

CỔN KHAI

thập phư ờng
D S V E B O O K
v ỏ t h á n h

THẬP PHƯƠNG VÕ THÁNH

Tác giả: Côn Khai

Editor: hikenshi

Thể loại: Võ Hiệp, Huyền Ảo

Nguồn: voz.vn

DTV-EBOOK.COM

Table of Contents

- [1](#)
- [2](#)
- [3](#)
- [4](#)
- [5](#)
- [6](#)
- [7](#)
- [8](#)
- [9](#)
- [10](#)
- [11](#)
- [12](#)
- [13](#)
- [14](#)
- [15](#)
- [16](#)
- [17](#)
- [18](#)
- [19](#)
- [20](#)
- [21](#)
- [22](#)
- [23](#)
- [24](#)
- [25](#)
- [26](#)
- [27](#)
- [28](#)
- [29](#)
- [30](#)
- [31](#)
- [32](#)
- [33](#)
- [34](#)
- [35](#)

- [36](#)
- [37](#)
- [38](#)
- [39](#)
- [40](#)
- [41](#)
- [42](#)
- [43](#)
- [44](#)
- [45](#)
- [46](#)
- [47](#)
- [48](#)
- [49](#)
- [50](#)
- [51](#)
- [52](#)
- [53](#)
- [54](#)
- [55](#)
- [56](#)
- [57](#)
- [58](#)
- [59](#)
- [60](#)
- [61](#)
- [62](#)
- [63](#)
- [64](#)
- [65](#)
- [66](#)
- [67](#)
- [68](#)
- [69](#)
- [70](#)
- [71](#)
- [72](#)
- [73](#)

- [74](#)
- [75](#)
- [76](#)
- [77](#)
- [78](#)
- [79](#)
- [80](#)
- [81](#)
- [82](#)
- [83](#)
- [84](#)
- [85](#)
- [86](#)
- [87](#)
- [88](#)
- [89](#)
- [90](#)
- [91](#)
- [92](#)
- [93](#)
- [94](#)
- [95](#)
- [96](#)
- [97](#)
- [98](#)
- [99](#)
- [100](#)
- [101](#)
- [102](#)
- [103](#)
- [104](#)
- [105](#)
- [106](#)
- [107](#)
- [108](#)
- [109](#)
- [110](#)
- [111](#)

- [112](#)
- [113](#)
- [114](#)
- [115](#)
- [116](#)
- [117](#)
- [118](#)
- [119](#)
- [120](#)
- [121](#)
- [122](#)
- [123](#)
- [124](#)
- [125](#)
- [126](#)
- [127](#)
- [128](#)
- [129](#)
- [130](#)
- [131](#)
- [132](#)
- [133](#)
- [134](#)
- [135](#)
- [136](#)
- [137](#)
- [138](#)
- [139](#)
- [140](#)
- [141](#)
- [142](#)
- [143](#)
- [144](#)
- [145](#)
- [146](#)
- [147](#)
- [148](#)
- [149](#)

- [150](#)
- [151](#)
- [152](#)
- [153](#)
- [154](#)
- [155](#)
- [156](#)
- [157](#)
- [158](#)
- [159](#)
- [160](#)
- [161](#)
- [162](#)
- [163](#)
- [164](#)
- [165](#)
- [166](#)
- [167](#)
- [168](#)
- [169](#)
- [170](#)
- [171](#)
- [172](#)
- [173](#)
- [174](#)
- [175](#)
- [176](#)
- [177](#)
- [178](#)
- [179](#)
- [180](#)
- [181](#)
- [182](#)
- [183](#)
- [184](#)
- [185](#)
- [186](#)
- [187](#)

- [188](#)
- [189](#)
- [190](#)
- [191](#)
- [192](#)
- [193](#)
- [194](#)
- [195](#)
- [196](#)
- [197](#)
- [198](#)
- [199](#)
- [200](#)
- [201](#)
- [202](#)
- [203](#)
- [204](#)
- [205](#)
- [206](#)
- [207](#)
- [208](#)
- [209](#)
- [210](#)
- [211](#)
- [212](#)
- [213](#)
- [214](#)
- [215](#)
- [216](#)
- [217](#)
- [218](#)
- [219](#)
- [220](#)
- [221](#)
- [222](#)
- [223](#)
- [224](#)
- [225](#)

- [226](#)
- [227](#)
- [228](#)
- [229](#)
- [230](#)
- [231](#)
- [232](#)
- [233](#)
- [234](#)
- [235](#)
- [236](#)
- [237](#)
- [238](#)
- [239](#)
- [240](#)
- [241](#)
- [242](#)
- [243](#)
- [244](#)
- [245](#)
- [246](#)
- [247](#)
- [248](#)
- [249](#)
- [250](#)
- [251](#)
- [252](#)
- [253](#)
- [254](#)
- [255](#)
- [256](#)
- [257](#)
- [258](#)
- [259](#)
- [260](#)
- [261](#)
- [262](#)
- [263](#)

- [264](#)
- [265](#)
- [266](#)
- [267](#)
- [268](#)
- [269](#)
- [270](#)
- [271](#)
- [272](#)
- [273](#)
- [274](#)
- [275](#)
- [276](#)
- [277](#)
- [278](#)
- [279](#)
- [280](#)
- [281](#)
- [282](#)
- [283](#)
- [284](#)
- [285](#)
- [286](#)
- [287](#)
- [288](#)
- [289](#)
- [290](#)
- [291](#)
- [292](#)
- [293](#)
- [294](#)
- [295](#)
- [296](#)
- [297](#)
- [298](#)
- [299](#)
- [300](#)
- [301](#)

- [302](#)
- [303](#)
- [304](#)
- [305](#)
- [306](#)
- [307](#)
- [308](#)
- [309](#)
- [310](#)
- [311](#)
- [312](#)
- [313](#)
- [314](#)
- [315](#)
- [316](#)
- [317](#)
- [318](#)
- [319](#)
- [320](#)
- [321](#)
- [322](#)
- [323](#)
- [324](#)
- [325](#)
- [326](#)
- [327](#)
- [328](#)
- [329](#)
- [330](#)
- [331](#)
- [332](#)
- [333](#)
- [334](#)
- [335](#)
- [336](#)
- [337](#)
- [338](#)
- [339](#)

- [340](#)
- [341](#)
- [342](#)
- [343](#)
- [344](#)
- [345](#)
- [346](#)
- [347](#)
- [348](#)
- [349](#)
- [350](#)
- [351](#)
- [352](#)
- [353](#)
- [354](#)
- [355](#)
- [356](#)
- [357](#)
- [358](#)
- [359](#)
- [360](#)
- [361](#)
- [362](#)
- [363](#)
- [364](#)
- [365](#)
- [366](#)
- [367](#)
- [368](#)
- [369](#)
- [370](#)
- [371](#)
- [372](#)
- [373](#)
- [374](#)
- [375](#)
- [376](#)
- [377](#)

- [378](#)
- [379](#)
- [380](#)
- [381](#)
- [382](#)
- [383](#)
- [384](#)
- [385](#)
- [386](#)
- [387](#)
- [388](#)
- [389](#)
- [390](#)
- [391](#)
- [392](#)
- [393](#)
- [394](#)
- [395](#)
- [396](#)
- [397](#)
- [398](#)
- [399](#)
- [400](#)
- [401](#)
- [402](#)
- [403](#)
- [404](#)
- [405](#)
- [406](#)
- [407](#)
- [408](#)
- [409](#)
- [410](#)
- [411](#)
- [412](#)
- [413](#)
- [414](#)
- [415](#)

- [416](#)
- [417](#)
- [418](#)
- [419](#)
- [420](#)
- [421](#)
- [422](#)
- [423](#)
- [424](#)
- [425](#)
- [426](#)
- [427](#)
- [428](#)
- [429](#)
- [430](#)
- [431](#)
- [432](#)
- [433](#)
- [434](#)
- [435](#)
- [436](#)
- [437](#)
- [438](#)
- [439](#)
- [440](#)
- [441](#)
- [442](#)
- [443](#)
- [444](#)
- [445](#)
- [446](#)
- [447](#)
- [448](#)
- [449](#)
- [450](#)
- [451](#)
- [452](#)
- [453](#)

- [454](#)
- [455](#)
- [456](#)
- [457](#)
- [458](#)
- [459](#)
- [460](#)
- [461](#)
- [462](#)
- [463](#)
- [464](#)
- [465](#)
- [466](#)
- [467](#)
- [468](#)
- [469](#)
- [470](#)
- [471](#)
- [472](#)
- [473](#)
- [474](#)
- [475](#)
- [476](#)
- [477](#)
- [478](#)
- [479](#)
- [480](#)
- [481](#)
- [482](#)
- [483](#)
- [484](#)
- [485](#)
- [486](#)
- [487](#)
- [488](#)
- [489](#)
- [490](#)
- [491](#)

- [492](#)
- [493](#)
- [494](#)
- [495](#)
- [496](#)
- [497](#)
- [498](#)
- [499](#)
- [500](#)
- [501](#)
- [502](#)
- [503](#)
- [504](#)
- [505](#)
- [506](#)
- [507](#)
- [508](#)
- [509](#)
- [510](#)
- [511](#)
- [512](#)
- [513](#)
- [514](#)
- [515](#)
- [516](#)
- [517](#)
- [518](#)
- [519](#)
- [520](#)
- [521](#)
- [522](#)
- [523](#)
- [524](#)
- [525](#)
- [526](#)
- [527](#)
- [528](#)
- [529](#)

- [530](#)
- [531](#)
- [532](#)
- [533](#)
- [534](#)
- [535](#)
- [536](#)
- [537](#)
- [538](#)
- [539](#)
- [540](#)
- [541](#)
- [542](#)
- [543](#)
- [544](#)
- [545](#)
- [546](#)
- [547](#)
- [548](#)
- [549](#)
- [550](#)
- [551](#)
- [552](#)
- [553](#)
- [554](#)
- [555](#)
- [556](#)
- [557](#)
- [558](#)
- [559](#)
- [560](#)
- [561](#)
- [562](#)
- [563](#)
- [564](#)
- [565](#)
- [566](#)
- [567](#)

- [568](#)
- [569](#)
- [570](#)
- [571](#)
- [572](#)
- [573](#)
- [574](#)
- [575](#)
- [576](#)
- [577](#)
- [578](#)
- [579](#)
- [580](#)
- [581](#)
- [582](#)
- [583](#)
- [584](#)
- [585](#)
- [586](#)
- [587](#)
- [588](#)
- [589](#)
- [590](#)
- [591](#)
- [592](#)
- [593](#)
- [594](#)
- [595](#)
- [596](#)
- [597](#)
- [598](#)
- [599](#)
- [600](#)
- [601](#)
- [602](#)
- [603](#)
- [604](#)
- [605](#)

- [606](#)
- [607](#)
- [608](#)
- [609](#)
- [610](#)
- [611](#)
- [612](#)
- [613](#)
- [614](#)
- [615](#)
- [616](#)
- [617](#)
- [618](#)
- [619](#)
- [620](#)
- [621](#)
- [622](#)
- [623](#)
- [624](#)
- [625](#)
- [626](#)
- [627](#)
- [628](#)
- [629](#)
- [630](#)
- [631](#)
- [632](#)
- [633](#)
- [634](#)
- [635](#)
- [636](#)
- [637](#)
- [638](#)
- [639](#)
- [640](#)
- [641](#)
- [642](#)
- [643](#)

- [644](#)
- [645](#)
- [646](#)
- [647](#)
- [648](#)
- [649](#)
- [650](#)
- [651](#)
- [652](#)
- [653](#)
- [654](#)
- [655](#)
- [656](#)
- [657](#)
- [658](#)
- [659](#)
- [660](#)
- [661](#)
- [662](#)
- [663](#)
- [664](#)
- [665](#)
- [666](#)
- [667](#)
- [668](#)
- [669](#)
- [670](#)
- [671](#)
- [672](#)
- [673](#)
- [674](#)
- [675](#)
- [676](#)
- [677](#)
- [678](#)
- [679](#)
- [680](#)
- [681](#)

- [682](#)
- [683](#)
- [684](#)
- [685](#)
- [686](#)
- [687](#)
- [688](#)
- [689](#)
- [690](#)
- [691](#)
- [692](#)
- [693](#)
- [694](#)
- [695](#)
- [696](#)
- [697](#)
- [698](#)
- [699](#)
- [700](#)
- [701](#)
- [702](#)
- [703](#)
- [704](#)
- [705](#)
- [706](#)
- [707](#)
- [708](#)
- [709](#)
- [710](#)
- [711](#)
- [712](#)
- [713](#)
- [714](#)
- [715](#)
- [716](#)
- [717](#)
- [718](#)
- [719](#)

- [720](#)
- [721](#)
- [722](#)
- [723](#)
- [724](#)
- [725](#)
- [726](#)
- [727](#)
- [728](#)
- [729](#)
- [730](#)
- [731](#)
- [732](#)
- [733](#)
- [734](#)
- [735](#)
- [736](#)
- [737](#)
- [738](#)
- [739](#)
- [740](#)
- [741](#)
- [742](#)
- [743](#)
- [744](#)
- [745](#)
- [746](#)
- [747](#)
- [748](#)
- [749](#)
- [750](#)
- [751](#)
- [752](#)
- [753](#)
- [754](#)
- [755](#)
- [756](#)
- [757](#)

- [758](#)
- [759](#)
- [760](#)
- [761](#)
- [762](#)
- [763](#)
- [764](#)
- [765](#)
- [766](#)
- [767](#)
- [768](#)
- [769](#)
- [770](#)
- [771](#)
- [772](#)
- [773](#)
- [774](#)
- [775](#)
- [776](#)
- [777](#)
- [778](#)
- [779](#)
- [780](#)
- [781](#)
- [782](#)
- [783](#)
- [784](#)
- [785](#)
- [786](#)
- [787](#)
- [788](#)
- [789](#)
- [790](#)
- [791](#)
- [792](#)
- [793](#)
- [794](#)
- [795](#)

- [796](#)
- [797](#)
- [798](#)
- [799](#)
- [800](#)
- [801](#)
- [802](#)
- [803](#)
- [804](#)
- [805](#)
- [806](#)
- [807](#)
- [808](#)
- [809](#)
- [810](#)
- [811](#)
- [812](#)
- [813](#)
- [814](#)
- [815](#)
- [816](#)
- [817](#)
- [818](#)
- [819](#)
- [820](#)
- [821](#)
- [822](#)
- [823](#)
- [824](#)
- [825](#)
- [826](#)
- [827](#)
- [828](#)
- [829](#)
- [830](#)
- [831](#)
- [832](#)
- [833](#)

- [834](#)
- [835](#)
- [836](#)
- [837](#)
- [838](#)
- [839](#)
- [840](#)
- [841](#)
- [842](#)
- [843](#)
- [844](#)
- [845](#)
- [846](#)
- [847](#)
- [848](#)
- [849](#)
- [850](#)
- [851](#)
- [852](#)
- [853](#)
- [854](#)
- [855](#)
- [856](#)
- [857](#)
- [858](#)
- [859](#)
- [860](#)
- [861](#)
- [862](#)
- [863](#)
- [864](#)
- [865](#)
- [866](#)
- [867](#)
- [868](#)
- [869](#)
- [870](#)
- [871](#)

- [872](#)
- [873](#)
- [874](#)
- [875](#)
- [876](#)
- [877](#)
- [878](#)
- [879](#)
- [880](#)
- [881](#)
- [882](#)
- [883](#)
- [884](#)
- [885](#)
- [886](#)
- [887](#)

1

Sắc trời hơi trắng, vạt dậm không mây.

Đại Nguyên - Vân Châu - Phi Nghiệp thành.

Sặc!

Một con bạch vũ miệng đen phi điều, vỗ cánh xuyên ra tầng mây, lao xuống.

Vượt qua tường thành cổ xưa dày nặng, tháp lâu. Phi điều giảm tốc độ, nhẹ nhàng rơi vào trên một tòa tháp cao cao cao tối cao nhất trong thành, vừa chải vuốt lông chim, vừa nhìn xuống dưới.

Trong thành kiến trúc màu xám thành dãy, ban công khác nhau.

Lầu các phòng ốc màu vàng nhạt liên tiếp liên tiếp, tùy ý có thể thấy được đại viện mái cong sừng cong.

Chính giữa là một quảng trường rộng lớn hình vuông.

Mặt đất quảng trường là do gạch đá rộng hơn một mét tạo thành, còn có đồ văn cực lớn của quái thú, rõ ràng dị thường.

Nơi này là đất trống thường xuyên tổ chức chợ.

Lúc này chính nhân sơn nhân hải người, đông đảo dân chúng đến nghe giảng.

Chính giữa quảng trường, trên cao một đài gỗ đơn sơ, có hạc trắng tóc bạc cầm phát trần, cao giọng diễn giải.

“Người chí học, tụng chỉ có mười, còn lại là ngũ đế thị vệ, tam giới chấp tay...”

“Học sĩ các người, uế khí chưa tiêu, thân thể không chân thật.”

“A! Đến rồi!!” Có người trong đám người thấp giọng kêu lên.

Rất nhanh có đạo nhân nâng chậu gỗ, lấy từ trong đó ra từng đồng tiền, đi một đoạn dừng lại, lập tức nắm ra từng đồng tiền ném xuống dưới đài.

Hắn ta ném không nhiều lắm, nhưng vẫn khiến đám người phía dưới nhao nhao xoay người nhặt lên.

Ngụy Hợp chen chúc trong đám người, xa xa nhìn lão đạo giảng đạo kinh nghĩa trên đài cao.

Hắn một mét bảy đầu, trên môi hơi đen, khuôn mặt non nớt bình thường, mặc một bộ áo ngắn vải màu xám, trên chân là giày vải đen còn hoàn hảo.

Nhìn lão đạo trên đài đấu.

Hắn thoáng dừng lại một chút, liền cầm theo bánh dầu đã mua xong trong tay đi về phía nhà.

Vừa lách đám người ra, hắn vừa phải chịu đựng các loại mùi khó ngửi truyền đến từ xung quanh.

Mồ hôi thôi, chân thôi, nước miếng thôi, thậm chí còn hơi thối thối.

Ngụy Hợp cúi đầu liếc thấy trên mặt đất bên phải bị giẫm nát một đồng cứt chó, bước chân nhanh hơn.

Xuyên qua quảng trường, quẹo vào ngõ phố, lại xuyên qua mấy đầu, tràn đầy bụi vàng và rác rưởi Hồ Đồng.

Ngụy Hợp rất nhanh đã về tới nhà duy nhất của mình ở thành trì này.

Nhà ở trong một cái hẻm nhỏ, là một dãy phòng nhỏ rách nát không chịu nổi.

Ngoài cửa nhà còn treo bộ y phục cũ nát phơi nắng, trong đó có màu sắc nam nữ rất nhỏ.

Ngụy Hợp dịch chuyển chiếc ghế gỗ vụn ngăn trở cửa, đến gần phòng âm u.

“Nhị tỷ, ta đã trở về.” Hắn lớn tiếng nói.

Trong góc phòng, một nữ tử gầy gò đứng lên.

Nữ tử kéo tay áo đang giặt quần áo, trên tay ướt sũng, dùng cánh tay nhỏ vuốt vuốt tóc, nhìn Ngụy Hợp cười nói.

“Sao hôm nay lại về sớm thế? Tiểu Hà.”

“Sớm muộn không thành công, đã trở về trước.” Ngụ Hợp giải thích một câu.

“Trước đó Mộc gia tu sửa phòng chính cũng xong việc?” Nàng đi tới cửa sổ, ánh sáng hắt vào trên người nàng, lộ ra một khuôn mặt thanh tú, mặc dù làn da thô ráp, da chất hơi kém, nhưng tư thái lời lồm hấp dẫn, tương đối tốt đẹp.

Nàng gọi Ngụ Nhiễm là Ngụ Hợp Nhị tử.

Ngụ Hợp còn có một đại tử, tên là Ngụ Xuân, đồng thời cũng là trụ cột trong nhà hôm nay, trà trộn trong Hắc Thủy bang.

Đây cũng là điểm mấu chốt khiến Ngụ gia có thể giữ yên ổn tương đối chung quanh.

“Đã sớm làm xong, phía sau còn giúp tu mấy gian phòng khách bên cạnh.” Ngụ Hợp trả lời.

Hắn tới thế giới này đã mấy tháng, từ lúc bắt đầu mê man, về sau bình tĩnh tiếp nhận.

Tới bây giờ, bốn ba vì sinh hoạt, hắn chỉ mất ba tháng.

Ba tháng, thật sự đã rất nhanh.

Cha mẹ Ngụ gia khoẻ mạnh, có hai tử tử.

Đại tử Ngụ Xuân đối xử với hắn vô cùng tốt. Nhị tử Ngụ Oánh, đối xử với hắn ta cũng rất tốt, những thứ tốt mà phụ mẫu hắn ta cần đều giữ lại cho hắn ta.

Trọng nam khinh nữ tư tưởng, cộng thêm nhà nghèo khó, không có cách nào tiết sàu, dẫn đến cha mẹ Ngụ gia sinh liền hai con gái, cuối cùng mới sinh ra Ngụ Hợp một nam đinh.

Điều này cũng làm cho cả nhà đều cực kỳ coi trọng Ngụ Hợp.

“Đại tử còn chưa trở về, tiểu đệ, gần đây ra ngoài cẩn thận chút. Lúc trước ta đi ra ngoài tìm may ăn, nghe được lại có người trong nhà nửa đêm bị lấy mất rồi.” Ngụ Oánh dè dặt giọng nói, ánh mắt có chút khản trương.

“Còn chưa về sao? Cái nhà kia bị cầm đi bao nhiêu?” Sắc mặt Ngụy Hợp khẽ động.

“Mới phát được một nửa tiền công, nghe nói còn lại, căn bản không đủ cho cái nhà kia sống phía sau... Còn có hẻm chuột đối diện, hôm qua cũng có người bị cướp, phản kháng một chút thì mất một ngón tay.”

“Lại là nửa đêm trộm, trước đó những người trộm kia mới đi sao?” Ngụy Hợp hỏi.

“Không biết... Có lẽ lại có người mới tới tranh đoạt địa bàn.” Ngụy Oánh thở dài, cầm lấy một bộ y phục, lấy kim chỉ bắt đầu khâu vá.

“Dù sao người cũng ở bên ngoài, chuyện gì cũng phải nhường, nhất định phải cẩn thận. Nếu như gặp phải kẻ cướp của người khác thì cứ cho hắn là được, trong nhà vẫn còn chúng ta, sẽ không để người đói.” Nhị tử Ngụy Tinh nghiêm túc dặn dò.

“Ta biết.” Ngụy Hợp gật đầu.

Thần sắc hắn có chút dờ dẫm.

Đi tới thế giới này, xuyên qua trùng sinh thành Ngụy Hợp - vị thiếu niên bình thường không có gì lạ lẫm này.

Hắn không phải dựa vào cái gì cũng không có.

Nhưng dựa vào cái này, hiện tại căn bản không thể khởi động.

Đó là một hạt châu, hoặc có thể nói, là một đồ án của hạt châu, ngay chính giữa lòng ngực của hắn.

Xem qua tin tức lưu lại trong đầu hắn, hạt châu này tên là Phá Cảnh Châu.

Mà năng lực cũng rất đơn giản.

Đó chính là phá cảnh.

Sau khi nó tích lũy đủ năng lượng, liền có thể giúp hắn phá vỡ một lần cảnh giới công pháp.

Sở dĩ hắn biết những thứ này là vì trong lúc hắn xuyên không, một chút tin tức lưu trong đầu hắn như là cây ký ức vào.

Về phần có thật hay không, vậy thì có thể đợi phân biệt.

Phá cảnh châu sau khi tích lũy xong năng lượng, sẽ từ màu da hơi mờ đến gần biến thành đen kịt.

Mà hiện tại, mặc dù qua hơn ba tháng, Ngụy Hợp vẫn như cũ không thấy được châu tử hoa vẫn biến thành màu đen.

Nhiều lắm cũng chỉ là màu sắc đậm hơn một chút.

Cũng đúng, hôm nay mỗi bữa cơm hắn chỉ miễn cưỡng ăn no, căn bản không có năng lượng dư thừa nào, tích góp từng chút một cho hạt châu.

Hạt châu này cần năng lượng, chủ yếu dựa vào cơm ăn hàng ngày của hắn, từ dư thức ăn dư chuyển hóa ra tinh khí, hấp thu vào trong đó, chậm rãi tích lũy.

Ngay từ đầu, Ngụy Hợp còn có hy vọng đối với hắn, nhưng sau đó, ba tháng qua, hy vọng mang đến kích động, hiện tại đã dần dần biến thành lạnh nhạt.

Quần áo xong xuôi trên giường tạm nghỉ, trong nhà chỉ có ba cái giường, cha mẹ mở ra, đại tỷ nhị tỷ miễn cưỡng chen chúc cùng một chỗ, hắn trương lên.

Phòng không đến sáu mươi trượng, có ba cái giường chỉ có thể được đặt tại một chỗ, còn các khu vực khác còn phải đặt các loại bàn ghế, chen chúc vô cùng.

Nhưng đây chính là một trong những gia cảnh thu nhập bình dân xung quanh.

Sau khi ngủ một lúc, Ngụy Hợp đứng dậy, định ra ngoài đi dạo.

Hắn có Phá Cảnh Châu, nghĩ đến có cơ hội tìm chút thời gian tán thủ thích hợp, sau đó dùng Phá Cảnh Châu phá cảnh phá cảnh thăng cấp.

Nhưng hiện tại, công phu tán tay gì đó căn bản không tìm thấy, đại tỷ ở trong Hắc Thủy bang, cũng chỉ là dựa vào tâm ngoan không muốn sống, xuống tay tàn nhẫn, mới miễn cưỡng dùng chân lại.

Mà Phá Cảnh Châu cũng không có động tĩnh chút nào.

Ngụy Hợp trong lòng bất đắc dĩ, mỗi ngày sau khi hạ công, đều phải ở trong thành đi loanh quanh vài vòng.

Nó cái đầu nhỏ, trên người ăn mặc rách nát, vừa nhìn đã biết không có tiền gì, ngược lại cũng không ai hướng nó gây sự.

Lúc rời giường, nhị tử Ngụy Dung đã nằm nhoài trên một cái bàn duy nhất rồi ngủ mất.

Ngụy Hợp cẩn thận ra cửa, đóng cửa lại, đi dọc theo cửa nhà ra bên phải ngõ nhỏ.

Khụ khụ khụ...

Mới ra khỏi ngõ nhỏ, bên phải liền truyền đến trện trện tiếng ho khan.

Hắn ngẩng đầu nhìn lại, nhìn thấy Trương tử thường xuyên ở cạnh nhị tử Ngụy Oánh tìm người sinh sống, đang lấy tay che miệng, cúi đầu không ngừng ho khan.

“Tiểu Hợp, đứng cách xa một chút.” Có người ở bên cạnh kéo hắn một cái.

Người kéo hắn là một lão già thấp bé cầm tẩu thuốc.

Toàn thân hắn ướt đẫm mồ hôi mặc áo choàng bạch mã, lôi kéo Ngụy Hợp ra khỏi ngõ nhỏ, lại nhiều ra vài bước.

Sau đó mới hạ thấp thanh âm, sắc mặt khó coi nói.

“Gần đây trong thành có ôn dịch... Trương muội tử kia cũng không biết chuyện gì xảy ra, mấy ngày trước trở về vẫn luôn ho khan. Người phải cẩn thận một chút, đừng để bị truyền đi. Cũng bảo Nhị tử của người cẩn thận một chút.”

“Đa tạ Vương gia gia.” Ngụy Hợp trong lòng rùng mình, chuyện ôn dịch, trước kia hắn đã nghe nói qua, nghe nói một mực lưu truyền ở thành bắc, nhưng bây giờ lại thoáng cái đến bên cạnh mình...

Ba tháng này, hắn cũng cố gắng thử qua, dùng tư duy tiên tiến của người xuyên không chính mình, giúp người trong nhà giải quyết vấn đề kinh tế.

Đáng tiếc, đều kết thúc bằng thất bại.

Bất kể là biện pháp gì, đến thành trì này đều không tránh được một điểm.

Đó chính là bang phái.

Tầng thấp, mỗi khu đều có phân chia địa bàn, các bang phái khác nhau quản lý các khu vực khác nhau.

Mở cửa hàng cũng được, buôn bán nhỏ cũng được, đều phải nộp tiền cho các bang phái. Không có bối cảnh, sinh ý hơi tốt một chút, trước tiên sẽ bị theo dõi.

Kết quả chính là, hoặc là làm ăn tặng người, tự mình làm công.

Hoặc là mỗi tháng nộp một số tiền lớn, chỉ có thể kiếm chút phí vất vả.

Đây là một bình dân chỉ cần có chút tiền, sẽ bị nhìn chăm chăm vào thời đại ác liệt.

Ngụy Hợp không dừng lại, cấp tốc rời khỏi ngõ nhỏ, xuyên qua từng con đường nhỏ trong thành, hẳn rất mau tới ngoài một sân nhỏ màu xám cũ kỹ.

Trong sân không ngừng truyền ra tiếng đọc sách sang sảng, thỉnh thoảng còn có tiếng lão giả răn dạy thấp giọng.

Cửa lớn của sân nhỏ, trên tấm bảng treo, viết: Giảng Kinh Đường. Ba chữ lớn màu đỏ.

Ngụy Hợp đi dọc theo tường vây, tìm một mặt đất thích hợp, đặt mông ngồi xuống, dựa vào tường lắng lắng nghe.

Giảng Kinh đường, đám nhà giàu trong thành tập trung đưa con cái tới nơi bắt đầu.

Nghe nói phu tử bên trong đều là những tú tài đã từng thi đậu công danh.

“Chữ nơi này cơ bản là nắm giữ không sai biệt lắm. Ở bất kỳ địa phương nào, văn tự và tri thức mới là điều kiện tiên quyết nhất.”

Ngụy Hợp cúi đầu dùng ngón tay vẽ vẽ trên mặt đất phủ đầy tro bụi, hình dạng luyện tập trước đó đã học qua.

“Ngụy Hợp!” Bỗng nhiên một hài tử choai choai có bím tóc dê, lén lén lút lút chạy đến bên cạnh hắn kêu lên.

“Đây là hôm nay.” bím tóc sừng dê ném một quyển giấy trong ngực ra ngoài, ném vào trong ngực Ngụy Hợp.

“Quy củ cũ, nửa lượng bạc.” Ngụy Hợp bình tĩnh nói.

“Được rồi được rồi! Người làm nhanh đi, sáng mai phu tử lên sẽ lấy.” bím tóc sừng dê đề thấp thanh âm, lấy từ trong ngực ra một khối bạc vụn đưa cho Ngụy Hợp, sau đó nghênh ngang rời đi.

Đây là tạo thành nghiệp viên thay.

Ngụy Hợp tới học trộm thì tiện thể nhận một đơn nghiệp.

bím tóc sừng dê tên là Ly biện, là độc tử trong một hộ thương nhân trong Phi Nghiệp thành, ra tay xa xỉ.

Ngụy Hợp thu hồi bạc vụn, tính toán một chút.

“Cứ như vậy, đến chỗ Trịnh lão đầu học Hồi Sơn Quyền, học phí cũng không sai biệt lắm.”

Nếu đã có kim thủ chỉ, hắn tự nhiên sẽ không dễ dàng buông tha biện pháp mở nó ra.

Phá cảnh châu có đề cập tới công pháp phá cảnh, Ngụy Hợp đã từng thử luyện tập một ít kỹ thuật chiến đấu của tán nhân phổ thông dưới sự huấn luyện của đại tử, nhưng đều vô dụng.

Sau này từ chỗ đại tử, hắn biết được trên thế gian có một bộ phận người, nắm giữ một loại pháp môn nội luyện tên là nội luyện pháp.

Đám người này mới chân chính là cao thủ thế gian, tựa như nước đen chỗ đại tử, bên trong liền có cao thủ như vậy.

Chỉ là nội luyện pháp đơn giản không truyền nhân, Ngụy Hợp cũng là nhờ đại tử quan hệ, tìm hơn một tháng, mới tìm được một nơi phụ cận truyền thụ nội luyện pháp, cũng chính là chỗ của Trịnh lão đầu.

Nhưng nơi cần học phí cũng không thấp.

2

“.....”

Ngụy Hợp ở chỗ này không chỉ thu gà non tóc dê mà còn có ba đứa trẻ khác chạy đến chỗ hắn tìm bút tích khác.

Nguyên nhân là vì hắn một tuyệt chiêu của kiếp trước, chính là có thể mô phỏng chữ viết phong cách khác nhau, những chữ viết như trẻ con này lại càng dễ bắt chước hơn.

Thu một đồng giấy thành công xong, Ngụy Hợp cuộn đồ vật lại, giấu vào trong quần áo rồi đứng dậy, bước nhanh về nhà.

Lúc đi ngang qua con phố bằng đá bên bờ sông, một hồi thanh âm ồn ào rất nhỏ từ trong đám cỏ dại bờ sông truyền đến.

Trong đó còn kèm theo tiếng nữ nhân khóc lóc cùng tiếng rống giận của nam nhân, còn có từng đợt cơn bùng hăng đánh đập thân thể người hỗn tạp.

Ngụy Hợp dừng lại một chút, tăng nhanh tốc độ lướt qua bên cạnh.

Giảng Kinh đường ở khu nội thành, nơi đó rất an toàn, có quan sai tùy thời tuần tra.

Nhưng nhà hắn ở khu chợ này, đã rất hỗn loạn.

Con phố trên cầu đá này cũng đã ở phạm vi thung lũng.

Về đến nhà, Ngụy Hợp dùng bút than sớm đã chuẩn bị, xong việc. Sau đó một lần nữa vỗ vỗ tro than, lại cuộn lại.

Nhị tử Ngụy Nhiễm dùng đồ ăn có sẵn, nấu một món canh, hai người ngồi cạnh bàn, chờ những người khác trong nhà trở về.

Sắc trời dần tối xuống.

Đại tử Ngụy Xuân vẫn như cũ không trở về.

Bên phía cha mẹ cũng không có tin tức gì.

Cha mẹ Ngụy Hợp đều là thợ thủ công, chuyên dùng để điêu khắc tượng đá, gần đây vẫn luôn điêu khắc tượng phật cho Minh Đức tự ngoài thành.

“Phụ mẫu có lẽ hôm nay lại sống ở chùa.” Nhị tỷ, Ngụy Oánh hạ giọng nói: “Nhưng sao đại tỷ vẫn chưa trả lời?”

Đại tỷ Ngụy Xuân thì ngày nào cũng trở về.

Ngụy Hợp không nói gì, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt trời đã sắp lặn, nhìn không thấy.

Gió thổi vào cũng lạnh xuống, mơ hồ có mùi thơm của đồ ăn của những gia đình khác.

“Đại tỷ trước nay đều là lúc này trở về.” Ngụy Oánh nhìn đê đê, thấp giọng thì thào, tựa hồ đang nói cho Ngụy Hợp nghe, lại tựa hồ chỉ là làm bầm làu bàu.

“Ta đi xem một chút, người ở trong nhà cũng đừng đi.” Ngụy Hợp đứng lên. Hắn luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng, tâm thần không yên.

“Đi sớm về sớm.” Ngụy Oánh dặn dò.

“Ừm.”

Mặc dù áo khoác của Ngụy Hợp đầy những mảnh vá, nhưng tốt xấu gì cũng có thể tạo ra hiệu quả bảo ấm.

Đẩy cửa gỗ ra, hắn liếc mắt liền nhìn thấy đầu ngõ bên phải có mấy trảng hán cao lớn đang đứng.

Tổng cộng có ba người, ăn mặc đôn đánh màu xám, cánh tay lộ ra, dưới làn da ngăm đen tràn đầy cơ bắp cường tráng.

Ba người Ngụy Hợp này đều biết, là tên hãn đản Trần Bưu nổi tiếng xung quanh, cùng với hai gã tùy tùng của gã.

Trần Bưu cũng không làm việc gì nhiều, cả ngày chơi bời lêu lổng, cũng không biết gã lấy đâu ra tiền để sống nữa, mà thân thể vẫn khỏe mạnh như vậy.

Nhưng Ngụy Hợp nghe nói qua, có người đoán Trần Bưu là có liên hệ với bang trộm cắp. Thường xuyên giúp trộm cắp người khắp nơi, chính là vụng trộm đưa đến đạo bang để bán.

Tiểu hài muôn, nữ nhân độc thân cũng muôn, thậm chí một đám nam nhân lớn lên rất không tồi cũng có.

Những thứ này kỳ thật không quan trọng, mấu chốt là, trước đó Trần Bưu đã từng thấy qua nhị tử Ngụy Hợp, sau đó thì thường xuyên đi dạo chung quanh.

Về sau còn cùng đại tử Ngụy Xuân phát sinh xung đột, mới thoáng thu liễm một chút.

Ngụy Xuân là Hắc Thủy bang, mặc dù không phải đầu mục gì, nhưng cũng không phải một tên lưu manh như hắn có thể bắt nạt được.

Sau khi đánh cái kia, Trần Bưu liền thường xuyên thừa dịp Ngụy Xuân không có ở đây, mới đến phụ cận đi dạo.

Ngụy Hợp từ xa nhìn lại, vừa vận cùng với Trần Bưu tóc ngắn cường tráng liếc nhìn nhau.

Hai con mắt nhỏ của Trần Bưu lóe lên ánh sáng quái dị, gã cười cười với Ngụy Hợp rồi quay đầu đi, nói chuyện với hai tùy tùng của mình.

Trong lòng Ngụy Hợp xiết chặt.

Biết gia hỏa này đang đợi đại tử trở về. Đại tử Ngụy Xuân ngày nào cũng về nhà, chưa chắc không có nguyên nhân của gã này.

Người trong bang phái, phong ba ác, phiền toái nhiều, ai biết ngày nào sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Vì vậy, tên Trần Bưu này tuyệt đối là ôm tâm tư không tốt.

“Làm phiền rồi.” Ngụy Hợp bước nhanh hơn, đi ra ngõ nhỏ, đi đến phân đà Hắc Thủy bang của đại tử.

Đại tử Ngụy Xuân và các huynh muội khác đều không giống nhau, trời sinh thân thể cao lớn, cường tráng, tính tình táo bạo, sức lực cũng không nhỏ. Cho nên phân đà của Hắc Thủy bang vẫn còn chút danh khí.

Phân đà của Hắc Thủy bang là tiểu viện ở bốn phương, trong tiểu viện có mấy hán tử đang giơ khoá đá, một nam nhân để lại bím tóc nhỏ đứng ở một bên ngáp dài.

“Ngụy Xuân? Buổi sáng nàng tiếp nhận một nhiệm vụ, nói là chuyến này xong có thể kiếm đủ tiền trong nhà đi vào nội

thành, còn có thể cho tiêu đệ đủ tiền học quyền.

Hắn là nhiệm vụ khá quan trọng, sao, nàng không nói với các người à?”

“Không có.” Ngụy Hợp lắc đầu, trong lòng lại trầm xuống.

“Chuyện này chính là rất nhiều huynh đệ đều tranh đoạt, Đà chủ cũng chỉ chọn mười mấy hảo thủ, tỷ người cũng ở trong đó, không vội không vội.” Nam nhân kia cười trả lời.

“Vậy ngài có biết khi nào các nàng trở về không?” Ngụy Hợp hỏi.

“Không biết, loại nhiệm vụ này cũng tương đối quan trọng, bình thường sẽ không quá gấp, người cũng đừng lo lắng. Được rồi, ta vẫn đang huấn luyện, người về trước chờ đi, chờ người ta về đầu tiên báo cho tỷ của người.” Nam nhân khoát khoát tay, ý là nhanh chóng đi ra ngoài.

Ngụy Hợp biết có thể hỏi ra những điều này, dù có nhiều đối phương hơn nữa cũng sẽ không nói với gã.

Xoay người hắn chậm rãi đi ra khỏi viện.

Đứng ở cửa viện, hắn quay đầu lại, đưa mắt nhìn tấm bảng, bên trên viết bốn chữ Hắc Thủy Phân Đà.

“Hắc Thủy bang cũng chính là tiểu bang phái bất nhập lưu, khu ngoại thành không trên trăm cũng hơn mấy chục, làm sao tìm được công việc có thể kiếm nhiều tiền như vậy?”

Trong lòng Ngụy Hợp rất nặng nề.

Hắn có loại dự cảm không tốt.

Hắn không phải là một đám bần dân không kiến thức văn hóa gì khác, biết rõ trong này chắc chắn có vấn đề.

Nhưng bây giờ người đã đi rồi, hắn cũng chính là thiếu niên mười sáu tuổi, cái gì cũng sẽ không.

Cũng chỉ có thể biết một vài chữ, có thể làm gì?

Về đến nhà, Ngụy Hợp không nhìn thấy mấy người Trần Bưu ở đầu ngõ.

Chỉ là khi về đến nhà, vừa mở cửa, lại nhìn thấy nhị tử Ngụy Oánh sắc mặt trắng bệch, một bộ bối rối áp lực.

Thấy hấn trở về, Ngụy Oánh giống như buông xuống gánh nặng gì đó, nặng nề thở phào nhẹ nhõm.

“Tiểu Hà... Đại tử thế nào, thế nào?”

“Vừa rồi Trần Bru có tới?” Ngụy Hợp trầm giọng hỏi.

“Đã tới, ta trốn không lên tiếng. Hấn, hấn cho rằng không có ai thì đi.” Ngụy Oánh nói chuyện có chút lắp bắp, hiển nhiên là bị hù dọa.

Ngụy Hợp nhìn thấy bụi đất vàng bị chân đạp rất nhỏ trên cửa phòng, biết vừa rồi khẳng định nào động không nhỏ.

“Đại tử đi chấp hành một nhiệm vụ quan trọng, tạm thời không về được. Chúng ta ăn trước.” Hấn cố gắng giữ bình tĩnh.

Hiện tại hấn và Nhị tử đang ở đây, nếu hấn thân là nam đình còn hoảng loạn, Nhị tử nhất gan phồng chùng càng sợ hãi hơn.

“Ừm.” Ngụy Oánh thấp giọng đáp ứng.

Hai người đóng cửa phòng, đóng lại, dựa vào khe cửa sổ xuyên vào, trầm mặc ngồi xuống, cầm lấy đĩa chậm rãi ăn cơm.

Đồ ăn là nước đậu phụ xào củ cà rốt, cùng canh đậu phụ cải trắng. Cơm là thêm đại lượng cà ngô trấu.

Không có thịt, thịt người bình thường cũng không ăn nổi. Đại tử Ngụy Xuân có thể lớn như vậy, tất cả đều là bộ xương, thoát nhìn cường tráng, lại thêm giúp đỡ có điềm tâm và thức ăn, so với người nhà ăn còn nhiều hơn.

Nhưng Ngụy gia và những người xung quanh đều ăn ở mức độ này, có chút Tinh Tử đã tính là không tệ rồi.

Cơm nước xong xuôi, Ngụy Doanh đi rửa chén, Ngụy Hợp ở trên bàn, trải ra nghiệp, bắt đầu hoàn thành nghiệp quyền của bọn trẻ.

Lúc này hấn mới dám đốt đèn bằng Đả Hỏa Thạch, mượn ánh đèn để viết chữ.

Nguy Nhiễm ngồi ở một bên, cẩn thận dùng kim chỉ khâu y phục. Hai người cũng không nói chuyện nhiều.

Đêm, mỗi người đều nằm xuống giường ngủ.

Ngày thứ hai, Nguy Hợp đi trả nghiệp vụ, tiền bạc coi như là đúng chỗ. Hấn cuối cùng cũng đủ để có thể học quyền.

Đại tỷ Nguy Xuân vẫn như cũ không trở về.

Thậm chí ngay cả vợ chồng ba mẹ, Nguy Đường, cũng vẫn không có hồi âm.

Nguy Nhiễm ngồi trong nhà đã không dám ra ngoài đón sóng. Một ngày đều chỉ có thể chờ Nguy Hợp ra vào, mang về một chút tin tức.

Nguy Hợp lại đi phân đà xem, người lúc trước nguyện ý gặp hấn đã không thấy, có lẽ không muốn nói nhảm cùng hấn nữa.

Hấn đứng ở cửa ra vào đã bị cản lại.

Lại qua ba ngày.

Cha mẹ cũng vậy, Nguy Xuân cũng vậy, đều không có tin tức.

Mà ở đầu ngõ nhà, tần suất xuất hiện của đám Trần Bru càng ngày càng cao. Thời gian bọn họ nhìn chăm chăm vào Nguy gia bên này cũng càng ngày càng dài.

Trong lòng Nguy Hợp đã chìm xuống đáy cốc.

Nó biết, tình huống tồi tệ nhất mà mình suy đoán có khả năng đã xảy ra.

Cho nên hấn biết, mình nhất định phải mau chóng nghĩ cách.

Thế đạo này, con người đột nhiên mất tích là chuyện rất bình thường, ra ngoài gặp phải kiếp đạo, hoặc gặp mãnh thú, hoặc là trên đường bệnh tật nặng không trị.

Nhân tố có thể khiến người ta mất tích quá nhiều.

Mang theo tiền, sáng sớm ngày thứ tư.

Trời còn chưa sáng, Nguy Hợp đã cầm cây gậy gỗ to bằng cánh tay, lặng lẽ đi ra khỏi nhà.

Hắn nắm thật chặt tiền dùng để bái sư, quay đầu lại nhìn nhị tử Ngụy Oánh.

“Ngoan ngoan trốn vào nhà đi, đừng ra ngoài, đừng lên tiếng.”

“Ừm.” Ngụy Oánh dùng sức gật đầu, nàng tựa hồ nhìn ra tiêu đệ hôm nay không tầm thường.

Hiện tại đại tỷ không có mặt, phụ mẫu cũng không có ở đây, chỉ có nàng và tiêu đệ sống nương tựa lẫn nhau, cho nên nàng nhất định sẽ không thành tiêu đệ làm liên lụy.

Mượn ánh sáng mờ nhạt, Ngụy Hợp hít sâu một hơi, chậm rãi phun ra, để cho bản thân bình tĩnh trở lại.

“Vốn còn định tiết kiệm chút ít tiền ăn thức ăn rồi mới đi, bây giờ không còn cách nào rồi...”

Hắn có thể cảm giác được tim mình đập thành thịch, mang theo trên người là hắn góp nhặt được hơn hai tháng tiền, thành công hay không, chiến dịch ở đây!

Cẩn thận đem túi tiền cất giữ ở bên trong quần áo, đây là toàn bộ của hắn tích góp, tuyệt đối không được để xảy ra sai sót.

Sau đó lấy tay cùng côn gỗ ngăn trở, Ngụy Hợp nắm chặt cây côn, bước nhanh về phía ngõ nhỏ.

Xuyên qua đường cầu đá, lướt qua cầu đá, trên đường đã có không ít nông hộ vác rau dưa quả tới bán.

Cũng có nhà lớn quần áo sáng bóng như xe ngựa, tựa hồ muốn ra ngoài đập thanh.

Nông hộ quần áo đơn sơ bần dân, cùng các công tử tiêu thụ mặc tơ lụa, cùng nhau đi một đường, hình thành đối lập rõ ràng.

Đi không bao xa, rất nhanh, hắn liền nhìn thấy ba người Trần Bưu đứng bên đường khoác lác.

Ba người này vừa nhỏ giọng trao đổi, vừa dùng ánh mắt không ngừng nhìn những nam nữ nam nữ đi ngang qua, đừng phải một người xinh đẹp có chút nhan sắc, đều nhìn chăm chăm người khác.

Tựa hồ muốn đem người ghi tạc ở đáy lòng.

Trong lòng Ngụy Hợp căng thẳng, hiện tại trong ngực hắn có toàn bộ tích góp, nhưng ngàn vạn lần không thể xảy ra vấn đề.

Trong lòng càng khẩn trương, hắn lại càng làm bộ như mình không có việc gì.

Một đường đi về phía trước, rất nhanh, hắn liền đi tới một phần mặt đường của ba người Trần Bưu.

Nếu không phải lúc trước hắn cũng bị Trần Bưu nhìn thấy, thì thật ra chính là cách thức tốt nhất để đi đường vòng.

Nhưng nếu như bị nhìn thấy, rồi đột nhiên lại đi đường vòng, có vẻ quá mức đột ngột cố ý.

Ngược lại rất có thể hắn ta sẽ gặp phải chuyện không may.

Vì lẽ đó, lúc này càng tự nhiên, càng an toàn!

Bước chân Ngụy Hợp ổn định, muốn đi qua ba người.

“Chờ một chút.”

Bỗng nhiên Trần Bưu duỗi một tay ra, vừa vặn ngăn cản hắn lại.

“Sông nhỏ à, sao vậy, hôm nay lại muốn đi vào nội thành, mỗi ngày đều đi nội thành, không tìm việc ở bên trong chùa của chúng ta, có phải là trèo lên nhà giàu nào rồi hay không?” Trần Bưu cười âm dương quái khí nói.

Thanh âm của hắn có chút bén nhọn, không có khí thế tráng hán thân hình cao lớn chút nào, ngược lại có chút giống gà trống.

“Mắc mớ gì tới ngươi? Đại tỷ của ta tìm việc giúp ta.” Ngụy Hợp dùng thái độ như bình thời, lạnh lùng nói.

“Hắc hắc, đại tỷ à, cũng đúng, đại tỷ là hảo thủ của Hắc Thủy bang, được, ta sẽ không cản ngươi nữa.” Trần Bưu cười vài tiếng rồi thu tay lại.

Ngụy Hợp tiếp tục đi tới phía trước.

“Đội đã.” Trần Bưu lại có chuyện.

Hai con mắt nhỏ của hắn quét qua, quan sát túi quần áo Ngụy Hợp căng phồng.

“Tiểu Hà lão đệ, hình như hôm nay quần áo của ngươi hơi phồng lên... Có phải đang giấu thứ gì hay không?”

“Mỗi ngày ta đều ở công trường làm công. Làm việc đói bụng, phải mang một ít bánh khô, sao vậy? Không được?” Ngụy Hợp kéo y phục lên, lấy một cái bánh nướng ra quơ quơ.

“Được, đương nhiên rồi.” Trần Bưu cười hì hì thu tay lại, không nói thêm gì nữa.” Đi đi, nhớ tới vấn an nhị tử của ngươi, ta thích nhị tử ngươi đã rất lâu rồi đó.”

“...” Ngụy Hợp không nói một lời, mặt lạnh tăng tốc bước chân, nhanh chóng tiến về phía trước.

Một mực bước nhanh đi, rất nhanh đi hơn một dặm, hắn mới hung hăng thở phào.

3

.....

.....

.....

“Cũng may... không bị phát hiện.” Tên Trần Bưu kia vốn là lưu manh vô lại, nếu như bị phát hiện có nhiều tiền như vậy, nhất định phải kiếm được tiền.

Ngụy Hợp vòng qua vòng lại trong thành, đến một khu bình phòng gần khu nội thành.

Trong đó trong một toà đại viện bình phòng, đang thường xuyên truyền ra tiếng rèn luyện, tiếng hò hét.

Ngoài cửa đại viện treo bảng hiệu, viết: Hồi sơn quyền Trịnh.

Thích thích thích.

Ngụy Hợp tiến lên gõ cửa.

Đợi một lát, cửa gỗ từ bên trong được kéo ra, lộ ra một khuôn mặt người tràn đầy thịt ngang.

“Ai? Đến làm gì?”

“Đến học quyền.” Ngụy Hợp trầm giọng nói.

“Có mang tiền không?” Người trên mặt nhìn hẩn một chút.

“Có mang.”

“Vào đi.”

Cửa gỗ mở rộng, Ngụy Hợp bước vào.

Bên trong sân, mười mấy hán tử để trần đang ôm hòn đá không ngừng luyện khí.

Dưới bóng cây, một lão giả khô gầy râu dê đang bung chén trà chậm rãi thưởng thức, thần thái nhàn nhã.

“Ngụy tiểu tử? Thế nào? Chút tiền đã đủ chưa?” Lão giả khô gầy nhìn Ngụy Hợp, lên tiếng hỏi.

“Trịnh lão, đủ rồi.” Ngụy Hợp trước đó đã tới không ít lần, bởi vì thái độ rất chuyên chú, còn chủ động chạy mấy lần nhờ giúp đỡ, cho lão giả khô gầy ấn tượng không tẻ.

Đương nhiên, ấn tượng không tồi thì tốt, nhưng học quyền ở chỗ hẳn là phải có tiền, không thể miễn phí, vì vậy cũng coi như thôi.

Bất quá bây giờ nếu như tiền đủ rồi, ngược lại là vui vẻ.

“Đủ rồi là tốt rồi, cách duy nhất của người cùng khổ chính là học quyền và chân.

Cũng chỉ có thể học quyền cước, tại sao, bởi vì binh khí quá đắt, chương pháp chỉ pháp gì gì đó lực sát thương cũng không bằng nắm đấm.” Trịnh lão đầu bóp chòm râu thản nhiên nói.

“Học quyền mới có thể thay đổi nhân sinh! Học cho tốt mới có cơ hội thay đổi vận mệnh!”

“Lão sư nói phải!” Mấy gã hán tử bên cạnh vội vàng thúc ngựa.

Ngụy Hợp không nói một lời, nhanh chóng từ trên thân lấy ra túi tiền, hai tay nâng lên, khom người dâng lên.

Chạng vạng tối.

Ngụy Hợp một thân áo xám bố luyện công mã mới tinh, quần dài màu xám, trên chân giẫm lên một đôi giày vải dày tầng ngàn.

Trên ngực còn thêu một chữ Trịnh bắt mắt.

Đây là trang phục luyện công của đệ tử môn hạ của Trịnh lão đầu.

Tia hồng quang cuối cùng của ánh chiều tà chậm rãi biến mất ở đầu ngõ.

Ngụy Hợp bước nhanh về phía nhà, sắc mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng lại có chút lo lắng.

Nhị tử Ngụy Oánh ở một mình, gã lo lắng Ngụy Oánh gặp chuyện không may.

Tuy hấn không phải nguyên thân, tình cảm với cái này không quá sâu, nhưng chung quy là người một nhà, ở chung lâu như vậy.

Bước nhanh xuyên qua một con phố, quẹo qua mấy con hẻm, rất nhanh, Ngụy Hợp một lần nữa đi tới ngõ nhỏ trước cửa nhà mình.

Vừa hay, ngay cửa ngõ có ba bóng người đang đứng.

Một gia hỏa cường tráng cao nhất, để lại từng tác đầu, mặt mũi dữ tợn, ánh mắt nhìn chăm chăm Ngụy Hợp gia, không biết nhìn chăm chăm bao lâu rồi.

Gia hỏa này chính là Trần Bru.

Mặt khác hai người kia, cũng là dáng người cao cường, vừa thấy đã biết thức ăn không tồi. Thân thể cường tráng không dễ chọc.

Tiếng bước chân Ngụy Hợp tới gần, kinh động một mực nhìn chăm chăm ba người.

Trần Bru quay đầu lại, nhìn thấy Ngụy Hợp một thân luyện công Trịnh gia, lộ ra vẻ kinh ngạc, nhìn thật kỹ chữ Trịnh trong bộ luyện công kia.

Hấn gỡ khói trên miệng xuống, nhìn Ngụy Hợp, sau đó xoay người, không nói tiếng nào đi về phía xa.

Hai gã tùy tùng còn lại cũng vội vã rời đi theo.

Hai người cũng lục tục thấy được chữ Trịnh trong ngực Ngụy Hợp.

Hiển nhiên là nhận ra thân phận hiện tại của hấn.

Hồi sơn quyền, Trịnh lão đầu ở chung quanh không phải hạng người vô danh, cũng là một thế lực không kém.

Ngụy Hợp bình tĩnh nhìn ba người rời đi, y một mình đối đầu ba người, khẳng định đánh không lại.

Nhưng bây giờ thì khác, trên người có bộ da hổ này, ba người Trần Bru đoán chừng tạm thời không dám manh động.

Chỉ là, Trần Bru nhìn chăm chăm vào nhị tử Ngụy Oánh, cũng không phải ngày một ngày hai. Ngụy Hợp không rõ một thân da hổ như mình có thể chần trệ đối phương được bao lâu.

Còn bên Trịnh lão đầu, chỉ cần là người giao tiền, đều nguyện ý thu, cho nên muốn mời lão hỗ trợ, không khác gì người si nói mộng.

Loại quan hệ này thuần túy là giao tiền học nghệ, cái gì khác cũng đừng hòng nghĩ tới.

Mà một khi đại tử ấy lâu dần không quay lại, ba người bọn Trần Bru này thiếu đi sự chần nhiếp của đại tử, tuyệt đối sẽ có suy nghĩ khác.

“Cho nên, vẫn phải nỗ lực rèn luyện, dựa vào chính mình.”

Hắn bước nhanh đến nhà mình, lấy chìa khóa ra, mở cửa đi vào.

Ngụy U rúc vào trong góc, không dám cử động chút nào.

Nhìn thấy là hắn, hai mắt đầm lệ mới đứng dậy, tới gần.

“Sông nhỏ... suýt chút nữa thì ta đã nghĩ thiếu điều là không nhìn thấy ngươi rồi!” Nàng khóc òa lên.

“Không có việc gì, ta đã trở về, không sao.” Ngụy Hợp trầm giọng an ủi.

“Trần Bru ở ngay cửa, đá cửa đập cửa, đợi rất lâu, ngay cả một chút âm thanh ta cũng không dám nói!” Ngụy Oánh khóc lóc kể lại.

Ngụy Hợp không nói một lời, chỉ là ánh mắt càng thêm tỉnh táo.

“Ta đã biết, yên tâm, ta sẽ xử lý tốt. Ngươi bắt đầu từ ngày mai, theo ta đi về sơn quyền bên kia, ta nói với lão sư, cho ngươi cùng đi qua giúp đỡ một chút tạp vụ sinh hoạt. Chỉ là về công tiền...”

“Mẹ kiếp! Không muốn tiền cũng đi! Ta thật sự không thể ở lại đây được nữa! Lúc ngươi không ở đây, một ngày kia Trần Bru kia tới mấy lần, ta không dám nói.... Lúc trước, ta sợ ảnh hưởng đến ngươi... Không dám nói.”

Ngụy Oánh khóc lóc giải thích, cảm xúc có chút kích động.

Nàng biết rõ Trịnh lão đầu trở về Sơn Quyền Giáo chỗ, người xung quanh ít biết.

Nếu nơi đó thật sự có đệ đệ chống lưng đứng vững, tuyệt đối sẽ có cảm giác an toàn cực mạnh.

“Quyết định vậy đi, ngày mai sẽ đi.” Ngụy Hợp nghiêm túc nói.

Hắn đã ghi nhớ kỹ ba người Trần Bưu này, xem ra trong lúc hắn không ở đây Nhị tử đã bị ăn hiếp không ít lần.

an ủi nhị tử một chút, Ngụy Hợp từ trong dòng suối gần đó múc mấy thùng nước trở về, đổ đầy vại nước.

Sau đó đi cùng Ngụy Oánh, bắt đầu chuẩn bị ngày mai tiến về hướng sơn quyền bên kia.

Sắc trời chậm rãi biến thành màu đen, ánh trăng dâng lên, từ cửa sổ chiếu xạ vào.

Ngụy Hợp đốt đèn, để Nhị tử khâu xong quần áo còn thừa, sau đó cẩn thận nhớ lại tất cả những gì mình làm, xác định không có vấn đề gì, mới thổi tắt đèn, nằm xuống ngủ.

Ngủ đi ngủ, nửa đêm bỗng nhiên hắn bị một trận tiếng vang loảng xoảng làm cho bừng tỉnh.

Mở mắt ra, Ngụy Hợp lặng lẽ bò ra từ giường, mắt nhìn nhị tử một bên giường, nàng ngủ say.

Hắn nhỏ giọng đi tới cửa sổ, nhẹ nhàng mở ra một khe nhỏ, nhìn ra ngoài.

Trong đường hẻm bên ngoài, một đội dân thường bình thường quần áo khác nhau, ánh mắt sáng đến dọa người, xếp thành đội, đi theo hai nam nữ cao gầy mặc quần áo màu trắng, bước nhanh qua cửa sổ.

“Vãng sinh cực lạc, vãng sinh cực lạc, vãng sinh cực lạc...”

Miệng những người này không ngừng lầm bầm một câu như vậy. Nội dung cùng một câu khẩu âm, cùng một nội dung, hội

tụ cùng một chỗ, lại hình thành một cỗ buồn bực quý dị không hiểu.

Ngụy Hợp lặng lẽ bỏ cửa sổ xuống, không dám nhìn nữa.

Hắn nhận ra những người này, trong đó có không ít người là hàng xóm ở chung quanh. Chỉ là không nghĩ tới, bọn họ rõ ràng đều có người ẩn nấp.

Triệu đại thúc phụ cận rèn sắt, Phùng tử, chủ tiệm cầm bánh bao, Tiết lão bản đều ở trong đội ngũ, thần sắc thành kính, không biết trúng độc gì.

Ngụy Hợp lặng lẽ rời xa cửa sổ, trở lại trên giường, không rên một tiếng.

Đội ngũ chậm rãi đi xa, thanh âm cũng từ từ có chút nghe không được, Ngụy Hợp thời gian sau cũng ngủ mơ mơ màng màng.

Đợi đến trời sắp sáng, hắn mới ngồi dậy, đánh thức Nhị tử, hai người nhanh chóng mang theo hành lý, tiền dư, tiến về Sơn Quyền Trịnh.

Hiện tại hắn cái gì cũng không biết, chắc chắn không thể đánh lại ba người Trần Bưu, huống chi thế đạo này, đủ loại loạn tử tầng tầng lớp lớp, lần này phải học bản lĩnh của mình cho tốt mới là đạo tự bảo vệ mình.

Ngụy Hợp vô cùng coi trọng lần học võ này.

Bản thân hắn còn có dị năng như Phá Cảnh châu, lại vừa vắn gặp thời loạn lạc, đương nhiên biết học võ mới là bảo đảm lớn nhất lúc này.

Lúc hai người ra khỏi cửa, khí trời bên ngoài còn có chút âm lãnh, mặt trời còn chưa hoàn toàn mọc lên.

Ngụy Hợp dẫn theo Nhị tử một đường vòng, một lộ tuyến khác khá xa, một lần nữa đi vào tiểu viện Hồi Sơn Quyền.

Sáng sớm, trong sân có từng trận âm thanh hô quát luyện khí lực truyền ra.

Ngụy Hợp tiến lên gõ cửa, báo tên.

“Đến rồi.” Rất nhanh, cửa gỗ dày nặng từ từ mở ra.

Một đại hán mặt đỏ nhìn Ngụy Hợp một chút, lại quay đầu liếc mắt nhìn Ngụy Oánh, lập tức thần sắc gã vốn có chút lười biếng, cấp tốc trở nên nhiệt tình.

“Tới đây, sư phụ lão nhân gia đang uống trà. Người chính là tiểu sư đệ Ngụy Hợp sao, không tệ không tệ. Ta tên Trình Thiệu Khuất, đứng hàng thứ ba ở đây! Người gọi tam sư huynh là được rồi.”

Hán tử mặt đỏ này thở dài giới thiệu bản thân, ánh mắt lại không tự chủ hướng về phía Ngụy Oánh.

Trong lòng Ngụy Hợp cười thầm, cái này là người luyện võ khí huyết túc, hoóc-môn đực mạnh mẽ, gặp phải nữ tử xinh đẹp luôn xuất hiện loại hiện tượng này.

Hắn không để ý lắm, mang theo Nhị tỷ có chút câu nệ sợ hãi vào cửa.

“Tam sư huynh, ta đi báo kiến sư phụ trước, sau đó chúng ta nói tiếp.” Hắn thành khẩn nói.

“Được!” Trình thiệu gia cười đáp ứng.

Ngụy Oánh vừa vào cửa, lập tức chọc cho hán tử đang luyện khí ở đây, không ít ánh mắt nhìn chăm chú tới.

Ngụy Hợp dẫn theo Nhị tỷ đi tới trước mặt lão sư Trịnh lão đầu, khom lưng vái xuống.

“Trịnh sư phụ, ta mang tỷ ta đến. Ngài có việc gì có thể sắp xếp chứ.” Ngụy Hợp nói.

Trịnh lão đầu nhìn Ngụy Oánh, nhưng ánh mắt không có gì dị sắc, cảm giác coi như thành thật thật, liền gật đầu.

“Nói trước đi, tiền công gì đó, là các người tự nói không cần cũng được sao?”

“Vâng, là chính chúng ta nói.” Ngụy Hợp vội vàng lên tiếng đáp.

“Vậy là được, từ hôm nay trở đi, người luyện quyền ở chỗ ta, tỷ người phụ trách quét tước vệ sinh, nấu cơm giặt quần áo,

không có vấn đề gì chứ?

Có điều, người nộp học phí, chỉ đủ cho người học một năm, sau đó còn phải tiếp tục, biết không?”

Đôi mắt nhỏ của Trịnh lão đầu quét qua Ngụy Hợp, lạnh lùng nói.

“Đệ tử biết rõ.” Ngụy Hợp gật đầu.

“Đương nhiên, nếu tư chất người không tệ, dạy cho người thứ gì đó, đều luyện hội cả, ta cũng sẽ dạy những thứ sau này, chỉ cần trong một năm này đều có thể.”

Trịnh lão đầu phát tay, để cho một phụ nhân trung niên thuê, tới đây dẫn Ngụy Ngọc nhận đường nhận việc.

Sau đó đứng dậy, hần đi quanh Ngụy Hợp đứng một vòng.

“Chịu đựng chút.”

Vừa dứt lời, hần đưa tay bóp một cái, vừa vắn bóp ở trên một cây xương sườn dưới nách Ngụy Hợp.

Ủm!

Cả người Ngụy Hợp tê rần, nửa người thiếu chút nữa mất đi tri giác.

“Coi như cũng được.” Trịnh lão đầu gật đầu, “Tư chất không tốt cũng không xấu. Tuy tuổi hơi lớn, nhưng vẫn có thể luyện thành công công công lúc trước.”

“Vâng.” Ngụy Hợp vội vàng đáp lời: “Toàn bộ đều nghe theo sư phó làm chủ.”

Trịnh lão đầu nhìn từ đầu đến cuối, thái độ cũng rất không tệ, còn mang đến một công lực làm thuê miễn phí, tâm tình cũng khá tốt.

“Thôi được, hôm nay người mới nhập môn, ta nói cho người nghe, luyện võ này rốt cuộc là luyện cái gì, tại sao chúng ta lợi hại hơn người bình thường, có thể đánh được?”

Ngụy Hợp lập tức lộ vẻ rửa tai lắng nghe.

Tựa hồ bởi vì Ngụy Hợp biết chữ, Trịnh lão đầu dạo qua một vòng, một lần nữa đi đến chỗ ghé dựa ngòi xuống, bung chén

trà lên, nhấp một ngụm trà.

Mấy người bên cạnh dường như cũng mới nhập môn, cũng đi tới gần, lộ ra vẻ hứng thú.

Trịnh lão đầu hắng giọng một cái, ho khan vài tiếng, mở miệng.

“Miệng có chút khô rồi, đi cầm chút trà cho ta xem.”

4

“Đẻ ta!” Một đám nhỏ cơ linh vội vàng xông vào buồng trong, không bao lâu liền cầm một ô vuông bằng gỗ, bên trong có rất nhiều ô vuông nhỏ, mỗi ô vuông đều đặt đồ ăn vặt khác nhau.

Cái gì mà móng gà, trái cây, cây nho, run rẩy, các loại kẹo, bực này, hoàn cảnh bực này, lại còn có thể ăn được những thứ tốt này.

Có thể thấy được cuộc sống của Trịnh lão đầu không phải là một cuộc sống bình thường.

Hắn cầm lấy một cái móng gà, gặm ăn vuốt.

“Hơi mặn một chút.”

“Được rồi, để ta nói tỉ mỉ về vấn đề này, nguyên nhân.”

Hắn chậm rãi buông móng gà xuống, liêm liêm môi.

“Nguyên nhân à, cái này...”

Hắn nhìn một vòng người chung quanh chờ hắn mở miệng.

“Thế nào? Cũng không luyện công nữa hả? Chỉ nghe chém gió đã có thể tăng khí lực sao? Một đám giới lảm phải không?!”

“Đi đi! Đều đi tiếp hết cho ta! Không phân biệt ngày đêm khổ công, đến lúc cần dùng mới có thể không hối hận!”

Hắn cầm lấy một càn liễu trên mặt ghê, quát về phía mấy người.

Càn liễu phát ra tiếng nổ đùng đùng, một người đàn ông nhe răng trợn mắt, dồn dập tản ra.

Chỉ để lại một mình Ngụy Hợp.

“Được rồi, bây giờ chúng ta tiếp tục, vừa nãy nói đến đâu rồi?” Trịnh lão đầu gãi gãi đầu.

“Nói đến chỗ bất đồng của chúng ta cùng người bình thường.” Ngụy Hợp cấp tốc tiếp lời.

“Ừm, đúng, chính là chỗ này.” Ông lão này chậm rì rì rì khiến lòng người lạnh toát.

Hắn hít một hơi dài, sau đó chậm rãi phun ra.

“Chúng ta luyện võ, tại sao phải luyện? Không phải là vì có thể đánh thắng được người khác hay sao?”

“Đúng đúng.” Ngụy Hợp gật đầu. Hắn lúc này cũng hết sức tò mò, võ đạo võ thuật của thế giới này, rốt cuộc vẫn không phải đáng vẻ trước kia của hắn.

Kiếp trước, võ đạo Hoa Hạ vì không thể theo kịp thời đại mà không ngừng suy yếu, cho nên bị một đám luyện tán đánh tan dễ dàng.

Quân lính tan rã.

Muôn nói võ thuật Hoa Hạ từ cổ chí kim cũng không thể đánh, Ngụy Hợp không tin, dù sao cao thủ các triều đại xuất hiện tầng tầng lớp lớp, trong mười mấy ức người rộng lớn, luôn có người chăm chỉ khổ luyện, không có khả năng đều là rác rưởi.

Vì sao vẫn đánh không lại, khả năng lớn nhất chính là tự phong bản thân, thiếu mất thực chiến.

Cho nên rốt cuộc y cũng rất tò mò về võ đạo của thế giới này.

Trịnh lão đầu còn chân chừ hồi lâu, cuối cùng cũng không thừa nước đục thả câu nữa.

“Luyện võ, luyện chính là phải đánh người. Đánh hơn người, mục đích của chúng ta luyện võ đã đạt được.

Cho nên, võ thuật, chính là luyện các loại phương pháp đánh thắng người khác, đánh chết tài nghệ của người khác.”

Hắn tổng kết đạo.

“Ta không biết những người khác thấy thế nào, dù sao đây cũng là cơ sở hồi sơn quyền của ta.”

Trịnh lão đầu sờ sờ râu: “Mà cái này đánh qua người khác, căn bản nhất, thật ra vẫn phải xem ai khí lực lớn, tốc độ ai nhanh, ai đánh chính xác, cùng với, ai càng có thể chống lại!”

“Sư phó cao kiến! bực này kiến giải, cũng chỉ có sư phó ngài cao thủ lâu năm như vậy, mới có thể tổng kết ra được.” Ngụy Hợp tranh thủ thời gian ca ngợi.

Trịnh lão đầu lộ ra nụ cười: “Đạo lý rất đơn giản, nhưng làm sao khí lực bản thân lớn mạnh được chứ, tốc độ còn nhanh hơn nữa, đánh càng chuẩn thì càng có thể chống đỡ được sao? Đây chính là thứ được luyện chế ra.

Bọn ta luyện võ, mục đích chính là những thứ này. Nhưng mà...”

Hắn vừa nói xong.

“Nghe nói khi còn trẻ Trịnh lão đầu này đã từng thành tú tài, lời nói không giống với người thường.

Hắn ta thở dài một tiếng.

“Sức người cũng cực kỳ có hạn, thiên phú, cũng không có cách nào chiêu cố các nơi. Cho nên, có thể luyện một phương hướng đến lợi hại đã rất tốt rồi.”

Hắn nhìn Ngụy Hợp.

“Ta về núi quyền, luyện chính là luyện hai tay, nắm đấm.”

“Người có tiền có thể dùng gắng tay để tăng cường khả năng công kích và phòng hộ. Nhưng các ngươi không có tiền.”
Trịnh lão đầu lười biếng nói.

“Cho nên, luyện đi, đem nắm đấm luyện cứng, khí lực luyện lớn, đánh người cũng liền lợi hại.”

Hắn đứng lên, chỉ chỉ một hán tử cao lớn khuôn mặt chằng chịt sẹo.

“Triệu Hoành, ngươi dẫn tiểu sư đệ của ngươi đi. Trước tiên để hắn luyện khí lực đã.”

“A...” Hán tử kia thành thật vâng lời.

Ngụy Hợp nhìn hán tử kia, so sánh với hình thể của hắn và những người khác, cảm giác thực lực của Triệu Hoành này không chừng là rất mạnh.

“Tiểu sư đệ, ta tên là Triệu Hoành, là đại sư huynh, trước tiên ta dạy cho ngươi cách luyện khí. Có điều luyện khí lực cần

phải ăn thịt, người trước tiên phải nghĩ biện pháp bù đắp thức ăn.”

“Ta hiểu!” Ngụy Hợp nghiêm túc gật đầu: “Đúng rồi, đại sư huynh, không biết, người chưa từng nghe nói tới nội luyện cao thủ sao?”

“Nội luyện? Nội luyện cái gì? Ta không biết.” Triệu Hoành lắc đầu, nhìn ra được, người này là một người thành thật.

Dáng người cao lớn, cơ bắp cường tráng, lại trung thực nghe lời, đoán chừng trong viện này cũng thường xuyên bị sai sử đấy.

“Hôm nay người vừa tới, trước hết theo ta luyện tập đá.”

“Nhi tảng đá?” Ngụy Hợp cảm giác có chút hồ, hợp với giá giao nhiều tiền của hắn như vậy, chỉ là bị kéo lên tảng đá?

“Đúng, nhưng mà hành động này, cũng có kỹ xảo đấy. Khi người cất lên, phải chậm, phải chậm, đồng thời chỗ ta có một chút pháp môn Hội Sơn quyền, người phải nhớ kỹ.”

Triệu Hoành nghiêm túc dẫn Ngụy Hợp đi tới một góc của những tảng đá được phóng đại.

“Pháp môn này chính là, thân như liễu bay, nhẹ như gió, hai chân cắm rễ muốn động.” Triệu Hoành quay lưng lại, thuận miệng nói.

“.....” Ngụy Hợp không phản bác lại, khẩu quyết này tựa hồ có chút khác biệt với hắn tưởng tượng.

“Luyện tập trước đi.” Triệu Hoành cầm một tảng đá, thân thể không khác lắm so với mình, sau đó ôm ở chính giữa cánh tay, vừa lên xuống một cái, ít nhất trăm cân tảng đá lớn, ở trong tay hắn, lại nhẹ nhàng từ trên xuống dưới, nhẹ nhàng di động.

Nhưng hắn mặc dù động thân trên, nhưng hai chân tựa như mọc rễ, cố định ngay tại chỗ.

Ngụy Hợp tựa hồ đã minh bạch.

“Cái này chính là luyện lực?” Hắn hỏi.

“Cái này chính là, tìm đá thích hợp cho mình là được.” Triệu Hoành giải thích nói: “Luyện lực này, sau đó là luyện chiêu, rèn da, sau đó là bộ pháp, cuối cùng mới là thực chiến. Trước sau người phải luyện tới khí huyết dày nặng, hai năm đâm đánh gãy cọc gỗ mà không đau, không sai biệt lắm là nên bước tiếp theo.”

“Đại sư huynh, cái này khí huyết dày nặng, có dấu hiệu gì phân chia không? Ta làm sao có thể đoán được trình độ khí huyết của mình chứ?” Ngụy Hợp cẩn thận hỏi.

“Ta về Sơn Quyền có mấy cấp độ, theo thứ tự là da trâu, da đá, sắt. Chính là chỉ hiệu quả khi nắm đấm của người có thể đạt tới độ cứng, chính người sau này có thể đối mặt thử một chút, chỉ cần đạt tới da trâu, khí huyết của người là đủ rồi.” Triệu Hoành giới thiệu.

“Đã rõ.” Ngụy Hợp gật đầu: “Vậy lúc nào mới bắt đầu?”

“Hiện tại là có thể.” Triệu Hoành không thêm đề ý.

Ngụy Hợp không nói hai lời, tiến lên dưới sự hỗ trợ của Triệu Hoành, chọn lấy một tảng đá.

Luyện theo cả buổi chiều, rất nhanh toàn thân hần đau nhức, toàn thân vô lực, nhưng thời điểm thần kỳ xuất hiện.

Ngoài việc truyền thụ Sơn Quyền, Trịnh lão đầu còn được cung ứng một loại canh thuốc đặc thù, gọi là Tiểu Vạn Thang.

Chỉ cần người nào giao tiền rồi đều có thể lấy được, một ngày một chén.

Triệu Hoành bung cho hần một chén, uống xong, sáng sớm hôm sau, Ngụy Hợp hoàn toàn không còn cảm giác đau nhức.

Hần lập tức minh bạch, thế giới này mặc dù nhìn như không khác kiếp trước, nhưng về chi tiết, nhất định có chỗ độc đáo của riêng mình.

Trịnh lão đầu ở ngọn sơn quyền này, có thể chỉ dựa vào giáo người ta kiếm cơm ăn, mà thanh danh lại đất như vậy, tất nhiên có chỗ hơn người.

Dù sao học phí một năm nay cũng tương đương với chi tiêu một nhà ba nhà một năm của người khác.

Bây giờ thế đạo không được, bạc không đáng tiền trước kia, giá hàng tăng cao, nhưng vị lão nhân này vẫn như cũ tương đối thoải mái, có thể thấy được năng lực kiếm tiền của lão.

Bắt đầu từ ngày đó, Ngụy Hợp mỗi ngày đều đi theo Triệu Hoàn khổ luyện, cứ ba ngày nghỉ một ngày, ngày nghỉ này hẳn lại tiếp tục đi làm bài học cho đám thiếu gia tiểu thư, tiện thể học trộm chữ.

Vừa kiếm tiền vừa chi tiêu, thế mà qua lại vẫn còn dư dư.

Mà nhị tử Ngụy Oánh cũng dứt khoát ở trong một căn phòng gần chỗ của Trịnh lão đầu.

Phòng ở của Trịnh lão đầu sở hữu, xem ở phân lượng tiền công, liền miễn phí cho Ngụy Oánh.

Mặc dù có chút rách nát, nhưng chung quy vẫn tốt hơn là bị ba người Trần Bưu quấy rầy.

Hết thấy coi như tạm thời an bài tốt, Ngụy Hợp trong lòng liền toàn tâm toàn ý vui đầu khổ luyện.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, ba người Trần Bưu kia không đủ sức giải quyết bọn họ, chẳng qua không sao cả.

Tương lai còn dài.

Ngày tháng trôi qua.

Ngụy Hợp một ngày cũng thành thành thật thật bắt đầu khổ luyện. Mỗi ngày trời còn chưa sáng đã rời giường, rèn gân cốt.

Tuy rằng Trịnh lão đầu cũng cung cấp thức ăn, bất quá hẳn vẫn phải chuẩn bị thêm cho mình một ít thịt mỡ, sau khi rèn luyện thì ăn chút ít.

Để bảo đảm yêu cầu phát triển của thân thể mỗi ngày, đồng thời còn phải bồi dưỡng dinh dưỡng cho Phá Cảnh Châu.

Số tiền lớn tiêu ra, theo thời gian biến hóa, xương cốt Ngụy Hợp cũng càng thêm cường tráng.

Phá cảnh châu trên ngực hấn, màu sắc cũng từ từ biến thành màu đen, chỉ là vẫn chưa đạt tới màu đen thuần đen có thể sử dụng.

Mà chứng kiến hấn ở sân nhỏ Trịnh Gia, ba người Trần Bưu thoáng có chút thu liễm.

Chỉ là mỗi lần gặp hấn và Nhị tử về nhà, đều có thể nhìn thấy ánh mắt lén lút cùng không có hảo ý của Trần Bưu.

Trong nháy mắt, đã hơn ba tháng trôi qua.

Phù...

Trời còn chưa sáng.

Hai tay Ngụy Hợp ôm lấy một tảng đá lớn, vận động lực lượng toàn thân, trước sau không ngừng di động.

Xung quanh hấn, cũng có các hán tử Hồi Sơn quyền khác, cùng ở một chỗ chịu đựng khí lực.

Đại sư huynh sửa lại tư thế và yếu quyết của hấn một thời gian ngắn, sau đó không quan tâm nữa, chuyển sang dạy một đứa trẻ khác.

Ngụy Hợp luyện lực mỗi ngày, tuy rằng khô khan vô vị, nhưng cảm thụ được cảm giác một ngày bản thân trở nên cường tráng, lại tương đối an tâm.

“Tiểu Hà sư đệ, hôm nay thế nào? Có thể lên một trăm cân được không?”

Mặt phải trông trơn, tam sư huynh Trình Thiếu hồi cởi áo choàng bên ngoài ra, lộ ra một thân da kích ngứa bên trong.

Sau đó ôm lấy một tảng đá trong góc, cũng bắt đầu tự khởi động.

Trong mấy tháng này, ngược lại hấn và Ngụy Hợp gần gũi hơn một chút.

Ngay từ đầu hấn có chủ ý với Ngụy Hợp nhị tử, mới chủ động dựa vào tiểu sư đệ này.

Chỉ là về sau tiếp xúc, phát hiện Ngụy Hợp người này, mặt ngoài trầm mặc ít nói, làm người cứng cõi mà trọng tín, lại

nhiều kiến giải bất phàm.

Trình thiếu thời gian lâu dài, ngược lại đối với Ngụy Hợp có hứng thú kết giao.

Mà Ngụy Hợp đối với cái này tính cách có chút thoát ly tam sư huynh thì không có ác cảm gì.

Hai người kết giao tới gần.

“Một trăm cân thì không được, thời gian luyện lực của ta vẫn còn quá ngắn.” Ngụy Hợp lắc đầu, nhẹ nhàng buông bảy mươi cân đá trong tay xuống.

“Không vội không vội, một hồi chiều có một khúc nhạc, ngay tại trong một quả phúc lầy ở thành nam, nghe nói lần này tới chính là Tỳ Bà mọi người, khẳng định ra tay bất phàm, ta dự định đi nghe một chút, người cùng đi?”

Thái độ của Trình Thiếu Khuyết đối với Ngụy Hợp khác hẳn với những người còn lại, gia hỏa này ưa thích phụ thuộc vào phong nhã, hiểu biết với Ngụy Hợp bất phàm, rất nhanh liền nhận thức là người của mình.

Vì vậy thường ngày khi có hoạt động như vậy, đều thông báo cho hắn trước tiên.

Mặc dù Ngụy Hợp chưa từng đi một lần nào, nhưng nguyên nhân này của hắn, chỉ sợ là do nhàn nhạt khoe khoang.

Dù sao thì thời đại như vậy, còn có thể đi nghe nhạc thì cũng không phải là bách tính cùng khổ.

“Không đi, tam sư huynh, ta nhờ người giúp ta nghe ngóng chuyện này, có tin tức gì không?” Ngụy Hợp nghĩ ngợi, một lần nữa ôm lấy một tảng đá, tiếp tục luyện tập.

5

“Hắc Thủy bang mà ngươi nói? Trước đó vài ngày, Hắc Thủy bang bị một tên Giác Xà Bang thôn phệ, bây giờ...” Trình Thiệu Cửu lắc đầu tỏ vẻ vô lực, không thể làm gì được.

“Còn tên lưu manh tên là Trần Bưu kia, ta có thể nghe được chút chuyện từ đường ca của mình.”

Trình Thiệu Cửu gia vốn thịnh vượng, tin tức linh thông, cũng coi như là nhân vật số một chung quanh Phi Nghiệp thành.

Hơn nữa chính bản thân hắn ta cũng thích trượng nghĩa khơi tài, bằng hữu đông đảo.

Vì vậy tam giáo cửu lưu đều có chút môn đạo, tin tức gì cũng có thể nghe được từ miệng hắn.

“Chuyện gì?” Ngụy Hợp trầm giọng hỏi.

“Chính là mấy tên hỗn đản bên hẻm chuột kia, đều tham gia vào Giác Xà Bang mới bò dậy kia, hiện tại mỗi ngày đều mở rộng địa bàn, chém chém giết giết, thật là náo nhiệt.

Chỉ là ngươi hỏi thăm một tên hỗn đản làm gì? Như thế nào? Người này và ngươi có cừ oán?” Trình Thiệu Cửu liếc Ngụy Hợp một cái.

“Không có gì, đa tạ, nếu ngươi có thể giúp ta nhìn chăm chăm vào Trần Bưu, ta sẽ giúp ngươi làm xong đề bài lần trước.”

Điều kiện bàn bạc của Ngụy Hợp.

Sở dĩ hắn có thể có quan hệ thân cận với Trình Thiệu Cửu như vậy, còn có một nguyên nhân khác, chính là gia hỏa này trong nhà một mực đầu đầu kiến thức văn hóa.

Lão baba cho hắn một đôi dạy một, cách mỗi vài ngày còn có thể bố trí làm bài học.

Điều này khiến cho Trình Thiệu Cửu đầu đầu không thôi.

Hắn chính là kẻ đam mê chơi đùa làm bằng hữu, làm sao ngồi yên được, ngồi xuống múa bút múa mực.

Cho nên sau khi phát hiện Ngụy Hợp có công năng tạo nghiệp, hẳn quả quyết phát ra thỉnh cầu.

Đề cho Ngụy Hợp thử một lần.

Không nghĩ tới nghiệp quyền của Ngụy Hợp đại nhân lại có hiệu quả rất tốt, được tiên sinh tán dương nhiều hơn.

Mặc dù chỉ là chữ viết công khai mạnh mẽ, nhưng so với chính hẳn thì tốt hơn rất nhiều.

Thế là hai người thường lấy thứ mình cần như vậy để hỗ trợ lẫn nhau.

“Vậy thì tốt! Chỉ chờ người nói những lời này, Trần Bưu đúng không, ta giúp người nhìn chăm chăm hẳn!” Trình Thiệu Khuyết vỗ ngực cam đoan.

“Đa tạ Tam sư huynh.” Ngụy Hợp gật đầu.

“Ngụy Hợp, sư phụ gọi người qua đó.” Bỗng nhiên, có một đứa nhỏ con trai đi ra khỏi phòng, kêu lên.

“Đã biết.” Ngụy Hợp buông tảng đá xuống, rất nhanh tiến vào trong phòng.

Trong phòng, Trịnh lão đầu để trần cánh tay, sau lưng là một dược sư lão đầu đang dán cao thuốc cho lão.

Trong phòng tràn đầy một mùi thuốc nồng đậm.

Nhìn thấy Ngụy Hợp tiến đến, Trịnh lão đầu cũng không ngẩng đầu lên, chỉ là con mắt đã buông xuống: “Đi mua năm lượng Tô Mộc, năm lượng Bạch Hổn, Bạch Hổng, sáu tiền huyền tham. Tiền này người mang về thay.”

“Vâng.”

Ngụy Hợp bởi vì biết chữ, biết tính toán toán toán, sau khi bị Trịnh lão đầu phát hiện, liền thường xuyên bị sai đi làm loại việc này.

Ngụy Hợp mang theo bao vải đựng thuốc từ cửa nhỏ bên hông đi ra ngoài, dọc theo một con đường hướng đến một phương hướng khác.

Huân lang nơi sơn quyền Trịnh, vị trí tiếp cận nội thành, đã là đoạn đường tương đối phồn hoa, mà cửa hàng muốn mua thuốc, lại ở gần ngoại thành bỗng lộc.

Trong Phi Nghiệp thành này hơn mười ô, mỗi một cái đều tương đương với một cái thôn tự cung tự cấp.

Bên trong có nhà, có phố buôn bán, có đủ loại kiểu dáng đặc sắc, rất không giống nhau.

Tất cả mạ đều quay quanh quảng trường chính giữa kia, đều có một chỗ nối liền quảng trường kia.

Mà khu nội thành ngay tại nơi cao nhất xuyên qua quảng trường.

Lúc này sắc trời mới sáng.

Ngụy Hợp một đường bước nhanh qua từng con đường.

Các quầy hàng trên phố không mở cửa, chỉ rải rác vài cái tiệm bánh bao, nửa mở cửa gỗ, mơ hồ có người chuyên đồ vật vào bên trong.

Xuyên qua một cây cầu đá giữa lạch cách cùng lạch cách, Ngụy Hợp rất nhanh tới trước một cửa tiệm bán thuốc cũ nát.

Tiệm bán thuốc Triệu Ký.

Bên trên có treo bốn chữ.

Hắn vừa định gõ cửa, bỗng nhiên bên phải đường truyền đến một trận thanh âm mĩa mai.

“Vãng sinh cực lạc, ngửi hương qua biển.”

“Vãng sinh cực lạc, Văn Hương độ hải...”

Có người thấp giọng không ngừng lẩm bầm, tựa hồ là đầu lĩnh.

Phía sau lập tức có lượng lớn thanh âm đám người cùng một chỗ tụng niệm.

Trong lòng Ngụy Hợp xiết chặt, vội vàng gõ cửa.

Thịch thịch thịch.

Tiệm thuốc yên tĩnh lại, rất nhanh cửa gỗ mở ra, một nam tử trung niên đội mũ tròn màu đen, kéo hẳn vào trong.

“Mau vào! Người Hương thỉnh giáo lại tới!”

Trong cửa hàng đen sì, chỉ có khe cửa và cửa sổ lộ ra một ít ánh sáng.

Ngụy Hợp cùng người trung niên kia đều không nói gì, đứng ở cửa chờ.

Một mực chờ tiếng tụng kinh bên ngoài, chậm rãi đi xa, cho đến khi biến mất không thấy gì nữa.

Hai người mới khẽ thở phào.

“Những gia hỏa hương vị này, gần đây càng ngày càng nhiều. Cũng không biết lúc nào mới là cái đầu.” Trung niên nam tử thở dài một hơi.

“Tiền chương quỹ có biết, những người vừa rồi...” Trước đó Ngụy Hợp cũng thấy qua những đội ngũ thần thần linh xảo nhải kia, mặc dù đột nhiên gặp phải dọa người, nhưng tựa hồ không tạo ra phiền toái gì.

“Đó là hương thỉnh giáo, gần đây giáo phái mới lưu truyền lại trong thành mở ra, gặp được người thích hợp muốn người ta cung cấp hương đầu, dâng bạc.

Ngay từ đầu đã kéo không ít người cùng khổ, tạo thành thế cục, sau đó dùng nửa cướp lấy không ít tiền bạc chia cho mọi người, sau đó phát triển càng lúc càng lớn. Cũng không biết quan phủ quản như thế nào.”

Giọng điệu Tiền chương quỹ đầy bất đắc dĩ.

“Nếu là bị bắt gặp ngay trước mắt, không lùi chút tiền ra, đám người này mỗi ngày đều bị kẹt ở cửa người không đi, làm ăn cũng đừng nghĩ làm ăn.”

“...” Ngụy Hợp không còn gì để nói.

Hắn mua dược liệu cần dùng từ chương quỹ nơi này, xác định xong tiền bạc, đóng gói xong, liền ra khỏi cửa hàng một lần nữa.

Đi về phía trước, hắn nhìn thấy đội ngũ hương nhận giáo kia từ rất xa.

Liếc mắt nhìn đông đúc, ít nhất có hai trăm người, xếp thành hàng dài như rắn.

Lúc này những người này đang đối đầu với mấy tên quan sai tiến lên hô to uống rượu.

Mấy giáo đồ dẫn đầu không ngừng bị đẩy tới đẩy lui, mắt thấy là sẽ bị bắt đi ngay.

Trong đội ngũ dân hương thỉnh giáo còn lại, mơ hồ có một loại khí tức không thích hợp bắt đầu khởi động.

Ngụy Hợp đứng xa xa nhìn, liền không dám nhìn nhiều, vội vàng bước nhanh về hướng sân nhỏ của Hôi Sơn Quyền Trịnh.

Đi không bao xa, hắn chợt nghe sau lưng có một tiếng hét lên.

“Giết người rồi!!”

Sau đó là một trận tức giận mắng, rống to, kêu thảm thiết.

Bước chân Ngụy Hợp gia tốc, chạy còn nhanh hơn, chạy về phía sau.

Hắn mới luyện ba tháng Hôi Sơn Quyền, mới miễn cưỡng quen thuộc hoàn thành lộ tuyến về sơn quyền cơ bản, ngay cả thực chiến cũng chưa từng đánh.

Vạn nhất bị cuốn vào, ai biết sẽ phát sinh chuyện gì.

Một hơi chạy về sân nhỏ, đưa dược liệu vào trong phòng, tính toán xong tiền bạc, Ngụy Hợp đi ra mới phát hiện sau lưng mình đã toát ra một tầng mồ hôi.

Cũng không biết là bị hù hay là chạy ra ngoài.

Làm người sống thêm cả đời, hắn rất rõ ràng, thế đạo hiện giờ, loại giáo phái này sau khi thức dậy thì lục sát thương có bao nhiêu.

“Sao vậy?” Tam sư huynh Trình Thiếu Cửu nhìn hắn, có chút kỳ quái tại sao mua thuốc lại nóng như vậy.

“Có lẽ là chạy nhiệt rồi.” Ngụy Hợp thấp giọng nói: “Tiếp tục.”

Hắn đi đến vị trí của chính mình, cùng ôm lấy cục đá rèn luyện một lần nữa.

Chạng vạng tối.

Ngụy Hợp sau khi thu công, uống thuốc xong, mặc quần áo chuẩn bị đi thu học.

Cách một đoạn thời gian đi thu học kiếm tiền, coi như là nghiệp vụ lâu dài của hắn.

Chỉ là hôm nay hắn lại có chút tâm thần không yên.

Trong đầu hắn không ngừng nhớ lại cảnh tượng lúc trước, thấy được đội ngũ thật dài đi thỉnh giáo kia.

“Phải nhanh cường tráng lên mới được.” Hắn theo bản năng sờ lên dấu ấn phá cảnh châu trên ngực.

Hạt châu này góp nhặt lâu như vậy, cũng mới qua một nửa màu đen, còn thừa lại một nửa vẫn là màu ban đầu.

Từ Giảng Kinh đường đi ra, trên đường trở về, hắn vừa lúc đi ngang qua một hiệu thuốc.

Nhớ lại lúc trước đánh thuốc cho sư phó, trong lòng Ngụy Hợp khẽ động, quay người tiến vào cửa hàng.

Trong cửa hàng tràn ngập dược khí, có chút sặc người.

Một phụ nhân trung niên hơn bốn mươi, mặc váy dài đen sì xen kẽ, trong tay đang đề một cái chày giã thuốc dùng sức ma sát.

Một tiểu nhị lười biếng dùng khăn lau mặt bàn.

“Chưởng quầy, có phương thuốc nào hay không?” Ngụy Hợp lên tiếng hỏi.

“Hiện nay phương thuốc đã được bổ sung?” Phụ nhân trung niên nghe vậy, sửa sang lại những thứ trong tay.

“Nghe nói người là người ngoài nghề, người ta đều đến chỗ đại phu mở cửa, hoặc là chỗ dược sư phối hợp tốt, đâu đến cửa hàng của chúng ta trực tiếp hỏi?”

Giọng nói của nàng hơi khàn khàn, nghe không giống giọng nói của nữ nhân, ngược lại có chút giống lão đầu tử.

Ngụy Hợp bị thanh âm này của nàng sững sốt, nhanh chóng kịp phản ứng.

“Gần đây ta cảm giác như ăn đồ ăn không đủ kiên nhẫn nên muốn tới tìm xem, xem có món nào dùng được một lần sẽ chóng đỡ rất lâu không.”

“Thịt thôi. Thịt có thể chịu được nhất. Chỗ ta ngược lại là có chút mới mẻ món ăn dân dã, chẳng qua giá tiền hơi mắc một chút, người xem một chút có cần hay không.”

Nữ chương quỹ xoay người, bảo tiểu nhị vào buồng trong, cầm lấy một miếng thịt gầy đen dạng cây gậy ra.

Ba.

Nàng ta đặt miếng thịt xuống bàn.

“Thịt rắn đốm trắng, mùi lượng một cân, không mắc cả.”

Mùi lượng...

Trong lòng Ngụy Hợp căng thẳng, mùi lượng bạc đều có thể một nhà ba ăn năm ngày.

“Đây là thịt rắn mới mẻ, ngoài ra còn có thịt heo rừng, thịt trâu rừng, thịt khỉ lông vàng. Kim tiền trùng, rết, bọ cạp, bọ cạp...”
Nữ chương quỹ trung niên lác đác nói một đống thịt đủ kiểu dáng.

Có rất nhiều việc cần làm, có rất nhiều thứ mới mẻ.

Ngụy Hợp trầm ngâm một chút.

Mỗi cái đều mua một ít, tổng cộng bỏ ra tổng cộng hai mươi lượng.

Một hơi đem hấn ta để dành lâu như vậy tiền, tất cả đều tiêu hết.

Chờ lúc hấn đi ra, trong tay nhiều ra một bao đồ to bằng đầu người, bên trong tất cả đều là các loại thịt khô.

Mang theo các loại thịt, hấn trở lại nhà bên hẻm chuột.

Một người bắt đầu đánh trống làm sao nấu được. Nhị tử Ngụy Oánh Trường Sinh ở lại phòng bên núi quyền.

Lão bản bên này cũng chỉ có mình hấn trở về ở, cũng thanh tĩnh.

Sau một phen đánh trống, mỗi một lần như vậy, Ngụy Hợp đều làm thành thịt bằm, đun chín rồi dùng ống trúc khác nhau, làm chén đựng kỹ.

Tổng cộng mười hai loại.

Hấn bắt đầu thử nghiệm từng chút một. Thông qua quan sát viên ngọc Phá Cảnh ở ngực để phán đoán, giá nào là tốt hơn.

Dùng cái này để tăng nhanh tốc độ tích góp từng chút một của Phá Cảnh Châu.

Cứ như vậy mỗi ngày ăn hai lần, sau đó ghi chép. Rất nhanh, Ngụy Hợp liền tìm ra, cũng tương tự phân lượng, tăng lên một loại phá cảnh châu nhanh nhất.

Đó chính là thịt Kim Tiên Trùng.

Loại này thịt cực kỳ dẻo chịu đựng, năng lượng cực cao, bình thường dùng để đại bổ cho bệnh nhân.

Giá tiền cũng không quá đắt, một lượng bạc một cân, thuộc loại khá lời.

Sau khi kiểm tra ra thịt Kim Tiên Trùng, hấn một lần nữa trở lại thời điểm mỗi ngày luyện tập rèn khí.

Đảo mắt, thời gian trôi qua cực nhanh, chính là nửa năm qua đi.

Năng lượng phá cảnh châu tích góp từng chút một, cuối cùng dưới sự tích lũy đứt quãng như thế, kém một chút liền có thể biến toàn bộ thành màu đen.

Ngụy Hợp thì từ một mét bảy đầu đã lớn lên gần một mét tám, trên người rắn chắc hơn rất nhiều.

Từng khối cơ bắp hình dây chuyền nối thành một khối.

Cuối cùng hấn cũng vượt qua giai đoạn ra sức, chính thức bắt đầu luyện chiêu số.

Cũng may trở thành một thành viên trong đám tráng hấn suốt ngày đánh tới đánh lui trong sân.

Trình lão đầu đến một bước này, rớt cuộc cũng bắt đầu dạy nó, một loại pháp môn đánh bóng da thịt đặc biệt chuyên dụng khi về núi đánh, có thể đem nắm tay mài thành trạng thái dày cứng đặc đặc thù.

6

“Đánh pháp đấu pháp, chính là đánh ngã người khác, yếu quyết đang đánh chỗ yếu hại, động tác phải nhanh, lực đạo phải đủ, tinh độ phải chuẩn.”

Trong sân, Trịnh lão đầu chấp tay sau lưng, đi loanh quanh giữa những đôi đàn ông tu luyện, thỉnh thoảng miệng lại lầm bầm yếu quyết Hồi Sơn Quyền.

Sắc trời vừa qua chính ngọ, trên cây đã biết tiếng kêu to trải rộng.

Nhưng cũng không che giấu được tiếng hô quát của mọi người trong sân khi về sơn quyền.

Ngụy Hợp chính diện đối mặt với tam sư huynh Trình Thiếu lâu.

Bên tai truyền đến tiếng nói của Trịnh lão đầu.

“Hồi sơn quyền có phòng chiêu cơ bản, công chiêu, sát chiêu. Các người hiện tại trước tiên luyện phòng chiêu, chính là ngăn trở cùng né tránh hai bộ phận.”

“Ngăn cản không bằng né tránh, tránh không bằng công trước. Nhất định phải nhớ kỹ câu nói này. Động thủ trước tiên muốn giải quyết địch nhân như thế nào, giải quyết địch nhân, người cũng không cần tránh né phòng thủ.”

“Phòng thủ đơn giản nhất, nhưng biến thức rất nhiều, hai tay giơ lên nắm quyền, đầu cúi xuống, cầm thu hồi, nắm tay phân cao thấp, bảo vệ gò má, khuỷu tay xếp thành giá...”

Ngụy Hợp càng nghe, càng cảm thấy quen thuộc.

Chờ hắn dựa theo từng cái miêu tả đã chuẩn bị xong, sẽ nhìn Tam sư huynh đối diện.

Nhất thời trong lòng không còn gì để nói.

Chẳng phải là tư thế những tuyến thủ mà kiếp trước hắn xem tự do đánh nhau sao?

Thân thể cong lên, hai tay bảo vệ khuôn mặt, bất đồng chính là, động tác Hồi Sơn quyền không có tư thế nhảy dựng.

Tam sư huynh Trình ít nhiều bày ra tư thế tốt, khiêu khích nhìn Ngụy Hợp.

“Dùng một quyền thử xem?”

Hắn nhếch miệng cười một tiếng.

Ngụy Hợp không để ý tới gã, vẫn như cũ cẩn thận dựa theo Trình lão đầu dạy bảo, điều chỉnh tư thế của mình, lĩnh hội ý tứ trong đó.

Phòng chiêu này tổng cộng có năm loại biến thức, phân biệt đối phó năm loại công kích của đối thủ.

Rất nhanh, hành động tiếp theo nhường nhịn, chủ yếu là ứng phó với đối thủ nắm giữ vũ khí.

Hướng bên bên kia trốn, tránh như thế nào tốt nhất, né tránh sau đó phải chú ý cái gì, như thế nào phản công? Làm sao tìm kiếm điểm yếu của đối phương.

Đợi thêm một chút, một đồng lớn các loại chiêu trò, toàn bộ đều bị Trình lão đầu dạy cho bọn họ.

Đúng là tất cả đều là chiêu trò.

Nhiệm vụ của đám Ngụy Hợp, chính là thuần thục những bao tay Hồi Sơn Quyền này, quen thuộc đến trình độ phản xạ có điều kiện, vừa gặp phải phản xạ có điều kiện dùng như thiểm điện.

Sau đó lập công.

“Sư phụ, ta nghe nói Hồi Sơn Quyền có nội luyện pháp, không biết ngài có truyền hay không?” Một tiểu nhân mới nhập môn đột nhiên hỏi.

Bước chân Trình lão đầu đang xoay chuyển bỗng ngừng lại, một cước hung hăng đá vào cái môn nhỏ nhắn của lão.

“Nội luyện pháp? Chờ người rèn luyện thân thể tới cực hạn, mới có tư cách trong tu luyện pháp thuật. Nghe đừng nói liền ồn ào, người biết cái rắm, đó là luyện kinh!”

Hắn lắc đầu, cất bước đi trở về ghé dựa cao tầng của mình ngồi xuống, không mở miệng nói nữa.

Ngụy Oánh bên cạnh vội vàng bung trà trà nước lên.

Từ khi phát hiện Ngụy Oánh làm việc nhẫn nại hơn, Trịnh lão đầu liền đổi Ngụy Oánh thành người hầu hạ trong viện.

Ngay cả thái độ đối với Ngụy Hợp cũng tốt hơn không ít.

Ngụy Hợp còn lo lắng Nhị tỷ có bị ức hiếp hay không, bất quá cẩn thận quan sát, Trịnh lão đầu này tựa hồ đối với nữ sắc tựa hồ không coi trọng gì, ngược lại đặc biệt coi trọng tiền tài.

Cũng yên tâm hơn.

Cả ngày trôi qua, đám người Ngụy Hợp vẫn luôn luyện các loại đường lối.

Trong phòng chiêu bao hàm đường cản đường, né tránh đường đi.

Sau đó, ngày thứ hai, chính là công chiêu.

Mà việc truyền thụ sát chiêu cũng không có bóng dáng nào, Trịnh lão đầu cũng không có ý này.

Công thủ hai hệ thống, cũng đủ cho hán tử tri thức thấp kém này luyện thật lâu.

Mà Ngụy Hợp ở trong đó, thuộc về tốc độ trung hạ, cùng nhập môn với gã đồng thời, hiện tại có không ít người giao tiền nên không thể kiên trì, rời đi sớm.

Cũng có người có tư chất tốt hơn hẳn, hiện tại đã luyện xong thủ số công, bắt đầu mài nắm đấm và khí huyết. Tốc độ nhanh hơn hẳn không ít.

Vốn dĩ hắn cho rằng sinh hoạt cứ như vậy sẽ tiếp tục, không có tai họa, an ổn lẳng lặng.

Có điều, quay về sơn quyền, Trịnh lão đầu cùng một võ sư khác có ý định nội bộ đối kháng một lần.

Đối kháng nội bộ này, tục ngữ kêu đối quyền.

Là hoạt động thường xuyên trong Phi nghiệp thành, võ sư và võ sư lúc trước.

Quy củ cũng rất đơn giản, bản thân võ sư không có kết cục, là so bản lĩnh của đệ tử dưới trướng, người xem cuộc chiến sẽ mời không ít phú hộ giàu có xung quanh.

Mục đích chính là biểu diễn năng lực dạy dỗ của các Võ Sư.

“Đổi quyền chính là người nắm đấm Biên Bức.” Trình Thiếu Cửu làm Tam sư huynh, đã sớm luyện xong hệ thống công phòng, hiện tại một mực ma luyện nắm đấm bền dẻo, đã đến cảnh giới da trâu.

“Hình Bức Quyền?” Ngụy Hợp đang luyện phá chiêu với hấn thấp giọng hỏi: “Trước kia luyện qua chưa?”

“Đối thủ cũ, nửa năm sẽ đổi quyền một lần, có thắng có bại, xem như tranh đoạt thanh danh mấy bia đá chung quanh.” Thần thái Trình Thiếu Khuyết thoải mái nói.

“Dù sao ngươi cũng không phải ra trận, sợ cái gì? Người lên sân chỉ có mấy người chúng ta.”

Hấn quay đầu nhìn về phía đại sư huynh Triệu Hoàn ở cách đó không xa.

“A, đại sư huynh hiện tại đã là cấp độ da đá, nắm đấm vung lên, giống như đá lớn nện người, xương cốt có thể vỡ nát.

Sau đó là Nhị sư tỷ Trịnh Hồng Tú, cháu gái của sư phụ nắm đấm cũng là cấp độ da đá, tuy nhiên thể trạng Tiên Thiên làm cho sức lực giảm đi một ít. Nhược điểm hơi mạnh hơn ta cũng mạnh hơn không ít.”

“Nhị sư tỷ hình như rất ít khi tới bên này?” Ngụy Hợp hỏi.

“Ừ, rất ít, một viện khác vẫn ở, bên kia toàn là nữ đệ tử.” Trình thiếu gia gật đầu.

Hấn mở một cánh tay phải của Ngụy Hợp đánh tới, chột nhớ ra cái gì đó, làm ra động tác dừng lại.

“Đúng rồi, chuyện ngươi nhờ ta hỗ trợ hỏi thăm, có tin tức. Năm ngoái thợ điêu khắc ra ngoài thành, là có một nhóm người mất tích, cũng không biết là chết hay sống, chung quanh cũng không phát hiện thi thể.”

“..... mắt tích. Chuyện này rất bình thường sao?” Sắc mặt Ngụy Hợp không đổi, nhưng ánh mắt thoáng trầm xuống.

“Ngẫu nhiên đi, bên ngoài rất loạn, sơn tặc thô phi tặc bang phái, mãnh thú độc trùng, một người không để ý, người sẽ không có.” Nói đến cái này, Trình Thiếu Cửu cũng thở dài.

Ngoài thành, đây là một đề tài cấm kỵ, tường thành phi nghiệp cao cao, ngăn cách bởi các loại binh hoang mã bên ngoài nguy cơ tứ phía.

Trong thành tuy cũng hỗn loạn, nhưng tốt xấu gì cũng có chút đường sống. Nhưng ngoài thành thì khác, độ nguy hiểm cao hơn rất nhiều.

“Còn nữa, Trần Bưu mà ngươi luôn nhờ ta hỗ trợ, gần đây không phải gia nhập Giác Xà Bang kia sao? Ta nghe đường ca nói, Giác Xà Bang cùng Thanh Trúc bang bọn họ cướp địa bàn Nam Sơn, đã đánh tan không ít người. Trần Bưu kia cũng ở bên trong, ngươi có thể chú ý.”

Đường ca của Trình thiếu gia là người của bang Thanh Trúc, hơn nữa còn là một tiểu đầu mục. Mặc dù thích khoác lác, nhưng nguồn tin tức cũng rất đáng tin cậy.

“Nam Sơn hử sao? Đa tạ!” Ngụy Hợp trịnh trọng gật đầu.

Trình thiếu gia trong khoảng thời gian này, nói thật giúp hắn không ít. Tuy hắn cũng có hồi báo giúp mình làm bài tập, nhưng so sánh hai bên, điểm hồi báo của hắn thật đúng là không tính là gì.

“Cám ơn cái gì.” Trình Thiếu Lưu khoát khoát tay, “Nói thật, ta biết rõ tình huống của mình, bên này thích chút, bên kia thích chút, cái gì cũng muốn học, nhưng cái gì cũng học không tốt. Nhưng chỉ có một ưu điểm duy nhất, chính là thích kết giao bằng hữu. Bằng hữu gặp nạn, có thể giúp được thì không nói hai lời!”

Hắn vỗ ngực một cái.

“Đương nhiên, nói thật, ta giúp người cũng là nhìn người, người không thú vị cũng lười để ý tới.” Hắn cười cười, có ý tứ liếc qua một góc góc.

Nơi đó có một thiếu niên gầy ốm, là người mà tháng trước Trịnh lão đầu tự mình dẫn về.

Tên là Tiêu Nhiên.

Cái tên này hoàn toàn khác biệt với cấp bậc của những người còn lại, vừa nghe là có cuốn sách.

Quan trọng nhất không phải điểm này, mà là Tiêu Nhiên, tư chất ngộ tính vượt xa đám người bọn họ.

Đồ vật dạy hắn, một lần sẽ biết, luyện được cũng rất nhanh có thể quen tay thuần thục.

Trịnh lão đầu như nhật được chí bảo, thường xuyên chỉ điểm cho hắn, hoàn toàn coi Tiêu Nhiên này như một đệ tử quan môn.

Đôi với những đệ tử bình thường bọn họ, hoàn toàn có hai dải ngộ.

“Tiêu Nhiên sư đệ không giống với chúng ta.” Ngụy Hợp lắc đầu.

Lúc hắn mới nhập môn, cũng từng tưởng tượng mình là thiên tài, đáng tiếc, thực tế cho hắn một quyền nặng nề.

Tư chất của hắn, cũng không khác gì Trình Thiếu Cửu, phai nhạt tất cả mọi người.

“Thằng nhãi Tiêu Nhiên này, lúc trước gọi hắn ta đi ăn uống rượu, hắn ta lại mắng ta cả ngày không chịu luyện quyền trước mặt mọi người, lãng phí tiền tài để lãng phí tinh lực.

Ta ở ngay trước mặt đại gia hỏa, thiếu chút nữa không có tát một cái!” Trình Thiếu Khuyết bấy lâu hồi tưởng lại vẫn còn có chút giận dữ.

“Hắn mới mười lăm tuổi à? Có thể là quá nhỏ.” Ngụy Hợp khuyên nhủ.

“Mười lăm tuổi cũng không còn nhỏ, lúc ta mười lăm tuổi cũng đã đấm hôn!” Trình thiếu niên hỏa đại đạo. “Không nói nữa, một lát nữa luyện xong cùng đi uống một chén?”

“Không được. Ta cũng có việc.” Ngụy Hợp lắc đầu.

“Có việc? Người ta không biết, hôm nay không phải là thời gian thu nghiệp, trống cũng là trống, còn có thể có chuyện gì? Nói thật, ta chường mắt nhất chính là những kẻ giả dối, vừa nói lão tử bận rộn, lão tử muốn luyện quyền, trên thực tế lén lút ra ngoài uống rượu.

Chúng ta trong sân, loại hàng này đúng là có không ít.”

Trình thiếu gia lại bắt đầu lảm bảm.

“Ta thật sự có chuyện.” Ngụy Hợp lắc đầu.

“Nói cho ta biết, chuyện gì? Chuyện lớn ta không có cách nào, nhưng việc nhỏ ta giúp người rồi!” Trình Thiếu Khuyết vung tay lên hứa hẹn.

“Kỳ thật cũng không có nhiều đại sự.” Ngụy Hợp cười cười: “Vậy định đi Nam Sơn đi dạo.”

“A...” Trình thiếu dong lâu lập tức ngạc nhiên.

Hắn mới cho ra tin tức Nam Sơn Hôi, gia hỏa này sẽ đi sang bên kia, mục đích như thế nào, không nói mà biết.

Dù sao trước đó còn xin hắn hỗ trợ nhìn chăm chăm vào hướng đi của Trần Bưu, hiện tại Trần Bưu vừa bị thương hắn liền đi Nam Sơn...

Lần đầu tiên, hắn cẩn thận đánh giá một lần, chính mình là Ngụy sư đệ.

Trước đó hắn một mực coi hắn là tiểu tùy tùng của mình, bởi vì Ngụy Hợp trầm mặc ít nói, miệng rất kín, cũng không ăn nói lung tung, cũng không thảo luận thị phi người khác.

Cho nên hắn có cái gì muốn châm chọc, đều là tìm Ngụy Hợp nói chuyện phiếm.

Cho tới nay, ấn tượng của hắn với Ngụy Hợp chính là trầm mặc, cứng cỏi, an phận thủ thường.

Nhưng ngay một chiêu vừa rồi.

Trình thiếu niên bỗng nhiên đối với cái nhìn của toàn bộ Ngụy sư đệ, không hiểu sao lại nhiều thêm một tia khác thường.

Hai người nhất thời không nói thêm gì nữa, tiếp tục trầm mặc đối phương luyện hóa chiêu thức.

Trong lòng Trình thiếu gia rõ ràng có một phần cố kỵ, cố kỵ Ngụy Hợp.

Tiểu sư đệ vốn vô hại đột nhiên lộ ra nanh vuốt, điều này khiến cho hắn có chút tâm lý không thích ứng, không thể cứu vãn được.

Mà Ngụy Hợp lại luôn luôn trầm mặc như thế.

Lặng lẽ luyện tập, yên lặng phá chiêu, yên lặng lĩnh hội cách phát lực, ứng phó như thế nào.

Công thủ luyện xong, cũng chính thức xoa quyền. Ba loại cảnh giới da trâu, da trâu, sắt, quay về sơn quyền đều vang dội ở bên ngoài của Hội Sơn quyền.

Là gốc rễ đặt chân.

Sắc trời dần tối, rất nhanh lại đến thời gian thu công.

Trình Thiếu Khẩu dùng khăn tay lau mồ hôi trên cổ nhìn về phía Ngụy Hợp đang thay quần áo.

Hắn há to miệng, muốn nói lại thôi, nhưng vẫn dừng lại.

Hắn mặc dù ở Hội Sơn Quyền luyện hội lâu, nhưng dạng người như Ngụy Hợp, đây là lần đầu tiên hắn thấy.

Loại ngoan cường trong trầm mặc kia, tựa như độc xà trong góc hắc ám, an tĩnh thủ đợi, chờ đợi thời cơ.

Sau đó đột nhiên xuất ra một kích.

Mà những người khác, phần lớn đều đứng ngoài, nói đánh là làm.

Trình Thiếu Cửu vội vàng lấy lại tinh thần, nhưng chỉ một lúc sau, trước mắt đã không còn bóng dáng Ngụy Hợp.

7

Nam Sơn san hô.

Tại thành Nam này, trong xâu này, khắp nơi là quây hàng bán vải vóc dệt vải.

Chẳng qua đại đa số quây hàng cửa hàng đều đóng chặt cửa, sớm đã không còn náo nhiệt như trước.

Những năm gần đây, thuế má triều đình càng thêm nặng nề, thuế thuê càng không chịu nổi gánh nặng, huy hoàng đã từng, sớm chỉ để lại chút dấu vết.

Ngụy Hợp đi dọc theo con phố về phía trước, cúi đầu, dùng vải bọc hơn phân nửa khuôn mặt, dưới chân vùi vãi, y phục trên người cũng đổi thành vải gai màu xám bình thường nhất của đám đông.

Trong thời gian qua, hấn cũng không chỉ dựa vào Tam sư huynh mà ít tìm hiểu tin tức từ ba người Trần Bưu.

Sau vài lần cẩn thận, hấn liền có được địa chỉ của ba người Trần Bưu.

Cúi đầu lướt qua một cây gậy trúc rách phơi quần áo, Ngụy Hợp rất nhanh tới trước một tiểu viện vừa thấp vừa rách.

Cửa sân nửa mở, bên trong vừa vặn một phụ nhân đỏ mắt, mang theo hành lý thu thập xong, mang theo một đồng tử lớn mới vài tuổi đi ra.

Phụ nhân có vài phần tư sắc, nhưng trên mặt nước mắt cùng con mắt sưng đỏ, cho thấy tâm tình của nàng lúc này cực kém.

Mang theo đồng tử, phụ nhân này đưa mắt nhìn Ngụy Hợp trang phục, cúi đầu cũng không đóng, bước nhanh ly khai.

Ngụy Hợp nhận ra người này.

Đó chính là Cúc phụ của Trần Bưu, đến trước cửa là quả phụ nổi tiếng xung quanh.

“Ai ở bên ngoài!?” Trong sân truyền ra giọng nói của Trần Bưu, có chút nghi hoặc.

Ngụy Hợp đẩy cửa vào, tiến vào viện tử.

Chính giữa sân, Trần Bưu có một cánh tay quấn băng vải màu xám, bên trên còn có chút máu thấm ra, gã đang ngồi trên bậc thang trước cửa phòng nội.

“Trần Bưu, vừa nghe nói người bị thương, ta lập tức chạy tới.”
Ngụy Hợp lộ ra nụ cười.

“Người? Người là...” Trần Bưu nghi hoặc đứng lên.

Hắn phía sau còn muốn nói cái gì đó, bỗng nhiên cảm thấy trước mắt choáng váng, bị một nắm tro trắng hung hăng tát vào mặt hắn.

A!!

Trần Bưu vung vẩy loạn xạ tay phải, ý đồ đón đỡ công kích.

Ngụy Hợp một cước đá vào bụng Trần Bưu, cầm lấy một cái cuốc từ một góc tường, đập xuống đầu Trần Bưu mấy cái.

Bành! Bành! Bành! Bành!

Ném cuốc ra, Ngụy Hợp cũng không thèm nhìn Trần Bưu không một tiếng động trên mặt đất, xoay người rời khỏi sân nhỏ, trở tay kéo cửa vào.

Sau đó không nói một lời, bao đầu bước nhanh ra ngoài.

Một mực rời Nam Sơn phúc, đi đến bên bờ sông nhỏ giữa chậu hồng cùng ngáy, ngồi giữa một mảnh cỏ dại.

Hắn mới thở hồn hển từng ngậm từng ngậm.

Tất cả đều tốt như hắn tính kế ngay từ đầu, hơn nữa còn thuận lợi. Trần Bưu bị thương căn bản không có sức phản kháng, chớ nói chi là hắn còn rải đá bụi mù mắt.

Lúc trước mô phỏng nhiều lần như vậy, nếu thật sự động thủ, đơn giản hơn tưởng tượng nhiều lắm.

Tên Trần Bưu mà hắn giả tưởng có thân thể cường tráng, uy hiếp mười phần kia, hắn hạ xuống một bộ như vậy cơ bản chẳng có rên một tiếng, đã tuyên cáo kết thúc.

“Ta... Lúc ra vào không ai thấy, vẫn luôn bao bọc đầu, không ai biết tên họ. Chỉ có quả phụ kia thấy ta, nhưng cũng không thể thấy mặt ta.”

Tay Ngụy Hợp run lên, cởi bỏ tấm vải xám trên đầu, cởi áo khoác ra, tung mấy dòng máu bên trên che đi.

“Không biết Trần Bưu thế nào rồi? Sức lực lớn như vậy mà đập xuống thì hẳn là...” Ngụy Hợp không tiếp tục nghĩ nữa.

Tuy rằng cá nhân chết ở thế đạo này thật sự bình thường, trong thành thường xuyên kéo ra một ít thi thể từ trong rãnh nước.

Ngoài thành cũng thường xuyên có thi hài bị chó hoang gặm ăn, chó hoang lại bị người ta dụ ăn mất.

Nhưng khác chính là lần này, Trần Bưu thật sự có thể sẽ chết, hơn nữa còn chết trên tay hắn ta.

Ngụy Hợp không ngừng hít sâu, không ngừng điều chỉnh trạng thái thân thể của mình.

“Trần Bưu cứ nhìn chằm chằm vào nhị tử Ngụy Trạch, còn thường xuyên làm việc bắt người. Lúc trước còn suýt nữa cướp đi tiền ta học võ, hẳn không chết, nhị tử không có cách nào yên tâm được.

Cho nên, ta là trừ hại cho dân, ta nói đúng, là đúng.”

Ngụy Hợp không ngừng tìm lý do cho mình, kỳ thật trong lòng hắn biết rõ.

Vốn là hắn dự định phế bỏ Trần Bưu, chứ không phải giết người.

Có thể chân chính động thủ, trong đầu hắn trống rỗng, toàn thân khí lực đều bộc phát ra, sợ trong miệng Trần Bưu kêu lên tên của hắn.

Vì phòng ngừa hắn lên tiếng, theo bản năng trực tiếp đập xuống đầu, kết quả là năm sáu đập xuống mới phản ứng ra tay quá nặng.

Bây giờ nghĩ lại, hắn gói đầu, phỏng chừng đối phương căn bản nhìn không ra hắn là ai.

“Hơn nữa cuộc đờc rèn từ thép tôi, giờ ta dùng sức lực tám mươi cân nâng đá nện xuống... Còn nện hết xuống đầu...”

Kỳ thật trong lòng Ngụy Hợp rõ ràng, Trần Bưu khẳng định không đùa giỡn.

Hắn không lo lắng quan phủ, bởi vì hiện tại quan phủ hoàn toàn mặc kệ mọi chuyện. Bên trong nội thành mỗi ngày đều có người chết, mỗi ngày đều có các loại phạm tội, nhưng đám quan sai nha môn bên kia giống như mắt mù tai điếc vậy.

Hoàn toàn không để ý tới.

“Nguyên lai... Đây chính là giết người...” Ngụy Hợp vẫn còn đang phát run, nhưng gã biết chính mình nhất định phải thích ứng.

Ở thời đại này, người không ác thì không cách nào sống sót đờc.

Hắn không muốn chết, vậy chỉ có thể để người khác chết.

Thật lâu sau, hắn mới đứng dậy.

Quay người hướng phía bên trong đi tới.

Không bao lâu sau.

Ở một tùy tòng khác của Trần Bưu, không có gian phòng nhỏ.

Ngụy Hợp mặt không biểu tình đi vào, chỉ chốc lát sau trên tay dính một ít máu lại đi ra.

Lần đầu tiên có chút sợ hãi nhưng sau khi quen thuộc một hồi thì không còn khẩn trương như trước nữa.

Tiếp theo là chỗ thứ ba, chỗ ở thứ hai của Trần Bưu.

Đó là một căn nhà đất nhỏ nằm giữa hai nấm mồ.

Ngụy Hợp đến đây đã là lúc trời sắp tối.

Chung quanh nhà đất trống rỗng, là một mảnh đất hoang.

Ngoài phòng chất đống rất nhiều cành ngô xử lý.

Ngụy Hợp đi tới cửa, nhẹ nhàng gõ cửa.

Thịch thịch thịch.

Một mảnh yên tĩnh, bên trong không có tiếng động.

Thịch thịch thịch.

Hắn lại gõ cửa, chờ đợi.

Đợi một hồi, bên trong vẫn không có nửa điềm tiếng động.

Suy nghĩ một chút, hắn đi tới cửa sổ, xuyên qua khe cửa sổ nhìn vào trong.

Gian nhà bằng đất bình thường cửa sổ đều làm không quá kín đáo, khe hở rất lớn, sát vào là có thể nhìn thấy cảnh tượng bên trong.

Ngụy Hợp mơ hồ mượn ánh mặt trời, nhìn thấy trên giường trong phòng có một người đang nằm.

Là một nam nhân mặc áo ngắn màu đen.

“Có người.”

Hắn một lần nữa đi tới cửa, nhìn xung quanh không có ai.

Sau đó lui về phía sau vài bước, hung hăng vọt tới, một cước.

Bành!

Một cước này dễ dàng đá văng cánh cửa gỗ của thỏ ốc ra.

Hắn rèn luyện hơn nửa năm, lực lượng đã không còn là kẻ gầy yếu lúc trước nữa.

Hiện tại vóc người của hắn so với Trần Bưu đã từng khiến hắn căng thẳng thì sức lực đoán chừng cũng không sai biệt lắm.

Một hai người không nhất định giữ được.

Cửa bị đá văng ra, bên trong vẫn không có âm thanh.

Ngụy Hợp trong lòng nghi hoặc, mang theo cảnh giác, đứng ở cửa nhìn vào bên trong.

“Triệu Đức Lợi, đứng lên.” Hắn lên tiếng nói.

Người trên giường vẫn không nhúc nhích, giống như là không nghe thấy gì.

Trong phòng tràn ngập mùi hôi thối khó ngửi, giống như là thịt thối rữa.

Sắc mặt Ngụy Hợp khê biến, mơ hồ đoán ra.

Hắn đến gần, đưa tay gỡ người trên giường xuống xem xét.

Một khuôn mặt trắng bệch chỉ còn da và xương xuất hiện trước mắt hắn.

.....

.....

Hai tròng mắt trên mặt khô quắt xuống, không còn nước đọng, trong lỗ mũi còn có sâu bọ thật nhỏ màu đen bò ra.

Triệu Đức Lợi và Trần Bưu tùy tùng đã chết từ lâu.

Thậm chí không ai phát hiện hắn đã chết.

Mà máu chốt nhất chính là, trong ngực nam nhân này, còn có một đứa trẻ đang dựa vào.

Đứa bé co người lại, co thành một cục, trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng tràn đầy da bọc xương, lỗ tai và cái miệng nhỏ mở ra, cũng có không ít sâu bọ màu đen chui ra.

Da đầu Ngụy Hợp tê rần, vội vàng lui về phía sau mấy bước, chạy ra khỏi phòng miệng lớn thở dốc.

Một mặt là bị thi thể dọa sợ, nhưng phần nhiều là bị mùi thối thối thối.

Ba người, hai người chết trong tay mình, một người đã chết không biết bao lâu rồi.

Ân oán được rồi, nhưng trong lòng Ngụy Hợp không có nửa phần thoải mái.

Hắn ở bờ sông phụ cận, rửa tay áo, sau đó có chút dờ dẫm trở lại phòng ở của mình.

Trong đầu hắn lật qua lật lại đều là hình dáng thân khô đã chết trên giường cuối cùng kia.

Lúc trước hắn đã hỏi thăm rõ ràng, Triệu Đức Lợi có một đứa nhỏ, tuổi không lớn lắm. Không ngờ nam nhân này ôm con của mình, không biết đã chết ở nhà mình bao lâu rồi.

“Đây chính là thời loạn lạc, đây chính là mạng người.”

Một mình Ngụy Hợp ngồi trên giường của mình, ngoài cửa sổ mảnh vụn ánh trăng đánh vào mặt của hắn, làm màu trắng bệch nhàn nhạt.

Cả đêm hắn đều không ngủ ngon giấc, lăn qua lộn lại trên giường, không ngừng hiện ra bộ dạng hài tử thây khô kia.

Đến khi trời sáng, hắn mới một lần nữa đứng dậy, ăn qua thịt Kim Tiền Trùng đã mua xong ở tiệm thuốc.

Thứ này còn chịu đựng đói hơn cả cơm canh bình thường, tích góp từng chút một Phá Cảnh Châu ở ngực, tốc độ còn nhanh hơn.

Ngụy Hợp cố gắng vớt bỏ hình ảnh trong đầu, vừa nghĩ tới ngực mình còn có năng lực đặc thù xuyên qua từ khi xuyên qua đến nay, trong lòng cũng thoáng yên ổn đôi chút.

Chỉ là thịt Kim Tiền Trùng này, mặc dù năng lượng phá cảnh châu rất nhanh, nhưng mùi vị không dám lấy lòng.

Ngụy Hợp bỏ vào trong miệng một khối nhỏ, bắt đầu nhai nuốt nuốt giống như khúc gỗ khô, nước nuốt thật lớn, mới có thể nuốt mất một khối nhỏ.

Bên kia.

Bãi đá Nam Sơn, chỗ nhà Triệu Đức Lợi.

Mặt trời còn chưa lên núi, mấy tráng hán mặc áo xám đánh ngấn, đã đi tới trước cửa nhà đất.

“Là chỗ này?”

“Vâng.”

Mấy người thấp giọng nói một câu.

Lập tức một cước đạp cửa, một người nhanh chóng đi vào trong một lát, rất nhanh liền đi ra.

“Chết cả rồi.”

“Nơi cuối cùng nữ nhân kia dừng lại tại đây, những hắc trùng kia chính là dấu vết. Tìm kiếm chung quanh một chút, hắc tự trùng còn rất sống, khẳng định nàng không đi xa.” Hán tử dẫn đầu trầm giọng nói.

“Dựa theo vết tích, hẳn là nàng ta đã dừng lại nơi đây, tạm thời mượn căn nhà đất này tránh một hồi, sau đó rời đi.”

“Nhất định phải tìm ra nàng, mặt khác, giữ lại một người có thể liên quan đến chuyện này, tất cả mọi người gặp mặt Hắc Tự Trùng đều bị diệt khẩu.”

“Được!”

Không bao lâu, toàn bộ thổ ốc bốc lên lửa lớn hùng hục, mà mấy người sau khi xác định hết thấy nội bộ đều bị thiêu hủy, mới quay người yên lặng rời đi.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, đảo mắt đã lại một tháng nữa trôi qua.

Ngụy Hợp mỗi ngày đều khổ luyện chiêu số, đồng thời cũng bắt đầu lần đầu mài dũa.

Bốp, bốp, bốp.

Trong đại viện Hồi Sơn Quyền, trước một cái chậu gỗ lớn, Ngụy Hợp để hai tay trần, không ngừng đâm nát chậu gỗ trước mặt.

Đất cát khô cằn là bước đầu tiên để luyện tập da mài.

Động tác Ngụy Hợp không nhanh không chậm, mỗi lần đều thật sâu nắm đấm đâm vào sâu trong đất, để mỗi một chỗ mặt quyền đều có thể triệt để ma sát đến.

Cứ như vậy ma sát nửa canh giờ, hẳn rút hai tay ra, đem nước thuốc ở một bên đưa vào, ngâm năm mươi hơi thở.

Phía dưới canh thuốc còn thả than lửa, duy trì nhiệt độ.

Giống như hẳn, cùng nhau luyện tập rèn da, chung quanh còn có mấy hán tử.

Bên ngoài còn có người hai tay ôm ngực thay phiên nhau.

Vị trí rèn luyện da thịt của đám người này, cũng là đủ đáng quý.

8

Ngụy Hợp một hơi luyện ba lần, thẳng đến hai tay đỏ bừng tiếp nhận không đủ, mới thở dài, đổi lại một người khác.

“Thế nào?” Tam sư huynh Trình Thiệu ở một bên ăn thịt khô, tựa hồ là một con chuột khô, trong miệng cắn một cái chân chuột nhỏ, nhìn có chút buồn nôn.

“Coi như cũng được.” Ngụy Hợp gật đầu.

“Xi da này, chính là phải dựa vào nghị lực, dù sao mài cũng tương đối thống khổ, bất quá người khác ta có thể sẽ lo lắng không kiên trì được nữa, nhưng ngươi không có vấn đề này.” Trình Thiệu Khâu cười nói.

Nói xong, hắn tới gần một chút, nụ cười trên mặt hơi thấp một chút.

“Trần Bưu chết rồi. Mấy hôm trước có người phát hiện, chết trong sân của mình.”

Hắn hạ giọng, ý chỉ gì đó.

Ở thời đại này, người chết là một chuyện tương đối bình thường, một tên côn đồ chết đi cũng không ai để ý.

Nhưng Trần Bưu này lại khác.

Trình Thiệu gia biết chuyện này, Ngụy Hợp cũng biết.

“A.” Ngụy Hợp chát phác lên tiếng.

“Còn hai gã tùy tùng của hắn ta đều đã chết” Trình Thiệu Cử vỗ vỗ bả vai Ngụy Hợp, biểu tình có chút phức tạp.

Hắn đối với Ngụy sư đệ tâm ngoan thủ lạt trước mắt này, lại có một phen nhận thức mới.

Lúc trước mới nói cho hắn biết Trần Bưu bị thương, hiện tại ba người đều đã chết, nào có chuyện trùng hợp như vậy.

Nói không phải Ngụy Hợp động thủ, y đánh chết cũng không tin.

Cẩn thận nhớ lại, động tác của vị Ngự sư đệ này cực nhanh, hạ thủ ngoan độc, làm cho hấn sau lưng phát lạnh.

Trình thiếu gia ở trong tiểu viện Sơn Quyền này lâu như vậy, kiến thức hình người trẻ tuổi cũng không ít, nhưng đây là lần đầu tiên gặp phải lực lượng hành động tàn nhẫn như Ngự Hợp.

Cũng may trong nhà hấn cũng có người có thủ đoạn tương tự, Trình Thiếu Cửu cũng không có cái gì khác biệt.

“Thế giới này...” Hấn thở dài.

Ngự Hợp trầm mặc, gã biết rõ Trình thiếu đã đoán được, bắt quá loại chuyện này không có chứng cứ, ai cũng không bắt được gã.

“Không nói chuyện này nữa. Gần đây thịt heo trong thành lại tăng giá, chúng ta luyện võ cũng không thể thiếu thịt. Tuy rằng trừ bỏ heo, còn lại các loại thịt khác cũng có thể ăn. Nhưng ăn vào, giống như chuột cạn, chung quy vẫn cảm thấy không được thoải mái.”

Trình thiếu gia rất nhanh đã khôi phục thái độ bình thường, nói đến chuyện khác.

Ngự Hợp nghe vậy, cũng chỉ nghe, ngẫu nhiên ứng tiếng, biểu thị mình không thất thần.

Hai người nhanh chóng chuyển điểm chú ý tới một địa điểm khác.

Chỉ là không nói nhiều, chỉ chốc lát sau đại sư huynh Triệu Hoành chờ dẫn mặt, dẫn mấy nữ đệ tử xuyên qua sơn quyền đi vào viện tử.

“Sư phụ.”

Mấy nữ đệ tử này vóc người cao lớn vạm vỡ, chỉ có một người trong đó, có chút nhan sắc, dáng người thon thả, bộ ngực phồng lên túi, làn da nhẵn nhụi.

So sánh ra, thậm chí ngay cả Ngự Hợp, tỷ tỷ Ngự Oánh ở bên cạnh cũng bị so sánh.

Đám hán tử đang luyện da mình ở đây, ánh mắt phần lớn đều bị nữ đệ tử này hấp dẫn qua.

Trên người nàng ta mơ hồ còn mang theo một cỗ người nghèo bình thường không có một chút nào sạch sẽ.

Nguy Hợp cũng chú ý tới mấy người này, đối với nữ đệ tử dễ làm người khác chú ý, không tự chủ được nhìn kỹ vài lần.

“Là nữ viện bên kia giải tán, toàn bộ hợp lại, nói là nhân số không đủ.” Trình Thiệu Cửu ở một bên nhỏ giọng nói.

“Tam sư huynh, tin tức của người linh thông, có biết vị sư muội xinh đẹp nhất kia không?” Nam tử bên cạnh bước tới cười hỏi.

“Đương nhiên là biết.” Trình thiếu gật đầu một cái: “Nhưng các người cũng đừng có đánh chú ý lên nàng ta, nàng ta tên là Khương Tô, là thứ nữ nổi danh trong mạ, gia tài không nhỏ, thiên phú của mình cũng là số một số hai bên nữ viện bên kia. Ta thấy cũng chỉ có Tiêu Nhiên mạnh hơn một chút so với nàng ta.

Mấu chốt nhất là tính tình vị sư muội này cũng không tốt.” Nói tới đây, hấn lắc đầu, rõ ràng không ưa Khương Tô kia.

Nguy Hợp ở một bên trầm mặc nghe, cũng không đáp lời.

Hấn một mực âm thầm tìm kiếm tình huống của đại tỷ và phụ mẫu.

Đại tỷ bên kia, hiện tại phiên toái chính là, ngay cả toàn bộ Hắc Thủy bang nhân số cũng từ từ ít đi, càng ngày càng tiêu điều, sắp bị diệt rồi.

Mà chỗ cha mẹ, chỉ có Trình Thiệu Cửu mới nhận được một tin tức, cũng chính là xác định tin tức bị mất tích.

Ngoài ra không còn cách nào khác.

Cho nên hiện tại tâm tư hấn căn bản không ở phương diện khác thường này. Cả ngày nghĩ tới, chính là luyện tốt võ, sau khi có chút tiền lập thân, âm thầm tra tìm tung tích thân nhân.

Bất luận như thế nào, phụ mẫu cùng đại tỷ ở lúc hấn mới đến, cho hấn không ít quan tâm và ủng hộ.

Hắn là một người không nhận huyết thống, chỉ chấp nhận tình nghĩa. Huyết duyên cái gì cũng không quan tâm, nhưng phần nhân tình này, hắn phải trả lại.

“Nhìn xem, đi câu trả lời đi.” Trình thiếu cười có chút hả hê nói: “Khương sư muội cùng chúng ta không cùng đường. Các người hãy tỉnh táo một chút.”

Ngụy Hợp nghe vậy nhìn lại.

Quả nhiên, mấy sư huynh sư đệ sư muội vây quanh đều bị Khương Tô sư muội mới tới đuổi đi.

Khương Tô nhìn xung quanh, một thân một mình đi tới một góc bắt đầu mài da. Cũng không biết vì sao cô bé lại lựa chọn loại võ công tự tổn làn da như Hồi Sơn Quyền này.

Trình Thiếu Dần cùng mấy vị sư huynh khác nói nhỏ với nhau một hồi, thấy không có gì để nói, cũng tự nhiên giải tán.

Ngụy Hợp cũng lơ đãng, nghỉ ngơi một lúc, tiếp tục lên luân phiên trước, bắt đầu vòng thứ hai.

Những ngày qua, hắn đã phát giác được, viên châu phá cảnh ở ngực mình cuối cùng một chút màu đen sẽ hoàn thành.

Cho nên trong lòng cũng có mong đợi, luyện công cũng khá cao.

Chỉ là điểm màu đen cuối cùng này càng chờ đợi, lại càng cảm thấy chậm.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Ngày một ngày tôi luyện chậm rãi trôi qua, màu đen phá cảnh châu càng lúc càng dày đặc, cuối cùng một điểm trông cũng càng lúc càng nhỏ đi.

Mà giai đoạn đánh bóng da cũng từ từ bắt đầu.

Dựa theo quy củ của Trịnh lão đầu, chỉ cung cấp có hai tháng, nếu là hai tháng mà vẫn không thể mài da thành công nhập môn, thì về sau không có khả năng thành công.

Cũng nói rõ, tư chất người không được đến nhà, luyện thêm nữa cũng thành tựu có hạn.

Cùng Ngụy Hợp ma sát sư huynh đệ, tổng cộng có sáu người.

Cộng thêm Ngụy Hợp ở trong chính là bảy người.

Ngụy Hợp buồn bực khổ luyện, không nói một lời, không nói một tiếng.

Bỗng nhiên một ngày buổi sáng.

Tam sư huynh hiếm khi nói ra những lời hiếm có. Có chút khác thường.

Ngụy Hợp vừa mới cởi áo khoác, chuẩn bị vén tay áo khai luyện, lại nhìn thấy hai sư huynh sư đệ ngày trước cùng cạo da, mặc nguyên bộ quần áo, mang theo hành lý, lặng lẽ đi ra cửa bên.

“Lúc này bọn họ không luyện công...?” Một người đứng một bên kinh ngạc nói.

“Không luyện nữa. Sau này bọn họ không luyện nữa” Trình thiếu gia thân nhiên nói.

Mấy người chung quanh đều rõ ràng, trầm mặc xuống.

Chỉ có một sư đệ Nguyệt Tài này mới nhập môn về mặt nghi hoặc không hiểu.

Cách đó không xa, Trịnh lão đầu lại bắt đầu giảng giải vài chiêu thức với Hồi Sơn Quyên.

Thỉnh thoảng lại cảm cảnh liễu lên quất một cái.

Đám tiểu tử mới tới chỉ có thể cố chịu đựng, có người nhanh chóng đi đến phòng trong lấy thức ăn đưa lên.

Lão Trịnh trước sau như một kéo dài tiết tấu, tình cảnh này giống hệt lúc Ngụy Hợp vào môn lúc trước.

Ngụy Hợp trầm mặc, tính toán thời gian mài da của mình.

Còn nửa tháng nữa, không thành thì hẳn cũng hết cách, chỉ có thể buồn bã rời đi.

Nghĩ tới đây, hẳn trầm mặc kéo tay áo lên, đi đến trước chậu gỗ, bắt đầu mài da một ngày mới.

Trình Thiếu Khẩu ở một bên không nói nhiều, cũng tự đi đến góc, bắt đầu luyện tập thực chiến với người ta.

Tiểu viện của Nặc lớn ra ba khối, một khối mới, một khối da, một khối luyện tập thực chiến. Mặt đất ở giữa dùng sợi xám trắng tách ra, phân biệt rõ ràng.

Thời gian tiếp tục trôi qua.

Thời hạn hai tháng càng ngày càng gần.

Rất nhanh, lại có hai người nhin không được loại áp lực tâm lý này, sớm rời đi.

Cũng có những người mới gia nhập giai đoạn mài da.

Ngụy Hợp trầm mặc cố gắng, nhưng song quyền thủy chung cấp tốc biến mất màu đỏ, chính là không thể đạt tới cấp độ da trâu.

Chỉ có đạt tới da trâu mới có thể chân chính lưu lại tiếp tục tập luyện. Nếu không có tầng cơ bản này, liền không luyện được Hồi Sơn Quyền, lưu lại cũng vô dụng.

Rất nhanh, khoảng cách thời gian còn năm ngày cuối cùng.

Trong phòng nhà mình.

Lúc xế chiều, Ngụy Hợp từ viện trở về, ngồi trên ghế nghỉ ngơi một hồi, đang muốn đứng dậy ăn cơm.

Rắc rắc một tiếng, cửa gỗ bị nhẹ nhàng đẩy ra.

Nhị tử Ngụy Oanh lặng lẽ đi đến, trong tay còn cầm một bao nhỏ màu xám.

Còn chưa đến gần, một mùi thuốc nồng nặc từ trong túi nhỏ bay ra.

Ngụy Ngọc vội vàng lật tay đóng cửa lại, buông then cửa xuống.

“Sông nhỏ, cái này cho ngươi!” Nàng đến giao cái bao nhỏ trong tay cho đệ đệ.

“Nhị tử, đây là cái gì?” Ngụy Hợp nghi hoặc nhận lấy, mở ra bao vải xám, bên trong còn bao một tầng vải xám.

Liên tục mở ra ba tầng vải bố, tận cùng bên trong là một cái bọc giấy vàng. Bên ngoài bọc giấy, dùng chữ màu đỏ viết: Dưỡng Huyết Tán.

Ba chữ to rõ ràng có thể thấy được.

“Đây là Dưỡng Huyết Tán!” Ngụy Hợp sửng sốt, hẳn thường xuyên tới hiệu thuốc mua thịt Kim Tiên Trùng, cho nên rất quen thuộc phương thuốc này.

Đây là phương thuốc chuyên môn dùng để bổ sung khí huyết dưỡng thân, hiệu quả rất tốt, nhưng giá tiền lại xa xỉ.

“Yên tâm, không phải trộm được, cũng không phải mua.” Ngụy Oánh cười cười, trên gương mặt hồng hào lộ ra vẻ ngượng ngùng.

“Mỗi ngày ta thu dọn kho thuốc cho Trịnh lão, bên trong có rất nhiều mảnh vụn. Ta góp từng chút một, gom rất lâu mới có một túi nhỏ như vậy. Người đừng ghét bỏ quá nát là được rồi.”

Ngụy Hợp nghe vậy, cẩn thận mở ra gói giấy, từ trong miệng đi vào xem.

Quả nhiên, bên trong tất cả đều là những mảnh nhỏ vỡ nát, rất nát.

Lớn nhất cũng cỡ móng tay, nhỏ thì cỡ hạt gạo.

Không biết Ngụy Nhiễm mất bao nhiêu thời gian và tinh lực mới thu thập được cái bọc giấy này.

Trầm mặc một lát, Ngụy Hợp nghiêm túc gật đầu.

“Ta biết rồi, yên tâm đi, ta nhất định sẽ vượt qua!”

“Ừm, ta tin tưởng ngươi!” Ngụy Oánh cũng nghiêm túc gật đầu.

Hai người lại nhỏ giọng nói chuyện một hồi, sắc trời đã sắp tối.

Ngụy Hợp mới đứng dậy đưa Ngụy Oánh về phòng thuê bên sơn quyền.

Trở lại nhà mình, Ngụy Hợp yên lặng đem dưỡng huyết ngâm nước, lập tức bắt đầu nấu.

Nó một bên hầm nấu, một bên kéo ngực ra, mắt nhìn viên ngọc.

Đồ án ở nơi đó, vài ngày trước đã hoàn toàn biến thành màu đen.

Một loại xúc động khó hiểu, khiến hắn cảm giác ngực mình như treo một quả bóng khí sắp trướng rách.

Chỉ cần điềm nhẹ là có thể phá vỡ khí cầu, sử dụng hạt châu phá cảnh.

Nhưng hắn vẫn nhẫn nại, vốn định dựa vào nỗ lực của bản thân, phá vỡ da hồi sơn quyền nhập môn.

Nhưng kỳ hạn cuối cùng càng ngày càng gần, hy vọng trong lòng hắn cũng càng ngày càng nhỏ.

“Rất nhiều lúc, vẫn không thể không thừa nhận, người và người, thật sự có chênh lệch.”

Ngụy Hợp nhìn cái bếp đang bốc cháy, đặt bình thuốc lên rồi bắt đầu nấu.

Hắn biết rõ, nếu như không qua được, hắn sẽ phải trở về sơn quyền viện, sau này không cách nào tiến thêm một bước.

9

Nếu như có thể thật sự tiến vào da đá, học phí hội bên kia của Trịnh lão đầu giảm bớt phạm vi lớn, hơn nữa vào được lớp da đá, mới có thể chính thức tính là trở về sơn quyền.

Hiện tại, những người không nhập môn như bọn họ, từng người liên tục thay đổi, trong mắt Trịnh lão đầu, chỉ là công cụ kiếm tiền, không có chút trọng lượng nào.

“Cửa ải này, nhảy qua, chính là một phen khác.” Ngụy Hợp nhìn nước thuốc chậm rãi nóng lên.

Hắn không hề phân thân, tập trung đem nước thuốc cẩn thận đun chín. Sau đó cẩn thận lạnh một chút, bắt đầu uống từng chút từng chút một.

Dưỡng huyết Tán là phương thuốc ôn dưỡng khí huyết, hiệu quả rất tốt.

Sáng sớm ngày thứ hai, khi Ngụy Hợp lần nữa bắt đầu mài da, rõ ràng đã có cảm giác.

Lúc đánh vào đất cát, cảm giác trên năm tay hơi đau một chút, lúc nghỉ ngơi, khôi phục cũng hơi nhanh một chút.

Mặc dù rất yếu ớt, nhưng rõ ràng có thể cảm nhận được những biến hóa này, điều này cũng rất khủng khiếp rồi.

Chỉ là khiến hắn thất vọng là, cả ngày rồi hắn vẫn không có đột phá.

Mà người bắt chước làm da với hắn, thật ra có một người rất cục thành công. Cũng có một người, lựa chọn buông tha, mang hành lý âm thầm rời đi.

“Người biết bọn hắn đi, sau này sẽ đi đâu không?” Trình Thiệu Khẩu đứng bên cạnh Ngụy Minh, thấp giọng hỏi.

“Không biết.” Ngụy Hợp trả lời.

“Một phần là gia nhập các bang phái nhỏ, một phần tiêu hết tất cả tiền, cược tại luyện võ, đoán chừng là đi làm lao khổ. Điều

kiện trong nhà tốt, thì trở về hỗ trợ, còn có người được mời đi làm hộ viện cho người khác.”

Sắc mặt Trình thiếu gia không chút thay đổi.

“Mấy hộ viện trong nhà của ta chính là xuất thân như vậy. Hiện tại đã thay đổi rất nhiều rồi.”

“.... Vì sao lại đổi?”

“Bởi vì hộ viện lúc trước, hoặc là tàn phế, hoặc là chết” Trình Thiếu Cửu dùng sức vỗ vỗ bả vai Ngụy Hợp, không nói gì nữa, quay người rời đi.

Hai người là bằng hữu, gần đây Ngụy Hợp một mực khổ luyện vẫn như cũ không cách nào đột phá, khiến người chung quanh đều thấy rõ.

Vốn có không ít người vì hắn chăm chỉ cố gắng, hơi có ý liếc mắt nhìn hắn, nhưng hiện tại thái độ cũng hơi có chút thay đổi.

Ngụy Hợp nhìn thấy.

Hắn đứng yên tại chỗ chờ đến lượt mình thay phiên nhau đi lên. Trong thời gian luân phiên, hắn không nhìn được nhìn về phía Tiêu Nhiên.

Tiêu Nhiên là thiên tài được Trịnh lão đầu coi trọng, vào ngày thứ năm đã nhập môn thành công, thoải mái lột xác hai tay.

Mà Ngụy Hợp hắn, hiện tại đã một tháng lẻ hai mươi sáu, vẫn chưa nhập môn.

Tuy rằng bản thân ma bì cũng chỉ có mấy chục phần tỷ lệ mới có thể vượt qua.

Hồi Sơn Quyền trong viện này, qua lại nhiều năm như vậy, vẫn chỉ có chút người này, cũng là vì nguyên nhân này.

Bởi vì đa số mọi người không thể nào ở lại và lưu lại, cho nên người thật sự nhập môn, tổng cộng chỉ có mười mấy người.

Ngụy Hợp kỳ thật cũng có chút dự liệu về điểm này, gã đoán được tư chất của mình nhiều lắm cũng chỉ bình thường, không kém nhất, nhưng cũng không tính là tốt.

Nhưng suy đoán thì chỉ đoán, dẫu sao con người cũng có tâm lý may mắn.

Nhỡ đâu dựa vào chính mình thông qua thì sao?

Đáng tiếc, khi sự thật đang bày ra trước mắt thì hẳn mới thật sự thấy rõ sự tàn khốc của hiện thực.

Hai ngày cuối cùng.

Ngụy Hợp lại thấy hai người thu dọn đồ đạc rời đi.

Hắn nhìn thấy Nhị tỷ lo lắng ánh mắt, cũng nhìn thấy ánh mắt chung quanh dần dần có chút biến vị.

Sáng sớm, Ngụy Hợp bắt đầu mài da đầu tiên.

Hắn đứng một mình trước chậu gỗ, nhìn chăm chú vào đất cát màu đen trước mặt.

Cách đó không xa, Tiêu Nhiên bị người vây quanh, vẻ mặt lãnh đạm mang theo một tia ngạo nghễ đi vào viện tử, chào hỏi Khương Tô sư muội đang đi cùng nữ viện bên kia.

Tiêu nhiên, Khương Tô, còn có một sư huynh tên Giang Nghiêm, ba người nghiêm nhiên trở thành một vòng nhỏ độc lập.

Tiêu Nhiên có thiên phú hơn người, Khương Tô gia cảnh không tệ, thiên phú không tệ, càng có sắc bén. Gia tộc Giang Nghiêm tài phú hùng hậu, là một hộ giàu có nhất cầu đá ở Hội Sơn Quyền.

Ba người cùng những người khác giữ khoảng cách, thậm chí hoàn toàn không có ý tiếp xúc với những người khác.

Ngụy Hợp thu hồi tầm mắt, nhìn thấy Tam sư huynh Trình Thiếu Cửu ở một bên nhìn mình.

Trình thiếu gia nhìn về phía hắn, động tác cổ vũ, không vì hắn không thành công nhập môn, mà thái độ khác hẳn.

Một sư đệ bên cạnh hắn nhin không được nghi ngờ nói: “Tam sư huynh, Ngụy Hợp kia hiện tại cũng chưa nhập môn, phỏng chừng là không được rồi, vì sao ngài còn...”

“Người muốn nói, sớm muộn gì hấn cũng phải đi, vì sao ta vẫn giống hấn như trước kia chứ?” Trình Thiếu Khuyết hỏi lại.

“Chính là ý này. Đến chỗ này, đại bộ phận đều là người trong nhà không có tiền.

Phần lớn đều mang theo một ý nghĩ, đó là tới nơi này liêu mạng với bản lĩnh học thân, sau đó tìm một cách khác tốt hơn.

Rất nhiều người đều tiêu hết toàn bộ tiền tài, đến nơi này vẫn là không vào được, vẫn là thời gian dài như vậy cũng không cách nào nhập môn, ngày đó đoán chừng cũng không có tiền đồ gì.” Vậy sư đệ lắc đầu nói.

“Nói thì nói vậy, nhưng người cho rằng Trình thiếu kết giao là vì sao?” Trình thiếu gia cười nói: “Là vì tiền đồ rộng lớn của người khác nên ta mới đi kết giao? Vậy không gọi là kết giao, gọi là tâm cơ.”

Sư đệ kia lập tức không biết nói gì.

Cẩn thận nghĩ lại, vị Trình sư huynh này thật đúng là, trong bằng hữu của hấn, hạng người nào tam giáo cửu lưu đều có, vừa có thân phận thấp kém, cũng có người trong nhà có chút tài mọn.

Ngụy Hợp không biết đối thoại bên này, hấn chuyên tâm luyện tập da.

Song quyền liên tiếp từng chút một, không ngừng chìm vào trong cát.

Hấn muốn mượn được hiệu, nhất cổ tác khí phá vỡ thẻ mở thành, bước vào cấp độ mới.

Thời gian không ngừng trôi qua.

Đáng tiếc, mãi đến khi đổi người, màu đỏ trên nắm tay của hấn cũng nhanh chóng biến mất.

Chỉ có dòng màu đỏ này duy trì không lụi, sau đó cố định như vậy, mới có thể nhập môn bước vào cấp độ da trâu.

Đứng ở một bên biên giới, Ngụy Hợp há to miệng hô hấp, khác với những người nhập môn còn lại, hấn không có biểu tình đặc thù gì.

Không hề uể oải cũng không có thất vọng. Chỉ là cứ đứng như vậy.

Không bao lâu, hấn ngẩng đầu, nhìn thấy Ngụy Oánh đứng bên cạnh phòng cúi nhìn xa xa bên này, trong mắt tràn đầy chờ mong.

Trong lòng Ngụy Hợp cuối cùng vẫn thờ dài.

Cuối cùng hấn cũng có ý định sử dụng Phá Cảnh châu.

Bất kể thế nào, hiện tại xem ra chỉ dựa vào chính hấn thì cũng không thể vượt qua được.

Vì vậy...

Đến phiên Ngụy Hợp xông lên.

Hấn nhìn lại Nhị tử lần nữa, sau đó xắn tay áo lên, đi tới phía trước, đứng trước một cái chậu gỗ.

Nắm tay, nói lỏng rồi lại chặt, lại nói lỏng, như thế lặp đi lặp lại mấy lần.

Ngụy Hợp nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu.

Bành.

Hấn dùng sức hai tay đánh vào chậu gỗ, đất cát lạnh buốt mang theo xúc cảm thô ráp, đâm vào quyền diện của hấn.

Mà đúng lúc này, tâm niệm hấn khế động, Phá Cảnh Châu ở ngược hình thành khí cầu, phù một tiếng nổ vụn.

Khí lưu vô hình nhanh chóng chảy khắp toàn thân hấn.

Ngụy Hợp chưa bao giờ có cảm giác như vậy.

Ngũ giác của hấn phảng phất trở nên sáng ngời lên, bên tai truyền đến tiếng vang nhồn nháo chung quanh.

Trong mũi ngửi được mùi đất cát trong chậu gỗ, bên trong chậu thuốc nồng đậm bay ra mùi thuốc.

Hai tay của hấn bắt đầu nóng lên, nóng lên, nóng rực.

Nhưng Ngụy Hợp vẫn như cũ nhắm mắt, tiếp theo một chút luyện xong trình tự của mình.

Thời gian chậm rãi trôi qua. Rốt cuộc, thời gian của hắn đã đến.

“Tiếp theo.” Hắn nghe thấy bên cạnh có sư huynh đang gọi.

Thế là hắn mở mắt ra, Ngụy Hợp nhìn về phía hai nắm đấm của mình.

Trên nắm tay là một mảnh đỏ bồng, mặc dù còn chưa chứng thực hiệu quả cụ thể, nhưng hắn có thể cảm giác hai tay của mình giống như đang đeo một tầng bao tay da trâu thật dày.

Kiên dẻo mà dày nặng.

“Thành công rồi.”

Cách đó không xa, Trịnh lão đầu híp mắt vừa nhìn, khẽ gật đầu. Ánh mắt hắn một mực đảo qua những đệ tử trong sân, tự nhiên liếc mắt liền thấy được Ngụy Hợp biến hóa.

Tuy rằng nắm đấm mới luyện xong, đều là màu đỏ, nhưng Trịnh lão đầu kinh nghiệm không phải chuyện đùa, không phải đệ tử bình thường có thể so sánh, tự nhiên liếc mắt liền nhìn ra Ngụy Hợp thành.

“Thành công rồi!?”

Vừa rồi còn nhỏ giọng cùng Trình Thiếu gia đàm luận về sư huynh Ngụy Hợp, có chút sững sờ, mắt nhìn Ngụy Hợp, có chút kinh ngạc.

“Cái này cũng thật đúng là kẹt sau mấy ngày cuối cùng thành công.” Hắn nhìn không được thở dài.

Trình Thiếu Khẩu nhẹ nhàng vỗ tay, nhưng chỉ vỗ tay, không có âm thanh.

Ngụy Hợp nhìn lại Nhị tỷ, Ngụy Doanh đang che miệng, lộ ra nụ cười mừng rỡ.

Hắn thở phào một hơi, cảm giác áp lực nơi ngực phát tiết không còn.

Lại nhìn về phía tam sư huynh Trình ít đi, thấy động tác hắn im ắng vỗ tay, Ngụy Hợp cũng không khỏi hướng hắn quơ quơ nắm tay.

Thành công qua ải này, hấn mới chính thức trở về Sơn Quyền môn, lúc trước bất quá chỉ là đệ tử lưu thủy bình thường giao tiền mà thôi.

Loại đệ tử đó hoàn toàn không lọt vào mắt của Trịnh lão đầu, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, mỗi tháng đều có thể ra ra vào vào không ít.

Nhưng đệ tử chân chính trở về sơn quyền môn lại bất đồng.

Ngụy Hợp bỏ chậu gỗ xuống, nắm đấm trên tay vẫn đỏ bừng không lùi, để cho hán tử chung quanh còn chưa luyện thành, cùng một ít hán tử đang mài da đặt vào ánh mắt hâm mộ.

“Cảm giác thế nào? Có phải trên khí huyết có một tầng thứ? cảm giác cái gì cũng không giống nhau?” Trình Thiệu Khẩu đến gần vỗ vỗ vai y.

“Ừm. Không ngờ được, thành hay không, chênh lệch lớn như vậy.” Ngụy Hợp thấp giọng nói.

“Đúng là như vậy, đừng nhìn tên gọi cảnh giới của Hội Sơn Quyền chúng ta, nhưng ở mỗi cấp độ, quyết định cảnh giới không phải là độ cứng bằng nắm tay. Đây chẳng qua chỉ là biểu tượng.”

Trình Thiệu Khẩu giới thiệu.

“Nắm đấm chẳng qua là chúng ta rèn luyện khí huyết thân thể, tự nhiên sinh ra hiệu quả đặc thù, chân chính lợi hại, là khí huyết cường đại đối ứng với cảnh giới bất đồng.”

“Hiểu rõ.” Ngụy Hợp gật đầu.

“Có muốn đi thử hiệu quả không?” Trình Thiệu Cửu mời dài: “Đi đến nhà ta, nhà ta có luyện võ trường.”

“Có phù hợp không?” Ngụy Hợp chân chò nói.

“Không có gì không thích hợp cả, huynh đệ chúng ta còn nói những thứ này làm chi!” Trình Thiệu gia hung hăng vỗ vỗ sau lưng hấn: “Lát nữa giải tán thì đừng chạy, cùng quay về với ta, coi như đi cùng một nhóm!”

“Tốt... Tốt.” Ngụy Hợp biết, mời hấn tới làm khách, bản thân thừa nhận.

Dù sao trước đó ít ngày mặc dù có quan hệ không tệ với hấn, nhưng chưa bao giờ mời hấn về nhà một lần.

Mà lần này, nó vừa đột phá liền mời nó tới cửa, có thể tưởng tượng được việc đột phá và chưa đột phá có lớn đến đâu.

Nói chuyện với Trình Thiếu Cửu một lát, Ngụy Hợp đi tới bên cạnh nhị tỷ.

“Vất vả cho con sông nhỏ.” Ngụy Oánh cười nhìn hấn, trong mắt tràn đầy vui vẻ.

Đại tỷ không ở đây, cha mẹ mất tích, bà chỉ có một chỗ dựa duy nhất là đứa đệ đệ này.

Hiện tại đệ đệ tranh khí, nàng cũng càng ngày càng cảm giác an toàn.

Trong thời đại hỗn loạn này, còn có cái gì có thể làm cho lòng người an lòng hơn so với thực lực đây?

“Không cực khổ.” Ngụy Hợp lắc đầu. Hấn nói thật, hấn thích cảm giác này, loại cảm giác chậm rãi trở nên mạnh mẽ này.

Kỳ thật trong lòng hấn rõ ràng, hấn căn bản không thể đột phá khí huyết nhập môn. Nếu không có Phá Cảnh Châu, hấn có thể sẽ giống như những môn đồ khác chưa đột phá, buồn bã rời đi, không biết đi nơi nào bào chữa, không biết sống ngày mai lo bữa mai.

10

“Lát nữa trở về chúng ta chúc mừng một chút?” Ngụy Oánh tiến lên sửa sang lại tóc hấn, đề nghị.

“Ngày mai đi, lát nữa Tam sư huynh mời ta đến nhà hấn.” Ngụy Hợp trả lời.

“Ừm. Tốt lắm, nhớ mang theo lễ bái môn.”

“Được rồi. Tỷ tỷ nghỉ ngơi một chút, nhớ đừng thức đêm.”

“Biết rồi, đi đi, ta sẽ tự chăm sóc tốt bản thân.” Ngụy Oánh cười nói, trong mắt tràn đầy vui mừng.

Ngụy Hợp nhìn nàng, bỗng nhiên cảm giác được nhất cử nhất động của mình, từng chút biến hóa, đều quan hệ đến một chút ảnh hưởng của người bên cạnh.

Nếu hấn không được, nhị tỷ Ngụy Dung cũng không thể không rời khỏi chỗ an toàn này, một lần nữa trở lại hoàn cảnh trước kia.

Mà bây giờ, hấn đã nhập môn, Nhị tỷ cũng theo hấn, cùng nhau yên ổn ở lại chỗ này, tuy rằng sống an tâm.

Bất cứ tình huống nào của hấn đều liên quan trực tiếp tới vận mệnh của Nhị tỷ.

Mang theo tâm tình phức tạp, Ngụy Hợp trở lại góc phòng của mình, bắt đầu tập luyện từng chút một theo sách lược cơ bản của Hồi Sơn quyền.

Hấn tranh thủ thời gian lặng lẽ liếc mắt nhìn hoa văn phá cảnh trên ngực mình, toàn bộ màu đen phía trên đã rút đi, khôi phục lại nguyên bản đồ văn màu thệt.

“N ĐỂ lại lần nữa, cũng không biết phải để bao lâu mới thành, đáng tiếc...”

Ngụy Hợp thở dài trong lòng, vì bù đắp viên Phá Cảnh châu này một lần, trước sau ước chừng hấn góp nhặt hơn nửa năm.

“Nếu như có thể tìm được một loại đồ vật có thể thay thế thịt Kim Trùng, tăng tốc tích góp thì tốt rồi.”

Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng Ngụy Hợp cũng biết, cho dù thật sự có đồ vật như vậy, cũng không phải bây giờ gã có thể dùng được.

Sắp đến buổi chiều, trong sân bắt đầu thu dọn dụng cụ, mấy hán tử bắt đầu đuổi người, sau đó cùng nhau hành lễ với Trịnh lão đầu.

Làm xong những quy trình cố định này, Trình Thiệu Cửu lôi kéo Ngụy Hợp cùng một chỗ, lên xe ngựa trở về.

Xe ngựa trong nhà Trình Thiệu Cửu, mặc dù không phải ngựa cao lớn gì, nhưng cũng rất khỏe mạnh, có câu tướng mạo không tốt, nhưng cũng đủ thực dụng.

Nói cái này chứ nói cái này.

Thời buổi này, gia đình có thể có xe ngựa đều không phải gia đình bình thường.

Đến khi tới Trình gia, Ngụy Hợp đã thấu hiểu sâu sắc điếm ấy.

Ngồi trong xe ngựa, hấn cách cửa xe nhìn ra ngoài.

Cửa lớn sơn son, tường trắng ngói xanh, trước cửa hai con Thạch Đầu Khuyển khá uy mãnh.

Mặc dù có chút khó hiểu vì sao không cần sư tử đá, mà là Thạch Đầu Khuyển, bất quá Ngụy Hợp không lên tiếng hỏi.

Trình Thiệu Khẩu dẫn theo hấn một đường xuống xe, đến cửa phòng lấy lòng ân cần thăm hỏi, nhanh chóng đi vào đại viện.

Trong viện có một trường học lớn chừng sân trường, phía bên phải có một cây cột cờ, bên trên treo cờ trắng chữ “Vĩnh viễn cùng tiêu cực”.

Lá cờ không ngừng bay phất phới trong gió lớn, cuốn tới.

Trình Thiệu Khẩu một đường dẫn theo hấn đi đến một góc sân, bên cạnh một giá binh khí.

Hấn chỉ vào trên mặt đất cột xong một cái cọc gỗ thô da trâu, cười nói.

“Lấy một bộ?”

Ngụy Hợp đang đột phá, sức lực không có chỗ dùng, nắm tay hơi ngứa.

“Vậy thì, thử một chút?”

Hắn tiến lên, đứng trước cọc gỗ, bày ra tư thế.

Đột ngột hữu quyền vỗ một cái, từ mặt bên đánh vào cọc gỗ, bắt đầu đột đầu kiểm tra.

Ngay sau đó song quyền hắn liên hoàn xuất thủ, một giây đánh ra ba quyền, một hơi đánh hơn mười hơi, mới chậm rãi thả chậm, thu quyền đứng thẳng, bày ra thế thủ.

“Toàn lực kiên trì mười lăm hơi thở thế công, không tệ không tệ.” Trình Thiệu Khẩu ở một bên vỗ vỗ tay.

Đi đến trước cọc gỗ cột lấy da trâu, nhắc da trâu lên xem xét.

Phía dưới cọc gỗ tất cả đều là quyền ấn sâu cạn không đồng nhất.

Loại cọc gỗ này đều được chế tác từ gỗ đặc thù, cứng rắn phi thường, chắc chắn hơn xa gỗ thường. Có thể đánh ra quyền ấn từ da trâu, ý nghĩa đại biểu hoàn toàn khác nhau.

Người bình thường một quyền đánh lên, phỏng chừng xương cốt bị đánh gãy cũng chỉ có thể đánh ra một vết sâu.

“Tuy đã đột phá cấp độ da trâu, nhưng lực đạo còn chưa đủ tinh chuẩn nắm chắc. Tiếp theo ngươi sẽ cố gắng ở phương diện này.”

“Đã hiểu, đa tạ sư huynh chỉ điểm!” Ngụy Hợp trịnh trọng gật đầu.

“Có muốn hay không, luyện một chút?” Trình Thiệu cười cười, cởi áo khoác, lộ ra phía dưới mặc trang phục ngắn đánh, hướng Ngụy Hợp ngoắc ngoắc tay.

“Mời.” Ngụy Hợp không nói hai lời, một bước tiến lên chính là một quyền.

Một tay của Trình Thiệu Cữu một đẩy ra, nhanh chóng hoàn thủ.

Hắn đã là cảnh giới ở cấp độ da đá, một thân khí huyết hùng hậu, cơ hồ gấp mấy lần Ngụy Hợp, lúc này tay mắt lạnh lẽo, một chiêu không ngừng đón đỡ thế công của Ngụy Hợp.

Hai người không dừng lại, giao thủ nhanh chóng, không ngừng làm bụi đất bốc lên.

Đảo mắt đã trôi qua mười lăm hơi thở.

Trình Thiếu Khâu đánh ra một quyền khoái mạng, trúng giữa vai trái Ngụy Hợp, đánh lui y mấy bước.

Hắn ha ha cười, hướng về phía mấy hộ vệ đứng xem cuộc vui vẫy tay một cái.

“Người giúp huynh đệ ta luyện tập, kinh nghiệm tăng trưởng.”

Nhất thời một trung niên hán tử không nói hai lời, kết cục nhảy thẳng đến Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp không nói một lời, bắt đầu giằng co với trung niên hán tử này.

Khác với Trình Thiếu Cửu trước đó, người này hoàn toàn xa lạ, đầu tiên hắn phải quan sát sở trường của hắn, từ đâu mà ra.

Người bình thường luyện quyền trên thân phát triển, hai tay rắn chắc, người luyện cước, dưới mâm vững chắc lại nhẹ nhàng linh hoạt, rắn chắc mạnh mẽ.

Nhưng đây đều là những lời mà Trình lão đầu nói, muốn đối đầu với đối thủ chân chính, đây vẫn là lần đầu tiên Ngụy Hợp làm ra.

“Hắc!” Hán tử này bỏ nhào về phía trước, thế mà hai tay chụp tới hai vai Ngụy Hợp.

Bất quá động tác của hắn mặc dù đột nhiên, nhưng trong mắt Ngụy Hợp lại không tính là nhanh.

Hắn bỗng nhiên phát hiện, sau khi khí huyết đạt tới cấp độ da trâu, phản ứng của hắn cũng đã tăng lên so với ngũ giác nhạy cảm.

Cái này tựa hồ là sau khi khí huyết tăng cường, mang đến hiệu quả bị động.

Ngụy Hợp đi lướt qua một người, tránh né cú bổ này.

Mặc dù hẳn bị hù dọa giật mình, nhưng phản ứng thân thể nhanh hơn đối phương không ít, dễ dàng tránh vị trí ra.

Sau đó nắm tay phải ở trên lưng người này điềm nhẹ một cái.

Bành.

Hán tử này dễ dàng ngã xuống đất.

“Đi hai người kia.” Trình Thiệu ở một bên cười to.

Lập tức lại có hai hộ vệ tiến lên.

Nhưng đều bị Ngụy Hợp đơn giản né tránh, từng chút một ngã xuống.

Hắn rất có chừng mực, sau khi phát hiện khí huyết của mình tăng cường, thực lực có thể mạnh lên, không cần nắm đấm đánh trả, chỉ một nửa lực lượng đã đánh bại người ta.

“Không tệ không tệ! Người thực chiến so với lúc trước quả thật tốt hơn nhiều.” Trình Thiệu Khẩu vỗ tay đến gần.

“Thế nào? Cảm giác được biến hóa sau khi đột phá sao?” Hắn cười hỏi.

Nâng mấy tên hộ vệ ngã xuống đất bảo bọn họ rời khỏi.

“Cảm giác được.” Ngụy Hợp gật đầu.

“Vậy là đúng rồi.” Trình Thiệu cười lâu nói: “Hồi Sơn Quyền Trình lão nơi đó, cũng sẽ không dạy người cái gì chân chính thực chiến, muốn đánh, bình thường người có thể đến chỗ ta luyện tập, tiêu cực đại bá bên này của ta, nhân thủ không ít.”

“Sư huynh quá khách khí rồi.” Ngụy Hợp còn chưa dứt lời, liền thấy Trình thiếu gia cười nói.

“Người đừng vội từ chối. Bây giờ xem như người chính thức nhập môn rồi, khí huyết cấp độ da trâu so với người bình thường đã tràn đầy hơn nhiều. Nếu là mặc giáp da, hai tráng hẳn bình thường cho dù cầm binh khí trong tay, cũng không thể đến gần.

Cho nên... Đãi ngộ này cũng khác trước đó. Người hiểu rõ chứ?” Trình thiếu gia mở tròng hai mắt với hắn.

“Đãi ngộ?” Ngụy Hợp khó hiểu.

“Không sai, người đi theo ta.” Trình Thiếu Khẩu mang theo Ngụy Hợp một đường đi vào buồng trong.

Xuyên qua một cái phòng lớn xuyên qua cửa, phía sau là một khu huấn luyện treo đầy túi cát.

Bên trong thưa thớt vài người, cánh tay để trần huấn luyện trong túi cát trận.

“Đây là nơi huấn luyện, nếu như người tới giúp ta thì có thể cho người dùng.

Một tháng nữa sẽ hoàn toàn cung ứng thức ăn cho người, tiền chi một đá, mười cân thịt, trăm lượng bạc.

Nếu ngẫu nhiên có hộ tiêu, thì đoàn lộ đi một chuyến năm mươi lượng. Trường tuyền một trăm đến năm trăm lượng, thế nào?”

Trình thiếu gia đột nhiên mời chào khiến Ngụy Hợp có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng hợp tình hợp lý.

Kỳ thật trước khi đến đây, trong lòng hắn đã có chút suy đoán.

Vừa rồi giao thủ, cũng coi như là chứng minh thân thủ của hắn. Sau khi khí huyết đạt tới cấp độ da trâu, xác thực khác với người bình thường.

“Người có thể trở về suy nghĩ thật kỹ, so sánh bảng giá với những người khác.

Người hôm nay đột phá nhập môn, được coi là một hảo thủ chân chính, lập tức sẽ có không ít người đến mời người, khai giá.” Trình Thiếu Tiên cười dài nói.

“Thật sao?” Ngụy Hợp có chút mờ mịt.

“Đương nhiên, hiện tại thế đạo này, có chút bản lĩnh Võ sư đều bị người nhìn chăm chăm, dạy ra chút hảo thủ, đảo mắt liền sẽ bị mời đi qua. “

Trình Thiếu Khẩu ngưng cười, thở dài: “Thế gian này, người cũng biết rõ, ai cũng không dễ dàng. Người có nghe nói, ngoài thành Hồng gia bảo có động tĩnh lớn, hiện tại đã không cho

phép bất luận kẻ nào từ đoạn đường lớn bên cạnh bọn họ nói đến.”

“Hồng gia bảo?”

“Ừm, ngoài Phi Nghiệp thành, hào tộc lớn nhất chính là Hồng gia, bọn họ tự mình xây một cái bảo lãnh ở ngoài thành, tên là Hồng gia bảo, gần như có thể coi là một thành nhỏ.” Trình Thiếu gia gật đầu giải thích.

“Người đừng nhìn nội thành phồn hoa như thế nào, nhưng hào tộc chân chính đều xây bảo ở ngoài thành, về sau người gặp nhiều rồi cũng sẽ hiểu, được rồi, bây giờ tạm thời đừng nói những thứ này nữa, đi, ta dẫn người đi trải nghiệm phúc lợi lớn nhất của nơi này!”

Trình thiếu gia cười ha ha một tiếng, kéo Ngụy Hợp đến một tiểu viện khác.

Không bao lâu, hai người ngồi đối diện nhau, ở trong một căn phòng nhỏ.

Ở giữa đặt một cái bàn gỗ đen, bên trên bày biện hai món ăn một canh.

Hai món phân biệt là măng xanh về nôi thịt, rau muôi muôi.

Một bát canh, là chân heo hầm đậu tương.

“Lão đệ, nếu người tới chỗ ta, phúc lợi lớn nhất mỗi ngày chính là cái này.” Trình Thiếu Khẩu mỉm cười, chỉ vào bàn thanh miêu hồi thịt.

R măng màu xanh biếc, kèm theo nôi thịt hồi màu vàng, ở giữa đặt một chút bánh ót và vỏ tỏi. Nhìn qua đã làm cho người ta thèm ăn tăng nhiều.

“Đây không phải là thịt xào sao?” Ngụy Hợp ngẩng đầu có chút khó hiểu.

“Đây không phải thịt bình thường, người có thể nếm thử.” Trình thiếu gia thần thần bí bí nói.

“...” Ngụy Hợp cầm lấy chiếc đũa, cẩn thận gắp một miếng, đưa vào miệng nhai mấy cái rồi nuốt xuống.

Hương vị không dám lấy lòng, quá nhạt, hơn nữa không có mùi vị gì, khô cứng hoàn toàn khác biệt với vẻ bề ngoài.

Chỉ là thịt đúng là ăn rất ngon, rất ngon, nhìn không giống thịt heo chút nào.

Hơn nữa, nuốt xuống bụng không lâu, Ngụy Hợp liền cảm giác được âm áp, từ dạ dày trào ra.

“Thế nào? Có phải cảm thấy dạ dày bên trong có nhiệt độ không?” Trình Thiếu Khánh đặc ý: “Đây cũng là đặc sắc độc nhất của Trình gia ta.”

Hắn gấp một miếng thịt lên, giới thiệu: “Vật này tên là Ngân Vãn Huyền Xà thịt. Nó chính là vật đại bổ, ăn một cân có thể bảo đảm hai ngày không đói bụng. Sau khi dùng rượu nấu thành công sẽ có hiệu quả càng tốt hơn.

Đương nhiên, người luyện võ chúng ta tiêu hao lớn hơn người thường, cho nên bữa cơm ăn cũng không liên quan, có chỗ tốt rất cao đối với khí huyết tráng kiện. Hơn nữa trọng điểm là bên ngoài không mua được, đây là thứ chỉ Trình gia chúng ta có, không bán bên ngoài.”

“Ngân Vãn Huyền Xà.” Ngụy Hợp lại gấp thịt, lập tức phát hiện đúng là có chỗ bất đồng.

Thịt Huyền Xà của nụ hôn màu đen ngoài da, bên trong cực kỳ có tính đàn hồi, từng mạch máu lớn bằng sợi tóc có thể thấy rõ ràng, nhìn kỹ, thậm chí có cảm giác giống như tác phẩm nghệ thuật.

“Cho nên, ngươi và ta, ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi ngươi, ngươi trở về suy nghĩ thật kỹ, nếu sáng mai đồng ý thì trả lời ta một câu. Thấy thế nào?” Trình thiếu gia nghiêm mặt nói.

“Tốt!” Ngụy Hợp gật đầu.

11

Chạng vạng trở về trên đường.

Ngụy Hợp vừa đi, vừa vẫn còn dư vị một cân thịt Huyền Xà trong bụng.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng, thân thể có cảm giác âm áp khi ăn thịt Kim Tiên Trùng, hơn nữa so với thịt Kim Tiên Trùng, thịt Huyền Xà này rõ ràng mạnh hơn rất nhiều.

Kỳ thật hắn có chút động tâm với việc Trình sư huynh mời chào, nhưng hiện tại chỉ có Trình thiếu gia mời chào hắn, không có đối lập, cho nên trong lòng hắn tạm thời bất định.

Chờ sau khi trở về, dựa theo lời Trình Thiếu Cửu nói, đoán chừng sẽ nhanh chóng kéo người khác cùng tới cửa.

Đến lúc đó, so sánh xong, tiếp tục quyết đoán cũng không muộn.

Ngụy Hợp một đường chạy trở về, Trình gia ở tại cầu đá san hô, cùng Hồi Sơn Quyên ở bên trong, nhưng nơi ở của gã lại là một chỗ nằm khác khác, ở giữa cần một đoạn tam địa không quản.

Một đường đi qua, Ngụy Hợp quét mắt nhìn chung quanh có chút hoang vu.

Trời còn chưa tối, trên đường phố này không còn ai cả, chỉ có trong sân nhà lớn xa xa truyền ra từng hồi tiếng chó kêu.

Đi ngang qua một con hẻm nhỏ, hắn mơ hồ nhìn thấy hai tên ăn mày ôm nhau sưởi ấm, núp trong góc không nhúc nhích, cũng không biết có phải đã chết hay không.

Ngay sau đó, hai hán tử ăn mặc rách rưới, đẩy hai cái xe, chậm rãi từ bên phải một ngõ nhỏ đi ra.

Ngụy Hợp dừng bước, chờ bọn hắn đi qua trước mặt.

Bọn họ đẩy xe, nghiêng ngã hai cỗ thi thể màu xanh da trời, là hai mẹ con một lớn một nhỏ. Tướng mạo tương tự, đều gầy

đến da bọc xương, không hình người, vừa nhìn đã biết là chết đói.

Ngụy Hợp chờ xe đẩy nhỏ đi xa, mới tiếp tục đi tới phía trước.

Lúc này hắn ta mặc một bộ đạo phục về sơn quyền, tóc đã cạo một tấc, dáng người một mét bảy, cơ bắp cường tráng.

Đặc biệt sau khi đột phá khí huyết, một đôi mắt sáng ngời có thần, vừa nhìn liền biết là người thường xuyên luyện võ, rất có uy hiếp.

Người qua đường ngẫu nhiên đi ngang qua cũng đều cúi đầu, không dám nhìn hắn nhiều.

Ngụy Hợp tiếp tục đi tới phía trước, dưới chân giẫm lên con đường phiến đá có vết rạn, im lặng không nói.

Thỉnh thoảng đi qua một góc đường, có thể nhìn thấy một ít đầu nhang cắm trên mặt đất.

Đầu nhang đã sớm đốt hết, trên mặt đất phía trước vẫn còn lưu lại nhiều vết máu, có rất ít.

Cũng không biết có phải máu của con người không.

Ngụy Hợp không tự chủ được bước nhanh hơn, Phi Nghiệp thành này, ngoại trừ nhân khí giữa trưa vẫn còn, thời gian còn lại tựa như quỷ vực.

Ban ngày còn có quan sai thỉnh thoảng dò xét, đến ban đêm, chính là cái gì cũng không để ý.

Ngụy Hợp lại đi một đoạn về nhà, xa xa lại nhìn thấy hẻm chuột trước cửa, không biết lúc nào, nơi đó lại có thêm hai hán tử như kẻ xông vào, lén lén lút lút núp ở đầu hẻm.

Thấy hắn tới gần, Lương Hỗn Tử kia vội cúi đầu vội vàng đi sang bên cạnh.

Ngụy Hợp không nói gì, đánh chết một Trần Bưu, còn có Trần Bưu thứ hai, thứ ba.

Thế đạo này, là thật...

Hắn thâm thở dài, đi xuyên qua hẻm chuột, trở lại trước cửa nhà mình.

Mới vào cửa đã ngồi không bao lâu, lập tức có người gõ cửa.

Ngụy Hợp đứng dậy mở cửa, bên ngoài là một nam nhân trung niên mặt rỗ mặc áo choàng đen.

“Có phải Ngụy Hợp Ngụy huynh không? Ta tên Lưu Vũ, là người Tam Hồ Bang.”

Ngụy Hợp vừa nghe, liền biết đây là đang kéo người đến.

Hắn mời người vào cửa ngồi xuống, hỏi thăm bằng giá. Nếu có thể nhẹ nhõm dựa vào thực lực kiếm tiền, gia nhập thế lực nào cũng có thể tiếp nhận.

Chỉ là Tam Hồ bang này là bang phái mới quật khởi phụ cận, hỏi thăm xong, làm sinh ý thanh lâu, bằng giá so với Trình sư huynh hơi mạnh hơn một chút, còn không có thị Ngân Hôn Huyền Xà máu chốt.

Ngụy Hợp cũng nhã nhặn từ chối.

Lưu Vũ đi rồi, rất nhanh lại có người của tiêu cục Trường Phong tới, tiêu cục Trường Phong này, cũng thường xuyên nhìn thấy đại tiêu cục của cửa hàng xung quanh, giá cả chỉ bằng Tam Hồ bang, cũng bị uyển chuyển từ chối.

Tiếp theo là phú hộ Trương gia gần đó, mời hắn làm đầu mục hộ viện. Giá cả không tệ, cao hơn Trình gia một chút, nhưng thiếu thị Huyền Xà màu bạc, tính toán một chút, Ngụy Hợp vẫn cự tuyệt.

Ngay sau đó, lại tới hai nhà bang hội, một phú hộ, một tửu lâu, đều là đến mời hắn làm những chức vụ tiểu đầu mục.

Ngụy Hợp một đầu một, xác thực cảm giác giá Trình sư huynh cho gã không thấp, mà thị Ngân Văn Huyền Xà kia nếu có thể không giới hạn lượng cung ứng, đối với người khác có lẽ cũng có sự hấp dẫn.

Nhưng đối với hắn, đây lại là một hấp dẫn cực lớn.

Bởi vì sau khi có Phá Cảnh châu, năng lực tiêu hóa cũng mạnh hơn so với người bình thường, mặc kệ nhiều thứ khó tiêu hóa, đều có thể nhanh chóng tiêu hóa, hóa thành năng lượng lượng khổng lồ, tích góp từng chút một vào giọt Phá Cảnh châu.

Trình gia kia đối với người bình thường mà nói, ăn một cân thịt Ngăn Vãn Huyền Xà, bảo y đến, thật đúng là không thiệt.

Ngụy Hợp tự tin, chỉ riêng thịt này đã có thể ăn hồi vốn.

Phòng chùng trong nhà Trình sư huynh không giới hạn cung ứng thịt rắn Huyền Xà, chủ yếu là bởi vì thịt này cực kỳ đối, người bình thường cho dù luyện võ, ăn thoải mái cũng không được bao nhiêu.

Nhưng bọn họ tuyệt đối không nghĩ tới, thế đạo này còn có loại người Ngụy Hợp.

Hàn Lập hạ quyết định, sáng sớm ngày hôm sau, Ngụy Hợp Thiên còn chưa sáng đã rời giường, múc nước rửa mặt, sau đó đi về hướng sơn quyền viện.

Chạy tới tiêu viện, hắn còn chưa phải sớm nhất, đã có người bắt đầu mài da rồi.

Chỉ là chuyện ngày hôm qua cuối cùng hắn đột phá nhập môn, tiến vào cấp độ da trâu, tựa hồ đã truyền khắp.

Những người mới nhập môn nhìn thấy ánh mắt mang theo kính sợ.

Lúc trước hắn ta không có lấy mắt nhìn các sư huynh nhập môn, cũng rất coi trọng hắn ta.

Ngụy Hợp đi đến vị trí của mình, cởi áo khoác đang chuẩn bị rèn luyện.

Mụ vú già chuyên quét dọn vệ sinh chủ động bưng cho hắn một chén nước nóng, còn nhiệt tình cười cười với hắn.

Cách đó không xa, nhị tử Ngụy Oánh cũng cười khanh khách nhìn hắn vài lần, rõ ràng tâm tình rất không tồi.

Cái này cùng cảm giác lúc trước hoàn toàn bất đồng. Tựa như có rất nhiều người nhìn thẳng vào phạm vi.

“Thế nào? Hôm qua ngươi suy nghĩ thế nào?” Từ phía sau, Trình thiếu gia vỗ xuống bả vai Ngụy Hợp.

“Ta suy nghĩ kỹ, nhà ngươi đưa ra bảng giá tốt nhất, bất quá chính ta còn phải tiếp tục luyện võ, không có khả năng đi thời

gian dài hỗ trợ.” Ngụy Hợp mở miệng nói.

“Cái này tất nhiên, chúng ta có việc sớm sẽ thông báo cho người, chỉ cần người lúc cần có thể cấp tốc chạy tới, bình thường người đều tự do.” Trình thiếu gia cười nói, gật đầu.

“Vậy được. Ta đồng ý.” Ngụy Hợp khẳng định trả lời.

“Tốt! Người là huynh đệ của ta, yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi người.” Hãn nghiêm túc nói.

Ngụy Hợp cũng rất cao hứng, chỉ cần có đầy đủ thịt Huyền Xà, hãn hoàn toàn có thể tích lũy thời gian ngắn rút ngắn Pháp Cảnh Châu.

Trình ít ngày lại nói chuyện với hãn một hồi, tâm tình vui vẻ, một hồi lâu mới trở lại vị trí của mình, bắt đầu luyện tập.

Ngụy Hợp chú ý tới, vị Tam sư huynh giao du rộng lớn này, không biết từ lúc nào đã bắt đầu nói chuyện với ba người Khương Tô, Giang Nghiêm.

Xem ra không biết từ lúc nào đã hòa nhập vào vòng vây nhỏ kia rồi.

Khương Tô từ khi đến tiểu viện, liền tự nhiên hình thành một vòng nhỏ lấy nàng làm trung tâm.

Người có thể được nàng coi trọng rất ít, trong đó có thiên phú cực tốt, Giang Nghiêm gia cảnh hùng hậu, hiện tại lại nhiều thêm một bước đi thật xa.

Bốn người tụ tập lại một chỗ, nghiêm nhiên trở thành một phạm vi mới.

Lúc này mấy người này đang nhỏ giọng tán gẫu.

“Lại nói, lần này thúc phụ ta từ Thương Nghiệp trở về, ngược lại mang đến một phần đặc sản vân thạch thiết bên kia.

Mấy vị nếu có hứng thú có thể tới chỗ của ta thưởng thức một chút. Vừa hay lần trước chúng ta cùng nhau thảo luận hợp lực huấn luyện không ngừng, cách thức thời gian lần này định chương trình như thế nào?”

Người mở miệng nói rõ ràng là Giang Nghiêm rất ít khi mở miệng trong viện.

Sắc mặt người này ôn hòa, mặt mày nhu hòa, làm cho người ta cảm thấy bình thản, không nhanh không chậm.

Không ai có thể nghĩ đến việc hấn xuất thân từ một trong những gia tộc ở trong Phi Nghiệp thành.

Mà theo như lời hấn nói, một là vì huấn luyện năng lực phòng thủ đánh lén và phi thạch của mọi người. Hai là, với tư cách đệ tử hạch tâm trở về sơn quyền Trịnh lão, đặc biệt có thể tiếp giá so với tiểu hội có nhiệm vụ cao hơn.

Giang gia xuất từ nội thành.

Mà nội thành và ngoại thành, hoàn toàn là hai khu vực.

Đây cũng là một điểm mấu chốt mà Khương Tô đối với Giang Nghiêm hấn quan sát như vậy.

“Nếu không có khoảng cách, ta không có ý kiến. Nhưng ta muốn dẫn theo sư muội, không có vấn đề gì chứ?” Khương Tô đáp lời đầu tiên, đặc biệt là thứ này, nàng có thể tăng cường thực lực bản thân, chưa bao giờ buông tha.

“Đương nhiên không có việc gì.” Giang Nghiêm gật đầu.

“Ta cũng không có ý kiến.” Tiêu Nhiên sắc mặt lạnh nhạt, nhưng ánh mắt lại không tự chủ hướng về phía Khương Tô.

Rất rõ ràng, ý đồ của Túy Ông không ở chỗ rượu.

Hấn ta dừng một chút, chợt nhớ ra điều gì đó, cũng nói theo: “Mặt khác, ta cũng cần dẫn một người theo.”

“Được.” Giang Nghiêm gật đầu cười nói.

Lúc này Trình thiếu gia cách rất gần, ánh mắt cũng rục rịch, nhìn Khương Tô đang đứng bên cạnh, hấn không hề che giấu ý thương thức của mình.

“Lần trước các người nói không có khoảng cách, ta không có ý kiến.”

Hấn dừng một chút, lại nói tiếp: “Ta đưa Ngụy sư đệ cùng đi.”

Hắn chỉ tay, chỉ vào Ngụy Hợp đạo cách đó không xa: “Huynh đệ này của ta làm người đại khí, tính tình kiên nghị, tương lai tất triển khai.”

Giang Nghiêm nhìn Ngụy Hợp, nhận ra gã là người vừa mới kết lại mấy ngày cuối cùng đột phá, khễ nhú mày.

Mấy người bọn họ mang theo đều là sư đệ sư muội sớm đã đột phá hoặc là dễ dàng đột phá cấp độ da trâu.

Ngụy Hợp này mặc dù cũng phù hợp tiêu chuẩn, nhưng tiềm lực này tựa hồ có chút quá thấp.

Tại tiểu hội tư nhân của Giang Nghiêm hẳn, cũng không phải ai cũng có tư cách tham gia.

Giống như dòng chảy Ngụy Hợp, tư chất không đủ, có lẽ không bao lâu nữa sẽ là đầu mục các hộ viện thôi, tương lai căn bản là hai tầng với bọn họ.

“Chẳng bằng Trình huynh đôi người luôn?” Giang Nghiêm lên tiếng hỏi.

“Như thế nào? Không phải lần trước nói, chỉ cần nhập môn, liền có tư cách sao?” Trình thiếu niên ngạc nhiên.

“Là thế, chỉ là chúng ta hơi quanh co, bậc cửa có phải hơi thấp không.” Giang Nghiêm bất mãn nói.

Trình thiếu gia lập tức hiểu ra, đây là cảm thấy tư chất Ngụy Hợp quá kém, người ta không hài lòng.

Hắn liếc nhìn Khương Tô và Tiêu Nhiên, hai người này không tỏ vẻ gì, rõ ràng cũng cho rằng lý do nên như thế.

“Ngụy Hợp đột phá vào thời khắc sống còn, chúng ta cũng đã thấy, lúc ấy tuy rằng định động viên chí hướng, nhưng nếu muốn đi vào vòng tròn của chúng ta, ta thấy còn cần thử thách một chút.” Giang Nghiêm Chân thành nói.

“Không sai.” Khương Tô đồng ý gật đầu.

Nàng đồng ý, Tiêu Nhiên lại càng không có ý kiến.

Trình thiếu gia khễ giật mình, lập tức cười cười.

“Vậy, làm sao thử thách?”

“Rất đơn giản.” Giang Nghiêm mỉm cười: “Giang Nghiêm ta nuôi dưỡng có một con chó dữ, nếu hấn có thể tay không thắng con chó kia của ta, coi như là thông qua khảo nghiệm.”

Trình thiếu gia thật lâu không nói gì, y lại có ý tranh luận vài câu, đáng tiếc lập trường mấy người Giang Nghiêm nhất trí giống nhau, bất vi sở động.

Roi vào đường cùng, hấn đành phải tìm trong góc nơi Ngụy Hợp đang luyện tập công thủ.

Nói cho hấn biết chuyện khảo nghiệm.

12

“Khảo nghiệm?” Ngụy Hợp không hiểu ra sao.

“Không sai. Không gian tiểu hội này, cơ hội khó có được, Giang Nghiêm xuất thân gia đình, còn có thể phát động lực lượng gia tộc, thỉnh hảo thủ cùng chúng ta luyện tập một chút. Cho nên nếu có thể, tận lực tranh thủ gia nhập...”

Trình thiếu gia thật tâm cân nhắc cho Ngụy Hợp, hẳn ta cho rằng Ngụy Hợp có tâm tính như thế, kiên thức như thế, nếu như tư chất hơi bị hạn chế, vậy thì quá mức đáng tiếc rồi.

Ngụy Hợp cười cười. Khảo nghiệm? Một đám nhóc con còn chơi trò thử thách gì.

Tuy nghe nội dung Vô Gian tiểu hội này rất hấp dẫn.

Nhưng hẳn còn có sắp xếp riêng của mình.

“Đa tạ sư huynh đề cử, bất quá Ngụy Hợp tự biết tư chất thấp kém, cũng không miễn cưỡng tham gia, tự rước lấy nhục.”

Thần sắc hẳn bình tĩnh trả lời.

“Ừm, người cũng đừng hành động theo cảm tính, kỳ ngộ loại này nếu có thể thu hoạch chút ít kinh nghiệm thực chiến, đối với người sau này cũng là có lợi thật lớn.” Trình Thiếu Khẩu khuyên nhủ.

“Không phải hành động theo cảm tính, chẳng qua là ta có sắp đặt, đa tạ ý tốt của sư huynh.” Ngụy Hợp lần nữa nhã nhặn từ chối.

Trình thiếu gia lại khuyên bảo mấy lần, vẫn không có kết quả, cuối cùng mới trở về nói với mấy người Giang Nghiêm.

“Xem ra vị Ngụy sư đệ này thật ra rất tự hiểu mình.” Tiêu Nhiên không nhịn được cười nói.

“Loại người này ta thấy cũng nhiều, thuận theo dây leo đi lên, Trình sư huynh hẳn là cũng bị hắn không ngừng dây dưa, không thể mặt dày, mới ở chỗ chúng ta đưa ra yêu cầu chứ?”

Nhưng nếu hấn cho rằng như vậy là có thể chen vào phạm vi chúng ta, vậy thì sai mười phần mười.” Giang Nghiêm học theo phong thái của phụ huynh, bình tĩnh mỉm cười nói.

“Không sai, Trình sư huynh không cúi đầu được, chúng ta cũng không có phiền toái này.” Tiêu Nhiên bên cạnh cũng đồng ý.

Hấn cũng chướng mắt với đám phê vật không có tư chất này, thứ đơn giản như vậy cũng phải học lâu như vậy, ngu xuẩn như vậy còn học quyền làm gì? Trở về trồng trọt thêm thu hoạch không thơm sao?

Khương Tô không thèm đánh giá, căn bản không thèm để ý, phối hợp luyện tập rèn da.

Trình thiếu gia không còn gì để nói, chỉ có thể cười khỏ.

Hấn muốn giải thích Ngụy Hợp không phải người như vậy, nhưng nhìn sắc mặt mấy người, cho dù giải thích cũng là uổng phí lưỡi.

Bọn họ căn bản chướng mắt Ngụy Hợp. Thay vì để người ta đi vào mà tức giận, còn không bằng bỏ qua đi.

Tránh đến lúc đó khí huyết dâng lên gây ra tai họa, cũng là phiền phức.

Chỉ là, trong lòng của hấn có chút thở dài.

Vì Ngụy Hợp mất đi cơ hội này mà cảm thấy tiếc hận.

Phải biết rằng một tiểu hội không gian này, có thể gia tăng kinh nghiệm giao thủ với nhau là cơ hội tốt nhất.

Bởi vì trong một tiểu hội không gian, thậm chí còn có liên hệ với các đệ tử hạch tâm khác của các võ sư khác.

Đối với kiến thức các loại công pháp, tăng trưởng giao thủ lịch duyệt đều có trợ giúp cực lớn.

Đáng tiếc...

Ngụy Hợp lại không có cảm giác đáng tiếc gì.

Sau khi cùng Tam sư huynh bàn bạc thỏa đáng một thời gian ngắn, thừa dịp bên Trình gia chưa chính thức bắt đầu kế hoạch

chính thức.

Hắn còn nhận một hoạt kế hộ tổng ngân đồ, dự định phải đi xem thêm kiến thức.

Đây là một công việc thuê mướn tạm thời của tiêu cục Trường Phong. Thù lao không tệ, đơn đạo năm trăm lượng, thêm một thạch gạo, mười cân thịt heo nướng. Một ngày kết thúc.

Việc này là hộ tổng hàng hóa từ nội thành đến một căn nhà gần bên ngoài Minh Đức tự.

Sở dĩ nhận việc này cũng là bởi vì muốn đi ngang qua Minh Đức tự, nơi đó cũng là chỗ mất tích của cha mẹ Ngụy Hợp.

Bất luận thế nào, hắn cũng dự định đi điều tra một chút.

Một mình ra khỏi thành, hắn lo gặp nguy hiểm. Nhưng nếu đi theo đội ngũ tiêu cục Trường Phong, hệ số an toàn sẽ càng cao.

Ngụy Hợp cũng đã nghe qua, công việc của tiêu cục Trường Phong, không giống trong phim truyền hình kiếp trước, phạm là vận tiêu đều sẽ xảy ra chuyện.

Tiêu cục lớn như Trường Phong, mười lần xuất hiện một lần đều rất hiếm thấy.

Không ít đạo phi sơn tặc, đều sẽ cho bọn họ bao nhiêu mặt mũi. Giao đường phí là có thể đi.

Cho nên hắn không cho rằng lần này mình nhất định sẽ xảy ra chuyện. Tỷ lệ xảy ra chuyện rất nhỏ.

Mà vừa lúc, Ngụy Hợp cũng định nhân cơ hội này, tận mắt xem truyền ra ngoài thành cực kỳ nguy hiểm, rốt cuộc có hình dạng gì.

Ba ngày sau.

Ngụy Hợp thay một thân áo choàng ngắn tiêu cục Trường Phong đã chuẩn bị xong, khoác ngoài áo màu xám còn có hai chữ Trường Phong, thoát nhìn tiết kiệm vải vóc còn đẹp.

Dù sao bọn họ cũng chỉ là được tạm thời thuê đến đây, không có khả năng mỗi người đều định ra một bộ trang phục. Ngược

lại, loại đồ vật này mặc ngoại giáp, bất luận là cao thấp mập ốm, đều có thể cùng sử dụng.

Còn có thể lần lượt thu hồi, một lần lao lực vĩnh dật.

Cửa thành Phi Nghiệp thành rộng lớn công tò vò, chậm rãi đi qua đỉnh đầu Ngụy Hợp.

Hắn đi theo phía sau đội ngũ tiêu cực dài dòng, bên hông đeo một thanh đoản đao thô ráp.

Cái này không phải dùng để đánh nhau, mà là thông thường dùng để thanh lý cỏ dại cỏ dại độc trùng.

Tiếng bánh xe bằng gỗ ùng ục không ngừng từ phía trước bay tới.

Ngụy Hợp lấy từ trong ngực ra một cái túi nước, sau đó lại lấy ra một cái bọc giấy, từ bên trong lấy ra một khối thịt khô màu vàng óng, nhét vào trong miệng cẩn thận nhai nuốt.

Đây là thịt rắn màu đen hẳn mới lấy được từ chỗ Trình sư huynh, mặc dù là từ gió, chất dinh dưỡng ẩn chứa ít hơn một chút, nhưng chỉ ăn một miếng to bằng bàn tay, cũng đủ cho hắn ăn một bữa cơm.

Thực sự quá đói.

Mấy ngày nay, Ngụy Hợp không chút khách khí lấy khẩu phần lương thực một tháng, cũng chính là một tờ giấy trong ngực kia.

Dựa theo tính toán của Trình Thiếu Cửu, ít nhất có thể ăn hết một nửa tháng thịt khô này.

Chỉ là hắn hoàn toàn không nghĩ tới, dựa theo phương pháp ăn như vậy của Ngụy Hợp, nhiều lắm mười ngày là có thể ăn sạch.

Ngụy Hợp nuốt nước miếng, nuốt thịt khô trong miệng xuống, kéo cổ áo ra nhìn xuống ngực của mình.

Màu đen phá cảnh châu, rõ ràng có một chút dấu hiệu hiện lại, đã có diện tích bằng hạt gạo, bắt đầu biến sắc.

Quả nhiên thịt rắn màu đen nụ hôn bạc này có hiệu quả phi phàm.

Trước đó nếu hẳn cứ ăn thịt Kim Tiễn Trùng mãi, ít nhất phải Đoàn tuần mới có thể đạt đến trình độ này.

Còn bây giờ, chỉ dùng ba ngày đã xuất hiện biến sắc. Chênh lệch trong đó rút ngắn không biết bao nhiêu lần.

“Không sai không sai, kiên trì, nói không chừng hai tháng có thể tích góp đầy một lần.” Trong lòng Ngụy Hợp tràn đầy chờ mong.

Sau khi thể nghiệm qua khí huyết ở cấp độ da trâu, hẳn đối với sự biến hóa khí huyết tiếp theo càng thêm tràn ngập hiếu kỳ.

Lúc này, đội xe tiêu cục chậm rãi ung dung, vững vàng ra cửa thành, chạy dọc theo đường lớn màu xám ra ngoài thành.

Ngụy Hợp thừa cơ đi qua bên cạnh đội xe, nhìn quanh bốn phía ngoài thành.

Bên ngoài Phi Nghiệp thành.

Chỗ sát tường thành cách đó không xa là từng mảnh ruộng đã bị cắt rất nhiều, xa xa bên trong có thể nhìn thấy nông phu đang gầy trâu cày ruộng.

Từng khối từng khối đậu phụ như bị cắt từ vườn đất, từng khối nối tiếp nhau, kéo dài tới cuối đường chân trời xa xa.

Mà bên ngoài ruộng đất chính là đồi núi rậm rạp.

Xa xa, dãy núi liên miên bất tuyệt.

Lão tiêu sư Trần Thạch Ngưu của tiêu cục đi bên phải Ngụy Hợp, là lão nhân chuyên an bài người có kinh nghiệm dẫn hẳn.

Nhìn thấy vẻ mặt mới mẻ của Ngụy Hợp, hẳn lập tức cười cười.

“Có phải cho rằng ngoài thành khắp nơi đều là nguy hiểm, đến cửa thành cũng không dám ra?”

“Có chút.” Ngụy Hợp gật đầu, hẳn quả thật có chút ngạc nhiên.

“Ngoài thành rất nguy hiểm, nhưng không phải ở đây. Ít nhất trong vòng mười dặm xung quanh tường thành đều an toàn. Đi mười dặm, hắc hắc.”

Trần Thạch Ngưu híp mắt nhìn quan đạo phía trước, nếp nhăn trên mặt theo bước đi trên lác lư một cái, lỏng lỏng mà run.

“Khi còn trẻ ta lần đầu đi tiêu cũng giống như người nghĩ. Ngoài thành toàn là sơn tặc mã phi, mãnh thú độc trùng đầu đầu cũng có, nguy hiểm vô cùng!”

“Nhưng mà, sau này ra ngoài mới biết được. Tình hình này có nguy hiểm hay không đều phụ thuộc vào người.”

“Trần thúc, chuyện này là có ý tứ gì?” Ngụy Hợp không hiểu liền hỏi.

“Ví dụ như, Trường Phong tiêu cục chúng ta, một trong tam đại tiêu cục của Phi Nghiệp thành, các nơi bên ngoài đều có chỗ dựa, cùng không ít bang chủ hào tộc, đều đã uống rượu nghĩa khí, tất cả mọi người sẽ nể mặt nhau bao nhiêu.

Cho nên đi trên con đường này, chủ yếu lo lắng chính là mãnh thú độc trùng, phòng bị tốt phương diện này, kỳ thật rất nhẹ nhàng.”

Trần Thạch Ngưu cười nói: “Còn có khu ruộng quanh đây, người đừng thấy tất cả những nông phu này đang cố gắng canh tác, thật ra chín thành chín mảnh ruộng này đều không phải là của bọn họ.”

“Cái đó là...?” Ngụy Hợp thuận thế hỏi.

“Các lão gia nội thành.” Trần Thạch Ngưu trả lời, biểu tình có chút hâm mộ không nói nên lời.

“Nội thành à, đây chính là một địa phương tốt, hưởng thụ đủ loại rượu ngon khổi ngon, cái gì cũng có. Chính là cái gì cũng cần tiền.”

“Hiện tại ta nói a, tiền cũng không dễ dùng như vậy.” Một tiêu sư bên cạnh tiến tới lác đầu nói: “Năm ngoái một lượng bạc còn có thể mua đàn rượu Dương Cốt, hiện tại một lượng chỉ có thể mua nửa vò.”

“Đúng vậy, tiền này không bằng một năm.” Tiêu sư khác cũng cảm thán.

“Cho nên bây giờ Đông gia đều đem một bộ phận tiền công đổi thành thịt gạo, tránh cho đại gia hỏa oán giận phải không?” Trần Thạch Ngưu cười nói.

“Đông gia nhân nghĩa.”

“Không sai không sai, Đông gia xác thực hậu đạo.”

Lập tức xung quanh vang lên những tiếng lấy lòng tiêu cục Trường Phong.

Ngụy Hợp yên lặng lắng nghe, không nói thêm gì nữa, chỉ làm một người đứng xem. Đồng thời toàn thân trên dưới lúc nào cũng duy trì một phần cảnh giác, quan sát tình huống xung quanh.

Để ứng phó lần hộ phiêu này, trước ngực hắn đều có cắm một tấm ván gỗ cứng, chính là phòng bị từ xa mũi tên bay như phi thạch các loại.

Chỉ cần không đánh vào chỗ yếu hại trên đầu, những nơi còn lại đều có ván gỗ hòa hoãn, hắn có thể giảm tỷ lệ thụ thương xuống.

Đội ngũ tiêu cục một đường đi về phía trước, bởi vì là đường ngắn, chỉ cần một ngày là có thể qua lại, khoảng cách trước sau bất quá là mười dặm đường.

Vừa vặn đến chỗ phòng vệ phòng vệ của thành trì.

Ngụy Hợp một đường cảnh giác, nhưng cũng không có đất dụng võ. Toàn bộ ngoài thành đều rất bình thản.

Trên quan đạo thỉnh thoảng có thể thấy từng đội từng đội con cháu nhà giàu ra ngoài đạp thanh.

Còn có ngẫu nhiên dẫn binh đi qua thành trì tuần tra binh khí.

Người trước thì hoàn hảo, so với người trong thành nhìn thấy không có gì khác biệt. Nhưng sau đó lại nhìn thấy binh lính tuần tra, lại làm cho Ngụy Hợp có chút trầm mặc.

Những binh lính tuần tra này, ai nấy đều xanh xao vàng vọt, hành tẩu uể oải, trong tay cầm binh khí thì chỉ có tay không.

Trên người mặc quần áo màu vàng, bên ngoài khoác một kiện áo giáp da màu xám rất cũ nát đơn sơ, còn chỉ có thể bảo vệ trước ngực sau lưng, còn lại không có gì khác.

Thậm chí Ngụy Hợp còn nhìn thấy những chiếc giày tuần tra binh lính này, có chiếc là chiếc giày vải lộ ra từ ngón chân!

Chỉ có các thủ lĩnh tiểu đội, mặc hơi giống nhau chút ít, nhưng cũng cực kỳ có hạn.

Cũng may binh khí được trang bị đầy đủ, giáp da trên người cũng đôi một đôi giày vải đen, chỉ thế mà thôi.

Chỉ dựa vào binh sĩ như vậy, Ngụy Hợp căn bản không thể tin tưởng, an toàn của Phi Nghiệp thành có thể dựa vào bọn họ bảo vệ.

Đội ngũ không ngừng di chuyển về phía trước, chiếc xe ở giữa hộ tống thỉnh thoảng phát ra tiếng chấn động như nghiền nát đất đá dưới mặt đất.

Dần dần, sắc trời sắp xế chiều, đội tiêu cục rốt cuộc tới mục tiêu.

Dựa theo quy củ thì phải nghỉ ngơi một lát rồi lại tiếp tế một chút.

Ngụy Hợp cũng nhân thời gian này đánh tiếng chào Trần Thạch Ngu, một mình đi tới Minh Đức tự.

Nếu trong mười dặm ngoài thành đều an toàn, vậy làm sao cha mẹ lại mất tích ở Minh Đức tự?

Nếu đã tới nơi này, Ngụy Hợp liền có ý định cấp tốc điều tra một chút.

13

Minh Đức tự ở phía nam Phi Nghiệp thành, nằm trong núi rừng, sau lưng là biển cây bao la bát ngát.

Chung quanh chỉ có một con đường núi, uốn lượn kéo dài đến đại môn.

Lúc này mặt trời đã ngả về tây, hồng quang khắp nơi.

Trước cửa chùa, mấy vị khách hành hương thừa thốt đang ly khai.

Đã là buổi chiều, ít người đến thắp hương vào lúc này.

Bởi vì đêm tối bên ngoài còn nguy hiểm hơn ban ngày rất nhiều.

Lúc này, trước cửa ngọn núi của Minh Đức tự đang đứng một thanh niên nửa người cao to.

Thanh niên mặc một thân áo dài màu xanh đậm, trên đầu đội một cái nón rộng vành, trên thắt lưng phối hợp với một thanh đoản đao thô ráp, bước chân nhẹ nhàng đến gần sơn môn.

Thanh niên có khuôn mặt bình thường, ánh mắt sáng ngời, vừa nhìn đã biết không phải người bình thường xuất thân trong nhà dinh dưỡng không tốt.

Nhưng ai có thể nghĩ đến, mấy tháng trước, người này vừa gầy vừa nhỏ, sức lực yếu đuối như thân rau đậu Nha.

Thanh niên chính là Ngụy Hợp thừa dịp trống rỗng rời khỏi đội ngũ.

Hắn ta chạy như điên, phé không ít sức lực mới chạy tới Minh Đức tự chỉ trong một thời gian ngắn.

Đi dọc theo thềm đá màu xám lên từng bước, Ngụy Hợp rất nhanh tới trước một chùa miếu rộng lớn tường đỏ ngói vàng.

Trên tấm biển chính cửa chùa, viết ba chữ màu đen: Minh Đức tự.

Hai tiểu sa di đang cầm chổi quét sạch lá rụng ngoài cửa, quét lá rụng thành một đống.

Ngụy Hợp đứng ngoài cửa, nhìn vào bên trong, cửa chính là một đại viện, bên trong có hai người đang vờn quanh một lư hương màu đen rộng thùng thình, đang đốt một bó hương lớn.

Đầu nhang còn dư lại chút ít, tựa hồ đã đốt hết.

Lúc này lại có hai gã khách hành hương kết bạn đến, vượt qua cửa chùa đi vào viện tử.

Sau đó hướng về phía lư hương cúi đầu, thi lễ một cái, lại tiến vào bên cạnh điện.

Ngụy Hợp không theo vào cửa, mà quẹo trái, đi vòng quanh tường chùa vào trong núi rừng.

Hai tiểu sa di kia vừa quét dọn, vừa nhỏ giọng nói cái gì đó, căn bản không chú ý động tác của hắn.

Ngụy Hợp đi quanh Minh Đức tự một vòng lớn, phát hiện tu sửa chùa miếu tương đối mới, rất nhiều nơi gần đây mới hoàn thành.

Hơn nữa tảng bào trên người Sa di cũng làm không kém, hiển nhiên không thiếu tiền.

Lần nữa trở lại cửa chính chùa, Ngụy Hợp đang muốn đi vào.

Nhưng vừa hay nhìn thấy cửa lớn, từ bên trong đi ra một tiểu đội binh lính.

Những binh lính này, ai nấy cao lớn vạm vỡ, thân hình cao lớn, trên người mặc áo giáp da màu đen, trên thắt lưng đeo đao rộng vỏ, đi đường liên tục động tác mau lẹ, đã được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Đủ sáu binh tốt nối đuôi nhau mà ra, đem một đôi nữ tử ở giữa bảo hộ vào trong.

Trong hai nữ tử, một cái giày đỏ váy xanh, buộc tóc bánh bao thiếu nữ, rập khuôn đi theo nữ tử khác. Rõ ràng là nhân vật nha hoàn.

Một nữ tử khác, đeo mạng che mặt màu trắng, tóc đen xõa vai, bên trong tóc mơ hồ có màu bạc như ẩn như hiện.

Cho dù nàng đeo mạng che mặt, trong đôi mắt lộ ra khí chất ôn hòa hữu lễ, cũng làm cho Ngụy Hợp không tự chủ được nhìn thêm vài lần.

Xa xa nhìn lại, nữ tử trung tâm trong đám binh sĩ mặc một thân váy trắng, không nhiễm một hạt bụi, vừa nhìn đã biết trong nhà có người thường giặt quần áo cho nàng.

Nếu không không có thể lúc nào cũng duy trì bộ quần áo sạch sẽ này.

Ngụy Hợp cảm thán trong lòng, người cổ đại này không có máy giặt quần áo, còn có thể duy trì sự sạch sẽ đến mức này, nhất định xuất thân bất phàm.

Hơn nữa những binh lính kia...

Hắn ta đưa lực chú ý chuyên lên trên người sáu binh tốt hộ vệ của nữ tử kia.

Giáp da trên người những binh lính này đều khắc một chữ to. Chữ viết không lớn, nhưng lại vô cùng khắc sâu.

.....

.....

.....

Rất nhanh, nữ tử được nhóm binh tốt hộ tống đi dọc theo thềm đá xuống núi, dần dần đi xa, biến mất trong rừng rậm.

“Chặc chặc chặc... Tư binh của Hồng gia bảo này vừa nhìn đã biết không giống thường nhân, quả thật bất phàm.” Một khách hành hương nhin không được thấp giọng tán thưởng.

“Mỗi ngày gạo tốt thịt tốt cung cấp, nghe nói Hồng gia bảo còn bên trong có truyền thụ tư binh ngoại công rèn luyện. Điều kiện như vậy chỉ là phế vật cũng có thể xếp thành tinh nhuệ.” Một người khác vượt râu thở dài.

“Đó chẳng phải là tinh binh dùng tiền tươi sống đập nặn ra sao? Hiện nay thủ quân gậy yếu không chịu nổi, Hồng gia bảo

gã còn âm thầm dự trữ nuôi dưỡng một binh lính cường tráng như vậy, có kế hoạch...”

Có thể thời gian này khách hành hương còn ở bên ngoài hoạt động, phần lớn không phải là bách tính bình thường, lúc này nói chuyện phiếm, nhiều kiến thức, kiến giải khác nhau.

Liếc mắt một cái là nhìn ra Hồng gia bảo không đúng.

Ngụy Hợp không nói một lời, Hồng gia bảo như thế nào, không quan hệ gì với hắn, hắn tới đây chỉ vì tìm kiếm tung tích của cha mẹ mình.

Đi vào cửa chùa, tiến vào sân, hắn rất nhanh tìm được một hòa thượng bạch mi đi ngang qua.

“Vị đại sư này.”

Bị hắn giữ lại, hòa thượng kia đánh giá hắn từ đầu tới chân một lần.

“Thí chủ hữu lễ.”

“Ta muốn hỏi một chút, nửa năm trước, quý tự có mời qua một số thợ tượng đá đến chùa miếu điêu khắc tượng Phật không?” Ngụy Hợp trầm giọng hỏi.

“Nửa năm trước?” Lão hòa thượng suy nghĩ một chút: “Đúng là có việc này. Nhưng...”

Lúc này dưới chân Minh Đức tự.

Một nam tử cao lớn đội mũ cỏ chậm rãi đi vào trước thềm đá trên núi.

Hắn từ trong ngực lấy ra một ống trúc màu xanh lục, nhẹ nhàng lắc lắc, tựa vào bên tai, cẩn thận lắng nghe.

Trong ống trúc mơ hồ truyền ra tiếng vỗ cánh, âm thanh chấn động kia ba dài ba ngắn, cực có quy luật.

Nam tử vặn nắp ống trúc, trên nắp có một lỗ đen thông hơi.

Hắn xích lại gần hắc động ngữi.

“Có hương thơm, nơi này còn sót lại một ít.”

Những ngày qua hắn liên tục truy tung Hắc Tụ Trùng, diệt khẩu hết thấy những người cuối cùng tiếp xúc với Hắc Tụ Trùng.

Dựa vào chính là Văn Hương Trùng trong ống trúc này.

Văn Hương Trùng và Hắc Tụ Trùng này chính là tử địch trời sinh, chuyên môn lấy Hắc Tụ Trùng làm thức ăn, một khi phát hiện Hắc Tụ Trùng, thậm chí Hắc Tụ Trùng tiếp xúc với đám người sẽ tự nhiên phát ra mùi thơm.

Hương khí kia như đàn hương thoải mái lòng người, khó có thể quên đi. Mà càng đến gần mục tiêu, hương khí tỏa ra trên hương trùng lại càng nồng đậm.

Mà Hắc Tụ Trùng lại càng khó chơi, một khi tiếp xúc với người khác, nếu lưu lại vết khô, khí tức mấy tháng mới tan.

Nam tử dựa vào phương pháp này đã giết chết ba người tiếp xúc với Hắc Tụ Trùng, cũng đem thi thể giả thành bị mãnh thú tập kích mà chết.

Với võ công của hắn, muốn làm được điều này cũng không có gì khó.

Nam tử thả lỏng tự nhiên cất bước đi lên thêm đá. Thần thái thản nhiên, dường như không khác gì khách hành hương đến bái Phật khác.

Hắn có tự tin này, cũng có lòng tin này.

Lúc trước Triệu Đức Lợi kia là lưu manh, bị ảnh hưởng mà chết, hắn có thể tiếp xúc với cấp bậc đều là người bình thường.

Cho dù mạnh hơn một chút thì cũng chỉ là thành viên của các bang phái cấp thấp mà thôi.

Hắn chính là người được phái tới đây quét dọn, chính là diệt khẩu đám người này.

Loại người này đối với hắn mà nói, cũng chính là con sâu cái kiến cường tráng một chút, dễ dàng thu hoạch.

Trên thực tế, toàn bộ Phi Nghiệp Thành, có thể làm cho hắn kiêng kị, đơn giản chính là võ sư thế hệ trước, hoặc là cao thủ

đại gia tộc nội thành, còn lại, cho dù là các bang phái nhỏ như cỏ dại, cũng không đáng nhắc tới.

Ngụy Hợp đang lôi kéo lão hòa thượng hỏi này hỏi nọ, không ngừng truy vấn chuyện tượng đá mất tích nửa năm trước.

“Lúc ấy thợ đá căn bản không đến chùa miếu, chỉ nửa đường đã không thấy bóng dáng. Thí chủ hỏi cái này, thật sự là lão tăng cũng không biết trả lời thế nào.” Lão hòa thượng khó xử nói.

“Về sau chẳng lẽ không có ai may mắn sống sót sao?” Ngụy Hợp nhíu mày.

“Không phát hiện, toàn bộ thợ đá đều biến mất giữa đường, vì thế tượng Phật của bản tự cuối cùng vẫn là mời thợ đá giá cao bên ngoài thành hoàn thành.” Lão hòa thượng lắc đầu.

Ngụy Hợp hỏi đi hỏi lại nửa ngày, cũng không có manh mối gì, chỉ biết thợ đá đều chưa tới Minh Đức tự thì nửa đường đã mất tích.

Thế nhưng từ Đạo Phi Nghiệp thành ở Minh Đức tự chỉ có không đến mười dặm đường, còn thường xuyên có người qua đường. Nhiều thợ đá như vậy, chung quy không thể nói không gặp là không thấy, thậm chí một chút dấu vết cũng không tìm thấy.

Kết quả khả năng nhất chính là, có dấu vết, nhưng lúc đó ai tìm thấy dấu vết cũng không muốn công bố ra.

Ngụy Hợp trong lòng bất đắc dĩ, buông tha lão hòa thượng.

Hắn đi một vòng trong chùa, có hai đại điện bị ngăn lại không cho vào, còn lại đều tự do đi qua.

Sắc trời dần tối xuống, khách hành hương càng ngày càng ít, phần lớn đều xuống núi.

Ngụy Hợp lại hỏi mấy tên hòa thượng, vẫn như cũ không có tin tức, chỉ có thể bất đắc dĩ ra chùa miếu, đi xuống dưới núi.

Ánh chiều tà đã triệt để chìm vào chân trời.

Trên bậc thang hạ sơn chùa, hai bên hàn ý bức người, rừng cây vốn thâu triệt dần dần biến thành màn đêm u ám thâm thúy.

Ngụy Hợp không chút chú ý tới, phía sau mình mơ hồ có bóng người lặng yên không tiếng động chậm rãi đuổi theo.

Hắn cảm giác có chút rét run, liền tăng nhanh tốc độ chạy xuống chân núi.

Bỗng nhiên, một con tiểu trùng màu đen lặng yên từ trong khe hở góc áo hắn chui ra, sau đó vỗ cánh bay xa.

Nam tử phía sau hơi khựng lại, mày nhăn lại.

“Hương khí nhạt...” Hắn cảm lấy ống trúc lắc nhẹ, phát hiện đúng là hương khí phai nhạt.

“Xem ra không phải là người phía trước.” Trong lòng hắn hiện lên một phán đoán, ánh mắt dòm khỏi lưng Ngụy Hợp phía trước.

Nam tử quay người nhìn theo hướng đám Hắc Tự Trùng bay đi.

“Hửm?”

“Không đúng, trước đó nơi đây ta và người đi trước, không phải hắn thì là ai? Chẳng lẽ là đánh đông đánh tây?”

Trong lòng nam tử ngẩng lên, ánh mắt lại lần nữa rơi vào trên lưng Ngụy Hợp.

Trong lòng của hắn ta đã hoài nghi, vì vậy bước nhanh, tới gần Ngụy Hợp.

“Vị huynh đài này xin dừng bước.”

Hắn giả bộ như khách hành hương lớn tiếng mở miệng.

Phốc!

Chợt mang theo tro trắng bay tới trước mặt.

Trong lòng nam tử căng thẳng, bất ngờ không kịp đề phòng, nhắm chặt hai mắt, thiếu chút nữa thì bị mê muội.

Bất quá hắn thân là người luyện võ, phản ứng cực nhanh, không đợi Bạch Hôi lọt vào mắt, liền nhanh chóng hai tay liên

tục quét qua, đánh ra tạt lực thổi tan tro trắng.

Trong lòng gã đã biết, đối phương rất có thể phát giác thân phận của gã, lập tức hung ác từ trong lòng dâng lên, đùi phải dựng lên, hung hăng hóa thành roi quất về phía Ngụy Hợp.

Không ngờ chân phải đụng phải một đao nhận trước, nam tử thay đổi biểu hiện, nhanh chóng biến chiêu, đùi phải ép xuống, ý đồ giẫm chân Ngụy Hợp.

Đồng thời một cái chân khác cũng bay lên trời, xoay tròn văng về phía lồng ngực Ngụy Hợp.

Đây là đoạt mệnh liên hoàn chi sở trường của hắn.

Đạo pháp này có thể biến liên hoàn biến chiêu trong lúc xuất chiêu, biến ảo khó lường, hư hư thực thực không ngừng luân chuyển, khiến người ta khó mà ngăn cản.

Nam tử liên hoàn xuất cước, chân đạp liên tục hơn mười cái.

Đợi đến lúc mở mắt ra xem xét, trước mắt nào còn có người, vừa rồi người nọ đã sớm không biết chạy bao lâu rồi.

“Đáng hận! Lại âm hiểm như vậy...”

Hắn cũng nhắm mắt một chút thời gian như vậy, đối phương chạy trong nháy mắt đã không thấy đâu. Người này chỉ sợ là con thỏ tinh biến?

Nam tử oán hận nhanh chóng đi xuống dưới, theo bậc thang dốc hết sức đuổi theo.

Không bao lâu đã biến mất ở cuối con đường đá.

Nhưng vào lúc này, trong một bụi cây bên phải thạch đạo nhanh chóng chui ra một người, rõ ràng là Ngụy Hợp vừa mới trốn đi.

Hắn đưa mắt nhìn phương hướng nam tử kia rời đi, đứng dậy nhẹ nhàng thở ra.

“Ngược lại là có chút thông minh.” Một thanh âm đột nhiên vang lên sau người Ngụy Hợp.

14

Ngụy Hợp cả kinh, như phản xạ có điều kiện một đao chém tới.

Lưỡi đao thất bại, phù một tiếng đâm vào thân cây, bị kẹt không thể động đậy.

Ngụy Hợp dứt khoát buông tay, quay về sơn quyền vung quyền đánh về phía huyết thái dương nam tử sau lưng.

“Quyền pháp bình thường, người luyện cũng bình thường.” Nam tử kia cười lạnh, đùi phải giẫm nhẹ trên mặt đất, giống như rắn độc nhanh như chớp đâm về phía trước.

Hắn ta động đậy, khí huyết toàn thân bắt đầu khởi động, hô hấp, tim đập, phổi, tất cả đều vang dội hơn nhiều so với Ngụy Hợp.

Rất rõ ràng khí huyết người này còn trên Ngụy Hợp.

Một cước này của hắn ta đâm tới, lặng yên không một tiếng động, âm hàn nhắm thẳng vào chỗ yếu hại dưới thân Ngụy Hợp.

Hai người giao thủ hạ, hắn hậu phát chế người, ngược lại tốc độ càng nhanh, lực đạo càng mạnh.

Một khi đá trúng, kết quả nhất định là Đoạn Tử Tuyệt Tôn.

Phốc!

Chỉ trong nháy mắt, nắm đấm Ngụy Hợp đánh ra lại mở ra, một nắm xám trắng bên trong gương mặt nam tử.

Hắn không ngờ tới Ngụy Hợp âm hiểm như vậy, lần này hai mắt vừa vụn bị rơi xuống. Ánh mắt nóng rất đau đớn.

Nhưng tâm tính người này kiên định, đùi phải lại không ngừng chút nào, tiếp tục đâm tới phía trước.

Bộ dáng muốn lưỡng bại câu thương với Ngụy Hợp.

Chỉ là ánh mắt hắn bị mê hoặc, không cách nào biến chiêu theo, một đâm này rốt cuộc bị Ngụy Hợp ngửa ra sau, hiểm

hiểm tránh thoát. Thiếu chút nữa đoạn tử tuyệt tôn.

“Đồ tiểu nhân hèn hạ! Có chim mới đầu được với ta!” Nam tử không nhìn được chửi âm lên.

đùi phải liên hoàn đá, đá loạn bốn phía cây cối chung quanh, phát ra tiếng vang ùng ùng trầm đục.

Ngụy Hợp lui về phía sau mấy bước, từ bên hông lấy ra toàn bộ bột phấn, xa xa hung hăng ném về phía đầu nam tử.

Nhưng chính lần này, hấn ném đồ vật phát ra tiếng vang, bị đối phương tới gần quét chân.

Bốp.

Bóng chân quất về phía cánh tay phải của hấn, sau lưng là một cây đại thụ được ôm quanh, không thể lui được nữa.

Ngụy Hợp trầm tâm tĩnh khí, cổ lấy khí huyết, cánh tay phải co rút lại, trở về sơn quyền thẳng tắp nghênh đón.

Bành.

Quyền cước va chạm.

Ngụy Hợp lộn một bên ra ngoài, lăn năm sáu vòng trên mặt đất, cấp tốc đứng dậy che tay mình.

Hấn cảm giác nắm đấm của mình và vị trí đối kích của đối phương có chút đau nhức, xương cốt cũng không có việc gì nhưng da thịt hấn là bị thương.

Nhưng nam tử lại không phản ứng chút nào, vẫn như cũ theo thanh âm đuổi theo hướng hấn.

Lại một hồi thanh chiến phủ bị quét loạn.

Ngụy Hợp vận Hồi Sơn Quyền, hạ quyết tâm, nhẹ nhàng lui về sau tránh né.

Thỉnh thoảng hấn cũng bị nam tử đuổi kịp, hai người đối đầu hai lần, nam tử toàn lực bạo phát không ít thời gian, tăng thêm con mắt hao tổn, lúc này căn bản không phát huy được bao nhiêu thực lực.

Một thân lực đạo chỉ có thể dùng sáu bảy phần mười.

Mà Ngụy Hợp cẩn thận cẩn thận, hơn nữa bằng vào đối phương nhìn không thấy, thỉnh thoảng lại lấy dao bầu trong tay đi làm năm đám đối kích, để cho gã bị thương.

Cứ như thế mười mấy lần sau, nam tử rốt cục bắt đầu kiệt sức, hô hấp càng dồn dập, tim đập nhanh hơn, mồ hôi từ trên người chảy ra, thấm ướt quần áo.

Ngụy Hợp lúc này mới ngược lại từng bước ép sát, bức bách đối phương không thể không tiếp tục duy trì thế công lúc trước.

Một khi có hòa hoãn, hắn liền quả quyết tiến lên dùng Hồi Sơn quyền công kích.

Hồi Sơn Quyền đối chiêu hủy chiêu không có ưu thế gì, nhưng trên lực bộc phát, vẫn có chút đặc sắc.

Môn quyền pháp này không dễ dàng xuất quyền, một khi ra quyền bộc phát, tất nhiên sẽ tiêu hao không ít khí lực. Cho nên hắn chỉ đánh có một lần, nghỉ ngơi một chút.

treo đối phương như thế, Ngụy Hợp tương đối cẩn thận bảo trì khoảng cách không gần nhau.

Hắn biết rõ chính mình cũng chỉ chiếm ưu thế tiên hạ thủ vi cường, đối phương đối với hắn không có tâm lý phòng bị, cho nên mới có thể đắc thủ như thế.

Nhưng chiêu số tương tự, dùng lần thứ hai sẽ không có hiệu quả.

Cho nên...

Trong mắt gã loé lên vẻ tàn nhẫn, mang theo nam tử một đường đi vào chỗ sâu trong rừng.

Bất tri bất giác, hai người đi tới một chỗ sườn dốc, nam tử lúc này đã thở hổn hển như trâu, toàn thân mồ hôi đầm đìa.

Hắn cũng biết không ổn, tiếp tục như vậy kết quả nhất định là hắn chết. Vì vậy hắn cũng bắt đầu thoái ý.

Dù sao lúc này một thân thể hắn tiêu hao chín thành, trái tim như trống, cơ hồ sắp nổ tung. Hơn nữa hai mắt bị mê hoặc,

đau nhức kịch liệt, hẳn thậm chí hoài nghi mắt mình có phải triệt để phế bỏ rồi hay không.

Đủ loại lo lắng, nam tử lặng lẽ thả nhẹ lực đạo, muốn rút lui về sau.

Đúng lúc này, Ngụy Hợp nhào về phía trước, quay về Sơn Quyền đánh thẳng vào ngực đối phương.

Bành.

Nam tử nghe được tiếng vang, cúi phải đá một cái, trúng giữa năm đấm.

Nếu là trạng thái bình thường, một cước này của hắn đủ đá đứt cánh tay của tiểu tử mới nhập môn trước mặt này.

Nhưng giờ khắc này, toàn thân hắn suy yếu tới cực điểm, chỉ có thể miễn cưỡng đẩy năm đấm ra.

“Rốt cuộc người là ai! Vì sao lại đánh lén ta??” Hắn lớn tiếng chất vấn.

Ngụy Hợp không rên một tiếng, trở về sơn quyền tấn công mãnh liệt.

Lúc này là lúc hắn tôi luyện thực chiến, tuy lúc này nam nhân thể lực suy yếu nhưng kinh nghiệm thực chiến rất phong phú.

Rõ ràng ở vào hoàn cảnh cực độ xấu, còn có thể không ngừng từ kẽ hở của Ngụy Hợp Chiêu tạo thành một tia sinh cơ.

Có đôi khi Ngụy Hợp xuất chiêu quá mạnh, lộ ra hư không.

Có đôi khi là ra chiêu quá muộn, chưa thể đón tiếp phía trước mà liên tiếp đánh nhau.

Còn có lúc không chính xác, đánh tới chỗ trống.

Ngụy Hợp nhờ vào nam nhân mù này cẩn thận lĩnh hội hệ thống công thủ, đây là cơ hội ngàn năm có một để rèn luyện tốt.

Chẳng qua là thời gian như vậy không cách nào kéo dài.

Lại qua mười mấy hơi thở sau, rốt cuộc nam tử cũng chống đỡ không nổi, bị một quyền đánh trúng lồng ngực, lui lại mấy bước, ngã ngối trên mặt đất, một hơi không nhấc lên nổi.

Hắn mắt nở đom đóm, lồng ngực choáng váng, trong lỗ tai không nghe được gì, chỉ cảm thấy mạch máu toàn thân như muốn nổ tung.

“A!!” Hắn biêt khuất rống to lên, một thân cước pháp, khổ luyện nhiều năm, cuối cùng lại ngã vào trong tay một mao đầu tiểu tử mới nhập môn khí huyết!

Bành.

Một tảng đá lớn từ sau đầu nện xuống, thanh âm im bất dưng lại.

Tất cả đều yên tĩnh lại.

Ngụy Hợp mặt không biểu tình, liên tục hung hăng nện hơn mười cái, xác định người không tức, mới ném tảng đá qua một bên.

“Quá nguy hiểm... Tùy tiện đến chùa miếu cũng có thể gặp được kiếp đạo. Hơn nữa không ngờ một tên kiếp đạo lại lợi hại như vậy... Quả nhiên ngoài thành danh bất hư truyền.”

Hắn tự đáy lòng cảm khái.

Lại nhìn nhìn những thi thể trên mặt đất be bét máu thịt, hắn sờ lên cái túi xám tro sinh bị khô quắt kia, tích góp từng tí một át chủ bài lâu như vậy, một hơi dùng sạch sẽ.

Sau đó lại phải đi mua điếm mua nữa.

Ngụy Hợp từng trải qua thi thể một lần, bây giờ cũng đã thích ứng không ít.

Cho nên, đối với gia hỏa cước pháp trước mắt này, hắn quyết định lục soát thi thể.

Trong lòng Ngụy Hợp nhất định, động tác nhanh chóng, ngồi xổm xuống bên cạnh thi thể, dùng dao tiêu cục phát dao mổ ra quần áo, lấy ra một túi tiền, một túi thơm, một ống trúc, còn có một phong thư.

Hắn đem mấy thứ này, dùng áo khoác áo khoác cởi bao lại, cách vãi nhắc lên, sau đó nhanh chóng rời khỏi án thi phát hiện trường.

Ở trong núi rừng tìm được một dòng suối, hắn trực tiếp đem quần áo bao phủ vào trong dòng suối, ngâm ngâm lác một lát, mới lại nói ra.

Cứ như vậy, bên trong có mê hương độc được gì đều sẽ bị nước suối xông loạn, pha loãng sạch sẽ.

Nhưng dù là như vậy, Ngụy Hợp vẫn chỉ lấy túi tiền, còn lại đều bị gã dùng mũi dao đẩy ra, tản ra đầy đất.

Trong túi thơm tất cả đều là các loại hương liệu và cánh hoa nhỏ vụn.

Trong ống trúc là một con côn trùng màu trắng bị ngâm hấp hối, có ngón trở dài như vậy, sau lưng mọc ra bốn cánh, nhìn qua có chút dọa người.

Lá thư cuối cùng đã được mở ra hơn phân nửa, chỉ còn một nơi duy nhất phong ấn sập là có thể kết nối được toàn bộ lá thư.

Ngụy Hợp dùng mũi dao cẩn thận đẩy ra, trái giấy vàng nhạt ra, đặt ở trên một khối đá cuội lớn một chút, mượn một chút ánh sáng mặt trời lưu lại cẩn thận tỉ mỉ xem xét.

Đây là một phong thư thuyết minh phương pháp sử dụng liên quan đến Văn Hương trùng, đơn giản mà nói chính là một phong thư thuyết minh như vậy.

Trên thư nhắc đến Văn Hương Trùng là chuyên môn dùng để truy tung Hắc Tự Trùng.

Mà Hắc Tự Trùng là một loại côn trùng cực kỳ đặc thù, trong lúc nó bị kích thích, có thể lưu lại một chất nhầy hơi mờ ở những nơi nó bò qua.

Sau khi dính đầy chất nhầy, nó sẽ từ từ phóng ra một loại khí tức chỉ có đồng loại mới có thể ngửi thấy được. Loại khí tức này bền bỉ dị thường, có thể duy trì liên tục mấy tháng không tiêu tan.

Trong thư có đề cập tới, yêu nữ có thể dùng đặc tính này để truy tung yêu trùng có mang chữ Hắc.

“Yêu nữ?” Ngụy Hợp nheo mắt lại, trong lòng suy đoán.

Hắn cảm lấy ống trúc, tới gần trên người mình một chút, dựa theo lá thư chỉ dẫn, nhẹ nhàng đưa mũi ghé đến phía trước động phía trên ống trúc ngủi.

Nếu trên người mình có dấu vết do Hắc Tự Trùng lưu lại, vậy Văn Hương Trùng cũng sẽ tỏa ra mùi thơm.

Nếu không có, tự nhiên cũng sẽ không có mùi thơm.

Chỉ là, để hắn ngoài ý muốn chính là, trong ống trúc thế mà thật sự tản mát ra mùi thơm nhàn nhạt.

Hắn vốn chỉ thử một chút, nhìn xem cách dùng, không nghĩ tới trên người mình không biết lúc nào, đã nhiễm phải dấu vết Hắc Tự Trùng.

Sắc mặt hắn trầm xuống, rất có thể là do mình không biết bị yêu quái này từ lúc nào.

Phỏng chừng là bị đối phương xem là đạo cụ phân tán lực chú ý của truy binh.

“Mặc kệ người là ai, đã kết thù rồi nên nhớ cho kỹ.” Trong lòng hắn âm thầm ghi nhớ.

Cho dù là ai bị tập kích đột nhiên, thiếu chút nữa bị đánh chết, trong lòng đều sẽ nhớ đến một bút.

“Nên đi thôi.” Ngụy Hợp đứng dậy một cước đem đồ vật trên mặt đất nhét vào dòng suối nhỏ, mang theo một đồng bạc vụn từ trong túi tiền lấy ra, nhanh chóng hướng dưới chân núi tiến đến.

Trong lòng hắn vô cùng âm trầm.

Trên người mình rõ ràng không biết lúc nào, khí tức bị rơi xuống dấu vết Hắc Tự Trùng, chính mình lại hoàn toàn không biết gì cả.

Yêu nữ trong thư đề cập tới là ai?

Thân phận gì chứ, tại sao lại bị đuổi giết, bản thân mình bị bấy khi nào chứ?

Ngụy Hợp bụng đầy nghi hoặc.

Đi đến một nửa, hấn chọt viết trên thư phương pháp, trùng chữ đen là loài trùng sống quần cư, bình thường một con côn trùng sẽ không cách mẫu thể quá xa.

“Nói cách khác, yêu nữ mang theo côn trùng kia, rất có thể còn ở phụ cận?” Trong lòng Ngụy Hợp chấn động.

Xem thực lực của tên cước pháp nam tử vừa rồi, đám người truy tung nàng này thực lực không tầm thường.

Ít nhất, nếu không phải hấn đã mê muội mắt của đối phương trước, thì trận chiến này hấn nhất định không thắng được.

“Từ trong thư mà xem, Hắc Tự Trùng là do yêu nữ kia nuôi dưỡng, bọn hấn truy tung yêu nữ kia, tất nhiên là có mục đích.

Mà ngay cả những người còn lại sau khi tiếp xúc với hắc ký trùng đều phải diệt khẩu, điều này rõ ràng là không muốn cho người ta biết hành tung của yêu nữ kia, tận lực kéo dài thời gian để tin tức lộ ra ngoài.”

Ngụy Hợp càng phân tích càng kinh hãi.

“Nói cách khác, đám người này nhất định có hai nhóm, một nhóm là yêu nữ chủ lực truy tung, một nhóm thì phân tán ra chung quanh diệt khẩu.

Mà nhóm truy tung kia thực lực tuyệt đối thắng được bộ phận diệt khẩu.”

Trong lòng hấn đã khẳng định suy đoán này.

Nội dung trong thư không nhiều lắm, nhưng cũng đủ để hấn phán đoán mấu chốt là quan trọng nhất.

“Hiện tại ta giết một thành viên của bọn hấn, mặc kệ là nguyên nhân gì, bọn hấn tất nhiên sẽ phái người đến điều tra tình huống.”

Ngụy Hợp cẩn thận nhớ lại cách mình xử lý lúc trước, bỗng nhiên lo lắng thi thể bị người nhìn ra dấu vết tử thương.

Hấn quyết đoán dừng bước lại, muốn quay đầu lại xử lý thi thể.

Nhưng một tiếng sói tru từ phía xa, từ phía sau bay tới, lập tức đánh tan ý nghĩ của hắn.

Rất hiển nhiên vừa rồi chém giết đẫm máu, đã rước lấy không ít dã thú nghe thấy mùi máu.

Lúc này bộ thi thể kia còn ở đó hay không, cũng là nghi hoặc.

Ngụy Hợp đè xuống xao động trong lòng.

15

“Mặc kệ thế nào thì về trước rồi nói sau, thế lực thần bí sau lưng kia, phỏng chừng hiện giờ đang tập trung tinh lực truy đuổi yêu nữ kia, không rảnh quan tâm tới những chuyện khác.”

Ngụy Hợp nghĩ nghĩ, cắn răng một lần nữa quay người.

Trong núi rừng, hắc mượn ánh trăng, rất nhanh trở lại chỗ cũ, nhìn thấy một bầy sói hoang đang vây quanh cổ thi thể kia ăn như gió cuốn.

Xa xa chỉ có thể nhìn thấy thi thể đã bị xé thành tám khối, bầy sói đói khát không ngừng gặm ăn.

Đám sói hoang này thân mình dài hơn một người, mắt lộ lục quang, toàn thân lông dài đen kịt, nhìn bên ngoài khá dọa người.

Ngụy Hợp vẫn luôn quan sát, mãi cho đến khi hài cốt còn sót lại của thi thể bị đàn sói tha đi, vết máu trên mặt đất bị một đám động vật giống như chuột rừng nhào lên điên cuồng liếm láp.

Hắn mới lặng lẽ quay người, tiến về phía chân núi.

Trở lại đội ngũ tiêu cực, một đám người ngược lại mới bắt đầu tập hợp, chuẩn bị nhanh chân trở về.

Trời đã tối, mặc dù nguy hiểm nhiều hơn một chút, nhưng trên người không có hàng hóa, đoàn người cũng nhanh hơn rất nhiều.

Hơn nữa không có hàng hóa, xác suất bị cướp cũng thấp đi rất nhiều, các tiêu sư thần thái dễ dàng hơn không ít.

Ngụy Hợp giả bộ đi dạo chung quanh, tuy hành tung không rõ, nhưng không mấy người sẽ chú ý đến hắn.

Lão tiêu sư đi cùng với hắn cũng có chút chú ý, nhưng cố ý làm bộ không biết.

Trong thời đại này, tất cả mọi người chỉ để ý đến tuyết trước cửa mình, mặc kệ người khác ngồi trên sương. Có đôi khi quản quá nhiều, chính là tăng thêm phiền toái cho mình.

Đội ngũ lại chờ một lúc, mới chậm rãi giờ được quay về.

Chỉ là làm cho Ngụy Hợp có chút kỳ quái là, bình thường có rất ít đội ngũ đi vào ban đêm, hơn nữa chẳng lẽ buổi tối Phi Nghiệp Thành cũng không đóng cửa thành? Điều này cũng kỳ quái.

Đội ngũ tiêu cực một đường lui về, mọi người nói cười cười, tựa hồ hàng hoá vận chuyển lúc trước tương đối phiền toái. Hiện tại sau khi dỡ bỏ, nhất thời thoải mái hơn rất nhiều.

Một đường hữu kinh vô hiểm, trở lại dưới thành Phi Nghiệp.

Cửa thành quả thật đã đóng, tối như mực chỉ có thể nhìn thấy trên tường thành có bó đuốc đi tới đi lui.

Nhưng rất nhanh, trong đội ngũ có người cao giọng hô vài câu.

Cửa thành chậm rãi mở ra một khe hở, để đội ngũ chậm rãi đi vào.

Ngụy Hợp đề xuống kinh ngạc trong lòng, không nói một lời, thẳng đến tiến vào cửa thành, mới nhẹ nhàng thở ra.

“Làm sao vậy? Có phải cảm thấy rất kỳ quái không?” Trần Thạch Nguu đồng hành cười nói. Gần khi giải tán, gã cũng không che giấu, trực tiếp hỏi.

“Đúng là có chút.” Ngụy Hợp gật đầu. Không phải nói buổi tối đã thú hoành hành là rất nguy hiểm sao?

“Có câu nói vào ban đêm có rất nhiều dã thú, rất dễ bị tập kích, cho nên phải đi đường ban ngày. Nói vậy không tệ, nhưng người phải trông chừng địa phương.” Trần Thạch Nguu cười nói.

“Lần tiêu này của chúng ta, trước đến đây đều là bên cạnh thành trì, rất ít giặc cướp, dã thú khoảng cách càng xa. Cho nên lần này sống vô cùng thoải mái.”

Vậy đã như vậy, vì sao có người ở khoảng cách gần như vậy, còn phải tiêu tiền mời tiêu? Bản thân đưa tới cũng không

giống?

Ngụy Hợp nghi hoặc trong lòng, cuối cùng cũng không nói ra.

Mặc kệ lần tiêu này quái dị như thế nào, chung quy hẳn cuối cùng là lĩnh tiền rời đi.

Rất nhanh, tổng tiêu bộ bị buộc tóc, mỗi người ngày mai đi tổng tiêu cục lãnh tiền công chuyên này.

Sau đó tự mình giải tán.

Ngụy Hợp tuyệt không dám trì hoãn chút nào, tranh thủ thời gian về nhà.

Trong buổi tối lần trước, những người gặp được hương thỉnh giáo, đến bây giờ hẳn vẫn còn nhớ mãi không thôi.

Về đến nhà, nhanh chóng rửa mặt, nằm xuống áo xong chìm vào giấc ngủ.

Ngủ một giấc tới bình minh, hẳn mới đứng dậy, không đi về bên Sơn Quyền mà sáng sớm đã đi tiêu cục, nhận một phần tiền lương của mình.

Sau đó để trong nhà giấu kỹ, lúc này mới thay quần áo trên người đi về lại sân Quyền.

Bành.

Ngụy Minh hợp cách khai lộ ít lâu, cúi đầu, tay phải vung quyền trở về.

Nắm đấm cũng bị tùy tiện đánh tan.

Hai người người tới ta đi, song quyền lập tức ngừng lại, sau đó đột nhiên xuất kích.

Dưới sự thôi động của khí huyết, động tác của hai người đều nhanh hơn rất nhiều so với người bình thường.

Không bao lâu, Ngụy Hợp chống đỡ không nổi, bị một quyền vung nhẹ đập ra, lão đảo lui ra sau hai bước, kém chút té ngã.

“Được rồi, hôm nay sao lại hưng phấn như vậy, nắm đấm so với bình thường mạnh hơn rất nhiều.” Trình Thiệu Cửu lau mồ hôi trên trán hỏi.

Hôm nay Ngụy Hợp nắm tay xảo trá hơn ngày thường rất nhiều, nhiều khi ra quyền thu quyền cũng quyết đoán sắc bén hơn không ít.

Nếu không phải tại tiểu hội hãn tập luyện qua mấy lần, thật đúng là chưa chắc đuổi kịp phản ứng Ngụy Hợp.

Rất nhiều lúc, hãn cho rằng Ngụy Hợp sẽ xuất sơn hồi đệ tam chiêu, nhưng Ngụy Hợp đột nhiên giật mình, một chiêu thứ năm dùng tới.

Loại cảm giác không có tiết tấu này khiến cho Trình thiếu thời khó chịu.

Ngụy Hợp lui về phía sau một bước, cũng lau mồ hôi.

Hãn hồi tưởng lại lúc trước mình ra tay với gia hỏa truy tung Hắc Tụ Trùng kia, rõ ràng hai mắt đối phương bị mê hoặc, khí lực sắp khô kiệt, còn có thể liên tục chống đỡ lâu như vậy.

“Tam sư huynh, thời điểm thực chiến này, rốt cuộc phải ứng phó thế nào? Vạn nhất gặp phải đối thủ có sức mạnh lớn hơn mình, giải thế nào?”

Bỗng nhiên hãn lên tiếng hỏi.

“Ha ha... Cái này, lát nữa ngươi đến chỗ ta luyện võ trường, ta sẽ nói rõ cho ngươi.” Trình Thiếu Khuyết khẽ ngăn người, tựa hồ không nghĩ tới y lại muốn hỏi vấn đề này.

Bất quá trước đó một loạt hành động của Ngụy Hợp, làm cho hãn hiểu rõ sư đệ này đã đến giai đoạn nên đến.

Mỗi một người luyện võ, sau khi đến chiêu số thuần thục, đều bắt đầu suy nghĩ vấn đề này: Lúc đối chiến, nên đánh như thế nào?

“Mặc dù Trịnh sư đã giảng giải, chúng ta gặp được các loại đối thủ, các loại hoàn cảnh, các loại tình huống, nên ứng phó thế nào, những thứ này đều có đường về núi cố định.

Nhưng có vài thứ, hay không phải chỉ nói thôi là đủ. Lát nữa thả ra, ta nói rõ cho ngươi.” Trình thiếu gia thần thần bí bí nói.

Ngụy Hợp hơi giật mình, trong sân này, không ít sư huynh đệ đều có bí mật của mình.

Loại bí mật này, hoặc có thể nói là một kỹ xảo cá nhân, thông thường chính mình quanh năm suốt tháng suy xét ra kinh nghiệm cùng kỹ xảo rèn luyện.

Nhưng rất ít người lựa chọn truyền thụ cho người khác.

Nếu như tam sư huynh định truyền cho hần cái này, có lẽ...

Ngụy Hợp khẽ nhúc nhích trong lòng, ngược lại cũng bắt đầu uống nước, nghỉ ngơi, sau đó đổi người đối luyện.

Hần không nhắc lại chuyện thỉnh giáo này nữa.

Trình Thiếu Cửu cũng làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, phối hợp đi đổi luyện cùng các sư huynh sư tỷ khác.

Đại sư huynh Triệu Hoành cũng ở đây, hần đi qua tìm Triệu Hoành bắt tay.

Cả ngày trôi qua, lúc Ngụy Hợp tập luyện, trong đầu đều không ngừng quanh quẩn, trước đó cùng truy tung giả kia giao thủ.

Hần biết rõ chính mình cùng đối phương tuy khí huyết cách biệt không ít, nhưng không lý nào đến phía sau, truy tung giả khí huyết song hư, còn hai mắt nhìn không thấy.

Hần vẫn không thể nhanh chóng hạ gục.

Vẫn phải dựa vào đánh lén mới thắng được.

Giữa trưa, cơm nước xong, nghỉ ngơi một lát, một mình hần không ngủ được, cũng đứng trước cọc gỗ, suy nghĩ chuyện này.

Mãi đến buổi chiều, đã hoàn toàn giải tán, Trình Thiếu Cửu mang theo ông ta, tiếp tục lên xe ngựa, đi đến Trình phủ.

Hai người cởi áo khoác, đứng ở trên luyện võ trường giăng co, chung quanh không có những người khác.

Trình Thiếu Cửu cười cười mở miệng.

“Ta thấy cả ngày ngươi thần sắc hoảng hốt, có phải vẫn luôn suy nghĩ việc này?”

“Vâng.” Ngụy Hợp gật đầu, chuyện này cũng không có gì phải giấu giếm.” Thực không dám giấu giếm, lúc trước vì quen

thuộc tình huống của tiêu cục nên đến Trường Phong tiêu cục tiếp việc. Đợi đến khi mục tiêu đến, lúc một mình ta tùy ý đi lại bên ngoài thì gặp phải bọn cướp, sau đó cảm giác phương diện thực chiến, ta thiếu rất nhiều.”

“Cái này hiển nhiên, Quang lão sư giáo, khẳng định dạy không ra cao thủ.” Hai chân của Trình Thiệu Khuyết nhẹ nhàng đạp tới dậm chân, hoạt động thân thể.

“Trong khoảng thời gian này, ta ngược lại lĩnh ngộ một điểm mấu chốt trên tiểu hội.” Hấn cười nói.

“Mấu chốt cái gì?” Ngụy Hợp bật thốt lên, nhưng lập tức cảm giác không thích hợp, nếu là kinh nghiệm của tiểu hội, lén truyền thụ cho hấn, cũng không thích hợp.

Tựa hồ nhìn ra ý tứ của hấn, Trình Thiệu Cửu lắc đầu: “Không cần lo lắng, điểm này là ta tự ngộ ra, không cần sự đồng ý của những người khác.”

Hấn lão đảo loanh quanh, trong lúc nhất thời chậm rãi ung dung không mở miệng nữa, tựa hồ đang hoạt động thân thể.

Ngụy Hợp chờ hấn giải đáp, nhưng nhìn người này qua lại, trên mặt giống như cười mà không phải cười, chính là không mở miệng.

Biết ngay thẳng cha này không hồ là đệ tử của Trịnh lão, mà làm cho Trịnh lão thích thích thích học tật xấu cũng không có gì là sai.

Ngay lập tức, hấn cũng không vội, trầm mặc đứng tại chỗ, chính là không truy vấn.

Hấn đã học ở chỗ Trịnh lão lâu như vậy, sớm đã biết, tật xấu lớn nhất của lão nhân kia chính là thành thói chờ người khác truy vấn.

Thích nhất chính là nhìn thấy dáng vẻ gấp gáp muôn chết của người ta, chính mình chính là không nói lời nào.

Người khác càng gấp, hấn lại càng vui vẻ.

Cái mùi vị ghê tởm này đúng là tương đối ác liệt.

Quả nhiên, đợi một lát, Trình thiếu niên nhìn trái nhìn phải, vòng vo vài vòng, chính là không đợi được Ngụy Hợp mở miệng truy vấn.

Công lực của hắn chung quy không phải Trình lão, vẫn là nhìn không được.

“Ai, người đã muốn nghe như vậy, ta sẽ cẩn thận nói cho người nghe.” Hắn thở dài một tiếng, làm bộ rất tự nhiên nói.

“Tạ sư huynh giải thích nghi hoặc.” Ngụy Hợp lập tức đi theo, ôm quyền hành lễ.

Trình Thiếu bị chặn đứng một lúc lâu, chợt cảm thấy khó chịu, nhưng cũng không còn da, bèn nói thẳng: “Thực chiến, phải có thị lực mạnh nhất.”

“Ánh lực?”

“Đúng vậy, chính là quan sát, nhìn trước đã.”

Trình Thiếu Cử chỉ thẳng: “Xem đối thủ, phán đoán đối thủ, phân chia hắn thế nào?”

“Đại khái là nhìn rõ hình dáng của đối phương, là am hiểu nắm đấm, chân hay là chân, còn là vũ khí. Nếu là vũ khí thì đó là vũ khí gì?”

Người phải hiểu, người am hiểu vũ khí nguy hiểm hơn rất nhiều so với người bình thường. Nắm đấm của người ta dù có cứng rắn, gặp phải vũ khí sắc bén, chống lại cũng sẽ chịu thiệt thòi. Vì vậy cần phải dự đoán.”

“Nhưng điều ta nói, không chỉ có vậy. Điểm này người thực chiến nhiều, tự nhiên sẽ hiểu. Ta muốn nói mấu chốt, ở chỗ chân nhiếp.”

Trình thiếu gia nói tới đây thì thần sắc trở nên nghiêm túc.

“Ta từng nghe từ phụ huynh, cao thủ chân chính khi giao thủ sẽ cực kỳ chú ý khí cơ.”

“Khí cơ?” Ngụy Hợp cảm thấy hơi hư nhược.

“Đúng vậy, nói thì rất huyền bí, nhưng kỳ thật nói toạc ra, khí thế và cơ hội chính là khí thế.” Trình Thiếu Cử cười cười đã

lâu: “Người thử nghĩ xem, nếu sau lưng ta có thể đứng mười mấy mũi tên tùy thời chĩa về phía gia đình của người, nếu người dám động thủ với ta, người dám xuất toàn lực sao?”

Ngụy Hợp lập tức hiểu ra.

“Đây là khí cơ sao?”

“Không sai, đây chính là khí thể, khí thể thứ này, ta cũng không rõ lắm, bắt quá lúc ấy phụ huynh nâng ví dụ cho ta, chính là cử động như vậy. Lờn ta nói lại cho người.” Trình Thiệu Cửu tiếp tục nói.

“Nhân lực càng mạnh, người có thể nhìn thấy chi tiết của đối thủ càng nhiều, đối với thực chiến càng nắm chắc, càng khó phạm sai lầm.

Còn khí cơ chính là dùng tất cả biện pháp khiến đối thủ của người không dùng hết toàn lực, không thể phát huy toàn bộ thực lực. Sau đó người nghĩ tất cả biện pháp phát huy mạnh nhất của mình, lấy cường đánh yếu, phải thắng!”

“Lấy mạnh đánh yếu...” Hai mắt Ngụy Hợp sáng ngời, lập tức tựa hồ bắt được cái gì.

Hắn từ trước tới nay không định làm việc đó?

Vì vậy y thắng.

Trước đó giết Trần Bru cũng vậy, kẻ truy tung ở Minh Đức tự cũng thế.

Rõ ràng thực lực của kẻ truy tung kia mạnh hơn hắn, nếu mặt đối mặt, hắn tất phải chết.

Nhưng cuối cùng đối phương vẫn chết trên tay hắn, đây là hắn dùng âm toán trước, suy yếu thực lực đối phương.

Hóa ra người thắng, chính là muốn không từ thủ đoạn, làm suy yếu đối thủ tới cùng cực, tăng cường bản thân.

Trong lòng Ngụy Hợp bừng tỉnh hiểu ra.

Hắn cảm kích, khom người vái dài với Trình Thiệu một cái.

“Tạ sư huynh chỉ điểm!”

“Người hiểu rồi?” Trình thiếu gia cười nói, hẳn rõ ràng không biết sự đệ mình đang lĩnh ngộ điểm gì.

“Đã minh bạch.” Ngụy Hợp gật đầu.

16

Tiếp theo, Trình Thiệu Cửu giao thủ với lão ngay tại chỗ, hai người đều bắt đầu lĩnh hội làm thế nào để tăng tỷ lệ chiến thắng trong đủ loại tình huống.

Dưới tình huống khí lực bản thân cùng tốc độ không khác biệt nhiều so với địch nhân, phương pháp nhanh nhất chính là xuất kỳ bất ý.

Dùng một phương thức mà tất cả mọi người không thể tưởng tượng được đột nhiên ra tay công kích đối phương.

Đây chính là cái gọi là mật thám.

Hai người nghiên cứu, không dựa vào bất cứ ngoại vật nào, biện pháp tốt nhất chính là đảo loạn chiêu số, hư thật đan xen.

Hư hư thực thực, thực hư hư, vận dụng lực đạo, có thể khiến người ta không đoán được tiến công trung tâm của mình.

Như vậy, Ngụy Hợp lập tức cảm giác mở ra đại môn thực chiến chân chính.

Trong lòng hắn, thực chiến không phải chỉ có xuất chiêu, hủy chiêu, sau đó ai không chống đỡ được ai thua trước, chiêu này.

Mà xuất kỳ bất ý, đánh lén, lại đánh lén!

Hai người đều buông lỏng suy nghĩ, không tiếp tục ẩn tàng nữa, trao đổi phương pháp ứng đối tốt nhất trong thực chiến.

Khí huyết của Trình Thiệu niên đã mạnh hơn, đã đến cấp độ Thạch Bì. Trưởng bối trong nhà thường xuyên nghe thấy mệnh mặt, kinh nghiệm và nhãn giới đều mạnh hơn cả cảnh giới Khí Huyết.

Giao lưu lại rất lớn bù đắp lại thiếu sót và không hoàn thiện của Ngụy Hợp trên các chi tiết.

Mà phương thức tư duy và suy nghĩ của người Ngụy Hợp hiện đại, cũng cho Trình Thiệu Hồi không ít thời gian suy nghĩ mới, cùng ý tưởng kỳ diệu.

Hai người có thể nói là hỗ trợ lẫn nhau, thành tựu lẫn nhau.

Cho đến khi trời sắp tối, Ngụy Hợp mới lưu luyến không rời trở về.

Ngày thứ hai, hai người vẫn tiếp tục trao đổi.

Ngày thứ ba, ngày thứ tư.

Thời gian trôi qua từng ngày, kinh nghiệm và ý tưởng trong thực chiến của hai người càng ngày càng mạnh.

Trong lúc đối luyện, đối phó với các sư huynh đệ còn lại, hiệu quả biểu hiện cũng càng thêm rõ ràng.

Thể hiện trực tiếp nhất, ngay cả xếp hạng trong thực chiến của hai người cũng từ từ tăng lên.

Ngụy Hợp còn tốt, bởi vì đệ tử cấp độ da trâu có hơn mười người, còn có một Tiêu Nhiên thiên tài, biểu hiện ra ngoài cũng không dễ thấy.

Nhưng Trình Thiếu Khuyết ở cấp độ Thạch da lại không giống như trước kia. Biểu hiện bắt đầu thu hút. Nhiều lần giao thủ với đại sư huynh Triệu Hoàn, đều là cảnh giới Thạch Bì, vậy mà lão thiếu chút nữa đã thắng hiểm mấy chiêu.

Mặc dù đều dựa vào một ít kỳ chiêu kỳ chiêu nhưng cũng tạo ra danh tiếng không nhỏ.

Cũng bởi vậy mà địa vị của Trình Thiếu gia ở trong sân cứ mơ hồ tiến lên thêm một bước, lại càng được mọi người coi trọng.

Mà Ngụy Hợp rất thân thiết với Trình thiếu gia, cũng vì vậy nước lên thuyền lên, lại được không ít người hâm mộ.

Thời gian nhoáng một cái lại qua một tháng.

Ngụy Hợp khổ luyện không ngày đêm, suy tư, chậm rãi hình thành một bộ phong cách xuất thủ độc hữu của mình.

Tuy không dám nói trong thực chiến có thể chiếm ưu thế nhưng tuyệt đối không giống như lúc trước, đối mặt với trạng thái kém hơn mình vẫn không thể phát huy được thực lực.

Mặt khác, lúc trao đổi với Trình Thiếu Cửu, Ngụy Hợp còn có một ý niệm khác, lại không nói ra miệng.

Cũng không dám nói ra khỏi miệng.

Đó chính là...

Hồng Thạch Hâm, lò rèn Lý gia.

Trời vừa tờ mờ sáng, Lý Thân cũng một giỏ sắt đá mới mua, mở cửa lớn.

Vừa đi vào không bao lâu, hắn mới thả giỏ xuống, hắn liền nghe thấy phía sau có tiếng bước chân tới gần.

Có người tiến vào.

“Trên tường đều là đồ tốt, có cái gì thì tự mình chọn lấy.” Hắn đứng dậy quay lại nói.

Sáng sớm vào cửa, là một người trẻ tuổi cao lớn, thân thể ngắn ngủn sát người, lộ ra cơ bắp rắn chắc cân xứng.

Đường cong trên thân người này phát triển, hai chân vững chắc, cắm rễ xuống đất như vậy. Đường cong cơ bắp cũng không tính là rõ ràng.

Vừa nhìn đã biết là gia hỏa chuyên luyện ở nửa người trên.

Lý Thân cũng không thêm để ý, lò rèn hắn ở Hồng Thạch Lãng coi như kinh doanh nhiều năm, loại khách nhân này nhìn thấy không đến một ngàn cũng tám trăm.

“Khách nhân muốn gì thì tự mình xem?” Ngón tay hắn chỉ vào các loại giá đỡ bên tường.

Trên từng giá gỗ xếp đặt đầy các loại gia dụng nông cụ.

Cuốc, dao phay, Thiết Xử, trùy tử, trái lại cái gì cần có đều có.

Người đến là một hậu sinh không quá hai mươi tuổi, khuôn mặt lãnh đạm, không thể nói là tuấn, nhưng cũng không xấu, chính là từ trong nhà xuất môn, thẳng đến Ngụy Hợp nơi này.

“Ông chủ, ta muốn lấy một thứ, một vật nhỏ.”

“Đánh đồ vật? Đồ vật gì, nói trước cho rõ ràng, vi phạm lệnh cấm ta không làm.” Lý Thân sớm nói rõ.

“Không tính phạm lệnh, chỉ là một cái tay nhỏ.” Ngụy Hợp lấy ra thảo đồ mình vẽ trước, đưa cho Lý Thân.

Lý Thân nhận lấy, mở ra nhìn xem.

Bên trên dùng bút than vẽ một cái tay cầm hình chữ thập, chỉ là phần cuối của bàn tay, rất bén nhọn.

“Thứ này... Bao nhiêu người muốn?”

“Tiểu hài to bằng lòng bàn tay.” Ngụy Hợp cho nó đại khái bằng kích thước dưới.

“Chỉ bằng lòng bàn tay? Vậy được, chính mình cung cấp nguyên liệu? Vẫn là nơi này của ta hiện thành.”

“Dùng có sẵn.”

“Ba trăm lượng. Một tháng.”

“Được...”

Ngụy Hợp đi ra lò rèn, cảm giác như túi tiền bị rút sạch.

Hắn không nghĩ tới bạc này lại tốn nhiều như vậy, chỉ đánh một vật nhỏ như vậy, lại đắt như vậy.

Bất quá thứ này, hắn suy nghĩ thật lâu vẫn muốn, lần này xuất tiền lúc trước áp tải, đánh ra một cái, cũng có thể làm đòn sát thủ.

Thật ra trước kia hắn nghĩ đến bao tay, nhưng loại đồ vật này, không đạt được hiệu quả ám toán. Hơn nữa có thể làm đòn sát thủ nhất định phải rất cao cường độ, giá tuyệt đối đắt.

Vì vậy, chỉ có thể lùi bước cầu việc khác.

Lúc sáng sớm, trên đường đã có không ít cửa hàng bắt đầu mở cửa.

Một ít nông hộ gánh đồ ăn, cũng có không ít nhà nông trải ra bày biện.

Có quan sai mặc đồ khoái phục, nghênh ngang đi qua trên đường.

Cũng có một ít thành viên của các bang phái mang theo tiêu ký thống nhất rêu rao khắp nơi phí bảo hộ.

Ngụy Hợp so sánh nơi Ngụy Hợp và chỗ ở cùng mình, hai bên trình độ phân hoa quả thực không giống một thành.

Trở lại cây cầu đá chỗ Sơn Quyền. Nơi này gần khu nội thành, cũng náo nhiệt như vậy, nhưng lại không có phồn vinh như Hồng Thạch Bia.

Nơi này ít cửa hàng, trạch viện nhiều, lại đều yên tĩnh vắng vẻ, so với Hồng Thạch mạ, giống như khu buôn bán kiếp trước khác biệt với khu nhà ở cũ.

Buổi sáng luyện xong, nên trở về nghỉ ngơi, Ngụy Hợp lại bị Nhị tử đột nhiên tới gọi lại.

“Tiểu Hà, ngươi rảnh không? Ta thương lượng với ngươi một chuyện.”

Nhị tử Ngụy Oánh hôm nay dựa vào Trịnh lão lên núi quyền trông nom, một ngày ba bữa cơm đều theo mọi người trong viện, khí sắc đã tốt hơn rất nhiều.

Hơn nữa nàng ở phòng sát vách, cảm giác an toàn tăng nhiều, trong lòng yên ổn, so với trước kia da dẻ tốt hơn không ít.

Đứng ở cửa sân, nàng ta mặc một bộ áo trắng xám đơn giản, cũng không che giấu được đường cong chập chùng.

“Chuyện gì, tử?” Ngụy Hợp đem khăn lau mồ hôi treo lên tư thể, đi qua hỏi.

Ngụy Oánh nhìn quanh một chút, kéo Ngụy Hợp đi đến bên tường, xác định không có ai mới nhỏ giọng nói.

“Trước đó ta thừa dịp buổi tối nghỉ ngơi, tự mình nhận chút công việc may vá, tích góp chút tiền.”

Nàng lặng lẽ lấy một cái bọc giấy nhỏ đưa cho Ngụy Hợp.

“Ngươi cầm lấy mà dùng, ta ở đây ăn ở đều dựa vào Trịnh lão, cũng không có chỗ dùng tiền, ngươi rèn luyện thân thể, chỗ ăn uống dùng tiền nhiều hơn, không nên keo kiệt. Chỉ có ăn vào trong bụng, mới là của mình.”

Ngụy Hợp tiếp nhận gói giấy, niết bàn, bên trong nhiều lắm là hai mươi lượng.

Nhưng bản thân kim chỉ sống cũng rất rẻ, một lần nặng hơn nửa hai, còn không phải mỗi ngày đều nhận được việc sống sao.

Có thể tích góp nhiều như vậy, cũng không biết phải tốn bao nhiêu thời gian.

“Tiểu Hà, phía đại tỷ không có tin tức gì à? Còn có phụ mẫu bên kia...” Ngụy Oánh nhỏ giọng hỏi, trong mắt còn mang theo một chút mong đợi.

“.....” Ngụy Hợp lắc đầu. Hắn tìm rất nhiều lần Hắc Thủy bang, nhưng bây giờ Hắc Thủy bang, người mới đôi bạn cũ, ngay cả người đã nghe qua tên đại tỷ Ngụy Xuân của hắn, cơ hồ tìm không thấy.

Còn ở Minh Đức tự, ngoài việc biết cha mẹ mất tích giữa đường ra thì không biết gì cả.

Hy vọng trong mắt Ngụy Nhiễm từ từ biến mất, nàng thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu xuống.

“Mặc kệ bọn chúng còn sống hay không, hiện tại chỉ còn hai người chúng ta. Chúng ta đều phải sống thật tốt.”

“Ừm.” Ngụy Hợp gật đầu, hắn không trả tiền lại, bởi vì hắn biết tính cách của Nhị tỷ, nếu hắn không nhận số tiền này, nàng sẽ không an tâm.

“Người quay đầu lại đem y phục trước đó, đều cho ta, ta bù lại cho người, còn ta lại làm cho người thêm giày. Không cần đi ra ngoài mua, ta làm giày tốt hơn bên ngoài, giày bên ngoài? Không kiên nhẫn, ép không được, dễ tạo tầng này...”

Ngụy Nhiễm lại lải nhải hồi lâu, đều là chăm sóc người khác.

Ngụy Hợp nghe vậy, chỉ là ngẫu nhiên ứng vài tiếng.

Nói một hồi lâu, bên ngoài truyền đến tiếng trống hơn, lúc này đã không còn sớm nữa.

Ngụy Oánh mới lưu luyến không rời trở về viện tử, đi vào trong phòng.

Nàng còn phải đun nước cho mọi người nấu khăn.

Lúc đi tới cửa phòng, nàng quay đầu nhìn lại Ngụy Hợp, thấy hắn đứng ở cửa viện, vẫn như cũ nhìn mình, lập tức cảm thấy an tâm hơn rất nhiều.

Vì vậy nàng cười cười, phát phát tay với hắn, sau đó khoát tay để hắn đi làm việc của mình.

Quay người lại, Ngụy Oánh bước lên con đường, cũng nhẹ nhàng hơn không ít.

Trong thời loạn lạc này, khi làm việc, nếu biết bên ngoài còn có người thân chống đỡ, mình sẽ không phải khổ không chỗ nương tựa, trong lòng liền cảm thấy an tâm.

Nàng cân nhắc, từ hôm nay bắt đầu, cho đệ đệ chút tiền mua bông, làm một cái chăn mới.

Thời tiết càng lúc càng lạnh, cũng không nên sinh bệnh mới đúng.

Ngụy Hợp đứng ở cửa, một mực nhìn Nhị tỷ đi vào tận cùng bên trong, bắt đầu truyền ra thanh âm bận rộn, gã mới rời khỏi viện tử, trở về chỗ ở.

Hắn còn nhớ rõ tâm nguyện lớn nhất của Nhị tỷ trước kia, chính là mở một cửa hàng bánh bao.

Có lẽ mình có thể kiếm tiền cho nàng thỏa mãn tâm nguyện này.

Đối với hắn bây giờ, tiền mở một cửa hàng bánh bao, cũng không tính là nhiều.

Dù sao đại bộ phận địa phương trong thành, phòng ốc càng ngày càng không đáng giá...

Ngủ khoảng một canh giờ, xế chiều, Ngụy Hợp một lần nữa trở lại Hội Sơn Quyền bên này.

Lại ngoài ý muốn nhìn thấy không ít sư huynh đệ các huynh đệ đều đã đến. Tất cả mọi người, lão nhân mới vây thành một vòng, ở giữa là Tiêu Nhiên cùng Trịnh lão.

Ngay cả cái tên Trịnh lão ngày thường nhất định tới trễ, cũng rõ ràng sớm hơn không ít.

Trong lòng Ngụy Hợp kinh ngạc, mới vào cửa, liền nhìn thấy Tam sư huynh ít đi một lúc vẫy tay với hắn.

Hắn vội vàng đi tới, đứng bên cạnh Trình Thiếu Diêm thật lâu, cũng nhìn vào trong.

“Chuyện gì xảy ra?” Hắn thấp giọng hỏi.

Trên mặt Trình Thiếu Khâu có một loại cảm xúc khó nói nên lời, có phức tạp, có âm mưu, còn có một số thứ khác.

Hắn kinh ngạc môi dưới, phát ra một thanh âm không nghe rõ.

“Tiêu Nhiên, đột phá rồi.”

“?!” Ngụy Hợp giật mình.

“Hắn không phải mới đột phá mấy tháng trước?!” Hắn nhìn không được thấp giọng nói.

“Đúng vậy. Cho nên ngay cả Trịnh lão cũng bị kinh động.” Một người sư huynh da dẻ trắng bóc ở bên cạnh thấp giọng nói, vẻ mặt đầy âm mưu.

Hắn tên là Lý Tích, nghe nói xuất thân vẫn là hương thơm đầy đất, nhưng về sau trong nhà gặp trộm, cũng không biết là người nào trộm, người một nhà chết bảy tám phần, chỉ còn lại một mình hắn.

Sau đó hắn mang theo tất cả gia sản còn lại chưa kịp dời đi, sau khi bán hết phòng ở bèn tới đây học quyền, học xong là năm năm.

Nhưng bây giờ vẫn chỉ là cấp độ da trâu.

Dáng người Lý Tích rất cao, còn cao hơn Ngụy Hợp một đoạn, trong sân có thể nói là cao nhất mấy người.

Nhưng cơ bắp trên người gã cũng không hiện ra nhiều, nhìn rất có gầy gò, không có tính uy hiếp chút nào.

Hắn là một người rất giản dị, mỗi ngày cũng bắt đầu sớm xấu xa, liều mạng rèn luyện một số người, nhưng tiến độ chính là không biết vì sao không đi được.

Mọi người thấy Tiêu Nhiên đứng chính giữa, khí huyết từ từ dâng lên, song quyền hơi ngăm đen, lớn hơn những người khác một vòng. Trên nắm tay nổi lên phản quang mịn mờ.

Đây chính là da đá. Tới cấp độ này thì khí huyết mạnh hơn rất nhiều so với da trâu. Ít nhất cũng có mấy lần.

Ngụy Hợp đã từng cẩn thận so sánh độ chênh lệch của mình và cấp độ da đá với nhau rất ít.

Cho dù là lực nhấn, lực lượng, bộc phát, hay là tốc độ, đều chênh lệch rất xa.

“Tiêu Nhiên, bây giờ mới không tới mười chín tuổi chứ?”
Xung quanh không biết ai đột nhiên nói một câu.

Nhất thời không khí của mọi người càng thêm trầm mặc.

“Tốt tốt tốt. Không hổ là kiệt xuất nhất của cái viện này!”
Trịnh lão đầu vuốt chòm râu cười to, tâm tình rõ ràng rất cao hứng.

Hắn đứng lên, gọi Tiêu Nhiên vào trong phòng, rõ ràng đã có lời riêng dặn dò hắn.

Đại sư huynh Triệu Hoành xua đuổi mọi người, để mọi người trở lại vị trí của mình, tiếp tục khai luyện.

Ngụy Hợp trở lại vị trí của mình, giật cổ áo ra nhìn xuống ngực mình.

Phá cảnh châu hoa vẫn nơi đó hiện tại mới chỉ có một phần hai. Đây là kết quả mỗi ngày hấn đều lấy ngân hôn hắc xà của Trình gia.

Hấn luôn cảm thấy tốc độ tích góp từng chút một chậm hơn dự đoán của mình không ít.

“Chắc chắn chất dinh dưỡng của thịt rắn màu đen nụ hôn bạc không thay đổi, trở thành vật chứa. Bây giờ thân thể ta càng cường tráng, khí huyết càng dồi dào, cửa ải tiếp theo cần năng lượng lớn hơn, cũng có thể hiểu được. Chỉ là để dành được thể này, không biết phải mất bao lâu.”

Ngụy Hợp thở dài trong lòng, nhưng có hấn Phá Cảnh Châu, so với những người còn lại đã mạnh hơn rất nhiều.

Vì vậy tuy rằng Phá Cảnh Châu tích góp rất chậm, nhưng hấn biết rất đủ.

Tiêu Nhiên đột phá, mang tới xung kích, không chỉ là hướng ngoài sân, còn có đối với bên ngoài.

Liên tiếp nhiều ngày, mỗi ngày đều có các phú thương, phú hộ, quản gia, bang phái, Thượng môn hướng về phía Tiêu Nhiên.

Tiêu Nhiên từ chối tất cả.

Những người này thấy kéo người không được, cũng không từ bỏ, đổi cách khác, suốt ngày lôi kéo Tiêu Nhiên đi uống rượu, ăn đồ ăn nghe hát.

Nhiều lần đỗ xe chạy tới sân của Sơn Quyền, chờ Tiêu Nhiên luyện xong sẽ lên xe.

Không ít sư huynh đệ thấy thế, đều hâm mộ vạn phần.

Tiêu Nhiên trong lúc nhất thời xuân phong đắc ý, ngày thường luyện công trên mặt luôn mang theo ý cười.

Cầu đá lỏm chớm về chỗ sơn quyền vốn chỉ có ngàn ấy vòng lớn, sự tình đi hui rất nhanh đã truyền khắp khu phố xung quanh.

Nhất thời, vốn đang bận rộn tiêu sái, lại càng thù lao tăng nhiều, bình thường cơ hồ không nhìn thấy bóng dáng.

Nguy Hợp thấy thế, cũng không vội vàng, vẫn như cũ dựa theo tiến độ của mình, mỗi ngày luyện tập cùng mài da.

Sau khi trở thành môn đồ chính thức, học phí hẳn cần giao nộp thiếu hơn phân nửa, ngày thường thỉnh thoảng đến Trình gia và Trình Thiếu rèn luyện, tố chất thân thể và kinh nghiệm thực chiến đều chậm rãi tăng lên.

Tuy chậm nhưng thấy được.

Mẫu chốt nhất là Phá Cảnh Châu cũng đang không ngừng tích góp, tiến độ từng chút một tiến lên.

Cuộc sống nhìn thấy được hy vọng như vậy, ngược lại làm cho tâm cảnh Nguy Hợp càng thêm bình thản.

Chỉ là thời gian bình tĩnh không nhiều.

Rất nhanh, Nguy Hợp mới lấy lại gai nhọn từ trong lò rèn Lý gia, rồi nhận được tin tức từ Trình gia.

Có sống lại, phải gọi hắn ta đi một chuyến.

.....

.....

.....

Nguy Hợp cũng cảm thấy ăn công thực miễn phí lâu như vậy của Trình gia, mỗi tháng chỉ lãnh tiền không làm việc, cũng nên làm chút việc.

Nếu không chính hắn cũng bận khoản.

Trời mới tờ mờ sáng.

Đại viện Trình gia.

Trên cán cờ thêu hình tiêu cục có những lá cờ lớn, không ngừng cuốn lại.

Dưới cờ, hai mươi mấy tiêu sư tụ tập cùng một chỗ, toàn bộ đều mặc trường y màu xám trắng, đai lưng màu xám, cùng đoản đao.

Trình Thiếu Khẩu cùng với một nam tử trung niên để ria mép, cùng đứng trước mặt một đám tiêu sư.

Trung niên nam tử râu quai nón kia có thân cao hơn Trình Thiệu lâu một chút, nhưng hai tay thô to, lại không giống như là bệnh tật, ngược lại giống như luyện võ công đặc thù gì đó.

Trên người cũng mặc quần áo tiêu sư xấp xỉ mọi người, bất quá màu sắc đai lưng đổi thành màu đen.

Khuôn mặt hắc lạnh lùng nghiêm túc, hắng giọng một cái.

“Tại hạ Trình Khải, cũng là một trong ba tiêu đầu của tiêu cục vĩnh viễn, được các bằng hữu trên đường nể tình, gọi ta một tiếng Trình Thiết Thủ.”

Hắn hoạt động song chưởng, nhẹ nhàng đụng vào nhau, giữa bàn tay rõ ràng phát ra tiếng vang mịch thạch va chạm.

“Có không ít người ở đây là ông lão, cũng có không ít là người mới. Cho nên vẫn là quy củ cũ, một ông lão dẫn một người mới tới.

Trước tiên ta tới nói một chút về quy củ vĩnh viễn của tiêu cục chúng ta.”

Hắn ho khan một tiếng, phốc một cái phun ra một ngụm lớn đờm, dùng chân giẫm trên mặt đất.

“Thứ nhất, trên đường đi, người mới tất cả đều làm theo lão nhân.

Thứ hai, nếu người mới muốn làm không vội, không cướp, không nói, ba là được.”

“Thứ ba, chuyến đi lần này khá xa, đi được ít nhất nửa tháng, lộ tuyến ở giữa đều đã được đặt sẵn, bất luận kẻ nào trước khi rời đi, đều phải dặn dò kỹ càng mọi thứ.

Trên đường không cho phép qua lại trong thư, không được tiết lộ tin tức, không được phép nói chuyện tùy ý với người khác trong lúc chưa được cho phép!”

Vị Trình Khải đại tiêu đầu này, vừa nhìn chính là cướp tiêu nhiều năm, há mồm là các loại quy củ liên tiếp.

Ngụy Hợp lúc này cũng đứng giữa một đám tiêu sư, lẳng lẳng nghe quy củ bên trên.

Sắc mặt hần bình tĩnh, không nói một lời, nhưng trong lòng lý giải và tương đối chấp nhận những quy củ này.

Cũng khó trách ngày thường phúc lợi tốt như vậy, một chuyến đi áp tải hàng hóa như vậy phải mất nửa tháng, đường càng xa càng nguy hiểm. phúc lợi không tốt căn bản không ai nguyện ý.

Trong lòng Ngụy Hợp sáng tỏ.

Rất nhanh, Trình Khải phía trên giảng xong, liền bắt đầu phân phối lão nhân nhân gia mang theo người mới.

Mà chính hần thì bị Trình Thiếu Cửu dẫn đường, tự mình đi tới bên này.

Rất nhanh hần đã đi tới bên cạnh Ngụy Hợp.

“Ngụy Hợp tiểu huynh đệ, người cứ để ta tự mình mang theo.” Trình Khải mỉm cười, thái độ tương đối ôn hòa với Ngụy Hợp.

“Đã sớm nghe người kể từ trước, bình thường thường thường đi ra ngoài áp tải, cũng không có cơ hội gặp mặt, lần này cuối cùng cũng gặp mặt. Ta là tiểu thúc của tam sư huynh, theo lý mà nói người gọi ta một tiếng Trình thúc, thế nào?”

Ngụy Hợp vội vàng chấp tay.

“Trình thúc, lần này còn xin được chiếu cố nhiều hơn.”

“Không sao, tên áp tiêu này nghe có nhiều việc, nhưng kỳ thật đi nhiều rồi, tự nhiên đã quen. Người và ta cùng nghe nhiều học thêm, lấy trình độ thông minh của người, hai ba lần là quen rồi.” Trình Khải hòa khí nói.

“Đa tạ Trình thúc.” Ngụy Hợp tranh thủ thời gian đáp lại.

Trình Thiếu Khẩu ở một bên nháy mắt ra hiệu với hần.

Ngụy Hợp ngẫm hiểu.

Hai người Trình Khải nói mấy câu, sau khi tạm thời rời đi, liền lặng lẽ đi đến góc khuất.

Mượn bóng tối, Trình Thiếu Khẩu từ trong ngực lấy ra một cái bình nhỏ.

Bình sứ vàng không viết gì cả, chỉ nhoáng lên một cái, rồi truyền ra tiếng nước bên trong.

“Đây là nước bọt rắn độc mà ngươi muốn, cho ngươi không ít. Nếu không phải nhà ta làm thịt rắn, thật đúng là không có chỗ để làm nhiều như vậy.”

“Cám ơn sư huynh!” Ngụy Hợp vội vàng nói cảm ơn. Nhận lấy bình sứ nhỏ, có thứ này, hẳn mới đặt gai nhọn lên tay là có thể phát huy công dụng.

“Huynh đệ chúng ta, khách khí cái gì, chẳng qua thứ này cũng không rẻ, bình thường xuất ra ít nhất con số này, ngươi sử dụng một chút.” Trình Thiếu Khuyết nhỏ giọng nói, còn so số năm.

Ngụy Hợp ngẫm hiểu.

Đây cũng chính là Trình thiếu gia nhà mình, muốn lấy thứ này chỉ cần giá thành, cực kỳ rẻ.

Cho nên hẳn mới lấy độc rắn ở chỗ Trình gia, vốn hẳn định trả tiền, nhưng Trình Dục đã lâu vung tay lên, không cần tiền, tặng ngươi luôn!

Hắn luôn luôn tiêu tiền như nước chảy, căn bản không để vào mắt điếm này.

Ngụy Hợp cũng chỉ đành thừa nhận, ghi tạc trong lòng.

Khối độc này, nếu muốn phát tác ngay lập tức, trực tiếp ảnh hưởng đến chiến cuộc, vậy nhất định phải là độc tính mãnh liệt mới tốt.

Mà thịt rắn màu đen nụ hôn bạc kia vừa khéo chính là một loại rắn độc có độc tính cực mạnh. Nước độc được rèn luyện ra, bình thường đều là thứ mà người trong Trình gia ngẫu nhiên sử dụng.

Rất ít bán bên ngoài.

Trình thiếu gia tặng miễn phí một bình nhỏ của Ngụy Hợp đã có tình cảm rất lớn rồi.

Lấy một bình nhỏ này ra, không có hơn năm trăm lượng, nghĩ cũng đừng hòng, hơn nữa còn có tiền cũng không mua được.

Cầm độc dược, Ngụy Hợp đi theo Trình Khải một đội người, nghỉ ngơi và hồi phục, liền mang theo tiêu xa, chậm rãi đi ra tiêu cục, tiến về cửa thành.

Ra khỏi cửa thành, đội ngũ xuất hiện đại kỳ.

Phía trước có hai con ngựa, chính giữa là hai cỗ tiêu xa được kéo bởi hai con ngựa, xung quanh còn có đám tiêu sư bảo vệ.

Ngụy Hợp đi theo Trình Khải, đi phía trước. Trình Khải cười ngựa, Ngụy Hợp ở một bên đi theo.

Cưỡi ngựa không phải vì thoải mái, mà là vì thị lực càng xa.

Cho nên người cưỡi ngựa đều là tiêu sư có thị lực tốt nhất.

Đội ngũ một đường không ngừng lại chút nào, tốc độ cũng rất nhanh, rất nhanh nửa ngày liền ra xa phạm vi mười dặm.

Ngụy Hợp nửa đường, còn thấy Minh Đức tự lúc trước.

Chùa miếu trong núi rừng như ẩn như hiện, ở trong núi sâu sương mù mờ hồ không rõ.

Dưới chân núi có khách hành hương nói liền không dứt, tựa hồ không hề bị ảnh hưởng bởi việc giết người lúc trước.

“Ai cũng nói trong mười dặm là một chỗ, ngoài mười dặm lại là một chỗ. Kỳ thật lời này cũng không sai.” Trình Khải cười ngựa, nghiêng người nói chuyện với Ngụy Hợp.

“Ngụy tiểu huynh đệ đi qua mười dặm ngoài sao?” Hấn cười hỏi.

“Không.” Ngụy Hợp lắc đầu. “Trình thúc, cách đây hơn mười dặm, tại sao lại có nguy hiểm như vậy?”

“Bởi vì sơn tặc, đạo phi.” Trình Khải thở dài nói, “Cách đây mười dặm chính là đường ranh giới giữa Hồng gia bảo và một cái lỗ tai ăn ý. Trong vòng mười dặm, có thể lực Hồng gia bảo, rất an toàn. Nhưng ở ngoài mười dặm, đó là phạm vi một cái tai, phải nghĩ đến đường, có thể, phải nộp tiền.”

“Hồng gia bảo, chỉ một tai?” Ngụy Hợp lần đầu tiên nghe được cách nói này.

“Có phải rất kỳ quái không, vì sao rõ ràng nên là trách nhiệm thủ thành, lại là do Hồng gia bảo thủ bên cạnh?” Trình Khải tiếp tục nói.

“Hồng gia bảo này vốn chỉ là gia tộc bản địa, trong nhà nhiều thế hệ làm quan, danh tiếng bình luận vô cùng tốt, chỉ là về sau, Phi Nghiệp thành thay đổi thành thủ, không biết vì nguyên nhân gì, xung đột với Hồng gia.

Thế là song phương nổi lên mâu thuẫn, sau một phen hòa hợp, thỏa hiệp lẫn nhau, Hồng gia rút khỏi nội thành, ở bên ngoài tự mình xây dựng một tòa thổ bảo, tên là Hồng gia bảo.

Nhưng bởi vì trước kia Hồng gia có quá nhiều người có ân huệ, quan hệ nhân mạch cực lớn, thủ thành trong thành cũng không dễ động đậy, chỉ có thể âm thầm thừa nhận.”

“Cái tai này lại là ai?” Ngụy Hợp truy vấn.

“Một cái tai, là đại sơn tặc nổi tiếng phụ cận, thực lực rất mạnh, nhiều người khỏe mạnh. Ở trăm dặm chung quanh là cái này.” Trình Khải giơ ngón tay cái lên.

“Bởi vì lúc xây Hồng gia bảo, từng có mấy lần xung đột, một tai đại bại mà quay về, cho nên ước chừng giới hạn giữa song phương chính là trong ngoài mười dặm.”

Hắn dừng lại một chút, tựa hồ nhớ tới cái gì đó.

“Đúng rồi, còn phải nhắc nhở ngươi. Ở ngoài mười dặm này không chỉ có một cái tai, còn có hai phái trong truyền thuyết Tam bang nhị phái. Ngày sau nếu ngươi gặp phải, không thể dễ dàng đắc tội, nhất định phải có lễ.”

“Được.” Ngụy Hợp gật đầu.

Trình Khải không nói tỉ mỉ hai phái trong ba bang là cái tên nào, Ngụy Hợp cũng không vội, nếu đã biết đại khái mầm mống, sớm muộn gì lão cũng có thể thăm dò được.

18

Ra xa mười dặm, phong cảnh bên ngoài vẫn như trước.

Ngụy Hợp liếc nhìn lại.

Lúc này chính là giữa trưa. Ánh mặt trời chiếu xuống, chiếu sáng cả khu rừng hai bên đường.

Hai bên đường lớn không có ruộng đồng gì, tất cả đều là bãi cỏ dại.

Khắp nơi có thể thấy được cỏ dại cao cỡ một người, nhưng từng đoàn từng đoàn, không nối liền thành một mảnh.

Ngoài dự liệu của hắn, mặc dù Trình Khải nói nguy hiểm.

Nhưng dọc theo đường đi gió êm sóng lặng.

Ngày đầu tiên, mọi người đi tới một thôn trang. Trang trang có tên là Phạm gia trang, sát biên mở một khách sạn ven đường.

Trình Khải cùng ông chủ cửa hàng tựa hồ tương đối quen thuộc, chào hỏi kỹ lưỡng, một đám người ở bên trong một đêm.

Sáng sớm ngày thứ hai, trời còn chưa sáng đã lập tức xuất phát.

Như thế, mỗi ngày đi một ngày đường đến một thôn làng, sau đó ở trọ nghỉ ngơi, sau đó tiếp tục tuần hoàn.

Ngụy Hợp cùng Trình Khải cùng ở chung một phòng, trong phòng hai cái giường, cùng quần áo ngủ, liền ngủ bên cửa sổ, thuận tiện xem xét tình huống bất cứ lúc nào, nhưng cũng không có biến số ngoài ý muốn.

Tất cả sóng êm gió lặng.

Lộ tuyến địa điểm, thậm chí nghỉ ngơi điểm điểm đều có người an bài trước. Có thể nói hoàn toàn khiến Ngụy Hợp mất đi cảm giác thần bí như áp tải.

Đối với cái gọi là ngoài thành nguy hiểm, cũng dần dần có vài phần hoài nghi.

Buổi tối ngày thứ bảy.

Đoàn xe sắp tới nơi, ở giữa một ngọn núi hoang, dựa vào một cây cầu đá lớn.

Mọi người điễm đồng lửa, đem tiêu xa cùng ngựa tới gần phòng đầu cầu, vây ra nửa vòng, một đám người ở trong phòng nghỉ ngơi.

Gió núi gào thét, ánh lửa lay động lửa trại, chiếu tới mức bóng người lay tới lắc lui.

Cây cầu đá lớn kéo dài mấy trăm mét, hai bên đầu cầu đều có một người trông coi.

Dường như trước kia trông coi phòng trông coi cầu lớn này đã lưu lại, nhưng niên đại đã lâu, hiện nay đã sớm hoang phế.

Mà cây cầu đã từng dài đến mấy trăm thước, cũng rách tung toé khắp nơi, lâu năm không tu sửa.

Phòng đầu cầu có hình trụ tròn, cao bảy tám mét, đường kính rất lớn, chùng mười bảy mươi tám mét.

Bên trong trống rỗng, hai mươi người chen chúc ở bên trong hai đồng lửa, vừa nói vừa cười.

Hai cái cửa sổ không ngừng thổi vào gió lạnh, cũng không ngăn được nhiệt liệt nhiều người mang tới.

Ngụy Hợp ngồi ở trong góc, trùm mặc dùng nhánh cây thô đậy lửa trại, để nó cháy thêm chút nữa.

Mấy người bên trái y đang dùng phương ngôn khoác lác đánh rắm.

Hai người bên phải thì một người dùng tiểu đao điêu khắc gỗ, người kia thì đang ngủ gà ngủ gật dựa vào tường.

Trình Khải với tư cách tiêu đầu ở bên ngoài an bài nhân tuyến canh đêm, cũng đi theo vào.

Hắn nói với đám tiêu sư bên cạnh đồng lửa trại vài câu, rất nhanh liền có mấy người đứng dậy, đi ra bên ngoài.

Không bao lâu, đã có tiếng quyền cước giao thủ đồm độp mơ hồ truyền đến.

“Lại bắt đầu rồi, đi xem náo nhiệt một chút!”

Mấy tiêu sư lập tức tỉnh táo tinh thần, đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Bên cạnh Ngụy Hợp, ba người vừa rồi còn đang điều gỗ, ngủ gà ngủ gật cũng nhảy lên, đi ra ngoài cửa.

Mấy tiêu sư dùng phương ngôn khoác lác cũng đứng dậy theo, một người nhìn thấy Ngụy Hợp không nhúc nhích, vẻ mặt mờ mịt, lập tức cười nói.

“Đi đi đi, Ngụy huynh đệ đã luyện quyền pháp chính nhi bát kinh hồi sơn, đi ra ngoài luyện tập, cũng tốt cho các huynh đệ xem bản lãnh một chút!”

Hắn đi tới kéo tay áo Ngụy Hợp.

“Cái gì?” Vẻ mặt Ngụy Hợp nghi hoặc bị kéo dậy, theo mọi người đi ra đầu cầu phòng.

Ngay phía sau đầu cầu phòng, có một mảnh đất trống tựa hồ là đất trống nấu cơm bồ củi.

Hai tiêu sư đang giằng co với nhau, chậm chạp xoay vòng.

Có người giờ được soi sáng cho bọn họ, có người lung tung kêu gào cổ vũ cho người trong đó.

Nơi này dựa vào vách núi, lại có cầu kiều phòng ốc ngăn cản, gió núi rất nhỏ, vừa vãn thành một góc chết.

Trình Khải thấy Ngụy Hợp cũng đi ra, cũng đến gần, cười nói.

“Đây chính là hoạt động trợ hứng mỗi lần tiêu của chúng ta.”

“Hoạt động trợ hứng?”

“Không sai.” Trình Khải sờ sờ ria mép của mình, cười nói:

“Chúng ta có phi tiêu, không cho uống rượu, không cho phép đánh bạc, dọc đường đi trừ nói chuyện phiếm, cái gì cũng không làm được. Thậm chí rất nhiều lúc, ngay cả nói chuyện cũng không được lớn tiếng lâu. Thời gian qua, trong lòng khó tránh khỏi áp lực.”

Hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Vì vậy tới cuối cùng thì mỗi khi sắp đến nơi cần đến thì chúng ta lại đến nội bộ luận

võ, thứ nhất là bởi vì không được phép uống rượu, có thể dùng tay giao thủ để tập trung tinh thần, gia tăng tuần hoàn khí huyết.

Thứ hai, coi như là trong nội bộ định ra một vị trí. Thực lực ai mạnh, thực lực ai yếu, trong lòng mọi người đều có suy đoán, miễn cho gặp phải phiền phức, trong lòng không nắm chắc được.”

Ngụy Hợp lập tức hiểu rõ.

Nói nhiều như vậy, kỳ thật nếu nơi này là nơi dành cho con người thì không thể nào trốn khỏi sự phân chia cao thấp được.

Lúc này giữa sân vang lên tiếng hét lớn.

Hai tiêu sư đã đột nhiên đụng vào nhau.

Một tiêu sư cao gầy, dùng một cây côn sắt vung vẩy, côn còn rất có chương pháp, tiến công phòng thủ có mức độ lùi, không loạn chút nào.

Một người khác vóc người thấp bé đôn hậu, tay không tác sắt, xuất quyền mau lẹ mãnh liệt, đánh lên hồ sinh phong. Tựa hồ uy lực cũng không tệ.

Hai người tới gần triển đấu trong chốc lát, khoảng cách cầm côn quá gần, không thi triển được, nhưng tốc độ lại không nhanh, không tách được khoảng cách, cuối cùng thua một chiêu, bị đánh trúng bả vai, bại trận.

“Bạch Thắng Phong vung côn ngang, ở trong đám người cũng coi như là không tệ, trước kia còn xông ra chiến tích một người một côn ở Nam Sơn Nghiêu đánh ngã năm tên hỗn tử. Không nghĩ tới vẫn bại dưới tay Lý Nhị.”

Trình Khải bình luận.

Ngụy Hợp nhìn xem, hai người này giao thủ cũng bình thường, mặc dù không rõ lực đạo, nhưng tốc độ xuất thủ, tốc độ phản ứng rõ ràng là tiêu chuẩn bình thường.

Dựa theo suy đoán của hắn thì mạnh hơn người thường một chút, chỉ là đánh nhau có chút chương pháp mà thôi.

Sau đó Lý Nhị Thắng thắng một trận, vẫn chưa thỏa mãn, lại chiến một trận, vẫn là thắng.

Lúc này mới biểu hiện ra ưu thế của người này, sức chịu đựng của hắn rất dài, ngay cả hai trận đánh cũng không mệt chút nào.

“Thế nào? Có muốn lên thử không? Cửu Sơn Quyền của Lý Nhị không kém, dù là ta cũng phải tập trung tinh thần ứng đối mới có thể thắng được.” Trình Khải cười nhìn về phía Ngụy Hợp.

“Được.” Ngụy Hợp không nói nhiều, cởi áo choàng, tiến lên vài bước tiến vào trong sân.

“Ngụy Hợp.” Hắn chấp tay thi lễ.

“Lý Nhị” Lý Nhị diện mạo rất hung dữ, dưới ánh lửa có thể nhìn thấy lông mi bên trái của hắn có vết sẹo. Cơ bắp trên thân từng khối một, ngoại hình rất mạnh.

Sau khi hai người hành lễ, vẫn đứng bất động tại chỗ.

Ngụy Hợp đang cẩn thận quan sát, tuy rằng lúc trước nhìn hai trận, đại khái biết con đường Lý Nhị đi, nhưng nếu thật sự lên đài, hắn ngược lại không vội.

Dưới ánh đuốc.

Lý Nhị ngược lại có chút không giữ được bình tĩnh, liên tiếp thắng hai trận, lúc này lòng tin của hắn tăng cao, khí thế chính thịnh, một quyền đánh tới phía Ngụy Hợp.

Quyền này là đâm thẳng, chỉ là thăm dò. Hắn dùng quyền nhanh.

Hắn xuất quyền, một tay phòng bị, tùy thời có thể biến chiêu.

Nếu Ngụy Hợp không theo kịp tốc độ, như vậy hắn có thể đuổi kịp truy kích, nhất cổ tác khí đạt được thắng lợi.

Nếu theo kịp, hắn cũng có thể thăm dò mấy loại lực đạo.

Ngụy Hợp giơ song quyền lên, bảo vệ phía trước, nhẹ nhàng đánh ra.

Phốc.

Nắm đấm hai người tiếp xúc, Ngụy Hợp chợt cảm thấy thân thể ngừng lại, lực lượng nắm đấm của đối phương tương đối mạnh, ngay cả hắn là người đã từng đột phá khí huyết một lần, chỉ đẩy ra cũng cảm giác đầu tóc run lên.

Khó trách Lý Nhị lúc trước có thể nhẹ nhõm thắng liên tiếp hai trận.

Nhưng đáng tiếc...

Nắm tay trái Ngụy Hợp Không bắn về phía trước, một quyền đồng dạng thẳng tắp đánh tới lồng ngực đối phương.

Một tiếng thở dài vang lên, nắm đấm của hắn hóa thành một đạo bạch ảnh, cũng là đấm thẳng, một quyền này so với nắm đấm của Lý Nhị nhanh hơn không chỉ một bậc.

Ngay lúc Lý Nhị định lách mình tránh đi, không ngờ nắm đấm kia nháy mắt quẹo qua, chính giữa bả vai hắn.

Bành.

Lý Nhị lão đảo lui về phía sau, thua một chiêu.

Hắn ta không phục, tiếp tục lên.

Hai người tiếp tục giao thủ, chỉ là mới tới mấy chiêu, hắn liền bị đánh một quyền vào bụng.

Lần này hắn xem như thấy rõ, sức mạnh của hai người chênh lệch đôi chút thế nhưng tốc độ ra tay lại chênh lệch quá lớn.

Ngụy Hợp cơ bản chỉ đứng nguyên tại chỗ, không nhúc nhích, chỉ mấy quyền đã giải quyết trận chiến.

“Lợi hại! Cam bái hạ phong!” Lý Nhị Hồng đỏ mặt, chấp tay, xám xịt đi xuống.

Tiếng hoan hô chung quanh cổ vũ chậm rãi yếu đi, Ngụy Hợp này mọi người cũng không phải rất quen thuộc, tự nhiên không ai cổ vũ cho hắn.

“Ai muốn lên, đều lên. Bất quá tiến lên trước, trước tiên nghĩ kỹ, lực lượng Cửu Sơn quyền của Lý Nhị mạnh, dù đã thua, thực lực kém cũng đừng đi tìm ngược đũa.” Trình Khải ở một bên lớn tiếng nói.

“Để ta.” Một người tiến tới, nắm đoản đao trong tay: “Xin lỗi, ta rất am hiểu binh khí.”

“Không có việc gì.” Ngụy Hợp đáp, đi ra ngoài lẩn lộn, sớm muộn gì cũng sẽ gặp phải người cầm binh khí.

Người này hai đao nhanh chóng chém về hướng Ngụy Hợp, mặc dù là dùng sống đao để tránh ngộ thương, nhưng ánh đao soàn soạt như trước, bề ngoài kinh người.

Nhưng khí huyết vượt qua Ngụy Hợp những người này, tốc độ phản ứng sớm đã không phải người thường, hấn trốn tránh mấy lần, vấp chân một cái, khiến đối phương mất đi cân bằng, sau đó vẫy quyền đánh một trận.

Tức thì đoản đao bị đánh bay khỏi tay, rơi xuống đất.

Trận này lại thắng.

Ngụy Hợp đánh xong không có kết quả, tiếp tục nhìn bốn phía, dự định tiếp tục gia tăng kinh nghiệm thực chiến.

Tuy hấn không nói gì, nhưng ý tứ của mọi người đều đã hiểu, đó chính là tiếp tục.

Rất nhanh, lại là hai người lên đài, đều được Ngụy Hợp giải quyết một cách đơn giản.

Dưới sự chênh lệch khí huyết, hấn ứng phó với những tiêu sư phổ thông này là tương đối nhẹ nhàng.

Lúc này hấn mới cảm nhận sâu sắc, khí huyết cảnh giới, đối với thực lực tăng phúc rất cuộc lớn bao nhiêu. Xem mọi người đều là chậm chạp động tác.

“Hay là để ta.” Rốt cuộc, một nữ tử cao gầy có hai chân thon dài đi ra.

Nàng gọi Trình Tình, cũng là người Trình gia, bất quá là thân thích phương xa. Nhưng nàng không phải tiêu sư, mà là một trong hai tiêu đầu trong số mọi người lần này.

“Lời của Tình nha đầu, ngược lại là có trò hay để xem rồi.” Trình Khải vuốt râu cười.

Hắn vừa mới cân nhắc xem có nên tự mình ra trận hay không. Nếu không đợi Ngụy Hợp quét sạch mặt mũi các lão nhân thì cũng không dễ chịu gì.

Với tư cách là nữ tiêu sư, hơn nữa còn là tiêu đầu, là người phụ trách quản lý tiêu sư. Thực lực Trình Dục bất phàm, cũng là hảo thủ có chút thanh danh trong cầu đá của Trình gia.

“Ta và không ít nhân vật lợi hại trong game đều đã giao thủ qua, Nam Sơn Lăng, tổng cộng năm bang nhỏ, nhân vật lợi hại của mỗi bang, ta đều tới cửa đánh nhau, chỉ thua một trận.

Ở trong tiêu cục, ta cũng có thể gần với đại tiêu đầu và đại thiếu gia, nếu như người đánh thắng ta, tại toàn bộ cầu đá nắm, trừ võ sư, là có thể xếp top 10.”

Trình Tình nhấn mạnh từng chữ một, rõ ràng từng chữ, hai mắt sáng ngời, nhìn thẳng vào Ngụy Hợp.

“Người liên tiếp khiêu khích lão nhân, dự định giẫm lên danh nghĩa mọi người để thành danh. Nếu như hôm nay ta không ở đây thì thôi, nhưng nếu ta đã ở đây thì nhất định phải quản!” Giọng nói của nàng lạnh lạnh, mạnh mẽ.

Ngụy Hợp trầm mặc: “Ta không có cái này...”

“Người không cần ngại biện. Người như người ta nhìn thấy nhiều rồi, mặt ngoài trầm mặc, trên thực tế bên trong so với ai cũng có dã tâm hơn!” Trình Tình quả quyết nói.

“Người hiểu lắm...”

“Ta không hiểu lắm, muốn lên không sai, sai chính là sai phương thức của người.”

“Người có thể nghe kỹ...” Thanh âm Ngụy Hợp không tự giác lớn lên.

“Nghe xong thì có ích lợi gì? Cho dù người nói ra câu tiêu chú cũng không thể che giấu người chính là loại người này. Bớt sàm ngôn đi!”

Trình Tình dẫn đầu nhắc chân ép xuống.

Bóp!

Bóng chân nhoáng lên như búa bổ. Tốc độ của đòn này hoàn toàn không chậm hơn Ngụy Hạo chút nào.

Không ngờ nàng cũng có tố chất khí huyết từng đột phá một lần!

19

Dưới ánh đuốc.

Một chân Trình Tình ép xuống, phát ra tiếng xé gió nặng nề.

Cùng là hảo thủ khí huyết đột phá một lần, cước pháp của nàng ngay ngắn, động tác thông dong không bức bách, mặc dù nửa tập kích, nhưng tư thế lực đạo chính xác, các phương diện đều tương đương.

Ngụy Hợp vội vàng không kịp chuẩn bị, biết bị ngôn ngữ của đối phương làm cho có chút mất đi tiên cơ. Không thể không song quyền đón đỡ trước người, bảo vệ bộ ngực đầu.

Bành!

Chân dài mang theo một cỗ khí tức bùn nhão dưới đế giày, hung hăng đập trúng hai tay Ngụy Hợp.

Lực lượng bộ chân mạnh hơn rất nhiều so với tay. Coi như Trình Tình là nữ tử, lực lượng hơi yếu, nhưng lực chân cũng lớn hơn Ngụy Hợp hai tay.

Một cước này vừa trúng, đánh lui Ngụy Hợp ra sau mấy bước.

“Chỉ có thể mà thôi!”

Trong mắt Trình Tình lóe lên một tia khinh miệt, đang muốn thừa cơ truy kích.

Đột nhiên cách đó không xa một trận gió mạnh gào thét lướt qua.

A!

Một tiêu sư đứng ở bên ngoài bỗng kêu thảm một tiếng, té nhào trên mặt đất, hai tay liềm mạng quơ loạn trên mặt đất, nằm lên mảng lớn bùn đất.

Nhưng không thể làm gì, trong bóng tối tựa hồ có một cỗ đại lực, cấp tốc kéo hẳn vào chỗ tối, trong nháy mắt tiếng kêu rời đi xa, sau đó im bật dừng lại.

Mọi thứ quay về an tĩnh.

Một đám tiêu sư không kịp đi xem tử thí võ, vội vàng giờ đuốc thấp sáng bên kia.

Đáng tiếc chỉ có thể chiếu ra vết cào còn lưu lại trên mặt đất cùng một bãi máu mới lưu lại.

“Thứ gì vậy!” Lão Tôn bị kéo đi!”

“Làm sao có thể!? Khí lực Tôn Trúc là số một số hai trong chúng ta đây!”

“Ta thấy có một bóng đen, ngăn cản hai chân hấn chạy về phía sau! Ta muốn lấy đồ đánh hấn, nhưng bóng đen kia tốc độ quá nhanh, ta căn bản không kịp phản ứng, liền...”

Một tiêu sư toàn thân phát run, không biết là sợ hay là hồi hận vừa rồi mọi người có thể kịp thời cứu người.

Ngụy Hợp cùng Trình Tình cũng bất chấp giao thủ, tranh thủ thời gian đến gần.

Lúc này, Trình Khải đã ngồi xồm xuống chỗ đó xem xét.

Sắc mặt hấn nghiêm nghị, ánh mắt ngưng trọng, đưa tay sờ sờ vết cào cùng vết máu trên mặt đất phía sau vết máu, sau đó đưa lên mũi ngửi.

“Là Hắc điên rồ! Mọi người mau vào nhà!!” Hấn đột nhiên biến sắc, lớn tiếng nói.

A!!

Không đợi hấn nói xong, bên kia lại hét thảm một tiếng.

Lại có một tiêu sư bị ngăn chặn hai chân, thoáng chốc biến mất trong bóng tối.

“Đi chết đi!” Một tiêu sư tên cầm đuốc ném về phía bóng đen.

Nhưng vẫn chậm hơn không ít.

bó đuốc chỉ kịp chiếu sáng non nửa thân thể bóng đen kia.

Mọi người kinh ngạc nhìn thoáng qua, thấy rõ đó là một sinh vật kỳ quái có màu đỏ thẫm đan xen.

Vật này có một cái đầu chim đỏ thẫm, con người trắng bệch, thân dài hai thước bay ra, một nửa thân thể ở trong bóng tối,

một nửa lộ ra dưới ánh lửa.

Hai chân trước vật kia giống như người, mọc ra năm ngón tay, móng tay sắc bén đến cực điểm lập loè ngân quang, giống như kim loại.

Quái vật kia bắt lấy hai chân tiêu sư kia, kéo một cái về sau, lực lượng khổng lồ liền kéo ngã người, sau đó kéo vào bóng tối, đảo mắt đã biến mất không thấy gì nữa.

“Vào nhà! Nhanh!!” Trình Khải nổi giận gầm lên một tiếng, lập tức đánh thức đám tiêu sư đang ngây người.

Một đám người nhanh chóng rút lui tiến vào phòng đầu cầu, sau đó đóng cửa lại, dùng tấm gỗ dày trên tiêu xa bịt kín hai cửa sổ lại.

Phần lớn mọi người nhanh chóng ngồi xỏm xuống, yên tĩnh, đè nén hô hấp.

Có người mới sợ hãi, nhin không được thở dốc kịch liệt, trong hoàn cảnh này đơn giản như bên tai, rõ ràng dị thường.

Lập tức có lão nhân nhân giơ tay che miệng người mới.

Ngụy Hợp cũng kinh hãi. Vừa rồi quái vật kia hành động nhanh như gió, tốc độ cực nhanh, ngay cả hắn cũng chỉ nhìn thấy một cái bóng.

Hắn trầm nghĩ, nếu như hắn gặp phải tập kích, bị kéo đi và giãy thoát, có lẽ tỷ lệ đối đầu một nửa.

Mọi người cảm tiếng, trong phòng nhất thời chỉ có hai đồng lửa trại không ngừng thiêu đốt, củi lửa ở hoàn cảnh an tĩnh, thỉnh thoảng nổ tung, cùng tiếng gió bên ngoài hô ứng lẫn nhau, càng lộ ra một mảnh yên tĩnh.

Ngụy Hợp nhìn xung quanh một chút, chợt phát hiện người mới vừa rồi còn chạm vào tượng gỗ đã không thấy đâu nữa. Trên mặt đất chỉ còn lại một gói hành lý nhỏ.

Trong lòng hắn lạnh lẽo, nhanh chóng nhìn chung quanh một chút.

Hắn nhớ rõ gương mặt người đó, tổng cộng trong đội ngũ hai mươi mấy người, ở chung mấy ngày nay, phần lớn người hắn

đều thấy quen.

Nhưng lúc này xem xét một phen, hắn vẫn như cũ không tìm được người điêu gỗ kia.

Người nọ lưu lại dấu vết duy nhất, chính là Ngụy Hợp bên người, đặt trên mặt đất gói hành lý này.

Một lão tiêu sư bên cạnh nhìn ra suy nghĩ của hắn, khẽ thở dài.

“Sinh tử vô thường...”

Bành!!

Đột nhiên tấm gỗ cửa sổ bị hung hăng va vào.

Lực lượng không lồ thiếu chút nữa đã đè bẹp hai tiêu sư ở trước cửa, nhưng vẫn bị hai người kia đè lên theo mới có thể ngăn cản được.

Lão tiêu sư sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, lời lảm bảm nhỏ bé trong miệng mới nói được một nửa, lại bị dọa trở về.

Ngụy Hợp cũng bị dọa đến giật mình, nhưng chung quy là người đã gặp qua máu, từng hạ độc thủ, lá gan hắn hôm nay cũng lớn thêm không ít. Cố gắng tỉnh táo lại.

“Lửa!”

Trình Khải đứng dậy, kêu to.

Có người cầm đuốc nhóm lên bên cạnh đồng lửa rồi nhanh chóng đưa tới.

Trình Khải đưa tay đón lấy.

Bành!!

Đột nhiên ván gỗ cửa sổ bị đẩy ra, một bóng đen mạnh mẽ lao vào, vừa vịn đưng bay cây đuốc mà Trình Khải muốn đón đỡ.

“Cút ra ngoài!”

Hai tiêu sư tính Trình Tình, ba người đồng thời vung đao theo ba hướng khác nhau.

Ba thanh khảm đao hung hăng nện lên người bóng đen, mạnh mẽ đập ngược trở lại.

Lập tức lại có người nhặt đuốc ném về phía bóng đen.

Bóng đen có chút sợ lửa, mượn lực nhanh chóng lui về phía sau, nhảy ra, biến mất khỏi cửa sổ.

Hồ... Phù...

Mọi người thở hỗn hển từng ngụm, ánh lửa chiếu rọi xuống, sắc mặt mỗi người đều trắng bệch.

Ba người Trình Tình rút bỏ đao, lúc này mới phát hiện gan bàn tay của mình đã sớm máu thịt be bét, bị phản chấn vừa rồi làm cho bị thương.

“Là hắc điên... ngăn cửa sổ, tiếp tục thủ vệ! Chờ hừng đông!”
Trình Khải lớn tiếng quát.

Người vừa nhặt đuốc chính là hắn.

Lúc này sắc mặt của hắn cũng có chút trắng bệch, nhưng không có sợ hãi, chỉ bình tĩnh lại.

Lão nhân trong tiêu sư cấp tốc nghe lệnh, nâng tấm ván gỗ nặng nề một lần nữa ngăn cửa sổ.

Tấm gỗ này không phải gỗ bình thường, mà là dùng phương pháp đặc thù chế thành, phía trên còn quấn rất nhiều dây leo cứng cỏi và da, cực kỳ rắn chắc.

Cho dù bị quái vật kia hung hăng đung vào mấy lần, cũng chỉ lõm vào một khối nhỏ ở giữa, còn có thể tiếp tục dùng.

Cửa sổ chắn một hồi, Trình Khải ra hiệu cho người đem tấm ván gỗ chừa ra một khe hở, để không khí lưu thông đến.

Nhiều người như vậy ở đây bí mật bé quan không gian, còn có hai đôi đống lửa ở đây, bất quá chỉ ngấm ngủi một lát, đã có người cảm giác khó thở, hô hấp khó khăn.

Khe hở vừa mở ra, lập tức có tiếng gió ô ô rất nhỏ từ bên ngoài truyền vào, gió núi trong trẻo nhưng lạnh lùng kèm theo mùi máu tươi, bay vào đầu cầu.

Cũng khiến tâm trạng mọi người càng thêm trầm trọng.

Không ai nói chuyện, người định mở miệng cũng bị ông lão bên cạnh đè lại, nhắc nhở đừng lên tiếng.

Tất cả mọi người đều ghen.

Ngăn cản ván gỗ trong chốc lát đổi mấy người, cách một hồi đổi mấy người, Ngụy Hợp cũng đi lên thay hai lần.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy.

Rốt cuộc, bên ngoài dần dần hiện lên màu trắng bạc.

Có tiếng chim kêu rất nhỏ theo khe hở chui vào, nhất thời làm mọi người trong lòng rung động.

Chim hót bén nhọn, có trầm thấp, còn có hùng hổ như mổ đầu gỗ. Có khi gần như xa, có khi nổi thành một mảnh.

“Trời sáng rồi. Cửa mở, ta đi xem xem.” Trình Khải trầm giọng phân phó.

Lập tức có tiêu sư không nói hai lời, mở cửa chậm rãi hé ra một khe.

Thân hình Trình Khải khẽ động, nhanh như thỏ khôn xông ra ngoài.

Cửa phòng nhanh chóng khép lại.

Mọi người chậm rãi chờ đợi, rất nhanh, bên ngoài liền truyền ra thanh âm có chút mỗi một của Trình Khải.

“Không sao, tất cả ra đi.”

Sau khi trầm mặc, đám tiêu sư lúc này mới dời cửa sổ cửa sổ cửa động, lục tục đi ra khỏi phòng đầu cầu.

Lúc này trên mặt đất bên ngoài có thể thấy rõ ràng hai vũng máu bị vớt lên bãi cỏ.

Vết máu tựa hồ đã bị động vật gì đó liếm qua, ở giữa có chút mỏng manh.

Nhưng kết hợp dấu vết chung quanh, vẫn có thể nhìn ra hai người tối hôm qua bị mang đi, trước khi chết ra sức giãy dụa.

Ngụy Hợp đi đến bên cạnh vết máu, ngòì xồm xuống cẩn thận xem xét vết tích.

Rất nhanh hắn đã mò được các dấu móng vuốt còn sâu hơn nhiều so với vết cào trên tay người, mỗi một vết cào đều là

năm ngón tay đâm thật sâu vào trong bãi cỏ, cho đến rất sâu.

Đồng thời ở giữa vết móng vuốt còn có những đường vân rất nhỏ giống như hoa văn trên bàn tay.

Cách đó không xa, Trình Khải cùng mấy tiêu sư dùng hành lý của hai người để làm một nghĩa trang đơn giản, lại dùng một ít vật phẩm không dễ gì hủ hóa làm tiêu ký khác nhau.

Đây chính là dấu vết duy nhất mà hai người để lại.

Mọi người nhanh chóng thu dọn, không dừng lại, nhanh chóng mang theo đồ qua cầu, rời khỏi nơi này.

Có người trước khi đi đã nâng cốc rượu thay cho hai quan tài, rót vài chén, có người lẳng lặng đặt một ít đồ vật lên trên mộ.

Mọi người đều trầm mặc xuống, không nói thêm gì nữa, yên tĩnh thu thập, yên tĩnh lái xe rời đi.

Chờ ly khai, Ngụy Hợp mới phát hiện, ngựa cũng thiếu mất một thớt, đoán chừng là tối hôm qua bị quái vật điên cuồng kéo đi.

Xuyên qua cầu đá dài cổ xưa, mãi cho đến thành trấn nơi cần đến.

Mọi người tiếp nhận hàng hóa, trong lòng mới thoải mái hơn một chút.

Trên đường trở về không nói lời nào, bởi vì không có tiêu hàng, mọi người nhẹ nhàng trang bị, tốc độ nhanh hơn rất nhiều.

Thời gian đi được tám ngày, ngược lại khi trở về chỉ tốn có sáu ngày, trước sau tiết kiệm được hai ngày.

Chỉ là mọi người không còn hứng thú nói chuyện phiếm luận võ nữa, chỉ là thỉnh thoảng theo quy củ giao tiếp theo.

Trên đường trở về, bọn họ cũng nhanh chóng đi qua cầu đá, không dừng lại chút nào.

Sắp đến Phi Nghiệp Thành, trên đường nghỉ ngơi một lát.

Ngụy Hợp thấy Trình Khải lấy ra một tấm bản đồ đơn sơ, dùng một loại bút sáp màu đỏ làm dấu hiệu trùng trùng điệp

điệp đánh dấu trên cầu đá.

Hắn liếc mắt nhìn qua, trên bản đồ có ít nhất hơn mười chỗ trên đường đều là điểm đỏ.

Nhưng dọc đường đánh áp tải, bọn họ lại không gặp phải nhiều nguy hiểm như vậy, phòng đầu cầu cuối cùng, hẳn là điểm mới trước kia chưa từng gặp qua.

“Có phải cảm giác nguy hiểm chúng ta gặp phải không nhiều như vậy không?” Trình Tình đặt miệng xuống cạnh, thấp giọng hỏi.

Đến nơi này tâm tình mọi người mới khá hơn chút, nhàn hạ nói chuyện.

“...” Ngụy Hợp nhìn nàng một cái, không biết nên đáp lời thế nào.

“Mỗi chấm đỏ trên bản đồ chính là nơi đại biểu cho từng người chết qua.” Trình Dục thấp giọng nói: “Sở dĩ đa số thời gian chúng ta áp tải được đều thuận lợi vượt qua, dựa vào đại tiêu đầu.”

“Mỗi điểm đỏ tránh đi như thế nào, thời gian nào đi đường tốt nhất, cần chuẩn bị cái gì, những đại tiêu đầu này làm được trong lòng biết rõ.

Mà địa đồ như vậy, trước kia ta từng thấy qua, tiêu cục có nhiều như vậy.” Hai tay Trình Tình dày hơn, ước chừng một bàn tay dài như vậy.

20

“.....” Ngụy Hợp hiểu rồi. Những lão nhân này đại tiêu đầu, xem ra chính là món hời lớn nhất của tiêu cục.

Hắn suy nghĩ một chút, cũng tự mình âm thầm ghi nhớ, vị trí đến nhà đầu cầu chuyên này.

Trình Tình bên cạnh lại nói chuyện.

“Đêm hôm đó, ta chỉ theo thói quen nói chuyện khích lệ, người đừng để ý.”

“Không có việc gì.” Ngụy Hợp có chút không rõ nữ nhân này rốt cuộc là đang diễn kịch, hay là hiện tại đang diễn kịch.

Nàng nghe lời này, tựa hồ có chút thật, có chút giả, hoặc giả tạo giả?

Bất quá đảo mắt, hắn liền thấy Trình Khải cách đó không xa đang nhìn về bên này.

Trong lòng cũng có chút suy đoán, cảm thấy là Trình Khải đại tiêu đầu đang hỗ trợ hóa giải mâu thuẫn.

Nhưng nghe giọng nói của Trình Tình, tựa hồ lại có chút ý tứ thành tâm.

Trình Tình lại nói thêm mấy câu, sau đó đứng dậy rời đi.

Ngụy Hợp cầm lấy bánh khô, từng khối nhỏ dính nước, nhét vào trong miệng, thỉnh thoảng trộn một miếng thịt rắn, cũng không lên tiếng nữa.

Một đường như vậy, rất nhanh lại lần nữa tiến vào phạm vi mười dặm Phi Nghiệp thành.

Xe trâu trên đường cũng dần dần nhiều lên, tâm tình mọi người cũng thoải mái hơn không ít, tối thiểu cũng không áp lực như trước.

Rất nhanh, đội ngũ vào thành, một lần nữa trở lại tiêu cục, ở trước cửa chính vĩnh viễn giao nhận ghi chép tiêu cục, liền có chuyên gia tiêu cục, đi đánh giá tiền công cá nhân trên đường.

Dựa theo quy củ, trên đường đi gặp phải nguy hiểm chết người, tất cả mọi người đều phải thêm tiền.

Chỉ là tiền bạc phát quá nặng, không ít người lựa chọn đổi thành thịt.

Thịt khô đúc qua, một cái hơn mười cân, có thể chống đỡ không ít tiền bạc. Cũng có người đổi vải vóc, các loại vải vóc màu sắc càng đắt hơn tơ lụa, đều là hàng cứng rắn của hiện tại.

Ngụy Hợp chần chờ một chút, cũng đổi hơn phân nửa tiền bạc, đổi thành thịt và gạo, còn có vải vóc, dùng một cái túi lớn khiêng về nhà.

Hiện tại tiền bạc này càng ngày càng không đáng tiền, còn không biết lúc nào sẽ hoàn toàn đổ xuống, không bằng tích trữ nhiều đồ ăn một chút, còn có thể dùng để trao đổi ngang ngạnh.

Về nhà đặt đồ tốt, hẳn đánh giá căn phòng đơn sơ, càng cảm giác mình nên đổi chỗ ở.

Từ nhà đến lang đá tụ tập chỗ sơn quyền, ở giữa phải đi qua không ít khu vực màu xám, đây vốn chính là phiên toái.

Hiện tại trong nhà còn có nhiều đồ ăn như vậy, cũng không có người trông coi, nói không chừng một ngày nào đó liền bị người đụng vào.

Ngồi vào một cái ghế duy nhất trong phòng.

Ngụy Hợp để cho thân thể chiếu vào ánh mặt trời chiếu vào cửa sổ, cảm thấy ấm áp một chút.

Hắn hồi tưởng lại những gì đã thấy trong chuyến đi lần này.

Cũng dứt khoát từ dưới bàn, trong bàn lấy ra một chồng giấy vàng, còn có mấy cái bút than.

Hắn trải giấy vàng thô ráp ra trên bàn, cầm lấy bút than.

Hắn dùng tư thế kiếp trước cầm bút thép, nhanh chóng bắt đầu ở trên giấy viết vẽ vẽ.

Không bao lâu, lộ tuyến, địa hình xung quanh, địa danh, phong thổ. Nơi nào có thể ở trọ, nơi đó có thể tiếp tế.

Hắn đều ghi chép đại khái.

Sau đó ở đầu cầu nơi đó, đánh một vòng, ý bảo nguy hiểm.

Còn có quái vật kia...

Ngụy Hợp lại lấy ra một tờ giấy ghi lại đặc điểm của quái vật kia. Hắn không biết vẽ tranh, nhưng có thể ghi chép một chút đặc tính, đặc tính, phương thức công kích các loại.

Làm xong, Ngụy Hợp mới cất kỹ giấy vàng, rửa mặt rồi nằm xuống giường chuẩn bị nghỉ ngơi.

Chỉ là đệm giường trên giường hôi tanh một trận cùng mùi mồ hôi dị vị không biết tên, khiến cho hắn có chút khó ngủ.

Tiếp xúc làn da chăn đệm, tựa hồ cũng có chút ngứa ngáy.

”chăn mền này giống như đã mấy tháng không tắm rửa đi phơi nắng rồi...” Lúc này Ngụy Hợp mới hồi tưởng lại.

.....

.....

.....

Hắn nhớ rõ lúc trước mình dặn dò Nhị tử, đừng trở về nhà bên này nữa, không an toàn.

Sau đó tựa hồ từ lúc đó, phòng này càng lúc càng lòi thối.

Bỗng nhiên hắn cảm thấy đùi ngứa ngáy.

Ngụy Hợp cả kinh, nhanh chóng lật chăn mền lên, trên đùi mình bất ngờ nằm ngoài một con gián đen sẫm.

Con gián ly dung đưa xúc tu, bị kinh hãi, “xoạt” một tiếng bò xuống bắp đùi, theo giường chiếu sắp chui vào khe hở sát tường.

Phản xạ theo bản năng của Ngụy Hợp, một cước giẫm tới.

Bộp bộp.

Lúc này hắn mới nhớ tới bản thân dưới chân trần...

Một cảm giác đặc sệt, lại xen lẫn với vỏ cứng kỳ diệu từ lòng bàn chân truyền tới toàn thân.

Ngây ngốc một chút, hắn nhanh chóng đứng dậy, ra ngoài dùng nước trong vại dùng súc nhúng vào lòng bàn chân.

Giày vò một hồi lâu, hắn mới mệt mỏi trở về phòng, lần này làm sao cũng không muốn nằm trên giường nữa. Trên giường cũng nhiều thêm một khối bản màu vàng.

Hắn thu thập một chút, dứt khoát mang theo đồ vật, đi về phía Nhị tử bên kia.

Trước đặt đồ vật tới chỗ Ngụy Oánh, sau đó đi về sân sơn quyền ngủ!

Hắn quyết định, lần này tranh thủ thời gian mua phòng ốc, để cho mình và Nhị tử chuyển vào ở, còn có cửa hàng bánh bao!

Cầu đá san sát.

Gần sát chỗ sông phi nghiệp, nhà cửa liên tiếp vắng vẻ.

Một lão đầu tử ngáp dài đi đến trước một gian phòng, chìa khóa trong tay mở ra treo ba cái.

Ông lão mặc một bộ trường y màu xám tro, trên lưng đeo một cái đèn lồng không đốt lửa, bên hông có đeo một chuỗi chìa khóa kiểu dáng khác nhau.

“Căn phòng này cũng phù hợp với yêu cầu của ngươi, gọi là thiện cư, trước kia là một phú thương ở lại, nhưng sau đó phú thương kia tới nơi khác, dời nhà đi, chỉ để lại gian phòng này bán cho chúng ta một cái răng.”

“Giá tiền như thế nào?” Theo sau lão đầu là một thanh niên cao lớn, một thân trang phục xám trắng, lời ra cơ bắp rắn chắc cân xứng.

Hai mắt thanh niên có thần, khí chất trầm ổn, rõ ràng là Ngụy Hợp lấy được đồ tốt từ Nhị tử bên kia.

Hắn ngựa không dừng vó, lập tức tìm được người răng nanh chuyên buôn bán phòng ốc trong thành.

Sau đó lập tức người dẫn hắn tới phòng.

Nha nhân đại khái hỏi thăm loại phòng mà hắn muốn mua, sau đó hỏi rõ giá hắn chịu đựng.

Tìm một lão già, dẫn đường tới đây, chăm sóc phòng cho hấn.

Cửa lớn đen sì mở rộng, phát ra tiếng vang kễo kẹt.

Bên trong là con đường đá cuội, đây là Đạp Đạp ra vào cửa.

Xuyên qua đại môn và một cái nhà nhỏ, bên trong chính là một mảnh sân nhỏ tường trắng.

Sân không lớn, nhưng được bố trí rất tao nhã.

Một cái hồ nước nhỏ bên trái, dựng giọt nước ống trúc tính giờ khí. Trên hồ có vài phiến lá rụng trôi nổi, có tiểu trùng chậm rãi di động trên phiến lá.

Bên phải là một gốc cây già không phân biệt được phẩm chất ra sao.

Cây cổ thụ này tán loạn, rải một mảng lớn bóng cây. Thân cây cùng đỉnh tường vây, còn buộc một sợi dây thừng màu đen thô to.

“Trước kia chủ nhân gian nhà này đặc biệt thích bắt chước chữ họa, thường xuyên mời tới đây thưởng trà thưởng họa.

Trước đó khi ta tới, trên dây thừng này còn treo không ít vải trắng.”

Lão đầu còng lưng, chậm rãi đi đến trước cửa gian nhà chính, đẩy cửa lớn ra.

Bên trong là một mảng tro trắng chậm rãi rơi xuống.

“Nơi này là chủ ốc, khách mời dùng. Hai bên có bốn gian sương phòng, theo thứ tự có thể làm hạ nhân phòng, phòng khách, phòng ngủ. Phải xem người thay đổi thế nào.

Mặt khác phía sau còn có nhà xí và nhà bếp. Còn kèm theo một mảnh đất trồng rau nhỏ. Bên trái chính là sông Phi Nghiệp, không cần lo lắng nguồn nước.”

Lão đầu dẫn Ngụy Hợp cẩn thận từng chút một dạo quanh toàn bộ gian phòng.

Đây là bộ phòng ốc thứ tư bọn hấn từng xem.

Vị trí ở cầu đá san sát, khoảng cách Hồi Sơn quyền chỉ có một con phố.

Nguy Hợp dạo qua một vòng, đi vào mặt trái căn phòng.

Bên trái giải trừ tường vây, còn thiết lập một cánh cửa nhỏ nhỏ, ngoài cửa chính là một con đường nhỏ đi thẳng đến bờ Phi Nghiệp Môn.

Đẩy cửa ra, ngoài cửa đến bờ sông phi thường gần, chỉ có mấy mét. Đứng ở chỗ này đều có thể nghe được tiếng nước chảy rào rào không ngừng chảy qua.

“Bên này đi qua chính là bờ sông, câu cá mức nước, đều rất thuận tiện. Ngoài ra, bên cạnh tên Thiện Cư này còn có thể nhìn thấy một ít cảnh quan nội thành.”

Ông lão chỉ tay về một hướng.

“À, nhìn thấy bên kia không, cái đình kia, chính là một bộ phận phủ đệ nội thành, ở chỗ này thường nghe được bên kia có tiếng đàn thổi tới, như vậy còn có thể không tiêu tiền nghe nhạc, có phải là có lợi không?”

Hắn nhếch miệng lộ ra một hàm răng vàng lớn cười nói.

Nguy Hợp nhìn theo hướng hắn chỉ, quả nhiên nhìn thấy phía xa xa bên trái, có một cái đình nhỏ ở bờ sông, là một bộ phận của tòa phủ đệ lớn.

Phủ đệ kia tường đỏ sơn trắng, mái hiên còn mơ hồ nhìn thấy sừng thú, hiển nhiên không phải người bình thường.

Vừa lúc Nguy Hợp nhìn qua, xa xa nhìn thấy có hai nữ tử váy trắng, đeo mạng che mặt, một người ôm đàn, một người tay không, đi đến phía đình nhỏ.

Hai người đều đi ra từ trong phủ đệ, mặc dù trên mặt sông xung quanh đình đều vây quanh rào chắn, không cho phép tới gần.

Nhưng chỉ là rào chắn cũng không ngăn được tầm mắt ở phía xa.

Bất quá rất nhanh, hai nàng vào trong đình, liền dùng một ít rèm vải màu trắng che khuất bốn phía, ngăn trở tầm mắt chung quanh.

“Thấy chưa, nơi này thường xuyên có không ít cảnh trí tốt.”
Nha nhân lão đầu bỉ ổi cười nói.

“Trước đây vẫn còn có người vẽ tranh chuyên canh giữ xung quanh, chỉ vì muốn nhìn thấy dáng người tốt.”

Trên mặt hấn toát ra vẻ nam nhân cũng hiểu.

Tiểu họa...

Ngụy Hợp cũng đã nghe qua thứ này, đổi từ khác, chính là thời đại này Tiểu Hoàng Thư.

Vẫn là bản vẽ.

“Được rồi, ta rất hài lòng với căn phòng này, bán như thế nào?” Ngụy Hợp lập tức bàn giao.

Nơi này lấy nước, giặt quần áo nấu cơm đều rất thoải mái, hơn nữa còn có bốn gian sương phòng, đủ để tiếp khách tự ở. Các phương diện đều không tồi.

“Giá tiền rẻ, chỉ cần nhiều như vậy” Lão đầu duỗi một cánh tay ra, so số.

“Năm ngàn lượng?” Đúng là rất rẻ.

Ngụy Hợp thâm tính toán một chút.

“Có thể chia ra chi phí không?” Hiện tại trong tay hấn cũng không có nhiều tiền như vậy.

“Năm nghìn lượng gì, muốn gạo à! Năm mươi cân gạo thô, thịt lợn hun heo năm sọt!” Lão đầu nhanh chóng nói.

Ngụy Hợp hơi ngạc nhiên.

Lại không cần tiền??.. Có điều nghĩ đến phòng trống chung quanh không có ai ở, tăng thêm gần đây không ít cửa hàng quen thuộc đều chậm rãi biến mất.

Hấn đột nhiên trong lòng có chút hiểu rõ.

“Chính là cái giá này, ta nói cho người, căn nhà này xem như thích hợp với người nhất, quý tới đâu cũng phải đi sang một bên gian thủy tạ hiu quạnh, tức là thoáng cái đã nhảy tới một căn phòng lớn giá khác. Có rẻ hơn nữa người cũng không thèm nhìn.”

Lão đầu khuyên bảo, kỳ thật trong lòng hắn cũng rất rõ, phần lớn những gian phòng này đều không đáng tiền, bởi vì quá nhiều.

Mà lấy tình huống bây giờ, người ở giảm bớt, phòng trống đang tăng rất nhiều, về sau còn có thể bán được giá tiền này hay không, cũng không biết được.

Hậu sinh trước mắt này mua được phòng ốc, nói không chừng không bao lâu sau sẽ lại phải đổi người ở lại. Gần đây ôn dịch này...

Trong lòng lão đầu thở dài một tiếng, không nhiều lời nữa.

Ngụy Hợp suy nghĩ một chút.

Nghĩ tới mình mới lĩnh xong vật tư vận hành, cộng thêm một phần thu nhập lúc trước, cộng lại một chỗ, thế là đủ giao gian phòng giá cả rồi.

“Được, chọn cái này đi.” Hắn lập tức đập bàn rồi mua.

Sau khi bình tĩnh lại, hắn đi theo lão đầu Nha Nhân, giao việc, sau đó chuyển vật tư từ chỗ Nhị tử đến dùng làm tiền trả.

Một mực tới trời sắp tối, mới nhất nhất nhất làm xong.

Kế tiếp, chính là thông báo Nhị tử cùng tới ở. Mặt khác còn phải mời người giúp quét dọn vệ sinh. Ngụy Hợp tính toán đãi ngộ của mình thu nhập vào, gã là tiêu cục tiêu sư, nhưng nhận không phải là tiền công của tiêu sư bình thường, mà là cấp bậc tiêu đầu. Cũng chính là đãi ngộ giống với Trình Tinh.

Có lẽ đây mới là điểm không vừa mắt với Trình Dục lúc trước.

21

“Dọn nhà?” Nhị tử Ngụy Dung đang may một cái áo tơ rách ra, nghe Ngụy Hợp nhắc tới chuyện mua phòng, nàng dừng động tác lại, ngẩng đầu nhìn lại, có chút ngạc nhiên.

“Ừm, ta ở bên cạnh, mua một bộ phòng ốc, chúng ta không cần về quê cũ bên kia nữa.” Ngụy Hợp gật đầu nghiêm túc nói.

Phòng Ngụy Oánh chỉ lớn cỡ mấy mét, trừ một cái giường, thì là một cái bàn, còn lại cái gì cũng không có.

Thậm chí ngay cả cửa sổ cũng bị bịt kín.

Thật sự chỉ là một nơi chỉ có thể ngủ.

“Nhưng mà... Chúng ta lấy đâu ra nhiều tiền như vậy? Phòng ở đắt như vậy...” Ngụy Oánh có chút không tin nói.

“Hiện tại đã không còn giá trị nữa.” Ngụy Hợp trầm mặc trả lời.

“... Thật sao...” Ngụy Oánh cúi đầu, trong tay kim chỉ nhất thời không có động đậy gì nữa.

Bất quá nàng rất nhanh khôi phục lại, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

“Vậy thì cứ như vậy, cuối cùng chúng ta cũng có thể cùng nhau ở cùng nhau, tách ra từ đầu đến cuối ta cũng luôn lo lắng cho người.

Lúc trước, người lại không cho ta đi thu thập, nói là nguy hiểm... Nhưng hiện tại người ở khu vực xung quanh đều lan truyền ra, ai mà không biết người là đệ tử của Trịnh lão, mọi người đều nói rằng người rất lợi hại, rất hay làm!

Nếu cha mẹ và đại tỷ biết tin tức này...” Nói đến chuyện cha mẹ và đại tỷ, giọng nói của Ngụy Oánh cũng đứt đoạn, nhưng nàng dừng một chút, cũng không nhớ thêm được điểm này.

“Vậy chúng ta khi nào chuyển đi?” Ngụy Nhiễm hỏi.

“Hiện tại đi. Vừa vặn giữa trưa nghỉ ngơi thời gian, ta quay đầu nói với Trình sư huynh.” Ngụy Hợp đạo.

“Ừm, đúng rồi trước đó Trình lão nói là người đã trở về, đi nơi nào hẳn tới một chuyện. Hẳn có lời muốn nói.” Ngụy Oánh bỗng nhiên nói.

“Ta ư? Chỉ có mình ta?” Ngụy Hợp sững sốt. Gã ở trong sân cũng chỉ là một tên đệ tử tầm thường, không có biểu hiện gì đặc biệt, Trình lão cũng sẽ không chỉ đích danh gã.

“Không chỉ vậy, trước đó người chưa trở về, đã có mấy người bị gọi tới nói chuyện.” Ngụy Oánh trả lời.

“Biết rồi, chuyển đồ xong liền qua đó.” Ngụy Hợp gật đầu.

Ngụy Nhiễm còn muốn hỏi trên tiêu lộ đã xảy ra chuyện gì, nhưng bị Ngụy Hợp nói dăm ba câu liền lặn qua.

Cũng may lần tiêu kia tương đối an toàn, Ngụy Nhiễm cũng không nghi ngờ gì.

Hai người đều xuất thân từ gia đình cùng khổ, động tác nhanh nhẹn, thêm vào hành lý của Ngụy Oánh cũng không nhiều lắm, rất nhiều thứ đều là trong phòng của Trình lão có.

Bất quá nửa canh giờ, toàn bộ đều dời qua.

Sau khi dọn đồ xong, Ngụy Hợp trở lại sân Sơn Quyền, còn chưa vào cửa đã thấy Tiêu Nhiễm được đưa lên một cỗ xe ngựa màu trắng.

Trong lòng của hắn lắc đầu, nhưng trên mặt không thay đổi gì, tiếp tục đẩy cửa vào.

Trong sân, mấy sư huynh đệ đã bắt đầu khổ luyện. Đều là người mới.

Người mới vào cửa đều tương đối khắc khổ. Chờ sau này ổn định lại, biết đơn thuần khổ luyện nếu không nghỉ ngơi thật tốt, tiến bộ hiệu quả cũng không được, sẽ hình thành thói quen luyện công của mình.

Ngụy Hợp không quen biết nhiều với người, điểm quen thuộc duy nhất chính là Lý Tích.

Hắn xa xa cùng Lý Tích gật gật đầu, xem như chào hỏi, liền đi thẳng vào trong phòng.

Trong phòng, là một không gian hình chữ nhật.

Trịnh lão đang nửa ngồi tựa ở một góc, ngồi ở trên cái ghế gỗ đỏ mài sáng bóng, trước mặt đã có một sư huynh đệ chờ sẵn.

Ngụy Hợp đi qua, Trịnh lão cũng không nói lời nào, chỉ là tay hơi vung lên, chỉ ra vị trí.

Ngụy Hợp liền đi qua đi qua đứng vững, lẳng lẳng chờ đợi.

Một lát sau, lại có hai đệ tử đi đến, cũng đứng một bên chờ đợi.

Cuối cùng đại sư huynh Triệu Hoành đi đến.

“Người đã đông đủ rồi.” Trịnh lão thản nhiên nói: “Hồng nhi, nói cho bọn hắn biết tình huống đại khái, nếu đã tiến vào cửa của ta, thì phải hiểu rõ trong lòng. Cục diện trong thành này càng ngày càng không đúng, tất cả mọi người phải cẩn thận một chút.”

“Vâng.” Triệu Hoành cúi đầu cung kính nói.

Trịnh lão lúc này mới nâng móng vuốt gà mực một bên lên chậm rãi gặm.

Giống như dự định đứng ngoài quan sát bổ sung.

Triệu Hoành hắng giọng một cái, nhìn bốn sư huynh đệ ở đây.

“Trước đó ta đã nói hai lần rồi, hôm nay là ngày các ngươi chưa nghe thấy gì nói lại lần nữa.”

Hắn dừng lại, ánh mắt nhìn Trịnh lão, phát hiện lão không có ý chỉ điểm, mới tiếp tục.

“Những đệ tử không nhập môn còn lại, không tính là người của chúng ta về sơn quyền, chỉ có thể coi là học đồ. Học đồ học việc, sinh tử không nằm trong phạm vi chúng ta chăm sóc, cho dù đi ra ngoài, cũng không ai cho rằng bọn họ là người chúng ta hồi sơn quyền.

Nhưng các ngươi thì khác, đều là người nhập môn, đều là người khí huyết từng đột phá một lần. Đi ra ngoài, cũng có thể

đại diện chúng ta hỏi sơn quyền.

Cho nên hôm nay, ngay bây giờ lập chương trình cho mọi người, tốt xấu gì cũng phải nói.”

Bốn người Ngụy Hợp bên trong đều gật đầu, tỏ vẻ chính mình cẩn thận lắng nghe.

Triệu Hoành hài lòng khẽ gật đầu, tiếp tục: “Trong thành này, trừ những tiểu bang môn tam hai ngày liền đổi một dùm, không cần để ý tới, các ngươi phải chú ý. Là tam bang trong ba bang phái.

Ba bang lần lượt là Sơn Xuyên bang, Huyết Y bang, Thông Thành bang, tuy rằng nhân số đều đông đảo, nhưng bang chúng bên ngoài không cần quá chú ý, chỉ cần gặp bang chúng hạch tâm chú ý là được. Không nên tùy tiện trêu chọc. lát nữa ta sẽ đem dấu hiệu hạch tâm của ba bang đặc thù nói cho các ngươi biết.

Mặt khác, mọi người thường ngày khi đi ngang qua những căn phòng có bệnh, không nên dừng lại, cố gắng rời xa nơi này. Gần đây ôn dịch trong thành càng ngày càng nghiêm trọng...”

Nói xong vài chuyện chú ý liên quan tới ôn dịch.

Ngụy Hợp ở một bên lắng lắng nghe, mãi cho đến cuối cùng, Triệu Hoành nói một đồng dịch bệnh gì đó.

Trịnh lão ở bên cạnh mới nhin không được lên tiếng cắt ngang.

“Được rồi, nói luôn trọng điểm cuối cùng đi.”

“Vâng.” Triệu Hoành vội vàng gật đầu: “Phi Nghiệp thành có ba bang phái, nhưng những thứ này đều nằm trong khu ngoại thành.

Khu nội thành hoàn toàn khác với chỗ chúng ta, phần lớn đất kinh doanh bên trong đều bị bảy gia tộc chiếm cứ, cho nên bình thường được gọi là Thất gia minh.

Thất gia Minh này và Hồng gia bảo ngoài thành, thì là điều ta muốn nói, Phi Nghiệp thành không thể trêu chọc thế lực.

Các ngươi ra ngoài, nếu gặp được người của nội thành Thất gia minh và Hồng gia bảo, cố gắng tránh lui, đừng phát sinh

xung đột.”

Thất gia Minh,... Ngụy Hợp trong lòng khẽ động, hẳn nhớ lại lúc trước tại phân tiêu, Trình Khải đại tiêu đầu cũng từng đề cập tới mâu thuẫn giữa Hồng gia bảo và gia tộc thủ thành.

Có lẽ trong bảy gia Minh này một nhà nhất định có thành thủ gia tộc.

Sau khi lải nhải một hồi, Triệu Hoàn đại sư huynh bình thường không nói lời nào, vừa mở miệng đã lải nhải dài dòng, xem như bị mấy người nhìn ra.

Cuối cùng vẫn là Trịnh lão nhin không được cắt ngang lời lão, để bốn người trực tiếp ra ngoài luyện công.

Lúc Ngụy Hợp ra khỏi cửa, quay đầu lại còn nhìn thấy đại sư huynh cúi đầu bị Trịnh lão răn dạy, không khỏi có chút buồn cười.

Trở lại một góc tiêu viện của mình, Ngụy Hợp chứng kiến Trình Thiếu Lâu đã đứng một bên chờ.

Hai người đều tự chuẩn bị kỹ càng khí cụ của mình, chuẩn bị bắt đầu mài da.

“Chuyện lần này ta nghe nói, vất vả cho ngươi rồi.” Trình Thiếu Khẩu nhỏ giọng nói.

“Không có việc gì, nếu đã đáp ứng, cũng là phải làm.” Ngụy Hợp lắc đầu.

Hắn cảm tiền công của Trình gia lâu như vậy, lần áp tiêu gặp nguy hiểm cũng đã sớm đoán trước.

“Tóm lại, ra bên ngoài mọi chuyện coi chừng mọi việc.” Trình thiếu thở dài một hơi: “Thật ra ta cũng đã sớm nghĩ ra đi tiêu, nhưng cha ta không đồng ý. Ngươi nói xem ta ngày nào cũng khổ luyện võ công, rốt cuộc có ích lợi gì?”

“...” Ngụy Hợp không còn gì để nói.

Trầm mặc chốc lát, hẳn nhớ lại lúc gặp phải quái vật trong bóng tối kia, liền thấp giọng mở miệng.

“Su huynh có biết người điên lần này chúng ta gặp là ai không?”

“Hắc điên là mãnh thú thống sấn thú tối nay, hai người chết hôm đó ta cũng đã hỏi cha ta, hắc cũng không rõ, tựa hồ là loại thú chưa từng xuất hiện trước kia.” Trình Thiệu Khẩu lắc đầu.

Ngụy Hợp nghe vậy im lặng, vốn gã còn tưởng rằng ngoài thành không nguy hiểm như trong tưởng tượng, kết quả một chuyến đi tới đã không còn hai người.

Trình Thiệu cúi đầu thật lâu, đập mạnh vào chậu cát.

Nửa ngày sau, hắc bỗng nhiên ngẩng đầu.

“Tiểu Hà, ngươi bao nhiêu tuổi rồi?”

“Thập thất...” Ngụy Hợp không rõ cho lắm, nhưng vẫn trả lời.

“Thập Thất... Ta thưởng cho ngươi nhé?” Trình Thiệu Khẩu đột nhiên một câu toát ra.

“.....” Ngụy Hợp có chút theo không kịp suy nghĩ của hắc.

“Dù sao ngươi nghe ta nói là được, ta cam đoan sẽ tìm cho ngươi một người tuyệt đối hiền thực dịu dàng!” Trình Thiệu gia võ ngược nói.

Đầu năm nay mười bảy mười tám tuổi đã có rất nhiều người tiếp sinh, Ngụy Hợp tuổi cũng đã đến lúc này rồi.

Chỉ là hắc một mực bận rộn luyện công, không có ý định này mà thôi.

“....” Ngụy Hợp không phản bác lại. Trình sư huynh gần đây dường như có chút phức tạp, như vậy không tốt, không có lợi cho sự tinh tiến của võ đạo.

Sau đó hai người không nói thêm gì nữa, bắt đầu tập trung vào huấn luyện.

Ngụy Hợp luyện trong chốc lát, mượn lúc lau mồ hôi, kéo cổ áo ra nhìn nhìn hoa văn phá cảnh châu của mình một chút.

Lại tăng thêm một đoạn, lần này nửa tháng tiêu trở về, đã từ nửa phần trước tiến độ, biến thành hơn phân nửa.

Ước chừng nhiều hơn một phần tư.

Hắn như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục bắt đầu khổ luyện, sử dụng Phá Cảnh Châu, dựa theo tin tức trong đầu, nhất định bản thân phải đạt tới một cửa ải, mới có thể dùng Phá Cảnh Châu một lần hành động phá vỡ.

Cho nên chính hắn cũng phải rèn luyện khí huyết cấp độ da trâu, lớn mạnh đến mức tận cùng.

Chờ khi nào hắn đạt tới khí huyết cực hạn của tầng độ da trâu, chính là ngày có thể sử dụng Phá Cảnh Châu đột phá.

Lập tức tâm tư hắn yên lặng, tiếp tục chuyên chú mài da.

Khí huyết quang là lớn mạnh không đủ, nhất định phải đồng thời đem cái bình chứa của mình cũng mở rộng thể tích, mới có thể chứa càng nhiều khí huyết hơn.

Đây chính là tác dụng ma luyện công.

Chỉ có điều tư chất của hắn có hạn, kém xa thiên tài như Tiêu Nhiên, chỉ có thể tích góp từng chút một tiến lên.

Rất nhanh, thời gian chậm rãi trôi qua.

Ngụy Hợp và Nhị tỷ chuyển vào nhà mới, mời Tam sư huynh và Lý Tích cùng tới ăn cơm, xem như đi nhận đường.

Sau đó cũng không phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn.

Mỗi ngày vào buổi tối về muộn, khổ luyện võ công, mài giũa bản thân. Ngày qua như giọt ồng trúc trong sân, một ngày trôi qua.

Về phần lời giới thiệu về muội tử của Trình Thiếu Cửu, Ngụy Hợp hoàn toàn không để ở trong lòng.

Hiện tại hắn cải biến trạng thái sinh hoạt của bản thân đều không có thời gian, làm gì còn tâm tư để ý những thứ này.

Lại thêm thế đạo bây giờ.

Giá vật trên đường một ngày mỗi cái, càng phát sinh hỗn loạn, nghe nói đại lượng tiền bạc tự mình đúc riêng chảy vào, khiến cho ngân lượng càng ngày càng không đáng tiền.

Dần dần rất nhiều cửa hàng cũng không thu ngân lượng, bắt đầu dùng vải vóc cùng thịt, gạo làm tiêu thóc giao dịch.

Mà giá hàng tăng quá nhiều, lấy tiền ra. Có đôi khi chỉ giá trị hơn một chút thì phải vác được một bao tải bạc ra ngoài, cũng bị càng ngày càng nhiều người ghét bỏ.

Hồi tưởng lúc đầu Ngụy Oánh vất vả làm việc, mới kiếm được mấy chục lượng như vậy, khẳng định là lỗ rồi. Ngụy Hợp nói về sau nàng đừng thu tiền bạc nữa, cũng chỉ cần gạo và thịt thôi.

Trong nháy mắt, lại một tháng nữa trôi qua.

“Sắp rồi, sắp rồi.” Ngụy Hợp rút hai tay khỏi cát đá nóng, sau đó nhanh chóng ngâm vào trong chậu nước thuốc bên cạnh.

Cảm thụ được hai tay không ngừng hạ nhiệt độ, đồng thời khí huyết nóng lên trong cơ thể nhanh chóng đạt được điều hòa, mơ hồ có ý lớn mạnh.

Trong lòng Ngụy Hợp cảm thấy thoải mái dễ chịu.

Hắn có thể cảm giác được khí huyết trong cơ thể mình lại tiến thêm một bước. Ở cấp độ da trâu, hắn đã đi tới trung kỳ.

Tốc độ này không tính là tốt, cũng không tính là xấu. Chung quanh có khối người cùng một tốc độ với hắn.

Thậm chí cũng có không ít kẻ nhanh hơn hắn.

Trong mười mấy đệ tử da trâu, tiến độ của hắn ta đã rất bình thường.

“Xem ra mỗi ngày ta đều ăn thịt rắn đen có nộ hôn bạc, nhưng các sư huynh đệ khác cũng không phải ở không, mỗi người đều có phương thức tăng tốc tích góp khí huyết của mình.”

Ngụy Hợp trong lòng càng cảm giác ban đầu mình đáp ứng Trình sư huynh là một quyết định vô cùng chính xác.

Bởi vì thời gian khoảng nửa năm, hắn không chỉ tiến độ khí huyết chưa kéo xuống, còn đang không ngừng tích góp năng lượng phá cảnh châu.

Hắn cầm lấy khăn lông lau mồ hôi, nhìn ngực mình một chút, hoa văn giọt châu đã chỉ còn lại một phần tư là đi xong.

“Bất kể thế nào, trước tiên cứ mài khí huyết đến đỉnh đầu, mới có thể dùng Phá Cảnh Châu tiến thêm một bước” Trong lòng Ngụy Hợp có chờ mong, ánh mắt kiên định.

Bỗng nhiên vẻ mặt hiện lên vẻ mừng rỡ, bỗng nhiên từ ngoài cửa đi vào, đi tới bên cạnh Ngụy Tộc, nhỏ giọng nói.

“Sông nhỏ! Có hy vọng rồi!”

“?” Ngụy Hợp vẻ mặt mờ mịt. Có hy vọng gì?

Thấy thế, Trình thiếu gia cũng im lặng.

“Người quên rồi sao? Ta cưới vợ cho người hả?”

Hắn hạ giọng nhắc nhở.

“Ta cho người tại phụ cận nơi này, chọn ra ba nữ tử thích hợp, trước đem tình huống tư nhân của các người trao đổi, nhìn trúng bất trung, sau đó nếu là thích hợp, vậy thì được!” Trình thiếu gia tươi cười nói.

Hắn nhìn chung quanh một chút, phát hiện không ai chú ý hắn nói chuyện, liền nói tiếp.

“Ta tìm họa sĩ chuyên môn vẽ chân dung, lát nữa người tự xem đi. Nếu vừa ý, ta sẽ đem tình huống của người cho người đưa

qua. Người là sư đệ của ta, cũng là huynh đệ tốt nhất của ta, yên tâm, ta khẳng định chọn cho người đều tuyệt đối cái này!”

Hắn giơ ngón tay cái lên nghiêm túc nói.

“Chẳng qua người cũng phải chăm sóc cho tốt, tránh cho cô nương người ta nhìn lầm.”

“Ta cảm thấy có phải hơi sớm không...” Ngụy Hợp lên tiếng nói.

“Không sớm không sớm, giống sư huynh ta người, kết hôn gần hai năm, ở đâu ra sớm?” Trình thiếu gia cười nói.

Ngụy Hợp không nói gì, đối với việc này, kỳ thật hắn cũng không bài xích. Chỉ là cảm giác trạng thái cuộc sống như bây giờ rất tốt, không muốn thay đổi.

Nhưng lưu lại việc này cho dòng dõi, ở thời đại này đúng là đại sự hàng đầu.

Suy nghĩ một chút, hắn cũng thuận theo tự nhiên, tùy ý để sư huynh giúp hắn thu xếp.

Qua vài ngày, rất nhanh, Trình thiếu gia liền lấy ra ba bức họa điêu khắc, đều là bức họa nữ tử, để Ngụy Hợp quan sát.

Nhìn trước xem có được không đã, sau đó mới nói ý tứ với đối phương, xem đối phương có nguyện ý gặp mặt hay không.

Cũng không giống như Ngụy Hợp kiếp trước ở cổ đại, mặt cũng chưa thấy đã quyết định đón dâu.

Cô gái ở đây có địa vị cao hơn không ít.

Ngụy Hợp chọn một vị thoát nhìn ôn nhu nhất, sau đó để bà mối đưa tin qua.

Nữ tử họ Trương, tên Uyển Nhược, trong nhà có mấy phần bạc của cải, là làm sinh ý tửu lâu.

Bởi vì từng có không ít lui tới với Trình gia, Trình Thiếu Cửu cũng đem nó vào trong suy nghĩ.

Trương Uyển bề ngoài nhu nhược, nhưng bên trong lại rất có chủ kiến. Niên Lục đã bắt đầu quản lý một phần sự vụ trong nhà.

Lúc nhận được thư mai mối, nàng ta đang ngắm hoa trong hậu viện nhà mình.

Khu vực nơi ở của Trương gia, không ở khu loạn lạc trước Ngụy Hợp, mà là Hồng Thạch Bia tương đối bình hòa.

Trên phố sớm muộn gì cũng có nhân sĩ các bang phái bổ nhiệm tuần tra, bảo đảm các quầy hàng tửu lâu các loại sinh ý có thể thuận lợi khai triển, là bầu không khí trong tất cả tài sản trong Phi Nghiệp thành, nồng đậm nhất trong thương nghiệp.

Sinh ý tửu lâu Trương gia, ở nơi này cũng có chút danh tiếng, chưa nói đến mạnh nhất, địa vị của gia tộc bất quá ở cầu đá, nhưng cũng không phải nhà nhỏ.

“Trong thư do bà mối gửi tới, Trình công tử nhắc tới Ngụy Hợp: Tuổi mười bảy đột phá khí huyết, trở thành đệ tử chính thức của Hội Sơn Quyền, còn tự mình bỏ tiền mua một căn nhà có mang theo sân nhỏ.

Người này dung mạo đoan chính, có tình có nghĩa, tính tình giản dị đáng tin cậy, trong nhà chỉ có một tỷ tỷ, không có cha mẹ cần chăm sóc, tương lai phát triển khả quan...”

Nha hoàn ở một bên cẩn thận nhớ lại nội dung trên tờ giấy.

Trương Uyên bên cạnh như người như tên, ngoại hình nhu nhược nhỏ nhắn, mặc một thân váy bông màu xanh nhạt, ngũ quan thanh tú, tóc đen tới eo.

Trừ thường xuyên phải ra ngoài quản lý sinh ý, dẫn đến làn da hơi tối, hai tay thô ráp, còn lại tuyệt đối là ngoại hình của hiền thê lương mẫu, người được rất nhiều người lựa chọn.

Nghe được một loạt thông tin tư liệu, lông mày Trương Uyên cau lại.

“Nếu là đệ tử nhập môn trở về sơn quyền Trịnh lão, có lẽ cũng không kém. Đúng rồi Hồng Mai, người có biết, Ngụy Hợp có bao nhiêu thời gian đột phá khí huyết không?”

Nàng thân là người làm ăn, đối với nhóm võ đạo cũng có chút hiểu biết. Biết đột phá càng sớm, tiềm lực càng lớn.

Với cục diện hiện nay, vũ lực mới là phương pháp bảo đảm an toàn tốt nhất, cho nên phương diện này không thể qua loa được.

Phòng ốc gì đó không quan trọng, ôn dịch lợi hại, người chết nhiều, trọng trấn cung cấp lương thực bên ngoài lại gặp phải tai họa trùng, có thể nói, hiện tại những thứ ở đây là không đáng tiền.

Không ít người đang cố gắng di chuyển rời đi.

Nha hoàn được gọi là Hồng Mai vội vàng lật một bức thư khác.

“Ta đã sớm nói rõ cho tiểu thư nghe, đây là tin tức ta nhờ người, lấy được từ những người biết chuyện trong Sơn Quyền viện.”

Nàng mở lá thư ra, gằn từng chữ một.

“Ngụy Hợp người này, tính tình ẩn nhẫn, ngoại nhân không biết tâm tư hãn thế nào. Khí huyết đột phá cũng là khó khăn lắm đến hai ngày cuối cùng mới miễn cưỡng thông qua, tiềm lực có lẽ đã hao hết.

Nó xuất thân từ khu loạn loạn nguy hiểm nhất vùng ngoại thành. Nhà có một mình Nhị tử, cha mẹ đại tử đều mất tích. Ở trong sơn, ít nói, kết giao với người ta.”

Phong thư này viết rất là khách quan, đem những gì Trình Thiếu Hồi lâu không viết, bổ sung đầy đủ.

Trương Uyển nghe xong, lông mày khẽ nhíu lại.

“Hai ngày đột phá cuối cùng, tiềm lực phát triển sau này không lớn. Mấy thư này Trình công tử cũng không nhắc tới.”

“VẬY TIỂU THƯ...”

“Từ chối đi. Trương Uyển ta nếu còn không có chênh lệch thì tùy tiện tìm người cấp bậc này gả đi.”

Trương Uyển khoát tay nói.

Tuy rằng nàng thường xuyên xuất đầu lộ diện, ra ngoài làm ăn, dẫn đến người nguyện ý cầu hôn không nhiều lắm, nhưng còn

chưa suy bại đến trình độ tùy tiện tìm người gả ra ngoài.

Ngụy Hợp này mặc dù là đệ tử nhập môn Hối Sơn Quyên, miễn cưỡng tính toán môn đăng hộ đối với nàng, nhưng tiềm lực vẫn kém một chút.

Nàng tính chờ thêm một chút. Dù sao đã lâu như vậy rồi.

“Được rồi tiêu thư. Ta sẽ nói cho người dẫn đường.” Hồng Mai cất hai bức thư rồi quay người rời đi.

Một bên khác, nhận được tin tức gặp mặt bị cự tuyệt, Ngụy Hợp cũng không để ở trong lòng.

Tâm tư hấn bây giờ đều đang tăng tốc tích lũy khí huyết thể nào, chuyện thành thân với tình cảm này, chỉ cần thuận theo tự nhiên.

Mặc dù vấn đề dòng dõi là chuyện lớn, nhưng không gặp phải phù hợp cũng không vội.

Ngược lại là Trình Thiếu thời rất lâu, ngay từ đầu tràn đầy tự tin, kết quả sau khi lá thư bị từ chối, có chút khó xử.

Lại một mạch mang đến cho Ngụy Hợp mấy bức họa chân dung. Chỉ là lần đầu tiên nhìn trúng không thành, Ngụy Hợp tâm tư cũng đăm đăm, liền nhã nhặn từ chối từng cái.

Bình thân như thế hơn một tháng, rốt cuộc, tiến độ phá cảnh châu đã hoàn toàn đầy đủ.

Toàn bộ tâm tư Ngụy Hợp cũng tập trung nhanh chóng tăng lên khí huyết của mình, chỉ cần khí huyết đạt tới điểm giới hạn, là hấn có thể theo đó cùng phá nhập xuống tầng tiếp theo, đến lớp da đá.

Từ dải ngộ của Tiêu Nhiên có thể thấy được giữa da trâu và da đá có sự chênh lệch không nhỏ.

Cho dù là tài phú hay là địa vị xã hội, đều khác nhau.

Chỉ là khí huyết tích lũy, không phải một lần là xong, mà là không ngừng mở rộng dung nhan, không ngừng ma luyện.

Trên luyện võ trường của Trình gia.

Ngụy Hợp cùng Trình Thiếu đứng đối mặt nhau một lúc lâu.

Hai người cách nhau hơn năm mét, dưới chân là bùn đất vàng giản dị.

So với phiến đá ngay ngắn trật tự mà nói, đất vàng hiện có sẵn không cần tu sửa, dùng xẻng xúc phá hoại giải quyết dễ dàng.

Cho nên sau khi Trình gia thực sự luyện võ trường, cũng dùng cách này.

Về phần phiến đá lúc đầu cho Ngụy Hợp xem luyện võ trường, đó chẳng qua chỉ là dùng để trang điểm mặt trước cửa...

“Sư huynh, ta vẫn có một nghi vấn, khí huyết kém một cấp, đến cùng chênh lệch thực chiến lớn bao nhiêu, không biết huynh có thể giúp ta nghiệm chứng một hai lần hay không?”

Ngụy Hợp gằn đây một mực cân nhắc, tích lũy khí huyết tăng tốc thế nào.

Nhưng bởi vì không có so sánh cụ thể, cũng không biết khí huyết cần đạt tới trình độ nào, mới có thể coi là cực hạn của da trâu.

Hắn dứt khoát hạ thủ lưu tình với Trình Thiếu Cửu từ trước đến nay, nói thẳng không chút e dè.

“Khí huyết kém một bậc, thực lực xác thực chênh lệch rất lớn. Người đã tính toán cẩn thận, ta đây liền biểu diễn một chút, bất quá chốc nữa bị đánh thảm đừng trách ta không nhắc nhở.”

Trình Thiếu Khẩu cười ha ha, một mực bồi tiếp Ngụy Hợp đối luyện, bó tay bó chân, xác thực cũng không phải chuyện gì tốt.

Lập tức, hai tay hắn hất lên, trên song quyền hiển nhiên hiển hiện một tầng xám trắng.

Đây chính là tiêu ký cấp độ lớp vỏ đá. Khi khí huyết đạt tới trình độ nhất định sẽ khiến cho cơ thể hắn biến đổi về chất.

“Cẩn thận đó!” Vừa dứt lời.

Ngụy Hợp liền cảm giác trước mắt có một trận gió mạnh thổi tới.

Khoảng cách giữa hai người dường như không tồn tại, hắn căn bản không kịp phản ứng liền không thấy bóng dáng sư huynh

đâu nữa.

Cũng may hắn cũng không phải Ngô Hạ A Mông, kinh nghiệm thực chiến vẫn có chút, lập tức song quyền hộ đầu, thân thể cong lên, nhanh chóng lướt sang trái.

Bất kể nói thế nào, động viên trước rồi nói sau, như vậy trong mệnh của đôi phương cũng có thể không nắm chắc được phương hướng.

Bành.

Đúng lúc này, một nắm đấm nặng nề đánh trúng vai phải Ngụy Hợp.

Mặc dù bởi vì dịch chuyển trái, dẫn đến một kích này mất đi vài phần lực đạo, nhưng tốc độ chênh lệch với lực lượng, vẫn như cũ làm cho quyền cân hộ đầu Ngụy Hợp thoáng một phát tán đi.

“Ta muốn đánh vào vai phải của ngươi.” Giọng nói của Trình Thiếu Cửu lại lần nữa truyền đến.

Trước mắt Ngụy Hợp hoa lên, căn bản không nhìn thấy người, chỉ có thể tiếp tục thu hồi nắm đấm bảo vệ đầu.

Hắn chờ nắm đấm của đôi phương lại đến, đáng tiếc suy nghĩ này vừa mới xuất hiện, vai phải của hắn đã trúng một quyền.

Phốc một cái, Ngụy Hợp ngã ngửa ra sau, triệt để không còn khí lực nhúc nhích.

Chỉ hai chiêu, hai chiêu.

Hắn ta chỉ thua một chỗ, căn bản không có thời gian triển đấu, sử dụng tuyệt chiêu.

Tốc độ phản ứng của song phương và tốc độ bộc phát chênh lệch quá lớn.

Trình thiếu gia một lần nữa đứng vững, mỉm cười nhìn Ngụy Hợp.

“Như thế nào? Ta nói trước, vừa rồi ta chỉ dùng một nửa lực, bằng không có thể ngươi sẽ ngã ngay lập tức.”

Lòng ngực Ngụy Hợp nhúc nhích, từ dưới đất bò dậy.

“Lợi hại!” Hấn cắn răng gằn ra hai chữ.

“Lợi hại vậy người hảo hảo khổ luyện, sớm muộn gì người cũng đạt tới đẳng cấp như ta.” Trình thiếu gia cười nói.

Đột nhiên hấn nhớ tới một chuyện.

“Đúng rồi, Tiểu Hà, qua đợt này người có thể tới giúp ta áp đảo cục diện, ta dự định nạp thêm một phòng nữa.” Trình Thiếu Niên vừa nói đến chuyện này, khóe miệng lập tức không tự chủ được mà nhếch lên, vẻ mặt đầy đắc ý.

“Nạp lại một phòng?” Ngụy Hợp im lặng. Lúc trước không phải còn nói cho hấn biết đối tượng sao? Sao bây giờ...

“Nói đến cũng là duyên phận, chị dâu dâu này của người, chính là khi ta giới thiệu hôn sự cho người đấy. Đến lúc đó người sẽ không thiếu được hạt đậu yêu thích đâu.” Trình Thiếu Cửu đắc ý nói.

Bởi vì đường nấu nướng rườm rà, tương đối trân quý, cho nên nơi này đa số là món quà dùng để làm quà khi kết hôn.

“.....” Ngụy Hợp không còn gì để nói.

Hấn biết Trình sư huynh là tiếp hôn, hơn nữa lại không chỉ là tiếp dâu. Tiểu thiếp cũng nạp hai cái, hiện tại đang là người thứ ba.

Chính thế sinh một đứa con trai, hai tiểu thiếp một người một người con gái, bây giờ lại còn muốn đứa thứ ba...

“Đúng rồi, sư huynh, so với Trình Dục thì ai mạnh hơn?” Ngụy Hợp bỗng nhiên nghĩ đến điều này.

Lần trước quyết đấu cùng Trình Tình, bởi vì quái vật kia cắt ngang mà không tiến hành nữa.

Trong lòng hấn cũng có chút nghi hoặc.

“Trình Tình? Trình Tình lần trước người chơi tiêu đấy.” Trình Thiếu Tinh lại, “Nàng ấy cũng không bình thường, nếu người chống lại nàng, phỏng chừng không được. Trong ba mươi chiêu tất bại.”

“Ai thua chắc?” Ngụy Hợp hỏi.

“Người.” Trình Thiệu chỉ tay một cái.” Trình Dục tập võ đã luyện tám năm, hiện tại một thân khí huyết đã sắp đột phá biên giới lần thứ hai, tùy thời có thể phá vỡ cực hạn. So với hiện tại, mạnh hơn không ít so với người.”

Ngụy Hợp im lặng, nhưng khí huyết của ả này, chỉ có thể từng chút từng chút mài giũa đau khổ chịu đựng. Tập võ, đặc biệt là tập võ của thế giới này, cho tới bây giờ đều không phải chuyện thoải mái.

“Dù sao người cũng phải cố gắng lên, khí huyết tích góp từng tí một chỉ là công việc mài giũa, chỉ cần chịu khổ công, đều có thể tích góp lại. Mấu chốt là cái cửa ả này.” Trình Thiệu gia dần thu hồi khí huyết, màu xám của song quyền chậm rãi rút đi.

“Cửa ả da đá này, cũng chính là lần thứ hai đột phá khí huyết, rất nhiều người đều không thể qua được.

Có người đã sớm đến khí huyết, nhưng kẹt ở chỗ này không qua được. Một thế đã mấy năm.

Càng lo lắng, càng sốt ruột, tuần hoàn ác tính như vậy càng thêm buồn chán. Càng thêm buồn chán chính là, theo tuổi tác một năm đi lên, khí huyết một khi qua hai mươi đỉnh phong, sẽ chậm rãi giảm xuống, đến lúc đó trong lòng càng lo âu “

Trình Thiệu Khẩu thở dài một tiếng.

“Cho nên Tiêu Nhiên mới được chú ý như vậy. Bởi vì hắn còn quá trẻ, sau này còn có tiềm lực lớn như vậy.”

Ngụy Hợp hiểu, trầm mặc một hồi, lão lại nói.

“Vậy sư huynh Tiêu Nhiên bây giờ mạnh tới mức nào?”

“Hắn.” Trình Thiệu nhắc tới Tiêu Nhiên một lúc lâu, trên mặt lộ ra một tia phức tạp.

“Lần trước chúng ta gặp mặt, ta toàn lực ứng phó, thua hẳn hai chiêu.”

“.....” Ngụy Hợp cảm thấy hoảng sợ, Tiêu Nhiên mỗi ngày đi ra ngoài, trở về cũng không có luyện công, lại còn có thực lực mạnh như vậy. Quả thực đáng sợ.

“Được rồi, không nói tới hẳn nữa, loại thiên tài như Tiêu Nhiên không phải là thứ chúng ta có thể so sánh được.

Thiên tài tự nhiên cũng có thiên tài đi so sánh, người bình thường chúng ta vẫn là từng bước đi, xây dựng được nền móng vững chắc.

Nếu ta và người có thể phá vỡ cực hạn vỏ đá lúc còn sống, đem Hồi Sơn Quyền mài giũa đến mức giống như lão sư, cũng đã vô cùng lợi hại rồi.”

Ngụy Hợp gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Theo như hẳn, Trình thiếu tổn mất thời gian từ da trâu đến da trâu. Lần đột phá khí huyết thứ hai này, đã bị kẹt lại ba năm.

Mà Trình Tình, bốn năm trước đã kẹt lại cửa ải này, hiện tại vẫn đang bị kẹt ở cửa ải này.

Cửa ải này lấy tên là Quan Hòa Tọa vì người thường thường xuyên bị kẹt ở đây nên mới đặt tên là như thế.

“Gần đây trong viện có không ít sư huynh đệ tự chọn địa phương riêng, có lương thực luyện công chống đỡ, khí huyết mọi người đều tăng trưởng không chậm, người cũng phải nhanh nỗ lực mới được.” Trình thiếu nhắc nhở.

“Sư huynh giáo huấn rất đúng...” Ngụy Hợp gật đầu.

“Được rồi, không nói với người nữa, lát nữa ta còn phải tới nội thành một chuyến. Bên kia Khương Tô.” Trình Thiếu gia nhắc tới nội thành, khóe miệng nở nụ cười, xuân phong đặc ý.

Ngụy Hợp thấy vậy có chút khinh bỉ.

Gần đây luôn nghe hẳn ta nhắc tới nội thành, nội thành rốt cuộc có chỗ nào tốt, khiến cho một công tử nhà giàu như hẳn ta suốt ngày nhắc tới mặt mày hơn hờ.

Tựa hồ nhìn ra ý tứ Ngụy Hợp.

Trình thiếu gia đã lâu không kiên nhẫn khoát tay.

“Đợi sau này người đi một chuyến sẽ biết chỗ tốt. Chỗ đó chính là động tiêu tiền chân chính. Đi vào một lần, tư vị vô cùng.”

Nhìn ngữ khí này, Ngụy Hợp đã biết đó là cái gì.

“Người a, không hiểu ý nam nữ, chỉ là một thằng nhãi con. Ha ha ha ha!” Trình thiếu gia chỉ vào Ngụy Hợp cười to.

Mặt Ngụy Hợp đen lại, kiếp trước gã hiểu, nhưng đời này thật đúng là chỉ có thể không hiểu.

“Được rồi, đứa trẻ này, qua một bên chơi đi.” Trình Thiếu Khẩu cười trêu đùa, trong tay làm bộ cầm quạt giấy lắc một cái, xoay người đi.

Ngụy Hợp nhìn dáng vẻ của gã, bỗng nhiên nghĩ đến gần đây ngân tiền sụp đổ, giá hàng chỉ có thể lấy vật đổi vật.

“.....”

.....

.....

.....

Mà trong đó mạnh mẽ nhất chính là thịt khô.

Tưởng tượng một chút, Trình thiếu hồi lâu đi tìm em gái, trên người không mang theo ngân tiền, mà là mang theo mười cái thịt khô.

Lão Viễn vừa nhìn thấy người thân, liền lớn tiếng hát thịt khô ra ngoài.

“Thúy hoa, thịt khô ~ ~” “

“Không, đây là thịt khô ~ “

Hai người người tốt ta tốt, tựa sát vào nhau...

Cảnh tượng đó...

Ngụy Hợp chính mình cũng không nhịn được cười ra tiếng.

Cười một hồi, hấn thu liễm tâm thần, đang muốn tiếp tục khai luyện.

“Một người luyện công? Hay là để chúng ta luyện?”

Bỗng nhiên giọng nói của Trình Tình từ một bên bay tới.

Giọng nói của nữ nhân này rất có đặc tính, quả quyết nhanh chóng, làm cho người ta vừa nghe liền khó quên.

Ngụy Hợp nhìn theo hướng phát ra tiếng kêu, nhìn thấy Trình Tình mặc một thân trường y màu đen, đầu cổ có một vòng tròn hoa màu sắc rực rỡ, như là vây quanh cổ. Tóc chải chuốt chỉnh tề, giống như mới từ tiệm y phục mới đi ra.

“Người đây là quần áo mới? Sửa quần áo rồi mới nói đi.”

Ngụy Hợp nhắc nhở, vòng hoa đeo cổ, thẩm mỹ này cũng không có ai rồi.

“Không có việc gì, ta cố ý đặt làm. Chờ rất lâu sau mới làm xong.” Trình Tình nhẹ nhàng nhảy xuống luyện võ trường.

“Được rồi, tiếp chiêu.”

Nàng tràn đầy phấn khởi, mấy bước lao tới.

Một chân đá về phía eo Ngụy Hợp một cái.

Một chân này tốc độ cực nhanh, lực lượng đại thể mãnh liệt, xem ra chính là đến thật, hoàn toàn không có bất kỳ lưu lực gì.

Ngụy Hợp cũng ngưng thần ứng đối. Dùng sức nắm tay phải lớn nhất của đạo, nắm tay hướng ra ngoài.

Bành.

Quyền cước giao nhau, thứ Trình Dục mặc trên chân không phải giày ngắn chân cột, mà là giày hoa màu đỏ đen.

Một cước vừa ra, giày thêu bay ra xa, lộ ra bàn chân nhỏ Trình Tình mặc la tất màu trắng.

Lần này hai người đều ngây ngẩn cả người.

Trình Tình ngây ngẩn cả người, bởi vì nàng quên mất việc mình đang mặc giày không thể động chân.

Ngụy Hợp ngây ngẩn cả người, không phải vì bắt chân đối phương rất đẹp rất tinh xảo.

Mà là... mùi quá thối.

Một mùi hôi thối nồng đậm giống như cá thối, tôm thối rữa theo bắt chân trước mặt Ngụy Hợp vọt tới trước mặt.

Hắn ta biến sắc tại chỗ, cố gắng kìm nén sự quay cuồng trong lòng, lui về phía sau mấy bước.

Đứng tại chỗ, cũng may trên luyện võ trường gió lớn, trong lúc nhất thời thổi tan vết chân nồng đậm thối rữa.

Nhưng ngay khoảnh khắc này, ấn tượng Ngụy Hợp đối với Trình Tình trước mắt đột nhiên phát sinh biến hóa to lớn.

“Hay là, đôi đôi giày khác thì đến?” Hắn ngừng thở trầm giọng nói.

“...” Sắc mặt Trình Dục từ trắng tới đỏ, từ hồng đến trắng.

Cái chân nồng nặc mùi thối kia, chính nàng cũng ngửi thấy.

Điều này làm cho hứng thú vốn đối luyện của nàng, trong nháy mắt biến thành giận dữ và xấu hổ không chịu nổi.

Ngây ngốc một lát, nàng nhanh chóng lấy lại tinh thần, đi tới nhặt giày hoa lên, cúi đầu tự mình đi vào lại.

“A.. Thật có lỗi... Ta từ nhỏ đã có bệnh tay chân xuất mồ hôi, lớn thì càng ngày càng nghiêm trọng, hiện tại trong các ngón chân đều mọc đồ vật... Thật sự là không có biện pháp...”

“.....” Đây không phải là cực khí sao?

Ngụy Hợp trong lòng không nói gì.

Nó của người có chân khí, còn mỗi ngày đem hai chân nó đập lên người khác, đây là có bệnh à? Trong lòng có bệnh? Còn ước gì người khác đều truyền thụ?

Trong lòng Ngụy Hợp không ngừng trào phúng.

“Ta đề nghị người trở về dùng dấm chua ngâm một hồi.” Hắn chân thành nói.

“... rắng ngâm qua, bên ngoài hữu dụng, nhưng rất nhanh lại có hội trường.”

Cuối cùng Trình Tình cũng đã rời đi. Nhìn vẻ mặt giận dữ và xấu hổ của bà ta, phỏng chừng trong thời gian ngắn tới đây không nghĩ đến vị muội muội này nữa.

Ngụy Hợp thở dài, tiếp tục bắt đầu luyện chiêu số của mình.

Muốn phản xạ chiêu số luyện thành điều kiện, vậy cần phải tập luyện nhiều lần, không có đường tắt.

Bên trong thành.

Phố Hoa Thuyền.

Nội thành không chia khu chợ, chỉ có khu ngã tư khác nhau.

Tổng cộng năm khu phố lớn, trong đó đường Hoa thuyền, chính là động tiêu tiền danh xứng với thực, cũng là nơi náo nhiệt nhất toàn bộ Phi Nghiệp thành.

Từ ngoại thành đến nội thành, gần như là hai thế giới.

Lượng lớn ngựa xe như nước, đầu người lác lác, không ngừng chảy trên đường hoa thuyền.

Cửa hàng hai bên đèn đuốc, cửa hàng trước cửa đều dùng các loại thủ đoạn mời chào khách nhân.

Giữa không trung còn có các loại đèn lồng lơ lửng, dùng sợi tơ viết quảng cáo lên.

Sòng bạc, tử phường, ca vũ phường, bảo lâu, oanh quán, khắp nơi đều có thể thấy được.

Tiếng người huyên náo, đơn giản không giống như trời chiều chạng vạng tối.

Trên tử lâu Vân Lạc, tầng hai.

Trình Thiệu Khẩu ngồi ở gần cửa sổ, gương mặt bị ánh đèn ngoài cửa sổ chiếu đến đỏ lên.

Trong mắt hắn mang theo vẻ hưng phấn, nhìn hoa thuyền đang trôi phía dưới.

Hoa thuyền, chính là để cho hoa nữ xinh đẹp nhất ở đây, ngồi trên xe thuyền biểu diễn hoạt động tài nghệ của bản thân.

Chiếc thuyền này là người nâng thuyền, chung quanh có vô số hoa tươi tô điểm, liền thuyền tên là Hoa Thuyền.

“Sông lớn như vậy, ta vẫn là lần đầu kiến thức Hoa Thuyền dạo phố nội thành này! Không ủng hộ chuyến này, không ủng hộ công chuyện này nha!” Trình thiếu gia nhin không được cảm thán nói.

Ngồi ở bàn của hắn là ba người Khương Tô, Giang Nghiêm, Tiêu Nhiên.

Khương Tô khoe miệng mỉm cười, bất động thanh sắc, chỉ là nhìn cảnh sắc bên ngoài phi thường náo nhiệt, trong mắt cũng có chút nóng lòng.

Phồn hoa cỡ này, cho dù là nàng cũng rất hiếm thấy.

Tiêu Nhiên lúc trước đã từng tới, ngược lại đã thích ứng một chút, chỉ là khi nhìn thấy hoa nữ dung tú lệ kia, mơ hồ có chút dục ý, ánh mắt dừng lại ở bộ vị miễn cảm như ẩn như hiện của đối phương.

Chỉ có Giang Nghiêm, sắc mặt bình thản, trong tay nắm một cây quạt giấy trắng, sợi tóc bằng lụa trắng, phần đuôi quạt và trên người đều có trang phục thêu kim khảm ngọc bội, nghiêm nhiên khác với khí chất công tử thiếu gia bình thường.

Hắn ta và Trình thiếu niên đều mặc trang phục công tử, tay áo dài, khăn trắng, nhưng trang phục và trang sức hai người chỉ một chút đã cao thấp hơn.

“Lại nói, lần này Tiêu Nhiên lão đệ thành công đột phá, chúng ta còn chưa ăn mừng hắn một phen. Cho nên tiểu đệ mở tiệc chiêu đãi ba vị là Vân Lạc tửu lâu, coi như là thừa cơ mọi người tụ tập một lần.” Giang Nghiêm mỉm cười nói.

“Khách khí khách khí, chẳng qua chỉ là may mắn, may mắn đột phá, ha ha ha...” Khoe miệng Tiêu Nhiên cong lên, bụng chén rượu cùng Giang Nghiêm cạn một chén.

“Tạ Giang sư huynh mở tiệc chiêu đãi!”

“Tiêu lão đệ tiềm lực vô hạn, ngày sau có lúc cầu xin, hiện tại chút tiệc rượu này còn khách khí gì nữa?” Giang Nghiêm khách khí nói.

Sau khi hai người khách sáo một phen, Khương Tô ở một bên thu tâm mắt lại, mở miệng nói.

“Bây giờ nghe nói ngoài thành, trọng trấn cung lương bị trùng tai, kho lương ngày càng mỏng manh, khu ngoại thành ôn dịch càng ngày càng lan tràn, nội thành này thế mà còn có thể duy trì phen hoa như vậy, luôn cảm giác có chút không dám tin tưởng.”

“Khương sư muội có chỗ không biết.” Giang Nghiêm cười nói: “Khu nội thành, bảy gia tộc liên minh của ta đồng khí liên chi, cùng tiến cùng lui, ở phương diện cung cấp lương thực, Âu gia dẫn đầu tiên liên chuyên hướng từ nơi khác không có sản xuất lương thực thu mua lương thực.

Nhưng bởi vì được ưu tiên cung ứng nội thành nên mới ổn định cục diện ở đây.”

“Thảo nào nơi đây còn có phùng rượu.... Thật sự là mở rộng tầm mắt.” Trình Thiếu Khẩu cảm thán, trong lòng so với nhớ lại những thi hài chết đói ở khu ngoại thành, trong lòng có chút khó chịu.

“Thiếu lâu huynh nói lời này là không đúng rồi, mỹ nhân mỹ tửu này như nhau càng thêm bổ sung. Nếu thiếu một vị trong đó, chẳng phải là thiếu đi niềm vui lớn?” Tiêu Nhiên không khách khí vỗ vỗ sau lưng Trình Thiếu Diêm, cười nói.

Bây giờ hẳn xuân phong đặc ý, đối với sư huynh sư tỷ, trừ Giang Nghiêm cùng đại sư huynh, những người còn lại đều gọi thẳng tên hẳn, không chút khách khí.

Những người còn lại cũng bởi vì hẳn thiên phú hơn người, tuổi còn trẻ liền đột phá da đá lần thứ hai khí huyết, đối với hẳn cũng thêm vài phần kính trọng, không mở mang kiến thức.

“Nam nhân các ngươi cũng cái đức hạnh đó!” Khương Tô bất mãn nói.

“Tiêu lão đệ đây bất quá chỉ là bản sắc nam nhân, thẳng thắn phóng khoáng, so với những lão gia hỏa giả vờ từ chối trong lòng, ngoài miệng giả bộ cự tuyệt, xác suất rất nhiều.” Giang Nghiêm cười giải thích cho hắn.

24

Mấy người trêu gheo một phen, trò chuyện về khu ngoại thành gần đây càng ngày càng lưu loát lĩnh giáo.

Cũng tán gẫu về Hồng gia bảo gần đây bên ngoài thành có chút dị động, hai đại môn phái.

Trình thiếu gia nói đến quái vật khủng bố mà tiêu đội nhà mình gặp phải, trong nháy mắt liền kéo theo một tiêu sư thân cường tráng, tay chân thành thạo.

Mấy người đều là sợ hãi thán phục, tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Vừa nhắc tới quái vật kia, Khương Tô lại hỏi tương tới một chuyện.

“Trình sư huynh, ngươi vừa mới nói, khi gặp quái vật người điên đen kia, là ngươi gặp phải Ngụy Hợp sư đệ kia?”

“Không sai.” Trình Thiếu gật đầu thật lâu, cúi đầu thêm vào miệng thêm vào tai heo.

“Ngụy Hợp kia vẫn luôn lẫn lộn với ngươi, ta cũng có chút kỳ quái, xuất thân của hắn bình thường, thiên tư bình thường, thậm chí có chút tầm thường, không khác mấy so với các sư đệ sư muội bình thường khác. Vì sao Trình sư huynh lại đối xử độc đáo với hắn?” Khương Tô thuận miệng hỏi.

Nàng từ trước đến nay chỉ nhìn qua thiên phú, gia thế, tất có người sở trường, không cách nào lý giải vì sao Trình thiếu gia lại keo kiệt như vậy.

Không đợi Trình Thiếu Cửu trả lời.

Bên kia Giang Nghiêm lại lắc lắc quạt xệp, lắc đầu cười nói: “Tô Tô ngươi cũng không biết nguyên nhân. Đây là mua chuộc lòng người, cầm đầu tuyết nặng đưa than. Trình sư huynh đây là dưỡng tâm, dưỡng kia Ngụy Hợp sư đệ trung thành.”

“Trung thành?” Khương Tô Như thoáng suy nghĩ.

“Không sai. Người suy nghĩ một chút, Ngụy Hợp kia xuất thân bần tiện, tính tình nội liễm, trầm mặc ít nói, có thể có kiến thức gì? Nhưng ta nói cho người, càng như vậy, càng dễ coi trọng tình nhân tình.

Người còn muốn nghĩ lại xem, nếu như đổi lại là người nghèo hèn khác, những thứ Trình sư huynh bỏ ra này, có thể hồi báo tốt như vậy? Có thể có được tâm ý lớn như vậy của Ngụy Hợp sư đệ?

Huynh đừng xem thường chiêu này, dùng cũng tốt đấy. Bên cạnh Trình sư huynh ngày sau nói không chừng có thể có thêm được nhiều hộ vệ liều chết một phen!”

Giang Nghiêm nghiêm nhiên có ý lĩnh hội sâu sắc.

Hắn thấy qua không ít trường bối trong nhà đều sẽ ra tay như vậy, lập tức hiểu rõ dụng ý của Trình Dục.

Tiêu Nhiên và Khương Tô lập tức giật mình. Đối với Giang Nghiêm mà nói, xuất thân hai nhà bọn họ không chỉ yếu hơn một bậc.

Những phương diện này tự nhiên không thể so với Giang Nghiêm đến sớm hơn.

“Theo ta thấy, Trình sư huynh hẳn là từ chỗ Trình tổng tiêu đầu học được kinh nghiệm, mà xem tình huống Ngụy Hợp hôm nay, đoán chừng đã tuyệt tâm, cách thành công không xa...” Giang Nghiêm cười nói.

“Nếu nói như thế, hiện giờ bên cạnh cha ta có hai vị hộ vệ sư phụ tựa hồ là thu phục từ mấy năm trước rồi.” Khương Tô tựa hồ so sánh, đã có lĩnh ngộ.

“Nhà ta cũng vậy, tuy không bằng các người, nhưng mẹ ta có một thị nữ, cũng mang về như vậy, đó là bảo cô ấy làm gì thì làm đi, rất nghe lời.” Tiêu Nhiên cười đáp.

“Nếu không phải sau đó ta không cẩn thận chơi đùa quá trớn, để hắn nhảy xuống giếng, đoán chừng cũng sẽ không...” Nói đến hắn trong lòng vẫn còn sợ hãi.

“Bất quá lần đó cũng tốt, từ đó về sau, ta bị cha ta hành hung một trận, về sau cũng lĩnh ngộ được, tử sắc quả nhiên là độc

được luyện công, không không chế tằm suất mấy lần, ngày sau có thể hồi hận.

Cho nên từ đó trở đi, ta liền đầu nhập vào môn hạ Trịnh sư, đến đây tất cả đều là trong sân nam nhân, không gần sắc rượu, cố gắng luyện võ, hiện tại quả nhiên chứng minh ý nghĩ lúc đó của ta...”

Ăn một miếng, Tiêu Sát lại cười nói: “Các người đừng thấy ta ngày nào cũng ra ngoài yến tiệc? Hắc hắc, ngoài ăn uống ra, ta còn tùy thời không quên luyện công. Người cho rằng ta cái gì cũng không biết? Không biết rượu sẽ làm tiến độ liên lụy? Ta còn mua thêm thuốc bổ đặc biệt.”

“Xem ra Tiêu sư đệ có thể có thành tích như ngày hôm nay, cũng không phải tất cả đều là thiên phú. Chỉ riêng thiên phú, không có nghị lực, cũng tuyệt đối không đến được trình độ của Tiêu sư đệ.” Khương Tô cảm thán.

“Ta từ nhỏ đã không trải qua chuyện này, có phải vì vậy mà không có thiên phú?”

Nói xong cô không nhịn được mỉm cười.

“Thiên phú là trời sinh, ta cũng không có cách nào, chẳng qua nếu có thể thu nhận mấy người khăng khăng một mực, hộ vệ chu toàn chẳng phải là thoải mái một cách dễ chịu sao?”

Tô Tô sao không thỉnh giáo Thiếu Cửu huynh một phen, ngay cả Giang sư huynh còn xưng là thiếu lâu huynh thủ đoạn cao minh, phương diện này nhất định không kém.” Tiêu Sát cười nói.

Khương Tô nghe vậy, mặc dù cá tính của nàng ta mạnh hơn, cho rằng bản thân mạnh mới là nặng nhất, nhưng nếu có thể thu mấy người để mình sử dụng, thì cảm giác an toàn của bản thân cũng có thể đề cao trên diện rộng, lập tức cũng rất động tâm.

Hơn nữa, ngay từ đầu nàng chính là hỏi Trình Thiếu Cửu, lúc này ngược lại bị hai người kia chuyển chủ đề. Nàng lập tức quay đầu nhìn về phía bên này.

Chỉ là vừa rồi mấy người nói rất vui vẻ, không chú ý tình huống bên này của Trình Thiếu Cửu.

Lúc này nàng ta quay đầu nhìn sang, mới phát hiện, Trình Thiếu Khẩu đang cắm đầu ăn đồ uống rượu, không nói một lời, giống như hoàn toàn không nghe thấy lời bọn họ nói lúc này.

“Trình sư huynh? Người vẫn chưa trả lời vấn đề vừa rồi của ta?” Khương Tô lên tiếng nói.

“A, vừa rồi chỉ lo ăn đồ ăn thôi, trong bụng đói khát, xin lỗi, có chút xin lỗi, có chút thất lễ.” Trình thiếu niên lúc này mới ngẩng đầu tỉnh ngộ lại, liên tục xin lỗi.

“Trình sư huynh có phương pháp gì tốt không...” Khương Tô tiếp tục hỏi, thuật lại lại lời nói của mấy người.

“Phương pháp tốt...?” Trình Thiếu gia lại một lần nữa cúi đầu, trầm mặc.

Hắn cầm đũa lên chỉnh tề, đặt ngang trên cơm canh.

Sau đó lại ngẩng đầu lên.

“Thật ra ta vẫn luôn có một ý nghĩ.”

“Ý tưởng gì?” Khương Tô hỏi.

“Chính là hy vọng, có một ngày mình có thể giao khắp các nơi trên đời các nơi, đi tới nơi nào đều có thể hóa chiến tranh thành tư lự. Không cần động thủ có thể hóa giải hết thấy phiền toái.”

Trình thiếu gia mỉm cười nói.

“Cho nên, ta cảm thấy đối với ai cũng không có ý định thêm vào, đối đãi chân thành với người khác là tốt rồi.

Ngụy Hợp, ta coi hắn là bằng hữu, cho nên hắn cũng coi ta là bằng hữu, không có ý gì khác.”

Hắn nói ra lời này, lập tức khiến cho thần sắc trên mặt mấy người Giang Nghiêm chậm rãi thu liễm lại.

Bởi vì lời này có chút không đúng cho lắm.

Trình Thiếu Khẩu vừa nói ra lời này, ai mà không biết hẳn giao du rộng lớn, người ở giai tầng nào cũng tán gẫu với hắn vài câu.

Nghe hắn nói như vậy, ý tứ chính là: Trình thiếu gia ta sẽ làm bằng hữu của Ngụy Hợp, bằng hữu giống các người.

Cái này chẳng phải là đem bọn họ lấy ra so sánh cùng Ngụy Hợp, phóng thích cùng một chỗ?

“Xem ra Trình huynh hơi say rồi.” Ý cười Giang Nghiêm vẫn không thay đổi, quạt giấy chồng lên nhau nói.

“Đề tài này tạm dừng lại, không bằng chúng ta đi xem mấy thứ tốt mới tới Bách Bảo Lâu? Nói thật, hiện giờ tiền không dùng được, toàn bộ đổi thành lá vàng, thật là có chút không tiện.”

Giang Nghiêm dẫn đầu đứng lên, bắt chuyện với tiểu nhị từ lâu.

Chỉ là trải qua một màn vừa rồi, ba người đối với Trình Thiếu Lâu đều có chút ý nghĩ.

Bốn người chia làm hai đội, trước sau mỗi hai đội.

Tiêu Nhiên và Giang Nghiêm đi ở phía sau, đám người chen chúc nhau, kéo khoảng cách với hai người phía trước hơi xa một chút.

Tiêu Nhiên liếc mắt nhìn bóng lưng ít đi của Trình Dục.

“Trước kia còn không biết huynh lâu dài... thuần túy như vậy.”

“Người muốn nói là ngây thơ à?” Giang Nghiêm cười nói:

“Trên đời này nào có ai có quan hệ bình đẳng, người đối đãi thành thật với người khác, người đối xử với người như vậy, có không ít ví dụ.”

“Nói vậy Giang sư huynh đã từng gặp phải ví dụ như vậy?”

Tiêu Nhiên hỏi.

.....

.....

.....

“Ha ha, ít thôi, huynh vẫn ở lâu trong thành, đối với nhân tâm tốt hơn một chút. Như hấn tương giao mấy người, một khối đá, Ngụy Hợp kia, hiện tại xem ra là thuận tâm phục đối với hấn, nhưng người có tin hay không, nếu ta ra giá lớn lôi kéo người, mấy người này không ai ngăn được.” Giang Nghiêm thản nhiên nói.

“Giang sư huynh cao kiến.” Tiêu Nhiên gật đầu: “Ta tin.”

“Cho nên, thiếu thời huynh hiện tại hoàn toàn lãng phí thời gian, thu phục người ta không nên chơi như vậy.

Ngay từ đầu, ta cho rằng hấn có chút cổ tay, nhưng về sau nghe chính hấn nói như vậy...

Đối xử với ai cũng bình đẳng, đối đãi với nhau bằng sự thành tâm, đây là sự thành thật, dùng nhiều thì sẽ không đáng giá nữa. Giống như tiền bạc hiện giờ vậy.

Hấn ta đối với thái độ của người bản tiện, cũng giống như thái độ của người phú quý mà truyền bá ra, tất nhiên sẽ khiến người bản tiện cảm kích và sợ hãi, phú quý sinh lòng bất mãn.

Thời gian lâu dần, tất nhiên được bản tiện giả cảm kích, lại có tác dụng gì? Phú quý giả đều sẽ rời xa.

Đến lúc đó chỉ dựa vào chút người bản tiện kia, có thể khiến hấn từng bước tiến lên? Hấn cả đời có thể tiếp xúc bao nhiêu người?

Trên đời này là một tên nghèo hèn thế lớn, hay là một phú quý? Mua trâu hoàn châu mà thôi.

Nhìn đi, ít nhiều huynh tiếp tục làm như vậy, nhìn như ôn hòa, ngày sau có lẽ hấn sẽ hối hận.” Giang Nghiêm mở quạt xếp, gia tăng tốc độ, không nói thêm nữa.

Tiêu Nhiên như hiểu ra, càng thêm bội phục Giang Nghiêm, cảm giác người này và Khương Tô cùng những người còn lại hoàn toàn là người ở hai tầng lớp, lập tức tranh thủ thời gian đuổi theo.

Lúc này Trình Thiếu Cửu vẫn không biết, hai người Giang Nghiêm phía sau đã đặt hấn vào phạm trù không thể giao tiếp người khác.

Thời gian trôi qua, đảo mắt đã qua một tuần.

Khí trời càng lúc càng nóng lên, rõ ràng là Thu nhưng vẫn không có chút khí lạnh nào.

Ngụy Hợp nhận tiền công, liền dẫn theo Nhị tử cùng đi, tìm kiếm khắp nơi, dự định mở một cửa hàng bánh bao cho nàng.

Không gian cần thiết trong cửa hàng bánh bao không lớn, nhưng cần ở nơi dòng người qua lại tương đối nhiều.

Ngay từ đầu Ngụy Oánh còn không biết là mua nhà để bánh bao cho mình, dựa theo lời tiểu đệ Ngụy Hợp nói, là cho hắn một sư đệ, mở tiểu điểm giúp.

Trong nội tâm nàng ao ước, nhưng tích cực đưa ra các loại kiến nghị.

Kết quả, chờ đến sau cùng, Ngụy Hợp dưới kiến nghị nàng chọn xong cửa hàng, thương lượng giá cả, một lần mua lại.

Nàng nhìn thấy khế đất, mới hiểu được đây là mua cho nàng mở cửa hàng, lập tức cảm động không thôi.

Ngụy Hợp bây giờ ở trong sân cũng coi như là lão nhân, cùng Trình Thiếu Lâu cũng tách ra, mỗi người mang theo một người mới, cùng nhau luyện.

Đây cũng là nghĩa vụ của lão nhân.

Địa vị của hắn cũng khác so với trước kia, sau khi nói vài câu với Trình lão, Ngụy Oánh liền có thể rời khỏi viện tử, đi chuẩn bị cửa hàng bánh bao của mình.

Mà Trình lão bên kia, trong sân có người nhìn thấy con đường của Ngụy Oánh, đi theo cũng đưa một muội tử mới vào, cũng làm miễn phí, chỉ bao ăn ở.

Cứ như vậy vừa có thể đảm bảo an toàn, lại có thể lẫn lộn trước mặt Trình lão, tăng thêm ẩn tượng. Có thể nói nhất cử lưỡng tiện.

Chỗ tốt như vậy, chút thù lao sao có thể đổi được?

Ngược lại là Trình lão, bởi vì đã quen với chiếu cố của Ngụy Oánh, đột nhiên thay đổi thành người khác, ngược lại ngược

lại có chút nhắc tới Ngụy Oánh rất tốt.

Mỗi lần người mới phạm sai lầm, luôn khiến hắn không khỏi nhớ tới lòng cẩn thận của Ngụy Oánh. Miệng luôn lẩm bẩm như vậy vài câu.

Dần dà, Ngụy Nhiệm nghe được, cũng nhịn không được mấy ngày sau mới trở về thăm chăm sóc hắn một chút. Xem như là ý nghĩ của lão nhân tròn.

Chỉ là như vậy, ánh mắt không ít người nhìn Ngụy Hợp trong viện càng có chút không đúng.

Trong đó lấy Khương Tô làm chủ.

Đều cho rằng mọi thứ là do Ngụy Hợp sắp đặt từ sớm.

Hôm nay nhờ nhị tỷ lưu lại ấn tượng tốt ở lão nhân, càng có thể được không ít chiếu cố.

Vì vậy, dưới lời đồn đại của đám người Khương Tô trong viện, không ít người đối với cách nhìn của Ngụy Hợp cũng phát sinh biến hóa, cho là hắn tính toán rất sâu, không thể khinh xuất.

25

Ngụy Hợp cũng mặc kệ.

Hắn chuyên tâm mở cửa hàng bánh bao cho Nhị tỷ, sau đó liền trở lại tiết tấu khổ luyện võ đạo nguyên bản.

Thời tiết chuyển động, chính là vào mùa đông.

Khí trời vẫn không có mưa, khô hạn khắp nơi đều rạn nứt.

Trong tiểu viện Ngụy gia.

Ngụy Hợp xích trần thân trên, hai nắm tay bảo vệ đầu, đối mặt với một túi cát treo trên thân đại thụ, không ngừng ra quyền kích.

Mỗi một quyền đều tựa như trọng chùy, một quyền nối tiếp một cái, liên miên không dứt, một hơi đánh ra ba mươi quyền.

Mỗi một quyền đều không được coi là nhanh, đều có thể ổn trọng dị thường.

Một phen toàn lực bộc phát về sau, trên túi cát nổi lên từng quyền ấn thật sâu.

Ngụy Hợp cầm lấy túi nước bên cạnh, chậm rãi nhấp một ngụm nước ấm, ngậm ở trong miệng nuốt vào.

Sau khi nghỉ ngơi, hắn cúi đầu nhìn viên châu bị phá cảnh hoa vẫn ở ngực.

Hoa văn sáng sớm xem xét, còn thừa lại một chút khe hở cuối cùng, hiện tại đã triệt để viên mãn.

“Rốt cuộc đầy rồi.”

Một tảng đá trong lòng Ngụy Hợp rơi xuống, hắn sợ rằng lần đầu tiên phá cảnh châu có thể lấp đầy, lần thứ hai thì không thể.

Dù sao với tốc độ tích góp này, chậm như ốc sên, thật sự có chút không chịu nổi.

Nhưng bây giờ còn ổn, cuối cùng đầy.

Tâm niệm hấn khê động, thủ phương pháp sử dụng lần trước, dùng ý niệm, đâm rách trái tim giống như khí cầu phá cảnh châu.

Nhưng vô dụng.

Phá cảnh châu lù lù bất động.

“Quả nhiên... Phải chờ khí huyết cũng triệt để viên mãn mới được.” Ngụy Hợp trong lòng thở dài, không nhiều thử thêm nữa.

Bây giờ khí huyết của hấn mới qua trung đoạn, cảm giác thể nội tuy rằng dày đặc, nhưng còn chưa tới mức hoàn toàn lấp đầy.

Kỳ thật dựa theo tốc độ bình thường, trong sân của Hôi Sơn Quyền có chín thành đệ tử, tích góp từng tí khí huyết, cho dù nhanh đến đâu cũng chỉ có thể thành thành thật thật đi tới.

Hấn năm mới đột phá da trâu, bây giờ mới hơn nửa năm, nào mà nhanh như vậy mà đến đỉnh?

Cũng chính là loại người trời sinh thân thể cường tráng, thiên phú dị bẩm như Tiêu Nhiên mới có thể một hơi nhanh chóng đột phá.

Trong khoảng thời gian tích góp khí huyết của những người còn lại, cũng không ít hơn một năm rưỡi.

Nghĩ đến đây, Ngụy Hợp cũng đờ xuống xao động trong lòng, an tĩnh trở lại.

“Ta bây giờ mới hơn nửa năm, cũng đã tích góp được hơn phân nửa khí huyết. Trên thực tế tốc độ coi như nhanh. So sánh tư chất mà nói, đại bộ phận mọi người trong viện đều có tiến độ xấp xỉ với ta.”

Đệ tử da trâu cùng thế hệ, lúc trước cùng nhau đột phá mấy người, tốc độ khí huyết so với hấn chậm hơn, cũng có chênh lệch không lớn so với hấn.

Có thể thấy được đó là tốc độ bình thường.

Ngụy Hợp bình thường trầm mặc ít nói, cẩn thận quan sát. Lúc này nhớ lại, so sánh xong, trong lòng yên ổn.

Sau khi luyện xong bài tập hằng ngày, Ngụy Hợp mặc xong quần áo, tâm tình không mấy vui vẻ, hắn dự định ra ngoài xem cuộc làm ăn của Nhị tử lúc này như thế nào.

Mở cửa hàng bánh bao cũng chừng mười ngày. Lúc này đang là buổi sáng, là thời gian bán bánh bao tốt nhất.

Ngụy Hợp đi tới cửa, dọc theo con phố bên bờ sông, một đường đi về hướng Hồi Sơn Quyền Viện.

Bánh bao Ngụy Nghiễm mở ra ở giữa Hồi Sơn Quyền Viện và tiểu viện Ngụy gia, thuận tiện chiếu cố.

Lúc này trước cửa cửa hàng bánh bao, Ngụy Oánh đang vội đi tới đi lui, vừa bán bánh bao, vừa vội vàng lên lồng hấp mới.

Từng đội người xếp hàng dài, đứng trước cửa cửa hàng bánh bao, chờ đến phiên mình.

Ngụy U mang theo miệng lưỡi giản dị, là do Ngụy Hợp đặc chế, lúc này nhìn thấy đê đê tới đây, cũng không có thời gian tiếp đón, chỉ có thể từ xa gật gật đầu với hắn, lại tiếp tục bận rộn đi vào.

Ngụy Hợp cũng không vội, chỉ đứng ở một bên lẳng lẳng chờ đợi. Hắn thấy người xếp hàng, trong tay phần lớn là những túi nhỏ đựng lương thực, gạo và bột, mặc trên người cũng phần lớn là người cùng khổ và bình thường.

Lập tức trong lòng thở dài, biết tử tử chắc chắn đã đổi giá, nếu không sẽ không sinh ý tốt như vậy.

Dù sao bánh bao làm từ mì tạp lương, chỉ bao một chút thịt muối, có thể có mùi vị gì?

Bất quá hôm nay hắn ở trong Sơn Quyền viện, cũng không thiếu đồ ăn, cũng không quan tâm Ngụy Oánh kiếm được bao nhiêu tiền, chỉ là có chút đau lòng nằng nết mỗi.

Đứng ở ngoài cửa tiệm, mấy người xếp hàng xem Ngụy Kỳ cường thể cường tráng, vẻ mặt hào hứng, lập tức có chút cảnh giác, tựa hồ sợ hắn tới chen ngang.

Ngụy Hợp thấy thế, không khỏi bật cười, hơi cách xa một chút, đứng dưới mái hiên.

Thời gian này, thời tiết nóng bức, một mực không mưa, nước sông cũng có chút đục ngầu.

Thời gian chậm rãi trôi qua, ánh mặt trời cũng càng ngày càng sáng, mặt đất sóng nhiệt bốc lên, dẫn đến không khí cũng có chút vẩn vơ.

Thời tiết quá nóng, cuối cùng người xếp hàng cũng dần dần ít đi, Ngụy Oánh cũng từ từ trở nên nhẹ nhõm.

Ngụy Hợp đi lên cũng giúp đỡ một số khách nhân cuối cùng. Lúc trước nhiều người quá, quá bận rộn, hấn lên cũng không biết nên làm thế nào, ngược lại có khả năng trì hoãn thời gian.

Hiện tại đi lên, Ngụy Oánh có chút ung dung, mới là nói cho nó biết nên làm như thế nào.

Sau khi mấy vị khách cuối cùng hoàn tất, Ngụy Oánh dùng tay áo lau mồ hôi trên trán, tuy rằng vất vả, nhưng trên mặt nàng toát ra vẻ thỏa mãn.

“Được rồi tốt rồi, rốt cuộc bán xong rồi, buổi tối ngày mai lại làm.” Nàng quay đầu, nhìn thấy trong cửa hàng, Ngụy Hợp rửa tay gác kiếm.

Chính nàng cũng theo qua cọ rửa cùng một chỗ.

Ngụy Hợp rửa tay xong, giơ lên lắc lắc đã chuẩn bị xong.

“Cái này cho người, lau khô, nghe lời.” Ngụy Oánh tranh thủ thời gian đưa một tấm vải xám mới lau khăn tay.

Ngụy Hợp nhận lấy xem một chút, khăn tay này lau rất sạch sẽ tươi mát, tựa hồ mới mua.

Hấn dùng nó để cẩn thận lau khô tay.

“Lúc trước lau tay không có à? Làm mới hả?” Hấn biết nhị tỷ thích làm thủ công, lúc trước lau khăn tay, trong nhà cũng là nàng dùng mảnh rách vá không được tốt, để cùng một chỗ làm ra.

“Không phải, là người khác đưa tặng, nghe qua còn có mùi thơm nữa. Kỳ thật ta cũng không muốn, nhưng lại không thể chịu nổi nhiệt tâm của người ta.” Ngụy Oánh trả lời.

“Vây thật đúng là hào phóng.” Ngụy Hợp gật đầu, như có điều suy nghĩ. “Tặng người chính là nữ nhân?”

“Ừm.”

“Có nấu chưa?”

“Nghe người, luộc lên rồi.”

“Được rồi.” Ngụy Hợp chợt nhớ tới chuyện trước đó Trình Thiếu Cửu giới thiệu lão bà, một chút cũng nghĩ tới Nhị tử.

“Lại nói tiếp, Nhị tử người có định tìm một người tốt kết hôn không?” Hấn nhỏ giọng hỏi.

“Thế nào? Chỉ muốn gả tử của người đi?” Ngụy Oánh cười trêu ghẹo nói.

“Đúng vậy, nếu không cũng không thể để cho người chiêu cố ta cả đời chứ?” Ngụy Hợp cười nói.

“Vẫn chưa nghĩ ra cách này, không vội, chờ khi nào gặp được người thích hợp rồi hãy nói.” Ngụy Oánh lắc đầu nói.

Hai tử đệ lại hàn huyên về tình huống sinh hoạt gần đây, cảm thán thế cục bên ngoài càng ngày càng phiền toái.

Cũng may khi về Sơn Quyền viện thì tựa hồ độc lập với đông đảo phiền toái bên ngoài, hoặc là nói, rất nhiều sân của các võ sư, đều có cảm giác ngoại vật siêu nhiên, không thiếu ăn không thiếu, chi phí mọi thứ đều thỏa mãn.

Ngụy Hợp đoán rằng sau lưng Trình lão khẳng định cũng có sản nghiệp chống đỡ, nếu không làm không được đến điểm ấy.

Những ngày này, sau khi trở thành chính thức đệ tử, nhập môn, hấn mới hiểu rõ được trong quá trình tiếp xúc với các đệ tử Võ sư.

Hơn mười lánng giếng ngoài thành Phi Nghiệp, trong mỗi năm đều có một võ sư nổi danh, địa vị vững như bàn thạch, không thể dao động.

Nhưng số võ sư ở những gian viện này, ít nhiều đều bị ảnh hưởng từ vật giá biến hóa gần đây, chỉ có số ít ỏi, những gian viện như Trình lão là không nhúc nhích tí nào.

Hai tỷ đệ nói chuyện phiếm một hồi, Ngụy Hợp bây giờ cũng không nhắc lại chuyện cha mẹ cùng đại tỷ nữa, Ngụy Oánh cũng giống vậy không hỏi.

Không nói thì không nói, không có nghĩa là không tra không tìm.

Ngụy Hợp một mực nhân rồi tìm kiếm hỏi thăm khắp nơi, đáng tiếc bỏ ra không ít tiền công, vẫn như cũ không thu hoạch được gì, không bằng đi Minh Đức tự lúc đầu, lấy được nhiều tin tức hơn.

Ước chừng ngậy ngốc một canh giờ, Ngụy Hợp giúp đỡ Nhị tỷ hòa trộn mỳ tạp lương tốt, mới rời khỏi cửa hàng bánh bao, tiếp tục về nhà luyện công.

Hôm nay đúng lúc nghỉ ngơi thời gian, cho nên hẳn mới có nhiều nhân rồi tự do sắp xếp như vậy.

Ngụy Hợp mới đi không lâu.

Trước cửa cửa hàng bánh bao chậm rãi đến gần hai người.

Đó là hai nam nữ cao gầy mặc áo vải xám trắng, đầu đội mũ rơm rộng thùng thình.

Trên thân hai người đều mang khí chất khác hẳn thường nhân, nếu có người xích lại gần, liền có thể ngửi thấy trên thân bọn họ nhàn nhạt mùi dây thơm.

Đó là chỉ có người thường xuyên tiếp xúc với tuyến hương, mới có thể lưu lại mùi vị trong thời gian dài trên y phục.

Hai người ngẩng đầu nhìn cửa hàng bánh bao, một trước một sau đi ra cửa.

Một người đi đầu ngẩng mặt lên, lộ ra một khuôn mặt nữ tử trung niên hiền lành.

“Kỳ muội tử, ta lại tới thăm ngươi.” Nàng vui vẻ ân cần thăm hỏi.

“Là Từ Xuân đại tỷ? Sao tỷ lại tới đây ngồi trước đã, ta lập tức bận việc xong.” Ngụy Oánh đang chuẩn bị đắp mặt tốt lên người mẹ lúc nãy, tiến hành lên men, nhìn thấy người tới, đành phải tạm thời dừng lại.

Từ Xuân là hàng xóm phụ cận, bởi vì trong tên giống đại tử có một chữ xuân, hơn nữa tính cách có chút hiền lành, mới gặp mấy lần, đã tương đối quen thuộc với Ngụy Oánh rồi.

Từ Xuân mang theo một người khác cùng ngồi xuống một cửa hàng, nhìn Ngụy Oánh ngồi xuống, cười cười nói: “Thật ra, Tuyên Cơ muội tử, hôm qua ta tới đây là vì hôm qua thấy muội nhớ nhà, trong lòng khó chịu, bèn tới nói chuyện với muội trong lòng.”

“Đại tử, ngài quá chiều cố ta...” Ngụy Oánh có chút cảm động. Hôm qua nàng chỉ là một đứa bé đang nghỉ ngơi, nhìn thấy cha mẹ mình để lại trong nhà mà chờ người ra, không nghĩ rằng Từ Xuân lại nhìn thấy.

“Tất cả mọi người đều là hàng xóm láng giềng láng giềng, chiều cố hay không chăm sóc.” Từ Xuân thở dài.

“Lại nói, rất nhiều thời điểm, người nhà mất tích, cũng là không có biện pháp, đại nhi tử của ta trước kia không gặp lúc, khi đó, ta cũng giống như người, khó mà chịu nổi muốn xông vào tường.

Nhưng về sau, thời gian dần dần, gặp một quý nhân, giúp ta tìm cái ký thác trong lòng, cũng không khó chịu nữa.”

“Quý nhân?” Ngụy Oánh hiếu kỳ hỏi: “Quý nhân nào?”

“Quý nhân này, là người phía sau ta...” Từ Xuân nhiệt tâm mời người phía sau mình tới.

“Mạnh Tân nữ tu, đây chính là vị Ngụy Oánh trước đó ta đã nói với ngài.

Cô là một cô gái tốt, tính tình dịu dàng, lại lương thiện, mỗi lần thấy cô ấy thương tâm, trái tim của ta cũng như kim châm, cũng nhớ tới đứa con lớn của ta.

Cho nên, lần này ta mời ngài đến, cũng là muốn giống như ngài lúc trước giúp ta, cũng giúp đỡ hảo tâm muội tử này.”

Người thứ hai tiến lên, rõ ràng là một bà lão gầy còm, mi tâm có một nốt ruồi màu đỏ.

Sắc mặt nàng nghiêm nghị, vươn cánh tay khô gầy như móng gà ra, kéo biên giới mũ cỏ trên đầu lên một chút.

“Thật đáng thương...” Nữ tu Mạnh Tân nhìn Ngụy Oánh, thờ dài một tiếng.” Tướng mạo này của ngươi, khó trách.... Khó trách...”

Nàng ta một mặt nhìn Ngụy Oánh, một mặt lắc đầu.

“Xin hỏi nữ tu, tướng mạo của ta, có vấn đề gì không?” Bị nàng làm cho hốt hoảng.

Nàng không biết chữ, cũng không học qua. Chẳng qua là biết một ít công việc nhà, một vài tiểu nữ hài làm bằng tay chân, nên khi bị nhìn chăm chăm như vậy, lập tức tâm hoảng rồi.

“Ngươi có biết ngươi trời sinh ra không...” Nữ tu Mạnh Tân sắc mặt nghiêm nghị, chậm rãi mở miệng.

Bỗng nhiên ở cửa có một bóng đen cao lớn bao nàng lại.

Ảnh Tử kia chặn ngay cửa, không tiến không lùi, chỉ đứng yên ở đó.

26

Nữ tu Mạnh Tân khẽ run lên, cảm giác không đúng, đưa mắt nhìn ra cửa.

Ngụy Hợp đang đứng ở cửa, sắc mặt bình tĩnh nhìn nàng.

“Nói đi, tiếp tục nói.” Hắn nhìn chằm chằm nữ tu Mạnh Tân, một đôi mắt mơ hồ lộ ra hung quang.

Nữ tu Mạnh Tân cùng Từ Xuân nghe vậy, toàn thân đều run lên, vội đứng lên, cúi đầu bước đi.

Nếu Ngụy Hợp không ở đây thì thôi, nhưng các nàng cũng không dám tùy tiện trực tiếp đến môn truyền giáo như vậy.

Vốn là nhìn Ngụy gia tựa hồ có chút tài mọn, lại nguyện ý cơ hồ không kiếm tiền liền bán mỳ cho mọi người.

Hai người liền tính kế, nếu đem Ngụy Oánh kéo vào trong giáo, nói không chừng có thể kiếm được không ít chỗ tốt.

Nào ngờ Ngụy Hợp này mới đi, cứ như vậy nhanh chóng trở về.

Hai người vội vàng từ một khe hở nhỏ bên cạnh Ngụy Quốc chui ra, cơ hồ như chạy trốn, rất nhanh liền biến mất ở ngã ba đường.

Ngụy Hợp trầm mặc, nhìn Ngụy Oánh có chút bất an.

“Tỷ, sau này người đừng tiếp xúc với Từ Xuân kia. Nàng không phải người tốt, là đám trộm cắp truyền giáo đêm nay.”

“Ta... Ta biết rồi...” Ngụy Oánh nắm chặt góc áo, có chút mờ mịt, cảm giác mình đã phạm sai lầm.

“Được rồi, ta trở về luyện công, một mình người gặp chuyện liền hô to, phụ cận nơi này chính là lúc về Sơn Quyền viện, cùng nhà mình, người đều có thể nghe được. Nhớ kỹ chưa?”
Ngụy Hợp dặn dò.

“Được, được.” Ngụy Oánh vội vàng gật đầu, có chút không biết làm sao.

Nàng đã nghe qua đê đê từng đê cập qua, cái kia hương thủ giáo tà tính cùng mức độ nguy hiểm. Lúc này mới phản ứng kịp, chính mình vừa rồi tựa hồ có chút nguy hiểm.

Nhưng cẩn thận nghĩ lại, nàng cũng đã cảm giác được Từ Xuân không giống như người xấu, lúc trước còn đưa nàng một tấm khăn tay, người xấu hẳn là không hào phóng như vậy? Làm sao còn có người xấu trắng bạc tặng người?

“Được rồi, ta đi trước.” Kỳ thật Ngụy Hợp trở về, cũng là bởi vì vừa rồi lau tay, ngửi thấy được mùi hương lầy hương ở bên trên sợi giáo tuyến.

Đầu năm nay, rất nhiều người ngay cả cháo loãng màu mỡ cũng sắp không ăn được nữa, còn ai rảnh rỗi mà đi mua tuyến hương thơm trời?

Trừ những người hương thỉnh giáo kia, cũng sẽ không có ai rảnh rỗi đến nhàm chán như vậy.

Cho nên hắn liền lưu lại tâm nhãn, vừa rồi lúc rời đi, không đi được bao xa, liền dừng lại trốn đi, âm thầm xem xét.

Hắn vốn định xem tình huống một lát, không có việc gì lại trở về luyện công.

Không nghĩ tới vừa mới đi đã phát hiện hai người tìm tới Nhị tử.

Hắn sợ Nhị tử chưa có kinh nghiệm gì, lịch duyệt quá nông cạn, dễ dàng bị người khác lừa.

Sau khi đuổi hai người đi, Ngụy Hợp rời khỏi cửa hàng, quay đầu nhìn lại Nhị tử.

Nàng còn đang đứng tại cửa hàng, nhìn hắn.

Ngụy Hợp phát tay với nàng, ý bảo nàng trở về nghỉ ngơi.

Thấy Ngụy Hợp U dừng một chút, hắn ta chậm rãi xoa xoa khuôn mặt người mẹ lúc ban đầu, sau đó mới rời khỏi cửa hàng.

Theo cửa hàng một đường trở về, rất nhanh hắn trở lại trước một cánh cửa lớn đen sì.

Đưa tay đẩy một cái, cửa thế mà không khóa, hấn sừng sốt, theo cánh cửa mở ra lắc mình một cái xông vào.

Từ Xuân cùng nữ tử Mạnh Tân kia sửa đứng ở trong sân, nhỏ giọng nói chuyện, một bên còn đặt một lư hương làm bằng gốm, bên trên lưu lại một cây dây hương.

Không sai, nơi này là tiểu viện của Từ Xuân gia, không phải nhà hấn.

Sau khi hai người Từ Xuân vội vàng rời đi, trước tiên liền trở lại sân nhà mình. Không ngờ mới về, đã nghe cửa bị đẩy ra.

Sau đó hai người nhanh chóng xoay người, nhìn ra cửa.

Rào rào.

Không ngờ vừa nhìn, chỉ thấy một mảng lớn tro trắng.

Tro bụi sinh thạch vung lên, Ngụy Hợp bước một bước, cúi đầu vọt tới giữa hai người.

Hấn lấy từ trong ngực ra một cây côn gỗ cứng, đánh thẳng về phía hai người một trận.

Sau mười mấy hơi thở, hai người không ngừng kêu rên, ngã trên mặt đất không thể động đậy, toàn thân sưng phù.

Ngụy Hợp lại rải một đồng đá vụn lên mặt hai người, xác định các nàng không thấy được dáng vẻ của mình, lúc này mới yên lặng thu hồi côn, xông vào buồng trong, lấy ra hai miếng thịt dài nhỏ, quay người ra cửa, trở tay đóng kỹ lại cho các nàng.

Hương này thỉnh giáo bây giờ thế lớn, có thể không trêu chọc thì sẽ không trêu chọc.

Nhưng Từ Xuân ở quá gần hấn, bây giờ còn muốn mê hoặc tử tử hấn Ngụy Oánh, không có biện pháp không xử lý.

Dứt khoát cách vài ngày lại đánh nàng một trận, thuận tiện cướp chút đồ, làm bộ chết đói trộm bang.

Cứ như vậy, làm thêm mấy lần, nàng không thể không chuyên nhà.

Dù sao cũng bị trùm kín đầu, nàng cũng không nhìn thấy mình là ai.

Ra khỏi cửa chính, ngay lúc nóng nhất.

Trên đường không có ai.

Ngụy Hợp nhắm thẳng vào lúc này không có ai mới quyết đoán động thủ.

Hắn lập tức quẹo chân, đi thẳng tới cửa nhà mình bên cạnh, lặng yên không một tiếng động mở cửa đi vào.

Không bao lâu, cách vách Từ Xuân, đám người nghe được động tĩnh, rất nhanh tràn vào sân nhỏ, trong tiếng chỉ huy lộn xộn, đám người này mang theo hai nhân viên bị thương đi xem y sư.

Ngụy Hợp ở trong sân nhà mình, cánh tay để trống bắt đầu luyện quyền với túi cát.

Rất nhanh cửa chính nhà mình cũng truyền ra tiếng gõ cửa.

Trong lòng hắn khẽ động, sắc mặt bình tĩnh, đi qua mở cửa ra.

“Ai?”

Mấy nam nữ tay cầm dao phay ngoài cửa vốn mang vẻ mặt hung ác, đang muốn chát vắn người bên trong, có nghe chuyện gì xảy ra hay không.

Nhưng cánh cửa vừa mở ra, nhìn thấy một tráng hán rắn chắc đứng bên trong, cơ bắp trên người đối lập với bọn họ, khôi sáng sấp bằng hai người gầy yếu của họ rồi.

Một nữ nhân đứng trước thấy vậy, thái độ không tự chủ được mà trở nên ôn hòa.

“Vị tiểu huynh đệ này, xin hỏi người vừa rồi có nghe thấy cách vách có người đánh người không? Có thấy có người từ cách vách chạy ra ngoài không?”

“Không có. Còn có việc gì sao?” Vẻ mặt Ngụy Hợp mát kiêu nhẵn, một bộ lại lãng phí thời gian của ta muốn đánh người.

Mấy người ở ngoài cửa bị hắn hù dọa, trong lúc nhất thời không dám mở miệng.

Bành!

Cửa phòng bị ném mạnh vào.

Nguy Hợp không nói hai lời trực tiếp đóng cửa.

Ngoài cửa lớn, một đám người bị làm cho hoảng sợ, nhưng lại không dám cứng rắn nói cái gì.

Kỳ thật lúc người dẫn đầu đang mở cửa, liền thấy được một bộ trang phục màu đen được phơi trong sân khi về Sơn Quyền viện.

Đây cũng là mấu chốt để thái độ thay đổi của nàng.

Những đệ tử nhập môn trong quyền viện này, mỗi người đều là hảo thủ có giá trị vũ lực cường hãn. Tùy tiện liền kéo ra một người, cũng có thể nhẹ nhõm giải quyết năm sáu người bọn họ.

Hơn nữa những đệ tử quyền viện này còn có chút liên quan với các đại hộ viện quyền quý, thường xuyên được mời đi làm đầu mục hộ viện, hoặc là hộ vệ hộ vệ lâm thời.

Cho nên không dễ dàng đắc tội.

Không bao lâu, một đám người hai mặt nhìn nhau, lại không thể phát tác, tâm tình đè nén xuống đáy lòng, lại đi gõ những cửa khác.

Rất nhanh xung quanh lại có tiếng huyên náo ồn ào.

Nguy Hợp không để ý tới nữa, trầm xuống tinh thần, bắt đầu luyện quyền.

Một vòng này sau khi đánh.

Ước chừng qua hơn mười ngày, Nguy Hợp cũng không nhìn thấy Từ Xuân nữa.

Nguy Oánh bên kia cũng yên tâm không ít, tiếp tục mỗi ngày làm từng hàng bánh bao mở cửa hàng.

Cuộc sống như nước chảy, chậm rãi trôi qua.

Dần dần, giá hàng bên ngoài khu ngoại thành tựa hồ bắt đầu ổn định lại, một ít người bắt đầu dùng các loại hạt đậu thô mài thành mặt tiền lương thực, làm vật trao đổi cơ bản, lấy vật đổi vật đại lượng lưu thông.

Tạp lương đổi lấy gạo đổi thịt, đổi thịt đổi lấy tất cả những thứ khác, từ từ hình thành thị trường.

Ngụy Hợp phát hiện, mặc kệ bên ngoài như thế nào, về Sơn Quyền viện vẫn luôn vững chắc không thay đổi, mỗi ngày bao nhiêu gạo cùng thịt, thì bấy nhiêu.

Chỉ là có thêm một quy củ, không cho phép mang ra ngoài.

Trình lão vẫn giữ nguyên nét tính toán tỉ mỉ, chậm rãi ung dung.

Cả ngày lười biếng ngồi trên ghế lão gia gặm móng gà, cũng không biết lão lấy đâu ra nhiều móng gà như vậy.

Mùa đông rất nhanh đã qua hơn phân nửa.

Khí huyết toàn thân Ngụy Hợp tiến thêm một bước, từ từ tiến về phía viên mãn.

Tuy chậm, nhưng rất ổn. Dù sao phá cảnh châu đã tích lũy đủ, bây giờ hẳn chỉ cần đem khí huyết tích góp đến đỉnh, là có thể thành công đột phá da trâu, tiến thêm một bước.

Hy vọng có thể hiện ra trước mắt, hơn nữa mỗi ngày đều có thể cảm giác được sự tiến bộ nhỏ nhoi, điều này làm cho Ngụy Hợp có một loại khoái cảm như người đời trước đang chơi trò chơi.

Đảo mắt, mùa đông đã qua, thời tiết một chút cũng không thấy mùa đông giá rét, vẫn là một mảnh nóng bức.

Thời tiết quý dị đã hạ xuống quá nửa, nước sông càng thêm đục ngầu.

Lương thực trên thị trường càng ngày càng ít.

Thịt lương thực Ngụy Hợp nhận được từ Trình gia mỗi tháng cũng bắt đầu giảm bớt. Hiên nhiên tiêu cục vĩnh viễn cũng có chút khó khăn.

Vì chuyện này mà Trình Thiếu Cửu đã nói với hắn mấy lần. Lúc trước khi tiếp tiêu, tàn suất tiếp tiêu rất cao, nhưng đa số là Nhân Tiêu, cũng là loại hộ tống người sống rời đi.

Hơn nữa đa số là dùng đồ vật khác thế chấp. Hiện tại tần suất thấp xuống một chút, người có thể đi ngoại thành khu rất nhanh đi lên.

Còn lại là không muốn đi, cũng không có cách nào rời đi. Sinh ý cũng kém.

Bất quá bọn họ tuyệt đối không ít. Trình thiếu gia bảo đảm như vậy.

Ngụy Hợp cũng bắt đầu cho Nhị tử mỗi ngày số lượng bánh bao bao bao bao bao, đồng thời bắt đầu tích trữ các loại thịt mỡ.

Nhưng dường như gia đình đều làm như vậy, lương thực và thịt trên thị trường vừa xuất hiện liền lập tức bị cướp sạch.

Đến cửa hàng bánh bao của Ngụy Oánh phía sau cũng không dám mở miệng, vừa khai trương, vài phút sau đã bị cướp hết hàng tồn tại.

Nguyện vọng cửa hàng bánh bao tròn, cứ thế kết thúc.

Mỗi ngày trong cầu đá đều có người ngã vào một góc, trong cống rãnh không nhúc nhích, cũng sẽ không động đậy nữa.

Bóng dáng lưu lạc cầu cũng nhao nhao không thấy, đoán chừng nhiều nhất là bị đánh chết rồi ăn.

Rầm rầm.

Một tiếng nước vang lên, nước Hoàng Trọc Hà bị đổ vào chậu gỗ lớn.

Trong chậu gỗ có đặt một tấm vải mỏng che mặt, hai mục vụ già một người một bên, đưa tay quay cái yếm mỏng lên, để nước sông đục ngầu chậm rãi nhỏ xuống.

Đây là đang lau nước.

Trời khô hạn, sông Phi Nghiệp càng ngày càng cạn, càng ngày càng đục, không cần thận một chút, căn bản không có cách nào lấy dùng.

Sau đó bên cạnh còn có một người múc nước một lần gột rửa, chuẩn bị sẵn ống than. Ống trúc từng đốt từng đốt một nối liền

với nhau, cuối cùng trượt đến cái chậu gỗ sạch sẽ khác.

Lấy được nước chính là nước sạch sẽ nhất.

Ngụy Hợp bung lên một chậu nước vừa mới tiếp đầy, đổ vào trong thuốc bột đã được phối chế, trộn vào, lại thêm nước nóng hơi tốt, trở thành một chậu nước nóng dùng để mài da.

Hắn bung lên chậu nước thuốc, đi vào trong phòng, một lần nữa trở lại vị trí của mình.

Vị trí hiện tại của hắn không còn trong góc, mà là ở đoạn giữa bên trái sát tường.

Ở cùng Trình Thiếu Cửu cũng không phải ở cùng nhau, ngược lại là cùng với một người mới mang theo cùng rèn luyện một lần.

Người mới là một thiếu niên cường tráng tóc hơi cháy vàng, tên là Âu Dương trang.

Người này tựa hồ trong nhà có chút tài sản, lúc mới đến còn có chút ruộng chiều khẩu khí.

Bất quá sau khi bị đối phương tàn khốc đánh vài lần, cũng không còn da nữa.

Trước kia nhìn thấy Ngụy Hợp, cũng không biết gọi là sư huynh. Hiện tại nhìn thấy từ rất xa, vội vàng xông tới, hỗ trợ bung bồn, hỗ trợ cầm đồ vật vân vân.

Giống như hiện tại.

Ngụy Hợp vừa bung chậu gỗ đi ra ngoài, liền thấy Âu Dương Trang đi vài bước chạy tới, giúp hắn đỡ.

Hai người chậm rãi đi về phía vị trí mình luyện tập.

“Ngụy sư huynh, người có biết gần đây nhân số viện ít đi không?” Âu Dương Trang thấp giọng hỏi.

“Thiếu?” Ngụy Hợp gần đây toàn lực tập trung góp nhặt khí huyết, vì chuẩn bị đột phá cảnh giới, căn bản không chú ý tới biến hoá khác.

Lúc này nghe được Âu Dương trang mình mang theo nói, lập tức liếc mắt nhìn một chút, quả thực phát hiện lão nhân cùng

người mới trong viện đều ít đi không ít.

Đúng là ít người thật.

Ngụy Hợp liếc mắt liền nhìn ra trong viện ít nhất thiếu đi một phần ba người.

“Gần đây không có chủ ý, chuyện gì xảy ra?” Hấn mang theo Âu Dương trang đi đến một góc, bắt đầu luyện tập cố định hôm nay.

Chỉ là lúc chuẩn bị đồ vật, hấn vẫn như cũ nghi hoặc dò xét bốn phía.

Người trong sân đều có loại trầm mặc nôn nóng khó hiểu.

Âu Dương trang nhìn trái nhìn phải, xác định hai bên không có ai, liền nhích lại thấp giọng nói.

“Ta nghe một sư tử nói, đại bộ phận đều là không đột phá được, bị kẹt quá lâu các sư huynh.”

“Vậy cũng không đến mức hiện tại cùng đi chứ?” Ngụy Hợp biết, ở trong viện này, thời gian dài không cách nào đột phá, cũng không thể không suy nghĩ tìm đường sống khác, dù sao mỗi tháng đều phải nộp học phí.

Mặc dù hiện tại đối với bọn họ mà nói, học phí không tính là nhiều, nhưng vấn đề là chính mình còn phải tốn phần lớn thời gian luyện công, thời gian để kiếm tiền rất ít.

Tuổi tác càng lớn thì việc ngồi ăn núi lở cũng không phải là cách.

Cho nên không ít người đều sẽ ở bên ngoài kiêm chức, giống như Ngụy Hợp, cũng giống như Trình gia vĩnh viễn làm tiêu cục vậy.

“Nghe nói là ngoài thành Hồng gia bảo chiêu binh... Đãi ngộ rất tốt, người biểu hiện xuất sắc có thể trực tiếp lên làm ngũ trưởng, thập trưởng.” Âu Dương trang tặc lưỡi thờ dài nói.

“Nghe nói phàm là cấp bậc trưởng lão đều có dược thiện đặc biệt có thể đại bổ khí huyết, còn có cao thủ cường hãn trước

mặt chỉ điểm đột phá.”

Ngụy Hợp hiểu.

Những lão nhân không cách nào đột phá đã lâu như thế, rời đi như vậy cũng là chuyện rất có thể. Dù sao hai mươi chính là đỉnh phong, một khi đi qua, thể lực bắt đầu chậm rãi thụt lùi, tất cả đều đã chậm.

Lại nói tiếp, hắn cũng sắp qua mười tám tuổi sinh nhật rồi...

“Dữ ăn có thể tốt bao nhiêu? Còn không phải lấy mạng đi liều mạng.” Ngụy Hợp răn dạy một câu, nhìn thấy Âu Dương trang trong mắt hâm mộ, vội vàng đốc thúc hắn tranh thủ thời gian luyện công.

Cả ngày, Âu Dương Trang đều tâm thần không yên, hoàn toàn không có trạng thái luyện công, ngược lại Ngụy Hợp, tâm thái vẫn bình ổn như cũ, từng bước bắt đầu luyện chiêu, mài da, nghỉ ngơi.

Không bị chuyện này ảnh hưởng chút nào.

Chỉ là bị Âu Dương trang nói như vậy, hắn cũng có chút tò mò, cao thủ trong quân này, rốt cuộc lợi hại đến mức nào?

Lúc chàng vạng tối, sắp chầm dứt, Trình thiếu gia mới khoan thai đến chậm, hôm nay cả ngày hắn đều đi xử lý chuyện tiêu cực trong nhà.

Ngụy Hợp cố tình hỏi thăm, nhưng nếu gã không nói, vậy chính là có đạo lý không nói cho mình, gã cũng không vội.

Hôm nay khí huyết lập tức viên mãn, nhiệm vụ lớn nhất của hắn là tranh thủ thời gian gom góp đủ, trực tiếp đột phá.

Trình Thiếu Khẩu tiến vào viện tử, nhìn thấy bên trong không ít người, cũng sững sốt, nhưng rất nhanh đã có người nói cho hắn biết nguyên nhân.

Hắn trầm ngâm, đi vào buồng trong, tựa hồ là tìm Trịnh lão nói cái gì đó.

Không bao lâu, hắn ta mới đi ra ngoài, vẫy vẫy tay với Ngụy Hợp.

“Tiểu Hà, xong chưa?”

“Không sai biệt lắm.” Ngụy Hợp gật đầu, đem khăn tay trên cổ treo trên giá, đi tới.

“Trình ca, thế nào?”

Quan hệ càng ngày càng gần, trong thời gian qua hấn và Trình Thiếu cũng bắt đầu thay đổi xung hô thân hòa.

“Không có việc gì, chút nữa theo ta đi nội thành giải sầu.”

Trình Thiếu Cử vỗ vỗ bả vai Ngụy Hợp, nhưng lập tức chán nản rút tay về.

Trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi của Ngụy Hợp.

“Nội thành?” Ngụy Hợp định lại, hấn còn chưa đi vào nội thành.

“Có phải chưa đi qua? Không có chuyện gì, anh sẽ đưa muội đi xem một chút việc đời!” Trình Thiếu Khẩu mỉm cười.

“Được.” Ngụy Hợp lời ít ý nhiều, kỳ thật hấn chưa từng đi vào nội thành, một mặt là luôn nghe chỗ đó tiêu xài rất lớn, mặt khác, là vì không có thời gian tinh thần.

Thu thập xong xuôi, Ngụy Hợp và Âu Dương trang dặn dò vài câu tình huống luyện công của hấn, sau đó tắm rửa, thay quần áo, liền cùng Trình Thiếu Lâu lên xe ngựa trong nhà hấn.

Xe ngựa một đường đi vào hướng cửa nội thành.

Thực ra trong thành và ngoại thành này có hai khu vực.

Chung quanh nội thành là một vòng tường cao cách ly, thật ra là trong thành, hoàn toàn không quan hệ với bên ngoài.

Hai người đi vào theo lối vào, cửa vào này là một chỗ cửa thành nhỏ. Sau khi đi vào, Trình Thiếu Cử cũng không đi khắp nơi, mà tìm một tòa tử lâu ba tầng.

Tử lâu tên là Bách Hoa Lâu. Tên của nó thường xuyên tới mức không thể thường thấy hơn, nhưng phong cách lại khác.

Ngụy Hợp một đường tiến đến, bên cạnh mỗi một bàn đều đứng đầy một thiếu nữ chừng hai, tám tuổi, một thân váy

trắng, lộ vai hở chân, màu thanh tú, chuyên môn rót rượu thêm cơm cho khách nhân.

“Thế nào? Hắc hắc hắc, hôm nay ca ca sẽ dẫn người đi mở mang tầm mắt!” Trình Thiệu Khẩu đắc ý vỗ vỗ bả vai Ngụy Hợp, mang theo hắn đến một chỗ bên cửa sổ ngồi xuống.

Lập tức có tiểu nhị đi lên.

Tiểu nhị này cũng bất đồng, không ngờ cũng là một nữ tử xinh đẹp. Chẳng qua nàng ta đã ít nhất hai mươi lăm tuổi trở lên, mặc một thân váy đỏ thếp thân, đầy đặn xinh đẹp, khiến người ta mơ màng.

Trình thiếu gia nhanh chóng thuận thực gọi vài món ăn, sau đó nhìn về phía Ngụy Hợp.

“Muốn cái gì? Dùng chút rượu?”

“Không được. Luyện công chúng ta uống ít thì tốt hơn.” Ngụy Hợp gần đây một mực bận rộn tích lũy khí huyết, sợ có bất kỳ nhân tố ngoại giới ảnh hưởng mình, nào còn dám tùy tiện uống rượu.

“Không uống cũng được, cho chúng ta một bình Cửu Vận Lục Tiêm.” Trình Thiệu Khẩu vung tay lên, phân phó.

“Được công tử, xin hỏi công tử có muốn nữ hài tương thân đi lên hầu hạ không?” Nữ tử váy đỏ cười hỏi.

“Không cần, hai huynh đệ chúng ta tự ăn là được rồi.” Trình Thiệu Khương khoát tay.

Nữ tử rất nhanh đi xuống, dọc theo cầu thang lầu hai biến mất không thấy gì nữa, thẳng đến khi nàng triệt để xuống lầu. Trình thiếu gia mới thu hồi ánh mắt mơ hồ nhìn chằm chằm vào đó.

Bụng chén trà lên, hắn muốn uống một ngụm cổ họng trơn bóng khô ráo, nhưng phát hiện nước trà còn chưa lên, lại lập tức buông xuống.

“Ai...” Hắn thở dài một tiếng.

“Vì sao Trình ca thở dài?” Ngụy Hợp kỳ quái hỏi, nhìn chung quanh một chút, nơi này thiếu nữ phục thị, trên bàn rượu và

thức ăn phong phú, mỹ nhân rượu ngon đều có, còn có gì không vừa lòng?

“Tiểu Hà... Ta và ngươi đã ở trong Phi Nghiệp thành này từ lâu, rất ít ra ngoài, không rõ tình huống hiện tại.” Trình Thiếu Khẩu nhẹ giọng nói, nhả mỳ.

“Đêm nay ta cô ý tới đây, đặt trước một vị trí, chính là vì muốn kiến thức một chút, người Hồng gia bảo này vào thành, nghe đồn Liệt Hồ Hồng đạo nguyên trong truyền thuyết, rốt cuộc có phải là danh xứng với thực hay không.”

“Hồng gia bảo? Hồng Đạo Nguyên?” Ngụy Hợp không rõ ràng cho lắm, không phải để giải sầu sao? Sao đột nhiên lại vòng qua người Hồng gia.

Trình Thiếu nhìn ra nghi hoặc của Ngụy Hợp, tiếp tục giải thích: “Đêm qua, binh tốt Hồng gia bảo xảy ra xung đột với đội kiểm thuế của Thất Gia Minh, đội điều thuế bảy chết một bị thương, còn lại tên Âu gia bị thương trốn về cáo trạng cho Thất Gia Minh.

Hiện tại Thất gia minh và Hồng gia bảo trở nên khản trương, hai bên không biết làm sao bàn bạc, nghe nói Hồng gia bảo muốn phái ra người mạnh nhất một thế hệ trẻ tuổi đi săn Hồ Hồng đạo nguyên, vào thành gặp mặt Âu Thần đại nhân.”

“Cái này... Có quan hệ gì với chúng ta?” Ngụy Hợp không nói gì.

“Ngươi không rõ, những năm gần đây Hồng gia bảo dự trữ nuôi dưỡng tư binh, thế lực càng ngày càng mạnh, tâm tư hẳn đã sớm trắng trợn, lần này công nhận tàn sát đội thu thuế, chính là ví dụ.

Nhưng Thất gia minh lại không dám hoàn toàn vạch mặt, dưới sự kiêng kỵ, song phương thỏa hiệp lẫn nhau, ta đoán chừng, đây là Hồng gia bảo bảo Hồng Đạo Nguyên vào thành thị uy.”

Trình thiếu gia nhỏ giọng nói.

“Trần thị?” Ngụy Hợp nhất thời cảm giác có vấn đề lớn.

Đều có thể nâng lên tới cấp độ thị uy, nếu là thật, như vậy Hồng gia bảo này, lúc nào cũng có thể có lòng bất thần.

“Chờ đi, dựa theo thời gian ước định, sắp đến rồi, còn khoảng một khắc nữa.” Trình Thiệu Khẩu nhìn xuống chỗ nước đọng cách đó không xa, rồi tính khí.

Đồ tính giờ giờ kia bị một khối lưu ly lớn niêm phong ở bên trong, không để cho ngoại nhân tùy ý đụng vào, một chậu đá màu đen từng cái như cầu thang, trong mỗi chậu đá đều có dòng nước, từ biên giới nhỏ xuống.

Ngụy Hợp một mực đau đầu khổ tu, nghe vậy, đây là lần đầu tiên sinh ra hiếu kỳ.

Bên ngoài Phi Nghiệp Thành, tựa hồ là một thế giới lộn xộn hoàn toàn khác.

Có thể nói Hồng gia bảo là lực uy hiếp cường đại thủ hộ phụ cận Phi Nghiệp thành bình an, mà trong đó được xưng là Hồng Đạo Nguyên mạnh nhất thế hệ trẻ tuổi.

Chuẩn và tiêu chuẩn là như thế nào đây.

Điều này khiến hắn không tự chủ được sinh ra hiếu kỳ.

“Đệ tam bang nhị phái cũng đã đến.” Đột nhiên Trình Thiệu Khẩu thấp giọng nói.

Ngụy Hợp sửng sờ, nhìn theo ánh mắt của hắn.

Tại cầu thang lầu hai của tử lâu, ở chỗ rẽ đang có nhiều đội người nối đuôi nhau đi lên lầu ba.

Những người này nối tiếp nhau một đợt, mặc trang phục của các bang phái thống nhất, mang theo tiêu ký của các bang phái, một đám người áo đen.

Những người áo đen này dáng người cường tráng, eo tròn cao lớn, vừa nhìn đã biết tương đối không dễ chọc.

Chỗ cánh tay phải của hắc y nhân đều có một ngọn núi nhỏ có đồ án màu trắng.

“Đó là người của Sơn Xuyên bang, người dẫn đầu ít nhất cũng là cao thủ Hắc Sơn.” Trình Thiệu hồi giới thiệu.

“Bình thường người của Sơn Xuyên bang, bình thường không trộn lẫn ở chúng ta, trong đó đại khái chia làm Bạch Sơn, Hắc Sơn, cùng với Thanh Sơn tầng cao nhất. Bạch Sơn cấp độ chính là bang chúng bình thường, Hắc Sơn phải chú ý, ít nhất cũng là hảo thủ đột phá khí huyết một lần.”

Trong lòng Ngụy Hợp nghiêm nghị, liên tục gật đầu.

Hắn chú ý thấy, đội người này dẫn đầu, trên tay áo có khắc ba người, trên đó có khắc ba ngọn núi.

Trừ Sơn Xuyên bang, còn lại chính là các bang phái nhỏ, thời gian ngắn giới thiệu qua một chút, liền không đề cập tới nữa.

Đều là đến xem náo nhiệt giống như bọn họ.

Ngụy Hợp là lần đầu tiên tiếp xúc gần gũi với các bang phái còn lại.

Hắn vẫn luôn buồn bực khổ luyện, không để ý chuyện ngoài cửa sổ, lần này là lần gần nhất với hai phái ba bang.

“Không cần lo lắng, tam bang nhị phái tại nội thành cũng không dám làm càn, nơi này là chỗ của Thất gia minh. Trừ Hồng gia bảo, tất cả thế lực còn lại cũng không dám có bất cứ thứ gì lỗ mãng. Thật coi Âu gia không dám giết người?” Trình Thiệu Khuyết bình tĩnh nói, tựa hồ là đã quen nhìn thấy.

Ngụy Hợp trong lòng đã hiểu, nhưng đồng thời cũng có hiểu kỳ đối với quân đội và thế lực gia tộc thời đại chân chính.

Ngay cả những người khu ngoại như bọn họ, dùng một chút khí huyết là có thể đột phá khí huyết thành một lần.

Những đệ tử của liên minh bảy nhà ở nội thành kia, điều kiện tuyệt đối vượt xa bọn họ, vậy bọn họ có thể đạt tới độ cao gì chứ.

Hơn nữa Hồng gia bảo khiến cho Thất gia minh còn vạn phần kiêng kị sao?

Ngụy Hợp bỗng nhiên cũng tương đương chờ mong tò mò.

Hắn bỗng nhiên có chút lý giải về suy nghĩ của Trình Thiệu.

Hoặc là nói, bất kỳ người luyện võ nào cũng rất khó có thể bỏ qua cảnh tượng này.

Dù sao Hồng gia bảo luôn luôn lấy thâm cư ra làm chủ.

“Đến rồi!” Bỗng nhiên có người ở bên cạnh thấp giọng quát.

“Su muội, đó chính là hồ thuộc phi nghiệp. Chính là người mạnh nhất trong thế hệ trẻ tuổi của phi nghiệp!”

Ngụy Hợp nghe tiếng nhìn lại, phát hiện chẳng biết từ lúc nào, ở trên một cái bàn trước mặt bọn họ, có hai thanh niên nam nữ đang ngồi.

Nam tử phong thần tuấn lãng, dáng người cường tráng thon dài.

Nữ tử đeo khăn che mặt màu trắng, đôi mắt đẹp ẩn hiện sóng nước lưu chuyển trong nhìn quanh.

Hai người lúc trước không nói một tiếng ngồi, không cảm giác tồn tại chút nào, lúc này đứng lên nhìn xuống dưới cửa sổ, mới khiến Ngụy Hợp phát giác vị trí của bọn họ.

Nhưng lúc này Ngụy Hợp cũng không có thời gian cẩn thận quan sát hai người, dưới cửa sổ mơ hồ có tiếng binh khí va chạm cùng móng ngựa gõ đất.

28

Trên đường phố vốn phồn hoa đèn đuốc sáng trưng, trong đám xe đạp chủ rộng rãi, lúc này đang chậm rãi đi vào một đội kỵ binh toàn thân đen kịt mã đội.

Số lượng kỵ binh không nhiều lắm, nhiều nhất là ba mươi kỵ binh.

Nhưng chính ba mươi kỵ binh này, mỗi một người đều mặc giáp da màu đen.

Kỵ binh cơ bắp cường tráng, thân hình cao lớn, hai tay lộ ra vòng vây cơ hồ to gấp hai lần nam tử trưởng thành bình thường.

Bọn kỵ binh này, từng cái đầu đội khăn đen, lưng ngựa mặt bên phối với cung tiễn đồng, trên lưng đeo trăm mã đao to lớn.

Chiến mã dưới chân mỗi một con đều cao hơn một người. Chiến mã cũng như người thường, trên người khoác giáp da, mũi to nặng nề, cao lớn cường tráng.

Hơn ba mươi kỵ binh đi ngang qua, nơi nào họ đi qua đều lặng ngắt như tờ, dường như đang nhấn nút tĩnh âm vậy.

Tất cả mọi người đều bị khí thế của đội hắc kỵ binh này chấn nhiếp.

Khiến người khác chú ý nhất chính là kẻ đi đầu trong đội kỵ binh.

Người nọ có khuôn mặt tuấn tú, lưng hùm vai gấu, một thân giáp trụ võ tướng màu đen, toàn thân chế tạo từ kim loại, chiến mã ngồi xuống cũng mặc một thân áo choàng kim loại màu đen.

Người này tóc đen buộc lên cao, không đeo mũ giáp, niên kỷ không quá ba mươi tuổi, khóe miệng còn mang theo một tia cười như không cười, cưỡi ngựa một đường dẫn đầu.

Khoa trương nhất là thanh chiến mâu dài gần hai mét sau lưng hắn.

chiến mâu kia chỉ bằng thức thẽ đã to bằng cánh tay trẻ con, vừa nhìn đã biết nằm trầm trọng dị thường.

Hắn cõng trên lưng lại phảng phát nhẹ nhàng như đang hời hợt. Không ngờ chiến mã bên dưới cũng có bộ pháp nhẹ nhàng uyển chuyển.

Nếu không phải lúc đi qua mỗi một bước, mặt đất xung quanh vang lên tiếng va chạm nặng nề hơn rất nhiều so với các chiến mã khác, có lẽ những người xung quanh còn tưởng rằng trên lưng hắn là một hàng giả.

“Người này... chính là Hồng Đạo Nguyên!” Lầu hai Bách Hoa Lâu, chỗ cửa sổ, Trình Thiếu Khẩu thấp giọng tán thưởng.

“Quả Chân Nghi biểu hiện bất phàm!”

Không chỉ hắn, tất cả mọi người xung quanh đều có cảm giác người này đầu tiên thấy.

“Hồ Phi Nghiệp, quả danh không sai!”

Người đàn ông mặc áo xanh trước bàn cũng tán thưởng, chẳng qua khác với vẻ tán thưởng đơn thuần như Trình Dục, trong giọng nói của hắn ta lại nặng thêm một chút.

Trong lòng Ngụy Hợp cũng có cảm giác giống như vậy.

Từ xa nhìn thấy thanh chiến mâu cực lớn kia có thể tưởng tượng ra được, lực phá hoại do người này tạo ra khi huy động nó kinh người đến mức nào.

Trong lúc ba mươi kỵ binh màu đen này hành tẩu, bộ pháp giống nhau, khí thế hùng hậu. Phảng phát như hắc khí quanh quần chung quanh, chấn nhiếp mọi người về sau cách xa nhau một khoảng lớn, không dám tới gần.

“Chiến mâu kia tên Tích Huyết, là binh khí bên người do Hồng Đạo Nguyên tự tay chế tạo, nặng ba trăm mười hai thạch, dùng mật nghệ đặc thù hợp kim đặc thù rèn, vô cùng sắc bén.”

Một bạch y lão giả không biết lai lịch cũng đi tới cửa sổ nhìn xuống dưới, nhìn đội ngũ đi ngang qua Hồng Đạo Nguyên trầm giọng giải thích.

Trong lòng Ngụy Hợp hoảng sợ.

Hắn rèn luyện công lâu như vậy, tự nhiên là biết một thạch nặng bao nhiêu.

Nơi này nhiều đá là chỉ trọng lượng của một thạch thước, hắn đã thí nghiệm qua, ước chừng hơn một trăm cân so với lúc trước.

Mà hơn ba trăm thạch... chính là hơn ba trăm cân... Một thanh trường thương kim loại nặng hơn một trăm năm mươi cân.

Cái kia vung lên, nhân lực gia tăng sức trùng kích của bản thân, lực sát thương quả thực kinh khủng!

“Lợi hại!!”

“Dương lão quả thật là kiên thức bất phạm!”

Mấy người xung quanh hít một hơi lạnh, sau đó cũng hòa theo lão giả vài câu.

Ông lão áo trắng kia vuốt chòm râu dài, ánh mắt thâm thúy.

“Vài năm trước ta đã thấy hồ khai hồ gằm đao nguyên một lần, khi đó hắn còn không có uy thế như vậy, bây giờ lại càng thêm dày nặng. Phi Nghiệp chi hồ này, danh bất hư truyền!”

Trình Thiệu Khẩu thấp giọng giới thiệu với Ngụy Hợp.

“Đó là Dương Chấn Dương lão, là đại tượng cơ xảo của nội thành, có nghiên cứu rất sâu đối với cơ quan thuật. Ngàn vạn lần cẩn thận, đừng dễ dàng đắc tội.”

Ngụy Hợp gật đầu.

Thu tầm mắt lại, lại nhìn Hồng Đạo Nguyên phía dưới, mã mã đội hắc kỵ binh cũng đã chậm rãi đi xa, biến mất ở trong ngã tư trung tâm của bảy nhà nội thành.

Hiển nhiên là có chuyên gia dẫn người vào trong gặp mặt thủ đại nhân.

Mọi người thấy không được nhìn, cũng nhao nhao tản đi.

Dương Chấn Dương lão, cùng với hai nam nữ thần bí ngồi trên bàn, cũng đứng dậy rời đi, trên bàn rượu mỹ vị không hề động

một chút nào.

Thấy Ngụy Hợp chau mày, quá lãng phí, đã không ăn tại sao còn nhiều như vậy.

“Đi thôi.” Trình thiếu vội vã ăn một chút, cũng đứng dậy dẫn Ngụy Hợp rời đi.

Hai người lại đi đến nhạc phường nghe nhạc khúc, đáng tiếc Ngụy Hợp không có chút hào hứng nào, trong đầu nghĩ tới uy thế cường hãn của Hồng Đạo Nguyên cùng những kỵ binh hắc kỵ kia.

Trình thiếu hồi lâu thấy hần không có hứng thú, cũng không bắt buộc, tùy tiện chơi đùa, liền đứng dậy ngồi xe trở về.

Hai người ngồi trong xe ngựa của Trình gia, buông màn xe xuống, ngồi đối diện nhau.

“Trình ca, Hồng Đạo Nguyên kia mạnh như thế nào, người biết không?” Ngụy Hợp hỏi ra nghi hoặc trong lòng mình.

“Có nghe qua một ít.” Trình Thiếu nhớ lại, trầm giọng nói.

“Trước kia ta từng nghe bá phụ nhắc qua. Hồng gia bảo lúc giao thủ với một đạo phi thì chính là người đầu tiên của Hồng Đạo Nguyên.

Người này là Hồng gia Kỳ Lân, trời sinh thân lực, da thịt kiên cố, Hồng gia bảo gia truyền mười chín nhánh Hoàn Sơn thương, đem một môn thương pháp vốn chỉ là tầm thường, cứng rắn luyện ra uy thế khủng bố.”

Lúc này Trình Thiếu Hồi hồi tưởng lại tình cảnh bá phụ miêu tả, vẫn là cảm xúc dâng trào.

Trên mặt hần lộ ra một tia chấn động, tiếp tục nói.

“Nghe nói trong trận chiến đó, khi Hồng Đạo Nguyên dùng một thương mạnh mẽ phá hỏng một tai của hai đại tướng đặc lực. Sau đó hai thương đập chết một con chiến mã khác thường mà ta từng nghe thấy nhất.

Một tai thiếu chút nữa thì bị chấn chết trên lưng ngựa, ngựa dị chủng cưỡi cũng bị bốn chân đạp gãy quỳ rạp xuống đất. Quả thực mạnh đến mức làm người ta tức lộn ruột!”

“Võ tướng này, lợi hại như vậy sao?” Ngụy Hợp nhìn không được hỏi.

“Quân đội võ tướng cũng cần phân chia thế lực gì, nếu là binh tốt do đại phái lớn nuôi dưỡng, thực lực chênh lệch phi thường lớn với binh tốt bình thường.

Về phần Võ tướng, rất nhiều võ tướng cũng xuất thân từ bang phái, xuất thân võ sư, đều không giống nhau, những thứ này ta cũng chỉ nghe đại bá của ta nói qua, các chi tiết còn lại cũng không rõ ràng.

Dù sao, người suy nghĩ một chút là được, nếu như võ tướng quân đội không mạnh, chẳng phải tam bang nhị phái trong thành đã sớm rối loạn rồi hay sao?”

Ngụy Hợp hiểu rõ, chính là đạo lý này.

Bọn họ nộp chút tiền liền có thể đạt được cơ hội luyện công, những võ tướng kia tự nhiên cũng sẽ không kém, khẳng định là công pháp tốt hơn, ăn mặc ở, càng dễ bồi dưỡng khí huyết pháp hơn.

Một đám mạnh tới biến thái, cũng tính là bình thường.

“Nghe đồn Hồng gia bảo có một Hắc Phong kỵ, Vân từ Long Hồ sinh phong, chính là vì Phi nghiệp Hồng đạo nguyên, ít nhất cũng là người đã từng đột phá khí huyết một lần rồi mới có tư cách xin gia nhập. Vô cùng cường hãn!” Trình Thiếu Khẩu tán thán nói.

“Lần này là thêm kiến thức.” Ngụy Hợp cũng có cảm xúc sâu sắc.

Hắn vốn cho là mình luyện công như thế, coi như là có chút thực lực, hôm nay vừa thấy, mới biết vì cái gì mọi người đều kiêng kị Hồng gia bảo như vậy.

Bất quá những lời này nói trắng ra là còn cách hãn quá xa.

Chỉ là đây là lần đầu tiên hắn thật sự nhìn thấy được quân sĩ tinh nhuệ như thế nào.

“Bất quá người cũng đừng nghĩ nhiều, nếu thật sự không có cách nào đột phá, với tài trí của người, cho dù không luyện võ,

cũng có thể tạo ra một phen sự nghiệp. Điều này ta tin tưởng!”
Trình Thiếu Dương an ủi một hồi.

Hắn biết gần đây Ngụy Hợp bắt đầu chuẩn bị đột phá cửa ải.
Nhưng cửa ải này gian nan vô cùng, mà lấy tiềm lực của Ngụy Hợp...

“Cùng lắm thì chúng ta đến tiêu cục, huynh đệ chúng ta đồng tâm, ngày sau tuyệt sẽ không yếu hơn bọn đại bá ta!” Trình Thiếu Khẩu nghiêm mặt nói.

“Ta hiểu rồi.” Ngụy Hợp gật đầu, trong lòng âm áp.

Bất quá hắn cũng đã nghe nói, Trình thiếu thời không chỉ nói với một mình hắn như vậy, vĩnh viễn cùng tiêu cục hiện tại kéo theo không ít bạn bè tốt của hắn, đại bộ phận đều là ăn cơm khô, tức giận cha hắn cùng đại bá là đủ no.

Hai người trở lại nhà mình, sau đó liên tục mấy ngày, đều không có chút nào lười biếng, cả ngày khổ luyện mài da, tăng lên khí huyết.

Chẳng qua tính tình Trình Thiếu Cử không chịu nổi, chưa qua một tháng, lại bắt đầu đi ra nội thành.

Nhưng Ngụy Hợp lại khác, sau khi bị chỗ hiểu biết đêm đó kích thích, hắn khổ luyện, một lòng muốn đột phá lên tầng cao hơn một tầng.

Giá trị vũ lực của thế giới này chênh lệch hơi lớn.

Sự khủng bố của Hồng Đạo Nguyên kia nếu là thật, không có khoác lác, vậy thì thật sự là vô cùng hung hãn, có dũng khí vạn người không đáng làm.

Nếu hắn ở trước mặt hắn chỉ một thương đã phé đồ bỏ.

May mắn thay, khí huyết của bản thân hắn thiếu một chút thì đã viên mãn, hắn khổ sở mài giũa như vậy, lại qua hơn hai tháng, rốt cuộc, khí huyết cuối cùng cũng hoàn toàn viên mãn.

Như vậy, Phá Cảnh Châu cùng khí huyết bản thân đồng thời viên mãn, Ngụy Hợp rốt cuộc cũng có thể đột phá cửa ải Bát Kinh.

Bất quá hấn cũng không vội đột phá, nếu có thể thử đột phá chính mình, vậy có thể tiết kiệm một lần phá cảnh châu tích góp.

Cứ như vậy lưu lại đến giai đoạn sau, sử dụng không phải tốt hơn sao?

Vừa lúc, hoạt động đổi quyền lúc trước nhắc tới, cũng bắt đầu từ đó.

Trịnh lão mang theo ba đệ tử thực lực mạnh nhất, đại sư huynh Triệu Hoành, Tiêu Nhiên, cùng với Trình Thiếu Cửu thứ ba, cùng đi vào nội thành.

Ngụy Hợp chỉ là cấp độ da trâu bình thường, còn kém xa lắm. Cũng giống các sư huynh đệ khác, lưu lại trong viện.

Chỉ là lúc này hấn cũng không có tâm tư đi đổi quyền, mà vội đầu vào đột phá cửa này.

Không chỉ hấn, trong viện cũng có bốn người khí huyết viên mãn như Ngụy Hợp, bốn người cũng giống như hấn, điên cuồng mỗi ngày rèn luyện bản thân, ý đồ mau chóng đột phá cửa ải.

Một khi đột phá, địa vị này lập tức sẽ hoàn toàn thay đổi. Cấp bậc lớp da đá mới thật sự được coi là tinh nhuệ.

“Nghe nói thời điểm đổi quyền, khí huyết Tiêu Nhiên viên mãn! Lập tức có thể trùng kích da sắt rồi!!” Đột nhiên một tiếng nói nhỏ cắt ngang toàn bộ tinh thần Ngụy Hợp quán chú.

Hấn đang cúi đầu tiếp nắm đấm, nghe được tin tức này, tâm thần khẽ động.

Tiêu Nhiên mới đột phá mấy tháng mà khí huyết đã viên mãn rồi... đúng là không thể tưởng tượng được.

Bất quá Ngụy Hợp Tâm lặng như nước, khôi phục tâm tình, tiếp tục khổ luyện.

Khí huyết phá cảnh châu đầy đủ, lúc này tùy thời có thể phá cảnh, chỉ là hấn không cam lòng mà thôi.

Con người luôn có tâm lý may mắn, cảm thấy chỉ dựa vào bản thân, nói không chừng có thể thành công.

Đáng tiếc, liên tục mấy ngày hấn ta lại điên cuồng khổ luyện, vẫn không chút khởi sắc.

Không chỉ hấn, các sư huynh sư đệ còn lại khí huyết viên mãn, cũng đều như thế.

Cửa ải này đã kẹt quá nhiều người.

Trình Tình đã bị cửa ải này mắc kẹt đã nhiều năm, cho nên Trình Thiếu Tài cũng ở cửa ải này vài năm mới phá, nếu có thể dễ dàng phá vỡ như vậy, cũng sẽ không sàng lọc ra nhiều đệ tử như vậy.

“Ngụy sư huynh, không nên gấp gáp, ta nghe cha ta nói, ít nhất cũng cần nửa năm nữa mới có thể tới.” Âu Dương trang ở một bên nhin không được an ủi.

“Coi như cả đời người không đột phá được cũng là chuyện bình thường, rất nhiều người đều như vậy. Thật sự không cách nào đột phá, cũng chỉ có thể đi làm chuyện khác trước.” Âu Dương Trang hé miệng ra nói tương đối thiếu nợ.

Cũng chính Ngụy Hợp biết hấn không cố ý, mà là thật tâm khuyên nhủ hấn.

Hấn chậm rãi động tác chậm lại.

“Ta đã tròn mười tám rồi, trong vòng hai năm sẽ không qua được cửa ải này, khí huyết sẽ tuột xuống. Thời gian không còn nhiều.” Hấn thản nhiên nói.

29

Ngụy Hợp không nói thêm gì nữa, tiếp tục ma luyện khí huyết.

Âu Dương Trang cũng biết tính cách sư huynh của mình, bình thường trầm mặc ít nói, không thích mở miệng, không thích giao tiếp, chỉ lo vùi đầu khổ luyện.

Lập tức cũng không nói nhiều, đi theo một bên cùng một chỗ khổ luyện.

Một ngày trôi qua, lúc giữa trưa, ăn cơm xong, Ngụy Hợp lần nữa trở lại vị trí dựa vào tường của mình, đứng dưới ánh sáng nóng bức.

Hắn nhìn túi cát mình ngày đêm khổ luyện, hắc thạch cùng chậu thuốc, lẳng lặng đứng tại chỗ, trầm mặc thật lâu.

Hắn rất muốn dựa vào chính mình, dốc lòng đột phá. Nhưng thật ra trong lòng hắn biết, tư chất của mình trung bình, đạt tới cấp độ hiện tại đã là cực hạn. Lên nữa, không cần phá cảnh châu, rất có thể cả đời sẽ đến mức này.

Nhưng vạn nhất thì sao? Vạn nhất dựa vào chính bản thân mình cũng có thể đột phá một chút ư?

Trong lòng Ngụy Hợp đầy mâu thuẫn.

Không trách hắn xoắn xuýt, mà là Phá Cảnh Châu này thực sự là quá khó khăn. Để lâu như vậy mới có thể đột phá một lần.

Đúng là không thể sử dụng lung tung.

Hơn nữa điếm máu chốt chính là, hắn muốn biết, tư chất của mình thật sự bình thường như vậy sao? Vạn nhất là cái gì ẩn giấu tư chất thì sao? Vạn nhất có ẩn tình khác mà mình không phát hiện thì sao?

Hồi lâu sau, Ngụy Hợp lắc đầu, quyết định kiên trì thử thêm hai ngày nữa.

Trở về trưa ngủ một lát, một đám người trong sân lại bắt đầu rèn luyện mới.

Trong sân lớn của Nặc, người mới càng ngày càng ít. Ông lão càng ngày càng nhiều.

Ngụy Hợp khô tu cả một buổi chiều lại chỉ cảm thấy khí huyết trên người nhỏ giọt không chút sút mẻ. Một chút tiến độ cũng không có.

Hắn ta tâm tình không tốt trở lại tiểu viện Ngụy gia.

Nhị tử Ngụy Oanh đang dùng chậu gỗ thu lấy quần áo tốt lúc trước. Vừa lúc thu được váy nội y của nàng, nhìn thấy Ngụy Hợp vào cửa, tranh thủ thời gian đẩy nhanh động tác, dùng váy áo của mình che lại.

Sau đó chỉnh lại tóc dài, dè xuống một chút mặt mũi nóng lên, xoay người lại.

“Về rồi à? Đồ ăn làm xong rồi, vừa rồi Trương tử vừa mới tới cửa, liền trò chuyện với nàng một lát, chậm trễ một chút thời gian.”

“Không có việc gì, ta đi thay y phục.” Ngụy Hợp trở tay khép cửa lại, đi tới phòng mình.

Hắn và Nhị tử phòng ngủ, vì tị hiềm, là hai gian phòng cách xa nhau nhất.

Cũng may tiểu viện này không lớn, cho dù gian phòng cách xa nhất, cũng chỉ là khoảng mười mấy bước đường, tùy thời có thể nghe được động tĩnh.

Ngụy Nhiễm bung đồ ăn lên, bày từng cái bàn, hai người ngồi ngay ngắn trong sân. Dưới mái hiên là một bàn gỗ ngồi xuống.

Thừa dịp trời chưa tối, nhà người bình thường đều là mượn một điểm thiên quang cuối cùng, nhanh chóng ăn hết, thu thập xong bát đĩa, sau đó làm chuyện khác.

Đây là công pháp sống của gia đình nghèo khổ, bởi vì để tiết kiệm dầu hỏa.

Hiện tại hai tử đệ mặc dù có chút dư lực nhưng vẫn duy trì thói quen dưỡng thành trước kia.

Ngồi dưới mái hiên cửa phòng.

Ngụy Oánh bung bát cơm lên, nhìn đê đê một chút.

“Vừa rồi, khi Trương tử tới nói chuyện phiếm với ta, có nói ra một chuyện. Ta nghĩ, việc này mặc dù không liên quan gì đến ngươi, nhưng vẫn muốn nói với ngươi một chút.”

“Chuyện gì?” Ngụy Hợp ngẩng đầu nghi ngờ hỏi: “Lại muốn nói cho phu phụ ngươi?”

“Cái gì, không phải.” Ngụy Nhiễm xấu hổ nói: “Là Lý Hoan ở sân nhà ngươi, Trương tử bảo ta theo dõi ngươi, đừng tới gần nàng ta.”

“Lý Hoan Hoan?” Ngụy Hợp phản ứng, mới nhớ tới cái tên này là ai.

Tiếp nhận trong viện tử là nhị tử, Ngụy Oánh tiếp tục chăm sóc tân nữ hài miễn phí của Trịnh lão. Dáng dấp nàng không tệ, dáng người mặc dù không bằng nhị tử, nhưng cũng có chút lòi có lổm.

Bất quá ấn tượng của hắn không sâu, bởi vì một lòng một dạ của hắn chính là đang khổ luyện.

Mà Lý Hoan kia chủ yếu thích đi loanh quanh bên cạnh đê tử gia thế tốt.

Vì vậy cũng không có giao tiếp gì.

“Làm sao vậy nàng?” Ngụy Hợp hỏi, cúi đầu gấp một quả cà xà xào cho vào miệng.

“Nàng... Trương tử nói nàng có quan hệ với nhiều nam nhân trong viện...” Ngụy Nhiễm cảm thấy mình như vậy, như đang nói xấu sau lưng người khác, luôn cảm thấy có chút không tốt.

“Có quan hệ?” Ngụy Hợp sừng sốt, lập tức kịp phản ứng.

“Ừm, dù sao quan hệ không tốt, Trương tử không chỉ một lần thấy nàng đi ra khỏi chỗ ở của các đê tử khác nhau. Tử phải cẩn thận chút, đừng dính vào Lý Hoan kia.” Ngụy Oánh thấp giọng nói: “Bất kể có phải thật hay không, mình rời xa chút ít sẽ tốt hơn một chút.”

“Ta biết.” Ngụy Hợp nghĩ một hồi, liền nhớ tới, xác thực, Lý Hoan kia ngày thường cùng một số sư huynh đê chào hỏi,

đúng là có chút quá mức thân cận.

Ở trong cái sân to cơ bắp mỗi ngày đều ướt đầm mồ hôi, liều mạng rèn luyện khí huyết bắt đầu khởi động, nếu nữ nhân kia thật sự muốn câu dẫn, thật đúng là vô cùng dễ dàng đắc thủ.

Ngụy Hợp nhớ kỹ trong lòng, tính quay đầu quan sát chú ý.

bưng bát lên, hấn tiếp tục đào cơm nhanh chóng, chỉ là lần này vẫn không đào mấy miếng, cửa sân truyền đến tiếng gõ cửa.

Thịch thịch thịch.

“Có người ở đây sao?” Bên ngoài vang lên một giọng nam hùng hậu.

“Ai?” Ngụy Hợp đứng lên, đi tới cửa.

“Ta là đệ đệ hàng xóm Từ Xuân, làm phiền mở cửa.” Nam tử lớn tiếng nói.

Hai mắt Ngụy Hợp nheo lại, dừng một chút, quay đầu ra hiệu Ngụy Oánh tiến vào buồng trong đi nghỉ ngơi.

Ngụy Nhiễm lập tức hiểu ra, lặng lẽ đứng dậy, nhanh chóng tiến vào buồng trong, đóng cửa phòng lại.

Trong sân nhất thời chỉ còn lại một mình Ngụy Hợp.

Hấn đứng trước cửa viện, đưa tay kéo then cửa ra, kéo vào trong một cái.

Bên ngoài có một nam tử khôi ngô đang đứng.

Nam tử để râu quai nón, mặc một thân áo trắng, hai tay vén lên tay áo, lộ ra cánh tay nhỏ trắng kiện.

Chứng kiến Ngụy Hợp mở cửa, hấn nheo mắt, ánh mắt quét qua thân Ngụy Hợp.

“Quây rầy rồi, gia tử Từ Xuân, ta là Từ Uy, vài ngày trước, gia tử ở trong nhà chịu khổ bị đánh đập, hôm nay hai mắt mù, không cách nào nhìn thấy vật, khó có thể tự giác sinh hoạt.

Cho nên ta định tới hỏi thăm hàng xóm xem hôm đó có nghe thấy tiếng động nào từ cách vách truyền đến hay không?”

Người này khí tức kéo dài, tim đập chậm chạp, đường cong cơ bắp toàn thân trơn láng, không thấy được hình dạng.

Quan trọng nhất là, người này hai mắt nhìn trái nhìn phải, tựa hồ...

Tựa hồ là nhìn chung quanh có hay không những người khác!

Trong lòng Ngụy Hợp cảnh giác cao thêm một cấp.

“Động tĩnh ở phòng bên? Không nghe thấy. Ta sắp nghỉ ngơi rồi, người không có việc gì có thể đi.” Hắn giả bộ như không kiên nhẫn, muốn đóng cửa lại.

“Đừng nóng vội.”

Người tự xưng là Từ Uy này, đưa tay ngăn cản cửa gỗ, không cho nó đóng lại.

“Bà hàng xóm một cuộc, bây giờ hai mắt tỷ tỷ ta đã mù, ta đến hỏi chút tình huống, không đến mức thời gian nói mấy câu như vậy cũng không cho chứ?”

Sắc mặt Từ Uy trở nên lạnh lẽo.

Tỷ tỷ ở trong nhà nghỉ ngơi, không tìm việc trong giáo nữa, nhưng không ngờ vẫn xảy ra vấn đề.

“Ta không biết người đang nói cái gì, mau bỏ tay ra!” Ngụy Hợp trừng lớn hai mắt.

“Hắc hắc, bằng hữu, người có biết cái gì không?” Từ Uy cười lạnh.

Khoảng cách gần như thế, một bên phát sinh sự kiện đánh nhau, bên kia hoàn toàn không nghe thấy gì sao?

Làm sao có thể! Đơn giản là không muốn tiết lộ mà thôi.

“Ta cái gì cũng không biết. Người bỏ tay ra!” Thanh âm Ngụy Hợp lại lần nữa đề cao.

“Tại sao phải lấy ra? Người kích động như vậy làm gì? Chẳng lẽ lại chính là người ra tay với tỷ ta hay sao??” Từ Uy hỏi tương lại dáng vẻ đôi mắt của tỷ tỷ mình.

Thầy thuốc nói cho hắn biết, việc này đã gặp phải tro bụi, thời gian dài nên con mắt xảy ra vấn đề.

Nhưng tử tử ngày thường ít đi ra ngoài, luôn ở nhà thấp hương. Căn bản sẽ không đắc tội với ai, làm sao có thể có người nảy sinh bụi đá đối với nàng?

Lúc này ánh mắt Từ Uy đảo qua, lập tức nhìn thấy phía sau lưng Ngụy Hợp là một cái túi xám.

“Chắc chắn là người!!!” Hai mắt hắn bỗng nhiên tròn to như chuông đồng, bỏ nhào về phía trước.

Một chưởng pháp Bạch Liên giáng thế, hung hăng đánh lên ngực Ngụy Hợp.

Đúng lúc nắm tay phải Ngụy Hợp vận tụ lực, một quyền hung hăng đập tới hắn.

Hai người đối chọi chính diện với nhau.

Bành!

Nắm đấm và chưởng pháp va chạm, hai người Ngụy Hợp, Từ Uy đều thối lui một bước, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Ngụy Hợp cảm giác có đại lực từ trên bàn tay đối phương tuôn ra, rõ ràng ngành sinh chặn lại nắm đấm của gã.

Một đòn Hồi Sơn Quyền này là hắn tụ lực phát ra, lại vẫn không thể chiếm thượng phong.

Từ Uy cũng kinh ngạc.

Chưởng pháp này của hắn tuy rằng không phải dùng toàn lực, nhưng cũng dùng sáu thành lực, lại bị ngăn cản, cản trở về.

Hắn thân là hương chủ lấy hương làm hương, lập tức liên ý thức được, đây là vật cứng.

Thực lực đối phương không quá chênh lệch với hắn.

Sau đó hắn lui về phía sau một bước.

“Hóa ra là môn nhân Hồi Sơn Quyền, hiểu lắm, đoán chừng là một hồi hiệu lắm. Trên người tử tử ta tất cả đều là vết thương do côn đánh, kẻ gây bạo loạn chỉ dùng một cây đoản côn, bây giờ trên người tất cả đều là vết thương, bệnh cũ tái phát, thương thế nghiêm trọng, kính xin tôn giá nói chi tiết, ngày sau tất có báo!” Từ Uy nghiêm túc nói.

“Ta thật sự không biết, hôm đó ta ở trong sân luyện quyền, thanh âm túi cát rất lớn, căn bản không biết vách tường phát sinh cái gì.” Ngụy Hợp lúc này cũng cảm giác đối phương không dễ làm, ngữ khí hòa hoãn xuống.

“Thật chứ?” Từ Uy hỏi, ánh mắt hơi hòa hoãn lại, đoán chừng cũng có cảm giác mình đã nhầm.

“Thật chứ.” Ngụy Hợp khẳng định trả lời.

“... Tốt, đã như vậy, quấy rầy rồi.” Từ Uy nghiêm túc nhìn Ngụy Hợp, quay người bước nhanh rời đi.

Rời khỏi cửa Ngụy gia, hấn rẽ qua rẽ lại, đi vào một ngõ nhỏ trong ngõ nhỏ.

Từ Uy chậm bước chân, trong ngõ nhỏ đã có hai người chờ, đều là giáo chúng mặc quần áo xám trắng, đội nón cỏ tròn.

“Hương chủ? Thế nào?” Một người thấp giọng hỏi.

“Không thế nào, trong viện này là một môn nhân chính thức Hồi Sơn Quyền, thực lực không kém, một mình ta không làm được, có thể sẽ bị hấn chạy thoát.

Để đề phòng vạn nhất, các người trở về để cho Thượng Quan Hương chủ cùng đến đây, giúp ta một tay.”

Ánh mắt Từ Uy lộ ra hung quang, hung hăng nói: “Bất kể thế nào, trên lưng tên kia còn có túi đá chuyên tung chiêu, còn gạt ta một chút âm thanh hôm đó cũng không nghe thấy, có thể không sao? Khoảng cách gần như vậy, cho dù là la to, cũng không có khả năng không nghe thấy chút âm thanh nào.

Huống chi là hạng người có ngũ giác nhạy cảm như hấn!

Rõ ràng chính là hấn hạ thủ! Không phải hấn cũng khẳng định là người có quan hệ với hấn. Trước khi tử của ta bị bệnh mới đến cửa hàng bánh bao kia, sau đó mới bị hấn đuổi ra.

Chắc chắn là thằng nhãi này ôm hận trong lòng, lén lút ra tay ở phía sau. Người tưởng ta không đoán ra chắc?”

Từ Uy không phải người ngu, điều tra tình huống trước sau, liên hệ một cái, lập tức đẩy ra người có khả năng là hung thủ nhất.

“Được rồi, đi nhanh về nhanh! ĐỂ HỒ Hương chủ cũng đến đi, ta ở chỗ này trông coi, đừng để cho tiểu tử kia chạy thoát. Dám trêu chọc người của ta lấy hương dạy, không biết chữ chết viết như thế nào!” Từ Uy lạnh lùng nói.

“Được!” Hai người nhanh chóng xoay người, chạy dọc theo con hẻm nhỏ kia.

Ba hương chủ liên thủ, không sợ thằng nhóc kia đánh chết!

Một luồng lửa giận trong lòng Từ Uy bùng lên.

Bên kia.

Trong sân.

Ngụy Hợp đóng cửa lại, lui về phía sau hai bước, càng nghĩ càng thấy không đúng.

Người nọ lúc rời đi, ánh mắt lập loè, hai tay nắm lại, rõ ràng là không cam lòng.

Nếu là đệ đệ gửi hương giáo cách vách kia, khẳng định cũng là thơm lấy hương dạy, vạn nhất chờ hấn gọi người đến, song quyền ta khó địch nổi bốn tay.... Vậy chẳng phải là gặp tai ương sao?

Ngụy Hợp càng nghĩ trong lòng càng lo lắng, càng lo lắng trong lòng càng sợ.

Sau đó hấn liền nhảy qua mặt tường, xoay người đi ra ngoài, không đi cửa, sau khi hạ xuống đất, từ bên kia ngõ nhỏ đang muốn lách ra.

Bỗng nhiên trước mặt hấn xuất hiện hai nam tử đội mũ rơm đi lướt qua người hấn, trên người mặc một bộ trang phục hương thỉnh giáo.

30

“Lại là người hương thỉnh giáo?” Trong lòng Ngụy Hợp khẽ động, trong mắt loé lên hung quang.

“Lúc này trốn ở bên cạnh nhà ta, nếu không phải người xấu thì cũng có ý xấu, đánh chết trước rồi nói sau!”

Hắn đột nhiên xoay người, đâm một quyền về phía sau lưng hai người.

Lần này hắn đột nhiên chuyển hướng từ sau lưng đánh lên.

Hai người kia căn bản không biết hắn, đang buồn bực chạy đi, nào ngờ ngẫu nhiên gặp được một người qua đường sẽ đột nhiên đánh lên chính mình.

Hơn nữa hai người chẳng qua chỉ là hương bình thường lấy hương của giáo chúng, vốn tốc độ phản ứng chậm hơn rất nhiều.

Hai tiếng phốc phốc trầm đục vang lên tại chỗ, bị một quyền của Ngụy Hợp nện cho ngã xuống đất, lưng đứt gãy.

Thân thể hai người vụn vẹo thành một góc độ kỳ quái, ngửa đầu kêu thảm thiết.

Hai tiếng răng rắc giòn vang, Ngụy Hợp đuổi theo một người một cước giẫm ở trên mặt, cứng rắn chặn lại tiếng kêu.

Sắc mặt gã bất động, dưới chân dùng sức nhấn mạnh từng cái một.

Lại là hai tiếng giòn vang, sau đó hai người không còn động tĩnh gì nữa.

Ngụy Hợp kéo lại thi thể hai người, nhanh chóng đến bờ sông bên ngoài tường, ném vào trong đồng cỏ lau khô, sau đó gỡ xuống một cái mũ rom, đội lên trên đầu, quay đầu đuổi theo hướng Từ Uy rời đi.

Hắn một đường chạy như điên, hồi tưởng lại lực lượng cùng phản ứng của Từ Uy, lập tức không do dự nữa, ngực phá hạt châu một đâm nổ tung.

Lập tức mảng lớn khí huyết nóng bỏng cuồn dũng tràn vào người, cơ thịt Ngụy Hợp cấp tốc bành trướng sung huyết, làn da toàn thân tựa như sinh ra huyết điểm, rậm rạp chằng chịt, trên song quyền dần dần hiện lên màu xám trắng. ảm đạm vô quang, giống như nham thạch.

Chỉ ngấn ngùn mây tức, khối đầu Ngụy Hợp lớn hơn mây tức trước.

Khí huyết toàn thân lưu chuyển, sôi trào mãnh liệt.

Hai mắt hấn sát ý càng đậm, tốc độ dưới chân càng nhanh, nhảy vào ngõ nhỏ không thấy.

Từ Uy đang tựa lưng vào tường, chờ giáo chúng gọi hương chủ khác tới đánh chết Ngụy Hợp.

Bỗng nghe được tiếng bước chân vang lên rất nhỏ, hấn ngừng đầu lên.

“Nhanh như vậy đã tới?” Hấn hơi nghi hoặc, nhìn lại hướng Hồ Đồng Khẩu.

Chỉ là vừa mới lọt vào mắt, lại nhìn thấy là Ngụy Hợp dáng người khôi ngô bước nhanh tới gần.

Hấn hơi chần chờ, trước mắt đến gần người này mặc quần áo tương tự Ngụy Hợp vừa rồi, đều là trường y màu xám thường gặp, nhưng hình thể lại hoàn toàn bất đồng, hơn nữa trên đầu còn mang một đỉnh hương thỉnh giáo mũ rơm rộng lớn.

“Xin hỏi là vị hương chủ nào đến tương trợ?” Hấn ôm quyền hỏi một câu.

Đôi phương đưa tay nắm lấy mũ rơm, gỡ xuống.

Chiếc mũ rơm lộ ra trong nháy mắt.

Phốc!

Một nắm tro bụi lao tới trước mặt.

Từ Uy bất ngờ không kịp chuẩn bị, mặc dù phản ứng cực nhanh, vội vàng giơ tay nhắm mắt, lùi liền mấy bước, nhưng ánh mắt vẫn bị rơi trúng một điểm, nóng rát làm mờ hồ tầm mắt.

“Nguoi!”

Khí huyết hấn phun trào, chỉ cảm thấy trước mặt có một trận ác phong đánh tới, lập tức nhắm mắt đánh ra một chưởng về phía trước, muốn ngăn cản thế công của đối phương.

Chỉ là vừa mới ra tay, hấn liền cảm giác không đúng, bàn tay phải vừa vịn đánh vào một thứ giống như gai nhọn bén nhọn.

Hấn kêu lên một tiếng đau đớn, bàn tay bị đâm chảy máu ngay tại chỗ.

“Nguoi!!” Hấn vừa kinh vừa sợ, vừa định mở miệng kêu to cầu viện. Nhưng vừa mới mở miệng, lại một nắm tro bụi liên hoàn bay tới, đúng lúc hơn phân nửa rơi vào trong miệng của hấn.

“Ta...!!” Từ Uy vô cùng đau đớn, miệng mơ hồ không rõ, lại vung chưởng đập loạn về phía trước.

Đáng tiếc, đối thủ vẫn là mũi nhọn vừa rồi.

Xuy xuy xuy xuy!

Liên tục ba lần, đánh ra liên hoàn ba chưởng đều bị gai nhọn đâm trúng, Từ Uy chợt cảm thấy bàn tay tê dại mất đi cảm giác đau đớn, trong lòng hoảng sợ, xoay người muốn bỏ chạy.

Phốc!!

Một cú đâm hung hăng đánh trúng ót của hấn. Lập tức đập người này ngã lăn ra đất, ngất xỉu trên mặt đất.

Ngụy Hợp tiến lên, thuận thực giẫm trên xương cổ, hung hăng uốn éo một cái.

Rặc rặc.

Kết thúc hoàn mỹ.

Ba ba ba...

Đầu gối nhất thời truyền đến một trận tiếng vỗ tay.

“Công phu tốt.” Một nam tử ung dung đứng trong miệng Hồ Đồng, nhìn về phía Ngụy Hợp.

“Các hạ ra tay tàn nhẫn, sát ý quả quyết, quả nhiên quyết đoán, làm việc nhanh gọn.”

Lời còn chưa dứt, trước mắt hắn hoa lên một cái, Ngụy Hợp vừa rồi còn cách đó không xa cả kinh bỏ nhào đến trước mặt, một quyền đánh tới mặt hắn.

Nam tử kinh hãi, giơ tay muốn cản, dưới chân lui về phía sau muốn chạy trốn.

Nhưng đã không kịp, nắm đấm nện trúng cánh tay hắn, sức lực cường hãn vượt qua khí huyết lần thứ hai tựa như trọng chùy, tiếng va chạm của nhánh cây gãy tí tách vang lên.

Nam tử kêu thảm một tiếng, ngã ngửa ra sau, đang muốn rống to, đáng tiếc vẫn là chậm một bước.

Bị Ngụy Hợp tiến lên một cước hung hăng đá vào đầu.

Xoạt một cái, đầu của hắn gãy tại chỗ, hai mắt trợn to, chết không nhắm mắt.

Ngụy Hợp nhanh chóng kéo hai thi thể qua chỗ xác cũ, từ trong cỏ lau khô, ngay cả thi thể vừa rồi, từng bộ từng bộ ném vào sông Phi Nghiệp.

Phi Nghiệp Hà này là sông lớn, tuy bây giờ làm không ít, nhưng dòng sông vẫn chảy xiết như cũ, ném vào trong đó, đảo mắt đã không thấy bóng dáng.

Là nơi tốt để hủy thi diệt tích.

Ngụy Hợp làm xong dấu vết quét đuôi, không bao lâu sau mới chậm rãi trở về sân nhỏ nhà mình.

Người cuối cùng, nếu không phải thị lực hắn rõ ràng, chứng kiến hai chân đôi phương ần ần phát run, trên trán có lấm tẩm mồ hôi, thật đúng là dễ dàng bị thái độ thông dong của người này hù dọa.

Đáng tiếc... sau khi hắn đột phá khí huyết, đạt tới da đá, độ nhạy cảm tăng thêm, tăng thêm hắn trời sinh cẩn thận, căn bản sẽ không dễ dàng bị lừa như vậy.

Người kia đoán chừng là thấy mình chạy trốn không kịp rồi, lập tức định giả bộ cao nhân, không phải người hương lầy

huong dạy đám này, trước tiên dùng ngôn ngữ lừa hấn rồi nói sau.

Đáng tiếc, hấn quá ngây thơ.

Ngụy Hợp làm xong hết thầy, lại từ từ trở về tiểu viện.

Ngụy Nhiễm lúc này đã bị động tĩnh vừa rồi dẫn ra, đang đứng trong sân cầm một cây gậy, vẻ mặt đề phòng.

Nhìn thấy Ngụy Hợp từ ngoài cửa tiến vào, nàng lập tức nhẹ nhàng thở ra.

“Tiểu Hà, vừa nãy người đi đâu vậy? Ta nghe thấy bên ngoài có tiếng động, hoảng sợ hết hồn. Ta muốn tìm người, nhưng lại không nhìn thấy ai cả.”

Ngụy Oánh trầm tĩnh lại, tranh thủ thời gian đến gần.

Bỗng nhiên nàng nhìn thấy trên ngực áo Ngụy Hợp có chút vết máu.

“Ai da, sao trên người người lại có máu!?”

Nàng kinh hãi.

Sắc mặt Ngụy Hợp bất động, tay hướng mũi hung hăng bóp một cái.

“Là ta vừa mới chảy máu mũi... Ô...” Hấn tranh thủ thời gian ngẩng đầu lên, nhỏ một ít máu trong lỗ mũi xuống.

“Ai nha, thật sự chảy máu mũi, người làm sao...!” Ngụy Oánh lập tức lo lắng.

“Người chờ chút, ta đi tìm đồ vật bịt lại cho người.” Nàng tranh thủ thời gian xoay người đi tìm đồ vật bịt mũi.

Nàng luống cuống tay chân một phen, cấp tốc kín lỗ mũi cho Ngụy Hợp, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

“Sao lại chảy máu mũi chứ? Chẳng lẽ thời tiết này quá khô ráo hay sao?”

Nàng ta muốn hầm đồ ăn cho đệ đệ ngày mai, có thể do thời tiết quá khô khan mà thành lửa.

Nguy Hợp ngồi xuống, cảm nhận được cảm giác đột phá da đá lần thứ hai sau khi khí huyết đột phá.

Huyết dịch toàn thân chảy cuộn cuộn, thân thể hần, đang lúc nào cũng giống như đang lột xác, dưới khí huyết càng thêm không lò để cải tạo, không ngừng lột xác.

Dung lượng thân thể càng lớn, làn da càng cứng cỏi, lực bộc phát càng mạnh, ngũ giác càng nhạy cảm, thân thể càng mềm mại.

“Đây là cảm giác đột phá sao?” Hần cúi đầu xé cổ áo, nhìn những hoa văn phá cảnh tan sạch sẽ.

Lần thứ hai hạt châu trống rỗng, khiến trong lòng hần có cảm giác trống rỗng.

“Rõ ràng còn định tự mình từ từ đột phá... Đáng tiếc... Thế đạo này không cho phép...”

Trong lòng hần ta thâm thở dài.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Sáng sớm, hần ta liền đi về phía Hồi Sơn Quyền viện.

Hần không che giấu thực lực của mình là át chủ bài, càng là lúc này càng phải triển lộ tiềm lực, từ đó thu được càng nhiều tài nguyên.

Một mực ẩn giấu thực lực, ngược lại không chiếm được đầy đủ dinh dưỡng, cung cấp bản thân phát triển lớn mạnh.

Cột kẹt..t..tttt một tiếng, đẩy cửa vào.

Nguy Hợp nhìn thấy Lý Tích cùng hai đệ tử khác đã tới sớm, đang di chuyển khí cụ luyện công của mình.

Hần đi tới phụ một tay, sau đó tìm khắp nơi Trình Thiệu Hồi cùng Âu Dương trang.

Đáng tiếc, đoán chừng hần tới quá sớm.

Trình thiếu gia căn bản vẫn chưa tới, Âu Dương trang cũng không có ở đây, có lẽ là nghỉ hoặc kiêm chức.

Mấy ngày trước Trịnh lão dẫn đội đi đối quyền, hiện tại đoán chừng phải khôi phục nguyên trạng, phải chậm rãi chờ mặt

trời lên cao mới tới.

Ngụy Hợp nghỉ ngơi trong chốc lát, nếu như người đều không có ở đây, hắn cũng không lãng phí thời gian, lập tức bắt đầu tự rèn luyện.

Không phải hắn muốn khoe khoang và khoe khoang thực lực, mà là sau khi đột phá đến da đá, phương thức rèn luyện tiếp theo, cùng phương pháp tăng khí huyết, phương pháp rèn luyện da đều khác nhau.

Ai cũng cần báo cho Trịnh lão biết, sau đó mới có thể đạt được pháp môn giai đoạn tiếp theo.

Cho nên trừ phi hắn muốn dừng lại tại chỗ, nếu không nhất định phải nói cho Trịnh lão biết tiến độ của mình.

Lúc này đã lâu không rảnh để ý tới những sự vụ khác.

Hắn đang vì chuyện trong nhà, giằng co với đại bá của mình.

Trình Chính Hưng thân là tông tiêu đầu vĩnh viễn với tiêu cục, đồng thời cũng là đại bá của Trình Dục ít ỏi, dưới gối không có con, chỉ có một mình Trình thiếu gia toàn là con ruột của mình.

Thường ngày đại thiếu gia tiêu cục này muốn làm gì, nuôi chút người rảnh rồi, hắn cũng không sao cả.

Sinh ý tốt, tiền tài nhiều, nuôi chút người không coi vào đâu.

Nhưng hôm nay tiêu cục sinh ý không bằng trước kia, hắn vẫn luôn kéo đám hồ bằng cầu hữu về nhà nuôi cho hắn.

Lấy mỹ danh là nghĩa khí, điều này có chút quá mức.

Vì việc này, Trình Chính Hưng đã nhiều lần tranh chấp với Trình thiếu gia, nhưng gia hỏa này không tin chuyện này.

Vĩnh viễn trong đại đường tiêu cục.

Thần sắc Trình Chính Hưng có chút nghiêm khắc, nhưng khi đối mặt với chất nhi duy nhất của mình thì một cỗ khí tức trong lòng làm sao cũng không thể nặng được.

“Ít ngày, sinh ý bây giờ tiêu cục không tốt, ngươi cũng nên thông cảm với người trong nhà, ngươi đừng cử những bằng hữu

kia tới, mỗi tháng chỉ ăn lương thực không, cũng đã là tiêu cực chi không nhỏ rồi.” Trình Chính Hưng tận tình khuyên bảo.

“Đại bá, không phải con đã để ba tháng bọn họ đi rồi sao? Đã đưa đi không ít người rồi, còn lại đều là huynh đệ nghĩa khí thật lòng của con, nếu như bây giờ là thời điểm máu chót, đuổi bọn họ đi, vậy người làm sao khiến bọn họ sống sót bên ngoài được?” Trình Thiếu gia Hỏa Đại Đạo một hồi lâu.

Hắn hiểu trong nhà bây giờ khó khăn kinh tế, tiêu giảm mức độ mỗi tháng, hắn cũng đi giải thích giúp.

khuyên tán một số huynh đệ, hắn cũng làm.

Nhưng hôm nay muốn hắn tiêu diệt tất cả huynh đệ tử muội, hơn nữa còn là thời kỳ máu chót khó khăn nhất, đây không phải là chỗ bắt nạt bất nghĩa của hắn sao?

“Người cũng hiểu, tiêu cực đã xảy ra chuyện này, hơn nữa bây giờ thế cục đã thay đổi, sinh ý xuống dốc không phanh. Nếu người còn tùy hứng như vậy, có lẽ nhà ta sẽ không chịu nổi nữa.” Trình Chính Hưng thở dài nói.

Ai có thể ngờ tới tổng cục làm ăn lúc trước còn hưng thịnh, bây giờ lại rơi vào kết cục như thế.

Nếu như có thể kết giao ít nhiều với Giang Nghiêm thì tốt rồi, bây giờ cũng có thể giúp đỡ một chút.

Về phần những kẻ xuất thân thấp kém còn lại, cho dù kết giao nhiều, thì có ích lợi gì? Căn bản không có cách nào trợ giúp tiêu cực vượt qua khốn cảnh hiện tại.

31

“!!?”

Trình thiếu gia siết chặt nắm tay, nhưng cũng không nói nên lời.

Hắn trầm mặc một hồi lâu, mới xoay người, ra tiêu cục, trở về Sơn Quyền viện.

Kỳ thật hắn cũng biết tình huống nơi đại bá, mặt ngoài hắn cái gì cũng không quản, kỳ thật cái gì cũng rõ ràng.

Tiêu cục là chuyện làm ăn bị ảnh hưởng, nhưng thực tế cách thời điểm xảy ra vấn đề còn rất xa. Chỉ là đại bá cố ý nói nghiêm trọng, miễn cho hắn tiếp tục dẫn người tới tiêu cục.

Người trong nhà chưa bao giờ gặp mặt các huynh đệ tỷ muội hắn nghĩa khí, cũng bởi vậy.

Tất cả mọi người cảm thấy hắn giao nộp đều là hồ bằng cầu hữu, cảm thấy hắn suốt ngày chơi bời lêu lổng, nhưng lại có mấy người biết ý nghĩ của hắn.

Hắn ta ít đi, đối xử chân thành với mọi người, người khác chắc chắn sẽ đối xử chân thành với hắn ta.

Bằng lòng thành tâm mới có thể đối được chân tình. Đừng nhìn hôm nay những bằng hữu kia của hắn mặt ngoài chẳng ra sao, nhưng nếu thật sự đến thời khắc mấu chốt, người có thể đứng ra ủng hộ hắn tuyệt đối đáng tin cậy hơn xa tiêu sư thủ hạ của đại bá!

Nhưng đại bá lại không cho là như vậy.

Đi dọc theo con đường lúc trước, Trình Thiếu Tài mới đi không bao lâu, lại lần nữa trở về sơn quyền viện, chỉ là vì không muốn cho người ta nhìn ra vấn đề.

Hắn không thể không giấu chuyện vừa rồi xuống đáy lòng, để tránh bị người nhìn ra manh mối.

Trong sân, đã có không ít sư huynh đệ đã đến, đang luyện tập riêng lẻ.

Trình Thiệu Cửu liếc mắt một cái liền thấy hảo hữu Ngụy Hợp, hai người trao đổi ánh mắt, đang muốn nói chuyện.

“Không tốt rồi!” Một sư đệ mới đột nhiên đẩy cửa bước vào.

“Tiêu Nhiên sư huynh bị trọng thương trong quyền hôm qua!”

Mọi người trong viện đầu tiên là sửng sốt, lập tức đều lộ ra vẻ hoài nghi không tin.

Tiêu Nhiên là ai, hôm nay quay về Sơn Quyền viện là mùi thơm ngát khiến Trịnh lão đầy thịt, hơn nữa còn là đại cao thủ cấp độ bằng da đá.

Hiện tại đột nhiên xuất hiện nói hấn ta bị trọng thương?

“Là thật!” Rất nhanh, một người khác cũng vào cửa, trầm giọng nói: “Lão sư có lệnh, tam sư huynh, Tiêu Quyết, Trương Đức, Trịnh Ngưu Sơn, Hứa An Sơn, năm vị sư huynh theo ta đi một chuyến. Những người còn lại lưu thủ viện!”

Người này xem như vẫn luôn theo sát Triệu Hoành một chân sư đệ, thường xuyên do hấn ta muốn nhấn nhủ ý của sư phụ và đại sư huynh.

Nghe hấn nói vậy, mọi người nhất thời có chút tin.

Dù sao gan của tên này có lớn hơn nữa, cũng không dám giả truyền thánh chỉ.

Lập tức mọi người bị điểm danh đứng ra, ở dưới Trình Thiệu Lưu dẫn đội, vội vã theo người này rời khỏi viện tử, xem phương hướng, là đến gắm vóc y sư nhiều nhất.

Ngụy Hợp căn bản chưa kịp nói cho Tam sư huynh tin mình đột phá.

Đã thấy người ta phân phạt ít đi một nửa.

Hấn nhẹ nhàng thở ra một hơi.

“Tiêu sư huynh này rốt cuộc bị thương như thế nào? Có Trịnh lão đi theo, còn có thể bị thương sao?” Có người thấp giọng hỏi thăm.

“Trình Tần mạnh như vậy, nhưng chưa ai từng thấy hấn ra tay, làm sao người biết hấn có mạnh hơn Tiêu sư huynh không? Dù

sao lớn tuổi rồi, khí huyết cũng sẽ suy kiệt.” Tên còn lại thấp giọng phản bác.

“Không phải nói mấy ngày trước đi đôi quyền sao? Chẳng lẽ...!”

“Ai mà biết... quyền... ha ha, ta nghe sư huynh lúc trước đã nói, chưa từng đánh người ta thành trọng thương như vậy.”

“Đừng đoán lung tung.” Giang Nghiêm lạnh lùng quát lớn một câu: “Cố luyện cho tốt.”

Ngụy Hợp cũng thu hồi lực chú ý, trong lòng không hề dao động, tiếp tục từ từ luyện tập bản thân.

Trong viện tử dần dần khôi phục bình tĩnh, chẳng qua mọi người nhìn như yên tĩnh, trong lòng đều đè nén sự hiếu kỳ.

Người này Tiêu Nhiên ở trong sân, nhân duyên luôn không ra sao, cho nên nghe hẳn thụ thương, hơn nữa còn trọng thương, mọi người ở đây thậm chí còn có chút hả hê trong lòng.

Không bao lâu, Âu Dương trang cũng tới, chỉ là thần sắc hẳn lập loè, làm bộ trấn định đi đến bên cạnh Ngụy Hợp.

“Ngụy sư huynh, ta vừa mới tới Thái Hòa đường một chuyến... Tiêu sư huynh đang ở bên kia trị thương, huynh có muốn biết hẳn bị thương như thế nào không?”

Hắn thần thần bí bí thấp giọng nói.

“...” Ngụy Hợp im lặng không nói, tự lấy mình làm của riêng. Dem đồng lửa dâng lên, bắt đầu cho sa thạch dùng để mài da.

Âu Dương Trang mở trừng hai mắt, đợi một lúc phát hiện ra Ngụy Hợp không có động tĩnh gì, lão nhất thời nóng nảy.

So với Trình thiếu thời gian cùng Trịnh lão, sự kiên nhẫn của hẳn kém hơn, chính mình nhịn không được mấy cái, liền một mạch bắt đầu lắc lư tin tức mà hẳn gọi là nội tình.

“Hợp ca ngài cũng quá bình tĩnh đi? Ta nói cho người biết, ta đã hỏi hộ viện, hôm qua đôi quyền, Tiêu Nhiên bị Thất gia liên minh Triệu gia để ý, lại bị Điền gia coi trọng, hai bên đều mời hẳn gia nhập nhà mình đảm nhiệm chức vụ.”

“Kết quả... Tên Tiêu Nhiên kia...”

“Nói chuyện cho tốt.” Ngụy Hợp trừng mắt nhìn gã.

Loại xung hô bừa bãi này, không lớn không nhỏ, bị người khác nghe được, Ngụy Hợp lão không sao cả, nhưng danh tiếng của Âu Dương Trang nhất định sẽ được truyền ra không tôn sư nổi, đối với lão về sau phát triển sẽ không tốt lắm.

“A... Được rồi, Tiêu sư huynh, được chưa?” Âu Dương Trang bĩu môi tỏ vẻ xem thường.

Tuổi hấn còn nhỏ, căn bản không quan tâm những thứ này.

“Ta nói cho ngươi, Tiêu Nhiên từ chối Điền gia, lựa chọn gia nhập Triệu gia. Kết quả. Hôm nay liền truyền ra hấn bị đánh lén trọng thương, còn là người bị mặt đánh lén. Chắc chắn... Triệu gia này đối đầu với Điền gia, nếu không phải trong nội bộ Thất gia mình có hiệp nghị, căn bản là sẽ không có liên minh gì.

Tiêu sư huynh thật đúng là tai bay vạ gió. Thảm... quá thảm.”

“Theo ta thấy, nếu hấn lựa chọn Triệu gia, Điền gia nhất định cũng sẽ xuống tay. Chuyện này ai cũng không muốn nhìn thấy loại thiên tài trẻ tuổi tinh nhuệ, tiềm lực rất lớn gia nhập đối thủ của hấn.

Thật ra, Triệu gia khẳng định sẽ chú ý, phòng bị hấn bị đánh lén, nhưng nhện không được Điền gia động thủ quá nhanh, điều này đâu có đạo lý ngàn ngày phòng trộm, ngài nói đúng đi...”

Hấn còn nói một chút hả hê về chuyện gặp họa của người khác, đoán chừng trong ngày thường, Tiêu Nhiên luôn bày ra vẻ mặt ông đây xếp thứ hai sau ngày đầu tiên, đối với mọi người đều không để ý tới, khiến cho Âu Dương Trang khá khó chịu.

Bất quá Ngụy Hợp cũng đã nghe không lọt tai.

Trong đầu hấn toàn là tin tức Âu Dương Trang vừa mới nói ra.

Tiêu Nhiên, bởi vì thiên tài, được hai nhà mời quyền pháp, kết quả. Hấn đã đáp ứng một nhà, nhưng lại bị nhà kia đánh lén,

hôm nay trọng thương...

Thiên tài... Nguyên lai cũng là có nguy hiểm, chỉ là hấn vốn cho rằng, phong hiểm hấn là không lớn, hiện tại xem ra...
phiêu lưu này không nhỏ...

Đại thụ thoát ly rừng cây sinh trưởng, muốn một mình thừa nhận gió táp mưa sa từ bốn phương tám hướng.

“Cái này là cái giá phải trả cho Mộc Tú ở rừng sao?” Trong lòng Ngụy Hợp trầm xuống.

Y vốn nghĩ nhanh chóng công khai tiến độ của mình, nói không chừng còn có thể thay đổi danh xưng tiểu thiên tài.

Nhưng bây giờ xem ra...

“Hay là trước che dấu một đoạn thời gian rồi nói sau. Không thể gấp gáp...” Ngụy Hợp cảm giác không ổn.

Thiên tài, không phải dễ làm như vậy.

Chẳng qua, hấn cũng hiểu được, tình huống của mình rất khó giấu diếm lão sư Trịnh lão, như vậy cũng tốt, chỉ có Trịnh lão biết tiến độ của mình, như vậy hấn cũng có thể có được tài nguyên khuynh đảo.

Hơn nữa an toàn cũng có thể được bảo đảm, cùng với phương pháp luyện công tiếp theo có thể ung dung thu hoạch, sẽ không bị liên lụy.

Nhưng những người còn lại thì đều không công khai.

Trong lòng Ngụy Hợp đã có kế hoạch. Càng kéo dài một chút thời gian, công khai tin tức mình đột phá vì vậy hấn không phải gánh vác thiên tài, cũng có thể thông dong ứng đối nhiều thứ hơn.

Nếu như Trịnh lão tự mình nhìn ra, lão cũng không cần chủ động giảng, nhưng nếu như không nhìn ra, lão liền tự mình tìm cơ hội hiển lộ riêng lẻ.

Âu Dương trang vẫn còn ở bên cạnh lảm bảm, vui sướng khi người gặp họa, nói rất nhiều lời.

Ngụy Hợp câu được câu không trở về, tiếp tục luyện bản thân.

Dần dần, cả ngày liền trôi qua. Bọn Trịnh lão vẫn không tới.

Mà đại sư huynh Triệu Hoành, Trình Thiếu Cửu, còn có mấy đệ tử hạch tâm đều không tới. Hiển nhiên toàn bộ đều ở bên Thái Hòa đường trông coi.

Trong viện trong lòng khó có được tin bất quái, nguyên một đám đều không có tâm tư hảo hảo luyện công.

Ngược lại Ngụy Hợp, đốc thúc Âu Dương Trang, nghiêm túc tiếp tục hoàn thành bài tập hàng ngày của hai người.

“Ngụy sư huynh ngài thật đúng là giữ được bình tĩnh...” Âu Dương Trang hữu khí vô lực nói.

“...” Ngụy Hợp không nói một lời, chậm rãi đem khăn tay bỏ vào trong nước nóng, chà xát xuống, vắn khô, ngứa đầu che trên mặt mình.

Sắc trời dần tối, lúc này sắp đến thời điểm kết thúc tràng đấu.

Lúc này ngoài cửa viện mới đẩy cửa vào một đội người.

Đại sư huynh Triệu Hoành rõ ràng đi trước nhất, sau đó là Trình Thiếu Hồi lâu, sau đó là hai đệ tử khiêng cáng.

Nằm trên cáng, rõ ràng là mặt vàng như tờ giấy hiu quạnh.

Trên môi Tiêu Nhiên không có chút máu, hôn mê bất tỉnh, rõ ràng là bị thương rất nặng.

Trịnh lão đi sau cùng, trong tay cầm cây gậy quai nón, sắc mặt rất khó coi.

Trước kia bộ pháp lười biếng chậm rãi của hắn, lúc này mơ hồ hiện ra vài phần uy thế trầm trọng.

Khác với suy nghĩ của Ngụy Hợp, Trịnh lão căn bản không có tâm tư đi xem tình huống những người còn lại trong viện, mà là mặt lạnh đi theo đội ngũ, rất nhanh tiến vào buồng trong.

Chỉ chốc lát sau, trong phòng truyền ra từng đợt tiếng quát lớn, một đệ tử cấp tốc chạy đến, cầm Trương Phương Tử, tựa hồ là ra ngoài mua thuốc.

Ngụy Hợp thần sắc bình tĩnh, thu thập đồ đạc, nặn một bên người Âu Dương Trang có chút hả hê, mang theo tiểu tử

không thành này đi ra khỏi cửa viện.

“Ai u Ngụy ca ngài véo ta làm gì?!”

“Người gọi ta cái gì?” Ngụy Hợp dừng bước.

“Ngụy ca?” Âu Dương Trang vừa dứt lời, lại bị bóp mạnh lỗ tai.

Lập tức hấn bị đau đến kêu to lên.

“Ngụy sư huynh! Sư huynh! Sư huynh tốt của ta, ta sai rồi!”

Hấn vội vàng xin tha.

Ngụy Hợp mới thu tay lại: “Đi thôi.”

“A...” Âu Dương trang xoa xoa lỗ tai, vẻ mặt khó hiểu cùng bất đắc dĩ.

Hai người thu thập đồ đạc, rời khỏi tiểu viện.

Nguyên bản ý định của Ngụy Hợp chủ động cho Trịnh lão đề cập đến việc mình đột phá, lúc này cũng tạm thời buông xuống.

Xem kết cục của Tiêu Nhiên, đã biết thiên tài có bao nhiêu mạo hiểm, cho nên Ngụy Hợp vẫn quyết định làm người không thiên tài.

Phải tìm thời cơ khác nói cho Trịnh lão biết.

Tiêu Nhiên trọng thương xong, Trịnh lão phát động quan hệ nhân mạch của mình, tìm kiếm hung thủ điều tra khắp nơi, đáng tiếc căn bản không thu hoạch được gì.

Trái lại lãng phí không ít thời gian và tinh lực, tiền tài.

Cứ như vậy hơn nửa tháng.

Trịnh lão sớm đi về muộn, vẫn như trước không có kết quả, sắc mặt khó coi trở lại trong viện.

Nhưng khác với ngày thường, bình thường hấn đều thích nhấp một ngụm trà rồi từ từ gặm móng gà.

Nhưng bây giờ hoàn toàn không có tâm tư gặm móng vuốt gà, một đôi mắt nhìn như nhìn chằm chằm những người khác

trong viện, trên thực tế hai mắt phiêu hốt, lực chú ý căn bản cũng không có ở trong viện.

Mọi người đều nhìn ra được, Tiêu Nhiên bị trọng thương là một đả kích rất lớn đối với hắn.

Còn Tiêu Nhiên cũng tu dưỡng hơn nửa tháng, miễn cưỡng có thể xuống đất bước đi. Thi thoảng xuất hiện trong sân, cũng không thể luyện công, chỉ là sắc mặt âm trầm, nhìn chăm chăm các người luyện công, ánh mắt rất khó coi.

Lại qua nửa tháng, Ngụy Hợp tiếp tục thành thành thật thật tích góp, đồng thời chờ đợi thời cơ.

Cũng may hắn và Trình Thiếu ở chung đã lâu, cũng biết Thạch Bì sơ kỳ một chút luyện pháp đơn giản, lúc đầu không cần phải gấp gáp, cũng không có trì hoãn nhiều.

Chủ yếu là vì cấp độ bằng đá rất hoàn chỉnh, hắn không rõ ràng lắm, cũng không tiện hỏi nhiều. Việc này vẫn phải tìm Trình lão mới được.

Chậm rãi, lại qua hơn nửa tháng, Ngụy Hợp tính toán thời gian, bản thân ở quan ải, cũng kẹt ở đây hai tháng, không sai biệt lắm cũng có thể lạng lẽ báo cho Trịnh lão.

Hắn bắt đầu tập luyện Hồi Sơn Quyền, đến hiện tại, năm tháng đột phá đến da trâu, còn lại khoảng tám tháng, đột phá đến Thạch bì.

So với ba tháng vắng vẻ đột phá, chậm hơn rất nhiều, nhưng lại nhanh hơn các sư huynh đệ khác.

Nghe nói lúc trước Khương Tô hình như cũng mất hơn một năm mới đột phá được da đá, như vậy mới tốt.

Trong vòng một năm hắn ta đột phá được lớp da đá, hẳn là được coi trọng hơn Khương Tô mới đúng.

Cuối cùng, lúc hắn đi vào giữa trưa nghỉ ngơi một ngày, một thân một mình, đi về phía phòng của Trịnh lão nghỉ ngơi.

Sau đó thừa dịp Trịnh lão không ở đây, lão lấy ra một tờ giấy mình đã viết, nhét vào khe cửa sổ của gian phòng, để cho lão rơi xuống bàn sách dưới cửa sổ.

Nếu như muốn bí mật một chút thì không cần nói chuyện chính diện nữa. Trịnh lão nhìn thấy tờ giấy liền có thể minh bạch ý tứ của hắn.

Làm xong những thứ này, Ngụy Hợp lặng yên rời đi, trở về nghỉ ngơi, chậm rãi chờ đợi giai âm.

Sau đó Trịnh Lão nhìn ý tứ của mình. Nếu lão để ý, đương nhiên lão sẽ cho đi một mình, đưa phương pháp luyện kế tiếp cho lão. Nếu như lão không để ý, như vậy càng chứng minh lão không có gì đáng chú ý, không cần lo lắng sẽ bị gây chú ý giống như Tiêu Nhiên.

Trịnh lão toàn danh Trịnh Phú, tên tuy khó nghe, nhưng cả đời cố gắng phấn đấu, hiện giờ lăn lộn trong cục diện này, cũng coi như khá lắm rồi.

Hắn vốn cho là mình có thể dạy dỗ mấy đệ tử tốt dưỡng lão, không ngờ Tiêu Nhiên lại kỳ vọng vào hậu thế. Lần giao quyền trước, rõ ràng lại xảy ra việc này.

Trịnh Phú Quý trong lòng ngọt ngạt khó hiểu, trong khoảng thời gian này đều nghĩ ngợi không tốt, ngay cả tinh thần cũng kém rất nhiều.

Hắn vốn lớn tuổi, lúc trẻ đã phải chịu không ít ám thương, bây giờ tâm tư mệt mỏi, nhất thời tinh khí thần cũng không bằng trước kia.

Lúc này đang giữa trưa, ngoài cửa sổ ánh nắng tươi đẹp, ánh sáng chói lọi, nhưng trong lòng Trịnh Phú Quý lại lạnh tanh.

Trong lòng hắn tính toán, trong viện có thể dưỡng lão cho hắn, có bản lĩnh kế thừa hắn trở về Sơn Quyền viện, duy trì cục diện này, thật đúng là không có ai lựa chọn.

Lão đại Triệu Hoàn, vẫn như cũ kẹt ở cấp độ da đá, không nhúc nhích. Tư chất đã đến cực hạn. Bây giờ hắn đã hai mươi bốn tuổi, về sau cũng không có khả năng đột phá nữa.

Mà không có ngoại công cấp bậc Thiết Bì, muốn ngồi vững trở lại Sơn Quyền viện, đó là đừng mơ tưởng.

Lão Nhị Tiêu Nhiên, thật vất vả mới thấy được hy vọng, hắn cũng có tiềm lực này, tương lai có thể sẽ đột phá da sắt.

Nhưng bây giờ... trọng thương lần này, thân thể không chỉ bị thương mà còn có thể chết, kẻ hạ thủ kia thật ác!

Nghĩ đến đây, trong lòng Trịnh Phú Quý đau xót không thôi.

Nhưng hắn thì làm được gì? Ngay cả ai ra tay cũng không tìm thấy, nói là Điền gia, nhưng có chứng cứ gì không? Cho dù có chứng cứ, hắn đâu được Điền gia lớn như vậy?

Thất gia Minh đồng khí liên chi, động ai cũng là tương đương toàn bộ. Bọn họ thống trị Phi Nghiệp thành nhiều năm như vậy, thâm căn cố đế, há lão già như hắn có thể động đây được?

Người thứ ba ít đi, tư chất không tồi, giao du rộng lớn, nhưng nghị lực không đủ, lãng phí gia thế cùng tư chất. Nếu không hắn cũng có chút hy vọng.

Sau đó là Giang Nghiêm, Khương Tô.

Hai người này, Giang Nghiêm cũng tức là từng tới chơi, hẳn xuất thân Giang gia nội thành Thất gia minh, lúc trước tới Sơn Quyền viện, cũng là tùy ý chọn lựa một cái địa phương.

Ngay cả chính Trịnh Phú Quý cũng không dám có cái lí do hơi nặng lời, chứ đừng nói là những người khác. Hơn nữa người này xuất thân từ Giang gia, căn bản không có khả năng dưỡng lão cho hắn.

Về phần Khương Tô... Hắn càng không thể trông cậy vào.

Khương Tô là nữ tử, sớm muộn gì cũng phải lập gia đình, hơn nữa tư chất cũng ngang ngửa Giang Nghiêm, hiện giờ tuy rằng da đá, nhưng nếu muốn đột phá da sắt, rất khó!

Từ tiến độ nhìn lại, lúc trước Khương Tô đột phá da đá đã mất hơn một năm để đột phá cửa ải này.

So với Tiêu Nhiên thì kém xa.

Giáo đồ nhiều năm, trong lòng Trịnh Phú Quý đại khái có thể đoán ra, cái gì mà đệ tử có hi vọng, cái gì đệ tử không có hi vọng.

Trong mắt người ngoài, mấy đệ tử hàng đầu này, mỗi người đều là hạch tâm mà hắn coi trọng.

Nhưng trong mắt hắn, toàn bộ đám đệ tử này cộng lại cũng không bằng một kẻ có hi vọng đột phá da sắt Tiêu Nhiên.

“Ai...” Năm nay hắn đã năm mươi bốn tuổi, trên người đầy bệnh tật, vài năm nữa có lẽ ngay cả dạy đồ đệ cũng không làm được.

Đến lúc đó y lấy cái gì để bảo vệ mình chiếm mảnh sản nghiệp này? Đoạt đầu sao?

Trịnh Phú Quý trong lòng ai thán.

Tiêu Sát thụ thương khiến toàn bộ tâm khí của hắn đều sụp đổ.

Cấp độ da sắt ít nhất phải trong vòng một năm đột phá da đá mới có khả năng đột phá tương lai.

Còn bây giờ chỉ có mỗi Tiêu Nhiên yêu cầu.

Nhưng bây giờ y cũng bất lực.

Con gái bên kia thì rồi tinh rồi mù, hoàn toàn phải dựa vào bản thân mình chèo chống.

Trở lại phòng ngủ, Trịnh Phú Quý chấp tay sau lưng, nhìn gian phòng trống không, nhớ tới Tiêu Nhiên vừa mới xem nằm trên giường bệnh, trong lòng lại càng mờ mịt khổ sở.

Hắn đi tới bên giường, đặt mông ngồi xuống, đưa tay liền lấy tẩu thuốc trên tủ phòng ngủ đầu giường.

Nhưng suy nghĩ một chút, tay hắn rụt trở về.

Hắn nhớ tới con chó đen mình nuôi lúc còn trẻ, tên là Thiết Côn.

Mỗi khi hắn khó chịu, cơn sát sẽ nhìn ra manh mối, chạy tới dưới chân hắn cọ cọ, an ủi hắn.

Nhưng đáng tiếc... Thiết Côn đã chết già từ lâu.

Chó nhiều nhất chỉ có mười năm tuổi thọ, đây là hắn chiếu cố tốt nhất.

Trịnh Phú Quý thở dài, đứng dậy, chậm rãi đi tới bên bàn, chuẩn bị bắt đầu mỗi ngày tính sổ.

Đúng vậy, mỗi ngày hắn đều phải tính toán toàn bộ sản nghiệp của mình, như vậy mới có thể biết, ai có ai là người trộm gian xảo chơi xấu, có lén lút chiếm lấy lợi ích của hắn hay không.

Những thứ này đều là vốn liếng để hắn dưỡng lão tương lai, không thể tính là sai được.

Vì vậy mỗi ngày hắn đều phải tính toán cho riêng mình.

Những ngoại nhân kia cho rằng ngày nào hắn cũng ra sân muộn như vậy, chính là ngủ nướng?

Nụ cười.

Hắn đang tính sổ!

Một đám nhãi con rắm thì biết cái rắm.

Trịnh Phú Quý kéo cái ghế ra, đang muốn ngồi xuống, bỗng nhiên ánh mắt ông ta nhìn thấy dưới khe cửa sổ, trên bàn

không biết lúc nào đã có thêm một lá thư.

“Hà? Đây là... Hôm qua ta có lấy giấy ra?” Hấn nhớ không rõ, định thò tay ra lấy để mở mang tầm mắt.

Thịch thịch thịch.

Đột nhiên cửa phòng bị người gõ vang, có chút gấp gáp.

“Trình lão! Tiêu Sắt bên kia toàn thân run rẩy, hình như thương thế lại phát tác!! Người mau đi xem a!”

“Được!” Trịnh Phú Quý nghiêm mặt, nhanh chóng đứng dậy mở cửa.

Ngoài cửa là mục vụ già chuyên sửa sang phòng nội viện.

“Thu dọn gian phòng cho ta, đem chăn đệm đều đã thay! Ta về một lát trực tiếp nghỉ ngơi!”

“Vâng.” Mục vụ già liên tục gật đầu.

Trịnh Phú Quý gật gật đầu, bước nhanh rời đi.

Mục vụ già lúc này mới đẩy cửa bước vào, bắt đầu nhanh chóng dọn dẹp căn phòng.

Nàng liếc mắt liền thấy được bàn sách có chút lộn xộn.

“Bàn này loạn như vậy, tranh thủ thời gian thu dọn đi.” Nàng đưa tay qua, vài cái liền đem mấy tờ giấy lộn xộn trên mặt bàn nắm hết vào trong tay.

Xoay người, nàng bỗng nhiên thấy hoa mắt, Trình lão vừa mới rời đi một chút lại trở về.

“Trình lão, ngài?”

“Quên cầm đồ.” Trịnh Phú Quý đồ vật rơi xuống trở về, chợt đưa tay từ trong tay mục vụ già rút ra tờ giấy của Ngụy Hợp.

“Cái loại giấy này ở chỗ ta không có, là thứ gì?” Hấn mơ hồ nhìn khe hở của bức thư, thấy bên trong có chữ.

Trịnh Phú Quý nhíu nhíu mày, nhanh chóng mở ra nhìn.

Nhóm chữ viết phía trên thẳng tắp, vừa nhìn đã hiểu, tất cả đều là do Ngụy Hợp tự tay viết, về việc bản thân đột phá da đá xong, cần phải tiếp tục luyện pháp thỉnh cầu.

Trịnh Phú Quý càng nhìn càng mở to mắt.

Bởi vì trong lòng hắn, đối với đệ tử lần trước kẹt Ngụy Hợp hai ngày cuối cùng mới đột phá da trâu, rất có ấn tượng.

Lúc này trong lòng hắn tính toán đại khái, có thể tính ra được Ngụy Hợp từ da trâu đến cấp độ vỏ đá phải tốn bao lâu.

Không tới một năm!

“Đúng vậy, không tới một năm!” Trịnh Phú Quý trong lòng vừa mừng vừa sợ.

Sợ chính là thủ hạ của mình đột nhiên xuất hiện một tiểu thiên tài ưu tú, không ngờ mình lại không thể phát hiện ra.

Vui là thằng nhãi này còn biết giấu dốt, biết lạng lẽ viết thư cho mình.

Tiêu Nhiên sau đó, khiến cho hắn cũng có chút sợ hãi, vạn nhất lại xuất hiện một sự kiện điu hiu, vậy thì đúng là trái tim muốn chết rồi.

“Hoàn hảo... Hoàn hảo.” Đột nhiên Trịnh Phú Quý trong lòng so sánh, thời gian đột phá của Ngụy Hợp kém xa Tiêu Nhiên lợi hại như vậy, cứ như vậy, cũng tuyệt đối xa không khiến người ta để ý như Tiêu Nhiên.

Ngày xưa, có lẽ y sẽ không cảm thấy may mắn như vậy. Nhưng sau khi Tiêu Sát chết đi, y đã hiểu.

Có lẽ như Ngụy Hợp mới thật sự là loại hình chững chạc.

Đã có hi vọng đột phá da sắt, nhưng lại không khiến người ta chú ý quá mức.

“Được được được!” Nghĩ tới đây, trong lòng Trịnh Phú Quý nhất định, các loại mê man lúc trước đều bị quét sạch.

Nhớ tới nội dung trong thư, trong lòng hắn cũng không khỏi lắc đầu.

Ngụy Hợp kia cho rằng Khương Tô trong vòng một năm đột phá đến da đá, tư chất không khác gì hắn.

Nhưng hắn căn bản không biết, Khương Tô nào phải trong vòng một năm đột phá đến da đá. Mà là sau khi tích góp khí

huyết viên mãn, phí thời gian một năm đột phá cửa ải.

Vén vện chỉ là cửa ải!

Trên thực tế cộng thêm thời gian tích góp khí huyết, lúc trước Khương Tô bỏ ra ít nhất một năm rưỡi trở lên.

Nghĩ tới đây, Trịnh Phú Quý đờ xuống kinh hỉ trong lòng, thu hồi tờ giấy, cũng không nhìn mục vụ già, xoay người rời đi.

Đầu tiên đi xử lý Tiêu Nhiên bên kia, sau đó trực tiếp đi gặp tiểu tử Ngụy Hợp!

Hắn đột nhiên cảm giác, lúc trước chính mình đối với Ngụy Hợp hình như có chút quá xem nhẹ.

Chẳng lẽ tiểu tử này thuộc về một phần thiên tài của đại khí tối muộn?

Khi Ngụy Hợp nhận được tin tức mà Trịnh lão muốn gặp hắn, đã là ngày thứ hai rồi.

Sáng sớm ngày hôm sau, hắn liền cung kính đi tới trước cửa phòng ngủ của Trịnh Phú Quý, đứng yên, lẳng lặng chờ đợi.

Sắc trời mới vừa sáng.

Trịnh lão rõ ràng đã rời giường, hơn nữa trên bàn cửa sổ còn có ngọn đèn.

Xuyên qua cửa sổ, có thể nhìn thấy dưới đèn có bóng người đang cúi đầu múa bút thành văn.

Thỉnh thoảng còn nghe được tiếng va chạm của hạt châu.

Ngụy Hợp kiên nhẫn chờ đợi. Trừ lúc vừa tới, báo một tiếng thăm hỏi, vẫn một mực bất động, không nói tiếng nào.

Trọn vẹn nửa canh giờ sau.

Sắc trời triệt để sáng rõ, mặt trời chói chang từ từ chiếu sáng bầu trời.

Cột kẹt..t..tttt.

Cửa phòng lúc này mới từ từ mở ra.

Trịnh Phú Quý đứng ở cửa ra vào, chậm rãi đi ra.

Hắn ta chậm rãi đi một vòng quanh Ngụy Hợp.

“Tiêu tử ngươi... có thể!”

Hắn vỗ một cái vào bả vai Ngụy Hợp.

“Đã thấy máu chưa? Xem ra ta nhìn lầm rồi.”

Trịnh Phú Quý càng nhìn càng thích.

Tư chất Ngụy Hợp này không tồi, tuy kém xa Tiêu Nhiên, nhưng cũng có hy vọng đột phá da sắt.

Hơn nữa tâm tính cũng trầm ổn, tính cách đủ cẩn thận. Sau này dưỡng lão nói không chừng thật sự có hi vọng.

“Vẫn là lão sư tài bồi tốt.” Ngụy Hợp cúi đầu nói.

“Không tệ không tệ.” Trịnh Phú Quý nghĩ nghĩ, “Chuyện của ngươi, ta truyền cho ngươi luyện pháp trước, sau hai tháng nữa mới công khai, miễn xảy ra chuyện. Không có vấn đề gì chứ?”

“Toàn bộ đều do lão sư an bài.” Ngụy Hợp vội vàng gật đầu.

.....

.....

.....

“Toàn bộ đều dựa vào lão sư an bài.” Ngụy Hợp vội vàng nói.

“Vậy là tốt rồi.” Trịnh Phú Quý hài lòng gật đầu.

Lập tức, hắn bắt đầu truyền thụ từng phương pháp luyện pháp liên tiếp trên tấm da đá.

“Thạch da luyện pháp, là cơ sở trước đó, tăng gấp bội cường độ!”

“Nhưng cường độ quang quang tăng gấp bội, cũng không thể đạt tới cửa ải tiếp theo, còn cần thay nước thuốc, cùng luyện nội pháp.”

“Nội luyện pháp?” Ngụy Hợp tinh thần chấn động, hắn rất sớm đã nghe nói nội luyện pháp, biết rõ đây mới thực sự là bước lên con đường cao thủ.

“Cái gọi là nội luyện pháp, thật ra nói nhìn qua cũng rất đơn giản.” Trịnh Phú Quý cười cười, liếc nhìn chung quanh, chắc chắn không ai nghe lén.

Hắn ta mới tiếp tục.

“Võ nhân chúng ta ngày thường rèn luyện thân thể, rèn luyện khí lực, nhìn như tinh khí thần đều theo đó tăng trưởng. Nhưng thật ra cứ thế mãi, tinh thần sẽ không ngừng bị các loại bản năng thân thể ảnh hưởng, từ đó trở nên xúc động dễ giận, tính khí nóng nảy.

Lúc này liền cần nội luyện pháp thuật trung hòa.”

Hắn sờ tới sờ lui, chỉ chốc lát sau, từ bên trong túi, lấy ra một trang giấy dát vàng.

Hắn nhẹ nhàng mở giấy ra.

Bên trên dùng nước mực màu sắc rực rỡ vẽ một bức tranh thủy mặc đứng vững trên ngọn núi.

Một đóa hoa màu xanh nhạt tô điểm đan xen trên ngọn núi màu xanh đen, nhìn cực kỳ tinh xảo.

“Bản đồ này chính là bản đồ của Hội Sơn Quyền. Bên trong luyện phải có một bức bản đồ căn bản có thể thể hiện đầy đủ tinh khí thần.

Chúng ta trở về sơn quyền, nội luyện, chính là bản đồ ba tầng của tòa Thúy Phong này, nếu người có thể hoàn toàn lĩnh ngộ triệt để bức tranh này, trong mỗi ngày luyện tập, trong lòng sẽ tuân theo đạo cảnh này, sau này nhất định có hy vọng bước vào tầng tiếp theo.”

“Căn bản đồ...” Ngụy Hợp trong lòng kích động, biết mình rốt cuộc đã chính thức bắt đầu tiếp xúc, một con đường võ đạo thần bí nhất.

“Võ nhân luyện tinh, Thuận Khí, Đoán Thần, ba giai đoạn này, nghe đồn trong ba giai đoạn này, có hai bước sau cực kỳ kỹ càng. Đáng tiếc chúng ta về sơn quyền vẫn còn quá thấp.”

Trịnh Phú Quý thở dài nói.

“Bất quá cũng đã rất lợi hại rồi, những võ sư tầm thường bên ngoài kia, thậm chí có không ít, chỉ sợ ngay cả căn bản cái gì cũng chưa từng nghe qua, bọn họ chỉ có thể dựa vào một ít khẩu quyết tâm pháp sai mà không phải ảo tưởng cái gọi là đạo cảnh.”

“Trình lão, vậy bản đồ về sơn quyền của chúng ta, chính là dùng để rèn luyện khí và thần sao?” Ngụy Hợp tò mò hỏi.

“Suy nghĩ nhiều rồi. Có chút tác dụng nhưng đây là giai đoạn cao thâm để đột phá ngoại công. Đầu tiên người phải hiểu rõ một điều.”

Trịnh Phú Quý nghiêm nghị nói.

“Luyện khí, Đoán thần, mục đích kỳ thật đều là cường đại thân thể, khiến thân thể từng bước viên mãn, càng mạnh hơn.”

“Đệ tử đã minh bạch.” Ngụy Hợp nghiêm nghị gật đầu.

“Được.” Trịnh Phú Quý nghiêm mặt.

“Từ hôm nay trở đi, người theo ta cùng lĩnh ngộ căn bản đồ, luyện quyền mài da, trong lòng tồn tại đồ này. Tâm như sơn phong, ý như hoa, bích lục mầm xanh biếc chín thành mây!”

“Lúc nào, nếu người có thể ở trên hai tay luyện ra Cửu Cửu Hồng Hà Hoa, vậy thì Thiết Bì đại thành rồi!”

“Vâng!”

Đảo mắt đông đi xuân đến, thời tiết thế mà rơi xuống một trận mưa nhỏ.

Tuy sau này vẫn có thể khôi phục trời quang mây tạnh, nhưng trận mưa nhỏ này, phảng phất như cho hạn hán một ít máu.

Trình gia.

Mưa phùn kéo dài.

Trình thiếu gia cùng Ngụy Hợp đứng trong viện trong nhà, tùy ý mưa bụi trên bầu trời chậm rãi rơi xuống, lưu lại trên vai hai người một ít giọt nước màu trắng.

Hai tay Trình Thiếu Khuyết không biết bày ra thế nào, một hồi nâng lên, một hồi rơi xuống, một hồi chấp tay đi tới đi lui.

Ánh mắt hắn không ngừng nhìn vào trong phòng.

Dưới ánh nến chiếu rọi, từ bên ngoài chỉ có thể nhìn thấy trong phòng, có mấy bóng người vội vội vàng vàng qua lại bận rộn.

“Dùng sức! Hít sâu! Hít sâu một hơi!”

“Mau dùng sức! Đừng ngừng! Ngàn vạn lần đừng ngừng!”

“Phu nhân, mau mau!!”

“A...” Tiếng kêu thống khổ của nữ tử không ngừng từ trong phòng truyền ra.

Trình thiếu gia dường như cảm thấy đồng cảm, rõ ràng là mưa xối xả, gió lạnh thổi qua trán, nhưng trán đã chậm rãi chảy ra mồ hôi một đầu.

Hắn như thế nào cũng không nghĩ tới, nhị phòng tiểu thiếp mình sung ái, thế mà nửa năm trước lại có thai.

Hôm nay, Thập Nguyệt hoài thai, đến thời điểm nên sinh. Mặc dù hắn hoa tâm, nhưng đối với thiếp thất của chính mình cũng là rất dày.

Đối với mấy đứa nhỏ này, cũng rất là sung ái.

Ngụy Hợp cũng đã gặp qua mấy đứa nhỏ của hắn, nhưng tựa hồ cũng không coi trọng lần này như vậy.

“Nếu lần này Vân nhi có chuyện gì không hay thì...” Trình Thiếu Cửu cắn răng nói.

“Đừng lo lắng, ta nghe tẩu tẩu kêu vang, trung khí tràn đầy, hẳn là có thể thuận lợi sản xuất.” Ngụy Hợp an ủi.

“Hy vọng là vậy...” Trình thiếu gật đầu, nhưng vẫn mang vẻ mặt lo lắng.

Đang lúc hắn còn muốn mở miệng nói gì đó, bỗng nhiên từ trong phòng truyền đến một tiếng thét kinh hãi.

“Đi ra rồi đi ra!”

“Mau kéo!”

“Lập tức khâu miệng vết thương! Lấy khăn ấm ra!”

“Đồ mông đi!”

“Oa!!”

Rốt cuộc, một tiếng khóc thê thảm vang lên rung trời.

Lâu nay Trình thiếu gia không khỏi thả lỏng toàn thân, vội vàng muốn vọt vào nhà.

Vừa vặn cửa phòng mở ra, bà đỡ ôm một đứa trẻ con bao bọc ba tầng trong ngoài, đứng ở cửa.

“Chúc mừng Trình gia, là thiên kim!”

Trình thiếu gia vội vàng liếc nhìn nữ nhi, rồi lập tức chạy vào để thăm tiểu thiếp của mình.

Ngụy Hợp khẽ bật cười, từ điểm ấy cũng nhìn ra Trình Thiếu Cửu đối với lão bà thật tốt.

Từ sau khi đột phá da đá, hôm nay hắn đã qua ba tháng, đang phối hợp luyện pháp bên trong, đồng thời hắn bắt đầu tu hành giai đoạn mới, tiến về phía Thiết Bì.

Cửa ải này không giống với lúc trước, mà là một cái cửa ải bằng nước thật sự.

Đại sư huynh Triệu Hoành kẹt năm năm, không chút sút mẻ. Trình Thiếu gia đã bốn năm rồi mà vẫn bất động như cũ.

Trong mấy tháng này, Ngụy Hợp ngoại trừ khổ luyện da ra, còn có khảo thí thí thí nghiệm thăm dò tình huống Phá Cảnh Châu.

Năng lực phá cảnh châu tích góp khí huyết, rõ ràng là liên quan đến nhiệt lượng dinh dưỡng ẩn chứa trong đồ ăn.

Hắn thử nhiều loại thức ăn nhiệt lượng khác nhau, phát hiện tiến độ phá cảnh châu rõ ràng có khác biệt.

Hơn nữa, theo hắn tăng lên tới cấp độ da đá, tổng dung lượng khí huyết trên thân thể lại tăng lên, tốc độ tích góp từng viên phá cảnh châu rõ ràng càng chậm hơn.

Hắn cũng có thể hiểu được, trước kia phải tích góp một thùng nước là có thể đột phá, hiện tại phải tích góp hai thùng. Mà tốc độ thủy long ra nước lại không thay đổi.

Tự nhiên là chậm.

Ngụy Hợp nhớ lại sáng nay, mình mới xem tiến độ phá cảnh châu. Hiện tại mới qua một phần mười.

Cũng chính là từng chút một.

Mà khí huyết, cũng mới tăng cường một đoạn nhỏ, cách cái gọi là Cửu Hà hoa khai mở, hắn ngay cả đóa hoa đầu tiên mới ngưng tụ ra một chút vết đỏ.

Ngụy Hợp phục hồi tinh thần lại, Trình Thiếu Hài đã ôm tiểu hài tử vui thích đi về phía hắn.

Hạ nhân bên cạnh một đường cầm dù, còn có hai người dùng da hồ ly che gió.

“Tiểu Hà ngươi cứ xem! Ha ha ha ha! Đây là hài tử thứ tư của ta, đưa con gái thứ ba này! Ngươi nói xem ta đặt tên cho hắn là gì?”

Vẻ mặt Trình thiếu gia tràn đầy vui sướng.

“Không phải lúc trước ngươi nghĩ xong mấy cái tên sao? Chọn một cái trong đó chẳng phải tốt hơn sao?” Ngụy Hợp mỉm cười nói.

“Ngươi nhìn xem, tiểu tử này thế nào cảm giác giống ngươi giống nhau như vậy!” Giọng nói của Trình Thiếu Khuyết bỗng nhiên phát ra kinh người.

Ngụy Hợp giật mình, vội vàng nhìn lại.

Quả nhiên, đứa bé nằm trong tã lót, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhúm, giống như một ông lão nhỏ, nhưng cẩn thận đánh giá, thật sự hơi giống với hắn.

“Su huynh ngươi lời này cũng không thể nói lung tung!” Ngụy Hợp vội vàng nhắc nhở.

“Ha ha ha, nói giỡn, đùa thôi.” Trình thiếu gia cười to.

“Không nên nói đùa thế này.” Ngụy Hợp lắc đầu.

“Bất quá nàng cùng ngươi thật có điểm giống nhau, không bằng... Ngươi nhận là cha nuôi nàng ta thế nào?” Trình thiếu gia cười mãi nói. “Các ngươi đã có duyên như vậy, sau này đứa nhỏ này, dứt khoát gọi Trình Hà là được rồi!”

“...” Su huynh người này...

Ngụy Hợp vẻ mặt không nói gì.

Điều này đặt tên hài tử chỉ qua loa như vậy sao?

“Được rồi được rồi, vậy gọi là Trình Hà đi, lá sen, về sau ngươi phải chăm sóc con gái của ngươi nhiều hơn!” Trình thiếu gia quyết đoán nói.

Hôm nay trong số các bằng hữu của hắn, có quan hệ gần gũi nhất với Ngụy Hợp, có một màn này cũng là bình thường.

Sau một phen vui sướng ồn ào, hài tử khóc mệt ngủ, đi thật lâu mới đi an ủi vợ mình.

Ngụy Hợp liền cáo từ trước.

Ra khỏi Trình phủ, hấn ngồi lên xe ngựa Trình gia đưa hấn trở về. Nhìn mưa bụi rơi nghiêng qua cửa sổ, hấn không nói một lời.

Đứa trẻ thứ ba của Trình thiếu niên ra đời, lại nhận hấn làm cha nuôi.

Vốn trên đời chỉ còn lại một Nhị tử, không hiểu sao hấn lại có thêm một đứa con gái khô.

Ngụy Hợp luôn cảm thấy là lạ.

“Cũng đúng, dù sao hiện tại ta mới mười tám tuổi, đã thành cha nuôi.... chớp mắt... đã tới đây một năm rưỡi rồi...”

Từ lúc tỉnh lại đến khi vào trong Sơn Quyền viện, đến bây giờ đã là một năm rưỡi.

Hấn từ một bá tánh gầy yếu bình thường, từng bước trưởng thành, dựa vào nỗ lực của chính mình, đi tới bước này.

Thật không dễ dàng gì.

Đang lúc hấn cảm khái, bỗng nhiên xa phu lái xe phía trước đổi hướng, dừng xe lại hướng một bên ven đường.

“Ngụy thiếu gia, phía trước có mã đội, là nội thành, chúng ta tránh một chút trước đã.”

Xa phu là một người trung niên kinh nghiệm lão luyện, đánh xe cho Trình gia đã hai mươi năm, mọi người đều gọi lão là Hoàng.

Ngụy Hợp cũng gọi như vậy theo.

“Nội thành... Mã đội?”

Hấn nhanh chóng kéo rèm xe ngựa bên trái ra, nhìn ra ngoài.

Xe ngựa là dựa vào bên phải dừng lại, trên con đường đá xue này cũng có không ít người qua đường cùng xe ngựa đều dừng lại, chờ trận trận tiếng vó ngựa phía trước truyền đến.

Tiếng vó ngựa dày đặc rất nhanh tiếp cận, sau đó từ bên trái ngã tư, chạy như điên qua.

Ngụy Hợp liếc nhìn lại.

Đoàn ngựa này tổng cộng có mười ba kỵ sĩ, ngựa bên cạnh mặc quần áo trên người kỵ sĩ, đều có ký hiệu bảy chữ đại biểu cho bảy liên minh.

Dấu hiệu kia hẳn đã từng thấy trên đường một lần, cũng nghe Trình Thiệu Khâu giải thích qua, biết là tiêu ký của Thất Gia Minh.

Mười ba kỵ sĩ này một đường chạy trốn, tốc độ rất nhanh, nhìn bề ngoài bình thường, nhưng ở cấp độ da Ngụy Hợp Thạch, thị lực lần thứ hai đột phá khí huyết, không giống thường nhân, thoáng cái đã nhìn ra mười ba kỵ binh này có chút không đúng.

Ngựa thì không sao, tất cả đều bình thường, nhưng kỵ sĩ ngồi trên lưng ngựa thì khí huyết suy yếu, trong đó còn có mấy người hô hấp hỗn loạn, lúc nặng lúc nhẹ, tựa hồ đang cắn răng nhẫn nại gì đó.

“Có mùi máu tanh!” Ngụy Hợp nheo mắt, cái mũi khế nhúc nhích, ngửi thấy rất nhỏ.

Mười ba kỵ binh rất nhanh một đường chạy như điên, ngang qua đường phố, biến mất ở đầu đường hướng nội thành.

Ngụy Hợp thu hồi ánh mắt, để lão Hoàng tiếp tục lên đường.

“Đội kỵ sĩ này không giống người thường, khí huyết trên thân mặc dù suy yếu, nhưng từ xa nhìn khí tức trường khí, cũng giống như đã trải qua huấn luyện lâu dài, phỏng chừng đều đã luyện võ đạo.” Trong lòng hắn suy đoán.

Mưa bụi rơi xuống.

Ngụy Hợp buông màn xe xuống.

“Đi thôi.”

Lão Hoàng lên tiếng.

“Các lão gia nội thành này, khi trận trước ra ngoài vẫn còn khoác áo choàng đen, bây giờ trở về, ai...”

34

“Người có thấy trận trước không?”

“Ừm, nhìn thấy rồi, lúc đó ta đang đưa dầu lên xe ngựa, nhìn thấy ở ven đường có một đội có hơn hai mươi kỵ, tên nào cũng hung thần ác sát.”

Lão Hoàng trả lời.

“Lúc trước ở cửa thành thấy có thông báo, nói là dị thú ngoài thành làm loạn đồng ruộng, dẫn đội bảy nhà ra ngoài săn bắn. Bảy nhà đều xuất hiện cao thủ, tụ tập một đội.”

Lão Hoàng lấy túi nước ra uống một ngụm, nói tiếp: “Hôm nay xem, e là không đùa được nữa.”

Ngụy Hợp im lặng, không hỏi nữa.

Xe ngựa chậm rãi đi vào trong đêm, một đường tiến về phía tiểu viện Ngụy gia.

Bánh xe mang theo một chuỗi nước mưa, đi ngang qua bên cạnh từng người đi đường, cũng vừa vắn đi qua một người áo lam ven đường.

Người áo lam cầm dù giấy trắng trong tay, trên mặt dù có khắc một đóa mai hồng tinh xảo, bước chậm mà đi.

Ngụy Hợp từ khe cửa sổ thoáng nhìn qua, mơ hồ nhìn thấy người áo lam giơ ống tay áo che, thêu một chữ to tinh xảo.

Trong lòng hắn run lên, nhanh chóng lái xe qua cửa sổ, thò đầu ra phía sau xem xét, cũng không thấy bóng dáng lam y.

Trên đường phố vắng ngắt, chỉ có mấy người vội vàng cầm ô hành tẩu.

Đèn lồng trước cửa cửa tiệm tắt rồi lung lay, theo gió tung bay, hết sức vắng lặng.

Ngụy Hợp rút đầu quay đầu lại, ngồi thẳng lên người, trong lòng bỗng nhiên có cảm giác nặng trĩu.

Hắn không biết tại sao có thể như vậy, nhưng trong trực giác, tựa như mây đen áp đỉnh, bão táp tùy thời có thể bùng nổ.

“Có lẽ đi hỏi Trịnh lão một chút, hắn biết những thứ gì đó.”

Ngụy Hợp trong lòng đã có ý, ngày mai liền đi hỏi Trịnh lão.

Là Đại võ sư nổi danh cầu đá, tin tức nhân mạch của Trịnh lão đều xa xa không phải hắn có thể so sánh.

Còn có người áo lam kia... Hồng gia...

Ngụy Hợp áp chế tạp niệm trong lòng, nhắm mắt lại, hít sâu vào.

Về đến nhà, Ngụy Oánh cho hắn đun nước, tắm rửa xong, Ngụy Hợp nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau trời chưa sáng, hắn đã đi thẳng tới căn phòng trong của lão sư Trịnh lão.

Hắn biết rõ Trịnh lão đã khởi hành từ sớm, chỉ có điều buổi sáng sớm cũng đã vụng trộm tính sổ một lần.

“Tôi hôm qua thượng đội mã đội? Đoàn kỵ mã của Thất gia mình a...”

Thả tính toán trong tay ra, Trịnh Phú Quý vuốt vuốt chòm râu dài dưới cằm.

“Ngươi cũng biết, ta vừa mới từ chỗ một lão huynh đệ biết được, hôm qua Hồng gia bảo Hồng Đạo Nguyên ra ngoài ngoại du ngoạn, mang theo đứa nhỏ kiêu thê con đi Minh Đức tự bái hương.

Còn nói, đoàn Hồng Đạo Nguyên vô tình gặp mãnh thú tập kích, nhưng bị nó tự mình ra tay, săn giết mười mấy con mãnh thú, lông tóc không tổn thương chút nào.”

“Cái này...!” Ngụy Hợp trong lòng run lên, liên hệ phía trên, cảm giác không ổn.

Trịnh Phú Quý cười cười.

“Bảy gia mình cùng Hồng gia bảo trong tối ngoài sáng giao thủ không dưới mấy lần, bại nhiều thắng ít, hôm nay Hồng đạo

nguyên vũ cánh đã phong phú, chỉ đợi giờ lành. Thất gia minh hẳn lấy gì ra đấu với người ta?”

Hắn đứng lên, bỏ bàn tính vào một ô vuông trong tủ, lại lấy từ chỗ khác một bản sổ sổ bạc mỏng.

“Ngươi có biết Minh Đức tự kia là nơi nào không?”

“Đệ tử không biết... Không phải nơi thắp hương bái Phật sao?” Ngụy Hợp lắc đầu.

“Sông nhỏ, hôm nay vì sư nói cho ngươi một đạo lý.” Trịnh Phú Quý cười: “Thế đạo này, phạm là xây ngoài thành, dám ở ngoài thành, đạo quán cũng vậy, Phật miếu cũng vậy, sẽ không có nhân vật đơn giản.”

“... Chẳng lẽ Minh Đức tự này cũng có thân phận khác?”

Ngụy Hợp lập tức rung mình, lúc trước gã ở Minh Đức tự vừa giết người diệt khẩu...

“Đúng vậy. Minh Đức tự chỉ là một phân đàn được hương lấy để dạy. Hồng gia bảo tới Minh Đức tự thắp hương, ý này còn muốn rõ ràng hơn một chút sao?” Trịnh Phú cười lạnh đả giá: “Thất gia minh cũng luống cuống.”

“Vậy lão sư, vạn nhất đánh nhau thật, chúng ta làm sao bây giờ?” Ngụy Hợp lo lắng hỏi.

“Sợ cái gì, cho dù thật sự đánh nhau, bọn họ đánh bọn họ, liên quan gì đến chúng ta? Thất gia minh không nói, nhưng danh tiếng Hồng gia bảo luôn luôn không tồi, sẽ không rảnh tay bắt dân chúng bình dân xuống tay.”

Trịnh Phú Quý chậm rãi nói.

“Huống chi, chúng ta về núi quyên, hai bên đều có người, Hồng gia bảo nơi đó có người về núi, chỗ của liên minh bảy nhà cũng có. Không cần vội.”

Ngụy Hợp suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Vậy hương kia thỉnh giáo thì sao?”

“Hương chỉ chỉ dạy? Một giáo phái tán loạn, không có gì đặc biệt, cùng lắm chỉ kích thích người nghèo.” Trịnh Phú không thèm để ý chút nào nói.

Ngụy Hợp còn muốn nói gì đó, nhưng bị Trịnh Phú Quý giương tay ngăn lại.

“Được rồi, nếu người đã lo lắng phát sinh chuyện gì, chốc lát ta sẽ công khai tu vi của người, như vậy chính người lựa chọn, xem muốn gia nhập bên nào, thế nào?”

“Lão sư người đây là...” Ngụy Hợp nghi ngờ nói.

“Vài ngày trước, Hồng gia bảo liên có người liên hệ với những võ sư chúng ta.” Trịnh Phú Quý giải thích, “Đệ tử chúng ta truyền thụ đông đảo, ảnh hưởng cũng lớn, là bậc cửa bọn họ không qua kịp. Vô luận làm chuyện gì, bọn họ đều phải cân nhắc thái độ của chúng ta.”

“Ý ngài là...?” Trong lòng Ngụy Hợp hơi nhắc lên.

Rõ ràng, đây là thời điểm lựa chọn trận doanh.

“Ta có thể có ý nghĩa gì chứ?” Trịnh Phú khẽ nhếch miệng lộ ra răng vàng lớn, cười nói: “Các người có kỳ ngộ của các người, xuất thân bất đồng, lựa chọn bất đồng, đi con đường nào, đều phải dựa vào chính mình.”

“Tốt rồi, việc này đừng nghĩ lung tung, còn sớm, người cứ thành thật luyện công là được.

Một lát, ta gọi mấy người hạch tâm đến, đem người trước tiên thả gió ra, bằng không, người chỉ dựa vào chút thịt rắn này trong nhà Trình Thiếu gia hẳn đã muốn tiến thêm một bước? Vậy phải đi bao lâu?”

Ngụy Hợp được chỉ điểm, cũng gật đầu.

Đến lúc này, thịt rắn màu đen nụ hôn bạc quả thật đã không đủ để hấp tích góp khí huyết.

Tốc độ quá chậm.

Chút thịt rắn mỗi tháng cung ứng này, ngay cả tích góp máu huyết mình cũng không đủ, đừng nói là tích góp từng chút một Phá Cảnh châu.

“Thạch da, cũng là hảo thủ tinh nhuệ khí huyết lần thứ hai, ở Hồng gia bảo cũng là người có thể làm tiểu đầu mục, ở Thất gia Minh cũng có thể trà trộn vào trung tầng. Ở trong những

người bình thường, đó là công làm thượng khách. Trong Tam bang nhị phái, cũng coi như trụ cột trung lưu. Cho nên chính người phải chọn lựa cho tốt.”

Ngụy Hợp gật đầu thật mạnh.

Hắn biết rõ Trịnh sư đã chỉ ra những điều này, chính là muốn bản thân hắn bớt chịu thiệt.

Rất nhanh, Trịnh Phú Quý gọi phụ nữ ngoài cửa, đi ra ngoài gọi mấy người trong sân.

Chỉ chốc lát sau, trời chậm rãi sáng rõ.

Người thứ nhất tiến vào, chính là Khương Tô.

Nữ hài này mặc một thân áo trắng, lộ ra hai tay trắng nõn, thân trên đầy đặn, rất bắt mắt.

Cũng không biết nàng luyện thể nào, tựa hồ so với lúc vừa tới, ngực càng lớn hơn.

Khuôn mặt cũng trắng hồng, lộ ra quả táo đỏ thiên nhiên trong thời gian dài rèn luyện thân thể. Nàng vừa đi vào, liền mang theo một cỗ khí tức mập mờ của nữ tử.

Khương Tô vừa vào cửa, nhìn thấy Ngụy Hợp đứng ở một bên, hơi sững sờ.

Nơi này chính là phòng trong tư nhân của Trịnh sư, là phòng ngủ, không phải đệ tử thân cận, căn bản sẽ không được phép tiến vào.

Mà bây giờ...

Trong mắt Khương Tô lóe lên vẻ nghi hoặc, nhưng không lên tiếng, đi đến bên cạnh lẳng lặng đứng lại.

Chẳng bao lâu sau, Giang Nghiêm, Triệu Hoành đều lần lượt tới.

Tính cả Ngụy Hợp và Tiêu Nhiên vắng mặt, tổng cộng có sáu người, chính là đệ tử hạch tâm của Hội Sơn Quyền hôm nay.

Năm người đứng thành một hàng, xếp trước mặt Trịnh Phú Quý, lẳng lặng chờ đợi hắn phân phó.

Trịnh Phú Quý ho khan vài tiếng, nâng chung trà lên, nhấp một ngụm nước.

Hai mắt già nua hoa văn đuôi cá của hắn đảo qua năm người một lần. Chờ một hồi mới chậm rãi mở miệng.

“Hôm nay gọi các người tới đây, là có một việc, phải dặn dò một chút...”

Hắn dừng lại, chậm rãi cất chén trà, thở ra.

“Đúng rồi.”

Hắn bỗng nhìn Khương Tô, tựa hồ nhớ tới chuyện gì.

“Năm nay Khương Tô người bao nhiêu tuổi?”

“Bẩm lão sư, mười chín.”

“Mười chín a... Cũng không nhỏ.” Trịnh Phú Quý vuốt chòm râu: “Như vậy đi, sư đệ người Ngụy Hợp cũng mười tám, người này bỗng phận thành thật, tiềm lực không tệ, thực lực cũng không tệ, chính là người lương thiện, các người hai bên cùng một chỗ, cũng tiện giúp đỡ lẫn nhau, thế nào?”

Những lời này của y lập tức chấn động làm mọi người ở đây đều trì trệ.

Giang Nghiêm vẫn có ý với Khương Tô, nghe nói như thế, cây quạt trong tay thiếu chút nữa đã quên cầm, bộp một cái rơi trên mặt đất đằng sau.

Trình Thiệu Khẩu đang nuốt nước miếng, nghe vậy thiếu chút nữa bị sặc, cúi đầu liên tục hít vào.

Triệu Hoành là người bình tĩnh nhất, chẳng qua là ngây người, nhưng ngay sau đó lại bình thường bất động.

Hai vị đương sự, gương mặt Khương Tô nhanh chóng đỏ lên. Không phải xấu hổ mà là tức giận.

“Lão sư, ta cùng Ngụy Hợp? Ngài cái này. Ngụy sư đệ tính cách cũng không phải loại ta thích, mà ta rất sớm đã thề sẽ gả cho nam nhân còn mạnh hơn ta. Hắn, không được!”

Ngụy Hợp cũng giật nảy mình, tranh thủ thời gian mở miệng.

“Đa tạ ý tốt của lão sư, chỉ là đệ tử đối với Khương sư tử quả thật không có nửa điểm ý nghĩ nam nữ nào trong đó, chỉ có kính trọng, kính xin lão sư thông cảm.”

Nói thật, loại nữ nhân mắt cao hơn đầu như Khương Tô tặng cho ông ta cũng thấy mệt.

Nửa còn lại trong lý tưởng của hắn, ít nhất cũng phải là nữ nhân dịu dàng hiền thực như Nhị tử, ở nhà sống qua ngày.

Cô gái Khương Tô này, tâm công lợi quá nặng, tính cách quá mạnh mẽ, có lẽ cái loại mặt trắng trẻo mềm nhũn này sẽ thích hợp hơn nàng.

Khương Tô ở bên cạnh giật mình hắn, thầm nghĩ: “Tiểu tử này coi như tự biết mình, biết chủ động từ chối.”

Hai người đều bị những thao tác lung tung của Trịnh Phú Quý làm cho sợ hãi, vội vàng từ chối.

Trịnh Phú Quý xua xua tay.

“Cái này không phải rất thích hợp sao? Hôm nay Ngụy Hợp đột phá da đá, tiềm lực không tồi, Khương Tô cũng không kém, dung mạo gia thế đều có, đây không phải là cái gì... Cái gì hợp?”

“Thiên tác hợp.” Trình thiếu gia một bên khom lưng nhỏ giọng nhắc nhở.

“Ồ, trời tác hợp.”

“...” Trình Thiếu cười cười, một lần nữa đứng thẳng, tiếp tục nhìn về phía Ngụy Hợp.

Bỗng nhiên sắc mặt hắn sừng sốt, lão sư vừa nói cái gì?

Sông nhỏ đột phá, vỡ đá?

Nụ cười trên mặt hắn dừng lại một chút, cảm giác mình nghe lầm, vì vậy cẩn thận nhớ lại.

“Không đúng, lão sư, ngài vừa mới nói là Ngụy Hợp đột phá? Lần thứ hai đột phá khí huyết?” Trình Thiếu Khẩu vội vàng lên tiếng hỏi.

“Không phải ta đã nói rồi sao?” Trịnh Phú nhìn hấn một cái: “Không tệ, bây giờ hấn cũng giống các người, đều cùng một cấp độ.”

Lời này, mấy người mới vừa rồi còn cho là mình nghe lầm, nhưng bây giờ nói lại một lần nữa.

Lập tức, Giang Nghiêm, Khương Tô đều giật mình.

Ngụy Hợp này vẫn luôn là gia hỏa trong đội trưởng là Trình thiếu gia lâu ngày? Vậy mà cũng có thể đến được lớp võ đá?

Giang Nghiêm cau mày lại, nhìn kỹ Ngụy Hợp ở bên cạnh trấn định tự nhiên, nhưng rất nhanh, hấn lại tản ra.

Lúc trước vốn là một tiểu tùy tùng không thu hút được lâu nay, thoáng cái đã gặp được vận may rồi sao? Ngược lại cũng không tệ.

Ngụy Hợp này xuất thân bản tiện, trong nhà còn mang theo một cái kéo mẹt, bây giờ Trình gia thế yếu, vừa vận, gã có thể lôi kéo thêm, nói không chừng có thể được một trung bộc.

Trong lòng Giang Nghiêm nhanh chóng có kế hoạch.

Một bên khác, trong lòng Khương Tô lại tràn đầy áp lực, cắn môi một lời không nói.

“Cho dù đột phá khí huyết thứ hai thì đã sao? Dựa vào cái gì mà trực tiếp chỉ hôn cho ta? Xem tư chất Ngụy Hợp lúc trước, da đá chỉ sợ chính là cực hạn của hấn, đơn giản là đã chạm vào vận khí mà thôi. Thật sự coi hấn là thiên tài ư?”

Nàng không cam lòng. Đối với Trịnh sư cũng sinh ra bất mãn.

Nếu giả nàng cho Ngụy Hợp, chẳng phải là muốn đẩy nàng vào một cấp bậc tùy tùng ít đi sao?

Nàng ngay cả đi một lúc lâu cũng không thấy sao, hiện tại lại bị chung một chỗ với người hầu của Trình Thiếu gia? Trịnh sư đây là già rồi hồ đồ rồi sao?!

Lúc này, nhìn thấy vẻ mặt trấn định của Ngụy Hợp ở bên cạnh.

Trong lòng Khương Tô càng có một ngọn lửa vô danh dâng lên trong lòng.

“Giả vờ giả vịt! Bất quá là tiểu tử gặp may mắn, đường nhân sinh còn dài, không lẽ lần nào ngươi cũng gặp phải vận may, tiếp tục giả dạng thiên tài? Sớm muộn gì cũng sẽ có lúc lộ nguyên hình.”

Nàng không rõ được cảm giác trong lòng mình, nhưng loại tâm tình này, đột nhiên uống đến một bãi phân chuột, cái loại buồn nôn này, quả thực khó có thể hình dung.

Triệu Hoành là người không thêm để ý nhất, hắn ta xem ra, Ngụy Hợp tính toán thời gian hắn là thử vận may mới đúng.

Dù sao trước đó gia hỏa này đột phá da trâu cũng khó khăn như vậy, lần này đúng là may mắn.

Có lẽ là vừa lúc đụng phải tin tức Trịnh sư bị tiêu diệt khiến cho tâm tình không tốt đến mức sứt đầu mẻ trán.

Ngụy Hợp đột phá xem như vui mừng, mới được lão sư xem trọng một bước.

Mặt khác, thật ra với tính cách của hắn, đối với những chuyện này cũng không quan tâm lắm. Người khác đột phá cũng tốt, không đột phá cũng tốt, dù sao cũng không phải là hắn đột phá.

Trịnh Phú Quý cũng chỉ nói ngoài miệng như vậy, có thể tác hợp hai người thì tốt nhất, không thể cũng không sao cả.

Thấy hai người đều không muốn, cũng không nói gì thêm.

“Tin tức được tung ra, các ngươi cũng có thêm một sư đệ tốt, ngày sau chăm sóc nhau một chút, đừng để hắn chịu thiệt.”

“Vâng.” Trình thiếu gia tranh thủ mở miệng, từ đáy lòng cao hứng thay Ngụy Hợp.

Chỉ có hấn mới mở miệng, lại phát hiện Giang Nghiêm, lại cùng hấn lên tiếng đáp ứng.

Sắc mặt hấn khẽ biến, vội vàng nói.

“Sư phó yên tâm, Trình gia ta nhất định sẽ không thua thiệt sư đệ!”

Giang Nghiêm quay đầu, mỉm cười với hấn.

“Nghe nói trong nhà Tam sư huynh gần đây xảy ra chút tình huống, phương diện đãi ngộ này chỉ sợ sức cùng lực a?”

“Không cần Giang sư đệ quan tâm, dù không tốt, vẫn có thể nhận được đãi ngộ của Ngụy sư đệ.” Trình thiếu gia trầm giọng nói.

Giọng điệu của Giang Nghiêm khiến hấn có dự cảm xấu.

Giang Nghiêm cười cười, không nói gì thêm.

Giang gia muốn ra giá, sao có thể so sánh với tiêu cục nhỏ nhỏ như ngoại thành được?

Một lần hai đột phá khí huyết tinh nhuệ, Giang gia hấn không thiếu, nhưng nhìn dáng vẻ Trình sư, tựa hồ rất coi trọng Ngụy Hợp.

Như vậy, lôi kéo một Ngụy Hợp, có thể thắng được Trình sư coi trọng, điều này không hề nghi ngờ tương đối có lời.

“Được rồi, tất cả giải tán đi. Gần đây nhớ lúc ra ngoài thành.” Trình Phú Quý dặn dò một câu, liền khoát khoát tay, ý bảo tất cả mọi người ra ngoài.

“Vâng.” Mấy người vội vàng cúi đầu đáp, sau đó nối đuôi nhau đi ra khỏi phòng.

Lúc này trong sân ánh mặt trời nóng bỏng, mưa nhỏ vừa mới rơi xuống tựa như không, đảo mắt đã bị mặt trời làm cho bốc hơi.

Mặt đất bốc khói thành tro bụi.

Đi ra khỏi phòng, Khương Tô cũng không nhìn đám người Ngụy Hợp, bước nhanh ra ngoài viện, cũng không quay đầu lại.

Rõ ràng nàng ta vẫn đang tức giận.

Giang Nghiêm thì cảm quạt xếp lắc lắc, mỉm cười với Ngụy Hợp, quay người rời đi.

Triệu Hoành động viên Ngụy Hợp vài câu, thái độ lại không có gì khác biệt, vẫn như bình thường.

Dường như đối với hắn mà nói, Ngụy Hợp có đột phá hay không cũng không thêm đề ý.

Trình Thiếu Cửu vỗ Ngụy Hợp một hồi, hai người ra khỏi viện tử, ngồi lên xe ngựa phía ngoài.

“Đi, đi uống một chén. Tiểu tử ngươi! Đột phá từ lúc nào vậy? Sao không nói cho ta biết?” Sau khi ngồi vào xe ngựa, Trình Thiếu Khẩu mới tươi cười nói.

“Ta cũng chỉ mới đột phá, trước tiên tìm Trịnh lão đầu.” Ngụy Hợp cười cười trả lời.

“Túy Nguyệt Trần Nhưỡng của Túy Hoa Lô, hôm nay dẫn ngươi đi ném thử! Xem như chúc mừng ngươi, hắc, như vậy, huynh đệ ngươi ta bây giờ thanh thế dần dần phát triển.

Cứ thế tiếp tục phát triển, nói không chừng sau này thành Phi Nghiệp này còn có thể có thanh danh ngươi và ta.”

Tâm tình Trình Thiếu Tâm tình rõ ràng rất không tệ.

Ngụy Hợp là cha ruột con gái lão, mà chung quanh lão quan hệ tốt nhất, cũng là Ngụy Hợp. Kể từ đó, cũng chứng minh lão Trình thiếu gia kết giao bằng hữu, ánh mắt không kém.

Tin tức này trở về nhắc lại với đại bá, xác định sẽ khiến ông ta mặt mũi đỏ bừng, da mặt cũng phải sưng vù.

Không phải nói hắn ta sẽ không kết giao bằng hữu hồ bằng sao? Bây giờ thì sao? Huynh đệ hắn đã có một người đến lần thứ hai, khí huyết lại tới!

Toàn bộ tiêu cục đến lần thứ hai có mấy người khí huyết? Cũng chỉ ông cha, cùng ba người đại bá của hắn.

Lúc này nhìn ai còn dám nói hắn!

Trình Thiếu Khẩu trong lòng khí phách hăng hái, cảm giác khu vực phía trước oán khí phiền muộn, theo Ngụy Hợp đột phá mà phát tiết ra.

Ngụy Hợp ngồi tại chỗ đối diện, trong lòng cũng bật cười.

Trình ca này đều là cha của bốn đứa nhỏ, vẫn luôn không lên tiếng như vậy.

Rất nhanh, xe ngựa chậm rãi đi vào nội thành, dừng lại trước cửa Túy Hoa Lâu.

Ngồi trong xe ngựa, Trình Thiếu Khẩu bảo người đi bàn tiệc, biết được cần xếp hàng, liền dứt khoát ngồi ở trên xe ngựa chờ.

Xe ngựa chậm rãi đỗ xe.

Trình thiếu gia cũng có chút cảm khái.

“Thành Phi Nghiệp này, những nơi có thể gọi là hưởng thụ đều ở trong thành.

Mà nội thành không cho phép người của liên minh bảy nhà vào. Tiến vào kinh thương, cũng phải xin tư cách.

Mà người buôn bán, kẻ buôn bán, cũng không thể ở lại nội thành, chỉ có thể lưu lại ngắn ngủi.

Quy định của nó quá nghiêm khắc, khiến người ta khó có thể tưởng tượng.

Nhưng chính quy củ như vậy, làm cho Cửu gia Minh giới hạn nhân viên nội thành, rõ như lòng bàn tay.

Mỗi một người tiến vào nội thành, bọn hắn đều rõ ràng, tùy thời có thể tìm ra gã tùy thời cùng người dẫn đường.

Như vậy, tính an toàn nội thành sẽ được đề cao trên diện rộng.”

Hắn chỉ chỉ một bên Túy Hoa Lâu.

“Tựa như Túy Hoa Lâu này, nếu mở ra khu ngoại thành, râu quai nón sẽ bị các bang phái hút máu ép khô, căn bản không có khả năng đạt đến phen hoa bực này.

Nhưng bây giờ đã mở nội thành, dưới sự đảm bảo an toàn tuyệt đối, đối với cuộc sống phiêu bạt bất an với ngoại thành, người nói đi, người có tiền có nguyện ý tiêu tiền ở bên ngoài hay là tiêu ở đây?”

“Tự nhiên là nơi này.” Ngụy Hợp hiểu rõ.

“Là đạo lý này.” Trình Thiệu thở dài một hơi. “Đây cũng là căn bản mà thất gia mình có thể thống trị thành Phi Nghiệp nhiều năm như vậy. Chỉ riêng chế độ của nội ngoại thành này cũng đủ cho bọn họ kiếm được không biết bao nhiêu. Thật sự là...”

Hắn dừng lại.

“Thật sự là cái gì?”

“Thật là làm cho người ta hâm mộ.”

“.....” Ngụy Hợp không còn gì để nói. Còn tưởng rằng gia hỏa này có thể có ngôn ngữ kinh người nào đó.

“Đi, đi xuống xem một chút cảnh sắc chung quanh. Tới nơi này, người còn chưa cẩn thận quan sát xung quanh à?”

Trình Thiệu Thanh bỗng nhiên nhớ ra, bèn bảo Ngụy Hợp xuống xe.

Hai người cùng đi xuống, dạo quanh Túy Hoa Lô một vòng.

Trên hai bên đường xung quanh, tràn đầy các loại cửa hàng.

Bảo châu, đồ cổ, hàng khô, thành áo, đồ ăn vặt, cái gì cần có đều có.

Dòng người bắt đầu khởi động, từng người một mặc quần áo trên người, nhiều lần quần áo chỉnh tề, vừa nhìn liền biết không phải người bản cùng khổ.

Độ phồn hoa bực này khiến Ngụy Hợp khó mà tin được, cùng phi Nghiệp thành khu ngoại thành là một nơi.

Ngoại thành khu, coi như là lang thang đá cùng đá đỏ bên trong, địa phương phồn hoa nhất, cũng không nơi này náo nhiệt như vậy.

Những nơi đó vẫn có thể nhìn thấy đám ăn mày, tàn phế.
Trong một vài góc hẻo lánh, thậm chí còn có thể nhìn thấy thi
thể chưa kịp túm đi.

“Những người này... người vào nội thành, là những ai?” Ngụy
Hợp nhìn không được hỏi.

Phi Nghiệp thành có nhiều người giàu như vậy sao?

Hắn nhìn những người ra vào cửa hàng châu báu, tiệm dược
liệu, bao lớn bao nhỏ đi ra, trong lòng nghi hoặc khó hiểu.

“Cũng không hoàn toàn là ngoài thành Phi Nghiệp thành, khu
ngoại thành chỉ là một bộ phận, càng nhiều là đến từ pháo đài
hào tộc phụ cận. Người biết Hồng gia bảo, nhưng người có
biết hay không, Phi Nghiệp thành cũng không chỉ có một cái
Hồng gia bảo.

Ngoại thành này, ngoài thành to nhỏ, tổng cộng mười mấy tiểu
bảo, đều là các gia tộc giàu có thành lập. Trong đó có người
nhờ Hồng gia bảo che chở, có thành viên của bảy thế gia
minh.”

“Thì ra là thế.” Ngụy Hợp hiểu.

“Hắc, mỗi một thổ bảo này đều tương đương với một trấn nhỏ
một mình, bên trong tất cả đều là con cháu một tộc, bảo vệ
xung quanh ruộng đất.

So với bọn họ, những con san hô ngoài thành Phi Nghiệp
thành kia, nói không chừng còn không tốt bằng bọn họ.” Trình
Thiếu Khẩu lắc đầu thật lâu nói.

Đang nói chuyện, trước mặt hắn gặp phải hai thư sinh quen
biết, chào hỏi hắn.

Hắn ta cũng vội vàng cười đáp lại.

Ngụy Hợp thì quét mắt nhìn chung quanh.

Chỉ là lúc trước không chú ý, nhưng lúc này nhìn kỹ, lại phát
hiện, trọng hán mặc trang phục tiêu ký của bảy nhà, số lượng
tựa hồ nhiều hơn trước rất nhiều.

Những người này ai nấy đều cảnh giác, quét mắt nhìn xung
quanh.

Ngụy Hợp nhìn thoáng qua, rồi nhanh chóng dời ánh mắt đi, để tránh gây ra hiểu lầm.

Bên kia, Trình thiếu gia chào hỏi với mọi người, vừa lúc người hầu đang xếp hàng chạy tới thông báo, Túy Hoa Lôu đã có vị trí.

Lúc này hai người mới quay trở về.

Túy Hoa Lôu khác Bách Hoa Lôu, đây là nơi chính thức uống rượu ăn đồ ăn.

Điểm khác biệt lớn nhất không ở chỗ này có thiếu nữ xinh đẹp phục thị, mà là ở trên chất lượng thức ăn.

Vừa lên bàn, Trình thiếu đã thuận thục gọi liên tiếp tên món ăn, lại có một bình rượu ngon tên là cứu cứu cứu cứu.

“Hôm nay để chúc mừng người thành công đột phá! Hiếm khi đến đây, cùng nhau uống một chén!” Trình thiếu gia vỗ nhẹ mặt bàn, cười nói.

“Một ly là được.” Ngụy Hợp cười trả lời.

“Được rồi được rồi, biết được người chú ý, sợ ảnh hưởng tới luyện công.” Trình thiếu gia cười nói.

Hắn ngoài việc ăn, còn nói tới mấy đặc sắc lớn trong nội thành này.

Mỹ thực, rượu ngon, mỹ nữ, mộng đẹp.

“Ba người phía trước, ta thật ra có thể hiểu, đây là mộng đẹp cuối cùng? Là cái gì?” Ngụy Hợp hiếu kỳ hỏi.

“Mơ đẹp, chính là sòng bạc, mộng đẹp phường, ý là làm cho người ta có mộng đẹp trở thành chân chính. Truyền thuyết kể rằng sau khi đi vào, có người kiếm được gia tài vạn quan trong một đêm, thật là huy hoàng!” Trình thiếu gia cười nói: “Đương nhiên chuyện như vậy nghe một chút rồi thôi.”

Chẳng bao lâu sau, mọi người cũng đã mang thức ăn lên.

Gò nướng thịt nhỏ, nắm nắm cá sông, quả hồng hôi nôi thịt, thịt thỏ kho, ngũ sắc dưa mằm.

Bốn món ăn một món canh, mỗi món đều là một bát lớn.

Com nước là tưới nước miếng và đậu phộng đen lên từng giọt đậu phộng thơm ngát.

Mề trắng như tuyết, mùi thơm nồng nặc.

Ngụy Hợp nhìn đồ ăn trước mắt hồi tưởng lại những người chết đói tại rãnh nước bên ngoài thành, sau đó bị kéo đi.

Hắn bỗng nhiên có cảm giác hoảng hốt, dường như lúc trước mình nhìn thấy đều là ảo giác.

“Mời!” Trình Thiếu ngồi đối diện hồi lâu, chỉ tay một cái.

“Hôm nay chấm mút ánh sáng của ngươi, ta cũng ăn một bữa ngon theo. Hiện tại lần này giá cũng không rẻ!”

“Mời!”

Ngụy Hợp cầm lấy đĩa, gấp một miếng thịt trở về, đưa vào miệng.

Chất thịt cực dẻo, hơn nữa hương thơm ngon, trong thịt rõ ràng còn có chất lỏng đậm đặc tràn ra.

“Đây không phải thịt heo sao?” Ngụy Hợp suy đoán nói, hắn một chút thịt heo cũng chưa ăn ra.

“Đương nhiên không phải. Đây là món ăn dân dã, một loại thịt nai tên là Hoa Chi Lộ, chính là vật đại bổ.” Trình Thiếu Cử lộ ra vẻ mặt của một nam nhân đều hiểu.

“Ặc...” Ngụy Hợp tỏ vẻ mình vẫn còn nhỏ.” Con hươu cảnh hoa này, có phải là hươu mọc trên đầu chạc cây hay không?”

“Không chỉ như vậy, hươu Hoa hình thể cường tráng, bình thường có gia đình nuôi trâu vàng lớn như vậy, trong miệng sinh ra răng nhọn, tính tình táo bạo, thường ở sư tử tranh hùng. Dù sao cũng là không nhiều mãnh thú.”

Trình Thiếu cười gượng nói: “Ngươi ăn thịt này là được rồi, thịt này so với thịt rắn màu bạc thì mạnh hơn rất nhiều, còn có công hiệu đặc biệt nữa, khí huyết tăng trưởng thì không còn tốt hơn nữa.”

36

Ngụy Hợp gật đầu, kỳ thật Trình Thiếu Cửu không nói, chính gã cũng cảm nhận được.

Thịt nầy cái bụng nầy, phối hợp với nấu từ hương liệu, lập tức cảm thấy trong bụng hơi nóng lên.

Hắn lại nhanh chóng ăn mười mảnh, mỗi một mảnh đều chỉ có móng tay dày như vậy, trong bụng lại có cảm giác no bụng.

“Thịt này, có giá bao nhiêu một cân?” Ngụy Hợp nhin không được mở miệng hỏi thăm.

Mặc dù biết mình khẳng định ăn không nổi, nhưng ngẫu nhiên mua chút ném thử hắn là không thành vấn đề.

Phải biết rằng, lúc trước hắn ăn thịt rắn đen có nụ hôn trắng, ít nhất phải gấp ba lần miếng thịt này mới có thể sinh ra cảm giác no bụng.

Hiện tại hắn trước sau vừa mới ăn được mười mấy miếng, khi khép lại cũng chỉ to bằng nắm đấm trẻ con.

Vậy mà cảm thấy no rồi?

“Thịt này... Giá thị trường ước chừng là bốn lạng vàng một cân thịt.” Trình Dục nhỏ giọng nói: “Chủ yếu là có tiền mà không mua được, không ai bán. Vừa đánh tới hàng hoang, lập tức sẽ bị người ta lấy mất.”

“Bốn lạng vàng ròng này?” Ngụy Hợp sửng sốt, trước đó không phải dùng ngân lượng để ra giá sao? Sau đó đổi thành thịt khô lương thực, sao hiện tại lại là vàng rồi?

“Nội thành này đều dùng kim điệp tử kim phiếu ra giá. Đây mới là cứng rắn thông hàng, không giống bạch ngân kia, các nhà đều có thể tự mình rèn đúc, trong ngân bạc rốt cuộc có bao nhiêu ngân lượng, ai làm rõ ràng vậy?” Trình thiếu gia giải thích.

Hắn dừng một chút: “Mấy ngày trước ta mới nhìn thấy ở tiệm gạo, một hai lạng vàng có thể đổi năm mươi cân gạo. Người

tự mình tính xem số thịt này đáng giá bao nhiêu.”

“Năm mươi cân...” Ngụy Hợp hơi kinh hãi, lúc này hắn mới rõ ràng giá cả chính thức của bữa ăn này.

Năm mươi cân gạo, có thể để cho một hộ gia đình ăn rất lâu. Nếu là trung sản còn tốt, nhiều nhất là phí ăn cho tháng, nếu là người nghèo, đổi thành mặt hoa màu...

Mà bốn lượng vàng...

Nhìn món ngon trên bàn, trong lúc nhất thời tâm tình Ngụy Hợp có chút phức tạp.

Bất tri bất giác, hắn cũng đã ăn đến mức mặt đỏ ăn đất đỏ như vậy rồi.

Trong lúc nhất thời, động tác kẹp chặt thịt của hắn cũng nhanh hơn không ít.

“A? Người để lại cho ta một chút!” Trình Thiếu Cửu bên cạnh nhất thời phản ứng lại.

Hai người đưa bay lên, mấy lần liền đem một bàn thịt xử lý toàn bộ.

Đương nhiên, tranh giành thì tranh giành, Trình thiếu thời vẫn là phần lớn để Ngụy Hợp ăn, dù sao cũng là y đặc biệt mời khách ăn cơm.

Ăn uống no đủ, sau đó ở một bên cầm tăm xỉa răng.

Hai người mỗi người một cây tăm xỉa răng, ngồi ở vị trí đậm kẽ răng.

“Tiểu Hà, hôm nay ngươi lần thứ hai phá khí huyết, hôm nay chúng ta cũng ở chỗ này nói qua cho ngươi một chút.” Trong lòng Trình Thiếu Cửu đã sớm an bài Ngụy Hợp.

Kỳ thật vĩnh viễn với tiêu cục hiện nay, không tìm ra điểm hài lòng nào với Ngụy Hợp cả. Đối với cấp độ này mà nói, tiền tài lương thực đều không thiếu, chỉ thiếu có thịt hắc xà màu bạc, có thể nhanh chóng tích góp khí huyết.

Nhưng loại vật này, bình thường đều là bí truyền trân quý của mỗi nhà, sẽ không bỏ sót. Cho nên hắn cũng nghĩ thông qua,

liền thuê Ngụy Hợp một phần thời gian.

Xem như là dựa vào tiêu cực, nhận một phần thu nhập, không ảnh hưởng hẳn lựa chọn nơi khác gia nhập.

Hắn nói như vậy, Ngụy Hợp cũng đồng ý.

“Mỗi tháng cần có Phí Chiếu phát, chỉ có chỗ người xuất mã, rồi thông báo cho người, còn lại không hạn chế chút nào. Sẽ không quá một năm hai lần.” Trình thiếu gia cười dài nói.

“Không thành vấn đề.” Ngụy Hợp gật đầu.

“Kỳ thật, đến cấp bậc này, người cũng đã có thể dính vào vài chỗ, dù sao cũng là mượn tên tuổi người, những tiểu phái bang nhỏ kia thích nhất như vậy, chỉ cần cho người một ít phí tổn, treo lên một chút, lúc cần người hỗ trợ, có thể mượn người làm đầu lĩnh, tọa trấn trong bang, dùng để hấp dẫn người mới là không thể tốt hơn.” Trình Thiệu Cửu cười nói.

“Còn có như vậy?” Ngụy Hợp lập tức nghĩ tới các kiếp trước thì lấy một cái chứng cứ cao cấp, nơi nơi bị cầm tới tay cao thủ.

Một người chứng niên nhập bao nhiêu vạn, đó thật sự là “Một bản vạn lợi”..

Không ngờ bây giờ hắn cũng có thể hưởng lợi thế này.

Hai người nghỉ ngơi trong chốc lát, lại uống thêm mấy chén.

Trình thiếu gia rất nhanh đã có ý định, đứng dậy đi tiểu giải.

Hắn ta vừa mới rời chỗ.

Ngụy Hợp đang cẩn thận nghe ngóng nữ nhân áo xanh đã rời từ từ lâu ra ngoài tẩu tỳ bà.

“Ngụy sư đệ, thật sự là trùng hợp, không nghĩ tới ở chỗ này lại gặp người.”

Chợt một bóng người quen thuộc đi đến trước người hắn, ngăn trở tầm mắt của hắn.

Ngụy Hợp ngẩng đầu nhìn lên, rõ ràng là Giang Nghiêm.

Giang Nghiêm cầm quạt xếp, áo trắng tung bay, đi theo sau là một thư đồng, khí chất bất phàm, trên mặt mỉm cười.

Không thể không nói, một thân hấn bán bề ngoài cũng không tệ, cộng thêm dung mạo có chút tiêu soái, thân hình cao lớn thon dài, gia thế khá mạnh. Muốn trêu chọc nữ tử yêu thích vẫn là rất dễ dàng.

“Nguyên lai là Giang sư huynh.” Ngụy Hợp đứng dậy ôm quyền, đây là lễ phép cơ bản khi đối mặt với sư huynh.

“Sao? Một mình ngồi đây uống rượu ăn cơm sao?” Giang Nghiêm quét mắt nhìn bàn cơm, lập tức hiểu ra còn có người.

“Cũng tốt, ta tới chỉ là chào hỏi mọi người, nói mấy câu rồi đi ngay. Vừa lúc nhìn thấy Ngụy sư đệ ở chỗ này, nếu sư đệ đã đột phá, hà tất phải tiếp tục ở lại Trình gia? Giang gia ta gần đây cũng cần gấp nhân tài mới gia nhập.

Nếu như Ngụy sư đệ đáp ứng, ta có thể bỏ ra một tháng mười cân cùng với khí huyết của thịt hươu bằng cành hoa này đại bổ dược.

Mặt khác, một trăm hạt Bồ Huyết đan cấp một, mười thang Khí Huyết Tán. Năm mươi lượng vàng.”

Thư đồng sau lưng Giang Nghiêm sắc mặt khẽ biến, cái bảng giá này đã vượt qua đải ngộ mà cao thủ khí huyết lần thứ hai có thể có được. Chỉ riêng mười cân kia tương đương với đồ đại bổ thịt hươu, chính là vật hi hữu.

Vật ấy không biết có thể tiết kiệm bao nhiêu thời gian tích lũy khí huyết, nếu như phóng ra ngoài, không biết có bao nhiêu người luyện võ nguyện ý chủ động tìm nơi nương tựa.

Phải biết, coi như là thịt hươu ăn cành hoa của Túy Hoa Lâu này, cũng không phải ngày nào cũng có, chỉ là một tháng thả ra một lần, mỗi người đều cung ứng số lượng.

Chỉ có như vậy thôi đã là biểu hiệu của Túy Hoa Lâu.

“Mặt khác, Ngụy sư đệ dù sao cũng là sư đệ đồng môn của ta, sư đệ nhà mình, cũng phải chiếu cố nhiều hơn.” Quạt xếp trong tay Giang Nghiêm tản ra, che cái cằm lại, mỉm cười nói.

“Ta lại tặng cho sư đệ một chút, Trình sư huynh sao có thể không mở ra bảng giá như vậy. Chỉ cần người nguyện ý gia nhập, ta cho người miễn phí ở nội thành, người và tử người

sau này không cần lo lắng an toàn phiền toái nữa. Ở nội thành có liên minh bảy nhà ta cùng người trong quan phủ lúc đi tuần tra, tuyệt đối sẽ không xảy ra bất cứ điều gì sơ suất.

Đương nhiên, như vậy, người không thể sống nhờ ở những nhà khác, bất quá phương diện này người không cần lo lắng, lấy thân phận sư đệ, sau khi gia nhập Giang gia, hoàn toàn có thể ở ngoại thành cai quản một ít bang phái nhỏ, từ đó được chia chác cũng là chuyện đương nhiên.

Đến lúc đó, thuộc hạ có mười mấy người treo dấu hiệu của Thất Gia Minh, không người nào ở khu ngoại thành dám trêu chọc, chẳng phải sung sướng sao?”

Thật ra những phúc lợi này, quyền cư trú mới là quan trọng nhất!

Chỉ có bảy gia Minh, mới có quyền cho phép ngoại nhân tiến vào trường kỳ ở lại.

Một mực ở trong nội thành, đây là đặc quyền đặc thù của Trình Thiếu Cửu cũng không có.

Đối với Giang Nghiêm mà nói, đây là tiêu chuẩn mà hắn tùy ý có thể lấy được, mặc dù có số lượng hạn chế, nhưng nói không chừng giá trị còn không lớn bằng trăm lượng vàng ròng.

Nhưng đối với Trình Thiếu Cửu mãi mà nói, danh ngạch này mới thật sự là quý giá nhất.

Bởi vì đây không phải là thứ có tiền có thể mua được.

Đây cũng là một trong những lực hấp dẫn lớn nhất của liên minh bảy nhà trong thời gian dài hưng thịnh.

Điều kiện trước đó, Ngụy Hợp đều không có tâm tư gì, nhưng điều kiện cuối cùng, gã thật sự đã động tâm.

Nếu có thể tiến vào nội thành ở, hắn cũng không cần phải luôn lo lắng vấn đề an toàn của Nhị tử.

Lần trước hắn đánh chết mấy người hắn lấy hương dạy, sau đó vẫn luôn lo lắng đối phương trả thù.

Mặc dù vẫn không có động tĩnh gì, nhưng ai biết bọn họ có phải đang tích súc âm mưu gì hay không.

Hiện tại, nếu như có thể vào trong nội thành...

Ngụy Hợp cúi đầu, trong lúc nhất thời có chút trầm mặc.

Hắn không nhìn thấy gì, cách đó không xa, Trình Thiệu đã quay trở lại, vừa lúc nghe được điều kiện Giang Nghiêm mở ra.

Trình Thiệu Cử cũng nghe hiểu, Giang Nghiêm đây chính là đến cướp người.

Theo lời nói của Giang Nghiêm, ngay từ đầu hắn chính là ngay từ đầu ở cách đó không xa, nghe xong những lời hắn nói với Ngụy Hợp.

Sau đó cố ý nhân lúc rảnh rao bán.

Trình Thiệu Cử trầm mặc, đứng ở góc cách đó không xa, không hiện thân ngay lập tức.

Chỉ là hai tay hắn vừa mới rửa qua, không tự chủ được hơi nắm chặt, nóng lên.

Ngụy Hợp trầm mặc, ngẩng đầu nhìn về phía Giang Nghiêm.

Hắn hít vào một hơi, chậm rãi mở miệng.

“Sự đệ đừng nóng vội.” Giang Nghiêm mỉm cười, vén cây quạt lên: “Nhớ kỹ, nếu đáp ứng, sau này có thể một mình tới tìm ta. Ta về bàn trước, bên kia còn có mấy người bằng hữu.”

Hắn không thèm để ý, xoay người rời đi.

Giang Nghiêm hiểu rất rõ, con người, đều dễ xúc động, như bọn họ những người luyện võ, càng là khí huyết dâng lên, càng dễ xúc động.

Vì vậy trong lúc kích động, đưa ra quyết định trong thời gian ngắn rất dễ bị tình cảm ảnh hưởng.

Hiện tại Ngụy Hợp và Trình Thiệu có quan hệ không tệ, rất dễ dàng bị Trình gia ảnh hưởng.

Nhưng một khi người tỉnh táo lại, cân nhắc mất đi lợi ích, tự nhiên sẽ đưa ra lựa chọn lý trí nhất.

Tình cảm, cuối cùng chỉ là nhất thời xúc động. Trong thời gian dài, lợi ích mới là trọng yếu nhất.

Đi đến khúc ngoặt, Giang Nghiêm vừa lúc nhìn thấy Trình Thiệu Kỳ đứng bất động.

Hắn mỉm cười, gật đầu ra hiệu với đối phương, không có lên tiếng, trực tiếp lướt sát qua người.

Trình Thiệu Khẩu miễn cưỡng nặn ra nụ cười, gật đầu đáp lễ.

Giang Nghiêm không thèm để ý thái độ của Trình thiếu gia, Trình gia và Ngụy Hợp quan hệ không tệ, nhưng vậy thì đã sao? Người thường sẽ từ bỏ lợi ích mà lựa chọn cảm tình, bất quá là bọn họ cho không đủ nhiều.

Trình gia nể mặt hắn, gọi hắn một câu sư huynh. Nếu không nể mặt hắn, hắn xuất thân từ Thất gia Minh, há lại để ý vèn vện một vãnh viển với tiêu cục?

Giang Nghiêm mỉm cười, mang theo thư đồng đi về phía sương phòng.

Trình Thiệu hơi dừng một chút, lại đứng nguyên tại chỗ chờ một hồi, sửa sang lại cảm xúc, mới quay trở về phía bàn rượu.

Trở lại bên bàn, hắn thấy Ngụy Hợp đứng ở một bên, thần sắc phức tạp.

“Sư đệ...” Đôi môi Trình Thiệu Cữu khẽ nhúc nhích, muốn nói gì đó, nhưng lại không biết nên nói gì cho phải.

Hắn lấy cái gì so với Giang gia? Cái này căn bản chính là so sánh hai cấp độ.

“Trình ca...” Ngụy Hợp trầm mặc, thấp giọng nói một câu: “Xin lỗi...”

“Không sao... Nước hương xuống chỗ trứng, người hương lên chỗ cao...” Trình thiếu gia cười cười, tận lực làm cho mình lộ ra vẻ tự nhiên hơn.

“Không phải.” Vẻ mặt Ngụy Hợp áy náy. ” Ta thấy ngươi nửa ngày không trở về, liền gọi thịt hươu bốn cạnh, ăn hết rồi...”

Vẻ mặt Trình Thiệu Khẩu lập tức cứng đờ.

Bốn bàn? Bốn bàn thịt nai? Ngươi là heo sao!?!

Hắn nhìn Ngụy Hợp, đứng tại chỗ như bị định thân, trong lúc nhất thời cái gì cũng nói không nên lời. Khoản phần tháng này của hắn đều bị ăn hết...

“À đúng rồi, vừa rồi Giang sư huynh tới, muốn kéo ta tới chỗ huynh ấy.” Ngụy Hợp bình tĩnh nói: “Nhưng ta nghĩ, vẫn định ở khu ngoại thành đợi. Chủ yếu là Giang sư huynh thối miệng, lúc ta nói chuyện với huynh ấy ta luôn cảm thấy toàn thân không chịu nổi, khó chịu đến phát hoảng.”

37

Miệng thối?

Lý do quái quỷ gì vậy?

Nắm tay đang siết chặt của Trình Thiệu Khương lại buông lỏng, vác ra sau lưng, nhưng lại không tự chủ được nắm chặt lại lần nữa.

Hắn nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Ngụy Hợp, nhất thời trong lòng có chút dở khóc dở cười, có phức tạp, cũng có thoải mái, nhưng đa phần là cảm động.

Y nghe toàn bộ nội dung, biết Giang Nghiêm đưa ra điều kiện tốt bao nhiêu.

Không có gì nói, cho dù các thế lực còn lại phía sau tới lôi kéo người, cũng không có ai có thể ra giá tốt hơn cái giá này.

Cho nên Ngụy Hợp từ chối lý do này, căn bản không đứng vững được.

“Người không nên cự tuyệt hẳn. Giang gia đưa ra giá tiền, trên thị trường có thể đưa ra tốt nhất. Mấu chốt chính là, nhị tỷ người cũng có thể vào ở nội thành, như vậy, người cũng không cần lo lắng vấn đề an toàn của nàng.” Trình Thiệu Cửu hít sâu một hơi, chân thành khẩn nói.

“Nếu như bởi vì lời của ta, ta lập tức đi thay người nói rõ ràng.” Nó xoay người rời đi.

Nhưng lập tức bị Ngụy Hợp gọi lại.

“Trình ca đừng nóng vội. Ta có suy nghĩ của ta, không chỉ vì người. Người ngồi xuống nghe ta nói.”

Ngụy Hợp bước mấy bước tới, cứng rắn kéo hắn trở về chỗ ngồi.

“Trình ca, người cũng rõ ràng, nếu như ta gia nhập Giang gia, một khi vào thành, sẽ không dễ thoát thân.” Ngụy Hợp đê thấp giọng nói.

“?!” Trình thiếu gia sững sờ, lập tức nghĩ tới điều gì, mở mắt ra: “Ý người là...!?”

“Ta biết quy củ, hợp đồng như vậy, một ký ít nhất năm năm. Nói cách khác, một khi ta vào Giang gia, năm năm thời gian đều sẽ bị trói lại.” Ngụy Hợp nghiêm mặt nói.

“Người coi trọng Hồng gia?” Trình Thiếu gia lập tức hiểu ra.

Hiện giờ Thất gia mình nhìn như vững chắc, nhưng đối mặt Hồng gia bảo từng bước ép sát, có thể kiên trì bao lâu thật đúng là nói không rõ.

Ngụy Hợp không nói gì.

Thật ra hẳn vốn không xem trọng Hồng gia bảo, mà căn bản không muốn trói mình ở chung một chỗ.

Bây giờ thế cục này, lựa chọn phúc lợi ít được nhờ, an ổn nhất.

So với quá trình ít ỏi, thật ra hẳn còn có một lựa chọn thứ ba.

Lựa chọn này cũng là vốn dĩ Tiêu Nhiên có thể chọn, nhưng bây giờ hẳn không có tư cách này.

Mà biết việc này, hiện tại chỉ có mỗi Trịnh sư.

Bởi vì những người còn lại căn bản không biết, một trong những quy luật của Hội Sơn quyền.

Đó chính là nhất định phải trong một năm từ da trâu đột phá đến da trâu, mới có tiềm lực cao hơn một tầng.

Quy luật này cũng là do Trịnh lão truyền đồ nhiều năm quan sát ra.

Chỉ là hẳn không định nói ra, để tránh đá kích tích cực của những người khác, vạn nhất khổ tu ra kỳ tích thì sao? Đây cũng là chuyện mà ai cũng nói không rõ.

Cho nên, chuyện hôm nay cũng chỉ là Ngụy Hợp và Tiêu Nhiên biết.

Mà Trịnh lão, trừ hai bên gia nhập trận doanh, còn cho Ngụy Hợp một sự lựa chọn.

Đó chính là, tiếp tục lưu lại ở Hội Sơn Quyền Viện này, để hẳn cung cấp tài nguyên tiếp theo cho Ngụy Hợp, tiếp tục khổ tu.

Lấy kỳ đột phá.

Nhưng cứ tiếp tục lưu lại, trừ những tài nguyên tích lũy khí huyết ra, thì sẽ không có bất cứ thiếu sót nào, những phương diện khác đều không sánh được với việc gia nhập vào các thế lực lớn.

Dù sao hẳn trở về Sơn Quyền viện cũng không phải là đại môn đại hộ gì.

Bất quá Ngụy Hợp ngược lại là lựa chọn cuối cùng này hài lòng nhất.

Bởi vì, bất kể là đối với Thất gia minh hay là Hồng gia bảo, hẳn đều không xem trọng.

Bây giờ thế đạo hỗn loạn, Phi Nghiệp Thành chướng khí như vậy, hẳn ta đã có ý muốn rời khỏi nơi này, tìm thành trì tốt hơn ở lại.

Hơn nữa gia nhập bảy nhà liên minh hoặc Hồng gia bảo, tất nhiên sẽ dẫn theo Nhị tử đi cùng.

Cứ như vậy, chẳng khác nào bị trói hoàn toàn lên chiến xa, hẳn đối với đại thế cục căn bản không thấy rõ, tùy ý lựa chọn trận doanh như thế, tương lai nếu xảy ra biến cố.

Đến lúc đó chết không theo ý mình mới là chuyện khó.

“Trình ca có biết tình huống bên ngoài Phi Nghiệp thành này không? Vĩnh cùng tiêu cục là người áp tiêu, hẳn là đã đi qua nhiều nơi hơn so với người bình thường, đối với thế cục bên ngoài cũng có chút hiểu rõ a?” Ngụy Hợp thấp giọng hỏi.

Trình thiếu gia vẫn còn đang ngồi trên bàn nhìn bốn cái khay đã trông trơn, vẻ mặt đau xót.

Bốn bàn thịt đó!!

Ngay cả heo cũng không ăn được như vậy a!

Số tiền tháng này, hẳn vốn còn dự định lấy ra mời mấy huynh đệ ăn một bữa. Bây giờ tiêu hết thì đã xong.

Thịt này đều là cung ứng số lượng, ăn xong sẽ không còn nữa, hẳn không thể không đau lòng.

Lúc này nghe Ngụy Hợp nói chuyện, hấn thờ dài một hơi, nhìn Ngụy Hợp dờ khóc dờ cười.

“Tiểu tử ngươi, ngươi nói ngươi ngay cả điều kiện Giang gia tốt như vậy cũng nỡ không lấy. Không nên đến tham ta mấy bàn thịt này. Đi thôi, đi thôi, lên xe nói.”

Tuy rằng hấn thấy thịt đau, nhưng không hiểu sao còn mang theo một sự sáng khoái.

Hấn lập tức gọi tiểu nhị tới thanh toán.

Hấn ta thề, đây là lần hấn ta sáng khoái nhất mà hấn ta trả tiền từ kiếp trước.

vé vàng trong túi thoáng cái đã rỗng tuếch, nhưng tâm trạng lại như ăn canh Bông Mai trong mùa hè, chua ngọt đến cực điểm.

Lúc xuống lầu, nhìn thấy Giang Nghiêm từ cửa sổ sương phòng lầu hai nhìn sang.

Lòng ngực Trình Thiệu Cửu ưỡn một cái, mặt không chút thay đổi ra khỏi cửa với Ngụy Hợp.

Hai người cũng không quay đầu lại, lên xe ngựa của Trình gia đã chờ sẵn ở cửa.

Giang Nghiêm hơi ngạc nhiên, tựa hồ nhìn ra cái gì.

“Sao vậy Nghiêm ca?” Công tử trẻ tuổi đang ngồi trên bàn rượu nghi hoặc hỏi.

“Không có gì.” Giang Nghiêm thu hồi tầm mắt, loại thái độ này là đang biểu thị lập trường sao?

Có chút thú vị.

Trong lòng của hấn bất động, xếp lên một đôi trái tim rau màu xanh biếc, đảo mắt liền đem việc này bỏ lại phía sau.

Nếu không muốn thì thôi, gia thế Giang gia của hấn nghiệp lớn, cũng không thiếu một Ngụy Hợp.

Hảo thủ như hấn tuy rằng ít, nhưng cũng không phải là không có.

Nặc Đại Phi Nghiệp Thành, mười mấy tấm điệp cộng với khu nội thành, bên ngoài hơn mười cái thổ bảo, chẳng lẽ còn có thể

ít đi một hảo thủ khí huyết lần thứ hai?

Chỉ là Ngụy Hợp kia, hiện tại cự tuyệt Giang Nghiêm hẳn, ngày sau sẽ được hẳn hồi hận.

Dù sao cũng chỉ là một tên có tiềm lực hao hết, được cho là kẻ vận may đột phá, ví dụ như vậy, trong Phi Nghiệp thành cũng không phải chưa từng thấy.

Cho dù các thế lực còn lại ra giá cũng sẽ không phong phú như hẳn ta.

“Sao vậy? Nghiêm ca là có chuyện phiền lòng à?” Công tử áo xanh đối diện cười nói.

“Không có gì, chỉ là mời chào một sư đệ bị cự tuyệt thôi.” Giang Nghiêm cười cười, kể chuyện vừa rồi.

“Một hảo thủ khí huyết lần thứ hai, giá tiền này mua hẳn năm, cũng không tính là thiệt thòi, người này cự tuyệt, đơn giản là đợi giá mà hại.” Thanh y công tử cười nói.

“Đợi sau này hẳn phát hiện không có cái giá cao hơn Nghiêm ca đưa ra, nói không chừng sẽ hồi hận. Dù sao hẳn cũng không phải thiên tài gì.

Nhân vật như hẳn, ngày sau tối đa chỉ là trung tầng, có thể được trọng dụng, ngồi đến chức vị trọng yếu coi như thấp hương, bất thành tựu, không cần để trong lòng.”

“Điều này cũng đúng.” Giang Nghiêm suy nghĩ một chút, cũng lười để ý tới.

“Ngược lại bên Phi Hùng Đao, thiên tài trẻ tuổi kia, thậm chí còn hơn Tiêu Nhiên một bậc, Nghiêm ca có ý kiến gì không?”

“Phi hùng đao bên kia... Người nói là cái tên Chu Kế Hàm đánh ra quyền hôm qua?” Giang Nghiêm cười cười, “Đại ca của ta đã dẫn người tới đó, nhưng không thể cam đoan nhất định có thể mời được. Dù sao thiên phú của người này thậm chí còn mạnh hơn Tiêu Nhiên. Xem thử đoạn các nhà đi.”

Chu Kế Hàm mới là mấu chốt phát lực chính thức của các nhà.

Bản thân Phi Hùng Đao chính là Ngoại Thành Việt lớn nhất, là viện Võ Sư mạnh nhất.

Mà Chu Kế Hàm chỉ mới mười sáu tuổi, đã đạt tới khí huyết viên mãn lần hai, tiềm lực cực lớn trong tương lai.

.....

.....

Mấu chốt nhất là, người này không giống Tiêu Nhiên cậy tài khinh người, chỉ mấy câu nói đã đắc tội với người ta, còn được đao già coi trọng.

Sức ảnh hưởng của Phi Hùng Dao Vân lão so với Trình lão Hối Sơn quyền Chiêm Thạch Kiềm mạnh hơn rất nhiều. Vị Vân lão kia thậm chí dạy dỗ ra không ít cao thủ khí huyết ba lần, đảm nhiệm chức vị quan trọng ở các thế lực.

Có thể được Vân lão coi trọng... Chu Kế Hàm này thuộc về, bản thân đã không phải đơn thuần là một thiên tài tự mang trọng lượng.

Từ trên xe ngựa rời khỏi nội thành của Trình gia.

Trình Thiếu Cửu thở ra một hơi, nhìn Ngụy Hợp ngồi ngay ngắn đối diện.

“Ngươi muốn biết cái gì? Mười tám thành ở trên mặt đất Vân Châu này, ta vĩnh viễn cùng tiêu cực cũng đi qua địa bàn nửa ngày.”

“Trình ca có biết, Đại Nguyên hiện nay, có nơi nào yên ổn nhất không? Bây giờ thế cục hỗn loạn, bên ngoài tai họa liên tiếp phát sinh, mỗi ngày đại hạn, trên thị trường thối lương thực càng ngày càng đắt.”

Ngụy Hợp dừng một chút, thở dài.

“Mỗi ngày ta đều có thể nhìn thấy trên mặt đường có người chết đói bị khiêng đi, người trong xóm càng ngày càng ít, nếu không phải lúc đánh giá còn có thể nhìn thấy một chút, ta cũng sắp nghĩ là cầu đá san hô thành không thành thành trì rồi.”

“Ngươi có ý này, ta có thể hiểu được.” Trình Thiếu Cửu gật đầu, cũng có chút trầm mặc.

“Chỉ là ta nói thật cho ngươi biết, Phi Nghiệp Thành ở Vân Châu này trên mặt đất xem như an bình. Ngươi nói xem Hồng

gia bảo kia vì sao dự trữ nuôi dưỡng tinh binh, lại vẫn không ai dám động đến hẳn?

Chính vì những nơi khác càng loạn hơn, mà quan binh chỉ dựa vào bản địa đã không thể bắt giữ Hồng gia, cho nên chỉ có thể giả câm giả điếc, nghe lệnh.”

Hắn ta thở dài một tiếng.

“Mấy thành trì gần Phi Nghiệp thành thay đổi, một số địa phương đã lâu trước đây liền đánh mấy trận. Nghe nói còn có một thành bị sơn tặc thổ phi công hãm... Loại chuyện lạ này ngươi dám tin?”

“Vậy không còn nơi nào an toàn hơn nữa sao?” Ngụy Hợp thấp giọng nói.

“Có.” Trình Thiếu hồi lâu mới trả lời.

“Ở đâu?”

“Vân Châu phủ, nơi đó có trọng binh trấn thủ, phồn hoa tươi tốt, là trung tâm của toàn bộ Vân Châu. Nhưng nơi đó cách quá xa, ban đầu nếu không loạn như vậy thì còn có thể thuận lợi qua đó.

Nhưng bây giờ chiến tranh loạn lạc, đủ loại phiền toái tai hại tầng tầng lớp lớp, sơn tặc trộm cướp không ngừng, mãnh thú nhiều. Sợ là đi được một nửa thì không còn. Cho nên lúc trước bảo vệ người tiêu của chúng ta, nhiều nhất cũng chỉ nhận được Tô Thành.”

“Tô Thành?”

“Ừm, thành lớn sản lượng thực vật phụ cận, tuy nhiên gần đây cũng bị cắt đứt cung ứng, hiện tại hoàn toàn dựa vào đất bảo xung quanh tự xây dựng nội điền, thu thành cung cấp lương thực.

Trong ruộng này dùng vải dài che ánh sáng, nhất định có thể phơi nắng che nắng, chậm lại ánh sáng, lại thêm mình tưới nước, cũng có thể ổn định một phần thu hoạch.”

Ngụy Hợp nghe xong, đây chẳng phải là phòng ấm cỡ lớn giống như cổ đại sao?

“Thế phía Tô Thành thì sao?” Hấn hỏi lại.

“Tô thành... Bây giờ là bang phái chiếm ưu thế, Tô bang là đại bang đệ nhất trong đó, ác danh ở trong thành đã lâu, người ngoài không rõ ràng, nhưng nếu người tự mình đến đó trải nghiệm, thì biết tại sao ta sẽ nói là phi nghề tốt hơn.”

Trình thiếu gia bất đắc dĩ lắc đầu.

Hai người trở lại Trình gia, thừa dịp sắc trời còn sáng.

Thừa dịp say rượu, Trình Thiếu Lâu kéo Ngụy Hợp đến luyện võ trường.

“Đến đến đến, người cũng đột phá, ta và người cùng luyện một chút.”

Trình Thiếu Khẩu thay đổi trang phục, đi đến chỗ trống rồi đứng lại.

“Người vừa mới đột phá, ta vừa vặn chỉ điểm một chút kinh nghiệm cho người, cũng giúp người bớt đi đường vòng.”

Ngụy Hợp tất nhiên không gì không thể.

Hai người đứng đối diện nhau, đồng thời bày ra tư thế nắm đấm về núi.

Nhìn từ bên ngoài, căn bản là hai quảng sĩ đang chuẩn bị ẩu đả.

Ánh trăng nhẹ nhàng, như lụa mỏng rải đầy luyện võ trường.

Hai người nhanh chóng yên tĩnh lại, bất động bất động.

Đột nhiên quát khẽ một tiếng, bước chân Trình Thiếu Khẩu xông lên, song quyền liên hoàn đánh về phía khuôn mặt Ngụy Hợp.

Đây là một chiêu công chiêu của Hôi Sơn Quyền, tên là Song Phi Yến, một quyền rất chính, một quyền đúng là kỳ lạ.

Chính diện một quyền đánh vào mặt, là để che tầm nhìn, hấp dẫn lực chú ý.

Một quyền khác đánh vào bụng, đây mới thật sự là sát chiêu, chỉ muốn xuất kỳ bất ý.

Đương nhiên, chỉ cần có cần, một chiêu chính kỳ này có thể tự chuyển đổi điều tiết, không cần câu nệ hình thức.

38

Lần đầu tiên, Trình Thiệu đã dùng hết toàn bộ thực lực của da đá.

Khí huyết cô vũ, cơ bắp trên người hắn hơi bành trướng, hai nắm đấm nổi lên một tầng xám trắng. Giữa lúc hành tẩu bộ pháp thành gió, hai tay tựa như cung nỏ bắn ra.

Bành, Bành, Bành!

Hai quyền này đều bị cản lại.

Ngụy Hợp thường xuyên đánh lén người khác, đối với tiền tẩu đánh lén như thế nào, đều cực kỳ quen thuộc.

Vừa nhìn thấy điệu bộ này của Trình Thiệu Diêm, có chút phô trương thanh thế, lập tức đề lên cảnh giác, tỉ mỉ xem xét, quả nhiên phát hiện một quyền đánh vào bụng hắn ta.

Sau khi giang hai tay ra ít đi, hắn cố nén xung động phải dùng một nắm đá vụn rải ra ngoài. Đầu gối gờ lên, đầu gối đung vào đầu gối.

Chủ yếu là, tư thế được đẩy ra quá ngắn, mở rộng cửa không quá thích hợp.

Bất quá cuối cùng hắn còn nhớ rõ đây là đang luận bàn, nhịn xuống xúc động, Ngụy Hợp chuyên tâm bắt đầu giao thủ đối chiến.

Đồng dạng, khí huyết của hắn cũng nổi lên, hai nắm đấm cũng hiện lên màu xám trắng nhàn nhạt.

Hai người dựa vào ánh trăng giao thủ kịch liệt, va chạm giữa lớp vỏ đá đã không còn là cấp độ mà người bình thường có thể tiếp xúc.

Chỉ nghe tiếng nắm đấm va chạm, đã như nổi trống.

Cát bụi bên cạnh hai người thỉnh thoảng văng lên, bụi đất tung bay, dần dần xem thường thân ảnh của cả hai.

Trình Thiệu gia càng đánh càng kinh hãi.

Trước đây không lâu hần ta mới cùng Ngụy Hợp giao thủ, khi đó hần ta còn có thể nhẹ nhõm áp chế đối phương.

Nhưng bây giờ, hần không chỉ không áp chế được chỉ bằng huyết khí, mà ngay cả kinh nghiệm trong chiêu số cũng không theo kịp phản kích của Ngụy Hợp.

Phải biết rằng hần đã luyện võ sớm Ngụy Hợp nhiều năm, hôm nay chênh lệch giữa hai người đã đến mức nhỏ như vậy.

Trên luyện võ trường vang lên tiếng đánh nặng nề, không ngừng.

Trình thiếu gia thỉnh thoảng phát ra tiếng hô quát, mà Ngụy Hợp lại không nói một tiếng, trầm mặc không nói.

Phong cách chiến đấu của hai người hoàn toàn khác biệt.

Không bao lâu, một tiếng trầm đục vang lên.

Ngụy Hợp lão đảo thối lui khỏi đám tro bụi, hai chân liên tục thối lui trên mặt đất chừng mười bước mới có thể một phát đứng vững thân hình.

Hần thở hổn hển, nhìn một chút vị trí trên lồng ngực bị đánh ra một quyền ấn màu xám.

“Không hổ là Trình ca, ta còn thua.”

Bụi bặm dần dần lắng đọng lại, lộ ra thân ảnh đã đứng tại chỗ của Trình Thiếu Cửu.

Trên mặt hần ta nở nụ cười.

“Đã rất lợi hại rồi, người mới đột phá đã có thực lực bậc này, xem ra cơ sở tương đối vững chắc. Khó trách Trình sư coi trọng người như vậy.”

“Trình ca nói đùa, vừa rồi liên hoàn xuất chiêu cuối cùng kia, ta cũng chưa bao giờ nghĩ tới còn có thể sử dụng như vậy, lần này xem như học được từ người.” Ngụy Hợp còn đang suy tư chỗ thua vừa rồi.

Lần này y dốc toàn lực ứng phó, nhưng vẫn bị Trình Thiếu Trọng đánh tan.

Hiển nhiên, cho dù hấn đột phá khí huyết, vẫn kém Trình ca không ít hỏa hầu.

Mà mặc dù hai người đều là da đá, nhưng cường độ khí huyết vẫn có chênh lệch, trình độ viên mãn như Trình Thiếu bấy lâu, chênh lệch rất lớn với Ngụy Hợp mới đột phá.

Toàn lực đối chiến, Ngụy Hợp cảm giác nắm đấm mơ hồ đau, mà khí lực tiêu hao thật lớn, đến cuối cùng liên tục đối chiến hơn mười quyền, là vì khí lực hấn không đủ, bại trận.

“Tốt, hôm nay không còn sớm, ta để lão Hoàng đưa ngươi trở về trước.” Trình Thiếu Cửu mở miệng nói.

“Không vội, ta trước nhớ lại một chút, một hồi ta trở về là được, đến muộn một mình lão Hoàng trở về cũng không an toàn.” Ngụy Hợp khoát tay nói.

“Cũng được, ngươi tự mình cẩn thận.” Trình Thiếu Khẩu gật đầu.

Hấn xoay người đi ra ngoài luyện võ trường.

Đi thẳng đến một góc ánh sáng không nhìn thấy, lúc này hấn mới giơ tay lên, nhìn nắm đấm hơi đỏ lên, trong mắt lóe lên một tia phức tạp.

Vừa rồi nếu không phải hấn kịp thời sử xuất một chiêu sát chiêu đại bá mình bố trí, chỉ sợ cuối cùng thật đúng là không nhất định có thể đánh bại Ngụy Hợp.

Hai người bây giờ chênh lệch phi thường nhỏ, Ngụy Hợp ra chiêu cẩn thận, tuyệt không lãng phí khí lực.

Hoàn toàn khác với hấn.

Nếu không phải sát chiêu, hai người tiêu hao đến cuối cùng, ai thắng ai thua, còn chưa thể biết được.

Bất tri bất giác, tiểu sư đệ trước kia bị hấn tiện tay đánh bại, hôm nay đã dần dần biến thành hảo thủ chân chính khó có thể ứng phó.

Trình Thiếu hồi tưởng lại thời gian thất tha thất thế của mình trong những năm này, bỗng nhiên có loại xúc động muốn vứt bỏ tất cả, dốc lòng luyện võ.

“Ngày mai bắt đầu! Nói luyện là luyện!” Trong lòng hắn nhất định, nhanh chân rời khỏi luyện võ trường, hoàn toàn biến mất trong phòng.

Một bên khác, một mình Ngụy Hợp suy tư về chiêu cuối cùng mà Trình Thiếu Lâu sử dụng lúc trước.

Chiêu song quyền kia liên hoàn xuất kích, nhưng không phải là liên hoàn bình thường xuất kích, mà là con đường hoàn toàn ngược lại.

Rõ ràng thoát nhìn là đánh người tai cùng bả vai, nhưng trên thực tế nửa đường lại đổi hướng, lấy khuỷu tay đánh trượt đối thủ, theo đó toàn lực vung quyền đánh vào lồng ngực.

Luyện xong, đột nhiên hắn thấy bên cạnh luyện võ trường có một người lẳng lặng đứng đó, nhìn xung quanh.

Luyện võ trường này thường xuyên có tiêu sư tiêu đầu lướt qua, có người cho dù nghỉ chân quan sát, cũng rất nhanh sẽ rời đi.

Nhưng người này, tựa hồ ở một bên nhìn hắn thật lâu.

Đối phương cũng phát giác được Ngụy Hợp phát hiện ra mình, cũng sải bước đến gần.

Nhờ ánh trăng, bóng người nhanh chóng hiện thân, rõ ràng là Trình Tình.

Lần này muội tử này mặc rất nhiều thứ bình thường, trên thân mặc trang phục màu xám trắng, hai chân thon dài, mặc đôi giày dài và quần đen bó sát người, bên ngoài đùi còn buộc hai thanh đoản đao võ.

Nhìn ba lô nàng đeo sau lưng, rõ ràng là mới đem áp tải trở về.

Đi đến gần, ánh mắt Trình Dục phức tạp nhìn Ngụy Hợp.

Trong lúc nhất thời nàng cũng không lên tiếng mà chỉ lẳng lặng nhìn hắn. Trên gương mặt xinh đẹp có loại thần sắc ước ao khó tả, chấn động, thần sắc phức tạp.

“Người...” Ngụy Hợp mở trừng hai mắt, không biết nàng muốn làm gì.

Bốp!

Đột nhiên Trình Tình vọt về phía trước, đùi phải giơ lên cao đá một cái, hung hăng một cước công tới.

“Ngươi làm cái gì đó?!” Ngụy Hợp bất ngờ không kịp đề phòng, đưa tay ngăn lại.

Nếu là trước khi đột phá khí huyết, gặp phải tập kích này, còn chưa nhất định có thể ngăn cản được, dù sao phản ứng không nhanh như vậy.

Nhưng hôm nay ở cấp độ Thạch Bì, năm giác quan tăng phúc và phản ứng của thân thể khiến tốc độ, lực lượng của hắn bộc phát, tốc độ thần kinh, ngũ giác đều mạnh hơn Trình Tình không ít.

Cho nên một đòn này, cho dù đánh lên cũng bị y đỡ được dễ dàng.

Chỉ là lần đầu bị ngăn cản này, tựa hồ càng khơi dậy cảm xúc nào đó của Trình Tình.

Trên gương mặt xinh đẹp của nàng đỏ ửng, cắn răng một cước liên tục, không ngừng công hướng Ngụy Hợp.

Oành oành oành!

Hai người quyền cước giao nhau, không ngừng di chuyển trên luyện võ trường.

Liên hoàn mười hai chân, Trình Dục một hơi không ngừng đánh ra mười hai chiêu.

Đều bị Ngụy Hợp toàn lực ngăn lại.

“Đã đủ chưa?” Ngụy Hợp quát khẽ.

“Chưa đủ!” Trình Tình lui về sau một bước, toàn lực bước thẳng một bước.

Lần này dốc toàn lực bộc phát, tâm trạng nàng đã nặng nề, không hề quan tâm tới bất cứ thứ gì.

Nói như vậy, bình thường khi giao thủ luận bàn, rất ít khi xuất thủ toàn lực, không lưu chút sức lực nào.

Bởi vì giao thủ đối chiến cũng có phản chấn. Toàn lực không lưu lại đường sống, nhiều khi không cẩn thận, cho dù đánh trúng đối thủ, bản thân cũng sẽ bị lực phản chấn chấn chấn mà bị thương.

Hơn nữa bởi vì không lưu lại chút sức lực nào, càng dễ dàng ngộ thương không thể thu tay lại.

Nhưng lúc này, Trình Tình cũng không quan tâm đến bất cứ điều gì nữa.

Nàng toàn lực một cước đạp thẳng vào bụng Ngụy Hợp, vành mắt đỏ lên, mang theo một chuỗi kinh phong.

“Ngươi đủ rồi!” Ngụy Hợp cũng bị đánh ra hỏa khí.

Hai chân hắn xê dịch, từ mặt bên tránh né một cước này, tóm lấy đuôi ngựa của Trình Tình, nện xuống.

Bành!

Trình Tình bất ngờ không kịp đề phòng, bị nắm chặt lấy tóc dài ngã sấp xuống đất.

Ngụy Hợp nhào tới đâm ra một hồi lâu.

Thình thịch thình thịch thình thịch!

Một lát sau.

Hai người ngồi song song bên luyện võ trường, nhìn Liêm Dao Nguyệt trên trời, trầm mặc không nói.

Gương mặt vốn xinh đẹp thanh tú của Trình Tình lúc trước đã biến thành đầu heo, mặt mũi bầm dập, nhiều chỗ trên thân cũng bị đánh sưng.

Cũng may là Ngụy Hợp biết nam nữ khác biệt, không đánh chỗ mẫn cảm.

Dù như thế, nàng cũng đã thành công biết được sự chênh lệch giữa khí huyết lần thứ hai giữa mình và khí huyết có bao nhiêu.

Ngụy Hợp mới có thể đột phá, có thể tùy tiện ngược đãi nàng. Càng không nói đến những hảo thủ đột phá đã lâu.

“Lần này xuất tiêu gặp phải chuyện gì sao?” Ngụy Hợp hỏi.

“...” Trình Dục trầm mặc không nói, chẳng qua là nhắm ngay đầu heo lên trời, ngơ ngác nhìn mặt trăng.

“Chân người còn hôi không?” Ngụy Hợp hỏi.

“A!!” Trình Tình đánh một quyền tới hướng Ngụy Hợp, sau đó bị phản kích một quyền đánh vào bên mặt.

Bành.

Nàng lại ngã.

“Tính cách người có thể thay đổi không vậy? Sau này như vậy còn ai dám lấy người?” Ngụy Hợp đứng lên, thở dài. Nữ nhân này là bệnh tâm thần phải không?

Trình Tình nằm ngửa trên mặt đất, ngơ ngác nhìn lão, bỗng nhiên khóc lớn một tiếng.

Nước mắt từ hai bên gò má nàng lăn xuống, toàn thân nàng khóc đến phát run, dường như muốn đem toàn bộ khí lực toàn thân bộc phát ra.

“Người khóc cái rắm.” Ngụy Hợp không còn gì để nói: “Ai bảo người chạy tới đánh lén trước.”

Hắn lười nhìn lại tên điên này, xoay người đi ra ngoài luyện võ trường.

“Người cho rằng ta muốn khóc? Người cho rằng ta đánh không lại người khóc?!”

Bỗng nhiên sau lưng truyền đến tiếng khóc của Trình Tình.

“Ta không đột phá thì phải lập gia đình! Người cho rằng ta muốn! Người cho rằng... Ta khổ nhiều năm như vậy. Dựa vào cái gì! Dựa vào cái gì? Người biết ta thê thảm bao sao?”

Ngụy Hợp trầm mặc xuống.

Vốn bước chân hướng ra ngoài cũng ngừng lại, xoay người, hắn lại đi đến Trình Tình.

Đi tới bên cạnh đối phương.

“Người tới an ủi ta?” Trình Tình trợn mắt nhìn lão.

Một quyền Ngụy Hợp đập tới.

Bành!

“Ta tới để cho ngươi tiếp nhận hiện thực.”

Đánh xong một quyền, hắn vui sướng xoay người rời khỏi.

“Trên thế giới này không có ai từng chiều chuộng con, con thể thảm hơn con nhiều. Ít nhất cha mẹ con còn ở đây, gọi là cái rắm.”

V choàng vào áo khoác, Ngụy Hợp bỗng nhiên cảm giác buồn bực cùng lo lắng trong lòng ít đi rất nhiều.

Lưu lại Trình Tình nằm một mình trên mặt đất, một con mắt sưng đến mức cơ hồ không mở được.

“Lại đánh vào mặt ta?”

Nàng càng muốn khóc.

Lần này trên đường tiêu đi kinh hiểm không ngừng, mặc dù không gặp được tên điên lần trước, nhưng cũng gặp phải hai lần sơn phi. Vốn áp giải tiêu, ít đi một nửa mới an toàn đến.

Cũng may là, đây là phạm vi ước định sớm, khách hàng tiêu định tuy bất lực nhưng cũng có thể hiểu được.

Chỉ là vừa về tới, nàng nhận được tin tức mẫu thân mình bệnh nặng, lại thêm trước đó còn không bằng Ngụy Hợp của nàng, đột nhiên đột phá, vượt qua nàng.

Ngoài ra bây giờ tiêu cục càng ngày càng gấp gáp áp lực.

Áp lực mấy lần, rốt cuộc khiến cảm xúc của nàng hơi sụp đổ.

Lúc này nàng nằm trên mặt đất, nhớ tới tình cảnh vừa mới giao thủ cùng Ngụy Hợp, dù nàng tiến công thế nào cũng không thể công phá được phòng thủ của Ngụy Hợp.

Cái loại cảm giác vô lực kia, tựa như vận mệnh mà nàng phải đối mặt lúc này.

“Trận này ta nhớ kỹ! Chờ đi, Ngụy Hợp, ngày sau tất có báo!”

Nàng hạ quyết tâm thay đổi vận mệnh, bắt đầu từ việc chữa trị vết chân thối đã!

39

Sau khi tin tức Ngụy Hợp đột phá thạch bì được đưa ra ngoài.

Bởi vì sự thật bị giấu diếm, trừ Trịnh lão, còn không ai biết, thời gian Ngụy Hợp thực tế đột phá, còn sớm hơn hai tháng so với hiện tại.

Cho nên lần đột phá này mặc dù gây ra một chút gợn sóng trong viện, nhưng rất nhanh liền yên lặng xuống.

Bây giờ mọi người quan tâm hơn là lúc nào bảy gia mình đánh với Hồng gia bảo. Người đứng ngoài thành kinh hãi vô cùng.

Không ít người muốn đi nhưng ngoài thành càng nguy hiểm hơn, mãnh thú sơn phỉ có thể tùy ý nhìn thấy, nên biết dân cư cũng là một loại tài nguyên.

Nam một khi bị bắt thì đi làm khổ dịch, nữ hơi có tư sắc chính là đi câu lan thanh lâu, người không nhan sắc cũng phải đi làm tạp dịch.

Thậm chí còn tàn nhẫn hơn một chút, trực tiếp bị bắt đi làm thịt khô.

Trong ngoại thành, ai có tiền vốn thì đều chạy không sai biệt lắm. Còn lại thì không có cách nào chạy, cùng với kẻ chạy không thoát.

Ngụy Hợp sáng sớm, liền dậy luyện quyền trước một chuyến, sau đó mới lau mồ hôi, cùng nhị tỷ cùng ăn chút cháo thô, gia tăng sôl thịt xào trứng. Sau đó mới bước nhanh tới phía Trịnh lão bên kia.

Hắn được Trịnh lão căn dặn, đi đến tiểu viện trong viện.

Từ tiểu viện Ngụy gia đi ra, trời vừa tờ mờ sáng, trên đường phía bên phải là một con hẻm, mơ hồ truyền đến thanh âm ầu ẩu.

Ngụy Hợp khi đi ngang qua, nhìn thấy mấy thiếu niên choai choai đang đối chiến, một người độc chiến hai người.

Chỉ đấu với kẻ kia, hét lớn một tiếng, trong tay không ngừng tung ra mảng bụi đá lớn, đánh cho hai người đối diện kêu gào liên tục lui về phía sau.

Chỉ là không bao lâu, một thiếu niên ở đối diện, tay nhấc đá rơi, một khối gạch hung hăng nện lại.

Thiếu niên bị đập lão đảo một cái, lại lần nữa nổi giận gầm lên một tiếng, tiếp tục một trận mưa bụi đá, xông lên lại là một bộ Bá Quyền mù.

Trong lòng Ngụy Hợp khẽ lắc đầu.

“Quá thô ráp, vôi xám cũng không phải dùng như vậy... Đầu gạch cũng có thể đập vào đầu.”

Trong lòng hắn lại lần nữa đánh giá thấp thiếu niên Bá Vương một đời mới.

Lướt qua Hồ Đông, trên đường đã có một ít cửa tiệm tạp hóa mở toang, chỉ là cửa vẫn chưa mở hết, bên ngoài còn có bằng gỗ chặn lại, chặn cửa lại, chỉ chừa một ít khe hở.

Có người đưa đồ vào trong khe hở này, dùng vật đổi vật trao đổi để mua hàng.

Ngụy Hợp lúc đi ngang qua thì nhìn lướt qua, lúc giao dịch, những người này đều dùng ngân lượng, mà là từng cái túi nhỏ chứa vật không biết tên.

Hắn nhớ rõ lúc ban đầu còn có người dùng tiền đồng, nhưng bây giờ ngay cả ngân lượng cũng mất.

Khu nội thành đã dùng kim phiếu màu vàng, làm tiền giao dịch.

Ngụy Hợp liếc mắt nhìn qua, trên đường phố vắng vẻ, gộp lại, cũng chỉ có ba cửa hàng mở, dòng người lui tới, hợp lại cũng không vượt quá mười người.

Khắp nơi trên mặt đất là rác rưởi, cũng không có ai dọn dẹp.

“Nơi này càng ngày càng đổ nát rồi...”

Hắn thở dài, tăng tốc, vòng mấy vòng, đi tới trước cửa sơn quyền viện.

Lấy chìa khóa ra mở cửa, đi vào.

Trong ngoại viện, đã có mấy người đến trước. Hấn vừa vào cửa, lập tức hấp dẫn ánh mắt tới.

Sắc mặt Ngụy Hợp bình tĩnh, tốc độ không nhanh không chậm, xuyên qua ngoại viện.

Hấn có thể cảm giác được những thứ ẩn chứa trong tầm mắt chung quanh kia, so với lúc hấn còn da trâu, cũng là ánh mắt nhập môn rót vào.

Khi đó chỉ liếc mắt một cái liền thu hồi. Mà hiện tại, lại là hơi mang một tia phân lượng.

Có là hờ hững, có là không phục không cam, cũng có ước ao, còn có ôn hòa thân cận.

Lúc này đưa mắt nhìn tới, so với trước nặng hơn nhiều.

Đây là phân lượng.

Ngụy Hợp nhìn lại, các sư huynh đệ bị hấn thấy, đều không tự giác thấp tầm mắt, không đối mặt với hấn.

Hấn cất bước đi vào viện tử, rõ ràng cảm giác mình đi đến đâu, làm sao đến gần một chút sư huynh đệ sẽ không tự chủ được chú ý đến vị trí của hấn.

Không giống.

Hoàn toàn khác với trước kia.

Đây chính là đãi ngộ sau khi đột phá, mặc kệ hấn làm bất cứ chuyện gì, đều sẽ có người không tự chủ chú ý đến hấn.

Da đá, đây mới chính là hạch tâm chân chính của Tiên Sơn Quyền trong viện, là cấp bậc cao nhất. Cũng là bậc gần với Trịnh lão nhất, sẽ khiến lão phải đổi mắt nhìn nhau.

Cấp độ này chính thức cùng các đệ tử ngoại viện còn lại kéo ra khoảng cách về chất.

Ngụy Hợp bỗng nhiên hiểu được, trước đó Trịnh lão đã nói cho hấn một câu.

Tinh nhuệ khí huyết lần thứ hai, đặt trong thất gia Minh cũng có thể trở thành hảo thủ trung tầng.

Tầng giữa của liên minh bảy nhà chính là cấp cao của một bang nhỏ.

“Không tốt, Dương Chu, đệ đệ của con lại bị chặn rồi! Là người của Đạo bang!”

Đột nhiên bên ngoài sân, một tên nhóc choai mặc bộ đồ rách nát vọt tới cửa kêu to.

Một tiểu tử tóc ngắn đang luyện công lập tức cả kinh.

“Dẫn ta đi xem!” Hấn vừa lên tiếng, lại có thanh thúy êm tai, rõ ràng là một cô gái.

Chỉ là trên mặt nàng bản thiêu, lại lưu tóc ngắn lộn xộn, trên thân mềm mềm cũng không có đường cong, căn bản không ai nhìn ra nàng là nữ.

“Người đâu?” Cô bé này là người mới, mấy ngày trước mới gia nhập Hội Sơn Quyền viện, tên là Dương Chu.

Ngụy Hợp hơi có ấn tượng.

Không phải bởi vì nàng là nữ hài, mà vì nàng, xuất thân từ Dương thuyền này giống như hấn lúc trước là ở hẻm chuột kia.

Cũng là một loạt phòng rách nát ở bên cạnh hẻm chuột.

Lúc này nghe được thanh âm, Ngụy Hợp cũng nghe được hai chữ trộm. Trong lòng hơi động, bỗng nhiên nghĩ đến lúc đầu đại tỷ Ngụy Xuân, có phải cũng như vậy hay không, một mình gánh chịu tất cả áp lực trong nhà, che chở người nhà cùng đệ muội muội.

Trong lòng hấn cảm khái, bước chân ngừng lại, có chút muốn đi xem thử.

Bất quá Dương chu chỉ là người mới, mới nhập môn học chiêu số mà thôi, cũng không có quan hệ gì với hấn.

Chuyện của người khác hấn cũng lười quản.

Hấn lại lần nữa nhấc chân, đi về phía buồng trong.

Mới đi chưa được mấy bước, bỗng nhiên ngoài viện truyền đến một trận tiếng quát giận dữ, là Dương chu kia, còn có những người còn lại hùng hùng hổ hổ rống to.

“Thế mà đánh tới bên ngoài viện tử rồi?” Ngụy Hợp dừng bước, xoay người đi ra ngoài viện.

Còn lại mấy đệ tử đang luyện công, cũng có người tạm dừng lại, đi theo xem tình hình.

Sơn Quyền viện này chính là một trong những nơi nổi danh nhất toàn bộ cầu đá, hiện tại lại có người dám gây sự ở ngoài cửa quyền viện?

Trên đường lớn ngoài sân.

Lúc này Dương Chu cùng một tên tiểu tử choai choai đang điên lên, xoay quanh đánh nhau với mấy tráng hán.

Nằm trên mặt đất là một thiếu niên gầy yếu mặt mũi bầm dập, đang hấp hối.

Hai tráng hán kia vốn nên chiếm thượng phong, nhưng lại bị các loại âm chiêu của hai người Dương Thuyền liên tiếp xuất hiện, làm cho luống cuống tay chân.

Trong lúc nhất thời hai bên lại ngang nhau.

Lúc này trên đường phố đối diện, vừa lúc cũng có mấy hán tử chạy tới.

Trên thân những người này đều có tiêu ký màu đen của trộm bang.

Sắc mặt hán tử cầm đầu lạnh lẽo, đang muốn xắn tay áo kết quả, bỗng nhiên nhìn thấy Ngụy Hợp và mấy đệ tử vừa ra ngoài xem tình hình.

Sắc mặt hán khế biến, đồng bạn bên cạnh nhanh chóng thấp giọng nói mấy câu, tựa hồ nhận ra Ngụy Hợp.

“Nếu Ngụy ca cũng ở đây, thật có lỗi, quấy rầy đến ngài rồi, chúng ta đi ngay!”

Người này không nói hai lời, ôm quyền hành lễ, tiến lên kéo hai người mình đi luôn.

Nhóm người này dưới sự dẫn đầu này, rất nhanh liền biến mất ở chỗ sâu trong Hồ Đồng.

Ngụy Hợp còn chưa nói một câu, liền thấy người đã chạy mất.

Trong lòng hắn hơi ngạc nhiên, hoàn toàn không nghĩ tới bản thân hiện tại bất tri bất giác lại có lực uy hiếp lớn như vậy?

Những tên gia hỏa của nhóm trộm cắp này, thoạt nhìn không khác bọn người Trần Bru ở xung quanh tán loạn. Đôi khi cướp chút tiền, có khi tạm thời kiêm chức lương thiện, chỉ cần có lợi, chuyện gì cũng làm được.

Hiện tại lại nhìn thấy hắn liền chạy?

Ngụy Hợp bỗng nhiên có chút khó hiểu, khi đó hắn còn chưa có bá sư, cầm tiền gặp ba người Trần Bru, đều nơm nớp lo sợ, trong lòng sợ mất mạng.

Bây giờ cùng là người gặp phải bang trộm... Không nói một câu, đã có thể khiến đối phương quay đầu bỏ chạy.

Bất tri bất giác... Hắn đã không còn là người nhỏ yếu như lúc trước.

Trong lòng Ngụy Hợp cảm khái.

Lúc này Dương Chu cũng vội vàng xông tới, ôm quyền cúi đầu thật sâu với ông ta.

“Cảm ơn Ngụy sư huynh.”

Ngụy Hợp lắc đầu. “Ta không làm gì cả, không cần cảm ơn.”

Hắn quay người đi đến cửa viện, đi mấy bước, dừng một chút.

” Luyện công cho tốt, sẽ không tiếp tục bị khi dễ nữa.”

Dương Chu nghe được lời này, thân thể run lên, nặng nề lên tiếng, lần nữa cúi đầu, sau đó vội vàng chạy đến bên cạnh đệ đệ của mình, cùng một người khác ôm đệ đệ, đi về tiệm thuốc.

Lúc này, mấy tên trộm kia chạy thẳng một mạch thật xa mới dừng lại bên cạnh một đồng rác rưởi, há miệng thở dốc.

“Lão... Lão đại... Người vừa rồi kia, rốt cuộc là ai?” Một người đàn ông thở hổn hển, không nhịn được không giải thích được.

“Hồi sơn quyền hai ngày trước mới đưa tin, đệ tử hạch tâm Ngụy Hợp mới đột phá khí huyết thứ hai, khí huyết lần thứ hai a...” Lão đại thở dài nói.

“Các người đừng nghĩ nữa, chỉ cần biết đó là nhân vật lợi hại, cho dù có đánh lén thì toàn bộ chúng ta cùng lên cũng là phần tặng đồ ăn.” Hấn coi như có chút kiến thức.

Thở dài một tiếng, hấn tát một cái vào đầu tiểu đệ.

“Sau này cho lão tử biết điều, dạy các người một chiêu, động tĩnh trong sân của những võ sư này đều phải theo dõi từng chút một, nếu không vạn nhất một ngày nào đó đột nhiên xuất hiện một đại lão mặt mới, một khi chọc phải, đó chính là có chết cũng không sống.”

“Thời đại này, người chết như chó chết, không có ai chôn.” Hấn thở ra một hơi nặng nề, lưng từ trên tường đứng thẳng lên.

“Đi thôi, hai người kia tạm thời đừng nhúc nhích, trước tiên thu gia đình khác đi đã.”

Mấy người còn lại người nhìn ta ta nhìn người, cũng không dám lên tiếng, liền tiếp đi theo hấn chậm rãi rời đi.

Bành!

Một quyền Ngụy Hợp đánh vào trên cánh tay Trịnh lão, không đợi lão dùng sức, xoay người một cái khuỷu tay, xoay tròn đánh tới ót đối diện.

“Một chiêu này nối liền quá lớn, sơ hở quá lớn.”

Trịnh lão nhẹ nhàng đẩy một cái, liền đánh trượt Ngụy Hợp một chiêu này.

Bàn tay hấn đẩy ra đột nhiên nắm thành quyền, đánh về phía trước.

“Uy!”

Bành!

Ngụy Hợp lão đảo lui về phía sau, trên bờ vai lại nhiều ra một quyền ấn.

Khụ khụ khụ...

Hấn cúi đầu ho khan vài tiếng, ngẩng đầu về mặt khâm phục nhìn về phía Trịnh lão.

“Lão sư quả nhiên lợi hại!”

“Thế nào? Tưởng rằng tuổi tác ta chắc chắn không phải là đối thủ của ngươi?” Trịnh Phú Quý cười hắc hắc nói: “Nói cho ngươi biết, lũ tiểu tử nhà ngươi còn non lắm!”

“Ngươi bây giờ coi như có chút ít đồ, có biết hay không, ngươi vì sao đánh không lại lão đầu ngọc ta đây?” Trịnh Sư cười nói.

“Đệ tử không biết.” Ngụy Hợp cũng cảm thấy kỳ quái. Rõ ràng Trịnh sư dáng người không cường tráng, cũng không cao lớn, nhìn qua cũng không nặng, nhưng lực đạo xuất thủ lại lớn dị thường.

Thậm chí hẳn có thể rõ ràng cảm giác, Trịnh sư còn chưa dùng hết toàn lực, chỉ là tùy ý ra tay, lực lượng đã lớn hơn hẳn rất nhiều.

“Tiểu Hà, ngươi so với những người khác, chính là hơi khó chịu một chút.” Trịnh Phú quý tộc nói: “Không có việc gì thì đi ra ngoài nhiều hơn một chút, liên hệ với nhiều người, đồng thời có thể nhận được càng nhiều tin tức hơn.”

“Lão sư chỉ sao?”

“Vị trí.” Trịnh Phú thờ ơ nói: “Bây giờ ngươi cũng có chút thực lực, như vậy ngươi có biết mình đang ở thành Phi Nghiệp không?”

Ngụy Hợp lập tức yên lặng, gã xác thực chưa chú ý những thứ này.

“Đệ tử không biết.” Hãn thành thật trả lời.

“.....”

Trịnh Phú Quý cười cười chấp tay sau lưng, đi loanh quanh trong nội viện, thỉnh thoảng hoạt động dưới chân.

“Trong Phi Nghiệp thành này, Thất gia minh, Hồng gia bảo là mạnh nhất, tiếp theo là tam bang nhị phái, tiếp theo là các đại võ sư viện chúng ta. Tiếp theo nữa, chính là các tiểu bang phái, như trộm bang phái.”

Hắn chỉ chỉ Ngụy Hợp, tiếp tục nói: “Thành Phi Nghiệp này lợi hại nhất kỳ thật chính là gia chủ Âu gia của Thất Gia Minh, Thành Phi Nghiệp Ôm Thần trấn thủ thành Âu Thần. Trước đó Hồng Đạo Nguyên chưa đứng lên, chính là Âu Thần.”

Hắn giơ ngón tay cái lên.

“Âu Thần...” Ngụy Hợp ghi nhớ cái tên này trong lòng, đặt ở vị trí cùng một cấp độ với Hồng Đạo Nguyên.

“Âu Thần một thân tiên tài ngoan độc âm hiểm, phi thường lợi hại. Có thể nói là đụng liền tàn, đánh là chết. Hắn đã đến cấp độ luyện tập, rèn luyện da thịt tới đỉnh, tất nhiên sẽ dựa theo công pháp người tu luyện, sinh ra kinh lực bất đồng.

Âu Thần lực của hắn chính là kim tiền kinh tổ truyền của Âu gia, phi thường bá đạo.” Trịnh Phú Quý thở dài.

“Trịnh lão, vậy luyện kinh này, làm sao luyện ra được?” Ngụy Hợp hiểu kỳ hỏi.

“Luyện kinh? Chờ người đột phá da sắt, lại đem quyền ý của Hồi Sơn hoàn toàn lĩnh ngộ, hai bên kết hợp, đem khí huyết nâng cao thêm một bước, sau đó có thể tiến bộ. Bất quá Hồi Sơn kinh của ta Hồi Sơn quyền, vẫn yếu hơn Kim tiền kinh của Âu gia không ít. Nhưng chúng ta cũng có ưu thế của chúng ta, đó là so với Kim tiền kinh càng dễ luyện thành hơn!”

Trịnh Phú Quý ngạo nghễ nói: “Vậy trên dưới cả trăm người của Âu gia, người chân chính luyện thành Kim tiền kinh cũng chỉ có một.”

“VẬY LÃO SƯ, CHÚNG TA VỀ SƠN QUYỀN CÓ MẤY NGƯỜI?” NGUY HỢP HIỂU KỲ HỎI.

“CHÚNG TA TRỞ VỀ SƠN QUYỀN...” TRỊNH SƯ BỔNG NHIÊN RƠI VÀO TRẦM MẶC, DỪNG MỘT CHÚT, “TRƯỚC KIA VẪN CÒN RẤT NHIỀU.”

“HIỆN TẠI, NGƯỜI CHỈ CẦN BIẾT, CHỈ CẦN SỰ PHỤ NGƯỜI TA CHỈ CẦN CÒN, VỀ NÚI QUYỀN SẼ KHÔNG NGÃ ĐƯỢC.” TRỊNH PHÚ QUÝ LẠI KHÔI PHỤC NGẠO NGHỀ.

MẶC DÙ HIỆN TẠI HẮN ĐÃ GIÀ, LỚN TUỔI, KHÍ HUYẾT SUY YẾU RẤT NHIỀU.

NHƯNG THÂN LÀ CAO THỦ ĐÃ TỪNG LUYỆN KINH, CHO DÙ KHÍ HUYẾT SUY YẾU, ĐÁNH MẤY CAO THỦ KHÍ HUYẾT BA LẦN VẪN KHÔNG THÀNH VẤN ĐỀ.

NGUY HỢP ĐẠI KHÁI CŨNG NHÌN RA ĐIỂM ẤY, TRONG LÒNG KINH NGẠC VỚI THỰC LỰC LÃO ĐẦU TỬ NÀY.

CAO THỦ LUYỆN KINH, XEM RA CHÍNH LÀ NGƯỜI CÓ THỰC LỰC CAO NHẤT THÀNH PHI NGHIỆP.

“VẬY LÃO SƯ, CÓ PHẢI NHỮNG VÕ SƯ VIỆN KHÁC CŨNG GIỐNG NHƯ CHÚNG TA VỀ NÚI QUYỀN KHÔNG?” NGUY HỢP LẠI HỎI.

“KHÔNG NHẤT ĐỊNH, NHƯNG CÓ TƯ CÁCH ĐẾN PHỦ THỦ BÁO CÁO, NGƯỜI MỞ VIỆN VÕ SƯ ÍT NHẤT PHẢI ĐẠT TỚI BA LẦN KHÍ HUYẾT ĐẾN ĐỈNH.” TRỊNH PHÚ QUÝ GẬT ĐẦU.

HẮN TA LIẾC NGUY HỢP MỘT CÁI.

“TIỂU TỬ NGƯỜI DỪNG SUY NGHĨ NHIỀU, TRƯỚC TIÊN LUYỆN RA CỬU HÀ HOA, KHÓA LẠI KHÍ HUYẾT RỒI NÓI SAU. LUYỆN RA CỬU HÀ HOA MỞ RA, ĐẠT TỚI CẤP ĐỘ DA SẮT CÓ THỂ DỄ DÀNG KHÓA LẠI KHÍ HUYẾT SUY YẾU. DÙNG KHÍ HUYẾT ĐỈNH PHONG THỜI KỲ, KÉO DÀI ĐẾN BỐN MƯƠI TUỔI. SAU ĐÓ MỚI CÓ TƯ CÁCH CÂN NHẮC ĐỘT PHÁ KINH LỰC.”

“ĐỆ TỬ MINH BẠCH.” NGUY HỢP GẬT ĐẦU.

NGHE TRỊNH LÃO NÓI VẬY, ĐẠI KHÁI HẮN CŨNG HIỂU RÕ VỀ CHỖ VÕ ĐẠO TRONG THÀNH NÀY.

“DÙ SAO NGƯỜI CHỈ CẦN BIẾT, NGƯỜI BÂY GIỜ, KHÔNG TÍNH LÀ NHÂN VẬT CHẠY VẬT GÌ, Ở TẦNG DƯỚI CHÓT ÍT NHIỀU CŨNG CÓ CHÚT THỰC

lực. Bình thường trong tiểu bang tiểu phái lợi hại nhất cũng chỉ có khí huyết lần thứ hai là tới đỉnh.”

“Được rồi, đừng có cao vọng xa, tiếp tục!” Trịnh Phú Quý trầm giọng nói.

“Đúng là mơ tưởng xa vời...” Ngụy Hợp nhin không được uồn nắn trong lòng.

Hắn không kịp nghĩ nhiều, đối diện Trịnh Phú Quý đã một quyền đánh tới.

Dưới sự tôi luyện không ngừng của chiêu thức, lĩnh ngộ đạo cảnh họa quyền mới là phương pháp luyện chiêu nhanh nhất.

khâu này hoàn toàn dựa vào ngộ tính, tư duy lĩnh ngộ lực. Sau đó mài da cùng khí huyết tích góp từng chút một, lại hoàn toàn dựa vào thiên phú.

Ba cái vòng hợp lại mới là phương thức tu hành của võ đá.

Sau khi Ngụy Hợp rời khỏi nội viện được hơn một canh giờ, vừa lúc nhìn thấy Trình Thiếu Khẩu thay quần áo xong ngáp dài, đang cùng người mới dẫn vào.

Nhìn thấy Ngụy Hợp tới, Trình Thiếu Khẩu nhấc tay hướng hắn lung lay.

“Chào buổi sáng, tiểu Hà.”

“Trình ca, ngươi đây là? Sao vành mắt lại đen như vậy?” Ngụy Hợp ngạc nhiên hỏi.

Hai con mắt phía dưới Trình Thiếu Khương hiện lên vẻ sung phù và hai đốm đen, vừa nhìn thì biết là do buổi tối ngủ nghiêm trọng không được ngon giấc.

Nghe được câu hỏi, hắn lập tức khoát tay áo, thở dài: “Không nói nữa. Ngày hôm qua ta khổ luyện chiêu số, bỗng nhiên có chỗ lĩnh ngộ, dưới sự mừng rỡ, liền tự mình khai chính mình, uống hai chén, sau đó cùng mấy huynh đệ cùng nghe khúc nhạc nhi, chịu đựng hơn nửa đêm mới ngủ.”

“.....” Ngụy Hợp không còn gì để nói.

Câu này lừa gạt trẻ con còn tạm được.

Những người như bọn họ, khí huyết dồi dào là nhân số đông hơn nhiều, vất vả cả đêm liền có thể đem bản thân rèn thành cái đức hạnh này? Nói đùa đi.

Trình thiếu gia cũng có chút xấu hổ, gãi gãi đầu cười gượng hai tiếng, không nói thêm gì nữa.

Mấy ngày nay, hấn từ sau khi bị Ngụy Hợp kích thích đêm đó, ngày thứ hai liền bắt đầu phát triển luyện võ, mỗi ngày cần cù khổ luyện, rất nhanh, nhiệt tình đã bắt đầu biến mất.

Hôm trước chính là như vậy.

Hấn cố gắng một buổi sáng, chợt có điều ngộ ra, dưới sự mừng rỡ, vì thế quyết định khao khát bản thân, chạy đi cầm rượu ngon cất đi một vò, cùng bạn bè uống sạch sành sanh.

Khi rượu tỉnh lại, huynh đệ tan trường, sắc trời cũng đã muộn, thế là hấn liền nghĩ, hôm nay trời quá muộn, không bằng sáng sớm mai lại luyện, như vậy người tinh thần cũng dồi dào, ngộ tính càng tốt.

Thế là hấn ta đi ngủ sớm một chút.

Sáng sớm ngày thứ hai, hấn đứng lên, đang muốn bắt đầu luyện, lại cảm giác trong bụng đói khát, liền nghĩ tới, ăn chút đồ đi rồi luyện lại, mài đao không làm lẩn việc đốn củi, trước trong bụng có hàng, luyện lên mới có thể thoải mái.

Vì thế hấn ăn một bữa ngon lành.

Ăn xong sớm một chút, mặt trời xuống núi, chiếu xạ trên luyện võ trường, lại có chút chói mắt.

Trình Thiếu Khẩu cảm thấy mặt trời hôm nay quá độc, nắng hôm nay lâu người sẽ khó chịu. Loại thời tiết này luyện võ, phơi nắng không tốt cho làn da, hơn nữa mồ hôi lại quá lớn, quá dễ mệt mỏi, hiệu suất không cao.

Hấn muốn chờ một lát nữa trời cao mát mẻ rồi hẵng luyện tiếp. Vì vậy hấn nhắm mắt dưỡng thần, chờ cho mặt trời lặn nhanh hơn một chút.

Đợi đến khi mặt trời chậm rãi không còn nóng nữa, vừa vặn tiểu thiếp mang theo con gái mới sinh ra đến gặp hấn. Cùng

nhau còn có mấy đứa con gái của hắn nữa.

Gia đình cùng mỹ lệ, chung quy nên giữ chút thời gian bầu bạn với người nhà.

Vì vậy hắn chơi đùa với người trong nhà một trận, vui vẻ ăn một bữa cơm trưa.

Không có cách nào, dù sao cũng là con cái của mình, cũng không thể mặc kệ nha?

Ăn cơm trưa xong, hắn nghỉ ngơi một chút. Một huynh đệ đã lâu không gặp đã mời hắn đến ăn rượu.

Lâu như vậy không gặp, không đi không được, Trình Thiệu Khẩu liền cùng đi uống hoa tửu, huynh đệ không thể không đi, lâu như vậy không gặp, người ta chủ động mời khách tìm đến, không đi chẳng phải là không nể mặt sao?

Thế là hắn đi, chơi đến chạng vạng tối trở về, gặp được mấy huynh đệ khác, cũng mời hắn uống rượu.

Vừa mới đến tiệc rượu của một huynh đệ, tiệc rượu của huynh đệ kia đều đi cả rồi, mấy huynh đệ này không đi, tin tức truyền ra, chẳng phải là xem thường bọn họ sao?

Roi vào đường cùng, Trình Thiệu đi một chuyến, uống rượu hoa, chơi đến chạng vạng tối, thân thể hư nhược không thể đi ra ngoài.

Về đến nhà, hắn kiên trì kiên trì, luyện nửa canh giờ, phát hiện đã quá muộn, đã quá nửa đêm, lại Đi ới, nếu không ngày hôm sau căn bản không dậy nổi. Thế là liền về phòng ngủ.

Ngày thứ hai, hắn dậy rất sớm, đang muốn luyện công, lại nghe trong nhà một huynh đệ phát sinh biến cố, cần trợ giúp gấp, hắn lập tức vội vàng mang nhân thủ chạy tới.

Chờ bận rộn hơn nửa ngày, cuối cùng giúp đỡ giải quyết tốt, huynh đệ kia vì cảm tạ hắn, chết sống lôi kéo hắn lại đi uống rượu hoa, liên tục mời bốn muội giấy tiếp đón.

Trình thiệu gia đã về nhà từ lâu, đến đứng cũng không vững. Sau khi trở về, nghỉ ngơi một lát, vừa vắn bên kia đại bá kêu hắn qua hỗ trợ sắp xếp nhà kho.

Nhiều ngày hẩn đều chỉ lo chuyện của mình, quên mất nhà, vì thế dưới sự áy náy, liền đi giúp sửa sang lại nhà kho...

Sau đó buổi tối lại gặp người nhà tiêu cục đầu bị bệnh nặng, hẩn thân là đại thiếu gia, nhất định phải dẫn người đi thăm thú...

Tôi nay trở về lại gặp một huynh đệ đã lâu không gặp, bị kéo đi uống rượu hoa...

Nghĩ tới đây, Trình thiếu thở dài một tiếng, nhìn về mặt kỳ quái của Ngụy Hợp.

Trong lòng hẩn có nỗi buồn không nói nên lời.

Khổ nỗi không chỗ phát tiết, cuối cùng chỉ có thể hóa thành một tiếng thở dài.

“Đúng rồi, bây giờ Tiểu Hà người đột phá, trình độ đã khác với trước kia. Chỗ ta có người tìm tới, muốn để ta nói gì đó.”

Trình Thiếu Cửu cười cười đã lâu, hạ giọng: “Là con gái nhà đông của hiệu thuốc Quan Ký, ta vụng trộm mời người đi xem, dáng vẻ trông rất đáng yêu, tuyệt đối phù hợp với yêu cầu của người.

Hơn nữa cửa hàng bán thuốc này không phải là gia đình giàu có, ở trong nắm đá, cũng chính là nhà ta và Khương gia có thể đề bẹp hẩn một đầu. Nếu người cưới vị Quan tiểu thư kia, sau này nhất định cơm áo không lo không lo, tài nguyên luyện võ nói không chừng cũng có thể bao tròn hết.”

Hẩn nói liên miên vài câu lợi hại của Quan gia, đặc biệt là Quan gia này cũng có không ít hộ viện, vả lại còn có quan hệ cung cấp với không ít tiểu bảo ngoài thành, bối cảnh thâm hậu.

Nếu là thật có thể thành tựu chuyện tốt, đối với Ngụy Hợp có thể nói là một bước xoay người.

Đáng tiếc Ngụy Hợp căn bản không có hứng thú.

Hẩn được Trịnh sư hứa hẹn, từ Trịnh sư nơi này có thể có được tài nguyên luyện công tích góp khí huyết, bộ phận còn lại có thể tự mình góp được, cũng không muốn nhờ những người khác che chở.

Về phần tiếp đấu, tình thế bây giờ càng thêm gian nan, thế cục Phi Nghiệp Thành cũng càng ngày càng khẩn trương, một bộ phận bỗng quốc bên ngoài thành dần dần điêu tàn, các nhà dần dần bắt đầu lấy bảo hộ và nội thành làm hạch tâm.

Vạn nhất thật sự muốn đánh trận, chẳng phải hiện tại hẳn kết hôn nhiều hơn mấy phần vương bạn sao?

Một Nhị tử có thể công được nàng mà chạy, nếu có thêm mấy người nữa thì quả thật rất khó giải quyết.

“Đúng rồi, Trình ca, ngươi bây giờ luyện được mấy đóa?”
Ngụy Hợp đột nhiên hỏi.

“.....” Không đề cập tới chuyện này thì chúng ta vẫn là bạn tốt...

Trình Thiếu Khẩu bị nói trúng chỗ đau, lập tức ngậm miệng.

Hắn tuyệt đối không nói cho người khác biết, đóa Cửu Hà Hoa của hắn bây giờ mới luyện tới đóa thứ năm.

Chỉ có đột phá đến chín đóa, mới có thể đạt tới da sắt, đạt tới tầng ba khí huyết.

Lúc Ngụy Hợp tiến vào cửa, hắn ta khó khăn lắm mới đột phá, đạt tới da đá, hiện tại đã gần hai năm.

Ngay cả Ngụy Hợp cũng đã da đá, hắn ta vẫn tiến triển chậm chạp.

“Cố gắng lên, ta đã tu luyện thạch bì đến cấp độ khí huyết viên mãn. Ngươi phải hiểu, ít nhất phải từ năm đóa cửu hà hoa trở lên mới có thể đạt tới viên mãn.” Khuôn mặt Trình Thiếu Khuyết trần định nói.

“Sư huynh quả nhiên lợi hại.” Ngụy Hợp gật đầu bội phục.

“Lại nói tiếp, các loại bột độc mà ngươi từng tìm kiếm lúc trước, ta tìm cho ngươi một loại. Bất quá, cũng chính vì giúp ngươi tìm cái này, ta mới có liên hệ với Quan gia.” Trình Thiếu Cửu tiếp tục nói.

“A? Trình ca đã tìm được?” Ngụy Hợp vui vẻ trong lòng, đến cấp độ này của hắn, bần lầy có chút không đủ dùng, rất nhiều

hảo thủ phản ứng kịp thời, đối mặt với bụi phấn cũng có thể kịp thời tránh đi vị trí mấu chốt này.

Một khi không làm được mắt thì lực sát thương của Sinh Thạch cũng sẽ giảm xuống một khoảng lớn.

Cho nên, hẳn tìm Trình ca hỗ trợ tìm kiếm vật có thể thay thế.

“Thứ này hiện tại chỉ có Quan gia mới có trân quý, người muốn thì tự mình đi mua. Đây là nguyên do của bọn họ.”

Trình Thiếu Hồi hồi đáp.

Hắn ta thiết tình suy nghĩ cho Ngụy Hợp, hôm nay Ngụy Hợp đột phá da đá, lấy tiềm lực của hắn ta, muốn đột phá thêm một bước, cơ bản là không có khả năng đột phá thêm một bước nữa.

Cũng nên tính toán phát triển cho tốt, sinh hoạt tiếp theo sẽ tính toán cho tương lai.

Mà nếu là liên kết với quan gia đại hộ như vậy, đối với sinh hoạt sau này của hắn mà nói, cũng là kết quả không tệ.

41

“Vậy là, nếu ta không muốn đi, sẽ không mua được độc phần này?” Ngụy Hợp nhíu mày.

“Cái này cũng không phải, chỉ là người cần gì phải cứng đầu như vậy, đừng thấy bên ngoài trông rất khấn trương, nhưng nếu thật sự muốn đánh nhau, vẫn còn sớm lắm.” Trình thiếu gia lắc đầu nói, “Ba năm trước, Hồng gia bảo đã ma sát với liên minh bảy nhà không ngừng, lúc đó liền cho rằng đánh nhau, tất cả mọi người đều rất khấn trương, kết quả đến bây giờ còn chưa đánh.”

Ngụy Hợp im lặng. Hắn chỉ là muốn khinh thân qua lại, trên thực tế, Phi Nghiệp thành này, càng ngày càng không phải là chỗ hắn muốn ở lâu.

Trình Thiếu Cửu nhìn sắc mặt của hắn ta, cũng biết là hắn ta không động tâm, dứt khoát khoát khoát khoát tay.

“Được rồi được rồi, nếu người không muốn thì ta trả lại cho người, độc phần ta sẽ lấy lại cho người.”

“Vậy đa tạ Trình ca rồi.” Ngụy Hợp trịnh trọng gật đầu.

“Huynh đệ chúng ta, nói cái này làm gì?” Trình Thiếu Khẩu lo lắng, “Luyện công luyện công”

“Ừm.”

Ngụy Hợp cũng trở lại vị trí của mình, Âu Dương trang đang chờ ở đó.

Hắn cũng bắt đầu dốc lòng chỉ điểm chiêu số.

Thời gian trôi qua nhanh chóng.

Đảo mắt liền qua hơn hai tháng, Ngụy Hợp nơi nào cũng chưa đi, chỉ là chỗ mấy bang phái nhỏ trong thành, treo dựa vào cái tên, mỗi tháng ăn chút lương thực, sau đó chủ yếu ở chỗ Trịnh Sư, dựa vào dược liệu lão nhân gia cung cấp để tăng bổ khí huyết.

Trong tay Trịnh Sư, có một loại thịt có tên là Hồng Địa Ngư, mùi vị của nó tương đối khó ăn, quả thực như phân, nhưng được hiệu lại chỉ yếu hơn một chút so với thịt hươu trên cành hoa, cũng là hàng ngon khí huyết hiếm thấy.

Ngụy Hợp tiếp nhận điều kiện của Trịnh sư, cũng đã chân chính trở thành trung tâm của Trịnh sư chuyên tâm bồi dưỡng.

Đây coi như là đệ tử chính thức, tương lai sẽ trở thành người thừa kế của Sơn Quyền viện, đang bồi dưỡng.

Hơn hai tháng nay, tam bang nhị phái, Hồng gia bảo cùng các tiêu bảo đại hộ khác, đều có tới mượn sức Ngụy Hợp.

Cho ra điều kiện đều có giá trị xa xỉ.

Đặc biệt là Hồng gia bảo, đưa ra tài nguyên và phúc lợi, không kém gì Giang Nghiêm cho, nhưng đồng dạng cũng có quy định nhất định phải đưa gia quyến đến Hồng gia bảo.

Đây là muốn hấn ta phải chết.

Ngụy Hợp suy nghĩ hồi lâu, cự tuyệt. Hấn chỉ lựa chọn dựa vào mấy tiêu bang.

Mặt khác, trừ đáng tin ra, dưới đề nghị của Trịnh lão, Ngụy Hợp còn đáp ứng đảm nhiệm chức vụ khách khanh của Thanh Đô phái trong tam bang nhị phái.

Thân phận khách khanh này không khác gì tư cách thuê mượn tạm thời với tiêu cục.

Đều là bình thường tốn chút tiền nuôi. Quan trọng là cần hỗ trợ, thuê người khác.

Tương đương với cờ bạc chuyên gia dựa vào.

Xử lý xong những thứ này, Ngụy Hợp mỗi ngày chăm chỉ khổ luyện, lĩnh ngộ đối với chiêu số đạo cảnh, ngược lại tiến cảnh cũng tạm được, dù sao tư duy tiên tiến.

Nhưng ở trên khí huyết tích góp, hiệu quả lại rất nhỏ.

Sau khi dùng cá đỏ, tốc độ nhanh hơn thịt rắn đen nộ hôn bạc. Dù sao hai loại cùng ăn chắc chắn khí huyết sẽ tăng tốc rất nhiều.

Nhưng cho dù nhanh đi nữa, thời gian hai tháng cũng tiến triển chậm chạp. Đến bây giờ, Phá Cảnh Châu mới đạt hai mươi phần trăm, cũng chỉ là một phần năm.

Mà khí huyết, vừa mới ngưng tụ ra ấn hồng của một đóa Cửu Hà Hoa đầu tiên, sau đó còn phải ngưng thực mới có thể tính là thành công trồng hoa đầu tiên.

Đây mới là đóa đầu tiên, là đóa hoa dễ dàng nhất, lâu như vậy rồi...

Ngụy Hợp cuối cùng cũng biết, tại sao Trịnh lão lại nói, cửa ải này rất tốn thời gian.

Theo tình thế càng ngày càng phiền toái, tiến độ của Ngụy Hợp đối với khí huyết của bản thân cũng tương đối bất mãn.

Vì tăng nhanh tốc độ, hắn quyết định phải nghĩ cách kiếm thêm nhiều thuốc bổ khí huyết hơn nữa.

Nhưng các nhà khí huyết bổ được đều là chăn nuôi độc môn, không cho phép ngoại nhân nhìn trộm.

.....

.....

.....

Vì lẽ đó, nếu muốn tìm được vật đại bổ không thuộc về người khác thì cách duy nhất chính là săn bắn!

Ngụy Hợp biết rõ ngoài thành nguy hiểm, nhưng cũng không phải tất cả ngoại thành đều nguy hiểm, nếu không những người vận chuyển lương thực ra vào, chẳng phải đều khó thoát khỏi cái chết?

Hắn bỏ ra ba ngày, mỗi ngày đều ra khỏi thành, hiện tại đi một vòng quanh Phi Nghiệp thành. Tìm hiểu tình hình.

Với thực lực và tốc độ phản ứng của hắn lúc này, chỉ cần cẩn thận, xác thực không có nguy hiểm gì.

Sau đó, hắn ở cửa thành, quan sát mấy ngày, tìm một thợ săn lão thường xuyên cống con mồi vào thành bán bán lương thực.

Dùng năm mươi cân tiền lương thực, thuê hẳn giảng giải tình huống chung quanh, cũng dẫn hẳn đi săn xung quanh Phi Nghiệp thành, chuẩn bị cho buổi săn.

Trải qua mấy lần liều mạng chém giết, Ngụy Hợp cũng tự tin hơn một phần với thực lực của mình.

Thay vì dựa vào người ngoài, không bằng nghĩ cách tự lực cánh sinh.

Đây là ý nghĩ của hắn.

Phía nam Phi Nghiệp thành, cách bình nguyên mười dặm.

Nơi này là một mảnh núi rừng màu xanh nhạt liên miên chập chùng, tên là Thiếu Dương sơn.

Giữa núi rừng có đá trắng tồ điểm, dốc đứng gập ghềnh, thảm thực vật rậm rạp.

Tuy độ cao của ngọn núi này không cao, nhưng ít ai lui tới, độc trùng mãnh thú đông đảo, không phải thợ săn bình thường, thật đúng là không dám xông loạn vào bên trong.

Lúc này dưới chân núi Thiếu Dương, một nam nhân trung niên bọc da động vật màu xám, đi theo phía sau là một thanh niên mặc trang phục trẻ trung cường tráng thân hình cao lớn.

Hai người một trước một sau, đi vào chỗ lồi vào núi đứng lại.

Lồi vào có một con đường nhỏ không rõ ràng, trên đường trải đầy cỏ dại.

Rõ ràng thời tiết nóng bức như vậy, nhưng sâu trong con đường nhỏ này vẫn lộ ra một tia âm lãnh.

“Nơi này chính là Thiếu Dương Sơn. Toàn bộ phía nam thành Phi Nghiệp, một mảng lớn núi rừng, tất cả đều là địa bàn của Thiếu Dương Sơn. Bên trong là gấu, hổ, báo, lợn rừng, gì cũng có, người muốn đánh cái gì cũng được.” Nam nhân trung niên giới thiệu.

“Bây giờ còn có thể gặp được đại gia hỏa không?” Thanh niên mặc trang phục khỏe khoắn phía sau trầm thấp hỏi.

Hắn mặc một thân quần áo màu xanh lá, trên lưng buộc mấy bao nhỏ, trên đùi đeo đoản đao, trên lưng còn đeo một cái túi vải dài mảnh.

Rõ ràng chính là Ngụy Hợp đã chuẩn bị nhiều ngày.

Phía trước hắn chính là lão thợ săn Đinh Hải, cũng chính là kẻ mấy ngày này hắn thấy mang về con mồi nhiều nhất.

“Đại gia hỏa? Xem vận may đi, hiện tại là thời buổi săn thú, người trước tiên phải tránh các nhà, đất bảo và chỗ cấm bẫy hiệu xung quanh, đều không thể đi vào. Bằng không sẽ phải phạm tội.”

Đinh Hải đi lên phía trước, dọc theo con đường nhỏ, bắt đầu rút thanh đao bầu kia trên đùi ra chém cỏ dại.

“Cẩn thận chút, đi theo ta, nơi này độc trùng rất nhiều, gần đây liên tục khô hạn, coi như là ít đi không ít, nếu là trước kia, nơi này căn bản không ai dám tới gần.”

Ngụy Hợp gật đầu đuôi theo, vừa đi, vừa nghe Đinh Hải phía trước nói chuyện.

“Ta không biết tại sao người nhất định phải tự mình ra ngoài săn thú, nhưng nếu muốn đánh được đồ vật, đầu tiên, nhất định phải kiên nhẫn.

Mang theo lương khô, túi nước, chuẩn bị một cái ba lô không lọt nước, còn có thuốc trị thương, độc dược rắn độc cơ bản, Tri Chu giải độc, nếu có thể, tốt nhất mang theo một ít mồi nhử.”

” mồi nhử?”

“Ừm, đúng là lúc tìm không thấy con mồi, đồ vật dùng để phát ra mùi để dụ dỗ con mồi.” Đinh Hải lấy từ trong túi ra một vật giống như miếng thịt nâu đen, lớn cỡ nửa bàn tay.

“Còn có bột trừ vị, phân và nước tiểu mãnh thú, cùng với một ít dây thừng.” Đinh Hải tiếp tục nói.

Hắn mang theo Ngụy Hợp dọc theo đường nhỏ tiến lên, không bao lâu liền đi tới một mảnh rừng vàng khô héo tĩnh mịch.

Khắp nơi trong rừng đều là lá cây vàng rơi xuống, trải thành một tầng thảm thật dày trên mặt đất.

Cây cối trên đầu trọc lóc, không có bao nhiêu lá cây, trong không khí tràn ngập một mùi khô khốc.

“Nơi này đã rất lâu không có nước mưa, rất nhiều cây cối động vật đều khô chết rồi. Cho nên, nếu vận khí người đủ tốt, mới có thể gặp được chút đồ vật, về phần có phải là thứ lớn hay không, vẫn nên xem cơ hội.” Đinh Hải thấp giọng nói.

“Được rồi.”

Ngụy Hợp nhìn hẩn ngòi xỏm xuống, tìm kiếm khắp nơi trên mặt đất, không bao lâu, từ dưới một cây tùng lớn, tìm được một dấu vết động vật không biết lưu lại.

“Ở chỗ này, trừ việc phải cẩn thận mãnh thú ra, còn phải chú ý người khác.” Đinh Hải đứng lên, thuận theo dấu vết kia chọn một phương hướng, chậm rãi đi tới.

Ngụy Hợp theo ở phía sau, cẩn thận nghe ngóng.

“Cẩn thận người nào đó?”

“Những người xung quanh.” Đinh Hải cười một tiếng: “Thiếu Dương Sơn này chia làm bên ngoài và bên trong hai viên, xung quanh có rất nhiều nơi có thể gặp được những cao thủ chạy tới săn thú. Một khi gặp được những người kia thì mau chóng chạy đi.”

Hẩn đi tới một bên thân cây, lại lần nữa xác định phương vị, dùng đoản đao làm tiêu ký trên cành cây.

“Ngoài ra, ở đây có một khu cấm địa, nếu như người muốn tới đây săn thú, nhất định phải chú ý, tuyệt đối không thể tới vào lúc chạng vạng tối.”

“Vì cái gì?” Ngụy Hợp hỏi.

“Bởi vì, lúc chạng vạng tối, là lúc người của Thiếu Dương Môn ra ngoài săn thú. Nhưng mà.. hắc hắc.” Đinh Hải cười lạnh vài tiếng, “Bọn họ đánh không phải động vật, là người.”

“Humm? Người?” Ngụy Hợp sửng sốt: “Nghĩa là sao?”

“Tìm việc ở ngoài thành, đi đâu cũng phải chú ý quy củ.” Đinh Hải dừng lại.

“Buổi sáng đến giữa trưa, là thời gian tuần tra vệ đạo của Hồng gia bảo, coi như là an toàn. Chỉ cần không xông vào đại đội của bọn họ, đều không thành vấn đề.”

“Đến chính Ngọ chạng vạng tối, đội ngũ Hồng gia bảo trở về, cũng đã là thời gian hai phái tổ chức hoạt động. Bên ngoài thành này Thanh Đô phái và Thiếu Dương môn cũng là bá chủ, thường xuyên hoạt động gần Thiếu Dương Sơn.”

Người của Thanh Đô phái còn đỡ, gặp phải lập tức dừng lại cúi đầu, không cần nói chuyện, không nên chạy loạn. Bọn họ cũng sẽ không để ý tới người.”

“Nhưng nếu gặp được người của Thiếu Dương Môn. Tâm trạng bọn họ tốt sẽ tha cho người một mạng, tâm trạng không tốt, nhất định phải bị bắt về.”

Đinh Hải cầm đao chặt cổ đại trước mặt, tiếp tục nói.

“Chẳng qua người của Thiếu Dương môn cũng không phải gặp người là bắt, bọn chúng thỉnh thoảng mới ra ngoài một chuyến, có thêm nhân số bản thân cũng không nhiều, trừ phi vận khí không tốt, mới có thể gặp được.”

Ngụy Hợp chậm rãi gật đầu.

“Vậy buổi tối thì sao?” Hấn hỏi.

“Buổi tối?” Thần sắc Đinh Hải quái dị, gã quay đầu lại nhìn hấn một cái: “Buổi tối đương nhiên là thời gian hoạt động của mãnh thú rồi, cái gì cũng không thấy, người dám cầm đuốc chạy lung tung hả?”

“Đã rõ.”

Ngụy Hợp hiểu rõ, bỗng nhiên, gã nhớ đến đại tỷ mình là Ngụy Xuân, còn có cha mẹ mất tích lúc trước, có phải là có chút liên quan với Thiếu Dương Môn này không?

“Đinh ca có biết chuyện gần hai năm trước, một đội thợ đá ngoài thành mất tích không?” Hấn trầm giọng hỏi.

“Biết rồi, lúc đó tượng đá kia là đi Minh Đức tự mà. Ta nửa đường còn nhìn thấy đội ngũ, người rất đông.” Đinh Hải tùy ý trả lời.

“Cái gì? Người thấy rồi!?” Ngụy Hợp trong lòng vui mừng:
“Vậy người có biết bọn họ mất tích như thế nào không?”

“Làm sao lại mất tích?” Đinh Hải quay đầu lại, trên mặt hiện lên vẻ giễu cợt, “Có biết lúc nào ta nhìn thấy bọn họ không? Chẳng vạng tối!”

“Người nói là, là Thiếu Dương Môn?” Thanh âm Ngụy Hợp hơi đề cao.

“Ta cũng không nói như vậy, chẳng qua khả năng này là lớn nhất. Ngày đó ta từ xa nhìn thấy những bộ quần áo màu trắng kia của Thiếu Dương Môn đi ra lay động, rất dễ làm người khác chú ý.” Đinh Hải trả lời.

Lần đầu tiên lên núi, Đinh Hải mang theo Ngụy Hợp cũng là quen thuộc tình huống trong núi, địa hình hiện tại. Gã nhận đường ở xung quanh.

Cái nào là thế lực thường dùng địa bàn, cái nào là địa bàn các loại mãnh thú thường dùng, hẳn đều cấp Ngụy Hợp chỉ ra.

Tuy rằng hẳn khẳng định còn có rất nhiều bảo lưu, nhưng Ngụy Hợp càng phát giác, mình tiêu những tạp lương này tương đương giá trị.

Cứ liên tục như vậy năm ngày sau, Đinh Hải dẫn theo Ngụy Hợp quen thuộc đại bộ phận địa bàn phụ cận Phi Nghiệp thành, cũng đem đại khái khu cấm khu cùng thế lực phân chia dẫn hẳn chạy một lần.

Cuối cùng hẳn còn tình bằng hữu cung cấp một cái vạn bất đắc dĩ, tại sơn động nhỏ nghỉ ngơi trong núi.

Đáng tiếc là liên tục năm ngày, ngoại trừ một con thỏ xám ra thì không có gì đánh tới nữa.

Ngược lại sau khi giết chết lão đặng này không ít, dùng để quần ở cổng làm nguy trang ở trước cửa sơn động.

Đại khái sau khi quen thuộc quá trình, Ngụy Hợp ở phụ cận bắt đầu hoạt động một mình cùng cái gọi là săn thú.

Từ chỗ Đinh Hải, hẳn đã có được một đầu mối mấu chốt, một đầu mối rất có thể liên quan đến sự mất tích của cha mẹ.

Đó chính là Thiểu Dương môn thích vào lúc chạng vạng tối bắt người.

Để sưu tập tư liệu về Thiểu Dương Môn này, Ngụy Hợp tìm được tin tức linh thông đã ít đi nhiều.

“Thiểu Dương môn? Là một trong Tam bang nhị phái, người hỏi cái này để làm gì?” Trình Thiểu gia ngồi trên ghế tửu lâu, vành mắt tối đen trên mặt thoáng hòa hoãn một chút.

“Người biết ta đang điều tra chuyện của cha mẹ ta, ta hoài nghi chuyện này có liên quan tới Thiếu Dương Môn.” Ngụy Hợp thẳng thắn nói.

Chuyện như vậy hẳn giấu giếm cũng không được, cha mẹ hẳn mất tích, chuyện đại tỷ mất tích, rất nhiều người đều biết.

Cộng thêm động tác điều tra hiện tại của hắn, người khác chỉ cần liên hệ một chút là có thể đoán ra mục đích của hắn.

“Thiếu Dương môn tuy có tên trong ba bang phái, nhưng rất ít khi giao tiếp với các thế lực khác, nhân số bọn họ rất ít, ngẫu nhiên đi ra ngoài, đều là thời gian rất ngắn liền rời khỏi, chưa từng rời khỏi phạm vi núi Thiếu Dương. Cho nên các thế lực còn lại cũng sẽ không trêu chọc bọn họ.”

Trình Thiếu uống xong chén rượu, giải thích: “Cha mẹ người được mời đến Minh Đức tự làm tượng đá, nhiều thợ đá đi cùng như vậy, chắc không phải chỉ mình người đang điều tra việc này chứ? Không bằng người tìm người nhà của những người còn lại cùng kiểm tra một chút?”

“Ta đi tìm, tổng cộng có mười một thợ đá, những người còn lại cũng không muốn truy xét nữa.” Ngụy Hợp bình tĩnh nói.

“Thiếu Dương Môn... Môn phái này ít người, nhưng đi ra ngoài hành tẩu, nghe nói đều rất lợi hại, không nên dễ dàng trêu chọc. Tiểu Hà, nếu như người nhất định phải điều tra, tốt nhất cùng Trịnh sư nhắc tới, tin tức của hắn so với chúng ta còn linh thông hơn nhiều.” Trình Thiếu Cử nhắc nhở.

“Ta biết rồi.” Ngụy Hợp gật đầu.

“Đúng rồi, còn có một con đường nữa.” Trình Thiếu Lương đột nhiên vỗ tay: “Chẳng phải người đã đáp ứng Thanh Đô phái đi cứu viện khách khanh của bọn chúng sao? Mỗi tháng người còn phải đi theo phe Thanh Đô lĩnh tiền trắng, không bằng đi hỏi bọn chúng. Thanh Đô phái và Thiếu Dương Môn ở ngoài thành, cùng thuộc hai phái, đã qua không ít lần qua lại, tin tức của bọn chúng chắc chắn linh hoạt hơn chúng ta.”

“Thanh Đô phái... Đa tạ Trình ca nhắc nhở.” Ngụy Hợp gật đầu. Nếu không phải Trình Thiếu Cử nhắc nhở, hắn còn chưa biết Thanh Đô phái cùng Thiếu Dương môn giao tiếp.

Lập tức hẳn liền nhớ lại lần trước Thanh Đô phái tới mời vị Bạch Lĩnh sự kia tới.

Nghe nói là người phụ trách sản nghiệp tại Phi Nghiệp thành – họ Bạch, tên rất hùng hậu.

Lời nói cử chỉ của người này khiến hẳn ta cảm thấy luôn cười tủm tỉm ôn hòa.

Nhưng người có thể ngồi ở vị trí này, còn có một thân lần thứ hai đột phá khí huyết, đương nhiên không thể nào là đơn thuần ôn hòa được.

Sau khi cáo biệt với Trình Thiếu Cửu một hồi, Ngụy Hợp tuyệt không trì hoãn chút nào, ngay lập tức đi đến nơi Thanh đô của Phi Nghiệp thành.

Nơi Thanh Đô phái trú tại chín đốt mạ tro, cách Hôi Sơn Quyền khá xa, ở giữa phải xuyên qua một cái Nam Sơn coong.

Chờ Ngụy Hợp tìm được nơi trú quân, đã chạng vạng tối, thái dương sắp xuống núi.

Chín đốt mạ đá so với bia đá hơi bình thường một chút, không náo nhiệt như vậy, cũng không vắng vẻ như vậy.

Trên đường phố ngẫu nhiên còn có thể nhìn thấy một ít đầu hương còn chưa đốt hết, từng bó từng bó cắm ở ven đường bùn đất.

Nơi Thanh Đô phái trú ở là khu đất phồn hoa nhất Cửu Tiết, bên trái là tạp hóa tạp hóa, bên phải là sông bạc vắng vẻ.

Trụ sở là hai tòa tiêu lâu, ngoài cửa đứng hai hán tử cột khăn đầu màu xanh lá.

Ngụy Hợp lấy mảnh vải màu xanh lục đại biểu khách khanh ra trói trên cánh tay, đi đến cửa chính.

Hai người thủ vệ nhìn hẳn, hơi chấp tay, không lên tiếng.

Ngụy Hợp chấp tay đáp lại, đẩy ra nửa khép cửa gỗ.

Bên trong là một phòng khách nhỏ, mười mấy nam nữ khỏe mạnh ngồi tách ra, có người đang nói chuyện phiếm, có người đánh cờ, còn có người lại đang đeo cổ tay độ rượu...

Ngụy Hợp tiến vào cửa, chỉ có mấy người đưa mắt quét tới, nhìn xuống, những người còn lại căn bản không để ý tới, vẫn như cũ ai cũng làm.

Ngụy Hợp chú ý tới, những người này, cơ bản đều là khách khanh giống như gã, đều là cánh tay buộc túi vải màu xanh biếc.

Hắn nhìn chung quanh một chút, tìm một nam tử trẻ tuổi tựa vào bên cạnh cây cột, đang ngăn người ngoài cửa sổ, đi tới gần.

“Vị huynh đài này, xin hỏi trắng toát lĩnh sự có ở đây không? Ta tìm hắn có việc muốn hỏi.” Ngụy Hợp chấp tay nói.

“Bạch lĩnh sự tại lầu hai, huynh đài nhìn qua lạ mặt, là năm nay mới tới?” Nam tử cười cười, tướng mạo khoan hậu thân hòa, chỉ là người này miệng rất rộng, màu da cũng trắng, khiến người ta thấy khó quên.

“Ừm, tiền trận mới gia nhập.” Ngụy Hợp gật đầu.

“Ta gọi là Kim Tú Phong, có thể tiến vào Thanh Đô phái để nhờ cậy, trong Phi Nghiệp thành này cũng không phải hạng người bình thường, về sau mọi người nên thân cận nhiều hơn.” Nam tử cười nói.

“Tại hạ Ngụy Hợp, có cơ hội mọi người tâm sự.” Ngụy Hợp gật đầu.

Đứng qua khỏi người nam tử miệng to này, hắn đi dọc theo cầu thang lên lầu hai, rất nhanh ở bên cửa sổ lầu hai, thấy được chính một người chậm rãi chấp bút luyện chữ Bạch Hoàn Hậu.

Bạch Hoàn hùng hùng thấy có người lên lầu, nhìn thấy là Ngụy Hợp mới chiêu vào, cũng có ấn tượng.

“Ngụy tiểu huynh đệ, hiếm khi đến đây một chuyến, ngồi, ngồi.” Hắn chỉ chỉ một hàng ghế trống trên lầu hai, chính mình cũng đặt bút xuống, đi tới.

Đối với Ngụy Hợp lần thứ hai khí huyết người mới, mỗi năm hắn đều tuyển vài cái trong môn phái.

Đồng dạng, hàng năm các khách khanh trước kia cũng sẽ bởi vì đủ loại nguyên nhân, giảm bớt mấy cái.

Vì duy trì ổn định số lượng, một khi thiếu mất, hẳn sẽ kịp thời tuyển chọn.

Ngụy Hợp chính là đền bù chỗ hỏng chiêu tân nhập người mới.

“Ngụy huynh đệ lần này tới là có chuyện gì?” Hãn cười tủm tỉm hỏi.

“Bạch lĩnh sự, có biết tình huống của Thiếu Dương môn không?” Ngụy Hợp nhẹ giọng nói.

“Thiếu Dương môn? Sao vậy? Người xung đột với bọn chúng à?” Bạch Hoành với lông mày dày nhíu lại, nụ cười vừa rồi trên mặt nhanh chóng thu lại.

“Cái này cũng không phải, chỉ là bởi vì nguyên nhân khác, muốn biết tình huống đại khái của môn phái này.” Ngụy Hợp trả lời.

“Thiếu Dương môn... Hắc hắc, kỳ thật, cho dù người không hỏi, sau này chúng ta cũng sẽ chủ động nhắc nhở.” Bạch Hoành Hậu cười cười, chỉ là khóe miệng có chút lạnh lẽo.”
Thiếu Dương môn này thường xuyên có xung đột với Thanh Đô phái chúng ta, tông môn bọn họ ở sâu trong Thiếu Dương sơn, không biết nơi nào, thần bí vô cùng, hơn nữa nhân số cũng rất ít, đi ra cũng là từng người giao hoạt hung hãn, thực lực không yếu. Nếu như người gặp được, đặc biệt cẩn thận.”

“Người bọn họ đi ra, bình thường mạnh bao nhiêu?” Ngụy Hợp nhắm thẳng vào hạch tâm.

“Thiếu Dương môn nhân ít, thông thường hoặc là không đi ra, một khi đi ra, chủ yếu chia làm hai loại phương thức. Một loại là săn bắn, không phải săn động vật, mà là bắt người. Một loại là giao dịch, trao đổi một ít vật tư cần thiết với bên ngoài.”

Bạch hùng hậu quả nhiên là hiểu rõ hơn những người khác, chậm rãi nói.

“Nếu người một mình gặp được người giao dịch, với thực lực của người, chạy trốn cũng không thành vấn đề.

Nhưng nếu gặp phải tổ săn bắn, tốt nhất là che giấu thân phận, đừng nói là mình là người do Thanh Đô phái, tổ săn bắn của bọn họ, ít nhất cũng sẽ có hai người lần đầu hợp tác với khí huyết, đôi khi là ba người, chia nhau săn bắn, còn có một vài nô nhân nữa, rất phiền phức.”

“Nô thể?”

“Thiếu Dương môn thường dùng bí dược không chế nô bộc, để bọn chúng bán mạng chịu chết, đây là cái gọi là nô lệ. Nhưng mà nô nhân thường vì chịu khổ lâu dài, cộng thêm bí dược tổn thương thân thể, thực lực cũng chỉ mạnh hơn người bình thường một chút. Cần thận đánh lén là được.” Bạch Hoành Hậu trả lời.

“Vậy xin hỏi lĩnh sự, làm sao phân biệt người của Thiếu Dương môn?”

“Phân biệt? Đám quái vật kia dễ phân biệt nhất, người đi phụ cận Thiếu Dương sơn, chỉ cần nhìn thấy mặc áo trắng, vóc người mập mập là quái thai có tới hai ba người bình thường, nhất định là người của Thiếu Dương môn.” Bạch Hoành mặt mang chán ghét nói.

“Bọn họ rất béo sao?” Ngụy Hợp Kỳ nói.

“Thiếu Dương Thiếu Dương, bọn chúng không đung vào nữ sắc, bảo trì Đồng Trinh, luyện chính là một ngum Thiếu Dương khí kia, hơn nữa công pháp trong môn đặc thù, cho nên hình thể mỗi người đều rất mập. Nếu như người gặp được, nhất định phải cẩn thận. Người của Thiếu Dương môn nổi tiếng về lực lượng mạnh mẽ, không nên liều mạng với nó.”

“Đa tạ Bạch lĩnh sự giải thích nghi hoặc!” Trong lòng Ngụy Hợp rốt cục có khái niệm đại khái.

Từ việc hoàn toàn không biết gì cả, biến thành bao nhiêu đối với Thiếu Dương môn có ấn tượng cơ bản.

Lập tức, hấn cáo biệt không tiếp nhận công việc, ly khai nơi ở của Thanh Đô phái, chạy trở về.

Sau khi trở về, hấn không có lập tức tiến về Thiếu Dương Sơn tìm Thiếu Dương môn nhân, mà là từ chỗ Trình Thiếu Cử lấy

được độc phẩn mới, cẩn thận chuẩn bị sẵn sàng.

Trừ tro đá, bột độc, gai độc, hấn còn chuẩn bị thêm một loạt chùy rì đục đục ngẫu nước phân.

Chùy Tử là phé phẩm rì từ tiệm thợ rèn, bị hấn mua về phé vật, làm thành một hàng đại sát khí.

Trong thời đại hỗn loạn thiếu thốn dược phẩm này, một khi bị loại trùy này đâm trúng, vết thương sẽ dễ dàng lây nhiễm, hóa mù, xuất hiện triệu chứng phá gió.

Đời trước Ngụy Hợp cũng từng bị đinh rì sét đâm qua, cho nên đã học tập chuyên môn, phá thương gió hình thành nguyên lý như thế nào.

Phá Thương Phong cảm nhiễm bình thường cần có hai điều kiện quan trọng.

Một: Có ô nhiễm, như rì sắt, nước bẩn tiến vào vết thương.

Hai: Phải có hoàn cảnh không có dưỡng khí, miệng vết thương có máu và vết thương của tổ chức xấu, khả năng lây bệnh phá gió rất lớn, thậm chí có thể đạt tới tám mươi phần trăm.

Cứ như vậy, dưới tình huống Ngụy Hợp thiếu hụt độc dược, trùy này sẽ có vẻ tương đối hiệu quả.

Dù sao độc xà quá đắt, hấn cũng không có cách nào mua nhiều độc vật hơn nữa, chỉ có thể tự chế loại đồ vật đơn giản nhất này.

Phá thương là loại chứng bệnh lây nhiễm bệnh, một khi bạo phát, cơ bắp nhẹ thì co giật, cơ bắp vĩnh viễn cứng ngắc, phé bỏ võ công.

Trọng thì trực tiếp thiêu chết.

Có thể nói là rẻ nhất, độc ở mức độ cao nhất.

Làm tốt hết thầy chuẩn bị, Ngụy Hợp lần nữa kiểm tra tất cả các trang bị, sau đó tự chế một bộ bản đồ thể lực chung quanh, lại mang theo lương khô và nước uống.

Đi đến chỗ Trịnh Sư xin nghỉ một chút, đi về phía Thiêu Dương Sơn.

Mục đích hàng đầu của hắn là săn thú, trước tiên quen thuộc hoàn cảnh hoang dã, chuẩn bị cho cuộc săn bắt chim quý thú hoang.

Một mục tiêu tiền mua đại bổ khí huyết loại, trả giá quá mức đắt. Người khác có thể bắt được, hắn tự nhiên cũng có thể.

Huống chi, hắn còn có ý định càng sâu hơn.

Vạn nhất bùng nổ chiến tranh, hắn cũng phải làm quen nhiều hơn với hoàn cảnh dã ngoại, để sau này dẫn người chạy trốn chuẩn bị sẵn sàng.

43

Ừc ừc.

Một trận âm thanh quái dị truyền đến.

Ngụy Hợp dừng bước, ngẩng đầu nhìn rừng cây âm u.

Xa xa mơ hồ có một đôi mắt màu xanh nhạt, nhìn chằm chằm hần chợt lóe lên.

Ngụy Hợp nuốt nước bọt, thu hồi ánh mắt, tập trung lực chú ý dưới chân trước mặt.

Dưới chân là vô số bụi cỏ khô cùng cành lá rơi xuống, ngẫu nhiên còn kèm theo một ít cây mây.

Hắn dùng loan đao, cẩn thận đẽ bụi cỏ phía trước xuống, để tránh gai nhọn ẩn tàng bên trong cùng với các loại cỏ Cứ Tử thảo tự mình cắt thương mình.

Trong khu rừng rậm này một khi bị thương lộ ra mùi máu thì khẳng định sẽ mang tới phiền phức cho thợ săn.

Vừa vượt mọi chông gai, vừa chậm rãi cảnh giác chung quanh.

Lần này Ngụy Hợp tới đây, mục đích là thích ứng sẵn bản một chút. Về phần điều tra tình huống của Thiếu Dương Môn có liên quan gì đến chuyện gia đình mình mất tích hay không, hắn ngược lại không vội.

Hiện tại cho dù hắn điều tra ra cũng không có biện pháp báo thù. Cho nên không bằng trước tiên quen thuộc sẵn bản, sau khi thử săn giết chim quý hiếm, tăng thực lực rồi mới xử lý việc này.

Đương nhiên, nếu tiện thể điều tra được, cũng coi như là niềm vui ngoài ý muốn.

Phốc!

Một tiếng vang nhỏ, đột nhiên từ trong bụi cỏ phía trước thoát ra.

Ngụy Hợp thu liễm tâm thần, bước chân chậm lại, cẩn thận nghiêng tai lắng nghe.

Bỗng nhiên, hắn dừng bước, nhẹ nhàng dùng dao bầu đẩy bụi cỏ phía bên phải ra.

Động tác của hắn rất nhẹ, rất ít, hầu như không cách nào phát ra âm thanh gì.

So sánh với âm thanh gió động bụi cỏ, hoàn toàn không đáng nhắc tới, lẫn vào trong đó.

Ở một bên khác của bụi cỏ, một con cự mãng xanh đen to bằng cánh tay đang cắn một con chuột đen, chậm rãi rung lên đem con chuột nuốt vào trong bụng.

Sắc mặt Ngụy Hợp không thay đổi, trong tay tử đao chậm rãi vung lên.

Bốp!

Sức mạnh và lực lượng lần thứ hai của hắn đều vượt xa người thường.

Cho dù Hồi Sơn Quyền chỉ là ở trên tầng phúc của lực bộc phát, còn các phương diện khác không có gì trọng điểm, nhưng đối mặt với mãnh thú bình thường.

Một đao Ngụy Hợp này cũng hoàn toàn không thể nhận ra.

Chỉ thấy một bóng xám lóe lên.

Dao bầu bay ra, mãng xà né tránh nhanh như chớp.

Cả hai cùng tiến hành, nhưng mãng xà rõ ràng vẫn chậm một bước.

Phụt một tiếng, lưỡi dao bầu đâm trúng cổ con mãng xà.

Không phải bảy tấc.

Xà Thất Thốn đó là kỹ xảo mà chỉ người chơi rắn chuyên nghiệp mới có thể nặn ra, đó là phần then chốt của xương cổ rắn, siết chặt có thể khiến rắn biến thành nhu thuận.

Nhưng bản lĩnh của hắn vẫn nên quên đi thì hơn.

Còn về chuyện đánh rắn bảy tấc, dưới sự truyền thụ của lão thợ săn già Đinh Hải, đây bắt quá chỉ là nhằm đòn đại.

Xương sống toàn thân rắn, đánh gãy nơi nào cũng sẽ chết, bảy tấc bình thường chỉ dùng để không chế rắn.

Nếu như muốn đánh chết rắn, nơi nhanh nhất sẽ là nơi cầm đầu.

Còn có, nếu như rắn đánh không lại, thì sẽ lập tức chạy lên sườn núi chung quanh. Rắn lên dốc chậm chân, xuống dốc nhanh chóng, cho nên...

Ngụy Hợp nhìn mãng xà bị một đao của gã chém, cơ hồ bị nện thành hai đoạn.

Mãng xà ngã xuống đất không ngừng chảy máu, không ngừng giãy dụa, dường như còn muốn sống thêm chút nữa.

Nhưng bị Ngụy Hợp tiến lên một cước hung hăng giẫm lên đầu.

Động tác của hắn cực nhanh, lại chuẩn.

Phốc.

Đầu rắn bẹp, không nhúc nhích nữa.

“Là mãng xà, xem như là một con môi.” Ngụy Hợp hài lòng nhấc đuôi mãng xà lên rồi giật loạn một trận.

Đây là kinh nghiệm mà lão thợ săn Đinh Hải truyền thụ.

Mặc kệ là rắn gì, chỉ cần người nắm đuôi lưng lay một trận, nó sẽ không cắn được người.

Đương nhiên, rắn với các quy cách khác nhau thì sức lực chấn động cũng không giống nhau.

Con rắn nhỏ bình thường, lực lượng người bình thường cần phải run là đủ.

Nhưng mãng xà to bằng cánh tay này...

Ngụy Hợp điên cuồng run rẩy một hồi, sau đó run lên tí tách.

Con chuột đen mà mãng xà vừa mới nuốt một nửa đã bị hắn rũ ra.

Không phải từ miệng, mà là từ khoang bụng bị giã nát...

Nhìn con chuột đen bị quật ra ngoài, Ngụy Hợp suy nghĩ một chút, hay là không cần thứ này.

Hắn đem mãng xà cuộn lại, rải bột phấn, sau đó dùng túi da cách ly cất đi, buộc lại.

Con mãng xà này đủ cho hắn ăn vài ngày, lần này coi như hắn thu hoạch được phong phú.

Đi dạo nhiều ngày như vậy, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải con mồi lớn như vậy.

“Tên Đinh Hải kia tuyệt đối có kỹ xảo chuyên dùng để săn bắn truy tung, không nói với ta, nhưng gã dạy ta những thứ này cũng đủ dùng rồi. Những thứ còn lại ta tự tìm tòi cũng được. Dù sao cũng là bản lĩnh người khác dùng cơm trong nhà.”

Ngụy Hợp trong lòng đoán chừng, người không có kinh nghiệm, thật phải dựa vào săn thú mà sống, nhiều ngày như vậy gặp được như vậy con mồi, sợ rằng săn thú cũng đã sớm đói chết.

Dem mãng xà bỏ vào trong ba lô, vốn ba lô khô quắt, bỏ vào sau một đầu mãng xà dài hơn hai thước, lập tức căng phồng đầy đặn hơn nhiều.

Ngụy Hợp quyết định hôm nay sẽ mở đường quay về phủ, không thể gấp gáp, phải đi từng chút một.

Hắn nhìn chung quanh một chút, quay người chậm rãi thối lui về phía sau.

Vèo!

Bỗng nhiên một khối phi thạch từ bên trái bay chéo tới.

“Đứng lại!”

Trong rừng cây bỗng vang lên một tiếng hét lớn.

Phi thạch nện vào chân trước của Ngụy Phù, tạo ra một cái hố đất nho nhỏ.

Lực đạo không kém.

Ngụy Hợp đưa mắt nhìn hố đất, đứng im bất động tại chỗ.

Rất nhanh, chung quanh bên ngoài bụi cỏ, mấy nam tử áo xám dáng người tráng kiện gầy gò từ trong rừng cây đi ra.

Cầm đầu là một tráng hán đầu trọc, trên tay mang theo một vật giống như cây cung, chỉ là lớn hơn rất nhiều so với cây cung này.

“Từ xa đã ngửi thấy mùi máu tanh, tới đây xem đi, quả nhiên có hàng!” Đầu trọc cười nói.

Hắn nhìn cái túi đựng con mồi phía đối diện, nhất thời sửng sốt.

Ngụy Hợp một thân quần áo màu xanh sẫm thật dày, đội mũ tròn, đeo mặt nạ, từ mắt trở xuống toàn thân bao kín mít.

Trong thời tiết này, bao thành như vậy, không nóng sao?

Trong lòng đầu trọc nói thầm một câu.

Hơn nữa người đối diện dáng người này, thân hình mập mạp, ánh mắt bình tĩnh, tựa hồ có chút lực lượng. Đối mặt với mấy người bọn họ cũng không sợ sao?

Trong đầu trọc lập tức có suy đoán.

“Đồ đặc biệt xuống, người tự đi đi.” Hắn trầm giọng nói với Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp không hành động thiếu suy nghĩ. Trong chốn núi rừng này, đám người này xem trang phục hẳn là sơn phỉ nơi này, có thể sống sót ở chỗ này rất lâu, tất nhiên là có đạo lý.

Hiện tại hắn đang định ngụy trang, chỉ là một thợ săn săn thú trên núi, cho nên...

Hắn suy nghĩ một chút, thả mẫn xà trên lưng xuống, đặt trên mặt đất.

“Ta đi ngay đây.” Hắn hạ giọng trả lời.

Hắn bắt đầu lui từng bước về phía sau, ly khai nơi xa.

“Đợi một chút!” Đầu trọc thấy động tác của hắn dứt khoát như vậy, nhất thời tròn mắt hơi híp lại, tên này sợ không phải cố ý giả bộ trấn tĩnh chứ?

Người như vậy hẳn không phải chưa từng gặp qua, còn không ít. Thời gian này, cao thủ nhân gia đều có thể lực cung cấp nuôi dưỡng, nào có tự mình ra ngoài săn thú.

Cho dù có, thì cũng rất ít.

Loại người một thân một mình đối diện này, cho dù là cao thủ thật sự, bản thân có nhiều người như vậy, trên người lại có nhiều hàng tốt như vậy, âm trầm cũng có thể âm trầm chết mất.

Đầu trọc trước kia từng gặp qua một cao thủ, đáng tiếc, người nọ tuy mạnh mẽ đánh chết một huynh đệ như hắn, nhưng vẫn là chết dưới âm chiêu của đám người kia.

Từ sau lần đó, hắn biết rõ một đạo lý, dù là cao thủ, cũng là người.

Chỉ cần là người, đều phải chết. Cho nên chỉ cần âm toán thành công, quản hắn là ai, đều có thể giết chết!

Mà hắn cũng bởi vì lần thành công kia mà thành công lấy được một bản bí tịch võ học, sau đó chăm chỉ khổ luyện, mò mẫm, rốt cuộc đã đột phá khí huyết một lần.

Nương theo một thân vũ lực, lại thêm thủ đoạn cao minh, hắn ta cũng trở thành một hảo thủ dũng mãnh trong đám sơn phi.

“Trên người của người căng phòng, là thứ gì đó! Lấy ra!” Đầu trọc lúc này nhìn chăm chăm người đối diện.

Phía dưới áo ngoài trên người đối phương, tuyệt đối còn giấu đồ, hơn nữa không phải một điểm hai điểm, mà là rất nhiều!

Hắn xem người vô số, chút kiến thức này hắn vẫn có.

Hơn nữa, vừa rồi tiêu tử này không nói hai lời, bỏ lại con mồi rồi đi, nếu là cao thủ thật sự, cũng sẽ không dễ dàng đáp ứng như vậy.

Đầu trọc lập loè ánh mắt, lập tức cảm thấy trán định của Ngụy Hợp là giả bộ.

Hắn quyết đoán thả con mồi trên lưng xuống, chắc chắn là để giấu những thứ trân quý hơn trên người!

Hắn càng nghĩ càng cảm thấy như vậy.

“Mang đồ vật ẩn giấu trong y phục người ra!” Mặt hắn lộ hung quang, mấy huynh đệ bên cạnh cũng tương đối ăn ý, đứng thành hình quạt, vây Ngụy Hợp vào trong đó.

Một đám người không có hảo ý cười lạnh, trong tay vung tới đao bầu sáng loáng, không ngừng mang theo tiếng gào thét khiếp người.

“Trong y phục của ta cái gì cũng không có.” Ngụy Hợp trả lời.

Ngoại trừ bột độc, tro đá, trùy độc, giáp da toàn thân cùng cánh tay tẩm độc đâm ra, hắn thật sự không mang theo cái gì khác.

Chỉ là bọn cướp phía đối diện lại không tin, từng bước từng bước tới gần.

“Cái gì cũng không có? Quần áo nhà người căng như vậy, tưởng ông đây mù mắt à!?”

Một tên cướp đã đến gần, duỗi tay định bắt lấy quần áo của Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp dừng lại một chút, không muốn gây thêm rắc rối, hắn không rõ đám người này rốt cuộc thực lực ra sao, hơn nữa nơi này là địa bàn của đối phương, sau lưng đối phương rốt cuộc có người nào, cũng không biết.

Nhưng lại không thể để cho bọn họ mò đến đồ vật trên người mình.

Vì vậy hắn lui về phía sau một bước, tránh khỏi tay đối phương.

“Trên người ta thực sự cái gì cũng không có. Mấy vị đại ca, ta ngồi xổm vài ngày đã bắt được con rắn trong túi kia, còn lại thật sự cái gì cũng không có.”

“Không có? Ta thấy tiểu tử người khăng định giấu đồ trong quần áo.” Đầu trọc càng nhìn càng cảm thấy, gia hỏa đối diện này giấu đầu lòi đuôi, đem mình gói chặt như vậy, trong cái túi lớn như vậy đều nói ném là mất, quyết đoán như vậy.

Khăng định là có vấn đề!

Trên người hắn khẳng định còn có thứ càng có giá trị hơn!

Trong lòng hắn càng thêm chắc chắn.

“Tịch Tử Thuộc đề hắn lại, mấy người các ngươi, qua đó soát người, lột sạch tất cả đồ vật trên người hắn.”

Ngụy Hợp nhìn chung quanh một chút, dự định rút lui trước, nơi này là địa vực hắn không quen thuộc, nếu muốn giả làm thợ săn, thì phải giả bộ giống.

Chung quanh rừng sâu cỏ rậm rạp, không ai biết có phải là có người ở phía xa nhìn chằm chằm.

Vạn nhất đối phương còn có đội ngũ trốn, đánh Lãnh Tiêu hay gì đó, vậy thì phiền to.

Song quyền khó địch nổi bốn tay.

Ngụy Hợp lại lui ra phía sau một bước, lấy túi lương khô trong y phục ra.

“Mấy vị đại ca, đây là chút lương thực cuối cùng của ta...”

Hắn cố nén âm thanh, đem cái túi đặt trên mặt đất.

“Quân khô? Hắc, phía dưới y phục của ngươi còn có rất nhiều thứ a...”

Một tên thổ phỉ bỗng nhiên một đao lướt về phía Ngụy Hợp Khuê.

Ngụy Hợp nhanh chóng lui về phía sau, né tránh một đao này.

Xoạt xoẹt.

Hắn tránh thoát một đao này, nhưng quần áo mặc dù có vẻ mập mạp, không thể tránh khỏi mũi đao.

Một tiếng giòn vang.

thổ phỉ cười hắc hắc nói: “Hắc, xem ngươi lần này trốn đi đâu...”

Hắn nhìn một loạt gai độc lộ ra dưới quần áo, cùng một thanh màu tím nhạt xem xét thì chính là thủ châm tòi độc.

Một thợ săn, mang mấy thứ này đến đây là muốn làm gì?

Nụ cười trên mặt tỏ phi dần dần biến mất.

Hắn ngẩng đầu nhìn Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp cũng nhìn hắn.

44

“Người...”

thỏ phi há mồm muốn nói.

Bốp!

Đột nhiên một nắm tro trắng phóng lên cao.

Mấy người lập tức kinh hãi, ánh mắt bị ngăn trở, đồng thời trong tro trắng một bóng người bỗng nhiên xông ra, một quyền đánh trúng một người.

Bành!

Một thỏ phi bay ngược ra ngoài, lồng ngực sụp đổ. Mắt thấy là không còn sống.

“Bát Ảnh Trở về núi!”

Hai tay Ngụy Hợp như vượn, như thiểm điện điểm liên tục mấy cái trong tro trắng.

Bốn tên thỏ phi chung quanh chỉ kịp phát ra tiếng kêu to, liền bị nắm đấm của hắc điểm vào lồng ngực, nhao nhao ngã xuống.

Trong đó hai người thỏ huyết, hai người miễn cưỡng đứng vững, nhưng cánh tay nhỏ và cả xương ngực đều bị vỡ ra.

Ngắn ngủn vài giây, toàn bộ thỏ phi ngã xuống đất, chỉ còn lại một người đầu trọc.

Đầu trọc hoảng hốt, trong lòng biết không ổn, không nói hai lời, liền cầm một túi bên hông lên chuẩn bị vung về phía trước.

Đây chính là vũ khí bí mật mà hắc đã đặc chế, chuẩn bị một lúc độc phân đặc chế.

Một khi rơi trúng, cái mũi hít vào, chắc chắn sẽ khiến người ta ho khan đau nhức, trong thời gian ngắn mất đi sức chiến đấu.

Lần trước hắc ám toán cao thủ kia, chính là dùng chiêu này thành công.

Hiện tại...

Tay hắn bắt lấy túi đồ, muốn giơ lên phía trước.

Bỗng nhiên có một bóng đen to lớn đập thẳng về phía hắn ta.

Bành!

Đó rõ ràng là một gã thủ hạ thổ phỉ hắn vừa mới làm.

Tên thổ phỉ này bị một cước đá bay lên, đập mạnh vào trên người đầu trọc, hai người ngã nhào xuống đất.

Tên đầu trọc hung hăng đẩy thổ phỉ ra muốn đứng dậy.

Đột nhiên trước mắt tối sầm, một nắm đấm lớn xuất hiện trước người hắn.

A!!

Hắn hét lên một cách điên cuồng, biết đã tới thời khắc sống còn.

Túi lớn đang cầm trong tay bỗng vung lên muốn rời tay.

Phốc!

Không ngờ nắm trong tay nắm đấm kia, cũng là một nắm tro trắng.

Lớp xám trắng ngay giữa khuôn mặt hắn.

A!!!

Hắn kêu thảm một tiếng.

Không nghĩ tới tốc độ đối phương lại nhanh như vậy. Kết hợp lực lượng đối phương động thủ trước đó, trong nháy mắt đánh bay bốn người.

Loại lực lượng và lực bộc phát này, cho dù là hắn cũng không làm được, khẳng định là cao thủ khí huyết thứ hai!

Cao thủ như vậy dù có đối mặt trực diện với hắn thì hắn cũng không phải là đối thủ.

Nhưng khiến hắn không ngờ là, rõ ràng đối phương có thể đánh hắn, lại còn lựa chọn xuất âm chiêu.

Chết tiệt người đã lợi hại như vậy rồi còn ra âm chiêu, mặt mũi không phải sao!!?

Đầu trọc khóc không ra nước mắt, tâm như tro nguội.

Cao thủ không đáng sợ, đáng sợ là cao thủ còn dùng đến âm chiêu. Đây quả thực là không cho người ta con đường sống!

Khuôn mặt xám như tro tàn, hai mắt nóng rát đau nhức kịch liệt, đầu óc sáng rõ suy nghĩ rối rít, đáng tiếc hẳn cũng không có bao nhiêu thời gian để nhớ lại hồi hận.

Phốc.

Một nắm đấm chính giữa ót hẳn, đánh cho hẳn ngã ngửa ra sau, thất khiếu chảy máu, đâm vào trên một cây đại thụ, té xuống, triệt để bất động.

Xung quanh một lần nữa lại khôi phục yên tĩnh.

“Vốn là thật sự muốn đi... Ài.” Nếu đã động thủ, cũng chỉ có thể giết sạch đám người này.

Không còn cách nào, thế đạo chính là như vậy.

Ngụy Hợp thu hồi nắm đấm, nhặt lên mấy tảng đá trên mặt đất, hung hăng ném tới từng thi thể chung quanh.

Cần phải bổ sung đầu cho mỗi người một chút.

Sau khi xác định đã chết rồi, hẳn mới bắt đầu lục soát thân thể.

Trên mấy tên sơn phỉ bình thường này ngược lại lục soát ra không ít thứ tốt.

Ba cái túi mồ hôi hình như là túi độc phấn, túi lương khô túi năm cái. Một chút kim đậu, đơn vị này so với lá vàng còn nhỏ hơn.

Mặt khác còn có một cái túi nhỏ đặc thù, cùng một quyển sách nhỏ màu vàng khô.

“Đây là cái gì?” Ngụy Hợp vốn là cẩn thận nắm chặt túi nhỏ, mở ra xa nhìn xem, bên trong chứa một loại bột phấn màu xám nhạt, cũng không biết là phấn gì, phải trở về xem xét.

Hắn cẩn thận đem cái túi một lần nữa buộc lại, cùng vị trí của túi độc phấn kia thắt lại cùng một chỗ.

Sau đó ném một đồng lớn đồ ăn vào trong ba lô Cách Thủy, ngăn cách với thịt mỡ xà, cuối cùng cầm lấy cuốn sách nhỏ lấy được từ trên người tên thổ phi đầu trọc kia.

Giấy viết màu vàng héo rũ, góc cạnh sớm đã mài mòn nghiêm trọng, trên bìa viết vài chữ to: sách vở tiệm thuốc Lý gia.

“Khoản nợ?” Ngụy Hợp nhanh chóng dùng mũi dao vạch ra.

Bên trong căn bản không phải sổ sách gì, mà là một ít hình vẽ luyện công đầy đủ hình dạng.

Chữ viết ở bên trái, hình vẽ ở bên phải, từng câu từng chữ miêu tả tương đương chuẩn xác.

Về phần tại sao đây lại là trang bìa, phỏng chừng là thủ đoạn ngụy trang đơn sơ.

Ngụy Hợp không kịp lật nhiều, cấp tốc thu hồi, sau đó bắt đầu xử lý thi thể.

Toàn bộ thi thể chặt thành một đồng, dùng dao chém nát toàn bộ vết thương nơi nắm đấm của hắn. Tránh cho người khác phán đoán theo đường võ công là Hồi Sơn quyền.

Đồng thời huyết khí chém nát miệng vết thương mang đến cũng rất dễ dẫn tới dã thú gặm ăn xác chết, làm cho thương thế khó mà phân biệt được.

Làm xong những thứ này, Ngụy Hợp mới nhanh chóng rời đi, một đường dùng cành lớn quét sạch dấu chân của mình.

Sau khi đi được một đoạn đường thì hắn chuẩn bị vứt bỏ cành cây.

Đột nhiên một tên béo mặc áo trắng đi tới trước mặt.

Đây là con đường xuống núi.

Nơi này là Thiếu Dương sơn.

Áo trắng, mập mạp.

Trong lòng Ngụy Hợp cả kinh, cẩn thận đánh giá đôi phương.

Tên béo này thân cao một mét tám, thân thể rộng hơn một mét, gần như giống quả bóng.

Nhưng quái dị chính là, chỗ trên tay hấn lộ ra làn da, lại không có mấp mạp trắng mấp mạp bình thường, mà là tất cả đều là bắp thịt rắn chắc.

Làm cho người ta cảm giác chính là, đây là một hàm lượng cực ít, tất cả đều là người mấp mạp do cơ bắp nặn ra.

Chỉ là hình thể của hấn hiện ra chùy tơ, nhìn xa xa xem như là mấp mạp.

“Trời nóng như vậy, ngươi còn đeo mặt nạ? bọc mình kín mít như vậy, thú vị thú vị. Trên Thiếu Dương Sơn, đây là lần đầu tiên nhìn thấy loại quái nhân này.”

Trên mặt tên béo này lộ ra vẻ hiếu kỳ.

“Trên người ta có bệnh.” Giọng nói của Ngụy Hợp đầy ẩn ý, “Sợ dọa người khác nên mới quấn chặt lấy.”

“Nhìn phương hướng ngươi vừa mới xuống, vừa vặn là phương hướng bọn Khổng Nham đi qua, ngươi thế mà lại không bị bọn hấn cướp đi cái bọc?”

Bạch y mấp mạp nheo mắt lại.

“Lúc đi ngươi phải cẩn thận, trên người còn mang theo không ít mùi máu tanh... Còn có mùi bột đá... Bằng hữu, được lắm, dám ở Thiếu Dương Sơn ta đã thương thủ hạ của Thiếu Dương Môn?”

Tên béo này không dễ lừa gạt!

Ngụy Hợp trong lòng rung mình, biết bị nhìn thấu, ngụy trang cũng không có cách nào ngụy trang tiếp.

Lập tức hấn cũng nheo mắt lại, hơi ưỡn thẳng sống lưng.

“Đại nhân nói đùa rồi, ta chẳng qua chỉ là một thợ săn nhỏ, những thứ ngài nói sao ta nghe không hiểu vậy?”

“Nghe không hiểu? Không hiểu gì cả, ngươi lập tức...”

Phốc phốc!!

Hai người đồng thời giơ tay lên, hai nắm bụi phấn đồng thời vẩy về phía đối phương.

Hai đôi mắt nhú lại đồng thời nhắm chặt, mắt nhắm lại chính là để có thể nhanh nhất nhắm lại, phòng bị đánh lén.

Tên mập ném tro đá xong liền biết gặp đối thủ, trở tay lấy từ sau lưng ra một cái ống tròn, nhanh chóng nhắm ngay phía trước nhân mở thành.

Phốc!

Cuối ống đồng phun ra một dòng nước đen, bay vụt ra ngoài.

Không ngờ đối phương cũng đồng thời ném từ phía trên nước đen ra một cái túi, cái túi tản ra giữa không trung, bên trong bột phấn mảng lớn bốc lên sặc người.

Lúc này tốc độ hai người tương cận, cơ hồ là xuất chiêu đồng thời, cũng đồng thời trúng chiêu.

Phản ngực Ngụy Hợp bị nước đen đánh trúng, gã lùi lại mấy bước, ngẩng đầu nhìn về phía đối diện.

Bạch y mập mập kia cũng bị rải một mặt, nhưng hô hấp của hắn ngừng lại, con mắt nhắm nghiền, đang nhanh chóng dùng ống tay áo lau mặt.

Ngụy Hợp không chút nghĩ ngợi, rút từ trên người ra một cây trùy, hung hăng ném về phía đối phương.

Lần này hắn dùng tới khí huyết bộc phát, tốc độ lực lượng đều cực nhanh.

Tên béo vội vàng không kịp chuẩn bị, phát giác được tiếng gió, liền lùi lại mấy bước, giơ tay lên chính là vung ra một miếng hắc sắc phi tiêu.

Ngay giữa lòng ngực của phi tiêu là lòng ngực của Ngụy Hợp, lực lượng khổng lồ thoáng một phát phá vỡ giáp da, nhưng tấm sắt chính giữa lại.

Phi tiêu bị bắn ngược rơi xuống đất.

Bạch y mập mập cũng đã không kịp tránh né, bị dùi đâm trúng eo, lập tức dốc lên khí huyết, lần thứ hai khí huyết cường hẳn nhanh chóng cổ động, bạo phát lực lượng.

Nhưng bởi vì xuất lực chậm một nhịp, vôi vàng không ít, còn chưa hoàn toàn đạt tới đỉnh phong, liền đối đầu với một quyền của Ngụy Hợp.

Đương!

Nắm đấm hai người đối chính, lại không nghĩ ra không phải phát ra tiếng thân thể va chạm, mà là tiếng kim loại va chạm.

Trong lòng hai người đồng thời rùng mình.

Bàn mập thu tay lại nhìn, trên bao tay kim loại đeo trên nắm tay mình, gai nhọn thiếu một cái. Lúc nắm tay thì giữa ngón tay có thêm một lỗ máu.

Đối diện Ngụy Hợp cũng thu tay lại nhìn, nắm đấm không có việc gì, giấu ở ngón tay đâm vào, đã có thêm một vết máu.

Chỉ là lần sau, mũi tay đâm, cũng bị đại lực nện gãy khúc khuỷu, sợ là lần sau không có cách nào dùng nữa.

“Được được được!” Bàn tử cho là mình đã đủ âm trầm rồi, không ngờ hôm nay là ngày đánh ngỗng, lại bị nhận mỗ trúng mắt.

Lập tức hấn cũng không cố kỵ nữa, cảm giác vết thương trên tay ngứa ngáy không chịu nổi, khẳng định là đã bôi độc.

Hấn khẽ quát một tiếng, vận khí huyết toàn thân, ném một viên thuốc giải vào trong miệng, phóng về phía trước.

Tên này bất động thì dùng, động một cái tựa như một động nhục sơn, thùng thùng thùng giẫm làm mặt đất vụn cỏ bắn tung tóe.

“Định cho ông!”

Mập mập hét lớn một tiếng, tay trái hoàn hảo như khảm đao, chéo một bên chém về phía bả vai Ngụy Hợp.

Gã lần này, vừa mới ra tay không nhanh, nhưng giữa đường đột nhiên gia tốc, thậm chí tốc độ so với Ngụy Hợp phản ứng, một kích hung hăng, đánh về phía trên vai của gã.

Ngụy Hợp đồng dạng thúc giục khí huyết, hét lớn một tiếng.

“Bách Bộ Thân Quyền!!”

Hắn một cước bay ra, không đợi chưởng đao đối phương đến đã hung hăng nhét vào bụng đối phương.

Chân dài bằng tay, đây là chí lý.

“Người hấn sao...” Tên mập bị một cước đạp lệch hướng, lướt qua bên cạnh Ngụy Hợp.

Nhưng Thiếu Dương chưởng không chỉ là lực lượng cường hãn, mà trong phạm vi nhỏ cũng rất có tâm đắc.

Trong nháy mắt lướt qua người, bàn tay mập mạp cấp tốc đổi hướng, hóa chưởng thành quyền, đánh tới sau lưng Ngụy Hợp.

Bành!

Một quyền này biến hóa quá nhanh, Ngụy Hợp cũng không kịp đoán được, lập tức bị đánh trúng.

Nhưng đáng tiếc chính là, tên mập kêu lên một tiếng đau đớn, vị trí mà nắm đấm đánh trúng lại là một khối thiết bản.

Quyền này của hắn tuy đánh tới mức ván sắt lồm xướng, nhưng bản thân cũng bị lực phản chấn làm cho xương cốt đau nhức.

Ngụy Hợp đương nhiên không nhường, quay người nhào tới, song quyền tựa như thân thể to béo không ngừng đập xuống người mập.

Tên béo liên tục chịu nhục, lúc này tâm thần cũng quỳnh lên, đối mặt với hắn.

Hai người quyền chưởng giao nhau, khí huyết bắt đầu khởi động.

Không quá mười hơi thở.

Sắc mặt mập mạp trở nên xanh lét, ngựa đầu là ngã.

Độc phần và độc phần đâm vào tay, rớt cuộc cũng phát tác.

Ngụy Hợp thở hổn hển như trâu, trận chiến này có thể nói là đem một thân chiến lực của hắn phát huy đến cực hạn.

Người trước mắt này, là đại địch hắn gặp qua từ khi xuất đạo tới nay, trước nay chưa từng có.

Nếu không phải lần này hấn vì săn thú mà sớm chuẩn bị kỹ càng, nếu như gặp đối phương trong trạng thái bình thường thì ai sẽ chết, thật đúng là không thể nói trước được.

Hấn nhìn mập mạp trên mặt đất toàn thân co quắp, dần dần bất động, lật tay rút ra một cây độc trụ, dùng sức vung lên với mập mạp.

Mặc dù hấn không luyện ám khí, nhưng chỉ chừng mấy mét, dùng sức vung qua, để cho chùy tử đâm tới, vẫn có thể làm được.

Dù sao cũng là người lần thứ hai đột phá khí huyết, tố chất thân thể vượt xa thường nhân.

Xuy.

Chùy Tử vừa mới bay ra, tên mập liền linh hoạt bắn người lên, tránh đi Chùy Tử, ném một thanh phi tiêu về phía Ngụy Hợp.

Không phải một con, mà là một nắm lớn, tối thiểu mười mấy phi tiêu, đổ ập xuống Ngụy Hợp.

45

Lần này cực kỳ đột ngột.

Vô số phi tiêu đột nhiên lao tới.

Đáng tiếc Ngụy Hợp sớm có phòng bị, nghiêng người tránh mấy tên phi tiêu, thực sự tránh không được, liền dùng thiết bản trên người ngăn trở, tuyệt đối không dùng tay chân đụng vào.

Nhìn thấy bàn tay ám cuối cùng này cũng vô dụng, bàn tay mập mập mới như tro tàn, lao đảo đi vài bước, lần nữa ngã trên mặt đất.

Lần này đúng là bất động.

Ngụy Hợp nhanh chóng lại lần nữa rút ra độc trùy, hung hăng ném tới hấn.

Phù một tiếng, mũi độc đâm thật sâu vào bụng tên béo, nhưng hấn vẫn không nhúc nhích, hoàn toàn không có động tĩnh.

Ngụy Hợp lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, lại lần nữa nhặt lên một tảng đá, hung hăng ném ra, nện ở trên ót mập mập, mắt thấy máu chậm rãi chảy ra, đầu mập mập cũng bị nện lồm xuong.

Ngụy Hợp mới chậm rãi tới gần, bắt đầu xử lý thi thể.

Trên người Bàn Tử cũng lục soát được không ít đồ vật tốt.

Một đôi găng tay kim loại, Độc Phi Tiêu còn lại năm cái, túi bột độc còn lại một cái, túi tiền bằng da một cái, túi nước uống lương khô mỗi túi một cái.

Lục soát xong mọi thứ, chém nát vết thương, Ngụy Hợp mới nhanh chóng rút lui.

Hấn còn muốn kéo dài thi thể ra, nhưng thời gian không kịp, nói không chừng hiện tại thi thể của hấn đã bị phát hiện.

Hấn mơ hồ có thể nghe được trên núi truyền đến động tĩnh rất nhỏ, không biết là động vật hay là đám người. Ít nhất số lượng không ít.

Nhưng bất kể là cái gì, ít nhất nơi này cũng không thể ở lâu. Hấn biết người của Thiếu Dương Môn đều thích tổ mấy người đi ra.

Ngụy Hợp nhanh chóng rút lui, mang theo đồ đạc, xuống núi.

Tìm được trước đó đã chuẩn bị kỹ càng, giấu ở một chỗ quần áo bụi rậm. Sau khi thay vào, đổi lại bao tải, bỏ hết những thứ cướp đoạt được vào trong.

Cái này vốn là hấn chuẩn bị mang túi con mồi đến, hiện tại lại phát huy công dụng khác.

Ngụy Hợp rải phấn trên người, dùng túi nước thấm đẫm khăn lông, lau sạch vết máu trên người, sửa sang lại kiểu tóc có chút loạn.

Cuối cùng, hấn kéo bao tải nhanh chóng chạy về phía cửa thành Phi Nghiệp thành.

Lần này thu hoạch không nhỏ, nhưng gây phiền toái cũng không nhỏ.

Cả một nhà sơn phi, lại thêm một môn nhân Thiếu Dương, giết chết toàn bộ bọn họ. Cộng lại là bảy mạng người.

Ngụy Hợp trong lòng cảm khái, từ lúc bất tri bất giác, hấn đã coi mạng người như cỏ rác rồi.

Từng có lúc, hấn là thanh niên ngây ngô, sau khi đánh chết người kia.

Hiện tại...

Hấn một đường trở lại nhà mình, mang cái túi ném xuống trên mặt đất trong sân.

Lúc này trời đã giữa trưa, Nhị tỷ đi về Sơn Quyền Viện hỗ trợ, tiện thể thăm hỏi Trịnh lão.

Từ khi không còn cửa hàng bánh bao, Ngụy Oánh thường xuyên không có việc gì thì tới vấn an Trịnh lão.

Con gái của Trịnh Phú Quý không ở bên cạnh, càng thân thiết với tỷ đệ Ngụy Hợp.

Nhị tử không ở đây, Ngụy Hợp cũng không kéo dài, cấp tốc mang măng xà ra ngoài, đóng đinh trên thân cây, bắt đầu dùng dao lột da.

Măng Xà không độc, lột da rồi trực tiếp hầm thịt hoặc thịt rắn, đều là mỹ vị.

Lột da, đi nội tạng, rửa sạch nước trong vại nước mấy lần, sau đó nấu canh.

Một phần dính muối vào bếp, treo ở trong sân phơi nắng, làm thành thịt khô, tránh để sa đọa.

Sau khi bận rộn một hồi, rất nhanh canh thịt rắn đã làm xong.

Ngụy Hợp không vào nồi, mà cứ như vậy dùng than mua được đốt cháy duy trì nhiệt độ, dùng cái muôi múc một muống lên, thổi lạnh, nhẹ nhàng ném thử.

Một mùi tanh nhàn nhạt, xen lẫn vị muối của Khương Hành, tràn vào miệng.

“Tuy còn chút mùi tanh, thế nhưng vẫn ngon lắm.”

Hắn nhanh chóng lấy ra rất nhiều miếng thịt, lạnh trước, lại vào buồng trong kiếm một ít hương liệu ớt, làm thành chấm nước.

Măng xà to bằng cái đầu, thịt cũng dày.

Ngụy Hợp dính nước nhúng vào, khối lớn nhét vào trong bụng, hương vị cay cay, sáng khoái đến cực điểm.

Nếu không phải lúc cuối mua than đã cháy hết, hắn đã chuẩn bị thêm một nồi nữa.

Ăn xong thịt rắn, Ngụy Hợp phỏng chừng mình ăn ba cân thịt rắn thuần chất.

Cái này đối với măng xà dài hơn hai mét mà nói, chỉ là một đoạn thân thể nhỏ nhỏ.

Số còn thừa ít nhất cũng đủ cho hắn ăn thật lâu.

Hắn toàn thân thoải mái, nửa ngồi trên ghế dựa dưới bóng cây trong sân, bên cạnh đặt một chén Tử trà, chậm rãi uống một ngụm.

“Hương vị thịt rắn này rất ngon, bất quá đáng tiếc, không phải thịt dị thú, bổ dưỡng hiệu quả, không có như thịt hươu Hoa, vừa ăn xong liền có cảm giác.

Nhưng cũng có thể là tốt hơn nhiều so với gia cầm bình thường, dài như vậy một con, chậm rãi ăn, đủ ăn nửa tháng.”

Ngụy Hợp nếm thử ngon ngọt của săn thú, lập tức động lực vô cùng, kế hoạch, chờ qua trận, lại thăm dò một chút, sau đó lại đi săn thú.

Đương nhiên, lần sau đi, khẳng định phải tra rõ trước, nếu bên phía Thiếu Dương môn chết người, có động tĩnh gì không.

Nghỉ ngơi một hồi.

Ngụy Hợp lấy quyển sách nhỏ lúc trước thu hoạch được trong túi ra, cẩn thận xem xét.

Trong sổ ghi chép một môn công phu tên là Ngũ Lĩnh Chương.

Ngũ Lĩnh chương này luyện theo công phu song chương, dựa theo miêu tả phía trên, luyện đến chỗ cao thâm, song chương tựa như kim loại, tùy ý một chương có thể lưu lại chỉ ấn trên kim loại.

Ngũ Lĩnh Chương, thật ra đổi tên chính là Ngũ Chỉ sơn chương.

Ngụy Hợp lật xem nội dung cụ thể trong đó, phát hiện môn công phu này rất không trọn vẹn, thiếu chính là lúc đột phá trong đó cần phần phương thuốc tẩy luyện.

“Cũng phải, ai lại ngốc như vậy chứ, đem toàn bộ bí tịch mang theo trên người, bộ phận động tác này chiêu số là chính, mang ở trên người, phỏng chừng cũng là vì tập tập luyện chiêu số, phương thuốc gì đó nếu là ta, cũng nhất định là phân khai.”

Ngụy Hợp hiểu.

Không có phương thuốc, công phu này liền không có giá trị tham khảo gì.

Loại ngoại công này nếu thiếu phương thuốc mà hắn đã thiết kế để luyện chế thì thời gian dài sẽ không bị thương chút nào.

Hắn buông xuống sổ sách, chuẩn bị đi kiểm tra chiến lợi phẩm còn lại.

Đột nhiên trong lòng hắn hơi khựng lại.

“Môn công phu này... Không cần bản đồ, chỉ có lúc đột phá mới cần tẩy luyện phương thuốc thôi hóa. Như vậy Phá Cảnh Châu của ta, có phải có thể dùng phương thuốc thay thế lúc đột phá, trực tiếp đột phá hay không?”

Hắn nghĩ tới khả năng này, nhất thời trái tim bắt đầu lấp lấp đầu nhảy dựng lên.

Nếu khả năng này là có thể được, như vậy môn Ngũ Lĩnh chương này có thể nói là bí tịch võ học thích hợp nhất với hắn nhất!

Bởi vì môn công phu này đối với yêu cầu khí huyết, không như trở về sơn quyền cao như vậy, nhưng cửa ải lại càng khó đột phá hơn.

Tạm thời áp chế suy đoán trong lòng, hắn tiếp tục xem xét những vật khác.

Trừ một đồng sơn phần ra thì chỉ có một đôi găng tay kim loại, một túi tiền, là loại hàng nổi tiếng nhất.

Thấu tay bằng kim loại chỉ có các đốt ngón tay là có kim loại ngăn cản, còn lại đều là da chất, nhưng như vậy cũng đủ rồi.

Hơi tu bổ một chút, ứng phó một chút giao thủ, cũng có thể chiếm không ít tiện nghi.

Trừ phi cũng gặp phải thủ thứ như hắn.

Bỏ găng tay đi sang một bên, Ngụy Hợp lại nhìn túi tiền.

Trong túi là một chồng kim phiếu in hình hoa sen.

Trên kim phiếu có in hình, Thiên Thần Tiền và bốn chữ lớn.

Ngụy Hợp rút ra xem xét, niết bàn.

Đây là lần đầu tiên hắn lấy được kim phiếu. Những chỗ khác treo ở gần hắn đều là thịt lương thực.

“Không phải giấy... Đây là... một loại da nào đó?” Ngụy Hợp kinh ngạc phát hiện, kim phiếu này lại là dùng da một loại

động vật nào đó chế thành, hơn nữa bên trên bản thân cũng có một tia mùi thơm nhàn nhạt.

“Thứ này, nói không chừng, bản thân nó cũng có tác dụng nào đó... Không đơn giản chỉ đơn thuần dùng để thay thế vàng...”

Ngụy Hợp suy đoán trong lòng.

Hắn lấy toàn bộ kim phiếu ra đếm, rồi đột nhiên phát hiện nơi này có một ngàn lượng.

Dựa theo lời hắn nói lúc trước, số vàng trong nội thành đổi lấy gạo trắng lúc trước.

Một nghìn lượng này tuyệt đối không phải một con số nhỏ.

Hắn chú ý tới, phía dưới tất cả kim phiếu đều có một chữ “Đại Mậu Tiền Trang phát hành”.

Chỉ là không biết Đại Mậu Tiền Trang này ở đâu?

Sau khi nếm được ngon ngọt, Ngụy Hợp lập tức hiểu rõ, vì sao niên đại sơn phi này lại có nhiều như vậy thổ phi.

Cướp bóc một lần, có thể kiếm được nhiều tiền và đồ tốt như vậy, nếu mỗi ngày đều có thu nhập tốt như vậy, vậy quả thực không cách nào tưởng tượng...

Nhưng hắn cũng biết, cho dù mỗi ngày hắn đều đi Thiếu Dương Sơn, cũng không có khả năng gặp được người mang cự tiền như Thiếu Dương Môn mập mạp.

Thu hồi tiền cùng các loại túi, Ngụy Hợp hài lòng ngồi xuống nghỉ ngơi.

Từ hôm đó trở đi, hắn tiếp tục săn bắn, dò vị trí, không đi Thiếu Dương Sơn, mà là đi những nơi khác của Phi Nghiệp Thành.

Hơn một tháng liên tục.

Hắn đều là ở mỗi ngày săn thú, chiều về luyện công, trải qua tuần hoàn sinh hoạt tuần hoàn.

Đồng thời, thời điểm rút ngắn thời gian, hắn cũng bắt đầu dựa theo bí tịch Ngũ Lĩnh Chưởng, luyện tập nội dung trên đó.

Dưới sự bồi dưỡng của thịt dồi dào, Phá cảnh châu của Ngụy Hợp lại tăng trưởng gia tốc. Rất nhanh đã đến ba phần mười.

Khí huyết cũng dần ngưng tụ thành thực thể của đóa hoa đầu tiên.

Tuy nhiên so với tốc độ mài da ngưng hoa thì rõ ràng là chậm hơn rất nhiều.

Ngụy Hợp cũng có thể kiểm tra thần sắc của Trịnh lão, nhìn ra được tốc độ tăng trưởng khí huyết của lão cũng không bằng người.

Trịnh lão cũng ngay từ đầu bởi vì đột phá thời gian, mà xem Ngụy Hợp là thiên tài, kết quả..

Thời gian trôi qua, tư chất Ngụy Hợp dần dần lộ ra nguyên hình.

Tốc độ tăng trưởng khí huyết của hắn hoàn toàn không giống như chuyện thiên tài nên có.

Nói đúng hơn, chỉ có tốc độ tăng trưởng của hắn ít hơn một phần ba lúc trước.

Điều này làm cho Trịnh Lão tràn đầy hy vọng, dần dần biến thành thất vọng.

Cũng may, ngay khi hắn đang thất lạc, Tiêu Nhiên lại có thể xoay chuyển tình thế.

“Trịnh sư! Tiêu Sát, Tiêu Nhiên hắn...!”

Ngày hôm nay, bên trong nội viện, Ngụy Hợp đang cẩn thận lắng nghe Trịnh lão giảng giải về kỹ xảo đối địch của thạch bì.

Bỗng nhiên Khương Tô vọt một bước tiến đến, thở hồng hộc kêu lên: “Tiêu Nhiên, hắn khôi phục rồi!”

“Tiêu Nhiên? Khôi phục rồi?” Trịnh sư đầu tiên là sửng sốt, lập tức không dám tin hỏi lại một lần.

“Vừa rồi có phải người nói Tiêu Sát hồi phục rồi không? Hắn khôi phục cái gì? Người nói rõ cho ta!”

Khương Tô nhìn Ngụy Hợp và Triệu Hoành ở bên cạnh, nhanh chóng lại tập trung ánh mắt lên người Trịnh sư.

Cô nghiêm túc gằn từng câu từng chữ: “Trịnh sư, Tiêu Nhiên đã khôi phục lại khí huyết trên da đá! Bây giờ hắn đang ở ngoại viện, những gì ta kiểm tra ở ngoại viện, tuyệt đối không thành vấn đề, chắc chắn trình độ khí huyết lần thứ hai! Chắc chắn không sai!”

Trịnh sư Kính đứng ở tại chỗ, cẩn thận nghe xong, tay túm râu, trong lúc nhất thời nói không ra lời.

Hắn bởi vì biểu hiện của Ngụy Hợp mà dần dần thất vọng, lúc này tựa hồ có tia lửa mới.

Hắn ta nhiều lần giật râu của mình, đi tới đi lui vài bước, sau đó đứng lại.

“Đi! Mang ta đi xem!”

“Vâng!” Khương Tô lập tức dẫn theo Trịnh sư đi ra ngoại viện.

Giữ lại đại sư huynh Triệu Hoàn và Ngụy Hợp ở lại chỗ cũ.

Hai người liếc nhau, cũng nhanh chóng đuổi kịp.

Tuy hai người đều không thích Tiêu Sát, nhưng cũng không thể không bội phục thiên phú của người này.

Ngụy Hợp đi theo vào ngoại viện, vừa hay nhìn thấy Tiêu Nhiên bị một đám sư huynh đệ vây ở giữa.

Đôi diện hắn đang đứng ở Trịnh sư lão.

Trịnh sư đặt tay lên vai hắn, nhắm mắt tựa hồ đang cảm ứng cái gì.

Rất nhanh, Trịnh sư chậm rãi mở mắt.

“Vậy mà... lại hoàn toàn khôi phục rồi!” Tay hắn run rẩy, không ngừng vỗ lên bả vai Tiêu Nhiên.

“Ngươi... rất giỏi!”

46

Tiêu Sát sắc mặt bình tĩnh, trên mặt mang theo một tia kiên nghị.

Lần trọng áp này khiến hắn nhìn rõ rất nhiều thứ, cũng hiểu rõ rất nhiều thứ.

“Trở về rồi là tốt rồi.” Trịnh sư lộ ra biểu tình như trút được gánh nặng, nhưng lại vô cùng vui mừng.

Tiêu Sát đảo mắt qua các sư huynh đệ ở đây.

Khương Tô gần đó mừng rỡ, hắn là thật lòng muốn tốt cho hắn.

Trình thiếu gia cách đó không xa vừa mới vào cửa, vẻ mặt mờ mịt, tựa hồ còn chưa biết chuyện gì xảy ra.

Càng xa một chút, đại sư huynh Triệu Hoành đứng ngoài đám người, sắc mặt bình tĩnh, phát hiện hắn nhìn sang, Triệu Hoành cũng khẽ gật đầu, coi như chào hỏi.

Một bên khác Ngụy Hợp, gia hỏa đột phá từ phía sau hắn, đồng dạng sắc mặt bình tĩnh, tựa hồ bản thân không khôi phục cũng sẽ không khiến hắn động dung.

Tiêu Sát thu hồi tầm mắt, ánh mắt dừng lại trên người Trịnh sư.

“Lão sư, ta đã trở về!”

“Lần này, ta sẽ không thua nữa!”

Dường như hắn có ám chỉ.

“Tốt, tốt!!” Trịnh Sư thanh âm có chút run run, vô cùng vui mừng đặt lên vai hắn.

Sự tiêu sái trở về khiến cho sức sống của Hội Sơn Quyền Viện một lần nữa trở lại, hoặc là nói, là để cho võ sư Trịnh lão, một lần nữa khôi phục sức sống.

Hắn lại lần nữa khôi phục quy luật thường ngày, thần thái cũng biến thành giống lúc đầu, trong ánh mắt uể oải mang theo hi

vọng thông dong.

Mà hạch tâm hấn đối đãi cũng từ Ngụy Hợp một lần nữa về lại người Tiêu Nhiên.

Cũng may, Trịnh sư cũng không bởi vì tiêu điều khôi phục, mà cắt đứt cung ứng đối với cá đở của Ngụy Hợp.

Mà là dứt khoát gánh vác khí huyết tẩm bổ cho hai người bọn họ.

Mà Ngụy Hợp cũng không vì Tiêu Nhiên mà nổi lên, bản thân mất đi chú ý, mà có gánh nặng tâm lý gì chứ.

Hấn ngược lại thoải mái hơn rất nhiều, không cần phải lo lắng cho Trịnh sư, ngược lại thời gian tự do càng nhiều.

Trong thời gian kế tiếp, hấn không ngừng đi lại xung quanh Phi Nghiệp thành, đi khắp nơi làm quen địa hình, không ngừng săn bắn.

Đại bộ phận thời gian, một cái chu cũng có thể bắt được một chút dã vật, nếu dựa vào săn thú sống qua ngày, sợ là sớm đã chết đói rồi.

Nhưng mục đích của Ngụy Hợp vốn là năng lực để tôi luyện thực lực và dã ngoại để sinh tồn.

Trong thời gian này, nhiều lần hấn gặp phải sơn phi nhưng đều bị hấn giải quyết dễ dàng.

Trong đám sơn phi, mạnh nhất cũng chỉ là một hảo thủ khí huyết lần thứ hai, tên kia tựa hồ dựa vào biện pháp mưu lợi gì đó mà đột phá, tổng lượng khí huyết mặc dù là lần thứ hai đột phá, nhưng so với Ngụy Hợp chênh lệch không ít. Bị hấn dùng quyền đánh chết tươi.

Trong thời gian đó hấn cũng gặp qua phi thạch, cung tên, phi đao công kích từ xa, nhưng đều bị tốc độ phản ứng siêu mạnh của thường nhân của hấn tránh đi.

Nửa đường ngẫu nhiên gặp được thợ săn săn săn giống nhau, hấn cũng sẽ dùng con mồi bình thường làm giá, hướng đối phương thỉnh kinh, học tập kinh nghiệm.

Thời gian dần trôi qua, Ngụy Hợp chính mình cũng ở trong núi rừng, tìm một sơn động nhỏ bí mật, làm căn cứ thứ hai của mình.

Sơn động kia vốn dĩ là một cái động gấu, bắt quá tựa hồ đã bị vứt bỏ rất lâu.

Sau khi Ngụy Hợp phát hiện, liền dùng để bố trí tốt, làm một cứ điểm bí mật tạm thời.

Hắn đặt tên sơn động này là tự nhiên, bởi vì tên gọi của hắn trong khu nhỏ ở kiếp trước, gọi là tự nhiên.

Dùng việc này để kỷ niệm quá khứ trước đây.

Đảo mắt đã hai tháng trôi qua.

Phá cảnh châu của Ngụy Hợp, tiến độ cuối cùng cũng qua hơn phân nửa, khí huyết chính thức ngưng tụ chín phần mười đóa Cửu Hà Hoa.

Tiến độ này chậm tới mức khiến lòng người nguội lại, không riêng Ngụy Hợp với cảm giác bất đắc dĩ của mình, Trịnh Sư cũng rất cuộc, hoàn toàn dời tầm mắt khỏi người hắn, đặt lên người Tiêu Nhiên.

Vì Tiêu Nhiên đã trọng thương khỏi hắn, lại lần nữa chữa trị toàn bộ tổn thất khí huyết, còn đạt tới tám đóa Cửu Hà Hoa, cũng chính là tiêu chuẩn trước khi bị thương.

Còn lần này Tiêu Nhiên lại xung kích ba lần khí huyết, xung kích cảnh giới Thiết Bì.

Nhưng mặt khác, có lẽ bởi vì bản thân khí huyết trụ cột đã lần thứ hai đột phá, tiến độ Ngụy Hợp tại Ngũ Lĩnh Chương tương đối mau lẹ. Cảnh giới trước khí huyết lần thứ hai, không cần phải tẩy luyện cũng có thể tự nhiên đột phá.

Hai tháng, hắn đã luyện đến cảnh giới thứ ba trong lòng bàn tay Ngũ Lĩnh.

Ngũ lĩnh chương có tổng cộng năm cảnh giới, Thanh Hà vân bạch vụ, theo thứ tự là Thanh Sơn lĩnh, dãy núi non trùng điệp, Vân Sơn lĩnh, Bạch Sơn lĩnh, Vụ Sơn lĩnh.

Mỗi cảnh giới, ứng với một lần rèn luyện khí huyết.

Mà Ngụy Hợp cũng đã một hơi đột phá đến cảnh giới thứ ba, cũng chính là Vân Sơn Lĩnh.

Song chương của hắn, trên cơ sở Hồi Sơn Quyền, tiến thêm một bước, chỉ là trở nên hơi cứng rắn chắc thêm chút.

Khiến hắn thất vọng chính là loại thăng cấp này cũng không lớn.

Hơn nữa kiên tu như vậy, cũng làm liên lụy tới tiến độ ngưng tụ Cửu Hà Hoa của bản thân Hồi Sơn Quyền.

Thảo nào rất ít nghe nói có người kiên tu các chủ công khác, loại kiên tu này, tăng phúc cực kỳ có hạn, lại cực lãng phí khí huyết và thời gian tinh lực, được không đủ bù mất.

Nhưng tôi luyện như vậy, làm cho hắn mơ hồ bắt được một cái then chốt.

Tiểu viện Ngụy gia.

Trước một khối đá xanh lớn cỡ mấy người ôm.

Ngụy Hợp chỉ mặc một cái áo xám đeo sau lưng, đây là sau khi gã nói qua với Nhị tỷ, để nàng hỗ trợ sửa lại.

Đã có thể hút mồ hôi, tắm rửa, lại có thể che khuất đồ án phá cảnh châu ở ngực.

Ngụy Kỳ đã cao khoảng một mét tám, lại dài hơn một đoạn so với lúc trước.

Bây giờ hắn mười chín tuổi, so với lúc vừa mới tiến vào Sơn Quyền Viện, trên thân nhiều hơn một vòng thành thực, cũng nhiều thêm một chút trầm ổn cùng khắc nghiệt.

Đứng trước tảng đá lớn, hai tay hắn giơ ngang.

“Chiêu số của Ngũ Lĩnh chương không có người dạy bảo, chỉ có thể phán đoán, tác dụng không lớn. Chẳng qua luyện pháp trong đó lại có chỗ khả năng.

Chỉ cần ta có thể đột phá cảnh giới thứ ba, đạt tới cảnh giới thứ tư là có thể thành công đặt chân đến cảnh giới khí huyết thứ ba.

Lấy khí huyết cấp độ ba lần trở về luyện tập sơn quyền, nhất định có thể làm ít hưởng nhiều!”

Máu chốt phát hiện Ngụy Hợp, chính là khí huyết hần lấy cao hơn cảnh giới, đi tập luyện ngũ lĩnh chương, tiến độ rất nhẹ nhàng đã đột phá.

Cho nên, nếu hần có thể lợi dụng Ngũ Lĩnh Chương, trước đột phá, đạt tới ba lần đột phá khí huyết, trở về luyện tập hồi Sơn Quyền, tất nhiên có thể tiết kiệm một lượng lớn khí lực.

“Phương pháp này, đối với người khác mà nói, là một nhiệm vụ không thể, thậm chí còn có thể liên lụy đến tu vi.

Nhưng ta có Phá Cảnh châu, hơn nữa tiến độ phá cảnh châu nhanh chóng hơn tích góp khí huyết. Máu chốt nhất là, Ngũ Lĩnh chương so với Hồi Sơn quyền thì phải gian xảo hơn một chút, mỗi một cảnh đột phá, yêu cầu tích lũy khí huyết thấp hơn nhiều, có lẽ uy lực cũng yếu, nhưng thời gian ngắn hơn.

Cứ như vậy, ta hoàn toàn có thể lợi dụng Ngũ Lĩnh Chương, nhanh chóng đạt tới cửa ải. Sau khi dùng Phá cảnh châu đột phá, lại tu bổ trở về sơn quyền!”

Ngụy Hợp đã từng tính toán lại.

Loại phương pháp này chỉ có thể để cho bản thân hần sử dụng.

Nói một cách đơn giản, chính là tốc độ tu hành của Ngũ Lĩnh Chương nhanh, trước tiên dùng nó đạt tới khí huyết ba lần.

Lại quay đầu tu bổ sơn quyền.

Nếu người khác tới làm như vậy, chắc chắn sẽ bị tu vi làm trễ nãi, phế bỏ tiềm lực.

Dù sao kiên tu công pháp khác, lãng phí thời gian quá nhiều, phá mở thành công cũng khó như vậy.

Thời gian của con người có hạn, tuổi càng lớn, tiềm lực càng nhỏ. Thời gian trước đó lãng phí vô ích, được không bù mất.

Nhưng hần ta lại khác.

.....

.....

.....

Nói không chừng rất nhiều công pháp yêu cầu khí huyết không cao, khó chất thành cứ điểm quan trọng.

Công pháp khác biệt, điểm khó cũng khác.

Như Hồi Sơn Quyền, lần thứ ba đột phá khó mà tích góp khí huyết, chậm chạp vô cùng. Cho nên tư chất luyện về sơn quyền, thể hiện chủ yếu trên tốc độ tích góp khí huyết.

Mà Ngũ Lĩnh Chương, khó khăn ở chỗ quan trắc đột phá.

Đây là công pháp khác biệt.

Nhưng một khi đột phá khí huyết ba lần sẽ sinh ra khí huyết chất giống nhau. Chỉ là lượng có thể sẽ vì công pháp khác nhau mà khác biệt.

Đây là bí mật mà Trịnh sư đã giảng giải cho Ngụy Hợp rất sớm — rất nhiều công pháp, luyện đều là đột phá thân thể. Chỉ có vậy thôi.

Ngụy Hợp không sợ khó khăn gì.

Hắn sợ là ngay cả Hồi Sơn quyền cũng không thể đạt tới cửa ải, chứ đừng nói tới việc lợi dụng Phá Cảnh Châu phá vỡ bình cảnh.

Cho nên, làm thế nào để nhanh chóng đạt tới công pháp viên mãn, điểm giới hạn mới là mấu chốt để hắn suy nghĩ.

Đứng trước tảng đá lớn, song chương Ngụy Hợp chậm rãi nâng lên.

Rồi nhanh như chớp vồ về phía trước.

Hai tay của hắn tựa như hạt mưa, bùm bùm đánh vào mặt ngoài tảng đá xanh.

Bột đá tung tóe, tảng đá lớn không chút sứt mẻ, nhưng mặt ngoài lại bị đánh ra đại lượng chương ẩn.

Thời gian dần trôi, theo chương ẩn không ngừng sâu thêm, toàn thân Ngụy Hợp bắt đầu ướt mồ hôi, trên tóc cũng chậm chậm bốc hơi nóng.

Khí huyết toàn thân hần vận chuyển với tốc độ cao, dựa theo công pháp của Ngũ Lĩnh Chương, toàn bộ tụ tập trên bề mặt song chưởng.

Lượng lớn khí huyết cọ rửa, theo lực phản chấn đánh vào tảng đá truyền đến, lần lượt rèn luyện làn da, bắp thịt, xương cốt song chưởng.

Bất tri bất giác, song chưởng của hần từ từ trở nên đỏ thẫm, làn da cũng tràn đầy khí huyết, càng thêm cứng cõi.

Ước chừng một canh giờ sau...

Động tác Ngụy Hợp chậm lại, chậm rãi chậm lại, nhẹ nhàng thu lại.

Sau đó đứng thẳng bất động.

Trên đầu hần mồ hôi bốc hơi, cơ hồ mắt thường có thể thấy được hình thành một mảnh khói trắng nhàn nhạt.

Sau khi đứng yên một lát, hần đột nhiên mở to mắt.

“Thành công rồi!”

Ngụy Hợp từ khi phát hiện mình hồi sơn quyền tiến độ vô cùng chậm chạp, liền biết, đây là tư chất mình không đủ để chèo chống tiến độ. Rơi vào đường cùng, đành phải gửi gắm hy vọng vào nơi khác.

Mà hiện tại, hần tính toán chân chính kiểm tra một chút, lợi dụng các công pháp còn lại, sau khi đột phá khí huyết, lại trở về bổ tu, rốt cuộc cũng không có khả năng.

Nếu như có thể thực hiện, có lẽ ngày sau hần phải đi khắp nơi thu thập đường đi của tà công ma đạo.

Bởi vì một loại công pháp này tốc độ cực nhanh, chính là khi đột phá cực kỳ hung hiểm, đối với thân thể có tổn thương lớn.

Nhưng lợi dụng Phá Cảnh châu...

Ngụy Hợp bỗng thở dài trong lòng.

Như vậy xem ra, hần thích hợp nhất, kỳ thật không phải võ đạo đứng đắn, mà là đi tà công ma đạo...

Trình sư giảng cho hẳn không ít công phu tà môn, tiến độ cực nhanh, nhưng khi đột phá lần sau hung hiểm hơn lần trước.

Càng đến hậu kỳ, càng khó đột phá.

Đây chẳng phải là hạt châu phá cảnh thích hợp với hẳn nhất sao?

Ngụy Hợp lắc đầu, bỏ ý niệm trong đầu ra, cẩn thận cảm thụ song chưởng đạt tới khí huyết đến điểm giới hạn của mình.

Ngũ Lĩnh Chưởng Yêu cầu khí huyết thấp hơn Hồi Sơn Quyền rất nhiều. Lấy khí huyết hẳn hiện tại tích góp, còn xa mới đủ để Hồi Sơn Quyền viên mãn yêu cầu, nhưng lại đạt tới yêu cầu Ngũ Lĩnh Chưởng viên mãn.

Vì vậy...

“Đang chờ bên này... Phá cảnh châu.”

Ngụy Hợp sờ lên ngực, kéo cổ áo ra nhìn.

Phá cảnh châu đã qua hơn phân nửa.

“Nhanh thôi, nếu ta hoàn toàn không luyện về Sơn Quyền, không tiêu hao khí huyết cô đọng Cửu Hà Hoa, mà dùng toàn bộ để tích góp Phá Cảnh Châu... Nhất định có thể nhanh hơn rất nhiều.”

Trong lòng Ngụy Hợp suy đoán.

Nghĩ đến là làm.

Hắn trở lại buông trong, dùng chậu gỗ làm nước, bắt đầu lau lau thân thể.

Mặt trời chiều ngã về tây.

Chỗ cửa thành phía đông Phi Nghiệp thành.

Một đội ngũ tiêu sư vết máu loang lổ mang theo tiêu xa tàn phá, cùng với hai con ngựa què chân, chậm rãi đi vào khu ngoại thành, tiến về phía cầu đá.

Đám tiêu sư ai nấy thần sắc hoảng hốt, khắp nơi trên người đều quần băng vải, thậm chí một số người còn thiếu tay.

Vương tiêu đầu đi đầu sắc mặt rách nát, bờ môi trắng bệch, không có chút huyết sắc.

Hắn cơ hồ gắng gượng trở về.

Bây giờ thấy rốt cuộc đã vào thành, Vương tiêu đầu không chịu nổi, hai đầu gối quỳ xuống, phù phù một tiếng, ngã nhào xuống đất.

“Vương tiêu đầu!”

“Tiêu Đầu! Ngươi làm sao vậy?”

“Mau mang nước đến!”

Tiêu sư chung quanh lập tức kinh hãi, nhao nhao xông tới.

Không bao lâu, nhận được tin tức tổng tiêu đầu vĩnh viễn cùng tiêu cục, Trình Chính Hưng vội vàng chạy tới, mang theo một đám tiêu sư, nhanh chóng đưa thương thế đoàn xe đi đón.

Nhưng bất luận thế nào, dân chúng vây xem xung quanh lại thấy không ít.

Tuy khu ngoại thành rách nát nhưng vẫn có không ít người nghèo khổ khó khăn lắm mới muốn sống, sống ở đây.

Bọn họ rất nhiều dựa vào tay nghề, đánh linh công, trông rọt ngoài thành, chờ đường sống miễn cưỡng sống qua ngày.

Sau khi kiếm được lương thực, thì thu thuế đầu người nhất định phải nộp đi, chỉ còn lại bộ phận miễn cưỡng sống qua ngày.

Lúc này nhìn thấy mấy nắm mồ tiếng tăm lừng lẫy đều xảy ra chuyện với tiêu cục, không ít người nghĩ đến việc bán tin tức cầu ban thưởng.

Vĩnh cùng tiêu cục là đối thủ của nhau không ít, tin tức này nếu như có thể kịp thời đưa đến trên tay người ta, nhất định có thể được thưởng thức.

Nghe nói, lần này tiêu phẩm vĩnh viễn áp đảo tiêu cục không phải một con số nhỏ, tiêu hàng bên trong cục kỳ trân quý, lần này mất tiêu, tiêu cục này có nhiều chỗ rung chuyển sợ là gặp nguy hiểm.

Sắc trời mới vừa sáng.

Ngụy Hợp xoay người một cái, từ trên giường ngồi dậy.

Sắc mặt hần mỗi mệt, trên trán đầy mồ hôi, chỗ huyết thái dương cũng giật giật mạch máu.

“Đã lâu không nằm mơ... Không ngờ còn mơ thấy chuyện trước kia.”

Hần nhớ lại rất nhiều chuyện của kiếp trước, bây giờ hắn cảm thấy cách một tầng thủy tinh mơ hồ, như trăng trong hoa trong sương, không thấy rõ.

Ngược lại, cuộc sống của từng chuyện ở đời này cứ như được lưu lại từng hình ảnh, rõ ràng trước mắt, tùy thời đều có thể nhớ lại.

Hắn không biết đây là vì khí huyết tràn đầy hiện tại, chi tiết có thể nhớ nhiều hơn dẫn đến, hay là vì nguyên nhân gì khác.

Mở chăn mền ra, xuống giường, hắn nhanh chóng múc nước từ trong vại nước ra, nắm lấy nước lạnh lau người, sau đó thay quần áo.

Ngụy Nhiễm đang nấu điếm tâm trong phòng bếp.

Hôm nay dưới sự yêu cầu mãnh liệt của Ngụy Hợp, hai người cố định cuộc sống ăn sáng mỗi ngày.

Phải biết rằng, gia đình bình thường không có tiền vốn nào ăn điếm tâm, thế đạo này, phần lớn mọi người có thể ăn no, đã coi như không tệ rồi.

Một ngày hai bữa lại là chuyện thường, chớ nói chi là ba bữa sáng.

Cũng may Ngụy Hợp hôm nay săn thú thỉnh thoảng có thể có chút con mồi, trong núi rừng này cũng là cỏ quái, rõ ràng đại hạn liên tục, núi rừng vẫn như cũ nửa chết nửa sống, bụi cỏ màu vàng lục cùng rừng cây gât gao đứng sừng sững không ngã.

Bên trong cũng thỉnh thoảng có con mồi động vật ẩn nấp tứ tán.

Ngụy Hợp không biết nguyên nhân, bất quá cũng chính vì vậy, hẳn cũng có thể ngẫu nhiên lấy được chút con mồi, nên cũng lười suy nghĩ nhiều.

“Hôm nay nói là có người giảng đạo trực tiếp cho Minh Nhân, rất nhiều người cũng muốn đi xem, Tiểu Hà cũng muốn đi, được không?” Tay Ngụy Oánh cầm mảnh thịt lương thực thô ráp của mình, nhìn Ngụy Hợp có chút chờ mong.

“Lần trước giảng đạo sao? Người có rất nhiều?” Ngụy Hợp hỏi, cúi đầu cầm lên một miếng thịt nhét vào trong miệng.

“Ừm, bất quá... Lần trước nhiều người, hiện tại, khả năng không nhiều lắm.” Ngụy Oánh có chút cảm khái trả lời.

“Người có thể nghe hiểu không? Đạo nhân kia giảng cái gì ta cũng nghe không hiểu.” Ngụy Hợp hỏi.

“Không hiểu a, nhưng có phát thức ăn a.” Ngụy Oánh mở to hai mắt trả lời.

“... Vậy thì đừng vì một chút đồ vật mà tham gia náo nhiệt như vậy. Hiện tại trong nhà chúng ta cũng không thiếu chút nào.” Ngụy Hợp cự tuyệt.

“Được rồi... cũng đúng.”

Hai người ăn xong bữa sáng, lúc Ngụy Oánh thu thập bát đĩa, nói một chuyện.

“Đúng rồi tiểu Hà, hôm qua ta nghe nói ở chỗ Trịnh sư, gần đây hình như có người ở Hồng Thạch Bia, làm một việc quái lạ.”

“Quái sự à?”

“Ừm, nghe nói, người nọ đẩy một khối khoáng thạch sắt lớn lên trên một đồng thịt khô, nói chỉ cần có người nâng tảng đá lên được, là có thể tự mình lấy đi những khối thịt kia.” Ngụy Oánh dùng ngữ khí tán gẫu nói, tựa hồ nàng còn cảm giác có chút ý tứ.

Ngụy Hợp nghe vậy thì sững sờ.

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó, rất nhiều người đã thử qua, không cách nào chuyển đi được.

Người cuối cùng gọi là Từ Nhiên, tiến lên nhấc hai tay lên, dễ dàng nâng khối thiết thạch mà mọi người đều không có cách nào khác được nâng lên, sau đó cầm thịt đi.”

Ngụy Oánh tán thưởng một câu, lại nói: “Người chần thịt kia mời Từ Từ từ đi làm khách trong nhà, ăn một bữa lớn, về sau ngày hôm sau lại tới bắt đầu dùng đá chọi thịt, lần này nặng hơn so với lúc trước, chỉ cần ai có thể nhấc lên được, liền có thể lấy đi thịt. Tiểu Hà người muốn đi thử không?”

Trong lòng Ngụy Oánh, đê đê của mình từng bước luyện võ đứng dậy, dù sao cũng là người rất lợi hại. Mang lên một tảng đá, hẳn là không có vấn đề gì chứ?

Ngụy Hợp quả thật cảm giác bất đồng.

Hắn với người bình thường khác biệt, tầm mắt kiến thức cũng khác biệt. Chuyện này vừa nghe hẳn đã hiểu.

Đây là có người đang tạo thế để dương danh cho mình!

Mục đích dương danh là gì? Đơn giản là làm người khác chú ý.

Dẫn tới sự chú ý của ai?

Thất gia minh, Hồng gia bảo, cùng với sự chú ý của đám người bình thường.

Chỉ khi có danh tiếng, mới có cơ hội để lên cao hô một tiếng, người theo phe đông đảo mới có cơ hội thể hiện tài năng của bản thân, được người ngồi trên cao mời chào.

Phương thức này được gọi là tự đề cử.

Đương nhiên, cũng còn một khả năng nữa, đó là phương pháp mà các thế lực lớn sử dụng để sàng lọc nhân gian.

Nhưng thế lực lớn ra tay sẽ không thô ráp như vậy.

Ngụy Hợp bỗng nhiên có một xung động, hẳn mỗi ngày không phải luyện võ thì luyện võ, sau đó thì về nhà cùng săn thú, giết

người. Hầu như không có hoạt động giải trí nào khác.

Hôm nay nghe Nhị tử nói như vậy, hắn đột nhiên muốn nhìn xem ngày thường Nhị tử cố gắng thế nào.

Mặc dù có Hội Sơn Quyền Viện ở bên cạnh hỗ trợ trông nom, nhưng vẫn nên nghiêm túc kiểm tra một chút tai họa ngầm có khả năng xảy ra.

Nghĩ tới đây, hắn đứng dậy nhanh chóng trở về phòng, cẩn thận mang theo một thân trang bị, sau đó cùng Nhị tử Ngụy Oánh cẩn thận hỏi nàng con đường bình thường.

Cuối cùng mới mở cửa nghênh ngang rời đi.

Ra khỏi nhà, hắn không quay về hướng Sơn Quyền viện, mà đi về hướng chợ bên trong.

Thị trường cầu đá nham, buổi sáng chỉ mới mở một canh giờ, nếu như không đi sớm một chút, rất nhanh thứ đó sẽ bị cướp hết.

Ngụy Hợp đi dọc theo mặt đường, tiến về phía thị trường.

Trên đường đi cũng có thể nhìn thấy, càng đến gần thị trường, càng có thể thấy không ít nam nữ quần áo khác nhau, mang theo đủ loại đồ vật vội vàng chạy về phía thị trường.

Những người này có quần áo lam lũ, có cái coi như sạch sẽ gọn gàng, nhưng điểm giống nhau là không có trang phục quý phái.

Người tốt nhất cũng chỉ là chính tề có chút vụn vặt.

Ngụy Hợp chính đốn trang phục sạch sẽ, ngược lại trong đám người có chút đáng chú ý.

Bất quá hắn cũng không để ý, dọc theo đường đi, hắn tới bây giờ chưa từng phát hiện, trong những phòng an tĩnh cũ nát ven đường này, lại có thể đi ra nhiều người như vậy.

Vốn là hắn ta sắp nghĩ khu ngoại thành không có người rồi.

Nhưng bây giờ những người gầy yếu dinh dưỡng đi ra mới khiến hắn cảm thấy được sự thô lương đặc biệt của niên đại này.

Rất nhanh, lướt qua một mảnh phòng bình nhỏ màu xám, phía trước dựng thẳng một ít bia đá, trên bia viết hai chữ to màu đen như Phó chợ.

Từng tấm bia đá nối liền thành một mảnh, ngăn trở khu đất trống ở phía sau.

Chỉ có một lối vào rất nhỏ, giữ lại để cho người ra vào.

Ở lối vào có một đám tráng hán mặc đồ đen trông coi, tay cầm đoản đao, rất có uy hiếp.

“Xếp hàng, từng người vào, không được chen lấn!” Không ngừng có tiếng hô quát truyền ra.

Ngụy Hợp tới gần, đứng bên ngoài tấm bia đá, nhìn đám người đi vào, sau đó bắt đầu giao dịch với từng sạp hàng bán thức ăn trên đất trống.

“Những người mặc đồ đen này là ai?” Y bắt lấy một nam tử trẻ tuổi gây yếu hỏi.

Nam tử nhìn Ngụy Hợp, vốn định nổi giận, nhưng nhìn khí thế của y, lại không thể không đè xuống lửa giận trong lòng, thấp giọng nói.

“Là hảo hán thông thành, đi vào không cần tiền, lúc đi ra, mặc kệ người mua được cái gì đổi được cái gì, đều phải giao một phần mười cho bọn họ. Đây là quy củ của khu chợ này.”

“Một phần mười?” Ngụy Hợp hiểu.

Buông nam tử này ra, hấn không đi vào, mà quay người đi về một chỗ tiếp theo.

Mỗi ngày, Ngụy Oánh đều muốn tới nơi này mua đồ ăn trước, sau đó đi tiệm dầu nấu dầu, thỉnh thoảng lại đi dạo một vòng tiệm vải, cuối cùng về nhà bắt đầu lau nước, nấu cơm giặt quần áo quét dọn vệ sinh.

Ngụy Hợp đi dọc theo đầu phố, rời khỏi chợ, rất nhanh đã đến cửa hàng dầu.

Cửa hàng dầu chỉ có hai gian, cửa hàng xếp hàng rất nhiều, cửa hàng cũng chỉ mở một cái cửa nhỏ không đến một thước, chỉ có thể cho một người ra vào.

Ở đây người mua dầu ở đây, quần áo và tinh khí thần đều tốt hơn rất nhiều so với khu chợ vừa rồi.

Đinh vá trên quần áo mọi người cũng ít đi rất nhiều.

Ngụy Hợp dạo qua một vòng, đi đến đâu, người nơi đó đều nhao nhao cúi đầu không dám nhìn gã.

Đúng là dáng người hấn cao tám chín mươi lăm mét, toàn thân cơ bắp, cộng thêm đánh chết không ít người và con môi, vừa nhìn đã biết không phải loại lương thiện.

Vì vậy người khác thậm chí không dám nhìn y thêm vài lần.

Ngụy Hợp dạo qua một vòng, liền đi đến vị trí tiệm vải.

Rời khỏi phố ngắn làm lò luyện, phòng ốc hai bên đường chậm rãi sạch sẽ.

Hiển nhiên thường có người quét dọn.

Thi thoảng ở ven đường cũng có thể nhìn thấy một ngọn hương đã cháy hết, cắm vào trong bùn đất.

Trên một số cánh cửa còn dán tranh vẽ môn thần phúc mới, thậm chí còn có người dán câu đối của mình.

Từ lò hàng vải đến giữa tiệm vải vóc, đoạn đường này không dài, nhưng trong đó có không ít cửa hàng.

Lúc này chính là lúc thị trường mở ra, từng cửa hàng đều dồn dập mở cửa.

Đây là lần đầu Ngụy Hợp nhìn thấy náo nhiệt như vậy. Bình thường trong khoảng thời gian này, hấn trở về sơn quyền viện khổ luyện mài da, nào có thể nhìn thấy loại cảnh tượng náo nhiệt này.

Lần trước nhìn thấy cảnh náo nhiệt này, vẫn chưa luyện xong.

Lập tức hai bên Ngụy Hợp đang quan sát, đánh giá những cửa hàng còn đang mở kia.

Mặc dù tỉ mỉ đếm, cũng chỉ có mười cửa hàng mở cửa, chỉ là thưa thớt nhiều.

Nhưng không chịu nổi nhiều người vọt tới.

Người nhiều hơn, nhìn qua liền nao nhiệt hẳn lên. Từ trang sức đầu đến dẹt tre, đến ghế đọt liệu, đến nông cụ các loại, cái gì cần có đều có.

Chỉ là Ngụy Hợp dạo qua một vòng, phát hiện, cửa hàng nơi này, đều đang bán một ít tạp vật.

Tựa hồ là đồ vật thu được từ những kẻ tiện giá.

Có rất nhiều thứ có thể nhìn thấy dấu vết sinh hoạt còn sót lại.

Trong lòng hẳn khẽ động, đi lại xung quanh.

Bên cạnh cửa hàng còn có người bày quầy hàng, bán tựa hồ cũng là thứ đồ trong nhà lấy ra.

Từng cái từng cái bày ra, dùng khối lớn chiếu chiếu, bên trên bày biện nôi niêu xoong chảo, ghé ghé gói đầu gói bị chần, lược thưa, vân vân.

Ngụy Hợp đi đến trước một cái sạp, đứng lại, ngồi xồm xuống, đưa tay nhẹ nhàng cầm lấy một chén rượu nhỏ.

Chén rượu là trắng, nhìn qua rất sạch sẽ, bên ngoài còn có một cây Hồng Mai.

“Một chén rượu mười hai chén, một cân mì tạp lương đi.” Chủ sạp ưỡ ỏi nói.

Ngụy Hợp đặt chén rượu xuống, ánh mắt nhìn quanh quầy hàng.

Rất nhanh, hẳn tập trung lực chú ý vào một đồng sách lộn xộn.

Quyển sách tựa hồ bị chuột cắn nát bét, rất là không giống dạng.

Hắn nhặt lên một quyển, lật xem một chút, tất cả đều là những tám giáo lý quy củ thi đậu và thi võ với nguyên võ.

“Những quyển sách này là thứ gia phụ cất giữ, một đồng sách vỡ mười lăm quyển, mặc dù thiếu, nhưng coi như mười cân mì ăn tạp, như thế nào?” Chủ quán nhìn Ngụy Hợp đi sờ quyển sách kia, lập tức cảm giác có hi vọng.

Trên quầy hàng này hẳn quý trọng nhất chính là những quyển sách này. Nếu thật sự không có biện pháp, hẳn căn bản cũng

không muốn lấy ra bán.

Nhưng bây giờ thê nhi trong nhà vẫn còn chờ gạo để vào nồi, lại cất giấu, chỉ sợ chờ người ta chết đói rồi, những thứ này cũng là của người khác.

Ngụy Hợp lật xem một chút, quyển sách này mặc dù không có chiêu thức pháp môn võ công nào dạy bảo, nhưng ít nhiều nhắc tới một ít kiến thức liên quan.

Hắn liền mặc cả, dùng bốn gói thịt nhỏ mang theo trên người, đổi được một túi sách như vậy.

Bốn miếng thịt nhỏ hắn mang trên người một ngày, dùng để bổ sung dinh dưỡng. Không phải thức ăn chính, căn bản không tới nửa cân.

Dù sao thế đạo gian nan, hắn cũng phải tiết kiệm chút ăn. Nhưng chính vì như thế, cũng làm cho chủ quầy kia tương đối thỏa mãn.

Những thân thịt khô cứng này cầm về, dùng đao lần lượt cắt lẫn vào trong cháo, lại có thể chống đỡ không ít thời gian.

Chỉ ăn hoa màu căn bản không sợ đói.

48

Cầm sách, Ngụy Hợp tiếp tục đi đến tiệm vải vóc, không bao lâu, lại nhìn thấy ven đường rõ ràng còn có tử phường.

Chẳng qua cửa tử quán đã mất một chút vị rượu. Thay vào đó là một hương vị trà ngon.

Trong quán rượu cho dù là thời điểm này, cũng không ngừng bay ra tiếng khoác lác.

Ngụy Hợp dừng một chút, đi tới vén rèm cửa lên, tiến vào tử phường.

Trong phường có thừa thớt hơn mười người ngồi, phần lớn đều ăn mặc quần áo chỉnh tề.

Có thể duy trì thể diện ở thế đạo này, còn có thể đến uống trà, đa số là người có chút của cải.

Một bên góc tường, ngồi ba người gầy yếu đầu rối bù, phía trước ba người đều đặt một khối mộc bài, bên trên mỗi người viết: Bán thân táng mẫu, bán mình táng mẫu, bán mình táng đệ.

Ba người xếp thành một hàng, thê lương không gì sánh được, nhưng Ngụy Hợp lại không biết vì sao, trong lòng không biết nói gì.

Hắn cầm sách đi tới một bàn trống ngồi xuống.

Lập tức có một nữ hài tiến lên, rót nước cho hắn, hơn nữa cẩn thận nói giá tiền.

Nước trà khác nhau có giá tiền khác nhau, nơi này không dùng mì tạp lương giao dịch, mà là thu bài cứu tế của bang thành.

“Thông thành giúp đỡ lệnh bài cứu tế?” Ngụy Hợp kinh ngạc, “Đó là cái gì?”

“Khách quan có chỗ không biết, giúp đỡ thông thành lão nhân gia người, mọi người thương hại đại gia khó khăn qua, liền phát ra từng nhóm cứu tế.

Cứu tế bài chính là dùng để nhận lấy lương thực cứu tế. Một khối cứu tế bài, có thể đổi được lượng lớn lương thực nhất định.”

Nữ hài thuần thực giải thích, xem ra cũng không biết đã nói bao nhiêu lần.

Cứu tế bài?

Thông thành bang phái một trong ba bang phái này sẽ tốt bụng như vậy sao?

Ngụy Hợp không tin, trên đời này không có vô duyên vô cớ là tốt nhất. Trong đó sau lưng nhất định có mưu đồ.

“Nếu khách nhân không có lệnh bài cứu tế, cũng có thể dùng đậu vàng nội thành trả tiền.” Nữ hài nhắc nhở.

Còn có Kim đậu Ngụy Hợp.

Gần đây hấn giết không ít sơn phi, cướp được trong túi tiền là nhiều nhất. Cái này nói là đậu vàng, kỳ thật chỉ trộn lẫn cái sừng đồng hoàng kim.

Mười viên này có thể đổi một mảnh kim điệp, mười mảnh kim điệp đổi một lượng hoàng kim, xem như là tiền lưu thông đơn giản nhất ở nội thành.

Nội thành còn có thể duy trì giá cả ổn định, toàn bộ đều dựa vào sự ổn định của Thất gia minh.

Chỉ là không biết Thất gia Minh này còn có thể chống đỡ được bao lâu.

Ngụy Hợp thở dài trong lòng, muốn một bình ly tê mạch, đặt ở trên bàn, lẳng lẳng uống, về phần giá tiền chính là một viên đậu vàng, vẫn còn thừa.

Chủ quán tặng hấn thêm một đĩa đậu phộng.

Những hạt đậu phộng kia đều có chút vị mốc, ngược lại trong một bình Trà Mãng Mãng, tràn đầy đều là lúa mạch cùng lương thực, uống nước còn có thể ăn như cơm ăn.

Ngụy Hợp an tâm ngồi xuống, vốn định lẳng nghe chút ít tình huống trong thành hiện nay, các loại quán rượu này, chính là

nơi nói chuyện phiếm khoác lác, cũng tự nhiên là nơi tụ tập tin tức lưu thông.

Thông thường người có thể tới loại địa phương này đều không lo ăn uống, rảnh rỗi không có việc gì làm tán nhân. Loại người này thường thường có rất nhiều thời gian tiêu xài, trong nhà nếu không lo ăn mặc, cũng tự nhiên không phải gia đình tầm thường, đều có tiền bạc như chân tay.

Cứ như vậy mà đến, tin tức tự nhiên đa phần đều có linh thông.

Một số người này, có chuyện gì lý thú, thường thường đều sẽ tới nơi này tuyên truyền, chia sẻ bạn tốt, lấy việc này trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người, đạt được hư vinh cùng cảm giác thỏa mãn.

Mà những người này tụ tập cũng tiếp tục hấp dẫn những người làm ăn của bọn họ. Ví dụ như người kể chuyện, buôn bán ca hát trong giang hồ, bán nhạc nhân.

Phương thức giải trí càng thêm nhiều, lại tiến thêm một bước dẫn tới càng nhiều nhân khí hơn.

.....

.....

.....

Mà những người kể chuyện này, bởi vì đi từ nam sang bắc, cũng có thể tiến thêm một bước mang đến các loại tin tức thật hay giả.

Ngụy Hợp muốn chính là con đường này. Dù sao hẳn hôm nay sau tấm da đá, không còn Trịnh sư đốc thúc giục nhìn chăm chăm, thời gian tự do sẽ giảm bớt. Tồn một ngày thời gian điều tra tình huống cũng là chuyện tất yếu.

Vĩnh viễn với tiêu cục.

Trên quảng trường đá có chút thê lương.

Mấy đại tiêu đầu cùng đám nam nhân chủ trì Trình gia đều có mặt ở đây, còn có không ít tiêu sư khác, cũng đều từ các phân cục đến đây.

Mấy chục gần trăm người tụ tập cùng một chỗ, đông nghìn nghịt tất cả đều là đầu người, đều là đến cùng tin tức.

Trình thiếu gia cũng đứng ở hàng đầu Trình gia nam đình lẳng lẳng chờ tin tức.

Chờ tin tức của tổng tiêu đầu Trình Chính Hưng.

Không bao lâu, Trình Chính Hưng cùng mấy tiêu sư từ ngoài quảng trường đi vào.

Sắc mặt hần cứng ngắc, không nói một lời, đi đến chỗ đài gỗ đang nói chuyện.

Đám tiêu sư xung quanh nhao nhao nhường đường cho hần.

Không bao lâu sau, Trình Chính Hưng đi đến bên người Trình Thiếu Cửu, dừng một chút, liếc nhìn cháu mình, muốn nói gì đó.

Nhưng vẫn không lên tiếng, mà tiếp tục đi lên đài cao.

Trên đài cao.

Rất nhanh Trình Chính Hưng từng bước một đi tới, đứng ở chỗ cao nhất, nhìn mọi người đặt cược.

Mọi người cũng dồn dập tụ tập trên người hần.

Bầu không khí vừa rồi rất yên tĩnh, lúc này càng thêm an tĩnh, thậm chí yên tĩnh đến đáng sợ.

Tất cả mọi người đều ngừng thở, chờ đợi tin tức cuối cùng đến.

Trình Chính Hưng đưa mắt nhìn bốn phía, đội ngũ tiêu cục rộng lớn này là do một tay hần đập một cước, tổn mấy chục năm mới đánh ra được.

Mà hiện tại...

Hần há miệng, muốn nói chuyện.

Nhưng mặt trời quá khô, nắng nóng khiến hần toát mồ hôi.

Hần cảm thấy tức ngực, hít sâu mấy lần cũng không thể giảm bớt được, trái lại càng lúc càng khó chịu.

Gần đây hắn liên tục thức đêm, chạy đông chạy tây, chính là để duy trì sinh cơ hiện giờ của tiêu cục.

Mà đơn tiêu cuối cùng chính là tất cả vốn liếng để xoay người của hắn.

Hắn đem tất cả mọi thứ áp lên.

Nhưng mà...

Trong lòng Trình Chính Hưng lạnh buốt, rõ ràng trời nóng như vậy nhưng cả người lại rét run.

Hắn dùng sức nắm tay lại, trong lòng bàn tay không có chút nhiệt độ nào.

“Ta...”

Cuối cùng hắn ta cũng mở miệng.

Tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào hắn.

Tất cả mọi người đều chờ hắn.

Trình Chính Hưng lại mở miệng lần nữa.

“Ta... Khiến cho mọi người...”

Hắn bỗng nhiên cảm thấy trước mắt choáng váng từng đợt, lỗ tai thoáng cái đã bịt lại, phảng phất bị thứ gì đó chặn lại, đột nhiên cái gì cũng không nghe được.

Thân thể không tự chủ được mà ngã ra sau.

Bịch bịch.

Hắn không hề biết chút gì.

Trình gia sắp gục rồi.

Tin tức này tựa như bão táp, nhanh chóng thông qua kết toán tiêu sư rời đi truyền ra.

Các tiêu sư đều đang chờ giây phút tiêu này có thể vãn hồi tất cả.

Nhưng đáng tiếc, lần này tiêu xong, đã bị cướp.

Mà tổng tiêu đầu được kỳ vọng rất cao, Trình Chính Hưng cũng hoàn toàn bệnh không dậy nổi, ngất xỉu ngã xuống đất.

Bởi vì mất tiêu, vĩnh viễn tiêu cục phải đối mặt với một khoản tiền khổng lồ giá trên trời.

Mà Trình Chính Hưng lâm bệnh hôn mê, tiêu cục không ai có thể gánh vác đại cục. Lúc trước vốn đã không thể phát ra tiền lương của tiêu sư, hiện tại tổng tiêu đầu ngã xuống, các tiêu sư vốn tụ tập cuối cùng không cách nào nhẫn nại.

Một bộ phận lão tiêu sư trọng tình cảm, người trong nhà có lương thực, miễn cưỡng lưu lại chờ đợi tình huống.

Nhưng đại bộ phận tiêu sư tuổi trẻ vốn di chuyển tới di động lui, lúc này nhanh chóng rời đi, tìm kiếm công việc khác.

Chỉ trong vòng một ngày ngắn ngủi, tiêu cục nhanh chóng thừa thớt. Ít lâu sau, dưới sự trợ giúp của hai tiêu đầu, lão đã thanh toán sạch sẽ tất cả lương thực tài sản trong nhà.

Lại hoảng sợ phát hiện, thế mà còn thiếu một chút tiền trả tiêu lần này mới có giá trị.

“Dựa theo quy củ bồi thường gấp đôi... Ít nhất còn thiếu bảy trăm lượng hoàng kim...”

Xuất thân từ phòng thu chi Trình Thiếu Cửu Cửu, thê tử Trình Trương thị thấp giọng sầm mi nói.

“Bảy trăm lượng...” Trình thiếu gia cắn răng nhìn từng rương vật tư cùng lương thực ở trước mặt.

Nếu là ngày thường, mặc dù bảy trăm lượng hoàng kim không nhiều lắm, nhưng tiêu cục đại nghiệp đại, cũng có thể lấy ra.

Nhưng bây giờ...

Đại bá bệnh ngã xuống hôn mê, tất cả tiền phòng riêng trong nhà đều chuẩn bị ra, trong đó còn có mấy đại tiêu đầu dốc sức ủng hộ.

Nhưng vẫn thiếu bảy trăm lượng vàng...

Hắn có thể tìm ai mượn số tiền đó chứ?

Chung quanh ai có thể lấy ra được khoản tiền đó?

Trong lòng Trình Thiếu Tâm mê mang, đồng thời giống như có một ngọn núi, nặng nề đè nặng trong lòng hắn ta.

“Thiếu tổng tiêu đầu.” Trình Khải đầu muốn nói lại thôi, nhưng nghĩ tới bảy trăm lượng hoàng kim, y căn bản không có cách nào gom góp nhiều như vậy.

“Bên kia cần chúng ta trong hai ngày này, cho ta một câu trả lời thuyết phục, nếu không lấy phương pháp súc dưỡng của ngân hôn hắc xà ra ngoài chống giá.” Thanh âm thê tử Trình Trương thị vang lên bên tai Trình Thiếu gia.

Hắn cắn răng, căn bản không biết mình làm thế nào trở về phòng nghỉ ngơi.

Ngày thứ hai, một người ngây ngốc ngốc nói là hắn nghĩ cách thay đổi quần áo, đi về hướng Hồi Sơn Quyền Viện.

Đến viện tử, hắn ngơ ngác đứng ở một góc của mình, nhìn chậu sắt đang dâng lên lửa than, không nhúc nhích.

Chung quanh là sư huynh đệ ngày thường cùng hắn xung huynh gọi đệ, đều không nói một tiếng, cũng không tới chào hỏi hắn.

Mà ba người Tiêu Nhiên, Giang, Khương Tô cũng sớm dân xa cách với hắn, không muốn gặp hắn.

Hắn đưa mắt nhìn lại, trong lòng biết tất cả mọi người hắn là biết chuyện tiêu cục.

“Trình ca.”

Đột nhiên thân ảnh Ngụy Hợp đi tới gần hắn.

“Hôm qua ta nghe tiêu cục xảy ra chuyện, có việc gì thì ngươi cứ nói.”

Trình thiếu gia có quan hệ thân thiết với hắn, hắn cũng luôn thân thiết với tiêu cục, hôm nay tiêu cục có vấn đề, hắn lo lắng Trình Thiếu Cử bên này sẽ không ứng phó được, cũng tranh thủ thời gian qua đây hỏi một chút tình hình.

Trình thiếu gia ngẩng đầu lên nhìn Ngụy Hợp.

Há mồm muốn hỏi chuyện tiền, nhưng trong lòng chột cười khổ.

Đây chính là bảy trăm lượng hoàng kim... Có một chút thu nhập từ sự đệ Ngụy Hợp hẳn càng rõ ràng, một tháng cộng lại mới nhiều lắm là bốn mươi lượng hoàng kim.

Làm sao có thể lấy ra nhiều tiền như vậy?

Lời đến bên miệng, Trình Thiếu dong lâu trầm mặc lại, thu trở về, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười.

“Không sao, ta có thể xử lý. Yên tâm đi Tiểu Hà.”

Thay vì nói ra khiến Ngụy Hợp cũng lo lắng theo, không bằng một mình buồn bực.

Dù sao đây cũng là chuyện Trình gia mình, không quan hệ gì với Ngụy Hợp cả.

Cho dù nói ra, Ngụy Hợp ngoại trừ lo lắng cũng bất lực, đã như vậy, không bằng không nói.

“Yên tâm.” Trình Thiếu Cử một lần nữa vỗ vỗ bả vai Ngụy Hợp, cười nói.

“Có gì cần hỗ trợ thì cứ nói thẳng, huynh đệ ta và ngươi, ta vẫn là cha nuôi của Trình Hà. đừng có một mình buồn bực.” Ngụy Hợp trầm giọng nói.

Gần đây hẳn một mực cướp người, thu hoạch không tệ, cộng với thu nhập của mình không có tác dụng gì, đã tích góp đủ một ngàn năm kim phiếu ra mặt, đang muốn xem có thể giúp đỡ được hay không.

“Biết rồi, yên tâm đi.” Trình thiếu gia nghe y nói vậy, càng như thế, y càng không muốn liên lụy Ngụy Hợp.

Chuyện nhà mình, tự mình xử lý, há có thể liên lụy huynh đệ.

“Chỉ là tiền lương tháng này tạm dừng rồi.” Trình Thiếu Cử cười khỏ nói.

“Vậy không có việc gì, xử lý ngươi bên kia quan trọng hơn trước đã.” Ngụy Hợp gật đầu.

Hắn thấy Trình Thiếu Tự tựa hồ thật sự không có việc gì, cũng chậm rãi yên tâm xuống.

“Ngươi thật sự không sao chứ?”

“Thật sự không có vấn đề.” Trình Thiếu Cửu nở một nụ cười xán lạn.

Hắn biết người chung quanh đều đang nhìn hắn, càng là lúc này, lại càng không thể rụt rè, không thể hoảng hốt.

Hôm nay đại bá đã ngã, nếu như ngay cả ông cũng sợ hãi, lộ ra lai lịch. Vậy những kẻ đối đầu với Trình gia trước kia sẽ không trợ mắt ra nhìn.

Bọn họ giống như sói đói, thừa dịp Trình gia suy yếu, nhao nhao nhào tới cắn xé thịt nhà lão!

49

Sau khi Ngụy Hợp hỏi xong chuyện Vĩnh Hòa, cũng đi đến tiêu cục để xem Trình Chính Hưng bị bệnh.

Đáng tiếc chuyện của tiêu cục hẳn không giúp được gì.

Trình Chính Hưng chính là lão nhân khí huyết ba lần, tuy tuổi đã cao, nhưng nội tình vẫn còn, võ lực cũng không kém.

Chuyện lần này, ngay cả ba lần khí huyết hẳn cũng đã mắc bệnh, hiện tại chỉ có thể nhìn thủ đoạn của Trình Thiếu Cửu mà thôi.

Hắn hỏi liên tục nhiều lần, nhận được câu trả lời, đều không thành vấn đề.

Trình thiếu gia dường như đã nắm chắc.

Ngụy Hợp cũng thoáng buông xuống lo lắng, tiếp tục chú ý lên núi đi săn bắn sinh hoạt.

Bây giờ y ngừng quá trình ngưng tụ Cửu Hà Hoa, Ngũ Lĩnh chưởng cũng viên mãn, chỉ kém Phá Cảnh châu một lần nữa viên mãn.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, sau khi dùng tất cả khí huyết tiêu hao luyện công, tốc độ khí huyết tích góp từng chút một vượt xa bình thường.

Ít nhất cũng gấp đôi so với bình thường.

Hắn có thể cảm giác rõ ràng, khí huyết cuộn cuộn không ngừng chảy vào viên ngọc, bị nó hấp thu, dung nhập, dự trữ.

Hai ngày sau.

Ngụy Hợp từ trên núi trở về, lần này không thu hoạch được gì, ngay cả sơn phi cũng không đụng phải, quả thực là xui xẻo quá.

Ngày thường, nếu như không gặp được con mồi, còn có thể cướp mấy sơn phi, kiếm chút lương thực gì đó.

Nhưng hôm nay vận khí không tốt, thật sự cái gì cũng không có.

Ngụy Hợp dứt khoát nghỉ ngơi trong thiên nhiên một lát, liền trở về, đi tới tửu phường ngồi một lát.

Tửu phường tên là ghé khách, trong danh tự lộ ra một tia không tầm thường.

Tuy là tửu phường, nhưng thật ra là quán trà, bên trong thỉnh thoảng có người bán mình cầu sinh, ở chỗ này ra giá chờ.

Nhưng đầu năm nay, bản thân đại gia hỏa chỉ miễn cưỡng nuôi sống, ai cũng không rảnh mang theo một người trở về.

Ngụy Hợp vén rèm vải lên, nhìn thấy nơi góc tường có thêm một nữ hài tóc dài.

Cô bé kia ngồi dưới đất hai mắt sưng đỏ, trên thân mặc một kiện váy xám mộc mạc, nhưng che giấu không được da non thịt mềm, mặt mày như vẽ.

Các khách hàng bên cạnh lúc bình thường không thèm để ý, ngược lại tiến đến gần một bên, liên tục nhìn chăm chú vào nữ hài.

Nhưng không ai mở miệng mua người, cục diện trong lúc nhất thời có chút lạnh nhạt.

Ngụy Hợp ngồi đến bên một cái bàn trống, bưng một bình nước trà.

“Cô bé kia là có ý gì?” Hần hỏi nữ hài tửu phường đưa trà lên.

“Cũng là người đáng thương.” Cô gái của Tửu phường thở dài một tiếng nói.

“Nói một chút.” Ngụy Hợp lên tiếng.

Nữ hài tửu phường cẩn thận đánh giá Ngụy Hợp, cảm giác hẳn có lẽ có tiền vốn để mua, liền dừng lại cẩn thận nói ra.

“Cô bé kia tên là Thượng Quan Lâm, bản lĩnh trong nhà tên là thư hương dòng dõi, tổ phụ đã từng vào triều làm quan, hiện tại gia đạo rơi xuống, phụ mẫu đắc tội một vị quan sự của Huyết Y bang, hiện giờ rơi vào cảnh cửa nát nhà tan.

Roi vào đường cùng, Thượng Quan Lâm chỉ có thể ra ngoài bán mình cầu sống.”

Nàng thở dài một tiếng.

“Hiện tại tất cả mọi người không dám mua, tất cả là vì lo lắng đắc tội với quân sự của Huyết y bang. Phải biết rằng, có thể đảm nhiệm quân sự trong tam đại bang, vô luận là thực lực của mình, hay là thế lực thủ hạ, đều không tầm thường.

Hơn nữa Huyết Y bang luôn luôn ra tay độc ác...” Nàng còn chưa nói hết lời nhưng ý tứ cũng rõ ràng.

Mọi người mặc dù động tâm, muốn đưa cô bé xinh đẹp này về nhà, nhưng đều lo lắng sẽ đắc tội với quân sự áo máu.

Ngụy Hợp cũng hiểu.

Huyết y quân sự Bang, hắn đã gặp qua, lúc trước do tam bang nhị phái đến lôi kéo hắn, chính là một vị quân sự.

Chỉ có điều bộ dạng quân gia kia khí huyết lần thứ hai, cũng giống như hôm nay.

Không nghĩ tới, chỉ là một quân sự cấp bậc, bên ngoài còn có uy hiếp lớn như vậy?

Hắn nghĩ đến lúc trở về Sơn Quyền viện, mấy đệ tử hạch tâm khí huyết lần thứ hai của bọn họ, nếu đem so sánh rõ ràng như vậy, tựa hồ bây giờ hắn thật sự là một nhân vật?

.....

.....

.....

“Khách quan nếu muốn mua, vẫn nên cẩn thận thì hơn. Huyết y bang quân sự thế nhưng ngay cả bang đồng xung quanh, Thanh Lang bang cũng không dám trêu chọc.” Nữ hài tử tửu phùng hảo ý nhắc nhở một câu.

“Ừm, ta đã biết, đa tạ.” Ngụy Hợp mỉm cười đáp, dù sao người ta cũng một lòng hảo tâm.

Bất quá đồng sơn bang, Thanh Lang bang? Loại bang phái này chỉ có mười mấy tổ chức bình thường, cũng có thể có uy danh

lớn như vậy?

Trong hai bang nhỏ này, bang chủ cũng chính là tráng hán biết điểm cơ bản quyền thuật, đột phá khí huyết một lần, dựa vào huyết khí hung ác, tăng thêm thiên phú dị bẩm, tụ tập lên một đám hỗn đản.

Loại bang nhỏ như vậy, cách một đoạn thời gian ngắn sẽ cập nhật một nhóm. Trong thời loạn thế này, giống như cỏ dại.

Bất quá Ngụy Hợp mặc dù động tâm, nhưng cũng không có ý mua.

Hắn muốn mua không phải là loại nữ hài mềm mại này, mà là hi vọng có thể tìm cho tỷ tỷ mình một nữ hài có vũ lực bảo hộ.

Nhưng người như vậy rất khó tìm, hắn dự định thời cơ chín muồi, thuê sư muội sư tỷ trong viện, hoặc là...

Một cái bóng bỗng lóe lên trước mắt hắn.

“Bây giờ thời cơ còn chưa chín muồi.” Ngụy Hợp nâng chung trà nhẹ nhàng uống một hơi cạn sạch.

Hắn tới nơi này mục đích là thu thập tin tức liên quan tới dị thú, hôm nay săn bắt đã lâu, hắn cũng đã có không ít kinh nghiệm, có thể thử ra tay với dị thú.

Đêm trước áp tiêu, trong đêm tối đầu cầu gặp tên điên khùng kia, khiến cho hắn vẫn khắc sâu ấn tượng như trước.

Cho nên để phòng ngừa ngoài ý muốn, hắn dự định chuẩn bị vạn toàn chuẩn bị, thu thập được đầy đủ tình báo, sau đó lại thử động thủ.

Ngồi một lát, hôm nay vẫn không có manh mối về dị thú, Ngụy Hợp uống trà xong cũng đứng dậy, vén rèm đi ra tửu phòng.

Bỗng nhiên nhìn thấy người mới là Âu Dương Trang, dẫn theo một tên tạp dịch đi ngang qua.

“A? Ngụy sư huynh!” Âu Dương trang kinh ngạc nhìn Ngụy Hợp: “Người hôm nay không đi tiêu cực vĩnh viễn sao?”

“Tiêu cục? Sao vậy? Hôm nay tại sao phải đi?” Ngụy Hợp cũng kinh ngạc.

“Ngài không biết sao? Vĩnh cùng tiêu cục bên kia sáng sớm truyền ra tin tức, bọn họ bồi thường tiêu trong nội thành Triệu gia không bồi thường nổi, khắp nơi đều mượn tiền, nhưng vẫn thiếu bảy trăm lượng hoàng kim.

Bây giờ nếu còn không lên, cũng chỉ có thể đóng cửa, triệt để sụp đổ rồi.” Âu Dương Trang trả lời.

“Thiếu nợ? Bảy trăm lượng hoàng kim?” Ngụy Hợp sững sốt. Mới có bảy trăm lượng?

Trong lòng hấn khẽ giật mình.

“Làm sao vậy sư huynh?” Âu Dương Trang nhìn sắc mặt Ngụy Hợp không ổn, dè dặt hỏi.

Ngụy Hợp không nói hai lời, xoay người chạy về nhà mình, gã muốn trở về lấy tiền, sau đó đi tiêu cục.

Họ Trình này vốn đa sự, hỏi hấn mấy lần, sớm không nói, nếu sớm nói hấn chỉ thiếu chút tiền này, hấn đã sớm cho hấn mượn vượt qua cửa ải khó khăn này!

Trình gia, đến phòng khách.

Một cái bàn vuông bằng gỗ lim, Trình thiếu niên và nam tử trung niên mặc áo khoác một con ngựa đen ngồi đối diện nhau.

Mỗi người đứng phía sau hai người.

Một bên nhiều, một bên ít.

Ít người đi sau Trình Thiếu.

Tay hấn đặt trên mặt bàn, ngón tay đặt trên trang giấy màu vàng Ma, sắc mặt rất khó coi.

Trên trang giấy viết chữ trắng đen, chính là thể chấp lãn trước bọn họ áp tiêu và khoản trao đổi điều khoản.

“Nói đi, hôm nay các người vĩnh viễn cũng nên cho chúng ta một cái công đạo.” Nam tử trung niên mặc áo khoác đen trầm giọng nói.

Trong đại sảnh ánh mặt trời nghiêng bắn xuống đất, chiếu ra điểm điểm tro bụi tung bay.

“Mất tiêu, khiến Triệu gia ta thất tín. Bây giờ giải quyết như thế nào, nên lấy ra một cái chương trình chứ?”

Im lặng.

Môi Trình thiếu gia khô nứt, sắc mặt đen tối.

Mấy ngày nay hắn đã cố gắng đi khắp nơi kiếm tiền, gom góp khắp nơi, nhưng cuối cùng vẫn chỉ còn lại năm trăm lượng hoàng kim.

Đây đã là cố gắng lớn nhất của hắn.

“Không thể thư thả thêm vài ngày nữa sao?” Hắn nhỏ giọng hỏi.

“Thư thả cho rộng lượng, Trình thiếu tiêu đâu, chúng ta xem ở trên cơ sở hợp tác trước kia, đã rộng lượng mấy ngày nay, đã hết lòng quan tâm rồi.” Nam tử trung niên lạnh lùng nói.

“Nói đi, lỗ hổng cuối cùng, năm trăm lượng hoàng kim này thì thế nào? Nếu thật sự không lấy ra được, dứt khoát theo ý kiến của ta trước đó, lấy ngân hôn hắc xà các người dự trữ dưỡng pháp, như thế nào?”

Đám người sau lưng Trình Thiếu Cửu nhao nhao lộ ra vẻ mặt kìm nén và phẫn nộ.

Ngân Vãn hắc xà súc dưỡng pháp, giá trị há chỉ năm trăm lượng hoàng kim, đối phương rõ ràng muốn thừa dịp cháy nhà mà đi hôi của!

Nhưng mấy ngày nay, Trình Thiếu Khương cùng những người khác đều ở chung quanh vay tiền, nhưng không gom đủ năm trăm lượng hoàng kim này.

Những người bạn luôn miệng nói rộng rãi, tự nhiên bây giờ ai cũng đóng cửa không nhìn thấy nữa.

Không cần nói năm trăm lượng, chính là một lượng cũng không cho mượn.

Hiện tại mọi người đều biết vĩnh viễn tiêu cực xảy ra chuyện, ai cũng không chịu mượn tiền, để tránh bánh bao thịt đánh chó, có đi không về.

Hôm nay, đám người Trình gia cũng đại khái hiểu được, đây là có người nguyện trang cho gia tộc hấn, mục đích chính là để Ngân Văn Hắc Xà dự trữ dưỡng pháp.

Trình Thiệu đã trầm mặc hồi lâu, con rắn màu đen hôn bạc này mặc dù là căn cơ Trình gia hấn, là căn cơ năm đó Trình Chính Hưng vất vả mới có được.

Nhưng bây giờ là thời kỳ phi thường tốt, không nỡ bỏ những thứ ngoài thân này, sợ là toàn bộ tiêu cực đều chống đỡ không nổi.

Trong lòng hấn thở dài một tiếng.

“Ta hiểu rồi... Được, ta đồng ý, dùng...”

“Chờ một chút!”

Đột nhiên quát khẽ một tiếng.

Nam tử áo khoác đen đối diện đang đưa tay ngừng lại.

Bên cạnh hấn chẳng biết lúc nào, thỉnh linh nhiều hơn một nam tử lùn đáng người thấp bé, nam tử lùn tựa hồ vừa mới nói cái gì với hấn.

Sắc mặt hắc mã phủ áo choàng đen trầm ổn, đứng dậy.

“Bổn gia có số mệnh, chúng ta từ bỏ nợ hôn bạc. Không lấy ra nổi tiền, vĩnh viễn tiêu cực phải giải tán, không được mở tiêu cực ở ngoại thành!”

Hấn mới nhận được chỉ lệnh của bổn gia, bổn gia âm thầm đạt thành hiệp nghị với một tiêu cực khác, chỉ cần bọn họ triệt để bức tử tiêu cực, bên kia sẽ trả giá đắt hơn xa Ngân Hôn Hắc Xà.

Hơn nữa, chỉ cần vĩnh viễn cùng tiêu cực hoàn toàn ngã xuống, Ngân Văn Hắc Xà kia còn có thể giấu được dưỡng pháp sao?

Chỉ dùng chút thủ đoạn, chứ không phải đều là của bọn chúng.

“Ngươi!” Trình Thiếu Khẩu giật mình trong lòng, bỗng nhiên đứng lên.

Tiêu sư phía sau hắn tiêu đầu, cũng đều nhao nhao trợn mắt.

“Ngươi là hắn sao...”

Có người không nhìn được mắng chửi, nhưng lập tức bị kéo lại, nhìn xuống.

“Sao vậy?” Hắc mã cười lạnh một tiếng: “Muốn đánh người? Ngươi cho là Trình gia các ngươi có người sao? Chúng ta chính là Triệu gia của Thất gia mình, chỉ là một ít bùn đất chân sấn khu ngoại thành, động thủ thử một chút xem?”

Trình Thiếu Khẩu nhìn chằm chằm vào y, chờ ánh mắt của y.

Hắn trầm mặc giơ tay lên, làm mọi người phía sau kích động.

“Bất kể nói như thế nào, chỉ cần ngươi vẫn còn, tất cả đều sẽ ở.”

Hắn hít thật sâu, giọng nói dường như cũng hơi run run.

Không sai, ngân hôn hắc xà không còn, không sao cả.

Tiêu cục ngã rồi, cũng không quan hệ gì.

Chỉ cần ngươi còn, là có thể một lần nữa hồi phục lại mọi thứ.

Chỉ là những lời này, ngoại trừ an ủi chính mình, còn có thể có hiệu quả gì nữa.

Vĩnh cùng tiêu cục có quy mô như thế này, cho dù là Trình Chính Hưng lúc tuổi còn trẻ cũng phải gian khổ đánh nhau tranh đoạt thị trường địa bàn. Vất vả lắm mới đánh hạ được cơ nghiệp lớn như vậy.

Hiện tại một khi suy sụp, thật sự còn có thể ở lại?

Tay Trình Thiếu Khương run run.

50

“Tốt, không hổ là Thiếu tổng tiêu đầu, rất quyết đoán.” Hắc mã phủ tay, một lần nữa để thủ hạ phía sau lấy ra một tờ khế ước mới viết ra.

“Nếu đã không có vấn đề, vậy mời Thiếu tổng tiêu đầu ký thủ ấn đi.”

Một tờ giấy vàng, hồng ấn một hộp bùa, được đưa đến trước mặt Trình thiếu gia.

Trình thiếu gia nhìn đồ vật trước mặt, hấn trầm mặc, từng luồng huyết khí không ngừng loạn lên trong thân thể.

Thật lâu sau, hấn mới chậm rãi run tay, giờ ngón tay lên, chắm vào trong bùa hồng.

Ngón tay cái màu đỏ giờ lên, lơ lửng giữa không trung, hướng về phía tờ khế ước kia, nhưng dù thế nào cũng không đè xuống được.

“Thiếu tổng tiêu đầu, mời.” Hắc mã lại thúc giục.

Tình cảnh như tiêu cục Vĩnh Dạ, y đã thấy nhiều rồi, họa này phúc khó lường, ai mà nói được chính xác, mình có thể vững vàng như vậy hay không.

Chỉ một ngày hôm nay, hấn cần xử lý chuyện phá gia như vậy thì đã có ba nhà.

Vĩnh cùng tiêu cục chỉ là một trong số đó.

Trình Thiếu Khẩu ngồi ở trên ghế, hô hấp dồn dập, toàn thân lạnh buốt.

Hấn kiên định nhìn chăm chăm vào khế ước, biết một khi mình ấn xuống, sẽ không còn sức phản hồi.

Nhưng hấn không có cách nào.

Đối phương là Triệu gia, Thất gia liên minh, Triệu gia xếp hạng thứ hai. Toàn bộ Phi Nghiệp thành, trừ Âu gia ra thì Triệu gia chính là lớn nhất.

Nhắm mắt lại, hấn cắn răng, dùng sức nhấn xuống một cái.

Cột kẹt..t..tttt.

Đột nhiên cửa phòng khách bị đẩy ra.

Ngụy Hợp thở hắt hắt đứng ở cửa, định thần nhìn Trình Thiệu Khẩu trên chỗ ngồi, còn có một đám người khác.

Rầm rầm.

Y ném đồng đồ trong ngực mình xuống đất.

“Trình ca, những thứ này có đủ hay không.”

Rầm rầm một tiếng loạn hưởng.

Đồ vật rải đầy đất, đó là một cái túi da màu vàng, bên trong tán mát ra, vậy mà tất cả đều là kim phiếu và các loại thỏi vàng.

Tay Trình Thiệu Khương lơ lửng giữa không trung, chậm rãi đứng lên, nhìn kim phiếu rải rác trên mặt đất.

Trong đó có một chồng kim phiếu lớn cực kỳ chói mắt, phía trên viết một trăm con số.

Nhìn thoáng qua, nơi này chỉ ít cũng hơn một ngàn hoàng kim...!

“Đủ chưa?” Ngụy Hợp trầm giọng nói: “Chưa đủ, ta trở về lại suy nghĩ một chút.”

Những thứ khác không nói, chỉ riêng Ngũ Lĩnh Chương kia cũng đã đủ để đổi không ít vàng rồi.

Đầu năm nay bí kỹ công pháp như vậy đều là sổ sách bí, không ai nữ lấy ra đổi.

Một bản ngũ lĩnh chương, ít nhất còn có thể đổi được năm trăm lượng, đó là bởi vì Ngũ Lĩnh chương này không có bản đồ cùng phương thuốc căn bản.

Đương nhiên, nếu như còn chưa đủ, lúc sau hấn lên núi đi dạo nhiều hơn vài trăm lượng vàng, nói không chừng vận khí tốt lại có thể mang về.

Sau khi quen thuộc, Ngụy Hợp tương đối quen thuộc với sơn lâm ngoài thành, giống như nhà mình vậy.

“Nguoi...” Trình Thiệu Khẩu cảm giác được chuyện đời này mình làm đúng nhất, chính là cùng Ngụy Hợp thành bằng hữu!

Hắn cắn răng, cố nén nước mắt không ứa ra.

Nhưng lại không biết nên nói như thế nào.

Hắn không biết nói cái gì cho phải, cũng không biết nên dùng vẻ mặt gì đối diện với tất cả điều này.

Nhưng hắn biết, hiện tại, thứ duy nhất mà hắn nên làm, chính là.

Bóp!

Trình Thiệu Cử cầm lấy khế ước, soạt một tiếng, xé thành hai nửa.

“Huynh đệ! Ta nợ ngươi!” Hắn nghiêm túc nói với Ngụy Hợp.

Áo choàng ngựa đen đối diện cũng trợn mắt há hốc mồm, nhìn Ngụy Hợp ngoài cửa.

Nhiều tiền như vậy, nhiều vé vàng như vậy, trên đó còn mang theo một ít máu...

Tên gia hỏa này...

Hắn nhìn chằm chằm Ngụy Hợp, trong thời gian ngắn vậy mà bị tiếng dọa người trước, không lời nào để nói.

Không chỉ gã, toàn bộ phòng khách, đám người Trình gia cùng Triệu gia, đều bị thời khắc nguy cấp này nghịch chuyển, làm cho choáng váng.

Ngụy Hợp lần này, quả thực tới vô cùng kịp thời.

“Vị bằng hữu này, ngươi đã rõ ràng. nhúng tay vào việc này...” Hắc mã hí mắt cảnh cáo Ngụy Hợp.

.....

.....

.....

“Tiền ở chỗ này? Không có việc gì ta đi trước.” Mặt đất ngón tay Ngụy Hợp cắt ngang lời đối phương.

Hắn ta vẫy vẫy tay với Trình Thiếu Khẩu.

“Trình ca, quay đầu trả lại cho ta. Ta còn phải trở về luyện công, về trước.”

Hắn tựa như bỏ lại một bữa cơm vậy, xoay người như không có chuyện gì, nghênh ngang rời đi.

Phảng phất như bỏ lại không phải là hơn một ngàn lượng hoàng kim, mà chỉ là một chút vụn vặt mà thôi.

Hắc mã mặc áo choàng còn muốn nói gì đó, nhưng lại bị một phen động tác này của hắn làm cho bình tĩnh lại.

Hắn không phải chưa từng thấy người giàu có, hơn một ngàn lượng hoàng kim ở thế đạo hiện tại, đối với người bình thường là con số trên trời, nhưng đối với các lão gia nội thành, đều là chuyện gảy ngón tay.

Bần phú chênh lệch thời tiết lớn như thế, không phải là người không có coi chút tiền này như cặn bã.

Nhưng người như vậy, tuyệt đối sẽ không bao gồm người trẻ tuổi toàn thân trên dưới còn chưa đáng mười lượng vàng.

Đến tình trạng này, tiền trên mặt đất đã đủ vượt qua cửa ải khó khăn của tiêu cực.

Trình thiếu gia đã đứng dậy từ lâu, đứng trước một đồng kim phiếu tán loạn.

Đứng ở nơi đó, vẫn không nhúc nhích.

“Triệu quản sự, xin mời trở về.”

Hắn quay đầu, nhìn về phía hắc mã mặc áo choàng, lộ ra một nụ cười.

Hắc mã mặc áo choàng há to miệng, còn muốn nói gì, nhưng cuối cùng cái gì cũng không nói, đứng lên, ôm quyền với hắn.

“Thiếu tông tiêu đầu, bội phục!”

Hắn cho người nhặt số kim phiếu còn trống còn lại trên mặt đất, sau đó mang theo một đám người rời đi.

Trình Thiếu Khẩu đứng ở cửa nhìn bọn họ, rời khỏi quảng trường, ra khỏi đại môn, biến mất trên đường lớn màu xám trắng.

Tiếng ngựa ngựa ngựa dần dần đi xa, mãi tới khi không còn nghe thấy nữa.

“Phu quân.” Trình Trương thị đi đến sau lưng Trình Thiếu Cửu, có chút lo lắng nhẹ giọng gọi.

“Ta không sao.” Trình Thiếu giơ tay lên, trầm giọng nói.

“Không có việc gì.”

Hắn đưa lưng về phía mọi người, trên mặt sớm đã lệ rơi đầy mắt.

Nhưng hắn không dám khóc thành tiếng, hắn là thiếu tổng tiêu đầu, là trụ cột Trình gia hiện tại.

Hắn phải ổn trọng, phải ổn định, phải ổn định...

Đám tiêu đầu mà thế nhi tín nhiệm và tín nhiệm hắn ta đều ở phía sau, hắn ta không thể khóc.

Hắn chỉ là có chút mệt mỏi, hơi mệt chút...

Mọi người phía sau yên lặng thu thập tàn cuộc xong, nhao nhao lặng lẽ rời đi, chỉ còn lại một mình ít ỏi đứng ở trước cửa.

Trên Thiếu Dương sơn.

Ngụy Hợp thở dài một tiếng, nhìn cây khô rậm rạp trước mặt.

Đã mấy tháng trôi qua, cuối cùng hắn cũng tới đây để kiếm tiền.

Không vì cái gì khác, vèn vèn chỉ là bởi vì trên đỉnh núi còn lại, đại bộ phận sơn phi nhìn thấy trang phục của hắn liền chạy trốn từ xa, cũng không thấy mặt.

Hắn đến gần cũng không có cơ hội, chớ nói chi là kiếm tiền.

Kỳ thật hắn cũng có thể hiểu được. Dù sao tính toán lúc này đã không dưới mười tên sơn phi chết dưới tay hắn rồi.

Mà tất cả đều là tinh anh không yếu.

Dù sao với vóc người như hấn, bình thường sơn phi không có chút sức lực nào cũng không dám đi lên cướp đường.

Vì vậy những gì y làm đều có tự tin.

“Vừa mới cho Trình ca mượn tiền, trên người ngay cả tiền mua đồ cũng không có. Nhất thời xúc động nhất thời.”

Ngụy Hợp trong lòng cũng có chút hối hận, sớm biết như vậy liền lưu lại mười mấy lượng vàng, cũng tốt độ sinh hoạt một chút.

Làm cho hấn hiện tại ngay cả tiền ăn còn lại nửa tháng cũng không còn.

Xúc động ngay cả kim đậu cũng ném ra ngoài.

Hấn đi dọc theo cỏ khô rậm rạp trên núi, cẩn thận từng li từng tí đi về phía sơn động mà Đỉnh Hải để lại cho hấn lúc trước.

Nơi đó không phải là chỗ ở thiên nhiên, mà là nơi ngày thường Đỉnh Hải săn thú lâm thời đặt chân ở đây.

Ngụy Hợp dự định đi vào trong đó trước, nhìn xem có thể gặp phải thợ săn nào khác hay không.

Sơn động kia cũng không chỉ riêng mình hấn biết, còn có không ít thợ săn đều biết.

Mọi người đều sẽ ngâm hiểu mà đặt vài công cụ trong động, để làm đồ dự phòng, thuận tiện cho mọi người.

Dọc theo sơn đạo mở ra, Ngụy Hợp tai nghe bát phương, động tác linh mẫn mà an tĩnh.

Dùng hết khả năng giảm thanh âm xuống nhỏ nhất.

Hấn lại lên Thiếu Dương Sơn, cũng là nhận được tin tức từ quán rượu trước đó, nghe nói trên Thiếu Dương sơn bây giờ có dị thú qua lại, thường xuyên có thể thấy có người của Thiếu Dương môn vây bắt dị thú trên núi.

Dị thú.

Cái tên Ngụy Hợp vừa nghe, lập tức ghi tạc trong lòng.

Hấn thay đổi trang phục, không còn che mặt toàn thân như trước nữa, sau đó chuẩn bị tất cả trang bị đạo cụ, lại lần nữa

lên núi.

Tuy hấn đã giết chết rất nhiều môn nhân Thiếu Dương, nhưng nhiều ngày như vậy, ai biết được là hấn giết?

Ai?

Lúc ấy ngoại trừ cỏ dại và rừng cây, căn bản không ai nhìn thấy.

Thậm chí người duy nhất gặp được hấn, đám sơn phỉ kia cũng đã chết.

Vì vậy theo lý thuyết, bây giờ hấn vẫn là một thợ săn bình thường.

Sau nửa canh giờ lặng lẽ di chuyển trên núi.

Không bao lâu, phía trước bỗng nhiên xuất hiện một cái đầu người.

Một tên sơn phỉ mang đao, khăn trùm đầu màu xám trắng đang ngồi cạnh một thi thể trên mặt đất, dường như đang lục soát thi thể.

Bước chân Ngụy Hợp dừng lại, nhận ra tiêu chí đeo khăn đầu màu trắng.

Gần đây hấn giết sơn phỉ cũng không ít, cũng rõ ràng phân loại những người này.

Tất cả người cột khăn đầu màu trắng, đều là thuộc hạ của Thiếu Dương Môn không chế.

Vì vậy người trước mắt cũng giống như vậy.

Hấn suy nghĩ một chút, vẫn không có ý định manh động, vì thế chậm rãi lặng yên lui về phía sau.

Vạn nhất chung quanh còn có người theo dõi thì phiền toái.

Chỉ là mới lui ra sau hai bước, bỗng nhiên ánh mắt Ngụy Hợp quét qua, rơi vào túi tiền sau lưng sơn phỉ căng phòng kia.

Hình dạng túi tiền kia nhô ra, nhìn thế nào cũng giống như thỏi vàng...

“Uy!”

Một khối phi thạch hung hăng nện lên đầu Bạch Đầu Côn sơn phi.

Một nắm Ngụy Hợp vẩy ra, thừa dịp bụi đá phiêu tán, che lấp hiện trường.

Hắn tung người một cái lao ra, thủ pháp cực kỳ thuần thục vòng qua thân sơn phi một vòng.

Nhất thời túi tiền cùng mấy thứ linh tinh bất ổn khác xuất hiện.

Mượn bóng xám còn chưa rơi xuống đất, hắn lại nhoáng cái chui vào một bụi cỏ khác, biến mất không thấy gì nữa.

Toàn bộ quá hai giây.

Chờ tro trắng rơi xuống đất.

Sơn phi nhìn chằm chằm tức thở hỏn hển nhảy ra ngoài, nhìn thấy đồng bạn đầy máu ngã trên mặt đất.

Hắn giơ thanh đao trong tay lên định hét lớn.

Bành!

Lại một tiếng trầm đục vang lên, sơn phi lại lần nữa bị một hòn đá đập trúng ót, ngã xuống đất.

Tiếp theo là một nắm bụi đá bay lên, hai giây sau, trên thân người này liền mang theo túi tiền, toàn bộ sạch sẽ.

Ngụy Hợp thấy tốt liền thu, quyết định thật nhanh xuống núi.

Trên đường ngoài trừ cảm thán là đám sơn phi trên Thiếu Dương Sơn có tiền, ngoài ra còn thu hoạch thêm hai cái hôi nang.

Tựa như cách đây không lâu, trên thân đám sơn phi dần dần bắt đầu xuất hiện nhiều hôi nang.

Gần đây hắn khiến cho không cần mình mua nữa, thuận lợi toàn bộ lên người đám sơn phi.

Có lúc tiêu hao còn không bằng bổ sung.

Trong hai túi tiền, một bên trong có năm lạng vàng, bên trong còn lại chỉ có một ít hạt đậu vàng lá, cũng là nghèo kiệt xác.

Bất quá một đồ vật khác ngược lại khiến Ngụy Hợp có kinh hãi, đó là một cái túi đồng nhỏ tinh xảo, công nghệ cực kỳ tinh xảo.

Bên trong có một đồng đen sì không biết là vật như tảng đá gì.

Ngụy Hợp nhận ra, đây là một trong những ám khí phi thường khó mua, tên là Hắc Hồng.

Một khi ném ra thì có thể tự động nổ tung, phóng thích ra lượng lớn khói độc, vô cùng lợi hại.

Khói độc kia có thể gây tổn thương tai mắt người khác, khiến người ta mất mát trong thời gian ngắn ngủi, còn có thể đồng thời che giấu thân hình của mình.

Nếu là chuẩn bị thỏa đáng, phải chuẩn bị tốt phòng hộ trước, một túi đồ vật có thể cứu mạng ngay thời khắc mấu chốt.

Lập tức, hắn cẩn thận từng li từng tí cất kỹ đồ vật, thứ này là lục soát trên người sơn phi dưới trướng Thiếu Dương Môn, lại liên tưởng tới người Thiếu Dương môn lần trước, cũng là một thân âm chiêu.

Chỉ có hơn chứ không kém.

Như vậy xem ra, tên Thiếu Dương môn này không chỉ âm tàn ngoan lạt mà còn tài đại khí thô.

Trong lòng Ngụy Hợp lập tức nhắc đến cấp bậc cảnh giới tối cao.

Thời đại này, không phải chỉ riêng võ công cao cường là có thể thắng tất cả. Còn phải có thủ đoạn.

51

Đi qua lại trên Thiếu Dương Sơn một lần, Ngụy Hợp một con dị thú cũng không thấy, ngược lại người của Thiếu Dương Môn thấy không ít.

Đôi phương quá nhiều người, hấn cũng không tiện lặng lẽ động thủ, đành phải du đãng một lúc rồi nhanh chóng rời đi.

Bất quá, lần này người của Thiếu Dương môn đi ra không ít, ngược lại để cho Ngụy Hợp thấy rõ ràng, trong môn bọn họ thế mà còn nuôi dưỡng một ít chó sói mắt xanh.

Những lang khuyển này khứu giác rất mạnh, nhiều lần thiếu chút nữa thì phát hiện ra hấn.

Cũng may trên người hấn mang theo rất nhiều bột phấn tạp vị, che giấu mùi vị của người trên người mình.

Đợi đến chạng vạng tối trên Thiếu Dương sơn, Ngụy Hợp mang theo một chút thu hoạch cuối cùng, trở lại Phi Nghiệp thành.

Gần nửa đêm, mặt trời ngả về tây, toàn bộ thành trì đều bị nhuộm thành một mảnh mờ nhạt.

Trong khu ngoại thành quanh quẽ, mấy tháng trước, lúc này còn có thể nghe được bụi cỏ ven đường có tiếng đánh người, hoặc là tiếng nói chuyện của đám hỗn độn.

Nhưng bây giờ đã hoàn toàn yên tĩnh.

Ngụy Hợp đi trên đường lớn bên ngoài khu thành, đưa mắt nhìn lại, chỉ cảm giác toàn bộ đường phố tựa hồ càng phát ra không có bóng người.

Đồ rác rưởi trên mặt đất càng ngày càng nhiều, đều là loại người bình thường không dám nhặt quần áo hoặc là bình đồ dẫn ban đêm.

Khí trời nóng bức, ôn dịch hoành hành, những thứ này không ai dám nhặt đi, bởi vì những người nhặt đi có lẽ đều đã chết rồi.

Tiếng bước chân của Ngụy Hợp không ngừng quanh quẩn trên đường phố.

Cột kẹt..t..tttt.

Một gian phòng bình phía bên phải bỗng nhiên mở ra một khe cửa sổ, bên trong lộ ra một mắt người, trong mắt tràn đầy tơ máu, liếc nhìn ra ngoài.

Lạch cạch.

Đột nhiên trong khe cửa sổ có một vật ném ra, sau đó nhanh chóng khép lại.

Vật kia... tựa hồ là một tấm da chuột khô quắt.

Bị lột ra nguyên vẹn một tấm da chuột không thể ăn.

Bước chân Ngụy Hợp dừng lại một chút, nhìn thấy ngoài cửa sổ nhà này chất không dưới mười tấm da chuột.

Trong lòng thở dài, hẩn bước nhanh rời khỏi nơi mùi hôi thối này.

Xuyên qua khu ngoại thành, trong cây cầu đá, tình huống rõ ràng đã tốt hơn rất nhiều.

Khắp nơi trên mặt đất là dấu chân, hẩn là hôm nay ban ngày giáng đạo khai đàn, đám người chen chúc lưu lại. Trong đó một số chỗ còn lưu lại vết máu.

Ngụy Hợp không nhìn nhiều, nhanh chóng đi về nhà mình.

Lúc đi ngang qua trở về Sơn Quyền viện, còn có thể nghe được bên trong có thanh âm hô quát luyện võ.

“Tỷ, ta đã trở về.”

Ngụy Hợp đẩy cửa nhà mình ra, nhìn thấy Ngụy Oánh đang cẩn thận đứng ở trong viện thu thập y phục.

“Hài nhỏ, vừa rồi Trình gia có người đến đưa tin. Nói là muốn đưa thẳng cho ngươi. Ta không dám động, chỉ là đặt ở cửa phòng ngươi.”

Ngụy Nhiễm cuối cùng cũng mặc xong một bộ quần áo, quay đầu lại dặn dò.

“Ủm biết rồi.” Ngụy Hợp đóng cửa, buông then cửa xuống.
Vấn đề an toàn lúc này khiến trong lòng hắn có chút bất định.
Cửa lớn tuy dày đặc nhưng không ngăn được hung đồ xông vào. Trong lòng hắn vẫn đang cân nhắc làm sao tìm mấy hảo thủ trong hộ vệ.

Đem áo ngoài cởi ra, thay áo khoác trong nhà, Ngụy Hợp đi tới cửa phòng ngủ của mình.

Trước cửa đặt một cái ghế nhỏ bên trái, bên trên có một cái chén nhỏ, bên trong đặt một cái hộp đá màu đen vuông vức.

Trên hộp có một phong thư.

Ngụy Hợp sững sốt.

Trình gia cũng đang ở cầu đá san sát. Khoảng cách cũng không xa, vì sao lại đặc biệt đưa tới thứ này? Còn viết thư?

Hắn đi tới, nhắc hộp đá lên, đi vào gian phòng, trở tay đóng cửa lại.

Cầm hộp tới trước bàn đọc sách, Ngụy Hợp cầm lấy phong thư giấy vàng kia.

Tê.

Phong thư như nến bị xé rách, rút trang giấy vàng nhạt bên trong ra.

Rầm rầm mở ra phong thư, Ngụy Hợp nhìn kỹ lại.

Mở đầu chính là chữ viết của Trình Thiếu Cửu.

“Ngụy Hợp tự mở: Cô hoang mệnh mông, ta tự nhiên là độc hành. Thế cục biến hóa trong thành, hy vọng ngài sớm có tính toán.”

Trong lòng Ngụy Hợp lộp bộp một tiếng, cảm giác không ổn, nhanh chóng nhìn xuống.

Quả nhiên, phía dưới tất cả đều là những nội dung do bản thân bút vẽ.

“Tiểu Hà, khi người nhìn thấy phong thư này, ta đã dẫn mọi người Trình gia rời khỏi thành Phi Nghiệp.

Thế cục bây giờ của Phi Nghiệp thành, lấy Thất Gia Minh và Hồng gia bảo cầm đầu, hai bên dần dần tình thế đối lập sáng tỏ, bắt đầu phân biệt thanh lý tiểu thế lực xung quanh, nếu không sớm ngày chọn phe, nhanh chóng thoát ly vòng xoáy là tốt nhất.

Bây giờ lảng giềng, không đứng thành hàng, không lựa chọn, kết cục cuối cùng là giống như Trình gia, bị buộc phải rời khỏi.

Trận cướp tiêu tự biên tự diễn này hãm hại mưu đoạt tiết mục, ta xem như nhìn thấu mặt mũi của Thất gia minh. Không muốn xâm nhập vòng xoáy, chỉ có rời xa.

Lúc trước ta phái người tới tìm người một lần, đáng tiếc người không ở đây. Bên ngoài tiêu cục đại viện Trình gia đã có người ném tiền giấy người chết vào bên trong, nếu tiêu cục không đi cũng phải đi.

Chuyến này ta duy nhất cảm thấy có lỗi chính là người, người cho ta tiền ta mang hết đi, trong nhà cần chu toàn, cũng không trả lại người.

Bất quá trước đó người đã đề cập qua với ta, muốn thu thập vật kịch độc cùng môi như dị thú, ta liên hệ Quan gia cho người, nếu cần, có thể trực tiếp đi đến hiệu thuốc Quan Ký Quan gia.

Cuối cùng, bên trong hộp đá này có để lại cho người mấy thứ, hoặc là người có thể sử dụng.

Nếu có ngày gặp lại, ngọc bội đó hợp lại thành quen biết của cố nhân.

Một lá thư không dài, nhưng có thể nhìn ra sự rối rắm của Trình thiếu gia lúc viết thư.

Ngụy Hợp trầm mặc buông xuống thư, trong lòng có chút thất vọng.

Thành Phi Nghiệp vốn càng thêm quanh hiu, bây giờ Trình gia rõ ràng đã rời đi.

Lão vốn không có mấy bằng hữu, Trình Thiệu đi một lúc lâu, lập tức cảm giác trong thành không người quen biết.

Một cảm giác cô độc sinh ra tự nhiên dâng lên trong lòng.

Thở dài một tiếng, Ngụy Hợp phát hiện gần đây mình thường xuyên thở dài.

Hắn buông lá thư xuống, đưa mắt nhìn hộp đá.

Hộp đá chia ra ba tầng, hai tay hắn mở ra nắp thứ nhất, bên trong lẳng lẳng để một khối ngọc bội.

Ngọc bội hình cá, xanh biếc thấu triệt, phẩm chất vô cùng tốt.

“Cá, gặp? Trình ca ngươi thật đúng là...” Ngụy Hợp bất đắc dĩ lấy ngọc bội tinh xảo ra, đặt vào trong túi áo lót lót lót, sau đó có thể tìm Nhị tỷ hỗ trợ mang theo bên người.

Hộp đá tầng thứ hai rất nhanh được mở ra.

Bên trong có một chồng bản vẽ.

Tờ giấy vẽ tranh mới tinh, phía trên còn phát ra khí tức nhàn nhạt, tựa hồ mới viết xong không lâu.

“Đây là...!?” Ngụy Hợp cấp tốc cầm lấy bản vẽ, mở ra.

Toàn bộ bản vẽ rộng chừng một mét, có hình tứ phương, phía trên vẽ chằng chịt các loại địa hình, lộ tuyến, địa đồ cùng một ít chữ tường giải.

“Đây là địa đồ!” Ngụy Hợp lần đầu tiên thấy địa đồ tường tận ở niên đại này.

So với bản đồ bản đồ hắn ghi lại thì kỹ càng hơn không biết bao nhiêu lần.

Trên bản đồ này ghi chép các loại phương pháp và nguy hiểm, giá trị của nó là không biết bao nhiêu lần.

Quả thực là vạn kim khó cầu!

Thời đại này, dân chúng không cách nào ra khỏi thành, không dám ra khỏi thành, cũng bởi vì không rõ bên ngoài có chỗ nào nguy hiểm, nơi nào mới an toàn.

Chỉ có thương nhân tiêu cực bên trong thương nhân, mới có thể biết những yếu quyết này, đây đều là dùng nhân mạng một chút tìm tòi ra, sẽ không dễ dàng đưa ra cho người khác.

Tám bản đồ này, theo Ngụy Hợp thấy, cho dù không phải tổng đồ tiêu cực, thì cũng chênh lệch không xa.

Thậm chí rất có thể đó là tổng đồ trong mô phỏng.

“Phân đại lễ này thật có ý tứ!” Ngụy Hợp trong lòng nhất định.

Trên bức tranh này hẳn thành linh thấy được, liên quan tới dấu hiệu địa điểm của dị thú, liếc nhìn qua, ít nhất thấy được năm chỗ.

Những thứ này đều là chỗ dị thú tàn sát bừa bãi, phía trên còn cẩn thận dùng chữ nhỏ, tiêu ký tàn sát bừa bãi dị thú nào, quy luật hoạt động thời gian như thế nào, chung quanh có thể có phương pháp nào tránh đi.

Một tám bản đồ này đối với hắn mà nói, quả thực như nhật được chí bảo.

Trong lòng Ngụy Hợp nhớ tới Trình gia đã ly khai, nhanh chóng tìm được một điểm đỏ trên địa đồ, đó là một đường màu đỏ.

Đây là đường màu hồng đặc biệt được đánh dấu, bên cạnh còn viết chữ nhỏ: Châu phủ.

“Quả nhiên là đi Châu phủ.” Ngụy Hợp hiểu, theo lời đồn đại của châu phủ chính là nơi an toàn nhất hiện nay.

Xem thế cục bây giờ, có lẽ ngày sau hắn cũng sẽ tiến về, cùng Trình gia thật đúng là có ngày gặp lại.

Cất kỹ địa đồ, hắn cẩn thận cất kỹ vào người. Sau đó lại mở ra tầng hộp đá thứ ba.

Cái hộp tầng cuối cùng này, bên trong lẳng lẳng để một quyển sách nhỏ.

Bên ngoài cái bìa xám trắng, mặt ngoài rõ ràng viết ba chữ to: Phi Long công.

Hô hấp Ngụy Hợp trì trệ.

“Không ngờ là cái này...!”

Hắn cấp tốc đưa tay, lấy ra danh sách, cẩn thận lật từng li từng tí xem.

Bên trong là vài bức bản đồ luyện công, còn có bộ khẩu quyết liên quan đến cơ thể, luyện pháp, tẩy luyện phương thuốc, cùng với bản đồ cuối cùng, cũng không thiếu.

Hắn trước đó đã nghe Trình thiếu thời nhắc tới, một thân kỹ nghệ của đại bá mình, chính là đến từ một quyển Phi Long công. Đáng tiếc công phu này độ khó cực cao, trong nhà ngoại trừ đại bá, không người nào có thể luyện thành.

Roi vào đường cùng, đại gia hỏa chỉ có thể tự mình tìm đường ra, tìm võ sư khác bái nhập làm môn hạ.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Trình Thiếu gia nhập Hồi Sơn Quyền Viện.

Bởi vì hắn luyện Phi Long công gia truyền không được.

Ngụy Hợp bây giờ cẩn thận lật xem quyển sách này, mới minh bạch, vì sao Trình gia không ai có thể luyện thành.

Cái này không chỉ riêng việc không ai có thể luyện thành, còn không ai dám luyện...

Trên sách viết rành mạch: Công lực mạnh, đột phá rất khó, cảnh giới năm tầng, tầng như leo lầu, nếu có chần chừ, sinh tử lưỡng nan.

Bên cạnh còn có tin nhắn của vị tiền nhân Trình gia.

Tất cả đều là những chữ nhỏ màu đen, đều là bút tuyệt sắc trước khi đột phá. Từng chữ rõ ràng là chữ màu đen, lại lộ ra một vết máu đỏ tươi.

Ngụy Hợp Lục liên tục đếm xuống, phía trên có lưu lại năm người, năm người nói sau khi đột phá sẽ trở về lưu lại tâm đắc, nhưng phía sau chỉ có một người Trình Chính Hưng trở về nhắn lại.

Bốn người còn lại cũng không còn.

Hắn cẩn thận lật qua lật lại, bỗng nhiên cảm giác có chút quen mắt.

Phi Long công này tựa hồ có chút tương tự với Ngũ Lĩnh chương, đều là khí huyết tích góp từng tí một cực nhanh, nhưng độ khó của nó là lên trời.

Lúc trước Trình Chính Hưng nghe nói tất cả đều xuất thân cọng cỏ, căn bản không tích lũy được bao nhiêu vốn liếng, lại có thể một lần đột phá ba lần khí huyết, ngồi ổn thỏa việc buôn bán tiêu cực.

Hiện tại xem ra, công phu Phi Long này tựa hồ càng giống tà đạo hơn.

Trong lòng Ngụy Hợp khê động.

Bản bí tịch này đã lưu lại từ lâu, nếu đưa ra ngoài bán sẽ không bỏ ra vạn tiền. Thậm chí loại đồ có thể gia tăng nội tình nhà mình này, căn bản sẽ không có ai nguyện ý lấy ra bán.

Nhưng y không nói hai lời, trực tiếp để lại cho mình.

Thở dài một tiếng, hấn nhanh chóng cẩn thận cất kỹ bí tịch, đặt sát người vào bên trong thiết bản.

Đây là địa phương nào của thế đạo so ra cũng không an toàn bằng trên người mình.

Thu đồ tốt, Ngụy Hợp sự không nên chậm trễ, cấp tốc đi ra ngoài, tiến về cửa hàng Quan Ký.

Hiện tại bản đồ đã tới tay, manh mối của dị thú đã tới tay, thứ duy nhất hấn thiếu chính là môi nhử của dị thú.

Đây là giúp ta tránh vạn nhất đánh không lại dị thú, còn có thể dùng dị thú dụ đối phương chạy trốn.

Không lâu trước đã từng giúp hấn nghe ngóng, trên thị trường thả môi của dị thú căn bản không ai nguyện ý lấy ra bán.

Mà chỉ có cửa hàng Quan Ký, nguyện ý bán ra cho hấn.

Trước đó những thứ này đều là Trình Thiếu Cửu hỗ trợ liên hệ, nhưng hiện tại không thể không tự Ngụy Hợp tự mình xuất động.

Chạng vạng tối, sắc trời càng âm đạm.

Dược điểm Quan Ký không ở cầu đá san sát, mà là Hồng Thạch San.

Ngụy Hợp tới nơi này, hiệu thuốc đã sắp đóng cửa. Máy tiệm thuốc tiểu nhị đang chuyển động ván cửa, niêm phong cửa tiệm lại từng cái.

Bất quá mặt bên cửa hàng còn để lại một cái cửa nhỏ, có thể cho người ra vào.

Lúc này cũng còn có người ra vào vào, tựa hồ còn đang làm chút sinh ý cuối cùng.

Ngụy Hợp đi theo vào từ cửa nhỏ.

Bên trong có một chưởng quỹ đang đeo mặt nạ, nói gì đó với hai người, nhìn thấy Ngụy Hợp đi tới, hơi sững sờ, nhanh chóng chấp tay với hắn.

Sau đó chưởng quỹ đưa tới một tiểu nhị, nói mấy câu gì đó bên tai.

Tiểu nhị lập tức đi về phía Ngụy Hợp.

“Xin hỏi là Ngụy Hợp Ngụy tiên sinh?” Tiểu nhị một mực cung kính nói.

“Đúng vậy.” Ngụy Hợp gật đầu.

“Tiểu thư biết ngài sẽ tới, xin mời đi theo ta.” Tiểu nhị cung kính nói.

Sắc mặt Ngụy Hợp khẽ nhúc nhích, trong lòng đã có suy đoán.

Hắn đi theo tiểu nhị lên lầu hai từ một bên.

Trên lầu là một dãy phòng khách rộng rãi.

Ở giữa thả ra một lư hương đồng thau cực lớn, trong lư hương từ từ bay ra sương khói nhàn nhạt, mùi thơm bức người.

Một thiếu nữ váy đỏ đang ngồi xếp bằng trước lư hương, tóc dài xõa vai, môi anh đào như máu, đôi mắt hạnh bình tĩnh từ lư hương chuyển qua bên này, nhìn về phía Ngụy Hợp.

“Có phải huynh đệ Ngụy Hợp ở trước mặt không?” Thiếu nữ đứng dậy lộ ra nụ cười sang sảng.

“Đúng là tại hạ. Xin hỏi cô nương...” Ngụy Hợp chấp tay ôm quyền.

“Ta gọi là Quan Ngọc (ê). Người đã từng nghe Trình Thiệu nhắc tới ta chưa?” Thiếu nữ váy đỏ đứng lên, rồi mới nhẹ nhàng nắm lấy eo nhỏ.

Trên dưới toàn thân nàng dễ thấy nhất chính là eo.

Những bộ phận còn lại mặc dù tỉ lệ không tề, nhưng eo nhỏ mảnh khảnh kia, lại dùng góc lưng nhô ra, làm cho ánh mắt người ta khó mà dời đi.

“Nguyên lai là Quan cô nương, Trình ca xác thực có đề cập qua. Chỉ là cái này...” Ngụy Hợp còn chưa nói hết, liền bị đôi phương cắt ngang.

“Ta biết, kỳ thật nhìn thấy người trong nháy mắt lên lầu, ta đã biết người không phải loại ta thích, nhưng không sao. Nói thật, ta kỳ thật vốn coi thường cách làm người ít lâu. Nhưng...”

Quan Cốc đi một vòng quanh Ngụy Hợp, cười dài nói:

“Nhưng trước đó người vung tiền như rác, giải vây cho Trình gia là ta biết tính cách của người. Cho nên...”

Nàng nói chuyện, tựa hồ thích đột nhiên một hơi nói một chuỗi, sau đó đột nhiên cắt đứt một chút.

“Cho nên, người muốn mua môi, ta cho người, muốn mua vật kịch độc, ta cũng cho người. Người có thể làm bằng hữu với Trình Thiệu Khuyết, chắc cũng có thể làm bằng hữu với Quan Khuyết ta, thế nào?”

Cô gái tuổi mới mười bảy mười tám tuổi, lộ ra một cỗ linh tinh quái.

“Ta...” Ngụy Hợp bất đắc dĩ mở miệng, muốn giải thích quan hệ huynh đệ Trình Dục, không phải một chút là có thể thành.

Nhưng ngay lập tức Quan Cương lại ngắt lời hắn.

“Ngươi có biết một phần mười của dị thú bao nhiêu tiền không?”

Nàng giơ năm ngón tay trắng nõn lên.

“Năm trăm lượng hoàng kim, có tiền mà không mua được.”

“Đắt chứ?”

“Quý...”

“Cho ngươi đây!” Quan Ngọc cười dài nói: “Ngươi có biết một phần kích độc đồ vật ngươi muốn được bao nhiêu tiền không?”

“Không biết...”

“Một ngàn lượng hoàng kim một phần! Đắt không?”

“Quý...”

“Tiền cho ngươi rồi!” Quan Côn Bằng đưa tay vỗ lên người Ngụy Hợp.

“Ngươi nhìn xem, ngươi vung tiền như rác cho Trình thiếu một cái, ta cũng có thể vung tiền như rác, ngươi ta không thành vợ chồng, cũng có thể làm huynh đệ, thế nào?”

“.....” Ngụy Hợp im lặng, vừa định nói chuyện, liền lập tức bị đối phương cắt ngang.

“Ta biết ngươi đột phá khí huyết lần thứ hai, dùng hết tiềm lực, bất quá luyện hay không luyện võ đều không sao cả! Quan gia ta độc thủy đội, ba năm phun ra đồng quét ngang, cho dù ba lần khí huyết trúng chiêu, hẳn phải chết không thể tránh.

Vì vậy đừng để ý luyện võ gì đó, đó chỉ là một con đường, ngươi còn cần gì nữa? Ta có tiền! Trước cho ngươi mượn!”

Lúc trước Quan Ngọc nghe Trình gia gặp nạn, huynh đệ ném tiền như rác là chuyện cứu tràng. Lúc này nhiệt huyết dâng lên, cảm thấy sống cả đời, có thể có một thời khắc máu chốt độc hết toàn bộ huynh đệ mình, quả thực là đại khen!

Thế nên bây giờ mới có tình hình như vậy.

Nàng có cảm tình rất tốt với Ngụy Hợp quan, nếu không phải đối phương thực sự không phù hợp với thẩm mỹ của nàng, khả năng nàng thật sự sẽ vì đối phương.

Nàng kinh doanh sinh ý, trong nhà tổ chức độc thủy đội, một đường đi tới, quét ngang cùng thế hệ, ngay cả một võ giả ba lần khí huyết, cũng hao tổn ở trên tay đội độc thủy.

Cũng dẫn tới uy danh Quan gia đại thịnh.

Thành viên trong đội Độc Thủy, ai cũng là người trung nghĩa, cũng bởi vậy, Quan Cốc mà thường thức nhất chính là người trung nghĩa.

Cho nên nàng mới nhìn Ngụy Hợp với con mắt khác. Bởi vì đối phương chính là nghĩa sĩ trong suy nghĩ của nàng!

Ngụy Hợp ly khai tiệm thuốc Quan Ký, còn cảm giác có chút mơ mơ hồ hồ không chân thực.

Trên người hắn treo bao lớn bao nhỏ đồ vật, vàng trong túi tiền còn một chút vô dụng.

Bên tai tất cả đều là các loại tiếng khoác lác lú rú của đại tiểu thư Quan gia kia.

Trên đường về nhà.

Hắn đột nhiên hiểu ra.

“Thì ra đây chính là tác dụng của cái tên này.”

Cuối cùng hắn cũng rõ ràng, vì sao mọi người đều coi trọng thanh danh này như vậy. Đặc biệt là thời đại này, tại tất cả mọi người không có tin tức trên mạng để phán đoán thật giả, phán đoán một niên đại có tính chất con người.

Cách duy nhất có thể ước định một người chính là danh khí.

Mà hắn ta đây là danh tiếng hồng lợi khi hắn ta vung tiền như rác ở Trình gia lúc trước cứu huynh đệ.

Nếu không có hắn lúc ấy cứu viện, sẽ không có quan hệ với Lam.

Hắn bỗng nhiên cảm nhận sâu sắc, thanh danh ảnh hưởng tới cảnh ngộ của một người.

Trên đường trở về.

Ngụy Hợp một đường suy tư, chợt nghe phía trước truyền đến một trận tiếng bước chân nặng nề.

Hắn ngừng chân ngẩng đầu lên.

Nhìn thấy mọi người ven đường đều giảm tốc độ, tránh đi hai bên đường.

Trong lòng Ngụy Hợp khẽ động, cũng tranh thủ thời gian theo tránh đi, nhường ra mặt đường rộng hơn.

Hồng Thạch Hâm này so với cây cầu đá ân cần còn muốn náo nhiệt hơn một chút, tốt xấu còn có thể nhìn thấy có người sinh hoạt ở lại.

Ngụy Hợp mặc dù không thường xuyên đến, nhưng rõ ràng cũng cảm giác được nơi này có nhân khí hơn.

Chỉ là lần này huyền náo tới mức nào, hắn ta còn chưa từng gặp lần nào.

Rất nhanh, trên đường phía trước, một đội cự hán toàn thân gai nhọn giáp đen không nhanh không chậm đi tới.

Người lùn nhất trong đám này cũng có hai mét rưỡi, người dẫn đầu ít nhất cũng đã gần ba mét.

Cả đám người toàn thân tràn đầy cơ bắp, mặc trên người chỗ khớp xương che chắn, tất cả đều là giáp trụ kim loại màu đen, phía trên còn có từng cây gai nhọn nhô ra.

Xa xa nhìn lại, giống như tất cả cự thú màu đen, khí thế hung hãn dọa người.

Người cầm đầu mặt mũi dữ tợn, tay cầm một cây Lang Nha bổng nhọn, cuối cây gậy kia là to cỡ thùng nước, nhìn qua vô cùng hoảng sợ.

“Là Cự Xi quân!”

Chung quanh có người nhin không được run giọng kêu ra tiếng.

Đây cũng là lần đầu tiên Ngụy Hợp chứng kiến loại cự nhân khoa trương thế này.

Dáng người này, đã xem như chứng bệnh Cự Nhân rồi nhỉ?

Trong lòng hấn chấn động, so sánh ra, hấn mới cao chưa đến một mét chín, so sánh với đám người này, quả thực chỉ như một đứa trẻ.

Thứ gì mà lớn như vậy chứ?

Ngụy Hợp nhìn chăm chăm không dời mắt đội người này, nhìn bọn hấn xuyên qua chính giữa đường, rất nhanh biến mất không thấy gì nữa.

Lúc này Ngụy Hợp mới thu hồi tầm mắt, cấp tốc tăng tốc, chạy về nhà mình.

Từ trên thư của Trình Thiệu Cửu, hấn càng cảm nhận được thế cục hiện nay đang rất khẩn trương.

Phải sớm nghĩ cách.

“Cự Xi quân... Không ngờ Âu gia cũng phát động cả bọn họ...”

Trở về trong Sơn Quyền viện.

Trình Phú Quý chấp tay sau lưng, thả tính toán ra giá sách, đóng lại sổ sách trước mặt.

Bây giờ mỗi lần thu hoạch được, mỗi lần tính sổ hấn lại đau lòng một lần.

Tùy tiện cũng lười bỏ qua.

“Lão sư, đám Cự Xi quân này dáng người to lớn, rốt cuộc là bồi dưỡng như thế nào vậy?”

Ngụy Hợp đứng ở một bên, chờ lão sư trả lời.

Hấn hiện tại hồi tưởng lại một màn vừa mới thấy, cũng cảm giác rung động.

Trước đó đã chứng kiến khí thế của Hồng Đạo Nguyên, lúc ấy còn cảm thấy thất gia mình lấy cái gì đi ngăn cản Hồng gia bảo.

Hiện tại xem ra, Thất gia mình này cũng không phải là loại lương thiện. Cự Xi quân vừa nhìn đã biết chính là thần lực.

Cái loại này chỉ cần vung bừa Lang Nha bồng một chút, chính là một bãi săn bắn gió tanh mưa máu.

“Cự Xỉ quân... dùng một loại thịt dị thú chỉ có ở Âu gia, bồi dưỡng binh chủng từ nhỏ đến lớn.

Binh lính đào tạo ra, người cũng thấy đây, thân thể mạnh mẽ, có thần lực. Phụ tu võ đạo, quả thực là giết chóc hung thú trên chiến trường, không ai có thể ngăn cản.”

Trịnh Phú Quý trầm giọng giải thích.

“Chẳng qua cũng không cần lo lắng quá mức, tuy Cự Xỉ quân mạnh nhưng cũng không địch nổi ba cao thủ khí huyết. Người này hành động chậm chạp, sức mạnh tuy lớn nhưng cũng chỉ là mục tiêu sống.

Hơn nữa bởi vì ăn thịt dị thú, trong đó có độc tố nhất định, cho nên bình thường tính tình bạo ngược, cực kỳ dễ nổi giận, hơi khiêu khích một chút liền rất dễ mất lý trí.

Cho nên chỉ cần chú ý đừng giao thủ với hắn ở nơi chật hẹp là được.”

Trịnh Phú Quý bình tĩnh nói.

“Người cứ coi bọn họ như một đám khí huyết thứ hai của Âu gia là được.”

“Đã minh bạch.” Ngụy Hợp gật đầu.

“Được rồi, người về trước đi.” Trịnh Phú Quý nói: “Chuyện Trình Thiếu Cửu lâu ngày, hắn cũng để lại cho ta, gặp chuyện như vậy, không thể làm gì được.”

Hắn hồi tưởng lại vung tiền như rác của Ngụy Hợp, nhất thời ánh mắt cũng nhu hòa hơn rất nhiều.

Một ném ngàn vàng thanh danh, vô hình trung cấp cho Ngụy Hợp một cái lợi ích lớn.

Mỗi người đều hy vọng người bên cạnh mình có thể dốc toàn lực giúp đỡ khi mình gặp nguy nan.

Ai cũng hi vọng bên cạnh mình có người như vậy. Điều hy vọng mình có bằng hữu như vậy.

Cho nên, luôn mang ý tốt với những người như thế này, ai cũng hy vọng sẽ rút ngắn quan hệ với bọn họ.

Mặc dù nhất định sẽ có người không cho là đúng đối với chuyện này, nhưng bất kể như thế nào, đều là trọng điểm.

Ngụy Hợp nghe lời về nhà, lần nữa khôi phục sinh hoạt thường ngày. Đồng thời cũng bắt đầu âm thầm chuẩn bị hậu thủ, ứng đối cục diện tùy thời có thể thay đổi.

Sau khi Trình gia rời đi, cuộc sống vẫn như ngày nào cũng trôi qua.

Chỉ là không có Trình thiếu thời, Ngụy Hợp cảm giác về Sơn Quyền viện càng thêm vắng vẻ.

Người duy nhất được coi là bằng hữu, chính là Trình thiếu thời gian, hôm nay thiếu đi một người, viện tử vốn đã vắng vẻ, hiện tại lại càng cảm giác trống rỗng.

Thời gian trôi qua.

Đảo mắt lại hai tháng trôi qua.

Phá cảnh châu chỉ thiếu chút nữa là có thể viên mãn. Ngụy Hợp đối với điều này tràn ngập chờ mong. Một khi viên mãn, hẳn có thể đột phá ba lần khí huyết.

Mặc dù chỉ là công phu tà đạo Ngũ Lĩnh chương đột phá, khí huyết tất nhiên hùng hậu hơn Hồi Sơn Quyền, nhưng kém nữa cũng là ba lần khí huyết.

Nó được tài trợ của Quan Kiên, không có kích động nhất thời, ngay lập tức liền đi săn thú, mà lẳng lặng ắp núp, chờ đợi đột phá rồi mới hành động.

Trong hai tháng này, Trình Thiếu rời đi đã lâu, kích thích không ít người.

Khương Tô nhanh chóng tuyên bố, khí huyết viên mãn bắt đầu trùng kích khí huyết ba lần. Nhưng đáng tiếc thất bại, khí huyết nghịch chuyển, ngược lại tổn thương căn cơ.

Tiếp đó là Tiêu Nhiên, cũng thử trùng kích khí huyết ba lần nhưng cũng thất bại.

Trong Phi Nghiệp thành, có thể đột phá khí huyết ba lần, không có nơi nào mà không là cao thủ thành danh nhiều năm.

Phần lớn những cao thủ này đều lớn tuổi chừng ba mươi bốn mươi, còn trẻ cực ít.

Cấp độ này đã là cao tầng trong hai phái ba bang, sao có thể dễ dàng đột phá như vậy được.

Thất bại của Khương Tô và Tiêu Sắt, không ai chê cười bọn họ, ngược lại đều cảm thấy như chuyện đương nhiên.

Đặc biệt là vẻ mặt đìu hiu, chỉ mới mười bảy tuổi, vẫn còn đủ ba năm nữa, với thiên phú của hắn thì rất có khả năng sẽ đột phá bình cảnh bước xuống tầng dưới.

Ngược lại Khương Tô bị thương khí huyết căn cơ, một lần nữa khôi phục cần ít nhất nửa năm, lại phải hơn nửa năm nữa mới đạt tới viên mãn.

Một đi một đi hơn một năm không gặp, khoảng cách hai mươi tuổi càng ngày càng gần, tiềm lực sợ là...

Ngụy Hợp gần đây cũng thường xuyên thấy Khương Tô trong viện.

Thần sắc nàng càng thêm kiên nghị lạnh lùng, liều mạng khổ luyện mài da. Mỗi ngày đều dược vật bồi bổ hướng trong miệng nhét vào.

Quả thực là liều mạng.

Sau khi Tiêu Nhiên thất bại, cũng thỉnh thoảng tới Quyển viện, thần thái của hắn trầm ổn rất nhiều lần, nhưng trải qua thất bại, cũng làm cho hắn càng thêm thành thực, không còn kiêu ngạo như trước nữa.

Nhưng khí huyết ba lần, cũng không phải dễ dàng đột phá như vậy.

Trên Bách Hoa Lô của nội thành.

Tiêu diêu Khương Tô ngồi đối diện, Giang Nghiêm không có ở đây, Trình nhỏ cũng không có ở đây, chỉ có hai người.

Thị nữ bên cạnh rót rượu cho hai người, sau đó tự động lui ra.

Tiêu Nhiên nhìn lâu hai Bách Hoa Lâu hơi lạnh lùng, trong lòng hồi tưởng lại lúc trước đột phá thất bại, có nỗi khổ khó tả.

Hắn bung một chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

“Ba lần khí huyết đột phá, độ khó so với ta tưởng tượng lớn hơn rất nhiều. Ta trong thời khắc sống còn cẩn thận lĩnh hội, cảm giác mình còn thiếu một bước lớn muốn vượt qua, rõ ràng ta đã khí huyết viên mãn, nhưng là cảm giác còn có khoảng cách rất lớn.”

Khương Tô ngồi đối diện, khuôn mặt trắng nhợt, rõ ràng là thất bại khi trùng kích bình cảnh, dẫn đến căn cơ bị hao tổn.

So sánh với tư chất căn cơ của Tiêu Nhiên, rõ ràng nàng kém rất nhiều, một lần trùng kích không thành, căn cơ đã bị thương.

Cho nên so với Tiêu Nhiên, lúc này trong lòng cô càng thêm khổ sở.

“Tiêu sư đệ không cần để ý, ngươi còn trẻ, còn có mấy lần cơ hội, nhưng ta chỉ có một lần như vậy...” Nàng dừng một chút rồi tiếp tục nói.

“Những cao thủ ba lượt khí huyết kia, không ai không thành danh trong thành đã nhiều năm, đa số đều là trong đại bang đại phái đảm nhiệm chức vị quan trọng, trấn định cục diện, không ai không phục. Nếu chúng ta cứ dễ dàng đánh vào như vậy, thế chẳng phải ba lần khí huyết đó chẳng phải là quá không đáng giá sao?”

Nàng tự an ủi bản thân mình.

“Là lý do này, chẳng qua là không cam lòng, cuối cùng vẫn cho rằng mình còn có hi vọng, chưa chắc không thể đột phá vào lúc này.” Tiêu Nhiên gật đầu.

“Mặt khác, ngươi nghĩ xem, nếu ngay cả ngươi ta đều không thể đột phá, vậy những người còn lại trong viện ai có thể tiến

thêm một bước? Nếu Trình sư huynh vẫn còn, có lẽ còn có chút hi vọng, nhưng những người còn lại? Là đại sư huynh hơn nhiều năm? Hay là Giang Nghiêm luôn luôn tàn mạn? Hoặc là ngay cả thạch bì cũng đột phá Ngụy Hợp khó khăn?” Trong lời nói Khương Tô tự có một phen ngạo ý.

“Nghe nói gần đây lão sư nhận một người mới vào nội viện, tên là Trương Lộ. Đột phá võ đá chỉ mất sáu ngày...” Tiêu Nhiên hạ giọng thờ dài.

Khương Tô há to miệng, muốn an ủi, nhưng nói gì cũng không thốt ra được.

“... “Nàng bụng chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

Cuộc đời là như thế, người không tiến về phía trước, không có nghĩa là người khác sẽ dừng lại chờ người.

Dừng lại sẽ lạc hậu, thậm chí tiến lên chậm hơn, cũng sẽ lạc hậu.

Trong lòng hai người nhất thời dâng lên một tia cảm giác nguy cơ, không cách nào đột phá, đập tại chỗ, chính là tiêu hao tiềm lực, thời gian trôi qua, càng tới gần hai mươi tuổi, tiềm lực càng giảm.

Mà phía sau lại có người mới từng bước đuổi sát theo.

Đặc biệt là Tiêu Nhiên, hẳn biết, tất cả đãi ngộ của bản thân hiện giờ đều bắt nguồn từ tiềm lực mà mọi người đều coi trọng của hắn, nếu tiềm lực của hắn không còn là độc nhất nữa, mà bị người khác vượt qua, vậy thì... Tất cả mọi thứ, địa vị, đãi ngộ, tài nguyên của hắn đều sẽ bị tiêu giảm rõ rệt.

Hắn không muốn như vậy!

Chén rượu uống cạn một chén rồi uống vào bụng.

Tiêu Nhiên uống một ngụm, tâm tình phiền muộn, đột nhiên chén rượu trong tay ngừng lại.

Hắn ta nhìn thấy Khương Tô Kiều Diễm như hoa đối diện, gò má ửng đỏ, trước ngực nhô lên cao, lộ ra đường cong.

Trong bất tri bất giác, cổ họng hắn hơi khô nóng, trong lòng có chút rung động.

Trong lòng hai người đều đau khổ uất ức, đặc biệt là Khương Tô, hy vọng đột phá của nàng theo căn cơ bị thương càng ngày càng nhỏ, lúc này nàng đã chén tiếp chén, trong hoảng hốt uống không biết bao nhiêu chén.

Chỉ biết Tiêu Sát đối diện không ngừng khiến người ta rót rượu.

Nhưng cô không phát hiện, lúc đầu Tiêu Nhiên uống nhiều, sau đó chậm rãi rót rượu cho mình cũng rót một chén.

Hai người không ngừng uống rượu, chín phần sau đều là Khương Tô tự mình xử lý.

Uống xong uống một ngụm, Khương Tô Việt cảm giác đầu vầng mắt hoa, ý thức cũng bắt đầu trở nên mơ hồ.

“Su tử, ngươi say rồi. Ta tiễn ngươi về thôi.” Tiêu Nhiên đứng lên nói.

“Ta... Còn chưa say, còn uống được!” Khương Tô lắc lắc đầu, chỉ cảm thấy trong lòng thoải mái hơn rất nhiều.

Ánh mắt Tiêu Nhiên lóe lên.

“Được, vậy cuối cùng ta và ngươi mỗi người một ly, uống xong thì đi. Su tử say rồi, uống quá nhiều có thể sẽ gặp chuyện ngoài ý muốn. Hãy cẩn thận một chút.”

“Được... Cuối cùng... chén cuối cùng” Mặc dù Khương Tô có chút men say, nhưng người luyện võ, khí huyết dồi dào, cũng không hoàn toàn say khướt.

Chén cuối cùng, Tiêu Nhiên rót rượu cho hai người, lần này hai người đều rót rượu đầy.

Chỉ là lúc rót rượu cho Khương Tô, trong ống tay áo hần lạng yên không một tiếng động giũ ra một chút bột lục nho nhỏ.

Đây là lúc trước hần tham chơi, đã phân tán rất tốt, một khi cô gái kia uống vào, thần trí sẽ hoảng hốt, cả người vô lực, lửa trong lòng bốc lên, khó có thể tự chủ.

Lặng lẽ đổ bột phấn vào trong nước rượu của Khương Tô, Tiêu Nhiên lắc nhẹ, nhanh chóng hòa rượu vào bột phấn.

“Đến đây!”

“Cạn!”

Hai người nhẹ nhàng đựng một cái, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Chén trà cuối cùng vào bụng, Khương Tô đứng lên, nói thêm mấy câu, liền tính cùng Tiêu Nhiên xuống lầu.

Nhưng dược hiệu quá mạnh, lại thêm rượu ấm trợ dược, cô bé mới đi được hai bước đã cảm thấy nóng bừng bừng.

Lập tức cảm giác không đúng.

Nàng thường xuyên uống rượu, cũng đối với cảm giác say rượu tương đối quen thuộc, lần này tuy uống nhiều chút, nhưng cũng không có cảm giác như vậy.

Nhiệt độ trên người càng thêm không đúng, từ nóng lên biến thành nóng bỏng toàn thân.

Khương Tô lập tức cảm thấy không ổn, quay đầu lại nhìn Tiêu Nhiên.

Tiêu Nhiên sắc mặt bình tĩnh, nhưng khóe miệng mang theo một tia cong, tựa hồ đang cười.

Hắn đưa tay đang muốn đỡ lấy nàng.

“Sư tử say rồi, hay là để ta tới đỡ muội về đi.”

“Tiêu Nhiên... Người...” Trong lòng Khương Tô đã có dự cảm không hay, nàng cảm giác toàn thân càng ngày càng nóng, hai chân ma sát lẫn nhau, trong lòng mơ hồ có một cỗ không hiểu bắt đầu khởi động.

Lập tức nàng biết không ổn, xoay người bước một bước, từ cầu thang lầu hai chạy vội xuống.

Mặc dù say rượu, nhưng người luyện võ có sức chịu đựng cực mạnh, huống chi nàng cũng là người lần thứ hai đột phá khí huyết, lúc này bắt đầu khởi động khí huyết, trong thời gian ngắn vậy mà mạnh mẽ đè xuống dược hiệu cùng men say, chạy trốn ra ngoài.

“Su tử! Người chờ ta một chút.” Tiêu Nhiên vừa thấy không ổn đã nhanh chóng theo sát phía sau.

Nếu đêm nay thành sự còn được, về sau cưỡng bức Khương Tô không nói ra ngoài là được, nhưng nếu không làm được, thật sự có thể có chút phiền phức.

Khương Tô đi xuống tửu lâu, người qua đường sợ tránh không kịp nên nhanh chóng chạy ra ngoài thành.

Cô hiểu Tiêu Nhiên, một khi hấn quyết định ra tay, chắc chắn sẽ thừa nước đục thả câu, không lưu lại đường sống, làm việc đến cùng.

Tuy nàng có hảo cảm với Tiêu Nhiên, nhưng cũng không nghĩ tới tình huống như vậy lại giao bản thân cho hấn. Nếu lúc này thất thân, vậy danh tiếng cả đời nàng sẽ bị hủy.

Cho nên hiện tại, biện pháp duy nhất của nàng chính là trở về Sơn Quyền viện, tìm lão sư giải cứu!

Tiêu Nhiên thực lực cao cường, đã là người mạnh nhất nội viện, hiện giờ sắc trời đã tối, một chọi hai sư huynh đệ căn bản không ngăn được hấn, chỉ có Trịnh sư!

Khương Tô một đường chạy vội, chỉ tiếc nàng đánh giá cao sức chịu của mình, mới chạy ra nội thành, vừa vào cầu đá, nàng đã bắt đầu lắc la lắc lư, tốc độ đại giảm.

Còn chưa về tới Sơn Quyền viện, nàng đã thấy hơi nóng bùng, toàn thân nóng ran, sắp không chịu nổi.

Rất nhanh, Tiêu Nhiên phía sau đuổi theo, một tay đỡ lấy nàng, giữ vững khoảng cách, không có ý mạo phạm chút nào.

“Su tử sao vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tiêu Nhiên hỏi với vẻ mặt khó hiểu.

Khương Tô thấy thế, trong lòng lập tức sinh nghi.

“Chẳng lẽ không phải thuốc hấn hạ?” Trong lòng nàng dao động.

“Chẳng lẽ mình đã trách lầm hấn?”

“Không sao chứ, sư tử?” Tiêu Nhiên chỉ đỡ lấy cánh tay nàng, dáng vẻ chính nhân quân tử, quan tâm trên mặt không phải là giả bộ.

“Tiêu sư huynh, Khương sư tử, sao các ngươi vẫn còn ở đây?” Cách đó không xa bỗng nhiên có sư đệ kết bạn với nhau đi ngang qua, thấy hai người chào hỏi nhau.

Lúc này sắc trời đã tối, nơi này cũng gần về tới đường phố của Sơn Quyền Viện. Có đệ tử vừa luyện quyền xong, mới ra cửa về nhà.

“Uống chút rượu, ta đang định đưa Khương sư tử về.” Tiêu Nhiên tùy ý giải thích.

Những người còn lại cũng không nghi ngờ gì y, dù sao phạm vi nhỏ của Khương Tô luôn luôn bài ngoại, mấy người bọn họ luôn đi rất gần, mọi người cũng thường xuyên nhìn thấy.

Mấy người chào hỏi thấy Khương Tô không phản bác, cũng phát tay rời đi.

Chỉ là không phải Khương Tô không phản bác, mà ý thức càng ngày càng mơ hồ, toàn thân càng là nóng lên, muốn xé rách quần áo.

Ánh mắt nàng có chút không thấy rõ, đầu óc cũng trở nên hỗn độn.

Tiêu Nhiên dìu nàng đi về phía Khương gia, trên đường đi gặp vài sư huynh đệ luyện quyền xong kết thúc công việc, đều rất tự nhiên chào hỏi hân.

Hắn đã có tính toán rồi, đợi sau khi rời khỏi đoạn đường này, sẽ tìm một chỗ để bắt Khương Tô.

Đến lúc đó chơi thỏa thích một phen, coi như hoàn toàn phát tiết buồn bực trong mấy tháng gần đây.

Tuy rằng phá thân sẽ ảnh hưởng đến việc đột phá khí huyết tiếp theo.

Nhưng dù sao Khương Tô tổn thương căn cơ, ngày sau tiềm lực càng nhỏ, đột phá hi vọng càng ít đến đáng thương, nhỏ hơn chút cũng không sao cả.

Không bằng cho hắn thử một chút, nói không chừng sau khi hắn phát tiết xong, còn có thể thoải mái đột phá.

Đến lúc đó, sau khi mình đột phá, đền bù cho nàng một chút là được.

Trong lòng Tiêu Nhiên bốc lên một luồng hỏa khí, ngửi thấy hương thơm thoang thoảng của cô gái trên người Khương Tô bên cạnh, trong lòng càng thêm xao động.

Hắn vì đột phá luyện công, đã nửa năm chưa từng chạm đến nữ nhân, hôm nay trong lòng vừa giải khai cấm chế, càng khó có thể khống chế.

Sau khi đỡ Khương Tô ứng phó hai sư đệ, Tiêu Nhiên đi tới một con sông gần đó, Khương Tô đã hoàn toàn mất đi ý thức, chỉ biết Hà Hừ hừ lão đảo đi theo.

Tiêu Nhiên nhìn bụi cỏ khô bên bờ sông, đang định động thủ đỡ hắn vào.

Đột nhiên một nhóm bụi cỏ được vén lên, hắn chợt có cảm giác quay đầu nhìn lại.

Phía sau là một tiểu viện môn chính trực đứng đầy một người.

Hai mắt người nọ sáng ngời, con ngươi phản ánh trăng trên trời, nhìn thẳng về nơi này, không hề nhúc nhích.

Thình lình đúng là Ngụy Hợp!

“Ngụy sư đệ...” Tiêu Nhiên cười khan một tiếng, từ từ bỏ cỏ khô, trong đầu nhanh chóng lấy cớ để thoái thác.

Ngụy Hợp nhìn hắn và Khương Tô.

Thật ra trên đường trở về hắn đã gặp được hai người, cũng nhìn ra Khương Tô có vấn đề.

Chẳng qua hắn chẳng có hảo cảm gì với hai người, cho nên cũng không có ý định chõ mõm vào chuyện này.

Nhưng vấn đề là, tiêu sai xa không đi, gần không đi, không nhất định phải tới chúng ta chuẩn bị đi làm việc.

“Tiêu sư đệ... Người dự định bụi cỏ ở bờ sông trước cửa nhà ta, làm cái gì?” Ngụy Hợp chân thành nhấn mạnh từng câu

từng chữ.

Tiêu Sắt: “...”

Ngụy Hợp: “...”

Hai người không nói gì.

“Thật ra ta vốn định đến để giải...” Tiêu Nhiên cũng không nói nên lời.

Tiểu Giải chạy ra cửa nhà người ta...

Kế tiếp Tiêu Nhiên cũng biết không nên chuyện tốt, đỡ Khương Tô thay đất.

Chỉ là hắn ta muốn đi, Ngụy Hợp lại thờ dài.

Nếu hắn không ra mặt còn được, nhưng nếu đã ra mặt, đụng phải, tốt xấu gì cũng là đồng môn một trận.

Người khác không nhìn ra chuyện gì, hắn cướp nhiều dược phẩm thổ phi như vậy, các loại bột thuốc trong nhà đều sắp chất thành đống, còn không biết Khương Tô này trúng thuốc gì?

Mỗi loại thuốc hắn đều lấy sơn phi làm thí nghiệm, đối với tất cả dược hiệu đều ghi chép hết sức tỉ mỉ, cũng ghi nhớ được chi tiết đặc thù. Chính là vì một phối một chọi một giải dược, tránh sau khi ngộ thương không thể nhanh chóng giải độc.

Vì vậy lúc này liếc mắt đã nhìn ra, đây là trúng triệu chứng cầu hoan tán.

“Tiêu sư đệ, người vẫn nên ở lại đi, muộn như vậy, người dìu nàng đi lại khắp nơi cũng không an toàn. Gia tử ở nhà, ngược lại có thể giúp Khương sư tử tỉnh rượu.”

Ngụy Hợp chung quy cảm giác mình quá mức thiện tâm, vẫn lên tiếng giữ lại.

Hắn cảm thấy mình không đủ lòng dạ độc ác, tâm vẫn quá mềm yếu. Giống như lúc trước đi Trình gia cũng như vậy, một hơi ném ra cả kim đậu phộng, hại mình mua đồ ăn cũng không có.

Hiện tại cũng là như thế.

Suy nghĩ này nhất thời, cuối cùng không được, phải trêu chọc bao nhiêu phiền phức đây?

Tiêu Nhiên nghe vậy sững sờ, bước chân ngừng lại.

“Ngụy Hợp, người nói vậy là có ý gì?”

Gió nóng thổi qua, bờ sông ban đêm không chỉ không có hàn ý, ngược lại càng oi bức.

Hai người cách nhau không quá mười mét, nhưng lúc này Tiêu Nhiên lại mơ hồ cảm thấy sau lưng ướt đầm mồ hôi.

“Có ý gì? Có cần ta nói cái tên bột thuốc này không? Tiêu sư đệ.” Ngụy Hợp sắc mặt bình tĩnh: “Nếu thật muốn trở mặt, tất cả mọi người đều không tốt.”

Hắn định lấy cái này để uy hiếp Tiêu Nhiên. Vừa hay nghe nói trong tay Tiêu Nhiên có không ít thuốc đại bổ khí huyết, bây giờ hắn không có Trình gia cung ứng, khí huyết cũng giảm tốc.

Hiện tại nhìn cái gì cũng đều có vị thịt.

Ý niệm trong đầu Ngụy Hợp cấp tốc chuyển động, suy nghĩ làm thế nào lợi dụng lúc này tối đa hóa lợi ích.

Đáng tiếc hắn quá mức ngây thơ thiện lương, trước kia chưa từng làm qua chuyện này, thế cho nên chỉ nghĩ trong chốc lát, kế hoạch đơn giản xuất hiện.

Chứng cứ, nhất định phải lấy chứng cứ ra để Trịnh sư tin tưởng Tiêu Nhiên có vấn đề, chứng cứ về dược liệu của thủ hạ đồng môn.

Ngụy Hợp trong lòng suy tư, như vậy, chứng cứ gì chỉ cần lấy ra là có thể chứng minh Tiêu Nhiên hạ dược với Khương Tô rồi?

Đầu năm nay lại không có chiêm khăn ghi lại, không có cách nào lưu lại vật chứng.

Mà nhân chứng hắn ta cũng không biết đi đâu tìm.

Ngụy Hợp trong lòng cấp tốc suy nghĩ.

Trừ phi người ta vu oan đều thu được, để Trịnh sư chính mắt nhìn thấy, bằng không hắn thật đúng là không có biện pháp giảm thật sự việc này.

“Nhưng làm sao ta có thể uy hiếp Tiêu Nhiên?”

Bỗng nhiên, trong lòng hắn khẽ động.

“Tiêu sư đệ, được rồi, không quấy rầy hứng thú của ngươi nữa. Ta vừa rồi hiểu lầm ngươi, ngươi và Khương sư tử hợp tình hợp ý, phát sinh chuyện gì cũng là điều khó tránh. Xin lỗi, xin lỗi.”

Ngụy Hợp ôm quyền chấp tay, quay người đóng cửa, rõ ràng hoàn toàn không để ý tới việc này.

Vẻ mặt Tiêu Nhiên không hiểu, nhưng trong lòng cũng thờ phào nhẹ nhõm, nếu như bị Ngụy Hợp cắn chết không tha, hắn thật đúng là không có biện pháp thoát thân.

Nhưng bây giờ hắn đã rõ ràng rồi...

Tiêu Nhiên đỡ Khương Tô, lại bước nhanh về phía xa, chỉ là chưa đi được mấy bước, hắn lại lần nữa dừng lại.

Đợi đã!

Tiêu Nhiên trong lòng hoảng hốt. Hình như hắn nghe thấy một chút tiếng xé gió tung hoành.

Chẳng lẽ...

Trong lòng hắn hoảng hốt, bỏ mặc Khương Tô tấn công rồi bỏ chạy.

Khương Tô ui ui một tiếng ngã xuống đất. Đầu tiên gục xuống đất, ngã trên một mảng đá vụn ven đường.

Không bao lâu, Ngụy Hợp từ một góc đường đi ra.

Hắn ta thở dài một tiếng.

Vừa rồi mới định leo tường chuẩn bị đi tìm Trịnh sư đến bắt bunn, kết quả... liền bị Tiêu Nhiên nghe ra âm thanh.

Không hổ là thiên tài mạnh nhất trong viện, hôm nay mặt đối mặt hắn thật đúng là không phải là đối thủ của đối phương.

Phần khí huyết tăng phúc mang đến thính lực cùng cảnh giác, quả thật bất phàm.

Nhìn Khương Tô ngã xuống đất không dậy nổi, Ngụy Hợp suy nghĩ một chút, xoay người trở về.

Về phần gia tử nào đó hỗ trợ chăm sóc, nghĩ nhiều rồi, chẳng qua là lừa gạt đứa trẻ với tâm trí không thành thực như Tiêu Nhiên mà thôi, chẳng lẽ thật sự có người tin?

Tính cách Khương Tô vốn âm trầm bất định, cao ngạo, xem thường người khác, nếu thật sự giúp nàng, chỉ sợ chưa chắc đã có thể kiếm được chỗ tốt.

Hơn nữa, vạn nhất bây giờ không phải là Tiêu Nhiên chạy trốn, mà là cùng một dạng đi tìm Trịnh sư trở về cáo trạng, ngược lại trả đũa, nói Ngụy Hợp mưu đồ làm loạn với Khương Tô, hạ dược đem thuốc lật lên.

Trong nhà hẳn có một đồng lớn bột thuốc, một khi bị tra xét, mới thật sự là không nói nên lời.

Cho nên Ngụy Hợp liền về nhà.

Khương Tô đáng thương nằm chết trên mặt đất, cũng may Ngụy Hợp coi như có chút lương tâm, ngẫu nhiên có hai tên hỗn đản muốn nhặt xác tới, cũng bị hắn dùng tảng đá đuổi đi xa.

Vốn trong người Khương Tô đang bốc cháy, kết quả bị đập đầu một cái, thân thể đau đớn ngược lại làm cho ý thức của nàng có chút thanh tỉnh.

Kỳ thật cuối cùng những lời Tiêu Nhiên cùng Ngụy Hợp nói, nàng đều nghe được.

Thân là võ giả khí huyết lần thứ hai, năng lực bài độc của bản thân nàng cực mạnh, không phải là suy nghĩ của Tiêu Nhiên hoàn toàn mơ hồ.

Nàng còn có ý thức, cũng không hoàn toàn ngờ ngờ ngác ngác.

Ngay từ đầu nàng còn cảm thấy chưa nhất định là Tiêu sư đệ hạ dược, nhưng sau khi nghe đoạn đối thoại của Ngụy Hợp và Tiêu Nhiên, nàng mới chậm rãi phản ứng lại.

Lại đúng là tiêu điều chế thuốc...

Trong lúc nhất thời, sự xấu hổ và thất vọng trong lòng nàng ta quả thực giống như ngọn lửa đang bốc cháy, nhưng bởi vì được hiệu và men rượu nên nàng ta căn bản không có chỗ phát tiết.

Càng làm cho nàng kinh hồn bạt vía chính là, trong một đêm, thỉnh thoảng có tiếng bước chân ý đồ tiếp cận nàng.

Nhưng đều bị người khác đẩy đi.

“Nhất định là Tiêu sư đệ đang âm thầm bảo hộ ta.... Hửn... Hửn hửn là hối hận, không muốn ta bị người ta bắt nạt. Tiêu sư đệ...”

Trong lòng Khương Tô lại đắng chát mà ngọt ngào.

Khổ sở chính là, sao lại có chuyện như vậy. ngọt ngào là, cuối cùng lương tâm Tiêu Nhiên phát hiện, vẫn nguyện ý thủ hộ mình như cũ.

Chỉ có điều mãi tới hừng đông, Tiêu Nhiên vẫn không hiện thân.

Chậm rãi, Khương Tô chậm rãi hoạt động thân thể, hai mắt chậm rãi mở ra, tựa hồ có thể nhìn thấy thứ gì.

Nàng chống đỡ thân thể từ từ, từ dưới đất nhặt một cây gậy gỗ thô, đứng lên.

Nhìn chung quanh một vòng, không thấy được thân ảnh Tiêu Sát, trong lòng lập tức buồn bã mất mát.

Cũng may hiện tại nghỉ ngơi một đêm, ngoại trừ đầu có chút đau, còn lại không có gì đáng ngại.

Khương Tô thở dài một tiếng, từng bước một trở về nhà mình. Nàng còn phải giải thích vì sao một đêm chưa về.

Thời đại này, nữ hài một đêm chưa về, mang đến thanh danh sẽ không tốt.

Cho đến khi nàng rời đi, Ngụy gia trong tiểu viện, Ngụy Hợp phía sau cửa mới hoàn toàn đóng lại, quay người đi vào buồng trong của mình.

Hắn còn muốn đem bí tịch của Phi Long Công sửa chữa, để tránh sau này bị người khác lấy được tiện nghi vô ích cho người khác.

Về phần sửa chữa, chỉ cần đổi bộ phận máu chốt trong đó thành văn tự mình xem hiểu là được.

Chẳng hạn như. Triệu Minh, ngữ điệu, Hán, còn có tiếng Ba ngữ hắn trước kia vì giả bộ tự tu.

Cứ như vậy, ngoại trừ hắn ra, không ai có thể hiểu được.

Ngay lúc Ngụy Hợp không ngừng sửa đổi bí tịch, trở về trong viện Sơn Quyền.

Khương Tô sớm đến viện tử, làm ra tư thế bắt đầu luyện công. Nàng tính lừa gạt trong nhà, chính mình vẫn luôn đợi trở về Sơn Quyền viện cùng sư muội nghỉ ngơi.

Sự tình đã tìm được một người sư muội thành thật nói xong.

Chỉ là lúc luyện công, trong đầu nàng vẫn đang nhớ lại mọi chuyện phát sinh tối hôm qua.

Không bao lâu sau, Tiêu Sắt cũng tới, Ngụy Hợp cũng xuất hiện.

Khương Tô nhìn lướt qua, ánh mắt Tiêu Nhiên lóe lên, không tự chủ né tránh nàng.

Vẻ mặt Ngụy Hợp cũng chất phác, cũng không biểu lộ gì.

Khương Tô trong lòng buồn khổ, hiểu được chính là tiêu sái thuốc, nhưng nghĩ đến sự thủ hộ trắng đêm cuối cùng của hắn, trong lòng lại một trận ngọt ngào dâng lên trong lòng.

Lúc này một người có chút quen biết với Tiêu Nhiên, liếm liếm sư đệ chạy tới, hung phấn hỏi.

“Tiêu sư huynh, đêm nay lại đến thế nào? Tối hôm qua ngài thắng chúng ta không ít tiền a, sao có thể thắng liền chạy, nói đi là đi chứ?”

“Nhất thời vận khí, nhất thời vận khí.” Tiêu Nhiên cười xấu hổ.

Tối hôm qua hấn lo lắng bị tác động đến, nhanh đi tới Túy Tiên cư nội thành, ở đó chơi một đêm với mấy tên cầu sư đệ, buổi sáng mới trở về. Để chứng minh mình một mực ở bên ngoài, không làm gì cả.

Nơi đó chính là diều dưng của việc ăn uống chơi đùa, khác với Bách Hoa Lâu, thướt tha ở đây có thể tùy ý mang về phòng.

Tối hôm qua Tiêu Nhã Tiêu Tiêu Tiêu, một hơi chơi ba cái.

Chỉ là câu trả lời này của hấn lập tức khiến Khương Tô vốn còn có chút ngọt ngào trong lòng phát lạnh.

Túy Tiên cư...?! Nơi đó cách nơi nàng tỉnh lại ít nhất là một khắc đồng hồ.

Nếu Tiêu Nhiên vẫn luôn ở trong thành, vậy rốt cuộc là ai đã bảo vệ cô là ai?

Chẳng lẽ giữa đường Tiêu Nhiên đã từng trở về mấy lần?

Nghĩ tới đây, Khương Tô bước một bước về phía Tiêu Nhiên.

“Tiêu sư đệ, tối qua ngươi vẫn luôn ở trong Túy Tiên cư sao?!” Giọng nói của nàng lạnh lùng nghiêm nghị, mang theo một tia hàn ý bén nhọn.

Tiêu Nhiên vốn chột dạ, nghe vậy trong lòng nhảy dựng.

“Đúng vậy, ta chơi với mấy sư đệ còn lại, chơi một đêm...”
Hấn không tự chủ được mà thành thật trả lời.

“Vậy ta...” Khương Tô lộ vẻ sâu thâm cười một tiếng.

“Ngươi? Tối hôm qua ngươi không phải uống say trực tiếp về nhà à?” Tiêu Nhiên mở trừng hai mắt, nhanh chóng hoàn hồn.

Khương Tô nhìn ánh mắt gã lập loè, trả lời không hề có sức mạnh, nhất thời trong lòng càng thêm nguội lạnh.

Nàng chợt quay đầu lại, nhìn về phía Ngụy Hợp.

Vị trí mình tỉnh lại là ở bên cạnh Ngụy Hợp gia, thật ra trong lòng nàng đã có suy đoán, chỉ là không muốn cũng không muốn nghĩ theo phương diện này.

Ngụy Hợp chẳng qua là một người hầu của Trình Thiếu lâu, một kẻ quê mùa mà thôi.

Nàng ta ngay cả đi một lúc lâu cũng không thấy thế nào, huống chi Ngụy Hợp?

Nhưng bây giờ...

“Khương sư tử, người nhìn Ngụy Hợp làm gì? Chẳng lẽ tối hôm qua...” Tiêu Nhiên cũng chú ý tới điểm này, phát hiện Khương Tô nhìn chăm chăm Ngụy Hợp, lập tức trong lòng chua xót trào ra.

Chẳng lẽ tối hôm qua hẳn ta thực sự bị Ngụy Hợp đả thương rồi?

Tiêu Nhiên hẳn tiêu nhiên không lấy được hàng, đã bị họ Ngụy này ăn sạch?

“Tuy nhiên, cũng đúng, sư tử tối hôm qua có bộ dáng như vậy, cho dù ai nhìn cũng sẽ động tâm...” Tiêu Nhiên trong lòng chua xót, lời nói trong miệng lại có chút không giống.

“Người!?” Khương Tô nghe lời này nói vu oan cho bản thân, trong lòng lập tức tuôn ra oán khí và hỏa khí.

Cô không thể chịu đựng nổi nữa, giơ tay đánh thẳng lên mặt Tiêu Nhiên.

Bành!

Không ngờ Tiêu Nhiên giơ tay tát một cái, hung hăng mở cánh tay cô ra.

Lúc này gã càng nhận định Khương Tô chính là bị Ngụy Hợp chơi đùa, trong lòng đối với mong muốn của gã biến thành chán ghét.

Đối với đồ vật vốn nên thuộc về mình, bị người khác cướp đi, hẳn theo bản năng sinh ra chán ghét Ngụy Hợp.

Lúc này nhìn thấy Khương Tô còn dám động thủ, y lật tay tát qua một cái.

Ba.

Khương Tô bị mở tay ra, sững sốt một chút, lúc này tránh không kịp, bị một bàn tay cứng rắn đánh vào trên mặt.

Lúc này đầu nàng đã hơi choáng váng.

Tư chất khí huyết của Tiêu Nhiên vốn mạnh hơn nàng không ít, bây giờ hàm chứa một kích phần nộ, không chút lưu thủ, lập tức đánh cho lổ tai Khương Tô cũng có chút choáng váng.

“Khương sư tỷ, đây là người động thủ trước.” Tiêu Nhiên lạnh lùng bỏ lại một câu, xoay người rời đi.

Khương Tô ngờ ngác đứng tại chỗ, cuối cùng cũng nhận ra Tiêu Nhiên không phải là người đã chiếu cố mình suốt đêm hôm qua.

Nàng quay đầu lại, nhìn Ngụy Hợp.

Trong lòng cũng triệt để minh bạch, người hôm qua, thật ra chính là hắn.

Nàng mong chờ, ngọt ngào, quần bách, đủ loại cảm xúc đều biến thành phần nộ cùng xấu hổ. Lập tức nước mắt không kìm được nữa, trào ra, xoay người chạy đi ra sân nhỏ.

Ngụy Hợp khó hiểu nhìn vở kịch này.

Tối qua hẳn cũng chỉ là lúc tu đặt bí tịch, ngẫu nhiên đi ra xem thử, nào ngờ trong lòng Khương Tô lại có nhiều biến hóa như vậy.

Nhưng cho dù biết hẳn cũng không để ý.

Hẳn giúp Khương Tô, chỉ là xuất phát từ đạo nghĩa cơ bản của đồng môn. Về phần cái khác, hẳn thật đúng là chưa từng nghĩ đến.

Nhìn thấy Khương Tô Tiêu làm âm ỉ, mặc dù hẳn không để ý hai người này, nhưng vẫn cảm thấy có chút hả hê.

Bất quá rất nhanh, hẳn liền đi vào nội viện, đi tìm Trịnh sư đòi Hồng Địa Ngư.

Hiện tại không còn thịt rắn màu bạc, hẳn chỉ có thể trông cậy vào chút ít đồ ăn bổ khí huyết này mà thôi.

Vốn hẳn còn nghĩ rằng mình sẽ sẵn bắt dị thú ăn thịt, nhưng hôm nay sắp đột phá, chỉ cần chút nữa là có thể viên mãn.

Khí huyết của Ngũ Lĩnh Chưởng của hẳn đã đủ, bất cứ lúc nào cũng có thể phá vỡ ba lần khí huyết Ngũ Lĩnh Chưởng, đặt chân lên cảnh giới thứ tư.

Đến lúc đó sau khi thực lực tăng lên, lại đi săn bắn, nắm chắc hơn rất nhiều cũng an toàn hơn nhiều.

Cho nên hẳn vẫn luôn nhẫn nại.

Dù sao hẳn khác với các sư huynh đệ khác, thể liên quan của người khác không cách nào tiến lên, hẳn chỉ cần phá cảnh châu viên mãn là có thể đột phá.

Chờ thêm một chút thời gian cũng không gấp gáp.

Tiến vào nội viện.

Trịnh sư đang cùng hai nam tử cảm y thân hình cao lớn trầm giọng nói chuyện với nhau.

Tiếng nói chuyện của ba người không có che dấu, thình thoảng phát ra tiếng hừ lạnh, chấn động cả sân nhỏ.

Hai nam tử kia, một người cao lớn uy mãnh, mặt đầy râu quai nón, trên lưng cõng hai thanh thước sắt.

Một người khác mặt báo râu dê, trang phục nửa là văn nhân, nửa là võ nhân, có chút giống tướng quân mặc trường bào văn sĩ.

“Mời hai vị trở về chỗ cũ, trước khi ta về Sơn Quyền đã nói, bây giờ vẫn là câu nói kia.” Trịnh Phú nói như chém đinh chặt sắt.

“Trịnh lão hà tất phải cố chấp như vậy? Đại thế như vậy, thức thời mới có thể giữ được lâu dài.” Người râu dê mặt báo vuốt chòm râu ôn hòa nói.

“Hừ, tâm tư Triệu gia ngươi, ta còn không rõ, nói nhảm ít thôi, xin mời.” Trịnh Phú Quý lạnh lùng nói.

Hai người cũng không tức giận, đây không phải lần đầu tiên tới sơn quyền khuyên bảo. Chỉ là lần náo loạn này cứng nhắc nhất mà thôi.

Hai người ôm quyền với Trịnh lão, quay người rời đi, cũng không thèm liếc nhìn những người còn lại.

Ngụy Hợp đứng trước cửa nội viện, nhìn theo hai người rời đi, trong lòng có chút trầm xuống.

Hai người này khí huyết cuộn cuộn, lúc sượt qua người hắn, có thể cảm giác được hô hấp hai người kéo dài mạnh mẽ, huyết dịch toàn thân cuộn cuộn hùng hậu.

Rõ ràng là hai người nhưng lại cho hắn cảm giác như hắn gặp phải một con mãnh thú cỡ lớn.

Ngụy Hợp bây giờ cũng không phải thợ săn mới, ở trên núi cũng gặp qua vài đầu mãnh thú cỡ lớn, như hôi hùng, hắc hổ.

Cái này thể đạo mãnh thú cũng so với trước kia hắn nhận biết mãnh thú một vòng lớn.

Con hôi hùng hơn ba mét không tính là con hổ lớn dài tới ba mét.

Một đám giống như là ăn hoóc-môn, lực lượng cực lớn, tốc độ cũng rất nhanh, Ngụy Hợp không dám chính diện xông lên, chỉ là từ rất xa đã sớm tránh đi.

Hắn đối với thực lực của mình có phần tự tin, nhưng vẫn không có tự tin tùy tiện đi lên đối mặt với con cự thú này. Đặc biệt là sau khi thấy một con hôi hôi một cái tát của tảng đá mà bình thường hắn luyện quyết thì càng thêm cẩn thận.

Hắn toàn lực thử, một quyền nhiều lắm cũng chỉ đánh ra một quyền, không thể đánh vỡ một tảng đá xanh lớn bằng nhau.

Mà dùng độc tuy rằng có thể giết, nhưng không thể ăn thịt, vì vậy không bằng tránh trước, đợi ngày sau đột phá, có nắm chắc lại đến săn giết, coi như dự trữ lương thực.

Chờ hai người rời khỏi, Ngụy Hợp mới chậm rãi đi vào nội viện.

“Trịnh sư.” Hắn nhẹ giọng nói.

Trịnh Phú Quý thâm uất ức trong lòng, nhưng nghe thấy giọng nói, vẫn là không muốn truyền cảm xúc cho đệ tử nội viện.

Hắn điều chỉnh tâm thái, quay đầu nặn ra một nụ cười với Ngụy Hợp.

“Làm sao vậy Tiểu Hà? Nhưng trên luyện công có cái gì không đúng sao?”

“Không có gì, chỉ là, Trịnh sư, ta nên làm Hồng Địa Ngư của tháng này...” Ngụy Hợp bất đắc dĩ nói.

Hắn cũng không muốn một tháng như vậy cần thịt, nhưng không cách nào, ai bảo hắn không có cách nào săn giết dị thú Đại Đạo chứ.

Hơn nữa sau khi chứng kiến mãnh thú trên núi, hắn hôm nay đối với việc mình có thể săn giết dị thú không độc, cũng có thái độ hoài nghi.

Vì vậy, sau khi đột phá thì tốt nhất là hành động tiếp.

“Đi tìm hồng thám đi.” Trịnh Phú Quý nhìn Ngụy Hợp, há miệng muốn hỏi hắn bây giờ tiến độ thế nào, chỉ là liên tưởng

tới tình huống lần trước, hẳn bỗng nhiên không có động lực hỏi thăm.

“Nếu cho Tiêu Nhiên dùng hết tất cả cá đất đỏ, hẳn có thể tiến thêm một bước nữa không?”

Bản thân hẳn, còn có Ngụy Hợp, toàn bộ cộng lại, đều cho Tiêu Nhiên, có lẽ...

Đột nhiên trong lòng Trịnh Phú Quý toát ra ý nghĩ này, nhưng chân chờ hẳn vẫn từ bỏ ý nghĩ này.

Tiêu Nhiên treo nhiều nơi như vậy, căn bản không để ý chút cá đỏ này...

Mà đối với Ngụy Hợp, nếu không có thịt dị thú của Trình gia cung ứng, khí huyết cũng không thể thiếu phần này.

Trịnh Phú Quý vô lực phát tay, để Ngụy Hợp rời đi.

Bây giờ tất cả hy vọng của hẳn đều đặt trên người Tiêu Nhiên, nếu Tiêu Nhiên đột phá thành công, như vậy về sơn quyền cuối cùng sẽ có người kế tục.

Mặt khác, có một cao thủ ba lần khí huyết Thiết Bì tọa trấn về Sơn Quyền Viện, hẳn cũng tiện thể phân thân đi làm những chuyện khác. Không cần phải cố định mỗi ngày đều bị chết tại một vị trí, không thể động đậy.

Hai người Triệu gia phân biệt đến từ nhị phòng cùng tam phòng, đều là Triệu gia ba lần khí huyết cao thủ, am hiểu hợp kích thuật, thực lực tại toàn bộ Thất gia Minh cũng nổi danh hung hãn.

Hai người liên thủ chống lại võ sư luyện thân thể đã xuống mồ, thắng bại chưa chắc thắng được.

Ngụy Hợp ra khỏi nội viện, cầm theo một túi đồ vật, về nhà trước, sau đó lại đi vào nội thành.

Bây giờ hẳn phá cảnh châu chỉ thiếu chút nữa là có thể viên mãn, vì mau chóng viên mãn, hẳn quyết định tiêu tiền mua hoa cảnh hương thịt trở về, cùng nhau phục dựng đột phá.

Tích góp hồi lâu trên thân, thật vất vả mới để dành được một chút tiền, vừa vặn có thể mua được nhà về nhà từ từ ăn, tranh

thủ nhất cử đột phá.

Hắn tiếp tục đi dọc theo con đường mòn trong khu phố, xuyên qua nhà xe chính của toàn thành.

Rất nhanh Ngụy Hợp tiến vào nội thành, nội thành vốn phồn hoa, bây giờ tựa hồ cũng bị ảnh hưởng một chút.

Nội thành nghe nói hết thầy đều là tự cung tự cấp, Phi Nghiệp thành tự có hai cửa thành, chuyên cung ứng cho nội thành sử dụng, để đảm bảo cho nó phục vụ hậu cần sung túc.

Nói là nội thành, kỳ thật diện tích nội thành này, bây giờ không ngừng mở rộng, đã lớn bằng một nửa Phi Nghiệp thành.

Khu ngoại thành càng ngày càng hoang vu, lượng lớn dân cư dần dần trở thành nhân viên phục vụ phục vụ nội thành.

Mà không có cách nào tìm được đường sống, có người đi xa, có người gia nhập tiểu bảo cùng các loại thế lực bên ngoài, còn lại dựa vào việc làm ăn nhỏ miễn cưỡng sống qua ngày.

Đến lúc này, dân thành thuần túy cũng càng ngày càng ít...

Ngụy Hợp thuận lợi rất nhanh từ trong Túy Hoa Lô, mua được một cái thịt hươu bằng cành hoa tháng năm.

Phần thịt này hầu như hao hết tích góp trên người hắn. Gần đây thu không tốt, đám sơn phỉ ngoài thành cũng ít thu hoạch.

Ngay cả Ngụy Hợp cũng chỉ có một điểm như vậy.

Cầm theo thịt trong túi trúc, Ngụy Hợp một đường hương về phía cây cầu đá bên ngoài thành rồi đi.

Tất cả chuẩn bị đều đã xong, Phá Cảnh châu của hắn chỉ thiếu một chút nữa là có thể viên mãn, dựa theo dự tính của hắn thì chỉ cần nửa tháng là có thể đạt tới.

Những thịt nai này, cộng thêm thịt cá đất đỏ, ăn hết toàn bộ, đoán chừng cũng có thể tương đối đầy rồi.

Hiệu quả thịt hươu Hoa Chi, ít nhất có thể giúp hắn rút ngắn thời gian trong nửa tháng tích góp khí huyết.

Có thể thấy được hiệu quả cường hãn của thịt dị thú này.

Đôi khi Ngụy Hợp cũng nghĩ, nếu mình chuyển sinh thành con cháu thế giới này, đó mới là khoan khoái, thịt dẹt thú muốn ăn liền ăn, nơi nào lại giống như hiện tại, mỗi một bữa đều phải dựa vào chính mình tranh thủ.

Cầm theo đồ vật, Ngụy Hợp nhanh chóng tiến về nhà mình.

Chỉ là mới ra nội thành không được mấy bước, phía bên phải ngõ hẻm có một người đi tới, ngăn cản đường đi của hắn.

“Đã lâu không gặp, Ngụy sư huynh, ngươi mới từ nội thành đi ra, đi làm gì?”

Người tới rõ ràng là Tiêu Sắt vừa mới gặp mặt.

Sắc mặt hắn như cười như không, trong mắt mang theo một tia không cam lòng cùng tức giận, nhìn chằm chằm Ngụy Hợp không nhúc nhích.

Vừa lúc hắn định ngăn trên đường đi.

“Tiêu sư đệ? Ngươi ngăn ta làm gì? Có chuyện gì sao?” Ngụy Hợp bình tĩnh nói, ngoài miệng mặc dù nói như vậy, nhưng kỳ thật hắn đã đoán được, vì sao Tiêu Nhiên lại đi ngăn cản mình.

Đơn giản là chuyện tốt tới hôm qua chưa thành, hiện tại lại không cam lòng, hắn là giáo huấn hắn ta một trận.

Chẳng qua...

Ngụy Hợp nhẹ nhàng buông cái túi xuống, đang muốn tiếp tục mở miệng.

Đột nhiên phía trước bóng người nhoáng lên, Tiêu Nhiên tung người một cái, một đòn Chính Sơn Lộ, quyền đánh thẳng vào ngực hắn.

Chính sơn lộ là chiêu xuất thủ nhanh nhất trong tốc độ nhanh nhất trong lúc về sơn quyền, xuất kỳ bất ý, không chút dấu hiệu, tốc độ bộc phát cực nhanh trừ danh.

Lúc này Tiêu Nhiên ra tay trước, quyền ảnh hóa thành một luồng sáng xám, lóe lên liền xuất hiện trước mặt người Ngụy.

Bành!

Khung chống trên khuỷu tay Ngụy Hợp, cứng rắn đâm một quyền này đến xiêu vẹo, thất bại.

Lúc này hắn cũng triển khai Hồi Sơn Quyền chính diện giao thủ với gã.

Hai người đang ở trên đường cái, không hề che giấu, trong khoảng thời gian ngắn hai năm đám đều hiện lên màu xám trắng.

Vậy mà đều phải dốc toàn lực ứng phó.

Không bao lâu sau, Tiêu Nhiên cười lạnh một tiếng, tung ra một quyền, nửa đường biến đổi liên tục ba lần, dùng góc độ quái dị khó lường xuyên thấu qua phòng thủ của Ngụy Hợp, lướt sát qua mặt gã.

Thiếu chút nữa đã đánh trúng khuôn mặt một quyền của Ngụy Hợp.

Hơi thở Ngụy Hợp dồn dập, mượn lực lùi lại mấy bước, vừa mới giao thủ, hắn đã ăn thiệt thòi nhỏ. Không chỉ là lau sát mặt, mà là hai tay sưng phù lên đau đớn, rõ ràng là khí huyết chính diện va chạm, không địch lại Tiêu Nhiên quá nhiều.

Khí huyết trên người đối phương được gia tăng, cường hóa, mạnh hơn cả cường độ năm đám của cơ thể hắn một đoạn dài.

Không hổ là thiên tài hàng đầu nổi danh.

Thiên phú thân thể này thiên phú dị bẩm, thật đúng là người bình thường có thể chống đỡ được.

Chính diện giao thủ, đúng là hắn đánh không lại Tiêu Nhiên. Chênh lệch không nhỏ.

Ngụy Hợp thầm tính toán trong lòng, không thể không thừa nhận thực lực của đối phương.

“Tiêu sư đệ, đủ chưa?” Hắn bình tĩnh hỏi.

“Chưa đủ!”

Tiêu Nhiên trong lòng vừa thấy khuôn mặt bình tĩnh của Ngụy Hợp, trong lòng đã thấy thô bạo.

Liên tưởng đến quả đào Khương Tô cũng đã đến bên miệng, vẫn bị bỏ lại, hơn nữa còn bị người trước mắt ăn chừa.

Trong lòng hắn lập tức buồn nôn như thể vừa ăn phải con ruồi vậy.

Lập tức tức giận, nhìn thấy túi thịt đặt trên mặt đất bên người Ngụy Hợp, hắn lúc này bước một bước tiến tới.

Sau hai tiếng trầm đục, Ngụy Hợp bị gã bức lui mấy bước, mới vừa đứng vững, liền thấy túi thịt bị đá bay lên.

Tiêu Nhiên cười lạnh một tiếng, một quyền đánh trúng giữa túi.

Bành!

Trúc bện nổ tung, thịt bên trong cũng bị cự lực hung hăng đánh trúng, xé nát thành mấy khối, bay vụn về mấy phương hướng.

Ngụy Hợp ngăn cản không kịp, đối mặt sư huynh đệ trong thành, hắn cũng không dám tùy tiện động ám chiêu.

Lúc này còn đang do dự, đột nhiên bị một quyền của Tiêu Nhiên đánh trúng túi thịt, trong lòng hắn quỳnh lên, định tới cướp.

Đáng tiếc vẫn chậm một bước.

Thịt bay tứ tán, bị cự lực đánh bay xa xa, rất nhanh lướt qua mái hiên, tán lạc đến mấy chục mét bên ngoài ngã tư đường.

56

Ngụy Hợp đứng tại chỗ, không động đậy được nữa, bay ra xa như vậy, cho dù hấn kịp thời chạy tới cũng không kịp.

Trên đường không thiếu những bản dân đói bụng điên cuồng, cho nên đám nhục quyết tản ra nhất định sẽ không có thêm nữa.

Hơn nữa cho dù có còn, Tiêu Nhiên cũng không dễ dàng thả hấn đi như vậy.

“Sao vậy? Đau lòng à?” Tiêu Nhiên cười một tiếng, vút đống thịt xuống bàn tay.

“Người chẳng phải vung tiền như rác sao? Không phải có tiền sao? Mang theo một ít tiền lai lịch không rõ đi giúp Trình Thiệu Lâu, kiếm danh tiếng tốt. Người rất đặc ý sao?”

Hấn từng bước đến gần.

“Người nên cảm thấy may mắn vì bây giờ người vẫn còn ở bên trong xối quan, xung quanh có người đang quan sát, nếu không đổi thành bên ngoài thành, ta chỉ cần ba chiêu là có thể phế người rồi!” Tiêu Nhiên bức gằn, khuôn mặt lạnh như băng nói.

Ngụy Hợp không nói một lời, lau mặt trái, đưa tới trước mắt xem xét, trên ngón tay có một vết máu.

Đã lâu không bị thương a...

Trong lòng Ngụy Hợp có chút cảm khái. Thậm chí gã còn có chút sợ run, nhớ lại lần trước bị thương, đã thật lâu trước kia rồi...

Nheo mắt lên, trên thân Ngụy Hợp mơ hồ có chút bất đồng so với trước.

Thực lực của Tiêu Nhiên rất mạnh, thiên phú hơn người, ngộ tính cũng mạnh.

Đối mặt chính diện, hấn không phải đối thủ.

Nhưng nếu là ngoài thành... Được rồi, ngoài thành rồi, hấn quyết định bây giờ giết chết hấn.

Vừa mới giao thủ, hấn đã đoán ra lộ số tiêu điều, chính diện giao thủ rất mạnh.

Nhưng thắng bại rất dễ phân, sinh tử khó đoán.

Không phải hấn chưa từng giết gia hỏa trình độ như Tiêu Nhiên, hơn nữa còn giết không chỉ một tên.

Võ công chỉ là một trong những thủ đoạn sinh tử, không phải toàn bộ. Hôm nay hấn sẽ dạy thằng nhãi này chí lý.

Trong mắt Ngụy Hợp loé lên vẻ âm lãnh, đang muốn động thủ.

“Chờ chút! Tiêu Nhiên, ngươi muốn làm gì với Ngụy Hợp!”

Đột nhiên một bóng người lao ra, ngăn giữa hai người, giang tay ra ngăn Tiêu Nhiên.

Lại là Khương Tô.

Sự xuất hiện của Khương Tô đã cắt đứt tuyên ngôn thắng lợi mà Tiêu Nhiên vẫn đang chuẩn bị tiếp tục.

Hấn ta nhỏ một bãi nước miếng xuống đất, cười lạnh hai tiếng với Khương Tô.

“Thế nào? Bị một lần liền để ý đến hấn ư? Quan tâm đến thế sao?”

“Đồng môn tương tàn là Trịnh sư nghiêm lệnh cấm, Tiêu Nhiên, ngươi nên biết quy củ!” Trong mắt Khương Tô loé lên lửa giận, cương chế lửa giận trong lòng nói.

“Còn nữa, miệng ngươi để sạch sẽ một chút! Ta và Ngụy Hợp không có gì cả!”

Kỳ thật nàng biết mình giải thích thế nào cũng không giải thích được, việc này chỉ có ngày sau tìm người kiểm tra sau, mới có thể chứng minh mình trong sạch.

Nhưng bây giờ, nếu đã biết Ngụy Hợp giúp mình, nàng tuyệt đối sẽ không để Tiêu Sát bị phế bỏ như vậy.

Từ trong mắt Tiêu Nhiên nàng đã nhận ra quyết tâm của tên này.

Hắn ta thật lòng muốn phé Ngụy Hợp!

Trong lúc nhất thời, ba người đều trầm mặc.

Tiêu Nhiên im lặng nhìn chăm chăm Ngụy Hợp, lại nhìn chăm chăm Khương Tô, không ngừng qua lại xem, trên mặt lộ ra nụ cười lạnh.

“Được rồi.” Tiêu Nhiên mỉm cười: “Hôm nay chỉ là một bài học nho nhỏ, sau này...”

Hắn không nói thêm nữa, chỉ liếc mắt nhìn Khương Tô ở một bên, cười lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

Ngụy Hợp trầm mặc một lát, mắt nhìn Tiêu Nhiên dần dần ly khai, biến mất cuối phố.

Thật lâu sau, hắn ta mới thở dài một tiếng.

Nếu không phải có Khương Tô ở đây, chỉ sợ hiện tại hắn đã bắt đầu mò xác rồi.

Hắn cất giấu một bộ thi triển, tiêu sái vừa rồi với tư thế thiếu niên không chút phòng bị thế này, nhất định một chiêu ngã xuống.

Đáng tiếc, Khương Tô đã cắt đứt.

Hiện tại...

Ngụy Hợp nhìn túi vải tre nổ tung trên mặt đất, còn có thịt nát đã biến mất không thấy gì nữa.

Không phải xung quanh đây không có ai, đồ tốt như thịt vậy mà đến thịt cũng không còn.

Một thiếu niên gầy gò quần áo đơn sơ, đang lén lút nhặt lên chút ít thịt vụn cuối cùng, chạy vào trong ngõ nhỏ, đảo mắt đã không thấy đâu nữa.

Y không ngại mảnh xương vụn rơi xuống đất.

Ngụy Hợp không đuổi theo, trong thành này còn có bệnh dịch, coi như đuổi tới, hắn cầm về cũng không dám ăn nữa.

Hắn nhìn Khương Tô một cái, muốn đánh nàng, nhưng đối phương lại có ý tốt...

“Thịt của ngươi, ta đền ngươi! Số tiền tháng này ta chưa từng động tới!” Khương Tô bỗng nhiên nói.

Nàng liếc mắt một cái liền nhìn ra tình huống Ngụy Hợp.

“Ngươi chờ đó!”

Nàng ta xoay người chạy thẳng vào trong nội thành.

Nếu nàng nói chờ, Ngụy Hợp cũng sẽ chờ, hẳn ngược lại muốn nhìn xem nữ nhân này định làm gì.

Không bao lâu sau, Khương Tô mang theo hai cái túi lớn thờ hồng học chạy tới, dường như nàng sợ Ngụy Hợp bỏ chạy nên dùng tốc độ nhanh nhất chạy về.

“Đây! Ta và con gái lão bản của Túy Hoa Lâu là khuê mật, ta mua thêm cho ngươi một phần!”

Khương Tô một tay đưa hai cái túi cho Ngụy Hợp, trực tiếp nhét vào trong tay hắn.

“Bất kể thế nào, ngươi phải cẩn thận một chút, Tiêu Nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ, nhưng ta cũng sẽ không bỏ qua hắn!”

Khương Tô vừa nghĩ tới biểu hiện lúc trước của Tiêu Nhiên, lúc này trong lòng do yêu chuyển hận, trong mắt hiện lên chút hận ý.

“Còn có ngươi cứu ta một lần, ta sẽ trả lại cho ngươi!”

Nói xong câu này, nàng không đợi Ngụy Hợp trả lời, xoay người rời đi.

Thế thái viêm lương, nhân tình âm lạnh, nàng bỗng nhiên có chút minh bạch, vì sao lúc trước Trình Thiếu Lâu nguyện ý chủ động kết giao với Ngụy Hợp.

Loại người như Tiêu Nhiên, chỉ biết bỏ đá xuống giếng, cho dù kết giao nhiều hơn nữa, thì có ích lợi gì, cho dù thực lực và tiềm lực của hắn có tốt, ngược lại sẽ sinh ra uy hiếp đối với chính mình.

Mà chỉ có Ngụy Hợp là người chân thành tâm thiện như vậy, mới có thể yên tâm giao bối cảnh phía sau cho gã, phát đạt thì không lo gã nịnh nọt, nguy cơ lúc không lo gã thừa dịp cháy nhà đi hôi của.

Như vậy mới xem như là bạn.

Trong lòng Khương Tô bỗng nhiên tỉnh ngộ, nàng chạy ra ngoài một đoạn bỗng nhiên quay đầu, nhìn bóng lưng Ngụy Hợp quay người rời đi.

Nhưng cảm giác lúc này lại hoàn toàn khác với tâm trạng khác.

Ngụy Hợp mang theo hai bao lớn thịt hươu.

Lúc này hẳn ta chỉ có một tâm trạng.

“Con số lượng quý quái gì chứ! Con mẹ nó!”

Hắn vừa mới mở túi ra xem qua, bên trong có hai gói thịt hươu lớn, mỗi một gói đều so với mới lạ hơn nhiều so với lúc trước hắn mua.

Hai bao này thậm chí đã có ba phần rồi.

“Thời đại này, xem ra bất luận là làm loại nào cũng phải xem quan hệ...”

Ngụy Hợp không ngờ Khương Tô lại hào phóng như vậy, vốn hắn định quay đầu lại cướp luôn nàng ta, bởi vì vừa rồi Khương Tô đột nhiên xuất hiện ngăn cản khiến hắn bỏ lỡ cơ hội tốt giết chết Tiêu Nhiên.

Nhưng bây giờ thì sao... tha cho cô ta một con đường sống thì hay hơn. Chỉ cần tiêu sái là được.

Ngụy Hợp bây giờ giết người càng nhiều, tầm mắt cũng càng nhiều.

Chỉ đơn giản giao thủ, có thể nhìn ra một người phòng bị tâm ý thế nào.

Giao thủ ở bên ngoài, cho dù là cao thủ khí huyết lần thứ hai, khi giao thủ đồng thời cũng không phòng bị nhiều lắm.

Cũng sẽ bị đánh bại.

Nơi tiếp theo có tố chất thân thể mạnh hơn so với người thường rất nhiều, phản ứng nhanh hơn nhiều, nhưng lại không thể cứng rắn chống được độc, độc, độc, độc, độc.

Chỉ cần không có miễn dịch những thứ này thì không đề phòng chính là chết.

Người lần thứ hai khí huyết phản ứng nhanh, Ngụy Hợp hẳn cũng ra tay nhanh như vậy.

Nếu là người bình thường dùng ám chiêu ám toán, có lẽ không còn cách nào, nhưng cùng cấp bậc...

Ngụy Hợp suy nghĩ một chút, về trước ăn thịt quan trọng hơn, chuyện tiêu sái này coi như đã ghi nhớ, sau đó đột phá trước tiên đi tìm hắn.

Mang theo hai cái túi lớn cành hoa hươu thịt, hẳn một đường không ngừng lại chút nào, trở lại tiểu viện Ngụy gia.

Trên cửa chính của gian nhà treo hai câu đối.

“Vạn Phúc Thiên Xuân Hoa, tuần mã mùa gió đông.”

Đối với chữ viết quảng bá đạo, chỉ là trong góc có chút tổn hại không trọn vẹn, toàn bộ câu đối màu đỏ, dùng giấy đỏ, có chút lộ vẻ cũ kỹ.

Không biết Ngụy Oánh tìm được ở nơi nào.

Ngụy Hợp cầm thịt, tiến lên gõ cửa.

“Ai?”

“Là ta, tử.”

Cánh cửa gỗ then cài bị nâng lên, cửa lớn mở ra.

Ngụy Hợp đi vào, nhìn thấy Ngụy Oánh đang quần áo. Trong hai thùng nước, một là của y, một là của Ngụy Oánh.

“Tỷ, ta có chút việc, mấy ngày nay tỷ đừng quản đến ta, cứ để ngoài cửa cho ta ăn. Mấy ngày này ta sẽ ở nhà mát.”

Ngụy Hợp nói một câu.

“Vâng, muội biết rồi.” Ngụy Oánh vội vàng gật đầu.

“Đúng rồi, tử, câu đối ngoài cửa tỷ lấy ở đâu ra vậy?”

“À, đó là lúc ta đi thị trường hôm nay, gặp một tiên sinh dạy học viết. Chính là tiên sinh trước kia giảng kinh đường. Khi đó

người còn thường xuyên đi vụng trộm nghe giảng bài, nhớ không?” Ngụy Oánh mỉm cười nói.

“A...” Ngụy Hợp tự nhiên nhớ rõ: “Là vị tiên sinh nào?”

“Viên Chu Trì tiên sinh, trong nhà hắn gặp phải tặc nhân, tích góp từng tí một đều lấy hết. Bây giờ không có biện pháp, đi ra liền viết câu đối liên thư cho người ta, xem như tích lũy chút thực phẩm.” Ngụy Oánh cũng có chút cảm khái.

Viên Chu trì.

Ngụy Hợp nhớ kỹ gã đã từng nghe vị lão đầu này giảng bài, người này giảng bài rất thú vị, không theo khuôn phép cũ, học vấn rất sâu.

Không nghĩ tới...

“Mỗi ngày ông ấy đều đến chợ sao?” Ông ấy hỏi.

“Đúng vậy, ta đã hỏi qua, ngày ngày đều ở đây.” Ngụy Oánh gật đầu, “Đúng rồi, hôm nay người là người của một bang phái nhỏ, nói sau này không cần dựa dẫm vào, toàn bang giải tán...”

“Biết rồi.” Ngụy Hợp gật đầu, cầm theo hai túi thịt, đi vào phòng bếp.

Hắn dự định dùng phương pháp đơn giản nhất, thanh hấp, cam đoan cố gắng hết khả năng để ít đi.

Rửa sạch, bôi muối, cắt mảnh.

Một bàn thịt không ngừng bị cắt thật nhiều, bốc hơi, sau đó làm chín rồi lấy ra về lạnh lẽo, lại tiếp tục ván tiếp theo.

Ngụy Hợp giữa đường liền bắt đầu chấm dầu tương ăn, vừa ăn, vừa uống nước.

Lượng lớn an Mỹ cùng mỡ hút vào, cần lượng lớn lượng nước tham dự tiêu hóa. Cho nên ăn thịt càng nhiều càng cần uống nước.

Ngụy Hợp sau khi ăn một lúc, cảm giác trong bụng phồng lên, cũng không rời đi, tiếp tục động tác trên tay, hấp thụ tất cả thịt, lấy ra lạnh lẽo.

Thời tiết nóng bức này không nhanh chóng xử lý thịt tươi, chẳng mấy chốc sẽ thay đổi.

Nhà hấn cũng không giống một cái giếng lớn, có thể để dưới giếng nước. Hơn nữa hiện tại coi như là đại hộ, trong giếng sâu còn có nước hay không, cũng là ẩn số.

“Có cần ta hỗ trợ không?” Ngụy Oánh rửa tay, đi vào phòng bếp hỏi.

“Được rồi. Làm phiền tử.” Ngụy Hợp gật đầu, đem việc sống giao cho Nhị tử xử lý, hấn đi sang một bên, bắt đầu gặm củ cải khô.

Chỉ cần ăn thịt, không ăn rau quả, chắc chắn sẽ tiêu hóa hết không ngon.

“Hôm nay lúc ta đi múc nước, nghe người vừa múc nước đang nói, hạ du Phi Nghiệp Hà lại có thi thể xuất hiện, còn không chỉ một bộ...” Ngụy Oánh liền chung thịt, vừa nhỏ giọng nói.

Trong nhà nàng cũng không có người nói chuyện, cho nên bình thường đều là sau khi Ngụy Hợp trở về, nói chuyện phiếm với hấn.

“Cũng không biết là ai thiếu đạo đức như vậy, thi thể đều ném xuống sông, nước kia chính là nước mà đại gia hỏa chúng ta thường dùng.... Nghĩ đến đây, hiện tại ta cũng không dám uống nước... Luôn cảm thấy buồn nôn.”

Ngụy Oánh Sinh ở loạn thế như vậy, cũng không phải chưa từng thấy thi thể, nhưng gặp qua nước uống và ngâm thi thể là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

“.....” Ngụy Hợp nghĩ đến mấy tên giáo đồ hương thơm hấn ném vào sông, nhất thời không biết nói gì.

“Thế đạo như vậy....” Hấn suy nghĩ một chút, vẫn trả lời câu.

“Ừm, đúng rồi, quần áo trước đó đã được thêm dài rồi. Thân thể người gần đây rất nhanh, giày cũng cần phải làm lại. Còn có tất cả, quần áo gì đó...” Ngụy Oánh vừa chung thịt vừa nói chuyện sở đoản của một số gia chủ.

Nguy Hợp thì ngồi trên ghé gỗ nhỏ bên cạnh cửa, vừa xoa bụng, tăng tốc tiêu hóa dạ dày, vừa cầm củ cải lên gặm.

Ánh sáng ngoài cửa đánh vào mặt đất chính giữa hai người, chiếu rọi đến phòng bếp sáng lên.

Có chút yên bình, cũng có chút âm áp.

Giang gia.

Trong một phòng rộng rãi luyện võ trường.

Trong góc sát mặt đất màu đen có cắm một nén nhang, khói đang lượn lờ lay động, theo cửa sổ chậm rãi bay ra.

Giang Nghiêm mặc một thân trang phục, đang rất cung kính đứng trước một nam tử mày dài cao lớn, lắng nghe lời dạy bảo.

“Hồi Sơn Quyền của ngươi vẫn không được, hoả hầu cùng uy lực, phản ứng cùng ứng đối, đều không đủ.

Đáng tiếc, nếu không phải ngươi không luyện được võ học gia truyền, thì sao có thể đi ngoại thành, luyện môn này không dưới quyền pháp...”

Nam tử mày dài tóc hơi trắng, vóc người còn cao hơn Giang Nghiêm, thân thể cường tráng, tựa như một bức tường cao, khiến người ta nhìn mà phát sợ.

Hắn chính là cha của Giang Nghiêm, Giang Đông về, cũng là một trong ba vị cao thủ khí huyết chỉ có mỗi Giang gia.

Cũng chính vì y dạy bảo, Giang Nghiêm mới biết rõ hơn Tiêu Nhiên và Khương Tô, ba lần khí huyết muốn đột phá là khó tới mức nào.

“Cha, với tư chất của con, chẳng lẽ lại không có khả năng đột phá sao?” Giang Nghiêm có chút không cam lòng nói.

“Thịt dị thú mỗi ngày bỗng nhiên ăn một bữa, khí huyết tích góp cực nhanh, lại có người chỉ rõ tất cả yếu điểm khí huyết ba lần đột phá, nhưng chỉ là kẹt tại cửa ải không thể động đậy. Bản thân ngươi có thể hay không, đừng hỏi ta. Ta hỏi ngươi chính là ngươi!” Giang Đông Quy thân nhiên nói.

Giang Nghiêm kẹt tại ngưỡng cửa khí huyết thứ ba, cũng đã không ít thời gian, nhưng mỗi lần thử đột phá, đều kết thúc bằng thất bại.

Cũng chính là Giang gia giàu có, tài nguyên phong phú, nếu là loại tư chất khác như Giang Nghiêm, chỉ sợ hiện tại ngay cả khí huyết thứ hai cũng chưa chắc đã đủ.

“Ta sắp hết 20.... e là không được rồi...” Giang Nghiêm thở dài một tiếng, nhưng võ công không phải là con đường duy nhất hẳn có thể đi.

Hắn luyện võ võn còn muốn giã giũa một chút, tìm kiếm một tia hy vọng.

Đáng tiếc, hiện tại xem ra, hẳn thật sự không có tư chất gì.

“Ba lần khí huyết khó khăn cỡ nào, toàn bộ thành Phi Nghiệp, tất cả viện Võ Sư khu ngoại thành, nhiều đệ tử khí huyết như vậy, cộng lại toàn bộ, ba năm có thể có một người đột phá, đã là không tệ rồi.” Giang Đông Quy thản nhiên nói.

“Ít vậy à?” Tuy Giang Nghiêm cũng biết khí huyết ba lần rất khó khăn, nhưng không ngờ lại khó như vậy.

“Thành trì Phi Nghiệp thành lớn như vậy, trăm vạn nhân khẩu, toàn bộ ba lần khí huyết cao thủ cộng lại, cũng không vượt quá ba mươi người. Đây là kết quả tích góp nhiều năm. Người nói có khó hay không?” Giang Đông Quy hừ lạnh một tiếng.

“Một khi đột phá, đó chính là cá chép chép nhảy Long Môn, một cao thủ khí huyết ba lần, cho dù có dùng tới năm lần khí huyết cũng không ngăn được. Người có biết đây là vì sao không?”

“Con không biết.” Đây là lần đầu tiên Giang Nghiêm trịnh trọng nghe phụ thân giảng giải bí ẩn phương diện này. Lập tức thái độ đoan chính rất nhiều, trịnh trọng trả lời.

Giang Đông Quy không trả lời ngay.

Mà là chậm rãi đi đến trước mặt từng cây thiết trụ màu đen cắm rễ trên mặt đất: “Đó chính là, kinh lực!”

Bốp!

Trong chốc lát, tay phải của hắn bắn ra tia chớp, năm ngón tay nhẹ nhàng vạch một cái trên thiết trụ to bằng cánh tay.

Vô thanh vô tức, trên cột sắt cứng rắn thành linh nhiều ra một vết ngón tay sâu hoắm.

Dưới tình huống không hề có âm thanh nào, hấn lại dùng ngón tay vẽ một dấu tay lên cột sắt cứng rắn!

Giang Nghiêm thâm kinh hãi, hấn chưa từng thấy phụ thân thể hiện thực lực trước mặt hấn, chẳng qua là biết phụ thân rất mạnh, nhưng rốt cuộc mạnh đến trình độ nào, vẫn không biết khái niệm.

Hiện tại, hấn mới chân chính minh bạch, ba lần khí huyết so với lần thứ hai, chênh lệch lớn bao nhiêu.

Hấn ta bước nhanh tới gần, duỗi tay nhẹ nhàng xoa ngón tay.

Ít nhất cũng có một tác sâu (2)!

Hơn nữa lỗ thủng bóng loáng vô cùng, tựa như đao cắt.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Nếu hấn xuất toàn lực, cũng có thể miễn cưỡng đánh loan thiết trụ, nhưng bản thân cũng sẽ bị phản chấn thương, cách loại hiệu quả này còn kém xa.

“Ba lần khí huyết đột phá, nhất định phải có thiên phú, nghị lực, khí huyết đạt tới cực hạn của bản thân, mới có thể phá vỡ gông cùm xiềng xích, bước vào cảnh tượng mới. Hiện tại ngươi đã hiểu rõ chưa?” Giang Đông Quy thần nhiên nói.

“Hài nhi hiểu rồi...” Giang Nghiêm trịnh trọng gật đầu.” Khó trách ba lần khí huyết liền có thể kéo dài tuổi thọ hai mươi...”

“Khí huyết ba lần, nghe tựa hồ nhiều hơn một lần, nhưng lần này là thay đổi về chất, là thăng hoa, phá vỡ gông xiềng của bản thân.”

Giang Đông Quy lại đánh một chuông, quét ngang mà ra.

Phốc.

Thiết Trụ trước mặt bị chặt đứt ngay tại chỗ, một đoạn bên trên bị chém bay ra, lăn xuống đất.

Ngoài thành, Thanh Đô phái Mặc bảo.

Hai phái ba bang ở ngoài thành, đều có thổ bảo của mình, tuy không lớn bằng Hồng gia bảo, nhưng cũng là một chỗ có đường lui.

Mặc bảo của Thanh Đô phái chính là như thế, nơi này là tổng bộ của môn phái, cũng là hậu trường của trấn Ngũ Tinh.

So với chỗ này, thành Phi Nghiệp bên kia bất quá là xúc tu kéo dài quá khứ, chẳng qua Thanh Đô phái ra làm một thành viên của hai phái Tam bang, biểu thị thủ đoạn của mình.

Mặc bảo chính thể thành hình tròn, bốn phía tường cao san sát như rừng, bên trong có trạm canh gác đơn giản.

Bên trong đủ dung nạp trên trăm hộ cư trú.

Trong đó tất cả đều là những tinh nhuệ trong phái của Thanh Đô, gia quyến của các phái khác.

Xung quanh Mặc bảo tất cả đều là từng mảnh đất màu vàng lục, có mương máng, để nước sông từ từ chảy dọc theo bờ ruộng.

Lúc này giờ xế chiều, Thanh Đô phái mọi người dưới sự dẫn dắt của truyền công giáo, tập hợp võ đạo bên ngoài Mặc bảo.

Trận hình từng khối chằng chịt đan xen, cực kỳ chỉnh tề.

Không bao lâu sau, Mặc bảo bỗng nhiên truyền đến một tiếng huýt bén nhọn.

Một con hắc ưng từ trên trời hạ xuống, rơi vào trong bảo.

Rất nhanh, cánh cửa lớn mở rộng, có mấy người chủ động ra đón, đứng ở bên ngoài chờ đợi.

Một người đi đầu rõ ràng là đường chủ Chu Nham, một trong tứ đại đường chủ của Thanh Đô phái tới.

Chu Nham tuổi đã hơn bốn mươi, sắc mặt hồng nhuận, có chút văn khí. Từ xa xa nhìn thấy trên đại đạo phía trước, có một người một ngựa chạy tới, liền chủ động nghênh đón.

“Trịnh lão ca, đã lâu không gặp, đã lâu không gặp a.”

Người vừa tới cưỡi một con ngựa đen, dáng người cao gầy, khuôn mặt gầy gò, không ngờ lại chính là Trịnh Phú Quý ngày thường một mực tọa trấn về Sơn Quyền Viện.

“Tiểu tử Chu Nham, quả thật đã lâu không gặp.” Trịnh Phú Quý xoay người xuống ngựa, cẩn thận kiểm tra vó ngựa, xác định không dẫm lên thứ gì hư mất rồi mới yên tâm.

thốt hắc mã này theo hấn nhiều năm, bây giờ đã là ba mươi lăm tuổi.

Mỗi lần xuất hành, hấn đều cẩn thận từng li từng tí, sợ nó không cẩn thận một cái bị thương.

Chu Nham cũng không vội, cười híp mắt đứng ở một bên chờ.

Chờ Trịnh Phú Quý hoàn toàn kiểm tra xong, xác định không sao rồi, ông ta mới chậm rãi mở miệng.

“Chuyến đi này lão ca có chuyện quan trọng sao?”

“Thực không dám giấu giếm, lần này ta tới là tìm việc vặt cho mấy tên đệ tử không nên thân của môn hạ ta.”

Trịnh Phú Quý chuyến đi này chính là kẻ sắp xếp cho môn hạ Triệu Hoành, Khương Tô Hợp và môn hạ đột phá vô vọng.

Bây giờ tình thế phức tạp, ba người này đều là cấp độ da đá, sau khi đột phá vô vọng, thực lực chỉ sợ ngày sau khó có tiến triển, sẽ từ từ suy yếu theo tuổi tác.

Như vậy, hấn muốn sớm cân nhắc các vấn đề về tương lai, sinh hoạt, phát triển, thành gia.

Không nhân lúc trẻ, tìm chỗ tốt mà liều một phen, kiếm chút tiền tài tích trữ sản nghiệp. Ngày sau tuổi tác lớn, chỉ sợ càng gặp khó khăn.

Thất gia minh và Hồng gia bảo, đều không phải là nơi tốt lành, sớm muộn gì cũng phải có một trận chiến. Nếu đệ tử của mình

chọn lựa thì thôi, nhưng nếu đã giữ lại bên cạnh hấn thì sớm muộn gì cũng sẽ có một trận chiến.

Hấn sẽ phụ trách sắp xếp cho bọn họ một chỗ thỏa đáng.

Phái Thanh Đô luôn luôn trung lập, bồi cảnh thâm hậu, chính là lựa chọn thích hợp cho đường lui.

“Đã là tình mặt của lão ca người, không cần nhiều lời, mời!”
Đường chủ ngoại đường Chu Nham cười to nói.

Hai người bị mấy người còn lại vây quanh, tiến vào Mặc Bảo.

Thế Tông năm năm, tám tháng.

Thành Phi Nghiệp mười ba mật hội võ sư, cùng thương lượng rút lui đại sự.

Đông nguyệt, Hồng gia bảo âm thầm xuất binh, chặn giết viện quân Tô Thành mà Thất gia minh cầu viện mà đến, đại thắng trở về.

Tê tê...

Ngụy Hợp tay cầm bút lông, trên mặt giấy khô vàng như rỗng bay phượng múa, nhanh chóng viết.

Động tác của hấn khá lớn nhưng chữ viết lại tinh xảo khéo léo, khá rõ ràng.

Đây là đang sao chép bí tịch.

Hấn viết ra bộ phận mấu chốt của Phi Long Công, chính mình đặt vào một chỗ khác âm thầm bảo tồn.

Như thế, trên người mình đặt một phần không trọn vẹn, trong nhà giấu một phần không trọn vẹn, lại thêm đặc biệt biệt biệt đặc biệt của mình.

Sự an toàn tăng lên rất nhiều.

Đây là kinh nghiệm Ngụy Hợp học được từ trên người tên đầu mục Sơn tặc mà hấn đưa hấn Ngũ Lĩnh Chưởng.

“Thường nói, ba người làm việc chắc chắn có sự phụ ta, những lời này quả nhiên rất có đạo lý.”

Ngụy Hợp viết xong chữ cuối cùng, cẩn thận treo tờ giấy lên phơi khô, sau đó cẩn thận thưởng thức kiệt tác của mình.

Trên tờ giấy vàng dày đặc chỉ có một đồng bùa chú mà hắn có thể đọc hiểu.

Càng đừng nói đến quỷ hoạ phù này, nó còn chia hai phần, mỗi nơi cất giữ khác nhau.

Lúc này bên tường phòng ngủ, đã dùng dây thừng treo không ít trang giấy như vậy.

Bây giờ thời tiết khô ráo, tốc độ phơi khô cũng rất nhanh.

Ngụy Hợp tiện tay cầm lấy miếng thịt đang hấp, đút vào trong miệng, mặc dù chỉ có vị mặn, nhưng mức độ ngon của miếng thịt cũng không tệ chút nào...

“Chính là có chút gay gắt.”

Ngụy Hợp thở dài.

Được rồi, thật ra không phải bầu trời, mà là bầu trời phi thường gay gắt.

Hai ngày này nó đóng cửa bế quan, ăn thịt nai bằng canh hoa đều muốn nôn ra. Nhưng Phá Cảnh châu không ngừng tới gần viên mãn, chỉ là kém một chút xíu.

Hắn thở dài một tiếng, đang muốn đứng dậy luyện quyền, tăng cường động lực dạ dày giúp tiêu hóa.

Bên ngoài cửa viện lại vang lên tiếng đập cửa.

“Ai vậy.” Ngụy Oánh cẩn thận từng li từng tí lớn tiếng hỏi.

“Là ta.” Một giọng nữ có chút quen thuộc truyền đến.

Mặc dù Ngụy Hợp không nhận ra thanh âm này, nhưng nghe tương đối quen tai, tựa hồ là một sư muội mà trong quyền viện thường xuyên nhìn thấy.

Chỉ là sư muội kia cao lớn thô kệch, kích cỡ so với đại tỷ tỷ Ngụy Xuân của hắn cũng không sai biệt lắm.

Vì vậy cũng không có ấn tượng gì.

Những sư muội như vậy trong quyền viện có quá nhiều, đều là những chân hán tử có thể dùng cánh tay để rèn sắt.

“Thứ này là Khương sư tử nhờ ta hỗ trợ đưa tới.” Vị sư muội cường tráng kia ngoan ngoãn vút một đồng đồ vật, xoay người bỏ chạy.

Ngụy Oánh mới mở cửa, còn chưa kịp nói gì đã không thấy bóng người.

Nàng thăm dò ra ngoài, đuổi theo hai bên một hồi, vẫn như cũ tìm không thấy người, lúc này mới bắt đắ dĩ đóng cửa.

“Tiểu Hà, đại ca lần trước, hấn lại đưa thịt tới rồi...”

“...” Người ta tuy không rõ ràng, nhưng quả thật là một cô bé... Nhị tử, tử làm vậy...

Ngụy Hợp trong lòng không nói gì.

Bất quá hấn cũng biết, Ngụy Oánh không phải cố ý nói vậy, mà là thật sự cho rằng đó là một hán tử...

Nói thật, nếu lần đầu tiên hấn gặp được đối phương, nghe thanh âm hào khí thô lỗ đó, lại thêm nam nữ trong quyền viện cơ ngực đều rất giãn ra.

Không phân biệt được là nam hay nữ cũng rất bình thường.

“Biết rồi, là ý của Khương sư tử, nhận lấy là tốt rồi.” Ngụy Hợp trả lời trong phòng.

Mấy ngày qua hấn đã nói với Ngụy Oánh trước, muốn bế quan, đáng tiếc Ngụy Oánh hoàn toàn không hiểu bế quan là có ý gì.

Thỉnh thoảng sẽ chạy tới hỏi vài câu.

“Cái gì mà “Người muốn đổi bình tiểu hay không?”

“Ta lấy chần của ngươi ra phơi nắng, bế quan mệt rồi cũng phải nghỉ ngơi một chút.”

“Chẳng phải sáng sớm ngươi mới bế quan sao?”

“Y phục của ngươi không thay đổi sao?”

“Mau đi ra ngoài tắm, ta đun xong nước nóng cho người rồi, rửa xong com khuya lại đi bế quan.”

Các loại lời nói như vậy, làm cho Ngụy Hợp phỉ thật lớn miệng lưỡi, mới nói rõ ràng cho nàng, bế quan đến cùng là có ý tứ gì.

Hiện tại Ngụy Oánh mới không quấy rầy hẳn nhiều.

“Đây cũng là lần thứ ba.... Khương sư tử kia của người đối với người cũng thật tốt...” Bên ngoài truyền đến thanh âm túi của Ngụy Nhiễm.

“Ai da, lại là loại thịt thơm ngon này, nhìn gói đồ liền rất quý, so sánh với thịt heo ta mua lúc trước, màu sắc rất đẹp...”

Ngụy Nhiễm lại bắt đầu xử lý thịt mới tới, trong miệng vừa nói chi tiết so sánh với thịt mình ngày thường thấy.

Nàng từ khi Ngụy Hợp bế quan không nói lời nào, liền dưỡng thành thói quen, như là làm bằm, lại giống như cho Ngụy Hợp nghe loại thói quen này.

Ngụy Hợp ở trong phòng, từ khe cửa sổ nhìn ra ngoài, liền nhìn ra đó là một phần thịt dị thú.

Mấy ngày nay, Khương Tô liên tục đưa tới cho hắn hai mươi cân thịt dị thú khác nhau.

Tên này quan hệ nhân mạch, so với hắn mạnh hơn nhiều, thịt hươu cành hoa không phải thịt dị thú duy nhất nàng có thể mua được.

Cái này chấp vá lung tung cái kia, thế mà lại lấy được nhiều đồ tốt như vậy.

Ngụy Hợp vốn có chút thành kiến với nữ nhân này, hiện tại nhìn nàng ta cố gắng bù đắp như vậy, cũng chậm rãi tiêu tan chút ít.

Hắn rời khỏi cửa sổ, thò tay kéo cổ áo ra nhìn.

Phá cảnh châu vẫn chỉ thiếu một chút nữa thôi.

Thở dài một tiếng, hắn lại cầm lấy một cây rau khô, chậm rãi cắn xé nhai nuốt.

“Bất quá đột phá vào đây mấy ngày rồi... Thịt dị thú so với trước dự tính nhiều hơn không ít, như vậy có thể tối đa hóa hiệu quả tiêu hóa năng lực của ta, mỗi giờ mỗi khắc, chỉ cần tiêu hóa xong là lập tức ăn tiếp.”

Hiện tại một ngày hắn ăn sáu bữa, liên tục không ngừng ăn thịt dị thú.

Ăn được một lát, bỗng nhiên bên ngoài truyền đến một tiếng thét chói tai của Ngụy Oánh.

Bành một cái, cửa phòng mở ra, Ngụy Hợp xông ra, nhìn thấy một bóng người từ trên tường rào ngã xuống, ngã ở ngoài tường.

Ngay sau đó là một tràng âm thanh sột soạt bỏ chạy.

Ngụy Hợp rõ ràng nhìn thấy trên tường vôi có không ít vết máu.

Những tường vôi trong nhà này, đều là những tảng đá hấn mua để mài nhọn, khám nạm đến đỉnh.

Chính là vì phòng bị kẻ trộm.

Hiện tại xem ra, hình như vẫn còn hiệu quả.

Đúng lúc này, Phá Cảnh Châu trước ngực Ngụy Hợp lại lần nữa hấp thu một cỗ khí huyết, hơi lóe lên, lại tiến lên phía trước một tia.

Ngụy Hợp lúc này không chú ý điểm này, mà vội vàng chạy tới phía Ngụy Ngọc đang té ngã trên đất.

“Ty không sao chứ?” Hấn tranh thủ thời gian đỡ người lên.

“Không... Không có chuyện gì, chỉ là vừa rồi, chỉ là cái kia, chỉ là một tiểu hài tử... Bụng hấn bị phá, ra rất nhiều máu!” Ngụy Triệu nhin không được lớn tiếng nói.

“Hài tử?” Ngụy Hợp nhíu mày.

“Đi xem một chút hấn đi, được không? Đứa bé kia còn rất nhỏ, cũng chỉ cao bằng một nửa ta, lại gầy, hiện tại bụng bị phá rồi, ta sợ hấn...” Ngụy Oánh có chút không đành lòng nói.

“Người ở trong viện chờ.” Ngụy Hợp gật đầu, quay người mở cửa, ra khỏi viện.

Đi ra ngoài tường viện, hấn nhìn một bãi máu trên đất, theo vết máu đi một đoạn ra ngoài, liền không thấy bóng dáng gì nữa.

Chỉ là dựa theo huyết lượng như vậy, nếu người kia thật sự chỉ là một tiểu hài tử cao cỡ nửa người, ở hoàn cảnh loại này, sợ là không thể giải quyết được.

Ngụy Hợp trong lòng lắc đầu, phỏng chừng tiểu tử kia sợ là không sống nổi.

Nếu bị hấn tìm được còn tốt, hiện tại hấn không tìm được, cơ bản nhất định phải chết.

Bởi vì vì để phòng hộ trong nhà, hấn cố ý làm như vậy, nên toàn bộ tảng đá trên đầu tường đều bị ngấm trong bột độc.

Loại độc phần này càng khô, càng độc, là hảo hạng hấn vợ vét được trên thân một tên sơn phi.

Trở lại viện tử, Ngụy Hợp đem tình huống nói ra, Ngụy Oánh dù đáng thương, tìm không thấy người cũng không có biện pháp.

Thế đạo chính là như vậy, mỗi ngày đều có người sẽ chết.

Bây giờ một nửa nắm mồ ở ngoại thành đều sắp không nhìn thấy người rồi. Lượng lớn dân cư chảy ra ngoài, rời đi vì tránh dịch bệnh, tránh né đói khát.

Không ít người dẫn theo gia đình, chính là vì một tia hy vọng hư vô mờ mịt.

Ngụy Hợp trở lại phòng ngủ, vốn còn tính tiếp tục bề quan, nhưng nhìn vẻ mặt đáng thương của Nhị tử sau khi bị kinh hãi, cũng không tính.

Một người ở bên ngoài bận tới lui, không ai nói chuyện, xác thực thời gian lâu cũng sẽ bị bệnh.

Hấn góp nhặt khí huyết cũng không cần hoàn toàn an tĩnh.

Ngay sau đó, hấn ở trong sân, bắt đầu luyện tập chiêu số Hồi Sơn quyền.

Thỉnh thoảng nghỉ ngơi, luyện tập phần lớn bộ phận là cước pháp Phi Long công.

Chỉ là không biết có phải ảo giác hay không, hấn thường xuyên có thể cảm giác được ngoài sân, tựa hồ có người đang nhìn chăm chăm nhà mình.

Ngay tại bên ngoài tiểu viện Ngụy gia, không đến trăm mét.

Mấy thiếu niên vóc người thấp bé hơn phân nửa, ánh mắt âm tàn nhìn chăm chăm tiểu viện.

“Tiểu Ngũ chết rồi. Đại ca.” Một thiếu niên bình tĩnh nói.

“Chết thì đã chết rồi, mình không cần thận, ta kêu hấn đi dục, không phải đi dục loạn, còn suýt nữa hỏng mấy sự an bài của

chúng ta. Cũng may chúng ta tuổi còn nhỏ, khiến cho người ta lòng đề phòng không mạnh, nếu không lần này nhất định không có hy vọng tiếp sống.”

Thiếu niên được gọi là đại ca lạnh như băng nói.

Hắn tên là Vương Tử Dương, ban đầu cha mẹ đặt cho hắn là Vương Tử Dương, đáng tiếc hắn ghét bỏ không đủ khí phách, cưỡng ép đổi tên là Dương chứ không phải đề.

Trong hơn mười lán giếng ở khu ngoại thành này, hắn xem như là một trong những vương gia hiếm có, vì ăn một miếng, có thể không cần mạng dùng các loại thủ đoạn.

Ngay từ đầu có lẽ hắn còn có chút không đành lòng, đặc biệt là hạ thủ hạ độc những người tốt thương hại hắn, nhưng về sau làm nhiều, cũng thành thói quen, chết lặng rồi.

Chỉ cần sống sót, có thể ăn no bụng, làm gì cũng được.

Lần này hắn tiếp nhận công việc từ tay một đại nhân vật lần thứ hai, chính là muốn đem nữ tử xinh đẹp trong tiểu viện của Ngụy gia trộm đi.

Những đại nhân vật này đều thích cái giọng điệu này. Hắn ta cũng phối hợp mấy lần với mấy loại chuyện này.

Dù sao vừa lúc lợi dụng ưu thế của bọn trẻ, lòng đề phòng của mọi người đối với bọn nó không mạnh.

Chỉ là không nghĩ tới, lần này... trên tường nhà này lại có bôi độc!

Tiểu Ngũ chẳng qua là bụng bị xé rách, kết quả trở về không bao lâu, rõ ràng chết đi...

Trong lòng vương tử Dương Dương càng thêm ngoan độc, nhìn chăm chăm tiểu viện Ngụy gia, trong đầu xoay chuyển các loại kế hoạch độc ác.

Lần này đại nhân vật kia cho hoa hồng không ít, nếu có thể lấy hết toàn bộ... Có lẽ hắn có thể không bao giờ lại mỗi ngày chịu đói như vậy.

“Tiểu Tứ, người không phải mỗi ngày đều ở phía sau viện này nhìn chăm chăm sao? Nữ nhân kia không ra ngoài sao?” Hắn

hỏi.

“Mấy ngày nay cũng kỳ quái, cô gái kia là người một lòng không ra khỏi cửa, bọn họ lấy nước cũng có một con đường nhỏ phía sau mình, bên cạnh cũng có tường vây, căn bản không dám đi qua. Quá dễ làm người khác chú ý...” Tiểu Tứ trả lời.

“Thật sao? Không vội, sớm muộn gì nàng cũng đi mua đồ ăn, mua dầu. Chúng ta cứ đợi là được.” Vương Dương hung hăng nói.

“Dương ca, ta thấy chúng ta đừng làm nữa.... Ta hỏi rồi, cái sân nhỏ này, cũng là đại nhân vật... Nếu như chúng ta chọc phải...” Một bé gái thấp nhất nhin không được lên tiếng.

“Trêu vào thì thế nào? Ngọc Tử Dương ta muốn làm đại sự, muốn kiếm nhiều tiền! Chỉ chút chuyện nhỏ này cũng làm không được, về sau làm sao đi làm lớn...”

Một khối đá lớn chùng quả đấm từ nơi không xa bỗng nhiên bay tới, hung hăng đập trúng ót vương tử Dương Quốc.

Hắn ngã xuống tại chỗ, vùng vẩy mấy lần, máu tươi thuận theo đầu rơi trên mặt đất, ngất đi.

Đám trẻ còn lại thét chói tai xoay người bỏ chạy.

Nhưng miệng hồ đồng chạy trốn bên kia cũng bị mấy tráng hán chặn lại.

Hai bên cửa vào đều có người chặn lại. Trên người những người này đều có tiêu ký giống nhau.

“Thật đúng là ăn gan hùm mật gấu, dám đến canh chừng Ngụy chấp sự trong nhà. Thật cho rằng chúng ta một lòng hát hay sao?” Một tráng hán đầu trọc xông lên đập một cước lên người một thiếu niên, hung hăng đập ngã người.

.....

.....

.....

“Dương ca chết rồi, liều mạng với bọn chúng!!” Thiếu niên còn lại điên cuồng rút một ít vũ khí sắc bén từ trong ngực ra, có loại là đá mài nhọn, có những cái kéo dài, còn có những cái vỏ sắt đơn sơ.

“Đem bọn nhãi con này đánh ngã lòi đi.” Tráng hán đầu trọc vung tay lên, thành viên trong bang chung quanh dồn dập xông lên, quyền đấm cước đá, côn bổng hầu hạ, mấy lần liền đem mấy thiếu niên khí lực yếu ớt đánh ngã trên mặt đất.

Thân ảnh Ngụy Hợp xuất hiện ở trong miệng Hồ Đổng, nhìn đám thiếu niên choai này, mặt không chút thay đổi.

Thế đạo chính là như vậy, số người ở tuổi cần thận ngoan độc cũng không ít.

Hắn thật sự coi trọng nhà mình sao?

Hắn ta lên chức nhiều tổ chức nhỏ bang nhỏ như vậy, cho rằng tất cả đều là chơi đùa sao?

Chỉ cần cho chút chỗ tốt là có thể tìm người giúp đỡ an bài người ở bên cạnh bảo vệ.

Ngày thường cho dù Ngụy Oánh đi mua thức ăn mua dầu, hắn cũng tìm mấy tiểu bang nhân nhìn.

Mấy tiểu bang phân biệt tìm người, đầu năm nay, chỉ cần có ăn có tiền, không thiếu nhất chính là mấy hán tử vì một miếng ăn no nê mà liều mạng.

Những người này đối với các loại môn đạo đều là môn thanh, bình thường cũng không có việc gì làm, ngược lại so với hộ vệ chuyên môn hữu dụng hơn rất nhiều.

“Ngụy gia, vừa rồi nhìn thấy tiểu tử kia leo tường, liền bị ta một tảng đá nện xuống. Hiện tại bọn nhãi con này thế mà còn dám ở chỗ này nghĩ đến người nhà ngài, quả thực là điên rồi, không muốn sống nữa đâu. Ngài yên tâm, bọn nhãi con này sau khi xử lý từng tên từng tên một.”

Ngụy Hợp gật gật đầu, không hỏi xử lý như thế nào, cũng lười hỏi.

Chỉ cần không phải người hấn có quan hệ, những người còn lại hấn không quan tâm, cũng không quản được nhiều như vậy.

Đầu trọc kia cho người kéo đám thiếu niên này rời đi, còn mình thì ôm quyền với Ngụy Hợp lần thứ hai.

“Ngụy gia, chuyện năm trước, ngài có thể ra mặt đỡ tiểu nhân một chút, là tiểu nhân phúc khí, ngài yên tâm, tiểu nhân bên này nhất định nhìn chăm chăm ngài, tuyệt đối sẽ không để lộ thêm!”

“Được.” Ngụy Hợp gật đầu, không nhiều lời nữa.

“Ngụy gia ngài cũng đừng đáng thương đám tiểu nhân kia, lúc trước bọn họ dựa vào người khác đáng thương, âm thầm chết không dưới mười người. Mấy tên lảng giềng xung quanh đều nổi danh. Đám vương tử Dương đầu lĩnh kia, càng khiến nhiều gia đình tan cửa nát, nam thì âm tử chết, nữ thì bị bán đi câu lan. Tâm còn đen hơn mấy đại nhân chúng ta!” Đầu trọc bổ sung vài câu, trong tay hấn đám nhỏ kia cũng dùng hông thoát ra.

Ngụy Hợp chỉ gật đầu, không nói gì thêm.

Hấn vẫy vẫy tay, quay người đi về phía viện tử nhà mình.

Đám người đầu trọc phía sau khom lưng cúi đầu tiễn hấn rời khỏi.

Cột kẹt..t..tttt.

Cửa sân từ từ mở ra.

Ngụy Hợp cất bước đi vào, trực tiếp trở về phòng mình, nhìn nhìn vào làn da nơi ngực mình như thường lệ.

Hoa văn hình viên châu lúc này đã hoàn toàn biến thành màu đen.

Sau mấy tháng chờ đợi khối đồ vật cuối cùng, rốt cục mới có thể sử dụng được.

Ngụy Hợp hít sâu một hơi, trong lòng kích động.

Hấn lập tức đóng cửa, nhắm mắt, nhớ lại nội dung trong Ngũ Lĩnh Chương.

Đồng thời, tâm thần tập trung tại vị trí ngực phá cảnh châu, cảm nhận được tồn tại như quả bóng khí, ý niệm hấn hóa thứ, hung hăng đâm một cái.

Phốc.

Trong chốc lát, bên trong Phá Cảnh châu tuôn ra mảng lớn nước lũ, dòng nước nóng hồi chảy khắp toàn thân hấn.

Nhưng phần lớn nước lũ trong đó lại tuôn về hướng hai tay.

Một lát sau.

Bành.

Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra.

Bóng người Ngụy Minh lóe lên vài cái, đảo mắt đã biến mất ngoài cửa viện.

Tiêu Nhiên vừa từ Bách Hoa Lô đi ra, vừa ra khỏi thành, đã say khướt lắm rồi, vẫn còn nhớ tới cảm xúc hương thơm mềm mại vừa được hương thơm trong tay.

Đột nhiên hấn giật mình, đột nhiên ngẩng đầu.

Một đạo hắc ảnh tựa như điện xạ, vọt tới trước người hấn, đánh ra một chưởng.

“Ngươi là!?” Tiêu Sát phản khởi phản kháng, khí huyết toàn thân sôi trào, muốn một quyền đánh chết bóng đen.

Bành!!

Quyền chưởng giao nhau.

Cánh tay Tiêu Sát liên tục đứt gãy, thân thể bay lên không trung, còn chưa bay xa đã bị bóng đen xuất chưởng đánh vào lồng ngực.

Phốc!!

Xương ngực hấn sụp đổ, bay ngược ra sau, hung hăng đâm vào trên tường đất phía sau.

Bức tường đất chấn động, sụp lún vào một cái hố hình người.

Tiêu Nhiên trợn tròn hai mắt, không cam lòng nhìn chăm chăm vào bóng đen, cuối cùng hấn định há miệng nói nhưng

ánh sáng trong mắt nhanh chóng biến mất.

Đầu khẽ nghiêng, hoàn toàn tắt thở.

Bóng đen tiến tới, tiện tay lau trên người Tiêu Nhiên một cái,
xoay người rời đi, biến mất ở góc đường.

59

Ngụy Hợp chậm rãi cởi mũ bịt trên người, hắc y, khăn đầu, khoác.

Còn có gai nhọn bằng kim loại đeo trên găng tay, đây là thứ tốt lần trước thu được từ tên mập của Thiếu Dương môn, sau khi được hắc chữa trị, chính mình đội lên đánh lén người khác, là rất chuẩn.

Hắn cởi găng tay, chợt phát hiện gai nhọn của găng tay vừa mới khám nạm, thế mà đều bị đập gãy một loạt.

Hắn kinh ngạc đưa tay ra, nhẹ nhàng vuốt nhẹ nơi có găng tay.

Một lần sờ này, không đơn giản là bóp, mà là sau khi vận đủ khí huyết, giống như toàn thân căng cứng, dùng toàn bộ khí lực, lấy đi một cái chén nhỏ.

Trong vô thanh vô tức, cách tầng kim loại dày bằng ngón tay trên bao tay bị hắc nhẹ nhàng tạo ra một cái hố.

Ngụy Hợp im lặng.

Thả găng tay xuống, hai tay hắc đánh vào nhau.

Đương.

Bàn tay tựa như sắt thép, lúc va chạm phát ra tiếng vang cứng rắn giòn vang.

“Đây là ba lần khí huyết? Đây là Ngũ Lĩnh chưởng cảnh giới thứ tư?”

Năm cảnh giới mây trôi sương trắng của Thanh Hà, Ngũ Lĩnh Chưởng.

Sơ luyện, chính là Thanh, tầng thứ nhất cảnh giới, chỉ có sau khi luyện thành tầng này mới có thể chính thức nhập môn, khí huyết lớn mạnh đến một trình độ có thể tiến hành bước tiếp theo.

Sau đó là con sông tầng thứ hai, tầng này là biến chất khí huyết lớn mạnh, sau đó đột phá.

Đây là lần thứ nhất khí huyết đột phá, cũng là bước vào cảnh giới da trâu khí huyết của Hồi Sơn quyền.

Tầng mây thứ ba ứng với da Thạch Hồi Sơn Quyền, khí huyết lần thứ hai.

Bạch tầng thứ tư ứng với sắt, ba lần khí huyết.

“Nhưng bây giờ ta về sơn quyền mới cô đọng một đóa Cửu Hà Hoa. Lúc trước để tích lũy khí huyết, cấp phá cảnh châu toàn bộ, cũng đã ngừng tiến độ cô đọng Cửu Hà Hoa.”

Cô đọng Cửu Hà Hoa, cần tiêu hao lượng lớn khí huyết.

Thân thể con người, mỗi giây mỗi khắc đều sẽ sản sinh khí huyết, mà mỗi ngày sinh ra khí huyết, là dựa theo thể chất thân thể, cùng với chất lượng ăn uống, quyết định sản xuất lương thực.

Tựa như trâu non để sữa, nghỉ ngơi không tốt, ăn không ngon lại biết thiếu sữa.

Người luyện võ cũng vậy.

Hơn nữa mỗi ngày khí huyết sản xuất ra có chừng này, dùng để luyện cái này, không thể dùng để luyện cái kia.

Vì vậy kiên tu hội kéo dài tiến độ là chuyện đương nhiên.

Cho nên Ngụy Hợp ngừng về sơn quyền, tốc độ phá cảnh châu tích góp từng chút một nhanh chóng tăng lên.

“Hiện tại đã tốt, ba lần khí huyết...” Ngụy Hợp cẩn thận cảm nhận biến hoá thân thể.

Khí huyết trong cơ thể hần cuộn cuộn, thân thể dường như vừa mới ngủ một giấc sâu, tinh thần dồi dào, tinh lực dồi dào, ý thức cực kỳ rõ ràng.

Tư duy suy nghĩ cũng chuyển động cực nhanh, không có bất cứ trì trệ nào.

Những thứ này chỉ là cảm giác của bản thân, rõ ràng hơn chính là...

Ngụy Hợp đi đến trước tủ quần áo của mình.

Đem tủ quần áo toàn bộ ôm lên, đặt ngang ở trên giường.

Sau đó sờ lên mặt đất dưới tủ quần áo, mò được một cái kéo, kéo lên trên.

Lập tức kéo ra một ô vuông lớn.

Bên trong là ô vuông chữ đen dùng gỗ màu đen chế tạo.

Hôm tối có đủ loại thuốc, ám khí, chủy thủ, túi tiền các loại.

Ngụy Hợp lấy tạp vật tìm được trên người Tiêu Nhiên ra, kiểm tra một chút.

Một túi tiền viền bạc, một bình sứ nhỏ màu xanh biếc, một tờ lụa nhỏ mang hoa sen, còn có một quyển họa sách Xuân Cung nhìn không lọt mắt.

“Tiểu tử này... Chậc chậc.” Ngụy Hợp đem ti lụa và họa sách ném vào ô tối, sau đó cầm lấy túi tiền bên cạnh, kéo sợi dây, hướng mặt đất run lên.

Trong túi tiền rơi ra một tấm trăm lượng kim phiếu, mấy mảnh lá vàng, hai hạt đậu vàng nhỏ, còn có một ít mộc bài nhỏ, hẳn là tổ chức để chứng minh thân phận.

“Nghèo kiệt xác.” Ngụy Hợp lắc đầu, nhặt lên kim phiếu, ngửi thấy mùi thơm trên đó, sau đó cầm cả kim điệp và đậu tương lên, toàn bộ mộc bài ném vào ám ô.

Chờ buổi tối xử lý.

“Hài nhỏ, ăn cơm thôi!” tiếng kêu của Nhị tỷ bên ngoài truyền đến.

“Tối rồi.” Ngụy Hợp đứng lên, cầm bình sứ, nhanh chóng giấu kín, sau đó mang tủ quần áo đặt lại chỗ cũ.

Hắn thở dài một hơi, hoạt động hai tay.

Ra khỏi phòng ngủ, Ngụy Hợp đi ngang qua viện, bỗng nhiên dừng lại tại nơi mình bình thường tập luyện Ngũ lĩnh chương.

Hắn nhìn một chút hòn đá đen lớn ngày thường mình toàn lực đánh ra, chỉ có thể đánh ra một cái hố sâu.

Tảng đá đen này không phải là đá bình thường, mà là vật liệu đá đặc thù chứa vật chất khoáng thạch nào đó, cứng rắn cứng cỏi.

Trở lại Sơn Quyền viện, cũng dùng loại đá này, Ngụy Hợp ở trên Thiếu Dương Sơn phát hiện không ít, liền chọn một khối lớn hơn chút mang về nhà.

Trên hắc thạch hình trứng, khắp nơi là các loại quyền ấn chương ấn hấn đánh ra trước kia.

Bởi vì đánh nghiêng xuống đất, bùn đất phía sau tảng đá đều bị đánh cho vô cùng chặt chẽ.

Ngụy Hợp nhìn chương ấn một ngày trước mình lưu lại.

Chương ấn kia sâu hơn một tấc, có thể thấy rõ chương văn. Xem ra tương đối lợi hại.

Đột nhiên trong lòng hấn khê động, tay trái vỗ nhẹ vào hắc thạch.

Khí huyết cô động, toàn lực vận chuyển, ngũ lĩnh chương cảnh đệ tứ vận khởi, một cỗ kinh lực vô hình tự nhiên ngưng tụ, theo hấn vỗ này, nhẹ nhàng rơi vào trên hắc thạch.

Bành.

Tảng đá đen bỗng nhiên trầm xuống, phía sau lại lồm xuống một đoạn thật sâu.

Tay trái Ngụy Hợp nhắc lên, nhìn từng vết nứt trên hắc thạch, nhất thời có chút ngẩn ra.

Hắc thạch này rất dẻo dai, rất ít người nghe nói có thể đánh nứt nó, bình thường đều bị lồm vào.

Căn cứ chiều sâu lồm xuống, phán đoán được sức mạnh lớn nhỏ ra sao.

Nhưng một chương này của y lại đánh cho hắc thạch nứt ra.

Ở giữa hắc thạch, chương ấn sâu chừng ba tấc, hoàn toàn lún vào mặt đá.

Mà mép chương ấn, tất cả đều là vết rạn tinh mịn như mạng nhện.

Ngụy Hợp bỗng nhiên giật mình, khó trách lúc trước giết Tiêu Nhiên, hấn đánh ra một chương, Tiêu Nhiên toàn lực phản kháng, thế mà một chút cảm giác cũng không có.

Cảm giác lúc ấy của hắn giống như đánh vào một khối đậu hũ, không hề có sức phản kháng.

Sau đó chỉ thấy mọi người đã bay ra ngoài.

Tựa như một cái túi rác rưởi, phốc một cái đập vào trên tường, lập tức tắt thở.

“Uy lực thật mạnh...!” Ngụy Hợp trong lòng rung động, một chương này, ba lần khí huyết đột phá của chương Ngũ Lĩnh, uy lực so với trước kia há chỉ mạnh gấp đôi?

Lúc trước hắn toàn lực bộc phát, cũng chỉ có thể đánh ra sáu một tấc chương ấn, hiện tại thoáng một phát đánh ra hơn ba tấc, còn có vết rạn quanh thân.

“Khó trách... Ba lần huyết khí ít như vậy, lần thứ hai khí huyết nhiều như vậy. Hai người địa vị cũng chênh lệch lớn như vậy. Thì ra là thế... Thì ra là thế!”

Ngụy Hợp hiểu ra trong lòng.

Khí huyết lần thứ ba và lần thứ hai, chênh lệch không chỉ có một điểm.

Trước khi đột phá, hắn không thể chính diện đánh lại Tiêu Nhiên, còn thiếu không ít thực lực khí huyết.

Sau khi hắn đột phá, một bàn tay đập chết người, ngay cả phản kháng cũng là hy vọng xa vời.

Khó trách Trịnh sư vẫn luôn tâm niệm niệm niệm, môn hạ ra một lần ba lần khí huyết.

“Sông nhỏ, nhanh lên, thức ăn nguội rồi.” Ngụy Tiểu ở trong phòng ló đầu kêu lên.

“Đến rồi.” Ngụy Hợp thu hồi ý niệm trong đầu, đi vào buồng trong.

Ngũ Lĩnh Chương này sau khi đột phá, một thân uy lực đều tập trung ở trên song chương, bàn tay cứng rắn không gì sánh được, lợi khí phổ thông khó thương tổn. Có thể làm át chủ bài lớn nhất của hắn bây giờ, chương lực mơ hồ mang theo cảm giác nổ tung.

Đánh tới lần thứ hai thì khí huyết dính phải đã thấm rồi, đánh thì chết ngay.

Hơn nữa, Ngụy Hợp rõ ràng cảm giác được, sau khi mình đột phá thân thể đang dần dần được cải thiện, sau khi lượng lớn khí huyết đột phá được cọ rửa, toàn thân hẳn đều từ từ được cường hóa.

Năng lực tiêu hóa càng mạnh hơn, tinh thần càng tốt, cảm giác thân thể mỗi giây mỗi khắc đều bài trừ số lượng lớn tạp chất, tốc độ chế tạo khí huyết và chất lượng cũng nhanh hơn trước rất nhiều.

Dựa theo trước đây Trịnh sư đã từng đề cập tới, ba lần đột phá khí huyết này sẽ kéo dài tuổi thọ hai mươi năm, thân thể đỉnh phong cũng không còn câu nệ cái cửa khẩu hai mươi tuổi này nữa, mà là bốn mươi tuổi.

Đây là thoát thai hoá cốt.

Sau khi vào trong phòng, Ngụy Hợp ngồi xếp bằng xuống, nhìn hai món ăn trước mặt một món canh vịt, súp thịt trâu, rau rau xào đậu phộng, đậu xanh nấu thổ kho.

“Đây là thổ đực già ở đâu ra vậy?” Hắn có chút nghi hoặc, gần đây mình đâu có săn thú gì?

“A, là sư đệ Âu Dương Trang đưa tới, nói hắn gặp được một thợ săn làm cạm bẫy trên thị trường, từ chỗ hắn một hơi mua hơn mười con thổ rừng vịt hoang. Hắn sẽ đưa tới cho chúng ta một ít.” Ngụy Oánh cười giải thích.

Ngụy Hợp nhìn con vịt già và thổ rừng trong bát. Đây chính là phần đại lễ. Âu Dương Trang có lòng.

Hắn bung bát cơm lên, cẩn thận ăn.

Mới ăn được vài ngụm, bỗng nhiên cửa viện bành bành bành bị gõ vang.

“Ai vậy?” Ngụy Hợp đứng dậy đi mở cửa.

“Là ta, Ngụy sư huynh, mở cửa nhanh đi, xảy ra chuyện lớn rồi!” Là thanh âm của Trương Dận.

Gia hỏa này đã là ông lão trong sân, bây giờ chỉ là da trâu, dĩ nhiên tiềm lực đã hao hết, chỉ là chính y vẫn không cam lòng mà thôi.

Mặc dù cùng Ngụy Hợp không thân thích lắm, nhưng ngày thường cũng có nói mấy câu.

Ngụy Hợp không nói hai lời, đứng dậy bước nhanh tới cửa viện, nâng then cửa, mở cửa.

“Chuyện lớn gì?”

Hắn nhìn vẻ mặt tái nhợt của Lý Tích ở ngoài cửa.

“Vâng. Tiêu Sát! Tiêu Sát hắn. Hắn bị người ta đánh chết!!” Lý Tích vội vàng nói, không có ý thương cảm bi thương, chỉ là kinh ngạc rung động.

Tiêu Nhiên trong suy nghĩ của đám đệ tử bình thường, đó là thiên tài tuyệt đối, hạt giống ba lần khí huyết tương lai. Người bình thường đều có hai cấp bậc, là nhân vật giống như Trịnh Sư trong tương lai.

Nhưng bây giờ...

Hắn ta lại bị đánh chết?!

Ai mà có gan lớn như vậy, không sợ Trịnh sư truy cứu sao?

“Cái gì? Tiêu Sát bị đánh chết?” Ngụy Hợp dừng động tác lại, thanh âm đột nhiên cao hơn tám điều khiển.

“Đi! Mau dẫn ta đi xem!” Hắn quay đầu và Ngụy Oánh lên tiếng chào hỏi, trở tay đóng cửa lại, đi theo Lý Tích vội vàng về hướng Sơn Quyền viện.

Quyền viện đã tụ tập đông đủ các đệ tử, hôm nay Tiêu Nhiên đã là đệ tử mạnh nhất trong quyền viện, bây giờ lại bị người ta đánh chết tươi trong thành.

Ngay cả cao thủ như Tiêu Nhiên cũng bị đánh chết, nếu người kia nhằm vào người khác, chẳng phải là một chương một cái, dễ dàng không tốn chút sức lực nào sao?

Trong sân rộng của Nặc, mọi người đều lẳng lặng làm thành một vòng, nhìn thi thể Tiêu Nhiên ở giữa.

Thi thể được đặt trên một cái cang gỗ, bên trên phủ một lớp vải mỏng màu trắng.

Cha mẹ Tiêu Nhiên ngồi xôm một bên, sắc mặt trắng bệch đau buồn, một câu cũng không nói ra, chỉ nắm chặt lấy vải trắng, thân thể run rẩy.

Bọn họ chỉ có một đứa con trai như vậy, hơn nữa còn là con trai tiền đồ vô lượng, bây giờ lại bị người ta đánh chết một chút...

Trịnh Phú Quý cũng chấp tay sau lưng đứng ở một bên, ánh mắt có chút trì trệ nhìn thi thể trước mắt.

Lúc hắn đang tính sổ, cảm giác gần đây sản nghiệp tựa hồ có chút ảm áp, đang lúc vui vẻ, ai biết được lại vui cực buồn, bỗng nhiên một tin tức truyền đến, trực tiếp đánh hắn choáng váng.

Mấy cái bạn hồ bằng cầu hữu đứng ở một bên không nhịn được thấp giọng khóc.

Bọn họ đang khóc là sau này sẽ không có ai thanh toán chi phí cho bọn họ, cũng không có ai làm chỗ dựa cho bọn họ khi đánh nhau cả.

Từ góc độ này mà nói, mấy người này ngoại trừ phụ mẫu Tiêu Nhiên ra thì là người khóc đến chân tâm thực ý nhất.

Sư huynh đệ, sư tử muội xung quanh không ai thương tâm, thậm chí còn có người cười trên nỗi đau của người khác, chỉ là lúc này không ai biểu hiện ra mà thôi.

Tiêu Nhiên ở trong Quyền viện không được lòng người, không ai thích hắn. Nhưng dẫu sao hắn cũng là người cầm cờ về Sơn Quyền viện, đại biểu người ưu tú nhất có tiềm lực nhất trong đám đệ tử.

Giang Nghiêm, Khương Tô, đại sư huynh Triệu Hoàn, cùng với Ngụy Hợp, còn có con đường vừa thăng cấp, đều đã đến.

Mấy người đều cúi đầu ngoan ngoãn lẳng lẳng đứng ở một bên, nhìn thi thể ở giữa.

“Lão sư, rốt cuộc Tiêu sư đệ đã chết như thế nào?” Triệu Hoàn trầm giọng hỏi.

Trịnh Phú Quý trầm mặc lại, hít vào một hơi, chậm rãi nói: “Bị người dùng chưởng lực rất mạnh, một chưởng đánh gãy cánh tay, sau đó chưởng thứ hai đánh vào lồng ngực, lồng ngực sụp đổ, đâm xuyên tim nội tạng mà chết.”

Hắn dừng một chút.

“Kẻ hành hung, chưởng lực rất mạnh, hẳn là ba cao thủ khí huyết, nhưng vết chưởng lực này... Ta nghĩ trong không ra ngoài thành ai am hiểu cách nổ chưởng lực.”

“Cao thủ ba lần khí huyết mỗi người đều là cao thủ thành danh, Ngụy Hợp lại hạ độc thủ với Ngô Nhi? Không thù không oán! Ngô Nhi cũng không có tư cách đi trêu chọc cao thủ thành danh bậc đó! Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy? Dám hỏi Trịnh sư, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Cha Tiêu Thành - Tiêu Thành đứng dậy, gằn từng chữ một.

Trong lời nói của hắn, trong hàng ngũ viết, hiển nhiên là coi cái chết của Tiêu Nhiên trở thành kẻ thù của Trịnh Phú Quý, bị liên lụy.

Quả thật cũng không thể trách hắn ta nghĩ như vậy, ngay cả bản thân Trịnh Phú Quý cũng rất nghi ngờ.

Nói trắng ra là, Tiêu Nhiên tuy tiềm lực rất mạnh, nhưng sau khi đột phá một lần thất bại, tiềm lực tụt xuống, còn bị độc thủ đánh chết, đây không phải là ghen ghét, mà là có cừu sát nhằm vào tính chất của người khác.

Hắn là cao thủ khí huyết thứ hai, ngày thường cũng không có bản lĩnh trêu chọc ba lần khí huyết.

Trịnh Phú Quý nhất thời không nói một lời, không phản bác được.

Cũng may cha của Tiêu Nhiên vẫn còn lý trí, biết trước mặt mình là một võ sư luyện khí huyết cao cường hơn cao thủ bình thường ba lần trong thành, cũng không dám lỗ mãng.

Hắn chỉ tức giận đè nén lửa giận, mang thi thể con trai cùng hai gia đình chậm rãi rời khỏi quyền viện.

Thời loạn lạc, thế đạo này, cho dù mạnh như Tiêu Nhiên, có ích lợi gì, cũng là lo non tối.

“...” Trịnh Phú Quý lẳng lẳng đứng trong sân, ngay bên cạnh thi thể của Tiêu Nhiên, không nói một lời, im lặng.

Trong lòng hắn ta cũng đè nén lửa giận, thề nhất định phải tra ra hung thủ thật sự, báo thù rửa hận cho ái đồ!

Nhưng bất luận lúc này y thề ra sao, Tiêu Nhiên cũng không thể sống lại.

Các đệ tử còn lại đều yên lặng tản ra, luyện công vừa luyện công, nghỉ ngơi một chút.

Khương Tô đứng ở bên, nhìn vị trí Tiêu Sát dừng lại, tâm tư cũng phức tạp.

Nàng đã từng rất ưa thích gia hỏa này, thế mà vừa chớp mắt một cái đã chết rồi.

Tâm tư kiêu này khó mà diễn tả bằng lời.

Hôm nay trong viện, không còn ai có hi vọng đột phá khí huyết ba lần nữa.

Mà nàng chính mình biết mình, đem toàn bộ thịt dị thú của mình ném cho Ngụy Hợp, kỳ thật chính là đã từ bỏ hy vọng đột phá.

Mấy ngày nay nàng cảm giác khí huyết khôi phục càng ngày càng chậm, điều này đại biểu thân thể bị hao tổn, khôi phục hoàn hảo.

Tiền lực như vậy nếu tiếp tục đột phá ba lần khí huyết thì quá khó khăn.

Còn nếu đã mở đường, muốn đạt tới viên mãn còn một quãng thời gian rất dài nữa, thậm chí tương lai có bị áp chế giống như Tiêu Nhiên hay không cũng là điều khó nói.

Thế cục càng ngày càng khó, về Sơn Quyền Viện còn chưa biết có thể đợi đến lúc Trương Lộ trưởng thành, cũng là một ẩn số.

Nàng ngẩng đầu nhìn Ngụy Hợp. Ngụy Hợp cũng bị Tiêu Nhiên uy hiếp ngăn cản, hai người còn có thù hận.

Chỉ là lúc này vẻ mặt Ngụy Hợp không khác gì các sư huynh đệ khác, nhìn qua tựa hồ không có cảm xúc quá lớn, không hận, không cao hứng, chỉ là một mảng nhàn nhạt phức tạp, thương cảm.

Hình như vì cái chết của Tiêu Nhiên mà tiếc hận, bi ai.

Khương Tô muốn nói lại thôi, nhưng nghĩ rồi vẫn không nói gì, quay người trở lại vị trí của mình, bắt đầu mài da, ngưng tụ khí huyết thành đóa Cửu Hà Hoa mới.

Sau khi nàng đột phá bị hao tổn, Cửu Hà Hoa bị tán đi một đóa, lại phải cô đọng một lần nữa. Tuy không ôm hy vọng, nhưng khí huyết viên mãn cũng có thể tăng cường thực chiến bản thân, trong hoàn cảnh càng ngày càng loạn này, thực lực mới là bảo đảm tốt nhất.

Ngụy Hợp cũng không trì hoãn, cũng tới vị trí của mình, bắt đầu cô đọng Cửu Hà Hoa, hiện tại hẳn không cần tích lũy phá cảnh châu, khí huyết có thể tùy ý vận dụng, rốt cuộc có thể tiếp tục về sơn quyền tiến độ.

Âu Dương Trang than thở ở một bên, mang theo vẻ mặt như người cha đã chết.

“Làm sao vậy?” Ngụy Hợp hỏi một câu.

“Không có gì, chỉ là thiếu một lão già cố ý, sau này kiếm tiền khó khăn rồi...” Âu Dương Trang bất đắc dĩ nói.

“Lão chủ cố?”

“Đúng vậy, ta vẽ..... không thể nói không thể nói.” Tiểu tử này tranh thủ thời gian cầm miệng, kếm chút nói lỗ miệng.

Ngụy Hợp lập tức liên tưởng đến Xuân Cung Đồ kia, trong lòng không biết nói gì.

“Luyện tập đi, đừng chậm trễ nữa.”

“A, Vâng!” Âu Dương trang vội vàng đun sôi chậu cát của mình, chỉ là mới gõ xong, hấn lại ngẩng đầu lên.

“Ngụy sư huynh, ta có thể đi sớm một chút không?”

“Chuyện gì?”

“Có một sư đệ dự định rời đi, trước khi đi mời mọi người tụ tập ăn một bữa.” Âu Dương Trang hơi trầm giọng nói.

“Đi đi.” Ngụy Hợp gật đầu.

“Được...” Âu Dương trang gật gật đầu.

Ngụy Hợp không nói một lời, cẩn thận bắt đầu mài da, cô đọng Cửu Hà Hoa.

Khí huyết ba lần này chất lượng rõ ràng cao hơn lần thứ hai, song quyền hấn không ngừng đánh vào trong thiết sa, thiết sa nóng bỏng không ngừng mài da, sau đó mỗi một lần luyện xong, khi buông tay tiến vào chậu thuốc đều có thể cảm giác được, có khí huyết cuộn cuộn không ngừng ngưng tụ đến chỗ hai cánh tay.

Vị trí của mỗi người là Cửu Hà Hoa khác nhau, như Trình Thiếu lâu ngày, chính là ở sau lưng, Khương Tô chưa từng thấy qua, nhưng đại sư huynh Triệu Hoành ở ngay trước ngực.

Ngụy Hợp của mình, thì ở trên hai tay, trên cánh tay.

Khí huyết chất lượng cao, nhanh chóng tiêu hóa năng lực hồi huyết, tăng thêm ba lần khí huyết đột phá, tựa hồ toàn thân thông thấu rất nhiều, tốc độ khí huyết lưu động nhanh hơn rất nhiều, mà ở giữa lại không có rất nhiều trở ngại trì trệ.

Ngụy Hợp thậm chí có đôi khi có thể cảm giác được, tiên độ ngưng tụ thành công của Cửu Hà Hoa.

Chậm chạp, kiên định, không thể ngăn cản.

Một hơi luyện đến buổi chiều chầm dứt, Ngụy Hợp cảm giác bên hông cánh tay phải nóng hổi, tựa hồ có đồ vật gì đó cô đọng, nhưng vén lên nhìn, lại không nhìn ra cái gì.

Buổi chiều Trịnh sư ra cửa một chuyến, chỉ là lúc sắp kết thúc, hần trở về sắc mặt khó coi, tựa hồ rất không vui.

Ngụy Hợp luyện công xong, định thu thập một chút rồi rời đi thì trước khi đi đã bị một sư đệ gọi vào trong phòng.

Trịnh sư tương triệu.

Trịnh Phú Quý dẫn dò tất cả đệ tử nội viện, để cho tất cả mọi người gần đây tận lực đoàn kết, không được đơn độc lui tới, ban đêm không được ra ngoài, chú ý an toàn.

Không có lời gì ngoài ý muốn, nhưng Ngụy Hợp tựa hồ nhìn ra có chuyện gì sắp phát sinh.

Sau khi trở về, liên tiếp mấy ngày, trở về sơn quyền viện cũng giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Ngoại trừ Trịnh sư tựa hồ càng già hơn chút ít, còn lại vẫn giống như cũ.

Cũng may còn có con đường mới tấn chức, thiên tài cũng không kém gì Tiêu Nhiên, tựa hồ cho Trịnh sư một phần hy vọng mới.

Ngụy Hợp lúc này không chú ý tới những điều này nữa, bây giờ hần đột phá khí huyết ba lần, trở về tu hành Hồi Sơn Quyền, tốc độ cô đọng khí huyết vượt xa trước kia.

Gần bốn ngày, hần liền ngưng luyện ra đóa Cửu Hà Hoa thứ hai. Phải biết rằng Cửu Hà Hoa này độ khó so với một đóa thì khó hơn, lúc cô đọng trong đó thì cần khí huyết một đóa nhiều hơn một đóa.

Nhưng hần lại có thể dễ dàng đạt tới đóa thứ hai, điều này chứng minh suy nghĩ lúc trước của hần hoàn toàn có thể thực hiện được.

Tiên Tà hậu chính, kỳ chính tương hợp!

Không chỉ như thế, Ngụy Hợp lúc nhàn hạ còn bắt đầu đồng thời tu luyện Phi Long công. Công pháp chân này, cũng được

khí huyết cường đại của hấn cung ứng, nhanh chóng liên tiếp đột phá.

Khoảng mười ngày, hấn đã đến tầng thứ hai.

Phi Long công cần ở phần chân cô đọng huyết sắc long văn, cùng nguyên lý cứu hà hoa, long văn chính là tiêu ký của công pháp tầng thứ nhất Phi Long.

Công pháp này rất khó khăn, đối với tư chất, tâm tính, yêu cầu cực cao. Hơn nữa một lần đột phá không thành, khí huyết sẽ phản phệ, đâm về trái tim, tính nguy hiểm cực cao.

Công pháp tổng cộng chia làm sáu tầng, mỗi một long văn lại tăng thêm một tầng. Đi, đi, chạy, độ, lướt, bay.

Tổng cộng sáu tầng, mỗi một tầng đều tương ứng với một loại tốc độ của cảnh giới.

Công phu này, cao nhất cũng chỉ ba lần khí huyết, nhưng là phạm trù cước pháp cực kỳ thừa thốt.

Dựa theo những gì mà Trịnh lão đã nói, cước pháp đều rất trân quý.

Bởi vì cước pháp chân chính lợi hại, tiến là có thể công có thể lui, tự nhiên ở vào thế bất bại. Mà đi lại như gió, trợ giúp và thoát ly chiến trường đều có tốc độ cực nhanh.

Ngụy Hợp cũng để tâm tới Phi Long Công, lấy khí huyết ba lần hồi luyện, hấn rất nhẹ nhàng liền phá vỡ hai tầng cảnh giới, tốc độ cũng nhanh hơn rất nhiều, nhưng về sau có chút chậm chạp.

Tuy rằng vẫn ổn định bước về phía trước, không có trở ngại gì, nhưng tốc độ lại chậm lại không ít.

Đối với việc này, hấn càng thêm kiêng kị cao thủ khí huyết ba lần còn lại.

Như vậy xem ra, càng là cao thủ khí huyết ba tuổi, càng có thể tiêu lượng lớn thời gian khí huyết, tập luyện môn thứ hai, thậm chí môn thứ ba võ công.

Cứ như vậy, xem ra cao thủ ba lần khí huyết kéo dài hai mươi năm thì cao thủ cấp độ này hoàn toàn cách khí huyết lần thứ

hai một khoảng lớn.

Cũng không ai biết cao thủ ở tầng này đến cùng tu hành mấy môn công phu. Nói không chừng tuổi tác càng lớn, thực lực càng mạnh.

Khí huyết bình thường sôi trào, càng lắm là tăng cường tổ chất thân thể, phản ứng lại năng lực. Nhưng nếu cô đọng khí huyết thành võ công, uy lực hoàn toàn khác nhau.

Dù sao khí huyết mỗi ngày đều có một ít như vậy, thân thể có thể chứa đựng cũng chỉ có bấy nhiêu.

Nhưng công pháp khác biệt. Chỉ cần cô đọng thành công cần khí huyết duy trì cực ít.

Trên lý thuyết, công pháp cô đọng trên người một người là không hạn chế số lượng.

Sau hai tầng Phi Long Công, ước chừng qua hơn một tháng, Ngụy Hợp rốt cục không gặp trở ngại, đem Hồi Sơn Quyền, một đóa Cửu Hà Hoa cô đọng hoàn toàn, hoàn toàn đã đến cấp độ chín đóa Thiết Bì.

Trịnh sư gần đây cũng không kiểm tra tu vi của hắn, tựa hồ hắn đang bận rộn làm chuyện khác, mỗi ngày đi sớm về muộn, thường xuyên có võ sư khác tới nhà, tựa hồ đang thương nghị cái gì, tựa hồ cũng đang chuẩn bị cái gì đó.

Ngụy Hợp cũng không vội biểu hiện tu vi, tốc độ ngưng luyện của hắn quá nhanh, đến nỗi lúc trước kiểm tra chỉ là một đóa Cửu Hà Hoa, hiện tại mới hai tháng đã đầy chín đóa, tốc độ này quá bất thường.

Dứt khoát, hắn tính toán sau này sẽ tiếp tục biểu lộ tiếp. Dù sao trước tiên hắn cũng có ý định tu hành Phi Long công một chút, môn cước pháp này có thể gia tăng sức chịu đựng, tốc độ, rõ ràng mạnh hơn so với Hồi Sơn quyền cùng Ngũ lĩnh chương. Có thể làm hạc tâm.

Cửu Hà Hoa ngưng tụ hoàn thành là đại biểu Thiết Bì đạt thành, Hồi Sơn Quyền đạt tới đỉnh phong.

Sau đó là tìm tòi tiến bộ.

Đạt tới khí huyết ba lần, tất nhiên sẽ dùng sức mạnh mới, nhưng đây không phải nhập lực. Chỉ có đem kinh lực trải rộng toàn thân, không sợ đao thương tầm thường, mới là nhập kinh chân chính.

Nhưng lại là cảnh giới kế tiếp. Ngụy Hợp không xa như vậy, bây giờ ba lần khí huyết đã thành, hắn cũng nên nhanh chóng điều tra sự tình của cha mẹ và đại tỷ.

Thiếu Dương Sơn, nên đi một chuyến nữa rồi...

61

Sâu trong Thiếu Dương Sơn.

Đêm khuya người tĩnh, ánh trăng ngẫu nhiên từ phía trên rừng cây chiếu xuống, chiếu sáng hắc lâm một chút ánh sáng.

Ngụy Hợp cẩn thận từng li từng tí, một thân bao bọc hắc y võ trang hạng nặng, đi lại nhẹ nhàng, im hơi lặng tiếng tiến vào chỗ sâu trong rừng.

Phi Long công tằng hai xác thực bất phạm, phối hợp với trường giày đặc chế của hắn, khi đi cơ hồ không nghe được tiếng vang gì, hoàn toàn bị gió đêm thổi phát lá cây che giấu.

Phi Long công được khí huyết dồi dào cung ứng, hoàn toàn không chế được bàn chân và bắp thịt, lúc đi tựa như những chiếc đinh, nhẹ nhàng cắm xuống đất, thanh âm lại rất nhỏ.

Ngụy Hợp cũng là lần đầu tiên xâm nhập Thiếu Dương Sơn đến tình trạng này.

Trước kia hắn chỉ tới chính diện thân núi, lúc nhanh đến đỉnh liền ngừng lại, nhưng lần này, hắn không chỉ vượt qua đỉnh núi, còn nhanh chóng trượt xuống, đi về phía chỗ sâu bên trong cùng với bóng lưng.

Lời Đinh Hải nói lần trước, một mực như một cây gai nhọn trong lòng, gã một mực nhớ thương, khả năng có liên quan đến chuyện Thiếu Dương môn mất tích của cha mẹ mình.

Cho nên sau khi nhẫn nại hồi lâu, lần này, hắn rút cuộc chuẩn bị đầy đủ, đi điều tra.

Trong tiếng lá cây vỗ rầm rầm, Ngụy Hợp một đường đi nhanh, hai bên bụi cỏ đen sì cùng cây cối nhanh chóng xẹt qua.

Trong lỗ mũi có thể ngửi thấy mùi cỏ và lá cây khô ráo, ngẫu nhiên còn có mùi của thịt và quả thối rữa.

Một mực tiến lên mấy phút.

Đột nhiên thân ảnh Ngụy Hợp lại, nhanh chóng xuất hiện sau lưng một cây khô, im lặng bất động.

Ngay phía trước rừng cây, trong khe hở.

Trong một sân cao tường vuông vức, hợp thành một cái tương tự mái nhà đất, lẳng lặng đứng sừng sững ở trong rừng rậm.

Bốn phía trong sân có bó đuốc cháy lên, ánh lửa lay động theo gió, lúc sáng lúc tối.

Mấy hán tử áo trắng dáng người cường tráng, tay cầm đèn lồng, lưng đeo đao kiếm, đang chậm rãi đi tuần về hướng Ngụy Hợp.

Mấy người này khuôn mặt chất phác, hai mắt vô thần, lúc đi đường động tác cứng ngắc, thân hình cũng hơi mập.

Rất nhanh, mấy người xuyên qua cách Ngụy Hợp không xa, đi sang bên kia.

Ngụy Hợp nhẹ nhàng từ sau cây đại thụ đi ra, cẩn thận quan sát tiểu thổ bảo này.

Căn bảo dài khoảng hai mươi mét, rộng chỉ chừng mười mét, bên trong chắc chắn không chứa được bao nhiêu người, nhưng vẫn có thủ vệ tuần tra muện như vậy.

Ngụy Hợp nhận ra những người này mặc trên người, đều là quần áo đệ tử bình thường của Thiếu Dương Môn.

Khác với đệ tử Thiếu Dương môn đã đánh chết hấn, những người này rõ ràng thấp hơn một cấp, từng người không biết vì sao, không nói một lời, hô hấp cũng đều ổn định, không chút ba động.

Hấn lẳng lẽ tới gần thổ bảo, nhanh chóng từ trong túi vải sau lưng lấy ra mấy con chuột, ném về phía trước.

Chuột là hấn đã sớm bắt được, vừa rơi xuống đất liền chạy loạn khắp nơi, rất nhanh liền biến mất trong bóng tối.

Chỉ là không có con chuột nào qua lại trong pháo đài.

Ngụy Hợp lại bắt ra mấy con chuột, ném lại gần thổ bảo một chút.

Lần này có bốn con chuột, một con phóng vút về phía thổ bảo, cũng chạy một vòng qua tường rào.

Bước chân Ngụy Hợp khễ động, nhanh chóng điem nhẹ theo con chuột.

Tốc độ hấn cực nhanh, hai chân liên tục, đảo mắt chỉ phát ra âm thanh như chuột rết, chui vào trong một chỗ tối tăm của thổ bảo.

Rất nhanh, có đội tuần tra bị thanh âm chuột hấp dẫn, đi tới bên này, không bao lâu liền truyền ra tiếng kêu thảm thiết của con chuột bị giết chết.

Ngụy Hợp không hành động thiếu suy nghĩ, hấn tới đây là muốn bắt một tên gia hỏa có thân phận khá có thể kiểm tra, loại người tuần tra bên ngoài này, cho dù bắt cũng không tìm ra manh mối gì.

Nói không chừng hấn còn biết đánh rắn động cỏ, ảnh hưởng tới hiệu suất.

Hấn dự định một lần thành công, thừa dịp bất ngờ, điều tra chân tướng.

Đội tuần tra vẫn như cũ không nói tiếng nào, sau khi giết chết con chuột, cất bước chỉnh tề, từ bên cạnh thổ bảo chậm rãi rời đi.

Ngụy Hợp dán vách tường, dùng một cây trường mộc côn vừa nhạt được, thăm dò mặt đất một chút, di động dọc theo tường.

Không bao lâu, hấn dạo qua một vòng, căn bản tìm không thấy bất kỳ lỗ thủng nào, rơi vào đường cùng, chỉ có thể mò tới lối vào thổ bảo.

Cửa vào có hình tròn cửa gỗ, cực kỳ dày nặng, cửa ra vào có hai bạch y mập mập, đứng ở hai bên như tượng sáp, không nhúc nhích.

Ngụy Hợp nhẹ nhàng dừng lại, đột nhiên đạp chân một cái, thân ảnh tựa như con dơi bắn ra, từ sau lưng một tên mập chọt lóe lên.

Rất nhanh bước chân hắn liền điềm liên tục, thân hình rẽ ngoặt, lại xẹt qua sau lưng một tên mập khác.

Bịch bịch.

Hai tên béo không rên một tiếng, ngã xuống đất bỏ mình.

Ngụy Hợp nắm lên một thi thể mập mạp, thuận theo cửa chính lăn một vòng về phía trước.

Phốc phốc phốc!

Liên tục mấy tiếng trầm đục, trên thi thể mập mạp xuất hiện hai hàng lỗ tròn to bằng móng tay.

Ngụy Hợp nheo mắt nhớ lại tốc độ phóng ra ám khí vừa rồi, trong lòng nhất định.

Nếu đều là loại tốc độ này, loại ám khí này có nhiều hơn cũng không sao.

Hắn đi về phía trước, nhẹ nhàng vỗ một chưởng về phía cửa gỗ.

Ngũ Lĩnh chưởng nhẹ nhàng ấn lên cửa lớn, vô thanh vô tức lồm vào một mảng lớn.

Hai tay Ngụy Hợp dang ra, kéo mạnh cửa chính hồng rồi kéo ra ngoài.

Bên trong có hai tên mập mạp áo trắng dáng người khoa trương đang chơi xúc xắc, phát hiện không đúng, nổi giận gầm lên một tiếng, hai người đồng thời đánh tới phía Ngụy Hợp.

Hai cánh tay đồng thời phát ra hai loại Thiếu Dương chưởng, một trước một sau đánh về phía Ngụy Hợp.

“Quá chậm.”

Hai tay Ngụy Hợp nghênh đón, chưởng lực Ngũ Lĩnh phun một cái.

Phốc phốc hai tiếng trầm đục, hai tên mập bị lực phản chấn cực lớn đánh cho liên tục lui về phía sau, sắc mặt nhanh chóng đỏ lên thành màu gan lợn.

Hai người ôm tay cấp tốc lùi lại, muốn kêu to người tới.

Nhưng đáng tiếc đã chậm, Ngụy Hợp tốc độ cực nhanh, trong khoảnh khắc bọn hắn vừa lui về phía sau, hắn liền tiến về phía trước, một người một chưởng đuổi theo, vồ vào lồng ngực.

Tốc độ Phi Long công nhanh hơn bọn họ nhiều lắm.

Rất nhanh, lại có một đội tuần tra chạy nhanh tới, tại cửa ra vào, vừa muốn đi vào, bị Ngụy Hợp một nắm bụi đá giơ lên, mê hoặc mắt.

Bên trên chưởng ảnh chớp liên tục, mấy người ngã xuống tại chỗ.

“Vốn là định lên vào, hiện tại tốt rồi.” Ngụy Hợp thở dài, bắt lấy hai cỗ thi thể, thay phiên ném vào trong thổ bảo.

Một người bay lên không trung, một người lăn trên mặt đất, lập tức dẫn tới liên tiếp ám khí cơ quan đánh ra.

Rửa sạch cơ quan, hắn cẩn thận từng li từng tí, từng bước một đi động về phía trước.

Dường như nhà này chỉ có vài người canh gác.

Đi đến chính giữa thổ bảo, trên sàn từng khối bùn đen ép thành đặt một cái lồng sắt không lớn không nhỏ.

Trong lồng, thỉnh linh giam giữ một người.

Một nam nhân toàn thân cuộn mình thành một cục, bộ lông toàn thân, vô cùng bản thú.

“Đây là...” Ngụy Hợp nhăn mày lại, cái này tựa hồ là nơi ở của trạm gác, thế mà giam giữ một người?

Vì sao người này lại bị nhốt ở đây?

“Người là ai?” Hắn ta hỏi với giọng trầm thấp, giọng nói cố ý vận lực: “Tại sao lại ở chỗ này?”

Nam nhân trong lồng vẫn không nhúc nhích, không rên một tiếng, như đã chết.

Nhưng Ngụy Hợp còn có thể nghe được rõ ràng tiếng hít thở của hắn. Hắn có thể phán đoán người này vẫn còn sống.

Hơn nữa, người này nhìn như gầy yếu, nhưng trái tim đặc biệt mạnh mẽ, thậm chí cùng những người luyện võ lần thứ hai hắn

nghe qua cũng không sai biệt lắm.

Ngụy Hợp nheo mắt lại, bắt đầu chậm rãi tìm tòi xung quanh trong thổ bảo, cái thổ bảo lớn như vậy, không có khả năng chỉ có một vài người như vậy.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Chỉ là chờ hẩn đi dạo một vòng, lại ngạc nhiên phát hiện, nơi này thật đúng là điểm người như vậy.

Một lần nữa trở lại bên cạnh chiếc lồng, Ngụy Hợp suy nghĩ một chút, bỗng nhiên hai tay cầm lấy chiếc lồng, nhấc lên.

Toàn bộ lồng sắt được hẩn thoải mái nâng lên, lộ ra một phiến đá kéo vòng tròn phía dưới.

Nơi đó rõ ràng có một cái cửa vào cùng loại với thông đạo.

Ô ô.

Mấy con chó lông đen mắt xanh lục, bỗng nhiên cúi đầu nằm xuống đất, cái mũi không ngừng đập loạn.

“Có người xâm lấn!”

Mấy tên áo trắng dắt sợi dây, trầm giọng nói.

“Lại có người dám xâm nhập địa tháp của Thiếu Dương Môn ta?”

“Địa tháp không có vang vọng, hẩn là toàn bộ đã được giải quyết. Tuân sứ đại nhân, làm sao bây giờ?” Một người quay đầu lại hỏi.

Sau lưng mọi người là một tên mập mạp cao gần ba mét, một tay nhấc theo một thanh chiến chùy gai nhọn màu đen, mắt như chuông đồng, khí huyết như hồng.

“Hai tên đệ tử nội môn không có phản ứng gì, nhất định chết rồi, theo ta giết tới!”

Tên béo liếm môi.

“Ngoài ra hai vị tuần sứ còn lại cũng chạy tới. Lần trước bị người nọ chạy thoát, lần này hẳn chết chắc rồi!”

“Vâng!”

Mấy tên đệ tử nội môn vội vàng đồng thanh đáp, phân tán ra rời đi.

Tuần sứ là đại cao thủ khí huyết gần với môn chủ, lần trước bị người kia đào thoát, lần đó chỉ có một vị tuần sứ ở đây, nhưng lần này lại khác.

Ba người cùng xuất thủ vây giết người này, tất thắng.

“Chỉ cần người kia bị nói dối, rất có thể sẽ không phát hiện được bảo đài kia thật ra là cơ quan lồng giam, đợi người chúng ta đến, nhất định không cần tốn nhiều sức, nhốt người này chết trong địa bảo!”

Đại mập mạp vác hai cái chiến chùy lên vai, thân hình nhẹ nhàng phóng về hướng thổ bảo.

Ngụy Hợp nhíu mày nhìn thông đạo được mở ra trên mặt đất.

Trong thông đạo tối đen như mực, tựa hồ cực sâu, rất dài. Nhưng không có dấu vết người ra vào, không có dấu chân, chỉ có một số dấu vết giống dấu vết.

Hắn một lần nữa ngẩng nhìn xung quanh, rõ ràng nơi này cất giấu bí mật gì.

Thổ bảo không lớn, bên trong chỉ có mấy cái bàn, một chiếc lồng, một cây đuốc treo trên tường, còn có một cái lư đồng.

Hắn đi tới bên cạnh bó đuốc, cẩn thận kiểm tra từng bó đuốc một.

Xác định mỗi một cây đuốc đều không thành vấn đề, sau đó lại đi kiểm tra bàn ghế.

Rất nhanh, bàn ghế cũng không có vấn đề gì, cuối cùng cũng chỉ còn lại lò đồng.

Nguy Hợp tới gần lu đồng, cẩn thận quan sát. Hắn ta vận đủ khí huyết, chậm rãi vuốt ve mặt ngoài lu đồng.

“Ồ?” Đột nhiên hắn phát hiện một vấn đề.

Trên lu đồng lại không hề có chút vết bẩn nào, vết cắt, mùi hôi thối.

Chẳng lẽ là vậy...

Trong lòng Nguy Hợp bỗng nhiên hiện lên một ý niệm. Hắn lại cấp tốc cẩn thận nhìn bàn.

Trên chiếc ghế, trong vách tường xung quanh.

Quả nhiên trên vách tường cũng giống như vậy.

Nguy Hợp từ từ di động trong thổ bảo, rất nhanh đã tới trước địa đạo.

Hắn chậm rãi quỳ một chân trên đất, ở địa đạo lấy tay sờ lên mặt đất một cái, sau đó phóng lên mũi ngửi.

Một cỗ mùi huyết khí nhàn nhạt phát ra.

“Cái này chẳng lẽ là!?” Nguy Hợp trong lòng khẽ động.

Bành!!

Đột nhiên, cửa lớn của thổ bảo bị hung hăng đẩy ra. Mấy tên bạch y mập mạp sải bước nhìn chằm chằm thuận bài đi tới.

Tên béo mập ba mét phía sau, tay cầm chiến chùy gai nhọn, bụng khổng lồ hoàn toàn bị đại môn ngăn chặn.

“Người đâu rồi?”

Trong thổ bảo lúc này một mảnh trống rỗng, cũng không có người nào, chỉ có một chuỗi thi thể nằm ngang trên mặt đất.

“Phòng phong không người được mùi vị, người nọ chạy!” Một đám bạch y mập mạp bên ngoài nắm Lục Nhân Lang Khuyến lớn tiếng trả lời.

“Một đám rác rưởi!” Tên mập nện một búa xuống mặt đất, mọi người xung quanh đều tê dại cả chân, lùi lại mấy bước, không dám lên tiếng.

Lúc này Ngụy Hợp đã chạy đến giữa sườn núi.

Trình độ mới tinh của hắn, còn có bàn ghế, bó đuốc, vách tường trong vách tường, đoán được đất bảo kia hắn là vừa mới xây xong.

Hơn nữa, ngay cả bàn ghế cũng mới, mặt đất chung quanh cũng không có dấu vết bộ pháp gì.

Phía dưới chiếc lồng còn có một căn nhà hang đen kịt cùng với mùi của dã thú cổ quái.

Các loại trang trí như vậy khiến hắn không tự chủ được mà liên tưởng đến một kết cấu đặc thù: huyệt hoặc lồng giam.

Lập tức hắn quyết định thật nhanh, nhanh chóng thoát ra.

“Đứng lại!”

Bỗng nhiên phía trước Hắc Lâm, một đội bạch y mập mạp nghênh đón đi ra.

Hai tên mập mạp cao gần ba thước đi đầu, sau lưng mỗi tên đều mang theo loại bạch y mập mạp mà trước kia Ngụy Hợp đã giết qua.

Đường hẹp gặp nhau, trái phải đều là một đôi lục nhãn lang.

Ngũ giác nhạy cảm của Ngụy Hợp lập tức phát giác được, khí huyết trên thân hai đại mập mạp trước mặt như hồng thủy, rầm rầm rung động, cực kỳ khoa trương.

Chất lượng loại cường độ này... hơn xa khí huyết lần thứ hai.

Ánh mắt của từng tên mập đều nhìn chăm chăm vào Ngụy Hợp.

Đặc biệt là hai gã mập mạp đi đầu, ánh mắt vền vện chỉ nhìn chăm chú, đã làm cho Ngụy Hợp cảm thấy làn da đau nhức.

Hai người này tuyệt đối là ba lần khí huyết!

Trong lòng hắn bồn chồn, biết không ổn. Mặt sau của Thiêu Dương Sơn quả nhiên cực kỳ nguy hiểm. May mà trước đây

hắn không dám mạo hiểm tới đây, nếu không đã không có kịch rồi.

“Người xuống núi một mình làm gì?” Tên béo bên trái lên tiếng hỏi. Nhìn bóng người mặc áo trắng mập mạp đối diện.

Hắn cũng thấy không rõ ràng lắm, chẳng qua nếu là mặc đồ của môn phái mình, vẫn còn béo như vậy, đó chính là người mình.

“Đệ tử vừa mới làm mất chút đồ trong lúc tuần tra, giờ trở về cẩn thận tìm xem.” Ngụy Hợp kìm nén thanh âm nhanh chóng trả lời.

“Người...” Tên mập ba mét bên phải có chút nghi hoặc, tuy bọn hắn mập, nhưng rất ít có hình dáng giống người trước mặt.

“Người... sao lại tròn như vậy?” Hắn không nhịn được lên tiếng hỏi.

“Bẩm đại nhân, đệ tử trời sinh có thể chất...” Ngụy Hợp giả bộ bất đắc dĩ nói.

“Người tròn như vậy, sau này xuống núi chẳng phải là không cần đi, trực tiếp cút?” Gã mập mạp bên phải không nhịn được cười ra tiếng.

Lập tức đám người mập mạp xung quanh nhao nhao phát ra tiếng cười.

“Đi đi đi, vừa rồi trên núi phát tín hiệu, tìm được đồ vật mau chóng trở về. Trần lão cầu này, một khắc cũng không để cho người ta an bình.”

Hai người mập mạp mang theo mấy người nhanh chóng hướng lên núi đi tới.

Ngụy Hợp tiếp tục đi xuống chân núi, mới đi được mấy bước, chậm rãi gia tốc, càng lúc càng nhanh, càng lúc càng gấp.

Cuối cùng trực tiếp biến thành chạy.

Áo trắng trên người gã bị xé rách, trực tiếp ném đi, lộ ra bên trong là một vòng bánh bao bằng da nổi lên.

Hắn mở hầu bao ra, nhất thời một cỗ khí tức tràn ra ngoài.

Đây là trang bị đặc thù hẳn thiết kế nhắm vào Thiếu Dương Môn, chính là nguy trang vào lúc nhu cầu cấp bách. Chỉ là hơi tròn một chút, lần sau xem ra phải sửa chữa một chút.

Dù sao Thiếu Dương môn cũng có đặc điểm, môn nhân ai cũng cực béo, rất ít người nguy trang thành bọn họ một cách hoàn mỹ.

Nhưng Nguy Hợp ở trên núi cũng gặp phải không ít lần, quan sát nhiều rồi, cũng chỉ giả bộ giống như vậy.

Nhưng khiến hắn bất đắc dĩ là lần này không bắt được kẻ nào, dường như hắn vừa vận gặp phải thiếu Dương Môn thiết kế mai phục kẻ nào đó, khiến hắn thiếu chút nữa lỡ mất xe.

Bất quá, lần này cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch.

Nguy Hợp đưa tay sờ trên lưng một cái, trước khi đi những vật trên người mập mạp bị gã đánh chết, đại bộ phận đồ vật trên thân đều bị gã lấy đi.

“Chỉ có thể chờ lần sau rồi. Đáng tiếc, vận khí không tốt.”

Tuy nhiên, lần này hắn cũng đã kiểm tra ra vấn đề của mình.

Đó chính là, căn cơ của hắn, kỳ thực vẫn là Ngũ Lĩnh Chương, mà không phải là Hồi Sơn Quyền.

Đáy khí huyết cũng không bởi vì Cửu Hà Hoa tu thành Cửu Hà Hoa của Hồi Sơn Quyền mà triệt để bù đắp, mà vẫn là Ngũ Lĩnh Chương như cũ.

Nói một cách đơn giản, bây giờ hắn chính là Ngũ Lĩnh Chương, người khoác lên Sơn Quyền, ba lần khí huyết cao thủ.

Bề ngoài là cao thủ khí huyết ba lượt Hồi Sơn Quyền, trên thực tế trong đó còn có Ngũ Lĩnh Chương?

Hắn dùng chương Ngũ Lĩnh, cảm giác khí huyết toàn thân quán thông không gì sánh được, nhưng Hồi Sơn Quyền thì khác, luôn cảm giác thân thể có nhiều chỗ không đủ lưu loát, có chút trì trệ, uy lực không đủ.

Hắn phỏng đoán, có thể là lúc ba lần khí huyết đột phá, sinh ra lực trùng kích bất đồng, dẫn đến thân thể bị cải tạo cũng bất đồng.

Nói cách khác, thật ra y ngưng tụ Cửu Hà Hoa là giả sao?

Hồi Sơn Quyền Thiết Bì chân chính còn cần dùng Phá Cảnh Châu phá một lần nữa? Mới có thể bù đắp?

Ngụy Hợp suy đoán, khả năng này có lẽ là khả năng lớn nhất. Bởi vì sau khi hắn luyện đến Cửu Hà Hoa, thì về núi quyền liền không cách nào tiến thêm một bước, không có biện pháp như Trịnh Sư, tiếp tục đi về phía trước, tìm tòi nhập kinh, luôn cảm giác chỗ nào kém một chút.

Sau khi ba lần khí huyết đạt tới viên mãn, có thể thông qua việc toàn lực thúc giục khí huyết, mô phỏng ý cảnh căn bản, tìm tòi nhập tầng khí kinh. Sau đó nắm lấy bản chất chuyển hóa của kinh lực, một tia quen thuộc, nắm giữ, hoàn thiện, sau đó đại thành.

Nói cách khác, sau ba lần khí huyết, kỳ thật Trịnh Sư đạo cảnh không có công pháp cụ thể gì có thể dạy bảo. Tiến kinh mỗi người đều có chỗ bất đồng, thể chất mỗi người bất đồng, trạng thái khác nhau, tâm cảnh khác nhau, lĩnh ngộ kinh lực bản chất cũng khác nhau.

Dựa theo cách nói của Trịnh sư, đó chính là, cho dù đều là Hồi Sơn Quyền, hai cái kinh lực Võ Sư dùng ra Hồi Sơn kinh lực, cũng có khác biệt, mạnh yếu, phạm vi, thông thấu, trình độ, vân vân, đều có thể phân ra sự khác biệt.

Như vậy xem ra, Cửu Hà Hoa của hắn kỳ thật chỉ đơn thuần là tổng lượng khí huyết lên thôi, nhưng ý cảnh căn bản là không đủ, cảnh giới cũng không đầy đủ. Còn cần mài giũa.

Một đường trở lại Phi Nghiệp Thành, Ngụy Hợp đứng ngoài tường thành chờ nửa đêm, sắc trời mới tờ mờ sáng.

Cửa thành mở ra.

Hắn cởi áo Dạ Hành trên người xuống, đeo mặt nạ cúi đầu tiến vào cửa thành.

Về đến nhà, phải ngủ thật ngon, sau đó sửa sang lại thu hoạch, quả nhiên, mập mập đều là phú hào ẩn hình.

Hắn từ hai tên mập kia sờ vào trong, tìm được hai túi thuốc độc, hai ống thuốc độc, gần sáu trăm tờ kim phiếu, còn lại lá vàng hạt đậu vàng như khô.

Một người trong đó mang theo một phân bí tịch không trọn vẹn, tên là Độ Tâm Công, cũng là chương pháp. Cao nhất chỉ có thể luyện tới lần khí huyết thứ hai, không có giá trị gì.

Nguy Hợp chỉ lấy làm vật cất giữ, một đồng ném vào trong hộc tối.

Nghỉ ngơi một lúc, hắn đứng dậy đi về sơn quyền viện, giống như không có chuyện gì xảy ra, bắt đầu luyện quyền mài da.

Sau ba lần vận dụng khí huyết, hắn không dám vận dụng toàn bộ khí huyết và lực lượng nữa, vì lo lắng Trịnh lão sẽ nhìn ra được.

Đáng tiếc, Trịnh lão cả ngày cũng không có xuất hiện trong quyền viện.

Nguy Hợp cũng yên lòng, cẩn thận cân nhắc vấn đề Cửu Hà Hoa Hồi Sơn Quyền.

Như phân tích lúc trước, công pháp gì đột phá, căn cơ chính là lấy công pháp kia làm chủ.

Về sau kiên tu các công pháp khác, hiệu quả cũng sẽ giảm đi rất nhiều.

Cái này cũng có nghĩa là một khi dùng công pháp kém cõi để xây nền móng, ngày sau ngàn vạn khó khăn bù đắp, vĩnh viễn lạc hậu với người khác.

Không thể dùng công pháp kiên tu để thay thế căn cơ, điều đó mang ý nghĩa, chỉ có thể dựa theo công pháp chủ tu, một đường đi tới cái chết.

Nếu không, cái khác kiên tu công pháp căn cơ không đầy đủ, đột phá càng khó.

Nguy Hợp vừa tập luyện chiêu số, thích ứng lực lượng khí huyết bây giờ của thân thể, vừa không ngừng suy tư phân tích.

“Trừ phi từ bỏ căn cơ, bắt đầu lại từ đầu, tất cả trùng tu. Mới có thể tái tạo căn cơ, nhưng điều này nói thì dễ.”

Ngụy Hợp lúc này mới cảm giác được sự lợi hại của Phá Cảnh Châu.

Hắn có thể không quan tâm căn cơ gì không trọn vẹn hay không, chỉ cần khí huyết viên mãn, tích lũy đạt tới điểm giới hạn là có thể trực tiếp đột phá.

Ý nghĩa của nó là, nó hoàn toàn có thể thay thế căn cơ bất cứ lúc nào.

Tất cả lấy đột phá làm chủ, chỉ cần đột phá được thì bất cứ công pháp nào đến cũng được.

Trong lòng hắn không khỏi cảm khái, thời đời này quá bất công với người khác.

Lập tức, tâm tình của hắn bình phục, chậm rãi khôi phục ba động từ Thiếu Dương Sơn trở về.

Trên đường còn chỉ điểm Âu Dương trang tập luyện sai sót mấy chiêu.

Buổi chiều luyện quyền xong, hắn đổi áo từ quyền viện đi ra. Chợt thấy ngoài cửa có một gia đình áo đen.

Thấy hắn đi ra ngoài, gia đình kia vội vàng tiến lên.

“Xin hỏi là Ngụy Hợp Ngụy Đại Gia?”

“Đúng vậy, chuyện gì?” Ngụy Hợp bây giờ khí thế đủ, nói chuyện cũng cứng rắn.

“Tiểu chủ nhân là Quan gia, đại tiểu thư mời Ngụy đại gia tới nhà ăn tối, xin đại gia cho một câu trả lời thuyết phục. Tiểu nhân cũng tốt trở về phục mệnh.” Gia đình cúi đầu cung kính nói.

Quan gia? Quan Lam sao?

Trong lòng Ngụy Hợp khẽ động, lập tức đáp ứng.

“Dẫn đường đi.”

Gia đình mang theo hắn lên một chiếc xe ngựa cách đó không xa chờ đợi.

Xe ngựa khác với chiếc xe ngựa cũ kỹ của Trình Thiếu Hồi trước, mới tinh rất nhiều.

Hiển nhiên Quan gia phải có rất nhiều tiền.

Đến lúc này còn có thể ngồi xe ngựa lên được, có thể tưởng tượng tài sản của cô gái này cực kỳ phong phú.

Đọc theo đường đi, xe ngựa đi nhẹ nhàng, tốc độ không chậm, rất nhanh đã đến Hồng Thạch cốc.

Ở chỗ sâu trong hũ, một chỗ nhà lớn tường trắng rộng rãi, ngừng lại.

Phạm vi tòa nhà đó rất lớn, toàn bộ một nửa con phố có treo một chữ Quan.

Ngoài cửa còn có hai lều cháo, đang có người bố lẹ cháo tích thiện. Phía trước lều hai cháo xếp thành đội ngũ rất dài.

Hai mắt Ngụy Hợp nhìn xuống, liền đi vào đại môn, xuyên qua cánh cửa, xuyên qua hoa viên đi vòng lại, xuyên qua xuyên lại, rốt cục đến đình nghỉ mát trong một chỗ rừng hoa giả, gặp được Quan Lam.

Quan Ngọc đang dùng một cái bình tinh xảo nấu đồ vật, bên trong mùi thuốc xông vào mũi, ngửi thấy mơ hồ có mùi bạc trắng, làm cho tinh thần người ta rung lên.

“Mau tới mau.” Nàng ngẩng đầu nhìn Ngụy Hợp, liền minh vẫy tay với hắn.

Thời tiết nóng bức, trên người nàng chỉ mặc một bộ váy dài màu xanh nhạt, lộ ra hai cánh tay nhỏ trắng nõn mịn, mái tóc một đầu dùng các loại sợi tóc trang sức làm thành hai cái bánh bao lớn.

Xa xa nhìn lại, môi hồng răng trắng, mặt như đào hà, da thịt như ngọc, xem thật đẹp.

Ngụy Hợp hơi sững sờ, cảm giác ánh mặt trời phản xạ xuống, hai cánh tay trắng bệch có chút hoa mắt.

Hắn cup mi mắt xuống, đi tới phía trước, cũng không khách khí, ngồi xuống đối diện bình sứ.

“Có đồ tốt, gọi người tới cùng nhau nhấm nháp. Đây chính là việc gia khó có được.” Quan Côn Bằng tùy tiện nói.

Nàng cẩn thận đun sôi một hồi lâu, trước tiên trụng hỏa, rồi lại nhỏ, cuối cùng lấy than đỏ dư ấm áp.

Bên cạnh rất nhanh có người bung lên một chậu nước mát lạnh trên giếng.

Bình sứ bị bỏ vào trong chậu lạnh lẽo.

“Biết cái bình này bao nhiêu tiền không?” Quan Ngọc dụ lại, chỉ vào bình sứ đặc ý nói.

“Không biết.”

“Một nghìn vàng!” Quan Côn đuổi ra một ngón tay.

“Đắt như vậy?!” Ngụy Hợp cũng sợ hết hồn, phải cướp bao nhiêu người mới có thể tích góp đủ?

Gần đây sơn phi càng ngày càng ít, cũng càng ngày càng nghèo, hẳn cũng chỉ là hôm nay vận khí tăng cao mới kiếm được mấy trăm vàng, quả nhiên là...

“Thứ tốt thì huynh đệ phải chia sẻ cùng nhau. Nói thật, trong viện kia của ngươi, cũng chính là Giang Nghiêm có thể cho ta liếc mắt cao nhìn một cái, đó cũng là vì Giang gia sau lưng hắn. Như dòng nước Khương Tô lâu ngày, ta chướng mắt.”

Quan Ngọc đứng lên, đón lấy cây quạt mà thị nữ bên cạnh đưa tới, tự mình quạt vào bình sứ không ngừng.

“Quan gia ta không thiếu tiền, không thiếu người. Lúc trước Trình gia kia không biết chi tiết, tìm đến ta giúp người dẫn tuyến, còn thiếu chút nữa bị ta oanh ra ngoài. Chỉ là ta nhìn thấy tình huống Ngụy huynh người lúc trước, lập tức cảm thấy người này của người không tầm thường. Người có biết vì sao không?”

Quan Ngọc không đợi Ngụy Hợp trả lời, lại bắt đầu bộ dáng lão luyện, giống như súng máy lớp lớp nói lên.

“Tuy tư chất Ngụy huynh kém, nhưng tâm tính cực mạnh, cho dù không luyện võ, bằng vào người kiên thức tâm tính, sớm muộn gì cũng có ngày quật khởi.

Kỳ thật, nói thật, cho dù người luyện võ tới đỉnh, thì đã sao? Có thể chống đỡ được độc thủy độc lưới? Nếu trúng chiêu phải vẫn là chết.

Đội Độc Thủy Quan gia ta chống lại người bình thường một chút, đối mặt với hảo thủ khí huyết thứ hai như người, cũng là một chiêu.

Cho dù vây giết được cao thủ khí huyết ba lượt kia, lực lượng của người nọ tuy mạnh, nhưng nào so được với ống độc, cũng chỉ một chút mà thôi.

Luyện năm đám cả đời, còn không phải là không đụng vào độc hỏa trên lưới độc. Kết quả lại có tác dụng gì?

Người nghe ta khuyên một tiếng, hiện giờ tư chất của người đã tới đỉnh, không thể tiếp tục luyện võ. Thay vì tiêu phí nhiều tinh lực như vậy, không bằng sớm thoát thân, sớm tính toán.

Lấy nghị lực ngộ tính của người, nếu có thể đầu nhập vào thương đạo, tất có thể tỏa sáng rực rỡ, nhanh chóng quật khởi. Sao phải đi con đường gian khổ như vậy?

Người có biết, thế đạo này, tiền lương mới là căn bản.”

“Đa tạ Quan huynh, chỉ là...Ngụy mỗ từ nhỏ đã yêu thích võ đạo. Đối với những thứ khác cũng không có hứng thú. Huống

hồ, ta đối với cuộc sống hiện tại cũng rất hài lòng, không muốn tùy tiện cải tiến.”

Ngụy Hợp ôm quyền nói cảm ơn.

Lời nói của Quan Ngọc thành khẩn, hắn cũng có chút xúc động, chỉ là thế đạo này, hắn vẫn cho rằng, bản thân mạnh mẽ mới thật sự là cường đại, còn lại đều là ngoại vật.

Hơn nữa, hắn đối với đội Độc Thủy của Quan gia vẫn luôn rất tò mò, độc thủy có thể đối phó được ba cao thủ khí huyết tất nhiên không phải bình thường.

Lúc này Quan Sát đối đãi thân thành với hắn, hắn cũng ít nhiều khen tặng vài câu.

Trước đó đã tiếp xúc mấy lần, hắn biết rõ Quan Cương rất thích loại tư thế này.

Quả nhiên, đôi mắt đẹp của Quan Khuyết cong lên, hai mắt đều cười đến híp lại.

“Ai, người chính là không nghe khuyên bảo, thôi thôi, liền biết như thế, cho nên vừa nghe đến Ngụy huynh tích góp khí huyết chậm chạp, ta đặc biệt tìm được vật đại bổ khí huyết.”

Nàng mở nắp, bên trong một luồng hơi nước lập tức tuôn ra, mùi thơm xộc vào mũi.

“Đây là tinh hoa dị thú dã ngoại, so với thịt dị thú trong nội thành, mạnh đâu chỉ mấy lần. Người phải cẩn thận ăn từng ngụm từng ngụm. Tốt nhất là ăn ở đây xong rồi hăng đi.”

Trong lòng Ngụy Hợp khê động, dã ngoại? Thịt điên? Hai từ này tựa hồ là hàm nghĩa đối lập, hắn trước kia chưa từng nghe nói qua.

Hắn cố tình muốn hỏi, nhưng quan Côn bằng đôi diện lại như vắng ra từng cơn, không ngừng kể rõ mọi chuyện.

Bà nói bà vì noi theo quá trình ít ỏi, cũng bắt đầu tung lưới, kết giao rất nhiều anh hào.

Trong đó cũng có không ít tu sĩ anh kiệt, có cơ hội nhất định có thể cùng Ngụy Hợp tương giao một trận.

Từ đầu đến cuối Ngụy Hợp chỉ nói mấy câu, tất cả đều đang lắng nghe.

Không bao lâu sau, sau khi bình sứ được nấu xong thì đưa tới trước người Ngụy Phù, mặt khác lại có người lục tục được dẫn vào trong đình.

Quan Ngọc cũng đồng thời giới thiệu người này cho Ngụy Hợp, nói nàng gần đây đều là huynh đệ tử muội của Tiệt Giáo.

Ai này đều có nam có nữ, quần áo khác nhau, có nịnh nọt, có lạnh nhạt, có lạnh nhạt.

Trong đó có người giống Ngụy Hợp, cũng là người luyện võ. Cũng có người đối với võ đạo dốt đặc cán mai, chỉ là người bình thường mà thôi. Còn có một thân phi khí, con mắt không dám nhìn chăm chăm vào Quan Cốc, ngược lại quay tròn không ngừng đảo quanh người thị nữ bên cạnh.

.....

.....

.....

Một đám ngư quỳ xà thần tụ cùng một chỗ, Ngụy Hợp quét mắt nhìn qua, không mấy ai có thể lọt vào mắt.

Chẳng mấy chốc đã có hạ nhân lên bàn tiệc, các món ăn lần lượt được nấu lên.

Mọi người ăn như gió cuốn, chẳng biết nghĩ gì nữa, nước bắn ra bốn phía.

Ăn xong một bữa cơm, Quan Lam cho người tiễn từng người rời đi.

Ngụy Hợp cũng ăn một bình thuốc đại bổ, bên trong tất cả đều là thịt và dược liệu. Mùi vị cũng không tệ, khí huyết cái gì, cũng không có cảm giác gì.

Chứng kiến Quan Côn Bằng dần dần lộ vẻ mệt mỏi, hắn cũng chủ động đứng dậy xin từ.

Quan Ngọc cũng cho người đưa Ngụy Hợp trở về, chính mình thì chỉ huy hạ nhân thu thập tàn cuộc, sau đó đứng dậy, chuẩn

bị ly khai.

Nàng ngáp một cái, duỗi lưng một cái, không hề có phong phạm thực nữ, muốn trở về rửa mặt nghỉ ngơi.

“Tiểu muội! Người ngăn ta không cho vào là có chuyện gì xảy ra?”

Đột nhiên một thanh niên mặt đẹp mắt sáng, dáng người cao ngất mặc áo trắng bước vào đình nghỉ mát, lạnh lùng chất vấn.

Thanh niên buộc đai lưng màu bạc, trong tay nắm một cây quạt xếp màu đen, eo đeo hắc ngọc, đi lại thong dong.

“Đây là địa bàn của ta, ta muốn cho ai vào thì cứ để cho ai, không có chuyện gì thì người tới tìm ta làm gì?” Quan Lam không kiên nhẫn xua tay nói.

“Mẫu thân biết người kết giao với người bề bộn, sợ người bị lừa, để ta nhắc nhở nhìn chăm chăm người.” Thanh niên nhíu mày nói.

“Cái gì gọi là tạp nhân? Trần huynh, Ngụy huynh ta kết giao, đám người Trương huynh, đều là nghĩa sĩ bất phàm, người biết cái gì?!” Quan Cốc phản bác nói.

“Với đám người ban nãy có thể được gọi là nghĩa sĩ bất phàm sao?” Giọng điệu của người thanh niên đề cao hơn.

“Được rồi, tùy người chơi đi. Ta đến đây còn có một chuyện muốn nhắc nhở người, là sắp sửa chuẩn bị rút lui rồi. Thế cục bây giờ dần dần rõ ràng, người phải mau chóng chuẩn bị. Trong nhà sẽ thiếu người đến hỗ trợ...”

“Không cần.” Quan Khuyết lạnh nhạt nói: “Ta có Độc Thủy đội hộ vệ của mình, không cần người trong nhà quan tâm.”

“Người chống cự như vậy làm gì? Chỉ một đội Độc Thủy thôi thì chưa đủ, trong nhà định điều thêm một đội Độc Vãng tới. Độc thủy độc vãng phối hợp, cũng có thể đảm bảo vạn vô nhất thất.” Thanh niên trầm giọng nói.

Quan gia từng dùng độc thủy đội phối hợp độc vãng đội, nhất cử tập kích giết chết một vị đại cao thủ khí huyết ba lần, cũng

bởi vậy ngòi vũng vàng vị trí thương nhân của Phi Nghiệp thành.

Cũng bởi vậy, thanh danh Quan gia vang dội, trong nhà cũng dần dần học được độc dược từ thợ thủ công, dù luyện võ có mạnh hơn cũng không địch lại độc phần ăn mòn độc thủy và khói độc.

Nghe được lời của đại ca, Quan Khuyết yên lặng trở lại, vẫn lên tiếng hỏi: “Nếu muộn nhất thì là lúc nào?”

“Một tháng sau.”

Ngụy Hợp vừa ra khỏi cửa liền cảm giác không đúng.

Trong bụng âm áp, bắt đầu khởi động dược hiệu.

Ban đầu hẳn cho rằng bỏ dược này cũng chỉ như vậy, dược hiệu sẽ trôi qua trong chốc lát, kết quả... Một canh giờ trôi qua, hai canh giờ trôi qua...

Thẳng đến nửa đêm, hẳn còn cảm giác toàn thân âm áp, dược hiệu của thịt dị thú này vượt xa tất cả thịt loại hẳn đã từng ăn trước kia.

Bất kể là hoa chi lộc, hay là hồng địa ngư, hoặc là cái gì khác thịt, đều thua xa cái này.

Một bình này xuống, cả đêm hẳn đều ngủ không ngon giấc, cả người khô nóng, tinh thần dòi dào, tinh lực dòi dào không chỗ phát tiết.

Nửa đêm, Ngụy Hợp từ trên giường mở mắt ra, đứng dậy.

Bên ngoài hoàn toàn yên tĩnh, không có côn trùng, không có chim hót, chỉ có tiếng thở của nhị tử Ngụy Oánh mơ hồ ở gian phòng đối diện.

Ngụy Hợp nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, tránh đi đôi giày trên dây thừng phơi y phục, đi đến giữa viện.

Trong sân, ngòi trên ghé mây, lại có tiếng cọt két. Hẳn dứt khoát đi đến tảng đá luyện quyền, đưa tay nhấn một cái, nhẹ nhàng ngòi lên.

Ngửa đầu nhìn lên trời.

Trong bầu trời đêm mênh mông bát ngát, không có chút mây mù che lấp.

Khắp bầu trời tinh thần tựa như vô số thủy tinh lóe sáng, tô điểm ở trên tấm vải nhung đen kịt, tinh xảo, phức tạp, đẹp đẽ.

Ban đêm gió mát phất phơ, mang đến một tia sơn vị Thiếu Dương Sơn nơi xa, cùng nội thành tiếng ồn ào huyên náo.

“Ngày mai, đi Thiếu Dương Sơn một lần đi. Hy vọng có thể tìm ra càn nhiều manh mối hơn, lần này nhất định nhớ là rải thuốc bột trước, đánh ngất rồi nói sau.”

Trong lòng Ngụy Hợp cảm thấy, dứt khoát cứ như vậy nằm ngửa trên tảng đá lớn, chậm rãi nghĩ đến đồ vật, bất tri bất giác đã ngủ.

Trời vừa tờ mờ sáng, Ngụy Hợp liền bị một tia thanh âm nhỏ bé đánh thức.

Hắn đột nhiên mở mắt, khước mắt quét đến một con chuột từ góc tường cấp tốc bò qua.

Trong phút chốc tay hắn nhấc lên đá rơi.

Một khối phi thạch chuẩn xác đập ở trên mặt đất đen sì phía trước.

Chuột yêu sợ đến kêu chi chi hai tiếng, xoay người bỏ chạy.

Ngụy Hợp mặt không biểu tình, lại lần nữa đào mấy khối đá vụn trên tảng đá, lại một lần nữa ném ra.

Lập tức con chuột lại bị chặn đứng con đường phía trước, đành phải quay đầu lại chạy tiếp.

Ngụy Hợp lại ném, chuột lại chạy, cứ thế lặp đi lặp lại.

Mười phút sau đó.

Ngụy Hợp thỏa mãn thở phào một hơi, nhìn miệng chuột sùi bọt mép, bốn chân chỉ lên trời, sợ tới mức xụi lơ trên mặt đất, không thể động đậy.

Hắn cảm giác có chút áp lực tâm tình tốt hơn rất nhiều.

“Hài nhỏ, sao đá lại thiếu một khối lớn như vậy?” Ngụy Oánh vừa mới rời giường, chỉ vào tảng đá lớn trong sân, vẻ mặt bối

rời.

“Không có gì, vừa rời đột nhiên thấy dễ nhìn một chút liền sửa đổi một chút.” Ngụy Hợp quay đầu mỉm cười nói.

Phân hấn đào xuống, vừa lúc trước khảo nghiệm một chương Ngũ Lĩnh chương, lưu lại chương ấn thâm thúy.

Chút dấu vết này không thể lưu lại, lúc này thuận tay liền đi.

Sau khi ăn xong bữa sáng, Ngụy Hợp kiểm tra Phá Cảnh Châu, một bình kia đại bổ chi vật quả nhiên bất phạm, cả đêm đã gia tăng cho hấn tiến độ phá cảnh châu tối thiểu một phần mười.

Ngụy Hợp rung động còn hơn, đối với dã vật cùng ruộng thịt trong miệng Quan Côn Bằng càng thêm chú ý.

Nhưng bây giờ càng quan trọng hơn, là lần nữa tìm hiểu Thiếu Dương Sơn.

Hấn cẩn thận chuẩn bị tốt trang bị, các loại công cụ lặt lẽ ra ngoài.

Lúc đi ngang qua quảng trường rộng nhất khu ngoại thành, nơi đó vừa lúc có người của Thất Gia Minh treo bảng hiệu, tựa hồ đang rao hàng.

Bên cạnh còn có lều cháo đang phát cháo, đội ngũ sắp xếp uốn lượn vắn vẹo, không biết đã chòng lên bao nhiêu lần.

Toàn bộ quảng trường rậm rạp chằng chịt, chật ních người.

Đại đa số mọi người đều chết lặng, xương gò má lòi ra, hốc mắt hãm sâu. Làn da vàng như nền không có chút sức khỏe nào.

Chỉ có số ít tinh khí thần coi như không tệ, loại này phỏng chừng là trong nhà còn có người có tiền công kế sinh nhai, còn có thể có chút hi vọng.

Ngụy Hợp nhìn mấy lần, không dừng lại lâu mà nhanh chóng rời đi.

Một đường xuyên qua binh lính thủ thành cả người vô lực, hấn gia tốc tiến về phía Thiếu Dương Sơn, nửa đường thừa dịp

không có người, từng người mặc trang phục vào.

Ban ngày là trang phục xám trắng che mặt, toàn thân được bao phủ cực kỳ chặt chẽ.

Ngụy Hợp xe nhẹ đường quen, một đường tăng tốc, thuận theo lộ tuyến thường xuyên đi lên trên.

Trên đường gặp mấy tên đệ tử tuần sơn Thiếu Dương môn bình thường, cũng lặng yên tránh.

Phi Long công tầng hai của hắn gia tốc, lại thêm ba tầng khí huyết mang đến tăng phúc cường đại, khiến cho tốc độ của hắn vượt xa trước kia.

Không phải cao thủ, đôi là người thường cơ hồ là trước mắt nhoáng một cái, liền không thấy bóng dáng.

Lần thứ hai tiềm nhập ban ngày, Ngụy Hợp nhìn thấy rõ ràng hơn.

Lần này hắn thay đổi lộ tuyến, không có địa bảo kia trước khi đi, mà là dọc theo một con đường chưa đi qua, một đường kín đáo hướng về phía sơn địa.

Một mình săn bắn thời gian dài, với các kinh nghiệm không ngừng hấp thụ, còn có ba lần tăng phúc khí huyết, cùng với hiệu dụng của tầng hai Phi Long công.

Đủ loại nhân tố, khiến Ngụy Hợp tiềm hành bản chất có biến hóa.

Vô thanh vô tức, tốc độ lại cực nhanh.

Đảo mắt, khoảng cách hắn đi qua đã vượt qua bộ phận lần trước.

Chỉ là quần áo trên người có chút dễ thấy khiến hắn không dám đi khu vực trống trải hơn, chỉ có thể nhờ bụi cỏ khô cùng thân cây che lấp.

Không bao lâu, vượt qua một cái địa bảo lần trước có chút tương tự.

Ngụy Hợp nửa ngồi xồm trong một bụi cỏ khô dốc, nhẹ nhàng tách cỏ khô ra, từ khe hở nhìn xuống dưới núi.

Mặt sau Thiếu Dương Sơn, dưới chân núi, bên cạnh một hồ nước hình tròn màu xanh biếc, lúc này đang đứng đầy hai tên mập mập dáng người to béo, cao gần ba mét.

Một trong số đó là một trong hai người mà trước đó Ngụy Hợp gặp phải.

Trừ hai gã béo lớn nhất, còn lại có thêm mười mấy đệ tử bình thường phân tán ra, bốn đệ tử nội môn áo trắng.

Ngụy Hợp nhìn thấy khoảng cách giữa mình và đám người kia, ước chừng hai mươi mét ra mặt.

Lúc này mới là buổi sáng, sắp đến giữa trưa rồi.

Ánh mặt trời nóng bỏng, bụi cỏ khô cũng như lòng hấp.

Đám người Thiếu Dương môn bên đầm nước, một tên mập mập trong đó tựa hồ đang lớn tiếng quát, tâm trạng kích động dị thường.

Ngụy Hợp chậm rãi di chuyển dọc theo bụi cỏ khô trên núi.

Gió núi lay động rừng cây bụi cỏ, phát ra thanh âm rào rào hoàn mỹ át đi tiếng cỏ khô lúc hấn di động.

Chậm rãi, theo khoảng cách tới gần, hấn bắt đầu cảm giác được bên kia đầm nước truyền đến từng trận khí tức mát mẻ.

“Khó trách đám người này đều chen ở chỗ này.” Ngụy Hợp hiểu rõ.

Nhưng điều hấn quan tâm hơn là nội dung nói chuyện của đám người này.

Theo khoảng cách tới gần, thanh âm bên bờ đầm nước chậm rãi bay tới.

“... tập trung người phía đông tới đây, nếu không không lại bị đám người Thất gia minh thừa cơ động thủ như lần trước! Trọn vẹn hai địa bảo mỗi nhử! Người làm sao cho môn chủ giải thích?!”

Thanh âm tuy lúc lớn lúc nhỏ, nhưng cuối cùng vẫn có thể nghe rõ ràng nội dung.

“Tháng này đã liên tục ba lần, hàng quá nửa đều bị lấy đi, đến lúc đó hiệp nghị hoàn thành không được, hậu quả người đều biết!”

“Đương nhiên ta biết, nhưng ta có cách nào đâu, hai đội người phái ra ngoài đều bị giết sạch, nội môn tông cộng có nhiều người như vậy! Hiện tại chết một phần ba! Nếu tiếp tục, toàn bộ Thiếu Dương môn sẽ bị hao hết sạch!” Một thanh âm khác tức giận nói.

“Tốc độ của mấy tên kia quá nhanh, còn nhanh hơn cả hầu tử, chúng ta vốn không đuổi kịp! Phải nghĩ biện pháp để chặn bọn chúng lại mới được!”

“Ta có một cách.”

“Biện pháp gì? Mau nói!”

“... Bọn bè trên núi, sao không ra đi?”

Trong lòng Ngụy Hợp run lên.

Cách một bụi cỏ, hắn nhìn thấy một tên béo ục ịch ở bên đầm nước, bỗng nhiên quay đầu, nhìn về phía hắn.

“Bằng hữu, người mấy lần phát sinh xung đột với Thiếu Dương môn ta, nhưng những chuyện đó đều là việc nhỏ.

Tại hạ là Tuần sứ, Trịnh Duyệt của Thiếu Dương Môn, ở đây có chuyện quan trọng muốn thương lượng với người. Nếu việc này có thể thành, thù lao chắc chắn làm người hài lòng, và lại ân oán lúc trước coi như xóa bỏ.”

Đại mập mạp lông mày đen thô kia, khuôn mặt ôn hòa, thanh âm bình tĩnh lớn tiếng nói với Ngụy Hợp.

Tên còn lại hơi kinh hãi, cũng nhìn theo bên này, hiển nhiên hắn còn chưa phát hiện bên cạnh có người.

Các đệ tử Thiếu Dương Môn còn lại thì nhao nhao cảnh giác, đồng thời nhìn về phía Ngụy Hợp bên này.

Trong lúc nhất thời bên bờ hồ không có tiếng động, chỉ có tiếng gió ô ô xuyên qua núi rừng.

Đến mức này, Ngụy Hợp đâu còn không biết bản thân bị phát hiện rồi.

Bất quá hẳn cũng là cao nhân tài cao gan lớn, cũng không đứng dậy, vẫn như cũ ẩn thân trong bụi cỏ, lúc này nghẹn thanh âm lên tiếng nói.

“Trình tuần sứ có gì chỉ giáo, nói ta nghe một chút?”

Thanh âm của hắn vừa ra, đã chuẩn bị sẵn sàng tùy thời chuẩn bị rời đi chỗ cũ.

Nhưng đối phương lại thật sự muốn bàn luận với hắn, không định động thủ.

Hai tay Trình Duyệt mở ra, biểu thị mình không hề có địch ý.

“Chắc là lúc trước vị bằng hữu kia đã giải quyết triệt để các hạ ở trong thổ bảo của ta phải không? Các hạ chương lực mạnh mẽ, tốc độ cực nhanh, bội phục bội phục, không biết xưng hô như thế nào?”

Xưng hô?

Ý niệm Ngụy Hợp chớp động trong đầu.

“Gọi ta là quỷ nhân đi.”

.....

.....

.....

.....

.....

.....

“Quỷ nhân? Được rồi, vậy thì Quỷ Nhân huynh. Thực không dám giấu giếm, Thiếu Dương Môn chúng ta bây giờ đang cần thuê một vị cao thủ tốc độ, hỗ trợ ngăn trở người ám sát của Thất gia minh.” Trình Duyệt thẳng thắn nói.

“Thù lao là mười viên Định Thực Đan, có thể kiểm tra thật giả.”

“Định thực đan? Đó là cái gì?” Ngụy Hợp không chút nào che giấu sự vô tri của mình.

Loại thời điểm này hẳn dự định tìm hiểu thêm tin tức.

Trong thế giới của ba lần khí huyết võ giả này, hình như hẳn còn thiếu rất nhiều thứ.

“Một viên Định Thực Đan có thể so sánh với một tháng tinh tiến, có thể nhanh chóng bù đắp khí huyết, bổ sung tiêu hao luyện công.” Trong mắt Trịnh Duyệt hiện lên một tia dị sắc, nhưng vẫn chăm chú giải thích.

“Ta không cần Định Thực Đan, ta muốn kim phiếu!” Ngụy Hợp lấy tin tức, sau đó cũng mặc kệ thật giả, trước ghi lại, lập tức đổi thành thù lao. Kim phiếu là thật nhất, còn lại ai biết bên trong có gì không.

“Kim phiếu cũng được. Sau khi mọi chuyện thành công thù lao được giữ tại vị trí mà người chỉ định, thế nào?”

“Không được, trước tiên phải đặt cọc trước. Nếu không ta giúp các người thành sự, ai biết các người có hủy ước hay không?” Ngụy Hợp ghen giọng nói.

“Chúng ta làm sao biết được, các hạ có cầm tiền đặt cọc xoay người rời đi hay không?” Trịnh Duyệt trầm giọng nói.

“Đó là chuyện của các người, các người muốn ta ra tay giúp đỡ, không phải ta cần các người. Cho nên mỗi nguy hiểm này, các người tự mình gánh lấy.

Hơn nữa, ta cũng muốn xem nội dung nhiệm vụ có mức độ khó khăn. Thất gia Minh cũng không phải kẻ dễ chọc vào.” Ngụy Hợp không khách khí nói.

Trịnh Duyệt trầm xuống.

Xác thực như vậy, hẳn tạm thời nghĩ đến biện pháp này, tốc độ cao thủ Thất Gia Minh kia quá nhanh, đến mức bọn hắn mặc dù có lòng tin đánh thắng được, nhưng chính là đuổi không kịp.

Nhưng nếu như một, ba lần cao thủ khí huyết kéo dài bọn họ, thì nhóm mình có tỷ lệ rất lớn có thể đuổi kịp, giết chết người kia!

“Như vậy đi, Thất Gia Minh chiêu dụ người nọ, chính là đại tặc nổi danh giang dương, chân Truy Phong, chỉ cần lấy đầu của hắn, là có thể đổi lấy hai ngàn lượng vàng ở Hồng gia bảo. Sau khi chuyện thành, tất cả đồ vật trên người Trần Đoàn, bao gồm tiền thưởng, chúng ta đều không cần, cho người hết. Trước khi thành sự, Thiếu Dương Môn chúng ta trả thêm hai ngàn lượng hoàng kim, thêm một trăm cân thịt Man Hùng, thế nào?”

“Quá ít” Ngụy Hợp bắt đầu cò kè mặc cả với đối phương.

Lúc trước hắn tùy tiện lên núi cướp người, cũng có thể cướp được hơn một ngàn hai kim phiếu.

“Vậy còn ít nữa sao!?” Tính tổng cộng có chừng bốn ngàn lượng vàng, hơn nữa còn có một trăm cân thịt gấu, khẩu vị tên quý nhân này không khỏi cũng quá lớn đi?

Kỳ thật Ngụy Hợp không biết thịt Man Hùng giá trị bao nhiêu, hắn là theo thói quen tăng giá.

Dù sao cũng không phải hắn vội vã tìm người giúp, dứt khoát có thể tăng thêm chút ít liền tăng thêm một chút.

Sau một phen cò kè mặc cả, hai bên đã thỏa thuận xong.

Ngụy Hợp hỗ trợ ngày mai trong quá trình vận chuyển đội, ngăn chặn chân Truy Phong của bảy nhà.

Đánh lui, giết người, kéo dài thời gian, mỗi người đều có tiền thưởng riêng.

Mặt khác, Ngụy Hợp lại hỏi thêm một ít vấn đề về thưởng thức, Trịnh Duyệt cũng nhất nhất đáp, thái độ thành khẩn.

Song phương một hỏi một đáp, đều cực nhanh.

Một lát sau, Ngụy Hợp lặng yên thối lui, lúc rời đi trở về, còn thuận tay mê muội một cái thiếu Dương Môn nội môn mập mạp, mang theo chạy xuống chân núi.

Sau Thiếu Dương Sơn, trong một mảnh rừng rậm rạp Châm Diệp, phân bố chằng chịt những quặng sắt lớn nhỏ không đồng nhất.

Quanh những quặng mỏ này, Thiếu Dương Môn thành lập một vòng phòng tuyến bằng đất lớn, còn có đội tuần tra ngày đêm không ngừng tuần tra, đàn sói gió qua lại xuyên tới lui, nhìn chăm chăm vào người muốn đào tẩu bất cứ lúc nào.

Trong một quặng mỏ.

Ngụy Xuân nhỏ nước miếng, dùng chân giẫm mạnh, nhìn hai cha mẹ đang ho khan sau lưng.

Vợ chồng Ngụy tảng đá khuôn mặt tiều tụy, núp ở trong góc đang ngủ gà ngủ gật nghỉ ngơi. Trên người chỉ mặc một bộ quần áo vải bố mỏng manh.

Từ sau khi bị Thiếu Dương môn bắt tới, ba người vẫn luôn ở trong hầm mỏ tối tăm không ánh mặt trời đào quặng mỏ. Mỗi ngày phải đào đầy quặng sắt mức độ nhất định, mới có thể rời khỏi lĩnh thức ăn.

Cũng may Ngụy Xuân thiên phú dị bẩm, khí lực lớn, lúc đi vào lại giả bộ như mình cùng người bình thường, như vậy có thể lên chia sẻ một phần cho cha mẹ khi làm việc.

Nàng từ nhỏ đã hiểu chuyện, thường giúp đỡ cha mẹ chăm sóc đệ muội muội, hôm nay mặc dù thân ở hiểm cảnh, nhưng vẫn chủ động gánh vác trách nhiệm.

Chỉ là, cuộc sống như vậy không biết còn cần bao lâu nữa.

Ngụy Xuân lau mồ hôi, ngẩng đầu nhìn ánh sáng mơ hồ của mỏ quặng bên ngoài.

Ánh mặt trời kia sáng lóa mắt, nàng đã không còn nhớ rõ mình bao lâu rồi không còn tự do hoạt động bên ngoài nữa. Làn da trên người đều vì thiếu ánh sáng, càng ngày càng trắng.

“Cũng không biết Tiểu Oánh và Tiểu Hà bây giờ thế nào rồi...”

Nói đến cũng không may, nàng lúc đi ra chấp hành nhiệm vụ trong bang, bị tạm thời bắt tới.

Mà cha mẹ, lại là nửa đường gặp một tai đánh lén, kết quả bị người ta đánh lén, gián tiếp bán rẻ cho Thiếu Dương Môn đào quặng.

Vốn tưởng rằng sau này cũng không có cơ hội đi ra ngoài, nhưng gần đây, tựa hồ xuất hiện cơ hội xoay chuyển.

Trong một mảnh núi rừng khác của thành Phi Nghiệp.

Ngụy Hợp ném tên mậ xuống đất, lục soát trên người nó ra một đồng các loại đồ vật ám toán.

“Tên chó chết này thật là âm độc!” Ngụy Hợp vừa sờ vừa kinh hãi.

Trên người tên mậ này mang theo ba cái túi đá, hai cái ống độc, một đời độc phấn, một túi độc tiêu, còn có một số con nhện độc trùng còn sống được chứa ở trong túi vải hơi thở.

Ngụy Hợp không khách khí, đem toàn bộ phi trùng bên ngoài đều vui vẻ nhận lấy.

Hắn đứng trong rừng, lẳng lặng chờ trong chốc lát.

Bàn Tử lúc này mới chậm rãi tỉnh táo lại.

“Ai đánh lén lão gia!?” Mập mập bị một con cá chép đánh bật ra, bụng còn cào hất ra một vòng sóng thịt mỡ, bắn người lên.

“Ta.” Ngụy Hợp chậm rãi lên tiếng.

Thanh âm này của hắn dọa cho tên mậ khiếp sợ.

Gia hỏa này dường như hoàn toàn không nghĩ tới, địa phương gần mình như vậy, vậy mà lại có người đứng ở đây.

Rất nhanh, mập mập biến sắc, hồi tưởng lại chính mình trước đó xảy ra chuyện gì.

“Đại gia tha mạng!” Hắn nhanh chóng quỳ gối một cái, bịch một tiếng quỳ xuống.

“...” Ngụy Hợp không còn gì để nói.

“Đại gia cái gì mà muốn biết, ta nhất định sẽ nói hết! Không dám giấu diếm!” Mập mập nhanh chóng bồi thêm một câu.

“... Ngươi cũng biết điều đó.” Ngụy Hợp dừng lại một chút:
“Ta hỏi ngươi. Hai năm trước, Thiếu Dương môn các ngươi có chặn giết một đội thợ thủ công dưới chân núi phải không?”

“Hai... Hai năm trước?” Tên béo run lên: “Đại gia, hai năm trước chúng ta không thể bắt người ở khắp nơi, khi đó thượng tầng phải phối hợp với một đại nhân vật, lòng bắt yêu nữ danh hiệu Hắc Tự Trùng. Chúng ta vốn không có thời gian bắt người mang về...”

“Hắc Tự Trùng?!” Ngụy Hợp trong lòng rung mình, không nghĩ tới mấu chốt không hỏi, ngược lại kéo ra một đồ vật khác.

“Thật chứ?” Hãn trầm giọng nói, tay bất giác lấy ra một thanh đoản đao trên người tên béo. Đối phương vừa có trả lời không đúng, liền chuẩn bị giết chết hãn.

“Tuyệt đối là sự thật, khi đó đại bộ phận môn nhân chúng ta đều suốt ngày tìm kiếm con sâu chữ đen, căn bản không có tâm tình bắt người trở về mỏ quặng.” Tên béo vội vàng trả lời.

“Ngươi chắc chắn!?” Ngụy Hợp rút đoản đao ra, ánh mắt lạnh lùng.

“Chắc chắn! Chắc chắn rồi!” Mập mập kêu to, “Khi đó thường xuyên bắt người là thơm để lấy hương! Chúng ta bắt người rất ít! Đại gia ngươi không bằng đi điều tra hương thỉnh giáo, khi đó bọn họ điên cuồng bắt người thấp hương, cưỡng ép lôi kéo người vào! Nói không chừng chính là bọn họ!”

“Hương lấy hương dạy?” Ngụy Hợp trong lòng ghi nhớ.

Ngụy Hợp không tùy tiện đi tìm Hương thỉnh giáo điều tra trước, mà ngày đó liên tục bắt năm người mập mạp Thiều Dương Môn, phân biệt thăm vấn, tin tức đạt được cũng không khác nhau lắm, lúc này mới xác định đối phương không lừa gạt mình.

Bất quá, hắn không có lập tức đi điều tra hương thỉnh giáo, mà dự định hoàn thành nhiệm vụ thuê rồi mới hành động.

Ngày tiếp theo.

Ngụy Hợp sáng sớm đã chuẩn bị tốt công cụ trang bị, xe nhẹ đường quen, một lần nữa đi tới Thiều Dương Sơn địa điểm ước định.

Không bao lâu, liền có một bạch y mập mạp từ xa xuất hiện, chấp tay với hắn.

Đây là người dẫn đường.

Trời còn chưa sáng, bên ngoài tất cả đều dát lên một tầng màu lam thăm hại.

Bạch y mập mạp dẫn đầu đi xuống chân núi, Ngụy Hợp từ xa đuổi theo, một đường không ngừng.

Không bao lâu, hắn liền nhìn thấy, dưới chân núi có một đoàn xe dài nhỏ, dùng trâu vàng kéo đồ vật một xe, dọc theo đường lớn, rời xa thành Phi Nghiệp.

Đoàn xe bánh xe rơi xuống rất sâu, lưu lại từng vết tích rõ ràng, hiển nhiên sức nặng rất lớn.

Ngụy Hợp ra hiệu với bạch y mập mạp, sau đó thân hình lóe lên, nhanh chóng ẩn núp.

Đây chính là vận thân đội của Thiều Dương Môn, nhiệm vụ thuê mướn của hắn, chính là nhiệm vụ phụ trách ngăn cản truy phong chân Trần Kiệt xuất hiện giữa đường.

Lần này dưới tình huống có trợ giúp, hắn dự định tự tay thăm dò một chút thành nhan của ba cao thủ khí huyết.

Từ khi đột phá tới nay, hấn chưa bao giờ chân chính giao thủ với cao thủ cùng cấp bậc. Cho nên lần này là một cơ hội tốt.

Bất luận người của Thiếu Dương môn âm hiểm ra sao, đầu tiên bọn họ phải đối phó là Trần Kiệt truy phong chân này.

Trước khi Trần Đoàn không chết, dù thế nào Thiếu Dương môn cũng sẽ không trở mặt. Đây là bảo đảm.

Ngụy Hợp ẩn nấp giữa núi rừng, xa xa đi theo vận thân đội xe một đường tiến lên.

Nửa đường tới Thiếu Dương Môn, ước định thứ hai, tìm được tiền đặt cọc, một ngàn lạng vàng ròng cùng hai mươi cân thịt gấu.

Mặc dù Ngụy Hợp không muốn thịt Man Hùng, nhưng đối phương tựa hồ rất nhiều, cố tình cầm chống.

Ngụy Hợp nghĩ đến quan hệ với tiệm thuốc Quan Gia Ký, có lẽ có thể mang vào đó kiểm tra một chút, lúc này mới đồng ý.

Một đường theo đoàn xe, Ngụy Hợp không rên một tiếng, giống như gió núi, vô ảnh vô tung, nhưng bất cứ lúc nào vẫn duy trì một khoảng cách tùy thời có thể trợ giúp.

Ước chừng khoảng nửa canh giờ, khi đoàn xe đi qua một chỗ đường quanh co chật hẹp.

Một bên đường núi là vách núi nguy hiểm, một bên là vách núi cheo leo.

Giữa vách núi và vách núi, đường núi màu xám chỉ đủ hai hàng xe trâu sánh vai đi, hơi không cẩn thận sẽ rơi xuống vách núi.

Bên cạnh đoàn xe, mập mập và đám hộ vệ bình thường, nhìn thấy loại địa hình này, càng thêm đề cao cảnh giác.

Ngụy Hợp trốn ở một bên, thật ra y không nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ, dù sao tiền đặt cọc đã tới tay, ra hay không đều do y quyết định.

Nói trắng ra là đối phương tin tưởng một người xa lạ như hấn sẽ tuân thủ lời hứa, đó là bọn họ quá ngu xuẩn.

Có điều tìm được cơ hội thăm dò một chút thực lực của cao thủ khí huyết ba lần vẫn có thể.

Hắn lẳng lặng nằm úp sấp ở trên sườn núi, Phi Long công khiến hai chân hắn tựa như cái đinh, bám chặt vào thân núi.

Trên sơn đạo phía dưới, đoàn xe chậm rãi tiến lên, mắt thấy là sắp thông qua đoạn vị trí này rồi.

“Nếu là ta, nếu muốn tập kích đội xe, nhất định sẽ không bỏ lỡ đoạn đường này.”

Ngụy Hợp mô phỏng lại, trong lòng càng thêm đề cao cảnh giác.

Bỗng nhiên một bóng xanh lóe lên, lướt qua vách núi bên trái của hắn.

Bóng xanh kia cầm song đao, từ trên vách núi đá nhảy lên một cái, áo bào toàn thân phồng lên, tựa như một quả cầu lớn, chuẩn xác rơi về phía đội xe.

“Địch tập kích!!”

Người của Thiếu Dương Môn rống to, lần lượt lấy ra kinh nổ, ám khí, ống độc, đánh về phía bóng xanh.

Đáng tiếc tất cả mọi thứ đều bị đại cầu do áo bào kia tạo thành toàn bộ ngăn cản.

Bóng xanh hạ xuống, liên tục tán loạn trong đám người, cứ như là lúa mạch bị cắt, liên tục chạy, ra tay ắt phải giết người, giết chết liên tiếp hơn mười người.

“Quý nhân, động thủ đi!” Một trong ba vị tuần sứ của Thiếu Dương môn, Trịnh Duyệt, từ trong đoàn xe nhảy lên, đuổi theo bóng xanh.

Nhưng đáng tiếc tốc độ của hắn không chỉ chậm một bậc, căn bản không đuổi kịp, chỉ có thể bám theo phía sau ăn cái rắm.

Bóng xanh ở phía trước một đường giết người, cơ bản vô địch, nó chỉ có thể ở phía sau trừng mắt, gấp đến độ cả người bốc lửa, rống to.

Chỉ là hấn không biết, vì cái gì quý nhân còn chưa ra tay, rõ ràng đã hẹn trước rồi. Thù lao kế tiếp hấn cũng lấy tới.

Sao quý nhân cầm tiền đặt cọc xong là không nói tiếp nữa?

Rõ ràng việc này chỉ cần ngăn chặn Trần Đoàn một chút là được, đối với tốc độ của quý nhân thì không khó.

Nhưng bây giờ...

Hai người một đuổi một chạy, đội xe vận chuyển ven đường nhao nhao bị đổ dầu.

Bóng xanh kia lại vòng một vòng, dọc theo vách núi trở về, trong tay bỗng nhiên nhiều ra một cây than thép nung đỏ.

“Thật sự là ngu xuẩn, một chút trí nhớ cũng không có. Hắc hắc.” Thân hình bóng xanh cấp tốc lộn ngược trở lại, than thép trong tay bắn vào cỗ vận chuyển xa thứ nhất.

Đột nhiên một điểm hàn quang hiện lên.

Không phải đánh về phía hấn, mà là đánh lên giữa không trung.

Bành!

Than thép nung đỏ bỗng nhiên bị đánh nổ, nổ tung mảng lớn hoả tinh màu đỏ.

Hoả tinh tựa như pháo hoa nổ tung, phía dưới xe vận chuyển thành linh nhiều hơn một bóng người.

Ngụy Hợp ngửa đầu nhìn về phía bóng xanh, bỗng nhiên điểm dưới chân một cái, thân hình tựa như phi long phóng lên trời.

Song chưởng của hấn trong nháy mắt mượn thế tấn công của Phi Long Công, đường đường chính chính chính ấn hướng đối phương.

Bành!!!

Song chưởng âm âm đánh vào đùi phải của bóng xanh.

Hai người mượn lực tách ra.

Ngụy Hợp nhẹ nhàng đặt chân lên mui xe, vung tay chính là một thanh độc tiêu vẫy ra.

Không đợi kết quả, hắn vận công Phi Long, thân ảnh như quỷ mị, liên tục diểm mấy xe, từ một chiếc cuối cùng lấy ra một bao, thả người nhảy lên.

Phốc!!

Mảng lớn bột độc, thạch độc bay tán loạn nổ tung.

Trong sương mù đã không còn thân ảnh của hắn.

Cái bóng xanh đuổi theo chân Trần Tiêu bị ngăn cản như vậy, thoáng cái đã chậm lại. Hắn đang định tiếp tục chạy trốn, không ngờ một đồng độc tiêu tiếp theo bay tới, bao vây với phi đao mà hai tên tuần sứ của Thiếu Dương Môn đánh ra đằng sau.

Bành!

Viên cầu áo bào lại mở ra, Trần Đoàn ngăn lại tất cả phi đao độc tiêu, nhưng cũng mất đi cơ hội tốt nhất để rời đi.

“Đáng chết!!” Hắn hỗn hên, nhìn về phía vị trí mảng lớn bột độc phiêu tán cách đó không xa, lực đạo tốc độ đánh lên của người nọ quá tốt, quả thực chính xác.

Vừa lúc khiến hắn dừng lại một chút, phối hợp với Thiếu Dương môn tuần sứ phía sau, ngăn cản hắn thoát khỏi lộ tuyến.

Chương lực của người nọ bình thường, có chút xúc động, lực lượng yếu nhược, nhưng nắm chắc thời cơ, độ tinh chuẩn, đều cực tốt, để mỗi một phần thực lực đều phát huy đến cực hạn.

“Trần Đoàn, nhận lấy cái chết!!” Hai gã tuần sứ Thiếu Dương Môn một trái một phải đồng thời tấn công, một bên lại có vách núi cheo leo.

Lần này đúng là tuyệt cảnh.

Ba người lúc này va chạm cùng một chỗ, đánh thành một đoàn, giao thủ hơn mười chiêu về sau.

Đột nhiên đệ tử Thiếu Dương môn kinh hô.

“Tuần sứ, bao bọc xung quanh các người đã không thấy đâu nữa rồi!!”

“Cái gì!?”

Tuần sứ Trịnh Duyệt và Thượng Quan Hà đang toàn lực vây quét, vừa nghe đến cái này, lập tức biến sắc.

Võ công của Thiếu Dương môn cần lượng lớn thức ăn mới đảm bảo công lực và khí huyết dồi dào.

Loại cần loại này, càng có công lực cao thâm, thì càng muốn ăn nhiều đồ vật hơn.

Để giảm bớt gánh nặng trong dạ dày, nên ba cao thủ khí huyết cấp bậc tuần sứ bọn hắn đều mang theo một bao thịt thú lớn, tùy thời tùy chỗ bổ sung thịt, bảo đảm khí huyết dư thừa, bảo đảm đại lượng ăn uống mỗi ngày.

Cái này cũng là không có càng tốt hơn dị thú lúc, không có cách nào biện pháp.

Có thể nói, trong gói đồ của hai người, mang theo chính là khẩu phần lương khô tối thiểu mười ngày của bọn họ.

Vậy thì thôi đi, trong đó bao đồ của Thượng Quan Hà, vì ứng phó với tình huống khí huyết đại bổ xuất hiện, còn mang theo một phần thịt mãnh thú hoang dã...

“Chẳng lẽ!!?” Thượng Quan Hà vội vàng quay đầu lại nhìn.

Quả nhiên vị trí mình giấu cái bọc đã rỗng tuếch.

Nhưng bọn họ còn không dám rời đi, thật vất vả mới ngăn chặn được Trần Đoàn, nếu để nó chạy thoát, công phu trước đó sẽ lại kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Hai người đau khổ đến hộc máu, nhưng lại không thể không tiếp tục ở nguyên chỗ này, vây giết địch nhân.

Ở một chỗ khác, Ngụy Hợp tâm tình thư sướng mang theo ba cái bọc, nhanh chóng chạy băng băng trên sườn núi.

Lần này thật sự là thu hoạch lớn, bởi vì hắn không chỉ sỡ ba cái bọc tuần tra, còn tiện thể sỡ soạn thân thể mấy đệ tử nội môn.

Với thân thủ của hắn lúc này, muốn làm chút gì đó với khí huyết lần thứ hai, thật đúng là không đến phiên bọn hắn chống

cự.

Về phần chút tiền thưởng kế tiếp của Trần Đoàn, hấn vốn đã không có ý định lấy. Hai ngàn lượng kia quá mức nguy hiểm, mạo hiểm quá lớn, còn không bằng ngay từ đầu đã cướp sạch đám người Thiếu Dương Môn.

Lần này thử bản lĩnh Truy Phong chân Trần Kiệt, song chương của hấn đến bây giờ còn mơ hồ đau nhức.

” kinh lực thật mạnh... Không chỉ là cước lực mà còn có một loại kinh lực biết chuyển hướng hướng lên trên, làm cho người ta vội vàng không kịp chuẩn bị. Hơn nữa kinh lực so với ta mạnh hơn rất nhiều...”

Trong lòng Ngụy Hợp đánh giá, nếu thật sự giao thủ mặt đối mặt, chỉ sợ hấn chống đỡ không quá hai mươi chiêu.

“Không hổ là cao thủ thành danh, thực lực quả thật không phải mới non như ta có thể chống đỡ được. Hay là trở về tiếp tục đột phá một lần Hội Sơn Quyền, hấn là không thành vấn đề. Bây giờ về núi khí huyết đã đầy, Ngũ Lĩnh Chương còn một đoạn thời gian không ngắn nữa. Nếu như không muốn thành đồng cấp thì yếu nhất...”

Ngụy Hợp có chút chần chờ, là trực tiếp xông vào Ngũ Lĩnh Chương, lấy cảnh giới ép người, hay là đèn bù Hội Sơn Quyền, hoàn thiện thân thể khí huyết bộ phận thiếu hụt?

Hấn rất nhanh xác định.

“Xem xem tốc độ tích góp từng viên Phá Cảnh Châu. Nếu như nhanh chóng tích góp lại, thì trước tiên phải thỏa mãn điều kiện quay về núi, dù sao Ngũ Lĩnh chương vẫn chưa tới.

Nếu như trong quá trình tích góp phá cảnh châu, ngũ lĩnh chương viên mãn, sẽ ưu tiên đột phá ngũ lĩnh chương.”

Hấn cảm thấy nếu Ngũ Lĩnh chương luyện đến cảnh giới cao nhất của tầng cuối cùng, có lẽ sẽ yếu hơn Hội Sơn quyền, nhưng kém nữa cũng là nhập kinh.

Mang theo đồ vật trở lại trong thành.

Lúc này tại Phi Nghiệp thành, thậm chí ngay cả người thủ thành cũng mất đi.

Thất gia Minh tựa hồ không thèm để ý đến thành trì căn phòng thủ, bên ngoài thành một mảnh hoang vu, giống như quỷ vực.

Một đường trở lại sân nhà mình, Ngụy Oánh không ở đây, trong sân toàn bộ quần áo mới giặt sạch, còn đang nhỏ nước.

Ngụy Hợp thay y phục, bắt đầu cầm bọc trở về phòng, sửa sang lại từng chút một.

Ba bao lớn, tổng cộng mới chỉ có một ngàn năm trăm lượng kim phiếu, đám mập này quả nhiên tính toán ngay từ đầu sẽ bội ước.

Cái bọc mà hắn đưa cho hắn, mặc dù có chút khô và kim phiếu thể nhưng cũng không nhiều, chỉ là làm ra vẻ mà thôi.

Toàn bộ đầu sỏ chân chính đều đặt trong hai cái bọc của mình.

Trong bọc quần áo hai người Ngụy Hợp lật ra một đồng lớn thịt băm đủ các kiểu, toàn bộ đều cắt xong, từng chiếc từng chiếc như chiếc đĩa dài ngắn, ngửi mùi thơm ngát xông vào mũi.

Ngụy Hợp từ trong đồng thịt khô, còn chọn lựa ra vài loại mà mình đã ăn qua, nhất thời lấy đó đoán được, những thịt khô này có lẽ đều là do hai tuần sứ kia tự ăn.

Ngoài ra, cũng không còn thứ gì khác.

Có lẽ gần đây bị cướp quá nhiều, dầu mỡ trên người tên mập của Thiếu Dương Môn càng ngày càng ít.

Ngụy Hợp tách thịt khô của hai tên tuần sứ ra, lấy thịt gấu gấu giao dịch ra, để một bên.

Thứ này hắn không định ăn, ai biết bên trong có giấu điểm gì không.

Hắn dự định cầm đi tìm Quan Cương hỗ trợ giám định, xem bên trong có độc gì phiền phức hay không.

“Ngoài ra, thơm lấy hương... Nếu thật là phụ mẫu ta hương lấy hương bắt giáo, như vậy lúc ấy bọn họ không phải đi Minh Đức tự điêu khắc tượng Phật sao? Nơi đó không phải chỉ là hương lấy phân đàn? Sao lại tự mình cướp của mình?” Ngụy Hợp phát giác được không đúng.

Trong lòng hấn bình tĩnh lại.

“Lần này xác định thực lực của những cao thủ khí huyết ba lần này, ta quả thật còn kém xa, vẫn nên thành thành thật thật ở nhà khổ tu một đoạn thời gian, chờ sau khi phá cảnh châu đây một lần rồi mới động sẽ tốt hơn...”

Mặt khác, cũng nên tìm một cơ hội từ từ thể hiện khí huyết, để lão sư có chút hi vọng cũng tốt. Tránh cho tinh khí thần của hấn ngày càng tiêu tụy...”

Mà sau này đột phá Hồi Sơn Quyền, cũng cần một cái quá độ, không phải một lần là xong.

Xác định điểm ấy, Ngụy Hợp hạ quyết tâm, bắt đầu mỗi ngày khôi phục sinh hoạt trước kia, An An lắng tích góp khí huyết, tu hành, tôi luyện.

Mỗi ngày hấn đều ăn uống rất nhiều thịt khô của Thiêu Dương Môn, thịt những dị thú này đã giúp hấn rút ngắn thời gian.

Theo thời gian trôi qua.

Đảo mắt đã hơn một tháng trôi qua.

Phá cảnh châu tiến bộ rất nhanh, dưới tình huống không cần tiêu hao khí huyết, cơ hồ chỉ là mấy ngày.

Một ngày sáu bữa, tất cả đều là thịt dị thú phối hợp với rau dưa hoa màu với hoa dại khác, cũng chỉ có năng lực tiêu hóa của Ngụy Hợp lúc này mới có thể chịu đựng được, chỗ tốt mà Phá Cảnh Châu mang đến cho hấn ẩn hình, chính là cái gì cũng ăn được, năng lực tiêu hao đạt được cường hóa.

Còn ăn đặc ăn như vậy mà hấn còn chưa có tiêu hóa được bụng đói ư?

Mà bên kia, sau khi quyền viện, Tiêu Sát chết đi, càng ngày càng nhiều đệ tử lạng lẽ rời khỏi.

Trong sân càng thêm hiu quạnh.

“Này, lão đại, muốn rút lui quan gia, người biết không?” Lúc sáng luyện công, Âu Dương Trang bỗng nhiên nhẹ tay đưng nhẹ vào Ngụy Hợp, thấp giọng nói.

“Quan gia?” Ngụy Hợp dừng tay.

Quả thật gần đây hấn ta không đi Quan gia, vẫn luôn đóng cửa khổ tu, điên cuồng ăn thịt dị thú.

Lúc trước cơ hồ thịt dị thú đều bị hấn tiêu hao không sai biệt lắm, trong đó rõ ràng còn cất giấu một khối thịt dị thú hoang dã. Mà kết quả đôi lần cũng là người thích.

Phá cảnh châu của hấn đã đạt tới ba phần năm tiến độ. Vô cùng nhanh. Có thể thấy chất lượng thịt này cao thấp, cũng ảnh hưởng rất lớn tới tốc độ tích góp khí huyết.

Người luyện võ nói tới khí huyết thật ra bao hàm hai loại khí và máu, vận chuyển khí huyết cần tiêu hao rất nhiều nguyên tố cùng năng lượng của các bộ phận tế bào trong cơ thể.

Phá cảnh châu hấp thu cái gì đó, càng chính xác mà nói, hấn là loại năng lượng này.

Ngụy Hợp bây giờ nắm chắc đối với bản thân, càng thêm tinh chuẩn cảm giác được tình huống bản thân.

“Quan gia không phải rất tốt sao? Làm sao lại muốn rút lui?” Ngụy Hợp nhíu mày hỏi.

“Không rõ, bất quá nghe nói, trước đó Quan gia đã muốn đi, kết quả nội thành Thất gia bên kia liên minh không thả. giam bọn họ rất nhiều dược liệu, cho nên kéo dài một trận. Hiện tại thật vất vả đàm phán xong, rốt cuộc định rút lui.”

Tin tức của Âu Dương trang rất nhanh nhạy, hò bằng cầu hữu chất đồng, bản thân ông ta cũng có chút chú ý đối với những

tin tức nhiều lời bát quái này. Cho nên tin tức nhận được còn ít hơn lúc trước nữa.

“Người ta rút khỏi cũng lặng lẽ rời khỏi, sao Quan gia lại muốn đi, ngược lại còn giống trống khua chiêng?” Âu Dương Trang có chút khó hiểu.

Trong lòng Ngụy Hợp khẽ động, tựa hồ đoán được cái gì.

“Biết thời gian ra sao không?”

“Không rõ lắm... Hình như là ba ngày sau... Ta cũng không phải người Quan gia, Ngụy sư huynh huynh người không phải rất thân với đại tiểu thư bọn họ sao?” Âu Dương Trang vẽ mặt mập mờ cười cười với hắn.

Phịch.

Một bàn tay Ngụy Hợp vỗ vào ót hắn ta.

“Đừng nói linh tinh. Cút đi luyện công!”

“.....”

Âu Dương Trang bị đau, không nói gì chỉ có thể thành thật luyện công. Không có biện pháp, tài nghệ không bằng người, chỉ có thể bị ức hiếp.

Ngụy Hợp thì thu dọn đồ đạc, dự định động một cái.

Sau khi ăn xong thịt dị thú, Phá Cảnh châu còn cần nhiều đồ hơn để bổ sung khí huyết, hưởng thụ loại tốc độ siêu cao như tên lửa kia, rồi hồi phục lại ốc sên vốn có đang bò.

Quả thực khiến trong lòng Ngụy Hợp không thích ứng được.

Vừa lúc hắn định đi điều tra chuyện đại tỷ phụ mẫu, muốn gây phiền toái tìm hương lấy hương dạy.

Có lẽ trong quá trình còn có thể đánh gió thu.

Thu thập đồ xong, Ngụy Hợp trở về nhà, cùng Ngụy Oánh dặn dò vài câu, sau đó thuận thực thay y phục dạ hành. Sau đó chờ sắc trời từ từ tối đi.

Đem các loại công cụ trang bị đều đã chuẩn bị đầy đủ, Ngụy Hợp lẳng lẳng chờ đợi, chờ đến động tĩnh lấy hương thỉnh giáo xuất hiện.

Mỗi buổi tối thấp hương tới thỉnh giáo đều sẽ có đội ngũ dân chúng tổ chức, đi du lịch trên đường, đây dường như là một loại nghi thức, một phương pháp thể hiện thực lực của mình.

Sắc trời càng ngày càng tối.

Ngụy Nhiễm bắt đầu ở trong sân đón củi, chuẩn bị nấu cơm.

Ngụy Hợp lặng yên không một tiếng động từ cửa sổ đi ra ngoài, hẳn đã mơ hồ nghe được tiếng bước chân thơm lầy hương của giáo, còn có tiếng tụng niệm trầm thấp.

“Hài sinh cực lạc, hương liên ba hồn.”

“Hồn có chỗ dựa, hồn có chỗ dựa.”

Âm thanh niệm kinh dày đặc chậm rãi từ đường xa truyền tới.

Ngụy Hợp dựa vào vách tường, chui vào trong bóng tối Hồ Đổng.

Hắn lẳng lặng chờ đợi, chờ đợi ngũ từ từ đi qua bên cạnh hắn.

Không bao lâu, một đội ngũ lộn xộn, sắc mặt thành kính chất phác, chậm rãi dọc theo đường phố, một đường tiến lên, đi ngang qua một bên Ngụy Hợp.

Sắc mặt bọn họ đờ đẫn, trong mắt lộ ra vẻ kiên định và tin tưởng. Có người đói không chịu nổi, trán đầy mồ hôi, lập tức liền có một tay, từ một bên đưa tới bánh tạ lương.

Có người khát không được, lập tức có người chia sẻ túi nước của mình cho hắn.

Đám người kia tiến lên, biểu hiện ra sự trợ giúp lẫn nhau, khiến trong lòng Ngụy Hợp mơ hồ phát lạnh.

Hắn dán chặt trên tường con hẻm, quan sát đám người giờ bó đuốc lên thấp hương đi đào giáo này.

Nhân số của đội ngũ này phải tới mấy trăm người, trong đó có Giáo chúng khoác lên người áo choàng giáo lấy hương, ở trong đó tất cả đều nắm chặt phương hướng và đầu lĩnh tụng kinh.

Ngụy Hợp không nhúc nhích, ánh mắt hắn chỉ chăm chú nhìn giáo chúng hương thỉnh giáo kia của đội ngũ cuối cùng.

Thừa dịp đội ngũ sắp xuyên qua Hồ Đồng Khẩu, hấn bỗng nhiên chạy thân một cái, tựa như con dơi không phát ra tiếng động, bay nhào ra ngõ nhỏ, bắt lấy một người cuối cùng thấp hương lấy giáo chúng.

Mê Thần Phấn che miệng mũi, Ngụy Hợp mang theo người nhảy vào một đầu ngõ nhỏ khác đối diện, tiến vào bóng tối ẩn núp xuống.

Tên giáo chúng lấy hương kia vùng vẫy trong chốc lát, rất nhanh liền bị Mê Thần Phấn mê muội đến choáng váng, cái gì cũng không biết.

Mê Thần Phấn là lúc dùng để trộm cướp.

Có thể làm cho người ta ý thức mơ hồ, hỏi cái gì đáp cái đó, đương nhiên, chỉ giới hạn trong người ý chí không đủ kiên định.

Loại bột thuốc này có hiệu quả làm tê tê rất mạnh, khiến người ta buồn ngủ, cố gắng thôi miên.

Nhìn thấy bột thuốc đã có tác dụng.

Ngụy Hợp thấp giọng hỏi: “Phân đàn ngoại thành mà các người dạy đang ở đâu?”

“Tại... Giảng kinh đường của mỗi phúc...” Người này vừa lên tiếng, lại vẫn là một cô bé trẻ tuổi.

“Trong phân đàn cầu đá có nhân vật lợi hại gì?”

“... Hương chủ... Đàn chủ...”

“Mấy người Hương chủ?”

“...Hai người...”

“Một cái phân đàn tổng cộng có bao nhiêu người?”

“Không biết... Hương chủ là mới tăng lên, trước đó đã bị nội thành đánh chết hai người...”

“.....Khúc chủ kia tên là gì?” Ngụy Hợp không nói gì.

“Không biết... Đàn chủ cũng là mới tăng lên, vị trước đó cũng bị nội thành đánh chết...”

Nguy Hợp không còn gì để nói.

Thiệt thòi trước kia hẳn ta vẫn luôn đề phòng chuyện hương thỉnh giáo có khi nào sẽ đến nhà hẳn ta trả thù hay không.

Hiện tại xem ra, cái hương này thỉnh giáo nguyên lai sống thảm như vậy. Làm gì còn có thời gian đi tìm hẳn trả thù...

“Các người vì sao lại đi trên đường vào ban đêm?” Nguy Hợp vốn định nói tuần phổ, nhưng cân nhắc đối phương có thể nghe không hiểu, liền đổi thành câu nói đơn giản thẳng thắn.

Dù sao đa số giáo chúng hương nhận hương này đều không biết chữ, tiêu chuẩn văn hóa cực thấp.

“Nhiều người... Có thể đập cửa, kéo người... cướp ăn, mọi người chia nhau...” Lời của cô bé này khiến trong lòng Nguy Hợp lạnh lẽo.

“Đàn chủ các người lợi hại như thế nào? Có thể đánh thắng được võ sư phụ cận không?” Nguy Hợp lại hỏi.

“... Không biết.... Ta quê quán Tô Thành, năm nay mười tám, thích ăn củ cải muối, trong nhà có năm người, cha mẹ ta, mẹ ta, em gái ta, muội muội ta, tỷ tỷ ta...”

Đây chẳng phải hẳn là sáu người sao?

“Y phục ta thích là màu đỏ, bên trên nhất định phải có hoa. Ta từ hai năm trước đã tới đây, trong nhà nuôi không nổi người sống, chỉ có thể tự mình đi ra tìm đồ ăn. Ta tính làm thêm hai năm nữa, để dành nhiều đồ ăn sẽ về.

Nhưng chuyện cùng thôn nói với ta, mẹ ta năm ngoái đã chết đói. Muội muội cũng mất rồi. Cha ta phát bệnh, mang theo đệ đệ không biết đi đâu. Đàn chủ đáp ứng ta phải giúp tìm người...”

Nguy Hợp bị một đống lớn làm cho đau đầu, bắt quá nghe đến sau đó, lại trầm mặc.

Nữ hài này vẫn còn đang ở đây toái niệm, trong miệng không ngừng nói đủ các kiểu, lời nói đều mang theo khẩu âm Tô Thành nồng đậm.

Hắn sờ sờ mặt nạ trên mặt mình, xác định không có thò mặt ra, liền thừa dịp nữ hài còn đang choáng váng, vội vàng xoay người xông lên, biến mất trong bóng tối.

Giảng kinh đường ở cầu đá, vị trí rất dễ tìm, ngay tại bên phải một con phố.

Giảng Kinh đường vốn được xây dựng ở nơi thích sách cho đồng tử trong chầu, học tập kinh nghĩa, biết chữ đọc sách.

Nó tương đương với tiểu học.

Toàn bộ Giảng Kinh Đường, chính là một đại viện bình thường vương vức, khác với sân nhỏ chung quanh, vách tường nơi này đều có chữ đen.

Trên tường phía ngoài cầu đá, mỗi một mặt đều xoát một cái to lớn ” Đức”.

Trên mặt tường màu vàng đất, một chữ đen lớn cực kỳ bắt mắt, phía dưới còn có rất nhiều đồng tử xiêu xiêu vẹo vẹo.

Gà con vịt nhỏ, dê dê lợn chó, rau quả hoa quả, cái gì cũng có, tất cả đều là trẻ con vẽ lung tung.

Sắc trời u ám, ánh trăng bị tầng mây mỏng che khuất, có chút mờ lung.

Ngụy Hợp đi tới trước cửa hông, đưa tay cách then cửa, chưởng lực phun một cái.

Rắc rắc một tiếng, then cửa truyền ra tiếng đứt gãy cực kỳ nhỏ.

Ngụy Hợp nhẹ nhàng đẩy cửa, thản nhiên đi vào.

Bên trong sân trống rỗng, tựa hồ đại đa số đều ra ngoài dạo phố, chỉ có hai tráng hán ngồi trên bậc thang tiểu viện ngủ gà ngủ gật.

Nghe tiếng mở cửa, hai người cũng chỉ là mắt ngái ngủ nhìn bên này một chút.

Không hề bị lay động chút nào.

Phông chừng cho rằng quang minh chính đại như vậy đi vào, đều là người một nhà.

Hơn nữa phân đàn nhà mình, ai sẽ thiết lập cạm bẫy ở cửa lớn thường xuyên có người ra vào chứ?

Trong sân đặt một cái lư hương lớn, phía trên còn đốt ba cây hương màu nâu to.

“Ai!?” Đột nhiên một nam tử bước ra từ trong phòng.

Khuôn mặt nam tử gầy gò, nhưng cơ bắp trên người lại cuộn cuộn, thân trên để trần, lồng ngực có ba vết sẹo màu sắc hình chữ Tam.

Ngụy Hợp mỉm cười, thân ảnh như quỷ mị, bỗng nhiên vọt tới trước, một chưởng đánh về phía người này.

“Muốn chết!” Nam tử không lùi mà tiến tới, hai tay nắm lại, chính diện nghênh đón.

Nắm đấm của hắn ửng đỏ mơ hồ, khí huyết toàn thân sôi trào, trên mặt cũng phồng lên gân xanh mạch máu rất nhỏ.

Bành!!

Hai bàn tay giao nhau.

Vô thanh vô tức, hai tay nam tử liên tục đứt gãy, tựa như nhánh cây đứt khoát. Hắn rú thảm một tiếng, bay rớt ra ngoài, lại đâm vào buồng trong, khiến cửa phòng cũng bị vỡ tan.

Ngụy Hợp như ảnh tùy hình, cơ hồ đồng thời đi theo nam tử vào buồng trong.

Bên trong còn có một người đang ngồi, là thanh niên áo đen tóc ngắn.

Thấy một màn này, thanh niên nhanh chóng đứng dậy, gầm lên giận dữ, khí huyết toàn thân phun trào, sắc mặt hắn xanh xao, toàn lực đánh một chưởng về phía Ngụy Hợp.

Ầm!

Hai người song chưởng giao kích.

Ngụy Hợp khẽ di một tiếng, lui về phía sau một bước đứng lại.

Lại nhìn thanh niên kia, người nọ khoanh tay, sắc mặt đỏ lên, đối chưởng kia không ngừng run rẩy.

“Không kém.” Ngụy Hợp thản nhiên nói.

Giao thủ hãn liền đoán được cấp độ hai người, chỉ hai lần khí huyết, lại có một người chính diện tiếp một chương hãn.

Xem ra nên là thiên tài gì đó.

“Các hạ là người phương nào? Vì sao lại tập kích phân đàn bản giáo? Không sợ tông đàn chủ truy cứu sao?” Thanh niên đề nén âm thanh lạnh lùng nói.

Đại cao thủ khí huyết ba lần, mỗi người đều có ghi chép điều tra, nhưng nam tử trước mắt toàn thân tối tăm, chỉ lộ ra một đôi mắt cường tráng, một tay lực chương hung hãn nổ tung, rõ ràng khác biệt với những cao thủ ghi chép lại.

“Ta đến chỉ là muốn hỏi một chuyện.” Ngụy Hợp đứng chấp tay, lẳng lặng nhìn chăm chú hai người đi đến một khối.

“Xin tiên bối cứ hỏi.” Thanh niên nhanh chóng nói.

Trong sân, ánh sáng cây đuốc chập chờn bất định.

“Hai năm trước, một đội ngũ thợ thủ công đi tới Minh Đức tự tu sửa tượng phật, các người có biết lạc xuống không?” Ngụy Hợp trầm giọng hỏi.

“Hai năm trước? Công tượng?” Thanh niên có chút hoang mang, nhìn thanh gậy nam tử bị chặt đứt tay bên cạnh.

Hai người đều là người mới được đề bạt lên, hai năm trước, thậm chí ngay cả hương chỉ dạy cũng chẳng biết cái gì cả.

“Ta biết!” Thanh gậy nam tử nhin đau lên tiếng: “Đội ngũ kia... Lúc ấy chúng ta còn phái người điều tra một phen, đội ngũ thợ thủ công kia đều bị một cái tai cướp mang đi. Chúng ta đến đó giao thiệp, còn bị một cái tai cắt lỗ tai sứ giả, phía sau còn vì vậy mà xảy ra xung đột, hai người chúng ta xuất động đại đàn chủ, mới đánh lui được một cái lỗ tai.”

“Một bên tai? Người chắc chứ?” Ngụy Hợp hỏi ngược lại.” Trong đội ngũ thợ thủ công kia, có hậu bối của một cừu nhân như ta, nếu thật sự là một cái tai, thì ngược lại là giúp ta một đại ân, ngược lại là ta nợ hắn một ân tình lớn.”

Hắn cố ý nói ngược lại, để tránh hai người kia cố ý dụ dỗ.

Nghe được đại nhân tình, trong hai người, nam tử gầy gò ánh mắt lập lòe, đưa mắt nhìn về phía thanh niên.

Thanh niên vẻ mặt ngây thơ, hoàn toàn không phản ứng. Liên hệ thất bại...

“Tiền bối, đúng là đội ngũ thợ thủ công nghe cướp bóc, chuyện này không dám giấu giếm, nếu ngài muốn tìm người, chỉ có thể đi ra ngoài thành.” Nam tử gầy gò bất đắc dĩ, chỉ có thể tiếp tục nói.

“Các người đã nghĩ kỹ, nếu nói dối.” Ngụy Hợp không nhiều lời, chỉ là ánh mắt lạnh lẽo, bỗng nhiên giương tay lên.

Chiếc ghế gỗ bên cạnh bị hấn tiện tay ném ra, oành một tiếng chính giữa cửa lạng lẽ vọt vào hai người.

Cái ghế vỡ vụn tan tác, hai người định đánh lén, nhưng bị lực trùng kích cực lớn đánh văng ra sau, ngã nhào vào trong sân.

Ba lần khí huyết cộng với ma luyện của Ngũ Lĩnh chương, điểm khiến Ngụy Hợp mạnh nhất lúc này chính là hai tay.

Cho dù chỉ có một thành thủ lực, cái ghế ném ra cũng không phải là hai đại hán bình thường này có thể chịu được.

Hai người ngã vào trong sân, trên người không biết gãy mấy khúc xương, rên rỉ thảm thiết.

Hai người trong phòng nuốt nước miếng, trong lòng đều run lên.

“Bọn vãn bối tuyệt không dám nói dối, việc này không chỉ có một người biết, Triệu Thiếu Cương đàn phân đàn Hồng Thạch Mạch cũng biết, tiền bối có thể đi tìm hấn hỏi thăm.”

Thanh gậy nam tử cũng là nhân tài, lúc này còn không quên họa thủy đông dẫn, tự tìm phiền toái đối thủ cạnh tranh của mình.

Ngụy Hợp lười để ý tới chút tâm tư nhỏ nhỏ này của gã.

“Được rồi, kim phiếu và thịt của dị thú ở đây là ở đâu?”

“A... Ta dẫn tiền bối đi qua!” Thanh gậy nam tử nói đầu tiên.

“Không, ngươi tới.” Ngụy Hợp chỉ thanh niên nam tử kia.

Thanh niên trẻ tuổi vẻ mặt mơ hồ, trong lòng kêu khổ, hấn vừa mới bị một chương đánh cho xương tay rạn nứt, hiện tại nhu cầu cấp bách trị liệu, nếu không vì chậm trễ cánh tay liền phế đi. Nhưng đã bị chỉ điểm, cũng chỉ có thể đi ra.

Một lát sau, nương theo hai tiếng kêu thảm thiết vang lên, cửa lớn của sân nhỏ mở rộng, một bóng người cấp tốc hiện ra, đảo mắt đã biến mất ở cuối con đường.

Thật ra vốn dĩ hấn không định giết người, đáng tiếc, chương lực thiên tài kia quả thật không yếu, không thua kém gì Tiêu Nhiên, cho nên trừ hậu hoạn, hấn chỉ có thể nhỏ cỏ tận gốc.

Người này tuổi còn nhỏ mà đã có chưởng lực như vậy, đợi sau này lớn lên còn được. Vạn nhất chạy tới tìm hấn báo thù thì phải làm sao bây giờ?

Dù sao cũng đã kết thù, dứt khoát giết xong trăm người rồi.

Bóng đêm càng lúc càng thâm trầm.

Ngụy Hợp cấp tốc chạy trên đường phố, trong lòng cũng vừa nghĩ tới một ít tin tức thâm vấn ra.

Trong đó có quan hệ với Quan gia.

Quan Lam là quan gia, cũng là đại thương hàng đầu số một tại Phi Nghiệp thành. Bây giờ muốn rút lui, nhưng biểu hiện bên ngoài thì không có vấn đề gì.

.....

.....

.....

Nhưng năm đó sau khi Quan gia vây giết ba cao thủ khí huyết kia, người trong gia tộc dần dần tự coi mình là cao, sinh ý cũng càng làm càng lớn.

Bây giờ rút lui, khiến cho thất gia Minh bất mãn, thế cục biến hóa, tất cả tai họa ngầm trước kia có thể sẽ bộc phát ra vào lúc này.

Từ lúc Hương giáo dục bên này, hấn đã được biết, lão sư lúc trước bị giết chết ba cao thủ khí huyết, do Thương Trần Quân cắt đứt, đã xác định sẽ ra tay chấm dứt ân oán.

Đoạn do Thương Trần Quân là một vị khách khanh cao thủ của thất gia mình ở nội thành Phi Nghiệp thành, luôn luôn khiêm tốn, không thích lộ diện. Năm nay gã cũng đã hơn năm mươi tuổi, là nhân vật cùng một thời đại với Hồi Sơn Quyền Trịnh lão.

Từ hương thỉnh giáo Ngụy Hợp biết được, Trần Quân tựa hồ lặng lẽ tìm được phương pháp đặc thù dùng độc thủy vồng nhằm vào Quan gia, phần thắng rất lớn.

Trong lòng Ngụy Hợp do dự, tin tức này cơ hồ chính là bày ra bên ngoài, Quan gia rút lui cũng tốt, hay là đoạn do Thương Trần Trần buông ra chấm dứt ân oán cũng tốt, đều là rõ ràng mở miệng nói không công.

“Đáng tiếc...” Ngụy Hợp chân chờ một chút, hiện tại hắn đối mặt với cao thủ bài cũ khí huyết ba lần vẫn có chênh lệch rất lớn. Phần thắng cực thấp.

Hắn trầm mặc xuống, quan hệ giữa hắn và Quan Khuyết còn chưa đủ để để hắn xuất thủ đối đầu với một cao thủ khí huyết ba lượt trên lão bài.

“Nghĩ đến Quan gia nếu dám buông lời rút lui, hắn là cũng có đối sách. Có thể đứng sừng sững ở thành Phi Nghiệp nhiều năm như vậy, nếu là dễ dàng như vậy liền xảy ra chuyện, vậy cũng nên sớm xảy ra chuyện.”

Ngụy Hợp phân tích, lập tức đem tâm tư một lần nữa đặt ở trong miếng thịt dị thú cùng kim phiếu vừa mới thu được.

Kim phiếu chỉ có mấy chục lượng, thịt dị thú có thịt Man Hùng nặng hơn ba mươi cân...

Loại thịt này giống hệt như miếng trả tiền của Thiếu Dương Môn bên kia, sản phẩm đều là một chỗ.

“Mấy ngày nữa lại đi ra ngoài thành một chuyến, nên cẩn thận điều tra một cái tai.”

Ngụy Hợp an bài tốt hành trình, dưới chân lần nữa gia tốc, lần theo bóng ma bên đường, cấp tốc chạy, đảo mắt đã biến mất dưới màn đêm.

Hoa viên Quan gia.

Quan Ngọc nhẹ nhàng thưởng thức một căn nhà dược liệu cùng loại với khoai tây, không ngừng dùng khăn lông ướt, lau lau mặt ngoài rễ cây, cẩn thận quan sát đường vân cùng chất liệu bên trên.

Đêm khuya lưng còng, ánh trăng nhu hòa.

Trong hoa viên, còn đứng hai người một nam một nữ, hai người phân biệt là hai vị chương quỹ quản lý tiệm thuốc tại

Phi Nghiệp thành: Đổng Đại Niên, Dương San.

“Tiểu thư, thương nhân kia chắc chắn sẽ đánh lén sau khi đoàn xe ra khỏi thành. Về phần ra tay như thế nào, chúng ta không tra ra được.” Đổng Đại Niên là người trầm ổn, nắm giữ hai đội thủ hạ của Quan Lam. Cũng là phụ thân Quan Khuyết phái cho nàng tâm phúc.

“Không sao, Trần Quân động thủ không phải đã sớm xác định rồi sao.” Quan Khuyết mỉm cười nói: “Độc thủy trận xuất, lão gia hỏa kia không dám đến gần người, chỉ dám từ xa bắn tên lạnh, đáng tiếc dưới sự phối hợp của trọng thuẫn trận, bắn lạnh cũng vô dụng. Hai đại trận pháp phối hợp, cho dù có thêm một cao thủ khí huyết ba lần nữa cũng có thể phòng bị.”

“Cái này xác thực, so với Trần Quân, ta cảm thấy chúng ta nên đề ý một cái tai hơn. Ra khỏi thành, nơi đó sơn lâm hoang nguyên, địa hình phức tạp, mãnh thú khắp nơi, nguy cơ tứ phía, người của chúng ta không thể tùy thời duy trì cảnh giác được, cần chỉ huy tinh lực phân phối tốt.” Dương San là nữ giới, có thể một đường bò đến vị trí đại chương quỹ, cần chú ý cẩn thận.

“Nên như thế.” Quan Ngọc gật đầu: “Ta đã tu một phong thư, xin sơn xuyên bang bằng hữu hỗ trợ khơi thông một cái bên tai. Hẳn là vấn đề không lớn.”

Trong lúc nhất thời ba người ở dưới ánh trăng cẩn thận trao đổi, không ngừng hoàn thiện chi tiết rút lui lần này.

Mà cũng trong lúc đó, trong một gian phòng của Túy Hoa Lâu ở nội thành.

Thương vốn là Trần Quân, đang ngồi trước bàn bát tiên, đại mã kim đao, một cây trường thương kéo dài duỗi dài ra sau lưng, râu dài hoa râm theo gió đêm thổi vào cửa sổ, không ngừng lật qua lật lại.

Trần Quân năm nay năm mươi có bảy, ở thời đại trung bình năm nay chỉ có khoảng sáu mươi tuổi, hẳn đã coi như là cao niên.

Nhưng bởi vì luyện võ khí tinh huyết dồi dào, hẳn lúc này, vẫn như trước như cũ như ba mươi mấy tiểu tử, dáng người cường

trắng, lưng hùm vai gấu.

Phàm là người luyện võ, cho dù là nữ tử cũng không có dáng người mảnh khảnh, có một vài cô gái nhìn như mảnh khảnh, nhưng ống tay áo được vén lên, phía dưới đều là cơ bắp.

Lực lượng, tốc độ, chuẩn xác, chiêu số, vân vân thủ thắng chi đạo, không được thiếu một cái nào.

Trần Quân đã sống mấy chục năm, một đường đi tới, dạy dỗ không ít đồ tử đồ tôn trong thành.

Trong đó khiến hắn tự hào nhất chính là Đoạn Lâm Thương Trương Hạc.

Đáng tiếc.

Trương Hạc đã chết, bị Quan gia vây kín trong trạch viện, bị độc thủy che phủ, chết do bị trúng độc.

Vì báo thù, Trần Quân đã dùng tất cả chiêu thức, nhưng khi đối mặt với lượng lớn lương thực của Quan gia, gã nguyện ý bán mạng cho đối phương.

Hơn nữa Quan gia lại am hiểu cơ quan độc dược, trùng điệp mai phục chạm bẫy, cái gì cần có đều có, trên độc vật càng khó lòng phòng bị.

Vài lần hắn lên vào trọng yếu Quan gia, nhưng suýt chút nữa ngay cả chính mình cũng bị hãm vào.

Tuy rằng cũng có nguyên nhân hắn không giỏi về tốc độ tập kích, nhưng cũng nhìn ra được, thực lực Quan gia hung hãn quỷ dị.

Trần Quân một thân một mình, ngồi ngay ngắn cạnh bàn, lẳng lẳng chờ đợi.

Không bao lâu, cửa phòng chậm rãi bị đẩy ra.

Hai gã đồng dạng có dáng người hùng tráng, một trước một sau đi đến.

“Trần Quân, lần này ngươi thật sự quyết tâm, lấy hết toàn bộ quan tài ra đây, ngoan độc!” Một người trong đó cười hắc hắc nói.

“Đúng vậy, chỗ quan gia kia dựa vào, đơn giản chỉ là Độc Thủy trận và Trọng Thuần trận. Lần này nếu không thành công, vậy sau này sẽ không còn cơ hội.” Trần Quân bình tĩnh nói.

.....

.....

.....

Hắn đứng lên, hai tay ôm quyền.

“Cho nên, xin nhờ.”

Đại cao thủ khí huyết ba lần cũng không dễ mời đến như vậy. Những người này ai chẳng thành danh đã lâu, đều có chức vị quan trọng? Làm sao có thể dễ dàng vì lợi ích mà ra tay mạo hiểm.

Cho nên, cho dù có thù lao cực lớn làm giao dịch, hai vị này nguyện ý ra tay vì hắn, cũng là bán mặt mũi nhân tình rất lớn.

Ba ngày sau.

Trên đường lớn cửa thành, từng chiếc từng chiếc xe lớn bằng sắt màu đen, chậm rãi do man ngư mặc giáp kéo, đi bộ tới phía trước một bước.

Xe ngựa tạo thành đội xe dài rã dài trên trăm thước, trước sau đều dựng thẳng một cây cờ lớn: Quan.

Dẫn đội chính là đầu lĩnh quan gia bồi dưỡng tử sĩ, thời buổi này không thiếu người bán mạng cầu sống, cho dù là làm tử sĩ, ít nhất cũng có thể sống được càng lâu càng thoải mái một chút, ít nhất cũng có thể khiến người nhà tích đầy bụng.

Hai bên đoàn xe, rải rác trên trăm người, theo sát xe bò không nhanh không chậm tiến lên.

Quan Ngọc và hai đại chương quỹ, cả Quan Thanh của huynh trưởng cũng ngồi trong thùng xe chính giữa, thông qua cờ truyền lệnh truyền ra mệnh lệnh.

Chung quanh xe ngựa tất cả đều là tấm sắt, bốn phía trên dưới đều không có góc chết, trong đó còn ẩn giấu rất nhiều cơ quan.

Quan Chi xuyên thấu qua màn xe rủ xuống, nhìn qua Phi Nghiệp Thành sau lưng, có chút trầm mặc.

Nàng vốn tưởng lúc mình rời đi sẽ có không ít bạn tốt đến đưa tiễn, đáng tiếc, không có một ai.

Những hảo hữu ở trên yến hội nghĩa bạc vân thiên lúc này một người cũng không thấy bóng dáng.

“Đây chính là hiện thực, tiểu muội, bây giờ muội hiểu rồi chứ? Bất luận muội có cảm dỗ gì với những người kia đi nữa, bọn họ cũng sẽ không cảm kích mà chỉ cho rằng muội ngốc.” Quan Thanh không khách khí nói.

Hắn chính là thanh niên của Quan Khuyết đêm đó đến đây nhắc nhở, lúc này đang nghiêm túc ân cần nhìn ngắm em gái của mình.

“Ta không trông cậy bọn hắn ra mặt giúp đỡ, chỉ là ngay cả đưa tiễn cũng không dám sao?” Quan Lam thất vọng nói.

“Bọn hắn dám sao? Ha ha.” Quan Thanh cười lạnh mấy tiếng, không nói thêm nữa.

.....

.....

.....

Đội xe Quan gia không ngừng tiến lên, rất nhanh liền cách cửa thành, dần dần rời khỏi phạm vi năm dặm bên ngoài thành.

Chỉ là vừa ra năm dặm, trên đại đạo, liền đứng thẳng ba gã bóng người khô ngô.

Trong đó có một người rõ ràng là Tư Thương - Trần Quân.

Khí huyết trên thân ba người nối thành một mảnh, lưu chuyển cuộn cuộn, lộ ra khí thế áp lực hoàn toàn khác hẳn thường nhân.

Máu chốt chính là, sau lưng ba người cắm đầy những thanh đoản mâu kim loại.

Đoàn xe chậm rãi dừng lại.

Quan Ngọc xuyên thấu qua khe hở màn xe, xa xa nhìn thấy thương do Trần Quân cản đường. Rất nhanh nàng đã nhận ra hai người sau lưng Trần Quân.

“Hồ Môn Thủ cùng Tam Nguyên Truy Phong Đạo?” Khuôn mặt xinh đẹp Quan Sát đột nhiên biến sắc.

Nàng thiết kế Quan gia Độc Thủy trận và trọng thuẫn trận, tối đa chỉ có thể ứng phó hai cao thủ khí huyết ba lần, mà hạng ba...

Bọn họ chưa bao giờ nghĩ qua khả năng này! Dù sao Quan gia có mạnh hơn cũng chỉ là thương nhân, không phải quân phiệt quân đội. Nếu thành lập thế lực tử sĩ quá mạnh, bầy gia Minh tuyệt sẽ không đáp ứng.

Nhưng bây giờ... Ba gã khí huyết liên thủ tập kích, đã không thua gì một đại thế lực toàn lực ra tay thảo phạt Quan gia.

Không chỉ Quan Cương biến sắc, mà hai vị chưởng quỹ Quan Thanh ở bên cạnh cũng đồng thời biến sắc.

Đôi phó hai ba lần khí huyết đều rất gian nan, hiện tại lại có ba cái...

“Động thủ, hôm nay tất cả mọi người Quan gia, không chừa người sống!” Trần Quân trở tay rút ra một đoản mâu sau lưng, nhắm chuẩn.

Vèo!!

Sau nửa canh giờ.

Mây đen dày đặc, bầu trời chậm rãi xuất hiện sấm chớp.

Cách Phi Nghiệp thành tám chín dặm, trong một chỗ rừng núi hoang vu.

Đoạn do Thương Trần thở hổn hển, thả người đuổi theo mấy người Quan gia đang chạy trốn phía trước.

Đám người Quan Ngọc cưỡi ngựa chạy như điên trên đường, đội xe ngựa còn lại cũng đã bị ba đại cao thủ trước đó tấn công thất linh bát lạc.

Trọng thuận trận và Độc Thủy trận bị hai gã cao thủ khác dùng đặc chế cấm mâu ngăn cản.

Người bảo vệ tốt nhất bên cạnh nàng là cao thủ đặc lực nhất, cũng bị môn đồ Trần Quân gọi tới nhao nhao ngăn cản, đang giao thủ.

Lúc này mọi thứ nàng ta lấy làm kiêu ngạo đều giống như củ cà rốt, bị tầng tầng tách ra, chỉ còn lại chính mình tứ cố vô thân cuối cùng.

Trận pháp vốn có thể ứng phó với hai cao thủ khí huyết ba lượt, lúc này đối mặt với đối thủ vượt quá cực hạn, căn bản không chịu nổi một đòn.

Ngựa một đường chạy trốn, nếu không phải Trần Quân sau lưng cũng trúng cơ quan ám toán, trên người đã có độc thương, chỉ sợ bọn hắn đã sớm bị đuổi kịp rồi.

Đột nhiên một con chiến mã quỳ trên hai đầu gối, ngã nhào xuống đất, không ngờ lại ngã sấp xuống bẻ gãy hai chân ngay tại chỗ.

Mấy người Quan Phong vội vàng không kịp chuẩn bị, nhao nhao bị đụng ngã sấp mặt.

Ngựa và người kêu rên cùng kẹt cùng một chỗ, Quan Thanh không nói hai lời, xoay người nhảy lên, nắm lấy cánh tay muội muội, mang theo những người khác chạy gấp về phía bên núi.

Sơn lâm trên núi âm trầm, u ám không thể thấy vật, vừa vặn có thể ẩn núp.

Lúc này mây đen giăng đầy bầu trời, cuồng phong cuốn lên, càng lúc càng khản trương áp lực.

Trần Quân cầm theo thanh trường thương đeo xích, từng bước một đi tới bên cạnh con ngựa đang ngã xuống đất gào thét. Tiện tay gã đâm một cái, lập tức chấm dứt con ngựa.

Ánh mắt hẩn quét qua, liền tìm được dấu chân mấy người Quan Thanh rời đi.

“Không có ngựa, ta xem các người có thể trốn bao xa!”

Trong mắt hẩn có chờ mong, có khoái ý, có hoài niệm.

Bao nhiêu năm ước nguyện sắp được đền, tâm tình của hẩn lúc này quả thực khó có thể nói lên lời.

Xách theo thương, thân hình hẩn lóe lên, cấp tốc đuổi theo hướng dấu chân rời đi.

Không đuổi bao xa, bỗng nhiên thân hình hẩn dừng lại, xiềng xích thương trên tay thiểm điện vung vẩy, ngăn trước người.

Leng keng leng keng.

Sau ba tiếng giòn vang, ba cây châm độc lông trâu bị thương xiềng xích đánh bay, đâm vào thân cây bên cạnh.

“Thủ đoạn nhỏ.” Trần Quân lại lần nữa tiến lên phía trước. Nhìn thấy trong bùn đất có mấy cái hộp bắn châm độc, lập tức thân thương vung ra, quét sạch toàn bộ cái hộp.

Hơi dừng lại, hẩn lại tiếp tục cấp tốc đuổi theo.

Rặc rặc.

Điện quang hiện lên, toàn bộ núi hoang đều bị chiếu thành trắng bệch trong nháy mắt.

Mấy người Quan Khuyết Quan Thanh, thở hồng hộc chạy trốn trong rừng.

“Ta... Không được rồi!” Quan Ngọc một mực nuông chiều từ bé, nào chịu được mệt mỏi chạy trốn trong thời gian dài như vậy. Lúc này nàng ôm bụng, gần như muốn nôn mửa.

“Không được cũng phải được thôi, không muốn chết thì cứ đứng dậy!” Quan Thanh Hỏa kéo muội muội.

“Ta đến công tiểu thư!” Dương Nghiêu ở một bên trầm giọng nói, nàng ít nhiều luyện qua một chút võ, tinh lực thể lực đều mạnh hơn những người khác.

Quan Thanh cũng không nói nhảm, đem muội muội đặt lên lưng Dương San, mấy người lại tiếp tục đi sâu vào trong núi rừng.

“Lão tạp mao kia cũng trúng độc, chúng ta cố gắng kéo dài thời gian, kéo dài đến lúc độc thương của hãn phát tác, chính là chúng ta thắng!” Quan Cốc nằm ở trên lưng Dương Tư Nột cắn hận nói.

Nàng nghĩ mình tràn đầy tự tin ra khỏi thành, sau đó gặp Trần Quân, tiếp đó từng đội người bên cạnh không ngừng bị đánh tan, nàng chỉ có thể bị ép cưỡi ngựa chạy trốn.

Tất cả những cục diện mình đã kinh doanh lúc trước đều trôi theo dòng nước.

Quan Côn Bằng càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng khổ sở, lúc này nước mắt không kìm được.

“.....”

“Tiểu thư đừng lo lắng, không phải ngài còn cất giấu một đám đã chuẩn bị trước đó sao? Đa số tài sản của cửa hàng ghi lại không phải đều đã đổi thành kim phiếu, đi tới chỗ đó rồi.

Không bằng, bây giờ ngài nói cho ta biết địa điểm ẩn giấu, cũng miễn được vạn nhất ngài chết, chẳng phải là sẽ không ai

biết rõ bí mật này sao?” Bỗng nhiên Đổng Đại Niên ở bên cạnh bình tĩnh lên tiếng.

Ba người còn lại biến sắc, nhanh chóng rời xa Đổng Đại Niên.

“Đổng đại niên, ngươi biết mình đang nói gì rồi chứ?!” Quan Thanh vừa kinh vừa sợ nói.

“Ta đương nhiên biết mình đang nói gì.” Về mặt Đổng Đại Niên trấn định: “Các người không lấy làm lạ vì sao Trần Tuấn tiên bối mời đến trợ giúp, vì sao vừa vặn lại tốt hơn cả cực hạn trận pháp của chúng ta?”

“Chẳng lẽ là ngươi!?” Dương Tục khó có thể tin nói.

“Không sai.” Đổng Đại Niên khẽ gật đầu. “Quan gia sản nghiệp thật lớn, không thể cứ dễ dàng rút khỏi Phi Nghiệp thành như vậy được, ủng hộ của ta không chỉ là Trần Quân tiên bối, cho nên, đại tiểu thư, ngài...”

Một thanh đoản đao từ bên cạnh đâm xuyên qua cổ Đổng Đại Niên.

Hai mắt hấn trợn to, hai tay ý đồ che cổ họng mình, đáng tiếc khí lực nhanh chóng rời đi.

Bịch bịch.

Thi thể ngã xuống, lộ ra một người đứng phía sau.

Người nọ đội mũ trùm, toàn thân bọc trong mặt nạ áo đen, một thân đen nhánh ở trong rừng rậm âm trầm này, ngược lại bổ sung lẫn nhau.

“Ngươi là...!” Quan Thanh lùi về sau một bước, bị dọa cho nhảy dựng.

Trái lại Quan Lam trên lưng Dương Tục, lại cảm giác người trước mặt có chút quen mắt.

“Ngươi?!”

Nàng há mồm muốn nói chuyện.

Ba.

Người nọ đã lướt qua bên cạnh nàng.

Vật chất màu đen sì bị ném lên cao, rơi xuống trước mắt Quan Ngọc, bị nàng đỡ được.

“Người... Chẳng lẽ...!?” Quan Khuyết nhìn được liệ trong tay cận bã, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, đột nhiên quay đầu lại.

Người áo đen không nói một lời, từ chậm rãi đi đến tầng tốc, chạy như điên.

Bành!!!

Hắn đột nhiên đưa song chưởng ra, va chạm chính diện với Thương Trần cùng lao ra trong rừng.

Giữa hai người nổ tung một vòng tro mịn.

“Đi mau!!” Quan Thanh là người đầu tiên lấy lại tinh thần, kéo mọi người và Dương San mau chóng rời đi.

Mặc kệ người kia là ai, lúc này chính là cơ hội tốt để vội vàng rời đi.

Ba người cấp tốc lao đảo, chạy như điên về phía xa, rất nhanh chậm rãi biến mất trong rừng rậm.

“Các hạ là ai? Bây giờ Quan gia đã bại, hà tất phải nhúng tay vào vũng nước đục này?” Trần Quân lùi lại một bước, ngưng thần nhìn chăm chăm nam tử đối diện.

Một chưởng vừa rời tuy thừa thốt, nhưng cũng là thực lực ba lần khí huyết, máu chốt là lúc này trạng thái hắn không tốt, trúng độc bị thương, lại giao thủ với cao thủ cùng cấp, sợ rằng sẽ để hai người Quan gia chạy thoát.

Người áo đen chậm rãi khom người, song chưởng một trước một sau, bày ra thức mở đầu.

“Người muốn chết!” Trần Quân trợn mắt, bắn ra xiềng xích giống như độc xà cắn về phía đối diện.

Hai người lập tức giao thủ với nhau lần nữa.

Bành!

Bành!

Bành!!

Chỉ là không biết vì sao, mỗi lần giao thủ hai người đều có thể đánh ra một vòng tro bụi.

Trang phục trên này xám như thế, làm gì có nhiều bụi như vậy?

Trần Quân đánh một trận cũng cảm thấy buồn bực, nếu thực lực của gã hoàn chỉnh thì không sao, nhưng hiện tại thân trúng độc, khí huyết vận chuyển chậm lại, thực lực giảm đi ba phần.

Hơn nữa tro bụi này có chút không đúng dị thường, hấn lập tức không ham chiến, bứt ra liền từ một bên xông ra, muốn lướt qua bên cạnh người áo đen, tiếp tục đuổi theo ba người Quan gia.

Nhưng đường đi của hấn lại lần nữa bị người áo đen lóe lên ngăn cản.

Hai người lần thứ hai giao thủ, cán thương cùng bàn tay hung hăng va chạm, lại nổ tung một vòng nhỏ tro bụi.

“Sao lại có tro?” Trần Quân lập tức cảm thấy không đúng.

Hấn vừa rồi căn bản không có dùng lực a? Chỉ là ngăn trở thể công của đối phương mà thôi.

Trong lòng hấn nghi ngờ, dùng một hư chiêu, mũi thương quét ngang tới đối phương.

Một chiêu này nhìn như lực lượng đại thế nặng, nhưng trên thực tế lại nhẹ nhàng mạnh mẽ, miệng cộp gan thỏ, bên trong không có tác dụng gì.

Bành!

Người áo đen lại vỗ ra một chưởng.

Sau một tiếng trầm đục, một vòng tro bụi lại nổ tung.

Lần này, Trần Quân nhìn thấy rõ ràng giọng nói này là do đối phương phối chế ra!

Tên Vô Minh Minh kia cũng không dùng sức, thân thương cũng không chạm vào đối phương, tro từ đâu tới?!

Căn bản là người này một bên phối âm một bên!

“Cái này của ngươi...!!” Hấn trợn mắt há hốc mồm, chưa bao giờ thấy người nào da dày vô sỉ như vậy.

Hồi tưởng vừa rồi giao thủ, rõ ràng nhiều lần phát ra thanh âm không lớn, nhưng đều phát ra giống như vậy.

Hiện tại xem ra, phỏng chừng tất cả đều là phối hợp với người trước mắt này!

“Rốt cuộc ngươi là ai!!” Trần Quân chợt cảm thấy không ổn, nhưng đáng tiếc đã quá muộn.

Hấn bỗng nhiên hai chân mềm nhũn, đầu vầng mắt hoa, khí huyết cả người tán loạn, vậy mà bất tri bất giác trúng độc.

Hơn nữa không phải độc bình thường!

Ngụy Hợp cấp tốc lui về phía sau hơn mười mét, tránh đi nơi vương vãi độc phân, lúc này mới đứng chấp tay, thở dài một tiếng.

“Trận chiến ngày hôm nay vui sướng tràn trề, đáng tiếc kỹ năng của tiên bối vẫn kém một bậc.”

“Ngươi!!!” Trần Quân vốn đã ghen khuất, lúc này nghe gã nói như vậy lại càng suy t chút nữa không đề cập tới.

Tay hấn chỉ Ngụy Hợp, lão đảo đi về phía trước mấy bước, phù phù một tiếng, ngã trên mặt đất.

trúng hai loại độc, còn toàn lực chạy trốn xa như vậy, còn chấn động với Ngụy Hợp giao thủ, liên tục trúng độc, còn tăng tốc vòng tuần hoàn khí huyết.

Có thể chịu đựng đến lúc này đã là tương đương rồi.

Hơn nữa Trần Quân ngã xuống đất vẫn không chết, chỉ là cả người run rẩy, trong lúc nhất thời không thể động đậy.

“Tiên bối đi mạnh khỏe.”

Ngụy Hợp vung tay, một phi tiêu của Thiếu Dương Môn.

Phốc phốc.

Phi tiêu trúng ót Trần Quân, vỡ vụn ngay tại chỗ, khảm vào trong đó.

Trần Quân đường đường một cao thủ khí huyết một lớn ba lần thành danh, vên vẹn chỉ là sơ suất nhất thời, bị đánh lén hạ độc chiêu liên hoàn, khiến cho ủy khuất mà chết.

Điều này làm cho Ngụy Hợp đối với thế đạo lại có thêm cảm ngộ mới.

“Bất cứ lúc nào cũng không thể buông lỏng lòng cảnh giác, đa tạ tiên bối chỉ giáo.” Hấn vái chào thi thế thật dài về phía trước.

69

Trong núi hoang, bóng cây u ám, lôi vân cuộn cuộn phát ra tiếng vang trầm đục.

Mưa to chưa từng có, tầm tã trút xuống.

Trong một đạo quán rách nát trong núi.

Ba người Quan Thanh Quan Thanh cùng Dương Hâm chặt vật xông vào trong đạo quán.

Từ núi rừng tới đây, muốn vào đạo quán, còn phải vòng một vòng thêm đá.

Nguyên bản ba người một đường chạy trốn, cơ hồ mất phương hướng, nhưng nửa đường lại đột nhiên trời mưa.

Mất bao nhiêu thời gian không có mưa, thế mà ngay lúc này lại đột nhiên mưa như vậy.

Ba người sợ dính mưa nhiễm bệnh, hơn nữa trong mưa to dấu chân khó có thể truy tìm, còn chạy được khoảng cách xa như vậy, cho dù có người đuổi theo, cũng nên tìm không thấy phương hướng.

Hơn nữa mưa to càng thêm đầm đìa, lấy thể chất của bọn họ, nếu như ở trong loại trạng thái mệt mỏi vừa nhanh chóng này mà gặp mưa rào chạy trốn, nói không chừng sau này không bị người đuổi giết chết, ngược lại nhiễm bệnh sốt mà chết. Đó mới gọi là oan.

Cho nên tiến vào đạo quán tránh mưa, liền trở thành quan trọng hàng đầu.

Đạo quán phân hai bộ phận trên dưới, phía trên xây trên bình đài cao hơn, mấy gian phòng ốc liên tiếp cùng một chỗ tất cả đều hở đầu, căn bản không thể che được mưa to.

Chỉ có một nơi duy nhất ở tiêu điện, tượng thần cung phụng phía dưới mới tính là có chỗ chắn mưa.

Ba người Quan Cương thở hắt hắt xông vào trong tiêu điện, ngồi xuống chỗ hẻo lánh.

Nhiệt độ thời tiết vốn oi bức lúc này nhanh chóng hạ xuống, cả ba người đều ướt nhẹp, toàn thân phát run.

Quan Thanh xuất ra hỏa thạch định châm lửa, đáng tiếc chung quanh căn bản không tìm được bao nhiêu tài liệu có thể đốt được lửa trại.

Lá cây hay thứ gì đó đều bị nước mưa thấm ướt.

Hắn phí công đem một đồng cành lá ẩm ướt chôn chắt cùng một chỗ, dùng lửa than đốt vài lần cũng không có.

“Khi nào rồi?” Hắn uể oải ném Hỏa Thạch Hỏa Sấm, đặt mông ngồi xuống đất, nhìn ra ngoài cửa điện nhỏ, mưa to càng ngày càng dày.

“Không biết... Nhưng chúng ta có thể tạm thời vứt bỏ truy binh, có người đó hỗ trợ.” Dương Tư Nhiên rũ mái tóc ướt xuống, thấp giọng trả lời.

“Lão tặc Trần Quân, từ nay về sau, Quan gia ta phải giết hắn!” Quan Thanh bỗng nhiên nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Hắn từ nhỏ đến lớn ăn ngon mặc cảm y, nào phải chịu nổi khổ này.

Quan Lam bên cạnh lại vẻ mặt hoảng hốt, cầm trong tay mảnh vỡ dược liệu đen sì kia, nàng nhận ra lai lịch thứ này.

Đây là góc cạnh độc dược nàng đưa cho Ngụy Hợp lúc trước.

Độc dược này tên là Lục Đô Thủy, sau khi nghiền nát sẽ rớt xuống nước nóng mười phút, lại vớt lên rồi trộn lẫn vào bột phần của cây hòe rồi dùng.

Mà trước khi xử lý loại độc dược này, người thường xem ra chỉ là hòn đá vụn bình thường, không có độc tính.

Chỉ có người học dược thảo cực kỳ thâm sâu mới nhận ra.

Mà toàn bộ Phi Nghiệp Thành, có cái màu xanh này, cũng chỉ có một nhà Quan Gia của nàng.

“Chẳng lẽ thật là...” Quan Lam vẫn có chút khó quên.

“Hắn không chào đón ta, lẽ nào là sợ sợ tiết lộ thân phận?”

Nàng thầm đoán trong lòng, vừa cảm kích vừa cảm thấy may

mấn.

Phốc, phốc, phốc.

Bỗng nhiên bên ngoài cửa điện truyền đến tiếng bước chân trầm thấp.

Tựa hồ là tiếng giày đập nước mưa phát ra văng tung tóe.

Thân thể ba người lập tức căng thẳng, cảnh giác, sẵn sàng phòng bị uy hiếp bất cứ lúc nào.

Ba người lúc này đều chỉ là người bình thường, ở trong thâm sơn này, bất luận là gặp phải người nào, đều có thể phát sinh nguy hiểm.

Coi như là gặp được một ít mãnh thú cỡ nhỏ, ba người cũng có thể ngã nhào.

Không bao lâu, trong ánh mắt cảnh giác đề phòng của ba người, một bóng người cao lớn khôi ngô khoác áo mưa màu đen, đến gần tiểu điện, đứng ở cửa lớn không tiến vào.

“Quan Khuyết, là ta.”

Một giọng nam trầm thấp truyền vào.

Quan Cương nghe tiếng, gương mặt xinh đẹp lập tức từ căng thẳng thoáng cái đã tan, nàng cơ hồ muốn đứng dậy nhảy dựng lên.

“Quả nhiên là ngươi! Quả nhiên! Quả nhiên là ngươi!!”

Nàng cao hứng đến mức muốn chạy ra cửa.

“Ta biết ngay ta nói không sai! Quả nhiên tiểu tử Trình Thiệu Kỳ kia không lừa ta!” Nàng ta kích động đến mức nói năng lộn xộn.

Tại loại này thân không dựa vào hoàn cảnh hoang vu, còn có thể gặp được chính mình bạn tốt tương trợ, có lẽ đây là trong truyền thuyết đưa than cốc.

Động tác Quan Cương quá nhanh, đứng dậy vài cái lao ra, chỉ là mới vọt tới cửa đã bị người đến ngăn trở.

Dáng người nhỏ nhắn xinh xắn một mét sáu của Quan Ngọc đâm vào bắp thịt khôi ngô một mét chín của Ngụy Hợp.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng mạnh mẽ đắm vào trên cơ bắp phồng lên, bị bật trở lại, có chút choáng váng.

Nhưng nàng lơ đãng, cười ha ha ba tiếng, dùng sức hung hăng vỗ Ngụy Hợp trước mặt.

“Người có người rồi! Thật có người! Ha ha ha ha! Sau này ta sẽ đổi tên thành Quan Đại thương!!”

Trước kia từng có người chiêu mộ môn khách rộng rãi chào hỏi, như có người gặp nạn đều ra tay tương trợ, sau đó, khi gặp nạn được môn khách cứu giúp, lấy cái này làm nổi tiếng, người kia chính là Mạnh Khâm Quân của thế giới này, tên là Đại nếm quân.

Cho nên lúc này Quan Cương tự cho rằng mình quan sát, cho rằng một phen đầu tư của mình cuối cùng cũng không uổng phí.

Ngụy Hợp không nói gì, một tay nhấc cổ áo Quan Côn bằng lên, xách cả người nàng lên bỏ vào trong tiểu điện, tránh cho nước mưa xối xả.

Đồng thời hắn cũng cất bước đi vào tiểu điện.

Hai người Quan Thanh cùng Dương Mục cũng đứng dậy theo, Quan Thanh vẻ mặt nghi hoặc, nhưng từ phản ứng của muội muội cũng có thể nhìn ra, người trước mắt người này là bạn không phải địch.

Chẳng qua hắn đối với tam giáo cửu lưu của muội muội kết giao còn không biết, lúc này chỉ có thể cầu viện nhìn Dương Tường.

Dương San thì liếc mắt một cái đã nhận ra Ngụy Hợp, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Nguyên lai là Ngụy Hợp Ngụy công tử xuất thủ tương trợ!” Nàng chấp tay ôm quyền, nghiêm túc thi lễ với Ngụy Hợp.

“Lúc Ngụy công tử nguy nan, trượng nghĩa ra tay, ân cứu mạng như thế, Dương Tường ta nhớ kỹ!” Nàng không nói Quan gia, bởi vì nàng không thể đại diện Quan gia. Nhưng nàng có thể đại biểu cho mình.

Bản thân nàng và Quan gia chỉ có quan hệ thuê mướn, cũng không phải là tử sĩ, cho nên nàng mới nói, chính mình nhớ kỹ.

Mà Quan Thanh ở một bên nghe được Dương San cố ý điềm ra toàn danh đối phương, lập tức hiểu rõ, cũng ôm quyền nghiêm túc chấp tay.

“Đa tạ các hạ đã giúp đỡ, tại hạ Quan Thanh, là huynh trưởng của Quan Khuyết, lần này Quan gia ta sẽ nhớ kỹ!”

“Không cần khách khí.” Ngụy Hợp trịnh trọng nói: “Quan Lam là bạn tốt của ta, bằng hữu gặp nạn, đủ khả năng, nên ra tay.

Vốn là ta vừa nhận được tin tức liền vội vàng chạy đến, chỉ tiếc, đi ngàn dặm, ta vẫn tới chậm một bước.”

Kỳ thật gã đã đến từ rất sớm, trên đường đi âm thầm đi theo mọi người. Ngay từ đầu nhìn thấy ba đại ca thủ khí huyết ba lần Trần Quân ra trận, trong lòng gã biết không địch lại nên không ra mặt.

Một đường âm thầm ẩn núp đi theo phía sau, chờ đợi Quan gia cùng ba cao thủ lưỡng bại câu thương, xuất hiện cơ hội, hấn tại thời khắc máu chốt nhất nhất cử động xuất thủ, đem thực lực bản thân phát huy đúng lúc.

Trên lý thuyết mà nói, chính diện hấn đánh không lại Trần Quân, nhưng đó là Trần Quân trong trạng thái bình thường, chứ không phải bị trúng độc, còn toàn lực chạy hơn mười dặm mà không có nghỉ ngơi.

Lúc người ta còn đang mệt mỏi thì lực chú ý sẽ giảm xuống, mà Trần Quân cũng giống như vậy.

Hơn nữa các loại ám toán của Quan gia cũng rất nhiều, thời gian dài hấn cần đề cao cảnh giác, tinh thần căng thẳng.

Kể từ đó, thời gian dài sau này, dù có mạnh như Trần Quân cũng sẽ không tự chủ mà sức lực giảm xuống.

Mà lúc Ngụy Hợp hạ độc, mình không chỉ đeo mặt nạ đặc chế, còn phục dụng nhiều loại giải độc đan trước, tự ngừng thở, nếu không cuối cùng cũng không cần thối lui hơn mười mét.

Thời gian hai người giao thủ nói dài nhưng ngắn, chỉ nửa phút, liền thắng bại đã phân.

Trong đó tất nhiên có Ngụy Hợp đau khổ chờ đợi thời cơ, một kích chuẩn xác. Cũng có Trần Quân mỗi một trúng độc gây ra chủ quan.

Đáng tiếc, vốn hãn còn chuẩn bị thủ đoạn vô dụng.

Mặt khác, đối với thủ đoạn ám toán độc dược của Quan gia, Ngụy Hợp cũng tương đối kiêng kị, trên đường đi của gã xem ra, đối với tính nguy hiểm cũng tương đối hiểu rõ.

Vì lẽ đó, vừa nãy hãn mới cố ý phát ra tiếng bước chân nhắc nhở người bên trong đã tới.

Đồng thời cũng chỉ đi đến cửa tiểu điện, không tùy tiện tiến vào. Để tránh phát sinh hiểu lầm, bị ba người Quan Côn ra tay đánh lén.

Phải biết rằng, khi con người căng thẳng đến cực điểm thì đột nhiên xảy ra biến cố nào cũng có thể làm cho nó phản ứng kịch liệt.

“Người... Người chẳng lẽ là... Tiểu muội lúc trước mời khách thiết yến, trong những người đó có một người!?” Lúc này Quan Thanh mới phản ứng lại, chỉ vào Ngụy Hợp có chút thất lễ cả kinh.

Cái này... Hãn vừa rồi đã chứng kiến Ngụy Hợp cùng Trần Quân giao thủ một màn, đó là ba lần đại cao thủ khí huyết thoả đáng.

Tiểu muội tùy tiện mỗi ngày mở hàng mời ăn cơm, đều có thể mời đến loại cao thủ ẩn giấu này sao? Ba lần đại cao thủ khí huyết nhiều như vậy sao? Khắp dân gian đâu cũng có?

Lúc này Quan Thanh phục hồi lại tinh thần, mới cảm giác được vẻ mặt rung động.

Hãn một hồi nhìn nhìn tiểu muội, một hồi nhìn Ngụy Hợp, đột nhiên chính mình cũng chạy ra ngoài mỗi ngày thiết yến, muốn mời tiếp khách giao hữu.

“Cứu lại chậm, thứ lỗi.” Ngụy Hợp ôm quyền trầm giọng, lần nữa nói.

“Thứ lỗi cái rắm, nếu người không tới thì chúng ta chắc chắn xong đời rồi.” Quan Khuyết bên cạnh có chút mất mát.

Chính mình lúc trước từ nhà đi ra, tại thành Phi Nghiệp tạo ra sản nghiệp lớn như vậy, lúc này trong triều trống rỗng, trong lòng nói không có đau lòng là chuyện không có khả năng.

Cũng may tính cách trời sinh của cô ta là thiên kim tán tận còn hồi phục, không coi trọng tiền tài gì gì đó, bằng không cô ta cũng sẽ không bỏ ra tiền tài mời chào môn khách.

“Ngụy đại gia, bây giờ người là đại gia, ba người chúng ta thì sao, người xem rồi làm đi.” Quan Cương vỗ tay Ngụy Hợp một cái: “Nếu người rảnh, tốt nhất là đưa ta đến Khanh Phụng Sơn ở gần đó, nơi đó có đội ngũ trong nhà ta tiếp ứng.”

“Khanh Phụng Sơn sao? Không thành vấn đề.” Ngụy Hợp trước đó đi đường qua nơi này, cách nơi này chỉ mấy dặm, cũng không xa.

“Chỉ là lần từ biệt này, không biết đã gặp lại từ khi nào.” Quan Ngọc bỗng nhiên có chút thất vọng.

“Sẽ có ngày gặp lại.” Ngụy Hợp vò đầu Quan Ngọc, “Đói không? Có muốn ăn chút gì không?”

“Người có?”

Ngụy Hợp lấy từ trên người ra một cái hộp gỗ nhỏ, hộp màu đỏ mở ra, bên trong là từng khối bánh bao thịt mỡ đã được cắt xong.

Đây là điểm tâm mà Ngụy Oánh cho hắn.

“Người có biết một phần bánh xộp này bao nhiêu tiền không?” Ngụy Hợp chỉ vào hộp gỗ mỉm cười nói.

“Không biết.” Quan Côn mở trừng hai mắt.

“Đây là người nhà của ta tự tay chế tác, vô giá.” Ngụy Hợp nói xong cũng nở nụ cười.

Y vung tay lên: “Tặng cho người rồi.”

Bản thân Quan Túc cũng không nhìn được mà cười rộ lên.

Hai người Thanh Dương Lăng ở một bên căn bản không biết bọn họ đang cười cái gì.

Trong tiểu điện nhất thời tràn đầy khí tức nhẹ nhàng nhanh chóng.

Chỉ là Quan Côn Bằng cười cười, bỗng nhiên liên tưởng đến những tử sĩ vì phải hy sinh vì nàng trong hỗn chiến kia, tâm tình lại bắt đầu suy sụp.

Nàng tiếp nhận hộp gỗ, há miệng lại muốn nói chuyện.

Đột nhiên ngoài cửa truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập, tựa hồ không chỉ có một người đang tới gần nơi này.

“Bằng hữu bên trong, có thể cho chúng ta vào tránh mưa không, thời tiết này nói biến là biến, chung quanh cũng không tìm được nơi trú mưa.”

Ngoài cửa truyền đến một trận thanh âm hào sảng.

“Nơi này quá nhỏ, không vào được người.” Ngụy Hợp quay người cao giọng nói.

“Bằng hữu đi rất thuận lợi, khi ra bên ngoài, có thể thuận tiện đối đãi với người khác thì chính là cho bản thân mình, nơi hoang vu này, ai cũng khó tránh khỏi sẽ có lúc gặp phải khó khăn...”

“Lời này rất có lý.” Ngụy Hợp cười nói, bỗng nhiên quay người đi ra đại môn.

Trong mưa to bỗng nhiên truyền ra một hồi tiếng kêu thảm thiết dày đặc, rất nhanh có tiếng người ngã xuống đất kêu rên.

“Người!?”

Thanh âm thô kệch kia tựa hồ muốn nói gì, nhưng chưa kịp mở miệng, đã im bất động lại.

Không bao lâu, Ngụy Hợp trong màn mưa lại trở về, trong tay cầm mấy cái túi da nhỏ, còn có một ít áo choàng mưa.

Hắn ném áo choàng xuống đất, trên người còn dính một chút huyết khí, cười cười với ba người.

“Vừa lúc đang lo đi đâu lấy chút đồ mưa cho các ngươi, cái này không, có người tự mình đưa tới cửa.”

“Ngươi... ngươi đã giết sạch bọn họ!?” Quan Côn Bằng không nhịn được lên tiếng hỏi.

Nàng chương quản sản nghiệp to lớn như vậy, mặc dù cũng đã quen nhìn các loại ngươi lừa ta gạt, đánh tới giết lui, nhưng như Ngụy Hợp, trong ngôn ngữ đàm tiếu giết người, thật đúng là lần đầu tiên được nhìn thấy.

“Ta đã về, bảo bọn họ đừng vào, nhưng bọn họ không nghe.”
 Ngụy Hợp thân nhiên nói: “Nơi hoang vu này, người sẽ không thật sự cho rằng bọn họ đến tị mưa chứ? Sao trùng hợp như vậy? Chúng ta vừa tới bọn họ đã tới?”

“Hơn nữa.” Hấn cười cười: “Lúc ta đi ra ngoài thì đúng lúc có hai người cầm đao, định ra ngoài đánh lén, xem ra là tay già rồi.”

Quan Khuyết nhìn hấn, bỗng nhiên cảm giác mình tựa hồ là lần đầu tiên quen biết hấn.

Rõ ràng người trẻ tuổi trước mặt không được xem trọng, nhưng giờ phút này, trong mắt nàng, người còn thành hình hơn đại ca của mình.

“Tiên sinh nhóm lửa, sau đó ăn chút đồ ăn, mưa tạnh thì chạy.”
 Ngụy Hợp không nói nhiều nữa, ngồi xổm xuống bắt đầu châm lửa.

Còn về phần châm lửa, hấn đảo mắt nhìn xung quanh, trực tiếp đập gãy tượng thần bằng gỗ, tay không chém thành một mảnh, dựng thành đồng lửa, lại dùng tơ lửa nhóm.

Bức tượng thần của đạo quán này cũng rất thú vị, người cung phụng không phải là Tam Thanh mà là Thái Thủy.

Thái Thủy Nguyên Quân là vị thần cao nhất của đạo giáo này. Cũng có rất nhiều đạo quán lớn nhỏ, bất luận là thế nào cũng được thờ phụng.

Bốn người ngồi vây quanh một chỗ, không quan tâm chuyện Ngụy Hợp, hỏi hấn vì sao giấu diếm thực lực của mình, hỏi hấn vì sao luôn cần độc dược, hỏi hấn năm nay thật sự mười tám tuổi hay không phải là hai mươi tám... Hỏi hấn vì sao luôn không thích nói chuyện, còn hỏi hấn rốt cuộc có thích nữ tử hay không...

“Đáng tiếc... Hồi nãy suýt chút nữa ta đã thích người rồi.”
 Quan Côn gặm miếng bánh nướng chảy mỡ, có chút mơ hồ

không rõ nói.

“Yên tâm, thật ra người cũng không phải loại ta thích.” Ngụy Hợp đảo loạn đồng lửa, thờ ơ nói.

“Đúng rồi, Quan huynh làm thế nào để phân biệt thịt dị thú có độc?” Hấn nhớ tới điều này, đột nhiên hỏi.

“Cái này đơn giản.” Quan Ngọc cười cười, bắt đầu cẩn thận giảng giải cho Ngụy Hợp, dùng mấy loại phương pháp, có thể nhanh chóng phân biệt ra thịt dị thú có chứa độc tính hay không.

Bởi vì thịt dị thú có hoạt tính khác thường, cho nên độc vật bình thường rất khó thẩm thấu vào, còn có thể duy trì nguyên dạng.

Cho nên chỉ cần cẩn thận quan sát thân thể là có thể phân biệt được có hạ độc trong đó hay không.

Ngụy Hợp cẩn thận lắng nghe, một bên thỉnh thoảng lấy ra bút than cùng giấy ghi chép bút ký.

Mưa ước chừng rơi một đêm. Trong thời gian hộ tống ba người Quan gia rời đi, Ngụy Hợp ghi lại toàn bộ truyền thụ của Quan Côn Bằng, làm thế nào phân biệt nhiều loại phương pháp phân biệt độc tố trong thịt dị thú.

Quan Ngọc không hổ là nhân sĩ chuyên học độc dược, nghiên cứu phương diện này cực sâu, dường như mình cũng có kinh nghiệm hệ thống rất sâu.

Ngụy Hợp tiễn ba người khác, hẹn ngày sau gặp lại ở châu phủ. Nơi đó chính là vị trí của bản gia Quan gia.

Sau khi tiễn biệt, Ngụy Hợp nhanh chóng trở về, hết thấy phảng phất như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Kỳ thật, thuần túy là từ góc độ lợi ích, hấn không nên đến.

Nhưng Quan Khuyết đối với hấn chân thành, dùng vàng thật đổi thật lòng, chính là đồng đồ vật giá trị cực lớn.

Cho nên Ngụy Hợp nghĩ tới, len lén đến xem một chút, liệu mạng không có khả năng, nhưng ra tay tại thời khắc mấu chốt

giúp đỡ một chút, coi như là trả lại nhân tình cho Quan Khuyết. Như vậy vẫn có thể.

Hắn nghĩ như vậy, cũng làm như vậy.

Mà hành vi người tốt của hắn, cuối cùng đạt được hồi báo xa xỉ, Quan Khuyết không giữ lại chút nào đem kinh nghiệm phân biệt độc dược của mình ở trên thịt dị thú đưa cho hắn.

Loại kiến thức này ở thời đại này, không hề nghi ngờ là thủ đoạn mưu sinh hàng đầu, nếu Ngụy Hợp lấy ra dùng mưu sinh thu phí, chắc chắn rất nhanh sẽ giàu có.

Một lần nữa trở lại Phi Nghiệp thành, Ngụy Hợp như không có chuyện gì về nhà về đến nhà, trước khi đi hắn đã nói qua phòng bị cho Nhị tỷ, nói là mình có thể ra ngoài săn thú, tiện thể nghỉ ngơi một đêm ở bên ngoài.

Loại chuyện này trước kia hắn cũng từng xuất hiện qua, Ngụy Oánh ngược lại không có lo lắng gì, nhìn thấy gã trở về, cũng không sao cả.

Căn bản không biết hắn ta đang ra ngoài đánh nhau.

Trở lại Sơn Quyền viện, Ngụy Hợp lại lần nữa khôi phục cuộc sống ban đầu, chỉ là không có một người quen biết, trong lòng hắn ta cũng bắt đầu tính toán, rời khỏi Phi Nghiệp thành khi nào.

Ai nấy rời đi trước cả, rõ ràng là nghe được tin tức gì, nhưng vấn đề hiện tại là không biết nên đi đâu.

Châu phủ? Tô Thành? Hay là những thành trì gần đó không quen thuộc?

Thế đạo này, đến cùng nơi nào mới là nơi an bình? Có lẽ thật sự chỉ có đi châu phủ.

Đảo mắt lại là hai tháng sau, Trịnh sư càng lúc ần lúc hiện, chỉ là thỉnh thoảng mới hiện thân trong Sơn Quyền viện, bình thường nội viện cũng không nhìn thấy bóng dáng của hắn.

Mà Ngụy Hợp bên này, Phá Cảnh Châu tích góp tụy chậm, nhưng không chịu nổi dị thú hắn đoạt được nhiều, hương lấy

điểm công hiến của Thiếu Dương Môn, khiến Ngụy Hợp sống vô cùng giàu có.

Mỗi ngày sáu bữa thịt dị thú không gián đoạn, như vậy đã qua hai tháng.

Rốt cuộc Phá Cảnh châu của hắn cũng lấp đầy tiến độ từ hai phân năm.

Mà thịt dị thú, cũng chỉ còn lại một chút xíu đã ăn xong.

Phốc.

Trong sân, Ngụy Hợp đánh một chưởng vào trong màn mưa, trở tay nắm lại, điểm liên tục mấy cái, tựa như chim bay mổ ăn.

đùi phải hắn giẫm mạnh, khinh thân nhảy lên, trong quay cuồng phi thân đánh ra hơn mười chưởng ảnh, đột nhiên đáp xuống một tảng đá lớn cao hơn hai mét cuối cùng trong sân.

Bành!!

Một tiếng trầm đục vang lên.

Cự thạch đột nhiên chia năm xẻ bảy, nổ tung tại chỗ.

Ngụy Hợp xoay người một cái, nhẹ nhàng đáp xuống đất, khí trầm đan điền, ổn định thân hình.

Phù...

Hắn thở ra một hơi dài.

“Đem Phi Long Công, Ngũ Lĩnh Chưởng kết hợp sử dụng, không nghĩ tới uy lực lại lớn như vậy. Phi Long Công đánh sâu vào, cộng thêm chưởng lực âm độc của Ngũ Lĩnh Chưởng, uy lực bộc phát ra so với trước mạnh hơn không ít.”

Từ khi Ngụy Hợp phát giác mình đánh cao thủ cùng cấp, sau khi nhiều lần rơi vào thế hạ phong liền bắt đầu suy tư đèn bù chênh lệch.

Vừa tích góp khí huyết, vừa suy nghĩ, làm sao để mình không dựa vào âm mưu ám toán, là có thể chính diện đánh bại đối thủ.

Phải biết rằng cái gọi là ám chiêu ám toán, cũng chỉ là một lần duy nhất, một khi không trúng, lần thứ hai nếu muốn trúng chiêu, sẽ cực kỳ gian nan.

Cho dù thực lực hẳn có mạnh hơn nữa cũng chỉ có thể khiến hẳn trở thành một kẻ ám sát thành công chứ không phải võ giả chính diện.

Kẻ ám sát trong thời đại như vậy vẫn quá mức đơn bạc.

Đứng ở trước tảng đá lớn vỡ vụn, Ngụy Hợp nheo hai mắt, cẩn thận nhớ lại vừa rồi vận lực Phi Long công, khí huyết cùng ngũ lĩnh chưởng kết hợp thành một thể, hình thành liên tiếp bộc phát.

Một mạch liền một mạch mà thành, nói chính là khi người đang phát lực dùng sức, phải một hơi nín lại, từ đầu đến đuôi, mau lẹ, thông suốt, bùng nổ đến cùng, mới có thể chân chính dùng ra sức mạnh lớn nhất.

Cho nên trong Phi Long Công chú ý một mạch liền mạch, chính là nín một hơi, thả người nhảy vọt, hơi này càng dài, càng mạnh, uy lực bộc phát cũng càng mạnh.

Ngụy Hợp nối Phi Long công và Ngũ Lĩnh chưởng thành một thể, hòa làm một làn khí trong đó bộc phát ra chiêu số.

Như vậy đã có tốc độ Phi Long công, cũng có uy lực bộc phát của Ngũ Lĩnh chưởng.

Hai bên kết hợp, đồng thời hiệu quả nâng cao thêm một bước.

“Phi Long công, không hổ là cước công, đối với cái gì cũng có tăng phúc, khó trách Trịnh sư coi trọng cước công như vậy.”

Ngụy Hợp thu liễm tâm tư, thu thập đá vụn rải rác trong sân, sau đó trở về buồng trong, múc một bầu nước lạnh đã đun xong, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Một trận mưa lớn vừa rồi rơi xuống trọn vẹn ba ngày, làm cho ruộng đồng ngoài thành đã khô hạn đã lâu có thể tưới nước.

Con sông Phi Nghiệp sắp khô cạn, đường thủy cũng tăng vọt, xem như giảm bớt thời gian khô cạn của thời gian.

Uống xong nước, hắn trở lại tiểu viện, lấy ra một phần sách bằng da mà Quan Kiên tặng, cẩn thận lật xem trí nhớ.

Bên trên tất cả đều là phương pháp phân biệt các loại độc vật như thế nào, cũng là yếu tố quan nghiên cứu tinh yếu trong nhiều năm qua.

Mấy ngày nay, hắn đều dưỡng thành thói quen, mỗi ngày nhất định phải đọc qua quyển sách nhỏ mỏng manh này.

Một tờ từng tờ, Ngụy Hợp thỉnh thoảng còn cẩn thận lấy từ trong góc sân ra một ít đồ dùng để thử.

Lần trước ám toán đoạn do Thương Trần Quân dùng, chính là hắn lấy được từ sơn phi, Thiếu Dương Môn, cùng với ba chỗ bột độc hỗn hợp.

Trình độ kịch độc của nó, không thuốc nào chữa được.

Ngụy Hợp khi đó sợ đôi phương không trúng chiêu, cho nên không chỗ nào không dùng cực kỳ.

Trên thực tế, được phần kia cho dù không hút vào cũng sẽ trúng độc, chỉ là dấu hiệu trúng độc không mạnh bằng sau khi hút vào.

Ngụy Hợp phục dụng ba loại thuốc giải độc trước thời hạn, cũng thiếu chút nữa bị độc chết.

Cũng may là, một trận mưa lớn cuốn hết thuốc độc dính trên áo khoác trên người hắn, nếu không hắn thật sự không dám đi tìm ba người Quan gia như vậy.

Đến lúc đó, vạn nhất ba người không bị đánh chết, ngược lại bị hắn độc chết, đó mới là oan.

Nhìn quyển sách trong chốc lát, bên ngoài truyền đến thanh âm Ngụy Oánh cùng Âu Dương trang.

Thế cục gần đây càng thêm nguy hiểm, Ngụy Hợp liền nhờ Âu Dương Trang hộ tống Ngụy Oánh một chút.

Thường ngày mua rau mua gạo, đều là về Sơn Quyền viện tập trung mua sắm, sau khi các sư huynh đệ hộ tống trở về, lần lượt đưa đến các người.

Như vậy cũng coi là an toàn.

Sau khi Ngụy Oánh tạm biệt Âu Dương trang, liền mở cửa đi vào, nhìn thấy Ngụy Hợp ngồi ở góc sân nhỏ.

“Tiểu Hà, ta mua thịt dê đen mà người thích nhất! Những ngày này người ở thị trường đều càng ngày càng ít, cũng không biết chuyện gì xảy ra, người mua thức ăn ít, người bán đồ ăn cũng ít. Ngay cả người của Thông thành cũng ít.”

Ngụy Thuần đi vào cửa lẩm bẩm chuyện nhìn thấy hôm nay.

Ngụy Hợp tiến lên giúp nàng tiếp nhận thịt rau trong tay, đồ ăn là món ăn vô danh không biết tên trước đây chưa từng thấy qua, thịt có từ muối chế thành, vừa nhìn đã biết lạ.

Nhưng vào lúc này có thể mua được thịt, mua được thịt đã là xa xỉ lắm rồi.

“Ta còn nhìn thấy có người bán Bạch Hồ thảo, vật trước kia dùng để cho heo ăn.” Ngụy Ngọc có chút cảm thán.

“Có thể có được ăn coi như không tệ.” Ngụy Hợp trả lời.

“Đúng vậy a... Nghe chương quỹ bán gạo và lương thực hiện tại đều lấy từ kho lúa ở nội thành ra, chủ yếu cung cấp cho nội thành. Bên ngoài thành cũng là người của nội thành lấy ra bán, không biết có thể chống được bao lâu.”

Ngụy Hợp không nói gì, nội thành có lượng lớn lương thực dự trữ cũng không phải chuyện hiếm lạ. Phi Nghiệp thành có thể chống đỡ lâu như vậy, còn không phải bởi vì mấy nhà lúa lớn ở nội thành chống đỡ, đồng thời còn mua lương thực từ Tô thành.

“Nghe nói nội thành phát thông cáo, dự định qua trận thanh lý toàn thành, thanh lý tất cả những thứ dẫn đến ôn dịch bên trong nội thành. Nghe nói là nội thành cũng bắt đầu lưu truyền ôn dịch.” Ngụy Oánh thấp giọng nói.

Ngụy Hợp giúp nàng thu thập thức ăn, nói chuyện với nàng một hồi, mới trở lại viện tử.

Kỳ thật hẳn cũng muốn dò đi, nhưng một là không tìm thấy nơi, hai là còn phải đi điều tra vụ án về cha mẹ đại tỳ mất tích.

Việc điều tra cha mẹ, bởi vì thực lực không đủ, cho nên tạm dừng lại.

Hắn định sau khi đột phá Hồi Sơn Quyền, lại lần nữa tiến hành, nhưng bây giờ thế cục này, tựa hồ càng thêm thối nát.

Liên tưởng đến xung đột với nội thành, Ngụy Hợp có thể không nghi ngờ, lần này gọi là đại thanh tẩy, căn bản chính là nhằm vào hương mà dạy.

Hương thỉnh giáo được thủ hạ của bảy gia mình nội thành, chèo chống lâu như vậy mà còn nhân tài tầng tầng lớp lớp, quả thực khó mà tin nổi.

Ngụy Hợp không tự chủ được liên tưởng tới, Hồng gia bảo một mực không có động tĩnh, hẳn hoài nghi Hồng gia bảo, thật ra chính là thế lực sau lưng ủng hộ hương thỉnh giáo.

Nếu không lấy hương thỉnh giáo không quản việc sản xuất, làm gì có nhiều lương thực như vậy để duy trì chứ?

Nghỉ ngơi trong sân một lúc, Ngụy Hợp lại lần nữa bắt đầu ăn thịt dị thú. Man Hùng tìm từ mùi thơm đến dạy bên kia, kết hợp với thịt Man Hùng lấy được ở chỗ Thiếu Dương môn trước đó, so sánh một chút, lại thêm phương pháp giám thị của Quan Lam.

Ngụy Hợp lại dùng chuột thí nghiệm, xác định không có độc tính, mấy ngày nay mới bắt đầu ăn.

Chỉ là cho dù như thế, chút thịt này cũng không đủ cho hắn ăn bao nhiêu.

Cầm lấy thịt khô, Ngụy Hợp cắn đứt mấy miếng, nhai nát trộn lẫn nước nuốt xuống bụng. Năng lực tiêu hóa cường đại khiến hắn rất nhanh cảm giác trong bụng ấm áp, hết sức dễ chịu.

Ăn xong trọng lượng cố định, Ngụy Hợp đứng dậy đi vào phòng mình, hắn thuận thực từ trong hộc tối phía dưới tủ quần áo, lấy ra một gói đồ vật trước đó mang về.

Đó là một bọc áo khoác màu nâu bọc lại, mặt ngoài rải rất nhiều bột phấn màu vàng nhạt.

Mới lấy ra, những bột phấn màu vàng này liền tản mát ra mùi thơm nồng đậm.

“Được rồi, hai tháng sáu mươi ngày, làm một chu kỳ phân giải phấn, phía trên này độc hẳn là đã biến mất.”

Nguy Hợp thầm tính toán, cẩn thận từng li từng tí đeo găng tay lên, sau đó ôm vật gì đó ra, đặt trong một cái chậu gỗ đã chuẩn bị từ trước.

Lúc ấy y lấy bao quần áo này là chiến lợi phẩm cướp được trên người Thương Trần Quân.

Toàn thân đoạn thương là độc, lúc đó hắn lục soát thi thể đã phát hiện, người này giao thủ với hắn, thân trúng hai chỗ ám khí độc châm độc, vết thương thối rữa.

Hơn nữa sau lưng mơ hồ có khí tức gay mũi, phỏng chừng lại là một loại kịch độc khác.

Sau đó lại cộng thêm cả bột độc mà hắn rải ra, quả thật là một kẻ độc ác!

Cho nên hắn cách bao tay nhanh chóng lấy đồ vật trên người ra, bỏ vào một cái cái da bọc lại, sau đó trở về dùng nước mưa cọ rửa một lần.

Sau khi mang về nhà, hắn dựa theo giải thích đơn giản về giải độc pháp, đem một loại vỏ cây tên là Thiết Hôi Thụ, nghiền nát thành phân, bôi đều lên ngoài bao quần áo.

Loại bột phân này có thể làm phân giải phân, thông qua thời gian dài, dần dần phân giải tuyệt đại đa số độc tố, khiến chúng biến tính, hạ thấp độc tính.

Nguy Hợp cẩn thận đem đồ trong bọc quần áo giữ ra, sau đó bung chậu, lại lần nữa từ cửa bên đi ra ngoài, đến bên cạnh Phi Nghiệp Hà, múc nước đang múc lên cọ rửa.

Sau một phen giày vò, hắn mới mang theo các loại sự tình rửa sạch trở về phòng mình.

Sau khi dọn dẹp sạch sẽ, hắn mới bắt đầu cẩn thận xem xét vị Đoạn Tụng này để lại thứ gì.

Nguy Hợp gấp từng chiếc đũa ra, đặt trên mặt đất một bên.

Một túi tiền vuông màu đen, một quyển tựa hồ là sổ sách, một khối ngọc bội màu xanh sẫm, một đồng bình nhỏ túi gỗ, lớn nhỏ không đồng nhất, còn có ba khối mặt nạ phòng độc đã biến sắc.

Ngụy Hợp chọn mặt nạ phòng độc trước, cẩn thận xem xét.

Nhìn ra được đây là Trần Quân chuyên đối phó Quan gia, sớm chuẩn bị đồ vật, đáng tiếc tựa hồ đã bị độc tố gì đó phá hư rồi.

Chỗ mũi miệng mặt nạ vốn là màu trắng, giờ đã biến thành màu xanh nhạt ở giữa, chung quanh màu xám trắng. Những nơi còn lại cũng có lấm tẩm điểm lam sắc, đông một khối, nhan sắc không đồng nhất.

Ba vị trí lôm đóm mặt nạ đều có khác biệt, có thể suy ra được, lão tiền bối này lúc đó trải qua ác chiến gian khổ cỡ nào, mới đưa ba người Quan gia vào tuyệt kinh.

Ngụy Hợp thở dài, ném mặt nạ ra. Sau đó là một đồng các loại bình nhỏ.

Những mảnh gỗ này bao bọc ở bên ngoài, bên trong là bình nhỏ sứ, bên ngoài mỗi một cái đều viết chữ.

“Xà độc đan”, “Chu độc đan”, “Thảo độc đan”, “Định độc đan” vân vân.

Một đồng chai nhỏ, ước chừng có mười mấy cái, nhưng phần lớn đều trống không.

Có bình nhỏ thậm chí còn không có nắp, có thể tưởng tượng ra mức độ khẩn cấp của tình huống lúc đó.

Phỏng chừng Trần Quân lúc ăn đã trực tiếp ném cái nắp bình đi, cầm lên đổ vào miệng.

Ngụy Hợp khẽ lắc đầu, ném toàn bộ những cái bình này sang một bên, xem còn lại.

Còn lại là ngọc bội, sổ sách, cùng túi tiền.

Ngọc bội vào tay mát lạnh, tựa hồ có chút giá trị, nhưng thời đại hiện tại, cũng không có tác dụng gì. Không bằng một khối thịt dị thú.

Ngụy Hợp thả gã qua một bên, lại cầm lấy sổ sách.

Chậm rãi mở ra, chữ viết trong sổ sách đều bị nước thấm ướt, không nhìn thấy rõ cái gì, cũng vô dụng.

Hắn không nói gì ném thẳng đi.

Một túi tiền cuối cùng.

Đây mới là điểm quan trọng nhất.

Trong lòng Ngụy Hợp trầm ổn xuống, một đại cao thủ khí huyết ba lần, tài phú tích góp nhiều năm, hẳn là sẽ không để cho hắn thất vọng chứ?

Hắn dùng đũa cùng tiểu đao, cẩn thận cởi dây buộc của túi tiền ra, sau đó đổ đồ vật bên trong ra.

Rầm rầm.

Một tiếng giòn vang.

Trong túi tiền đổ ra mấy tấm kim phiếu đáng thương, cùng mấy chiếc lá vàng mỏng manh, cùng với, một khối giống như hổ phách, lại như là đá tảng màu hồng nhạt của thủy tinh.

Ánh mắt Ngụy Hợp đảo qua mấy tờ kim phiếu lớn nhỏ chỉ có mấy trăm lượng, kim phiếu này cũng dựa theo độ dày cùng kích thước, để tiêu ký. Nếu là không trọn vẹn sẽ bị giảm giá trị.

Cho nên một tờ kim phiếu là bao nhiêu, không cần phải xem số, chỉ cần nhìn độ hoàn chỉnh to nhỏ là có thể biết đại khái.

Qua chút kim phiếu này, Ngụy Hợp tập trung chú ý trên tảng đá màu hồng kia.

Hắn dùng găng tay, gấp đá lên, cẩn thận quan sát.

Tảng đá hồng nhạt này chỉ to bằng trứng chim cút, có hình dạng bất quy tắc, bên trong mơ hồ có mây mù ngưng kết, bề ngoài thập phần không tề.

“Có thể để một cao thủ khí huyết ba lần đặt cùng một chỗ với kim phiếu, bỏ vào trong túi tiền, có lẽ đây cũng là loại hàng gì đó có thể dùng để làm tiền tệ. Cứ cất trước rồi nói sau.”

Ngụy Hợp biết mình còn thiếu rất nhiều kinh nghiệm cấp bậc cao và hiểu rõ, cho nên không có ý định tùy tiện xử trí thứ này.

Sau khi hoàn thành những thứ này, hắn có chút thất vọng về việc xử lý tàn cuộc, không nghĩ tới chính mình đợi lâu như vậy, đồ vật lấy được trên người Trần Quân lại có chút như thế.

Xử lý tốt hết thầy, Ngụy Hợp ngồi xếp bằng ở trên giường, điều trị khí huyết, nhớ lại bản đồ về sơn quyền, gần đây hẳn hẳn có cảm giác đối với tám bản đồ kia, tựa hồ có lĩnh ngộ khác.

Sau khi bước vào trong lòng bàn tay Ngũ Lĩnh, khí huyết ba lần, hẳn đã có thêm sự hiểu biết sâu hơn đối với ba lần khí huyết.

Tích lũy qua ngày, hẳn dần dần minh bạch, cái gọi là kinh lực, rốt cuộc là như thế nào sinh ra, cách vận chuyển.

Cứ như vậy, hẳn quay đầu lại nhìn về bản đồ căn bản của Hồi Sơn Quyền, Ngụy Hợp mơ hồ có loại cảm ngộ khó hiểu.

Hắn vốn là người hiện đại, so với người thời đại này kiến thức rộng hơn nhiều, sức tưởng tượng phong phú, lại thêm có kinh lực ba lần khí huyết so sánh, so sánh với phương thức vận chuyển khí huyết của Sơn Quyền bây giờ.

Ngụy Hợp có loại cảm giác, có lẽ hẳn không cần phá cảnh châu, là có thể đột phá hồi sơn quyền ba lần khí huyết.

“Phá cảnh châu, hẳn là dùng tại chỗ càng quan trọng hơn, tỉ như đột phá ngũ lĩnh chương đến cấp độ cao hơn!” Ngụy Hợp trong lòng càng có loại dự cảm này.

Những ngày này, hẳn không ngừng cảm ngộ bản đồ, mơ hồ cảm giác mình đã bắt được căn bản của Hồi Sơn Quyền.

Bản đồ căn bản, chính là miêu tả ba lần khí huyết Hồi Sơn quyền vận chuyển như thế nào.

Bức sơn thủy kia vẽ bản ý, không phải vẽ sơn thủy, mà là vẽ khí huyết.

Ngụy Hợp không ngừng phỏng đoán, sau đó đứng dậy, ở trong phòng chậm rãi đánh lên Hồi Sơn Quyền, song quyền khí vận huyết khí tức, chậm rãi hiển hiện màu xám trắng.

Luyện chiêu đồng thời, trên bản đồ cơ bản từng mảnh hình ảnh, dần dần chuyển hóa thành một bức họa đặc thù khí huyết bản thân lưu chuyển.

Nơi nào nên nhanh, nơi nào nên chậm, nơi nào nhỏ bé, nơi nào nên vọt mạnh, các loại khí huyết lưu động, vận chuyển, tuần hoàn, phân hoá, dần dần dưới cảm ngộ của bản đồ gia tốc, gia tốc, gia tốc.

Ngụy Hợp dần dần tinh thần thủ nhất, tất cả đều tập trung tại một điểm, hết sức chăm chú cảm thụ cùng không chế khí huyết vận chuyển trong thân thể.

Hắn cảm giác được, quỹ tích vận chuyển khí huyết, nếu như vẽ hoàn chỉnh nó, có lẽ chính là một bức tranh sơn thủy khác, căn bản tương tự.

Không biết qua bao lâu.

Đột nhiên bên tai Ngụy Hợp vang lên một tiếng sấm.

Oanh!!!!

Hắn bỗng nhiên giật mình một cái, khí huyết toàn thân không tự chủ được phóng tới song quyền, tựa như hai cỗ cự lãng nước lũ, không thể ức chế, không thể nghịch chuyển.

Phốc!

Một tiếng trầm đục, tựa hồ phá tan cái gì.

Ngụy Hợp cảm thấy hai tay đau xót, lập tức khí huyết quay về, tốc độ nhanh hơn trước không chỉ gấp đôi.

Khí huyết lưu chuyển với tốc độ cao khiến toàn thân hắn nhanh chóng nóng lên, làn da trở nên nóng bỏng.

Một cảm giác sáng khoái tràn trề từ trên xuống dưới truyền ra.

Giơ song quyền lên, Ngụy Hợp liếc mắt liền thấy đã hóa thành quyền mặt màu xám đen.

Hắn biết, ba lần khí huyết của Hồi Sơn quyền đã thành!

“Có ba lần khí huyết kinh lực đánh đến đây, minh bạch sức mạnh rốt cuộc là cái gì, lại quay lại đây cảm ngộ nghiên cứu, điều kiện tốt như vậy, ta đã vượt qua không biết bao nhiêu người. Cho dù tư chất khí huyết kém một chút, nhưng ngộ tính cùng tư duy, ta tuyệt đối không kém hơn người!”

Ngụy Hợp đứng thẳng dậy, cảm giác hai loại khí huyết do Ngũ Lĩnh Chưởng và Hồi Sơn Quyền biến đổi về chất, trong cơ thể phân biệt rõ ràng, tương dung tương dung.

Ba lần khí huyết của Ngũ Lĩnh Chưởng có vẻ càng an tĩnh hơn.

Hồi Sơn Quyền được ba lần khí huyết, tức thì càng táo bạo.

Hai loại khí huyết một động một tĩnh, đên bù lẫn nhau, lúc này ngược lại mang đến cho Ngụy Hợp một loại cảm giác cường tráng kỳ diệu.

Hắn có thể cảm giác được tổng lượng khí huyết của mình đang trong lần đột phá thứ hai này, nhanh chóng bành trướng ra.

“Đáng tiếc không còn công pháp nào khác đến điểm giới hạn viên mãn, nếu không lúc này lại thuận thế đột phá, một mạch mà thành, nói không chừng có thể cẩn thận trải nghiệm máu chốt tiến thêm một tầng.”

Ngụy Hợp thở dài một tiếng.

Hắn mở hai tay ra, vận chuyển khí huyết, Hồi Sơn Quyền và Ngũ Lĩnh Chưởng đồng thời sinh ra hai loại kinh lực, hai loại kinh lực này tựa như cối xay, không ngừng tích súc xương tay hắn rèn luyện.

Loại tôi luyện này khiến hắn có cảm giác ngứa ngáy kỳ dị.

“Theo lời Trịnh sư giảng giải, mỗi một lần khí huyết đột phá, đều cần tĩnh dưỡng một khoảng thời gian, để cho thân thể hoàn thành thay đổi về chất. Vừa vận thời gian này, không cần tiêu hao khí huyết trên Hồi Sơn Quyền, không bằng toàn lực tăng lên Phi Long công.”

Ngũ Lĩnh chưởng còn chưa nhìn thấy hy vọng đột phá cảnh giới thứ năm, không biết phải mất bao lâu mới có thể tới điểm giới hạn.

Hồi sơn quyền mới đột phá, muốn đạt tới điểm giới hạn còn sớm, hai môn công pháp này hao phí thời gian quá dài, nói không chừng chờ chúng nó nạp đầy, đủ để phá cảnh châu đầy hai lần.

Vậy thì gần nhất cũng chỉ có Phi Long công.

“Cũng tốt, vừa vặn ta cũng định kiểm tra xem, Phá Cảnh châu sau khi ta tăng lên cảnh giới cao, trở về đột phá tầng thấp võ công, sẽ có kết quả gì?”

Có phải là vẫn tiêu hao sạch chỉ trong một lần như trước, hay là một phần tiến độ còn sót lại?”

Ngụy Hợp cũng không có hoàn toàn hiểu rõ về át chủ bài Phá Cảnh Châu.

Dù sao thứ này tích góp tiến độ chậm, lại quá mức quý giá, không có bao nhiêu thứ có thể thí nghiệm.

Sau khi đột phá.

Ngụy Hợp cảm thụ được khí huyết xoay chuyển của Hồi Sơn Quyền, động tĩnh cỗ khí huyết này, so với phần lớn Ngũ Lĩnh Chương.

“Hồi Sơn Quyền tại Phi Nghiệp Thành cũng chỉ có thể tính là trung đẳng, thế mà so với Ngũ Lĩnh Chương mạnh hơn nhiều như vậy, thật không biết trên đời này rốt cuộc còn có bao nhiêu tuyệt nghệ thần công.”

Trong lòng Ngụy Hợp không khỏi mơ hồ chờ mong.

Lần thứ ba khí huyết có thể kéo dài tuổi thọ hai mươi, nếu là công pháp nào mạnh hơn thì sao? Cảnh giới cao hơn thì sao?

Nói không chừng tương lai còn có thể có một ngày trường sinh nhìn lâu dài.

Hắn đi vào trong sơn, chậm rãi luyện tập chiêu số về sơn quyền, tăng nhanh tuần hoàn khí huyết, gia tốc cải tạo thân thể.

Liên tiếp ở trong nhà ba ngày, Ngụy Hợp đến khi có thể triệt để khống chế khí huyết toàn thân, cũng cảm giác cải tạo thân thể dần dần chìm xuống, biến chậm, mới thay đổi quần áo, đi đến quyền viện.

Tiến vào sơn Quyền viện, cửa lớn có chút cũ nát, nhưng không có ai tới sửa chữa.

Ngụy Hợp đẩy cửa vào, trong sân có chút vắng vẻ, nhưng vẫn còn mười mấy người không nói một tiếng tập luyện da.

Vỏ mài này kỳ thật chính là đánh bóng ra thể chất khác nhau của mỗi người. Ai mạnh ai yếu thì căn cốt của người đó tốt hơn, sức khôi phục mạnh hơn, vừa nhìn là biết ngay trong lớp vỏ.

Ngụy Hợp lúc này lại nhìn những sư huynh đệ, sư tỷ muội này, lập tức có thể đoán được tu vi người nào thâm sâu hơn.

Hắn cũng có chút rõ ràng cảm giác mỗi ngày Trịnh Sư ngồi trong sân.

“Ngụy sư huynh, huynh đã đến?” Âu Dương trang từ xa đã nhìn thấy, vội vàng chạy lại hỏi.

Lý Tích cũng giơ tay lên chào hỏi, xem như là quen thuộc.

Người ở trong sân, không ít đã đi rồi, còn lại cũng có không ít người mới.

Ngụy Hợp không phải thường xuyên tới, cũng không chú ý. Lúc này nhìn thấy, không khỏi liên tưởng tới thể cục biến hóa trong thành gần đây.

Trong lòng hắn ta thầm thở dài.

“Trịnh sư tới sao?”

“Vẫn chưa. Nhưng có lẽ sẽ nhanh thôi, ngày thường lão nhân gia người cũng tới vào lúc này.” Âu Dương Trang cười nói.

“Ta đi vào trước.” Ngụy Hợp gật đầu, xuyên qua ngoại viện, tiến vào buồng trong.

Trong phòng vốn có ba mục vú già, lúc này cũng chỉ còn lại một bà đang bận rộn bên ngoài.

Chúng kiến Ngụy Hợp tiến đến, mục vụ già nhìn hấn lộ ra một nụ cười thân mật mà nịnh nọt.

Ngụy Hợp gật đầu đáp lại, tiến vào nội viện.

Trong nội viện, Giang Nghiêm đang nhỏ giọng nói chuyện với Trương Lộ. Khương Tô ở bên cạnh yên lặng luyện chiêu. Triệu Hoành đứng trong góc, trong tay cầm một phong thư, tựa hồ đang chậm rãi đọc kỹ.

Mấy người nhìn thấy Ngụy Hợp tiến vào, sắc mặt Giang Nghiêm không đổi, tiếp tục nói chuyện với Trương Lộ.

Trương Lộ hoàn toàn không quen thuộc Ngụy Hợp, cũng không có phản ứng gì.

Triệu Hoành cũng chỉ ngẩng đầu lên nhìn Ngụy Hợp gật gật đầu, xem như chào hỏi, lại tiếp tục cúi đầu đọc thư. Hấn gần đây một mực yên lặng học tập chữ, hiện tại xem ra tiến độ rất tốt.

Duy chỉ có Khương Tô chậm rãi động tác mới chậm rãi dừng lại, hướng về phía Ngụy Hợp mà đến gần.

“Đã lâu không thấy người tới đây.”

Cô phức tạp nhìn Ngụy Hợp, từ khi Tiêu Sắt chết đi, cô hiểu lầm Ngụy Hợp, sau đó bồi thường cho hấn, một loạt biến hóa sau đó.

Lúc này nàng đối với Ngụy Hợp đánh giá, đã không đơn giản chỉ là một kẻ hầu hạ như nàng ta.

Ấn tượng của Trình Thiếu Cửu từ từ phai nhạt trong đầu nàng, thay vào đó là hình tượng Ngụy Hợp ngày càng khắc sâu.

“Trình sư đâu? Còn chưa tới?” Ngụy Hợp thuận miệng hỏi một câu.

“Ừm, gần đây Trình sư cũng không biết đang bận cái gì, nhìn qua rất mệt, ta đã hỏi qua, nhưng người không giải thích.”
Khương Tô gật đầu.

“Vậy ta chờ một chút.” Ngụy Hợp cũng không nóng vội, sau khi về núi quyền đột phá, hấn bây giờ chòng lên Ngũ Lĩnh Chương, hai bộ công pháp ba lượt khí huyết chòng chất. Một

thân khí huyết hùng hậu, đơn giản mạnh hơn tất cả võ giả khí huyết hấn gặp phải ba lần.

Cho dù là mấy tên tuần sứ của Thiếu Dương môn, quan cảm trên khí huyết cũng không hùng hậu bằng hấn lúc này.

Cũng chính là hấn tại trong nhà nghỉ ngơi mấy ngày, hoàn toàn không chế khí huyết vận chuyển, không hiện ra dị trạng, nếu không lúc này nhất định sẽ bị mấy người ở đây phát giác.

Vật như khí huyết này, hư vô mờ mịt, nếu vận chuyển vận động có thể làm cho người ta tư thế bùng bùng, toàn thân sinh ra lượng lớn nhiệt độ phát xạ ra, tồn tại cảm giác bạo cường.

Nhưng nếu là lúc an tĩnh, khí tức vững vàng xuống, cũng rất ít người có thể dễ dàng nhìn ra một người khí huyết mạnh bao nhiêu.

Đương nhiên những tên mập của Thiếu Dương môn ngoại trừ, loại thể trạng này vừa nhìn liền biết khí huyết sẽ không yếu.

Cho nên Ngụy Hợp cũng hiểu được, vì sao Trịnh sư lại thích ngồi ở ngoại viện, nhìn các đệ tử luyện công.

Bởi vì khi vận công mài da nuôi nắng, tiến độ tu vi của mỗi đệ tử đều có thể vừa nhìn là hiểu rõ, triệt để biết rõ.

Ngụy Hợp tìm một góc hẻo lánh, an tĩnh tựa vào vách tường, lẳng lặng chờ đợi.

Khương Tô vốn còn có tâm tư luyện võ, nhưng nhìn thấy Ngụy Hợp đến, cũng bỗng nhiên không còn tâm tư, trước đó còn có thể hết sức chăm chú luyện tập, lúc này không tự chủ được có chút phân tâm.

Nàng kiên trì một lát, phát hiện không được, vẫn ngừng lại.

Triệu Hoành không bao lâu, xem xong đọc thư, cẩn thận cất kỹ, để vào trong một cái túi da, sau đó cũng bắt đầu trở lại vị trí cố định của mình, theo lệ tập luyện chiêu số.

tôi luyện quyền chiêu thành bản năng phản xạ có điều kiện, là một chuyện rất không dễ dàng.

Nhiều lần phỏng đoán ý nghĩa của chiêu số, chỗ thích hợp sử dụng, sau đó cải thiện nó thành chiêu số thích hợp với bản

thân hơn, những thứ này đều cần tiêu hao rất nhiều thời gian và tinh lực.

Sở dĩ Triệu Hoành có thể lấy cùng cấp độ da đá áp chế những người còn lại, cũng bởi vì hắn ở trên chiêu số suy đoán, mạnh hơn so với những người khác.

Ngụy Hợp lúc này nhìn hắn luyện tập, lập tức trong lòng cũng có điều ngộ ra.

Dù sao Trịnh sư chưa tới, hắn cũng dứt khoát nhìn đại sư huynh luyện tập, lẳng lặng chờ đợi.

Thời gian từng chút trôi qua.

Không bao lâu, một hồi tiếng bước chân nặng nề từ trong phòng truyền đến.

Mấy người đều phân chấn tinh thần, ánh mắt nhìn về cửa phòng trong, chờ Trịnh sư đi ra.

Rất nhanh, Trịnh Phú Quý một thân một thân áo xám trắng cộng thêm hắc mã mặc, hai tay chấp sau lưng, ung dung đi vào nội viện.

Bên mép giày vải còn dính một chút nước bùn đen, cũng không biết sáng sớm nay đã đi đâu.

Trịnh Phú Quý vẫn mang dáng vẻ buồn ngủ, lão đảo tiến vào nội viện, ngẩng đầu nhìn mấy người.

Hắn có chút đục ngẫu nhãn châu, nhìn quanh một vòng, nhìn như đang nhìn mấy người, nhưng trên thực tế tựa hồ là đang nghĩ tới chuyện khác. Có chút mất hồn mất vía.

Gần đây Trịnh Phú Quý vẫn luôn như vậy, ngẫu nhiên đến Quyền viện, thỉnh thoảng không đến, nếp nhăn trên mặt cũng dần dần nhiều lên, coi như là ngày thường thích trà bánh điểm tâm gì đó, cũng chỉ tùy tiện ăn một chút, rồi không động nữa.

Gần đây thể cục biến hóa trong thành Phi Nghiệp, xung đột lấy hương lấy giáo với nội thành càng lúc càng lớn. Rõ ràng là hương lấy hương thỉnh giáo tổ chức này cực kỳ hỗn loạn, nhưng vẫn có lượng lớn sức mạnh có sinh không ngừng gia nhập.

Hơn nữa trong bóng tối cũng có một cỗ lực lượng âm thầm đang lặng lẽ duy trì, để nó có thể đối kháng với bảy gia minh nội thành.

Gần đây Trịnh Phú Quý cũng vì chuyện này mà bận rộn khắp nơi, điều tra, nắm chắc thế cục.

Mấy ngày trước hắn đi tới chỗ nữ nhi kia, tên kia vẫn hoàn toàn không nghe lời khuyên bảo, khăng khăng muốn làm chuyện mình muốn làm, Trịnh Phú Quý khổ sở khuyên bảo, vẫn như cũ không có kết quả.

Kỳ thật hắn đã tới Phi Nghiệp Thành mấy chục năm, vẫn luôn yên lặng góp nhặt gia nghiệp.

Nhưng đến bây giờ đã năm mươi mấy tuổi, còn không có nhiều gia sản, chỉ vì đứa con gái này.

Tài nguyên tài vật mà hắn kiếm được, một mạch suy nghĩ đều bị nữ tử phá gia này đánh bại.

Cũng chính vì nữ nhi quá mức phá của, Trịnh Phú Quý mới dưỡng thành thói quen tính toán tỉ mỉ, cực kỳ keo kiệt hằng ngày.

Bây giờ con gái cũng có tôn tử, vốn tưởng rằng sau này có tôn tử đứa này cũng có thể thu tâm, đáng tiếc vẫn là bộ dạng cũ. Cả ngày không quản cái gì, cả ngày ra ngoài lừa gạt.

Đã sắp ba mươi người, vẫn không thể điều khiển như vậy.

Nhưng Trịnh Phú Quý đối với ai cũng có thể hạ quyết tâm, duy chỉ có đứa con gái này. Từ nhỏ sủng ái đến lớn, cho tới bây giờ... đã là tích lũy nặng nhọc khó mà lui.

Trong khoảng thời gian này, trừ việc bận rộn vì đường lui ra, Trịnh Phú Quý nhức đầu nhất chính là con gái bên kia. Hắn cũng ít nhất một nửa tinh lực là đang chùi dít cho con gái.

Tên kia gây ra chuyện...

Nghĩ đến đây, Trịnh Phú Quý liền đau đầu.

Nếu không phải vì thu xếp cục diện rối rắm, hắn cũng không đến mức làm cho hiện tại mệt mỏi như vậy.

Từ khi có nữ nhi này, hắn mới hiểu được, trên thế gian này, không phải chuyện gì đều có thể dùng vũ lực giải quyết, còn có rất nhiều việc phải dựa vào vũ lực mạnh mẽ, cũng không làm được...

Phục hồi tinh thần, Trịnh Phú Quý nhìn về phía nội viện đệ tử.

“Hôm nay đã đến đông đủ, vừa vặn ta cũng có chút việc muốn tuyên bố.”

Mấy người lúc này đang dừng động tác của mình, hội tụ lại, lắng lắng nghe.

Trịnh Phú Quý dù thế nào, cũng là võ sư nhập kinh, cho nên cho dù là Giang Nghiêm, cũng không dám lãnh đạm.

Mặc dù hắn là đệ tử Giang gia, nhưng Giang gia cũng không chỉ có một tiểu bối như hắn. So với nhập võ sư kinh, địa vị của hắn còn kém quá xa. Trừ phi phụ thân hắn tới đây còn miễn cưỡng có thể bình đẳng chút ít.

Mấy người tới gần, lắng lắng chờ Trịnh Phú Quý mở miệng.

“Mấy ngày nữa, trở về Sơn Quyền viện tính toán di chuyển ra ngoài thành, nếu ngài nguyện ý cùng đi, chuẩn bị sẵn sàng. Nếu không muốn, cũng sớm báo cho ta một tiếng.”

Mấy người đều sững sốt. Tuy rằng đã có dự liệu, có thể quyền viện đều muốn di dời, nhưng không nghĩ tới ngày này lại đột nhiên đến như vậy.

Nếu là chuyển đi, đương nhiên Giang Nghiêm không thể nào đi.

Triệu Hoành, Trương Lộ, không cần phải nói, Thiết Định cùng đi.

Mà Khương Tô thì phải nhìn bà ta mà lựa chọn. Dù sao Khương gia cũng không phải nhà nhỏ.

Về phần Ngụy Hợp, suy tư chốc lát, cũng quyết định đi theo. Có tên võ sư Trịnh sư nhập kinh, như thế nào cũng an toàn hơn so với một mình mang theo Nhị tử chạy khắp nơi.

“Mặt khác, đã lâu không kiểm tra võ nghệ của các người, hôm nay lại xem từng cái, xem gần đây các người tiến bộ thế nào?”

Trịnh Phú Quý tiếp tục nói.

Hắn nhìn mấy người xung quanh, lộ ra nụ cười.

“Các người có thể nắm bắt giao thủ, để ta xem thử tiến độ là được. Người thắng giao thủ cuối cùng, người thắng cuối cùng, vì sự có thể thiết lập một phần thưởng.”

“Trình sư, thiết lập như thế, có chút không công bằng?” Giang Nghiêm đứng ra nói.” Dù thế nào tử thí, đại sư huynh Triệu Hoành đều là đệ nhất, áp đảo tất cả mọi người. Phần thưởng này chẳng phải là khẳng định thuộc về đại sư huynh rồi sao?”

Trịnh Phú Quý trong lòng lắc đầu, Giang Nghiêm xuất thân bất phàm, tư chất cũng được, chính là cái bố cục này, có chút nhỏ rồi.

“Còn có ai cảm thấy không công bằng?”

“Đệ tử cũng cảm thấy không công bằng.” Triệu Hoành cũng đứng ra bình tĩnh nói.

Hắn vốn là người đăm bạt, lúc này nếu bị Giang Nghiêm vạch trần, cũng chỉ đứng ra nói thẳng.

“Còn gì nữa không?” Trịnh Phú Quý nhú mày.

“Đệ tử, cũng cảm thấy không công bằng.” Ngụy Hợp lúc này tiến về phía trước một bước, sắc mặt bình tĩnh.

“Ồ?” Trịnh Phú Quý híp mắt nhìn về phía Ngụy Hợp, hắn ngược lại không nghĩ tới Ngụy Hợp lại dám đứng ra.

Chỉ là vừa rồi hắn không chú ý, lúc này nhìn kỹ, hai mắt bỗng nhiên trợn to.

“Ngươi?!”

Thân thể hắn run lên, đột nhiên đánh ra một quyền về phía trước.

Cú đấm này mau lẹ vô cùng, sức mạnh nổ tung, nắm đấm đen kịt, kinh lực nhẹ nhàng quán quanh.

Nắm đấm cấp tốc tới gần Ngụy Hợp, quyền phong mang theo góc người chung quanh, kinh lực cường hãn mơ hồ bắn ra như

kim đâm, bốn người Giang Nghiêm, Triệu Hoành đều mang về mặt đau nhức.

Chỉ trong chớp mắt.

Bành!!

Một tay Ngụy Hợp giơ lên, bắt lấy một quyền này.

“Lão sư, đủ chưa?”

Bàn tay đang nắm chặt nắm đấm đen kịt, giống như sắt đen.

“Chưa đủ!!” Trịnh Phú Quý diện chấn động, trong mắt lộ ra vẻ mừng rỡ không thể tin nổi.

“Trở lại!” Hấn cuồng tiếu một tiếng, hai quyền giao kích.

Kình lực hai người được triển khai toàn bộ, âm âm va chạm vào nhau.

Oanh!!!

Thiết quyền nặng nề cuồng bạo va chạm, trong chốc lát ngăn ngui hai bên liền giao thủ hơn mười chiêu.

Chung quanh Giang Nghiêm, Triệu Hoành, Khương Tô Tô, Trương Lộ, thậm chí ngay cả ở lại gần cũng không làm được, bị ép phải rời xa.

Bốn người đều kinh hãi, nhìn thân ảnh hai người trong sân.

Một suy đoán khiến họ không thể tin được dần dần xuất hiện trong lòng họ.

Mấy hơi thở sau.

Một tiếng nổ vang.

Hai người gấp gấp lui về phía sau, riêng phần mình đứng yên.

“Lão sư, hiện tại đủ chưa?”

Song quyền Ngụy Hợp một mảnh đen kịt, toàn thân cơ bắp mơ hồ bành trướng một vòng lớn, ngay cả khuôn mặt cũng mơ hồ hiện hiện gân mạch máu, dung mạo đáng sợ.

Trịnh Phú Quý nhìn hai tay run run mơ hồ của mình, chột ngựa đầu cười to.

Tiếng cười của hắn vui sướng tràn trề, dường như muốn thả hết oán hận bao năm qua ra ngoài.

Ngụy Hợp đột phá.

Hơn nữa còn là đột phá đến ba lần khí huyết!

Khi suy đoán này được Trịnh sư thừa nhận, thì mấy người nội viện mới như bừng tỉnh từ trong mộng, phảng phất như những chuyện mới phát sinh vừa rồi cũng chỉ là ảo giác mà thôi.

Đáng tiếc, hiện thực không phải ảo giác, mà là chân thực, vô luận bọn họ khó tin như thế nào, sự thật chính là sự thật.

Trịnh Phú Quý lấy sắt da giao thủ với Ngụy Hợp, hai người giao thủ như thiểm điện mấy chục chiêu, bất phân thắng bại.

Chỉ là kinh khí chấn động đã khiến bốn người chung quanh không thể không bị bức ra xa một chút.

Lúc này yên tĩnh trở lại.

Trịnh Phú Quý đứng giữa nội viện, mặt mũi tươi cười, giống như cây cúc cũ được mở ra, khuôn mặt nhăn nhúm như nở ra xuân thứ hai, vẻ mặt vui mừng, cao hứng, sáng khoái.

Hắn chấp tay sau lưng, nhìn Ngụy Hợp đang một mực cung kính đứng đối diện, thực sự càng nhìn càng hài lòng.

Nếu không phải cháu ngoại của hắn đã có rồi, phỏng chừng hiện tại đã có ý chiêu rử rồi.

Ngụy Hợp đứng tại chỗ, sắc mặt bình tĩnh, lúc này gã thu hồi kinh lực, một lần nữa khôi phục trạng thái ban đầu.

Thoạt nhìn khí huyết ẩn giấu không khác gì lúc trước, hoàn toàn không nhận ra hắn đã ba lần khí huyết, đạt tới cấp độ Thiết Bì.

“Đệ tử vừa mới đột phá, liền kịp thời đến đây bẩm báo sư phụ, trận trước đệ tử khí huyết tiến vào, Trịnh sư vừa vận cũng vội vàng, không kịp thời bẩm báo.

Hôm qua đệ tử hồi tưởng lại căn bản đồ, chợt có cảm giác, khí huyết cổ động, vội vàng vận chuyển luyện tập, quả nhiên nhất

cổ tác khí, triệt để phá tan công cùm xiềng xích...”

Ngụy Hợp cẩn thận miêu tả chính mình gần đây nỗ lực thế nào, gian khổ tu hành, cần phải tạo ra từng dấu chân của mình, kiên định từng bước một.

Hắn biết Trịnh sư tán thưởng nhất chính là căn cơ vững chắc.

Quả nhiên, nghe xong lời này, Trịnh Phú Quý càng cao hứng.

“Tốt! Rất tốt!” Nó vuốt chòm râu, không cẩn thận nhổ lên mấy cái mà cũng không chú ý tới.

“Trong ngoại thành, sở dĩ ta hồi sơn quyền yếu hơn người khác là bởi vì những người khác đều nói ta dạy không ra được cao thủ chân chính khí huyết ba lần. Nhưng bây giờ... Bây giờ thì khác!”

Hắn hồi tưởng quá khứ, chỉ cảm thấy trước kia khó chịu và mệt mỏi, thoáng cái tựa như ngâm nước nóng, biến mất không còn một mảnh.

“Bây giờ ngươi vừa mới đột phá, liền có thể cùng ta một nửa kinh lực ngang tay, xem ra phương diện thực chiến ta không cần lo lắng cho ngươi. Hôm nay ngươi về nghỉ ngơi trước đi, mấy ngày nay đều tận lực đừng động thủ, hảo hảo điều chỉnh thân thể, để khí huyết sau khi biến hóa cải tạo thân thể ngươi.”

Hắn cẩn thận căn dặn.

“Đệ tử tuân mệnh.” Ngụy Hợp gật đầu.

Kỳ thật hắn ta vừa mới chỉ vận dụng Hồi Sơn Quyền, còn lại cái gì cũng không dùng được, chỉ là sợ Trịnh sư nhìn ra manh mối.

Trịnh sư chỉ dùng một nửa kinh lực, hắn cũng chẳng phải chỉ dùng một nửa thực lực.

Dù sao, nếu cộng thêm Ngũ Lĩnh Chương và Phi Long công, kinh lực chồng chất lên nhau, bộc phát ra, uy lực há chỉ mạnh hơn gấp đôi?

Nhưng Ngụy Hợp cũng biết, Trịnh sư huỳnh tuổi già sức yếu không có nghĩa là trình độ trung bình của võ giả.

Sau một phen tán dương không cần tiền, Trịnh Phú Quý vung tay lên, trực tiếp ban thưởng cho Ngụy Hợp một đồng lớn vật phẩm.

Gã cũng không nói rõ bên trong là cái gì, chỉ là để Ngụy Hợp về tự mình xem.

Sau đó mừng rỡ, Trịnh Phú nhanh chóng bỏ chạy, không biết ra ngoài làm gì. Nhìn dáng vẻ của hắn, phỏng chừng không phải ra vẻ mà là ra vẻ.

Trở về Sơn Quyền Viện có thêm một cao thủ ba lần khí huyết, nội tình và lực uy hiếp lại tăng thêm một bước dài.

Như thế đối với an toàn của tất cả đệ tử quyền viện, cũng nhiều hơn một phần chèo chống.

Người khác trước khi trêu chọc Hội Sơn Quyền cũng muốn ước lượng xem thử trong đó có bao nhiêu nguy hiểm.

Mấu chốt nhất là, Hội Sơn Quyền không còn là màu thanh hoàng không tiếp, truyền thừa vô vọng.

Còn lại bốn người nội viện, nhìn Ngụy Hợp nhận lấy gói quà lớn, trong lúc nhất thời thần sắc mỗi người đều phức tạp.

Trước đó Giang Nghiêm nhất thời bị trấn trụ, lúc này lấy lại tinh thần, nhìn chăm chăm Ngụy Hợp hồi lâu.

Hắn ta nghĩ lại trước kia khi lôi kéo Ngụy Hợp thì bị cự tuyệt. Lúc này lại nhớ tới, trong lúc nhất thời có chút ngọt ngạt, khó chịu.

Hắn cảm thấy nếu lúc ấy bỏ ra thêm nhiều tiền hơn nữa, nói không chừng bây giờ đã đem Ngụy Hợp trói lại trên chiến xa của mình rồi.

Một vị cao thủ khí huyết ba lần cường hãn giống như phụ thân! Đây là ba lần khí huyết đó...

Toàn bộ thế hệ trẻ tuổi của Phi Nghiệp thành, đại đa số tuổi kiệt trẻ tuổi võ đạo, không ai không phấn đấu vì cấp độ này.

Nhưng vẫn rất ít người đột phá.

Cấp độ này một khi vượt qua thì có nghĩa là quyền lực, tài phú, hưởng thụ, tất cả có thể dễ như trở bàn tay.

Các thế lực lớn đều vì cấp độ cao thủ này mà mượn rất nhiều tiền.

Giang Nghiêm hẳn, nếu có thể đạt tới khí huyết ba lần, ở trong gia tộc cũng có địa vị bình đẳng với phụ thân. Trên tộc hội, cũng có thể nói chuyện, có thể phát ra thanh âm của mình.

Dù sao Giang gia hẳn cũng chỉ có gia chủ là võ sư nhập kinh, mà ba lần khí huyết cũng chỉ có ba người. Một người trong đó chính là phụ thân hẳn.

Mà máu chốt là, Giang Đông Quy phụ thân hẳn, không chỉ có một con cái của hẳn... Mà còn có bốn huynh đệ tỷ muội khí huyết thứ hai với hẳn, nhưng...

Trong mắt thường nhân, khí huyết lần thứ hai vẫn là cao thủ, nhưng bên trong nội thành, có rất nhiều thị dị thú chông chất, thật sự có thể nhìn thấy ở khắp mọi nơi.

Trong bảy gia đệ tử liên minh, chỉ cần luyện võ, cũng có không ít đều ở cấp độ này.

Chỉ có ba lần khí huyết, không phải dựa vào tài nguyên là có thể cứng rắn xông lên. Còn phải có ngộ tính, căn cốt, nghị lực.

Thiếu một thứ là không được.

Hơn nữa Giang Nghiêm càng rõ ràng hơn, gần mười mấy năm nay, tất cả cao thủ khí huyết ba lần của thế hệ trẻ tuổi, đều xuất từ ngoại thành võ sư viện.

Trong nội thành, không có lấy một ai.

Đây là biểu hiện giả dối mà kinh nghiệm tài nguyên được xây dựng lên.

Có thứ không phải cứ dựa vào ngoại vật là có thể chắt ra biến chất.

Dựa vào kinh nghiệm tài nguyên phụ trợ đột phá khí huyết lần thứ hai, càng khó có thể đột phá khí huyết ba lần.

“...” Trong lòng Giang Nghiêm mơ hồ thấy chua xót, hẳn biết rõ mình đang ghen tị.

Dựa vào cái gì mà lượng thịt dị thú đông đúc như vậy, mỗi ngày đều có phụ thân chỉ điểm, cuối cùng vẫn không có cách nào đột phá.

Đáng tiếc, vô luận hẳn lúc này tâm tình thế nào, Ngụy Hợp đột phá, đã là sự thật.

Bỗng nhiên hẳn dường như nghĩ đến điều gì, ngẩng đầu nhìn mấy người còn lại bên cạnh.

Đại sư huynh Triệu Hoàn trầm mặc không nói, sau khi Trịnh sư rời đi hồi lâu, lại tiếp tục tập luyện trong chốc lát, liền lặng lẽ rời đi.

Hắn không nói chuyện cùng bất kỳ người nào, nhưng xem bộ dáng là bị đả kích không nhẹ, dù sao lúc trước hẳn nhìn Ngụy Hợp bị gọi vào, biết bây giờ sắp ba năm, Ngụy Hợp trên đường đi đột nhiên tăng mạnh, nhìn như bình thường, nhưng lúc này quay đầu nhìn lại, cực kỳ ổn định.

Ngược lại Trương Lộ không có cảm giác gì, hẳn và Ngụy Hợp vốn không có quan hệ gì, mà Ngụy Hợp coi như không đột phá, cũng là sư huynh của hẳn, lúc này chẳng qua là biến thành một sư huynh càng lợi hại hơn mà thôi.

Hắn ôm quyền chúc mừng một phen, tâm tình hết thấy đều bình thường.

Người trẻ tuổi này rõ ràng còn chưa rõ lắm, ba lượt cao thủ khí huyết rất cuộc có ý nghĩa gì, chưa lọt vào đòn hiểm thất bại của cửa ải.

Nhớ năm đó Tiêu Nhiên liên tục đột phá hai lần thất bại, vốn tâm cao hơn trời, một chút liền bị thực tế hung hăng đập một gậy. Thế mới biết sinh hoạt gian nan.

Trịnh sư đi rồi, Ngụy Hợp tiếp tục ở lại nội viện, theo thường lệ lưu lại luyện tập một hồi Hồi Sơn Quyền.

Vừa rời quan sát đại sư huynh luyện tập, hẳn lại có chút cảm ngộ, cho nên lúc này cũng cố một chút.

Sắp đến giữa trưa.

Hắn thay quần áo, lau mồ hôi, đang muốn rời đi.

“Đi cùng đi?” Khương Tô bỗng nhiên từ phía sau y lên tiếng.

Ngụy Hợp dừng lại một chút, lập tức gật đầu.

“Được.”

Quan hệ hai người có chút phức tạp, tuy rằng trận trước Khương Tô đi làm kiểm nghiệm, chứng minh mình vẫn trong sạch.

Nhưng chung quy lại bị làn sóng này làm bị thương không ít người theo đuổi, chỉ có điều hiện tại nàng cũng không để ý những chuyện nhỏ nhặt này.

Hai người một trước một sau rời khỏi Sơn Quyền viện, không có tới tởu lâu, chỉ dạo bước bên cạnh Phi Nghiệp Hà của Quyền viện.

Đọc theo bờ sông, chậm rãi tản bộ.

Dòng sông Phi Nghiệp sau cơn mưa lớn chảy xiết, bên cạnh có bóng người thưa thớt sẵn cá bắt tôm bắt thủy thảo.

Một trận mưa lớn dường như làm cho khu ngoại thành hơi khôi phục một chút sức sống.

Khương Tô mặc một thân tu trang màu xám đen, quần dài, váy ngắn, bao tay, bảo vệ đầu gối, toàn thân màu xám đen, vừa lộ dáng người, vừa che lại đường cong cơ bắp rõ ràng.

So với lúc đầu, bộ ngực của nàng càng dễ làm người khác chú ý hơn, nhưng tóc dài lại bị cắt ngắn, chỉ tới choàng vai.

Tóc đen, áo đen, mắt đen, cộng thêm dáng vẻ xinh đẹp rèn luyện thời gian dài, nếu là thời kỳ hòa bình, khẳng định có thể hấp dẫn đông đảo ánh mắt.

Đáng tiếc, những người chung quanh ngẫu nhiên đi ngang qua, đều vội vàng đi bờ sông kiếm chút đồ ăn, căn bản không có thời gian thưởng thức mỹ sắc.

Bước đi bên cạnh Phi Nghiệp Hà, Khương Tô nhìn mặt sông gợn sóng lăn tăn xa xa, nhìn thấy trên bờ sông có người cao

hứng phấn chấn vớt ra một nắm lớn rong biển, chuẩn bị trở về ăn.

“Ngụy Hợp, người nói đi, nếu là...” Nàng muốn nói cái gì, lại lời đến bên miệng, đứt gãy ra.

Thật ra nàng muốn nói, nếu lúc trước bọn họ nhận thức nhau sớm hơn một chút, có lẽ... sẽ là một kết quả khác, nhưng cẩn thận ngẫm lại, khi đó nàng chưa từng trải qua chuyện của Tiêu Nhiên, căn bản không có cảm ngộ và nhận thức như bây giờ.

Càng ngày càng không thể biến thành thành thực như vậy.

“Khi đó người mới nhập môn, thoát nhìn ngây ngốc, mộc mộc.” Khương Tô quay đầu nhìn Ngụy Hợp, khóe miệng hơi nhếch lên.

“Không tệ lắm. Người vừa rồi muốn nói cái gì?” Ngụy Hợp nghi hoặc hỏi.

“Không có gì, chỉ là có chút xúc động. Ba năm thời gian, thoát thai hoá cốt, không ai ngờ tới, Hồi Sơn quyền là người đột phá đầu tiên.” Khương Tô trầm giọng nói.

“Bản thân ta cũng không ngờ tới.” Ngụy Hợp gật đầu. Hắn thưởng thức dáng Khương Tô đi trước một chút, đương nhiên, chỉ là thưởng thức, Khương Tô không phải loại hấp thích.

Hơn nữa thời điểm loạn thế bây giờ cũng xa xa không có đủ để an ổn sinh hoạt, nghỉ ngơi lấy lại sức.

“Hiện tại người đã khác, nhưng là đại nhân vật đấy.” Khương Tô cười chọc ghẹo một câu.

Những lời này không phải đều gây chú ý, địa vị khí huyết ba lần đều là trọng dụng trong các thế lực lớn ở Phi Nghiệp thành.

Dù sao một vị ba lần cao thủ khí huyết, tính cơ động cùng lực sát thương đều có thể nói là cường hãn. Nếu là thích khách, nhiều tiền hơn người như Quan gia, vẫn không có biện pháp làm gì Trần Quân nhiều năm. Chỉ có thể tùy ý để gã không ngừng ám sát.

Phải biết rằng trừ Quan gia không có ba cao thủ khí huyết ra, thuê cũng không ít hảo thủ khí huyết thứ hai.

Nhưng ba lần với hai, mặc dù vền vện chỉ kém một lần, thực lực xác thực cách biệt một trời một vực.

Có thể nói, Ngụy Hợp bây giờ chỉ cần không tự tìm đường chết, ngày sau sắc đẹp của tiên tài, tùy tiện đầu nhập vào thế lực nào cũng sẽ không thiếu.

“Đại nhân vật gì gì đó vẫn còn sớm, bây giờ thế đạo, ai lại nói rõ ràng chuyện sau này.” Ngụy Hợp cười cười: “Ta chỉ cầu bình an.”

“Nhất định không thành vấn đề. Trong Phi Nghiệp thành trừ phi là tử thù tử chiến, nếu không với cao thủ như ngươi, phần lớn đều là bại mà không giết. Dù sao chỉ vài năm mới có thể xuất hiện một người, quá mức ít ỏi. Có thể nói, từ giờ trở đi, ngươi và chúng ta không cùng một cấp độ.” Khương Tô nghiêm túc nói.

“Ngươi biết không?” Cô đưa tay vuốt tóc mai: “Sao lúc trước ta lại chọn tập võ? Vì sao ta phải nỗ lực như vậy, đều muốn đột phá thực lực. Vì sao không tiếc luyện tập Hồi Sơn Quyền, võ công tự tổn hại thân thể như vậy?”

“.....”

.....

.....

.....

“Là vì thật mạnh?” Ngụy Hợp đoán.

“Không.” Khương Tô xoay chuyển ánh mắt, chậm rãi đi về phía trước: “Là vì phụ thân ta đã đưa đại tỳ của ta cho một vị cao thủ thành danh làm thiếp.”

Nàng dừng một chút, lại tiếp tục nói: “Đại tỳ nhu nhược vô lực, mỗi lần bị phu gia bắt nạt, đều chỉ có thể chịu đựng, sản nghiệp của Khương gia ta lớn như vậy, đều cần vị cao thủ kia làm hậu thuẫn chống đỡ. Cho nên nàng chỉ có thể chịu đựng.”

“....” Ngụy Hợp đại khái có thể nghĩ đến.

“Đại tỳ từ nhỏ rất yêu thương đệ, tình cảm của chúng đệ rất tốt. Nhưng mỗi lần thấy nàng bị ức hiếp, còn tiếp tục nịnh nọt người nọ, trong lòng đệ cực kỳ khó chịu.

Ta tự nói với chính mình, nếu như có một ngày, ta có thể đạt tới cấp độ kia, ta nhất định sẽ khiến tỳ tỳ của ta không phải chịu ức hiếp nữa. Bởi vì khi đó, tất cả mọi người đều sẽ biết, sau lưng nàng có muội muội là ta!”

Khương Tô nhất thời cảm xúc có chút kích động.

Ngụy Hợp chỉ có thể trầm mặc cùng nàng đi tới.

Mỗi người đều thuộc về bản thân câu chuyện xưa, như Khương Tô, Như Quan Khuyết, chỉ là nếu không tiếp xúc gần hơn, cũng không có cách nào hiểu rõ những thứ này.

Giống như chính hắn, trong mắt Khương Tô, phỏng chừng hình tượng cũng chỉ là một tên tiểu tử nghèo mạp gặp may mắn đột phá, có lẽ còn có chút hảo tâm, thiện ý, nghĩa khí, nhưng cũng chỉ thế mà thôi.

Nhưng ai có thể biết được, hần mỗi lần ra ngoài đều phải lén lút kiểm tiền, vất vả khi kiếm được thịt dĩa thú.

“Ngụy Hợp, người nói xem, nếu như lúc ấy lão sư chỉ hôn hai người chúng ta, ta nếu đáp ứng thì sẽ như thế nào?” Khương Tô trầm mặc một lát, rốt cục vẫn hỏi ra câu này.

Ngụy Hợp nghiêm túc suy nghĩ một chút.

“Sẽ không có gì thay đổi cả.”

“Vì sao?”

“Bởi vì chân người ngắn.”

Khương Tô không còn lời gì để nói, chợt không nhịn được bật cười thành tiếng.

Nàng chỉ vào Ngụy Hợp, không biết nên nói gì, chỉ là tiếng cười từ nhỏ biến lớn, càng ngày càng vang, thẳng đến nước mắt cũng cười ra, còn không dừng lại được.

Hồng Thạch Hâm, Trương gia tửu lâu.

Trương Uyển khuôn mặt hàm sương nhìn chăm chăm vào sổ sách trước mặt, lợi nhuận của tiền nợ tháng trước lại giảm xuống.

Hôm nay nhân khẩu Hồng Thạch Lãng giảm bớt, khách hàng cũng giảm bớt rất nhiều, sinh ý tửu lâu cũng sắp làm không nổi nữa.

Đau khổ chèo chống, nhưng đôi lại vẫn là liên tục tin dữ.

“Tiểu thư, uống chút cháo tai bạc đi...” Nha hoàn Hồng Mai bưng tới một bát nước canh loãng ở bên.

Bên trong mặc dù có Ngân Nhĩ, nhưng nội dung lại cực ít, chỉ có ở giữa nước canh trôi lơ lửng một đóa hoa màu vàng nhạt tai nhỏ, mấy hạt gạo trôi nổi chìm nổi trong nước canh, thoạt nhìn không có ham muốn ăn.

Trương Uyển buông quyển sổ, thở dài một tiếng.

“Hồng Mai, nàng nói xem, nếu ta bán tửu lâu rồi rời khỏi thành Phi Trường, đi về hướng châu phủ, nương nhờ cậu của ta, không biết có khỏe hơn không?”

“Tiểu thư... Đừng lo lắng, nhất định còn có thể tìm được biện pháp.” Hồng Mai an ủi.

Bán đi sinh ý rồi rời khỏi thành Phi Nghiệp, nói thì dễ, nhưng hiện tại thị trường này, ai lại nguyện ý tiếp nhận quán rượu bán sống bán chết này?

Hơn nữa cho dù có bán đi, cầm kim phiếu rời khỏi thành Phi Nghiệp, ai có thể bảo đảm các nàng có thể an toàn rời khỏi, đến châu phủ chứ?

Trước đó nội thành vẫn luôn duy trì trật tự cơ bản, còn có thể dựa vào lực lượng hộ vệ bạc nhược của Trương gia duy trì cục diện.

Nhưng thế cục bây giờ ác liệt, Thất Gia Minh dần dần không để ý ngoại thành khu, ám chiến với hương thỉnh giáo càng thêm gay gắt, rõ ràng hoá sắc.

Trật tự ở khu ngoại thành càng ngày càng lan rộng, biến thành dùng vũ lực chống đỡ.

Từng khu vực nắm, chủ yếu dựa vào các võ sư viện duy trì trật tự. Mà các bang phái lớn nhỏ lấy bóc lột dân chúng mà sống, lúc này lại thành điểm mấu chốt cuối cùng của trật tự.

Hồng Thạch San chính là dựa vào quyền quyền viện Trương Trúc nơi này, duy trì cục diện.

Rất nhiều Hồn Tử và ác ý đều cố kỵ ánh mắt của Quyền Viện Trương Trúc nên không dám trắng trợn, làm xằng làm bậy.

“Tỷ, tỷ!” Đột nhiên ngoài cửa có một thiếu niên hơi đội cái mũ bóng mỏng, vọt tới cửa, vừa chạy vừa kêu to.

“Tin tức vừa truyền đến!!”

“Tin tốt gì? Xem người chạy nhanh như vậy, đi chậm một chút, chậm một chút, cẩn thận mệt mỏi.” Trương Uyển nêu đỡ thiếu niên, có chút đau lòng giúp hắn lau mồ hôi.

“Thật là tin tức tốt!” Thiếu niên tên Trương Tùng Hạo, là em ruột của nàng, cũng là người thừa kế của Trương gia tương lai.

Hắn cao hứng phấn chấn nói: “Ta vừa rời chơi đùa với bằng hữu, nghe người ta nói, trở về Sơn Quyền viện trên cầu đá kia,

có một người bước vào cấp độ bằng sắt, thành công trở thành đại cao thủ có thể giúp Diêu Ngũ gia một tầng!”

Diêu Ngũ chính là Sơn Xuyên Chấp Sự mà mỗi tháng Trương gia đều phải cung cấp cho tiền lãi, cũng là đầu sỏ chính thức của năm khu vực nắm mồ bang đoàn cai quản.

“Thật là lợi hại!!” Trương Tùng Hạo hưng phấn hoa tay múa chân: “Tên của người kia thì người biết là ai không?!”

Trương Uyển và Hồng Mai đều mờ mịt lắc đầu. Bên kia cầu đá các nàng cũng không quen, chớ nói chi là trở về Sơn Quyền viện.

Có thể đột phá đến cấp độ như Diêu Ngũ, đại nhân vật như vậy, làm sao các nàng có thể trêu chọc nổi.

“Chính là tỷ trước kia có nói qua về người kia a!! Khi đó người ta không phải là nhìn trúng người, đều thỉnh bà mới tới sao? Chính là người đó!” Trương Vinh Hoa vỗ bàn tay cười to nói.

“Thật chứ!?” Trương Uyển như cả kinh, bỗng nhiên đứng bật dậy.

Nàng mở to đôi mắt đẹp, có chút không dám tin tin đây là sự thật.

.....

.....

.....

“Đương nhiên là thật! Ta đã hỏi qua nhiều lần rồi! Ha ha ha! Ta kể cho bọn họ biết vị trước đó còn nói với tỷ của ta là bà mai, bọn họ đều không tin. Tỷ lần này không cần lo lắng, vị kia lúc trước đều sai người cho người tới tận cửa hôn rồi, nhất định rất thích tỷ. Hiện tại tỷ chỉ cần người buông lỏng một chút, vậy chắc chắn là tỷ phu của ta rồi!”

Trương Tùng Hạo cười nói: “Chỉ với chút chuyện này của tửu lâu, đại nhân vật như vậy chỉ cần tùy ý mở miệng nói một câu, có rất nhiều biện pháp xử lý. Đến lúc đó chúng ta đi châu phủ cũng được, ở lại cũng tốt, đều có thể tùy tiện chọn.”

“Ai nha, cái này quả nhiên là đại hỉ sự!” Hồng Mai cũng vừa mừng vừa sợ. “Vị Ngụy Hợp Ngụy gia kia, lúc trước là tìm đến Trình gia cầu hôn, hôm nay không nghĩ tới lợi hại như vậy!”

Nàng nhìn tiểu thư nhà mình.

“Tiểu thư, đây quả nhiên là chuyện vui lớn, vị Ngụy gia kia bây giờ có thành tựu như vậy, đến lúc đó người chính là phu nhân của bậc đại nhân giống Diêu Ngũ gia!

Ha ha, đến lúc đó chuyện buôn bán trong nhà cũng không quan trọng nữa. Ngai cũng không cần mỗi ngày phiền não lên kế hoạch sắp xếp như thế nào.”

“Đúng vậy, tỷ, ta đã đồng ý rồi, đến lúc đó khi thành thân thì mời bằng hữu của ta tới đây ăn uống, chuyện này đã lâu lắm rồi không được uống rượu. Đúng lúc này là cơ hội tốt!” Tâm trạng của Trương Tùng Hạo cũng vô cùng kích động.

“Đến lúc đó phải cho bọn chúng thấy cao thủ chân chính là thế nào!” Trương Tùng Hạo nắm tay chờ mong.

“Tỷ tỷ nói gì thế? Tại sao lại ngăn người ra vậy?”

“Đúng vậy, tiểu thư, tin tức này là chuyện rất tốt, sao người không vui vẻ chút nào vậy?” Hồng Mai ở một bên kinh ngạc hỏi.

Trương Uyển trầm mặc, chậm rãi ngồi xuống.

“Các người nghĩ hay quá nhỉ, hôm nay người ta thăng chức rất nhanh, chỉ sợ sẽ không để ý đến ta nữa.”

“Làm sao có thể, lúc đầu Ngụy Hợp kia chủ động cầu hôn, nhưng tỷ tỷ người không đáp ứng, cùng lắm thì bây giờ chúng ta chủ động tìm người môi giới đi qua, không phải là được rồi sao?” Trương Tùng Hạo chẳng hề để ý nói.

“Đúng vậy, tiểu thư cũng không biết, rất nhiều người sau khi phát đạt, đều có tình cảm với nữ tử trước kia, chỉ cần người thoáng chủ động một chút, không phải sẽ dễ như trở bàn tay sao?” Hồng Mai cũng cười theo.

Trương Uyển nếu chỉ cười khỏ, nhìn hai người lúu rúu nói mộng đẹp tương lai của mình, trong lòng nàng lại càng ngày càng trống rỗng.

Bọn họ không biết ba lần khí huyết đại biểu cho cái gì, không biết Diêu Ngũ Gia đại biểu cho cái gì, nhưng bọn họ không biết, nàng còn chưa biết sao?

Vị trí kia, thực lực kia, lúc này ngoài thành khu Phi Nghiệp thành, chỉ cần vẫy vẫy tay, muốn bám vào trên đó không cần quá nhiều người.

Trong đó có những ứng viên xinh đẹp hơn nàng rất nhiều.

Người không biết không sợ, chính là đạo lý này.

Trương Uyển nếu không nói nữa, chỉ nghiêng mặt nhìn mặt trời chiều dần dần xuống núi ngoài cửa sổ, trong lòng có mát mát, cũng có kiên định.

Có lẽ lúc đầu nàng ta đồng ý, là có thể hôm nay giải được khôn cảnh. Nhưng nếu chỉ gửi gắm hy vọng vào người khác giúp đỡ, người như vậy, sau này cũng không thành vấn đề.

Đối với việc trước kia cự tuyệt Ngụy Hợp, nàng có lẽ có tiếc nuối thất vọng, nhưng cũng không nhiều, cũng không hối hận.

Bởi vì bất luận đời là lúc nào, đối mặt với điều kiện Ngụy Hợp lúc ấy, lấy cá tính của nàng, nàng cũng sẽ không lựa chọn đáp ứng.

“Chẳng lẽ không có người khác trợ giúp, ta không thể vượt qua cửa ải khó khăn này? Ta không tin!” Cảm xúc trong mắt Trương Uyển dần dần biến mất, một lần nữa khôi phục vẻ kiên định vốn có.

Trong thành, Túy Hoa Lô.

“Nhớ lúc trước, ta, Giang Nghiêm, Tiêu Nhiên, Trình Thiệu, bốn người chính là ở chỗ này bàn luận to nhỏ, khi đó chúng ta còn đang nói ngơngi cùng Trình Thiệu Cử chuyện xưa. Còn lấy ngơngi trêu chọc làm ví dụ, để Giang Nghiêm giảng giải như thế nào thu phục nhân tâm.”

Khương Tô cười chỉ vào bàn rượu bên cạnh, chứng minh lúc đó bọn họ chính là ngồi ở vị trí kia.

“Thu phục nhân tâm?” Ngụy Hợp không rõ cho lắm.

Hai người ngồi xuống một bàn bên cửa sổ khác, gọi rượu và thức ăn lên.

“Đúng vậy, khi đó chúng ta còn cười ngơoi xuất thân bản hàn, bị Trình Thiệu gia hơi chút chổ tốt đã khăng khăng một mực. Bây giờ xem ra... người nên bị cười nhạo, là chúng ta.”

Khương Tô tự giễu nói, bung lên một ly trà uống một hơi cạn sạch.

” khăng khăng một mực?” Ngụy Hợp cười cười: “Ta chỉ là có qua có lại mà thôi.”

“Các ngơoi là bình đẳng, khi đó Trình sư huynh đã nói rồi, nhưng chúng ta không tin, nhưng bây giờ ta tin.” Khương Tô gật đầu: “Khi đó, căn bản không ai nhìn ra trong ngực Ngụy Hợp ngơoi có khe rãnh.”

Bây giờ sau khi hiểu rõ một chút Ngụy Hợp, nàng càng thêm minh bạch, như Ngụy Hợp không có khả năng đi theo người nào đó, cũng không có khả năng bị ai thu phục.

Người này nhìn có vẻ bình thản, trầm mặc ít nói, nhưng trên thực tế bản tính lại cao ngạo, tự cho mình là cực cao. Người duy nhất có thể cùng hắn kết giao chính là đối xử chân thành, bình đẳng.

“Sau này, Trình sư sẽ rời khỏi Phi Nghiệp thành, ngơoi còn chưa quyết định sao?” Ngụy Hợp thuận miệng hỏi, giương đĩa gấp thức ăn, là rau xào đậu phụ xào rau.

Đồ đậu phụ hương muối hương phối hợp với rau thơm thanh thúy, hương vị tương đối ngon miệng.

“Ta quyết định rồi.” Khương Tô gật đầu: “Ta đi, Khương gia không đi.”

“Hửm? Một mình ngơoi?” Ngụy Hợp sững sốt, ngẩng đầu lên.

“Không, phụ thân ta đã đầu phục Thất gia Minh Vương gia. Hiện giờ không thể nào rời đi. Cho nên, ta sẽ mang theo một ít

thân thích trong nhà, trở thành chi nhánh của chi nhánh, cùng theo Trịnh sư rời đi, coi như lưu lại cho gia tộc một mối lửa.” Khương Tô bình tĩnh nói.

“Có lý.” Ngụy Hợp gật đầu.

“Ngươi không lo lắng chút nào sao?” Khương Tô nhìn hắn một cái: “Buổi chiều sẽ là nghi thức ăn mừng của ngươi, đến lúc đó võ sư xung quanh sẽ phái đệ tử tới chúc mừng, trong đó nhất định sẽ có trắc thí giao thủ.”

“Giao hảo với lão sư không nhiều lắm, ta đều ghi nhớ kỹ, còn lại, tùy ý đuổi là được. Tùy cơ ứng biến mà thôi.” Ngụy Hợp thản nhiên nói.

Từ sau khi báii nhập Hội Sơn Quyền, hắn còn rất ít gặp qua người của các Võ Sư viện khác, lần này coi như là một cơ hội.

Ăn cơm xong, Ngụy Hợp đưa Khương Tô trở về, khi trở về nhà mình, lại nhìn thấy Viên Chu Trì tiên sinh.

Trong vầng thái dương nóng bỏng giữa trưa.

Hắn ngồi trong một gian đình Cảnh Quan nơi góc đường, trong tay bưng một cái chén lớn, bên trong đặt rất nhiều rong biển từ trong nước vớt lên.

Hắn không ngừng lấy tay đùa nghịch cây rong, để cho nó có thể phơi nắng, vừa thỉnh thoảng còn cầm lấy túi nước, hướng trong miệng uống một ngụm.

Vị lão tiên sinh này từng giảng kinh ở Giảng Kinh đường, vốn đức cao vọng trọng, giảng qua kinh nghĩa cho rất nhiều đồng tử gia đình giàu có trong thành.

Lúc này, toàn thân lại phủ một bộ quần áo chi chít chằng chịt, chòm râu vốn đã hoa râm giờ đã trở nên trắng bệch.

Ánh mắt của hắn tựa hồ có chút không tốt, kinh ngạc ngồi ở trên ghế đá vỡ ra, cẩn thận nhặt trong rong rêu một ít thứ không tốt đã hỏng mất.

Ngụy Hợp dừng bước, đứng tại chỗ, nhìn Viên Chu Trì từ từ nhặt rong rêu.

Có lẽ là do thời gian hắn dừng lại hơi lâu, Viên Chu Trì cũng từ từ thấy được hắn, cũng nhìn kỹ hắn.

Ngụy Hợp mỉm cười, không quá nhiều cuộc sống của gã, mà là đi xuyên qua một bên.

Hắn vốn định qua đó để lại cho vị sư phụ này vài thứ, bất quá nghĩ đến khuôn mặt già nua của Viên Chu Trì trước kia, lại nhìn sắc mặt nghiêm túc của hắn giống như đúc.

Vị lão sư này tuy rằng nghèo túng, nhưng sắc mặt hô hấp không có vấn đề gì, cũng thôi đi.

Ngụy Hợp bước nhanh hơn, xuyên qua mảng lớn khu ngoại thành, chạy về phía cây cầu đá.

Về đến nhà, trong lúc Ngụy Oánh đang phơi rau khô trong nhà, trong sân là một mùi thức ăn mặn nồng đậm.

Trước đó Ngụy Hợp đã chào hỏi qua, lập tức phải ly khai khỏi thành, cho nên Ngụy Oánh đã bắt đầu thu thập bao lớn bao nhỏ đồ vật trong nhà.

“Tỷ, trước khi ta trở về, trong nhà có người đến tìm ta không?”

Bỗng nhiên Ngụy Hợp lên tiếng hỏi một câu.

“Không có sao? Sáng sớm không có người nào, hơn nữa nơi này tiếp giáp với quyền viện rất gần, cho dù có người tìm người, cũng là đi quyền viện bên kia tìm đi.” Ngụy Triệu buông chén nhỏ trong tay xuống nghi ngờ nói.

Ngụy Hợp đứng trước cửa phòng ngủ của mình, nhìn một sợi tóc đứt rời ở khe cửa.

Trầm mặc một lát, một tay hấn chậm rãi đi vào sau lưng túi tiền, một tay vận đủ khí huyết, nhẹ nhàng duỗi một ngón tay ra, đẩy cửa phòng ra.

Cột kẹt...

Cửa gỗ từ từ mở ra, phát ra tiếng vang.

Trong phòng ngủ, một bóng người trắng toát đang yên tĩnh quay lưng về phía hấn ta, đứng bất động.

Người này bóng lưng gầy gò, hai tay lộ ra một bộ phận, gân xanh nổi ở mặt ngoài, năm ngón tay tựa như vuốt gà, khô héo cứng rắn, tràn đầy lão kén.

“Các hạ là...?” Ngụy Hợp mới mở miệng.

Vừa vận một phi thân, từ cửa sổ mở rộng bay nhào ra ngoài, đảo mắt đã biến mất.

Sắc mặt Ngụy Hợp lạnh lẽo, nhanh chóng phi thân theo sau, từ cửa sổ nhào ra, đuổi sát bóng người phía trước chạy như điên.

Mọi người đều lên vào trong nhà hấn, tưởng hấn không có tính khí sao? Tùy tiện nhập thất, đây là cảnh cáo hấn, đối phương tùy thời tùy chỗ có thể lên vào trong, giết chết người nhà hấn sao?

Mặc dù hấn đoán được sau khi thực lực bản thân bộc phát ra sẽ dẫn tới thăm dò, nhưng không nghĩ tới thăm dò nhanh như vậy.

Hai người một trước một sau, nhanh chóng chạy trong hẻm nhỏ vắng vẻ.

Không bao lâu, bóng người phía trước bỗng nhiên dừng lại, lẳng lặng đứng trên một bãi sông Trường Giang.

Phía bên phải là dòng nước chậm rãi chảy xuôi.

Bóng người chấp hai tay sau lưng, chậm rãi quay người lại, lộ ra một khuôn mặt đang đeo mặt nạ màu trắng.

Trên mặt nạ chỉ có hai mắt, còn lại tất cả đều là một mảnh trắng xoá, nhìn có chút khủng bố.

.....

.....

.....

“Sáng nay nghe được, khi về Sơn Quyền viện đã có tin vui truyền đến, lại có một thanh niên tuấn đột phá công cùm xiềng xích, bước vào con đường tu hành, trong lòng ta rất an ủi, đặc biệt đến đây mong rằng thứ lỗi.” Âm thanh của bóng người khàn khàn, dường như là cố ý thay đổi âm thanh.

Người này thân cao ngang với Ngụy Hợp, áo bào trắng rộng thùng thình bị gió thổi, lộ ra thân hình gầy còm.

Chỉ là không biết dáng người gầy như hấn, tốc độ như thế nào giống Ngụy Hợp chạy trốn.

Không.... Không phải tốc độ giống nhau.

Ngụy Hợp trong lòng lẫm liệt, đối phương một mực bảo trì tốc độ giống như hấn, loại tình huống này, không phải đại biểu hấn cũng nhanh như mình, mà là đại biểu đối phương so với mình nhanh hơn.

Hấn ta đang di chuyển chờ mình!

“Rốt cuộc các hạ là ai?” Hấn lạnh lùng nói: “Chính môn bất nhập, ngược lại vượt qua cửa sổ, không cảm thấy thất lễ sao?”

“Xin lỗi, nguyên do đặc biệt, dẫn đến tại hạ không tiện đi vào chính môn, nếu không bị người ta nhìn thấy, đến lúc đó sợ là người cũng sẽ gây phiền toái.” Bóng người trả lời.

“A?” Trong lòng Ngụy Hợp trầm xuống, mơ hồ bắt đầu suy đoán thân phận đối phương.

Bất quá không cần hẳn đoán, rất nhanh, người này đã nói ra nội tình của mình.

“Ba năm từ một người bình thường bước vào ba lần khí huyết, thiên phú của người thật kinh người. Đáng tiếc, không thể bài danh sư. Không biết người đã nghe qua chưa...”

Quay về Sơn Quyền viện.

Lúc này trong quyền viện vốn quanh quẽ, đã có không ít người tới.

Người có quá nhiều, khiến cho Trịnh lão ở Hội Sơn quyền dứt khoát vung tay lên, đem sân bãi mở rộng ra đến nội viện.

Hai viện thông qua buồng trong, toàn bộ biến thành sân bãi chiêu đãi khách nhân.

Chúng đệ tử tươi cười, nghênh đón từng vị khách nhân tiến đến xem lễ.

Trịnh Phú Quý ngồi trên ghế chính giữa viện, hai bên theo thứ tự là Khương Tô và Trương Lộ và hai đại đệ tử.

Triệu Hoành dẫn theo đám đệ tử còn lại đi nghênh đón khách trước cửa.

“Con dơi Đông Sơn Kháng đến!”

Tên đệ tử hát bài này la lớn, để nhắc nhở thân phận người tới sau này, rất thuận tiện nghênh tiếp.

“Nam Sơn San Hội Phong Lạc Diệp Diệp đến!”

“Hồng Thạch Lăng Trúc Quyền đến!”

Ba đại biểu đệ tử ban đầu giao hảo với Trịnh Phú Quý nhất đều đã đến, đều là ba gã đệ tử nội viện dẫn người tới chúc mừng.

Đây cũng là lý do Trịnh Phú Quý và bọn tiểu nhị chào hỏi nhau, kêu người làm tăng cường cục diện, cũng thuận tiện biểu diễn một chút quyền viện thiên tài thực lực mạnh bao nhiêu.

“Cửu Tiết Báo Quyền đến!”

“Liệt Sơn Trát Thiết Sát quyền đến!”

“Bạch Mã bịch bịch quyền đến!”

“Vân Tô Triết phi hùng đao đến!!”

Phía trước còn tốt, nghe thấy bài hát, Trịnh Phú Quý cũng chỉ mỉm cười vuốt râu, mặt không đổi sắc.

Nhưng lúc nghe hiểu tên cuối cùng, sắc mặt hấn khẽ biến, chậm rãi nheo mắt lại.

Trong Minh Vũ Sư, cái tên Phi Hùng Đao này có ý nghĩa phi thường, đây không phải là một viện Võ Sư bình thường.

Bởi vì thực lực phi hùng đao, cơ hồ chiếm một phần ba ngoại thành võ sư minh.

Phi hùng vân lão, là võ sư mạnh nhất Phi Nghiệp thành, dưới trướng có hai hổ, Vân Đạo Xuân, Chu Lai, đều là ba đại cao thủ khí huyết do hấn tự mình dạy dỗ ra. Đồng thời cũng đã đảm nhiệm chức vị quan trọng trong tam bang nhị phái.

Đương nhiên, loại tiểu cục trước mắt này, không khả năng để hai đại lão bài là khí huyết cao thủ ba lần của Phi Hùng Đao tới chúc mừng.

Y về núi đánh quyền nói trắng ra còn chưa thể diện lớn như vậy.

Hơn nữa người ta đều là người có chức vị quan trọng, trở thành đại lão, trong ngày thường rất nhiều việc, nào rảnh xuất hiện cho một hậu bối xem lễ mới đột phá.

Nhưng bất kể thế nào, cho dù chỉ là đệ tử thứ hai, cũng là người dùng phi hùng đao.

Nụ cười trên mặt Trịnh Phú Quý dừng một chút, lại lần nữa mang theo một tia đắc ý.

Hồi Sơn Quyền mặc dù đối quyền niên trung hạ, nhưng lại như thế nào, những kia lợi hại hơn công pháp của hắn, bọn họ ít nhất có một nửa, cũng không dạy ra ba lần khí huyết.

Toàn bộ ngoại thành hơn mười ân huệ, dạy ra võ sư viện cao thủ khí huyết ba lần, có thể đếm được trên đầu ngón tay. Hiện tại thậm chí phi hùng đao không thể tiếp xúc, cũng phải người chúc mừng.

Cho nên Trịnh Phú Quý, không tệ!

Ta đánh không lại các người, không sao, đồ đệ của ta đánh thắng được đồ đệ của các người, là được rồi!

Rất nhanh, từng đội đại biểu Võ Sư viện đều bị dẫn tới nội viện.

Hai hàng trái phải, phân biệt đứng vững, có vẻ rất có khí thế. Có chút cảm giác trước kia Trịnh Phú đi Phi Hùng Đao xem lễ.

Hơn mười Võ Sư viện một hơi đến bảy người, trong đó có ba người là do hắn giao hảo, tự mình mời đến. Bốn người còn lại đều không mời mà tới.

Cũng may những người này đều mang theo chào hỏi.

Ánh mắt Trịnh Phú Quý nhất nhất đảo qua trên người đại biểu các võ sư viện. Quyền dơi, Trương Trúc quyền, quay về ba nhà Phong Lạc Diệp đều đều mỉm cười, ôn hòa hữu lễ, đều là bạn bè.

Đệ tử ba nhà đều là đệ tử nội viện mà hắn quen thuộc, không phải mạnh nhất, cũng không phải yếu nhất, vừa đúng vừa đúng.

Nhưng trừ ba nhà này, bốn nhà còn lại thì không giống nhau.

Báo quyền, Thiết Sát quyền, cả ba nhà đều mơ hồ lấy phi hùng đao cầm đầu một đội người.

Mà người phi hùng đao đến đây lần này, không phải ai khác, chính là thiên tài thanh danh hiển hách quanh quần lúc trước.

Chu Kế hàm niên qua mười tám, so với Ngụy Hợp còn muốn nhỏ hơn một tuổi, bộ dạng tốt túi da, mày kiếm mắt sáng, dáng

người thẳng tắp, khí chất trầm ổn, nhưng giữa lông mày ẩn chứa ngạo sắc.

Bên cạnh hẳn một trái một phải, theo thứ tự là Hồ Chính An, Hà Hồng chấp tay sau lưng. Hai người một cao một béo, đều là tiểu thiên tài có chút danh tiếng trong thành.

Hình như ba người này giống như cái vòng nhỏ lúc trước, cùng một vòng với Chu Kế Hàm.

Mọi người đều chào hỏi Trịnh Phú Quý xong, liền tự mình ngồi xuống, đợi đến giờ bắt đầu.

“Chu ca, người tin có người đột phá Hồi Sơn Quyền này?” Hồ Chính An có một chòm râu nhỏ, thân hình cao tráng, hai tay tráng kiện mạnh mẽ, lớn hơn những người còn lại một vòng.

Hắn vừa đến đã cẩn thận đánh giá những đệ tử nội viện còn lại trong Hồi Sơn quyền, chỉ là vừa nhìn như vậy, những mong đợi lúc trước nhanh chóng biến mất không thấy bóng dáng.

“Chỉ những thứ cấp độ này, cũng có thể có người đột phá từ trong đó? Bọn hắn có phải nhầm lẫn không? Biến hoá khí huyết coi là thật đột phá?” Hồ Chính An khẽ lắc đầu.

Khí huyết giả dối, chính là có người trời sinh thiên phú dị bẩm, thân thể khác với người thường, trong lúc luyện võ sẽ xuất hiện hiện tượng người không giống bình thường.

Ví dụ như có người uống rượu một lần sẽ đỏ mặt, nhưng có người mặt trắng bệch. Đây là trời sinh thể chất bất đồng, làm cùng một chuyện, thân thể phản ứng cũng sẽ bất đồng.

Luyện võ cũng vậy.

Vì vậy Hồ Chính An mới có suy đoán như vậy.

“Đừng nói lung tung, Hồi Sơn Quyền Võ Sư Trịnh lão, chính là võ sư chân chính nhập kinh, ở khu ngoại thành cũng có danh tiếng. Lão nhân gia người tuyệt đối sẽ không nhìn lầm.” Chu Kế Hàm thản nhiên nói.

Mặc dù tuổi hẳn nhỏ nhất trong ba người, nhưng thực lực khí độ đều là mạnh nhất, lại thêm Phi Hùng Dao vốn là thể lực

công pháp mạnh hơn một đoạn Võ Sư viện còn lại, cho nên tự nhiên lấy hấn cầm đầu.

“Hồ ca nói có lý, nhưng ta nghĩ võ sư nhập kinh, không đến mức phạm sai lầm bực này.” Thủy Nguyệt chấp tay sau lưng thân nhiên nói: “Cứ chờ một chút xem, trong bùn cát cũng thỉnh thoảng có minh châu, không vội.”

“Không sai.”

Thời gian từng chút trôi qua, mắt thấy sắp có được bắt đầu.

Nhưng Ngụy Hợp vẫn như cũ không tới, một chút dấu hiệu lai vãng cũng không có.

Trịnh Phú Quý sốt ruột, sai người đi về phía Ngụy Hợp gia xem một chút. Chỉ là người phái đi rất nhanh đã trở lại, căn cứ câu trả lời của hai tỷ Ngụy Hợp, Ngụy Hợp đã sớm lên ra ngoài, trong nhà không có ai.

“Thằng nhóc hỗn tiêu tử này, sao vào lúc mấu chốt lại đột nhiên đi ra ngoài?” Trịnh Phú Quý ngồi trên ghế có chút ngồi không yên.

Mọi người của viện Võ Sư ở xung quanh đều đã tới, mặc dù vẫn chưa có võ sư tự mình đến nhưng ai cũng đại diện cho mỗi viện võ sư, cho nên mới cho họ mặt mũi quay về núi quyền.

Nếu tới lúc, nhân vật chính là Ngụy Hợp còn chưa xuất tràng thì chính là thất lễ, thất lễ nghiêm trọng.

Trịnh Phú nhìn quanh một vòng, đã thấy có người đang châu đầu ghé tai, thì thâm.

Thành Phi Nghiệp đã nhiều năm không xuất ba lần khí huyết, vốn tất cả mọi người đều muốn đến xem một chút, về sơn quyền có tài đức gì, có thể đột phá công cùm xiềng xích, đột phá cực hạn tất cả mọi người không thể phá tan, bồi dưỡng ra một thiên tài mới.

Nhưng bây giờ xem ra...

“Nghe trước đó đồn đãi thần khí như vậy, ai biết Ngụy Hợp kia có đột phá thật hay không? Sợ là không phải võ viện nhà mình khoác lác, thổi ra một hàng giả?”

“Tới bây giờ còn chưa ra mặt, sợ là không dám đi ra?”

“Chẳng lẽ chủ nhà không nên đi sớm sao?”

“Chẳng lẽ người về sơn quyền chỉ định qua đây một vòng, để cho chúng ta đến đây một lần? Không ai nhìn thấy sao?”

Mấy người khác không quen thuộc với võ sư viện Hồi Sơn Quyền, cũng bắt đầu âm thầm lảm bảm.

Bọn họ không dám nói chuyện chính với cái võ sư nhập kinh Trịnh Phú Quý này, nhưng vẫn có chuyện nhỏ.

“Trịnh sư, sắp tới giờ rồi.” Khương Tô thấp giọng nhắc nhở nói. Nàng cũng có chút nóng nảy, buổi trưa Ngụy Hợp còn cùng nàng ăn cơm, hiện tại rốt cuộc người đã đi đâu?

Không bao lâu, Ngụy Oánh cũng đến, nhìn trái nhìn phải, cũng không tìm được bóng dáng đệ đệ mình. Nàng thấp thỏm bất an

được an an bài, ngồi đến bên cạnh Trịnh Phú Quý, thuận tiện được bảo hộ.

“Trịnh sư đệ, xem ra Ngụy sư đệ hẳn là có chuyện gì đó bị trì hoãn, hiện tại sắp đến rồi, chi bằng chúng ta làm một nghi thức mở đầu trước, xem như là địa điểm ấm áp nhé?” Trương Lộ mơ hồ nghe được một ít lời nói nhảm, sắc mặt đỏ lên, cảm giác có chút nhẹn không nổi.

Hắn chưa từng đối quyền, nhưng người luyện võ đều có huyết khí, mỗi ngày tôi luyện tài nghệ bản thân, chẳng lẽ là vì giả bộ kính sợ vào thời điểm mâu chốt?

“Người nói là?” Trịnh Phú Quý cũng có chút khó xử. Nghe đề nghị này, lập tức gật đầu, gật đầu.

“Được, Triệu Hoành, người chuẩn bị chút...”

Bên này còn chưa dứt lời, thì Trương Lộ đã bước tới chính giữa sân.

Bên trong nội viện có một vòng người, tất cả đều quay thành một vòng tròn, ở giữa chừa lại một khoảng trống lớn để trưng bày.

Lúc này Trương Lộ tiến lên một bước, lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Hắn ôm quyền lớn tiếng nói: “Tại hạ mở đường, về sơn quyền nội viện đệ tử, hôm nay khó được nhiều bằng hữu như vậy tụ tập, không bằng chúng ta tới một tiểu tỷ thí trước, hội giao lưu như thế nào? Cũng là cho mọi người chơi ấm, miễn cho thanh lãnh.”

“Nhãn tràng? Ha, cái này ta thích.”

Biên Bức quyền giao hảo với Hôi Sơn Quyền đi ra một người ôm quyền hướng Trương Lộ.

“Tại hạ Trình Khê, đệ tử nội viện quyền của dơi, xin Trương sư huynh chỉ điểm.”

Giữa các Võ Sư Viện khác nhau, thường xung hô với nhau là gọi sư huynh tôn xưng lẫn nhau, để tỏ thái độ lễ phép.

Tựa như có người gặp người thì gọi người đó là đại ca vậy.

“Trình sư huynh khách khí.” Trương Lộ cũng không nhiều lời, tiến lên đối mặt với gã. Hai người tự mình làm lễ nghi trước khi giao thủ, sau đó bày ra tư thế.

“Cẩn thận.” Trình Khê bước một bước dài, hai cánh phiêu hốt bất định, đại khai đại hợp. Đây chính là quyền pháp đặc thù của loài dơi, làm cho người ta không thể nắm bắt được, không cách nào phán đoán được lộ tuyến tiến công của đối phương.

Cao thủ nắm đấm dơi ra tay như hình với bóng, có thể khiến người ta không biết rốt cuộc là ai công kích hấn đến nơi nào.

Nhưng Trương Lộ cũng không phải bình thường, sau khi về Sơn Quyền phát chế người, mặc kệ ba bảy hăm một, một quyền đánh thẳng vào ngực Hoàng Long, đánh về phía ngực đối phương.

.....

.....

.....

Một quyền này lập tức bị ngăn lại.

Hai người nhanh chóng giao thủ, đánh nhau kịch liệt không gì sánh được, lập tức hấp dẫn lực chú ý của mọi người xung quanh.

Bên cạnh Phi Nghiệp môn.

Sắc mặt Ngụy Hợp trầm thấp, nhìn chăm chăm người đeo mặt nạ màu trắng đối diện.

“Ngươi là người hương tỉnh giáo?!”

Hắn như thế nào cũng không ngờ, người đeo mặt nạ màu trắng trước mắt này, rõ ràng lại đến từ hương tỉnh giáo.

Lúc trước thẩm vấn, hắn phát hiện hương lấy hương quản lý hỗn loạn, thay đổi nhân viên cực nhanh. Lại có nội thành thất gia Minh áp chế, đoán chừng không có thành tựu.

Lại không nghĩ rằng, trong hương tỉnh giáo, cũng sẽ có cao thủ thần bí cường hãn như vậy.

Nhưng nghĩ lại cũng rất bình thường, dù sao cũng là thể lực có thể so tài với Thất Gia Minh, nếu không có bao nhiêu cao thủ, sao có thể qua được Thất Gia Minh?

Hắn chỉ là có chút nghĩ không ra, người tìm tới cửa đầu tiên lại là thể lực giành lấy hương nhận giáo.

“Người hôm nay bước vào khí huyết ba lần, có thể biết khí tượng ngày sau khác nhau, có sức mạnh mới có thể thô luyện bản thân. Nhưng như vậy còn chưa đủ.” Người đeo mặt nạ thảo nhiên nói: “Nếu gia nhập giáo phái ta, giáo ta gửi được hương kinh bí truyền nhất định sẽ dốc túi truyền thụ. So với Hội Sơn kinh của người về sơn quyền kia mạnh hơn không chỉ gấp đôi. Kinh lực càng mạnh, rèn luyện thân thể sau này cũng càng mạnh, từ nay về sau, chênh lệch ngày sau sẽ càng kéo càng lớn. Mãi tới cuối cùng người không cách nào tưởng tượng.”

“Các hạ hảo ý một phen ta xin tâm lĩnh, bắt quá, tạm thời ta còn không có ý định thay đổi môn đình, hơn nữa tùy tiện nghe người một phen liền đổi thể lực nương tựa, tỉ lệ lựa chọn qua loa như vậy, chắc hẳn các người cũng sẽ không cho là ta thật lòng muốn nhập giáo. Cho nên, thật xin lỗi, mời trở về đi.” Ngụy Hợp bình thảo nói ra một phen lời.

“Người vẫn chưa hiểu.” Người đeo mặt nạ lắc đầu nói: “Nhưng không sao, ngày sau người theo ta trở về, cẩn thận nghe giáo chủ dạy bảo, rất nhanh sẽ hồi tâm chuyển ý, quy y theo giáo ta.”

Nói xong thân ảnh gã đột nhiên vọt tới trước, tựa như một mảnh lá rụng màu trắng, nhẹ nhàng bay tới trước Ngụy Kỳ.

Phốc!

Hắn đánh ra một chưởng, khí huyết bắt đầu khởi động, lòng bàn tay hiện lên một vết ký hiệu huyết hồng.

Cùng lúc đó, một tia kinh lực kỳ dị khuếch tán ra.

Ngụy Hợp không chút do dự, về núi vận quyền túc, song quyền một mảnh đen kịt, nghênh đón một chưởng này.

Chỉ có điều rõ ràng hẳn ta sắp đỡ một chưởng này của đối phương.

Đột nhiên xảy ra biến cố.

Một chưởng này của đối phương trên đường đột nhiên quẹo trái, sau đó trầm xuống, rẽ phải, lặ đi lặ lại như thế, trong chốc lát vẽ ra một lộ tuyến khúc chiết khó dò, như thiểm điện nhẹ nhàng một chưởng đánh lên lồng ngực Ngụy Hợp.

“Đây chính là Văn Hương.” Người đeo mặt nạ cười dài một tiếng, bứt ra mà lui lại, trong nháy mắt đã biến mất ở cuối tầm mắt phía xa.

Lưu lại Ngụy Hợp một mình đứng tại chỗ, sắc mặt âm trầm.

Hắn cởi vạt áo ra, nhìn thấy thiết bản lót trên lồng ngực cùng nhiều tầng da trâu, lõm xuống thật sâu.

Trên miếng sắt xuất hiện thêm một chưởng ấn rõ ràng.

“Chưởng lực thật quý dị.” Rõ ràng cường độ khí huyết của đối phương cũng như vậy, khi bộc phát cũng là ba lần khí huyết, nhưng lộ tuyến một chưởng kia quá quý dị, kinh lực dường như hoàn toàn khác so với chưởng pháp còn lại.

Một chiêu vừa rồi giao thủ, trong lúc điện quang hỏa thạch, thật ra trong lòng hẳn vận dụng Ngũ Lĩnh chưởng và Phi Long công, lập tức giết chết đối phương.

Nhưng cuối cùng vẫn giả vờ tránh không được, đón đỡ một chưởng này.

Nguyên nhân có hai.

Một là khí huyết đối phương cô động không phải rất mạnh, lại nhẹ nhàng đụng một cái liền rời đi, hiển nhiên chỉ là kiểm tra hẳn một chút, có một điểm cảnh cáo biểu hiện ra sức mạnh.

Lúc trước hẳn dùng Ngũ Lĩnh chưởng đánh chết không ít người dạy dỗ, còn có Thiếu Dương Sơn bên kia, cũng đều là dùng Ngũ Lĩnh Chưởng Phi Long công.

Nếu tin tức bị tiết lộ, bại lộ thân phận sẽ rất phiền phức.

Cho nên, trước khi không nắm chắc tuyệt đối có thể đánh chết người này, hắn sẽ không dễ dàng vận dụng toàn lực.

.....

.....

.....

“Thơm lầy hương dạy... Đáng tiếc... Xem như số mệnh của người tốt.” Ánh mắt Ngụy Hợp buông xuống, hắn vừa mới kém chút nữa đã vận dụng hai môn công pháp còn lại.

Một khi vận dụng, hắn vô luận tốc độ hay là lực lượng, kinh lực, đều sẽ tăng vọt gấp đôi, nếu thêm âm chiêu, cùng nhau bộc phát, tỷ lệ giết chết đối phương không kém. Chỉ là ai biết đối phương có che giấu thực lực hay không...

Bỗng nhiên hắn giật mình, nghi thức bên kia Sơn Quyền viện sắp bắt đầu.

Lúc này hắn nhanh chóng xoay người, đi về phía quyền viện bên kia.

Quay về nội viện Sơn Quyền.

Bành.

Một quyền của Trương Lộ lại một lần nữa ngang tài ngang sức với đối phương.

Hai người cân sức đã cân sức đánh một trận. Thực lực của hắn và Trình Khê đối diện không kém nhau bao nhiêu, bất phân thắng bại.

Chỉ là bọn chúng tự đánh mình như trò hề, những người còn lại bên cạnh lại bắt đầu mất kiên nhẫn.

Một tiếng trầm đục vang lên, Trình Khê và Bạch Tiểu Thuần lại tách ra, đang định nói thêm mấy tràng điện nữa.

“Các người định đánh tới khi nào? Hay là để ta tới lĩnh giáo cao chiêu Hồi Sơn Quyền.”

Một người Thiết Sát quyền bước vào trong sân.

Người này dáng người thấp khỏe, mặt chữ quốc, ánh mắt sắc bén, trên người so với những người còn lại mơ hồ có thêm một

cổ nhuộm khí.

Hắn mặc một thân vải màu lam ngấn, hai tay chắp ở giữa, phân biệt một đầu hắc tuyến, một mực kéo dài đến ống tay áo bên trong.

“Tại hạ Thiết Sát quyền - Trần Kiên.”

Hắn báo xong tên rồi trực tiếp đánh một quyền về phía con đường này.

Con dơi bên kia lập tức không tiện ra tay nữa, chỉ có thể lùi sang một bên, nếu không thì đã thành hắn và Thiết Sát quyền vây công Trương Đạo Bình rồi.

Quyền pháp của Trần Kiên cương mãnh vô cùng, quyền cước cứng đối cứng, mà lực lượng còn rất lớn.

Thiết Sát Quyền không mạnh mẽ như Hồi Sơn Quyền, nhưng lấy thế đè người, hơi có thượng phong, có thể tầng tầng lớp lớp nghiền ép tới, phóng đại một tia thượng phong này.

Quyền lộ của Trần Kiên tiết tấu mau lẹ, làm cho Trương Lộ không thở nổi, chỉ mới có mùi hiệp đã đánh một quyền lên vai Trương Lộ.

Bành một cái đánh nó ngã xuống đất.

“Đa tạ.” Trong mắt Trần Kiên hiện lên một tia thất vọng.

Hắn vừa nghe thấy bên Hồi Sơn Quyền có người đột phá, liền không đợi lão sư dặn dò, chính mình hào hứng chạy tới, muốn giao thủ thử xem.

Sơn Quyền này có thể dạy dỗ ba đại cao thủ khí huyết, đó chắc chắn là thực lực bất phàm.

Nhưng bây giờ xem ra... cái tên trước mặt này, nếu không phải vì cẩn thận mà bắt đầu thu lực, chỉ sợ không xuất ra năm chiêu, là có thể đập tiểu tử này ngã lăn trên mặt đất.

“Ngươi quá yếu, đòi người lợi hại đi.” Trần Kiên không chút nào che giấu sự bất mãn của mình.

Y chính là thích võ thành si, hưng phấn chạy tới, kết quả gặp phải chính là loại đối thủ hung ác này?

Ngay cả thực chiến hấn ta cũng chưa từng đánh, thấy máu ít đến thương cảm, ra chiêu dùng sức bất tận, do dự tột cùng, không hề có nhuệ khí.

Loại người này... Đặt ngoài thành sống hoang dã, nếu gặp biến cố gì, không sống quá một ngày.

Nhớ lúc trước, hấn còn nhớ rõ lúc mình lên Thiếu Dương Sơn, thiếu chút nữa đã bị những mập mạp âm hiểm kia giết chết.

Phần kinh nghiệm này khiến lòng hấn bây giờ còn sợ hãi núi Thiếu Dương ngoài thành, lực lượng của đám mập mạp kia uy mãnh thì thôi đi, nhưng ám chiêu thì còn không chịu nổi.

“Ngươi!!” Trương Lộ có khi nào phải chịu nỗi nhục này như vậy, mặc dù nhìn ra được đối phương chính là tên khờ ngốc chất phác, nhưng dưới đại đình rộng lớn này, người này lại mở miệng như thế.

“Giương đường, để ta đi.” Hồi Sơn quyền vừa nói, Khương Tô tiến lên một bước.

Dù sao cũng chỉ mới vào nội viện, thực lực còn yếu.

Vào thời điểm này, Ngụy Hợp không có ở đây, Triệu Hoành với tư cách là đệ tử mạnh nhất, không thể trong chốc lát liền đi ra ngoài.

Cho nên nàng ta liền chỉ có thể làm việc nhân đức không cho đứng ra.

Trần Kiên không quan trọng nhún nhún vai: “Ta nói trước, cho dù ngươi là nữ nhân ta cũng sẽ không hạ thủ lưu tình.”

“Không sao.” Mặc dù Khương Tô không bằng thiên tài đứng ra, nhưng thời gian tập võ dài, thực chiến lại mạnh hơn nhiều so với mở đường. Dù sao mở đường chỉ là sau khi đột phá, thời gian tích lũy quá ngắn.

Đổi thành người khác, hai người đối đầu, không nói hai lời trực tiếp giao thủ.

Khương Tô mới vừa lên sân, liền cảm giác được, vì sao mở đường lại thua nhanh như vậy.

Biến chiêu Trần Kiên này cực nhanh, hơn nữa lực lượng trầm ổn, sức mạnh hậu kinh, nàng chỉ đấu mấy chiêu với hắn đã cảm thấy tay đau nhức, cơ bắp có chút chịu không nổi.

“Các ngươi rốt cuộc có được hay không?” Trần Kiên cũng hơi nổi giận, hắn tới nơi này không phải để tìm mấy con gà nhép này chơi đùa với gia đình, mà là để giao thủ với thiên tài đột phá khí huyết ba lượt!

Sơn Quyền này, có thật sự xuất hiện ba lần khí huyết đột phá đệ tử không?

Hắn cấp tốc biến chiêu, lách qua hai tay Khương Tô, một quyền đánh vào trên vai nàng, đánh nàng ngã sấp xuống đất.

“Có thể đánh nhau đến được hay không! Không phải rác rưởi chính là nữ, các ngươi về núi quyền có ý tứ không? Vẫn còn khí huyết thứ hai? Hay là các ngươi cùng lên đi.” Hắn càng lúc càng bực bội.

Trở về trong Sơn Quyền viện.

Khương Tô không nói một lời, từ dưới đất bò dậy, cắn răng định xông lên, nhưng bị Triệu Hoành phía sau ấn xuống.

“Ta lên.” Triệu Hoành nghiêm túc nói.

Kỳ thực vừa rồi hắn đã xem qua lực lượng chiêu số động tác của Trần Kiên, chính hắn cũng không nắm chắc. Đối phương tuyệt đối có thiên phú dị bẩm, sức chịu đựng cực kỳ khoa trương. Mỗi một quyền đều có thể dùng toàn lực, còn không mệt.

Nhưng bây giờ Ngụy Hợp không ở đây, sắc mặt sư phó càng ngày càng khó coi, không nói một lời.

Chung quanh còn có nhiều đồng đạo ở đây như vậy.

Thiết Sát quyền mạnh mẽ như vậy, sau này hắn ta có muốn quay về sơn quyền hay không?

Triệu Hoành bình tĩnh đứng lên.

Hắn ta để Trương Lộ đỡ Khương Tô ra phía sau, còn mình thì bước từng bước một tiến lên phía trước.

Lúc này, các đệ tử Võ viện xung quanh đã hơi nhú mày nói nhỏ. Biểu hiện của Hội Sơn Quyền quả thật có chút quá yếu. Cấp độ như thế này không giống tư thế có thể bồi dưỡng ba lần khí huyết.

Triệu Hoành không nhiều lời vô nghĩa nữa, tiến lên đứng yên, chậm rãi bày ra tư thế Hội Sơn quyền.

Khí tức của hắn trầm ổn, hoàn toàn khác với Khương Tô Trương Lộ lúc trước, vừa nhìn liền biết thực lực mạnh hơn một tầng.

“Cái này còn giống cái kia.” Trần Kiên gật đầu, trong mắt chậm rãi trào ra một tia chiến ý.

Chỉ sau một lát, một hồi giao thủ.

Triệu Hoành chật vật lùi lại mấy bước, lồng ngực bị quần áo che khuất, sung đỏ khó chịu, hiển nhiên là bị một quyền trước ngực của Trần Kiên đánh trúng.

Hắn cũng không thể duy trì được lâu. Nhị Ngọc Tử của Thiết Sát Quyền này không biết từ chỗ nào chui ra, thực lực cường hãn đến cực điểm.

Người thường toàn lực ra quyền, nhiều lắm cũng chỉ mười mấy lần sẽ mệt mỏi, nhưng Trần Kiên này không hề có ý kiệt sức, một quyền tiếp một quyền, liên tục không ngừng, sức chịu đựng khủng bố.

Hơn nữa kinh nghiệm thực chiến của hắn phong phú, đấu pháp hung hãn.

Triệu Hoành sắc mặt đỏ lên, hắn ta chỉ mới bắt đầu chống đỡ được mấy chục chiêu, cuối cùng vẫn không chịu nổi, bại trận.

Chỉ là hắn khó chịu, Trần Kiên đối diện càng khó chịu!

Hắn hung hăng nhổ một ngụm nước bọt, vẻ mặt thất vọng lớn.

“Đệt! Lãng phí thời gian của lão tử!”

“Ngươi cái gì mà nói!?” Có đệ tử chung quanh trở về sơn quyền nhìn không được, đứng ra sắc mặt đỏ lên.

“Ta nói cái gì thì liên quan gì tới ngươi!” Trần Kiên mặt đỏ như lửa trở về.

“Ngươi vừa rồi có phải đang mắng chửi người ta không!? Xin lỗi!” Tên đệ tử kia cả giận nói.

“Ha ha, ta mắng ngươi sao? Ta có nói là đang mắng ngươi đâu? Lão tử sẽ không xin lỗi, thế nào?” Trần Kiên tức giận đến bật cười: “Có bản lĩnh ngươi lên đây, chúng ta đánh một trận một trận, ai thắng ai sẽ là cha của người đó! Dám không?”

“Tới thì tới!!” Đệ tử kia lập tức muốn xông lên, nhưng nhanh chóng bị mọi người xung quanh giữ chặt lại.

“Ha ha, rác rưởi chính là rác rưởi, đương nhiên, ta không phải đang nói Trịnh lão, ta cũng không dám trào phúng cường giả, chỉ là đang giúp Trịnh lão không đáng, đường đường là cao

thủ, thuộc hạ của bọn chúng là hạng người gì vậy.” Trần Kiên cố ý giễu cợt.

“Người mẹ nó câm miệng!”

“Lão tử sẽ không ngậm miệng nữa, đến đây đi, đánh chết ta, hôm nay ta đến đây, chính là muốn các người đánh chết ta!” Trần Kiên vỗ ngực cười lạnh nói.

Ngồi ở chủ vị, Trịnh Phú Quý, lúc này sắc mặt đã tức giận đến sắp thành màu đỏ sẫm. Hắn gắt gao nắm lấy tay vịn ghế, ngón tay khảm thật sâu vào, không nhúc nhích.

Hắn đã sớm nghe nói phía Thiết Sát Quyền có một người thiên tài ngây ngô, rất nhiều Võ Sư viện đã bị chọc tức tới mức ghen hờn, nhưng lại không biết phải làm thế nào.

Không ngờ hôm nay lại thật sự thấy được.

Trần Kiên này bởi cảnh hùng hậu, thiên phú hơn người, lại thêm Thị Võ Thành Tính, nếu không phải ngoài miệng không tích đức, chỉ sợ hiện tại cũng góp nhặt được không ít nhân mạch.

Chỉ là nhìn biểu hiện bây giờ của gia hỏa này, khó trách không ít Võ Sư viện đối với hắn đều có cảm giác cực kém.

Chung quanh một mảnh ồn ào, ồn ào không ngừng.

Ba người Chu Kế Hàm cũng không biết nói gì, Trần Kiên này có thực lực đấy, trước đây cũng đã giao thủ với Chu Kế Hàm, từng khiêu chiến hắn, bị đánh bại ngay trước mặt, sau đó cũng không đến lần thứ hai.

Lúc ấy trong ấn tượng của mọi người, cái này cũng chính là một trong số rất nhiều người khiêu chiến, không có gì ghê gớm cả.

Nào ngờ bây giờ nhìn lại, tên này hoàn toàn là kẻ lỗ mãng.

“Trần Kiên mặc dù có chút thực lực, nhưng còn chưa đến mức thúc thủ vô sách với hắn chứ? Hồi Sơn Quyền này không có đệ tử nội viện lợi hại hơn sao?” Hồ Chính An nghi ngờ hỏi.

“Trong viện Võ Sư, Hồi Sơn Quyền xếp hạng trung đẳng, thậm chí mơ hồ thiên vị, người nói xem?” Hà Hồng ở bên

cạnh lạnh nhạt nói.

“Chẳng khác nào trò hề, rối loạn.” Chu Kế Hàm đã cảm thấy không cần phải xem tiếp.

Hiện tại toàn trường rất lộn xộn, căn bản là trở thành đệ tử Hội Sơn Quyền Viện cùng Trần Kiên mắng chửi.

Hai sư huynh đệ đi cùng Trần Kiên mấy lần muốn lên khuyên can sư huynh, đều bị hấn cho một bạt tay đập trở lại.

Xem ra tên này ở trong Võ Sư viện của mình, cũng là một người có tính hung ác nói một không hai.

“Nếu không phải Ngụy sư huynh không có ở đây thì đâu đến phiên ngươi làm gì!!!” Âu Dương Trang ở ngoài viện nhìn không được tức giận quát.

“Đúng vậy! Ngụy sư huynh nếu muốn có thể một chương phê ngươi!”

“Ngươi thừa dịp Ngụy sư huynh không ở đây có thể khoe khoang uy phong!”

“Các ngươi con mẹ nó còn cần mặt mũi nữa không!!!” Trần Kiên cũng nổi giận, “Ta đến đây chính là để tìm tên Ngụy sư huynh bỏ đi kia của các ngươi giao thủ, kết quả bây giờ tìm không thấy người, là các ngươi nói muốn giao đấu cho ấm sân.

Sao lại? Hiện tại đánh không lại thì đã bắt đầu khoác lác một người cũng không dám ra mặt? Có bản lĩnh thì ta đứng ở đây, một đánh hai, cho các ngươi cơ hội, đánh thắng ta quỳ xuống đất nhận sai, đánh không thắng, ta cũng không cần các ngươi quỳ, chỉ cần các ngươi nhận sai! Toàn bộ các ngươi đều nhận sai hết cho ta! Trần Kiên ta chính là muốn nói về đạo lý này!”

Phịch.

Trịnh Phú Quý rút cuộc nhìn không được, vỗ một chương vào tay vịn ghế gãy, đang muốn đứng dậy.

Cho dù hấn lấy danh nghĩa lớn hiếp nhỏ, cũng phải giáo huấn tiểu gia hỏa này một chút, để hấn biết được lễ nghĩa như thế nào!

“Trình huynh hà tất phải tức giận, việc này bất quá là tiểu bối đùa giỡn mà thôi, nào đến lượt chúng ta vào bàn chứ?”

Đột nhiên trong sân xuất hiện thêm một bóng người, đột ngột đứng bên cạnh Trình Phú Quý cách đó không xa.

Đó là một lão giả râu dài rất tương tự với cách ăn mặc trên người Thiết Sát Quyền Trần Kiên.

Toàn bộ chòm râu của lão giả bị bện thành bím tóc, quấn quanh ở trên cổ, cơ bắp trên người cực kỳ phát triển, đặc biệt là phần trên, quả thực tựa như áo giáp, cứng rắn hiện ra cảm giác kim loại.

“Không sai, nếu như là tiểu bối chúng ta gây sự, vẫn là để chúng ta tự giải quyết đi.”

Bỗng nhiên một bóng người khác đồng thời đột ngột xuất hiện sau lưng Trần Kiên.

Người này thân cao hơn Trần Kiên một cái đầu, dáng người khô ngô, cơ bắp quấn quanh như rễ cây rõ ràng, chính là Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp đi về phía trước, bước vào mặt đất nội viện.

Phù...

Một cơn gió nhẹ nương theo hấn từ phía sau tuôn ra, tạo thành cảm giác khí huyết vô hình áp bách, từ trên người hấn tràn ra toàn trường.

“Tại hạ Ngụy Hợp.” Sắc mặt hấn bình tĩnh, nhìn quanh bốn phía.” Hơi tới chậm một chút, xin lỗi.”

Cảm giác áp lực vô hình khiến nội viện vừa rồi còn huyên náo vô cùng yên tĩnh lại một chút.

Đệ tử vừa rồi còn muốn tiếp tục mắng chửi lung tung, lúc này nhao nhao không tự chủ được nuốt nước bọt, không lên tiếng nữa.

Đệ tử nội viện của Võ Sư viện còn lại cũng nhao nhao cảm giác bất đồng, cảm giác áp bách hoàn toàn khác với những đệ tử nội viện vừa mới trở về Sơn Quyền.

Khác với võ sư có khoảng cách quá xa. Ba lần khí huyết tiếp cận bọn họ vô cùng gần, cho nên cảm thụ và nhận thức cấp độ này, bọn họ càng thêm chuẩn xác.

Chính bởi vì hiểu biết tổng lượng sức mạnh khí huyết, cho nên lúc Ngụy Hợp tiến vào nội viện, tất cả mọi người mới không tự giác mà từ từ yên lặng lại.

Lúc này, ánh mắt bình thản của Ngụy Hợp mới chậm rãi trầm xuống, rơi vào trên thân Trần Kiên ở phía trước.

“Ngươi, vừa nãy đang nói cái gì vậy?”

Trạng thái của Trần Kiên lúc này hoàn toàn không đúng, hai mắt hấn phủ đầy tơ máu, giờ phút này, triệt để cảm nhận được cỗ khí huyết này toàn bộ khai mở, áp bách mười phần.

Hắn không sợ hãi, trên mặt hoàn toàn không có chút sợ hãi nào.

Chỉ có sự cuồng nhiệt.

“Loại cảm giác này... chính là như vậy.. Ha ha ha ha! Ta thật sự là quá hưng phấn! hưng phấn, hưng phấn đến mức...”

“Sắp nổ rồi!!! Ha ha ha ha ha!!”

Trong chốc lát, hấn điên cuồng hét lên một tiếng, khí huyết toàn thân sôi trào, toàn lực bộc phát.

Mũi chân giẫm mạnh xuống đất, lực lượng kinh khủng tựa như bạo tạc khuấy động truyền qua gân cốt mạch máu, từng lớp sóng gợn tựa như sóng sóng, truyền tới tay phải hắn.

“Tiếp một chiêu của ta! Âm Sát Long!!”

Toàn bộ lực lượng, toàn bộ khí lực, tất cả cuồng nhiệt, đều hội tụ trong một quyền này.

Trần Kiên cảm giác được khí huyết của mình đang thăng hoa, đột nhiên thăng hoa trong quyền này.

Dưới áp lực to lớn mang theo ác ý áp bách, dường như bản thân hắn ta đang phát sinh chuyện gì đó.

Trong bản đồ căn bản của Thiết Sát quyền, một vòng đồ án màu sắc rực rỡ quái dị kia, phảng phất tại thời khắc này có ý

nghĩa đặc thù.

Hắn xuất quyền đánh ra, đột nhiên trong lòng có minh ngộ khó tả.

Chính là một quyền này...

Hắn... tựa hồ rốt cục bắt được! Bắt lấy ánh sáng cuối cùng đột phá!!!!

Ha ha ha!!

Cuối cùng, hắn đành phải...

Phốc!

Đột ngột, Trần Kiên cảm giác trên người mình truyền đến một hồi đau nhức kịch liệt.

Hắn có chút điên cuồng, lực chú ý nhanh chóng được kéo trở về, một lần nữa tụ đến trước người mình.

“Cái này... Đây là!!”

Hắn mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn trước mắt.

Nắm đấm của hắn mới đánh ra một nửa, còn cách đối phương một nửa.

Nhưng ngực hắn đang truyền ra từng cơn đau đớn.

Ngón trở tay phải Ngụy Hợp đang nhẹ nhàng điểm trước ngực hắn.

“Ngươi...!!”

Bành!!!

Lực lượng bạo tạc cực lớn lập tức nổ tung từ ngực Trần Kiên, kéo theo gã ném ra xa xa.

Bụp một tiếng, Trần Kiên ngã mạnh trên tường vôi cứng rắn, sau lưng truyền ra tiếng nứt vỡ nặng nề của bức tường.

Hắn cảm thấy thân thể như bị tê giác cuồng bạo chính diện đụng phải, khí huyết toàn thân đang nhanh chóng thăng hoa biến thành khí, lúc này đột nhiên tan rã, bị cưỡng ép đánh tan, không còn xung động như trước nữa.

Hắn vừa mới đạt được cơ hội đột phá... cứ thế lại bị đánh tan!!!!

“Thật ngại quá, không ngờ người yếu như vậy, hơi dùng sức một chút.”

Ngụy Hợp Đạo.

Hắn thu tay lại, trực tiếp đi về phía Trịnh Sư.

Trịnh Phú Quý đại hỉ giận dữ, lại ngồi lên xe qua lại, lửa giận vừa rồi theo Trần Kiên bị đánh tan, trong nháy mắt biến mất.

Hắn tiến về phía trước một bước, trên mặt toát ra vẻ như trút được gánh nặng, đang muốn nói chuyện.

Bỗng nhiên hắn cảm thấy trong ngực có chút khó chịu, cảm giác đầu có chút choáng váng, đặt móng thiếu chút nữa lại ngã ngồi xuống đất.

Cũng may Triệu Hoàn đứng một bên kịp thời phát hiện, vội vàng đỡ lấy hắn ta.

Bên này, Trần Kiên thật vất vả mới xuất hiện trạng thái khí huyết thăng hoa, sắp đột phá tầng thứ hai, lại bị Ngụy Hợp trợ mắng ra chỉ một cái, lại đánh tan khí huyết, đánh trở về nguyên hình.

Trong lòng Trần Kiên đau khổ thống khổ, quả thực khó có thể nói nên lời, nhưng khí huyết trên người tuôn ra hỗn loạn, mặc dù gã không bị trọng thương, nhưng nhất thời nửa khắc hơi tắt thở, cũng nói không ra lời.

Võ sư Thiết Sát Quyền có một lão giả râu quai nón, lúc này vội vàng chạy đến trước người Trần Kiên kiểm tra tình huống ái đồ. Phát hiện không có chuyện gì lớn, lúc này mới yên tâm.

Nhưng hắn hoàn toàn không biết, đệ tử của mình vừa mới bị Ngụy Hợp cắt ngang, đã mất đi một cơ hội ngàn năm có một tốt, một lần cơ hội tuyệt hảo đột phá.

Lần đột phá này đã mất đi hi vọng, nhất cổ tác khí lại suy yếu mà kiệt, sau này muốn đột phá thì càng khó hơn.

Nếu như ái đồ không có việc gì, hắn cũng lười nói nhảm, lập tức giơ tay lên, mang theo Trần Kiên xoay người rời đi.

Đã cãi vã rồi, còn ở lại không phải tự mình gây khó chịu à?

Hắn vội vàng vàng chạy đến, chỉ lo Trần Kiên tính tình mẫn mẫn gây rắc, hiện tại đã đạt được mục đích, vốn là vì bên mình không có đạo lý, nhanh chóng trở về mới là thật.

Ngụy Hợp nhìn chăm chú Thiết Sát quyền rời khỏi trận đấu, sau đó chờ Trịnh sư dụ lại, khẽ gật đầu mỉm cười với hắn.

Hắn mới yên tâm, lập tức cũng không lãng phí thời gian, đi đến giữa sân.

“Tại hạ Ngụy Hợp, cảm tạ chư vị đồng đạo đến đây cổ vũ, vừa rồi xảy ra một chút hiểu lầm nho nhỏ, cũng may hiện tại đã giải trừ.”

“Chư vị đồng đạo, nếu còn ai muốn khiêu chiến ta, có thể thử một lần.”

Giọng nói chậm rãi vang vọng.

Nhưng giờ này khắc này, từ tất cả mọi chuyện phát sinh trên người Thiết Sát quyền của Trần Kiên vừa rồi, tất cả mọi người đều minh bạch, Ngụy Hợp trước mắt này, cũng không ôn hòa như bề ngoài.

Có thể dùng một ngón tay đánh cho Trần Kiên bay ra hơn mười mét, đụng vào tường nói cũng nói không nên lời.

Thực lực bực này, tuyệt đại đa số đệ tử nội viện ở đây đều tự nghĩ mình còn lâu mới làm được.

Đông đảo Võ Sư viện ngay từ đầu còn bởi vì chuyện Trần Kiên, có chút xem nhẹ Hưởng Sơn Quyền Viện, nhưng lúc này Ngụy Hợp vừa đến, trong nháy mắt liền đem hình ảnh hồi sơn quyền thu về hơn phân nửa.

Chỉ một ngón tay đã đánh bại Trần Kiên vừa rồi còn không ai bì nổi.

Uy hiếp lực lượng này, xen lẫn khí huyết lưu động mạnh mẽ trên người hắn, lập tức khiến mọi người cảm thấy áp bách hùng hồn.

Nhưng phần lớn mọi người không dám động vào, không có nghĩa là tất cả mọi người đều không dám.

Chu Kế Hàm bình tĩnh lại, trong lòng chấn động, nhắm mắt lại, trong đầu không ngừng nhớ lại tình huống vừa phát sinh trước mắt.

Một chỉ kia của Ngụy Hợp nhanh như thiểm điện, sau đó đứng trên, chuẩn xác vô cùng điểm trúng lồng ngực Trần Kiên.

Loại tốc độ, lực lượng, quả quyết này hoàn toàn không cùng một cấp độ với các đệ tử còn lại Hồi Sơn Quyền.

Hắn và Trần Kiên giống nhau, lúc này vô cùng cần một cơ hội, đột phá bản ngã tự, nội dung ẩn chứa trong bản đồ, hắn đã hiểu rõ, nhưng Phi Hùng Đao yêu cầu trên trạng thái khí huyết, còn cao hơn rất nhiều so với các Võ Sư Viện khác.

Vì vậy cho dù có hiểu rõ bản đồ căn bản đi nữa, trước sau gì cũng chỉ thiếu một chút, không cách nào đột phá.

Có thể nói, trong toàn bộ Phi Nghiệp Thành, hắn ta tự nhận mình là người tiếp cận khí huyết nhất.

Cho nên, lần này hắn đến đây, cũng là dự định chân chính giao thủ với một vị khí huyết cao thủ vừa mới đột phá ba lần, từ trên người đối phương cảm ngộ thời cơ.

Phải biết rằng, những cao thủ khí huyết thành danh đã nhiều năm, khí huyết trên người đã sớm không còn sống lại, đã triệt

để lắng đọng xuống, tự cải tạo bản thân.

Chỉ có những người mới vừa mới đột phá thì mới có thể nhìn thấy rõ ràng, khí huyết lần thứ hai ở giữa ba lần khí huyết, một chút chênh lệch, biến hoá.

Khí huyết lần thứ hai sao lại biến hóa đến ba lần khí huyết. Đây mới là câu trả lời của Chu Kế Hàm chuyên này.

Hắn lập tức không do dự nữa, tiến lên một bước.

“Tại hạ Phi Hùng Đao Chu Kế hàm. Ngãm lại Ngụy sư huynh thỉnh giáo.”

“Tại hạ Báo quyền - Hồ Chính An, muốn thỉnh giáo sư huynh.”

“Tại hạ Thông Bối quyền Hà Hồng. Xin sư huynh chỉ điểm.”

Hầu như cùng lúc đó, hai hảo hữu bên cạnh Chu Kế Hàm cũng không chút sợ hãi tiến lên một bước, cất cao giọng nói.

Trong mắt ba người không hề bị màn vừa rồi hù dọa, ngược lại càng thêm mong đợi.

“Có thể.”

Ngụy Hợp nhẹ nhàng kéo tuột xuống áo khoác trên thân, chỉ để lại bên trong ngắn thiếp thân.

Hai cánh tay hắn đan xen, nâng lên, đặt ở trước người.

Khi không địch lại đối thủ, tự nhiên lấy kỳ trí thắng lợi. Nhưng khi cao hơn đối thủ, lấy thể đường đường chính chính áp bách đối phương.

Khiến hắn hoảng sợ, khiến hắn sợ hãi.

Để lại một chút bóng ma trong lòng, vĩnh viễn sợ hãi.

Đây mới là điểm quan trọng để đánh bại một người chân chính.

Ngụy Hợp thở nhẹ một hơi, trước mắt đã xông lên đối thủ đầu tiên, Hồ Chính An một tay hóa trảo, thân thể khom bước, tựa như báo săn bắn nhanh đến, hung hăng nhào về phía cổ họng của y.

Phù...

Cơ bắp toàn thân Ngụy Hợp cấp tốc bành trướng, từng sợi gân xanh lơ lửng bên ngoài thân, một tay điềm một cái.

Hồi sơn quyền về sau đứng trên, một quyền chính giữa Hồ Chính An báo quyền.

Bốp một tiếng trầm đục vang lên, Hồ Chính An tựa như điều bay đi, khí lực toàn thân bị cứng rần cản trở về, xa xa té ngã trên mặt đất, không thể động dậy.

Sắc mặt hấn kịch biến, còn muốn đứng dậy, nhưng toàn thân tê dại, căn bản không dậy nổi.

Lúc này người thứ hai là Hà Hồng cũng đã tới.

Hai tay hấn duỗi ra, tựa như viên hầu, phóng dài đánh ra xa. Chiêu số liên miên bất tuyệt, lực lượng cùng tốc độ đều đoan chính, không chút kẽ hở để công kích, rõ ràng là đã trải qua quyền pháp cao minh trong thực chiến.

Chuyện này còn kiên cường hơn so với Trần Cường lúc trước không chỉ một bậc.

Một tay Ngụy Hợp nhanh chóng đón đỡ, cũng chỉ nhìn trong chốc lát.

Đợi đến lúc xem xong toàn bộ chiêu số, hấn mới tiện tay thúc dục khí kinh.

“Không sai.”

Hà Hồng biến sắc, đang định vung hai tay lên, lặ lại chiêu dang dở trước đó.

Đáng tiếc hai cánh tay hấn đau xót, trong nháy mắt hoa mắt một cái, người đã không ở chỗ cũ.

Chờ hấn lấy lại tinh thần, hai tay đã mềm nhũn nằm ở bên cạnh, không thể động dậy.

“Phi Hùng Dao, đến người.” Ánh mắt Ngụy Hợp chú ý đến Chu Kế Hàm.

Thực lực mấy người này rất mạnh, so với Tiêu Nhiên và Trần Kiên lúc trước cũng mạnh hơn một bậc. Không hổ là thiên tài

của các Võ Sư viện.

Chỉ là, bọn hắn còn không rõ, ba lần khí huyết và khí huyết thứ hai chênh lệch không chỉ là khí huyết.

Chu Kế Nhận không nói một lời, sau lưng đột nhiên rút đao ra, đao quang hóa thành nước chảy, phách trảm về phía Ngụy Hợp.

Chỉ là một đao này liền thể hiện ra ý nghĩa của phi hùng đao.

Quanh chu chu thuận ánh đao sáng như tuyết, xa xa nhìn lại, tựa như một thác nước vẫy xuống, cuồn cuộn nghiền ép, khí thể tựa như cự hùng bay nhào về phía trước.

Tựa hồ trong tay hắn không chỉ nắm một cây đao, mà là một mảnh đao, khiến người ta căn bản không phân rõ góc độ cùng phương thức công kích của hắn.

Ngụy Hợp trong lòng tán thưởng, chỉ một chiêu này, công thủ đều đã chuẩn bị, cho dù âm chiêu bình thường cũng bị đao quang chém ngược trở về.

Không hổ là công pháp mạnh nhất trong toàn bộ Võ Sư viện.

Nếu là bình thường, hắn còn có thể chậm rãi luận bàn với đối phương.

Nhưng bây giờ thì khác.

Hắn không nói một lời, cánh tay phải cấp tốc sung huyết, bành trướng, biến lớn, năm đóa Cửu Hà Hoa trên cánh tay trần trụi lộ ra, giống như con sâu hình xăm đang mấp máy.

“Đây là Vô Hồi sơn.”

Ngụy Hợp đánh ra một quyền, khí huyết thân thể lay động, điên cuồng tràn vào cánh tay phải.

Nắm đấm biến thành màu đen, cánh tay bành trướng, làn da đỏ tươi như máu, dữ tợn ướt át.

Băng!

Nắm đấm tiếp xúc, đao quang im bất dừng lại, thân đao bẻ gãy.

Chu Kế Thừa không dám tin hai tay hổ khẩu văng tung toé, ngã sấp xuống đất.

Hắn há miệng muốn nói chuyện thế nhưng một ngụm nghịch huyết mơ hồ tuôn ra ngăn chặn, là bị nội thương chấn động.

“Thực lực không kém, nhưng trước khi người tìm được một binh khí khá hơn, tốt nhất đừng giao thủ với ba cao thủ khí huyết.” Ngụy Hợp bình luận một câu, xoay người nhìn về phía những người còn lại.

“Còn gì nữa không?”

Xung quanh lặng ngắt như tờ, không có ai lên tiếng, tất cả mọi người đều sợ bị nó điểm lên sân khấu.

Vừa rồi chỉ trong chốc lát, Ngụy Hợp đánh tan Thiết Sát quyền, sau đó là tất cả thiên tài của ba người Chu Kế Hàm kia bày ra thực lực không hổ ba lần khí huyết.

So sánh với biểu hiện của đệ tử nội viện lúc trước khi về Sơn Quyền, mọi người đối với ba lần tăng phúc khí huyết đối với thực lực, lại có thêm lý giải mới.

Kỳ thật Ngụy Hợp cũng không có bao nhiêu cảm giác với buổi tụ hội như nghi thức này, đơn giản chỉ là bắt nạt tiểu bằng hữu.

Sau khi bước vào tầng mới, hắn đã thay đổi hoàn toàn so với những đứa trẻ có khí huyết thứ hai rồi.

“Được rồi, nếu như không còn ai muốn khiêu chiến nữa, vậy hôm nay dừng ở đây thôi.” Khương Tô chủ động ra mặt, hòa hoãn thế cục.

Lúc này mọi người về Sơn Quyền viện đều hung hăng phát tiết ra một ngụm ác khí.

Vừa rồi chỉ trong chốc lát ngăn ngui, tất cả đệ tử nội viện đều bị đánh bại một cách đơn giản.

Lại đến Ngụy Hợp ra mặt, đơn giản đánh bại đối thủ kiêu ngạo trước đó.

Lúc này đám người mới nhìn rõ, lúc này Ngụy Hợp cùng nội viện đệ tử, chênh lệch giữa hai bên đến cùng có bao nhiêu.

Nếu không phải lúc này còn có Trịnh lão, còn có nhiều người của Võ Sư Viện ở bên cạnh như vậy, nói không chừng mọi người đã bắt đầu lớn tiếng hoan hô rồi.

Triệu Hoành, Trương Lộ, Giang Nghiêm vẫn luôn lộ diện, lúc này đều trầm mặc không nói.

Lúc trước bọn họ chỉ nhìn Ngụy Hợp giao thủ với Trịnh sư, cảm giác rất mạnh, nhưng rốt cuộc mạnh bao nhiêu, còn chưa có nhận thức.

Lần này, chính mình dễ dàng bị đánh bại, sau đó bị Ngụy Hợp dễ dàng miểu sát.

Trực tiếp so sánh như vậy, ba người mới chính thức cảm nhận được chênh lệch giữa bọn họ và Ngụy Hợp rốt cuộc có bao xa.

Trước kia đã từng là Ngụy Hợp không chút thu hút, Ngụy Hợp một mực trầm mặc, không thích nói chuyện, lúc này cũng không nói gì, chỉ đứng ở nơi đó, đã có thể làm cho người ta một cỗ cảm giác áp bách rất mạnh.

Không chỉ có người lên sân khiêu chiến, Ngụy Hợp cũng rất nhanh thu liễm khí huyết, được an bài ngồi xuống bên cạnh Trịnh Sư.

Hắn xuống đài, bầu không khí mới dần dần hòa hoãn, các đệ tử các võ sư viện cũng bắt đầu chủ động lên sân khấu, cùng giao thủ với các đệ tử còn lại trở về Sơn Quyền viện.

Triệu Hoành cũng không câu nệ nữa, thỉnh thoảng tiến lên luận bàn với người khác.

Vừa động thủ, mọi người cũng cảm giác được, thực lực chính thể Hội Sơn Quyền hoàn toàn cùng với Ngụy Hợp thoát ly.

Thực lực của đám Triệu Hoành, ở trong viện Võ Sư ở đây, cũng có thể miễn cưỡng mạnh hơn một chút so với đệ tử nội viện quyền của đời và Hội Phong Lạc Diệp thôi.

Những người còn lại cũng không sánh bằng. Nói là nghiêng trung bình, thậm chí còn có chút dát vàng lên mặt mình.

Từ sau khi kết thúc ba người Chu Kế Hàm, không khí trên tràng hòa hoãn xuống, hết thầy rốt cuộc lại trở lại hình thức

quy trình bình thường.

Ngụy Hợp trên đường đi lại ra mặt, hướng mọi người mời một chén trà, lấy trà thay rượu, xem như lễ số, lại nói vài câu cảm tạ, sau đó liền đi xuống.

Mới vừa đả thương người, hẳn còn lưu lại trên sân, sẽ chỉ làm bầu không khí càng thêm xấu hổ.

Cho nên Ngụy Hợp dứt khoát mang Nhị tử Ngụy Trung rời đi, còn lại giao cho các sư huynh đệ sư tử khác.

Hai người dạo bước trên đường trở về bờ sông.

Ngụy Oánh đến bây giờ còn chưa phục hồi tinh thần, không từ lúc tiểu đệ đại phát thần uy, phá vỡ phong thái mấy người triệt để thanh tĩnh.

Nàng vẫn ở nhà, cũng không nghe nói tiên độ đệ đệ mình thế nào, tăng thêm tốc độ đột phá này của Ngụy Hợp có chút quá nhanh.

Trừ thời điểm mua thức ăn, cảm giác thái độ các sư huynh đệ đối với nàng càng thêm tốt. Ngụy Oánh không có bất cứ cảm giác gì.

Cho đến tận lúc này, khi nàng chính thức nhìn thấy trong nội viện, cái thân ảnh cao lớn khô ngô cường hãn liên tiếp đánh bại mấy người, giống như ăn cơm uống nước vậy.

Lúc này nàng mới kịp phản ứng.

Lần này tiểu đệ của mình đột nhiên tiến bộ, hoàn toàn thay đổi về chất, tiến thêm một tầng.

“Tiểu Hà... Ngươi...” Ngụy Oánh muốn nói lại thôi, nhìn Ngụy Hợp đang chậm rãi đi tới.

“Ta là cái gì?”

“... Ngươi. Ngươi... càng ngày càng mạnh.” Sắc mặt Ngụy Nhiễm hơi phức tạp: “Nếu cha mẹ và đại tỷ biết ngươi có thành tựu ngày hôm nay, nhất định sẽ kích động tới mức nói không nên lời.”

Ba mẹ, đại tử...

Đúng vậy, bây giờ thực lực đã tăng lên, chờ chuyển đi, cũng nên xuất phát điều tra rồi.

“Yên tâm đi, ta nhất định sẽ tra ra chân tướng.” Ngụy Hợp bình tĩnh nói.

“Ừm...” Kỳ thật Ngụy Oánh đối với đệ đệ mạnh bao nhiêu, còn chưa so sánh quá nhiều, chỉ là cảm giác hấn càng ngày càng lợi hại, càng ngày càng lợi hại, tựa hồ đang từng bước vượt qua rất nhiều người khác.

“Đúng rồi, Tiểu Hà, bây giờ thân thể của đệ mạnh như vậy, có phải có thể cưới thêm mấy nàng dâu, sinh thêm một chút được không? Như vậy thì sau này Ngụy gia chúng ta khẳng định nhân số thịnh vượng.”

“... Nhiều một chút không?” Tính nhảy của đề tài này có phải có chút quá mạnh rồi hay không?

“Ừm, ta nghe nói, sau khi rất nhiều người luyện võ tiếp dâu, đều có thể sinh ra ít nhất năm người, người bây giờ so với nhiều người bọn họ lợi hại hơn, khẳng định phải sinh càng nhiều chứ? Hai mươi người được không?” Ngụy Nhiễm có chút mong đợi hỏi.

“Người cho ta là heo sao? Hai mươi cái!?” Ngụy Hợp không nói gì.

“Sau đó thì sao? Người muốn nói cái gì? Có phải có người tìm người hỏi mai mối cho ta không?”

“A...” Ngụy Oánh trong nháy mắt bị đánh trúng, vẻ mặt xấu hổ: “Đúng là có mấy cái... Ta thấy đều rất tốt...”

Nếu như đệ đệ cưới tất cả, một người một năm một người, chỉ cần ba năm, là có thể lớn mạnh toàn bộ Ngụy gia!

Cha mẹ không ở đây, cũng xem như huynh tử như mẹ, những chuyện này tự nhiên Ngụy Oánh phải suy nghĩ cho đệ đệ

mình.

Đương nhiên, chủ yếu là đệ đệ có bản lĩnh, nuôi được người.

“Chúng ta không phải lập tức phải di chuyển sao?” Ngụy Hợp không nói gì.

“Là như vậy, bắt quá người ta gả tới, không phải là vừa lúc có thể cùng nhau mang đi sao?” Ngụy Oánh phân bua nói.

“Tạm thời không vội đi, bây giờ bên ngoài loạn như vậy, không tìm nơi an ổn, những chuyện này không cần nói nữa.” Ngụy Hợp lắc đầu.

Hắn trong lòng biết đây là có người thu được phong thanh, muốn thừa dịp Võ Sư viện bọn họ rút lui khỏi cơn gió đông, cùng được che chở, rời khỏi thành Phi Nghiệp.

Hiện tại chỉ sợ không chỉ có hắn, mà tất cả đệ tử của Võ Sư viện, chỉ sợ đều bị quấy rầy.

Dù sao, một khi Võ Sư viện đi, điểm mấu chốt của tầng cuối cùng của khu ngoại thành cũng không còn sót lại chút gì, đến lúc đó toàn bộ ngoại thành sẽ biến thành cái dạng gì, còn chưa biết được.

Ngay lúc Ngụy Hợp về nhà, tiếp tục khổ luyện Ngũ Lĩnh Chương cùng Phi Long Công.

Hiện trường hắn đánh bại Trần Kiên, đơn giản đánh tan sự tình ba người Chu Kế Hàm, nhanh chóng truyền bá ra.

Hồi Sơn Quyền viện xuất hiện tin tức của ba đệ tử khí huyết, cũng đã nhận được xác minh, nhanh chóng khuếch tán đến hơn mười lán giềng ở ngoại thành khu.

Ngay cả Thất gia Minh cũng nhận được tin tức.

Nhưng việc rút lui khỏi Vũ Sư Minh ở khu ngoại thành vốn là hành động bức bách của bọn họ.

Sự tồn tại của Vũ Sư Minh quá mức phiền toái, hơn mười thế lực võ sư liên thủ, cho dù là chính thể của bảy nhà, cũng có cảm giác khó giải quyết.

Trong đó, Phi Hùng Dao Vân lão gia tử, thực lực càng hung hãn, đã từng là người chỉ điểm cho bọn họ trước khi Hồng Đạo Nguyên và Âu Thần quật khởi.

Có lời đồn, nói trong ngoài Phi Nghiệp thành, trừ Hồng Đạo Âu Thần, người có thực lực mạnh nhất chính là Phi Hùng Dao Vân lão.

Lời này không phải lời nói xuông.

Hơn nữa mười tên võ sư còn lại tụ tập, cỗ thế lực Võ Sư Minh này liền thành tâm phúc đại họa của liên minh bảy nhà.

Sau khi lôi kéo không có hiệu quả, bọn họ liền thay đổi sách lược, biến thành trục xuất.

Thật ra việc chuẩn bị Vũ Sư Minh đã bắt đầu từ rất sớm, lần này chỉ là công khai chính thức mà thôi.

Chỉ trong hai ngày ngắn ngủi, mười ba Võ Sư viện liền liên hợp hình thành một đoàn xe dài dài, chậm rãi rời khỏi khu ngoại.

Điều này cũng tuyên cáo, cả khu ngoại thành Phi Nghiệp thành, hoàn toàn bị nội thành thu vào trong túi.

Trong đoàn xe kéo dài.

Lúc xế chiều, thời tiết không còn nóng bức như vậy.

Ngụy Hợp cưỡi ngựa, chậm rì rì cùng hai gã đệ tử của Võ Sư Viện khác, cùng che cánh phải của đoàn xe.

Trong liên minh của Thập Tam Võ Sư có năm người, còn lại đều là ba cao thủ khí huyết, nhưng phần lớn những người này đều đã già yếu, khí huyết suy yếu, thực lực giảm không ít.

Cao thủ thanh niên trai tráng cường hãn ba lần khí huyết chân chính, trong liên minh Võ Sư chỉ có năm người.

Trong đó còn bao gồm Ngụy Hợp vừa mới đột phá.

Lúc này năm người phân tán đến các nơi trong đội xe, dẫn người Hộ Dục.

Mấy cao thủ Ngụy Hợp mang theo bên người, đến từ các viện võ sư khác, đều là khí huyết tinh nhuệ lần thứ hai.

Đoàn xe liên miên không dứt, một đường chạy về phía một cánh đồng hoang vu phía tây của Thiếu Dương Sơn. Theo như Trịnh sư nói, có một con đường lui – Vũ Sư bảo bọn họ đã sớm xây xong.

Đó là một tòa thổ bảo cỡ lớn do mười ba võ sư liên thủ xây dựng, đủ để chứa mấy ngàn người, chung quanh có dòng nước, còn có ruộng tốt để canh tác.

“Ngụy sư huynh, ngài cảm thấy đoạn đường này chúng ta, có thể an ổn qua không?” Cùng Ngụy Hợp một đội, trong đó có một nữ đệ tử trẻ tuổi đến từ chân Phong Lạc Diệp, tên là Dương Thanh Diệp.

Người này xuất thân thứ nhất thư hương môn, cấp độ văn hóa cao hơn nhiều so với những người còn lại, lần này cũng là bị Phong Lạc Diệp thối cứng rắn nhét cho Ngụy Hợp.

Không chỉ nàng, mà bên cạnh còn có một thanh niên cầm quyền Chu Thuận.

Bất kể là Dương Thanh Diệp, hay là Chu Thuận, đều là vì Võ Sư viện nhà mình nghèo khó, không nhận, không có ba lần đại cao thủ khí huyết, đám Võ Sư cũng có nhiệm vụ khác, thế là liền đem ái đồ mình quý trọng nhất, nhét vào Ngụy Hợp nơi này, mời hắn giúp chiếu cố một chút.

Kỳ thật không chỉ Ngụy Hợp nơi này như vậy, còn lại mấy tên thanh niên trai tráng ba lượt khí huyết đại cao thủ, đều giống nhau, bị nhét vào đủ loại người.

“An ổn... Không.” Lông mày Ngụy Hợp cau lại, gã không cho rằng Vũ Sư Minh có thể dễ dàng rút lui khỏi khu vực ngoại thành.

“Nếu như ta là Thất gia Minh, ta cũng sẽ không dễ dàng buông tha Vũ Sư Minh như vậy. Một nguồn lực lượng lớn như vậy, dễ dàng như vậy bỏ chạy, trong này tất nhiên còn có mưu tính khác.”

“Chúng ta cũng đều theo ý kiến này. Chính là không biết nội thành sẽ dùng thủ đoạn gì.” Dương Thanh Diệp cũng gật đầu, nàng là tiểu sư muội về phong lạc diệp chân, thiên phú hơn

người, cho nên mới có thể được đặc biệt đưa đến Ngụy Hợp bên này, tiếp nhận sự che chở của gã.

“Yên tâm đi, ta đã nghe lão sư nói qua, lần này Vũ Sư Minh chúng ta rời thành, đã bàn trước với Hồng gia bảo, Thất gia minh không dám đơn giản ra khỏi thành gây sự.” Chu Thuận ở một bên không để ý nói.

“Ta cũng nghe nói, hơn nữa, cho dù không có Hồng gia bảo, Võ Sư Minh chúng ta có năm vị cường giả nhập kinh, cho dù là bảy nhà liên minh cũng không dám tùy tiện đánh nhau.” Dương Thanh Diệp cũng có lòng tin với việc này.” Ta cùng một ít đồng môn thảo luận qua về việc này, cho rằng khả năng lớn nhất của bọn họ, chính là dùng thủ đoạn khác, cảnh cáo quy mô nhỏ về chúng ta.”

Ngụy Hợp không còn gì để nói.

Hắn cười ngượng, đây là lần đầu tiên hắn cười ngượng, cảm giác đau cả mông. Cũng may hắn ba lần dùng khí huyết cải tạo thân thể, cái mông cơ bắp cường tráng, không sợ loại thương tổn tầng thấp này.

Cho nên mới có thể rõ ràng không biết cười ngượng, còn có thể ngồi vững như bàn thạch.

Ngụy Hợp vừa nghe, vừa cảm giác động tĩnh chung quanh, cảnh giác quan sát bốn phía.

Rốt cuộc thất gia minh sẽ dùng thủ đoạn gì, không ai biết, hắn chỉ làm duy nhất một cái, đó là cẩn thận chú ý.

Chỉ là hắn hoàn toàn không chú ý, Chu Thuận vừa giả bộ nói chuyện với Dương Thanh Diệp, vừa giả bộ dùng tay gõ đầu.

Mượn động tác vò đầu này, một tay khác dán trên bụng ngựa, nhẹ nhàng vẩy xuống một cục đá màu vàng nhạt.

Cục đá kia chỉ lớn cỡ hạt đậu nành, rơi thẳng tắp xuống đất, đứng im bất động.

.....

.....

.....

“.....”

Mãi cho đến khi đoàn xe không ngừng qua, bánh xe không ngừng xoay, móng ngựa không ngừng đập, mấy phút sau mới tới.

Sau khi một con ngựa cuối cùng đi qua, không bao lâu, cục đá vàng nhạt này chậm rãi rung rung trên mặt đất.

“Quảng đá” một phát triển khai một đôi cánh trong suốt, vỗ cánh bay lên, vượt qua một khoảng cách không xa, nhẹ nhàng rơi vào một đầu ngón tay ăn trắng muốt thon dài.

Đây rõ ràng là một con côn trùng nhỏ màu vàng nhạt.

Đó là một nữ tử da trắng, toàn thân đen kịt, đeo mạng che mặt màu đen.

Nàng đội một cái nón rộng vành, đôi mắt duy nhất lộ ra dưới vành nón, lạnh lùng bất động, tựa như lưỡi đao.

“Từ giờ trở đi, cách mỗi hai trăm hơi thở, nội ứng lưu lại tiêu trùng, có thể phán đoán phương vị một lần.”

“Làm phiền cô nương rồi.” Một văn sĩ áo xanh phía sau phe phẩy râu dài nhẹ nhàng nói.

“Các người che chở cho ta, ta hồi báo ân tình, chỉ thế mà thôi.” Cô gái thân nhiên nói.

“Chân cô nương có thể từ phủ thành một đường tròn tới, quả thật bản lĩnh bất phàm, đám người gia chủ đang trên đường chạy tới, võ sư minh vân trời sinh to gan lớn mật, lại dám âm thầm cấu kết Hồng gia bảo, tiết lộ phương vị ruộng thịt dưới đất nội thành, sau chuyện lần này thành, tất có thâm tạ.” Văn sĩ nheo mắt nói.

“Cũng không cần, ta qua ngày liền đi, sẽ không ở lâu.” Nữ tử lựa đen lạnh lùng nói, tiếp tục đi tới phía trước, theo hướng đội xe Võ Sư Minh đi tới.

Văn sĩ áo xanh nhìn đối phương rời đi.

“Năm vị Võ Sư Minh Kinh Võ sư, trong đó có hai người là người của chúng ta, Vân Thiên sinh, người lấy cái gì đấu với chúng ta!”

Trên mặt hần lộ vẻ cười lạnh, theo sát phía sau.

Thất gia Minh quản lý nội thành hơn mười năm, làm sao lại làm như không thấy địa bàn lớn như ngoại thành?

Cái gọi là Vũ Sư Minh, một nửa số Võ Sư trong đó, đều có liên hệ thiên ti vạn lữ với bọn họ, trong đó hai người, đều là thủ đoạn ngầm của bọn hần trong bóng tối không chế ngoại thành.

Buồn cười, trời sinh cái gì cũng không biết, cho rằng dựa vào cầu kết với Hồng gia bảo là có thể bình yên thoát thân, đi tới trước võ sư bảo chỉ lo cho thân mình.

Hiện tại có bốn đại gia chủ cùng nhau tiến đến, hơn nữa trong mười ba võ sư, nội ứng của bọn họ gần như là gần nửa, kinh võ sư cũng có hai người ám tử của bọn họ.

Toàn bộ Vũ Sư Minh, chỉ cần bọn hần nghĩ, trong khoảnh khắc liền có thể dễ dàng tan rã.

Trong tầng cao nhất, tứ đại gia chủ thêm hai vị Âm Tử là sáu người, đối với ba người còn lại của Võ Sư Minh, sáu chọi ba, thắng bại không chút nào hồi hộp.

Ngụy Hợp cưỡi ngựa, trong chốc lát đã tới bên cạnh xe ngựa mà Ngụy Oánh đang ngồi kiểm tra một phen. Trong chốc lát mang theo hai tên thủ hạ lâm thời, chạy qua chạy lại, tuần tra tình huống.

Trong đội xe chung quanh, có người quen biết hần, đều nhao nhao nói nhỏ với nhau.

Hiển nhiên hần mới tăng ba lần khí huyết, danh khí đã chậm rãi truyền ra.

Đoàn xe tụ tập, đi đường không có gì hay ho, mọi người thích nhất là tán gẫu vài câu.

Mà chuyện vừa xảy ra trong Sơn Quyền viện, lại trở thành bát quái mà mọi người cảm thấy hứng thú nhất.

Đặc biệt là cái tên chất phác Trần Kiên kia, rốt cuộc lại bị đánh, đây mới là một việc làm cho đông đảo đệ tử Võ viện tương đối khoái ý.

Trần Kiên kỳ thật không chỉ một lần bị đánh, chẳng qua bởi cảnh người này hùng hậu, chính là một trong tam bang nhị phái, gần với sự giúp đỡ mạnh mẽ của Sơn Xuyên, sơn chủ, con trai của Trần thiếu gia.

Cho nên cho dù hấn kiêu ngạo ương ngạnh, người bình thường đúng là không dám đối phó hấn làm gì, vũ lực mạnh cùng lắm chỉ lạng lẽ giáo huấn hấn một trận.

Nhưng ngược lại, tên này chỉ là kẻ khờ ngốc, người lén lút đánh với hấn, còn hạ thai chính giữa, hấn sẽ thích đánh với người khác.

Người đánh hấn có đau hơn nữa, hấn cũng có thiên phú dị bẩm hoàn toàn không sao, nhưng người lại không dám đánh hấn tàn phế.

Trần Thiếu Nhã đường đường đường là cường giả mạnh mẽ, thực lực chỉ đứng sau Vân Lão Thiên. Thế lực của Sơn Xuyên bang ở trong thành cũng tương đương rộng rãi, tai mắt rất nhiều. Ai dám phế đi con trai độc nhất của hấn, hấn sẽ cùng người khác dốc sức liều mạng.

Vị đại lão này từng công khai tuyên bố, chỉ cần không đánh chết tàn phế thì tùy tiện đánh.

Ngụy Hợp chỉ dạy dỗ Trần Kiên một trận, không tính là gì, nhưng mấu chốt là, lúc dạy dỗ gã thì bị Trần Kiên này phát hiện không đúng...

“Đại ca!!”

Ngụy Hợp không còn lời gì để nói nhìn sau lưng, ngay vừa rồi, một con tuấn mã phi nhanh tới, chớ ở phía trên, thành linh chính là Thiết Sát Quyền Trần Kiên lúc trước đã giáo huấn tại nội viện.

Trần Kiên vừa nhìn thấy hấn, liền lập tức bái lạy.

“Đại ca, chiêu vừa rồi của người thật sự quá đẹp trai, ta cảm thấy ta tạm thời không phá được!”

“Đại ca, cho ta thêm một chỉ nữa, giống chiêu trước đó, ta cảm thấy ta có thể làm lại một chiêu nữa!”

“Đại ca, ta cảm giác người luyện không phải là Hồi Sơn Quyền, hình như công phu trên tay người còn luyện chương pháp.”

“?!” Ngụy Hợp vốn không muốn để ý tới tên này, kết quả tên này nói ra một câu then chốt.

Hắn nhẹ nhàng dừng ngựa lại, quay đầu nhìn Trần Kiên sau lưng.

Người này bị hắn phá bỏ cơ hội đột phá ngay thời điểm máu chốt, lúc này cũng không tức giận nữa, ngược lại vẻ mặt kiên định chạy tới, muốn phá giải một chiêu thua trận mà hắn đã thua kia.

Tâm tính quả thật rất kiên định.

“Người không trách ta?” Ngụy Hợp kinh ngạc hỏi.

Người khác nghe không hiểu những lời này, nhưng hắn biết chắc chắn Trần Kiên hiểu.

“Không trách, dù sao ta còn trẻ, mới mười bảy tuổi, hơn nữa sau này ta cũng đã nghĩ thông suốt, tạm thời không động còn có thể tiếp tục hoàn thiện thiếu hụt.” Trần Kiên nhanh chóng trả lời: “Nếu không, cho dù đột phá, cũng chỉ như cùng ba loại máu bình thường kia, không lên không xuống, đánh qua ai?”

“.....” Ngụy Hợp không nói gì.

“Đại ca, người nói cho ta biết một chỉ kia là có ý gì! Ta cảm thấy kinh lực một chỉ kia của người quá mạnh!” Người này lại bắt đầu vẻ mặt hưng phấn tiếp cận.

Ngụy Hợp khoát khoát tay, mặc kệ gã.

Không cho hắn một bạt tai nữa xem như không tội, còn giảng giải cho hắn biết chiêu số của mình, đó không phải là ngốc sao?

Trong lúc Trần Kiên Tư Không ủ rũ quán lấy Ngụy Hợp, Chu Thuận ở bên cạnh, vừa giả ý nói chuyện phiếm với Dương Thanh Diệp, vừa vụng trộm thả ra một con tiểu phi trùng màu vàng nhạt.

Tiểu phi trùng kia giống như cục đá, nhẹ nhàng rơi xuống đất, bị tiếng vó ngựa của bầy trâu lấn át.

Ngụy Hợp bỗng nhiên như có cảm giác, nhìn về phía Chu Thuận.

“Vừa rồi ngươi đang làm gì đó?”

Hắn nheo mắt lại, dường như đã nhận ra điều gì.

Động tác nhỏ của Chu Thuận tuy rằng bí mật, nhưng cách một đoạn thời gian lại có một động tác cố định, động tác này nhiều lần liền có chút dễ làm người khác chú ý.

“Không... Không có gì...” Trong lòng Chu Thuận giật mình, vẻ mặt mờ mịt, làm bộ không biết.

“Ừm, cẩn thận một chút. Chớ để tâm.” Ngụy Hợp gật gật đầu, quay đầu đi.

“À, được.” Chu Thuận vội vàng trả lời.

Hắn nhẹ nhàng thở ra, quay đầu nhìn về phía địa phương khác, giả vờ dò xét.

Trong đoàn xe, phần lớn là người nhà của các đệ tử, số lượng đệ tử chính thức của các Võ viện ngược lại không nhiều lắm.

Tổng cộng cộng lại cũng chỉ có bốn trăm người.

Bốn trăm người chia làm hai hàng, kéo dài bảo vệ đội xe, theo xe kéo trên lên chậm rãi tiến về phía trước.

Chu Thuận trong lòng nhẹ nhõm, một lát sau, lại lần nữa từ trong túi bí mật, thò hai ngón tay ra, nhẹ nhàng kẹp ra một viên đá màu vàng nhạt.

“Đây là cái gì?” Thanh âm Ngụy Hợp bỗng nhiên từ bên cạnh hắt vang lên.

Chu Thuận sợ tới mức cả người run lên, thiếu chút nữa vứt cục đá trên tay đi.

“Ngụy sư huynh!” Hấn quay đầu nhìn về phía một bên, Ngụy Hợp vừa rồi còn ở phía trước, không biết từ lúc nào đã đến bên cạnh hấn, đang tò mò nhìn cục đá trong tay hấn.

“Ta không có chuyện gì chỉ thích nhặt mấy cục đá, quen rồi, thật có lỗi Ngụy sư huynh.” Chu Thuận vội vàng giải thích.

“Thật sao?” Ngụy Hợp híp mắt, nhìn chằm chằm hấn một lát, lại cúi đầu nhìn hòn đá kia, không phát hiện vấn đề gì.

Hấn dời ánh mắt đi, nhìn về phía y phục Chu Thuận.

“Chu sư đệ, ta có chút miễn cảm, cho nên đồng thời dò xét, vẫn là không nên làm nhiều động tác thì tốt hơn.”

“Đã hiểu.” Chu Thuận ngoan ngoãn trả lời.

“Vậy là tốt rồi.” Ngụy Hợp gật đầu, lần này là thật xoay người lại, cười ngửa về phía trước.

Lúc này Chu Thuận mới triệt để buông lỏng xuống, chỉ cảm thấy sau lưng toát ra mồ hôi, so với đi Bách Hoa Lô tìm muối tử đại chiến một hồi còn mệt hơn.

Hấn lại lần nữa nắm lấy hòn đá, dựa theo phương pháp đặc thù, vận lực nhẹ nhàng rung động, như vậy mới có thể kích hoạt hòn đá côn trùng, truyền tin cho bảy nhà.

Thạch Tử Trùng này có thể truyền ra xa trong đội xe, như vậy có thể đoán được vị trí cụ thể của tất cả ba cao thủ khí huyết kia.

Tảng đá vàng nhạt bị hấn kẹp lấy, nhẹ nhàng dán trên bụng ngựa, nhẹ nhàng phóng thích.

Bành!!

Trong chốc lát bàn tay màu đen, bỗng nhiên từ bên cạnh hung hăng đánh tới, một chương vỗ lên cánh tay Chu Thuận đang nắm cục đá.

Chu Thuận vội vàng không kịp chuẩn bị, căn bản vô lực phản kháng, bị một chưởng tại chỗ đánh cho ngã từ trên ngựa xuống.

Toàn thân hắn tê dại, nghẹn họng trừng mắt muốn nứt ra, ngay sau đó liền cảm giác cục đá trên tay bị người bóp đi.

Sau đó cổ áo hắn bị nhấc lên, trước mặt xuất hiện gương mặt âm trầm của Ngụy Hợp.

“Vừa rồi ngươi đang làm gì đó?”

“Ta...” Mồ hôi lạnh chảy đầy người Chu Thuận toát ra. Gã không thể nói, thật ra, toàn bộ quyền của Võ viện gã đã sớm đầu phục dưới quyền của Thất gia Minh.

“Nói một chút, ngươi nắm giữ cái gì?” Sắc mặt Ngụy Hợp âm trầm, nhìn chằm chằm Chu Thuận trên mặt đất.

Hắn vừa mới phát hiện có chỗ không đúng, hiện tại cần thận quan sát, quả nhiên thấy người này có vấn đề.

“Ta...” Chu Thuận muốn nói, bỗng nhiên trong đội xe phía trước có một người nhanh chóng đi tới.

Lúc này đoàn xe đã từ từ rời khỏi Phi Nghiệp thành mười dặm, hai bên đều là núi rừng rậm rạp, liên tiếp không dứt.

Mưa to lúc trước tựa hồ làm vùng núi này khôi phục một phần sinh cơ, trên núi rừng nguyên bản cây cối khô vàng, dần dần cũng nhiều thêm một vòng màu xanh nhạt.

“Ngụy sư huynh.” Người nọ rõ ràng là Trương Lộ trong quyền viện, vòng trở lại. Gã nhanh chóng tới gần, quét mắt nhìn Chu Thuận trên mặt đất, không để ý tới, mà thấp giọng nói bên người Ngụy Hợp.

“Trịnh sư muốn ngươi một lát nếu xuất hiện biến cố, sẽ lập tức đưa tiễn rời đi. Không được đến bảo Võ Sư, phân tán chạy.” Trương lộ sắc mặt khẩn trương, nhưng coi như trấn định, thấp giọng nói.

“??” Ngụy Hợp ánh mắt biến đổi, còn muốn hỏi gì đó.

“Trịnh sư nói, không nên tới gần Phi Hùng Đảo.” Trương Lộ lại nói một câu, còn muốn tiếp tục.

Nhưng đã không còn kịp nữa rồi.

Tiếng cười bén nhọn không ngừng vang lên từ hai bên sườn, phẳng phất như một lượng lớn viên hầu quái dị, không ngừng phát ra tiếng kêu bén nhọn.

Xe ngựa của đoàn xe đều bị thanh âm dọa đến phải dừng bước lại, cục diện trở nên bất an.

Đoàn xe dài một khi dừng lại sẽ phát sinh một vài hiện tượng chen chúc khó khăn, nếu muốn xuất phát lần nữa thì thời gian cần điều hòa sẽ không ngắn nữa.

“Người nào!?” Một giọng nam hùng hậu mạnh mẽ từ trong đoàn xe truyền ra.

Hiển nhiên là võ sư bảo vệ đoàn xe lên tiếng.

Chủ lực chân chính của cả đoàn xe, thật ra chính là mười ba vị võ sư dẫn đội kia.

“Chỉ giết Phi Hùng Dao, những người khác quỳ xuống đất không giết!”

Trong chốc lát, trong một tiếng cười to bén nhọn, hai bên núi rừng nhao nhao tuôn ra mảng lớn Hắc Áp binh tốt, còn có xen lẫn trong đó từng đầu Cự Xỉ quân cao lớn hình thể ba thước.

Những Cự Xỉ quân này giống như người khổng lồ, quơ từng cây Lang Nha bông, quét sạch cây cối nhỏ hơn một chút, cuồng tiếu bỏ xuống núi.

Hiển nhiên tiếng cười vừa rồi là do bọn họ truyền ra.

“Bảy gia Minh!?”

“Nghênh chiến! Tất cả hộ vệ nghe lệnh, nhượng điểm của Cự Xỉ quân nằm ở hai mắt, tấn công nó...”

Thanh âm chưa kịp nói xong, liền bị một tiếng trầm đục cắt ngang.

Người nói chuyện dường như bị tập kích đột nhiên cắt đứt.

Ngay sau đó là một trận kinh sợ rống to, khu vực các võ sư phía trước tựa hồ cũng triển khai kịch chiến.

Trong lòng Ngụy Hợp kinh hoàng, lúc này chợt nhớ tới lời nói của Trịnh sư vừa truyền đến.

Hắn xoay người xuống ngựa, mang theo bọc lên lưng căng thẳng.

“Hồi Sơn Quyền đi theo ta!”

Hắn gầm nhẹ một tiếng, không để ý tới những người khác, mà cấp tốc phóng nhanh về hướng khu vực đám người Hồi Sơn Quyền.

Thừa dịp binh tốt chung quanh không tới, hắn rất nhanh vọt tới khu vực Hồi Sơn Quyền.

Một đám đệ tử đang tập trung bảo vệ bản thân, Lục Thần vô chủ, khi nhìn thấy hắn thì lập tức có một đám người đi theo hắn hướng này mà phóng đi.

Lúc này đoàn xe cũng đã loạn.

Võ sư ở chỗ chậm chạp không có âm thanh, vẫn thĩnh thoảng truyền ra tiếng giao thủ kịch liệt, hiển nhiên là đánh tới trước.

Phần lớn đệ tử hộ vệ ở bên ngoài giao thủ với binh tốt vọt lên xung quanh đầu tiên.

Từ trên cao nhìn xuống, hai mặt đen nghìn nghịt binh lính giống như bày đen, tất cả đều đánh về đoàn xe một mảnh xám trắng ở giữa.

Tựa như đàn kiến săn mỗi một con bạch trùng dài nhỏ mập mạp.

Ngụy Hợp ôm Nhị tử từ trên xe ngựa xuống, dùng chiếc xe kéo thật dày quần vải Diệc Phong. Loại vải này chỉ cần không bị lửa đốt, người bình thường dùng đao bầu chém sẽ rất khó phá vỡ, có thể phòng ngừa nòng bị va chạm.

Sau đó hắn mang theo mọi người xông qua một bên sơn lâm.

Chung quanh chỗ lọt vào tầm mắt, khắp nơi đều là một mảnh binh sĩ đông nghịt, trong tai cũng tất cả đều là tiếng hò hét bén nhọn cuồn cuộn loạn thảm thiết.

Đội ngũ quay về sơn quyền, do Ngụy Hợp cầm đầu.

Khuong Tô, Triệu Hoành làm phòng hộ hai bên, chặn đường cùng đám đệ tử còn lại, nhanh chóng phóng ra ngoài phòng tuyến đang bao vây binh tốt.

“Theo sau ta!!”

Ngụy Hợp đưa tay lên, dùng bốn đoạn sắt trên cánh tay, ngăn trở hai thanh quân đao đang chém tới, thuận thế một tay quét qua, phun ra kinh lực.

Hai binh tốt lập tức xương ngực sụp đổ, bay ngược ra ngoài, mắt thấy không sống được.

Hai người vừa mới chết, rất nhanh lại có bốn tên binh tốt rống giận bổ tới hấn.

Động tác Ngụy Hợp như vậy, giương tay dùng đoạn sắt đón đỡ, sau đó quét ngang.

Hấn dễ dàng giết chết hai người, trọng thương hai người. Nhưng hấn không kịp bổ thêm đao, vội vàng xông ra phía ngoài.

Nếu không phải hai bên này đều là núi rừng, hấn cũng sẽ không vút bỏ ngựa.

Ở nơi nhẹ nhàng hơn một chút, cưỡi ngựa xung phong, cũng đi bộ nhanh hơn.

Một tay Ngụy Hợp ôm Nhị tỷ, một tay quét ngang, trói chặt cánh tay sắt đánh đầu thẳng đó, không cần tiêu hao kinh lực cũng có thể xông thẳng tới.

Nhưng rất nhanh hấn liền gặp trở ngại.

Một Cự Xỉ quân cao tới ba mét chắn trước mặt hấn ta.

“Chết!!”

Lang Nha Bồng màu đen cực lớn âm âm nhằm vào đầu Ngụy Hợp đập tới.

Ít nhất Lang Nha bồng nặng hơn trăm cân, còn chưa tới đã tạo nên một cỗ ác phong. Mấy tên đệ tử sau khi ép tới Ngụy Kỳ đều không thờ nổi, cạnh tranh thất sắc.

Phốc.

Đúng lúc này, một điểm hàn mang từ trong tay Ngụy Hợp bắn ra, tinh chuẩn đánh vào mặt Cự Xi quân.

Đó là một miếng độc tiêu màu đen, vừa vắn khảm sâu vào trong mắt trái của Cự Xi quân.

Gã kêu thảm một tiếng, Lang Nha bỗng nghiêng nghiêng ra, đập xuống mặt đất một bên, bị bọn người Ngụy Hợp tránh thoát.

“Đi!”

Huyết quang lóe lên, đầu Cự Xi quân bị một quyền của Ngụy Hợp đánh cho văng tung tóe.

Đoàn người nhanh chóng lướt qua thi thể, phóng ra phía ngoài.

Trên đường Ngụy Hợp liên tục phá vòng vây mấy lần, đều ỷ vào sợi xích buộc hai tay ngăn trở binh khí chung quanh, tiết kiệm đại lượng thể lực.

Nhưng hẳn có thể làm, những người còn lại thì không được như vậy.

Trong hỗn loạn, vài đệ tử về núi cùng thân nhân của mình thất lạc, còn có nhiều người không hiểu sao mất tích, không biết là lạc đi, hay là đã chết rồi.

Bên tai tất cả đều là tiếng gầm thét thảm thiết và cuồng tiếu.

Hồi sơn quyền nội ngoại viện, toàn bộ cộng lại hơn ba mươi người, tăng thêm người nhà tổng cộng gần trăm người, sau khi lao ra, cũng chỉ còn lại hơn năm mươi người.

Đại sư huynh Triệu Hoành vì cứu mẹ mình, cũng không biết tung tích.

Khương Tô bị thương nhưng cánh tay chỉ bị thương nhẹ, coi như là ổn.

Nhưng Trương Lộ thì khác... phía sau lưng y liên tục bị chém hai đao, trong đó một đao còn có độc.

Đoàn người lao ra bao vây, nhanh chóng chạy vào trong đóc núi.

“Ta... không xong rồi...” Tên Trương Đạo Nhân đang há miệng thở hồng hộc, sắc mặt tái nhợt.

“Trên dao, có độc.” Ánh mắt hắn toát lên vẻ tuyệt vọng. “Cha ta... vẫn đang chờ ta... Đáng tiếc... Ta khiến hắn thất vọng rồi...”

Hắn bị người ta nhẹ nhàng buông xuống, cả người vô lực, máu me khắp người.

Ngụy Hợp nhanh chóng đi tới, kiểm tra vết đao, trên đao xác thực có độc, hơn nữa quan trọng không phải là độc, mà là vết thương quá sâu, từ phía sau lưng có thể nhìn thấy nội tạng nhúc nhích rồi.

“Còn gì muốn nói?” Hắn nắm lấy tay Trương Lộ.

Trịnh Sư Triệu Hoành không có ở đây, nơi này chính là chỗ lớn nhất của hắn.

“Ngụy sư huynh... đệ đệ của ta...” Trương Lộ nắm chặt tay Ngụy Hợp, còn muốn nói gì đó, nhưng vết thương sau lưng y cơ hồ chém trúng, lúc này đã không kiên trì nổi nữa.

“Ca!” Một thiếu niên đứng bên cạnh Trương Lộ nhìn không được kêu lên như tiếng khóc nức nở.

Trương Lộ không nhận lấy, nghiêng đầu, cuối cùng không còn thở nữa.

Ngụy Hợp trầm mặc đứng lên, hắn đã nhìn thấy nhiều người chết, nhưng bên cạnh hắn khi về Sơn Quyền viện, vẫn luôn là tịnh thổ trong lòng hắn.

Nhưng bây giờ, vùng Tịnh Thổ này dường như cũng bị mùi máu tanh từ từ nhiễm vào.

Trong tình huống vừa rồi bốn phương tám hướng đều là địch nhân, y có thể bảo vệ mấy người bên cạnh mình cũng đã là rất mạnh rồi. Các phương hướng còn lại chỉ có thể dựa vào chính bọn họ ủng hộ.

Cho nên Triệu Hoành rời đi, cho nên Trương Lộ đã chết, cho nên Khương Tô bị thương.

Ngụy Hợp nhìn một chút vẻ mặt thấp thỏm lo âu của đệ tử về núi chung quanh, trong đó còn có không ít người nhà. Không ít người đều bị thương, chảy máu. Chỉ là thương thế nặng nhẹ khác nhau.

“Ngụy sư huynh, hiện tại chúng ta nên đi đâu?” Âu Dương trang và Ngụy Hợp thân thuộc nhất, lúc này đứng ra thấp giọng hỏi.

“Tất cả mọi người bị thương, phải tìm một nơi có thể nghỉ ngơi xử lý vết thương!” Ngụy Hợp trầm giọng nói.

Khác với những người còn lại đang hoảng loạn, có thể nói hẳn đã trải qua rất nhiều trận chiến, ba năm qua, trước sau không dưới mấy chục trận.

Tuy đây là lần đầu tiên trong tiểu chiến trường này, nhưng tình táo cơ bản vẫn có thể ổn định.

“Có thể tin tưởng người dẫn ta, không thể ngừng lại, đi!”

Ngụy Hợp cũng không nói nhảm, tiếp tục dẫn đội, một đoàn người tiến đến một phương hướng khác.

Chỉ là mới đi chưa được mấy bước, đã có người dừng chân không tiến lên.

“Ngụy sư huynh, đây là phương hướng đi ra bên ngoài, huynh muốn dẫn chúng ta đi đâu?!”

“Chúng ta phải đi thành trấn, phải có thuốc trị thương! Nếu không tất cả mọi người sẽ chết!”

“Hay là về đi, chúng ta có thể đi xung quanh nhiều thổ bảo như vậy, chắc chắn sẽ có người đồng ý tiếp nhận chúng ta! Hồng gia bảo không phải lợi hại nhất sao? Chúng ta có thể tìm tới nương tựa bọn họ!”

Một đám đệ tử không ngừng vang lên. Những đệ tử này cũng không tiếp xúc nhiều với Ngụy Hợp, lúc này mặc dù có Trịnh Sư phân phó, nhưng vẫn còn hoài nghi.

“Ngụy Hợp, chúng ta quả thật không thể đi nơi dã ngoại, nơi đó có quá nhiều dị thú độc trùng, hơn nữa còn chưa có ăn uống, hết thầy đều chỉ có thể dựa vào chính mình. Hầu hết người nơi này đều sống không được” Khương Tô cũng khó xử nói.

“Các phương hướng khác, ta hoài nghi sẽ có cản trở, lúc này, phương hướng ngược lại có sinh cơ lớn nhất, nguyện ý đuổi theo, không nguyện ý tùy tiện.” Ngụy Hợp bình tĩnh nói.

Hắn ta không thể giải thích vì sao mình lại hoài nghi.

Theo bản năng nói cho hắn ta biết, hắn ta cảm thấy rất có thể bên kia cũng sẽ có trở ngại, nhưng giống như lời bọn họ nói. Tất cả mọi người ở đây đều cần thuốc trị thương, nếu không một khi miệng vết thương phát ra Viêm Hỏa, ở thời đại không có thuốc tủy hết thì chỉ có thể xem vận khí hoặc chờ chết.

Hắn không có quyền quyết định cho những người này, cho nên quyết định do chính bọn họ quyết định.

Rất nhanh đội ngũ liền xuất hiện chia rẽ, chỉ có số ít mấy người, nguyện ý cùng Ngụy Hợp đi ra dã ngoại không biết tránh loạn cục.

Những người còn lại nhất trí đi về Hồng gia bảo. Nơi đó có một số sư huynh sư tỷ về núi, nhất định có thể được chiếu cố tốt hơn.

Ngay cả Khương Tô cũng vậy, vì bảo hộ mấy người Khương gia, cũng muốn cùng đi đến Hồng gia bảo rồi đi.

Trước khi đi, Khương Tô cuối cùng nhìn thật sâu Ngụy Hợp một cái, rồi nhanh chóng dẫn đội rời đi.

Chỉ có đệ đệ đang mở đường, một người thiếu niên tên là Trương Kỳ đang canh giữ bên cạnh thì thẽ ca ca khóc lóc.

Còn lại một tiểu sư muội, đứng ở tại chỗ không biết làm sao.

“Người không đi?” Ngụy Hợp kinh ngạc nói, hắn còn chưa biết, thế mà lại có người tin tưởng mình như vậy.

Vị tiểu sư muội kia trong lòng đau khổ, vừa rồi nàng bị dọa sợ, vô thức chạy theo mọi người, chờ đến trong núi rừng, một lúc

lâu sau mới khôi phục tinh thần, đội ngũ đã mỗi người một ngã, chỉ còn lại mình nàng đứng yên tại chỗ, cũng không có ai kéo nàng cùng đi...

Thật ra nàng muốn đi...

Ngụy Hợp nhìn ra biểu tình của nàng, cũng không nói gì, tùy ý khoát khoát tay.

“Đi thôi.” Một tay hất quơ lên thi thể Trương Lộ, ném lên trên cây.

Thi thể chính xác treo ở trên một chạc cây lớn.

“Chờ có cơ hội trở về an táng hắn sau. Nhớ kỹ nơi này.”

Hắn thuận tay vẽ chữ A dưới chạc cây.

Sau đó dẫn theo hai người nhanh chóng rời khỏi.

Nhị tử Ngụy Dung cũng bị thả từ trong da lông ra, nằm sấp trên lưng Ngụy Hợp, một mực trầm mặc.

Nàng biết rõ càng là vào lúc này, càng không thể làm cho đệ đệ thêm rối loạn.

Mấy người một đường chạy như điên, mệt mỏi liền để Ngụy Hợp xách theo hai người, một người tiếp tục chạy.

Cũng may ba lần khí huyết của nó đã được cải tạo thân thể, thể chất siêu mạnh, ba người cộng lại cũng chỉ được ba trăm cân, không tính là nặng.

Ít nhất đối với hắn hiện tại mà nói, cũng chút trọng lượng đó chạy như điên cũng đã có chút ý tứ rồi.

Sắc trời dần tối đi.

Lần trước ba người ba người Quan Lam dừng lại trong phá đạo quan.

Ngụy Hợp cũng Ngụy Oánh, sau lưng đi theo Trương Kỳ cùng tiểu sư muội kia tiến cung phụng.

tượng thần cung phụng đã bị Ngụy Hợp đánh tan, trở thành một đống lửa nơi góc tường.

“Hiện tại nơi này nghỉ ngơi một chút.” Ngụy Hợp thả Nhị tử sang một bên, đi đến bên đống lửa, kiểm tra một chút, đống lửa này rõ ràng coi như khô ráo.

Nước mưa này quá ít, trong núi rừng cũng không có bao nhiêu hơi ẩm.

Hai người còn lại có chút lo lắng dò xét cảnh vật chung quanh. Ngụy Oánh hiểu chuyện bắt đầu hỗ trợ mở gói, lấy ra thịt khô, bánh quy, túi nước...

“Lần trước ta đưa một bằng hữu tới nơi này, không ngờ còn tới lần thứ hai.” Ngụy Hợp lấy ra Đám Hỏa Thạch, bóp nát củi khô biến nhỏ, nhẹ nhàng quét vào, đóm lửa nhóm lửa, biến thành ngọn lửa.

Sương mù nhàn nhạt bốc lên, trong gió lớn thổi bay khắp tiểu điện.

“Bọn ta nhóm lửa không sợ bị người ta phát hiện sao?” Tiểu sư muội kia đột nhiên lên tiếng hỏi.

“Chút sương khói đó, tối nay đã tối không nhìn thấy.” Ngụy Hợp đáp lại một câu: “Hơn nữa không nhóm lửa, buổi tối nơi này sẽ càng nguy hiểm.”

“Ta hiểu rồi, cảm ơn sư huynh.” Tiểu sư muội vội vàng gật đầu.

Nàng lại gần muốn hỗ trợ.

“Hai người các ngươi kiểm chút củi khô ở xung quanh tới đây, không cần đi xa.” Ngụy Hợp phân phó một câu.

“Vâng!” “Được.” Hai người lần lượt trả lời.

“Chờ chút, ngươi tên gì nhỉ?” Ngụy Hợp thuận miệng hỏi một câu, nhìn về phía tiểu sư muội kia.

“Ta mới nhập môn, tên là Âu Dương Lâm.” Tiểu sư muội chăm chú trả lời.

“Xem ra ngươi không sợ hãi chút nào?” Ngụy Hợp có chút ngoài ý muốn. So sánh với Trương Kỳ ở bên cạnh, Âu Dương Lâm này tựa hồ rất nhanh trấn định lại.

“Không tệ, ta theo cha mẹ ta chạy nạn tới đây. Trên đường cũng từng ở trong rừng núi, khi đó cũng chết rất nhiều người.”
Âu Dương Lâm rũ mi mắt xuống, trả lời.

Nàng tự nhiên sẽ không nói, vì đặt xe nhanh rời thành lần này, nàng đem toàn bộ tài vật đều cho Trịnh Phú Quý, mới được một cái danh đệ tử quay về núi lưu lại.

Cho nên nàng mới nhập môn không được hai ngày...

“Đi đi.” Ngụy Hợp phát tay, ra hiệu hai người tranh thủ thời gian đi.

Hắn lấy sợi xích trên tay ra, dùng để đặt trên đồng lửa, làm thành một cái vỉ nướng đơn giản.

Sau đó nó đứng dậy, sờ soạng phía sau vị trí tượng thần ban đầu, mò trái móc phải, lấy ra một cái nồi sắt nhỏ, còn có một chút hương vị, một chút thịt hun khói đã được mua.

“Ngươi... Tại sao ngay cả nồi cũng có!?” Ngụy Oánh vẻ mặt ngạc nhiên, nhìn Ngụy Hợp không biết nói gì.

“Trước đó đã tới, ta cảm thấy chỗ này thích hợp tu chỉnh, thuận tiện cho đặt chút tiếp tế tiếp tế ở chỗ này.” Ngụy Hợp Đạo nói.

Những điểm tiếp tế như vậy hẳn có tới năm điểm xung quanh Phi Nghiệp thành.

Dù sao đã ngoại lâu như vậy cũng không phải là sống vô ích. Có rất nhiều lúc giết người cướp của được vật gì đó, có chút công kèn không thích hợp mang về thành, cũng chỉ có thể ẩn nấp cho tốt, đợi lần sau lại dùng.

Thời gian lâu dần, những thứ cất giấu cũng nhiều hơn.

Ngụy Oánh không phản bác được, nàng không cách nào tưởng tượng đệ đệ của mình ngày thường giấu nàng những gì.

Đi săn sao đánh đâu đâu cũng có?

Nơi này cách Phi Nghiệp Thành không biết bao xa, rõ ràng còn có thể giấu đồ vật của đệ đệ.

Im lặng trong chốc lát.

Ngụy Nhiễm cầm lấy nồi sất, đổ nước vào cho hành thái khô, dưa muối, thịt khô, đem bánh lương thực xé nát ném vào cùng nấu.

Làm xong những thứ này, nàng một bên giải lửa, khiến nó trở nên càng thịnh vượng, một bên ngẩng đầu nhìn Ngụy Hợp.

“Người... Người không lo lắng Trịnh sư sao?”

“Ta đều có thể lao ra, Trịnh sư lợi hại hơn ta nhiều, tự nhiên cũng có thể.” Ngụy Hợp bình tĩnh nói.” Cự Xi quân của Thất Gia Minh có nhược điểm quá lớn, không ngăn được người, mà chung quanh tất cả đều là binh lính bình thường, không có hảo thủ. Bởi vậy có thể thấy được, hảo thủ chân chính hoặc là không tới, hoặc là tụ tập đến một điểm, vậy công người nào đó. Kết hợp nội dung những binh tốt hô to lúc trước, là có thể minh bạch, mục tiêu chính thức của bọn họ là Phi Hùng Đảo.

Hơn nữa, đối thủ của Trịnh Sư quá mạnh, cho dù cộng thêm ta cùng một chỗ cũng vô dụng.”

Ngụy Oánh không ngờ tình hình hỗn loạn như vậy, đê đê lại còn có thể bình tĩnh phân tích ra nhiều thứ như vậy, còn có thể trấn định như thế, mang theo nàng một đường chạy như điên, chạy trốn tới nơi này xa như vậy.

Trong lòng nàng có chút rung động, không biết ngày thường đê đê đến cùng trải qua loại cuộc sống gì, mới có thể hiểu rõ những thứ này như lòng bàn tay, quen thuộc không hiểu.

Nghĩ tới đây, nàng bỗng nhiên có chút đau lòng, cũng có chút khổ sở.

Phốc phốc phốc phốc.

Trong đạo quán bỗng nhiên có một con chim nhỏ lông xù màu vàng bay vào.

Ánh mắt Ngụy Oánh sáng lên: “Thật đáng yêu... Điều.”

Lời còn chưa dứt, đầu chim nhỏ màu vàng nổ tung, bị Ngụy Hợp một đá vào giữa đầu, ngã xuống đất.

“Con này béo hơn con kia.” Ngụy Hợp đứng dậy, đem con chim nhỏ nhặt lại, vừa vịn một bàn tay to nhỏ.

“Có lẽ thịt đi không nhiều lắm, có điều ăn cả xương cũng đỡ được một bữa.”

“.....” Ngụy Oánh không phản bác được.

Không bao lâu sau, hai người kia đã trở về, dẫn theo một ít củi khô cành cây, phóng tới đống lửa để nướng.

sấy khô một chút, khói sẽ ít hơn rất nhiều.

“Các người ở lại chỗ này, nấu xong thì gọi ta. Ta ra ngoài trông coi. Còn nữa, quần áo đều bị cháy máu cho ta cởi bỏ.”

Ngụy Hợp đứng lên nói.

Mấy người cũng không có nhãn nhớ, trừ trên người Ngụy U không có máu ra, trên người Âu Dương Lâm và Trương Kỳ đều có vết máu.

Gã cởi áo khoác ra, mới phát hiện trên cánh tay có một lỗ máu, bắp đùi của gã kia bị trầy trầy một mảng lớn, bây giờ mới phát hiện ra.

Ngụy Hợp bảo Ngụy Oánh xử lý vết thương cho hai người, ở một bên khác nhóm lửa thiêu hủy quần áo, chính mình đi ra tiểu diện.

Hắn giơ tay lên, cởi áo khoác đã được cởi ra, lộ ra bên trong ngắn ngắn, sau đó bóp thành một cục, dựng đứng lên, hung hăng quăng ra.

Y phục tung bay, phiêu hốt bay ra ngoài, treo trên chạc cây khô cách đó không xa.

Ngụy Hợp thì đi qua một bên, lẳng lặng chờ đợi. Lẳng nghe âm thanh.

Trên quần áo dính rất nhiều máu tươi, đều là của người khác, vẫn chưa khô cạn, vừa vặn có thể dùng làm mồi nhử.

Trên đường bọn họ mang theo máu, chạy xa như vậy, phía sau rất có thể đã theo kịp thứ gì đó.

Quả nhiên.

Quần áo mới ném ra không bao lâu, dưới ánh mặt trời âm u, trong rừng rậm, liền có mấy đôi mắt màu xanh lục nhạt xông

ra.

Ba con Hắc Lang thông thả tiếp cận đoàn y phục kia.

Bọn họ theo ba hướng, phân biệt tới gần y phục của mình, định vây sẵn.

Phốc.

Bỗng nhiên một tảng đá đập trúng ót một con sói hoang.

Tảng đá vỡ vụn, Dã Lang được xưng là xương sọ cứng rắn nhất, cũng bị nện đến nứt ra, ngã xuống tại chỗ.

Hai con sói khác xoay người bỏ chạy, nhưng đã không còn kịp nữa rồi.

Lại là hai tảng đá chuần xác đập vào trên đầu bọn họ, ba con sói hoang toàn bộ chết hết.

Ngụy Hợp đi qua, xé đứt mấy cái chân sói, cắt xuống hai hàng lưng, mới quay người trở về tiểu điện.

Việc này đủ cho bọn họ ăn, phần còn lại thì vứt xa một chút, có thể giúp bọn họ dẫn dắt buổi tối càng nhiều phiền phức hơn.

“Chạy mau! Mau!”

Trong rừng rậm buổi tối.

Cả đám người về núi quyền chật vật không chịu nổi cấp tốc chạy như điên trong núi rừng. Giày của bọn họ rơi xuống cũng không dám nhặt, khắp bàn chân đều bị cào rách, không dám dừng lại.

Chỉ có thể điên cuồng chạy trốn dưới sự dẫn đường của Khương Tô.

Thỉnh thoảng có ám tiễn từ phía sau bắn ra, hung hăng bắn trúng mấy người, ngã xuống đất không dậy nổi.

Tiếng kêu thảm thiết và thống khổ vang lên một hồi, rồi lại nhanh chóng yếu đi.

Người trong đội ngũ cũng càng ngày càng ít.

Khương Tô cũng Trịnh sư, chạy như điên trên đường, trong lòng chỉ có một suy nghĩ, đó chính là trốn.

Bọn họ lúc trước mới tách Ngụy Hợp ra, một đoàn người dự định chia ra tiến đến Hồng gia bảo và Thanh Đô phái tới Mặc bảo.

Trước sư huynh sư tỷ có Hội Sơn Quyền cũng ở bên kia nhậm chức. Trịnh sư trước đó từng đề cập qua, nếu là có chuyện có thể tìm Thanh Đô phái tới xin giúp đỡ.

Đáng tiếc. Bọn họ đường còn chưa đi được nửa đường đã bị người của Thất gia liên minh ôm cây đợi thỏ, đang chờ đợi.

Không chỉ như vậy, thậm chí bọn hắn còn phát hiện cao thủ Huyết Y bang trong truy binh.

Đang lúc bị vây khốn, Trịnh sư ra mặt, dẫn đội đột phá vòng vây, nhanh chóng rời đi.

Chỉ là cả người Trịnh sư cũng là máu, thân chịu trọng thương, đột phá vòng vây chưa được mấy phút, đã lâm vào hôn mê.

Khương Tô quyết định thật nhanh, cõng lên lưng mang theo các sư huynh đệ chạy.

Chỉ là không bao lâu, địch nhân bị Trịnh sư dọa lui lại trở về, gắt gao đuổi theo phía sau.

Khương Tô hoảng hốt chạy bừa, chợt nhớ tới Ngụy Hợp từng nói qua, chạy hướng dã ngoại thì có thể có một đường sinh cơ.

Nàng đã không biết nên đi đâu, phương hướng Hồng gia bảo và Mặc bảo, đã sớm trông coi không ít người, căn bản không qua được.

Biện pháp duy nhất, chính là dựa theo hướng Ngụy Hợp nói, một đường chạy như điên.

Người bên cạnh lần lượt ngã xuống, trong mắt Khương Tô tràn đầy tơ máu, điên cuồng cõng người liều mạng chạy.

Nàng không biết chạy bao xa, chỉ biết là, chạy thẳng đến sau lưng không có người mới thôi.

Xuy.

Lưỡi đao dễ dàng cắt thịt chân sói, cắt nó thành một đầu, sau đó bôi muối đưa lên trên vỉ nướng hong.

Ngụy Hợp, Trương Kỳ, Âu Dương Lâm, còn có Nhị tử Ngụy Oánh. Bốn người ngồi vây quanh đồng lửa, đều nhìn chăm chăm vào chân sói đang tươi tiêu mỡ trên đồng lửa.

“Các người tiếp tục nướng.”

Ngụy Hợp bỗng nhiên lên tiếng.

“Để ta ra ngoài xem sao.”

Cách một đoạn thời gian hấn lại muốn ra ngoài quan sát một chút, để tránh có nguy hiểm gì tới gần còn không biết.

“Ngụy đại ca, để ta đi.” Con mắt Trương Kỳ còn có chút sung đỏ, nhưng tinh thần đã khôi phục, đại ca mở đường đã chết, làm cho gã trở nên càng thêm kiên nghị.

“Người đi cũng vô dụng.” Ngụy Hợp lắc đầu.

Nơi này chỉ có hấn và Âu Dương Lâm luyện võ, Âu Dương Lâm là một người mới nhập môn, không thể trông cậy được.

Vì vậy hắn chỉ có thể tự gánh vác một chút.

Hắn đứng dậy đi ra khỏi tiểu điện, bắt đầu đi lại quanh đạo quan tuần sứ.

Ba con sói hoang bị giết chết lúc trước đã bị không biết động vật gì kéo đi, chỉ để lại ba vũng máu tươi, đang bị một loại sâu đen nào đó gặm nhấm.

Từ xa nhìn lại, tựa như ba bãi bùn đen.

đạo qua một vòng, Ngụy Hợp dùng phân mảnh thú trên thân thu thập được rải một vòng, làm đường cảnh giới.

Những người khác không phát hiện vấn đề gì, đang muốn trở về.

Bỗng nhiên hắn mơ hồ nghe thấy, trong núi rừng phía dưới đạo quán truyền đến từng trận tiếng chạy trốn cùng tiếng đánh nhau.

Khoảng cách rất xa, thanh âm cũng rất mơ hồ, nghe không rõ. Ước chừng phải ở ngoài ngàn mét.

Ngụy Hợp nhíu nhíu mày, nhìn về hướng phát ra âm thanh phía xa, nhưng sắc trời đã tối, trong núi rừng chỉ có ngẫu nhiên vài tia ánh trăng chiếu vào, cái gì cũng không nhìn thấy.

.....

.....

Đã trễ như vậy, vốn nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, Ngụy Hợp vẫn không có ý định đi qua xem xét.

Trong tiểu điện còn ba gia hỏa cần chăm sóc. Âu Dương Lâm không có quan hệ gì thì thôi, Nhị tỷ và Trương Kỳ phải chăm sóc tốt.

Trương Lộ cùng sư huynh đệ mình đánh một trận, trước khi lâm chung gã đã xin mình, nếu mình đã đáp ứng dẫn em trai an toàn rời đi, thì phải làm.

Ngụy Hợp quan sát một lát, phát hiện thanh âm không tới gần nữa, mới quay người trở về tiểu điện.

Khuong Tô công Trịnh sư, hai chân mỗi một như rút chì, bên người nàng cũng chỉ còn lại có vài người, trong bóng tối cũng không phân rõ là ai.

Trên mặt mọi người đều là một đám đen và mơ hồ.

Bên tai chỉ có tiếng hít thở uể oải mang theo vẻ tuyệt vọng.

Đám truy binh sau lưng như linh cầu, gắt gao bám lấy bọn chúng không tha.

“Những người phía trước, buông Trịnh Phú Quý xuống, tự mình chạy đi, chúng ta có thể bỏ qua cho các người!”

Phía sau truyền đến tiếng hô trầm thấp.

“Giao Trịnh Phú Quý ra! Nếu không các người đều phải chết!”

“Giao Trịnh Phú Quý ra đây!”

Từng đợt tiếng la hét có chút phức tạp từ phía sau truyền ra.

Võ Sư Minh đã xong, nhưng sau lưng mỗi một võ sư, trừ bỏ công pháp khai mở ra bên ngoài, đều có một loại nguồn cung ứng cho sự ổn định thịt dị thú của mình.

Hồi Sơn Địa Ngư là một trong số đó, Võ Sư Minh phân đông võ sư, tổng cộng năm loại thịt dị thú. Hồng Địa Ngư cũng bị nhìn trộm.

Bởi vì cái này cũng không phải do dã ngoại săn thú đạt được, mà là thu hoạch có thể không bị thương.

Cho dù đi đến nơi nào, có thể có một con đường phát tài như vậy, đều có thể làm cho một cái nội tình gia tộc lớn mạnh như thế.

Huống chi thịt dị thú còn là tài nguyên cần để luyện võ, là thứ tốt so với kim phiếu còn muốn bảo đảm hơn.

Cho nên một võ sư trọng thương hôn mê, còn có một võ sư viện bị đánh cho tàn phế, quả thực là dâng lên hương thơm trên miệng.

Lúc đuổi theo phía sau, sớm đã không phải là người của liên minh bảy nhà, mà là nhân thủ của Huyết Y bang.

Huyết y bang phối hợp với Thất gia minh vây quét Vũ Sư Minh, sau đó từng người phân tán, truy sát chỗ tốt.

Mục tiêu của Thất gia Minh vẫn là Phi Hùng Đao Vân trời sinh, đôi với thế lực lôi kéo đã lâu này của Vũ Sư Minh, sớm đã ôm hận trong lòng.

Bây giờ nhận được tin tức xác thực, xác định trời sinh Vân Hạo âm thầm cấu kết với Hồng gia bảo, lập tức ra tay đánh một kích lôi đình.

Về phần trợ giúp Hồng gia bảo, bọn họ cũng đã sớm có chuẩn bị.

Tô bang đến từ Tô thành phối hợp với huyết y trong tam bang nhị phái giúp thiếu Dương Môn, ngăn cản Hồng gia bảo.

Thế cho nên Hồng gia bảo khoan thai chậm chạp, chờ đến, thì mọi thứ đã được định cục.

Phốc.

Khương Tô không chống đỡ nổi ngã lăn trên đất, nàng và Trịnh Sư cũng trên lưng cùng lăn trên mặt đất.

Trong bóng tối sau lưng, mấy người dùng ám khí không sai biệt lắm, nhào tới.

“Tiểu bì nương, ta kêu người chạy!!”

Một người tay cầm đao chém vào cổ Khương Tô một đao.

Người này khí huyết lần thứ hai, khí tức tăng lên, thực lực bại lộ ra ngoài.

Trên thực tế Khương Tô cũng biết, lúc này truy kích phía sau đã không còn cao thủ nào nữa.

Thật sự là khó chơi, ngược lại những thủ lĩnh hai lần khí huyết như linh cầu này.

Bọn họ chính là những kẻ thiếu thôn thị dị thú, dẫn đến bản thân không có cách nào có được một số người có thể rèn luyện để trở nên cường đại hơn.

Cho nên sự khao khát cùng chấp niệm đối với thị dị thú, vượt xa so với còn lại.

Khuong Tô xoay người đứng dậy, liên hoàn giao thủ với hai đầu mục cầm đao. Ba người ở trong rừng rậm âm u, tránh trái né phải.

Nàng đã sớm bị thương, bởi vì đổ máu, đã có triệu chứng váng đầu hoa mắt, lúc này lại lần nữa giao thủ kịch liệt, thương thế càng có dấu hiệu nghiêm trọng hóa giải.

Nhưng Trịnh sư còn đang hôn mê ở một bên, bà ta cũng không có cách nào trốn đi.

“Rõ!” Thật không dễ gì nhìn thấy một sơ hở, Khuong Tô hung hăng đánh ra một quyền, miễn cưỡng đánh lui một người vài bước.

Đáng tiếc, khí lực của nàng quá yếu, chỉ đẩy người này lui được mấy mét liền rất nhanh khôi phục lại.

“Khí lực của nàng ta không đủ! Giết nàng ta!!!” Người này hét lên, hung phẫn lại đánh tới.

Rất nhanh, phía sau lại có mấy người đuổi theo, tất cả đều là huyết y giúp đỡ mọi người.

.....

.....

.....

.....

Khuong Tô và những người khác đều rơi vào cảnh bị vây công khổ chiến, lưng lay như sắp đổ. Từng vết thương xuất hiện trên người họ.

Nhưng bởi vì lúc trước liều mạng thụ thương, đánh chết một đầu mục thứ hai có khí huyết, cho nên người chung quanh vẫn không dám liều mạng, vây quanh hợp lực làm thương thế của cô càng thêm nặng.

Bọn họ như linh cẩu, vây quanh con mồi, thừa dịp bất ngờ đi lên cắn xé một cái.

“Tiểu Tô, người trốn đi...” Trịnh Phú Quý không biết lúc nào mới tỉnh lại, suy yếu nói.

“Đừng quản ta nữa.”

Khương Tô không nói một lời, cắn răng liều mạng, lúc này cho dù bà ta có muốn chạy trốn cũng không có khả năng.

Trên đường đi nàng đã rất nhiều lần đều muốn trốn một mình, nhưng không biết vì sao, không hiểu sao mình kiên trì thành bộ dáng này.

Ngụy Hợp hí mắt đứng ở ngoài đạo quán, cẩn thận nhìn ra xa phía dưới.

Vừa rồi hắn giống như nghe thấy có người thét lên, thanh âm kia có chút vang lên, khiến hắn không khỏi nhíu nhíu mày.

Buổi tối núi rừng rất nguy hiểm, không chỉ có mãnh thú qua lại mà còn có cả dị thú.

Điểm ấy thì tất cả mọi người đều biết rõ, sơn lâm nguy hiểm như vậy, lại còn có người phát sinh chém giết ở chỗ này.

“Thật sự là không muốn sống nữa rồi...”

Ngụy Hợp cẩn thận nhìn về phía thanh âm truyền đến, đáng tiếc quá xa, quá tối, cái gì cũng không nhìn thấy.

Hắn xoay người, trở về tiểu điện, lười để ý tới đám người chết.

Bỗng nhiên, một trận âm thanh loáng thoáng từ xa xa truyền tới.

“Giao Trịnh Phú Quý ra!!”

Ngụy Hợp vừa mới nâng chân lên bỗng nhiên dừng một chút, xoay người liền phóng về hướng âm thanh.

Xuy.

Lại là một đao xẹt qua sau lưng Khương Tô.

Nàng trở tay đánh ra một quyền, lại đánh vào khoảng không.

Những người chung quanh căn bản không dùng cứng đối cứng với nàng, chỉ vây quanh nàng, xem nàng muốn nghỉ ngơi liền tới một đao.

Bọn họ đây là muốn mệt mỏi đến chết đi sống lại, dùng mạng để giết chết nàng.

Không ai muốn vô duyên vô cớ liều mạng, vạn nhất trước khi chết bị nàng liều mạng kéo đi một người chẳng phải là quá oan uổng sao.

Vì vậy có thể không làm hại tới người khác thì tốt nhất là không bị thương.

Ba đầu mục khí huyết lần thứ hai vây quanh Khương Tô, những người còn lại vây quanh hai đệ tử Hội Sơn khác.

Từng vòng đao quang không ngừng xẹt qua, lưu lại trên thân mấy người vết thương sâu hoặc cạn.

Phốc phốc.

Một sư đệ bị một đao chém ngã, vùng vẫy mấy lần, rốt cuộc không còn chút sinh khí.

Khương Tô liều mạng dựng bên phải đao bầu, mặt quyền cấp độ da đá đã đầy vết thương, sắp không chịu nổi lưỡi đao chém.

Nàng vận đủ khí huyết, hung hăng một quyền đánh lui một người, nghiêng răng lui về sau mấy bước, canh giữ trước mặt Trịnh Sư.

“Giao Trịnh Phú Quý ra, ngươi có thể tự mình rời đi. Tới nước này, ngươi không cần phải vì một người chắc chắn phải chết mà đẩy mình lên.” Một đầu mục Huyết Y bang trầm giọng nói.

“...” Khương Tô không nói một lời. Nàng đã không nghe thấy thanh âm của hai người còn lại. Hiển nhiên bọn họ cũng không còn sinh khí, chỉ còn lại một mình nàng.

Toàn bộ Hội Sơn Quyền, thế mà...

Nàng lại lần nữa nhìn về phía Trịnh sư trong bụi cỏ bên cạnh.

Vừa nhìn thấy nàng sợ đến hồn bay phách lạc, Trịnh sư nhân rõ ràng không thấy nữa.

Trong lòng Khương Tô quỳnh lên, đang muốn lao ra xem xét, bỗng nhiên một tiếng trầm đục vang lên, nàng chỉ cảm thấy sau gáy đau xót, cả người đã hôn mê.

Tay trái Ngụy Hợp Khương Tô Tô, tay phải Trịnh sư, một tay nhắc một cái, Phi Long công được triển khai toàn bộ, ở trong

rừng rậm giống như quỷ my, lặng yên di động tránh xa.

Âm ảnh này đi nhiều, Phi Long Công của hắn càng ngày càng lặng yên không một tiếng động.

Quả nhiên Dạ Miêu Tử đều muốn luyện.

Sau lần trước cao thủ Thiếu Dương môn phát hiện hắn, hắn khổ công, nghiên cứu tiếng bước chân, thu liễm bản thân.

Lần này quả nhiên lập công.

Xách hai người, Ngụy Hợp một người trở mình, Phi Long công vận khởi, leo dọc theo thân cây mấy lần lên, đáp xuống chạc cây đại thụ ngồi xỏm xuống.

Đứng ở trên cao, hắn nhìn xuống phía dưới, giờ cao cây được tìm kiếm Huyết Y bang chúng khắp nơi.

Khương Tô đặt Khương Tô trên cành cây, đưa tay từ trong ngực nhẹ nhàng lấy ra một cái bọc nhỏ, mở ra phía ngoài.

Trong bao mơ hồ có bột phấn nhỏ bay ra, vẩy xuống dưới.

Không bao lâu sau.

“Người đâu rồi!?”

Một gã đầu mục của bang Huyết Y xách đao hỏi.

Bành!!

Trong giây lát, một bóng đen từ trong chỗ tối mãnh liệt bỏ nhào xuống, khiến hắn ngã nhào xuống đất.

Ngay sau đó, trong rừng rậm, từng đầu bóng đen phát ra tiếng gào thét trầm thấp, điên cuồng đánh tới phía Huyết Y bang chúng.

Vô số lực nhãn đã lang từ dưới chân Ngụy Hợp xẹt qua, nhanh chóng đánh tới Huyết y bang chúng, tựa như những dòng suối màu đen, lao nhanh chảy xuôi xuống.

Ngụy Hợp cuối cùng chăm chú nhìn huyết y bang lâm vào huyết chiến chém giết, thẳng đến dưới chân Dã Lang toàn bộ phóng tới đám người kia.

Hấn xách theo hai người, xoay người nhảy từ trên cành cây xuống, cấp tốc rời đi.

“.....”

.....

.....

.....

Rừng rậm trong đêm tối.

Ngụy Hợp mang theo người chưa chạy được bao xa, lắc lư một cái, Khương Tô chậm rãi tỉnh lại.

“Ngụy Hợp...!?” Nàng liếc mắt một cái liền mượn ánh trăng, nhìn thấy một tay xách theo người của mình.

“Là ta.” Ngụy Hợp mắt không chớp, phi tốc di chuyển.

Rừng cây đen kịt xẹt qua hai bên hắn như phù quang lược ảnh.

“Bây giờ chúng ta đang ở đâu?” Khương Tô không nhin được hỏi.

“Không biết.”

“Chung quanh an toàn không?”

“Không rõ lắm.”

“... Có thể nói một chút tin tức tốt không?” Khương Tô lau vệt nước mắt trên mặt.

“Người với lão sư còn chưa chết.” Ngụy Hợp trả lời.

Ngụy Hợp bỗng nhiên dừng lại, nghiêng người nhảy lên.

Phốc phốc phốc!

Hai tiếng trầm đục vang lên, hai thanh phi đao đã đóng đinh chuẩn xác vào vị trí lúc trước của hắn.

Một tiếng kêu nhẹ từ phía sau lưng truyền đến.

“Thế mà cái này cũng có thể tránh thoát?”

Một đạo hắc ảnh từ trong rừng cấp tốc chạy ra, dừng lại bên một lùm cây.

Ánh trăng chiếu sáng một bên thân thể hắn, đó rõ ràng là một đại hán râu quai nón tay cầm ngân hoàn đại khảm đao.

Ngụy Hợp xoay người, buông xuống hai người.

“Người là ai?”

“Bỉ nhân huyết y bang đại hộ pháp Viên...” Đại hán còn chưa dứt lời, cảm giác một trận ác phong.

Hắn vội vàng tránh sang bên trái.

Một đạo vật từ bên mặt xẹt qua, kinh phong kéo tới làm gương mặt hắn đau nhức.

“Người!?”

Phốc.

Bỗng nhiên sau lưng vang lên một tiếng nổ giòn tan, dường như có bột phấn gì đó bị nổ tung sau lưng.

Còn không đợi hắn quay đầu nhìn lại, Ngụy Hợp chính diện vừa sải bước ra, thân hình đảo qua mấy thước, một quyền đánh tới hắn.

“Năm tức.”

“Giết người.”

Trong bóng tối, toàn thân Ngụy Hợp cấp tốc bành trướng, ngưng thần nín thở, song quyền cấp tốc hóa thành đen kịt, Ngũ Lĩnh Chưởng Hồi Sơn Quyền hai loại kinh lực tựa như sợi tơ quấn quanh ở hai tay.

Phi Long Công vận chuyển đến cực hạn, mặt mũi hắn đầy gân xanh, hai tay chín cánh hoa tựa như huyết sắc hình xăm, mấp máy quấn quanh.

“Cuồng vọng!!”

Thân đao chấn động, khí huyết toàn thân cuộn cuộn, kinh lực quấn quanh lưỡi đao chém về phía trước.

Không ngờ Ngụy Hợp dừng lại, cách hắn còn có hai mét thì dừng lại.

Bành!

Theo quán tính, năm cột xám từ sau lưng Ngụy Hợp phun ra, phô thiên cái địa hướng đối phương vung tới.

“Hèn hạ!!” Đại hán điên cuồng hét lên một tiếng, cầm miệng nhắm mắt, đao quang cuốn liên tục, ý đồ đưa quạt xám trở về.

Chỉ tiếc, bóng đen lóe lên.

Ngụy Hợp lách qua bên cạnh, lặng yên không một tiếng động đánh một chưởng vào eo người này.

Đương!

Một chưởng này đánh vào trên vật cứng rắn, nhìn chặt cảm giác tựa hồ là nội giáp nào đó.

Lúc này đại hán ra sức vung đao, lưỡi đao rõ ràng đã bôi độc, hiện ra ánh sáng xanh mênh mông, gọt về phía hắn.

Rõ ràng hắn không biết đối thủ bôi độc gì, một khi bị thương, rất có thể kết cục chính là chết.

Nhưng Ngụy Hợp không lùi mà tiến tới, nghiêng người kinh hiểm tránh đi lưỡi đao, một chưởng vỗ về phía lồng ngực đối phương.

Bành!

Hai người vội vàng giao nhau một chưởng.

Đại hán dùng một tay khác chặn một chưởng này của Ngụy Hợp.

Chỉ tiếc, lúc ấy hắn cảm giác lòng bàn tay đau xót, đưa tay nhìn, trên tay thành lình nhiều ra một lỗ máu.

Không chỉ như vậy, bàn tay hắn đến cánh tay nhỏ, toàn bộ cánh tay nhanh chóng chết lặng mất đi tri giác.

Đây không phải độc tố có thể làm được, đây là kinh lực đối phương mạnh hơn hắn nhiều, mới có thể như vậy.

“Ngươi...!” Gã to lớn vừa sợ vừa giận, đang định chạy trốn.

Đáng tiếc, Ngụy Hợp lại nhoáng một cái, lần nữa xông lên phía trước.

Hai người vừa chạm vào nhau liền lướt qua nhau.

Ngụy Hợp vút bỏ máu tươi trên tay, bước nhanh rời đi.

Không bao lâu, huyết y kia giúp đại hán đứng thẳng thân thể rồi phù phù một tiếng, té ngã trên mặt đất, chỗ ngực ngạnh sinh lõm xuống, máu thành lỗ hồng.

Lúc này vừa vặn là lần thứ sáu.

Trong đạo quán.

Ngụy Nhiễm đỡ Trịnh sư, miệng nhỏ nhắn đút canh nóng cho hắn.

Đáng tiếc, môi Trịnh Phú Quý trắng bệch, đã không còn huyết sắc.

Toàn thân hắn đều đang phát run, nhiệt độ cơ thể càng ngày càng lạnh, đồng tử trong mắt cũng có chút tan rã.

Ngụy Hợp, Khương Tô, Trương Kỳ, Âu Dương Lâm, đều đứng ở một bên.

“Ta...” Nước canh trong miệng Trịnh Phú Quý tràn ra, căn bản nuốt không trôi, ngược lại một ngụm máu từ trong cổ họng trào ra, chảy một lòng ngực.

Khương Tô nhin không được thấp giọng khóc lên.

Sắc mặt Ngụy Hợp khó coi, đưa tay nắm chặt tay Trịnh sư.

Trong mấy năm trở về sơn quyền, Trịnh Phú Quý chưa từng nợ bọn họ, sớm chiều ở chung, tích lũy tháng ngày, người không phải cỏ cây, sao có thể vô tình.

Lúc này nhìn thấy Trịnh sư như thế, trong lòng hai người đều khó chịu.

“Đừng thương tâm...” Trịnh Phú suy yếu nói. “Hồng gia bảo cũng tốt, Thất gia minh cũng tốt, bọn họ cũng không muốn chúng ta tồn tại Võ sư minh. Bọn họ muốn thứ không phải là một mình Liên Minh Võ sư hoàn chỉnh, cho nên, chúng ta nhất định phải bị đánh tan.”

Hắn lau máu trên miệng, thở dài một tiếng.

“Vân lão quá tự tin, cho rằng Hồng gia bảo sẽ chú trọng thanh danh, nhất định đến cứu. Hắn lại không biết, cứu sớm trễ, cũng

là bất đồng.

Lúc ta đi, trong thành đã có ánh lửa... Là hướng vào nội thành.”

Hắn ta giương mắt nhìn về phía hai người Ngụy Hợp, Khương Tô.

“Ta hồi sơn quyền xem như xong rồi, nhưng cũng không sao. Tên kia bị trọng thương ta, cũng bị ta và lão Hàn liên thủ giết chết. Không cần các ngươi báo thù.”

“Mặt khác, ta lấy một phần thịt tươi giấu trong một cái giếng sâu dưới chân núi Thiếu Dương, muốn các ngươi tự mình đi tìm.”

“Hồng gia Hồng gia, tên Hồng Đạo Nguyên kia không làm ra loại chuyện này, lần này nhất định là lão hồ ly của cha hắn. Sau này tất cả ác danh đều tự mình gánh vác, Hồng gia bảo lấy danh nghĩa Hồng Đạo Nguyên Nhân, liền có thể thu nạp tàn dư, lớn mạnh thanh thế. Mưu đồ tốt, tâm tư tốt!”

“Còn có Thanh Đô phái bên kia, rõ ràng trước đó đã đồng ý với ta, bây giờ cũng là bội tín bội nghĩa, đáng tiếc ta vẫn cảm thấy hơi muộn một chút.”

Tinh thần hắn tựa hồ đã khá hơn một chút, nói chuyện cũng thông thuận hơn nhiều.

“Ngụy Hợp.”

“Có đệ tử.” Ngụy Hợp vội vàng đáp lại.

“Ta có hoàng kim vạn lượng, một phần thịt ruộng, bản đồ cuốn một cái, muốn không?”

“...” Ngụy Hợp sững sốt.

“Ngươi là đệ tử đặc ý nhất của ta, cho nên những thứ này ta sẽ để lại cho ngươi. Tiền kia, ta đặt ở...” Trịnh Phú Quý một bữa.” Đặt ở chỗ...”

“Ta cũng không biết bây giờ còn ở đó không, nhưng ở chỗ đó chắc sẽ không xảy ra vấn đề. Ta đã tìm rất lâu rồi mới quyết định đặt đồ vật ở đâu.”

Hắn ta thờ dài một tiếng.

“Đáng tiếc con gái ta không tranh giành, con rể cũng là phé vật, hôm nay ta như vậy, cũng không biết bọn họ còn sống được không.”

“Lão sư...” Ngụy Hợp muốn hỏi tiền.

“Không cần an ủi ta, ta không sao.” Trịnh Phú Quý giơ tay thờ dài.

“Người già, luôn có vài thứ nhìn không thấu, nhìn không thấu. Lúc còn trẻ, tuổi trẻ khinh cuồng, thiên phú hơn người, khi đó mắt sáng tất cả, tại bên trong môn phái xuân phong đặc ý. Hiện tại đến già, còn thừa được cái gì?”

“Lão sư...”

“Không cần lo lắng, ta vẫn khỏe, chỉ là có chút xúc động, chờ sau khi các người già rồi thì cũng sẽ giống như ta.

Sau chuyến đi này, ta tính tìm một chỗ tĩnh dưỡng tốt, thân thể bị thương chỉ sợ về sau cũng khó khăn. Bất quá nội tình vẫn còn, làm người bình thường sẽ không có việc gì.”

Trịnh Phú Quý ngồi dậy, bung canh thịt lên uống một hơi cạn sạch.

“Tiền và đồ vật, ta vốn định để lại cho con gái, nhưng để lại cho họ, nếu không bán thì cũng bị người khác cướp mất. Có một số thứ đối với người thường mà nói là tai họa.”

Hắn thờ dài nói: “Cho nên ta mới lấy đồ và tiền ra đưa tới chỗ đó. Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có nơi đó là an toàn nhất.”

Hắn nhìn Ngụy Hợp, Khương Tô.

.....

.....

.....

“Ta đã từng thề, cả đời này cuối cùng cũng phải sống ra cái danh đường! Hiện tại xem ra, cả đời ta bốc lên, rốt cuộc còn lại cái gì?”

“Đúng rồi, ta rất muốn nói chỗ đó ở đâu, đúng không? Người xem trí nhớ của ta đây...” Trịnh Phú cười quý mấy tiếng, vỗ đầu mình.

“Chỗ kia, ngay tại đó...”

Hắn vươn tay ra, bỗng nhiên từ trên người mình rút ra một chồng đồ vật.

“Ồ đây này!”

Trịnh Phú Quý nhìn vẻ mặt ngơ ngác của Ngụy Hợp và Khương Tô, chột cười ha hả.

Hắn vung thứ trong tay.

“Các người, các người... có tiền đồ như vậy sao!”

Cười cười, lỗ mũi lỗ tai hắn cũng chảy máu.

Ngụy Oánh mãnh liệt che miệng mình, nghiêng đầu không dám nhìn nữa.

Tiếng cười dần dần lắng xuống, đôi mắt Trịnh Phú Quý mở to, trong tay gắt gao nắm lấy đống đồ vật bên ngoài.

Hắn cứ thế cứng đờ ngồi tại chỗ, không nhúc nhích, không còn hơi thở.

Ngụy Hợp và Khương Tô lùi lại một bước, quỳ xuống đất, nghiêm túc cúi đầu với hắn.

“Mời lão sư đi cho khỏe!”

Ngụy Hợp bình tĩnh nói.

“Mời lão sư... đi mạnh khỏe.” Khương Tô đã khóc không thành tiếng.

Ánh lửa chập chờn, trên mặt Trịnh Phú tái nhợt mơ hồ lộ ra một tia trút xuống, không nở.

Xuy.

Một mũi tên bắn xa xa, vẽ ra một đường cong duyên dáng, vượt qua sông Phi Nghiệp, lướt qua mảng lớn đất đai trống trải trước cửa thành, hung hăng đóng đinh ở đầu tường thành Phi Nghiệp thành.

Một tiếng keng trầm đục vang lên, binh lính thủ thành uể oải mở mắt ra, bánh chưng trên tay nhét vào trong miệng vài lần, nhìn ra bên ngoài.

Tường thành cao hơn mười mét, từ trong tháp nhìn về phía xa xa.

Xa xa là một vùng hoang vu, ruộng tốt hoang vu nứt nẻ, chính giữa là trên con đường, dường như có một vật gì đó đang bay lên.

Vật kia đen nghịt một mảnh, tựa hồ là châu châu, lại tựa hồ là...

“Địch tập!!!” Binh sĩ đột nhiên rống to một tiếng, liều mạng kéo chuông cảnh báo không ngừng va chạm.

Bên trong nội thành vừa mới cứu được lửa xong, lại là binh lính bắt đầu hành động.

Khói xanh còn chưa tan hết, từng đội binh lính dưới sự dẫn đầu của các đội ngũ, nhanh chóng xông ra, leo lên các nơi trên tường thành.

Cửa thành chậm rãi cộng với khung xe, từng mảng đá lăn được chuyển lên tường thành dài hơn ngàn mét.

Chuôi gỗ tròn, canh vàng, dầu hỏa, lượng lớn nhân vật thủ thành bị nước chảy không ngừng hội tụ.

Lúc này, cả mảng lớn mưa tên đen nghìn nghịt từ bầu trời phóng xuống, tựa như hạt mưa, rậm rạp chằng chịt bắn ngược số lượng lớn binh sĩ thủ thành.

Tiếng trống trận vang lên.

Ngoài thành có ba vị võ tướng hình thể hùng tráng, lưng hùm vai gấu, cuời ngựa chạy băng băng băng, đi tới trước thành dừng lại.

Một tên thanh niên võ tướng dáng người cường tráng, phóng ngựa tiến lên phía trước một bước, nhìn đầu người dày đặc như ong vỡ tổ phía trên Phi Nghiệp thành.

Hắn vẫy tay một cái.

Võ tướng bên cạnh đưa tới một thanh trường mâu.

“Dân chúng phi nghiệp khôn khổ, ta không đành lòng thương tôn tới người vô tội.”

Hắn nắm chặt trường mâu, giục ngựa xoay vài vòng tại chỗ, đột nhiên cao giọng quát.

“Âu Thần ở đâu! Có dám đánh một trận!?”

“Đại hạn liên tục, thất gia minh các người tích lương không thả, dân chúng lầm than, nay, hồng đạo nguyên ta liền phải thay trời hành đạo! Còn phi nghiệp một cái trời đất sáng sủa!!”

Cánh tay hắn gồng lên, cơ bắp toàn thân giống như khoe khoang, cấp tốc biến lớn, từng luồng từng luồng cự lực như sóng nước, hội tụ đến cánh tay phải.

“Đi!!”

Bốp!

Trong chốc lát trường mâu đã biến mất trên tay hắn.

Trường mâu phá vỡ không khí, phát ra một tiếng rít, tựa như đạn pháo bắn về phía báng hiệu Phi Nghiệp thành cực lớn.

“Người dám!”

Một bóng người từ trên tường thành nhảy xuống, tay cầm trường côn, như lưu tinh trùng điệp nện lên trường mâu.

Nổ vang một tiếng, giữa không trung trước tường thành sáng lên một đám lửa, trường mâu bị đập gãy, khúc khuỷu bắn ra. Bóng người cũng thuận thế mượn lực, bay vọt trở về tường thành.

“Giết! Ha ha ha ha ha ha!!!” Hồng Đạo Nguyên cuồng tiếu một tiếng, từ trên lưng ngựa tung người nhảy lên, rút hắc thương trên lưng lao về phía tường thành.

Phía sau hắn đại lượng quân sĩ đông nghịt, cũng nâng thuẫn xông về phía tường thành, từng cỗ xe công thành đánh tới cửa thành, từng cỗ cầu thang công thành bị đẩy lên.

Bỏ qua những thứ này, đám người ném đá chạy nhao nhao bay lên tường thành.

Xe đá không ngừng bắn ra nguyên thạch to lớn, đập về phía trên tường thành. Mưa tên phân tán bắn ra, bao trùm binh sĩ. Cũng có cao thủ võ đạo dùng sức ném mâu, điểm sát tinh anh.

lít nha lít nhít binh sĩ màu đen, tựa như đàn kiến màu đen, phóng tới thất gia minh binh hôi giáp trên Phi Nghiệp thành.

Tùng chiến tướng võ đạo vung binh khí nhằm về phía cửa thành, nơi cửa thành vốn bị bịt kín lúc này chậm rãi mở ra.

“Kỳ Sinh Cự Lạc, Văn Hương Độ Hải!!”

“Kỳ Sinh Cự Lạc, Văn Hương Độ Hải!!”

Tùng tiếng hét lớn vang lên, không ít binh lính của thất gia minh vốn thủ thành nhao nhao lấy ra mảnh vải xám trắng, cột vào cánh tay rộng to, sau đó điên cuồng mở cửa công kích các binh sĩ thủ thành thất gia minh khác.

“Diệt Thất gia, chấn phi nghiệp!!”

Đại lượng hắc giáp hắc thuẫn binh sĩ rộng to, từ cửa thành dũng mãnh lao vào, cấp tốc công chiếm nơi này.

Tùng cao thủ chiến giáp khí huyết của Hồng gia bảo xung phong vào, gặp người liền giết, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi.

Cao thủ của bảy gia liên minh dồn dập tiến lên chặn đường, tình cảnh lâm vào hỗn chiến.

Ngụy Hợp nhìn ra xa, nhìn về phía Phi Nghiệp từ đỉnh núi.

Nơi đó một mảnh ánh lửa ngút trời, tựa hồ lại có kiến trúc gì đó bị đốt cháy, vừa mới mịt mờ sáng lên bầu trời, lúc này một góc đã nhuộm thành màu đỏ.

Hắn và mấy người Khương Tô, Ngụy Oánh, đứng ở trên sườn núi, trước mặt là một đồng mộ đá mới xây xong.

Trước mộ có dựng một tấm bia đá thô ráp, trên đó viết: Quay về mộ Trịnh Sư Quyên.

Phía dưới khắc lên tên đầy đủ của Trịnh sư, khi còn sống đạt được thành tựu, tuổi tác.

Những thứ này đều do Ngụy Hợp dùng ngón tay khắc ra, thoát nhìn khó tránh khỏi có chút thô ráp, nhưng điều kiện như thế, chỉ có thể như vậy.

Xa xa mơ hồ có thể nghe được tiếng kêu giết rất nhỏ, nhưng Ngụy Hợp Khương Tô cũng không hề bị lay động.

Ngụy Hợp yên lặng đem gói đồ lúc trước của Trịnh lão ra đặt trên mặt đất, cẩn thận mở ra, bên trong là một phần thư tín dày đặc, cùng với ba tấm bảng gỗ màu xanh đen khắc chữ không, một khối thịt đen sì sì.

Hắn mở thư ra, mở thư ra, cẩn thận xem xét.

Bên trên viết hồi ức lớn của Trịnh Phú Quý, còn an bài chuyện sau lưng mình, xem ra hắn đã sớm dự liệu được, có khả năng mình sẽ không qua được cửa ải này.

Nội dung sau bức thư là giới thiệu về thân thế của bản thân mình.

Hóa ra khi hắn mở ra Hội Sơn Quyền Viện vốn là thế lực gọi là Vô Thủy tông, đã sàng lọc đệ tử ngoại môn ra bên ngoài.

Sau đó Vô Thủy tông di chuyển, mang theo một lượng lớn cao thủ tài nguyên, từ bỏ điểm dừng chân ở biên giới thành Phi Nghiệp.

Nhưng lúc ấy Trịnh Phú Quý không muốn đi, ông ta đã kết thân sinh nữ ở Phi Nghiệp thành, không muốn đi.

Vì vậy hắn tạm thời rời khỏi tông môn, đổi tên về Sơn Quyền Viện, không dùng thân phận đệ tử Vô Thủy Tông để đóng quân lâu dài nữa.

Vô Thủy tông vốn là sàng lọc kín đáo, làm việc cực kỳ khiêm tốn, cho nên ngay từ đầu rất ít người biết Trịnh Phú Quý, chính là người phụ trách nơi cư trú của đệ tử ngoại môn Vô Thủy tông.

Chờ đến về sau Vô Thủy tông di chuyển, từ bỏ điểm dừng chân này, lại càng không ai biết rõ thân phận chính thức của Trịnh Phú Quý.

Trong thư có nói, Hồi Sơn Quyền vốn là võ công sàng lọc tư chất của Vô Thủy tông, có thể đạt tới ba lần khí huyết đều có thể cảm tín vật tiến vào Vô Thủy tông.

Mà ba lần khí huyết đến luyện kinh, quá trình này cực kỳ trọng yếu, luyện ra được sức mạnh, liên quan đến độ hoàn thiện cùng cường độ sau khi rèn thể.

Cho nên ba tín vật kia là thông qua tiêu ký thông qua khảo hạch trở về Vô Thủy tông.

Hắn có thể lấy một quả đi tới phủ Thái Châu, Vô Thủy tông, thu hoạch hoàn chỉnh Vô Thủy Sơn Quyết, tập luyện hoàn thiện kinh lục.

Trên thư cẩn thận dặn dò, nếu Ngụy Hợp không cẩn thận đột phá, đạt đến nhập kinh, nhất định phải trở lại Vô Thủy tông, sau đó bắt đầu rèn thể.

Cuối cùng, trên thư còn ghi chép chuyện thị ruộng đồ đất cá.

Trịnh Phú Quý nhắc tới, con dị thú kia đã bị con cá đồ đất, lấy được gần hết thọ mệnh, sắp không xong rồi. Cho nên, ông ta liền lấy dị chủng, khiến ruộng thịt khô héo.

Chỉ cần chờ đợi được một lần nữa bắt được dị thú, là có thể dùng dị chủng cấy vào, lại lần nữa chế biến thành ruộng thịt.

Trên thư cẩn thận nhắc nhở, khối thịt màu đen kia chính là dị chủng, phương pháp sử dụng là để nó nhiễm máu dị thú, bám vào vết thương dị thú, có thể chế tạo ruộng thịt. Điều kiêng kỵ không thể sử dụng với người khác, cũng không thể dính máu của mình.

“Ba tín vật, một phong thư, một dị chủng giá trị vạn kim, ngược lại cũng không nói sai.”

Ngụy Hợp xem xong, đưa lá thư cho Khương Tô, nơi này cũng chỉ có hắn và Khương Tô là đệ tử nội viện.

Những người còn lại... mất tích, bị giết, phản bội.

Tỷ như Giang Nghiêm, ngay từ đầu liền không biết tung tích, không thể nghi ngờ là đã về Giang gia.

Khương Tô nhận lấy thư, đọc kỹ một lần.

“Người... có tính toán gì?” Nàng nhìn về phía Ngụy Hợp, trong lúc nhất thời có chút mờ mịt, trong mắt còn lưu lại một tia thương cảm.

“Còn có một việc chưa làm xong, làm xong sẽ đi.” Ngụy Hợp bình tĩnh nói.

“Ta và người!” Khương Tô nghiêm túc nói.

“Ta cũng đi chung!” Ta cũng vậy!”

Hai người còn lại vội vàng lên tiếng, sợ bị ném đi.

“Không cần, tìm một chỗ chạm trán, đến lúc đó cùng nhau là được.” Ngụy Hợp muốn đi điều tra một cái tai, phi nghề không thể tiếp tục, như vậy trước khi đi hẳn nhất định phải điều tra ra chân tướng của cha mẹ đại tỳ.

“Ta có nơi có thể an bài các người, Khương Tô người vừa vặn có thể giúp đỡ bảo vệ tỳ ta, ta đi một chút sẽ trở về rất nhanh.”

Ngụy Hợp giải thích một chút, chính mình muốn đi điều tra cha mẹ đại tỳ, một mình lẻ loi càng thuận tiện, những người còn lại cũng không nói gì nữa.

“Được, ta sẽ dẫn bọn họ đi ẩn nấp cho tốt.” Khương Tô gật đầu.

Bây giờ về núi quyền chỉ còn lại mấy người, mặc dù bị thương, nhưng chung quy so với các quyền viện hoàn toàn bị đánh tan nát kia tốt hơn nhiều. Có mấy quyền viện thậm chí không thừa một ai, triệt để bị bang phái chia cắt.

“Người, cẩn thận một chút.” Khương Tô sa sút nói.

“Yên tâm. Người dưỡng thương cho tốt đi.” Ngụy Hợp bình tĩnh gật đầu, đối với người khác mà nói, có lẽ cục diện bây giờ rất khó khăn nguy hiểm.

Nhưng đối với hắn, đơn giản chính là hình người săn thú nhiều hơn một chút, không có gì khác biệt so với lúc trước.

Ngay sau đó, hắn dẫn theo mấy người đi ra ngoài thành, đi vào khu vực hoạt động của một cái tai.

Trước an bài bốn người Khương, Tô, Nhị tử đến chỗ săn bắn của mình ẩn nấp trong sơn động.

Bên trong có nước thịt dự trữ mà hấn giành được, lúc trước hấn đã che giấu vật tư khắp nơi, chính là vì khả năng ngày hôm nay xuất hiện.

Thế cục càng loạn, y cũng có thể sống ở khắp nơi, khắp nơi đều là sinh cơ. Đây chính là lo trước khỏi họa.

Dặn dò vài người xong, Ngụy Hợp một đường chạy như điên, dựa theo tình báo điều tra lúc trước, bắt đầu tìm kiếm chung quanh tai một cái.

Cách Thành Phi Nghiệp mười dặm là một nơi tai thường hay nghe, chỉ là không ai biết rốt cuộc hấn giấu ở đâu.

Núi lớn sâu rộng, có thể giấu vô số vật, thật muốn đi tìm một đám trộm cướp như vậy, trong thời gian ngắn thật đúng là khó tìm.

Bất quá cũng may Ngụy Hợp cước Trình Nhân không phải người thường, Phi Long Công giảm bớt đại lượng khí lực, hai loại công pháp chồng lên ba lần khí huyết, làm khí huyết hấn cuộn cuộn, lực cũ chưa hết tái sinh lực mới.

Bỏ ra trọn vẹn hai ngày, Ngụy Hợp rốt cuộc tìm được dấu vết để lại, dựa theo dấu vết mà tìm được một sơn trại nghỉ chân.

Trong rừng lá khô rậm rạp, khắp nơi là những phiến lá màu vàng đậm lót trên mặt đất tạo thành một tấm thảm thật dày.

Ngụy Hợp tùy ý đạp một cước lên trên, cũng sẽ phát ra tiếng rã rã.

Gió núi gào thét trong rừng, rừng cây không có phiến lá cản bản không cách nào ngăn cản khí lưu xuyên thấu.

Ngụy Hợp ngẩng đầu nhìn ra phía trước.

Phía trước có hai tòa tháp canh bằng gỗ đơn sơ, chính là một tòa tường thành được tổ hợp từ gỗ và viên đá dài hơn trăm mét.

Nhưng tường thành này chỉ có một mặt.

Toàn bộ sơn trại hiện lên hình tam giác, còn lại hai mặt đều là vách núi đá cao chót vót, cùng tường thành vây thành một môi trường phong bế.

Lúc này cả sơn trại xa xa nhìn lại, chỉ thấy một mảnh đen kịt, mơ hồ còn có thể ngửi thấy được một mùi than bị lửa đốt cháy.

Ngụy Hợp thở hắt ra, trong lòng có một tia liên tưởng không tốt.

Hắn bước nhanh hơn, nhanh chóng tiếp cận sơn trại.

Vượt qua tháp canh, trên tháp canh trống không, không có ai canh giữ.

Chẳng bao lâu sau, hắn đến trước cửa lớn sơn trại. Cửa lớn cao hơn hai mét, được bao phủ bằng gỗ thô. Một nửa đã bị đập nát, chỉ có nửa kia còn miễn cưỡng còn có thể nhìn ra đó là hình dáng cửa.

Xuyên qua tường sơn trại miễn cưỡng còn có hình dạng gì đó, bên trong là một mảnh kiến trúc phế tích sụp đổ.

Từng khúc gỗ cháy đen đậm nghiêng tới, chỉ lên bầu trời.

Khắp nơi trong phế tích là từng bộ từng bộ thi thể cháy khét đang cuộn tròn lại, mấy con kên kên đang vây quanh một ít thi thể ăn như gió cuốn, không ngừng xé rách.

Ngụy Hợp lười để ý tới, nhanh chóng dạo qua một vòng trong sơn trại, khắp nơi là thi thể, khắp nơi đều là đồ vật bị đốt cháy uồn khúc vụn vụn.

Toàn bộ sơn trại một mảnh hỗn độn, sớm đã không còn sinh vật sống.

Ngụy Hợp không thu hoạch được gì, một lần nữa từ đại môn sơn trại lui ra ngoài. Theo hỏa hoạn lưu lại xem xét, sự tình nơi này khẳng định không phải sắp tới phát sinh.

Nhìn trận hỏa hoạn kia, Ngụy Hợp kỳ thật trong lòng đã biết, tìm tiếp nữa, đã không thích hợp.

Chiến tranh loạn lạc, hôm nay hỗn loạn, hắn không có cách nào nghĩ ra được cách chạy loạn khắp nơi như ruồi không đầu. Hắn nhất định phải chăm sóc tốt nhị tỷ Ngụy Oánh.

Dù sao dự trữ trên núi chung quy cũng có lúc ăn xong, hấn cũng cần thịt dị thú ổn định cung ứng, chút hàng tồn kia lập tức phải ăn hết.

Cho nên, bất kể là hấn hay là Ngụy Oánh, hay là đám Khương Tô, đều cần một hoàn cảnh ổn định để sinh hoạt.

Mà phải đi tới phủ Thái Châu, vượt qua biên giới đại châu, dựa theo địa đồ đơn giản mà Trịnh sư đưa ra, khẳng định sẽ lạc đường.

Cũng may Ngụy Hợp đưa bản đồ tổng bản đồ tiêu cực của Trình thiếu lâu ngày.

Mặc dù bên trên không rõ ràng lắm thế nhưng vẫn đánh dấu chính xác, vị trí của Thái châu và phủ Thái châu.

Từ Phi Nghiệp thành đến phủ Thái Châu, vượt qua một dãy núi Dạ Ô rộng lớn.

Từ trên bản đồ xem xét dãy núi này, ở giữa có vài dòng sông, mấy chục thôn trấn, từng mảng lớn rừng rậm hoang vu.

Nhìn qua cũng có thể cảm giác được hung hiểm trong đó, chớ nói chi là trên tiêu cực còn có không ít dị thú qua lại không ít điểm tiêu cực.

Ngụy Hợp đếm qua, dọc theo con đường này đi liên tục không ngừng nghỉ, dựa theo tốc độ của đội ngũ tiêu cực, trên bản đồ có tiêu thước tính, cũng phải mất ít nhất nửa năm, mới có thể đến được.

Đây là dưới tình huống không hề trì hoãn giữa chừng.

Chớ nói chi, lộ tuyến này không biết vĩnh viễn cùng tiêu cực miêu tả, qua bao lâu, thôn trấn phía trên còn hay không, phạm vi hoạt động của dị thú có biến hoá hay không?

Đây đều là vấn đề.

Hấn tính toán một chút, đi tới phủ Vân Châu và đi tới phủ Thái Châu, bên nào thích hợp hơn.

Cuối cùng vẫn quyết định đi tới phủ Thái Châu.

Vân Châu bây giờ ngay cả Phi Nghiệp Thành cũng lâm vào chiến loạn, Vân Châu phủ bên kia đoán chừng tình huống cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Mấu chốt nhất chính là, Vô Thủy tông mà Trịnh sư nhắc tới, nơi đó có Vô Thủy sơn quyết mà ông cần phải có.

Dựa theo lời Trịnh sư nói, tiến về Vô Thủy tông có thể nhìn ra được bậc thang cao hơn.

Cộng thêm tín vật hiện tại và liên quan đến nhau, mấy người bọn họ quá khứ liền có thể rất thuận lợi gia nhập tông môn, được che chở.

Thực lực của Vô Thủy tông mạnh hơn Hồi Sơn Quyền rất nhiều.

Ngụy Hợp lập tức quyết định, cuối cùng quyết định đi vòng quanh một chuyến, mang theo thức ăn và thức ăn mà gã giấu trước đó, sau đó rời đi.

Kỳ thật đối với cha mẹ cùng đại tỷ phải chăng còn sống, hắn đã không ôm hy vọng.

Khu quảng mạch Thiếu Dương Môn.

“Cha mẹ! Nhanh lên!!”

Ngụy Xuân xách bọc quần áo một đường đờ hai lão nhân, theo công nhân quặng mỏ chạy nạn chạy về phía Phi Nghiệp thành.

“Rất cuộc.... cuối cùng cũng có thể trở về rồi...” Mẫu thân Lý Thúy với khuôn mặt tiêu tụy, cũng may trong khoảng thời gian này có lão đại giúp đỡ.

Lão đại Ngụy Trung Hoa đại lực, thể trạng cường tráng, ở khu mỏ có năng chống đỡ, mới khiến hai người vô bệnh vô tai đi tới.

Phụ thân Ngụy Đường xách theo hành lý nhỏ, lẫn vào dòng người chạy nạn, cũng đầy kích động.

“Cũng không biết Tiểu Đào Tiểu Hà, bây giờ thế nào rồi, qua được không...”

“Yên tâm đi, chúng ta trở về liền có thể nhìn thấy bọn họ, nhất định không sao đâu, Tiểu Hà thông minh như vậy, Tiểu Oánh Oánh cũng cần cù nhà, bọn họ nhất định có thể tự chăm sóc mình.” Ngụy Xuân chăm sóc tốt.

Nói xong những lời mình cũng không quá tin tưởng.

Nhưng nói như vậy cũng đã làm cho nhị lão trong mắt nhiều hơn một chút hy vọng.

Trong dòng người, tổ hợp như ba người này cũng không ít, rất nhiều người là người một nhà bị bắt hết tới đây để làm việc.

Thậm chí còn có người từ tuổi trẻ đến già, ở khu mỏ nửa đời người. Cũng có hài tử rõ ràng là lớn lên ở chỗ này, lúc này nghe được ngoài, ngược lại về mặt u mê, không biết làm sao.

Càng có người mừng đến phát khóc, mới được đưa vào, lập tức có thể rời đi ngay. Không ai lại thờ ơ với hi đại bi thể này cả.

Từng đội binh lính của Hồng gia bảo, dáng người cường tráng, mặc giáp da, tay cầm binh khí, đang phụ trách duy trì trật tự.

“Chậm một chút, mọi người chậm một chút, bảo chủ nhà ta chính là hồ nghiệp hồ gâm nguyên hồng đại nhân, hắn đã hạ lệnh mở kho lương ba ngày. Các người trở về chuyện thứ nhất, là ấn đầu lĩnh lương thực trước!”

“Hồng đại nhân nhân nhân khoan dung khoan dung, các người trở về nhất định phải nhớ kỹ, là hồng đạo nguyên hồng đại nhân cứu các người, cho các người ăn uống, để cho các người có thể sống!”

“Hiện giờ Hồng gia bảo ta đã trục xuất Thất gia minh, trở lại thành Phi Nghiệp, mọi người khoan tâm, có Hồng đại nhân ở đây một ngày là có thể để mọi người ăn no một ngày!”

Mỗi người đều lớn giọng tuyên truyền ở hai bên.

Hồng gia bảo tấn công Phi Nghiệp thành, Thiếu Dương môn tham chiến, kết quả tinh nhuệ trong môn phái bị sự phản kích hung mãnh của liên minh bảy nhà đánh cho tổn thất thảm trọng.

Càng thâm hại hơn là, Hồng gia bảo trở mặt không nhận người, không thừa nhận Thiếu Dương môn một mực cung cấp khoáng thạch vũ khí, ngược lại quay giáo một kích, sau khi Hồng Đạo Nguyên đánh chết Âu Thần trước mặt mọi người, liền cùng với Thiếu Dương môn chủ đồng loạt ra sức.

Rõ ràng là qua cầu rút ván, Hồng gia bảo cho rằng danh tiếng ác liệt của Thiếu Dương môn ảnh hưởng đến nền tảng thống trị của bọn họ, trở mặt ngay tại chỗ.

Dù sao Thiếu Dương môn nhân không nhiều, hơn nữa bởi vì quản lý tàn bạo, môn nhân đệ tử cũng không có thiện cảm với môn phái mình, ước gì ngã xuống đài.

Chẳng qua nửa ngày, tầng trên bị vây giết, môn nhân còn lại chia cắt tài vật, lập tức giải tán.

Khu vực khai thác mỏ càng không ai để ý tới.

Hàng trăm công nhân khu mỏ nhân cơ hội chạy về phía Phi Nghiệp thành.

Trong hỗn loạn, Ngụy Xuân che chở nhị lão, một đường di chuyển về phía thành trì. Trên đường thậm chí có Hồng gia bảo phái tới hộ tống binh tốt.

Người được giải cứu đều coi là nhân nghĩa của hồng đạo nguyên. Trong lòng mọi người đều tràn đầy khát vọng và khát vọng đối với an định tương lai. Đây chính là điều mà Hồng gia muốn.

Dưới hiện trạng nhân khẩu suy sụp của thành Phi Nghiệp, chuyện đầu tiên mà Hồng Đạo Nguyên cần làm chính là trọng chấn dân cư. Mà phương pháp gia tăng nhân khẩu nhanh nhất chính là truyền bá nhân nghĩa, làm cho người ta ăn một miếng, hấp dẫn càng nhiều lưu dân.

Buổi chiều, sau mây đen.

Dòng người trong khu mỏ dài nhỏ giống như hôi xà, mang theo hy vọng mơ ước đối với tương lai, uốn lượn bò về phía Phi Nghiệp Thành vừa mới trải qua chiến hỏa.

Mà một mặt khác.

.....

.....

.....

Trong núi rừng, bọn Ngụy Hợp và Khương Tô mang theo bao lớn thu thập xong, một đường rời khỏi Phi Nghiệp thành Tây Bắc.

Phía trước bọn họ là một vùng núi rừng rộng lớn, những dãy núi nhỏ chập trùng trùng điệp điệp không nhìn thấy phần cuối.

Phía tây bắc Phi Nghiệp thành, cách ba mươi dặm, núi hoang.

Rắc rắc.

Điện quang xẹt qua bầu trời đêm.

Những hạt mưa rơi lả tả, đánh vào trên những chiếc lá, trên thảm cỏ, phát ra những tiếng vang ào ào.

Trong núi có một động phủ.

Ngụy Hợp cẩn thận đem da hắc hùng vừa lột ra, gác ở trên lửa hong nướng.

Hai con gấu con hoảng sợ co thành một cục, núp ở chỗ sâu nhất trong hang động.

“Thời tiết này nói biến đổi liền biến, trước trận pháp vẫn là đại hạn, hiện tại mới bao lâu, chính là mỗi ngày trời mưa.”

Hắn nhíu mày nhìn ra ngoài động một chút, bóng đêm thâm trầm, mưa to bốc hơi nước bốc lên mờ hồ núi rừng, cũng thấy không rõ cái gì.

“Cũng may có Ngụy sư huynh ở đây, nếu không chúng ta thật không biết nên làm cái gì.” Âu Dương Lâm cảm thấy may mắn.

Nếu không phải trên nửa đường Ngụy Hợp đột nhiên nói, khả năng sắp mưa xuống, bọn họ vẫn còn đang ngu ngốc tiếp tục chạy đi, căn bản sẽ không đi tìm nơi trú mưa.

“Sư huynh, nơi này còn có hai con gấu nhỏ thì sao?” Âu Dương Lâm nhìn về phía chỗ sâu trong động hai con gấu nhỏ, bộ dạng đáng thương của chúng làm cho nàng có chút không đành lòng.

“Rất nhanh sẽ giết, thịt mềm và ngon.” Ngụy Hợp trả lời.

“Tại sao phải giết chúng... Không thể không giết sao?” Ngụy Oánh cũng không đành lòng nói.

“Cũng được, bắt quá Hùng Hải Tử nhỏ như vậy, ra ngoài cũng không sống được bao lâu.” Ngụy Hợp trả lời.

Khương Tô và Trương Kỳ đang ngủ say trên vách lửa cách đó không xa.

Hai người bọn họ nhất định phải tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, sau đó còn phải gác đêm, thay phiên Ngụy Hợp nghỉ ngơi.

Tại loại dã ngoại hoang vu này, nhất định phải có người bảo trì tinh táo, nếu không có thể sẽ có đại nguy hiểm.

Đống lửa không phải hoàn toàn an toàn, có chút mãnh thú, dị thú, cũng không sợ chuyện này.

Ngụy Hợp, Âu Dương Lâm, Ngụy Oánh, ba người ngồi vây quanh đồng lửa, nghe bên ngoài có tiếng mưa, tiếng sấm, còn có dã thú ngẫu nhiên xuất hiện.

Rõ ràng thân ở trong địa cảnh nguy hiểm như vậy, nhưng chỉ cần Ngụy Hợp ở một bên, tựa hồ cũng có thể cảm giác được sự an tâm nồng đậm.

Hắn an bài mọi thứ rất ngay ngắn rõ ràng, lúc nào cần làm gì, lúc nào nên làm gì, hắn tựa hồ cũng biết.

“Tiểu Hà, ngươi nói chúng ta cứ đi như thế, một mực đi, phải mất bao lâu?” Ngụy Oánh nhẹ giọng hỏi.

“Không biết... Ít nhất là nửa năm.” Ngụy Hợp trầm giọng nói.

Kỳ thật đây là theo ít lời, vừa đi ra ngoài, hắn mới phát hiện chính mình đã đánh giá cao chính mình. Hắn đi theo hướng này, mặc dù có tiêu cực dấu hiệu, nhưng bởi vì đi lại ít người, trên đường một mảnh cỏ hoang vu, cỏ dại rậm rạp, che dấu đường đi.

Hắn nhất định phải vừa tìm đường, vừa sửa đổi phương hướng, vừa phải cảnh giới mãnh thú độc trùng xuất hiện.

Tốc độ của đội ngũ năm người cực chậm, quả thực chậm hơn gấp đôi so với dự đoán của hắn.

“Nửa năm.” Ngụy Oánh cúi mặt xuống, hai tay ôm đầu gối nhìn đồng lửa.” Thật dài a...”

“Hi vọng hết thảy thuận lợi.” Âu Dương Lâm đưa tay nắm chặt tay Ngụy Oánh, dùng sức nhéo nhẹ, xem như là an ủi.

Mấy ngày nay, hai nữ sinh nhu nhược như các nàng, lại bởi vì giống nhau, đi gần nhất.

Khương Tô tuy cũng là nữ sinh, nhưng nàng so với hai người kiên cường cứng cỏi hơn xa, ngược lại không có nhiều đề tài với bọn họ.

Trương Kỳ thì sau khi ca ca chết, càng thêm trầm mặc. Vốn dĩ y có thể quay về thành Phi Nghiệp tìm cha mẹ.

Nhưng hắn không lựa chọn trở về, mà quyết định cùng Ngụy Hợp rời đi, trong mắt hắn luôn hiện ra khát vọng nào đó, đối

với Thất Gia Minh, khát vọng báo thù.

Nhưng hẳn ta rất rõ ràng, ở lại thành Phi Nghiệp, dựa vào chính hẳn ta, qua bao lâu nữa cũng không có biện pháp báo thù, cho nên khi biết được Ngụy Hợp muốn đi phủ thành, hẳn ta không biết trong lòng thế nào, quyết định cùng đi.

Đông lửa càng lúc càng thịnh vượng. Những hạt mưa bên ngoài dần dần nhỏ đi đôi chút.

Ngụy Hợp đứng dậy đi tới chỗ sâu nhất trong hang động, một tay xách hai con gấu gấu con kia ra.

“Đi thôi.” Hắn vỗ vỗ đầu hai con gấu nhỏ, thả chúng ra ngoài.

“Bên ngoài vẫn còn mưa...” Ngụy Oánh muốn nói lại thôi.

“Chút mưa ấy không ảnh hưởng, ta không hy vọng lúc ta đi ra ngoài, hai tên này lại gây ra động tĩnh, đưa tới phiền phức.”

Ngụy Hợp trả lời.

Một con gấu đen mang theo thịt đủ cho năm người ăn rất lâu, nhưng chỉ ăn thịt sẽ mắc rất nhiều bệnh, cho nên hẳn phải đi ra ngoài tìm chút rau dại nắm các loại.

Dưới ánh mắt không đành lòng của hai nàng, hai con gấu nhỏ vừa ra khỏi huyết động, co giò bỏ chạy, tựa hồ sợ lại nhìn thấy Ngụy Hợp, đảo mắt liền giẫm lên bãi cỏ ướt sũng, chui vào rừng cây, biến mất không thấy gì nữa.

Ngụy Hợp cũng đứng lên, đem phân hôi khổng lồ trên người bóp nát ra một ít tại động khẩu.

“Ta cũng ra ngoài một chút, chờ ta trở lại.”

“Đi bao lâu?” Ngụy Oánh lo lắng hỏi.

“Mưa dừng thì về.” Ngụy Hợp cũng không quay đầu lại, đem nham thạch ngụy trang cùng lùm cây bên ngoài động phủ tới, chặn cửa động, sau đó quay người kéo mũ da thú, lao vào chỗ sâu rừng rậm.

Trong rừng mưa phùn như trút nước, trận mưa lớn đã khiến vùng rừng núi này một lần nữa khôi phục sinh cơ.

Hạt mưa lớn nhỏ không đều bị lá cây cuốn trôi xuống, nên xuống mặt đất không có quy luật nào.

Ngụy Hợp phi long công vận khởi, quay chung quanh huyết động, theo hình quạt tuần sát.

Hắn nhất định phải đảm bảo xung quanh không có sinh vật nguy hiểm nào, độc trùng nguy hiểm.

Chỉ là mới đi được vài trăm mét, hắn liền nghe được tiếng vang rất nhỏ.

Bước chân hắn dừng lại, thuận theo thân cây bên cạnh leo lên trên, bò qua mấy nhánh cây, nằm rạp xuống.

Sau đó bọc bọc nguy trang cành cây trên lưng lại, lập tức hoàn toàn hòa hợp một thể với bụi cây trong màn đêm.

Không bao lâu, phía dưới cỏ dại xẹt qua mấy đạo nhân ảnh, phi tốc chạy về phía xa, một khắc cũng không ngừng.

Trong bóng tối, Ngụy Hợp cũng không thấy rõ bọn họ là ai, bất quá không sao, có người ngược lại rất tốt, ngược lại chứng minh con đường này của hắn không sai.

Đợi đến lúc bóng người kia rời đi, Ngụy Hợp xuống cây, tiếp tục thăm dò rừng cây.

Bây giờ hắn có tam đại công pháp, Ngũ Lĩnh chương vẫn còn thông thả tiến lên, về Sơn Quyền vẫn còn xa vời, tiến triển cực chậm.

Hai môn võ công này đều dùng đủ sức lực để rèn luyện, cần phải luyện từ từ tới toàn thân mới có thể bước vào trạng thái nhập lực.

Nhưng quá trình này cực kỳ chậm chạp, bên trong Phi Nghiệp thành, võ giả tiến vào sẽ không có ai thấp hơn ba mươi tuổi.

Cho dù là Hồng Đạo Nguyên, thiên tư tung hoành, thể chất khác hẳn với người thường, cũng phải hai mươi lăm tuổi mới đột phá, vẫn là nghe đồn có kỳ ngộ khác.

Cho nên ba lần khí huyết đột phá, sau đó tăng thêm hai mươi tuổi thọ, vẫn không đủ để tu hành võ đạo.

Bây giờ thứ duy nhất có thể có hy vọng chính là Phi Long Công. Phi Long Công gần đây sử dụng rất nhiều, mơ hồ chạm đến tầng thứ ba biên giới, lập tức có thể đạt đến trạng thái ổn định viên mãn tầng hai.

Một khi ổn định viên mãn, có thể vận dụng Phá Cảnh châu tiến vào giai đoạn tiếp theo.

Ngụy Hợp dự định lần này, dùng Phi Long công thí nghiệm một chút, lúc đột phá tầng thấp võ học, có giống các võ học khác hay không, đều tiêu phí một lần phá cảnh châu.

Hắn di động nhanh chóng trong rừng cây tối đen như mực.

Không bao lâu, Ngụy Hợp dừng lại một chút, mơ hồ nghe được có tiếng thở rất nhỏ.

Thanh âm đó tuy có, nhưng lại không tìm được phương hướng, hơn nữa còn kéo dài trầm thấp, như ẩn như hiện.

Hắn đứng sau một thân cây, kiểm tra thân cây không có rắn độc, sau lại dán lưng vào thân cây, từ trong túi trữ vật bên hông nhẹ nhàng lấy ra một thanh phi tiêu.

Cách thân cây, Ngụy Hợp chậm rãi lộ ra một chút ánh mắt, dò xét phía sau thân cây.

Mưa nhỏ dần nhỏ lại, ánh trăng xuyên thấu qua tầng mây, soi rừng cây càng sáng thêm một chút.

Trên thảm cỏ phía sau cây, cạnh một rễ cây nhô ra mặt đất.

Hai con chim lớn lông xù lông xám toàn thân, đang không ngừng cúi đầu mổ một cỗ thi thể người tàn phá không chịu nổi.

Hai con chim lớn có ba chân, cả người lông xám, hai cánh bay lượn mở rộng chừng ba mét.

Đầu nó ửng đỏ, khuôn mặt mơ hồ có chút giống như mặt người, miệng hơi nhọn, giống loài chim.

Ngụy Hợp giật mình, cách xa hơn mười mét. Gã nhìn qua, lần đầu còn tưởng là hai người mặc quần áo lông vũ đang ăn thịt người.

Hắn cẩn thận nhớ lại tư liệu mấy năm qua thu thập dị thú, rất nhanh liền từ trong đó tìm được tin tức về loại dị thú này.

“Lại là tuyệt như chim...” Ngụy Hợp vẫn không nhúc nhích, trong tay cầm chặt phi tiêu.

Loại dị thú chim này cực kỳ hung mãnh, quan trọng nhất là máu trong móng vuốt và miệng, tất cả đều có kịch độc, vô cùng khó chơi.

Bọn chúng thích cách đi săn nhất, chỉ là đột nhiên bắt người một cái, mổ người một cái, sau đó ở trong chờ đợi, chờ con mồi trúng độc thân thể.

Đương nhiên, đối với Ngụy Hợp mà nói, loại dị thú này không có giá trị gì, bởi vì ngoại trừ dùng để tẩm độc, trên thân thịt cũng không thể ăn.

Hắn lặng lẽ rút lui khỏi chỗ cũ, rời đi xa.

Tuyệt Như Điều dựa theo tư liệu ghi chép, chỉ cần bị nó đánh bị thương, dù võ giả có khí huyết ba lần cũng phải chết không nghi ngờ.

Đương nhiên, đây là chỉ độc tính của nó rất mạnh, nhưng sức chiến đấu cụ thể ra sao thì cũng khác. Võ giả ba vòi máu phản ứng cực nhanh, sức mạnh cực mạnh, loại chim này đoán chừng có đánh lên cũng không làm được.

Nếu thật so sánh, vẫn phải xem thực chiến.

Vô luận như thế nào, Ngụy Hợp không muốn trêu chọc loại dị thú này là được. Hắn có lẽ không sợ, nhưng cùng một chỗ người khác sợ.

Hắn chậm rãi lui về phía sau, rất nhanh liền trở lại khu vực mấy người đi qua lúc trước. Sau đó hắn không dừng lại, nhanh chóng trở về sơn động.

Bởi vì phát hiện phụ cận có dị thú tuyệt như điều, Ngụy Hợp ở trong sơn động nghỉ ngơi một lát, ngày hôm sau, liền mang theo mấy người dọc theo đường nhanh tuyệt tích, gia tăng tốc độ.

Hắn dự định một hơi rời khỏi lãnh địa tuyệt như chim.

Loại mãnh thú này bình thường đều có lãnh địa độc đáo, đây là khu săn bắn của chúng. Chỉ cần rời đi là có thể đảm bảo an toàn.

Đồng thời, dựa theo địa đồ ghi lại, đi thêm ba mươi dặm nữa là sẽ đến thôn trang đầu tiên có thể tiếp viện.

Chỉ là khiến Ngụy Hợp có chút bất ngờ, khi đoàn người đi vào thôn trang kia, nơi đó đã sớm hóa thành phế tích, rách nát đã lâu.

Mà rời đi thôn trang, vào buổi chiều ngày thứ năm, khi hắn đang chạy thì lại đụng phải Tuyệt Như Điều.

Đây tựa hồ lại là một đôi chim khác, màu sắc trên đầu bọn chúng so với con trước càng đỏ hơn.

Ngụy Hợp trong lòng lẫm liệt, hắn mơ hồ cảm giác không ổn, dựa theo tư liệu ghi chép, tuyệt không tụ tập dày đặc đến một khu vực nhỏ như vậy.

Chỉ có một khả năng mới có thể khiến tuyệt thể tụ tập lại, đó chính là sào huyệt.

Xung quanh nơi này có một sào huyết vô cùng thích hợp cho con chim sinh sống.

Ngụy Hợp rút cuộc minh bạch, vì sao lộ tuyến nơi này lại cực ít người qua lại, có một dị thú tộc đàn cực kỳ nguy hiểm như vậy, bất luận kẻ nào cũng lựa chọn tránh đi nơi này.

Ngày thứ hai mươi lăm sau khi rời khỏi thành Phi Nghiệp.

Đoàn người Ngụy Hợp dựng một cái lều nhỏ đơn giản trong rừng, dùng cành thô cùng phiến lá dựng lên, Khương Tô và Ngụy Hợp phối hợp, toàn bộ hành trình không quá nửa giờ liền hoàn thành.

Sức mạnh cường đại của võ giả và hai tay cứng rắn của Hồi Sơn Quyền, cho bọn họ một cái tiện lợi thật lớn.

Năm người nghỉ ngơi trong lều, vây quanh đồng lửa trại đã chuẩn bị sẵn, bao quanh lấy da lông động vật ấm áp, tuy rằng mỗi vấn đề được tắm rửa đều bốc mùi toàn thân.

Nhưng có thể làm đến trình độ này, đã là vô cùng lợi hại rồi.

“Chúng ta đã đi được một tháng rồi, cảm giác xung quanh giống như không có gì thay đổi, cảnh sắc giống hết khi mới vào rừng cây...” Khương Tô trầm giọng nói.

“Trong núi rừng chính là như vậy, bất quá chúng ta không đi nhầm, ta có thể phân biệt được dấu vết lưu lại trên mặt đất.” Ngụy Hợp trả lời.

“Thái Châu... Thái Châu rốt cuộc ra sao? Ngụy Hợp ngươi có biết không?” Khương Tô thuận miệng hỏi, dùng nhánh cây đem lửa gác lên, để cho nó cháy càng nhiều hơn một chút.

“Chưa đi, bất quá trên người chúng ta có bản đồ căn bản, có tín vật, có tiền, thịt dị thú cũng đủ cho chúng ta ăn ít nhất một tháng. Không vội.”

Ngụy Hợp mang theo một đồng vật tư, cộng thêm ven đường săn thú thu hoạch được con mồi, ăn uống thì không cần lo lắng, mấu chốt là thịt dị thú.

“Nhưng mà ở trong hoàn cảnh này thời gian dài như vậy, lâu dần, ta luôn cảm thấy rất ngột ngạt.” Khương Tô nhắc nhở:

“Ta nghe cha ta nói, lên đường đi đã lâu, mọi người đều thích làm chút chuyện để tiêu khiển tinh thần. Bằng không sẽ rất dễ dàng xảy ra vấn đề.”

“Người muốn nói cái gì?” Ngụy Hợp biết nàng nói đúng. Một mực trầm mặc, quả thật sẽ tạo thành áp lực khẩn trương với tinh thần của người khác.

“Chúng ta cùng hát?” Khương Tô đề nghị.” Ta cảm thấy ca hát rất hay.”

“Ta sẽ nhảy.” Âu Dương Lâm giơ tay.

“Ta từng học vẽ tranh.” Trương Kỳ lên tiếng.

Ngụy Nhiễm chần chừ: “Ta cho mọi người nấu cơm ăn, không cần đến đâu.” Nàng cảm thấy cuộc sống như vậy lại càng thêm phong phú hơn so với lúc trước.

“Ca hát động tĩnh quá lớn.” Ngụy Hợp suy nghĩ một chút: ” khiêu vũ dễ dẫn tới động vật mãnh thú khác. vẽ tranh quá mất tinh thần, rất dễ mệt.”

Hắn đưa tay nhặt lên một nhánh cây trên mặt đất, tùy ý vẽ trên mặt đất.

“Để nghe chuyện xưa đi. Nhỏ giọng một chút, sẽ không có động tĩnh lớn, cũng sẽ không...” Hắn mới nói được nửa câu, bỗng nhiên dừng lại, quay đầu nhìn về một bên.

“Bằng hữu bên kia, có thể đi ra.” Một tay Ngụy Hợp nắm một thanh phi tiêu có độc ở sau thắt lưng.

Số hàng còn lại không có bao nhiêu, cũng không có chỗ tiếp tế, dùng ít bao nhiêu, cho nên hắn không tùy tiện sử dụng.

Trong lùm cây, mấy hán tử cao trắng quần áo tả tơi chậm rãi đi ra chỗ âm u.

Cầm đầu là một khuôn mặt máu, đầu tóc rối bời, cực kỳ chật vật.

Hắn nhìn chằm chằm vào một nồi canh thịt đang đun trên đồng lửa.

“Chúng ta không có ác ý. Chỉ là đi trong rừng lâu rồi, quá đói, ngửi thấy mùi thơm, liền đến rồi.”

Nam tử cầm đầu cao giọng trả lời.

“Muốn ăn cũng được, nhưng phải dùng tiền mua.” Ngụy Hợp giơ tay ý bảo bọn Khương Tô đừng nói gì, để bọn họ ứng phó.

“Được, được, không thành vấn đề, chúng ta có kim phiếu!”

Nam tử cầm đầu vội vàng gật đầu, từ trong ngực lấy ra mười lượng kim phiếu vậy vậy.

“Vậy được, các người có tổng cộng mấy người?” Ngụy Hợp hỏi.

“Bốn người, chỉ bốn người chúng ta.” Hán tử kia vội vàng trả lời.

“Vậy là tốt rồi.” Ngụy Hợp đột nhiên vung tay lên.

Xuy!

Phi tiêu rời tay, một người ở giữa đồng lửa lạng lẽ tiếp cận.

Phi tiêu xuyên qua cổ họng người nọ, từ sau cổ lộ ra, hung hăng dính trên thân cây phía sau.

Ngụy Kỳ vừa vặn lao đi, đảo mắt đã bay được sáu mét, chớp mắt đã mấy lần giữa bốn tên đại hán.

Hắn xoay người trở lại bên cạnh đồng lửa.

“Đi rồi.” Hắn nhắc bọc lên, dẫn đầu đi về phía xa.

Bốn người phía sau lúc này mới dồn dập ngã xuống đất, tất cả mọi người đều bị trúng chưởng, trong nháy mắt mất mạng.

Loại chưởng lực này lặng yên không một tiếng động, âm độc tàn nhẫn, trung ất phải chết. Căn bản không phải là phong cách của hội sơn quyền thoải mái.

Mấy người Khương Tô nhìn thi thể ngã xuống đất, lại nhìn Ngụy Hợp cũng sẽ không cúi đầu, chỉ cảm thấy trong lòng rét run. Nếu không phải Ngụy Hợp phát giác phía sau có người đánh lén, sợ rằng kết quả...

Đám người kia mặc quần áo giống nhau, đầu tiên là lấy chính diện lực chú ý của mấy người, sau đó phân ra một người từ

phía sau tập kích, trước sau giáp công, thật đúng là có thể giải quyết một ít đội ngũ phòng bị yếu ớt.

Lập tức, mấy người cũng nhanh chóng đứng dậy, dập tắt đồng lửa, mang theo đồ đạc đuổi theo Ngụy Hợp.

Không đi bao xa, sau lưng liền mơ hồ truyền đến tiếng dã thú gào thét, tranh đoạt thi thể.

Một đoàn người đi thẳng về phía trước, lúc mặt trời sắp xuống núi, rốt cuộc tìm được một thôn nhỏ bỏ hoang không lâu.

Phòng ốc trong thôn đều hoàn hảo, có thể che gió chắn mưa.

Điều này làm cho tâm tình mấy người Ngụy Oánh rất tốt, bên cạnh còn có một dòng suối nhỏ, có thể lấy nước lau người.

Liên tục hơn mười ngày đều dùng lá cây đại tiểu tiện, trên thân đã sắp lộ ra mùi tiết vật.

Sắc trời chậm rãi tối xuống.

Trong một căn phòng tường đất của thôn trang bỏ hoang, mơ hồ có ánh lửa lộ ra.

Ngụy Hợp cùng Trương Kỳ đứng ở trong sân, chờ ba nữ sinh trong phòng rửa mặt lau người.

Trong bầu trời đêm tinh quang xán lạn, mênh mông bát ngát, thâm thúy vô cùng.

Ngụy Hợp chợt khẽ nhúc nhích lỗ tai, ánh mắt nhìn về phía ngoài cửa lớn rách nát.

“Ai?”

“Người qua đường.” Một lão đầu râu dài đã hơn nửa tuổi, đứng ở ngoài cửa, nhìn vào bên trong.

“Hai vị tiểu huynh đệ mời. Chúng ta đi từ Vân Châu tới tiểu thương ở Thái Châu, vừa mới tới nơi này thì thấy bên này cũng có ánh lửa nên tới điều tra một chút, mong rằng thứ lỗi.”

“Nơi đây là thôn trang hoang phế, các ngươi cứ tự nhiên.”

Ngụy Hợp bình tĩnh nói.

“Đa tạ. Kẻ hèn họ Vương, tiểu huynh đệ nếu cần gì, có thể đến phòng phía trước.”

Lão già này khí thế bất phàm, trông không giống người bình thường.

Bất quá cũng có thể hiểu được, thời gian này, có thể tại giữa hai châu đi buôn bán, không có mấy phần bồn sự, tại đây hoang vu dã ngoại, đó là tìm chết.

Phía sau lão đầu liên tiếp xuất hiện mười người.

Những người này bao lớn bao nhỏ, phong trần mệt mỏi, thoát nhìn có chút mệt mỏi.

Chỉ là một người trong đó đi ngang qua cửa, làm cho Ngụy Hợp trong lòng cảnh giác hơi nhảy dựng.

Hắn ngưng thân nhìn ra phía ngoài cửa, nhìn người kia dần dần rời đi, lướt qua cửa, đi vào trong thôn.

Đó là một nữ tử toàn thân đen kịt, đeo khăn che mặt, trùm đầu, cúi đầu đi bộ.

Sợi tóc từ trên đầu của nàng trượt ra, đen bóng mềm mại.

“Thế nào? Ngụy đại ca?” Trương Kỳ lên tiếng hỏi.

“Không có việc gì.” Ngụy Hợp thu hồi ánh mắt. Nữ tử vừa mới đi qua kia, có chút không đơn giản.

Chẳng qua ra bên ngoài, người không đơn giản còn ít sao? Đầu năm nay, dám ra khỏi cửa đến nơi hoang dã này, lại có mấy người đơn giản.

Đây cũng là trên con đường chủ sơn mà tất cả mọi người đều có thể đi, gặp bất cứ chuyện gì cũng có thể.

Trong phòng, lúc này ba nữ sinh cũng đều tắm rửa xong, lau người xong, mấy người cùng thu thập, đi ra thay phiên hai người Ngụy Hợp.

“Ta đi ra bên ngoài nhìn xem.” Ngụy Hợp lên tiếng nói.

Dọc theo đường đi đều là hấn và Khương Tô, không ngừng luân chuyển, ra ngoài tuần tra chung quanh.

Lúc này nên tới phiên hấn ta.

Mới ra cửa vài bước, phía trước đã có một người trong thương đội kia, nhìn thấy hấn ra cửa, chủ động đến gần, ôm quyền.

Người này tựa hồ đã sớm thủ hộ ở cửa, chờ bọn hắn đi ra.

“Vị huynh đài này, ngày mai trước mặt chính là Tàng Kiếm hạp, tuyệt như tổ chim, nhất định phải dùng môi. Nếu không chê, chi bằng hai bên chúng ta cùng dùng một phần, như vậy cũng có thể gom góp một phần môi nhử. Lão gia nhà ta bảo ta tới hỏi thăm một tiếng, ý huynh đài thế nào?”

“Tàng Kiếm hạp?” Trên bản đồ Ngụy Hợp không có cái tên này.

Nhưng tính cách của hắn không giống người thường, vẻ mặt bình tĩnh, lại thêm trong bóng tối nên không thấy được cái gì.

Đối phương cho rằng hắn biết.

“Huynh đài?” Đối phương thấy hắn không phản ứng, lại hỏi một câu.

“Thực không dám giấu giếm, đoàn người chúng ta lần đầu ra ngoài, tuyệt không hiểu những thứ này, cho nên, môi nhử ngược lại ta có một phần, nhưng còn không biết dùng thế nào, chê cười rồi.” Ngụy Hợp trả lời.

“Lần đầu xuất hành lại có thể đi xa như vậy, huynh đài coi như vận khí thật tốt...” Người nọ ngạc nhiên, lập tức cười khan hai tiếng, nhin không được lên tiếng nói.

“Đâu có, vận khí xác thực không tệ.” Ngụy Hợp trả lời.

“Đã như vậy, huynh đài không bằng chúng ta đến đây ngồi chơi một chút, cũng tiện tán gẫu một chút an bài ngày mai, không biết ý thế nào?” Người nọ lại nói.

“Vậy thì làm phiền rồi.”

Ngụy Hợp trở về tiểu viện chào hỏi Khương Tô, bản thân thì đi theo nam tử trung niên kia, đến một bức tường đất sát vách.

Hai bên cách nhau chỉ là một bức tường, khá gần, hẳn cũng không lo lắng khoảng cách quá xa sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Chính giữa sân, đồng lửa đang bùng cháy.

Ngụy Hợp cùng lão giả thương đội, còn có nữ tử lụa đen, hai thanh niên ngồi chung một chỗ.

Đám người thương đội còn lại thì mỗi người tùm năm tùm ba ngồi ở sân nhỏ, ăn lương khô, quản lý tư nhân vật phẩm.

Ngụy Hợp đối với Tàng Kiếm hạp hoàn toàn không biết gì cả, nghệ cao gan lớn, dứt khoát một người tới, tiếp xúc cùng đối phương.

Đã có thể thoáng sờ soạng một chút, lại có thể hiểu thêm một chút tình báo liên quan.

Nơi này dẫn đội, là tên Vương lão nhân kia, chính là người ban đầu cùng Ngụy Hợp câu chuyện, danh vương tử sùng bái.

Lúc này hẳn cẩn thận cất kỹ một quyển địa đồ vừa được sửa sang lại, tựa hồ vừa mới làm đánh dấu.

Nhận lấy đồ tốt, hẳn ngẩng đầu nhìn về phía Ngụy Hợp.

“Tiểu huynh đệ là từ thành trì phụ cận đi? Dám mấy người như vậy xuất hiện đi trên đường, thật không đơn giản.”

“Đâu có, Vương lão quá khen rồi.” Ngụy Hợp thân nhiên nói.
“Nếu không có gì bất đắc dĩ, ai lại nguyện ý xa xứ.”

“Không có khen trật, nơi này là đất cằn ở Vân Châu, cách Thái Châu vô số, người đi con đường này là đi Thái Châu, trong đó nguy hiểm rất nhiều, cho dù có Khu Thú Hương cũng có rất nhiều loại độc trùng, có thể một đường vô sự đến được nơi đây, đã rất lợi hại rồi.” Vương lão tán thán nói.

“Nếu ta không nhìn lầm, tiểu huynh đệ hẳn là đi Thái Châu bán sư học nghệ đúng không?” Hấn lại nói tiếp.

“Không sai.” Ngụy Hợp gật gật đầu, tỉ mỉ mà nói, đúng là hẳn đi bán sư học nghệ.

“Thật không dám giấu diếm, lão hủ cũng vậy, dẫn cháu gái tới bên kia cầu xin sư môn, Thái châu tập võ thành gió, ở các châu phụ cận hiện giờ cũng là nơi ổn định nhất.”

Nói xong y thở dài một tiếng.

“Nếu có nhiều lựa chọn hơn, lão hủ cũng không muốn xa xứ, chạy về phía xa như vậy.”

Hấn chỉ vào hắc sa nữ tử bên cạnh thấp giọng nói.

“Cháu gái của ta thật là mẹ của, từ nhỏ tư chất ưu dị, si mê võ đạo, lần quê hương gặp nạn này, cho nên chúng ta dứt khoát chuyển nhà, tiến về Thái Châu. Cũng coi như là tìm kiếm cơ hội ở những nơi lớn hơn.”

Chân La? Ngụy Hợp nhìn vào hắc y nữ tử che mặt.

Đám người này thấy thế nào cũng không giống quan hệ ông cháu gì cả. Theo hấn thấy, trung tâm của đội ngũ này chính là cô gái che mặt áo đen.

Những người khác phía sau Vương lão, cứ cách một lát, lại cẩn thận từng li từng tí nhìn về phía nàng, tựa hồ cũng đang nghe nàng chỉ huy, nhìn sắc mặt nàng.

Đối phương cho là hấn nhìn không ra, nhưng Ngụy Hợp không nói đến việc đã từng trải vô số người, mà xuyên việt nhiều

năm như vậy, đối với một ít chi tiết biểu lộ cũng có thể hiểu được ý tứ trong đó.

Suy đoán một hai, đại khái hiểu được nhân vật quan trọng trong đó là ai.

“Đúng rồi, quên giới thiệu, hai vị này, cũng là cùng chúng ta kết bạn mà đi, cũng là hai vị thiếu hiệp lúc trước gia nhập.

Một người là Tiết Thành Dũng đến từ Tô thành, một người là Tiền Hạo đến từ Bắc Phục thành.”

Vương lão lại giới thiệu hai người còn lại cho Ngụy Hợp.

“Tại hạ Ngụy Hợp. Đến từ Phi Nghiệp thành.” Ngụy Hợp ôm quyền chào.

“Tiết Thành Dũng.” Một người có khuôn mặt cũng coi như anh tuấn, khoe miệng có một nốt ruồi đỏ thẫm, lười biếng giơ tay trả lời.

Tên còn lại bình tĩnh ôm quyền trầm ôn, hướng Ngụy Hợp gật đầu.

“Tại hạ Tiền Hạo, bái kiến Ngụy huynh.”

Chỉ chào một cái, tính cách khác nhau của hai người liền bộc lộ ra.

Ngụy Hợp nhất thời có chút hảo cảm với Tiết Thành Dũng, loại tâm tình này toàn bộ lộ ra hình dạng trên mặt, là hình hiệu hấp thích nhất, đơn giản, một sợi gân, lúc làm hẳn không cần lo lắng quá nhiều âm chiêu.

Tiền Hạo thì khác.

Đương nhiên cũng không loại trừ là cố ý ngụy trang, còn cần quan sát.

Lúc này, sự chú ý của Vương lão cũng đang chuyển dời đến Tàng Kiếm hạp ngày mai. Thông qua như thế nào, cần phải có sự chú ý tuyệt đối. Lão mặc kệ đám người Ngụy Hợp, Tiết Thành Dũng, Tiền Hạo, đội ngũ ba phương có biết hay không trước tiên nói rõ là.

Ba người Ngụy Hợp đều một phát đáp ứng.

Thông qua Tàng Kiếm hạp, điểm quan trọng nhất chính là không thể giết tuyệt như chim. Cho dù làm chúng bị thương cũng không được.

Nếu không nhất định sẽ dẫn tới một đám người cùng tấn công.

Sau khi dặn dò xong, Vương lão liền thương lượng chuyện phân chia, vốn thông qua cần tiêu phí một phần môi nhữ, bắt quá chia làm bốn phía, vậy thì chia ra ra một phần tư, như vậy đại tiết kiệm.

Đường xá xa xôi, loại vật phẩm tiêu hao trân quý như môi nhữ, có thể tiết kiệm được thì tiết kiệm.

Mọi người thương lượng quá trình, sau đó mọi người phân biệt rời đi, trở lại tiểu viện của mình.

Từ đầu tới cuối, hắc y nữ tử tên gọi Chân La kia đều không nói gì, thậm chí không nói gì.

Mãi đến khi Ngụy Hợp tam phương đều rời đi, nàng mới khẽ ngẩng đầu, nhìn về phía Vương lão.

“Mấy người này có vấn đề gì sao?” Âm thanh của Chân Khởi có chút khàn khàn, nhưng vẫn có thể nghe ra cảm giác của nữ tử, chỉ là trong đó lộ ra vẻ lạnh như băng.

“Không có vấn đề gì, hoặc nhiều hoặc ít đều ẩn tàng một số thứ, bắt quá đi ra bên ngoài, không giấu giếm thủ đoạn gì, đã sớm chết ở cửa nhà, cũng không đi được chỗ sâu như vậy.” Vương lão chăm chú trả lời.

“Vậy thì được. Nếu phát hiện không đúng, báo cho ta biết, động thủ sớm hơn so với động thủ của vãn thời.” Chân Khởi Bình thản nhiên nói.

“Đặc sứ, những người khác có lẽ dễ đối phó, nhưng Ngụy Hợp kia, khí huyết khác thường, không giống như người có khí huyết thứ hai.” Vương lão nhắc nhở.

“Không sao, tôi đã chỉ ba lần khí huyết mà thôi. Tuy kinh lực trên người hắn có nhưng không mạnh. Cũng không đặc thù bằng rèn xương. Chỉ cần còn chưa nhập kinh, ta sẽ giết như lấy đồ trong túi.” Thật Thu bình tĩnh nói.

“Đặc sứ, ngày mai chính là một nơi tuyệt như tổ chim, nên tận lực đừng thấy máu đi, vượt qua được là tốt nhất...” Vương lão cười khỏ khuyên bảo.

“Trong lòng ta hiểu rõ. Yên tâm, sẽ không làm bị thương tới người vô tội.” Chân Khởi thần nhiên trả lời, sau đó đứng lên đi vào trong phòng.

Bên kia.

Ngụy Hợp trở lại sân của mình, nhìn thấy Khương Tô vẽ mặt cảnh giác canh giữ ở trong viện tử, tùy thời đợi lệnh.

“Người cuối cùng cũng trở lại!” Khương Tô hung hăng thở phào nhẹ nhõm, lúc không có Ngụy Hợp, nàng chính là cảm giác trong lòng không yên.

Mấy người còn lại cũng không hẹn mà cùng tới gần, tựa hồ ăn phải Ngụy Hợp là có cảm giác an toàn.

“Có thu hoạch gì không?” Khương Tô hỏi.

“Coi như cũng được.” Ngụy Hợp đem chuyện ước định kể lại một lần. Trong đó còn từ miệng Vương lão biết được không ít vấn đề có khả năng xuất hiện trên đường đi, còn có chuyện về khu thú hương.

“Ta đã nói rồi, con đường này còn có người đi, chắc chắn là có vật gì đó làm chỗ dựa. Hóa ra còn có thứ như Khu Thú Hương này...” Khương Tô gật đầu nói.

Nàng dừng một chút, lại có chút chần chừ: “VẬY Ngụy Hợp, người cảm thấy chúng ta nên làm sao với bọn họ? Không để ý, hay là thoáng tiếp xúc?”

“Không cần để ý, chúng ta đi. Nếu phát hiện bọn chúng có vấn đề, ta sẽ giải quyết.” Ngụy Hợp thần nhiên nói.

Hắn một đường đi tới, trong một tháng, cũng không phải đều đi đường bình thường, giữa đường giết chết lữ khách không có ý tốt, không ít.

“A... không có nhiều người xấu như vậy chứ... Biết rõ trước rồi mới động thủ cũng không muộn.” Cả người Khương Tô run lên, những ngày qua, Ngụy Hợp giết người quả thực lộ lộ

phong hành, có đôi khi còn chưa dứt lời, đột nhiên xoay người lại.

Một phi tiêu đi ra ngoài chính là một mạng người đấy.

“Hơn nữa, người ta đi ra ngoài hành tẩu. Người dã ngoại hoang vu khẳng định thực lực cũng không yếu...”

“Không sao. Cũng chỉ có hắc y nữ tử kia cùng lão nhân họ Vương có chút thực lực. Những người còn lại không cần để ý.

Dù sao các người cũng đã chuẩn bị tốt, một khi có vấn đề, xem thủ thế của ta, tiên hạ thủ vi cường.” Ngụy Hợp căn dặn.

Thời gian qua đi ra ngoài, Ngụy Hợp đã có kiến giải đầy đủ đối với thực lực của mình.

Trong tam huyết võ giả, hai loại công pháp của hãn kết hợp thành kinh lực, uy lực cực mạnh. Lại thêm Phi long công gia tăng, lui tới tự nhiên, phỏng chừng trong ba loại máu cũng có sẵn một loại.

Đương nhiên, không phải những điếm máu chốt này, khi giao thủ, người thật sự quyết định sinh tử không phải võ công mạnh yếu, mà là kết hợp các loại nhân tố lại với nhau.

Ngụy Hợp có tự tin, cho dù là người có võ công mạnh hơn hãn, chỉ cần không nhập tâm, một khi bộc phát chém giết, người sống sót nhất định là hãn.

“Được rồi, ta hiểu rồi.” Khương Tô gật đầu. Những ngày qua, nàng kiến thức được vị sư đệ này của mình rốt cuộc có bao nhiêu lòng dạ độc ác.

Ở bên ngoài, hơi chút hoài nghi chính là hạ tử thủ, động thủ quả quyết, đơn giản không giống như là giết chóc mà giống như là phản ứng theo bản năng.

“Tốt rồi, đi ngủ. Ta trước thủ đêm, sau nửa đêm người mới được.” Ngụy Hợp dặn dò một câu.

“Được.” Khương Tô gật đầu.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Sáng sớm ngày hôm sau, hai đội ngũ một trước một sau, theo sát theo con đường phân biệt không rõ, tiếp tục đi tới phía trước.

Đi về phía trước hơn một canh giờ, đỉnh núi phía trước đột nhiên đứt ra, xuất hiện một khe rãnh cực lớn.

Giống như bị búa lớn bổ ra.

Dưới đáy hẻm núi là một dòng sông lớn chảy xiết, trên mặt sông có một cây cầu cổ xưa đã lâu không tu sửa.

“Cầu kia chính là Tàng Kiếm hạp.” Vương lão chỉ vào cây cầu phía dưới nói.

“Thông qua cầu kiều lúc, xin chư vị nhất định phải nhớ kỹ, mặc kệ xảy ra chuyện gì, cũng không thể sát thương tuyệt như chim, chỉ có thể tránh né. Chúng ta có mỗi câu thú, bình thường mà nói, chúng sẽ không để ý tới chúng ta.”

“Hiểu rồi.” Tiền Hạo gật đầu.” Đa tạ Vương lão giải thích nghi hoặc.”

“Ta bên này cũng không có vấn đề gì.” Tiết Thành Dũng kia mang theo hai gã tùy tùng, tay phe phẩy quạt xếp tùy ý nói.

“Bên này cũng giống vậy.” Ngụy Hợp đơn giản gật đầu.

Đội ngũ bốn phía tụ hợp cùng một chỗ, trọn vẹn hơn hai mươi người, chia làm ba khối, rất nhanh xuống cầu lớn.

Wang lão thương đội đi trước, tiếp theo là Tiết Thành Dũng Tiền Hạo, cuối cùng mới là đám người Ngụy Hợp.

Khắp cầu đá là lỗ hồng lỗ hồng, vòng bảo hộ cũng đứt gãy không ít, nhìn tương đối nguy hiểm.

Trên đỉnh đầu, khe núi giữa không trung cũng không ngừng có bóng chim lớn xoay quanh xẹt qua. Sương mù tràn ngập, cũng không thấy rõ có phải tuyệt như chim hay không.

“Mọi người cẩn thận, nơi này có tổng cộng mười sáu cây cột cầu, lão hủ sẽ ném mỗi nhử ở cột cầu thứ ba.

Sau đó cây cầu thứ tám, là Tiền Hạo công tử. Sau đó cây cầu thứ mười hai là Tiết công tử, sau khi qua cầu, là Ngụy Hợp

công tử. Xin chur vị cẩn thận dặn dò.” Vương lão cẩn thận dặn dò.

Các đội ngũ nhao nhao đáp ứng.

Chậm rãi, ba khối đội ngũ chậm rãi dọc theo đầu cầu đi lên.

Vương lão đệ nhất nhân, vung tay ném ra một vật nhỏ đen sì, vật kia bay về phía mặt sông bên trái, bay thật xa.

Lập tức một tiếng kêu trầm thấp vang lên, từ trong không trung hạp cốc bay ra ít nhất mấy chục đầu tuyệt như chim, đuổi theo hướng con vật nhỏ kia.

“Đi!” Vương lão đại kêu một tiếng.

Ba đội ngũ nhanh chóng gia tốc.

Khi đến một phần tư, đàn tuyệt như chim lúc trước bị dẫn dắt đi lại vòng ngược đánh tới mọi người.

“Đi!” Tiền Hạo không nói hai lời, đem một phần tư mỗi thú đã được phân phát từ sớm, ném ngược hướng lại.

Con mồi mang theo tiếng gào thét bay ra thật xa, lại lần nữa dẫn dắt đám đông xám xịt như chim.

Chúng phát ra tiếng kêu quái dị “Tuyệt Như Tuyệt”, đuổi theo hướng mồi thú.

Từng mảng lớn chim tuyệt như từ trên cầu đá lướt qua, một số chim thậm chí cách mọi người chỉ có mấy mét, thanh âm vỗ cánh cực kỳ rõ ràng.

“Nhanh!”

Vương lão khẽ quát một tiếng, tăng nhanh tốc độ.

Từng thành viên thương đội của hắn đều đã trải qua huấn luyện nghiêm chỉnh, bước chân nhanh chóng. Tiên Hạo cũng quả quyết dị thường, nhanh chóng chạy về phía trước.

Người thứ ba, nên đến phiên Tiết Thành Dũng.

Hắn nắm chặt thú mồi, muốn toàn lực ném ra xa nhất, đem những con chim xung quanh dẫn dắt đi xa một chút.

Chỉ là lúc này khoảng cách của hắn quá gần.

Đột nhiên một con chim tuyệt tự nhiên nhào từ trên đầu hắn xuống, nhào về phía mồi như trong tay hắn.

Tiết Thành Dũng kinh hãi, hung hăng đập xuống, mồi như rời khỏi tay, đập vào thân một con chim tuyệt thể nhưng lại bị bắn ngược trở về cầu đá.

Trong hỗn loạn, ba đội ngũ đều tự mình tiến lên, căn bản không chú ý tới một khối nhỏ mồi như bị bắn trở về trên mặt cầu.

Tiết Thành Dũng trong lòng hoảng hốt.

“Đi mau!” Một trong hai vị nam tử trung niên ở phía sau y, thấy tình thế không ổn, liền ra tay giữ y lại, xông về phía trước.

Lúc này từng mảng lớn chim chóc nhao nhao đánh tới hướng mỗi câu trên cầu đá, lông chim màu xám chen chúc đến, tràn diện hỗn loạn đến cực điểm.

Ngụy Hợp vừa mới chuẩn bị ném mồi thú, lại chứng kiến một số tuyệt đại người như tổ chim nhào tới.

Trong lòng hấn kinh hãi, bắt lấy Ngụy Oánh cùng Trương Kỳ xông về phía trước.

“Theo sau ta!”

Phía sau Âu Dương Lâm và Khương Tô vội vàng đuổi theo chạy như điên, nhưng động tác của Khương Tô cũng tạm được, Âu Dương Lâm vẫn chậm một bước.

Vừa không cẩn thận, Âu Dương Lâm bị đụng phải tuyệt như chim chen chúc, lập tức bao phủ trong mảng lớn lông vũ màu xám.

A một tiếng hét thảm, rất nhanh im bật dừng lại.

Ngụy Hợp xông qua bầy chim, mồi thú trong tay bắn ra, bay ra thật xa, đây là miếng mồi như bốn phần tư.

Nhất thời dẫn đường đi tới tuyệt Như Điều cản đường ở phía trước.

Những động tác này tuyệt đối hung mãnh, giống như võ giả có khí huyết thứ hai, tốc độ cực nhanh, một khi đụng phải là trúng độc, vô cùng phiền phức.

“Lâm Lâm!” Qua đầu cầu, Ngụy Oánh mới phản ứng lại, quay đầu nhìn lại.

Âu Dương Lâm đã hoàn toàn không còn thân ảnh.

Vành mắt nàng lập tức đỏ lên, quát to một tiếng.

Ngụy Hợp mang theo hai người vọt tới đầu cầu, buông người xuống, quay đầu nhìn lại Âu Dương Lâm bị che khuất.

Nơi đó đã không còn lưu lại bất cứ thứ gì.

Hấn trầm mặc lại.

“Hai hơi thở.”

Hắn quay đầu, thân hình bỗng nhiên vọt tới trước, dưới chân đạp ra một vết rạn trên mặt đất.

Bành!!

Chỉ phút chốc, một trảo của hắn đã chụp về phía Tiết Thành Dũng.

Một trảo này có tốc độ cực nhanh, bất ngờ không kịp đề phòng, Tiết Thành Dũng và hai tên hộ vệ phía sau y còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy một trảo xuất hiện ở trước mắt.

“Chậm đã!” Đột nhiên một lão thủ khô gầy chắn trước mặt Tiết Thành Dũng.

Là do Vương lão ra tay ngăn cản.

Ngắn ngủi mấy tức, Ngụy Hợp cùng Vương lão bốn tay kịch liệt va chạm, tốc độ giao thủ kéo theo đạo đạo tàn ảnh.

Phụt một cái, Vương lão lùi về sau mấy bước, dĩ nhiên bị mạnh mẽ áp chế thối lui.

Quần áo trên tay hắn dồn dập bị kinh lực chấn vỡ thành mảnh vụn.

Nhưng chính lần này, Tiết Thành Dũng kia vậy mà đã bị hai hộ vệ mang theo, nhanh chóng bỏ chạy về phía xa.

Nhìn xu thế Ngụy Hợp cùng Vương lão giao thủ, bọn họ liền biết mình không phải là đối thủ.

Tiết Thành Dũng gây ra đại họa, tất nhiên trong lòng đuối lý, co cẳng bỏ chạy.

Ngụy Hợp tiến lên, muốn tiếp tục đuổi theo.

“Ngụy huynh đệ chậm đã! Nơi này không thể giết người! Nếu không...” Vương lão còn chưa nói hết, bỗng nhiên biến sắc, nhìn thấy vị trí Tiết Thành Dũng rời đi, trên mặt đất rõ ràng còn có một miếng mồi như.

Sắc mặt Ngụy Hợp cũng thay đổi. Hắn tóm Nhị tử cùng Trương Kỳ, co giò bỏ chạy.

Wương lão bên này có người dự định đá văng con mồi, nhưng đã không kịp.

Một đám tuyết tự như chim từ trên trời giáng xuống, mạnh mẽ vô tới từ bên cạnh người nọ.

Lông vũ màu xám từ trên mặt người này xẹt qua, mang theo vết thương.

Người nọ không rên một tiếng, ngã đầu không một tiếng động.

“Đi!!” Mặt già nua tái xanh hét lớn một tiếng, mang theo đội ngũ điên cuồng chạy trốn.

Nhưng miếng mồi này tựa hồ là của Tiết Thành Dũng trước đó. Gia hỏa này ngay từ đầu nhìn thấy Ngụy Hợp Vương lão giao thủ, trong lòng sinh ra ác ý, ném ra một miếng mồi nhử, để cho người ta mang theo bản thân bỏ chạy.

mồi nhử dẫn dụ thú tới, nhất định có thể ngăn chặn hai bên, để hắn thoát đi.

Chỉ là hắn không nghĩ tới Vương lão phát hiện quá nhanh, mồi nhử còn chưa hoàn toàn phát huy tác dụng, liền bị phát hiện.

Lúc này rất nhiều đội ngũ như chim vỗ xuống, hai đầu nhao nhao ôm đầu chạy trốn, một hơi chạy hơn một dặm, mới chậm rãi dừng lại.

Lúc này cây cầu đá đã hoàn toàn không nhìn thấy, chung quanh là từng mảng lớn rừng cây khô màu đen.

Đại thụ dày đặc, tuyết như chim không cách nào đập xuống, lúc này mới dồn dập thối lui.

Hai đội ngũ dừng tu chính, một số người, Ngụy Hợp bên này còn tốt, bốn người đều ở.

Còn ở chỗ Vương lão thiếu mất ba người...

“Thằng nhãi ranh!!” Vương lão hung hăng vỗ một chưởng lên thân cây, đánh cho vỏ cây nổ tung, biểu hiện ra chưởng lực không yếu.

“Lâm Lâm.” Ngụy Nhiễm cúi đầu nắm chặt lấy bao quần áo, tâm tình suy sụp.

Tuy đã quen nhìn sinh tử, nhưng Âu Dương Lâm dù sao cũng đã hợp ý với nàng, trên đường đi tới nâng đỡ lẫn nhau, cũng

coi như là bạn tốt.

Một bằng hữu quen thuộc, ở ngay trước mắt mà nói là không...

Khương Tô Trương Kỳ cũng im lặng, thật ra chuyện như vậy đã sớm chuẩn bị tâm lý trước khi lên đường rồi.

Đường xá nguy hiểm, đâu có nói đi là có thể đi. Nhưng chuyện đương nhiên đã xảy ra, đồng bạn sớm chiều ở chung thật sự chết oan chết uổng, cuối cùng cho bọn họ xung kích cực lớn.

Sắc mặt Ngụy Hợp khó coi, nhìn về phía Vương lão bên kia. Vừa rồi nếu không phải bọn hắn ngăn trở, Tiết Thành Dũng kia chắc chắn sẽ chết dưới tay hắn.

Hắn đã đánh giá thấp thực lực của Vương lão, đã bị ngăn cản lại. Nhưng lần này thì không.

Y quay người đi về phía Vương lão.

“Chậm đã!” Vương lão phẫn hận giơ tay lên, nhìn ra ý tứ của Ngụy Hợp. Nếu không mở miệng nói hắn sợ mình sẽ không có cơ hội mở miệng, lại muốn đánh nhau.

“Ngụy huynh đệ, người của chúng ta cũng mất mấy cái. Tiết Thành Dũng kia cũng là cừu nhân của chúng ta. Người yên tâm, chúng ta có cách tìm ra hắn!”

“Ồ?” Ngụy Hợp nheo mắt lại.

“Thật chứ.” Vương lão quay đầu lại nhìn về phía áo đen lựa đen.

Chân Khởi hơi vươn tay phải, trên đầu ngón tay dừng lại một con tiểu trùng màu vàng nhạt, đang chậm rãi vỗ cánh.

“Đây là tung tích trùng, chỉ cần đi theo quỹ tích phi hành của nó là có thể tìm được ba người Tiết Thành Dũng!” Vương lão trầm giọng nói.

“Được!” Ngụy Hợp nhìn chăm chăm vào hắn cùng Chân Khởi, nhìn lướt qua tung tích trùng, gật đầu.

Nếu tìm không thấy, hắn sẽ khiến đôi phương trả giá thật lớn.

Dù sao Âu Dương Lâm cũng đã ở chung với hắn cả một tháng, trên đường không có chuyện gì là nhu thuận, không có gì xấu, quan hệ không tệ với Ngụy Oánh. Một người sống sờ sờ như thế, đột nhiên bị người ta hại chết.

Về tình về lý, hắn đều cho nàng một câu trả lời thuyết phục.

Hai đội người lại lần nữa lên đường, nhanh chóng đi về phía trước, đuổi theo tung tích trùng bay lên, một đường đuổi theo.

Ngụy Hợp một tay bắt một người, cùng Khương Tô đi theo phía sau.

Không bao lâu, mọi người đã tìm được ba người Tiết Thành Dũng dưới cành cây.

Nhưng tìm tới là tìm, ba người đã ngã xuống đất không một tiếng động.

Trên thân cây sau lưng bọn họ, một con cự mãng màu đen có hình dáng tương tự vỏ cây đang chậm rãi thè lưỡi, nhìn chăm chăm vào đám người đang chạy tới.

Con Cự Mãng này quấn quanh trên thân cây, dài khoảng chừng hai mươi mét, to cỡ đùi, đuôi rõ ràng chia thành bốn nhánh, đồng thời không ngừng run lên, phát ra âm thanh giống như tiếng gầm rú của con rắn đuôi.

“Long Vĩ Xà.” Vương lão nhận ra loại rắn này, sắc mặt nhanh chóng trầm xuống.

“Từ từ lui lại!! Nó đã có ba người ăn, sẽ không tùy tiện tập kích chúng ta nữa, chậm rãi lui về phía sau!” Hắn nhỏ giọng nói.

Nhưng hắn còn chưa dứt lời, Long Vĩ Xà kia đột nhiên vọt tới, tựa như một bóng đen, nhào về phía người đứng đầu tiên.

Tốc độ của nó cực nhanh, ngay cả Ngụy Hợp cùng Vương lão cũng chỉ có thể nhìn thấy một vệt hắc ảnh chợt lóe qua.

Một tiếng phốc trầm đục vang lên, một người trong đội ngũ Vương lão bị đánh bay ngay tại chỗ.

Long Vĩ Xà tựa hồ căn bản không phải vì săn mồi, nó xoay người một cái, lại bỏ nhào về phía Ngụy Hợp.

Trong lòng Ngụy Hợp run lên, hai loại kình lực quán quanh ở trên tay, đột nhiên đánh về phía trước một quyền.

Bành!!

Nắm đấm và đầu rắn đụng vào nhau, hai cỗ cự lực đồng thời đè ép, triệt tiêu.

Ngụy Hợp cùng Long Vĩ Xà đều đồng thời lùi lại mấy bước, một cái đầu mơ hồ hồ, một cái khác nắm tay đau nhức, cánh tay nhỏ run rẩy.

A!

Bỗng nhiên, một tiếng thét kinh hãi vang lên, cái chân của Ngụy Oánh bị cái đuôi của Long Vĩ Xà quét trúng, nàng hung hăng cuốn một cái rồi ném mạnh xuống thân cây.

Lúc này Ngụy Hợp mới bị đánh lui, dưới quán tính, căn bản không kịp cứu viện.

Hắn trợn tròn mắt, Phi Long công dưới chân xoay chuyển phương hướng, muốn xông tới cứu người.

“Đứt!”

Bỗng nhiên một tiếng quát khê, một đạo hắc ảnh nhẹ nhàng lướt tới, một đao chặt đứt đuôi rắn đuôi rồng.

Sau đó một tay bắt Ngụy Oánh, mượn lực trên thân cây, vòng lại rơi xuống đất.

Người này rõ ràng là vừa rồi còn đứng nguyên tại chỗ, im lặng không một tiếng động.

“Đi!” Nàng khê quát một tiếng, nâng Ngụy Oánh lên, cùng những người khác phi tốc rút lui.

Ngụy Hợp thở ra một hơi, mang theo hai người tranh thủ thời gian đuổi theo.

Hai đội ngũ thay đổi phương hướng, tăng tốc chạy đi mấy chục giây, mãi tới khi không nhìn thấy thân ảnh Long Vĩ Xà, mọi người mới chậm rãi giảm tốc độ, dừng lại nghỉ ngơi.

Trên đường đi có mấy lần, Ngụy Hợp muốn mời Chân La trả Nhị tử lại cho hắn, nhưng cũng không có cơ hội.

Mãi đến khi dừng lại ở một dòng suối cuối cùng, Ngụy Oánh mới từ chỗ Chân La trở về, về mặt chưa tỉnh hồn.

Lần này hai đội người xem như tổn thất thảm trọng.

Bên Ngụy Hợp thiếu mất một Âu Dương Lâm.

Vương lão bên kia mất đi bốn người, thoảng chốc đơn bạc đội ngũ không ít. Một đám hộ vệ và người bán hàng rong sắc mặt trắng bệch, cũng kinh hãi không nhỏ.

Lúc này mới dừng lại.

Trạng thái của Ngụy Hợp Khương Tô Tô mới chậm rãi khôi phục, khí tức vững vàng. Ngụy Oánh trở về, ôm Khương Tô một cái không tiếng động rơi nước mắt. Có lẽ có nguyên nhân vì Âu Dương Lâm, cũng có lẽ có bộ phận vừa mới bị kinh sợ.

Một chiêu vừa rồi, bất kể như thế nào, Chân La cũng phải ra tay cứu Ngụy Ngọc một mạng.

Vu tình về lý, đều nên tiến lên cảm tạ một chút.

“Vừa rồi đa tạ.” Ngụy Hợp đi về hướng đội ngũ của đối phương, ôm quyền trầm giọng nói với Chân Khởi.

“...” Chân Khởi nhắm mắt nghỉ ngơi, căn bản không để ý đến hắn.

Đối phương cứu Nhị tỷ một lần, mặc dù trước đó Vương lão ngăn cản Ngụy Hợp giết người, nhưng một lúc sau xem như triệt tiêu.

Tiết Thành Dũng kia cũng chết ở trước mặt Long Vĩ Xà, việc này xem như đã xong.

Nhưng Ngụy Hợp hồi tưởng lại tung tích trùng lúc trước, không tự chủ được hồi tưởng lại, mình đã từng thấy qua hắc tự trùng.

Tung tích trùng kia cực kỳ tương tự với Hắc Tự Trùng, khác biệt duy nhất tựa hồ chính là màu sắc.

Hắn từng bởi vì Hắc Tự Trùng bị tập kích, cho nên khắc sâu ấn ký với con côn trùng kia.

“Nữ nhân này...” Trong lòng Ngụy Hợp dâng lên một tia nghi ngờ.

Bên kia, Chân Khởi cũng đang phán đoán, đám người Ngụy Hợp không phải là kẻ truy tung bọn họ, cũng không có ác ý với bọn họ, chỉ thuần túy là người qua đường.

Cho nên, nhìn thấy Ngụy Uẩn gặp nạn, cô nương kia mới tiện tay ra tay cứu người.

Mặc dù nàng lãnh khốc, nhưng cũng không phải người dễ giết, đủ khả năng nhấc tay nhấc chân, có thể cứu thì cứu, không thể cứu nàng bằng lượng sức mình, không mạnh mẽ ra mặt.

Lúc trước, Chân Khởi muốn ra tay cứu hộ vệ, nhưng tốc độ của Long Vĩ Xà quá nhanh, cho dù nàng ta có vội vàng không kịp chuẩn bị, căn bản không kịp động thủ.

Sau đó lại là một quyền của Ngụy Hợp đánh cho Long Vĩ Xà choáng váng đầu óc trong nháy mắt, nàng mới có cơ hội tiến lên một kiếm chặt đuôi.

Lúc này, thấy ánh mắt Ngụy Hợp thỉnh thoảng đảo qua nàng, trong ánh mắt tựa hồ đang hoài nghi cái gì.

Thật sự hừ lạnh một tiếng.

“Người nhìn cái gì?”

“Cô nương, có gặp qua một loại tiểu trùng toàn thân đen kịt, rất giống tung tích trùng của người.” Ngụy Hợp trầm giọng hỏi.

Lúc hỏi, ánh mắt hắn nhìn chăm chăm vào gương mặt Chân Khởi, chú ý biểu tình của nàng.

Lúc trước hắn thiếu chút nữa bị sát thủ do Hắc Tụ Trùng dẫn tới hại chết, món nợ này đến bây giờ vẫn còn ghi trong lòng.

“Màu đen....” Trong lòng Chân Khởi run lên, nét mặt bất động thanh sắc: “Đã gặp qua thì như thế nào, chưa từng thấy qua thì lại như thế nào?”

Nàng ta không thích nói dối, cũng xem thường nói dối, cho nên lúc trước khi nói chuyện luôn có đại lý Vương lão.

Lúc này bị mọi người trước mặt hỏi đến Hắc Tụ Trùng, nàng đã nói đến mức này, đã là cực hạn.

“Ta hiểu rồi.” Ánh mắt Ngụy Hợp không cách nào xuyên thấu qua khăn che mặt nhìn ra cái gì, chỉ là một đôi mắt, cái gì cũng nhìn không ra.

“Bất kể thế nào, lần này đa tạ cô nương xuất thủ cứu gia tử.” Hắn lần nữa ôm quyền chấp tay thi lễ lần nữa.

Trong lòng hắn đã có chút xác định, con hàng thật giá trị trước mắt này có liên quan tới con sâu chũm đen trước kia.

Nếu thật sự là yêu nữ nắm giữ Hắc Tụ Trùng, hắn nhớ lại lúc đầu mình nhìn thấy Hắc Tụ Trùng, con trùng đen kia là từ trên thi thể lưu manh Triệu Đức Lợi leo ra.

Rất khó nói, cái chết của Triệu Đức Lợi và nhi tử kia không phải do nữ tử trước mắt gây nên.

Giết chết tên lưu manh Triệu Đức Lợi kia thì thôi đi, loại người như vậy chết cũng không có gì đáng tiếc, nhưng nhi tử của gã mới bao nhiêu tuổi, đã có thể hạ độc thủ này xuống, có thể thấy được tâm tính độc ác của gã.

Mặc dù bản thân Ngụy Hợp cũng đồng ý nhỏ cở tận gốc, nhưng nếu chính thức gặp phải người giống mình, cảm giác cũng sẽ không tốt.

Vì vậy sau khi xác định nữ nhân trước mắt có liên hệ với Hắc Tụ Trùng, trong lòng hắn nhanh chóng đề cao cảnh giác.

Thật nhắm mắt nghỉ ngơi, không hề nhiều lời.

Nhân mã hai bên thoáng sửa sang lại, mỗi người trong rừng, dùng vật phẩm cá nhân chết đi, làm mấy cái mộ đơn giản, liền mang theo trầm mặc cùng một tia kinh hồn chưa định, tiếp tục đi về phía trước.

Không biết là vận khí xấu lúc trước đã dùng hết, hay là như thế nào.

Kế tiếp trên đường đi, tất cả đều thuận lợi. Gặp phải dị thú, hoặc là đánh giết, hoặc là dùng một ít mồi nhử nhẹ nhàng dẫn đi.

Khu Thú Hương cũng nổi lên không ít tác dụng, giữa đường mãnh thú nhao nhao bị xua đuổi rời xa, trên đường đi yên ổn không ít.

Trải qua chuyện lúc trước, Vương lão cũng nhiệt tâm mời Ngụy Hợp và Tiền Hạo gia nhập đội ngũ của hắn, cùng nhau đi về phía trước.

Ba đội ngũ cùng đi, đặc biệt là thực lực Ngụy Hợp, đã khắc sâu ấn tượng của hắn ta.

Trong hiểm cảnh xa lạ này, có thể có cao thủ mạnh hơn tham gia thì hệ số an toàn của đội ngũ cũng tăng lên rất nhiều.

Ba đội ngũ hợp nhất làm một, khu thú hương cùng các loại thú hạ phối hợp, có Chân Hợp, Ngụy Hợp, Vương lão tam đại cao thủ huyết tọa trấn, đội ngũ chỉ cần không gặp phải chuyện ngoài ý muốn như chim, một đường không có vấn đề gì.

Mà sau mấy lần kề vai chiến đấu, dần dần, quan hệ ba đội ngũ cũng bắt đầu dịu đi.

Đảo mắt, lại một tháng nữa trôi qua.

Dãy núi Dạ Ô ở Vân Châu và Thái Châu cũng đã trôi qua một nửa.

Tiếng mưa rơi âm âm, xen lẫn tiếng gió thổi, cành lá đung đưa từ ngoài cửa miếu đổ nát truyền vào, tựa như tiếng quỷ khóc sói tru.

Rời khỏi Vân Châu hơn hai tháng, đoàn người Ngụy Hợp đã thành thực hơn rất nhiều so với lúc vừa mới lên đường.

Trên mặt Khương Tô sớm đã không còn vẻ ngạo khí nhàn nhạt, lúc này hắn đang nằm rạp trên mặt đất, dùng ống trúc tự chế đối với đồng lửa.

Ngụy Oánh ở một bên dùng cốt châm cùng tuyến ruột, đem da thú khác nhau khâu lại, làm thành áo choàng mọi người có thể sử dụng. Có thể che gió chắn mưa.

Trương Kỳ ở một bên, nằm sấp trên một mảnh gỗ mục, dùng bút than ghi chép địa đồ.

Từ khi biết được hắn cũng biết chữ, Ngụy Hợp liền giao nhiệm vụ này cho hắn.

Ngụy Hợp chính là đứng ở một bên bãi đất trống, hai chân hơi phát run, mơ hồ có khí huyết dựa theo tần suất đặc biệt, chấn động các cơ bắp hai chân hắn.

Đây là đang lén tập luyện Phi Long công.

Trong một góc khác, Vương lão cùng đám người Chân Khởi, mỗi người chiếm một chỗ, cũng phát ra một đống lửa.

Thật sự cầm một quyển sách cẩn thận nghiền ngẫm đọc, khá chuyên chú.

Những hộ vệ tiểu thương còn lại, thì không tiếp tục tinh thần nhân vật của mình nữa, từng người đã sớm quên mình là tiểu thương và hộ vệ.

Những người này ánh mắt đều trầm xuống, hành động nhìn qua đều biết đã được huấn luyện qua, ai cũng có thân thủ không kém, trầm mặc ít nói. Hiển nhiên đều là một tổ chức.

Một bên cuối cùng, Tiền Hạo một thân một mình, dựa vào góc tường quần lấy một tấm da thú, tựa hồ đang chợp mắt, lại tựa hồ là tỉnh táo.

Người này trên đường đi nói không nhiều, nhưng thảnh thơi trong loạn chiến, cũng có thể phát huy một phần tác dụng, ngược lại cũng không bị người khác coi là lười kéo.

Hai chân Ngụy Hợp rung động, dùng kinh lực rèn luyện khí huyết, kéo theo vận chuyển Phi Long công.

Cho đến hôm nay, Phi Long công của hắn cuối cùng cũng đã hoàn toàn viên mãn tầng thứ hai.

Độ khó luyện của môn công phu này quả thật vượt qua sự tưởng tượng của hắn.

Liên tiếp Ngũ Lĩnh chương, Hồi Sơn quyền đều có tiến bộ mắt thường có thể thấy được. Phi Long công này mới chỉ một chút ít mà đã kéo dài hơn một tháng.

Đây mới là tầng thứ hai, sao lại phiền phức như vậy.

“Bất quá cũng may, rốt cuộc vẫn đây.” Ngụy Hợp yên lặng trở lại, tinh thần tinh khí bài trừ tạp niệm, Hồn Nguyên Thủ Nhất.

Ý niệm vừa động, lặng yên không một tiếng động, viên châu phá cảnh trên ngực hắn đã sớm viên mãn, đột nhiên run lên.

Từng cỗ khí huyết bỗng nhiên từ lồng ngực tuôn ra, nhanh chóng chảy vào hai chân.

Trong nháy mắt, dưới sự che lấp của quần áo, hai chân Ngụy Hợp nhanh chóng bành trướng, sung huyết, sợi cơ bắp cấp tốc đạt được cường hóa, biến thô biến thành cứng cõi.

Gân cốt, xương cốt đều được cường hóa, giống như rút ngắn thời gian mấy chục ngày rèn luyện ngắn ngủi đến mấy tức thời gian như vậy.

Rất nhanh, Ngụy Hợp liền cảm giác được một cỗ khí huyết càng thêm tinh thuần cường hãn, từ hai chân phản hồi ra ngoài, tụ hợp vào hệ thống khí huyết toàn thân.

Tổng lượng khí huyết trên thân thể hần, lại tăng lên một đoạn nhỏ.

Đồng thời thân thể của hần cũng thoáng cái cảm giác nhẹ nhàng hơn rất nhiều, hai chân trở nên nhẹ nhàng, nhưng ngược lại cho hần một loại hảo cảm.

“Đây chính là tầng thứ ba Phi Long công, chạy?”

Ngụy Hợp kéo cổ áo ra, giả vờ thông khí, ánh mắt lại quét qua hoa văn viên châu trên ngực.

Lại thấy vốn dĩ hoa văn đen kịt lúc này đã bớt đi một phần ba.

“Đột phá Phi Long công, tiêu hao một phần ba Phá Cảnh châu của ta... Xem ra cũng không phải là bất luận công pháp gì, đều sẽ tiêu hao toàn bộ khí huyết Phá Cảnh châu, như vậy trong lòng ta sẽ rõ.”

Trong lòng Ngụy Hợp thở phào nhẹ nhõm. Xem ra Phá Cảnh Châu này vẫn là tuân theo định luật năng lượng bảo toàn, không loạn.

Cảm nhận được khí huyết lại tăng lên một tầng, Ngụy Hợp cảm thấy mỹ mãn, về tới bên đồng lửa của mình.

Lại thấy Ngụy Nhiễm không ở nguyên vị.

Ngụy Hợp nhíu nhíu mày, ánh mắt chuyển một cái, lập tức ở bên cạnh một đội ngũ khác, nhìn thấy Nhị tỷ Ngụy Oánh.

Nàng đang cùng Chân Khởi nhỏ giọng thì thầm cái gì, hai người một người nói một người.

Chân Khởi cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, từ sau lần đó sau khi cứu Ngụy Oánh, sau Ngụy Oánh có một đêm, làm cho đối phương một cái áo khoác da thú, hai người liền trò chuyện.

Hai người này như trâu ngựa gặp gió, lại nói chuyện như vậy, biến thành thói quen.

Sau mấy ngày ngắn ngủi, Ngụy Tinh sẽ ngồi nói chuyện phiếm cùng Chân Quán.

Hai người cũng không biết ở đâu ra nhiều lời như vậy.

Ngay từ đầu Ngụy Hợp còn nhìn chăm chăm Ngụy Oánh, sợ có chuyện, kết quả nhiều lần nhiều lần, thấy Chân Khởi không có ác ý gì, đồng thời nàng cũng đã cứu Nhị tử, hẳn cũng chậm rãi yên tâm.

Chỉ là hẳn vẫn không biết, hai nữ nhân hoàn toàn không phải cùng một thế giới này, làm sao mà nói đến cùng một chỗ.

Chỉ chốc lát sau, Ngụy Nhiễm tâm tình không tệ trở lại.

“Xem, Chân Khởi muội muội tặng ta loại U Độc Trùng cao, nói là bôi lên người có thể tránh bị muỗi độc trùng cắn, còn có thể tô son dưỡng nhan.”

Trong tay nàng cầm một bình nhỏ hình dạng cao màu xanh nhạt, là dùng một loại chất keo nào đó nở rộ, bên ngoài còn dùng bột vàng viết chữ, vừa nhìn liền biết không phải mặt hàng rẻ.

“Về sau ít đi qua bên kia.” Ngụy Hợp cau mày nói.

Thật sự rất có thể Khởi kia có liên quan đến Hắc Tự Trùng, hẳn cảm thấy cần phải nhắc nhở Nhị tử chú ý một chút.

“Yên tâm đi, Chân Khởi muội muội không phải loại người như người nghĩ. Nàng kỳ thật là rất tốt, chính là...” Ngụy Tiểu Thuần còn muốn nói chuyện, nhưng bị Chân Khởi ở cách đó không xa lớn tiếng ho khan cắt đứt.

Nàng tranh thủ thời gian ngậm miệng lại.

“Không nói nữa, ta tiếp tục làm áo khoác.”

Ngụy Hợp quay đầu lại nhìn Chân Khởi một cái, đối phương hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi.

“Ngụy huynh đệ.” Vương lão ở một bên cười ra tiếng.

“Ngụy huynh đệ không cần lo lắng, chắc hẳn các ngươi cũng nhận ra chúng ta không phải thương đội gì, nhưng bất kể thế nào, chúng ta cũng không phải người xấu. Ở chung những ngày qua, có một số thứ không che dấu được.”

“...” Ngụy Hợp trầm mặc, quả thật, nếu như là một hai người, hẳn còn có thể hoài nghi khả năng diễn xuất của đối phương hơn người, nhưng nhiều người như vậy, nếu như mỗi người đều là Ảnh Đế, vậy thì quá khoa trương rồi.

Từ phản ứng của những người còn lại trong đội ngũ của đối phương, hẳn cũng đại khái nhìn ra được, đám người này tựa hồ cũng không tàn nhẫn vô tình, không giống loại người loạn sát vô tội.

“Ngụy huynh đệ không ngại qua đây một chút, vừa rồi ta thấy ngươi dường như đang tu luyện võ công, chỉ là lão hủ có chút nghi hoặc, chẳng phải ngươi am hiểu quyền pháp sao?” Vương lão có chút nghi hoặc.

“Còn kiêm tu cước pháp.” Ngụy Hợp bình tĩnh trả lời, cái này không có gì không dễ giấu diếm, thời gian này mặt trời mọc, trừ hẳn không sử dụng kinh lực Ngũ lĩnh chương, Phi Long công cùng Hồi sơn quyền đã sớm bại lộ.

” kiêm tu cước pháp? cước pháp này chẳng lẽ không phải là một bộ quyền pháp của ngươi?” Vương lão cau mày nói.

“Không phải.” Ngụy Hợp cảm giác đối phương hỏi có chút vượt giới.

“Ngụy huynh đệ chớ trách, lão hủ chỉ có chút lời khuyên, vừa lúc ở chỗ này nói cho ngươi biết một chút.” Vương lão sờ sờ chòm râu.

“Công pháp khí huyết này tốt nhất nên chỉ tu một môn là được. Nếu không, đến Thái Châu rất có thể sẽ có kết quả không tốt.”

“A? Chỉ giáo cho?” Ngụy Hợp nghi hoặc.

Vương lão vuốt chòm râu, thần sắc chìm vào hồi ức.

“Lão hủ mặc dù thực lực bình thường, nhưng sống quá lâu, gặp cũng nhiều. Nói lời không dễ nghe, Ngụy huynh đệ cũng đừng thấy lạ.”

“Vương lão mời nói.” Ngụy Hợp gật đầu. Lúc trước ở Tàng Kiếm hạp, Vương lão ngăn cản hấn động thủ giết người, cũng là lo lắng tuyệt đối như chim thấy máu điên cuồng.

Sau đó hấn ta cũng hiểu được.

Cho nên đối với người này, ngược lại hấn không có khúc mắc gì.

“Là như vậy.” Vương lão nhớ lại: “Lão hủ sư tôn từng đề cập qua. Khí huyết như người, cũng là chia cấp độ. Cơ bản nhất khí huyết được gọi là nguyên huyết.

Đây là cơ sở, có thể thông qua vô ý thức rèn luyện sinh hoạt lớn mạnh.

Sau đó, sau khi luyện được võ nghệ, đột phá khí huyết lần thứ hai, nguyên huyết bắt đầu phân hoá thành khí huyết đặc tính khác hấn võ nghệ.

Đây là ấn huyết, có chứa ấn ký.

Mà công pháp khác biệt, ấn huyết cũng bất đồng. Ngay từ đầu người không cảm giác được, nhưng một khi nhập kinh, ấn huyết sinh ra kinh lực bất đồng, có vận khí tốt là bù đắp cho nhau. Có người vận khí không tốt, đó là xung đột lẫn nhau.”

Nói đến đây, Vương lão liếc mắt nhìn Ngụy Hợp, thấy trong mắt gã mơ hồ có suy tư, liền nói tiếp.

“Nếu chỉ điểm ấy còn được, nhiều lắm là kinh lực suy yếu đi, không có gì đáng ngại.

Nhưng bên phía Thái Châu, đại môn phái tuyển đệ tử, điều quan trọng nhất chính là nguyên huyết tinh thuần.

Chỉ có nguyên huyết tinh thuần, mới có thể in máu tinh thuần, mới có thể không bị quấy nhiễu đi lên đỉnh điểm của công pháp môn phái mình.

Cho nên, công pháp, vẫn là không nên kiêm tu tốt, để tránh ảnh hưởng độ tinh thuần của ấn huyết.”

“Tinh thuần mới có thể đặt chân đến đỉnh điểm sao?” Ngụy Hợp như có điều suy nghĩ.

“Đúng là như thế. Người nghĩ lại đi, nếu nguyên huyết của hai người chúng ta giống nhau thì công pháp chủ tu giống nhau.

Ta chỉ tu một môn công pháp, tất cả nguyên huyết đều chuyên thành ấn huyết, lớn mạnh vô cùng.

Người kiêm tu công pháp bất đồng, nguyên huyết chia làm mấy phần, tuy rằng trong đó một phần lớn nhất là chủ tu công pháp, nhưng sau đó tu ra ấn huyết, còn có thể chia làm mấy phần, cung ứng công pháp khác nhau, như vậy, có thể cùng ta so sánh sao?

Đợi đến lúc đột phá, người cảm thấy, là ta đi xa hay là người đi xa?”

Vương lão giải thích đơn giản.

Ngụy Hợp cũng nghe hiểu được đạo lý trong đó.

Lông mày hấn khẽ nhíu lại, nếu như lời Vương lão nói là thật, vậy chuyến đi phủ Thái Châu lần này của hắn còn có thể gặp sóng gió ngập trời.

Bởi vì Vương lão không biết, hấn khai cước cước phi long công ra ngoài, còn kiêm tu ngũ lĩnh chương...

Ba môn công pháp đã sản sinh khí huyết, bây giờ đã thành một đoàn trong cơ thể.

“Tâm máu kia có thể một lần nữa khôi phục nguyên huyết không?” Ngụy Hợp hỏi.

“Khó. Đây là hậu thiên phản tiên, lão hủ chưa từng nghe nói có ai có thể làm được như vậy.” Vương lão lắc đầu.

“Vương lão nhất ngôn từ, thật làm cho tại hạ mở rộng tầm mắt. Không nghĩ tới luyện võ bên trong, còn cất giấu nhiều đạo lý như vậy.” Ngụy Hợp trịnh trọng hướng Vương lão chấp tay hành lễ.

Lần chỉ điểm này, tuyệt đối không phải là một lão đầu bình thường có thể nói ra.

Vương lão và đám người Chân Khởi, phía sau tuyệt đối không phải là một thế lực bình thường.

Phải biết rằng, những lý luận kia, nếu là thật, như vậy ngay cả sư phụ Trịnh Phú Quý, cũng không nói với hấn những thứ này.

Đương nhiên khẳng định không phải Trịnh Phú Quý không muốn nói, cũng có thể là hấn cũng không biết đồ đệ kiêm tu công pháp của mình.

“Ngụy huynh đệ khách khí, những vật này mặc dù không có nhiều người biết nhưng lấy thân thủ của Ngụy huynh đệ, bất kể gia nhập thế lực nào sớm muộn cũng đều có thể tiếp xúc được.” Vương lão khoát tay cười nói.

Hấn nói đến hứng khởi, cầm lấy túi nước bên cạnh ngựa đầu uống một ngụm, giọng mát mẻ.

“Nói đến gia nhập thế lực này, Thái Châu có không ít thế lực lớn nhỏ.

Bất quá, mặc kệ thế lực nào, Ngụy huynh đệ khi đến Thái Châu nhất định phải chú ý một chút, tôn trọng phong thổ địa phương.”

“Xin lắng tai nghe.” Ngụy Hợp trịnh trọng nói.

Lúc này không chỉ Ngụy Hợp mà Tiền Hạo, còn có đám người Khương Tô ở bên cạnh cũng đều bị hấp dẫn tới, bất giác nghe hẳn nói chuyện.

Có lẽ người già sẽ thích bầu không khí náo nhiệt này.

Vương lão thấy nhiều người nên hào hứng hơn, lập tức tiếp tục nói.

“Nói tới Thái Châu này, không thể không nhắc tới một quái vật khổng lồ - Đạo môn!”

“Đạo môn?” Ngụy Hợp nhớ kỹ lại cái tên này.

Loại danh tự cấp bậc này, bất luận là kiếp trước hay kiếp này, đều tuyệt đối không phải thế lực bình thường có thể tùy tiện dùng.

“Nói đến Đạo môn này...” Vương lão vẻ mặt có chút hoảng hốt, tựa hồ nhớ lại những chuyện đã trải qua và gặp phải.

“Đạo môn trong thiên hạ có ba phân mạch. Một là bảo bình, hai là Tịnh Minh, ba là linh hà.

Trên đời này tất cả đạo nhân đều có thể chia làm ba loại này, đương nhiên không tính lừa bịp.”

“Bảo bình, Tịnh Minh, Linh Hà?” Ngụy Hợp cẩn thận nhắm nuốt ba cái tên.

*

*

*

“Thái Châu mà chúng ta muốn tới, chính là một trong những địa bàn của Đạo môn bảo bình đạo. Nơi đó có một trong tam đại thế lực mạnh nhất của Đại Nguyên Đạo môn, Vô Thủy tông.” Cái tên cuối cùng của Vương lão bật thốt lên.

Nghe thấy ba chữ Vô Thủy tông, Ngụy Hợp và Khương Tô Đô đều chấn động.

Bọn họ đoán được Vô Thủy tông sẽ rất mạnh, nhưng không nghĩ tới lại mạnh như vậy. Toàn bộ Đại Nguyên Thập Cửu

Châu, Vô Thủy tông có thể chiếm cứ một châu, thế lực thật sự đều cực kỳ khủng bố.

Nhìn Phi Nghiệp Thành xem, chỉ là một góc cạnh của Vân Châu, có thể thúc đẩy ra đại thành cường giả giống như Hồng Đạo Nguyên Âu Thần nhập kinh đại thành.

Trong mười tám thành Vân Châu, thực lực tổng hợp của Phi Nghiệp thành vẫn chưa thể tính là mạnh, chỉ có thể coi là trủng.

Phỏng đoán như thế, Thái châu có thể chiếm cứ Vô Thủy tông ở một châu, có thể cường hãn đến trình độ nào.

“Ngụy huynh đệ lần này đi Thái Châu, không ngại có thể thử một chút, có thể hay không gia nhập Vô Thủy tông. Mặc dù Vô Thủy tông khảo hạch cực kỳ gian nan, nhưng Ngụy huynh đệ tuổi không lớn, lại có ba huyết, vẫn có cơ hội.” Vương lão nhắc nhở.

“Đa tạ nhắc nhở.” Ngụy Hợp gật đầu.” Nói đến, Bảo Bình này, rốt cuộc là có ý gì?” Hấn không hiểu liền hỏi, khó khăn gặp được một lão đầu tử biết rõ những điều này.

“Bảo Bình nói, là chỉ một trong những phương thức tu hành của Đạo môn. Phương thức này chủ yếu lấy tự mình tị thế làm chủ, ta cũng chỉ biết những chuyện này, không phải còn lại rất rõ ràng.” Vương lão giải thích đơn giản.

“Tự mình tị thế sao?” Ngụy Hợp trong lòng nhất định, hấn kỳ thật chỉ là muốn cho mình và Nhị tỷ, tìm nơi an ổn, hảo an cư lạc nghiệp, không muốn lang bạt loạn lạc khắp nơi.

Nếu Vô Thủy tông thật sự mạnh như vậy, còn là sách lược chủ tu vi, như vậy rất có thể nơi đó là một nơi không tệ để nghỉ ngơi dưỡng sức.

Trong lúc nhất thời, Phi Long công đột phá, cộng thêm lời Vương lão nói, khiến cho Ngụy Hợp càng muốn nhanh chóng chạy tới phủ Thái Châu.

Chỉ tiếc, lộ trình còn rất xa, thời gian cũng khó nhịn được.

Ngay sau đó, Vương lão lại nói về những tình huống khác của Thái châu.

Chỗ đó thượng võ thành gió, dân phong dũng mãnh, mặc dù có áp chế Vô Thủy tông, nhưng đạo môn bảo bình này một nhánh, chú ý chính là độc thiện thân mình, chỉ cần người không gây ra đại sự, bọn họ cũng lười để ý tới.

Vì vậy, Thái Châu trở thành một cảnh tượng đủ mọi màu sắc. Các loại thế lực, lưu phái, tư tưởng đều tập trung về đây, thai nghén, sinh sôi nảy nở.

Dưới cái dù lớn của Vô Thủy tông, những tư tưởng khác nhau thi thoảng lại tóe lửa.

Một buổi tối, Vương lão nói vậy thì miệng lướt qua, tho tho bật tuyệt, hào hứng nổi lên, cũng kéo gần hết quan hệ mọi người.

Ngụy Hợp không ngừng đặt câu hỏi, Tiền Hạo cũng theo đó tham gia vào, dần dần đáng vẻ phủ Thái Châu, ở trong mắt mọi người dần dần trở nên đầy đặn.

An ổn, hòa bình, có Vô Thủy tông cao cao tại thượng, trấn áp tất cả.

Rất nhiều thế lực ăn khớp đan xen, các loại tư tưởng hội tụ ở đây, nơi này là tư địa Đại Nguyên hoàng triều cũng không quản được.

Vô Thủy tông luôn thanh tịnh vô vi, chính là bầu trời của nơi này. Rất nhiều thế lực lớn trong Châu, đa số đều có liên hệ dây mơ rễ má với Vô Thủy tông.

Vương lão giảng thuật một hồi khiến tất cả mọi người đều mở rộng tầm mắt.

Sáng sớm ngày hôm sau, sau khi rời khỏi miếu hoang.

Hai đội ngũ hợp nhất, tốc độ càng lúc càng nhanh, rất nhanh vượt qua sơn mạch Ô Sơn Mạch, đến sau là một mảnh bình nguyên bằng phẳng.

Ngụy Hợp vốn cho rằng còn cần thời gian nửa năm nữa mới có thể có hai tháng ngắn ngủi liền tới được phủ Thái Châu – Thái Châu.

P phủ Thái Châu, ngoài cửa Nam Thành.

Đội ngũ của Vương lão muốn tiếp tục tiến về các khu vực khác của Thái Châu, phủ Thái châu chỉ là ngang qua.

Cũng bởi vậy, Ngụy Hợp và Tiền Hạo không thể không mỗi người một ngả.

“Vương lão, dọc theo con đường này có đặc tội với nhiều người, cũng được các người chăm sóc. Ta cùng gia tử ngày sau định cư tại Thái Châu phủ này, nếu rảnh rỗi có thể tới ngoại thành này du ngoạn một chút. Dọc theo đường đi, ta và người cũng coi như là bằng hữu a?”

Ngụy Hợp khó có thể nói được không ít lời.

Không phải hẳn làm bộ làm tịch, mà là dọc theo con đường này, ngay từ đầu xác thực hẳn một mực rất cảnh giác đội ngũ bên phía Vương lão.

Nhưng ở nửa đường phía sau, Vương lão không ngừng truyền thụ cho hẳn một ít thường thức liên quan tới Thái Châu phủ, còn có điểm mà việc báii sư học nghệ tiến về Vô Thủy tông cùng các môn phái còn lại của Vô Thủy tông.

Hàng năm đều sẽ có rất nhiều nhân sĩ đến Vô Thủy tông báii sư học nghệ. Ba lần khí huyết xác thực mạnh, nhưng đó là ở địa phương khác, ở Thái Châu phủ bậc này, thật đúng là không tính là gì. Cùng lắm chỉ là một tiểu tinh anh.

Từ chỗ Vương lão, Ngụy Hợp cũng thu hoạch rất nhiều.

Cho nên một câu cảm ơn này của hẳn là thật tâm thật lòng. Cảm tạ chính là những kiến thức và kiến thức tri thức mà đối phương chia sẻ.

Trời chiều đã ngả về tây, bên ngoài phủ thành Thái Châu có một đoàn xe ngựa qua lại, dòng nước chảy xiết không thôi.

Những người qua lại không phải là người từ nơi phong trần mệt mỏi, mà chính là người bán hàng rong bán địa ở ngoài thành vận chuyển hàng hóa và rau quả.

Ngẫu nhiên còn có tăng nhân mặc tăng bào, đạo nhân cầm phát trần đi ngang qua, còn có một số đạo nhân đeo đao sáng loáng, đi ngang qua bang phái.

Nơi này hoàn toàn là một thế giới hoàn toàn khác với Mộ Phái Linh.

Trên gương mặt mọi người, thiếu đi dân chúng Phi Nghiệp thành gầy gò, nhiều thêm một chút màu máu.

“Ngụy huynh đệ khách khí rồi, ngày sau chúng ta cũng sẽ ở tại Thái Châu ở lâu, nếu có cơ hội đến phủ thành, nhất định tìm đến huynh đệ quấy rầy.” Vương lão ôm quyền cười nói.

“Vậy thì tốt rồi.” Ngụy Hợp trịnh trọng ôm quyền.” Ngày sau gặp lại, nhất định nâng cốc hoan! Nếu có phiến toái, Vương lão nhất định phải tới phủ thành tìm ta! Dùng hết sức, toàn lực tương trợ!”

“Nhất định.”

Ngụy Hợp mang theo ba người còn lại, rất nhanh ngừng lại ven đường một chiếc xe ngựa, gian nan hỏi giá tiền, sau đó ngồi lên.

Xe ngựa màu xám xoay bánh xe ùng ục ục ục ục, chậm rãi hướng xa xa rời đi.

Bên cửa sổ xe, Ngụy Doanh thò đầu ra quay đầu nhìn lại, Vương lão ở lại trong đội ngũ, hai mắt cũng ngưng lại nhìn về phía nàng.

Nhìn thấy nàng trở về, khuôn mặt xinh đẹp dưới tấm khăn che mặt thật hơi nổi lên một tia nhu hòa.

“Nhất định phải đến thăm ta a...” Ngụy Uẩn cố gắng phát tay, im lặng nói ra những lời này.

Thật nở nụ cười, gật đầu thật mạnh.

Rất nhanh, xe ngựa của tử đệ Ngụy gia chậm rãi tiến vào thành. Nàng thu hồi ánh mắt, trong lòng bàn tay nắm chặt một túi hương do Ngụy Oánh đặc biệt may cho nàng. Đó là lễ vật lâm biệt tặng cho nàng.

“Đặc sứ, kỳ thật, không cần thiết đi quá gần tử đệ Ngụy gia kia.”

Trong đội ngũ, Vương lão hí mắt nhìn xe ngựa dần dần biến mất, thấp giọng nói.

“Bây giờ đặc sứ thoát được đại nạn, đạt được chân công, tương lai tiền đồ không thể hạn lượng. Ngụy Ngọc kia cuối cùng vẫn là người bình thường tiếp xúc nhiều, đối với ngài, đối với nàng cũng không tốt.”

“Trong lòng ta biết rõ, không cần nhiều lời” Thục Khởi thân nhiên nói” Ngày sau chúng ta sẽ ở lại Thái Châu này, thêm chút quan hệ nhân tế, thuận tiện yểm hộ thân phận.”

Vương lão không phản bác được, lão biết rõ đây chẳng qua chỉ là lấy cớ mà thôi.

Chân Khởi từ nhỏ đã thất lạc ở bên ngoài, từ trên đường đi bởi vì trên người mang chân công và dị chủng hiếm thấy, không ngừng bị đuổi giết.

Có thể nói nàng bây giờ hai mươi một tuổi, phía trước có tám năm, tất cả đều là trải qua trong đuổi giết lẫn nhau.

Đối mặt với nữ tử mang theo khí chất mầu chất nồng đậm như Ngụy Oánh, ngay từ đầu đã bài xích, cảnh giác, sau đó chậm rãi ngẫm đồng ý, tiếp nhận, thậm chí mang theo một loại khát vọng nào đó đi tiếp nhận, Vương lão đều nhìn thấy trong mắt.

Nhưng... Hãn thở dài một tiếng.

Vừa rồi người ta còn không lưu lại địa chỉ... Hãn cũng không lưu lại.

Song phương ngoài miệng nói chính thức, trên thực tế đều ăn ý nghĩ cách cắt đứt tầng liên hệ này.

91

Bên kia, tín vật của đám người Ngụy Hợp, cùng vật cuối cùng bày ra, bị tầng tầng lột da về sau, cuối cùng nộ lên trên.

Rất nhanh hẳn được đưa tới trên bàn chủ viện nội viện.

Những tín vật này, liền quyết định bọn họ có nên lưu lại hay không, mà một khi rời đi, sẽ không thể đạt được công pháp luyện kinh tiếp theo, cùng với các loại bồi dưỡng cao hơn nữa.

Sau khi luyện kinh là tôi cốt, rèn cốt nhất định phải có chân công cùng thịt dị thú tương ứng mới được.

Mà một khi rời khỏi tông môn thì có nghĩa là sẽ không chiếm được chân công rèn cốt, cả đời chỉ có thể dừng lại ở nhập tâm, hơn nữa còn không ăn thịt dị thú có tính chất thích hợp, khí huyết tăng trưởng hỗn tạp, tu vi khó có thể tiến lên.

Cho nên, lúc này có thể nói là thời khắc quyết định vận mệnh tương lai của chúng đệ tử.

Trong phòng thủ viện.

Viện chủ bảy viện tề tụ ở đây.

Tất cả đệ tử nội viện Vô Thủy tông đều được phân phối ở các nội viện khác nhau khi nhập môn.

Đây chính là gót chân sau này của bọn họ, đứng đầu viện chính là sư tôn chỉ đạo bọn họ.

Viện thủ của nội viện Vô Thủy tông tương đương với một môn phái, thực lực khác nhau, nhưng có rất nhiều trưởng lão truyền công có địa vị ngang nhau.

Thực lực của bọn họ hẳn có lẽ không bằng các cao thủ Tam chủ phong có thể đánh đấm, nhưng lại là căn cơ truyền thừa của tông môn chủ yếu cho đồ đệ.

Có lẽ thực lực của bọn họ đã kém xa thời còn trẻ, nhưng kinh nghiệm, tài nghệ, lịch duyệt của các lão nhân đã được tông môn dạy dỗ ra lượng lớn máu mới tinh nhuệ.

“Được rồi, danh sách năm nay ra rồi. Lần này là chọn người tiến cử, tổng cộng hai mươi lăm người. Dựa theo tín vật, mỗi người xem một chút đi.”

Thủ tọa bảy viện, đạo nhân mới của vườn Lưu Chân Nguyên, sắc mặt bình tĩnh nói.

Trước mặt nội viện chủ bảy viện, phân biệt đề hồng bài của từng viện nhỏ.

Trong đó có nhiều bảng hiệu sơn khâu, có ít, có thì ít.

Trong bảy nội viện, lệnh bài của Ngụy Hợp đang yên tĩnh đứng cùng mấy tấm bảng khác, đặt trước mặt một lão đạo nhân mặt trắng không râu, tuấn mỹ gầy gò.

Người này là Nhan Cửu Chân thực lực đứng thứ ba trong Thất Nội Viện, đứng đầu Danh Danh Cửu Chân Viện.

Hắn cầm lấy thẻ bài, nhìn bốn dấu vết trên đó, sau đó đặt sang một bên.

“Những thứ phải trao đổi đều được ném vào giữa.” Thủ tọa Lưu Chân Nguyên thân nhiên nói.

Thủ lĩnh sáu viện còn lại có ba người ném ra thẻ bài trong tay mình.

“Dựa theo quy củ, khu vực tín vật tương ứng, là phương hướng chư vị nhất định phải phụ trách, cho nên xin đưa ra lý do để từ chối.” Lưu Chân Nguyên dựa theo quy trình, tiếp tục hỏi.

“Khí huyết không vững chắc, uống thuốc đột phá, tâm tính không ổn định.”

“Khí lực hỗn tạp, kiên tu quá nhiều.”

“Khí huyết hỗn tạp, ngộ tính không đủ.”

Ba vị viện thủ lần lượt đánh giá. Bị ném ra ngoài, tổng cộng có sáu tấm bảng, trong đó Ngụy Hợp rõ ràng có trong đó.

Sáu tấm bảng hiệu bị ba vị viện thủ chuẩn xác ném ra, xếp thành một hàng, bày ra chính tề ở trước mặt bảy người.

Trên mỗi tấm bảng đều có bốn hạng mục, căn cốt, ngũ tính, chân, tâm tính riêng.

Mỗi hạng mục sau đều có một đánh giá ứng đối.

Trên thẻ bài thuộc về Ngụy Hợp có viết rõ ràng, dưới căn cốt, trong ngũ tính, cùng dưới chân, tâm tính bên trong.

“Bây giờ chớ vội xem xét lẫn nhau một hai, xác định trao đổi.”
Luu Chấn Nguyên tiếp tục nói.

Đệ tử trao đổi, chính là khâu cuối cùng, dù sao cũng không phải là đứng đầu các viện, về phương diện được coi trọng cũng khác nhau.

Có người coi trọng căn cốt, có người cho rằng tầm quan trọng nhất với chân, có người nặng nhất tâm tính, cũng có trọng ngũ tính nhất.

Lúc này người đứng đầu Cửu Chân Viện nhìn vào trong bảng hiệu, duỗi tay gỡ thẻ bài có tính ngũ tính của từng bộ xương ra.

“Thanh Diệp viện thủ, người vẫn như trước ah, trên căn cốt đều coi thường.”

Một cô gái áo xanh ngồi đối diện, dung mạo tú lệ, sắc mặt nhu hòa, tay cũng lấy một tấm bảng ra.

Cái tên trên đó là: Tạ Linh: ngũ tính, tâm tính, còn lại đều là trung hạ.

“Ta xưa nay xem ngũ tính sâu xa nhất, không có hai cái này, căn cốt cho dù mạnh, chân có mạnh, thì có ý nghĩa gì?” Thanh Diệp mỉm cười nói.

Nhiều năm trước, vị Trịnh sư huynh mà nàng đã âm thầm ái mộ kia, chính là căn cốt thiên phú hơn người, nhưng cuối cùng vẫn vì đủ loại nguyên nhân tâm tính khác mà gây ra đại họa, viễn độn vân châu.

Cho nên hiện giờ mỗi lần nghĩ đến điểm đó, nàng luôn luôn tỏ ra kiêng kỵ, ưu tiên coi trọng tâm tính ngũ tính.

Mà đứng đầu Cửu Chân Viện lại khác, vị này vốn là thiên tài có ngũ tính, khi còn trẻ Thanh Vân thẳng đứng, thiếu chút nữa

là có thể phá tan gông cùm xiềng xích, bước vào một thiên địa mới.

Nhưng chính là bởi vì ăn phải thiệt thòi căn cốt, sai một ly ngàn dặm, cũng bởi vậy, hấn liền càng thêm coi trọng căn cốt, lúc chọn đồ đệ, đều ưu tiên lựa chọn căn cốt tốt hơn.

“Không có căn cốt, ngộ tính của người tốt hơn nữa, tu vi không thể không đi, sớm muộn cũng sẽ là cơ hội tốt, bị người khác đánh chết.” Tóc giả Cửu Chân viện lạnh lùng nói.

“Cửu Chân huynh nói cũng có lý.” Thanh Diệp không tranh giành với hấn, thuận theo nói một câu.

Rất nhanh, lại lần nữa chọn xong, còn thừa lại ba tấm bảng, trong đó Ngụy Hợp đang ở bên trong.

Ba tấm bảng hiệu này đều bởi vì một điểm, mà bị từ chối dưới căn cốt.

Trước kia, tông môn có được tín vật tam huyết võ giả, cân nhắc đều là ngàn dặm xa xôi chạy đến, lại thêm kiểm tra kỳ hạch hồi lâu, bồi dưỡng hạt giống.

Cho nên cũng sẽ không có hiện tượng cự tuyệt, nhưng lúc này đây... lại có ba tấm lệnh bài chặn lại.

Ba tấm bảng hiệu bị từ chối, đại biểu cho bọn họ nhất định phải qua lại với nhau như thế nào.

“Còn ba người, còn gì cần nữa không?” Lưu Chấn Nguyên lại hỏi.

Mọi người không ai lên tiếng.

Dưới căn cốt, bình thường cũng có mấy nguyên nhân: uống thuốc quá nhiều, căn cơ cực kém. Hoặc là kiên tu công pháp, khí huyết hỗn loạn, hoặc là bị bệnh ngầm nghiêm trọng.

Hoặc giả, hoặc cũng có thể.

Sau một hồi trầm mặc, Lưu Chấn Nguyên gật đầu.

“Như vậy, tan hội thôi.”

Hấn đứng dậy, cái bóng lóe lên, thoáng cái liền biến mất ở vị trí đó.

Các viện thủ còn lại đều đứng dậy rời đi.

“Cửu Chân huynh chờ một lát.” Đột nhiên Thanh Diệp viện thủ đứng dậy lên nói.

“Chuyện gì?” Cửu Chân dừng lại, quay đầu lại hỏi.

“Hai người này, người khác người có thể không nhận, nhưng bọn hắn, người vẫn nên suy nghĩ đi.” Thanh Diệp đưa tay lấy thẻ bài của Ngụy Hợp cùng người khác ra, phóng tới trước mặt Cửu Chân.

“Người thứ nhất tên là Ngụy Hợp, là do Trịnh sư huynh đề cử tới, và lại đây vốn là khu vực Vân Châu người phụ trách. Người thứ hai, Chu Tâm Di, là hậu nhân của Điền sư muội.”

“Trịnh sư huynh... Không nghĩ tới nhiều năm như vậy, còn có thể nhìn thấy vết tích của hắn, Điền sư muội cũng vậy, đi xa tha hương, nhiều năm khó gặp một lần.” Cửu Chân cầm lấy bảng hiệu hai người, cẩn thận xem xét.

Các phương cách của hai người không lớn, nhưng vị Chu Tâm Di thứ hai, đánh dấu chính là trung thượng. Mà Ngụy Hợp chính là dưới.

Cái này đại biểu cho Chu Tâm vui vẻ sau lưng, có sự ủng hộ không tệ, tài lực cũng tốt, nhân mạch cũng tốt, những thứ này đều là một phần chân của bọn chúng.

Cửu Chân chần chờ.

“Nếu là quan hệ giữa Trịnh sư huynh và Điền sư muội, như vậy ta và người đề thu một người đi.”

Hắn đưa tay cầm thẻ bài, tay dừng lại giữa không trung một lát, vẫn là cầm lấy thẻ bài Chu Tâm Di.

Theo lý thuyết, Vân Châu chỗ Ngụy Hợp, hắn là khu vực hắn phụ trách tuyên nhận.

Kết quả hắn vẫn cố ý tránh đi không lấy, chính là bởi vì, so với hai người, điều kiện Chu Tâm Di tốt hơn không ít.

Quyết định theo gót chân có thể đạt được tài nguyên luyện võ, bồi dưỡng tài nguyên, chứ không phải là chỉ có thể dựa vào bản thân tiêu tốn thời gian tinh lực đi khắp nơi thu thập.

*

*

*

Nhưng đây không phải điều quan trọng nhất.

Điểm mấu chốt ở chỗ, Ngụy Hợp kiêm tu ba môn công pháp, đồng thời còn dùng đại dược đột phá. Tư chất bực này, ở môn phái tầm thường, có lẽ có thể tính trúng, nhưng Vô Thủy tông, tông tông thiên tài tập, thấp tới không thể thấp hơn.

Hiện tại có thể dựa vào đại dược để đột phá, lẽ nào cả đời đều có thể dựa vào đại dược?

Khí huyết hỗn tạp, kinh lực hỗn tạp, ngày sau khi gặp phải cửa ải, bị kẹt cả đời cũng là chuyện có thể.

Về phần Trịnh sư huynh, nhiều năm trước xác thực có chút chiếu cố hẳn, nhưng cũng chỉ như vậy mà thôi.

Động tác này của Cửu Chân khiến Thanh Diệp trong lòng lắc đầu. Lúc trước Trịnh sư huynh chiếu cố Cửu Chân như vậy, kết quả bây giờ lại là bộ dáng như vậy.

Hôm nay Vân Châu trú điểm đã sớm rút đi, Trịnh sư huynh nhiều năm qua chưa đưa tín vật tới, hiện tại thật vất vả mới đưa tới một đệ tử, Cửu Chân lại có thể lãnh đạm như vậy.

“Như vậy ta cáo từ trước.” Cửu Chân dường như cũng cảm thấy không ổn, nhanh chóng xoay người rời đi.

Thanh Diệp đứng một mình trong phòng, than nhẹ một tiếng, cũng chuẩn bị rời đi.

Nhưng lúc nhanh chân, nhìn thấy trên bàn lẻ loi tro trọi chỉ còn lại hai tấm bảng hiệu.

Trong lòng nàng cuối cùng vẫn mềm nhũn. Đệ tử đến điểm đóng quân vốn đã rất xa xôi, dọc theo đường đi gian nan muôn phần, thật vất vả mới đến được tông tông. Nếu biết kết quả này...

Nhưng dưới căn cốt, điều này gần như đại biểu cho việc không có cách nào rèn cốt, nhận lấy cũng là uống phí tài nguyên.

“Thôi.”

Cuối cùng Thanh Diệp vẫn không động đậy, xoay người lặng lẽ rời đi.

Ngụy Hợp lẳng lẳng đứng ở trong sân, nhìn ra phía xa mới lên Triều Dương. Khí huyết cả người tròn như ý, trong người nhanh chóng lưu động, toàn thân đều vận chuyển âm áp.

Tới thế giới này đã ba năm.

Hắn chưa từng có giây phút dừng lại tự cường.

Nhưng lần này vào Vô Thủy tông, hắn cuối cùng cũng cảm nhận được một loại an bình, hài hòa kỳ diệu.

Không cần lo lắng lúc nào trong nhà sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, không cần lo lắng bất cứ lúc nào cũng sẽ xuất hiện nguy hiểm, xuất hiện tại đạo bang, lấy hương thỉnh giáo.

Càng không cần lo lắng ăn mặc ở, mọi thứ đều ổn định bình an.

“Ngụy Hợp ở đây sao?” Bỗng nhiên cửa viện bị gõ vang.

Ngụy Hợp vội vàng tiến lên mở cửa.

Bên ngoài đang đứng một đạo nhân trẻ tuổi, lưng đeo kiếm gỗ, thần sắc lạnh nhạt.

“Thu thập một chút, theo ta xuống núi đi.”

“Xuống núi?” Ngụy Hợp cả kinh: “Xin hỏi sư huynh, chuyện này rốt cuộc là sao? Ta không phải nên đi Cửu Chân Viện sao?” Mấy ngày nay hắn cũng hỏi thăm được chút tin tức.

Hắn biết Vân Châu là do Cửu Chân Viện hợp tác.

“Cửu Chân viện không cần người, các viện khác đều không có ai muốn người. Không xuống núi để làm gì?” Thanh niên đạo nhân thần nhiên nói.

“Làm sao có thể...?” Trong lòng Ngụy Hợp lạnh lẽo, hắn cũng đưa rồi, nhiều kim phiếu như vậy cũng nhét, ngay cả dị chủng cũng đưa ra ngoài, cuối cùng lại...

“Kêu la gì vậy, đi thôi.”

Đạo nhân mang theo Ngụy Hợp rời khỏi viện tử, rất mau tới một đình viện trắng tinh khác.

Trong đình viện, trên tảng đá lớn, thành linh ngồi ngay ngắn lão giả tóc trắng lúc trước khảo hạch bọn họ.

Nhìn thấy Ngụy Hợp tiến vào, lão giả khí huyết toàn thân hùng hậu kinh khủng, cấp tốc thu hồi, sau đó nheo mắt lại.

“Ngụy Hợp đúng không? Nhìn người sử lực đủ lượng, phía trên không ai có thể người, hiện tại ta cho người hai lựa chọn.

Một đi ngoại viện làm việc đàn hoàng, tích góp hương hỏa, như vậy còn có thể lưu lại nhập môn. Chẳng qua còn phải hiếu kính thêm nữa.

Hai, bây giờ xuống núi, từ đâu đi tới đó.”

Ngụy Hợp không còn lời gì để nói, chỉ cảm thấy một sự uất ức ứ nghẹn trong lòng.

Làm vậy coi hấn như dê béo a, làm thịt một lần còn muốn làm thịt lần thứ hai?!

“Sư huynh, không còn biện pháp nào khác sao?” Hai tay hấn ôm quyền, thi lễ thật sâu.

“Không có. Nếu không thấy người hiếu kính đủ nhiều, cơ hội lưu lại ngoại viện cũng sẽ không cho.” Lão giả mở mắt nói đối.

Nội viện không cần, ở lại ngoại viện, thật ra căn bản không phải quyền lực của hấn, mà là đệ tử nội viện cũng có tư cách.

Lại bị y lấy ra coi là mưu lợi riêng, nói là ân huệ mà mình đưa cho.

“Như vậy... Ngụy Hợp hiểu rồi.”

Sắc mặt Ngụy Hợp bình tĩnh, đứng dậy.

“Là Ngụy mỗ tư chất không đủ, khó lọt vào mắt nhiều sư trưởng. Tạ sư huynh một đường chiếu cố, Ngụy mỗ lựa chọn xuống núi.”

“Người chắc chứ?” Ông lão nhíu mày nói.

“Chắc chắn.”

“Dẫn hấn đi xuống đi.” Lão giả nhất thời mất đi hứng thú nói nhiều, phát tay cho người mang Ngụy Hợp xuống.

Ngụy Hợp không nói một lời, đi ra khỏi đình viện, một đường ra khỏi mảng lớn đạo quán.

Lúc hấn theo sơn đạo đi xuống, chợt quay đầu lại, nhìn ba chữ to to của sơn môn đạo quán kia: Vô Thủy tông.

Nhìn hai chữ Vô Thủy thật sâu, Ngụy Hợp không lưu luyến nữa, quay người bước nhanh rời đi.

Hai ngày sau.

Bên cạnh phủ Thái Dương, có một ngọn núi tên là Nhạc Thanh Sơn.

Sơn môn Vô Thủy tông chính là ở trên núi này.

Giờ này giữa trưa, dưới chân núi đã tụ tập không ít người, chờ buổi chiều Vô Thủy tông nhập môn trắc thí bắt đầu.

Với tư cách là tông môn bá chủ Thái Châu hoàn toàn xứng đáng. Sơn môn Vô Thủy Tông, mỗi ngày đều có rất nhiều nhân sĩ đến đây thử nghiệm có thể thông qua hay không.

Chỉ cần thông qua khảo thí là có thể gia nhập Vô Thủy tông, trở thành một thành viên trong đó.

Cái này đối với việc tìm kiếm thịt dị thú khắp nơi, có một đám võ giả từng bữa một, không thể nghi ngờ là sự hấp dẫn cực lớn.

Dưới chân núi, vị trí báo danh của Vô Thủy tông, đội ngũ thật dài uốn lượn vài vòng.

Trong đội ngũ có lớn có nhỏ, lớn thì ba mươi tuổi, nhỏ thì chỉ mười một mười hai tuổi, còn có phụ mẫu dẫn theo.

Lúc này giữa trưa, ánh mặt trời gay gắt.

Một bên đội ngũ, một lão đạo mặc áo bào trắng buộc tóc năm trăm sợi, mang theo năm nam nữ trẻ tuổi, dọc theo đội ngũ đi về phía trước.

Đoàn người này không hợp với người của đội ngũ, khí chất tựa hồ cũng có nhiều khác biệt.

Năm người phía sau lão đạo, ánh mắt đều sắc bén, tinh khí thần túc, vừa nhìn liền biết là người luyện võ có thành tựu.

Ngụy Hợp cũng ở trong đó, gã đi ở vị trí thứ ba.

Bốn người còn lại cũng giống như hắn, đều là người giữ tín vật, đơn độc tiến cử từ điểm dừng chân.

Nói cách khác, bốn người còn lại cũng là cao thủ khí huyết ba lần.

Hắn từ trên người bọn họ cảm nhận được khí huyết cường hãn không chút che giấu ở khoảng cách gần.

Nhưng điểm khác biệt chính là, khí huyết của mấy người này hình như đều mới đột phá không lâu, còn hơi hoạt bát, cải tạo thân thể thậm chí cũng chưa hoàn thành.

Hắn vừa tiến vào Thái Châu phủ, nhanh chóng tìm một khách sạn, tạm thời sắp xếp ổn thỏa Khương Tô Ngụy óng ánh Trương Kỳ, còn mình thì một đường hỏi thăm, tìm được điểm nhập môn của Vô Thủy tông.

Đúng như Vương lão đã nói, trong phủ Thái Châu, Vô Thủy tông khá nổi danh, vừa hỏi câu này, lập tức đã có người hảo tâm chỉ ra nơi này.

Ngụy Hợp một khắc cũng không trì hoãn, kim phiếu mở đường, thông suốt, thẳng đến báo danh, sau đó dâng tín vật lên.

Nhìn thấy tín vật, đạo nhân báo danh cũng không nói nhảm, phân ra một người dẫn hắn đi vào tiểu đội mấy người này, tập trung tiến về sơn môn.

“Có tín vật, các ngươi nhất định có thể nhập môn, miễn đi kiểm tra khâu này, nhưng mà...” Lão đạo dẫn đường vừa đi vừa nói.

“Các ngươi phải đi ngoại viện. Sau đó phải căn cứ vào tín vật xác định sư trưởng. Nếu sư trưởng muốn các ngươi, như vậy mọi việc sẽ thuận lợi, chúc mừng các ngươi, trực tiếp vượt qua ngoại viện? Tiến vào nội viện? Trở thành sư đệ bần đạo.

Nhưng nếu sư trưởng không muốn các ngươi, vậy từ đâu đến? Đi đâu về. Hiểu không?”

Lão đạo chậm rãi giải thích một đoạn.

“Đã rõ!”

Năm người sôi nổi hưởng ứng.

Đi dọc theo bậc thang trên đường núi, đạo nhân bước đi rất nhanh, cũng không đợi năm người.

Cũng may bọn họ cũng là võ giả tam huyết, cho dù không luyện cước pháp, thúc giục khí huyết? Cũng không kém bao nhiêu.

Ước chừng mười phút sau, lão đạo dẫn năm người đi tới trước một dãy đạo quán ngói đen tường trắng.

“Nơi này là ngoại viện, các người tự đi vào đi? Năm giữ tín vật đối ứng khu vực của mình, đừng cho người khác lung tung.

Nơi trú đóng của các tín vật khác nhau, điểm bất đồng là phân chia cho viện thủ cố định.” Lão đạo tùy ý giải thích vài câu, mang theo năm người đi tới lối vào.

“Đa tạ sư huynh dẫn đường.” Trong năm người? Khuôn mặt đầy râu quai nón, nam tử khí chất phóng khoáng ôm quyền nói lời cảm tạ lão đạo.

Những người còn lại cũng kịp phản ứng, vội vàng ôm quyền.

“Không có gì để cảm ơn cả.” Lão đạo thản nhiên nói: “Sau khi đi vào, các người đều có tín vật, người trong viện sẽ đích thân tới xem, đến lúc đó biểu hiện cho tốt là được.”

Những võ giả tam huyết này khác với những người bị khảo hạch tới từ các châu bên ngoài, đầu tiên bọn họ thông qua các trạm kiểm tra trường kỳ, hơn nữa thực lực vốn là tiền đề công pháp Vô Thủy Hồi Sơn Quyết bồi dưỡng ra.

Cho nên, Tiên Thiên đã vượt qua rất nhiều xét duyệt, chỉ cần nhốt lại là có thể tiến vào nội viện, không cần rèn luyện ở ngoại viện.

Vì vậy thái độ của lão đạo cũng nhu hòa hơn nhiều.

Dẫn đến người, hấn xoay người rời đi.

Còn lại năm người, được một đạo nhân trẻ tuổi trước cửa dẫn đường.

Đạo nhân này không nói một tiếng, mang theo năm người tiến vào đạo quán, vòng qua vòng lại bên trong, rất mau tới một mảnh đình viện tương đối rộng lớn.

Trong đình viện, một ông lão râu tóc bạc trắng ngồi ngay ngắn ở chính giữa bàn thạch, tay cầm phát trần, nhắm mắt dưỡng thần.

Lão giả mặc một thân đạo bào màu lục nhạt, tiên phong đạo cốt, khí chất nhu hòa tự nhiên, vừa nhìn liền biết không phải phàm tục.

“Hàn sư huynh.” Dẫn đường đạo nhân thấp giọng chấp tay. ”
Lại tới năm cứ điềm tiên cử.”

“Dẫn theo.” Lão giả kia Hàn sư huynh ánh mắt cũng không mở, thản nhiên nói.

“Năm người các người giao tín vật cho ta, sau đó từng người phân biệt diễn luyện Vô Thủy Hối Sơn Quyền cho Hàn sư huynh một lần. Phải toàn lực vận chuyển khí huyết, không thể che giấu.” Dẫn đường đạo nhân cẩn thận dặn dò năm người Ngụy Hợp.

Năm người nhao nhao đáp ứng, giao tín vật cho Dẫn Lộ đạo nhân, sau đó tiến lên bắt đầu diễn luyện.

Trong lúc nhất thời, trong đình viện khí lưu gào thét, không ngừng truyền ra tiếng nấp đấm đập phá không khí, năm người xếp hàng bắt đầu, toàn lực diễn luyện tài nghệ của bản thân.

Ở một hướng khác.

Đạo nhân dẫn đường kia thì mang theo tín vật, dùng một bút nhỏ viết tin tức đăng ký lên trên.

Những tín vật này đều không thể giả, mỗi tín vật đến chỗ khác nhau, phía trên đều có ẩn giấu ẩn ký khác nhau.

Cho nên dẫn đường đạo nhân muốn làm giả trao đổi cũng không có cách nào.

Hắn mang theo tín vật, sau khi đăng ký liền vội vàng rời đi, sau đó trình lên cho một đạo nhân khác đã chờ từ lâu.

Ngay sau đó chính là các loại trình tự nghiệm chứng phức tạp, cùng với khu vực tương ứng tín vật, ứng với thủ viện.

Ba mươi võ giả khác với những đệ tử mới nhập môn đang xếp hàng bên ngoài, người có thể đạt tới ba huyết bản thân cũng đã

đại biểu rất nhiều thứ.

Vì vậy rất nhiều đợt kiểm tra không cần thiết cũng không cần.

Rất nhanh, trong năm người Ngụy Hợp, gã râu quai nón đầu tiên diễn luyện Vô Hồi sơn quyền một lần, kỳ thật chính là Hồi Sơn Quyền.

Lão đạo ngồi xếp bằng trên đá, híp mắt nhìn râu quai nón.

“Khí huyết vững chắc, căn cơ ngộ tính đều không tồi, trên xem tài liệu, nhà ngươi ở bản thành, có chút tài phú?”

Râu quai nón vội vàng nói: “Vâng, tại hạ trong nhà có chút tài sản, gia phụ là bang chủ của một bang phái trong thành phụ cận. Dưới trướng có mấy ngàn người. Mỗi tháng, có thể ổn định chống đỡ ta không ít kim phiếu.”

“Được rồi. Tiếp theo.” Lão đạo lấy từ trong ngực ra một cái hồng bài, tiện tay vẽ lên trên một cái, ném cho râu quai nón.

Trên bảng hiệu vẽ rất rõ ràng: trong căn cốt.

Người thứ hai là một nam tử cao gầy, dáng người hơi có vẻ gầy gò. Hắn không nói tiếng nào, tiến lên chậm rãi diễn luyện Hồi Sơn Quyền.

Ba lần khí huyết toàn lực cổ động, một bộ Hồi Sơn Quyền bị hắn đánh tựa như sa trường giết địch, mơ hồ có mùi máu tanh, xem ra so với râu quai nón còn cường hãn hơn.

Thế nhưng lão đạo lại ngược lại nhú mày.

“Ngừng.” Không đợi nam tử đánh xong, hắn đã lên tiếng ngừng lại.

“Đi đi.” Hắn lấy ra một tấm bảng hiệu, theo như thường lệ, liền ném cho đối phương.

Trên bảng hiệu có khắc hai chữ: dưới căn cốt.

Sắc mặt nam tử cao lớn khó coi, nhưng cũng không dám nói gì, chỉ có thể cầm bảng hiệu lui ra phía sau.

Lão đạo cũng lơ đãng, đây thật ra cũng là một khâu của khảo hạch.

Chung quanh trừ hấn ra, còn ẩn tàng ba người khảo hạch, bọn họ sẽ phân biệt đánh giá từ góc độ khác nhau cho mấy người trước mắt, mỗi người đều sẽ được tổng cộng bốn loại đánh giá.

Đánh giá trên bảng hiệu có lẽ giống nhau, có lẽ không giống, chẳng qua là phương diện đánh giá khác biệt.

Mà cố ý không nói cho những người mới này biết, cũng có ý định khảo hạch tâm định lực.

Rất nhanh, người thứ ba, người thứ tư, đều lần lượt tiến lên diễn luyện.

Nhưng lúc về núi quyền của bọn họ đều thường thường không có gì lạ, khí huyết cũng tạm được, chỉ là quy củ trung củ mà thôi.

“Đều là dùng đại dược đột phá...” Lão Đạo thất vọng lắc đầu.

Ba dòng máu cũng là có thể uống đại dược đột phá, nhưng loại thuốc này cực kỳ trân quý, cần lượng lớn thịt dị thú khác nhau điều phối, còn có hiệu quả thời gian, cho nên người địa phương nhỏ hoàn toàn không nhìn thấy, cũng tiếp xúc không được.

Nhưng phủ Thái Châu là nơi nào? Vật tư nơi này phong phú, rất nhiều khu vực phủ thành sáu trăm vạn người trùng trùng điệp điệp, rất nhiều võ giả. Vô số thịt ruộng, đại dược như thế nào mà không được chứ?

“Cuối cùng.” Lão đạo trong lòng thất vọng, lại lên tiếng.

Ngụy Hợp là người cố ý đi ra cuối cùng, chính là ôm ý tứ đi quan sát những người khác.

Hiện tại xem ra, lúc về núi, khí huyết của hấn là tốt nhất, sức mạnh diễn sinh ra cũng là mạnh nhất. Hấn là biểu hiện cũng không tệ.

Trong lòng hấn bình tĩnh lại, tiến lên một bước.

Hấn vận khí huyết, song quyền đen kịt, trên hai tay hiện ra chín đóa cửu hà hoa văn, từ từ bắt đầu diễn luyện Hồi Sơn quyền.

Căn cơ của hắn thâm hậu, tuổi cũng không phải lớn nhất ở đây, lại thêm thực chiến phong phú, một bộ Hối Sơn quyền đánh cho hung mãnh nổ tung, mượt mà tự nhiên. Còn hơn cả bốn người phía trước.

“Được rồi.” Đánh quyền xong, lão đạo mặt không biểu cảm, từ trong ngực sờ lên, phát hiện bảng hiệu không còn.

Hắn nhíu mày nhìn về phía đình viện, nơi đó rất nhanh liền có tới tở cảm một đồng lệnh bài chạy tới.

Lão đạo từ đó cầm một chồng bả vào trong ngực mình, sau đó nhanh chóng rút ra một miếng, ngón tay vạch một cái, thuận tay ném cho Ngụy Hợp.

Động tác của hắn tựa hồ lớn hơn mấy người còn lại, hiển nhiên chữ viết có chỗ khác biệt.

Tiện tay ném thẻ bài cho Ngụy Hợp.

“Ba người các ngươi.” Lão đạo mang theo vẻ thất vọng, chỉ chỉ Ngụy Hợp cùng hai người khác.

Hai người kia cũng là hai tên võ giả ba huyết trước mặt Ngụy Hợp, là một nam một nữ, trên mặt đều có chút thấp thỏm, rõ ràng là loại khổ luyện võ nghệ, lịch duyệt không sâu.

“Các ngươi đều là dựa vào ngoại lực để đột phá, chắc nơi này cũng đã chuẩn bị rồi?”

Ngụy Hợp còn đỡ, hai người kia đều chấn động, trầm mặc cúi đầu.

Trong lòng Ngụy Hợp cũng rung mình, hắn dựa vào Phá Cảnh Châu lần đầu đột phá ba máu, rõ ràng vẫn bị đối phương nhìn ra.

Hắn cúi đầu nhìn qua hồng bài trong tay tiếp nối, phía trên viết rõ ràng một chữ: dưới căn cốt.

Lúc này lão giả kia siết chòm râu, tiếp tục nói: “Khí huyết các ngươi pha tạp, ngày sau khi đột phá nhất định gặp khó khăn, cho dù vào cửa cũng chỉ lãng phí tiền tài và lương thực, cho nên, ta ở đây lại hỏi một câu, các ngươi thật sự muốn nhập môn sao?”

“Muốn!”

Ba người trước sau không đồng nhất, quyết đoán lên tiếng. Nếu không vào sơn môn, cần gì phải chạy ngàn dặm xa xôi đến nơi đây.

“Vậy được, các người cứ vào trước rồi chờ đi, mặt khác, có thứ gì đó có thể tăng thêm, phải trình lên nhanh chóng, tránh tới lúc tới thì muộn.” Lão đạo lạnh nhạt nói.

Lời này có ý ám chỉ.

Lập tức trong lòng ba người đều hiểu được, đây chính là chỗ tốt.

“Vật này, không phải ta lấy, là ta lấy. Cầm đầu, các người ước lượng, tự xem mà làm.”

Ba người thoáng yên tĩnh trở lại, lập tức tiến lên, một người ở trong tay lão giả thả ra một ít đồ vật.

Ngụy Hợp nhìn thấy hai người phía trước đều là kim phiếu lớn, nháy mắt nhìn qua, sợ là không dưới mấy ngàn lượng.

Trong lòng hắn cắn răng một cái, cũng hung hăng lấy ra hơn phân nửa kim phiếu, đưa qua.

Lão đầu tử duỗi tay một cái, kim phiếu trong nháy mắt tựa như không có, biến mất vô tung vô ảnh.

Ngụy Hợp nhìn mà đau lòng, lúc trước vé vàng mấy trăm lượng đã bị thẽ trong Trình Thiệu gia dục tiên muốn chết, hiện tại một chút đã đi được mấy ngàn lượng, tiền này thật sự không đáng để dùng.

“Đừng nóng vội, điều kiện không được, cũng chỉ có thể dùng ngoại lực, hiểu cái lý này chứ?” Lão đầu cười lạnh một tiếng: “Còn gì nữa không? Bây giờ dùng hết sức lực, miễn ngày sau hối hận.”

Ba người ngơ ngác nhìn ta ta nhìn người, nữ tử kia cắn răng, lại lấy từ trên người ra một vật bán trong suốt như một tảng đá.

Người còn lại cũng vậy, cắn răng lấy từ trong ngực ra một thanh đoản kiếm đen kịt, đưa qua.

Ngụy Hợp đưa tay vào ngực sờ sờ. Thứ đáng giá nhất của gã, cũng chỉ còn lại lão sư cho gã dị chủng.

Đây chính là đồ vật dùng để sản xuất ruộng thịt, mặc dù còn cần phải bắt thêm một con dị thú hoàn hảo, mới có thể chế biến thành ruộng thịt, nhưng thứ này lại đắt đỏ.

Chỉ là hiện tại...

Ngụy Hợp cuối cùng cắn răng một cái, đưa dị chủng ra ngoài. Tiên tiến vào Vô Thủy tông rồi lại nói. Chỉ cần công pháp mạnh hơn tới tay, dị chủng sớm muộn cũng có thể thu hồi.

Dị chủng đưa đi, đặt ở trên tay lão đầu, hắt hơi kinh ngạc, cảm lên dị chủng không chút bắt mắt như đá.

“Có thể a, dị chủng cấp thấp, phỏng chừng còn có thể dùng một lần, nhưng giá cả cũng bất phàm. Không phải tiền có thể đổi được.”

“Thỉnh sư huynh chiêu cố nhiều hơn.” Ngụy Hợp khiêm tốn nói.

“Dễ nói dễ nói.” Ông lão vung tay lên.

Ba người Ngụy Hợp, lập tức do một người hầu dẫn dắt, rất nhanh rời đình viện.

Lão đạo nhìn về phía hai đệ tử còn lại, cười cười.

“Hàng năm đều sẽ có người không tin tà, nhất định phải ở lại tông môn hao phí thời gian tư lương, thẳng đến thất vọng mà quay về. Hai người các ngươi đi theo ta.”

Hắn đứng dậy, dẫn theo hai người còn lại đi về một hướng khác.

Bên kia, ba người Ngụy Hợp bị dẫn tới một biệt viện, mỗi người một gian phòng.

Ngày thứ nhất, ăn uống tự có người đưa đến, ba người cũng không vội, người có thể đột phá ba mươi huyết, nghị lực cơ bản nhất sẽ không kém đến nỗi nào.

Nhưng ngày thứ hai, ngày thứ ba, ngày thứ tư...

Thời gian từng ngày trôi qua, ba người phảng phất bị quên lãng ở trong viện, một mực không ai báo cho.

Ngụy Hợp chỉ có thể mỗi ngày cố định thời gian tập luyện chiêu số, rèn luyện kinh lực.

Nhưng thời gian trôi qua, thịt dị thú trên người hắn rất nhanh muốn ăn hết, mang theo kim phiếu, cũng không biết dùng để đi nơi nào.

Phủ Thái Châu, khách sạn Hắc Vân.

Trong khách sạn, trong một tòa lầu nhỏ độc lập gần góc.

Bốn người Ngụy Hợp, Khương Tô, Ngụy Tinh, Trương Kỳ, đang ngồi vây quanh trước một tấm bản đồ đơn sơ mới mua được.

Sau khi ba người nghe xong kinh lịch Ngụy Hợp ở Vô Thủy tông, đều trầm mặc không nói.

“Chúng ta... đi đường xa như vậy, Lâm Lâm nửa đường còn không có, kết quả là như thế?” Ngụy Oánh thấp giọng khổ sở nói.

Ngay từ đầu, bọn họ đều mang theo ước ao đối với Vô Thủy tông, một đường gấp rút lên đường.

Không nghĩ tới.

“Vô Thủy tông, tông môn lớn, thế lực mạnh, bọn họ chỉ quan tâm thiên tài, chỉ quan tâm người thật sự có giá trị, đến từ biên thành nhỏ như chúng ta, không quan tâm cũng rất bình thường.” Khương Tô bình tĩnh nói.

Trải qua ma luyện nhiều lần như vậy, bây giờ mặc dù sắc mặt nàng vẫn lãnh đạm, giống như lúc trước trở về Sơn Quyền viện.

Nhưng bên trong, lại cứng cõi hơn nhiều so với lúc trước, không còn là tiểu nữ hài thoáng trải qua sự trắc trở, liền mờ mịt luống cuống.

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía Ngụy Hợp.

“Ngụy Hợp, ngươi có tính toán gì không?” Nàng biết Ngụy Hợp từ trước đến nay ít nói, nhưng rất có chủ kiến, lúc này trong lòng nhất định có tính toán.

“Ta...” Ngụy Hợp hít một hơi, nhẹ nhàng đặt tay lên bản đồ trước mặt.

“Phủ Thái Châu, gọi là phủ thành kỳ thực là một khu vực lớn. Nơi này là rất nhiều thổ bảo, tiểu thành, là địa bàn tụ hợp của huyện trấn.

Nơi này lấy phủ thành làm trung tâm, chung quanh phân biệt có bao nhiêu phủ thành, lượng lớn huyện trấn, địa bàn phi thường lớn, hơn xa Phi Nghiệp thành. Ít nhất là mười lần Phi Nghiệp thành.”

“Người muốn nói gì?” Trong lòng Khương Tô mơ hồ có suy đoán.

“Ta muốn nói Vô Thủy tông ở chỗ này, mặc dù mạnh nhất, nhưng cũng không phải là không có đối thủ.” Ngụy Hợp trầm giọng nói.

“Ta đã tìm người hỏi qua, trong tất cả các thành trì trong Thái Châu, đệ nhất Vô Thủy tông, sau đó là ngũ đại thế lực. Năm thế lực lớn này đều đã từng huy hoàng, bây giờ phong thủy luân chuyển, bị Vô Thủy tông chiếm thượng phong mà thôi. Cho nên...”

“Nhưng chúng ta nên làm gì với công pháp chủ tu chứ?” Một câu của Khương Tô hỏi đến điểm mấu chốt.

Bọn họ chủ tu Hồi Sơn Quyền, tên đầy đủ hẳn là Vô Thủy Hồi Sơn Quyết, chỉ có Vô Thủy tông mới có trọn bộ.

Hơn nữa công pháp tiếp theo, thật dị thú tương ứng chỉ có Vô Thủy tông là thích hợp nhất. Đây mới là điểm quan trọng không sợ hãi của Vô Thủy tông.

Công pháp và tương ứng cung ứng thật dị thú, khiến bọn họ trở thành địa điểm tu hành thích hợp nhất cho Vô Thủy Hồi Sơn Quyết.

Mà cho dù có người muốn thoát ly tông môn, cũng rất khó có thể đạt được tính chất tương ứng với thật dị thú như vậy? Để bù đắp điểm này.

Bọn họ ỷ vào tài lực, thế lực to lớn, sớm đã thích hợp tất cả dị thú thích hợp để hồi sơn quyết vô cùng xung quanh? Hoặc thu vào trong túi? Hoặc triệt để đuổi đi, tuyệt đối không cho phép ngoại nhân đặt chân.

Ngụy Hợp nghe qua điểm này, dưới kim phiếu, loại tình báo gần như là bán công khai này, rất dễ có thể lấy được.

Kỳ thật không riêng gì Vô Thủy tông, mà các thế lực lớn khác cũng giống nhau. Công pháp chủ tu của mình tất nhiên sẽ có nhiều loại tương ứng với thịt dị thú. Mà những tông môn này đều lũng đoạn những dị thú này, có khả năng chặt đứt căn cơ của tông môn.

Dưới tình huống cấp độ công pháp thấp, thức ăn bổ dưỡng khí huyết không cần cân nhắc thuộc tính.

Nhưng tại thời điểm cấp độ cao hơn, nhất định phải cân nhắc điểm này. Bởi vì thịt dị thú càng thêm phù hợp, ăn nhiều vào tích lũy tháng ngày, có thể tăng nhanh tốc độ viên mãn, có thể gia tăng tỷ lệ đột phá cửa ải, cải thiện bản thân, khiến bản thân càng phù hợp với công pháp.

“Cho nên, thật ra chúng ta không có lựa chọn nào khác.”

Khương Tô bình tĩnh nói.

“Người muốn nói cái gì?” Ngụy Hợp tựa hồ có dự cảm. Ngẩng đầu lên.

“Ta chỉ không muốn tiếp tục yếu đuối như vậy nữa.” Khương Tô đứng dậy, xử lý sợi tóc bên cạnh.

Nàng đi tới cửa sổ, nhìn ra nơi xa.

Bên ngoài trời chiều, một mảnh đỏ thẫm, không ngừng có khách thương, người qua đường, phu xe, dân thường, như nước chảy từ dưới lầu xuống.

Trên mặt mọi người đều có những thứ mà Phi Nghiệp Thành không có, đó là hi vọng, là sinh hoạt, là yên ổn, khảm chế hoặc ức chế càng nhiều hơn.

Nơi này có thương bạo phồn hoa hơn xa Phi Nghiệp thành, có hệ thống và dân sinh ổn định hơn, thích hợp hơn nàng ở nơi này để ôm ấp.

Dù sao thành Phi Nghiệp náo loạn, bên kia Khương gia đã cược thua, hiện tại nàng không chỉ có một người, còn mang theo kỳ vọng của người nhà đối với mình.

Nàng còn muốn học thành tài, trở về Phi Nghiệp thành đón người nhà mình.

“Rời khỏi Vô Thủy tông, có nghĩa là tất cả phải làm lại từ đầu. Ngụy Hợp, ta không có nhiều thời gian như vậy.”

Khương Tô quay đầu, nghiêm túc nói.

“Ta từ tu tập hồi sơn quyền đến nay đã gần mười năm. Nhân sinh có mấy chục năm? Ta đánh cuộc lần thứ hai.”

“....” Ngụy Hợp cũng đứng lên, mắt nhìn những người còn lại.

Ngụy Oánh tựa hồ dự cảm được cái gì, cúi đầu, tay trắng nõn nắm chặt góc áo, không nói một lời.

Trương Kỳ lại khác, hắn ta ngẩng đầu lên, đôi mắt với Ngụy Hợp.

“Ngụy đại ca, ý nghĩ của đệ và Khương Tô tỹ giống nhau. Đệ cũng không muốn đi.”

“.... Người muốn nói cái gì?” Ngụy Hợp bình tĩnh hỏi.

Đối với Trương Kỳ, đa phần là bởi vì gã đã đáp ứng Trương Lộ, phải chiếu cố gã an toàn mà rời đi.

Lúc này đi tới phủ Thái Châu coi như đã an toàn. Trương Kỳ có thể tự do lựa chọn sinh hoạt mà mình muốn.

Nhưng làm hậu bối hắn một đường mang tới, Ngụy Hợp vẫn phải hỏi thăm.

“Ca ca của ta chết ở thành Phi Nghiệp là bởi vì quá yếu. Liên minh Thất gia bị diệt cũng bởi vì quá yếu.”

Trương Kỳ chân thành nói.

“Cho nên ở thời loạn lạc này, nhỏ yếu chính là tội. Yếu, chính là sâu kiến!”

Hắn kiên định nhìn chăm chú vào mắt Ngụy Hợp.

“Ngụy đại ca, ta muốn trở nên cường đại, trở nên mạnh nhất! Mạnh hơn so với bất luận kẻ nào! Như vậy, sẽ không chết... Ta không muốn lúc nào cũng dựa vào người khác, dựa vào người, dựa vào Khương Tô tỹ.

Ta chỉ muốn dựa vào chính mình.”

“.....” Ngụy Hợp không còn gì để nói.

Hắn đếm không xuể bản thân mình đã bao nhiêu lần không biết nói gì cho đúng.

Khương Tô cũng vậy, Trương Kỳ cũng được, bọn họ mỗi người đều có lý do khiến hắn ta không còn gì để nói.

Trương Kỳ không dừng lại, hắn ta đứng lên tiếp tục nói: “Ồ xung quanh ta có thể tiếp xúc với, Vô Thủy tông chính là mạnh nhất, ta muốn trở thành người mạnh nhất, cũng chỉ có thể đi đến đó. Như vậy mới là con đường nhanh nhất!”

“Các người...” Ngụy Hợp còn muốn nói gì nữa.

Nhưng đã nói đến nước này, cũng không còn gì để nói.

Bọn họ không trải qua cảm thụ giống Ngụy Hợp, chịu đựng qua nhóm người Vô Thủy Tông. Huống hồ ba người vốn chỉ là đồng hành lâm thời, hắn không có nghĩa vụ, cũng không có tư cách quản chuyện của người khác.

Lúc này hai người đều có quyết định của riêng mình, cũng rất bình thường.

Việc đã đến nước này, Ngụy Hợp biết, bọn họ tách ra đã là tất nhiên.

Khương Tô cũng vậy, Trương Kỳ cũng được, đều có ý nghĩ của riêng mình, mục tiêu của mình.

Bọn họ cũng không phải tùy tùng tùy tùng của mình, đều muốn ở thời loạn lạc này, có một cuộc sống mà mình muốn.

“Ta và Trương Kỳ, đều đi Vô Thủy tông. Chúng ta không bằng người, là ba giọt máu, cho nên chúng ta sẽ báo danh tầng dưới chót, tham gia sàng lọc. Nếu thực sự không qua được, sau này sẽ cân nhắc những thứ khác.” Khương Tô thẳng thắn nói.

“Ta hiểu rồi.” Ngụy Hợp hiểu.

Đây là lựa chọn.

Mỗi người đều có nhân sinh của riêng mình, hắn không thể nào can thiệp.

Hắn đi đến trên tấm bản đồ thô ráp kia, ngón tay nhẹ nhàng vẽ ở phía trên, trên mặt có hoa văn thô sơ mang theo cảm giác, thông qua ngón tay bụng truyền vào trong lòng hắn.

“Trên người có đủ tiền không?” Hắn hỏi.

“Đủ rồi.” Khương Tô gật đầu.

“Ca để lại cho ta không ít, vậy là đủ rồi.” Trương Kỳ cũng gật đầu.

“Khi nào đi?” Ngụy Hợp thu tay lại, thấp giọng hỏi.

“Việc này không nên chậm trễ, ngày mai sẽ đi.” Khương Tô trả lời.

Cho tới bây giờ, nàng vẫn luôn tùy ý làm theo kiểu, con đường đến Thái Châu một chuyến này của Vân Châu đến Thái Châu, càng tăng cường phong cách không dây dưa dài dòng này lên.

Độc lập, tự chủ, có thể đảm đương một phương.

Những phẩm chất này, dọc theo đường đi, từ lúc nàng có thể một mình thay thế cảnh giới Ngụy Hợp Thủ Dạ, còn chưa xảy ra sai lầm, liền có thể nhìn ra, nàng chưa bao giờ là một nữ tử yếu ớt.

Bất quá Ngụy Hợp quang mang quá mức, che lại nàng.

“Mặc dù ta bây giờ tuổi đã cao, khó có thể đột phá ba huyết. Nhưng Vô Thủy tông môn sâu xa, chưa chắc không có cơ hội đột phá bù đắp! Nơi này là phủ Thái Châu, không phải thành Phi Nghiệp. Ta nhất định có thể tìm được biện pháp!” Khương Tô kiên định nói.

Ngụy Hợp gật đầu.

Nói đến nước này, nói nhiều cũng vô dụng.

Ba người đều trầm mặc xuống.

Không bao lâu sau, Khương Tô, Trương Kỳ, nhao nhao cáo từ, trở về phòng mình thu dọn đồ đạc, chuẩn bị ngày mai đăng ký vào tông.

Chỉ để lại một mình Ngụy Oánh ngồi bên bàn, nhìn trong phòng còn náo nhiệt vừa rồi, chỉ còn lại hai người bọn họ.

Nàng biết rõ sắp tới rồi, nhưng dọc theo con đường này, gần một năm ở chung sớm chiều, nàng đã sớm quen với cuộc sống bên cạnh mấy người.

Lúc này đột nhiên biến hóa, khiến trong lòng Ngụy Oánh có loại nói không nên lời.

“Không cần lo lắng. Ta sẽ an bài hết thảy.” Ngụy Hợp bình tĩnh nói.

Sao hửn không có cảm giác này, chẳng qua ý chí của hửn kiên định, đè ép xuống.

Một buổi tiệc thiên hạ không thiếu.

Bọn họ và Khương Tô Trương Kỳ, sớm muộn gì cũng có một ngày như vậy, chẳng qua không ai ngờ sẽ đến nhanh như vậy.

“Ta, ta cũng về phòng nghỉ ngơi một lát.” Ngụy Doanh đứng lên, tâm tình sa sút nói.

“Ừm, đừng lo lắng, bọn hửn chỉ đi Vô Thủy tông mà thôi, về sau nói không chừng cũng có thể nhìn thấy.” Ngụy Hợp an ủi.

“Ta biết...” Ngụy Oánh gật đầu. Nàng cúi đầu, bước ra khỏi phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Chỉ để lại một mình Ngụy Hợp trong gian phòng, đứng trước địa đồ, trầm mặc không nói.

Ánh nắng chiều ngoài cửa sổ càng lúc càng nghiêng, ánh sáng lưu lại trên mặt đất cũng càng ngày càng dài.

Một lúc lâu sau.

Hửn dùng bút than, nhẹ nhàng khoanh tròn năm vòng trên bản đồ.

Năm vòng tròn này đại biểu cho năm thế lực lớn ở Thái Châu, cũng tức là ngoại trừ năm thế lực lớn của Vô Thủy tông ra.

Lịch sơn phái, Đan Dương môn, Thiên Ấn môn, Kiếm Mục tự, cùng với phủ quân Thái Châu cuối cùng.

Phốc phốc.

Cách đó không xa là nhà nào, truyền đến thanh âm chảo dầu, làm Ngụy Hợp từ trong suy tư giật mình tỉnh lại.

Mùi thơm nồng đậm nhưc óc từ bên ngoài cửa sổ bay vào.

Bên ngoài cửa sổ, bên dưới mấy công tử nhà giàu cuỡi ngựa rung đùi đắc ý, toàn thân mặc hoa phục, chậm rãi đi ngang qua đường lớn. Trong lời nói còn dùng Thái Châu Phương Ngôn thảo luận xem Hương vị của một cô nương tên là bờ biển đêm như thế nào.

Ngụy Hợp đưa mắt nhìn đoàn người này lác lư rời đi, chính mình thì thu hồi bản đồ, quay người ra khỏi gian phòng.

Gian lâu nhỏ này là tất cả Kim Đồng của hắn, kim phiếu đổi với người bình thường mà nói, vẫn khá đáng tiền.

Bao căn tiểu lâu mười ngày, chỉ dùng năm lượng kim phiếu.

Bất quá chỗ tốt của tiểu lâu chính là an tĩnh, hẻo lánh, không dễ bị quấy nhiễu. Điểm xấu ở chỗ bé tắc, tin tức không dễ giao lưu.

Ngụy Hợp rời khỏi tiểu lâu, đi vào đại đường khách sạn Hắc Vân.

Trong đại sảnh có tiểu nhị chạy tới chạy lui, bày biện không ít bàn ghế, còn kiêm quán rượu kinh doanh.

Ngụy Hợp không nói nhiều, trực tiếp tìm tới chưởng quầy.

“Xin hỏi chưởng quầy, Thái Châu này, trừ Vô Thủy tông, còn có nơi nào thích hợp để bán sư học nghệ? Thực không dám giấu diếm, ta mới bị Vô Thủy tông khảo hạch quét xuống.”

Ngụy Hợp nói thẳng không kiêng nể gì, hướng trên bàn vỗ mấy khóa đậu vàng.

Chưởng quầy chỉ là người bình thường, những đậu vàng này đối với bọn họ cũng coi như là nhanh hơn.

Dù sao hắn cũng không phải võ giả. Giữa võ giả và người bình thường, bởi vì khí huyết tiêu hao quá lớn, nên chi tiêu cũng bị thu vào vô cùng lớn.

*
*
*

Chưởng quỹ cười tùm tùm nhận lấy kim đậu. Đây là một nam nhân râu quai nón hơn bốn mươi tuổi, hình thể phúc hậu, trên tay đeo không ít nhẫn xanh biếc, trên cổ đeo một vòng cổ kim loại.

“Bên ngoài Vô Thủy tông, chính là Lịch Sơn phái, Đan Dương môn và Thiên Ân môn, thích hợp nhất là bá sư học nghệ.”

Hắn thu tiền, cũng là một phen lời nói vô cùng ngoan ngoãn, thốt ra.

“Lịch Sơn phái là luyện binh khí, đủ tài lực là có thể thử xem.”

“Đan Dương Môn là luyện chỉ pháp, Quảng thu môn đồ, ngược lại không có điều kiện hà khắc gì, không quá kém có thể tiến vào.”

“Thiên Ân môn là luyện chưởng pháp quyền pháp, Thượng Quan môn chủ nổi tiếng là tốt tính, ôn hòa hữu lễ, danh tiếng vang ở bên ngoài.”

“Nếu như những thứ này đều không được, vậy thì đi phủ quân châu đi, công huân trung lập của quân đội cũng có thể được đãi ngộ tốt hơn.”

Chưởng quầy đại khái đã giới thiệu qua một số thế lực trong Thái Châu.

“Vậy, môn phái nào cất giữ võ công nhiều nhất? Thực không dám giấu giếm, ta từ nhỏ đã có một nguyện vọng, chính là muốn kiến thức đủ loại võ học kỳ diệu. Cho nên, tựa như tìm nơi cất giữ võ công nhiều nhất, vừa thấy là sáng mắt.” Ngụy Hợp thấp giọng nói.

“Một môn chân công là được rồi, còn lại có nhiều tác dụng gì nữa?” Chưởng quỹ kỳ quái nhìn Ngụy Hợp một chút.

“Chân công là cái gì?” Ngụy Hợp sững sờ, nhanh chóng hỏi.

“Chân công chính là võ công mạnh hơn bất kỳ công pháp bình thường khác, cách nói này phải được lưu truyền từ trước đây, cụ thể nguyên nhân gì ta cũng không rõ lắm.

Nhưng thể lực có chân công khác hoàn toàn so với các thể lực khác, trước kia ta nghe người ta nói qua một cái thuyết pháp, chân công chính là có thể tạo ra võ công chân nhân. Không biết thuyết pháp này là thật hay giả.”

Chương quỹ nuốt một ngụm nước miếng, xử lý câu hỏi của một tiểu nhị đang qua bên cạnh, tiếp tục nói.

“Nếu người muốn tìm nơi có nhiều võ công, thật ra chỉ có một chỗ.”

“Nơi nào?”

“Thiên Ân môn.”

Thiên Ân Môn Trung Thiên Nhai Lô, được xưng tụng là tàng thư vạn quyển, võ học ngàn quyển. Môn Chủ Hỏa Nhân Kim Viên Thượng Quan Kỳ, cũng là một trong những người nổi danh có họ trong Thái Châu.

Đã xác định được phương hướng, năm ngày sau.

Ngụy Hợp mang theo Ngụy Oánh đi tới Thái Châu Tuyên Cảnh thành ở Thiên Ân môn.

Tuyên Cảnh thành địa thế hẻo lánh, một nửa khu thành nằm ở giữa sườn núi, chung quanh là tầng tầng lớp lớp ruộng cầu thang, liếc nhìn qua, địa vực không lớn, nhưng hoàn cảnh tĩnh mịch không người.

Tổng bộ Thiên Ân môn nằm ở bên bờ một hồ rộng lớn bên ngoài rìa Tuyên Cảnh thành.

Một mặt của môn phái tiếp theo Thiên Ân hồ, một bên bờ lục lạc, tựa như thủy tạ.

Quần thể kiến trúc hình bán nguyệt cực lớn, có thể nhìn thấy ở góc mái hiên có trang trí hình con dơi.

Chỉ là bầu không khí phi thường náo nhiệt với Vô Thủy tông? Trước sơn môn Thiên Ân môn, người ra vào thưa thớt không nhiều lắm.

Mấy đệ tử trông coi sơn môn cũng ủ rũ, buồn ngủ tựa vào cửa.

Trên đèn thờ lớn như vậy, sau khi ba chữ Thiên Ân môn to dùng bột đá màu đen thuần túy bôi lên, có thể thấy rõ ràng.

Mấy cán cờ màu lam ở phía sau cổng chào cắm xuống, không hề có chút tinh thần nào, phiêu động lung tung.

Ngụy Hợp và Ngụy Oánh hai người, thay đổi một thân quần áo, đều mặc áo vải xanh đơn giản, đai lưng màu trắng, tóc dài đều dùng khăn trắng quấn lên.

Hai người xuống xe ngựa, nhìn chỉ có rải rác mấy người ra ra vào vào cửa Thiên Ân môn? Đều có chút nghi hoặc.

“Nơi này thật sự là Thiên Ân môn?” Ngụy Hợp nhìn về phía xa phu đưa bọn họ tới.

Xa phu nhếch miệng lộ ra một chiếc răng cửa vàng, cười nói: “Đây là nơi này? Lang Gia nói là môn phái võ lâm Thiên Ân môn kia, đó chính là nơi này.”

“... Hai vị khách nhân, đưa tiền đi.” Người đánh xe giơ tay ra, tùm tùm cười.

“Đây.” Ngụy Hợp thanh toán tiền xe, hai hạt đậu vàng, hắn đem trọng lượng, lại rút trở về, đem một viên trong đó bóp nát một nửa, lúc này mới đưa cho xa phu.

Vốn có không ít xa phu này liên kết với người trong bang trộm, gặp dê béo cũng sẽ xuống tay gặm một miếng.

Nhưng là lúc trước thấy Ngụy Hợp tung ra một chiêu này, mặc dù chỉ lơ đãng lộ ra một tay, nhưng cũng khiến cho vị xa phu này an phận không ít.

Hắn vẫn duy trì nụ cười trên mặt, tiếp nhận lấy hạt đậu vàng, thuần thục lấy ra một cái cân nhỏ, xác định trọng lượng không kém, rồi mới hài lòng trở lại xe ngựa, nhanh chóng chuyển hướng quay về xe ngựa.

Ngụy Hợp thu hồi hạt đậu vàng, từ Vô Thủy tông trở về, kim phiếu trên người hắn đã tiêu hao hơn phân nửa, kim phiếu hiện tại trong tay mỗi ngày phải cung cấp lượng thức ăn lớn cho hắn, miễn cho trì hoãn việc tiếp tế phá cảnh châu, một bên còn phải dùng để ở trọ tiêu dùng, đi quan hệ.

Dưới tình huống không có chỗ yên ổn, hắn cũng không thể không cẩn thận sử dụng.

“Đi thôi.” Ngụy Hợp mang theo Ngụy Oánh cùng một chỗ, nhanh chân đi đến Thiên Ân Môn.

Hai người thủ vệ chỉ nhìn bọn họ một chút, rồi cũng lười nói, tiếp tục dựa vào đèn thờ nghỉ ngơi, nhìn hai người vành mắt đen dày đặc, đoán chừng tối hôm qua không biết đi nơi nào chơi.

Hai người dọc theo cánh cửa đi vào, một con đường bằng gỗ thật dài đi thẳng về phía trước.

Cuối con đường là Thiên Ân môn chủ sảnh, đại đường.

Hai bên đại sảnh có không ít lâu gỗ cũ kỹ cao thấp không đồng nhất.

Có cái đã lâu không tu sửa, người bên trong đi lại phát ra tiếng kẽo kẹt, có cái cửa sổ cũng không có, chỉ để lại từng cái từng cái cửa động đen sì. Xuyên thấu qua cửa động, có thể nhìn thấy bên trong đầy bụi bặm hỗn độn.

“Nơi này...” Ngụy Oánh luôn cảm thấy sợ hãi.

“Không có việc gì. Chúng ta vào hỏi một chút.” Ngụy Hợp an ủi nói. Trước khi hắn đến, đã nghe ngóng tình huống của Thiên Ân môn.

Chỉ là người bên ngoài đều nói, Thiên Ân môn mặc dù là một trong ngũ đại thế lực, nhưng mấy năm gần đây vẫn không ngừng suy sụp.

Môn chủ Thượng Quan Kỷ một mực dựa vào dư uy của cha hắn, duy trì môn phái. Nhưng mấy năm nay thân thể lão Môn chủ cứ lặn như vậy, tình huống Thiên Ân môn liền có biến hóa.

Hai người rất nhanh đi đến chỗ đại sảnh, hai bên trước đặt hai tấm bình phong bằng đá màu đen.

Bên trái là sách: Trung nghĩa.

Bên phải viết: khiêm thư.

Đại sảnh trống rỗng, bên tường bày không ít binh khí giá đỡ, trên tường treo một bức tranh sơn thủy, đẹp dễ.

Ở giữa là một vòng bàn tròn bằng gỗ lim, bày ra một quầy hàng lớn hình tròn rộng ruột, bên trong là mấy cô bé mặc đồ đỏ rượu, đầu bánh bao.

“Hai vị đến Thiên Ân môn ta có chuyện gì?” Một nữ hài cao gầy đứng lên hỏi.

“Ta tới bái sư, nàng là tỷ của ta.” Ngụy Hợp giới thiệu sơ lược: “Chúng ta từ nông thôn tới, chưa từng trải, kính xin vị cô nương này giới thiệu giúp một chút, làm sao mới có thể gia nhập Thiên Ân môn?”

Trong khi nói chuyện, gã thả nhẹ một tấm kim phiếu ở trên bàn, đưa tới.

“Không cần không cần, Thiên Ân môn chúng ta không thích những thứ này.” Nữ hài cao gầy lắc đầu cười: “Hiện tại muốn nhập môn, có thể là có thể, nhưng cũng không tiện, chúng ta cũng không tới thời gian một năm mở cửa thu đồ đệ, cho nên hiện tại chư vị trưởng bối trong môn phái cũng không có nhân rồi.”

“Như vậy à. Cô nương kia có thể nói cho ta biết được không, nếu như ta hiện tại nhập môn sẽ có vấn đề gì không?” Ngụy Hợp tiếp tục hỏi. Ngón tay lại đổi một tấm kim phiếu năm lượng đưa tới.

Lần này nữ hài cao gầy chân chờ một chút, nhanh chóng quét qua trái phải, xác định không có ai, vội vàng thu hồi.

Sau đó, vẻ tươi cười trên mặt nàng nhiệt tình hơn rất nhiều.

“Kỳ thật cũng không có vấn đề gì lớn. Ta nói cho ngươi, nếu là lúc thu đồ đệ đại hội, ngươi nếu tư chất ưu dị, còn có thể được phó môn chủ nhìn trúng, thu làm thân truyền.

Nhưng hiện tại, trong môn nội không chỉ có phó môn chủ, không rảnh, chín vị sư trưởng Thiên Ấn cửu tử, cũng chỉ có một nửa ở trong môn. Còn lại có bằng hữu, có người ra ngoài du lịch, có sẵn bản dị thú, cũng không có người.

Cho nên, hiện tại phạm vi tuyển chọn của người nhỏ hơn rất nhiều.”

“Như vậy...” Ngụy Hợp đáp.

“Mặt khác, Thiên Ấn Môn chúng ta vẫn luôn là đệ tử lựa chọn sư trưởng, sau đó lại nhìn sư trưởng có tiếp nhận hay không. Nếu tiếp nhận, như vậy sơ bộ sẽ trở thành đệ tử khảo hạch của sư trưởng.

Sau khi khảo hạch hoàn tất, chính là đệ tử chính thức, một ít đệ tử chính thức thân cận, còn được gọi là đệ tử nhập thất, xem như là một cái quan hệ mọi người ngầm thừa nhận nhiều hơn.” Nữ hài thao thao bất tuyệt, thu tiền đúng là ý tứ.

“Đúng rồi, ta tên Dương Quả, người thì sao?”

“Dương Quả? Tên hay, ta gọi là Ngụy Hợp, hợp tác.”

“Ngụy Hợp, tên của người cũng không tệ.” Nữ hài cười nói tiếp: “Đúng rồi, còn phải nói cho người biết, mỗi sư trưởng đều có danh ngạch thu đồ đệ, nếu như danh ngạch sớm báo đầy, vậy người sẽ không có cơ hội.”

“Hiểu rồi...” Đây không phải là hình thức nghiên cứu báo cáo cho đạo sư sao?

Trong nháy mắt, trong lòng Ngụy Hợp đã hiểu ra.

“Báo danh mười lượng hoàng kim, chỉ cần thông qua khảo hạch, tiền sẽ đều thôi lui. Như chưa từng thông qua, tiền coi như là tiêu hao.”

Dương Quả Bá một chút đưa cho Ngụy Hợp một tờ giấy vàng, phía trên công dụng chữ đen viết lỗ hồng các đệ tử trưởng lão Thiên Ấn Môn.

“Đây là danh sách, người mau trả ta một chút, theo quy củ, người ngoài không được phép xem.” Dương Quả nhìn trái phải

một chút, những cô bé khác nằm ngủ, nhìn quyển sách nhỏ, không ai chú ý tới bên này.

Ngụy Hợp lập tức ngẫm hiểu, nhanh chóng lướt qua danh sách.

Quả nhiên, như Dương Quả nói.

Quy mô Thiên Ân môn không lớn, chân chính được cho là cao thủ có danh tiếng, chính là ba người phó môn chủ, phó môn chủ, cùng với Thiên Ân Cửu Tử danh tiếng bên ngoài.

Cửu Tử này tổng cộng có chín người, mỗi người đều có thân thủ bất phàm, thực lực cường hãn, cũng là trụ cột vững chắc nhất của toàn bộ Thiên Ân môn.

Mấu chốt nhất chính là, công pháp Thiên ấn cửu tử cùng môn chủ tu hành, đều là một, đó chính là thiên ấn cửu phạt.

Thiên ấn gồm chín loại công pháp khác nhau, khi hợp nhất thì thật ra là một bộ chân công được diễn hóa thành, cho nên gọi là Thiên ấn cửu phạt.

Mục tiêu của Ngụy Hợp, chính là chín loại công pháp bất kỳ.

Thiên ấn chín chình là chân công diễn hóa ra, bất kỳ một loại công pháp nào trong chín môn công pháp này đều có tiềm lực đặt chân vào cấp độ cao thủ đỉnh cao.

Đương nhiên tiềm lực thì tiềm lực, nhưng độ khó thực sự phải lớn hơn rất nhiều.

Nhưng như vậy cũng đủ rồi.

Ngụy Hợp rất rõ ràng, mình là một ngoại lai, muốn vừa nhập môn đã được Truyền Chân Công, đó là đừng mơ tưởng. Khăng định phải có một đoạn thời gian khảo sát không ngắn.

Càng là võ học cao cấp thì giai đoạn khảo sát càng nghiêm ngặt, vạn nhất giống như trong cổ sự, một kỳ khảo sát phải mười mấy năm thì thật sự quá muộn.

Cho nên biện pháp tốt nhất, chính là lúi càu việc khác, tập được cấp bậc Thiên Ân Cửu Phạt là đủ rồi, có Phá Cảnh Châu phụ trợ, hẳn cũng không tin mình không thoát ra được một con đường.

Trừ bỏ Cửu Phạt của Thiên Ân ra, hắn còn nhìn vào một điểm trong Thiên Ân Môn, nơi này có rất nhiều võ học sưu tầm, vạn nhất hắn gặp phải tiến triển chậm chạp, hoàn toàn có thể giống như trước đó, mượn công pháp tà phái khác cấp tốc đột phá.

Cho nên mặc dù Thiên Ân môn tựa hồ có chút hoang vu, nhưng Ngụy Hợp vẫn kiên định nhập môn, không chút dao động.

“Hiện tại ta có thể nhập môn không? Cần chuẩn bị gì không?”
Ngụy Hợp nhanh chóng hỏi.

“Người biết chữ là tốt rồi. Ta nhìn người một lúc lâu, còn tưởng người không biết chữ.” Dương Quả thở phào nhẹ nhõm, “Chuẩn bị chỉ giao tiền thôi, lát nữa sẽ có sư huynh chuyên môn đến kiểm tra cho người.”

“Vậy, tiền cho ai?” Ngụy Hợp hỏi.

“Đưa cho ta đi, ta sẽ làm một cái ghi chép.” Dương Quả mỉm cười nói. “Đúng rồi, người trước hết thông qua kiểm tra cơ bản, sau đó có thể lựa chọn sư trưởng còn trống.”

Giao tiền, làm xong ghi chép, Ngụy Hợp còn lặng lẽ đưa nhiều kim phiếu, để nữ hài chuẩn bị điểm sử dụng.

Nữ hài cao gầy kia ngậm hiều, khẽ cười cười, sau đó dẫn hai người Ngụy Hợp tới một gian phòng bên phải, để bọn họ chờ một chút.

Trong phòng còn có vài người, thoạt nhìn trên người đều mang theo bao quần áo, dường như cũng là đường xa mà đến.

Ngụy Hợp cùng Ngụy Oánh ngồi ở một góc, lẳng lặng không nói gì, chờ đợi.

Không bao lâu, một tráng hán chừng một thốn đầu hình thể tạo thành hình tam giác đi vào gian phòng.

“Triệu Xuyên, Ngụy Hợp, Tiểu Chấn Thư, đi theo ta. Người nhà còn lại ở chỗ này chờ, một lát sẽ tốt.”

Trong phòng ba người nhao nhao đứng dậy, Ngụy Hợp cũng ở trong đó, đi theo ra khỏi phòng.

“Vị sư huynh này, chúng ta nên tới trước hấn nhi? Vì sao chúng ta còn chưa đợi, hấn là được rồi?”

Trong phòng còn lại mấy người, một nữ tử hơi mập mạp đứng lên, chỉ vào Ngụy Hợp không cam lòng nói.

“Ta nói cái gì chính là cái đó, người ta đã tới từ sớm, chỉ là không có ở trước mặt người lác lư mà thôi. Được rồi, kêu cái gì kêu!” Bản nghiêm khắc khoát khoát tay, không nhịn được nói.

Người ta giao bao nhiêu tiền, người giao bao nhiêu tiền, trong lòng không có đếm? Còn không biết xấu hổ mà gọi vào lúc này?

Hấn phiền nhất chính là những tên không có chút bản lĩnh này ngày nào cũng líu ríu.

Đúng, môn phái có quy định không cho phép hạ nhân tự ý thu phí tổn. Nhưng vấn đề là, đệ tử cũng là người, cũng phải có

cuộc sống riêng của mình.

Tinh lực thời gian đều hao tổn ở chỗ này, bọn họ có muốn luyện công hay không? Có muốn kiếm tiền nuôi gia đình hay không?

Tưởng ai cũng là người lương thiện thật à?

Bị mắng kia lập tức ngôn ngữ trì trệ, chờ nàng kịp phản ứng, đã dẫn ba người rời phòng.

Nàng chỉ có thể tức giận đặt mông ngồi xuống, buồn bực. Nhưng cũng không dám ở chỗ này lấp bắp thứ.

Không bao lâu sau.

Ba người Ngụy Hợp được dẫn tới chỗ võ đạo tràng trong phòng có tường xám hình tròn.

Một nam tử tóc dài phong thần tuấn lãng, một thân áo trắng, đang lẳng lẳng đứng ở trong sân, chờ đợi bọn họ.

“Tại hạ Khổng Nhiễm, hôm nay đảm đương làm sư huynh khảo hạch của các ngươi. Theo thứ tự, từng người từng người một đi.”

Hai tay nam tử buông xuống, năm ngón tay mơ hồ hiện ra ánh sáng như ngọc, một đôi mắt đen trắng rõ ràng, rạng ngời rực rỡ, làm cho người ta không dám nhìn gần.

“Người thứ nhất, Triệu Xuyên.” Hắn ta chừng một tác nói.

Nam tử tên Triệu Xuyên tiến lên một bước, thần thái tự nhiên, không chút khẩn trương.

Hắn đi đến trước mặt nam tử áo trắng, ôm quyền thi lễ.

“Tại hạ Triệu Xuyên? Mười chín tuổi, từng tu hành Bạch Thủy Ly Lộc Quyền, hai huyết. Thỉnh sư huynh chỉ giáo.”

“Mời.” Khổng Nhiễm khẽ gật đầu.

Hai người không nói hai lời, đồng thời tiến lên.

Hai tay Triệu Xuyên thoáng cái đã hóa thành mảng lớn quyền ấn, không ngừng điễm vào các vị trí yếu hại trên cơ thể đối phương.

Bạch Thủy Ly Lộc Quyền này tựa hồ là một loại ám sát quyền pháp lấy tốc độ và yếu hại công kích chủ yếu.

Đánh nhau nhìn qua uy thế mười phần.

Nhưng Không Nhiễm chỉ tiện tay đón đỡ vài cái ở chỗ cũ, cũng không đánh trả, dường như là đang quan sát.

Ước chừng mười hơi thở.

Bàn tay phải của Không Nhiễm đột nhiên xuyên thấu mảng lớn quyền ấn, dừng lại ở cổ họng đối phương một chút.

“Đa tạ.”

“Tạ ơn sư huynh chỉ giáo.” Triệu Xuyên cũng không bất ngờ, mình chẳng qua chỉ là nhất định mà thôi.

Hắn chỉ cần đem tình huống của mình hiện ra là được.

“Thứ hai, Ngụy Hợp.” Trượng một tác lại kêu lên.

Bước chân Ngụy Hợp ổn định, tiến lên đi đến trước người Không Nhiễm.

“Tại hạ Ngụy Hợp? Mười chín tuổi? Ba huyết, am hiệu Vô Hôi Sơn Quyền.”

“Ba giọt máu? Vô Thủy Hôi Sơn Quyền?” Không Nhiễm hơi sững sờ.

Ba giọt máu cơ bản đã cố định tại địa điểm, sẽ không dễ dàng đổi nơi tu hành. Cấp độ này, không cần thận sẽ toàn bộ tu vi trước mặt đều vô dụng, cho nên trong lúc hai giọt máu đến tam huyết, lựa chọn công pháp đột phá gì? Đây là một vấn đề cực lớn.

Mà một khi đột phá ba huyết, căn bản sẽ có được nội tình.

Ba búng máu như Ngụy Hợp còn di chuyển môn phái, không nhiều lắm.

Điều khác khiến hắn kinh ngạc là, Vô Thủy Hôi Sơn Quyền? Đây chẳng phải công pháp khảo hạch của Vô Thủy tông à?

Lập tức hắn rất nhanh nghĩ đến một khả năng.

“Vì sao ngươi không tu hành ở Vô Thủy tông? Mà lựa chọn đến Thiên Ấn môn của chúng ta?” Khổng Nhiễm hỏi.

“Ta ở Vô Thủy tông quả thật có cơ hội trực tiếp tiến vào ngoại viện, nhưng bởi vì cá nhân cảm giác hoàn cảnh nơi này thích hợp với ta hơn, cho nên càng hi vọng gia nhập Thiên Ấn môn.”

Ngụy Hợp nói đơn giản một câu, trong lời nói mơ hồ có hương vị rất tốt so với Vô Thủy tông.

“Ngươi đã nghĩ rõ chưa?” Trong lòng Khổng Nhiễm hài lòng, nhưng vẫn hỏi lại một câu.

Ba giọt máu vốn là một nguồn gốc của đệ tử ưu chất. Cho dù trong nội bộ Thiên Ấn môn, đệ tử ba huyết đã được xem là đối tượng được chiếu cố trọng điểm.

Nhưng lúc này, ý tứ câu hỏi này chủ yếu là, coi như là ba giọt máu.

Những người như Ngụy Hợp, khi trùng tu, nhiều lắm là có thể nhanh chóng trở lại cấp độ võ công nhập môn cấp hai Huyết. So với những người khác thì không có ưu thế quá lớn.

Nếu muốn tam huyết muốn tiến vào lại lần nữa công pháp Thiên Ấn môn, vẫn cần phải đột phá lần nữa.

“Nghĩ kỹ. Ta bây giờ đột phá ba huyết, còn có thời gian hai mươi năm võ đạo, cho dù tu nữa, cũng là đủ.” Ngụy Hợp nghiêm túc nói.

“Điều này cũng đúng.” Khổng Nhiễm gật đầu tỏ vẻ hiểu.

Hắn lại suy nghĩ một chút, hỏi: “Ngươi có dùng đại dược đột phá không?”

“Tùng phục.” Ngụy Hợp trả lời.

“Ừm, đến đây đi. Toàn lực ra tay, không cần bận tâm.”

Khổng Nhiễm duỗi tay. Mặc dù đã uống đại dược đột phá, nhưng Ngụy Hợp ở tuổi này, cho dù là dưới căn cốt, cho dù là một đánh giá trung bình cũng không tính là kém.

“Xin sư huynh chỉ điểm.” Ngụy Hợp tiến lên một bước, Vô Hối Sơn Quyền vận khởi, song quyền bỗng nhiên biến thành màu đen.

Phù!

Kình lực quyền phải của hắn bộc phát, giống như đạn pháo, đường đường chính chính xông vào lồng ngực đối phương.

Một quyền này của Ngụy Hợp không lưu lực, mà là thật sự toàn lực một quyền.

Chính là Bất Động Ngũ Lĩnh Chương, chỉ dùng Phi Long Công.

Ba tầng Phi Long công cộng với ba huyết kình lực của Sơn Quyền, hai cổ lực lượng một lên, hỗ trợ lẫn nhau.

Bành!!

Một quyền này cứng rắn đánh vào trên ngực Không Nhiễm.

Đánh cho quần áo ngực đối phương lõm xuống thật sâu, nhưng không đợi Ngụy Hợp kịp phản ứng, một cổ lực phản chấn không hiểu liền từ trên thân đối phương bắn ngược ra.

Phốc một cái, một quyền toàn lực của hắn, lúc này bị bắn ngược trở về tất cả kình lực, chấn động làm cánh tay hắn tê dại, trong lúc nhất thời lùi lại mấy bước, khí huyết quay cuồng.

“Quả nhiên là cấp Tam Huyết, cũng đúng là Vô Thủy Hối Sơn Quyền, ngươi còn kiêm tu các công pháp khác, là môn cước pháp?” Không Nhiễm liếc mắt một cái liền nhìn ra máu chốt.

“Đúng vậy.” Ngụy Hợp nhìn Không Tòng đối diện như không có chuyện gì xảy ra, trong lòng hơi hoảng sợ.

Đây là chênh lệch thực lực.

Hắn ta có thể tính là một nhân vật ở thành Phi Nghiệp nhưng ở nơi này tùy tiện phái ra một nhân vật không biết tên là có thể trực tiếp nghiền ép hắn ta.

Vừa rồi hắn giải khai Ngũ Lĩnh Chương, đã xuất toàn lực, một thân thực lực tối thiểu dùng bảy thành, nhưng ngay cả da thịt

đối phương cũng không thể tổn thương.

“Không cần để ý, ta đã sớm nhập kinh nhiều năm, kinh lực toàn thân tự nhiên hộ thể, nhập kinh tầng, cũng đã không sợ đánh lén nữa. kinh lực lưu chuyển trên thân, nhất cử nhất động đều có uy lực lớn lao.” Khổng Nhiễm lo lắng Ngụy Hợp có âm ảnh, vội vàng lên tiếng giải thích.

“Nhập lực, thật sự mạnh đến vậy sao?” Ngụy Hợp trừ bỏ sự phụ của mình, đúng là chưa từng thấy chuyện gì khác.

*
*
*

“Xem người khi nhập kinh, lực luyện mạnh bao nhiêu. Cho nên nói, tam huyết mới là cơ sở quan trọng nhất. Lúc này người tu hành kinh lực càng mạnh, đến lúc nhập kinh, kinh lực toàn thân tự động hộ thể. ruồi nhặng trùng không thể rơi xuống, uy lực tự nhiên càng mạnh.

Nhưng nếu kinh lực của người lúc ba huyết luyện không tốt, không đủ, quá yếu đuối, như vậy sau khi nhập kinh, cũng chỉ có thể đánh một đũa trẻ yếu hơn mình.” Khổng Nhiễm nói rất thú vị.

Ngụy Hợp cùng hai người còn lại trong lòng đều âm thầm nhớ kỹ.

“Được rồi, cuối cùng.” Khổng Nhiễm ôn hòa đưa tay, lại nhìn về phía người cuối cùng.

Ngụy Hợp lui về phía sau, chờ đợi kết quả.

Không bao lâu sau, người cuối cùng đã kiểm tra xong. Người nọ chỉ biết một điểm quyền cước thô thiển, đi lên đánh một hồi, không bao lâu toàn thân bị phản chấn vô lực, lui xuống.

Khổng Nhiễm dẫn theo ba người rời khỏi võ đạo tràng, dọc theo một hành lang gấp khúc không ngừng đi vào bên trong.

Rất nhanh đã tới một gian phòng nhỏ hẹp.

Một lão nhân một mắt khô gầy ngời trong phòng, ánh mắt âm lãnh, nhìn ba người chăm chăm.

“Vào đi, đây cũng là kiểm tra.” Không Nhiễm giải thích.

Ba người nối đuôi nhau mà vào. Không bao lâu, lại chia ra đi ra.

Lúc này trong tay Không Nhiễm đã lấy được ba tấm lệnh bài đối ứng.

“Được rồi, chúc mừng các người thành công gia nhập Thiên Ân ngoại viện của ta.”

Ba người sững sốt, lập tức phản ứng nhanh chóng, đồng thời ôm quyền thi lễ.

“Đa tạ sư huynh!”

“Không cần khách khí.” Không Nhiễm mỉm cười: “Ngày sau nhập môn, nhất định phải cố gắng tu trì, tuân thủ môn quy, chúng ta có cơ hội gặp nhau ở nội viện.”

Ba dòng máu sau chính là nội viện.

Đây chính là giới hạn của Thiên Ân môn.

Thời gian như nước.

Đảo mắt, Ngụy Hợp ở Thiên Ân môn đã ở lại hơn nửa năm.

Thiên Ân môn phân nội viện, nội viện, ngoại viện, hai khối lớn, kết cấu đơn giản, cũng không phức tạp.

Nhưng nội viện lại có chín phân biệt rõ ràng, theo thứ tự là chín biệt viện của Thiên Ân cử tử. Mỗi biệt viện đều có thủ tịch và đệ tử nội viện phổ thông.

Đây là nội viện.

Mà ngoại viện, là nơi cần khảo hạch nhập môn đệ tử dự bị.

Tất cả mọi người nơi này, bất luận tu vi khí huyết, đều chỉ tu hành một môn công pháp, đó chính là Tỏa Tâm ấn.

Tỏa Tâm Ấn là công pháp Thiên Ân môn nhập môn khảo hạch, giống như Vô Thủy tông Vô Thủy Hội Sơn Quyết.

Công pháp này tổng cộng có ba tầng, chỉ có luyện nó đến tầng ba viên mãn, tiến vào ba giọt máu.

Sau đó lựa chọn sư trưởng nội viện, tập được các công pháp khác nhau, vượt qua độ trung kỳ ứng với tầng cao mới có thể chân chính trở thành đệ tử nội viện.

Ngụy Hợp tuy là tam huyết, nhưng giống như các đệ tử ngoại viện còn lại, cũng phải trùng tu Tỏa Tâm Ấn.

Cũng may hắn ta quay về tu luyện ba lần, khí huyết dồi dào, cho nên trong nửa năm này, hắn ta đã khóa tâm ấn, tu luyện tới lần thứ hai khí huyết viên mãn.

Chỉ thiếu một cước lâm môn, lại thêm ba máu.

Đây là hắn hoàn toàn không quen thuộc với loại luyện võ hoàn toàn mới Tỏa Tâm Ấn này, mới có thể kéo dài lâu như vậy.

Nửa năm qua, hắn và Nhị tử ăn ở đều ở ngoại viện.

Thiên Ấn môn địa bàn rộng lớn, toàn bộ đệ tử môn nhân cộng lại, cũng chỉ có một hai trăm người.

Mà thế lực bên ngoài không tính ở bên trong, cũng sẽ không thường trú ở nơi này.

Cho nên những người này, ở tại khu vực bên hồ Thiên ấn này, đã tương đối trống trải.

Lúc sáng sớm.

Hơi nước ngưng kết thành giọt sương trên phiến lá trên bãi cỏ, một con bọ ngựa xanh biếc chậm rãi ẩn núp, muốn bắt giết con sâu lông màu đen phía trước nhúc nhích.

Rầm một cái.

Một đôi giày lớn màu xám hung hăng đạp mạnh một cước, đem con bọ ngựa cùng sâu lông đồng thời giẫm nát.

Ngụy Hợp bước đi vội vàng, từ tiểu viện đi ra, duỗi lưng một cái.

Xung quanh tổng môn của Thiên Ấn môn là một khoảng sân dành cho đệ tử ngoại viện.

Trong một viện có thể ở bốn người. Người nhà có chỗ ở khác.

Nguy Hợp nửa năm qua, vẫn một mực ở chỗ này.

Nhị tử bị hấn bỏ tiền ra thuê trấn Thiên Ân không xa, một mình thuê sinh hoạt trong một tiểu viện.

Thiên Ân trấn là do xe ngựa chở người tới lui báii sư học nghệ của Thiên Ân môn, miễn cưỡng chèo chống một trấn nhỏ.

Cái gọi là Thiên ân môn bên hồ, trấn Thiên ân môn hạ Thiên ân, chính là một nơi như vậy.

Tổng môn Thiên Ân môn, quần thể kiến trúc trong đại sảnh, tên là Thiên Bức thủy tạ.

dơi, dơi, thông phúc, có ý chúc phúc.

Bên cạnh Thiên Bức thủy tạ, bên kia hồ Thiên Ân, còn có một đạo tràng đá trắng hình tròn.

Nơi đó chính là nơi tu hành của rất nhiều đệ tử được huấn luyện.

Ngụy Hợp đi ra chỗ ở, liếc mắt liền có thể nhìn thấy Thiên Bức Thủy Tạ cách hồ nước, cùng Thiên Ân trấn đối diện.

Ở ngoại viện này, điều kiện của hắn cũng không tính là kém, thuộc về một loại tốt.

Phần lớn ngoại viện đều là những người mới có võ nghệ khác nhau, phần lớn đều đã luyện võ nghệ, nhưng chỉ có một lần khí huyết, lần thứ hai có khí huyết.

Cũng có ba lần khí huyết, nhưng không nhiều lắm.

Cộng thêm lão, trong gần trăm người ngoại viện, lão cũng chỉ có mười mấy người, đều là ba máu công pháp khác.

Ở chỗ này, chỉ xem tu vi Tỏa Tâm ấn, một khi Tỏa Tâm ấn đột phá ba máu, tự nhiên lập tức tiến vào nội viện.

Ngụy Hợp hít sâu một hơi, bắt đầu chậm rãi đứng thẳng lên, hai tay chấp trước ngực.

Tỏa Tâm ấn là một môn công pháp phi thường kỳ diệu.

Thông qua một loạt phương thức rèn luyện khí tức khí huyết phức tạp, nó có thể khiến khí huyết phát sinh biến hóa kỳ diệu.

Mười ngón tay Ngụy Hợp ấn xuống, chỉ có ngón tay và lòng bàn tay đè xuống.

Sau đó, cảm nhận được chỉ phúc không ngừng truyền đến tiếng đập rất nhỏ.

Lập tức, gã bắt đầu thấp giọng phát ra tiếng chấn động giống như tung xương.

Ban đầu chấn động kia rất thông thả, sau đó càng lúc càng trầm thấp, hùng hậu, sau đó chậm rãi, sinh ra một nhịp vận luật nào đó.

Loại vận luật này bắt đầu ảnh hưởng tới khí huyết trong cơ thể Ngụy Hợp, khiến cho ngón tay mười cái bắt đầu cảm nhận được nhịp đập, bắt đầu xuất hiện hiện tượng trọng lượng khác nhau.

Từ ngón tay nhỏ đến ngón út, đến ngón giữa, đến ngón trỏ, cuối cùng là ngón tay cái.

Mỗi người đều tăng cường độ mạch đập, tựa như đang truyền sức mạnh, dần dần tụ tập tất cả sức mạnh trên hai ngón tay cái.

Hai ngón tay cái này dần dần trở nên khí huyết đỏ bừng, thậm chí hơi có chút biến thành màu đen.

Phốc.

Đột nhiên Ngụy Hợp cảm giác được hai ngón tay cái đột nhiên run lên, đại lượng khí huyết tụ tập tại đây, khiến ngón tay cái nhanh chóng nóng lên.

Trong miệng hắn nhanh chóng thấp giọng một cái.

Hai tay biến đổi, mười ngón giao nhau, ngón cái song song thẳng đứng lên, áp sát lồng ngực.

Dần dần, ngón tay cái càng lúc càng nóng, càng lúc càng tối.

Rốt cục, một tiếng phốc trầm đục phảng phất như có đồ vật gì đó ngưng tụ ra trên ngón tay cái.

Lượng lớn khí huyết lại lần nữa hồi lưu? Trở lại các nơi trên thân thể. Ngụy Hợp cũng chậm rãi dừng lại, nhìn về phía hai tay.

Lúc này ngón tay cái của hắn đã trở nên đen kịt.

“Cuối cùng cũng phá được.” Ngụy Hợp có hai môn công pháp Tam Huyết trong người, đối kinh lực nên lý giải rất thấu triệt.

Cộng thêm ngộ tính của hấn vốn không tệ, trọn vẹn nửa năm công phu, cũng đủ cho hấn luyện Tỏa Tâm Ấn đến tam Huyết.

“Ba máu đã thành, nên vào nội viện rồi. Nếu không đi sẽ thật sự được ăn đất.”

Trong khoảng thời gian này? Hấn ở ngoại viện vẫn luôn tiêu tiền tích góp của bản thân? Nơi này thứ gì cũng phải dùng tiền mua.

Kim phiếu mua những vật khác còn đỡ, một hai kim phiếu có thể mua một đồng lớn. Nhưng mua thịt dị thú thì lấy vạt áo là thấy khuyu tay.

Ngụy Hợp hao phí toàn bộ kim phiếu cuối cùng, đem Phá Cảnh châu một lần nữa lấp đầy, cũng mới chỉ chống đỡ được bốn tháng.

Thời gian còn lại, hấn hoàn toàn không có dùng để ăn thịt dị thú, toàn bộ để dựa vào đồ ăn hằng ngày.

Tốc độ chậm tới mức người ta sợ hãi.

Cũng may? Bây giờ cuối cùng cũng đến điểm cuối cùng rồi.

“Ta đoán ngươi cũng nhanh, lần trước gặp ngươi, ngươi cho dù chỉ thiếu chút nữa tới cửa.”

Một thanh âm quen thuộc từ sau lưng Ngụy Cương bay tới.

Người tới dáng người cao gầy, dung mạo tú lệ, một đầu tóc dài buộc thành đuôi ngựa, trên người trang phục đỏ sậm, lộ ra thân hình cần cỗi.

*

*

*

Rõ ràng là đứa bé gái cao gầy đã tiếp đãi Ngụy Hợp lúc trước, Dương Quả.

Dương Quả bây giờ đã là đệ tử nội viện, trên thực tế đại đường chiêu đãi người tới phần lớn đều là tinh anh trong ngoại viện.

Tinh anh một mặt có thực lực mạnh hơn một chút, tránh gặp chuyện ngoài ý muốn khi thực lực không đủ.

Về phương diện khác, đây cũng là một loại rèn luyện giống như khảo hạch, có thể khiến cho một ít đệ tử chỉ biết vui đầu khổ tu võ nghệ, có chút kinh nghiệm trải nghiệm xã hội.

Thiên Ân môn như vậy chức vụ còn không ít, chiêu đãi chỉ là một trong số đó.

“Đã lâu không gặp.” Ngụy Hợp quay người lại, mỉm cười tiếp đón.

“Không phải mấy ngày trước mới gặp sao?” Dương Quả không nói gì.

“Tình báo người muốn, đã hỏi thăm được rồi. Các sư huynh sư tỷ nội viện vẫn là rất dễ nói chuyện đấy.” Dương Quả cười cười, nói: “Nội viện bây giờ quản hạt của đệ tử rất buông lỏng, là nhất viện, nhị viện và lục viện.”

Nàng nói xong lại có chút hiếu kỳ.

“Người ta đều là chen đầu muốn tiến vào mấy cái biệt viện tốt nhất dạy bảo kia. Người làm sao ngược lại, đi tìm biệt viện không coi trọng dạy đệ tử thế kia chứ?”

Nói xong cô vội vàng nhìn xung quanh.

“Đừng nói là ta nói, bắt quá tình huống Cửu Đại Biệt Viện xác thực rất khác biệt.”

“Cá nhân ta càng thích an tĩnh tự tu.” Ngụy Hợp trả lời.

“Được rồi.” Dương Quả lười hỏi nhiều vấn đề này: “Người tính khi nào đi vào nội viện?”

“Bây giờ đi, việc này không nên chậm trễ.” Ngụy Hợp cũng không trì hoãn thời gian.

Biệt viện thứ ba, Vạn Thanh viện.

Trong Thiên Ân môn, ngoại trừ lầu các chủ thể Thiên Bức thủy tạ ra, từng dãy kiến trúc còn lại phân tán ở xung quanh hồ Thiên Ân.

Tổng cộng có thể chia làm mười khu vực.

Trong đó Vạn Thanh viện là một trong số đó, chính là Vạn Lăng - một trong Thiên ân cử tử năm giữ.

Vạn Lăng tại Thiên Ân Cửu Tử trong, thực lực không mạnh, danh tiếng không lớn, phần lớn là bị đám Bát Tử còn lại lôi đi.

Nhưng cô không giống với những đứa con trai thứ tám, là do cô con gái xinh đẹp - Vạn Thanh Thanh.

Vạn Thanh Thanh không chỉ là người đẹp, ở trên võ nghệ cũng là thiên phú nghị lực không thiếu, hiện tại mới mười tám tuổi liền bước vào tam huyết, tiến vào nhập.

Vốn dĩ tất cả đều thuận lợi, cuộc sống thật tốt đẹp. Nhưng Vạn Thanh Thanh trong một lần ra ngoài ngoài thành dạo chơi, bị một trong ba đại cao thủ của lịch sơn phái nhìn trúng, con trai duy nhất của nàng nhìn trúng.

Vì vậy từ đó về sau, Nghiêm Nghiêm Sơn liền nhiều lần phái người đến đây đề hôn.

Thiên Ân môn vốn suy sụp từng năm, không bằng lịch sơn phái, mà một trong Cửu Tử Thiên Ân là Vạn Lăng, vô luận thực lực hay quyền lên tiếng, đều kém một trời một vực.

Núi nghiêm trọng còn có quan hệ tâm với phó môn chủ Thiên Ân Môn Chu Thuận.

Bởi vì việc này rất có khả năng là lôi kéo quan hệ giữa Thiên Ân môn và lịch sơn phái, Chu Thuận đồng dạng cũng đồng ý, còn nhiều lần phái người đến đây thuyết phục Vạn Lăng.

Áp lực trùng trùng điệp điệp bức bách Vạn Lăng - Thiên Ân Cửu Tử, để cho nó đáp ứng gả con gái mình cho Nghiêm Trọng Sơn Độc Tử.

Nhưng bà ta sống chết không đồng ý.

Việc này qua hai lần, một mực kéo dài hai năm, đến bây giờ còn không có kết quả.

Thời gian hai năm, đối với cao thủ đã nhập kinh mà nói, không tính là gì. Sau khi nhập kinh, dung mạo thanh xuân có thể thường trú, tuổi thọ của võ đạo lại càng tăng thêm hai mươi.

Ngay cả bản thân Vạn Lăng khi nhập kinh 50 lần thì dung nhan vẫn thanh lãnh tú lệ, giống như một người phụ nữ quen thuộc chưa đến ba mươi.

Lúc này, Vạn Lãng mặc một thân váy dài trắng, ngồi dưới tàng cây của Vạn Thanh viện, trong tay cầm một bức thư, tức giận đến cả người phát run.

“Lại là cái này, lại tới cái này! Tưởng ta là Vạn Lãng dễ bắt nạt à!?”

Nàng hung hăng vỗ bức thư trên bàn đá một cái.

Xuy xuy xuy xuy xuy!

Tờ giấy vỡ vụn, tất cả mảnh vỡ lại cứng rắn tựa như đao phiến, đâm vào mặt bàn đá.

“Khinh người quá đáng! Chu Thuận, Lục Thành Đào! Các người muốn đưa quan hệ với nữ nhân, sao không đưa con gái của mình qua đi! Dựa vào cái gì muốn hại Thanh Thanh ta!”

Vạn Lãng bàn tay để lại một chưởng ấn trên bàn đá, nàng tức giận đến sắc mặt trắng bệch, đứng lên, đi tới đi lui trong sân vài vòng.

“Tất Tùng!” Nàng lạnh lùng nói.

“Có đệ tử.” Ở cửa đình viện, một thiếu niên tuấn lãng vội vàng đi vào, ôm quyền hành lễ.

“Về sau tín thư này, phàm là thư của Chu Thuận Lục Thành Đào, đều đừng đưa tới, trực tiếp ném đi!” Vạn Lãng quả quyết nói.

“A...” Tất Tùng có nỗi khổ không nói nên lời, Chu Thuận chính là phó môn chủ. Lục Thành Đào cũng là một trong ba người có thực lực mạnh nhất trong Cửu Tử Thiên Ấn.

Hai vị đại lão này, một người gác công như hãn còn đỡ được, dám đi ngăn cản?

Lần sau nếu quả thật đỡ được, sợ rằng không phải quay đầu lại là có thể bị đánh thành tàn phế trong một buổi tối đen gió đen cao nào đó.

Nhìn Tất Tùng chậm chạp không đáp ứng.

Lửa giận trong lòng Vạn Lãng bùng cháy, mở miệng định mắng chửi.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, nàng đã minh bạch vì sao Tất Tùng không dám, trong lòng lập tức dâng lên một cảm giác vô lực.

Dựa vào cái gì mà Vạn Thanh Viện, dựa vào cái gì mà không thể là Chu Thuận, Lục Thành Đào chính mình. Bọn họ cũng có cháu gái xinh đẹp, vì sao không đưa qua làm công cụ kết hôn cho Lịch Sơn phái?

Dựa vào cái gì mà nhất định phải ép buộc Vạn Thanh Viện cô nữ quả mẫu?

Kỳ thật vạn Lăng đều hiểu rõ trong lòng.

Nàng nhìn Tất Tùng, thiếu niên được nàng nuôi lớn từ nhỏ, lúc này cúi đầu, khom lưng, không dám nhúc nhích.

Trong lòng có cảm giác chua xót khổ sở khó tả.

“Quên đi, người đi xuống đi.” Vạn Lăng vẫy vẫy tay, vô lực ngồi trở lại chỗ ngồi.

Nàng luôn mềm lòng.

Đúng vậy, rất nhiều năm trước, khi đó nàng mềm lòng, cho nên có Thanh Thanh.

Bây giờ lại mềm lòng, vì vậy mọi người trong môn phái đều cho rằng nàng sẽ thỏa hiệp.

Nàng biết, tất cả mọi người đều đang chờ nàng lui bước.

Bởi vì nàng vẫn luôn là người rất ôn nhu, cũng là người phải lui bước khi phải đối mặt áp lực, thỏa hiệp.

Nàng luôn luôn suy xét cho người khác, ngay cả môn hạ đệ tử đối đãi với mình cũng là như thế.

Nhưng lần này, lại khác.

Vạn Lăng ngồi trên ghế, nhìn Tất Tùng im lặng cáo lui. Nàng bỗng nhiên cảm thấy trong lòng rất mệt, rất mệt.

Cứ ngồi đó nghĩ ngợi như vậy, gió mát chiều dài từng đợt lưu chuyển trong đình viện.

Nàng ta cũng không nhúc nhích, không đứng dậy chút nào.

Không biết qua bao lâu.

“Mẹ?” Một bóng dáng yếu điệu xinh đẹp từ cửa đình viện chạy vào.

“Năm nay người chọn thực đơn của người mới của Vạn Thanh viện chúng ta. Ta mang tới đây, Nguyệt Ngoại viện này có hai người cùng đi xin Vạn Thanh viện chúng ta!”

Thân ảnh dừng lại, rõ ràng là một nữ hài mặc váy tinh thuần trắng thất lung.

Thân eo nữ hài dịu dàng xiết lại, dùng một cây thất lung màu đen buộc lên, dưới váy lộ ra hai cái giày da mềm màu đen to gan, hai chân mặc lên đôi chân dài đến bắp chân.

Từ xa nhìn lại, tóc dài mắt hạnh, môi đỏ răng trắng, khuôn mặt lộ ra một tia vũ mị, thanh thuần.

“Thanh Thanh...” Vạn Lăng mở miệng muốn nói gì, nàng hiện tại nào có tinh thần đi quản đệ tử mới bái nhập.

Nhưng lời đến bên miệng, nàng vẫn dừng lại.

“Lại có hai người sao?” Nàng không muốn nữ nhi cũng giống mình, suốt ngày nghẹn khuất phần nộ, những áp lực này một mình chịu đựng là được.

“Đúng vậy a, ngoại viện có thể tu thành Tỏa Tâm ấn đến tam huyết, trong hai tháng gần đây, ngoại viện đột phá cũng chỉ có tám người, lần này lại có hai người trực tiếp chọn Vạn Thanh viện chúng ta. Xem ra thế này rất không tồi.” Vạn Thanh Thanh có chút vui vẻ nói.

Bởi vì tài nguyên mà mỗi tháng các biệt viện đều nhận được, chính là dựa theo số lượng đệ tử mà đếm, để phân chia.

Người trong biệt viện quá ít, thu được tài nguyên cũng ít.

“Vậy quả thật không tệ, chút nữa người dẫn người đến bên này, ta xem một chút.” Vạn Lăng nặn ra một nụ cười, ôn hòa nói.

“Vâng, mẹ. Con đi ngay đây.” Vạn Thanh Thanh Thanh gật đầu.

Nàng có thể nhìn ra mẫu thân không có thân thể, nhưng càng vào lúc này, nàng lại càng muốn gánh vác trách nhiệm của thủ

tịch Vạn Thanh Viện, bảo vệ hoạt động bình thường của biệt viện.

Nàng nhanh chóng xoay người chạy ra sân.

Chỉ chốc lát sau, liền dẫn hai gã nam đệ tử đi vào đình viện.

Một người trong đó, thành linh chính là Ngụy Hợp.

Trong đình viện, hai người Ngụy Hợp đối mặt Vạn Lăng, cung kính ôm quyền hành lễ.

“Đệ tử Ngụy Hợp.” Đệ tử Tôn Nghị.”

“Bái kiến sư tôn.”

Vạn Lăng đồng ý gặp bọn họ, tức là bọn họ có thể làm lễ chấp hành đệ tử bên ngoài.

Ánh mắt của Vạn Lăng đảo qua hai người, bất kể là Ngụy Hợp hay là Tôn Nghị, đều không phải là người mặt mũi tuấn mỹ gì.

Nhưng dù sao hai người cũng là võ giả tam huyết, khí chất, tinh khí thần đều hơn xa thường nhân, cho nên nói khó coi cũng không khó coi.

“Đã chọn Vạn Thanh Viện ta, có lẽ trước khi các ngươi đến ta đã tìm hiểu qua tình hình. Ta sẽ thu nhận các ngươi.”

Nàng thở dài một tiếng, cảm giác mình lúc này thật sự không có tâm tư giáo dục đồ đệ gì.

“Thanh Thanh, ngươi tới truyền thụ công pháp bản viện, chiêu số, cấm kỵ, quy củ.”

“Vâng, sư tôn.” Ở trước mặt người ngoài, Vạn Thanh Thanh vẫn gọi nàng là sư tôn.

Vạn Thanh Thanh chuyển nửa vòng, nhìn về phía hai người Ngụy Hợp Tôn Nghị.

“Hai người các ngươi nghe cho kỹ đây. Ta là thủ tịch của Vạn Thanh Viện, Vạn Thanh Thanh, nói về võ công chủ tu của Vạn Thanh Viện chúng ta trước đi”

Nàng ít mà ý nhiều bắt đầu giới thiệu tình huống.

Vạn Thanh viện này, chủ tu chính là Phúc Vũ ẩn bên trong Thiên ấn cửu phạt, đại biểu cho mưa sa.

Công pháp chủ tu của Phúc Vũ ẩn vốn tên là Phúc Vũ Tụ Vân công, tổng cộng chín tầng.

Nghe đồn công pháp này là được phân cách ra từ bên trong Cửu Phật Thiên Ấn, có công hiệu trực tiếp đạt tới hóa cảnh.

Tầng chín công pháp, tầng sau khó hơn tầng trước, ngay cả Vạn Lăng đứng đầu hiện tại cũng chỉ luyện nó đến tầng thứ bảy.

Trong đám đệ tử còn lại của Vạn Thanh viện, mạnh nhất cũng chính là Vạn Thanh Thanh, luyện đến tầng thứ tư, nhập đỉnh cao.

Đây là nòng từ nhỏ đến lớn, ngày ngày dùng thịt dị thú, khí huyết củng cố không ngừng, mẫu thân ngày ngày chỉ điễm dẫn, tăng thêm chính nòng căn cốt bên trong, mới đạt đến trình độ như thế.

Về phần những người còn lại, phần lớn là trà trộn vào tầng một hai, rất khó tiến triển.

Bất quá coi như chỉ là một hai tầng, đây cũng là chân công, nhập môn chính là ba huyết, luyện thành tầng thứ hai liền tự nhiên đạt tới Tam Huyết đỉnh phong.

Tầng một được chia theo tiến độ, nhập môn, củng cố, viên mãn đỉnh phong. Ba cấp bậc.

Sau đỉnh phong, kinh lực bao trùm đột phá chỗ yếu hại, có thể trải rộng kinh lực toàn thân, viên mãn không tỳ vết, tiến vào kinh lực.

Sau này, đi ra ngoài cho dù ở Thái Châu phủ, cũng có thể coi là không yếu. Tới một ít thành trì gần nông thôn, cũng có thể tương đối thoải mái.

Cũng giống Trịnh Phú Quý lúc trước.

Sau đó chính là môn quy, ngược lại rất đơn giản, chỉ cần không cùng môn tương tàn, Tôn sư trọng đạo, vân vân một ít điều khoản cơ bản.

Vạn Thanh Thanh giảng xong một ít công pháp liên quan, tiếp theo lại nói thêm một ít thường thức cơ sở.

“Nói đến Thiên ấn môn chúng ta, cửu đại biệt viện, phân biệt tương ứng với một loại chân công, mỗi loại chân công đều có

thể đạt tới hoá cảnh, tiềm lực cực mạnh. Mỗi một biệt viện đều từng xuất hiện cao thủ hóa cảnh. Đương nhiên, đó là lịch sử rất sớm trước kia.

Hiện tại? Việc mà các người phải làm, chính là nỗ lực chú ý luyện công, từng bước từng bước một, không thể có những dấu chân cao xa. Ngoài ra, còn có một điểm mấu chốt, sau khi luyện công đến ba giọt máu, cần phục dụng dị thú đặc thù tương ứng, mới có thể làm cho kinh lực của các người càng mạnh, tốc độ chuyển hóa càng nhanh, đột phá càng dễ dàng hơn.

Điểm ấy, là không thể làm ở nơi khác được. Bởi vì rất nhiều địa phương nhỏ, thực lực bản thân không mạnh, căn bản bắt giữ không thu thập được dị thú thích hợp, làm nội tình của bản thân, chế tạo ruộng thịt, cung ứng cho đệ tử.”

Vạn Thanh Thanh giải thích.

“Tiếp theo, là sau khi tiến vào nội viện, các người cần phải làm những gì, đồng thời có thể hưởng thụ cái gì...”

Nàng căn bản nói rõ ràng tất cả nội dung một chút.

Cứ nói suốt nửa canh giờ mới xong toàn bộ.

Sau đó, Vạn Thanh Thanh đưa mỗi người một quyển sách nhỏ, bên ngoài quyển sách màu xanh lục, in năm chữ Phúc Vũ Tự Vân Công. Chữ viết có chút xiêu vẹo, có điểm xấu, xem ra chính là tay cầm.

Ngụy Hợp cầm quyển sách nhỏ của mình, nhanh chóng lật xem một chút, bên trong có toàn bộ nội dung tầng thứ nhất.

“Được rồi, sau khi vào biệt viện, tầng thứ nhất là công pháp đặt nền móng, là miễn phí. Những công pháp tiếp theo, các người cần tài vật hoặc là cống hiến cho môn phái, tiến hành trao đổi.

Điểm này chắc hẳn các người cũng đã có chuẩn bị. Không riêng công pháp, còn có một tuyến thịt cá xanh mà các người phải dùng, cũng chính là thịt dị thú tương ứng, cũng là mua ở chỗ sư tôn cũng cần tiền.

Mỗi tháng, biệt viện sẽ cố định phát cho đệ tử bình thường một phần thịt cá, nhưng phần thịt cá này tự nhiên không đủ cho các người tiêu hao, cần các người tự mình cố gắng.”

Ngụy Hợp nghe trong chốc lát, xem như đã minh bạch. Danh ngạch đệ tử nội viện này, kỳ thật chỉ cho bọn họ tư cách trên danh nghĩa.

Một cái có thể dùng tiền mua công pháp và thịt dị thú.

Tất cả mọi thứ, vẫn là tiền.

Chỉ chốc lát sau, Vạn Thanh Thanh giải thích xong, Vạn Lăng dẫn dò vài câu, tâm tư phức tạp tiến vào bên trong nghỉ ngơi.

Vạn Thanh Thanh thì mang theo hai người, tiến về chỗ đệ tử lĩnh hỏa, nhận lấy ghi chép bên trong nội viện và giao tiền.

Ba người đi tới mặt bên của biệt viện, nơi đó có một phòng ở bên cạnh, bên trong không ngừng truyền đến tiếng bàn tính gõ gõ.

“Được rồi, đi theo ta.” Vạn Thanh Thanh cười đưa hai người vào cửa.

“Bình thường đệ tử nội viện, mỗi tháng phải giao nộp năm mươi lượng hoàng kim để tiêu tiền. Cái này là dùng để cung ứng tiền ăn cho các người mỗi ngày, cùng với mỗi tháng phí thịt dị thú cố định.

Nhưng Vạn Thanh viện chúng ta lại khác, chúng ta còn phải giao nộp thêm một phần dị thú bổ sung nữa.

Bởi vì bọn ta cung ứng một chút thịt cá, gần đây tăng giá cho cá ăn rất nhiều. Cho nên, cần mỗi tháng phải nộp thêm hai mươi lượng.”

Một tháng bảy mươi hai lượng vàng....

Đây quả thực là đại biểu chân chính của Cùng Văn phú võ.

Sau khi đến ba giọt máu, số tài nguyên tiêu hao đã bị ngăn cách hoàn toàn với cuộc sống của người bình thường.

“Được rồi, giao tiền đi.” Vạn Thanh nói xong, ra hiệu hai người tiến lên một bước.

Trong cửa, hai nam tử gầy gò đang nhanh chóng tính toán đồ vật, nhìn thấy bọn hấn đến, dừng động tác lại.

“Tiền giao cho ta là tốt rồi. Sau này mỗi tháng ta giao một lần.” Nam tử đội mũ da đưa bên trái mỉm cười nói.

Tôn Nghị đi cùng Ngụy Hợp, không nói hai lời, lấy bảy mươi hai kim phiếu từ trên người đưa ra.

Ngụy Hợp thì sờ sờ trên người, gom ra năm mươi lượng, còn lại làm sao cũng mò không ra...

Xấu hổ...

Trước khi hấn đến đây đã đánh giá cao, cho nên chỉ lưu lại chút phí tồn cố định như vậy. Không nghĩ tới, Vạn Thanh viện bên này còn nhiều hơn các biệt viện khác một chút.

Trong nháy mắt, toàn thân hấn đều cảm thấy không tốt.

Vừa rồi nghe Vạn Thanh Thanh giới thiệu, trong lòng hấn liền đánh bộp một tiếng, hiện tại, trước mắt đã là nộp tiền rồi....

Trên người hấn mang theo toàn bộ gia sản, tiền này vẫn là gần đây chuyên môn lưu lại, chuẩn bị nộp phí.

Không nghĩ tới còn chưa đủ...

Trong phòng, nam tử gầy gò nhận tiền của Tôn Nghị, cúi đầu ghi danh, cất kỹ.

Tiếp theo đến phiên Ngụy Hợp...

Hấn ngẩng đầu nhìn về phía Ngụy Hợp.

“Tiền của ngươi đâu?”

Ngụy Hợp không còn lời gì để nói, há miệng muốn thỉnh cầu thư thả thời gian.

“Đề ta.” Vạn Thanh Thanh cười đứng một bên đưa tay, cầm lấy kim phiếu trên tay Ngụy Hợp, sau đó đưa cho nam tử gầy gò.

“Đây.”

Nàng đưa kim phiếu cho nam tử.

Nam tử cúi đầu đếm, như không có chuyện gì thu nhận, đăng ký.

*

*

*

“Tốt rồi, Tiểu Trương, phát cho bọn hắn mỗi người một bộ hành lý nội viện.” Hấn hướng nam tử bên kia nói.

“Được.” Người đàn ông kia trẻ tuổi hơn một chút, tranh thủ thời gian đứng dậy, đến góc phòng lục lọi.

Ngụy Hợp trầm mặc không nói, nhìn nam tử gầy gò một chút, phát hiện gã không thay đổi gì.

Lại nhìn Vạn Thanh Thanh.

Vị đại sư tử này mỉm cười, giơ ngón tay lên, làm ra tư thế mê hoặc không thôi trước môi.

Nàng chớp chớp mắt, không nói gì, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng.

Lúc trước nàng thấy Ngụy Hợp đưa tay cầm tiền, cũng có chút đoán trước, về sau thấy trong tay mình sờ tới sờ lui cũng chỉ có ít tiền, thần sắc khó coi, lập tức trong lòng có tính toán.

Liên chủ động tự mình xấp lại gần, cùng đưa cho đệ tử lĩnh hỏa.

Mỗi người luôn luôn gặp phải khó khăn, tại nơi này lĩnh hỏa, trước kia nàng cũng thường xuyên gặp loại chuyện này, mỗi lần gặp được, đều chủ động mượn tiền vươn tay giúp đỡ.

Nàng ta không nhìn nổi người khác quẫn bách nhất, cuộc đời có cao có thấp, ai cả đời này không có thời gian khổ sở thấp cổ.

Nếu nàng không có năng lực thì thôi, nhưng loại chuyện nhỏ nhặt này, giơ tay nhắc chân, giúp một chút cũng không có gì.

Ra khỏi chỗ lửa, Tôn Nghị sớm cáo từ, cầm quyển sách nhỏ nhanh chóng trở về, dự định bắt đầu công kích.

Chờ người đi xa, Vạn Thanh Thanh mới nhẹ nhàng lưu lại cho Ngụy Hợp một câu.

“Xem như ta cho người mượn, ngày sau trả lại là được.” Sau đó liền nhẹ nhàng xoay người rời đi.

Ngụy Hợp nhìn nàng rời đi, sắc mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng vì việc này, đối với Vạn Thanh Thanh có một chút hảo cảm.

Mặc dù tiền không nhiều lắm, nhưng phần tâm của đối phương lại cực kỳ hiếm thấy.

Đương nhiên, trọng điểm là bây giờ hắn còn chưa dậy nổi, không có tiền...

Đi ra khỏi Vạn Thanh viện.

Ngụy Hợp một khắc không ngừng, tiến về trấn Thiên Ân.

Nhị tử Ngụy Dung ở bên kia tạm thời định cư, Ngụy Hợp cho nàng thuê một bộ tứ hợp viện tốt, sau đó bố cục sân nhỏ thành bộ dáng lúc trước của Phi Nghiệp thành.

Coi như là trả lại tâm tình cổ hương cho Ngụy Oánh.

“Rượu cất viên, một phần năm tiền a!”

Người bán hàng rong kéo thật dài, gánh hai cái bình đã nấu xong, chậm rãi đi trên đường.

Ngụy Oánh Oánh ngáp một hơi trắng, hai tay chà xát, cảm giác hơi ấm áp chút, liền ôm chặt cổ áo, đi ra cửa viện.

Hôm nay đệ đệ sẽ tới, nàng vừa lúc đi mua chút đồ ăn, chuẩn bị một bữa ngon.

Từ khi đến Thiên Ân trấn, nàng liền cảm giác lần nữa về tới thời điểm phụ nương đại tỷ còn sống, khi đó, tuy sinh hoạt khốn quẫn, nhưng cũng an tâm.

Khi đó, tuy rằng lúc này đại tỷ cũng không có ở đây, nhưng thỉnh thoảng cũng có thể mang một ít thứ trong giúp đỡ trở về phân chia cho mọi người.

Tuy cha mẹ thường xuyên muốn ra ngoài điêu khắc đồ vật, nhưng sau khi về nhà luôn là vẻ mặt cười ha ha, còn nói cho mọi người nghe một chút, hôm nay lại nghe được những chuyện chơi vui từ chỗ bạn Công.

Mỗi ngày tiêu đệ đều tới giảng đường nghe trộm kinh nghĩa, không gặp trở ngại gì.

Khi đó, tất cả mọi người đều rất mệt chết đi được, nhưng bọn họ lại rất yên tâm.

Mà bây giờ...

Ngụy Oánh đi trên đường, bùn đất dưới chân trên mặt đường cao thấp không bằng phẳng, có chút khó khăn.

Khiến nàng càng nghĩ lại trước cửa chính mình, hẻm nhỏ cũng bị sần sùi như vậy.

Nàng đi vài bước, theo bản năng quay đầu lại nhìn.

Trong viện tử phía sau không có ai, đều vắng ngắt, không có tiếng ồn ào của đệ đệ Ngụy Hợp, cũng không có tiếng nói chuyện của cha mẹ, chỉ có yên tĩnh không tiếng động.

Thở dài một hơi, Ngụy Oánh quay đầu tiếp tục đi về phía trước.

Tứ Hợp Viện mà nàng thuê là gần bên hồ Thiên Ân, ở bên cạnh trấn Thiên Ân, phụ cận có một bến tàu nhỏ không lớn, bên cạnh là một ít thuyền đánh cá nhỏ.

Tuy ngẫu nhiên sẽ có chút mùi cá tanh bay tới, nhưng thuận tiện cho việc lên thuyền đánh cá giành được cá ngon nhất.

Con cá như vậy, mua trước chợ, giá tiền lại rẻ hơn nhiều, hơn nữa còn mới ngon nhất.

Đương nhiên, cũng không phải lần nào cũng có, nếu như ngẫu nhiên mua được thì Ngụy Oánh sẽ cao hứng cả ngày.

Chưa đi được bao xa, thì đi ngang qua một viện tử hàng xóm.

Trước cửa hàng xóm có một thiếu niên choai choai đang ngồi xồm trên mặt đất ngắm nhìn những con kiến.

Thiếu niên này mặc bộ quần áo hơi lớn, hai tay phủ bản thủ, có chút nước bùn, hiển nhiên là mới ăn bùn.

Nghe được tiếng bước chân, thiếu niên ngẩng đầu nhìn Ngụy Oánh một chút, lộ ra vẻ mặt cười ngây ngô.

Ngụy Nhiễm nhận ra hắn, đây là con trai độc nhất của Vương gia hàng xóm, Vương Khứ Tật đã bị bệnh. Vừa chuyển đến nơi hắn đã gặp rồi.

Ngụy Triều cùng Vương đi bệnh liếc nhau một cái, cảm giác ánh mắt đối phương làm cho nàng có chút không thoải mái, liền quay đầu đi, tăng tốc bước chân, đi về phía trước.

Chỉ là chưa đi được bao xa, bỗng nhiên nàng cảm thấy mông tê rần.

Tựa hồ bị thứ gì đó đập một cái.

Nàng quay đầu lại, nhìn thấy trên mặt đất từng khối đá vụn dính bùn nhão, rơi trên mặt đất chậm rãi lăn.

Ngụy Oánh cảm giác mông nóng rát đau nhức, nhìn về phía Vương Khứ Tật, thấy hắn đắc ý nhe răng cười, giơ tay hướng năm ngón tay mở ra, cố ý bóp bóp.

“Lớn, ha ha ha, lớn thật!” Hắn cười ngây ngô nói.

Ngụy Oánh vừa xấu hổ vừa tức giận, vội vàng đi về phía trước, muốn rời xa gã.

Đây không phải lần đầu tiên, mới đến nơi lạ lẫm, nàng không muốn cũng không dám tùy tiện gây phiền toái, cho nên cũng không nói.

Nghe đệ đệ nói, nơi này gần Thiên Ân môn, là bên cạnh đại môn phái, không thể so với Phi Nghiệp thành, phải chú ý mọi nơi.

Cho nên nàng cố nén cơn giận dữ trong lòng, cúi đầu chạy nhanh về phía trước.

“Đại... Đại... Ha ha ha...” Thanh âm sau lưng vẫn còn đang tiếp tục truyền đến.

Một nam nhân trung niên cầm tẩu thuốc đi ra, nam nhân cười ha hả vỗ vỗ Vương đi bệnh, nói vài câu gì cũng không ngăn

cản, ngược lại cùng nhau nhìn Ngụy Oánh, phát ra tiếng cười có chút ám muội.

“Đi, về ăn cơm.” Nam nhân vỗ vỗ đầu con trai đi bệnh, xoay người đi về phía sân.

Chỉ là mới quay người, hai người đã đâm đầu vào một bức tường.

Không, đó không phải là bức tường mà là ngực của một người đàn ông.

Một tráng hán khôi ngô ước chừng một mét chín, vươn người, cơ bắp cuồn cuộn, đang cúi đầu nhìn bọn họ.

Nam nhân cường tráng hình thể cường tráng, một người nhanh tương đương với hai người bọn họ cộng lại rộng như vậy.

Hai cha con Vương Khứ Tật đụng đầu lên ngực tráng hán rồi bị đẩy trở về chỗ cũ, nhất thời đầu óc có chút choáng váng.

“Lớn không?” Tráng hán hỏi.

“... Đại, hắc hắc hắc.” Vương Khứ Tật ngây ngốc cười. “Thật lớn!”

“Ta gọi ngươi lớn!”

Bốp!

Tráng hán tát một cái vào mặt hắn, đánh cho mặt biến dạng, chảy máu, từ trong miệng vung ra mấy cái răng.

Vương đi bị bệnh ngã sấp xuống, tráng hán túm tóc dài của gã, kéo về lại giờ đầu gối chính là đụng một cái.

Phốc.

Vương Khứ Tật đau đớn rên rỉ tại chỗ, cong queo thành cơm? Ngã xuống đất.

Mặt hắn sưng vù lên, như cái bánh bao, nửa mặt đều chật ních.

Gã to con tóm cổ đứng dậy.

“Hiện tại ngươi đã lớn hơn ta rồi.”

Ông ta ném Vương đi bệnh? Nhìn về phía cha mình sắc mặt tái nhợt của hắn ta.

“Tiểu Cửu tử ta là người quen của nội viện Thiên Ân Môn! Người dám đánh ta!!?” Cha của Vương Khứ Bệnh vội vàng kêu to.

“Đừng kêu nữa.” Tráng hán lạnh nhạt nói: “Ta chính là nội viện.”

Hắn nắm chặt cổ áo đối phương, kéo người tới rồi bắt đầu đánh.

Đánh người cũng là một kỹ năng đặc biệt, Ngụy Hợp một mực tán thành.

Đặc biệt là bây giờ thực lực hắn càng ngày càng cường hãn, tam môn tam huyết võ công bên người, còn tập trung rèn luyện hai tay.

Quyền, chưởng. Chỉ.

Ba đạo khí huyết tập trung hóa thành kinh lực, cường hóa hai tay lên một trình độ mà hắn không cách nào dự đoán.

Hắn chỉ biết, tổng lượng khí huyết của mình bây giờ mạnh hơn rất nhiều so với lúc hắn đột phá lúc đầu.

Ít nhất là gấp ba lần thời đó.

Tuy rằng dựa theo luyện pháp chân công, nhưng những khí huyết này lộn xộn, sẽ hại cho việc đột phá cửa ải sau này.

Nhưng bất kể thế nào? Hiện tại ở cùng một cấp bậc, hắn khẳng định khí huyết mạnh hơn những người khác.

Sau khi phổ đánh loạn một trận, Ngụy Hợp đánh cho phụ tử Vương Khứ Vương không thể động đậy, hấp hối, cả người sưng lên thành da heo, tâm tình mới tốt hơn một chút.

Dứt hai người, Ngụy Hợp sống lại, nhìn chung quanh một chút, dân trấn đi ngang qua đều là cúi đầu vội vàng đi qua, nhìn cũng không dám nhìn hắn.

Cách đó không xa, mấy tòa viện sát nhau, cũng có người vụng trộm từ khe cửa sổ nhìn về phía nơi này.

Nhưng không ai đi ra bên vực kẻ yếu.

“Người... người chờ đó, ta trở về gọi người đến đánh chết người!!!” Cha hấn Vương Khứ trên mặt đất còn đang hung hăng nói.

“Đánh chết ta?” Hung quang trong mắt Ngụy Hợp chột lóe, tóm lấy gia hỏa này.

Rắc rắc một tiếng giòn vang.

Tốc độ tay hấn cực nhanh, lão đảo mấy cái, liền bóp gãy cánh tay, sau đó là hai chân.

Vương Khứ Tật cha hấn ta điên cuồng kêu thảm, giãy dụa, nhưng không có cách nào thoát khỏi hai tay Ngụy Hợp.

Vương Khứ Tật đứng một bên nhìn sắp bị dọa đến đái ra quần rồi, không ngừng rụt về phía sau, trốn ở góc tường không dám lộn xộn.

“Được rồi. Người tới nói cho ta, người muốn tìm nội viện ai đánh chết ta? Ta xem ta có quen không.” Ngụy Hợp ném người xuống đất, mỉm cười nói.

Hấn đã sớm điều tra quan hệ bên cạnh, Vương Khứ gia tiêu cửu tử này quả thật có quen biết Thiên Ấn môn, nhưng chỉ là người ở ngoại viện mà thôi.

Trên thực tế, ở Thiên Ấn trấn này, có không ít người có quan hệ ít nhiều với Thiên Ấn môn.

Nhưng quan hệ cũng chia ra mạnh yếu.

Ngoại viện Thiên Ấn môn và nội viện hoàn toàn khác nhau.

Ngoại viện chỉ có thể coi là đệ tử dự bị, mà nội viện, đó chính là chân chính thông thăng cấp độ Thiên Ấn Cửu Tử.

Tổng cộng nội viện cũng mới gần 100 người, mà bên ngoại viện mỗi năm số người ra ra vào vào cũng không dưới mấy trăm người.

Mặc kệ ngoại viện thay đổi như thế nào, những đệ tử nội viện cửu đại biệt viện kia, đều giống như đá ngầm, thủy chung ở nơi đó, cực ít thay đổi.

Vì vậy hai người có địa vị hoàn toàn khác biệt.

Cha của Vương Khử Tật đau đến mức nói không nên lời, nằm dưới đất kêu rên.

Ngụy Hợp cũng lười để ý tới gã, đi qua lại đem Vương Khử Tật phét đi hai tay.

Lúc này nàng ta mới thỏa mãn rời đi, đuổi theo hướng Ngụy Oánh.

Ngụy Oánh cũng chưa đi được bao xa, đang một tay đè xuống váy chỗ hông mình, lặng lẽ dùng sức lau chùi.

Nhưng nê ấn thế nào cũng không thể xóa bỏ được.

“Tỷ.” Ngụy Hợp từ phía sau gọi nàng lại.

Ngụy Ngọc vội vàng giật mình, xoay người nhìn về phía Ngụy Hợp.” “Sao ngươi đã trở về sớm như vậy?” Nàng cố nặn ra một khuôn mặt tươi cười.

“Hôm nay vào nội viện, không có việc gì nữa thì trở về sớm một chút, cùng nhau chúc mừng một chút.” Ngụy Hợp cười nói.

“Vậy sao... Vậy ta phải đi mua đồ ăn đây... Đồ ăn vẫn chưa mua, ngươi về nghỉ ngơi chút đi, ta lập tức sẽ trở về, rất nhanh sẽ tới thôi.” Ngụy Tiểu nhanh chóng nói.

“Không có việc gì, ta đi cùng ngươi.” Ngụy Hợp cười cười nói, hoàn toàn không đề cập tới Ngụy Oánh sau lưng ẩn bần.

Lúc này áo ngoài của hắn cột vào trên lưng, dứt khoát kéo áo ngoài xuống, cho Ngụy Oánh một cái, che kín đầu bần.

“Ngươi xem ngươi kia, ra sớm như vậy, cũng không mặc nhiều, thời tiết càng ngày càng lạnh.”

“Sao ngươi không mặc, để trần nửa người trên.” Ngụy Oánh phản bác.

“Ta luyện võ, tự nhiên bất đồng.” Ngụy Hợp buộc áo cho nàng. Nhìn qua, thật giống như khoác một cái áo choàng ngắn bằng vải thô.

Ngụy Oánh bỗng nhiên kịp phản ứng, biết Nê Ấn trên người mình bị phát hiện, giờ mới hiểu tâm tư của đệ đệ, nàng nhìn đệ

đệ.

“Đi, chúng ta trở về thay quần áo.” Nàng quyết đoán, tạm thời không đi mua đồ ăn.

“Vừa mới bị ngã một cái, vết bẩn trên người, đã bị người nhìn thấy rồi sao?” Nàng cố ý nói ra, còn lộ ra nụ cười nhẹ nhõm.

Đây không phải miễn cưỡng, mà là chỉ cần đệ đệ trở về, trong lòng nàng sẽ an tâm thật.

Ngụy Hợp cũng không vạch trần.

Hai người đi trở về, rất nhanh một lần nữa trở lại tứ hợp viện. Sau đó cũng không đi mua đồ ăn nữa, chỉ còn thừa lại đồ ăn trong nhà, làm xong một bữa mới.

Ăn uống no đủ, Ngụy Hợp mới cầm quyển sách nhỏ, ngồi vào trong viện, vừa nghe tiếng kêu rên như có như không cách vách, vừa chậm rãi nhìn nội dung trên quyển sách.

Trên sách, giảng giải kỹ càng sau khi tiến vào ba giọt máu, nên luyện thế nào, làm sao lấy khí huyết hóa kinh.

Khí huyết dựa theo võ công, sau khi đạt tới ba giọt máu sẽ phân hóa thành ấn huyết.

Ấn huyết khác nhau, sức mạnh diễn sinh ra cũng không giống nhau.

Phúc Vũ Tụ Vân công chính là như thế.

Trên sách nhỏ này ghi chép: Làm sao cường hóa khí huyết Phúc Vũ ấn, diễn sinh, tăng cường nhiều, trải rộng toàn thân.

Sau khi giải khai thất khiếu toàn thân, khí huyết Phúc Vũ ấn đã đại thành tầng thứ nhất.

“Khó trách cấp độ nhập kinh này, thực lực chênh lệch cực lớn. Quang khí huyết chênh lệch lớn như vậy.

Dựa theo lời của Không Nhiễm sư huynh lúc trước, sau này nếu luyện ra kinh lực yếu ớt, như vậy sau khi nhập lực cũng là phế vật, sức lực toàn thân có nhiều nữa, quá yếu, nói không chừng ngay cả ba máu mạnh hơn một chút cũng đánh không lại.

Kình lực một quyền của người ta đánh tới, sức lực của người không ngăn được chính là ngăn không được, cho dù có thể trải rộng toàn thân, cũng là uổng phí.”

Ngụy Hợp hiểu ra trong lòng.

Dù sao thân thể cũng là một kết cấu vô cùng tinh vi phức tạp, có lượng lớn điểm yếu trí mạng.

Nếu như lực lượng yếu hại không thể ngăn được công kích của đối phương, vậy những người còn lại trên người kình lực trải rộng ra nhiều hơn nữa cũng vô dụng.

Người ta trực tiếp đả kích trí mạng xong việc.

Hắn nghĩ nghĩ một chút, lật xem trên sách, luyện khí huyết như thế nào trải rộng toàn thân.

Một phần này, trên sách viết rất rõ ràng.

“Huyết khí bắn ra, kết luyện hóa ấn, toàn lực cổ động ở chỗ cuối cùng, kết hợp với dục lực dẫn tử, liền có thể nhanh chóng tăng nhiều.”

“Luyện hóa ấn, thêm vào kíp nổ là có thể gia tốc chuyển hóa khí huyết. Phương pháp này ngược lại rất đơn giản.”

Ngụy Hợp lấy mắt nhìn tập trung luyện hóa ấn trên danh sách.

Thủ ấn có chút quái dị, hai ngón tay út chạm vào nhau, ngón cái chạm vào nhau, ba đầu ngón tay ở giữa va chạm vào nhau.

Chỉ là trên sách còn ghi lại, nếu như có điều kiện, nhất định phải phục dụng vật dẫn tương ứng, lập tức hành công, lại lấy luyện hóa ấn, hóa ra khí huyết.

Ấn huyết luyện thành như vậy, trụ cột càng mạnh, lúc đột phá càng dễ dàng.

“Dẫn là một đường thịt cá xanh... Thứ đó cũng không rẻ...”

Ngụy Hợp thở dài trong lòng.

“Phải nghĩ biện pháp kiếm tiền thôi.”

Hắn suy tư một lát.

Thái Châu này khác với Vân Châu, nơi này cũng không có nhiều sơn tặc cường đạo, căn bản không cách nào tìm kiếm nơi khác.

Hơn nữa ở đây tập võ thành gió, có rất nhiều cường giả thực lực cao cường, vạn nhất gặp phải rắc rối gì thì phiền toái.

Trước đó Ngụy Hợp cũng có thời gian rảnh thăm dò chung quanh.

Gần Thiên Ân môn có núi rừng, nhưng dã thú hiếm thấy, đoán chừng sớm đã bị một đồng lớn người luyện võ đánh xong.

“Xem ra, vẫn phải đi chính đạo...” Ngụy Hợp suy tư ưu thế của mình.

Ưu thế của hắn là cùng cấp bậc sức chiến đấu, hắn là mạnh. Còn nữa chính là có không ít nghiên cứu đối với độc.

“Ngược lại có thể đi hỏi Dương Quả, tên kia hình như kiếm tiền rất khá.” Ngụy Hợp bỗng nhiên phát hiện, chính mình vừa đi đường chính, cũng không biết nên kiếm tiền như thế nào.

Trước kia hắn chế tạo học tập hay cái gì đó, ở phương diện này hoàn toàn không dùng được.

Bởi vì hắn không cần tiền một chút, mà là cần rất nhiều tiền.

“Đệ tử nội viện Thiên Ân môn không nhiều lắm, mỗi người đều có thực lực không tồi, ít nhất cũng phải chảy ra ba dòng máu. Có lẽ có thể bắt đầu từ phương diện này.”

Ăn cơm xong, Ngụy Hợp bồi tiếp nhị tỷ trò chuyện trong chốc lát, rồi đi sang bên cạnh thăm phụ tử Vương gia. Sau khi xác định hai người đã hoàn toàn chấp nhận không sợ hãi, y mới đến Thiên Bức Thủy tạ, tìm được Dương Quả đang làm việc.

“Kiếm tiền?” Dương Quả đang đợi trong võ đạo tràng trong phòng mà Khổng Nhiễm sư huynh khảo nghiệm lúc trước.

Nàng ngồi xếp bằng dưới đất, có chút lười nhác ngáp dài.

“Ta đang làm chính là, ngươi muốn chơi không? Đánh giá khảo hạch cho người mới nhập môn.”

“Ta mới tiến vào nội viện, hẳn là còn chưa đủ.” Ngụy Hợp lắc đầu.

“Cũng đúng. Yêu cầu tối thiểu của công việc này là phải luyện đến tam huyết, ta cũng mới đạt được yêu cầu.” Dương Quả gật đầu.

Nàng suy nghĩ một chút: “Trên thực tế, nội viện của chúng ta, muốn kiếm tiền thì tương đối dễ. Dù sao cũng là võ giả ba huyết, ở đâu cũng thiếu. Chỗ ta có mấy công việc, có thể cho người chọn.”

“Đa tạ.” Ngụy Hợp tinh thần tỉnh táo lại.

“Một cái là quan phủ bản địa thuê tuần tra, duy trì nhiệm vụ trị an. Có tính nguy hiểm nhất định, dù sao ngẫu nhiên phải giao thủ cùng liều mạng, thỉnh thoảng còn có thể gặp được người thực lực vượt qua bản thân, cho nên thù lao rất cao.

Bất quá bọn hắn không cần kim phiếu thanh toán, mà là trực tiếp cho dị thú thịt khô, có cái gì cho, người còn cần phải bán ra ngoài, sau đó lại mua thịt dị thú trong biệt viện.” Dương Quả giới thiệu.

“Còn gì nữa không?”

“Còn một việc nữa chính là hoàn thành một ít nhiệm vụ mà các trưởng bối trong môn tuyên bố, có thể nhận được một ít thù lao, không hơn được nhiều so với những nhiệm vụ lúc trước, nhưng chỗ tốt là có thể rửa mặt trước mặt các trưởng bối trong sư môn, để lại ấn tượng tốt hơn.” Dương Quả tiếp tục.

“Thứ ba, chính là phụ cận phú hộ, đại hộ, gia tộc, phái người đến lưu lại một ít nhiệm vụ thuê mướn. Độ khó lớn nhỏ không đồng nhất, người có thể đi lĩnh sự xử hỏi thăm.”

Ngụy Hợp im lặng, những phương pháp kiếm tiền này vừa nghe qua thì chu kỳ quá dài.

Hắn muốn hỏi, có bằng cách nào để kiếm tiền nhanh hơn một chút không?

Từ chỗ Dương Quả có được tin tức, ngày hôm sau, Ngụy Hợp liền nhận lấy phần thịt cá một tuyến kia của mình, sau đó mang theo tiến về Tuyên Cảnh thành phụ cận.

Tuyên Cảnh thành liên hệ không ít so với Thiên Ân môn bên cạnh.

Cho nên nha môn quan phủ nơi này rất dễ nói chuyện, vừa nghe Ngụy Hợp là đệ tử nội viện, thái độ lập tức bất đồng, cấp tốc phân phối cho hắn một nhiệm vụ tuần tra.

Bên này đang lo là nhân thủ không đủ, bây giờ loạn tượng trong thành bắt đầu nổi lên, người từ bên ngoài đến càng ngày càng nhiều, dẫn tới điểm nhân thủ vốn không đủ dùng.

Trong thành đều bạo phát không ít vụ án ác tính, lại không có nhân thủ xử lý. Các đại hộ đại gia tộc trong thành đều đã treo giải thưởng lên trên cửa nha môn.

Một vụ án có lớn có nhỏ, chỉ thiếu cân nhắc xử lý mà thôi.

Ngụy Hợp khá thuận lợi liền tiếp nhận công tác tuần tra tính chất trường kỳ: Mỗi ngày thời khắc hoàng hôn, tuần tra Hùng Sơn một trong Cửu Tượng của Tuyên Cảnh thành.

Công việc này, cũng làm cho mỗi tháng Ngụy Hợp có thể cố định được một trăm cân thịt mỡ của dị thú.

Loại thịt này, giá không sai chút nào, thậm chí còn kém hơn so với phần lớn thịt dị thú trên các thị trường khác.

Nhưng nặng ở lượng lớn, quan phủ nước sông sông nhiều, cung ứng tương đối đủ, lượng đại quản no.

Ngụy Hợp được một khối thử nghiệm nhỏ, phát hiện thịt Thủy Hùng tăng trưởng khí huyết cũng không yếu.

Chỉ là dựa theo cách nói của Dương Quả, thịt rắn này chất lượng không thuần, tạp chất nhiều, không thích hợp với bất kỳ võ giả nào sau ba máu phối hợp luyện công, hơn nữa bản thân

Thủy Hùng tự lực khôi phục mạnh, số lượng nhiều, ruộng thịt nhiều.

Cái giá này cũng không thể bán được.

Rất nhiều võ giả hiệp lực trên thị trường này, phần lớn là dựa vào thịt gấu nước để tăng khí huyết, sau đó đến 3 máu là vì tạp chất nhiều, không qua được, hoàn toàn bị kẹt lại.

Hơn nữa bởi vì tạp chất quá nhiều, ấn huyết không thuần, luyện ra một chút kinh lực cũng không thuần túy.

Bất quá Ngụy Hợp cũng không để ý, hấn trừ Phúc Vũ Tụ Vân Công ra, còn phải tu hành Phi Long Công.

Đang cần loại thịt dị thú được ăn no lượng đại quản này.

Còn về phần quá nhiều tạp chất, khó đột phá, hấn có hạt châu phá cảnh, thật đúng là không quan tâm.

Như thế, Ngụy Hợp mỗi ngày liền bắt đầu luyện công, tuần tra, về nghỉ ngơi ăn cơm, sau đó lại luyện công, đi ngủ. tuần hoàn buồn tẻ như thế.

Cuộc sống ổn định dần, khí huyết Ngụy Hợp dần dần có tiến triển.

Đảo mắt? Lại hai tháng nữa trôi qua.

Hai tháng thời gian, hoàn cảnh Tuyên Cảnh thành và Thiên Ân môn bình yên, khiến Ngụy Hợp cùng Ngụy Dung đi tới nơi lạ lẫm tâm tình thấp thỏm, dần dần bình tĩnh lại.

Bọn họ bắt đầu dần dung nhập vào trong tất cả bản thổ nơi này.

Phốc phốc.

Một chút hỏa thạch, một ít tia lửa nhỏ bắn ra, châm lửa trong tay Ngụy Hợp.

Ngọn lửa màu đỏ nhạt màu vàng nhạt cháy lên? Sau đó lại có chút ổn định, bị Ngụy Hợp cẩn thận thấp sáng hai cái đèn lồng trước mặt.

“Cầm lấy mà tiêu diệt đi.” Hấn đưa môi lửa cho bộ khoái trẻ tuổi bên cạnh.

“Được rồi Ngụy gia.” Bộ khoái nhanh chóng nhận lấy mồi lửa? Dùng một bao vải phòng cháy lập tức dập tắt lửa.

“Đi thôi? Đã đến giờ rồi.” Ngụy Hợp nhắc đèn lồng, bó chặt quan phục đại biểu cho bộ đầu tạm thời trên người.

Một thân quan phục màu đỏ đen, trên thân thể khô ngo một mét chín của hắn, có vẻ càng thêm uy vũ uy hiếp.

“Được. Ta mang theo đồng la.” Bộ khoái trẻ tuổi vội vàng nói một câu.

Hắn vội vàng chạy vào buồng trong, tìm chiêng đồng đi tuần tra, đây là không ngừng gõ gõ dọc đường, dùng để ổn định lòng người, đồng thời cảnh cáo bọn đạo chích.

Đứng ở hậu nha môn cần viện, Ngụy Hợp đưa mắt nhìn mặt trời dần dần lặn xuống phía chân trời.

Ánh sáng đỏ au nhuộm hơn phân nửa bầu trời đọng mây. Tầng mây có chút hơi dày, hơi đen, làm cho người ta có loại cảm giác áp lực không thoải mái.

“Ngày mai có thể lại mưa.” Ngụy Hợp phán đoán.

“Ngụy gia, được rồi!” Bộ khoái trẻ tuổi cầm đồng la, phối đao vọt ra.

Người trẻ tuổi này tên là Dương Học, năm nay mới tròn mười bảy tuổi, am hiểu nhất là võ học Loạn Phong đao gia truyền, một môn đao pháp uy lực không khác gì Hồi Sơn Quyền.

Hai người hợp tác hai tháng, cũng quen biết nhau rất nhiều.

Hắn quản Ngụy Hợp gọi Ngụy gia là bởi vì hảo thủ ba huyết thực lực ở Hùng Sơn Hùng Cảnh thành cũng không nhiều.

Huống chi Ngụy Hợp còn là người của Thiên ấn Môn nội viện, việc phát triển tiến bối quả là hết sức thỏa đáng.

Đối với đệ tử môn phái mà nói, ba huyết tới mức nhập lực không phải là một quá trình quá trình khó khăn, máu chốt là phải chịu đựng. Phải đợi thời gian.

“Đi thôi.” Ngụy Hợp thúc ngựa đi trước, cầm đèn lồng đi ra hậu cần viện.

Tuyên Cảnh Thành có không ít nha môn hậu cần viện, tùy tiện phân bố, có thể làm tuần tra tiếp tế, cũng có thể tạm thời làm chỗ nghỉ ngơi.

Nơi này thường xuyên có bộ khoái đóng giữ đọi, thuận tiện nhận lời cầu cứu của cư dân xung quanh.

Ngụy Hợp vừa nghe, cảm giác rất giống dân khuê dân thế hệ trước.

Nhưng đáng tiếc, chế độ này tuy rất tốt, nhưng bây giờ đã không ai chấp hành.

Hiện tại chỉ có tổng nha môn còn đang duy trì đầy đủ trang bị, mà phần lớn những hậu cần viện này đều đã hoang phế.

Hai người chậm rãi đi trên đường Hùng Sơn, mỗi người một đèn lồng.

Mặt đường Hùng Sơn năm tất cả đều là ở bờ sông, đường phố không rộng, bên trái là cửa hàng mặt tiền các loại cửa hàng, tiểu lâu nhà cửa, bên phải chính là sông Tuyên Thủy.

Hai người đi dọc theo Tuyên Thủy Hà Hà một đường về phía trước, chỉ cần đi theo dòng sông một vòng, liền gần như lượn quanh Hùng Sơn.

Ngụy Hợp xách đèn lồng, ánh sáng vàng nhạt hòa lẫn với đèn lồng treo trước cửa tiểu lâu trên đường.

Chạng vạng tối vốn hơi tối, cũng sáng ngời không ít.

“Ngụy gia, ngài lại nói cho ta nghe cảm giác lúc trước khi ngài đột phá ba giọt máu là cái cảm giác gì?” Dương Học lại bắt đầu liếm mặt vấn tâm.

Hắn ta vô cùng vô cùng muốn tăng thực lực lên, nhưng tư chất có hạn, hơn nữa hiện tại hắn ta vừa mới trải qua một lần biến hoá khí huyết. Đến hai lần cũng chưa qua, suy nghĩ thật tốt về ba lần.

Ngụy Hợp lười để ý gã, chậm rãi đi về phía trước.

Hắn vừa đi, vừa lặng yên vận công, ăn một ít thịt gấu nước chiều, hóa thành khí huyết, cường hóa hai chân.

Phi Long công của hắn đã dừng lại ở tầng thứ ba mấy tháng, tầng thứ ba thuộc về hai huyết, mà tầng thứ tư tiếp theo, chính là hai huyết đến đỉnh.

Hắn có dự cảm, cảm giác Phi Long công có thể bước vào cấp độ viên mãn bất cứ lúc nào.

Đến lúc đó có thể trực tiếp dùng Phá Cảnh Châu đột phá đến tầng thứ tư.

Về phần dựa vào chính mình, môn công phu Phi Long Công vốn đã rất khó khăn, hắn không định tới cửa tiêu hao quá nhiều tinh lực. Sau khi tăng lên sẽ dùng làm lá bài tẩy là được.

Võ công, chỉ cần chủ tu Phúc Vũ ấn là đủ.

Vì vậy trên đường chậm rãi, ngay cả lời nói hắn cũng không muốn nói, vẫn luôn dùng công.

“Ôi, Ngụy gia gia trước đó còn có thể nói hai tiếng, hiện tại ngay cả một câu cũng không nở nói, cùng lắm thì chốc lát nữa đi xuống mời ngài một chén, thế nào?” Dương học khẩn cầu nói.

“Nhà ngươi truyền đao pháp, luyện đến cảnh giới thứ hai?” Ngụy Hợp trả lời một câu.

“... Không có.”

“Về luyện đi.” Ngụy Hợp lời ít mà ý nhiều.

Một huyết đến hai huyết còn có thể có bí quyết gì? Không phải là tư chất thêm khổ luyện sao? Lúc trước ai cũng như vậy.

Tiểu tử này vẫn luôn hỏi, đơn giản chính là muốn đi đường tắt.

Dương học bất đắc dĩ, xách đèn lồng chỉ có thể đi theo phía sau.

Trên đường phố bờ sông, bóng người thưa thớt, mấy đứa bé nhặt cành liễu chơi đùa với nhau.

Trên cây vang lên những tiếng kêu loạn cả lên, vô cùng ồn ào.

Một vài nơi bằng phẳng bên bờ sông, còn có ông lão đang hoạt động thân thể, vung quyền lung tung, luyện dưỡng thân công.

Hai người Ngụy Hợp Dương Học một đường đi về phía trước, đi một đoạn, phát hiện có chút nhàm chán, Dương Học lại bắt đầu tìm lời nói.

“Ngụy gia, người có biết tuần hoàn trong Tuyên Cảnh thành không? Xuất thân là một trong ba đại gia tộc của Tuyên Cảnh thành, gia học uyên thâm, võ công cao cường, được xưng là một trong Tuyên Cảnh Tam công tử.”

“Không biết.”

“Không biết a, vậy ta nói cho người, Tuyên Cảnh thành tam đại gia, tiếng tăm không kém Thiên Ân môn các người đâu. Mỗi người đều có thực lực hùng hậu vô cùng.” Dương Học lại bắt đầu khoe khoang.

“Minh Cảnh thành tùy tiện bắt một người qua đường hỏi, rất có thể mọi người đều biết chuyện của ba đại gia tộc, mà không biết Thiên Ân môn. Đương nhiên không phải nói Thiên Huyền môn kém cõi mà là bọn họ quá điệu thấp rồi. Chuyện gây náo động lần này, bên phía ngài đúng là không bằng ba đại gia tộc.”

“...” Ngụy Hợp mặc kệ hấn, yên lặng vận công, hấn cảm giác sắp, cũng sắp...

“Nói đến Chu gia Chu Kế đại công tử kia, đó mới là phong lưu không gì sánh được, ban đêm rượu ngon mỹ nhân, rất khoái hoạt. Đáng tiếc, mấy ngày hôm trước, hết rồi.” Dương học rung đùi đắc ý thờ dài.

“.....” Ngụy Hợp cố gắng, hấn cảm thấy sẽ nhanh hơn, sắp xong rồi, lập tức!

Về phần Dương Học đang nói cái gì, gã căn bản không nghe thấy.

“Chu tuần đại công tử nghe nói là bị cừu sát, lúc trước trong một lần tranh đoạt hoa khôi, đắc tội với một ít người không nên đắc tội. Trước đó vài ngày chúng ta ra ngoài tuần tra, không phải là bởi vì việc này mà tăng ca sao?” Dương học tiếp tục nói.

“Sáng nay ta đã đến nha môn, còn thấy Chu gia treo giải thưởng cũng đã đưa tới. Thù lao kia, chắc chắn.”

“Bao nhiêu?” Ngụy Hợp giậm chân một cái.

“A... Hoàng kim năm ngàn lượng, thịt dị thú thịt khô năm trăm cân, có thể chọn trúng một quyền công pháp mạnh.”
Dương Học giật nảy mình, nhưng vẫn nhanh chóng trả lời.

“Ba loại ban thưởng, phân biệt đối ứng với quân thể bất đồng.”
Ngụy Hợp một chút liền nhìn ra quyết tâm Chu gia.

Ba loại ban thưởng này đối với võ giả cần tiền. Thịt dị thú, đối với võ giả cần tài nguyên. Công pháp nhập kinh, đối ứng với chỗ thiếu hụt của công pháp.

“Thời gian treo thưởng?” Ngụy Hợp hỏi.

“A... Không có hạn chế.” Dương Học ngơ ngác trả lời.

Ngụy Hợp có được tin tức, liền đi về phía trước, tiếp tục tuần tra.

Hiện tại hắn một tháng tuần tra kiếm được thịt gấu nước, cũng vất vả lắm mới đủ cho mình và Nhị tử sinh hoạt, một bộ phận lấy để đổi tiền, một phần chính mình luyện công còn ngại không đủ.

Vì vậy muốn tìm điểm đặc biệt cũng là chuyện đương nhiên.

Chỉ là Chu gia có thể khiến cho một trong ba đại gia tộc ở Tuyên Cảnh thành treo thưởng nhiều thứ như vậy, có thể tưởng tượng được thực lực hung đồ không kém.

Ngụy Hợp tuần tra hai tháng nay, cũng đụng phải một ít hung đồ, nhưng đều nhẹ nhõm giải quyết.

Dù sao hắn tốt xấu gì cũng là cao thủ ba huyết của nội viện. Ở nội viện Thiên Ân môn không đáng để vào mắt, nhưng ở bên ngoài, hắn cũng là tinh anh thực chiến.

Toàn bộ Hùng Sơn thung lũng Hùng Cảnh thành, tổng cộng cũng mới một người vào đầu sỏ mạnh, năm tên bỏ đầu ba máu.

Loại công việc nguy hiểm này, không tự tin chút nào, không có bản sự chảy máu, thật đúng là không dám đến tiếp việc.

Dù sao thời đại này, môn phái tam huyết võ giả giống Ngụy Hợp thiếu nhiều tiền như vậy, thật đúng là không nhiều lắm.

Các sư huynh sư tỷ khác, đều đã sớm tìm ra tài trợ phía sau giúp đỡ.

Nhưng hắn là một hộ ngoại lai, chân không biết, thời gian còn lại cũng ngắn, thực sự tạm thời không tài trợ. Cho nên chỉ có thể dựa vào chính mình.

Hai người một đường đi tới phía trước, không bao lâu đã đến một chỗ rẽ rẽ.

“Chờ một chút!” Bỗng nhiên Ngụy Hợp dừng bước, vung tay lên.

“Chuyện gì vậy Ngụy gia?” Dương Học nghi hoặc hỏi.

Ngụy Hợp không nói một lời, cái mũi run run, quay đầu nhìn về một ngõ nhỏ phía bên phải.

Hắn không trả lời, bước nhanh hơn, thân thể nhoáng một cái, liền tiến vào ngõ nhỏ.

Trong ngõ tối ẩm ướt, trên đất hai con mèo lưu lạc đang vây quanh một bộ thi thể gặm nhấm.

“Lang chiêng.” Ngụy Hợp giơ tay, ra hiệu cho động tác của Dương Học ở phía sau.

Nói xong, trông mắt hắn hơi híp lại, nắm tay phải đột nhiên nâng lên, nắm đấm hóa thành đen kịt, đón đỡ phía trước.

Dương!

Một chỗ u ám, một đạo hắc ảnh đột ngột từ mặt đất mọc lên, đoàn đao trên tay hung hăng chém trúng nắm đấm Ngụy Hợp, phát ra kim thiết giao minh.

“Ít lo việc nhân...” phụt!

Tia chớp Ngụy Hợp tiến về phía trước, tốc độ nhanh như quỷ mị, trong chốc lát một quyền đánh vào trên trán đối phương.

Bành.

Bóng đen sau đầu nổ tung thành một đám sương máu, ngửa đầu ngã xuống.

Nguy Hợp thu tay lại, mặt không đổi sắc.

“Không được đụng vào hắn, gõ chiêng, thông báo cho nha môn.”

Dương Học trò sau lưng gã sắc mặt ngưng trọng, gật gật đầu, tranh thủ thời gian xách chiêng nhân theo tiết tấu quy định, sau đó vừa gõ, vừa nhanh chóng tiến về phía nha môn.

100

Ngụy Hợp đứng trong ngõ nhỏ, không nhúc nhích, nhìn thi thể hắc y trên mặt đất.

Thực lực của đối phương không mạnh, cũng chỉ có một giọt máu, nhưng đối với người chưa luyện võ, một giọt máu cũng là cấp độ không thể kháng cự.

Cấp độ này, người bình thường chỉ cần tìm được một môn hợp với võ công, chăm chỉ khổ luyện mấy năm mười mấy năm, tăng thêm tài nguyên cung ứng đủ là có thể đạt được.

Trừ phi là tư chất rác rưởi như heo, nếu không phần lớn mọi người đều có thể đạt được một giọt máu.

Đây chính là khu vực thượng võ thành phong ở Thái Châu, tài nguyên cũng nhiều hơn, nếu như là ở thành Phi Kinh thì một vòi máu thực sự không có nhiều như vậy...

Trong lòng Ngụy Hợp thở dài, bỗng nhiên đưa tay, Phúc Vũ ấn kinh lực nổi lên, ngón tay của gã điểm về phía trước một cái.

Trong bóng tối, một điểm hàn quang vừa vắn rơi xuống mặt đất bị ngón tay hắc chỉ.

Đình một tiếng giòn vang, vật kia tựa hồ là kim loại chế thành.

Ngụy Hợp nhìn lại phía ám khí bay tới, chỉ kịp nhìn thấy một bóng đen cấp tốc chạy trốn.

Hắn không đuổi theo, lúc này ở nguyên địa chờ trợ giúp tốt nhất mới là ứng phó tốt nhất.

Đợi trong ngõ nhỏ một lát, Dương Học Sinh chưa kịp đến, ngược lại là hai hán tử thân hình mạnh mẽ xông vào ngõ nhỏ.

Hai người vừa nhìn thấy thi thể hắc y nhân trên mặt đất, xông lên trước một trái một phải vung quyền đánh về phía Ngụy Hợp.

Quyền phong mang theo hai tiếng rít, chỉ nghe tiếng xé gió, đã biết lực lượng đại khái mạnh bao nhiêu.

Dường như còn đeo bao tay kim loại.

Trong lòng Ngụy Hợp trầm xuống, tia chớp liên tục điểm hai ngón tay về phía trước.

Án Phúc Vũ luyện chính là ngón tay, lúc này ngón tay hắn đã được cường hóa bởi ba loại võ học Tam Huyết, đã không thể phá vỡ.

Cho dù không dùng hai loại võ công tam huyết còn lại cũng có thể nâng cường độ của Phúc Vũ Tụ Vân công lên tới một cấp độ cực cao.

Hai đại hán cảm giác được có gì đó không đúng, không đợi giao thủ, đồng thời không để ý khí huyết cản trở, thu tay lại, giơ tay lên.

Phốc phốc hai cái, mảng lớn đá vụn bay tứ tán, trước mắt Ngụy Hợp là một mảnh lơ mờ.

Nhưng hắn vẫn đứng thẳng bất động, mũi chân khẽ vạch trên thi thể Hắc y nhân một cái, lập tức kéo nó đến dưới chân mình.

Rất nhanh, hắn cảm giác được có người đang dùng sức kéo thi thể dưới chân.

Bụi đá tung bay dưới, đối phương dùng sức kéo xuống, nhưng không kéo được.

“Nhanh kéo đi!” Một người dùng Hỏa Đại Đạo.

“Ta kéo, kéo cũng hết nổi!” Một người khác trả lời.

“Dùng chút sức!”

“Không được, bị thứ gì đó treo lại.”

Phốc phốc, lại hai tiếng bụi đá bay lên, bụi đá vừa mới rơi xuống lại càng dày hơn.

Ngụy Hợp lù lù bất động, một chân giẫm lên thi thể, trong lòng không nói gì.

Thi thể dưới chân lại bắt đầu bị kéo, trong lòng hắn khẽ nhúc nhích? Đã đại khái phán đoán chính xác phương vị, đang muốn động thủ xử lý hai người này.

Nhưng ngay lập tức? Hấn dừng động tác lại, đứng bất động tại chỗ.

Đôi phương đã chạy mất.

“Có ý tứ.” Ngụy Hợp vỗ vỗ bụi đá trên tóc, quay người lại.

Lúc này ở đầu ngõ khác, có mấy bộ khoái khoan thai đi đến.

Một nam tử cao lớn hai chân thô to mạnh mẽ, phía trên ngược lại có chút gầy gò khỏe mạnh? sai bước đến gần.

“Ngụy bồ đầu.” Hấn ôm quyền.

“Vương bộ đầu. Đây là hiện trường đầu tiên phát án? Còn có hung đồ mặc áo dạ hành, bị ta đánh gục một người, hai người còn lại bỏ chạy. Dấu vết hiện trường không nhúc nhích.” Ngụy Hợp ôm quyền hoàn lễ, nhanh chóng nói.

“Tốt? Tiếp theo giao cho ta, vất vả rồi.” Vương bộ đầu là người phụ trách chân chính của quan phủ nội nha môn trong tạc.

Khác với Ngụy Hợp tạm thời thuê người đến, vị này chính là người trong quan phủ chân chính.

Ngụy Hợp gật đầu, cũng không nhiều lời? lui về phía sau mấy bước? Dem không gian nhường cho đôi phương.

Nhưng hấn ta mới tránh ra.

Phía sau chúng bồ khoái, đột nhiên có một bóng xám lao vào.

Tốc độ xây của cái bóng xám kia không chút tiếng động, nhẹ nhàng lướt qua giữa ba tên bồ khoái, thẳng tắp phóng tới Vương bộ đầu.

“Lớn mật!” Vương bộ đầu hừ lạnh một tiếng, chân phải bay lên, kinh lực phòng lên hung hăng đập về phía đối phương.

Bành!!

Một tiếng nổ vang.

Vương bộ đầu kêu lên một tiếng đau đớn, thế mà lại bị một chưởng của bóng xám đánh bay ngược ra ngoài, đập vào trên bức tường ngõ nhỏ, ngay tại chỗ phun ra một ngụm máu.

Hắn đường đường là cao thủ ba huyết, chỉ vừa đối mặt đã bị trọng thương.

Bóng xám kia lại nhanh chóng nhào về phía Ngụy Hợp sau cùng.

Trong lòng Ngụy Hợp cũng thanh minh, biết đối phương chắc chắn có quan hệ với Hắc y nhân, vả lại thực lực tuyệt đối hơn xa bình thường ba huyết, đại khái xác suất là nhập.

Dù sao giữa ba giọt máu, cho dù người này đạt tới đỉnh phong, cũng không đến mức một chiêu trọng thương Vương bộ đầu.

Hắn không dám chậm trễ, lập tức vận Phi Long công, thuận Vũ ấn về núi, hai đại tam huyết đồng thời cổ động.

Một quyền đánh về phía trước.

Hai cánh ba máu kết hợp lại với nhau, lại phối hợp với Phi Long Công bùng nổ, nhất thời thân hình hắn như muốn nhảy lên, bắn về phía trước như đạn pháo.

Bành!

Động tác hai người mau lẹ, đảo mắt giao thủ mười mấy lần.

Bóng xám khẽ di một tiếng, túm lấy thi thể trên mặt đất, tung người một cái, biến mất ở ngõ nhỏ.

Chỉ còn lại có Ngụy Hợp đứng nguyên tại chỗ, sắc mặt đỏ lên, chậm rãi điều tức.

“Tuyệt đối là nhập tâm, nhất cử nhất động đều có thể mang theo kinh lực, không giống ba huyết chúng ta, nhất định phải sau khi Ấn Huyết thúc giục mới có thể kích phát kinh lực.”

“Hơn nữa kinh lực của đối phương tùy tâm sở dục, cuộn cuộn không ngừng, toàn thân đều là như tam huyết, chỉ có thể cố định tại vị trí thân thể, kích phát kinh lực...”

Ngụy Hợp cảm giác chỗ hai quyền giao thủ một trận đau nhức nhức nhức mỗi, nhưng vẫn chưa thụ thương.

Trong lòng hắn đại khái đã có phán đoán đối với thực lực của mình.

Đây là lần đầu tiên hấn chính thức giao thủ với võ sư nhập kinh. Loại cao thủ này quả thật là hành hạ vô địch.

Chỉ cần không chịu nổi kinh lực của bọn họ, đều chỉ đánh một cái, tùy tiện đánh bại.

Nhưng chỉ cần có thể chịu được kinh lực của bọn họ, trong thời gian ngắn có thể ngăn cản một chút.

Nhưng thời gian dài thì cũng không chịu nổi.

“Nếu như ta lại có chưởng lực Ngũ Lĩnh Chưởng, không biết có thể đánh bại được người này hay không.” Ngụy Hợp suy đoán trong lòng.

Nhưng lúc này đã không cho phép hấn suy nghĩ nhiều nữa.

Vương bộ đầu bị thương, ba bộ khoái trên mặt đất sinh tử không biết, sự tình lần này đã trở nên lớn.

Tên đầy đủ của Vương bộ đầu Vương Xung, lúc này hấn đứng dậy khỏi tường, cẩn thận nhìn nhìn xung quanh. Một ngụm máu không nhìn được phun ra từ trong miệng, lại bị hấn ép trở lại.

“Là nhân diện hổ Tiểu Hằng! Tên này thế mà còn dám ra đây gây án!” Sắc mặt hấn khó coi.

“Nhân diện hổ báo Tiểu Hằng?” Ngụy Hợp đã từng nghe qua cái tên này.

Người này là một võ sư nhập tâm, vốn là quán chủ một tiểu võ quán, bởi vì không biết nguyên nhân mà đắc tội với một trong ba gia tộc lớn ở Tuyên Cảnh thành.

Bởi vậy, võ quán bị sụp đổ, từ nay về sau người này hành tung thành bí ẩn, săn giết đệ tử du gia khắp nơi, hơn nữa còn mơ hồ có liên hệ với một tổ chức thần bí.

“Tiểu Hằng này, đã luyện ngũ lao tam thương của gia truyền tới đỉnh điểm, nhập kinh đại thành, toàn thân không có tráo môn, kinh lực viên mãn. Khụ khụ...” Vương bộ đầu bị chặt đứt, phun ra một ngụm máu đờm xuống đất.

“Chuyện này liên quan đến võ sư nhập kinh, chúng ta đã không thể nào ứng phó nổi nữa.” Hấn nhanh chóng nói.

“Mặt khác, không nghĩ tới Ngụy bộ đầu lại có thực lực cao cường như vậy, thậm chí ngay cả võ sư vừa có sức lực đại thành cũng không bắt được.” Vương Trùng Vương bộ đầu có chút kinh ngạc.

“Ta cũng bị thương, nội thương, không rõ ràng.” Ngụy Hợp trầm mặc một chút, trầm giọng nói.

Hắn lúc này cẩn thận cảm giác, lập tức phát hiện chỗ hai nắm tay cùng cánh tay nhỏ mơ hồ có mạch máu nhỏ vỡ tan, quả thật bị thương.

“.....” Vương Xung không còn gì để nói, người hắn sao lại như bị thương vậy? Muốn biết liêm sỉ một chút được không?

“Ta vẫn là thực lực quá yếu, bị thương không nhẹ, còn phải mời Ngụy bộ đầu tiếp tục thủ tại chỗ này một lát. Trước đó, ta không chỉ thông tri cho nha môn, còn thông tri cho du gia, nói vậy chẳng mấy chốc sẽ có người tới.” Vương Trùng thu thập tâm lý không cân bằng, tiếp tục nói.

“Không thành vấn đề.” Ngụy Hợp gật đầu.

Hai người lúc này mới rảnh đi kiểm tra ba tên bổ khoái trên mặt đất, kỳ thật vừa rồi bọn họ đã phát hiện, ba người đã sớm không còn khí tức.

Ba người vừa rồi còn sống sờ sờ, lúc này cứ như vậy ngã trên mặt đất, như là tiêu hao vô giá nào đó, chết không có ý nghĩa.

Ngụy Hợp trong lòng có chút cảm khái, nhưng nhìn xuống Vương Trùng.

Đối phương sắc mặt bất động, tựa như đã quen với loại chuyện này.

“Bộ khoái bình thường chính là mệnh này. Làm nghề này của chúng ta, đầu năm nay dựa vào cái gì lấy phúc lợi tốt như vậy, không phải là lấy mạng ra liều sao?” Vương Xung thản nhiên nói.

Hắn dựa lưng vào vách tường, đứng lên, lại ho khan một tiếng.

“Cho nên có rất nhiều đệ tử môn phái như các người tới làm không bao lâu sẽ tự mình rời đi. Người có tiền như các người

không giống với chúng ta, đều quý giá...”

“...“Ngụy Hợp rất muốn nói, kỳ thật hắn cũng rất nghèo.

Nhưng dường như Vương Xung không chú ý đến thân sắc của hắn.

“Các người tuổi còn trẻ, có môn phái che chở, có tương lai, có tiềm lực, chúng ta không giống nhau. Chỉ có thể dựa vào chính mình liều mạng.”

Ngụy Hợp không còn gì để nói.

Hắn đã nghe qua chuyện Vương bộ đầu, đối phương năm nay đã qua ba mươi lăm rồi, nếu không liều mạng, sẽ thật sự không có cơ hội đột phá.

Dựa vào một con đường sống khác, mở võ quán, dạy đệ tử, làm chút công tác hộ vệ gì đó, có thể kiếm được bao nhiêu tiền chứ?

Căn bản không đủ cho võ giả tam huyết đột phá tiêu hao.

Cho nên, chức vị này của quan phủ quả nhiên là liều mạng.

“Người cũng mới ba mươi lăm đi?” Ngụy Hợp thấp giọng nói. Đối với ba mươi mốt, bốn mươi tuổi là một cửa ải. Qua cũng không hy vọng.

“Ha ha... Người muốn nói là bá nhập môn phái? Ta luyện được gia truyền mười lăm năm điếm Huyết thối, vốn đã đột phá khó khăn, giờ sửa lại thì phế...” Vương Xung khoát khoát tay, không muốn nhiều lời.

Ngụy Hợp cũng im lặng, biết không phải ai cũng có thể giống như hắn, có thể không chút cố kỵ sử dụng kiếm tu.

Hai người ở trong ngõ nhỏ đợi một hồi, rốt cuộc lại có người tới.

Lúc này, không phải người quan phủ, mà là một trong ba nhà của Tuyên Cảnh thành, người đến.

Trước ngõ hẻm, một đám người nhanh chóng chen vào, tất cả đều là hán tử cường tráng mặc quần áo gia đình du gia.

Những hán tử này đều cầm đoản đao, thân mặc giáp da, toàn thân huyết khí dồi dào, nhìn qua liền biết không hề kém so với binh đình Hồng gia thành của Phi Nghiệp thành trước kia.

Người đi đầu mặc một bộ trường bào màu xanh nhạt, tóc hoa râm, khoảng năm mươi tuổi, trông có vẻ là một lão tiên sinh dạy học phổ thông.

Nhưng Ngụy Hợp nhìn lại, trong chớp mắt bị ánh mắt đối phương đảo qua, lập tức cảm giác toàn thân lạnh lẽo, đây là lúc cơ thể người đối mặt nguy hiểm, theo bản năng co rút lại.

Đồng tử hai mắt người này mơ hồ có màu trắng, không giống người thường. Hai tay bả vai tuy rằng giấu ở dưới lục bào, nhưng vẫn có thể nhìn thấy hình dáng cơ bắp trắng kiện mạnh mẽ.

“Lại chạy cho Tiểu Hằng!” Người này thanh âm bình thản, quét mắt nhìn thi thể trên mặt đất.

“Hai người các ngươi...” Y nhìn về phía Ngụy Hợp và Vương Xung.

Vết máu trên người Vương Trùng, liếc mắt là có thể nhìn ra không nhẹ.

Nhưng Ngụy Hợp thì khác, sắc mặt như thường, trên người một chút vết máu cũng không có, rõ ràng là đang toàn thân trở ra dưới tay hổ mặt người hổ Tiểu Hằng.

“Vậy mà có thể toàn thân trở ra dưới tay Tiểu Hằng.” Người này giọng điệu kinh ngạc, nhìn về phía Ngụy Hợp, nhiều hơn một phần nghiêm túc.

Hắn ôm quyền: “Bỉ nhân du trang, hiện là đại phòng quản sự, chuyên trách truy bắt người mặt hổ Tiểu Hằng. Mấy vị bỏ khoái tổn hại bồi thường, chúng ta du gia đảm nhận.”

“Tại hạ Ngụy Hợp, mới nhậm chức hai tháng, Thiên Ân Môn Vạn Thanh Viện đệ tử.” Ngụy Hợp cũng ôm quyền, hoàn lễ.

“Không phải ta hoài nghi, mà là Ngụy huynh đệ có phải nhập tâm không? Lại có thể ngăn trở công lao năm lao của Tiểu Hằng sao?” Du Trang nghi hoặc nói.

101

“Tiền bối hiểu lầm, hẳn là đối phương không quá nghiêm túc, không muốn dây dưa với ta.” Ngụy Hợp trả lời: “Thực không dám giấu giếm, ta còn kiêm tu cước công. Cho nên tốc độ có thể dòi lực không ít.”

” kiêm tu cước pháp?”

Lời còn chưa dứt, Du Trang bỗng nhiên tiến lên trước người, một tay tựa như mỏ nhọn chim, hung ác mổ về phía vai phải Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp sớm có dự bị, vận Hồi Sơn Quyền cùng Phúc Vũ Ẩn, giáp mặt đón đỡ một quyền.

Không ngờ đối phương chấp tay lại dễ dàng đổi hướng, từ một chỗ khác đột nhiên gia tốc đi về phía trước.

Tốc độ lần này cực nhanh, vượt xa tốc độ của võ giả tam huyết, thậm chí ngay cả hư ảnh cũng không nhìn thấy.

Phù.

Tay phải du trang treo trước vai trái Ngụy Hợp, bất động bất động.

“Không sai. Khí huyết xác thực mạnh hơn những người khác không ít. Phản ứng cũng nhanh.” Hắn gật đầu đánh giá.

“Bất quá lần sau nhớ đừng liều mạng, Tiểu Hằng nếu là quyết tâm muốn giết ngươi, không đến mười chiêu, ngươi nhất định phải chết.”

“Tạ tiền bối chỉ điểm.” Ngụy Hợp gật đầu, trên thân sợ toát mồ hôi.

Một chiêu vừa rồi, nếu đối phương thật sự xuống tay, hẳn không chết cũng trọng thương.

Thực lực của cái thôn trang này rất mạnh, yếu nhất cũng là chí tiến, so với Tiểu Hằng lúc này thì mạnh hơn không chỉ một bậc, sâu không thấy đáy.

Cho dù hấn tăng thêm năm chưởng bộc phát khí huyết cũng vô dụng, chênh lệch quá lớn.

Bất nhập kinh, trên người không thể bao trùm toàn bộ kinh lực, chính là sát tỵ thương, đụng phải liền tàn phế.

“Chưa nói tới chỉ điểm, người ở cấp độ tam huyết đã coi là mạnh, nhưng kiên tu quá nhiều, đột phá gian nan, cần biết ẩn huyết là không thể hóa giải.” Du Trang khẽ lắc đầu.

“Nhưng người thực chiến không tệ, có hứng thú đến du gia không? Đại công tử chiêu mộ hiền sĩ khắp nơi, nếu gia nhập, Thiên Ấn môn của người nhất tuyến thanh, mỗi tháng ít nhất có thể nhiều gấp đôi hiện tại.”

“Đa tạ, nhưng Ngụy mỗ còn có việc tạp sự quá nhiều, cho nên...” Ngụy Hợp biết rõ quy củ mời chào môn khách của thị tộc, động một chút là ký rất nhiều năm. Phúc phúc tuy rằng vô cùng tốt, nhưng đó là người tương đối tiềm lực không lớn.

Hấn cũng không tính cả đời làm ba phần máu.

“Không sao? Nếu có hứng thú thì có thể tới du gia không? Cứ để người gác cổng thông báo cho ta là được. Xưa nay đại công tử thích kết giao với người tài ba nhất? Ngụy huynh đệ gặp nguy không sợ, thực chiến không yếu, không phải người thường.” Du Trang nghiêm túc nói.

“Đa tạ.” Ngụy Hợp gật đầu.

Hấn chú ý tới Vương Xung ở bên cạnh, nghe thấy hấn nói chuyện với Du Trang, trên mặt mơ hồ lộ ra một tia hâm mộ.

Xem ra hoặc là đối phương đưa ra yêu cầu rất tốt? Hoặc đúng là Du gia đối xử tốt với mọi người, xét xử tốt, mới có thể như vậy.

Người của du gia không ở lại bao lâu, nhanh chóng rút lui.

Ngay sau đó mới là Vương Nguyên Linh đến từ bên trong Đại bộ đầu Lăng.

Ngụy Hợp đơn giản dặn dò cụ thể những việc đã trải qua, rồi cùng Vương Trùng rời đi, đi trị liệu thương thế.

Vương Nguyên Linh, tuy là võ sư nhập kinh nhưng cẩn thận, chưa bao giờ làm chuyện mạo hiểm gặp phải chuyện này, cũng đều là sấm rền mưa to gió lớn.

Sau một trận rống to? Vị đại bô đầu bên trong Úm, cũng bước chân vội vàng rời khỏi? Tựa hồ sợ bị loại vụ án này liên lụy.

Lấy tiền là sở trường của hắn, nhưng gặp phải vụ án mất mạng này? Cho dù là hung đồ ba máu hắn cũng sẽ ném toàn bộ cho thuộc hạ, càng đừng nói đến loại võ sư nhập kinh như hổ báo mặt người.

Vị Đại bô đầu này có thể ngồi ở vị trí này nhiều năm như vậy, kỳ thật sớm đã rất tinh túy. Hắn cũng đã sớm qua độ tuổi nhiệt huyết, từng bước từng bước, kiếm chút tiền hưởng thụ cuộc sống mới là đạo lý.

Ba người Ngụy Hợp trở về, từ địa điểm hiện tại, tiến về nơi trị thương của quan phủ, bảo vệ và đường, ở giữa cần phải xuyên qua ba con đường khác nhau.

Phân biệt là, đường Lao Sơn, Khúc Sơn lộ, phụng đồ đường.

Giữa ba con đường, Khúc Sơn lộ chính giữa, dừng ở khu vực bên cạnh thuyền Ô bông Tuyên Thủy Hà.

Ven đường chính là thuyền ô bông liên miên cùng một chỗ, đông nghịt chiếm cứ một nửa mặt sông, kéo dài một hơi dài.

Lúc này bên trong một chiếc thuyền ô bông.

“Tiểu bô đầu kia đánh chết người của ta, cuối cùng lại ngăn được mười chiêu của ta, thực lực không tệ...”

Một nam tử áo xám ngồi xếp bằng bên trong khoang thuyền, âm thanh ngọt ngào.

Nam tử đối diện cũng ngồi một bóng người hơi còng xuống.

Nghe hắn nói vậy, bóng người khẽ lắc đầu.

“Vậy ngươi định làm thế nào?”

“Vừa rồi chưa đánh chết, trước khi trở về tiện đường giết là được.” Nam tử áo xám ngẩng đầu, lộ ra một khuôn mặt tràn

đầy mù mịt lãnh khốc, chỗ xương gò má phải hẳn có một khối thai ký hình tròn đỏ nhạt, lớn cỡ đồng tiền, rõ ràng dị thường.

Thình linh đó là Hồ Tiêu Hằng, người trước đó bị du gia bắt.

“Tiểu bộ đầu kia dùng chính là võ công của Thiên Ân môn, mới ba máu, chỉ lực bình thường, nhưng còn kiêm tu cước pháp, động tác có phản ứng rất nhanh. Ta nhìn thấu rồi, lần sau động thủ, trong mười chiêu hẳn chắc chắn phải chết.”

“Tiểu bộ đầu kia chỉ là việc nhỏ, Du Trang đã ra mặt, người cẩn thận đừng để hắn chạm vào.” Bóng người lam lũ trầm giọng nhắc nhở.

“Không sao, giết người của ta, du trang ta không giết được, chẳng lẽ ngay cả một tiểu bộ đầu cũng không được?” Hồ mặt người Tiểu Hằng lạnh lùng nói. Từ trước đến nay hẳn là người có thù tất báo, đám tiểu bộ khoái kia cũng không buông tha, huống chi là loại người ngăn cản mục tiêu của hắn như Ngụy Hợp.

“Được rồi, người đến rồi. Giết xong thì mau chóng rút lui, đừng có ở lại.”

“Đã hiểu.”

“... Nhớ kỹ, đừng gây thêm rắc rối.”

Thanh âm nhanh chóng yên lặng lại. Không bao lâu, một bóng đen từ trong thuyền vô thanh lướt ra, đảo mắt biến mất ở xa xa ngoài mặt sông, một chiếc thuyền bồng đi xa.

Lúc này trên bờ.

Dương Học đang đỡ Vương Trùng, cùng Ngụy Hợp đi, ba người chậm rãi dọc theo ven đường bay đến.

Buổi tối dần, ba người không nhanh không chậm xách đèn lồng đi về phía trước.

Lúc này ở bến tàu ô bồng, một vài thủy gia đang bận rộn trói một chiếc thuyền lại, để tránh bị cuốn theo dòng nước.

Có người chọn lồng đèn trên thuyền, ánh sáng vàng nhạt tô điểm trên mặt sông trông rất yên tĩnh.

Cửa hàng trên con đường này cũng có mở cửa tiệm, nơi đây phải làm chủ của chợ đêm.

Tuyên Cảnh thành không cấm đi lại ban đêm ngược lại là thời điểm thành thị này thật sự náo nhiệt nhất.

Một vài chủ sạp làm kinh doanh thịt nướng, đều bắt đầu dựng lên một cái công cụ nướng đơn giản bên bờ sông.

Vuốt vuốt các loại nước tương, tôm nướng, hương vị từ từ phiêu tán ra, làm nước bọt ba người không tự chủ được tiết ra không ít.

“Có muốn đi ăn không?” Vương Trùng nhìn về phía hai người Ngụy Hợp Dương Học.

“Người không đi trị thương trước sao?” Ngụy Hợp kinh ngạc.

“Không quan trọng, ta tự làm tổn thương mình có tính toán!”

Vương Trùng vung bàn tay lớn lên, bỗng nhiên nói.

“Ta không thích ăn cá.” Ngụy Hợp lắc đầu.

“Cá nướng không sợ, không đậm, yên tâm!” Vương Xung khuyên nhủ, lôi kéo hai người đi về phía quán nướng bên cạnh thuyền ô bông.

Mà bên kia, thành linh chính là khu vực nhân diện hồ tài hằng ẩn tàng.

Hai người Ngụy Hợp Dương Học đều không thích ăn cá, nhưng Vương Xung khăng khăng muốn ăn, bị hấn kéo mạnh.

“Chờ một chút!” Đột nhiên Ngụy Hợp dừng lại: “Có chút không đúng!”

Lông mày hấn nhăn lại, cẩn thận hít mũi.

“Sao vậy?” Vương Trùng và Dương Học kỳ không hiểu sao nhìn về phía hấn.

“Các người, có người thấy... mùi vị gì không?”

“Mùi gì thế?” Vương Xung nghi hoặc nhìn quanh, “Thơm vị?”

“Không có mùi gì a? Ngụy gia, chẳng lẽ là vừa rồi ngài đụng mũi?” Dương Học cũng nhìn trái nhìn phải, xác định không ngửi ra mùi gì.

“Không... không phải.”

Ngụy Hợp nhíu mày nói: “Các người không cảm thấy... Con cá này có điểm quá thơm sao? Hương liệu bình thường rất quý đây, bọn họ thả như vậy sẽ không lỗ chứ?”

“Cái này à? Yên tâm đi, bọn họ đều có bí phương độc môn. Không thơm, ai nguyện ý mua chứ? Mọi người tự mình mua chút cá nướng trong nhà có thơm không?” Vương Xung cười nói.

“Cũng đúng.” Ngụy Hợp hiểu.

Ba người tới trước một sạp bán cá.

“Ông chủ, cho ba con cá nướng, một cân tôm nướng, ba đĩa tô chấm!” Vương Xung Thành thành thạo dặn dò.

Ông chủ là một nam tử trung niên hói đầu, trên người quần quanh váy, trên mặt mang theo nụ cười khiêm tốn, lớn tiếng đáp một câu, lập tức lưu loát từ thùng cá bên cạnh lấy ra ba con cá, chuẩn bị mổ bụng.

“Chờ một chút.” Ngụy Hợp bỗng nhiên lên tiếng.

“Sao vậy?” Hai người Vương Trùng Dương Học lại nhìn về phía hắn.

“Ta không cần vậy!” Ngụy Hợp trầm giọng nói.

“Ồ, ta còn tưởng là chuyện lớn gì, người đừng giật mình có được không?” Vương Xung tức giận nói.

“Ngụy gia, có cái gì yêu cầu ngài một đôi nói hết được không?” Dương học cũng có chút không chịu nổi.

“Được rồi.” Ngụy Hợp gật đầu: “Ông chủ, cho ta thêm cay độc!”

“Được rồi.” Ông chủ quán nướng tối nay đang đặt hàng đầu tiên, vừa mở sạp hàng, tinh lực đầy đủ.

Rất nhanh liền tràn ngập một mùi thơm đậm đặc gay mũi.

“Thật là thơm.” Vương Xung lắc đầu hít sâu một hơi, cảm giác sáng khoái.

“Thơm không? Hương mới đúng chứ.” Ngụy Hợp buồn bã nói.

“!?” Vẻ mặt của Vương Trùng trì trệ, không biết hắn đang nói gì.

Hắn nhìn lại, Dương Học ở bên cạnh bỗng nhiên mềm nhũn ngã xuống đất.

“Động thủ!”

Đột nhiên, trong thuyền ô bông bên cạnh, một bóng người màu xám nhảy ra.

Bóng người lao thẳng tới Ngụy Hợp. Một cước giẫm lên phiến đá bên bờ, nổ tung vụn đá, tựa như cựa mãng bay lên không.

Chỉ là hắn vừa mới lên bờ, liền phát hiện nên hưởng ứng Vương Trùng của hắn, lúc này sắc mặt đã đỏ lên, vịn cái bàn đang chầy dờ không thể động đậy.

Một tiểu bồ khoái khác cũng ngã trên mặt đất, ngay cả ông chủ quán nướng cũng nghiêng người ngã xuống đất, mất đi ý thức.

Ngụy Hợp đứng chấp tay, lẳng lặng nhìn chăm chú vào gã, tựa hồ đã sớm chờ đợi.

“Người đã làm cái gì!?” Bóng người áo xám lộ ra khuôn mặt, rõ ràng là nhân diện hổ báo Tiểu Hằng vừa mới thoát đi.

“Không có gì, chỉ là thả ra hơn hai mươi loại thuốc mê mới khiến Vương huynh mê muội được, xem ra hiệu quả bột thuốc ngày càng không tốt.” Ngụy Hợp khẽ thở dài.

Thả nhiều thuốc như vậy, hắn cũng có chút tâm lực tiêu tụy. Dù sao vừa thả vừa muốn Vương Xung có phát hiện ra hay không, đây không phải là một chuyện đơn giản.

“Người biết ư?” Nhân Diện Hổ cả kinh.

“Không biết.” Ngụy Hợp đạo: “Ta chỉ là ôm thái độ thử một lần, phóng thích xem.”

“...” Nhân Diện Hổ nhìn ánh mắt bình tĩnh của đối phương, cảm giác chỉ số thông minh của mình bị đè xuống đất chà đạp.

“Được rồi, thật ra là đoán được không đúng.” Ngụy Hợp nhìn về mặt của hắn, đành phải gật đầu thừa nhận.” Bị trọng thương, còn không quên ăn thịt, hắn có bao nhiêu con khi, mới có thể nhịn không được một chút thời gian như vậy? Ngay từ đầu ta chỉ hoài nghi, cho nên trước tiên thả vài loại mê dược, đều là hình chậm chạp, sau này nếu không xảy ra chuyện, liền lặng lẽ cho bọn hắn giải dược là được.

Nhưng phát hiện sau càng ngày càng không đúng, ta tăng lượng lớn, thêm nhiều chủng loại.”

“Người không sợ ngộ nhỡ thuốc nhầm người à?!” Hồ mặt người vừa sợ vừa giận.

“Không sợ, ta đặt đều là mê dược, cùng lắm sau này nhận lỗi là được.” Ngụy Hợp thản nhiên nói.

“Cái tên này...” Đây là lần đầu tiên hắn gặp phải người xấu xa như vậy. Sát tâm trong lòng hắn trở dậy, đám người này nếu là địch, không lập tức giết chết, chỉ sợ hậu họa vô cùng!

Y không nói hai lời, bước một bước dài về phía trước.

Chỉ là gã mới xông ra một bước, liền cảm giác đầu hơi choáng váng, một lần nữa dừng lại.

Mê dược này lại lợi hại như thế, ngay cả hắn cũng thiếu chút nữa trúng chiêu.

102

Đáng tiếc, Tiểu Hằng không biết Ngụy Hợp đối diện càng thêm kinh hãi.

Từ khi sử dụng bột đá, hắn liền dốc sức nghiên cứu loại dược vật này, kết hợp với một số tâm đắc trong bút kí do Quan Khuyết tặng, cộng thêm nhiều loại thuốc mê độc dược, thí nghiệm thực tế.

Hôm nay hắn có thể tích góp ra được mê hương thuốc không lớn, tổng cộng hai mươi tám loại, không nghĩ tới nhiều mê dược như vậy, nhân mặt hồ Tiểu Hằng của đối phương, vậy mà thân thể chỉ nhoáng một cái, liền khôi phục bình thường.

Lúc này những người bán hàng nướng ở xung quanh mới phát hiện trên mặt đất đã đổ thêm người.

Có người muốn tới gần xem tình huống như thế nào, nhưng phát hiện Ngụy Hợp đang đối đầu với Hồ Tiểu Hằng, cảm giác không đúng, lập tức đứng dậy bỏ chạy.

Một số quày hàng khác cũng tranh thủ thời gian tìm kiếm chỗ hẻo lánh âm u trốn đi, tránh tai họa đến cá ao.

Khu nướng vừa rồi còn tính náo nhiệt, mấy lần chạy tới không còn ai nữa.

“Tiểu tử ngươi đúng là một nhân tài!” Hồ Tiểu Hằng thở dài nói: “Có muốn đến chỗ chúng ta không? Bây giờ thế gia môn phiệt không chế thiên hạ, hào hùng các nơi nhao nhao cắt xén chiếm cứ một nơi, đúng là lúc cùng làm đại sự.”

“Thật có lỗi, tiền bối, tại hạ ở Thiên Ân Môn rất tốt, không có ý định đổi chỗ khác.” Ngụy Hợp cúi đầu nói.

“Vậy thì đáng tiếc...” Hồ Tiểu Hằng khẽ lắc đầu. “Vậy hôm nay ta chỉ có thể đánh chết ngươi ở chỗ này.”

“Tiền bối.” Ngụy Hợp ngẩng đầu: “Ngài có tiền không?”

“Tiền? Có mấy ngàn lượng, làm sao vậy?” Tiểu Hằng nghi ngờ hỏi.

“Không có gì, chỉ là quyết định chạy trốn, hay là đánh.” Ngụy Hợp nhẹ nhàng cởi quần áo quan phục trên áo ra, ném thanh bội đao ra ngoài.

“Ha ha, thú vị.” Tiểu Hằng cười, gia truyền của hắn có năm công ba thương, một khi đã ra tay, có thể khiến đối thủ trong vòng mười chiêu không chịu nổi gánh nặng, nội tạng bị thương.

Năm lao lực, chính là hao tổn của tim gan thận phổi ngũ tạng.

Ba thương, chỉ thương tổn huyết mạch, tổn thương khí tức, đã thương thần linh.

Đương nhiên, môn công phu này có cảnh giới cao nhất là ba thương, cũng không có huyền ảo như vậy, chỉ là một loại lý tưởng để khoác lác.

Nhưng năm lao lực là có thể dễ dàng làm được.

Tiểu Hằng thân là nhập kinh đại thành, chỉ cần tiện tay phát ra kinh lực, là đã có thể vô hình chấn động đến nội tạng đối thủ.

Loại chân động này cực kỳ bí ẩn, có tính thâm thấu, một khi giao thủ thời gian hơi lâu, liền có thể bị ám toán.

Lúc trước Ngụy Hợp nói nội thương, xác thực cảm ứng không sai.

Nếu không phải Tiểu Hằng không coi trọng hắn, không ra tay toàn lực, nếu không phải trên người hắn có ba môn tam huyết võ công hùng hậu, khí huyết dồi dào, thân thể đã bị cường hóa đến trình độ nhất định.

Sợ rằng lúc đó không phải là gân mạch vỡ nát đơn giản.

Ba môn tam huyết, mỗi môn võ công khi đột phá tam huyết sẽ chuyển hóa nguyên huyết thành một bộ phận của ấn huyết.

Hơn nữa ba môn võ công đều là cường hóa hai tay? Điều này cũng khiến Ngụy Hợp mạnh hơn rất nhiều so với đồng môn.

Tại nhân diện hồ báo hằng giao thủ với người thì nguyên nhân có thể không rơi xuống hạ phong.

Mặc kệ là cùng cấp hay là cấp của Vô Thủy tông, hoặc là cùng cấp với Thiên Ân môn, trình độ hai tay bị cường hóa đều kém xa hẳn.

Một loại công pháp, cường hóa một lần. Hơn nữa ba loại đều là cường hóa không xung đột, quyền chương chỉ tách ra khu vực.

Đây cũng là nguyên nhân mà từ đầu đến cuối Ngụy Hợp không có tán công trong đó.

“Ha ha ha ha... Có ý tứ, rất thú vị!” Tiểu Hằng nhìn Ngụy Hợp, lập tức cảm thấy mình lớn như vậy, đây là lần đầu tiên gặp phải gia hỏa thú vị như vậy.

Ba giọt máu mà lại mơ tưởng đánh với một võ giả có chí tiến bộ lớn như hắn ư? Lại còn nghĩ có thể đánh thắng?

“Thiên Ân môn? Ngụy Hợp, thỉnh chỉ giáo.” Ngụy Hợp giương tay, bày ra thủ thức.

Lần này hẳn quả thật không có âm mưu, bột thuốc vừa rồi chính là toàn bộ hàng tồn tại tùy thân hắn, một lần toàn bộ nhân lúc có ốt lạng lẽ rải ra ngoài.

Vừa lúc, hắn cũng có ý định đường đường chính chính chính khảo nghiệm một chút, rốt cuộc hiện tại mình toàn lực mạnh bao nhiêu.

“Được? Chỉ giáo đúng không? Ta sẽ dạy ngươi ngay!”

Người mặt hồ bước một bước tên, song chương một trái một phải chụp về phía hai vai Ngụy Hợp, tư thế tựa như muốn ôm lấy một vật.

Nếu là người bình thường dùng chiêu này, mở rộng trung tâm là muốn chết.

Nhưng hắn dùng chiêu này, trung tâm mơ hồ có kinh lực lưu chuyển, hiển nhiên không phải hoàn toàn trống rỗng.

Ngụy Hợp không tham công, lần này dốc hết sức lực, Phi Long công phối hợp với tam huyết bộc phát, tăng tốc độ thân hình.

Sau đó hắn về núi quyền, Phúc Vũ Tụ Vân công đồng thời vận đủ, khí huyết sôi trào, song quyền hóa thành màu đen kịt, trên cánh tay hiện lên chín đóa cửu hà hoa. Hai tay nhanh chóng bành trướng lớn thêm một vòng, đập về phía trước.

Bành!!

Giữa hai người nổ tung một vòng tro trắng.

Không đợi tro bụi rơi xuống, hai người giao thủ hơn mười chiêu nhanh như chớp, chiêu chiêu đều là kinh lực va chạm.

Vu Hợp hai loại tam huyết kinh lực miễn cưỡng có thể ngăn trở công lực ngũ công ba thương của Tiểu Hằng.

Nhưng võ sư đại thành, ưu thế lớn nhất là kinh lực cuộn cuộn không ngừng, hùng hậu vô cùng, kiên nhẫn hơn xa ba máu.

Hơn nữa bất kỳ chỗ nào trên thân chúng đều có thể bộc phát kinh lực, đây mới là hạch tâm.

Mà Ngụy Hợp chỉ có thể dựa vào hai tay phát ra kinh lực.

Cái này giống như là hai người đánh nhau, một người mặc áo giáp toàn thân, ngay cả đầu cũng không ngoại lệ. Tên còn lại chỉ có hai tay và áo giáp, còn lại đều trần trụi.

Song phương vốn không cùng một cấp độ.

Hơn nữa thời gian kích phát kinh lực của võ giả Ba Huyết cũng không dài, kém xa cảnh giới võ sư, lại thêm chấn động của công pháp Ngũ Lao Tam Thương.

Rất nhanh Ngụy Hợp không kiên trì được nữa, khuỷu tay va chạm một cái, hắn lùi lại mấy bước, sắc mặt đỏ lên, làn da hai tay mơ hồ chảy ra huyết châu.

Lần này hắn ta thật sự bị thương.

Hắn cũng đoán được đại khái cực hạn của mình.

“Ngừng!” Hắn nhìn thấy Tiểu Hằng phía đối diện lại tập kích, vội vàng giơ tay kêu to.

“Ta đáp ứng gia nhập! Tiền bồi!” Ngụy Hợp vội vàng kêu lên.

Thân hình Tiểu Hằng lập tức dừng lại, đứng cách đó hai mét, nhìn Ngụy Hợp cười.

“Có thể cùng ta giao thủ lâu như vậy, ở trong ba ngậm máu, ngươi thật không tệ!”

“Tiền bối khen thật rồi.” Ngụy Hợp ho khan vài tiếng, “Tiền bối, ngài không ngất sao?”

“Hôn mê?” Tiểu Hằng nghi hoặc, bỗng nhiên phản ứng lại, cúi đầu nhìn xuống đất, quần áo vừa mới bị Ngụy Hợp kéo xuống đất, ở giữa có một chỗ tựa hồ bị cái gì đó thấm ướt, phát ra nhẹ mùi vị dị thường.

Trong nháy mắt hẳn hiểu ra, sắc mặt đại biến.

“Ngươi!” Hẳn ta ngay tại chỗ muốn xông lên tiêu diệt Ngụy Hợp.

Nhưng lần này thật sự đầu óc đã bắt đầu choáng váng... Hẳn cảm giác trời đất quay cuồng, tất cả sự vật trong mắt chuyển động, thân thể cũng dần dần mất đi cân bằng.

Nhân cơ hội này, Ngụy Hợp lặng yên không một tiếng động, công pháp phi long vận đủ, xông đến trước người.

Ngũ Lĩnh Chưởng, Hồi Sơn Quyền, ba đại kinh lực Phúc Vũ Tụ Vân Công tụ tập ở tay phải, vỗ về phía trước.

Đặc hiệu ẩn nấp vô thanh vô tức của Ngũ Lĩnh Chưởng đã có tác dụng lớn.

Khi Tiểu Hằng phát hiện có gì không đúng, thì đã chậm mất rồi.

Hẳn chỉ kịp vận khởi kinh lực bảo vệ thân thể.

Phốc phốc phốc phốc phốc!!

Ngụy Hợp một hơi đánh liên tục năm chưởng, chưởng không rời khỏi eo Tiểu Hằng.

Ba chưởng phía trước như đánh vào bông, bị lực giảm bán ngược không có hiệu quả.

Nhưng hai chưởng cuối cùng, rốt cục phá vỡ một tầng kinh lực, hung hăng đánh vào phần eo Tiểu Hằng.

Tiểu Hằng kịch liệt đau nhức khôi phục cân bằng, một chưởng vận kinh lực, tụ tập kinh lực toàn thân trong tay, đánh về phía

Ngụy Hợp.

Bành!!

Lúc này hai người mới coi như là toàn lực giao thủ.

Sau một chiêu, ba loại kinh lực của Ngụy Hợp giao nhau dung hợp, tựa như ba con rắn độc xoay tròn cắn xé đối phương.

Kinh lực của Tiểu Hằng lại như một con tê giác nổi giận, một con mãnh liệt va vào nhau.

Trong chốc lát, ba loại kinh lực của Ngụy Hợp đồng thời bị đánh tan. Thân thể của hắn bay ngược ra ngoài, nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất, liên tục lùi lại mấy bước, mỗi một bước đều lưu lại dấu chân thật sâu trên mặt đất, giẫm nát phiến đá.

Đây là Phi Long công đang giảm lực.

Đúng lúc này, Ngụy Hợp cảm giác hai chân tê dại một hồi, dưới một chiêu toàn lực đối chưởng này, Phi Long công của hắn cuối cùng cũng cùng cố viên mãn, một ít huyết mạch thật nhỏ triệt để thông suốt.

Ngụy Hợp quyết định thật nhanh, khom người, che giấu biến hoá của Phá Cảnh Châu trước ngực, sau đó tâm niệm vừa động.

Năng lượng trong hạt châu phá cảnh hóa thành một dòng nước nóng hồi, cấp tốc rót vào hai chân.

Hai chân dưới cỗ nhiệt lưu kích thích này, bắt đầu cấp tốc bành trướng, cứng hóa, khí huyết tăng lên nhiều.

Hai đạo long văn mới chậm rãi hiện lên ở hai chân Ngụy Hợp, đây là dấu hiệu đại biểu tầng thứ tư Phi Long công đột phá.

Tầng thứ tư Phi Long công, chính là độ.

Mũi chân Ngụy Hợp điềm nhẹ, thân thể rõ ràng thoáng một cái bạo tăng tốc độ, lướt sát đất về phía trước mấy thước, xẹt qua người Tiểu Hằng.

Tốc độ của hắn lúc này so với lúc trước há chỉ nhanh hơn một bậc, bất ngờ không kịp đề phòng, làm cho Tiểu Hằng căn bản không có cách nào phản ứng.

Phốc!

Lần này phối hợp với một chương toàn lực của Ngụy Hợp.

Tiểu Hằng vốn đã bị đánh thương phần eo, lần này bị đánh nát hoàn toàn.

Bất quá hấn nhập kinh đại thành Võ Sư cũng không phải dễ chọc, trong chớp mắt, cũng một chương trả lại cánh tay Ngụy Hợp.

Hai người va chạm vào nhau nhanh như tia chớp.

Tiểu Hằng cất bước bỏ chạy, cũng không quay đầu lại.

Cho dù eo bị đánh nát, hấn thể mà cũng giống như không có chuyện gì, sau vài cái đã chạy xa trong đêm tối.

Sức sống của võ sư nhập kinh quả thực kinh người.

Ngụy Hợp cũng không dám dừng lại, nhanh chóng bắt đầu thu thập hiện trường tàn cuộc.

Đem dấu vết hạ mê dược hạ độc xử lý sạch sẽ, miễn cho bị người phát hiện. Quần áo kia trực tiếp ném vào nước sông, một lát nữa vớt lên sẽ không có độc gì.

Làm xong những thứ này, hấn mới thở dài.

Vào lúc này, hấn nên đi hay nên ở lại?

Vương Xung có thể xác định có vấn đề, bị thương còn cố ý dẫn bọn hấn đến bên này ăn thịt nướng, biểu hiện có chút cố ý.

Hơn nữa lúc trước trong ngõ hẻm, hấn đã có dấu hiệu.

Kết hợp lại, Ngụy Hợp lưu tâm.

Nhưng vấn đề hiện tại là hấn không có Vương Trùng là chứng cứ nội gian, không có cách nào chứng minh hấn có vấn đề.

Nghĩ tới đây, Ngụy Hợp nhìn Vương Trùng và Dương Học đang nằm trên mặt đất.

Hấn đi tới, tìm tất cả tài vật trên người Vương Trùng, sau đó cẩn thận kiểm tra thương thế gã.

Gia hỏa này căn bản không có gì đáng ngại, bị thương cũng chỉ là vết nhẹ, nhìn dọa người thổ huyết, kỳ thực đều là diễn

trò.

Ngụy Hợp suy nghĩ một chút.

Mặc dù không có chứng cứ loại bỏ Vương Trùng, nhưng thu chút lợi tức vẫn phải có.

Cho nên hắn vỗ vào ngực của Vương Trùng một cái.

Rắc rắc.

Một tiếng đứt gãy dày đặc vang lên.

Ít nhất có năm sáu cái xương sườn bị gãy rời, cộng thêm một phần nội tạng bị hao tổn.

Tay Ngụy Hợp lại bóp một cái.

Phập một cái, hai tay Vương Trùng đứt gãy, hai chân đồng thời vỡ nát gãy xương, lần này là tổn thương giả tạo bị thương thật.

Hơn nữa đối với một người luyện võ, thương thế như vậy cho dù khỏi hẳn, sau này cũng sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng, uy lực võ công giảm bớt rất nhiều. Coi như là phế.

“Sau này đừng luyện võ nữa, trở về trồng trọt cho tốt.” Ngụy Hợp vỗ vỗ đầu Vương Xung, thở dài, đứng dậy rời đi.

Hắn hiện tại xem như minh bạch, vì cái gì người kia mặt hồ báo kia lại có thể sẵn giết con cháu du gia, còn có thể tiếp tục rong chơi, hoá ra là vì có nội ứng.

Mà để một Tam Huyết bộ đầu làm nội ứng, có thể nghĩ không có khả năng là tác phẩm của nhân diện hồ báo.

Nếu như hắn có bút tích bực này, cũng không chỉ một lần bị Du gia làm cho thảm thương như vậy.

“Đúng rồi.” Hắn bỗng nhiên nghĩ đến điều gì, vội vàng quay về, vơ vét sạch sẽ tiền trên người Dương Học Sinh.

Nếu muốn giả tạo hiện trường cướp bóc, vậy thì không thể nhằm vào quá nhiều, một người cũng không được thiếu.

Hai người hai túi tiền cộng lại, rõ ràng còn không ít. Đặc biệt là Vương Xung, trước đó còn kêu khóc thảm thiết, trong túi tiền thế mà có trọn vẹn một ngàn lượng kim phiếu.

Dương Học thì kém hơn nhiều, trên người toàn bộ cọng lại
cũng chỉ chưa đến năm mươi lạng mà thôi...

Không bao lâu, Vương Xung từ từ tỉnh lại. Cảm giác toàn thân từ trên xuống dưới, không chỗ nào không đau.

Hắn bỗng nhiên ý thức được điều gì, tay mềm nhũn cọ cọ chỗ kim phiêu trước ngực, nơi đó đã rỗng tuếch, cặp mắt hắn tại chỗ liền ướt át.

“Người rớt cuộc tỉnh rồi.” Thanh âm Ngụy Hợp từ một bên truyền đến.

Vương Trùng ngẩng đầu, cũng may, xương cổ không có việc gì.

Hắn nhìn về phía Ngụy Hợp, tên cao thủ Thiên Ân Môn nội viện non nớt mà hắn cho rằng đây là một cao thủ. Đối phương đang nằm lăn ra đất giống như hắn, mặt vàng như giấy, khoe miệng chảy máu, xem ra bị thương không nhẹ.

“...” Vương Xung không còn gì để nói, nhìn đối phương. Hắn hoài nghi đối phương có vấn đề.

Lúc ấy hắn bị mê muội, liền ý thức ngơ ngẩn, cái gì cũng không biết. Thế cho nên sau đó làm hỏng việc, không thể đáp lại ước định của Tiểu Hằng.

Sau đó rớt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hắn ta không biết.

“...” Ngụy Hợp lúc này đã giấu kỹ tiền, cũng ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt thâm thúy.

Hắn đang suy nghĩ, nếu như Vương Trùng có dị động gì thì chỉ một chương đánh chết hắn, miễn cho việc gây sự lại càng rắc rối hơn.

“Ngụy gia... Vương đầu.” Dương Học lúc này cũng từ từ tỉnh táo lại.” Vừa rồi làm sao vậy?” Gã ngẩn ra, không hiểu sao đã bị mê muội.

“Vừa mới có tặc nhân hạ dược đánh lén, đã bị ta đánh cho bỏ chạy, đáng tiếc ta cũng bị thương ngã xuống đất, bị người say

mê, cuối cùng trên người chúng ta đều bị cướp sạch...” Ngụy Hợp sớm đã biên soạn xong tất cả thuyết pháp.

Dương Triển Học vẻ mặt ngây ngô, vội vàng sờ lên người, nhất thời biến sắc, vàng của toàn bộ trên người y đã biến mất.

Đây chính là vàng a! So với số tiền lớn còn đáng giá hơn nhiều! Là hãn tôi thiếu ba tháng luyện công khẩu phân lương thực...

Dương Học sắp khóc không ra nước mắt, đây thật sự là bay đến tung hoành, ăn cái gì cũng có thể bị cướp tiền? Bọn họ là bồ khoái a?

“Đúng là tàn nhẫn!” Suy cho cùng Vương Xung vẫn không nhịn được mà nhìn Ngụy Hợp, nói ra hai chữ.

Hiển nhiên gã còn không biết thương thế của mình như thế nào, nếu như biết thương thế mình đã không chữa khỏi được, không biết lúc này có liều mạng với Ngụy Hợp hay không.

Chẳng qua phỏng chừng là không nhảy lên được.

“...” Ngụy Hợp thở dài, nếu không phải Vương Trùng một thân da, gã đã một bạt tay đánh chết gã ngay tại chỗ.

Hiện tại bất quá là để tránh chút phiền toái, mới vòng vo như vậy.

Về phần trong nha môn có tin hay không, kỳ thật không quan trọng, hãn chỉ cho bên ngoài một lý do mà thôi.

Vương Trùng đã bị phế, không còn giá trị.

Mà Ngụy Hợp hãn ta vẫn như cũ là tam huyết võ giả, vẫn như cũ là đệ tử nội viện Thiên Ân môn, cho dù hoài nghi hãn ta, cái gì nhẹ cái nào, vừa nhìn là hiểu.

Không bao lâu, bồ khoái Hùng Sơn Nghiêu lại lần nữa dưới sự dẫn dắt của bộ đầu, chạy tới nơi này.

Tất cả cũng giống như Ngụy Hợp dự đoán, nghe qua là vụ bê bối do bộ đầu này tự mình bị mê được quật ngã, bọn họ căn bản không muốn nhiều lời. Vốn là muốn công khai đọc bút lục bị kẻ gian mê hoặc rồi đưa lên, liền xong việc.

Về phần Vương Trùng, chỉ là một tên tiểu bô đầu không bối cảnh mà thôi, giống như Ngụy Hợp lúc trước sở liệu, không ai quan tâm, cũng không ai quan tâm.

Xử lý xong, Vương Xung Ngụy Hợp Dương Học, cũng không có tâm tư kết bạn mà đi, dồn dập tản ra, riêng phần mình về nhà.

Về phần Vương Xung làm sao trở về? Đây còn là nhóm bô khoái cùng kỳ sao? Xem ra hẳn ngày thường coi như công bằng, đưa hẳn trở về.

Đương nhiên lời hứa trở thành một người hai lạng vàng, cũng là điếm máu chột.

Dương học bên này cũng là một mặt bất đắc dĩ về nhà. Về phần trở về giải thích cho người nhà như thế nào, đó chính là chuyện của y.

Ngụy Hợp cự tuyệt hảo ý người khác đưa hẳn, mà dâng lên kim phiếu đã cất giấu, thẳng đến Thiên Ấn môn.

Chuyện này? Cuối cùng hẳn cũng có thể an tâm tiềm tu một đoạn thời gian rồi.

Một ngàn lượng vàng? Cộng thêm hai tháng này nhiệm vụ tuần tra tích góp từng tí một thịt gấu, đủ để hẳn an tâm một phen.

Vạn Thanh viện một tháng 70 lượng hoàng kim, một ngàn lượng này đủ cho hẳn dùng một năm.

Sau khi Ngụy Hợp trở về? Chuyện thứ nhất là tìm tới thủ tịch Vạn Thanh Thanh trả tiền.

Vạn Thanh Thanh là con gái của Vạn Lăng? Cho nên ngày thường đều ở trong biệt viện, bên trong biệt viện có chỗ ở cố định.

Ngụy Hợp sáng sớm ngày hôm sau, trên cánh tay bôi thuốc trị thương, phục dụng một chút hoạt huyết hóa ứ thuốc, liền tiến về Vạn Thanh viện.

Vì nam nữ hữu biệt, tuy rằng người luyện võ không câu nệ tiểu tiết, nhưng vẫn phải chú ý một chút.

Hắn cố ý đợi đến khi trời đã sáng, sau khi mặt trời mọc mới đi đến biệt viện tìm người.

Đệ tử nội viện, bởi vì nhân số của mỗi biệt viện không nhiều, cho nên chương trình cố định, đều là một tuần chỉ điếm hai lần.

Địa điếm cố định, là vào ngày cố định.

Thường ngày mỗi người có thể có một cơ hội tìm kiếm giải thích hoặc, sau khi dùng xong thì phải chờ đợi thêm một vòng nữa.

Đây là quy củ của Vạn Thanh viện.

Lúc Ngụy Hợp đến biệt viện, vừa lúc nhìn thấy có hai vị nữ đệ tử đang lôi kéo Vạn Thanh Thanh hỏi thăm trong viện.

Trong Vạn Thanh viện, bởi vì các loại nguyên nhân thực lực, công pháp thuộc về viện, cho nên thiên về số lượng nữ đệ tử. Tổng cộng có hơn mười người, hơn phân nửa đều là nữ.

“Phúc Vũ Tụ Vân công tăng thứ nhất, máu chốt là ở chữ trên bao trùm, người cần phải đủ mạnh, in dấu đủ nhiều, tích lũy đầy đủ, sau đó lại một lần tràn ra, bao trùm toàn thân. Một khi xảy ra biến số gì ở giữa, có thể lập tức thất bại trong gang tấc. Cho nên cần phải chuẩn bị tốt tất cả các biện pháp.” Vạn Thanh cẩn thận dặn dò.

“Vậ đại sư tử phải tích lũy được lực tới mức nào mới có thể bao trùm toàn thân?” Một nữ đệ tử nhỏ nhắn xinh xắn lên tiếng hỏi.

“Nữ tử, xem Nguyệt Hồng, nếu như...” Giọng nói của Vạn Thanh Thanh hạ thấp xuống, rõ ràng là không muốn nam đệ tử nghe được.

Chỉ chốc lát sau, sắc mặt hai nữ đệ tử đỏ bừng lên, nhanh chóng rời đi.

“Ngụy sư đệ sao? Mời vào.” Vạn Thanh Thanh nhìn Ngụy Hợp trước cửa viện, mỉm cười kêu lên.

Ngụy Hợp lên tiếng, đi vào biệt viện.

Vạn Lăng Viện này thường xuyên không có ở đây, cũng thường xuyên là đại sư tín đồ Vạn Thanh. Tình cảnh như vậy Ngụy Hợp cũng thấy nhiều.

Lúc này Vạn Thanh mặc một thân xám trắng tát ngắn, chân dài, eo nhỏ, đầy đặn thân trên, toàn bộ đường cong lộ ra, hai tay cũng để lộ ở bên ngoài, tựa như củ sen trắng nõn.

Tóc dài nàng buộc lên cao, trên mặt lại mang theo nụ cười ôn hòa, nhìn chăm chú về phía Ngụy Hợp.

Loại chuyên chú này rất dễ khiến người ta cảm thấy nàng thích đối phương.

Một số nam đệ tử trong biệt viện, có người bởi vì dung mạo cùng ôn nhu của Vạn Thanh Thanh mà chọn nơi này.

Nhưng Ngụy Hợp không ở đây.

Sắc mặt hần bình tĩnh, biết rõ đây là tác phong bình thường của Vạn Thanh Thanh, cũng không phải đôi mắt với hần, mà là ôn nhu đối đãi với tất cả mọi người.

“Bái kiến Đại sư tử.” Hần nhẹ nhàng ôm quyền.

“Ngụy sư đệ có việc mời nói.” Vạn Thanh Thanh cũng không đồng dài, nói thẳng.

“Ta là đến trả tiền.” Ngụy Hợp từ trong túi, lấy ra một kim phiếu hai mươi lượng, hai tay đưa tới.

Hần không có nhiều, chỉ hoàn trả nguyên số, là đang nghĩ đến vấn đề tính cách của Vạn Thanh.

Lúc trước có người đến trả tiền phần nhiều trả lại, còn bị Vạn Thanh Thanh đuổi ra ngoài. Cho nên ông ta dứt khoát vay bao nhiêu còn bấy nhiêu.

“Không sai, nhanh như vậy đã tìm được đường. Cánh tay làm sao vậy?” Vạn Thanh Thanh cười nói, tiếp nhận kim phiếu. Không khỏi phải nhìn vết thương trên cánh tay Ngụy Hợp.

“Lúc giao thủ với người không cẩn thận bị đánh rơi, bị thương nhỏ, Tạ sư tử quan tâm.” Ngụy Hợp trả lời.

Hần còn muốn nói gì nữa, nhưng ở cửa viện lại có người đến.

“Đại sư tử, Vân sư tử, Chu sư huynh bọn họ mời huynh đến Tây Sơn thưởng hoa.” Một gã đệ tử ngoại viện chạy chân đến đây báo tin.

Đây là một tên nam đệ tử, hẳn ta đứng ở cửa sân không dám tiến vào, dáng vẻ cẩn thận từng li từng tí một.

Ngụy Hợp còn chưa hiểu ý nghĩa, nhưng lập tức nhìn thấy gương mặt xinh đẹp Vạn Thanh vốn tính tình tốt tính trầm xuống.

“Người trả lời bọn họ, đa tạ đã mời, chỉ là tay không được nhàn rồi.” Vạn Thanh hít sâu một hơi, trả lời.

Những người này lần lượt đến tìm nàng làm thuyết khách, đều là lai lịch người kia kết giao bằng hữu.

Lúc trước nàng từng làm mấy lần, mỗi lần nhận lời mời đi đều khuyên nhủ nàng đồng ý hôn sự, không vui mà tan.

Trên thực tế, nếu như đôi phương đang theo đuổi quang minh chính đại, nàng có lẽ sẽ càng có hảo cảm, hiện giờ nhiều phương bức bách như vậy, muốn làm cho nàng khuất phục liên phạm vi, đó là nghĩ cũng đừng nghĩ đến!

Chờ sau khi đệ tử ngoại viện kia rời đi, Vạn Thanh Thanh mới giật mình.

“Đã chê cười, còn chuyện gì sao?” Nàng nhìn về phía Ngụy Hợp.

“Không có, Tạ sư tử trước đó tương trợ.” Ngụy Hợp lần nữa nói cảm ơn.

“Không cần cảm ơn, người và ta là đồng môn, hỗ trợ lẫn nhau cũng vậy.” Vạn Thanh Thanh mỉm cười.

“Vâng.” Ngụy Hợp gật đầu, dự định cáo lui.

“Đúng rồi, Ngụy sư đệ, mấy tháng gần đây, tốt nhất đừng tùy tiện rời thành quá xa, bây giờ thế cục khẩn trương, Kim Châu loạn quân tới gần, có thể sẽ có họa binh đao, coi chừng là trên.” Vạn Thanh Thanh dặn dò.

“Kim Châu sao? Biết rồi, Tạ sư tử nhắc nhở.” Ngụy Hợp gật đầu.

“Ừm, hôm nay Tuyên Cảnh Tổng Binh - Du đại nhân đang điều khiển binh mã, chuẩn bị nghênh chiến, chắc hẳn rất nhanh sẽ bình yên lại. Người không cần lo lắng quá mức.” Vạn Thanh Thanh an ủi.

“Vâng.”

Ngụy Hợp gật đầu, sau đó cáo lui.

Hắn đến Thái Châu lâu như vậy, cũng đại khái hiểu được tình huống nơi này.

Nếu như nói bên phía Vân Châu là bởi vì giới hạn của việc trở về Sơn Quyền viện nhỏ, cho nên tin tức bị bế tắc, như vậy thì ở đây thì khác.

Bởi vì quy mô Thiên Ân môn lớn hơn nhiều so với lúc về Sơn Quyền viện, cho nên phần lớn đệ tử nội môn ngoại trừ một số ít người, phần lớn đều cố định đến nghe giảng một lần, nghe xong về nhà.

Rất nhiều đệ tử đều là người bản địa quanh người, Tuyên Cảnh thành. Trong nhà cũng có nhiều sản nghiệp, xuất thân hoặc thương nhân hoặc quan lại, hoặc thị tộc.

Cứ như vậy, nhân số nhiều hơn, tin tức nội viện bên ngoài nội viện Thiên Ân viện xa xa so với lúc trở về Sơn Quyền viện còn linh thông hơn nhiều.

Lúc Ngụy Hợp trở về Thiên Ân trấn, trong lòng cũng mơ mơ hồ hồ nhìn Thiên Ân môn, ở phụ cận Tuyên Cảnh thành là định vị gì, có khái niệm.

Đặc biệt là thành Tuyên Cảnh. Nơi đó căn bản là thiên hạ của tam đại thế gia, thế gia hào tộc có thực lực, thế lực chiếm cứ ở phương diện này. Rất nhiều người dân thường chỉ nghe nói Thiên Ân môn ở ngoài thành xa, mà đối với tam đại thế gia gần trong gang tấc mới thật sự là kính sợ.

So với những thế gia hào tộc hơi một tí là có thể lôi ra mấy ngàn gia đình cường tráng, mấy trăm người Thiên Ân môn này, quả thật có chút tầm thường.

“Được rồi, những cái này cũng không phải cấp độ hiện tại của ta có thể quản được. Trước luyện tốt công rồi hãy nói.” Ngụy

Hợp lười suy nghĩ nhiều.

Lần này kiếm đủ tiền rồi, hẳn cũng có thể an tâm một chút.

Về đến nhà, Ngụy Hợp dốc lòng củng cố Phi Long công vừa đột phá, tốc độ của bản thân cũng được Phi Long công gia trì, tăng vọt mấy bậc.

Hắn lập tức cũng không ra ngoài nữa, ngay trong nhà, ngày ngày tập luyện võ nghệ, toàn lực tập luyện Phúc Vũ Tụ Vân Công.

Môn chủ tu công pháp Vạn Thanh viện này có độ khó cực lớn, không hổ là ba mươi huyết mới có thể nhập môn tu hành chân công, tiến độ có chút chậm chạp.

Không bao lâu, thi thể nhân diện hồ báo, Hằng Hằng, bị người phát hiện trong mộng nước, việc này trong thành cũng truyền ra, truyền đến trấn Thiên Ấn bên này.

Đối với nguyên nhân cái chết của nó, có rất nhiều suy đoán, nhưng không có cái nào chính thức đoán trúng.

Trong lòng Ngụy Hợp biết rõ hẳn chết như thế nào, cũng không lên tiếng, chỉ tiếc là không thể lấy được di sản trên thân hồ.

Hắn âm thầm nhắc nhở bản thân, lần sau lại có chuyện như vậy, nhất định không thể xem nhẹ sinh mệnh lực cường đại nhập kinh võ sư.

104

Trong nháy mắt, lại mấy tháng trôi qua.

Ngụy Hợp dốc lòng tu hành Phúc Vũ Tụ Vân Công, cũng có hiệu quả.

ngộ tính của hắn không tệ, rất nhanh liền nhập môn, nhưng trên ấn huyết tích lũy, tiến độ chậm chạp, có lẽ là cần một bên tích góp phá cảnh châu, một bên luyện võ.

Hắn dứt khoát tăng nhanh tốc độ ăn thịt dị thú, những miếng thịt gấu kia, rất nhanh liền chui vào bụng hắn.

Lại thêm mỗi tháng nhận lấy một con cá tươi béo, như thế, Ngụy Hợp khó khăn lắm mới tích góp được tầng thứ nhất Phúc Vũ Tụ Vân Công đến viên mãn, chỉ còn thiếu một bước là đến cửa, bao trùm toàn thân.

Lần này dấu máu bao trùm toàn thân, thử thách không chỉ là độ không chế của bản thân đối với ấn huyết, còn có tổng số ấn huyết Phúc Vũ Tụ Vân công sinh ra, nhất định phải đủ.

Nói trắng ra, bước đầu tiên chính là phải xem thiên sinh tư chất, tư chất cũng được, có thể tích góp đủ nhiều máu.

Bước thứ hai, là xem có thể khống chế được những ấn huyết này hay không, dựa theo tỷ lệ đối ứng bao trùm toàn thân. Đây là khảo nghiệm lực khống chế chuẩn xác.

Bước đầu tiên phải xem tư chất Tiên Thiên, bước thứ hai phải xem ngày sau rèn luyện và ngộ tính.

Cả hai thiếu một thì không được.

Đây mới là điểm khó khăn của Phúc Vũ Tụ Vân công.

“Lại không có tiền rồi...” Ngụy Hợp thở dài một tiếng.

Phúc Vũ Tụ Vân công rõ ràng đã luyện đến tầng thứ nhất viên mãn, có nghĩa là là làn da hai tay hắn mơ hồ trắng bệch. Đây là đặc thù của Phúc Vũ Tụ Vân công.

Càng có công lực cao thâm, võ giả càng là làn da trắng nõn, cuối cùng thậm chí sẽ có hiệu quả mỹ lệ nhất định.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân vì sao Vạn Lăng Viện đứng đầu và dung mạo của Vạn Thanh Thanh xuất chúng. Vóc người tốt, da trắng, dung mạo xinh đẹp, tự nhiên được chia rất nhiều.

“Cũng may Phá Cảnh Châu cũng sắp đầy rồi, lần trước đột phá Phi Long Công dùng hết một phần ba, lần này bổ sung ngược lại rất nhanh.”

Trong lòng Ngụy Hợp ít nhiều an ủi.

Hắn kéo cổ áo ra đưa mắt nhìn ngực, Phá Cảnh Châu đã tới một phần mười, chỉ thiếu một chút nữa là có thể viên mãn hoàn toàn. Đến lúc đó vừa vặn lấy ra đột phá tầng thứ nhất Phúc Vũ Tụ Vân Công, bước vào tầng thứ hai.

“Chỉ là bên trong nội viện, hơn mười đệ tử nội viện Vạn Thanh viện, thế ở tầng thứ nhất đã có mấy cái, vẫn bị kẹt hơn một năm, ta đột phá quá nhanh cũng có chút dễ làm người khác chú ý.”

Ngụy Hợp lo lắng trong lòng, mình dù sao tư chất bình thường, lại kiên tu, dẫn đến căn cốt kém hơn, như vậy còn có thể đột phá nhanh hơn người bình thường? Hoàn toàn không hợp lẽ thường.

Nhưng bị kẹt không đột phá, lại được không bù nổi cái mất.

“Biện pháp duy nhất? Chỉ là để người khác cho rằng, ta may mắn, tìm cơ hội đột phá hợp lý.”

Ngụy Hợp bắt đầu đếm kỹ những thủ đoạn nào, có thể trợ giúp đệ tử tư chất căn cốt đột phá hợp lý.

Đại dược.

Cao nhân tương trợ.

Hay là thiên tài giả dạng thành thiên tài có thể chất đặc thù?

“Ngụy Hợp ở đây sao?”

Ngoài cửa viện truyền đến một tràng tiếng kêu thanh thúy.

Là Dương Quả.

Gia hỏa này vốn là cư dân của trấn Thiên Ân, người trong nhà đều sinh hoạt ở trấn Thiên Ân.

Lần trước Ngụy Hợp trùng trị cha con hàng xóm bị bệnh, chính là nhờ nàng hỗ trợ điều tra tình hình.

“Tới rồi.” Ngụy Oánh mặc tạp dề, từ phòng bếp đi ra, vội vàng chạy tới mở cửa.

Cô gái đứng ngoài cửa, mái tóc dài buộc thành búi tóc đơn? Trấn đeo một vòng trang sức màu trắng trên mái tóc cố định.

Trang sức là dùng lông dị thú màu trắng đặc thù bện, mềm mại cứng cỏi, còn rất hào phóng.

Gần đây một ít nữ đệ tử Thiên Ân môn, mặc kệ nội viện hay ngoại viện, đều bắt đầu lưu hành loại trang sức này.

Vừa có thể đẹp vừa có thể trợ giúp trói buộc tóc dài, không dễ cho rối loạn, tránh để lúc đánh nhau quấy nhiễu bản thân.

Loại vật trang trí thuận lợi này, thậm chí một số nam tử cũng bắt đầu thử sử dụng. Nhưng nam tử đa số là đơn giản đơn giản, phong cách dầy thừng, sẽ không đa dạng như nữ tử.

Lúc này trên trấn Dương Quả có đeo một loại trang sức kiểu chữ thập.

“Ngụy Hợp, Dương Quả muội muội tới rồi. Nhanh lên.” Ngụy Nhiễm vừa nhìn thấy bạn thân của Ngụy Hợp liền nhiệt tình dị thường.

Sau một thời gian dài như vậy, Ngụy Hợp vẫn không có bất kỳ ý định thành gia nào, vẫn luôn ở riêng một chỗ với hai người nàng.

Điều này làm cho nàng có chút lo lắng, có phải là do ảnh hưởng đến việc thành gia đại sự của tiểu đệ hay không. Nhiều khi nàng đều muốn chuyển ra ngoài ở.

“Đến rồi.” Ngụy Hợp đứng dậy, đi đến cửa viện.

“Đi thôi, cùng đi nội viện, không phải người dự định đi xem Thiên Bức thủy tạ có việc gì mới sao?” Dương Quả chống lại

trang sức hình thù chữ thập, cười tủm tỉm nói.

Ngụy Hợp thở dài, muốn nói lại thôi, kỳ thật hẳn rất muốn nói cho Dương Quả biết, cái trán này nhìn không đẹp.

Nhưng nhìn bộ dáng nàng ta thảnh thỏng yên lặng mặc trang sức, bộ dáng hài lòng, nhất thời lại nói không nên lời.

“Hôm nay là ngày không được đi, một hồi Vạn Thanh Viện chúng ta sẽ có tụ hội. Sáng nay người trong nội viện tới báo cho ta biết.” Ngụy Hợp trả lời.

“Tụ hội? Tụ hội gì?” Dương Quả nghi hoặc. Biệt viện mà nàng ta đang ở tên là Hồ Quang viện, là viện thứ nhất, mà Ngụy Hợp lại chính là Vạn Thanh, viện thứ hai.

Sở học của hai người bất đồng, chỉ là biệt viện ở gần nhau, cộng thêm quan hệ của hai người cũng được, liền thường xuyên quen thuộc cùng đi về phía trước.

“Có người mới, trong nhà có tiền có nhân mạch, mời tất cả sư huynh sư tỷ nội viện tề tụ toàn bộ ăn uống.” Ngụy Hợp trả lời đơn giản.

“Loại tụ tập này, ta nhớ với tính cách của ngươi là không thích mà?” Dương Quả kinh ngạc nói.

“Ta không có ý định đi, nhưng Vạn sư tỷ cũng đi, nghe nói ngay cả sư tôn đầu viện cũng sẽ lộ diện.” Ngụy Hợp bắt đắ dĩ.

Ngay cả lão đại cũng phải có mặt, nếu hẳn không đi, đó chính là hẳn sẽ không xử xử thế người khác.

Dương Quả tỏ vẻ hiểu.

“Thật thảm, ta rất muốn nghe qua người mới từ biệt viện các ngươi đi, tên là Chu Hành túc nghiêm đúng không, nghe nói trong nhà hẳn là sinh ý khách sạn, Tuyên Cảnh Thành và mấy thành phụ cận, mấy chục quán trọ lớn nhỏ, hơn phân nửa đều ở nhà hẳn.”

“Vẫn là tin tức của ngươi linh thông.” Ngụy Hợp gật đầu.

Gia hỏa này cũng không phải trường hợp cá biệt, lúc trước còn có một người mới tên là Trần Lâm, cha mẹ nó đều là võ sư

thật sự, bản thân nàng cũng là người có tư chất xuất chúng, nghe nói tư chất và ngộ tính căn cốt đều rất cao, tuổi còn nhỏ, không lo tài nguyên bồi dưỡng, mới mười tám tuổi đã đột phá ba mươi tám máu, tiến vào nội viện.

Chu Hành nghiêm túc cùng Trần Lâm, hai người này xem như là người mới nổi tiếng nhất mấy tháng gần đây.

Mỗi tháng hoặc nhiều hoặc ít có người mới gia nhập, nhưng hai người này là dễ thấy nhất, cũng được viện thủ coi trọng nhất.

“Vậy chừng nào ngươi đi?” Dương Quả hỏi.

“Trong Tuyên Cảnh thành Hiếu Nguyệt lâu, sẽ đi ngay lập tức.” Ngụy Hợp trả lời.

“Đúng là có tiền, Hiếu Nguyệt lâu đó... sản nghiệp của Chu gia, nghe nói chiêu bài của bọn họ là Cửu Trân Thang, quả thực là vật đại bổ nguyên khí, dùng máu thịt chín loại dị thú phối hợp chế thành mấy chục loại dược liệu trân quý, một bát trị giá mấy trăm vàng!” Dương Quả hâm mộ nói.

Sở thích khác của nàng chỉ thích tiền.

“Ngươi thích hay không muốn cùng đi? Cứ coi như mang người nhà danh nghĩa.” Ngụy Hợp không nói gì.

“Được rồi được rồi, chúng ta không thích hợp.” Dương Quả liên tục xoa tay, “Tuy tính ngươi rất tốt, đáng tin cậy, nhưng ta chỉ muốn tìm một người có tiền, đi khắp nơi kiếm tiền là ta không bao giờ nghĩ tới nữa.”

Nàng thở dài mệt mỏi.

“Được rồi, đi thôi, còn có buổi học trễ. Sau đó thì hẹn tỷ muội cùng đi đưa tin.” Nàng không chút lưu luyến xoay người rời đi.

Đưa tin, lúc này cũng là chạy việc khổ cực của môn bên ba, nhưng kiếm được nhiều.

Bởi vì khi rời khỏi phụ cận của thành trì, độc trùng dã thú hung thú khắp nơi đều có, nguy hiểm cực lớn.

Chỉ có cao thủ có thân thủ cao cường mới có thể đảm bảo an toàn của mình, đồng thời ổn định đem lá thư đưa đến.

Vì vậy bình thường thì tiền lời đưa thư vẫn rất cao.

Hơn nữa cũng không phải chỉ một lần đưa một phân, giống như mỗi lần đều tặng một túi lớn. Máy trăm phân thư tín trung bình xuống, thu hoạch không kém.

Dương Quả đi rồi, Ngụy Hợp cũng tạm biệt Ngụy Oánh, đi tới Tuyên Cảnh thành.

Lấy tốc độ của hắn, không đến một khắc đồng hồ đã tới cửa hông Tuyên Cảnh Thành.

Những cánh đồng lớn bên ngoài thành trì đã bắt đầu gieo hạt giống, không ít thương đội vận chuyển hàng hóa, thỉnh thoảng lại ra vào cửa thành, đi lại lại trên đường.

Ngụy Hợp là một thân nội môn luyện khí của Thiên Ấn Môn, toàn thân có màu lam nhạt, không bao lâu đã đến Hiếu Nguyệt Lâu.

Đọc theo đường đi, dân chúng đều tránh lui, người của bang phái e sợ tránh không kịp. Cho dù là người luyện tập thương binh của đeo đao cũng hơi cúi đầu, không để ý nhiều.

Thiên Ấn môn tuy suy yếu, nhưng trong một mẫu ba tác đất ở Tuyên Cảnh thành này, vẫn có chút danh tiếng. Đương nhiên, là thanh danh của võ đạo, người bình thường chủ yếu là thấy người mặc võ đạo nên tránh đi xa.

Dù sao cũng là thế lực Thiên ấn môn, không chỉ có mạnh mẽ, rèn cốt, còn có võ đạo cường giả cao hơn tọa trấn một phương, không phải thế lực bình thường nào cũng dám trêu chọc.

Hiếu Nguyệt Lâu tổng cộng có năm tầng, cao hơn hai mươi mét, có ý của Hiếu Nguyệt. Đó là một trong những tòa tử lâu nổi tiếng của Tuyên Cảnh Thành.

Nơi mời khách của Chu Hành ở tầng ba của Hiếu Nguyệt lâu.

Ngụy Hợp cho thiệp mời, dưới sự dẫn dắt của gã sai vặt, một đường leo lên lầu ba.

Vừa tới đã nghe thấy có người bàn luận to nhỏ.

“... Hiện giờ gia quốc suy yếu, gian thần đương đạo, các nơi lại thiên tai không ngừng, đói hoang liên tục, loạn dân càng ngày càng nhiều, như vậy thế đạo rất gian khổ!”

“Lời Châu hiện giờ đã có hai mươi vạn loạn quân đoạt thành cứ, bốn phương vô lực chinh phạt, chỉ có thể nghe theo nhiệm vụ, nghe nói lại có lượng lớn nạn dân chạy tới đây.”

“Còn không phải do hương lây hương của giáo tị chúng gây ra sao, giáo này đốt lửa khắp nơi, khói lửa nổi lên bốn phía, người chịu khổ này còn không phải là bá tánh bình dân chúng ta!”

“Nói những cái này làm chi, ta và người cùng lắm chỉ có sức mạnh một người, cho dù có võ công cái thế như môn chủ, chẳng lẽ có thể một người thay đổi đại cục?”

“Vậy thì chưa chắc, nếu ta có võ công như vậy, mặt chính tuy không ngăn được đại quân nhưng ám sát địch thủ, khiến đêm đó không thể lo lắng bất an, không phải sung sướng lắm sao?”

“Người cho rằng hương thỉnh giáo là để ăn chay sao? Tưởng hương thơm và thần kinh của bọn họ đánh không chết người được chắc? Chẳng lẽ tam đại tông sư tà đạo đều chỉ để trang trí hay sao?”

“Ha ha, không biết có thành tựu hay không, khó mà không nhúc nhích, cái gì cũng không làm?”

“Chúng ta chỉ là dân chúng bình dân, làm tốt chính mình, không gây họa cho dân chúng là tốt lắm rồi, cho dù có một ít võ lực, người tuồng người có thể đánh thắng được võ tướng chém giết trong quân đội thật sao?”

“Làm sao đánh không lại? Chúng ta từ nhỏ tập võ, chẳng lẽ không so được với một đống lớn võ tướng trên chiến trường ám thương?”

Lúc Ngụy Hợp lên lầu, trên lầu ồn ào, toàn bộ đều là các loại tiếng tranh luận.

Toàn bộ lầu ba đều bị Vạn Thanh Viện bao hết. Tổng cộng có ba bàn, có người đang đứng, có người ngồi, lời nói tranh nhau đến mặt đỏ tía tai.

“Thực không dám giấu giếm, tại hạ từng đi qua Thái Châu phủ, cũng cùng trong đó có mấy vị tướng quân giao thủ luận bàn.” Một nam tử đứng thẳng, thần sắc nghiêm nghị.

Ngụy Hợp nhận ra người này, chính là một trong ba người gần với Vạn Thanh Thanh đại sư tử, tên Hán Diêu Danh Thăng trong nội viện.

Tục truyền nhân mạch trong nhà không kém, có năm huynh đệ, trong đó có vài người nhậm chức tại châu phủ quân, duy chỉ có hắn từ nhỏ bái nhập Thiên Ấn môn, học tập tông môn võ đạo.

“Sao rồi?” Có người lên tiếng hỏi.

Diêu Hán Thăng lắc đầu.

“Hai vị phó tướng giao thủ với ta, thực lực tương đương nhau, đều rất nhiệt huyết, nhưng đều có thể đánh tan ta trong vòng ba mươi chiêu.”

105

Lúc này, trong lầu ba ồ lên. Đối với lời nói Diêu Hán Thăng, mọi người đều không tin.

“Diêu sư huynh bây giờ đột phá nhập kinh, muốn khen thực lực võ tướng đại quân, cũng không đến mức lấy mình ra đùa đâu?”

Một bên, nam tử râu ria xồm xoàm đứng dậy nói. Người này sắc mặt lạnh như băng, ánh mắt như lang sói, mơ hồ có chút độc ác.

“Vương sư đệ có biết không.” Diêu Hán nhìn đối phương một cái, thản nhiên nói: “Ngày mười ngày trước, cao thủ Kiếm Mục chùa phủ Thái Châu, cao thủ Đan Dương môn tông cộng có năm người, vì nghĩa hộ tống danh sĩ Giang Châu, Tạ Trọng Tạ Mẫn, lại ở giữa đường bị truy binh Giang Châu vây giết.

Năm vị cao thủ, theo ta được biết, trong đó có một vị rèn cốt, bốn vị nhập kinh đại thành. Danh hiệu ta không thể nói, nhưng kết quả là bốn tử nhất thương. Mà truy binh bọn họ gặp cũng mới chỉ năm trăm người một đội.”

“Hoang đường! Cho dù kinh lực hộ thân của cường giả Đoán Cốt không mạnh, nhưng chống lại binh lính bình thường, trong thiên quân ám sát địch thủ, cũng như lấy đồ trong túi, làm sao có thể bị mấy trăm người vây giết?!” Nam tử râu quai nón giận dữ, vỗ mặt bàn một cái, đứng lên nói.

“Đó là trước kia, nghe nói bây giờ trong quân có một loại vũ khí tên là hỏa khí. Uy lực cực mạnh, quân trận liên hoàn công kích, không hề gián đoạn, không có kẽ hở để đánh.” Diêu Hán trầm giọng nói.

“Không thể nào, binh tốt nào có phản ứng nhanh bằng người tập võ như chúng ta? Cho dù là cung nỏ uy lực mạnh mấy, hẳn ngắm chuẩn đến mức nhìn thấy?” Có một người phát ra nghi hoặc.

“Bọn chúng không cần mạnh như chúng ta, bọn chúng chỉ cần cấp độ Nhất Huyết Nhị Huyết tăng tốc độ phản ứng lên tới

mức có thể nhìn thấy chúng ta. Như vậy là đủ rồi.

Chỉ cần không quá gần, khoảng cách kéo giãn, kết thành trận hình, thắng bại nhìn một cái là biết.” Diêu Hán trầm giọng trả lời.

Hỏa khí!?

Trong lòng Ngụy Hợp run lên.

Hắn tuyệt đối không nghĩ tới ở thế giới này lại xuất hiện hỏa khí.

“Huống chi, các ngươi cho rằng trong quân có rất nhiều ruộng thịt, được cung ứng với số lượng lớn, hơn nữa quân quy định, khổ luyện luyện tập thì võ giả sẽ ít sao?”

Trên thực tế, lúc ta tới phủ quân Thái Châu bái phỏng gia huynh, tuy rằng kỷ luật quân đội không thể vào, nhưng có bao nhiêu người có thể quan sát được, thực lực của quân tướng trong đó thế nào.”

Hắn dừng một chút, nhìn rất nhiều đồng môn dần dần an tĩnh ở đây, tiếp tục nói: “Những nơi khác ta không biết sao? Nhưng tại phủ Thái Châu, từ dưới lên trên, phạm úy quan hẳn là võ giả khí huyết, hoặc một máu, hoặc hai là máu.

Phạm giáo quan, đều cần ba giọt máu. Phạm là quan tướng thủ bị, tất nhập tâm. Tính như vậy, số lượng cao thủ trong quân khiến người ta chấn động.”

“Chuyện này ta cũng từng nghe nói qua? Nhưng mọi người không cần phải lo lắng, cao thủ trong quân có quá nhiều ám thương, cao thủ trong quân cũng cực kỳ ngắn, hơn nữa phần lớn không có liên hệ với chúng ta, tu luyện võ đạo đa phần là chuyên về chiến trường giết địch, mà không bằng chúng ta dùng một chiêu đơn thủ. Còn cao thủ đứng đầu khác không bằng chúng ta, cho nên nhiều lắm cũng chỉ có ưu khuyết mà thôi.”

Lúc này Vạn Thanh Thanh cũng đứng dậy trấn an mọi người.

Ngụy Hợp dưới sự dẫn đường của gã sai vặt, tìm một chỗ trống ngồi xuống, hướng tiếp khách Chu Hành xa xa ôm quyền, xem như ân cần thăm hỏi.

Chu Hành nghiêm túc ôm quyền đáp lại, có chút thất thần, hiển nhiên là bị đề tài tranh luận lúc này hấp dẫn lực chú ý.

“Kể cả như vậy, cũng có thể gọi là khủng bố, lúc trước ta nghe nói loạn quân bên Kim Châu thừa cơ xuống tay với môn phái bản thổ, trong một đêm huyết tẩy hai môn phái truyền thừa mấy trăm năm. Kim Vũ Đao, Tề Phượng Minh Quang quyền lưỡng đại môn phái bị diệt môn...” Diêu Hán Thăng mặt lộ vẻ trầm trọng nói.

Lời này khiến mọi người không biết nói gì. Chuyện ở Kim Châu trước đó bọn họ cũng đã biết.

Loạn quân diệt môn lưỡng đại môn phái, việc này oanh động nhất thời, hai môn phái kia cũng không phải là tiểu hộ gì, mà là đại phái mấy trăm người chân thật, hơn nữa còn có cao thủ luyện cốt trở lên tọa trấn, vẫn bị diệt như cũ.

“Được rồi, tụ hội hôm nay, không nói những lời ử rữ này nữa, Thiên Ấn môn ta có chín vị sư trưởng Thiên Ấn Cửu Tử tọa trấn, càng có Thượng Quan môn chủ oai hùng hào kiệt, đâu phải hạng kim vũ đao có thể so sánh? Uống rượu!” Chu Hành nghiêm túc đứng lúc này đứng dậy, bưng rượu chậm rãi hòa hoãn bầu không khí.

Mọi người cảm thấy an tâm hơn một chút.

Xác thực, kim vũ đao chi lưu, xa xa không bằng Thiên ấn môn bọn họ. Nói cao thủ cấp độ rèn xương, Thiên ấn cử tử nào không phải cấp bậc này?

Càng đừng nói đến việc môn chủ Hỏa Nhân Kim Viên còn đang ở bên trên Thượng Quan.

Trong lúc nhất thời bầu không khí nặng nề, cũng chậm rãi dưới sự chủ động mời rượu của Chu Hành, bắt đầu sống động hẳn lên.

Vạn Thanh Thanh cũng hỗ trợ trò chuyện những chuyện thú vị khác, tạo nên bầu không khí vui vẻ.

Mọi người tách ra, người ba bàn dần dần bàn về chủ đề của mình.

Ngụy Hợp ngồi trên cái bàn kia, bên trái là một nam tử trầm mặc ít nói, không nói một lời, chỉ liên tục uống rượu ăn uống.

Cũng may rượu này là rượu, trên thực tế chỉ là chút rượu ngọt có vị ngọt, cũng không say người.

Nam tử dường như cùng Ngụy Hợp là một loại người, ưa thích không nói lời nào, nghe người khác nói.

Bên phải Ngụy Hợp là một nữ tử trẻ tuổi dung mạo nhu hòa, nhưng so với Vạn Thanh Thanh lại nhiều hơn một chút so với thể nhân cố ý.

Vẻ ngoài nữ tử khoảng chừng hai lăm hai sáu, tuy rằng dung mạo chỉ đoan chính thanh tú, nhưng dưới trang điểm, cho người ta cảm giác, hấp dẫn hơn so với các nữ tử khác có dung mạo xấp xỉ, càng giỏi về giao tiếp.

Ngụy Hợp chẳng qua là ngồi xuống không bao lâu, liền ở bên cạnh nữ tử liên tiếp trao đổi, nghe hết tên của năm người trên bàn này.

Nữ tử bên cạnh hẳn ta tên là Triệu Uyển Trúc, là phú thương nổi danh ở Tuyên Cảnh thành. Bây giờ là Phúc Vũ Tụ Vân công tằng thứ hai, đã ở Vạn Thanh viện hơn sáu mươi năm.

Nam tử bên kia gọi là Tiền Duệ, là người mới tiến vào Vạn Thanh viện đã gần một năm.

Hai người tính cách tươi sáng, một người hướng ra phía ngoài, một người hướng vào phía trong, bất quá trên bàn rượu ngược lại không thể thiếu bầu không khí sinh động như Triệu Uyển Trúc.

Bằng không cả bàn năm người, Tiền Duệ trầm mặc, Ngụy Hợp trầm mặc.

Còn có hai người đều là nữ tử, tự mình nói chuyện riêng tư. Bầu không khí sẽ cực kỳ xấu hổ.

Mà ánh mắt của cuồng nữ tử này liên tiếp hướng về phía một bàn khác của Chu Hành mà bay đi.

Xem ra cũng biết tâm tư các nàng đang đặt ở đâu.

Không chỉ các nàng, trong ba bàn này, mười lăm cái nội viện, giải trừ Vạn Thanh Thanh Thanh cùng đám nữ tử Trần Lâm, những nữ tử còn lại tựa hồ cũng cảm thấy hứng thú với Chu Hành Túc.

Chu Hành nghiêm túc người này, gia tài vạn quan, dung mạo anh tuấn, ngôn hành cử chỉ khí khái lễ, lại thêm thiên phú bản thân hẳn không kém, tiền đồ tương lai có thể nói là nhìn một cái là biết, sẽ không yếu. Hấp dẫn dị tính cũng là bình thường.

Vạn Thanh viện vốn chiếm đa số nữ nhân, lúc này mọi người tụ tập lại tầm mắt, Chu Hành Nghiêm cũng hơi có chút phiêu nhiên.

Nữ đệ tử Vạn Thanh viện, không giống biệt viện khác, rất nhiều nữ nhân cơ bắp, đệ tử nơi này bởi vì nguyên nhân công pháp, cơ bắp các nàng không rõ ràng, da trắng vóc người tốt, tuy rằng không phải ai cũng xinh đẹp, nhưng trường kỳ rèn luyện, tinh khí thần mười phần, chỉ cần ngũ quan không lệch, bề ngoài có thể kém đến đâu chứ?

Cho nên liếc nhìn qua, tựa hồ mỗi người đều là mỹ nữ.

Ngụy Hợp ngồi xuống, cũng là một dạng buồn bực cảm đầu ăn, lười nói chuyện.

Hắn một mực không có hứng thú với những tụ hội này, ngẫu nhiên tham gia một chút, cũng là bởi vì không thể không tham gia, bắt buộc dĩ.

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu hơn là vì không có tiền.

Dù sao người khác đã mời người, người dù sao cũng phải hỏi đáp mời chứ? Hồi thưởng phải không? Lần này đi hai đi, tinh lực lãng phí, còn phải tự bồi thường tiền.

Ngụy Hợp Luyện Võ hẳn ta còn thiếu tiền rất nhiều, chớ nói chi là mời khách.

Lúc này Chu Hành nghiêm túc đứng dậy, nói mấy câu tràng diện, khinh thường là cảm tạ mọi người nỗ lực, tới tham gia lần tụ hội này.

Sau này lại nhắc tới, nhà hắn ở Tuyên Cảnh thành này cũng có vài phần quan hệ, nếu mọi người gặp phải phiền toái có thể ra

tay giúp đỡ, tuyệt đối không khoanh tay đứng nhìn.

Xinh đẹp nói vậy gọi là một đóa hoa gấm.

Xung quanh có không ít muội tử suốt ngày buồn bực luyện võ, lịch duyệt không sâu, lập tức bị thuật lời của hắn tạo nên một loại hào sáng lớn lao hấp dẫn.

Nhưng trên thực tế, những người ngồi ở đây có thể vào nội viện, phần lớn đều là người có tư phú trong nhà.

Không có tiền ai luyện được chân công một tháng 70 lượng hoàng kim?

Cho nên cho dù là không có gia thế, cũng nhất định có một phần sản nghiệp cố định của mình.

Trong số đệ tử nội viện, người lớn tuổi nhất đã gần bốn mươi rồi. Phần lớn đều ở độ tuổi trung bình, tổng cộng là hai mươi đến ba mươi mấy.

Mặc dù bởi vì luyện võ, thành gia ít, dù sao sinh con sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng tới tiến độ luyện võ, ảnh hưởng từ bốn mươi tuổi trở xuống thời kỳ hoàng kim này.

Nhưng ở trong nội viện nhiều năm như vậy, mọi người sớm đã tích lũy không ít quan hệ gia tộc.

“Cho nên vị tiểu sư đệ mới nhập môn này, vẫn rất biết nói chuyện.” Triệu Uyển Trúc bỗng nhiên nhìn Ngụy Hợp cười, nhỏ giọng nói.

“Người quen biết Dương Quả lâu như vậy, không học chút những thuật này sao?” Nàng hữu hảo nói một câu.

“Ta và Dương Quả là muốn có tử muội tốt, nghe nàng kể lại sơ qua về người. Ngụy sư đệ đã từng là đệ tử ngoại viện Vô Thủy tông nhỉ?”

“Không tính, ta không tiến vào ngoại viện.” Ngụy Hợp phủ nhận.

“Được rồi, vậy không nói tới chuyện này nữa.” Triệu Uyển Trúc nhìn Chu Hành nghiêm túc cách đó không xa, cười nói: “Nam nhân, thật ra phải giống như Chu sư đệ vậy, mới có thể càng được hoan nghênh dị tính. Nghe Dương Quả nói, Ngụy

sư đệ người ngày thường đều là cắm đầu ở nhà, khổ luyện võ công, cũng không cùng người giao thiệp? Như vậy không được.”

“Hài hứng cá nhân.” Ngụy Hợp lễ phép trả lời.

“Ngụy sư đệ hôm nay vào nội viện, tam huyết đã thành, sau đó là công phu mài giũa từ từ, trước bốn mươi tuổi có thể chịu đựng đến tầng thứ ba công pháp chủ tu, tiến vào nhập, coi như bỏ qua.

Đương nhiên, mặc kệ có vào được tầng thứ ba hay không, quy củ nội viện chỉ có thể ở lại chín năm, sau này phải ly khai.

Nếu như ta nhớ không lầm, Ngụy sư đệ hẳn là năm nay mới 24 một? Trong nhà chỉ có một thân tử, ngược lại một thân một mình, không có quá nhiều vương bận.

Ba huyết tới khi nhập tâm, quá trình này rất dài, từ hai đến ba mươi tuổi, đủ chín năm.

Thời gian dài như vậy, người bây giờ đã bước vào tam huyết, tiến vào nội viện, kỳ thật đã lập nghiệp, hiện giờ chỉ còn thiếu chút nữa là thành gia.” Triệu Uyển Trúc cười nói.

Ngụy Hợp có chút ngoài ý muốn.

Hắn từ khi tiến vào nội viện, một mực một mực biểu hiện điệu thấp cực kỳ trầm mặc, tại này tụ hội, cũng tương đương không đáng chú ý.

Không ai chú ý hắn, cũng không ai để ý tới hắn.

Không nghĩ tới Triệu Uyển Trúc này, lại có thể ngay lập tức gọi ra tên của hắn, nói ra tuổi, gia đình của hắn.

Cái tên trước, có thể nói là từ chỗ Dương Quả biết được, nhưng những tin tức còn lại thì lại khác.

Thử nghĩ một chút, một người bình thường, tham gia một buổi tụ hội tương đối cấp cao đối với mình.

Trong buổi tụ hội này thì hẳn chẳng hề để ý làm gì, chẳng ai quan tâm, chẳng ai quan tâm tới hắn cả.

Đột nhiên có người trong cuộc tụ hội đi tới, mở miệng gọi ra tên của hắn, tuổi tác và cũng rất nghiêm túc thảo luận vấn đề của hắn với hắn.

Loại cảm giác coi trọng đột nhiên xuất hiện này khiến hầu hết mọi người đều sinh ra hảo cảm.

Ngụy Hợp cũng không ngoại lệ.

Chỉ là sắc mặt hắn rất bình tĩnh, tục xưng là mặt co quắp, ngoại nhân không thể nhìn ra cảm xúc phản ứng được từ vẻ mặt của hắn. Mà trong lòng hắn cũng rất nghi ngờ, tạm thời không có biểu hiện gì.

“Chín năm thời gian, xác thực rất dài.” Ngụy Hợp gật đầu đồng ý.

Hắn ta cũng không thể không tán thành, đối phương nói rất có lý.

106

Xác thực như vậy, thời gian lâu như vậy, Ngụy Hợp rõ ràng, chính mình không có khả năng một mực dùng lý do để từ chối hôn nhân đại sự.

Mặc dù hẳn biết, bản thân tuyệt đối sẽ không dừng lại ở cấp độ tam huyết này.

Nhưng có đôi khi, không phải càng lên cao, càng có thể gặp được người thích hợp.

Lúc này Triệu Uyển Trúc bên cạnh lại lên tiếng.

“Ngụy sư đệ ta nhớ kỹ, quê quán là Vân Châu nhi?”

“Vâng.”

“Vân Châu kia chính là địa phương tốt, nơi đó mở rộng phong phú, trường bồi trong nhà ta cũng thường xuyên nhắc tới, mở rộng bậc ở Vân Châu là nơi phong phú nhất Đại Nguyên. Trước kia ta vẫn luôn muốn đi dạo, bây giờ lớn tuổi lại không có cơ hội.” Triệu Uyển Trúc nói một phen tuy rằng có chút giả dối, nhưng vẫn khiến người ta không mâu thuẫn.

“Triệu sư tỷ có chuyện gì cứ nói thẳng đi.” Ngụy Hợp nói thẳng.

“Kỳ thật cũng không có gì để nói, chỉ là nghe Dương Quả nhắc tới người, có chút hiếu kỳ, đúng rồi, người mới nhập môn không bao lâu, hẳn là còn chưa vào Tử Trúc hội a?” Triệu Uyển Trúc cười nói.

“Tử Trúc hội?”

“Ngụy sư đệ có chỗ không biết, nội viện này rất nhiều đồng môn, trong đó đại bộ phận là gia tộc bản địa, xuất thân ưu đãi, không cần lo lắng tập võ tư lương.

Nhưng bộ phận nhỏ thì lại khác. Bọn họ hoặc là từ nơi khác tới bái sư, hoặc là gia cảnh bần hàn, còn có người ta ngã xuống, không thể tiếp tục.

Như vậy bộ phận đồng môn này, lúc này liền có thể dựa vào Tử Trúc hội, để lựa chọn đối tượng hợp tác thích hợp.”

“Đối tượng hợp tác?” Ngụy Hợp mơ hồ có chút minh bạch là cái gì.

“Không sai, tại xung quanh, mỗi thời mỗi khắc đều có hào thương mới quật khởi, quá trình phát triển của bọn họ, càng càng nhiều lực lượng ủng hộ lớn mạnh. Cho nên sẽ lựa chọn trợ giúp một số võ giả có tiềm lực.

Hai bên dưới sự chủ trì của Tử Trúc hội, ký kết khế ước, hợp tác với nhau. Lựa chọn lẫn nhau.”

Một phen lời nói của Triệu Uyển Trúc, làm Ngụy Hợp triệt để minh bạch, Tử Trúc này là vật gì.

Trước đó hắn đã từng nghe nói, nội viện có không ít đệ tử, đều là sau lưng giúp đỡ, không cần lo lắng tài nguyên tiền tài, chỉ cần vùi đầu khổ tu là được rồi.

Bây giờ xem ra, quả cầu cứu này thật sự là quá đáng.

“Như điều kiện của Ngụy sư đệ, hoàn toàn có thể vào Tử Trúc xem sao. Mặc dù ngày sau kinh lực hỗn tạp, có thể sẽ không cách nào đột phá. Nhưng cho dù như thế? Một võ sư có khả năng nhập kinh? Cộng thêm chiêu bài Thiên Ấn môn, cũng có rất nhiều người hứng thú đầu tư vào.” Triệu Uyển Trúc khuyên nhủ.

Ngụy Hợp bây giờ đang lo không có tiền, việc này đối với hắn mà nói, chẳng phải là cùng Phi Nghiệp thành đi giữ chức sao?

Vì vậy hắn lập tức hứng thú.

“Xin hỏi sư tỷ, cây Tử Trúc này sẽ tham dự như thế nào?”

“Tử Trúc hội chính là nhà sư tỷ người và ta? cử hành hội họp chính giữa.” Triệu Uyển Trúc duyên dáng cười rộ lên, nàng duỗi ra ngón tay trắng nõn, chỉ vào chính mình nói.

“Người đoán ta năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Bộ dáng của sư tỷ còn trẻ, nhiều lắm cũng chỉ hai mươi lăm.” Ngụy Hợp thành thật trả lời.

“Ngụy sư đệ thật biết nói chuyện.” Triệu Uyển Trúc nhìn không được cười lên: “Tháng trước ta mới đầy ba mươi hai cái. Tại Vạn Thanh viện này? Đã ở đây sáu năm rồi.”

“A... Hoàn toàn nhìn không ra.” Ngụy Hợp cho là như vậy thật.

Dung mạo làn da Triệu Uyển Trúc, đỉnh thiên tính cho nàng hai mươi bảy. Tam thập nhị xác thực cảm giác không ra.

“Ngụy sư đệ, ngươi có biết không? Con gái của sư tỷ ngươi, con gái ta đều có thể đổ nước sốt rồi.” Triệu Uyển Trúc nhìn không được cười không ngừng.

Trước hai mươi tuổi nàng đã sinh sản, bây giờ một trai một gái long phượng thai, đã mười mấy tuổi, há chỉ là nước sốt? Đã trưởng thành non nửa đại nhân.

Ngụy Hợp lại lần nữa biểu lộ vẻ kinh ngạc.

Lúc hai người nói chuyện, Triệu Uyển Trúc lại chủ động tìm tới bàn bên kia Tiền Duệ, cũng trò chuyện vui vẻ.

Rất nhanh, nàng đạt được sự đồng ý của Ngụy Hợp Tiền Duệ, chế tạo thân phận bài của bọn hắn, cũng để vào Tử Trúc hội, chờ đợi lựa chọn hữu ích.

Còn hứa hẹn, nếu có bao nhiêu người coi trọng, đó chính là người trả giá cao được.

Người này nhìn qua tựa hồ là chuyên môn vận hành Tử Trúc hội, đối với mỗi đồng môn trong môn phái đều tương đối quen thuộc, hơn nữa không chỉ vạn thanh viện, mà đối với các biệt viện khác cũng rất quen thuộc.

Trong lời nói, nàng thường thường vô tình nói ra tin tức biệt viện khác.

Ngụy Hợp cũng điều hảo cảm của hắn ta ra một chút, hiển nhiên, lúc trước nhớ kỹ tin tức của hắn ta, chỉ là một loại hành động hóa trang trang thương nghiệp.

“Kỳ thật không chỉ là Tử Trúc hội, còn có hội hình tròn, mà cũng là nơi có thể kiếm tiền.” Triệu Uyển Trúc đột nhiên có ý nói, gật đầu cũng không nói thêm nữa.

Tiền Duệ vừa nghe vậy lập tức hứng thú, ở một bên ngẩng đầu lên.

“Xin hỏi hình tròn là cái gì?” Hấn và Ngụy Hợp giống nhau, cũng là võ giả nơi khác, mộ danh mà đến Thiên Ân môn học nghệ.

Lúc này cũng rơi vào trạng thái khốn đốn không có tiền.

“Hội Viên Ân cùng với Tử Trúc Hội chúng ta bất đồng, là một phương thức kiếm tiền khác, bất quá có một điều kiện tiên quyết, sau khi không thành công trong chuyện hội Trúc, mới có thể gia nhập.” Triệu Uyển Trúc cười rộ lên.

“Loại phương thức kiếm tiền này, khác với bình thường, cũng khác với Tử Trúc hội.” Nàng thần thần bí bí nói, ánh mắt hướng về phương hướng có chút tuấn mỹ tiền sắc bèn mà bay đi.

Ngụy Hợp lờ mờ đã có suy đoán, ý thức được Triệu Uyển Trúc này khả năng có chút vấn đề.

Bên trong Thiên Ân môn, Vạn Thanh viện bởi vì vấn đề công pháp, nữ tử xuất lạc thực lực cường đại, lại tư thái tốt, chỉ cần dung mạo không kém là bao, là có thể có thị trường.

Cũng chắc chắn có không ít quyền quý thích cái này. Triệu Uyển Trúc này, hẳn là...

Ngay sau đó, hấn cũng không nhiều lời, chỉ tiếp tục ăn. Thức ăn và thịt dị thú liên tục được đưa lên.

Bữa ăn lần này so với Phi Nghiệp thành lúc trước thì xa xỉ hơn rất nhiều, thịt dị thú cứ thế mà ăn, không được cung ứng số lượng gì.

Chu Hành túc tài đại khí thô là một mặt, Tuyên Cảnh thành này thịt ruộng đông đảo, căn bản không thiếu thịt dị thú, cũng là một mặt.

Không bao lâu, Vạn Lăng Viện thủ cũng đến lộ diện, nhưng tựa hồ nàng còn có chuyện quan trọng, vội vàng an ủi mọi người vài câu, rồi rời đi.

Sau khi ăn no nê một phen, mọi người mới tản chiếu.

Ai về nhà nấy nghỉ ngơi.

Nguy Hợp cùng Tiền Duệ nói lời từ biệt Triệu Uyển Trúc, rồi lần lượt trở về.

Trên đường trở về, Triệu Uyển Trúc đã cho Nguy Hợp hy vọng không nhỏ. Hắn đã sớm nghe nói trong viện có không ít đệ tử không đi chung, có người tài trợ, không thiếu tài nguyên, không nghĩ tới cuối cùng cũng đến phiên mình.

Trước khi đi, Triệu Uyển Trúc nói cho hắn đại khái ước định hiệp ước hiệp ước, chính là sau khi hắn được đối phương giúp đỡ, mỗi tháng sẽ cố định nhận được một ít tài nguyên, đồng thời, lúc đối phương cần, cũng cần hắn ra mặt giải quyết phiền toái.

Thiên Ân môn tam huyết võ giả, còn là nhập kinh võ sư tương lai, cái bảng hiệu này đặt ở bất kỳ nơi nào, cũng không tính là yếu. Cho dù là trong Tuyên Cảnh thành cũng vậy.

Về đến nhà, Nguy Hợp tiếp tục tiềm tu, chờ đợi tin tức, đồng thời cũng tiếp tục làm các loại nhiệm vụ.

Nửa đường còn giống như Dương Quả, làm việc vất vả đưa tin, vừa đi vừa làm, hơn một tháng, kiếm được mấy trăm vàng, mặc dù không ít, nhưng quá chậm trễ luyện công.

Bất quá cũng may, hơn một tháng qua đi, Phá Cảnh Châu của Nguy Hợp cũng đã viên mãn. Rốt cuộc đạt tới trình độ có thể phá vỡ Phúc Vũ Tụ Vân Công.

Bên hồ Thiên Ân, trên một bãi đá trống trải.

Nguy Hợp và Dương Quả đối mặt giằng co.

Hai người đều là ngón tay đen kịt, khí huyết vận đủ, ngưng thần ứng đối.

Thiên Ân môn tuy được chia thành chín đại biệt viện, nhưng thật ra mỗi biệt viện đều là tay để luyện tập.

Chỉ là công phu luyện tập ra đều có đặc điểm, có ưu khuyết điểm riêng.

Như Dương Quả luyện chính là Súc Ảnh Khuyết Công của Hồ Quang viện.

“Cẩn thận đó, thứ mà Hồ Quang viện ta hướng tới chính là sức mạnh của nó rất lớn, bạo phát cực mạnh. Nếu như không ngăn được ta mà lỡ tay thì có thể sẽ bị thương đó.”

Dương Quả trầm giọng nói. Lúc giao thủ, thái độ nàng vẫn có chút đoan chính.

“Không có việc gì. Bắt đầu đi.” Ngụy Hợp gật đầu.

Tầng thứ nhất Phúc Vũ Tụ Vân công, tuy không luyện được bằng Dương Quả nhưng phối hợp với căn cơ của các công pháp còn lại, hai tay của hắn đã được cường hóa đến mức kinh người.

Võ sư tiến bộ đại thành với nhân diện hổ báo Tiểu Hằng lúc trước, có cứng rắn cũng không có việc gì.

“Như vậy, cẩn thận!” Thân thể Dương Quả xông lên, bước chân đột ngột vẽ ra một đường thẳng tắp trên bãi đá.

Tốc độ nàng bộc phát ra thế mà trong nháy mắt, không thua gì Ngụy Hợp vận dụng tầng thứ tư Phi Long công.

Nhưng cũng chỉ trong chớp mắt, trước sau chậm, chờ đến khi Dương Quả đến trước người Ngụy Phù, tốc độ đã chậm lại.

Nhưng điều này cũng vô cùng kinh người, phải biết rằng, nàng chẳng hề kiêng tu toàn bộ công pháp.

Chẳng qua là chủ tu Súc Ảnh Lô Công.

Ngụy Hợp cố nén không dùng Phi Long công, đưa tay ấn Phúc Vũ Tụ Vân công lên.

Một cái, hai người hai tay đối mặt, đồng thời ngón tay khép lại thành đao, như tia chớp tấn công đối phương.

Một cái chớp mắt đã qua bảy tám chiêu.

Ngụy Hợp cảm thấy một cỗ kinh lực tê tê như bị điện chũa, không ngừng từ trên hai tay truyền ra.

Trong lòng biết rõ cái này hắn là hồ quang kính của Hồ Quang viện, tiếp nhiều hai tay sẽ phát tê, không dùng được, là chuyên môn thương tổn màng gân lực, phi thường lợi hại.

Mà Phúc Vũ Kính sở luyện Phúc Vân công của hắn thì mạnh mẽ không đâu không vào, như dòng nước một khi tìm được sơ hở liền có thể trút xuống, nghiền ép đối thủ còn nhanh hơn so với các kinh lực khác.

Nhưng điều kiện tiên quyết là có thể tìm ra sơ hở.

Đây cũng là cơ bản của Vạn Thanh Viện yếu hơn các biệt viện khác.

Nếu trong khoảng thời gian ngắn đối phương không có sơ hở, hoặc là mình không nắm bắt được kẽ hở thì mưa gió của Vạn Thanh Viện cũng trở nên vô dụng.

Sau năm mươi chiêu, Ngụy Hợp đột nhiên không kịp chuẩn bị, bị Dương Quả điểm lên lồng ngực, nhận thua.

Động tác hai người ngừng lại, từng người thu thế.

“Vẫn là người lợi hại.” Ngụy Hợp thở ra một hơi, chậm rãi tán đi hai tay Phúc Vũ Tụ Vân công khí huyết.

“Người đã rất mạnh, có thể ba máu đã ngăn cản được ta lâu như vậy.” Dương Quả tán thưởng nói: “Ta cũng có hứng đấy, sức lực toàn thân cuộn cuộn không ngừng, dùng mãi không cạn, người thế mà có thể cản được lâu như vậy.”

“Có thể là do ta trời sinh có sức chịu đựng mạnh mẽ.” Ngụy Hợp trầm giọng nói.

“Có lẽ vậy, còn người không phải kiêm tu cả võ học khác sao? Sao không dùng?” Dương Quả nghi hoặc nói.

“Ta kiêm tu võ học khác, bây giờ đã hoang phế, mà dù dùng, cũng không mạnh bằng Phúc Vũ Kính, cho nên không bằng không dùng.” Ngụy Hợp giải thích.

“Được rồi, ta chỉ cảm thấy người có chút đáng tiếc. Nếu như ngay từ đầu người chính là luyện võ công của Thiên Ân môn chúng ta, thì có lẽ bây giờ cũng đã nhập lực rồi.” Dương Quả thở dài.

“Không tệ lắm.” Ngụy Hợp cũng thở dài một tiếng, biểu hiện ra vẻ mất mát.

“Đúng rồi, Ngụy Hợp, sau này có thể hay tới đây nói chuyện với người hay không.” Dương Quả đột nhiên chỉnh lại mái tóc dài, lại lấy xuống trang sức, lau mồ hôi hột bên cạnh.

“Thế nào?” Ngụy Hợp sững sốt.

Hắn có rất ít bằng hữu ở Thiên Ân môn, Dương Quả tính là một người, cho nên nghe nói thế, có chút kinh ngạc.

“Ta đính hôn rồi.” Dương Quả ngẩng đầu lên nở một nụ cười lớn: “Sau này phải chú ý chút ảnh hưởng, phía nam thì suốt ngày luyện chiêu với ta đàn ông và nam giới, có ý kiến, cho nên... ta phải tránh hiềm khích.”

“Cũng đúng.” Ngụy Hợp hiểu.

Xác thực như vậy, nếu hắn là hôn phu của Dương Quả, cũng không hy vọng thế tử tương lai của mình suốt ngày đối nghịch với nam nhân khác.

Dù sao đối với luyện thì thân thể thường xuyên tiếp xúc, có phần bản khoản này cũng là chuyện đương nhiên.

Bên hồ Thiên Ân.

“Cho nên người lý giải là tốt rồi. Sau này ta có lẽ không thể thường xuyên tới gặp người.” Dương Quả chấp tay xin lỗi nói.

Kỳ thật nàng đã sớm xem qua nam phương, tương đối hài lòng với nàng, cũng phù hợp tiêu chuẩn chọn ngẫu nàng cho tới nay chưa từng tưởng tượng, còn quan trọng nhất là, có tiền.

Cho nên, vì phần lý tưởng này của mình, nàng dứt khoát cắt đứt quan hệ khác thường, cùng Ngụy Hợp tình bạn bên này, mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng vì tương lai phát triển, nàng vẫn quyết định cắt đứt.

“Ta hiểu rồi. Chúc phúc cho các người.” Ngụy Hợp gật đầu. Kỳ thật hắn cũng rất có hảo cảm với Dương Quả.

Nữ tử giấy này tính cách thẳng thắn, muốn cái gì rõ ràng phải trắng hồng, thanh sắc, không chút ngượng ngùng.

Vốn dĩ hắn nghĩ, nếu thực sự bị bức đến không được, vậy thì truy cầu Dương Quả có quan hệ gần mình nhất, con trai thành gia cũng coi như không tệ.

Đáng tiếc, thế sự vô thường.

Hắn còn chưa động tâm, Dương Quả đã có ý muốn trở về.

Nói vài câu với Dương Quả ở bên hồ, sau đó cả hai cùng cáo biệt nhau.

Không hề lưu luyến, quan hệ giữa hai người cũng chỉ là bằng hữu thuần túy, thậm chí ngay cả một chút mập mờ cũng không có.

Dương Quả đi thoải mái, Ngụy Hợp cũng không có gì uể oải.

Đưa mắt nhìn Dương Quả chậm rãi biến mất ở ven hồ xa, biến mất trong sương mù màu trắng mênh mông.

Ngụy Hợp một thân một mình, lại lần nữa bày ra thủ ấn luyện công Phúc Vũ Tụ Vân công.

Phá cảnh châu đầy trước ngực chậm rãi đâm một cái, một cỗ nhiệt lưu vô hình trong nháy mắt chảy khắp toàn thân.

Dòng nước nóng tuần hoàn chung quanh thân thể một vòng, rất nhanh hội tụ đến hai tay.

Không bao lâu, hai tay Ngụy Hợp cấp tốc biến thành màu đen, nhưng lúc này, màu đen trên ngón tay hắc mớ hồ có chút nhàn nhạt.

Đây là điểm đặc biệt của Phúc Vũ Tụ Vân công, lúc đầu, môn công phu này luyện thành nhập môn sẽ dùng hai ngón tay, vận công biến thành màu đen.

Sau đó, theo công lực ngày càng sâu, ngón tay dần dần trở nên nhạt nhòa, mãi tới cuối cùng triệt để biến thành trắng muốt.

Rất nhanh, Ngụy Hợp cảm giác đại lượng nhiệt lưu hội tụ trên hai tay, dòng nhiệt lưu này càng ngày càng nhiều, càng ngày càng trầm, khiến hắc phảng phát cảm giác chính mình ôm một quả cầu chì lớn.

Rốt cuộc, mười mấy hơi thở sau.

Trong giây lát, trong đôi tai hắc truyền ra một tiếng nổ.

Vô số dòng chảy nóng tựa như lũ quét, ầm ầm trào ra từ hai tay, chảy khắp toàn thân, ngoại trừ làn da bên ngoài thất khiếu.

Tầng thứ nhất, Phúc Vũ Tụ Vân công, thành công.

Hắn đã quyết định, không có gì để che giấu nữa, công pháp chủ tu dùng tốc độ bình thường để đột phá là được.

Về phần lý do? Lý do này rất nhanh đã có, hắn đã sớm tìm xong.

Đó chính là tán công pháp.

Cái gọi là tán công pháp chính là để tiêu tán sự kiềm tu võ công của bản thân, mà sáng tạo ra pháp quyết đặc thù.

Đây là một loại pháp quyết có tác dụng nhất định với thân thể, sẽ ảnh hưởng đến chính thể nguyên huyết. Nghe nói phiên phức về sau còn lưu lại rất nhiều di chứng.

Đương nhiên, hấn không phải thực sự định tán công? Mà là ngụy trang.

Để biết rõ? Cao thủ Vô Thủy tông lúc trước làm thế nào chỉ liếc mắt là nhìn ra hấn kiêm tu võ học.

Trong khoảng thời gian này Ngụy Hợp cũng không nhân rồi, không ngừng ra vào Thiên Nhai Lâu của Thiên Ân Môn.

Nơi đó cũng là nơi có nhiều tàng thư nhất trong toàn bộ Thái Châu.

Trừ bí tịch thu phí võ học ra, phần lớn sách vở còn lại đều là miễn phí đọc? Đây có thể coi là phúc lợi lớn nhất đối với đệ tử Thiên Ân môn.

Ngụy Hợp liền từ trong đó, tìm được thứ mình cần.

Trong đó có không ít cuốn sách được nhắc đến:

Chỉ cần là võ giả kiêm tu cả thể khí huyết đều sẽ xuất hiện dị thường, khí huyết dị thường sẽ xuất hiện trên tất cả tinh khí thần cùng các vị trí trên thân thể.

Võ giả khác nhau chuyên tu, khí huyết vận đủ, đặc trưng thể hiện cũng khác biệt.

Chỉ cần là nơi tu luyện thường xuyên, sẽ có khí huyết đại lượng tụ tập.

Còn cao thủ võ đạo? Ngũ giác cực kỳ nhạy cảm, là có thể dễ dàng phát giác nơi khí huyết tụ tập.

Ngụy Hợp nhắm vào cái này, dốc lòng nghiên cứu, rất nhanh liền tìm được phương pháp nhắm vào.

Linh cảm đó chính là tìm được trong công pháp của hấn.

“Tàng thư nhất Phúc Vũ Tụ Vân công hoàn thành, cần phải nhận công pháp tàng thư hai. Bất quá chỉ cần đột phá một tầng trong vòng ba năm là có thể miễn phí nhận lấy một tầng công pháp. Cũng may không cần dùng tiền.” Ngụy Hợp thầm tính toán, nếu bây giờ hấn lại đi tiêu tiền, hấn thật đúng là không có tiền.

Nếu không phải lúc trước một hơi nộ một ít tiền thịt cá xanh cho một năm, hiện tại ngay cả một tháng hần cũng không nhận được phần thịt dị thú nào.

Thở dài, Ngụy Hợp lý trên người còn thừa hơn hai trăm kim phiếu, đây chính là hần đưa tin để kiếm lời.

Hơn hai trăm kim phiếu đối với người bình thường mà nói là một khoản tiền cực lớn, nhưng đối với người luyện võ, chỉ là tiêu hao cơ sở mấy tháng mà thôi.

Lại nhanh chóng hết tiền rồi.

Ngụy Hợp thầm tính toán, nên đi nơi nào kiếm tiền.

Rời khỏi ven hồ, hần không tới Vạn Thanh viện mà nhận lấy Phúc Vũ Tụ Vân công ở tầng thứ hai, mà đi tới chỗ có tàng thư trước - Thiên Nhai lâu.

Thiên Nhai lâu nằm trong Thiên Bức thủy tạ, là nơi quý giá nhất của cả Thiên Bức thủy tạ, thậm chí là toàn bộ Thiên Ân môn.

Trong đó không chỉ thu nhận số lượng lớn các loại võ học mà còn có vô số bút ký viết văn bản, có thể nói là bách khoa toàn khố.

Ngụy Hợp xe nhẹ đường quen, rất nhanh tiến vào Thiên Bức thủy tạ, đi tới trước Thiên Nhai lâu.

Toàn bộ Thiên Nhai Lâu nằm giữa thủy tạ, tường đá cao lớn được xây dựng chung quanh, trên tường đá có đệ tử tuần tra, tránh xuất hiện trộm thư tặc.

Có người lửa chuyên đề phòng đi nước, có người thanh trùng chuyên phòng trừ sâu và khu ướm, còn có người thủ lâu.

Người giữ lâu của Thiên Nhai lâu, là một lão bà bà không biết nói chuyện, họ Tư, cụ thể tên gì, không ai nhớ rõ. Tất cả mọi người chỉ gọi bà là Tăng bà bà.

Lúc Ngụy Hợp đến trước lâu, đưa thông báo cho đệ tử nội viện phụ trách đăng ký, sau đó nhận được một tấm thẻ bài nhỏ, có thẻ miễn phí nhìn lên bảng hiệu của tầng một.

Lúc tiến vào cửa lầu, hắn thấy, Tăng bà bà đang ngồi trong một cái đình nhỏ bên cạnh Thiên Nhai lâu, tựa hồ đang đánh cờ cùng người.

Người gác cửa này không hề che giấu thực lực cường hãn của mình, đối với các đệ tử ra vào cũng không để ý tới.

Hoàn toàn không có Ngụy Hợp suy đoán, trong tiểu thuyết tiên hiệp, mỗi người giữ lầu đều sẽ ẩn giấu thực lực, hòa ái dễ gần, mỗi ngày canh giữ ở trước cửa Tầng Thư lâu trang bức.

Hắn lắc lắc đầu, gạt bỏ hoang đường trong lòng.

Trừ bỏ công pháp đặc thù, dạng cao thủ nào mà không hưởng thụ cuộc sống, ngược lại mỗi ngày làm một chút chuyện chẳng hề có lợi đối với mình?

Ngẫm lại cũng thấy không bình thường.

Cầm lấy mộc bài nhỏ, hắn nhanh chân tiến vào tầng thứ nhất Thiên Nhai lâu.

Bên trong đại sảnh hình tròn ở tầng thứ nhất, toàn bộ giá sách được tạo thành hình tròn, hình tròn vòng vòng vòng, trên mỗi vòng đều chứa đầy sách.

Toàn bộ sách đều dùng trang giấy hơi ố vàng chế tác thành, có thể thấy được kỹ thuật chế tạo giấy thời này cũng không kém.

Ngụy Hợp giao thẻ gỗ trong tay cho người tính giờ ở cửa ra vào.

Sau đó dùng nước sạch rửa sạch, khăn khô lau tay, lại ở trong một chậu bột phấn cùng loại với đá xám, nhẹ nhàng ấn xuống, hút hết nước đọng.

Lúc này hai tay hắn vô cùng khô ráo, còn có chút hương vị, lúc này hắn mới đổi sang giày chuyên dụng, bước vào đại sảnh tầng một.

Thiên Nhai Lâu tổng cộng có ba tầng, tầng thứ nhất là tạp ký, tầng thứ hai tầng ba đều là võ học, cần trả phí.

Trên người Ngụy Hợp chỉ có hai trăm kim, nên không có ý định đi lên phía trên, mà là đi loanh quanh từng vòng giá sách ở tầng một.

Người đọc sách không nhiều lắm, tất cả đều mặc quần áo nội viện, nam tử chiếm đa số, liếc mắt nhìn qua, đại sảnh tầng một diện tích ước chừng hai quả u tràng lớn nhỏ, chỉ có năm người đứng tách ra, cúi đầu xem kỹ sách trong tay.

Ngụy Hợp lại lần nữa đi tới trước giá sách mà mình đã tìm lúc trước.

Cái giá sách này dán nhãn hiệu: Tàng Tứ, Tán Công, Hóa Kinh.

Điều này chứng tỏ giá sách này chủ yếu là ba loại sách này.

Ngụy Hợp liếc mắt quét tới.

Quy Tứ thuật, Liễm Tứ pháp, thụ hoa sen, thụ thụ công, tửu quỹ công pháp tán, trọng lâu hóa kinh, kim thiết hóa kinh, định tiêu tán công pháp, công pháp của Lưu Ký...

Quy tứ thuật đại danh đỉnh đỉnh, lần đầu khắc sâu vào trong tâm mắt Ngụy Hợp.

Hắn không nhận pháp quyết này, lúc trước hắn đã xem qua, bên trong chủ yếu giới thiệu một ít phương pháp phân biệt đơn giản Quy Tứ thuật, nhưng cụ thể phương pháp tu hành lại không có ở đây.

Cái này cũng là đặc sắc của Thiên Nhai lâu, tầng thứ nhất bất luận thế nào cũng không có công quyết cụ thể, chỉ có những văn chương giới thiệu công quyết lợi hại này, dùng cái này dụ dỗ các đệ tử, tiêu tiền mua pháp quyết lên lầu.

Đồng thời còn tiện cho mọi người sau khi xem hiệu quả của công pháp, có thể lên lầu án tư thế thẳng tới mục tiêu thích hợp với công quyết của bản thân.

Có thể nói tiền bồi xây dựng Thiên Nhai lâu vì kiếm tiền thật sự dụng tâm khổ.

Ngụy Hợp nhanh chóng xuất thủ, lấy một quyển sách trong đó ra. Trên sách viết: Ngũ Linh Diễm Tứ Thuật.

Quyển sách nhỏ này trong, ghi chép một loại công pháp tương đối thực dụng, chuyên môn dùng để phòng bị ngoại nhân phát giác khí huyết của bản thân vận chuyển.

Ngụy Hợp nhìn trúng, chính là điểm này.

Hắn lật xem vị trí cất giữ của công pháp này, giá cả cùng với giới thiệu cụ thể.

“Ngũ Linh Diễn Tức Thuật: Nghe đồn do Ngũ Linh tán nhân sáng chế ra, chuyên dùng cho điều hòa khí huyết, ẩn thân giữa thiên địa, tồn tại lúc vạn vật.

Có thể dùng để điều trị khí huyết, kinh lực, có thể trị liệu nhân kinh lực gây ra chứng bệnh, cũng có thể trị liệu Nguyệt Kinh không điều khiến dạ dày không giống, phân tách, miệng vỡ lở...”

Ngụy Hợp cầm lấy quyển sách này, sau đó lại tùy tiện cầm một phần tán công pháp, thẳng đến tiền đài đăng ký.

Nơi đó sẽ có chuyên gia đưa hắn lên lầu hai lấy sách.

Một lát sau.

Ngụy Hợp mang theo hai bản chép công pháp, từ Thiên Nhai lầu đi ra.

Hắn sờ túi tiền lại trống trơn lần nữa, trong lòng hơi có chút bi thương.

Bất quá, sau này lấy có đột phá, hắn đã lấy được. May mắn là hai môn pháp quyết này không tính là đắt. Hắn vừa vặn mua được.

Mang theo Ngũ Linh Diễn Tức Thuật và Định Đồ Tán Công, Ngụy Hợp cấp tốc trở về trong nhà, bắt đầu dốc lòng tu tập.

Hắn dứt khoát ngộ tính không tẻ, cộng thêm Ngũ Linh Diễn Tức Thuật cũng không khó, rất nhanh hai ngày sau liền thành công bắt đầu.

Đây là một kỹ xảo nhỏ, chỉ cần không ngừng luyện tập, quen thuộc, luyện thành bản năng.

Nguyên lý trong đó cũng chính là điều hòa khí huyết, làm cho lúc vận hành giảm bớt dao động ma sát, từ đó giảm xuống khả năng bị người ta phát giác quỹ tích.

Ngụy Hợp sau khi hiểu rõ nguyên lý, luyện tập cũng thuận buồm xuôi gió.

Rất nhanh, nửa tháng sau, hắn lại một lần nữa đi ra khỏi nhà, khí huyết kiêm tu công pháp trên người đã biến mất không còn tăm tích.

Chỉ còn lại dấu ấn Tụ Vân công đã bao trùm toàn thân, vô cùng nồng đậm.

Đây là một kỹ xảo khác mà hắn ngộ ra, chính là dùng Phúc Vũ Tụ Vân Công để đạt được dao động khí huyết, che giấu các công pháp còn lại.

Chỉ cần môn chủ này tu luyện công pháp ẩn huyết, vẫn ở trạng thái sinh động, liền có thể che giấu các khí tức của công pháp khác.

Như vậy, Ngũ Linh Dẫn Tức thuật phối hợp với công pháp chủ tu tạo ẩn huyết, che giấu khí tức. Hai bên kết hợp, Ngụy Hợp quyết định, chờ hai ngày sau khi Tử Trúc hội thông báo đến, liền tiến về Vạn Thanh viện lĩnh công pháp tầng thứ hai.

Y đã làm những điều cần thiết, có thành công hay không còn phải xem hiệu quả của công pháp.

108

Tuyên Cảnh thành, nghe tiếng trúc tiểu uyển.

Ở một góc thành nam nghe tiếng trúc tiểu uyển, rất ít người biết nó làm gì.

Nơi này không có kinh doanh bên ngoài, cũng không mở ra với bên ngoài, càng không cho người ngoài nhìn trộm.

Một mảnh nhỏ này nằm trong rừng trúc nội thành, có một tòa tiểu lâu làm bằng trúc tinh xảo.

Tiểu lâu xanh biếc, phân hai tầng, chung quanh bố trí thủ vệ đề phòng.

Lúc này tiểu lâu tầng hai, trong thành tân hưng hào thương môn, tề tụ một chỗ, tham gia Tử Trúc hội do Thiên Ân môn tổ chức.

Thiên Ân môn là thế lực môn phái lớn nhất phụ cận, tổ chức Tử Trúc hội này, mục đích đều là vì đệ tử nội viện trong biệt viện của mình, lựa chọn đối tượng hợp tác.

Triệu Uyển Trúc là người chủ trì hiện tại của Tử Trúc hội, thực lực không phải mạnh nhất, nhưng kết giao nhân tế lại là người thích hợp nhất.

Lúc này nàng đứng ở trong thính đường lầu hai, tại một bình đài hơi nhô ra, mỉm cười nhìn chăm chú thương nhân đến tham hội.

“Lần này mọi người chọn Tử Trúc hội đều đã chọn ra, cử đại biệt viện tổng cộng có tám người. Tám vị cao thủ nội viện, ta đều đã đặt ở trước mặt chư vị.

Nếu chọn trúng cao thủ nào đó, xin hãy giao tám bảng gỗ cho người phụ trách thu nhận.”

Ở đây không chỉ có Cổ thương tân hưng, còn có bang chủ mới quật khởi.

Tất cả bọn họ đều có một điểm chung, đó chính là không có cao thủ mạnh mẽ tọa trấn.

Kiểu tụ hội này, bình thường chỉ có đệ tử nội viện tụ tổ chức, bởi vì cấp độ cách điều cũng không tính là cao.

Mà người giúp đỡ ở đây lại có tổng cộng mười mấy người, có ba người đáng chú ý nhất.

Liệt Ngọc bang chủ Triệu Khôn, chủ lâu Thiên Ngữ phường, Kim Hà, Đông gia Kim Hà của Kim Thế các.

Triệu Uyển Trúc chủ yếu chú ý cũng là đặt trên thân ba người này.

“Cửu đại biệt viện lần này có tám người mới nhập môn mấy tháng nay đã điều tra xong tư liệu, xác định không có vấn đề gì, do Thiên Ấn môn chúng ta đảm bảo đối ứng với biệt viện. Chư vị có thể xem xét tư liệu, sau đó nhập bài.

Sau đó ta sẽ đưa tư liệu về chư vị giao cho đồng môn, để bọn họ quyết định có hợp tác với người tham gia đấu giá hay không.”

“Cái này cũng đã nói bao nhiêu lần rồi, người tới nơi này đương nhiên đều hiểu. Triệu tỷ tỷ không cần nhiều lời.” Có người cười nói.

“Được rồi, như vậy ta sẽ không vương bận ở đây nữa. Mời chư vị.”

Triệu Uyển Trúc mỉm cười.

Tám đệ tử, tám tám bảng gỗ, mỗi người đều có.

Rất nhanh, mấy người có tiềm lực lớn nhất trong các biệt viện đều được mọi người tìm hiểu và đặt hàng đầu tiên.

Sau đó là tiềm lực, cũng là lần cạnh tranh hào thương tiểu bang cấp một.

Lâm Tiêu Tiêu đứng trong góc, tay cầm thẻ bài, đôi mắt mờ mịt.

Lần đầu tiên nàng tham gia Tử Trúc hội, sau khi phụ thân bệnh chết, trong nhà như phường nước gặp phải phiền toái.

Một số thương gia đôi thủ có ý đồ cạnh tranh, thuê kẻ lãn lộn chuyên môn quấy nhiễu cửa hàng, dẫn đến mấy tháng gần đây

liên tục lỗ vốn.

Bất đắc dĩ, nàng phải qua lời giới thiệu của Khuê Mật, biết rõ Tử Trúc hội ở nơi này, cho nên ôm hy vọng cuối cùng đến đây.

Như thực lực Thủy phường không tính là mạnh nhất trong toàn bộ Tuyên Cảnh thành, chỉ có thể coi là trung đẳng.

Nhưng nó là nơi mạnh nhất? Chính là hương phấn, bột nước, quần áo, đều có một nhóm mua sắm quần thể cố định, phi thường trung thực.

Lâm Tiêu Tiêu gia nuôi dưỡng một loại dị thú đặc biệt, tên là Dị Hương Linh? Là một loại côn trùng dị thú đặc thù? Có thể sản xuất được chất lỏng hương thơm cực kỳ đặc biệt.

Chính là có cái này, Lâm gia xây dựng như phường như nước, mới có thể sừng sững bất động ở Tuyên Cảnh thành, danh tiếng vô cùng tốt.

Cũng bởi vì như vậy, tài lực của phường nước cũng không bị người ngoài biết đến. Không chút thu hút, cũng không bị Triệu Uyển Trúc chú ý.

Lúc này Lâm Tiêu Tiêu nhìn tám tấm bảng gỗ trong tay, lại nhìn tám ván gỗ màu trắng phía trước, dùng bút than nhẹ nhàng vẽ tám bảng gỗ phụ thuộc vào số liệu.

Trong đó có mấy người có tiềm lực nhất, dưới tên đã có mấy người cạnh tranh.

Lâm Tiêu Tiêu không định cạnh tranh với mấy nhà có tài lực mạnh nhất? Ánh mắt cô đảo qua chữ nhỏ ghi chép trên mỗi tấm bảng gỗ.

“Tiêu Tiêu? Người chọn cái nào?” Ôn Liên khuê mật bên cạnh nhẹ giọng hỏi.

“Theo ta thấy? Người hoàn toàn có thể cạnh tranh với Lâm Chiêu của mấy nhà mạnh nhất Hóa Khí biệt viện kia sao? Lâm Chiêu này mười bảy tuổi đã vào được tam huyết? Thiên tư cực kỳ xuất chúng, được sư trưởng coi trọng. Nếu có thể mời hẳn ra mặt, coi như là thực chiến thì bối cảnh cũng có thể ngăn trở rất nhiều phiền toái.” Ôn Liên đề nghị.

Nàng biết rõ tài lực của khuê mật nhà mình như phường nước, cửa hàng này nhìn như bình thường, nhưng gia sản tích lũy nhiều năm qua coi như hùng hậu. Tuy rằng không giàu có bằng một số nhà giàu có trong thành, nhưng ở trong tiểu tràng tử này, có thể coi là xuất sắc.

Lâm Tiêu Tiêu không buồn nhiều lời, chỉ khẽ lắc đầu.

Mặc dù Lâm Chiêu có tốt, nhưng lại không thích hợp với tình trạng hiện tại của nàng.

Nàng cẩn thận xem xét từng tấm bảng hiệu, xem tư liệu của tám người này, lai lịch, gia cảnh, tiềm lực, vân vân.

Rất nhanh, phần lớn những người còn lại đều chọn xong, dưới tên tám người, số lượng không giống nhau.

Cùng lắm là Lâm Chiêu, trong danh tự cũng có khoảng năm nhà cạnh tranh.

Ít nhất, có ba người một bảng hiệu cũng không có.

Ba người này hoặc là xuất hiện dấu vết xấu, hoặc là tiềm lực quá kém.

Lâm Tiêu Tiêu nghiêm túc đọc xong tư liệu, trong mắt đã có quyết định. Cô đứng dậy đưa một tấm thẻ gỗ trong tay cho một thị nữ.

Một bài kia, rõ ràng là một trong ba người cuối cùng không ai chọn được, chính là một bài của Ngụy Hợp.

Lúc này cũng có những người còn lại, cũng chọn lựa người thứ hai đi theo trong ba người cuối cùng.

Kế số kết thúc.

“Tiêu Tiêu, ngươi điên rồi à?!” Ôn Liên khuê mật ở bên kinh ngạc nói, “Người mà ngươi chọn, tiềm lực không đủ, tương lai vạn nhất dính phải ba máu, chắc chắn sẽ ăn thiệt thòi lớn!”

Đây chính là khế ước Thiên Ân môn chủ trì, một khi ký kết không thể đổi ý, ngươi có biết cung cấp cho một cái ba huyết không, mỗi tháng cần bao nhiêu tiền không?”

“Biết.” Lâm Tiêu Tiêu gật đầu.

“Vậy người biết còn chọn bừa không?!”

“Ta không chọn bừa.” Lâm Tiêu Tiêu nghiêm túc đáp: “Như xưởng nước cần hẳn.”

“Có thể nói tài lực của người, hoàn toàn có thể cạnh tranh mấy người tốt nhất, có cần chọn một người đánh cược kém không?” Ôn Liên không thể hiểu nổi.

“Ta biết.”

“Người sẽ hối hận đấy. Đây không phải chuyện một ngày hai, cung ứng một cái nội viện, thế nhưng phải ký khế ước ba năm ngắn ngủi, đến lúc đó ba năm thì người phải lấy bao nhiêu kim phiếu ra ngoài?” Ôn Liên cạ lời.

“Ta hiểu rồi.”

Ôn Liên còn ở bên cạnh lải nhải, nhưng Lâm Tiêu Tiêu không hề cử động. Chuyện mà cô đã quyết định, ai cũng không động đây được.

Cùng lắm nàng giải thích một chút, nhưng mới nói mấy câu đã bị bạn thân cắt ngang.

Nàng không giỏi ngôn từ, chỉ có thể nói như vậy thôi.

Nơi mà nàng coi trọng Ngụy Hợp là nơi nàng mang theo tỷ tỷ từ Vân Châu chạy tới Thái Bình Châu, ở chỗ nàng đảm một thân một mình tiếp nhận nhiệm vụ tuần tra quan phủ của Tuyên Cảnh thành.

Từ hai chi tiết này đến xem có thể phán đoán ra, tiềm lực người này có lẽ không được, nhưng thực chiến tuyệt đối rất mạnh.

Người khác không biết nhưng nàng biết rõ, đoạn đường từ Vân Châu đến Thái Dương Châu là khái niệm như thế nào.

Có thể nói, nếu đổi lại là một vị đại hào thương hội có kiến thức khác, cũng tuyệt đối sẽ không khinh thường Ngụy Hợp này.

Mà hiện tại, Như Thủy phường cần chính là một vị võ giả thực chiến đủ mạnh. Dù sao nàng cũng không đắc tội đại nhân vật,

sinh ý cũng không có ý định tiếp tục khuếch trương, duy trì nguyên trạng là được.

*

*

*

Mà cạnh tranh mấy người khác, tiềm lực tuy mạnh, nhưng...
Rất có thể tính tình không bằng Ngụy Hợp.

Người này có thể mang tỷ tỷ từ Vân Châu không rời nửa bước chạy tới Thái Châu, có thể thấy được tình nghĩa sâu đậm của hắn như thế nào.

Có đôi khi, về mặt phẩm chất quan trọng hơn tiềm lực.

Lâm Tiêu Tiêu nghiêm túc ngẩng đầu lên nhìn mấy cái tên phía trước, dưới cái tên Ngụy Hợp chậm rãi xuất hiện.

Khuê Mật Ôn Liên ở bên cạnh đã bắt đắ dĩ bị cắt ngang, đến phiên mình chọn một vị khác là Tống Huyên cạnh tranh, lúc này đã bắt đầu ra giá so với người khác rồi.

Còn Ngụy Hợp bên này, không ai cạnh tranh với Lâm Tiêu Tiêu, trực tiếp vượt qua cửa ải này. Đợi Ngụy Hợp có đồng ý hay không là được.

“Như ở xưởng nước Lâm Tiêu Tiêu?”

Ngụy Hợp nhìn phương danh hào cùng tư liệu mình đã giúp đỡ trong tay.

Không nghĩ tới lựa chọn của hắn lại là một nữ tử.

Lại nói tiếp, hắn không khỏi hồi tưởng lại ngày đó tính tình hào sảng của Quan Khuyết. Khi đó Quan gia đã chiếu cố cho hắn không ít, một bình thịt dị thú hoang đại cuối cùng kia, đến bây giờ hắn vẫn còn dư vị vô cùng.

Đó là một bình có thể làm cho Phá Cảnh châu mất thường cũng có thể thấy được thần dược tăng tiến độ.

Có đôi khi hắn cũng đang suy nghĩ, nếu ngày nào cũng có thịt thú hoang ăn, đó mới là cuộc sống hạnh phúc nhất trên đời này.

Bây giờ ngẫm lại, Quan gia thật sự có tiền. Quan Lam hẳn là đại biểu thư một người chạy từ thành phủ đến thành Phi Nghiệp.

Những cơ quan độc vật nghiên cứu từ nàng liền có thể nhìn ra, không phải xuất thân gia đình, những vật này không có đại lượng nhân lực vật lực duy trì, căn bản không có khả năng hoàn thành trong thời gian ngắn.

Phục hồi lại tinh thần, khôi lệnh bài giúp đỡ phương thuốc này, là buổi chiều hắc mới lấy được, thời gian qua hắc một mực ở trong nhà tu hành ngũ linh diễn tức thuật, bây giờ đã có hiệu quả không sai.

Môn kỹ nghệ này vốn là xem khả năng không chế và ngộ tính của bản thân, đối với căn cốt không có yêu cầu quá lớn.

Hạng linh Ngụy Hợp mạnh ở ngay ngộ tính, rất nhiều kiến thức căn bản đến từ hiện đại, để hắc dung hợp hệ thống tri thức võ đạo nơi này xong, càng thêm lý giải.

Đồng thời, cũng vì ý thức hiện đại của hắc, khiến hắc hiểu, tri thức chính là lực lượng.

Cho nên có thể coi như là một trong những đệ tử thích tới Thiên Tuyệt lâu đọc sách nhất.

Cầm thẻ gỗ, Ngụy Hợp thay đổi quần áo, nói với Nhị tử một tiếng rồi đi tới nơi Tuyên Cảnh thành đã hẹn.

Đây là thời gian cùng với ước định giúp đỡ Phương Hội gặp mặt.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, gặp mặt hoàn thành, có thể triệt để xác định ý đồ hợp tác, bắt đầu giúp đỡ.

Hiện tại hắc đang rất thiếu tiền, hy vọng có thể giúp đỡ một đáp án vừa lòng.

Một đường từ trấn Thiên Ân không ngừng, Ngụy Hợp ở sắc trời sắp tối, đến Hùng Sơn của Tuyên Cảnh Thành.

Nơi ước định này có một tử lâu tên là Bất Tử lâu.

Lúc này không uống rượu trên tầng cao nhất, chỉ còn một gian phòng lớn đã được phủ kín.

Lâm Tiêu Tiêu và Ôn Liên ngồi cạnh nhau, phía sau là hai hộ vệ, lẳng lặng chờ Ngụy Hợp tới.

Bất tửu lâu thật ra là sản nghiệp trong nhà Ôn Liên, cho nên mới chọn nơi này để gặp mặt.

“Lúc trước ta đã gặp Tống Huyền rồi, đối phương rất có hàm dưỡng, lịch sự tao nhã, tiềm lực cũng trung đẳng. Theo ta thấy, người nên giống như ta, chọn một trong những người ở tầng giữa.

Với tài lực của ngươi, cần gì phải lập tục độc hành? Lấy tiền của mình đi đánh cược?” Ôn Liên đến giờ vẫn còn có chút bận tốt bất bình.

“Ta không đánh cược.” Lâm Tiêu Tiêu lắc đầu.

Nàng tin tưởng mình sẽ không nhìn lầm. Đối với nàng, trong tám người kia, có thể từ tư liệu nhìn ra nhân phẩm tốt nhất, hẳn là Ngụy Hợp.

Cho nên nàng sẽ không hối hận.

Nhân phẩm tốt quan trọng nhất, những thứ khác cho dù hơi lỗ một chút, nàng cũng an tâm.

Bởi vì bây giờ xưởng nước không chịu nổi lòng người khó lường, đạo lý trong đó, Ôn Liên không hiểu.

Trong phòng cỏ hương màu vàng nhạt, không bao lâu, một nam tử mặc trang phục Thiên Ấn đi đến.

Ánh mắt hai nàng đồng thời nhìn về phía người khác.

Nam tử kia lưng hùm vai gấu, thân cao một mét chín, diện mục ngay ngắn, hai mắt trầm ổn mạnh mẽ, trong lúc hành tẩu mơ hồ có một tia gió tanh.

So với đám đệ tử còn lại của biệt viện thì hình thể lớn hơn một vòng, khiến người khác nhìn vào thấy mà sợ hãi.

Lâm Tiêu Tiêu hỏi tưởng lại trong tư liệu có nhắc tới người này kiêm tu võ học khác, chắc hình thể là hiệu quả kiêm tu.

“Lâm Tiêu Tiêu là ai?” Nam tử vào cửa, hạ thanh kim đao xuống, nhìn hai người.

“Ta.” Lâm Tiêu Tiêu đứng dậy: “Có thể ký hợp đồng không?”

Ngụy Hợp sững sốt, không nghĩ tới đôi phương lại sáng khoái như vậy.

“Có thể.” Hắc cũng đứng lên.

“Mỗi tháng bao nhiêu?” Lâm Tiêu Tiêu hỏi.

“Càng nhiều càng tốt.” Ngụy Hợp không chút khách khí.

“Tôi đã hai ngàn kim.”

“Được.”

“Đây là khế ước, hữu hiệu ba năm.”

Lâm Tiêu Tiêu rảo bước, mở khế ước đã chuẩn bị từ trước.

Ngụy Hợp nhìn lướt qua, ấn khắc trên đó là chỉ ấn.

“Hiện tại ta rất thiếu tiền.” Ngụy Hợp lần nữa nói.

“Đây là tiền tài hoạt động trong tay ta.” Lâm Tiêu lấy từ trong lòng ra một xấp kim phiếu lớn, đưa tới.

“Được.” Ngụy Hợp nhận lấy: “Có việc thì cho ta biết.”

Hắc không nói thêm nữa, đứng dậy rời đi.

Lâm Tiêu Tiêu cũng bình tĩnh ngồi xuống thu dọn đồ đạc.

Hai người gặp mặt từ lúc mở miệng đến khi đưa tiền, chính giữa không quá hai mươi giây.

Đợi cho Ôn Liên ở bên cạnh phản ứng lại, người đã đi rồi.

“Ngươi điên rồi!!?” Nàng đột nhiên kêu to lên. “Nhiều tiền như vậy, trời ạ, ngươi biết mình đã làm gì không? Nếu thúc thúc sống lại cũng bị ngươi làm cho tức chết!”

” hạt sen.” Lâm Tiêu Tiêu đột nhiên nhìn về phía cô.

“Làm gì vậy!?” Ôn Liên vẫn chưa hoàn hồn từ cuộc nói chuyện của hai người.

“Cho ta mượn phí đường.”

“... Ngươi ngay cả xe ngựa phí trở về cũng cho hết rồi hả?!” Ôn Liên cảm thấy mình muốn phát điên.

“Không cho mượn không cho mượn! Tên điên ngươi vừa rồi trả tiền hào sảng như vậy, ngươi không sợ bị hổ chết sao? Không cho mượn!”

Ôn Liên cảm thấy phôi mình như muốn nổ tung.

Nhưng ánh mắt nghiêm túc của Khuê Mật bên cạnh vẫn nhìn nàng chăm chăm, không nhúc nhích.

“Ngươi cái tên này!! Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Ngươi nói xem ngươi làm cái gì!? Không nói một câu, trả tiền! Ngươi cho sảng khoái quá đó, không sợ nước trôi hay sao? Mau nhìn đi, sớm muộn gì ngươi cũng sẽ bị người ta lừa chết hả?”

“Điên rồi, quả thực là điên rồi! Ngươi nói ngươi người này, một khi chọn một người, liền một lòng một dạ đi về phía trước đặng, ta làm sao có thể nhận ra một người bằng hữu như ngươi! Quả thực là tám đời đại xui, trời ơi... Cho!”

Nàng móc từ trong ngực ra một tờ kim phiếu trăm lượng, kín đáo đưa cho Khuê Mật, sau đó đứng dậy tức giận rời đi.

Bành.

Cửa phòng bị ném thẳng vào.

Cửa lại bị kéo ra.

Ôn Liên tức giận lao vào, lại đưa cho Lâm Tiêu Tiêu một tờ kim phiếu hơn ngàn lượng.

“Mau cút đi, chịu không nổi tên phá gia chi tử như ngươi! Ngay cả tiền tài hoạt động cũng cho một mạch, ngươi sẽ không chậm rãi đưa một tháng chứ?”

Cô kéo Lâm Tiêu Tiêu đứng dậy, đẩy người ta ra cửa quán rượu.

Oành! Cửa bên của quán rượu bị đóng lại, Lâm Tiêu Tiêu ở lại đối mặt với hai hộ vệ trong gió lạnh.

“Ta cũng không muốn nhìn thấy ngươi, mau cút!” Ôn Liên lớn tiếng kêu cách cửa.

Lâm Tiêu Tiêu không nói gì, xoay người định cầm một chiếc xe ngựa về nhà.

“Đợi một chút!” Bên cạnh cánh cửa sau lưng đột nhiên mở ra:
“Trời lạnh như vậy, áo ngoài không xuyên qua được người có
muốn bị đóng băng không?!”

Ôn Liên cầm một bộ áo ngoài dày lao tới, hung hăng phủ lên
người Lâm Tiêu Tiêu.

Sau đó chính mình bị lạnh run rẩy, tranh thủ thời gian lại chạy
trở về, dùng một cái đóng cửa lại.

Lâm Tiêu Tiêu và hai hộ vệ lại im lặng.

109

Bên kia, Ngụy Hợp ngồi trên xe ngựa phản hồi, nhìn vào kim phiếu lớn trong tay.

Tùng tờ hơn một ngàn lượng kim phiếu, tổng cộng mười tám...

Đây là một vạn lượng!

” Phách lực thật lớn.” Ngụy Hợp trong lòng hơi kinh.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy nhiều tiền như vậy, cũng là lần đầu tiên hắn cảm thấy, có lẽ sau này mình sẽ không thua kém tiền nữa.

Hồ Tiểu Hằng đường đường đại thành, trên người cũng chỉ có mấy ngàn hai lượng kim phiếu. Đây là vàng, không phải là tiền lưu thông ở Thái Châu.

Bên này ngoại trừ kim phiếu ra thì số tiền nhỏ lưu thông, chủ yếu là dựa vào một loại tiền tệ không biết chất liệu như thế nào.

Tiền tệ tên là Giác Tiền, cũng gọi là đại tiền. Một lạng vàng là mười lá kim điệp, một lá vàng là mười đậu vàng. Một hạt kim đậu tiêu chuẩn, có thể đổi mười đại tiền.

Mà một vạn lượng hoàng kim, ở Tuyên Cảnh thành này, đại biểu cho việc có thể mua thịt dị thú kém nhất ba ngàn cân.

Coi như là thịt dị thú phẩm chất cao như đường tơ xanh cũng có thể mua trọn vẹn một ngàn cân.

Số tiền này đủ để Ngụy Thanh viện mười năm trở lên tiêu hao!

Quả thực là xa xỉ.

Nhưng hắn cũng có đủ tự tin để giải quyết phiền phức ở Như Thủy phường.

Dù sao đối phương cũng là ngấm nghĩa thân phận võ giả ba huyết sắc rồi đưa tiền, tức là có thể giải quyết được sức mạnh của võ giả ba huyết.

Nếu vẫn còn trong phạm trù ba huyết thì hẳn tự tin có thể giải quyết được.

Ngụy Hợp lại thu hồi tiền.

“Hiện giờ tiền tài đầy đủ, Ngũ Linh Diễn Thuật cũng thành rồi, nên đi thử hiệu quả rồi.”

Chỉ cần hiệu quả không thành vấn đề, như vậy hẳn định cầm số tiền đó, bắt đầu phát huy đầy đủ hiệu quả phá cảnh châu, điên cuồng phục dụng thịt dị thú.

Tiến độ tu hành Phúc Vũ Tự Vân công cực chậm, thời gian dài như vậy hẳn hoàn toàn có thể kiêm tu các công pháp, cường hóa thân thể mình tới mức đủ cường đại.

Lúc trước giao thủ mấy lần, hẳn đã ăn được ngon ngọt kiêm tu.

Hồi Sơn Quyên, Ngũ Lĩnh Chưởng, Phi Long công, những võ công này kiêm tu, khiến cường độ hai tay và lực bộc phát của hẳn tăng lên rất nhiều, thậm chí có thể cứng rắn đối cứng với võ giả đại thành.

Cho nên, Ngụy Hợp cũng có một ý nghĩ, nếu như tìm kiếm công pháp bổ sung cho nhau, đem toàn bộ thân thể của mình đều cường hóa thành cường độ như hai tay, như vậy khi đó bản thân sẽ mạnh đến mức nào?

Dù sao hẳn cũng không lo lắng cửa ải kiêm tu khó mà đột phá.

Có Phá Cảnh châu ở đây, mấy cái này cũng không thành vấn đề.

Hơn nữa, Ngụy Hợp cũng nghĩ đến một điểm, nếu như ngày sau nhập kinh, bản thân kiêm tu bổ cho nhau kinh lực, một khi trải rộng toàn thân, vậy sẽ mạnh bao nhiêu?

Võ công nhập kinh của mỗi môn đều có kinh lực đặc biệt của riêng mình, có sở trường phòng ngự, có giỏi về phản kích? Có am hiểu giảm thiểu lực lượng, có giỏi về ẩn nấp.

Nếu có thể kiêm tu toàn bộ võ công kinh lực, tầng tầng lớp lớp bao trùm toàn thân, đến lúc đó chẳng phải tùy ý để kẻ thù bên ngoài tấn công, cũng không bị tổn hại chút nào sao?

Cái này giống như mặc vào đủ nhiều giáp trụ, không ai có thể bị thương!

Tuy trong đó khẳng định còn có rất nhiều khó khăn cần khắc chế? Nhưng có Phá Cảnh Châu ở đây, đã có khả năng thực hiện.

Lúc trước là vì không có tiền, cho nên cho dù có suy nghĩ này, Ngụy Hợp cũng không có cách nào thực hiện? Nhưng bây giờ, biện pháp này có hi vọng rồi.

Bởi vì hấn, có tiền rồi!

Về đến nhà, Ngụy Hợp tới Thiên Bức thủy tạ mua lượng lớn thịt gấu nước. Người như thế rẻ nhất, lượng đại quản bao nhiêu.

Nhưng cho dù có rẻ hơn? Cũng phải hai ba cân, giá này so với thịt dị thú ở Phi Nghiệp thành rẻ hơn một chút, nhưng cũng không khác biệt nhiều lắm.

Lúc này không thể cung ứng lượng lớn thịt cá một đường được sao? Thịt cá rắn tuy nhiều tạp chất nhưng sẽ ảnh hưởng tới việc đột phá sau này.

Nhưng nó rẻ, có thể phát huy hiệu quả lớn nhất của bút hợp dạ dày.

Công năng dạ dày của hấn sau khi được Phá Cảnh Châu cường hóa, dường như ăn cái gì đó mà ăn, thậm chí có một lần hấn nếm thử chút độc được kích thích, cũng không hề ảnh hưởng.

Có thể thấy được lợi hại của nó ra sao.

Liên tục ăn thịt dị thú ba ngày, một ngày sáu bữa, Ngụy Hợp liền cảm giác Phá Cảnh Châu có một tia màu sắc biến hóa.

Lúc trước cũng không dám ăn như vậy, một tháng mới nhận lấy một lần một lần thịt cá, một lần cũng không đến hai mươi cân. Nếu dám ăn như vậy, mấy ngày đã hết rồi.

Lúc này Phúc Vũ Tụ Vân công đã thông qua tầng thứ nhất, hấn cũng củng cố xong, nên đi nhận công pháp tầng thứ hai.

Bên trong Vạn Thanh viện.

Vạn Thanh Thanh đang nhỏ giọng giảng giải chi tiết kích phát Phúc Vũ Kính cho một nữ đệ tử.

Từ khí huyết biến hóa, đến khi kích phát ra sức mạnh, đến mức không chế tinh chuẩn như thế nào. Một loạt biến hóa ở giữa, đều phải luyện tập lặp đi lặp lại.

Vạn Lăng đầu viện ở một bên, lẳng lẳng nhìn quyển sách thẻ tre trong tay.

Thời gian này sớm đã phổ biến sử dụng sách vàng, loại thẻ tre này, bình thường đều là cỗ tịch.

Ngụy Hợp đã tìm hiểu qua, trúc giản nơi này, sử dụng tài liệu cũng không phải loại bình thường, mà là một loại côn trùng phòng ngự, chịu triều, rất khó làm hư hao trúc liệu cứng rắn.

Giá cả rất đắt.

Hắn đi tới cạnh cánh cửa đang mở rộng, lẳng lẳng chờ đợi.

Phải chờ nữ đệ tử kia hỏi xong vấn đề của mình, sau khi được giảng giải đầy đủ, mới đến lượt hắn.

Ngụy Hợp chờ nữ đệ tử kia nói lời cảm tạ, cáo từ rời đi, mới cất bước vào cửa.

“Đệ tử Ngụy Hợp, ra mắt viện chủ, ra mắt thủ tịch.”

Hắn chăm chú hành lễ với Vạn Lăng cùng Vạn Thanh Thanh.

“Nghe nói người đã giúp đỡ được Tử Trúc hội, đây là chuyện tốt. Hy vọng người có thể mượn nhờ tài nguyên này, nỗ lực tu hành, tiến thêm một bước!” Vạn Thanh Thanh mỉm cười nhìn về phía Ngụy Hợp.

“Tạ sư tử, lần này ta tới chính là để lấy Phúc Vũ Tụ Vân Công tàng thứ hai.” Ngụy Hợp trả lời.

“Rất nhanh a, bất quá cũng đúng, lúc trước người có công pháp ba giọt máu vào đây, đối với khối Tam Huyết này hẳn là quen thuộc hơn nhiều so với người khác. Nhanh một chút cũng bình thường.” Vạn Thanh Thanh hiểu.

Nàng là nhập kinh đại thành, đang thử rèn cốt cao thủ, có thể phán đoán ra Ngụy Hợp tình huống, cũng xem như bình

thường.

Vạn Lăng bên cạnh cũng khẽ gật đầu.

Tình huống Ngụy Hợp mặc dù nhanh một chút, nhưng cũng tính là phạm trù bình thường.

“Ngươi chờ một lát.” Vạn Thanh Thanh trở lại buồng trong, rất nhanh lại đi ra, trong tay cầm một quyển sách nhỏ màu vàng nhạt.

“Đây là Phúc Vũ Tự Vân công tằng hai, tằng một đến tằng hai là máu chốt tạo dựng cơ sở, vì sao chín đại biệt viện, mỗi một biệt viện đều có giai đoạn tu hành ba máu như vậy. Chính là để mài dũa cẩn thận ba giọt máu, cường hóa sinh ra kinh lực.”

Nàng chăm chú căn dặn.

“Sức mạnh là nền tảng cơ bản, nhất định phải thận trọng. Sức mạnh tốt có thể giúp con đường về sau càng thêm thông thuận. Mà một khi kinh lực yếu đi, sau này cho dù có nhập tâm cũng...”

Ngụy Hợp gật đầu, trình trọng nhận lấy.

“Tạ sư tử chỉ điểm.”

Hắn lại cúi người với Vạn Lăng, sau khi hành lễ, cáo từ chuẩn bị rời đi.

“Chờ một chút.” Vạn Lăng bỗng nhiên dời ánh mắt, quét qua trên người hắn, lộ ra vẻ nghi hoặc.

“Trên người ngươi... Tán công?” Nàng kinh ngạc hỏi.

Ngụy Hợp tim đập mạnh, biết đến thời khắc máu chốt. Có thể lừa được cao thủ từ Đoán Cốt trở lên hay không, hiện tại chính là kiểm tra.

Chỉ xem Ngũ Linh Diển Thuật có hữu dụng hay không thôi.

“Đầu sân làm sao mà biết được?”

“Lúc trước chiêm tu võ công trên người ngươi rõ ràng rành mạch, liếc mắt là biết, hôm nay ngươi tán công cũng tốt. Chỉ là

đối với thân thể tổn thương khá lớn, ngày sau cần điều dưỡng tốt.” Vạn Lăng thản nhiên nói.

“Vâng. Đệ tử đã biết.” Ngụy Hợp cúi đầu ôm quyền.

*

*

*

“Ngày sau có thể dưỡng huyết, điều hòa, thần thần làm chủ, trong vòng hai năm không thể nào dễ dàng nổi giận được, dẫn đến khí huyết ba động quá lớn.” Vạn Lăng dặn dò.

“Vâng.”

Trong lòng Ngụy Hợp nhẹ nhàng thở ra, xem ra Ngũ Linh Diễm Tức thuật kia quả thật hữu dụng.

Mang theo Phúc Vũ Tụ Vân công tằng hai trở về nhà mình, Ngụy Hợp lập tức cầm lấy nghiên cứu tử mi.

Tầng thứ hai cũng không khó, tổng cộng chính là luyện hóa Thất Khiếu.

Thất khiếu của cơ thể có bảy loại khí huyết khác nhau, cần dùng ấn huyết của Phúc Vũ Tụ Vân Công để mô phỏng và vận chuyển nó, đồng thời cũng thay thế bảy loại khí huyết.

Đây là một công phu mài nước rất phiền phức, cũng là cửa ải khó khăn ngăn cản rất nhiều đệ tử Vạn Thanh Viện.

Cho nên hôm nay, hơn mười đệ tử nội viện Vạn Thanh Viện, người đột phá tầng hai đến tầng ba chỉ có rải rác ba người.

Ba người này bao gồm cả Vạn Thanh Thanh.

Sau khi xác định Ngũ Linh Diễm Tức thuật hữu dụng, Ngụy Hợp lại lần nữa tiến Thiên Nhai Lô, lúc này, hắn bắt đầu nghiên cứu bút ký ghi chép của một lâu, làm rõ ràng ảnh hưởng của võ công kiêm tu có thể gây nên.

Mà vào lúc này, một tấm thư từ Như Thủy phường truyền đến chỗ hắn.

Cầm tiền rồi, cũng nên làm việc cho người ta rồi.

Tuyên Cảnh thành. Dực Bắc Tạng.

Như chuỗi bắc san, thậm chí tại gân san sát, đều có danh khí nhất định, nhìn như không bắt mắt, nhưng ước chừng có mười lăm cửa hàng, mỗi một nhà đều có quần thể khách hàng cố định.

Sự thay đổi to lớn như phường nước, trải qua điều chỉnh trước đó, bây giờ đã bình ổn lại.

Nhưng sau khi đổi thành Lâm Tiêu Tiêu cầm lái, chuyện phiền phức mới lại xuất hiện.

Nhiều cửa hàng thường xuyên bị đánh đập trộm ở các mức độ khác nhau, đến mức hàng hóa thường xuyên bị phá hư.

Bộ khoái quan phủ tới mấy lần, cũng không còn cách nào khác, Lâm Tiêu Tiêu chỉ có thể bắt đắc dĩ xin giúp đỡ những con đường khác.

Mà sự hợp tác giữa nàng và Ngụy Hợp, chính vì vậy mà đến đây.

Lúc này ở cửa hiệu thứ hai của phường nước, nhân viên cửa hàng nào cũng đang sắp xếp hàng hóa.

Lâm Tiêu Tiêu và Ôn Liên đứng bên một quầy, quan sát tổng cộng tổn thất vừa được đưa tới.

“Ngày hôm qua lại bắt đầu rồi. Đám người này quả thực là coi trời bằng vung!” Ôn Liên tức giận đến mức tát mạnh một cái vào trên quầy, phát ra tiếng vang đùng đùng. Mấy nhân viên trong cửa hàng đứng bên cạnh sợ tới mức run lên.

“Không sao. Ta báo cho hấn.” Lâm Tiêu Tiêu nghiêm túc nói.

“Ngươi thật sự tin hấn có thể giải quyết à? Ngươi mời người kia cũng chỉ là loại khó chịu luyện võ, còn có thể tới làm gì? Phá án? Nghĩ nhiều rồi.” Ôn Liên tức giận nói.

Nàng nghĩ đến chuyện ngu xuẩn của khuê mật, đến bây giờ vẫn còn hơi nóng nảy.

Một vụn kim đá! Đúng là đưa liền cho rồi, quả thực không coi tiền là tiền.

Lâm Tiêu Tiêu khẽ lắc đầu, không nói gì.

“Ta cho ngươi biết, nếu như là mời tư chất khác tốt, có bồi cảnh, nhân mạch tốt, hiện tại hoàn toàn có thể mời hẳn tìm thêm người đến, phân cho mỗi cửa hàng, lạng lẽ thủ vài ngày, là có thể giải quyết phá án.

Ngươi mời người nợ, thật sự là không được, không có bồi cảnh, không có căn cốt, cái gì cũng không biết, làm sao làm chứ? Đến rồi chỉ có thể giống như chúng ta, đứng ở chỗ này trừng mắt nhìn!”

Ôn Liên nát óc lăm bằm, nói trắng ra là trong lòng vẫn còn tức giận, cảm thấy người được mời đến khuê mật kia không đáng giá nhiều tiền như vậy.

“Ta nói cho ngươi biết, cho dù là Lâm Chiêu thì mỗi tháng ngươi cũng chỉ cho hai ngàn vàng mà thôi. Ngươi nói lúc đó ngươi nói cái quý gì vậy?! Còn nữa, ngươi xem lúc đó hẳn nói cái gì, cái gì càng nhiều càng tốt, đây là lời người ta nói sao? Coi tiền của người khác là gió lớn thổi tới hả? Ngươi canh chừng trời sáng mỗi ngày đều bận tới đến khuya mới ngủ. Khổ cực như vậy, hẳn không biết xấu hổ mà lấy nhiều tiền như vậy, lương tâm sao hẳn có thể không đau chứ?”

“...” Lâm Tiêu Tiêu vỗ Ôn Liên, bảo cô đừng nói nữa.

“Canh cái gì mà quay, ta nói cho ngươi biết, cho dù người khác ở đây, ta cũng dám nói trước mặt hẳn, chuyện lần này nếu như hẳn giải quyết không được, ta xem ngươi đến lúc đó sẽ không hối hận!

Bảo ngươi trả tiền sẵn khoái như vậy, đợi khi không có tiền, cửa hàng bị đập xong là có thể thoải mái được rồi. Đến lúc đó đừng tới tìm ta vay tiền nữa, ta nói cho ngươi biết, Ôn Liên ta đúng là ngốc rồi, nhất định sẽ không cho ngươi mượn thêm một góc tiền nữa đâu!”

“Hàng, còn thiếu năm trăm lượng.” Lâm Tiêu Tiêu nhìn cô chằm chằm.

“Năm trăm lượng! Sao ngươi không đi cướp! Chỉ có bốn trăm! Ta chỉ có bấy nhiêu thôi!” Ôn Liên thuận thực rút từ trong túi ra bốn tấm kim phiếu một trăm.

“Miễn cưỡng cũng đủ.” Lâm Tiêu Tiêu nhận lấy, cúi đầu lại bắt đầu tính số.

“Vừa rồi nói đến đâu?” Ôn Liên quên mất.

“...” Lâm Tiêu Tiêu lắc đầu.

“Dù sao ta cũng sẽ nói cho ngươi biết, lần này ngươi thật sự lỗ nặng! Cũng may ngươi chỉ ký khế ước ba năm, nếu không thời gian dài, hối hận cũng không có chỗ để hối hận!” Ôn Liên tiếp tục nói.

“Đông gia, vị Ngụy gia ở Thiên Ấn môn đến rồi.” Lúc này một nữ nhân ở bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở.

“Ừ.” Lâm Tiêu Tiêu gật đầu, kéo Ôn Liên tới trước cửa tiệm tiếp đón.

110

Không bao lâu, một chiếc xe ngựa chạy chậm rãi dừng lại trước cửa hàng.

Trên xe ngựa vén rèm vải lên, một người đi xuống.

Cũng là cảm giác áp bách quen thuộc ngày đó.

Ngụy Hợp so với hai nữ hài cao hơn nửa cái đầu. Trên người hắn khoác áo choàng đen có chút dày đặc, gương mặt hữu lực, mái tóc dài màu đen tùy ý rối tung ở trên vai, trong đôi mắt ánh mắt thâm thúy, mang theo khí tức nguy hiểm nhẹ nhẹ.

“Thấy thư rồi, giao hết lại cho ta.” Ngụy Hợp đi tới trước mặt Lâm Tiêu Tiêu.

“Được.” Lâm Tiêu Tiêu đã chuẩn bị tốt tất cả ghi chép, kể cả khẩu cung của nhân viên cửa hàng.

Ba người vào cửa hàng, đến góc sâu nhất rồi ngồi xuống, kéo đến một tấm bình phong, ngăn cản tầm mắt của các nhân viên còn lại.

Ngụy Hợp cầm bút lục màu vàng nhạt, cẩn thận lật xem từng chút một.

Thời gian chậm rãi trôi qua, chỉ chốc lát đã qua 20 phút.

Lâm Tiêu Tiêu còn đỡ, vẫn bất động như trước nhưng Ôn Liên lại ngồi không yên.

“Ngụy gia xem xong chưa? Nhìn ra cái gì rồi?” Nàng đè nén tính tình hỏi.

Ngụy Hợp nhìn cũng không nhìn nàng, tiếp tục lật xem bút lục.

Đảo mắt, lại qua mười phút.

Ôn Liên không nhin được.

“Ngụy gia, người rốt cuộc có được hay không? Một phần bút tích không đến mức nhìn lâu như vậy chứ? Không được, ngài

cứ nói thẳng, chúng ta có thể mời cao minh khác, cũng đừng lãng phí thời gian của chúng ta mới được!”

Ngụy Hợp xem xong bút lục, khép quyển sách lại, nhắm mắt.

Ôn Liên cho rằng hẳn sắp bắt đầu hành động, nhưng kết quả hẳn lại nhắm mắt, mười phút đã trôi qua.

“Rốt cuộc người có chịu cho ta một câu trả lời chính xác hay không hả?!” Nàng hoàn toàn không nhin được, đứng bật dậy.

Ngụy Hợp mở mắt ra, nhìn hai người với ánh mắt có chút chờ mong.

“Địa đồ.”

Lâm Tiêu Tiêu kinh ngạc, lập tức nghĩ tới điều gì, nhanh chóng đứng dậy, đi ra ngoài lấy một cuộn giấy vàng.

Nàng trải giấy vàng ra, dùng bút lông tinh tế nhanh chóng vẽ ra một bộ bản đồ như cửa hàng nước của Tuyên Cảnh Thành.

Bên cạnh cửa hàng trên bản đồ là cây cối, kiến trúc, các thể lực địa bàn, vẽ mặc dù cầu thả, nhưng vừa nhìn liền hiểu.

Ngụy Hợp hơi kinh ngạc sức trí nhớ của gã, nhưng vẫn cúi đầu cẩn thận xem xét.

“Gặp tập kích là cửa hàng nào?” Hấn hỏi.

Lâm Tiêu Tiêu nhanh chóng xuất hiện trên bản đồ.

“Nơi này có cái gì tiểu bang phải?” Ngụy Hợp nhanh chóng tại khu vực trung gian cửa hàng vạch xuống.

Lâm Tiêu Tiêu cầm bút viết lên giấy: Bạch Xà giúp, Huyền Thủy bang.

“Tốt rồi.” Ngụy Hợp đứng lên.

“Biết ai là hung thủ rồi chưa?” Ôn Liên kinh ngạc hỏi.

“Không biết.” Ngụy Hợp trả lời.

“Vậy cô nói sao cho phải?” Ôn Liên nổi giận.

Ngụy Hợp mặc kệ cô, gật đầu với Lâm Tiêu Tiêu, xoay người đi ra khỏi bình phong, rời khỏi cửa hàng.

Phía sau nhanh chóng truyền đến tiếng kêu to phát điên của Ôn Liên. Nàng rõ ràng cảm giác được mình bị kỳ thị.

Lúc này ở một nơi khác.

Đại sảnh Bạch xà giúp tổng đà.

Bang chủ Tiểu Ngọc Vinh ngồi ngay ngắn ở chủ vị, nhìn xuống một đám thuộc hạ phía dưới vì tranh giành lợi ích giữa các khu chiến trường khác nhau mà trong lòng có chút bực bội.

Tiểu Ngọc Vinh năm nay bốn mươi có hai, bước vào kinh lược đã rất nhiều năm, một tay hai móng vuốt hình hổ uy danh hiển hách khắp nơi, là chiến tích đánh giết thực sự.

Không ít hảo thủ của các bang phái thành danh trước kia đều bị hấn chém thủ hạ. Nhưng từ sau khi kế nhiệm vị trí bang chủ, hấn vất óc suy nghĩ? Muốn mở rộng thế lực, lại vẫn không có biện pháp.

Vì thủ lĩnh các thế lực xung quanh? Tất cả đều giống hấn, võ sư nhập kinh thực lực cao cường.

“Phong chủ, hiện tại ta nghe nói ở phường Như Thủy kia, có đệ tử nội viện của Thiên Ân môn tọa trấn sao? Chúng ta còn muốn tiếp tục làm sao?” Phó bang chủ Trần Hùng ở bên cạnh nhỏ giọng hỏi.

“Lấy tiền của người tiêu tai nạn thay người? Nếu chúng ta đã thu tiền? Chuyện gì cũng phải làm xong.” Tiểu Ngọc Vinh thản nhiên nói: “Tiếp tục phái người tới, buổi tối bảo bọn họ hành sự tùy theo hoàn cảnh, xem thời cơ động thủ.”

“Được.”

“Nhưng mà bang chủ, nếu là nội viện Thiên Ân Môn tìm tới cửa... Chúng ta nên làm gì bây giờ?” Trần Hùng có chút lo lắng.

“Sợ cái gì? Chúng ta mỗi tháng đều nộp tiền cho Chu gia. Hơn nữa việc này chúng ta cũng chỉ là lấy tiền làm việc, một mình hấn ư? Cho dù có đánh được, thì có thể đánh thắng nhiều người như chúng ta như vậy sao?” Tiểu Ngọc Vinh không chút hoảng hốt nói.

“Chỉ cần chúng ta đối mặt với hắn, có gì phải sợ.” Thật ra hắn cũng định thu tay lại, nhưng không có cách nào, bên kia tăng giá.

Hắn không cự tuyệt được giá này, lại nghĩ đến? Như phường nước mời người chỉ có ba giọt máu? Hắn trở thành võ sư nhiều năm, còn sợ một tên hậu bối?

Cho dù môn phái lớn võ công mạnh hơn một chút, nhưng hai người kém nhau một bậc, hắn cũng có thể thoải mái nghiền ép đối phương.

Dù sao không phải chỉ xem võ công ai giỏi là được, còn phải xem kinh nghiệm giang hồ, kinh nghiệm chém giết, tùy cơ ứng biến, đủ loại thủ đoạn.

Tiểu Ngọc Vinh của hắn ở trong đấu tranh bang phái, lăn lộn nhiều năm như vậy, chẳng lẽ còn không qua được một tiểu hậu sinh?

” bang chủ, ngoài cửa có một nam tử khoác áo choàng. Hắn nói muốn gặp bang chủ, hỏi về chuyện liên quan tới Như Thủy phường.”

Bên ngoài cửa đại sảnh, một bang chúng tranh thủ thời gian chạy vào, lớn tiếng bẩm báo.

“Nam?” Tiểu Ngọc Vinh sững sốt, vừa nghe đến Như Thủy phường, lão liền biết, hắn là Thiên Ân môn tìm tới cửa.

Bất quá thì đã sao? Không tìm được chứng cứ chứng minh là hắn làm, cho dù Thiên Ân môn cũng không thể tùy tiện động vào hắn.

Sau lưng hắn còn có Chu gia.

Chỉ cần không có đối phó hậu trường ra mặt, không có Thiên Ân môn, đối phó cũng chỉ là ba máu bình thường, lấy cái gì đấu với hắn.

Quy củ trên con đường này, chính là cùng tăng đối mặt cùng tăng, đối đầu, đối đầu, chống lại, phía sau đối diện. Chỉ cần Thiên Ân môn và Chu gia không nhúng tay vào, vậy thì mọi chuyện sẽ trở nên may mắn.

“Người tới là khách, mời người vào đi.” Tiểu Ngọc Vinh đứng lên, mỉm cười nói.

“Vâng.”

Không bao lâu, một nam tử mặc áo choàng đen vóc người khôi ngô được bang chúng dẫn đi lên.

Thình lình chính là Ngụy Hợp từ Như Thủy phường chạy tới.

Hắn ngẩng nhìn bốn phía, nơi này tiểu bang, so với Phi Nghiệp thành thoải mái hơn nhiều, nguyên một đám bang chúng đều là eo tròn tay to, cơ bắp rắn chắc.

Ngồi ở cao tầng các bang phái phía trước, khí huyết bắt đầu khởi động, toàn thân tản mát ra cảm giác áp bách không che giấu chút nào.

Đặc biệt là một người đang ngồi ngay ngắn đầu tiên.

Đầu trọc, trên trần thân, hai tay mang theo quyền trảo kim loại màu bạc, cơ bắp rắn chắc, thậm chí còn lớn hơn hẳn một vòng.

Lúc này người này đứng dậy, thân cao rõ ràng có hai mét, một thân thịt dầy, gương mặt ngang ngược, uy thế thậm chí so với Ngụy Hợp còn đáng sợ hơn.

“Nội viện Thiên Ấn môn, hắc hắc, ngưỡng mộ đã lâu, trước đó cũng đã giao tiếp cùng nội viện các người, chư vị bên trong, người người đều là anh kiệt.

Tại hạ bạch xà giúp chủ Tiểu Ngọc Vinh, xin hỏi huynh đài xưng hô thế nào?”

“Tại hạ Ngụy Hợp. Tiểu bang chủ có biết, lúc trước như phường nước gặp tập kích, mấy cửa hàng tổn thất rất lớn, là người phương nào làm?” Ngụy Hợp trầm giọng hỏi.

“Như Thủy phường... A, cái này ta thật không biết, không bằng Ngụy huynh đi tìm một bên khác Huyền Thủy bang, bọn họ thích nhất loại trộm cắp vặt vãnh này, nói không chừng chính là bọn họ làm.” Tiểu Ngọc Vinh cười nói.

“Huyền Thủy bang a.” Ngụy Hợp vươn tay, hoạt động cổ tay một chút.” Lúc trước ta đã đi qua, bọn họ nhờ ta tới tìm các

ngươi bên này, nói bạch xà các ngươi mới là người có khả năng nhất đi làm việc này.”

“Thôi lắm! Huyền Thủy bang là nói xấu!” Tiểu Ngọc Vinh rống lớn: “Ngụy huynh đệ, ta nghe nói như là xưởng thủy phồng tồn thất không nhỏ nha, hơn nữa còn chết vài người, loại thủ đoạn lấy tiền còn hại mạng người này, trừ Huyền Thủy bang còn ai có thể đi ra!? Ngươi có thể không tin để bọn họ giúp đỡ Triệu Nghị tới chất lượng với ta!”

Chỉ cần hấn cắn chết không phải mình làm, vậy đối phương cũng không có cách nào làm.

Đánh cũng đánh không lại, hậu trường cũng không nhắc lên nổi, lại không có chứng cứ chứng minh chính là hấn làm.

Việc này sẽ nhanh chóng được giải quyết giống như trước đây.

“Thật sự không phải là ngươi làm sao?” Ngụy Hợp nhíu mày.

“Không, tuyệt đối không phải!” Tiểu Ngọc Vinh chân thành nói: “Ngụy huynh đệ, ngươi nói xem, ta và Như Thủy phồng không oán không thù, vì cái gì mà không có việc gì tìm nó gây phiền toái? Tiểu Ngọc Vinh ta trên đường, dù thế nào cũng là đàn ông thẳng thắn, loại thủ đoạn hạ lưu này, ta khinh thường làm vậy!”

Hấn giơ tay phải lên, chỉ lên trời.

“Ngụy huynh đệ, việc này thật sự không phải ta làm, Tiểu Ngọc Vinh ta dám đặt lời ở chỗ này, nếu thật sự là ta làm, bảo ta ra ngoài bị đánh chết, bị sét đánh chết!”

Ngụy Hợp nhíu mày, phán đoán của gã lập tức có chút dao động, chủ yếu là người này hạ lời thề độc có chút ngoan độc.

Ngữ khí cũng chém đinh chặt sắt, khiến người ta không khỏi nghi ngờ.

“Được rồi, Tiểu bang chủ đã hạ độc thề, xem ra quả thật không phải ngươi, lần này quấy rầy.” Hấn ôm quyền.

“Khách khí khách khí, Ngụy huynh đệ cũng là được người nhờ, có thể hiểu được.” Tiểu Ngọc Vinh lộ ra nụ cười, ôm quyền hoàn lễ.

“Như vậy, tại hạ cáo từ trước.”

“Đi cẩn thận nhé.”

Ngụy Hợp gật đầu, quay người rời đi.

Nhìn đối phương biến mất trước cửa, Tiểu Ngọc không tự chủ được cong khóe miệng, tiểu tử này vẫn còn quá non, mấy câu nói đã bị lừa gạt...” Người đang cười cái gì?”

Đột nhiên một thanh âm từ bên phải hắt truyền đến.

Tiểu Ngọc Vinh sợ tới mức cả người run lên, vội vàng quay đầu nhìn lại, thấy cửa sổ trước đại sảnh bên phải, mặt Ngụy Hợp dán tại cửa sổ, nghi hoặc nhìn hẩn.

Trán hẩn chảy mồ hôi lạnh. Tiểu tử này làm sao xuất quỷ nhập thần vậy?

“Ha ha, ha, vừa rồi nghĩ tới chuyện rất buồn cười. Ngụy huynh đệ sao còn chưa đi? Hay là vào uống một chén với ta?”

“Không được, ta chính là lúc đi nhớ ra, còn có một chuyện chưa nói.” Ngụy Hợp nói.

“Chuyện gì?” Tiểu Ngọc Vinh trong lòng không nói.

“Chính là hy vọng Tiểu bang chủ, nếu phát hiện có người đến Như Thủy phường làm loạn, có thể cho ta biết trước được không.” Ngụy Hợp nói.

“Dễ nói dễ nói, chút việc ấy, ta giúp ngươi! Ngụy huynh đệ yên tâm!” Tiểu Ngọc Vinh vỗ vỗ ngực lớn tiếng nói.

“Vậy liền đa tạ Tiểu bang chủ.” Ngụy Hợp gật đầu, rời cửa sổ, rất nhanh biến mất ở cửa sổ.

Tiểu Ngọc Vinh lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

“Ngụy huynh đệ đi thông thả.”

Đợi một lát, hẩn mới đặt mộng ngồi xuống ghế da hổ.

Thầm nghĩ tiểu tử này còn rất khó hầu hạ, cũng may hẩn cơ trí, tùy cơ ứng biến.

“Trần Hùng, phái người đi điều tra xem Ngụy Hợp này đến cùng là chiến tích gì, ta cứ cảm giác người này có thể sẽ phá

hoại chúng ta...”

“Tiểu bang chủ! Vừa rồi ta quên nói một chuyện!” Thanh âm Ngụy Hợp đột nhiên lần nữa vang lên.

Tiểu Ngọc Vinh sợ tới mức toàn thân run lên, thiếu chút nữa nhảy dựng lên khỏi ghế.

Hắn quay đầu nhìn lại, thấy cửa sổ sau đại sảnh, khuôn mặt Ngụy Hợp lại lần nữa hiện ra, dán trên cửa sổ nói chuyện.

“Ngụy huynh đệ... Có chuyện gì, có thể một hơi nói xong hay không. Trái tim ta không tốt.” Tiểu Ngọc Vinh nuốt nước bọt nói.

“Chính ta cũng không lưu lại địa chỉ cho ngươi, Tiểu bang chủ sao lại báo cho ta biết?” Ngụy Hợp kinh ngạc nói.

“Là... thật sao?” Tiểu Ngọc Vinh trong lòng mắng con mẹ nó. “Vậy xin hỏi Ngụy huynh đệ ở nơi nào?”

“Ta ở một viện tử ở Thiên Ân trấn gần bờ hồ, bên cạnh có hai cây Quế Hoa Thụ thụ vệ.” Ngụy Hợp bình tĩnh nói.

“Nhớ kỹ, Ngụy huynh đệ còn lời gì muốn nói không?” Tiểu Ngọc Vinh truy vấn, sợ đối phương lại làm lại hồi mã thương.

“Còn một câu nữa.” Ngụy Hợp gật đầu: “Có phải Tiểu bang chủ đã phục dụng qua kháng độc dược gì không?”

“Ý ngươi là?” Tiểu Ngọc Vinh rùng mình, đứng lên. “Ta trừ chủ tu võ công, còn kiêm tu Bạch Ngọc Công, có thể kháng độc giải độc.”

“Khó trách ta thả ra hơn ba mươi loại thuốc mê cũng vô dụng.” Ngụy Hợp giật mình.

“Ngươi!?”

Lúc này Tiểu Ngọc Vinh mới phát hiện, sắc mặt những người còn lại trong đại sảnh dần dần có chút không đúng, nguyên một đám bọn họ mặc dù vẫn duy trì động tác nguyên bản, nhưng ánh mắt trì trệ, đàn độn, tựa hồ có chút mất đi thần trí.

Hắn vừa kinh hãi vừa phẫn nộ.

“Hèn hạ!!” Hấn gầm lên giận dữ lao về phía chỗ cửa sổ của Ngụy Hợp, hai tay liên hoàn huy động thiết trảo, mang theo tiếng gào thét bén nhọn, xé rách về phía Ngụy Hợp.

Song trào kinh lực của Tiểu Ngọc Vinh có hiệu quả có thể xé rách kinh lực của đối thủ.

Nếu đối phương yếu hơn mình, có thể vừa đối mặt đã làm đối thủ trọng thương. Nếu đối phương mạnh hơn mình, cũng có thể làm suy yếu kinh lực của hắn, khiến hắn có thể giảm bớt tổn thương, toàn thân trở ra.

“Xem ra được hiệu chung quy cũng không có tác dụng lớn.”
Ngụy Hợp thở dài một tiếng, cho đến nay, hắn liên tục dùng hai cao thủ nhập kinh để kiểm tra, xác định được được vật đơn thuần có ảnh hưởng rất nhỏ đối với tầng này.

Đi tới đi lui tính chơi đùa, còn không bằng trực tiếp giải quyết đối thủ, còn nhanh hơn.

“Chết đi!” Tiểu Ngọc Vinh vô cùng giận dữ, kinh lực tuôn ra như trút nước.

Hắn nhanh chóng di động, phá cửa sổ, nhào về phía Ngụy Hợp, song trào bộc phát ra liên hoàn ngân quang, chiêu không rời chỗ hiểm Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp Phi Long công vận khởi, dưới chân liên hoàn né tránh.

Hồi sơn quyền cùng ba loại công pháp Phúc Vũ ấn, nhanh chóng ngưng tụ kinh lực huyết ấn, bao trùm trên tay hắn.

Hai loại kinh lực quấn quanh, để hai cánh tay của hắn không ngừng đón đỡ, cũng không bị thương chút nào.

Hai loại kinh lực dễ dàng chặn đứng kinh lực xé rách của đối phương.

Tiểu Ngọc Vinh rõ ràng không bằng Hồ Diện Hồ Tiêu Hằng lúc trước, kinh lực của hắn mặc dù cường hãn, nhưng cũng không có chấn động âm hiểm như vậy.

Hơn nữa tốc độ phản ứng và chiêu số của lực lượng người này, các phương diện đều yếu hơn nhân diện hồ không chỉ một bậc.

Nhưng mặc kệ như thế nào, đối phương vẫn là võ sư nhập kinh, so với hãn cao hơn một cảnh giới.

Nếu trước khi đột phá, Ngụy Hợp còn có thể bị áp chế.

Nhưng bây giờ.

Hãn giao thủ hơn ba mươi chiêu, đại khái đã rõ ràng cường độ kinh lực của mình ở cấp độ nào.

Phúc Vũ Tụ Vân công đột phá tầng thứ nhất, trên cường độ kinh lực lại tăng lên rất nhiều, khiến cho hiện tại hãn thậm chí có chút áp chế Tiểu Ngọc Vinh.

“Tiểu bang chủ hà tất phải tức giận, Ngụy mỗ cũng không có ác ý, lần này đến đây chỉ đơn thuần là muốn điều tra chân tướng sự tình thôi.” Ngụy Hợp trầm giọng nói. “Chẳng lẽ ngươi thực sự muốn cùng ta đánh đến ngươi chết ta sống?”

“Con mẹ ngươi! Ngươi không có ác ý vì sao lại bỏ thuốc! Ngươi nghĩ ta ngốc sao?!” Tiểu Ngọc Vinh trong lòng dâng lên một cỗ tà hỏa. “Hôm nay nếu ngươi không chết, chính là ta chết! Liệt cho ta!”

Song trào của hãn vỗ xuống đất, hung ác từ trên trào xuống.

Song trào như bị xé rách mang theo gió lạnh như đao cắt, đánh về phía Ngụy Hợp.

Tê!

Chỉ là hai tay của hãn mới vung ra một nửa, đột nhiên cứng đờ, ngưng lại.

Lúc này hai trào của hãn chỉ cách lồng ngực Ngụy Hợp có một tấc, nhưng một tấc này, tuyệt đối không cách nào vượt qua.

Không phải hãn không muốn tiếp tục, mà là tay phải Ngụy Hợp đã bình tĩnh khắc vào mi tâm của hãn.

“Tiểu bang chủ, thật ra ta không có ác ý.” Ngụy Hợp thở dài nói: “Nếu ngươi cũng nghe lời như Huyền Thủy bang? Ngoan ngoan bị mê hoặc thì tốt biết bao, đâu đến nỗi hôm nay, gây chuyện.”

“Ngươi...!!!” Tiểu Ngọc Vinh mồ hôi lạnh không ngừng chảy xuống từ thái dương. Một chương vừa rồi, kinh lực hộ thể trên người hắn thoáng cái đã bị đánh tan.

“Ngươi không thể giết ta! Phía sau ta là Chu gia!” Hắn kêu to. Đột nhiên dưới chân đạp xuống đất, chạy trốn về sau.

Ngụy Kỳ xông tới trước, giống như ảo ảnh, bỗng nhiên một chương đánh lên đầu Tiểu Ngọc Vinh.

Phốc.

“Ngươi...!!!” Tiểu Ngọc Vinh phun ra một chữ cuối cùng, mở to hai mắt, chậm rãi ngã xuống đất.

Hắn ta đến chết cũng không hiểu, vì sao mình lại đánh nhau như vậy? Tại sao lại bị hạ đực chứ? Vì sao lại không hiểu vì sao lại chết trong tay người trước mặt này.

Hắn không làm gì cả? Chỉ là giống như trước kia, thu ít tiền làm chút việc nhỏ...

“Xem ra vẫn là gạt đầu nhanh hơn? Nếu không đổi chỗ khác sẽ lại giống như lần trước chạy mất. Tiến kinh võ sư cũng sợ đánh nhau.”

*

*

*

Ngụy Hợp thở dài, nhìn thi thể trên mặt đất, nhanh chóng tiến lên soát người. Rất nhanh đã tìm được một túi tiền? Bên trong có hơn ba ngàn kim phiếu.

Tâm tình của hắn rất tốt, nhìn thi thể trên mặt đất.

“Đúng rồi? Gia hỏa này vừa mới nhắc tới Chu gia. Bất quá cũng không sao cả. Châu gia đơn giản chỉ là thu ít tiền? cấp cho gia hỏa này một cái tên mà thôi. Chỉ cần bang phái vẫn còn, mỗi tháng cung phụng không ít? Căn bản sẽ không quản loại bang phái nhỏ này ai làm bang chủ.”

Chu gia với tư cách là một trong ba đại gia tộc của Tuyên Cảnh thành, tiểu bang trên danh nghĩa không dưới mười

người, thuộc loại giao tiền mặc kệ giao ra sao, không giao tiền chỉ có con đường chết.

Lúc trước Ngụy Hợp đã điều tra rõ ràng, có thể ra tay hay không, trong lòng biết rõ.

Nhưng Tiểu Ngọc Vinh lại thật sự cho rằng mình dựa vào Chu gia.

Sau đó chính là thời gian vơ vét, Ngụy Hợp rất nhanh trở lại trong đại sảnh, lúc này trong đại sảnh ngổn ngang lộn xộn thành một đồng người.

Bang chúng ở tầng dưới cùng của thủ vệ bên ngoài thấy không ổn đã sớm chạy trốn. Lúc này trong ngoài đại sảnh hoàn toàn yên tĩnh.

Ngụy Hợp tiến lên, tốc độ tay cực nhanh thay nhau lục soát thân mình.

Rất nhanh, hắn liền xách theo một cái túi lớn, từ trong đại sảnh đi ra. Lần này sưu thân, một thứ hắn muốn nhất đã bị hắn tìm được.

Đó chính là Bạch Ngọc công mà Tiểu Ngọc Vinh đã nhắc tới lúc trước.

Hắn tự xưng chính là dựa vào công phu này, làm được không sợ độc dược. Cũng bởi vậy, Ngụy Hợp thường xuyên tiếp xúc độc dược mê dược, đối với môn công phu này tương đối cảm thấy hứng thú.

Hắn tìm được bí tịch Bạch Ngọc Công nằm trong hộc tối dưới chỗ ghé ngồi Hồ Thố, ngoài ra còn có một phần song thảo hình Hồ.

Sáu đầu mục Bạch Xà trong đại sảnh, hắn cũng vơ vét được tổng cộng hai ngàn kim phiếu, một ít mê dược, độc dược, xuân dược.

Cộng thêm thu hoạch Huyền Thủy bang phía trước, tổng cộng chuyến đi này, Ngụy Hợp thu nhập hơn tám ngàn kim phiếu, quả thực là đại phong thu.

Hắn mang theo bao quần áo, Ngụy Hợp Phi Long Công vận khởi, thân ảnh cấp tốc rời đi, biến mất ở nơi lối ra của tổng đà bạch xà giúp hắn.

Lần này như điều tra ở xưởng nước, bất luận có thành hay không, đều khiến hắn phát hiện ra một con đường làm giàu hoàn toàn mới.

Hơn nữa, cũng đã kiểm tra ra được thực lực hiện tại của hắn.

Võ sư nhập kinh không phải vô cùng cường hãn, mà thật sự không phải là đối thủ của hắn.

Lần này tám ngàn kim phiếu sư xuất danh nổi tiếng, truyền đi, là bạch xà giúp trước ra tay, có Thiên Ân môn làm hậu thuẫn, Chu gia cũng sẽ không mạo hiểm đắc tội với Thiên Ân môn, tự mình động thủ.

Lại thêm một vạn kim phiếu trước Lâm Tiêu Tiêu cho, Ngụy Hợp lập tức cảm thấy cái túi của mình trống trải chưa từng có.

Đến lúc rồi, đi xác định công pháp mình cần kiêm tu.

Dưới sự cung ứng của lượng lớn thịt dị thú, tiến độ phá cảnh châu sẽ tăng nhanh, đến lúc đó có thể lựa chọn võ công bổ sung cho nhau, hoàn thiện ý nghĩ lúc trước của hắn.

Là lựa chọn phòng ngự, hay là lựa chọn tốc độ bộc phát, hoặc là lựa chọn giảm lực, khôi phục? Kiên nhẫn?

Dựm Bắc Lăng, Lâm phủ.

Lâm Tiêu Tiêu cầm bình nước cần thận tưới nước cho hoa cỏ trong hoa viên.

Cái nàng thích nhất chính là tưới nước cho nụ hoa còn nở, cũng là phán đoán xem thiếu cái gì, lại bổ sung thêm phân bón tương ứng.

Nếu hoa nở là điềm lệ vô song thì chính là việc khiến nàng vui vẻ nhất.

Nếu sau cùng hoa nở không bằng nhân ý, bất đồng với mong muốn của nàng, nàng sẽ lặp lại suy nghĩ vì sao.

Không bao lâu sau, hạ phó bên ngoài đưa tới một phong thư, giao cho Lâm Tiêu Tiêu.

Nàng tiếp nhận phong thư, nhẹ nhàng mở ra, sau đó chậm rãi đọc hết.

Tín là Ngụy Hợp đưa tới, đại ý là sự tình đã giải quyết xong, sau đó hẳn là không còn ai dám đi như nước phượng động thủ, để nàng nếu lại có việc, lại đưa tin đi trấn Thiên Ân.

Địa chỉ là bên hồ Thiên Ân, một sân nhà Ngụy gia bên cây hòe già.

Đọc xong thư, Lâm Tiêu Tiêu thở phào một tiếng, sau đó lẳng lặng gấp tờ thư lại.

“Tiêu Tiêu!” Ôn Liên lúc này đĩnh đạc xông vào vườn hoa: “Ngươi lại đang tưới hoa?”

Cô mặc một bộ áo da đỏ tươi, áo khoác lông mềm mại, eo nhỏ nhắn, đường cong trước lồi sau vênh lên, ngoại trừ con mắt có chút hung dữ, trầm mặc nghiêm túc với Lâm Tiêu Tiêu là hai phong cách hoàn toàn khác biệt.

Hai người, một người sạch sẽ thanh tú, một người như quả ớt, chua ngọt còn cay.

“?” Lâm Tiêu Tiêu ngẩng đầu lên nhìn cô, nghi hoặc cô tới làm gì.

Hai người ở chung đã lâu, sớm đã hình thành ăn ý, cho dù bạn thân không nói lời nào, Ôn Liên cũng biết ý của cô.

Nàng hừ lạnh một tiếng: “Còn không phải là sợ ngươi gặp chuyện không may sao, ngươi mời người nọ ta nhìn không đáng tin, dứt khoát hôm nay đi cầu cha ta, ông ấy đáp ứng, giới thiệu cao nhân Kiếm Mục tự cho ta, buổi chiều ngươi theo ta một chuyến. Chúng ta cùng nhau mời vị cao nhân kia rời núi.”

“Không cần.” Lâm Tiêu Tiêu lắc đầu.

“Vì sao không dùng? Ta nói cho ngươi, Kiếm Phái tự cũng là một trong ngũ đại môn phái, mặc dù kém Vô Thủy tông, nhưng cũng xếp trước Thiên Ân môn, gần đây Thiên Ân môn

phong độ không tốt lắm, không ít người trong thành bắt đầu đi phụ thành tìm kiếm nội viện các môn phái còn lại giúp đỡ.

Quan hệ này cha ta giúp chúng ta, mặc dù chỉ là nội viện Kiếm Mục tự bình thường, nhưng so với Ngụy Hợp kia thì chắc chắn mạnh hơn nhiều.” Ôn Liên chăm chú khuyên.

“Ta.” Lâm Tiêu Tiêu há miệng định nói gì đó.

“Ta cái gì mà ta? Ta biết ngươi là không nỡ bỏ ra nhiều tiền như vậy vào trước đó, nhưng không sao, mục đích của chúng ta là giải quyết chuyện của chúng, việc còn lại cứ gác sang một bên trước đã. Hiện tại là người mà ngươi tìm được, khẳng định không có biện pháp nào làm xong. Chúng ta cần sáng nay phải chuẩn bị, nếu không chờ tới một ngày chính là tổn thất một ngày tiền tài và danh dự. Ngươi có biết rút bao nhiêu thời gian cho thúc thúc mới tích góp được danh tiếng như xưởng nước không? Cho nên...”

Ôn Liên còn đang nói dông dài.

Bên phía Lâm Tiêu Tiêu thì lặng lẽ cất bức thư vào ngực, lấy ra, sau đó chậm rãi mở.

Nàng đưa thư cho Ôn Liên, vừa đưa được một nửa thì bị nàng đẩy ra.

“Đừng gấp, ta còn chưa nói xong. Ta nói cho ngươi, nếu ngươi lo lắng vấn đề tiền bạc, hôm nay ta đi thế chấp một gian tử lâu, ta trước giúp ngươi lót dạ, về sau ngươi phải nhớ kỹ lợi tức.

Mặt khác, kỳ thật chuyện của cha ta chính là giải quyết Kiếm Phái tự bên kia, khi đó ta thấy bọn họ, làm việc so với Thiên Ân môn bên này đáng tin hơn nhiều. Hơn nữa người này, là người trước đó giúp cha ta xử lý sự vụ, hơn nữa hôm qua ta cẩn thận tìm người phân tích, đối với Như Thủy phường rất có khả năng là Bạch Thượng gia. Nhà bọn họ vẫn luôn là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của các ngươi...”

Nàng vẫn đang phân tích, phân tích, suy đoán có thể là ai đã vạch ra tập kích.

Lâm Tiêu Tiêu lại đưa thư.

“Nhìn kia.” Nàng nghiêm túc nói.

“Nhìn cái gì, có cái gì hay. Người nghe ta nói xem, quan trọng hơn ta nói, bây giờ chuyện gì quan trọng hơn so với việc giải quyết cửa hàng của người trước? Ta có rất nhiều thời gian, chính là tới dặn dò người.” Ôn Liên không kiên nhẫn nói.

“Đây là...” Lâm Tiêu Tiêu chưa nói xong.

Đột nhiên Ôn Liên hét lên.

“Ai da, ta quên buổi chiều còn phải tới Trần Ký phường uống trà, hẹn người nghỉ, xong rồi, ta đi trước đây!” Nàng xoay người mau mau chóng rời đi.

“Nhớ chuẩn bị một chút, quay về theo ta mời người! Ta sắp xếp xong xuôi cho người rồi!” Ôn Liên chạy khỏi hoa viên, chớp mắt đã không thấy bóng dáng ai nữa.

Lưu lại Lâm Tiêu Tiêu một mình cầm bức thư, ngỡ ngác đứng bên cạnh vườn hoa, không còn gì để nói.

*

*

*

Phịch.

Ôn Liên nhảy một cái rồi lên xe ngựa.

“Đi đi đi, đi mau! Sắp đến rồi đó!” Nàng hồi thúc xa phu nhà mình.

“Đại tiểu thư, phía trước chặn đường, tạm thời phải đi đường vòng.” Nữ xa phu thành thật trả lời.

“Hả? chặn đường rồi à? Vì sao?” Ôn Liên nghi hoặc.” Chẳng phải đường Tô Sơn này vẫn luôn trống trơn à?”

“Hình như là mấy bang nhỏ chung quanh vì tranh đoạt vị trí bang chủ mà chết không ít người. Hiện tại nha môn quan phủ đang chuyển thi thể.” Một gã hộ vệ ngoài xe nhìn có chút hả hê nói.

“Tranh bang chủ? Lão đại của bọn họ chết rồi?” Ôn Liên sững sốt.

“Đúng vậy a, nghe nói là trong một ngày hôm qua chết mất bốn người, đều là bị người ta đánh chết tươi. Có người nói hành hung chính là một cao thủ nội viện của Thiên Ân môn.”

Hộ vệ kia sau khi tan làm liền thích khoác loác chuyện phiếm với các huynh đệ xung quanh, đối với những tin tức nhiều chuyện này vô cùng linh thông.

“Trong vòng một ngày?” Ôn Liên giật mình, nàng chợt nhớ tới tình cảnh Ngụy Hợp hôm qua chỉ vào địa đồ hỏi.

“Vậy người chết trong bang phái có phải có một bạch xà giúp và Huyền Thủy bang không?!” Nàng vội vàng hỏi.

“Đúng vậy a, nghe nói hai bang chủ kia là cao thủ võ sư nhập kinh, ở vùng này hoành hành hơn mười năm, không ngờ đột

nhiên cùng nhau chết bất đắc kỳ tử.” Hộ vệ kia cảm thán nói.

“Chuyện này ta cũng có nghe nói, có người nói là một mình một ngựa của nội viện Thiên Ân môn làm, vậy làm sao có thể? Bạch xà giúp Huyền Thủy có nhiều người như vậy ở đây, một đám cao tầng ba máu nhiều như vậy, cho dù một hai người không đánh lại thì vậy công cũng có thể sợ chết.

Còn có người nói là bị thuốc làm mê muội. Điều này càng không có khả năng, nhiều người như vậy, đồng thời bị mê muội, thật sự một chút phản ứng cũng không có? Quá là giả.

Thủ đoạn hạ độc cao tới mức nào mới làm được như vậy?

Theo ta thấy, hiện tại cách nói lưu hành nhất, chính là người trong hai bang phái này âm toán hai bang chủ, muốn soán vị đoạt quyền. Về phần tin tức nội viện Thiên Ân môn đều là phóng ra giả dối.”

Các hộ vệ nói rất ra vẻ, Ôn Liên lại lâm vào trầm mặc cùng hoài nghi.

Đến bây giờ nàng vẫn còn nhớ rõ ràng, hôm qua Ngụy Hợp chỉ vào địa đồ, hỏi thăm tên của tiểu bang nơi đó.

“Thật sự là hấn? Nhưng không đến mức ấy chứ? Hấn chỉ là một võ giả tam huyết, đây chính là hai đại võ sư... Hơn nữa còn có nhiều bang chúng như vậy...” Gia thế của Ôn Liên giàu có, phụ thân lại là một trong những thương nhân mà Tuyên Cảnh thành hoàn toàn xứng đáng. Cho nên hấn cũng không phải không biết gì về võ đạo.

“Nếu đúng là hấn...” Trong lòng Ôn Liên đột nhiên dao động.

“Không có khả năng...! Tuyệt đối không có khả năng! Hấn cũng không phải thần tiên, làm sao có thể một mình mà chọn nhiều người như vậy. Khẳng định chỉ là trùng hợp. Chắc là trùng hợp gặp phải... Vận khí tốt mà thôi”.

Nghĩ thế nào Ôn Liên cũng cảm thấy không thể.

” hạt sen!” Giọng nói của Lâm Tiêu Tiêu đột nhiên vang lên bên cạnh xe ngựa.

Ôn Liên ngắt quãng, nhìn về phía cửa xe. Vừa hay thấy Lâm Tiêu Tiêu bèn đưa một tấm thư tới.

“Xem.” Lâm Tiêu Tiêu nghiêm túc nói.

Ôn Liên đọc lá thư, lại nhìn về mặt nghiêm túc của khuê mật.

Nàng duỗi tay ra, nhận lấy, chậm rãi mở ra.

Rầm rầm.

Ngụy Hợp nhẹ nhàng lật trang, đọc sách trong tay.

Cửa sổ lầu một Thiên Nhai Lâu bị gió lạnh thổi vào, một ít cánh hoa Mặc Lan nhỏ vun bị thổi bay xuống sàn.

Ngoài cửa sổ, nhánh cây khô gầy chậm rãi lay động, bên trên chồi xanh biếc nhô ra sừng nhọn.

Đám chuyên gia phụ trách dọn dẹp, tranh thủ thời gian cầm chổi quét dọn sạch sẽ cánh hoa Mặc Lan màu đỏ sậm.

Một lát sau, Ngụy Hợp đặt quyển sách trong tay xuống.

Đây là quyển tạp ký thứ năm hắn đọc, bên trên ghi chép cuộc đời một võ giả tự tu.

Vị này chính là Đại Võ Sư danh chấn đến viên mãn đỉnh cấp, thực lực cũng rất mạnh, nhưng bởi vì không nhịn được, lúc trẻ kiên tu các công pháp khác, dẫn đến thực lực mặc dù cường hãn, nhưng đã mất đi khả năng tiếp tục tăng lên.

Người này truyền ký ghi chép rất nhiều thứ, có trợ giúp rất lớn với Ngụy Hợp.

Bây giờ chuyện như phường nước bên kia đã thành.

Lúc Ngụy Hợp rời đi, thuận tiện nhìn không được quán hai bang nhỏ, phát hiện bọn họ cũng có thu tiền làm như phường nước, liền thuận tay giải quyết đầu lĩnh.

Đáng tiếc, hai bang nhỏ kia thu hoạch cũng không lớn, chỉ có hai ngàn kim phiếu.

Vừa vặn hợp toàn bộ lại, lời được một vạn kim phiếu.

Bất quá loại phá hoại trật tự ổn định này, cũng là bởi vì như phường nước, sự tình có nguyên nhân, cho nên có thể làm một

lần.

Sau đó cũng không thể làm tiếp.

Ngụy Hợp trở về ngay lập tức. Đưa năm ngàn kim phiếu cho Vạn Lăng Viên Viên Viên, báo việc này cho hắn.

Bởi vì việc này nhất định phải sư trưởng ra mặt một chút, cho nên không nỡ bắt cóc hài tử.

Để phòng ngừa xuất hiện phiền toái, Ngụy Hợp quyết đoán đưa ra một nửa thu hoạch.

Nhưng khiến hắn bất ngờ chính là, kim phiếu bị Vạn Lăng thu lại, một phần cũng không thu, còn bảo hắn ít làm những chuyện bàng môn tà đạo này, an tâm luyện công chính là được, những người còn lại thì để nàng nhìn.

Ngụy Hợp bây giờ nói câu này với đầu viện trước khi đi, ký ức vẫn còn mới mẻ.

“Loại chuyện nhỏ thế này về sau đừng đến làm phiền ta? Bất kể là Chu gia hay là Thiên Ân môn ta, cũng sẽ không để ý. Chẳng tập luyện công.”

Bang Bạch Xà và Huyền Thủy bang, hai đại võ sư đã bị giết, đối với Thiên Ân môn và Chu gia? Thế mà chỉ là một việc nhỏ không đáng quan tâm.

Ngụy Hợp từ trong những lời này mới chân chính cảm nhận được lợi ích và bá đạo, thân là đại thế lực của đại môn phái.

“Thiên Ân Môn chỉ là một trong năm thế lực lớn kém cõi nhất mà thôi. Mà còn ngang ngược như vậy sao? Khó trách lúc trước Vô Thủy Tông có thái độ như vậy” Ngụy Hợp trong lòng hiểu rõ.

Đương nhiên lý giải thì chỉ lý giải, ghi hận thì ghi hận, tất cả đều cấu kết với nhau.

Một lần nữa hắn lại đặt cuốn sách về chỗ cũ.

Hắn đi tới đầu bậc thang, ngẩng đầu từng bước một, đi lên phía cầu thang lầu hai.

Y bước từng bước lên thêm.

Ngụy Hợp chú ý tới, trên bậc thang đi thông lên lầu hai, biên giới hai bên còn khắc một ít chữ cơ mật.

Như là “Định”, “Hồi”, “Tin”, ” thủ”, “An”.

Hắn một đường đi lên lầu hai, hơn mười bậc thang, rõ ràng mỗi một cấp đều có văn tự khác nhau.

Toàn bộ đều dùng chữ đặc thù như rồng bay phượng múa điêu khắc ra.

“Đó là Chương môn đời thứ ba của bốn môn, tự tay khắc mấy chữ cảnh báo, cảnh cáo tất cả đệ tử leo lên lầu hai của lầu Thiên Nhai, đối mặt với đủ loại võ học cường đại, thời khắc cảnh báo bản thân, không dám vọng tưởng, tuân thủ bản tâm, mới có thể đặt chân đến càng xa.”

Bên phải cửa lầu hai, một cái bàn gỗ nằm một lão đầu tóc hoa râm khô quắt nằm.

Lão đầu mặc hắc bào rộng thùng thình, cầm trong tay một cái tẩu thuốc, nhưng không có châm khói, chỉ ngậm miệng giả vờ hút vài ngụm.

“Bái kiến tiên bối.” Ngụy Hợp ôm quyền nói.

“Ừm, đi thôi. Mỗi người chú ý tới bậc thang, ta đều xem tâm tình giảng giải cho hắn một câu. Người không phải thiên tài gì, cũng không có kỳ ngộ gì, ta cũng không phải cao thủ tuyệt thế gì, được rồi, xem chút chuyện bàn tán ít đi, đi đi.” Lão đầu chỉ lên lầu hai có chút trống rỗng.

Ngụy Hợp dở khóc dở cười, lập tức nghiêm túc gật đầu, thu liễm tâm tư, bước nhanh đi về phía đại sảnh lầu hai.

Kết cấu trong đại sảnh giống như lầu một, đều là giá sách đồng tâm.

Nhưng giá sách nơi này chỉ có năm vòng.

Trên giá sách bày đầy các loại sách màu vàng nhạt. Bên cạnh tám bệ gỗ còn lớn cỡ đầu người, mang theo loại tương ứng.

“Công”, ” thủ”, “Tốc”, “Dưỡng”, “Tàn”.

Ngụy Hợp không chút do dự, trực tiếp đi về hướng thủ một lan.

Kinh lực chông chất nhiều nhất để đảm bảo an toàn cho mình, mới là trung tâm.

Trên giá sách dày đặc từng quyển sách, mỗi một quyển đều là bí tịch võ công, Ngụy Hợp liếc mắt nhìn qua.

“Đạo Liên Thân”, “Kim Quang Tí”, “Tam Pháp Hoàn Luyện”, “Bất Nhiễm Thể”, “Tỏa Thạch Công”, “Tỏa Thạch Công”, “Đồng Tường Công”...

Hắn tùy ý rút vốn là thân thể bất nhập, lật xem một chút đều là võ học nhập kinh. Nhưng cao nhất cũng chỉ tới mức nhập lực.

Môn võ học này lập ý, đến lý niệm, nhiều nhất cũng chỉ đưa ra sự quán chú.

Lý niệm lập ý, chính là người sáng tạo ra võ công, ngay từ đầu cho rằng thân thể cao nhất chỉ có thể luyện đến trình độ này, cho nên tất cả đều kết thúc bằng điểm cuối của hắn.

Phía sau căn bản cũng không có nội dung gì khác.

Bất Cấu thể luyện ra kinh lực, tên là Vô Cấu Kính, lấy tinh thuần làm chủ, sau khi nhập kinh phòng hộ toàn thân, như áo bông cực dày, mềm dẻo cứng cỏi, rất khó xuyên thấu, có hiệu quả phòng ngự và kinh lực tương tự.

Ngụy Hợp buông Bất Cấu thể, lại cầm lấy một bản Thuần Dương công, đây vốn là dựa vào luyện có một ngụm Thuần Dương kinh lực. Sau khi nhập kinh, kinh lực toàn thân cứng rắn vô cùng, có phòng ngự cùng phản chấn cực mạnh, chỉ là độ khó hơi lớn. Phải luôn bảo trì đồng thân, mà sau khi luyện thành tính tình sẽ trở nên nóng nảy, cần phải dùng tu tâm pháp, củng cố tâm tính.

Ngụy Hợp chọn từng người, như nhật được chí bảo.

Những võ công này khác với mấy môn võ công hắn tìm được lúc trước.

Tất cả những thứ này đều là võ học có thể nhập lực. Trong đó bao hàm toàn bộ nội dung, từ cơ sở tới bản đồ cơ thể, đạo căn

bản, từ nhập kinh tâm pháp, toàn bộ đều có.

Những bí tịch này, mỗi một quyển đều là kết tinh trong trí tuệ của con người thăm dò, không biết đã ngưng tụ tinh hoa bao nhiêu thời gian.

Ngụy Hợp luyện thành mấy môn võ công, vô luận là Phi Long công, hay là Ngũ Lĩnh Chưởng, hay là Hồi Sơn Quyền, đều không thể tái nhập kinh.

Cho nên những công pháp kiêm tu nơi này chính là hy vọng của hắn lúc này.

“Tổng khí huyết cơ thể người có hạn, theo lý thuyết, luyện công có thể nhanh chóng tăng cường tổng lượng, nhưng thời gian có hạn, tốc độ tăng trưởng khí huyết cũng có cực hạn.”

Ngụy Hợp phân tích trong lòng.

“Một người tối đa chỉ có thể kiêm tu năm môn võ công, khí huyết chia làm năm phần, hóa thành ấn huyết cũng không quá ít.

Nếu không, tu hành quá nhiều, Ấn Huyết không đủ, cho dù tập trung cũng sẽ có uy lực cực yếu.”

“Như vậy hạch tâm đầu tiên chính là phải tăng trưởng tổng lượng nguyên huyết. Cũng chính là toàn bộ tổng khí huyết của cơ thể người.”

Hắn dựa theo góc độ này, lựa chọn võ công, lập tức nhìn là hiểu.

Võ công có thể gia tăng tổng khí huyết cực ít.

Ngụy Hợp nhanh chóng tra xét, không bao lâu đã rút ra một quyển sách.

Mặt trên quyển sách, dùng chữ viết có chút ngoáy viết: Kinh Hồng quyết.

Ngụy Hợp cấp tốc tìm kiếm bốn giá sách, trong đó tổng khí huyết chỉ có mười hai quyển.

Mà mười hai quyển này, dùng thứ này là thích hợp nhất đối với hắn.

Đặc điểm là: Quá trình tu hành đơn giản, thoải mái, nhưng cửa ải rất khó đột phá, hung hiểm vô cùng, còn cần những khí quan huyết nhục dị thú đặc biệt khác làm kíp nổ.

Công pháp này tổng cộng có năm tầng, sau khi tu thành mỗi tầng lại tăng tổng khí huyết gấp đôi so với trước.

Đến cuối cùng, tu đến đại thành, khí huyết toàn thân gia tăng đến ban đầu ba mươi hai lần, không lồ hùng hồn, tựa như cự kinh hồng thủy, nhất cử nhất động đều có uy lực lớn lao.

Chẳng qua môn võ công này tuy mạnh nhưng không ai luyện được, vì trong đó có rất nhiều bộ phận cơ quan huyết nhục của dị thú khác nhau, không tìm ra được.

Những dị thú bắt buộc phải chết đi đã nhiều năm, không thấy tung tích, cho nên những người tu luyện Kinh Hồng quyết phỏng chừng ngay cả tầng thứ nhất cũng không luyện được, vì vậy chỉ có thể ở chỗ này ăn bụi nhiều năm.

113

Kinh Hồng quyết này bản võ học cấp Ngụy Hợp một cái linh cảm, hẳn hoàn toàn có thể đi xem tàn bản, chỉ cần là cửa ải hung hiểm, cần độ khó cao điều kiện mới có thể đột phá, hẳn đều thích hợp.

Trong lòng hẳn khẽ động, nhanh chóng đi tới trước giá sách bằng gỗ treo đã tàn.

Trên giá sách này toàn bộ là các loại võ công tàn vốn không luyện thành, dùng để cho các đệ tử mở rộng tầm mắt.

Ngụy Hợp tùy tiện xuất ra mấy quyển, liền phát hiện vài loại võ công tà đạo.

Cái gọi là tà đạo, cũng không phải đạo tà ác, mà là tà đạo chệch đi.

Bình thường thông chỉ những võ học chính đồ kia không thể đi được, chuyên đi đường tắt, bẻ môn lệch môn, muốn nhanh chóng biến cường võ học.

Loại võ học này, ngay từ đầu xác thực sẽ có đường tắt, tốc độ tăng lên cũng nhanh hơn võ học chính thống, nhưng bởi vì căn cơ không vững chắc, liền dẫn đến một bước tiếp theo càng thêm hung hiểm.

Rất nhiều võ học thậm chí chỉ là thể hiện oai phong nhất thời, thuần túy là chệch hướng con đường cuối cùng.

Giống như chỉ muốn giết địch, chỉ theo đuổi bộc phát, chỉ theo đuổi các loại âm độc.

Tìm một cái như vậy, Ngụy Hợp nhất thời lại lật ra mấy quyển võ học thích hợp với gã.

“Cửu Huyền Cửu Chân”, “Âm Phù Công”, “Ngọc Luyện Thần Chương”.

Chỉ là những võ công này đều phải chờ hẳn nâng cao tổng khí huyết lên rồi mới luyện tiếp. kiên tu vị trên người hẳn đã bị chiếm hết.

Hồi Sơn Quyền, Ngũ Lĩnh Chương, Phi Long Công, Phúc Vũ Tụ Vân Công, cộng thêm Hồng Quyết chuẩn bị tu hành ngay lúc này. Vừa vặn có năm môn.

Lâu hai không cho phép mang ra và sao chép, phải xem ở đây mới được.

Ngụy Hợp nhớ kỹ mấy quyển võ học này, đưa vật ấy về chỗ cũ, sau đó ngồi xuống cạnh cửa sổ, cẩn thận đọc kỹ ức tầng thứ nhất.

Không bao lâu, nội dung chỉ có tầng một cũng không tính là nhiều, hấn cẩn thận ngâm tụng xong, liền ly khai tầng hai.

Dù sao ở đây đọc sách là phải nộp tiền. Theo thời gian giao tiền. Một canh giờ mười kim, đắt tới mức khiến người ta đau gan.

Sau khi tầng thứ nhất của Kinh Hồng quyết tới tay, Ngụy Hợp bắt đầu quay về nhà, dựa theo môn võ công này luyện tập.

Mà chuyện ở Tuyên Cảnh thành, hấn ra mặt cho Như Thủy phường, giải quyết chuyện hai võ sư nhập kinh, cũng truyền ra đủ loại tin tức.

Có người nói hấn ta là thiết kế ly gián, dẫn đến hai bang phải tự giết lẫn nhau.

Có người nói hấn ta đã mời ngoại viện, đánh lén ám sát bang chủ hai đại võ sư.

Cũng có người nói hấn có bối cảnh rất thâm hậu, trường bối sau lưng ra mặt giải quyết hai đại võ sư.

Nhưng không có một ai tin tưởng, là Ngụy Hợp tự hạ độc hôn mê nhiều người như vậy, sau đó đơn đả độc giết chết hai tên võ sư.

Bản bản ít lưu truyền này, thật ra là một phiên bản đáng tin nhất.

Bất kể nói thế nào, Ngụy Hợp bây giờ ở Tuyên Cảnh thành cũng chỉ như một mối lửa nhỏ ở Thiên Ân môn mà thôi.

Thành một trong những câu chuyện của trà dư tửu của các biệt viện.

Chỉ là chuyện này cũng nhất thời để cho cái tên Ngụy Hợp này, lọt vào tầm mắt mọi người, có người cảm thấy gã là có năng lực, càng nhiều người cảm thấy gã là may mắn.

Nhưng tất cả mọi thứ đều theo thời gian trôi qua, chậm rãi trở nên yên lặng.

Thủ tịch và đám thiên tài còn lại của biệt viện chỉ trong chốc lát sẽ xảy ra chút chuyện lớn.

Dị thú cường hãn như săn thú thành công vào tầng thứ nhất, hoặc là thủ tịch nào đó đột phá mạnh, bắt đầu rèn xương.

Hay là những thủ tịch đã từng âm thầm giao chiến với nhau, phân ra thắng bại cao thấp.

Còn có người bởi vì nữ, cùng trong ba đại gia tộc đệ tử Vương gia xảy ra xung đột, hai bên cùng kéo ra trận hình cùng nhau điều hòa.

Sự tình xảy ra không ngừng quét sạch tầm mắt của mọi người. Rất nhanh, không quá hai tháng, chuyện Ngụy Hợp đã bị cuốn đến không biết đi đâu.

Dần dần bị người ta quên lãng.

Mà lúc này, Ngụy Hợp dưới sự chống đỡ của số lượng lớn tiền tài, điên cuồng phục dụng thịt dị thú, chuyển hóa thành lượng lớn khí huyết, tu hành Hồng quyết, Phi Long công, Bạch Ngọc công, cùng với Phúc Vũ Tụ Vân công.

Phá cảnh châu ở trong dạng khổ tu điên cuồng này, bởi vì không ngừng, mỗi ngày liên tục ăn sáu bữa thịt dị thú, mà mắt thường có thể thấy được tiến độ tăng trưởng.

Thoáng cái, nửa năm trôi qua.

Phá cảnh châu một lần nữa khôi phục viên mãn. Mà Ngụy Hợp bởi vì lượng lớn tiền tài ủng hộ, dốc lòng khổ tu, tiến độ cũng có chút vui vẻ.

Chủ tu Phúc Vũ Tụ Vân công, đã lặng yên đạt tới tầng thứ hai viên mãn, đã thông toàn bộ thất khiếu, chỉ còn thiếu lỗ hồng cuối cùng.

Tầng này đối với hắn mà nói, ngược lại là tầng thứ đơn giản nhất, thất khiếu phân biệt là hai mắt, hai tai, hai lỗ mũi, cùng miệng.

Những mạch máu nhỏ ở đây cực nhỏ, chủ yếu là kiểm tra lực không chế.

Mà Ngụy Hợp đối với lực không chế tương đối có kinh nghiệm. Hắn kiên tu nhiều môn võ công, trên khả năng không chế sớm đã đạt được các loại hình cùng trọng điểm rèn luyện.

Bởi vì bất đồng võ công, huyết mạch máu cần rèn luyện khác biệt. Như Ngũ Lĩnh Chưởng, chính là dùng rất nhiều mạch máu nhỏ.

Trong tiếng mưa rơi “Rầm rầm”.

Ngụy Hợp ngồi xếp bằng trong phòng, lẳng lặng nhìn hạt mưa rơi tung toé từ ngoài cửa xuống đất.

Nửa năm, sinh hoạt của hắn cực kỳ ổn định, cực có quy luật.

Mỗi ngày ngoài ăn chính là luyện công, sau đó thì ngủ. Cứ lặp đi lặp lại như vậy, thỉnh thoảng tới cửa nghe giảng bài một chút, hoặc là theo tỷ tỷ vào thành mua đồ.

Cuộc sống thật buồn tẻ, đơn giản, nhưng một chút cảm giác cũng không có.

Ngụy Hợp có thể cảm giác được mỗi thời mỗi khắc mình đều đang biến cường, hắn tại tu hành Hồng Quyết kinh hành, loại cảm giác này càng thêm rõ ràng.

Mà dưới sự ủng hộ của lượng lớn thịt dị thú, bây giờ Phúc Vũ Tụ Vân Công của hắn cũng đã đến thời khắc máu chốt.

Phù...

Hắn thở dài một hơi, bờ môi đỏ sẫm như máu nhanh chóng tản đi, khôi phục lại bình thường.

Cái này đại biểu cho nhu khiếu cuối cùng, lúc này triệt để luyện hóa hoàn thành.

Cái gọi là thất khiếu chậm nhất luyện hóa một cửa ải, ngược lại hắn lại cực nhanh.

Thất khiếu luyện xong, chính là hạng cuối cùng, kết nối tất cả ấn huyết lại, hoàn thành một bước cuối cùng bao trùm toàn thân.

Đến lúc đó, sẽ tu thành tầng thứ hai Phúc Vũ Tụ Vân công, bắt đầu bước lên tầng thứ ba.

Nhưng bước cuối cùng này, đình trệ không biết bao nhiêu đệ tử nội viện ở Vạn Thanh viện.

Bởi vì một bước này cần phải trù tính toàn cục, nhất cử tác khí, một chút cũng không thể sai, một khi phạm sai lầm thì sẽ thất bại trong gang tấc, vết máu sẽ bị hao tổn, đến lúc đó, không chỉ không đột phá được mà thân thể còn bị thương, cần phải dưỡng huyết lần nữa khôi phục.

Rất nhiều nội viện tốn thời gian ở điểm này, đột phá một lần, không thành, thụ thương, dưỡng thương, một lần nữa tích góp dấu vết luyện hóa, lãng phí rất nhiều thời gian.

Nội viện chín năm, trước sau cũng chỉ đủ trùng kích mấy lần.

“Một bước cuối cùng, dựa vào chính ta, khả năng không lớn hoàn thành. Tổng lượng ấn huyết của ta không đủ, dù ta không chế đủ, một bước này của Phúc Vũ Tụ Vân cũng căn bản không hoàn thành được.” Trong lòng Ngụy Hợp biết rõ.

Vì vậy bước cuối cùng này, đương nhiên hẳn giao cho Phá Cảnh Châu.

Dù sao Phá Cảnh Châu cũng là một bộ phận năng lực của hắn, không có gì phải ngượng ngùng.

Lập tức, tâm niệm hắn khẽ động, viên ngọc Phá Cảnh viên mẫn trước ngực lập tức hóa thành vô số dòng khí nóng cuộn cuộn, tràn vào các nơi toàn thân hắn.

Đã chỉ còn cửa ải cuối cùng là Phúc Vũ Tụ Vân công tầng thứ nhất, vô thanh vô tức bị phá mở.

Vốn dĩ Ấn Huyết không nhiều, được Phá Cảnh Châu ủng hộ, nó cấp tốc bành trướng lên, sau đó bỗng nhiên như hạt mưa bao trùm toàn thân.

Tầng thứ hai, thành công.

Cái này bị rất nhiều nội viện coi là cửa ải nguy hiểm, ở trong mắt Ngụy Hợp, như giẫm trên đất bằng.

Hắn đã sớm quen với loại đột phá một cách tự nhiên này.

Thoáng điều tức xong, Ngụy Hợp đứng lên.

“Tiếp theo, chính là nhập kinh. Nhập kinh tầng ba, dựa theo trước đó buổi tối đề cập, ngược lại không phải cái gì khó, khó nhất chính là tầng thứ hai. trụ cột xây dựng tốt, hết thủy liền nước chảy thành sông.”

Hắn cảm nhận được ấn huyết Phúc Vũ Tụ Vân công danh tự toàn thân, lần này tổng lượng khí huyết toàn thân tăng lên không ít.

Tuy rằng thực lực tăng lên không nhiều, nhưng khoảng cách nhập kinh lại càng gần. Tiếp theo là lấy được quyển sách bí mật tầng ba, tu thành tầng thứ ba, chính là nhập lực.

Tâm tình khoan khoái, Ngụy Hợp đi ra khỏi phòng ngủ, đứng dưới mái hiên, nhìn ra bầu trời hơi nước mờ mịt phía xa xa.

Thả lỏng tinh thần một chút, hắn cúi đầu cởi cổ áo, nhìn viên châu.

Phá cảnh châu trước ngực vốn đen kịt, lần này lại chỉ tiêu hao một nửa. Hiển nhiên là tầng thứ hai Phúc Vũ Tụ Vân công cũng không đủ để tiêu hao toàn bộ Phá cảnh châu để tích lũy.

“Cũng đúng, Phúc Vũ Tụ Vân công tuy mạnh thế nào nhưng vẫn là phạm trù tam huyết, không có thay đổi về chất. Tích lũy của Phá Cảnh châu cùng với tổ chất chính thể của cơ thể ta đồng thời phát triển lớn hơn.

Trước kia tam huyết công pháp đột phá một lần, có lẽ cần dùng hết tất cả tích lũy, nhưng hiện tại không cần nữa.”

Tâm tình Ngụy Hợp tốt hơn nhiều.

Cứ như vậy, Kinh Hồng Quyết của hắn chắc hẳn cũng có thể rất nhanh đột phá.

Kinh Hồng Quyết hắn cũng sắp đạt tới cửa ải tu hành tầng thứ nhất.

Môn công pháp này có thể nói là nghiêng tới mức tận cùng.

Quá trình tu hành, cần lấy nóng hôi nước nóng lặp đi lặp lại ngâm khắp thân, sau đó ở trong trạng thái này, ăn thật nhiều thịt dị thú, gia tăng tốc độ khí huyết, gia tốc tiêu hóa năng lực.

Quả thực là tuyệt phối với Ngụy Hợp.

dạ dày của hắn trải qua Phá Cảnh Châu cường hóa, đã đến tình trạng biến thái, cấp tốc luyện thành một bộ phận rèn luyện dạ dày trong Hồng Kinh Hồng Quyết.

ngâm trong nước nóng, dùng khí huyết đặc thù không chế, rèn luyện thân thể, chuyển hóa khí huyết tiêu hóa thành vết máu đặc thù.

Sau đó dùng những ấn huyết này bện thành một cái túi.

Huyết nang, đây chính là vị trí trung tâm của Hồng quyết kinh chiến.

Tầng năm tương ứng với năm túi máu, mỗi khi hoàn thành một túi máu có thể tăng tổng lượng khí huyết của cơ thể lên trên diện rộng.

Ngụy Hợp đang suy tư về nguyên lý công pháp.

Bỗng nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng giày đập chân tích thủy.

“Ngụy Hợp Ngụy sư huynh có ở đây không?” Một thanh âm nam tử trẻ tuổi truyền đến.

“Ta chính là, chuyện gì?” Ngụy Hợp lên tiếng đáp.

“Sư huynh, tân đệ tử năm nay vào nội viện, buổi chiều tập ăn, còn là ở Hiếu Nguyệt lâu ở chỗ cũ. Thời gian là giờ Dậu giờ Dậu, xin sư huynh nhớ kỹ.” Người nọ đã biết.

Ngụy Hợp lên tiếng thì tốt, đối phương liền rời đi.

Hắn còn nhớ rõ, năm ngoái cũng là tiệc rượu của Hiếu Nguyệt Lâu, khi đó mới là khách mời của Chu Hành.

“Muốn ra ngoài ăn không? Đồ ăn của ta mới được nấu xong...”
” Ngụy Oánh trong phòng cầm cái nồi ra, có chút thất vọng.

“Không sao, có thể đưa qua phòng bên cạnh bọn họ. Tỷ người dứt khoát đi qua cùng ăn đi.” Ngụy Hợp mỉm cười nói.

“Cũng được.” Ngụy Oánh gật đầu, cũng không có mâu thuẫn.

Hai cha con ngu ngốc cách vách mấy tháng không chịu nổi gánh nặng, thân thể tàn tật, bắt buộc phải chuyển đi.

Hiện tại cách vách thay đổi một đôi huynh muội, cùng nhau mua viện tử ở lại.

Hai huynh muội này hai người đều là đệ tử ngoại viện, mới nhập môn, nhưng gia sản giàu có, làm người cũng có vài phần ngây thơ thuần phác, rõ ràng cho thấy một bộ dạng đệ tử nhà giàu không qua xã hội độc đánh.

Hai huynh muội, một người tên là Tiết Vinh, một người tên là Tiết Cửu Nhi. Họ và Ngụy Oánh bởi vì mua thức ăn mà quen nhau.

Lần đầu tiên hai người mua thức ăn, kết quả bị giết rất thảm. Ngụy Oánh không thể nhìn tiếp tục ra tay tương trợ mới tránh được hai người bị lừa.

Từ đó về sau hai người cực kỳ thân cận với Ngụy Oánh, Ngụy Oánh cũng thường xuyên nhìn không nổi, tương trợ hai người.

Hai bên quan hệ cũng thân thiết hơn nhiều.

Ngụy Hợp cũng quan sát hai người một lúc lâu, phát hiện bọn họ bình luận không tệ, không giống giả bộ, liền nghe lệnh.

Rời nhà, Ngụy Hợp đổi một thân vũ y, đội mũ rộng vành che mưa, bao lấy toàn thân, nhanh chóng bay đi.

Bây giờ từ trấn Thiên Ấn tới Tuyên Cảnh thành, xe ngựa chuyên môn kém xa tốc độ của hắn, dứt khoát trực tiếp chạy tới thì tốt hơn.

Không bao lâu, hắn đã đến Phi Hằng Nga.

Cửa ra vào của Hiếu Nguyệt lâu đã có người ra đón trước.

Lần này mời khách là một tên mặt tròn mập mạp, mới tiến vào nội viện, tên Trương Hồ Thắng.

Nguy Hợp thoát khỏi cơn mưa, gỡ nón che xuống, khi tới tầng ba Hiều Nguyệt lâu, bên trong đã ngồi không ít nội viện Vạn Thanh viện đã tới trước thời hạn.

Chu Hành nghiêm túc, Trần Lâm, hai nhân vật thiên tài nội viện cũng ở đó. Mỗi người ở xung quanh hai người, hình thành một vòng nhỏ.

Bên cạnh đại sư tử Vạn Thanh Thanh cũng có vài vòng nhỏ, mọi người nhỏ giọng cười nói, bầu không khí tương đối náo nhiệt.

Ngụy Hợp lên lầu, hình thể hấn lớn hơn những người còn lại một chút, lập tức hấp dẫn ánh mắt.

Lập tức có người nhận ra, hấn là nhân vật chính của vụ án diệt bang như phường nước lúc trước.

Bất quá bởi vì chuyện như hồ nước kia đã qua lâu, chỉ có mấy người hồi tưởng, phần lớn người cũng không nhớ rõ.

Ngụy Hợp biết người không nhiều lắm, chỉ ôm quyền thăm hỏi Vạn Thanh Thanh, sau đó chính là Triệu Uyên Trúc, cuối cùng cùng cùng cùng Trương Hồ Thắng cùng mời khách.

Sau đó ngồi xuống.

Lầu ba đặt năm cái bàn, hấn chọn một tám người ít nhất, ngồi xuống ôn hòa, không nói gì nữa.

Những người ngồi cùng bàn với lão đều trầm mặc ít nói, hoặc là sắc mặt trầm thấp.

Một người trong đó rõ ràng là cùng thời điểm với Ngụy Hợp vào nội viện, Tôn Nghị.

Tôn Nghị cũng đã nhận ra Ngụy Hợp.

“Ngụy huynh, nghe nói lúc trước huynh kiêm tu cả võ công, toàn bộ tán công rồi?”

Hấn trầm mặc một lát, lên tiếng hỏi.

“Ừm.” Ngụy Hợp gật đầu, sắc mặt có chút nặng nề, một tia bất đắc dĩ. “Có cam lòng mới có được, ta nếu muốn tiến thêm một bước, sẽ không thể không đi một bước này.”

“Quyết định hay lắm.” Tôn Nghị khen ngợi. “Lại nói tiếp, nếu như ta quả quyết như ngươi, bây giờ cũng sẽ không lâm vào hoàn cảnh như vậy...” Gã không nói gì, mà chuyển chủ đề.

“Ngụy huynh có hối hận không? Từ Vô Thủy tông chuyển đường mà đến.”

“Chưa từng hối hận, Thiên Ân Môn Vạn Thanh Viện đối xử rất tốt với ta, ta rất yêu nơi này. Người nơi này đều rất tốt.”
Ngụy Hợp trả lời.

“Ngụy huynh hảo tâm lòng dạ.” Tôn Nghị mất lộ bội phục, có thể tán công sau còn có thể bảo trì tâm thái như thế, xác thực không giống bình thường.

“Tôn huynh khen trật rồi, chỉ là kinh lịch nhiều như vậy, có nhiều thứ tự nhiên sẽ hiểu.” Ngụy Hợp thở dài.

Hai người tiếp lời, sau đó cũng bắt đầu tùy ý nói chuyện phiếm với nhau.

Tôn Nghị này, rõ ràng giống như gã ở ngoài tông môn dẫn nghệ nhập môn, bất quá gã không phải từ Vô Thủy tông cường đại như vậy tới đây, mà xuất thân từ một môn phái nhỏ.

Trong hỗn loạn, môn phái nhỏ kia đã bị diệt, hấn rơi vào đường cùng, chạy tới Thái châu và đưa Thiên Ân môn vào trong.

Hai người vừa nói chuyện, Tôn Nghị nhìn như trầm mặc ít nói, nhưng kinh nghiệm lịch duyệt, các loại tin tức ngầm, trong lúc tán gẫu lại tương đối phong phú.

Hơn nữa hấn tựa hồ có cách để có được tin tức đặc biệt, chuyện hấn nói nhiều nhất là chuyện phát sinh gần đây.

“Lại nói tiếp, năm trước hai người Chu Hành và Trần Lâm nhập môn kia, bây giờ đã đột phá tầng thứ nhất, bắt đầu tu hành Phúc Vũ Tụ Vân Công tầng thứ hai. Tốc độ rất nhanh. Không hổ là thiên tài căn cốt ngộ tính đều tốt.” Tôn Nghị cảm thán nói: “Ta tu hành đến nay, cũng mới là tầng thứ nhất, chậm như ốc sên.”

“Kỳ thật tầng thứ nhất không tính là khó, đa phần là công phu mài nước, chủ yếu là bước cuối cùng, phải bao trùm toàn thân ấn huyết.” Ngụy Hợp nói đến một ít kỹ xảo, đầu lâu là đạo, mặc dù gã dựa vào Phá Cảnh Châu đột phá, nhưng đối với yếu tố chính giữa, đó là tương đối rõ ràng.

Phá cảnh châu chẳng qua là đem quá trình đột phá chính xác này, bù đắp, sau đó nhanh chóng lướt qua. Cũng không trực

tiếp tăng lên.

Lúc này hắn nói ra một ít kinh nghiệm, lập tức nghe được Tôn Nghị sùng sốt.

“Chẳng lẽ Ngụy huynh đã bắt đầu tu luyện tầng thứ hai?” Hắn kinh ngạc hỏi.

“Vâng, trước kia xác thực đã tìm đại sư tử lấy được cuốn sổ bí mật tầng thứ hai rồi.” Ngụy Hợp không che giấu, đây chính là kế hoạch ban đầu của hắn.

Bởi vì Phúc Vũ Tụ Vân công cần tu hành đột phá từng tầng từng tầng mới có thể lấy được vốn liếng mới.

Cứ như vậy, tiến độ tu hành của hắn sẽ bị viện thủ đại sư tử bọn họ nắm giữ rõ ràng, điều này bất lợi cho việc ẩn tàng Pháp Cảnh Châu.

Vì vậy y tự có ý định khác.

Huống hồ che giấu tu vi đối với hắn không có lợi ích gì, chỉ có chỗ biểu hiện ra thiên tài mới có thể đạt được càng nhiều tài nguyên để ủng hộ.

“Ngụy huynh quả thật thâm tàng bất lộ!” Tôn Nghị tán thán, lập tức đối với thái độ Ngụy Hợp lại có biến hóa.

Càng thêm cẩn thận cùng hạ thấp giọng nói của mình.

Sau khi hai người nói chuyện, Ngụy Hợp mới biết được, Tôn Nghị ở bên ngoài còn tham gia không ít các tổ chức, bang phái, trà trộn nhiều năm, tin tức rất nhiều.

Hai người bên này nói chuyện khiến mấy người bên cạnh dần dần gia nhập.

Bầu không khí vốn có của bàn này, cũng dần dần trở nên náo nhiệt.

Mấy người tự giới thiệu mình, trừ Ngụy Hợp Tôn Nghị còn lại ba người đều đã ở đây nhiều năm.

“Lại nói, bữa cơm này ăn xong, tháng sau ta cũng nên thu thập hành lý, chuẩn bị về nhà.” Một người trong đó thở dài, gấp thức ăn chậm rãi nhai nuốt.

Người này họ Trần tên Hoán, mặt râu quai nón, giữ lại một tóc, sắc mặt vàng như nến.

“Nửa năm sau ta mới tới, cũng sắp đến giờ rồi, cũng nên đi thôi. Không nhập, cuối cùng cũng là công dã tràng.” Một người khác nhẹ giọng nói, đó là một nữ tử tên là Triệu Nguyệt Nhu, thoạt nhìn khí chất ôn hòa, dung mạo xấu xí nhưng ánh mắt lại cực sáng.

“Năm nay còn vài người phải đi, nói phải để lại cho người mới. Chỉ có nhập kinh mới có thể lưu lại. Chỉ là những người như chúng ta, nếu như đi, ngày sau có thể đi đâu?”

Tên còn lại Giang Tiểu Xuyên, nhập viện cũng đã bốn năm năm, thời hạn rời đi còn một nửa, nhưng nhìn thấy cảnh này, trong lòng cũng thấp thỏm không yên.

“Trừ võ công trên người, chúng ta cũng không có năng lực khác, sau khi rời khỏi còn có thể có cách gì? Trần Hoán sư huynh, Triệu sư tỷ, sau khi trở về các ngươi có tính toán gì không?” Hấn ngẩng đầu hỏi.

Ánh mắt Trần Hoán cũng lộ vẻ mê mang. Y bưng một chén rượu lên, chỉ uống một tâng rượu, rồi lại buông xuống.

“Nhà của ta muốn ta trở về, chỉ là trong nhà có đại ca của ta ở đây, ta trở về có thể làm gì chứ? Vẫn nên trở về bán gạo của nghề cũ.”

Triệu Nguyệt Nhu nhẹ giọng nói: “Ta vẫn khỏe, đã tiếp nhận cửa hàng may vá trong nhà. Tập võ chỉ là sở thích của ta, trừ võ công, mỗi ngày ta trở về còn phải học toán thuật theo tiên sinh phòng thu chi học nữa.”

“Triệu sư tỷ còn có cái gì lo lắng, như chúng ta vậy hoàn toàn không có gia sản, đó mới là khổ não.” Giang Tiểu Xuyên lắc đầu cười khổ.

“Cho nên rất nhiều sư huynh sư tỷ trong nội viện tương lai không có hi vọng, vào thời điểm này đều đang tích góp của cải, chuẩn bị cho tương lai sau này.

Giang sư đệ, Tôn sư đệ, Ngụy sư đệ, kỳ thật hiện tại các ngươi cũng có thể từ từ tích góp một ít sản nghiệp cố định. Để ngày

sau thành gia, lui cửa, sẽ có một phần thu nhập ổn định.” Trần Hoán chân thành đề nghị.

“Sản nghiệp.” Tôn Nghị như hiểu ra.

Xác thực, đã đến giai đoạn này, trong biệt viện, có hi vọng nhập lực, tự nhiên là toàn lực xung kích.

Không có hy vọng nhập hội, tất nhiên sẽ bắt đầu đặt vốn, chuẩn bị cho tương lai sau này.

“Nhưng chúng ta chỉ biết công phu quyền cước, nên đặt mua thế nào?” Tôn Nghị thành tâm thỉnh giáo.

“Trong đồng môn có không ít sư huynh sư tỷ, ở các nơi buôn bán, cứ cách một đoạn thời gian bọn họ đều trở về môn phái chiêu lãm đồng môn. Đây là con đường có thể nhờ cậy.” Trần Hoán giải thích.

“Còn phải tới đại gia tộc đảm nhiệm chức vụ, làm người dẫn đầu, làm quản sự, đều là con đường không tồi, rất tốt.” Triệu Nguyệt Nhu nhẹ giọng nói: “Nếu không muốn đi nhận chức, còn có chỗ khác, đó là tông quân. Hoặc là đi nơi nhỏ giảng dạy quyền cước, đặt mua các loại võ quán quyền viện, cũng coi như đường ra.”

Mấy người thảo luận xem nên đặt đường lui và sản nghiệp như thế nào.

Ngụy Hợp ở một bên không nói một lời, chỉ nghe. Chỉ cảm thấy sinh hoạt của bọn họ, cách mình quá xa.

Nếu như hắn không có Phá Cảnh Châu, có lẽ cũng sẽ giống như bọn họ, từng bước là doanh, đi đến cực hạn căn cốt ngộ tính của chính mình, sau đó bắt đầu chuẩn bị cho thành lão dưỡng lão.

Sau đó có lẽ mọi chuyện rất bình thường, sinh lão bệnh tử, hướng về cuối đời.

Hắn ngồi trên ghế, nhìn bốn người còn lại thảo luận đến nhiệt liệt.

Mà bên kia, Triệu Uyển Trúc Triệu sư tỷ lại bắt đầu đến bên người mới, ôn tồn nói nhỏ, bắt đầu cho Tử Trúc hội tìm người.

Chẳng qua năm nay người ngồi bên cạnh cô không phải Ngụy Hợp mà là mấy người mới, khuôn mặt non nớt.

Không cần nghĩ cũng biết, ở giữa Tử Trúc hội khăng định sẽ cầm lại khẩu trừ, nếu không nàng cũng sẽ không cố gắng như vậy.

Chẳng bao lâu sau tiêu nhị đã mang rượu và thức ăn lên.

Lúc này, người mời mời khách rõ ràng không thể hào phóng như Chu Hành lúc trước, chỉ là thịt dị thú bình thường tới mấy mâm, rất nhanh liền biến mất.

Sau đó là rượu và thức ăn bình thường.

Mọi người cũng không thèm để ý, dù sao có thể có được uống rượu đã coi là không tệ rồi.

Chỉ là mới ăn được một nửa, tử lâu phía dưới liền mơ hồ truyền đến tiếng quát mắng phần nô.

“Đánh nhau rồi!” Có tiếng người kinh hô từ dưới lầu truyền đến.

Ngay sau đó là một hồi tiếng binh khí va chạm vang lên, đình đình đang đang đang, rất là thanh thúy dễ nghe.

Một đám nội viện Vạn Thanh viện cũng đang xem náo nhiệt, tụ đến trước cửa sổ, nhìn xuống.

Trên đường phố dòng người thưa thớt, mấy cái xe đẩy bán hoa quả bị xô lên trên đất, quả táo màu cam lăn đầy đất, người bán hàng rong không biết trốn đến nơi nào.

Người qua đường chung quanh cũng nhao nhao tránh ra xa, không dám tới gần.

Hai nam tử một mập, một gầy ở giữa đường, mỗi người đều cầm trong tay binh khí, vừa mắng vừa đánh.

Hai người một người cầm đao, một người cầm côn.

Một cái bay vùn vụt cực nhanh, linh động nhẹ tựa như hồ điệp. Một côn ảnh trùng trùng điệp điệp, trước sau tấn công, mỗi lần nhìn như sắp không ngăn cản được, lại có thể kịp thời đánh vỡ lưới đao đối thủ.

Hai người ẩu đả chung quanh, cũng có người cực ít tự tin thực lực, vậy xem chỉ trở, mỗi người đánh giá.

Trên Hiều Nguyệt Lâu.

Nội viện chúng ta cũng đánh giá riêng phần mình, thần thái thoải mái. Toàn bộ đều bởi vì hai người này chỉ là hai người có hai người mà thôi.

Máu thứ hai, có thể thấy loáng thoáng trong Tuyên Cảnh thành, Thái Châu Thượng Võ, thế lực của môn phái rất nhiều, không thiếu nhất chính là võ giả.

“Là đệ tử tứ phương côn và người đeo đao. Hai bên thường xuyên có xung đột.” Tôn Nghị ở trước cửa sổ, tựa hồ nhận biết thân phận hai người phía dưới.

“Tứ Phương Côn nghe nói là một gã sư huynh của Hồ Quang Viện, sau khi đi ra, tự nghĩ ra một môn côn pháp, sau khi mở võ quán mới từ từ lớn mạnh.

Còn Diệp Ảnh đao, nghe nói có bóng dáng của Phù Sơn Viện trong đó.” Triệu Nguyệt Nhu bình tĩnh nói.

“Hồ Quang Viện và Phù Sơn Viện một mực tranh đấu, thái độ cũng bình thường.” Trần Hoán không lấy làm lạ.

“Đúng rồi Ngụy sư đệ, nghe nói trước đó người giúp Như Thủy phường xử lý một vụ án, là nhằm vào Bạch Xà bang, Huyền Thủy bang đúng không?” Bỗng nhiên Trần Hoán quay đầu nhìn về phía Ngụy Hợp.

“Vâng.” Ngụy Hợp đáp.

“Nghe nói Ngụy sư đệ một thân một mình, diệt hai đại võ sư, việc này không biết là thật hay giả?” Trần Hoán hiếu kỳ hỏi.

Ngụy Hợp trầm mặc lại.

“Trong đó có ẩn tình khác, ta không tiện nói.”

“Không tiện thì thôi, chỉ là Ngụy sư đệ phải cẩn thận. Bạch xà kia giúp đỡ chủ tử Tiểu Ngọc Vinh, có hai người một nam một nữ, trong đó có cả con gái lớn nghe nói ba tháng trước đã bái nhập Thiên ấn môn, vào ngoại viện, nói là tư chất không tồi.

Hơn nữa dung mạo tư thái cũng tốt, sợ rằng cũng rất phiền toái.” Trần Hoán hảo tâm nhắc nhở.

“Đa tạ Trần sư huynh nhắc nhở.” Ngụy Hợp gật đầu, lập tức hấn lại lộ ra một tia cười khỏ.

“Chỉ là hai đại võ sư, ta chỉ là một người ba máu, có tài đức gì mà đánh chết được hai người bọn họ? Thực sự là trong đó còn có ẩn tình khác.”

“Ài.... Cô bé kia tên Tiểu Du, Ngụy sư đệ coi chừng là được.” Trần Hoán nhắc nhở một câu.

“Có câu oan tương báo khi nào, thế đạo chính là như thế. Qua lại gút mắc, không có ai đúng, không có ai sai.” Về mặt hấn phiền muộn, tựa hồ cũng nhớ tới một ít chuyện cũ của mình.

Ngụy Hợp nhất thời cũng không phản bác được.

Bất quá đây cũng là chuyện hấn dự liệu, lúc ấy nếu hấn quyết định muốn thả thân phận ra, liền dự liệu sẽ có ngày này.

Đây là cái giá phải trả.

Bất cứ ai cũng không phải một người đơn thuần, giống như Tiêu Ngọc Vinh kia, dù hấn có tệ, hấn ghét, nhưng đối với người nhà của hấn mà nói, hấn chính là cha, cũng là trụ cột.

Cho nên Ngụy Hợp giết Tiêu Ngọc Vinh, sẽ bị người nhà tìm tới, cũng là chuyện đương nhiên.

Ngụy Hợp cũng không hối hận lúc ấy không trăm thảo trừ căn.

Dù sao hấn cũng không phải loại người như vậy, bởi vì chuyện cửa hàng như nước này muốn tàn sát cả nhà hấn.

Cho nên, ngày sau chỉ có thể phòng bị nhiều hơn, hoặc là ra tay trước.

Nghĩ tới đây, hấn bỗng nhiên nghĩ đến, cũng đã đến lúc tìm cho Nhị tỷ vài hộ vệ. Để tránh lúc hấn không có mặt, xuất hiện sơ suất.

115

Sau một bữa ăn cuối cùng, mọi người đều cảm thấy mỹ mãn, cơm nước no nê.

Tiểu mập mập Trương Hồ Thắng công khai kính rượu mấy lần, cảm tạ mọi người đến đây cổ động, liền tuyên cáo lần tụ hội này kết thúc.

Tùng đồng môn đứng dậy cáo từ rời đi.

Dưới Hiều Nguyệt lâu, từng người mặc trang phục nội viện Thiên Ân môn, đồng loạt ngồi xe ngựa tản ra, một số người tốc độ cực nhanh, chợt lóe lên, biến mất trong bóng tối.

Ngụy Hợp trò chuyện vui vẻ với Trần Hoán, Tôn Nghị. Sau khi tan tác ở tầng dưới, hấn một mình, xa xa nhìn về phía Vạn Thanh Thanh.

Người cuối cùng của vị đại sư tử này là ra ngoài, lúc này đang chào tạm biệt hai sư muội.

Ngụy Hợp đứng ở ven đường, lẳng lẳng chờ đợi.

Đợi đến khi Vạn Thanh Thanh nói xong, xoay người chuẩn bị lên xe ngựa, hấn mới đi tới.

“Vạn sư tử, tại hạ Ngụy Hợp, có thể nói mấy câu không?” Hấn bình tĩnh nói.

Vạn Thanh Thanh cũng nhận ra Ngụy Hợp, vị sư đệ này ở trong nội viện, cũng có chút đặc thù.

Dù sao ba giọt máu đầu tư từ Vô Thủy tông, điểm bắt đầu đã vượt qua đại bộ phận người.

“Nguyên lai là Ngụy sư đệ, có chuyện gì sao?” Vạn Thanh Thanh mỉm cười ôn hòa hỏi.

Ngụy sư đệ này, trong lúc nói chuyện phiếm, nàng cũng biết, đối phương có tin đồn, nói là đơn thương độc mã giết chết hai gã võ sư nhập kinh.

Nhưng điều này đối với nàng mà nói thì không đáng tin chút nào.

Bởi vì nhập kinh võ sư mạnh bao nhiêu, nàng rất rõ ràng. Cho dù hai người Ngụy Hợp cùng tiến lên, cũng sẽ không là đối thủ của kinh võ sư.

Dù sao vị này chính là đã tán công. Cho dù có chút thủ đoạn có thể chống đỡ được nhiều bang chúng như vậy của hai bang phái?

Về phần lời đồn hạ độc được nhiều người như vậy thì càng không thể tin được.

Võ sư bị đánh trúng trọng lượng lớn mới có thể độc ngã?

Bản thân Vạn Thanh Thanh đã đạt tới đỉnh điểm, đương nhiên là hiểu rõ nhất. Sau khi bước vào cửa ải này, mới được xưng là Võ Sư.

Ý là có thể dạy bảo đệ tử, truyền thụ võ nghệ cho sư phụ.

Lúc này võ sư dùng kinh lực toàn thân lưu chuyên hộ thể, đối với độc tố và độc tố sẽ có sức kháng cự cực lớn.

Bản thân nàng đã từng thử qua, với thể chất cường đại của võ sư, ít nhất có thể mê hoặc hơn mười người, thậm chí là số lượng được phần của hơn mười người thì mới có thể cảm nhận được.

Mà dịch Hồn độc, ít nhất cũng phải hòa trộn vào hơn mười loại mê dược độc khác nhau thúc đẩy tiến vào lẫn nhau, mới có hiệu quả.

Cho nên đối với lời đồn này, nàng ta chỉ cười mà qua.

Bất quá lúc này Ngụy Hợp đột nhiên gọi nàng lại, ngược lại làm cho nàng có chút hiếu kỳ, rốt cuộc có chuyện gì.

“Ngụy sư đệ mời nói, là liên quan tới quấy nhiễu lời đồn sao?” Vạn Thanh Thanh mỉm cười hỏi.

“Không phải.” Ngụy Hợp bác bỏ.” Kỳ thật sau khi tụ hội, ta cũng tính toán đến biệt viện tìm sư tỷ, chủ yếu là do ta luyện xong tầng thứ hai Phúc Vũ Tụ Vân Công, muốn phần sau công pháp.”

“Phúc Vũ Tụ Vân công luyện xong tầng thứ hai rồi?” Vạn Thanh Thanh sững sờ, sau đó cười cười: “Ngụy sư đệ đừng đùa nữa, lần trước ngươi lấy quyển bí tịch thứ hai từ chỗ ta, đến bây giờ chắc mới hơn nửa năm chứ?”

Trong hàng ngũ đệ tử Vạn Thanh viện, xác thực có nửa năm đột phá, tỷ như nàng, tỷ như hai vị kia hiện tại tu thành nội viện tầng thứ ba.

Nhưng bọn họ lại khác, bọn họ đều là thiên tài ngay từ đầu đã được công nhận. Hơn nữa tài nguyên không thiếu, chuyên tâm luyện võ.

Mà Ngụy Hợp này, trước đó còn tán công.

“Ngụy sư đệ, nếu như ta nhớ không lầm, lúc trước hẳn là ngươi tán công rồi? Đem công pháp Vô Thủy tông của ngươi tản đi hết, đúng không?” Vạn Thanh hỏi.

“Vâng.” Ngụy Hợp gật đầu.

“Như vậy, ta hỏi lại một lần nữa. Ngươi thực sự đã luyện xong tầng thứ hai?” Vạn Thanh Thanh nghiêm túc hỏi.

“Không phải đang tu hành tầng thứ hai, mà là hoàn thành hoàn thành tầng thứ hai!”

Trong đêm, gió lạnh thổi qua, hai người đứng bên cạnh xe ngựa, mặc dù cách nhau hai mét, nhưng bầu không khí giữa hai người lại khiến cho người ta không tự chủ được trở nên nghiêm nghị.

“Dạ, luyện xong rồi.” Ngụy Hợp gật đầu.” Tầng hai không chế tuy rằng khó, nhưng ta kiên tu võ công, từng rèn luyện bộ phận tương tự. Cho nên quen việc dễ làm mà thôi.”

“...” Nụ cười trên mặt Vạn Thanh Thanh chậm rãi nhạt đi, biến mất.

Nàng tiến lên phía trước, vươn tay ra.

“Không ngại chứ?”

“Không có việc gì.” Ngụy Hợp cũng đưa tay ra, tùy ý để nàng đặt trên cánh tay nhỏ của mình.

Toàn bộ công pháp Thiên Ấn môn đều nằm trên đôi tay, cho nên nếu muốn nghiệm chứng Ngụy Hợp đã tới tầng nào, chỉ cần thử qua một lần là có thể biết được.

Ngón tay Vạn Thanh Thanh lạnh buốt nhũn nhụi, đặt trên cánh tay Ngụy Hợp, mơ hồ phát ra kinh lực như châm đâm.

Kinh lực này nhanh chóng kích thích phản ứng khí huyết Phúc Vũ Tụ Vân công pháp bao trùm toàn thân, đại lượng ấn huyết tự động tụ tập đến chỗ bị kích thích.

Không bao lâu, Vạn Thanh Thanh thu tay lại, ngẩng đầu nhìn Ngụy Hợp, có chút kinh ngạc, cũng có chút tiếc hận.

“Người quả thật đã đạt tới tầng thứ hai. Ta trở về sẽ đưa bí tịch tầng thứ ba cho người.”

Nàng kinh ngạc với thiên phú của Ngụy Hợp, hoặc có thể là cao hơn so với tưởng tượng, khả năng là võ công phù hợp với Thiên ấn môn. Cho nên tốc độ tiến triển cực nhanh, đã không kém nàng.

Tầng thứ nhất đến tầng thứ hai, rất nhiều nội viện, tổn hao thời gian nhiều năm, cũng chưa chắc có thể đột phá qua.

Ngụy Hợp này mới nhập môn đến bây giờ, bất quá hai năm đã đi qua bậc thang nhiều năm khó vượt qua.

Nếu ngay từ đầu hẳn đã gia nhập Thiên Ấn môn, có lẽ hiện tại hẳn đã không yếu hơn thiên tài của mình.

Nhưng đáng tiếc...

Vạn Thanh Thanh trong lòng tiếc hận, Ngụy Hợp tán công.

Tán Công sẽ tổn thương căn cơ Võ đạo, làm tổn thương căn cốt thân thể, thậm chí tuổi thọ. Cho dù đột phá, thậm chí nhập kinh, có thể ngưng tụ lực lượng hộ thể cũng sẽ không mạnh, nói không chừng còn không đánh lại một cường ba máu.

Đây chính là căn bản của Tiên Thiên.

“Đa tạ sư tử.” Ngụy Hợp chăm chú ôm quyền.

“Việc này ta sẽ nói rõ với mẫu thân, có lẽ sau một thời gian nữa nàng sẽ đích thân giúp người kiểm tra một chút, xem thử

có cách gì bổ cứu không.” Vạn Thanh Thanh tiếp tục nói.

“...” Ngụy Hợp trong lòng rùng mình, Ngũ Linh Diễm Túc thuật, nguy trạng mặt ngoài còn được, nhưng một khi ở khoảng cách gần cần thận kiểm tra, khả năng bại lộ quá lớn.

Ý niệm trong đầu hẳn nhanh quay ngược trở lại, sắc mặt làm ra vẻ khó nói nên lời, cắn răng, thần sắc quần bách.

“Không cần!” Hẳn trầm giọng nói, “Ta chỉ là tán công mà thôi, không tàn phế, không nhục sư tôn hỗ trợ.”

Hẳn làm như không muốn để cho bất luận kẻ nào nhìn thấy biểu hiện yếu ớt của mình.

“Thế nhưng...” Vạn Thanh Thanh còn muốn nói gì đó, nhưng nương theo ánh trăng nhìn thần sắc Ngụy Hợp, nàng tựa hồ minh bạch cái gì, nhất thời ánh mắt càng thêm dịu dàng.

Nếu tiên thiên không đủ mạnh như vậy, cho dù có tham gia, có lẽ sẽ mang đến cho hẳn, sẽ không phải là cao hứng tự hào, mà còn là nhục nhã và ngọt ngào.

“Được rồi, ta hiểu rồi...” Nàng nghiêm túc gật gật đầu. “Ta cần giúp đỡ giữ bí mật được không?”

Đột phá nhanh như vậy, nhưng lại bởi vì tán công mà tổn hại căn cơ. Nói cách khác, nguyên bản Ngụy Hợp có thể là một cao thủ ẩn tàng thiên tài, nhưng sau khi tán công, thật sự không còn đột phá nữa.

“Không cần cố ý giấu diếm, bình thường là tốt rồi. Không có gì ghê gớm.” Ngụy Hợp ra vẻ rộng mở, trầm thấp nói.

“...Ngụy sư đệ, chớ để ý, cho dù là người tán công, trong lịch sử cũng không thiếu người nghị lực, cưỡng ép xoay chuyển càn khôn, tái nhập cao tầng. Chỉ cần có thể bước vào Đoán Cốt, liền có thể có cơ hội tái tạo một lần ẩn huyết. Cốt chính là huyết nguyên, cho nên...”

Nàng nhẹ giọng an ủi.

Ngụy Hợp thì không còn gì để nói, chỉ có thể cố gắng làm ra một bộ ta không thương tâm, thần sắc ta chỉ là đang cứng nhắc.

Hai người nói thêm vài câu rồi tách nhau ra, vội vã chạy về phía Thiên Ân Môn.

Dù sao nam nữ hữu biệt, hai người cũng hẹn nhau gặp lại trong Vạn Thanh viện.

Ngụy Hợp đưa mắt nhìn xe ngựa rời đi, chính mình cũng quay người đi về phía quảng trường dưới màn đêm.

Một đường trở về, hắt một mét chín đầu, vóc người cường tráng cường tráng, vừa nhìn đã biết không dễ chọc đến ánh mắt lạnh lùng.

Dẫn đến người bình thường có thể gặp rất nhiều phiền toái uy hiếp, lúc nhìn thấy Ngụy Hợp, cũng không dám thò đầu ra.

Hắn ta cũng vừa đi, vừa suy tư. Bây giờ trên người có ba môn võ công, Hồi Sơn Quyền, Ngũ Lĩnh Chương, Phi Long công, đã dần dần theo không kịp bước chân.

Phải nghĩ biện pháp giải quyết việc này.

Đầu tiên không thể tán công, tán công tổn hại căn cơ.

Nếu không thể tán công, như vậy có thể rảnh rỗi mặc kệ. Dù sao kiên tu nhiều hơn nữa, đột phá nhiều hơn nữa cũng không chịu nổi một lần phá cảnh châu đến cùng.

Hơn nữa để lại trên người còn có thể tăng cường một tầng uy lực.

Chỉ là Ngụy Hợp vẫn luôn có một ý nghĩ, một ý nghĩ liên quan tới Phá Cảnh Châu.

Liên quan đến những linh cảm đột phá nguyên lý của Phá Cảnh Châu, linh cảm này chờ sau khi suy nghĩ, hiện tại điều kiện không thành thực.

Hắn một đường chạy vội, tốc độ cước trình cực nhanh. Bất quá nửa canh giờ, đã đến trước viện Thiên Ân Vạn Thanh.

Đứng trước cửa đọi trong chốc lát, Vạn Thanh Thanh mới khoan thai đi đến.

Nàng cũng không nói nhiều, xuống xe, gật gật đầu với hắn, tiến vào cửa, nhanh chóng lấy ra một quyển sách bí mật, giao

cho Ngụy Hợp.

“Đây là quyền bí mật thứ ba, đối với tầng thứ ba, trong đó bao hàm bản đồ căn bản, nhất định không thể truyền ra ngoài. Nếu phạm vào tối kỵ môn phái, sẽ có đại họa.”

Nàng cẩn thận căn dặn.

“Vâng, Tạ sư tử!” Ngụy Hợp chăm chú nhận lấy sách bí, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì đây chính là căn cơ nhập kinh của hắn.

Lúc trước hắn từ thành Phi Nghiệp, từ Vân Châu, ngàn dặm xa xôi tới Vô Thủy tông, không phải cũng là vì nhập kinh một bước này sao?

Từ Vô Thủy tông trở về tới Thiên Ấn môn, cũng là vì nhập tâm.

Hết thầy tất cả, đều kẹt ở bước cuối cùng này.

Mà lúc này, mấu chốt một bước này, cứ như vậy bị Vạn Thanh Thanh nhẹ nhàng đặt trong tay mình.

Ngụy Hợp bỗng nhiên có chút trầm trọng khó hiểu.

“Ngụy sư đệ.” Vạn Thanh Thanh chăm chú nhìn hắn.” Lúc trước ta tu thành tầng thứ ba, trước sau bỏ ra một năm rưỡi, tầng này trọng tại ngộ tính cùng không chế, đem ấn huyết bao trùm toàn thân chuyển hóa thành kinh lực là được. Điểm quan trọng, là theo thần ý căn bản....”

Đứng dưới ánh trăng ban đêm, nàng cẩn thận giảng giải cho Ngụy Hợp một ít cảm ngộ.

Ngụy Hợp rửa tai lắng nghe, chăm chú ghi nhớ.

Không bao lâu, thời gian đảo mắt qua hơn nửa canh giờ, Vạn Thanh Thanh khó khăn lắm mới nói hết, lúc này mới tạm biệt Ngụy Hợp.

Trước khi đi, nàng an ủi hắn không cần để ý sức mạnh sau khi nhập vào quá yếu, chỉ cần có thể rèn cốt, tất cả đều lấy rèn cốt làm mục tiêu, tương lai nhất định còn có một cơ hội.

Ngụy Hợp tất nhiên là nặng nề đáp ứng.

Về đến nhà, hấn lập tức cầm lấy tầng thứ ba Phúc Vũ Tự Vân Công quan sát.

Toàn bộ tầng thứ ba, điều chủ yếu phải làm là luyện hóa.

Luyện hóa âm huyết, làm sức mạnh, đó chính là cái gọi là hóa kinh.

Trong bí mật giảng giải một ít phương pháp luyện hóa, giảng giải trong quá trình luyện hóa có thể gặp phải các loại phiền toái.

Nhưng nhắc tới một điểm, chính là mỗi người luyện ra Phúc Vũ kinh, đều không giống nhau. Có mạnh, có yếu, có bao trùm diện tích lớn, có chỉ có thể bao trùm một chút.

Còn có lực xuyên thấu mạnh, có lực xuyên thấu yếu.

Cuối cùng chính là một bộ căn bản đồ, hình ảnh là: Khắp trời mưa to rơi xuống hồ Thiên Ấn.

Mặt hồ trống rỗng, cái gì cũng không có.

Chỉ có điều, mạng lưới kinh lực sau khi hướng dẫn luyện hóa sẽ có hình dáng như thế nào.

Ngụy Hợp cẩn thận xem xét một hai, sau đó liền cất đi.

*

*

*

Kế tiếp, Ngụy Hợp muốn làm chính là giải quyết hậu hoạn.

Liên quan tới tình báo của Tiểu Du, hấn tốn mất năm ngày để phát tiền thu thập, có cung cấp như phường nước, lại thêm vốn liếng hấn vợ vét.

Cho dù trắng trợn mua thịt dị thú, đến bây giờ vẫn còn hơn phân nửa, xài chút tiền cũng không thành vấn đề.

Năm ngày, hấn thông qua đủ loại phương thức, hỏi thăm người nào đó dùng tiền thuê, dùng thuốc tìm hiểu, hoặc là tìm cách giúp đỡ đám người Bạch Xà trước đó, rất nhanh liền tìm được con gái của Tiểu Ngọc Vinh, Tiểu Du, tình huống hiện tại.

Tiểu Du này, lúc Tiểu Ngọc Vinh còn sống, là vì tư chất không tệ, bắt đầu tập luyện võ nghệ, nhưng vẫn chỉ là cấp độ một huyết, căn bản không có hình ấn huyết.

Mà sau khi biết được phụ thân đã chết, nàng mang theo trong lòng tràn đầy hận ý, đi tới Thiên Ân môn, dùng tiền tài giấu kín của phụ thân, liên lụy một người Phù Sơn Viện, cũng thành công như ý nguyện, tiến vào Thiên Ân ngoại viện.

Thiên Ân ngoại viện, đây mới là lựa chọn an toàn nhất.

Do bất cứ môn phái nào cũng có quy củ đồng môn không thể tương tàn, Thiên Ân môn cũng không ngoại lệ.

Cho nên nàng tiến vào Thiên Ân Môn, liền đại biểu Ngụy Hợp không thể công khai ra tay với nàng.

Nếu không chính là vi phạm môn quy.

Không thể không nói, đây là cách làm rất thông minh.

Ngụy Hợp quả thật cũng không tiện công khai ra tay.

Cho nên hấn lựa chọn phương pháp khác.

Phù Sơn Viện, là một biệt viện cách Thiên Bức Thủy Tạ gần nhất, là một trong Cửu Đại biệt viện của Vạn Thanh Viện.

Mà Phù Sơn Viện này lại cách Thiên Ân ngoại viện gần nhất.

Lúc này trong một khoảng sân ở ngoại viện.

Tiểu Du mặc một thân trang phục trắng tinh, làm đường cong thân thể mỹ lệ lộ ra vô cùng nhuần nhuyễn.

Nàng đang chậm rãi tu luyện thủ pháp Tỏa Tâm ẩn bắt buộc bên ngoài Thiên Ân viện.

Mồ hôi chảy dài trên trán, hai tay sôi lên huyết nhục, Tiểu Du chưa bao giờ giống như bây giờ, muốn trở nên mạnh hơn.

Nàng muốn dựa vào chính mình để cho hung thủ sát thủ kia ném thử thống khổ khi mất đi người thân, ném thử sự dày vò cùng tuyệt vọng bị dồn ép đến tuyệt xử!

Vì thế, nàng ta không tiếc từ bỏ thân thể, bỏ ra số tiền lớn, xây dựng Phù Sơn Viện lên một đại nhân vật.

Nàng không quan tâm mình chỉ là một đồ chơi của đối phương, chỉ quan tâm mình có thể báo thù hay không thôi.

Lúc này loan nguyệt bị mây đen chậm rãi che khuất một nửa, ánh sáng ảm đạm xuống.

“Sao vẫn còn luyện?” Trong phòng, một gã nam tử cường tráng thân hình cao lớn, thân trên đi ra ngoài.

Mặt mày nam tử như kiếm, khí huyết trên người cuộn cuộn bắt đầu khởi động không hề che giấu, giống như thủy triều. Rõ ràng là cao thủ Nội Viện ba huyết.

“Thành ca, trong lòng ta luôn không yên.” Tiểu Du dừng động tác lại, cau mày nói.

Người đàn ông họ Hồ, tên nắm trong tay, là nàng vất vả lắm mới cấu kết với nội viện Thiên Ân môn.

Chính vì đối phương có quan hệ với nhân mạch nên nàng mới được nhập môn, trở thành đệ tử ngoại viện.

“Người đang lo lắng cho Ngụy Hợp kia?” Hồ Tử Thành cười nói: “Đầu tiên không nói hấn dám đến ngoại viện này động

thủ, chỉ nói đồng môn tương tàn, con đường này có thể khiến hấn chịu không nổi. Huống chi, chung quanh nơi này là có trường vệ của Thiên Ân môn, hấn một kẻ ba huyết, cùng cảnh giới với ta, có bản lãnh gì có thể giết người?”

“Là đạo lý này... Đa tạ Thành ca.” Tiểu Du Du nghe xong, cũng cảm thấy an tâm hơn nhiều.

Trong hoàn cảnh này, Ngụy Hợp không dám xuống tay với nàng.

Mà chỉ cần cho nàng ta thời gian, sớm muộn gì nàng ta cũng sẽ khiến Ngụy Hợp phải nếm trải mùi đau khổ đã mất đi thân nhân!

Nàng muốn khiến hấn vô cùng hối hận tất cả những gì mình đã làm lúc trước!

Nghe nói hấn còn có tử tử sinh sống ở Thiên Ân trấn...

Trong mắt Tiểu Du hiện lên chút hận ý.

Đang lúc trong lòng nàng hận ý khó nhịn, ngoài cửa lại có người gõ cửa.

“Hồ sư huynh có ở đây không?” Gã ria mép thành một gã tùy tùng, một thanh âm sư đệ ngoại viện từ ngoài cửa truyền vào.

“Là Đông Tử? Có việc gì?” Râu ria đi tới trước cửa viện, ngăn cửa ra vào, không cho đối phương nhìn thấy Tiểu Du ở phía sau.

“Hồ sư huynh, nơi này có một phần thư của ngài.” Người nọ ở cửa, đưa cho râu mép một phần thư tín.

Hấn tùy ý xé ra, cấp tốc quét vài lần, chỉ là mới mấy lần, râu ria thành sắc mặt liền khế biến, lần nữa cẩn thận nhìn lại.

Tiểu Du đi phía sau, từ rất xa cũng không thấy trên thư viết gì.

Chỉ là nhìn thấy râu mép Thành đứng ở cửa, cẩn thận nghiền ngẫm đọc tín hàm, thậm chí ngay cả sư đệ đưa tin kia rời đi, hấn cũng không biết, còn đứng ở nơi đó không nhúc nhích.

Một lúc lâu sau.

Nàng có chút lo lắng.

“Thành ca?”

“Không sao.” Râu Thành cười cười, thu hồi thư, xoay người lại.” Du Du người nghỉ ngơi trước đi, ta đi ra ngoài một chút rồi trở lại. Có chút việc phải xử lý.”

“Được... Được.” Tiểu Du Du làm bộ ngoan ngoãn nghe lời.

“Ừm.” Râu ria quai nón nhanh chóng mặc quần áo vào áo quần, mang theo đồ vật, rất nhanh rời khỏi tiểu viện, đảo mắt đã biến mất trong màn đêm.

Chỉ để lại Tiểu Du một mình, đứng trước cửa viện, ngắm nhìn bóng lưng hắn rời đi.

“Cái gọi là khắc địch chế thắng, cần phải một thân một mình, không còn sức lực của hắn, lại tổn hại chí của hắn, tiêu hao tinh thần của hắn.”

Trần Thiên Ân, tiểu viện Ngụy gia.

Ngụy Hợp đứng chấp tay, nhìn trăng khuyết nơi chân trời, trong lòng không vui không buồn, hoàn toàn bình tĩnh.

Tin tức hắn sắp đột phá tầng thứ hai, sắp nhập kinh, đã truyền rộng ra ngoài.

Mấy ngày nay, hắn không chỉ truyền bá tin tức này, mà còn truyền ra trận chiến lúc trước, kỳ thật người giết hai bang chủ cũng có tin tức khác.

Tiểu Du bản thân người này thiên phú bản thân có tốt hơn nữa, cũng chỉ là một giọt máu, có thể dựa vào, đơn giản chính là tiền tài phụ thân để lại, cùng với dung mạo xinh đẹp của bản thân.

Mà dựa vào những thứ này, trình độ cấu kết của cô lại cực kỳ có hạn.

Ngụy Hợp không mất bao nhiêu công sức, liền thăm dò được chuyện Tiểu Du và râu mép.

Râu ria thành người này ham lợi, tại Phù Sơn Viện tiềm lực sắp hết, đoán chừng cũng là chứng kiến tiềm lực Ngụy Hợp hắn không tốt, mới quyết định ôm lấy việc này.

Hiện giờ chuyện hấn đột phá đã lan truyền ra ngoài, sau đó lại viết một phong thư an ủi và phân tích lợi và hại.

Hồ Tử Thành tự nhiên biết lựa chọn.

Là Tiểu Du không chỗ nương tựa, chỉ có chút tiền tài mỹ mạo? Hay là hấn bên này sắp nhập tâm, tiền tài nhiều hơn Ngụy Hợp?

Không thân không thân, không cố hạ lựa chọn như thế nào. Ai tốt ai xấu, vừa nhìn là hiểu ngay.

Mà truyền ra tin tức Tiểu Du giết cha là vì để nghi hoặc, mỗi một, không biết thật hung, phá tan tâm chí của hấn.

Một người sẽ vì nhất thời xúc động mà đưa ra rất nhiều lựa chọn kích động, nhưng đó là dưới tình huống biết được mục tiêu.

Mà nếu ngay cả mục tiêu là ai cũng không rõ ràng thì sao? Thù hận và quyết tâm của hấn sẽ không mãnh liệt như vậy.

Ý chí không mạnh, hành động sẽ rất chậm chạp.

Cứ như vậy lặp đi lặp lại, chí khí và kỳ ngộ tất nhiên đều hao tổn. Cuối cùng, sẽ không còn tâm lực cùng cơ hội, đi làm bất cứ chuyện gì.

Không bao lâu, Ngụy Hợp chậm rãi đi ra tiểu viện, đi tới hồ Thiên Ân.

Một bóng người cũng từ xa đến gần, nhẹ nhàng đáp xuống bãi đá ven bờ sông.

Hai người đứng đối diện nhau.

Người tới rõ ràng là vừa mới thành râu quai nón của Tiểu Du.

Lúc này ánh mắt hấn lập loè bất định nhìn Ngụy Hợp, trong lòng cũng kinh nghi. Chỉ nhìn bề ngoài Ngụy Hợp lần này bán bề ngoài, liền biết gã không dễ chọc.

Thê trạng của nó so với hấn khôi ngô hơn một vòng.

Lại nhìn tinh khí thần của hấn, ánh mắt bình thản trấn định, hiển nhiên đã sớm có mưu tính.

Sau khi đọc được điều này, liên tưởng đến lá thư, râu mép trong lòng có chút thấp thỏm.

“Ngụy sư đệ, ta nhập môn sớm hơn ngươi một chút, xưng hô như thế được chứ?” Hãn ôn quyền nói.

“Tự nhiên có thể. Hồ sư huynh không cần để ý những chuyện này, lần này mời huynh đến đây, là nghe sư huynh cùng Tiểu Du có chút quan hệ, cho nên muốn ở trước mặt làm sáng tỏ một chút.” Ngụy Hợp nghiêm túc thành khẩn nói.

“Ồ? Giải thích như thế nào?” Gã ria mép híp mắt.

“Nghe nói sư huynh tại Phù Sơn Viện, một tay trong tay áo kiếm xuất quỷ nhập thần, phối hợp phù sơn ấn uy lực cực mạnh. Đêm nay vừa vận luận bàn một chút.” Ngụy Hợp không chút khách khí, nói thẳng.

Hồ Tử thành người này, tính tình như thế nào, hãn đại khái cũng đã đoán ra, hiện tại phải làm, đơn giản là gia tăng đại lượng.

Chỉ cần làm cho nó minh bạch, vì một nữ tử chỉ một huyết, cùng một chút tiền, đã đắc tội Ngụy Hợp hãn là bực nào, không sáng suốt.

Như vậy kết quả tự nhiên là chắc chắn.

Râu quai nón cũng là người thông minh, lập tức hiểu được ý tứ Ngụy Hợp.

“Vậy xin chỉ giáo.”

Kỳ thật hãn đã dao động, lúc này đơn giản là muốn nhìn một chút thực lực Ngụy Hợp, cho mình một lý do càng lớn hơn rút ra đây đủ mà thôi.

Hai người không nhiều lời, bỗng nhiên bước về phía trước.

Hai tay Ngụy Hợp vung lên, mười ngón tay điểm ra mảng lớn thủ ấn, tựa như màn mưa mưa bao trùm qua.

Hồ Tử nắm hờ hai tay, kinh lực từ ngón tay bắn ra, hùng hậu thành hình, ngưng tụ thành một đoàn, không ngừng ngăn cản màn mưa.

Phốc.

Chỉ là hai người mới giao thủ không bao lâu.

Râu mép thành liền cảm giác hai tay đau đớn, tựa hồ có kinh lực đặc thù thâm thấu vào cốt.

Nhưng Phúc Vũ Kính không phải có hiệu quả như vậy mới đúng.

Rất rõ ràng, đây đơn thuần là khí lực của đối phương quá nặng, dẫn đến hai tay của hắn có chút không chịu nổi, sinh ra chấn động thương tích.

Hai mươi chiêu sau.

Hai người thuần túy lấy ân pháp bản môn giao thủ. Vừa chạm đã tách ra trở về chỗ mình.

Một lát sau, râu mép thành quyền.

“Xin lĩnh giáo. Chuyện Tiểu Du, là ta mạo muội.” Lão không nhiều lời, xoay người rời đi.

Mãi cho đến khi đi rất xa, thân ảnh Ngụy Hợp sau lưng hoàn toàn bao phủ trong bóng đêm. Râu tóc mới chậm lại tốc độ, thở dốc một cái.

Hắn đưa tay lau trán, trên tay toàn là mồ hôi.

Chỉ có bản thân hắn tự đoán được, vừa rồi hai người giao thủ nhìn như bình thản, nhưng trước sau chí ít cũng sáu lần, hắn có thể bị Ngụy Hợp một chiêu giết chết.

Mấy lần cảm nhận được điểm yếu của cổ họng, có kinh lực nhẹ nhàng xẹt qua. Loại hương vị khiến người ta sồn tóc gáy, râu ria không muốn tiếp tục lĩnh hội lần thứ hai.

Kinh nghiệm thực chiến của hai bên cách biệt quá nhiều, so với đối phương, hắn quả thực là một đóa hoa trong nhà ấm, không chịu nổi một đòn.

“Ngụy Hợp... quyết không thể đối địch với người này!”

Trong mắt râu quai nón mơ hồ có một tia sợ hãi.

Lúc này hồi tưởng lại, hắn thấy rõ bố cục đơn giản này nhằm vào Tiểu Du.

Trong lòng càng thêm kiêng kỵ với Ngụy Hợp.

Đơn giản, trực tiếp, tàn nhẫn, chuẩn xác.

Thiên Nhân thuật võ công này hẳn cũng không thể ứng phó nổi.

Trong lòng Hồ Tử đã quyết, Tiêu Du mặc dù hẳn thu tiền, nhưng đối thủ quá mạnh, không thể trách hẳn được.

Hắn không định trở về ngoại viện, thẳng đến nơi ở khác của mình ở Tuyên Cảnh thành, đảo mắt đã biến mất ven hồ.

Trong mấy ngày kế tiếp, râu mép vẫn luôn chú ý tiến độ giữa Ngụy Hợp và Tiêu Du.

Tiêu Du cũng tới tìm hắn nhiều lần, nhưng mỗi khi lòng hắn nóng, lại nhớ tới dáng vẻ đêm đó của Ngụy Hợp.

Trong lúc ôn hòa mang theo sát cơ âm trầm nào đó, loại sờn tóc gáy thâm tàng bất lộ này, để hẳn dứt khoát giả bộ không có ở đây, nhìn cũng không thấy Tiêu Du.

Từ nay về sau coi như không có thu tiền, không gặp mặt hẳn.

Đến độ tuổi này, chủ yếu là muốn mua sản nghiệp như thế nào, để chuẩn bị cho tương lai, chứ không phải là vô duyên vô cớ kết oán với một võ giả đồng môn có tiềm lực tiếp tục đi lên.

Về phần Tiêu Du, dù có chút thiên phú, có chút nhan sắc nhưng tiềm lực còn chưa trưởng thành, không tính là thực lực.

Hồ Tử Thành lui bước.

*

*

*

Tiểu Du mất đi chỗ dựa, còn vô duyên vô cớ không nhận được tiền tài trước khi giao ra, còn ngủ mấy ngày.

Nàng đoán chắc chắn là Ngụy Hợp giờ trò quý, hận ý tràn đầy không chỗ phát tiết, lại chờ đến một tin tức.

Thứ nhất là Ngụy Hợp làm sáng tỏ tin tức của mình.

Tin tức nói: chuyện liên quan tới Bạch xà, hẳn chỉ là một kẻ ba máu bình thường, cho dù thực lực mạnh hơn chút, cũng không đến mức bị nhiều người vây quanh, mạnh mẽ giết chết một vị võ sư.

Thực lực của y không đủ làm được như vậy.

Có thể nói bất kỳ võ giả nào có ba huyết giai, có thể đánh bại một võ sư nhỏ yếu, nhưng rất ít người nghe nói, có thể mạnh mẽ giết chết những võ sư này, không cho chạy thoát.

Sau khi nghe được tin tức này, Tiểu Du muốn chứng thực nhiều lần, cũng phải đưa ra kết luận giống như vậy.

Vì vậy nàng có chút hồ đồ.

Chẳng lẽ thù giết cha là của người khác?

Tâm thần nàng không yên, tuy rằng ở ngoại viện không ngừng luyện võ thể nhưng tâm thần không yên liền khí huyết bất định, căn cốt có tốt thể nào thì tiến độ cũng không hoàn toàn giống người.

Tiền tài chảy ra ngoài như nước chảy.

Đảo mắt đã trôi qua hai tháng, đợi Tiểu Du hạ quyết tâm, dự định trước hết cố gắng luyện võ, sau này nhất định phải điều tra rõ chân tướng.

Nàng thỉnh linh phát hiện, mình không có tiền...

Mà tiền trên người cũng bởi vì đã dùng hết rồi, thậm chí cũng không có tiền để giao thịt dị thú mỗi tháng.

Vì kiếm tiền, nàng lại không thể không đi tiếp nhận nhiệm vụ ngoại viện, muốn dựa vào chính mình kiếm tiền.

Đáng tiếc, một đại tiểu thư nhà giàu như nàng, trước kia chưa từng chịu khổ qua, hôm nay chuyển biến quá lớn, lập tức xảy ra sự cố.

Trong một lần nhiệm vụ, nàng vô ý bị dị thú gây thương tích, hấp hối bị mấy đồng môn hảo tâm kéo trở về.

Lúc gã đệ tử Tiêu Lập chạy tới, cái nhìn thấy lại là khuôn mặt khô gầy mê mang mà suy yếu của tử tử.

Không có tiền đồng tiền, ngay cả ngoại viện cũng không ở được bao lâu.

Tiểu Lập rơi vào đường cùng, mang theo tử tử lặng yên ly khai Thiên Ân môn, không biết tung tích.

Ngắn ngủi hai tháng thời gian, tử đệ Tiểu Du Du từ trước giờ đều trả giá để báo thù, cuối cùng nhân tài lưỡng không, thân bị trọng thương, tất cả đều thành hư vô.

“Ngụy sư đệ, có gì muốn nói không?” Râu quai nón nhìn chăm chú vào Ngụy Hợp đang quỳ trước mặt.

Trên mặt bàn giữa hai người, đặt toàn bộ các loại hành tung liên quan tới tử đệ Tiểu Du Du, tình hình gần đây.

Sau khi biết kết cục cuối cùng của Tiểu Du, không biết tung tích, trong lòng Thành ngữ khí của hắn lại lộn bộn.

Trong lòng có cảm giác không rét mà run.

Vì vậy hắn nhanh chóng thu thập tất cả tư liệu tình báo về tử đệ Tiểu Du Du.

Nhìn khắp nơi nhìn như trùng hợp, nhưng trùng hợp lại có quá nhiều sự kiện trùng hợp.

Tử đệ Tiểu Du từ từ mất đi mọi thứ, sau đó đi xuống vực sâu, thậm chí ngay cả chân tướng cũng không rõ ràng.

Hết thầy, thậm chí Ngụy Hợp chưa từng thấy qua hai tử đệ, đã hoàn thành hết thầy.

Đúng vậy, râu ria đã chắc chắn, tất cả đều là do Ngụy Hợp làm. Bây giờ tử đệ Tiểu Du Du, thậm chí sống hay chết, cũng khó đoán.

Người khác hẳn không rõ, nhưng Ngụy Hợp, từ sau lần giao thủ đêm đó, hẳn từ thân thủ chiêu số, cảm nhận được, người này giấu sâu trong đáy lòng áp lực cùng sát cơ.

Hắn không tin thế giới này trùng hợp nhiều như vậy.

Cho nên chuyện của tử đệ Tiểu Du Du, nhất định là do Ngụy Hợp làm.

“Ta thật đáng tiếc.”

Ngụy Hợp bình tĩnh thu tâm mắt từ trên mặt giấy trước mặt.

“Ta đã nói qua từ lâu rồi, Tiểu Ngọc Vinh cũng không phải là ta giết, mà là của người khác. Lúc đó ta đi qua đó, người cũng đã chết rồi.”

“.....” Người cho rằng ta ngốc à?

Râu mép không phản bác được, chỉ cảm thấy người trước mắt đối trá, xảo trá, hơn nữa đủ tàn nhẫn.

“Ngụy sư đệ...” Hắn há miệng muốn nói gì, lại không biết nên nói thế nào.

Nhớ rõ, lần trước gặp được nhân vật như vậy, còn là nhiều năm trước.

Râu Thành khi đó còn trẻ, mới vừa vào ba huyết, ba mươi xuất đầu, hăng hái hẳn. Muốn thành tựu võ đạo một phen sự nghiệp.

Kết quả lại vì một chuyện nhỏ mà đắc tội với sư huynh cùng môn.

Kết quả là, hẳn chẳng hiểu tại sao khắp nơi đều không may mắn, nơi thụ khí, bị oan uổng, bị vu oan, cuối cùng tâm thần bất định, dẫn đến lúc trùng kích cửa ải tinh thần không vững, liên tiếp thất bại.

Lúc này mới khiến hắn ta chỉ có vẻ ngoài như vậy.

Lúc này lại một lần nữa chứng kiến nhân vật như vậy, ngoài sự kính sợ trong lòng gã râu quai nón, càng có thêm một loại xúc động khó hiểu.

Nhìn tư liệu trên bàn, râu mép trầm mặc trong chốc lát, trong lòng đột nhiên xuất hiện một ý tưởng mãnh liệt hơn.

Hắn khẽ cắn môi, nhìn chăm chăm vào lưỡi dao đôi diện, vẫn kiên trì mở miệng.

“Ngụy sư đệ. Hồ mỗ bây giờ tuổi đã cao, sắp rời đi, ta ở một huyện thành ngoài thành chuẩn bị xây một khu quyền viện, cũng coi như sản nghiệp, không biết sư đệ có ý gì...”

Râu quai nón một hơi nói ra những điều mình muốn nói.

Hắn chắc chắn ngày sau Ngụy Hợp sẽ thành đại khí, cho nên mặc dù sợ hãi, nhưng đa phần là cảm giác gặp được té kiến.

Cũng như người lúc trước hại hắn ta, bây giờ người nọ cũng là Thanh Vân trực tiếp, vượt xa hắn ta quá nhiều.

Cho nên lần nữa gặp được người đồng loại, râu ria không chút do dự quyết định đặt cược bảo vật.

“Quyền viện?” Ngụy Hợp cười cười, đang muốn cự tuyệt, bỗng nhiên dừng lại, tựa hồ nghĩ tới điều gì.

Hắn trầm ngâm một chút.

“Tràng trường như thế nào rồi?”

“Đã mua xong rồi, nông thôn tiện nghi, tương đương với địa bàn lớn như ngoại viện, tuyệt đối đầy đủ!”

“Chung quanh có thể chống đỡ được một viện quân à?”

“Ta đã điều tra rồi, không thành vấn đề, hơn nữa nơi đó có sự ủng hộ trong nhà của ta, trên mặt quan, những con đường khác đều không có vấn đề, chính là một mình ta trở về, không phải võ sư, có chút không chịu nổi cục diện. Nhưng nếu sư đệ người cũng gia nhập, vậy nhất định không thành vấn đề!”

Đột phá tầng thứ hai là Phúc Vũ Tụ Vân Công, với tốc độ của Ngụy Hợp, nhập lực gần như là đinh sắt, chuyện khẳng định.

Trên thực tế tất cả đệ tử nội viện đột phá tầng thứ hai, bước vào kinh lục tất nhiên là phải có, chỉ là vấn đề thời gian dài ngắn mà thôi.

Vì vậy y nói câu này cũng không sai.

“Người định dựa vào giáo quyền mà sống qua ở huyện thành sao?” Ngụy Hợp hỏi lại.

Hồ tử sững sốt, lập tức nở nụ cười.

“Su đệ có chỗ không biết, trận trước đại lượng nạn dân tràn vào Thái Châu chúng ta, trong đó không thiếu người mang võ nghệ, dẫn đến trị an càng thêm hỗn loạn.

Cho nên ta mới nghĩ tới, trước tiên bồi dưỡng người mình, chờ sau này, cần trợ giúp người thân trong nhà, cũng có thể có một phần lực lượng tự bảo vệ mình. Nếu không chỉ dựa vào chính chúng ta, nước xa không giải được cơn khát.”

Lời này của hắn đã nói đến tâm khảm Ngụy Hợp.

Hai tháng này hắn tu luyện Phúc Vũ Tụ Vân công tầng thứ ba đầy mạnh, tăng lên đều đặn. Đoán chừng không tới một năm nữa là có thể đạt tới viên mãn.

Tầng thứ ba cũng không có gì khó khăn, chỉ là công phu mài nước đã trải rộng toàn thân in đầy máu, lần lượt chuyển hóa thành kinh lục, không thể bỏ sót, sau đó liền có thể hình thành kinh lục hộ thể, trở thành võ sư.

Đây là khảo nghiệm công phu thao tác, khảo nghiệm ngộ tính và khả năng khống chế, không có yêu cầu gì đối với căn cốt, cho nên chính là sở trường của Ngụy Hợp.

Hắn tính toán, với tốc độ tiến bộ của mình hôm nay, nhiều lắm là nửa năm nữa là có thể nhập lục. So với những đồng môn đã tu thành tầng thứ hai nhanh hơn rất nhiều, đây chính là hiệu quả của ngộ tính trung kỳ mang đến.

Còn những đồng môn khác của Vạn Thanh viện, ngộ tính mạnh hơn hắn cũng chỉ có Vạn Thanh Thanh cùng một nữ đệ tử khác.

Nhưng mặc kệ chính hấn cường đại như thế nào, nhị tử Ngụy Oánh trong nhà, vẫn luôn lo lắng chỗ đó.

Hồ Tử nói những lời này, ngược lại đúng lúc cho hấn một cơ hội. Có thể tự mình bồi dưỡng một ít người, chuyên môn bảo vệ bằng hữu.

“Tốt, nếu rảnh rồi, ta có thể đi xem một chút.” Ngụy Hợp trầm ngâm, quyết định tham dự.

Loại thời kỳ hỗn loạn này, thu dưỡng một số cô nhi sắp sống không nổi, bồi dưỡng thành người trung thành với mình, vẫn không thành vấn đề.

Mà càng về sau, chu kỳ luyện võ của hấn bây giờ càng dài, Nhị tử bây giờ tuổi cũng chậm rãi lớn, không có khả năng ở chung một chỗ với mình.

Chung quy nàng vẫn muốn lập gia đình, muốn thành gia đình.

Nghe hấn xác định như vậy, râu mép đã thành mảng rờ, tâm thần bất định trên mặt nhất thời biến mất vô tung.

“Quyết định như vậy đi!” Hấn nhanh chóng nói đến một số chi tiết về quyền viện, cùng với địa phương Ngụy Hợp cần chú ý.

Hai người thảo luận trong chốc lát, đều cảm thấy tương lai nhất định sẽ có thời điểm phát triển, râu mép dựng thẳng trong lòng, sau đó đứng dậy cáo từ.

Lúc đi ra khỏi quán rượu, chân hấn vẫn còn hơi chột dạ. Tuy nhiên trong lòng hấn lại càng thêm lo lắng.

Kỳ thật trước khi đến đây, y còn điều tra những tin tức khác của Ngụy Hợp, mà càng điều tra, thì càng cảm thấy kinh hãi.

Ngụy Hợp này, một đường đi tới, chỗ trùng hợp, vận khí quá nhiều.

Nếu chưa tiếp xúc qua mặt chân thật của người này thì thôi, nhưng tối hôm đó sau khi hấn tiếp xúc, mới phát hiện, người này tuyệt đối không có khả năng dựa vào vận khí mà đi đến bước này.

Trong đó có rất nhiều địa phương nhìn như dựa vào vận khí, nhưng trên thực tế lại ẩn tàng đồ vật, tất nhiên là che giấu rất

nhiều.

Bất quá bây giờ thì tốt rồi, hiện tại tự mình đi cùng hắn, không sợ nữa rồi.

Nghĩ tới đây, râu ria tâm tình vô cùng sáng khoái, lôi kéo người mình cảm thấy sợ hãi thành một nhóm, sau này để người khác sợ hãi đi, ha ha ha ha!

Hắn thầm cười to trong lòng, trên mặt bất giác lộ ra nụ cười, nhanh chân rời đi.

Không lâu sau, Ngụy Hợp cũng từ tửu lâu đi xuống.

Đây là Hùng Sơn thung lũng, bất quá là tùy ý hai người tìm một tửu lâu nhỏ, tạm thời gặp mặt.

*

*

*

Tửu lâu tên là Vạn Dân tửu lâu.

Rất khí khái, nhưng tổng cộng cũng chỉ hai tầng, rách tung toé, chường quây là một ông lão khô quắt động tác chậm rãi.

Mấy người làm việc cũng đều lớn tuổi, tai điếc mắt hoa, sinh ý buồn chán.

Bất quá hoàn cảnh xác thực rất an tĩnh.

Nói như vậy, địa phương như thế này phần lớn là nơi tàng long ngọa hổ, nhìn như tiểu nhị và chủ nhiệm không tốt, nhưng có lẽ chính là đại lão ẩn nấp trong nhân gian.

Nhưng Ngụy Hợp ngồi trong chốc lát, nhìn thấy có tiểu nhị bị một bàn tay khách nhân đánh cho miệng chảy máu, đều không cách nào phản kháng.

Hắn mới tin rằng, trên thế giới này không có bao nhiêu đại lão ẩn tàng uất ức như vậy...

Hắn đứng dậy giúp hòa giải xung đột. Trang phục của nội viện Thiên Ân môn tạo cho khách nhân áp lực khá lớn, vì vậy việc điều hòa rất thuận lợi.

Vì cảm tạ, lão bản trả cho Ngụy Hợp sáu phần ưu đãi. Đây là hần không lỗ vốn chút nào.

Tạ ơn ông chủ, Ngụy Hợp đi ra khỏi quán rượu. Ban đêm bên ngoài sương mù tràn ngập, thời gian hơi sâu.

Sau đó, hần nên dốc lòng đột phá, hoàn toàn bước vào tầng thứ mới.

Tất cả chuẩn bị xong xuôi, tiền thịt cũng không thiếu, cũng không cần phải lo lắng gì cả. Chỉ còn thiếu một chút là thời gian.

Ngụy Hợp thở dài, bước nhanh quay về nhà. Không hề do dự nữa.

Thời gian trôi qua, đảo mắt đã là nửa năm.

Nửa năm nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn.

Ngụy Hợp dốc lòng tu hành, cũng không quản cái gì, nhoáng một cái phẳng phát nửa năm chỉ là một vòng, thời gian như nước phi câu, chạy rất nhanh.

Mà dưới khả năng khổng chế cường đại cùng ngộ tính, kiên tu nhiều môn võ công rèn luyện lực khổng chế ra, làm nó rất nhanh đột phá tầng thứ ba trùng điệp chướng ngại, nước chảy thành sông, liền đến sát cửa một cước.

Toàn thân xuất huyết, hần đều luyện hóa thành kinh lực, chỉ kém một bước cuối cùng, đem toàn bộ kinh lực lấy căn bản ý cảnh cấu kết lại, nổi thành chính thể.

Một bước này chính là điểm mấu chốt để phân chia hướng đi của các môn phái khác nhau.

118

Mùi hương khói thuốc nhàn nhạt tựa như chiếc đũa thẳng tắp xông thẳng lên trên nửa mét mới chậm rãi tản ra.

Nguy Hợp chăm chú nhìn cột khói, tập trung tinh thần, người Định Thần Hương có tác dụng với Ninh Thần, không ngừng nhớ lại căn cơ.

Bước cuối cùng này, mấu chốt là trên bản đồ.

Bản đồ Phúc Vũ Tụ Vân công là một màn mưa, màn mưa trên hồ Thiên Ân rơi xuống.

Mưa rơi ngàn vạn giọt, nện ở trên mặt hồ, tóe lên vô số gợn sóng nhỏ bé.

Gợn sóng cũ còn chưa tan hết nhưng đã có thành tựu mới.

Nước hồ vốn trong suốt, dưới mưa to bao trùm, trở nên hòa bình không giống nhau, trở nên vẫn đục, đục ngẫu hơn.

Nguy Hợp chậm rãi nhắm mắt, trước mắt phảng phất mưa to bao trùm Thiên Ân hồ.

Trọng tâm của Phúc Vũ kinh là ở chỗ bao trùm, khuấy động khiến địch không ổn định, đục ngẫu, từ đó lộ ra sơ hở rồi đột nhiên đánh tan.

Nội tâm Nguy Hợp chậm rãi có khái niệm về Phúc Vũ kinh chinh thể.

Không bao lâu sau.

Thân thể hần khoanh chân ngồi, bắt đầu chậm rãi nhúc nhích.

Không phải là tốc độ lớn mập máy, mà làn da, cơ bắp, tựa như dưới da có rất nhiều côn trùng nhỏ nhúc nhích, lượng lớn mạch máu gân mạch.

Làn da trên người hần như vật sống, hiện ra một tuyến đường dài mộtcm.

Những đường nét này tựa như mưa rơi, dọc theo làn da toàn thân hần không ngừng lưu động, tuần hoàn không thôi.

“Đây là lần thứ năm.”

Ngụy Hợp trong lòng trấn định bình tĩnh. Phá cảnh châu tuy rằng đã đầy, nhưng cửa ải này không liên quan đến căn cốt, chỉ ở ngộ tính cùng không chế lực, cho nên hắn không định dùng phá cảnh châu.

Mà dự định để dành một chút này, lưu lại chỗ quan trọng khác sử dụng.

Lúc này, trải qua kiên tu nhiều môn võ công, lực không chế cường đại, đã có hiệu quả.

Ngụy Hợp nhắm mắt, trầm lòng, toàn thân từ trên xuống dưới quần áo có thể nhìn thấy tất cả làn da của hắn, đều bắt đầu hiện lên trạng thái khí huyết giống như sâu bọ.

Vô số đường cong lưu động bên ngoài cơ thể, đồng thời lưu động như vậy, cũng bắt đầu chấn động toàn bộ khí huyết của hắn, khiến hắn tê dại.

Một vòng lưu động như vậy, không biết trôi qua bao lâu.

Rất nhanh, trong một nháy mắt, Ngụy Hợp tựa hồ nắm chắc đến một máu chốt nào đó.

Trong chớp mắt khi máu toàn thân lưu chuyển, hắn nắm lấy cơ hội, tâm thần tăng tốc không chế tất cả vết máu trên người đột nhiên dừng lại.

Tê!

Trong phút chốc, toàn thân ấn huyết của hắn đồng thời đình trệ, sau đó chậm rãi nhạt đi, biến mất.

Rất nhanh, thay vào đó là một cỗ cảm giác đặc biệt cường đại, hoàn toàn mới.

Toàn bộ ấn huyết Phúc Vũ Tụ Vân công đều biến mất, chỉ còn lại một cỗ không hiểu, vừa hữu hình, lại vừa vô hình lực lượng lưu chuyển trong người.

“Thành công rồi!” Trong lòng Ngụy Hợp vui sướng, mở hai mắt ra.

Hắn ngồi ngay ngắn ở phòng ngủ, đưa tay nhẹ nhàng nhấc một cái.

Mặt đất cứng rắn, đất cứng như đậu phụ bị đánh thủng lỗ chỗ như lỗ kim.

“Phúc Vũ kinh, đây là Phúc Vũ kinh hộ thể. Tốt tốt tốt!” Ngụy Hợp lộ vẻ tươi cười, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Hắn ta từ một hơi cuối cùng quật khởi từ thành Phi Nghiệp, cho tới bây giờ luyện võ năm năm, cuối cùng cũng hăng hái!

Từ khi về Sơn Quyền viện đến Vô Thủy tông, đến Thiên Ân môn, trải qua quá nhiều chuyện so với các võ sư nhập kinh khác của các tông môn khác.

Hắn đứng dậy.

Ngụy Hợp đi ra khỏi phòng ngủ.

Bên ngoài có mưa phùn, ánh nắng tươi đẹp, gió xuân nhẹ nhàng, mang theo mưa bụi hơi nghiêng.

Hắn không dừng lại, chậm rãi đi ra một bước, ra khỏi mái hiên, đứng trong cơn mưa.

Vô số mưa bụi giống như sợi tơ, rơi ở trên người hắn, sau đó phảng phất đọng phải thủy tinh vô hình nào đó, chậm rãi rơi xuống, nhỏ xuống mặt đất.

Ngụy Hợp vươn tay, nhìn mưa bụi rơi vào trong tay, lòng bàn tay như bị một tầng thủy tinh vô hình bao trùm, không bị ướt.

Hắn đẩy cửa sân ra, đi ra ngoài, chậm rãi đi dọc theo đường phố trấn Thiên Ân.

Lúc này ven đường trên trấn, khắp nơi có thể thấy được hoa nở đỏ nhạt.

Từng cây hoa không biết tên nở rộ đóa hoa màu hồng nhạt, tản mát ra hương thơm rất nhỏ.

Giọt mưa chậm rãi rơi xuống mái hiên bên cạnh, tạo thành một màn mưa.

Ngụy Hợp cảm thụ được bầu trời truyền đến cảm giác mát mẻ, kinh lực lưu động trên thân, giờ phút này hắn mới cảm nhận

được thật sâu, cảm thụ kỳ diệu sau khi bước vào kinh lực.

Sặc!

bỗng nhiên một con hắc sắc phi điều bay thấp qua.

Ngụy Hợp ngửa đầu nhìn lại, bỗng nhiên trong lòng nổi lên hứng thú, thả người nhảy lên, một chân điểm lên mái hiên bên người, mượn lực bay lên trời.

Không dùng Phi Long công, chỉ là kinh lực kích động, hấn như chim yến bay trên trời, nhẹ nhàng không tiếng động lướt qua giữa phòng ốc.

Hắc điều đi trước, nó ở phía sau.

Ngụy Hợp không ngừng mượn lực, đảo mắt liền lướt qua kiến trúc trên trần, nhẹ nhàng đáp xuống ven hồ Thiên Ân.

Mặt hồ rộng lớn đã sớm không còn đẹp như gương.

Con mưa mênh mêng từ trên trời giáng xuống, khuấy động trên mặt hồ, giữa hồ nước to như vậy, một chiếc thuyền ô bông đang chậm rãi bay qua.

Con hắc điều mà Ngụy Hợp truy đuổi nhẹ nhàng bay qua mặt hồ, rơi xuống trên thuyền nhỏ.

Một cánh tay bạch ngọc nhẹ nhàng vươn ra, đón lấy hắc điều.

Trong khoang thuyền có một người đi ra, quần áo dài màu xanh, mái tóc màu trắng rủ xuống tới tận eo.

Tựa hồ phát giác hắc điều khác thường, người từ xa nhìn lại Ngụy Hợp bên này.

Ngụy Hợp cũng nhìn về phía đối phương, lập tức sững sờ.

Cô gái kia rõ ràng là Vạn Thanh Thanh.

Hai người cách xa nhau trăm mét, cách màn mưa, nhưng đều không có ý tiến lên chào hỏi.

Vạn Thanh Thanh nhẹ nhàng giơ tay, tùy ý để hắc điều bay lên, lướt về phía xa xa.

Nàng quay đầu nhìn về phía Ngụy Hợp, mỉm cười, từ trong tay áo lấy ra một cây sáo dài, vắt ngang bên môi.

Tiếng sáo trong trẻo như lá liễu chậm rãi vang lên.

Ngụy Hợp lẳng lẳng nhìn thuyền nhỏ lướt qua chăm chú, biển mất trong màn mưa, biển mất ở cuối mặt hồ.

Thuyền tuy đã biến mất, nhưng tiếng sáo kia vẫn mơ hồ truyền đến.

Ngụy Hợp mới đột phá vào trung tâm mênh mông, không hiểu sao trong tiếng sáo này lại chậm rãi bình phục.

Hắn nhìn về phía Vạn Thanh Thanh biển mất thật lâu, cảm thụ được sự yên lặng của Phúc Vũ Kính, bỗng nhiên lĩnh ngộ sâu hơn về bản đồ.

Đối với cuộc sống của các võ sư như Vạn Thanh Thanh, cũng đã có nhận thức tiến thêm một bước.

Nguyên lai võ giả, cũng không phải chỉ có chém giết đánh nhau, tu luyện kiếm tiền, cũng có lúc hưởng thụ cuộc sống như Vạn Thanh Thanh Thanh.

Sinh hoạt chi đạo, thả lỏng có độ căng thẳng, một mùi áp lực đè nén bản thân, lâu dần tâm thái sẽ mất cân bằng, tính tình cũng sẽ càng ngày càng cực đoan.

Đây không phải đạo lý lâu dài.

Ngay cả kim loại cũng sẽ có mức mệt nhọc, co giãn một lúc cũng sẽ biến hình, huống chi là người.

“Như vậy đạo lỏng của ta, sẽ là cái gì?” Ngụy Hợp bắt đầu suy tư.

Hắn nhìn mặt hồ mênh mông, nhất thời lâm vào trầm tư.

“Đại đạo lỏng lỏng, nhất định là có thể triệt để buông lỏng sự vật của mình.”

Hắn dừng một chút, nhắm mắt lại.

Đột nhiên một trò chơi mà kiếp trước hắn từng thích nhất nổi lên trong lòng.

Hắn ngồi xôm xuống, nhẹ nhàng chụp một nắm bùn cát.

Hai tay chậm rãi vẽ phác thảo, chậm rãi, theo thời gian trôi qua, một hình thuyền nhỏ hơi thô ráp liền xuất hiện ở trước

mặt Ngự Hợp.

Sa Tú thỉnh linh chính là thuyền ô bông vừa mới cưới Vạn Thanh Thanh.

Ngự Hợp nhìn thuyền nhỏ, trong quá trình bóp thuyền, tinh thần cũng tốt, thân thể cũng được, hoàn toàn trầm tĩnh lại.

Sau khi nhập kinh, kinh lực tự nhiên hộ thể, hấn mới chính thức có thời gian rảnh rỗi, dám trầm tĩnh lại.

*

*

*

“Xem ra vẫn như cũ a...” Ngự Hợp tự cho là mình đã thay đổi, nhưng trên thực tế, hấn vẫn là một thiếu niên ưa thích chơi chơi cát như trước.

Cho dù là tu hành võ đạo, cho dù đi qua hai châu, thậm chí hôm nay lại đạt đến cấp bậc giống như Trịnh Sư lúc trước.

Nhưng thật ra nội tâm hấn ta cũng không có biến hóa quá lớn.

Đứng lên, Ngự Hợp nhìn chăm chú thuyền cát vừa mới làm xong.

Phốc.

Đột nhiên một cước của hấn đạp cho thuyền cát nổ tung.

Chiếc thuyền cát kia vô cùng ghê gớm, trong nháy mắt đổ nát rồi bị đè ép nổ tung, sản sinh ra cát bắn tung tóe.

Từ thành hình đến trong nháy mắt hoàn toàn hủy diệt.

Ngự Hợp bỗng nhiên cảm nhận được, một cảm giác sáng khoái dâng lên từ đáy lòng.

Đúng vậy.

Thứ hấn thật sự yêu thích không phải là Sa Hình, mà là cảm giác sáng khoái trong nháy mắt khi hủy diệt Sa Hình.

Ngự Hợp đột phá nhập kinh. Vạn Thanh viện lại có thêm một gã võ sư nhập kinh, hiện tại có tổng cộng bốn người.

Tin tức này nhanh chóng truyền khắp Cửu viện.

Đôi với Thiên Ân môn, trong các biệt viện Thiên ân, Cửu Tử, số lượng võ sư tiến vào thực ra rất ít tăng thêm.

Bình thường thay đổi, đều phải mấy năm mới có một lần biến hóa. Hơn nữa đây còn là toàn bộ chín viện.

Mặc dù rất nhiều người sau khi biết Ngụy Hợp tu thành tầng thứ hai, liền có dự cảm, người này nhất định có thể mau chóng nhập lực.

Nhưng khi hẳn thật sự nhập kinh, lại bình ổn như vậy, không hề gợn sóng chút nào.

Đây mới là thứ làm cho không ít người sinh ra cảm khái.

Ba ngày sau, buổi sáng sớm bắt đầu.

Tất cả đệ tử của Vạn Thanh viện đều có mặt. Mỗi một biệt viện, một khi có người thành công nhập lực thì sẽ tụ tập lại, chúc mừng đơn giản.

Vạn Lăng viện thủ cũng ở đây, nàng đứng dưới bóng cây trong đình viện, tán thưởng nhìn Ngụy Hợp. Tựa hồ tâm tình cũng tốt hơn rất nhiều.

Vạn Thanh Thanh cầm một cái hộp vải đỏ, đứng trước mặt Ngụy Hợp.

“Chúc mừng ngươi.” Cô mỉm cười, hai tay đưa hộp về phía trước.

“Đây là hộp lễ vật mà mỗi biệt viện đều tặng cho Kì Võ Sư, ngươi có thể trở về xem xét. Mặt khác, bây giờ là lúc ngươi lựa chọn hay là giữ lại.”

“Đi lưu lại?”

“Đúng vậy, sau khi nhập kinh, kỳ thật có thể xuất sư. Ngươi có thể lựa chọn rời khỏi môn phái, làm chuyện của mình, chỉ cần nhớ rõ mình vẫn là đệ tử Thiên Ân môn là được. Mặt khác, nếu thu được lệnh triệu tập của môn phái, cần phải trở về tụ tập. Còn lại không sao.” Vạn Thanh Thanh giải thích.

“Vậy nếu ta lưu lại thì sao?” Ngụy Hợp hỏi.

“Vậy người sẽ cho người một chức vụ, còn nhận được rất nhiều phúc lợi, gia nhập võ sư, bản môn đương nhiên hoan nghênh. Hơn nữa người cũng là võ sư đại diện cho biệt viện của chúng ta, như vậy cũng có thể gia tăng ảnh hưởng của Vạn Thanh viện.” Vạn Thanh Thanh mỉm cười nói.

Ngụy Hợp mấy ngày nay cũng đang suy tư vấn đề này. Kỳ thật ly khai Thiên Ân Môn không cần thiết, hẳn tuy rằng nhập lực, nhưng còn tăng lên rất lớn không gian, còn cần tích lũy võ học Thiên Nhai lâu.

“Ngoài ra nếu người ở lại, Phúc Vũ Tụ Vân công sẽ hoàn toàn miễn phí đối với người, không giới hạn. Còn có phòng ở gian phòng ở Thiên Bức thủy tạ, mỗi tháng phát hai trăm lượng kim phiếu, một nơi cố định thịt điền dị thú, chỉ cung ứng cho một mình người.

Còn có khê đất khoảng chừng mười mẫu, mặc dù ít hơn một chút, nhưng người có thể tự quyết định làm cái gì, trồng trọt, xây trạch, hoặc nuôi dưỡng dị thú, đều có thể.

Mặt khác, còn có thể cho người thân của người gia nhập môn phái, đảm nhiệm một vài công việc đơn giản, coi như có thể đảm bảo an toàn, đồng thời còn có thể thêm một phần thu nhập.”

Những điều kiện này, Ngụy Hợp nghe mặc dù không dày, nhưng rất cân nhắc.

Hắn suy nghĩ một chút, vẫn xác định quyết định lúc trước.

“Ta ở lại.”

“Được.” Nụ cười của Vạn Thanh Thanh càng tươi hơn.” Đúng rồi, nghe nói người rất thích đi Thiên Nhai lâu, sau khi ở lại, võ sư còn có một chỗ tốt nữa, đó chính là Thiên Nhai lâu không cần phải trả phí nữa. Nhưng nếu người muốn mang võ học ra ngoài, truyền thụ cho những người khác thì phải tiêu tiền mới mua được.

Tuy nhiên cá nhân ta, đề nghị người vẫn không nên tùy tiện lựa chọn võ học bên trong. Nơi đó hoặc là cảnh giới quá thấp, hoặc là rất khó tìm ra yêu thú đối ứng, còn phải tự mình thử xem tính chất máu thịt dị thú một chút thích hợp với công

pháp gì, kiểm tra các loại cửa ải khó khăn ở giữa. Hơn nữa chính mình lại không thể kiêm tu, rất phiền phức.”

“Ta hiểu rõ.” Ngụy Hợp gật đầu, gã không khỏi nhớ tới lúc trước mình ngâm tụng ra tầng thứ nhất Kinh Hồng quyết, bây giờ cũng sắp đi tới bước cuối cùng của tầng thứ nhất, chỉ cần đột phá cửa ải, là có thể tu thành huyết nang thứ nhất.

Bất quá tu thành huyết nang cần có tuyệt diệt dị thú đặc thù làm kíp nổ, cho nên chỉ có thể dựa vào Phá Cảnh Châu để đột phá.

“Tốt, người đã quyết định lưu lại, như vậy lát nữa ta sẽ đưa lệnh bài thân phận của người lên, người quản lý chuyện chính là Nhan Hồi phó môn chủ.” Vạn Thanh Thanh dặn dò.

Ngụy Hợp gật đầu, nhận lấy cái hộp, quay người nhìn về phía những người còn lại.

Trong đình viện tổng cộng có mười mấy đệ tử nội viện, nhưng phần lớn đều biết hẳn trước đó đã tán công, cho nên lúc này cũng không quá hâm mộ hẳn.

Thậm chí trong ánh mắt còn có người mơ hồ mang theo vẻ không cho là đúng.

Trong những người Ngụy Hợp quen biết.

Tên đồng môn Tiền Duệ lúc trước được kéo vào Tử Trúc Hội với hẳn ta, lúc này sắc mặt rũ xuống, không nhìn rõ cảm xúc.

Tôn Nghị nhập môn từ ngoại viện, thì mỉm cười nhìn như thật tình thực lòng, nhưng ánh mắt cũng có chút phức tạp. Mặc dù Ngụy Hợp tán công, nhưng dù sao cũng là nhập kinh, vẫn có điểm khác biệt.

Trần Lâm luôn tự cho mình là thiên tài, Chu Hành nghiêm túc, hai người một người nhắm mắt dưỡng thần, nhỏ giọng nói chuyện với sư muội xinh đẹp bên cạnh.

Hai người rõ ràng không thèm để ý đến võ sư đã từng tán công hẳn. Hơn nữa bọn họ tự tin sớm muộn gì mình cũng có thể trở thành võ sư, còn là cường vũ sư.

Hơn nữa có thân thiết với Ngụy Hợp hay không, cho nên tới đây cũng chỉ là xem qua, không khác gì tham gia một cuộc ăn cơm cả.

Trừ những thứ này đã rút lại phía sau hẳn, Ngụy Hợp nhìn về phía hai gã đồng môn tu thành tầng thứ ba như hẳn.

Một Diêu Hán thẳng, một nữ tử cao gầy không người biết, hai người vền vẹn chỉ là gật đầu ra hiệu với Ngụy Hợp, không có

ý tứ nói chuyện với nhau.

Ngụy Hợp nhớ rõ Diêu Hán Thăng, là bởi vì trong lần tụ hội đầu tiên của hắn, nói đến việc so đấu với cao thủ cùng cấp với quân đội, kết quả lại khiến người khác chấn động.

Ngụy Hợp cũng nhớ kỹ nó trong lòng.

“Ngụy Hợp.” Rốt cuộc, thư viện Vạn Lăng cũng mở miệng.

Nàng mỉm cười, trên gương mặt xinh đẹp có chút mệt mỏi, cũng bởi vì trong nội viện có thêm một gã võ sư, nên có thêm chút vẻ vui vẻ.

“Sư tôn.” Ngụy Hợp vội vàng hành lễ.

“Người mặc dù đã tán công, nhưng hắn là cực kỳ phù hợp với Vũ kinh, cho nên mới có thể tu hành nhanh như vậy, mới nhập môn hai năm, liền đã nhập lục. Mặt khác, nghe nói người còn chưa kết hôn?” Vạn Lăng đột nhiên nói ra một câu.

Ngụy Hợp bị hù đến da đầu căng thẳng, bây giờ hắn còn đang ở thời điểm máu chốt của võ đạo, căn bản không có thời gian đàm hôn luận giá, cũng đừng chỉ hôn cho hắn cái gì liền phiền toái.

“Đệ tử say mê võ học, tuổi còn nhỏ, còn chưa có ý định này.” Ngụy Hợp tranh thủ thời gian từ chối.

“Túy Tâm võ học là chuyện tốt, nhưng cũng không thể quên tiếp tục truyền thừa cho Ngụy gia, gia tộc sẽ kéo dài càng lớn.” Vạn Lăng mỉm cười nói.” Nghe cha mẹ người không có ở đây, ta thân là sư trưởng của người, cũng phải gánh vác trách nhiệm bực này.”

Nàng dừng một chút.” Ta có một tỷ muội, sinh ra trưởng nữ, kiều diễm như hoa, tính tình hoạt bát, chính là nữ nhi huyện úy Du Trung, Ngụy Hợp người chọn ngày có thể gặp nó, thế nào?”

Lúc này sư trưởng chỉ hôn, chuyện này tương đương với việc phụ mẫu chỉ định, căn bản không tới lượt phụ mẫu từ chối.

Cho nên lời này của Vạn Lăng mặc dù là dò hỏi, nhưng nếu Ngụy Hợp dám cự tuyệt, vậy chính là ngỗ nghịch sư trưởng,

đây là một tội danh có cùng cấp bậc với cha mẹ.

Bị vạn Lăng bắt lại một trận đòn rất bình thường.

Cho nên tuy rằng hắn không muốn, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

“Đệ tử cảm tạ sư tôn.”

“Rất tốt. Ta biết trong nhà của ngươi còn có một tử, nếu như có ý, ta cũng có thể giúp đỡ tìm nhân tuyển thích hợp.” Vạn Lăng vẻ mặt ôn hoà nói.

“Cái này... Còn cần phải giữ ý kiến của gia tử mới được.”

Ngụy Hợp vội vàng từ chối.

Nghe vậy, vẻ nhu hòa trong mắt Vạn Lăng càng nhiều hơn, ở thời đại này, người có thể tôn trọng phái nữ như vậy vẫn không nhiều lắm.

“Cũng đúng, đến lúc đó có thời gian, có thể đem tử tử của con đến, ta sẽ cẩn thận phân tích.” Nàng căn dặn.

“Tạ ơn sư tôn, nhất định.” Ngụy Hợp vội vàng trả lời.

Đi ra khỏi Vạn Thanh viện.

Ngụy Hợp quả nhiên là một lời khó nói hết, bất quá hắn bây giờ hai mươi một tuổi, tuổi này, tại thời đại này còn chưa kết hôn, quả thật nói không nên lời.

Bây giờ hắn sau khi nhập kinh, nên đi cũng đã xong, sau khi nhập lực thì thời gian càng lâu.

Nhập kinh cho hắn ta cảm giác giống như nội lực vậy.

Kinh lực càng hùng hậu, càng tinh thuần uy lực lại càng mạnh. Kinh lực khác nhau mà có thể có công hiệu bất đồng.

Thế chẳng phải không khác gì nội lực sao?

Ngụy Hợp suy đoán trong lòng.

Bất quá mặc kệ hắn từ chối như thế nào, hôn nhân đại sự, đã là một ngọn núi lớn chắn ngang trước mắt hắn, nhất định phải giải quyết.

Nếu không lần lượt đến, tuyệt đối sẽ ảnh hưởng hắn tu hành trên võ đạo.

Ngụy Hợp một đường đi ra, cũng may hấn nhập tâm là có được trên tán công. Cho nên mọi người tựa hồ cũng được Vạn Thanh dặn dò, không tới cố ý chúc mừng hấn, để tránh kích thích cảm xúc của hấn.

Ngụy Hợp cũng vui vẻ được thanh tĩnh.

Hấn chậm rãi trở về nhà, ra khỏi Thiên Bức thủy tạ, dọc theo rìa hồ Thiên Ân, vòng một vòng liền có thể đi đến trấn Thiên Ân.

Chỉ là mới đi được một nửa, phía trước bên hồ sương mù mờ mờ, liền thấy có bóng người quen thuộc đứng ở nơi đó.

Dương Quả cùng một tên nam tử hoa phục khác đang đứng bên cạnh, nhỏ giọng nói gì đó.

Dương Quả tựa hồ cũng nhìn thấy gã, khóe mắt chuyển qua, con ngươi ẩn ra bóng dáng Ngụy Hợp.

Nàng giơ tay lên muốn chào hỏi, bỗng nhiên lại nghĩ tới điều gì, lại buông xuống, chỉ lộ ra vẻ mỉm cười.

Ngụy Hợp cũng bình thản khẽ gật đầu, đi qua hai người.

Hai người từng xem như là bạn tốt, nhưng hôm nay nếu nàng đã có lựa chọn, vậy thì tôn trọng con đường của nàng.

“Người bạn này là người quen?” Bên cạnh Dương Quả, nam tử nghi hoặc hỏi.

“Ừm, trước kia có quen biết một sư đệ, nhưng đã lâu rồi chưa gặp.” Dương Quả ừ một tiếng, không muốn đối phương hiểu lầm.

“Được rồi.” Nam tử dường như cũng chú ý tới điều gì, không nói thêm nữa.

Dương Quả đang chuẩn bị kết hôn với nam tử, đối với sự việc trong môn, rất nhiều đều không chú ý đến.

Thậm chí ngay cả gần đây trở về, số lần cũng có thể đếm trên đầu ngón tay. Tự nhiên lại càng không biết việc Ngụy Hợp đột phá vào trong.

“Sau này vẫn nên ít tới đây đi, thỉnh thoảng trở về xem một chút là được. Nơi này thật sự có chút xa xôi.” Nam tử thấp giọng nói.

“Ừm, ta biết rồi.” Dương Quả gật đầu.

Lợi ích mà Võ Sư đưa đến không chỉ là ở chỗ công khai của môn phái mà còn có những phúc lợi khác để ẩn hình.

Ngụy Hợp ở trong nhà nghỉ ngơi ba ngày, Vạn Thanh Thanh liền sai người đưa tới an bài chức vụ với hắn—— võ sư dự bắc san đóng ở.

Dự khai Bắc Lăng đúng là khu vực như phường nước, hiển nhiên đây là chỗ tốt mà viện thủ Vạn Lăng chuyên môn cho Ngụy Hợp tranh thủ.

Để hắn có thể càng thêm thuận tiện chiếu cố phương thuốc giúp đỡ sau lưng mình, như phường nước.

Mỗi chỗ đóng quân tổng cộng có năm người bên ngoài, một võ sư. Đây là lệ cũ, trong chín căn tuyên Cảnh thành, tổng cộng có chín vị võ sư trấn giữ.

Ngụy Hợp nhận được chức vụ, hạn định thời gian là trong vòng một tháng, tiến về nhậm chức.

Hắn ta cũng không hoảng hốt.

Hôm nay sau khi vào núi, hắn cảm giác tốc độ hấp thu khẩu vị của mình nhanh hơn trước kia.

Một miếng thịt dị thú nặng một cân, hắn không dùng nước luộc ăn thì cũng đã ăn xong trong vài phút, sau mười phút là có thể tiêu hóa xong.

Thân là võ sư nhập kinh, Ngụy Hợp đối với các loại trạng thái thân thể của mình, cần hiểu rõ hơn rất nhiều.

Vì vậy tốc độ tiêu hóa của bản thân lại tăng lên rất nhiều, cũng khá rõ ràng.

Đây là chuyện tốt đối với hắn.

Bởi vì nó đại biểu cho tốc độ khôi phục của Phá Cảnh châu, càng nhanh hơn, cũng thuận lợi cho kế hoạch tiếp của hắn.

Mưa nhỏ mờ mịt, nháy mắt liền ngừng lại, giăng co hơn nửa tháng.

Ngụy Hợp gần đây dần dần quen luyện công bên hồ, không vì gì khác, chỉ là vì mỗi ngày trong hồ truyền đến tiếng sáo thanh thúy.

Tiếng sáo kia trong suốt tinh khiết, để lúc hẳn luyện công càng thêm không phân tâm, hiệu suất đột ngột tăng lên.

Ngụy Hợp phỏng đoán đây hẳn là một loại kỹ xảo vận dụng sức mạnh ở trong nhạc khúc, hoặc có thể nói là một loại pháp môn chiêu thức đặc thù.

Ngồi xếp bằng ở trên một tảng đá lớn phun trào sương mù.

Gương mặt Ngụy Hợp bình tĩnh, hai mắt hơi khép, máu ấn trong cơ thể đang bện thành kết cấu kỳ dị tựa như sợi tơ.

Công pháp này của Kinh Hồng quyết, rốt cuộc cũng đến cửa ải thứ nhất.

“Đồng thời kiêm tu nhiều môn công pháp, vẫn có chút mệt mỏi, tiến độ cũng có chút bị liên lụy.”

Ngụy Hợp nhíu mày, nhưng tạm thời không đưa ra biện pháp giải quyết gì, chỉ có thể tạm thời đè xuống.

“Cũng may rốt cuộc Hồng Quyết cũng đến bình cảnh.”

Trong lòng hẳn cũng thoải mái hơn một chút.

Nếu là người khác, cho dù có thiên tài tới đâu, tu hành Kinh Hồng quyết đến mức độ bình cảnh nhất định phải là một loại dị thú đặc thù tên là Bành Ngư, dùng tâm huyết đồng thời ăn, mới có thể có tỷ lệ đột phá cửa ải mấu chốt này.

Nhưng Bành Ngư dựa theo tư liệu mà Ngụy Hợp điều tra đã diệt vong mấy trăm năm.

Bởi vậy cũng có thể đoán ra, công pháp Hồng Quyết này, người sáng lập còn phải sớm hơn mấy trăm năm trước.

“Chẳng qua hiện tại không cần đến tâm huyết của Bành Ngư.”
Ngụy Hợp trong lòng vừa động, Phá Cảnh Châu từ trước ngực đột nhiên nổ tung.

Một luồng khí nóng bỗng lập tức tuôn ra khắp toàn thân.

Lúc trước hẳn một mực chịu đựng Phá Cảnh Châu vô dụng, lúc này mới phát huy tác dụng then chốt. Lượng lớn nhiệt lưu dung nhập vào sợi tơ do Hồng Quyết Ẩn biến thành, cưỡng ép làm cho nó càng cứng cõi, càng có co dãn, đồng thời cũng bắt đầu tự động bện thành một cái Ẩn Huyết nang.

Từ lúc kích phát Phá Cảnh Châu đến lúc huyết nang hoàn thành, thân thể Ngụy Hợp vẫn bất động, không hề có dấu hiệu báo trước.

Nhưng trong cơ thể đang phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, lượng lớn khí huyết bị tràn vào trong túi máu mới tạo thành, không ngừng tích lũy, tích lũy, tích lũy.

Kình Hồng Quyết tầng thứ nhất đã thành!

Tổng khí huyết của hắn bắt đầu từ từ tăng lên, mỗi thời mỗi khắc đều tăng lên.

Quá trình này sẽ kéo dài một tháng để hoàn thiện. Đến lúc đó tổng khí huyết toàn thân hắn sẽ tăng gấp đôi võ giả đồng cấp.

Đây là tầng thứ nhất Hồng Kình Quyết.

Lượng lớn khí huyết bị chứa đựng trong túi máu, khiến môi Ngụy Hợp hơi trắng bệch, nhưng rất nhanh, năng lực tiêu hóa cường đại, năng lực tạo huyết, liền nhanh chóng chuyển hóa toàn bộ vật chất chất dinh dưỡng thành khí huyết, bổ sung thân thể.

“Tiếp theo, đó chính là chông chát kình lực. Quang Phúc Vũ kình một cái, nhiều lắm là tại phương diện công kích, có chút tác dụng.

Nhưng Phúc Vũ Kình trong Cửu Viện cũng không tính là mạnh, càng đừng nói chi là so sánh với những lực lượng cường đại bên ngoài.”

Ngụy Hợp sớm đã chuẩn bị tốt.

Hắn tính toán thử từng cái, thử ra kình lực có thể bổ sung cùng Phúc Vũ kình.

Điểm ấy hẳn thật ra rất dễ làm, bởi vì một môn võ công chỉ cần luyện được ba máu là có thể sinh ra kinh lực sơ bộ, đến lúc đó kinh lực sẽ bị bài trừ, hay là bù đắp cho nhau, thoáng cái là có thể thấy rõ.

Dưới sự ủng hộ của lượng lớn tài chính, dị thú cuộn cuộn không ngừng ủng hộ, Ngụy Hợp có lực lượng này, có thời gian này, thử nghiệm chuyện này.

Ngược lại hẳn tu hành võ công, phiền toái lớn nhất chính là bế quan kiem tu mang tới khó có thể đột phá mà chỉ giải quyết chút Phá Cảnh Châu này.

“Bây giờ một phiền toái khác, là sau khi bước vào tam huyết, võ công đều sẽ luyện ra ấn huyết, ấn huyết không thể tiêu trừ, nên xử lý thế nào? Nếu không cứ để lại thân thể, chẳng phải sẽ thành tạp chất sao?”

Ngụy Hợp suy tư chính là cái này.

Hắn nghe tiếng sáo, tâm thần dần dần bình tĩnh, suy tư đối sách.

“Sở dĩ ấn huyết khó có thể biến mất là bởi nó đã phân hóa cao độ, quá trình không thể đảo ngược. Như vậy, có thể có một môn võ công nào có thể đem tất cả ấn huyết này làm chất dinh dưỡng, thôn tính, hấp thu, hóa thành một loại ấn huyết hay không?”

120

Hồi ức trong lòng Ngụy Hợp, một lượng lớn tư liệu võ học mà hắn tìm được ở Thiên Nhai lâu.

Đúng là có một môn võ công như vậy, hắn đã từng gặp, tên là Hóa Huyết Chương.

Cũng do cao thủ tà đạo sáng chế, tầng cao nhất là nhập lực.

Võ công này có thể cưỡng bức kiêm tu các ấn huyết khác trong cơ thể, hòa tan hóa thành chất dinh dưỡng, biến thành một loại ấn huyết.

kiêm tu con đường này, cũng không phải chỉ có Ngụy Hợp thăm dò.

Trong tư liệu, có vô số tiền bối, người hầu nối tiếp sau, tìm tòi qua, va chạm qua.

Tuy rằng bọn hắn thất bại, nhưng không thể nghi ngờ là đã lưu lại rất nhiều kinh nghiệm quý giá cho Ngụy Hợp.

“Nhưng ta còn nhớ, ấn huyết sau khi hoá huyết chương chuyên hóa, uy lực sau khi nhập lực cực yếu, công thủ đều cực kém, hơn nữa công pháp này tiến triển cực chậm, còn cần tài liệu dẫn đường đặc thù khác.”

Ngụy Hợp thầm đánh giá.

Tuy rằng Hóa Huyết Chương yếu ớt, nhưng trong đó phương pháp luyện hóa ấn huyết khác, cũng rất không tệ.

Ngụy Hợp đứng lên, chậm rãi nắm tay lại.

Khí huyết cường đại cuộn lên, chỉ nhẹ nhàng nắm chặt như vậy, hắn đã cảm thấy khí lực của mình mạnh hơn trước đây không ít.

Không phải lực lượng do công pháp Ấn Huyết mang đến, mà là thuần túy lực lượng bản thân.

Chỉ là một người bình thường, chưa từng luyện võ qua sức mạnh trời sinh của võ.

“Còn chưa đủ.”

“Không thể giải trừ ấn huyết vô dụng, điếm ấy không làm được, rất có thể sẽ tạo thành tai hoạ ngầm đối với thân thể ta.”

Ngụy Hợp nghĩ tới đây, nhảy từ trên tảng đá lớn xuống, không dừng lại mà đi thẳng đến Thiên Nhai Lâu Thiên Bức Thủy Tạ.

Điếm tốt lớn nhất sau khi nhập định, đối với hắn mà nói, chính là Thiên Nhai Lâu miễn phí.

Tuy rằng bên trong đó có phát hiện, cao nhất chính là bí tịch nhập vào tầng thứ cấp cao, nhưng vậy cũng đủ rồi.

Hiện tại đối với hắn mà nói đã đủ rồi.

Nhân lúc đi Dục Bắc Lăng còn có một ít thời gian, lại điều tra một chút tư liệu.

Bên trong Thiên Nhai lâu, tầng hai.

Lão giả kia vắt chân lên bàn, mắt ngủ mông lung, nghiêng đầu vừa ngủ gà ngủ gật, trên người có một mùi rượu nồng đậm.

Ngụy Hợp nhẹ nhàng từ bên người lên lầu, đi tới trước giá sách của Kinh Hồng quyết, nhanh chóng lấy ra Hồng quyết bắt đầu công quyền sách thứ hai.

Rất nhanh, ký ức ở tầng thứ hai trở nên mạnh mẽ, khí huyết vận chuyển, tinh thần dồi dào, sức nhớ cũng mạnh lên không ít.

Ngụy Hợp lại bắt đầu lật xem những công pháp liên quan đến việc hóa giải ấn huyết, cùng với phương hướng nghiên cứu thử sức mạnh. Như Hóa Huyết Chương.

Từng quyền công pháp, rất nhanh bị hắn không ngừng tìm kiếm, không bao lâu, hắn thế mà thật, trên giá sách công pháp tà đạo, lại tìm được một quyền kỳ công.

Kỳ công này tên là Thu Lộc Quyết.

Công hiệu của nó, chính là một vị tiên bối Võ Đạo, vì thăm dò công pháp có sức mạnh bổ sung lẫn nhau, nghiên cứu ra công pháp thăm dò tính chất.

Dựa theo công pháp sách lúc trước ghi chép, môn công pháp này là tiền bối tên là Thu Lộ đạo nhân kia, vì vậy quét một gã đối thủ cường đại lúc đó, nghiên cứu ra được, kiểm tra rất nhiều công pháp kinh lực bổ sung tài nghệ lẫn nhau.

Môn công pháp này đã giúp hắn chọn lựa được năm loại công pháp thích hợp nhất để vậy công đối thủ, đồng thời cũng từ đó tìm được năm cao thủ tương ứng với năm môn công pháp này.

Vì vậy hắn một chọi một, đi tới mời, vận dụng các loại điều kiện, thủ đoạn, cuối cùng hội tụ năm người lại, thành công đánh chết đại địch.

Ngụy Hợp như nhật được chí bảo, cầm lấy Thu Lộ Quyết, cẩn thận lật xem.

Kỹ xảo này đối với những người khác mà nói, có lẽ chỉ là gân gà, nhưng đối với hắn mà nói lại là vô thượng bảo điển.

Đương nhiên, có thể được Thiên Ân Môn thu nhận vào tầng thứ hai đều có giá trị không nhỏ.

Thu Lộ Quyết hiển nhiên là dùng để bồi dưỡng ra cao thủ có võ đạo bổ sung cho nhau sử dụng.

Cứ như vậy, bất kể là liên thủ đối địch hay kết trận giết địch, đều có thể phát huy hiệu quả rất lớn.

Dù sao bổ sung sức lực lẫn nhau, đại biểu không chỉ là một cộng một bằng hai, rất có thể là cùng một cộng một bằng ba.

Ngụy Hợp cẩn thận hỏi.

Thu Lộ Quyết này, thật ra là một thủ đoạn vận dụng khí huyết rất phức tạp.

Nó căn cứ vào nhận thức về kết cấu lục phủ ngũ tạng cơ thể, đưa ra khái niệm mô phỏng nơi vành tai.

“Le tai như treo ngược thai, ngũ tạng lục phủ đều tương ứng, tứ chi đầu lâu đều có chi. Như thế, có thể là chỗ thí huyết.”

Đây chính là hạch tâm của Thu Lộ Quyết.

Nó đem hai cái vành tai coi như là thân thể nhân thể, sau đó dùng một tia khí huyết, ở trong đó xây dựng một cái kết cấu

đơn giản kinh lực kết hợp đơn giản.

Tức là, từ nguyên huyết cho tới ấn huyết, sức mạnh, kết cấu chuyển đổi ở giữa.

Cứ như vậy, dùng bỏ ra một chút nguyên huyết để trả giá, rất dễ dàng có thể luyện ra kinh lực.

Sau đó hai bên vành tai một lần tu luyện hai loại ấn huyết, thử lấy máu ấn đánh tan công pháp, nhiều lắm là tổn thương rủ xuống vành tai, rất nhanh lại khôi phục.

Trong lòng Ngụy Hợp bưng tỉnh, hắn hoàn toàn không nghĩ tới còn có thể dùng một chiêu này.

“Chẳng qua, công pháp này chỉ có thể do võ sư vận dụng, võ giả bình thường căn bản không dùng được. Không rõ ràng bản chất kinh lực, không có cửa ải thông thấu tam huyết tới nhập lực, cho dù là một tia nguyên huyết, cũng không có biện pháp chuyển thành kinh lực.”

“Hơn nữa cho dù là Cao Võ Sư, ở giữa cũng sẽ phải đổi mặt với vô số cửa ải, công pháp khác nhau, bình cảnh gặp phải không chỉ là dấu tích huyết, mà còn là các loại khó khăn căn bản không thể nào hao phí thời gian. Nhưng mà... Ta không sợ!”

Trong lòng Ngụy Hợp vui sướng.

Hắn hoàn toàn có thể một đường dùng Phá Cảnh Châu lỗ mãng đi qua.

Dù sao thì luyện vành tai, diện tích nhỏ như vậy, cho dù là Phá Cảnh châu phá cảnh, đoán chừng tiêu hao cũng rất nhỏ, khôi phục cũng rất nhanh.

Gặp phải cửa ải khó khăn nào đó, cứ trực tiếp đột phá là được.

Đây quả thực chính là phương pháp thử thăm dò kinh lực để xác định thân thể hắn!

Ngay sau đó, hắn đem Thu Lộ Quyết yên lặng ghi nhớ lại, môn công pháp này duy nhất khó khăn, chính là không chế.

Chút Ngụy Sát ấy không để ý đó.

Lập tức.

Dùng Thu Lộc Quyết thăm dò công pháp, tìm ra kinh lực bổ sung lẫn nhau, sau đó dùng Hồng Quyết, kiên tu.

Lại hội tụ rất nhiều kinh lực hộ thể, thành tựu sức mạnh nhất viên mãn.

Ngụy Hợp dự cảm được, bản thân hoàn toàn có thể bổ sung hoàn thiện Phúc Vũ Kính đến một trình độ khó có thể tưởng tượng.

Đột nhiên trong lỗ mũi hắt ngửi được một mùi thơm tiêu tiêu nhục ti.

Quay đầu nhìn lại, lão đầu trông coi lầu hai kia, đang nằm sấp trên bàn, miệng lớn há to thả một bàn tiêu tiêu tiêu lan ào com.

Tơ ớt đỏ au xinh đẹp xanh biếc, tơ thịt co rụt lại với tính đàn hồi sáng bóng, hơn nữa gạo trắng óng ánh hoa.

Ngụy Hợp ọc ọc một tiếng, đói bụng.

Ông lão ngẩng đầu, liếc mắt nhìn hấn.

“Có muốn đánh một ván không?”

“Hai bàn được chứ?” Ngụy Hợp hỏi.

“Ngay cả tiện nghi của lão nhân gia ta mà ngươi cũng muốn chiếm, không biết xấu hổ à?” Lão đầu khinh thường nói.

“Được rồi, một ván thì một ván.”

Ngụy Hợp thu hồi sách, đứng dậy đi về phía lão đầu.

Không bao lâu, hai người ngồi trong phòng quản lý lầu hai.

Đây là chỗ ở bình thường của lão đầu, bên trong chỉ có một cái giường, một bộ bàn ghế, còn lại không có vật gì nữa.

Hai người ngồi đối diện nhau, trước mặt mỗi người đều trống không, bên trong chỉ còn lại một chút nước ớt, còn trống rỗng.

“Nhóc con, nhiều năm rồi chưa từng thấy ngươi ưa thích người đọc sách như vậy.” Ông lão thở dài xoa bụng nói.

“Căn cốt vẫn bồi có hạn, không mấy hứng thú, chỉ thích đọc sách.” Ngụy Hợp bình tĩnh trả lời.

“Ha ha, tiểu tử ngươi, há miệng nói dối, cẩn thận gạt người khác lừa nhiều chính mình cũng tin.” Lão đầu bữu môi trào phúng nói.

“Văn bối không gạt người.” Ngụy Hợp trình trọng nói.

Lão già cũng không nhiều lời, khoát khoát tay, đứng dậy rời đi.

“Ăn xong thì tự mà làm.”

*

*

*

Ngụy Hợp cũng không nói nhiều, tiếp tục bắt đầu công việc vừa rồi.

Xác định lấy Thu Lộ Quyết làm hạch tâm, thử bù đắp công pháp, sau đó dùng Hồng Quyết chế tạo hệ thống công pháp thích hợp nhất cho mình.

Ngụy Hợp hiện tại cuối cùng cần xử lý, cũng chỉ còn lại các loại Phi Long công, Hồi Sơn Quyền lúc trước tu hành.

Những công pháp này sản sinh ấn huyết kinh lục, nên xử trí như thế nào?

Hắn một lần nữa trở lại trước giá sách công pháp tà đạo, những thứ bàng môn tà đạo này, tuy rằng không thông đại đạo, nhưng ngưng tụ rất nhiều ý tưởng linh cảm, kỳ tư diệu tưởng, cho Ngụy Hợp rất nhiều linh cảm.

Rất nhanh, hắn từ trên giá sách lấy ra một quyển sách, giở giải kỹ càng nguyên huyết làm thế nào hóa thành ấn huyết, sau đó lại như thế nào hóa thành sách kinh lục.

Ngụy Hợp không ngừng sưu tập một chút, lấy phương pháp hóa huyết chương làm cốt, không ngừng thử bổ sung hoàn thiện.

Chỉ là, giải quyết vấn đề máu tạp nham này sớm đã là nan đề từ lâu, dù hắn có Phá Cảnh Châu, trong thời gian ngắn cũng không nghĩ ra biện pháp.

Ngụy Hợp cũng chỉ có thể một bên bắt đầu tu tập Thu Lộc Quyết, bắt đầu kiểm tra võ công, một bên tiếp tục tu hành Phúc Vũ Tụ Vân Công và Kinh Hồng Quyết.

Thu Lộc quyết không hổ là thần khí, phối hợp với Phá Cảnh Châu của Ngụy Hợp, rất nhanh, một môn võ học, liền bắt đầu bị Ngụy Hợp kiểm tra ra hiệu quả.

Bởi vì chỉ cần tu luyện một địa phương nhỏ, cho nên cần khí huyết cũng ít, ngưng tụ ẩn huyết cũng ít, mỗi một bước đều cực nhanh.

Có võ công thậm chí chỉ cần một ngày là có thể đạt tới cửa ải tiếp theo.

Mà những người khác lại bó tay, cần các loại tài liệu, các loại cảm ngộ, căn bản muốn đột phá cửa ải này.

Đối với Ngụy Hợp mà nói, căn bản không phải vấn đề, Phá Cảnh Châu viên mãn xong, đúng như hấn dự liệu, đột phá một lần vành tai, ngày hôm sau hạt châu lại một lần nữa tràn ngập.

Cứ như vậy lặp đi lặp lại, Ngụy Hợp vừa thử thách võ công bổ sung cho nhau, vừa tu hành Phúc Vũ Tụ Vân Công và Kinh Vân Quyết, chậm rãi tìm kiếm phương pháp giải quyết tạp huyết.

Theo thời gian trôi qua, tốc độ tu vi của hấn càng lúc càng nhanh, Kinh Hồng quyết vốn là công pháp tà đạo rất khó quan môn, sau khi tầng thứ nhất hoàn thành, rất nhanh tới bình cảnh tầng thứ hai, chỉ cần phá cảnh châu lần nữa, là có thể bước vào tầng thứ ba.

Mà lúc này cũng đã đến lúc hấn phải đến nhậm chức.

Ngụy Hợp tìm công pháp nhập kinh trác, sau đó đưa Nhị tỷ tới căn phòng bên Thiên Bức Thủy Tạ kia, dặn dò nếu có chuyện quan trọng, có thể đi tìm Vạn Thanh Thanh đại sư tỷ xin giúp đỡ.

Chính hấn, sau khi gặp qua phó môn chủ đại chấp sự, liền đi tới Tuyên Cảnh thành, Dự Bắc Lăng, bắt đầu nhậm chức.

“Đến, uống rượu! Mọi người cùng nhau uống một chén với Ngụy Đà chủ! Đến đến đến đến!”

Ban đêm, bên trong Dục Bắc Lãng Kim Cửu Phòng.

Nhân viên đóng quân Thiên Ân môn ở Dục Phổ phân đà Bắc Lãng, toàn bộ tề tỵ, đón gió cho Ngụy Hợp.

Đà chủ hộ tổng Bắc Lãng phân đà, suốt ngày chỉ lo luyện võ, cũng không quản cái gì, gặp chuyện chỉ cần ném cho cấp dưới, gặp phiền toái liền biết để thuộc hạ gánh tội.

Những người này đã sớm không chịu nổi nữa, hôm nay rốt cục đã đổi người. Mọi người thở phào nhẹ nhõm đồng thời cũng đang suy đoán xem tính tình vị Ngụy trưởng lão này như thế nào.

Trong phòng lớn Kim Cửu phòng được bố trí lộng lẫy, từng hàng đầu người quỳ xuống đèn xếp thành hai hàng.

Trên vách tường có rất nhiều hoa cỏ cây đèn rậm rạp, ánh sáng như ban ngày.

Ngụy Hợp ngồi ngay ngắn ở chủ vị bên trái, còn lại chính là những thành viên chủ yếu trong phân đà.

Thành viên tổng cộng có năm người, còn lại đều là bên ngoài, không có tư cách vào bàn tiệc.

Trong năm người, hán tử đi đầu mời rượu, một mét tám, mặt đầy thịt, thịt béo khỏe, khẩu âm mang theo hương âm nồng đậm, cũng không biết là nơi nào.

Người này tên là Triệu Hưng Chính, có cảm giác tồn tại mạnh nhất, trong năm người, dường như những người còn lại đều có chút sợ hãi.

“Triệu huynh khách khí, ta tới nơi này, nếu đã gánh vác trọng trách của mọi người, thì phải gánh trách nhiệm của mọi người.”

Ngụy Hợp thản nhiên nói.

“Ngụy mỗ là lần đầu tiên đảm nhiệm chức vụ, điểm này cũng không có gì phải giấu diếm, cho nên có thứ gì đáng chê cười, sẽ không giấu, nơi đây trước hết xin mọi người gánh vác một chút, chỉ điểm nhiều hơn. Không biết thì học, không có gì phải ngại ngùng.”

Chỉ xem mọi người có cho Ngụy mỗ chút mặt mũi hay không thôi.”

Ngụy Hợp bung chén rượu lên, xoay một vòng quanh năm người, ngửa đầu dùng môi đụng một cái, sau đó uống một hơi cạn sạch.

Bạch Ngọc Công đã thành, hơn nữa hấn đắm chìm trong độc dược lâu dài, trong nháy mắt khi miệng chạm vào, liền phán đoán ra chén rượu này không có vấn đề gì.

Trong lòng hấn lập tức yên tâm.

Hiện tại ăn bất cứ thứ gì, hấn đều theo bản năng mà dưỡng thành thói quen cẩn thận cẩn thận.

“Được!” Triệu Hưng đang dẫn đầu ra sức khen ngợi. “Ngụy Đà chủ quả nhiên quang minh chính trực sáng khoái! Mọi người lại kính phong chủ một ly!”

Mấy người sau khi một hồi nâng ly cạn chén, bầu không khí trở nên sôi nổi, Triệu Hưng cũng nói đến những chuyện gần đây phát sinh.

“Lại nói tiếp, tầm trung thảng trước, Đà chủ có thể biết Chu gia Chu Triền Bác dẫn đội vây quét nước phi thiên, dùng chính là vật đã lưu truyền hồi lâu...”

“Thứ kia?”

“... Chính là hỏa khí.” Triệu Hưng đang hạ giọng nói nhỏ.” Phi Lô đường đường là võ sư đã nhập kinh nhiều năm, một thân kinh lực hộ thể đã từng giáp mặt đánh bại hai võ sư nội viện, đánh bại hai đại môn phái Thiên Ấn của ta để vây quét. Bây giờ lại chết...”

Hấn không khỏi có chút thôn thức, sự xuất hiện của hỏa khí thực sự là rất châm chọc đối với võ giả.

Ngụy Hợp im lặng.

Hấn hiểu rõ hơn bất luận kẻ nào, để hỏa khí phát triển, sẽ có kết quả như thế nào đối với võ giả.

“Ngài nói xem, nếu hỏa khí đó phát triển lớn mạnh, đến lúc đó chúng ta là người luyện võ, cuối cùng sẽ là như thế nào, điều

này thật đúng là không thể nói chắc được.” Triệu Hưng đang lắc đầu thở dài.

Hắn cũng là người luyện võ, một thân khí huyết hùng hậu cũng tới ba giọt máu. Chỉ có điều hai mươi tuổi không đột phá ba giọt máu nên cả đời chỉ có ba giọt máu.

Mà loại người như hắn, ở xã hội nhiều nhất. Rất nhiều đều là dựa vào đại dược một lần, ba mươi bốn tuổi miễn cưỡng đột phá ba giọt máu, không có khả năng tiến thêm một bước.

121

“Được rồi, không nói những lời này nữa, đều là chuyện ử rữ, nào, uống rượu!” Triệu Hưng Chính tiếp tục mời rượu Ngụy Hợp.

“Vâng, ta đến mời Ngụy Đà chủ một ly!”

Mấy sư đệ sư muội cũng đứng dậy, lần lượt kính rượu Ngụy Hợp.

Người đi ra từ nội viện, bất kể lớn tuổi thế nào cũng được gọi là sư huynh sư tỷ.

Đây là quy củ của ngoại viện.

Sau một bữa tiệc, Triệu Hưng chủ động thanh toán tiền, đưa Ngụy Hợp lên xe ngựa trở về.

Phân đà bên này, tại Dục Bắc Tư có điểm dừng chân tiêu chuẩn, Phở Đà chủ bình thường cần đóng quân trong đó.

Ngụy Hợp chính là nơi Ngụy Hợp đóng quân.

Lưu điểm ở phía đông Dục Bắc Lăng, cùng một cửa hàng bán công nghệ dung hợp cùng một chỗ.

Trên đường có không ít cửa hàng bán nghệ, còn có cỗ phần của Thiên Ấn môn ở trong đó.

Cho nên, giữ gìn sản nghiệp của môn phái mình, chính là trọng tâm của Ngụy Hợp tới nơi này trú đóng.

Đình Linh Linh.

Xe ngựa xuống tới mặt đất, dừng lại.

“Lão gia, Thiên Ấn quán đến rồi.” Phu xe cẩn thận nhắc nhở một câu, ngữ khí kính cẩn tuân theo.

Lão xa phu lớn tuổi này làm người rất cẩn thận. Vừa mới lên xe, lão nhìn một đám người luyện võ cao lớn thô kệch, đưa Ngụy Hợp lên xe.

Hơn nữa Ngụy Hợp cũng là cái đầu khô ngô cường tráng, trong lòng không khỏi có chút sợ hãi.

“Ủm.” Ngụy Hợp vén màn xe, đưa mấy đồng tiền lớn, xuống xe.

Quán Thiên Ân ngoại trừ việc mở tạp dịch ra, những người còn lại đều không cần ở nơi này, mỗi ngày tới làm việc là được.

Chỉ có Đà chủ mới cần phải tận lực trấn giữ nơi này.

Ngụy Hợp đứng trước cửa Thiên Ân quán, đánh giá bộ phòng ốc này.

Toàn bộ Thiên Ân quán chính là một tòa tiểu lâu hai tầng, cộng thêm một tiểu viện hình bán nguyệt, tạo thành kiến trúc đặc thù.

Bên ngoài dùng chữ đỏ trên bảng hiệu, ngoài cửa treo hai con sư tử đá, bên phải còn cắm một cái cột gỗ trên mặt tường.

Ngụy Hợp đi qua, nhìn thấy trên thân đôn gỗ có chút dấu vết nát bét.

Hắn ta lập tức hiểu rõ, tung người nhảy về phía trước.

Mũi chân ở trên ụ mộc nhẹ nhàng điểm một cái, mượn lực lật qua tường, vũng vàng rơi vào bên trong.

Trong sân, chỗ đặt chân đặt chân có một khối đất cát.

Sau khi Ngụy Hợp rơi xuống đất, đôi giày hai chân vừa vặn giẫm vào đất cát, cạy đi thứ dơ bẩn.

Hắn run lên một cái cá.

“Xem ra tất cả mọi người đều không thích đi cửa chính a.”

Người trong sân, nghe được động tĩnh, nhao nhao mở cửa đi ra.

Những người này đều là những người bình thường không có vũ lực khí huyết gì, ánh mắt thì tương đối âm đạm không còn ánh sáng.

Một đám người lo sợ cấp tốc chạy ra, sau đó xếp hàng, cúi đầu khom người hướng Ngụy Hợp.

“Bái kiến Ngụy Đà chủ.”

Mọi người đồng thanh nói, hiển nhiên là trước có người thông qua khí thông, hoặc là cho Ngụy Hợp bức họa qua.

“Đêm rồi, đều đi nghỉ ngơi, có việc ta sẽ gọi các người sau.”
Ngụy Hợp thân nhiên nói.

“Vâng, Đà chủ có việc, xin gọi ta trước tiên, ta tên là Trang Bình, là quản sự phụ trách các loại sự vụ ở đây.” Một nam tử trẻ tuổi trên mặt mang theo một chút lầy lòng, tiến lên một bước cười nói.

“Ừm, giải tán đi.” Ngụy Hợp gật đầu.

Mọi người lúc này mới tranh thủ thời gian tản ra, Trang Bình mang theo hai thiếu nữ bộ dáng xinh đẹp ở lại, rập khuôn đi theo sau Ngụy Kỳ, chờ gã tùy thời phân phó.

Ngụy Hợp dạo quanh toàn bộ Thiên Ân quán một vòng, hỏi thăm một chút vấn đề, sau khi hiểu rõ hoàn cảnh, liền chọn một vị trí, làm nơi luyện công chuyên môn của hắn.

Mặt khác, hắn thấy trên bàn cần phải xử lý trong khoảng thời gian này.

”Đà chủ có cần tiểu học văn không?” Trang Bình nhìn thấy Ngụy Hợp tiện tay cầm lấy một quyển sổ nhỏ ghi chép sự vụ, vội vàng hỏi.

“Không cần, ta biết chữ.” Ngụy Hợp hồi đáp.

Hắn tiện tay xem qua nội dung phía trên, đại khái đã biết được chuyện Đà chủ cần xử lý.

Trên việc này, đại bộ phận sự tình chủ yếu là do các cửa hàng Đông gia tranh nhau điều khiển.

Ví dụ như thương nhân mới tới phạm vào kiêng kỵ, ác ý cạnh tranh.

Ví dụ như cùng thương nhân khác phát sinh xung đột, bị đối phương tìm người quấy rối.

Còn có một tửu lâu lớn hơi mới, hoặc là nhạc phường, khai trương mời hắn tới đứng giảng đạo.

Còn có một số trợ giúp, đến từ Dị Thú Đạo Bang, thậm chí là môn phái khác, Dĩ Vô Giả gây ra phiền toái, không có cách nào cầu tới nơi đây.

Cứ như vậy.

Đương nhiên, tất cả những thứ này đều ghi rõ giá cả, đánh giá rõ ràng, sau đó viết rõ giá.

Ngụy Hợp buông xuống những sách này, đối với việc mình sắp làm, đại khái hiểu được.

“Người lui xuống đi.” Hấn nói với Trang Bình.

“Vâng. Ngài có gì phân phó, có thể trực tiếp lác lác linh đàng bên cạnh bàn. Ta có thể ở đây bất cứ lúc nào.” Trang Bình kính cẩn lui ra.

Trước khi đi còn muốn lưu hai thiếu nữ xinh đẹp lại, hầu hạ Ngụy Hợp, nhưng bị cự tuyệt.

Loại vui chơi kiểu phát tiết thuần túy này, Ngụy Hợp một mực có chút mâu thuẫn.

Bây giờ hấn cũng còn chưa tới lúc có thể buông lỏng.

Rời thư phòng, Ngụy Hợp tiến vào phòng ngủ cách vách, bắt đầu cuộc sống chính thức nhập trú Thiên ấn quán.

Giống như lúc trước, hấn một hơi đẩy bớt phần lớn sự tình không quan trọng.

Tinh thần chỉ tập trung vào việc tu hành của bản thân.

Liên tục nghiên cứu không ngừng, cuối cùng cũng không làm Ngụy Hợp thất vọng.

Hấn đã kiểm tra thành công, môn thứ nhất hoàn toàn có thể bổ sung sức mạnh cho công pháp Phúc Vũ kinh của hấn - Thiết Lĩnh Y.

Không có gì do dự cả, Ngụy Hợp lập tức bắt đầu dựa theo bí tịch tu hành môn võ công này.

Có lượng lớn thịt dị thú được cung ứng, hấn tuy rằng phá cảnh châu bởi vì mới đột phá Kinh Hồng quyết, không dùng được, nhưng dựa vào bản thân, cũng rất nhanh bắt đầu thiết lĩnh y.

Với tốc độ tăng trưởng khí huyết hiện tại của hắn, thiết lĩnh áo không đến một tháng đã đột phá một máu, hai huyết, bắt đầu thăng cấp về phía tam huyết.

Phần lớn võ công đều bắt đầu xuất hiện chia rẽ thật lớn từ tam huyết. Kỳ thật trước đây đều là rèn luyện gân cốt, tăng trưởng khí huyết mà thôi, không có gì khác biệt quá lớn.

Chẳng qua vị trí rèn luyện không giống nhau mà thôi.

Nhưng ba dòng máu chính là khâu ngưng tụ ẩn huyết.

Ngụy Hợp cũng tạm thời chậm lại, phải chờ Phá Cảnh Châu tràn đầy mới có thể tiếp tục.

Trong một tháng, phá cảnh châu đã tràn đầy một phần ba, sau khi tiến vào trạng thái nhập kinh, việc cải tạo cơ thể quả thật vô cùng hữu hiệu.

Nếu là trước kia, hắn dùng hết một lần Phá Cảnh Châu, ít nhất phải đợi hơn nửa năm mới có thể tràn đầy.

Trừ cái đó ra, Phúc Vũ Tụ Vân Công do Ngụy Hợp chủ tu cũng không nhân rồi, không ngừng xông lên tầng thứ tư.

Mà Hồi Sơn Quyền, Ngũ Lĩnh Chương, Phi Long công, mấy môn võ công này dần dần không theo kịp bước chân của hắn.

Cũng chỉ có Phi Long công có chút tác dụng, công năng không được tái lập. Còn về Sơn Quyền, Ngũ Lĩnh Chương, một chút sát thương gia tăng cùng với sức mạnh hộ thể chênh lệch rất lớn.

Ít nhất hắn phải xuất thủ năm lần, dùng Hồi Sơn quyền và Ngũ Lĩnh chương hỗn hợp kinh lực, liên tục đánh vào một chỗ, mới có thể xuyên thủng hộ thân kinh lực của mình.

Cái này cũng rất là gân gà.

Bất quá, dựa vào đặc tính phá cảnh châu, Ngụy Hợp vẫn nghĩ ra biện pháp.

Hắn rất sớm trước kia, chỉ có một phỏng đoán.

Liên quan tới Phá Cảnh châu.

Rốt cuộc Phá Cảnh Châu căn cứ vào cái gì để quyết định phương hướng võ công sau khi hấn đột phá?

Là căn cứ vào công pháp bí tịch hấn lấy được? Hay là hấn căn cứ bí tịch học được kiến thức võ công tầng tiếp theo?

Kỳ thật những năm gần đây, Ngụy Hợp cũng dần dần cảm giác được, Phá Cảnh Châu, tựa hồ càng có nhiều ý nghĩa hơn, là dựa theo suy nghĩ của chủ quan, đột phá tầng tiếp theo võ công.

Nếu đúng là như vậy, vậy chỉ cần học được bí tịch võ công, có thể phù hợp với quy luật, có khả năng đột phá. Phá cảnh châu, có lẽ có thể không ngừng đột phá.

Nói đơn giản chính là, nếu một quyển tàn bản võ công, đặt ở trước mặt Ngụy Hợp.

Tàn vốn cao nhất chỉ hai tầng, đằng sau không còn nữa.

Mà nếu như Ngụy Hợp tự mình, tưởng tượng ra tầng thứ ba, nếu tầng thứ ba hợp lý.

Rất có thể Phá Cảnh Châu sẽ bị đẩy ra khỏi tầng ba, tiếp tục đột phá về phía trước.

Ngụy Hợp vừa nghĩ tới khả năng này, liền cảm giác trong tim dâng trào.

Nếu như vậy là thật, như vậy hấn liền có khả năng tự mình thôi diễn ra công pháp hoàn toàn mới.

Có khả năng tự nghĩ ra võ học cường đại!

Việc này giúp hấn có thể giải quyết được vấn đề máu tạp nham, nhìn thấy càng nhiều hi vọng hơn.

Mà vào lúc này, Kinh Hồng Quyết của hấn lại đến tầng thứ hai viên mãn.

Kinh Hồng tuyệt đối không hổ là công pháp tà đạo, tốc độ tiến triển cực nhanh, duy chỉ có cửa ải khó như lên trời.

Nhưng rất thích hợp với Ngụy Hợp.

Mà Kinh Hồng quyết và Phúc Vũ Tụ Vân công chính là võ công chủ tu của hấn hiện nay. Còn lại chỉ là phụ trợ và tăng

phúc.

Bành!

Một chưởng Ngụy Hợp nhẹ nhàng vỗ vào trên tấm bia kim loại trước mặt.

Bia kim loại màu đen dài hai mét, rộng một mét năm, nặng dị thường, âm đạm vô quang.

Khối kim loại to như vậy không ngừng bị hai tay Ngụy Hợp ném lên, kéo về, xoay tròn, gào thét.

Tấm bia kim loại này dùng kim loại đặc thù chế tác thành, nặng tới năm thạch, cứng rắn trầm ổn, các nơi đều có chỗ đánh bóng và nắm chặt.

Là công cụ rèn luyện chuyên môn chế tạo cho Ngụy Hợp.

Nhiều năm thạch, đại khái hơn năm trăm cân. Trong tay Ngụy Hợp lại như một món đồ chơi, nhẹ nhàng đùa nghịch.

Đến tình trạng này, Ngụy Hợp nhớ lại Hồng Đạo Nguyên đã gặp tại Phi Nghiệp thành trước đó.

Khi đó, hắn nhìn thấy Hồng Đạo Nguyên cũng đoán thương nặng hơn ba trăm cân, liền cảm thấy kinh thiên nhân.

Đợi đến lúc chính hắn thực sự nhập kinh, đến nước này rồi mới hiểu, trọng lượng hơn ba trăm cân đối với cao thủ nhập kinh mà nói là vô cùng nhẹ nhàng.

Mà tấm bia kim loại hắn mua này, là dựa theo tiêu chuẩn của võ sư nhập kinh bình thường, mua được.

Võ sư bình thường vừa mới tham gia dùng lượng lớn tấm bia kim loại này là thích hợp nhất.

Thậm chí có võ sư nhập kinh võ công rất nhẹ nhàng, dùng cái này còn ngại nặng.

Dù sao rèn luyện không thể dùng sức mạnh, chỉ có thể dựa vào khí lực của thân thể mình.

Mà Ngụy Hợp thì khác.

Cái bia kim loại này đối với hắn mà nói, thêm hai cái cũng không có cảm giác gì.

Hắn bây giờ là tầng thứ nhất viên mãn Kinh Hồng Quyết, khí huyết tăng gấp bội, khí lực toàn thân đều lớn gấp đôi.

Cơ bản cơn hồng quyết này là do thiên nhiên bị động.

Không cần khởi động, không cần kích phát, chỉ cần kết huyết nang, là có thể không ngừng tăng cường lực lượng của mình.

Lực lượng thuần túy.

Ngoài tu hành khó hơn một chút, còn lại không có khuyết điểm gì.

“Bất quá cũng đúng, Hồng Đạo Nguyên kia tuy rằng thiên phú dị bẩm, nhưng dù sao xuất thân đã lộ, ở nơi nhỏ còn có thể xưng hùng, nhưng ở trước mặt ta bây giờ...”

Ngụy Hợp bây giờ là đệ tử đại phái, công pháp Thiên Ấn môn dù không bằng đại tông như Vô Thủy tông, cũng mạnh hơn xa các tiểu môn phái khác, chớ nói chi là con đường hoang dã như Hồng Đạo Nguyên.

“Bất quá cũng không nói chính xác, dùng đã lộ cũng có thể luyện ra uy lực bực kia, hiện tại mấy năm qua đi, nói không chừng đã bị người nhìn trúng, thu nhập vào môn ngoại tập võ học cao thâm rồi.” Ngụy Hợp thu liễm tâm tư.

*

*

*

Bây giờ có Hồng Quyết trong người, thoát nhìn bề ngoài của hắn so với võ giả bình thường chỉ hơi khô ngô một chút, nhưng một khi triển khai toàn bộ khí lực.

Hắn có lòng tin tát một cái phế bản thân ba tháng trước.

Sức mạnh gấp bội, bất ngờ không kịp đề phòng, một chương hạ xuống thì đúng là kêu trời trời không nghe lời, kêu đất đất không thấy.

Sau khi Ngụy Hợp quyết định không giấu giếm bản thân nữa, hắn chờ đợi cơ hội, một cơ hội để bản thân nhận được càng nhiều tài nguyên và coi trọng hơn.

Bởi vì, dần dần hẳn phát hiện, kim phiếu mỗi tháng như thủy phùng đưa tới, có chút không đủ dùng.

Đồng thời hẳn cũng tu luyện Phúc Vũ Tụ Vân công, Kinh Hồng quyết, Bạch Ngọc công, Phi Long công, Thiết Lĩnh y vừa mới bắt đầu.

Năm môn công pháp đồng tu, cộng thêm Phá Cảnh châu đòi phân chia một phần khí huyết.

Như vậy, lượng thịt dị thú hẳn cần so với trước kia đã lớn hơn rất nhiều rồi.

Nếu không phải sau khi nhập kinh, một phần trong Thiên Ân Môn hẳn thuộc sở hữu vườn thịt Thủy Hùng, chỉ cung cấp thịt gấu nước cho một mình hẳn.

Có thể Ngụy Hợp sớm vì thịt dị thú mà phát sầu, lại càng không cần nói hẳn còn đồng thời kiêm cố nghiên cứu độc dược học, cái kia cũng là tiêu tiền đại hộ.

Sau khi mạnh mẽ, học ứng dụng độc dược, cũng có rất nhiều trò bịp kiêu sáng tạo. Khiến Ngụy Hợp càng trầm mê, càng có cảm giác an toàn.

Ba tháng trôi qua.

Trong Tuyên Cảnh thành hơi nóng bốc lên, trận trước mưa liền, gần đây lại phơi nắng, khiến hơi nước tích lũy được đều bốc lên.

Triệu Hưng đang từ phân đà của Thiên ấn quán đi ra, đưa tay ngăn một chiếc xe ngựa, ngồi lên.

“Đi Đông Hà phùng.”

“Vâng vâng.” Phu xe nhẹ nhàng đáp lại, rồi đánh xe đi về phía Đông Hà phùng phía nam của thành Tuyên Cảnh.

Không bao lâu, xe ngựa dừng lại nửa đường, lại có một nam tử áo đen tóc búi cao đi theo lên xe ngựa.

Trong xe.

Triệu Hưng đang ngồi đối diện với nam tử, hai người lắc lư xóc nảy theo bánh xe, nhưng đều không nói chuyện ngay.

Mãi đến khi xe ngựa đã đến Đông Hà phường.

Triệu Hưng Chính Tài lại nói.

“Phiền chúng ta đi dạo xung quanh một vòng.”

Người đánh xe không hiểu, nhưng chỉ cần trả tiền, làm gì cũng được, cũng đồng ý.

Triệu Hưng đang nhìn về phía nam tử áo đen ngồi đối diện.

“Ta đã điều tra qua Đà chủ mới tới, là một tên không có chân đi cùng.”

Hắc y nam tử gật đầu: “Thế vẫn nên làm theo kế hoạch thì hơn?”

“Ừm, cứ theo kế hoạch trước đi. Những ngày qua họ Ngụy đều chỉ lo cho bản thân mình luyện võ. Căn bản bỏ qua việc, cũng coi như là hấn biết hiểu chuyện.

Ta dùng danh nghĩa của hấn điều hàng lần cuối cùng tới đây, đêm nay chuyển hàng cho người.” Triệu Hưng đang hạ giọng nói.

“Nghiêm tra gần đây, xác định không ít gương mặt mới đến, tạm thời còn chưa kiểm kê xong, lỡ như bị tra ra được thì sao?” Nam tử áo đen nhíu mày.

“Sợ cái gì, đã đi nhiều lần như vậy, cũng không xảy ra vấn đề mấy lần.

Hơn nữa cho dù xảy ra chuyện gì, bị tra ra, chúng ta vẫn phải dùng tên tuổi Ngụy Quốc hộ tống, đến lúc đó truy cứu tới cùng cũng là Ngụy Hợp đình.” Triệu Hưng Chính mỉm cười nói.

“Không giống lần trước.” Nam tử áo đen lắc đầu. “Thiên Ân môn như phát hiện ra điều này, đây là lần cuối cùng người bên

kia đòi giá cao, lòng người cũng hung ác. Lần này chắc chắn bên trong có thứ gì đó, một khi bị tra ra, sẽ rất nguy hiểm! Theo ta thấy, nên chờ một chút.”

“Chờ thêm một ngày chính là một ngày nguy hiểm. Họ Lý lần trước không phải thiếu chút nữa phát hiện ra manh mối sao? Huống hồ, càng là đại gia hỏa, thì càng đáng giá!” Triệu Hưng Chính thấp giọng nói.

Hắc y nam tử do dự một chút, nhưng vẫn gật đầu.

“Được rồi. Lâu như vậy rồi không có chuyện gì xảy ra, ta cũng không tin hết lần này tới lần khác nhất định sẽ xảy ra chuyện.

Vậy theo ý ngươi, đêm nay ngươi sẽ chuyển hàng tới, ta lập tức phái người tới đón. Để tránh đêm dài lắm mộng.”

Hắn rõ ràng, hàng hóa kia là từ kho quân binh trong thành chảy ra, liên lụy quá nhiều người, bọn họ cũng chỉ là kinh nghiệm bàn tay một khâu nhỏ, một khi bị điều tra ra, sẽ dẫn tới phiền toái lớn.

Dù sao đều là quân giới quản lý. Cho dù hiện giờ quan phủ bị hôn mê nhưng quản lý chuyện này chính là Chu gia của tam đại thế gia.

Mà chuyện bọn họ làm, một khi lộ ra ngoài ánh sáng, cũng sẽ bị xét nhà diệt tộc đại tội.

Bởi vì bọn họ buôn bán quân giới, đều là cung cấp hương cho quân đội loạn quân ngoài thành, lạng lẽ vận chuyển đi.

Hiện tại loạn quân đang giao chiến với Thái Châu ở bên này. Mỗi ngày đều có thể nhìn thấy từng đội quân đi ra từ quân doanh trú đóng.

Bọn họ đang đào chân tường cho thủ vệ nhà mình.

Một khi xảy ra chuyện, hậu quả... e là Thiên Ân môn cũng sẽ lập tức phủ sạch quan hệ, giao tất cả những người liên quan ra.

Người trước là Đà đà chủ, sau khi phát hiện ra manh mối thì bị đám người Triệu Hưng Chính liên lạc với loạn quân, liên thủ lôi kéo xuống dưới.

Hai người Triệu Hưng đang ở trên xe ngựa cẩn thận thương lượng chi tiết, xe ngựa vòng hơn nửa vòng Tuyên Cảnh Thành, mới dừng lại trước một trạch viện không biết tên.

Hắc y nam tử xuống xe.

Chỉ còn lại Triệu Hưng Chính, một mình tiếp tục ngồi xe, tiến về Đông Hà phường.

Thật ra gần đây hắn đã có dự cảm, cảm giác như mình bị theo dõi. Đà chủ đời trước bị hắn và người ngoài đuổi đi, đã lộ ra một ít chân ngựa.

Cho nên Triệu Hưng đang chuẩn bị, thừa dịp tân đà chủ này chưa quen với đủ loại con đường, cuối cùng hung hăng vơ vét một ít, kiếm đủ tiền rồi bỏ chạy.

Cho nên chuyến đi này, hắn không riêng gì chuyển hàng, mà còn lạng lẽ đem hơn phân đà các loại dược vật dị thú thịt, vận chuyển ra ngoài hơn phân nửa, dự định cũng nhau bán đi, nhân cơ hội chạy trốn.

Lúc này Ngụy Hợp, sau khi ăn xong cơm, liền chuyên tâm nghiên cứu võ học trong thư phòng.

Đối với việc xử lý tạp huyết như thế nào, hắn đã có sơ bộ ý định.

Hắn phát hiện, tạp huyết khó có thể loại bỏ, căn bản là ở chỗ ẩn huyết.

Nhưng sau khi nhập kinh, hắn liền phát hiện, ẩn huyết nhập kinh là hoàn toàn biến mất. Tựa hồ chuyển hóa thành một loại hình thái kỳ diệu khác.

Hình thái này, được đám võ giả coi là sức lực và một loại sức lực, một khi tu luyện ra, đạt tới trạng thái nhập lực, liền có thể hữu hiệu vĩnh viễn.

Loại cảm giác này... Giống như đặc hiệu của kiếp trước hắn, chơi võng du!

Một loại kinh lực liền là một loại đặc hiệu phương hướng.

Có xuyên gai, có chấn động, có thẩm thấu, có lực lớn, còn có gia tốc vân vân.

“Có thể nói, nhập kinh là đặc hiệu để củng cố hóa võ công. Như ta bây giờ chính là hiệu quả khi củng cố cơ thể Tịch Vũ Kính.”

Ngụy Hợp ví von như vậy, lập tức cảm giác được hình tượng rất nhiều.

Hắn từ chỗ ngồi thư phòng đứng lên, vươn hai tay, cẩn thận quan sát.

Phát hiện làn da hai tay mình, mơ hồ biến thành màu trắng, lỗ chân lông càng lúc càng nhỏ, bộ lông cũng càng lúc càng trong suốt ít đi.

“Loại cảm giác này, càng giống tiến hóa hơn.”

Ngụy Hợp suy đoán trong lòng.

Hôm nay hắn xem sách cũng coi như nhiều, kết hợp với hiện tượng trong rất nhiều bí tịch bút ký nhắc tới. Hắn mơ hồ có điều ngộ ra.

“Như thể thân thể của mình tiến hóa thêm một bước nữa, mà sức mạnh của nó chính là một ký hiệu.”

Nghĩ tới đây, Ngụy Hợp lại lần nữa thử điều động Hồi Sơn quyền quay về.

Mặt ngoài hai tay bắt đầu dần kích động kinh lực, nhưng rất nhanh, kinh lực bắt đầu triệt tiêu xung đột.

Phúc Vũ kinh và Hồi Sơn kinh đã có xung đột rõ ràng.

Nhưng bởi vì Phúc Vũ kinh là nhập kinh, số lượng chất lượng hơn xa hồi sơn kinh, cho nên dễ dàng đè ép xuống.

“Khó.” Ngụy Hợp lắc đầu. Bây giờ Phá Cảnh Châu còn chưa khôi phục đầy đủ, chỉ có thể chờ sau khi khôi phục tốt, tiếp tục thử.

Thịch thịch thịch.

Tiếng gõ cửa vang lên.

“Vào đi.” Ngụy Hợp thu liễm tâm tư, hôm nay hắn tu thành kinh hồng quyết tầng thứ nhất, khí huyết lực lượng tăng gấp bội, thực lực bay vọt so với trước kia.

Nếu lúc trước là hồ báo mặt người, gặp được hấn hiện tại, Ngụy Hợp tự tin, không cần âm chiêu, tiến lên chính diện tiến lên trong mười chiêu, nhất định có thể đánh gục Tiểu Hằng.

Người đi vào là tội tở phụ trách phân đà truyền tin ngày thường tên là Tiểu Văn.

Tiểu Văn và hơn mười hạ nhân còn sống làm tội tở ở phân đà, đều là bán mình ở Thiên Ân môn, cũng không có hạ nhân luyện võ tư chất gì.

Những người này phần lớn là trong đói khát, ăn không nổi cơm, vì thế bị phụ mẫu bán cho Thiên Ân môn, từ nhỏ coi là môn đồ bồi dưỡng.

Trong đó đệ tử chính thức có tiềm lực tăng lên, không có tiềm lực thì được phân đến các điểm, làm thành viên ngoại vi.

Tiểu Văn vóc người nhỏ nhắn, lúc đi đường rất thích đi bộ, nhìn qua rất là nôn nóng.

Lúc này nàng cầm một phân giấy thông minh, đặt vào mặt bàn Ngụy Hợp.

“Đường chủ, Triệu quản sự bảo con mang một ít văn thư đến cho ngài. Cần ngài xác nhận lại.”

“Ta không phải nói, những chuyện nhỏ nhặt này đừng đến phiền ta, cứ để Triệu Hưng tự mình xử lý là được.” Ngụy Hợp vung tay lên, không thèm để ý nói.

“Nhưng mà, Triệu quản sự nói, không có con dấu của ngài, bọn họ cũng không dám tùy tiện làm việc.” Tiểu Văn giải thích.

“Được rồi.” Ngụy Hợp cầm lấy văn thư xem xét từng trang một, đều là việc vặt lông gà vỗ tổi.

Thứ hơi lớn một chút, chính là giải quyết sản nghiệp dưới trướng Thiên Ân môn, cùng tranh chấp với một ít bang phái nhỏ.

Ngụy Hợp nhìn xuống, liền lấy ra huy chương, nhúng vào ấn, ấn từng cái lên.

Đột nhiên hắn nhìn thấy trên một tờ giấy viết, muốn hộ tống một đám dược liệu quý hiếm, chuyển vận cho một tiêu cục hợp tác lâu dài.

Thời gian viết tiếp theo, vừa đúng tối hôm nay.

Nhưng Ngụy Hợp nhớ rõ, mấy ngày trước mới hộ tống một đám dược tài đi ngang qua, cũng vận chuyển vận chuyển cho tiêu cục.

“Nơi này...” Hắn đứng dậy, nhanh chóng từ trên giá sách tìm ra ghi chép trước kia.

Rất nhanh, Ngụy Hợp trong bản chép chép lại rất nhiều lần tìm được ghi chép về loại dược tài này.

Loại chuyển vận này tựa hồ là bắt đầu từ năm trước, lợi nhuận không cao, nhưng thắng ở an toàn, ổn định.

Ngụy Hợp phát hiện ra vị Đà chủ tiền nhiệm có ghi chép này thì trong lòng cũng khẽ buông lỏng.

Hắn biết rõ Triệu Hưng đang có vấn đề, nhưng không sao cả, là người thế nào cũng có chút tư tâm. Thủy Chí Thanh thì không có cá, đạo lý này hắn cũng biết.

Hơn nữa những ngày qua, Triệu Hưng đã quản lý hết thảy mọi việc ngay ngắn rõ ràng, vô cùng lợi hại.

Cũng làm cho Ngụy Hợp có thể đem toàn bộ tinh lực tập trung vào nghiên cứu cùng tu hành.

Thế là, hắn yên tâm đem tất cả con dấu ấn ấn ấn lên, giao cho tiểu Vãn, để cho Triệu Hưng Chính.

Đêm hôm đó.

Trên một con đường vắng vẻ của Tuyên Cảnh Thành Dục Bắc Lăng.

Chạng vạng tối.

Tiếng bánh xe ùng ục không ngừng truyền ra, thỉnh thoảng còn có tiếng nghiền đến cục đá phát ra.

Triệu Hưng đang mặc đồ đen, dẫn theo mấy huynh đệ, tay cầm đuốc đánh xe trâu, hộ tống “dược liệu quý hiếm”, tiến hành

chuyển vận, giao cho một “Tiêu cục” khác.

Hai chiếc xe trâu chậm rãi đi về phía trước, dọc theo đường đi gặp tuần bộ đều bị hai người phía trước đi lên điềm điềm ngăn lại, rất nhanh liền cho đi.

Rất nhanh xe bò đã đến cửa đông của Tuyên Cảnh thành.

Người phụ trách trông coi cửa thành là một tướng lĩnh giáp bạc cầm thương, mang theo một đội binh sĩ tiến lên.

Ánh lửa chiếu xuống, phản quang của giáp trụ và binh khí sáng lên khiến người ta hoa cả mắt.

“Cái gì vậy? Tại sao lại là các người? Chẳng phải mấy ngày trước mới đi qua một chuyến sao?” Tướng lĩnh mặc ngân giáp tuổi tác không lớn lắm, là một người lạ mặt, căn bản không phải lão tướng đã chuẩn bị tốt trước đây.

Triệu Hưng Chính trong lòng rung mình, biết là lâm thời đổi người rồi.

“Vị tướng quân này, chúng ta là người của phân đà của Thiên Ân môn, trên xe đều là hàng hiếm, ngài xem.” Hấn nhanh chóng nhét một ít đồ vào.

Mặc dù hấn là quản sự của môn phái, địa vị không thấp, nhưng Thiên Ân môn chỉ có tiếng tăm lừng lẫy, vẫn thuộc về loại dân chúng bình dân.

Khi đối mặt với quan viên, vẫn phải tuân theo tôn xưng.

“Hóa ra là của Thiên Ân môn.” Tiểu tướng kia thu dọn đồ đạc, giọng điệu ôn hòa nói. Dù sao đây cũng là đại phái đứng xung quanh, cho dù hấn là quan quân, nhưng người nhà ở gần đây, cũng không muốn vô duyên vô cớ đắc tội thế lực lớn như vậy.

“Chỉ là, xe trâu ăn phải quả thật nặng.” Tiểu tướng khó xử, “Không phải là ta không nể mặt mũi, mà là gần đây quy củ của hấn bị ép xuống rất nghiêm ngặt, nếu lọt khỏi tay ta ra ngoài, đó là đại sự mất đầu!”

“Thực không dám giấu diếm, con hàng này là do Ngụy Đà chủ mới nhậm chức của chúng ta chỉ đích danh đảm bảo. Ngài

nhìn xem, đây là dấu chương văn thư của trụ chủ chúng ta, đều đã làm thỏa đáng rồi”.

Triệu Hưng Chính lập tức lấy ra văn thư đã sớm chuẩn bị xong.

Ngụy Kỳ làm Đà chủ, ở trong mộtUm cũng là nhân vật có danh tiếng, đại biểu Thiên Ân Môn ở Dục Giáp Bắc Lãng.

Cho nên có nhân vật cấp bậc đà chủ làm trái lại thì tiểu tướng cũng thờ phào nhẹ nhõm.

“Như vậy à... Cũng tốt. Quá khứ đi.” Hấn không nói thêm gì nữa, quét mắt nhìn văn thư, có nhân vật cấp độ chủ trì của Thiên ân môn đảm bảo, cho dù xảy ra vấn đề gì, cũng không thể tìm thấy hấn.

Bình tốt chỗ cửa thành cũng không vây quanh xe bò, mà tiếp tục kiểm tra những xe khác xếp hàng ra khỏi thành.

Triệu Hưng thờ phào nhẹ nhõm, mang theo xe trâu chậm rãi đi về phía trước, chạy ra cửa thành, tiến về địa điểm đã hẹn của Kim Phong tiêu cục.

Lần giao dịch này kết thúc, hấn lập tức đi Vân Châu, không ở lại chỗ này nữa.

Mang theo lượng lớn kim phiếu, đi đâu không phải hưởng thụ cuộc sống?

Xe trâu chậm rãi đi về phía trước, rất nhanh queo vào một đường nhỏ, hai bên dần dần rừng càng nhiều, ánh sáng càng phát ra âm u.

Xe bò nhanh chóng đến địa điểm đã ước định, một khu rừng có ám hiệu khá lớn được đánh dấu.

Chỉ là, người đứng ở trong rừng chờ đợi không phải người nổi dõ hương thỉnh giáo.

Mà là một nam tử cao lớn dáng người khô ngô, tóc đen khoác vai.

Trong nháy mắt Triệu Hưng nhìn rõ đối phương, da đầu lập tức tê rần, trái tim thiếu chút nữa ngừng lại.

Nam nhân trong rừng kia, chính là Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp thất vọng nhìn Triệu Hưng Chính.

Hắn không nghĩ tới, Triệu Hưng Chính nhìn bề ngoài hào sảng như vậy, lại giở loại thủ đoạn này sau lưng.

Nếu không phải hắn không nhìn được hạ dược cho người ta, chỉ sợ đến bây giờ hắn vẫn còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra.

Chủ yếu là do Ngụy Hợp thấy Triệu Hưng đang dùng quá tốt, nhưng có một vài chuyện trọng yếu giao cho hắn, lại bởi vì quan hệ không quen thuộc, nên còn chưa đủ yên tâm, cho nên không tự kìm hãm được, hạ một loại độc hắn mới nghiên cứu ra.

Tên của nó là Truy Hồn Hương.

Loại độc này, là linh cảm học được từ Hắc Tự Trùng của Ngụy Hợp, dùng một loại côn trùng tên là Đan Thanh Trùng, làm vật dẫn.

Khi người trúng độc tới gần, đan thanh trùng sẽ an tĩnh rơi vào trầm miên.

Mà một khi người trúng độc rời xa khoảng cách nhất định.

Đan Thanh trùng sẽ phát ra tiếng kêu bén nhọn, một lần nữa khôi phục sức sống.

Mấu chốt chính là, lúc trước cách đan thanh trùng xa, Ngụy Hợp lo lắng Triệu Hưng chưa kịp trở về, độc tính sẽ phát tác xảy ra vấn đề, cho nên vội vàng chạy ra cứu người.

Không ngờ được... nhưng dọc đường lại thấy một màn như vậy.

“Triệu Hưng Chính... Người làm ta quá thất vọng rồi...”

Ngụy Hợp cảm thán lòng người phức tạp khó lường.

“Vẫn là bột thuốc tới chân thực, sẽ không lừa gạt và phản bội.”

123

Trong lòng Triệu Hưng Chính cũng ngẩn ra.

Hắn hoàn toàn không nghĩ tới lại ở chỗ này, gặp được lão đại nhà mình. Hơn nữa còn là người tiếp đầu của hương thỉnh giáo? Không phải nên để bọn họ chờ ở chỗ này?

Triệu Hưng Chính trong lòng chợt biết đại sự không ổn, nhưng trước khi tới nơi, hắn vẫn có thể ổn định trấn định, ôm quyền.

“Ngụy Đà, nơi này có giao điểm với Kim Phong tiêu cục, sao ngài lại đột nhiên tới đây?”

“Kim Phong tiêu cục? Đến xa như vậy? Người chắc chứ?”
Ngụy Hợp hỏi ngược lại.

“Chắc chắn. Bọn họ tạm thời sửa chỗ, cho nên ta mới đi vòng qua bên này.” Triệu Hưng Chính trầm giọng nói, mặt không đổi sắc.

“Lại nói, lần này ta còn chưa kịp bẩm báo với Đà chủ, cho nên thuộc hạ thất trách.”

“Nhưng... Người của Kim Phong tiêu cục, tại sao trên người lại có mùi đàn hương?” Ngụy Hợp bỗng nhiên nhẹ giọng nói một câu. Thanh âm rõ ràng rất nhẹ, lại rõ ràng lọt vào tai, làm cho người ta không thể xem nhẹ.

Triệu Hưng Chính lúc này mới chú ý tới, trong rừng cây xung quanh, mùi mấy người ngã ngổ ngang, mặc trang phục của Kim Phong tiêu cục.

Đó chính là ám tử đến từ hương thỉnh giáo!

Trong lòng hắn hoảng hốt, xoay người tính chạy.

Trên người hắn còn có một phần mật thư giao cho Hương Thỉnh giáo, một khi bị phát hiện tìm ra, hậu quả khó mà lường được!

Trong đó liên thông nước ngoài, tội danh tru diệt chín tộc là không chạy thoát được. Hơn nữa còn có thể liên lụy một số người!

Những người còn lại trong xe trâu dường như cũng không nghĩ tới sẽ gặp phải loại chuyện này, thế nhưng lão đại lại xoay người bỏ chạy.

Hơn nữa xem tốc độ của hắn, thế mà chạy không chậm.

Triệu Hưng Chính thế mà còn kiêm tu cước pháp!

Ngụy Hợp lại không có chút nào muốn đuổi theo, cước pháp rất lợi hại nhưng cũng phải xem tình huống.

Không bao lâu sau, Triệu Hưng đang đi quanh một vòng, sắc mặt tái nhợt trở lại chỗ cũ.

Hắn càng rời khỏi Ngụy Hợp, càng cảm thấy trong lòng nhói nhói, khó tự kiềm chế được.

Chỉ có trở lại trăm mét chung quanh Ngụy Hợp, nghe được mùi thơm nào đó, mới có thể bình phục lại.

Đến lúc này, làm sao gã còn không biết được, vị Đà chủ tân nhiệm này đã sớm hạ cạm bẫy rồi.

“Ngụy Đà, ngài nói thế nào mới bằng lòng nâng cao đánh khế, tha cho ta một con đường?” Triệu Hưng đang che ngực thờ dốc.

“Không phải ta buông tha cho ngươi, mà là ngươi phải buông tha ta. Hàng hóa này, làm sao đi ra được, cho ta nguyên vẹn đi.” Ngụy Hợp chỉ vào hai chiếc xe trâu nói.

“Ngụy Đà, ta làm không được.” Triệu Hưng đang trầm giọng nói: “Ta nhiều lắm chỉ có thể làm chủ non nửa số hàng trở về, nhưng số còn lại không phải ta có thể quyết định.”

“Không phải ngươi có thể quyết định?” Ngụy Hợp híp mắt, lập tức tung người lướt đến bên cạnh xe, vén lớp vải dày lên, đẩy được liệu dày bên ngoài ra.

Bên trong tất cả đều là từng đồng binh khí giáp trụ thật dày. Những thứ này không ngờ lại là quân giới!

Con người Ngụy Hợp co rụt lại, biết không ổn rồi.

Chiếc xe này hắn ta lấy danh nghĩa ra khỏi thành, nếu bị phát hiện, đến lúc đó tội danh sẽ được xác định trên đầu hắn ta.

Hắn đảo mắt nhìn qua, lúc này những người hộ tống xe bò thấy tình thế không ổn, đã có người ý đồ vụng trộm chạy trốn.

Những người này tất nhiên đều là người biết chuyện!

Trong lòng Ngụy Hợp lạnh lẽo.

Nếu biết chuyện, vậy đều đáng chết!

Phi Long công dưới chân hắn kích phát, phối hợp với Phúc Vũ Kính nhẹ nhàng điếm một cái. Trong nháy mắt hóa thành hư ảnh, chuyển hướng liên hoàn giữa mười người, lướt qua từng người.

Hai giây sau, Ngụy Hợp nhẹ nhàng đáp xuống trước người Triệu Hưng, ngón trở chỉ bị dính một chút hồng sắc.

Sau người gã, hơn mười người không rên một tiếng té ngã trên đất, triệt để không còn sinh khí.

Trên trán mỗi người đều có thêm một lỗ thủng lõm xuống.

“Ngụy Đà ta sai rồi! Cầu xin người tha cho ta!!” Triệu Hưng vẻ mặt hoảng sợ vụn vụn, hoàn toàn không nghĩ tới cái vị Đà chủ nhìn ôn hòa này lại ra tay độc ác như vậy.

Hắn phù phù một tiếng quỳ rạp xuống đất, lớn tiếng cầu xin khóc lóc kể lể.

“Đáng tiếc, là người muốn ta chết a...” Ngụy Hợp sau khi hiểu rõ tình hình thực tế, liền biết chuyện đám người Triệu Hưng đang cầm hắn làm tấm chắn tên, lúc này trong lòng nổi lên sát ý.

Hắn lập tức dùng một ngón tay điếm lên trán Triệu Hưng Chính.

lậu quân giới, dùng tên tuổi của hắn, nếu truyền ra ngoài, hắn ở Thiên Ân môn nhất định sẽ bị đuổi ra ngoài, còn có thể bị rất nhiều cao thủ truy sát.

Hiện giờ Thái châu đang giao chiến với đám quân loạn lạc, đây chính là tội lớn để tự mình thông đồng với quân loạn, diệt trừ chín tộc!

“Thủ hạ lưu nhân!” Bỗng nhiên một đạo phi đao xanh biếc cấp tốc đâm tới ngón tay Ngụy Hợp đâm ra.

Lập tức một giọng nói vang lên.

Ngụy Hợp mãnh liệt thu tay lại, cảm giác được sau lưng có kinh phong đánh tới, lập tức quay người chính là một chưởng nghênh đón.

Bây giờ nhất cử nhất động của hắn đều có Vũ Kính hộ thể bảo vệ, chỉ cần chiêu số quyền cước bình thường cũng có thể có uy lực cực lớn.

Lúc này đánh ra một chưởng, đối mặt với một bóng người áo lục phía sau.

Bành!

Đôi phương lùi liền mười bước, ngay tại chỗ là một ngụm máu tươi từ khóe miệng tràn ra.

“Khí kinh võ sư!?” Người tới biến sắc.

Lúc này Ngụy Hợp quay người, liền thấy Triệu Hưng đang co cẳng chạy ra ngoài ít nhất mấy chục mét.

Chỉ là, Triệu Hưng đang bỗng nhiên dừng bước, ngừng lại, không dám tiến lên phía trước nữa.

“Ngụy Hợp Ngụy Đà, ngươi thực muốn đuổi tận giết tuyệt?!” Triệu Hưng Chính quay sang, trên mặt đầy thống khổ cùng tuyệt vọng.

“Không phải ta đuổi tận giết tuyệt, là ngươi phụ lòng tín nhiệm của ta.” Ngụy Hợp khẽ lắc đầu, thân hình lóe lên, nhẹ nhàng tiến lên một chưởng.

Phốc.

Triệu Hưng đang cứng đờ tại chỗ, đón đỡ một chưởng này.

Tai miệng mũi hắn đều chậm rãi chảy máu, kinh lực cường đại tựa như vô số côn trùng chui vào trong cơ thể hắn phá hư tất cả tổ chức hoàn hảo có thể phá hư.

Đây chính là lực sát thương khủng bố của Phúc Vũ kinh.

Ngụy Hợp thuận tay lau trên thân gã một cái, lập tức lấy ra một xấp kim phiếu lớn cùng một phong thư màu vàng nhạt.

“Ngụy sư đệ.” Bỗng nhiên một tiếng nói lạnh lùng trầm thấp từ phía bên phải truyền đến.

“Thư này giao cho ta. Việc hôm nay, ta có thể coi như chưa từng xảy ra.”

Một nam tử cao lớn cường tráng cao khoảng hai thước, giống như hùng hoi, lặng lẽ từ trong rừng đi ra.

Đây là người thứ ba xuất hiện trong ngày hôm nay.

Bóng đêm càng lúc càng dày, nam tử dưới ánh trăng chỉ lộ ra một nửa khuôn mặt, ngũ quan như đao gọt.

Hắn và nam tử áo lục một trước một sau đứng thẳng, vừa vặn kẹp Ngụy Hợp vào giữa.

“Còn có hàng hóa này, ta nhất định phải mang đi, nếu không người ta đều sẽ có đại họa.”

Thanh âm nam tử trầm thấp, mang theo một loại cảm giác không thể nghi ngờ nào đó.

“Ta tưởng là ai, nguyên lai là Diêu sư huynh.” Ngụy Hợp nhận ra đối phương.

Diêu Hàn Lâm, không cùng một biệt viện với hắn, nhưng từng nghe danh một sư huynh.

Thiên Ân môn cũng chỉ có mấy chục võ sư, mọi người thoáng nhìn qua bức họa một chút, đối với danh sách, liền nhớ kỹ tin tức của người này.

Ngụy Hợp liền chuyên nhớ tên họ của những võ sư này.

Diêu Hàn Lâm, một trong ba võ sư của biệt viện Cửu Giang. Nghe nói tám năm trước thực lực đã tiến vào trạng thái nhập lực, nhập lực tới mức nào không ai biết.

Sau khi nhập kinh rất khó dựa theo cảnh giới phán đoán mạnh yếu, kinh lực hùng hậu như thế nào, mạnh hay yếu, thắng bại ra sao đều phải xem đánh được mới được.

“Ngụy sư đệ, lần này ngươi gặp nguy rồi.” Diêu Hàn Lâm nhìn thi thể nằm ngổn ngang trên mặt đất, lắc đầu thở dài.

“Ngươi không nên giết bọn chúng. Người của Kim Phong tiêu cực, giết thì giết, nhưng Triệu Hưng Chính, còn có những người này, ngươi giết, sẽ xảy ra chuyện.”

“Lần đầu gặp mặt, Diêu sư huynh, ta cũng không nói chuyện phiếm với ngươi nữa, tại hạ còn có việc phải làm, xin cáo từ trước.” Ngụy Hợp ôm quyền, lười nói nhảm với hắn.

“Người có thể đi, đồ đạc để lại.” Diêu Hàn Lâm trầm mặc nói.

“Khó mà làm được.” Ngụy Hợp thản nhiên nói: “Đồ vật là dùng danh nghĩa của ta để vận hành, vậy thì lấy danh nghĩa của ta mà trả lại, từ đâu tới đó thì đi. Diêu sư huynh tốt nhất đừng có làm bừa thì hơn.”

“Ngụy sư đệ, ta chỉ vì muốn tốt cho ngươi thôi.” Diêu Hàn Lâm lắc đầu: “Ta và ngươi là đồng môn, ta đây là đang cứu ngươi. Tên hàng này không ở lại, ngươi sẽ chết!”

” hàng lưu lại, ta mới là chết chắc!” Ngụy Hợp cười lạnh.

Hàng hóa này lấy tên tuổi hắn ra khỏi thành, nếu bị phát hiện, đến lúc đó lưng to là Ngụy Hợp hắn.

Đến lúc đó, hắn mới gọi là trời không biết trời đất không hay.

“Hà tất phải như vậy.” Diêu Hàn Lâm thở dài một tiếng:

“Nghe nói ngươi tán công nhập thần, lúc đó ta còn tán thưởng một tiếng rất quyết đoán. Bây giờ lại không ngờ ta sẽ gặp loại tình huống này. Thật ra ta còn ở Thiên Bức thủy tạ gặp qua lệnh tỷ... Tên của nàng là Ngụy Dung đúng không?”

Hai mắt Ngụy Hợp hơi co lại.

“Ngươi đang uy hiếp ta?”

“Chưa nói tới uy hiếp. Chỉ là đang muốn nói cho ngươi biết, nếu như ngươi cự tuyệt ta, ngươi sẽ gặp phải hậu quả gì.” Diêu Hàn Lâm bình tĩnh nói.

Hắn đi về phía trước vài bước.

“Nguy sư đệ. Tin và hàng, người đều phải lưu lại. Nếu không, không riêng gì người sẽ chết ở chỗ này, người thân duy nhất của người, bằng hữu hợp tác của người cũng sẽ bị liên lụy, chết chắc không thể nghi ngờ.”

Trong rừng cây, gió đêm thổi qua, mấy con sói hoang ngửi thấy mùi máu tanh lặng lẽ đè nén con mắt xanh lục, tới gần bên này.

“Thật ra còn có một lựa chọn tốt hơn.” Nguy Hợp bỗng nhiên nói.

“Người nói là diệt khẩu?” Diêu Hàn Lâm cười, hắc hắc mồm định nói gì đó. Đột nhiên trong con người có một bóng người nhanh chóng phóng đại.

Tốc độ kia nhanh tựa như thiểm điện, giống như kinh hồng, chợt lóe qua.

Phi yến lướt qua mặt hồ nhanh như chớp, lại như con nai bay giữa rừng núi.

Diêu Hàn Lâm vội vàng giơ tay vận kinh lực, toàn lực ngăn cản.

Phốc.

Một tiếng vang nhỏ.

Oanh!!!

Ngay sau đó, một tiếng nổ vang lên, chỗ hai người giao nhau âm vang truyền ra một mảnh gợn sóng màu xám.

Ông tay áo hai tay của Diêu Hàn Lâm đều bị chấn nát, nổ tung.

Cơ bắp xương cốt của hai tay cường tráng bị lực lượng khổng lồ ép xuống, biến dạng, uốn lượn, bẻ gãy, lòi ra.

Máu bắn tung tóe.

Cọc xương trắng như tuyết bị phá vỡ làn da.

Hai tay Nguy Hợp tựa như trăm đao, từ trên xuống dưới, mạnh mẽ xé rách hai tay của Diêu Hàn Lâm, chém vào ngực hắn.

Cửu Giang kinh hộ thể vốn nên nổi tiếng mãnh liệt mãnh liệt.

Nhưng lúc này dưới áp chế của lực lượng khổng lồ Ngụy Hợp, hoàn toàn không phát huy được bất luận ý tứ mãnh liệt gì, đảo mắt bị Phúc Vũ Kính triệt tiêu hơn phân nửa.

Quát!

Hai tay Ngụy Hợp từ trên người Diêu Hàn Lâm vạch xuống, kéo theo mảng lớn máu tươi.

Thần lực khủng bố có nguồn gốc từ Hồng Quyết, khiến Diêu Hàn Lâm hoàn toàn bị đánh trở tay không kịp.

Hơn nữa Ngụy Hợp vốn cường hãn Phúc Vũ Kì, lại không bị tán công làm suy yếu chút nào.

Phúc Vũ kính triệt tiêu hơn phân nửa Cửu Giang kính, sau đó khí lực hai người đối chọi nhau, kết quả nhìn rõ ràng.

Ngụy Hợp đứng tại chỗ, hai tay chậm rãi nhỏ xuống huyết thủy, nhưng rất nhanh bị kính lực hộ thân xua tán ra.

“Ngươi...” Hai mắt Diêu Hàn Lâm trợn to.

Bành.

Một quyền của Ngụy Hợp nổ tung, trực tiếp đánh vào mi tâm Diêu Hàn Lâm.

Rốt cuộc võ sư nhập kinh khó chơi thế nào, sinh mệnh lực ương ngạnh, hẳn ta đã từng chứng kiến.

Vì vậy không chút dây dưa dài dòng, trực tiếp giải quyết.

Một kích này cũng đã kiểm tra được chênh lệch giữa hắn và võ sư bình thường.

124

Người tên Diêu Hàn Lâm là lão võ sư nhập môn nhiều năm, địa vị trong Thiên Ấn môn xem như trung du.

Ngụy Hợp tính toán ra thực lực của nó, xem ra sức chống cự từ Phúc Vũ Kinh, người này so với hổ mặt người Tiểu Hằng còn yếu hơn một chút.

Nếu nói dùng Nhân Diện Hồ Tiểu làm đơn vị, như vậy hẳn gặp phải kinh võ sư.

Dương Quả, gã không toàn lực ra tay, nhưng hẳn là không bằng hổ mặt người nhiều, nhiều lắm chỉ tính một người mặt hồ hai phần.

Mà Vạn Thanh Thanh, trước khi giao thủ đã hiển lộ thực lực thì phải có ít nhất ba người có sức mạnh mặt hồ nhiều như vậy. Tích lũy vô cùng mạnh, nhưng thực chiến sao mà không biết.

Còn Diêu Hàn Lâm trước mặt, có lẽ là tổng lực ba phần bốn của lực lượng mặt hồ.

Còn bạch xà giúp chủ Tiểu Ngọc Vinh, thậm chí còn không bằng Diêu Hàn Lâm.

Ngụy Hợp thở dài trong lòng, nghe đồn, rất nhiều đã lộ kinh lực không bằng đệ tử môn phái.

Hiện tại xem ra, tin đồn này có chút không thực.

Đệ tử môn phái quanh năm sống an nhàn sung sướng, yếu trong thực chiến, cho dù cực kỳ hăng hái thì cũng là một đóa hoa trong phòng ấm.

Nếu là người mặt người, tuyệt đối sẽ không để mặc cho hắn tập kích trộm giết một cách đơn giản như vậy.

“Hoặc là nói, nhân diện hồ chỉ khác biệt?”

Hắn lần nữa cẩn thận kiểm tra xung quanh, cách đó không xa nam tử áo lục đang lặng lẽ chạy ra một khoảng cách.

Ngụy Hợp không nói một lời, Phi Long Công đuổi theo, mấy chiêu đánh chết người nọ, hết thấy an tĩnh lại.

Xác định không có cá lọt lưới, trong rừng cây chung quanh yên tĩnh một mảnh.

Có lẽ Diêu Hàn Lâm và lục bào nam tử cũng lo lắng không yên, cho nên tới đây âm thầm theo dõi. Kết quả gặp phải một màn ra tay của Ngụy Hợp.

“Đừng trách ta, là bởi mạng của ngươi không tốt thôi.”

Ngụy Hợp thở dài một câu.

Không biết từ lúc nào, hắn hiện tại đã dưỡng thành thói quen đánh chết đối thủ rồi thở dài.

Kế tiếp chính là khắc phục hậu quả.

Lục soát thân thể, sau đó hai cỗ xe trâu kia chấn kinh, đã chạy được một khoảng.

Ngụy Hợp rất dễ dàng xua đuổi hai con trâu trở về, sau đó rải xuống mảng lớn bột thuốc xua tan mùi.

Hắn ta là một cao thủ nhập kinh, muốn không chế hai con trâu đen cũng không phải việc khó.

Dù sao trâu đen tốc độ chậm, hoàn toàn có thể điều chỉnh phương hướng.

Chỉ là hai cỗ xe này nên xử lý như thế nào. Bây giờ người chết hết rồi, trở về cũng không phải quá hoàn hảo.

Phiền toái nhất vẫn là Diêu Hàn Lâm chết.

Đây không phải người thường, mà đường đường là võ sư Thiên ấn môn, không phải dã vũ sư như Tiểu Hằng.

Thiên Ấn môn tổng cộng duy trì ở số lượng ba mươi mấy vị võ sư, chắc chắn sẽ cẩn thận điều tra.

Cho nên Ngụy Hợp trước khi đi, dùng chưởng lực của Ngũ Lĩnh, lặng yên không một tiếng động đem thi thể đánh thành bùn nhão.

Như vậy dã thú sói hoang mới có thể dễ dàng hạ miệng, đem nó ngay cả xương cốt cũng ăn sạch sẽ.

Cũng may là ban đêm, khoảng cách hơi xa liền không ai thấy được tình huống, không cần lo lắng nơi xa có người rình coi.

Ngụy Hợp mang theo một đường rời khỏi, tìm đến một chỗ vách núi ẩn khuất, một mạch ném quân giới xuống.

Sau đó hai xe hợp thành một cỗ xe chính thức làm một xe được liệu cùng thịt thú, tìm sơn động ẩn nấp, thả bò chạy, để nó phóng sinh.

Lại bố trí cam bẫy đơn giản là Hồn Độc thợ săn rắc xuống Khu Thú Phấn để phòng bị, cuối cùng mới trở về Tuyên Cảnh Thành.

Sau một đêm, Ngụy Hợp coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, ngày thứ hai cứ như thường ngày luyện công, xem văn thư.

Chỉ là không có Triệu Hưng Chính trợ giúp, hiệu suất thấp hơn không ít.

Hắn đang chờ phát tán.

Hàng hóa không còn, người chết rồi, nhất định có người không nhìn được mà nhảy ra phản ứng. Những người này khẳng định là người có liên quan đến lợi ích.

Mà hắn ta ra vào cửa thành, trong thời gian đó có người trông thấy, cho nên rất có thể sẽ có người hoài nghi hắn ta và cái chết của đám người Triệu Hưng Chính.

Thời gian từng ngày trôi qua.

Rất nhanh, không để cho Ngụy Hợp chờ lâu.

Vào ngày thứ năm thì đã có người tới cửa.

“Ngụy Đà chủ, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.”

Trong phòng tiếp khách.

Ngụy Hợp ngồi song song với người tới.

“Trần huynh khách khí. Ta và người đều là Đà chủ, nhậm chức ở Tuyên Cảnh Thành này, về sau cũng phải giúp đỡ nhiều hơn mới được.”

“Lần trước nghe thanh danh Ngụy huynh, có chút kinh ngạc Vạn Thanh viện xuất hiện một vị sư đệ thực lực cao cường.

Sau đó nghe nói nguyên lai là có nghiên cứu được vật, thật không nghĩ tới.”

Người tới, Trần Tử Ngang, là Đà chủ Thiên Ân Quán Hùng Sơn, vừa lên tiếng lời này đã có chút âm dương bất dương.

“Trần huynh có cái gì không tưởng được? Là thưởng thức? Hay là chán ghét? Nói thẳng là được.” Ngụy Hợp một đao thẳng vào, lưỡi nói nhảm cùng hắn.

“Không nói chuyện này nữa.” Rõ ràng là lúc trước nghe được tin đồn về Bạch xà bang, Trần Tử Ngang đã nổi lên lòng nghi ngờ.

Hơn nữa Ngụy Hợp mua các loại độc vật dược vật, bởi vì dùng để thí nghiệm, cần số lượng lớn hơn, rất khó che dấu. Cho nên lộ ra chân ngựa rất bình thường.

“Lần này mạo muội bái phỏng, chủ yếu là hôm qua, có người ở ngoại ô phát hiện cùng một đoàn tội nghiệt, người chết có vết tích y phục Thiên Ân môn ta, bởi vì bị dã thú gặm ăn nghiêm trọng, đang bước đầu phán đoán thân phận.

Mặt khác, nghe nói còn có một số đồ vật khá quan trọng bị mất đi, Chu phó môn chủ rất là tức giận, đang tự mình hỏi việc này.

Không qua mấy ngày, sẽ có tông môn phái đến điều tra đội, đến lúc đó sẽ tới chỗ của ngươi trước, sau đó đi tới chỗ của ta, Ngụy Đà chủ cần phải cẩn thận tiếp đãi.” Trần Tử Ngang nhìn như đang dặn dò, nhưng trên thực tế lại là cẩn thận nhìn chăm chăm vào vẻ mặt Ngụy Hợp.

Xem bộ dáng xác thực có người hoài nghi hắn. Dù sao Triệu Hưng ngay cả khi hắn mới nhậm chức không bao lâu thì người đã biến mất.

Tên Đà chủ như hắn quả thật đáng hoài nghi.

Ngụy Hợp thần sắc trầm trọng, gật gật đầu.

“Ta hiểu rồi, nhất định sẽ cẩn thận tiếp đãi. Trần huynh yên tâm.”

“Ngụy huynh chớ trách ta lắm mồm.” Trần Tử Ngang thở dài, “Người này, có đôi khi cầm rồi không nên giữ, lúc nào cũng có thể gây ra đại họa, nhưng lại không biết nên xử trí như thế nào, nên làm như thế nào cho phải?”

Dường như hắn đang hỏi thăm, lại tựa hồ là ám chỉ.

“Trần huynh lấy cái gì... lo lắng ư?” Ngụy Hợp nhẹ giọng nói.

“Ha ha, điều này cũng không phải, chỉ là lúc trước có bằng hữu bên cạnh gặp việc này, ta lúc ấy a, đề nghị đưa cho hắn là trả lại. Phải nghĩ ra một biện pháp, trả lại vật kia cho chủ nhân cũ.” Trần Tử Ngang mỉm cười trả lời.

“Thì ra là thế, đúng là biện pháp tốt.” Ngụy Hợp gật đầu.

“Được rồi, không quấy rầy Ngụy huynh nữa, cáo từ.” Trần Tử Ngang đứng lên ôm quyền.

“Cáo từ.” Ngụy Hợp ôm quyền tiễn ra cửa.

Đưa mắt nhìn đối phương rời khỏi viện, mãi đến khi không nhìn thấy thân ảnh, cửa viện mới đóng lại.

Ngụy Hợp mới xoay người.

Lúc trước hắn không có quá nhiều thời gian xử lý vết tích thi thể, dù sao số lượng quá nhiều, tốn thời gian quá dài.

Vì vậy bị phát hiện cũng là chuyện bình thường.

Vốn hắn cho rằng Triệu Hưng Chính là đang cấu kết với quan phủ khác trong thành, từ trong quân giới bán ngược quân giới.

Nhưng bây giờ xem ra, người bị cuốn vào trong Thiên Ân Môn cũng không ít.

Trần Tử Ngang trước mắt này, chính là một cái.

Đối phương đã gần như nói rõ, muốn hắn đem những thứ không nên lấy giao ra trả lại chủ nhân cũ.

Chẳng phải là muốn có thư hàm sao?

Nhưng Ngụy Hợp dễ dàng mắc mưu người khác như vậy sao?

Hắn dám cam đoan, chỉ cần hắn có bất cứ hành động dị thường nào, sẽ bị đối phương xác thực nghi ngờ hắn là hung

thủ đồng mưu, sau đó sẽ bị sét đánh tấn công theo sau.

“Toàn bộ trong Tuyên Cảnh thành, với thực lực của ta hôm nay, cũng không biết có thể xếp vị trí gì.”

Ngụy Hợp thâm tính toán, nếu như hôm nay hẳn toàn lực gặp phải Vạn Thanh Thanh cũng đang toàn lực ứng phó thì ai thắng?

Nhưng nếu chỉ đơn thuần dùng thực lực hiện tại của Vạn Thanh Thanh triển lộ xem ra, hẳn có lẽ có thể đánh đối phương trở tay không kịp, nhưng về sau ai thắng, liền nói không rõ được.

Ngụy Hợp đoán chừng, khả năng mặt của mình còn lớn hơn nữa.

“Tiểu Đinh, lại đây một chút.” Hấn kêu lên.

Triệu Hưng Chính chết rồi, Ngụy Hợp cũng mới nói một người thay thế vị trí của gã, chính là một trong những thuộc hạ bên ngoài viện lúc trước.

Người này tên Đinh Dương, dựa theo Ngụy Hợp quan sát, là người thụ vị nhất trong năm người.

Tính cách thành thật chất phác, không thích nói chuyện.

Hấn dứt khoát nhắc tới vị trí phó thủ, giúp quản lý việc nhỏ.

”Đà chủ, ngài tìm ta?” Đinh Dương nhanh chóng đi vào cửa cúi đầu nói.

“Người đến nói cho ta một chút, trong Tuyên Cảnh thành này, Thiên Ân môn ta tính là cấp độ gì? Có thể trêu chọc ai? Không chọc nổi ai?” Ngụy Hợp vẻ mặt ôn hoà hỏi.

“Đừng sợ nói sai, có chuyện gì, ta sẽ giúp người gánh vác.” Hấn bổ sung một câu.

Lúc trước Triệu Hưng rõ ràng có vấn đề, lời nói có mấy phần đáng tin, hiện tại đã không rõ. Cho nên Ngụy Hợp tìm người hỏi lại một lần.

“Hồi Đà chủ.” Đinh Dương nhìn xung quanh một chút, phát hiện không có ai khác nên cũng hạ giọng.

“Thiên Ân môn chúng ta, cửu đại phân đà, ngoài ba người ở Tuyên Cảnh thành ra, còn lại không có gì phải sợ.”

“Không còn nữa?”

“Hết rồi.” Đinh Dương gật đầu.

“Tam đại gia mạnh như vậy à?” Ngụy Hợp truy vấn.

“Ừm, ba đại gia này chủ yếu chỉ ba nhà, Chu gia, Vương gia, chia ra đại biểu cho ba phương diện lực lượng của Tuyên Cảnh thành.” Đinh Dương trả lời, nhưng chỉ nói một câu là đã bị cắt đứt.

“Ba mặt nào?” Ngụy Hợp không thể không tiếp tục truy vấn.

“Ừm, ta cũng không rõ lắm, nhưng có nghe người ta nói qua, Du gia là người mạnh nhất trong gia tộc giàu có. Lão gia tử Chu gia là hội trưởng của Tuyên Cảnh thương hội. Lão gia tử Vương gia là sĩ tử tên Vương Chi Hạc của Tuyên Cảnh, môn sinh đông đảo, có rất nhiều người đảm nhiệm chức quan ở Tuyên Cảnh thành.” Đinh Dương lại lần nữa trả lời.

“Giàu thân du gia, thương hội Chu gia, quan phủ Vương gia...” Ngụy Hợp nhanh chóng tổng kết, đơn giản là đại biểu tam đại thế lực đẩy ra.

“Nhưng cho dù như vậy, Thiên Ân môn ta cũng không đến mức sợ bọn họ chứ?” Hấn cảm thấy nghi hoặc.

“Là như vậy. Tam đại gia tộc bởi vì thế lực tài lực khổng lồ, tài nguyên thu nạp, võ giả, còn có rất nhiều bí tịch. Bọn họ còn ở ngoài thành xây dựng pháo đài, dự trữ nuôi dưỡng ruộng thịt. Một vòng hàng đầu, quả thật toàn bộ Tuyên Cảnh thành đều là người mạnh nhất của Thượng Quan môn chủ chúng ta.

Nhưng cao thủ khác của bọn họ quá nhiều. Mà Thiên ân môn của chúng ta căn bản không nuôi nổi nhiều võ giả như vậy...”
Lần này Đinh Dương rút cuộc cũng nói thấu triệt.

Bọn họ quanh năm ở trong thành, cho nên cảm thụ những thứ này thâm sâu nhất.

“Vì vậy mỗi lần chúng ta và tam đại gia phát sinh xung đột, chúng ta có thể gọi mười người tới, bọn họ có thể gọi hai mươi

người. Vẫn cùng cấp với chúng ta.”

Ngụy Hợp lập tức hiểu rõ.

Đây chính là do loạn thế tạo thành, đại lượng võ giả chạy trốn tứ tán, thế gia đại tộc có tư chất hùng hậu, số lượng võ giả dự trữ nuôi dưỡng cũng mạnh hơn nhiều so với Thiên Ân môn, một nơi hẻo lánh như Thiên Ân môn.

Thiên Ân môn vất vả bồi dưỡng hơn mười năm mới xuất hiện mười cao thủ ba mươi lần.

Phòng chừng mấy đại tộc thế gia này vài ngày liền có thể mời chào đến cùng một số lượng. Tuy độ trung thành khẳng định bất đồng, nhưng không chịu nổi số lượng đối phương quá nhiều, chênh lệch quá lớn.

“Tam đại gia còn không phải lợi hại nhất bên Tuyên Cảnh này, mạnh nhất còn phải xem Xích Cảnh Quân.” Rốt cuộc Đinh Dương cũng nói ra, cũng không giống như lúc trước bốp bốp bốp, hỏi một chút.

“Tổng binh úy Xích Cảnh quân Trì Chung đại nhân, nghe nói mười năm trước từng giao thủ trăm hiệp với môn chủ, thua mất nửa chiêu, sau đó lại không thấy hắn ra tay. Có thể nói là cường giả võ đạo đỉnh cao của Tuyên Cảnh thành.”

“Tam đại gia tộc thì sao? Hắn là cũng có nhân tài đáng để chú ý?” Ngụy Hợp hỏi.

“Cái này... Đà chủ chẳng lẽ ngài không biết sao? Tháng trước một khi du gia đại công tử du chinh chinh, ra tay khiêu chiến người đứng đầu Phù Sơn Viện, một trong Thiên Ân Môn Cửu Tử của chúng ta, tiếc bại một chiêu.

Còn có Chu gia Chu Hành Đồng, bài lời đài khiêu chiến rất nhiều võ sư quyền viện, không một lần bại trận, đều dễ dàng đánh tan người tới. Đây đều là chuyện truyền đi rất rộng rãi.” Đinh Dương nghi ngờ nói.

Ngụy Hợp vẻ mặt mờ mịt, hẳn thật không biết.

Trừ bỏ nghiên cứu dược vật, chính là tu hành võ đạo, sau đó rảnh rỗi nhìn nhị tử một chút, chiếu cố như suối bên này, liền không có.

Chỉ vậy thôi, thời gian của hấn còn chưa đủ.

“Duy mộ, Chu Hành đồng, Vương thiếu quân, là ba người kiệt xuất nhất của ba đại gia tộc, nhưng mà người cuối cùng là tăng đầu, thực sự lợi hại nhất chính là Du Nhung và Chu Hành Đồng.

Hai người đều là thiên tư tung hoành, tu vi Võ đạo cực cao. Gần ba mươi tuổi, mười năm trước đã sớm nhập kinh đại thành, hiện tại căn bản không biết tu vi là cái gì. Chỉ biết việc bọn họ xuất thủ cơ hồ không giải quyết được.”

Đinh Dương nói đến những chuyện này, lập tức có chút mặt mày hớn hờ hẩn lên, sau đó bắt đầu thao thao bất tuyệt kể về chuyện du chinh chu du hành đồng.

Ngụy Hợp cũng kiên nhẫn nghe, bây giờ nội bộ phiền toái, gã ngoài ý muốn được một khoản tiền bất ngờ, có thể giải trí lòng mày cấp bách.

Trong lòng cũng không hề hoảng hốt.

Từ chỗ Triệu Hưng Chính, hắn lại lấy được hơn vạn lượng kim phiếu. Tên gia hỏa này hiển nhiên là đem toàn bộ của cải mang theo trên người.

Ngoài ra còn có thịt dị thú phòng kho mà hắn giấu đi, cũng là một nhóm lớn, giá trị mấy ngàn kim phiếu, đây cũng là một khoản tiền lớn.

Dương nhiên, hiện tại nhóm đồ vật này còn có công dụng, không thể tùy tiện đi lấy.

Tuy rằng đồ vật của hắn di chuyển rất bí mật, ẩn núp cũng rất xa, nhưng không biết có người nào sử dụng phương pháp kỳ dị lần theo hàng hóa không.

Kỳ thật ngay từ đầu Ngụy Hợp cũng không phải không nghĩ tới việc lấy đi đám quân giới kia, nhưng vật kia thật sự bỏng tay.

Nếu giao ra, làm sao giao ra đây, lại là một chuyện.

Cho nên biện pháp tốt nhất chính là khiến người ta cho rằng, mấy thứ này là do thế lực của phe thứ ba lặng lẽ cướp đi.

Mà thế lực thứ ba này là ai, liền nhìn hắc thủ phía sau cảm giác được là ai.

Nếu là có người thật sự tìm được hàng hóa dược liệu kia, do đó muốn ôm cây đợi thỏ, bắt hung thủ cướp hàng.

Như vậy thì truy hồn hương hắc để lại bên trong là có thể phát huy hiệu lực.

Truy Hồn Hương có hai loại dùng khác nhau, một loại là độc, một loại là thơm.

Có thể lợi dụng nguyên lý ngủ say của đám côn trùng, để phán đoán xem chung quanh có tồn tại người nào dính phải Truy Hồn hương hay không.

Ngụy Hợp không định xen vào những chuyện này, nhưng không có nghĩa là hắc ta đã muốn lừa gạt như vậy.

Biết rõ rốt cuộc là ai ở sau lưng hành động, là một trong những mục đích của hắc.

Nếu nhóm hàng hóa kia không có ai lấy, vậy thì hắc sẽ tự mang về để tiêu hao.

Đến lúc đó, không ai biết Triệu Hưng chính là hắc làm, cùng lắm là có người hoài nghi, nhưng hoài nghi cũng không thể trở thành chứng cứ.

Mà tín thư này, bên trong tất cả đều là mật ngữ, không giải thích rõ ràng căn bản không thể nói gì.

Đối với loại người ngoại lai như hắc cũng không có giá trị gì. Hắc dự định giữ lại một cơ hội, cầm đi đổi hàng.

Đương nhiên, điều tra ra ai bán quân giới mới được, đồ vật đương nhiên phải bán cho kẻ đối đầu, mới có thể tối đa hóa lợi ích.

Hồi phục lại tinh thần, Ngụy Hợp suy nghĩ trở lại tu vi của mình.

Hắn hiện tại mới nhập tâm, so với những người mới bắt đầu tu hành nội lực trong tiểu thuyết Võ hiệp thì không khác nhau là mấy.

Tuy rằng át chủ bài nhiều, nhưng tu vi chân chính nội lực vẫn là mới non.

Vì vậy còn phải tiếp tục cố gắng.

Trước đó, Phúc Vũ Kính của hắn vì không đủ sức, không đủ dày, cho nên không thể hoàn toàn tiêu trừ Cửu Giang Kính của Diêu Hàn Lâm.

Nếu không phải sức mạnh của sự kiện Hồng quyết của hắn bạo tăng, thì sợ rằng lần này sẽ gặp phải chuyện không may.

Cũng may cuối cùng lực lượng ổn định đỉnh.

Vừa nghe Đinh Dương lái nhải kể lại, Ngụy Hợp vừa suy tư về trận chiến lúc trước.

Kình lực không đủ so với võ sư lão bài, kình lực đơn bạc, đây là một vấn đề.

Trước đó kiên tu cả võ công, phải mau chóng xử trí ra. Trừ Phi Long Công ra, Ngũ Lĩnh chương còn lại và Hồi Sơn quyền đều đã vô dụng.

Ngụy Hợp quyết định, bắt đầu đưa ý định giải quyết Ngũ Lĩnh Chương và Hồi Sơn Quyền lên kế hoạch.

“Đúng rồi, nếu công pháp tán công cũng là công pháp, vậy tại sao ta không tự mình thử một chút, suy nghĩ một loại công pháp tán tu hoàn mỹ? Có thể không tổn thương căn cốt.”

Ngụy Hợp bỗng nhiên linh cơ khê động.

Từ vụ hồng quyết, hắn đã nhìn ra, năng lực phá cảnh châu có chút khuynh hướng khái niệm.

Mỗi một tầng đột phá của Hồng Quyết đều cần huyết nhục dị thú đã mất từ lâu làm kíp nổ.

Nhưng những thứ này đều có thể bị Phá Cảnh Châu bỏ qua.

Điều này có nghĩa là gì, hắn cũng có thể dùng phương diện tán công đỉnh cấp nhất, công hiệu mạnh nhất làm vật dẫn, thiết kế

công pháp tán đi? Từ đó giảm bớt di chứng do tán công mang đến.

“Không... Không chỉ như vậy, suy nghĩ này còn có thể áp dụng vào mặt khác trên công pháp!”

Ngụy Hợp đột nhiên bừng tỉnh, đây mới là phương thức vận dụng mạnh nhất của Phá Cảnh Châu!

Hắn nhớ lại trong Thiên Nhai lâu có rất nhiều điển tịch võ đạo, trên đó có nhắc tới một số loại dị thú tuyệt diệt có công hiệu rất mạnh.

Loại dị thú này thường thực lực rất mạnh, chỗ hẻo lánh, tính tình hung mãnh, số lượng cực ít.

Mà võ đạo cường hãn có thể dùng loại dị thú này làm vật dẫn, không thể nghi ngờ đều là cao cấp nhất, kinh khủng nhất.

Dù sao thì võ giả bình thường gặp loại dị thú này cũng chỉ bị một cái tát, chứ đừng nói đến việc tới gần sẵn giết.

Nếu tìm được loại công pháp này...

” Đà chủ? Đà chủ?”

Thanh âm Đinh Dương đánh thức Ngụy Hợp từ trong cơn mộng rờ.

“Thế nào?” Ngụy Hợp lấy lại tinh thần.

“Ta nói xong rồi, ngươi xem...” Đinh Dương không biết làm sao. Vừa rồi trông đà chủ cũng đã thất thần, hiển nhiên là hắn nói nhảm quá nhiều, làm cho Đà chủ không kiên nhẫn được nữa.

Cho nên lúc này hắn cảm thấy chút bất an.

“Ngươi đi đi. Đúng rồi, lát nữa ta phải về Thiên Bức thủy tạ một chuyến. Ngươi xem phân đà, có chuyện gì chờ ta trở về rồi nói.”

Ngụy Hợp khẩn cấp muốn chạy trở về, giải quyết phức tạp máu khó điễm, đồng thời ý nghĩ tạp huyết giải quyết, cũng cho hắn vô tận linh cảm.

Nếu như thử thành công, hẳn hoàn toàn có thể lần theo suy nghĩ này, khai quật ra các tổ hợp kỳ diệu.

Tỷ như, sau khi mưa to tan vào giấc ngủ, lúc đột phá tầng thứ tư, cần dùng đến một loại ánh mắt tên là tuyên vì chim, để làm vật dẫn.

Nhưng nếu là có thể sử dụng loại dị thú so Tuyên bởi vì chim này, hung hãn hơn, thực lực cùng tính chất dị thú con mắt, làm dẫn phát.

Liệu có khiến Phúc Vũ kinh đột phá trở nên mạnh hơn không?

Lại ví dụ như, tìm một dị thú từ đầu đến cuối đều dùng để làm vật dẫn.

Võ công như Kinh Hồng quyết, là kiêm tu. Một khi tu thành loại công pháp đó, quả thực là...

Ngụy Hợp càng nghĩ càng kích động.

Ngay sau đó, chờ Đinh Dương rời đi, hẳn không thể chờ đợi, thu dọn đồ đạc, rời Thiên Ấn quán, đi ra ngoài thành.

Chỉ là hẳn mới ra khỏi đại môn Thiên Ấn quán, đường đi chỗ tối, liền có mấy đạo nhân ảnh lặng yên đuổi theo.

Bóng người đều mặc trang phục bình thường, nhìn không khác gì dân chúng trên đường.

Buổi chiều, trong Dục Bắc Lăng có không ít người đi ra tản bộ du ngoạn, trị an của Tuyên Cảnh Thành tốt hơn rất nhiều so với Phi Nghiệp Thành.

Bao nhiêu còn có thể nhìn ra một chút mùi vị thái bình cảnh.

Trong dòng người trên đường, rất nhiều bình dân mặc dù quần áo đơn giản, nhưng bỏ khuyết không nhiều, sắc mặt hồng nhuận, ít nhất có thể ăn cơm no.

Trong đó cũng có không ít người tay trần cơ bắp rắn chắc luyện võ.

Ngụy Hợp một đường gia tốc, xuyên qua đường phố chính phân chia san hô, dọc theo đường chính lớn nhất hướng cửa thành đi tới.

Chủ đạo lên xe ngựa lưu động, dòng nước chảy xiết mau lẹ, trong đó cũng có không ít võ giả như Ngụy Hợp đang chạy vội.

Những võ giả này đều là đối tượng tránh né của mọi người xung quanh.

Bởi vì bình thường người có thể tự mình ra khỏi thành vội vàng chạy đi, đều có cước lực vượt xa người xe ngựa.

Trong số võ giả, lực chân có thể thắng xe ngựa ít nhất cũng phải ba giọt máu, hoặc chuyên môn tu luyện cước pháp chân về sau thường cực ít, cái trước chiếm đại đa số.

Cho nên Ngụy Hợp vừa lên đường chính, theo dõi mấy người phía sau liền chỉ có thể nhìn biển vui vẻ, không theo kịp.

Chỉ là đợi đến khi ra khỏi cửa thành.

Lại có người mới đuôi theo sát, vả lại lần này rất là trắng trợn, không hề che giấu chút nào.

Ngụy Hợp nhanh chóng phát giác được manh mối, ánh mắt khẽ nhúc nhích, bất động thanh sắc chệch hướng đường chính, chạy về phía rừng rậm bên trái.

Từ Tuyên Cảnh thành đến Thiên Ân hồ, ở giữa có mảng lớn rừng rậm, lạch đường sâu, khúc kính thông u, đi vào liền không nhìn rõ đường đi.

Tổng cộng ba người đi theo phía sau.

Người phía trước hai tay mang vòng tròn màu đồng, trên đầu buộc một cái khăn dài màu đỏ, lúc chạy theo gió tung bay.

Hai người phía sau mặc một thân trang phục xám nhạt, sau lưng đều xăm một đồ án hoa mai cực lớn.

Ba người đều là hình thể cường tráng phổ biến của người tập võ, không bằng Ngụy Hợp, nhưng khác với dân chúng bình thường, liếc mắt là có thể nhận ra gã tập võ.

Không bao lâu, ba người phát hiện Ngụy Hợp rẽ sang hướng khác, cũng vòng theo, rõ ràng không chút nào che giấu vọt vào rừng rậm ven đường.

“Người đâu rồi?” Nam tử khăn đỏ lạnh giọng hỏi.

“Vẫn ở phía trước.” Một người quỳ xuống, sát mặt đất nghe.

“Đuổi theo!”

Ba người cấp tốc đi về phía trước, cũng không lâu lắm đã đến trước một đầm nước.

Một mặt thủy đàm, có thác nước nhỏ từ trên cao rủ xuống, tiếng nước ào ào, không vang không tối.

Một người mặc huyền y (hắc y), đang đứng bên hồ nước, lẳng lẳng chờ bọn họ.

Người nọ dáng người khôi ngô, so với ba người còn trắng kiện hơn một vòng, thành lĩnh chính là Ngụy Hợp.

“Ba vị, đi cùng ta một đường như vậy thì có gì chỉ giáo?”

Ngụy Phù còn cao hơn chút, ánh mắt mang theo nhìn xuống ba người.

“Thiên Ân môn dự trữ phân đà bắc mộ, Ngụy Hợp?” Nam tử khăn đỏ tiến lên một bước, trầm giọng hỏi.

“Đúng vậy, các hạ là?” Ngụy Hợp biết đây là khâu báo danh tất yếu trên giang hồ.

Tình huống bình thường, không phải ám sát, đánh lén thì trước khi động thủ đều sẽ báo ra tên tuổi của mình, để sau khi đánh bại đối thủ sẽ truyền bá giúp đỡ.

Đây là cái gọi là giang hồ.

Tên là để vô số võ đạo cường giả theo đuổi đại lợi cả đời.

Hôm nay nếu như hấn tiếp xúc đến tầng này, cũng sẽ nhập gia tùy tục.

“Tại hạ là Tổng khách của Mai Hoa trang. Nghe nói người đánh bại hai bang chủ giúp Huyền Thủy giúp đỡ, thực lực không tệ, đặc biệt tới xin chỉ giáo.”

Nam tử đeo khăn đỏ báo ra một cái tên không ai nghe qua, ít nhất Ngụy Hợp chưa từng nghe qua.

“Vị bằng hữu này, ta và ngươi vốn không quen biết, không cần thiết vừa đánh đánh giết giết chứ?” Ngụy Hợp vội vàng nói.

Hắn biết Mai Hoa Trang, là một thế lực nửa xám nửa đen chiếm cứ các huyện trấn phụ cận Tuyên Cảnh thành, loại bỏ phản loạn, cái gì cũng có thể làm.

Bên trong gần đây thu nạp không ít cao thủ.

“Chúng ta quả thật không quen biết, bất quá ai bảo ta không vừa mắt ngươi? Xem chiêu!”

Tổng Khánh kia tung người một cái, nhảy một cái là năm mét, tốc độ đáng sợ.

Là một võ giả có tay chân cực kỳ hiếm thấy.

Người còn chưa tới, bóng chân như chiến phủ đã quét ngang tới, hung hăng phách trảm về phần eo Ngụy Hợp.

Trong tiếng rít.

Một kích này quang là xé rách không khí phát ra âm thanh bèn nhọn, là có thể biết uy lực của nó không kém.

Mặt Ngụy Hợp lộ vẻ ngưng trọng, khom người hạ xuống, song chưởng đẩy ngang ra.

Mặc dù Phúc Vũ Tụ Vân công là ẩn pháp chủ tu, nhưng trên thực tế chỉ sử dụng khi thủ ẩn tuyệt chiêu. Phần lớn thời điểm, người xuất thân Thiên Ấn môn đều dùng một bộ Đoạn Tâm ẩn pháp để đối phó chiêu thức.

Tên Đoạn Tâm ẩn là ẩn, nhưng trên thực tế là chưởng pháp thêm một bộ, uy lực lại bằng phẳng, đại khai đại hợp.

Trong mắt Ngụy Hợp, cũng không khác lắm với Hồi Sơn Quyền.

Lúc này trong mắt hắn lộ ra cẩn thận, song chưởng lấy Đoạn Tâm Ẩn cẩn thận đón đỡ.

126

Trong tiếng va chạm liên tục.

Trong rừng rậm, hai người mau lẹ giao thủ.

Thực lực Mai Hoa trang Tống Khánh này bất phàm, cước pháp đại lực trầm xuống, đồng thời còn mang theo một cỗ kinh lực xảo trá ngoan độc, tựa như mũi khoan, không ngừng xé rách phòng hộ Ngụy Hợp Phúc Vũ kinh.

Hai người đều là võ sư nhập kinh, cũng coi như một nhân vật ở Tuyên Cảnh thành. Lúc này lại bởi vì một lý do có chút buồn cười mà giao thủ bên hồ nước không biết tên này.

Rất nhanh, mười mấy chiêu sau, Tống Khánh Hiền hơi dừng lại, kinh lực toàn thân xoay tròn cấp tốc hội tụ đến đùi phải.

Từng vòng từng vòng khí lưu vắn vẹo rõ ràng, chung quanh mũi chân hắn, dính lên bụi cỏ mù bùn đất vờn quanh.

“Có chút bản lĩnh, nhưng mà, nếu như người chỉ có chút năng lực ấy thì hôm nay thua cho ta!”

Tống khánh đột nhiên nhấc chân, đá ra ba cước về phía trước.

Ầm ầm ầm ầm!!

Liên tục ba cái, Ngụy Hợp toàn lực ngăn trở, không đợi gã đưa tay ra nữa, một cái chân khác đã từ một bên khác đá ngang đến, trùng trùng điệp điệp đập vào cánh tay phải gã.

Phốc.

Ngụy Hợp lão đảo ngã ra ngoài.

Khóe miệng hắn tràn ra một tia máu, thuận theo một chiều này quán tính, bay ra ngoài, nhào vào rừng rậm, không có tiếng động.

Hết cách rồi, nơi này quá gần với con đường chính, cách Tuyên Cảnh thành cũng gần, người qua đường có rất nhiều, không tiện ra tay.

“Chỉ có thể, coi như hấn chạy nhanh.” Tống Khánh Tử không đuổi theo, chỉ hạ xuống đất đứng vững, trên mặt lộ ra một tia khinh miệt.

“Như thế nào?” Trong một cánh rừng khác, một nữ tử áo xanh che mặt chậm rãi đi ra, nhẹ giọng hỏi.

Không ngờ người này ngay từ đầu đã một mực giấu kín một bên, chỉ chờ đến cuối cùng phân ra thắng bại.

Nữ tử mặc một thân váy xanh, lưng đeo loan đao dài nhỏ, che mặt nạ màu trắng, chỉ có đôi mắt sắc bén mang theo sát cơ.

“Chẳng ra sao cả.” Tống Khánh thu liễm thần sắc, mặt lộ vẻ ngạo nghễ.” Người này quả thực kinh lực suy yếu, không bằng võ sư bình thường, thật muốn giao thủ sinh tử, với thực lực chân chính của ta, trong mười lăm chiêu, có thể lấy đầu người trên Hạng Thượng Nhân.”

“Có muốn đuổi theo giải quyết hấn không?” Cô gái hỏi.

“Không vội, không thấy võ sư nào của Thiên Ân Môn bên kia, đã có người hành động, chúng ta không thể khê động. Huống hồ, thực lực người này yếu ớt như thế, xem ra không phải mấu chốt, hấn là có người khác động vào thứ gì đó.” Tống Khánh lắc đầu.

“Được rồi.”

Hai người tính cả hai thủ hạ, cấp tốc rút lui khỏi đầm nước, rất nhanh biến mất trong rừng rậm phương hướng khác.

Không bao lâu, thân ảnh Ngụy Hợp lại lần nữa hiện ra tại chỗ gã rời đi. Gã chậm rãi đi ra rừng cây, nhìn phương hướng mấy người rời đi, như có điều suy nghĩ.

Vừa rời công pháp của nam tử khăn đỏ kia quả thực không tệ, nhưng còn xa mới đã thương được hấn.

Cùng lắm thì khác biệt so với người và diện hồ.

Nhưng hấn phát hiện trong bóng tối còn có người ẩn nấp, lại không tìm thấy kẻ ẩn nấp ở đâu, cho nên không ra tay độc ác.

Hơn nữa vào lúc này, hấn cũng nhất định phải duy trì thiết kế tốt cho người của mình.

Hiện tại hẳn là võ sư sau khi tán công, kinh lực suy yếu, không thể tùy tiện nổi bật.

“Vừa rồi quả nhiên lại dẫn ra một ít Ngưu Quỷ Xà Thần, Mai Hoa trang...”

Nghe nói thế lực này của Mai Hoa trang có hai vị võ sư tọa trấn, là hai người hợp tác, là phu thê hàng đầu.

Hiện tại xem ra, rất có thể là vừa mới có hai người.

Trong Tuyên Cảnh thành, Ngụy Hợp cũng đã hỏi thăm rõ ràng. Vốn dĩ ba đại gia ta cũng chỉ có mấy chục võ sư, tới tới lui lui đều là những cái tên được truyền lại.

Nhưng một năm gần đây, một lượng lớn võ giả nơi khác tràn vào, lập tức quấy đục nước.

Mai Hoa trang này cũng là gần đây mới quật khởi, ra chút danh tiếng, liên tiếp chọn mấy bang phái ngoài thành, đứng vững gót chân.

“Thú vị, đến võ giả cấp bậc này còn có thể tùy ý sử dụng, xem ra vị trí sau lưng này rất cao nha...”

*

*

*

*

*

*

Ngụy Hợp càng cảm giác mình không dễ dàng bại lộ.

Vì lẽ đó, vừa nãy hẳn rõ ràng có thể ra tay diệt khẩu toàn bộ mọi người, thế nhưng hẳn lại không làm như vậy.

Một, là vì Tống Khánh kia công nhập cước, tốc độ còn nhanh hơn hẳn.

Hai, là có hai vị võ sư ở đây, hẳn không nắm chắc toàn bộ đều giết chết.

Ba là do nơi này cách đường chính quá gần chứ không phải chỗ hẻo lánh, vị trí giữa Tuyên Cảnh Thành và Thiên Ân Môn rất đông người lui tới, hạ độc có thể không kịp.

Cho nên, Ngụy Hợp cũng chỉ có thể cố nén xúc động một chường nện chết hai người, từ bỏ thủ đoạn hạ độc mê dược, tạm thời ẩn nhẫn.

Xác định người đã ly khai, lúc này Ngụy Hợp mới quay người, tăng tốc chạy về phía Thiên Ân môn.

Thiên Ân môn, Vạn Thanh viện.

“Đã lâu không gặp, Thanh Thanh, từ khi chia tay đến giờ nàng vẫn khỏe chứ?”

Một nam tử trắng trẻo dung mạo nhu hòa, mặc một bộ áo trắng, đi vào cửa vòm Vạn Thanh Viện.

“Nguyên lai là Chu sư huynh. Vừa đúng lúc đang luyện chiêu, không nghe thấy người đến, nên thứ lỗi.” Vạn Thanh Thanh ôm quyền thu chiêu, chậm rãi đứng lại, trả lời.

“Thanh Thanh, ngươi và ta khi nào trở nên xa cách như vậy? Chúng ta cùng nhau lớn lên, cũng coi như là thanh mai trúc mã, hiện giờ làm sao lại có vẻ dẽ dĩ?” Nam tử bất đắc dĩ nói.

Người này tên là Chu Vũ Quy, là phó môn chủ Chu Thuận Độc Tử, thực lực thuộc một thế hệ trẻ tuổi trong môn phái, xem như là một trong những người có tu vi xuất sắc, ngang hàng với Vạn Thanh Thanh cùng là thiên tài nội môn.

“Chu sư huynh tìm ta có chuyện gì, xin hãy nói rõ.” Vạn Thanh Thanh trải qua nhiều lần sự tình trước đó, đã nhìn ra bản chất của Chu Vũ thuộc về người này. Bây giờ nếu không phải tính cách nàng ôn hòa, đổi lại là người khác, sợ rằng cửa cũng sẽ không cho vào.

“Ngươi yên tâm, lần này ta tới không phải để thuyết khách với hần.” Chu Vũ Quy mỉm cười nói: “Là Vũ Mặc, bất phàm bọn họ nói, mấy năm nay chúng ta đã lâu không tụ họp, cho nên để ta xâu chuỗi lại, mọi người giống như lúc còn nhỏ, cùng nhau ra ngoài giải sầu.”

Vạn Thanh Thanh nghe được hai cái tên đối phương nhắc tới, sắc mặt liền hòa hoãn lại.

“Bốn người chúng ta, cũng thật sự đã lâu không gặp. Người đã định chỗ nào?” Nàng gần đây phiền lòng rất nhiều, xác thực muốn tụ họp cùng hảo hữu.

” bển tàu của Cảnh Hà Vân Loan, trên thuyền của gia tộc Vũ Mặc, thời gian còn chưa định ra, người quyết định như thế nào?” Chu Vũ mỉm cười nói.

“Để Vũ Mặc quyết định đi, tiện cho nàng ta an bài.”

“Cũng tốt.”

Chu Vũ Quy nhìn ra Vạn Thanh Thanh lo lắng chần chờ, biết nàng lại sợ mình sẽ đề cập tới chuyện mình là con trai của lịch sơn phái nghiêm trọng với nhau.

Hắn cũng không vội.

Rất nhiều chuyện, một mình hắn nói, ngược lại sẽ kích phát sự phản đối của đối phương, nhưng đổi một góc độ khác.

Đổi lại là người khác thì sẽ có một loại hiệu quả khác.

Mà nếu nói nhiều người thì hiệu quả sẽ càng rõ ràng. Thậm chí có thể khiến người ta tự hoài nghi.

Lịch sơn phái bây giờ đang phát triển không ngừng, hoàn toàn khác với Thiên ấn môn dưới mặt trời sông.

Xem người nọ si mê Vạn Thanh Thanh, nếu có thể đạt được việc này, cũng có thể giúp phụ thân Chu Thuận sáng lập ra một đồng minh đáng tin.

Vì để ngày sau tranh đoạt vị trí môn chủ, chuẩn bị đầy đủ.

Thiên Nhai Lâu.

Ngụy Hợp đứng trước từng giá sách, lật qua lật lại tìm các loại công pháp tán cổ xưa thời đại.

Đặc biệt là những loại pháp môn cần tài liệu dị thú cường đại, bình thường chỉ xuất hiện ở trên giá sách.

Thật đúng là đừng nói.

Ngụy Hợp không tốn bao nhiêu công phu, liền thật sự lấy ra hai loại tán công pháp hẳn có thể sử dụng.

Một cái là Tam Nguyên Quy Khư.

Nguyên lý là lợi dụng một loại ba loại khí quan huyết nhục dị thú khác nhau, liên tục dị hóa ấn huyết, để nó tiến vào một loại trạng thái kỳ dị, sau đó trong trạng thái này, nhanh chóng tán công, liền có thể không có tác dụng phụ, không có di chứng tổn hại.

Nhưng ba chủng dị thú này đã sớm tuyệt diệt trăm năm, dù chưa bị diệt sạch nhưng số lượng cũng cực kỳ ít ỏi.

Người sáng tạo ra môn công pháp này cũng nhờ cơ duyên xảo hợp mới có thành công. Còn vì thế mà bị dị thú đánh trọng thương, cuối cùng võ công tạp huyết tuy rằng đã tan, nhưng người cũng không còn.

Trước lúc lâm chung lưu lại quyền công pháp này, hy vọng sau này nó có thể cải tiến thử nghiệm.

Ngụy Hợp tạm thời sắp xếp môn Tam Nguyên Quy Khư này vào vị trí bị tuyền.

Môn thứ hai, công pháp tên là Hóa Vân Yên.

Môn tán công pháp này càng kỳ dị, nó cần một loại huyết nhục sinh vật kỳ dị tên là Vân Yên điều, làm thuốc dẫn, có thể để ấn huyết hóa thành sương khói từ trong cơ thể bốc hơi ra. Đồng dạng không tổn thương căn bản, hơn nữa còn có thể bổ sung nguyên huyết.

Nhưng loại dị thú như Vân Yên điều này, Ngụy Hợp cũng chỉ thấy ghi chép trên sách cổ, rất nhiều loại đều là truyền thuyết, thậm chí trong thần thoại mới xuất hiện qua.

Trong hiện thực, hẳn xem nhiều điển tịch như vậy, nhưng không một ai từng thấy Vân Yên Điều.

Cho nên hẳn hóa thành một chút công pháp này, đã kiếm được một chút công pháp này, thật giả có nghĩ tới (một chút).

“Nếu là muốn thử nghiệm, Hóa Vân yên là thích hợp nhất. Môn công pháp tán này rất có thể là phán đoán của con người.

Không ai từng luyện thành, chẳng qua nhìn qua tương đối hợp lý, có tính khả thi.”

Trong lòng Ngụy Hợp hiểu rõ.

Lập tức cầm lấy Hóa Vân yên, bắt đầu ngâm nga ký ức.

Cả thiên hóa vân yên rất đơn giản, chỉ có ba ngàn chữ và một bộ bản đồ căn bản.

Liên quan đến việc điều động ấn huyết vận chuyển thế nào, làm sao phối hợp với máu thịt Vân Yên điều tiến hành chuyển hóa.

Tác dụng của bản đồ chính là làm cho ấn huyết năng không còn lưu lại trong cơ thể, có thể làm vỡ giả tiến vào một loại trạng thái đặc thù, càng có thể cảm ứng được tình huống tạp huyết bên trong cơ thể mình.

Có lẽ đây mới là nguyên nhân của môn công pháp tán này bị thu vào lâu hai.

“Hiện tại chỉ cần chờ Phá Cảnh Châu tràn đầy là có thể thử.”
Trong lòng Ngụy Hợp tràn ngập chờ mong.

Suy nghĩ về Tán công pháp, hẳn tìm được, sau đó chờ đợi.

Thả sách xuống, Ngụy Hợp từ Thiên Nhai Lâu đi ra, không về nhà trước, mà tới chỗ ở Thiên Bức Thủy Tạ.

Sau khi nhìn Ngụy Oánh, chỗ ở trong Thiên Bức thủy tạ là đơn nhân gian, cho nên hẳn cũng không tiện đi vào, chỉ hỏi thăm chuyện gần đây một chút, xác định không có vấn đề gì mới rời đi.

Về nhà nghỉ ngơi một đêm, ngày hôm sau Ngụy Hợp lại chạy về Tuyên Cảnh Thành.

Tiếp đó là chờ đợi.

Thời gian vội vã.

Trong Tuyên Cảnh Thành vẫn như thường ngày, không có chút khác thường.

Thiên Ân môn cũng vậy, nha môn quan phủ cũng vậy, tam đại gia cũng vậy, đều không có hành động gì lớn.

Ngụy Hợp cũng vui vẻ như thế, an tâm nghiên cứu vận dụng Phá Cảnh Châu.

Chớp mắt, lại hai tháng trôi qua, phá cảnh châu rốt cuộc bổ sung đầy.

Vừa vận thời gian này, coi như là hấn làm bộ bị thương, dưỡng thương trong nhánh núi, ngẫu nhiên hấn cũng sẽ ra ngoài đi dạo chung quanh.

Đáng tiếc, hàng hóa mà hấn giấu đi kia, tựa như bị người ta quên lãng vậy.

Quân giới cũng vậy, căn bản không có bất cứ gợn sóng nào.

Chỉ có mấy võ sư lớn tuổi bên trong phái tới, điều tra tình hình, hỏi về Triệu Hưng Chính.

Ngụy Hợp cũng trả lời từng cái.

Trong môn phái xử lý Triệu Hưng Chính rất nhanh chóng.

“Triệu Hưng đang cầu kết người ngoài, trộm cắp vật tư phân đà, lấy phản môn xử trí.”

Sau đó tất cả biến mất.

Toàn bộ chuyện này, giống như là bị người cố ý đè xuống, xem như là cùng một chỗ nhân viên bình thường mất tích, giải quyết xong.

Mặt khác, nhắm vào võ sư Diêu Hàn Lâm, Thiên Ấn môn lại nghiêm túc hơn rất nhiều, nhiều lần phái người tới hiện trường thăm dò.

Đáng tiếc, vẫn không thu hoạch được gì.

Diêu Hàn Lâm ngay cả thi thể cũng bị đàn sói gặm nhấm không còn, cũng chỉ tìm được mấy mảnh vụn giày quần áo.

Ngụy Hợp cũng không vội, dù sao hấn cũng cần nhiều thời gian để trưởng thành hơn.

Tán công pháp hóa mây khói, cũng bị hấn nghiên cứu tìm tòi thấu triệt.

Bây giờ phá cảnh châu lần nữa kín đáo, hấn cũng nên kiểm tra một chút ý tưởng lúc trước có khả thi hay không.

Trong phân đà viện.

Lá rụng bay tứ tán, khô héo đầy đất.

Ngụy Hợp bày một bộ bàn cờ ở trước mặt, bàn cờ được khắc bằng đá, phía trên giếng khắp nơi, ở giữa có sông, tựa như bàn cờ.

Đây không phải cờ tướng mà là loại trò chơi có tên là Bác.

“Mới đến tháng 5, đã bắt đầu rụng lá chưa?”

Ngụy Hợp đưa tay cầm lấy một quân cờ, tự mình hạ xuống.

Hắn đang điều chỉnh trạng thái, dự dưỡng tinh thần, để tâm niệm trong vắt, đây là bước thứ nhất phải hoàn thành Hóa Vân Yên.

Sau đó không chế ấn huyết muốn tán công vận chuyển trong cơ thể chỉ định với tần suất đặc thù. Sau đó phối hợp với dẫn tử dược vật, lấy tâm thần điều hòa, lấy căn bản đánh giá, sinh ra biến hóa đặc thù.

Môn công pháp tán tu đầu tiên của Ngụy Hợp là Ngũ Lĩnh Chương.

Chương pháp này giờ đã trở thành gánh nặng cho hắn, không có tác dụng gì mà còn chiếm vị trí.

Ấn huyết trên tay ngũ lĩnh chương sau nhiều lần lưu chuyển trong hai tay, trong đầu Ngụy Hợp nghĩ đến tâm pháp hóa mây khói, đồng thời thân thể đứng dậy, hai tay nhẹ nhàng chấp trước ngực.

“Phá!”

Đột nhiên trong lòng hắn khẽ động.

Phá cảnh châu trước ngực bỗng nhiên hóa thành lượng lớn nhiệt lưu, từ lòng ngực nhanh chóng chảy vào hai tay.

Hai bàn tay Ngụy Hợp dần dần bắt đầu đỏ lên, ngay sau đó trắng bệch, lỗ chân lông trong làn da bắt đầu từ từ chảy ra

sương mù màu trắng.

Sương khói phiêu động, hơi nóng bốc lên, vậy mà tất cả đều là mồ hôi từ lỗ chân lông Nguyễn Hợp chảy ra.

Không bao lâu, hần nhắm mắt nín thở, hai tay không ngừng run rẩy, sắc mặt cũng dần dần căng thẳng.

Thời gian trôi qua, hơi nóng trên hai tay hần dần dần nhạt đi, mãi tới khi hoàn toàn biến mất.

Rốt cuộc, sau nửa canh giờ, Nguyễn Hợp mở mắt lần nữa.

Nhìn hai tay khôi phục thái độ bình thường, chợt yên lặng nở nụ cười.

Thành công rồi!

Ngũ lĩnh chương bị tán đi, bản thân cũng không có tổn thất gì, thậm chí còn cảm giác khí huyết được bổ sung, tổng thể cường tráng hơn không ít.

Mà Phá Cảnh châu chỉ tiêu hao một phần ba.

Cái giá này, đáng giá!

Điểm mấu chốt chính là, hần đã nhận được kết quả kiểm tra.

Đó chính là, hần hoàn toàn có thể dùng dị thú cấp cao nhất làm tài liệu dẫn phát, cường hóa công pháp.

“Giải quyết xong nỗi lo về sau, tiếp theo là dùng toàn lực xung kích, xây dựng hệ thống võ công cho nhau. Lấy Phúc Vũ Tự Vân Công làm chủ, cường hóa tầng tầng lớp lớp Phúc Vũ kinh.”

Phúc Vũ kinh có tần suất công kích dày đặc, tốc độ nhanh nhưng uy lực không đủ, hộ thể không đủ.

Nhưng mặc kệ là kinh lực gì, chỉ cần cường hóa đến cường độ là có thể phát huy không tầm thường.

“Đầu tiên là áo Thiết Lĩnh, luyện đến đỉnh là có thể bù đắp thiếu hụt bảo vệ cho Vũ Kính. Còn không ảnh hưởng đến uy lực của Phúc Vũ Kính, có thể đồng thời phát huy tác dụng.”

Nguyễn Hợp đứng lên, trong lòng khoan khoái, nhin không được muốn cười to, nhưng vẫn nhin xuống.

Hiện tại hẳn còn chưa phải là thời điểm có thể tung tình tùy ý.

Mới tán công, thân thể còn không có tổn thương gì, toàn thể khí huyết còn được tăng cường.

Ngụy Hợp cẩn thận cảm nhận, khí huyết tăng lên khoảng một phần mười.

Khí huyết toàn thân gia tăng, mang tới tiềm lực tu hành những võ công khác của thân thể càng nhanh, sức khôi phục, sức chống cự càng mạnh.

Ngụy Hợp ở trong đình viện hòa hoãn một lát, sau đó trở lại thư phòng trong phòng.

Nhanh chóng thay đổi quần áo, mang theo một bài đặc chế đại biểu thân phận đà chủ, đi ra khỏi phòng.

“Trang Bình.”

“Vâng.” Đám quân sự Trang Bình chịu trách nhiệm phân đà nhanh chóng từ trong góc đi ra.

Hắn vẫn luôn chờ ở chỗ này, tùy thời nghe lệnh.

“Chuẩn bị xe ngựa, đi Quân Hưng phường.” Ngụy Hợp phân phó.

“Vâng.”

Trang Bình nhanh chóng xuống xe ngựa chuẩn bị.

Tổng Hưng phường, là một trong những diễn viên lớn chủ yếu của Thiên Ân môn tại Dục Bắc Lăng.

Kinh doanh tửu phường và ca vũ khúc phường chủ yếu là cùng một loại sinh ý, nhưng lại không có phục vụ đặc thù, là nơi uống rượu chính quy cùng loại với quán rượu này.

Nơi này có Thu Lệnh Lộ đặc biệt của Thiên Ân môn, một loại bảo dưỡng dược tửu quý giá, hương vị thuần hậu, rất được hoan nghênh.

Cho nên Hoán Hưng phường, cũng là nơi thu nhập lớn nhất Dục Bắc Uyển. Lúc quang cảnh tốt, nguyệt lưu thủy có thể có mấy vạn kim, thật sự là danh xứng với thực kim quật.

Quân Hưng phường cũng là trọng điểm của đội tuần tra của Ngụy Hợp, chỉ cần bảo vệ nơi này không xảy ra chuyện thì còn lại chỉ là chuyện nhỏ.

Xe ngựa có tiêu ký nửa tháng của Thiên ấn môn, chậm rãi lấy ra phân đà, hướng đến Dụ Hưng phường mà đi.

Ngụy Hợp gần đây rất thích uống rượu tại Tổng Hưng Phường.

Làm Đà chủ, hẳn tự nhiên là có phần quyền lực, ở chỗ này miễn phí ăn uống miễn phí. Chỉ cần không quá mức, các loại tiêu phí đều có thể được.

Chỉ có điều hẳn chỉ thích uống rượu.

Thu Lệnh lộ tên của nơi này là rượu, nhưng trên thực tế là một loại như rượu và chén dĩa thơm ngọt, tương đối khá, còn mang theo hương hoa nồng đậm. Độ cồn rất thấp.

Cho nên trong Diêm Hưng phường không chỉ có nam nhân mà còn có không ít nữ giới.

Không bao lâu, xe ngựa một đường chạy qua mấy khu đường, rất mau tới trước một quần thể kiến trúc hình bầu dục tựa như bồn tròn.

Chỗ cửa lớn của quần thể kiến trúc, có ba cái cửa, xây dựng tựa như công viên lâm viên vậy, chủ yếu dùng cột đá xám đen và hoa văn lam nhạt để trang trí.

Cửa ra vào có mấy người gác cổng đang chờ nghênh đón.

Ngụy Hợp đánh xe, liền bị hai người gác cổng chen tới.

“Tràng chủ đến rồi! Chuẩn bị tốt cho Đông Sương phòng đi!” Một người gác cổng nhỏ gầy xấu xí, giọng nói lớn lạ thường.

Rất nhanh, Ngụy Hợp bị người gác cổng và mấy quản sự từ bên trong đi ra vây quanh, từ cửa bên trái đi vào.

Thế đạo này lấy trái làm quý, bên trái, bình thường đều là nghênh đón khách quý cùng đại nhân vật quan trọng.

Bên phải là nghênh đón các vị khách khác ở các tầng khác nhau.

Rất nhanh, lên lầu hai, Ngụy Hợp ngồi ở vị trí hẻo lánh hẳn ngồi lúc bình thường.

Đông Sương phòng nói là phòng, nhưng thật ra chỉ là một góc, cách đại sảnh chỉ có một cái bình phong.

Có thể nghe thấy tiếng nói chuyện trong hành lang như uống rượu.

Sở thích của Ngụy Hợp chính là như vậy, với thính lực của hắn, có thể dễ dàng nghe được nội dung nói chuyện của không ít người trong đại sảnh, dùng cái này để mở rộng thị giác chật hẹp của mình.

Từ lần trước, ở trước mặt Đinh Dương, phát hiện tin tức của mình quá ít, Ngụy Hợp liền biết sau đó, nhanh chóng tìm được biện pháp bổ cứu.

Đó chính là địa phương lớn như đến tửu phường lưu thông tin tức.

Ở một nơi như thế này, mọi người tương đối uống rượu, uống rượu trợ hứng, bất tri bất giác lời nói sẽ càng nhiều hơn.

Coi như là người ngày thường không thích nói chuyện cũng sẽ bị cồn ảnh hưởng, hứng thú trao đổi.

Ngụy Hợp ngồi xuống, mang rượu và thức ăn lên, bình phong ngăn cách, người hầu đỡ xuống.

Rất nhanh, chung quanh chỉ có một mình hắn.

Cửa hàng bên trái là lầu hai, bên phải là đại đường tửu phường huyền não nhiệt liệt.

Các loại tiếng nói chuyện, tiếng nói chuyện, tiếng khoác lác, đồn dập kéo tới.

Ngồi một hồi, Ngụy Hợp nghe một hồi thanh âm, mới cầm lấy đĩa, vừa kẹp quả dưa vàng xào, liền nghe thấy ngoài cửa sổ truyền đến tiếng mưa rơi rào rào.

Hắn nhìn ra cửa sổ.

Ngoài cửa sổ không biết từ lúc nào đã có mưa.

Mưa rơi nghiêng đánh vào trên bề mặt cửa sổ.

Trên đường phố Dụ Bắc Lãng phía dưới, từng người qua đường chạy chậm tránh mưa rào, cũng có người sớm chuẩn bị, bung dù giấy trong tay ra.

Màu đỏ hồng sắc màu tím tím, các loại ô tựa như từng vòng tròn màu sắc rực rỡ chậm rãi di động trên đường.

Một góc, một chủ sạp bán bánh nướng đang vội vàng thu dọn sạp hàng, chuẩn bị rời đi tránh mưa.

Hai lão nông bán đồ ăn, gánh nặng chạy về phía mái hiên tránh mưa.

Vài bóng người gầy gò từ trên nóc nhà cách đó không xa bay vụt qua. Cũng may trên nóc nhà còn lưu lại mấy chỗ đặc biệt để cho đám người này sử dụng.

Bình thường không cho phép tùy tiện giẫm đạp nóc nhà người khác, nếu không sẽ là phạm pháp.

Mà điểm giẫm chân này, cũng không phải ai cũng có thể dùng, chỉ có tam đại gia và các đại thế lực như Thiên Ân môn mới có thể xin sử dụng.

Một lát sau, có mấy võ giả đi lướt qua nóc nhà, nhìn nhiều rồi, kể cả người đi đường cũng rất ít kinh ngạc, chuyện như vậy mọi người đều thành quen rồi.

Ngụy Hợp lúc trước ngồi ở chỗ này, cách một lát, có thể nhìn thấy võ giả xẹt qua nóc nhà, trên thân đều có ấn ký quan phủ, xem ra là báo gấp quân tình.

Loại võ giả này đưa tin, con đường ngắn còn nhanh hơn cả tuần mã, hơn nữa bởi vì chạy trên nóc nhà, cự ly thẳng tắp, nên tốc độ càng nhanh.

Ngụy Hợp tiếp tục ăn đồ ăn, uống rượu, vốn tưởng rằng hôm nay sẽ giống như ngày thường, an tĩnh quan sát thời gian, sau đó trở về tiếp tục tu hành công pháp.

Chỉ là không lâu sau, hắn liền đứng dậy đi nhà xí.

Nhà xí ở Dụ Hưng phường được thống nhất kiến tạo mặt sau tầng lầu, là một gian phòng đơn độc, giữa tầng lầu có một lộ đài chuyên môn ngăn chặn đường đi.

Sau khi Ngụy Hợp giải quyết tạp vật, lúc lộ ra lộ đài, lơ đãng nhìn xuống dưới lầu.

Vừa hay nhìn thấy, trong lâm viên dưới lầu.

Một nam tử áo xanh bung nhẹ ngón tay, một vệt nước nhỏ không thể chạm tới, rơi xuống chính xác vào trong miệng một gã sai vặt đang bung ở cách đó không xa.

Gã sai vặt không chút cảm giác nào, vẫn bung bình rượu đi về phía một gian sương phòng trong đó.

Sắc trời âm đạm, mưa rơi xuống, tia nước kia xuyên thẳng qua cơn mưa, lại có thể tinh chuẩn tiến vào trong vết chai nhỏ như bầu rượu.

Có thể thấy được nam tử áo xanh không chế tinh chuẩn không gì sánh được.

Ngụy Hợp sửng sốt, đang làm gì vậy? Hạ độc?

Nếu là người bình thường thì có lẽ thật sự không nhìn thấy sợi nước nhỏ như tơ nhện kia, dù sao cũng có nhiều giọt mưa như vậy che lấp.

Nhưng hắn ta lại khác.

Sau khi dốc hết sức, ngũ giác thể chất của hắn đều được đề cao trên diện rộng, hơn nữa hắn vốn đã cẩn thận, tùy thời chú ý mọi động tĩnh xung quanh, lúc này mới thấy sợi nước kia.

Trong lâm viên phía dưới, công tử áo xanh kia đang chuẩn bị bung dù rời đi, lúc này lơ đãng nhìn thấy Ngụy Hợp lộ đài trên lầu.

Bước chân hắn dừng lại, từ ven dù lộ ra một nửa khuôn mặt, nhìn về phía Ngụy Hợp.

Một nửa kia có khuôn mặt âm lãnh tuấn mỹ, giống như đao gọt.

Rất nhanh, hắn xoay người lấy dù, rời khỏi lâm viên, biến mất trong đám tân khách tửu phòng lưu động.

Ngụy Hợp nhanh chóng xuống lầu, rất nhanh tìm ra gã sai vặt bung bầu rượu kia.

“Đưa bình rượu cho ta, là đưa đến nơi nào?”

Gã sai vặt kia bị Ngụy Hợp đột nhiên xuất hiện làm hoảng sợ, lắp bắp tái nhợt mặt mày.

“Ta... đưa đến Thiên Nhất... trời một nước, trời một nước. Đã gặp qua Ngụy Đà! Tiểu nhân không làm gì cả! “

Hắn vội vàng cúi đầu không ngừng cúi đầu.

“Thiên Nhất Thủy Sắc? Bên trong là ai?”

“Vâng... là ba quân sự Vương gia, Đổ Lỗ đại gia.”

“Không liên quan tới người. Người đi lấy một bình rượu.”

Ngụy Hợp cầm bầu rượu, nhẹ nhàng mở nắp ra gửi.

Vô sắc vô vị, chỉ có mùi rượu.

“Không phải kịch độc... có lẽ là độc tố chậm.”

Cầm theo bầu rượu, Ngụy Hợp bỗng nhiên trong lòng khẽ động. Hắn nhìn thấy có mấy con chim sẻ bay tới bay lui ngay bên ngoài quán rượu.

Hắn cầm bầu rượu, không để ý tới người hầu không ngừng tới hỏi thăm hắn về tử phùng.

Chỉ là đi ra tử phùng, đi vào một mảnh rừng trúc nhỏ nhà bếp.

Hắn ngẩng đầu nhìn chim nhỏ tước nhỏ đậu trên cành trúc trong màn mưa, mũi chân điểm một cái, thả người nhảy lên.

Thân hình tựa như đại ưng, hai tay mở ra, chợt lóe lên tại chỗ cao của rừng trúc, lúc rơi xuống đất, trong tay Ngụy Hợp đã nhiều ra ba con tước nhỏ màu nâu đen.

Hắn đem ba con tiểu Tước phân biệt nhỏ thêm chút rượu vào miệng.

Không bao lâu, ba con tiểu tước đã nằm trên tay Ngụy Hợp, cả người nóng ran, trở nên có chút quái dị, muốn bay nhưng không bay lên được. Lại không giống dấu hiệu say rượu.

Tiên tay ném ba con chim sẻ nhỏ đi, Ngụy Hợp nhắc bầu rượu lên, đang muốn quay trở về tìm người.

Đột nhiên hấn dừng bước.

Trên bãi đất trống bên ngoài rừng trúc có một cây dù màu xanh biếc lẳng lẳng đậu ở đó.

Trên dù giấy thêu một mảnh sơn thủy, mấy con cò trắng.

Một người đứng dưới tán ô, ánh mắt bình tĩnh nhìn chăm chăm vào hấn.

“Ngươi thấy gì?” Người nọ nâng cây dù lên, lộ ra khuôn mặt trắng nõn ôn nhu tuấn mỹ.

“Đương nhiên.” Ngụy Hợp không nghĩ tới, sự kiện bán quân giới mới tạm thời kết thúc, lúc này mới không bao lâu, lại gặp loại chuyện này.

Thân thể của hấn bỗng nhiên nhoáng lên, tránh ra bên trái một bước, trên ống trúc sau lưng bỗng nhiên xuất hiện một loạt ngân châm.

“Muốn diệt khẩu?” Ngụy Hợp sững sốt. Hấn còn chưa hưng sư vấn tội, đối phương lại to gan lớn mật, đối với hấn động thủ.

“Chỉ thử tay thôi.” Người nọ mỉm cười nói: “Nơi này không phải nơi tốt lành gì, rừng trúc quá nhỏ, tới đó chính là đường phố.”

“Hơn nữa vừa rồi ta tiến vào, có không ít người thấy được.” Ngụy Hợp tiếp lời.

Đối phương không biết hư thực, nhưng xem lực đạo của hàng châm bạc vừa rồi, nếu như hấn không phải rất quen thuộc cách đánh lén người khác, thật đúng là không nhất định có thể tránh thoát một lần.

Đương nhiên, ngân châm có thể xuyên thấu qua kinh lực hộ thể hay không còn chưa biết được.

Nhưng cũng có thể nhìn ra thực lực người này không yếu.

Máu chột chính là, đối phương rõ ràng thấy được phục sức nội viện Thiên Ân Môn mặc trên người hắn, hơn nữa còn thấy được nước mưa rơi trên người hắn mà không ướt.

Điều này đại biểu cho người này biết thân phận của hắn, cũng biết hắn là võ sư, cao thủ trung tâm.

“Người nói xem, hiện tại ta có động thủ giết người hay không?” Nam tử áo xanh nhẹ giọng nói, tựa hồ đang làm bàm, lại tựa hồ đang nói chuyện cùng Ngụy Hợp.

“Người chắc chắn có thể thắng được ta?” Ngụy Hợp hỏi ngược lại.

“Không biết.” Nam tử trả lời: “Trên người của người rất kỳ quái. Hắn là tu luyện pháp môn ẩn giấu huyết khí. Rõ ràng chỉ là võ sư bình thường nhưng lại mang tới cho ta cảm giác bất đồng, tựa hồ kiêm tu võ công gì đó. Nhưng kiêm tu hắn là không tới mức này...”

Ngụy Hợp càng nghe càng kinh hãi, người này thế mà có thể nhìn ra nhiều thứ trên người hắn như vậy.

“Từ lúc này đến giờ người vẫn luôn không ngừng hạ độc, bốn loại nước độc khác nhau, ba loại khói độc, vô sắc vô vị, hắn là hỗn độc.

Rõ ràng biết ta là võ sư nhập kinh, biết rõ trời mưa mà còn dám hạ độc, điều này đại biểu người chắc chắn độc vật của người cũng hữu dụng đối với võ sư. Hoặc là nói có thể đột phá kinh lực hộ thể, nhưng đáng tiếc, thủ pháp hạ độc của người quá thô sơ.”

Hắn ta cũng đáp lễ phản kích.

Nam tử đối diện lúc này cũng khẽ biến sắc, dường như cũng bị kinh sợ.

Trong lúc nhất thời hai người đều trầm mặc, đối lập bất động.

Không ai biết có nên động thủ hay không.

Bởi vì nhìn không thấu lẫn nhau nên không dám cam đoan nhất định có thể hạ gục đối phương, không dám cam đoan mình nhất định sẽ thắng.

Đây là cẩn thận mà không biết tên.

Mưa chậm rãi nhỏ đi, rồi gió mát thổi qua.

Trong rừng trúc, hai người không nhúc nhích, giống như tượng điêu khắc.

Một lúc lâu sau.

Nam tử đột nhiên mở miệng.

“Giao dịch đi, thế nào?”

“Có thể.” Ngụy Hợp lập tức trả lời, “Ta muốn loại hỗn độn có thể dùng với võ sư như ngươi!” Hắn đang chờ đối phương mở miệng nói những lời này.

“...” Nam tử lại biến sắc, hắn cảm thấy mình đã bị lừa. Nhưng tình huống như vậy hắn không thể nào từng bước tính toán ra được.

Vì vậy ý nghĩa của chuyện này chỉ là trùng hợp.

“... Ngươi có thể.” Nam tử gật đầu: “Ta muốn ngươi giữ bí mật chuyện lúc trước của ta.”

“Có thể.” Ngụy Hợp nhanh chóng trả lời.

“.....”

“... Ngươi không sợ ta quay đầu lại tìm cơ hội giết ngươi sao?” Nam tử vô cùng kinh ngạc, loại lời nói vừa rồi của hắn, đối phương sao có thể tin được?

“Ngươi rất tự tin bản thân có thể giết ta? Mà không phải ta giết ngươi?” Ngụy Hợp hỏi lại: “Có lẽ hiện tại ngươi có thể động thủ thử xem.”

“...” Nam tử lại im lặng.

“Ngươi rất tự tin.” Hắn trầm mặc lên tiếng.

“Ngươi cũng vậy.” Ngụy Hợp thản nhiên nói: “Lần đầu tiên ta gặp được, đối với đối thủ cái gì cũng không biết, lại còn dám

tuyên bố giết người của đối phương.”

“Chẳng lẽ ngươi không phải người của Thiên Ân môn?” Nam tử hỏi ngược lại.

“...” Lần này đến phiên Ngụy Hợp trầm mặc, ý tứ quả thật có chút quá nhiều.

Ý của hắn là chỉ cần là người của Thiên Ân môn, hắn cũng giết được?

“Chẳng lẽ ngươi đánh thắng được Thượng Quan Kỳ?” Ngụy Hợp hỏi lại.

“.....” Nam tử lại im lặng.” Bây giờ ta vẫn không đánh lại. Nhưng về sau, có thể.”

“...” Ngụy Hợp không nói gì, trâu bò như vậy? khoác lác ai không biết?

“Nhưng mặc kệ tương lai như thế nào, hiện tại, chỉ cần ngươi không đánh lại Thượng Quan Kỳ, thì sẽ không đánh lại ta.”
Hắn cũng ung dung nói, thần sắc bình thản.

Trong lúc nhất thời, hai người lại im lặng không nói gì.

Gió mát hiu hiu, lay động rừng trúc.

Không bao lâu, rốt cuộc có bóng người lão đảo tới gần bên này.

Đó là một chiếc váy ngắn màu hồng, thân khoác lụa mỏng thanh lịch xinh đẹp.

Nàng uống đến say khướt, đỡ lấy cây trúc nằm xuống mặt đất nôn mấy tiếng.

Sau khi nôn ra một lúc, cái gì cũng không phun ra, nhưng lại có cái gì đó đang kẹt ở cổ họng.

Ca trì thực sự vô pháp, ngồi chồm hồm trên mặt đất, tay quẹt vào trong cổ họng.

Nhưng keo kiệt cả nửa ngày, vẫn như trước không ra được, cuối cùng sắc mặt nàng đỏ bừng, khổ sở khóc ra.

“A cha... Ô ô.. A nương... ta thật khó chịu..”

“Ta muốn về nhà.... Ta không muốn dừng lại ở đây nữa...”

Khóc một hồi, ca lão đảo muốn đứng lên, nhưng đi được vài bước, thân thể lệch đi, thực sự không chống đỡ nổi, ngã xuống đất, không còn động tĩnh.

Chỉ là dưới thân nàng đang có màu đỏ nhạt tràn ra, nhuộm đỏ mặt đất.

Hai người trong rừng trúc đều bị ca Lão hấp dẫn lực chú ý qua.

Nam tử áo xanh trầm mặc xuống, rút cuộc cất bước, chậm rãi đi đến bên cạnh Ca Ly, che chiếc ô lại cho y.

“Nàng phải chết rồi.” Hấn thấp giọng nói.” Độc dược ta hạ xuống vừa nãy vẫn còn chưa tản ra, không có giải dược.”

Ngụy Hợp chậm rãi theo tới, có chút kinh ngạc.

Hấn không nghĩ tới người này vậy mà còn để ý đến sinh tử phối rượu ca.

Chẳng qua hấn ta cũng là người của Khương Hưng Phường.

Cho nên hấn trầm ngâm, mở miệng.

“Nàng sẽ không chết, chút độc này của ngươi ta đã sớm giải.”

“.....” Nam tử áo xanh lại lần nữa trầm mặc, cảm thấy tự tôn bị đả kích.

Hấn ngẩng đầu nhìn về phía Ngụy Hợp.

“Cô ấy đang chảy máu.”

“Thu Quỳnh tới.” Ngụy Hợp nói.

“Ngươi muốn nói là Thiên Quỷ?”

“.....” Ngụy Hợp muốn nói mình nhớ lắm, nhưng lời nói ra khỏi miệng, hắt nước lã khó thu.

“Ồ quê hương chúng ta, Thiên Quỷ cũng tên là Thu Quỳnh.” Hấn mặt không đổi sắc.

Hai người nhìn nhau không nói gì.

“Nhà ngươi bên kia, có phải da mặt ngươi cũng gọi là da heo không?” Nam tử đột nhiên nói.

“Như thế nào, ngươi không tin?” Ngụy Hợp lộ ra vẻ kinh ngạc.

Thấy vẻ mặt này của hắn, nam tử áo xanh lập tức dao động.

“Chẳng lẽ quê hương bên phía hàng này, thật sự có loại xung hô này?”

“Được rồi.” Hắn cảm giác mình đấu võ mồm không phải là đối thủ của đối phương, vì thế mũi chân điểm một cái, nhẹ nhàng nhấc thân thể lên, ném một cái.

Một cỗ kinh lực đem ca mạnh mẽ bảo hộ, thoáng cái rơi xuống con đường phía sau khu nhà bếp cách đó không xa.

Rất nhanh, tình huống ca khôn khéo đã có người phát hiện, mấy thị nữ kết bạn vội vàng nâng lên ca lanh, đi về phía y quán.

Trong rừng trúc, hai người ẩn núp trong bóng tối, nhìn người đi xa, sau đó mới thu hồi ánh mắt.

“Không ngờ được, ngươi vẫn còn hảo tâm?” Ngụy Hợp hỏi: “Ta có chút thay đổi ấn tượng với ngươi.”

“Thật ra cho dù chuyện vừa rồi bị ngươi nói ra, ta cũng không để ý. Chỉ là ta không muốn tìm thời gian khác giết người, cho nên hạ độc.” Nam tử áo xanh quay đầu lại nói.

Hắn nhìn Ngụy Hợp, cảm thấy rất có ý tứ.

“Ngươi cái tên này, thật thú vị. Ngươi có thể dạy ta trước đó ngươi giải độc thế nào không?”

“Không phải không ràng buộc.” Ngụy Hợp đạo.

“Có thể.” Nam tử gật đầu, “Xem ra giữa chúng ta không có xung đột gì hết nhiên.”

“Cho nên?”

“Cho nên, sau này ngươi có thể tới tìm ta, hoàn thành trao đổi.” Nam tử áo xanh thản nhiên nói.

“Có phải bây giờ ngươi chuẩn bị một bước lên trời thì trực tiếp rời đi, sau đó bỏ lại một câu là tên của ngươi. Có phải ngươi

cảm thấy như vậy rất đẹp trai không?” Ngụy Hợp đột nhiên nói.

“...” Nam tử không nhớ được đây là lần thứ mấy hấn trầm mặt. Hấn cảm thấy trên mặt có chút đỏ, có chút nóng.

“Đừng nhìn tiểu thuyết hiệp khách, người sẽ bình thường.” Ngụy Hợp khuyên nhủ.

“Vậy ta phải làm thế nào?” Nam tử hỏi ngược lại.

“Không biết.”

“Không biết?”

“Ta không biết nên làm thế nào, nhưng người có thể học ta.” Ngụy Hợp nói.

“...” “Nam tử lần này thật sự không còn gì để nói, hấn cảm giác mình đang gặp người da mặt dày nhất từ trước tới giờ.

“Được rồi, báo danh đi. Ta tên Vương thiếu quân, người giang hồ gọi là Tuyên Cảnh Tam công tử.” Nam tử trịnh trọng nói.

“Ta gọi là Ngụy Hợp. Thiên ấn môn phân đà đà chủ.” Ngụy Hợp cũng không nói nhằm trực tiếp trả lời.

Trên thực tế, nếu hấn không báo danh, đôi phương cũng có thể dễ dàng hỏi ra thân phận của hấn. Dù sao những ngày qua hấn cũng coi như là nhân vật công chúng. Ngày nào cũng uống rượu ăn đồ ăn trong phường Nại Hưng này, người quen biết cũng nhiều lắm.

Vương thiếu quân?

Không thể tưởng được lúc trước mới nghe được gia hỏa này là thêm một cái đầu nữa, hôm nay tự mình gặp gỡ.

Loại mặt âm hiểm này rõ ràng chỉ là một trong tam đại công tử, Ngụy Hợp không tin lời đồn này là thật.

Nếu lời đồn này là thật, vậy chỉ có một kết quả.

Một là gia hỏa đối diện cố ý giấu dốt.

Hai là thực lực của hai người còn lại quá mạnh, che giấu Vương thiếu quân.

Ngụy Hợp lại càng tin tưởng suy đoán đầu tiên.

“Nhớ kỹ lời người nói. Loại phương pháp giải, nhớ truyền thụ cho ta.” Vương thiếu quân nghiêm túc nói.

“Không biết giải pháp là người dám dùng loạn, không sợ tự độc chết mình sao?” Ngụy Hợp không nói gì.

“Ta có mang theo độc vật.”

“Được rồi, lại là một ông lớn có tiền.

Vật ích độc, Ngụy Hợp chưa từng nghe nói đến.

“Nhớ tới tìm ta, nếu người không tới, ta sẽ tới Thiên Ân môn.” Cuối cùng khi Vương Thiếu Quân rời khỏi, lại để lại một câu nói như vậy.

Ngụy Hợp tự nhiên là đáp ứng.

Sự hỗn độc của Vương Thiếu Quân đối với hắn cũng là một bảo vật lớn.

Nếu có thể nghiên cứu ra loại hỗn độc này hiệu quả như thế nào sinh ra tác dụng với võ sư.

Vậy tiếp theo thủ đoạn đối địch của hắn, lại có thể tăng lên một mảng lớn.

Hắn xác thực có thể giải độc, đó là vì bất luận là độc tố nào, đều có nguyên lý tác dụng.

Có thể dùng một ít phương pháp, trực tiếp phá hư kết cấu chất độc của sinh vật hoa quả. Nhiệt độ cao, như kiềm mạnh khỏe các loại môi trường.

Thứ hắn dùng chính là phương pháp này.

Nhưng có thể giải độc không có nghĩa là có thể chế độc.

Hoặc là nói, tên kia không gọi là hoàn toàn giải độc, chỉ phá hoại độc mà thôi.

Sau nhóm của Dụ Hưng phường, Ngụy Hợp trở về liền sai người, bỏ ra một chút thời gian tìm đủ các loại tư liệu liên quan tới Vương thiếu quân.

Tên Vương thiếu quân này, Tiên Thiên thông minh, tư chất căn cốt cực cao, lúc mới tập võ, còn dẫn tới rất nhiều chú ý.

Nhưng đáng tiếc chính là, phía sau ngộ tính của hắn biểu hiện rất bình thường, tuy rằng tích góp khí huyết cực nhanh, nhưng cảnh giới đột phá chậm, làm cho người ta thất vọng.

Nhưng cho dù như vậy, dưới lượng lớn tài nguyên tích tụ, người này cũng nhanh chóng đột phá, chỉ là không chói mắt như hai Tuyên Cảnh công tử lúc trước mà thôi.

Dựa theo tài liệu, tin tức về Vương gia về Vương Thiếu Quân, tiết lộ ra cực ít, chỉ biết là hắn kiểm tra đo lường ra căn cốt rất tốt.

Còn lại cái gì cũng không rõ.

“Xem ra Vương gia bảo vệ rất tốt a...” Ngụy Hợp buông tư liệu viết văn tư liệu trong tay xuống.

“Thái Đà chủ, tin tức từ tông môn bên kia truyền đến, muốn chúng ta chú ý gần đây có vụ án trộm cắp của võ giả bang phái tới, Hùng Sơn Nghiêu tiến vào có mấy đại hộ chiêu, muốn chúng ta chú ý chút ít Dự Bắc Kỳ.” Đinh Dương đi vào cửa báo cáo.

Ở chung lâu với Ngụy Hợp, hắn cũng biết vị Đà chủ mới này sẽ không thích những lễ nghi phiền phức quá nhiều kia, chỉ cần đạt tới kết quả là được.

Vì vậy hắn cũng không sợ hãi nữa.

“Trộm cắp? Thế mà dám nhìn chằm chằm vào gia đình đại hộ? Còn có thể thành công sao?” Ngụy Hợp kinh ngạc.

“Đúng vậy, nghe nói là một nhóm trộm cắp tên là Sơn hội, bên trong có mấy cao thủ chân chính, là võ giả chạy trốn từ bên

Vân Châu tới.” Đinh Dương trả lời.

“Là Võ sư sao?”

“Không phải. Nhưng mà có ba giọt máu.” Đinh Dương nói.

Ngụy Hợp hiểu.

Xác thực, võ sư nào có dễ dàng xuất hiện. Không phải thế lực lớn, môn phái nhỏ bình thường có thể ra một cái đã coi là không tồi rồi.

Mà một khi nhập kinh, về sau tu vi thế nào cũng không thấy rõ nữa.

Xác thực mà nói, tôi cốt, chỉ là sau khi nhập kinh, một miêu tả về cấp độ kinh lực.

Kinh lực tích lũy tới trình độ thăng hoa nhất định, sẽ tự nhiên xuất hiện hiệu ứng rèn xương.

Vì vậy các võ sư liền chia hiệu ứng này thành một giai đoạn.

“Tốt, ta đã biết, lui xuống đi.” Ngụy Hợp khoát khoát tay.

Đinh Dương vội vàng cáo lui, ra phòng, lưu lại một mình Ngụy Hợp.

Bây giờ cách hơn một tháng từ lần gặp mặt Vương Thiếu Quân.

Hỗn độn, hẳn bớt đi một chuyến tới Vương gia, trao đổi đồ với Vương thiếu quân, cũng lấy được từ tay hắn.

Còn Phá Cảnh châu cũng được bổ sung.

Lần này Ngụy Hợp dự định tản đi Hội Sơn Quyền.

Môn quyền pháp này nương theo ký ức và gian khổ của hắn mấy năm tại Phi Nghiệp thành, cũng ngưng kết rất nhiều hồi ức.

Nhưng vì phát triển tương lai, lúc nên bỏ qua, hẳn ta cũng sẽ không nương tay.

Từ thư phòng đứng lên, Ngụy Hợp rời khỏi phòng luyện công ở phân đà.

Phòng luyện công ở hậu viện, cũng là một loạt nhà đá kiến tạo riêng, chỉ là bên ngoài bôi thành màu sắc giống như vách tường chung quanh.

Hắn thân là Đà chủ, một mình dùng một gian, những người còn lại cùng nhau dùng hai gian phòng lớn.

Đi vào phòng luyện công, bên trong lưu lại rất nhiều dấu vết của Đà chủ tiền nhiệm lưu lại.

Mặt đất lồi lõm lồi lõm, trên vách tường có nhiều chỗ còn lưu lại chưởng ấn chưa tu bổ hoàn toàn.

Giá binh khí, trang phục phòng hộ, khăn tay lấm tấm, một cái ghế dựa để nghỉ ngơi, một bàn trà thấp có thể phòng ngự quần áo cùng tạp vật, chính là toàn bộ sự vật nơi này.

Ngụy Hợp cởi áo khoác ra, chỉ còn lại một kiện bối sau lưng màu đậm, đi đến chính giữa thạch ốc, vung ngược tay lên.

Một cơn gió mạnh thổi tới cửa phòng chậm rãi đóng lại.

Đứng ở giữa phòng, hắn hít sâu một hơi.

Lại lần nữa dựa theo trình tự lần trước, hai tay chấp trước ngực, trong lòng quan tưởng.

Sau đó dẫn động Phá Cảnh Châu.

“Phá!”

Một dòng nước nóng lập tức chảy vào hai tay, kéo lấy ấn huyết của hắn bắt đầu dựa theo tần suất cố định chấn động.

Chậm rãi, hai mắt Ngụy Hợp nhắm chặt, hai chưởng bắt đầu lần nữa bốc hơi ra bạch khí.

Vô số hơi nước màu trắng nhao nhao từ trong lỗ chân lông bay ra, đem nhà đá cũng tràn ngập có chút đục ngầu.

Không bao lâu, Ngụy Hợp chậm rãi mở mắt, đáy mắt hiện lên một tia mỗi mệ.

Hắn buông tay ra, hoạt động song quyền.

“Thành công rồi.” Hắn thở dài.

Hồi Sơn Quyền là căn bản lúc ban đầu hẳn bắt đầu tu hành, bây giờ lại không thể không bị ép tản đi.

Vận Mệnh trêu người, tạo hóa khó phán định.

Chẳng qua Hồ Sơn Trận đã hoàn toàn tán đi, cũng làm cho trong lòng Ngụy Hợp giống như mới có được sinh vật mới, xóa đi tất cả dấu vết đi.

Rửa sạch toàn bộ vết tích của Vô Thủy tông mà toàn tâm toàn ý đầu nhập vào võ học của Thiên Ân môn.

“Kể từ hôm nay, ta và Vô Thủy tông đã hoàn toàn cắt đứt liên hệ.”

Hắn cảm thụ song quyền, nhẹ nhàng va chạm với nhau.

“Cường độ rèn luyện cơ thịt làn da vẫn còn, đó là không còn ấn huyết, không thể kích phát sức mạnh của ba dòng máu. Nói cách khác, làn da cơ thịt của ta có độ cứng rắn của xương cốt, nền tảng rèn luyện lúc trước vẫn còn.

Cũng đúng, cái loại tích lũy qua nhiều năm này không thể một lần là hoàn toàn tan biến. Mà Hóa Vân Yên vốn chỉ nhằm vào ấn huyết, còn lại sẽ không liên quan.

Mà tổng khí huyết của ta, hình như lại đề cao.”

Ngụy Hợp cẩn thận cảm nhận, lần này giống như lại là một phần mười, không sai biệt lắm với lần tăng lên trước.

Cộng hai lần, chính là tổng khí huyết tăng thêm một phần năm trước khi tán công tiến hành.

“Chẳng qua, khí huyết tăng lên cũng chỉ có thể rút ngắn quá trình tích lũy trong tu hành võ học của ta, đối với những phương diện khác ảnh hưởng không lớn, xem như tăng cường cải thiện một phần căn cốt của ta. Tác dụng không lớn, ngược lại có thể phối hợp sử dụng với Phá Cảnh Châu.”

Ngụy Hợp vốn là giai đoạn tích lũy chậm chạp, tổng khí huyết gia tăng, rút ngắn thời gian để hẳn tích lũy.

Hai tay hắn duỗi ra, hơi nhoáng một cái, phát ra tiếng pháo nổ lép bốp.

Đó là tiếng vang của các khớp xương.

“Tiếp theo, chờ thêm một tháng, sẽ đột phá Kinh Hồng quyết tầng thứ hai. Công pháp này không hổ là cổ pháp tà đạo, từ cổ chí kim, đoán chừng có thể tu thành không mấy người.”

Ngụy Hợp hồi tưởng lại tư liệu về Kinh Hồng Quyết. Trong khoảng thời gian này hắn cũng đã điều tra tin tức liên quan tới Kinh Hồng Quyết.

Môn võ học này, vào một ngàn năm trăm năm trước, là do một vị cao thủ tà đạo, trước lúc lâm chung, dùng tài nguyên cả đời tích lũy, thí nghiệm sáng tạo ra một môn công pháp đặc thù.

Lúc ấy hắn dùng phương pháp tu hành này, là vì kéo dài tuổi thọ, cũng không phải là vì gia tăng khí huyết lực.

Nhưng đáng tiếc, tu xong tầng thứ tư, bắt đầu tu hành tầng thứ năm cần tài liệu dị thú, nhưng thủy chung không tìm được, cuối cùng vị cao thủ kia buồn bực mà chết, cuối cùng không thể đột phá cực hạn, đạt tới cấp độ mà mình muốn.

Ngụy Hợp nhìn Phá Cảnh Châu, quả nhiên, lại biến mất một phần ba tiến độ.

Xem ra tán công đều tiêu hao một phần ba, bây giờ tiến độ kinh hồng quyết lại lần nữa bình cảnh, lần sau phá cảnh châu viên mãn, là có thể tu thành tầng thứ hai, khí lực khí huyết lần nữa tăng gấp đôi.

Sau khi mặc xong quần áo, Ngụy Hợp đi ra khỏi nhà đá, trên người đến tận đây, chỉ còn lại một bộ công pháp Phi Long, đó vẫn là bộ công pháp trước kia còn sót lại.

Những công pháp Bạch Ngọc khác chỉ là tạp học đơn giản, không đến ba máu, cho nên không có ấn huyết cũng không ảnh hưởng.

Sau khi tán công, đảo mắt lại qua mấy ngày.

Một ngày nọ, Ngụy Hợp ngồi xuống uống rượu tại Quán Hưng Phường.

Một gã ca vi cầm đàn tỳ bà, đang cúi đầu khảy đàn cùng ca, tiếng nhạc chính trực, làm cho người ta một loại hương vị đại

khai đại hoà, đường hoàng quang minh.

Trên bàn Ngụy Hợp bày đầy một chén đồ ăn được làm từ thịt gấu nước.

Nước sôi, sôi, sôi, xào, xào, sốt, vân vân vân vân, các loại cách làm đều có.

Hắn nhìn như gấp đũa chậm chạp, nhưng thường kẹp một cái chính là vài miếng thịt, nhét vào trong miệng nhai mấy cái liền nuốt xuống.

Mới ăn chưa được bao lâu, bỗng nhiên phía dưới cửa phòng thị truyền đến từng trận ồn ào náo động.

Thanh âm âm ỉ, thậm chí vượt qua tiếng đàn Tỳ Bà.

Ngụy Hợp nhíu mày, buông đũa xuống, nhìn xuống dưới lầu.

Bên phải cửa lớn của Yên Hưng phòng có người bày mấy cái bàn ghế, ngồi khá nhiều người, dựng bảng hiệu, bên trên viết “Kim Châu Diêm thị tuyển người, đi đi đi lại về Trình Bách Kim.”

Bây giờ kim phiếu hoàng kim hoàn toàn được xem như một loại tiền tệ thông thường, cũng không quý giá như mấy ngày trước.

Sau khi hai hệ thống ngân lượng chính giữa sụp đổ, kim phiếu liền trực tiếp giáp tời với số tiền lớn, tạo thành kim phiếu —— Hoàng Kim —— đại tiền, ba hệ thống.

Vào lúc này, giá hàng hàng của Thái Châu đã tăng lên một chút, nhưng được cung ứng với kho lương dự trữ rất lớn và ruộng thịt, vậy mà lại không có biến hóa quá lớn.

“Đây là đang làm cái gì?” Ngụy Hợp Kỳ Đạo hỏi.

“Hồi Đà chủ, đây là thương đội tới Kim Châu tìm người. Nghe nói hiện tại nơi đây không có chiến loạn duy nhất. Không giống như chúng ta, chỉ là kẻ bên hương lấy hương lấy loạn quân chi địa mà thôi.” Gã sai vặt đội một bên vôi vàng hồi đáp.

” thương đội như vậy, có thể đi xa như vậy?” Ngụy Hợp hiểu kỳ hỏi.

Đường xá Kim châu và Thái châu rất xa xôi, tuy rằng không bằng đi Vân châu cũng phải mất nửa năm lộ trình.

”Đà chủ, ngài có chỗ không biết, Kim Châu này cùng với Kim Châu nơi đây, trên đường tu kiến thông suốt, cách mỗi hai trăm dặm, còn có trước kia Hoàng Đình thành lập dịch hạch.”

“Lục dịch?”

“Chính là dịch trạm lục địa, chuyên dùng thay ngựa cho người quan phủ, cấp báo gấp như cái gì tám trăm dặm gì đó, chính là dựa vào dịch trạm như vậy không ngừng đổi ngựa mới có thể làm được.” Gã sai vật trôi chảy trả lời, thông dong không vội.

“Không phải có võ giả đưa tin sao?” Ngụy Hợp hỏi.

“Gia, gửi thư gấp, một chuyến đi rất có thể sẽ giết chết mấy con ngựa, sức chịu đựng này của võ giả làm sao có thể so sánh với súc sinh? Hơn nữa ngựa chạy mất còn có thể mua, nhưng võ giả là nhân tài, giá trị không thể so sánh.

Tuy nhiên, trước đó nghe nói, khi hương thỉnh giáo phản loạn vừa rồi, có tin cầu viện ở châu này, ngược lại là lấy võ giả gấp gấp lao nhanh tới hoàng đình, chỉ là tổn thất kia quá lớn.” Gã sai vật thở dài.

“Ngươi còn biết nhiều đây.” Ngụy Hợp kinh ngạc.

“Tiểu nhân thích nghe những lời đồn đại này, khiến ngài chê cười rồi.” Gã sai vật khiêm tốn nói.

“Ngươi tên là gì?”

“Họ Trương nhỏ, tên không sao.” Gã sai vật trả lời: “Bởi vì khi còn trẻ sức yếu nhiều bệnh nên trong nhà đổi tên cho ta, hi vọng cả đời này ta sẽ không nhiễm bệnh.”

“Không sai.” Ngụy Hợp gật đầu, cảm giác tiểu tử này rất thông minh. “Về sau ngươi phải chuyên môn ở Dụ Hưng phường chờ ta.”

“Tạ Ngụy gia!” Gã sai vật Trương Vô Tình vui vẻ, xoay người quỳ gối.

“Mỗi lần đi ngang qua, đều có thể nhìn thấy được vị trí này của người.” Bỗng nhiên một thanh âm từ sau lưng Ngụy Hợp truyền đến.

Thanh âm còn chưa dứt, một bóng người màu trắng đã nhoáng một cái bay tới, ngồi xuống đối diện Ngụy Hợp.

Vương Thiệu Quân mặc đồ trắng, buộc tóc đen, sợi dây lụa cũng màu trắng, hơn nữa da cũng trắng phau, quả thực như tượng băng, lạnh tới mức không có chút nhiệt độ nào.

Gương mặt tên này quả thật rất tuấn tú, nhưng không phải là nữ nhân âm nhu đẹp đẽ, mà là chính giữa ôn hòa, mang theo vẻ đẹp yếu ớt của cuốn sách dày đặc.

“Ta thích vị trí này, có thể nhìn thấy bên trong ngoài, nghe thấy tiếng người. Không phải rất tốt sao?” Ngụy Hợp cũng không bắt ngờ.

Vừa rồi khi Vương thiếu quân tới, y đã nghe thấy.

“Chuyện người nhờ ta hỏi thăm, có tin tức.” Vương thiếu quân bình tĩnh nói.

Ngụy Hợp vung tay lên, người chung quanh cùng ca khúc tự giác lui ra.

Chỉ còn lại hai người ngồi đối diện nhau.

130

“Làm trao đổi, lần trước ngươi muốn giải độc dược ta cũng có thể làm được, nhưng dược hiệu chỉ có thể phát huy trong vòng nửa canh giờ, qua thời gian cũng vô dụng. Hơn nữa số lượng không nhiều lắm.” Ngụy Hợp trả lời.

Lúc trước hắn cùng Vương thiếu quân nói chuyện trao đổi và ước định với nhau trong mật thất Vương gia.

Vương thiếu quân muốn hắn hỗ trợ chế tác thuốc giải, bởi vì Ngụy Hợp đã dạy hắn rất nhiều lần, nhưng về mặt tên này vẫn hoang mang, không ra tay được.

Cho nên chỉ có thể ủy thác Ngụy Hợp chế tác.

“Được.” Vương Thiếu Quân gật đầu.” Vô Thủy tông bên kia, xác thực hai năm trước có một cô gái tên là Khương Tô, còn có một nam tử tên là Trương Kỳ, bá nhập trong đó.”

“Sau đó thì sao?”

“Khương Tô bởi vì tuổi đã quá trẻ, tư chất cũng chỉ là trung thượng, không hy vọng đột phá thêm ba lần nữa, cho nên bị phân đến ngoại viện. Hiện tại đang quản lý thị trấn, thực lực không có gì thay đổi.

Trương Kỳ thì lại khác, tư chất là thượng, vả lại còn chưa tu hành bất kỳ công pháp nào khác. Hơn nữa ngộ tính cũng không tệ. Hiện tại đã ở ngoại viện, vừa mới đạt tới cấp hai huyết dịch.” Vương Thiếu Quân trả lời.

“Như vậy à.” Ngụy Hợp hiểu rõ kết cục của Khương Tô, kỳ thật lúc ấy cũng đã có thể đoán trước, nhưng Trương Kỳ thế mà có thể một bước lên trời, hai năm đã qua hai lần, quả thật không tệ.

Tên gia hỏa mới mười mấy tuổi nằm giữa thiếu niên và thanh niên kia, hôm nay tựa hồ cũng tìm được phương hướng phấn đấu của chính mình.

“Lúc trước ngươi xuống núi từ Vô Thủy tông, xem ra đã xảy ra chuyện gì. Sao nào? Sau này có tính toán gì không?” Vương

thiếu quân hỏi.

“Không có tính toán. Đều là chuyện quá khứ, ta sớm đã không để trong lòng. Hiện tại, ta là người Thiên Ân môn.” Ngụy Hợp trả lời.

“Người đang ở Vạn Thanh Viện của Thiên Ân Môn, cũng không phải là nơi tốt đẹp gì.” Vương Thiếu Quân nói, tự rót cho mình một chén Thu Lệnh Lộ, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

“Lần trước từ biệt, ta đã tra xét tỉ mỉ tư liệu của người. Người người này xác thực thâm tàng bất lộ, nếu không phải ta tận mắt nhìn thấy, ai cũng không nghĩ tới người lại ẩn tàng sâu như vậy.

Mặt khác, lúc tra tư liệu của người ta còn tiện thể phát hiện một số tư liệu thú vị. Người có muốn nghe không?”

“Nói.” Ngụy Hợp gật đầu.

Quan hệ giữa hai người lúc này rất kỳ quái.

Vương thiếu quân đem Ngụy Hợp coi là cố vấn học độc của mình, Ngụy Hợp thì thiếu phương pháp, vừa vắn hợp tác cùng hần. Ngược lại là lấy thứ mình cần.

“Người có biết, Vạn Thanh viện các người, tình hình bây giờ không ổn.” Vương thiếu quân mỉm cười.

“Thủ tịch? Người nói Vạn Thanh Thanh?”

“Không sai.”

“Con trai của Lịch sơn phái nghiêm trọng như vậy, Nghiêm Cửu Hải đang theo dõi nàng. Người này trước kia ta đã từng gặp qua, hần tuyệt đối không phải chỉ đơn thuần vì Vạn Thanh Thanh xinh đẹp mới để ý tới hần. Hần không phải là người nữ sắc.” Vương Thiếu Quân giải thích.

“Nói cách khác, trên thân Vạn Thanh Thanh có đồ vật gì, là thứ hần nhất định phải có, phải kết thân mới có thể lấy được?” Ngụy Hợp nhíu mày.

“Không sai.” Vương Thiếu Quân vươn tay: “Được rồi, đưa thuốc cho ta đi.”

Ngụy Hợp sáng khoái từ trong túi eo lấy ra một cái bình sứ nhỏ màu tím, ném tới.

“Có thể dùng mười lần, một lần một viên, giữ chất nửa năm. Không thể chiếu ánh sáng mặt trời. Không thể đồng phục cùng cua, nếu không sẽ mất đi hiệu lực.”

“Được.” Vương Thiệu Quân nhận lấy bình sứ, hài lòng gật đầu: “Nếu không có hiệu quả, ta sẽ tới tìm ngươi.”

“Có thể.”

“Nể tình ngươi sáng khoái như vậy, ta đưa ngươi một tin tức. Nếu ngươi muốn giúp Vạn Thanh Thanh nhất định phải đợi mười tháng trước. Mười tháng sau, lịch sơn phái sẽ có động tác. Tốt, ta đi thử dược hiệu trước.” Cuối cùng Vương Thiệu Quân nói.

“Ta...” Ngụy Hợp còn chưa kịp mở miệng nói xong, liền thấy hoa mắt, không thấy bóng dáng.

“Công phu thật nhanh!” Trong lòng hấn tập trung cao độ.

*

*

*

Không hổ là một trong ba đại công tử của Tuyên Cảnh, có thể nổi tiếng như hai tên biến thái còn lại, xem ra Vương thiếu quân này không phải hạng người hời hợt.

Ngụy Hợp hoài nghi gia hỏa này có thể đã rèn cốt. Dù sao tu vi tư chất của Vạn Thanh cũng không được nổi danh ở Tuyên Cảnh Thành.

“Mười tháng hả?”

Ngụy Hợp đứng lên, nhìn thấy dưới lầu ngoài cửa sổ, trên đường phố, thân ảnh Vương thiếu quân đang chậm rãi bước lên một cỗ xe ngựa thuần trắng.

Mặt bên cạnh xe ngựa in một chữ Vương to lớn, tựa như hoa cỏ xanh biếc.

“Bây giờ là tháng tám, còn có hai tháng. Xem ra phải trở về một chuyến rồi.”

Mặc dù hấn và Vạn Thanh giao tiếp không nhiều lắm, nhưng vị đại sư tử này tâm tính nhu hòa, trước kia cũng đã giúp hấn, ngày thường còn thường xuyên giúp đỡ nhị tử Ngụy Oánh.

Lúc hấn trở về, cũng thường xuyên có thể nghe Nhị tử nhắc tới Vạn Thanh chiếu cố.

Về tình về lý, đủ khả năng, hấn đều dự định nhúng tay vào một chút.

Bây giờ tán công hoàn thành, hấn một mặt đang tiến hành Phúc Vũ Kính cường hóa lần đầu tiên, một mặt cũng đang chờ sự đột phá của Kinh Hồng Quyết.

Kinh Hồng Quyết đã hoàn toàn đến bình cảnh, chỉ thiếu Phá Cảnh Châu là có thể thành tựu tầng thứ hai.

Đến lúc đó, sức mạnh của hấn lại có thể tăng gấp bốn lần so với lúc trước.

Sau khi đột phá, lực lượng hấn lại lần nữa tăng nhiều, hấn là có lòng tin ứng đối một ít phiền toái.

Từ Dụ Hưng phương trở về, Ngụy Hợp lại lần nữa tiến vào trạng thái tiềm tu.

Mỗi ngày trừ thời gian ăn uống ra, còn lại đều là đang khổ tu Phúc Vũ Tụ Vân Công và Thiết Lĩnh Y.

Thiết Lĩnh Y đã hai máu, lúc nào cũng có thể chảy nhưng do thiếu thời gian tích lũy nên Ngụy Hợp chỉ có ý định dùng Phá Cảnh Châu hỗ trợ đột phá cảnh cửa này.

Chỉ trong chớp mắt, thời gian một tháng đã trôi qua.

Rốt cuộc Phá Cảnh châu cũng được bổ sung.

Hồ Thiên Ân.

Ngụy Hợp một lần nữa đứng trên bãi sông ven hồ.

Sắc trời vừa sáng, nước hồ theo gió nổi lên vô số lân phiến, lốm đốm mang theo kim quang.

“Ngụy sư đệ, tìm ta có việc gì không?” Vạn Thanh Thanh mang theo một tia nghi hoặc cùng một mối, thân ảnh nhẹ nhàng đáp xuống sau Ngụy Cương.

Ngụy Hợp xoay người.

Hắn hôm nay, khí huyết lại tăng cao, hình thể của hắn đã đạt đến hai mét, dáng người khôi ngô, tựa như sư tử hổ.

Chỉ đứng trước mặt Vạn Thanh Thanh, thân hình hai người không lồ khác biệt, có thể khiến người ta liên tưởng đến con hôi hùng cùng đậu hũ.

“Sư tỷ từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ.” Ngụy Hợp trầm giọng nói.

“Ta còn tốt, chỉ là Ngụy sư đệ, biến hóa có chút lớn.” Vạn Thanh Thanh mỉm cười nói.

Từ sau lần hẹn hò trước với bọn Vũ Mặc, vốn nàng cho rằng chuyến đi này đã buông lỏng, cũng đã biến thành con đường khuyên giải.

Hai người bạn từ nhỏ đến giờ không chỉ không ủng hộ nàng, ngược lại còn khuyên nàng đồng ý kết thân với Lịch Sơn phái.

Gần đây trong môn phái gặp khó khăn nhiều chỗ, về mặt tài chính và nhân thủ đều có chút giắt gấu vá vai, nhờ có lịch sơn phái ra tương trợ, mới có chút hòa hoãn.

Nhưng cũng chính vì vậy, lịch sơn phái nhân cơ hội lần nữa hướng Vạn Thanh viện cầu hôn.

Lúc này, Thượng Quan môn chủ cũng có chút dao động.

Tâm tình mẫu thân sa sút, nhiều lần theo lý lẽ tranh giành, nhưng lần này, hảo hữu thường đứng về phía nàng, cũng không hề kiên định.

“Có thể chậm rãi bồi dưỡng” Lịch Sơn phái thực lực hùng hậu, nếu có thể gả vào đó, đối với mẫu thân là Vạn Lăng cũng có trợ giúp không nhỏ.” “Cũng không ở chung, làm sao biết người có thích không, thích hay không?”

Loại lời khuyên bảo này không ngừng vang lên.

Áp lực trong lòng Vạn Thanh Thanh ngày càng nặng nề. Bạn tốt khuyên bảo, đồng môn trưởng bối khuyên bảo, mẫu thân gian nan, lợi ích của môn phái. Các loại áp lực tựa như gông xiềng, không ngừng chồng lên người nàng.

“Su tử?” Thanh âm Ngụy Hợp, một lần nữa kéo Vạn Thanh Thanh trở về suy nghĩ.

“Su đệ có chuyện gì, cần một mình ta gọi ra?” Vạn Thanh Thanh miễn cưỡng tươi cười nói.

“Không có gì, chỉ là trước đây gia tử được su tử chiếu cố, còn có lúc nhập môn, Ngụy mỗ còn nhớ rõ tình nguyện su tử viện thủ. Cho nên nghe nói su tử gặp chuyện khó khăn, đặc biệt tới hỏi thăm một tiếng.” Ngụy Hợp chân thành nói.

“Su đệ có lòng.” Trong lòng Vạn Thanh Thanh âm áp, cuối cùng vẫn có người đứng về phía nàng.

“Vạn su tử.” Ngụy Hợp nheo hai mắt lại, trịnh trọng nói:

“Chiếu theo tình cảm, tự nhiên báo đáp, nếu có ngày, su tử tình thế cấp bách, không thể làm theo, không ngại thông tri Ngụy mỗ một tiếng.”

Đây là một hứa hẹn và một hứa hẹn rất trịnh trọng.

“Su đệ khách khí. Có việc nếu cần trợ giúp, ta nhất định sai người thông báo cho ngươi. Đa tạ.” Nụ cười của Vạn Thanh Thanh lần này tự nhiên rất nhiều.

“Vậy bây giờ có thể nói cho ta biết, gần đây su tử gặp phải phiền toái gì không? Ta có một bằng hữu, thực lực rất mạnh, có lẽ giúp được một tay.” Ngụy Hợp lại hỏi.

“Không có gì, chỉ là chậm chạp không có cách rèn cốt, trong lòng có chút rối rắm, lo lắng.” Vạn Thanh Thanh nhẹ nhàng lắc đầu.

Mặc dù rất cảm tạ hảo ý Ngụy Hợp, nhưng phiền toái nàng phải đối mặt, xa không phải Ngụy Hợp có thể ứng phó, cho nên nàng không định đem su đệ hảo tâm này kéo vào vòng xoáy.

Bất kể là sơn chi tử Nghiêm Cửu Hải, hay là Chu Vũ Quy, đều là anh kiệt trẻ tuổi của Thái Châu.

Còn lâu mới là một võ sư đã trải qua tán công như Ngụy Hợp.
Bằng hữu của hấn dù có mạnh, chẳng lẽ còn có thể mạnh hơn
Nghiêm Cửu Hải Chu Vũ?

Nếu không, đây không chỉ vì lương tâm nàng chịu không thấu,
thậm chí còn có thể xem như đang hại người.

“Vạn sư tử...” Ngụy Hợp còn muốn nói gì đó.

“Không có việc gì, thật đấy.” Vạn Thanh Thanh cười cười, giơ
tay lên ra hiệu nó đừng nói nữa.

“Thật sự không sao. Chỉ là bởi vì rèn cốt chậm chạp không
thành, nên có chút tâm tình sa sút mà thôi.”

Mẫu thân Vạn Lăng cho nàng cơ hội tranh thủ, đó chính là tổ
chức đấu võ hội, muốn cưới người của nàng là Vạn Thanh
Thanh Thanh, ít nhất có thể chính diện giao thủ đánh bại nàng.

Nàng đang đánh cược, cược thực lực của Nghiêm Cửu Hải
không bằng nàng.

“.....” Ngụy Hợp không còn gì để nói.

“Được rồi. Ngụy sư đệ, cảm ơn ý tốt của ngươi. Ta không
sao.” Vạn Thanh Thanh nghiêm túc nâng tay, ngăn đối phương
lại.

“Thật sự không có việc gì.”

“Uy...” Ngụy Hợp cuối cùng trầm mặc.

Nếu như Vạn Thanh Thanh không muốn nói, hấn cũng không
có cách nào bức bách, có lẽ bây giờ còn chưa tới thời khắc
máu chót.

“Bất quá, hứa hẹn của sư đệ, ta nhớ kỹ.” Vạn Thanh Thanh
bỗng nhiên cười một tiếng, nghiêm túc gật đầu với Ngụy Hợp.

Nàng xoay người, sải bước đi về phía bên kia.

Cho đến khi bóng lưng của nàng hoàn toàn khuất chìm sương
mù.

Ngụy Hợp nâng hai tay lên, hơi hoạt động bàn tay, phát ra
tiếng răng rắc nhỏ.

Hai tay của hắn tựa như thùng nước đục, rộng thùng thình cứng rắn, nhẹ nhàng nắm chặt, ngón tay vạch phá khí lưu, phát ra tiếng xèo xèo nhỏ.

Một ngày trước khi quay về Thiên Ân Môn, hắn đã hoàn thành đột phá tầng thứ hai của Kinh Hồng Quyết.

Huyết nang thứ hai kết thành, khiến cho toàn bộ lực lượng của hắn lại bước lên một bậc thang lớn.

Đến bây giờ, Ngụy Hợp cũng không biết mình thật sự bộc phát, có thể đạt tới tầng thứ gì.

Hắn chỉ biết, dùng khí lực của mình chống lại kinh lực hộ thân của bản thân.

Hộ thể Phúc Vũ kinh chỉ dùng một nửa lực lượng đã bóp nát.

Về phần kinh lực chông chát, lại thêm Phi Long công nhanh chóng dịch chuyển, uy lực có thể đạt tới mức nào thì chính hắn cũng không biết.

Ngụy Hợp thật ra rất muốn cùng Vạn Thanh Thanh giao thủ thử một chút, đáng tiếc, bây giờ không phải lúc.

“Phải tìm đối thủ thử tay mới đúng chứ.” Ngụy Hợp bỗng nhiên nghĩ đến.

Những hàng hóa đã cất dấu trước kia, đến lúc đi xem một chút rồi, có lẽ sẽ câu được một chút thu hoạch.

131

Hạ cung trăng, hoàng hôn.

Giữa Thiên Ân hồ tuyên bố cảnh thành, mảng lớn rừng cây lúc này đã nhuộm đỏ vàng dày đặc.

Đa số lá rụng tựa như thảm lông, lót thật dày trên mặt đất, đi lên lúc cũng có thể phát ra tiếng rãng rắc giòn vang.

Hai bên đường đi nhanh, rừng cây màu đỏ vàng xen lẫn sương mù dày đặc, dưới ánh nắng chiều sắp chiếu xuống, thần bí mà không rõ.

Bên trong một dãy núi màu vàng chập trùng trùng điệp điệp là một cửa hang đá.

Mấy người phân tán ở chung quanh thạch động, ẩn núp khác nhau gần phân chia, chờ con mồi có thể xuất hiện lúc nào cũng có thể vào lưới.

“Vậy mai phục khi nào mới kết thúc?”

Trong một điểm mai phục, hai hán tử cường tráng đang cầm bánh thịt khô ném vào trong miệng, vừa dùng rượu trong túi chứa đựng.

Trên người hai hán tử mặc ngoại bào màu vàng đỏ giống như lá cây chung quanh, bấp dùi bên hông đều cột đoản đao cùng độc tiêu đặc chế.

Máu chót nhất chính là, trên mặt đất bên cạnh bọn họ còn đặt một chiếc lồng nhỏ, bên trong nhốt một con động vật màu vàng giống như con hồ ly.

Con vật nhỏ kia yên tĩnh nằm úp sấp, tựa như đang ngủ.

“Đằng nào phía trên cũng nói, đôi lớp chờ đi, tên kia làm hàng lớn như chúng ta, còn giết nhiều người như vậy, không bắt được người, về sau ai còn dám hợp tác với chúng ta nữa chứ? Đây là công đạo cho những người hợp tác kia.” Tên còn lại trầm giọng trả lời.

“Nhưng chúng ta đều ngồi xổm đã mấy tháng rồi, còn chưa có động tĩnh... Chẳng lẽ thật phải ngồi trong tuyết thật sao?”

“Ai biết được. Dù sao cấp trên nói như thế nào, chúng ta làm thế nào.”

“Có biết người dẫn đội là ai không?”

“Ừm, chính là hai vị cao thủ mới gia nhập kia, bọn chúng cũng chờ giống chúng ta, cho nên người có oán giận gì không?”

“Nói cũng đúng.”

“Chờ đã, có người tới!” Đột nhiên thần sắc của một người hơi động, liếc nhìn chiếc lồng một bên.

Động vật trong lồng bỗng nhiên đứng dậy, nhìn trái nhìn phải, cái mũi nhỏ không ngừng ngửi cái gì, tựa hồ phát hiện cái gì.

“Xem ra số lượng không nhiều lắm. Thông báo về phía sau đi.” Tên còn lại gật đầu nói.

Hai người nhanh chóng phân ra một người lặng lẽ đi về phía sau.

Trong rừng rậm, lá đỏ lá vàng đầy đất.

Ngụy Hợp đội mặt nạ màu đen, một thân đen kịt, thân hình khô ngô không có bất kỳ sự vụng về nào, chậm rãi nhẹ nhàng đi động trong rừng cây.

Mục tiêu của hắn vô cùng rõ ràng, đó chính là vị trí lần trước hắn giấu đồ vật.

Hắn không có trực tiếp tiếp cận, mà vòng qua một vòng, từ một hướng khác tiếp cận sơn động.

Chỉ là chưa đi được bao xa, hắn đã phát hiện không đúng.

“Ra đi.”

Ngụy Hợp bỗng nhiên dừng bước, trầm giọng nói.

Xung quanh yên tĩnh không một tiếng động, chỉ có lá khô bị gió thổi bay chậm rãi rơi xuống.

Không thể lừa gạt, Ngụy Hợp cũng hơi yên tâm một chút, tiếp tục đi tới phía trước.

Đi chưa được bao xa, hấn bỗng nhiên dừng lại một lần nữa.

“Ta nhìn thấy ngươi rồi.”

Lúc này, phía trước, bên trái, bên phải đều nhao nhao đi ra.

Một đám bịt mặt mặc trang phục hoa lệ, ngăn chặn toàn bộ ba phương hướng phía trước của Ngụy Hợp.

Một người đứng chính phía trước, ngược lại không đeo mặt nạ, chỉ mặc trang phục ngụy trang màu hoa. Ngụy Hợp liếc mắt một cái liền phân biệt được, người này chính là lão đại Mai Hoa trang mà lần trước hấn từng gặp - Tống Khánh.

Không phải vì trí nhớ của hấn có trí nhớ quan sát siêu cường, mà vì trên thân người này rải tung dùng một ít túi thơm đặc thù, tựa hồ là loại bài trừ hồ hôi.

Nhưng mùi thơm của túi hương hòa cùng mùi cáo thối lại lẫn cùng một chỗ, ngược lại tạo thành một loại mùi thối đặc thù.

Mùi hôi này tuy rằng rất nhạt, nhưng rất đặc biệt, không thể gạt được loại người thường xuyên cần chú ý mùi này của Ngụy Hợp.

Dù sao hạ độc quá nhiều, đã hình thành thói quen miễn cảm.

Cho nên hấn có thể không nhớ được diện mạo của đối phương, nhưng mùi vị đặc biệt này khó mà quên được.

“Lại là ngươi?” Chỉ làm cho Ngụy Hợp không thể tưởng tượng được là, không chỉ lão nhận ra đối phương, mà Tống Khánh ở đối diện cũng nhận ra gã đeo mặt nạ.

“Ngụy Hợp Ngụy Đà chủ của Thiên Ân môn, ngươi tới nơi này làm gì? Còn quần áo đi lại lén lén lút lút, muốn người khác không nhận ra ngươi là ai sao?” Tống Khánh Hiền cười lạnh nói.

“...” Ngụy Hợp không còn gì để nói. Gã tự biết trên người mình không có chỗ nào để lộ.

Nhưng nếu đã bị phát hiện, hấn cũng không cần che giấu nữa, tháo mặt nạ ra.

“Tống khánh, ta chỉ là đi ngang qua đây, trở về hồ Thiên án, phát hiện các người trốn ở đây. Tới xem một chút.”

Hắn phản bác: “Lần trước người đã thương ta, ta còn chưa tìm người tính sổ, người chờ đó, lát nữa ta sẽ tới tìm sư huynh đệ ta lĩnh giáo, Mai Hoa trang đúng không? Chờ đó!”

Ngụy Hợp vừa nói, vừa chậm rãi lui về phía sau.

“Làm sao? Đến rồi còn muốn đi?” Tống Khánh Thành tựa cười mà như không cười rộ lên.

Mặc dù không xác định có phải là Ngụy Hợp này hay không, nhưng nếu đụng phải một cái, cũng không có cách nói để gã chạy thoát.

Hắn thả người nhảy lên, khoảng cách mười mấy mét chớp mắt đã tới.

Chân phải vòng lại một vòng, tựa như chiến phủ, hung hăng quét ngang bả vai Ngụy Hợp.

Kình lực nơi chân đan vào nhau, kích động lên không khí lưu rung động ô ô, lá khô trên mặt đất chung quanh nhao nhao bị một cước này cuốn lên kéo theo, nhấp nhô tứ tán.

Ngụy Hợp trong lúc vội vàng, cấp tốc đưa tay ngăn trước người.

Bành!

Lòng bàn chân chạm vào nhau, toàn thân Ngụy Hợp chấn động, thân thể bị đụng hung hăng ngã ra sau, đụng vào trên một thân cây, chấn động đến mức rơi xuống như mưa lá rụng.

Hắn ho khan hai tiếng, hai tay vội vã không ngừng huy chương, ngăn cản bóng chân nhanh chóng quét tới chung quanh.

Cái chân kia tựa như một chiếc búa lớn, đại khai đại hợp, thế đại lực trầm, hơn nữa tốc độ cực nhanh. Trong đó còn mang theo một cỗ lực lượng xuyên thấu đặc thù, cực kỳ khó chơi.

Không mấy cái, Ngụy Hợp liền kêu lên một tiếng đau đớn, khoe miệng chảy máu, bị một cước đập trúng vai trái, bay rớt ra ngoài.

“Không chịu nổi một đòn.” Tống Khánh thu chân, cười lạnh một tiếng.” Lần trước tha cho người một cái mạng, còn tưởng rằng hội trưởng người sẽ có chút trí nhớ, không ngờ lại không biết sống chết tự mình lại gần.”

Nhưng cần nhắc đến thân phận Thiên Ân Môn đã chủ của đôi phương, hẳn biết mình không thể lại ở nơi này giết đôi phương.

Nếu không hiện tại thân kinh Thiên Ân Môn đã có chút mất cảm, mặc dù không đối phó được hậu trường phía sau hẳn, nhưng vẫn dễ dàng giết chết Mai Hoa Trang.

Chần chờ một chút, hẳn đã thay đổi chủ ý.

“Cút đi!” Tống Khánh Hỏa phun nước bọt một cái: “Đừng để ta lại nhìn thấy người, nếu không, xem một lần đánh một lần!”

Ngụy Hợp ôm bả vai từ dưới đất đứng lên, hung hăng nhìn hẳn một cái, không nói một lời, xoay người rời đi.

Hắn đã nhận ra, xung quanh không biết một mình Tống Khánh, còn có vài người ẩn nấp.

Vì vậy hẳn đã sinh lòng thoái ý.

Về phần Tống Khánh, gia hỏa này chỉ là tiểu nhân vật, về sau còn có cơ hội giải quyết người này, dù sao cũng không vội được.

Ngụy Hợp nhanh chóng lui về phía sau, rất nhanh biến mất trong rừng.

Tống Khánh cười lạnh một tiếng, quay người trở về đường cũ. Đồng thời phát tay bảo những người còn lại trở về các nơi.

“Không sao, chỉ là một tên gia hỏa ngoài ý muốn xông tới. Không đúng!” Đột nhiên hẳn tâm thần run lên.

Nơi này mặc dù cách đường gấp không xa, nhưng bọn hẳn một mực ẩn nấp, không có động tĩnh gì, Ngụy Hợp kia làm sao nghe được động tĩnh, phát hiện hẳn ở chỗ này?

Hoặc là nói, tên kia ngay từ đầu đã hướng tới bên này, mà không phải vì điều tra tình huống tìm tới.

Tổng khánh đột nhiên phản ứng lại.

Hắn mặc dù tự cảm thấy đầu óc có chút trì trệ, nhưng cũng không ngốc, lập tức liền phản ứng, Ngụy Hợp rất có thể có quan hệ với vụ án kiếp lần trước.

“Không tốt!” Bỗng nhiên hắn nghĩ tới một khả năng khác.

Tổng khánh biến sắc, nhanh chóng vọt tới một điểm ẩn núp trong đó.

Rừng cây rậm rạp tách ra trước mắt, rất nhanh hắn liền đến một chỗ tiềm tàng điểm trong đó.

Chỉ là cảnh tượng trước mắt khiến hắn trọn tròn mắt.

Hắn mang theo hảo thủ của Mai Hoa trang đến, hai người đã lặng lẽ ngã trên mặt đất, dưới thân chậm rãi chảy ra huyết thủy.

Bốp!

Tổng Khánh vội vàng chạy tới một chỗ khác.

Chỗ thứ hai tiềm ẩn khoảng cách không xa, ước chừng mấy trăm mét vị trí.

Chỉ là lúc hắn đến, trong lùm cây nơi đó, cũng là một mảnh huyết nhục mơ hồ.

Bên kia phái tới hai cỗ thi thể cũng ngã trên mặt đất, còn khẽ run rẩy.

Sắc mặt Tổng khánh tái nhợt, cước pháp vận chuyển đến cực hạn, thân hình nhanh như chớp, chạy đến chỗ thứ ba, cũng là điểm cuối cùng để ẩn nấp.

Hắn gần như dùng tốc độ nhanh nhất của mình trong đời.

Râm râm một tiếng.

Tổng Khánh Hiên hung hăng tách ra bụi cây chắn đường phía trước.

Lá khô màu đỏ vàng, bị hắn lướt qua mang theo khí lưu, bay múa.

Tổng Khánh bỗng nhiên dừng bước, nhìn chỗ nấp thứ ba.

Hai người ở đó, lúc này một người đã ngã trong vũng máu, cổ méo mó đứt rời.

Một người khác, đang bị một nam tử khôi ngô, một tay bóp cổ họng, tứ chi không ngừng giằng co treo trên bầu trời, nhưng không làm nên chuyện gì.

Rắc rắc.

Một tiếng giòn vang.

Cổ người cuối cùng cũng bị bóp gãy, dần dần không còn sinh khí.

Người nạn chính là một trong những tâm phúc mà Tống Khánh coi trọng nhất!

Tống Khánh vốc trợn to hai mắt, con mắt cơ hồ muốn lòi ra khỏi hốc mắt, lượng lớn tơ máu phủ kín tròng mắt.

“Ngươi, tìm, chết!!!”

Gã gào thét một tiếng, bỗng nhiên phi thân lên, thân hình tựa như Du Long, mang theo khí lưu cường hãn, hung hăng phóng tới bóng người khôi ngô kia.

Trong công pháp tu luyện mạnh nhất của hắn là tuyệt sát - võng bay xuống nhận, bỗng nhiên toàn lực bộc phát ra.

Đùi phải mang theo đường vòng cung kỳ dị, ở giữa không trung liên tục gãy mấy lần, nháy mắt mang theo mảng lớn bóng chân, rõ ràng bao trùm hơn phân nửa không gian chung quanh đối phương, hình thành một tấm lưới lớn, khiến cho gã không còn chỗ nào trốn.

“Chết cho ta!” Tống Khánh Toàn thân kinh lực không cần tiên, điên cuồng rót vào đùi phải phía bên phải.

Kinh lực hình xoắn ốc nương theo bóng chân bện ra một cái lưới vô hình lớn, bao phủ xuống người nạn.

Phốc!

Chỉ trong nháy mắt, tất cả cước ảnh liền dừng lại.

Chân phải Tống Khánh tựa như chim nhỏ bị kim sắt kẹp lấy, bị một bàn tay đen thui nhẹ nhàng nắm lấy, không thể động đậy.

Hắn điên cuồng dùng sức, cố gắng tránh thoát, nhưng không làm nên chuyện gì, lực lượng song phương chênh lệch quá lớn.

Thế cho nên hắn liên tục bộc phát mấy lần, ngoại trừ làm cho da thịt chân mình be bét máu thịt, căn bản không cách nào tránh thoát kìm chế.

“Vừa mới chia tay. Lại gặp mặt.”

Nam tử xoay người, để lộ gương mặt quen thuộc mà Tống Khánh mới gặp lúc vừa rồi.

Bỗng nhiên đó là Ngụy Hợp!

Chỉ là lúc này Ngụy Hợp, khí chất thần sắc cùng thần sắc vừa rồi hoàn toàn khác biệt.

Nếu như người lúc trước toàn thân lộ ra một luồng nhỏ yếu, khó chịu, khí chất gian nan.

Như vậy, người trước mắt này là một cự thú nguy hiểm đang nhe răng nanh.

Bình tĩnh, ôn hòa.

Khuôn mặt giống nhau như đúc, chỉ nhẹ nhàng nhìn về phía Tống Khánh, khiến hắn có loại cảm giác run rẩy toàn thân.

Dường như trước người mình là vô số mũi đao sắc bén lạnh như băng.

“Người... Người cái tên này....!!” Lông tóc toàn thân Tống Khánh dựng đứng, cảm giác nguy cơ mãnh liệt cùng cảm giác sợ hãi, khiến sức mạnh và cơ thể toàn thân hắn đều điên cuồng co rút lại. Ý đồ vẫn hỏi một chút sinh cơ cuối cùng cho mình.

Hắn không dám tin nhìn chằm chằm vào đối phương, cái tên vừa bị hắn dùng một cước đạp trọng thương này, một tiểu võ sư suy nhược đã từng tán công, thế mà...

Dường như hắn cảm thấy bản thân như kẻ ngốc, sự tự đắc, tự ngạo, như bức tường pha lê âm âm tan vỡ.

Thay vào đó là khó có thể tin cùng với sự xấu hổ và lửa giận sau khi bị lừa gạt.

132

“Lại nói tiếp, còn phải nhờ ngươi, cho ta xác định tất cả mai phục xung quanh đây.”

Ngụy Hợp mỉm cười nói.

Khác với lúc trước chật vật, lúc này hắn an tĩnh như cự thú ẩn núp. Loại cảm giác nguy hiểm khủng bố tùy thời có thể bộc phát, kích thích chung quanh chim tước trùng li ti cũng không dám lên tiếng.

Bốn phía dường như ngay cả lá rụng cũng bay xuống càng nhẹ hơn.

“Ngươi cho rằng ngươi có thể thắng được ta!! Không! Không thể nào!!” Tống Khánh Khánh điên cuồng dùng sức, rút cuộc rút chân phải ra.

Hắn vận khởi toàn bộ kinh lực, đem chiêu số tuyệt sát đặc ý nhất của mình, dồn dập trút xuống.

Vô số bóng chân điên cuồng phóng tới Ngụy Hợp, nhưng mỗi một lần đều bị đối phương một tay nhẹ nhàng ngăn trở.

Chỉ nhẹ nhàng đánh một cái, thôi ảnh nhìn như thế đại lực nặng tựa như huyền ảnh món đồ chơi nhẹ nhàng phá vỡ.

Tống Khánh cực độ sợ hãi, toàn lực bộc phát ra hết thủy thực lực. Nhưng đáng tiếc, hắn lúc này, trước mặt Ngụy Hợp, yếu ớt như trẻ con.

Phốc.

Một chân cuối cùng bị Ngụy Hợp bắt lấy.

“Được rồi, nên kết thúc thôi.”

“Ngươi...!?” Tống Khánh ngẩng đầu, nhìn thấy là một nắm đấm đang cấp tốc phóng đại.

Bành!!

Kinh lực hộ thể trên người hắn tựa như đồ sứ bị nghiền nát tầng tầng nổ tung, xương sọ cứng rắn bị một quyền này đánh

lõm, vỡ vụn, sau đó nổ tung vào bên trong.

Thân thể Tống Khánh Toàn bay ngược ra sau, hung hăng đâm vào trên một cây đại thụ mấy người ôm.

Miệng hắt phun máu, hai mắt tan rã, giãy giụa muốn nói gì, nhưng lại không nói nên lời.

Trong chốc lát, một bóng người vội xông tới.

Một quyền.

Bành!!!

Một tiếng vang thật lớn, giữa ngực và bụng Tống Khánh bỗng nhiên bị lõm xuống.

Cánh tay Ngụy Hợp xuyên thấu hắt ta, đâm thẳng vào thân cây phía sau, ghim hắt ta trên thân cây.

Trong tiếng ục ục.

Hắt rút ra.

“Xin lỗi, lực lượng còn chưa thích ứng được, vừa rồi dùng lực nhỏ hơn một chút nên mới bổ sung một chút.”

Vô số lá khô màu hoàng hồng rơi xuống như mưa, trộn lẫn với giọt máu rơi trên mặt đất, không phân biệt được là màu đỏ của lá cây hay là màu đỏ của máu tươi.

Trên chạc cây cách đó không xa, một thân ảnh yếu điệu che mặt đang cố gắng khắc chế bản thân, không để cho lửa giận và thống khổ tràn ngập tâm tình.

Chỉ hơi chần chờ, nàng không thể xuống cây cùng Tống Khánh liên thủ kháng địch, kết quả thắng bại đã phân.

Quá nhanh rồi.

Quả thực nhanh đến mức nàng chưa kịp phản ứng, mọi chuyện đã kết thúc.

Nàng tro mắt nhìn trượng phu bị một quyền đóng đinh trên thân cây, thân thể co giật, ánh mắt tan rã, máu me khắp người.

Ngụy Hợp vừa rời biểu hiện chật vật không chịu nổi kia, lúc này lại đột nhiên mở ra răng cửa khủng bố, một ngum cắn lấy

Tống Khánh, xé rách nuốt sống.

Trước sau cực lớn tương phản, không riêng gì Tống Khánh
Cốc không kịp phản ứng, chính là nàng trốn trong bóng tối,
hiện tại còn khó mà phản ứng.

Tất cả giống như một cơn ác mộng.

Nếu đây thật là mộng, xin mau mau tỉnh lại!

Nữ tử giữa cành lá cố gắng nín thở, nhắm mắt lại, kiềm chế sự
đau đớn trong lòng.

Nàng biết mình nhất định phải ẩn nấp, không để người nọ phát
hiện, ngày sau mới có cơ hội báo thù.

Cuối cùng Tống Khánh có chút tan rã con người, nhìn về phía
nàng, bao hàm ý cự tuyệt bên trong, nàng đã nhìn ra.

Hắn đừng đi ra ngoài, đừng để bị phát hiện!

Chỉ cần có thể đem nội tình chính thức của Ngụy Hợp ra ngoài
ánh sáng, sớm muộn gì cũng sẽ có cao thủ mạnh hơn tới giết
chết hắn! Giết chết hắn!

Nhưng bây giờ, chỉ cần nàng không bị phát hiện, là có thể...

Nữ tử vừa mở mắt.

Trước mắt rõ ràng là một khuôn mặt người, Ngụy Hợp nhìn
chăm chú khuôn mặt của nàng.

Lông tơ toàn thân nàng dựng đứng, lộn ngược một cái, từ trên
cây rơi xuống, vội vã chạy về nơi xa.

Chạy chưa được hai bước, nàng đã cảm thấy da đầu đau nhức,
mái tóc dài bị người ta chụp từ phía sau.

Ngay sau đó trời đất quay cuồng.

Bành!!!

Nữ tử định đón đỡ kinh lực đánh lên, nhưng bị mạnh mẽ đánh
tan.

Nàng trùng điệp hai tay trước ngực, tính cả ngực đầy đặn, bị
Ngụy Hợp lẳng không một quyền.

Không có kinh lực, chỉ là man lực thuần túy, tựa như hồng thủy triều tịch phá tan tất cả ngăn cản.

Phốc!

Chính giữa thân thể nữ tử sụp đổ xuống, giống như Tống Khánh Thụy lúc trước, hai tay, ngực, cột sống, toàn bộ đều bị một quyền đánh xuyên.

Một lượng lớn máu thịt phun ra từ phía sau nàng, vung vãi đầy đất.

“Người... Người..” Nữ tử treo trên cánh tay Ngụy Hợp, giãy dụa còn muốn nói gì nữa.

Trong mắt nàng lộ ra cừ hận và thống khổ, nhưng tất cả đã kết thúc. Cho dù là võ sư, dưới thương thế khủng bố này, cũng không có khả năng sống sót.

Lông ngực nàng gần như bị xuyên thủng, thần đan diệu dược cũng không cứu được.

“Lần này dùng sức phù hợp.” Ngụy Hợp như không rút tay ra, máu tươi trên người bị kinh lực hộ thể ngăn trở, nhẹ nhàng run lên, toàn bộ rơi xuống đất.

Thi thể nữ tử trượt xuống đất, không có động tĩnh gì.

“Như vậy coi như kết thúc.” Ngụy Hợp quét mắt nhìn chung quanh, không cảm ứng được vấn đề gì.

Lúc trước dẫn động mai phục hẳn là những người này.

Kế tiếp nên là thời gian sưu tập chiến lợi phẩm.

Hai võ sư, sáu người mai phục, chắc là có thể thu được không ít vật phẩm của tiền bạc.

Động tác Ngụy Hợp nhanh chóng, lần lượt lục soát thi thể. Thi thể hẳn cũng lười thu thập, lần này một chiêu Thiên Ấn môn kinh lực cũng vô dụng, thuần túy là dựa vào lực lượng áp chế, dùng nắm đấm đánh chết đám người.

Cho nên người điều tra ngoại trừ có thể tra ra được sức mạnh của hắn, còn lại cái gì cũng không tra ra được.

Dem mọi thứ dùng một cái bao bọc lại, sau đó Ngụy Hợp đi vào sơn động, đồ vật bên trong cất giấu vẫn còn nguyên tại chỗ.

Một ít thịt khô đã rền qua thịt khô, vẫn như cũ không có hỏng.

Hắn ném đồ vật lên trên xe hàng, hai tay chộp một cái, trực tiếp ôm lấy thịt khô của xe thuốc, quay người vận chuyển Phi Long công, nhanh chóng xuất động.

Ở ngoài động, hắn đá mũi chân nhảy lên, nhắc một nam tử đang hôn mê trên mặt đất lên, rơi vào trên xe hàng.

Đây là một người sống hẳn đặc biệt lưu lại, chính là dùng để thăm vấn lai lịch đám người này.

Một xe hàng hóa nặng đến nghìn cân nằm trong tay hắn dễ dàng nâng lên.

Hàng hóa hẳn không chuyển về Tuyên Cảnh Thành, cũng không trở về hồ Thiên Ấn, mà nhanh chóng rời đi về một hướng khác.

Mà những hàng hóa này, từ trước đó hẳn đã tìm được một lỗ trộm khác, hẳn là nơi cất giấu bảo vật của đạo phi trước kia.

Vừa vận dùng để ẩn giấu thu nhập vượt mức như hắn.

Mang theo hàng hóa, chạy hơn mười dặm, Ngụy Hợp đi vào thổ động, đem hàng hóa dược liệu cất giấu kỹ.

Sau đó mới ném một người sống xuống mặt đất.

Trong hang trộm u ám khô ráo, bốn phía tất cả đều là cỏ khô, cành cây, mơ hồ có thể ngửi thấy một mùi gay gay.

Tựa hồ có động vật gì đó dừng lại ở nơi này.

Hang động là kết cấu của giọt nước nằm ngang hướng.

Miệng nhỏ, bên trong lớn.

Ngụy Hợp ném người xuống đất, đã phát giác đôi phương đã tỉnh lại.

“Mở mắt, nói cho ta biết sau lưng các ngươi là ai?”

Người trên mặt đất vẫn không nhúc nhích.

“Ta đếm được ba tiếng, nếu người không mở mắt, vậy vĩnh viễn đừng mở nữa.” Ngụy Hợp lãnh đạm nói.

Rốt cuộc, người trên mặt đất kia thở ra một hơi rồi bò dậy.

“Ngài là đại gia, muốn hỏi cái gì nói đi.”

Người này biết chắc chắn phải chết, cũng không giãy dụa, không kêu to nữa.

Ngụy Hợp không nói một lời, ngón tay nhẹ nhàng búng ra, một đám bụi thật nhỏ tản ra trước mặt nam tử.

Rất nhanh, hai mắt nam tử trợn lên, ý thức trở nên đàn độn.

Ngụy Hợp lúc này mới bắt đầu thăm vấn.

“Các người làm việc cho ai?”

Nam tử chậm rãi mở miệng.

“Thiên Ân môn, Hộ Pháp quân.”

“Thiên Ân Môn?” Ngụy Hợp nghiêm nghị, biết suy đoán lúc trước của mình không sai, khẳng định có biệt viện khác xen vào.

Thiên Ân Môn Cửu Đại Biệt Viện, mỗi một biệt viện đều có võ học riêng biệt.

Tuy đều là ấn pháp, chương pháp, nhưng không giống với tài vụ của biệt viện cũng là độc lập.

Cho nên tình huống của biệt viện còn lại, Ngụy Hợp cũng không rõ ràng lắm.

Chỉ là hắn không ngờ tới, Thiên Ân môn lại to gan lớn mật, tham dự vào việc bán ngược quân giới.

Ngay khi hắn đang chuyên tâm thăm vấn.

Ở một nơi khác, xung quanh thi thể của vợ chồng Tống Khánh.

Sau khi Ngụy Hợp rời đi không lâu.

Một bóng người áo đen, nhẹ nhàng như quỷ ảnh, đột ngột xuất hiện bên cạnh thi thể Tống Khánh.

Hắn nhìn Tống khánh bị đóng đinh trên thân cây một chút.

“Thật can đảm!... Lại có người dám công khai động thủ với chúng ta.”

Bóng người ngẩng đầu lên, lộ ra một khuôn mặt bình thường có chút già yếu.

Đây rõ ràng là một lão nhân, hơn nữa còn là ông lão thoạt nhìn ít nhất bảy tám chục tuổi.

“Sứ giả, đã kiểm tra chung quanh, không có người sống, thuận thú lưu lại cũng đều đã chết, căn bản không kịp thả lỏng.”

Hai nam nữ đồng dạng cả người áo đen từ trong rừng đi ra.

Sắc trời dần tối, màu đen trên thân ba người, cộng hưởng với ánh sáng âm u chung quanh, mơ hồ dung hợp lẫn nhau.

Lão nhân xoay người, quét mắt nhìn chung quanh, rất nhanh lại nhìn thấy thi thể thê tử Tống khánh bị đánh hầu như thành hai đoạn giữa lồng ngực.

“Động thủ tự khả năng Đoán Cốt, hơn nữa uy lực bực này, không có lượng lớn kinh lực bạo tạc, không có khả năng đánh ra. Chỉ có cao thủ Đoán Cốt thậm chí trở lên, mỗi lần dùng đại lượng kinh lực bộc phát ra, mới có khả năng đánh ra.” Hắn trầm giọng nói.

“Nhưng mà, trong thành cao thủ Đoán Cốt chúng ta đều theo dõi, không có ai rời thành...” Một cô gái áo đen nghi ngờ nói.

“Vậy thì là người từ bên ngoài đến rồi. Gần đây không phải có rất nhiều người từ bên ngoài đến sao? Không ngờ còn tới nữa.” Ông lão cười lạnh.

“Chu gia Chu gia Vương gia, sau đó chính là Thiên Ân môn, tất cả cao thủ Đoán Cốt đều là người có danh khí, sở trường sức mạnh đều có ghi chép lại, người có kinh lực thuần túy thuộc loại lực lượng như vậy, một người cũng không.”

Người áo đen còn lại trầm giọng nói: “Cho nên đúng thật là như lời quân sư nói, hạ thủ hắn là thế lực bên ngoài đến từ bên ba phương.”

“Ngoại lai đơn giản chính là các bang phái nhỏ, cùng với đám yêu đảng kia.” Lão nhân lạnh lùng nói, “Bọn họ không phải trước đó nghênh đón một đặc sứ gì đó trở về? Động tác không nhỏ, nói không chừng chính là bọn họ.”

“Nếu thật sự là đám người Yêu tộc kia, quân sư đại nhân, chỉ sợ chúng ta không dễ hành động.” Nam tử áo đen trầm giọng nói.

“Sao nào? Người cảm thấy ta không phải đối thủ của lão độc đầu kia à?” Ông lão híp mắt nhìn hắn.

“Quân sư bớt giận, thuộc hạ cũng không có ý này, chỉ là yêu đảng Cửu Lê luôn am hiểu độc trùng thuật, võ học của hắn xảo trá quỷ dị, một khi xung đột, nhân thủ chúng ta ở chỗ này, có lẽ không nhất định là đối thủ.”

Hắn nói tiếp: “Đương nhiên Quân sư đại nhân có thể tiến thoái tự nhiên không sao, nhưng cứ điểm chúng ta đang ở đây, có thể sẽ xảy ra chuyện.”

“Được rồi, việc này ta đích thân đi tra xét. Bất kể là ai, coi như Cửu Lê, hay là một chuyện khác, chỉ cần bị ta tra ra được, nhất định sẽ bị giết!”

Giọng nói của ông lão lạnh lẽo, mang theo lửa giận và sát ý.

“Quân sư đại nhân, hiện giờ việc cấp bách là tranh thủ thời gian chuẩn bị hàng hóa trở về, bên này đường không đi được, chúng ta lập tức chạy sang hai bên khác, để tránh hai bên xảy ra chuyện, cho nên không nên ở lâu.” Nam tử áo đen lại nói.

“...” Lão nhân lập tức trầm mặc, mặc dù hắn phi thường muốn bắt ra hung thủ, nghiền xương hắn thành tro bụi, nhưng hiện tại xác thực thời gian cấp bách, trong giáo hộ pháp quân bên kia vẫn đang chờ thứ dùng.

Bành!!

Hắn đột nhiên đánh một chưởng về phía một cây đại thụ khác ở xa xa.

Ầm ầm một tiếng vang thật lớn, thân cây chỗ thi thể Tống Khánh kia, đại thụ không khác biệt lắm, bị đánh thủng ngay tại chỗ, vỏ cây vụn gỗ to lớn bắn tung tóe.

Cây cối cao hơn mười thước chậm rãi nghiêng, sau đó thanh âm ào ào bị bẻ gãy sụp đổ.

“A!!!” Lão nhân gầm lên giận dữ, phát tiết buồn bực trong lòng.

“Đi!”

Hắn quay người nhảy lên, thoáng cái biến mất ở sâu trong rừng cây.

Hai người còn lại cũng thở dài, thả người nhảy lên theo sát phía sau, rất nhanh biến mất không thấy gì nữa.

Về phần hiện trường nơi này, rất nhanh sẽ bị dã thú gặm ăn rồi tinh rồi mù, sau đó có thể sẽ bị xem là cừu sát.

Thế lực của Mai Hoa trang mới quật khởi không lâu, hẳn là chẳng mấy chốc sẽ tử vong theo hai vị Võ sư trang chủ, nhanh chóng bị ăn tươi nuốt sống.

133

Dựn biên thiên ấn quán.

Trời vừa tờ mờ sáng, Ngụy Hợp liền xoay người từ trên giường đứng dậy.

Đi đến trước giá gỗ phòng ngủ, hắn cẩn thận tìm kiếm một ít ghi chép tâm đắc và bút ký trước đó, một lần nữa tập lại.

Ôn nhu tri mới, đồng thời cũng là vì củng cố ký ức cường hóa, cho nên mỗi ngày vẫn phải khôi phục tập tục.

Theo gia sản tích góp càng ngày càng nhiều, bí mật trên người càng ngày càng nhiều.

Ngụy Hợp càng lúc càng có cảm giác, mình cần một nơi chuyên môn cất giữ riêng lẻ, dùng làm mật thất, che giấu sử dụng.

Giống như phân đà này, một khi hắn rời đi, người cũng không có ở đây. Nếu có người lặng lẽ đến đây, nhìn xem phòng ngủ của hắn, rất có thể sẽ phát hiện hắn nghiên cứu mê dược độc, thậm chí nghiên cứu bí tịch thất truyền.

Cho dù hắn dùng thủ đoạn mật thiết và phòng hộ, nhưng còn có một vấn đề khác.

Đó chính là nơi quá nhỏ, rất nhiều thứ cần thử nghiệm quanh năm suốt tháng mới được.

Hôm nay dược lý học của hắn đã tiến nhập một bình cảnh, cần một lượng lớn thí nghiệm.

Luyện tập võ học công pháp ẩn tàng cần một hoàn cảnh càng thêm kín đáo. Ở mãi phân đà thực sự có chút nguy hiểm, rất dễ bị người ta phá vỡ bí ẩn.

“Có lẽ, thành lập một điểm luyện công ẩn nấp, khu thí nghiệm?”

Trong lòng Ngụy Hợp toát ra ý nghĩ này, rốt cuộc không đè nén được nữa.

Sau khi xem xong quyển hội thư, hắn liền sửa đổi lại hệ thống võ đạo một lần nữa.

Lại thêm một ít tin tức mới có thể tiếp xúc được, chỉnh hợp lại, ghi chép có tác dụng.

Sau đó Ngụy Hợp mới bắt đầu tu hành cố định ngày hôm nay.

Phúc Vũ Tụ Vân công, đứng đầu.

Tiếp theo là Hồng Quyết của Kinh Hồng, sau đó là dùng để cường hóa Thiết Lĩnh Y Phúc Vũ.

Phúc Vũ Tụ Vân công vẫn như cũ, chậm rì rì, không nóng không lạnh, ấn huyết hóa thành tốc độ trung bình kinh lực.

Mới luyện thành tầng thứ ba, cự ly hoàn thành tầng thứ tư còn có một đoạn khoảng cách không ngắn. Hôm nay, ngay cả một nửa cũng chưa từng đi qua.

Mà sự quyết đoán của cá voi và hồng quyết.

Ngụy Hợp nhú mào.

Kinh Hồng quyết hiện giờ bắt đầu tu hành tầng thứ ba, nhưng tiến độ chậm tới kỳ lạ, tựa hồ trên ấn huyết có phiền phức.

Kinh Hồng quyết là lấy Ấn Huyết bện thành từng cái huyết nang khác nhau, từ đó tích góp từng chút một khí huyết, gia tăng tổng lượng khí huyết thân thể làm nguyên lý.

Nhưng lúc này tầng thứ hai Hồng Kinh Quyết cần phải tu hành một trạng thái của miễn dịch.

Chỉ khi tiến vào trạng thái này mới có thể tiến hành dệt vải bằng máu tầng tiếp theo.

“Rất hiển nhiên, tầng thứ ba Kinh Hồng quyết, hẳn là sẽ có một lần biến chất. Chỉ là trạng thái cá voi này... Hoàn toàn sờ không đến đầu. Trên bí tịch cũng nói như ở trong sương mù. Cũng không phải bộ phận không liên quan, có thể dùng hạt châu phá cảnh phá vỡ.”

Ngụy Hợp có chút đau đầu.

Bất quá bây giờ lực lượng đã đủ dùng, tạm thời không vội, có thể chậm rãi tìm tòi tiến hành.

Đứng lên, Ngụy Hợp chậm rãi đưa tay ra, nhìn một chút song quyền của mình.

Vốn dĩ song quyền của hắn có chút đen nhánh cứng rắn, lúc này lại mơ hồ có chút sùng đỏ máu. Đây là di chứng do đánh chết hai võ sư lúc trước.

“Lực lượng đơn thuần lớn, nhưng tác dụng lại là hỗ trợ lẫn nhau. Không đủ lực phòng hộ, đánh chết người khác, bản thân ta cũng sẽ chịu phản chấn. Xem ra phải đợi đến khi Phúc Vũ Kính cường hóa năng lực phòng hộ, mới có thể cải thiện được.”

Hiện tại sau khi khí huyết Ngụy Hợp tăng lên, cơ bản đã không còn cảm giác liên quan đến căn cốt.

Sự tăng phúc của Kinh Hồng quyết khiến cho căn cốt của hắn dường như đã bình định được những người đồng môn khác, mà không chỉ là trung hạ mà thôi.

Mà trên thực chiến, sức mạnh bộc phát, ngay cả võ sư cấp kinh cũng là chuyện một quyền.

Uy lực này bộc phát ra, thậm chí còn vượt qua Phúc Vũ Kinh.

*

*

*

*

*

*

Nhưng Ngụy Hợp rất rõ ràng, ý nghĩ ban đầu của Kinh Hồng quyết không phải dùng để chiến đấu mà là kéo dài tuổi thọ.

Vì vậy trên phương diện Hồng Quyết, căn bản không có bộ phận nào liên quan tới lực lượng, toàn bộ đều là dùng để tăng cường khí huyết.

Khí huyết tăng phúc, mang đến sức mạnh gia tăng, nhưng sức mạnh đơn thuần cũng không phải là vô địch.

Nếu bản thân không chịu đựng được lực lượng cường đại như vậy, vậy chẳng có ý nghĩa gì khi giết địch một ngàn tự tổn tám trăm.

Luyện thành kinh phong quyết trong chốc lát, cũng không có tìm ra đầu mối gì.

Ngụy Hợp lại chuyển vào Thiết Lĩnh Y.

Thiết Lĩnh Y đã hai máu, chỉ chờ viên châu rách nát đầy đủ là có thể chọc thủng ba giọt máu, tiến triển tương đối thuận lợi.

Dù sao Ngụy Hợp đã liên tục tu hành rất nhiều môn tam huyết võ công, điểm khó khăn của tam huyết là cẩn thận nhận biết và lĩnh hội đối với lực lượng. Điều này đối với hắn không có bình cảnh.

Cuối cùng, sau khi hoàn thành bài tập võ học, Ngụy Hợp lấy ra Hồn độc từ chỗ Vương Thiệu Quân, bắt đầu tiếp tục nghiên cứu.

Những hồn độc trao đổi này, tổng cộng có ba loại, đều có thể bám vào trong kinh lực, tuần hoàn theo kinh lực, bao trùm bên ngoài thân thể.

Những thứ hồn độc này độc tính khác nhau, thời gian thấy hiệu quả cũng khác nhau. Mà dường như để đề phòng ngũ giác nhạy cảm của đám võ giả, loại hồn độc này đa số đều có mùi cực thấp, vô sắc mà trong suốt, tính bí mật cực mạnh.

Đột nhiên Ngụy Hợp nghĩ đến một vấn đề.

Nếu Vương Thiệu Quân đã có thể lấy được loại dược vật này, như vậy thì có lẽ Nghiêm Cửu Hải cũng có thể kiếm được loại dược vật cao cấp này.

Nếu như thanh danh Nghiêm Cửu Hải không được tốt lắm, vạn nhất thật sự bị hạ hạ thuộc, gạo nấu thành cơm thì bất kể là Thiên Ân Môn hay Lịch Sơn Phái, chỉ sợ đều rất vui mừng.

Ngụy Hợp điều tra xong, đối với tình hình gần đây Vạn Thanh Thanh Thanh có chút hiểu biết.

Võ sư bình thường đa số đều rất ít khi kiến thức loại dược vật có hiệu quả đối với võ giả nhập kinh này, rất dễ buông lỏng

cảnh giác ở phương diện này.

Nghĩ đến đây, Ngụy Hợp nhắc bút lên, cấp tốc viết một phân tín hàm cho Vạn Thanh, trong thư nhắc đến việc mình vừa phát hiện một loại độc dược có tác dụng đối với võ sư, làm cho lão cẩn thận có khả năng xuất hiện.

Mấy ngày qua Ngụy Hợp cũng nghe ngóng tình huống Nghiêm Cửu Hải, người này xác thực như Vương thiếu quân nói, tâm ngoan thủ lạt, không để ý nữ sắc, xác thực không có khả năng bởi vì một nữ tử xinh đẹp mà trăm phương ngàn kế muốn kết thân.

Có thể thấy được mục đích của hắn chắc chắn không đơn thuần.

Mà Chu Thuận Chu Vũ ở bên kia, dùng hết sức ép buộc Vạn Thanh Thanh như vậy, muốn gả sang nhà khác, không sợ sau này bị Vạn Thanh Thanh chém gió gỏi đầu, làm cho Nghiêm Cửu Hải bất niệm tình người sao?

Cho nên trong này, e rằng giấu đồ vật rất sâu.

Ngụy Hợp nhanh chóng viết một phong thư, ngoài vấn an về cơ bản và thỉnh giáo võ học ra còn nhắc tới độc dược hữu hiệu đối với võ sư của mình, vô sắc vô vị.

Chỉ cần khiến trong lòng Vạn Thanh Thanh có phòng bị, như vậy tỷ lệ trúng chiêu sẽ ít hơn nhiều.

Bất quá, Ngụy Hợp nghĩ lại, có lẽ cũng là hắn buồn lo vô cớ, Vạn Thanh Thanh nói không chừng trước kia cũng từng tiếp xúc qua thứ tương tự.

Hắn cầm phong thư, bảo Đinh Dương an bài người đưa tới Thiên Ấn môn.

Tiếp theo, chờ mười tháng sau khi về Thiên Ấn môn, xem thử sẽ phát sinh biến số gì.

Nếu như đủ khả năng, hắn sẽ tận hết sức xuất thủ một lần.

Thời gian nhàn nhã lâu dài, cuối cùng cũng sắp qua rồi.

Ngụy Hợp có chút dự cảm, về sau, có lẽ thời gian bình thản như hiện tại, cũng không nhiều lắm.

Mấy ngày sau.

Phụ cận Tuyên Cảnh thành, Nghiêu Sơn.

Lá khô vàng đầy đất theo gió quay cuồng.

Vạn Thanh mặc một bộ trang phục thuần trắng, dưới ánh mắt nhìn chăm chú của mẫu thân Vạn Lăng, từng quyền từng quyền diễn luyện võ nghệ.

Cô không phóng ra kinh lực mà chỉ dẫn không bắn, ẩn chứa trong chưởng pháp.

Một đạo bạch ảnh không ngừng bay xuống rừng cây lá khô, quay cuồng quay về, thỉnh thoảng đánh ra từng đạo chưởng pháp xé gió.

Nếu là người bình thường thấy đây là một bộ công pháp săn bắn kỹ thuật cùng loại.

Nhưng trong mắt của Vạn Lăng lúc này, lại có thể nhìn thấy, nữ nhi mỗi lần xuất chưởng, đều có thể tự động hiện lên phạm vi và cường độ của đòn tấn công.

Những phạm vi và cường độ này mới là hạch tâm của bộ chưởng pháp này.

Vạn Thanh Thanh giống như con bướm bay lượn, khi thì mau lẹ, khi thì chậm chạp.

Không bao lâu sau, một chiếc lá rụng rơi xuống trước bàn tay nàng.

Lá cây khô héo màu vàng vô thanh vô tức bị chưởng lực quét qua, nát thành vô số bột phấn, phiêu tán như cát.

“Được rồi, Thanh Thanh.” Vạn Lăng lên tiếng, “Bộ Thiên Ngôn chưởng pháp này ngươi đã nắm đủ rồi. Nếu dùng trong lúc tỷ thí võ, nhất định có thể giúp cho sức lực toàn thân sinh động trong thời gian ngắn. Cho dù là xuất chiêu hay phòng thủ, uy lực đều sẽ tăng lên rất nhiều.”

Vạn Thanh Thanh chậm rãi thu thế, xoay tròn một cái, hai tay vờn quanh viên cầu, nhẹ nhàng chấp tay.

Phù!

Nàng há mồm phun ra một hơi nóng, khí tức kia kéo dài nóng cháy, giằng co trọn vẹn hơn mười giây.

“Mẫu thân, Nghiêm Cửu Hải rốt cuộc có tu vi gì, thật sự không rõ ràng sao?” Nàng khôi phục lại, nhẹ giọng hỏi.

“Ta cũng không biết, nhưng trong thế hệ trẻ tuổi, thực lực của người bây giờ chỉ đứng sau những người mạnh nhất kia, Nghiêm Cửu Hải luôn bị tuyệt Tạng, không ra mặt, cũng không nghe nói căn cốt ra sao, ngộ tính như thế nào, cho dù có thực lực, cũng không phải là đối thủ của người.” Vạn Lăng lắc đầu.

“Vậy là tốt rồi.” Thần sắc Vạn Thanh Thanh khẽ buông lỏng.

Bỗng nhiên, một con phi điều màu trắng từ xa lao xuống, giảm tốc độ lại, hạ xuống vai nó.

Vạn Lăng thuận thực từ trên điều traỏ của lão gõ xuống ống trúc đỡ lấy, mở ra bên trong, rút trang giấy trong đó ra.

Cẩn thận mở quyển giấy ra, nàng chỉ liếc mắt một cái, lông mày liền cau lại.

“Thanh Thanh, chuẩn bị một chút. Thời gian ước định đã sớm. Bây giờ sẽ xuất phát trước Chung Linh Sơn Trang” Vạn Lăng nói.

“Sớm.” Vạn Thanh Thanh sừng sốt, lập tức gật đầu, “Cũng tốt, sớm chấm dứt càng tốt, dù sao bên ta cũng đã chuẩn bị tốt, triệt để làm cho Nghiêm Cửu Hải tuyệt vọng rồi.”

“Vậy là tốt rồi, người về chuẩn bị hành lý một chút, chúng ta sẽ đi ngay.” Vạn Lăng nói.

“Mẫu thân tốt.” Vạn Thanh Thanh gật đầu.

Tháng chín hạ tuần.

Mưa.

Ngoài Tuyên Cảnh thành, phía bắc chính là Thái Châu phủ, còn ba mặt khác đều là mảng lớn núi rừng.

Trong đó có Cảnh Hà vờn quanh, tựa như sợi tơ.

Những này núi rừng, bị người trong thành chia làm hai bộ phận, một phần là Nghiêu Sơn, tương tự như nghiên mực dài, một bộ phận khác gọi là dê núi, hình dáng như sơn dương.

Lúc này ở chỗ sâu trong núi Dương.

Một bóng người khôi ngô nhanh chóng xẹt qua trong rừng. Nơi nó đi qua hầu như không có dấu chân gì, đa số đều là thân cây, trên chạc cây mượn lực lao vùn vụt.

Bóng người tóc dài xoa vai, đeo mặt nạ màu đen, chiều cao hai mét, cho dù là trong nội thành Tuyên Cảnh Thành cũng không thấy nhiều.

Võ giả bình thường cao chừng một mét tám, cao hơn một chút là công phu tu hành đặc thù, liếc mắt là có thể nhìn ra hình thể khác hẳn người thường.

Nhưng bóng người này, dáng người lại cân xứng, toàn thân nhìn không ra có chỗ nào khác, nhưng thân cao hơn người thường.

Rất nhanh, bóng người giảm tốc độ, nhẹ nhàng nhảy lên, hạ xuống một bãi đất trống đầy lá rụng.

Trên bãi đất trống, có một cái bàn đá phủ kín lá khô.

Trên mặt bàn khắc đường cong bàn cờ, hai bên đặt một cái ghế gỗ vừa vặn cao vừa vặn.

Một bên bàn đá còn có một căn nhà lá, dường như đã bỏ hoang từ lâu, cỏ dại mọc chung quanh, ngay cả cửa cũng bị bụi cỏ cao che khuất.

Bóng người khẽ đi một tiếng, đến gần bàn đá.

Tia sáng từ phía trên rừng rơi xuống, chiếu trên mặt hắn, đúng là Ngụy Hợp vốn che ở Thiên Ấn quán tọa trấn.

Từ sau khi hắn đột phá, lúc luyện võ động tĩnh càng lúc càng lớn, tự thấy tại Thiên Ấn quán càng ngày càng không tiện, vì thế liền sinh ra ý nghĩ xây dựng một căn cứ bí mật bên ngoài.

Vừa vặn bên ngoài Thái Châu tương đối an bình, dị thú hoang dã không nhiều lắm, hắn liền ra khỏi thành đi khắp nơi tìm kiếm địa điểm.

“Không ngờ nơi này còn có thể gặp được nơi từng có người ở qua. Bàn cờ này, trước kia hẳn là có người từng chơi cờ ở đây.”

Ngụy Hợp chậm rãi phát lá rụng trên bàn cờ, lộ ra tuyến đường cong thật sâu như điêu khắc phía dưới.

Những đường cong kia có chút thô ráp, dường như được vẽ bằng ngón tay.

Ngụy Hợp không để ý lắm, võ giả tam huyết tu hành chưởng pháp chỉ pháp, có thể tùy tiện viết chữ lên trên tảng đá.

Hắn đưa mắt nhìn về phía căn nhà lá bên kia.

Nơi đó yên tĩnh vắng vẻ, chung quanh thậm chí ngay cả chim kêu cũng không có, có chút kỳ quái.

Hắn từ từ tới gần, kinh lực lưu chuyển trên người, cẩn thận chú ý tình huống chung quanh xuất hiện.

Vốn chỉ là tìm đến nơi làm căn cứ tạm thời, không nghĩ tới lại gặp phải nơi như vậy.

Dám ở lại trong núi hoang hoang này, xem ra vị chủ nhân cũ của nơi này cũng không phải là người hiền lành gì.

*

*

*

Cột kẹt..t..tttt.

Ngụy Hợp đẩy cửa gỗ ra, bên trong rõ ràng vẫn sạch sẽ gọn gàng, giống như có người mới quét dọn qua.

Bàn ghế bằng gỗ vàng nhạt, trên vách tường treo giỏ hoa rữ xuống, trên giường đá trắng còn có chăn đệm mở ra một nửa.

“Đây cũng là nơi tốt.” Hãn cẩn thận xoay một vòng, xác định không có vấn đề gì, không có cơ quan, cũng không có độc phân độc dược các loại, chỉ là nơi ở của căn nhà cỏ tranh bình thường.

Có lẽ từng có cao thủ ở lại nơi này thế nhưng hiện tại lại không có ai, đó chính là của hãn.

Sau căn phòng này còn có một vườn rau nhỏ, tuy rằng đã hoang phế, cỏ dại um tùm, nhưng hoàn toàn có thể dùng lại.

Xác định địa phương, Ngụy Hợp nhanh chóng trở về Thiên Ân quán, chuẩn bị bắt đầu di chuyển đồ vật.

Hãn có rất nhiều vật trọng yếu, tiếp tục đặt ở Thiên Ân quán quá nguy hiểm.

Chỉ là mới trở về trong quán, hãn liền thấy trên bàn mình để một phần tín hàm màu đen.

Trên tín thư dùng nến đỏ niêm phong lại, vỏ ngoài viết Ngụy Hợp tự mở.

Vừa nhìn kiểu này, Ngụy Hợp liền biết, đây là phương thức giao lưu giữa Vương thiếu quân và hãn đã hẹn trước.

Hãn cầm lấy lá thư, xé ra, nhanh chóng xem qua.

Nội dung trong thư không nhiều lắm, nhưng lại làm cho Ngụy Hợp nhướng mày.

“Bên phía Vạn Thanh Thanh thế mà lại đến trước thời hạn sao? Hơn nữa ba ngày trước đã xuất phát đi Chung Linh Sơn Trang rồi ư? Nơi đó chính là địa điểm luận võ sao?”

Sau khi đưa tin cho Vương thiếu quân đề nghị hấn, nếu là muốn hành động thì phải nhanh chóng hành động. Nghiêm Cửu Hải thực lực phi phàm, không phải người dễ đối phó.

Thu hồi thư, tiện tay chà một cái, lá thư tựa như bột phấn, từ trong tay Ngụy Hợp rơi ra tứ tán.

“Chung Linh sơn trang... Tới gần sơn trang trung lập ở Thái Châu phủ kia sao?”

Chung Linh Sơn Trang không phải thế lực giang hồ gì, mà là một gia tộc trăm năm, độc lập độc lập với ngũ đại môn phái Thái Châu.

Nơi đó có nghe đồn, toàn bộ Thái Châu đều nổi danh là Nghệ Thường Khổng Tước hồ. Nghe đồn mỗi đến chạng vạng tối thì mặt hồ sẽ nổi lên sắc thái rực rỡ muôn màu. Cực kỳ diễm lệ.

Vì thế được xưng là một trong thịnh cảnh Thái Châu, thường xuyên có du khách tới thưởng thức.

Mà Chung Linh Sơn Trang cũng nhân cơ hội làm sinh ý khách sạn tửu lâu, thế lực này xem như hào thương, cũng có xuất thân quan viên, càng có chút liên quan với thế lực giang hồ.

Do nhiều phe đều có quan hệ nhân mạch, cho nên Chung Linh Sơn Trang cũng thường trở thành nơi rất nhiều người giải quyết tranh chấp, tổ chức thịnh hội.

Thời gian lâu dài, tới nơi này giải quyết mọi việc đã trở thành quy tắc ngầm.

Ngụy Hợp trầm mặc một lát.

“Trang Bình.”

“Có.” Ngoài cửa vang lên giọng nói của quản gia Thiên Ân quán hằng ngày, Trang Bình. Hấn có thể chờ ngoài cửa bất cứ lúc nào.

“Chuẩn bị hành lý, đại sư tử nội viện định hôn đại sư, ta muốn đi Chung Linh sơn trang một chuyến.”

Ngụy Hợp không có ý che giấu hành tung của mình, loại hành tung này cũng không thể che giấu được.

Mặc dù Vạn Thanh Thanh không giống trống khua chiêng nhưng tin tức cũng không ít, biết đến đồng môn, đặc biệt là người của Vạn Thanh viện, ít nhiều đều thuận đường mà đi.

“Vâng, Ngụy gia.” Trang Bình nhanh chóng nói.

Ngụy Hợp phân phó xong, quay người, từ trong chiếc rương ngâm ở một góc của thư phòng mở khóa mật khẩu, lấy ra một chồng áo bào ngoại bào che mặt đen kịt.

Từ lần đeo mặt nạ đơn độc bị nhận ra lần trước, Ngụy Hợp biết hình thể đặc thù của mình, lần này chuyên môn định chế một bộ ngoại bào rộng lớn, thêm vào mặt nạ, hoàn toàn có thể che khuất toàn thân, xem thường hình dáng thân hình.

Lần này giúp Vạn Thanh Thanh, tốt nhất vẫn nên che giấu thân phận, mới có thể phát huy toàn bộ thực lực.

Chung Linh sơn trang, gọi là sơn trang nhưng thực tế không phải là một cái thôn trang đơn giản mà là một mảnh tiểu sơn tiểu hồ dưới mặt đất.

Sơn trang bao gồm hai hồ Lương Sơn nhất hồ, hồ chính là Nghệ Thường Khổng Tước hồ trú danh. Núi lại là hai tòa Chung Sơn, Linh Sơn.

Bên hồ núi phân biệt xây dựng từng tòa lầu các để du ngoạn, có toà cũng là nơi ở của người nhà.

Lúc này chạng vạng tối, sườn núi Chung Sơn, danh hiệu là Thanh Ngọc các trong tiểu lầu.

Từng tòa đèn toạ ngoại hình chim tước, tựa như từng đoàn từng đoàn lửa, chiếu sáng toàn bộ Thanh Ngọc các lầu hai yển sánh, sáng ngời như ban ngày.

Chu Vũ Quy khẽ phe phẩy quạt xếp, một thân áo bào trắng, phía sau khoác sa y vân văn màu đen, rất có văn khí thư sinh.

“Nghiêm huynh lần này, có nắm chắc không?”

Ánh mắt của hắn rơi vào trên ban công phía trước, quay lưng về phía một nam tử áo tím đang đứng thẳng.

“Chắc chắn? Cái gì nắm chắc?” Nam tử áo tím hỏi lại, thanh âm có chút nặng nề, dường như không hứng thú với bất kỳ thứ gì.

Chu Vũ mỉm cười, từ từ đến ban công, quan sát xuống chân núi.

Từ nơi này, có thể nhìn thấy trên đất trông dưới chân Chung Sơn Sơn, đã bị Thiên Ân môn tạm thời bao trọn, đang bố trí lôi đài tỷ võ chiêu thân.

Một lá cờ đại biểu cho Thiên Ân môn được cắm hai bên, tạo thành hình vuông.

Chính giữa là một cái lôi đài bằng đá hình vuông, bốn phía đang có người bố trí các loại bàn ghế cần thiết để xem lễ.

“Ngày mai chính là ngày chính thức luận võ, trong Cửu Viện, thủ tịch của ta đã chào hỏi kỹ càng rồi, thật ra cho dù không chào hỏi cũng không sao, dù sao Vạn Thanh Thanh trong Cửu Viện cũng là người đứng đầu, thủ tịch chín viện còn lại, có thể giao thủ với ả ta, nhưng hai người.” Chu Vũ trả lời.

“Hai người kia là Tạ Như Sinh và Trần Hàn?” Nam tử áo tím hỏi.

“Đúng vậy. Nhất Khí Hồn Nguyên chỉ cùng gần giang ung, danh tiếng vẫn phải có.” Chu Vũ Quy cười nói.

“Trừ hai người này ra, thủ tịch còn lại cũng không cần phải chú ý nữa.” Nam tử áo tím trả lời.

“Hai người kia ta đều đã chào hỏi, cho nên ngươi chỉ cần đánh bại những người có thể làm hỏng quy củ của chín viện khác là tốt rồi... Nhưng trước đó ta đã chào hỏi, có lẽ sẽ không có người không biết điều như vậy.” Chu Vũ mỉm cười.

“Vạn Thanh Lâm Âm Chi Huyết, có thể cùng ta sở tu Trọng Sơn Cực Dương Công, việc này nếu thành, ta và Chu huynh trợ giúp, ta và gia phụ đều sẽ ghi tạc trong lòng.” Nam tử áo tím xoay người, lộ ra một gương mặt khô héo chất phác.

“Nghiêm huynh khách khí, ngươi ta tương giao nhiều năm, nghe ngươi rèn cốt xảy ra sự cố, ta cũng cảm thấy lo lắng, bây giờ nếu có thể tương trợ ngươi một chút, coi như là hết tình

nghĩa ta và người tương giao nhiều năm.” Chu Vũ trịnh trọng nói.

“Chu huynh thật sự là tri kỷ của Nghiêm mỗ!” Về mặt nam tử áo tím Nghiêm Cưu Hải cứng ngắc, ngữ khí lại mang theo một tia cảm động.

“Như vậy tất cả đều chờ ngày mai, chính thức bắt đầu đấu võ.”

“Thật ra không cần dùng lâu như vậy.” Chu Vũ Quy bỗng nhiên mỉm cười, nhẹ phe phẩy quạt xếp.

“Sao lại nói vậy?” Nghiêm Cưu Hải kinh ngạc hỏi.

“Nói không chừng đêm nay, mỹ nhân sẽ chủ động giao tâm, làm phiền Nghiêm huynh.” Chu Vũ mở tròng hai mắt, lộ ra một nụ cười thần bí.

“? Lời Chu huynh nói...” Nghiêm Cưu Hải ngày càng khó hiểu.

“Nghiêm huynh không cần suy nghĩ nhiều, việc này còn chưa chắc chắn có thể thành, nhưng ta hiểu rõ nhất là Vạn Thanh Thanh Trúc Mã, nàng này cùng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, coi trọng người thân bạn thân bên cạnh nhất. Bây giờ vì đại thế, có lẽ nàng sẽ lựa chọn.” Chu Vũ Quy trả lời.

“Vậy thì chờ tin tốt rồi.” Trong ngữ khí nghiêm trọng của núi cũng nhiều thêm một tia chờ mong.

Tuy hấn không chế bản thân cực mạnh, không gằn nữ sắc, nhưng nếu có thể đột phá võ công, lại có thể hưởng thụ mỹ nhân, hấn cũng sẽ không cự tuyệt.

Ngay lúc hai người đang nói chuyện phiếm.

Bên trong Bách Mị các trên Linh sơn.

Vạn Thanh Thanh và một khuê mật nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

Vạn Thanh Thanh, Thư Vũ Mặc, Chu Vũ Quy, du bất phàm, bốn người cùng nhau lớn lên từ nhỏ.

Từ nhỏ Tiểu Vạn Thanh đã thân cận với Thư Vũ Mặc nhất, trong bốn người, xuất thân của Thư Vũ Mặc cũng yếu nhất,

cho nên khi ở chung, mỗi lần cô gặp chuyện gì trắc trở phiền toái, tới tìm Vạn Thanh Thanh, bên này đều có thể ra tay đỡ đần, hết sức giúp nàng hóa giải.

Vạn Thanh Thanh coi Thư Vũ Mặc như muội muội của mình, từ khi cẩn thận thương cô, che chở cho cô. Hai người tình cảm vô cùng tốt.

Thư Vũ Mặc xuất thân từ gia đình thương nhân, uy thế không hiển hách bằng tam đại gia tộc, chỉ là gia tộc trung đẳng.

Người này mềm mại xinh đẹp, tựa như em bé sứ, làn da trắng như tuyết, phảng phất đựng một cái sẽ vỡ.

Lần này nàng đến đây vào ban đêm, kỳ thật cũng là được Chu Vũ nhờ vả, giúp Vạn Thanh hạ quyết tâm.

Vì để cho Vạn Thanh Thanh thay đổi tâm ý, Chu Vũ đành phải đưa cho nàng một phần Vạn Hoa Lộ đặc chế.

Thư Vũ Mặc không cách nào từ chối.

Nàng căn bản không cách nào chống cự được sự bức bách của Chu Vũ, bất kể là từ gia thế hay bản thân, nàng đều không có cách nào.

Huống chi, chính nàng cũng muốn lấy cái này, giúp Vạn Thanh hạ quyết tâm.

Hiện tại Thiên Ân môn chịu áp chế như có như không của ba đại gia tộc, đã bị cản trở khắp nơi, trải khắp sơn phái Nghiêm gia, luận thực lực, luận địa vị đều vượt xa vạn gia, thậm chí đủ để sánh vai với một nửa Thiên Ân môn.

Cường thịnh gia tộc như thế, nếu bỏ qua Vạn Thanh Thanh, đó mới là hối hận suốt đời.

Theo Thư Vũ Mặc, Vạn Thanh Thanh chỉ trẻ tuổi không hiểu gian khổ của thế sự, quá mức lý tưởng, cho rằng trên đời này cái gì cũng có thể dựa vào chính mình để tranh thủ.

Nhưng nàng lại không biết, sức lực của một người thật sự rất yếu ớt, rất yếu ớt.

Không nên đợi đến lúc cần, lại đi tranh thủ, vậy thì thật sự quá muộn...

Cho nên, lần này nàng nhất định phải giúp bạn tốt mình quyết định việc này. Cho dù sau này Thanh Thanh cảm hận nàng, sớm muộn gì cũng sẽ hiểu được, là vì tốt cho nàng.

Hai người ngồi xuống trò chuyện một hồi, có chút khát.

Đột nhiên Thư Vũ Mặc chuyển đề tài.

“Thanh Thanh, ngày mai chính thức luận võ. Người có tự tin có thể thắng Nghiêm Cửu Hải không?”

Nàng nhẹ nhàng cầm lấy bầu rượu, rót cho hai người mỗi người một ly.

Rượu là Vạn Hoa Lộ có số cực thấp, mật hoa chung cất. Dùng thể trạng người luyện võ, nhiều lắm một khắc đồng hồ có thể thay đổi cảm ơn, cho nên không có gì đáng ngại.

“Bảy tám phần đi, nhất định phải gọi hấn biết khó mà lui.”

Vạn Thanh Thanh nghiêm túc nói.

“Thanh Thanh, người thật sự không suy nghĩ nữa à? Nếu lần này làm ác lịch sơn phái, e là áp lực bên mẹ người sẽ càng lớn hơn?” Thư Vũ Mặc lo lắng nói.

“Con tin vào mẫu thân.” Vạn Thanh Thanh Thanh hơi trầm mặc lại.

“Ta muốn nói, gả cho Nghiêm Cửu Hải có cái gì không tốt, nếu hấn muốn ta, ta nhất định không nói hai lời, lập tức đáp ứng. Thật không biết Thanh Thanh người nghĩ như thế nào, cũng chưa từng ở chung, làm sao biết không thích hợp?” Thư Vũ Mặc nhẹ giọng nói.

“Con chỉ muốn theo đuổi cuộc sống mà con muốn.” Vạn Thanh Thanh nghiêm túc trả lời: “Ban đầu mẫu thân chính là như vậy, cho nên con không muốn lại giẫm lên vết xe đổ.”

“Nhưng con gái chúng ta, rõ ràng có tư cách vốn có thể ỷ lại vào người khác, vì sao không sáng khoái hưởng thụ cuộc sống, vì sao lại khổ như vậy, mệt như vậy?” Thư Vũ Mặc không hiểu nói.

“Có lẽ là muốn cuộc sống mà mình muốn.” Vạn Thanh Thanh suy nghĩ một chút rồi trả lời.

“Được rồi...” Thư Vũ Mặc cầm chén rượu: “Tuy không thể hiểu nổi, nhưng vẫn là nguyện vọng của Chúc Thanh Thanh mà người mong muốn, đánh cờ thắng lợi.”

Vạn Thanh Thanh cũng cầm chén rượu lên, mỉm cười chạm vào cô.

Chỉ là nàng đang muốn uống xuống, lại nhìn thấy Vũ Mặc bưng chén rượu đang ngơ ngác nhìn mình.

“Sao người không uống?” Nàng bỗng nhìn về phía Vũ Mặc.

“Ừm, thấy đáng vẻ uống rượu của người, lại nhớ tới trước kia bốn người chúng ta vụng trộm uống rượu.” Thư Vũ Mặc cười nói, trong lòng máy động, thật ra trong lòng cô hơi mâu thuẫn.

Tuy rằng đã ăn giải dược từ trước, nhưng ngộ nhỡ giải dược không có hiệu quả thì sao?

Dù sao trong rượu này dược hiệu rất nặng, hơn nữa còn là đặc thù dùng đặc chế đối với võ sư.

Một người bình thường nào cũng không biết võ công như cô, nếu uống vào, thân thể có chịu nổi hay không cũng là điều khó hiểu.

Chỉ là lúc này bị Vạn Thanh nhắc tới, nàng biết không thể tránh khỏi, cũng thuận thế, uống một hơi cạn sạch, sau đó đáy chén sáng lên.

“Được rồi.” Một chút băn khoăn trong lòng Vạn Thanh Thanh cũng buông xuống.

Nàng cầm lấy chén rượu, nhẹ nhàng ngửa đầu.

“Đúng rồi.” Nàng bỗng nhiên dừng động tác lại.

“Bắt phàm sao?”

“Du bắt phàm... Hắn nói là ngày mai đến.” Thư Vũ Mặc trầm nghĩ, thấy chén rượu trong tay Vạn Thanh Thanh lúc ẩn lúc hiện, trong lòng cũng thấy sốt ruột.

“Ngày mai.” Vạn Thanh Thanh nở nụ cười, trong lòng hiện lên thư tín mà Ngụy Hợp đưa tới lúc trước.

Nàng do dự một chút, vẫn đặt chén rượu trong tay xuống.

“Bỏ đi, ngày mai ta phải luận võ, vẫn là tất cả chú ý, đã không uống rượu, để tránh ảnh hưởng trạng thái.

Một chén này, thì ở lại sau trận luận võ ngày mai, làm rượu chúc mừng là được rồi. Thế nào?”

Thư Vũ Mặc sững sốt, tiếp đó gương mặt mỉm cười có vẻ miễn cưỡng.

“Được rồi, nếu ngươi đã nói như vậy, vậy ngày mai hãy uống đi, xem ra Thanh Thanh ngươi rất có tự tin đó.”

“Hoàn hảo. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra.” Vạn Thanh Thanh gật đầu.

135

Sáng sớm hôm sau.

Trời còn chưa sáng, Ngụy Hợp đã ngồi xe ngựa lên đường, bánh xe hơi xóc nảy, lay động cao thấp.

Trong xe.

Ngụy Hợp cẩn thận kiểm tra tất cả chuẩn bị, trang bị, đạo cụ, dược vật, cùng với cần dùng đến vật ích độc đặc thù.

Bạch Ngọc Công mặc dù có công hiệu trừ độc, nhưng nó chỉ có thể khai ra đại bộ phận độc dược có dược hiệu yếu ớt.

Đối với dược vật có hiệu quả cường đại lại không có quá nhiều tác dụng áp chế.

Xét cho cùng, thật ra Bạch Ngọc Công là quá trình tu luyện không ngừng tăng lên mấy loại dược tính kháng dược.

Môn công phu này cần không ngừng phục dụng một ít dược liệu có tính khác nhau, dùng cái này để tăng cường thân thể chống lại dược tính.

Nhưng loại tăng cường này không phải là không thể phá giải, chỉ cần dược liệu tăng cường vượt xa dược liệu dùng rèn đúc, là có thể phá giải. Hơn nữa đối với một số loại không huấn luyện khác, đều không có hiệu quả.

“Nói đi cũng phải nói lại, kỳ thật Bạch Ngọc Công chính là lợi dụng tính kháng dược của sinh vật hiện đại, thích ứng với tính thích ứng, sinh ra công dụng gọi là ích độc. Chẳng qua thể chất cường đại của võ giả đã đem loại kháng dược tính này cực đoan hóa rồi.

Nhưng tương ứng, đồng thời thu dược kháng độc tính này, đồng thời trị liệu dược vật đồng loại cũng sẽ mất đi hiệu quả, có thể nói có lợi có hại.”

Ngụy Hợp ngồi trong xe ngựa, nghe tiếng ngựa xông vào bên ngoài, nổi lòng dần dần ổn định lại.

Từ Tuyên Cảnh thành đến Chung Linh sơn trang, có chút lộ trình, nửa đường còn phải đi qua Thiên Ân môn, khoảng cách còn xa hơn so với từ Thiên Ân môn.

Ngụy Hợp xe đến nửa đường, vừa qua Thiên Ân môn, liền thấy được có ngựa và xe dần dần tăng lên.

Dường như cùng một đường với hần, đi về phía Chung Linh Sơn Trang.

Trên đường đi, đoàn người xe ngựa gặp phải càng ngày càng nhiều.

Xe ngựa nửa đường nghỉ ngơi, Ngụy Hợp cùng xa phu đến một quán trà ven đường nghỉ chân một chút.

Lời này của dân Thái Châu rất hung hãn, quán trà cứ thế mở ở ven đường.

Ông chủ là một lão già mắt mù, mang theo một cây gậy chống, dưới tay có mấy tiểu nhị phục vụ trẻ tuổi.

Xem ra chỉ có một vị tiên bối giang hồ thoái ẩn mình, không dễ chọc.

Mấy tấm ván gỗ dựng lên, ném một đồng cành lá khô lên, liền trở thành quán trà.

Trên sạp hàng có khoảng mười bộ bàn ghế, có vài người ngồi.

Sắc trời âm trầm oi bức, Ngụy Hợp tìm một bộ bàn ghế coi như sạch sẽ ngồi xuống.

Cách một cái bàn bên cạnh hần, tráng hán áo gai đang ngồi ba cánh tay trần, từng tên tóc ngắn tặc ngắn, vóc người cường tráng, mu bàn tay dày đặc kén già, xem ra chính là luyện quyền.

Ba người đang uống một ngụm trà, uống một ngụm trà xanh vừa được đun xong, nói tới chuyện Chung Linh Sơn Trang.

“... Muốn nói tới tỷ võ chiêu thân gì đó, không phải người cũng đã nói rồi sao, chỉ cần thắng là có thể lên, nếu ta thắng, liệu có kết thông gia với Vạn Thanh Thanh kia không?”

“Ta đã nói cho người biết rồi, loại tử võ chiêu thân này, dám thoả mái như vậy, chỉ với chút công phu mèo cào này của người, không tới một hiệp liền có thể ném xuống cho người!”

“Vô nghĩa! Lão tử khổ luyện mười ba năm chẳng lẽ còn sợ tiểu nương sao? “

“Vậy người đi thử xem có tốt không, nếu vận khí tốt sẽ trở thành nam nhân thủ tịch nội viện của Thiên Ân môn, sau này ra ngoài, ở một nơi ở Tuyên Cảnh thành cũng rất uy phong khí phách.”

“Đúng đúng, nói không chừng, những người kia đi lên đem tiểu nương tử kia đánh mệt, vừa vặn đến phiên người đi lên, vận khí tốt, nhắm vào người ta một chân mềm, là có thể thắng!”

Hai người kẻ xương người hoạ, kẻ chém gió ghẹo người còn lại.

Hán tử kia bị chặn đến đỏ bừng mặt, không ngừng phản bác, kỳ thật hắn cũng biết mình khẳng định không có cái này, bất quá thua người không thể thua trận, ngoài miệng công phu quyết không thể thua.

Ngụy Hợp thu hồi chú ý, bảo tiểu nhị đưa cho tiểu nhị một phần trà và điếm trà qua.

Xa phu lão Lý là lão nhân đã làm Thiên Ân quán nhiều năm, có một tay không kém ngoại viện, bởi vì lớn tuổi, đột phá vô vọng, còn kiêm tu cước pháp cùng thô ráp cứng rắn công, cho nên khí huyết mặc dù chỉ miễn cưỡng hai huyết, nhưng thực chiến vẫn có vài phần thực lực.

Ngụy Hợp bảo hắn cùng ngồi xuống ăn, lão Lý bướng bỉnh không đến, nói gì phải trông coi ngựa, thùng xe, miễn cho bị người ta trộm đi.

Ngụy Hợp nghe xong cũng mặc kệ.

Ngồi xồm một lát, đợi đến khi tiểu nhị dứt chút cỏ khô cho ngựa, uống chút nước, Ngụy Hợp đang định đứng dậy rời đi.

Bỗng nhiên trên đường lên từ xa tới gần, chạy tới mấy con ngựa.

Ngựa này khác với ngựa bình thường, to béo khỏe mạnh, màu lông bóng loáng, máu chốt nhất là, bốn vó mấy con ngựa này, thể mà đều giống như móng vuốt của động vật mèo khoa vậy.

Trên móng vuốt kia có đệm thịt, lúc chạy nhẹ nhàng êm đềm nhỏ, vậy mà ầm ầm có mùi của người đi săn.

Người cưỡi ngựa cũng khác với người thường, ai nấy dáng người thẳng tắp, bắp thịt cân xứng mạnh mẽ, bất luận nam nữ, trên mặt đều mang theo một tia khí chất băng lãnh.

Đội ngũ tổng cộng có bốn con ngựa, hai nam hai nữ lại có động tác nhịp nhàng, chênh lệch cực lớn. Lúc chạy thì bụi đất bắn lên cũng không kém là bao.

Bốn con ngựa không dừng lại, lướt qua quán trà, tiếp tục chạy như điên.

“Xích Cảnh quân... thật sự khác với người bình thường!”

Ngựa rời đi một hồi lâu, trên quán trà mới có người lặng lẽ lên tiếng.

“Nghe nói loạn quân Phục Châu thanh thế càng lúc càng lớn, đã phá đại quân triều đình mấy lần, trong đó đại tướng loạn quân Trương Tung tự xưng là Định Sơn vương, đã bắt đầu khai phủ lập bộ rồi...” Có người thấp giọng thở dài.

“Không phải trước đây cửa nha môn cũng dán bố cáo sao, e là không bao lâu nữa sẽ có cường binh đấy.”

“Không thể nào... Chúng ta có mười vạn Xích Cảnh quân trấn giữ, loạn quân kia không phải nói đều là nông dân sao? Sao lại...”

“Đúng vậy, Tổng binh đại nhân úy Trình Chung của Xích Cảnh quân chính là lão tướng đã từng trấn thủ biên cương, chắc chắn sẽ không để đám loạn tặc này tới. Huống chi Thái Châu ta đầy dũng mãnh, người người tập võ, tặc quân kia không đến thì thôi, nếu tới thì hẳn phải đi không trở lại!”

Dưới sự bàn luận chung, người mấy bàn lập tức liên kết, thảo luận khí thế ngút trời.

Chỉ là Ngụy Hợp không nghe được chuyện thảo luận về Chung Linh Sơn Trang.

Đám người này ngược lại bắt đầu bàn luận về việc gần đây Xích Cảnh quân lại giao nộp cái gì đó dị thú, giết đạo phi gì đó, còn có vụ án mạng kỳ kỳ gì đó, nghe đồn các gia đình đại hộ chưa thành hôn các loại sói hoang.

Ngụy Hợp ngồi bên bàn, tay cầm tách trà nóng, bỗng nhiên có cảm giác khó hiểu.

Trong mắt những võ giả môn phái như bọn họ, chính mình đối mặt với môn phái võ đạo giang hồ là tất cả.

Trong lúc các võ giả dây dưa, tranh đấu, tính toán, chính là toàn bộ có thể nhìn thấy.

Nhưng ở bên ngoài một tầng khác.

Loạn quân dần dần có thành tựu, các nơi dần dần cắt cứ thế, một mình chống đỡ, Hoàng Đình đã mất đi sự không chế đối với nơi này, thiên hạ hỗn loạn.

Mọi người chú ý, nhiều nhất là chuyện xung quanh mình.

Mà điểm gút mắc giữa đám võ giả lại giống như một điểm bọt nước trong đó, thoáng qua trong thiên hạ đại thế.

“Ngài là... Ngụy Hợp Ngụy sư huynh của Dục Bắc Lăng?!”

Bỗng nhiên một âm thanh kéo Ngụy Hợp từ trong thần mê mỗi trở về.

*

*

*

Ngụy Hợp hồi thần nhìn lại. Chỉ thấy hai nữ tử đồng dạng mặc trang phục Thiên Ấn môn đang đứng cách hắn không xa, có chút thấp thỏm nhìn hắn, tựa hồ lo lắng nhận làm người.

Hai người rõ ràng không phải Vạn Thanh viện, dung mạo thanh tú, một người đoan chính phóng khoáng.

Dáng người thoát nhìn, bởi vì rèn luyện mà lồi lõm ở thời gian dài, tương đối nóng bỏng. Nhưng bộ quần áo kia rõ ràng là

dựa vào người, thu chặt lại.

Nếu nhìn kỹ sẽ thấy bắp thịt rõ ràng trên hai cánh tay.

Chỉ có điều nữ nhi ái mỹ, cẩn thận dùng phương pháp đặc thù che giấu đi.

“Các người là...?” Ngụy Hợp trong lòng thầm nhủ, mặc dù không nhớ rõ mình đã gặp hai người kia. Bất quá mục đích chậm rãi hẳn cũng đạt được.

Đó chính là kết bạn.

“Ngụy sư huynh chưa từng gặp chúng ta, chúng ta đã ngưỡng mộ đại danh từ lâu.” Một vị đoan trang trong hai nữ tử, hào sảng cười nói.

Nàng chỉ vào đồng bạn đang ngượng ngùng cúi đầu bên kia: “Nàng ấy tên là Mạnh Tình, ta tên là Trương Linh Hư. Chúng ta lúc trước ở tại Tiên Hưng Phường nhìn qua Ngụy sư huynh vài lần, đã sớm nghe nói sư huynh nhập môn gần gần mấy năm đã nhập kinh trở thành võ sư, còn phải viện thủ coi trọng, dốc hết sức ủng hộ ngài trở thành Dự Bắc Bật Đà chủ, không ngờ lại đụng phải nơi này.”

“Trương Linh Hư, Mạnh Tình, tên rất hay.” Ngụy Hợp mỉm cười gật đầu: “Các người là người của viện nào?”

“Chúng ta không so được với sư huynh lợi hại, hiện tại còn đang ở ngoại viện.” Trương Linh Hư liên tục khoát tay, mặt hơi đỏ lên nói.

“Chẳng qua Tình nhi sắp tới, thiên phú của nàng tốt hơn ta, rất nhanh sẽ tiến vào nội viện, đến lúc đó nếu trúng tuyển Vạn Thanh Viện, Ngụy sư huynh sẽ chăm sóc nhiều hơn a.” Nàng cười đẩy Mạnh Tình bên cạnh.

“Có thể. Mặc dù ta tại nội viện cũng không phải là nhân vật lợi hại gì, nhưng chỉ cần chiếu cố một chút tiểu sư muội là được” Ngụy Hợp cười gật đầu.

Ba người ngồi xuống trò chuyện trong chốc lát, quả nhiên hai người này cũng đi Chung Linh Sơn Trang xem náo nhiệt.

Dù sao Vạn Thanh Thanh cũng là thủ tịch nội viện, là cao thủ võ sư đỉnh cao, bình thường cũng không có nhiều cơ hội nhìn thấy cao thủ đang tỷ thí võ trước mặt mọi người.

Vì vậy hai người cũng đi mở mang tầm mắt.

Mọi người vừa nói ra, dứt khoát ba người kết bạn cùng đi, cũng tốt một đường có thể chiếu cố lẫn nhau.

Khiến Ngụy Hợp có chút kinh ngạc chính là hai nàng không phải đi một mình, cách đó không xa còn có một đội ngũ gồm mười tên tôi tớ cường tráng tạo thành.

Hai người trong đội ngũ khí huyết bắt đầu khởi động rõ ràng, đều là võ giả hai người, hiển nhiên tài sản của hai nàng không tầm thường.

Chẳng qua nhiều người cũng tốt, như vậy càng thuận tiện hành sự. Ngụy Hợp trong lòng đã có định kế.

Chung Linh Sơn Trang.

Sáng sớm, bên cạnh lô đài Sơn Trang bố trí không xa, có một tiêu lâu dựa vào núi.

Bên trong lầu, viện trưởng Vạn Thanh Viên, một thân váy dài bằng lụa mỏng, ngồi ngay ngắn.

Bên phải nàng có một nam tử trung niên dung mạo thanh nhã đang ngồi sóng vai, khí chất tựa như văn nhân.

Nam tử mặc một thân áo đen, tay áo phát phơ, cầm để lại một nhúm râu dài màu đen, dài bằng bàn tay, buông xuống trước ngực. Mặc dù áo bào trên người rộng thùng thình, nhưng vẫn không che dấu được cơ bắp toàn thân cường tráng của hắn.

Khí chất của người này và văn nhân kết hợp với nhau khiến người ta khó quên.

Người này chính là một trong những phó môn chủ của Thiên Ân Môn, Chu Thuận.

Trừ hai người này ra thì viện thủ chính thức của một trong Thiên ấn Cửu Tử - Tiêu Thanh Ngư cũng đang ngồi bên cạnh Vạn Lăng.

Hai người đều là nữ tử trong Thiên Ân Cửu Tử, quan hệ tương đối thân thiết, lần này Vạn Lăng liền gọi nàng tới trợ trận.

Trong lầu nhỏ, còn có đại biểu của Chung Linh Sơn Trang, đại quản sự Lưu bá, một lão nhân thoạt nhìn như là một lão nông dân bình thường.

Mặc dù nhìn như bình thường, nhưng bên cạnh hấn cam tâm làm nên, thì có mấy tên tam huyết võ giả, hiển lộ địa vị.

Trừ bốn vị đại nhân vật ra, còn lại không ít người, chia ra ngồi xếp hàng, mấy người Vạn Thanh Thanh Chu Vũ cũng ở trong đó.

Trong ngôi lầu nhỏ, trên đỉnh một chiếc đèn lớn, trên trăm cây nến cùng chiếu sáng, xua tan tất cả âm u trong đại sảnh.

“Đa tạ Chu phó môn chủ, Tiêu Viện chính viện đã đến, hỗ trợ chủ trì cuộc tử võ chiêu thân hội của tiểu nữ.” Vạn Lăng đứng lên, khẽ vuốt cằm hai nhân vật cùng cấp với Vạn Thanh Viện.

“Vạn Viện thủ khách khí.” Chu Thuận mỉm cười nói.

“Tiêu Lăng, ngươi và ta còn khách sáo như vậy sao? Thanh Thanh cũng là do ta quan sát từ lúc lớn, ta không đến thì ai đến?” Giọng nói của Tiêu Thanh Ngự lại rất thân thiết.

Vạn Lăng cảm kích nhìn tử muội tốt này, nàng ở trong Thiên Ân môn bạn tốt không nhiều lắm, nhưng vẫn ủng hộ nàng, chỉ có một mình Tiêu Thanh Ngự.

Lần này Thanh Thanh có thể tranh thủ được cơ hội làm chủ này, cũng nhờ sự ủng hộ của vị viện chủ Tiêu Thanh Ngự này, mới có cục diện như ngày hôm nay.

Tiêu Thanh Ngự mới hơn trăm tuổi, nhưng dung mạo vẫn rực rỡ như cũ, khuôn mặt không có một nếp nhăn loang lổ, ngoại trừ hơi có vẻ giàu có ra, khuê mật dung mạo bình thường này đã được Vạn Lăng chống đỡ rất nhiều.

Phục hồi lại tinh thần, Vạn Lăng vỗ vỗ tay.

“Tất cả mọi người đã đến đông đủ, để ta nói một chút, lần này tiểu nữ chiêu thân, có một vài thứ cần chuẩn bị thỏa đáng trước.”

Đôi mắt đẹp nàng quét qua mọi người ở đây, ánh mắt rơi vào trên người rất nhiều võ giả trẻ tuổi ở đây.

“Vì người tham gia đông đảo mà tiểu nữ chỉ có một. Cho nên lúc này cần dẫn vào ba vị sàng lọc tuyển chọn, để có thể ngăn lại phần lớn thực lực còn kém xa. Để tránh đồ đệ hao tổn thể lực tiểu nữ, cuối cùng thắng bại bất công.”

136

Vạn Lăng nhìn mọi người.

“Như vậy, ai nguyện ý lên đài để tiểu nữ sàng lọc tuyển người?”

Mọi người tại đây không ai đáp lại, đều đang do dự, đây chính là muốn đi lên thương thật đánh, không cẩn thận còn có thể sẽ bị thương.

Cũng may Vạn Lăng Vạn Thanh sớm đã chọn xong ba người, lúc này cũng chỉ là đi ngang qua, tùy ý hỏi một chút mà thôi.

Dựa theo ước định lúc trước, ánh mắt Vạn Lăng nhìn về phía ba người trong đám người.

Ba người này chính là người đã hẹn trước, nguyện ý sàng lọc người thích hợp.

Dù sao thân phận này, cũng không phải là nguyện ý là được, còn phải có thực lực không kém, mới có thể tận khả năng giúp đỡ phần lớn nhân tuyển của Vạn Thanh Thanh sàng lọc xuống.

Tránh cho sau khi giao thủ xa luân, thể lực của Vạn Thanh Thanh không thể chống đỡ nổi.

Chỉ là ánh mắt Vạn Lăng nhìn lại, chợt phát hiện, ánh mắt ba người kia lóe lên, cúi đầu xuống. ước định trước đó, bọn họ lại không nói tiếng nào.

Lúc này vốn nên nhờ bọn họ ra mặt, mới xung phong đảm nhiệm việc sàng lọc tuyển người.

Nhưng không biết vì nguyên nhân gì mà ba người chỉ im lặng không lên tiếng.

“Có ai đồng ý không?” Vạn Lăng tiếp tục hỏi một câu.

Ở đây có rất nhiều võ giả, có đệ tử Vạn Thanh Viện, có đệ tử các biệt viện khác, nhân số cũng không đầy đủ, còn có người bởi vì khoảng cách khá xa, trên đường đi không tới.

Không ai lên tiếng.

Vạn Thanh Thanh đứng trong đám người nhìn trái nhìn phải, các đệ tử nội viện lúc trước nàng đã chiếu cố, cả đám đều như rùa đen rụt đầu, không dám ngẩng đầu nhìn nàng.

Mà ba người mẫu thân mời tới cũng là cúi đầu không nói một lời, trầm mặc không nói.

Nàng biết rất nhiều người ở đây đều hy vọng nàng đừng hành động theo cảm tính, thuận lợi kết thân với lịch sơn phái.

Nhưng nàng lại không nghĩ rằng, người ủng hộ nàng, lại ít như vậy...

Trong đại sảnh, bầu không khí dần dần im lặng.

Nếu thật sự không sàng lọc tuyển người lên đài, vậy cũng chỉ có thể khiến Vạn Thanh Thanh tự mình lên xe luân chiến.

Chuyện này đối với nàng mà nói cực kỳ bất lợi.

Dù nàng là võ sư, nhập kinh đại thành, đang rèn cốt, nhưng sức người không phải là vô cùng vô tận.

Kinh lực và khí huyết dính liền với nhau, sau khi tiêu hao sẽ trở nên mỏng manh, yếu đi, cần phải có thời gian nghỉ ngơi để khôi phục lại như cũ.

Huống chi lần này Vạn Thanh Thanh lên đài, tất cả mọi người đều biết rõ thực lực của nàng.

Cho nên người dám lên đài khiêu chiến chắc chắn là võ sư.

Nếu không thấp hơn tầng thứ này, cũng không ai cảm thấy mình có thể thắng.

Liên tục có Võ Sư thi đấu, cho dù Vạn Thanh Thanh có mạnh hơn nữa cũng sẽ nhanh chóng mệt mỏi rã rời.

Trừ phi kéo dài thời gian.

Nhưng kéo dài thời gian, lại sợ sẽ tăng biến số.

Vạn Lăng cũng không cho rằng Chu Thuận là đến đây thuận túy xem kịch. Phải biết giữa võ sư thắng bại, cũng không đơn thuần xem kinh lực bao nhiêu.

Còn muốn xem chiêu thức ứng đối, thời cơ ứng biến.

Trên lý thuyết Thanh Thanh phải mạnh hơn Nghiêm Cửu Hải, nhưng nếu tình trạng của nàng xấu đi, cho dù kéo dài thời gian có được nghỉ ngơi, thì tinh thần cũng không tránh khỏi mỏi mệt.

Đến lúc đó, cái này giảm cái kia dài, nếu đối phương nghiên cứu thấu đáo lộ số thanh thanh niên, đối ứng chuẩn bị hậu chiêu, thắng bại thật đúng là không biết chừng.

Hôm nay, ba người ước hẹn trước đó đột nhiên biến thành quẻ bói, điều này không hề nghi ngờ, nhất định là do Nghiêm Cửu Hải kia hạ bút.

“Nếu thật không ai nguyện ý, vậy...” Trong lòng Vạn Lăng bất đắc dĩ, chỉ có thể tuyên bố.

Rầm rầm.

Ngụy Hợp đập nát lá khô dưới chân, ngửa đầu nhìn về phía ba tầng lầu nhỏ sơn đỏ trước mặt.

Bên trong Chung Linh Sơn Trang có hai nơi chuyên dùng cơm.

Một là Bách Vị Lâu, hai là Sơn Hòa Lâu.

Cái trước là tửu lâu giá cả cho dân thân, cái sau là chỗ xa xỉ chuyên cung cấp cho võ giả.

Sơn Hòa Lâu có hình một cái ống đồng lớn, người ăn cơm đều vây quanh một cây Ngô Đồng cực lớn, tọa thành từng vòng.

Trên dưới ba tầng lầu, tổng cộng có thể chứa được hơn ba trăm vị trí.

Lúc này, Ngụy Hợp mặc một thân áo choàng đen, tiến về phía trước một bước.

Hắn ta sẽ không giải quyết dây dưa phiền phức gì, sẽ không tính toán với âm mưu phức tạp gì.

Cho nên hắn lười để ý người khác an bài thế nào, hắn chỉ cần tự mình an bài như thế nào.

Chỉ cần loại bỏ ngọn nguồn phiền toái, tất cả sẽ trở nên yên tĩnh. Không phải sao?

Đột nhiên, dưới chân hắn đạp một cái, thân hình phóng lên trời.

Lầu hai Sơn Hòa Lâu gần cửa sổ, Nghiêm Cửu Hải đang cầm một cái vuốt gà kho gặm mắt một nửa.

Đột nhiên nghe thấy một tiếng sấm nổ vang.

“Nghiêm Cửu Hải! Mau trả mạng lại cho con gái ta!!”

Trong chốc lát một bóng đen khô ngô từ dưới lầu lao thẳng lên, vọt tới trước mặt hắn. Tốc độ cực nhanh.

Nghiêm Cửu Hải giật nảy mình, ngẩng đầu lên, vẻ mặt không hiểu sao nhìn về phía Ngụy Hợp.

Hắn tranh thủ thời gian đứng dậy, nhìn về hai hàng khách nhân khác, đoán chừng là người nào đó ngồi bên cạnh trả thù.

Chỉ có điều lúc này hắn ta mới đứng dậy.

Ầm!!

Lầu hai giữa dãy núi, Nghiêm Cửu Hải cả người lẫn tường bay tứ tung ra ngoài, hung hăng đâm vào trên đại thụ ở giữa giếng trời.

Một cỗ cự lực bài sơn đảo hải hung hăng từ tay phải hắn đón đỡ điên cuồng vọt vào.

Thậm chí Nghiêm Cửu Hải còn không kịp phản ứng đã xảy ra chuyện gì, chính mình liên trời đất quay cuồng, bị một quyền đánh vỡ vách tường hai mặt, đâm vào trên thân đại thụ.

Không đợi hắn hoàn hồn, Ngụy Hợp đuổi theo sát, lẳng không đuổi theo.

Hai người liên hoàn giao thủ trên cành cây, âm thanh nặng nề nổ vang truyền ra.

Nghiêm Cửu Hải đầu sao cũng là đỉnh điểm nhập kinh khi rèn xương được một nửa, lập tức kịp phản ứng.

Mượn lực nhảy từ trên thân cây xuống lầu một.

“Người con mẹ nó là ai a! Ta không biết người!” Hắn hét lớn.

“Làm hỏng trong sạch của con gái ta, còn giết người diệt khẩu, hôm nay ta muốn người nợ máu phải trả bằng máu!!” Ngụy Hợp gầm lên một tiếng hổ gầm, lần nữa nhào tới.

Hai người lại một lần nữa hòa thành một đoàn. Một đường đưng phải bàn ghế cũng tốt, trụ gối cũng tốt, bình phong cũng tốt, toàn bộ đều bị kinh lực đánh vỡ nát.

Các tân khách còn lại tranh thủ thời gian chạy trốn tứ tán, có kẻ gan lớn thực lực mạnh, còn dám lưu lại xem náo nhiệt.

Nghiêm Cửu Hải càng đánh càng kinh hãi, kinh lực của đối phương không công chỉ thủ, nhưng một thân man lực khủng bố dị thường.

Chỉ liên tục giao thủ mấy chục chiêu, hấn liền cảm giác hai tay run lên, có chút chống đỡ không nổi.

Đây cũng là do hai tay hấn sau khi được rèn cốt, nên độ cứng tăng lên rất nhiều. Nếu đối lại là võ sư, e rằng sớm đã bị đối phương kích nổ rồi.

Cùng lúc hấn ăn cơm ở chỗ này, chờ đợi phụ thân nghiêm trọng như núi đến. Không nghĩ tới mới ngồi xuống không bao lâu đã gặp phải tập kích.

Tuy rằng đoán chừng thực lực của đối phương sai lầm, nhưng ngọn núi nơi phụ thân nghiêm trọng như vậy lại ở ngay gần đây.

Hấn vốn định cùng phụ thân hẹn nhau ăn cơm ở đây, sau đó buổi chiều tham gia tử võ chiêu thân.

Cho nên chỉ cần hấn kiên trì một lúc, phụ thân đến, chắc chắn có thể giết ngược người này ngay tại chỗ.

Lập tức, Nghiêm Cửu Hải triển khai bộ pháp, quẹo trái quẹo phải, nhưng mới chạy được vài bước đã bị đuổi kịp.

“Ngưng!” Hấn lập tức vận kinh lực toàn thân lưu chuyển, khí huyết toàn thân cấp tốc phun trào, kinh lực trong nháy mắt tăng cường lên mấy thành.

Bành!

Ngụy Hợp lại lần nữa đánh ra một chưởng, trúng khuỷu tay đang che chắn của Nghiêm Cửu Hải.

Một kích không phá, hai tay Ngụy Hợp giơ lên cao, luân phiên chém xuống, điên cuồng bổ xuống.

Liên tục ba lần.

Bành! Bành! Bành!

Kình lực hộ thể toàn thân Nghiêm Cửu Hải rốt cuộc tan vỡ.

“Cha! Cứu con!” Bỗng nhiên hấn hét lớn một tiếng.

Phù!

Một cỗ chưởng phong lơ lửng trước mặt hấn, dọa hấn ta sợ đến hai mắt nhắm nghiền.

Đến khi hấn mở mắt ra, trước mắt đã không còn một bóng người. Cách đó không xa, một mảnh áo bào vàng nhạt đang nhanh chóng tiếp cận.

“Tiểu Hải! Không sao chứ!?” Hoàng y lão giả một tay đỡ lấy nhi tử.

“Ta... phụt!” Nghiêm Cửu Hải lời còn chưa dứt, một ngụm máu nhịn không được phún ra, hai mắt trợn lên, hôn mê bất tỉnh.

*

*

*

Trên vách tường bên cạnh hấn còn lưu lại một hàng chữ: Thù giết nữ, không đội trời chung!

“Tiểu Hải, Tiểu Hải!!!” Sắc mặt của Hoàng y lão giả đại biến, cấp tốc ngón tay điểm liên tục, ở trên người nhi tử có mấy chỗ trọng yếu huyết mạch cầm máu, đề phòng bên trong chảy mạnh ra ngoài.

Sau đó hấn ôm người, liền đi về hướng chủ lầu Chung Linh Sơn Trang, sơn trang này là nơi trú đóng có y sư.

Mà ở một hướng khác.

Mặt nạ áo đen Ngụy Hợp nhanh chóng thay đổi, liên hoàn chạy vội, giữa đường nhảy vọt vào trong rừng cây, lọt vào một lùm cây rậm rạp, sau đó lại đi ra, đã đổi thành trang phục lúc trước.

Hắn dùng Phi Long công phối hợp vận chuyển cự lực đến toàn lực, mấy lần tựa như phù quang lược ảnh, ngắn ngủi nửa phút, liền trở lại lùm cây lúc trước ly khai.

Sau đó thân nhiên đi ra khỏi bụi cây, hai tay vung vẩy giọt nước, vẻ mặt thoải mái sau khi giải quyết ngũ cốc luân hồi, hướng đoàn xe bên cạnh đi tới.

Trong đoàn xe, hai người Linh Hư và Mạnh Tình lúc trước gặp được, đang vừa cười vừa ăn điểm tâm chờ hắn.

Trong tiểu lâu.

Vạn Lăng có chút bất đắc dĩ nhìn mọi người tại đây.

Hắn đã chuẩn bị trước, đến lúc này lại đột nhiên biến thành quả bói, mất đi hiệu dụng.

Mấy người Vạn Thanh viện trước đó một mực được nữ nhi chiếu cố, cũng lú lờ không nói, xem ra là bị người động tay động chân trước đó.

Nàng biết, những người này đều là sợ lịch sơn phái thế lực Nghiêm gia, cũng sợ nội bộ Thiên Ân môn duy trì kết thân rất nhiều áp lực.

Dù sao trong chuyện này, thanh âm phản đối quá ít ỏi.

Nhìn thấy Chu phó môn chủ đang ngồi ở đây cũng biết lão gia hỏa này đến đây không phải là đang rảnh rỗi không có việc làm mà rõ ràng là đang đánh xe ngựa đến đây vì Nghiêm Cửu Hải.

Còn có Chu Vũ Quy, nghe nói quan hệ thân thiết với Nghiêm Cửu Hải, mục đích của bọn họ cũng không cần nói cũng biết.

“Đừng lo lắng. Ta tin Thanh Thanh, nàng cũng có thể. Chúng ta cứ kéo dài thời gian nghỉ ngơi, coi như là tăng thêm kinh nghiệm thực chiến.” Tiêu Thanh Ngự Thanh ở bên cạnh nắm chặt tay của Vạn Lăng Thanh, thấp giọng nói.

Chuyện cho tới bây giờ, cũng chỉ có thể nghĩ như vậy.

Vạn Lãng nhìn con gái đứng bên dưới, trong lòng bất đắc dĩ.

Vạn Thanh Thanh không chú ý bên mẹ, mà dùng ánh mắt có chút chờ mong cùng khẩn cầu đảo qua từng đệ tử nội viện Vạn Thanh viện.

Những người này đều là sư đệ sư muội ngày thường được nàng chiếu cố chỉ điểm, nhưng đáng tiếc, bọn họ đều không tự giác cúi đầu, không dám đối mặt.

Ánh mắt Vạn Thanh Thanh, từ chờ mong, dần dần trở nên thất lạc, nàng chợt nhớ lúc trước đã nói với nàng, nếu có chuyện, nhất định phải thông tri Ngụy Hợp Ngụy sư đệ.

Hôm nay tin tức truyền ra ngoài, nếu Ngụy sư đệ kia triển khai tốc độ nhanh nhất chạy đến, cũng có thể đã đến nơi.

Nhưng giờ phút này, hấn vẫn như cũ không tới, ý tứ sau lưng cũng đã rất rõ ràng.

Bọn họ, đều đang sợ.

Quang trạch trong mắt Vạn Thanh Thanh dần dần có chút ảm đạm.

Bất quá nàng nghĩ lại, nếu đổi lại là nàng, đột nhiên muốn đi làm một sư tử chỉ vì tiểu ân tiểu huê của mình, đi áp lực cùng phiêu lưu lớn như vậy, cũng có thể nàng không muốn.

Nghĩ thông đến đây, Vạn Thanh Thanh bùi ngùi cười, mở miệng nói.

“Con không sao, mẫu thân, cứ quyết định như vậy đi.”

Vạn Lãng cũng nhìn thấy thần sắc biến hóa của nữ nhi, nhìn ra sự buồn bã trong lòng nàng.

Nàng muốn lên tiếng an ủi, nhưng trong trường hợp này, tất cả mọi người đều đang đợi nàng đưa ra quyết định.

“Vậy thì, liền...” “Báo!

Bỗng nhiên một tiếng quát lớn từ cửa ra vào cắt ngang lời nói của Vạn Lãng.

Một tên đệ tử Thiên Ân môn vội vã xông vào, đầu đầy mồ hôi.

Hai tay của hắn ôm quyền, hướng về phía Vạn Lăng Chu Thuận, muốn hành lễ, lại không tiếp khí có chút xiêu vẹo.

“Chuyện gì? Thường rộng?” Vạn Lăng nghi ngờ hỏi. Người này là đệ tử lưu lại chức vụ trước Vạn Thanh viện.

Đệ tử Thiên Ân biệt viện đều có tư cách lựa chọn lưu lại và rời đi, chỉ có điều sau khi lưu lại sẽ được ủy thác các chức vụ khác nhau.

Trước mắt thường xuyên rộng lượng là như thế.

“Viện thủ! Ngoại... bên ngoài...” Sắc mặt Thường Tùng lo lắng, chỉ ra ngoài cửa nôn nóng không thôi.

“Bên ngoài! Ra... xảy ra chuyện... xảy ra chuyện!” Gã gấp gấp muốn chết, nhưng lại không nói hết một câu.

“Đến cùng là chuyện gì?” Vạn Lăng nhíu mày hỏi.

“Vâng... Đúng. Đúng... Đúng.. Đúng, đối diện...!” Thường rộng chỉ tay vào ngoài cửa, càng muốn nói càng gấp đến mức đầu đầy mồ hôi.

“Bẩm... mặt mũi...”

Phốc.

Thường Phóng bị một gã đệ tử Thiên Ân môn khác xông vào phía sau đẩy ra.

“Ngươi bốc đồng thì có tác dụng quái gì? Tránh ra!”

Vị đệ tử cường tráng này ôm quyền hành lễ.

“Chủ viện, Phó môn chủ, là Nghiêm Cưu Hải sư huynh ở trên Sơn Hòa đối diện, vừa mới ăn cơm xong, bị một nam tử áo đen thần bí đột nhiên xuất thủ đả thương, hiện tại nghe nói đã hôn mê, nguy cơ trùng trùng!”

“Cái gì!?” Vạn Lăng cả kinh đứng bật dậy. Hoa dung thất sắc, nhưng cũng không phải là lo lắng, mà là thuần túy khiếp sợ.

Chu Thuận bên cạnh mới là biến sắc, đứng lên, vẻ mặt có chút âm trầm.

“Ngươi xác định tin là thật?” Hấn trầm giọng hỏi.

“Đệ tử nói từng câu từng chữ đều là thật, phó môn chủ có thể tự mình đi xem xét, hiện tại bên Sơn Hòa lâu đã vây không ít người. Nghe nói là nghiêm sư huynh trước đó hại nữ nhi người ta trong sạch không nói, còn hại tính mệnh người, cho nên người khác tìm đến báo thù.” Đệ tử kia nhanh chóng nói.

“Đi!” Chu Thuận tung người một cái, nhẹ nhàng lướt qua sảnh nhỏ, thoáng cái biến mất trong tầm mắt mọi người.

Vạn Lăng theo sát phía sau, triển khai kinh lực, thả người gia tốc, cũng ra khỏi sảnh nhỏ.

Sau đó mấy người còn lại mới tỉnh mộng, vội vàng đi theo.

Ngụy Hợp đi theo hai người Trương Linh Hư và Mạnh Tình, xen lẫn trong đội xe, chậm rãi khoan thai tiến vào đại môn Chung Linh Sơn Trang.

Cửa lớn của sơn trang nói là cửa nhưng lại không có cánh cửa nào, chỉ là một cái cổng tròn bằng đá tương tự cổng đền.

Bên trong cửa có một cái chủ đạo uốn lượn thâm nhập, phân ra rất nhiều đường rẽ, tựa như mạng nhện lan tràn ra bốn phía.

Dòng người ra vào cửa không nhỏ, đám người Ngụy Hợp cũng xếp hàng, chờ trọn vẹn một khắc đồng hồ, mới đến lượt.

Giao phí nhập môn, nhìn rõ mọi việc, đoàn xe chậm rãi tiến về phía sân bao Thiên Ân.

Đọc theo mép hồ Nghê Thường khổng lồ di động vào giữa hồ, có thể nhìn thấy giữa trưa, mảng lớn ánh mặt trời bị mặt hồ chiếu rọi vỡ nát, phản xạ ra ánh sáng màu sắc rực rỡ, lay động lóe lên ở hai bờ.

Xa xa nhìn lại, tựa như toàn bộ mặt hồ bỗng nhiên mặc vào một lớp y phục sắc sỡ.

Chỉ là đoàn xe mới tiến vào không bao lâu, chỗ bao bọc Thiên Ân môn phía trước, liền truyền đến trận trận tiếng ồn ào.

Một lượng lớn dòng người mặc phục sức Thiên Ân môn, nhanh chóng lao tới trước mặt.

Trương Linh Hư chỉ huy người hầu nhà mình tránh sang một bên, bọn người Ngụy Hợp cũng đứng ở một bên.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Không biết, xem ra là đã xảy ra chuyện lớn.”

“Người của Hóa Khí Viện, Hồ Quang Viện, Vạn Thanh Viện đều ở đây!” Trương Linh Hư nhanh chóng nhận ra một số người trong đó.

“Đi, đuổi theo!” Ngụy Hợp trong lòng khẽ động, kéo hai người một cái.

Hai nàng nhất thời hiểu ý, phân phó người hầu xong, cùng theo Ngụy Hợp đi lên, đi theo đội ngũ cuối cùng.

Đoàn người Thiên Ân môn vội vàng đi tới, dưới Thường rộng cùng một đệ tử khác dẫn đường, rất nhanh đã đến Sơn Hòa lâu.

Sơn Hòa Lâu đã bị phá hủy một khối nhỏ, lúc này đang thu thập tàn cuộc.

Hiện trường không thấy tung tích phụ tử Nghiêm Cửu Hải, chỉ có một cái bàn ngổn ngang bừa bãi.

Trong đó chỗ lâu hai, không chỉ bên ngoài tường không còn, ngay cả hai tầng vách tường bên trong, đều như bị thứ gì đùng phá, toàn bộ phá vỡ. Có thể nhìn thấy cây ngô đồng ở tận cùng bên trong.

Chung quanh lỗ hồng phía dưới, vây quanh một vòng khách nhân xem náo nhiệt.

Chung Linh sơn trang này cũng không thiếu du khách hằng ngày, Thiên Ân môn tử võ chiêu thân tuy náo nhiệt, nhưng cũng chỉ chiếm một phần nhỏ nhân lưu trong đó.

Còn có phần lớn người khác, chỉ là đến thưởng thức cảnh đẹp nổi tiếng đã lâu.

Trương Linh Hư hứng thú bưng bưng tiến đến bên cạnh mấy người xem xem nghe ngóng, rất nhanh liền trở về.

“Các người đoán xem có chuyện gì xảy ra không.” Nàng tràn đầy hứng thú nói.

Mạnh Tình khẽ lắc đầu, không biết nói gì.

“Là võ giả đánh nhau đúng không?” Ngụy Hợp nhíu mày nói: “Xem bộ dáng, trận chiến này không nhỏ.”

“Vâng, hơn nữa còn là người cường đại tham gia tử võ chiêu thân lần này, con trai của lịch sơn phái nghiêm trọng. Nghe nói là bởi vì mấy năm trước hắn hại khuê nữ người ta trong sạch, còn giết người diệt khẩu, kết quả cha người ta tìm tới báo thù.”

Trương Linh Hư mới một lúc đã nghe được tám chín phần mười sự thật.

Ngụy Hợp ngửa đầu nhìn kiệt tác mà mình mới tạo ra cách đây không lâu.

Lần này Sơn Hòa lâu hao phí tu bổ chính mình ra, lịch sơn phái Nghiêm Cửu Hải bị thương thành dạng này, bọn họ cũng không dám đi xin.

Thiên Ân môn là một trong ngũ đại thế lực, một cái Chung Linh sơn trang cũng không dám đắc tội, cho nên Khổ Quả chỉ có thể nuốt vào trong bụng.

Lúc này những người Thiên Ân môn còn lại cũng đều từ những người vây xem kia đã rõ ràng tình huống.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Ngụy Hợp ở trong đám người, thấy được Vạn Thanh Thanh Thanh.

Nàng đang ngơ ngác nhìn Sơn Hòa Lâu bị tàn phá, ánh mắt trống rỗng, không biết đang suy nghĩ gì.

Có một sư đệ nội viện đang không ngừng nói gì đó bên cạnh nàng, dường như nàng cũng không nghe thấy.

Miệng Ngụy Hợp và Trương Linh Hư như sông lặng không ngừng nói chuyện, chào hỏi, sau đó chậm rãi đi tới.

“Chào Vạn sư tỷ.”

“Ngụy sư đệ, người cũng tới à?” Vạn Thanh Thanh lấy lại tinh thần, nhìn Ngụy Hợp lộ ra một tia cười nhàn nhạt.

“Đúng vậy, vừa mới đến, trên đường gặp hai đồng môn, liền nghĩ cùng tới. Cũng có thể chiếu cố lẫn nhau.” Ngụy Hợp gật đầu nói.

Hắn cười cười: “Vốn còn định tham gia tỷ võ chiêu thân của sư tỷ, tuy thực lực không cao cường, nhưng tốt xấu gì cũng có thể ngăn cản con ruồi, nào ngờ vừa chớp mắt đã xảy ra loại chuyện này.”

Hắn thở dài một tiếng: “Thế đạo này đúng là càng ngày càng rối loạn.”

Vạn Thanh Thanh tựa hồ hiểu ra, nhìn Ngụy Hợp, lộ ra một tia hiểu biết ôn hòa.

“Không sao, có tấm lòng này là tốt rồi.”

Nàng không nói gì. Nếu Ngụy Hợp nói hắn là trên đường đi thoát tránh hoãn, nàng cũng tin tưởng.

“Su ty nhìn qua sắc mặt không tốt lắm? Không sao chứ? Không sao chứ?” Ngụy Hợp có chút nghi hoặc.

Hắn không phải cũng đánh cho chính chủ tàn phế sao? Vạn Thanh Thanh cũng cảm thấy vô cùng cao hứng.

“Không có việc gì, chỉ là muốn nghĩ đến một ít chuyện không vui mà thôi, ảnh hưởng tâm tình.” Vạn Thanh Thanh Thanh tự nhiên bởi vì chuyện của Nghiêm Cưu Hải mà nhẹ nhàng thở ra, nhưng đồng dạng, việc sàng lọc người trước đó cũng khiến cho nàng đối với đồng môn sinh ra khúc mắc tương đối lớn.

“Thanh Thanh.” Lúc này một bên đi tới mấy người, Chu Vũ thình lình cũng ở trong đó, ngoài ra còn có một Thư Vũ Mặc giống như búp bê sứ trắng, cùng một nam tử anh tuấn mày kiếm mắt sáng khác du bất phàm.

Ba người tới gần, Thư Vũ Mặc đang định mở miệng.

“Các người đến rồi.” Vạn Thanh Thanh không đợi nàng mở miệng, bản thân lên tiếng trước.

“Lần này cảm ơn các người có thể ủng hộ ta.” Nàng mỉm cười, tuy rằng nụ cười ôn hòa trước sau như một, nhưng không hiểu sao lại có thêm một chút khoảng cách.

Lúc trước khi tuyển chọn người, thật ra Chu Vũ vẫn ở trong đó, nhưng từ đầu đến cuối y vẫn không có dấu hiệu đứng lên hỗ trợ.

“Bất phàm, một đường vất vả rồi, lần này chỉ sợ không dễ kết thúc, lát nữa người sẽ vất vả đưa Vũ Mặc trở về.” Nàng chăm chú nhìn về hướng du bất phàm.

“Không thành vấn đề.” Du Bất Phàm còn không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nên hắn cũng phát giác được trên người bạn tốt tựa hồ có biến hóa rất nhỏ.

Hắn còn muốn nói gì nữa, nhưng Vạn Thanh Thanh đã lên tiếng trước.

“Ngụy sư đệ vừa lúc tìm ta có một số việc, ta sẽ không đi cùng các ngươi nữa, ta đi trước một bước.” Vạn Thanh Thanh mỉm cười nói.

Ngụy Hợp nghe vậy cung biết ý, lập tức nói tiếp.

“VẬY CHẬM TRỄ MỘT KHOẢNG THỜI GIAN CỦA SƯ TỶ.”

“Không cần khách khí. Đi thôi.”

Hai người ăn ý một trước một sau, đi đến phía bên hồ Nghê Thường Khổng Tước.

Bên hồ có con đường nhỏ lót đá chuyên cung cấp người hành tẩu, còn ngẫu nhiên xen lẫn mấy cái đình nghỉ mát.

Cảnh sắc của bán công viên này, rất hợp khẩu vị với Ngụy.

Vạn Thanh đi trước dẫn đường, Ngụy Hợp đi theo phía sau, hai người rất nhanh tới một chỗ ven hồ yên tĩnh.

“Ngụy sư đệ.” Vạn Thanh Thanh bước chậm lại, quay đầu lại nhìn.” Vừa rồi đa tạ ngươi.”

“Không có việc gì, chỉ là bọn hắn...” Ngụy Hợp hơi nghi hoặc một chút, hắn không quen mấy người kia.

“Không sao, là ta ngây thơ.” Vạn Thanh Thanh mỉm cười:

“Lần này, cũng cần có phần thư lúc trước ngươi cho ta.”

“Ồ? Có tác dụng là tốt rồi.” Ngụy Hợp không hỏi nhiều, hắn lúc ấy chỉ là tâm huyết dâng trào, nhưng hiện tại xem ra, có một số người hạn chế thấp hơn hắn dự đoán.

“Bằng hữu của ta xem ra rất nhiều, kỳ thực đến thời điểm mâu chốt thì lại phát hiện, thì ra trước giờ ta chưa từng có bằng hữu chân chính.” Vạn Thanh xoay người, nhìn mặt hồ lấp lánh ánh sáng, than thở.

“Tựa như những người trong số bọn họ, cho rằng mình che giấu rất khéo, nhưng thật ra, khi bọn họ nói dối, chắc chắn sẽ có một số động tác nhỏ, mình không biết, nhưng còn tưởng rằng giấu diếm rất tốt.”

“...” Ngụy Hợp vừa nghe liền biết, đây là bị kích thích.

Trong lúc nguy nan mới có thể thấy chân tâm, đây chính là nhân tính.

Hắn cũng không nhiều lời, bắt đầu nghe Vạn Thanh Thanh nói một câu không một câu nào, tự mình cùng Chu Vũ về, Thư Vũ Mặc, còn có thời gian tốt đẹp Thanh Mai Trúc Mã ba người bất phàm.

Bờ hồ bên kia, có đội ngũ thợ thủ công phụ trách sửa chữa, đang dẫn đội đi xuống dưới sơn trang vận chuyển tài liệu về hướng Hòa Lâu.

Cảnh tượng giống như kiến dọn nhà, hoàn toàn bất động cùng với sự yên tĩnh của hai người ở đây, hình thành đối lập rõ nét.

Nói xong một lát, bỗng nhiên Vạn Thanh Thanh ngừng lại, quay đầu nhìn về phía Ngụy Hợp.

“Đúng rồi. Ngụy sư đệ bước vào tầng thứ ba đã bao lâu rồi?”

“Nhớ không rõ, mất một đoạn thời gian rồi.” Mọi chuyện lộn xộn, lại thêm nghiên cứu dược lý học và võ công bù đắp cho nhau, bản thân Ngụy Hợp cũng không phân biệt được trời trăng.

“Có lẽ sắp một năm rồi.” Hắn trả lời.

“Mặc dù có một năm, nhưng ngươi suốt ngày chỉ đóng cửa luyện võ, đối với các biệt viện và môn phái khác còn không hiểu rõ sao?” Vạn Thanh Thanh mỉm cười nói.

“Luyện tập?” Hai tay nàng nhẹ nhàng vẽ ra thức mở đầu của Đoạn Tâm.

“Được.” Ngụy Hợp trong lòng biết nàng định phát tiết một chút. Chỉ là không nghĩ tới Vạn sư tỷ bề ngoài ôn nhu, tựa hồ còn có cảm xúc khác.

Hai người kéo giãn khoảng cách.

Cũng bày ra thức mở đầu Đoạn Tâm ấn.

Hơi dừng lại, hai người đồng thời phóng tới đối phương, vận chuyển kinh lực, bốn chưởng như bướm xuyên hoa không ngừng va chạm lấp lóe, mấy thành hư ảnh.

Phúc Vũ kinh đầu Phúc Vũ kinh.

Phúc Vũ Kinh của Ngụy Hợp vốn là không trưởng thành, Vạn Thanh Thanh mạnh mẽ hơn hẳn rất nhiều, lập tức hiện ra xu hướng suy tàn.

Nhưng hẳn lập tức điều chỉnh sách lược, không hề lấy cứng chọi cứng, mà lấy bên cạnh đánh vào chủ yếu.

Đoạn Tâm Ấn coi trọng nhanh, mật, chuẩn, là một loại công phu đánh thức phi thường phù hợp mưa cầu.

Kinh lực trên thân hai người toả ra bốn phía, giao thủ hơn mười chiêu, Ngụy Hợp dần dần rơi vào hạ phong.

Dưới tình huống không sử dụng sức mạnh cá voi, cho dù tốc độ, lực lượng hay lực lượng đều bị áp chế hoàn toàn.

Rèn cốt tủy hồ có công hiệu đặc thù khác với tất cả mọi người, làm cho một nữ tử hình thể Vạn Thanh Thanh chênh lệch lớn như vậy, trên tố chất thân thể toàn bộ vượt qua lão.

Trong lúc giật mình, Ngụy Hợp chiêu số biến đổi, đổi thành Hồi Sơn quyền, lấy Phúc Vũ kinh thôi động.

Biến chiêu đột nhiên khiến Vạn Thanh Thanh vội vàng không kịp chuẩn bị, một chiêu đánh vào hư không, mắt thấy nàng sẽ không cách nào tránh được một quyền đột nhiên xuất hiện này.

Chiếc eo Vạn Thanh Thanh ổn định lại, rõ ràng cũng đã dùng ra một chưởng pháp khác không phải là Đoạn Tâm Ấn.

Lần này như mở cửa nào đó, hai người giao thủ không hề cực hạn võ công đồng môn mà là các chiêu thức khác.

Sau khi đến trạng thái nhập lực, một số ít võ sư thiên tài bắt đầu nghiên cứu các loại mật chiêu, để dưới tình huống chênh lệch sức mạnh không lớn, họ sẽ chế tạo ưu thế.

Kỳ thật trong võ sư, sức mạnh nếu không phải chênh lệch kiểu nghiền ép, quyết ra thắng bại thì phần lớn đều là những nhân tố khác. Như mật chiêu, như binh khí, như tâm lý.

Bởi vì sức mạnh chênh lệch không lớn nên một bên không thể hoàn toàn đẩy một bên vào chỗ chết được.

Lực lượng hộ thân không dễ đánh tan như vậy.

Vạn Thanh Thanh tự mình nghiên cứu chiêu số lâu dài, mà Ngụy Hợp kiêm tu nhiều môn võ công, tự nhiên quen thuộc các chiêu số.

Đánh xong một trận, Vạn Thanh Thanh bỗng nhiên quát một tiếng.

“Cẩn thận đấy.” Tạ Tĩnh Tuyên không hề thu liễm, vận dụng lực lượng Phúc Vũ tiếp cận tới rền cốt.

Từng luồng kinh lực như nước lũ tuôn ra dọc theo hai tay, bao phủ cánh tay của nàng thành một tầng khí lưu vô hình.

Lượng lớn kinh lực kéo theo không khí, thậm chí nổi lên ánh sáng vắn vẹo.

“Nhìn cho kỹ, đây là tầng thứ tư Phúc Vũ kinh!”

Vạn Thanh Thanh vọt tới trước một bước, tốc độ song chương tăng nhiều, như thiểm điện vồ liên tục lên người Ngụy Hợp mấy cái.

Ngụy Hợp căn bản không kịp phản ứng, hai tay mới thu hồi nửa đường, trên thân đã trúng chiêu.

Trong lòng hấn rùng mình.

Tầng thứ tư Phúc Vũ Kinh chính là tầng thứ bốn mà hôm nay hấn còn chưa tu thành. Sau khi tu thành, tầng tiếp theo sẽ tiến về phía rền cốt.

Vốn hấn cho rằng chênh lệch ba bốn mươi hai tầng không lớn, nhưng bây giờ xem ra, loại sức mạnh như Phúc Vũ Kinh lại có chút ý tứ hậu kỳ.

Sức mạnh càng nhiều thì tốc độ càng nhanh, càng mạnh?

Hắn luôn cảm thấy luận uy lực của Phúc Vũ kinh thực ra không hữu dụng bằng những võ sư khác ở bên ngoài.

Nhất định phải tìm ra sơ hở của đối phương trước, mới có thể nhất cử khắc địch, hiệu quả này không khỏi quá mức vô vị.

Nói cách khác, trước khi tìm được kẽ hở, Phúc Vũ kinh cũng không tăng cường chiến lực bao nhiêu.

Nhưng bây giờ xem ra.

“Đa tạ.” Vạn Thanh Thanh thu tay lui lại, mỉm cười bất động.

“Tạ sư tỷ chỉ điểm.” Ngụy Hợp cẩn thận cảm thụ luồng kinh lực thứ tư đang rót vào thể nội, đây là thời cơ tốt nhất để lĩnh hội tầng thứ tư.

Muôn đem kinh lực rót vào cơ thể người khác mà vẫn không làm đối phương bị thương, cần phải tiêu hao cực độ.

Cho nên hắn biết đây là lời cảm tạ của Vạn Thanh khi xưa đối với lá thư của hắn.

Chỉ riêng lần này thôi, hắn muốn tiết kiệm không ít thời gian.

Không bao lâu, Ngụy Hợp chậm rãi lấy lại tinh thần, hắn có cảm giác, có lẽ không bao lâu nữa mình sẽ có thể nhanh chóng bước vào tầng thứ tư.

Tầng này đại đa số là tích lũy sức mạnh, khó khăn không nhiều. Qua lúc này vạn thanh thanh chỉ điểm, tốc độ tích lũy của Ngụy Hợp sẽ càng nhanh.

“Không cần cảm ơn ta, từ tầng thứ ba đến tầng thứ tư vốn không có vấn đề gì, chủ yếu là cần tích lũy đại lượng kinh lực. Sau này nếu ngươi có vấn đề, có thể tới tìm ta.” Vạn Thanh luyện một hồi, tựa hồ cũng được phát tiết, trong lòng nhỏ đi rất nhiều.

“Tốt, đa tạ sư tỷ.” Ngụy Hợp nghiêm túc gật đầu.

138

Một ngày sau không bao lâu, Ngụy Hợp từ Chung Linh Sơn Trang trở về, liền nghe được tin Vạn Thanh Thanh sư tử đã rèn cốt thành công.

Sau đó Vạn Thanh Thanh chủ động xin ngoại địa điều hành, nghe nói là chủ trì một phần điểm dừng chân.

Kỳ thật từ ngày hôm đó giao thủ bên hồ, Ngụy Hợp liền có loại dự cảm này.

Đó chính là, khi đó Vạn Thanh Thanh toàn lực xuất thủ như hấn, chắc chắn hấn sẽ thua.

Phúc Vũ kinh càng dày, tốc độ càng nhanh, đặc tính này đã quyết định Vạn Thanh Thanh cực kỳ khắc chế võ giả loại sức mạnh này của hấn.

Kinh Hồng quyết có mạnh hơn nữa, nhưng đánh không tới người, không đủ linh hoạt, cũng vô dụng.

Mà lúc trước đánh Nghiêm Cửu Hải, cũng khiến Ngụy Hợp cảm giác được điểm ấy.

Cự lực tuy mạnh, nhưng Nghiêm Cửu Hải cũng dùng không dưới ba mươi chiêu, liên tục ba mươi lần toàn lực mới đánh tan kinh lực hộ thân.

Nếu không phải hấn kiên tu Phi Long công, nói không chừng sẽ bị Nghiêm Cửu Hải chạy thoát.

Lúc hấn ra tay điên cuồng đập người thì cảm giác không đúng. Đánh Nghiêm Cửu Hải như đánh bóng da, vô luận đánh thế nào cũng bị mất đi một phần lực lượng, làm sao cũng không đập vỡ được.

Từ đó Ngụy Hợp cũng có thể đưa ra kết luận, hiện tại hơn phân nửa hấn ta vẫn chưa phải là đối thủ của Đoán Cốt võ giả.

Nếu là gặp phải hấn khắc chế, có lẽ có thể một trận chiến thử xem, nhưng gặp phải không bị khắc chế, hấn nhất định sẽ có phiên toái.

So với võ giả Đoán Cốt, hẳn rất có thể chỉ là có ưu thế về mặt lực lượng, còn những phương diện khác đều yếu.

Sau sự tình Chung Linh Sơn Trang, lịch sơn phái náo loạn một trận, nghe nói Nghiêm Cửu Hải vẫn luôn hôn mê, thật vất vả mới được cứu trở về, ít nhất phải nằm trên giường nhiều năm, lại còn lưu lại di chứng.

Bởi vì người xuống tay còn hạ độc, là nặng bao nhiêu hỗn độc, nếu không phải Nghiêm Cửu Hải nội tình đủ dày, đoán chừng đã sớm chết từ lâu.

Sau đó, núi Nghiêm Nghiêm tự mình dẫn đội, hẳn và mấy đệ tử thân truyền dưới trướng ở xung quanh Tuyên Cảnh thành, dẫn người đi lùng bắt tình nghi, giết một đám võ giả khả nghi.

Nhưng đáng tiếc vẫn không có đầu mối gì, sau khi làm âm ỉ hơn hai tháng mới dừng lại. Phỏng chừng là do Minh Chuyên Âm tiếp tục điều tra.

Mà Ngụy Hợp bên này, cũng đã tích góp từng chút thời gian để phá cảnh châu.

Vì vậy hẳn lại bỏ ra thời gian hai tháng tăng Thiết lĩnh y lên tới ba Huyết. Còn thiếu một tầng nữa, chỉ cần tăng lên tới nhập kinh là có thể cường hóa năng lực phòng hộ của mưa kinh.

Mà Phúc Vũ Tụ Vân công sau khi được Vạn Thanh Thanh chỉ điểm, tốc độ tích góp cũng nhanh hơn hẳn, bởi vì có mục tiêu nhắm vào nên phỏng chừng qua nửa năm nữa là đến bình cảnh.

Tầng ba bình thường đến tầng bốn, thời gian nào cũng có, cái này phải xem căn cốt, tốc độ tích góp khí huyết như thế nào. Mặt khác chất lượng tài nguyên huyết khí phục dụng cũng có ảnh hưởng rất lớn.

Cho nên hẳn không cần lo lắng bị hoài nghi, chỉ cần đến bình cảnh, trực tiếp đột phá là được.

Mà trải qua vạn thanh thanh đề điểm, Ngụy Hợp cũng bắt đầu chú trọng, trao đổi với võ sư khác về mặt kinh lực.

Trong Tuyên Cảnh Thành cũng vừa vạn có một hội giao lưu tương ứng tên là Bách Thắng Hội.

Người thành lập khá thần bí.

Ngụy Hợp vừa thể hiện ra khuynh hướng tương tự, lập tức có người đưa lên thư mời.

Hắn liền thuận nước đẩy thuyền, tiến vào hội này.

Thật ra trước đây hắn cũng lười để ý tới hoạt động trao đổi này, nhưng bây giờ ý thức được giữa những sức mạnh khác nhau, hiệu quả khắc chế có thể sẽ dẫn tới chiến cuộc thắng bại hoàn toàn khác nhau.

Ngụy Hợp hiểu rõ trọng yếu trong đó, quyết định phải thu thập hiệu quả thực chiến khác nhau.

Đông đi xuân tới, đảo mắt là một năm mới.

Trong tiếng pháo nổ lớp lớp.

Ngụy Hợp từ trong đọc sách bừng tỉnh, hắn lấy lại tinh thần, đi ra thư phòng, nhìn thấy giữa không trung bên ngoài đang có khói lửa sặc sỡ bay lên, nổ tung trên bầu trời.

Bên ngoài có những quả pháo nổ tung chói tai, liên miên không dứt, rất là ồn ào.

Trang Bình đang chỉ huy mấy người giăng đèn lồng đỏ khắp nơi trong sân để tránh khói lửa bay loạn, đốt đèn lồng.

Nhìn thấy Ngụy Hợp đi ra, Trang Bình vội vàng tiến lại gần.

“Ông mày, ồn ào đến tận ngài rồi hả? Hết cách rồi, hôm nay là năm mới ngoại trú, bên ngoài có rất nhiều nhà giàu đang phóng pháo nổ.”

“Không có việc gì.” Ngụy Hợp có chút mờ mịt ngẩng đầu, nhìn pháo hoa không ngừng nổ tung, lúc này tình cảnh hốt hoảng trùng điệp cùng kiếp trước.

Nhưng hắn cũng chỉ thoáng thất thần một chút, cúi đầu, nhìn thấy một góc sân đầy các hộp lễ vật.

“Những cái đó là cái gì?”

“A, đó là người phía dưới hiểu kính dâng lên, còn có các cửa hàng tử phùng đưa tặng lễ vật cho ngài. Ngoài ra, ta còn

chuẩn bị một ít lễ vật cho sư trưởng trong môn, ngài xem?”
Trang Bình cười nói.

“Không cần, từ trong những lễ vật trân quý này, đưa cho người cầm đầu Vạn Lăng Viện, mặt khác, người nhớ một chút, còn có...” Ngụy Hợp mở miệng nói liên tiếp tên gọi, đều phải tặng lễ.

“Gia, ngài xem Ngụy Oánh đại tiêu thư, có phải muốn nhận chúc mừng không?” Trang Bình nhỏ giọng nhắc nhở.

“Ừm, đúng vậy, người an bài xe ngựa, lát nữa ta đi một chuyến.” Ngụy Hợp phân phó nói.

“Còn có như phường nước bên kia, đưa một phần quà đi.”
Ngụy Hợp suy nghĩ một chút cũng không cho Lâm Tiêu Tiêu đi mời, đoán chừng cô ấy cũng muốn sống cùng người nhà mình.

“Đúng rồi, buổi sáng có một người đưa tin tới, cầm một phong thư nói là muốn ngài đích thân mở ra.” Trang Bình cẩn thận nói. Sau đó bảo người nhanh chóng lấy thư ra đưa cho Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp nhận lấy, mở ra nhìn một cái.

“Nhữ tử ta đã đón đi, ba ngày liền trở về, không cần niệm.”

Sau đó vẽ một con bọ cánh chim nhỏ màu đen đang bay.

Trên lá thư còn lưu lại một tia hương vị nhàn nhạt quen thuộc.

Ngụy Hợp vừa nhìn liền cảm giác không đúng, lại ngửi thấy mùi này, lập tức biết được là ai.

Thực a soạt!

“Lại là nàng!” Ngụy Hợp nhíu mày lại.

Thật sự đã tìm được hai người bọn họ, sau khi từ Chung Linh Sơn Trang trở về mới bắt đầu.

Khi đó, nàng liền cách vài dặm tới đón nhị tử Ngụy Oánh ra ngoài chơi.

Ngay từ đầu Ngụy Hợp có lo lắng hay không, đi theo mấy lần, sau đó phát hiện đều là đi một số nơi náo nhiệt an toàn, dần

dần cũng thành thói quen.

Chỉ là hắn luôn cảm giác, giữa thực sự cùng Nhị tỷ tựa hồ có vấn đề.

Hơn nữa hình như còn có thân phận tiểu thư khuê các, cả ngày dính dáng dính như keo sơn với Ngụy Oánh, hai người chỉ thiếu điều dính vào nhau một khối.

Ngụy Nhiễm là người lâu dần cũng không có người hầu, một mình cô độc tịch mịch, điều này có thể lý giải.

Nhưng thật xếp người này... Ngụy Hợp chung quy cảm giác ánh mắt nàng nhìn tỷ tỷ có chút không đúng.

Thu hồi thư, hắn nhẹ nhàng chà xát, đem nó hóa thành bột phấn.

Lần này thì hay rồi, không ai hầu ai nữa.

Nhìn hoa nở đầy trời trước mắt, Ngụy Hợp bỗng nhiên có loại bực bội khó hiểu.

“Ta đi ra ngoài một chút.”

Hắn ném lại một câu, tung người nhảy một cái, nhẹ nhàng lướt qua tường vây, đi ra phía ngoài.

Giữa núi rừng.

Trước nhà cỏ.

Ngụy Hợp một đường lao nhanh, xê dịch nhảy vọt, tốc độ rất nhanh, cơ hồ ở trong rừng hóa thành một đạo hư ảnh.

Không bao lâu sau, hắn nhẹ nhàng hạ xuống trước căn cứ bí mật của mình.

Nhưng vừa rơi xuống đất đã cảm thấy không đúng.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên.

Trên bãi đất trống trước căn nhà lá, rõ ràng có một người đang đứng, đang cúi đầu kinh ngạc nhìn bàn cờ.

Ngụy Hợp trong lòng rừng mình, có chút lo lắng bút ký nghiên cứu của mình xảy ra vấn đề, mặc dù dùng ba loại ngôn ngữ

khác nhau mật thiết, nhưng vạn nhất bị người ác ý hư hỏng, cũng phiền toái.

Về phần có người tới đây, hần đều đã đoán trước, nơi này lại không có người trông coi, phụ cận cũng không có quá nhiều hung mãnh dị thú, một mực không ai phát hiện mới là khó tin.

Bên bàn cờ, người nọ mặc áo lam, hai bên tóc mai hoa râm, ánh mắt bình tĩnh mà tinh mịch, nhìn qua tuổi hần là không nhỏ.

Mà cánh tay phải của lão bị đứt đến khuỷu tay, khí tức huyết trên thân cũng có chút quái dị, như có như không.

“Nơi này từng là chỗ ở của ta.” Người nọ bỗng lên tiếng, khẩu âm có chút âm điệu Vân Châu.

“Đó từng là.” Ngụy Hợp đạo.

Đối phương ghen lời, ngẩng đầu nhìn hần.

“Biết lục bác không?”

“Sẽ không.”

“Hắc Bạch tử?”

“Biết một chút.”

“Thêm một ván không?”

“Được.”

Hai người đều không hỏi tại sao đối phương không đi nhiều năm, hỏi lại là chua xót.

Hần ăn ý ngồi xuống, người kia bắt lấy bàn đá lật một cái, lật mặt bàn, phía sau mặt lại là vây bàn cờ.

Hần lại lấy từ trong tay áo ra hai loại quân cờ, một hộp.

Rất nhanh, Ngụy Hợp không chút khách khí tiên tử, tốc độ cực nhanh.

Hai khắc đồng hồ sau.

“Trở lại... Lại đến!” Hần nhíu mày.

Lam bào nhân bất động thanh sắc, lại bắt đầu một lần nữa.

Một khắc đồng hồ sau.

“Lại đến!” Ngụy Hợp chau mày.

Sắc mặt lam bào nhân bất động, lại lần nữa bắt đầu.

Lại một khắc đồng hồ nữa trôi qua.

Ngụy Hợp cầm lấy một quân cờ, nhìn một chút đối diện, kỳ thật hẳn biết lục bác, nhưng không mạnh, Hắc Bạch Tử hẳn mạnh, nhưng hiện tại xem ra...

“Thật ra ta chưa từng chơi cờ hay. Nhưng hôm nay đột nhiên muốn thử xem.” Hãn bình tĩnh nói.

“Nói cách khác, người chơi cờ chậm mới là bản lĩnh thật sự?” Người áo lam kinh ngạc nói: “Vậy thì đến đây!”

“Không.” Ngụy Hợp giơ tay: “Hạ cờ khoái, ta muốn cẩn thận cảm nhận cảm giác thua.”

“...” Lam bào nhân ngẩng đầu lên nhìn hắn, những lời này sao lại gọi đòn vậy.

Ý là nếu cho y đánh cờ chậm, y chắc chắn sẽ thắng?

“Một bàn cờ chậm!” Người áo lam không vui, chỉ tay vào bàn cờ.

“Không được. Ta hiện tại chỉ muốn thua.” Ngụy Hợp chân thành nói.

“Ha ha.” Người áo lam cười lạnh hai tiếng: “Ta thấy người chỉ kiếm có thôi.”

“Không sai, coi như là ta kiếm có vậy.” Ngụy Hợp nói không sao.

“Ha ha.” Người áo lam phỏng chừng chưa từng thấy ai không biết xấu hổ như vậy.

“Lại nào.” Hãn trầm giọng nói.

“Không xuống được, không còn tâm tình nữa.” Ngụy Hợp đứng lên.” Lão nhân gia, người quá cố chấp. Đánh cờ như tập võ, chú trọng độ căng thẳng. Người đây là nhập ma đạo.”

“Chó má! Tiểu tử ngươi đánh cờ cũng muốn hạ độc, có phải là quá đáng lắm rồi hay không!” Lam bào nhân hỏa đại đứng dậy, ngón tay chỉ Ngụy Hợp.

“Một ván cờ đổi lấy một loại, ngươi thật đúng là năng lực, so với lão tử ta lúc còn trẻ còn lợi hại hơn nhiều!” Người áo lam cười gằn.

“Tiền bối hà tất phải tức giận, vấn bối chỉ là thăm dò, nếu ngài bị mê hoặc, đơn giản chính là chứng minh không có uy hiếp, ta cũng liền đưa ngài an toàn đi ra ngoài.

Nếu ngài không bị mê hoặc, cũng không quan tâm thủ đoạn nhỏ này của vấn bối, bình an vô sự. Trái phải đều vô sự, ngài cần gì tức giận?” Ngụy Hợp mỉm cười nói.

“Quét ngang dọc đều có lý, ngươi thật đúng là...!” Lam bào nhân phỏng chừng cũng là lần đầu gặp phải người cực phẩm như vậy.

Chỉ là hắn mới nói được một nửa, lại bỗng nhiên phát giác, trong lòng mình tịch tịch cùng trống rỗng, thế mà thoáng cái đã biến mất không ít.

“Tiền bối xem ra đã phát giác. Cũng không uổng công vấn bối cố ý thua ngài nhiều ván như vậy.” Ngụy Hợp bổ sung một câu.

“Thúi lắm! Trình độ đánh cờ thôi của ngươi! Nói ra lời này không biết xấu hổ!?” Lam bào nhân lại lớn tiếng phản bác một câu.

“Đi thôi!”

Hắn bỗng nhiên thả người lóe lên, đột ngột biến mất ngay dưới mí mắt Ngụy Hợp.

Tốc độ cực nhanh, tựa như thoáng một phát tản ra hóa thành bóng đen, dung nhập vào trong bóng tối phía sau.

Ngụy Hợp ngồi tại chỗ, thật lâu không đứng dậy.

Mặc dù thân pháp của đối phương rất nhanh nhưng chưa thực sự giao chiến, thắng bại vẫn chưa thể biết được.

Lại nói, hai người chỉ tình cờ gặp bạn đánh cờ, không có gì ngoài việc kết bạn, cũng không cần để ý cái khác.

Có điều khác biệt với lão già ban nãy một hồi, tâm tình của hắn cũng tốt hơn rất nhiều.

Rõ ràng lão già kia vẫn luôn thắng, nhưng cuối cùng ông ta lại tức giận đến không chịu nổi.

Rõ ràng hắn ta vẫn luôn thua, nhưng tâm trạng lại rất sung sướng.

139

Trở lại phân đà, Ngụy Hợp tâm tình khoan khoái, không hiểu sao thấy cái gì cũng thuận mắt hơn rất nhiều.

Một đêm ngon giấc, sáng sớm hôm sau, Lâm Tiêu Tiêu dẫn đệ đệ tới bãi lễ.

Ngoài cửa phân đà, Ngụy Hợp lấy người ra một chuỗi pháo dài, pháo đỏ hồng kéo trên mặt đất, dùng than lửa đốt.

Tiếng nổ ùng ùng hấp dẫn phần lớn ánh mắt chung quanh.

Bọn trẻ đều nhao nhao chạy ra xem náo nhiệt, có người lớn cũng nhanh chóng ra ngoài bảo vệ đứa bé, để tránh pháo nổ tung.

Cách đó không xa trên nóc nhà có mấy cao thủ võ đạo mặc cẩm bào đi ngang qua, hơi dừng lại một chút thì bị dọa cho nhảy dựng lên.

Lâm Tiêu Tiêu che lỗ tai, gương mặt xinh xắn nhìn pháo nổ, hơi bóng loáng và hoài niệm, không biết nghĩ tới điều gì.

Rõ ràng nàng đã bội nhuận hơn rất nhiều so với trước lúc liên kết với Ngụy Hợp khế ước, vừa nhìn khí sắc đã tốt hơn rất nhiều.

Bên cạnh còn đứng một tiểu tử cao cỡ nửa người, đội một cái mũ da hổ, mặt tròn mắt tròn, trên thân cũng bọc thành một vòng tròn, từ xa nhìn lại, tựa như một quả cầu da xanh.

Rất nhanh đốt xong roi pháo, Ngụy Hợp ôm quyền chào hỏi.

“Quấy rầy rồi! Năm mới tạo nên tình cảnh như năm mới!”

“Ngụy gia khách khí!”

“Ngụy gia đã lâu không ra ngoài một chuyến, đừng luôn ở trên cao. Mọi người đều ước gì được đi lại với ngài, chính là không tìm được cơ hội.” Có người cười nói.

“Chủ yếu là công việc quá bận rộn, gần đây Dục Bắc Hiên lại ra không ít tâm sự, không thấy ta sớm ra về muộn mỗi ngày?”

Có cơ hội nhất định tụ tập!” Ngụy Hợp cười nói.

Hắn đương nhiên sẽ không lãng phí thời gian quan hệ chung quanh.

Những hàng xóm này phần lớn đều là phú thương cỡ trung bình, có ý thân cận với hắn, cũng chỉ là thấy tuổi hắn lớn rồi, nên cũng độc thân, muốn leo lên cùng hắn mà thôi.

Đến cấp bậc này của hắn, người bình thường ở mặt thường đã chướng mắt.

Trên thực tế, trên thị trường, có thể dùng tiền tài cùng thịt dẹt thú bình thường mua được, bình thường cũng chính là ba huyết đến đỉnh.

Lại lên trên, làn sóng võ sư, bởi vì có sức mạnh hộ thể, người bình thường cầm binh khí mặc hắn chém cũng chém không nổi.

Cấp độ như vậy, đã có thể nghiền ép bình tốt bình thường.

Người bình thường đông hơn, trong mắt võ sư chỉ là sơn dương, chỉ có binh lính luyện võ và quân trận mới là uy hiếp.

Tài nguyên bình thường đối với cấp bậc này tác dụng cũng không lớn. Dù sao tiền mà mỗi năm một võ sư có thể kiếm được không kém gì một phú hộ trung đẳng.

Nghe Ngụy Hợp nói xong, người chung quanh cũng không nói thêm nữa.

Bốn tên võ sư Vạn Thanh Viện của Thiên Ân Môn, mặc dù nghe đồn Ngụy Hợp yếu nhất, tán công, nhưng trong mắt người bình thường, gã cũng mạnh hơn ba huyết, tốt xấu gì cũng là võ sư.

Sau khi khách sáo vài câu, tử đệ Lâm Tiêu Tiêu dẫn người dâng quà mừng năm mới.

Là một hộp quà bằng giấy đỏ au.

Phía trên dùng ba loại thụ thú Lộc Bạch Lộ của Cát Tường Bạch Lộ, hợp thành một hoa văn hình tròn cực lớn.

“Đều là người quen cũ cả thôi, còn tới đây chơi.” Ngụy Hợp cười nói, cho người ta thu hộp lễ nghĩa, chỉ Lâm Tiêu Tiêu: “Vào trước rồi nói.”

Lâm Tiêu Tiêu không nói một lời, chỉ mỉm cười. Cô không lo Ngụy Hợp tức giận vì hai bên đã quen tính cách của nhau từ lâu.

Ba người vào nhánh núi, Trang Bình đã chuẩn bị xong yến hội từ sớm.

Số người trong đình viện cũng thưa thớt, tất cả mọi người đều đã về quê cũ nhiều năm, ở lại đều là không cha không mẹ.

Trong sân bày biện mấy cái bàn lớn, xem như tự mình trải qua năm mới.

Ngụy Hợp được tôn kính qua lại một lượt rượu, sau đó mới trở lại bàn của Lâm Tiêu Tiêu.

“Gần đây sinh ý như thế nào?”

“Cũng được. Có một số chuyện nhỏ thôi mà ngài cũng giải quyết được.” Lâm Tiêu Tiêu trả lời ngắn gọn.

“Gần đây trong thành có thể không yên ổn, người tự mình cẩn thận chút, có thể tiêu tiền nghỉ ngơi, yên tâm, đừng đau lòng.” Ngụy Hợp nhắc nhở.

“Ừ.” Lâm Tiêu Tiêu gật đầu.

Thực ra quan hệ cung cầu của hai người ngay lúc Ngụy Hợp đảm nhiệm vị trí chi nhánh Đà chủ cũng đã có chút nghịch chuyển rồi.

Sau lưng Ngụy Hợp rõ ràng có Vạn Thanh viện duy trì, mới có thể làm vị trí phân đà chủ này.

Vì vậy Lâm Tiêu Tiêu mới được thơm lây, phiền phức giảm sút.

“Mặt khác, phương diện bầu không khí thơm, con đường tiến nguyên liệu cũng nhiều hơn một chút, đừng quá đơn lẻ một, có thể sẽ có chút ba động.” Ngụy Hợp lại nói.

Lâm Tiêu Tiêu không ngừng gật đầu.

Hai người một người nói, một người nghe, một người giống như lão sư học trò.

Nói một hồi, Lâm Tiêu Tiêu đột nhiên nói: “Ngụy đại ca, năm nay Tử Trúc hội lại mở, có gì tốt lựa chọn, có thể đề cử không?”

“Tử Trúc hội.” Ngụy Hợp cười, lúc trước hẳn quen biết Lâm Tiêu Tiêu và qua con đường này.

“Đúng rồi, thiên tài khi đó ta cùng nhập hội thì sao? Bây giờ thế nào?” Hẳn bỗng nhiên nghĩ đến.

Khi đó, nghe nói còn có Lâm Chiêu của Hóa Khí Viện cùng hẳn nhập hội.

Lâm Tiêu Tiêu lắc đầu: “Vẫn còn ba máu, nghe nói đang làm nhiệm vụ bên ngoài.”

“Cũng không biết năm nay xuất hiện thiên tài gì.” Ngụy Hợp có chút hứng thú.

Nhưng năm nay Vạn Thanh viện lại xuất hiện một thiên tài mới, được xưng là tư chất trăm năm khó gặp, là một loại kỳ hoa ưa thích nữ giả nam trang, tên là Tôn Lăng.

Nghe nói bối cảnh trong nhà có chút thần bí, thế lực rất dày.

Bất quá Ngụy Hợp không tiếp xúc nhiều, hiện tại hẳn luyện võ tích góp khí huyết, nghiên cứu dược lý cũng không có thời gian, nào còn có công phu để ý tới cái khác.

“Có đi không?” Lâm Tiêu Tiêu hỏi.

“Được rồi. Đúng rồi, hôm nay ngươi đến đây, trừ năm mới. Hẳn là còn có việc?” Ngụy Hợp mỉm cười.

“...” Lâm Tiêu Tiêu đỏ mặt nhưng vẫn kiên định đứng dậy, kéo đệ đệ đứng dậy.

“Ngụy đại ca, mời huynh nhìn xem, có thể thu tiểu đệ của ta làm đồ đệ hay không?”

Nàng không giỏi ăn nói, nói đến nước này đã là cực hạn. Nhưng ước ao và khẩn cầu trong mắt lại cực kỳ rõ ràng.

Ngụy Hợp nheo mắt, đánh giá tiểu tử da hổ kia một chút.

“Sao không đi báic môn? Thiên ấn môn thu môn đồ, sẽ không cự tuyệt mới đúng.”

“Không vào được. Căn cốt, ngộ tính, đều hạ xuống.” Lâm Tiêu lời ít ý nhiều.

“Vậy người cảm thấy ta có thể nhận sao?” Ngụy Hợp lắc đầu. Căn cốt ngộ tính đều kém, còn luyện cái gì nữa.

Cho dù là hấn, căn cốt tuy dưới, nhưng trong ngộ tính, cũng cần phải mặc bên ngoài mới có thể quật khởi. Tiểu tử này hai thứ đều không có.

Không cứu được, chịu chết đi, hack ngoài cũng không còn cách nào.

“Ta không cần hấn rất mạnh, chỉ mong được cường thân kiện thể, sống rất lâu.” Lâm Tiêu Quân nghiêm túc nói.

“Đệ tử ký danh, cũng được.” Nàng bồi thêm một câu.

Ngụy Hợp trầm mặc lại.

“Nói trước đi, ta không thể truyền công phu Thiên Ấn Môn cho hấn.”

“Không sao.” Lâm Tiêu Tiêu gật đầu.

“Vậy được. Chỉ là ký danh.” Ngụy Hợp gật đầu.

Bây giờ hấn cũng nên thu môn đồ rồi, người luyện võ, nếu chỉ dựa vào chính mình, thế đơn lực bạc, cho nên nhất định phải kéo bè kết phái.

Như vậy mới có thể thỏa mãn được.

Ngay sau đó, Lâm Tiêu Tiêu kéo cái mũ da hổ có vẻ không tình nguyện quỳ xuống đất, liên tiếp chín tiếng đầu tiên, đại diện cho lễ tiết tối cao.

Sau đó tiến lên chúc trà, Ngụy Hợp nhận lấy, uống một chén, xem như hoàn thành lễ chào.

Đây cũng chính là quan hệ giữa hai người rất thân thiết, nếu như đôi thành nghi thức chính quy, còn phải triệu tập nhân chứng, trưởng bối sư môn, vân vân, rất là phiền phức.

Chẳng qua Ngụy Hợp khoát khoát tay, cũng muốn miễn những thứ này. Hắn không rảnh làm loạn những chuyện này.

Áo hồ đúng là đội mũ Lâm Viễn, Lâm Tiêu Hồ tiểu danh, bài sư xong trở về chuẩn bị, sau đó mới tới Ngụy Hợp, để tùy thời huấn luyện.

Mỗi tháng khoảng một nửa thời gian, bắt đầu từ cơ sở nhất.

*

*

*

Ngụy Hợp không thể dạy võ học của Thiên Ân môn, nhưng hắn kiêm tu nhiều môn võ học như vậy, dạy quyền cước cơ sở, không nói chơi.

Lâm Tiêu Tiêu đạt được mục đích bèn dẫn người rời khỏi.

Ngay sau đó lại là Trương Linh Hư và Mạnh Tinh, cùng dẫn người đến đây bài lễ năm, tặng không ít lễ vật.

Sau đó là râu quai nón cũng tới. Gia hỏa này trước đó bị tao ngộ của Tiểu Du hù dọa, hôm nay lại càng cung kính với Ngụy Hợp, tư thái tự cho mình là tiểu đệ.

Lúc trước Ngụy Hợp còn là ba huyết, trong lòng hắn ta sinh ra sợ hãi, bây giờ Ngụy Hợp, hắn ta càng xuống thấp, còn tới thương lượng chuyện quyền viện.

Sau đó, chính là chương quây, quản sự của phường Dụ, còn có những thương nhân khác do Ngụy Hợp quản lý, lần lượt tới bài sinh.

Sau khi bài phỏng đủ loại, thật vất vả mới tới buổi chiều, mới coi như thanh tịnh.

Chỉ là chưa thanh tịnh bao lâu, lập tức có truyền tin bên trong Thiên Ân môn.

Vạn Lăng Viện đã cho hắn trở về một chuyến.

Vạn Thanh Thanh đi rồi, thủ tịch mới xuất hiện, cần tuyển chọn lại từ vị trí mới.

Ngụy Hợp cũng nhanh chóng trở về, lựa chọn thủ tịch mới.

Lần này, hắn đã nhận hết tất cả các võ sư của Vạn Thanh Viện lần trước.

Trừ Diêu Hán thăng lên, còn có hai người khác, theo thứ tự là Đinh Tiểu Hà, Bạch Hồng (Nhan). Cộng thêm Ngụy Hợp hắn, vừa vặn hai nam hai nữ.

Bốn người mở một tiểu hội, Ngụy Hợp không có gì tranh, hắn dù sao chỉ là Võ Sư mới lấy công, cho nên kết quả cuối cùng, là do Diêu Hán có thực lực mạnh nhất đảm nhiệm thủ tịch mới.

Diêu Hán Thăng từ sau khi thảm bại trong tỷ thí với võ tướng quân đội, trở về cửa liền dốc lòng khổ tu, hiện giờ thực chiến càng tăng thêm một tầng. Nếu không phải Vạn Thanh Thanh đột phá, hai người thắng bại đúng là không biết.

Chung Linh Sơn Trang.

Chu Vũ Quy một lần nữa trở lại Sơn Hòa Lâu, y đã về đây không chỉ một lần, kiểm tra hiện trường Nghiêm Cưu Hải bị tập kích lúc ấy.

Nhưng khác với mấy lần trước, lần này hắn mang đến trong nha môn quan phủ, được xung mấy chục năm phá án đến chín thành là Tuyên Cảnh lão bộ đầu Hạ Hầu.

Hạ Hầu Cát này, tham tài háo sắc, tuy rằng bản lĩnh lớn, nhưng mỗi lần phá án, đều sẽ tìm cơ hội kiếm đủ tiền riêng.

Lần này Chu Vũ cũng liều mình phun ra một ngụm máu tươi mới mời được vị đại tài này đến.

Lần này Nghiêm Cưu Hải bị tập kích trọng thương, đến nay hôn mê chưa tỉnh, dẫn đến nghiêm trọng Sơn đối với cha con Chu Thuận cảm thấy hắn cực kém, mấy lần suýt nữa xuất thủ tương thương.

Hơn nữa lịch sơn phái cũng bởi vậy mà áp chế đệ tử Thiên Ân môn khắp nơi. Lúc này mới không bao lâu, rất nhiều sản nghiệp của Thiên Ân môn liền bị trọng kích, thu nhập giảm nhiều.

Thượng Quan môn chủ không thể không tự mình tiến về lịch sơn phái đàm phán, mới ngừng được phiến toái này.

Nhưng cho dù mặt ngoài ngừng lại, một đòn tập kích trước đó cũng khiến toàn bộ cao thủ Sơn phái Thiên Ân môn âm thầm đè ép khắp nơi.

Thiên Ân Môn vốn đã có xu thế suy yếu, dưới áp chế này, xu hướng suy yếu càng lộ ra.

Cha con Chu Thuận cũng biết nghiêm trọng của núi như thế nào, rõ ràng là con của hắn tự mình gây ra chuyện, người này còn hoài nghi là Thiên Ân môn bọn họ cố ý thiết lập cục diện, nhưng hai người đối với chuyện này cũng không thể làm gì.

Hạ Hầu Cát lúc này đã lên lầu trước một bước, cẩn thận kiểm tra lầu hai.

Lão nhân này cao chừng một mét năm, thấp vô cùng nhưng bản lĩnh lại không nhỏ.

Không bao lâu, hắn kinh hô một tiếng.

“Chu thiếu gia, có chút manh mối rồi.”

Chu Vũ Quy lập tức mừng rỡ, đi ra phía trước.

“Như thế nào?”

“Cũng may Sơn Hòa lâu bởi vì xảy ra chuyện, tạm thời phong bế, không có khách nhân tiếp tục phá hư hiện trường.” Hạ Hầu Cát nhanh chóng nói: “Dựa theo khẩu cung lúc trước của ta, kẻ tập kích thân khoác áo choàng màu đen, bao trùm toàn thân, còn mang mặt nạ, rõ ràng là để che giấu thân phận.

Như vậy vấn đề đã đến, tại sao hắn phải che giấu thân phận? Có mấy khả năng.

Một là phòng bị người khác nhớ rõ mặt hắn.

Hai, là bản thân mình có thân phận hoặc là đặc chất không thể thấy ánh sáng, sợ bị nhận ra.

Nơi này nghiêng về phía thứ hai, bởi vì người này không chỉ mang mặt nạ mà còn ẩn giấu vóc người, điều này đại biểu cho vóc người của hắn cực kỳ đặc biệt, bất luận là từ mặt mũi hay là vóc người đều dễ dàng bị người nhận ra thân phận.”

*

*

*

“Có lý.” Chu Vũ gật đầu.

“Ta tra được, người này không chỉ giấu kín toàn thân, còn rải loại bột này ra, lấy ra mùi trên người. Có thể thấy được người này cực kỳ cẩn thận. Mặt khác, ngài xem nơi này...”

Hạ Hầu Cát mang theo Chu Vũ quay về, đi tới trước một cửa sổ mà lúc Ngụy Hợp rời khỏi.

Hắn chỉ vào trên cửa sổ lưu lại một vết rách.

“Nơi này, hẳn là địa phương kẻ tập kích mượn lực đào thoát, người xem, cửa sổ nơi này hư hại vết tích, hẳn là sau khi giày giẫm đạp phải trước đạp sau, mượn lực bay vọt lưu lại.”

Chu Vũ quay lại nhìn, quả nhiên, quả thật nhìn kỹ, có thể phát hiện phương hướng hư hỏng, chỉ có phương thức và phương hướng lực đạo như lời Hạ Hầu Cát mới có thể tạo thành.

Hạ Hầu Cát tiếp tục nói: “Nói cách khác, hung thủ là từ nơi này bay lên không trung rời đi, có không ít tân khách nhìn thấy phương hướng hẳn rời đi.

Kết hợp với thân pháp mà lúc trước hắn tập kích Nghiêm công tử đã triển lộ ra, có thể thấy được công lao của người này không kém.

Vì lẽ đó hiện tại là việc cấp bách, là phải tìm được, lúc tập kích xảy ra thì rời khỏi nơi này, trong khu rừng này, có dấu vết của sự mượn lực bay vọt hay không.

Nếu không phải là không có, thì nhìn trên đường lên, là người nào dừng lại ở hướng đó? Theo hướng này mà kiểm tra từng cái, hiệu suất sẽ lớn hơn rất nhiều.”

“Nhưng như vậy không phải cũng cần tra xét rất nhiều người sao?” Chu Vũ nhíu mày.

Trên đường này thường có nhiều người qua lại như vậy, tra xét như thế nào thì làm sao biết được trong khoảng thời gian đó thì ở hướng đó có những ai?

“Thật ra không có nhiều.” Hạ Hầu Cát tự tin cười một tiếng: “Nơi này là Chung Linh sơn trang, rừng cây cùng đường lớn ở phụ cận, đều là hướng về sơn trang.

Trước kiểm tra dấu vết trong rừng cây, nếu không có kết quả, lại sắp xếp người ra vào sơn trang đoạn kia.

Dù sao thì những người ra vào sơn trang phần lớn đều là thông dong, không phải đến xem phong cảnh thì cũng là những người tham gia luận võ chiêu thân. Hoặc giả thì chính là những người mới rời khỏi sơn trang.

Phần lớn bọn hắn đều ổn định tốc độ, từ đoạn đường đó đến sơn trang và rời khỏi sơn trang đều có một khoảng thời gian cố định.

Tra xong, chỉ cần hỏi thăm sơn trang, trong thời gian đó tổng cộng có bao nhiêu người ra vào là được. Tìm lại một người thân hình cao lớn đặc dị, tính sơ một chút, nhiều lắm cũng chỉ hơn mấy chục người. Đến lúc đó, từ trong những người này, ta sẽ kết hợp với những dấu vết để lại, thân pháp tạo nghệ, tính ra phạm vi hình thể đại khái, xác định hung thủ.”

Chu Vũ Quy lập tức cảm thấy sáng tỏ thông suốt. Tính toán như vậy, mới kiểm tra mấy chục người, xác thực thuận tiện hơn nhiều.

“Bộ đầu quả là đại tài!” Hãn vội ôm quyền mừng rỡ.

“Không vội, nếu là người nọ sau một kích lập tức trốn đi thật xa, hoặc là tu luyện một ít kỳ công dị pháp, ta cũng không có cách nào. Ta chỉ có thể đưa ra một cái xác suất lớn, cho nên đến lúc đó tìm không thấy người thì đừng trách ta thu tiền không làm việc.” Hạ Hầu Cát cười nói.

“Bộ bổ đầu quá khiêm tốn, cho dù không tìm thấy người nhưng phân tích những phân tích này cũng đủ cho lịch sơn

phải một câu trả lời rồi.” Chu Vũ nghiêm túc nói.

Trong nháy mắt, hơn một tháng đã trôi qua.

Ba.

Quân cờ trùng điệp rơi vào trên bàn cờ, ép cho toàn bộ bàn cờ Thạch Đầu cũng chấn động mạnh.

Trong rừng cây, Ngụy Hợp cùng lão nhân áo lam đánh cờ lần thứ hai.

Hai người chơi cờ như gió, hạ cờ cực nhanh, cơ hồ đối phương vừa đánh xong, mình liền hạ xuống.

Không bao lâu, sắc mặt Ngụy Hợp như thường, thu tay về.

“Đa tạ.” Ánh mắt hẩn lộ vẻ mỉm cười, ngẩng đầu nhìn về phía đối diện.

Sắc mặt lão nhân đối diện bất thiện, dời ánh mắt khỏi bàn cờ.

“Người không biết, nhìn thấy người, còn tưởng là người thắng...”

“Tiền bối không nên tính toán quá nhiều. Thắng bại là chuyện thường của binh gia.” Ngụy Hợp cười nói.

“Nhìn là muốn đánh người!” Lão đầu hỏa đại đạo, cờ mặc dù thắng, nhưng tâm tình của hắn không biết vì sao, chính là khó chịu.

“Tiền bối, nói thật nhé. Người có vào nhà ta không, nhìn thấy vật của ta?” Ngụy Hợp bỗng nhiên hỏi.

“.....” Lão nhân dừng một chút, “Sao vậy? Thấy thì sao, không thấy thì sao?”

“Vậy phải xem thái độ của tiền bối thế nào?” Ngụy Hợp hỏi ngược lại.

Đồ vật trong phòng mặc dù người khác không hiểu, nhưng những vật sống trong lồng kia dùng làm vật thí nghiệm, là người bình thường liếc mắt một cái là có thể đoán được đang làm gì.

Cho nên hắn mới hỏi câu này.

Dù sao trong thời kỳ này, người bình thường không thể tiếp thu phương diện thí nghiệm sinh vật.

“Sao nào? Nếu ta ngứa mắt, chẳng lẽ ngươi định giết người diệt khẩu?” Ông lão hỏi ngược lại.

“...” Ngụy Hợp chỉ cười trừ.

Hai người nói cho cùng cũng không rõ ràng được thực lực đối phương như thế nào.

Võ giả là một quần thể kỳ diệu, trước khi tiến vào, mọi người vừa nhìn đã hiểu, ai mạnh ai yếu, đều có thể từ khí tức hình thể, khí huyết trên người, đại khái đoán ra cấp độ.

Nhưng sau khi nhập lại, các loại kinh lực công hiệu phi phạm.

Có người năm mươi mấy tuổi còn có thể như người trẻ tuổi, không nhìn thấy bất kỳ dấu vết nào, giống như Vạn Lăng.

Có con mới ba mươi mấy, lại có khả năng tu luyện tổn thương thân đại uy lực nội kinh, mà ngoại hình già nua.

Cho nên lão nhân cùng Ngụy Hợp, ai cũng không có ý dễ dàng động võ.

Lần trước lão nhân đột ngột rời đi, bày ra thân pháp, chưa hẳn không có ý lấy thân pháp thăm dò thái độ Ngụy Hợp.

Nếu khi đó Ngụy Hợp biểu hiện ra sự kiên kị, chỉ sợ sẽ không còn tụ tập như bây giờ nữa.

Lão đầu tức giận, quay đầu lại có thể đánh chết Ngụy Hợp ngay tại chỗ.

Nói trắng ra là, trước khi động thủ thì không ai biết đối phương có cảnh giới kinh lực gì.

Vì vậy càng như vậy lại càng khó có thể dễ dàng động thủ.

Dám một mình chạy loạn trong hoang sơn dã lĩnh này, có cái nào là đèn cạn dầu.

“Từ lần trước tiêu tử ngươi im lặng không lên tiếng mê được, có thể nhìn ra bản tính của ngươi đủ độc. Cũng may được lượng của ngươi không nặng, chỉ khiến người ta choáng váng ý thức, muốn ảnh hưởng suy nghĩ đánh cờ của ta, cho nên ta

mới không động thủ. Nhưng người sẽ không cho rằng ta sợ người mới bắt động chứ?”

Khuôn mặt lão nhân co rút lại, tựa như da cam đột nhiên nhăn lại.

Ngụy Hợp thở dài: “Tiền bối quả thực ở trên phương diện độc đạo, so với văn bối càng hơn mấy bậc. Nếu đổi lại là một người khác, nhất định sẽ chỉ nghĩ là do ý thức của mình chột có chút hoảng hốt.

Dù sao thì người ta cũng có tâm tư muốn phiêu động hoảng hốt. Văn bối chẳng qua là dùng thuốc hơi làm nặng quá trình này một chút mà thôi.”

“Thủ pháp đáng khen, nhưng vết tích quá nặng.” Ông lão nói.

“Dấu vết?” Trong lòng Ngụy Hợp khẽ động.

“Không sai, thật thật giả giả, hư hư thực thực, âm dương luân chuyển, tỉ lệ như thế nào, đều dựa vào tâm ý của người. Ngụy tiểu tử, người bây giờ mặc dù có chút tạo nghệ, nhưng trong mắt người hành gia, còn kém xa.” Lão nhân cười lạnh.

“Thì ra là thế.” Ngụy Hợp giật mình: “Không hổ là Cửu Ảnh lão nhân khiến người ta nghe nói mà sợ vỡ mật hai mươi năm trước. Tạo nghệ độc học của tiền bối khiến văn bối phải thán phục.”

Lần này thì hay rồi, hai người người điếm ra lai lịch của ta, ta nói ra thân phận của người.

Mọi người hiển nhiên là sau khi trở về, đều tự mình điều tra lẫn nhau, ngôn ngữ một đôi, lần nữa thế lực ngang nhau.

“Có thể, ngay cả điều này cũng có thể tra ra.” Cửu Ảnh lão nhân thu lại nụ cười lạnh trên mặt.

Cửu Ảnh lão nhân, hai mươi năm trước Hoàn Hành Tuyên Cảnh thành cao thủ tà đạo một thời, là cường nhân đã lưu lại trong sách vở ghi chép trong phủ chí.

Hai người đều bỏ sót chi tiết, lập tức trầm mặc, rất nhanh đều cười lạnh.

Lúc trước là không biết nội tình của đối phương, nên không dám động thủ. Hôm nay đã tra được chút ít, lập tức hai người đều cảm giác mình đi đường rồi.

“Chỉ là một nội viện của Thiên Ân môn mà dám nói chuyện như vậy với lão phu à, người cho rằng ta không dám giết người sao?” Cửu Ảnh lão nhân lạnh giọng nói.

“Giết ta? Chỉ sợ người không có bản lĩnh đó thôi.” Ngụy Hợp phản bác.

Hai người chỉ nói không lời, lại cười lạnh.

Cửu Ảnh lão nhân không phải kẻ ngu, nhìn kết quả điều tra mà xem, người trước mắt này bề ngoài vẫn chỉ là một võ sư Vạn Thanh Viện công cốc, thực lực theo đạo lý còn không bằng một ít máu mạnh.

Nhưng không nói những cái khác, ngay từ lúc ban đầu hắn nhìn thấy tiểu tử này, thân pháp hắn mau lẹ, khi hành động ẩn ẩn lộ ra khí huyết dao động kinh lực dao động, liền cảm ứng được hắn hoàn toàn không suy yếu như võ sư đã từng tàn công.

Lại nhìn vẻ âm hiểm hạ độc khi đánh cờ, thủ đoạn làm việc có thể nhìn ra bản tính của hắn. Người này quen che giấu, thân phận yếu ớt bên ngoài rõ ràng chỉ là ngụy trang.

Lão nhân gia hắn sống nhiều năm như vậy, người nào chưa từng thấy qua, lời nói thật thì nghe được là biết.

Tiểu tử này tuyệt đối không thể nào bỏ qua công lao! Loại khí huyết này dư thừa rất nhiều, hoàn toàn không giống lẽ thường, thậm chí có thể nói là mạnh đến quá đáng.

Đây cũng là nguyên nhân từ đầu đến cuối hắn đều không động thủ.

Dù sao người khác già, khí huyết hạ thấp cũng rất lợi hại, tuy rằng cảnh giới có thể sẽ cao hơn thế nhưng nếu thật sự đánh nhau thì cũng chưa biết thắng bại là như thế nào.

Ngụy Hợp bên này, đối với năng lực dụng độc của Cửu Ảnh lão nhân này thì phi thường kiêng kị.

Cảm quan của lão đầu này quá mức nhạy cảm, dùng độc không được, lại thêm hai mươi năm trước đã có thể hoành hành Tuyên Cảnh thành, toàn bộ Tuyên Cảnh thành lớn như vậy, cao thủ nhiều như vậy.

Có thể lưu lại bút tích ở địa khu Phủ Chí, có thể thấy lão nhân này tuyệt đối là thủ đoạn lợi hại.

Không phải cáo già, chính là cá chép thực lực hơn người.

Vì vậy không thể gây ra chiến tranh nhẹ nhàng, một khi động thủ thì nhất định phải đánh chết hoàn toàn, bằng không hậu hoạn vô cùng.

Hai người cười lạnh một hồi, thời gian dài dần, dần dần đều cảm thấy mát mắt, bọn họ trở về nơi này, cũng không phải chuyên môn tới đây cười lạnh.

“Đánh cờ!” Cửu Ảnh không nói thêm gì nữa.

“Thêm một ván nữa!” Ngụy Hợp mặt ngoài phong đạm vân đạm, thua còn vui vẻ, trên thực tế mỗi một lần hấn đều đang nỗ lực giãy dụa, muốn nghịch phong lật bàn, đáng tiếc lần thứ thê thảm không nở nhìn.

Đánh một hồi, Ngụy Hợp thua liền ba ván, bỗng nhiên mở miệng nói: “Cửu Ảnh tiên bối, nghe nói ngài chính là tà đạo cao thủ nổi tiếng hai mươi năm trước. Vãn bối có chút hiếu kỳ, tà đạo này, rốt cuộc là cái gì? Tại sao ta tới Tuyên Cảnh Thành lâu như vậy, từ trước đến nay chưa từng gặp người trong tà đạo nào?”

“Tà đạo, không phải là cái biệt danh bàng môn tà đạo sao? Luyện võ đi theo thiên môn, cũng có thể gọi là tà đạo, bất quá là làm từ ngữ nghe thì lợi hại bày ra dán vách mà thôi.” Cửu Ảnh trả lời.

Hắn ngẩng đầu nhìn Ngụy Hợp, nói: “Tiểu tử ngươi không phải chỉ là nửa tà đạo sao? Mặt ngoài danh môn chính phái, âm thầm hạ độc đi Âm môn ám toán, ngay cả cờ pháp hạ độc. Vì đạt mục đích mà không từ thủ đoạn, còn chưa đủ tà tà?”

“Ai bảo tiên bối tùy tiện ra vào chỗ ẩn cư vãn bối, đây cũng là phòng hoạn mới đúng.” Ngụy Hợp cười nói.

“Ha ha.” Cửu Ảnh lắc đầu, “Tà đạo tà đạo, cơ quan, độc thuật, ám khí, trùng thuật, tất cả những thứ dựa vào ngoại lực không phải dựa vào tự bản thân để khắc địch chế thắng đều là tà đạo. Rất nhiều người trong tà đạo, người có thể đã sớm gặp qua, chỉ là không biết hẳn là ai thôi.”

“Vậy ma đạo thì sao? Tiên bối có thể giải thích nghi hoặc không?” Ngụy Hợp thật vất vả mới gặp được đồng đạo lão tiên bối, tranh thủ thời gian thỉnh giáo.

Có lẽ Cửu Ảnh không có ai nói chuyện, lẻ loi hiu quạnh, nhân rồi không có việc gì, cũng tán gẫu với Ngụy Hợp.

“Ma đạo, Ma tức loạn, phạm là tuân theo dục vọng của bản thân, mặc kệ quy củ đạo đức, quy củ giang hồ, chỉ cần lo võ giả khoái hoạt của bản thân, đều có thể gọi là Ma đạo.

Tuy chúng ta thường nói Ma đạo, chủ yếu chỉ vào Loạn Thần giáo, đám người kia thần thần bí bí, che giấu cực sâu, lão phu cũng chưa từng đụng tới mấy lần, lại càng chưa hiểu rõ. Không có gì để nói.”

“Loạn Thần giáo... Vậy hương thỉnh giáo?” Ngụy Hợp hỏi.

“Hương hái giáo là một chi của Đạo môn, hắc hắc, thủ bút của Đạo môn Linh Hà đạo, không phải là lớn bình thường. Trong đó thậm chí có liên thủ với Loạn Thần giáo, nước sâu. Loại người như người ta nếu dính phải, chết như thế nào cũng không biết!” Cửu Ảnh lão nhân cười lạnh.

Thế mà lại là hương Đạo môn bày ra để chỉ giáo...

“Tiền bối tự mình nói là được, không cần kéo vãn bối vào.”
Ngụy Hợp trong lòng ngạc nhiên, nhưng lập tức phản bác.

“Cũng đúng, tiểu tử ngươi tuổi còn trẻ mà đã đủ mạnh, sau này phát triển quả thật khó mà nói được.” Lần này Cửu Ảnh lão nhân không phản bác, trái lại còn tán thành gật đầu.

Hắn nhìn Ngụy Hợp một chút, bỗng nhiên lại nói: “Tiểu tử, có hứng thú cùng ta làm một chuyện hay không? Thuận lợi, ta và ngươi hợp lực, có thể kiếm được mấy tên dị chủng không tệ.”

“Dị chủng?” Mắt Ngụy Hợp sáng lên, thứ này có thể chế tạo ruộng thịt tốt, trên thị trường không có tiền, vừa ra mặt sẽ lập tức bị cướp đi.

“Dị chủng trung đẳng, ngươi ta mỗi người một quả, có làm hay không?” Cửu Ảnh thấp giọng nói.

Hắn vốn định hẹn lão bằng hữu của mình cùng hành động, đều có thể gặp được Ngụy Hợp, bỗng nhiên phát hiện người này thích hợp hơn.

Thân pháp của lão bằng hữu quá chậm, còn không nhanh bằng Ngụy Hợp nhảy bén.

“Đi đâu làm? Làm thế nào?” Ngụy Hợp lập tức hứng thú.

“Tiểu tử, ngươi có biết dị chủng này từ đâu mà đến không?” Cửu Ảnh mỉm cười nói.

“Vãn bối thật đúng là không biết.” Ngụy Hợp lắc đầu.

“Cái gọi là dị chủng, kỳ thực là...” Cửu Ảnh đột ngột đứng dậy lui về phía sau.

Một tiếng bộp thật lớn vang lên.

Một chưởng Ngụy Hợp vừa vịn đánh vào chỗ hắn ngồi trên không, chưởng lực cường hãn đánh trúng không khí, cũng phát ra tiếng nổ vang.

Một kích không trúng, Ngụy Cương đang đuổi sát theo.

Huyết nang của Kinh Hồng Quyết nhanh chóng trào ra huyết khí, chảy khắp toàn thân, khí lực cấp tốc bạo tăng.

Song chưởng hần liên hoàn đánh ra, Đoạn Tâm Ấn kết hợp Sơn Quyền Ngũ Lĩnh chưởng, dưới Phi Long Công thúc giục, như gào thét đánh về phía Cửu Ảnh.

Chiêu thức ấy vượt xa sức mạnh của võ sư bình thường, chỉ riêng việc đập đập không khí phát ra tiếng gào thét cũng khiến cho trong lòng Cửu Ảnh sợ hãi.

Nếu như trúng một cái, trước tiên không nói tới kinh lực của đối phương như thế nào, mà chỉ riêng lực lượng này cũng đủ phiền toái rồi.

“Tiểu tử ngươi làm gì!?” Thân ảnh Cửu Ảnh liên hoàn lui về phía sau, tức giận kinh hô.

“Tiền bối vừa mới hảo tâm giải đáp cho vấn bối, vấn bối mới cố nén lại việc ngài lén thả ba loại kịch độc. Nhưng vấn bối ân nhân, đổi lại là tiền bối được một tác lại muốn tiến một thước.” Ngụy Hợp hơi dừng lại, ngữ khí phát lạnh.

“Được rồi, được rồi, lão tử nhận thua! Nhận thua!” Cửu Ảnh bất đắc dĩ, bị Ngụy Hợp đuổi theo liên tục kêu to.

Bành!!

Hần bị liên tiếp đuổi theo, cuối cùng vẫn là cùng Ngụy Hợp giao đấu một chưởng.

Một chưởng nổ tung mảng lớn tro trắng, hần biến sắc, biết lợi hại, lại vội vàng lùi về sau hơn mười thước.

Tuy hần cũng kiêm tu Tích Độc công nhưng mỗi người tu luyện công pháp Ích Độc đều bất đồng, ai biết công pháp của đối phương là loại dược tính nào?

Đến trình độ như bọn họ, độc dược bình thường trên giang hồ có thể không sợ, nhưng độc môn hỗn độc, vậy thì không dám gánh lung tung.

“Khí lực thật lớn!” Cửu Ảnh đổi chưởng tay, phía sau lưng khẽ run rẩy.

Hắn từng giao thủ với một số võ giả được xưng là trời sinh Thần lực, lúc này lực lượng của Ngụy Hợp cũng không khác mấy so với những cái gọi là Thần lực kia.

“Khí lực thật sâu!” Ngụy Hợp tay trái cũng chấp sau lưng, có chút run rẩy.

Cỗ kinh lực kia mặc dù chỉ là kinh lực chân động của dân chúng đơn giản nhất, nhưng không thể giữ được quá nhiều. Một chương đôi đầu, bàn tay hắn chạm vào cánh tay nhỏ, tất cả đều là tê dại.

Hai người dò xét sơ qua, lập tức đều biết rõ thực lực đối thủ, biết đối phương không phải hạng người dễ đối phó.

Cả hai đều có ý hòa giải.

Không nghi ngờ gì nữa, hai người đều là nhóm người đứng ngắc nhất trong Võ Sư, là giống những người rèn cốt gàn nhất.

“Đủ rồi tiểu tử! Rốt cuộc ngươi có muốn dị chủng hay không, hơn nữa không chỉ có dị chủng, còn có một dị thú thượng đẳng thích hợp nhất! Ngươi ta liên thủ, nhất định có thể dễ như trở bàn tay, đến lúc đó tất cả mọi thứ đoạt được, ngươi ta chia đều! Thế nào!!” Cửu Ảnh nghiêm túc nói.

“Dị thú thượng đẳng?” Trong lòng Ngụy Hợp khẽ động.

Bây giờ hắn đã được Vạn Thanh Thanh Thanh Vân Công chỉ điểm, đã là một mảnh bằng phẳng, tích góp khí huyết cũng không thành vấn đề, chỉ cần đủ huyết nhục dị thú, là có thể nhanh chóng đạt tới bình cảnh, sau đó phá cảnh châu.

Hiện tại hắn đã chậm rãi cảm giác được sự cực hạn của thịt dị thú bình thường.

Hôm nay một ngày hắn phải ăn sáu bữa, còn phải cách hai canh giờ mới đi nhà xí, bài trừ tạp chất.

Thịt dị thú hạ đẳng, như nước với thịt, tuy rằng rẻ nhưng tạp chất lại quá nhiều.

Mà thịt dị thú thượng đẳng, truyền thuyết có cực ít tạp chất, một trận có thể thắng dưới gấp mười lần!

Đương nhiên cái này có chút khoa trương thành công, nhưng đủ để thấy được hiệu quả cường hãn của nó.

Phân chia cấp bậc không phải dựa theo trình độ hung mãnh của dị thú mà phân chia dựa theo trình độ dinh dưỡng ẩn chứa trong thịt của nó.

“Tiểu tử, ngươi cũng đã biết, dị thú thượng đẳng cũng không phải là hiếm có khó bắt, mà là bị các đại thế lực hàng đầu lũng đoạn, chỉ vì để cho bản thân sử dụng. Hành động này chính là kéo giãn chênh lệch với người dưới.

Bằng không tại sao những thiên tài đứng đầu chân chính phần lớn đều xuất thân từ các thế lực lớn, trong số những người bình thường, thiên tài hàng năm liên tiếp xuất hiện, có thể đi đến võ sư được mấy người? Đi tới tầng lớp cao hơn, lại có mấy người?”

Nói đến đây, Cửu Ảnh liền tức giận bất bình.

“Tiền bối nói tới dị thú và dị chủng, ở đâu?” Ngụy Hợp nhanh chóng hỏi.

Nếu có thể kiếm được ruộng thịt bậc này, tài nguyên tu luyện sau này của hắn liền không thiếu nữa.

Hơn nữa khẳng định có thể nhanh chóng đột phá tầng thứ tư Phúc Vũ Tụ Vân Công, cũng hoàn thành nhiều lần cường hóa.

Hắn tính toán sơ, nếu là dựa vào chính mình chậm chậm tích lũy kinh lực, chí ít còn phải tích lũy đến hai năm, mới có thể sống đủ.

Một ngày sáu bữa thịt dị thú đã là tiêu hóa cực hạn, bị hạn chế bởi tạp chất quá nhiều của thịt, tốc độ tiêu hóa có hạn, không thể tăng lên nữa.

Đây cũng là kết quả sau khi căn cốt của hắn cải thiện, chịu vạ thanh thanh phí sức chỉ điểm.

Tính toán kinh lực góp nhặt đủ dày, khả năng gặp phải bình cảnh.

Nếu là võ sư bình thường, không phải thiên tài, ít nhất phải dừng lại ở giai đoạn này bảy tám năm.

Cho nên Ngụy Hợp cũng hiểu, vì sao Vạn Thanh Viện, Diêu Hán Thăng cùng đến tầng thứ ba Phúc Vũ Kinh, bây giờ đã hơn ba mươi tuổi, vẫn không chút sút mẻ.

Không phải bọn họ không muốn động, mà là cấp bậc này chậm như vậy. Không có cách nào khác.

“Tiền bối còn chưa nói, dị chủng là thế nào tới? Dị thú thượng đẳng này nên đi nơi nào lấy?” Ngụy Hợp lần nữa truy vấn.

“Hắc hắc, chung quanh dị thú dã ngoại tự nhiên không có, nhưng lão tử dưới mặt đất phát hiện một chỗ bí mật động quật, bên trong ẩn giấu một con Thanh Dương Bức thượng đẳng. Huyết nhục Thanh Dương Bức này, có thể trợ giúp cho đại bộ phận võ công âm hàn nhu hòa, Vạn Thanh viện, Phúc Vũ Tự Vân Công của ngươi. Ăn một phần, tương đương với mười phần thịt khác! Thế nào?” Cửu Ảnh cười hắc hắc nói.

“... Xin tiền bối nói thẳng. Hợp tác thế nào?” Ngụy Hợp híp mắt nói. Nếu như việc này là thật, vậy hẳn khẳng định sẽ làm.

“Ta còn phát hiện hai dị chủng cỡ trung bên dưới mặt đất...”

Cửu Ảnh còn chưa nói hết.

Ngụy Hợp lại lần nữa mở miệng.

“Xin hỏi tiền bối, rốt cuộc dị chủng này đến từ đâu?”

Kỳ thật hẳn một mực rất tò mò, dị chủng này tựa hồ công hiệu cực kỳ bá đạo, có thể biến dị thú thành ruộng thịt, không ngừng cắt thịt dùng.

“Ta cũng không biết, nhưng thật sự là ngàn năm trước đã có rồi. Nếu không phải dị chủng này, dị thú đã sớm bị chúng ta bắt giết xong. Đâu còn các loại võ đạo hiện tại kéo dài hưng thịnh nữa?” Cửu Ảnh trả lời: “Được rồi, nói nhiều như vậy, rốt cuộc ngươi có đi hay không?”

“Chỉ cần tiền bối lừa ta, ta đi.” Ngụy Hợp không nói hai lời, lập tức đáp ứng.

“Vậy được.”

Cửu Ảnh nghe vậy thần sắc buông lỏng.

Nếu không phải là dị chủng dị thú này, hẳn cũng sẽ không rời đi về, đột nhiên trở về.

Lúc này hai người hợp mưu, thương lượng sau khi đắc thủ phân chia như thế nào, đồng thời chuẩn bị sẵn sàng cho Thanh Dương Bức.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Ngụy Hợp nói với thủ hạ mình có việc phải ra ngoài, khoảng chừng ba đến năm ngày sẽ trở về.

Sau đó đi tới chỗ ẩn cư, tụ hợp với cửu ảnh.

Nếu lần này có thể lấy được dị chủng và dị thú thượng đẳng, kế hoạch cường hóa Phúc Vũ Kính của hắn sau này và đột phá cảnh giới tiếp theo sẽ tiến triển tăng nhiều.

Mang theo tâm tình chờ mong, Ngụy Hợp theo Cửu Ảnh một đường chạy như điên, sau một ngày, đã rời khỏi mặt đất Thái Châu, tiến vào vùng núi hoang vu.

Giữa vùng rừng núi hoang dã không phân phân chim, điên cuồng chạy đến giữa trưa, cuối cùng hai người đi tới trước mặt một cái đạo quán hoang phế.

“Chính là chỗ này.” Cửu Ảnh đứng lại, ngẩng đầu nhìn lâu các rách nát của Dã Đạo quan, trong mắt hiện ra một tia hoài niệm.

Ngụy Hợp ở phía sau, cũng ngửa đầu.

Cửa chính đạo quán kia treo một tấm biển vỡ vụn một nửa, bên trên viết: Cửu Nguyên quan.

Cuối cùng xem chữ cuối cùng mất một nửa.

“Ngươi xác định là nơi này?” Ngụy Hợp thản nhiên nói.

Cửu Ảnh lão tiểu tử này cũng không đáng tin tưởng, nhưng hắn nguyện ý đánh cược vì chuyện này, nếu thật sự có dị chủng dị thú, cho dù gặp chút nguy hiểm cũng phải xem thủ đoạn của mình.

“Đi thôi. Nơi này đã có người đi vào trước, để bọn hắn xung phong, chúng ta lên phía sau.” Cửu Ảnh trầm giọng nói.

Ngụy Hợp sững sốt, có chút hồi tưởng lại. Tình cảm là lôi kéo mình tới làm tay chân.

“Người nghĩ cũng không sai. Bảo vật như vậy, người cảm thấy chỉ mình ta biết được?” Cửu Ảnh cười lạnh: “Ta kéo người tới cũng là vì một mình ta khó chống đỡ nổi. Chỉ có ta và người hợp lực mới có thể đoạt bảo.”

“Bên trong còn có ai?” Ngụy Hợp hỏi.

“Không biết, nhưng mà, mặc kệ hẳn là ai, cuối cùng ai có thể lấy được thì là của người đó!” Âm thanh của Cửu Ảnh rất có lực.

“Đi!”

Hắn ta tung người một cái, bay vọt về phía đạo quan.

Ngụy Hợp theo sát phía sau.

Hai người tiến vào đại môn, một mực không dừng lại chút nào, đi vào chỗ sâu nhất trong đại điện rách nát.

Trong đại điện, một tượng thần không đầu, sau lưng hẳn, mặt đất sớm đã lộ ra một dòng sông dài, nói.

Miệng hồ có bó đuốc cắm, còn đang thiêu đốt, phóng thích ánh sáng.

Hiển nhiên phía trước có người đi vào trước.

“Tại sao không có ai?” Ngụy Hợp sững sốt. Nơi này nếu có người đi vào trước, không có khả năng không có người trông coi cửa vào.

“Người cho rằng dị thú thượng đẳng dễ bắt như vậy sao?” Cửu Ảnh cười lạnh.

“Ngài có thể đừng cười lạnh được không, ta nhìn sắp nôn rồi.” Ngụy Hợp không nói gì nói.

“Lão tử cứ như vậy, phải nhả ra một bên!” Cửu Ảnh lập tức nổi nóng.

“Được rồi, được rồi, ngài lớn tuổi, ngài cứ tính đi.” Ngụy Hợp không nói thêm nữa.

“Đi thôi.” Cửu Ảnh là người đầu tiên bước vào đạo tràng, Ngụy Hợp theo sát phía sau.

“Ở đây có cửa ra khác, cho nên không ai trông coi ở đây.” Cửu Ảnh lại giải thích một câu.

Nhưng Ngụy Hợp cười ha ha, lão già này ma xui quỷ liên thiên, loại lời nói có thể tin mới là quý.

Ban đầu, địa đạo chỉ cao hơn một người, chỉ rộng khoảng một người. Nhưng sau khi tiến lên mấy trăm mét thì nghiêng ngả ngả đi xuống, dần dần sáng sủa.

Độ rộng cũng nhanh chóng biến lớn.

Không bao lâu, hai người dừng lại trước một đại sảnh đá âm u.

Trên mặt đất trong thạch sảnh có mấy cây đuốc còn chưa cháy hết, lập loè ánh sáng chập chờn.

Mặt đất, trên vách tường xung quanh, khắp nơi đều dính đầy máu khô. Trong không khí mờ hồ có gió thổi qua, còn kèm theo mùi thuốc khó ngửi.

“Vạn Tĩnh Hương, tiền bối thật đúng là đại thủ bút.” Ngụy Hợp nhẹ giọng khen một câu.

“Ha ha, nếu người đã nhìn ra thì ta cũng không giấu gì người, ở đây ta đến nhiều lần, người chết ở đây cũng nhiều, chỉ có ông đây mới an toàn thoát khỏi.

Cho nên lần này có thể lấy được dị chủng và dị thú hay không phải xem bản lĩnh của thằng nhãi nhà người rồi.” Cửu Ảnh cười lạnh nói.

“...” Ngụy Hợp không nói nhiều nữa, bỗng nhiên đá ra một khối đá.

Hòn đá phá vỡ không khí, phát ra tiếng gào thét, hung hăng rơi vào trong sảnh đá.

Chỉ là hòn đá còn chưa bay được bao xa, liền bị một đạo hàn quang giữa không trung bỗng nhiên xẹt qua.

Rầm rầm, hòn đá bị cắt thành nhiều khối, đụng vào thứ gì đó, rơi xuống thấp.

“Tốc độ thật nhanh!” Nhãn lực Ngụy Hợp cũng chỉ thấy một đạo hắc ảnh nhoáng một cái mà qua.

Tốc độ của hắn bây giờ nhanh hơn rất nhiều, so với Cửu Ảnh rõ ràng nhanh hơn rất nhiều.

“Tiểu tử, cầu phú quý trong nguy hiểm, dám lên sao?” Cửu Ảnh ở một bên lạnh giọng kích thích.

“Tiền bối có thượng sách gì không?” Ngụy Hợp hỏi.

Nếu gọi hắn tới, nơi này trước đó rõ ràng đã chết rất nhiều người. Cửu Ảnh nhất định là trong lòng đã định kế.

“Điều này là đương nhiên, nơi đây chính là chỗ mật thất dưới lòng đất Cửu Nguyên quan vùng trộm dự trữ nuôi dưỡng rất nhiều dị thú, chỉ là trong đó có một con dị thú bị lây nhiễm, phát sinh dị biến, ăn tất cả dị thú khác, thành độc nhất. Cũng bởi vậy phẩm cấp tăng lên.”

Cửu Ảnh tiếp tục nói: “Nhưng mặc kệ phẩm cấp không cao, bản thể của nó cũng chỉ là một con Thiếu Dương Bức. Cho nên, ta dẫn tới rất nhiều kẻ tham lam, cho nó ăn no không ít máu. Trong huyết thực này, ta phóng ra mười sáu loại hỗn độc khác nhau, tất cả đều là mê dược.

Hiện giờ phản ứng thực lực của vật ấy đã giảm xuống rất nhiều, nhưng lần trước ta đã thử qua, vẫn là khó chống đỡ được. Cho nên mới mời ngươi một đường đến đây.”

Điểm ấy của Cửu Ảnh ngược lại không nói dối, gã đúng là ôm ý mời Ngụy Hợp đến đây.

“Bây giờ chúng ta nên làm thế nào?” Ngụy Hợp gật đầu tỏ vẻ hiểu.

“Cường công.” Cửu Ảnh không nói thêm gì nữa, nhào người một cái xông vào trong sảnh đá, trong tay hắn giữ ra mấy đóm lửa, lấy đá lửa đốt bốn cây đuốc bốn phía.

Ánh sáng nổi lên.

Thạch sảnh lập tức lộ ra.

Đây là một không gian không lớn không nhỏ, dài rộng chỉ to bằng nắm.

Đỉnh phía trên, một chỗ có một con dơi màu đen lớn chừng một người, tựa hồ bị ánh lửa kích thích, bỗng nhiên phát ra một tiếng thét chói tai.

Hình như Cửu Ảnh đã sớm đoán trước.

“Đoạt đi chúng phía trước!” Hấn hét lớn một tiếng, phóng tới một góc khác của thạch sảnh, đặt ở hai quả cầu màu xám ở trên tường.

Ngụy Hợp nghe vậy, đang muốn đuổi theo, lại không nghĩ tới một tiếng rít chói tai muốn điếc.

Con dơi đen cực lớn kia vậy mà lại bỏ nhào xuống, không phải nhằm về phía Cửu Ảnh, mà là bay nhào tới hấn.

Tốc độ dơi cực nhanh, tựa như một đạo hắc tuyến, trong nháy mắt đã vượt qua không gian thạch sảnh, một trảo chụp tới Ngụy Hợp.

Trên móng vuốt kia lập loè ngân quang, sắc bén vô cùng, còn mơ hồ tản mát ra màu lam nhạt, hiển nhiên là có kịch độc.

Ngụy Hợp lúc này liền biết, mình bị Cửu Ảnh lừa, gia hỏa này khẳng định vô thanh vô tức ở trên người hấn đã có thể hấp dẫn được vật của Thanh Dương Bức.

Hấn cảm thấy tức giận, nhưng cũng không dám chậm trễ, lập tức trầm lưng xuống ngựa, một cái Đoạn Tâm ấn chậm rãi đánh ra.

Cự lực của Kinh Hồng Quyết cùng Phúc Vũ Kính đồng thời dung hợp bộc phát.

Bành!!!

Trong sảnh đá bỗng nhiên phát ra một tiếng vang thật lớn, hét thảy chung quanh đều bắn ngược lại tiếng va chạm kịch liệt lần này.

Ngụy Hợp Tỳ Hữu lùi lại hai bước, sắc mặt hoảng sợ, hấn vừa mới vận đủ cự lực Hồng Quyết.

Nhưng cứ như vậy, còn bị Thanh Dương Bức này trực tiếp đè lui.

Lúc này Cửu Ảnh đã như một làn khói cầm lên hai viên cầu, xoay người vồ.

Nháy mắt hấn đã đến cửa ra thạch sảnh, đang đi ra thông đạo bên ngoài, cũng không quay đầu lại.

“Tiền bối cứu ta!” Ngụy Hợp vội vàng kêu to.

Nhưng con dơi xanh lại hét lên một tiếng, xoay tròn với tốc độ cực nhanh, móng vuốt sắc bén như hai con dao vẽ đường cong, không ngừng xoay chuyển vòng quanh hấn.

Trong tiếng liên tiếp va chạm của Đương đương liên tiếp.

Hai tay Ngụy Hợp cấp tốc đón đỡ, trên tay đeo hộ tí hợp kim không ngừng bắn ra mảnh vụn.

Hiển nhiên, cánh tay hộ tí đất đỏ hơn một nửa kim loại này chống đỡ không được bao lâu nữa.

Đây là thứ do Ngụy Hợp tự mình thiết lập, phù hợp với Kim hộ cụ có thực lực siêu cường của mình bây giờ, giá trị ngàn vàng, không thể ngờ còn chưa mất bao nhiêu thời gian đã phải hỏng.

“Tiểu tử ngươi được lắm, rõ ràng có thể chống đỡ được? Tuy nhiên ngươi thật sự cho rằng lão nhân gia ta là người lương thiện? Muốn mang ngươi cùng phát tài? Tiểu tử, ngươi vẫn còn quá ngây thơ a.” Cửu Ảnh dừng một chút, quay đầu lại cười nói.

“Không phải, tiền bối trên người có đoạn hồn hương độc của ta, không có giải dược, sống không quá ba ngày.” Ngụy Hợp lớn tiếng nói.

“...” Dáng tươi cười của Cửu Ảnh cứng đờ.

“Tiền bối, hay là cùng ta giải quyết Thanh Dương Bức này đi.” Ngụy Hợp an ủi nói, “Không sao đâu, đợi sau khi chuyện thành công, ta nhất định sẽ giải loại độc này cho tiền bối.”

“Người á...!” Trong lòng Cửu Ảnh buồn bực muốn nôn ra máu.

Hắn vừa mới cấp tốc thử nghiệm, phát hiện dưới khí huyết kinh lực vận chuyển, xác thực có rất nhỏ dị vật đã dẫn phát thân thể phản ứng.

Lập tức trong lòng hoảng hốt.

“Được được được!” Hắn ngửa đầu thét dài một tiếng: “Không ngờ Cửu Ảnh Lãng cả đời, cuối cùng còn bị một tên tiêu bồi hãm hại.”

Lúc này hắn cũng không nhiều lời, tiến lên một bước, một chưởng đánh về phía Thanh Dương Bức.

Hai người liên thủ, lập tức trong sảnh khí lưu cuốn động, trận trện tiếng kim loại va chạm không ngừng nổ vang.

Thanh Dương Bức dần dần lâm vào hoàn cảnh xấu.

Đương!

Ngụy Hợp một tay bắt lấy cơ hội, hung hăng vỗ một chưởng lên cánh Thanh Dương Bức.

Nhưng làm cho người ta kinh dị chính là cánh dơi lớn này lại chỉ hơi lõm xuống, không có quan hệ gì, lại tiếp tục chộp tới hắn.

“Cái này!!?” Ngụy Hợp kinh sợ.

“Người cho rằng dị thú thượng đẳng dễ giết như vậy sao? Tên này đao thương bất nhập, bách độc bất xâm, chỉ có đại lượng mê dược miễn cưỡng có chút hiệu quả, đánh không lại, đi trước!” Cửu Ảnh ở một bên vội vàng nói.

Sở dĩ hắn gọi Ngụy Hợp đến chính là vì muốn hắn làm một cái khiên thịt, bản thân có thể bắt lấy dị chủng.

Thật ra ngay từ đầu mục tiêu của hắn chỉ là hai dị chủng kia, về phần thượng đẳng dị thú Thanh Dương Bức, thôi bỏ đi, đánh chết hai người bọn chúng cũng không đánh lại tên này.

“Đi thôi! Thằng này sống ở chỗ này hơn trăm năm, không ai có thể giết chết nó! Mau lui lại!” Cửu Ảnh thúc giục.

Ngụy Hợp không tiếp tục thử nữa, một đạo của hai người, cấp tốc lui về phía sau, dọc theo đường hầm một đường chạy về.

Không bao lâu, mấy trăm mét đường hầm nhanh chóng đuổi đi hết, hai người từ lối ra nhảy ra.

Ngụy Hợp đang muốn thở phào, bỗng nhiên một đạo hắc ảnh lại lần nữa đánh tới.

“Chạy mau!” Bên tai truyền đến tiếng Cửu Ảnh nhắc nhở.

Hắn không dám chậm trễ, vội vàng theo Cửu Ảnh tránh ra ngoài.

Bóng đen chụp hụt, bay lượn giữa không trung, không ngờ lại là một con Thanh Dương Bức.

Trong lòng Ngụy Hợp kinh hoàng, một đầu lão còn không đánh chết huống chi hai đầu. Lúc này, trong đường hầm mơ hồ truyền đến tiếng tê minh của Thanh Dương Bức phía trước.

Nếu không phải đường hầm càng ngày càng hẹp, hai người khẳng định không chạy thoát khỏi sự truy kích của vật kia.

“Chạy!”

Trước khi đi, Cửu Ảnh gỡ bó đuốc ở lối vào, ném vào trong.

Ầm!

bó đuốc tựa hồ đốt lên cái gì, trong đường hầm một mảng ánh lửa mãnh liệt lao ra.

Bức tường Thanh Dương bên trong đường hầm sợ tới mức phát ra một tiếng kêu bèn nhọn.

Âm thanh kia tựa như nữ tử điên cuồng thét chói tai dị thường.

Ở bên ngoài cửa vào, con Thanh Dương Bức lập tức cuống lên, bỏ qua hai người, đánh về phía đường hầm.

Ngay sau đó, hai người mới có thể thoát ra một khoảng trống, một đường lao ra khỏi đại điện, lao ra khỏi đạo quán, chạy như điên về phía xa.

Chạy một mạch ra ngoài hai, ba dặm, hai người mới dần dần giảm tốc độ.

“Cửu Ảnh tiền bối, người thật đúng là phúc hậu, thiếu chút nữa hồ chết văn bối.” Ngụy Hợp tức giận phàn nàn.

“Đây không phải khảo nghiệm nho nhỏ ta cho người sao. Cửu Ảnh ta không phải ai cũng có thể hợp tác với ta.” Cửu Ảnh lão nhân lơ đãng, cười hắc hắc nói.

“Xem ra, dị chủng chỗ kia, hẳn là chu kỳ tính, cách một đoạn thời gian, sẽ kết xuất? Tư thế tiền bối này, hiển nhiên không phải lần đầu tiên đi.” Ngụy Hợp dừng ở một chỗ trên chạc cây, trầm giọng nói.

“Người đúng là có nhãn lực đấy.” Cửu Ảnh gật đầu: “Được rồi, nên giải độc cho ta đúng không?”

“Dị chủng.” Ngụy Hợp cười cười.

“Đây.” Cửu Ảnh một tay ném một viên cầu màu xám tối.

Ngụy Hợp nhanh chóng tiếp được, phun mạnh một cái, trực tiếp thổi tan tro độc mặt ngoài quả cầu.

“Đủ sáng khoái.” Hắc gật đầu nói. Kiểm tra chân giả dị chủng, đáng tiếc hắc kinh nghiệm không đủ, cũng nhìn không ra cái gì.

Đương nhiên nhìn không ra, Cửu Ảnh phía đối diện vẫn không biết, cho nên vẫn phải giả bộ.

“Được rồi, tiểu tử, đừng làm âm ỉ nữa, giải độc đi.” Cửu Ảnh đối diện sột ruột nói.

“Tiền bối khẳng định ta nhất định sẽ giải độc cho ngài?” Ngụy Hợp kinh ngạc.

“Làm như vậy không có thú vị. Thực lực người ta mọi người cũng đều có chút nội tình, trên người người ta cũng hạ hai loại hỗn độc khác nhau, nếu không giải, nhiều nhất nửa ngày người sẽ ngưng tụ máu toàn thân mà chết.” Cửu Ảnh lười biếng nói.

Thần sắc Ngụy Hợp ngưng tụ, nhanh chóng khí lực chảy máu khắp toàn thân. Quả thật cảm ứng được khó chịu.

Lập tức hắc cũng trầm mặc xuống.

Hai người lại có thực lực ngang nhau.

Tuy rằng thực lực Ngụy Hợp hạ độc hơi yếu, ít hơn so với đối phương hai loại, trên người mình bị hạ một loại bột phấn hấp dẫn Thanh Dương Bức, một loại hỗn độc bất đồng.

Nhưng loại độc dược này, chỉ cần thành công một lần là đủ.

Trong đó có một loại kịch độc và hai loại kịch độc, kết quả đều giống nhau, đều là chết.

Trong lúc nhất thời, hai người đứng trên chạc cây, đều trầm mặc.

“Tiền bối không hổ là tiền bối. Quả danh thật không giả truyền.” Ngụy Hợp cuối cùng vẫn lên tiếng.

“Hắc hắc, nơi này trước kia ta dẫn dắt người tới, cuối cùng cũng chỉ có một mình ta đi mà thôi, không nghĩ tới tiểu tử ngươi lại có thể làm được. Rõ ràng có thể một người đỉnh đầu Thanh Dương Bức mà đã lâu như vậy.” Cửu Ảnh lập tức chân chính tán thành Ngụy Hợp, coi nó như đối mặt với cao thủ ngang hàng với mình.

“Đây là chỗ của tiền bối bao lâu mới có thể tới một lần?” Ngụy Hợp hỏi.

“Năm năm một lần, xem như là một thu nhập ổn định. Bằng không ta sẽ kiếm một căn nhà cỏ trong rừng làm gì?” Cửu Ảnh nói.

Hai người cuối cùng cũng không cách nào, vẫn giải độc của đối phương.

Dị chủng cũng theo lý thuyết lúc trước, mỗi người một cái. Về phần thịt dị thú thượng đẳng, chẳng qua là Cửu Ảnh dùng để lừa mồi như Ngụy Hợp, đúng như hắn nói lúc đầu, hai dị chủng trung đẳng kia mới là mục tiêu chân chính.

Tiếp theo, hai người trở lại nhà lá bên kia, bắt đầu kế hoạch chọn lựa dị thú thích hợp tiến hành chế tạo ruộng thịt dị chủng.

Trong lúc nói chuyện phiếm, hai người trao đổi nho nhỏ về dược lý, lập tức khiến cho đối phương thu hoạch không ít.

Ngụy Hợp thiếu hệ thống, toàn diện dược vật nghiên cứu cơ sở, rất nhiều thứ đều là tự hắn mò mẫm ra.

Cửu Ảnh là được không ít kỳ tư diệu của Ngụy Hợp dẫn dắt, đồng dạng cảm giác được lợi không ít.

Dù sao thì tư duy của người hiện đại cũng sinh động và rộng rãi, vượt xa thời đại này.

Hai người lập tức vỗ tay, Ngụy Hợp đáp ứng Cửu Ảnh, đề cho hắn cùng nhau ở tại nhà cỏ, tiến hành nghiên cứu dược vật.

Mấy ngày sau, khi cần thận giao lưu, hai người đều cảm thấy tạo ngộ về dược lý của bản thân rất có tiến bộ.

Lúc rảnh rỗi hạ cờ nghỉ ngơi, thời gian còn lại không ngừng nghiên cứu độc dược. Hai người dần dần quen nhau, cũng càng thêm có ý bội phục đối phương.

Ngụy Hợp thỉnh thoảng lại về phân đà một chuyến, về nhà một chuyến, phần lớn thời gian còn lại đều hao tổn tại nơi này.

Cửu Ảnh thỉnh thoảng rời đi một chuyến, ước chừng một tuần sau sẽ trở về nơi này, tiếp tục nghiên cứu. Hắn càng thêm sợ hãi thần phục, thiên phú kinh người của Ngụy Hợp trong dược học.

Dần dần, một ít tâm tư khác cũng từ đáy lòng hắn nảy sinh ra.

Đời này hắn, phụ mẫu, thê nhi, liên tiếp gặp bất hạnh, đồ đệ được chiêu mộ cũng không ngừng chết oan uổng.

Cuối cùng chỉ còn một mình hắn lẻ loi hiu quạnh, không chỗ nương tựa, không nhà để về.

Còn vì hắn nghiên cứu độc dược, làm người sợ hãi, không ai nguyện ý kết giao với hắn.

Vì vậy tính khí cũng càng thêm cổ quái.

Nhưng Ngụy Hợp lại không sợ, càng về mặt dược lý, có thể cùng chi nhánh kháng nghị người này.

Hai người nghiên cứu thời gian dài, càng thêm quen thuộc, Cửu Ảnh dần dần cũng coi Ngụy Hợp là nửa người bạn.

Mà lúc này, bên kia, Chu Vũ lại đang từng bước một tiếp cận chân tướng điều tra.

143

Phụ cận Chung Linh Sơn Trang, trong núi rừng.

Một đám nhân thủ vây thế lực bên ngoài Thiên Ân, vờn quanh hộ vệ trong rừng.

Chu Vũ quy một thân áo trắng, tay cầm quạt xếp, lẳng lẳng đứng ở trong rừng, nhìn Hạ Hầu Cát lão bộ đầu tra tìm manh mối.

Hạ Hầu Cát leo lên cây trong chốc lát, một hồi lại nằm rạp xuống đất, cẩn thận ngửi, kiểm tra dấu vết.

Dường như hẳn có một thủ đoạn truy tung đặc biệt nào đó.

Ở trong rừng chơi đùa hồi lâu, hẳn ngẩng đầu lên.

“Chắc là ở chỗ này. Đúng như ta dự đoán, sau khi người này che giấu thân phận, việc đầu tiên ta muốn làm là giải trừ dấu vết, rồi mau chóng che giấu.

Vì vậy người nọ cũng như vậy, đầu tiên là trở lại chỗ cũ, để tránh gây ra nghi ngờ.” Hạ Hầu Cát Chân nói.

“Ý của Hạ bộ đầu là đã tìm ra rồi sao?” Chu Vũ vui vẻ trong lòng, mang theo vẻ chờ mong.

Lần này con trai duy nhất của núi Nghiêm Tuấn bị trọng thương, bản thân Nghiêm Tuấn Sơn cũng cực kỳ căm thù Chu Thuận.

Nếu không phải Chu Thuận không ngừng thúc đẩy việc này thúc đẩy, Nghiêm Cưu Hải cũng không đến mức rơi vào kết cục như thế.

Nếu không có việc này, có lẽ bây giờ mọi người đối với tên Nghiêm Cưu Hải đều rất xa lạ, căn bản sẽ không truyền xa như vậy, sau đó bị cừ địch nghe được.

Mặc dù biết rõ nghiêm trọng của núi này là giận chó đánh mèo, nhưng hai cha con Chu Thuận cũng chỉ có thể nén giận trong lòng.

Hôm đó kẻ tập kích, sau đó nghĩ lại, mơ hồ cố ý dời ánh mắt nghi ngờ.

Bởi vì lịch sử sơn phái cùng Chu Thuận bên này, đều tra xét, nhưng không tra được Nghiêm Cửu Hải trước đó giết chết người cùng loại.

Nghiêm Cửu Hải không phải là loại nữ sắc, cho nên tra xét phương diện này là có thể tra ra.

Núi rừng bên kia không nhìn thấy, liền có chút hoài nghi, có phải là do Thiên Ân môn bên này cố ý thiết kế hay không.

Có người nguy trang thân phận, mượn cơ hội tìm cơ đả thương Nghiêm Cửu Hải.

Hắn nghĩ như vậy, suy nghĩ lại, càng nghĩ, càng cảm thấy giống. Vì vậy đối với Thiên Ân môn bên này càng lúc càng giận lây.

Chu Vũ cũng giống vậy, việc này, bất luận là phương diện nào cũng quá trùng hợp.

Nghiêm Cửu Hải đã sớm không xảy ra chuyện mượn không xảy ra, hết lần này tới lần khác lúc này xảy ra chuyện, thời cơ quá trùng hợp.

Vốn là bố trí của cha con y, cũng vì vậy mà bị bọn họ làm rối loạn.

Lại còn bị lịch sơn phái giận chó đánh mèo ghi hận, có thể nói được không bù mất.

Cho nên lần này, hắn nhất định phải điều tra chân tướng, tìm ra hung thủ thật sự ở phía sau.

“Tìm được rồi!”

Bỗng nhiên Hạ Hầu Cát ở phía xa hét lớn.

Hắn tựa hồ tìm được đầu mối trọng yếu gì đó, đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, trong tay còn cầm một kiện áo choàng đen sì, bản thủ.

“Chờ một chút, đó là... quần áo của người hôm đó?” Chu Vũ Quy khẽ giật mình, lập tức phản ứng lại, trong lòng mừng như

điên, biết tìm được manh mối trọng yếu.

Hắn tranh thủ thời gian làm ba bước cùng một bước, nhanh chóng đi qua.

“Hạ Hầu tiên sinh, xin hỏi ngài tìm được manh mối gì rồi!”
Hắn nhanh chóng nói.

“Quả nhiên...” Hạ Hầu Cát không quay đầu lại, cúi đầu nhìn vết tích lưu lại trên mặt đất.

“Ta đoán không sai, nơi này hẳn là nơi hung thủ hành hung, thay đổi trang phục.

Hắn vùi bộ quần áo đơn giản vào mặt cỏ dại trên mặt đất, thậm chí cũng không giấu giếm. Cứ ném vào trong đó như vậy xem ra là quá mức nóng lòng muốn rời đi, cho nên mới...”

Hạ Hầu Cát còn chưa dứt lời đã khựng lại. Hắn cúi đầu xuống, cẩn thận xem xét mặt đất ẩn dưới bụi cỏ.

“Nếu như bắt đầu từ nơi này, người nọ không cố ý ẩn tàng nữa mà là thông dong đi ra khỏi rừng cây, trở lại đường gấp rút, như vậy tìm được dấu chân, phán đoán trọng lượng hình thể của hắn liền dễ dàng hơn nhiều.”

Trong đầu Hạ Hầu Cát hiện lên một ý niệm.

Hắn đẩy bụi cỏ ra, nhìn thấy trong góc, quả nhiên có một ấn ký nhàn nhạt, liền tới gần xem xét.

Bỗng nhiên! Con người hắn co rút lại.

“Hạ Hầu tiên sinh?”

*

*

*

Chu Vũ tò mò tới gần một chút, nhìn Hạ Hầu Cát ngồi chồm hổm trên mặt đất, có chút nghi hoặc.

“Có phát hiện gì trọng yếu không?” Hắn cẩn thận hỏi một câu.

Hạ Hầu Cát chậm rãi đứng lên, trong tay còn cầm cái áo choàng màu đen.

Phốc!

Trong lúc đó, thân thể của hắn run lên, phun ra một ngụm máu lớn về phía trước, lập tức ngã đầu ngã xuống.

Chu Vũ kinh hãi, xông tới muốn đỡ lấy đôi phương.

Đột nhiên hắn ta dừng bước, nhanh chóng dừng lại.

Nhìn Hạ Hầu Cát ngã trên mặt đất, cả người run rẩy, miệng mũi không ngừng trào ra máu.

Chu Vũ Quy chỉ cảm thấy toàn thân rét run.

“Kẻ nào!?”

Hắn nhìn chung quanh, căn bản tìm không thấy ai hạ thủ.

“Thiếu gia! Mau lui lại! Có độc!” Một tên cấp dưới ở bên cạnh có kiến thức rộng rãi, lập tức rống to.

Lúc này Chu Vũ Quy mới như từ trong mộng tỉnh lại, vội vàng lui về phía sau.

Cũng may bản thân hắn cũng là võ sư nhập kinh, xung quanh thân thể lúc nào cũng lưu chuyển kinh lực, ngăn cách tất cả.

Nếu không chỉ sợ bây giờ đã trúng chiêu.

Nhìn Hạ Hầu Cát đang chậm rãi bất động trên mặt đất, Chu Vũ Quy chỉ cảm thấy trong lòng run lên.

Bây giờ cách thời điểm vụ án xảy ra, đã qua bao lâu rồi? Thời gian dài như vậy, rốt cuộc Hạ Hầu Cát trúng độc như thế nào?

Chẳng lẽ trên y phục kia có độc?

Hơn nữa, tính mạng Hạ Hầu Cát không tính là gì, mấu chốt là hắn đã chết, manh mối và tiến độ này cũng sẽ bị chặt đứt.

Hiện tại cái nha môn mục nát không ra hình thù gì kia, trong thời gian ngắn, hắn biết đi đâu tìm một cao thủ tra án lợi hại như vậy đây?

Mà một lúc sau, gió táp mưa sa, không còn chút dấu vết nào nữa.

Bành!

Trong lòng phẫn nộ, Chu Vũ Quy hung hăng đánh một quyền vào thân cây bên cạnh, vỏ cây nổ tung, vảy ra.

“Thiếu gia, Hạ Hầu Cát chết rồi.”

Một tên thủ hạ cẩn thận dùng khăn ướt che miệng mũi, đi tới dùng một cành cây chọc chọc Hạ Hầu Cát, xác định là gã không động đây, nên không giận nữa.

“...” Sắc mặt Chu Vũ trở nên khó coi, gã không nghĩ tới hung thủ lại khó chơi như vậy.

Đã qua lâu như vậy, rốt cuộc là độc được lưu lại vào thời hạn gần đây, hay là độc lúc đó đã hạ?

Tâm tư người này kín đáo âm độc như vậy, nếu gặp lại...

Chu Vũ Quy càng lúc càng cảm thấy nguy hiểm.

“Nhanh chóng đi mời người dùng độc giỏi nhất trong thành đến đây, việc này ta sẽ đảm bảo với phụ thân.”

E rằng chuyện hôm nay phải bàn bạc kỹ hơn, do phụ thân đích thân tiếp nhận, Từ Đồ...

Ngụy Hợp chậm rãi thu công, thu liễm sức lực, trợn mắt nhìn lão đầu Cửu Ảnh đang xử lý mẫu thí nghiệm đối diện.

“Thế nào? Có tiến triển gì không?” Ngụy Hợp trầm giọng hỏi.

Trong phòng, khắp nơi chung quanh đều là lồng sắt các loại vật sống, từ sâu đến động vật nhỏ, lại đến heo rừng hơi lớn một chút, xem như cái gì cần có đều có.

Trên vách tường còn có một khung gỗ treo, bên trên đặt rất nhiều bình nhỏ do lưu ly chế thành, mặt ngoài bình dùng bút son viết danh hiệu rất đơn giản.

Cửu Ảnh đang đứng trước thiết bị kết hợp từ kim loại thủy tinh hình thù kỳ quái mà thành, cẩn thận trộn nhiều loại bột nước vào cùng một chỗ.

Phốc phốc.

Bột phân trong nháy mắt bốc cháy lên, toát ra khói đặc gay mũi, sau đó cháy đen ngưng kết rất nhanh.

Ánh lửa tối sầm lại, sau đó bị chín bóng biến mất.

Hắn thở dài.

“Vẫn là thất bại, mặc dù thử nghiệm phương pháp như lời người nói, có tiến triển mới, nhưng vẫn không qua được vấn đề phối hợp với vấn đề này.”

“Đây chính là điểm khó khăn nhất.” Ngụy Hợp gật đầu.

“Thủ pháp hạ độc, những ngày qua người và ta tổng kết ra, tổng cộng có năm: Dẫn, Định, chôn, Tán, Tàng.”

“Sứ loại phía trước ta và người đều có sở trường, chính là loại cuối cùng này. Không dễ xử lý.”

Cửu Ảnh cũng gật đầu.

“Là giấu được vật dùng kinh lực ẩn sâu trong đó, nhưng kinh lực vốn cùng một nhịp thở với bản thân chúng ta, làm sao có thể giấu vào kinh lực của chính mình, đợi lúc dùng lại phóng ra ngoài?”

Nếu là độc tố bình thường thì thôi đi, độc tố kia rất lợi hại, bản thân chúng ta cũng không chịu nổi, giấu vào kinh lực không phải tự tìm đường chết chứ?”

“Xác thực như vậy...” Ngụy Hợp gật đầu.

Đúng vậy, nghiên cứu hiện tại của hai người bọn họ chính là từ cỗ chí kim, vô số người đều đang cẩn thận thăm dò phương hướng: Độc công.

Phương hướng truyền thống của độc công là dựa vào năng lực thích ứng của cơ thể để thích ứng, từ từ thích ứng với kháng tính đối với các loại độc vật, sau đó tự đem loại độc được người khác sợ làm thủ đoạn đối địch.

Nhưng loại độc công này thường đều vì cực hạn thích ứng lực người mà uy lực cực yếu. Đối với võ sư còn không có hiệu quả quá lớn.

Ngụy Hợp cùng Cửu Ảnh nghiên cứu lại là một hướng khác.

Đó chính là, lấy kinh lực giấu độc, trực tiếp hòa độc và kinh lực làm một thể, nhưng lại không làm tổn thương bản thân chút nào.

Phải biết rằng, độc công truyền thống, uy lực không mạnh, còn có thể hy sinh tuổi thọ của bản thân. Dù sao thân thể không ngừng thích ứng ngoại giới, cũng là cần có thể hao tổn.

Có thể tiêu hao ở đâu thì đến? Thật ra chính là tiềm năng sinh mệnh.

Mà nghiên cứu của hai người Ngụy Hợp nếu thành công, như vậy bọn họ có thể tiêu trừ thương tổn đối với thân thể mình, đồng thời lại đạt được ưu thế độc được công kích cường đại hơn.

“Được rồi, trước không vội cái này. Ngụy tiểu tử.” Cửu Ảnh buông vật trong tay xuống.

“Ta bắt được một đầu dị thú không tệ, chuẩn bị làm thành ruộng thịt, ngươi có muốn cùng ta đến xem không?” Hắc đề nghị.

“Vườn thịt? Đương nhiên!” Ngụy Hợp còn chưa bao giờ thấy tận mắt ruộng thịt.

Tính toán ra, nhiều năm như vậy, hắc vẫn luôn nghe nói ruộng thịt, nhưng chưa bao giờ chân chính nhìn thấy nó là cái gì, cũng không biết nó làm thế nào ra.

Hiện tại cũng là một cơ hội không tồi.

“Vậy đi theo ta.” Cửu Ảnh gật gật đầu.

Trước tiên hắc đi vào trong một cái lồng chứa xiềng xích, lấy dị chủng của mình, sau đó cùng Ngụy Hợp rời khỏi phòng, đi vào trong núi rừng khoảng nửa canh giờ.

Rất nhanh, hai người đã đi tới trước một sơn động giống như hồ lô.

Cửu Ảnh dẫn đầu tiến vào.

Ngụy Hợp theo sát phía sau.

Hai người bắt động thanh sắc, trên thân lạnh yên không một tiếng động phiêu tán ra độc phần nhỏ không thể chạm, bám vào bốn phía cửa hang.

Đóng độc phần này có thể duy trì liên tục mười hai canh giờ, chỉ cần không dưới mưa to, vật sống nào ra vào, đều sẽ bám vào một phần.

Đây là một trong những thủ đoạn phòng bị.

Tiến vào cửa động, hai người tùy ý đưa tay đỡ lấy vách động, hoặc là cúi đầu nói chuyện sẽ thả ra các loại độc phần tự nhiên.

Các loại độc dược độc phần, hình thành từng cái vòng bảo vệ, có thể phòng bị bất cứ kẻ nào tùy tiện tiến vào nơi này.

Những phần độc này gió thổi không tan, chỉ có lượng lớn nước mưa cọ rửa mới có thể biến mất.

Nếu không cũng chỉ có thể chờ thời gian trôi qua, dược hiệu nhạt dần mới có thể an toàn.

Không bao lâu, Cửu Ảnh mang theo Ngụy Hợp đi vào chỗ sâu động quật.

Giữa hòn đá đen sì có tiếng nước chảy nhỏ vang lên leng keng.

Một con hươu đực to lớn thân dài ba thước, cao hai mét đang nằm rạp trên mặt đất, tựa hồ đang nhắm mắt nghỉ ngơi, toàn thân buộc đầy các loại dây thừng.

Phát giác dược hai người tới gần, con hươu đực đột nhiên mở mắt ra, con mắt tràn đầy tơ máu hung hăng nhìn chằm chằm Cửu Ảnh.

Ừ ừ!!

Nó phát ra tiếng gầm rú đỉnh tai nhức óc, toàn bộ hang động đều bị chấn động đến mức ong ong cả lên.

“Dị thú này tên là Lộc Thạch, có tốc độ cao, võ sư bình thường đều không đuổi kịp, chỉ có chuyên gia cước pháp mới có cơ hội bắt được. Lần này ta cũng là dùng thuốc, thiết lập một cái bẫy, mới thành công bắt được nó.” Cửu Ảnh giới thiệu.

“Ta nhớ trận trước, núi rừng phụ cận có không ít dị thú từ xa di chuyển tới. Gia hỏa này không phải là một trong số đó sao?” Ngụy Hợp nhớ rõ trước đó phụ cận Tuyên Cảnh thành chưa bao giờ nghe nói có thạch lộc qua lại.

“Chắc vậy.” Cửu Ảnh gật đầu: “Được rồi, không nói nhiều lời nữa, ta đi làm ruộng thịt. Sau này ruộng thịt của lão phu sẽ để ở đây, người xem thử, ta phân cho người một phần ba, thế nào?”

“Được.” Ngụy Hợp những ngày qua cũng biết nội tình lão nhân này. Bên cạnh lão gia hỏa này người nào cũng không còn, cũng không có nơi, phiêu bạt lưu lạc khắp nơi, không có gì lo lắng.

Hơn nữa hắn đã sớm đạt tới cực hạn của võ đạo, khí huyết suy kiệt, thật ra cũng không quá khát khao đối với những ruộng thịt này, chỉ là để duy trì nghiên cứu dược vật mà thôi.

Vì vậy y không hề khách khí.

Dù sao hiện tại hắn cũng cần những thứ này.

Không đợi hắn lấy lại tinh thần, thân ảnh của Cửu Ảnh ở một bên liền lóe lên, xông ra phía trước, một chùm bột thuốc bay ra, vừa vãn bao phủ đầu Thạch Lộc lại.

Thạch Lộc giãy dụa rộng to, đáng tiếc vô dụng, rất nhanh liền ý thức ngơ ngác, chậm rãi ngã trên mặt đất.

“Dược hiệu chỉ có thể duy trì trong thời gian ngắn, nhất định phải nhanh!” Trong tay Cửu Ảnh lấy ra dị chủng viên cầu màu xám, tiến lên, bàn tay nhẹ nhàng xử lý phần bụng Thạch Lộc.

Nhất thời một cảm máu bị cắt ra, hắn lập tức đem dị chủng nhét vào.

Chuyện quỷ dị đã xảy ra.

Dị chủng kia phảng phất như vật còn sống, bỗng nhiên nhúc nhích, phân tán ra, từ quả cầu, duỗi ra từng sợi xúc tu giống

như huyết mạch, chui vào trong cơ thể con hươu đá.

Ừ ừ!!

Thạch Lộc coi như là hôn mê, cũng phát ra một tiếng kêu rên thống khổ.

Thân thể của nó bắt đầu dần dần biến lớn, bành trướng, giống như bị thổi phồng.

Rất nhanh, nó nhét dị chủng nơi bụng, càng dài càng lớn, phảng phất biến thành một cái đại cầu, hầu như có thạch lộc toàn thân hơn phân nửa lớn như vậy.

Nó gào thét, rống giận, nỗ lực giãy giụa, nhưng dị chủng ăn mòn tựa hồ cực kỳ khủng bố, rất nhanh, thạch lộc không còn động tĩnh.

Thời gian dần trôi qua, xương cốt toàn thân nó cũng bắt đầu tan ra, trừ sừng hươu, toàn bộ nai đá không đến nửa canh giờ, liền biến thành một bãi máu thịt thuần túy.

Một đám lớn huyết nhục chuyên động,

Nếu không phải là một phần của đoàn huyết nhục này, vẫn còn mọc ra sừng hươu làm từ sừng hươu, sợ là Ngụy Hợp còn tưởng rằng những gì mình vừa nhìn thấy đều là ảo giác.

“Ai... Mặc kệ nhìn bao nhiêu lần, đều có cảm giác, dị chủng này thật sự tàn nhẫn.” Cửu Ảnh thở dài.

“Như vậy liền thành?” Ngụy Hợp trầm giọng hỏi.

“Thành công rồi, về sau ruộng thịt này liền cố định, cố định thời gian tưới nước bón phân, có thể mọc ra thịt dị thú liên tục không ngừng.” Cửu Ảnh gật đầu.

“Thì Phi? Dùng cái gì?” Ngụy Hợp Kỳ nói.

“Thạch lộc ăn cái gì, dùng cái đó.” Cửu Ảnh nói.

Ngụy Hợp nhìn một mảng lớn huyết nhục trước mắt còn đang ngổ nguậy, không biết tại sao, chung quy cảm giác có chút khó chịu.

Bỗng nhiên hần nghĩ đến một suy đoán.

“Có thể dùng võ giả làm ruộng thịt không?”

“Trước kia có.” Cửu Ảnh trả lời: “Sau đó bị vây đánh giết tuyệt. Chuyện thế này ngay cả Ma đạo cũng cực kỳ kiêng kỵ. Hễ ai luyện võ đều không ai chịu nổi mình có thể bị biến thành ruộng thịt, lần lượt cắt thịt.”

Ngụy Hợp gật đầu im lặng.

Hắn nhìn Cửu Ảnh tiến lên, dùng tiểu đao cẩn thận cắt một miếng thịt lớn xuống, sau đó rắc cho miệng vết thương một ít thuốc Chỉ Huyết, liền xoay người trở về.

“Đi thôi, những thứ này cũng đủ để ăn một khoảng thời gian rồi.”

Ngụy Hợp nhìn khối huyết nhục tươi mới ít nhất cũng mười cân trong tay hắn, trên thịt còn có sợi cơ bắp hơi co lại.

Suy đoán và cảm giác đối với thịt dị chủng của hắn đối với dị thú cũng tăng lên nhiều.

*
*
*

Loại kỹ thuật này, quả thực phi thường giống như phiên bản thí nghiệm khoa học thế hệ trước hắn từng nghe nói trong tiểu thuyết khoa học viễn tưởng bồi dưỡng thịt gián hóa.

Hắn bỗng nhiên có cảm giác kích động muốn nghiên cứu xem rốt cuộc chuyện này là như thế nào.

Nhưng hôm nay chính hắn còn chưa ổn định, căn bản không có thời gian tìm hiểu những thứ xa vời khác ngoài võ đạo.

“Chờ sau này khi nào có cơ hội thì cứ nghiên cứu xem sao.”

Trong lòng Ngụy Hợp dâng lên ý nghĩ này.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Trong nháy mắt, lại nửa năm nữa trôi qua.

Trong thời gian Ngụy Hợp dốc lòng tích góp kinh lực, Thiên Ân môn cũng phát sinh biến hóa không nhỏ.

Từ sau khi Vạn Thanh Thanh rời đi, Diêu Hán trở thành thủ tịch của Vạn Thanh viện, hẳn bắt đầu khiêu chiến thủ tịch khác của biệt viện.

Có lúc thắng, có lúc thua, nhưng thắng lợi chiếm đa số, Diêu Hán dần thăng cấp ở toàn bộ Thiên Ân môn, cũng có chút danh tiếng.

Mà thiên tài của Vạn Thanh viện trước đó bị tụ tập ánh mắt qua, chu hành nghiêm túc, cũng đã đến lúc bắt đầu xông vào.

Trần Lâm thân là đời thứ hai của võ công, có kinh nghiệm phong phú của cha mẹ chỉ điểm, vốn mọi người đều cho rằng nàng sẽ thuận lợi vượt qua kiểm tra.

Đáng tiếc, trời có mây gió bất trắc, trong quá trình xông quan, Trần Lệ bị nhục ý đồ lần thứ hai cưỡng ép vọt tới, kết quả kinh lực bạo tẩu, tự tổn huyết mạch, não động kinh lạc thần kinh bên tay trái bị thương.

Từ nay về sau, tay trái của nàng sẽ nhanh chóng tụt xuống, thậm chí sẽ trở thành một kẽ hở to lớn trong võ đạo của nàng.

Tin tức vừa truyền ra, không ít người đều âm thầm tiếc hận.

Mà bên kia, Chu Hành nghiêm túc mở khách sạn trong nhà, cũng giống vậy trùng quan thụ thương, không thể bước vào kinh vũ sư.

Nhưng hẳn vẫn còn may, không cậy mạnh chỉ hao tổn chút khí huyết, còn có thể xông cửa ải lần thứ hai.

Đến cuối tháng tám, thời tiết Thái Châu lại một lần nữa chuyển lạnh, nước mưa bắt đầu càng lúc càng nhiều.

Mưa to năm ngày, hai ngày một cơn mưa nhỏ, trên trời luôn là mưa dầm liên miên, tầng mây dày đặc.

Mưa phùn lất phất rơi xuống.

Trong Tề Hưng phường, gian phòng lầu hai.

Diêu Hán Thăng, Tôn Nghị, Tiền Duệ, ba người ngồi quanh nhau, thần sắc ba người đều có chút trầm mặc, khổ sở.

Trên mặt đất rải rác không ít vò rượu, xem ra ba người đều đã uống không ít.

Ngụy Hợp đẩy cửa vào, nhìn thấy chính là một màn này.

Hôm nay là tiệc chiêu đãi Tiền Duệ, chuyên mời Diêu Hán thăng cùng Tôn Nghị. Bất quá nếu đã tới địa bàn Ngụy Hợp, hẳn cũng nên lộ diện uống một chén, lấy đó làm lễ số.

Chỉ là, dường như hẳn tới có chút không đúng lúc.

“Diêu sư huynh, Tôn huynh, Tiền huynh, đến chỗ ta, sao lại không nói một tiếng, nếu ta không nghe người nhắc đến, sợ là thất lễ bị người sau lưng nhai lưỡi.” Ngụy Hợp mỉm cười nói.

“Hóa ra là Ngụy sư đệ.” Ba người Diêu Hán Thăng vội vàng đứng dậy.

Diêu Hán Thăng còn tốt, vốn hẳn ta và Ngụy Hợp không quen, nhưng Tiền Duệ và Tôn Nghị thì lại khác.

Tiền Duệ lúc trước cùng Ngụy Hợp tiến vào Tử Trúc Viện mà Tôn Nghị cùng Ngụy Hợp tiến vào Vạn Thanh Viện.

Cho nên hai người đều quen thuộc Ngụy Hợp.

Nhìn thấy hẳn đã nhập tâm, còn có vẻ như sống không tẻ, lại liên tưởng đến mình, trong lòng không khỏi cảm thấy chua xót.

“Ngụy huynh, đã lâu không gặp, người so với lúc trước vừa mới vào viện không có gì khác nhau.” Tôn Nghị thở dài.

Ngụy Hợp cười cười: “Còn có thể có cái gì khác nhau, cả ngày không phải luyện công thì cũng giải quyết một ít việc nhỏ lông gà vỏ tỏi. Phiền cũng không kịp, còn có thể có cái gì biến hóa?”

Hắn đánh giá ba người một lần, đặc biệt là Tiền Duệ Tôn Nghị.

Hai người này rõ ràng đã tang thương so với mấy năm trước rất nhiều, Tiền Duệ vốn là một mỹ nam tử, lúc trước nghe nói còn tiến vào hình tròn của Triệu Uyển Trúc hội.

Hiện tại xem ra, dáng vẻ tiêu tụy không ít, mất màu sắc.

Mà Tôn Nghị thì trên mặt có thêm hai vết sẹo, ánh mắt so với lúc trước sắc bén hơn rất nhiều, cũng đã xảy ra sự cố rất nhiều.

Bốn người lại lần nữa ngồi xuống, thoáng hàn huyên vài câu, Ngụy Hợp giờ mới biết, hôm nay vì sao lại là Tiền Duệ mời khách.

Hóa ra hẳn định rời khỏi nội viện Thiên Ân Môn.

“Ta hiện tại khí huyết không tiến, tự giác căn cốt đã đến cực hạn. Luyện tiếp cũng chỉ hao phí thời gian tiền tài. Còn không bằng sớm ổn định lại, sắp xếp gia nghiệp cho trong nhà, coi như là ta tập võ nhiều năm, đưa ra hồi báo.”

Tiền Duệ thở dài nói: “Ta từ nhỏ tập võ, hao phí trong nhà vô số tiền tài, hiện giờ trở về, thừa dịp còn có mấy phần thực lực, cũng có thể bảo đảm sự sống trong nhà có chút uy hiếp.”

“Ta sang năm nếu như không thành, cũng muốn trở về.” Tôn Nghị thở dài, “Bản thân ta tạo ra một tiêu cực, xem như chia sản nghiệp, cho nên nếu Tiền huynh không có việc gì, ngược lại có thể cùng ta xông vào một trận.”

“Hai người các người, về sau nếu có vấn đề phiền toái gì, nhất định phải nhớ tìm ta. Sự tình trước đó của Vạn sư tử, nếu không phải ta không có mặt, ta sẽ...” Diêu Hán hiện tại nghĩ lại tình huống lúc đó, lòng đầy căm phẫn.

Lúc ấy hẳn vừa vặn làm nhiệm vụ, đi đội ngũ chở hàng trong cửa, qua lại một lúc hơn hai tháng, căn bản không kịp trở về.

Chờ đến khi nghe Vạn Thanh Thanh sư tử gặp phải quần bách như vậy, ngay cả sàng chọn người cũng không có, hẳn thiếu chút nữa bị tức nổ tung.

Ngụy Hợp hẳn có thể lý giải, bỏ qua công lao, đi lên cũng phé, nhưng hai võ sư Vạn Thanh Viện còn lại, Đinh Tiểu Hà cùng Bạch Oa, lại để cho hẳn tức giận không chịu nổi.

Nhiều lần sau đó hẳn tìm hai người kia luận bàn, lấy có hành hung hai người một trận, liên tục mấy tháng, hai nàng thấy hẳn liền đi đường vòng, có thể thấy được hẳn nóng nảy như thế nào.

“Tạ sư huynh trượng nghĩa!” Tiền Duệ nâng chén rượu lên, nghiêm túc uống liền ba chén, tỏ vẻ cảm kích.

“Vạn Thanh Viện chúng ta, bởi vì lịch sơn phái gây ra áp lực, vốn được biệt viện khác xem nhẹ, nếu chúng ta còn không đoàn kết, sau này sợ là sẽ bị người ta bắt nạt.” Diêu Hán lên tiếng nghiêm túc.

“Đúng là như thế.” Tôn Nghị gật đầu. “Vài ngày trước, nghe nói viện thủ tại nội hội lại bị nhằm vào, nói muốn tiêu giảm số kinh phí của biệt viện chúng ta, dùng để bổ sung cho Khí viện... Quả thực là buồn cười!”

“Biệt viện khác luôn luôn như vậy, lúc trước ta phân đà vị trí này, nếu không phải đầu viện có viện thủ khác là hảo hữu toàn lực duy trì, sợ là cũng khó.” Ngụy Hợp đồng ý nói.

“Kinh phí của biệt viện chúng ta vốn đã là ít nhất, còn yêu cầu như thế...!” Diêu Hán Thăng cũng bất đắc dĩ.

Hắn quét mắt nhìn mấy người ở đây, tất cả thông tin về tư liệu của mấy người ở đây, Diêu Hán Thăng đều biết rõ, phẩm tính ra sao, hắn cũng có nghe thấy.

Chuyện lần trước Vạn Thanh Thanh tính là Kính Chiêu Yêu, tâm tính như thế nào, phẩm cách thế nào, nhìn là biết.

Lúc này Diêu Hán Thăng trong lòng khẽ động, mở miệng nói: “Tính cách bốn người chúng ta tương hỗ nhau, sống mái với những kẻ vô ơn cá biệt, không bằng chúng ta kết làm một thể, giúp đỡ lẫn nhau, đồng khí liên chi, như vậy cũng không lo sau lưng bị người đâm sau lưng, thời khắc mấu chốt không có ai giúp đỡ. Ý ba vị sư đệ thế nào?”

Gã vừa nói xong, lập tức Tôn Nghị, Tiền Duệ đều mừng rỡ.

Diêu Hán Thăng bội phục bọn họ vô cùng, sau chuyện Vạn Thanh Thanh, sợ dĩ hắn không ngừng khiêu chiến thủ tịch khác của biệt viện, còn có một nguyên nhân, cũng là vì các biệt viện khác luôn vô tình vô ý đè ép Vạn Thanh viện.

Giữa những võ giả, họ quen dùng quyền cước để giải thích vấn đề, chỉ hơi va chạm là đánh nhau một phen.

Vạn Thanh viện có kinh lực đặc thù, đánh nhau ở giữa nội viện rất là chịu thiệt.

Mà Diêu Hán Thăng thì khác, hấn nhập kinh đại thành, vài ngày trước đến tầng thứ tư Phúc Vũ Tự Vân Công, hơn nữa còn thường xuyên khiêu chiến khắp nơi, thực lực rất mạnh.

Vì vậy trong thời gian ngắn thắng nhiều thua ít.

Có đại ca cường lực bực này che chở, Tôn Nghị Tiên Duệ tự nhiên là đại hỉ.

Nhưng Ngụy Hợp có chút bất đắc dĩ, lão chẳng qua chỉ là đến mời rượu, đi lướt qua sân khấu...

“Không dỗi gạt các người nói, ta cùng với Tôn Lăng mới nhập môn kia, cũng là nghĩa kết kim lan, nàng nhận ta làm huynh trưởng, hiện giờ bốn người chúng ta kết giao, quay đầu lại đi tìm Tôn Trác nhận người, mọi người hỗ trợ nhau, nhiều người lực lượng lớn.

Diêu Hán ta thắng cấp ngày sau chỉ cần có một phân sức lực, chắc chắn sẽ không để cho ai ức hiếp các người nữa!” Diêu Hán Thăng nghiêm túc nói.

“Đại ca!” Tiên Duệ lập tức động dung, đứng dậy liền cúi đầu.

Tôn Nghị nhiệt huyết dâng trào, cũng bái hạ thân theo.

Chỉ còn lại Ngụy Hợp.

“Ta...” Hấn vừa định mở miệng từ chối thì.

“Ngụy sư đệ lo lắng chuyện tán công sao?” Diêu Hán Thăng khẳng khái nói: “Người cũng quá coi trọng Diêu mỗ rồi, bây giờ Thiên Ân môn ta dần dần yếu thế, nếu không đoàn kết nhất trí, vậy chỉ có thể bị người ngoài thịt cá tách ra.”

Hấn tiến lên kéo Ngụy Hợp lại, lôi y từ chỗ ngồi ra.

“Đến đến đến! Chúng ta hôm nay liền lấy rượu thay máu! Người nếu không đáp ứng, liền xem thường Diêu mỗ ta!”

Đã nói đến nước này, Ngụy Hợp không biết làm sao.

Hấn nhìn thấy sắp sửa đột phá tầng thứ tư Phúc Vũ Tự Vân Công, ước chừng phải ở trong này mấy ngày.

Nhưng không ngờ lại đột nhiên gây ra chuyện này.

Bất quá ba người ở đây đều đã uống say khướt, Diêu Hán Thăng quả thật mấy lần bảo vệ đệ tử Vạn Thanh viện, tâm tính đản chính.

Mà Tôn Nghị và Tiên Thủ, có thể được Diêu Hán coi trọng, hiển nhiên hai người cũng có chỗ có thể lấy.

Lập tức Ngụy Hợp được nửa miệng, cùng ba người định ra kết nghĩa danh tiếng.

Đương nhiên, danh nghĩa này đã định, nhưng cũng chỉ là một cái tên, nếu ba người không đáng giá, hẳn cũng coi như chưa từng trải qua chuyện này.

Nếu như ba người đáng giá, hẳn cũng có thể tìm được nhiều con đường hơn.

145

Sau khi bị mạnh mẽ lôi kéo kết nghĩa, Ngụy Hợp cuộc sống lại khôi phục bình thường. Sau đó hắn mới thăm dò được, Diêu Hán kia thăng huynh đệ kết nghĩa, không chỉ có ba người bọn họ.

Tên này thích uống rượu, lúc cơm nước say rượu, liền thích kéo người kết bái.

Quang Tuyên Cảnh thành này, huynh đệ tử muội kết nghĩa của hắn có mười mấy người, đừng nói những nơi khác...

Nếu vậy, Ngụy Hợp cũng không để trong lòng.

Một bên khác, thỉnh thoảng lại chạy đi chơi cùng Nhị tử, số lần nhiều, Ngụy Hợp cũng không lo lắng gì.

Ngược lại càng quái dị chính là, thực sự không ngừng đến tìm sự an toàn của hắn đối với Ngụy Oánh đã bớt đi không ít băn khoăn.

Như vậy, hắn dứt khoát đem toàn bộ tâm tư, đều đầu nhập vào nghiên cứu về độc công cùng đột phá tu vi.

Năm ngày sau.

Mưa phùn kéo dài trong rừng.

Ngụy Nhất vừa mặc áo đen, song chưởng du long thu thả tự nhiên, lúc ẩn lúc hiện, ở trên đất trống đánh múa diễn võ, tập luyện chiêu số.

Đến cấp độ như hắn, tầm quan trọng khi chiêu số càng lúc càng lớn.

Kình lực tựa như mặc vào áo giáp dày đặc cho Võ sư, còn mang binh khí sắc bén.

Nhưng nếu muốn đánh trúng người, vẫn phải xem chiêu số.

Đặc biệt là cùng cấp bậc, đặc hiệu kình lực cũng chênh lệch không lớn, chiêu số chính là mấu chốt quyết định thắng bại.

Sức mạnh của người quá yếu nhưng một phút có thể đánh trúng người khác được năm lần thì vẫn có thể khắc chế được địch nhân.

Trong khi chưởng phong gào thét, Ngụy Cương vừa vắn bay qua bay lại, lúc nhanh lúc chậm, trên thân chậm rãi bốc lên từng tia từng tia khí trắng.

Đó là vận động khí huyết lúc, kinh lực lưu chuyển trên thân cùng nhiệt độ cao, bốc hơi mưa thành khí chấn động thành khí.

Không bao lâu sau, hấn giơ hai nắm tay về phía trước thu về, dùng Đoạn Tâm ấn thu thể cuối cùng, thu công.

Thở hỗn hển một hơi.

Bạch khí tựa như một thanh kiếm sắc bén đâm xuyên qua màn mưa.

“Rốt cục viên mãn.” Ngụy Hợp cảm thụ được trên người tràn đầy phúc vũ kinh lực.

Sau khi đột phá tầng thứ ba Phúc Vũ kinh, hấn vẫn một mực tu hành tầng thứ tư.

Mức khó khăn của tầng này chính là tích góp từng chút sức lực, ngược lại độ khó của cửa ải nhỏ hơn. Nếu là ngày thường, hấn có lẽ còn định tự mình đột phá một chút, nhưng hiện tại, không có thời gian này.

Từ lần trước ngoài ý muốn đụng phải biệt viện khác của Thiên Ấn môn, sau khi liên thủ lấy hương bán quân giới, hấn liền có loại dự cảm, Thiên Ấn môn chỉ sợ sắp gặp phải.

Hấn không biết mấy người quyết sách của phó môn chủ môn chủ nghĩ thế nào, lại có thể cho phép hành vi bực này xuất hiện, có lẽ là lợi nhuận quá lớn, để bọn họ không thể từ chối.

Nhưng chuyện tình này, một khi lộ ra ánh sáng thì...

Ngụy Hợp hơi suy nghĩ một chút, cũng có thể đẩy ra kết cục khi đó của Thiên Ấn môn.

Hơn nữa, gần đây tình huống trong môn càng phát ra không ổn, giữa các biệt viện liên tiếp sinh ra ma sát.

Thượng Quan môn chủ và hai phó môn chủ cũng không để ý tới.

Vì vậy, bây giờ hắn có hai lựa chọn.

Một, là lưu lại, nhanh chóng tăng cao tu vi, nắm giữ quyền lực, chỉ lo thân mình.

Hai là dẫn người rời đi để tránh họa.

Ngụy Hợp dự định thử loại thứ nhất.

Dù sao Thái Châu gió êm sóng lặng, thích hợp nhất để ở lại nơi này, tuy rằng Đại Nguyên rất lớn nhưng bên ngoài mưa gió vẫn phiêu diêu, nơi nào cũng có chiến loạn.

Còn có chỗ nào an ổn hơn Thái Châu?

Ba ba ba ba...

Một loạt tiếng vỗ tay vang lên từ cửa ra vào của gian phòng cách đó không xa.

Cửu Ảnh lão nhân mặt mang ý cười, nhìn Ngụy Hợp bên này.

“Không tệ không tệ, nhìn dáng vẻ của ngươi, hẳn là sức mạnh lại có tinh tiến?”

“Cũng chỉ được một chút.” Ngụy Hợp không muốn nhiều lời.

Bây giờ tầng thứ tư Phúc Vũ kinh chỉ kém một viên Phá cảnh châu, cho nên hắn dự định lập tức trở về Thiên ấn quán, tiếp tục đột phá.

Mặc dù phiền toái một chút, nhưng an toàn.

“Thật sự là hâm mộ ngươi, tuổi còn trẻ, thực lực mạnh, có tâm tính, ý chí kiên định. Mạnh hơn lúc còn trẻ của lão phu nhiều.” Cửu Ảnh có chút cảm khái.

Không đợi Ngụy Hợp trả lời, hắn lại lên tiếng nói.

“Ta tạm thời thiếu chút vật liệu, muốn ra ngoài mua một chút, ngươi có muốn đi không?”

“Không được, bột thuốc ta vẫn còn đủ, không thiếu.” Ngụy Hợp tìm được một con đường ổn định tiến hoá từ Vương Thiếu Quân.

Tên kia không hổ là con cháu đại tộc, được vật lý kỳ cở quái gì đều có thể lấy được.

Mỗi lần ủy thác Ngụy Hợp chế được cho hắn, thù lao ước định của hai người chính là một phần ba thành được, do Ngụy Hợp sở hữu.

“Vậy được, ta rời khỏi ước chừng nửa tháng đến một tháng. Nếu có việc, chờ ta trở về rồi hãy nói.” Cửu Ảnh không nói thêm nữa, thả người nhảy lên, mấy lần liền chui vào màn mưa, biến mất trong rừng ở phía xa.

Ngụy Hợp nhìn hắn ta đi xa, yên tĩnh đứng trong mưa.

Thật lâu sau, mãi tới khi không còn nghe thấy bất kỳ tiếng động nào nữa.

Tâm niệm hắn khẽ động, trước ngực đã sớm tràn đầy Phá Cảnh Châu, bỗng nhiên nổ tung, hóa thành một dòng nước nóng hổi, chảy khắp toàn thân.

Tầng thứ ba phúc vũ kinh viên mãn, dưới một bước cuối cùng này thôi động, thay thế dẫn tử tuyền vì con mắt, mà lấy Ngụy Hợp ở trong điển tịch tìm được, so với chim Hàn Sát điều vì có con mắt mạnh hơn, nên thay thế nó.

Đây là dẫn chứng phá hoại thượng đẳng trên Phúc Vũ Tự Vân Công, nghe nói có thể khiến mưa gió mờ hồ mang theo một tia khí lạnh. Lúc giao thủ với người khác, một lúc sau, động tác đối thủ có thể đông cứng trì trệ sẽ tìm được càng nhiều sơ hở.

Lưu lưu nóng bỏng lưu động toàn thân, tích lũy trong Phá Cảnh Châu tiêu tán hết, Ngụy Hợp ần ần cảm giác da thịt, màng gân của mình đều bị cỗ kinh lực này chấn động, chậm rãi phát sinh tính chất biến đổi.

Không biết đã trôi qua bao lâu.

Hắn mở mắt lần nữa, tay phải nâng lên, kinh lực hội tụ trong lòng bàn tay.

Khí lưu trong suốt mờ hồ vô hình, dưới kinh lực kéo, hóa thành một sợi dây nhỏ vắn vẹo, xoay tròn ở lòng bàn tay hắn.

Bóp!

Ngụy Hợp đột nhiên vỗ bên phải.

Một vỗ này, bàn tay hấn cơ hồ mang theo tàn ảnh, tốc độ so với trước đó nhanh không chỉ gấp đôi!

Một đạo chưởng phong vắn vẹo theo kinh lực rời khỏi tay, đánh vào vỏ cây bên phải, phát ra tiếng gõ gõ như côn gỗ cứng.

Cây nhỏ khẽ run lên, tuy rằng không có tổn thương gì thể nhưng cũng có thể nhìn ra sơ bộ, phương hướng phát triển sau này chính là kéo dài và tăng cường uy lực.

“Quả nhiên, đây chính là đặc hiệu của Phúc Vũ kinh. Tiến kinh đại thành, mới là lúc uy lực chân chính của Phúc Vũ kinh bắt đầu.” Ngụy Hợp cảm thán.

Lúc trước Vạn Thanh Thanh sư tử giao thủ với hắn, chính là lấy đại thành phúc vũ kinh đột nhiên bộc phát, tốc độ bạo tăng, khiến cho hắn trốn tránh không kịp, bị liên tiếp trúng mấy chiêu.

Hiện tại, hắn cũng tiến vào tầng thứ tư, cũng có đặc hiệu như vậy.

“Xem ra chỉ khi kinh lực đại thành mới chân chính bắt đầu triển hiện đặc hiệu hai môn võ công khác nhau.” Ngụy Hợp hiểu rõ trong lòng.

Hắn khởi động Phúc Vũ kinh, kích thích màng da thịt toàn thân.

Nhẹ nhàng đập mạnh về phía trước.

Vèo!

Bên tai hắn mang theo tiếng gió, so với ngày thường chạy với tốc độ cao nhất còn lớn hơn nhiều.

Chỉ một lát, hắn lao ra hơn hai mươi mét, thiếu chút nữa đụng vào thân một cây đại thụ phía trước.

Cũng may, Ngụy Hợp kịp thời tản ra đặc hiệu kích thích, giảm tốc độ xuống.

Nếu không, lần này đừng nói là bị đụng đến vầng đầu hoa mắt.

“Còn không thích ứng với loại bạo tăng tốc độ này, phải luyện tập một chút mới được.” Nghĩ đến lúc trước, Ngụy Hợp bị trọng thương Nghiêm Cửu Hải, con trai của lão trọng thương.

Khi đó Nghiêm Cửu Hải tựa hồ cũng sử dụng đặc hiệu kinh lực.

Kinh lực toàn thân tiêu tử kia trong khoảng thời gian ngắn, lực phòng ngự mạnh hơn rất nhiều, nếu không phải như vậy, hẳn cũng không chống đỡ nổi mấy lần trọng kích.

“Như thế xem ra, kinh lực đại thành Võ Sư, cùng với Võ Sư trở xuống, lại là một đường ranh giới khác. Chênh lệch có chút lớn a...”

*

*

*

Trong lòng Ngụy Hợp đã có phán định.

Lúc trước kinh lực của chương phong rời khỏi tay, có thể đoán đại khái, sau khi kinh lực đại thành, uy lực của võ giả có thể sẽ bắt đầu mở rộng phạm vi công kích.

Nếu là có một thanh binh khí dài có thể kéo dài kinh lực, như vậy lực sát thương của võ giả rèn cốt, quả thực chính là chiến xa hình người.

Ngụy Hợp không nghĩ ra còn hoá khí nào có thể đánh chết cao thủ bậc này.

Với cấp độ hiện tại của hắn, nếu không phải là bắn gần trúng, sợ rằng cũng không thể phát ra kinh lực hộ thân bên ngoài thân.

Càng đừng nói đến những võ sư am hiểu phòng ngự, thậm chí là rèn xương.

Hắn trước kia từng xem video, thương giới bình thường bắn ra, ngay cả thân cây cũng đánh không nổi, càng không nói đến đánh vỡ kinh lực hộ thân của võ sư cấp bậc này.

Trừ phi hỏa khí của thế giới này có gì đó khác biệt.

Bất quá những ý niệm này cũng chuyển động trong đầu hẳn, rồi chậm rãi tán đi.

Hôm nay điều quan trọng nhất với hẳn là phải mau chóng thích ứng với loại tốc độ bạo tăng này.

Ở chỗ ẩn cư tập luyện một buổi chiều, lúc chạng vạng tối, Ngụy Hợp mới trở lại Thiên Ân quán.

Hẳn thu mua tuyền vì con mắt chim, nấu chín ăn một viên, làm tài liệu mình dùng để đột phá.

Mặc dù có chút lãng phí, bất quá đây cũng là quá trình nhất định, không ai xác định, có phải là có người âm thầm theo dõi từng giây từng phút hay không.

Cho nên năng lực liên quan tới Phá Cảnh châu, một chút sơ hở cũng không thể có.

Bên trong Vạn Thanh viện.

Vạn Lăng cùng Vạn Thanh Thanh đang ngồi đối diện nhau.

Đèn hoa sen bên cạnh, đèn đuốc hơi lay động, khói trắng như tơ nhỏ không ngừng chảy vào đường ống trên đèn đồng, rót vào khay nước bên dưới.

“Người trở về từ khi nào? Tại sao không nói cho ta biết một tiếng?” Vạn Lăng nhu hòa nhìn con gái duy nhất của mình, có chút đau lòng.

Lúc này Vạn Thanh Thanh đã không còn như trước, da thịt vốn trắng nõn của nàng cũng có chút thô ráp, tựa hồ đã trải qua không ít gió táp mưa trời phơi nắng.

Thứ duy nhất không thay đổi là ánh mắt vẫn trong trẻo như trước của nàng.

“Có một số việc cần đi ngang qua Tuyên Cảnh, cho nên tiện đường trở về xem mẫu thân.” Vạn Thanh Thanh trả lời.

“Người không nên trở về.” Vạn Lăng yên lặng, nói: “Hiện tại tình huống trong môn phái không tốt.”

“Con biết, bởi vì chuyện lần trước, Vạn Thanh viện chúng ta đã bị vượt ra.” Vạn Thanh Thanh còn chưa dứt lời đã bị mẫu

thân cắt ngang.

“Không chỉ vậy đâu.” Vạn Lăng giơ tay lên, ra hiệu nghe nàng nói.” Giữa cửu viện vốn mâu thuẫn trùng trùng, trước kia còn có Thượng Quan lão môn chủ trấn áp hết thảy, trận trước, thân thể lão Môn chủ càng kém hơn. Cho nên, có ý đồ khác trong viện.”

“Chẳng lẽ...!” Vạn Thanh Thanh khẽ giật mình.

“Đúng vậy. Chính là như ngươi nghĩ.” Vạn Lăng gật đầu:
“Mấy cái biệt viện tự ý làm chút chuyện phạm pháp khiến kỷ luật mất hết lương tâm, cho rằng chúng ta không biết chuyện gì sao?”

Không phải là không biết mà là Thượng Quan Kỷ không quản. Hai phó môn chủ, một người thì tham ô hơn người kia. Thiên ấn môn này đi đến cục diện như hiện tại thì có thể là lỗi của ai?”

“Đã chèo chống mấy năm nay, chẳng lẽ bọn hắn không tiếc một chút nào?” Vạn Thanh Thanh có chút không đành lòng nói.

“Không có ai sai, chỉ có ích kỷ mà thôi.” Vạn Lăng bình tĩnh nói.

” ích kỷ.” Vạn Thanh Thanh trầm mặc, thật ra nàng cũng có nghe nói qua, Cửu Đại Biệt Viện và hai phó môn chủ đều vì lợi ích của bản thân, làm không ít chuyện thiếu đạo đức.

Nhưng trong lòng nàng vẫn cảm thấy, mọi người còn có một phần thuộc về Thiên Ấn môn.

Nhưng bây giờ xem ra... e là các biệt viện đã sớm sụp đổ, riêng phần mình là quân doanh.

“Thượng Quan Kỷ Vũ Đạo không thể đột phá bước cuối cùng kia, sẽ không áp chế nổi hai phó môn chủ.

Trong nội bộ Thiên ấn cửu tử chúng ta vốn không phải hòa khí. Thật ra cục diện này không phải nguyên do nội bộ của chúng ta, còn có rất nhiều thế lực bên ngoài âm thầm thôi động. Băng ba thước không phải chỉ một ngày đã rét lạnh.”
Vạn Lăng nhìn thấu.

Nhưng nhìn thấu thì có ích lợi gì, lòng người đều ích kỷ, tất cả mọi người đều vì lợi ích của bản thân, tổn hại người khác mà tầm bỏ bản thân.

Điều duy nhất nàng có thể làm, chính là thủ vững giới hạn, không pha tạp mà thôi.

“Vây... Ý ngài là, Cửu Đại Biệt Viện, còn có hai phó môn chủ... sẽ lại lần nữa tách ra?” Vạn Thanh Thanh nhẹ giọng hỏi.

Chuyện này cũng không phải là chưa từng xảy ra, Thiên Ân môn chia ra hợp nhất, từ trước tới nay đã phát sinh nhiều lần.

Nếu như không có một nhân vật thực lực đức đủ mạnh, một lần nữa phù hợp, Thiên ân môn lại tách ra, cũng không phải là không có khả năng.

Dù sao Thiên ân cửu tử ngoại trừ liên hệ võ công ra, những bộ phận khác trên thực tế là chín môn phái võ đạo hoàn toàn khác nhau.

Hai phó môn chủ, cũng có truyền thừa võ đạo độc đáo của riêng mình, tự thành nhất mạch.

Vì vậy một khi tách ra, bình thường Thiên Ân môn sẽ chia thành mười hai chi. Cửu Đại Biệt Viện, hai đại phó môn chủ cùng với Thượng Quan nhất mạch.

“Ngày hôm nay không xa.” Vạn Lãng gật đầu: “Chỉ tiếc Vạn Thanh Viện ta vẫn thế đơn lực bạc, tuy gần đây xảy ra trường hợp Hán Thăng, nhưng nhân số cũng kém rất xa các biệt viện khác.”

“Mẫu thân đang lo lắng chuyện gì sao?” Vạn Thanh Thanh nhay cảm cảm được một chút tâm tình của Vạn Lãng.

“Ừm.” Vạn Lãng gật đầu, “Nếu ta đoán không sai, rất nhanh sẽ có người ra tay với địa bàn quản lý dưới Vạn Thanh viện chúng ta. Người chưởng quản phân bộ Tam Võ thành, còn có Hán Thăng bảo vệ đội ngũ, Ngụy Hợp Dục Bắc Lãng phong chủ đều bị nhắm vào. Cho nên nhất định phải cẩn thận.”

“Bọn hấn có thể lấy cớ gì để ra tay? Chúng ta mặc dù không có công mà chưa từng làm, chẳng lẽ lại cứng rắn đến vậy?” Vạn Thanh Thanh nhíu mày.

“Bọn họ không cần tìm các người sai lầm.” Vạn Lãng lắc đầu, “Chỉ cần tìm vài người mộ danh mà đến làm các người trọng thương, chức vụ tự nhiên phải đổi người tiếp nhận. Thân ở giang hồ, người chẳng lẽ còn có thể cự tuyệt khiêu chiến?”

“Vì sao không thể? Nếu là mỗi người đều đến khiêu chiến, ta chẳng phải là cả ngày chỉ có thể ứng phó người ngoài? Ta có quyền cự tuyệt.” Vạn Thanh Thanh phản bác.

“Người có thể cự tuyệt một lần, còn có thể cự tuyệt nhiều lần? Nếu muốn phục chúng, thì không thể không ra tay. Dù sao tu vi của chúng ta cũng là võ đạo.” Vạn Lãng thở dài.

Vạn Thanh Thanh lập tức trầm mặc. Đúng vậy, có dự tính trước, chỉ cần ra tay một lần, sẽ cho người ta cơ hội.

“Như thế, người và Hán Thăng còn tốt, tìm người không lộ diện, cao thủ có thể đánh bại các người cũng không nhiều.

Nhưng Ngụy Hợp thì có chút phiền phức, tuy cảnh giới của hấn nhập tâm, nhưng sau khi tán công, thực lực không đủ, vạn nhất gặp phải thủ đoạn, sợ là...” Vạn Lãng lo lắng nói.

“Ngài lo lắng sẽ có người bởi vì lợi ích và quyền nói chuyện của Dục Bắc Lăng, nhằm vào Ngụy Hợp?” Vạn Thanh Thanh lên tiếng nói.

“Xuất thân Ngụy Hợp vốn đã gian khổ, từ Vân Châu đi tới, không có gì bám theo, sau lại bị Vô Thủy tông rời khỏi, còn tán công, lại trọng tình nghĩa.” Vạn Lăng khẽ lắc đầu: “Ta lo lắng hẳn sẽ xảy ra chuyện.”

Phốc phốc.

Trong bóng tối.

Một cánh tay Ngụy Hợp chậm rãi từ lồng ngực một bóng đen rút ra, mang theo một dòng máu nồng đậm.

“Đám rác rưởi này chạy tới đây làm gì? Chỉ đơn thuần là vì chịu chết sao?”

Hắn nghi hoặc quét mắt nhìn chung quanh, xác định không có kẻ tập kích ngoài quy định, mới chậm rãi thu tay lại.

Bên cạnh hắn, lúc này thi thể đã ngã xuống đất.

Tổng cộng có sáu bộ, tất cả đều mặc áo dạ hành, che mặt, tay cầm lưỡi đao sắc, thực lực đại bộ phận là hai, ba máu, cầm đầu là một võ sư bình thường.

Hiện tại lồng ngực võ sư kia bị một chưởng đối mặt đâm xuyên qua, đóng đinh trên vách tường đình viện, không còn hơi thở.

Sau khi đột phá, Ngụy Hợp không có ý định ẩn giấu thực lực.

Cách đó không xa, Trang Bình mang theo một đám hạ nhân thị nữ, mỗi người đều cầm binh khí trong tay, cả người đỏ mồ hôi, nhìn chăm chăm một màn máu tanh tàn khốc trước mắt.

Toàn bộ đình viện Thiên Ân quán, khắp nơi là máu của Hắc y nhân.

“Thu thập một chút đi.” Ngụy Hợp thản nhiên nói, vứt bỏ vết máu nhiễm trên tay. Kinh lực lưu chuyển hộ thể, trên thân khôi phục sạch sẽ, tựa như chưa từng động thủ qua.

Ừng ục.

Lúc này Trang Bình mới như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, nuốt một ngụm nước miếng.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một mặt máu tanh tàn khốc nhúc từ trước tới thế này.

Đám người áo đen kia vừa xông vào, chưa kịp nói mấy câu đã bị Ngụy Hợp nghênh đón, không đến mười hơi thở, giải quyết toàn bộ.

Ngụy Hợp đột phá tầng thứ tư, đã có thể không cần che giấu nữa. Thế cục bây giờ dần dần bất ổn, cũng nên cho chút danh tiếng ra ngoài, miễn cho cả ngày có phiền toái tới cửa.

Nhân lúc thuộc hạ đang ở bên ngoài dọn dẹp thi thể.

Ngụy Hợp trở về phong thư phòng, thân phận đám người kia không rõ, nhưng nếu dám tập kích chi nhánh, chính là khiêu khích toàn bộ Thiên Ân môn.

Vì vậy hắn lập tức sai người đưa tin về tông môn ngay trong đêm tối.

Lúc này, ngay bên ngoài Thiên Ân quán, trong một khách sạn nghiêng đối diện.

Trong phòng trên lầu ba.

Vài võ giả nam nữ dáng người cường tráng đang lẳng lặng chờ kết quả.

Trong đó có hai người mặc phục sức nội viện Thiên Ân Môn, mấy người còn lại thì trang phục màu lam nhạt, trên trán đều cột một cái khăn đầu màu trắng.

“Hứa sư đệ tiến vào rồi tại sao lại không có phản ứng gì?”

Trong mấy người đội khăn đầu bạc, một nam tử mắt tam giác cao lớn lên tiếng hỏi, có chút nghi hoặc.

“Chỉ là một võ sư đã tán công, Hứa sư đệ còn mang theo không ít hảo thủ, dù thế nào cũng có thể dễ dàng bắt giữ, hẳn là có chuyện gì đó chậm trễ. Hoặc là phát hiện ra phiền toái gì đó, tạm thời cứ chờ đó, đừng nóng vội.” Một người khác an ủi.

“Hai vị không cần lo lắng, chờ một chút, nếu vẫn không có kết quả, một hồi ta lấy danh nghĩa biệt viện, tới cửa bái phỏng.

Xem tình huống một chút.” Một người trong nội viện hai Thiên Ân môn đối diện, một người mỉm cười nói.

Phục sức nội viện trên người hai người này, chỗ ngực trái thêu một chữ Sơn màu vàng nhạt.

Cho thấy bọn họ là đệ tử biệt viện Phù Sơn của Phù Sơn Thiên Ân Môn.

Thích thích thích.

Lúc này cửa phòng bị gõ vang, có người tiến lên dẫn một người vào.

Người tới một thân áo bào trắng, tay cầm quạt xếp, mặt mỉm cười, rõ ràng là Chu Vũ Quy mới từ sự kiện Chung Linh Sơn Trang thoát thân ra.

Hắn đã đem chuyện bên kia, ném cho phụ thân phái ra người khác xử lý, chính mình từ đó thoát thân.

Kẻ hạ độc kia cực kỳ ngoan độc, khiến trong lòng hắn phát lạnh, Nghiêm Cửu Hải có thể một đòn tổn thương gần nửa rên cốt lại còn có tâm tư kín đáo như vậy, kẻ như vậy cực kỳ nguy hiểm.

Cho nên xuất phát từ việc tránh họa, hắn quyết đoán bút ra, ném chuyện mình điều tra cho người khác, sau đó tới dẫn đội xử lý đơn giản một chút.

Hành động phân cách lần này nhằm vào Vạn Thanh Viện chính là do hắn dẫn đội.

Không chỉ như vậy, còn có Địa Long Viện, cùng với đám người Chính Lâm Viện, đều có hành động nhằm vào. Chỉ là ba tổ chức hành động, hắn lựa chọn dẫn đội đến Vạn Thanh Viện.

Vụ án trước đó khiến hắn sợ hãi trong lòng, cho nên lần này đặc biệt chọn lựa một kẻ yếu nhất.

“Bây giờ cứu viện sắp chia lìa, mọi người không cần lưu ý xuống tay nặng nhẹ, dù sao ngày sau đều là người của biệt phái, địa bàn Dực Bắc Lăng này, nhất định phải bắt lại.” Chu Vũ Quy nhẹ phe phẩy quạt xếp, mỉm cười dạn dò.

“Chu công tử yên tâm, Dạ Ứng lâu ta làm việc, luôn luôn ổn thỏa.” Đầu mục khăn đầu bạc chấp tay nghiêm túc nói.

“Vậy là tốt rồi, mục tiêu lần này của chúng ta là muốn Vạn Thanh viện cảm thấy đau đớn. Như thế, lão bà Vạn Lăng kia mới hiểu được, thực lực không đủ, phải ngoan ngoãn nhượng lại lợi ích, không nường, hậu quả là bà ta không chịu nổi. Hắc hắc.” Chu Vũ Quy gấp đôi quạt xếp, khóe mắt hiện lên một tia tàn nhẫn.

“Chu công tử yên tâm, việc này Dạ Ứng lâu chúng ta am hiểu nhất.” Đầu mục khăn đầu bạc hạ giọng cười nói.

Dạ Ứng lâu là tổ chức hắc đạo lớn nhất gần Tuyên Cảnh thành, luôn luôn dùng ám sát, buôn bán tình báo, chủ trì hoạt động buôn bán ở chợ đen.

Toàn bộ Tuyên Cảnh thành, nếu nói môn phái võ đạo lớn nhất là Thiên Ấn môn, như vậy thế thế lực hắc đạo lớn nhất chính là Dạ Ứng lâu.

Còn những thế lực khác, đều không thành thế lực nhỏ.

Như là dòng chảy của Bạch Xà bang lúc trước, cũng chính là như thế.

Chỉ là không ai biết rõ, mấy biệt viện trong Dạ Ứng lâu, Thiên Ấn môn, cùng với phó môn chủ Chu Thuận, cũng có trong đó.

Bên kia.

Ngụy Hợp viết xong, trở lại đình viện, ngửi thấy mùi máu tươi nhàn nhạt tràn ngập trong không khí.

Trong góc vắng còn có người xách theo thùng nước, lần lượt cọ rửa vết máu trên tường trên đất.

Móng heo mao sát với đá tảng tường, phát ra tiếng boong vù vù, rất có tiết tấu.

*

*

*

”Đà chủ! Không ngờ lại có chuyện như vậy! Bọn nha tặc này lại dám can đảm xông vào Thiên Ấn quán của ta, quả thực vô pháp vô thiên!”

Mấy tên thủ hạ Thiên Ấn quán quần áo xốc xếch lúc này mới vội vàng xông vào, lớn tiếng quát, không ngừng tức giận mắng chửi.

Trong đó có cả Đinh Dương mà lúc trước Ngụy Hợp đề bạt lên.

Đinh Dương toàn thân mùi rượu, kèm theo mùi bột phấn, trên cổ còn lưu lại vết son môi đỏ, vừa nhìn đã biết là từ chỗ nào chạy tới.

“Hóa chủ!” Khác với những người còn lại, Đinh Dương vốn đã thành thật. Lần này nhìn thấy Ngụy Hợp một mình đứng ở trong quán, nhất thời trong lòng hoảng hốt, vội vàng cúi đầu bái lạy, trong lòng biết phạm sai lầm.

“Các người ở chỗ này canh gác. Ta đi ra ngoài một chút.” Ngụy Hợp cũng không trách móc, ngày bình thường Đinh Dương làm việc cũng rất thỏa đáng, ở vị trí này, bị người kéo đi uống hoa tửu ứng phận, cũng không có biện pháp.

Y mặc kệ mọi người đang làm gì, chỉ cần có kết quả, mọi chuyện đều không thành vấn đề.

Bỏ lại một câu, Ngụy Hợp đi ra Thiên Ấn quán.

Đám người áo đen kia đến đột ngột, vì để tránh bại lộ thân phận, hẳn định dùng ngụy trang quét một vòng chung quanh.

Nếu không chỉ riêng thân phận là phân đà đà chủ, lực lượng không thể dùng, độc cũng không hạ được, bó tay bó chân, thực lực giảm đi nhiều, rất dễ gặp chuyện không may.

Dù sao sau đó chỉ cần xử lý sạch sẽ hiện trường, mọi chuyện đều đại cát.

Ngụy Hợp rời Thiên Ấn quán, rất nhanh đi vào một ngõ nhỏ.

Hồ đồng ngõ nhỏ nơi đây thông suốt bốn phương tám hướng, khắp nơi đều có thể ra vào, một ngõ nhỏ có tám lối ra.

Rất nhanh, một chỗ lối ra trong đó, một bóng người mập mập mặc áo bào đen, mang theo mặt nạ quý màu trắng, bước nhanh ra, dung nhập vào sương mù nặng nề buổi tối.

Nếu đám người áo đen kia dám tập kích Thiên Ân quán, nhất định là có tổ chức dự mưu, như vậy rất có thể sẽ lưu lại quan sát xung quanh.

Cho nên hẳn định cần quét một vòng xung quanh Thiên Ân quán một lần. Sau khi nắm được cái nhìn chăm chăm là có thể tìm hiểu được toàn bộ, giải quyết được toàn bộ, cũng coi như giải quyết được nỗi lo sau này.

“Sao lâu như vậy, còn chưa có hồi âm? Hứa sư đệ đi vào cũng mất một khoảng thời gian?” Đầu lâu đầu mục của Ban Dạ Ứng Lâu thấp giọng hoài nghi hỏi.

Hắn tên là Triệu Thủy Long, lúc ở Dạ Ứng lâu là chi nhánh lúc trước Chu Thuận nâng đỡ lên.

Cho nên nàng mới ở dưới lệnh của Chu Thuận, liền mang theo mấy tên thuộc hạ sư đệ của mình, đến đây động thủ.

“Có lẽ người nọ không trở về cho nên vẫn ản núp. Thiên ân quán chỉ có mấy võ nhân, đêm nay phần lớn còn uống rượu bên ngoài, không xảy ra chuyện gì.”

Một người của Phù Sơn Viện cười phân tích nói.

“Sợ là không phải đang lặng lẽ vơ vét ám thất bên trong, muốn phát chút tài nhỏ?” Một người khác cười nói.

Mấy người đều cười theo.

Ngẫm lại cũng đúng, trong Thiên Ân quán chỉ có Ngụy Đà chủ là người có công ở đây, còn là võ sư đã tán công thì làm sao có thể là nhiều cao thủ như vậy.

Mấy người nhất thời lại trầm tĩnh lại.

Chỉ có Chu Vũ quay về, cảm giác trong lòng có chút không đúng.

Mấy người ngồi vây quanh, từng bàn rượu và thức ăn trước đó đưa tới, ăn đồ ăn uống rượu, khoác lác đánh rắm, cũng cảm thấy bầu không khí rất nóng bỏng.

Chu Vũ Quy uống hai chén rượu nhạt, đứng dậy đi ra cửa sổ nhìn ra ngoài.

Trong đêm hôm Thiên Ân quán, cửa ra vào chỉ có hai cái đèn lồng màu đỏ lay động theo gió, lóe lên ánh lửa nhàn nhạt.

Ban đêm yên tĩnh không ngừng có âm thanh quái dị như leng keng từ xa xa vọng tới.

Chu Vũ trong lòng run lên, bỗng nhiên có cảm giác tê dại cả da đầu.

Trực giác của hắn cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng lại nói không đúng ở chỗ nào.

Xoay người lại, hắn nhìn nhìn đám người Dạ Ưng lâu cùng Phù Sơn Viện, mấy người vừa ăn vừa ăn, bầu không khí náo nhiệt.

Rõ ràng người rất nhiều, nhưng Chu Vũ cảm thấy lạnh lẽo trong lòng, không biết vì sao lại không cách nào tiêu trừ.

“Thời gian không còn sớm, ta còn có chút việc, nên về trước. Chư vị huynh đệ ăn uống ngon lành, cũng đừng chậm trễ việc chính a.” Chu Vũ lại quyết định tuân theo bản năng, rời đi trước rồi nói sau.

“Chu công tử vội vã như vậy làm gì, mọi người mới hiếm khi tụ họp lại mà ngươi đã uống hai chén muốn chạy, có phải không nể mặt chúng ta quá rồi không?” Một người của Phù Sơn Viện đỉnh đạc nói.

“Thật sự là có chuyện. Chư vị huynh đệ thật có lỗi, thật có lỗi.” Chu Vũ Quy liên tục ôm quyền chấp tay.

Sau một phen xin lỗi, mọi người thấy ý hắn kiên định, cũng không khuyên nhiều nữa, chỉ có thể để hắn rời đi.

Chu Vũ nhẹ nhàng thở ra, xin lỗi vài câu, đẩy cửa đi ra, dọc theo hành lang gấp rút trên lầu khách sạn, nhẹ nhàng đi đến chỗ góc lầu lầu.

Trong đêm, trong khách sạn cũng quạnh quẽ, phần lớn mọi người đều tự mình ngủ.

Hắn chân đạp trên thang lầu, phát ra tiếng kẽo kẹt nhẹ.

“Đúng rồi, quạt xếp của ta quên lấy.” Đột nhiên hắn nhớ tới cây quạt của mình còn để lại trong phòng.

Cây quạt kia là do hắn tỉ mỉ chế tác, bên trên có khắc chữ đề danh gia, bên trong còn có ám khí cơ quan, giá trị xa xỉ, cũng là một trong những binh khí sở trường của hắn.

Nghĩ tới đây, Chu Vũ Quy lại nhanh chóng xoay người, đi về phía phòng.

Chỉ là mới đi mấy bước, hắn cảm giác sau lưng tựa hồ có tiếng bước chân mơ hồ truyền đến.

Chu Vũ Quy tranh thủ thời gian quay đầu lại, nhưng y chỉ cảm giác một trận gió nhẹ thổi qua, vừa rồi tựa hồ chỉ là ảo giác.

Phù...

Hắn quay đầu lại, trên hành lang gấp khúc phía trước rõ ràng xuất hiện một bóng người áo đen khôi ngô cao lớn.

Bóng người kia mang mặt nạ quý màu trắng, từng bước từng bước đi đến một căn phòng nào đó trên lầu.

Hắn thi thoảng lại ngẩng đầu lên, dường như đang đánh số hiệu về gian phòng.

Chu Vũ đổ mồ hôi lạnh ra.

Tim hắn đập thình thịch, rầm rầm nhảy loạn, hô hấp cũng trở nên dồn dập hơn.

Ba.

Bóng người áo đen kia bỗng nhiên như có cảm giác, dừng bước, chậm rãi quay đầu, nhìn về phía hắn.

Rất nhiều võ giả đều thích trang phục để che giấu thân phận, nhưng vào lúc này trong mắt Chu Vũ lại giống như ác quỷ, đáng sợ đến vậy.

Bởi vì trải qua điều tra đại lượng, còn có miêu tả của Hạ Hầu Cát, trong lòng hắn đã dần dần miêu tả ra hình dáng hung thủ tập kích Nghiêm Cửu Hải kia đặc thù.

Mà lúc này.

Đạo nhân ảnh đi trước kia của hắn, hình dáng đặc thù vậy mà cực kỳ tương tự với những đặc thù trong lòng hắn!

“Bằng hữu, người ăn mặc kiểu này thật sự là dọa người, vừa rồi thiếu chút nữa làm ta sợ muốn chết.” Chu Vũ Quy nở nụ cười, nhẹ giọng nói.

“Thật sao? Ta đang tìm ba tám gian phòng, thế nhưng tìm thế nào cũng không được. Nơi này vòng tới vòng lui, thật có chút phiền toái.” Bóng người khôi ngô kia trả lời. Thanh âm có chút quái dị, xen lẫn rất nhiều tiếng động, khó có thể phân biệt rõ ràng.

“Ba một tám phòng a, đi trước người một bước, rẽ cái queo qua rèm châu, gian bên trái chính là được.” Chu Vũ hảo tâm chỉ điểm.

“Đa tạ.” Người nọ khẽ gật đầu, bước nhanh quay người, đi đến chỗ hắn chỉ, rất nhanh liền biến mất ở góc rẽ.

Chu Vũ trở về trấn định tự nhiên, xoay người, đi xuống dưới lầu.

Hắn tận lực áp chế nhịp tim cực tốc nhảy lên, nhưng mồ hôi lạnh lại không cách nào ức chế được từ trán chảy ra.

Ba một tám phòng...

Đúng là gian phòng mà hắn vừa mới đi ra!

Hắn không biết cây quạt xếp của mình có bị người kia phát hiện hay không, nhưng lập tức khẩn trương, tranh thủ thời gian rời khỏi nơi này, trở lại chỗ phụ thân bên kia.

Chỉ dựa vào chút thực lực ấy của hắn mà Nghiêm Cửu Hải cũng không thể đánh lại, không thể nào là đối thủ của người nọ.

Chạy!

Mau chóng chạy!

Chu Vũ bước ra khỏi khách sạn, trước tiên khoan thai, động tác lại càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh, cuối cùng biến thành chạy như điên.

147

Lạch cạch.

Ngụy Hợp lẳng lặng đứng ở cửa ra vào, cách một tầng ván gỗ, có thể nghe được thanh âm người bên trong ăn cơm uống rượu.

Còn có tiếng khoác lác đánh rắm.

Hắn đưa tay nhẹ nhàng dán trên cửa phòng, chờ một lát.

Xác định người bên trong, chính là kẻ đã nói đến trạm gác ngầm.

Lúc này hắn ta mới bình tĩnh lại.

Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve khe cửa, rất nhanh hắn liền tìm được một khe hở hơi lớn một chút.

Sau đó từ trong ngực, lấy ra một mảnh giấy có chút ướt sũng.

Nhẹ nhàng nhét mảnh giấy vào khe cửa, Ngụy Hợp lẳng lặng chờ đợi.

Không bao lâu, trong phòng mơ hồ truyền đến tiếng nói chuyện.

“Mùi gì thế?”

“Là rượu hồng rồi?”

“Không đúng, không phải trong nước rượu...”

Ngụy Hợp nhẹ nhàng vỗ.

Vị trí khóa cửa lập tức vang lên một tiếng giòn vang, triệt để bị cắt đứt.

Cửa phòng mở ra.

Trong phòng.

Hai nội viện Phù Sơn Viện, mấy hảo thủ Dạ Ưng lâu, toàn bộ đều ở đây.

Nghe tiếng, mọi người nhao nhao nhìn lại bên này.

Có người đứng dậy khỏi bàn rượu, có người đi cạnh cửa sổ cầm vũ khí, còn có người khí huyết bắt đầu khởi động, tụ tập kinh lực chuẩn bị phòng bị.

Trong lúc nhất thời tất cả ánh mắt đều tập trung tại cửa ra vào.

Cửa được mở ra.

Bên ngoài trống rỗng, cái gì cũng không có.

Tâm thần mọi người không còn, sự chú ý tập trung cao độ đột nhiên thất thần, trong nháy mắt sẽ thất thần.

Giống như đang dùng sức giằng co với con người, đột nhiên đối phương phóng lực đạo.

Ngay lập tức thất thần.

Bỗng nhiên một bóng đen từ bên trái ngoài cửa xông vào.

Tốc độ bóng đen cực nhanh, nhanh đến mức tất cả mọi người ở đây đều không kịp phản ứng.

Hai hảo thủ Dạ Ứng lâu gần cửa nhất, chỉ kịp đưa tay một nửa đã bị man lực đập trúng mi tâm.

Hai người tựa như bị tê giác đụng vào, thân thể bay lên trời, toàn bộ khí huyết biến động hình thành phòng ngự, căn bản ngay cả cơ hội thi triển cũng không có, liền đâm vào trên mặt tường, trượt xuống.

Bóng đen hết như vết bút tích, một chữ viết chuyên ngoặt, trong phút chốc đã đi tới trước mặt võ sư còn lại của Dạ Ứng lâu, Triệu Thủy Long.

“Khắc khắc khắc!” Triệu Thủy Long biết tình thế không ổn, lập tức không nói hai lời, toàn lực vận sức.

Võ học mà hắn tu luyện tên là Tam Tướng Vô Giới chỉ, là công phu để tu luyện. Có thể tôi luyện năm ngón tay cứng rắn như sắt thép, dễ dàng đoạn sắt thép.

Lúc này toàn lực bộc phát ra, hiệu quả kinh lực Tam Tướng Vô Giới chỉ lập tức hiển hiện ra, mang theo vẻ xuyên gai mãnh liệt, điem về phía Ngụy Hợp.

Không ngờ Ngụy Hợp phát sau mà đến trước, xuất thủ khế công, tốc độ cực nhanh, một chưởng đánh vào ngực hấn trước.

Bành!!

Một tiếng trầm đục vang lên.

Chỉ lực Triệu Thủy Long điễm ra một nửa, liền lơ lửng giữa không trung không thể động đậy.

Tốc độ của hai người có chênh lệch quá lớn. Đặc biệt là sau khi Ngụy Hợp đại thành mưa bụi với đặc hiệu hoàn toàn mới hiện ra cấp tốc, liền có hai cấp độ hoàn toàn khác nhau.

Ngụy Kỳ vừa vặn nhoáng một cái, cấp tốc hiện lên trước người một hảo thủ Dạ Ưng lâu còn lại.

Cuối cùng đánh về phía nội viện của hai viện Phù Sơn Viện.

Hai người sớm đã xuất chiêu đuổi theo nhưng tốc độ không theo kịp, chỉ có thể đánh huyệt liên tục, đi theo sau Ngụy Kỳ.

Lúc này thấy Ngụy Hợp chỉ mất mấy hơi thở đã điễm ngã mấy người Dạ Ưng lâu, trong lòng hai người hoảng hốt, quay người nhào về phía cửa sổ.

Đáng tiếc còn chưa chạy được vài bước.

Trên song chưởng Ngụy Hợp quán quanh khí lưu nhàn nhạt vận vẹo, đặc hiệu Phúc Vũ kinh triển khai, thân hình vọt tới trước, đảo mắt đã đuổi kịp hai người.

Oành oành!!

Hai tiếng trầm đục vang lên, hai người phía sau lưng trúng chiêu, cự lực xen lẫn kinh lực trong nháy mắt đánh tan hộ thân hai người, ngã nhào trên mặt đất.

Ngụy Hợp đi tới, bổ sung cho đầu hai người một chút.

Tất cả kết thúc.

Toàn bộ gian phòng yên tĩnh trở lại, mặt đất chậm rãi chảy ra những dòng máu tươi tươi đẹp trên thi thể.

Từ đầu đến cuối, Ngụy Hợp đều không gây ra động tĩnh quá lớn.

Đầu tiên dùng dược vật, khiến tất cả võ sư trở xuống mê hoặc, động tác chậm chạp, sau đó cự lực kết hợp với tốc độ như mưa.

Kết cục chính là không một ai có thể chạy trốn, giải quyết toàn bộ.

Ngụy Hợp trở lại trước cửa phòng, trở tay đóng cửa lại, từ sau lưng lấy ra một lọ Hoá Thi Thủy mới nghiên cứu ra.

Điều này còn phải chờ nhờ vào phương thuốc của Cửu Ảnh.

Ngụy Hợp và Cửu Ảnh trao đổi với nhau, nhưng lấy được không ít phương thuốc tốt.

Trong đó không thiếu bảo bối Hóa Thi Thủy, còn có hỗn độc đặc thù hữu hiệu với võ sư.

Trước đây, hắn lấy được hỗn độc từ Vương thiếu quân vẫn một mực nghiên cứu không ra, không hiểu vì sao có thể sinh ra hiệu quả với võ sư.

Cho nên tiến triển một mực không lớn, nhưng rất nhiều kinh nghiệm cùng tri thức của Cửu Ảnh, giúp Ngụy Hợp bù đắp khuyết điểm trên phương diện này.

Rất nhanh, thi thể trên mặt đất dần dần hủ hóa từ miệng vết thương, nhanh chóng biến thành chất nhầy màu vàng nhạt.

Các loại tang vật mà Ngụy Hợp tìm được, đang dùng một cái bọc lớn chấp tay, chuẩn bị rời khỏi chỗ cửa sổ.

Đột nhiên hắn dừng bước.

Bên cạnh cửa sổ, một cây quạt xếp treo bên cửa sổ, hấp dẫn sự chú ý của hắn.

Bất quá Ngụy Hợp không để ý nhiều, chỉ là ánh mắt đảo qua, nhìn ra quạt xếp này có chút cơ xảo, nhưng tang vật đặc thù này, cũng không thích hợp xuất thủ, rất dễ dàng bị người tìm tới cửa.

Cho nên hắn không định thu.

Từ cửa sổ bên cạnh thả người nhảy lên, bỗng nhiên Ngụy Hợp tựa hồ nhớ ra cái gì đó, thân hình dừng lại, thuận tay cầm cây

quạt, sau đó ném ra một vật, đánh ngọn đèn bay ra, đảo mắt biến mất trong phòng.

Không bao lâu, trong phòng tràn ngập một cỗ khói đặc, có ánh lửa bốc lên, kinh động người trong khách sạn.

Các vị khách các người nhao nhao hô to rời giường, mức nước diệt hỏa.

Chu Vũ đứng xa xa tại một chỗ lan can lầu hai phòng ốc, ngắm nhìn tình cảnh khách sạn bên này.

Khi nhìn thấy bên đó có ánh lửa cùng khói đặc bay ra, trong lòng hắn lập tức hít vào một hơi lạnh.

“Quả nhiên đã xảy ra chuyện!” Hắn nhớ lại người mình đã gặp lúc trước.

Bóng đen khôi ngô kia, bất kể là ăn mặc, hay khí chất, làm cho người ta có cảm giác giống y hệt như người trong bản án của Nghiêm Cửu Hải.

“Cây quạt của ta để lại ở đó, rất có thể đã bại lộ.” Chu Vũ Quy không rõ, vì sao bọn hắn tập kích biệt viện Vạn Thanh Viện lại gặp phải phiền toái bực này?

Tại sao bóng đen khôi ngô lại trùng hợp như vậy, vừa vặn xuất hiện ở gần chỗ kia?

Hắn một mực không tin trên đời này lại trùng hợp như vậy, như vậy lần này, khả năng duy nhất chính là Vạn Thanh viện, rất có thể là có quan hệ với bóng người khôi ngô kia.

Chu Vũ bị suy đoán này của mình dọa cho nhảy dựng lên.

Nhưng suy nghĩ cẩn thận lại thấy hợp tình hợp lý.

Bóng người khôi ngô xuất hiện lúc trước cũng là vì Vạn Thanh Thanh bị ép phải chiêu thân. Vì vậy người nọ liền đánh Nghiêm Cửu Hải đầu nguồn trọng thương, đến bây giờ vẫn chưa hồi phục.

Mà lần này, Nguy Hợp của Vạn Thanh Viện gặp phải nguy cơ, bóng người khôi ngô kia lại ra tay, giải quyết toàn bộ đám người tập kích bọn họ.

“Nói như vậy, rất có thể người nọ có liên hệ cực lớn với Vạn Thanh Viện!” Chu Vũ càng nghĩ càng thấy bọn họ đầu khẩu.

Hắn trực giác cảm thấy mình phát hiện bí mật lớn.

“Lập tức phải lập tức trở về nói cho phụ thân biết, nếu chuyện này là thật, như vậy lần này Vạn Thanh viện hẳn phải chết không thể nghi ngờ!” Chu Vũ Quy trở nên hưng phấn.

Bởi vì việc này nếu là sự thật, như vậy Vạn Lăng chính là đang phải chịu trách nhiệm với nghiêm trọng của toàn bộ biệt viện.

Còn có Thượng Quan Kỳ Môn chủ chất vấn.

Đây là tội lớn bị dính líu khơi mào phân tranh của hai phái.

Vạn Thanh Thanh không dám đương nổi, nàng cũng gánh không nổi!

Chu Vũ quay đầu nghĩ càng bức bách, y xoay người cấp tốc lao về phía tông bộ Thiên Ân môn.

Bốp!

Đột nhiên một bàn tay từ trong một ngõ phía dưới duỗi ra, chụp lấy mắt cá chân hắn.

Cả người Chu Vũ run lên, há mồm muốn kêu, nhưng rốt cuộc không kịp, bị bàn tay to hung hăng kéo vào ngõ nhỏ.

Ngay sau đó thanh âm giã dựa cùng âm thanh nứt nẻ truyền ra, rất nhanh là một tiếng răng rắc giòn vang.

Sau đó tất cả khôi phục an tĩnh.

Rất nhanh, Ngụy Hợp từ trong ngõ đi ra, chờ bọc túi đựng quần áo Chu Vũ Quy, cấp tốc lao về phía ngoại thành xa xa.

Túi quần áo trong tay hắn, cần tìm một chỗ xử lý triệt để.

Cứ như vậy, thi thể bị phân giải, quần áo bị mang đi, sử dụng gian phòng bị hỏa thiêu, hủy diệt dấu vết dư vật.

Như vậy, hắn không tin còn ai có thể tìm ra manh mối.

Hôm nay theo Ngụy Hợp dần dần nắm giữ vũ lực, thái độ của hắn đối với chung quanh, cũng từ lúc trước lo sợ bất an, bị

động tiếp nhận hết thầy, biến thành bắt đầu chủ động cải biến chung quanh.

Thực lực nhất định cho hẳn tư cách tùy tâm sinh hoạt.

Xử lý tốt hết thầy, Ngụy Hợp trở lại Thiên Ân quán, giả bộ chuyện gì cũng không phát sinh. Tiếp tục nghỉ ngơi.

Võ sư bình thường, dưới cự lực của hẳn và Phúc Vũ Kính phối hợp, đã không chịu nổi một kích, một tay có thể diệt.

Nhưng cuối cùng Võ Sư cũng là Võ Sư, là một môn phái trung kiên vũ lực, mỗi một Võ Sư đều đăng ký trên án, không phải tiểu lâu la.

Một đêm chết mất ba vị võ sư Thiên Ân Môn, cộng thêm hai tên võ sư Dạ Ưng Lâu, cái này coi như là đại án Bát Thiên.

Võ sư bình thường, dù gặp phải cao thủ rèn cốt cũng có thời gian kêu cứu và bỏ chạy.

Dù sao kinh lực hộ thân thật sự cường hãn, cao thủ rèn xương tuy mạnh, nhưng cũng không nhất định dám cam đoan mình tuyệt đối có thể miểu sát.

Chỉ cần không thể miểu sát là có thể bị tiếng kêu của hẳn đào tẩu.

Đáng tiếc, tổ hợp thực lực Ngụy Hợp bây giờ, thật sự có chút biến thái.

Kình Hồng Quyết tầng thứ hai tăng phúc, hẳn chỉ riêng lực lượng đã có thể so với Đoán Cốt, lại thêm Phúc Vũ Kính đột phá đại thành, vừa vận chính là tốc độ tăng lên rất lớn.

Tốc độ cùng lực lượng kết hợp, lại thêm hẳn khó lòng phòng bị, thủ đoạn dùng độc không kẽ hở, hiệu quả tập kích bất ngờ.

Mới tạo thành chiến quả trước mắt.

Sắc trời dần dần sáng tỏ.

Ngụy Hợp ở trong sân chậm rãi theo thường xuyên luyện công, đánh gãy tâm ấn cùng chiêu số Hồi Sơn Quyền kết hợp.

Đột nhiên một tiếng vang rất lớn.

Cửa viện bị đá văng.

Một nữ tử cường tráng mặc trang phục nội viện Phù Sơn Viện, lạnh nhạt đi vào cửa.

“Ngụy Hợp Vạn Thanh Viện?” Nữ tử nhìn chăm chăm Ngụy Hợp, trong đôi mắt màu nâu lộ ra từng tia từng tia sát ý băng lãnh.

“Nguyên lai là thủ tịch Lâm sư tử Phù Sơn Viện. Thất kính.” Ngụy Hợp thu thế, ôm quyền thăm hỏi, sắc mặt không đổi, tựa hồ đối phương là người bình thường vào cửa, mà không phải đạp cửa mà vào.

Lâm Thi Linh thân hình cao lớn, so với Ngụy Hợp còn cao hơn một cái đầu, toàn thân cơ bắp cuộn cuộn, tựa như rễ cây.

Mái tóc dài của nàng bện toàn bộ thành bím tóc màu đen, trong lúc đi lại lắc một cái, chiến sĩ thiết huyết giống như kiếp trước Ngụy Hợp nhìn thấy.

“Ngụy Hợp, Vạn Thanh Viện các người giấu đủ sâu à? Đưa đệ đệ ta về đi, lần này ta có thể bỏ qua chuyện cũ, không gây phiền toái cho các người nữa. Nếu không...”

Lâm Thi Linh lạnh lùng liếc nhìn những người còn lại trong đình viện, đám người Đình Dương lập tức cảm thấy khắp người phát lạnh, động cũng không dám động đây.

“Lâm sư tử nói vậy là có ý gì?” Ngụy Hợp kinh ngạc nói: “Tôi hôm qua ta cũng đã đánh chết một ít nha tặc, thực lực những người kia cũng không mạnh, liên quan gì đến đệ đệ người?”

“Người đánh chết tặc cấp ở đâu?” Lâm Thi nhướn mày, lạnh lùng nói.

“Tại hậu viện, sư tử có thể tự tra xét.” Ngụy Hợp cũng không che giấu.

Mấy người cùng tới hậu viện.

Trong sân có một loạt thi thể nằm trên mặt đất, mùi máu tanh tràn ngập. Hai hạ nhân Thiên ấn quán đang ở một bên canh chừng.

Lâm Thi Linh tiến lên, vung chưởng, xóc lên toàn bộ vải trắng phủ lấy thi thể.

Ánh mắt nàng đảo qua, không phát hiện bóng dáng đệ đệ mình.

Nhưng nàng rõ ràng nhớ rõ, tối hôm qua đệ đệ mình và một võ sư Phù Sơn Viện khác cùng nhau tới xử lý chuyện của Vạn Thanh Viện bên này.

Nhưng một đêm trôi qua, hẳn ta vẫn chưa trở về.

“Ta mặc kệ ngươi vì nguyên nhân gì, hôm nay ngươi nhất định phải giao người ra cho ta.” Lâm Thi Linh mơ hồ nghĩ tới một khả năng, ánh mắt càng nguy hiểm, nhìn về phía Ngụy Hợp.

“Nếu không, hôm nay tất cả mọi người trong Thiên Ấn quán này, một người cũng đừng nghĩ tới chạy!” Nàng đã có chút liều lĩnh.

Dù sao bây giờ Cửu Đại Biệt Viện cũng sắp xé rách da mặt, an nguy của đệ đệ quan trọng hơn, nàng cũng không lo được nhiều như vậy.

“Lâm sư tử, ngươi ta đều là đồng môn, ngươi tìm không thấy đệ đệ, liền chạy tới chỗ ta huyên náo, không thích hợp đúng không?” Ngụy Hợp ngưng giọng nói.

“Tán hoa? Không giao ra được đệ đệ của ta, có tin ta đánh chết ngươi ở đây không, cùng lắm trở về chịu phạt một chút thôi!” Lâm Thi Linh cười lạnh: “Bớt nói nhảm đi! Giao người!”

“Lâm sư tử, ta chưa thấy đệ đệ ngươi, ngươi muốn ta giao người nào?” Ngụy Hợp phản bác.

“Chờ ta bắt được ngươi trước, lại nhìn ngươi miệng lưỡi cứng ngắt!” Lâm Thi Linh trong lòng nổi lửa, thả người một bước, liền vỗ một chưởng về phía Ngụy Hợp.

Lòng bàn tay nàng cắt qua không khí, kinh lực quán quanh cánh tay, tựa như áo giáp.

Đây là vảy đặc hiệu sau khi sức mạnh của Phù Sơn Viện đại thành.

Lân giáp có thể tăng hiệu quả phòng hộ, hiệu quả cụ thể là gấp ba lần so với võ sư Phù Sơn bình thường, cực kỳ cường hãn.

Lúc này phát động lên, kinh lực lưu chuyển, Lâm Thi Linh cao lớn tựa như gấu nỏ, hung hăng nhào về phía Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp cũng không che dấu nữa, Phúc Vũ kinh trong khoảnh khắc bao trùm toàn thân, triển khai đặc hiệu. Nhất thời cảm giác thân nhẹ như yến.

Hắn lóe lên phía bên trái, tránh được một chiêu này, một đao chém vào vai trái Lâm Thi Linh.

Phốc!

Kinh lực hai người triệt tiêu lẫn nhau.

Lâm Thi Linh lù lù bất động, Ngụy Hợp lại nhanh chóng lui về phía sau.

Chỉ một chiêu hắn đã biết tổng kinh lực hộ thân của đối phương cao hơn hắn, lại thêm đặc hiệu kinh lực.

Chỉ dựa vào tầng thứ tư Phúc Vũ kinh, đánh không xuyên qua hộ thể.

Nếu như chồng chất sức mạnh Hồng Quyết, có thể thử một chút, nhưng lúc này hắn chỉ là tán công võ sư vừa mới đột phá tu vi, cự lực và kịch độc cũng không thể dùng.

Trong lúc nhất thời, hắn chỉ có thể dựa vào đặc hiệu cấp tốc của Phúc Vũ Kinh, không ngừng quần nhau với Lâm Thi Linh.

148

Hai người đuổi một đuổi một cái ở hậu viện, không bao lâu liền đánh cho tường vách núi giả hậu viện bị phá thành mảnh nhỏ, một mảnh hỗn độn.

Đến cấp độ này của bọn họ, cơ bản là đánh cái gì mà đánh cái đó, không thể ngăn cản.

Lâm Thi Linh cũng không nghĩ tới Ngụy Hợp đột phá, trong thời gian ngắn, càng không bắt được gã, lại càng giận dữ, hung hăng bố trí.

Ngụy Hợp dựa vào tốc độ vượt qua đối phương rất nhiều, ngược lại né tránh kịp thời.

Chỉ là dần dần giao thủ, hấn mơ hồ cảm giác được, trong bóng tối tựa hồ có một đôi mắt đang lặng lẽ theo dõi mình.

Nhờ vào sức mạnh của Kinh Hồng quyết vượt xa khí huyết không lồ đồng cấp, độ nhạy cảm ngũ cảm của Ngụy Hợp vượt xa võ sư đồng cấp.

Cho nên mới có thể mơ hồ nhận ra, một tia ánh mắt như có như không kia.

Điều này làm cho hấn càng không dám làm gì, chỉ có thể dựa vào Phúc Vũ kinh tầng thứ tư, không ngừng giao thủ với Lâm Thi Linh.

Lâm Thi Linh Sứ là một bộ công phu tinh xảo bất giữ, đánh ra một chiêu, rõ ràng là bắt, lại bị nàng đánh ra khí thế Khai Sơn Quyền.

Vốn là phải nắm bắt được máu chốt chiêu thức, biến thành một cái tát nện lên, cứng rắn đem một bộ bắt lại sở trường, đánh thành khớp xương phá hư quyền.

Liên tục mấy lần truy đuổi, tốc độ của nàng chậm, không đuổi kịp, càng lúc càng táo bạo.

Leng keng leng keng leng keng!

Nàng ôm lấy một cây cột gỗ phòng ốc hậu viện, dùng sức vịn một cái.

Rắc rắc một tiếng đứt gãy, cột gỗ bị kéo đứt, tựa như trường mâu quét ngang Ngụy Hợp.

Phạm vi cây gỗ càn quét hầu như trải rộng hơn phân nửa hậu viện, không thể tránh được.

Ngụy Hợp tung người nhảy lên, mũi chân điểm một cái lên trụ gỗ, bay lên trời, tránh né cái quét này.

Chỉ là hấn mới nhảy lên, trong giây lát cảm giác sau lưng truyền đến tiếng xé gió kịch liệt.

Một bóng người từ đằng xa bỗng nhiên bay lên trời, tựa như một con chim lớn, bay vút đến, một trảo chụp về phía sau cổ hấn.

Nhân thủ kia còn chưa tới, một luồng kinh lực dồi dào mang theo cuồng phong gào thét bao trùm phạm vi mấy mét, nhằm vào đầu mà đè xuống.

Cỗ kinh lực này cực mạnh, còn chưa tới gần đã ép cho vòng bảo hộ thân Ngụy Hợp lõm xuống, uy lực mạnh mẽ vượt xa Ngụy Hợp tưởng tượng.

Hầu như hô hấp Ngụy Hợp cứng lại, bất ngờ không kịp đề phòng, bản năng muốn tuôn ra cự lực phòng ngự.

Lần này bị đánh lén, toàn bộ kinh lực của hấn đều dùng cho hai tay, đón đỡ thế công của Lâm Thi Linh.

Thế cho nên kinh lực hộ thân trên người cũng không nhiều.

Nếu bị đối phương bắt trúng, Phúc Vũ Kính tầng bốn của hấn căn bản không dùng được, sinh tử ngay tại chỗ sẽ nằm trong tay người khác.

“Chu Thuận! Ngươi dám!!” Bỗng nhiên quát lên một tiếng chói tai.

Một bóng người xanh biếc thả người nhảy lên, từ mặt bên cánh tay mở ra, tốc độ cực nhanh, đâm vào giữa Ngụy Hợp và kẻ đánh lén.

Bành!!

Hai người đối kích một chiêu, tách nhau ra.

Một tay bóng người xanh biếc ôm lấy Ngụy Hợp, nhẹ nhàng hạ xuống.

Rõ ràng là Vạn Thanh viện thủ Vạn Lăng mặc quần dài xanh biếc.

Dáng người nàng thon dài, vóc người tuyệt đẹp trước lời sau, hoàn toàn nhìn không ra bất cứ sức mạnh bùng nổ nào từ đâu phát ra.

Nhưng một tia kinh lực lạnh thấu xương kéo theo khí lưu vờn quanh bên người nàng, giống như gió xoáy bảo vệ bên người.

Ngụy Hợp đứng bên cạnh nàng, trong lòng vẫn chưa tỉnh hồn.

Đây là lần duy nhất hấn cách tử vong gần nhất.

Hấn ngẩng đầu nhìn kẻ đánh lên vừa rồi, đối phương vẻ mặt đăm đăm, chòm râu dê, tựa như văn sĩ mặc một thân trường bào màu xanh.

Rõ ràng là phó Môn chủ Thiên Ân Môn Chu Thuận.

“Chu Thuận, ngươi còn biết xấu hổ hay không, đánh lên một tên tiểu bối!” Vạn Lăng tức giận đến mức bộ ngực không ngừng phập phồng, gương mặt đỏ lên.

“Thân là phó môn chủ, không phải làm gương cho đệ tử Cửu viện, ngược lại lên lút đánh lên đệ tử Vạn Thanh viện ta, việc này cho dù náo động đến chỗ môn chủ, cũng là chúng ta chiếm lý!”

“Vạn Lăng, ta chỉ kiểm tra năng lực ứng biến trước khi chết của tiểu bối thôi.” Chu Thuận bình tĩnh nói.

Nhi tử Chu Vũ quy trắng đêm chưa về, cuối cùng hấn tra được manh mối, chính là tới Vạn Thanh viện bên này dẫn đội xử lý cục diện, kết quả không chỉ nhi tử mất tích, ngay cả mấy võ sư Dạ Ưng lâu còn lại và Phù Sơn viện đều mất tích toàn bộ.

Tồn thất như vậy, cho dù là Thiên Ân môn, cũng nhất định phải truy xét đến cùng.

Võ sư đối với bất kỳ một thế lực nào, đều phải có chiến lược nhất định.

Có thể nói, những cao tăng như bọn họ không ra tay thì võ sư chính là sức mạnh có thể trấn áp cả một vùng, không thể thiếu.

Hiện tại ba võ sư Thiên Ân môn đã mất tích, hai võ sư Dạ Ưng lâu cũng biến mất theo, sự kiện này đã không còn là việc nhỏ nữa.

“Con ta về phe, hai vị võ sư Phù Sơn Viện, đều mất tích tại phụ cận đây, tối hôm qua bọn họ ở ngay khách sạn đối diện phân đà này uống rượu. Ta tới, là muốn tìm vị tiểu huynh đệ này, hỏi thăm có nhìn thấy bọn họ hạ lạc hay không?” Chu Thuận bình tĩnh nói.

Vạn Lăng sững sốt, lập tức phản ứng lại, bọn họ hơn nửa đêm tới chi đà này ăn rượu, ý đồ như thế nào? Đã quá rõ ràng rồi.

Nhưng bất kể thế nào, nhiều võ sư đồng thời mất tích như vậy, quả thật không phải chuyện nhỏ.

Ánh mắt nàng đưa hỏi thăm về phía Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp lúc này lại lộ ra vẻ kinh ngạc chấn động.

“Ba vị võ sư mất tích ở phụ cận ta! Vãn bối một mực ở phân đà, sau khi trừ lúc bị tập kích, cũng không gặp bất cứ ai. Tiền bối không phải là ngài cho rằng, là ba vị Vũ Sư vãn bối tập kích sao?”

Ngụy Hợp nghiêm túc nói: “Trước không nói đến thực lực vãn bối có hay không, có thể hại chết ba vị võ sư này, dù là ta, bọn họ chẳng lẽ ngay cả cơ hội chạy trốn kêu gào cũng không có?”

“Có lẽ người còn có đồng bọn.” Chu Thuận bình tĩnh nói.

“Chu phó môn chủ cảm thấy, với chút thực lực ấy của vãn bối, có tài cán gì mà có tư cách đồng lõa với cao thủ kia?” Ngụy Hợp hỏi lại.

Chu Thuận cũng cảm giác không giống, cẩn thận nhìn chằm chằm Ngụy Hợp chốc lát, gã mới không lên tiếng, thả người nhảy lên, đảo mắt biến mất ở xa xa nóc nhà.

Lúc này sắc trời sáng rõ.

Vạn Lăng nhìn Chu Thuận rời khỏi nơi này, thở phào nhẹ nhõm.

“Trong môn có biến, Ngụy Hợp người bây giờ lập tức thu dọn đồ đạc, đi hướng hán thăng. Ta đi trước một bước.”

“Vâng!” Ngụy Hợp vội vàng gật đầu. Biết lúc này đã xảy ra chuyện gì mới khiến cho Vạn Lăng Viện thủ vội vàng chạy tới. Còn có người áo đen đột nhiên tập kích tối hôm qua, cũng thể hiện khả năng Thiên Ân môn xảy ra đại sự gì đó.

Vạn Lăng tung người một cái, Phúc Vũ kinh có năng lực gia tốc triển lộ không thể nghi ngờ, nhanh đến mức chỉ còn một hư ảnh, so với Chu Thuận còn nhanh hơn rất nhiều, đảo mắt đã biến mất khỏi nóc nhà phía xa.

Trong lòng Ngụy Hợp lẫm liệt, tự nghĩ chính mình cho dù toàn lực bộc phát, cũng thua xa tốc độ này.

Mặc dù không biết đứng đầu viện là cảnh giới nào, nhưng rõ ràng hiện tại hẳn không thể với tới nổi.

Hắn cúi đầu nhìn về phía Lâm Thi Linh vẫn còn ở hiện trường.

“Lâm sư tỷ, thứ cho ta nói thẳng, nhi tử Chu phó môn chủ cũng mất tích, trong hai người này có phải có liên quan gì không? Vì sao bọn hắn sớm không mất tích muộn không mất tích, hết lần này tới lần khác lại mất tích vào lúc này?”

Hơn nữa, người nghĩ mà xem, Vạn Thanh Viện ta vốn yếu thế, cho dù có thực lực, cũng không dám đồng thời trêu chọc Phù Sơn Viện và Chu phó môn chủ hai bên.”

“...” Bản thân Lâm Thi Linh cũng không tin Ngụy Hợp có thể giết được đệ đệ mình, chỉ là nghĩ Ngụy Hợp có thể là người biết chân tướng nhất, cho nên mới chạy tới, định bắt hạ nhân trước rồi nói sau.

Chỉ là một phen giao thủ, nàng thế mà không thể lập tức bắt lại.

“Chờ đã! Không phải người đã từng tán công sao? Kinh lực của người không giống tán công võ sư à?” Nàng bỗng nhiên phản ứng lại.

“Lâm sư tử tới thật không khéo, tại hạ ngay tại mấy ngày hôm trước, may mắn đột phá tầng thứ tư Phúc Vũ kinh. Bây giờ đã đền bù một phần lực lượng tán công.” Ngụy Hợp trầm giọng nói.

Lâm Thi Linh cảm giác có lý, khẽ gật đầu, nhìn về phía hắn đang muốn nói chuyện.

Bỗng nhiên sắc mặt nàng biến đổi, hai mắt trợn to, miệng khẽ nhếch.

Ngụy Hợp nhìn biểu tình của nàng liền biết tình huống có biến, vội vàng quay người.

Một bóng người áo xanh đang lẳng lẳng đứng sau lưng hắn, một chiêu chụp tới.

Một chiêu này bình thường không có gì lạ, không có bất kỳ chiêu số, nhưng mang theo mảng lớn khí lưu xoay tròn, tựa như một vách tường, cấp tốc đẩy mạnh về phía Ngụy Hợp.

Không thể ngăn cản, không thể nhượng bộ.

Ngụy Hợp cảm thấy bốn phương tám hướng tất cả đều là kinh lực, kinh lực cùng khí lưu tuôn trào đến, ý đồ rời thân thể hắn trì hoãn tại chỗ.

Kinh lực bảo vệ của Phúc Vũ kinh toàn thân cũng bị đại lượng kinh lực trùng kích, nhanh chóng tán loạn triệt tiêu.

Ngụy Hợp cố nén xúc động muốn dùng Kinh Hồng Quyết, cũng không vận dụng đặc tính băng hàn của Phúc Vũ Kinh, chỉ là toàn lực hội tụ kinh lực, ngăn cản phương vị một chiêu của đối phương đánh tới.

Hắn đang đánh cược, cược đối phương không dám dưới ban ngày ban mặt như vậy, trước mặt nhiều người của Thiên Ân quán Lâm Thi Linh, giết hắn.

Một chưởng Chu Thuận đột nhiên lơ lửng trước người Ngụy Kỳ, cách ngực hắn không đến vài cm.

Kinh lực mang theo khí lưu hung hăng oanh kích lên người Ngụy Hợp.

Bành!!!

Một tiếng trầm đục vang lên, Ngụy Hợp bay ngược ra ngoài, hung hăng đâm vào trên hòn giả sơn bị nghiền nát trên mặt đất.

Hòn đá giả vỡ nát, văng lên mảng lớn bụi đá.

Ngụy Hợp nhin không được phun ra một ngụm máu, lại bị hấn nuốt trở vào. Nhất thời hấn biết mình bị nội thương không nhẹ.

“Ngụy Hợp, ngươi rất trấn định, ngươi cho rằng ngươi làm Thiên Y Vô chếch, đáng tiếc, ngươi còn lưu lại một đầu mối không cách nào che giấu tại hiện trường. Một đầu mối trí mạng.” Chu Thuận thản nhiên nói.

Trong lòng Ngụy Hợp rùng mình, nhanh chóng nhớ lại tình cảnh xử lý hiện trường lúc trước, cẩn thận nhớ lại.

Trên mặt hấn vẫn duy trì vẻ khó hiểu và phẫn nộ.

“Chu phó môn chủ vẫn không chịu tin tưởng ta?”

“Bây giờ ta cho ngươi một cơ hội, nói thật, nếu không hôm nay Vạn Lăng của sư tôn ngươi lại đến, cũng không ngăn được ta giết ngươi.” Sắc mặt Chu Thuận bình tĩnh, nhưng ánh mắt dần dần trở nên sắc bén.

Nhi tử mắt tích ở phụ cận nơi này, Ngụy Hợp là người duy nhất có khả năng biết manh mối, cho nên hấn tin tưởng, Ngụy Hợp có bí ẩn giấu hấn.

“Chu phó môn chủ, ta thật không biết, cho dù ngươi có đánh chết ta, ta cũng không biết tình huống, tối hôm qua chính ta còn bị tập kích, ngài vẫn trách ta, ta còn không biết tìm ai hỏi!” Ngụy Hợp trầm giọng nói.

Hấn ta dứt khoát đứng lên, mở rộng hai tay ra.

“Ta tin tưởng chính mình trong sạch, Chu phó môn chủ nếu còn không tin cứ việc đánh chết ta. Ngụy hợp ta tuyệt đối sẽ không phản kháng!”

Hấn ngẩng đầu hít một hơi thật sâu. Toàn bộ túi thuốc trên người đồng thời chuẩn bị tốt, chỉ chờ đối phương tập kích thì toàn bộ đều nổ tung, hình thành khu vực hỗn độn. Đồng thời Kinh Hồng quyết tùy thời chuẩn bị bùng nổ.

“Tốt cho ngài biết, Ngụy Hợp ta không có thực lực động đến nhi tử ngài, cho dù có, cũng tuyệt không dám làm chuyện đồng môn tương tàn bực này!”

Chú ý hiệu công chúng: Đại bản doanh thư hữu, quan tâm tức là đưa Kim tiền, điểm tiền!

Ngụy Hợp ta tự sinh ra từ khi thiên địa này tới giờ, làm mọi việc đều trong sạch! Không thẹn với lương tâm!”

“Được!” Chu Thuận khẽ động dung, “Ngươi có dám dùng danh tiếng Thái Thủy chỉ thề với ta không?”

“Ngụy Hợp ta thề, tuyệt đối không làm bất cứ chuyện gì bất lợi đối với Chu Vũ Quy Công Tử. Nếu làm trái lời thề này, thiên lôi đánh xuống, chết không yên lành!”

Ngụy Hợp không chút do dự lập tức thề thốt.

Thân là người theo chủ nghĩa duy vật, ngay cả tượng thân của Thái Thủy Đạo Tổ trong đạo quán cũng bị chém cháy, còn quan tâm chút thề thốt đó sao?

Chu Thuận nhìn thật sâu Ngụy Hợp, gã đã gặp qua rất nhiều người, phạm vào chuyện, tuyệt đại đa số người đều sẽ có bản năng hư phản ứng.

Cho nên vừa rồi y cố ý nói hiện trường có manh mối trí mạng, lừa Ngụy Hợp lừa gạt.

Kết quả không có biến hóa.

Tiếp theo hấn đột nhiên ra tay đánh lén, khiến cho hấn rơi vào thời khắc uy hiếp trí mạng, khiến cho hấn nói lời thật, kết quả vẫn không hề thay đổi.

Cuối cùng hấn lại cưỡng ép thề thốt.

Lấy danh Thái Thủy Đạo Tổ ra thề, còn thề độc như thế, nhưng Ngụy Hợp lúc thề không chút do dự, thần sắc lỗi lạc.

Chu Thuận sống nhiều năm như vậy, nhìn thấy người có bộ dáng bình thần lỗi lạc như Ngụy Hợp, cũng sẽ không nhiều hơn một tay.

“Tốt, ta sẽ tin ngươi một lần, nếu ngươi có manh mối của con ta, nhớ báo cho ta biết kịp thời, nhất định có hậu hĩnh!” Chu Thuận trầm giọng nói.

Kỳ thật hắn cũng không tin Ngụy Hợp có thực lực giết chết Chu Vũ quay về, hiện tại còn tưởng rằng Chu Vũ chỉ mất tích.

“Chu công tử cũng là sư huynh Thiên Ân môn ta, lại là hảo hữu Vạn Thanh sư tỷ của ta. Nếu có đầu mối, vẫn bồi chắc chắn sẽ báo cáo lên trên!” Ngụy Hợp nói như chém đinh chặt sắt.

“Mặt khác, thứ cho vẫn bồi nói thẳng, thực lực Chu công tử cường đại, võ sư bình thường cũng không nói chơi, tiền bồi hắn là đi tìm có thể đơn giản hơn hắn, cũng có thể làm cho hắn hô cứu cùng chạy trốn cũng không làm được một phần nhỏ người kia.” Ngụy Hợp chân thành nói.

Chu Thuận khẽ gật đầu.

Xác thực hắn là như thế, mạch suy nghĩ queo qua như vậy dùng phương pháp loại trừ, tối hôm qua ở phụ cận còn có thể dễ dàng vượt qua cao thủ Vũ Quy, kỳ thật cũng không nhiều.

Cứ như vậy bài trừ, đại khái mục tiêu phạm vi, có thể nhanh chóng khóa chặt.

“Xem ra là ta trách lầm ngươi. Vậy theo ngươi, Vũ Quy có thể xuất hiện tình huống gì?” Hắn nghiêm túc hỏi.

“Cái này phải xem Chu công tử tới đây vì chuyện gì. Cùng hắn có người đồng hành hay không, cùng người đồng hành có mâu thuẫn hay không, hoặc là tối hôm qua cao thủ ở phụ cận nơi này có thể đi qua, có tiếp xúc với hắn hay không?” Ngụy Hợp nhanh chóng nói.

Chu Thuận nhất thời á khẩu không trả lời được, gã cũng không thể nói con mình tới đây chính là vì việc phân đà đầu tiên để phân tách Vạn Thanh Mai này đúng không?

Chuyện này ngầm ngầm làm thì tốt, nhưng công khai rõ ràng là trái quy tắc.

Mặc dù Thượng Quan Kỳ, Môn chủ cầm kia không quản sự vụ gì, nhưng quy củ bên ngoài, vẫn không cho phép người ta vi

phạm.

“Bất kể thế nào, lần này là ta trách làm ngươi.” Chu Thuận gật đầu: “Bất quá nếu ngươi có bất cứ tin tức gì về ta báo ngay cho ta, nhất định có hậu tạ.” Chu Thuận trầm giọng nói.

“Được.” Ngụy Hợp gật đầu.

Chu Thuận dứt lời, xoay người nhẹ nhàng nhảy lên, rơi vào trên tường, đảo mắt liền biến mất ở cuối tầm mắt.

Ngụy Hợp thở dài một hơi, thẳng đến khi Chu Thuận triệt đề rời đi, mới thả lỏng được.

“Lâm sư tỷ...” Hấn nhìn về phía Lâm Thi Linh ở phía đối diện.

Nhưng Lâm Thi Linh không biết lúc nào, cũng đã đi theo. Vừa rồi hấn quá mức khẩn trương, thế mà không chú ý.

Toàn bộ hậu viện chỉ còn lại bọn người Thiên Ân quán.

Ngụy Hợp lau đi vết máu nơi ngực, cảm giác hộ thân kinh lực vừa mới bị đánh tan vô cùng khổ sở.

Trong cơ thể cũng có thương thế không nhẹ, không có cá biệt thì đừng nghĩ tu dưỡng tốt được cả tháng.

Lần này đúng là gặp tai bay vạ gió.

Lúc hấn diệt khẩu cũng không nghĩ tới, Chu Thuận lại đến nhanh như vậy, vốn đã an bài dịch án phát hiện kế hoạch tràng đấu, cũng không có thời gian dẫn qua.

Ngụy Hợp không chờ lâu, nhanh chóng quay về phòng thu dọn đồ.

Diêu Hán Thăng bên kia, là hai ruộng thịt thuộc Vạn Thanh Viện canh giữ, đầu viện bảo hấn tranh thủ thời gian đi qua bên kia, rất có thể là vườn thịt xảy ra phiền toái, cần nhân thủ.

Ngụy Hợp thu thập đồ ăn trong chóc lát, thịt ăn, kim phiêu, quần áo, còn có các loại túi thuốc.

Đột nhiên hấn ngẩng đầu lên.

Cửa sổ gian phòng phía trước đang đứng một bóng người áo xanh.

Rõ ràng là Chu Thuận!

Hắn không biết đứng nơi đó nhìn Ngụy Hợp bao lâu.

“Chu phó môn chủ! Ngài còn chưa đi sao??” Ngụy Hợp giật nảy mình, trong tay thiếu chút nữa đã cầm một thứ rớt trên mặt đất.

“Không, nghĩ đến còn có chút chuyện, trở về xem một chút.” Sắc mặt Chu Thuận bình tĩnh, quét mắt một vòng gian nhà Ngụy Hợp.

Hắn giơ tay ném ra một viên đan dược.

“Đây là đan phương độc môn của ta Phù Huyết Ngưng Giác Đan, có thể ổn định thương thế trong người người. Mau ăn vào đi.”

Ngụy Hợp tiếp được đan dược, cầm trong tay nhìn qua.

Là một hạt châu màu xanh nhạt óng ánh trong suốt, tựa như thủy tinh, tản ra khí tức nhàn nhạt như xạ hương.

“Đa tạ chu phó môn chủ.” Ngụy Hợp chân thành nói lời cảm tạ.

“Trong lòng người có hận ta không?” Chu Thuận nói.

“Nói là hận, không bằng nói là có chút oán hận.” Ngụy Hợp bình thản nói: “Nhưng thay đổi vị trí nghĩ lại, nếu ta là tiền bối, nhi tử của mình không gặp, có lẽ còn phải gấp hơn. Lấy thủ đoạn của tiền bối, đã tính là ôn hòa. Cho nên cũng không có gì đáng hận.”

Chu Thuận nhìn kỹ Ngụy Hợp trong chốc lát, phát hiện khuôn mặt người này quang minh, ánh mắt trong suốt, rõ ràng thật không oán hận, chỉ có một tia nhàn nhạt tán đồng.

Hắn trầm mặc xuống, bỗng nhiên cảm giác hoài nghi vừa rồi của mình, tựa hồ có chút sai lầm.

Đột nhiên hắn đưa tay trao một cái, hút viên đan dược trong tay Ngụy Hợp về, lại bắn ra một viên đan dược.

“Vừa mới lấy nhầm, đổi cái này.” Hấn không giải thích nữa, xoay người rời đi.

Kỳ thật cái viên thuốc vừa rời không phải là Phù Huyết Ngưng Giác Đan, mà là độc dược độc môn chặm của Doãn Hồng Đan.

Chu Thuận đi rồi, cửa sổ bằng gỗ lắc lư thật lâu mới chậm rãi dừng lại.

Ngụy Hợp thở dài, may mà chính gã cũng ưa thích làm ra tập kích đột nhiên, cho nên vừa rời không bại lộ mảy may sơ hở.

Tiếp theo nhanh chóng thu dọn đồ đạc, cũng may hấn còn chưa mang cả quạt xếp tang vật về, trong phòng này có rất nhiều thứ, đều chuyển dời đến chỗ ẩn cư của Cửu Ảnh.

Mục đích của hấn đã được thưởng thức sắc sỡ đáng giá trăm Màu. Trong số các loại sách có lịch sử, hấn xem kỹ trà nóng, đọc đủ loại, rút được 8~8 mao màu đỏ!

Nếu không vừa rời nếu bị Chu Thuận phát hiện, sợ rằng sẽ có dữ nhiều lành ít.

Chu Thuận này, nhìn không hổ là người đọc sách, trời sinh tính đa nghi. Nghe đồn gã vốn là tiến sĩ hai bảng, hậu quan trường thất ý mới chuyển thành môn phái hỗn độn.

Trước kia Ngụy Hợp không tin lắm, đường đường là một tiến sĩ hai bảng sao có thể chạy tới làm phó môn chủ của một môn phái, mặc dù cũng quyền cao chức trọng, nhưng nguy hiểm vất vả nhiều hơn làm quan nhiều.

Nhưng bây giờ xem ra, tính cách người này không có bao nhiêu kiêng kỵ, làm quan trói buộc nặng nề, thật đúng là không nhẹ nhõm bằng làm phó môn chủ.

Thu lấy đồ tốt, hấn nhanh chóng rời Thiên Ân quán, đi về phía ruộng thịt Vạn Thanh Viện.

Vạn Thanh viện nằm ở chỗ sâu phía tây cách hồ Thiên Ân không xa, ngày thường có đệ tử nội viện Vạn Thanh viện thay phiên canh gác.

Mỗi biệt viện, đều không phải là nhân thủ nội viện, biệt viện năm nào cũng thay phiên nhau, các đệ tử chỉ có thể ở trong đó đợi chín năm, sau này nhất định phải lựa chọn rời đi hoặc lưu nhiệm.

Số lượng đệ tử lưu lại không ít.

Những đệ tử lưu lại này, phần lớn đều là đệ tử chấp sự trong môn phái, phân công quản lý các bộ phận, cũng có đảm nhiệm chức vụ ở các nơi.

Lúc này hội tụ lại, ở nơi sâu trong Tây Sơn, vậy mà cũng có hơn ba mươi người.

Trong rừng rậm rạp, mưa lại bắt đầu rơi.

Vạn Lăng, Vạn Thanh Thanh, nhìn mọi người đang tập trung ở Vạn Thanh viện, sắc mặt đều có chút không tốt.

Đệ tử Vạn Thanh viện lưu lại kỳ thật tổng cộng có hơn bốn mươi người, trong đó già có trẻ, đại bộ phận đều là ba máu. Dù sao cơ sở nhập môn nội viện chính là ba huyết.

Đây là nguồn gốc gia sản nhân mạch mà Vạn Thanh viện tích góp từng tí một.

Nhưng bây giờ chỉ có hơn ba mươi người tới, điều này có nghĩa là những người khác đều lựa chọn buông tha Vạn Thanh viện.

“Ngày hôm trước, nội hội đứng đầu Cửu Viện, vì tranh đoạt khu vực mỏ quặng, hai viện Hồ Quang Hóa Khí ra tay đánh nhau lớn, những biệt viện còn lại đều đồng loạt đứng ở đó giúp đỡ, Thượng Quan Môn Chủ thờ ơ, cuối cùng xung đột càng lúc càng nghiêm trọng. Hôm nay cũng đã đến thời khắc các viện rời bỏ trái tim.”

Vạn Lăng chỉ đơn giản nói đại khái một câu, vì sao các viện lại đi tới mức này.

Nàng nhìn mọi người đang phân tán trước mắt.

Diêu Hán lên, Ngụy Hợp đều ở đây, mà hai võ sư khác, Đinh Tiểu Hà cùng Bạch Hồng lại không thấy bóng dáng.

Không cần phải nói, hai người kia khẳng định đã đầu nhập vào biệt viện và phân mạch khác.

Hai người Đinh Tiểu Hà cùng Bạch Xà, sớm dừng lại ở tầng ba Phúc Vũ Tự Vân Công một lúc, tiến độ chậm chạp, không phải căn cốt hai người không tốt, mà là chất lượng thịt dị thú bọn họ kiếm được không đủ.

Nói một cách đơn giản, chính là dinh dưỡng không đủ.

Mạnh như Ngụy Hợp, cũng là trừ sự giúp đỡ của Lâm Tiêu Tiêu, còn có một phần ba ruộng thịt mình kiếm được ngoại hiệu khắp nơi, còn có chỗ ẩn cư Cửu Ảnh kia ủng hộ.

Nhiều chỗ chèo chống như vậy, mới miễn cưỡng đủ tốc độ tu hành của hắn bây giờ.

Mà dưới tình huống bình thường, Đinh Tiểu Hà Bạch Lao mới là hiện tượng bình thường.

Trong hiện thực không đi tranh không đi đoạt, lấy đâu ra nhiều máu thịt dị thú như vậy cho mình thỏa thích tăng lên?

Chỉ dựa vào chút thịt dị thú phân phát mỗi tháng của môn phái, nào có thể.

Cho nên đến bước này, gông cùm xiềng xích của các nàng, thật ra vẫn chỉ có một chữ, tiền.

Máu chốt chính là, các nàng không thể giống như Ngụy Hợp, không chọn dị thú phẩm, chỉ cần là thịt, đều có thể ăn tăng khí huyết lên.

Dù sao hắn cũng không sợ gặp bình cảnh công pháp không phá vỡ được.

Mà võ sư bình thường nếu đã tu luyện Phúc Vũ Tự Vân công thì nhất định phải dựa vào huyết nhục của dị thú cùng thuộc tính mới dám tu hành.

Nếu không đợi đến thời khắc bình cảnh, một chút tạp chất có thể làm cho người ta như dục tiên dục tử.

Vạn Thanh Thanh trầm mặc, lý giải nói: “Bọn Đinh Tiểu Hà đã được Du gia mời chào từ rất sớm, bên kia có một khoảng

ruộng thịt, sản lượng nhiều hơn chúng ta rất nhiều. Có thể ở lại lâu như vậy, đã tính là có lòng rồi.”

Vạn Lăng im lặng.

Hai người Đinh Tiểu Hà có thể quyết đoán như vậy, kỳ thật đã không cần lo lắng về chuyện của Phúc Vũ Tụ Vân Công tằng thứ tư.

Rất hiển nhiên, hiện tại các nàng đã tu thành tằng thứ tư hay không, đều là ẩn số, cho nên đưa ra lựa chọn này cũng rất bình thường.

Nàng bình tĩnh lại khí tức, nhìn mọi người trước mắt.

Vạn Thanh Thanh, Diêu Hán Thăng, Ngụy Hợp, ba võ sư, chính là tích lũy cuối cùng của toàn bộ Vạn Thanh viện bây giờ, còn lại đều là ba giọt máu.

Bình thường sau khi trở thành võ sư, rất ít người nguyện ý ở lại, phần lớn đều có người mời chào rời đi.

Dù sao đệ tử môn phái cũng khác với các bang phái khác.

Đa số bọn họ đều có xuất thân xa xỉ, gia thế bối cảnh không tồi. Cho nên tuyệt đại đa số người sau lưng đều có gia nghiệp không nhỏ chống đỡ.

Bọn họ cũng không đặt biệt viện môn phái là vị trí thứ nhất, mà là phần nhiều sẽ cố kỵ gia tộc mình trước.

Vì vậy, có thể lưu lại nhiều người như vậy đã là quá tốt rồi. Dù sao Vạn Thanh viện cũng không tính là mạnh.

“Các ngươi đều rất tốt.” Vạn Lăng nhìn mọi người trước mắt, trong lòng không biết tại sao, tuôn ra một tia chua xót.

“Viện thủ, có thể ở lại chỗ này, hoặc là không có vấn đề gì, hoặc là hạ quyết tâm. Ngài đừng nói nhảm nữa, hạ lệnh đi, chúng ta phải làm gì bây giờ?” Diêu Hán Thăng cười nói.

Hắn có thể lưu lại, thật không phải vì những nguyên nhân khác mà là hắn muốn lưu lại. Không muốn trong thời khắc nguy nan một mình chạy thoát.

Mặc dù sau lưng hắn cũng có gia tộc Diêu gia cần chăm sóc, nhưng trừ hắn ra, còn có hai huynh trưởng ở nhà chống đỡ, hắn cũng không còn gì phải lo lắng nữa.

“Đúng vậy, đứng đầu viện, ai đồng ý ở lại, trong lòng mọi người đều có tính toán. Ngài cũng đừng nhiều lời nữa, hiện tại mau chóng sắp xếp mới là chính sự.”

“Chúng ta đều đã đến đây rồi, ngài có an bài gì thì mau nói đi. Đến khi ta nhìn thấy người của biệt viện đuổi đến khu vực khai thác mỏ rồi.”

“Đúng vậy a, ngài đừng làm càn nữa, cần làm gì thì cứ việc phân phó!”

Tùng đệ tử Vạn Thanh viện nhao nhao mở miệng.

Những người ở lại vào lúc này đều có thể tính là người chân thành. Trong đó người lớn tuổi nhất, thậm chí đã hơn bốn mươi, tuổi còn nhỏ cũng có hơn hai mươi.

Cách đó không xa cùng bị mang đến rất nhiều thân tộc gia quyến, nhìn thấy một màn này, trong lòng đều cảm khái.

Mặc dù Vạn Thanh viện ít người, nhưng bây giờ lực ngưng tụ này, có lẽ là tám viện khác đều kém.

Vạn Lăng lộ ra vẻ vui mừng. Mọi người trước mắt tuy rằng phần lớn đều là nữ tử, nam tử chỉ có số ít.

Nhưng tâm tính mọi người không thua gì nam nhi!

“Tốt lắm, bây giờ võ sư chúng ta có ba người, Thanh Thanh, Hán Thăng, Ngụy Hợp, ba người các người...” Nàng bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, đôi mắt đẹp rơi vào trên người Ngụy Hợp.

“Ngụy Hợp, lúc trước ngươi bị Chu Thuận đánh một chưởng, hiện tại thương thế thế thế thế nào rồi?”

Lúc trước nàng chỉ thoáng nhìn quan sát, phát hiện Ngụy Hợp không đáng ngại, nên không chú ý nữa.

Lúc này đột nhiên nhớ tới điều này, liền hỏi lại một câu.

“Bị nội thương, bắt quá không quan trọng. Viện chủ phân phó là được.” Ngụy Hợp trầm giọng nói.

“Vừa vặn vài ngày trước ta may mắn đột phá, bước vào Phúc Vũ kinh tầng thứ tư. Một thân kinh lực sinh ra chấn động cộng hưởng, có thân pháp cấp tốc. Cho nên lúc trước thương thế không tính quá nặng.” Hấn thẳng thắn nói.

“Cái gì? Ngươi đột phá?” Vạn Lăng khẽ giật mình.

Từ tầng ba đến tầng bốn của Phúc Vũ kinh, bình thường tốn bao nhiêu thời gian, nàng rất rõ ràng.

Nhưng Ngụy Hợp lại nhanh như vậy...

Trước đó Thanh Thanh đã đề cập qua, Ngụy Hợp tựa hồ cực kỳ phù hợp với Phúc Vũ Kinh, cho nên tiến độ tu hành rất nhanh.

Nàng vẫn chưa tin, dù sao nàng gặp qua không ít thiên tài, nhưng có mấy người có thể đi mãi trong thiên tài?

Tựa như không ở nơi này Chu Hành nghiêm túc, Trần Lâm, Tôn Sa. Bọn họ cũng đều là thiên tài, nhưng hiện tại cũng bị ngăn tại cửa ải, không thể động đậy, không nhanh như vậy liền đột phá.

“Ngươi... thật sự đột phá rồi!?” Vạn Lăng lần nữa hỏi một câu, trên mặt lộ ra vẻ không tin.

Vạn Thanh Thanh cũng khiếp sợ. Nàng từ tầng ba đến tầng bốn, tốn bao nhiêu thời gian, hiện tại ký ức của nàng vẫn còn mới mẻ.

Ngụy Hợp mới tiêu tốn bao lâu? Hấn mới nhập môn chưa tới bốn năm! Hiện tại mới hai mươi hai tuổi! Đã từ tầng thứ nhất mưa to vọt lên tầng thứ tư!

Tốc độ bực này, thật đúng là vô cùng phù hợp che mưa!

“Thật đấy.” Ngụy Hợp nghiêm túc gật đầu.” Thủ viện không tin, có thể tự mình kiểm tra.”

“Không cần, bây giờ ngươi đã bị nội thương... Vẫn cần tu dưỡng nhiều hơn.” Vạn Lăng nhẹ giọng nói.

Như vậy xem ra, Ngụy Hợp hẳn là lúc trước học sai võ đạo, nếu ngay từ đầu tiến vào Thiên Ân môn, có lẽ hiện tại thành tựu cũng có thể như Thanh Thanh.

Trong lòng Vạn Lăng có chút an ủi, lúc trước bởi vì tranh đấu các biệt viện, sự phân uất của tình xưa cũng thoáng giảm bớt một chút.

“Như vậy, mọi người cùng nhau lưu lại nơi này, giữ vững chỗ này, chỉ cần ruộng thịt vẫn còn, gốc rễ sau này của chúng ta vẫn còn. Ta tin tưởng loạn tượng trong môn như bây giờ, Thượng Quan môn chủ tuyệt đối sẽ không ngồi nhìn mặc kệ! Nhất định sẽ ra mặt tái tạo cục diện!”

Vạn Lăng chém đinh chặt sắt đạo, chỉ là ngữ khí của nàng tuy kiên định, nhưng tiếng nói thanh thúy, nhưng cũng ít đi mấy phần uy thế. Chỉ cho người ta cảm giác càng thêm nhu nhược.

Mọi người nhao nhao đồng ý, quần chúng sôi nổi.

Trong núi rừng xa xa, một bóng người màu xanh nhạt nhìn về phía này, đứng ở trong cành lá.

“Toàn diện co rút lại sao? Cũng là một biện pháp.” Bóng người đứng chấp tay, tóc dài xõa vai, làn da trắng như tuyết, rõ ràng chính là Vương thiếu quân trước đây hợp tác chế độ với Ngụy Hợp.

Lúc trước hẳn lên vào Thiên Ân quán Dực Bắc Lăng phân đà, tìm Ngụy Hợp cầm lấy dược vật ước định trước đó.

Kết quả lại phát hiện Thiên Ân môn đột nhiên xảy ra biến cố, trong lòng lo lắng nên vội vàng chạy tới Vạn Thanh viện. Kết quả lại thấy cảnh này.

Nguyên bản là hẳn dự định, nếu Ngụy Hợp gặp phiền toái, hẳn liền lập tức cầm thuốc rời đi.

Bất quá nghĩ đến năng lực chế dược của người này cực mạnh, hẳn muốn tìm thêm một người hợp tác mới, độ khó cực lớn.

Cứ nghĩ đến, nếu có phiền toái, liền một mình bắt Ngụy Hợp, lưu lại mạng nhỏ của hắn, chuyên môn chế thuốc cho mình cũng không tệ.

Chỉ là hắn luôn cảm thấy, Ngụy Hợp người này, không dễ gặp chuyện như vậy. Người này che dấu sâu sắc, so với tán công võ sư mặt ngoài, vô luận là vũ lực hay là thủ đoạn, đều hoàn toàn là hai người.

Hiện tại nhìn không có việc gì, hắn cũng yên tâm.

Gió mát phát qua, bóng cây lay động, trong nháy mắt cảnh lá liền không còn bóng người.

Vạn Lăng ở xa xa hơi nghiêng đầu, tựa hồ có phát giác.

Ánh mắt Ngụy Hợp cũng híp lại, hắn nghĩ thấy Truy Hồn Hương trên người Vương thiếu quân.

Loại truy hồn hương sau khi thay đổi này dấu vết càng ít, nhưng không có độc tính, chỉ còn lại công năng truy tung thuần túy.

Mấu chốt nhất chính là, loại Truy Hồn Hương này, không cần độc trùng tiến hành dẫn đường, chỉ cần chính mình nhiều lần nhớ kỹ mùi này, là có thể mơ hồ phân biệt ra khoảng cách.

Là kiến thức dược lý, mới được chế ra từ hệ thống của hắn kết hợp với Cửu Ảnh.

Hắn không nghĩ tới Vương thiếu quân sẽ đuổi theo, nhưng có thể đuổi đến đây, hiển nhiên tiêu tử này vẫn còn có chút lương tâm.

“Được rồi, mặc kệ như thế nào, Vạn Thanh Viện chúng ta không tham dự phân tranh khác, lần này bắt đầu, mọi người tận lực hoạt động ngay phụ cận ruộng thịt Tây Sơn. Chờ phong ba đi qua.” Vạn Lăng dặn dò.

“Vâng!” Mọi người nhao nhao đáp ứng.

Lần này Vạn Thanh viện cơ hồ từ bỏ hết thầy lợi ích cùng sản nghiệp bên ngoài ruộng thịt.

Hành động như thế cũng sẽ không khiến cho các biệt viện khác đánh nhau đến.

Vạn Lăng tốt xấu gì cũng là một trong Thiên Ân Cửu Tử, mặc dù yếu kém trong đó, nhưng vì vẹn vẹn hai ruộng thịt mà đối đầu với bậc cao thủ như thế, không có lợi.

Cửu Tử Cửu Viện Thiên Ân, cộng thêm hai vị phó môn chủ Chu Thuận, Tạ Yên Yên.

Hầu như tất cả đều rối loạn, có cái không muốn động thủ, nhưng tránh không được những người khác muốn xâm chiếm càng nhiều.

Cũng có người liên hợp lại với nhau để hình thành một đồng minh nhỏ, mà trong đó hai người Chu Thuận Tạ Yên liên liên hợp hai viện Nguyên Băng và Hồ Quang, hình thành một đồng minh mạnh nhất.

Khiến người ta kỳ quái là môn chủ Thượng Quan Kỳ lại không có chút động tĩnh nào, chỉ tùy ý để mọi người loạn lên.

Ngắn ngủi hơn hai tháng, Thiên Ân môn liền chia làm mười hai chi, bốn trận doanh.

Thượng Quan Kỳ một mình một trận doanh, Chu Thuận, Tạ Yên bốn người cầm đầu một trận doanh, mặt khác Thiên Ân Cửu Tử chia làm hai trận doanh.

Vạn Thanh viện là một trong số đó, ở cùng chính viện, chỉ lo tự vệ, không đi trêu chọc người khác.

Không riêng gì Thiên Ân môn, toàn bộ Tuyên Cảnh thành, tất cả các bang phái nhỏ, võ đạo, tất cả đều tham gia vào các trận doanh của Thiên Ân môn.

Vạn Lăng không quan tâm những chuyện khác, chỉ co cụm tụ tập ở phía Tây núi, mọi việc đều im lặng chờ đợi kết quả.

Dưới loại tình huống này, Ngụy Hợp cũng chỉ chuyên tâm tu hành, trừ lúc đi đón Lâm Tiêu tử đệ ra ngoài núi phía tây, còn lại ngồi cạnh nhị tử Ngụy Tinh, đợi ở trong nhà gỗ núi phía tây tạm thời dựng lên, đợi sóng gió lắng xuống.

Dưới loại tình huống này, trong trùng trùng điệp áp lực, Ngụy Hợp Phúc Vũ Kính không thể tiến triển, nhưng Phi Long Công lại có tiến triển mới.

Nơi ẩn cư.

Ngụy Hợp đứng thẳng giữa chạc cây, trên chân có từng tia kinh lực lưu chuyển quán quanh, tựa như rắn nhỏ.

Hắn ngưng thần nín thở. Khí huyết của Phi Long công bắt đầu lưu chuyển, cuộn cuộn trong hai chân như dòng sông.

“Lên!”

Hắn tung người một cái, quay cuồng rơi xuống đất, ở trên mặt đất điếm liên tục mấy cái, tựa như chuồn chuồn lướt nước, rất nhanh lại lần nữa rơi vào một chạc cây khác.

Tốc độ của lần tấn công này còn nhanh hơn một chút so với lúc trước.

Phốc phốc phốc!

Liên tục ba tiếng giòn vang, trên thảm cỏ bị Ngụy Hợp điếm qua ba chỗ, nhao nhao nổ tung bụi cỏ.

“Không sai biệt lắm đã viên mãn. Phi Long công tăng thứ tư, ở lại lâu như vậy, hôm nay cũng coi như là tiến tầng tiếp theo.”

Ngụy Hợp thập phần coi trọng bốn ba chân công này.

Bởi vì hắn có cước pháp nên trong quá trình chiến đấu mới không để đối thủ dễ dàng chạy thoát.

cước công cộng thêm lực bộc phát, đủ để trong thời gian ngắn bộc phát ra tốc độ cực mạnh.

Mặc dù không bằng đặc hiệu tốc độ cao nhất của Phúc Vũ Kính tăng thứ tư, nhưng so với võ sư bình thường thì mạnh hơn rất nhiều.

Trong lòng Ngụy Hợp yên tĩnh trở lại.

Phá cảnh châu vừa mới tích đầy bỗng nhiên giảm bớt một phần ba, nhẹ nhàng nổ tung trước ngực, chảy ra vô số nhiệt lưu, tụ hợp vào hai chân.

Trên hai chân dưới ống quần, lại có một hoa văn long văn màu đỏ mới, chậm rãi hiện lên.

Điều này đại biểu cho Phi Long công đã tiến vào tầng thứ năm.

Ngụy Hợp từ trên cây nhẹ nhàng rơi xuống đất, cảm giác toàn thân tựa hồ nhẹ hơn mấy phần.

Tầng thứ năm Phi Long công như có một luồng khí huyết đặc thù nào đó lưu chuyển, khiến mọi cử động của hắn càng thêm linh hoạt nhanh nhẹn.

Hắn có loại cảm giác, cước pháp Phi Long công từng bước xâm nhập tu hành, tựa hồ là một quá trình không ngừng giảm bớt lực ma sát trong cơ thể, gia tăng đối với ngoại giới dùng sức hữu hiệu quá trình.

Bớt bớt không tác dụng, gia tăng công dụng, tăng cường lợi dụng hoàn cảnh bên ngoài.

Đây dường như là phương hướng của Phi Long công.

“Thế nào? Nhìn dáng vẻ của ngươi, tựa hồ lại có tinh tiến?” Cửu Ảnh từ trong nhà gỗ đi ra, mặt mũi tràn đầy mỗi mết.

“Tác dụng số năm của ngươi thế nào rồi?” Ngụy Hợp hỏi ngược lại.

“Thành công, nếu như ta không làm, vật lần trước ta ra ngoài thu thập được, hẳn là do người làm.” Cửu Ảnh bình tĩnh nói.

“... Người làm.” Ngụy Hợp biết lần trước Cửu Ảnh ra ngoài đã thu thập được các băng dịch mẫu lưu hành tại Phi Nghiệp thành.

Đương nhiên Cửu Ảnh không phải đi Vân Châu, mà là ở bên cạnh Thái Châu, trong một thôn nhỏ bị ôn dịch diệt sạch, tìm được mẫu bộ của người.

Hắn mang mẫu mẫu về, cẩn thận nghiên cứu bồi dưỡng, kết quả hôm nay lại nghiên cứu ra được kết quả này...

“Nói cách khác, ôn dịch Vân Châu là do con người làm?” Ngụy Hợp im lặng hỏi.

“Người có phải là muốn nói thuốc hương thủ giáo lại đến từ nơi nào không?” Cửu Ảnh cười lạnh một tiếng.

“Người là ôn dịch, cộng thêm bọn họ nhanh như vậy đã có thể làm dịu lượng lớn dược vật. Trong này có liên quan gì còn chưa rõ ràng sao?”

“.....” Ngụy Hợp trước kia cũng không suy nghĩ xấu xa như vậy, nhưng sau khi biết kết quả nghiên cứu này, gã cũng trầm mặc.

“Đúng rồi, lúc trước ta đi trong thành mua tài liệu, nghe được Chu Thuận Tử của Thiên Ân Môn các người đẩy lui hai Thiên Ân Cửu Tử liên thủ. Lập môn hộ, xây dựng một mạch Tương Nguyên Chương.” Cửu Ảnh cười ha ha nói: “Hiện tại Thiên Ân Môn chia làm nhiều chi như vậy, Vạn Thanh Viện các người không tranh không đoạt, sợ là nhánh yếu nhất nhỉ?”

“Vây cũng chưa chắc.” Ngụy Hợp thản nhiên nói.

Hiện giờ hắn càng ngày càng không hiểu được thế đạo này. Vốn tới Thái Châu cũng chỉ muốn mang theo Nhị tỷ, an ổn sống qua ngày thôi.

Đáng tiếc đầu tiên là Vô Thủy tông, bây giờ lại là Thiên Ân môn Chu Thuận. Luôn có vài người không muốn hắn an ổn.

Cửu Ảnh tựa hồ xem hiểu cảm xúc của hắn, cười nói: “Người cho rằng trốn đi là có thể an ổn sao? Vô dụng thôi. Lúc trẻ ta cũng nghĩ giống người. Cho rằng không tranh không đoạt, phân chia an phận là có thể yên tĩnh sinh hoạt, nhưng kết quả thì sao?”

Hắn giơ lên một cái ống tay áo trống rỗng.

“Đây là nữ nhân ta thích nhất cho ta một chút, khi đó ta không còn hy vọng báo thù, nào nghĩ tới vận khí tốt, không chết thành, lại còn sống.”

Hắn cười cười.

“Cho nên vết xe đổ, người ngàn vạn lần đừng giống ta. Người còn trẻ.”

Nói xong, hắn vỗ vào sau lưng, lại trở về phòng.

Chỉ còn lại một mình Ngụy Hợp đứng ở bên ngoài.

Nghỉ ngơi chốc lát, Ngụy Hợp lại tiếp tục tu hành Phúc Vũ Tự Vân Công. Hôm nay hẳn một khắc cũng không dám lười biếng, vạn nhất ngày nào đó Chu Thuận phát giác chân tướng, phát hiện là hắn giết đám Chu Vũ Quy.

Đến lúc đó, hắn chỉ có thể dựa vào thực lực của bản thân mà thôi.

Luyện xong Phúc Vũ Tự Vân Công tầng thứ năm trong chốc lát.

Tầng thứ năm, chú ý là luyện kinh nhập cốt.

Chính là cố gắng không ngừng tăng nhiều, tăng thêm mật độ, từ đó dựa vào số lượng đè ép, mạnh mẽ rót vào trong xương cốt.

Đây là một cái cối xay, kinh lực xâm nhập vào thân xương cần thời gian rất lâu, không phải để người khổng chế.

Tới bước này, việc mà các võ sư phải làm chính là vào lúc áp lực hơi yếu, bổ sung cho nó một phần xương cốt.

Từ đó duy trì áp lực mạnh mẽ.

Vì vậy thời gian cần không nhiều.

Ngụy Hợp luyện hoá khí huyết thành kinh lực, bổ sung một tia kinh lực giảm bớt, sau đó quay người ly khai, tiến về phía Tây Sơn, đi đến vị trí Vạn Thanh Viện bây giờ.

Gần ba tháng trôi qua, Vạn Thanh viện tiêu tiền xây dựng một dãy lầu gỗ lớn ở phía tây núi.

Với nội tình của vạn lăng thì chút tiêu phí ấy cũng không tính là gì.

Xem như là tự lập môn hộ ở đây, tự thành một phái.

Vạn Thanh Thanh là một vị rèn cốt, Diêu Hán thắng Ngụy Hợp hai vị võ sư, chính là vị trí mặt bài của Vạn Thanh môn.

Khi Ngụy Hợp đến, Vạn Lăng đang chỉ điểm võ nghệ Vạn Thanh Thanh cùng Diêu Hán thắng.

Vạn Thanh Thanh phát tay, một tay không ngừng tấn công Diêu Hán Thăng.

Hai người người tới ta đi, kinh lực khuấy động khí lưu, tung tóe ra bốn phía, làm cỏ cây xung quanh nghiêng về phía bên ngoài.

“Người đã đến?” Vạn Lăng hướng Ngụy Hợp mỉm cười. Bây giờ không có áp lực khác của cao tầng Thiên Ân môn, nàng ngược lại so với trước kia vui vẻ hơn rất nhiều.

“Thanh Thanh, Hán Thăng, dừng một chút đi. Sông nhỏ cũng đã tới. Thanh Thanh giao thủ với Tiểu Hà, xem xem hẳn sau khi đột phá sẽ khôi phục trạng thái như thế nào, sông nhỏ trước đó trúng một chương của Chu Thuận, tuy rằng chưa thực sự đánh tới, nhưng cũng có thể lưu lại ám thương. Lần này ta cần thận nhìn một chút.”

“Được.” Vạn Thanh Thanh mỉm cười, đột nhiên phát lực, kinh lực bỗng nhiên như hồng thủy, đẩy Diêu Hán ra, lùi liền hơn mười bước, mới đứng vững thân hình.

“Lợi hại! Đại sư tử mạnh hơn!” Diêu Hán ngẩng đầu, tự thẹn không bằng.

“Đa tạ.” Vạn Thanh Thanh mỉm cười ôm quyền.

Ngụy Hợp tiến lên một bước, đứng đối diện hẳn ta, ôm quyền hành lễ.

“Sư tử, kính xin hạ thủ lưu tình.”

“Tận lực thi triển là được.” Vạn Thanh Thanh gật đầu.

Hai người giao thủ ngay lập tức nhưng lại không chú ý tới, Vạn Lăng ở bên cạnh nhìn hai người giằng co, mơ hồ có loại thần sắc khó hiểu.

Bây giờ Vạn Thanh viện đã độc lập đi ra, Vạn Lăng cũng đang lo lắng chuyện lớn của cuộc đời Thanh Thanh.

Dù sao đây cũng là chuyện huyết mạch vạn gia truyền thừa, nàng không được phép khinh thị.

Cho nên nàng ta cũng luôn âm thầm sàng lọc tuyển chọn người.

Thật ra, nếu Diêu Hán không có thành gia, có lẽ nàng sẽ thử Diêu Hán thẳng, làm vị hôn phu tương lai của Thanh Thanh.

Nhưng đáng tiếc, Diêu Hán thẳng hạng người này, tùy tiện, hào sảng trọng nghĩa, người như vậy, cho dù không thành gia đình, cũng là trọng nghĩa khí, trọng huynh đệ, gia đình.

Hơn nữa người này còn thích uống rượu.

Mỗi lần uống rượu, không say không về. Sau đó sau khi say rượu thường xuyên làm ra một ít chuyện khiến cho người ta không biết nói gì.

Ngược lại, Ngụy Hợp ỏn trọng hơn nhiều.

Vốn căn cốt Ngụy Hợp kém một chút, nhưng trước đó không lâu hắn đột phá tầng thứ tư, bây giờ cũng bắt đầu tiến lên tầng thứ năm của Phúc Vũ Kinh. Kể từ đó, khoảng cách tới Thanh Thanh cũng chỉ chênh lệch một cảnh giới.

Hai người xem như miễn cưỡng bình đẳng.

Cứ như vậy, Vạn Lăng nhìn Ngụy Hợp càng xem càng cảm thấy thích hợp.

chữ trọng, trọng tình, người Trọng gia, chăm chỉ đi lên, chăm chỉ thiện lương. Không tiêu tiền lung tung, dễ dàng tích góp của cải.

Bây giờ một khối phương diện tư chất, bởi vì phù hợp với Phúc Vũ Tự Vân Công, cũng có thể bù đắp.

Vừa nhìn như vậy, Vạn Lăng liền cảm thấy Ngụy Hợp quá thực hợp với Thanh Thanh.

Nàng ta cũng không muốn để Thanh Thanh đi phụ thuộc đại gia tộc, trèo long phụ phượng gì đó.

Nàng ta không thể với tới cao hơn được.

Năm đó chuyện của bản thân nàng, không phải cũng như vậy sao?

“Chi bằng thừa dịp này tách ra các chi, không ai quấy nhiễu, định ra hôn sự Thanh Thanh đi?” Trong lòng Vạn Lăng bỗng nhiên nổi lên ý nghĩ này.

Lúc này Ngụy Hợp cùng Vạn Thanh Thanh đã giao thủ tới.

Ban đầu hai người sử dụng Đoạn Tâm Ấn, Phúc Vũ Kính tầng thứ tư cùng tầng thứ năm, chênh lệch chủ yếu là kinh nghiệm, trạng thái.

“Ngụy Hợp, sau khi luyện cốt tầng thứ năm Phúc Vũ Tự Vân công sẽ có một bộ phận kinh lực nhập cốt, bộ phận kinh lực này được xưng là cốt kinh.”

Vạn Lăng ở một bên cất giọng giải thích nói.

“Cốt kinh mạnh hơn bình thường rất nhiều, nhưng số lượng thưa thớt. Cho nên không đến thời khắc máu chốt, cao thủ Đoán Cốt sẽ không vận dụng.

Nói cách khác, ngoại trừ khai cốt kinh, người và Thanh Thanh không khác nhau là mấy. Cho nên, nếu người cẩn thận, vẫn có hy vọng có thể thắng được Thanh Thanh.”

“Vừa rồi ngài cũng nói với ta như vậy.” Diêu Hán Thăng ở bên cạnh nhất thời không nói gì.

Kết quả hẳn sờ lên bờ vai bên phải, chỗ đó bị Vạn Thanh đánh một chưởng, bây giờ vẫn còn đau.

Một bên khác, Vạn Thanh Thanh cùng Ngụy Hợp giao thủ mấy chục chiêu, bất phân thắng bại.

Chiêu thức hai người càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh, dần dần dùng tới đặc hiệu cấp tốc.

Phúc Vũ kinh bao trùm toàn thân, thông qua chấn động đặc thù cộng hưởng, có thể kích phát đặc hiệu cấp tốc trong thời gian ngắn.

Vừa ra tay, tốc độ thân ảnh hai người bỗng nhiên tăng nhiều, hầu như hóa thành hai đạo hư ảnh.

Nhưng cho dù Ngụy Hợp không dùng cự lực, không dùng tầng thứ năm Phi Long công, lại càng không cần các thủ đoạn hạ độc.

Hắn trải qua Phá Cảnh Châu cường hóa, một đặc hiệu khác của Phúc Vũ Kính cũng dần dần lộ ra.

Đó chính là cực hàn.

Lúc tầng thứ tư Phúc Vũ kinh đột phá, bình thường Vạn Thanh viện võ sư sẽ lựa chọn nguồn suối bởi con mắt, là ngòi dẫn bình thường.

Nhưng Ngụy Hợp thì khác, y dùng Phá Cảnh Châu để đột phá, lựa chọn con mắt cường đại hơn của Hàn Sát Điều để thay thế.

Hàn Sát điều vốn là ác điều to lớn đã sớm tuyệt chủng trong sách cổ. Nghe đồn nó sinh sống ở cực bắc, quanh năm ở trong băng thiên tuyết địa, trong cơ thể vốn đã có hàn ý cực lạnh.

Con mắt của nó hiệu quả vượt xa hàn tính của con chim.

Cho nên, lúc này kinh lực của Ngụy Hợp đung nhau, một cỗ hiệu quả cực hàn khác dần dần hiện ra.

Vạn Thanh Thanh giao thủ trong chốc lát, liền cảm giác thân thể cứng đờ, hai tay càng ngày càng lạnh, động tác cũng dần dần trở nên chậm chạp.

Trong lòng nàng giật mình, lại nhìn Ngụy Hợp, lại phát hiện gã vẫn không việc gì, vẫn tốc độ như vừa rồi.

Đột ngột, Vạn Thanh vẩy đuôi một chiêu Vạn Thanh xuống hạ du, giả bộ toàn lực tấn công, kì thực nhảy về phía sau một cái, mũi chân từ sau thân cây điểm một cái, cấp tốc lui về phía sau.

Nàng vốn định lấy lui làm tiến, tụ lực bộc phát, thừa cơ đánh bại Ngụy Hợp.

Nhưng nàng không hề nghĩ, bởi vì cực hàn đặc hiệu, động tác của nàng không tự chủ được mà chậm hơn một nhịp.

Bị Ngụy Hợp nhanh chóng đuổi theo, một tay tiến thẳng vào bắt giữ, vững vàng nắm lấy vai trái nàng.

Bành!

Ngay lúc Ngụy Hợp bắt lấy vai trái Vạn Thanh Thanh, một cỗ kinh lực mạnh mẽ bén nhọn bỗng nhiên nổ tung, khiến lòng bàn tay gã nhói nhói.

Kinh lực một tay Ngụy Hợp lần này cơ hồ tán loạn, dưới sự cả kinh, hấn cấp tốc lui về phía sau.

“Ta thua rồi.” Vạn Thanh Thanh không truy đuổi mà đứng yên tại chỗ, trên mặt mang theo áy náy.

“Bản năng của ta đã vận dụng cốt kinh, cho nên vừa rồi mới xem như ta thua. Nếu là đối chiến công bằng, ta không phải đối thủ của Ngụy sư đệ.”

“Được rồi, hai người các người đều tốt.” Vạn Lăng ở một bên mỉm cười.

Nàng cùng vẻ mặt ôn hoà cười cười với Ngụy Hợp.

“Sông nhỏ.” Nàng không biết từ đâu đã biết Ngụy Hợp tên này, kêu lên tương đối thuận miệng.

“Ngươi đi theo ta một chút.” Nàng nhẹ giọng nói.

Ngụy Hợp không rõ cho lắm, đi theo Vạn Lăng sang một bên.

Hai người một trước một sau nhanh chóng rời xa nơi đóng quân, đi tới một vách núi.

Sau khi Vạn Lăng đứng vững, xoay người, nhìn Ngụy Hợp.

“Tiểu Hà, cha mẹ ngươi không có ở đây, chỉ có một tỷ thôi. Bây giờ tuổi tác cũng lớn, không biết đối với chuyện thành gia có ý gì không?”

Ngụy Hợp sững sốt, đây không phải là mới ổn định, lại bắt đầu nhìn chằm chằm hấn thành gia? Bất quá nếu là sư tôn hỏi thăm, hấn cũng không thể không đáp.

“Không có ý gì, chỉ muốn tìm một cô gái ngoan ngoãn, an phận sống qua ngày là được.” Đây là suy nghĩ chân thực của hấn.

“Như thế...” Vạn Lăng nở nụ cười. Thanh Thanh không phải chính là ôn nhu thành thật sao? Hoàn mỹ phù hợp với ý nghĩ Ngụy Hợp.

“Như thế, ngươi xem Thanh Thanh thế nào?” Nàng nhẹ giọng hỏi.

Ngụy Hợp sững sốt, lập tức hiểu ra ý tứ gì. Hấn chưa bao giờ nghĩ tới, Vạn Lăng lại có thể khiến hấn cùng Vạn Thanh đối đầu.

Nhưng tâm tính hấn phản ứng cực nhanh, nhanh chóng khôi phục tinh thần.

“Thanh Thanh sư tỷ, tự nhiên vô cùng tốt.”

“VẬY, NGƯỜI CÓ BẰNG LÒNG Ở LẠI CÙNG THANH THANH, NGÀY SAU TƯƠNG THÂN TƯƠNG ÁI, BẠCH ĐẦU GIAI LÃO KHÔNG?” VẠN LĂNG HỎI LẠI.

“Nếu Thanh Thanh sư tỷ nguyện ý, ta nguyện ý đến cực điểm.” Ngụy Hợp chân thành nói.

Xác thực, bất luận từ góc độ nào, Vạn Thanh Thanh đều là nhân tuyển cực tốt.

Ôn nhu, thiện lương, võ công cao cường, còn có mẫu thân của Thiên ấn cứu tử làm hậu trường.

Bất luận điểm nào, Ngụy Hợp cũng không lỗ.

“Như thế rất tốt, nhưng mà...” Vạn Lăng còn có một câu:

“Nếu ngươi và Thanh Thanh tốt đẹp, các ngươi cần phải vì huyết mạch truyền thừa của Vạn gia ta. Cho nên, đưa nhỏ sau này...”

Ngụy Hợp sừng sốt, đây không phải là ở rể sao?

Mặc dù linh hồn hiện đại xuyên không đến đây, hấn tôn trọng nữ giới, nhưng thân là con trai độc nhất của Ngụy gia, nếu hấn ở rể Vạn gia.

Về sau sinh tử đều họ Vạn.

Điều này hấn không tiếp thu được.

Nếu hấn chỉ có thể dừng lại ở đây, tu vi đình trệ, tiềm lực hao hết, có lẽ hấn sẽ đồng ý.

Nhưng hấn còn có tương lai tốt đẹp, này một khi ở rể, cha mẹ hấn nếu là còn sống, thế nào cũng phải tức chết.

Nhị tỷ Ngụy Dung phỏng chừng trong lòng cũng sẽ khó chịu.

Bởi vì ở thời đại này, ở rể chính là biểu tượng sỉ nhục.

Mặc kệ là nguyên nhân gì, người khác nghe thấy là ở rể, thì sẽ cho rằng người ở rể không có tự tôn. Không có bản lĩnh, là chuyện cực kỳ mất mặt.

“Thật có lỗi, điểm này, sư tôn, thứ cho ta không cách nào tiếp nhận.” Ngụy Hợp trầm mặc, nhưng vẫn không chút do dự cự tuyệt.

“Nếu như người đồng ý thì Vạn gia ta sẽ tích góp rất nhiều, hai tòa ruộng thịt đều là của người. Ngay cả ta và Thanh Thanh cũng có thể vì người mà hộ tống.” Vạn Lăng nghiêm túc nói.

Ngụy Hợp cự tuyệt, nàng liền càng nhận ra phẩm tính của nó cao khiết.

Dù sao chỉ cần đáp ứng một cái, là có thể nhiều chỗ dựa như nàng, còn có Vạn Thanh đại mỹ nhân ôn nhu như vậy làm thể tử, nhưng Ngụy Hợp lại may mắn không bị mê hoặc.

“Thật có lỗi.” Ngụy Hợp cúi đầu không nói thêm nữa.

*

*

*

“Ngươi... thật không muốn?” Vạn Lăng hỏi lại.

“....” Ngụy Hợp cúi đầu không nói, loại chuyện này, hắn cũng có tự tôn tâm của mình, nếu là con đường phía trước đã hết rồi, nhưng hắn rõ ràng còn có tiền đồ tốt đẹp, cứ ở rể như vậy, tính là có ý gì?

“Cũng được.” Vạn Lăng thở dài, có chút tiếc hận.

Nhưng nàng cũng không có cách nào. Vạn gia hiện tại chỉ có một mình nàng, một nữ. Nếu không tìm nàng ở rể, sau này có lẽ sẽ không có người Vạn gia nữa.

Nàng đã từng thề, nhất định phải xây dựng lại Vạn thị.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân mà nàng ta lúc trước chết sống không muốn gả Thanh Thanh đến lịch sơn phái.

“Như vậy thì ngươi cứ đi xuống đi.” Vạn Lăng than thở.

Ngụy Hợp gật đầu, lui về phía sau hai bước, quay người thả người nhảy lên, nhanh chóng biến mất trong rừng.

“Đáng tiếc...” Vạn Lăng càng nghĩ càng cảm thấy Ngụy Hợp thích hợp. Đáng tiếc người ta không muốn.

Nhưng nếu để cho Vạn Thanh Thanh gia tộc, sinh một trai họ Vạn, kế thừa khả năng Vạn thị, nàng lại không nguyện ý.

Dù sao hai người nàng cùng Vạn Thanh, cộng thêm rất nhiều sản nghiệp, không đến nỗi dời Ngụy Hợp đi.

Không thích hợp thì thôi, luôn có thể sau này gặp được người tốt hơn.

Dù sao Thanh Thanh đã rèn cốt, về sau dung mạo trẻ tuổi, đều có thể duy trì rất lâu, không thiếu chút thời gian này.

Nghĩ tới đây, Vạn Lãng không nghĩ nhiều nữa, thả người nhảy lên, biến mất ở sâu trong rừng.

Thế Tông mười một năm, Hoàng Đình Trung Châu náo loạn.

Thần Võ Nguyên Soái, Tông Đình vào cung cần vương, định giết chết đại hoạn quan Chu Hách, Chu Trường Tuấn, vì thất bại nên vết xe đổ mà chết.

Lý Hàm của Nguyên Thế Tông bị loạn lạc mà chết, Thanh Y Vương Lý Du kế vị, tên là Nguyên Thanh tông, năm sau là Thanh tông.

Bành.

Trong thành Thái Dương, trong quần thể kiến trúc lớn của Chu phủ, có một phủ đệ.

Chu Thuận vỗ một chưởng vào tay chỗ ghé ngò, chỗ ngò là ghé dựa cao bằng thép chế tạo mới, nhưng hai bên tay vịn đã sớm là gập ghềnh, khắp nơi chưởng ấn.

“Lại gãy mất sao?! Không phải mấy ngày trước ta mới nói ra manh mối sao? Ta mời người đến, hàng tháng tiền tài đại bút hậu hạ, thời gian dài như vậy mà vẫn không chắc chắn! Nếu hôm nay người không cho ta giao phó, người biết hậu quả mà!” Chu Thuận đè nén lửa giận, âm tàn nhìn chằm chằm một người trước mặt.

“Chu Môn chủ, manh mối quả thật đã đứt đoạn, nhưng không có nghĩa là không tìm được hung thủ.”

Người đứng trước mặt Chu Thuận mặt trắng không râu, một cái mũi hèm rượ lớn, mặt mũi nhăn nheo, trên người mặc váy dài màu đen giống như nữ nhân, nhìn qua bất nam bất nữ.

Rõ ràng là một tên hoạn quan.

“Mạnh Đình Hoán, ta đưa người từ đỉnh châu tới, không phải để người khua môi múa mép. Cầm tiền của Chu gia ta, nếu không thành sự, người nên biết hậu quả như thế nào.” Chu Thuận lạnh giọng uy hiếp.

“Không phải chỉ là không đi ra khỏi Tuyên Cảnh Thành thôi sao? Lão Mạnh ta mà tiếp được việc này thì có thể nắm chắc

điều tra ra.” Mạnh Đình mỉm cười nói. Giọng hần hơi nhỏ bé, có chút quái dị nhưng lại lộ ra sự tự tin không gì sánh kịp.

Lúc đầu Chu thuận tiện bị sự tự tin này lừa được. Kết quả hiện tại đã hai tháng, vẫn như cũ.

Mỗi lần hỏi hần, đều là nhanh, nhanh, lập tức có thể tra ra. Kết quả kéo một phát chính là hai tháng.

“Người đã nói, tất cả manh mối đều gãy mất, vậy sau đó làm sao điều tra? Con ta rút cuộc là ở đâu? Còn sống hay không? Hung thủ là ai? Sự kiên nhẫn của ta có hạn, nếu như người còn dám lấy tiền không làm việc...” Hai tay vịn Hoa Hoàn dưới bàn tay Chu Thuận biến hình, bị nó cứng rắn bóp thành hình chuông ần.

Sắc mặt của Mạnh Đình vẫn không thay đổi, ông ta đã tính trước rồi.

“Kỳ thực tất cả manh mối đều bị chặt đứt, đây chính là manh mối lớn nhất. Chu Môn chủ an tâm một chút, chớ vội.”

“Ồ? Sao lại nói vậy?” Chu Thuận nheo mắt, ngược lại muốn nhìn xem lần này tên này có thể thuyết phục hần như thế nào.

“Hai tháng này, ta tra tất cả những cao thủ có thể tạo thành uy hiếp với Chu công tử đêm đó.” Mạnh Đình Bình nói.

“Tổng cộng có năm người, hành tung mỗi một người đều có chứng cứ chứng thực, không bỏ sót gì. Nhưng năm người này không chỉ không có động cơ gây án, cũng không quen biết Chu công tử, cho nên ta loại trừ khả năng động thủ.”

“Nếu tất cả mọi người đều không phải vậy chẳng lẽ con ta lại tự chạy trốn?” Chu Thuận âm trầm hỏi ngược lại.

“Khả năng này cũng không lớn, kể cả là Chu công tử giết tất cả mọi người của Phù Sơn Viện và Dạ Ưng Lâu, trên lưng đại họa, cũng có phụ thân như ngài chống đỡ, y cũng không đến mức không nói một tiếng nào tự chạy trốn. Cho nên tất nhiên là có tình huống khác, khiến y không tự nguyện biến mất.” Mạnh Đình đổi câu trả lời.

“Vậy ý người là?”

“Tình hình hiện tại chỉ còn hai khả năng.” Mạnh Đình đổi thành hai ngón tay: “Đột nhiên có cao thủ đỉnh cao vượt qua ngài, nửa đêm bắt đi Chu công tử, nguyên nhân không rõ, nói không chừng là gặp được kỳ ngộ? Sau đó vết tích cao thủ kia lưu lại cả đêm rời Tuyên Cảnh thành, không hề hành tung.”

“Hoang đường! Không thể nào!” Chu Thuận quả quyết phủ định.

“Hai: nếu đã có đầu mối suy nghĩ, điều tra không ra vấn đề, vậy rất có thể là những manh mối này có chỗ không đúng.”

“Người nói là, có người nói dối?!” Chu Thuận nheo mắt lại.

*

*

*

“Đầu mối nơi phát ra, đêm đó người ở phụ cận chỉ có mấy người, Chu môn chủ lần lượt kiểm tra từng người một, có lẽ sẽ có thu hoạch.” Mạnh Đình Hoán mỉm cười nói.

“Thái tổ dùng Võ Định Quốc, cho nên lấy chữ “Tông” của đại tông sư, xác định là đế hiệu.

Ngẫm lại lúc đầu thái tổ văn trị võ công không chỗ nào không cực, càn quét đại nguyên vô địch thủ. Bây giờ nhìn xem!

Thế Tông mới mười lăm tuổi đã bị hoạn quan áp chế, hôm nay còn nâng đỡ một Thanh Y vương mới mười tuổi thượng vị. Đường đường Lý gia thành thiên hạ của ai? Thật sự cho rằng các châu trong thiên hạ đều là mắt mù! Quả thực là khéo léo thiên hạ!”

Vương Thiếu Quân giơ tay nện mạnh chén rượu lên mặt bàn, lồng ngực phập phồng không ngừng.

Thân là con cháu sĩ tộc, hấn cũng không phải là không có mộng tưởng phong tướng bá kiến. Nhưng đáng tiếc, quan trường Đại Nguyên mục nát lại khiến hấn thất vọng đến cực điểm, vì thế thi đậu công danh đến một nửa, liền đổi thành võ đạo.

Đại nguyên lấy võ định quốc, coi như là quan văn cũng phải tập võ. Chỉ là không cường đại bằng võ tướng.

Mọi người, hiệu công chúng ta. Mỗi ngày đều sẽ phát hiện vàng, điểm tiền đồ, chỉ cần chú ý là có thể nhận lấy. Cuối năm phúc lợi cuối cùng, thỉnh mọi người nắm bắt cơ hội. Số công chúng ta——

Nhưng thực lực của Văn Quan, Tể tướng có địa vị cao chân chính cũng rất mạnh. Đến tầng lớp cao nhất thì ảnh hưởng lớn tới võ đạo.

Cho nên trong quan văn, người đạt tới cấp bậc cao, không có kẻ yếu.

Ngụy Hợp ngồi đối diện hắn, yên lặng không nói, chỉ cầm chén rượu lẩn ở trong thức ăn lên, để ở một bên, dùng tờ lụa lau lau tay.

“Người thích hợp thay đổi Trung Châu kế vị là có thể thiên hạ thái bình?” Hắn nhẹ giọng hỏi.

“Làm sao có thể? Hôm nay gian thần Đại Nguyên hoàng triều nổi lên, thiên tai liên tục, hương lây hương để giáo loạn quân đốt khắp nơi, khói lửa nổi lên bốn phía, thuế phú nặng như núi, ôn dịch, khắp nơi dị thú đều có thể thấy được, người đi xem bên ngoài Thái Châu là cái dạng gì! Từ nơi này đến Kim Châu, không biết bao nhiêu kẻ chết đói, quả thực là ngàn dặm xương trắng, vô cùng thâm thảm!”

Dường như Vương thiếu quân bị cái gì kích thích, tâm tình có chút kích động.

“Cũng may hiện giờ Thái Châu Mục tiến hành chính trị mới, có Châu Úy đại nhân hết sức ủng hộ, tổng binh các thành tương trợ, Thái Châu mới có thể ổn định như vậy.”

Châu úy chính là trưởng quan tối cao của tổng quản quân sự ở một châu.

Ngụy Hợp nghe nói chức quan này không nhiều lắm.

“Thái Châu Mục là người thế nào, phổ biến chính trị mới? Lại là cái gì mới?” Hắn hiếu kỳ hỏi.

“Thái Châu Mục Triệu đại nhân tên là nhân rồi, sớm đã lộ chữ, trước kia từng đảm nhiệm tuần tra sứ Vụ thuộc Trung Châu, sau đó bởi vì trong một lần tuần tra bị trọng thương, võ công tổn nhiều, vì thế bị điều đến Thái Châu quản lý chính vụ.

Triệu đại nhân là người đứng đầu thời Cao Tông, văn võ song toàn, nhìn xa trông rộng, vượt xa quan viên tầm thường. Nếu không phải Vô Thủy tông...” Nói tới đây, Vương thiếu quân im bật dừng miệng không nói.

Hiển nhiên những lời tiếp theo mà y nói chính là họa từ miệng mà ra nên dứt khoát nhin xuống.

Ngụy Hợp thở dài một tiếng.

Hai người đang uống rượu trong một thôn trang nhỏ ở ngoại ô của Vương Thiếu Quân, xung quanh không có ai.

Cho dù có người, với thực lực của hai người, trong vòng năm mươi mét đều có thể dễ dàng phát giác ra động tĩnh.

Vì vậy không hề kiêng kỵ lời nói, nhưng nếu có chuyện liên quan tới Vô Thủy tông thì vẫn phải chú ý.

Ở Thái Châu, Vô Thủy tông chính là thánh địa võ đạo. Cao cao tại thượng, nói không chừng sẽ có cường giả vượt qua lý giải của hai người đi ngang qua, lỡ như nghe được... Cho nên cấm ngôn.

Hôm nay ở chung lâu ngày, hai người cũng tương đối quen thuộc, quan hệ cũng khác lúc đầu.

Wương thiếu quân cả ngày ần ần, ở trong gia tộc giả làm công tử yếu, ở Ngụy Hợp mới có chút thời gian triệt để buông lỏng.

Ngụy Hợp cũng thường xuyên giả trang thành thành thật bán phân, ần ần lâu cũng là khổ sở, cho nên hai người đối với nhau đều có thời gian không che giấu ngụy trang.

“Thiên hạ này, e là sắp loạn rồi.” Vương thiếu quân bung bình rượu lên trực tiếp đổ vào miệng.

“Không phải đã sớm loạn sao?” Ngụy Hợp hỏi ngược lại.

Wương thiếu quân uống hơn nửa bầu rượu, thở dài một tiếng.

“Đúng rồi, lần trước ngươi bị Chu Thuận kia đánh một chưởng, tính báo đáp khi nào?”

Hắn ta chợt nhớ tới cảnh này.

“Chu Môn chủ nóng lòng, ta có thể hiểu được. Chỉ là một hồi hiểu lầm, có gì đáng báo đáp?” Ngụy Hợp lắc đầu.

“Ha ha, ngươi giả bộ trước mặt người khác, cũng được. Ngươi và ta ai còn không biết ai, lấy tính tình ngươi có thù tất báo, ngươi biết hả? Ngươi muốn cười chết ta mà kế thừa toàn bộ dược phương của ta?”

Ngụy Hợp sừng sốt, hắn ở kiếp trước không chỉ nghe qua lời này một lần, không ngờ lại từ trong miệng Vương thiếu quân xuất hiện.

Nhưng hắn cũng không nghi ngờ Vương thiếu quân cũng là người xuyên việt, dù sao ở chung lâu như vậy nên hắn cũng hiểu khá rõ. Chắc là trước đây hắn từng nói qua, không ngờ tên này lại học nhanh như vậy.

“Cũng không có gì phải giả bộ, coi như ta muốn báo đáp, thì như thế nào? Thực lực Chu Môn chủ vượt xa chúng ta, đánh không lại, còn có thể làm gì? Chỉ có thể bỏ qua.” Ngụy Hợp thở dài.

“Chu Thuận này, luận tu vi, lúc trước hắn đột nhiên bộc phát ra, thật đúng là dọa ta sợ hết hồn. Sợ là trên mặt đất này của Tuyên Cảnh, trừ bỏ quan kỹ, úy mạn chung, thì hắn là tầng thứ hai.” Vương Thiếu Quân nghiêm túc bình luận.

“Ngươi cũng đánh không lại? Lúc trước không phải ngươi khoác lác, Thượng Quan môn chủ sớm muộn cũng không phải đối thủ của ngươi sao?” Ngụy Hợp hỏi ngược lại.

“Chẳng phải ngươi cũng nói khoác sao?” Vương thiếu quân phản bác. “Ta mới mấy tuổi, hắn bao nhiêu tuổi chứ? Sao có thể so sánh? Ta rèn cốt đã hai năm rồi! Hắn ở tuổi ta, có ta mạnh hơn sao?”

“Lợi hại!” Ngụy Hợp giơ ngón tay cái lên. Rèn cốt đã hai năm... Tên gia hỏa này thiên phú quả thực kinh khủng.

Thiên phú kinh khủng, tài nguyên sung túc, sau lưng còn có Vương gia của ba đại gia ủng hộ.

Khuôn mặt còn trắng trẻo tuấn mỹ, không tỳ vết.

Vương thiếu quân này quả thực chính là người thắng trong tiểu thuyết.

Nếu không phải Ngụy Hợp còn có Phá Cảnh Châu bên người, sợ là cũng không dám ngồi trước mặt người này.

Đổi lại là người khác nhất định sẽ tự ti mặc cảm, không có lời gì để nói, chỉ có thể khúm núm.

“Vậy người nói phải làm sao bây giờ?” Sắc mặt Ngụy Hợp bình tĩnh.

“Chẳng phải người hạ độc mạnh à? lén lút phái hấn tới?” Vương thiếu quân hạ giọng.

“Không được. Người này đa nghi cẩn thận, tu vi võ đạo cũng cao, đối với võ sư có tác dụng hỗn độc, đối với hấn mà nói khả năng không có hiệu quả. Hơn nữa cảnh giới kia của hấn không chế thân thể đến cấp độ nào, không ai biết. Vạn nhất ta vừa mới hạ độc liền bị phát hiện, đó chính là một con đường chết.” Ngụy Hợp nghiêm túc trả lời.

Tu vi càng cao hấn càng cảm giác được cường giả Võ Đạo đang đi trên một con đường cường hóa hoàn mỹ của bản thân.

Mà muốn cường hóa bản thân, tất nhiên phải khống chế bản thân mỗi một li một ly.

Vì vậy cảnh giới càng cao thì khả năng khống chế bản thân càng mạnh.

Kiếp trước có một câu hấn cảm thấy rất chuẩn xác, đó chính là Thu Phong Bất Động trước khi phát giác ra.

Cao thủ võ đạo càng mạnh, ngũ giác cũng sẽ càng nhạy cảm, động tác hạ độc của hấn có bí mật hơn nữa, đó cũng là căn cứ vào cảnh giới võ đạo của mình ẩn nấp.

Nói không chừng ở trong mắt người khác, nhịp tim của mình lại bắt đầu đập, toàn bộ đều lộ ra rõ ràng dị thường.

“Tầng thứ của hắn, ít nhất cũng bị dính bần. Còn mạnh hơn ta một tầng. Vậy thù này của ngươi cứ vậy đi? Bằng không cứ từ từ mài chết hắn? Dù sao tên kia tuổi cũng lớn lắm rồi, hàm hai mươi năm mới động thủ.” Vương Thiếu Quân đề nghị.

“Không sao, nhân sinh một đường, luôn có khởi điểm, nếu mỗi người làm tổn thương ta, ta đều phải trả thù, chẳng phải là mỗi ngày đều sống trong thù hận sao? Huống hồ Chu môn chủ cũng là hợp tình hợp lý. Ta không trách hắn.” Ngụy Hợp nghiêm túc nói.

Vương Thiếu Quân sắc mặt quái dị. Mặc dù hai người tương giao không lâu, nhưng tính cách hai người hợp nhau, hắn cũng coi như hiểu rõ Ngụy Hợp.

Mỗi khi Ngụy Hợp nói ra những lời này, đại biểu hắn tuyệt đối sẽ không buông tha đối phương. Càng phong khinh vân đạm bỏ qua, gặp được cơ hội xuống tay lại càng ngoan độc.

“Đúng rồi, lúc trước ngươi nói, trước Xích Cảnh quân nghênh đón loạn quân, đánh bại liên tiếp hai trận, đúng không?” Ngụy Hợp đột nhiên hỏi.

“Vâng, hai lần đều là lương thảo bị đốt cháy, bây giờ lương thảo vốn dư thừa cũng tràn đầy nguy cơ, úy tri đại nhân muốn từ một địa phương khác ở Thái Châu cầu viện, nhưng thành trì khác cũng giống như vậy, ốc không mang nổi mình ốc.”
Vương thiếu quân gật đầu.

“Vài ngày trước, ta nghe nói các bang phái lớn nhỏ ở phụ cận đều bị thanh tra, không biết có việc này không?” Ngụy Hợp lại hỏi.

“Đúng vậy, phụ thân ta được úy tri đại nhân nhờ cậy, xác thực là ở bang phái thanh tra. Còn thu không ít vật tư.” Vương Thiếu Quân lại lần nữa khẳng định.” Ngươi hỏi cái này làm gì?”

“Ai.” Ngụy Hợp thở dài một tiếng: “Không phải Thiên Ân môn ta đã sụp đổ rồi sao? Chúng ta cùng chia làm mười hai

chi. Kỳ thực cứ tách ra như vậy cũng tốt. Nếu không ta thân là đệ tử Thiên Ân môn, trong lòng cũng rất khó chịu.”

“Có chuyện gì cứ nói thẳng, có rắm thì thả.” Vương Thiếu Quân cười lạnh.

“Người có chỗ không biết, mặc dù trong biểu hiện của ta không đồng nhất, nhưng thân là một võ nhân, máu chót cơ bản nhất vẫn có. Trước đây, ta không phải đảm nhiệm chức vụ Tiết Đà chủ Bắc Lăng sao? Người có biết ta có một bộ việc thân bí mật tích không?” Ngụy Hợp thấp giọng nói.

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó, ta gần đây mới biết được, hấn mắt tích, có quan hệ với bên ngoài hương lầy loạn quân.” Ngụy Hợp lắc đầu thờ dài.” Trộn trước ta ở một chỗ tiềm tu bên ngoài, không nghĩ tới ngoài ý muốn dưới một vách núi, phát hiện một đám quân giới bị đập nát...”

“Người nói là, trước đó ồn ào đến mức quân giới mất trộm?” Vương thiếu quân lập tức cả kinh.

“Không sai. Ta xong việc đôi chiêu qua, thời gian quân giới thất lạc, cùng thời gian phụ tá ta mất tích, chênh lệch không bao nhiêu, mà phụ tá kia, còn có liên quan với Chu Thuận Môn chủ...” Ngụy Hợp trầm giọng nói.

“Khá lắm.” Vương thiếu quân trong lòng phát lạnh, cái này thì quá độc ác. Đây là muốn tịch thu gia tộc diệt tộc!

Lúc trước còn tưởng tên này đổi tà quy chánh, không ngờ lại ở đây chờ.

Chẳng phải người muốn vô số oan tương báo khi nào à? Sao giờ lại không được?

“Người nói thật không?!”

“Thật hay giả, tra xét một chút không phải sẽ biết, việc này cũng không phải chỉ có ta biết.” Ngụy Hợp thản nhiên nói.

Quân giới bán ngược, chuyện lớn như vậy, cần phối hợp người khẳng định rất nhiều, chuyện lúc trước không ai tra, không ai dám tra, nhưng thật muốn tra, đó là từng cái từng cái chuẩn.

“Mặt khác, bản thân Thiên Ân môn ta đã có mảng lớn ruộng tốt, kho lúa cũng đầy, càng nhiều. Chu Môn chủ bây giờ thân là chi lớn nhất, sợ là trong môn ít nhất năm phần lương thực...” Ngụy Hợp đến là ngừng.

“Khá lắm...” Vương Thiệu Quân tròn tròn hai mắt, cảm thấy tên Ngụy Hợp này quá độc ác.

Đây là vì thấy Vệ Cảnh quân đang xử lý các loại thế lực, thiếu lương thực ngay lập tức cho một lý do.

Ngay cả lý do bán quân giới cũng tìm đủ.

“Nhưng chỉ dựa vào cái này, nếu Chu Thuận kia chủ động dâng lương thực, người không động vào được hẳn đâu.”
Vương thiếu quân lắc đầu.

“Nếu là đối tượng quân giới kia bán ngược là lấy loạn quân thì sao?” Ngụy Hợp lại hỏi.

“Hả...” Lần này Vương thiếu quân thật sự kinh ngạc.

Xích Cảnh quân giao chiến với loạn quân lâu như vậy, song phương tử thương rất nhiều, thù hận đã sâu, nếu biết trong thành có người bán quân giới lấy hương lấy loạn quân...

Chu Thuận này không chết thì ai chết?!

Hắn lại nhìn Ngụy Hợp, trong lòng biết tên gia hỏa này tuyệt đối là một thủ đoạn rảnh tin tức khác. Một khi tin tức lộ ra, đến lúc đó cho dù úy trì đại nhân không động thủ cũng phải động thủ.

“Cái này của người...” Quá ác rồi.

Vương Thiệu Quân không còn gì để nói.

“Ta thân là một người Thái Châu, nếu không biết việc này thì thôi, nhưng hôm nay biết được nội tình, lại không báo, mắc gì nhần tâm!” Ngụy Hợp thờ dài.

“...” Vương thiếu quân không còn gì để nói. Mẹ nó, người dẫn được trò gì nữa không?

Tin tức này một khi bị tiết lộ, Chu Thuận chắc chắn xong đời.

“Người có chứng cứ không? Hấn là người Chu gia đấy.” Hấn đột nhiên hỏi.

“Người cảm thấy Úy Trì đại nhân cần chứng cứ? Sao Thiên Ân môn ta lại sụp đổ? Người vẫn chưa rõ?” Ngụy Hợp thân nhiên nói.

Tại sao Thượng Quan Kỳ mặc kệ? Gần Tuyên Cảnh thành này, còn có ai có thể khiến hấn kiêng kị không nhúc nhích?

Chẳng phải là úy trì chung sao.

Mặc dù thực lực Thượng Quan Kỳ hơi mạnh hơn một chút, nhưng úy Trì Chung là người nắm giữ binh sĩ, thủ hạ là võ tướng binh sĩ đông đúc, một người đánh không lại mười người. Mười người đánh không lại trăm người.

Toàn bộ Thiên Ân môn mới có bao nhiêu người?

Có đủ mấy ngàn người của Xích Cảnh quân giết không?

Nếu đánh thật, bị hỏa khí vây công, Thiên Ân môn cũng không có lực hoàn thủ.

Môn phái trong mắt bá tánh bình thường, trong mắt Xích Cảnh quân chỉ sợ cũng chỉ như vậy, một ngày là giết sạch được.

“Người là người hiểu chuyện.” Vương Thiếu Quân dừng một chút: “Thật ra, nếu không phải Thiên Ân môn tích trữ lương thực quá nhiều, chiếm cứ ruộng đất quá nhiều, thì úy trì đại nhân cũng sẽ không xuống tay với nó.”

“Cho nên ta đây không phải là cái cớ tốt nhất sao?” Ngụy Hợp nói.

“Chuyện này người đừng nói ra ngoài, ta sẽ báo cáo chuyện này sau.” Vương thiếu quân dặn dò.

“Ai...” Ngụy Hợp thở dài. Hấn đang muốn tiếp tục mở miệng, bỗng nhiên sắc mặt khựng lại.

“Gần đây ta bên này có trêu chọc một chút phiền toái nhỏ. Cũng có chút côn trùng nhỏ bay bên cạnh.” Vương thiếu quân sắc mặt bình thản lại.

“Muốn ta hỗ trợ không?”

“Không cần.”

Vương Thiếu Quân đặt chén rượu xuống.

Quyển sách do công chúng trên thuyền phổ thông sửa sang lại, chú ý màu đỏ rực, đọc sách lĩnh túi tiền!

Tay áo tung bay, bóng người nhoáng lên một cái, hẳn ta đã biến mất tại chỗ.

Bên ngoài trang viên, từng dãy ruộng xanh biếc lay động theo gió.

Người áo lục che mặt cấp tốc bay vút về phía sau.

Hai chân hẳn giẫm lên mầm lúa, hơi thở văng ra, lập tức hình thành một khối nhỏ hình bầu dục sụp đổ.

Dựa vào lực phản lực này, người bịt mặt thả người bay thấp hướng xa xa.

Chỉ là mới nhảy ra hơn mười thước, phía trước một bóng người áo trắng lảng lảng ngăn ở phía trước.

Vương thiếu quân mặc một thân áo bào trắng, trên gương mặt tuần mỹ lộ ra một tia châm chọc.

“Gió cuốn nước, trở về Nhạn Ánh Thiên, người về Nhạn Tháp lúc nào cũng là hạng người giấu đầu lòi đuôi.”

“Quét ngọc tử, ngươi cho rằng có thể thoát ly Quy Nhạn Tháp sẽ không có phiền toái tới cửa?” Người bịt mặt bỗng nhiên dừng bước, nhẹ nhàng rơi vào trong ruộng lúa.

“Vậy không cần ngươi lo lắng. Chắc cũng chỉ ngẫu nhiên đi ngang qua thôi. Như vậy, chỉ cần ngươi chết chẳng phải không ai biết ta ở đây sao?” Vương thiếu quân mỉm cười.

“Ngươi...!?” Người bịt mặt còn muốn nói gì đó, nhưng trước mắt hoa lên, bóng trắng đã đến trước người.

Hắn vội vàng thôi động kinh lực, muốn toàn lực xuất chiêu ngăn cản.

Bành!!

Một tiếng trầm muện vang lên, người bịt mặt đánh vào khoảng không, mi tâm đã bị Vương Thiếu Quân dùng một tay chỉ

điểm.

“Được... Nhanh...” Cả người hắn cứng ngắc, rớt cuộc không thể động đậy nữa, khòe mắt chậm rãi chảy ra máu.

“Là người quá chậm.” Vương Thiệu Quân thân nhiên nói.

“Còn có người.” Thân ảnh Ngụy Hợp đột ngột xuất hiện sau lưng hắn, thấp giọng nói.

“Bọn hắn nghe được chúng ta nói chuyện.” Ngụy Hợp nói.

“Chia nhau đuổi theo. Đừng lưu lại người sống.” Vương thiệu quân biến sắc, biết không tốt.

Hai người không nhiều lời nữa, mỗi người chia ra đuổi theo hai hướng.

Ngụy Hợp nhảy lên mười mấy mét, mũi chân chạm nhẹ trên lúa non, liền mượn lực bay vọt hơn mười thước.

Vòng tuần hoàn, tốc độ cực nhanh, lần lướt qua tầng thứ năm Phi Long công, lúc này đã thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Một võ sư chân bình thường chỉ có thể dốc toàn lực dùng một lần, không ngờ hắn lại có thể liên hoàn sử dụng như bình thường.

Không bao lâu, hắn đuổi kịp một người áo xanh, giữa ruộng đất và rừng.

Người kia biết không trốn được, quay người đánh một đạo lãnh quang về phía Ngụy Hợp, sau đó toàn lực rải ra mảng lớn bột phấn màu xám.

Bột còn chưa đến, đã lộ ra mùi gay mũi.

Ngụy Hợp không chút hoang mang, hít một hơi dài giữa không trung, hung hăng phun một cái.

Phúc Vũ kinh cường hóa, một hơi này hóa thành kinh phong, hung hăng thổi bay tro bụi bay ngược trở về.

Hắn nhẹ nhàng nghiêng đầu, tránh né lãnh quang, cúi người tựa như đại ung, một chiêu bắt lấy người bịt mặt.

Người bịt mặt đang bị bột phấn cuốn ngược trở về, hai mắt mờ mịt, sau đó bị tóm lấy bả vai, đang muốn phản kháng.

Nhưng hấn bộc phát chỉ là lực lượng khí huyết, bị kinh lực phun một cái, toàn thân tê dại, không thể động đậy.

“Người dám giết ta?! Ta chính là người thánh đạo quy Nhạn Tháp!” Người bịt mặt vội vàng kêu lên.

Ngụy Hợp sững sờ, lập tức lộ ra vẻ tiếc hận.

“Người nói đã muộn.”

Người bịt mặt sững sốt, lập tức cảm thấy trên vai mình đau nhức một hồi, một cỗ kinh lực tựa như gai nhọn, trong nháy mắt từ bả vai phóng tới trái tim.

Phốc.

Hấn há miệng phun ra máu tươi, bỏ nhào về phía trước.

Ngụy Hợp ngồi xồm xuống muốn lục soát thân thể, lại ngạc nhiên phát hiện làn da trên thân người này nhanh chóng ửng đỏ.

Rất nhanh, thi thể vậy mà bắt đầu hòa tan thối rữa, huyết nhục hòa tan, xương cốt toát ra khói trắng, tựa như bị mạnh axit ăn mòn.

Đảo mắt chưa tới một phút, toàn bộ thi hài và cả quần áo, toàn bộ hóa thành một bãi chất lỏng màu vàng nhạt, cái gì cũng không còn.

Vương Thiệu Quân rất nhanh cũng đã sang một bên, thấy cảnh này, sắc mặt không đổi.

“Không cần để ý tới, rất nhanh hấn sẽ bốc hơi, triệt để không thấy vết tích. Đây chính là thủ đoạn của Quy Nhạn Tháp.”

Gã nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc thận trọng của Ngụy Hợp, khẽ gật đầu.

“Trở về rồi nói.”

Hai người nhanh chóng trở về trang viên.

Vương Thiệu Quân trở lại vị trí cũ.

Vừa rồi những người kia không hề ảnh hưởng tới tâm tình của hai người. Nếu đã nghe được kế hoạch của bọn họ, chắc chắn sẽ bị diệt khẩu.

“Người có biết thủ đoạn hạ độc của ta từ đâu mà có không? Thủ pháp hạ độc thì thôi, nhưng phương thuốc này không phải là thứ Vương gia ta dễ dàng thu thập được.” Vương thiếu quân trầm giọng nói.

Ngụy Hợp quả thật cũng cảm thấy kỳ quái, có thể có hỗn độc hữu hiệu đối với võ sư, trên thị trường căn bản không tìm thấy.

Ngay cả cửu ảnh bên kia cũng chỉ có rất ít loại, mà lại cực kỳ quý giá.

Vương Thiếu Quân lại muốn học văn, lại muốn tập võ, nếu còn có thể nghiên cứu ra loại độc cấp độ này, thì quá không thực tế. Cho dù là thiên tài, cũng không thể ba mặt đều có thể tự mình lý giải thông suốt.

Tất nhiên là có một con đường, giúp hắn ta có được năng lực tương quan.

Bây giờ xem ra, rất có thể chuyện này có liên quan tới Quy Nhạn Tháp.

“Xin lắng tai nghe.” Ngụy Hợp trầm giọng nói.

“Nhiều gì người biết cũng vô dụng, ta chỉ có thể nói cho người biết, Quy Nhạn Thần Giáo là một nhánh lớn của Loạn Thần Giáo, lúc ta còn nhỏ đã từng bị hấp thu vào, sau khi trở về, triệt để thoát ly, không ngờ kiếp trước lại bị bọn họ tìm thấy.” Vương Thiếu Quân cười lạnh nói.

“Có phiền toái gì không?”

“Hoàn hảo, nơi này là Thái Châu, Vô Thủy tông trấn áp hết thảy, Quy Nhạn Tháp không dám xằng bậy. Chỉ là vài ngày nữa, ta có thể phải rời đi một trận, xử lý việc này.” Vương thiếu quân nghiêm túc nói: “Chuyện của người, hôm nay ta trở về sẽ tìm cơ hội báo cáo. Chuyện này người ta đều không được dính vào, để tránh rước họa vào người. Ta sẽ tìm phương pháp khác xử lý.”

“Hiểu rồi.” Ngụy Hợp gật đầu. Vương thiếu quân thế mà từng dính dáng đến Ma Môn Loạn Thần Giáo, việc này nếu truyền ra ngoài, sợ là toàn bộ Vương gia sẽ không tẩy rửa được phiền toái.

Hiện giờ cũng không phải Tiểu Bạch hấn vừa tới Thái Châu, tuy rằng không biết Vương thiếu quân suốt ngày bận rộn làm việc gì, thực lực đều mạnh như thế, còn điên cuồng nghiên cứu thủ đoạn hạ độc, tăng cường thực lực.

Nhưng xem ra hôm nay Quy Nhạn Tháp xuất hiện, tên gia hỏa này gây ra phiền toái sợ rằng lớn hơn mình nhiều.

153

Sau khi diệt khẩu, hai người cứ như vậy mà chia tay.

Vương thiếu quân quả thật đã giữ chữ tín.

Không bao lâu sau, quán trà trong Ti Cảnh thành đã dần truyền ra tin tức quân giới bán ngược một án.

Chu Thuận bị liên lụy vào, nhiều lần bị Xích Cảnh quân tra hỏi.

Nếu không phải thực lực của hắn đủ mạnh, bên trên cũng không nguyện ý dễ dàng động vào hắn, đổi lại là người khác thì sớm đã bị ép xuống rồi.

Chỉ là cho dù như thế, hắn cũng rơi vào mọi chỗ cản trở, mọi việc không thuận, làm việc càng không dám có động tác gì lớn.

Ngụy Hợp bên này vừa chờ đợi kết quả lên men, vừa ổn định tu hành võ công, nghiên cứu dược lý.

Từ sau khi hắn cự tuyệt đề nghị kết hôn của Vạn Lăng, hết thầy lại khôi phục nguyên trạng.

Các phân viện Thiên Ân môn dần dần thành xu thế độc hành, vốn một cánh cửa to lớn, bây giờ chia thành mười hai chi.

Sức ảnh hưởng cũng kém xa trước đây.

【Thư bằng hữu đọc sách được khen thưởng no đủ, còn có nhiều điểm lợi nhuận! Chú ý hiệu công ty công cộng】 có thể lĩnh.

Ngược lại, Thiên Ân Cửu Tử còn có người hy vọng Thượng Quan Kỳ ra mặt chủ trì đại cục, đáng tiếc người này vẫn bất vi sở động như cũ.

Đảo mắt đã lại một tháng trôi qua.

Nơi ẩn cư.

“Cái gì? Người muốn viết thư?!” Ngụy Hợp sững sờ, nhìn về mặt mặt mỗi của Cửu Ảnh trong phòng, ngạc nhiên nói.

“Sao nào? Ta không viết tiếp được nữa hả? Học cái gì ở chỗ ta, sao có thể đoán trước được độc lý học chứ?” Cửu Ảnh cười lạnh một tiếng.

“Cái này cũng không phải, chủ yếu là, sau khi người viết sách, sách này cho ai đọc?” Ngụy Hợp hỏi ngược lại.

“Người không cần lo lắng, trên đời này, có quá nhiều người muốn nghiên cứu độc lý học.” Cửu Ảnh xua tay nói. “Ta cũng chỉ không muốn sở học của chính mình, cứ như vậy đưa vào trong quan tài.”

Hắn hồi tưởng lại lúc mình thu thập các địa phương, nhìn thấy vô số bạch cốt, còn có những hài tử hình dáng như khô lâu kia, trong lòng những ý nghĩ kia liền càng thêm kiên định.

“Người yên tâm, ta sẽ thiêu hủy người, quan tài cái gì cũng đừng nghĩ tới.” Ngụy Hợp bổ sung nói.

“Ha ha... Tiểu tử người thật tri kỷ.” Cửu Ảnh lười để ý hắn, lại đi nghiên cứu thứ khác.

Ngụy Hợp lại không nói gì.

Nhưng có gì nói nấy, lão già này mặc dù không khác gì hắn về thủ pháp hạ độc, nhưng nghiên cứu dược lý, về nguyên lý dược phương thì hơn xa hắn.

Trong tay gia hỏa này, chỉ riêng nghiên cứu phương thuốc mà mình tích góp được, đã có mấy chục cái. Làm cho Ngụy Hợp trông mà thèm.

Thu thập xong tâm tình, Ngụy Hợp tiếp tục nghiên cứu bên mình.

Trọng điểm hiện giờ của hắn không còn gì khác, mà là sự cường hóa của công pháp Thiết Lĩnh Y Kính đối với Phúc Vũ Kính.

Thiết Lĩnh Y đã có ba dòng máu, lúc nào cũng có thể tiến vào.

Chỉ cần nhập kinh là có thể hoàn thành lần cường hóa thứ nhất đối với Phúc Vũ Kính. Lần cường hóa này là trước đó hắn đã xem như tốt rồi, bù đắp thiếu sót phòng ngự của Phúc Vũ Kính, phòng ngự không tốt.

Hắn tính sau khi cường hóa, xem có thể tăng phúc bao nhiêu uy lực.

Vì vậy lần này mới là điềm then chốt.

Nguy Hợp đi ra thảo ốc, ở bãi đất trống bên ngoài, đi vào một phương trận không ít thiết sa nặng trĩu rủ xuống.

Mặt ngoài của mấy cái túi sắt còn quấn một lớp gai nhọn bằng kim loại, nhẹ nhàng đẩy ra, va chạm loạn xạ qua lại.

Nguy Hợp mặt không đổi sắc, đi vào, ngưng thần nín thở, tùy ý trên thân bị những gai nhọn này đập loạn.

Thình thịch thình thịch!

Từng đợt âm thanh hỗn loạn không ngừng đánh vào bên ngoài cơ thể hắn, Nguy Hợp áp chế tự động phát ra Phúc Vũ kinh bảo vệ thân thể.

Mà là khí huyết tam huyết của Thiết Lĩnh Y bao trùm toàn thân.

Một bước này hắn sớm đã tu hành tới chỗ cũ, mà bị những gai nhọn như túi sắt này không ngừng va chạm, cũng là quá trình cần thiết lĩnh y.

Hắn có công pháp mô phỏng Thu Lộ Quyết ở vành tai, sớm đã mô phỏng ra một tia kinh lực Thiết Lĩnh Y chỗ vành tai.

Bây giờ chẳng qua chỉ là vận dụng đến các nơi trên cơ thể mà thôi.

Từ ba máu đến khi nhập lực bản thân chính là quá trình tích lũy nước. Nguy Hợp cũng không vội, hắn đã tích lũy lâu như vậy, chỉ chờ viên mãn là có thể dùng Phá Cảnh Châu phá vỡ.

Bây giờ võ công chủ tu của hắn, Kinh Hồng quyết còn đang tìm tòi trạng thái tức kinh quyết, tạm thời đình trệ. Hắn cũng hiểu điều này, dù sao một môn công pháp cường hãn như thế, nếu bị hắn dễ dàng luyện thành, vậy chẳng phải là quá mức đơn giản sao.

Chỉ cần có tài liệu là có thể luyện thành võ công tuyệt thế, trong thời kỳ cổ đại, mỗi người đều có thể sử dụng cao thủ tuyệt thế.

Luôn sẽ có các loại khó khăn cùng bình cảnh muôn dạng khó khăn, chia các loại người thành ba sáu chín loại.

Sự mạnh yếu giữa người và người vốn không phải do võ công cao độ quyết định mà là do chênh lệch về ngộ tính căn cốt giữa người và người quyết định.

Kinh Hồng Quyết tạm thời đình chỉ.

Ngụy Hợp chủ tu chính là Phúc Vũ Kinh, sau đó lấy Phi Long Công và Thiết Lĩnh Y chia ra cường hóa tốc độ cùng với phòng hộ.

Tầng thứ năm Phúc Vũ kinh cũng được mài giũa, nếu muốn đột phá còn phải mất một đoạn thời gian rất dài nữa, Ngụy Hợp cũng không vội.

Hắn mới hai mươi hai tuổi, bây giờ tốc độ này đã xem như rất nhanh.

Nơi này hắn chuyên tâm tu hành Thiết Lĩnh, quần áo Phúc Vũ kinh, còn Cửu Ảnh thì trong lòng bắt đầu viết, mỗi ngày đều vùi đầu vào trầm tư, viết thư.

Càng làm cho Ngụy Hợp nghi hoặc chính là, chín cái bóng cũng phát ra tiêu tụy, tinh khí thần đang cấp tốc hạ xuống, càng ngày càng giống như một lão già.

Điều này có chút không phù hợp quy luật nhập vào võ sư, kinh lực toàn thân của võ sư hộ thể, phong tỏa tinh khí thần không lộ, không thể trong thời gian ngắn như vậy mà tiêu hao lớn như vậy.

Nhưng hắn cũng không trực tiếp hỏi, hai người chỉ có quan hệ hợp tác.

Biên chính mới của Thái Châu, cũng theo thời gian trôi qua, chậm rãi triển khai.

Tuy bên phía Tuyên Cảnh thành chỉ là phụ thành, nhưng ngược lại lại là một trong những nơi bắt đầu đáp ứng.

Chiêu binh, mới thành lập các loại học đường, thành lập mấy bộ phận mới. Tuyên Cảnh thành vốn như tử thủy, thế cục cũng bắt đầu từ từ hoạt động.

Chu Thuận bên kia không ngừng bị điều tra, cũng dần dần ngừng tranh thủ, bắt đầu thu liễm tư thái.

Râm râm một tiếng giòn vang.

Một cái sen xanh ẩn Tam Diệp thượng hảo bị hung hăng đập nát trên mặt đất.

Lòng ngực Chu Thuận không ngừng phập phồng, sắc mặt đỏ lên.

Đi qua đi lại trong phòng chủ, tâm tình cực kém.

“Chu huynh, người nên nghĩ biện pháp đi, hiện giờ phong thanh đã lộ ra, lão già Úy Trì Chung kia cũng mặc kệ người là Chu gia Vương gia gì đó. Nếu hắn muốn ra tay, nhất định phải đánh một kích lôi đình. Chúng ta cũng không thể ngồi chờ chết được.”

Ở một chỗ khác trên ghế, Tạ Yến lạnh giọng nhìn Chu Thuận nổi nóng, ngữ khí cứng nhắc.

Tạ Yến bây giờ cũng là sáu mươi hai người, nhưng bản thân cường giả võ đạo cũng có một phần công hiệu trú nhan, tuy không trẻ tuổi đẹp bằng một trong Thiên Ấn Cửu Tử, nhưng nhiều lắm cũng chỉ hơn ba mươi mấy tuổi, một thân trường y màu xám nhạt, giống như nữ tử trung niên.

“Chỉ có ở đây nổi giận thì có ích lợi gì?” Tạ Yến không phải là người khác, căn bản sẽ không nuông chiều Chu Thuận.

Hai người thực lực tám lạng nửa cân, không ai nhường ai. Cùng lắm thì một võ hai tán.

“Ta đã đưa tin tới chỗ môn chủ rồi! Nói vậy không bao lâu nữa sẽ có hồi âm!” Chu Thuận kìm nén tính tình, lạnh lùng nói.

“Người tin sao? Hắn nhịn lâu như vậy chỉ vì người gặp chuyện không may mà phá công?” Tạ Yến chế nhạo.

“Thực lực hai người chúng ta, cộng thêm thanh thế hiện giờ của chúng ta, cho dù Úy Trì Chung như động thủ cũng phải suy nghĩ đến hậu quả. Cho nên người cũng không cần phải...”

Chu Thuận còn chưa dứt lời đã bị Tạ Yến Dương đưa tay ngăn lại.

*

*

*

“Đồng dạng, một tháng trước ngươi đã từng nói, hiện tại thì sao?” Tạ Yên lạnh lùng nói. “Ngươi đã xuất thân Chu gia, chi bằng đi tìm gia tộc tương trợ, chỗ nào có thể mượn lực, cố gắng đừng hạ xuống.”

“Được... Được!” Thật ra Chu Thuận căn bản không nói, cục diện hôm nay, đã là kết quả hẳn tìm gia tộc ra mặt.

Nhưng Tạ Yên này thấy lợi quên nghĩa, thấy tình thế không ổn tuyệt đối là người đầu tiên bỏ rơi hẳn, cho nên điểm này mới có thể lộ ra trước mặt nàng.

“Ngươi tự suy nghĩ kỹ đi, ta đi trước một bước.” Tạ Yên đứng dậy, hừ lạnh một tiếng, nghênh ngang rời đi.

“Tiền khách.” Chu Thuận Dương giọng nói.

Có hạ nhân tiễn Tạ Yên rời đi, rất nhanh đã biến mất trên xe ngựa ngoài cửa.

Chờ xe ngựa hoàn toàn đi xa, Chu Thuận mới thở phào một hơi.

“Người đâu.”

“Có. Lão gia, có gì phân phó ạ?” Quản gia Tiết Đức vô cùng cung kính bước vào cửa.

“Tình hình lão thái quân bên kia thế nào rồi?” Chu Thuận không kiên nhẫn hỏi.

“Bẩm lão gia, nói là đã tìm được điểm máu chốt rồi.” Tiết Đức Vượng trả lời.

“Đồ vật đâu, thu thập xong rồi?” Chu Thuận hỏi lại.

“Đã cất kỹ, lúc nào có thể lên đường.”

“Vậy thì tốt. Chuẩn bị một chút, đêm nay liền đi.” Chu Thuận trầm giọng nói.

Tình thế bây giờ càng ngày càng tệ, hắn đã quyết định, sẽ quyên tặng toàn bộ tích trữ lương cho Xích Cảnh quân, thời gian hòa hoãn, bản thân thì đi đến một trang viên bên ngoài Chu gia tạm thời tránh né.

Úy Trì lão gia hỏa kia một lòng muốn vợ vét lương thực, nếu như bùng binh, liền theo hắn giày vò là được.

Hắn tránh ra bên ngoài, mắt không thấy gì là sạch. Tạm thời rời khỏi vòng xoáy này, trước hết chuyên tâm tra xét tình huống Vũ Quy rồi hãy nói.

“Để lão hoạn nhân kia cho ra danh sách, chỉ cần không phải nhân vật quá phiền toái, trước khi đi đều bí mật mang đi, để người của Dạ Ưng lâu phối hợp.” Chu Thuận lại nghĩ đến một chuyện.

“Bẩm lão gia, danh sách đã được giao tới ngày hôm qua. Ngài có muốn xem qua không?” Tiết Đức Vượng nhanh chóng trả lời.

“Ngược lại đúng lúc.” Chu Thuận trong lòng hơi thuận thuận.

Một lần nữa kiểm tra manh mối trước kia có khả năng hay không, đây cũng là nhiệm vụ hắn giao cho lão hoạn quan Mạnh Đình đối.

Không nghĩ tới hắn lại hoàn thành nhanh như vậy.

Rất nhanh quản gia Tiết Đức Vượng đi ra ngoài một chuyến, khi trở về, trong tay ông ta có thêm một tờ giấy vàng nhạt.

“Đây là danh sách, tổng cộng chín người. Mời ngài xem qua”.

Chu Thuận nhận lấy trang giấy, đưa mắt nhìn qua.

Phía trên xếp từng hàng tên kỹ càng tỉ mỉ, trong đó năm vị, có Ngụy Hợp ở bên trong.

“Những người này đều có vấn đề?” Chu Thuận hỏi.

“Thưa Lão gia, theo như những gì Mạnh Đình đã nói, chín người này chính là những người có điểm đáng ngờ, lỗ hổng lớn trong lời nói của bọn họ. Cho nên cần phải kiểm tra nghiêm ngặt.” Tiết Đức Vượng trả lời.

“Chín người...” Chu Thuận cân nhắc một chút, lập tức hạ gục chín người, với thời kỳ máu chốt hiện tại, có hay không gặp phiền toái.

Nhưng một bên khác Ủy Trì Chung hùng hổ bức người, nếu hấn hành động chậm hơn nữa, e là sẽ có phong ba bất ngờ.

Suy tư một lát, Chu Thuận hạ quyết định.

“Đêm nay phải động thủ, ta tự mình xuất mã đem theo toàn bộ chín người này lên. Chúng ta rời khỏi thành! Tránh đầu sóng ngọn gió một chút.”

“Vâng!” Tiết Đức Vượng chăm chú gật đầu.

Ẩn cư trong nhà cỏ.

Ngụy Hợp nhìn Cửu Ảnh, lại lần nữa mỗi mệt không chịu nổi nữa.

Hấn tựa hồ đang hoàn thành tác phong, đồng thời cũng làm ra chuyện gì khác.

Gần đây tinh thần của hấn càng lúc càng kém, dường như dồn hết toàn bộ tinh lực vào đó.

Ngụy Hợp tạm thời ngừng nghiên cứu của mình, đi ra khỏi căn nhà lá.

Mặt trời ở phía xa chậm rãi trầm xuống, từng đạo hồng quang từ trong rừng cây phóng xuống.

Hấn tung người nhảy lên, nhẹ nhàng điềm liên tục trên ngọn cây, cấp tốc chạy về phía Tây Sơn Vạn Thanh viện.

Chỉ là mới xuống núi, một bóng trắng bỗng nhiên hiện lên, ngăn trước người hấn.

“Có phiền phức rồi.” Vương Thiếu Quân sắc mặt nghiêm nghị: “Ta mới nhận được tin tức, liền tới bên ngươi.”

“Thế nào? Ngươi rất ít đột nhiên tự mình tới tìm ta.” Ngụy Hợp nheo mắt lại.

“Chu Thuận chó vội nhảy tường, âm thầm bắt người, nếu không phải ta một mực nhìn chăm chăm hấn, chỉ sợ cũng không phát hiện được. Hấn bắt đầu là người trong cuộc Chu

Vũ Quy mất tích, người đừng nói cho ta biết chuyện Chu Vũ về cũng không quan hệ với người.” Vương Thiếu Quân trầm giọng nói.

“.....” Ngụy Hợp lắc đầu.

Hắn ta xa xa nhìn mặt trời chiều đỏ bừng ở phía tây.

“Hiện tại người càng nên thông tri, không phải là ta, mà là Xích Cảnh quân.”

Lập tức hắn đột nhiên nghĩ tới điều gì.

“Không, không cần. Lấy thủ đoạn trước đó của Úy Trì Chung tổng binh, nếu đã có cái cớ, quyết định động thủ, ngay cả tin tức mà người cũng biết, ông ta tuyệt đối không thể không biết.”

“Ý của người là...?” Vương thiếu quân sững sốt.

“Nếu ta là tổng binh đại nhân, đối mặt với cao thủ như Chu Thuận, hoặc là không động, hoặc là diệt ngay!” Ngụy Hợp nghiêm túc nói.

“Mà bây giờ, người cảm thấy hắn sẽ để cho người ta chạy mất như vậy sao?” Hắn hỏi.

“...” Vương thiếu quân không phản bác được.

154

Bành.

Phủ đệ Chu Thuận đột nhiên bị phá vỡ.

Từng đội binh sĩ mặc giáp đỏ cầm trường thương, nhao nhao xông vào trong đó.

Hai võ tướng khôi ngô toàn thân đỏ sậm mặc áo giáp, bước vào phủ đệ.

“Người đâu rồi?”

“Chạy trước thời hạn.”

“Hắn chạy không thoát. Khắp quan viên bán quân giới lấy hương dạy dỗ, tội không thể tha thứ!”

Hai tên võ tướng nhìn quét vẻ mặt ngạc nhiên, ngạc nhiên kinh ngạc với rất nhiều hạ nhân trong Chu Thuận phủ.

“Phụng danh tổng binh úy Trì đại nhân, lục soát cho ta! Tất cả mọi người không được phép đi ra ngoài, ngồi xổm tại chỗ!”

Phủ đệ to lớn như vậy có tới hơn mười gian phòng ốc nối liền cùng nhau, lúc này toàn bộ bị từng đội Xích Cảnh quân giáp đỏ bên ngoài vây quanh.

Đường phố chung quanh cũng bị giới nghiêm, không cho phép bất luận kẻ nào tùy ý đi qua.

Trên nóc nhà xung quanh, từng cường giả võ đạo cao thủ đều vây quanh, từ trên cao quan sát xuống dưới.

Tạ Yến cũng đứng trong đó, đưa mấy tên đệ tử môn hạ của mình theo, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào phủ đệ Chu Thuận.

“Chu Thuận hay lắm, dám can đảm làm chuyện ác như vậy, lại còn muốn kéo ta cùng xuống nước, may mà ta kịp thời minh ngộ.” Tạ Yến lạnh lùng nói.

Thật ra minh ngộ cái gì đều là giả, ngay từ lúc Chu Thuận bắt đầu động thủ bắt người, nàng liền phát hiện, cảm giác trước tiên không đúng, liền đi tìm Xích Cảnh quân.

Kết quả quả quả nhiên không ngoài dự đoán của nàng, Chu Thuận đây là muốn sợ tội trốn tránh, đem cái nôi ném cho nàng một cái lưng.

Tạ Yến lúc này không làm thì thôi, đã làm thì làm tới cùng, nhanh chóng dẫn người đến xét nhà.

“Báo! Bên kia cửa thành Đông có người phát hiện hành tung của Chu Thuận!” Cách đó không xa có một tên lính lớn tiếng nói, buông bỏ câu đưa thư trong tay ra.

“Đi!” Tạ Yến không nói hai lời, thân hình lóe lên, nhanh chóng tiến về phía cửa thành phía trước. Cô muốn lập công đầu tiên, cùng Chu Thuận làm rõ giới hạn.

Đây ngược lại là tội bán quân giới lấy hương dạy, quả thực chính là đồng cốt chó thối, ai dính vào cũng sẽ một thân mùi hôi thối.

Hiện tại tiếng gió truyền ra, ngay cả Chu gia cũng không dám lên tiếng, mặc nhiên từ bỏ Chu Thuận.

Tuy rằng trước kia nghe nói Chu Thuận và gia tộc không có quan hệ gì, nhưng hiện tại tình huống như vậy, Chu gia từ bỏ quyết đoán như vậy, cũng khiến trong lòng Tạ Yến lạnh lẽo.

Những đại gia tộc này vì bảo toàn bản thân, lúc máu chốt cách làm này còn xa mới có được tình cảm với gia tộc bình thường.

Lúc này ở cửa thành phía đông.

Đoàn người Chu Thuận đã bị đại đội binh lính bao vây nhiều vòng.

Đoàn xe của đám Chu Thuận phụ cận, bị mảng lớn hồng giáp binh tốt bao lại, dẫn đội là một gã võ tướng áo giáp đỏ sậm, khuôn mặt cũng bị mũ giáp che khuất.

“Chu Thuận Môn chủ, đã khuya vậy rồi, cửa thành sắp đóng lại, người vội vàng vàng dẫn người đi như vậy là muốn đi đâu?” Thanh âm Vũ Tướng già nua, rõ ràng tuổi không nhỏ.

“Tù Phi, người sẽ không cho rằng chỉ một mình người là có thể ngăn cản được ta đó chứ?” Chu Thuận nhìn rất nhiều binh lính vây quanh, trái tim nhanh chóng chìm xuống đáy cốc.

Nhưng sắc mặt hắn vẫn như trước không đổi, đứng vững vàng trong vòng vây, ngữ khí bình tĩnh.

Chút trận thế này còn không vây được hắn, chỉ tiếc bên cạnh mang ra nhiều người như vậy.

Từ khi nghe chuyện quân giới bị phát hiện, hắn ta đã nhận thấy không ổn, lập tức triệu tập vật tư nhân thủ, nhanh chóng bố cục ra ngoài thành, dự định rời đi.

Kết quả không ngờ động tác của Xích Cảnh quân lại nhanh như vậy.

Từ Phi là đệ nhất đại tướng dưới tay úy Trì Chung, cũng là cao thủ đứng đầu trong cả Tuyên Cảnh Thành.

Mặt khác, hắn còn có một thân phận khác, đó chính là huynh đệ kết nghĩa của Úy Trì Chung.

“Chu Thuận, ta vẫn cho rằng ngươi là người Thái Châu, có một số điểm máu chốt, hắn là biết có thể làm được hay không, đáng tiếc...” Từ Túc thở dài.

Xung quanh có vô số nỏ chỉ chéo lên không trung, tránh cho có người dùng Cao Tuyệt cước pháp đào thoát.

Mà bốn phía thì có cự thuẫn trường thương binh vây quanh, mũi thương san sát, tựa như rừng kim loại.

“Ngươi sẽ không cho rằng chỉ với chút nhân thủ này, đã muốn vây quanh ta chứ?” Chu Thuận mặt không đổi sắc, lúc đầu quyết định bán ngược quân giới, gã đã từng có chuẩn bị tình huống hôm nay, tự nhiên không hoảng hốt.

“Ngươi cho rằng mình có thể thoát đi?” Từ Trình bình tĩnh nói, vung tay lên.

Trong đám binh tốt chung quanh, từng hàng mũi thương đen ngòm, im hơi lặng tiếng vươn ra.

Toàn thân thương đen kịt, dài đến hơn một mét, kiểu dáng rất giống súng trường Ngụy Hợp kiếp trước.

Nhưng nâng thương cũng không phải vật chất cố thể chế thành, mà là do chất keo nào đó ngưng kết mà thành. Trong đó

mơ hồ còn có thể thấy được từng huyết mạch trong suốt long lạnh như mạch máu lưu động chất lỏng đỏ sậm.

Nhìn thấy nhiều hỏa thương như vậy, sắc mặt Chu Thuận rất cuộc cũng thay đổi.

Nhiều trùy như vậy, cho dù là tu vi của hắn, cũng không dám nói nhất định có thể dễ dàng thoát ly.

“Tốt lắm, Chu Môn chủ, Tổng binh đại nhân thương lượng người tu vi không dễ, nếu như hiện tại người tự trói hai tay, không làm phản kháng, chúng ta còn có thể nhẹ nhàng rơi xuống...”

Bành!

Trong chốc lát một tiếng vang giòn, Chu Thuận Dương ném ra một viên thuốc nổ tung.

Vật kia bắn ra mảng lớn khói đen, bao phủ bốn phía.

Tầm mắt bị ngăn trở, Xích Cảnh quân chung quanh không loạn chút nào, nhanh chóng thương ra.

Ầm ầm ầm ầm ầm ầm!

Trong tiếng thương rậm rạp, lít nha lít nhít, mảng lớn tán đạn phô thiên cái địa bao trùm qua.

Một tay Từ Khuyết rút ra đoản thương sau lưng, kinh lực toàn thân hội tụ đến tay, từng vòng khí lưu vô hình hội tụ xoay tròn trên mũi đoản thương của hắn.

“Đi!”

Hắn gầm nhẹ một tiếng, đoản thương bạo khởi bắn ra.

Rặc rặc.

Ngụy Hợp nhẹ nhàng giẫm nát một mảnh lá khô, trong tay mang theo một chiếc lồng nhỏ, trong lồng chứa một con trùng nhỏ màu xanh nhạt giống bọ ngựa.

Vương thiếu quân đứng bên cạnh hắn, trên mặt đeo một bộ mặt nạ màu bạc, lúc này đang nhìn về phía cửa thành phía xa.

Nơi đó sương mù cuộn cuộn, còn có tiếng thương liên miên, tựa hồ đang lâm vào hỗn chiến.

“Người đúng là đủ nghĩa khí.” Ngụy Hợp đạo.” Thế mà lại cam lòng tự mình mạo hiểm.”

“Chỉ là muốn nhìn xem, cao thủ như Chu Thuận, đôi mắt hỏa thương vậy quét sẽ có kết quả gì.” Vương thiếu quân bình tĩnh nói.

Ngụy Hợp im lặng.

Sau khi hỏa khí xuất thế, địa vị võ giả rõ ràng đã bị uy hiếp, hẳn có thể hiểu tâm tư của Vương thiếu quân.

Không cam tâm, hoài nghi, không tin, cùng với bài xích bản năng và chấp nhận.

Cảm xúc nặng nề này sẽ che mờ tầm mắt của mọi người, khiến người ta không thấy rõ thời đại thật sự đang phát triển.

Vì vậy Vương Thiếu Quân tới đây, muốn tận mắt chứng kiến uy lực của hỏa khí.

Trong sương mù cuộn cuộn, chỉ có thể nhìn thấy hỏa tinh không ngừng lóe lên, phần lớn đội xe Chu Thuận lập tức quỳ rạp xuống đất, còn muốn phản kháng một ít người rất nhanh bị đánh thành cái sàng.

Chỉ có Chu Thuận cùng hai tên đệ tử võ sư thả người nhảy lên, phá vòng vây chạy như điên về phía xa.

Nhưng chạy chưa được bao xa, hai tên võ sư đã bị hai cây đoản thương đâm thủng từ sau lưng, cắm trên mặt đất.

Chu Thuận thì trở tay một chưởng, phách lệch đoản thương, mượn lực bay ngược rời đi.

Chỉ là mắt thấy hẳn sắp triệt để ly khai vòng vây.

Trong Xích Cảnh quân, một thanh đoản thương bỗng nhiên phát ra một tiếng rít, bắn ra, tốc độ nhanh hơn nhiều so với mấy thanh trước đó.

Chung quanh đoản thương mờ hồ mang theo khí lưu màu trắng, mức độ này rõ ràng không vượt qua âm chướng, sẽ hiển hiện ra hiệu quả bực này, hiển nhiên là có kinh lực cực mạnh bám vào trên.

Đoản thương phản xạ mặt trời, tựa như một đạo hồng quang, bỗng nhiên bắn trúng Chu Thuận.

Bành!!

Một tiếng nổ vang, đoản thương bị đánh bay.

Chu Thuận cũng kêu lên một tiếng đau đớn, bay rớt ra ngoài, lại mượn lực cấp tốc lướt vào rừng cây.

Trên mặt đất rải lên không ít vết máu.

Xích Cảnh quân nhanh chóng xuất hiện hai bóng người đuổi theo.

“Muốn đi không?” Ngụy Hợp hỏi.

“Chu Thuận bị thương, hơn nữa không nhẹ, ngươi cảm thấy hắn có thể chạy thoát không?” Vương Thiếu Quân hỏi ngược lại.

“Để phòng vạn nhất.”

“... Ngươi cũng cẩn thận đấy.” Vương thiếu quân cạ lời: “Đi thôi.”

Hai người cũng đuổi theo phương hướng Chu Thuận thoát đi.

Rừng cây dày đặc nhanh chóng xẹt qua bên cạnh.

Rất nhanh, hai gã cao thủ không dám đuổi theo nữa, Từ Trình bất động, bọn hắn chỉ là võ sư, cũng không dám quá mức tới gần, Chu Thuận đã trọng thương, cho dù bị thương tốt, cũng tất nhiên lưu lại di chứng.

Trên đoản thương đã tôi luyện kịch độc.

Nhưng hai người không đuổi theo, Ngụy Hợp cùng Vương thiếu quân lại không dừng lại, tiếp tục truy kích.

Y liên tục lướt qua vài đỉnh núi.

Chu Thuận rốt cục dừng lại bên hồ nước nhỏ.

Nước hồ trong, có lá rụng trôi nổi, cá con bơi lội.

Chu Thuận đứng ở bên hồ, giương mắt nhìn tới phía trước.

Đối diện tiểu hồ đang có một người đứng thẳng, tay nắm một thanh Phương Thiên Họa Kích, trên người mặc một trăm trang áo váy Kỳ Lân giáp màu đỏ đen giao nhau.

Người nọ mang theo mũ giáp quý diện màu vàng nhạt, răng nanh dữ tợn, mắt như chuông đồng, nhưng trong con ngươi màu nâu, lại chỉ có một mảnh đạm mạc bình tĩnh.

“Môn... Môn chủ!!?” Khuôn mặt Chu Thuận biến sắc, tâm thần chấn động, bước chân lảo đảo, cơ hồ đứng không vững.

Hắn hoàn toàn không nghĩ tới, Thượng Quan Kỳ thế mà lại ở chỗ này chờ hắn, hơn nữa còn ăn mặc như vậy.

Hắn biết môn chủ từng bị chiêu mộ, đã từng ra chiến trường, hôm nay một thân chiến giáp này chính là chỗ sử dụng lúc trước trên chiến trường.

“Sai việc, luôn cần người bù đắp.” Thượng Quan Kỳ bình tĩnh nói.

Tiếng nói của hắn rất thấp, tựa hồ luôn mang theo một loại áp lực cùng sâu lo nhân nhạt.

“Đây là... thanh lý môn hộ sao?” Chu Thuận lập tức hiểu rõ.

Hắn ta lộ vẻ sầu thảm cười một tiếng, ngón tay đặt lên quan kỹ.

“Lúc trước khi ta động thủ, lúc lấy tiền thì ngươi không đề cập tới, bây giờ cần người chịu tội, ngươi tới thanh lý môn hộ đi. Quả thật ý kiến hay!”

“Ta chưa bao giờ cho phép ngươi bán quân giới.” Thượng Quan Kỳ bình tĩnh nói.

“Ha ha ha...” Chu Thuận đã biết kết cục của mình hôm nay rồi. Dù gã không liêu mạng thì một đường sinh cơ cũng chẳng còn.

Hắn không do dự nữa, gầm nhẹ một tiếng, toàn bộ kinh lực từ trong cốt cách nội tạng bức ra.

Từng đạo kinh lực vờn quanh người hắn, xoáy lên đạo đạo khí lưu gào thét ra tiếng.

Song chưởng hấn nắm vào trong tay, toàn bộ cơ bắp cơ bắp nửa người trên nhao nhao bành trướng biến lớn, căng nút áo bào, so với trước đó lớn ít nhất gấp đôi.

Bành!

Chu Thuận phát lực dưới chân, một bước vào mặt hồ, giống như mũi tên xẹt qua hồ nhỏ, xông lên trên quan Kỳ.

Một lát sau.

Một bóng người toàn thân là máu, xông vào rừng rậm, bỏ chạy về phía xa.

Thượng Quan im lặng không nói gì, quay người đi về phía Thiên Bức Thủy Tạ của Thiên Bức Môn.

Không phải hấn mềm lòng, mà là hấn không muốn tự tay dính vào tính mạng của lão bằng hữu.

Hơn nữa, phương hướng Chu Thuận rời đi, sớm đã có hai người chờ đã lâu.

Chu Thuận một đường chạy như điên, không ngừng ở giữa chạc cây nhảy vọt đi.

Hấn ta không nghĩ tới Thượng Quan Kỳ lại làm đến tuyệt tình như vậy, nhiều năm qua hấn ta vì bôn ba mà bán mạng, cuối cùng lại đổi được kết quả này.

Một cái không cẩn thận, mất máu quá nhiều làm cho tinh thần hấn hoảng hốt, Chu Thuận giẫm hụt một cái, từ trên cây ngã xuống.

Bành.

Hấn ngã mạnh trên một cái rễ cây nhô ra trên mặt đất, sau đó lăn qua một bên rơi vào trong lá rụng thật dày.

Hô... Phù... Hấn thở hổn hển từng ngụm. Ánh mắt cũng bắt đầu có chút mơ hồ.

Kịch độc trên đoạn thương, lúc này rốt cuộc bắt đầu áp chế không nổi.

Bỗng nhiên hấn mơ hồ nghe được một loạt tiếng bước chân nhỏ vun đang tới gần.

Chu Thuận cố gắng mở mắt ra, nhìn thân ảnh đang đến gần.

Người nọ thân hình cao lớn khôi ngô, chùng hai thước, một thân trang phục màu xám, lòi ra cơ bắp cường tráng, tóc dài màu đen rối tung trên vai, ánh mắt mang theo nghi hoặc kinh ngạc.

“Là... Người!” Chu Thuận nhận ra người tới.

“Chu Môn chủ?!! Ngài sao vậy?” Ngụy Hợp ngừng lại cách chỗ năm thước, ngạc nhiên nhìn hắn.

“Giúp... Ta... Ta còn bốn toà ruộng, một vườn thịt thượng đẳng. Máy vạn kim phiếu... Người giúp ta, ta đều cho người!” Chu Thuận khó khăn thở dốc.

“Vườn thịt thượng đẳng?” Ngụy Hợp trong lòng khẽ động. Nếu là ruộng thịt thượng đẳng, tốc độ tu hành của hắn còn nhanh hơn không ít. Lấy phá cảnh châu mạnh mẽ vượt xa các võ giả khác, hắn hoàn toàn có thể nuốt lượng gấp bội lần nữa!

“Không sai... Người nếu... giúp ta... Ta nhất định sẽ... dốc hết túi truyền cho người!” Chu Thuận khẩn cầu.

“Chu Môn chủ... Chuyện này là thật?” Ngụy Hợp hí mắt hỏi.

“Thật chứ!” Chu Thuận hung hăng gật đầu.” Trước tiên người dìu ta tìm một chỗ an toàn, nếu không nơi đây... Nơi đây sẽ hấp dẫn dị thú...”

Hắn thở hổn hển, tay phải mơ hồ ngưng tụ kinh lực, chờ Ngụy Hợp tới gần, liền một tay kẹp chặt hắn, ép buộc hắn cứu trợ mình.

Hôm nay mặc dù hắn trọng thương, nhưng đối phó một tên võ sư, vẫn là dễ dàng. Hành động không tiện chỉ còn lại một kích thôi, nếu không cho dù có rên cốt cũng không phải là đối thủ.

“Tốt!” Ngụy Hợp trong lòng đã có kế hoạch. Hôm nay Chu Thuận đã rơi vào trình độ này, hắn cũng không lật nổi sóng gió.

Mà nếu hắn có thể được thêm một ruộng thịt thượng đẳng, ngày sau tu vi võ đạo tiến triển sẽ nhanh hơn rất nhiều.

Trong lòng có một tia tham muốn, Ngụy Hợp lập tức tiến lên.

Bỗng nhiên hấn biến sắc, nhìn về phía sau Chu Thuận.

“Cẩn thận!!” Hấn hô nhỏ một tiếng, nhanh chóng tiến lên chặn đường.

Chu Thuận lúc này cũng cảm giác được sau lưng có kinh phong cấp tốc đánh tới, gã không kịp nghĩ nhiều, muốn né tránh.

Bành!!

Đột ngột, bàn tay Ngụy Hợp va chạm hung hăng với một bàn tay bạch ngọc sau lưng, triệt tiêu hơn phân nửa kinh lực, nhưng vẫn có bộ phận kinh lực đánh vào sau lưng Chu Thuận.

“Chu Môn chủ!” Ngụy Hợp vội vàng mang theo Chu Thuận nhảy dựng lên.

Nhưng lúc này Chu Thuận đã không chịu nổi. Trong lúc vội vàng không kịp đề phòng, phía sau lưng bị một chưởng đánh trúng.

Một kích cuối cùng của y cũng bị đánh tan.

Đồng tử hấn tan rã, cảm giác kịch độc toàn thân đã bắt đầu phát tác. Hấn biết mình sắp không xong rồi...

“Chu Môn chủ! Tỉnh lại! Mau tỉnh lại!” Ngụy Hợp vừa chạy trốn vừa lấy ra một thanh đan dược chữa thương trên người, dùng sức nhét vào trong miệng Chu Thuận.

Nhưng miệng hấn toàn là bọt máu, cơ hồ ngăn chặn cổ họng, căn bản nuốt không trôi.

Từng dòng máu không ngừng trào ra, cái gì cũng không ăn được.

“Ta... Ta không xong...” Chu Thuận gất gao bắt lấy tay Ngụy Hợp.

“Cầu. cầu người... Tìm được lông cánh quy... Vũ quy...” Hai mắt hấn trợn to, đồng tử bắt đầu tan rã.

“Đồ vật của ta, ở sau lưng... Đều để lại cho người... tìm được..”

Đồng tử Chu Thuận càng lúc càng mất đi tiêu cự.

“Tốt... Tốt... Ta đáp ứng ngươi! Nhất định tìm được Chu Vũ Quy công tử!” Ngụy Hợp trịnh trọng nói.

“Ôm... tạ lỗi...” Chu Thuận nghe được hứa hẹn, sắc mặt cuối cùng cũng giãn ra. Gã giơ tay lên, dường như muốn nắm lấy cái gì.

Cả đời này, hắn làm tất cả mọi việc đều là vì chính mình, nhưng đến thời khắc sống còn, điều duy nhất hắn nghĩ tới, lại chỉ có con của mình.

Lạch cạch một cái, tay nặng nề ngã xuống.

Chu Thuận triệt để mất đi sinh tức.

Ngụy Hợp nhẹ nhàng kêu lên vài tiếng, xác định không còn khí tức, gã mới nhẹ nhàng buông thi thể xuống.

Một lát sau.

Bụi cây bên cạnh lay động một hồi, bóng trắng hiện lên.

“Ngươi thật sự muốn giúp hắn tìm được con trai?” Vương thiếu quân từ bên cạnh đi ra.

Ngụy Hợp lắc đầu.

“Tìm không thấy.”

“Ngươi chắc chắn?” Vương thiếu quân kinh ngạc.

Ngụy Hợp ngẩng đầu.

“Bởi vì ta tự tay giết người.”

“.....” Vương thiếu quân nhất thời á khẩu không trả lời được, nhìn Chu Thuận trên mặt đất, lại nhìn Ngụy Hợp sắc mặt bình tĩnh.

Trong lúc nhất thời hắn ta không biết nói gì cho phải.

Không có tiền xem tiểu thuyết? Đưa người một ít tiền đồng, thời hạn một ngày lĩnh! Chú ý số mình, số 3, miễn phí!

Tây Sơn, trong tiểu viện Ngụy gia.

Ngoài cửa thành mơ hồ truyền đến từng trận tiếng quát tháo của đệ tử mới nhập môn Vạn Thanh môn, lúc luyện võ.

Bây giờ bên ngoài đã thay đổi chính trị, các ngành các nghề đều bị xung kích, vốn lợi ích đã ổn định lại một lần nữa được tái tạo, không ít người bởi vậy mà ngã xuống, cũng có người bởi vậy mà nhảy lên một cái.

Bên trong Vạn Thanh viện cũng xuất hiện sự thay đổi về mặt của đệ tử.

Người quen cũ bởi vì gia đạo hạ lạc, vô lực tiếp tục duy trì luyện võ, vì vậy yên lặng rời đi.

Khuôn mặt mới bởi vì gia thế quật khởi, vì cầu tự vệ mà đến đây tập võ.

Mới chỉ mấy tháng, Vạn Thanh viện đã thay đổi không ít khuôn mặt.

Trời tờ mờ sáng.

Ngụy Hợp ngồi trước bàn đọc sách của mình, nhẹ nhàng án tắt ngọn đèn, nhìn mưa bụi nhỏ vụn ngoài cửa sổ, trầm mặc hồi lâu.

Cách vách mơ hồ truyền đến tiếng hô hấp nhàn nhạt của Ngụy Oánh, nàng tựa hồ đang gặp mộng đẹp gì đó, trong miệng thỉnh thoảng đập đập vào nhau, phảng phất đang ăn đồ ăn ngon.

Theo như nàng tự nói, trước đây thực sự dạy nàng một biện pháp tốt để nàng ngủ, giúp làn da của nàng càng tốt hơn, thân thể càng tốt, ít sinh bệnh.

Ngụy Hợp muốn giúp nàng nhìn xem, nhưng Ngụy Oánh vừa nhắc tới biện pháp này liền đỏ mặt, bất luận nói thế nào cũng

không cho.

Có lẽ là dính đến một vài chỗ bí mật, Ngụy Hợp cũng sẽ không kiên trì nữa. Chỉ cần nhìn thấy thân thể tinh khí thần của Nhị tỷ càng ngày càng dày, liền yên tâm.

Chỉ là hấn vẫn luôn có chút lo lắng đối với Chân Khởi.

Hôm nay đã lâu như vậy rồi, Chân Khởi lần trước đưa nhị tỷ trở về, hấn đã gặp đối phương một lần.

Người này cũng nhập tâm, chỉ là không biết tu vi ra sao, dáng vẻ như hù dọa cả thiên kim đại tiểu thư hiện giờ.

Bất quá chỉ cần an toàn là tốt rồi, ít nhất so với cuộc sống bữa sớm lo bữa chiều tốt hơn nhiều.

Ngụy Hợp nhìn một con hắc yến bay qua bầu trời bên ngoài, hồi tưởng lại cuộc sống còn tại Phi Nghiệp thành.

Hấn bỗng nhiên có loại xúc động, muốn quay về Vân Châu xem tình huống ra sao.

Nhưng hấn hiểu rõ, thực lực hiện tại của hấn còn chưa đủ, cho dù trở về, khoảng cách xa như vậy, bản thân hấn chính là một hành trình cực kỳ nguy hiểm.

Mà trở về được thì sao? Đối mặt với thế lực Hồng gia bảo cường đại, cho dù hấn muốn làm gì cũng không làm được.

“Đợi đến khi mạnh hơn một chút, thực lực cao hơn một chút, thì trở về xem một chút...” Ngụy Hợp thầm nghĩ trong lòng.

Kỳ thật từ lúc rời khỏi Phi Nghiệp Thành, hấn đã không còn ôm hi vọng sống của cha mẹ và đại tỷ. Hôm nay nghĩ lại, chỉ là hoài niệm về cuộc sống trước đây.

Thu tầm mắt lại, Ngụy Hợp nhẹ nhàng đóng cửa sổ lại, đứng dậy rời khỏi bàn sách.

Hấn đi tới bên tủ quần áo, hai tay đem tủ quần áo giơ lên, đồng dạng ở mặt đất phía dưới tủ quần áo kéo lên một cái kéo.

Một tiếng cọt kẹt nhẹ vang lên, phía dưới kéo Hoàn là một khối ám cách ẩn nấp.

Ngụy Hợp lực phun một cái, vũng vàng nâng ngấn ngấm, mở ra trên.

Bên trong hốc tối, bày biện rất chỉnh tề, những ngày qua hẳn đều lấy được các loại đồ vật.

Trước đó Chu Vũ thuộc về một đám người, còn có hàng Chu Thuận vừa mới mang về.

Chu Vũ Quy, hai tên võ sư Phù Sơn Viện, còn có một đám người Dạ Ứng Lôu, để lại tiền tài tám vạn kim phiếu tùy thân. Còn có một phần độc dược mê dược, ám khí, mấy quyển sách nội dung ba huyết võ học.

Mà Chu Thuận bên này, bên cạnh có năm ngàn kim phiếu, một khối Mặc Ngọc bội, một tấm bản đồ làn da lấy xuống từ sau lưng Chu Thuận.

Bản đồ này dán sát ở làn da sau lưng Chu Thuận, như làn da chân nhân, cực kỳ chân thật.

*

*

*

Phía trên vẽ một tấm bản đồ vùng núi phụ cận, hơn nữa ở trong đó đánh dấu ba điểm, hẳn là vị trí ba tòa ruộng thịt mà Chu Thuận nói tới.

Ngụy Hợp cất kỹ địa đồ, chuẩn bị thời gian có thời gian thì đi tìm.

Mang theo kim phiếu, hẳn cất kỹ những vật khác, khôi phục ám cách thật tốt, đứng lên.

Hôm nay hẹn cùng Vạn Thanh Thanh đối luyện, thời gian cũng sắp tới, hẳn nên xuất môn.

Hôm nay Vạn Thanh môn chỉ có ba võ sư, Vạn Thanh Thanh Thanh là mặt bài, Diêu Hán thẳng không phải quá vững vàng, thích rong chơi uống rượu khắp nơi.

Chỉ có hẳn là trầm tĩnh nhất, cho nên có không ít đệ tử đều thích tìm hẳn thỉnh giáo võ công.

Phàm là cầu giáo, Ngụy Hợp đều trả lời một cách ngắn gọn.

Hắn kiêm tu nhiều võ công, cảnh giới cao hơn chủ tu Phúc Vũ kinh một tầng, vì vậy mỗi lời hắn nói ra, ngay cả Vạn Thanh Thanh cũng không thấu triệt bằng.

Vì vậy những ngày gần đây, uy vọng của Ngụy Hợp trong Vạn Thanh Môn cũng dần dần cao lên.

Vạn Thanh Thanh tìm hắn đối luyện chủ yếu là do lần giao thủ trước, cảm giác đông cứng không hiểu kia khiến nàng cảm thấy nghi hoặc.

Bình thường mưa gió ở tầng thứ tư, mặc dù là nước suối mang tính lạnh bởi con mắt chim đột phá, nhưng có thể bởi vậy, ở trong kinh lực mang theo đặc tính hàn khí, cực ít cực ít.

Mà lần trước, đủ loại biểu hiện của Ngụy Hợp làm cho nàng có chút hoài nghi, Ngụy Hợp có phải là người sinh ra đặc tính hàn tính khi đột phá hay không.

Loại người này, chỉ có người cực kỳ phù hợp công pháp, mới có thể bị kích thích sinh ra đặc hiệu này.

Cho nên gần đây số lần Vạn Thanh Thanh tìm Ngụy Hợp giao thủ cũng càng ngày càng nhiều.

Thu thập đồ đạc xong, Ngụy Hợp đổi một thân trang phục, đi ra cửa.

Bây giờ Vạn Thanh môn, vì muốn phân chia khu vực Thiên Ấn môn trước kia, quần áo cũng đổi thành quần dài màu xanh đậm.

Ở vào thâm mỹ của nữ giới, ngực trái và sau lưng đều thêu một mảnh hoa văn mây nhàn nhạt, đại biểu cho Phúc Vũ Tự Vân công của Vạn Thanh Viện.

Mà phục sức nữ nhân thì có chút bất đồng, như tu thân, đồng thời thân hình lộ ra, còn có thể đem dáng người cường tráng của nữ võ giả siết chặt, phác họa ra đường cong mềm mại và đẹp đẽ hơn.

Nửa người dưới thì vì tránh cho quá mức siết chặt, lộ ra đường nét mẫn cảm, còn thiết kế bộ váy hạ diệp lưu hành che giấu

đùi.

Ngụy Hợp ra khỏi phòng, tại một mảnh đất trống trong rừng cách đó không xa, thấy được chúng đệ tử Vạn Thanh viện hôm nay.

Đệ tử nội viện, thêm một số đệ tử ngoại viện và người mới đi theo, tổng cộng hơn năm mươi người. Tất cả đứng cùng một chỗ, nhìn qua có vài người tức giận.

Trong đó hơn bốn mươi người là nữ tử, chỉ có mười mấy người là nam tử. Mà bên trong có hơn phân nửa người, tuổi đều vượt qua ba mươi lăm, là nhân thủ xuất ngũ theo chế độ nội viện chín năm trước.

Lúc này dựa theo thiết kế của Vạn Lăng, với phương thức mới nhất, những lão nhân này phát huy đầy đủ tác dụng của mình, mang theo người mới và các đệ tử có tu vi thấp, cẩn thận giảng giải đối luyện từng cái một.

Ngụy Hợp mới đi ra, một bên giảng giải cho một thiếu nữ chiêu số Vạn Thanh Thanh, liền bước nhanh tới gần.

“Hôm nay tiếp tục?” Vạn Thanh Thanh còn chưa biết mẫu thân của mình đã đề cập cho nàng một lần hôn nhân rồi.

Lúc này nàng thoải mái tiếp tục tìm Ngụy giao hợp đồng.

Ngụy Hợp gật đầu: “Được, một khắc đồng hồ sau, gặp nơi cũ.”

Hắn cũng muốn giao thủ với cao thủ cấp độ Đoán Cốt.

Cốt kinh bộc phát uy lực cực mạnh, hắn muốn thích ứng một chút, để sau này mình gặp được loại cao thủ này, không đến mức bị đánh trở tay không kịp.

Tuyên Cảnh thành, cờ xa năm.

Trong Tuyên Cảnh Thành, khu vực nhiều nhất trong hoa viên lâm viên chính là viễn kỳ lang.

Nơi này có lượng lớn kỳ viên từng lưu lại niên đại hòa bình, khi đó cờ xa tưởng là một khu vực chuyên môn phân chia ra để mọi người ưa thích đánh cờ lưu lại.

Nơi này, các loại kỳ viên tầng tầng lớp lớp, kỳ viên công cộng cũng tùy ý có thể thấy được, tương tự công viên lớn nhỏ không đồng nhất.

Trong kỳ viên có hoa cỏ hồ nước, lương đình thạch đạo, hoàn cảnh hợp lòng người, cực thích hợp du ngoạn tản bộ.

Nhưng từ sau khi thiên hạ náo loạn, nhân khí trên bàn cờ xa xa đã kém xa quá khứ.

Người tới nơi này ít đi rất nhiều, dù sao đại bộ phận người đến ngay cả cơm cũng ăn không đủ no, sống sót đều rất gian nan, nào còn rảnh rỗi đến nơi này chơi cờ chơi.

Vì vậy nơi này liền trở thành nơi nghỉ ngơi của số ít con em nhà giàu.

Lâm Tiêu Tiêu nhặt một hòn đá nhỏ lên, đặt nhẹ vào bên hồ nước. Hòn đá cô nhặt được đã xếp thành một cái vòng tròn nhỏ.

Nàng mặc một chiếc váy dài màu trắng, trên cổ đeo một sợi dây chuyền bằng đá thủy tinh màu đen. Mái tóc dài buông xõa xuống, chạm đến phần eo, trung tâm là một dải lụa màu bạc mơ hồ lộ ra.

“Người quả nhiên lại ở chỗ này.” Ôn Liên từ phía sau bước tới, tròng mắt muốn tới gần mấy hộ vệ.

Mấy hộ vệ kia cũng bị nàng lao ra làm cho hoảng sợ, bắt quả nhìn kỹ, phát hiện là Ôn Liên, liền nhao nhao đi xa lần nữa.

“Hiện tại như là xưởng nước phát triển không tệ nha ~~ người mỗi lần tâm tình tốt, sẽ có lòng dạ rảnh rỗi tới nơi này đẩy đá.” Ôn Liên cười nói.

Nàng luôn mặc một bộ váy ngắn màu đỏ, dưới váy ngắn ngược lại không lộ gì, đơn giản là trường bào màu đen bó sát người cộng thêm giày dài màu nâu.

Trông rất nóng bỏng mê người nhưng không lộ ra chút gì.

“Vẫn ổn chứ.” Lâm Tiêu Tiêu đứng dậy lý lẽ mái tóc dài buông xõa.

“Xửu Bất Túy lâu bên kia gần đây tu sửa, sinh ý kém đi nhiều, dù sao cũng không việc gì, ta bèn đi dạo khắp nơi.” Ôn Liên lười biếng nói, đi tới một bên ngồi xổm xuống, nhặt một cành cây trên mặt đất chọc lá cây trôi nổi trong hồ nước.

“Không đi nghỉ ngơi à?” Lâm Tiêu Tiêu nghi hoặc. Gương mặt Ôn Liên có vẻ mệt mỏi, có vẻ như đang ngủ say.

“Không muốn. Đúng rồi, sao gần đây Như Thủy phường vẫn luôn co rút lại, trước đây thị trường mở rộng đều co lại về, sao lại thế này?” Ôn Liên kinh ngạc hỏi.

“Là đề nghị của hấn.” Lâm Tiêu Tiêu nhẹ giọng trả lời.

“Hấn?” Ôn Liên khẽ giạt mình: “Người mời Vạn Thanh Viện Ngụy Hợp kia? Không, bây giờ phải gọi là Vạn Thanh môn. Người không phải chứ? Cái gì cũng nghe lời hấn, việc làm ăn có thể làm lớn?”

“Hấn, rất lợi hại.” Lâm Tiêu Tiêu nghiêm túc trả lời.

“Lợi hại cái quái gì chứ? Thật lợi hại, nơi nào cũng không để người ần núp. Hiện tại mới chính sự xuống, chính là thời điểm chiếm cứ thị trường, không dừng cảm tiến lên, sau này chờ bị người khác chiếm xong rồi mới cử động, không phải là ngu sao?” Ôn Liên bĩu môi nói.

“...” Lâm Tiêu Tiêu khẽ lắc đầu, không nói thêm gì.

“Ta nói cho người như vậy, ngoại trừ lúc lấy tiền ra còn sáng khoái, lúc còn lại còn làm chuyện gì? Như lúc ban đầu xưởng nước cũng xảy ra chút chuyện, vận khí tốt, mình sẽ không sao.

Bây giờ lâu như vậy rồi, như phường nước không có chuyện gì. Người tưởng công lao của hấn? Đó là vận khí của người tốt à!”

Ôn Liên bĩu môi nói.

“Người sẽ không thật sự cho rằng mình có thể vận khí tốt như vậy chứ? Dựa vào gia hỏa suốt ngày chỉ biết lấy tiền như nước kia sớm muộn gì cũng không chịu nổi. Còn không sớm đổi người đi, thừa dịp bây giờ việc làm ăn của người cũng không tệ lắm.”

Lâm Tiêu Tiêu lắc đầu, không nói gì.

Mặc dù Ngụy Hợp chỉ ngẫu nhiên xuất hiện một chút, cũng mặc kệ, nhưng như thủy phùng phát triển đến bây giờ, một mực rất an ổn.

Cho nên nàng rất tin tưởng Ngụy Hợp. Cứ cảm giác hần liền rất an tâm.

Ôn Liên đâm nhánh cây vào mặt nước trong chốc lát rồi đứng dậy.

“Muốn ta nói, phải đi tìm người mạnh nhất của Hồ Quang viện, Thiên ấn môn, Vạn Thanh viện yếu nhất, bây giờ phát triển ở thủy phùng cũng không tệ, lợi nhuận cũng cao, người còn không tranh thủ thời gian đổi lại người khác, về sau sẽ không dễ thay đổi.”

“Không cần. Như bây giờ cũng tốt rồi.” Lâm Tiêu Tiêu lắc đầu.

Ôn Liên không nói gì.

“Vậy lại tài trợ thêm một cái?”

“...” Lâm Tiêu Tiêu do dự một chút: “Ta muốn bàn với hần một chút.”

“... Người tức chết ta rồi!” Ôn Liên hoàn toàn không phản đối.

Nếu cùng người nợ thương lượng, chẳng phải là nói cho hần biết bây giờ tài lực của phùng nước tăng lên sao, không phải là rõ ràng để hần có cơ hội đưa ra điều kiện, dù sao hiệp ước còn chưa tới kỳ.

“Đúng rồi, nói đến hiệp ước, lúc trước các người ký, là Thiên Ấn môn chứng kiến đảm bảo an toàn, hiện giờ ngay cả Thiên Ấn môn cũng đã sụp đổ, phỏng chừng cũng không ai để ý đến hiệp ước này, như vậy, chẳng phải là nói người có thể...”

“Hần rất ổn.” Lâm Tiêu Tiêu lắc đầu.

Hiện tại rất tốt, đệ đệ đi theo Ngụy Hợp Học Võ, trở về cũng rất khỏe mạnh khỏe mạnh, thể trạng mạnh dần, sinh ý cũng duy trì liên tục, hết thầy đều rất thuận lợi.

Nàng không có dã tâm gì quá lớn, chỉ cần có thể an tâm như vậy, một mực chịu đựng đến lúc đệ đệ lớn lên, thì tốt rồi.

Ôn Liên tức giận, bây giờ tất cả mọi người đều nhân lúc mới chính trị chiếm thị trường, còn khuê mật này vẫn không nhúc nhích, an phận thủ thường.

Nhưng nàng cũng không nhìn, bây giờ là lúc an phận sao?

Bây giờ trời tối một bước, sau này phải lấy năm làm đơn vị đuổi theo.

Cô ta còn thao thao bất tuyệt nữa nhưng Lâm Tiêu Tiêu chẳng hề cử động.

Nàng tức giận đến mức xoay người vù vù.

“Quên đi, ta về đây!”

Cô đi được vài bước, quay đầu lại nhìn, thấy Lâm Tiêu Tiêu xoay người vẫy tay với cô, nghĩa là cô đi nhanh đi.

“Nghỉ ngơi cho tốt.” Lâm Tiêu Tiêu ôn hòa nói.

“A... A! Sắp bị người chọc tức chết rồi! Tiền nhàn rồi ở nhà thì có ích lợi gì? Lãng phí quá đi!!” Ôn Liên vuốt tóc.

“Người muốn, có thể cho người mượn.” Lâm Tiêu Tiêu mỉm cười.

“...” Ôn Liên lập tức bị nụ cười của bạn tốt làm cho hết hồn.

“Đi thôi!” Nàng vốn dạo này nhìn thấy phụ thân bên kia chiếm thị trường phi thường không tệ, so với trước kia lợi nhuận lớn hơn rất nhiều, cho nên tranh thủ thời gian nhắc nhở hảo hữu cùng đi theo.

Kết quả nhìn thấy vẻ mặt bạn tốt như không có chuyện gì, trong lòng liền có một trận hỏa đại.

Cái gì đều nghe họ Ngụy kia, thị trường không đi chiếm, cao thủ không đi mời nữa, chỉ lo chút mặt đất của mình, không có chí tiến thủ. Quả thực chọc chết người.

“Đi thôi!” Ôn Liên càng nghĩ càng giận, dứt khoát không dừng lại, ra khỏi kỳ viên, lên xe ngựa trở về.

Cô ngồi xe về phủ đệ Ôn gia Hùng Sơn suốt chặng đường.

Ôn gia ở Hùng Sơn Nghiêu, xem như một trong mấy đại thương. Phủ đệ nổi thành một mảnh, ước chừng chiếm cứ hai con phố.

Hơn ba mươi gian phòng ốc lớn nhỏ không đồng nhất, cao có thấp, chính giữa còn có hoa viên xanh biếc ao nước hòn non lâm viên. Trong đó quang phó hộ vệ, liền có hơn một trăm người.

Lúc này trong chủ lâu lớn nhất của Ôn gia là Chu Ngọc các.

Chủ thính lầu hai màu đỏ thắm, cạnh rào chắn ban công.

Gia chủ Ôn gia, Ôn Thượng đang phụng bồi một nam tử cường tráng mang bịt mắt màu trắng quan sát toàn bộ Ôn gia viên lâm.

Ôn Thượng bây giờ tuổi đã quá sáu mươi, tâm rộng thể béo, trên mặt rất có phúc tướng, sinh ý cũng là một đoàn hòa khí, khắp nơi là thiện.

Ở bên ngoài không ít người bởi vì hắn thường xuyên thích làm việc thiện, cho nên đã cho một cái biệt danh của thiện nhân Ôn đại.

Chỉ là lúc này, gương mặt béo vốn luôn ôn hòa hòa khí lạnh của Ôn đại nhân không ngừng chảy ra mồ hôi hai bên.

Hắn cúi đầu cầm khăn tay, liên tục ửng thanh, lau mồ hôi.

Khăn tay đã sắp ướt đẫm, nhưng vẫn chưa phát hiện ra.

“Hàn đại nhân, yêu cầu của ngài thật sự là không có cách nào. Trước đó, các ngài đã quyên góp tất cả lương thực dự trữ, bây giờ tất cả con đường đều đã nghĩ hết, thật sự tìm không thấy càng nhiều lương thực...” Ôn Thượng thấp giọng khẩn cầu.

“Ta mặc kệ, ta quản lý Hùng Sơn San hô này, nhất định phải bổ túc toàn bộ lương thực, nếu không đủ, bên trên trách tội xuống, người ta đều không gánh nổi.” Nam tử một mắt lạnh nhạt nói.

Hắn tên là Hàn Ngọc Trung, cũng là Tuyên Cảnh Hùng Sơn Lăng Dĩnh Đạo Chủ mới nhậm chức cách đây không lâu.

Quảng tế đạo thống quản lý thương nghiệp và một số cần cù hậu cần, là một phần hậu cần lệ thuộc vào Tuyên Cảnh Thành, vừa vận quản phần lớn sinh ý của Ôn gia.

“Hơn nữa ta xem qua ghi chép, lúc trước khi Vương Thành Hạo còn sống, người mỗi năm đều quyên góp một con số này. Sao nào? Bây giờ Hàn Ngọc Trung ta nhậm chức, người lại cho một chút việc như vậy? Người cho rằng Hàn Ngọc Trung Trung ta dễ lừa gạt hơn Vương Thành Hạo đúng không?”

Hàn Ngọc lạnh nhạt nói, trong lời nói mơ hồ có ý uy hiếp.

Ôn Thượng âm thầm kêu khổ.

Ngay mấy ngày trước, đạo chủ Vương Thành Hạo lúc trước bị điều tham ô, đột nhiên xuống đài.

Không chỉ hấn, còn có một số quan viên khác cũng dẫn theo xuống đài, một nhóm lớn người mới một lần nữa đi lên.

Ôn gia vất vả lắm mới đã thông được mạng lưới tình cảm, hơn phân nửa bị hỏng, bây giờ chỉ có thể bắt đầu lại.

“Hàn đại nhân thứ tội, Ôn gia chúng ta thật sự không bỏ ra nổi nhiều như vậy. Hiện tại trên thị trường chỉ có chút lương thực, chúng ta đã đưa ra giá gấp hai, mà vẫn không mua được!” Ôn Thượng bắt đắc dĩ cầu khẩn.

“Cái này ta không quản.” Hàn Ngọc Trung lạnh lùng nói, “Gần đây động tác của người lớn như vậy, ăn nhiều chỗ tốt như vậy, không cho chút thực tế gì mà muốn thoát thân?”

Ôn Thượng á á khẩu không trả lời được, lúc trước nhìn đúng cơ hội, ra tay kịp thời cướp thị trường, đúng là chiếm rất nhiều chỗ tốt.

Nhưng những thứ đó không liên quan gì đến lương thực a, ngược lại còn chiếm lượng lớn tiền tài, hiện tại thì tốt rồi, bị Hàn Ngọc tìm tới cửa.

Hôm nay Ôn gia giao dịch vài thứ, quá mức mạo hiểm, phạm pháp, đều bị Hàn Ngọc nắm bắt lấy dấu vết.

Nếu không thể khiến hấn hài lòng, e rằng lần này Ôn gia sẽ chạy trời không khỏi nắng.

Trong đầu Ôn Thượng không ngừng suy nghĩ các loại ý niệm. Nghĩ đủ các loại lí do, ý đồ thuyết phục Hàn Ngọc.

Nhưng đợi một lát, hấn bỗng phát hiện trước mặt không còn âm thanh.

Ngẩng đầu lên nhìn, Hàn Ngọc Trung đang há miệng, nhìn xuống lâm viên phía dưới.

Ôn Thượng sửng sốt, nhanh chóng nhìn về phía lâm viên phía dưới.

[Trên sách có phúc lợi) chăm chú với số hiệu công chúng.], mỗi ngày đọc được một chút tiền giảm giá bằng vàng!

Phía dưới vừa vặn là nữ nhi Ôn Liên vào cửa, đang chỉ vào một ít tàn hoa chưa quét sạch trên mặt đất, quát lớn một tiếng với người.

Ôn Liên hiện giờ cũng mới đầy hai mươi, dáng người càng lúc càng lồi lõm, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, toàn thân đỏ hồng, như một quả ớt nhỏ.

Hàn Ngọc nhìn xuống lâu hai, thấy Ôn Liên đang nói chuyện, mỗi tiếng nói mỗi cử động đều có cảm giác mê người.

“Đó là gì của ngươi?” Hấn híп mắt hỏi.

Ôn Thượng giật mình nhưng vẫn trả lời: “Đó là tiểu nữ Liên Nhi. Hàn đại nhân...”

“Hóa ra là Liên điệt nữ, trước đây ta chưa từng thấy qua, không ngờ đã xinh đẹp như vậy rồi, rảnh rồi cũng phải thân cận một chút mới được.” Nét mặt Hàn Ngọc Trung đầy ôn hòa.

“Cái này...” Trong lòng Ôn Thanh đau xót, biết Hàn Ngọc là coi trọng nữ nhi.

Tên Hàn Ngọc Trung này không tham tiền, nhưng lòng tham, trước đó hấn đã tặng hấn mấy món tốt, nhưng hôm nay lại coi trọng nữ nhi Ôn Liên.

Ôn Thượng thầм lo lắng đau lòng, nhưng nếu lúc này Ôn gia không qua được cửa ải này, e là sau này... sẽ không có lần sau.

Hắn nghĩ lại, dù sao nữ nhi hôm nay cũng lớn rồi, đã đến lúc xuất giá... Thế đạo bây giờ, đi theo Hàn Ngọc Trung là người có quyền như vậy, cũng không tính là thiệt thòi.

Hàn Ngọc tuy nói háo sắc, nhưng cũng không nghe nói đến chuyện gì về thê thiếp của mình.

Trong lòng Ôn Thượng thâm cảm rằng, nghĩ đến trong nhà còn có tiền đồ của hai con trai và con gái.

Nếu một mình Ôn Liên có thể đổi lấy phát triển an ổn của Ôn gia, như vậy vụ mua bán này cũng đáng giá!

Buổi chiều trên tiệc rượu.

Ôn Thượng đặc biệt gọi Ôn Liên tới, cùng uống rượu với hắn.

Hàn Ngọc càng nhìn Ôn Liên càng cảm thấy hài lòng.

Chạng vạng, Ôn Thượng chuyên an bài Ôn Liên, Hàn Ngọc tản bộ bên bờ sông phụ cận Ôn gia. Cũng coi như bồi dưỡng tình cảm.

Chạng vạng tối bầu trời có chút lo lắng, có tiếng sấm ù ù ở phía xa chân trời chấn động, tựa hồ muốn mưa.

Bên bờ đê, Hàn Ngọc đứng phía trước, Ôn Liên ở phía sau, cách đó không xa là hộ vệ đi theo.

“Tuy ta không biết vì sao cha lại muốn ta đến tản bộ với con, nhưng nếu con cảm thấy dễ khiến ta vui vẻ như vậy, con sai rồi!” Ôn Liên chưa đi được bao xa đã chủ động lạnh giọng lên tiếng.

Hàn Ngọc sững sốt, lập tức cười cười.

*

*

*

“Liên nhi cô nương quả nhiên là người tốt, ta thích tính cách như ngươi, cô gái lúc nào cũng phải có dáng vẻ của chính mình mới đúng. Tất cả đều là ngàn thiên nghịch thiên, thuận theo chịu đựng, chẳng phải là quá chán sao.”

“Ta có cá tính gì liên quan đến người không?” Ôn Liên phản bác: “Ta nói rõ cho người, chờ người của bàn ghế bồn cô nương có thể sắp xếp từ đây đến Dục Bắc Lăng, nếu như người có chút tự biết mình, thì đừng đến đây chịu khổ nữa.”

Vừa đi vừa nói, bà ta hơi bất cẩn, chân bị trật một chút, ai ui một tiếng ngã về phía trước.

“Không sao chứ?” Hàn Ngọc Trung đưa tay ra kịp thời ôm một cái, ôm Ôn Liên vào trong ngực.

“A! Người làm gì đó!!! Mặc ghét!” Ôn Liên hét lên một tiếng, cảm giác eo bị bàn tay lớn ôm, trong lòng cảm giác buồn nôn lập tức trào ra.

Bốp!

Nàng vung tay tát một cái lên mặt Hàn Ngọc Trung, giã giụa đi qua, đứng sang một bên.

Trên mặt Hàn Ngọc Trung nguyên bản đang quan tâm chột ngẩn người, một tay sờ lên vị trí bị đánh.

Bốp!

Đột nhiên hấn vỗ một cái lên mặt Ôn Liên, đánh cho cô ngây ngốc.

“Cát nàng lại.”

Hai hộ vệ nhanh chóng tiến lên, một trái một phải bắt lấy Ôn Liên.

“Các người làm gì đó!” Ôn Liên hét ầm lên, nhưng thanh âm còn chưa kịp truyền ra đã bị bàn tay Hàn Ngọc đánh cho văng đầu hoa mắt.

Ba ba ba ba!

Hàn Ngọc Trung hai tay đồng thời mở cung, hung hăng đánh vào hai má của Ôn Liên, không chút thương tiếc.

“Nhiếp lại thư cho Ôn thượng nhân, nói đêm nay ta giúp hấn quản giáo con gái thật tốt. Mang đi!” Hàn Ngọc âm thanh lạnh lùng nói, cánh tay cũng dừng lại.

Ôn Liên bị bạt tai liên tục đánh cho dần dần hôn mê bất tỉnh, kêu lên vài tiếng liền không thấy bóng dáng, cúi đầu xuống, khoe miệng chảy máu, không còn tiếng động.

Chạng vạng tối.

Ngụy Hợp nhẹ nhàng gấp một gấp trứng cà khoa, đưa vào trong miệng, sau đó cầm lấy muối múc một muống thịt lớn gạo.

Thịt trong cơm đều là thịt Thạch Lộc.

Cũng chính là chia một phần ba sản lượng từ Cửu Ảnh.

Một tòa ruộng thịt nai đá, mỗi tháng có thể sản xuất thịt thuần nặng hơn hai trăm cân. Hấn chia một phần ba, một mình dùng để thêm chút thịt cho trong nhà, ngược lại vừa vụn.

Dù sao lượng thức ăn của nhị tử Ngụy Oánh cũng chỉ là một phần mười, cơ hồ có thể xem nhẹ không đáng kể.

Từ sau khi Chu Thuận chết đi, các chi mạch còn lại của Thiên Ân môn cũng đều ngừng tranh đấu, không động thủ nữa, tựa hồ bị những thủ đoạn tàn nhẫn này hù dọa.

Vạn Thanh môn cũng nghênh đón thời gian an ổn phát triển, nghỉ ngơi lấy lại sức.

Ngày ngày Ngụy Hợp ngoại trừ tu hành ở Tây Sơn, chỉ điếm cho đám môn nhân còn lại, dạy cho Lâm Tiêu Tiêu, Lâm Viễn đệ đệ, còn lại chính là nghiên cứu độc dược học. Tỉnh thoảng qua bên kia râu ria nhìn xem quyền viện mới xây dựng.

Râu mép thành công vẫn là trước lại tìm đến hấn, hai người đồng thời chiêu thu một ít nạn dân thân thể trong sạch đơn giản tiến vào quyền viện.

Lấy thân gia Ngụy Hợp hôm nay, cũng không quan tâm đến việc tiêu hao quyết việc này. Càng đừng nói râu mép làm nền cho gia tộc bản địa, cơ bản không cần hấn quan tâm.

Chỉ cần tỉnh thoảng tới đó chỉ điếm chút võ nghệ cho bọn nhỏ là được.

“Ai...” Ngụy Hợp đào xuống mấy chén cơm lớn, bông bát, nhìn chỗ ngồi trống phía đối diện, cũng không biết nói gì.

Nhị tử lại đi lẩn lộn với Chân Khởi, gần đây đều thường xuyên không ở nhà.

Vốn hắn cũng có nhiều lời phê bình kín đáo với chuyện này, nhưng nhìn thấy làn da Nhị tử càng ngày càng mịn màng và khí sắc khỏe mạnh, hắn cũng không nói ra lời ngăn cản.

Thịch thịch thịch.

Đột nhiên cửa sân bị gõ gấp rút.

Ngụy Hợp đứng dậy, đi tới mở cửa, tiểu viện nơi này so với phòng ốc ở Thiên Ấn trấn trước đó nhỏ hơn rất nhiều, chỉ là vài bước đã đến trước cửa viện.

Mở cửa, bên ngoài thành linh là Lâm Tiêu Tiêu thở hồng hộc, trán đổ mồ hôi.

Lâm Tiêu Tiêu vốn mặc váy dài thanh tú chỉnh tề, có vẻ lộn xộn, hiển nhiên dọc đường tới đây rất gấp.

“Ngụy đại ca, việc gấp!” Nàng không ngừng phập phồng, thần sắc chăm chú.

“Vào trước rồi hẵng nói.” Ngụy Hợp nhíu mày, các loại phiến toái bên kia như nước phừng, lão đều âm thầm giải quyết, theo lý thuyết không nên có phiến toái nhanh như vậy.

Hai người đóng cửa lại, ngồi vào chiếc ghế trong sân.

Ngụy Hợp đổ chén nước vào cho nàng ta.

“Không cần vội, từ từ rồi nói.”

“Vâng...” Lâm Tiêu Tiêu tận lực nín thở, lúc này mới nhanh chóng nói ra mục đích cô tới đây lần này.

“Ta biết Ngụy đại ca ngài không có nghĩa vụ giúp đỡ chuyện này, nhưng Ôn Liên, tốt của ta là hôn phu của ta, cũng là tỷ muội ta có thể phó thác tính mạng. Cho nên, bây giờ ta chỉ có thể mời ngài nghĩ cách.” Lâm Tiêu Tiêu trầm giọng nói.

“Ôn Liên?” Ngụy Hợp kinh ngạc nói: “Nàng có thể có chuyện gì? Ôn gia không phải phú hộ nổi danh Hùng Sơn sao?”

“Là phụ thân nàng, định đưa nàng cho Hùng Sơn Lao, một vị quan viên tên là Hàn Ngọc Trung, đổi lấy an ổn của Ôn gia.”

Lâm Tiêu Tiêu rất ít khi nói dài như vậy, có thể nghĩ vì tỷ muội này, nàng cũng coi như bất chấp mọi giá.

“Tặng?”

“Đúng vậy, bây giờ đã bị Hàn Ngọc Trung mang đi rồi. Nếu muộn nữa thì phiền toái!” Lâm Tiêu vội vàng la lên.

Ngụy Hợp lắc đầu.

“Việc này, ta không quản được.”

Không riêng gì Ôn Liên kia tính cách quá kém, còn có chuyện này người ta tự lo việc nhà, hẳn không muốn quản, cũng không có tư cách quản.

Cũng không phải là làm tổn thương tới mạng người, bản thân phụ thân người ta cũng nguyện ý tặng, hẳn có lập trường gì mà quản?

“...” nguyên nhân không quản được, thật ra Lâm Tiêu Tiêu cũng hiểu.

Cô tới đây xin Ngụy Hợp, vốn đã cân nhắc tới chuyện này. Tình huống của Ôn gia rất đặc biệt, cô thân là thương nhân, làm sao lại không biết.

Nhưng bà ta vẫn tới.

Không phải vì không có biện pháp, mà vì có Ôn Liên và cô.

“Trên tay Ôn Liên cũng có hai ruộng thịt dị thú, ta có thể làm chủ chuyển một ruộng thịt sói trong đó cho ngài.” Lâm Tiêu Tiêu nghiêm túc nói.

“Bắc Đò động lang.” Ngụy Hợp sừng sốt, đây chính là dị thú cấp trung.

Ước lượng dị thú, là tiêu chuẩn lúc trước được Nguyên thái tổ Võ Định quốc định ra.

Tiêu chuẩn này đã vận dụng liên tục hơn ngàn năm, đến bây giờ, mặc dù có chút quá muộn, nhưng vẫn có tính định vị.

Một vườn thịt trung đẳng, cũng không phải đơn thuần tương đương với mấy vườn thịt cấp thấp, mà là căn bản không thể trao đổi.

Ngụy Hợp mặc dù đã lấy được một phần thịt thượng đẳng từ Chu Thuận. Nhưng loại đồ tốt này, tự nhiên càng nhiều càng tốt.

Dù sao hẳn cũng muốn kiêm tu võ học, còn có Phá Cảnh Châu cũng cần tích góp năng lượng, tiêu hao hơn xa võ giả bình thường.

“Một tòa không đủ.” Ngụy Hợp suy nghĩ một chút, lắc đầu.

“Như vậy, cả hai tòa đều đưa cho người!” Lâm Tiêu Tiêu nghiêm túc nói.

“Thành giao.” Ngụy Hợp dứt khoát gật đầu.

Cứ như vậy, cộng thêm bốn tòa ruộng thịt Chu Thuận trên bản đồ lúc trước, hẳn có sáu tòa.

Trong tay còn lưu lại một hạt dị chủng, là lúc đi cùng với Cửu Ảnh tới địa huyết của con dơi kia.

Lợi ích như vậy, cũng đủ để ra tay một lần.

“Cảm ơn!” Lâm Tiêu Tiêu cúi đầu thật sâu, cô biết lần này ra tay nguy hiểm tới mức nào.

Đối phương Hàn Ngọc không phải là võ giả, mà là quan viên, đứng sau lưng không chỉ có một môn phái, mà là toàn bộ Tuyên Cảnh thành.

Một khi bại lộ, sẽ ảnh hưởng lớn đến Ngụy Hợp đến mức nào, nàng rất rõ ràng.

Cho nên nàng mới nguyện ý thay thế Ôn Liên đưa ra cái giá lớn như vậy. Phải biết rằng hai tòa ruộng thịt này cho dù là quyền viện nhỏ cũng không thể lấy được thịt của dị thú này.

Một mình Ngụy Hợp có thể tới tay, xem như cực kỳ phong phú.

“Người nói, Ôn Liên hiện tại đã bị mang đi?” Ngụy Hợp nghĩ nghĩ, hỏi.

“Vâng. Trước khi tới ta nhận được tin, đã bị mang tới nhà Hàn Ngọc Trung.” Lâm Tiêu Tiêu nhanh chóng nói.

“Việc này không nên chậm trễ.” Ngụy Hợp đứng dậy.” Ta lập tức chạy qua một chuyến, người ở lại chỗ ta, đừng đi đâu cả, để tránh gặp phải nguy hiểm.”

“Ta có mang theo...” Lâm Tiêu Tiêu còn chưa nói xong đã thấy nhoáng lên một cái, không còn bóng dáng Ngụy Hợp đâu.

Một lát sau.

Tuyên Cảnh thành, Tề Hưng phường.

Vương thiếu quân mặc áo bào trắng tơ bạc, phong độ nhẹ nhàng đi vào phòng khách, nhìn sắc trời bên ngoài đã hoàn toàn tối đen.

“Sao lại tới tìm ta?”

“Có một việc nhỏ muốn tìm người hỗ trợ. Sau khi thành công, một tòa ruộng thịt hừng hực.” Ngụy Hợp bình tĩnh nói.

“Nói tiếng người.” Vương Thiếu Quân cười lạnh nói.

Lợi ích trao đổi giữa hắn và Ngụy Hợp, nếu tính ra, há chỉ một tòa thịt gấu nước làm sao có thể so sánh?

Trước đó dính đến rất nhiều tài liệu độc dược vi phạm cấm chế, phần lớn giá trị xa xỉ, trong đó hỗn độc cũng hữu dụng với võ sư, giá trị càng vượt xa một tòa ruộng thịt gấu nước.

Nào quan tâm đến điểm này.

“Sự tình rất đơn giản, chỉ là một chuyện nhỏ.” Ngụy Hợp nhắc Ôn Liên lên.

Vương Thiếu Quân gật đầu, gọi một tên cấp dưới từ ngoài cửa vào, dặn dò vài câu, bảo gã đi truyền tin tức, việc này coi như xong.

“Đúng là việc nhỏ, ta chào hỏi mọi người là tốt rồi, có điều nếu thời gian không kịp thì cũng đừng trách ta.”

“Nhìn vận khí của nàng ta. Không nói chuyện này nữa, trong tay ta có mấy tòa ruộng, muốn đổi thành cao tầng hơn, người có đường nào không?” Ngụy Hợp tìm đến, mục đích chủ yếu mới là cái này.

Bây giờ nếu hắn lấy được thịt điên của Ôn Liên, lại đi trên bản đồ tìm được mấy cái kia của Chu Thuận, liền có khoảng sáu cái. Cái này còn chưa tính cửu ảnh bên kia có thể lấy được một phần ba sản lượng thịt ruộng.

Hiện tại hắn quả thực chính là ngày tiến đầu tiên. Không thiếu tiền!

Vì vậy làm cách nào đổi những tài nguyên này thành thứ thích hợp hơn với hắn mới là mấu chốt.

“Cái này đơn giản.” Vương Thiếu Quân gật đầu. “Bất quá ta không đề nghị người thay đổi, trên thị trường là một mảnh ruộng thịt, đổi hạ đẳng trung đẳng, thượng đẳng rất ít. Bởi vì số lượng hai thứ sau không nhiều, có tiền cũng không mua được.”

“Không việc gì, biết người có con đường này là tốt rồi.” Ngụy Hợp gật đầu.

Hai người lại gọi một ít thức ăn và rượu, ăn uống một chút.

Hôm nay hai người quan hệ cũng không hề che giấu, tin tức Ngụy Kỳ vừa mới là một trong tam đại võ sư của Vạn Thanh môn, đột phá tầng thứ tư Phúc Vũ Kính dần dần cũng truyền ra.

Lời đồn hấn tán công cũng đã bị tin tức mới đột phá này bao trùm.

Người bên ngoài đối với ấn tượng của hấn, cũng bị thanh danh một trong ba đại võ sư Vạn Thanh Môn vùi lấp.

Chuyện tới bây giờ, Ngụy Hợp ở Tuyên Cảnh thành dần dần có một phần căn cơ.

Cửu Ảnh, Vương thiếu quân, Lâm Tiêu Tiêu, râu quai nón, còn có sư môn Vạn Thanh môn.

Những người này quan hệ với hấn, kết nối thành một cái lưới.

Mạng lưới tuy không lớn, nhưng có thể trao đổi năng lượng ích lợi với nhau, chiếu cố lẫn nhau rất nhiều.

Ngụy Hợp có thể sử dụng năng lượng tài nguyên các phương diện bổ sung cho nhau.

Như Vương thiếu quân đôi khi cần độc dược đặc thù, nếu Ngụy Hợp không tự xử lý được thì tới tìm Cửu Ảnh để thảo luận, rất nhanh sẽ tìm ra đối sách, sau đó giải quyết.

Có chuyên gia độc lý học là Cửu Ảnh tọa trấn, về phương diện độc lý học của Ngụy Hợp nhanh chóng tiến bộ.

Chỉ bằng vào thủ pháp hạ độc, hấn có thể dựa vào tư duy mới lạ của hiện đại nhân tiên tiến, cùng linh cảm Thiên Mã Hành Không, so với chín thân ảnh.

Nhưng nếu phải so sánh ở phương diện chuyên nghiệp, thật ra hấn không bằng Cửu Ảnh.

Nếu cần năng lượng trên mặt quan, hấn cũng có thể tìm Vương thiếu quân hỗ trợ xử lý. Vương thiếu quân là công tử

Vương gia, địa vị cực cao, được mọi người gọi là một trong tam công tử của Tuyên Cảnh Thành.

Vương gia vốn cũng là đại gia tộc số một của Tuyên Cảnh Thành, nhân mạch cực lớn. Muốn tiền có tiền, muốn người có.

Còn Lâm Tiêu Tiêu bên này, có thể lấp cho Ngụy Quốc một sản nghiệp căn bản ổn định.

Lâm Tiêu Tiêu có thể cung cấp tiền tài và tài nguyên bình thường, ứng phó với đủ loại chuyện nhỏ nhặt trong cuộc sống hàng ngày.

Hồ râu Thành là quản lý quyền viện, bồi dưỡng đệ tử sau này có thể sử dụng được.

Những hộ vệ này, về sau thời gian dài thành hình, có thể giảm bớt sự khó xử mà Ngụy Hợp khó mà chú ý đến.

Vì chiếu cô bằng hữu người nhà, sưu tập một số tình huống, còn có chiếu cô sản nghiệp của thủ hạ mình, đều có chỗ dùng.

Cũng không thể có chuyện nhỏ gì đều phải tự mình đi làm, hoặc là vận dụng quan hệ với Vương Thiếu Quân a?

Lúc ban đêm.

Từ Dự Hưng phường đi ra, Ngụy Hợp và Vương thiếu quân tách ra, không có ngay lập tức trở về.

Mà là chậm rãi dọc theo Nghiên Tư bên đường, trở về hướng ngoại thành.

Chuyện Ôn Liên trong mắt Lâm Tiêu Tiêu rất nghiêm trọng, nhưng trong mắt Vương thiếu quân, thậm chí trong mắt Ngụy Hợp chỉ là chuyện nhỏ.

Chỉ cần có đủ lợi ích là có thể dễ dàng giải quyết.

Cho dù Ngụy Hợp chính mình, kỳ thật cũng chính là ẩn giấu chút thuốc hạ xuống có thể giải quyết.

Không cần độc dược, chỉ cần dược vật có thể khiến đôi phương không sử dụng là có thể đi vòng vèo làm xong việc.

Chỉ có điều để Vương Thiếu Quân ra sức từ một tầng khác, càng an toàn hơn.

Bỗng nhiên một trận thanh âm lạch cạch từ trên đường phố phía trước truyền đến, kéo Ngụy Hợp từ trong suy tư trở về.

Hắn giương mắt nhìn lại.

“.....”

Đầu phố phía trước, dân chúng hai bên đường nhao nhao tránh đi, nhường một đoàn xe ngựa ở giữa chạy qua.

Đoàn xe có ba chiếc xe ngựa, trước sau đều là song mã kéo xe, chỉ có ở giữa là bốn con ngựa kéo xe.

Những xe ngựa này có màu vàng nhạt, bên ngoài có khắc những vân văn nhỏ cùng hình dáng không tước.

Trên cửa sổ xe và quần áo phu xe đều thêu một chữ Tạ.

Ngụy Hợp nheo mắt, nhìn chăm chăm vào thùng xe ở giữa.

Trong buồng xe kia, ngồi ngay ngắn có người, khoảng cách hơn mười mét nhưng vẫn có thể cảm giác được một cỗ kinh lực mạnh mẽ nồng đậm tựa như hỏa diễm.

Phảng phất như đang nhảy, như đang thiêu đốt.

Người nọ ngồi ngay ngắn ở trong buồng xe, kinh lực toàn thân tựa như gió lốc hiển hiện nơi xa, vận chuyển không ngừng truyền ra tiếng rít rất nhỏ.

Loại cảm giác này rất kỳ diệu, lỡ tai Ngụy Hợp Minh Minh nghe không thấy thanh âm, lại có thể cảm ứng được kinh lực cường đại của người trong xe.

Hắn chú ý tới mặt bên của những thùng xe này tựa hồ tràn ra một mùi máu tươi.

Kết hợp với kinh lực mạnh mẽ mà người trong xe kia phóng thích ra, rất hiển nhiên, đây là một đoàn xe rất có thể đã bị tập kích.

“Đó là Tạ Mẫn tới từ phủ thành, Tạ Lão tiên sinh.” Vương Thiệu Quân không biết từ lúc nào đã xuất hiện bên cạnh Ngụy Kỳ.

“Lão nhân gia người tuy suy yếu không ít, nhưng cũng không phải võ sư bình thường có thể xâm phạm. Những lão đại có

thể chu du chư châu, sẽ chẳng có gì đơn giản.” Vương Thiếu Quân nhẹ giọng nói.

“Tại sao ngươi lại trở về?” Ngụy Hợp nghi ngờ nói.

“Ngươi làm xong việc rồi. Không cần ngươi nói đến ruộng thịt gì đó, ta không thiếu món đồ đó, ta muốn ngươi giúp ta một việc.”

“Giúp cái gì?”

“Lần trước chúng ta giải quyết sát thủ Quy Nhạn Tháp, mang tới mấy nhân vật phiền toái. Ta không tiện để cho người nhà biết được tình hình, chỉ có thể tìm ngươi.” Vương Thiếu Quân thấp giọng nói.

“Cứ tin tưởng thực lực của ta như vậy?” Ngụy Hợp kinh ngạc.

“Ngươi nói xem?” Vương Thiếu Quân vẻ mặt mỉa mai, người khác thì thôi đi, nhưng trước mặt hắn còn giả bộ như vậy, thú vị?

“Có thể là vậy, nhưng thực lực quá mạnh ta đánh không lại.” Ngụy Hợp suy nghĩ một chút rồi đáp ứng.

“Yên tâm, ngươi ở một bên hỗ trợ hạ độc áp trận là được. Những chuyện khác ta tự làm.” Vương Thiếu Quân cũng không trông cậy vào Ngụy Hợp làm chủ lực.

“Vậy được.” Ngụy Hợp không có gì cự tuyệt.

Có thể làm cho Vương Thiếu Quân cũng như lâm đại địch, tất nhiên là võ sư cấp bậc Đoán Cốt.

Hắn cũng muốn thử một chút xem rốt cuộc Đoán cốt cấp độ lợi hại tới mức nào. Tuy hắn đã giao thủ nhiều lần với Vạn Thanh Thanh, nhưng đó là chiêu thức nuôi nấng, Vạn Thanh Chung Quy chỉ là con cháu của môn phái, không cùng một cấp độ với sát thủ thực chiến.

“Đa tạ, lát nữa ta sẽ phái người thông báo cho ngươi. Sau khi mọi chuyện thành công, ngươi muốn cái gì?” Vương Thiếu Quân hào phóng để mặc Ngụy Hợp ra giá.

“Tạm thời để đó, chờ ta cần gì lại nói.” Ngụy Hợp nhất thời không có gì cần gấp.

“Có cần giới thiệu cho người một mỹ nhân không?” Vương thiếu quân đột nhiên cười ám muội.

“Người cảm thấy hiện tại thích hợp trở thành gia đình sao?”
Ngụy Hợp hỏi ngược lại.

“Vậy người cứ chờ, một mực không ra nhà?”

“Ta thấy Vạn sư tử của người không phải là tốt lắm sao? Đúng rồi, ngày hôm qua yến hội, có một tiêu đề nhắc tới thê tử kết thân của đệ đệ của người, biết người. Tên là Dương Quả, người quen không?”

“Biết, trước kia từng gặp nhau.” Ngụy Hợp dừng lại một chút, có chút cảm khái.

“Thật sao? Ta còn tưởng hẳn không biết thăm dò bằng hữu của chúng ta từ đâu, cho nên cố ý lấy quan hệ.” Vương thiếu quân hiểu rõ.

“...” Ngụy Hợp không nói gì.

“Bây giờ ta và người lão đại không nhỏ, dù sao cũng nên sắp xếp quản lý cho tương lai. Ta dự định xây một tòa Bách Xuân Lâu ở phía nam thành, kinh doanh sòng bạc, kỳ viện, trân bảo, có hứng thú với việc này không?” Vương Thiếu Quân đề nghị.

“Người không phải nói mình muốn vượt qua Thượng Quan Kỳ sao?”

“Đó là chuyện sau này, đợi ta đến tuổi Thượng Quan Kỳ kia, khẳng định mạnh hơn hẳn. Bất quá bây giờ đường vẫn phải đi từng bước một.” Vương thiếu quân tựa hồ hiếm khi trưởng thành không ít.

“Người ta cho dù có tư chất căn cốt đi đến tầng kia, nhưng ở giữa còn cần bao nhiêu thời gian? Ta bước đầu đánh giá, trước năm mươi tuổi ta đạt tới cấp bậc Thượng Quan Kỳ, đã rất lợi hại rồi. Chẳng lẽ người năm mươi tuổi một mực không kết thân, không sinh con?” Hẳn nói một phen Ngụy Hợp không phản bác được.

“Cho nên chúng ta muốn tích góp của cải, chuẩn bị cho gia nghiệp sau này?” Ngụy Hợp hỏi.

“Biết là tốt rồi.” Vương thiếu quân liếc Ngụy Hợp một cái: “Nói một câu khó nghe thật sự, ta tuy vượt xa phạm nhân, nhưng cho dù là một đường bằng phẳng, vận khí tốt, đạt tới cấp bậc Thượng Quan Kỳ, đã là cực hạn. Chớ đừng nói là người, căn cốt còn không bằng ta.

Dù cho là Thượng Quan Kỳ, cũng chịu hạn chế khắp nơi, không được tự do. Thế đạo này đơn thuần dựa vào võ đạo, đi không xa.”

“Người xem thấu triệt rồi.” Ngụy Hợp cảm thán trong lòng.

“Đương nhiên ta hiểu rõ, Thượng Quan Kỳ ở Tuyên Cảnh thành này lợi hại, nhưng phóng tầm mắt nhìn toàn bộ Thái Châu, còn có tứ đại môn phái cùng cấp bậc với hắn, còn có đại tướng trong quân. Chớ đừng nói đến Vô Thủy tông cao cao tại thượng.” Vương Thiếu Quân lạnh lùng nói.

Ngụy Hợp lâm vào trầm mặc.

Đây chính là độ cao tầm nhìn khác nhau, khi hắn còn coi chức quan Thượng Quan của Thiên Ấn Môn là cực hạn của võ đạo, Vương thiếu quân lại không còn là một Thượng Quan Kỳ.

“Đi thôi, về thôi.”

Từ sau chuyện Chu Thuận, Vương Thiếu Quân liền mơ hồ hoàn toàn đặt Ngụy Hợp vào vị trí hợp tác.

Hắn thật sự không nghĩ tới, cũng không nguyện ý, có Ngụy Hợp như vậy đối thủ cùng địch nhân.

Cho nên biện pháp tốt nhất, là biến nó thành bằng hữu.

Mà hai người vốn hợp tác càng thêm chặt chẽ, Ngụy Hợp là người đối tốt với ta, ta đối với người tính tình tốt đẹp, thuận nước đẩy thuyền như thế, quan hệ của hai người cũng tự nhiên càng gần.

Sau khi tách ra, Ngụy Hợp trở về Tây Sơn, sau đó tiến Lâm Tiêu Tiêu xuống núi trở về.

Không bao lâu sau, Lâm Tiêu Tiêu đã phái người đưa tin tới, Ôn Liên được cứu rồi.

Bất quá người mặc dù kịp thời cứu ra, thân thể không bị phá, nhưng lại cãi lộn cùng trong nhà.

Bởi vì cha nàng ôn thượng, còn muốn nàng trở về, đi tìm tên Hàn Ngọc Trung kia.

Hàn Ngọc Trung bị Vương gia gây áp lực, thả người, nhưng sau lưng hắn cũng có hậu trường. Thả người chẳng qua là không muốn đắc tội với Vương gia.

Hơn nữa thái độ Vương gia cấp cho, cũng không giống như có quan hệ gì với Ôn gia.

Ôn Thượng muốn dựa vào da Ảnh bán hổ cũng hoàn toàn không có khả năng.

Sau khi ở nhà cãi vã một hồi, cuối cùng Ôn Liên cũng rời nhà, tìm đến khuê phòng Lâm Xuân Tiêu.

*

*

*

“Liên... nàng không sao thật à?” Lâm Tiêu Tiêu lo lắng nhìn Ôn Liên đang ngồi bên cạnh.

Trong phòng ánh sáng lờ mờ, cả khuôn mặt của Ôn Liên đều sưng thành đầu heo, ngồi bên giường, không nói một lời, chỉ ngơ ngác nhìn chăm chú vào một cái bình sứ điêu khắc mưa hoa sen trên bàn.

“Người yên tâm, lần này ta đặc biệt đi tìm Ngụy đại ca, huynh ấy rời khỏi quan hệ của mình mới cứu được người ra. Ta đem hai cánh đồng thịt mà người nhờ ta quản chuyển nhượng cho huynh ấy. Người không có ý kiến gì chứ?” Lâm Tiêu Tiêu cẩn thận nói.

Ôn Liên ngơ ngác nhìn bằng hữu thân thiết nhất của mình.

Cô bị người ta đánh ngất bất đi, sau đó vẫn luôn bị đánh, đánh tới mấy lần ngất xỉu. Kết quả người nhà mình không tới cứu cô, ngược lại là bằng hữu tốt nhất Lâm Tiêu Tiêu, dốc toàn lực cứu mình.

Mà càng tuyệt vọng hơn chính là, nàng lại về đến nhà, phụ thân kinh hãi, cho rằng nàng đã trốn thoát và còn muốn chủ động đưa nàng trở về.

“Tiêu Tiêu... Người nói xem, có phải ta rất ngu ngốc không?” Ôn Liên đột nhiên nói.

“Không, người chỉ là có chút ngu xuẩn, không phải rất ngu xuẩn.” Lâm Tiêu Tiêu thật thà trả lời.

“.....” Ôn Liên vốn tưởng bạn tốt sẽ thuận thế an ủi mình một chút, kết quả...

Nàng lại lần nữa tâm linh bị trọng kích, nhìn bạn tốt của mình, nước mắt cũng không nhịn được nữa, khóc lớn một tiếng.

“Người nói tại sao ta lại xui xẻo như vậy chứ... dựa vào cái gì mà ta lại gặp phải loại người xấu xa đó? Dựa vào cái gì? Ta bị bắt tới chính là đánh suốt... Hấn không để ý ta có phải nữ hài hay không, ta cho rằng ta sắp bị đánh chết rồi mới có thể trở về...”

Ôn Liên khóc thất thần, nước mắt nước mũi thò ra chụp lấy.

Lâm Tiêu Tiêu chỉ có thể tới gần một chút, nhẹ nhàng ôm lấy bạn tốt, vỗ vai hậu bồi của cô, khiến cô khóc càng thoải mái.

Khóc một hồi lâu, Ôn Liên mới chậm rãi dừng lại. náu mình trong lòng bạn tốt, hơi nức nở.

“Không có chuyện gì đâu, có ta ở đây, không có chuyện gì đâu.” Lâm Tiêu Tiêu nhẹ giọng an ủi.” Lần này nhờ có Ngụy đại ca ra tay tương trợ, nếu không ta cũng không có cách nào cứu người khỏi tay Hàn Ngọc Trung.”

“Ngụy đại ca...” Ôn Liên lập tức liên tưởng đến võ sư Vạn Thanh viện lúc trước đã mời bạn tốt kia giúp đỡ.

Nàng vẫn cảm thấy, tài lực vật lực của bạn tốt của người hoàn toàn có thể tìm một vị võ sư càng tốt hơn.

Thỉnh Ngụy Hợp, vẫn luôn là khuất tôn giảm giá, không thích hợp.

Nhưng bây giờ... Không nghĩ tới cuối cùng ra sức cứu nàng, lại là người từng có ấn tượng cực kém như vậy.

“Trở về, người theo ta đi, đi cảm ơn Ngụy đại ca.” Lâm Tiêu Tiêu nghiêm túc nói.

“Kỳ thật, đa số thời điểm, sinh ý ở đây tốt như ở xưởng thủy phườn, ta đều hoài nghi là Ngụy đại ca ở sau lưng lạng lẽ phát lực.”

“...” Ôn Liên không phản bác được.

Từ chuyện lần này đến xem, tựa hồ trước kia nàng thực sự trách lầm Ngụy Hợp.

Người khác cùng lúc mấy lần ra khỏi miệng nàng, còn nguyện ý ra tay tương trợ, hoàn toàn không so đo với nàng, bản thân chính là biểu hiện rộng lượng.

Cô nhìn khuê mật Lâm Tiêu Tiêu, lại nhìn bản thân bây giờ. Đột nhiên cô hiểu ra, vì sao Lâm Tiêu Tiêu luôn thuận buồm xuôi gió, có thể hóa hiểm thành an, mà bản thân hấn bây giờ....

Chuyện Ôn Liên chỉ là một việc nhỏ đối với Ngụy Hợp.

Rất nhiều lúc, giải quyết một việc cũng không cần dựa vào bản thân hấn đơn đả độc đấu.

Như Ôn Liên lần này, nếu hấn đích thân ra tay, có lẽ còn cần đảm bảo nguy hiểm.

Nhưng cấp độ phát lực như vậy, đối với Vương thiếu quân chỉ là chuyện của một câu nói, dễ như trở bàn tay.

Cho nên, vũ lực, nhiều khi chỉ là một loại công cụ.

Ôn Liên thoát ly, khiến Hàn Ngọc không còn cố kỵ nữa. Sau khi tra ra Ôn gia và Vương gia không có liên quan gì, hấn thăm dò thái độ của Vương gia, xác định không có vấn đề gì, lúc này không hề để cho Ôn gia tình cảm, một kích lôi đình.

Hưng thịnh mấy chục năm ở Tuyên Cảnh thành, rất nhiều sản nghiệp nhao nhao bị kiểm tra phong ấn, trong một đêm, phủ đệ nhà họ Phong bị tra.

Trong thời gian mới, các ngành lớn mới đều cần gấp chiến tích chiến tích, Xích Cảnh quân cũng cần lượng lớn lương thảo và thịt dị thú.

Ôn gia bị điều tra, điều tra ra vật tư, nhanh chóng được sắp xếp đầy đủ các tội danh, tất cả hợp lý, được đưa tới quân doanh của Xích Cảnh quân.

Một nhà Ôn Thượng chạy trốn suốt đêm, không rõ tung tích, mà Ôn Liên một thân một mình ở lại nhà Lâm Tiêu Tiêu, một đêm mất đi tất cả.

Những chuyện này, trong lúc thay đổi chính trị mới, cũng không ít, sản nghiệp của Ôn gia nhanh chóng bị thương hộ mới quật khởi thôn tính, lại tạo nên phú thương mới.

Ngụy Hợp lúc này cũng không có thời gian để ý những tạp sự này.

Tổng binh Tuyên Cảnh thành, Úy Trì Chung mời chi mạch của Thiên Ân môn mười một đến phủ tổng binh tụ tập.

Vạn Lãng quyết định mang theo Ngụy Hợp Vạn Thanh ra mặt, Diêu Hán làm thủ bị trong môn.

Hội nghị lần này là lần đầu tiên Thiên Ân môn phân liệt lại lần nữa tụ tập.

Nhìn từ Tuyên Cảnh thương hội, Hào Thân hội do Úy Trì Chung tổ chức trước đó, phỏng chừng tình huống không ổn.

Vị lão tổng binh này bị quan Kỷ Môn ngồi nhìn Thiên Ân Môn phân liệt còn tự mình ra tay thanh lý môn hộ. Bây giờ rốt cục hẳn đã thực sự có kết cục như dao găm.

Chạng vạng tối.

Trong tổng binh phủ ở xa xăm kỳ vắng, đèn đuốc sáng trưng, Xích Cảnh quân tinh binh hộ vệ cầm đao phối thuẫn, tùy ý có thể thấy được, không ngừng tuần tra thủ bị chung quanh.

Trong Ngọc Sơn sảnh trong phủ.

Tên úy Trì Chung tóc bạc trắng, mặt mũi hồng hào, ngồi ở vị trí chủ vị.

Người này bả vai rộng lớn vượt xa thường nhân, hai tay như vượn, dài đến quá gối. Toàn bộ thân trên chỉ ngồi ở chỗ đó, vóc người khôi ngô cũng mang cho người ta một cỗ hung mãnh dữ tợn.

Nhưng cỗ hung mãnh này đối với người thường mà nói có lẽ rất mạnh, đối với võ sư mà nói, cũng không tính là dễ thấy.

Võ sư có khí thế cường hãn hơn úy Trì Chung không ít, nhưng không ai nhìn ra được ông lão trước mắt là cao thủ đệ nhị Tuyên Cảnh Cảnh, gần với Thượng Quan Kỷ.

Chủ vị phía dưới, hai bên phân biệt là hai hàng ghế ngồi.

Trên ghế ngồi tọa trấn cử tử Thiên Ân môn, phó môn chủ Tạ Yển, cùng với thượng quan gần với Úy Trì Chung để làm người khác chú ý.

Sau khi Thượng Quan cởi áo giáp, bề ngoài vẻ vẻ chỉ là cách ăn mặc nho nhã văn sĩ. Y trầm mặc ít nói, ánh mắt như nước, tướng mạo rất trẻ tuổi, so với Chu Thuận lúc trước, khí chất của y càng thêm nội liễm.

Trong chín Thiên Ân còn lại, từng hình dáng khác nhau.

Người nào người nấy như thợ rèn khói, cơ bắp cường tráng.

Có khuôn mặt chất phác, giống như nông dân nông dân nông thôn.

Còn có công tử nhà giàu dáng người tiêu sái, tuấn dật phi thường.

Cự hán cơ bắp nhu mì đa tình, sóng mắt lưu chuyển.

Bà lão tóc trắng cầm trong tay chén vàng, nhìn như một tên khất cái.

Đội đã, Thiên Ân Cửu Tử với khí chất quái dị hoàn toàn thể hiện khí chất của chín loại võ học khác nhau.

Mà Vạn Lăng cũng nằm trong số đó.

Nàng mặc một thân váy bó vàng mềm mại, hai tay đeo ống tay áo nước xanh biếc, eo dùng một cây đai lưng màu đen buộc lên, mái tóc dài quấn lên, lộ ra cái cổ trắng nõn xinh đẹp.

Hai con người sắc cắt càng thêm đen kịt, dịu dàng mềm mại, nhìn qua, sau khi thoát ly Thiên Ân Môn, nàng so với trạng thái trước kia ngược lại càng tốt hơn.

Không có chuyện của con gái mang đến áp lực, tu tâm dưỡng tính, ngược lại Vạn Lăng khôi phục nguyên bản phong cách rất nghiêm túc.

Phía sau nàng đứng đầy hai người, một người Vạn Thanh Thanh, một Ngụy Hợp, hai người đều mang theo kinh trang Vạn Thanh môn, tóc dài buộc lên.

Gương mặt xinh đẹp của Vạn Lăng cùng Vạn Thanh Thanh tương tự nhau, nhìn qua ôn nhu mềm mại, không giống mẹ con, ngược lại giống tỷ muội hơn.

Hai người một người đầy đặn, một người thanh thuần, rất dễ khiến người ta chú ý. Ngược lại, Ngụy Hợp hoàn toàn trở thành nền tảng.

Dung mạo hấn vốn bình thường dưới hai mỹ nhân làm nền, hoàn toàn thành người qua đường.

Bất quá Ngụy Hợp cũng không để ý.

Hấn vốn không thích xuất đầu lộ diện, gây náo động. Khiêm tốn như vậy ngược lại càng phù hợp với suy nghĩ của hấn.

“Không biết tổng binh đại nhân triệu tập chúng ta đến đây là vì chuyện gì? Xin hãy nói thẳng.” Với tư cách môn chủ, sắc mặt Thượng Quan Kỳ bình thản mở miệng trước.

Hấn đã qua sáu mươi, nhưng võ đạo có thành tựu, trứ nhan có thuật, thoát nhìn nhiều lắm là ba bốn mươi. Thanh âm cũng trong trẻo sắc bén, làm cho người ta ấn tượng sâu sắc.

Úy Trì Chung bung chén rượu lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

“Thượng Quan môn chủ, nhiều năm trước ta nhớ tới người ta từng luận bàn một lần. Khi đó ta lưu luyến thất bại một chiêu, đối với võ nghệ của quý môn, chính là tương đương bội phục.”

“Đại nhân quá khen.” Thượng Quan Kỳ khiêm tốn nói:

“Chúng ta là nhân sĩ võ lâm, am hiểu nhất chính là tiểu xảo di chuyển, công phu đơn đả độc đấu của ngài, không so được với tài nghệ của ngài trên chiến trường giết địch Vệ Quốc.”

“Thượng Quan môn chủ quá khiêm tốn rồi. Được rồi, không nói nhiều nữa. Lần này mời chư vị đến đây, cũng bởi vì trước đây, Xích Cảnh quân ta đánh lui loạn quân, hộ vệ Thái Châu một cánh, tiêu hao quá lớn.”

Úy Trì Chung đi thẳng vào chủ đề.

“Hiện giờ quân lương dần dần không chống đỡ được nữa, mặc dù có thành trung du gia, Chu gia, Vương gia ủng hộ, nhưng hôm nay các nơi thu hoạch thành tạ lỗi thu nhận, kho lương trữ trữ không đủ, sợ là sẽ xảy ra đại loạn. Cho nên..”

Ánh mắt vị tổng binh đại nhân này nhìn lướt qua toàn trường.

“Cho nên, nghe nói chư vị chính là nhân nhân chi chí sĩ nổi danh trong Tuyên Cảnh Thành. Ta đại diện cho rất nhiều tướng sĩ của Xích Cảnh quân, hy vọng có được chư vị ủng hộ.”

Không phải là muốn tiền phải có lương thực sao? Nói dễ nghe như vậy.

Kỳ thật Thiên Ân Cửu Tử trước khi đến đã nghe nói qua, úy Trì Chung không ngừng tổ chức tụ hội, triệu tập hào tộc thân dân thu nạp quyên tặng.

Hiện giờ, cuối cùng cũng đạt được đỉnh đầu Thiên ấn.

Thiên Ân môn là đại hộ hơn trăm năm trú đóng ở Thường Cảnh thành, bản thân bởi vì võ giả đông đảo, chăn nuôi ruộng thịt nên cất giữ rất nhiều lương thực.

So với những đại hộ bình thường thì vật tư khá nhiều.

Thật ra rất nhiều người có thể suy đoán ra úy Trì Chung ra tay với Thiên Ân Môn.

“Đại nhân, ta thuộc Hồ Quang môn nhất mạch, nguyện ủng hộ năm nghìn thạch cứng gạo, thịt dị thú khô một ngàn cân.”

“Hóa Khí môn ta nguyện cầm cự bốn ngàn thạch trâu bò, thịt dị thú khô tám trăm cân.”

“Nguyên Băng môn ta nguyện chi trì bốn ngàn thạch trâu bò, thịt dị thú bảy trăm cân...”

“Chính lâm môn, nguyện.”

Từng phân mạch nhao nhao nói, rất nhanh đã đến lượt Vạn Thanh môn Vạn Lăng.

Vạn Lăng cũng dựa theo cấp độ của mọi người, mở miệng ủng hộ bốn ngàn thạch mập mập cùng sáu trăm cân thịt dị thú.

Chỉ có Thượng Quan Kỳ và Tạ Yển ủng hộ nhiều hơn một chút, đều là một vạn thạch mẽ cùng một ngàn cân thịt.

Sức ủng hộ lớn như vậy, đã đào hết một nửa vốn liếng của mọi người.

Phải biết rằng Thiên Ân môn tích lũy nhiều năm như vậy, mới tích góp được nhiều tài nguyên như vậy, hôm nay thoáng cái

đã lấy ra được một nửa, có thể nhìn ra được ý tứ của mọi người.

Một thạch mẽ chính là một trăm cân, đủ để cho bất cứ một nhà nào, ăn ba tháng trở lên.

Càng đừng nói hiện giờ thời gian thiếu lương thực, những lương thực này càng lộ vẻ đáng quý.

Thiên Ân môn chiếm giữ Tuyên Cảnh thành nhiều năm như vậy, vốn liếng cũng chỉ có bấy nhiêu.

Vạn Lăng cho ra nhiều lương thực như vậy, trong lòng cũng đau xót. Nhưng nàng biết, lần này nếu không hạ quyết tâm, sợ là khó qua ải.

“Ta có thể nhìn ra thành ý của chư vị, nhưng không đủ.” Úy Trì Chung nhẹ nhàng lắc đầu.

“Xích Cảnh quân ta bảo vệ vệ quốc gia, chính là vì che gió chắn mưa giúp các vị, ngăn cản hương lây loạn quân. Cho nên...”

Ở đây, trừ bỏ Thượng Quan Kỳ ra, ánh mắt những người còn lại khẽ biến, đây là ý muốn lấy sạch tất cả của cải bọn họ.

Nhưng Thiên Ân môn tuy mạnh nhưng đối mặt với Xích Cảnh quân cũng không chịu nổi một đòn.

Ngay cả kẻ mạnh mẽ như Chu Thuận cũng chỉ bị quét sạch hơn mười cây hỏa thương, bị thương phải bỏ chạy.

Nếu đổi lại là bọn họ... thì nhìn mấy trăm hỏa thương binh vây quanh một chút...

Nguy Hợp ở phía sau, nhìn đám người Thiên Ân Cửu Tử bất đắc dĩ bị bức đến lại lần nữa mở miệng ủng hộ tiền lương.

Nhìn thần sắc kìm nén uất ức của bọn họ, trong lòng hắn cũng yên lặng cảm thán.

Không ai dám phản bác phản kháng, nhìn binh tốt tinh tráng rậm rạp chung quanh, nhìn xem thương quân đeo trên người bọn họ, còn có một tướng lĩnh trong quân canh giữ ở chỗ tối.

Chỉ riêng khí tức của cấp bậc Võ Sư, xung quanh đã có hơn mười vị, trong đó có mấy vị lão tướng khí tức rất dài, sức kinh lực hùng hậu vượt xa võ sư bình thường tùy ý bày ra, rõ ràng là cơ bấp.

Đến khi tất cả mọi người lần nữa tỏ thái độ.

Úy Trì Chung mới lộ ra vẻ tươi cười.

“Tốt lắm, đa tạ mọi người ủng hộ Xích Cảnh quân ta, kế tiếp, nghe nói chư vị cao nhân Thiên Ân môn có thực lực phi phàm, lần trước chỉ giao thủ với Thượng Quan huynh, hôm nay chư vị tướng lĩnh Xích Cảnh quân ta lãnh thần đã lâu, không bằng kết cục đến trợ hứng luận võ, thế nào?”

Hắn mở miệng, người khác tất nhiên không dám nói không nha.

Đám người Thiên Ân Cửu Tử nhao nhao đáp ứng.

“Chúng ta tự mình ra trận, vạn nhất đánh ra hỏa khí, cuối cùng vẫn thất thố, không bằng để cho bọn tiểu bối ra tay, coi như là có thể trợ hứng, lại có thể không làm tổn thương hòa khí.”

Thượng Quan Kỷ bỗng lên tiếng nói.

Hắn nhìn ra úy trì chung muốn dùng vũ lực uy hiếp Thiên Ân Môn. Nhưng nếu là tiểu bối thì ôn hòa hơn nhiều, có một tầng hòa hoãn.

Úy Trì Chung nhìn hắn chằm chằm, dừng một chút mới lộ ra vẻ tươi cười.

“Cũng tốt, Thượng Quan huynh nói có lý, bên kia bảo bọn tiểu bối đi ra thử tay một chút.”

“Chúng ta cũng đang muốn kiến thức một chút thủ đoạn của chư vị Thiên Ân môn.” Một gã bạch giáp tiểu tướng bên cạnh cao giọng nói.

Võ sư trong quân đội, một phần là tự động bồi dưỡng, một phần là đến từ mọi người trong đại tộc, như ba đại gia tộc.

Mà nguồn gốc thành phần của Thiên Ân môn, chủ yếu là phú thương gia tộc cấp trung cấp, song phương căn bản không phải hỗn hợp một thế giới.

Một cái là hỗn hợp quân đội, một cái xem như hắc đạo, hoàn toàn có hai đường.

Coi như đều luyện võ, để cao thủ quân đội và cao thủ hắc đạo giao thủ, ai mạnh ai yếu...

Bản thân nó vốn là ức hiếp người.

Nhưng dù sao cũng tốt hơn so với kết cục tự mình Thiên Ân Cửu Tử.

159

Trong sảnh Ngọc Sơn.

Từng ngọn đèn Bạch Hạc xếp thành hai hàng, đèn hoa sen treo lơ lửng trên đỉnh đầu tỏa ra ánh sáng như ban ngày.

Trong đại sảnh rộng lớn, trên mặt đất phủ lên một lớp da thú dẹt vải rất dày.

Da lông cứng cỏi đủ để ngăn cản đao thương bình thường, là đạo cụ thích hợp nhất để ứng phó với võ giả tỳ thí.

Chủ vị, úy Trì Chung ngồi ngay ngắn bất động, kỷ luật quan một bên mặt trầm như nước.

Sắc mặt Thiên Ân Cứu Tử và Tạ Yến Đô đều có chút khó coi.

Trong quân có rất nhiều cao thủ, đây cũng không phải nói nhằm gì, mà là đánh thẳng tới.

Cái gọi là cao thủ giang hồ giang hồ trên giang hồ, thật ra có không ít người đã từng giao thủ với tướng lĩnh trong quân. Nhưng phần lớn đều giữ kín như sâu, không nói nhiều.

Dựa theo thói quen người giang hồ thích dương danh, có thể thấy kết quả ra sao.

Hiện giờ, úy Trì Chung đột nhiên có thủ đoạn này. Mọi người ở đây đều không phải là kẻ ngốc. Đều đoán ra úy Trì Chung là có mưu đồ gì.

Quả nhiên, úy Trì Chung mỉm cười, tay vuốt râu.

“Đã lâu chưa thấy thực lực chư vị Thiên Ân môn, cũng không biết hôm nay Tuyên Cảnh thành ta lại xuất ra anh hào hảo thủ.”

Hắn dùng đôi mắt hồ đảo qua, lại cười nói: “Nếu là tỳ thí võ, thì nên có chút đáng thương thức. Người đâu, đi gọi đồng nhi.”

“Vâng!”

Một thân binh nhanh chóng đáp ứng, rời khỏi đại sảnh.

Không bao lâu, một trận tiếng bước chân nặng nề chậm rãi đến gần sảnh ngọc.

Bành.

Bỗng nhiên cửa phòng đại sảnh bị đẩy ra.

Một thân ảnh cao khoảng hai mét năm tuổi chậm rãi đi đến.

Thân ảnh cao lớn gần hai mét, tóc tai bù xù, mắt như chuông đồng, làn da vàng sẫm, một cái tai mặc ba cái vòng vàng, làn da lộ ra toàn là cơ bắp rắn chắc.

Người này vừa đi vào cửa, liền tạo cho người ta một cỗ cuồng bạo chi ý.

Đôi mắt của hắn quét thẳng tới mọi người ở đây, nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra một hàm răng vàng hơi bén nhọn.

Bành.

Cự hán này cầm roi thép màu đồng trong tay đặt trên mặt đất, roi thép nặng nề nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất, liền truyền ra từng đợt tiếng va chạm trùng điệp.

Mọi người ở đây đều là cao thủ võ đạo, đại khái tính được sức nặng của chiếc roi này, trong lòng đều là nhảy dựng.

“Ha ha ha ha! Đây là đệ tử thân truyền của lão phu, chắc hẳn mọi người ở đây cũng đã từng gặp qua không ít. Kỳ Lân con Chu gia, Chu Hành đồng!”

Úy Trì Chung cười to, trong tiếng cười mơ hồ mang theo vẻ tự hào.

“Đồng Thiên Ân Môn chúng cao thủ đã lâu, vẫn luôn muốn tự mình thỉnh giáo, hiện tại đúng lúc, cuối cùng đã có cơ hội.”

Hắn vung tay lên: “Chư vị không cần lưu thủ, nếu ai có thể chính diện đánh bại Đồng Nhi, ta đồng ý miễn tài trợ cho chi của hắn.”

Lời vừa nói ra, ánh mắt cao thủ Thiên Ân Môn ở đây lập tức khẽ thay đổi.

Những vật tư tài trợ kia, thật dị thú không phải quan trọng nhất, quan trọng nhất là lương thực.

Cổ thịt dị thú chủ yếu cần có lương thực để duy trì, cho nên nếu vườn thịt không đủ, ruộng thịt cũng sẽ nhanh chóng khô héo.

Đây cũng là nguyên nhân khiến mọi người đều biết lượng lớn lương thực. Cho dù lượng lớn thức ăn dự trữ, nhưng bởi vì bản thân võ giả tiêu hao rất lớn, cùng với ruộng thịt tiêu hao cũng lớn, cho nên tổng cộng lương thực của Thiên Ân Cửu Tử cũng không nhiều.

Dưới tình huống thế cục hiện tại không tốt, lương thực mới là nòng cốt. Nếu có thể chính thức loại bỏ tài trợ, thì cũng có thể coi là một chuyện tốt.

Trong lúc nhất thời, Thiên Ân Cửu Tử đều suy nghĩ thực lực Chu Hành đồng, nên phái ai đi giao thủ.

Chu Hành Đồng thân là thế hệ trẻ tuổi mạnh nhất của Tuyên Cảnh Chu gia, thanh danh còn cao hơn cả Vương Thiếu Quân ẩn nấp câu hỏi thứ ba. Là cao thủ chân chính có thể đánh đồng với Du Nhung.

Năm nay ba mươi một tuổi, nó đang ở trạng thái đỉnh phong nhất, mà nghe nói mấy năm trước người này đã lấy rèn cốt, bây giờ thực lực càng không biết đến mức nào.

“Lão sư, có ai nguyện ý cùng ta giao thủ không?” Chu Hành mắt to đảo qua từng người ở đây, có ý định dừng lại mấy tên có thân hình cao lớn khôi ngô ở trên người.

“Đồng nhi yên tâm, chư vị đang ngồi đây chính là cao thủ Thiên Ân môn chúng của Tuyên Cảnh Thành ta, cũng không phải là hạng người da trắng lúc trước. Con hãy chờ một chút.”

Úy Trì Chung nhìn về phía quan Kỵ cùng những người còn lại.

“Chư vị, có ai muốn ra tay không?”

“Để ta.” Một người trong Hóa Khí viện đứng dậy đi ra.

Rõ ràng là thủ tịch Hóa Khí Viện, Tạ Như Sinh với danh tiếng Nhất Khí Hồn Nguyên Chi.

Tạ Như Sinh có mày rậm mắt to, tướng mạo chân thành, xương cốt thô to, dáng người cường tráng, thân cao hơn đầu

hai mét so với thân thể người bình thường thì không tệ.

Nhưng so với Chu Hành Đồng thì thấp hơn một mảng lớn, hình thể cũng gây yếu đi rất nhiều.

“Nhu Sinh, cẩn thận thi triển.” Người đứng đầu Hóa Khí Viện Chu Mẫn trầm giọng nói.

“Vâng, sư tôn.” Tạ Như Sinh gật đầu, ánh mắt chuyển tới trên người đồng hành đối diện.

Lúc trước hắn đứng ở một bên còn đỡ, không có cảm giác gì, nhưng khi chân chính đứng trước mặt đồng Chu Hành, hắn mới cảm nhận được áp lực cường hãn của người này lợi hại bao nhiêu.

Chỉ là nhìn chăm chú đối phương, giống như đang nhìn một ngọn núi nhỏ. Trọng lượng khổng lồ, lù lù bất động.

Không chỉ hắn, những người ở bên cạnh cũng choáng váng trong lòng.

Ngụy Hợp lúc này cũng mơ hồ nhìn ra tình huống có chút không đúng.

Mục đích của ủy trì chung này tựa hồ có ý tứ cho Chu Hành Đồng Tạo Thế.

Hắn để Chu Hành Đồng một mình ra mặt nghênh chiến, thậm chí cũng chưa nói còn có ai làm thay, có thể tưởng tượng được lòng tin đối với Chu Hành Đồng thế nào.

Chỉ là, ở đây có nhiều cao thủ như vậy, chỉ bằng vào một cái chu hành đồng, đủ không?

Lông mày Ngụy Hợp hơi nhíu lại.

“Lát nữa ngươi đừng kích động.” Bỗng nhiên Vạn Lăng bên cạnh nhẹ giọng nói: “Nếu muốn hạ tràng, để Thanh Thanh đi.”

Ngụy Hợp sửng sốt, biết đây là Vạn Lăng đang quan tâm dặn dò hắn. Lo lắng hắn nhất thời huyết khí dâng lên, liền muốn tại hạ động thủ.

“Biết rồi.” Hắn nghiêm túc gật đầu.

Lúc này trên sân vang lên một tiếng gầm nhẹ.

Tạ Như Sinh vọt lên trước, bàn chân phát ra kinh lực, giẫm mạnh xuống thảm đất.

Phốc.

Bên dưới da lông truyền ra tiếng gạch đá vỡ vụn, Tạ Như Sinh mượn phản lực, thân thể đột nhiên bay lên không, tựa như mũi khoan, hai tay như đao, chui về phía Chu Hành Đồng.

Hóa Khí viện tu luyện chính là Tam Nguyên Hoa khí công, công pháp này luyện đến kinh lực đại thành, sẽ sinh ra đặc hiệu cường đại xoắn ốc đâm xuyên.

Đối phó với đối thủ loại sức mạnh có hình thể lớn có hiệu quả.

Đây cũng là nguyên nhân mà Tạ Như Sinh không ngại hình thể đồng thau, bởi vì hắn đánh thắng không ít cao thủ tương tự như vậy.

Lúc này sét đánh không kịp bưng tai, Tạ Như Sinh vẫy tay đánh về phía Đồng Chu Hành.

Kinh lực tuôn xuống, xung quanh hai tay hắn hiện lên từng dòng khí nhỏ xíu. Đó là kinh lực hiện lên vờn quanh, kéo theo hiệu quả khí lưu vờn quanh.

Tam nguyên kinh đến từ Tam Nguyên khí công, bá đạo hung hăng hai chưởng, liên hoàn đánh vào ngực đồng Chu Hành.

Phốc! Phốc!

Chu Hành Đồng đứng thẳng bất động, cúi đầu nhìn Tạ Như Sinh, nhếch miệng cười một tiếng.

Đột nhiên hắn vỗ tay một cái.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, tay phải của y vung lên như quạt hương bồ, lực lượng tốc độ kết hợp hoàn mỹ, khiến cho cái phát tay này mang theo kinh phong khủng bố.

Bành!!!!

Kinh lực cường đại cuồng bạo nương theo một tiếng vang thật lớn, hung hăng vỗ vào hai tay Tạ Như Sinh.

Hai cổ kinh lực va chạm chính diện.

Mọi người chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên. Một bóng người cũng đã bay ngang ra ngoài, hung hăng đâm vào trên vách tường bên cạnh, đâm ra một lỗ hồng màu đen, không còn tiếng động.

Tê tê...

Mọi người tại đây, Thiên Ân Cửu Tử cũng tốt, Tạ Yên cũng tốt, nhao nhao hít sâu một hơi. Ngay cả Thượng Quan Kỳ cũng hơi biến sắc.

Trời sinh Thần lực!

Đây là thiên phú cực kỳ cường đại, hơn nữa ban đầu còn cảm ơn hai chương kia rõ ràng đã trúng chiêu. Nhưng lại không lập được công.

Điều này đại biểu cho cái gì? Kinh lực và lực lượng đại biểu cho Tạ Như Sinh, căn bản không tạo thành uy hiếp lớn đối với đồng Chu Hành.

Kinh lực không bằng, hiện tại lực lượng cũng không bằng. Còn có thể phách cường đại chống lại hai chương kia.

“Có chút tê dại.” Chu Hành Đồng vỗ vỗ ngực, đó là chỗ vừa rồi bị Tạ Như Sinh đánh trúng, nhưng bây giờ chẳng có chuyện gì quan trọng.

“Su ca!!” Một người chạy ra từ trong Hóa Khí Viện, lo lắng đỡ Tạ Như Sinh đang đứng bên vách tường dậy. Nhưng lúc này miệng Tạ Như Sinh đã sùi bọt mép, bị chiêu thức vừa rồi đánh cho đầu váng mắt hoa, bất lực tái chiến.

“Tiếp nào.” Chu Hành Đồng nhìn những người còn lại.

Hắn cầm roi thép, nhẹ nhàng đập trên mặt đất.

Ông.

Một vòng chấn động âm âm truyền bá ra, toàn bộ xà nhà, vách tường, đèn, đều đang chấn động.

Có thể thấy được kinh lực khủng bố cỡ nào.

“Cấp âm kinh...! kinh lực thật mạnh!” Vạn Lăng ngồi ở trên ghế, cũng có thể cảm giác được chỗ nửa người dưới tiếp xúc

với chiếc ghế liền tê đại một hồi.

Đây là cái ghế bị chấn động đến mức cao tần rung động, xuất hiện hiện tượng kỳ diệu.

Lúc này trong sân lại có một vị thủ tịch không phục, tiến lên kết cục, kinh lực toàn thân chấn động, cơ bắp toàn thân hơi bành trướng lên, ngang nhiên tấn công Chu Hành Đồng.

Thủ tịch lần này Tống Huệ đến từ Cửu Giang viện. Một thân bạch ngọc kinh đã đến cấp độ Đoán Cốt, là cao thủ cấp độ cao nhất có thể giao thủ với Vạn Thanh Thanh.

“Bạch ngọc kinh Cửu Giang lấy Cửu Giang chi thủy tầng tầng lớp lớp, cùng chông âm kinh có sự kỳ diệu khác nhau như nhau, hai cái đều là lực lượng thuần túy, hẳn là sẽ có một phen long tranh hổ đấu.” Vạn Lăng khẽ gật đầu, lần này Cửu Giang thủ tịch Tống Huệ Minh đại biểu chính là vũ lực đỉnh cấp trong thế hệ trẻ tuổi của Thiên Ân môn.

Cho dù kết cục của Vạn Thanh Thanh, cũng chỉ thế mà thôi.

Chỉ là không chờ ý niệm trong lòng nàng như thế nào, trong tràng đã phân ra thắng bại.

Hai người Chu Hành Đồng và Tống Huệ Minh đối cứng mấy chiêu.

Một tiếng bộp vang lên.

Hai người chính diện va chạm, giằng co bất động, bắt đầu so đấu sức mạnh, nhưng kinh lực của Tống Huệ Minh chỉ giằng co trong hai giây liền bắt đầu run rẩy toàn thân.

Phốc!

Lão lão đảo một cái, miệng phun máu, hai chân trên mặt đất trượt lui hơn mười mét, lập tức ngửa đầu ngã xuống.

“Minh nhi!” Thủ viện Cửu Giang Lâm đột nhiên đứng lên, sắc mặt xanh lè, lao ra khỏi chỗ ngồi đỡ ái đồ.

“Trời sinh thần lực cộng thêm trời sinh ngao luyện! Tốt! Rất tốt!” Giang Lâm chỉ thoáng kiểm tra thương thế ái đồ, liền nhìn ra nội tình của đồng hành.

Chu Hành Đổng cũng chính là phương diện Đoán Cốt, nhưng thiên phú của nó thực sự quá kinh khủng.

Trời sinh thần lực, cộng với trời sinh luyện tập, mang đến cho nó chính là sau khi rèn cốt, cốt kinh vượt xa Đoán Cốt võ sư bình thường, bất luận tổng lượng hay chất lượng đều hơn xa võ giả cùng cấp.

Hơn nữa hắn ta vốn là một trong những võ tướng hành quân, đấu pháp ngoan lệ mau lẹ, không cần tốn chút thời gian nào.

Tu hành lại là chồng âm kinh, tuyệt học hàng đầu của úy tri chung.

Mấy hạng đầu chồng lên nhau, trong mọi người tại đây, có năm chắc có thể thắng hắn, sợ là...

“Xem ra thế hệ trẻ tuổi, Thiên Ấn môn không ai là đối thủ của đồng nhi. Trước kia nghe nói du chinh khiêu chiến Cửu Quyết Thiên Ấn, tiếc bại một chiêu, không bằng hôm nay, Đồng Nhi người cũng noi theo như vậy, thế nào?” Úy Tri Chung mỉm cười, cao giọng đề nghị.

Thượng Quan Kỷ khẽ biến sắc, nhìn ra tính toán của hắn, đây là muốn lấy danh khí một đời của Thiên Ấn Cửu Tử của hắn, thành toàn đồng.

Nhưng hoàn cảnh bây giờ, cũng không thể không nói hắn không một lời.

Thượng Quan Kỷ nhìn Thiên Ấn Cửu Tử đang ngồi chung quanh.

Mặc dù tiếng tăm của chín người này rất lớn, nhưng rất nhiều người có tiếng tăm xông ra vào thời điểm trẻ tuổi đỉnh phong.

Khi đó thân thể bọn hắn khí huyết chính là đỉnh phong, Thiên Ấn Cửu Tử mạnh giống như Chu Thuận luyện bản, yếu cũng chỉ là Đoán Cốt đại thành tầng diện.

Nhưng bây giờ thì khác. Đã nhiều năm như vậy rồi, chín người tuổi cũng lớn, cho dù sức lực càng mạnh càng thâm hậu, nhưng thân thể gân cốt khí huyết không bằng đỉnh phong, đây là chuyện đương nhiên.

Cửa ải ngày hôm nay, e là không dễ chịu rồi.

Không chỉ hẳn nghĩ tới điểm ấy, Ngụy Hợp sau lưng Vạn Lăng cũng nghĩ đến điểm ấy.

160

Lúc Ngụy Hợp đánh tan thủ tịch Cửu Giang Tống Huệ Minh, đã nhìn ra, người này thiên phú dị bẩm, trời sinh thần lực, hơn nữa trên người dường như còn có một loại cường hãn hoành luyện nào đó.

Nhưng hắn không ngờ đây là da đồng trời sinh, trời sinh đã luyện qua.

Người tên Chu Hành Đồng này, hắn so sánh gần với đệ nhất Hồng Đạo Nguyên của Hồng gia bảo ở Phi Nghiệp thành lúc trước.

Chỉ bàn về thiên phú, người này không thua Hồng Đạo Nguyên. Thậm chí còn mạnh hơn!

“Thanh Thanh, Tiểu Hà, hai người các ngươi trong chốc lát tuyệt đối không được có kết cục này.” Vạn Lăng nhẹ giọng nói trên ghế.

“Nhưng mà mẫu thân....” Vạn Thanh Thanh muốn nói lại thôi. Nàng lo lắng Chu Hành Đồng sẽ trực tiếp khiêu chiến Vạn Lăng.

Dù sao Vạn Lăng trên thực tế là người yếu nhất trong Thiên Ấn Cửu Tử.

“Không sao, nếu khiêu chiến ta thì ta sẽ cố hết sức kéo dài. Cùng lắm thì cho hắn một con là được.” Vạn Lăng trầm giọng nói.

Ngụy Hợp trong lòng lắc đầu, nếu có đơn giản như vậy thì tốt rồi. Người Chu Hành Đồng này rõ ràng muốn mượn trường hợp lần này triệt để dương danh.

Quả nhiên.

Chu Hành vung roi thép, trực tiếp chỉ về phía Vạn Lăng yếu nhất trong Thiên Ấn Cửu Tử.

“Có thể đánh được không?”

Sắc mặt của Vạn Lăng khó coi, đứng thẳng lên.

“Mẫu thân, con đi!” Vạn Thanh Thanh ở một bên trầm giọng nói.

Kỳ thật cảnh giới của Vạn Lăng cũng chỉ là rèn cốt đại thành, nhưng cảnh giới cao hơn Vạn Thanh Thanh, không có nghĩa thực lực của nàng bây giờ cũng mạnh hơn.

Khí huyết suy giảm, hơn nữa thân là người đứng đầu viện, cực ít cùng người khác động thủ, thực lực thực tế của Vạn Lăng rất cuộc như thế nào, chỉ có chính nàng và con gái là rõ ràng nhất.

Cho nên cho dù sức lực của cô ta thâm hậu hơn, nếu thật sự đánh nhau, chưa chắc đã có cường giả Vạn Thanh Thanh.

Tình huống của đám Thiên ấn cử tử còn lại cũng như vậy, kinh lực và gân cốt lực, thêm kinh nghiệm vào, tập hợp toàn bộ lại mới là thực lực chân chính.

Bọn họ lớn tuổi, những năm này số lần động thủ cũng ít hơn rất nhiều, cho dù kinh lực thâm hậu, nhưng những mặt khác là thời điểm xa không bằng đỉnh phong.

Cho nên mọi người mới có thể kiêng kỵ Chu Hành Đồng như thế.

Cho dù là võ sư luyện tạng cũng phải thực chiến mới có thể thắng.

Kinh nghiệm động thủ ít, nếu thật sự đánh nhau, thắng cũng được, thua chính là cái gì cũng không còn.

“Su tôn, không bằng ta lên đi.” Ngụy Hợp lúc này cũng nhìn ra sai lầm của Vạn Lăng.

Thiên phú của Chu Hành Đồng này quá mức khủng bố, người này đặt trên chiến trường chính là cỗ máy giết chóc, khoác lên người là xông thẳng vào, đánh đâu thắng đó.

Vạn Lăng đi lên, cho dù kinh lực mạnh hơn đối phương, cũng rất có thể không phải là đối thủ.

Kinh lực, chỉ là một phần chiến lực. Sức mạnh thuần túy, tốc độ, sức dẻo dai, cùng chiêu thức, những thứ này kết hợp lại mới là toàn bộ thực lực.

“Sông nhỏ...” Vạn Lăng có chút ngoài ý muốn, quay đầu lại nhìn Ngụy Hợp.

Thực lực của Chu Hành Đồng mọi người đều thấy rõ, dưới tình huống như vậy, Ngụy Hợp còn nguyện ý đứng ra, rõ ràng chính là muốn nàng làm bia đỡ đạn.

Trong lòng Vạn Lăng động dung, dùng sức nắm tay Ngụy Hợp.

“Không có việc gì.”

Nàng điềm mũi chân, nhẹ nhàng rời khỏi tọa, hạ xuống trên sân.

“Chu công tử, xin mời.”

Chu Hành Đồng nhếch miệng cười một tiếng, nhắc roi thép lên như chiến xa âm âm phóng tới Vạn Lăng.

Ngụy Hợp nheo mắt, ở một bên cẩn thận xem xét.

Hắn đột nhiên lên sân khấu, cũng không phải là tâm huyết dâng trào mà là có nắm chắc nhất định.

Sau khi hắn đạt thành tầng hai của Kinh Hồng Quyết, cũng có thể giả trang thành thần lực trời sinh. Dựa theo tính toán của hắn, nếu không che giấu thần lực, sức mạnh của hắn có lẽ sẽ mạnh hơn đồng Chu Hành một đoạn.

Mà hắn tu thành tầng thứ năm Phi Long công xong, thân hình linh hoạt nhẹ nhàng hơn rất nhiều, phương diện linh xảo cũng nhanh hơn Chu Hành đồng.

Mặc dù hắn là đoán cốt, cốt kinh bộc phát cực mạnh, nhưng Ngụy Hợp nếu không cứng đối cứng với hắn, chưa hẳn không có cơ hội thắng.

Nghĩ tới đây, Ngụy Hợp bỗng nhiên chấn động trong lòng.

Nguyên bản hắn vẫn cho rằng thực lực của sư tôn Vạn Lăng cực mạnh, lúc trước có thể dưới tay Chu Thuận, thực lực ít nhất cũng gấp mấy lần hắn.

Nhưng Phi Long công đột phá năm tầng, sau khi tốc độ tăng lên một tầng, lại thêm sức mạnh cực lớn của Kinh Hồng quyết,

nếu không ẩn tàng bộc phát ra.

Hắn bỗng nhiên phát giác, thực lực của mình đã bất tri bất giác tiếp cận cấp độ sư tôn này.

Rèn cốt chỉ mạnh khi bộc cốt, còn các phương diện khác không phải là Đoán Cốt võ sư, ưu thế cũng không nhiều.

Điểm này hắn đã có cảm giác luận bàn với Vạn Thanh Thanh rất nhiều lần.

Mà tầng thứ năm Phi Long công tăng thêm đặc hiệu cấp tốc, hắn hoàn toàn có lực đánh nhau hoàn toàn với vòng đồng Chu Hành.

Lúc này, Vạn Lăng và Chu Hành đồng chính là như thế.

Vạn Lăng vận chuyển đặc hiệu kinh lực Phúc Vũ, cấp tốc mở ra, mặc dù không bằng Ngụy Hợp cước công chông chắt kinh người, nhưng cũng là mị ảnh trùng trùng điệp điệp, lúc trước lúc sau, nắm bắt không chừng.

Mà Chu Hành Đồng lại không để ý chút nào thân ảnh Vạn Lăng, roi thép quét ngang, phạm vi công kích thật lớn, điệp âm kinh triển khai, những nơi roi thép đi qua, khắp nơi đều là một mảnh vù vù, cách hơn mười thước, đều có thể làm cho chén trà trên mặt bàn rung động.

Không đến ba mươi chiêu, Chu Hành Đồng trúng một chân, lại phảng phất không việc gì, không đau không ngứa, tiếp tục tấn công mãnh liệt.

Rốt cuộc, Vạn Lăng vô ý bị chông âm kinh chấn động, tê dại trong chớp mắt.

Lần đầu tiên hai người đối đầu trực diện.

Bành!!

Roi thép và bàn tay thịt Vạn Lăng hung hăng đánh vào nhau.

Sau một tiếng nổ vang, Vạn Lăng bay ngược ra ngoài, hai chân dẫm mạnh trên mặt tường, sau khi rơi xuống đất, gương mặt xinh đẹp tái nhợt, một ngụm máu từ khóe miệng tràn ra, mềm nhũn ngã xuống.

“Mẹ!” Vạn Thanh Thanh vội vàng xông tới đỡ lấy nàng.

Mà một bên khác, Chu Hành Đồng cũng trúng một chưởng lồng ngực, đại lượng mưa rền tràn vào, đánh cho nó lui về phía sau một bước, nhưng chỉ thế thôi.

Chu Hành Đồng vung roi thép, cũng không thèm nhìn tới Vạn Lăng. Chỉ về thủ viện Hồ Quang Viện thứ hai, Kim Húc đạo nhân.

“Lại nào!”

Kim Húc đạo nhân sắc mặt tái nhợt, hẳn là một trong những người mạnh nhất trong Cửu viện, một thân kinh lực tu vi, đã đến cấp độ luyện nhục.

Nhưng đối mặt với thiên tài kinh khủng như Chu Hành Đồng, hẳn ta cũng không nắm chắc tất thắng.

Ngụy Hợp vội vàng đi đến bên người Vạn Thanh Thanh, cùng chiếu cố Vạn Lăng.

“Ta không sao.” Vạn Lăng khoát khoát tay, ý bảo con gái buông ra.

“Mẹ, đồng dạng là đoán cốt, vậy Chu Hành Đồng tại sao...” Vạn Thanh Thanh cắn răng hỏi.

“Trên người hắn da thịt gân cốt, tựa như đồng sắt, kinh lực ta đánh vào một chút cũng không dùng được. Thân thể mạnh mẽ quả thực khó có thể tưởng tượng!” khuôn mặt Vạn Lăng âm trầm.

“Ta đoán hẳn là trời sinh đã có da đồng ghi chép trong điển tịch, loại thiên phú này, trời sinh đã có thể ngăn cản đao binh lợi khí tầm thường, chỉ cần tu luyện thêm chút là có thể chống cự kinh lực thâm thấu. Hơn nữa hẳn có lực lượng kinh người, sau khi rèn cốt chông âm, cốt kinh bộc phát rất mạnh. Ta thua cũng rất bình thường.”

Vạn Lăng ngược lại nhìn thông suốt.

Ngụy Hợp ở một bên, phát hiện sư tôn không đáng ngại, chỉ là có chút nội thương ứ máu, liền đưa tầm mắt lần nữa tập trung vào trong tràng.

Lúc này Chu Hành Đồng đã giao thủ với Kim Húc đạo nhân đứng đầu Hồ Quang Viện.

Kim Húc đạo nhân mặc dù đã 70 tuổi, nhưng một thân kinh lực đến cấp độ luyện tạng, uy lực xuất thủ so với Vạn Lăng mạnh hơn rất nhiều.

Hai người trong lúc nhất thời thế mà đánh ngang nhau, qua lại có vẻ.

Nhưng chưa quá hai mươi chiêu, Chu Hành Đồng lấy thương đối thương, một roi nện ở đầu vai Kim Húc đạo nhân, chính hấn cũng trúng một đòn trọng chí.

Kết quả nếu như không có chuyện gì xảy ra, Kim Húc đạo nhân lại xương vai vỡ vụn, chiến lực giảm đi nhiều, vì vậy bắt đắc dĩ nhận thua.

Sau đó là người thứ ba, người thứ tư, người thứ năm.

Kết cục của từng cái Thiên Ấn cử tử, đều bị Chu Hành Đồng dễ dàng đánh thắng.

Các chi nhánh Thiên Ấn môn mọi người càng ngày càng trầm mặc.

Từng vị từng vị Thiên Ấn Cử Tử theo kết cục, sau đó hơi không cẩn thận liền thụ thương thua trận.

Vẻ tươi cười trên mặt úy trì chung cũng càng ngày càng nhiều.

Sắc mặt Thượng Quan Kỳ bất động, nhưng ánh mắt cũng càng ngày càng lạnh.

Chu Hành đồng càng đánh càng tùy ý.

Hấn ý vào da đồng xương sắt, trời sinh thân lực, mặc kệ ba bảy hai một, cứng rắn đánh lên, người khác đánh hấn mười mấy lần, hấn không sao.

Hấn chỉ cần đánh người khác một chút là có thể phế bỏ chiến lực của đối phương.

Bành!

Viện viên đầu địa Long Viện Trần Viện đột nhiên gầm lên không cam lòng.

Kình lực toàn thân hấn chen chúc tuôn ra, bên cạnh mơ hồ hình thành một vòng khí lưu vạn vẹo.

Nàng không cam lòng với danh vọng trăm năm của Thiên ấn môn, hôm nay một đêm liền bị một mình Chu Hành đồng chèn ép, trở thành đá kê chân.

Địa Long Viện che dấu sức mạnh toàn lực bộc phát.

Thổ địa kình vốn lấy bạo phát làm chủ, lại thêm lần trước bộc phát hết toàn bộ kình lực luyện tạng.

Trần Viện bay lên trời, từ trên xuống dưới, ánh mắt lộ vẻ tàn nhẫn. Hai bàn tay mang theo kình lực toàn thân, dùng đặc hiệu trọng áp, âm âm nện lên đầu Chu Hành Đồng Tiên.

Đặc hiệu trọng áp, chính là khi bí ẩn địa kình từ trên phát lực xuống, tốc độ lực lượng, bộc phát, đều có thể toàn bộ tăng lên hơn phân nửa.

Mà bản thân lực ẩn giấu là mạnh nhất để bộc phát.

Đòn nghiêm trọng này, hung hăng nện ở trên roi thép.

Vù một tiếng.

Roi thép bị ép xuống dưới, nện Chu Hành khoe lông mày đồng huyết, đây là lần đầu tiên, Chu Hành Đồng ở trên lực lượng rõ ràng bị áp chế.

Hấn khẽ giật mình, tựa hồ không tin mình lại bị áp chế ở mặt sức mạnh.

Nhưng rất nhanh, hấn phảng phát mãnh thú bị xâm phạm lãnh địa, tròng mắt đỏ lên, cuồn hồng một tiếng, kình lực trên roi thép bộc phát, chông âm kình điên cuồng quán chú vào trong đó.

Tay kia của gã đồng thời mang theo man lực khủng bố, điện quang hỏa thạch, bay lên trên phá vỡ kình lực hộ thể của Trần Viện, một chương đánh trúng vai trái gã.

Lần này, hai người đều dùng toàn lực.

Bành!!

Thân thể Trần Viện cứng đờ, sau đó đột nhiên ngã bay ra ngoài. Máu tươi rơi xuống, nặng nề đập vào bàn tiệc, lăn lộn mấy vòng rồi nằm ngửa trên mặt đất.

Mọi người lại nhìn lần nữa, hai mắt nàng trợn lên, trợn mắt nhìn, dĩ nhiên không còn thở nữa.

Chỗ bá đạo của chồng âm kinh, chính là sau khi trúng địch, trong nháy mắt đánh tan toàn bộ cốt tủy nội tạng của hắn.

Bất kể sinh mệnh lực mạnh bao nhiêu, dưới một kích này, chồng âm kinh không gì không phá nổi.

Lần này xảy ra biến cố khiến cho mọi người ở đây sợ ngây người.

Úy Trì Chung cũng được, Thượng Quan Kỳ cũng không nghĩ tới, nguyên bản chỉ là luận bàn, hiện tại rõ ràng xuất hiện nhân mạng!

Thượng Quan Kỳ chợt đứng dậy.

“Chu Hành Đồng!!” Âm thanh của hắn gào thét, muốn ra tay tiến lên.

Rắc rắc!!

Trong chốc lát, vô số thương khẩu nhao nhao nhắm vào tất cả môn nhân Thiên Ân ở xung quanh.

“Luận võ luận bàn chắc chắn sẽ có bất ngờ, Thượng Quan môn chủ, người không phải là muốn ý lớn hiếp nhỏ chứ?” Úy Trì Chung đứng dậy, đằng sau xếp thành một hàng hơn mười cây thương, nhắm thẳng vào Thượng Quan Kỳ.

Hai đệ tử Địa Long Viện lúc này đã nhào tới bên cạnh sư phụ mình, kêu khóc cố gắng cứu nhưng đã quá muộn.

Chỗ bá đạo của chồng âm kinh là ở đây. Một khi nó chiếm thượng phong, một chiêu trong người, đó là nội tạng cốt tủy bị thương nặng, không thể cứu vãn.

“S Úy Trì Chung, người đừng khinh người quá đáng!” Thượng Quan Kỳ siết chặt nắm đấm, đè nén lửa giận nhìn chằm chằm đối phương.

“Thượng Quan Kỳ, nếu ngươi động thủ, trước tiên có thể suy nghĩ hậu quả.” Ủy Trì Chung bình tĩnh nói.

“Lão sư, ta đến lĩnh giáo cao chiêu của cao thủ đệ nhất Tuyên Cảnh!” Chu Hành đồng bước nhanh về phía trước, khước miệng chảy xuống một chút máu, ngược lại khiến khuôn mặt hắn trở nên hung lệ như ác quỷ.

“Trước đó cái gì mà Thiên Ân cứu tử, từng chiêu thức mềm nhũn, đánh ta không đau không ngứa, nói không chừng môn chủ bọn họ có năng lực đánh một chút.”

“Thượng Quan Kỳ, đây chỉ là ngoài ý muốn.” Ủy Trì Chung lần thứ hai mở miệng, bình tĩnh nhìn Thượng Quan Kỳ.

Hắn biết đối phương sẽ nhịn.

Giống như mấy lần trước, hắn luôn biết nhẫn nhịn.

Vạn Thanh viện bên này, sắc mặt Vạn Lăng trắng bệch, cắn răng nhìn thi thể Trần Viện trên mặt đất, lại nhìn nhìn bóng dáng Thượng Quan Kỳ gắt gao đóng đinh tại chỗ, trong lòng bỗng nhiên có cảm giác bi thương khó hiểu.

Lúc này trong lòng tất cả môn nhân Thiên Ân đều cảm thụ được, có lẽ đều giống nàng.

Tất cả mọi người đều đang đợi tổng môn chủ thượng quan trả lời.

Nhưng đáng tiếc... Bọn họ thất vọng rồi.

“Chúng ta đi!” Thượng Quan Kỳ im lặng hồi lâu, rút cuộc cắn răng, quay người bước nhanh rời đi.

“Thượng Quan Kỳ! Đây chính là câu trả lời của ngươi!?” Kim Húc đạo nhân của Hồ Quang Viện lớn tiếng nói.

Không chỉ hắn, các Thiên Ân Cứu Tử còn lại cũng đều nhìn về phía Thượng Quan Kỳ.

“Hiện tại Thiên Ân môn ta rơi vào kết cục như vậy, mà ngươi không có một chút lòng bảo vệ nào?!” Kim Húc đạo nhân lại lần nữa nói.

Thượng Quan Kỷ dừng một chút, không quay đầu lại, thân ảnh trầm mặc lóe lên, biến mất trong màn đêm.

Trong sảnh Ngọc Sơn hoàn toàn yên tĩnh.

Kim Húc đạo nhân ngửa đầu cười to mấy tiếng.

“Kể từ hôm nay, Hồ Quang Viện ta hoàn toàn thoát ly Thiên Ân Môn, không dây dưa nữa!” Hấn cao giọng lưu giọng, dẫn người rời đi.

“Hóa Khí Viện ta cũng giống như vậy!”

“Cửu Giang viện ta thoát ly Thiên Ân môn!”

“Chính Lâm viện ta thoát ly Thiên Ân môn!”

Một đám Thiên ân cử tử trong lòng đầy bi phẫn, dẫn người rời đi.

Ngụy Hợp cũng theo sát Vạn Lăng Vạn Thanh Thanh rời đi.

Hấn quay đầu nhìn lại, vừa hay nhìn thấy thi thể Trần Viện đang được hai đệ tử dẫn theo, là người cuối cùng rời khỏi tổng binh phủ.

Đêm nay sau khi tụ hội, có lẽ Thiên Ân môn không còn ai chấp nhận thân phận môn chủ Thượng Quan Kỷ nữa.

Từ đầu tới cuối, Úy Trì Chung không thèm mở miệng, chỉ phát tay cho người tránh ra, tùy ý để những người này rời đi.

Một đám biệt viện nhao nhao rời đi, nhìn như không khí lúc mới bắt đầu không sai biệt lắm.

Nhưng tất cả mọi người đều biết, sau đêm nay Thiên ân môn sẽ hoàn toàn không còn tồn tại nữa. Không có khả năng tổ hợp lại.

Thay vào đó, là hơn mười chi mạch bị phân liệt ra.

Trong Ngọc Sơn phòng, chờ sau khi tất cả mọi người rời khỏi.

Úy Trì Chung có chút đau đầu nhìn vết máu trên mặt đất.

“Đáng tiếc, vốn còn muốn đả phục Thiên Ân Môn, thu chút nhân thủ từ trong đó, tất cả đều bị người làm hỏng.”

Chu Hành Đồng cười cười.

“Lão sư, đám phé vật kia đưa tới cũng là uổng phí, chiêu thức ngay cả một chút vết thương cũng không dám, lên chiến trường cùng lắm cũng chỉ phát huy được thực chiến lực thấp nhất một cấp độ, có ích lợi gì?”

“Đã như vậy, quên đi, trừ thượng quan Kỳ ra, các chi còn lại đều xử lý sạch sẽ. Chu gia các người không phải nhìn chăm chăm vào khối này sao? Vậy các người tự mình động thủ đi?”
Úy Trì Chung đầu đầu nói.

Không ít các bang phái trong thành đều đã thanh lý không sai biệt lắm, chỉ còn lại có u ác tính lớn nhất của Thiên Ân môn này, nguyên bản hẳn còn dự định tuyển hảo thủ vào.

Nhưng bị Chu Hành đồng quấy nhiễu như vậy, toàn bộ đều bị phé bỏ.

Hôm nay kết thù, cũng chỉ có thể xử lý triệt để, không có gì để nói.

Thái Dương Châu tập võ thành Phong, môn phái võ đạo đông đảo, những môn phái này dựa vào võ lực, chiếm cứ không ít đất đai sản xuất tài nguyên, tích lũy tháng ngày, dần dần thành rất nhiều đại địa chủ.

Vì vậy muốn thu hồi ruộng đất, kiếm đủ lương thực, chỉ có thể thu hồi từ môn phái võ đạo.

“Tốt, sau khi đắc thủ, nhà ta muốn một phần ba.” Đồng Chu Hành liêm môi nói.

“Được.”

Úy Trì Chung còn chưa dứt lời đã thấy Chu Hành Đồng xoay người một cái, bước nhanh rời khỏi đại sảnh.

“Tiểu tử này.” Hãn khế lắc đầu.

“Đại nhân, có cần phái một đội nhân mã đi qua phối hợp với Chu Hành đồng không?” Một tiểu tướng ở bên thấp giọng hỏi.

“Không cần, cứ giám sát Thượng Quan Kỳ là được, những người còn lại của Thiên Ân môn chẳng qua là đồ thùng rỗng kêu to mà thôi. Uy hiếp không lớn, vừa vặn có thể rèn luyện thân thủ cho Đồng Nhi.”

Úy Trì Chung cũng là hạng người quả quyết, đã có khó khăn trắc trở, hoặc là không làm, làm, làm cho xong, giết chết toàn bộ.

Dù sao một đám người Thiên Ân môn mỗi người đều có chủ án, chỉ cần nghiêm túc tìm người định tội quả thực quá dễ dàng.

Cao thủ Chu gia phối hợp với thủ hạ võ tướng của hắn, thừa dịp các chi nhánh Thiên Ân môn tản ra tản ra trở về các nơi, ra tay mau lẹ, sẽ không có chút khó khăn trắc trở nào.

161

Trong đêm.

Thiên Ân Cứu Tử chỉ còn lại tám, lại thêm phó môn chủ Tạ Yên, mã mã đội xe ngựa nhao nhao rời đi tứ tán.

Ngụy Hợp đi theo Vạn Lăng Vạn Thanh Thanh lên xe ngựa trở về.

Trong xe, tiếng chuông lắc theo bánh xe rung, lúc mạnh khi yếu, phảng phất chiếu mệnh thế như hôm nay của Thiên Ân Môn.

Ngụy Hợp cưỡi ngựa đi ở phía trước mở đường, dẫn xe ngựa tiến lên, trong buồng xe phía sau là Vạn Thanh Thanh Thanh cùng Vạn Lăng.

Tiếng vó ngựa thanh thúy nương theo tiếng chuông lắc, rất có tiết tấu, giống như một khúc gọi an bình kỳ diệu nào đó khiến tâm tình người ta dần dần an tĩnh lại.

“Sông nhỏ.” Chỉ chốc lát sau, Vạn Thanh vén màn xe ra.

“Sư tử, tình huống sư tôn thế nào rồi?” Ngụy Hợp trầm giọng hỏi.

“Coi như được. Chỉ là lần này, có thể Xích Cảnh quân quyết tâm hạ thủ đối với chúng ta.” Vạn Thanh Thanh thở dài nói.

“Tại sao lại như thế?” Ngụy Hợp trong lòng khó hiểu.

Xích Cảnh quân đã có thể bức bách bọn họ giao ra ruộng sản tài nguyên, căn bản không cần làm ra thủ đoạn diệt hộ bực này mới đúng.

“Nếu tông môn chủ có thể ra tay.... Tình huống tối nay cũng không đến mức như vậy.” Tâm trạng Vạn Thanh Thanh Thanh suy sụp.

Đúng là như vậy.

Trong lòng Ngụy Hợp cũng cảm thấy ngọt ngào, tối nay Thượng Quan Kỳ Minh đã phẫn nộ ra mặt, nhưng vẫn bị cái gì

đó áp chế, không bạo phát ra được.

Theo lý thuyết, những thương giới kia đối phó được rèn cốt, lại không có khả năng ảnh hưởng tới hấn. Thậm chí ngay cả kinh lực hộ thân cũng không đánh được.

Nhưng hấn vẫn nhìn, giống như lúc đầu.

“Hôm nay Tuyên Cảnh thành, thậm chí toàn bộ Thái Châu, môn phái bang phái đều đang bị chèn ép, thực hiện tình hình chính trị mới, môn phái là trọng yếu nhất trong đả kích.”

Âm thanh của Vạn Lãng từ trong xe truyền ra.

“Các người không cần suy nghĩ nhiều. Thượng Quan Kỳ Không có một thân vũ lực, không dám ra tay, hoặc là vì một mạch mấy trăm tộc nhân của Thượng Quan hấn, hoặc là có nguyên nhân khác. Không thể trông cậy vào hấn được.”

Nàng chậm rãi từ trong xe đi ra, được Vạn Thanh Thanh dìu xuống, ngồi lên trên xe ngựa.

Nhẹ nhàng ho khan vài tiếng.

Vạn Lãng nhìn mặt đường an tĩnh xung quanh, trong lòng bi thương.

Ngay từ đầu Thiên Ân môn đã bị Thượng Quan Kỳ làm hỏng rồi.

Từ đầu tới giờ hấn vẫn luôn đối đãi cực kỳ nghiêm túc, không phản kháng, nhẫn nại, sau đó vẫn một mực nhìn, nhẫn, nhẫn.

Mãi tới khi chia rẽ, mãi tới lúc này hấn vẫn nhẫn nại như vậy!

Vạn Lãng nghĩ mãi mà không rõ, Thượng Quan Kỳ sao có thể nhẫn nhịn đến mức độ này.

Nếu hấn ra tay, cho dù chỉ có một thái độ, cũng tốt hơn bây giờ một mực nhẫn nhịn.

Hấn chẳng lẽ không biết bằng mắt chịu đựng, sẽ chỉ khiến người khác được ý muốn tiến thêm một tấc?

Đi!

Đi!!

Một đội ngựa dưới ánh trăng đang cấp tốc chạy băng băng về phía thành trấn phụ cận Tuyên Cảnh Thành.

Đi đầu là Kim Húc đạo nhân của Hồ Quang Viện.

Sắc mặt Kim Húc khó coi, vết thương trước đó bị thương đã dùng thuốc trị thương dán lên băng bó lại rồi.

Hai đệ tử còn lại của Hồ Quang Viện cũng đều sắc mặt không tốt.

Tối nay rõ ràng là úy Trì Chung tạo thế cho Chu Hành Đồng, thực lực của tên kia cũng thật kinh khủng, chỉ dựa vào một cảnh giới Đoán Cốt đã ép nhiều cao thủ vô kế khả thi như vậy.

Ngựa chạy băng băng, trong lòng mấy người như có một ngọn lửa đang cháy. Một ngọn lửa tùy thời có thể bùng lên.

Đêm nay qua đi, có lẽ Tuyên Cảnh Thành hoặc thậm chí toàn bộ Thái Châu, sẽ truyền ra Chu Hành Đồng Liên Thiên Ân Môn Cứu Tử, toàn thắng mà ra chiến tích.

Đây là tạo thế!

Danh vọng trăm năm của Thiên Ân môn là tạo ra một cái chu hành đồng!

“Thằng nhãi ranh!!” Kim Húc đạo nhân nổi giận gầm lên một tiếng.

Rặc rặc.

Trên bầu trời mây đen cuộn cuộn, mơ hồ có sấm sét.

Giống như ngay cả ông trời cũng muốn nhìn không xuống, phát ra tiếng rống giận.

“Su phụ, chúng ta cứ như vậy mà đi sao?” Thủ tịch Hồ Quang viện Tiết Quý lên tiếng hỏi.

“Không thì thế nào?” Giọng điệu của Kim Húc đạo nhân bị đè nén lại: “Ngươi muốn động thủ, ngươi dám động thủ? Cả nhà ngươi có muốn nữa không?”

Sau lưng Thiên Ân môn đại biểu cho mạch lạc tiểu gia tộc quanh người Tuyên Cảnh thành. Sau lưng những đệ tử này cơ

bản đều có một gia tộc sản xuất không nhỏ chèo chống, nếu không cũng không có sức lực đầu nhập vào võ đạo tu hành.

Sản nghiệp không nhỏ, chính là đại biểu cho sau lưng mỗi người, đều có không ít thân tộc dính líu đến.

Phụ mẫu, thê nhi, huynh đệ tử muội.

Ai mà không lo lắng?

Oanh ~~~~

Bỗng nhiên Kim Húc đạo nhân giảm tốc độ, kéo dây cương liên tục, để ngựa nhanh chóng dừng lại.

Hai mắt hẩn chăm chú nhìn chỗ tối phía trước, không nhúc nhích.

“Người nào! Lăn ra đây!” Hẩn vốn tính tình không tốt, bây giờ bị thương, bị Chu Hành đồng áp chế, vừa lúc một luồng lửa giận không chỗ phát tiết.

Trong bóng tối phía trước.

Từng bóng người chậm rãi không một tiếng động từ trong bóng tối tuôn ra.

Đó là binh lính!

Binh lính cường tráng mặc giáp binh màu đỏ đen, từng tên một cầm đao thuẫn trong tay tản ra bốn phía tạo thành hình bán nguyệt ngăn cản toàn bộ con đường phía trước của ba người Hồ Quang viện.

“Kim Húc, đã lâu không gặp.” Một tên võ tướng cường tráng dáng người so với đám binh tốt còn lại cao hơn nửa cái đầu, chậm rãi cưỡi ngựa màu đen, từ giữa binh trận bị tách ra bước ra.

Người này cầm thanh đại chiến mâu hơn ba thước, toàn thân mặc một bộ trọng giáp đỏ thẫm nặng nề, trên ngực có một đồ án dị thú hung dữ hộ tâm.

Bộ mặt duy nhất lộ ra tràn đầy nếp nhăn, xem tuổi tác ít nhất cũng phải hơn bảy mươi.

“Chu Vọng...!” Kim Húc đạo nhân hơi biến sắc, Chu gia không chỉ có một đồng Chu Hành.

Ba đại gia, du gia, Chu gia, Vương gia, tuy đại biểu cho ba tập đoàn lợi ích, nhưng kỳ thật cả ba mơ hồ đồng khí liên chi, liền thành một mảng.

Chu gia loại bỏ Chu Hành đồng, cũng có chu Triển Bác, Chu Vọng là cường giả tầng cao như vậy.

Bọn họ đều là Đoán Cốt, tuy rằng không nổi danh bằng cao thủ Thiên Ân môn, nhưng không có nghĩa là bọn họ không mạnh.

Sát tướng trong quân, vốn không cùng với võ lâm giang hồ.

“Kim Húc, ngươi và ta quen biết nhiều năm, đã đi đến bước này, ta cũng không muốn, cũng không muốn.” Chu Vọng bình tĩnh nói.

Trừ gia chủ Chu gia, hẳn chính là cao thủ đội thứ hai, cũng là người ít có trong Chu gia nhậm chức trong quân.

“Sao vậy? Xích Cảnh quân các ngươi chặn đường như thế, muốn làm cái gì?” Trong lòng Kim Húc mơ hồ cảm thấy không ổn. Tay cầm dây cương, càng lúc càng căng cứng, kéo ngựa liên tục vạy vẹo cổ.

“Phụng mệnh tổng binh đại nhân, đừng trách ta.” Chu Vọng thở dài một tiếng, đặt cược các nơi, hiện giờ cũng đã đến lúc chọn phe.

Từ lúc Chu Thuận chết đi, kỳ thật lập trường Chu gia đã quyết định, chỉ có một.

Hắn vung tay lên.

Trong đám binh lính phía sau, lập tức có mảng lớn ống thương từ trong thuẫn trận thò ra.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Thương đạn rậm rạp chằng chịt tựa như mưa to, trong khoảnh khắc bao trùm toàn bộ không gian tránh né của ba người Kim Húc.

Âm thanh nhanh hơn gấp đôi bắn ra, toàn bộ là các cây cốt châm chuyên môn bắn ra, tựa như lông trâu.

Kim Húc thâm nghĩ không ổn. Hấn quát một tiếng chói tai, từ trên lưng ngựa nhảy xuống bên trái.

Một bổ bổ này vừa vọt né khỏi phạm vi bao trùm của màn đàn hồi.

Nhưng không đợi hấn kịp nghỉ ngơi điều tức, hai thanh Trảm đao màu đen từ trong bóng tối gào thét tới, mang theo kinh lực mãnh liệt bắt đầu khởi động.

Rõ ràng là hai võ sư cảnh giới Thương Trang tập kích tới.

Bọn họ đã chờ từ lâu, chỉ chờ Kim Húc đi tới bên này.

Băng!

Kinh lực của Kim Húc tuôn ra, tung ra một chưởng, đánh ra hai đao.

Hai võ sư liên thủ bộc phát, cộng thêm trên trăm cân Trảm Đao toàn lực chém ngang, lực trùng kích cùng kinh lực cực lớn, mặc dù không làm Kim Húc bị thương, nhưng cũng cứng rắn ngăn trở thế xông tới của Kim Húc.

Ngay sau đó trong bóng tối lại có hai thanh trảm đao gào thét tới, lại có hai vị võ sư trinh sát không nói tiếng nào, lặng lẽ xuất đao.

Kinh lực Kim Húc vừa mới dẹp loạn, lại lập tức không thể không tiếp tục ngạnh kháng. Song chưởng liên hoàn đánh ra, đánh cho hai võ sư sắc mặt trắng bệch, cấp tốc lui về phía sau.

Nhưng người của y còn chưa hạ xuống đất, ngay sau đó là đợt chém đao của Võ Sư thứ ba.

Ba đợt khấn đạn liên hoàn chém ngang, đao trận tựa như thủy triều không hề đình chỉ, phối hợp đến kín kẽ.

Băng băng băng!

Trảm đao liên tục không ngừng như nước chảy, ngay cả một chút phản ứng của Kim Húc cũng không có.

Đây chính là trận pháp chuyên dùng để đối phó cao thủ võ đạo.

Tính toán ra thời gian cao thủ rèn xương luyện tro, tốc độ, kinh lực cường độ, sau đó lấy quân trận nghiêm mật chia sẻ đối kháng.

Ở dưới huấn luyện nghiêm khắc, một cái vây giết quân trận, tựa như một cái vô hạn thể lực, tiến công hoàn toàn không cần phải hồi khí.

“Kim Húc... Đừng trách ta.. Đây là ý của cấp trên.” Chu Vọng lại thở dài một lần nữa.

Cao thủ giang hồ, cao thủ võ lâm, đối mặt với có võ tướng suất lĩnh trận giao sát, Hỏa Thương quân trận, thật ra chỉ là một trận chém giết.

Cũng chỉ có Thượng Quan Kỳ là cao thủ cỡ đó, có thể làm cho trong quân có chút kiêng kỵ, dù sao một cao thủ có thực lực cao cường, thân pháp cực nhanh làm thích khách, cho dù là ai cũng đều để ý.

Nhưng những người còn lại, dưới sự phối hợp nghiêm mật của quân trận, bị tiêu diệt chỉ là vấn đề thời gian.

Trong bóng tối, mỗi lần Kim Húc đạo nhân muốn thoát ly đều bị một tổ hai thanh Trảm đao mạnh mẽ chém về.

Những võ sư này đều không phải đối thủ của hắn, nhưng phối hợp lại, mỗi lần tụ lực, liên thủ chỉ ra một đao, sau đó mới lấy lại sức.

Cồng lực cùng tiến, trở thành một võ sư có thể so với Đoán Cốt.

Mà những võ sư này không cần đánh bại hắn, chỉ cần ngăn cản hắn, tiêu hao hắn.

Trong bóng tối, Kim Húc đạo nhân vốn đã bị thương liên tục trùng trận thất bại mấy lần.

Mà nhìn chung tầng lớp, chỉ là đơn giản rút ra một thanh đoản mâu từ sau lưng, nắm trong tay, ánh mắt khóa chặt lấy Kim Húc.

Cao thủ cùng cấp bị trọng áp, Kim Húc bắt buộc phải phân ra hơn phân nửa tinh lực, tùy thời đề phòng chu toàn.

Hắn vốn chỉ mạnh hơn Chu Vọng một chút, nhưng dưới loại cục diện này.

Chỗ cường hãn của quân đội đã được thể hiện hoàn mỹ.

Người nhiều, cao thủ cũng nhiều. Người bình thường phối hợp với uy hiếp không lớn, nhưng kết hợp quân trận, hỏa khí, phương pháp phối hợp đặc biệt.

Cho dù là luyện tạng cũng có thể bị số lượng biến thành quân trận xoắn giết số lượng cụ thể.

Không bao lâu, trong mắt Chu Vọng loé lên lệ quang, đoàn mâu gào thét ra.

Phốc!

Trong bóng tối, Kim Húc bất ngờ không kịp đề phòng, bị đoàn mâu đánh vào giữa lồng ngực, ném ra ngoài.

Bóp một cái, hãn nặng nề ngã xuống đất, không thể động đậy nữa.

Phần lớn máu trong mũi miệng bị kinh lực cường hãn trên đoàn mâu đè ép tuôn ra.

Kim Húc gơ tay muốn nói gì đó thế nhưng nói không nên lời.

Cách hãn không xa, hai gã đệ tử của Hồ Quang viện sớm đã bị hỏa thương quét qua, quân trận của Võ sư giáo sát. Thi thể đã thành mây phần.

“Ta... Không cam lòng...!” Kim Húc phí công vươn tay ra, muốn nắm lấy cái gì đó, nhưng cuối cùng vô lực rũ xuống.

“Đi thôi.” Chu Vọng thở dài nói, quay đầu ngựa lại, hướng về phía trở về.

Hắn chỉ cần đối phó với người có thực lực mạnh nhất trong Cửu Viện là được.

Còn lại đều do những tướng lĩnh khác rèn cốt đối phó.

Điểm khác biệt lớn nhất trong quân đội và môn phái chính là nhân số của cao thủ. Với lượng lớn tài nguyên xây dựng, cao

thủ đứng đầu quân đội có lẽ rất ít, nhưng số lượng trung hạ, vĩn viển không phải môn phái có thể tưởng tượng.

Mà lấy trung tầng ba võ sư kết thành quân trận Giáo Sát, chính là sát trận khủng bố nhằm vào cao thủ võ đạo.

162

*

*

*

Cùng lúc đó.

Tám viện còn lại của Cửu Cảnh Viện đều bị Xích Cảnh Quân truy kích săn giết.

Một vị võ tướng dẫn đội quân trận Giáo Sát, cộng thêm Hỏa Thương Binh phong tỏa xung quanh.

Quân trận như nước chảy không ngừng, không có kẽ hở, một khi triển khai, cuốn người vào trong, tuyệt đối không có chuyện may mắn thoát khỏi.

Phương hướng Phù Sơn Viện.

Lô Nguyên Trân không thể trốn thoát, bị võ tướng ngăn cản, cứng rắn bị ba thanh trảm đao hợp thành ba quân trận, chém liên tục hơn trăm đao. Sau khi kinh lực cạn kiệt, y bị loạn đao chém chết.

Hai đệ tử Lư Nguyên Trân vừa chết xuống.

Cửu Giang viện thủ chôn giang lâm, nổi giận đùng đùng, liều chết đánh tan một cái quân trận, chính mình bị loạn đao chặt đứt tứ chi, võ tướng bỏ đao mà chết.

Hai đệ tử đầu hàng.

Viện chủ Hóa Khí Viện Chu Mẫn, đánh nát Trảm Đao ý đồ bỏ chạy, bị võ tướng ngăn cản, sau đó đầu thương quân dày đặc bắn giết.

Viện thủ Địa Long Viện Trần Viện đã chết, còn lại hai đệ tử bất đắc dĩ đầu hàng.

Từng chi mạch như bong bóng xà phòng bị phá nát dễ dàng.

So sánh với binh lính quân sĩ Xích Cảnh hung hãn không sợ chết, đệ tử Thiên Ân môn đa số đều là con cháu nhà giàu, nào

có hội coi chết như chết trận vì môn phái liễu chết một trận.
Thấy tình thế không ổn, phần lớn kinh lực đều yếu đi ba phần.
Thân là võ giả, trong lòng do dự, ra tay sẽ chần chờ, nhưng không nhanh nhẹn, uy lực bộc phát cũng yếu đi mấy phần.
Mất đi nhạy cảm, coi như là võ sư, cũng chưa chắc có thể thắng được ba ngụm máu.

Dù sao chênh lệch giữa ba giọt máu Võ Sư, chính là sức mạnh hộ thân.

Uy lực công kích một lần, uy lực của cả hai chênh lệch không lớn.

Bốp!

Trong xe ngựa bị một thanh Trảm Mã Dao thật lớn bay vòng lại, hung hăng một đao đứt hai đoạn, chia làm hai nửa.

Trong xe Đỗ Hàm của Xích Địa Viện bình tĩnh cúi người tránh khỏi Trảm mã đao.

Trong nháy mắt nửa đoạn trên thùng xe bay đi, hấn đụng nát tám gỗ, lướt nhanh sang trái.

“Tách ra chạy!” Đỗ Hàm sớm đã nhìn ra Xích Cảnh quân không có ý tốt. Trên đường trở về sớm đề cập tới việc hai đệ tử trốn chạy như thế nào.

Hôm nay vừa lúc có tác dụng.

“Vâng!” Thủ tịch Xích Địa Viện Vu Quang Hàm cùng một nữ đệ tử khác chia nhau chạy trốn về phía bóng tối.

Bọn họ được đãi ngộ khác biệt so với các chi nhánh còn lại.

Đến đây động thủ, không phải ai khác, chính là Chu gia Chu Hành đồng đại phóng dị sắc lúc trước.

Dưới ánh trăng, hình thể khủng bố chu hành hai mét đồng trở lên, tựa như một ngọn núi nhỏ, đứng sừng sững tại chỗ.

Hắn một tay cầm roi, một tay lấy từ sau lưng ra đâm mâu.

Một loạt năm cây mâu đầu mâu chính tề chắp sau lưng hắn, trên mũi mâu một mảnh đen kịt, mơ hồ có mạch lạc màu máu

rất nhỏ như mạch máu, xem xét liền biết không phải binh khí tầm thường.

“Muốn chạy sao? Chạy được rồi à?” Chu Hành Đồng kéo theo roi thép, chậm rãi đi về phía trước.

“Chu Hành Đồng, ngươi thật sự cho rằng không có ai giết được ngươi sao?” Đỗ Hàm bị bốn gã võ sư liên thủ chém, mạnh mẽ bức lui trở về.

Sắc mặt hần khó coi nhìn về phía Chu Hành Đồng.

“Ta chưa bao giờ cho rằng như vậy.” Chu Hành Đồng nhếch miệng cười: “Người có thể giết ta, Thái Châu có, nhưng Tuyên Cảnh Thành không có.”

“Cuồng vọng!” Đỗ Hàm lạnh lùng nói. “Nếu không phải môn chủ bó tay bó chân! Sao có thể để cho cái tên tiểu bối này càn rỡ!”

“Ngươi thật sự cho rằng Thượng Quan Kỳ không dám động thủ sao?” Chu Hành Đồng bỗng nhiên nở nụ cười.

“Ngươi có ý tứ gì?” Đỗ Hàm trong lòng run lên.

“Nhiều năm trước lão gia hỏa kia cùng loạn thần giáo quy Nhạn Tháp chủ giao thủ, mặc dù thành công giết chết đối phương, nhưng chính mình cũng bị trọng thương, đến bây giờ thương thế còn chưa tốt, ngươi thật cho là tính tình hần tốt như vậy, lâu như vậy cũng chỉ nhịn?” Chu Hành đồng cười to.

“Lúc trước hần nguy trạng thật tốt, để cho chúng ta cho rằng thực lực hần chưa tổn hại, chỉ là cố kỵ không ra tay mà thôi. Nhưng sau đó mới phát hiện, thương thế của hần căn bản là không tốt. Một thân thực lực có thể có một nửa trước kia đã là tốt lắm rồi.”

“Nhưng mà cũng phải nói, làm bộ làm tịch chống đỡ nhiều năm như vậy, lừa gạt lão sư lâu như vậy, Thượng Quan lão nhân cũng coi như đủ vốn rồi.” Chu Hành Đồng cười ha hả.

Nghe được bí văn như thế, cho dù là Đỗ Hàm tâm tính cũng cảm thấy lạnh lẽo.

Nếu tin tức này là thật, vậy thì thật có thể giải thích, vì sao những năm gần đây Thượng Quan Kỳ một mực ẩn nhẫn bất động, chỉ là tại thời khắc mấu chốt ra tay một chút, còn không ra tay triệt để, chỉ là nhân nhật triển lãm cảnh giới thực lực.

Khó trách, Cửu Viện tranh đấu, trải qua sơn phái bức bách, Thượng Quan Kỳ cũng thờ ơ. Ngược lại vẫn luôn ngấm thừa nhận, nhường ra lợi ích.

“Vốn còn tưởng lão già kia còn có sức liều mạng, kết quả ta đã khiêu khích thành như vậy, hắn còn nhịn, cái này còn nói gì nữa? Chỉ sợ đã sớm phế đi!” Chu Hành Đồng nhếch miệng cười to nói.

Đỗ Hàm trầm mặc.

Ban đầu hắn suy đoán rất nhiều khả năng, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới, chân tướng có thể là như vậy.

“Được rồi, Đỗ Hàm, ta cho ngươi một cơ hội.” Chu Hành Đồng bình tĩnh lại, nhìn chăm chăm hắn.

“Sức mạnh của ngươi am hiểu phòng thủ hộ vệ, đến Kim Hình bộ của ta làm việc thế nào? Xích Cảnh quân tam đại quân bộ, Kim Hình bộ có ta tọa trấn, vạn vô nhất thất!”

Chu Hành Đồng rất ngông cuồng.

Nhưng hắn ta có vốn liếng để điên cuồng.

“... Nếu ta đồng ý, ngươi có thể bảo vệ Xích Địa Viện ta không có việc gì?” Đỗ Hàm hỏi.

“Đương nhiên.” Chu Hành Đồng cười nói.

“Đây là ý tứ của Ủy Trì đại nhân?” Đỗ Hàm hỏi lại.

“Lão đầu tử ngược lại muốn ta đuổi tận giết tuyệt.” Chu Hành Đồng nhếch môi, lộ ra một hàm răng vàng bén nhọn.

*

*

*

“Nhưng nếu ta mở miệng, hắn sẽ đồng ý.”

“Người tự tin như vậy?” Đỗ Hàm nheo mắt không tin hỏi.

“Tự tin? Không không.... Đây không phải tự tin.” Chu Hành Đồng lại nở nụ cười: “Nếu nó không đồng ý, ta sẽ đánh nó!”

“...” Đỗ Hàm không phản bác được nhưng trong lòng cả kinh.

Ý tứ của những lời này rất hiển nhiên.

Rõ ràng là thực tế thì Chu Hành Đồng đã đánh nhau, ngay cả Ủy Trì Chung cũng không phải là đối thủ.

“Được, ta đáp ứng người.” Đỗ Hàm không do dự nữa, lập tức gật đầu.

“Vậy là tốt rồi, bây giờ phải xem kết quả mấy con đường khác như thế nào, nghe nói chín loại võ học của Thiên Ấn môn tập hợp cùng một chỗ, có thể so với Thiên Ấn Cứu Phật Chân Công tuyệt học của Vô Thủy tông. Ta ngược lại muốn nhìn xem công pháp này có chỗ nào lợi hại không.” Chu Hành Đồng thoáng lộ vẻ chờ mong.

Sau khi rời khỏi phủ tổng binh, trên đường trở về Tây Sơn.

Nếu muốn đi tới Tây Sơn, cần đi xuyên qua một con sông nhỏ có nước không chảy sâu.

Trong đêm, tiếng nước sông không ngừng vang lên, có thuyền nhỏ ngư dân đỗ gần bờ, mơ hồ lóe lên ánh đèn.

Giữa dòng sông nhỏ có xây một cây cầu đá dài mấy chục mét.

Trên mặt cầu, lúc này xe ngựa của Vạn Thanh môn đang không nhanh không chậm đi về phía tây sơn.

Ngụy Hợp đi đầu, dẫn đường mở mang tầm mắt.

Ở một chỗ khác của cây cầu, từ xa nhìn lại, trên đường nhiều bóng cây hơn, càng ngày càng âm u.

Ngụy Hợp từ trong túi ngựa lấy ra bó đuốc, lại dùng hỏa thạch nhẹ nhàng đánh, tia lửa đốt Hỏa Thiếp, lại nhóm thêm bó đuốc.

Rất nhanh, ánh lửa chiếu sáng một đoạn mặt đường nhỏ phía trước.

Ngụy Hợp lúc này mới giảm tốc độ, tiếp tục đi tới phía trước.

Chỉ là mới đi đến mặt cầu một nửa, bỗng nhiên Ngụy Hợp dừng ngựa lại, hai mắt nheo lại, nhìn lại chỗ tối phía trước.

“Sao vậy? Hà nhỏ?” Xe ngựa phía sau cũng dừng lại theo, Vạn Thanh Thanh vươn đầu hỏi.

“Có chút tình huống nhỏ, người nhìn sư tôn, ta đi phía trước xem một chút.” Ngụy Hợp nói.

“Hay là để ta đi.” Vạn Thanh Thanh cau mày nói.

“Không cần, ta đi xem một chút sẽ về.” Ngụy Hợp nói nhanh.

Hắn nói xong, từ trên lưng ngựa nhảy lên, mũi chân điểm một cái lên lan can cầu, mượn lực đi tới phía trước, rất nhanh nhảy vào chỗ tối phía trước, biến mất không thấy gì nữa.

Vạn Thanh Thanh bắt lấy dây cương ngựa, tới gần thùng xe chờ kết quả.

Nơi này khi trở về, thỉnh thoảng gặp một ít dị thú hoặc là đạo tặc, nhưng đối với thân là võ sư Ngụy Hợp mà nói, cũng không tính là uy hiếp. Cho nên nàng cũng không lo lắng.

Ánh trăng như nước, dòng nước dưới cầu hòa cùng ánh trăng, lưu động mãnh liệt, phát ra tiếng vang nhỏ.

Vạn Thanh Thanh cảm thụ gió sông thổi trên mặt, mát lạnh sáng khoái, bỗng nhiên có loại cảm giác an bình yên tĩnh mịch.

Nàng nhớ khi mình còn bé, thường xuyên sẽ thích đến trên cây cầu này chơi đùa, khi đó, nàng, Chu Vũ Quy, Thư Vũ Mặc, du bất phạm, bốn người thường xuyên thích tụ tập ở đây.

Đáng tiếc, thời gian thâm thoát, hiện tại hết thảy đã một đi không trở lại.

Chu Vũ mất tích, Thư Vũ Mặc thay đổi, du lịch bất phạm dần dần cũng nhạt đi quan hệ với cô.

Hai đứa bé trước đây chưa từng đoán mò, hiện tại cũng chẳng còn lại mấy.

“Thanh Thanh.” Trong xe, Vạn Lăng nhẹ giọng nói.

“Sao vậy, mẫu thân?” Suy nghĩ của Vạn Thanh Thanh bị kéo trở về.

“Người có nhớ năm xưa khi ta mang người về Thiên Bức thủy tạ đã xuống thuyền ở đây không?” Trong giọng nói Vạn Lăng mang theo vẻ thương cảm nhân nhật.

“Tại sao đột nhiên lại nói chuyện này.” Vạn Thanh Thanh giải thích lại sợi tóc bị gió thổi tan, nhẹ giọng nói.

“Lúc đó Thiên Ân môn có tài khí thế lớn, hùng bá một phương. Các chi đều là cao thủ nhiều như mây, thực lực mạnh mẽ. Nhưng hôm nay...” Vạn Lăng nhớ lại tình cảnh Thiên Ân môn từng phái người tới tiếp ứng nàng.

Khi đó Vạn Thanh viện là sư ca của nàng chủ trì viện thủ. Khi đó Thượng Quan Kỳ còn không chịu nhường nhịn chuyện như vậy, lão Môn chủ thân thể an khang, uy áp tuyên cảnh.

Khi đó, Thiên Ân môn hoàn toàn xứng đáng là một trong ngũ đại cự đầu của Thái Châu.

Nhưng từ sau khi lão Môn chủ bệnh nặng, việc quản lý Thượng Quan Kỳ ngay từ đầu coi như bình thường, sau đó bỗng nhiên bắt đầu chậm rãi không chịu nổi.

Y lùi lại một bước, từng bước lui lại.

“Tối nay sau, sợ là không có Thiên Ân Môn tái hợp nữa...” Trong lòng Vạn Lăng trào ra chua xót.

Cho dù đã hơn năm mươi tuổi, nàng vẫn thường xuyên âm thầm rơi lệ, vẫn là cái tính mềm mại yêu khóc kia.

Ngược lại nữ nhi thanh thanh, mặc dù mặt ngoài cùng nàng giống nhau, nhưng tính tình cứng cõi hơn rất nhiều.

“Mẹ...” Vạn Thanh Thanh nhẹ nhàng kéo tay Vạn Lăng, đang muốn nói chút an ủi.

Đột nhiên nàng biến sắc, quay đầu lại nhìn về phía mặt cầu phía sau xe ngựa.

Trên mặt cầu mơ hồ truyền đến trận trận chấn động, phảng phất có cái gì đó chấn động nặng nề từ đằng xa nhanh chóng truyền đến.

“Là chiến mã!” Vạn Lãng là người đầu tiên phán đoán được ngọn nguồn của âm thanh chấn động: “Hơn nữa còn là chiến mã Sí Huyết! Chỉ có đội quân tinh nhuệ của quân đội mới được phép điều chế ra chiến mã!”

Vạn Lãng thần sắc nghiêm nghị hẳn lên.

“Vào lúc này, nơi như thế này sao lại có chiến mã chứ?” Vạn Thanh thấp giọng nói.

“Chỉ sợ là hướng về phía chúng ta.” Vạn Lãng đột nhiên nghĩ đến một khả năng, khuôn mặt xinh đẹp trở nên trắng bệch.

“Thanh Thanh ngược về núi trước đi, thông báo mọi người chuẩn bị sẵn sàng, sắp xếp xong mọi thứ tùy thời chuẩn bị rời đi! Ta đi xem trước một chút...”

Nàng còn chưa dứt lời đã cảm thấy toàn bộ thùng xe chấn động.

Bành! Bành! Bành!

Mùi con chiến mã mắt đỏ miệng đầy răng cưa, toàn thân mặc giáp, rít lên như chiến xa nặng giáp, âm âm xông lên mặt cầu, xông về phía thùng xe.

Trên lưng chiến mã tất cả đều là trọng giáp màu đen kỵ binh khôi ngô.

Bọn họ cầm cự thuận trong tay nhắm ngay thùng xe dùng cự thuận hung hăng đập xuống.

Ầm!

Nhân lực kết hợp lại, thùng xe âm âm bị nện tan, vỡ thành mấy khối rơi xuống mặt sông cùng mặt sông.

Vạn Lãng cùng Vạn Thanh Thanh đã sớm bay lên trời từ lâu, tránh bị tập kích.

“Các ngươi là ai!? Tại sao lại tập kích chúng ta?!” Vạn Lãng rơi vào lan can đầu cầu, nghiêm nghị hỏi.

“Vạn Lãng của Vạn Thanh Viện?” Phía sau kỵ binh Sí Huyết, một nữ tử khôi ngô mặc váy giáp võ tướng đỏ thẫm, cười một con ngựa sí huyết cao to hùng tráng, chậm rãi tới gần.

Trong tay nữ tử cầm theo một đao, một tấm khiên, cơ bắp toàn thân tựa như rễ cây, quấn quanh chiếm cứ, đặc biệt là cổ của nàng, trắng kiện đến mức quả thực không cách nào nhìn thấy cổ họng đường cong.

Cơ bắp trên cái cổ cường tráng nối liền với cơ thể hình tam giác trên lưng, dưới sự bảo vệ của áo giáp càng thêm rộng lớn.

“Người là... Du Mộ Thương?” Vạn Lăng nhìn người tới, biến sắc.

Du Mộ Côn Bằng, một trong tứ kiệt du gia, cũng là một trong số ít những cường giả phụ nữ tuyên cảnh, hai mươi năm trước có người nói bỏ nhà trốn đi, sau đó biệt tung không rõ.

Không ngờ lại tới Xích Cảnh quân.

“Vạn Lăng. Rất lâu trước đây, ta đã thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của ngươi khó chịu rồi. Nhưng khi đó ta không có cơ hội, Thiên Ân môn vẫn còn có chút lai lịch, không dễ động thủ.”

Du Mộ Tỳ liếm môi, ánh mắt từ từ trở nên nguy hiểm.

“Bất quá bây giờ thì tốt rồi, vừa nghe đến phải xử lý Thiên Ân môn các ngươi, ta liền báo danh đầu tiên.”

Vạn Lăng bối rãng cắn chặt, suy nghĩ trong lòng nhanh chóng xoay chuyển, suy nghĩ chòng chát nhanh chóng liên kết với nhau.

Cuối cùng cô cũng hiểu rõ cuộc Xích Cảnh quân định làm gì.

Vốn ba đại gia tranh chấp lẫn nhau, nhưng bây giờ đều là chiến tuyến với Xích Cảnh quân.

Mà gia tộc tiểu bang phái còn lại, hết thảy đều sẽ bị thanh tẩy, trở thành lương thực tam đại gia tộc cùng Xích Cảnh quân chia nhau.

Đây là chính hợp toàn bộ Tuyên Cảnh!

Mà Thiên Ân môn, đại biểu của gia tộc tiểu bang phái tập hợp lại, tự nhiên là đối tượng hàng đầu của tam đại gia tộc và Xích Cảnh quân.

“Nếu không phải Thượng Quan Kỳ lão đầu làm bộ làm tịch lừa gạt chúng ta lâu như vậy, Thiên Ân môn đã sớm phế bỏ rồi.” Du Mộ Dung nâng đao khiêng trên vai.

“Ngươi có ý gì!?” Trong lòng Vạn Lãng thoáng dừng lại, mơ hồ cảm giác mình đã tiếp cận được chân tướng gì đó.

“Thế nào? Ngươi không biết?” Du Mộ Tỳ Hưu nở nụ cười: “Cũng đúng, phế vật suốt ngày nũng nịu như ngươi, chắc chết cũng không hiểu tại sao mình lại chết.”

“Đại tỷ, Vạn Lãng này thật sự hơn năm mươi sao? Nhìn qua cũng chỉ có hơn hai ba mươi người thôi sao?” Kỵ binh bên cạnh lên tiếng nói.

“Nữ nhân này còn lớn hơn ta, chỉ là một tiện nhân biết nghịch ngợm.” Du Mộ Tỳ cười nói: “Các ngươi có hứng thú không, tí nữa ta bỏ hai người lại chơi.”

Nhất thời một đám trọng giáp kỵ binh nhao nhao kêu lên, huyết sáo, gõ chiến giáp.

Ánh mắt đám người nhìn chăm chăm vào Vạn Lãng cùng Vạn Thanh Thanh Thanh càng thêm tham lam.

Huấn luyện binh chủng càng tàn khốc thì dục vọng của bản thân càng bị đè nén lợi hại.

Mà càng đè nén thì lúc bộc phát cũng sẽ càng khốc liệt.

Rất nhiều lúc sau khi công phá thành trì đồ sát thành hiện tượng, chính tướng lĩnh vì phóng thích loại áp lực này của quân đội, cố ý phóng túng.

Mà đối với binh lính, mỹ nữ, mỹ nam mà nói, tuyệt đối là xa xỉ phẩm.

Đặc biệt là mỹ nhân có tu vi võ đạo, thân thể cứng cõi, tuyệt đối có thể thay phiên du ngoạn rất lâu.

Vạn Lãng tức giận đến xanh cả mặt, nhưng vẫn cố gắng nhịn xuống.

“Du Mộ Phái Linh, ngươi cho rằng ngươi ăn chắc ta rồi hả?”

“Người nói xem?” Du Mộ Diễm đặt đao thuấn lên mặt chiến mã, hai tay vung lên, giữa ngón tay thành linh nhiều ra chín thanh phi đao sáng bạc.

“Được rồi, đừng lè mè nữa, bắt người!”

Vừa dứt lời.

Vạn Lăng Vạn Thanh đồng thời đột ngột từ mặt đất bay lên, phân tán đánh tới hai bên mặt sông.

Đặc hiệu thi triển cấp tốc, tốc độ hai người cực nhanh, vừa lướt chính là hơn mười mét.

Nhưng các nàng cũng nhanh, du Mộ Huyền còn nhanh hơn.

Mấy đạo ngân quang từ trong tay nàng nổ bắn ra, tựa như chùm sáng màu bạc, mang theo tiếng xé gió bén nhọn, bay về phía Vạn Lăng Vạn Thanh.

Cùng lúc đó, bên bờ hai bên cầu nhao nhao tuôn ra từng hàng hỏa thương binh tốt.

Oành oành oành!!!

Hỏa thương phóng ra hình thành vách tường, bao trùm toàn bộ mặt sông hai bên cầu đá.

Vạn Lăng Vạn Thanh đồng thời kêu lên một tiếng đau đớn, bị mảng lớn vụ nổ đánh trúng.

Loại tán đạn thương này uy lực tuy rằng không đủ để kích thủng kinh lực hộ thể các nàng, nhưng dùng để trì hoãn tốc độ, trì hoãn thời gian thì vẫn thừa sức.

Hai người vẫn còn ở giữa không trung, liền bị màn hình va chạm, mất trọng tâm, chệch hướng.

Mà phi đao phía sau đuổi sát theo, chính giữa thân thể hai người.

Oành oành!!

Hai mảnh kim loại ngân quang thoáng cái nổ tung.

Phi đao vậy mà trong kinh lực va chạm bạo tạc nổ tung, hóa thành mảnh vỡ tung tóe khắp nơi.

Vạn Lãng còn tốt, hộ thân kinh lực mạnh hơn, miễn cưỡng chống đỡ, nhưng Vạn Thanh Thanh lại yếu đi một đoạn, kêu lên một tiếng đau đớn, bị mảnh phi đao nổ trúng, sau lưng thấy máu.

“Còn muốn chạy? Nực cười.” Du Mộ Dung cười lạnh nói: “Tuy ta không bằng con quái vật Chu Hành Đồng kia, thần lực đa đồng, nhưng mang theo nhiều tinh nhuệ như vậy, ngay cả hai người các ngươi cũng không giải quyết được, ta còn chưa vô dụng như vậy.”

Đều là Đoán Cốt võ sư, nàng ngựa mắt nhất, chính là loại nữ nhân có giá trị nhan sắc như Vạn Lãng.

“Tiếp tục!” Trong lòng cô nàng hung ác, lại giơ tay lên lần nữa là bốn thanh phi đao gào thét bay ra.

Kình kình cốt khổng lồ được rót vào trong phi đao, ban đêm bộc phát ra tiếng rít gào bén nhọn chói tai.

“Thanh Diêu bay lên không.” Vạn Lãng xoay người một cái, hai chân ở trên mặt nước hung hăng đạp mạnh một cái, đánh ra một chương về phía Nữ Nhi Thanh.

Đặc hiệu nhanh chóng cộng với kình lực chương lực va chạm, hai người đồng thời tách ra, hiểm hiểm tránh khỏi phi đao xạ.

Nhưng phi đao tránh được, mảng lớn cỡ mấy trăm mét trong giây lát lại không có cách nào trốn tránh.

Ba đội giáp trụ liên miên không dứt thay nhau bắn ra, không ngừng nghỉ.

Kình lực hộ thân của hai người điên cuồng rung động, tiêu hao số lượng lớn để duy trì an toàn cho hai người.

Nhưng kiên trì như vậy, kéo dài không được bao lâu, lực va chạm của màn hình khiến hai người không thể thoát đi kịp thời, kình lực tiêu hao đại lượng, làm cho các nàng lúc nào cũng có thể gặp phải uy hiếp trí mạng.

Còn có phi đao cốt kình của vị cao thủ Đoán Cốt Du Mộ Kỳ này, hơi bất cần một chút là thân tử đạo tiêu.

Phốc.

Trong rừng rậm u ám.

Một ngón tay của Ngụy Hợp điểm lên trán của tên Hỏa Thương binh mai phục cuối cùng.

Tổng cộng có hai mươi tên Hỏa Thương binh, được hấn dùng năm tầng Phi Long công cùng với đặc hiệu cấp tốc bộc phát, bất ngờ không kịp đề phòng, đầu tiên hạ độc, sau đó đánh lén, rất nhanh đã giải quyết từng cái một.

“Hỏa Thương đội của Xích Cảnh quân sao?” Trong lòng Ngụy Hợp trầm xuống, nếu đội Hỏa Thương đều mai phục đến nơi đây, như vậy ý tứ của Xích Cảnh quân rất rõ ràng.

Đây là triệt để vạch mặt, muốn đối với Thiên Ân Môn ra tay.

Y cầm một thanh hỏa thương lên.

Thân thương không khác nhiều so với súng trường kiếp trước hấn từng thấy. Nhưng những đường vân như huyết mạch trên thương nâng lên kia, cũng có chút kỳ ảo.

“Đây là cái gì?” Ngụy Hợp đưa tay sờ những đường vân này, lại cảm nhận được một tia ấm áp tinh tế. Trong đường vân thậm chí mơ hồ có thể cảm giác được có mạch đập bắt đầu.

Uy lực những hỏa thương này không tệ, nhưng cũng chỉ là không tệ, đối với võ sư mà nói, ít nhất cũng phải ba thương mới miễn cưỡng đánh xuyên qua kinh lực hộ thân của võ sư bình thường.

Uy lực này vẫn nằm trong phạm trù uy lực của võ giả Tam Huyết.

“Tên võ sư rèn cốt kia, lúc trước bị mấy chục cái hỏa thương bắn chết như thế nào?” Ngụy Hợp nhớ lại lời đồn Diêu Hán Thăng nhắc tới lúc trước, trong lòng nghi hoặc.

Àm âm âm âm âm!

Đột nhiên phía sau xa truyền tới tiếng thương trường dày đặc.

Trong lòng Ngụy Hợp xiết chặt, biết không ổn, cấp tốc chạy về chạy nước rút.

Nếu chỗ hấn đều xuất hiện binh lính mai phục, như vậy sư phụ và Thanh Thanh sư tỷ bên kia, khẳng định cũng có tập kích.

Ngụy Hợp mặt trầm như nước, năm tầng Phi Long Công cùng Kinh Hồng quyết thần lực chồng chất bộc phát, lại cấp tốc triển khai đặc hiệu.

Thân ảnh hấn gân như hóa thành một hư ảnh, một giây ba mươi mét, cấp tốc phóng về phía cầu đá.

163

Ánh trăng mờ lung lặn bị tầng mây che phủ.

“Săn!” Du Mộ Côn bằng giờ cao loan đao, rống to một tiếng.

“A!!!” ai cũng nhao nhao đứng dậy từ trên lưng ngựa, lấy trường cung ra.

Từng cây trường cung cài tên kéo dây, hoa văn như vảy tím trên thân cung dần dần mở rộng ra như vảy rắn.

“Thả!” Du Mộ Côn bằng hung hăng vung đao chỉ xuống.

Xuy xuy xuy xuy!

Từng mũi tên mang theo dây cung vang lên ùng ùng, nặng nề rơi vào trong nước sông bị đánh cho không thể đứng dậy.

Mũi tên mang theo từng tiếng rít, mũi tên thứ nhất bắn vào trong nước.

Bành!

Rõ ràng là nhuệ khí nhập thủy, lại nổ tung mảng lớn bọt nước như bom.

Vạn Thanh Thanh vốn đã bị thương, bị hơn mười mũi tên nhắm chuẩn, lập tức càng thêm gian nan.

Nàng tránh trái tránh phải, vẫn bị bắn trúng chân trái.

Kình lực hộ thân trên đùi trái lại lần nữa bị nổ tung, trên đùi máu thịt be bét, một trận đau nhức kịch liệt tuôn ra khắp toàn thân.

Mũi tên này rõ ràng không phải mũi tên bình thường, mà là xen lẫn trang bị một loại nổ nào đó.

“Thanh Thanh!!” Bỗng nhiên có một bóng người từ bên cạnh xông tới, tóa lên một mảng lớn bọt nước.

Là vạn Lăng!

Nàng ta một phát bắt được Vạn Thanh Thanh, đè lão xuống nước.

“Đi dưới nước!”

Hai người lập tức bỏ nhào xuống dưới, nín thở, lặn xuống nước.

Trên mặt sông nhất thời nổ tung chi chít mảng lớn bọt nước, mảng lớn gai nhọn lọt vào trong nước, sau khi bị trở ngại, uy lực giảm bớt một chút.

Hai người Vạn Lãng cấp tốc lặn xuống, đến đáy sông, lại bơi về những hướng khác.

“Muốn chạy sao?” Du Mộ Diễm cười lạnh một tiếng, vẫy tay một cái.

Trong bầu trời đêm, một con chim ưng lông tím đen đáp xuống, nhẹ nhàng rơi vào trên cánh tay nàng.

“Từ nhi, tìm được vị trí của các nàng.”

Ứng Chuẩn Chân Sí bay lên, bay một đoạn trên mặt sông, lập tức phát ra tiếng kêu bén nhọn trên mặt sông.

“Đi!”

Du Mộ Thương đánh ra hai thanh phi đao nhanh như chớp.

Ánh đao màu bạc bỗng nhiên rơi xuống nước, vậy mà không có tung tóe bọt nước.

“Ta xem các ngươi chạy đi đâu!?” Khuôn mặt Du Mộ Tỳ hiện lên vẻ tàn nhẫn.

Xoẹt, hấn giơ tay lên.

Từng đạo phi đao màu bạc tựa như lưu quang, không ngừng bắn ra, bắn vào nước sông.

Không bao lâu, trên mặt sông, rớt cuộc từ từ nổi lên thân thể hai người Vạn Lãng Vạn Thanh.

Vạn Lãng ôm chặt con gái, sau lưng bị hai thanh phi đao đâm sâu vào, khuôn mặt trắng bệch.

Lúc trước nàng đã bị Chu Hành Đồng chấn thương lục phủ ngũ tạng, vừa rồi lại bị phá vỡ kinh lục hộ thân, liên tiếp trúng hai thanh phi đao.

Lúc này một thân kinh lực đã tiêu hao không còn bao nhiêu.

Tốc độ nội phủ bị thương khôi phục kinh lực cũng chậm đến mức ngựa ngáy.

Ngay cả nàng cũng thụ thương như vậy, Vạn Thanh Thanh thì càng không cần phải nói.

Một thanh phi đao từ ngực trái nàng đâm sâu vào ngực trái, thiếu chút nữa là trái tim. Mũi phi đao từ sau lưng xuyên ra, thiếu chút nữa là một cái lỗ máu.

Lượng lớn máu theo nước sông nhỏ giọt rơi khuếch tán, vạn thanh thanh một thân kinh lực cũng bị tiêu hao không sai biệt lắm, lúc này cũng đã đến tình trạng đèn khô dầu cạn.

Ánh mắt nàng bắt đầu có chút mê muội, dựa vào mẫu thân mình vạn Lăng nâng đỡ, mới không đến mức ngã xuống sông.

“Ngừng.” Du Mộ Kiệt giơ cao tay phải.

Tất cả binh tốt nhao nhao dừng bắn, chờ đợi mệnh lệnh.

Trong lúc nhất thời, hai bên cầu đá lại khôi phục bình tĩnh một lần nữa, chỉ còn lại tiếng ngựa gầm gừ táo bạo.

“Vạn Lăng, chạy đi, tiếp tục chạy à?”

Du Mộ Thương cười nói, tay cầm một thanh phi đao hơi hồng nhạt, giơ lên đặt bên má.

Từng luồng kinh lực không ngừng quán chú vào trong đó.

Phi đao dần dần trở nên hồng nhạt, nổi lên sắc hồng.

“Còn tưởng người chạy được bao nhiêu. Phúc Vũ kinh cấp tốc thì sao? Sao không dùng nữa?”

“Tha cho con gái ta! Ta khoanh tay chịu trời!” Vạn Lăng ôm Vạn Thanh Thanh sắp ngất, ngẩng đầu lạnh lùng nói.

“Chậc chậc chậc, thật sự là mẫu nữ tình thâm, làm ta cảm động.” Du Mộ Tỳ Hưu lắc đầu cười nói.

“Có điều, nể tình người khiến ta cảm động như vậy, có thể, chỉ là...”

Cánh tay Du Mộ Thương vung ngang, phi đao chỉ thẳng vào Vạn Lăng.

“Chỉ là, ta muốn người trước tiên ở trên mặt mình vạch hai đao!”

Nàng cười gằn nói: “Nhìn gương mặt người mà khiến ta buồn nôn. Để ta không buồn nôn như vậy, cho nên, cắt đi.”

Khuôn mặt xinh đẹp của Vạn Lăng trắng bệch, lung lay sắp đổ.

Nàng cắn chặt hàm răng, cúi đầu nhìn Vạn Thanh Thanh Thanh đang sắp đắm chìm trong ý thức.

Tâm mạch quan trọng của Vạn Thanh Thanh bị trọng thương, mất máu quá nhiều, nếu không cứu chữa, có lẽ về sau...

“Tốt! Ta rạch!” Vạn Lăng cắn răng, duỗi một ngón tay ra, đầu ngón tay bén nhọn nhắm ngay khuôn mặt mình.

Trên móng tay còn có vài giọt nước rơi xuống lẫn vào mặt sông, dưới ánh trăng có vẻ trắng nõn bén nhọn.

“Mẹ... Đừng...” Vạn Thanh Thanh bắt lấy tay mẫu thân, muốn ngăn lại.

Nhưng sức lực của nàng lúc này quá nhỏ, căn bản không cách nào ngăn lại Vạn Lăng.

“Thanh Thanh... đừng sợ...” Vạn Lăng cố gắng lộ ra nụ cười: “Mẹ sẽ bảo vệ con.”

“Không phải sợ...”

Vạn Lăng cười, đột nhiên chỉ về phía mặt mình.

A!!

Bỗng nhiên một tiếng kêu thảm thiết bén nhọn từ bên bờ truyền đến.

Bên bờ một đám binh sĩ đột ngột kẹt lại trên cỏ mình, ném thương giới kêu thảm thiết.

Từng tên lính gắt gao kẹp lấy cổ mình, khoe miệng dưới cái mũ giáp không ngừng trào ra mảng lớn bọt máu đỏ sẫm.

“Ai!?” Du Mộ Dung lớn tiếng quát, ánh mắt nhanh chóng quét qua phía sau lưng những binh sĩ này.

Hai bên bờ sông, lúc này tất cả binh sĩ bên kia đều loạn thành một bầy, toàn bộ bị kẹt ở trong đó mà ngã xuống đất kêu rên.

“Gió sông có độc!!” Một tên Thiên lang bên cạnh Du Mộ Kỳ bỗng nhiên phát giác, lớn tiếng quát.

“Dùng thuốc giải độc!”

Mọi người nhanh chóng từ trong bao quân khăn cấp lấy ra thông dụng giải độc đan, nhanh chóng ăn vào.

Nhưng coi như ăn vào giải độc đan, coi như khoảng cách đến bờ sông còn có một khoảng cách không ngắn.

Một đám trọng giáp kỵ binh bên cạnh Du Mộ Kỳ Kỳ cũng cảm thấy đầu óc choáng váng.

Hiển nhiên độc tính này cực kỳ mãnh liệt.

“Đổi chỗ!” Du Mộ Tuyên kinh nghiệm tác chiến phong phú, nhanh chóng quay đầu ngựa, muốn chuyển vị trí.

Nhưng đã trễ, con ngựa màu máu dị thú dưới chân bà ta đột nhiên quỳ xuống, lạng lế té ngã trên cầu.

Bành, Bành, Bành!

Một con chiến mã nhao nhao ngã xuống mất sức sống.

So với những võ sư có khí huyết thể cường đại thì những con chiến mã này tuy là dị thú, nhưng chỉ là dị thú hạ đẳng, căn bản không ngăn được kịch độc thổi quét.

Lúc này hai người Vạn Lăng Vạn Thanh Thanh trong nước sông đầu vầng mắt hoa, cảm giác thân thể khác thường.

Nhưng khác với binh lính, bên này hai người còn có một cỗ hương khí nhàn nhạt phiêu tán mà đến, tựa hồ vừa vạn có thể làm dịu đi thường trong thân thể các nàng.

“Đi!” Vạn Lăng trong lòng biết có người giúp các nàng, vội vàng dùng dư lực, thả người nhảy lên, ở trên mặt sông điềm liên tục mấy lần, chạy về phía bờ xa xa.

Nàng ôm Vạn Thanh Thanh Thanh một khắc cũng không dám dừng lại, nhanh chóng phóng về phía Tây Sơn, rất nhanh biến mất trong bóng tối sơn đạo.

“Rút lui!” Ở bên kia, Du Mộ Phái Linh rống lớn.

Hỏa thương binh bên cạnh bờ còn không có chuyện, lúc này cũng là một mảnh bối rối.

Bọn họ không sợ cường địch võ giả, nhưng bọn họ không hiểu tại sao lại ngã mất một nửa.

Bất cứ ai cũng cảm thấy sợ hãi trong lòng.

Hỏa thương binh nhanh chóng rút lui về phía sau.

Du Mộ Dung mang theo trọng kỵ binh lui về phía sau, rời khỏi khu vực cầu đá.

Thoát ly khu vực gió sông phát phơ, một mảnh nhân tài mới cảm giác hô hấp bình thường hơn nhiều.

“Đại tỳ, làm sao bây giờ!?” Phó thủ nhịn khuất nói.

Chiến mã đều bị độc chết, lúc tới chỉ còn lại một nửa. Chủ yếu nhất là người chưa mang về.

Nếu chuyện này trực tiếp phản hồi, bên tổng binh đại nhân sẽ có phản ứng gì, dùng mộng suy nghĩ cũng biết.

Tự nhiên Du Mộ Côn Bằng cũng biết rõ, trong đêm tối, trên mặt nàng hiện lên vẻ hung ác.

“Đi Tây Sơn! Hai người Vạn Lăng nhất định phải bắt hoặc giết chết, nếu không chúng ta không có cách nào trở về bàn giao!”

“Thật ra còn một cách, không cần trả lời.” Phó thủ lên tiếng.

“Cái gì?” Ánh mắt Du Mộ Diễm ngưng tụ, nhìn về phía người nợ.

“Các ngươi đều chết ở chỗ này, không phải cái gì cũng không cần nói sao?”

Người nợ mỉm cười, ngữ khí bình thản.

“Không đúng! Người không phải là Nghiêm Phi!” Du Mộ Tỳ đột nhiên phát hiện không đúng, vội vàng lui về phía sau.

Bỗng nhiên nàng cảm thấy cổ họng mình hơi khó chịu, giống như chứng bệnh phong hàn, bắt đầu ngứa ngáy.

Tâm mắt mê muội từng đợt, Du Mộ Huy vội vàng ngừng thở, ngăn cách không khí ngoại giới, lúc này mới tốt hơn một chút.

Lúc này những người còn lại cũng phát hiện không đúng, nhao nhao rống giận, rút đao chém tới người nọ.

Nhưng tốc độ đao bình thường của bọn họ so với tốc độ đao lúc này quả thực hoàn toàn không đúng một cấp độ.

Một thanh cương đao tựa như trò chơi của trẻ nhỏ nhẹ nhàng rơi vào người nọ liền bị kinh lực hộ thân đánh văng ra.

“Đợi lâu như vậy mới phát tác. Không hổ là tinh nhuệ của Xích Cảnh Quân.” Người nọ hạ thấp mũ giáp phát ra giọng nói kinh ngạc.

“Người...!?” Du Mộ Dung muốn nói gì đó, nhưng lại thấy chung quanh từng tên trọng kỵ, nhao nhao mắc kẹt lại cổ mình, giống như Hỏa Thương Binh lúc trước, bắt đầu ngã xuống đất.

Tiếng ho khan kịch liệt không ngừng vang lên, lần lượt bọt máu từ dưới mặt nạ mũ giáp phun ra, tung tóe rơi trên mặt đất.

“Đáng tiếc, nếu không phải các người bức bách quá mức, ta còn có thể bố trí ổn thỏa hơn một chút rồi ra mặt. Đến lúc đó hẳn là có thể giải quyết toàn bộ.”

Ngụy Hợp có chút tiếc nuối nói.

Đương nhiên, hẳn cũng chỉ nói chơi một chút mà thôi, đây là lần đầu tiên hắn dùng dược liệu nhiều người như vậy, hơn nữa còn dùng phương thức thượng phong dược phân phiêu tán.

Loại phương pháp này mặc dù phạm vi lớn, nhưng dược hiệu chỉ có tác dụng đối với võ giả hai Huyền ba Huyền bình thường, vô dụng đối với võ sư.

Hơn nữa máu chốt nhất là, bột thuốc tiêu hao quá lớn. Khiến cho hắn hiện tại túi độc vì thế mà trống không, chỉ còn lại có

chút ít dùng hỗn độc đối với võ sư.

Vì vậy hắn chỉ có thể lên tới gần, giả bộ hạ độc ở khoảng cách gần.

Kỳ thật nếu không phải hai người Vạn Lăng bị ép đến lúc quan trọng, hắn cũng không đến mức vội vàng động thủ như vậy.

Nếu có thể kéo dài thêm một chút thời gian, hắn là có thể giải quyết hoàn mỹ.

“Chẳng qua, hiện tại cũng không sao, chỉ là phải nhờ ta ra mặt bổ sung đao.”

Ngụy Hợp tiện tay chỉ một cái, đâm xuyên trán một viên đạn bên phải đang giãy dựa muốn đứng dậy.

“Mỗi lần thấy sinh mệnh trước mặt ta biến mất, trong lòng sẽ luôn có một cảm thán khó tả.”

Hắn có chút cảm thán, nhìn về phía Du Mộ Dung như lâm đại địch.

Tên này đã trúng phải hỗn độc của võ sư, vậy mà còn có thể chống đỡ ổn định không hề ngã, như vậy có thể thấy được thực lực của hắn.

“Rốt cuộc người là ai!” Du Mộ Dung ngăn chặn khí huyết trong cơ thể xao động, dùng kinh lực mạnh mẽ áp chế độc tính đang lan tràn.

Sắc mặt nàng khó coi đến cực điểm, hoàn toàn không ngờ tới trận chiến tất thắng đêm nay, lại đến cục diện trước mắt như vậy.

“Ta tên Ngụy Hợp.” Ngụy Hợp thở dài nói: “Tối nay ánh trăng rất đẹp, đưa ta cho người thế nào?”

“Ta sẽ cho người chết một cách dễ thương hơn một chút, như vậy người cũng không cần hâm mộ người khác đẹp hơn người.”

“Người nghĩ người là ai!?” Nơi cảm ký nhất trong lòng Du Mộ Tỳ bị vạch trần, trong lòng trào ra một cỗ ác huyết.

Khuôn mặt nàng dữ tợn, rút đao nhắc thuận, thân hình khổng lồ tựa như cự tượng xông về phía Ngụy Hợp.

“Cứu Sơn đao quyết, cứu trọng trảm!!”

Nàng gào thét một tiếng, hắc đao nương theo kinh lực cuộn lên mảng lớn phong áp, âm vang phách trảm về hướng Ngụy Hợp.

164

*

*

*

Trong rừng rậm.

Du Mộ Phái dốc toàn lực xuất đao chém thẳng xuống.

Phía sau hắc đao, từng đao cốt kinh bộc phát, ngưng tụ thành hình đao, tổng cộng chín đao đao ảnh, trùng trùng điệp điệp áp, sét đánh không kịp bưng tai chém xuống.

Bốp!!

Đương!!!

Ngụy Hợp vỗ một cái vào mặt bên cạnh hắc đao, mượn lực tựa như ảo ảnh tránh né một đao này.

Ngắn ngủn một cái chớp mắt, thân hình hắn tựa như rắn, biến hướng ba lần, rơi vào phía sau Du Mộ Kỳ.

“Trúng Cửu Ảnh Lạc Hồn Hương của ta. Khí lực và máu vận chuyển càng nhanh, trúng độc càng sâu.”

Ngụy Hợp không ra tay, chỉ lẳng lẳng đứng sau lưng Du Mộ Dung.

Lúc này xung quanh đã không còn binh lính nào có thể đứng thẳng được nữa.

Tổng cộng hơn hai trăm Hỏa Thương Binh và trọng kỵ binh, Ngụy Hợp Độc giết hơn phân nửa, còn dư lại độc dược của hắn không đủ dự trữ, chỉ có thể để cho bốn phía chạy trốn.

Không đủ như vậy là đủ rồi.

Du Mộ Côn bằng điên cuồng gào thét, lại quay người chém về phía hắn.

Ngụy Hợp nhẹ nhàng như lá rụng, theo gió biến mất, không ngừng tránh đao trảm.

Không phải hấn quá mạnh, mà là sau khi Du Mộ Côn Bằng trúng độc, tốc độ phản ứng giảm xuống không chỉ một bậc.

Mà khi Phi Long công của hấn đột phá năm tầng, cộng thêm đặc hiệu cấp tốc, lại thêm thần lực của Kinh Hồng Quyết vận dụng trên tốc độ bộc phát.

Biến hướng làm giảm tốc độ, chẳng có gì bất lợi, tựa như ma quỷ.

Phi Long công bảo đảm sức chịu đựng và tốc độ thân pháp của hấn có hạn.

Phúc Vũ kinh cấp tốc, cam đoan cự ly ngắn tốc độ hấn biến tốc, tăng tốc rất nhanh.

Kinh Hồng quyết thần lực, cam đoan hấn tùy ý biến hướng, nhanh chóng chuyển hướng, không chút tỳ vết.

Dưới sự gia trì của tầng năm Phi Long công, lúc này tốc độ của Ngụy Hợp đã đạt tới biên chất chồng lên nhau.

Tựa như vi phạm quy luật vật lý, nhất cử nhất động, lúc ẩn lúc hiện.

Đừng bảo Du Mộ Dung trúng kịch độc, cho dù không trúng độc cũng không thể đuổi kịp tốc độ của hấn lúc này.

Chỉ đơn giản né tránh mấy lần sau.

Ngụy Hợp đứng thẳng bất động, lẳng lặng nhìn du mộ kiêu lung lay sắp đổ.

“Ta nhớ ra rồi...” Du Mộ Tỳ Hưu bỗng nhiên cười thảm.

“Ngươi... là đệ tử của Võ Sư Vạn Lăng kia... Chỉ là một võ sư bình thường...”

Thân thể nàng lay động, trước mắt đã bắt đầu xuất hiện ảo ảnh trọng ảnh.

“Không ngờ Vạn Thanh viện còn cất giấu ngươi... một quái vật như vậy...”

Du Mộ Thương dùng đao thuận chống đỡ, cố gắng không để mình ngã xuống đất.

“Đợi đi... Chu Hành Đòng sẽ báo thù cho ta! Hấn sẽ xé xác người thành từng mảnh! Diệt toàn bộ Vạn Thanh viện, đem toàn bộ Vạn Lăng Vạn Thanh người... toàn bộ...”

Phốc phốc.

Một đao Ngụy Hợp cắt đi đầu Du Mộng, sắc mặt bình thản nắm trong tay.

“Chỉ cần không ai thấy được mặt của người, sẽ không ai biết người rất xấu.”

“Cho nên, cảm tạ ta đi.”

Ngụy Hợp đi ra phía trước, đang muốn bắt đầu lục lợi chiến lợi phẩm.

“Ngụy Hợp!!”

Đột nhiên có một tiếng kêu sợ hãi từ phía sau truyền tới.

Ngụy Hợp sửng sốt, xoay người.

Sâu trong khu rừng đen, Vạn Lăng cầm trong tay một thanh đoản đao nhuộm máu, kinh ngạc nhìn chính mình.

“Người!?” Đôi mắt đẹp của Vạn Lăng tràn đầy vẻ ngạc nhiên, nghi hoặc và chấn động.

Ngụy Hợp sửng sốt, lập tức bình tĩnh lại, lộ ra một nụ cười mỉm.

“Su tôn, có thể giữ bí mật giúp ta không?”

Vạn Lăng kinh ngạc nhìn hấn, nhìn thi thể Du Mộ Côn Bằng không đầu đứng phía sau, còn nhìn thấy thi thể đám lính binh sĩ chung quanh.

Vừa rồi mình còn lo lắng cho an toàn của nó, cho nên trở về tìm người Ngụy Hợp.

Cùng lúc này Ngụy Hợp đứng ở giữa một mảng lớn thi hài đang hợp lại với nhau.

Nàng dần dần không phân biệt được, rốt cuộc cái nào là thật, cái nào là giả.

Trong đầu nàng một đoàn rối loạn, như là có vô số tiếng ồn ào không ngừng vang loạn.

Tuyên Cảnh thành, Vương gia.

“Cái gì!? Xích Cảnh quân ra tay với Thiên Ân môn!?”

Vương Thiếu Quân vỗ bàn đứng thẳng dậy, trên mặt lộ vẻ chấn động.

“Thế nào, Thiếu Quân ngài không biết à?” Thúc phụ vương vẫn đứng bên cửa sổ, tay cầm một chén ngọc trắng, thần sắc nhẹ nhõm.

“Không biết... chuyện lúc nào?” Vương thiếu quân dẫn lòng xuống.

Xích Cảnh quân ra tay với Thiên Ân môn, kết quả căn bản không cần suy xét.

Kết cục có khác biệt ở chỗ, Thiên Ân môn có thể chạy trốn được bao nhiêu người.

Quân đội triều đình và môn phái giang hồ, căn bản không thể so sánh.

“Chính là chuyện cách đây một canh giờ. Tổng binh úy Trì Chung đại nhân làm bộ triệu tập mười hai chi nhánh của Thiên Ân môn đến buổi tối, sau đó gây khó dễ, thừa dịp cao tầng Thiên Ân môn không tỳ vết điều động tử sĩ dưới trướng, chặn giết dọc đường.” Vương Chi Hoàn mỉm cười nói.

“Kết quả thế nào?” Vương Thiếu Quân trầm giọng hỏi.

“Mười hai chi mạch, Cửu Tử Thiên Ân chết mất năm. Hạ một người, phó môn chủ Tạ Yến chạy trốn, Thượng Quan Kỳ không rõ tung tích. Mặt khác ở tổng bộ mấy chi mạch tìm được một số hỏa thương ẩn giấu, đánh gục mấy chục tử sĩ, đây chính là tội lớn.” Vương Chi Hoàn lắc đầu.

“Lại dám buôn lậu vũ khí, nào ngờ lá gan của Thiên Ân môn lớn như vậy. Thượng Quan Kỳ kia ta từng gặp một lần, khiêm tốn làm người, không giống loại người làm chuyện thế này mới đúng.”

Vương Thiếu Quân không còn gì để nói.

Hắn có chút lo lắng về Ngụy Hợp, nhưng nghĩ lại, thực lực Ngụy Hợp căn bản không bại lộ, Xích Cảnh quân chống lại gia hỏa này, chắc chắn sẽ phạm sai lầm, vấn đề an toàn sẽ không có vấn đề gì.

“Sao, ngươi có bằng hữu của Thiên Ân môn à?” Vương Chi Hoàn thân là một trong những Vương gia cao tầng, nhãn lực sắc bén cỡ nào, thoáng cái liền nhìn ra chất tử không đúng.

“Có, cho nên có chút bận tâm.” Vương thiếu quân cũng không giấu diếm.

“Vậy thì hết cách rồi, đồng nhân Chu gia đã xuất động, cho dù là du chinh cũng không cách nào khác.” Vương Chi Hoàn lắc đầu.

“Chu Hành Đồng à? Tên kia, quả thật rất mạnh.” Vương thiếu quân gật đầu.

Loạn thế sắp tới, gia hỏa càng có thiên phú, ở trong chiến tranh càng dễ đại phóng dị sắc, nhanh chóng quật khởi.

Người tên Chu Hành Đồng này chính là như thế.

Hắn từng nguy trang thân phận, giao thủ với người này, kinh lực rèn xương đánh vào trên thân người này, tựa như vô sự, thập phần dọa người.

“Lúc trước bên phủ thành cũng xuất hiện một nhân vật lợi hại, họ Trương Nhâm Hồng, nghe nói một người đương quan, bảo vệ được Tạ Mẫn bình yên thoát ly hương thủ ám sát. Độc sát ba mươi thích khách, trong đó năm vị võ sư, một vị cao thủ Đoán Cốt. Sau đó không bị thương rút lui.

Châu Mục đại nhân xưng hô: Trung tâm nghĩa đảm, uy mãnh vô địch, có được là có thể bù đắp cả một thành!”

“Một thành à? Đánh giá này thật lợi hại.” Vương thiếu quân có chút động dung.

“Đúng vậy, thời loạn thế bây giờ, quần hùng quần hùng đứng lên, Chu Hành đồng cũng được, Trương Nhâm Hồng cũng được, đều là người thiên phú dị bẩm, chỉ là không biết thiếu quân định khi nào sẽ dương danh.” Vương Chi Hoàn cười nói.

“Vẫn chưa phải lúc.” Vương Thiếu Quân lắc đầu: “Luận về vũ lực, ta không bằng bọn họ, vẫn cần tích lũy.”

“Thắng bại đa số lúc, không phải chỉ có vũ lực mới có thể quyết định. Thiếu quân cần gì phải tự coi nhẹ mình.”

“Không phải tự coi nhẹ mình, thiên hạ người tài ba, dị sĩ nhiều, tựa như sao trời, coi như là Thái Châu, cũng là ngoại hồ tàng long, không dám tự đắc.” Vương thiếu quân nghĩ đến Ngụy Hợp, trong lòng cảm khái.

“Hiện giờ Xích Cảnh quân Chu Hành đồng tự mình động thủ, Thiên Ân môn bên kia phản ứng thế nào? Tình huống Vạn Thanh viện thế nào?” Hấn hỏi lần nữa.

“Không rõ, nhưng mấy chi mạch bị giết của viện thủ trước đó không có Vạn Thanh viện. Người không cần lo lắng. Thế sự vô thường, mỗi người có số mệnh riêng, Vương gia chúng ta không tiện nhúng tay vào.” Vương Chi Hoàn khuyên.

“Ta biết.” Trong lòng Vương Thiếu Quân cũng rõ ràng, chuyện cho tới bây giờ, chỉ có thể chờ mong Ngụy Hợp có thể vượt qua cửa ải khó khăn.

*

*

*

Xích Cảnh quân truy quét Thiên Ân môn, là chỉ dẫn đê xuống từ phía trên, không phải một Vương gia như hấn có thể ảnh hưởng được.

“Ta ra ngoài giải sầu.” Vương thiếu quân đứng dậy, thở dài một tiếng, ra khỏi phòng.

“Nếu trong lòng đã lo lắng, vậy tự mình đi xem một chút là được rồi. Chút mặt mũi này, Vương gia ta vẫn có.” Vương Chi Hoàn cao giọng nói.

Từng đội binh sĩ giáp đồ nhanh chóng di chuyển thi thể trên mặt đất xung quanh thành một khối chất chồng lên nhau.

Có y hộ hậu cần binh chuyên môn, mang mặt nạ kéo thi thể lên xe, mang về, tiến hành thống nhất thiêu hủy.

Sắc mặt đồng thau khó coi nhìn chăm chăm một chỗ đầy máu.

Nửa đêm, mùi máu tanh nồng nặc vẫn cứ quanh quẩn trên mảnh đất này.

Hơn một trăm Hỏa Thương đội, thêm cả Du Mộ Phái và ba phó thủ của ba võ sư.

Một cái Đoán Cốt võ tướng, cộng thêm ba cái tiểu tướng võ sư, cứ thế đột ngột gãy ở chỗ này.

Phải biết rằng Du Mộ Thương chính là người của Kim Hình bộ!

“Có điều tra ra nguyên nhân cái chết không?”

Đồng đồ Chu Hành nhìn về phía mấy lão giả đang nghiên cứu thi thể không đầu của Mộ Dung.

“Là trúng độc mà chết, một loại kịch độc kỳ dị hữu hiệu đối với võ sư, tựa hồ là do hơn ba mươi loại độc vật khác nhau trộn lẫn mà thành, không phải bình thường.”

Một lão già tóc dài hoa râu nhú mày trả lời.

“Trúng độc...” Ánh mắt đồng thau Chu Hành nhìn càng thêm khó coi.

Thân là võ tướng, nếu chết trong một trận quyết đấu đường đường chính chính, hẳn sẽ không nói gì, nói không chừng còn tán thưởng thực lực của đối phương.

Nhưng trúng độc... dùng thủ đoạn hạ độc như vậy để hạ độc, bẫy chết võ tướng Kim Hình bộ bọn họ...

Bành!

Chu Hành Đồng hung hăng nện một roi lên thân cây nhỏ.

Thân cây bị bẻ gãy, cả mảng lớn cành lá nện trên mặt đất, kéo theo tiếng vang ào ào.

“Vạn Thanh Viện đơn độc chắc chắn không có thực lực này, chắc là trên đường gặp phải cao thủ có độc đạo nhúng tay. Vì vậy...” Ông lão tiếp tục nói.

“Ta biết rồi, đa tạ Trịnh lão.” Ánh mắt đồng của Chu Hành quét qua rất nhiều tinh nhuệ ở đây.

“Từ giờ trở đi, tất cả mọi người mang mặt nạ trừ độc! Phụ cận chính là nơi trú quân của Vạn Thanh môn, theo ta đi càn quét!”

Hắn khẽ quát một tiếng.

Hôm nay Thiên ân môn, cử tử chi mạch, trừ Xích Địa Viện đầu hàng Đỗ Hàm ra thì còn có ba chi còn sống.

Lần lượt là Tiêu Thanh Ngự ở chính lâm viện, quan lại của Nguyên băng viện, cùng với Vạn Thanh viện chỗ Ngụy Hợp Vạn Lăng.

Thượng Quan Trinh và Thượng Quan Kỳ Hợp Lưu không biết tung tích, Tiêu Thanh Ngự trước tiên giải tán nhân thủ, hóa thành số lẻ, thần bí biến mất.

Vạn Lăng cũng có lỗ hổng, nhiều người chết như vậy.

“Trên núi phía tây chính là nơi trú đóng của Vạn Thanh Viện, chúng ta nhận được tin tức liền lập tức chạy tới, nói vậy trên núi còn có người chưa kịp rời đi. Hiện tại lập tức lên núi, nói không chừng còn có thể bắt được một ít.”

Sau khi Đỗ Hàm Xích Địa Viện phản bội, nhanh chóng biểu diễn ra giá trị của mình.

“Ta từng đến trụ sở Tây Sơn, rất quen thuộc, để ta dẫn đường!”

Hắn dẫn đường đi trước tiên.

“Trả lại cho ta nhiều người như vậy, ta muốn Vạn Thanh viện hắn gà chó cũng không tha!” Chu Hành Đồng giọng căm hận nói.

“Đi!”

Hắn dẫn đầu mang theo roi thép sỏi bước đi về phía trước, sau lưng có từng đội hỏa thương binh cũng theo sát phía sau.

Mà lúc này, Tây Sơn đóng quân trên mặt đất.

Đám người Vạn Lăng đang khẩn trương tiến hành rút lui hành động. Vạn Thanh Viện mọi người vội vàng đóng gói hành lý lương thực thật tốt, từng đội liên tục rời đi.

Lúc này chính là lúc ánh sáng chuyển tối. Núi rừng đông đảo, hỏa thương tuy mạnh, nhưng chỉ cần không bị vây trù trận thức xạ kích, đối với võ sư, vẫn có thời gian thoát thân.

Mà trong núi rừng có một ít chỗ dốc đứng vững chắc, bất lợi cho hỏa thương phát huy uy lực, thích hợp cho Vạn Thanh viện ẩn tàng.

165

Tây Sơn, trong rừng rậm đeo mặt âm u.

Trong Vạn Thanh viện chỉ có gần một nửa số người nguyện ý cùng rời đi, những người còn lại không nói một tiếng xuống núi.

Trên lưng Vạn Lăng đắp thuốc lên, cố nén đau đớn, âm thầm nhìn một nhóm người rời đi.

Toàn bộ Vạn Thanh môn, cho dù kém đi nữa, cũng có hơn chục đến trăm người. Mà bây giờ chịu ở lại cũng chỉ có mười mấy người như vậy.

Ngay cả Diêu Hán Thăng cũng vậy.

“Xin lỗi, sư tôn, ta...” Diêu Hán làm người quả thật có nghĩa khí, nhưng hắn vẫn còn người nhà ở Tuyên Cảnh thành, còn có thể nhi phụ mẫu. Cho dù hắn có nghĩa bạc vân thiên, cuối cùng cũng không có khả năng theo Vạn Thanh môn đào vong.

“Người hãy suy nghĩ cho kỹ. Hiện tại nếu không đi theo bọn ta, vạn nhất Xích Cảnh quân tìm tới các người.” Vạn Lăng thấp giọng nói.

“Nghĩ kỹ đi, ta không có cách nào vứt bỏ người trong nhà, con ta mới năm tuổi...” Diêu Hán cúi đầu áy náy nói. Cho dù đầu hàng bị kéo đi tòng quân, hắn cũng nhận.

Còn rất nhiều người cũng giống như hắn, đây chính là bi ai của môn phái.

Lúc bọn họ hưng thịnh, dựa vào mạng lưới quan hệ nhân mạch của những đệ tử bản địa trung tầng này, có thể như nhện, ăn khớp đan xen, hình thành tập đoàn thế lực.

Nhưng một khi gặp phải chèn ép cao tầng hơn.

Những quan hệ nhân mạch này ngược lại sẽ biến thành lực lượng ảnh hưởng từ bọn họ.

Để cho một đêm đó sụp đổ.

“... Ta hiểu rồi.” Vạn Lăng nhẹ nhàng nắm chặt tay trong tay áo, nhưng lại vô lực buông ra.

Nàng không tự chủ được nhìn về phía Ngụy Hợp bên cạnh im lặng không lên tiếng.

Cảnh tượng trong rừng lúc trước không khỏi lại lần nữa hiện lên trước mắt nàng.

“Xin lỗi.” Diêu Hán Thăng cuối cùng ôm quyền, cúi chào những người xung quanh.

Hắn nhìn nhìn Vạn Lăng một chút, do dự liên tục, cuối cùng vẫn mang theo hành lý đi xuống núi.

“Xin lỗi, sư tôn.”

“Chúng ta tuyệt đối sẽ không truyền ra ngoài Phúc Vũ Tự Vân Công.”

“Sư tôn, bảo trọng.”

Yên tĩnh chốc lát, đã có Diêu Hán dẫn đầu. Từng đệ tử nội viện, võ giả ba huyết, cũng bắt đầu lục tục buồn bã rời đi.

Đến mức này, nếu không muốn liên lụy trong nhà, biện pháp duy nhất chính là đầu hàng thành tâm.

Bọn họ đều là con cháu bản địa, đầu hàng bình thường sẽ không gặp phiền toái gì, nhiều lắm là đôi mắt với một ít hình phạt.

Một võ giả tam huyết như bọn họ, xử phạt chủ yếu là theo lệ được sung quân.

Trong quân đội có rất nhiều cao thủ ba mươi huyết, rất nhiều cũng là như vậy.

Tuy rằng bọn họ kinh nghiệm thực chiến không được, nhưng cảnh giới khí huyết ở đó, chỉ cần tàn nhẫn tôi luyện thao luyện, tốn chút thời gian học tập phối hợp, cũng có thể trở thành có thể dùng sức chiến đấu.

Gió đêm hiu hiu, trong rừng cây chóp mắt đã ít đi hơn phân nửa.

Chỉ để lại Vạn Lăng, Ngụy Hợp, mang theo đầu lĩnh Vạn Thanh Thanh đã hôn mê đi qua.

Còn lại, đều là đệ tử nội viện hoặc người nhà không còn, hoặc vốn là cô nhi.

Người không có lo lắng như vậy, mới thản nhiên tiến cùng Vạn Thanh môn lui.

Người lưu lại tổng cộng mười hai người. Mười nữ tử, hai nam tử, trong đó người lớn hơn bốn mươi tuổi, có năm người.

Mười hai người vốn còn đang tập võ tu hành, đột nhiên nghe Vạn Thanh môn bị Xích Cảnh quân nhằm vào chặn giết, trong lòng cũng sợ hãi, nhưng các nàng vốn đã không chỗ nương tựa, Vạn Thanh môn chính là nhà của bọn họ.

Không có chỗ để đi, chỉ có thể lưu lại. Tình huống của mười hai người lúc này.

Bọn họ từng người có chút hoảng loạn ánh mắt, toàn bộ tụ tập ở trên người Vạn Lăng thủ viện, chờ đợi nàng phân phó.

“Viện thủ, bây giờ nên làm gì? Chúng ta muốn rút đi đâu?” Trong những người còn lại, một nữ tử có tu vi cao nhất thấp giọng hỏi.

Mái tóc dài của nữ tử cột thành bím đuôi ngựa, ánh mắt sắc bén, khoe mắt có một vết sẹo, mặc dù dung mạo không đẹp, nhưng cũng làm cho người ta có một ấn tượng hung ác giàu có xâm lược.

Người này họ Phan tên Nhị, tuổi đã quá năm mươi, là người có thực lực mạnh nhất trong đám còn lại, lớn tuổi nhất trong đám.

Mọi người thường gọi nàng là Nhụy tử. Các lão nhân nội viện gặp phải tranh cãi gì đó, cũng thường xuyên thích tìm nàng điều hòa, cho nên uy vọng của người này cũng không hề sai.

Lúc này tiếng lên của nàng đại biểu cho tiếng lòng của tất cả đệ tử ở đây.

“Ta... Ta...” Trong lòng Vạn Lăng cũng mờ mịt.

Động tác Xích Cảnh quân quá đột ngột. Đột nhiên nàng căn bản chưa chuẩn bị gì cả.

“Sư tôn, ngược lại ta có chỗ để đi.” Ngụy Hợp ở một bên bỗng nhiên lên tiếng.

“Đi chỗ nào?” Vạn Lăng sững sờ, nhanh chóng nhìn về phía hắn.

Không biết vì cái gì, từ khi nhìn thấy Ngụy Hợp Độc giết Du Mộ Huyền cùng số lượng lớn binh sĩ, nàng đối với hắn không hiểu sao sinh ra một tia ý lại.

Mặc dù trở về, Ngụy Hợp nói rõ hắn chỉ là thủ xảo, cũng không phải thực lực ngành kháng, mà là hạ độc mới có thể giết chết nhiều truy binh như vậy.

Nhưng nếu chỉ hạ độc chết mấy người thì còn lý giải được, độc chết nhiều người như vậy rồi.

Trong lòng Vạn Lăng chỉ còn lại sự hồi hộp.

Thủ đoạn như vậy, đã không đơn giản là hạ độc đơn giản, mà là gần với ôn dịch.

Điều này cũng dẫn tới Vạn Lăng một đường trở về, hoàn toàn không biết nên dùng thái độ gì để đi đối mặt với người đệ tử mà mình từng cho là rất bình thường này.

“Từ nơi này tiếp tục đi về phía tây, vượt qua hai ngọn núi nhỏ, đi về phía Bắc khoảng hai mươi dặm sẽ có sơn mạch liên miên, dân bản xứ gọi nơi này là Hắc Ốc Sơn.

Trong hắc ốc sơn, khói độc lan tràn, độc trùng đông đảo, dị thú thành đàn, chính là nơi ẩn nấp thích hợp nhất.” Sắc mặt Ngụy Hợp bình tĩnh nói.

“Độc chướng độc trùng, còn có dị thú, có cách giải không?” Vạn Lăng chăm chú hỏi.

“Những đệ tử này tự có thủ đoạn giải quyết. Lúc trước đệ tử chế thuốc thường xuyên đi vào thu thập tài liệu, cho nên rất quen thuộc bên kia, nếu sư tôn tín nhiệm, liền dẫn mọi người theo ta.”

Sự bình tĩnh và bình tĩnh của Ngụy Hợp khiến sự tin phục trong lòng Vạn Lãng tăng lên một tầng.

Nàng chỉ đơn giản suy tư, liền gật đầu.

“Được. Chúng ta đi cùng người, người đi trước dẫn đường.”

Ngụy Hợp cũng không nghĩ tới, mình lúc trước chuyên môn tìm đường lui cho mình và Nhị tử, hiện tại rõ ràng có chút công dụng.

Chỉ là Nhị tử Ngụy Dung lúc này vẫn còn ở bên phía Chân La...

Hắn nghĩ đến tầng này, trong lòng hiện lên vẻ lo lắng.

“Hy vọng Chân Khởi có thể nhìn thấy tình huống của Thiên ấn môn, không nên ngốc nghếch đi tới gần bên này”

Hắn tự nhiên cũng có biện pháp liên hệ thật sự với Nhị tử, nếu không cũng sẽ không nguyện ý để cho nàng thường xuyên đón đi.

Chỉ là hiện tại liên hệ, vẫn chưa phải lúc.

“Thu thập đồ đạc xong chưa?” Ngụy Hợp lên tiếng hỏi.

Vạn Lãng gật đầu.

“Ừm, hai nhà ruộng thịt đều đem đi chúng ra rồi. Còn có kim phiêu, thịt làm gì, thuận tiện mang đi, đều cùng nhau gói lại. Mọi người mỗi người mang một ít, vừa vận mang đi. Chỉ là ngày sau, ăn vào...”

“Không có việc gì, trong hắc ốc sơn có rất nhiều nguyên liệu nấu ăn, chỉ là cần phải cẩn thận dị thú hung mãnh. Đến lúc đó tìm dị thú thích hợp chế tác thịt ruộng là được rồi.” Ngụy Hợp cười nói.

“Vậy là tốt rồi.” Vạn Lãng gật đầu.

“Vậy xuất phát trước đi. Ta sợ Xích Cảnh quân lúc nào cũng có thể chạy tới.” Ngụy Hợp nói.

“Được.” Vạn Lãng lại gật đầu.

Thái độ và đối thoại có chút quái dị của hai người mơ hồ lộ ra, tựa hồ thái độ của Vạn Lãng lấy Ngụy Hợp làm đầu.

Điều này làm cho bọn Phan Nhị ở bên cạnh cảm thấy kỳ quái, ánh mắt không ngừng chuyển động giữa Vạn Lăng cùng Ngụy Hợp.

“Sự tôn chú ý dẫn mọi người theo. Nếu có nghi hoặc có thể lên tiếng hỏi.”

Ngụy Hợp đi trước, thả người nhảy lên, gia tốc rời đi về hướng tây.

Vạn Lăng mang Vạn Thanh theo, cùng đám người Phan Nhị Điệp nhẹ nhàng nhảy lên theo sát phía sau.

Đảo mắt, nhóm người mười người đã biến mất ở sâu trong rừng.

Vạn Lăng cũng Thanh Thanh, tận lực khinh thường bước chân, sau khi phục dụng dược vật trị thương, cộng thêm một ít thời gian nghỉ ngơi, nàng thoáng khôi phục một chút sức lực.

Lúc này để nàng cùng cấp cao thủ giao thủ, khả năng không được, nhưng chỉ là đi đường, cũng coi như được.

Thương thế Vạn Thanh Thanh tuy rằng dọa người, nhưng sau khi băng bó phi đao, máu ngừng chảy, sức khỏe cường đại của Đoán Cốt võ sư cũng bắt đầu được thể hiện ra.

Vết thương rất nhanh ngưng kết huyết vân, ngăn chặn miệng máu. Huyết mạch bị Vạn Lăng dùng kinh lực giảm nhẹ.

Thương thế như vậy, chỉ cần tĩnh dưỡng mấy tháng là có thể khôi phục bình thường.

Vạn Lăng trong lòng cảm xúc phức tạp, nhìn bóng lưng cao lớn khôi ngô của Ngụy Hợp phía trước, nàng không biết vì sao lại có một tia nhàn nhạt an tâm.

Đây là cảm giác trước giờ chưa từng có của cô.

Trong rừng rậm, từng bóng người Vạn Thanh Viện nhanh chóng lướt qua, vội vã bay về phía tây.

Không bao lâu sau.

Giữa không trung, một con chim ưng màu tím đột nhiên xẹt qua.

Trong mắt ung sắc bén mang theo từng tia cừu hận, nhìn chăm chăm đoàn người đang chạy nhanh phía dưới.

Ứng Chuẩn Chân Sí lướt qua một hồi, lại vòng ngược lao xuống.

Xuyên qua mảng lớn rừng cây, rất nhanh, nó rơi xuống trên một cánh tay nam nhân trắng kiền.

Ứng Chuẩn thấp giọng kêu mấy lần, vỗ cánh phối hợp động tác, tựa hồ đang truyền tin tức gì.

Nam nhân kia cẩn thận nghe sau, xoay người quỳ một chân xuống đất phía sau.

“Đại nhân, căn cứ theo tin tức của Du đại nhân thì hung thủ giết chết Du đại nhân đang đi về hướng Tây diện hắc ốc sơn. Rất có thể hấn dự định tiến vào Hắc ốc sơn để tránh bị chúng ta truy sát.”

Phía sau, Chu Hành Đồng cùng một đám tinh nhuệ Xích Cảnh quân Kim Hình bộ, đứng ở trong bóng tối, lẳng lẳng lẳng nghe.

“Có thể ngăn cản không?” Một bộ quan trầm giọng hỏi.

“Có thể, tốc độ của bọn họ được quyết định bởi tam huyết yếu nhất, hơn nữa còn mang theo không ít hành lý. Chúng ta dùng số ít cao thủ tinh nhuệ truy kích, có lẽ sẽ đuổi kịp trước khi tiến vào Hắc Ốc sơn.” Nam tử nhanh chóng nói.

“Đại nhân...” Sĩ quan phụ tá mở miệng muốn nói gì đó, nhưng bị Chu Hành Đồng giơ tay lên ngăn cản.

“Các ngươi chậm quá, ta đi chặn người trước.”

Hấn ngửa đầu nhìn vầng trăng khuyết lúc nửa đêm.

“Đã rất lâu rồi không có thời điểm này để giết người. Dùng độc cao thủ? Hắc hắc.”

Y tiện tay ném roi thép cho phó thủ, cởi áo giáp, mũ giáp, bao tay, hộ chân trên người.

Mặc một bộ trang phục màu xám, hấn hoạt động thân thể.

“Đại nhân, có phải quá mức mạo hiểm rồi không?” Sĩ quan phụ tá có chút chần chờ.

“Không sao. Người cho rằng trên chiến trường ta chưa từng gặp qua cao thủ dùng độc của loạn quân sao?” Chu Hành Đồng cười gằn: “Được rồi, chuẩn bị hành quân gấp. Bọn chúng chạy không thoát đâu!”

Tay trần của hắn ta, tay không tác sắt, khom người, khom lưng.

Bành!!

Mặt đất nổ tung thành hai cái hố nhỏ, người đã hóa thành mũi tên nhọn phóng tới khu rừng rậm phía xa xa.

Dưới quang ảnh rào rạt, người đảo mắt liền hóa thành hư ảnh, biến mất không thấy gì nữa.

Tốc độ của hắn lúc này, vậy mà nhanh hơn nhiều so với lúc đơn đấu với Thiên ấn cử tử trước đó.

Trong rừng rậm, sương mù dần dần tràn ngập.

Từng cây đại thụ cao lớn thẳng tắp, ẩn hiện trong sương trắng, hóa thành một màu đen kịt.

Sương mù phảng phất như có ánh sáng, ánh sáng trắng noãn, mà cây cối thì lại biến thành một bóng đen quỷ dị đáng sợ nào đó.

Mặt đất mang theo giọt sương phản xạ ra bạch mang nhàn nhạt, liếc nhìn lại, phảng phất trái lên một tầng bạch sắc quang điểm.

Càng tới gần Hắc Ốc sơn, cảnh tượng trong rừng rậm càng quỷ dị.

Phốc!

Ngụy Hợp đột nhiên dừng bước, híp mắt nhìn lại.

Phía sau rừng cây đông nghìn nghịt sương trắng, cái gì cũng không thấy.

“Làm sao vậy?” Phan Nhị theo sát sau lưng, cũng dừng lại hỏi.

Cô dừng lại, tất cả đệ tử còn lại của Vạn Thanh môn phía sau dồn dập ngừng lại.

Cuối cùng ánh mắt Vạn Thanh Thanh Thanh cũng ngưng tụ, cảm ứng được cái gì quay đầu lại phía sau.

“Có người đuổi theo, hơn nữa tốc độ cũng không hề chậm.”
Vạn Lăng trầm giọng nói.

“Ta sẽ lưu lại giải quyết hết truy binh, các người tiếp tục đi về phía trước. Nhớ kỹ, không được buông đàn dục ra.”

Ngụy Hợp quay người đi ra sau.

“Muốn cùng đi!” Vạn Lăng gấp giọng nói: “Đã đi đến nơi này, khắp nơi đều là độc chướng, chẳng lẽ kẻ đằng sau còn dám tiếp tục?”

Ngụy Hợp gục xuống, lắng nghe mặt đất.

“Hắn không ngừng, bước chân rất nặng, chỉ có một người. Các người đi trước, ta giải quyết xong sẽ đuổi kịp.”

“Có thể...” Vạn Lăng còn muốn nói gì đó.

“Không có gì cả.” Ngụy Hợp hí mắt nhìn về phía nàng.

Vạn Lăng im lặng.

“Tốt, người nhất định phải cẩn thận! Không có người dẫn đường, tại hắc ốc sơn rất khó dàn xếp.”

“Yên tâm.” Ngụy Hợp đứng dậy, từ trong túi da lấy ra một đôi bao tay tơ tằm màu trắng, nhẹ nhàng đeo lên.

Hai người đối thoại có chút khác thường, làm bọn Phan Nhị ánh mắt quái dị, nhưng thời điểm này lại không tiện nói gì, chỉ có thể nhin.

Rất rõ ràng, trước đó có thể là xảy ra chuyện gì đó, dẫn đến khắp nơi đầu viện lấy ý kiến Ngụy Hợp làm chủ.

“Đi!” Vạn Lăng cũng là quyết định thật nhanh, có thể tu luyện đến cực hạn của rèn cốt, tuyệt đối không phải là kẻ tài trí bình thường.

Nàng biết nếu tiếp tục lưu lại, lấy thân thể trọng thương của mình, còn mang theo Vạn Thanh Thanh đang hôn mê, cùng

với một đồng tam huyết, căn bản chính là liên lụy của Ngụy Hợp.

Cho nên lúc này nhanh chóng rời khỏi mới là cách làm chính xác.

Đoàn người rất nhanh tay áo tung bay, nhanh chóng lướt vào chỗ sâu trong rừng rậm, biến mất ở trong sương mù.

Để lại một mình Ngụy Hợp, hoạt động ngón tay, sắc mặt bình tĩnh, đi ngược trở lại.

Nếu chỉ có một người, vậy cũng không cần ẩn giấu cái gì.

Chuyện tới nước này, có giấu giếm tu vi cũng không quan trọng. Lần này Vạn Thanh môn chắc chắn trở thành tội phạm truy nã.

Cho nên bất luận thế nào, chỉ cần mục tiêu thu hoạch lớn nhất là được.

Sở dĩ Xích Cảnh quân còn dám đuổi theo, nguyên nhân chỉ có một.

Đó chính là, bọn họ chết còn chưa đủ nhiều...

166

*

*

*

Bành!

Bành!

Bành!

Mỗi một bước chân của Chu Hành Đồng đạp thật mạnh lên mặt đất, đều kéo theo thân thể bay vút lên phía trước.

Hắn trời sinh thân lực, cộng thêm da đồng trời sinh, cho dù không mặc giáp trụ, đi đường như thế cũng dễ dàng.

Hoàn mỹ bộc phát ra toàn bộ lực lượng.

Lực lượng, đặc biệt là lực lượng bộc phát cao, cũng có thể chuyển hóa rất thuận lợi.

Tốc độ của hắn tuy rằng không bằng võ sư chuyên tu cước pháp, nhưng cũng không kém quá nhiều.

Lực lượng siêu cường khiến hắn tấn công trực tiếp, có ưu thế rất lớn.

Trên thực tế, áo giáp trụ, đối với cao thủ cấp bậc như hắn mà nói, chỉ là gánh nặng.

Càng lên cao, tu vi càng cao, tác dụng của áo giáp vũ khí lại càng nhỏ.

Vì vậy đa số áo giáp dùng để trang trí hoặc dùng phòng hộ cho binh lính yếu ớt.

Mà võ giả cấp bậc như hắn mặc áo giáp, càng nhiều là đại biểu cho một loại thân phận.

Rầm rầm.

Một cước giẫm lên một chỗ trong vũng nước, bọt nước văng tung tóe, ngay cả nước bùn và lá cây nát bên trong cũng bay

ra.

Vốn dĩ bọt nước lập tức biến thành một cái hồ ướn sũng.

Chu Hành Đồng lại đột nhiên giảm tốc độ, hướng phía trước theo quán tính lao ra vài bước mới dừng lại.

“Kẻ nào! Lăn ra đây!”

Hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm phía trước, nơi đó tràn ngập sương mù, giữa um tùm cây cối, mơ hồ có tiếng hít thở rất nhỏ bay tới.

Ba, ba.

Một cái bóng, chậm rãi từ trong sương mù đi ra.

Đó rõ ràng là một con báo săn toàn thân đen kịt, trên đầu mọc hai cái sừng màu đen.

Thân thể liệt báo dài hơn bốn mét, đường cong cơ bắp toàn thân phập phồng một chỗ, hành tẩu lặng yên không một tiếng động, tràn ngập lực kết hợp lực và mỹ nhân.

“Dị giác báo?”

Chu Hành Đồng đột nhiên vọt tới trước, dọa cho hắc báo xoay người bỏ chạy, vèo một cái chui vào rừng rậm, biến mất không thấy gì nữa.

Hắn lập tức cười ha hả thú vị.

Bỏ lại một khúc nhạc dạo ngắn, sau đó tiếp tục tăng tốc xông về phía trước.

Trên đầu mơ hồ có tiếng chim ưng hót truyền đến, đang không ngừng chỉ hướng cho hắn.

Cây cối hai bên càng ngày càng cao, càng ngày càng thẳng tắp trắng kiện, sương mù cũng càng ngày càng đậm.

Chu Hành Đồng lấy ra một hạt châu màu xanh nhạt, nhét vào trong miệng, đè dưới lưỡi, tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng mới đi được vài bước, hắn đột nhiên lại dừng lại.

Một bóng người lẳng lặng đứng ở trên chạc cây phía trước, từ trên cao nhìn xuống hắn.

Bóng người kia hình thể khô ngô, thân cao hai thước ở trong đám người thường, cũng coi như là không tòi.

Người này đầu tóc đen rối vai tản ra, trên người khoác một kiện áo choàng đen rộng thùng thình, đứng ở chỗ ánh sáng lung, thấy không rõ khuôn mặt.

“Chu Hành Đồng?” Người nọ kinh ngạc lên tiếng.

“Ngươi là con chuột nhỏ trước đó giết bộ hạ ta?” Chu Hành Đồng liếm liếm bờ môi, ánh mắt dữ tợn.

“Con chuột? A...” Bóng người nhẹ nhàng nhảy xuống đất, lộ ra khuôn mặt bình thường.

Rõ ràng là Ngụy Hợp mới tách khỏi đám người Vạn Lãng.

“Đánh một trận?” Hấn nhìn về phía Chu Hành Đồng cao hơn hẳn một đoạn đồng.

“Đánh? Tiêu bồi vô danh! Ngươi là cái thá gì!”

Một tiếng nổ âm vang.

Chu Hành đồng bước ra một cước, sau lưng nổ tung mảng lớn bùn đất, nhằm phía Ngụy Hợp.

Tây Sơn, Vạn Thanh môn trú.

Từng tòa nhà gỗ sồi sục bị đốt cháy, khói đặc cuộn cuộn, hỏa diễm liếm láp tất cả, quét qua tất cả.

Ánh lửa hầu như nhuộm bầu trời ban đêm thành màu đỏ.

Tiếng lửa cháy lách cách, tiếng gió vang lên hỗn loạn, khiến tâm tình trong lòng Vương Thiếu Quân càng thêm nóng nảy.

“Quả nhiên đã xảy ra chuyện.” Hấn nhìn xung quanh, dạo quanh một vòng, phát hiện trên mặt đất không ít dấu chân chinh tề, còn có dấu vết chiến mã.

“Hấn là Xích Cảnh quân đuổi theo rồi.”

Vương thiếu quân trong lòng khẽ động, hấn mới cùng Ngụy hiệp ước bóp chết cao thủ Quy Nhạn Tháp, kết quả là xuất hiện chuyện này.

Chần chờ một chút, hắn vẫn lấy từ trong ngực ra một cái mặt nạ.

Mặt nạ là mặt nạ vân văn màu bạc, hình dáng dán chặt vào khuôn mặt, phác họa một gương mặt tuấn mỹ hoàn mỹ.

Vương Thiếu Quân đeo mặt nạ tốt, lấy ra một chiếc gương đồng nhỏ, mượn ánh lửa nhìn về phía nàng.

Sau đó hắn sửa sang lại tóc, dùng trâm cài tóc kéo lên toàn bộ.

Xác định nghi thức không thành vấn đề.

Hắn lấy ra một đôi dao găm màu đỏ tím, một tay một cái, tùy ý múa may.

Xác định coi như hợp tay.

“Lão Ngụy, nếu ngươi chết, vậy chính là số ngươi không tốt. Nếu không chết, vậy phải xem vận khí ngươi như thế nào. Chu Hành Đồng cũng không phải gia hỏa dễ chọc...”

Vương Thiếu Quân cảm thán một tiếng, nhanh chóng theo hướng dấu vết vó ngựa rời khỏi, nhanh chóng chui vào trong màn đêm u ám.

Đương!

Một chưởng Ngụy Hợp bắn ra như điện, đánh chuẩn vào trên cánh tay đồng Chu Hành.

Da màu đồng cổ rõ ràng, thoạt nhìn cũng là huyết nhục chi khu, nhưng trong nháy mắt đánh ra tiếng vang, lại hoàn toàn là tiếng kim loại va chạm.

Lúc Ngụy Hợp từng luyện Hồi Sơn Quyền, song quyền giao kích cũng sẽ xuất hiện loại thanh âm này, nhưng khi đó khác với bây giờ.

Sức mạnh bộc phát lúc này của hắn là Phúc Vũ kinh tầng bốn, cộng thêm tầng năm Phi Long công và đặc hiệu cấp tốc bộc phát.

Tốc độ chạy trốn nhanh chóng, cộng thêm kinh lực chồng lên, tạo ra lực xung kích vượt xa võ sư bình thường. Cho dù là võ

sư Đoán Cốt cũng không thể bỏ qua lực sát thương của đòn này.

“Chỉ có thể thôi sao?” Đồng Hành vung cánh tay nhỏ lên, khí lưu bên ngoài cơ thể xoay tròn một hồi rồi đột nhiên bị đánh văng ra.

Chỉ là kinh lực hộ thân, hẳn liền nhẹ nhõm ngăn trở một kích này của Ngụy Hợp.

“Còn tưởng là mạnh đến đâu, kết quả vẫn là rác rưởi.”

Hắn tùy ý nhìn Ngụy Hợp nhảy ra ngoài, nhẹ nhàng rơi vào trên một thân cây rồi ngồi xỏm xuống.

“Thật sao?” Ngụy Hợp vừa mới thử một chiêu, đại khái đã rõ ràng, nếu không sử dụng Kinh Hồng quyết, khả năng hẳn ngay cả Chu Hành Đông phòng cũng không phá được.

Da thừng nhãi này quả thực khó có thể tưởng tượng.

Tê tê...

Hắn hít sâu một hơi, đại lượng khí lưu vụ khí tựa như đường cong, từ chung quanh bị hắn hít vào mũi.

Lực lượng của Kinh Hồng quyết bắt đầu chậm rãi hòa vào sự tan rã của cơ nhục, phóng xuất ra, tràn đầy toàn thân.

Cho tới nay, Ngụy Hợp xuất thủ đều là đè nén chính mình, để tránh bộc phát ra lực lượng quá mức cường đại, đưa tới hoại nghị.

Dù sao hắn cũng đã từng dùng sức lực để đánh bại không ít chuyện tốt.

Nhưng bây giờ, cuối cùng hắn cũng không cần ần núp nữa.

Két két...

Tùng khôi cơ bắp chậm rãi bành trướng.

Tùng chỗ kinh lạc dần dần càng thêm sung huyết, cứng cỏi.

Trong lúc nhất thời toàn thân Ngụy Hợp bắt đầu hơi bành trướng. Khí huyết khổng lồ từ hai túi máu của Kinh Hồng Quyết tuôn ra, trải rộng toàn thân.

Phù...

Ngụy Hợp thở dài một hơi, bạch khí to lớn tựa như cự mãng, từ trong miệng mũi gã điên cuồng xông ra, thổi tan sương mù trước mặt.

Kình lực của Phúc Vũ, cộng thêm ba loại kình lực của Thiết Lĩnh Y, bổ sung cho nhau hai loại kình lực, chậm rãi quán tròn trên hai cánh tay khiến phòng ngự của nó càng thêm mạnh mẽ.

“Lại lần nữa.” Ngụy Hợp từ trên cao nhìn xuống, nhảy dựng lên, từ trên cao lao xuống đối phương.

Song chưởng giống như cầm đao, từ trên toàn lực chém xuống.

Đạo đạo khí huyết bắt đầu khởi động phòng lên, đều chảy vào hai tay Ngụy Hợp, khiến hai tay y phòng lên thêm một vòng, thoáng như không phải người.

“Đến hay lắm!” Chu Hành Đồng cũng không phải là không biết hàng, chỉ là từ tiếng xé gió cùng động tác vung ra tiếng trầm đục, liền phán đoán ra một chiêu này của đối phương lực lượng không kém.

Nhưng trên phương diện lực lượng, hắn chưa từng gặp được đối thủ.

Lúc này song chưởng vung lên, một trái một phải, hướng giữa tụ hợp lại.

Gã muốn vừa vặn kẹp Ngụy Hợp ở chính giữa, một chiêu đánh chết.

Tầng tầng âm kình chấn động trên người hắn, kình lực tựa như sóng biển, cuốn động lên mảng lớn khí lưu, như dòng suối nhỏ từ toàn thân tuôn ra đến hai tay.

Bành!!!

Hai người trong phút chốc chạm vào nhau.

Bốn cánh tay tráng kiện chênh lệch nhau không lớn, trong nháy mắt chèn ép biến hình, sung huyết bành trướng, làn da cơ hồ hóa thành màu đỏ thẫm.

Ông!!!

Quần áo trên hai tay hai người đồng thời nổ tung, hóa thành mảnh vỡ bay tứ tán.

Bùn đất dưới chân đồng Chu Hành đột nhiên lồm xuống, hai chân bị trọng áp đè thật sâu vào trong lòng đất.

Một cỗ man lực cuộn cuộn không ngừng từ phía trên đè ép xuống.

“Lực lượng này...” Đồng Chu Hành mở to hai mắt.

Leng keng leng keng leng keng!

Trong nháy mắt nửa người trên của hắn bành trướng, hai tay hóa thành đen kịt.

“Vẫn còn yếu a! Ha ha ha ha!!!” Gã đột ngột biến sắc, cười như điên, hai tay âm âm chụp vào Ngụy Hợp.

“Có phải ngươi cho rằng ta rất kinh ngạc, ngu xuẩn không?!”

Kết quả cánh tay buông ra, chính là Ngụy Hợp toàn lực chưởng đao xuống, hung hăng một kích đánh vào chính giữa trán hắn.

Bành!!

Không chút thương tổn.

Chu Hành Đồng Ác cười đưa tay, nhanh như tia chớp chụp về phía Ngụy Hợp.

Cốt âm kinh ở trên bàn tay hắn rung động bao trùm, những nơi đến, mọi chỗ chấn động lỏng ra, có thể trong nháy mắt làm cho võ giả mất đi ngưng tụ khí huyết, lực lượng suy yếu.

Xuy!

Một chưởng này của hắn hiểm hiểm xẹt qua mặt Ngụy Hợp, chặt đứt một sợi tóc đen.

Ngụy Hợp ngửa người tránh đi, thân hình xẹt qua bên cạnh, nhẹ nhàng quay cuồng mấy lần, rơi vào bên cạnh một cây đại thụ.

“Ồ? Tránh rồi?” Chu Hành Đồng xoay người, cười lạnh nhìn Ngụy Hợp.” Sức mạnh của ngươi, xác thực không tồi. Nhưng rất đáng tiếc. Ngươi cho rằng ta thật sự dựa vào sức mạnh, chỉ là lực lượng?”

Ngụy Hợp nheo mắt, xoay người nhìn chăm chăm đối phương. Nháy mắt giao thủ vừa rồi.

Lực lượng của hắn quả thực bộc phát ra toàn bộ, nhưng so sánh với Chu Hành Đồng, vẫn là yếu hơn một đoạn.

“Trước đó ngươi còn ẩn giấu thực lực?” Ngụy Hợp trầm giọng hỏi.

“Không phải ẩn nấp, chỉ là không cần dùng sức như vậy.” Đồng Chu Hành xé rách áo, lộ ra thân thể cường tráng tựa như đồng.

“Lực lượng của ngươi không tệ, có thể chơi đùa.” Hắn bước tới, đột nhiên tăng tốc.

Hai tay hắn hạ xuống phía dưới, lòng bàn tay chấn động, từng sợi kinh lực hội tụ lại.

Xì xì hai tiếng.

Vô số kinh lực theo đầu ngón tay hắn kéo dài ra thêm vài cm.

Kinh lực vô hình ngưng tụ thành hình dạng tựa như lưỡi đao, hướng về phía trước ở cuối song chưởng của hắn.

Kinh lực vận vẹo không khí, tần suất chấn động hình thành hai thanh khí lưu đao như điện cưa.

“Đây là năng lực đại thành của ta, tên là Vô Hình Tiên. Những nơi nó đi qua, có lực đâm mạnh hơn cả binh khí.”

Chu Hành Đồng nhảy dựng lên, thân thể nhẹ nhàng xoay người, hai tay chém xuống phía Ngụy Hợp.

Bốp!

Ngụy Hợp tránh né một kích này, nhưng thân cây bên cạnh y không được may mắn như vậy.

Thân cây trong nháy mắt bị chặt đứt hơn phân nửa.

Chu Hành Đồng như hình với bóng, dây leo cở dai dưới chân không thể ngăn cản bước tiến của nó chút nào.

Song chưởng của hắn tựa như lưỡi dao sắc, dưới sức mạnh gia trì, đụng phải cái gì đứt gãy.

“Người chỉ biết chạy? Vừa rồi không phải rất ngông cuồng sao?!”

Hai tay đồng thau của Chu Hành mở ra, tựa như cối xay gió liên tục chém ngang ra.

Nơi nó đi qua, thân cây đá vụn đều bị chia thành hai đoạn.

Ngụy Hợp né trái tránh phải, không ngừng lui về phía sau. Từng tia bột thuốc lặng yên không một tiếng động từ nơi hắn đi qua phiêu tán ra, tràn ngập bốn phía.

“Đúng là sức mạnh của người rất mạnh.” Hắn nhảy lùi lại, nhẹ nhàng hạ xuống một bãi đất trống.

“Nhưng thắng bại, xưa nay không phải là dựa vào sức mạnh.”

Tay phải Ngụy Hợp nhẹ nhàng nắm thành quyền, sau đó mở ra.

Phốc.

Một mảnh phân cực nhỏ từ bàn tay hắn đột nhiên mở ra, theo gió phiêu tán ra bốn phía.

Đây là lần dùng Hồn độc cuối cùng của hắn.

Chu Hành đồng hơi khom người xuống, khóe miệng nhếch lên một tia cười dữ tợn.

“Thật sao? Ta ngược lại muốn xem người thắng ta như thế nào?”

“Hành quân hành sát pháp! Hư hình!”

Hắn đột nhiên thò tay vào túi lấy ra một trảo.

Phốc!!

Mảng lớn kim loại tế châm nổ bắn ra, xen lẫn độ cứng cùng tốc độ cứng rắn của cương châm đều vượt xa ám khí bình thường, trong nháy mắt đã bay tới trước người Ngụy.

Chiêu thức bình thường nhiều lắm cũng chỉ rót cốt kinh vào mấy loại vũ khí, đó là cực hạn.

Nhưng tình thế hư ảo của hắn có thể đem cốt kinh quán nhập vào trong số lượng lớn ám khí nhỏ.

Lại thêm một ít cương châm không có rót vào cốt lực, hư hư thật thật, thực hư hư, không thể phân biệt.

Dùng ám khí hư hình đánh ra, nhìn bề ngoài, kinh lực đều giống nhau.

Nhưng một khi cho rằng đều giống nhau, vậy thì sai hoàn toàn.

Xuy xuy xuy xuy xuy!

Cương châm trong chốc lát đã đến trước người Ngụy Phù.

Trong lúc vội vàng không kịp đề phòng, Ngụy Hợp vừa vặn chùn xuống, lướt sát mặt đất tránh đi cương châm.

Tốc độ của hắn không vượt qua Chu Hành Đồng quá nhiều, nhưng phương diện gia tốc không ngừng thay đổi, lại tựa như mất đi quán tính trọng lực, tùy tâm sở dục, cực kỳ đột ngột.

Chỉ một cái chớp mắt, Ngụy Hợp đã áp sát đến bên người đồng hành, song chưởng liên hoàn hung hăng khắc ở eo gã.

Oành oành!!

Hai tiếng vang nặng nề nổ tung.

Thân thể đồng thau của Chu Hành hơi lung lay, điềm nhiên như không có việc gì quay người đánh một chưởng về phía Ngụy Hợp.

Hai người một người tốc độ nhanh, một người lực lượng mạnh. Đảo mắt lại giao thủ mấy chục chiêu.

Chu Hành đồng không ngừng bị bắn trúng thân thể thế nhưng cũng vô dụng, da đồng của nó, tính phòng ngự thậm chí ngay cả Thiên ấn cử tử luyện xấu cũng không thể đánh trúng.

Bản thân lực lượng khổng lồ của Ngụy Hợp Hồng Quyết có thể so với lực phá hoại của rèn cốt, dù thêm Phi Long công và

Phúc Vũ kinh gia trì, nhiều lắm cũng chỉ là lực sát thương đỉnh điểm của Đoán Cốt.

Lúc này mới chính thức giao thủ.

Ngụy Hợp mới cảm giác được dự đoán sai lầm, vô cùng khó giải quyết.

Trừ tai mắt chỗ yếu hại, nơi còn lại, đồng Chu Hành căn bản không phòng ngự, mặc hấn đánh.

Cho dù có mặc giáp trụ sắt thép cũng không chịu nổi một đòn liên hoàn trọng kích như vậy.

Nhưng Chu Hành Đồng lại không tổn thương chút lông tóc nào, thậm chí ngay cả vết máu cũng không nhìn thấy.

Ngụy Hợp buồn bực, trong lòng Chu Hành đồng cũng ghen khuất.

Sát pháp chủ tu công pháp hành quân của hấn, vô luận là chồng âm kinh hay là sát pháp năm thế, đều là chính diện đầy mạnh đấu pháp, trên chiến trường là đánh đâu thắng đó.

Gặp phải đối thủ khéo léo, cũng có thể bị ám khí hư thế đánh chết.

Nhưng cái tên trước mắt này lại là quái thai.

Cho dù là võ sư chân cũng sẽ có quán tính, phải hòa hoãn một chút sức mạnh khí huyết.

Nhưng Ngụy Hợp thì không.

Tốc độ của hấn không phải nhanh nhất trong số đối thủ mà Chu Hành Đồng gặp được, nhưng thân pháp lại là thứ quý dị nhất mà hấn từng gặp trong tay.

Trước sau trái phải, bốn phía tựa như ảo ảnh, không có trọng lượng, nhẹ nhàng cấp tốc chớp động.

Nhưng nếu cho rằng gia hỏa này không có sức mạnh, vậy thỉnh thoảng đánh lên trên người hấn một đòn nặng, sẽ nhắc nhở hấn, gia hỏa này hơi không chú ý một chút liền có thể tạo thành thương tổn không kém.

Thông thường chỗ yếu hại không sợ, nhưng chỗ lỗ tai mắt mũi lỗ mũi, quả thật không có cách nào không phòng ngự.

Hai người ở trong rừng người tới ta đi, từng cây cối bị xông thẳng vào, đánh cho thiếu điều cắt ngang.

Không bao lâu mặt đất liền biến thành mấp mô, tựa như bom nổ.

Chu Hành Đồng không bắt được người, Ngụy Hợp không đánh nổi người.

Nhưng hai người lại không muốn từ bỏ.

“Có bản lĩnh thì đối mặt với ta mà làm! Xem ai ngã trước!” Chu Hành Đồng hét lên như lửa, một chưởng đánh xuyên một khóa tuyết tùng, rút bàn tay ra.

“Có bản lĩnh thì người đuổi theo ta sẽ chơi với người!” Ngụy Hợp lạnh lùng nói.

Nói xong hấn bỗng nhiên cảm giác có chỗ nào tựa hồ không đúng, bất quá khẩn yếu quan đầu, cũng không kịp nghĩ đến những thứ này.

Hấn và quái thai này giao thủ mấy lần, lúc này hai tay, thậm chí lồng ngực cũng bắt đầu mơ hồ đau đớn.

Hiện tại cuối cùng hấn cũng biết Thiên ấn cứu tử lúc trước là cảm giác gì.

Từ lúc chiến đấu đến giờ, ít nhất hấn đánh trúng hai mươi chiêu của Chu Hành Đồng, đều vô dụng!

Hơn nữa, hấn nghi ngờ chính là, đã hạ độc lâu như vậy, sao vẫn không có hiệu quả.

“Người thật sự cho rằng ta không có biện pháp bắt được người sao?!!” Chu Hành Đồng bỗng nhiên dừng lại, lồng ngực hít vào thật sâu.

Từng đạo âm kinh tựa như dòng suối, hội tụ đến cổ họng của hấn.

“Giết!” Một tiếng rống to như sấm nổ.

Toàn thân Ngụy Hợp tê rần, động tác lập tức chậm lại mấy nhịp.

Nhưng vào lúc này, Chu Hành Đồng phía trước hắn cấp tốc đạp đất, một chương đánh tới lồng ngực hắn.

“Chết!” Tiếng rống nổ thứ hai lại chân động tới.

Chỉ là quái dị là, động tác của Chu Hành Đồng chẳng biết tại sao, chậm một nhịp.

Ngay lúc hắn ta sắp đánh trúng một chương Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp kịp thời phản ứng, nhảy sang bên trái, mượn lực không trung liên tục xoay người tránh một chương này.

Khụ khụ khụ...

Chu Hành Đồng đứng tại chỗ, còn muốn truy kích, nhưng tại chỗ nhin không được cúi đầu ho khan lên.

Không biết từ lúc nào, nhiệt độ hai tay của cơ thể hắn đã thấp hơn rất nhiều so với lúc đầu.

“Ngươi hạ độc!?” Hắn kinh sợ, quay đầu nhìn thẳng vào Ngụy Hợp, độc này thế mà ngay cả Tịch Độc Châu của hắn cũng không chịu nổi?

“Ngươi hạ độc!?” Chu Hành Đồng kinh sợ xen lẫn, quay đầu nhìn thẳng vào Ngụy Hợp, loại độc này thậm chí ngay cả Tịch Độc Châu của hắn cũng gánh không nổi sao?

“Ngươi cảm thấy đúng là phải.” Bóng người Ngụy Minh lại lóe lên, vòng ra mấy đường, bỗng nhiên rơi vào bên trái Chu Hành Đồng.

Liên tục bị hai chưởng đánh ra.

Lại chuyển hướng sang bên kia, lại là hai chưởng đánh vào sau lưng gã.

Sau đó lại chuyển hướng, tiếp tục tấn công.

Động tác của Chu Hành Đồng vốn chậm chạp, tốc độ lại càng kém xa Ngụy Hợp, lúc này càng không theo kịp.

Hắn liên tục quay người, vung vẩy Vô Hình Tiên trên cánh tay, đáng tiếc ngoại trừ cắt vụn một ít bụi cây phụ cận, cũng không có tác dụng gì.

Hai người một nhanh một chậm, vả lại tốc độ đồng hành của Chu Hành còn đang giảm xuống.

“Ta không biết ngươi dùng cái gì trừ độc, bất quá nếu ngươi cho rằng ta chỉ biết hạ độc, vậy hôm nay sang năm chính là ngày giỗ của ngươi!”

Ngụy Hợp lại lần nữa đánh một chưởng, hung hăng đánh vào ót Chu Hành Đồng.

Bành!!

Lực lượng khổng lồ va chạm vào nhau, lòng bàn tay Ngụy Hợp nổ tung thành tro độc vụn, dính trên tóc đối phương.

Loại hạ độc khoảng cách gần này, hắn không tin tên này có thể chịu được.

Trong hơn ba mươi lần ra tay vừa rồi, mỗi một lần hắn hạ xuống đều có một loại độc thủy bất đồng với độc phần độc.

Những độc vật có độ thuần khiết này, một mặt mang theo nhiều chủng loại, là thí nghiệm xem đối thủ bị khắc chế từ loại độc nào, để lần sau phải chuẩn bị.

Một phương diện khác là để tiện cho việc hỗn độc bất cứ lúc nào.

Rất nhiều hỗn độc đều có tác dụng thời gian, chỉ cần thấy ánh sáng hoặc là thấy không khí là được hiệu sẽ suy yếu.

Vì vậy chỉ có thể lúc cần thiết, lập tức phối trí.

Cho nên trong túi độc phía sau của Ngụy Kỳ, chuyên môn làm thành chất độc tổ ong.

Đây là độc nang hấn thiết kế lúc trước, lại kết hợp với độc nang Cửu Ảnh Thiết kế.

Có thể phát huy toàn bộ thực lực của cao thủ dùng độc như bọn họ tối đa hóa nhất.

Mà lúc này, chính là như thế.

Ngụy Hợp một hơi đánh ra hơn ba mươi loại độc, chủ yếu là hàn độc cùng độc tính vô thiên. Đây là dùng để phối hợp hiệu quả giảm tốc đặc tính của hấn.

Két két...

Lúc này toàn thân Chu Hành Đông càng ngày càng lạnh, càng ngày càng lạnh.

Hấn toàn lực vận chuyển khí huyết kinh lực, nhưng không làm nên chuyện gì, đại lượng các loại hàn độc đặc thù, lấy phương thức khác nhau không ngừng rót vào thân thể hấn.

Vấn đề lớn nhất của hấn là y vào thiên phú thiên phú Đồng Bì Thiết Cốt của bản thân.

Lúc trước ngưng tụ đại bộ phận kinh lực hộ thể thành Vô Hình Tiên, sau đó kinh lực hộ thân bị Ngụy Hợp liên tục đánh vỡ nhiều lần, hiện tại đã thành hư vô.

Vốn dĩ hấn không để ý chút nào, cho rằng chỉ dựa vào da đồng xương mà có thể hoàn mỹ ngăn trở đối phương.

Không nghĩ tới, Ngụy Hợp tuy rằng không thể đánh rách da của hắn ta, nhưng có thể bôi thuốc lên da cho hắn ta.

“Tốt... Rất tốt!” Đồng hành Chu Hành đã quá lâu không có cảm giác ghen khuất như vậy.

Cho dù là trên chiến trường, giao thủ với loạn quân hương lấy hương, cho dù gặp được cao thủ Loạn Thần giáo cảnh giới cao hơn hắn ta, hắn ta cho tới bây giờ đều là dựa vào mình da đồng xương cứng chọi chọi cứng.

Cùng lắm chỉ bị thương nhẹ một chút mà thôi.

Mặc dù hắn đánh không lại đối phương, nhưng không ai có thể giết chết hắn!

Nhưng bây giờ...

Hắn bỗng nhiên có cảm giác nguy cơ đã lâu không gặp. Đó là cảm giác đặc thù hắn mới xuất hiện khi còn bé.

Lần trước xuất hiện vẫn là khi thần lực thiên phú của hắn và da đồng xương còn chưa trưởng thành...

Chu Hành Đồng hít sâu một hơi, đột nhiên hai tay điểm vào hai nơi huyết mạch phía dưới hai vai mình.

“Ta sẽ cho ngươi kiến thức một chút, thực lực chân chính của ta!”

Hắn đột nhiên ngửa đầu, kinh lực toàn thân cấp tốc xoay tròn bành trướng lên.

“Vạn Tượng Long Âm!!!”

Kinh lực toàn thân hình thành kết cấu ba vòng tròn, ngưng tụ hiện lên ở cổ họng hắn.

Trong giây lát, Chu Hành Đồng há miệng, cuồn hồng một tiếng về hướng Ngụy Hợp.

Ngao!!!

Không giống người, giống như tiếng hổ gầm âm âm bao trùm phạm vi ba trăm sáu mươi khu vực.

Lông tơ toàn thân Ngụy Hợp dựng đứng, từ lúc đối phương tụ lực đã cấp tốc rút lui nhưng vẫn chậm một nhịp.

Tốc độ sóng âm cực nhanh, trong nháy mắt đã đuổi kịp, chấn động khiến toàn thân hấn tê rần, khí huyết quay cuồng, kinh lực cấp tốc tản ra mất đi hiệu lực.

Ngao!!!

Lúc này vòng tròn trên cổ họng của Chu Hành tán đi, vòng thứ hai bành trướng ra, tiếng rống thứ hai tiếp tục nổ tung.

Từng vòng sóng âm lấy hấn làm trung tâm khuếch tán ra bốn phía. Tất cả khu vực trong phạm vi trăm mét tất cả đều là tiếng rống to của hấn.

Bùn đất đất cát đá trên mặt cỏ cây đều đang rung động lắc lư.

Từng mảng lớn lá cây bay lả tả xuống.

Vòng tròn thứ hai Chu Hành Đồng rống lên xong, vòng tròn thứ ba tiếp tục bay lên.

Nhưng lúc này đây, không phải là không có khác biệt khuếch tán loạn rống, mà là nhắm vào hướng Ngụy Hợp.

Tiếng động tụ tập.

Ngao!!!

Hấn toàn lực gào thét, so với hai lần trước càng thêm cường đại sóng âm, ngưng tụ thành một mảnh hình quạt, chính giữa khu vực Ngụy Hợp bị chấn động đến mức choáng váng.

“Giết!” Dưới chân đồng Chu Hành cấp tốc đập xuống đất, thừa dịp tiếng rống còn hiệu quả, toàn lực một chương, chụp vào Ngụy Hợp.

Khoảng cách mấy chục mét bất quá chỉ mấy giây.

Nhiếp sợ của Vạn Tượng Long Âm vượt xa so với một lần âm hồng lúc trước.

Ngụy Hợp liên tục mấy giây cũng không thể bình tĩnh lại, chờ hấn lấy lại tinh thần, lỗ tai mũi cũng chảy ra huyết thủy, bị thương nhẹ.

Lúc này Chu Hành Đồng cách hấn chỉ còn mấy mét.

Hấn vội vàng nghiêng người, phi thân trốn đến sau một cây đại thụ.

Bành!

Thân cây bị đánh xuyên ngay tại chỗ, bàn tay to bằng đồng Chu Hành từ trong thân cây đâm ra, vừa vụn sát qua bên tai Ngụy Hợp.

Suýt chút nữa trúng đầu hấn.

“Lợi hại! Nếu như ngay từ đầu hấn sử dụng loại âm công này, chỉ sợ ta trốn cũng đừng hòng thoát!” Ngụy Hợp chấn động trong lòng.

Hấn liên tục né tránh, tê dại chấn nhiếp trên người dần dần khôi phục bình thường. Tốc độ cũng bắt đầu tăng lên.

Nhưng vừa rồi bị nội thương, nội tạng bị sóng âm chấn động, lại không có biện pháp nhất thời khôi phục hoàn toàn.

Điều này cũng dẫn đến tốc độ của hấn so với lúc đầu chậm hơn không ít.

Nhưng liên tục né tránh mấy hiệp, sau đó Ngụy Hợp phát hiện, không phải chỉ có hấn xảy ra vấn đề.

Sắc mặt của Chu Hành Đồng lúc này cũng trắng bệch, không dừng mảnh bằng trước đó.

Rất hiển nhiên, một chiêu vừa rồi kia cũng gây tổn thương không nhỏ cho hấn.

Không phải lúc trước hấn không dùng, mà là một chiêu đả thương người hại mình kia, không phải vụn bất đắc dĩ, hấn tuyệt sẽ không tùy tiện sử dụng.

Trong lòng Chu Hành Đồng cũng như lửa lớn, cũng càng thêm nóng nảy.

Bản thân Vạn Tượng Long Âm của hấn là bí kỹ âm công đặc thù tìm được trên thân một vị cao thủ Loạn Thần giáo.

Bí kỹ không phải công pháp, không thể luyện ra kinh lực, nhưng bí kỹ có thể lấy các loại phương thức kỳ tư diệu, rèn luyện đã có kinh lực, để nó phát huy ra các loại công hiệu kỳ quý.

Dùng cái này để bù đắp cá tính đơn nhất của công pháp võ giả.

Chỉ là bí kỹ bình thường đều có thuộc tính tự tổn thương, dù sao rất nhiều lúc, vì uy lực sát thương, bí kỹ sẽ cưỡng ép thay đổi phương thức vận chuyển lực lượng bình thường, vì mục đích, không từ thủ đoạn.

Từ đó sinh ra tự thương.

Cho nên phân lớn bí kỹ không dùng dễ dàng, một khi dùng thì sẽ có uy lực cực lớn đặc thù.

Vạn Tượng Long Âm vừa rồi chính là bí kỹ không chế quân công mà Chu Hành Đồng vẫn luôn che giấu.

Một hơi có thể chấn nhiếp mê muội đối thủ hơn mười giây.

Nhưng Ngụy Hợp chỉ choáng váng ba giây liền khôi phục, điều này hoàn toàn làm hấn tính toán mất rồi.

Hấn không biết Ngụy Hợp cũng là y vào lượng lớn khí huyết của Kinh Hồng Quyết tăng lên thân thể kháng tính, mới có thể rút ngắn thời gian mà toàn thân mê muội chấn nhiếp.

Lượng lớn khí huyết, nhiều khi nhìn không ra hiệu quả hay lợi ích gì đặc biệt.

Nhưng ở thời khắc mấu chốt, giai đoạn cấp thấp của võ công tu hành so với việc đối phó với hiệu quả tiêu cực lúc này đều có hiệu quả.

Hai người lại khôi phục trạng thái giằng co. Một đuổi, một đuổi.

Miệng mũi tai mắt Ngụy Hợp mơ hồ bị chấn thương, chảy máu.

Sắc mặt đồng thau càng ngày càng trắng, hàn độc nhập vào cơ thể, lại thêm bí kỹ tổn thương, cho dù là hấn, lúc này cũng bắt đầu có chút không chống đỡ nổi.

Nhưng càng như vậy, sát tâm của hấn đối với Ngụy Hợp càng mạnh.

Rất hiển nhiên, thực lực Ngụy Hợp xa không bằng hấn, trừ giai đoạn ban đầu thăm dò, hai người chân chính chính giao thủ chính diện, toàn lực đánh một lần.

Không quá mười chiêu, hẳn ta có thể đánh chết tươi người này.

Nhưng không chịu nổi người này không đánh với hắn. Chỉ dựa vào tốc độ vòng cung, hạ độc, dùng thủ đoạn đặc thù không biết tên làm chậm tốc độ của hắn lại.

Nếu không phải trước kia Chu Hành Đồng vì khắc chế đối thủ có tốc độ nhanh mà luyện qua tình thế phi châm và Vạn Tượng Long Âm, chỉ sợ lần này cũng chỉ có thể tay không quay về mà thôi.

Nhưng hiện tại...

Bành!

Một chưởng của Chu Hành Đồng lại lần nữa đánh gãy một cây nhỏ, hít sâu một hơi, lần thứ hai Vạn Tượng Long âm chuẩn bị đến.

Ba vòng tròn kinh lực ngưng tụ hiện lên ở cổ họng hắn.

Không còn ho khan kịch liệt từ phổi hắn tuôn ra, đau ngực khó nhin.

Vạn Tượng Long âm vừa mới bắt đầu ngưng tụ, liền bị trận ngực kêu cắt ngang.

Khụ khụ khụ khụ...

Chu Hành Đồng rít gào một tiếng, muốn ngăn chặn ho khan, nhưng Ngụy Hợp thừa cơ tiến lên, lại liên tục ba chưởng, đánh vào sau lưng hắn đối ứng lá phổi.

Ba chưởng kinh lực cộng thêm sức mạnh Hồng Quyết của Kinh Hồng quyết, hung hăng đánh tan khí huyết và kinh lực đang ho khan của Đồng Hành.

Khụ khụ khụ!!!

Đồng thau bị đánh gãy kinh lực, lập tức cảm giác không ổn, bứt ra nhanh chóng thối lui.

Nhưng vẫn chậm.

phổi của hắn bỗng nhiên đau đớn một hồi, nhin không được há mồm tiến lên phía trước, chính là một ngụm máu phun ra.

“A a a!!!” Gã biệt khuất rít gào, một chưởng đánh về phía Ngụy Hợp, lại lần nữa đánh vào khoảng không.

Hai người lại lần nữa khôi phục trạng thái giằng co.

Ngụy Hợp nhẹ nhàng bay xuống một cành cây, Chu Hành Đồng khí thở hồng hộc, đứng ở một cây to tráng nhất bên cạnh.

Trong lúc nhất thời hai người cũng không có hành động gì.

Ngụy Hợp vừa mới thấy rõ ràng, loại âm công cường hãn trước đó của Chu Hành Đồng, nếu dùng ở khoảng cách gần, một khi hấn bị chấn nhiếp đến choáng váng thời gian quá dài, có thể sẽ gặp chuyện không may.

Vì vậy y không dám bước lên lần nữa.

Đối diện Chu Hành Đồng cũng là trong lòng phần nộ kiên kị. Tốc độ tên kia quá nhanh, hiện tại hấn thân trúng kịch độc, cho dù có Tịch Độc Châu, nhưng độc tính kia quá mãnh liệt.

Nếu không phải hấn chuyên môn huấn luyện chống độc, chỉ sợ hiện tại đã không chống đỡ nổi, độc phát tác.

Đêm khuya, ánh trăng xuyên thấu qua cành lá, chiếu xuống mặt đất chung quanh hai người, tựa như từng cây cột trụ hình trăng lưỡi liềm.

Trong lúc nhất thời, Ngụy Hợp và Chu Hành Đồng đều bất động, giống như điêu khắc.

Ngụy Hợp đang đợi độc của đối phương phát tác, mà Chu Hành Đồng đang đợi viện quân phía sau đến.

Vèo!

Bỗng nhiên một bóng đen từ phía sau Chu Hành Đồng bay nhào ra, chụp vào sau lưng hấn.

Đó rõ ràng là một con cự lang lông đen cao cỡ một người.

Cự lang tựa như trâu rừng, hình thể khổng lồ, bỏ nhào về phía trước mang theo trận trận gió tanh, thậm chí so với mãnh hổ còn hung mãnh hơn.

Đây là dị thú Hắc Sư Lang, có lông bờm dày rậm giống như sư tử mạnh mẽ, tốc độ nhanh như báo săn, cùng với tính hung tàn

hung tàn hung hãn không sợ chết.

Lúc này nó ngửi được mùi huyết tinh trên người Chu Hành Đồng, hai mắt bị kích thích đến đỏ tươi sung huyết.

Hiển nhiên nó đã đói bụng không ít thời gian.

Một bổ này, im hơi lặng tiếng, từ phía sau đột nhiên xông tới.

Phốc!

*

*

*

Hắc sư lang còn ở giữa không trung, liền bị một bàn tay lớn ấn lên trán, hung hăng nện ở trên thân cây đại thụ mặt nghiêng.

Một tiếng trầm đục vang lên.

Chu Hành Đồng bóp nổ đầu hắc sư lang, trước mắt lại bay tới một thân cây màu đen bị gãy.

Ngụy Hợp không đến gần, mà dùng cự lực từ xa hung hăng đập thân cây. Dùng thân cây bẻ gãy xem như ám khí cự đại, ném về phía bên này.

Tuy rằng man lực của hắn không bằng Chu Hành Đồng, nhưng cũng không chênh lệch nhiều lắm.

Lần này ném qua.

Thân cây dùng một tiếng bị Chu Hành Đồng cắt ngang đánh bay, nhưng cũng đạt đến hiệu quả làm hao mòn khí lực huyết thể của hắn.

Rất nhanh, thân cây, cọc gỗ, tảng đá, các loại vật cứng rắn nhao nhao bay tới.

Đồng thau không cam lòng yếu thế, vẫn nện loạn xạ.

Nhất thời hai bên từ cận thân chém giết, biến thành ám khí đánh loạn.

Rừng cây càng lúc càng nổi lên sương mù dày đặc.

Vương Thiếu Quân nhanh chóng lướt qua khu rừng, đồng thời lấy dược vật trừ độc trong túi thuốc ra, ăn vào.

Một con nhện hoa văn cánh hoa từ trên xuống, nhào về phía hắn, ý đồ cắn xé cổ hắn.

Nhưng con nhện to bằng đầu người này vừa mới tới gần đã bị kinh lực hộ thân của Vương Thiếu Quân đánh văng, giống như bọt biển, tự động nổ thành cặn bã.

Trên mặt đất mấy đầu dị giác báo người thấy mùi máu tươi chạy tới, cự lang, vừa vịn ngẩng đầu nhìn lên cây.

Vương Thiếu Quân nhảy lên ngọn cây, biến mất trong rừng sâu.

“Sắp... sắp tới rồi.” Hắn đeo mặt nạ, tay nắm chặt hai thanh dao găm.

Suy nghĩ một chút, hắn vẫn đang ở giữa đường đem tất cả dấu vết trên người mình đại biểu Vương gia thu thập lại.

Sau khi thu hồi ngọc hoàn, quần áo có tiêu ký chữ Vương cũng buộc lại.

Sau khi kiểm tra toàn bộ hoạt động, Vương Thiếu Quân xác định không còn vị trí nào có thể bại lộ thân phận, lúc này mới tiếp tục dùng tốc độ cao nhất đi dọc theo vết tích dưới đất.

168

Ngao!!

Bỗng nhiên phía xa có một tiếng rống to, từ xa bay đến.

Tiếng rống to không phải sư tử, không phải hổ, từ bên phải phía trước truyền đến.

Trong lòng Vương thiếu quân hơi động, mơ hồ nghe ra được là giọng người.

“Hắn là có người đang giao thủ.” Hắn chần chờ, cuối cùng quay đầu hướng về phía thanh âm phát ra.

Lúc này, hắn cũng không tin sẽ có trùng hợp như vậy, vừa vặn ở phụ cận cũng có người đang giao thủ đại chiến.

Cho nên tiếng rống vừa rồi, có xác suất rất lớn là Ngụy Hợp và Chu Hành Đồng.

Hắn và Chu Hành Đồng từng giao thủ, thanh âm kia có chút giống hắn.

Quay người chuyển hướng, hắn vội vã bay về hướng bên đó.

“Khoảng cách không xa, xem ra vẫn không sao, hắn là mới giao thủ.”

Leng keng leng keng leng keng!

Vương Thiếu Quân đột nhiên giậm chân, tránh phải, dán sát vào thân cây.

Một đạo Thập Tự Tinh Phi Tiêu Côn xuyên qua vị trí vừa rồi của hắn, hung hăng đánh vào đại thụ đằng sau.

“Ai!?”

Hắn giơ tay bắn ra một cây phi châm.

Cách đó không xa truyền đến một tiếng hét thảm, đối phương đã trúng chiêu.

“Đuổi tới, giết hắn!” Có người gầm nhẹ.

Ngay sau đó là một loạt tiếng bước chân nhanh chóng tới gần, trong đó còn kèm theo tiếng binh khí va chạm.

Vương thiếu quân thâm rùng mình, đại khái đoán được là Xích Cảnh quân.

Xích Cảnh quân, Vương gia hẳn cũng có người nhậm chức trong đó, bất quá khác với chỗ Kim Hình bộ của Chu Hành Đổng, mà là một bộ phận chức vụ khác.

“Lần này phiền phức rồi, giết, hay là không giết?” Thật ra Vương thiếu quân vừa nghe tin tức, vốn định tới đây điều tra một chút là được.

Nếu có cơ hội cứu Ngụy Hợp đi, nếu không có cơ hội, cũng không có biện pháp.

Nhưng căn bản không ngờ hẳn lại trực tiếp xung đột với Xích Cảnh quân.

Nhưng chung quy hẳn không phải một đại thiếu gia bình thường, mà là một võ sư rèn cốt từng làm sát thủ ở Quy Nhạn Tháp.

Nghe được đối phương càng tiến tới gần, hẳn trong lòng hung ác, giữa ngón tay lập tức nhiều ra một nắm lớn ngân châm.

Nếu đã động thủ, tại loại này phong bế khu vực, chỉ cần thủ đoạn tuyệt, đừng để cho người phát hiện, liền không có gì đáng ngại.

Dù sao thì Kim Hình bộ dẫn đội bằng đồng, chủ yếu là người Chu gia và Du gia chủ trì.

Vương Thiếu Quân hạ quyết tâm, chân đạp một cái, nhẹ nhàng bám vào thân cây lao lên, cao tới bảy tám mét, hai tay từ trên cao bỗng nhiên vung xuống.

Xuy xuy xuy xuy xuy xuy!

Cả mảng lớn cương châm bắn ra, lít nha lít nhít đánh về phía đám người Xích Cảnh quân gần phía dưới.

Lập tức một mảng lớn thương binh màu đỏ như vũ khí bị cương châm đâm thủng giáp trụ, kêu rên ngã xuống đất.

Hai sĩ quan phụ tá gắt gao (nói cùng một câu) biến sắc, bay nhào sang hai bên, đồng thời tay nhắc tấm thuẫn lên, che khuất hơn phân nửa thân thể.

Mười mấy tên hỏa thương binh tiến về phía trước, chết mất một nửa tại chỗ.

Trên cương châm toàn bộ tôi luyện kịch độc cho Ngụy Hợp, đối với những hỏa thương binh tinh nhuệ một huyết hai máu này, hoàn toàn là chết chắc.

Hai sĩ quan phụ tá phát giác được binh sĩ trúng châm, ngã xuống liền không thể đứng lên nổi, lập tức trong lòng phát lạnh.

“Ám khí có độc! Chú ý tránh quy định!”

Một người rống to, chỉ là còn chưa kịp nói xong, bên cạnh bỗng nhiên xuất hiện một bóng người.

Thình lình chính là Vương Thiếu Quân.

Hắn búng ngón tay, lướt qua cổ sĩ quan phụ tá.

Lập tức rầm một tiếng, cổ sĩ quan phụ tá cấp tốc nhô lên, sau đó...

Bành!

Một mảng lớn máu thịt nổ tung.

Toàn bộ cổ y vậy mà hoàn toàn nổ tung.

Đây chính là đặc hiệu của sức mạnh Vương gia đặc biệt, mưa gió mạnh đến đại thành – nội bạo.

Vương Thiếu Quân không hề dừng lại, thân ảnh lóe lên, phóng tới một sĩ quan phụ tá khác.

Đồng thời hai tay hắn giơ lên lần nữa, đánh ra một mảnh cương châm, đóng đinh mấy tên đang giơ thương nhắm vào binh tốt của mình.

Tên sĩ quan phụ tá cuối cùng sắc mặt hoảng sợ, quay người muốn chạy, rất nhanh liền bị đuổi kịp.

Phốc!

Dưới một chưởng này, lồng ngực gã bỗng nhiên nổ tung, phun ra mảng lớn huyết nhục toái cốt về phía trước.

*

*

*

Vương thiếu quân thu tay đứng lại, nhìn hiện trường giống như đồ tể trước mặt, khẽ thở dài.

Cuối cùng một ít hỏa thương binh chạy tứ tán ra xa, vì không muốn để lộ tin tức, hẳn không thể không thả người vọt lên, đuổi theo từng cái diệt khẩu.

Bành!!

Ngụy Hợp và Chu Hành Đồng lại lần nữa va chạm.

Hai người toàn lực bộc phát man lực, so với lúc đầu đã giảm xuống không ít.

Nhưng cây cối dưới mặt đất vẫn như trước chấn động nhẹ nhẹ, run rẩy.

Đa số lá cây bay lả tả, tựa như mưa không ngừng rơi xuống.

Hai người không chút cảm giác, nhanh chóng giao thủ với nhau ở trong đó.

Đồng Hành không còn dùng sức của Vạn Tượng Long âm nữa, sắc mặt trắng bệch đến dọa người.

Mà Ngụy Hợp thì quần áo trên ngực lại nhiều thêm một vũng máu, nội tạng hẳn còn chưa tới mức luyện bản, lúc trước đã bị Vạn Tượng Long Âm làm bị thương, bây giờ tiếp tục dùng sức, tự nhiên thương thế càng nặng.

Đương!

Một chưởng hung hăng của Ngụy Hợp lại đâm về phía Chu Hành Đồng Nhĩ, bị gã dùng cánh tay ngăn trở.

Sau khi hai người va chạm thì phát ra tiếng kim loại va chạm.

Đến lúc này, hai người chia ra thối lui hơn mười mét, sau lưng mỗi người chống đỡ một cành cây.

Bốn mắt nhìn nhau.

Hai bên đều biết rõ, tiếp tục đánh nữa, chỉ sợ cho dù phe mình thắng, cũng là thắng thảm. Về sau không biết phải tốn bao nhiêu thời gian dưỡng thương.

“Ngươi là đồ tiện nhân chỉ biết chạy!” Chu Hành tức giận mắng to: “Có bản lĩnh thì chém đôi với lão tử đi! Chỉ làm chút thủ đoạn hạ lưu!”

“Chạy nhanh không phải là bản lĩnh sao? Hạ độc không phải là bản lĩnh sao? Chính mình ngu xuẩn còn muốn người khác ngu ngốc giống như ngươi?” Ngụy Hợp lạnh lùng nói.

“Ha ha, tiện nhân! Chờ lão tử trở về khổ luyện bí kỹ, khi trở về ta sẽ giết chết ngươi sau!” Chu Hành đồng hỏa đại.

“Ngu xuẩn. Nếu không phải hôm nay không mang đủ thuốc, giết ngươi như giết lợn!” Ngụy Hợp lạnh lùng nói.

“Đệt! Con tiện nhân nhà ngươi a!”

“Đồ heo ngu.”

Hai người không dám động thủ nữa, dứt khoát đứng tại chỗ mắng chửi.

Chỉ là bất luận Chu Hành Đồng đổi ngôn từ loạn mắng như thế nào, Ngụy Hợp đều là một câu lợn.

Nhưng một câu từ vô cùng đơn giản này lại phối hợp với khuôn mặt lạnh lùng trào phúng của Ngụy Hợp, mang đến cho Chu Hành Đồng lực sát thương không gì sánh kịp.

Hắn tức giận đến mức ho khan liên tục, sắc mặt rõ ràng lại nhiều thêm một tia huyết sắc.

Hai bên cuối cùng đều cảm thấy thương thế không thể kéo dài hơn, chỉ có thể hung hăng nhìn nhau rồi từng người rút lui.

“Ngươi chờ đó, lần sau lão tử chắc chắn sẽ giết chết ngươi!” Chu Hành Đồng bỏ lại một câu tàn nhẫn.

“Ha ha.” Ngụy Hợp trào phúng.

Tức giận đến Chu Hành Đồng lại muốn quay đầu tiếp tục đánh, nhưng phối nhói nhói khiến hắn không thể kiềm chế ý

niệm này, chỉ chỉ Ngụy Hợp, gã rớt cuộc quay người nhanh chóng rời đi.

Nhìn thân ảnh quái thai rất nhanh biến mất trong bóng cây, Ngụy Hợp nhẹ nhàng thở ra một hơi, lau sạch vết máu trên mặt.

Bốp!

Cách đó không xa, bỗng nhiên xuất hiện bóng dáng Vương thiếu quân.

“Không sao chứ?” Vương Thiếu Quân híp mắt nhìn về phía Ngụy Hợp, chú ý tới vết máu trên người hắn ta, trong lòng lập tức nghiêm nghị.

“Không... Chỉ là phải tĩnh dưỡng một trận thật tốt.” Ngụy Hợp lắc đầu. “Nếu ngươi đến sớm một chút, nói không chừng chúng ta liên thủ, có thể lưu lại Chu Hành Đồng.”

“??” Vương thiếu quân cả kinh, không nghĩ tới Ngụy Hợp lại có thể đánh với Tuyên Cảnh Đồng Nhân thành lưỡng bại câu thương.

“Kinh ngạc cái gì, ta hạ độc, còn dùng không ít thủ đoạn. Đều không giết chết được gia hỏa này, quả thực chính là một quái thai!” Ngụy Hợp không nói nên lời.

“Ta tới cũng hết cách.” Vương Thiếu Quân lắc đầu. “Cho dù có thêm ta, trước kia ta từng giao thủ với người này. Ta toàn lực bùng phát, không thể đánh thủng da hắn, quả thực là biến thái! Cho dù ta và ngươi liên thủ, ta không thể phá được phòng ngự, cũng chỉ bằng ngươi mà thôi.”

“...” Ngụy Hợp cũng biết đạo lý này, lập tức im lặng.

Nếu không phải hắn kích thích tốc độ của hàn băng có hiệu quả giảm tốc độ, dựa vào tốc độ của điều hâu để đấu pháp thì không thể nào đánh thành như vậy được.

Chẳng qua nơi này có hoàn cảnh đặc thù, độc chướng ngăn cách cao thủ tiếp theo của Xích Cảnh quân, không cách nào vây công.

Nếu không hắn cũng không dám đối đầu với tên quái thai kia.

Hắn xem như hiểu được tại sao mấy người Thiên Ân Cửu Tử kia bị đánh thành như vậy. Gia hỏa này ngoại trừ tốc độ chậm một chút, quả thực chính là quái vật đầu xe chiến xa, đụng vào liền chết ngay lập tức bị thương.

“Hiện tại Thiên Ân môn tan vỡ, Vạn Thanh viện chắc chắn đang bị truy nã, ngươi có tính toán gì không?” Vương thiếu quân trầm giọng hỏi.

“Trước dưỡng thương cho tốt rồi nói, bất quá tin tức trong thành gì, phải dựa vào người hỗ trợ.” Ngụy Hợp cũng không khách khí với hắn.

Hai người hợp tác đến bây giờ, quan hệ đã sớm không phải đối tượng giao dịch bình thường, càng nhiều là bằng hữu.

“Ài... Vốn ta còn định nhờ người hỗ trợ mà mấy người đã lăn quay về Nhạn Tháp kia. Hiện tại người cũng bị thương...” Vương Thiếu Quân thở dài.

“Không sao. Ta chỉ cần không động thủ, giấu hạ độc đi thì không thành vấn đề.” Ngụy Hợp bình tĩnh nói.

“Người chắc chắn chứ?”

“Đương nhiên.”

“Vậy được, ba ngày sau, ta tra được hành tung của hai người kia, đến lúc đó ta sẽ chính diện giết người, người âm thầm phối hợp.” Vương thiếu quân trầm giọng nói.

“Tốt. Đúng rồi, trên người ta đã dùng hết tài liệu, phải dựa vào người để bổ sung. Bây giờ bị thương, cũng không tốt hơn là tự mình hái lại.”

“Không sao, chỗ này của ta còn nhiều. Bất quá ta bên này hóa thi thủy cũng dùng không ít, người giúp ta phân phối một chút. Vừa mới truy tung ra một đám thủ hạ Chu Hành Đồng, vì phòng bị vết tích kinh lực lộ ra, cho nên chỉ có thể lãng phí chút ít.”

“Không thành vấn đề.”

Hai người trao đổi một chút dược vật, sau đó mỗi người tự mình tách ra.

Ngụy Hợp ăn thuốc trị thương từ chỗ Vương thiếu quân, khí tức bình phục rất nhiều.

Nhưng hắn không lập tức trở về Hắc Ốc sơn ngay mà triển khai thân pháp, nhanh chóng tuần tra một vòng trong rừng.

Rất nhanh, hắn liền gặp đội điều tra mà Chu Hành Đồng phái ra càn quét mảnh rừng này.

Những binh sĩ Kim Hình bộ này vốn là đến điều tra Vạn Thanh môn đệ tử, gặp Ngụy Hợp cơ bản chính là chết.

Mùi thuốc tung tóe, bóng người lóe lên, đó là một đồng thi hài.

Một đội điều tra bị diệt sạch. Ngụy Hợp mãi tới khi dùng xong độc dược lấy được từ chỗ Vương Thiếu Quân, lưu lại thi thể đầy đất, lúc này mới quay người trở về.

Mà lúc này, Kim Hình bộ phái ra mười lăm đội điều tra, tổng cộng gần hai trăm người, bị một mình hắn tiêu diệt hơn phân nửa. Chỉ còn lại mười mấy người nhếch nhác chạy về, mang về tin tức.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Kim Hình bộ chấn động.

Những đội điều tra này không phải là binh lính bình thường, mà là phối hợp với đội ngũ quân xoắn giết thuần thực, mỗi một nhánh đều có thể tạo thành phối hợp vô cùng tốt, vây giết võ sư không thành vấn đề.

Hơn nữa mang theo đội võ sư mật báo, một đội ngũ cho dù chống lại võ sư cấp độ Đoán Cốt cũng có thể chống đỡ được khá lâu.

Nhưng không ngờ lần này lại hao tổn nhiều như vậy trong lần truy kích điều tra này.

Chu Hành Đồng nghe được tin tức này, liên tiếp chết tám vị võ sư tức giận đến hộc máu tại chỗ. Nếu không phải hắn trời sinh thể trạng mạnh mẽ vô cùng, chỉ sợ lúc này tin tức mới có thể khiến thương thể không trị mà chết.

Vạn Thanh viện truy kích, Kim Hình bộ tử thương thảm trọng, Kim Hình bộ thủ thương tổn bằng đồng.

Sau khi tin tức truyền ra, trong lúc nhất thời toàn bộ Tuyên Cảnh Thành đều chấn động.

Dưới sự chỉ định của Chu Hành Đồng, cái tên Vạn Thanh Viện Ngụy Hợp nhanh chóng truyền ra, thủ đoạn tàn nhẫn tàn nhẫn của nó, hạ độc khó lường, rất nhanh truyền khắp toàn bộ cao tầng Xích Cảnh quân.

Chu Hành Đồng là chiến lược đỉnh phong của Xích Cảnh quân hiện giờ, mặc dù không chính thức giao thủ với tổng binh úy Trì Chung, nhưng phần lớn mọi người đều coi nó là cao thủ hàng đầu, ngang hàng với tổng binh đại nhân.

Lần này hấn thất bại tan tác quay về, để cho hai bộ còn lại: Hỏa Hình bộ và Thủy Hình bộ, đều thấy được hy vọng không còn bị áp chế nữa.

Thừa dịp thời gian Chu Hành Đồng dưỡng thương, bên trong Xích Cảnh quân cũng bắt đầu tranh đấu nội bộ một loạt.

Mà lúc này, Ngụy Hợp mượn thời gian dưỡng thương, bắt đầu xông đến cường hóa phòng hộ lần đầu tiên của Phúc Vũ Kính: Thiết Lĩnh Y cường hóa.

Ngay lập tức, cường hóa thiết lĩnh y ba máu, cường hóa nhập kinh, làm tăng uy lực phòng hộ của mưa gió lên không đủ.

Trước đó hấn vận chuyển kinh lực Thiết Lĩnh đến trên hai tay, kết hợp Phúc Vũ Kính, giao thủ cùng quái lực Chu Hành Đồng, hai tay mãi đến sau mới bắt đầu bị chấn thương.

Có thể thấy được hiệu quả của nó.

Dù sao nhất cử nhất động của Chu Hành đồng là có hiệu quả chấn động của chông âm kinh. Nếu không có Thiết Lĩnh y phòng hộ, Ngụy Hợp không cảm thấy Phúc Vũ kinh của mình có thể mạnh hơn lão sư Vạn Lăng.

Trước đó vạn con thoi giao thủ Chu Hành Đồng, cũng bị chông âm kinh chấn động thân thể tê dại, bởi vậy bị đá thương.

Cho nên, nếu đột phá Thiết Lĩnh, kết hợp sức mạnh Phúc Vũ với kinh lực của Thiết Lĩnh, phương diện phòng hộ cao hơn một tầng, hấn có thể phát huy ưu thế lực lượng mạnh mẽ hơn.

Cho dù đang đối mặt với cốt kình của Đoán Cốt Võ Sư, cũng không phải nói chơi.

Vừa vặn, lúc giao thủ cùng Chu Hành Đông, Ngụy Hợp cảm nhận được Thiết Lĩnh Y còn thiếu một chút mới viên mãn, rốt cuộc tới bình cảnh, có thể dùng Phá Cảnh Châu đột phá rồi.

Tuyên Cảnh thành, trung hoàn tây bắc, bạch bạt tử lâu.

“Lại nói, mấy ngày trước ấn môn, bị Xích Cảnh quân vây quét, tử thương hơn phân nửa, đường đường là Thiên ấn cử tử, chỉ có mấy người chạy thoát. Quả thực là máu chảy thành sông, vô cùng thê thảm.”

“Còn lại mấy tên Thiên ấn cử tử, ta thấy phải đổi thành Thiên ấn ngu ngốc là được rồi, Xích Cảnh Quân Úy Trì Chung đại nhân đã nói rõ sai gọi người đến một chỗ chôn giết, kết quả nguyên một đám chỉ mang theo đệ tử thân truyền đi, sau đó mới được tận diệt!”

“Ban đêm, nguyệt hắc phong cao, mưa to tầm tã...”

“Lão Ngư, mấy ngày hôm đó rõ ràng đến mưa còn không có, người khoác lác có đáng tin cậy không.” Một người không nhìn được đứng dậy cắt đứt Ngư lão đầu đang kể chuyện.

Lão đầu Ngư là một lão đầu lâu ở Tuyên Cảnh thành, lai lịch thần bí, vẫn luôn ưa thích khoe khoang thuyết thư ở quán rượu.

Người này đã bảy mươi tuổi, rất thích nghe ngóng dị sự khắp nơi, sau đó được mọi người công khai khắp nơi, hội tụ nhân khí, thỏa mãn tâm lý.

Rất nhiều lúc bởi vì ngôn ngữ người này không trói buộc, thường đắc tội người khác, chỉ là cho dù đắc tội với đại tộc đại hộ, cũng không thấy hấn chút nào gặp chuyện không may.

Số lần nhiều, trong lòng mọi người đều rõ ràng, người này có người chống lưng.

“Khoác lác? Ta già hơn thối trâu lúc nào, ta nói cho các người, Thiên Ấn môn ngày đó quả thật không mưa, nhưng mùa mưa lòng người mới gọi là tuyệt. Mưa to tầm tã, mưa to như trút nước, đường nước của Cảnh Hà ngoài thành cũng có thể tăng cho các người một mảng lớn!”

Lão Ngu mặc một thân trường sam vải xám, đội mũ da màu xám đen, tay nhắc theo chiêng đồng, dờ dờ ương ương.

“Đừng chém gió nữa, mau mau hạ đoạn sau! Cứu Tử Thiên Ân Môn còn lại rút cuộc như thế nào mà chạy thoát được? Thượng Quan Kỳ kia được xưng là Tuyên Cảnh đệ nhất cao thủ, rút cuộc hắn thế nào rồi? Giao đấu với tổng binh úy Trì Chung đại nhân rút cuộc thế nào?” Một hảo hán ngồi trên ghế lớn tiếng thúc giục.

Người chung quanh cũng đều chờ mong, nghe úy trì chung cùng thượng quan Kỳ, thời gian qua nhiều năm giao thủ, rút cuộc ai mới là đệ nhất cao thủ tuyên Cảnh.

“Nói đến Thượng Quan Kỳ này, còn phải kể một đoạn chuyện cũ.” Lão Ngu thở dài một tiếng, bung lên rượu trên bàn một bên, hung hăng rót vào một ngụm.

Hắn thả nhiên nhả một ngụm nước, gắp một hạt đậu phộng dầu nhét vào miệng.

“Thượng Quan Kỳ, người đưa ngoại hiệu Hỏa Nhân Kim Viên! Ngoại hiệu này là thật sự đánh ra từ trong ngũ môn hội võ năm đó.

Tục truyền, khi hắn vận chuyển Cửu Phật chân công tới cực hạn, hai mắt sẽ đỏ lửa, làn da toàn thân có chút vàng nhạt. Hành động như gió, linh hoạt nhanh nhẹn, tựa như vượn không lò.”

Hắn ta chặt đứt đoạn, lại tiếp tục nói: “Trận chiến hội võ năm đó ở Thiên Hợp phong đã gây ảnh hưởng lớn cho địa vị của năm thế lực lớn ở Thái Châu. Thiên Ân môn cũng dùng cái này để trấn áp Tuyên Cảnh ta, trở thành thế lực đứng đầu trên mảnh đất này.

Nhưng đáng tiếc từ sau khi lão môn chủ bệnh không dậy nổi, Thiên Ân môn cũng không thể đối lập với tiền vốn của tứ môn phái.

Hỏa Nhân Kim Viên tuy mạnh, nhưng còn chưa đủ trình độ chèo chống môn phái. Vì vậy mấy năm nay... Thượng Quan Kỳ sống ở đâu cũng nhin, vô cùng gian khổ. Tất cả đều do Thiên Ân Môn Đức không xứng vị, thực lực không đủ.”

“Người nói nhảm nhiều như vậy làm gì, chúng ta muốn nghe là Thiên Ân môn đêm đó có ai chạy ra, ta nghe nói Xích Cảnh quân tổn thất không ít người.” Một công tử nhà giàu cất giọng nói.

“Khà khà, đoạn này... nói tới đoạn này, đó là...” Lão Ngư cười khà khà một tiếng, đảo mắt nhìn xung quanh, dần dần bị hấp dẫn bởi những bí mật mà lão nói.

Mắt thấy nhân khí càng ngày càng nhiều, tâm tình của hắn cũng càng tốt. Không thừa nước đục thả câu nữa.

“Đêm đó gió thổi đêm tối... Xích Cảnh quân phái ra Kim Hình bộ một trong ba bộ tinh nhuệ, xuất mã giao sát.”

“Nói đến Kim Hình bộ này, thủ tướng Chu Hành Đồng, chính là cao thủ đứng đầu Chu gia có tên là Tuyên Cảnh Đồng Nhân, một thân da đồng trời sinh, đao thương bất nhập, thủy hỏa khó khắc, hơn nữa hắn trời sinh lực lớn vô cùng.”

“Chu gia, Du gia, Vương gia, ba nhà đều có cường thủ riêng, nhưng mấy năm gần đây, đồng Chu Hành có thể nói là lực áp ba nhà, cho dù là đại công tử du gia du chinh, cũng nói thẳng không muốn giao thủ với họ.

Nhưng một cao thủ như vậy lại dẫn theo mấy vị phó thủ của Võ Sư, hơn năm trăm tinh nhuệ của Kim Hình bộ...”

“Tinh lực cái trứng! Lão Ngư người có thể đáng tin cậy chút được không? Kim Hình bộ tổng cộng chỉ một ngàn người, Chu Thủ Tướng tối nay đã dẫn theo hai trăm người, đường ca ta chính là giám sát Kim Hình bộ!” Phía dưới có người nhất thời nhin không được phản bác.

“Được được được, con cá già ta nói sai rồi, đúng là hơn hai trăm người. Nhưng chính là nhiều người như vậy, vẫn là phối hợp quân trận hai huyết ba huyết cực mạnh, cộng thêm võ sư dẫn đầu, lại bị Thiên Ân cứu tử còn sót lại trong Thiên Ân môn giết đến mức đó là máu chảy thành sông, tay chân tàn phế rải khắp nơi, thi thể mọc khắp đồng cỏ, phải gọi là thảm a...”

Nhất thời mọi người đều bị hắn điều động, vội vàng thúc giục hắn tiếp tục.

Ai cũng muốn biết đến cùng là xảy ra chuyện gì khiến cho vị cao thủ hàng đầu Chu Hành Đổng này cũng thất bại mà quay về. Còn tổn thất nhiều người như vậy.

“Nói đến việc này, còn phải nhắc tới một chi nhánh của Thiên Ân môn mà mọi người vốn không quen thuộc.” Lão Ngư cười nói: “Đó chính là Vạn Thanh Viện.”

Một bàn bên góc quán rượu.

Vài tên nam nữ áo gấm yên lặng ngồi nghe lão cá kể chuyện. mấy người này không chỉ tự mình mặc danh quý, mang châu bội ngọc, bên cạnh còn đứng bảo vệ mấy tên hộ vệ khôi ngô khí chất bất phàm.

Cầm đầu là một gã nam tử râu ria.

Nam tử kia vừa nghe đọc sách, vừa mỉm cười.

“Không ngờ lần này về quê, còn có thể gặp được chuyện thú vị như vậy. Thiên Ân môn là thế lực lâu năm của chúng ta, lại xảy ra chuyện lớn như vậy.”

“Cũng không phải, khi còn bé ta còn thường xuyên thấy trên đường phố khắp nơi đều là Thiên Ân quán Thiên Ân Môn. Khi đó rất nhiều người có thể nhìn thấy người của bọn họ, đều mặc y phục giống nhau.

Nhớ kỹ hơn mười năm trước, phục sức bọn họ thống nhất vẫn là màu xám tro, trên hai cánh tay đều có một ấn ký màu trắng. Ấn ký khác nhau đại biểu cho những chi nhánh khác nhau.” Một nữ tử ngồi bên lặng lẽ nói.

“Chớp mắt, thế sự biến thiên, hưng thịnh, suy bại hiện giờ, âm dương luân chuyển, không bằng nói đúng.” Nam tử gật đầu, có chút tiếc hận.

“Đại huynh đã nhớ tới chuyện Thanh Lâm?”

“Có chút cảm xúc, bất quá sự tình đã qua, cũng không cần suy nghĩ nhiều. Lần này trở về, chúng ta chỉ nghỉ ngơi điều dưỡng, không để ý tới việc vật.” Nam tử đột nhiên cười nói.

“Vậy thì tốt rồi, bây giờ Châu Mục đại nhân mới, xây dựng học đường, lập nghiệp đạo, tinh văn đạo, thụy công đạo, lại

thiết kế làm việc, động tác to lớn, đại huynh có thể tổng lĩnh một chỗ, có thể thấy đại nhân rất trọng vọng với người.” Nữ tử trịnh trọng nói.

“Khó a, lập một đạo mới, không ai không tiền, chỉ có làm việc tiện nghi, làm sao đảm đương. Vi huynh hiện nay suốt ngày khổ não chính là từ nơi nào đào tới nhân tài, thỉnh tới mới kiếm đủ đạo đức cao học.” Nam tử lắc đầu.

“Lần này ngài trở về, đồng thời nghỉ ngơi, không phải cũng có thể kiểm tra nhân tài một chút à?” Cô gái cười nói.

“Điều này cũng đúng. Chỉ là nhiều năm không trở về, cũng không biết hiện giờ tình huống ở Tuyên Cảnh Thành thế nào.”

“Việc này có gì khó, chỉ cần nghe nhiều, nhìn nhiều. Cứ nghe mãi thì sáng.”

Hai người nhìn nhau cười, cũng không nhiều lời nữa.

Lúc này con cá già kia nói đến lúc khẩn yếu, người xung quanh vây lại cũng càng lúc càng nhiều.

“Ba!!”

Con cá lớn gõ chiêng đồng một cái, vang lên ong ong.

“Chỉ thấy Vạn Thanh Viện thủ tịch Vạn Thanh Thanh, đánh ra một chương, lật trời lật đất, bàn tay to như quạt hương bồ, nặng nề áp chế Đồng Thủ Chu Hành.

Đồng thời Vạn Thanh Thanh quát chói tai: Người có biết Vạn Thanh môn ta tu luyện Phúc Vũ kinh, vì sao gọi là Phúc Vũ kinh không?”

“Vì sao?” Đám người ngạc nhiên nói.

“Phiên vũ phiên vân, khí diễm ngập trời, Thiên ấn cửu phạt, Duy Ngã vạn thanh!” Lão Ngư ngâm nga một tiếng, ngẩng đầu niệm.

“Được!”

“Được! Thương một cái!!”

Những người xung quanh lập tức bị cảm giác khí khái này làm cho kinh ngạc, rối rít hào phóng giúp tiền, ném tiền thưởng ra.

Con cá già kia lại tiếp tục nói: “Nói lại thì Chu Hành Đổng đau khổ chèo chống, vẫn không phải đối thủ của Vạn Thanh Thanh. Tuy Chu Thủ Tướng cao hơn một trượng, cường tráng khôì ngò, nhưng lại không bằng Vạn Thanh Thanh kia.”

“Tuy vóc người Vạn Thanh Thanh nhỏ, nhưng đánh ra một chưởng, sức mạnh giống như Ngũ Ngu, quả thực không gì sánh kịp, vô cùng mạnh mẽ.

Chỉ thấy nàng điên cuồng hét lên một tiếng, hai tay liên hoàn đánh ra, đánh cho cây cối trước hắc ốc sơn kia nổ tung, bùn đất bắn tung tóe, hòn đá vỡ vụn. Đại thụ ngàn năm kia cũng bị một quyền đánh gãy.”

Phốc.

Một bàn nữ quyền ngồi bên cạnh, nghe đến đó, lúc này không nhịn được cười khẽ.

Chỉ là tiếng cười này quá nhỏ, âm thanh của cá già quá vang dội, không ai có thể nghe được.

Nhưng nam tử cảm y tới gần, trên một bàn bên này lại nghe thấy.

Nam tử đưa mắt nhìn lại bên kia, liếc một cái liền nhìn thấy nữ tử cúi đầu cười khẽ kia.

Hai mắt dài hẹp, làn da trắng nõn, mặt trái xoan, môi anh đào, khí chất mê hoặc, hơi thở nhè nhẹ lộ ra.

Nhìn một chút, ánh mắt nam tử có chút mơ hồ ngẩn ra.

“Đại huynh?” Nữ tử đứng một bên vội vàng nhẹ nhàng lay tỉnh hắn. Nàng theo tầm mắt nam tử mà nhìn lại, vừa đúng nhìn thấy nữ tử đang cười khẽ kia.

Khuôn mặt tinh xảo ẩn hiện sự mỉ hoặc khiến nàng không khỏi nhíu mày.

Trong ấn tượng của nàng, cô gái có khí chất như vậy, không có chỗ nào mà không phải là nhân vật lợi hại.

Trương Dương, đặc biệt là nữ tử, tại thời đại này, đại biểu cho sự tự tin tuyệt đối với chính bản thân mình.

Như đại huynh là người thành thật thành khẩn về mặt cảm tình, nhưng lại không thể hạ thấp được nữ tử khí chất bậc này.

Nghĩ tới đây, nàng lại vỗ vỗ nam tử.

“Biết rồi. Trong lòng ta biết rõ.” Nam tử lấy lại bình tĩnh, gạt đầu nhắm mắt.

Hắn tên là Triệu Trung, là con cháu của đại gia đình phủ thành Thái Châu, khi còn nhỏ từng học ở Tuyên Cảnh Cầu một thời gian. Sau đó theo người nhà đến phủ Thái Châu, hắn vẫn ở trong đó.

Tiếp đó học, thi đậu công danh, trước sau nhậm chức làm quan ở nhiều nơi, bây giờ trở về, Ứng Châu Mục đại nhân sử dụng, đảm nhiệm chức vị khuyên nhủ đạo chủ Nghiệp Đạo.

Không ngờ mới trở về đã nhìn thấy.

Hồi tưởng lại nữ tử kia, trong lòng Triệu Chính coi như nhắm mắt, cũng không ngừng hiện lên dung nhan nàng.

Khoảnh khắc đó hắn thoáng nhìn thoáng qua, gương mặt tươi cười của đối phương phảng phất như khắc đao, khắc sâu ấn sâu vào đáy lòng hắn.

Lúc này phía bên phía cá già đã xảy ra tranh chấp.

Lại có người gây sự, nói cá già nói hươu nói vượn, nói lung tung.

Hai bên lập tức cãi vã.

“Thiên Ân Môn Vạn Thanh Thanh là thủ tịch đại sư tử của Vạn Thanh Viện, ta đã từng gặp mặt một lần từ rất xa. Người này ôn nhu anh khí, chỉ điểm sư đệ sư muội, cũng dùng kỹ xảo để sở trường. Người đem nữ hài tử người ta nói là một người không lò, hai tay chạy ngựa hoặc vỗ vụn lòng ngực đá, cho dù là biên soạn lời nói cũng có chút ít kiến thức, đúng không?”

“Nghe được điểm đạo thuyết phục, liền tự mình thêm mắm thêm muối, sự thật thay đổi lộn xộn, lão Ngư người làm vậy không được rồi. Vạn Thanh Thanh kia ta cũng gặp qua một cô gái rất dịu dàng.” Thư sinh bên cạnh cũng lắc đầu phụ họa.

“Đây là cái gì, một trận chiến Hắc Ốc sơn Vạn Thanh viện, rõ ràng là Ngụy Hợp ẩn tàng cực sâu kia xuất thủ, chặn giết đám Chu Hành Đồng Du Mộ Dung.

Một người độc giết hơn ba trăm người, cuối cùng lưỡng bại câu thương với Chu Hành đồng, tự mình rút lui. Hiện tại Xích Cảnh quân bên Hắc Lư sơn bên kia đều bố trí phòng tuyến, chính là vì phòng bị vị Vạn Thanh Độc Sư này. Kết quả sự thật bị người cải trang thành cái quỷ gì?” Nữ nhân cơ bắp đứng dậy không cam lòng nói.

Lời này vừa nói ra, lập tức mọi người chung quanh càng thêm hứng thú, một mảnh xôn xao.

Lời này vốn cũng không dám viết như vậy a, một người độc giết hơn ba trăm người, hơn nữa còn là quân tinh nhuệ của Xích Cảnh quân. Vẫn là Đồng Nhân dẫn đội, mấy tên võ sư phối hợp.

Chuyện này quả thực... cũng muốn nghịch thiên mà!

“Hắc hắc, lệnh truy nã Xích Cảnh quân đều đã đưa ra. Ngay vừa rồi, ngay tại vừa rồi, dân đến nơi công khai còn có từng cửa thành. Không tin các ngươi tự mình đi xem.” Nữ hán tử kia cười nói.

“Việc này là thật.” Một lão hán ngồi ở góc cao giọng nói: “Hàng xóm ta có người trong nhà, liền nhậm chức tại Kim Hình bộ. Đêm qua, trong nhà làm việc vô ích, người nhà đối với Ngụy Hợp Hận chi thấu xương...” Hắn thở dài một tiếng.

Hơn ba trăm người...

Trong đó có không ít đệ tử bản địa của Tuyên Cảnh thành bị diệt sạch. Đối với giang hồ võ lâm, có lẽ chỉ là chiến tích bối cảnh sau lưng cao thủ.

Nhưng đối với gia đình bình thường, chính là trụ cột nuôi dưỡng cả đời của rất nhiều gia đình đột nhiên sụp đổ.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người tại đây đều nhao nhao trầm mặc lại.

Loại sự tình này, bất luận là ai, cũng sẽ không còn cảm thấy Ngụy Hợp này anh dũng bao nhiêu, chỉ cảm thấy gã tàn nhẫn nguy hiểm.

Cực độ nguy hiểm.

“Ngụy Hợp người này, xuất thân Vân Châu, trên lệnh truy nã nói hắn tàn nhẫn hiếu sát, quỷ kế đa đoan, am hiểu độc đạo, lấy tốc kiến trưởng, tính tình cứng cỏi.”

Lão hán tiếp tục nói.

“Trước đây nếu không phải Thiên Ân môn gặp nạn, chỉ sợ hắn vẫn sẽ tiếp tục ẩn núp, căn bản không ai biết được một thân bản lãnh khủng bố của hắn.”

“Một người có sức mạnh, độc giết ba trăm quân sĩ tinh nhuệ, quả thật khó mà tưởng tượng, trong tiểu thuyết trước đây, ngay

cả những ma đạo yêu đạo gì đó, cũng không mấy ai cường hãn tàn nhẫn như hắn.” Có người trầm giọng nói.

“Người này có thể tính là một chữ ma. Ta thấy cho dù là người trong ma đạo chân chính cũng không hung ác bằng hắn.”

“Ta nhớ trước kia Ngụy Hợp còn ở trong thành Dự Bắc Hiên làm quán chủ Thiên Ân quán, khi đó thoạt nhìn người vẫn rất hòa nhã mà?” Có người phân công nói: “Có phải trong đó còn có ẩn tình gì khác hay không?”

“Đúng vậy, trước kia Ngụy Hợp quán chủ còn giúp đỡ vài cửa hàng Dự Bắc Lăng...”

Chỉ là thanh âm của Ngụy Hợp thực sự quá ít, rất nhanh bị bao phủ vào trong quần tình kích phấn.

Lúc này, một bàn nữ quyền ở trong góc đã đứng dậy thanh toán tiền rồi rời đi.

Hai nữ tử, mang theo mấy tên hộ vệ, chậm rãi rời đi, đi tới trước cửa xe ngựa.

Ánh mắt Triệu Trung không tự chủ được mà đi theo nữ tử kia, cho đến khi xe ngựa chậm rãi biến mất khỏi phạm vi tầm mắt ngoài cửa.

Hắn ta mới thất vọng mát mát, thu hồi tầm mắt.

“Đại huynh, nếu thật sự ta thích, ta sẽ giúp ngươi đi điều tra thân phận nữ tử kia.” Tiểu muội Triệu Thanh Lộ đứng một bên thờ dài, lên tiếng nói.

“Vậy làm phiền ngươi rồi.” Triệu Trung trong lòng vui mừng, nhanh chóng đáp.

“Sau khi chị dâu qua đời, ngươi vẫn không có người nào động tâm. Hôm nay vất vả lắm mới gặp được một người...” Triệu Thanh Lộ mỉm cười, không nói thêm nữa.

Chẳng qua không biết vì sao, trong lòng nàng luôn có loại lo lắng khó hiểu.

Bên ngoài quán rượu.

Xe ngựa chậm rãi chạy ra khỏi cửa tửu lâu.

Chân Tú nhìn Ngụy Oánh ngồi bên cạnh, nhẹ giọng an ủi nói.

“Đừng lo lắng, ta đã điều tra xong, đệ đệ ngươi có bản lĩnh rất lớn đấy, ban nãy ngươi không nghe thấy sao? Đám người kia mắng hấn rất hăng say đó.”

Lúc trước Ngụy Oánh nghe đến Thiên Ân môn xảy ra chuyện, liền năn nỉ vị Chân La này mang nàng trở về, tìm được đệ đệ Ngụy Hợp.

Nhưng người không tìm được. Lưu cứ Vạn Thanh môn cũng từ xa nhìn lại, đã bị đốt thành phế tích.

Bây giờ bóng người mịt mù, căn bản không biết Ngụy Hợp đi nơi nào.

“Đừng lo lắng, ta đã liên lạc với hấn.” Chân Khởi an ủi nói: “Lần này dẫn ngươi đi, thật ra ý của hấn là muốn đón ngươi cùng đi qua.”

“Thật chứ?!” Ngụy Oánh lập tức kinh hỉ ngẩng đầu lên.

“Ta lừa ngươi lúc nào chứ?” Chân Khởi nhẹ nhàng ôm Ngụy Ngọc vào lòng, dán gương mặt vào mái tóc dài của nàng ta.

“Có khi nào gặp nguy hiểm với ngươi hay không...” Ngụy Oánh bỗng nhiên lại có chút lo lắng.

“Yên tâm đi, chúng ta gặp nhau rất bí mật, cũng không ở trong thành, sẽ không có việc gì đâu.” Chân Khởi biết nàng lo lắng điều gì, mỉm cười nói.

Lúc trước nàng bị đuổi giết khắp nơi, thậm chí hơn nhiều so với Ngụy Hợp lúc này, còn không phải cũng đã tới sao.

Luận về kinh nghiệm bị truy nã, nàng mới thật sự là người trong nghề.

Chỉ là nói tới Ngụy Hợp, tên gia hỏa kia làm ra chuyện này thật sự có chút khoa trương.

“Độc giết hơn ba trăm người... Còn toàn bộ là tinh nhuệ Kim Hình bộ, đây là lời đồn đãi thổi phồng, nhưng cho dù như vậy, đệ đệ kia của ngươi cũng lợi hại lắm rồi.” Chân Khởi thở dài.

Bây giờ nghĩ lại, lúc đầu nếu nàng thực sự nảy sinh xung đột với tên kia, nói không chừng...

Trong lòng của Chân Khởi cũng phát lạnh.

Khi đó thật sự là một lần sinh tử, thiếu chút nữa bị độc chết cũng không biết.

Nàng biết rõ có thể độc chết nhiều người như vậy, đại biểu cho cái gì.

Những tình nhuệ kia không phải là người chết, đứng tại chỗ ngơ ngác để cho người phóng độc. Bọn họ là võ giả, là máu huyết tam, trong lúc di chuyển không ngừng còn có ngũ giác nhạy bén.

Thủ đoạn hạ độc bình thường, cùng bột độc độc hơi thiếu một chút nữa gì đó, căn bản đừng nghĩ giấu diếm được bọn họ.

Xe ngựa xuyên qua từng giàn dây, dọc theo đường lớn chính, dần dần ra khỏi cửa thành.

Rất nhanh chóng, hấn rẽ lên một ruộng lúa mạch, chạy dọc theo con đường nhỏ trên cánh đồng về phía trước một đoạn, cuối cùng tiến vào trong rừng cây nhỏ ở một chỗ ven bờ ruộng.

Xe ngựa chậm rãi dừng lại.

Ám cây nhỏ vỡ, ánh mặt trời âm lãnh, từng trận hàn ý trong rừng không ngừng dâng lên trên thân mấy người.

“Chính là chỗ này.”

Nàng hạ giọng nói.

Nàng ta choàng cho Ngụy Oánh một cái áo khoác lớn (DQ), dìu nàng ta xuống xe.

Rừng cây chung quanh yên tĩnh sâu thẳm, không có một bóng người.

Mấy tên hộ vệ bị Chân Khởi kêu đi ra ngoài, chờ ở ngoài rừng, đồng thời cũng mang xe ngựa ra ngoài.

“Thời gian ước định đã sắp đến, chúng ta ở đây chờ một chút là được rồi.” Thật sự an ủi nói.

“Ừm.” Ngụy Oánh gật đầu.

“Theo ta thấy, thật ra sau khi người gặp hắn, tốt nhất vẫn là đi cùng với ta, bây giờ bản thân hắn khó bảo toàn, mang theo người cũng càng phiền toái hơn.” Chân Bàn khuyên.

“.....” Ngụy Oánh cúi đầu. Nàng không biết nên nói gì, nàng muốn trở lại bên cạnh đệ đệ, nhưng lại lo lắng liên lụy hắn.

Nhưng nếu là ở lại bên cạnh Chân Khởi, nàng lại lo lắng sẽ mang đến phiền phức cho Chân Khởi.

“Nếu người có thể cùng đi với ta, tới lúc đó đổi cho người một cái tên nhỏ, chỉ cần không ai nói, sẽ không ai biết người là tỷ tỷ của hắn.” Thật thà nói.” Huống hồ, tình huống của hắn hôm nay, làm sao có thể bảo vệ người chu toàn?”

“Tại sao ta không thể bảo hộ chu toàn?”

Đột nhiên một âm thanh từ phía sau truyền tới.

Thật sự kinh hãi, xoay người lại nhìn.

Ngay tại vị trí cách nàng không đến hai thước, một người đứng thẳng, đặt cước ở trên cao nhìn nàng.

Rõ ràng chính là Ngụy Hợp!

Hắn không biết lúc nào đã đến phía sau.

Trong lòng Chân Khởi chấn động, nhưng vẫn đè nén tâm tình, có chút phức tạp kiêng kỵ nhìn đối phương.

“Người đến từ khi nào?”

“Vừa tới.” Ngụy Hợp trả lời, ánh mắt nhìn về phía Ngụy Oánh.

“Sông nhỏ!”

Ngụy Ngọc ngửa đầu nhìn hắn, hốc mắt thoáng cái đã ướt át, tranh thủ thời gian đi tới, hung hăng ôm lấy hắn.

“Nghe được... Nghe Vạn Thanh Viện xảy ra chuyện, ta nghĩ đến người nên làm gì đây. Một mình người, ngay cả Thiên Ân Môn nhiều cao thủ như vậy cũng đều chết, một mình người làm sao trốn được...”

Ngụy Oánh nước mắt tràn mi, ánh mắt bắt đầu mơ hồ.

“Ta sợ lại là một mình ta, bọn họ đều không ở đây. Nếu người còn nữa, một mình ta nên làm gì bây giờ...”

Nàng khóc đến mức nở, nhưng cảm giác bất lực lại khiến khuôn mặt Ngụy Hợp bình tĩnh trở lại.

“Không sao.” Hấn vỗ nhẹ vào lưng Ngụy Nhiễm: “Ta không sao, trước kia không sao, sau này cũng sẽ không sao.”

Chân Khởi ở một bên nhìn, trong lòng cũng có chút cảm xúc khó hiểu.

Không chỉ cảm xúc tỷ lệ mà còn có thực lực Ngụy Hợp hôm nay. Hấn tuyệt đối không phải vừa mới tới, mà là đã sớm đến.

Máu chốt nhất là, nàng trước đây vừa vặn với khí tức Hắc Tự Trùng.

Nhưng bây giờ, khí tức kia rõ ràng không đến thời điểm mất đi hiệu lực, cũng đã không còn, thế cho nên nàng không phát giác được chút nào Ngụy Hợp đến.

an ủi Ngụy oánh chốc lát, Ngụy Hợp để nàng ra ngoài xe ngựa nghỉ ngơi, chờ một chút.

Trong lúc nhất thời trong rừng cây, chỉ còn lại hấn và Chân Khởi hai người.

“Lần này đa tạ người đã chiếu cố gia tỷ.”

“Ha ha, Ngụy Oánh là tỷ muội của ta, không cần người phải cảm ơn. Trái lại là người, nếu Lam có tổn thương gì, đừng trách ta không khách khí với người!” Âm thanh Chân Khởi lạnh lùng nói.

“Ta có một thỉnh cầu.” Ngụy Hợp thản nhiên nói: “Nhị tỷ đi theo ta, tạm thời không phải quá thích hợp. Cho nên ta hi vọng kế tiếp nàng sẽ một mực ở cùng người. Có thể không?”

“Thế nào? Người muốn làm gì?” Chân Khởi nhạy bén nhận ra điều gì đó.

Ngụy Hợp hôm nay, ngay cả võ sư tu vi của nàng cũng nhìn không thấu. Chỉ là đứng trước mặt nàng cũng có thể cảm giác

được một chút cảm giác uy hiếp mơ hồ.

Đặc biệt đám hắc tự trùng trên người nàng, đàn trùng nguyên bản sinh động, lúc này lại giống như gặp phải đại địch, gắt gao ở trong túi trùng co lại thành một đoàn, không dám cử động chút nào.

“Người cứ nói có nguyện ý hay không đi.” Ngụy Hợp thản nhiên nói.

“Nói nhảm, ta cho rằng ta muốn giao Oánh Oánh cho người? Nếu không phải nàng muốn chết muốn sống, thì ta cũng muốn tìm người...” Chân Khởi không cha không mẹ, hôm nay đã sớm coi Ngụy Oánh là thân nhân của mình.

“Coi như ta nợ người một lần.” Ngụy Hợp chân thành nói.

“Đừng, ta không cần nhân tình của người, chỉ cần người đừng gây ra chuyện khiến Chủ Bằng đau lòng là tốt rồi. Ta không muốn ngày nào đó nghe tin người đột nhiên xảy ra chuyện.” Âm thanh của “Thật lạnh lùng nói.

“Sẽ không.” Ngụy Hợp trả lời.

“Hi vọng như thế.” Chân Khởi hừ lạnh nói.

Ngụy Hợp an ủi Nhị tử, cuối cùng vẫn để cho nàng và Chân Khởi lên xe ngựa, từ từ rời đi.

Hắn đứng trong rừng cây, xuyên qua khe rừng, nhìn xa xa chiếc xe ngựa rời đi, thật lâu không có động tác.

Tất cả an tâm, hắn cuối cùng cũng bình phục tâm cảnh.

Nhắm hai mắt lại, viên châu ngực Ngụy Hợp Phá Cảnh bỗng nhiên nổ tung, hóa thành một cỗ nhiệt lưu tuôn ra toàn thân gã.

Ấn huyết tam huyết thuộc về Thiết Lĩnh Y, dưới sự trùng kích của nhiệt lưu, nhanh chóng bắt đầu phát sinh biến hóa.

Ngắn ngủn mấy tức, ấn huyết cấp tốc tổ hợp lại, biến chất, hóa thành kinh lực, bao trùm toàn thân.

Một tầng kinh lực vô hình khác hẳn với Phúc Vũ kinh hoàn toàn mới mẻ, lặng yên không một tiếng động hiện lên ở ngoài thân thể Ngụy Hợp.

Hắn cảm giác toàn thân dường như mặc thêm một lớp quần áo dày, nhưng sức nặng lại cực kỳ nhẹ nhàng.

Kình lực như quần áo dày này nhanh chóng trộn lại với Phúc Vũ kình vốn đã tồn tại.

Hai loại kình lực vô thanh dung hợp, dần dần một lần nữa tạo hình.

Rất nhanh, một loại kình lực mới lại lần nữa ổn định lại, đều đều đến bao trùm toàn thân Ngụy Hợp.

Đó là Phúc Vũ kình sau khi cường hóa.

Ngụy Hợp chậm rãi mở mắt, gấp hai lần kình lực của võ sư tầm thường, đều bao trùm bên ngoài thân.

Hiệu quả mang đến, chính là chỉ riêng kình lực hộ thân phổ thông của hắn, cũng đủ để từng điểm tam huyết bình thường toàn lực đánh sáu bảy lần trở lên, mới có thể kích phá.

Mà võ giả ba vòi máu bình thường đều bộc phát toàn lực, có thể đánh liền ba đòn hay không thờ chính là vô cùng lợi hại.

Vì vậy đây căn bản là chuyện không thể nào.

Đối với võ sư cấp bậc này, chỉ có kình lực xương cốt của Đoán Cốt võ sư mới có thể so sánh với kình lực hộ thể quanh người hắn lúc này.

Nói cách khác, trước khi hắn cạn kiệt kình lực, võ sư bình thường không thể đánh hết kình lực hộ thân của hắn.

Ngụy Hợp lúc này tương đương với võ sư toàn thân có cốt kình hộ thể.

Không phải tôi cốt, còn hơn là tôi cốt.

Hắc ốc sơn, quanh năm bị khói độc bao phủ, độc trùng mãnh thú rất nhiều, mà phần lớn đều mang theo kháng độc cùng độc tính của bản thân.

Lúc này bên rìa Hắc Ốc Sơn, trong một mảnh rừng cây Tử Hồng Diệp.

Đám người Vạn Thanh môn dùng cành lá tử hồng, dựng một vòng hàng rào lớn, bên trên dựa theo Ngụy Hợp phân phó, treo lên dây leo bụi gai hắc độc thu thập được.

Trong vòng lớn hàng rào, là từng căn nhà gỗ vừa mới xây thành.

Đối với những võ đạo cao thủ này mà nói, chặt gỗ không cần dùng đao búa, dựng nhà gỗ cũng có thể phối hợp rất dễ dàng, giống như đập gỗ.

Giữa một mảnh nhà gỗ, thậm chí còn có người mở ra một mảnh ruộng nhỏ, gieo chút rau dưa lên trên.

Lúc này trên đất trống căn nhà nhỏ, Ngụy Hợp cùng Vạn Thanh Thanh giảng co đứng thẳng, chậm rãi điều chỉnh trạng thái.

Chung quanh có một vòng vây quanh Vạn Thanh Viện, hiện giờ chỉ còn lại các đệ tử còn lại.

Phan Nhụy đẩy một chiếc xe lăn bằng gỗ, bên trên có vạn Lăng thương thế còn chưa hồi phục.

“Hiện giờ hai nhà đã được thu xếp xong xuôi, chỉ là chúng ta còn cần phải dùng một lượng lớn lương thực để nuôi dưỡng ruộng thịt.” Ngụy Hợp bình tĩnh nói: “Sur tử muốn cùng ta vào thành, còn phải xem xem thương thế của tử hôm nay có khôi phục hay không. Cho nên tất yếu phải kiểm tra.”

“... Ta biết rồi.” Vạn Thanh Thanh gật đầu, có chút phức tạp nhìn Ngụy Hợp.

Mặc dù Vạn Lăng một mực ngậm miệng không nói, nhưng trong thời gian qua, từ trong Tuyên Cảnh Thành truyền ra lời đồn đại, nàng đều biết.

Ngụy Hợp ra tay, độc giết hơn năm trăm người Xích Cảnh quân, còn ép lui Chu Hành Đông.

Đại sự bực này... gần như không thể tin nổi.

Nhưng thân là võ giả, nguy trang một chút, thay hình đổi dạng, tìm hiểu một chút tin tức xác thực thật là giả, vẫn rất đơn giản là có thể làm được.

Cho nên, lúc này, nàng cũng biết, đúng là Ngụy Hợp trên đường ra tay, mới cứu được toàn bộ Vạn Thanh môn, đặc biệt là nàng cùng mẫu thân Vạn Lăng.

Cho nên cảm quan của nàng với Ngụy Hợp lúc này vô cùng phức tạp.

“Tốt, bắt đầu đi. Thịnh sự tôn chứng kiến.” Ngụy Hợp hướng Vạn Lăng khẽ gật đầu.

Đối với tầm mắt Ngụy Hợp, Vạn Lăng thoáng có chút mất tự nhiên, nhưng vẫn gật đầu đáp ứng.

“Được.”

Một trận gió nhẹ thổi qua, mang theo từng tia sương mù tràn ngập.

Một đám sương mù giống như phiêu hốt từ giữa hai người chậm rãi bay qua.

Vèo!

Hai người đồng thời ra tay, hai bóng người cấp tốc va chạm với nhau.

Bành!

Một vòng sương mù bị đánh tan.

Một tay Ngụy Hợp đón đỡ, kinh lực bao trùm xuống, tốc độ thân pháp của hắn cũng nhanh hơn vạn thanh thanh.

Cho nên ứng đối, thoải mái thoải mái, chỉ đơn giản chuyển hướng, là có thể nhất nhất ngăn trở tất cả tiến công của Vạn

Thanh Thanh.

Giao thủ mười mấy chiêu, Vạn Thanh Thanh kinh ngạc, rõ ràng cảm giác Ngụy Hợp mạnh hơn trước rất nhiều.

Không phải xuất lực lượng ra chiêu, mà là tốc độ, còn có lực ngăn cản.

Trước kia, khi nàng xuất chiêu kinh lực kẹp lấy, đánh qua, Ngụy Hợp đều ngưng thần ứng đối, cần dùng kinh lực tương đối triệt tiêu kinh lực nàng xuất chiêu.

Nhưng bây giờ, dường như hẳn hoàn toàn không thêm để ý đến kinh lực nhiều hay ít, chỉ tùy ý đón đỡ hai bên, không lọt một giọt nước.

Tương tự Đoạn Tâm Ấn chiêu số, hai người một công một phòng, thoạt nhìn đánh náo nhiệt.

Nhưng Vạn Thanh Thanh có thể cảm giác rõ ràng được Ngụy Hợp đối diện có thừa.

“Cẩn thận đấy!” Trong lòng nàng không phục, từng tia cốt kinh từ trong xương cốt toàn thân thẩm thấu ra, thẩm vào hai tay.

Phù!

Kinh lực vờn quanh nàng đột nhiên tăng lên một mảng lớn. Bất luận là độ dày hay lực sát thương, nàng đều mạnh hơn trước rất nhiều.

Bành!

Nhưng lần này, một tay Ngụy Hợp vẫn bắt lấy nàng ra chiêu hữu quyền.

Hai người dùng quyền chưởng giao kích, kinh lực song phương kẹp chặt nhanh chóng va chạm, đè ép, triệt tiêu.

Thân thể Ngụy Hợp khẽ run lên, cảm nhận được từng tia cốt kinh yếu ớt thẩm thấu vào lòng bàn tay đạo chưởng, nhưng bởi vì quá mức yếu ớt, cơ hồ không tạo thành thương tổn gì với gã.

Hắn nhất định trong lòng biết rõ Thiết Lĩnh Y sau khi cường hóa Phúc Vũ Kinh đã có thể so được với Cốt kinh của Đoán Cốt võ giả rồi.

Bây giờ hắn có thể coi là võ sư cảnh giới không tới Đoán Cốt, nhưng thực chiến đã đạt tới cường độ Đoán Cốt.

Bất quá lúc này lá bài tẩy, hắn không tiện trực tiếp trưng bày, dù sao nguyên lý trong đó cũng không cách nào giải thích.

Cho nên hắn thuận thế lùi lại mấy bước, biểu hiện sức mình không đủ, sau đó nhìn về phía Vạn Thanh.

“Xem ra khôi phục sư tử khôi phục không tệ a.”

“Đa tạ.” Vạn Thanh Thanh ôm quyền.

“Việc này không có vấn đề. Việc này không nên chậm trễ, chúng ta xuất phát thôi.” Ngụy Hợp gật đầu.

“Được!”

Vạn Thanh môn là đại biểu cho Phan Nhị, lúc này cũng đứng ra.

“Viện thủ, Ngụy Hợp sư huynh đã cứu chúng ta, chúng ta cũng không phải người không biết tốt xấu, nếu có cái gì có thể được, tận một phần lực, cứ việc phân phó!”

Vạn Lăng gật đầu, nhìn về phía Ngụy Hợp, ý bảo hắn tự đáp lời.

Hiện giờ Ngụy Hợp một người coi như là thi ân cho toàn bộ Vạn Thanh môn, cho nên phần ân tình này, phải do chính hắn đi ra thừa nhận.

“Nếu có chủ ý, chư vị sư huynh sư tử, có thể hỗ trợ thu thập một ít dược liệu và dị thú. Cần loại dị thú nào, tí nữa ta sẽ giao cho danh sách của các ngươi. Những dược liệu dị thú này phát triển rất tốt đối với chúng ta.” Ngụy Hợp nghiêm túc trả lời.

“Được! Giao cho chúng ta!”

“Việc nhỏ!”

Mấy nữ đệ tử đồng thời lên tiếng.

“Ngụy sư đệ chuyển này, xin hãy cẩn thận, hết thầy lấy an nguy của bản thân làm chủ!”

Phan Nhị vội vàng căn dặn.

“Được.”

Bây giờ Vạn Thanh môn bên này tạm thời dàn xếp, nhưng nhiều người ăn mặc như vậy cần phải quản lý, còn có ruộng thịt cần lương thực, những vật tư tiêu hao này đều cần phải tìm nguồn gốc mới.

Cho nên lần này Ngụy Hợp dự định bàn bạc tỉ mỉ với Vương thiếu quân bên kia, xem ra tìm biện pháp giải quyết.

Thu thập xong, hai người Ngụy Hợp, Vạn Thanh rời khỏi nơi đóng quân, từ núi Hắc Dục đi ra, thẳng tiến về phía Tuyên Cảnh thành.

Hai người thay trang phục, trên mặt cũng đã dùng màu sắc khác nhau để trang điểm.

Loại thủ pháp này, đối với Ngụy Hợp quanh năm nghiên cứu độc vật mà nói, không có gì khó khăn.

Một đường đi tới cửa đông của cửa chính Tuyên Cảnh thành.

Bên phải cửa thành có một địa phương chuyên môn dán tên truy nã bị truy nã.

Ngụy Hợp thay tóc kiểu tóc, lại sửa tóc theo một ít kỹ xảo hiện đại trang điểm đơn giản.

Dùng bột phấn màu đen làm ảnh mắt, biến tướng mở rộng thị giác của con mắt.

Khiến cho người khác thoát nhìn hai mắt của hắn so với trước lớn hơn không ít, sau đó lông mày cũng nhíu lại, trở nên chính tề sắc bén.

Đổi kiểu tóc, lưu một sợi râu, thay y phục.

Hai người tới trước danh sách truy nã.

Ngụy Hợp trên Lệnh truy nã thân kỳ vẽ ra một trảng hán mặt béo tai to mặt lớn, diện mục dữ tợn.

Cùng Ngụy Hợp lúc này, hoàn toàn là hai người.

“Chuyện này mà còn có người nhận ra được thì đúng là không có thiên lý mà.” Vạn Thanh Thanh cảm thán.

So sánh hai bên, Ngụy Hợp trên lệnh truy nã cùng với Ngụy Hợp hiện tại đang thay hình đổi dạng, căn bản chính là hai người.

Cẩn thận đánh giá, lúc này ngũ quan Ngụy Hợp khí chất âm trầm, tu chính lý quản lý rõ ràng mơ hồ có một tia cảm giác quái dị tuấn mỹ.

Tuy rằng vẫn như cũ không coi là đẹp, nhưng cũng nuôi mắt rất nhiều.

“Cũng may không có lệnh truy nã của người khác.” Ngụy Hợp nhẹ giọng nói.

Tại cửa thành, chỉ có hắn, còn có lệnh truy nã năm người khác.

Hắn xuất thân từ Vạn Thanh môn, những người còn lại thì xuất từ bang phái khác, đều là tiểu thế lực gần đây bị tam đại gia liên hợp Xích Cảnh quân tiêu diệt.

Trong quá trình truy kích, những người kia cũng tương đối hung tàn, từng người đều làm ra không ít chuyện hung ác, hoặc là ám sát đại nhân vật hoặc là du kích phóng hỏa tạo thành tử thương. Đều không thể khinh thường.

“Có truy nã cũng không sợ, đoán chừng không ai nhận ra ta.”

Vạn Thanh Thanh vuốt tóc dài, lúc này nàng cũng thay đổi một thân trang điểm, khí chất vốn dịu dàng nhu hòa, cũng trải qua Ngụy Hợp loạn hóa một trận, biến thành mỹ cảm mang hơi nam tính khí.

Nếu lại có bằng hữu của Vạn Thanh Thanh trước kia nhìn thấy nàng, sợ là cũng không dám nhận nhau.

Người đứng xem lệnh truy nã ở cửa thành không nhiều lắm, đại bộ phận những người đi ngang qua, cũng chính là thỉnh thoảng dừng lại, nhìn lướt qua rồi lập tức rời đi.

Ngụy Hợp chú ý tới, bây giờ tựa hồ người ra khỏi thành, so với vào thành nhiều hơn.

Ngẫu nhiên còn có thể thấy xe ngựa xe trâu bao lớn bao nhỏ mang hành lý chậm rãi ra khỏi thành.

Hai người vào thành, dọc theo con phố chính rộng rãi, đi về phía Dục Châu Bắc gần nhất.

Nơi đó trước kia Ngụy Hợp từng là nơi từng đáng giá rất lâu, đối với nơi nào có lương thực các loại cửa hàng rất là quen thuộc.

Đối thân phận, mua lương thực không phải việc khó đối với hai người Ngụy Hợp.

Chỉ mất gần nửa ngày, hai người đã đặt mua được hơn trăm hạt gạo thô đá. Những loại gạo thô sản xuất từ thành trấn xung quanh, giá rẻ, số lượng nhiều, sản lượng cao, mua vô cùng dễ thấy.

Đặt xong lương thực, để hấn đưa đến một thị trấn nhỏ ngoài thành.

Ngụy Hợp liền để Vạn Thanh Thanh trở về dẫn người đến địa điểm ước định tiếp lương thực, chính mình thì chuyển hướng, đi đến một hướng khác.

Không bao lâu sau.

Hấn ta đã đến Cờ Viễn Kỳ.

Tại một chỗ trong kỳ viên hoang phế, Ngụy Hợp lẳng lặng chờ đợi một lát.

Rất nhanh lại có một người nhẹ nhàng đi vào trong kỳ viên, chính là Vương Thiếu Quân mặc áo xám che đầu.

“Đúng giờ.” Vương thiếu quân cười nói.

“Có việc tìm người hỗ trợ, khẳng định phải đến sớm một chút.” Ngụy Hợp xoay người.

Hai người nhìn nhau cười cười, đều có chút ăn ý.

“Là muốn mua lương thực à? Còn có các loại vật tư khác? Ta biết người gặp chuyện rồi, liền lập tức triệu tập một nhóm nhu yếu phẩm của các loại lương thực hương liệu sinh sống, đặt ở trấn Thanh Hà ngoài thành. Người qua bên kia tìm cửa hàng

gạo, lương thực của Vương gia ta lấy là được. Báo tên của ta, còn có cái này đưa ra.”

Vương thiếu quân ném ra một ngọc bội màu đen.

Ngụy Hợp tiếp lấy.

“Được. Rất thú vị.”

“Người đã đáp ứng mang thương tới giúp ta, không có ý tốt làm sao được?” Vương thiếu Quân cười nói.

“Lại nói tiếp, chuyện giữa ta và người cho tới bây giờ, vẫn không có cơ hội giao thủ, vốn là định cùng người chân chính giao thủ một lần. Xem ai mạnh ai yếu. Đáng tiếc... Hiện tại người lại bị thương.” Vương thiếu quân thở dài.

“Người... Chẳng lẽ!?” Ngụy Hợp sửng sốt, lập tức tựa hồ cảm ứng được cái gì, mở to hai mắt nhìn về phía hắn.

“Bị người nhìn ra rồi.” Vương Thiếu Quân mỉm cười: “May mắn có đột phá, bây giờ đang củng cố cảnh giới, khoảng nửa năm là có thể ổn định luyện tạng.”

“...” Ngụy Hợp bỗng nhiên cảm giác mình vừa mới đột phá giống như là uống phí.

So sánh với gia hỏa trước mắt này, hắn quả thực chính là một phế vật.

“Đừng có dùng loại vẻ mặt này nhìn ta, dù sao ta cũng kẹt tại tầng này vài năm, nếu còn phá không ra, còn có mặt mũi gì sau này tiếp tục khoác lác với người?” Vương thiếu quân trêu ghẹo.

“Được rồi. Nói chính sự đi. Đối thủ là ai?” Ngụy Hợp trầm giọng nói.

“Quy Nhận Tháp không phải chỉ ngày một ngày hai thẩm thấu thái châu, nhưng lần này, bọn họ phái cao thủ chân chính tới. Hai đường khẩu Phi Vũ đường và Như Ý đường cùng tiến vào. Hai đường chủ đều là cao thủ rèn xương.”

“Cô định làm gì?”

” Thượng môn, giết sạch!” Đôi môi đỏ mọng của Vương Thiếu Quân khẽ mở, nhưng chữ vừa thốt ra lại mang theo một tia tàn khốc.

“Khó trách muốn ta ra mặt giúp đỡ. Muốn đánh tan, lấy thực lực của ngươi không khó, nhưng phải giết sạch, quả thực không thiếu được ta.” Ngụy Hợp hiểu.

“Yên tâm, chuyện lần này bị bản thân Quy Nhạn Tháp náo lớn, bây giờ không chỉ là chuyện của mình ta, nếu lần này thành công, bên Xích Cảnh quân sẽ có người giúp ngươi chịu một phần áp lực.” Vương Thiếu Quân cười nói.

“Ồ?” Ngụy Hợp hí mắt, “Sao lại nói vậy?”

“Thế cục Thái Châu nguy cấp, loạn quân tới gần, Xích Cảnh quân vì bảo tồn thực lực mà sống chết không nghe điều động, bên trên đã rất bất mãn rồi.

Bây giờ thiên hạ đã loạn, các châu tự quét tuyết trước cửa, số người ủng hộ binh sĩ càng ngày càng nhiều.” Vương Thiếu Quân thở dài: “So sánh ra, chuyện của Thiên Ấn môn chỉ là chuyện nhỏ. Mâu thuẫn giữa Xích Cảnh quân và phủ thành Thái An là quan trọng nhất.”

“Vương gia ngươi đứng bên nào?” Ngụy Hợp hỏi.

“Đương nhiên là Thái An quân. Hai vị đại nhân Châu Úy châu liên thủ, sau lưng còn có một nguồn sức mạnh chưa rõ ràng, thậm chí ngay cả Vô Thủy tông cũng từng bước ép sát, thực lực mạnh mẽ, là vị trí số một Thái An châu. Vương gia ta đương nhiên đứng về phía cường giả.”

*

*

*

“Không nói chuyện này nữa, đoán cốt, luyện tạng, giữa hai thứ rất cuộc có gì khác nhau? Người luyện tạng bây giờ, cảm giác thân thể có biến hóa gì không?” Ngụy Hợp bỗng nhiên chuyển đề tài.

Đối với cảnh giới luyện tạng này, hẳn tương đối tò mò. Bây giờ bạn tốt bước vào, không hỏi rõ ràng, đương nhiên không làm.

“Đoán cốt chính là dùng kinh lực thâm thấu tiến vào chỗ sâu trong cốt tủy, trong này chú ý một cái để thâm thấu.

Mà luyện tạng, thì không thể dùng cao áp, mà cần phải luyện thành lực tơ tằm trước thời hạn. Dùng kinh lực nhỏ bé như tơ tằm, chậm rãi theo huyết mạch chảy vào nội tạng, sau đó nội ngoại tương hợp.

Cửa ải này, phương pháp khác nhau đều giống nhau, khác nhau ở chỗ, công pháp kinh lực khác nhau, phương thức tương đồng chi tiết trong và ngoài cũng khác nhau. Yêu cầu về không chế kinh lực, còn có yêu cầu tổng lượng sức mạnh, đều rất cao.”

Vương thiếu quân không hề giấu giếm, trực tiếp nói ra.

Ngụy Hợp nghe xong, như có điều ngộ ra.

“Có cách nào không, gia tốc độ rèn cốt này?”

“Có. Nhưng rất phiền phức.” Vương Thiếu Quân nói. “Cần cao thủ hoàn toàn có kinh lực cùng thuộc tính, không ngừng dùng sức mạnh bảo vệ thân thể từ bên ngoài tiến hành tạo áp lực đối với bên ngoài.

Thời gian dài, cường độ ổn định tạo áp lực.

Không thể đứt đoạn, liên tục không ngừng, ngày đêm không ngừng, mỗi tháng có thể làm hai lần. Có thể đạt tới tốc độ thâm thấu kinh lực nhanh hơn.”

Hắn dừng một chút, lại nói tiếp.

“Còn có một biện pháp, đó là truyền thuyết luyện công dưới đáy nước cực sâu, sẽ có hiệu quả gia tốc.”

“Nói như vậy, kinh lực càng mạnh, càng nhiều, hẳn là tốc độ thâm thấu càng nhanh?” Ngụy Hợp hiểu rõ.

“Là cái lý này.”

“Hiểu rồi.” Ngụy Hợp nhanh chóng cảm nhận trạng thái kinh lực trong cơ thể mình.

Quả nhiên, cẩn thận cảm giác, sau khi hắn đạt được cường hóa từ Phúc Vũ Kinh, tốc độ từng tia từng tia thâm vào xương cốt rõ ràng nhanh hơn không ít so với trước.

Rõ ràng, sức mạnh mà da thịt cơ thể có thể chứa được có hạn, sau khi chứa đầy thì tiếp tục giả bộ thì sẽ xuất hiện áp lực, đẩy mạnh xung quanh, thâm thấu vào những vị trí khác.

Mà xương cốt lại là nơi thâm thấu đầu tiên.

“Được rồi, thời gian cũng không sai biệt lắm, đi thôi.” Vương thiếu quân đề nghị.

“Được.”

Hai người không nói chuyện nhiều nữa, một trước một sau rời khỏi kỳ viên.

Cách Tuyên Cảnh thành năm mươi dặm, huyện Hạc Sơn.

Tiểu Vũ dòn dập giơ tay lên.

Bên trong huyện có một cái sơn trang màu trắng, tên là Thiên Hạc sơn trang.

Trang chủ Hà Thiên Hạc, một thân Đinh Yên quyền tu vi tinh xảo, thực lực mạnh mẽ, ở toàn bộ huyện Hạc Sơn đều là số một, tiếng tăm lừng lẫy.

Chỉ là lúc này Thiên Hạc đang ngồi ở vị trí chủ vị, tóc bạc trắng, sắc mặt khó coi.

Bên cạnh hẳn có một đám đệ tử cao thủ Sơn Trang đang vây quanh.

Mà trên mặt đất bốn phía, khắp nơi đều có đệ tử và hộ vệ sơn trang xuất thủ trước đó.

Ánh mắt mọi người kinh hãi nhìn chăm chăm vào mười mấy người trên thảo trường ở cổng lớn.

Mười người kia đều mang theo mặt nạ hình thoi màu đen.

Cầm đầu là một người, trên mặt nạ có tiêu ký hình nhạn màu bạc.

Cấp tiếp theo là tiêu ký nhạn màu đồng, cấp thấp nhất là tiêu ký hình nhạn màu trắng.

“Hà Thiên Hạc, chuyện tới nước này, còn không mau giao đồ ra đây à?” Người đeo mặt nạ bạc trầm giọng nói.

“Hoặc là nói, ngươi cho rằng mình có thể giữ được vật kia? Ngươi cũng rõ ràng, ta về Nhạn Tháp chỉ là bắt đầu. Tin tức đã tiết lộ ra ngoài, về sau còn có càng nhiều thế lực cao thủ tìm tới cửa.”

“Không ngờ đường chủ Phi Vũ đường lại đích thân tới. Nhưng nơi này là Thái Châu, là Tuyên Cảnh Thành! Ta không tin các ngươi có thể coi trời bằng vung!” Hà Thiên Hạc cắn răng nói.

“Tuyên Cảnh Thiên Phủ Môn sụp đổ, nào có công phu để ý tới cái khác.” Mặt nạ nhạn khẽ cười: “Được rồi, ngươi đã chấp mê bất ngộ, vậy cho ngươi thống khoái một chút.”

“Động thủ.”

Y nhẹ nhàng phát tay.

Lập tức hơn mười mặt nạ màu đen nhao nhao xông tới.

“Giết!”

Chúng đệ tử Thiên Hạc sơn trang cũng nhao nhao cổ động khí lực, triển khai Đinh Yên quyền cùng mặt nạ đen giao thủ.

Chỉ là hai bên chênh lệch thực sự quá lớn, đệ tử sơn trang vô luận thực lực tu vi, hay là kinh nghiệm thực chiến, đều xa xa không phải đối thủ của sát thủ Nhạn Tháp.

Từng bóng người thấy máu ngã xuống đất.

Hà Thiên Hạc không hề bận tâm, lúc này hắn đã giao thủ với mặt nạ bạc rồi. Hai người trong lúc nhất thời giao chiến khó phân thắng bại.

Là một trong những võ sư rèn cốt ở phụ cận Tuyên Cảnh thành, Hà Thiên Hạc thành danh đã nhiều năm, nhưng bây giờ tuổi tác đã lớn, căn bản không cách nào khôi phục thực lực đỉnh phong.

Lúc này miễn cưỡng ngăn chặn đối phương, đã dốc hết toàn lực rồi.

Dưới gối hắn là ba trai hai gái, lúc này cũng nhao nhao phản kháng.

Hà Ngọc Hâm là con cái nhỏ nhất trong năm người hắn, nhưng là người có thiên phú cao nhất.

Lúc này y mặc trên người một bộ áo trắng đã sớm nhuộm đầy vết máu. Nhìn các thúc thúc tỷ tỷ của sơn trang mình, từng người từng người ngã trong vũng máu, chết không nhắm mắt.

Hà Ngọc Hâm sớm đã không còn làm công tử tìn đồ tùy tiện nữa, lúc này như phát điên, vung nắm đấm, kinh lực thân tam huyết tụ lại song quyền, điên cuồng tấn công đám mặt nạ đen này.

Tứ tỷ của y như Hà Y ở phía sau liều mạng che chở cho hai đứa con nít của Nhị ca và Đại tỷ.

Nhưng người chung quanh càng đánh càng ít, từng người không ngừng ngã xuống đất bỏ mình, mà đám người mặt nạ màu đen căn bản không thiếu mấy người.

Thiên Hạc sơn trang vốn sạch sẽ lúc này đang dần nhiễm một màu máu.

Đột nhiên một tiếng kêu thê lương thảm thiết truyền đến.

“Cha!!”

Đại tỷ Hà Uyển Tình ghen hờn trừng mắt như muốn nứt ra, nhìn phụ thân của mình Hà Thiên Hạc bị một chiêu đánh trúng ngực.

Bành!!

Máu rải đầy đất.

Kình lực hộ thân của Hà Thiên Hạc tan vỡ, bay ngược ra ngoài, ngã thẳng xuống chính giữa thao trường.

“Gia gia!” Ông ngoại!”

Hai cô bé phần điều ngọc trác, khóc lớn xông tới, may mà giữa đường không có mặt nạ đen ra tay với cô ta.

Hai cô bé mới bảy tám tuổi, một trái một phải dựa vào Hà Thiên Hạc, khóc đến nước mắt mờ lung, cả người nức nở.

“Thật đáng buồn. Thân là võ nhân, cho rằng rửa tay gác kiếm là có thể quay về ruộng, dưỡng lão già, quả thực buồn cười.” Mặt nạ bạc từng bước tới gần, giọng điệu khinh thường.

“Ân oán giang hồ, người tới ta đi, làm gì có ngày kết thúc. Hà Thiên Hạc, sai lầm lớn nhất của người chính là tham.”

Thân hình mặt nạ bạc lóe lên, bỗng nhiên một kích đánh vào trán con gái to lớn của Hà Thiên Hạc bên phải.

Não vỡ toang, Hà Uyển Tình ngã xuống đất tử vong ngay tại chỗ.

Ngay sau đó, hấn một bước đi một người, dễ dàng đánh một kích phản kháng người xung quanh.

Toàn bộ Thiên Hạc Sơn Trang sụp đổ, các đệ tử chạy trốn tứ tán, sợ hãi bỏ chạy, cũng có người quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, khóc đến nước mắt giàn giụa.

Những chiếc mặt nạ màu đen còn lại không chút lưu tình, đánh bại từng người một, dùng binh khí độc sắc bổ đao.

Cuối cùng chỉ còn lại hai người Hà Ngọc Hâm và Hà Y Như cùng với hai cô bé chừng bảy tám tuổi.

Hai người Hà Ngọc Hâm vì dáng người không tề, bị một mặt nạ màu đen trói lại, trong miệng nhét vải rách, không thể động đậy, chuẩn bị mang về phế bỏ võ công để bán đi.

“Còn có hai đứa nhỏ.”

Mặt nạ bạc khẽ cười một tiếng, bỗng nhiên lóe lên, thân hình xuất hiện trước người Hà Thiên Hạc, cúi đầu nhìn hai tiểu cô nương.

“Ta không thích ánh mắt của các ngươi.” Hấn nhìn con ngươi thù hận trong mắt hai nữ hài, đột nhiên vung chưởng.

Hà Thiên Hạc điên cuồng nhấc tay, muốn dùng chút sức lực cuối cùng ngăn cản.

Hà Ngọc Hâm và Hà Y trợn to hai mắt, sợi dây siết chặt da thịt cũng không phát hiện, giãy dụa muốn xông tới cứu người.

“Ài.” Một tiếng thở dài chậm rãi bay tới.

Đột nhiên một giọng nói vang lên từ ngoài sơn trang vọng vào.

Tay mặt nạ bạc vội vàng rút về, thân hình lui lại mười bước.

Mỗi một bước, gạch dưới chân đều lặng lẽ thêm ra một mũi châm thép.

“Ai?” Hấn đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía cửa sơn trang.

Chỉ thấy ngoài cửa sơn trang chẳng biết đã được mở rộng từ lúc nào.

Hai đạo nhân ảnh một trái một phải đang đứng trên mặt đất sau lưng Hà Thiên Hạc.

Bên trái là một người đeo mặt nạ màu bạc, dáng người thon dài cân xứng, ăn mặc khéo léo, tựa như công tử nhà giàu đi du lịch.

Bên phải là một người vóc dáng khôi ngô, khoác áo choàng màu đen rộng thùng thình, khuôn mặt kia...

“Độc ma Ngụy Hợp!?” Mặt nạ ngân nhạt nhìn thấy người thứ hai trong nháy mắt, lập tức sững sờ.

“Hả?” Ngụy Hợp sững sờ, vốn cho là mình thay hình đổi dạng, hấn không ai nhận ra được mình, không nghĩ tới.

Vẻ mặt vốn thoải mái của hấn lập tức trầm xuống.

Ánh mắt nhìn về phía mặt nạ ngân nhạt cũng dần dần trở nên nguy hiểm.

“Ngươi, không nên kêu ra.”

“Ta đã nói con người ngươi vô dụng mà.” Vương thiếu Quân ở bên cạnh cười nói.

“Trên người hần hần là kỹ nghệ dịch dung.” Ngụy Hợp nói.

“Ta đoán không có.”

“Còn nữa, ta rất ghét cái biệt hiệu kia.” Ngụy Hợp bước ra một bước, thân hình chợt lóe lên bên trái.

Phi Long công tằng năm triển khai hết tốc độ, phối hợp đặc hiệu nhanh chóng của Phúc Vũ kinh.

Khoảng cách hơn mười mét chợt lóe lên.

Chớp mắt hần đã xuất hiện trước mặt mặt mặt mặt nạ bạc.

“Không phải nói phối hợp với ta sao!?” Vương thiếu quân ở phía sau hét lớn.

Bành!!

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Ngụy Hợp nghiêng đầu tránh né chưởng của đối phương, hữu chưởng một kích đánh vào ngực mặt nạ ngân nhận.

Kình Hồng quyết bộc phát cự lực, kình lực so với Đoán Cốt nhanh chóng triệt tiêu kình lực đối phương, ngay sau đó chính là lực lượng thuần túy, âm âm nổ vào lồng ngực đối phương.

Phốc!!

Lồng ngực mặt nạ ngân nhận bạc tựa như khí cầu, nổ tung tại chỗ, phần thịt máu vấy ra.

Hần còn duy trì tư thế xuất chưởng, nhưng bộ phận chính giữa cơ thể đã hoàn toàn không còn máu thịt, chỉ còn một bộ khung xương.

“Ngươi...!?” Thậm chí ngay cả mặt nạ ngân nhận cũng không rõ, mình rốt cuộc chết như thế nào. Rõ ràng hần chặn được kình lực của đối phương...

Đôi mắt dưới lớp mặt nạ của hần trợn to, kinh ngạc, khiếp sợ, khó hiểu, cùng với tâm tình nặng nề kèm theo sinh cơ nhanh

chóng biến mất, đồng thời cũng tiêu tán đi.

Ngụy Hợp nhẹ nhàng thu tay lại, lấy túi tiền xuống, kiểm tra một chút.

“Không có.” Hấn ném trả lại cho Vương thiếu quân sau lưng.

“Được rồi, người thắng.” Vương Thiếu Quân cạ lời: “Còn nữa, có thể đừng cướp đầu ta được không, hơn nữa người khiến ta đẫm máu quá, có nhục nhã nhận.”

“Ta chỉ quan tâm kết quả.” Ngụy Hợp lãnh đạm nói.

Lúc này mặt nạ màu đen chung quanh đã thấy tình thế không ổn, lặng lẽ rút lui không lên tiếng.

Nhưng không có một ai trốn thoát khỏi cái thao trường này.

Tất cả mọi người vừa mới nhảy lên đỉnh tường vây liền cầm đầu xuống, thân thể nhanh chóng mất đi hơi thở.

Vương Thiếu Quân âm thầm hoảng sợ, hấn cũng không biết vì sao Ngụy Hợp hạ độc tùy ý như vậy, hấn không sợ không cần thận trọng đến mình? giải dược có nhiều hơn nữa, ăn nhiều cũng sẽ không tốt đối với thân thể.

Nhưng hấn lại không biết, Ngụy Hợp vì hạ độc mà chuyên môn luyện một môn Bạch Ngọc Công, bây giờ đã là tầng thứ hai, có thể sinh ra cao thủ đối với hai loại độc vật.

Chỉ cần lúc hạ độc, lấy phương hướng độc vật Bạch Ngọc Công cao chống lại làm chủ, như vậy sẽ không sinh ra bao nhiêu thương tổn đối với mình.

Rất nhanh, mặt nạ đen trên giáo trường đã chết hết.

Lúc này Hà Thiên Hạc đã tắt thở từ lâu, chỉ còn lại tiểu thiếu gia Hà gia Hà Ngọc Hâm và Tứ nữ Hà Y, còn có hai tiểu cô nương mới bảy tám tuổi.

Vương Thiếu Quân cởi dây thừng cho hai người, hai người lập tức nhào tới thi thể Hà Thiên Hạc khóc rống lên.

Một nhà ôm đầu đau khổ khóc, thanh âm rung trời.

Ngụy Hợp lười ứng phó cục diện như thế, bắt đầu theo thói quen thu thập từng món chiến lợi phẩm.

Vừa rồi mặt nạ nhận bạc kia, chính là Đoán Cốt võ sư Quy Nhạn Tháp. Hôm nay hắn cũng kiểm tra ra, coi như là Đoán Cốt, trong bất ngờ không kịp đề phòng, bị một kích của hắn đánh trúng, cũng là chết.

Bây giờ giờ tay nhắc chân hắn đều là kinh lực cấp độ Đoán Cốt kinh, uy lực cực mạnh.

Cái này cũng tương đương với một vị cao thủ tùy thời đều có thể vận dụng cốt kinh.

Hơn nữa hắn có sức mạnh to lớn của Kinh Hồng Quyết.

Ngụy Hợp đại khái đối với thực lực của mình đã có phán đoán.

Mạnh hơn việc rèn cốt, chưa từng giao thủ với luyện tạng. Nhưng nếu đánh chính diện thì vẫn không đánh lại đồng Chu Hành.

Thằng nhãi kia đánh chính diện, cho dù là kinh giới rèn xương cốt cũng không đánh thủng da dày của nó, quả thực đáng sợ.

Chỉ cần không phá vỡ phòng ngự, công kích gì đối với nó đều không có ý nghĩa gì.

Chờ hắn xử lý xong thu hoạch của sát thủ Quy Nhạn Tháp, xách một bao quần áo bọc thành bộ dáng lớn trở về.

Bên này, Vương Thiệu Quân đã xử lý xong chuyện của Hà gia.

Hà Ngọc Hâm và Hà Y Như ngã trên mặt đất, dĩ nhiên đã tự sát bỏ mình. Chỉ còn lại hai tiểu cô nương, Hà Vi và Hương Linh gào khóc.

“Ta đã nhận hai người họ làm thị nữ.” Vương thiệu quân thở dài: “Thiên Hạc sơn trang vốn là đại trang nổi tiếng, đáng tiếc... không nghĩ tới sẽ rơi vào tình trạng này.”

“Đi thôi.” Ngụy Hợp không có ý định đánh giá cử động của gã.

“Đội đã, ta đã hứa Hà gia sẽ thu nhận các nàng ấy, để hồi báo, các nàng đã cho ta cái này.” Vương Thiệu Quân giang tay ra, trong lòng bàn tay là một cái lồng kim loại màu đen tinh xảo khéo léo.

Trong lòng có một con phi trùng hai cánh màu tím sẫm, hơi mờ đang nằm sấp.

Phi trùng kia có chút giống chuồn chuồn, bụng to, một con mắt kép cực lớn hiện ra màu sắc rực rỡ.

“Đây là, dị trùng!?” Ngụy Hợp sững sốt.

“Quả nhiên ngươi biết.” Vương Thiếu Quân thở dài: “Đây là Vân Mẫu trùng, trứng của nó có thể so với máu thịt dị thú thượng đẳng, chính là vật đại bổ. Một con Vân Mẫu trùng có thể liên tục không ngừng sinh ra lượng lớn trứng trùng, tương đương với một phần thịt có thể di động bình thường.”

“Vật chiêu họa.” Ngụy Hợp lắc đầu.

“Con cầm lấy đi.” Vương thiếu quân ném lòng sắt lại.

Ngụy Hợp tiếp được, trầm mặc lại.

“Vậy ta không khách khí. Ta đang cần cái này.” Tuy ruộng thịt của hắn nhiều, nhưng bởi vì Xích Cảnh quân truy nã, thiếu lương thực nghiêm trọng nuôi nấng, sản lượng thịt loại giảm mạnh.

Bây giờ nhu cầu loại như Vân Mẫu Trùng không nhiều, nhưng ruộng thịt di động công hiệu cực lớn, quả thực là thứ thích hợp nhất với hắn.

“Khách sáo cái gì.” Vương Thiếu Quân mỉm cười: “Ta giống như thiếu những người này lắm sao?”

“Đúng rồi, Vân Mẫu Trùng này tựa hồ trên người còn có chút bí mật, ngươi sau này cẩn thận quan sát một chút. Chỉ một con Vân Mẫu trùng, không đến mức làm cho toàn bộ Thiên Hạc sơn trang gặp nạn.” Hắn nhắc nhở.

“Ừm, ta biết.” Ngụy Hợp gật đầu.

Sự tình lần này như ước hẹn làm xong, hắn cũng nên chuyên tâm luyện võ, cầu đột phá Phúc Vũ Kính.

Hiện tại, Xích Cảnh quân và Chu Hành đồng đang truy nã hắn và đám người Vạn Thanh môn. Nếu muốn an ổn sống lại dưới ánh mặt trời, biện pháp tốt nhất chính là giúp bản thân trở nên đủ mạnh.

Thúc ép đối phương không thể không tiếp nhận mình, thậm chí tiêu diệt cả đối phương.

*

*

*

Vương Thiều Quân dẫn hai cô bé về.

Mà một chỗ trú quân khác của Quy Nhạn Tháp, ngay lúc hai người tiến về Thiên Hạc sơn trang, đã càn quét.

Hai đường chủ Đoán Cốt lần này, dưới sự liên thủ của hai người, ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có, đều bị giải quyết.

Ngay lúc Ngụy Hợp mang theo Vân Mẫu Trùng quay về Vạn Thanh môn.

Đêm đó, bên trong Thiên Hạc sơn trang.

Thi hài đầy đất trải qua thời gian rất dài, đã bắt đầu xuất hiện dị vị nhàn nhạt.

Huyết dịch ngưng kết thành màu đỏ sậm, ruồi bọ phi trùng bắt đầu sống quần cư, bên tường vôi xuất hiện một ít thịt ăn chim, muốn bay nhào xuống mổ ăn, lại thêm cảnh giác khả năng trong thi thể xuất hiện nguy hiểm.

Sắc trời dần tối muộn.

Vèo!

Bỗng nhiên một bóng người màu xám xuất hiện ở trên đỉnh tường, làm kinh động đến mảng lớn thực vật con chim mục nát.

Bóng người nhảy từ đầu tường xuống, hạ xuống trước thi thể Hà Thiên Hạc.

Hắn ngòi xồm xuống, đưa tay lục soát trên thi thể.

“Không thấy.”

“Vẫn nên đến muộn một bước.” Một bóng xám khác rơi vào phía sau hắn, tới gần.

“Ừm, đầu tường có vết tích của độc, kiểm tra thi thể trên mặt đất một chút, xem là con đường gì.”

“Được.”

Hai người nhanh chóng kiểm tra vết thương trên thi hài trên mặt đất.

Nhưng càng xem, lại càng nghi hoặc.

“Quy Nhạn Tháp phù sinh kinh, còn có thủ đoạn dùng độc không biết tên.”

Rất nhanh, một người trong đó đi tới trước thi thể đường chủ Quy Nhạn Vũ đường bị Ngụy Hợp đánh nổ.

Dấu vết quái dị trên thi hài khiến ánh mắt hắn mê hoặc.

“Đây là kinh lực gì? Bên trong nổ tung, toàn bộ huyết nhục nội tạng của Tuyên Cảnh Thành - nổ tung. Xuân Phong Hóa Vũ quyết của Vương gia?” Một người kinh ngạc nói.

“Không phải, rõ ràng, sức mạnh này không phải từ bên trong nổ tung mà là đánh vào một điểm, sau đó đè ép cưỡng ép bạo tạc. Là ngoại lực dẫn đến, cũng không phải là sức mạnh.”
Người còn lại lắc đầu.

“Căn cứ vào điều tra, gần đây phụ cận Tuyên Cảnh, có thủ đoạn này, chính là đồng hành đồng, còn có độc ma Ngụy Hợp. Hai người này đều có thiên phú cự lực, phù hợp điều kiện.”

“Nhưng hai người này, Chu Hành Đồng bây giờ còn đang dưỡng thương, độc ma Ngụy Hợp hẳn là vẫn đang bị truy nã, làm sao đột nhiên chạy đến nơi đây động thủ? Bọn hắn từ đâu lấy được tin tức?”

“Bất kể thế nào, hãy báo cáo lên rồi hãy nói.”

Hai người không nói nhiều nữa, cấp tốc quay người rút lui, đảo mắt liền bay vọt lên đầu tường, nương bóng đêm, biến mất không thấy gì nữa.

Hai người rời đi không bao lâu, rất nhanh, lại có một bóng người áo trắng, tung người lướt qua tường vây, nhẹ nhàng rơi ở trên thao trường.

Người áo trắng cầm một cây tiêu ngọc, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, trên mặt đeo một khăn che màu trắng, xem dung mạo và dung mạo như ẩn như hiện, rõ ràng là một mỹ nữ danh mạo xinh đẹp.

Nữ tử nhìn thấy hơn mười sát thủ Quy Nhạn Tháp ngã xuống, còn có thi thể Đường chủ Phi Vũ đường, đôi mắt đẹp lập tức lảng lệ.

Nàng chạy một vòng, chớp mắt đã vượt qua mấy chục mét, đi tới trước thi thể Đường chủ Phi Vũ đường, ngồi xổm xuống kiểm tra.

“Trước tiên dùng kinh lực triệt tiêu cốt kình, sau đó lại dùng cự lực đánh vào, phá hoại, nổ tung tất cả máu thịt. Thủ đoạn hay...”

Cô gái đứng dậy, ánh mắt càng lúc càng lạnh lẽo.

“Người đâu.”

Nàng khẽ quát một tiếng.

Lập tức có hai người áo trắng che mặt xuất hiện sau lưng y, quỳ một chân trên đất, trên mặt đều đeo mặt nạ màu đen, dưới mặt nạ bày ra, có tiêu ký hình nhạn đồng sắc.

Đây là đánh dấu đại biểu cấp bậc Võ Sư Quy Nhạn Tháp.

“Dẫn người tra ra tất cả võ sư có thiên phú cự lực xung quanh, danh sách xếp ra cho ta.” Nữ tử thần nhiên nói: “Giết đệ tử của ta, ta muốn hung thủ nợ máu phải trả bằng máu!”

Hai người im lặng ôm quyền gật đầu, sau đó nhanh chóng lui về phía sau, quay người nhảy lên, rời khỏi thao trường, đảo mắt đã biến mất không thấy gì nữa.

Trong Tuyên Cảnh thành.

Lâm phủ.

Lâm Tiêu Tiêu ngồi trong thư phòng, lẳng lặng dùng bút ghi chép một số tin tức trên sổ sách then chốt.

Chỉ là trên viết, bề ngoài nàng nhìn như bình tĩnh, nhưng trong lòng thủy chung vẫn có từng tia lo lắng bất bình.

“Sao vẫn viết?” Ôn Liên đẩy cửa vào, thấy bạn tốt vẫn ngồi dưới đèn, trong lòng cũng có chút đau lòng.

“Đã khuya như vậy rồi, còn không mau ngủ?” Nàng đi qua, cướp bút trong tay bạn tốt của mình, đặt sang một bên, sau đó kéo người lại.

“Đi thôi, đi ngủ.”

“Ta còn chưa viết xong...” Lâm Tiêu Tiêu hơi kháng cự nhưng không chống nổi tay động chân của Ôn Liên, gần đây tên này bắt đầu luyện võ, sức lực cũng mạnh hơn nhiều.

“Người vẽ mặt tâm thần không yên, còn viết gì?” Người khác nhìn không ra, nhưng Ôn Liên lại có thể nhìn ra trạng thái của bạn tốt.

“Còn đang lo lắng chuyện Thiên Ân môn? Người yên tâm, Ngụy đại gia thực lực cường hãn, ngay cả Kim Hình bộ cũng không bắt được hắn, thì đừng nói người khác. Hiện tại Xích Cảnh quân sợ là cũng không muốn trêu chọc hắn.

Hảo gia hỏa, một hơi độc chết hơn một ngàn người, nghe nói thủ lĩnh Chu Hành Đồng cũng tức giận thiếu chút nữa tê liệt, bây giờ còn đang dưỡng thương không tới giường. Bên phía Hùng Sơn bên Trung Lục, rất nhiều người đều treo lụa trắng.

Đây chính là thứ mà trong sách thường nói, nhất tướng công thành vạn cốt khô đi. Một người thành danh, sau lưng lại muốn mạng lớn như vậy làm tiền đặt cược. Thế đạo này, thật sự là...”

Từ sau khi Ôn gia xảy ra chuyện, Ôn Liên cũng thành thực hơn rất nhiều. Bây giờ cha mẹ vứt bỏ cô, nâng nhà lên bỏ trốn, chỉ còn lại mình cô, dựa vào khuê mật Lâm Tiêu Tiêu mới có thể cơm áo không lo.

Cũng may, nàng thiên phú buôn bán rất tốt, giúp Lâm Tiêu Tiêu quản lý sản nghiệp, kinh doanh ngày càng phát triển, hiệu

quả tăng lên không ít.

Coi như là không ăn đồ ăn trắng.

Sau khi Thiên Ân môn xảy ra chuyện, nàng cũng lập tức nhận ra nguy hiểm, lập tức bảo Lâm Tiêu Tiêu tặng món quà vật tư lớn, tới hai bên Xích Cảnh Quân Thủy Hình bộ và Hỏa Hình bộ.

Hai bộ này một mực không hợp với Kim Hình bộ, có được vật này, liền hạ lời hứa hẹn không đúng như động thủ ở hồ nước.

Sau đó Ôn Liên lại đi cùng Lâm Tiêu Tiêu, nhanh chóng chuyển sản nghiệp, chuẩn bị chuyển tới phủ thành.

Hôm nay đoàn xe đã chuẩn bị xong, ngày mai có thể xuất phát. Thuê bang chủ Đại Hồng của phủ thành để bảo vệ.

Bang Đại Hồng ở phủ thành, là một bang phái khổng lồ gần với ngũ thế lực lớn, chủ yếu nhất là, trên mặt quan to bồi cảnh thâm hậu, không phải là bang phái giang hồ bình thường.

Cho nên nàng mới dám bảo đảm vé, hộ tống người đến phủ thành di chuyển như phường nước này.

“Bây giờ tình thế bất đồng, chúng ta phải mau chóng thoát khỏi nơi này, bất luận về sau biến hóa thế nào, như vậy cũng không tạo thành gánh nặng cho Ngụy đại gia.” Ôn Liên nghiêm túc nói.

“Ta hiểu.” Lâm Tiêu Tiêu gật đầu.

“Hiểu được là tốt rồi. Nhanh đi ngủ thôi.”

“Ừm...”

Lâm Tiêu Tiêu cúi đầu, định xoay người nhưng bất ý thấy ngoài cửa sổ có thứ gì đó bay xuống.

Nàng ta dừng động tác lại, quay đầu nhìn kỹ.

Bên ngoài khe cửa sổ có một ít bông tuyết màu trắng, chậm rãi bay xuống.

Bông tuyết lúc thì trái, lúc thì lắc lư, mềm mại theo gió nghiêng qua.

Cô nhẹ nhàng đi tới, đẩy cửa sổ ra, giơ tay ra, đón nhận từng bông tuyết.

“Có tuyết rơi rồi...”

Bành!

Ngụy Hợp đánh ra một chương, kinh lực cuốn khí lưu, xoay tròn quanh bàn tay hắn ta.

Trong núi đen, bên cạnh một thác nước nhỏ.

Động tác của hắn giống như giao long, di chuyển lưu chuyển, quyền chương đánh ra, khí lưu trong suốt vụn vụn, cuốn động những bông tuyết bay múa.

Bông tuyết đầy trời rơi xuống bị khí kinh thổi bay, hình thành một vòng tròn bên cạnh hắn.

Đã hơn nửa tháng trôi qua kể từ khi phối hợp hành động với Vương thiếu quân.

Hơn nửa tháng nay, thương thế Vạn Lăng thoáng chuyển biến tốt hơn một chút, có giải độc trên người Ngụy Hợp, cũng bắt đầu phối hợp mọi người cùng nhau thăm dò tình huống chung quanh.

Phiền toái lớn nhất chung quanh Hắc Ốc sơn là chương khí độc, tiếp theo chính là các loại dị thú độc trùng.

Nhưng nếu là có người có thể giải quyết điểm khó khăn độc vật, như vậy Hắc Ốc sơn trên thực tế đối với một gã Đoán Cốt võ sư mà nói, không có uy hiếp quá lớn.

Bản thân Vạn Lăng là võ sư Đoán Cốt đại thành, hơn nữa thân là người đứng đầu viện nhiều năm, kinh lực tích lũy thâm hậu, chỉ cần tránh né chương khí, cùng một ít dị thú cường đại, là có thể qua lại tự nhiên ở trong Hắc Ốc Sơn này.

Có nàng cùng Vạn Thanh Thanh hai người bắt đầu chống đỡ đại cục, Ngụy Hợp cũng có càng nhiều công phu nhàn rỗi bắt đầu tu hành.

Vạn Thanh môn phát triển, hắn chỉ phụ trách giải quyết vấn đề độc vật.

Đánh một bộ Đoạn Tâm Ân, Ngụy Hợp chậm rãi thu thế, hai tay hợp lại, đứng yên tại chỗ.

Xung quanh tĩnh lặng không một tiếng động, không ai dám tới gần vị trí của hắn. Tuy rằng hắn cứu mọi người có chuyện gì, chỉ cần nói một tiếng lập tức sẽ có người tới hỗ trợ.

Nhưng thiện ý thì thiện ý, chỗ ở vẫn không cách nào tiếp cận. Sau khi biết hắn dùng cao thủ độc đấu thì không ai dám tới quá gần.

Dù sao người có lỗ chân ngựa, lỗ như một ngày nào đó được tiết lộ... Cho dù Ngụy Hợp không muốn, cũng không chịu nổi xuất hiện sai lầm.

Luyện công xong, Ngụy Hợp lấy từ trong một cái túi da bên cạnh hồ nước ra một cái hộp gỗ tinh xảo khéo léo.

Hộp gỗ có màu đỏ sậm, sau khi mở ra, bên trong là một khối Hải Dương Ban màu vàng nhạt.

Trong hải miên bày biện rất chỉnh tề các loại trứng trùng trên châu trắng.

Ngụy Hợp lấy ra một quả trứng côn trùng, lớn chừng hạt đậu tương, ném vào trong miệng, nhai nhẹ một cái, liền nuốt xuống bụng.

Mùi vị không khác gì anh đào, chua chua ngọt, còn mang theo mùi hương trái cây.

Đây chính là trứng của Vân Mẫu Trùng.

Chất lỏng trong trứng côn trùng theo yết hầu chảy vào dạ dày, lập tức hóa thành một cỗ cảm giác thiêu đốt mãnh liệt lửa nóng, tràn đến toàn thân tứ chi.

Loại trứng côn trùng này, nếu đổi là người bình thường ăn, sẽ bị ống cổ ăn mòn làm bị thương, dạ dày đau nhức, khó có thể chịu đựng.

Nhưng đối với Ngụy Hợp bây giờ, vừa vặn có thể đạt được hiệu quả.

Một quả trứng côn trùng tương đương với năm lần hắn ăn thịt tươi, giá cả của nó cực cao.

Mà nuôi dưỡng Vân Mẫu Trùng, chỉ cần mỗi ngày rải lên một ít bột phân dược liệu đã được phối chế là được rồi.

Ngụy Hợp nghiêm khắc dựa theo điển tịch, theo tỉ lệ phối hợp ra phương thuốc ăn thịt vân mẫu trùng cần. Hiệu quả rất tốt.

Bình thường một con vân mẫu trùng có thể không ngừng đẻ trứng, tồn tại mười năm, nhưng một con vân mẫu trùng này, dựa theo sự phán đoán của Ngụy Hợp, đã có mấy tuổi, cụ thể con số phân biệt không ra.

Trầm tâm tĩnh khí, Ngụy Hợp nhắm mắt lại, lần nữa chậm rãi vẽ một bộ Đoạn Tâm ấn, đồng thời dựa theo công pháp Phúc Vũ kinh, bắt đầu vận chuyển khí huyết, luyện hóa thành kinh lực.

Hắn có thể cảm ứng được, một tia kinh lực nảy sinh, bổ sung vào trong thân thể.

Mà kinh lực áp lực càng lớn, cũng bắt đầu có một phần nhỏ cực kỳ yếu ớt, chậm rãi thấm vào xương cốt, tiến vào cốt tủy.

Loại thâm thấu này không giờ khắc nào không tiến hành, mà toàn thân còn truyền ra cảm giác ngứa ngáy nhàn nhạt.

Không phải là cảm giác tê rần da thịt, mà là từ trong xương cốt lộ ra ngứa, làm cho người muốn cũng không bắt được, chỉ có thể nhẫn nại.

“Đến cấp độ của ta bây giờ, lực lượng Đoán Cốt thâm thấu vẫn còn quá chậm. Với tốc độ này, không biết phải tốn bao nhiêu thời gian, mới có thể đến được cửa ải Đoán Cốt viên mãn.”

Ngụy Hợp âm thầm nhíu mày, nhớ tới loại phương pháp tăng tốc mà Vương thiếu quân nói cho hắn.

“Dựa theo nguyên lý thâm thấu áp chế, dưới nước quả thật có thể có hiệu quả gia tốc. Nhưng cần phải cân nhắc đôi khí và tiêu hao.”

Ngụy Hợp suy nghĩ một chút, lập tức đưa ánh mắt nhìn về phía đầm nước.

Dưới thác nước tất có đầm nước, thủy đàm cạnh Vạn Thanh môn này, thủy sắc mặc lam, hàn khí bức người, vừa vận phù

hợp với thuộc tính Phúc Vũ Tự Vân công mà hấn tu hành.

“Ngược lại có thể thử xem.”

Ngụy Hợp nghĩ tới đây, cũng không do dự, chuẩn bị tốt những thứ cần thiết. Sau đó đi xung quanh tìm một tảng đá lớn, khoanh trong tay, nhảy một cái về phía đầm nước.

Một tiếng nước chảy ào ào.

Hấn nhảy xuống đầm nước, thân thể rơi thẳng xuống.

Bong bóng khí ùng ục dâng lên trôi nổi, trước mắt Ngụy Hợp thoáng cái biến thành một vùng xanh đậm.

Cỏ nước bên bờ cách đó mấy mét, tựa như vật sống giương nanh múa vuốt, bị nước trong làn sóng thôi động, lắc lư không ngừng.

Phía trên là mặt nước tản ra ánh sáng trắng, bọt nước khuấy động, vô số gợn sóng không ngừng du động khuếch tán.

Ngụy Hợp nhìn xuống dưới.

Phía dưới là một vùng tối đen, thâm thúy, hầu như không nhìn thấy đáy đầm.

Kinh lực toàn thân hấn lưu động bên ngoài da, bảo vệ thân thể, ôm tảng đá lớn không ngừng chìm xuống.

Trên tảng đá còn lưu lại cỏ xỉ rêu cùng bùn đất có chút trắng nõn, lúc này những vật đen này cũng bị nước đầm chậm rãi cuốn đi, biến thành từng tia từng sợi khói mù, tán đi chung quanh.

Nước đầm lạnh thấu xương, nương theo đó chậm rãi gia tăng hơi nước, làm cho lực lượng hộ thể của Ngụy Hợp bắt đầu gia tốc tiêu hao.

Nhưng áp lực cũng kích thích Phúc Vũ kinh ép vào trong.

Hấn rõ ràng cảm giác được, lực thẩm thấu bắt đầu tăng cường.

Kinh lực rót vào cốt tủy đang chậm chậm biến nhiều. Tuy rằng gia tốc này rất mỏng manh nhưng quả thật đã xuất hiện.

“Còn cần sâu hơn.”

Trong nội tâm Ngụy Hợp chấn động, tiếp tục tùy ý để cho mình bị hòn đá mang theo, lặn xuống phía dưới.

Thân là võ sư, coi như không được huấn luyện qua, hấn nín một hơi, cũng đủ để duy trì liên tục hơn mười phút mà không hô hấp.

Vì vậy chút thời gian này không tính là gì.

Nước càng ngày càng sâu.

Ánh sáng xung quanh càng ngày càng tối.

Trước mắt Ngụy Hợp dần dần nhìn không thấy vật gì, hẳn chỉ có thể nhìn thấy trên mặt nước trên đỉnh đầu, còn có bạch quang thật nhỏ.

Nhưng mặt nước lúc này đã thu nhỏ lại chỉ bằng cái chậu rửa mặt, ánh sáng chiếu xuống cũng càng lúc càng ảm đạm yếu ớt.

Xung quanh, nhiệt độ nước chảy càng lúc càng lạnh thấu xương.

Nhưng Ngụy Hợp cảm giác còn tốt, lúc hắn đột phá, dùng Hàn Sát Điều nhãn châu so với con mắt của chim chóc hàn khí nặng nề hơn.

Bản thân nó cũng vì vậy mà trong Phúc Vũ kinh toát ra một tia lạnh lẽo. Một tia hàn ý này khiến cho bản thân nó có không ít sự kháng tính rét lạnh.

Cho nên chút lãnh ý đó đối với hắn mà nói không tính là gì.

Ánh sáng trên đỉnh đầu càng ngày càng tối, áp lực nước xung quanh càng ngày càng cao.

Ngụy Hợp dần dần cảm giác bên ngoài thân thể truyền đến áp lực tăng cường, bắt đầu dần dần áp bách Phúc Vũ kinh.

Tốc độ thâm thấu vào cốt tủy càng lúc càng nhanh, cơ hồ là gấp mấy lần lúc bình thường, nhưng kinh lực tiêu hao cũng là gấp mấy lần bình thường.

Cuối cùng, hắn cảm thấy áp lực đã ép cho kinh lực hộ thân có chút không chống đỡ nổi, dần dần đè ép lên cơ bắp da thịt.

Ngụy Hợp lúc này mới thoáng du động, một tay ngăn chặn tảng đá, một tay bắt lấy vách đá bên cạnh.

Trên thạch bích trơn không trượt, mọc đầy các loại thực vật thủy sinh, nhưng bị ngón tay Ngụy Hợp bao trùm kinh lực

đâm một cái.

Lập tức năm ngón tay đâm vào vách đá, chế trụ thật sâu, dùng ở chỗ cũ.

Ngụy Hợp dứt khoát dừng lại chỗ này, lẳng lẳng nhắm mắt điều tức.

Nơi này cách thủy đàm thủy thủy đàm, tầm nhìn chí ít cũng phải mấy trăm mét. Ánh sáng thủy đàm chỉ còn lại một quang điểm.

Xung quanh đưa tay ra không thấy được năm ngón.

Ngụy Hợp lẳng lẳng bám vào trên vách đá, đưa tay từ sau lưng, lấy ra một cái bong bóng động vật.

Đó là một bong bóng màu nâu, bên trong chứa không khí bên ngoài.

Có thể giúp hẩn ta đổi khí.

Đây vốn là đồ hẩn dùng để phòng ngừa người khác hạ độc trong phạm vi lớn, ô nhiễm không khí, bắt đặc dĩ đồ vật đã dùng.

Không ngờ lúc này lại dùng tới.

Thời gian từng chút trôi qua.

Cách đó không xa, một đoàn vật thể đỏ sậm to bằng chậu rửa mặt chậm rãi từ chỗ sâu trong đầm nước trôi lên.

Ngụy Hợp sửng sốt, lập tức nhìn kỹ.

Mượn chút ánh sáng trên đỉnh đầu.

Sinh vật đỏ sậm to như chậu rửa mặt kia, từ từ hiện ra toàn cảnh.

Đó rõ ràng là một con bướm thịt màu đỏ cực lớn.

Một sinh vật giống như hồ điệp đỏ sậm dưới nước!

Nó nhẹ nhàng vỗ đôi cánh màu đỏ, phần đuôi kéo theo một tia xúc tu giống như nhụy hoa.

Thân thể nhẹ nhàng chuyển động, du động tới gần Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp nhanh chóng vận khởi kinh lực toàn thân, phòng bị gia hỏa này có khả năng xuất hiện tập kích.

Nhưng ngoài dự đoán của hắn chính là, Hồng Hồ Điệp này không tấn công hắn, mà lơ lửng trước mặt hắn, vỗ cánh nhẹ nhàng.

Bốp.

Đột nhiên, toàn thân Hồng Hồ Điệp sáng lên từng mảng hoa văn huỳnh quang màu lam.

Một lượng lớn như một khối lốm đốm, hồ quang, ký hiệu giống như hoa văn, hiện ra lam quang nhàn nhạt, tại trên người nó minh ám bất định.

Lúc này nhờ vào ánh sáng, Ngụy Hợp mới thấy rõ đầu của Hồng Hồ Điệp là dạng gì.

Đó là một đường màu đỏ nhô lên hệt như nấm, phía trên trải rộng rậm rạp chằng chịt vô số con mắt nhỏ màu đỏ.

Trên thân Hồng Hồ Điệp lóe lên lam quang, vờn quanh Ngụy Hợp Du mấy vòng, tựa hồ không có hứng thú, quay người bơi đi các nơi khác.

Ánh sáng trên người nó dần dần ảm đạm, rất nhanh biến mất ở đáy nước u ám.

“Đó là cái gì?”

Ngụy Hợp ở Thiên Nhai Lô của Thiên Ấn Môn xem được một lượng lớn tư liệu về dị thú.

*

*

*

Những năm gần đây, hắn đã ghi chép lại tất cả tư liệu về dị thú.

Nhưng đều không có tư liệu về loại dị thú kia.

Hắn bỗng nhiên nhớ tới một bản du ký trước kia, tác giả phía trên viết một câu.

“Khi ta thật sự bước vào thế giới hoang vu không người, mới bừng tỉnh hiểu ra, đối với thế giới này, có lẽ chúng ta mới là người từ bên ngoài đến.”

Lúc này Ngụy Hợp đột nhiên cộng hưởng một cách khó hiểu.

Thế giới này số lượng dị thú rất nhiều, chủng loại vô cùng, mọi người có thể phát hiện được, đều là chung quanh nơi ở của mình, mà đối với một ít nơi hẻo lánh, còn có không biết bao nhiêu dị thú dị trùng không bị phát hiện.

Trong lòng thở dài một tiếng, Ngụy Hợp một lần nữa điều chỉnh trạng thái, tiếp tục thâm thấu tu hành.

Sau nửa canh giờ, Ngụy Hợp mới từ thủy đàm nổi lên, kết thúc một ngày huấn luyện.

Bắt đầu từ lần này, mỗi ngày hẳn đi xuống đáy vực sâu này, dựa vào toàn bộ phương vị nước áp, tăng cường kinh lực bản thân thâm thấu áp chế, gia tăng tiến độ rèn cốt.

Nhưng tiêu hao dinh dưỡng cũng tăng nhiều, lượng cơm Ngụy Hợp lớn hơn trước, cũng là bởi vì hẳn phá cảnh châu, năng lực tiêu hóa hấp thu tăng lên rất nhiều.

Đổi thành võ sư bình thường, chỉ riêng ăn vào đã không bổ sung được.

Đặc huấn như vậy, không chỉ chịu đựng được nước cao ép xuống mà còn phải chịu đựng đầm nước giá lạnh đến thấu xương.

Cũng may hiệu quả không tệ, tiến độ rèn xương dùng mất thường cũng có thể thấy được.

Lại thêm một lượng lớn thịt dị thú bất kể tiêu hóa tốc độ, dùng sức ăn, Ngụy Hợp tính toán, khoảng cách bước vào Đoán Cốt có lẽ rất nhanh.

Đoán cốt, phân tứ chi, thân thể, cùng với đầu lâu nguy hiểm nhất.

Rèn chính là xương, nhưng kinh lực thâm thấu, kỳ thực là cốt tủy, là cải thiện công năng cốt tủy bộ phận tạo huyết.

Cho nên cửa cuối cùng của rèn cốt, kỳ thật là xương sọ.

Khó khăn này bị kẹt vô số võ sư, hơi không cẩn thận sẽ bị tổn thương.

Nhưng Ngụy Hợp không sợ, đợi đến lúc đó, hấn phá cảnh châu cũng có thể đã sớm viên mãn.

Một năm sau...

Trong Tuyên Cảnh thành san sát.

Ngụy Hợp ngồi ở lầu hai của một tửu lâu nhỏ, nhìn đội ngũ Xích Cảnh quân chậm rãi đi ngang qua phía dưới.

Hắn cứ như vậy đứng hoàng ngồi ở đây, không ai nhận ra hắn, cũng không ai có tâm tư bắt lấy hắn.

“Lần này Xích Cảnh quân xuất chiến là bất đắc dĩ.” Vương Thiệu Quân đối diện bung chén rượu lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

“Sao lại nói vậy?” Ngụy Hợp nhàn nhạt hỏi.

Hắn biết gần đây hảo hữu này lên làm quan viên quản lý việc công chính của Tuyên Cảnh, nhận được một vị trí phó đạo chủ. Có thể cùng cấp với Huyện lệnh, dưới tay cũng có hơn mười người.

“Không phải áp lực của quân Thái An, cũng không phải nguyên nhân khác. Chỉ là, bởi vì đại tướng Hương Tị Giáo - Lý Đồng đánh yết Châu, dẫn theo bốn mươi vạn đại quân tới gần Thái Dương Châu chúng ta. Tình thế bắt buộc, Ủy Trì Chung không thể không ra tay.” Vương Thiệu Quân thở dài.

“Bốn mươi vạn...” Ngụy Hợp trầm tĩnh lại.

“Số bốn mươi vạn, nhân số thật sự hẳn là khoảng hai mươi vạn. Nhưng loạn quân lần này không phải ô hợp như trước, mà là trải qua mấy trận đại chiến, nhiều năm ác chiến như vậy, tuyệt đối đều là lão binh. Mà Xích Cảnh quân... nhân số thật sự không vượt qua mười vạn. Trận chiến này... Khó.” Vương Thiệu Quân lắc đầu.

“Những quân Thái Châu khác thì sao?” Ngụy Hợp hỏi.

“Người cho rằng chỉ có Lý Đồng một nhánh loạn quân? Hơn nữa ủng hộ binh sĩ như người là đang nói chơi sao? Không bức

đến cửa nhà, ai nguyện ý mang lực lượng của mình đi giúp người khác hao tổn?” Vương Thiếu Quân hỏi ngược lại.

“Nếu là thua...”

“Nếu bại, Tuyên Cảnh Tướng sẽ rơi vào tay Thái An quân. Đến lúc đó ngươi có thể quang minh chính đại ra mặt vào thành.” Vương Thiếu Quân cười nói.

“Nếu vậy, ta nên chờ mong hấn bại?” Ngụy Hợp lắc đầu.

“Không nói những thứ này nữa, lần trước ta tìm người phá giải phần độc dược kia, không biết bây giờ giải dược ra rồi sao?” Vương thiếu quân hỏi.

“Ý ngươi là, nghiệt long tán kia?” Ngụy Hợp lông mày cau lại, loại độc dược kia cũng không biết là Vương thiếu quân tìm từ đâu ra, thành phần phức tạp, độc tính khó đối phó, hấn bình sinh ít thấy.

“Không sai, đó là một phần tuyệt mệnh độc dược lưu truyền từ yêu đảng. Tuyệt mệnh độc, nghe nói chỉ có yêu đảng Cửu Lê Khôi Thủ mới có thể giải, là một loại thủ đoạn dùng để không chế cao thủ thủ hạ.” Vương Thiếu Quân giải thích.

“Nói như vậy, thủ hạ ngươi đã thu phục được cao thủ trúng độc này, muốn giúp giải độc thu về cho mình dùng?” Ngụy Hợp lập tức hiểu rõ.

“Người hiểu ta, Ngụy huynh.” Vương Thiếu Quân gật đầu mỉm cười: “Bây giờ ta dùng thuốc ngươi đưa áp chế độc tính, giúp hấn trì hoãn thời gian, nhưng cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là cách.”

“Nghiệt Long Tán chỉ là khó chơi, cũng không phải là không giải, cần thời gian.” Ngụy Hợp lắc đầu. “Huống hồ bây giờ ta còn phải chủ tu võ đạo, không có nhiều thời gian đầu nhập vào trong đó.”

“Vậy ngươi còn có thời gian đi tìm Chu Hành Đồng gây phiền phức?” Vương Thiếu Quân cười lạnh hỏi ngược lại. “Năm trước, ngươi đánh với Chu Hành Đồng lại đánh một trận ở ngoài thành, đừng tưởng rằng ta không biết. Ba tháng trước

ngươi lại đánh với hắn một trận, cái này là ta biết, ta không biết các ngươi đánh bao nhiêu lần?”

Ngụy Hợp im lặng.

Đúng vậy, sau khi đột phá Thiết Lĩnh Y, hắn không cam lòng, lại đi tìm Chu Hành Đồng giao thủ một lần nữa.

Kết quả giống như lần trước, song phương không làm gì được ai, chỉ lần này còn cố kỵ lẫn nhau, không liều mạng bị thương như lần trước.

Sau đó mỗi lần Ngụy Hợp nghĩ đến cái đích mới có thể có tác dụng, hoặc là thủ pháp độc vật mới, đều sẽ lập tức đi làm ngay.

Kết quả là, tên Chu Hành Đồng bên kia cũng không phải chờ đợi, đồng dạng chuẩn bị thủ đoạn mới đối phó gã.

Hai bên ngươi tới ta đi, vẫn trong trạng thái giằng co.

Trên chính diện, Ngụy Hợp đánh không lại. Tốc độ, Chu Hành Đồng đuổi không kịp. Không ai làm gì được ai.

“Không nói chuyện này nữa. Ngươi có biết, Thượng Quan Kỳ đã biến mất rồi không.” Vương Thiếu Quân cười lạnh thu liễm, trầm giọng nói.

“Ồ?”

“Hôm trước ta nhận được tin tức, hắn mang theo cha hắn và một tiểu thiếp, và một gã quan lại đứng đầu viện tử Nguyên Băng, cùng nhau rời khỏi Thái Dương Châu, không biết đã đi đâu.”

“Vậy Thiên Bức Thủy Tạ cùng Thiên Nhai Lô thì sao?” Hai mắt Ngụy Hợp nhú lại.

“Ngươi nói xem? Hiện tại bên kia đã bị nha môn quan phủ phong bế, Xích Cảnh quân không rảnh xử lý, vội vàng xuất chiến với Lý Đồng. Ủy Trì Chung nắm giữ ấn soái, đồng chủ Chu Hành. Bọn họ không có thời gian để ý tới chút chuyện đó.”

Wương Thiếu Quân nở nụ cười: “Còn lại Thiên Ân môn chi còn lại, chỉ có Vạn Thanh môn các ngươi, Xích Địa môn, ba chi Chính Lâm môn. Ngươi có tính toán gì không?”

“Thiên Bức thủy tạ, Thiên Nhai lâu, chỉ là một ít tử vật.” Ngụy Hợp trầm mặc một chút, chậm rãi nói.

“Cho nên?” Vương Thiếu Quân cười như không phải cười nhìn hắn.

“Mặc dù là tử vật, nhưng hôm nay ân môn sụp đổ, Vạn Thanh môn ta một nhánh độc tú, nên lực ngăn cơn sóng dữ, hợp thành thuộc về ta đạt được.” Ngụy Hợp ngẩng đầu nói.

“Ha ha, ngươi vẫn vô sỉ như vậy, không sợ hai môn phái còn lại có ý kiến gì sao?”

“Thiên Bức thủy tạ còn tốt, nhưng trong Thiên Nhai Lâu có lượng lớn bí tịch võ đạo, quyết không thể để rơi vào tay người khác.”

“Nếu bọn họ không đồng ý thì sao?”

“Không thể do bọn họ.” Ngụy Hợp thản nhiên nói.

Hắn có cảm giác, tứ chi rên cọt sắp viên mãn, chính là mấy ngày này, mà cửa ải cuối cùng, hắn là có thể trực tiếp dùng Phá Cảnh Châu nhảy qua.

Như thế, đối với một cửa ải hung hiểm của võ sư bình thường, trong mắt hắn tựa như giẫm trên đất bằng.

Đoán cốt vừa thành, hắn vốn định tìm cơ hội đánh chết Chu Hành Đồng, đáng tiếc bây giờ Xích Cảnh quân xuất chinh, cũng không biết lúc nào hắn mới trở về.

Ngụy Hợp đã có ý nghĩ rõ ràng.

Hắn định lấy Phúc Vũ Tụ Vân công của Vạn Thanh môn làm chủ tu, không ngừng đột phá, bổ sung công pháp cho nhau để cường hóa Phúc Vũ kinh.

Cho đến khi cường hóa mưa gió đến mức tận cùng.

Thiên ấn Cửu Phạt chân công, vốn chỉ có Thượng Quan gia mới có, đó là võ học do Thượng Quan gia truyền lại, người ngoài không thể là chân truyền.

Đã như vậy, hắn không cầu chân truyền mà tự mình đi con đường thuộc về mình.

Phúc Vũ Tụ Vân công cũng là một công pháp chân chính, hẳn không tin. Với năng lực phá cảnh châu, kết hợp thông minh tài trí của hắn lại không thể vạch ra một thông thiên đại đạo!

“Xem ra bây giờ ngươi đã có tính toán rồi?” Vương thiếu quân mỉm cười, lại nói.

“Có chút ý định.” Ngụy Hợp thản nhiên nói: “Lần này trở về, ta sẽ khiêu chiến lão sư Vạn Lăng, lấy được vị trí môn chủ Vạn Thanh môn.”

“Được.” Vương thiếu quân gật đầu: “Nếu cần giúp đỡ thì cứ nói.”

Đình.

Hai người nâng chén giao nhau, mỗi người uống một hơi cạn sạch.

“Nghe nói mấy hôm trước Vô Song Kiếm môn bị diệt môn?”

“Người xuống tay viết mấy chữ trên tường, muốn Chu Hành Đồng ra mặt, hình như là bởi vì chuyện Chu gia gây ra, liên lụy tiểu môn tiểu hộ phụ thuộc bọn hắn.”

“Đây đã là đệ tứ nổi lên năm nay rồi nhỉ? Lúc trước cũng vậy, mấy tiểu hộ che chở của Chu gia đều bị diệt môn hết, toàn bộ chỉ rõ tìm Chu Hành Đồng.”

Trong quán rượu, mấy bàn khách uống rượu tán thưởng trâu bò, nói về những chuyện lạ thường gần đây.

Nhắc tới vụ diệt môn của Vô Song Kiếm môn, mọi người lập tức hứng thú.

Loại vụ án máu me có tính thù hận cực mạnh này thường thường hung thủ sẽ không liên lụy người ngoài, không cần lo lắng gây chuyện.

Hơn nữa say rượu lại tăng hứng, nghe người khác nói sai rồi thì nhịn không được lên tiếng sửa lại.

Vì vậy mấy bàn bạc đối thoại, người nói ra một phần mình biết, lập tức gom góp lại toàn bộ chân tướng sự kiện.

“Việc này của Chu gia, mấy vị Xích Cảnh quân đều đã đi kiểm tra, nhưng không tìm ra manh mối gì. Chu gia tức điên lên, nghe nói Chu Hành Đồng còn mạnh mẽ làm với người ta mấy lần, giết không ít người vô tội hoài nghi sai, cuối cùng tạm thời nghỉ ngơi, không ngờ bây giờ lại bắt đầu.” Đại hán mũi hèm rượu lười biếng nói.

“Trừ Chu gia, du gia đại thiếu gia du chinh, nghe nói gần đây phải đi xa học. Nói là muốn đi kinh đô học cung. Vị Du đại thiếu gia này vừa đi, Tuyên Cảnh Thành không còn náo nhiệt như trước nữa.” Một người cười nói.

“Vương gia Vương thiếu quân cũng đảm nhiệm thuyết phục đạo chủ khuyến nghiệp, quản lý toàn bộ kỳ thi học bên phía Tuyên Cảnh thành. Chu gia cũng chết yếu, bây giờ Tuyên

Cảnh Tam công tử trước đây cũng đều có sự phát triển của mình, từ từ tan biến.

Hiện giờ thứ mọi người cảm thấy hứng thú không phải công tử gì mà là Tuyên Cảnh Tam mỹ nhân.”

Một lão đầu tóc bạc cười nói, cầm hồ lô giữa đầu uống ực một cái, một tay bóp chặt chân, từ khe móng tay đen sì mọc ra một đồng tạp chất tanh tươi, móng tay bắn ra, cùng với một đại hán đối diện keo kiệt bắn ra phân chân ra, cách không va chạm.

Hai đồng phân chân va chạm chính xác giữa không trung, lập tức chia năm xẻ bảy, rơi lả tả trên mặt đất.

Hai người lập tức lộ ra vẻ khâm phục ánh mắt, có chút nhập tinh.

“Lão đầu, công lực lại thật thâm hậu.” Đại hán kia gật đầu cười nói.

“Đâu có đâu có, Trang huynh đệ mới đúng, ngày càng thăng cấp, sắp vượt qua lão đầu tử ta rồi.” Lão nhân hồ lô rượu Lưu Lão cười nói lắc đầu.

Người chung quanh sớm đã quen giao thủ với hai người, không cảm thấy xấu hổ, ngược lại đều cười vang.

Trong rất nhiều Tử phường tại Tuyên Cảnh Thành, có hai đại kỳ nhân được công nhận, hai vị cao thủ.

Một người chính là Trang Vô Cực, một người khác chính là Lưu Hồ Lô Lưu lão.

Hai người này lai lịch không rõ, mê rượu như mạng, lại không tu biên cảnh, dơ bẩn.

Nhưng mọi người đều không bài xích bọn họ, ngược lại còn hoan nghênh. Nguyên nhân là, hai người này đều là người trọng nghĩa, thích đánh bất bình tửu hiệp.

Hơn nữa hai người này võ nghệ cao cường, nếu có vụ án oan khuất nào đó cầu ở trên người bọn họ, hai người bất kể thế nào, đều sẽ điều tra sau đó ra tay tương trợ một phen.

“Ba mỹ nhân kia quả thật bất phàm, nhưng Trang đại ca có biết chuyện môn chủ Thiên Ân Môn rời đi hai ngày trước

không?” Bồng nhiên có người hỏi, ” Chi bằng nói một chút về Thiên Ân Môn này, thế nào?”

“Thiên Ân môn, ài... thật đáng tiếc.” Trang Vô Cực thở dài, móc lấy rau quả xào, nhét vào trong miệng nhai mấy cái rồi nuốt xuống.

“Tuy trước kia Thiên Ân môn không được tốt lắm, nhưng có một gia hỏa lớn như vậy trấn thủ, địa cảnh Tuyên Cảnh thành chúng ta cũng không quá loạn.

Nhưng hôm nay ẩn môn, cái gì ngu quỷ xà thần đều chạy đến thò đầu ra. Người xem gần đây, bốn vụ án diệt môn dưới trướng Chu gia, còn có án niêm phong, sát nhân án, thái hoa án, so với trước kia nhiều hơn không biết bao nhiêu lần.

Đây chính là hậu quả của cục diện không có một thế lực lớn trên giang hồ trấn áp. Xích Cảnh quân không quản được nhiều chuyện như vậy.”

“Thượng Quan Kỳ đi ra, Thiên Nhai Lâu chính là tàng thư vạn quyển, nghe nói có rất nhiều bí tịch võ đạo cất chứa, tất nhiên thành nơi các nhà tranh đoạt. Phỏng chừng rất nhanh lại có trò hay để xem. Dù sao trước đó Xích Địa Môn đầu nhập Chu gia, bảo tồn đại bộ phận thực lực, môn chủ Đỗ Hàm, hắc hắc.” Lưu Hồ Lô cười lạnh vài tiếng, tựa hồ có chút khinh thường.

“Lưu Hồ Lô, coi chừng họa từ miệng mà ra.” Bồng nhiên một thanh âm trầm thấp từ trong tửu phòng vang lên, không rõ từ vị trí nào truyền ra.

“Lưu lão đầu ta sống hơn nửa đời người, có lúc nào sợ xảy ra chuyện chứ?” Lưu Hồ Lô cười lạnh.

“Xích Địa môn người không sợ, người cũng biết đấy, bây giờ Lịch Sơn phái cũng là người tới.” Giọng nói kia tiếp tục vang lên.

Lưu Hồ Lô hơi biến sắc, lúc này cũng không nói thêm nữa, trầm mặc xuống.

“Người của Xích Địa môn đang đi về phía Thiên Nhai Lâu!” Bồng nhiên từ bên ngoài truyền đến một tiếng quát khê.

Mọi người trong tử phường nhất thời cảm thấy hứng thú, nhao nhao đứng dậy chen đến cửa sổ.

Chỉ thấy trên đường lớn, một đội hán tử toàn thân đồ đậm trang phục, giơ một cây cờ lớn màu đỏ, cưỡi ngựa chậm rãi đi qua.

Trên cờ lớn có chữ đen nền đỏ, rõ ràng viết: Xích Địa.

Môn Chủ Đỗ Hàm đang ngồi ở giữa hai hàng xe ngựa, tay áo dài, búi tóc, khuôn mặt lãnh tĩnh.

Bây giờ hắn đã hơn sáu mươi tuổi, không cần thanh danh gì, chỉ mong lợi ích được mắt.

Hiện giờ Thiên Bức thủy tạ và Thiên Nhai lâu, dưới tiền đề chi nhánh còn lại không cách nào thấy ánh sáng, cần phải có Xích Địa môn hắn làm gương, tự mình tiếp nhận.

Thượng Quan Kỷ rời đi, Tạ Yên hành tung không rõ, hiện tại Thiên Ân Môn đã hợp nhất nên hắn ra mặt ổn định thế cục.

Nhưng.

Tất cả thành lập đều dưới điều kiện tiên quyết không có Vạn Thanh môn.

“Nghiêm huynh, ta nói lại lần nữa. Xích Địa môn ta không muốn, cũng không có năng lực này, ra mặt chính thức tiếp nhận Thiên Nhai Lâu. Người của Vạn Thanh môn, tuyệt đối sẽ không bỏ lỡ cơ hội này, hắn nhất định sẽ tới!”

Đỗ Hàm trầm giọng, nói với người đối diện trong xe ngựa.

Tên còn lại hai hàng lông mày mảnh khảnh tựa như nữ tử, bay xéo vào tóc mai, nhưng đôi mắt lại lẳng lệ dị thường, tinh quang trầm tĩnh.

Người này ăn mặc đẹp như một công tử nhà giàu, khuôn mặt tuấn mỹ, khóe môi mỗi giờ mỗi khắc đều mỉm cười, người này mặc một bộ áo trắng, thắt lưng buộc bạc, tay vuốt ve một quả chuông vàng.

“Đỗ huynh, có phải người bị Vạn Thanh môn kia dọa cho vỡ mật hay không. Cho dù Độc Ma Ngụy Hợp kia lợi hại như thế nào, huynh trưởng ta đích thân tới, lại thêm người ta cùng ra

tay, cho dù là Chu Hành Đồng, cũng không đi ra được tử cục này, còn có gì phải lo lắng?”

Người này họ Nghiêm, tên mùa xuân, là thân đệ đệ thâm nghiêm của lịch sơn phái, tuổi gần bốn mươi, cũng nhìn không ra vẻ già nua.

Lần này hắn tới cũng là vì cái chết lần trước của Nghiêm Cửu Hải, hoài nghi Ngụy Hợp, vì vậy lần này tới đây điều tra.

Nhưng lại vừa vặn đụng phải chuyện Thiên Nhai lâu, vì thế động tâm.

“Người không hiểu...” Đỗ Hàm trong mắt hiện lên một tia hồi hộp, hắn biết rõ Chu Hành Đồng lợi hại, cho nên đối với Ngụy Hợp có thể cùng hắn nhiều lần ngang tay, cũng sinh lòng sợ hãi.

Nhưng nghiêm hảo xuân cũng không để ý.

“Tuyên Cảnh Đồng Nhân, chẳng qua chỉ nổi danh trên một mảnh đất nhỏ nhỏ của Tuyên Cảnh Thành mà thôi. Cầm ra, đơn giản chỉ là võ sư rèn xương da dày một chút mà thôi. Xem như cao thủ, nhưng nếu nói xưng bá một thành, ha ha.”

*

*

*

Hắn lắc đầu cười cười, không nói tiếp. Nhưng ý khinh thường, trong lời nói lộ ra rõ ràng.

Lần này đại ca của hắn nghiêm trọng như núi tự mình dẫn đội xuất thủ, lấy đi bí tịch Thiên Nhai Lâu, rời khỏi Thượng Quan Kỳ, hiện giờ Ủy Trì Chung không ở trong Tuyên Cảnh Thành.

Quả thực không ai cản nổi.

Đến cấp độ luyện tạng, tuy cảnh giới giống nhau thế nhưng chênh lệch thực tế, có thể sẽ bởi vì phía trước cơ sở khác nhau, chiêu số khác nhau, tích lũy bất đồng mà kéo ra chênh lệch cực lớn.

Thiên phú, chiêu thức, kinh lực chênh lệch, đều là kéo ra thực lực yếu tố.

“Dù sao vô luận như thế nào, Xích Địa môn ta sẽ không tự mình ra mặt, phải đi, lịch sơn phái các người tự mình tiến về.”
Đỗ Hàm lắc đầu cự tuyệt.

“Đỗ môn chủ sợ độc ma Ngụy Hợp kia, không sợ đại ca ta sao?” Nghiêm mặt xuân tươi cười lạnh xuống.

“...” Đỗ Hàm trầm mặc xuống, hắc xác thực không phải đối thủ nghiêm trọng của núi, lịch sơn đối với hắn bây giờ cũng là quái vật khổng lồ, không thể chống đỡ.

“Đỗ môn chủ đã không muốn, vậy trước hết phong tỏa xung quanh Thiên Nhai lâu, chờ huynh trưởng của ta đến rồi xử lý sau. Thế nào?” Nghiêm Hảo Xuân Thanh thản nhiên nói.

“Các người muốn làm gì?!” Đỗ Hàm nhất thời rùng mình.

“Chờ Độc Ma Ngụy Hợp đi.” Xuân Ngô cười nói nghiêm túc.”
Bằng không người nghĩ rằng chúng ta đặc biệt chạy tới đây cũng chỉ vì một bí tịch nhập kinh của Thiên Nhai Lâu?”

Trong lòng Đỗ Hàm mát lạnh.

Những người này quả thực là điên rồi.

Trước đó Độc Ma Ngụy Hợp xuất thủ, độc chết nhiều tinh nhuệ Kim Hình bộ như vậy, người khác cho rằng trong đó nghe đồn thủy phân rất nhiều, nhưng hắn mới minh bạch nhất, trong này tuy có thủy phân, nhưng độc chết mấy trăm người vẫn phải có.

Một trăm người bên cầu đuôi theo hai trăm Kim Hình bộ, tổng cộng ba trăm người chết trong tay Độc Ma.

Võ công của người này vẫn là thứ yếu, thủ đoạn hạ độc khó lòng phòng bị.

Lịch sơn phái căn bản cũng không biết Ngụy Hợp nguy hiểm. Cho rằng tìm được một ít thủ đoạn phòng bị là có thể ngăn cách tuyệt đối không sợ.

“Nghiêm huynh, việc này...”

Đỗ Hàm còn muốn nói tiếp.

“Không cần nhiều lời, ngươi phải hiểu, thế đạo này, không phải chỉ có độc ma hán mới hạ độc. Ngươi cho rằng lịch sơn phái ta ngồi yên trong ngũ đại thế lực lâu như vậy, chưa từng đụng phải cao thủ độc đạo?” Nghiêm Hảo Xuân Sát nhướn mày hỏi ngược lại.

Đỗ Hàm trầm mặc xuống.

Những người này không biết Chu Hành Đồng biến thái cỡ nào, cũng không biết Ngụy Hợp nguy hiểm bao nhiêu.

Nhưng hán biết, cho nên bất luận thế nào, hán cũng không có ý định tham dự việc này.

“Nhiều lời không thích hợp, việc này, Xích Địa môn chúng ta bất luận thế nào cũng không nguyện ý tham dự, thật có lỗi.”
Đỗ Hàm im lặng, lần nữa trầm giọng nói.

“Đỗ huynh... ta thấy là ngươi bị dọa sợ rồi.” Nghiêm Hàn trong mắt hiện lên một tia không kiên nhẫn cùng khinh thường.

Có đại ca tự mình ra tay, chỉ là một gia hỏa ngay cả rèn cốt cũng chưa tới, cho dù có chút thủ đoạn hạ độc, chỉ cần khắc chế những thủ đoạn này, đó chính là dễ như trở bàn tay.

Thiên Ân Môn Cửu Tử, quả nhiên đều là phế vật, lúc trước bị cao thủ Sơn phái hán áp chế cũng thôi đi, bây giờ lại bị một người liên tục đánh bại, thậm chí còn có thể e ngại một người trẻ tuổi đoán cốt cũng không tới.

Quả thực là nực cười.

Trước khi đến đây, hán cũng từng nghe nói Chu Hành Đồng trời sinh thân lực thiên phú dị bẩm, nhưng người trời sinh thân lực hán cũng gặp qua mấy người, về phần Đồng Bì Thiết Cốt?

Ha ha, thế nhân ngu muội, nghe sai rồi đồn bậy. Phỏng chừng cũng chỉ là thiên phú hoành luyện không tồi, có thể chống lại binh khí đã là da đồng rồi?

Võ đạo đến tầng cao, áo giáp có tác dụng gì? Còn không phải như giấy, phá một chút là xong.

Núi Hắc Ốc, sâu trong đầm nước.

Trong đầm sâu âm u.

Hai mắt Ngụy Hợp nhắm nghiền, làn da toàn thân tựa như con tôm luộc, hiện ra màu đỏ.

Lượng lớn khí huyết đang điên cuồng vận động trong cơ thể hắn.

Từng tia từng tia thẩm thấu chảy trong xương tủy hắn. Tứ chi đã thông suốt, chỉ còn lại vị trí cuối cùng.

Cột cốt hoàn thành, hắn liền có thể chân chính bước vào cảnh giới Đoán Cốt, trở thành Đoán Cốt võ sư.

Đến lúc đó, Đoán Cốt Kinh của hắn tăng thêm lực lượng xương cốt tăng lên rất nhiều, hơn nữa còn có lực lượng cực lớn có thể so với lực lượng Hồng Hồng Quyết của Đoán Cốt.

Như thế tương đương với ba tầng cốt kinh, chông chắt bùng nổ.

Uy lực như thế, tương đương với ba vị Đoán Cốt võ sư đồng thời bộc phát cốt kinh, chông lên công kích một chút.

Lực sát thương to lớn đến mức khó mà tưởng tượng nổi.

Ngụy Hợp chậm rãi cảm thụ được đại lượng kinh lực trong cơ thể tùy ý lưu động.

Cốt tủy lưu động chậm chạp lại dinh dính. Kinh lực của da thịt mỏng manh hơn nhiều, lưu tốc cực nhanh.

Kinh lực hộ thể bên ngoài làn da mỏng manh hơn một bước. Kết cấu ba tầng này chính là hệ thống luyện kinh lực của Đoán Cốt võ sư.

“Dựa theo điển tịch Phúc Vũ Tự Vân Công, tới cửa ải xương đầu rèn cốt cần phải cẩn thận không chế khí huyết, thăm dò rõ ràng tất cả cấu tạo xương sọ, từng chút một kinh lực thẩm thấu vào trong. Thời gian rất dài, may mà ta có viên châu cảnh giới.”

Ngụy Hợp cảm giác xương cốt toàn bộ tứ chi thân thể đã được rèn thành, lúc này cũng không chân chờ nữa.

Trước ngực Phá Cảnh Châu sớm đã viên mãn nhẹ nhàng đâm một cái.

Phốc!

Trong chốc lát, một mảng lớn nhiệt lưu nóng hổi quét qua toàn thân, lần này nhiệt lưu chỉ quanh quẩn một vòng toàn thân, sau đó toàn bộ tụ tập lại, âm âm phóng tới đầu lâu.

Ngụy Hợp ngưng thần nín hơi, chỉ cảm thấy nhiệt lưu tựa như một cái búa tạ, hung hăng nện ở trên xương sọ gã.

Bành!!

Hắn ý thức một chút bị đụng có chút choáng váng, tầm mắt cũng bắt đầu mơ hồ.

Nhưng loại mơ hồ này, rất nhanh liền bắt đầu nhạt đi.

Thay vào đó, là đại não và toàn thân nối liền thành một mảnh thông thấu.

Từng tia kinh lực chảy tự nhiên trong xương cốt, chảy dọc theo sông không dứt, hình thành một hệ thống tuần hoàn hoàn.

“Thành công rồi...” Trong lòng Ngụy Hợp vô bi vô hỷ, nhẹ nhàng đánh ra một chuông về phía trước.

Trong lòng bàn tay bỗng nhiên lặng yên lao ra một dòng nước ngầm, hung hăng đánh trúng một ít rong rêu phía trước bên trái.

Cỏ nước nhao nhao đứt gãy, bị xé nát.

Cốt kinh vô hình còn trên vách đá dưới nước, đánh ra một vết lõm thật sâu.

Dòng nước thoáng cái đã trở nên đục ngầu.

Ngụy Hợp buông tay, thả người bơi về phía trước.

Đoán cốt cảnh giới, kỳ thật đã đến, cũng không so với võ sư bình thường lợi hại quá nhiều, chủ yếu là cảnh giới này có thể kéo dài tuổi thọ, kéo dài trạng thái đỉnh cao của võ giả, tăng cường công năng Tạo huyết.

Còn có thể đặt nền móng cho sau này luyện tạng.

Rèn cốt so với võ sư bình thường chỉ là nhiều hơn một tầng cốt kinh bộc phát, còn lại kinh lực hộ thể, chiêu số bí kỹ, đều cần tự mình tu hành tăng lên.

Rầm một tiếng, Ngụy Hợp ra nước lên bờ, kinh lực trên thân run lên, chân vỡ toàn bộ nước đọng trên tóc trên quần áo, hóa thành hơi nước tản ra.

Lập tức toàn thân trở nên khô ráo đi nhiều.

Hắn ngẩng đầu nhìn sắc trời, lại cảm ứng độ tích lũy của viên ngọc Phá Cảnh Châu, lúc này viên châu đã tiêu hao hết.

Một lần nữa tích góp lại, lại phải mất ba tháng.

“Cũng hòm hòm rồi. Nên đi Thiên Nhai lâu rồi.” Ngụy Hợp điều tra trước, Thiên Nhai lâu chỉ là bị Thượng Quan Kỳ lấy đi một ít bí tịch. Nhưng đại bộ phận vẫn còn ở đó.

Có người giữ lâu từng bà bà ở đây, người bình thường cũng không có bản lĩnh đi vào làm trộm cướp.

Nhưng bây giờ Thượng Quan Kỳ rời đi, từng bà bà còn có thể giữ được bao lâu, cũng không biết.

Vì vậy việc này không nên chậm trễ.

Sau khi Phúc Vũ tụ vận tụ công rèn cốt, muốn đạt tới luyện tạng thì cần phải luyện thành tâm ti kinh.

Đây là không chế tinh tế kinh lực đến mức độ cực kỳ nhỏ, chia làm từng chút một để điều khiển cảnh giới.

Không phải chỉ trong thời gian ngắn có thể làm được như vậy.

Ngay cả thiên tài như Vương thiếu quân cũng bị kẹt ba năm.

Những người còn lại không cách nào đột phá càng nhiều vô số kể, trong Thiên Ân Cửu Tử có hơn phân nửa đều không thể đột phá. Ví dụ như Vạn Lăng.

Tới cửa ải này, chính là giai đoạn bắt đầu liêu mạng so thiên phú rồi.

“Đến nước này rồi, toàn bộ Tuyên Cảnh thành, cảnh giới của ta cũng coi như là một nhân vật.” Ngụy Hợp trong lòng cảm thán.

Nhớ năm đó, hắn quật khởi từ bình thường, từng bước học quyền, từng bước một hướng lên, cho tới bây giờ.

“Chỉ là không biết cùng chân chính luyện tạng tầng cao thủ, ai mạnh ai yếu.” Ngụy Hợp trong lòng có một phần chờ mong.

Mặt khác, công pháp bổ sung cho Thiết Lĩnh Y, bổ sung hoàn toàn vào nhược điểm của Vũ Kính phòng hộ.

Kế tiếp, hẳn dự định đi Thiên Nhai lâu, lại lần nữa tìm kiếm, xem có thể tìm được bí tịch bổ sung gì đó, tìm được phương diện gì liền cường hóa phương diện ứng ứng.

Công pháp bổ sung cho nhau chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu, hẳn cũng không được chọn lựa.

“Công pháp Thiên Nhai Lâu mặc dù chỉ là tầng cao, nhưng đối với ta mà nói, trọng yếu hơn so với những thứ khác. Nhất định phải lấy được toàn bộ.”

Ngụy Hợp thu thập đồ đạc, không chút dừng lại, trực tiếp đi tới nơi trú đóng của Vạn Thanh môn, thuộc về một gian nhà trúc của vạn Lăng.

Bên rìa hắc ốc sơn, giữa Vạn Thanh môn có nhiều nhà trúc, một gian hai tầng nhà trúc lớn nhất chính là chỗ ở của Vạn Lăng cùng Vạn Thanh Thanh Thanh.

Nơi này không chỉ có tác dụng cư trú, còn có hai ruộng thịt Vạn Thanh môn, cùng lượng lớn lương thực và dược liệu.

Vì vậy không gian cần xây dựng lớn hơn một chút.

Khi Ngụy Hợp đến, Vạn Lăng nhỏ giọng chỉ vào một nữ đệ tử chiêu số của mình.

Nhìn thấy hẳn tới, Vạn Lăng khẽ gật đầu, ý bảo hẳn chờ một lát.

Ngụy Hợp đứng cách đó không xa chờ một hồi, mãi đến khi giảng giải chấm dứt, nữ đệ tử kia rời đi, gã mới đi ra phía trước.

“Vừa rồi người nọ... Hình như là người mới?” Ngụy Hợp hơi kinh ngạc.

“Ừm, bên ngoài hắc ốc sơn này, phụ cận có một tiểu sơn thôn, người cũng biết đấy, bên trong phần lớn là hài tử hái dược giỏi

về trò Sơn Việt lĩnh, ta từ bên trong thu mấy cái, làm bổ sung máu mới trong môn.” Vạn Lăng mỉm cười nói.

Một năm ở chung, đủ để cho nàng từ từ thích ứng loại hình thức kỳ dị ở chung với Ngụy Hợp này.

“Sư tôn vất vả rồi.” Ngụy Hợp gật đầu: “Lần này ta tới là muốn thu hồi bí tịch võ đạo trong Thiên Nhai Lâu. Chắc sư tôn cũng biết chuyện Thiên Nhai Lâu và Thiên Bức Thủy Tạ rồi nhỉ?”

“...Biết, nhưng có phải bây giờ... sớm hơn một chút không?” Vạn Lăng do dự nói.

Nàng luôn thích do dự, chần chừ, cho tới bây giờ, vẫn không thể sửa được cái tật xấu này.

Về mặt bản chất, tuy cảnh giới của nàng cao, nhưng lại là người không giỏi về tranh đấu.

“Không sớm, lần này ta tới là có một yêu cầu quá đáng, hy vọng sư tôn có thể đáp ứng.” Ngụy Hợp trầm giọng nói.

“Ngươi nói đi, nếu hợp lý, ta đều đáp ứng ngươi.” Vạn Lăng nghiêm túc gật đầu, nàng nhìn ra thái độ nghiêm nghị của Ngụy Hợp.

“Ta muốn lấy Thiên Nhai Lâu, nhưng lấy địa vị của ta trong môn phái, khó có thể phục chúng. Đỗ Hàm, Tiêu Thanh Ngư, Tạ Yến, lần này có lẽ đều sẽ hiện thân.” Ngụy Hợp bình tĩnh nói.

“Ngươi...” Vạn Lăng chăm chú nhìn Ngụy Hợp, đột nhiên minh bạch ý tứ của gã.

Lập tức nàng dừng lại, bỗng nhiên lộ ra một nụ cười như trúc được gánh nặng.

“Cô... Cuối cùng cũng nói ra câu này...”

Lần này đến phiên Ngụy Hợp ngẩn người.

“Sư tôn làm vậy là có ý gì?”

“Ta vẫn chờ ngươi nói những lời này.” Vạn Lăng mỉm cười nói: “Thật ra từ lúc ngươi cứu toàn bộ Vạn Thanh môn, ta đã

cố tình nhường vị trí cho người. Nhưng khi đó người đã tự nhận cảnh giới không đủ, cho nên không thể phục chúng, đúng không?”

“...” Su tôn mắt sáng như đuốc.” Ngụy Hợp gật đầu.

Mặc dù hẳn thực chiến hạ độc cường, nhưng cảnh giới võ đạo mới là căn bản, muốn tiếp được chức môn chủ Vạn Thanh môn, ít nhất cũng phải có cảnh giới Đoán Cốt.

Nếu không, chỉ là kinh vũ sư, lấy cái gì đi dạy võ sư đệ tử?

“Xem ra bây giờ người đã đột phá nên mới tới tìm ta?” Vạn Lăng suy đoán.

“...” Ngụy Hợp không nói gì.

“Cứ như vậy, cuối cùng ta cũng có thể nghỉ ngơi. Một năm qua, mặc dù người không phải môn chủ nhưng vẫn làm những việc mà môn chủ nên làm. Người thật vất vả, tiểu Hà.” Vạn Lăng dịu dàng nói.

“Su tôn nói quá lời.” Ngụy Hợp trầm mặc một lát rồi trả lời.

Vạn Lăng mỉm cười, từ bên hông lấy xuống một khối lệnh bài kim loại màu xanh biếc, trên lệnh bài có khắc một chữ thanh to lớn, mặt sau là một dòng suối băng lam vì chấn cánh muốn bay.

“Đây là lệnh bài môn chủ dùng hàn thiết chế tạo, hôm nay giao cho người, sau này ta sẽ thông báo tin tức này cho mọi người. Nói vậy tất cả mọi người cũng sẽ vui vẻ. Dù sao người đột phá cảnh giới quả là một chuyện tốt!” Vạn Lăng cười nói.

Ngụy Hợp nhận lấy lệnh bài.

“Tạm thời không vội, ta đi Thiên Nhai Lâu một chuyến. Chờ ta mang quyển sách về chúc mừng cũng không muộn.”

“Ta cho Thanh Thanh đi cùng người.” Vạn Lăng nói.

“Được.”

Vạn Thanh dù sao cũng là một võ sư rèn cốt, đặt ở Tuyên Cảnh thành cũng là vũ lực cấp cao.

Ngụy Hợp cũng không cự tuyệt.

“Đúng rồi, Tiểu Hà.” Vạn Lăng đột nhiên nói lại: “Người có nghĩ tới chuyện sau này hay không?”

“Sau này?” Ngụy Hợp sững sốt.

“Đúng vậy... sau này.” Vạn Lăng cười cười: “Đợi người trở về rồi nói sau.”

Nàng biết căn cốt Ngụy Hợp, cũng biết hấn tán công, đi tới trình độ này.

*

*

*

Thanh Thanh cũng tốt, Ngụy Hợp cũng được, kỳ thật đã đến cực hạn, đi xuống nữa, có lẽ có thể tồn hơn mười năm thời gian, có thể vận khí tiến vào luyện tạng, nhưng vậy đã không còn ý nghĩa lớn.

Hơn mười năm, không có khả năng tất cả đều chỉ tập trung trên con đường võ đạo.

Cuộc đời có hạn, võ đạo vô biên, con người cũng phải suy nghĩ thật kỹ cho bản thân mình.

Vì vậy, lúc này cũng nên là lúc thành gia, an bài chuyện sau này.

Nếu nói trước kia, nàng bởi vì xuất thân mà có chút coi nhẹ Ngụy Hợp, nhưng hiện tại, nàng càng nhìn càng cảm thấy giống như hai người Thanh Thanh.

Ngụy Hợp tựa hồ đã rõ ý tứ.

Hấn nhẹ nhàng gật đầu.

“Việc này không vội, chờ ta trở lại rồi nói sau.”

“Được.”

Thiên bức thủy tạ.

Quần hồ Thiên Ân chung quanh, lúc này sắc trời dần tối, đã đứng không ít người.

Thượng Quan gia lặng yên rời đi, lưu lại một cục diện rối rắm, hấp dẫn dòi tâm mắt đi.

Không thể không nói cách này mười phần hữu hiệu, Thiên Bức thủy tạ còn đỡ, chỉ là kiến trúc lịch sử, nhưng Thiên Nhai lâu thì khác.

Trong Thiên Nhai lâu, Thiên Ân môn đã tích góp từng chút một các loại sách mà Thiên Ân môn thu thập được. Trong đó điển tịch võ đạo rất nhiều, tại toàn bộ Thái Châu cũng có đếm qua.

Trong ngũ đại thế lực, Thiên Nhai lâu là tàng thư đệ nhất, không phải đang chơi đùa.

Lúc này bên hồ Thiên Ân, một loạt nhân sĩ biết điểm võ công, đều chạy tới xem náo nhiệt.

Đại phái võ đạo đã từng hùng bá tuyên cảnh cứ thế triệt để sụp đổ, ngay cả kiến trúc mang tính tiêu chí cũng trở thành thức ăn để các thế lực tranh đoạt.

Cảm giác bi thương khiến người ta thôn thức.

Lúc này mặt bên của Thiên bức thủy tạ, phía trước Thiên Nhai lâu.

Một lão ầu áo trắng tay cầm quả trượng, sắc mặt âm trầm ngồi ở cửa lầu, không nói một lời, vẫn không nhúc nhích.

Dù nàng là người thủ lâu từng là bà bà, cũng là cao thủ lưu lại cuối cùng nhất mạch Thượng Quan Thiên Ân môn.

Lúc Thượng Quan Kỳ rời đi, từng muốn nàng cùng một chỗ, đáng tiếc nàng cự tuyệt.

Cùng giống với nàng, còn có một lão đầu khô quắt cầm tẩu thuốc bên cạnh.

Lão giả liếc mắt, quét mắt nhìn mấy chỗ đội ngũ tách ra đứng phía trước lầu.

Nhóm người đầu tiên là nhóm nghiêm chỉnh đám người lịch sơn phái Xuân Đái đội, ước chừng hơn mười người, số lượng không nhiều, nhưng mỗi người là tinh anh, trong đó có ít nhất năm võ sư, do một Đoán Cốt Vũ Sư dẫn đội trong mùa xuân.

Đợt thứ hai, là Du gia một trong các đại gia Tuyên Cảnh Tam, Nhị công tử cầm đầu du Sách do hơn hai mươi người, trong đó có một lão già tóc trắng, khí thế không tầm thường. Rõ ràng cũng là Đoán Cốt.

Ba đợt thứ ba, là đám cao thủ Chu gia, bốn phía Chu gia vinh mang đội, vị này đã hơn năm mươi rèn cốt luyện tạng võ sư, có cảnh giới cao nhất ở đây.

Lúc này sắc mặt Chu Vinh lạnh lùng, ánh mắt kiêng kỵ nhìn chằm chằm vào Cảnh Xuân bên kia.

Rất hiển nhiên, lịch sơn phái ra mặt khiến hắn có cảm giác nguy cơ.

Trừ ba đám người này, trong đám người vây xem chung quanh, cũng xen lẫn không ít ánh mắt tham lam không có ý tốt.

Không cần nghĩ cũng biết trong đó ẩn tàng không biết bao nhiêu người tham lam, chỉ chờ có cơ hội, liền cùng nhau xông lên, cướp đoạt bí tịch.

“Tăng Ngọc Hồng chỉ dựa vào một mình ngươi mà đã muốn thủ hộ Thiên Nhai Lô, có phải là quá xem trọng chính mình rồi không?” Chu Vinh thân là cao thủ trong tam đại gia Tuyên Cảnh Thành, địa vị có thể so với Chu Thuận của Thiên Ân Môn trước kia.

Hắn cũng đã từng giao thủ với Chu Thuận, bất phân thắng bại. Thuộc về cao thủ hàng đầu Tuyên Cảnh Cảnh đứng sau Ủy Trì Chung và Thượng Quan Kỳ trở xuống.

Xét theo thực lực và tuổi tác của hắn, toàn bộ Tuyên Cảnh thành không vượt quá bốn người, cho nên hắn có tư cách dùng loại giọng điệu này để nói chuyện.

Tăng Ngọc Hồng chính là tên của Tăng bà bà.

Nàng nghe vậy cười lạnh một tiếng.

“Lão bà tử đã từng này tuổi, dù sao cũng không có bao nhiêu thời gian sống tốt, Chu Vinh, nếu như ngươi muốn đồ vật, liền tự mình lên lấy. Ta cũng không định một mình bảo vệ Thiên Nhai Lô. Chẳng qua...”

“Chỉ có điều Thiên Nhai lâu chỉ cho phép người của Thiên Ân môn tiến vào, đây là quy củ!” Lão đầu bên cạnh khô quát tiếp nhận câu chuyện, cười nói.

“Ai mà không nói quy củ, ta với lão già này, mỗi người liêu một người cũng có thể làm được.” Lão già khô quát một tay xách theo túi thuốc, nhẹ nhàng hướng trên khung cửa điếm một cái.

Rắc rắc.

Sau khi bao lấy khung cửa bằng kim loại, trong nháy mắt vang lên tiếng lồm xướng, hiện ra vết rạn.

Vị này hiển nhiên cũng là cao thủ. Xem giọng điệu, đoán chừng không thua kém Tăng bà bà, cũng là đoán cốt.

Hai vị võ sư Đoán Cốt, tuy tuổi bảy tám mươi, khí huyết suy yếu rất nhiều, nhưng nếu liêu mạng, ai cũng không đoán được bọn họ nắm giữ bí kỹ gì.

“Các ngươi cần gì phải như vậy?” Nghiêm Hảo Xuân thở dài một tiếng: “Hai vị lão nhân gia, cho dù các ngươi kiên trì, chỉ có người của Thiên Ân mới có thể vào. Nhưng bây giờ, bọn họ dám lộ diện sao? Cho dù để bọn họ vào, bọn họ dám vào sao?”

“Thiên Ân môn đã trở thành quá khứ từ lâu, hai vị có tấm lòng kiên trì đau khổ khiến người ta kính nể, nhưng sự kiên trì này ngoại trừ uổng mạng ra thì chẳng còn ý nghĩa gì khác.”

Nghiêm Hảo Xuân tiếp tục nói: “Xích Địa môn Đỗ Hàm huynh đã nói rõ, từ bỏ tại đây. Phó môn chủ Tạ Yển hạ không rõ tung tích. Tại đương môn Tiêu Thanh ngư cùng Vạn Thanh viện Vạn Lăng, người cảm thấy các nàng này có dám hiện thân không? Đây là tội gì phải chằng?”

Tăng Ngọc Hồng và lão đầu khô quát trầm mặc không nói.

Sắc trời dần tối muộn.

Ánh nắng chiều chiếu xuống phía bên phải Thiên Nhai lâu, lâu ảnh ngấm đen, chậm rãi di động theo ánh sáng.

Người vây quanh càng ngày càng nhiều, rất nhiều tầm mắt, ánh mắt, chú ý tới đây.

Tầng bà bà hai người một mực im lặng không nói, bất luận nghiêm hảo xuân cùng những người khác nói cái gì, bọn họ cũng chỉ là một câu: Không phải môn giả Thiên Ấn, không cho phép tiến vào.

Một lúc sau, Chu Vinh có chút mất đi kiên nhẫn.

“Sắc trời không sớm, hai vị nên sớm tính toán thì hơn.”

Hắn tiến lên một bước.

“Chỉ dựa vào hai người các người mà dám đối mặt với nhiều người như vậy, đơn giản chỉ là châu chấu đá xe mà thôi.”

Tầng bà bà cười lạnh một tiếng, không trả lời.

Ngược lại lão già Yên Trụ bên cạnh lại cười cười.

“Xem ra hôm nay không thể giải quyết tốt được rồi. Chu Vinh, đã tới mấy chiêu?”

Hắn đi về phía trước vài bước, tẩu thuốc chuyên động, mang theo kinh lực nhẹ nhẹ, thế mà đây cũng là một thanh binh khí.

“Sớm nghe nói Phi Tinh Kinh của Chu gia người uy lực mạnh mẽ, hôm nay ta muốn mở mang tầm mắt.”

Trong số những người ở đây, Chu Vinh mới là người duy nhất luyện võ sư nội tạng, cũng là người có thực lực mạnh nhất.

Sau khi luyện nội, võ sư có thể liên tục không ngừng luyện tập cốt kinh, Côn Bằng không đứt, mà da thịt xương cốt trong nội tạng lại hoàn toàn không có chỗ để kích thích, tu luyện cả trong lẫn ngoài cảnh giới.

Cho nên luyện tạng, đa phần là hoàn thiện đối với rèn cốt. Có thể khiến cốt kinh của võ sư bộc phát, biến thành thủ đoạn công kích bình thường.

Giờ tay nhắc chân đều là cốt kinh.

Đương nhiên, võ sư luyện tạng tuổi tác đã cao, khí huyết hai thiệt, suy kiệt vô cùng, dù luyện tạng cũng ngăn cản không được khí huyết suy kiệt, coi như cốt kinh trở thành trạng thái bình thường, nhưng không chịu nổi toàn bộ kinh lực chính thể toàn thân đều đang suy yếu.

Suy yếu đến cốt kinh cũng chỉ mạnh hơn một chút so với kinh lực bình thường, cũng không có ý nghĩa gì.

“Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt.” Chu Vinh sắc mặt lạnh lẽo.

Những thế lực khác của hai nhà, có lẽ còn kiêng kỵ hai lão già liều mạng này, nhưng hẳn lại khác.

Bây giờ võ lực của hắn được bảo dưỡng tốt, vẫn còn ở đỉnh phong, cũng không sợ hai người liều mạng.

“Như vậy, ta sẽ thành toàn cho các ngươi!”

Hắn từng bước một chậm rãi tới gần Thiên Nhai lâu.

Một thân tinh kinh chậm rãi tăng lên, chung quanh như ẩn như hiện hiện từng vòng xoáy kinh lực như ngôi sao, trôi nổi giữa không trung.

Đây cũng là huyền bí của Phi Tinh kinh Chu gia, loại kinh lực này có thể đồng thời bộc phát nhiều hơn một chút, lực xuyên thấu cực mạnh, lại có sức chịu đựng mười phần, có tác dụng tăng cường mạnh đối với chỉ pháp.

Phối hợp tuyệt học Niêm Hoa Thập Cửu Thức của Chu gia, có thể bộc phát ra uy lực kinh người.

Chu Vinh chính là đã đem Phi Tinh Kinh cùng Niêm Hoa Thập Cửu Thức luyện đến trình độ gần với gia chủ, đã ở bên ngoài cư trú, mơ hồ có ý chia gia.

“Tiếp chiêu!”

Lúc này, hấn vọt tới trước, tay phải bỗng nhiên điểm ra một vết cắt.

Một chỉ điểm ra, mấy đoàn kinh lực chung quanh theo đó, loại phi tinh kinh tụ tập thành đoàn này, so với võ công cùng cảnh giới, còn mạnh hơn mấy bậc.

Có thể nói là cả công lẫn thủ, cực kỳ ưu dị.

Lão già Yên Chương cũng không dám chậm trễ, nhắc tàu thuốc lên, xương cốt lộ ra, chính diện nghênh chiến.

Phốc!

Hai người vừa tiếp xúc, liền đại khái biết được chi tiết về đối phương.

Phi Tinh kinh của Chu Vinh rõ ràng mạnh hơn mấy bậc, chỉ kiên trì được một cái chớp mắt liền mạnh mẽ ép tới. Ngay sau đó, chiêu số mười chín thức Niêm Hoa ùn ùn kéo tới, chỉ ảnh liên tục.

Nhưng năm sáu chiêu, lão già Yên Chi liền lâm vào hạ phong, đỡ trái đá phải.

“Ta đến giúp ngươi!” Tăng bà bà từ bên cạnh tiến lên hiệp trợ, một chưởng đánh về phía Chu Vinh.

Nhưng một bên khác, lão giả tóc trắng du tẩu bên người tiến lên nhảy tới, ngăn cản Tăng bà bà.

“Lấy nhiều bắt nạt ít, không phải là chính nhân làm.” Du Sách mỉm cười nói, nhìn trong sân giao thủ, lẳng lặng chờ đợi kết quả.

*

*

*

Trong sân, từng bà bà tuổi già sức yếu, tuổi tác lớn hơn rất nhiều so với lão giả tóc trắng của Du gia, lúc này một chọi một, lập tức cũng dần dần rơi vào hạ phong.

Bất quá nàng mặc kệ, chỉ dự định liều mạng, cho nên lão giả tóc trắng khắp nơi cản trở khuỷu tay, có nhiều kiêng kị, không

muốn lấy thương đổi chết, dẫn đến ưu thế không lớn.

Nhưng xem ra chiến thắng cũng là vấn đề về thời gian.

“Nghiêm huynh, sau khi mọi chuyện thành công, tam gia phân chia như thế nào?” Du Sách nhẹ phe phẩy quạt xếp, nhìn về phía Xuân đẹp đẽ.

“Trái phải chỉ là một ít bí tịch võ đạo, không bằng ba nhà chúng ta sao chép lẫn nhau, mỗi người tự mình một phần.” Xuân đẹp đẽ tươi cười nói.

“Như thế cũng được.” Du Sách mỉm cười gật đầu.

Lúc này Nghiêm Hảo cười khẽ một tiếng, thả người phóng tới chỗ hai người Thiên Nhai Lâu.

Lúc này, cách thủy tạ Thiên Bức vài dặm.

Tháp canh của Xích Cảnh Quân như ẩn như hiện trong rừng, bên trên có binh sĩ cầm cung cảnh giác nhìn xung quanh.

Lúc này sắc trời trên tháp đã tối muộn, đã có bó đuốc.

Rừng cây chung quanh lay động, chập chờn theo gió.

Đột nhiên một bóng người lướt qua một bên tháp canh.

Tốc độ của bóng người tuy nhanh, nhưng trong mắt lính gác từ trên cao nhìn xuống, vẫn có thể nhìn thấy quỹ tích.

Chỉ là lính gác không nói một lời, làm bộ không nhìn thấy.

Đây chính là trí tuệ sinh tồn của lính gác quanh Hắc Ốc sơn, những gì chứng kiến, đều tuân theo sự ẩn ý.

Từ sau khi lính gác thủ bị chết mười ba người, Ngụy Hợp và Chu Hành Đồng giao thủ mấy lần, đều bất phân thắng bại.

lính gác bên này biết không phòng được Ngụy Hợp đột phá vòng vây, cũng không cưỡng cầu nữa.

Lúc này dưới tháp canh, hai người Ngụy Hợp và Vạn Lăng triển khai đặc hiệu Phúc Vũ kinh cấp tốc, nhanh chóng lao về phía Thiên Bức thủy tạ.

Lính gác không quấy rầy hai người, bọn họ cũng không tùy ý giết người.

Hai người tăng tốc hết tốc lực, lao thẳng về phía Thiên Nhai lâu, sau khi nhận được tin tức bị vây công, bọn họ lập tức tiến về trước.

Chỉ là xuyên qua tháp canh, vài lần sắp ra khỏi rừng cây xung quanh.

Hơn mười bóng người đã sớm chờ ở ngoài rừng từ rất lâu.

Bên ngoài rừng, ven đường.

Dưới ánh chiều tà, lá rụng bay tán loạn.

Một bóng người mặc váy trắng, mặt đeo khăn che mặt, hai mắt âm u lạnh lẽo, cầm trong tay một thanh trường kiếm màu xanh lam.

Trường kiếm dài gần hai thước, rộng bằng cánh tay nhỏ, chuôi kiếm có sợi tơ màu bạc, phía cuối nối liền với kiếm trắng tinh.

“Vạn Thanh môn Ngụy Hợp?”

Mũi kiếm bạch bào nữ tử chạm đất, gương mặt nhìn về phía Ngụy Hợp. Bộ pháp gã nhẹ nhõm di động, vừa vận ngón trở chính xác trên phương hướng Ngụy Hợp tiến lên.

“Các hạ là ai?” Đường phía trước bị ngăn cản, hai người Ngụy Hợp, Vạn Lăng không thể không giảm tốc độ.

Đôi phương khí thế không kém, xung quanh nhân số đông đảo.

Hai người đứng ở rìa rừng, khoảng cách đi ra chỉ một bước, gương mặt nhìn về phía nữ tử.

“Thiên Hạc sơn trang, ngươi đã từng đi qua chưa?” Nữ tử quần trắng trầm giọng nói.

“Thiên Hạc sơn trang?” Ngụy Hợp sững sốt: “Ngươi nói là Thiên Hạc Hà gia bị diệt môn lúc trước?”

“Nếu ngươi đã biết, thì cũng nên hiểu ta tới tìm ngươi là vì cái gì.” Cô gái bước lên mấy bước, mũi kiếm đâm xuống mặt đất.

“Toàn bộ Tuyên Cảnh thành này chỉ có ngươi và Chu Hành Đồng có thân lực, cho nên...”

Nàng đột nhiên ngừng đầu.

“Ta chờ ngươi đã lâu!”

Vừa dứt lời, hơn mười bóng người chung quanh đồng thời run tay, đánh ra một mảnh phi tiêu màu đen.

Hơn mười đạo phi tiêu từ các góc độ, mang theo kinh lực mạnh mẽ, hung hăng đánh về phía Ngụy Hợp.

Trong đó chỉ ít có bốn luồng kinh lực mang theo võ sư.

Mà tốc độ những phi tiêu này cực nhanh, hiển nhiên là trải qua huấn luyện phối hợp, bao trùm toàn bộ góc độ Ngụy Hợp có khả năng tránh né.

“Ngươi đi trước đi.” Ngụy Hợp bước lên phía trước một bước, thân hình đột nhiên vọt tới trước.

Mấy đạo phi tiêu đánh thẳng vào trên người hắn, ngay cả kinh lực hộ thể cũng đánh không tan, cứng ngắc rơi xuống đất.

“Ta sẽ qua sau.”

Ngụy Hợp nâng hữu chưởng lên, một chiêu Du Long Bách Chuyển trong Đoạn Tâm Ấn đánh về phía trước.

Hắn không sử dụng cốt kinh, cũng không vận dụng thần lực cá voi, chỉ là kinh lực hộ thể toàn thân tự nhiên bao trùm đánh ra.

Đúng lúc này, nữ tử váy trắng một kiếm vẩy lên, kiếm quang xoẹt một cái bắn ra tấm lụa màu bạc.

Xuy xuy xuy xuy!

Trong chốc lát, chung quanh kiếm quang hiện lên lượng lớn kinh lực nhỏ bé, những kinh lực này tựa như sợi tơ, không ngừng từ bên cạnh vận vẹo bàn tay Ngụy Hợp, dẫn dắt chúng lệch đi một chút.

Đương!

Bàn tay mũi kiếm giao kích.

Sắc mặt Ngụy Hợp khẽ biến, lùi liền mấy bước, đưa tay nhìn, lòng bàn tay hiện lên một đạo hồng ngân nhàn nhạt, rõ ràng hơi rách da.

“Có thể phá hộ thể kinh lực của ta, chắc không phải hạng vô danh. Ngươi là ai?” Lúc này hắn mới bắt đầu nghiêm túc hỏi

tên của đối phương.

Cho đến bây giờ, người có thể tiếp một kích của hắn, ít nhất cũng phải là một Đoán Cốt Võ Sư.

Mà toàn bộ Đoán Cốt võ sư ở Tuyên Cảnh thành, thật ra chỉ có hai mươi mấy người. Đến tới lui lui đều là tam đại gia, Xích Cảnh quân, các thế lực còn lại đều không đáng chú ý.

“Người còn chưa trả lời ta, người đã từng đi qua Thiên Hạc sơn trang chưa?” Nữ tử quần trắng lạnh lùng nói.”

“Thả ta ra không được mảnh đất trống này?” Ngụy Hợp bật cười: “Không nghĩ tới đã qua nhiều ngày vậy mà vẫn có người dám nói những lời như vậy trước mặt ta.”

Sắc mặt hắn chậm rãi trầm xuống, chăm chú nhìn đối phương.

“Nếu người chỉ có chút bản lĩnh lúc trước...”

“Vậy thì đi chết đi...”

Bóng người lóe lên.

Ngụy Hợp Phi Long Công kết hợp năm tầng Phi Long Công với đặc hiệu cấp tốc, bỗng nhiên một chưởng chụp về phía đối phương.

Khoảng cách bảy tám mét bỗng chốc lao tới.

Tốc độ của hắn lúc này so với lúc trước đâu chỉ nhanh hơn một bậc.

“Muốn chết!” Nữ tử váy trắng rút kiếm về phía trước, lưỡi kiếm chém ngang, kinh lực toàn thân tựa như vô số xúc tu mạng nhện, lan tràn ra bốn phía, quán quanh hết thấy mọi sự vật tiếp cận người khác.

Bốp!

Mũi kiếm huy động một nửa, chém về phía bàn tay Ngụy Hợp, lại không ngờ Ngụy Hợp biến trảo thành chỉ, nhẹ nhàng điếm một chút bên kiếm.

Keng một tiếng vang nhỏ, Ngụy Hợp mượn lực chuyển hướng, vọt tới bên cạnh nữ tử.

Trong chốc lát, hồng quyết cự lực bộc phát.

“Đoạn tuyệt tình!”

Sát chiêu trong Đoạn Tâm Ân âm âm nổ tung, một chưởng đánh vào vai phải nữ tử.

Bành!!!

Không ngờ nữ tử kia cũng nhanh chóng rút kiếm, dùng thân kiếm ngăn cản chiêu này.

Kình lực hai người chạm vào nhau, nổ tung không khí chung quanh, hóa thành đạo đạo kình gió thổi bốn phía.

Những cành lá cây xung quanh nhao nhao bị thổi tới đập chành đùng đưa.

Ngụy Hợp lại không ngừng chút nào, thân ảnh tựa như quỷ mị, lần nữa vòng trở về chính diện, ngón tay liên tục điểm.

Phúc Vũ kình mang theo man lực không ngừng đánh ra.

Nữ tử váy trắng tốc độ chậm một nhịp, nàng rõ ràng cảm giác, lực lượng thân thể Ngụy Hợp vậy mà tương tự với uy lực của nàng, vượt xa Đoán Cốt võ sư có thể so sánh.

Mấu chốt nhất là một bước chậm từng bước, tốc độ thân pháp của nàng so với Chu Hành đồng nhanh hơn rất nhiều, nhưng vẫn chậm hơn Ngụy Hợp một bậc.

Lúc này giao thủ, dưới lực lượng hộ thân không chênh lệch nhiều, tốc độ hai người chậm một bậc, chính là hoàn cảnh cực kỳ xấu.

Hai người vội vàng giao thủ, động tác cực nhanh, hơn mười người chung quanh căn bản không thể nhúng tay vào được, sợ xuất thủ lệch khỏi mục tiêu.

Không bao lâu, ba mươi chiêu qua, nữ tử váy trắng càng ngày càng chậm, cảm giác hai tay mơ hồ có từng tia cứng ngắc.

Nàng lập tức biến sắc. Nàng sau khi bước vào luyện tạng đại thành, khống chế bản thân cực kỳ tinh tế, hơi có một tia biến hóa, có thể lập tức phát giác.

Lúc này cảm giác không ổn, nàng vội vàng rút ra, Tùng Nhận kiếm quét ngang bốn phía. Đến luyện tạng, cốt kình liền không

phân chia, cốt kình hóa thành thường ngày, dung nhập vào kình lực hộ thể.

Cũng bởi vậy, luyện tạng càng nhiều là đã cố hóa uy lực của Đoán Cốt kình.

Lúc này liên tục ba mươi chiêu đều không hạ nổi đôi phương, trong lòng nữ tử hiểu rõ, thực lực người trước mắt đã không dưới mình.

Nếu như nhất định phải giết chết, vận dụng bí kỹ có lẽ có thể thành công, nhưng cái đực không bù nổi cái mất. Đơn giản là giết địch một ngàn chiêu tự tổn tám trăm chiêu.

Nghĩ tới đây, cô gái đang định lui lại thu tay lại.

“Ngược!” Bỗng nhiên nghe Ngụy Hợp quát khẽ một tiếng.

Trong lòng cô gái lẫm liệt, bỗng cảm thấy đầu óc choáng váng. Lập tức biết không ổn, vội vàng rút lui phía sau.

Nhưng đã không còn kịp nữa rồi.

*
*
*

Một loạt tiếng kêu thảm thiết nổ tung.

Hơn mười người chung quanh đột nhiên nhao nhao che cổ họng lại, mặt lộ vẻ thống khổ, chỉ mấy giây đã ngã xuống đất.

Ngụy Hợp đứng tại chỗ, lại kinh ngạc nhìn nữ tử váy trắng.

“Thú vị, trên người người có vật ích độc gì?”

Hắn đã đem chính mình hai loại độc dược lợi hại nhất Hỗn Độn Võ Sư, dùng ở trên thân người trước mặt, rõ ràng mới chỉ để cho đầu hắn hôn mê bất tỉnh.

“Cô nương có thể cho tại hạ kiến thức một phen được không?”

“Người...!” Cô gái váy trắng nhìn thấy xung quanh bị ngã xuống đất, rõ ràng bọn họ đều đã sớm ăn vào dược vật trừ độc, còn nín thở mang theo mặt nạ, nhưng vẫn trúng chiêu.

Nàng trong lòng biết đã khinh thường Ngụy Hợp, đang muốn lên tiếng, lại hoảng sợ nhìn thấy bóng người phía đối diện bỗng nhiên phóng đại.

Thừa dịp nàng nói chuyện, Ngụy Hợp lại lần nữa tới gần, một chương đánh tới.

“Là người bức ta!!” Nữ tử quần trắng rút cuộc nổi giận gầm lên một tiếng, kinh lực thể nội co rút lại, lập tức lấy một loại quỷ tích đặc thù nào đó bạo khai.

“Linh cữu! Mở!!”

Nàng quát khê một tiếng, kinh lực toàn thân bỗng nhiên bành trướng gần gấp đôi, lại lần nữa phóng về phía trước, chém ra một kiếm.

Chỉ là lúc này Ngụy Hợp đã đến ngoài mấy chục thước, sắp biến mất trong một rừng cây khác.

Vừa rồi tên gia hỏa này tập kích, lại chỉ là một trò lừa bịp!

Thân pháp tiến thối tự nhiên, hầu như không nhìn quán tính, ngay trong sát na chớp mắt, chuyển hướng quay người, thả người đi xa.

Một nữ tử váy trắng còn lại đứng tại chỗ, vừa mới mở bí kỹ ra, tự tổn thương khí huyết nội phủ đôi lấy thực lực càng lớn, lại không nghĩ rằng...

Nhìn Ngụy Hợp đã đuổi không kịp, nữ tử váy trắng chỉ cảm thấy lồng ngực uể oải, không nhìn được nữa, một ngụm nghịch huyết tuôn ra.

Phốc!

Nàng há mồm phun ra huyết vụ, hung hăng một kiếm chém tới bên người. Mũi kiếm trăm không, mang theo một mảng kính phong, thổi khiến bụi cỏ trên mặt đất nghiêng đi.

“A a a!!! Ngụy Hợp tiểu nhi, lần sau gặp lại, ta tất giết ngươi!!!”

Bí kỹ mở ra nội thương mang đến, hòa khí công tâm kẹp cùng một chỗ, để thương thế của nàng càng sâu hơn.

Chỉ là lời nói mặc dù tàn nhẫn, nhưng nàng cũng rõ ràng, Ngụy Hợp cùng mình giao thủ thực chiến, bất quá là ngang nhau, thật muốn phân ra sinh tử, khó khó!

Nàng đường đường luyện tạng viên mãn đại thành, thiên tư xuất chúng, không tới bốn mươi năm nhậm chức Quy Nhạn Tháp chủ, mặc dù còn chưa tới cảnh giới Tháp chủ tiền nhiệm, nhưng đã là ngôi sao mai trong giáo.

Lại không ngờ mình lại chịu thiệt thòi ở một nơi nhỏ bé như vậy!

Vừa nghĩ tới điều này, trong lòng nữ tử càng thêm uất ức.

Khụ khụ khụ...

Chỉ là mới dùng sức bộc phát, trước đó độc cũng lần nữa kịch liệt hoạt động lên, nàng không dám lập tức giải trừ bí kỹ, sợ đối phương đánh trở về mã thương, nhưng lại lập tức phải lập tức áp chế độc chứng phôi, lúc này xoay người liền đi.

Bên dưới Thiên Nhai hạ.

Phi Tinh kinh toàn thân Chu Vinh liên tiếp điễm ra, ép cho lão đầu Yên Chi không ngừng lui về phía sau, mấy lần cực kỳ nguy hiểm.

Nếu không phải nhiều lần dựa vào lưỡng bại câu thương bức bình, nếu không phải Chu Vinh không muốn bị nửa điễm thương, muốn toàn thắng bắt đối phương.

Lão già Yên Chương khéo đã thất bại từ lâu.

Dù là như thế, dựa theo xu thế này, chỉ mấy phút nữa thôi, hẳn ta cũng không thể nhanh chóng kiên trì được.

Một bên khác, một mình Tư bà bà đối phó hai lão giả không biết Đoán Cốt lão giả không rõ tên là Chu gia, thế cục càng thêm gian nan.

Trên đất trống trước Thiên Nhai Lâu, từng đạo kinh lực cuốn khí lưu, kéo theo từng trận kinh phong, thổi cho phạm vi hơn mười mét chung quanh đều là khí lưu tung hoành, tiếng rít vang lên.

Hai đạo nhân ảnh quay chung quanh Tăng bà bà không ngừng chuyển động, một chưởng một quyền, phân biệt từ hai phương hướng, mang theo cốt kinh không ngừng chém ra.

Tuy Tăng bà bà cũng dùng cốt kinh phản kháng, nhưng nàng đã sớm già yếu, dù rèn cốt kéo dài trạng thái của mình, nhưng hôm nay làm sao chịu nổi tiêu hao khi hai người cùng cấp bậc cao thủ liên thủ.

Ngắn ngủi mấy chục chiêu, dần dần, cho dù liều mạng, nàng cũng không có biện pháp vẫn hồi xu hướng suy tàn.

Rốt cuộc, lại hơn mười chiêu nữa.

Nghiêm Hảo Xuân nhìn trúng một sơ hở, bay lên một cước, hung hăng đá về phía bên hông Tăng bà bà.

Một cước này mang theo cốt kinh của hắn bộc phát, nếu đập trúng, tất nhiên đánh vỡ kinh lực từng được bà bà hộ thân, khiến trong nháy mắt bị thua.

Dưới thế cục này, bị thua thì chẳng khác nào bị tử vong.

Nhưng lúc này Tăng bà bà đang đối chường với tên còn lại, căn bản không kịp giải vây né tránh, chỉ có thể trơ mắt nhìn một cước này nhanh chóng tới gần.

Bành!!

Trong chốc lát, một bóng người từ bên cạnh chạy như bay đến, một chưởng ấn nghiêm hảo xuyên cước này, đánh lệch qua một bên.

Nghiêm Hảo Xuân cũng bị bỏ lại một ngày, tốc độ một người đột nhiên vọt tới quá nhanh, đến mức gã căn bản không chú ý tới.

Một cước này bị đẩy lui, hấn nhanh chóng rút lui, lại thêm chút nữa nhìn lại.

Đã thấy một nữ tử mặc áo xanh, dung mạo mỹ lệ, anh khí bừng bừng, đang nghiêm nghị giơ tay, chắn bên cạnh Tăng bà bà.

“Ngươi là ai!” Nghiêm Hảo Xuân kinh ngạc hỏi.

“Vạn Thanh Thanh! Vạn Thanh môn Vạn Thanh Thanh đến rồi!” Cách đó không xa mơ hồ có người bạo động.

“Không phải nói ngực nàng có thể chạy được sao? Cao gần ba thước? Mắt như chuông đồng? Cái này... Cái này. Cách biệt quá lớn đi?”

“Nói sách cũng có thể tin? Bất quá Vạn Thanh môn quả nhiên đã tới! Thật to gan lớn mật, hiện tại quan phủ còn đang truy nã, lại dám trực tiếp ra mặt.”

“Vạn Thanh môn ra mặt, không phải đại biểu cho các chi nhánh còn lại đi ra cũng không còn sớm nữa?”

Tùng đợt tiếng ồn ào không ngừng như sóng biển, nhao nhao chui vào trong đám người ở đây.

Nghiêm Hảo Xuân giật mình, nhìn Vạn Thanh Thanh Thanh oai hùng đối diện, ánh mắt hấn hiện lên một tia tán thưởng.

“Còn trẻ như vậy đã bước vào Đoán cốt, thật sự là thiên phú không kém. Đáng tiếc, lại phải chết ở chỗ này.”

“Tăng bà bà, không sao chứ?” Vạn Thanh Thanh vừa tới không lâu, nhìn thấy tình huống khẩn cấp, liền không thể không lộ diện giải vây.

Lúc này nghe thấy đối phương nói như vậy, khuôn mặt xinh đẹp của nàng vẫn rất lạnh lùng.

“Không nghĩ tới một lịch sơn phái lớn như vậy, thế mà đều là một số ngôn từ khoa trương.”

“Phải cẩn thận, hai người này rất khó chơi, hơn nữa còn có những người xung quanh đang âm thầm chờ.” Tăng bà bà thở hắt ra như trâu, đầu đầy mồ hôi, hiển nhiên vừa rồi lần giao thủ kia, hao phí không biết bao nhiêu tâm lực của bà.

“Ta biết.” Vừa dứt lời, lão già Yên Trụ bên cạnh đã không chịu nổi.

Bộp bộp hai tiếng trầm đục.

Ngực của Yên Chi lão đầu dính liền hai chân, sắc mặt trắng bệch, một hơi không thể bay lên, ngã sấp xuống đất.

“Lão già!” Tăng bà bà nhanh chóng xông tới đỡ hấn dậy, kiểm tra thương thế.

Chu Vinh thản nhiên đứng tại chỗ, không có truy kích.

Lấy thực lực và địa vị của hấn, ra tay như thế đã có chút ý lớn hiếp nhỏ.

“Nói câu cuối cùng, tránh ra.”

“Thiên Ân môn đã trở thành lịch sử, tiếp tục kiên trì, cũng chỉ là chịu chết vô nghĩa, cũng không có ý nghĩa.”

Hai người Tăng bà bà không hề cử động, canh giữ ở cửa lâu, diu lẫn nhau đứng lên hung hăng nhìn chăm chăm hấn.

“Có bản lĩnh ngươi tự xông lên!”

“Được!” Cuối cùng Chu Vinh không kiên nhẫn nữa, thân ảnh vọt về phía trước, nhanh chóng cất bước phóng tới cửa chính Thiên Nhai Lâu.

Hai người nghiêm hảo Xuân Hạo và Du Sách sắc mặt biến đổi, đều lo lắng Chu Vinh ăn mảnh.

Nghiêm Hảo Xuân theo sát phía sau, phóng tới lối vào Thiên Nhai Lâu.

Võ sư tóc trắng ở bên cạnh Du Nghị, không cần đề cập tới, cũng đã xông về Thiên Nhai Lâu.

Lần này hai người không tiếp tục ngăn cản nữa, bọn họ một người tiêu hao quá lớn, tay chân nhũn ra, người còn lại bị thương nặng, vô lực nhúc nhích.

Chỉ có một mình Vạn Thanh Thanh đứng chắn trước cửa.

“Ba vị dừng bước.” Vạn Thanh Thanh cắn răng mở hai tay ra: “Nơi đây chính là trọng địa của Thiên Ấn môn ta!”

“Tiểu cô nương, ngươi nghĩ cho kỹ. Ngăn cản trước mặt chúng ta thì có nghĩa là có một người muốn đối kháng với sức mạnh của ba nhà chúng ta.” Chu Vinh thản nhiên nói. “Ngươi có biết, chỉ cần ta muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể bắt được ngươi, để ngươi sống không bằng chết!”

“Bắt nạt một tên hậu bối thì tính là gì!?” Một người trong đám người bên cạnh tung người nhảy lên, nhẹ nhàng đáp xuống một bên.

Người này mặc quần trắng, tóc dài chấm vai, hai tay đeo găng tay tơ vàng, lại là Tiêu Thanh Ngự đứng đầu viện chính lâm.

“Chu Vinh, không phải lúc trước ngươi nói Thiên ấn môn ta không dám lộ diện sao?” Tiêu Thanh Ngự lạnh lùng nói.

“Chỉ có một mình ngươi?” Chu Vinh khẽ lắc đầu: “Chưa đủ.”

“Nếu thêm cả ta thì sao?” Một người khác cũng chậm rãi đi ra từ trong đám người, không ngờ lại là phó môn chủ Tạ Yên.

Nàng cầm trong tay một cái tiểu thuẫn màu trắng, khuôn mặt lạnh lùng, nhìn lướt qua toàn trường, thực lực cảnh giới luyện tạng không ai dám đối đầu chính diện với nàng.

Trên mặt Chu Vinh bỗng nhiên lộ ra vẻ mỉm cười.

“Cũng không đủ!”

Một câu nói kia không phải hấn nói mà là từ trong bóng tối Thiên Nhai lâu truyền ra.

Trong bóng tối, một người mặc trường bào rộng thùng thình, tay áo phấp phới chậm rãi đi ra.

Người này hai hàng lông mày cùng loại với mùa xuân, đều là bay xéo vào tóc mai, nhưng ánh mắt lại hoàn toàn khác biệt.

Nếu khí chất của mùa xuân nghiêm hảo là công tử nhà giàu, như vậy khí chất của hấn chính là ung mắt sói.

Người này rõ ràng râu tóc bạc trắng, nhưng vẫn cho người ta một loại khí tức hùng hồn vừa tới tráng niên.

“Núi nghiêm trọng...” Tạ Yên biến sắc.

Một trong ba đại cao thủ của lịch sơn phái, có thể nói là cao thủ đứng đầu dưới phái, xếp hạng ba.

Trong số những võ sư luyện tạng, người này có thực lực số một số hai, đánh gục cao thủ cùng cấp, có thể nói là biến thái.

Không chỉ nàng biến sắc mà Vạn Thanh Thanh, Tiêu Thanh Ngư cũng biết mình trúng bẫy.

Lần này rất có thể Thiên Nhai lâu là một trận vây đánh của Thiên Ấn môn.

Hôm nay, núi Nghiêm Nghiêm Một mình có thể chống đỡ ít nhất hai cao thủ luyện tạng, còn lại, Chu Vinh vừa luyện tạng, cực kỳ xuân đẹp, du gia, lại là hai gã rên xương.

Thực lực đã triệt để vượt qua Thiên Ấn môn bên này.

Một bên Thiên Ấn môn, Tạ Yên luyện tạng, Vạn Thanh Thanh Ngư, Tiêu Thanh Ngư, từng bà bà, ba người cũng chỉ là rên cốt, lão nhân Yên Chi bị thương, vô lực tái chiến, ngang nhau không có.

Sắc mặt Tạ Yên lập tức thay đổi, xoay người chạy thật nhanh, không đánh mà chạy.

Chỉ là nàng mới chạy ra không bao xa liền bị hai tên cao thủ liên thủ ngăn trở trở về.

“Tạ môn chủ đã tới, không bằng lưu lại nghỉ ngơi một chút, thế nào?”

Trên người hai người đều mặc giáp da của Xích Cảnh quân, một người cầm câu, một người cầm đoản thương, phối hợp ăn ý. Tuy chỉ là rèn cốt, nhưng phối hợp lại khiến Tạ Yên liên tục lui về phía sau.

“Hai vị thủ tướng Thủy Hình bộ...!” Tạ Yên biến sắc, nhận ra hai người này.

Ba bộ tinh nhuệ của Xích Cảnh quân, thủ tướng Kim Hình bộ là đồng Chu Hành, mà thủ tướng Thủy Hình bộ lại là hai huynh đệ Triệu Trọng này.

Võ công hai người liên tâm, hợp làm một thể, ra tay như một người, uy lực cường hãn, có thể so với luyện tạng.

Lúc này đội ngũ bao vây tiểu trừ có hai đại cao thủ luyện nô bộc, bốn người rèn xương.

Một gã luyện tạng ba gã Đoán Cốt, sáu địch bốn, căn bản không có phần thắng.

Thiên Nhai Lô nho nhỏ này hầu như đã tụ tập gần nửa lực lượng cao thủ đứng đầu Tuyên Cảnh Thành.

Từng bóng người từ xung quanh vây quanh vây quanh mấy người Tiêu Thanh, Vạn Thanh Thanh, đó là Xích Cảnh quân đã sớm mai phục xong giảo sát quân trận và Hỏa Thương trận.

“Hôm nay chính là ngày dư nghiệt của Thiên Ân Môn hoàn toàn bài danh!” Thanh âm thâm nghiêm của núi lạnh lùng nói.

“Lớn lối quá nhỉ.”

Đột nhiên lại có một người đi ra từ một bên khác của Thiên Nhai Lô.

“Núi nghiêm trọng, người muốn động thủ với Thiên Ân Môn chúng ta, chỉ sợ phải suy nghĩ tới ý kiến của Chu Vinh tiên bối trước.” Người nọ thản nhiên thờ dài.

“Có ý gì?” Ánh mắt núi nghiêm trọng dời đi, nhìn về phía Chu Vinh cách đó không xa.

Chu Vinh cũng không hiểu gì cả, bỗng nhiên một tiếng khóc thê lương của nam tử từ trong Thiên Nhai Lô truyền ra.

“Cha! Cha mau cứu con!!”

“Huynh trưởng, có kẻ xấu xông vào trong nhà, gặp người liên bắt, huynh nhất định phải cứu tiểu muội!!”

“Ngô nhi không cần do dự, không cần phải để ý đến tính mạng của chúng ta, giết!”

“Vinh ca... kiếp sau chắc chắn sẽ gặp lại!”

Tùng đột tiếng khóc thút thít, hô to, tiếng rống giận dữ dần từ yếu biến thành âm thanh, truyền vào trong tai Chu Vinh.

Hắn như bị sét đánh, đã nghe ra đó là tiếng của cha mẹ già cùng vợ con muội muội của mình.

“Sao... Sao có thể!!” Hắn ngơ ngác đứng tại chỗ, trong lúc nhất thời căn bản không biết phản ứng thế nào.

Hắn là người xuất thân từ Chu gia một trong tam đại gia! Người này lại dám... dám bắt người trong phủ của hắn!!

Quả thực là to gan lớn mật!

Cả người Chu Vinh run rẩy, khí huyết dâng trào, kinh lực toàn thân vì quá kích động, bắt đầu không ngừng vụn vụn hỗn loạn, khuấy động bụi đất chung quanh bay múa.

“Nguoi! Nguoi!!!” Hắn chỉ vào người trong bóng tối kia, sắc mặt đỏ lên, gần như nói không ra lời.

“Chu tiên bối, vì cha mẹ của vợ con, kính xin được ngăn trở nghiêm trọng của Sơn tiên bối.” Người nọ chậm rãi bước ra khỏi bóng ma, thân hình cường tráng, cơ bắp cường tráng, cũng không ngăn được vẻ âm lãnh trên người y.

Rõ ràng là Ngụy Hợp mới từ Vạn Thanh môn chạy tới.

Lúc này đám người vây xem xung quanh cũng xôn xao một mảnh.

Đường quay về núi, không nghĩ tới Thiên Ấn môn đã bị bao vây, thế mà còn có chiêu này.

“Không chỉ như vậy, Du Sách công tử cũng xin an tâm một chút, chớ vội.” Ngụy Hợp mỉm cười nhìn về phía Du Sách bên cạnh.

“Thế nào, ta không tin ngươi vẫn dám vào nhà ta giương oai!”
Du Sách lạnh lùng nói, không hề sợ hãi.

“Du gia thủ bị nghiêm ngặt, tại hạ tự nhiên không cách nào.”
Ngụy Hợp cười nói: “Chỉ là điều ta muốn nói, không phải người nhà của ngươi, mà là bản thân Du Sách công tử.”

“Có ý gì!” Du Sách không tự chủ được lui ra phía sau một bước, vền vền chỉ là bị Ngụy Hợp tầm mắt nhìn, đã làm cho hắn có loại cảm giác khắp cả người phát lạnh.

“Công tử không nhận ra, trên người có chút không đúng sao?”
Ngụy Hợp cười nói.

“...!!” Du Sách sắc mặt biến đổi, nhanh chóng điều động khí huyết, kiểm tra toàn thân, nhưng mới vừa động khí huyết, lúc này một trận đau nhức từ ngực bụng dâng lên.

Hắn không nhịn được phun ra một ngụm máu.

“Ngươi!!?” Lão giả Đoán Cốt lão là du gia râu tóc bạc trắng lúc này cũng biến sắc, nhanh chóng quay trở lại bên cạnh Du Luân, tay điểm liên tiếp mấy chỗ huyết mạch.

“Thủ đoạn được lắm!” Lão giả uy nghiêm đáng sợ nhìn về phía Ngụy Hợp: “Không hổ danh độc ma.”

“Tiền bối khách khí rồi, hôm nay ta đã tiếp quản Vạn Thanh môn, được sư tôn ưu ái, nhận chức môn chủ.”

Ngụy Hợp mỉm cười.

“Cho nên sau này, mời dùng danh nghĩa Vạn Thanh môn chủ gọi ta, độc ma quá mức thấp kém. Ta không thích.”

“Ta không thích, sẽ mất hứng. Không vui... Sẽ có người đi tìm chết.”

Lời vừa nói ra, người vây xem chung quanh đều cảm thấy khắp người phát lạnh, trong lòng không rét mà run, vội vàng tránh ra xa một chút, sợ bị liên lụy hạ độc.

Thủ đoạn vô thanh vô tức này bị hạ độc, quả thực khiến người ta không rét mà run.

“Vạn Thanh môn! Ta xem sau này đổi tên là Vạn Độc môn mới đúng!” Núi nghiêm nghị lạnh lùng nói. Ánh mắt của hắn chăm chú nhìn Ngụy Hợp, càng phát ra sát khí mãnh liệt.

“Nghiêm tiên bối, cơm có thể ăn bữa, không thể nói lung tung.” Ánh mắt Ngụy Hợp bỗng nhiên sáng lên.

“Sẽ có người chết đây.”

Gió lạnh ùu hiu.

Ánh mặt trời triệt để trầm xuống, sắp rơi vào đường chân trời.

Lúc này bên cạnh Thiên Nhai lâu, núi Nghiêm Trọng Sơn và Ngụy Hợp chỉ cách nhau có hơn mười mét.

Hai người ai cũng không để ý những người chung quanh.

Lúc này Chu Vinh đang bị uy hiếp nên thái độ không rõ ràng. Mặc dù hai vị thủ lĩnh của Thủy Hình bộ có thể so sánh với luyện tạng nhưng khoảng cách đến tầng thứ hai là nghiêm trọng như núi thì vẫn còn một khoảng cách.

Hy vọng không lớn.

Nghiêm trọng trong núi hoàn toàn không ngờ tới, tình huống lại phát triển thành bộ dáng hiện tại.

Nhưng việc đã đến nước này, bất kể thế nào, hấn đều phải đi tiếp. Nhằm vào độc ma Ngụy hợp, bọn họ đã chuẩn bị rất nhiều.

Nếu lần này còn giết không chết Ngụy Hợp, như vậy có lẽ sau này vĩnh viễn cũng đừng mong thành công!

“Họ Ngụy kia, lịch sơn phái ta chính là chỗ đó, có bản lĩnh, người có thể tới. Ta quét giường tiếp đón.” Nghiêm nghị sơn hàn âm thanh nói: “Để ta xem người như thế nào bảo ta giết người.”

Tới mức này, hấn đã hiểu rõ, bây giờ Chu Vinh không dám hành động nữa, du lịch không dám cử động nữa. vậy quét Thiên Ân môn chi pháp, đã tính sai hơn phân nửa.

“Xem ra, Nghiêm tiên bối đã có tử chí rồi” Ngụy Hợp im lặng, lập tức cười nói.

“Thôi được, ta sẽ thành toàn cho người!”

Chữ cuối cùng của người vừa mới buột miệng, lời còn chưa dứt.

Người hấn trong một cái chớp mắt đã vượt qua hơn mười thước, xuất hiện trước thân núi nghiêm trọng, một chương đường đường chính đánh ra.

Đương!

Chương thứ nhất bị ngăn trở.

Kình lực hai người va chạm nhau, còn chưa triệt tiêu lực lượng hộ thể thì bị cự lực của Ngụy Hợp Kinh Quyết đè ép, bộc phát, trong nháy mắt phá tan.

“Ngung!”

Sắc mặt nghiêm trọng không đổi, hấn không phải võ sư mới đột phá, kinh nghiệm chiến đấu so với những người khác nhiều hơn rất nhiều.

Thanh danh càng lớn thì bị khiêu chiến cũng càng nhiều, có thể xông đến cấp bậc này của hấn, không phải là thứ mà những người luyện tạng bình thường có thể so sánh được.

Đối mặt với cự lực, hai tay hấn dẫn dắt, kình lực mang theo từng cỗ hiệu quả tựa như băng bồng, đồng thời kình lực hộ thể toàn thân bỗng nhiên trở nên càng thêm cứng rắn.

Kình lực xé rách man lực Ngụy Hợp, triệt tiêu chúng thành một bộ phận.

Còn lại bộ phận sức mạnh lớn, đánh lên kình lực hộ thể, cũng không phát huy được hiệu quả.

Hai người giao thủ mười mấy chiêu nhanh như tia chớp, Ngụy hợp công, phòng ngự nghiêm trọng.

Một người đánh tới như mưa rào tầm tã, một người bảo vệ cẩn mật như nước không lọt ra ngoài.

Giữa mỗi một kích của hai người, đều có thể nổ tung mảng lớn kình lực cùng âm thanh, chấn động làm màng nhĩ mọi người chung quanh ông ông tác hưởng.

Nhưng dần dần, sắc mặt núi non nghiêm trọng khẽ biến, hấn cảm giác được hai cánh tay của mình bắt đầu hiện lên từng tia hàn ý.

Động tác cũng bắt đầu bởi vì một tia hàn ý cứng ngắc này.

“Là độc?!” Trong lòng hắn kinh nghi bất định, nhưng độc gì cũng có thể ngăn cách với kinh lực hộ thể của hắn!

Cao thủ giao đấu, thắng bại thường chỉ thiếu một ranh giới, động tác hắn chậm lại, nhịp điệu lập tức chậm lại.

Ngụy Hợp Phi Long công toàn lực triển khai, lấp loé như quỷ mị, mặc dù tốc độ tuyệt đối không phải nhanh nhất, nhưng thay đổi phương hướng tựa như không có quán tính, làm lòng người khổ sở đến cực điểm.

Võ công chiêu số của rất nhiều người, chiêu tiếp theo đều sẽ theo thói quen, tiến hành dự đoán quỹ tích hành động của đối thủ, sau đó công kích trước.

Loại quỷ mị này của Ngụy Hợp di động, liền thành công cắt ngang dự đoán này, khiến cho người ta cực kỳ không thích ứng.

Lúc này nghiêm trọng như thế cũng là như vậy, mỗi lần hắn nhìn thấy một sơ hở, muốn ra tay, nhưng trong giây lát mới phát hiện đó không phải là sơ hở, bởi vì quỹ tích di động của Ngụy Hợp, dẫn đến loại sơ hở này có thể bị di chiếu vị trí quỹ dị kịp thời.

Như thế không ngừng phán đoán sai lầm, hơn nữa trên thân băng lãnh hiệu quả càng ngày càng nặng, lòng núi nghiêm trọng chột cảm thấy không ổn.

Trong lòng do dự, ra tay không hề quả quyết.

Giữa cao thủ chỉ cần chênh lệch một chút xíu, lập tức sẽ phóng đại trong lúc giao thủ kịch liệt.

Lúc này nghiêm trọng như thế, trong lòng vừa mới xuất hiện ý định rút lui, hắn đã ra tay nhẹ đi mấy phần.

Trên tay nhất thời lộ ra một sơ hở không phải kẻ hở.

Hai mắt Ngụy Hợp tỏa sáng, thân hình bỗng nhiên vọt tới trước, chuyển hướng trái chuyển, rồi chuyển.

Một chưởng như thiểm điện đánh về phía sau lưng nghiêm trọng sơn.

Một chưởng này tới cực kỳ đột ngột, nhanh như điện quang hỏa thạch.

Ngụy Hợp thậm chí có thể nhìn thấy trên mặt núi nghiêm trọng toát ra vẻ kinh ngạc.

Một chưởng này hạ xuống, chỉ dựa vào kinh lực hộ thể, nhiều nhất cũng chỉ có thể triệt tiêu được sức mạnh của mưa, nhưng sức mạnh sau đó cũng đủ để đẩy người ta vào chỗ chết.

Thắng bại đã phân.

Bàn tay Ngụy Hợp hung hăng đẩy về phía trước.

Phốc!!

Trong chốc lát một đạo ô quang từ bên cạnh bay tới nhắm vào phần eo không chút phòng bị của Ngụy Hợp.

Ô quang hùng hổ, tiếng rít mang theo lúc phi hành khiến nội tâm Ngụy Hợp nhảy dựng lên.

Hắn tính ra thời gian trọng thương nghiêm trọng, cùng với Ô Quang đánh thời gian của mình.

Lúc này thân ảnh chợt lóe, điện quang hỏa thạch đồng thời thu tay lại rồi lui về phía sau.

Nhưng hắn lùi về sau, núi non nghiêm nghị không đồng ý, lập tức đuổi sát theo.

Bàn tay và quyền cước của hai người không ngừng va chạm nhau, kinh lực đánh ra nổ tung, tựa như hai con mãnh thú sức mạnh to lớn đang vật lộn.

Những nơi đi qua, khắp nơi một mảnh hỗn độn.

Mặt đất đầy vết chân bị giẫm nát, mấy chỗ biên giới tường cốt Thiên Nhai lâu đều bị hai người đánh nhau tác động đến, thiếu tổn nổ tung.

Đám võ giả đứng gần xem võ giả, có không ít người lần đầu tiên nhìn thấy cảnh giao thủ cấp bậc này.

Có người không cẩn thận đến gần, hòn đá bắn ra bị đánh cho đầu rơi máu chảy, không ít người.

Giao thủ mười mấy chiêu, tốc độ núi nghiêm trọng càng ngày càng chậm chạp, lần nữa lộ ra một tia sơ hở.

Ngụy Hợp đang muốn xuất thủ bắt lấy, chợt nghe một tiếng rít từ mặt bên truyền đến.

Lần này là hai luồng ô quang đồng thời phong tỏa hai phương vị của hắn bay tới.

Hắn không thể không thu hồi chiêu thức, nhảy mấy cái, nhẹ nhàng hạ xuống đất trống cách đó không xa, nhìn về phương hướng bay tới ô quang.

Hai huynh đệ thủ hộ Triệu gia Thủy Hình bộ, hai người này đang nghiêm mật tàn nhẫn, nhìn hắn chăm chăm.

“Ngụy Hợp, hôm nay ngươi trốn không thoát đâu, giết Xích Cảnh quân ta nhiều huynh đệ như vậy, hôm nay lấy đầu ngươi, trở về hiến công cho tổng binh đại nhân.” Huynh trưởng Triệu Trọng lạnh giọng nói.

“Hiển Công?” Ngụy Hợp liên tục bị chặn mấy lần, ánh mắt bỗng nhiên chuyển hướng nhìn về phía hai người.

“Ta giết hai người các ngươi tể cò trước!!”

Hắn bỗng nhiên đổi hướng, phóng về phía hai người Thủy Hình bộ.

Nghiêm Trọng Sơn giật mình, vội vàng tiến lên chặn đường, nhưng căn bản không ngăn được Ngụy Hợp, bị biến hướng liền lách qua.

Hai người một trước một sau, đảo mắt đã đến trước mặt Thủy Hình bộ huynh đệ Triệu Gia.

Hỏa thương binh hai bên đều cảm thương.

Nhưng bắn ra mặc dù dày đặc, đối với võ sư phổ thông hữu dụng, lại vô dụng hộ thân kinh lực của Ngụy Hợp.

Hắn vận đủ Phi Long công, cự lực vận đủ, dưới chân liên tục gật, đảo mắt liền xuyên thấu qua phòng tuyến, một chương đánh tới huynh đệ Triệu gia.

“Giết!” Hai huynh đệ nổi giận gầm lên một tiếng, võ tướng trong quân tiến không lùi.

Hai người một người một thương một người câu, đồng thời đánh tới thân thể Ngụy Hợp.

Phốc phốc phốc!

Hai tiếng trầm đục vang lên, hai người công kích đánh vào trên kinh lực hộ thể của Ngụy Hợp, nhưng chỉ truyền ra tiếng vang nặng nề, chỉ miễn cưỡng xuyên vào một nửa.

Không phải kinh lực hộ thân quá mạnh mẽ, mà là Ngụy Hợp vào thời khắc mấu chốt lại lần nữa đổi hướng, vòng đến bên cạnh hai người.

“Đoạn tuyệt tình!”

Đoạn Tâm Ân Tuyệt Sát đồng thời xuất thủ, hai chưởng Ngụy Hợp chuẩn xác mang theo cốt kinh, âm vang đánh vào sau ót hai huynh đệ.

Oành oành!!

Lực lượng cực lớn cộng thêm cốt kinh, lại thêm Phúc Vũ kinh bộc phát, ba đòn sát thương rơi xuống.

Hai người vền vẹn chỉ là kinh lực hộ thể rèn cốt, căn bản không có bất luận sức phản kháng gì, tựa như băng tuyết bị hòa tan ra.

Nếu chỉ có Phúc Vũ kinh và man lực, hai người liên thủ có lẽ còn có thể chống cự, nhưng khi cốt kinh tầng thứ ba bộc phát, bất ngờ không kịp phòng bị.

Xương sọ hai người vỡ tan, lúc này cũng không kịp rên một tiếng, bị đánh bay ngang ra ngoài, va vào Thiên Ân hồ.

Hồ nước văng ra mảng lớn bọt nước, lại không thấy hai người nổi lên, chỉ có từng tia từng tia vết máu tiêu tán ra, nhuộm đỏ khối hồ nhỏ này.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lúc này hỏa thương quân trận chung quanh nhao nhao nhắm vào Ngụy Hợp, quân trận giáo sát không ngừng tiến lên ép sát.

Nhưng những thứ này có thể đối phó với quân trận của Đoán Cốt Võ Sư, sở dĩ có hiệu quả, là vì bọn họ có thể tạo ra tác dụng kiềm chế đối với Đoán Cốt Võ Sư.

Nhưng không có võ tướng cùng cấp phụ trợ kiềm chế, hiệu quả những quân trận này liền giảm đi rất nhiều.

“Điềm đạm!” Bóng dáng Ngụy Giả tựa như mất đi trọng lực, lóe lên hai bên trái phải, tựa như du xà, trong nháy mắt liền bay vọt qua hai khối quân trận xoắn giết.

Độc phần vô thanh vô tức rơi xuống, binh sĩ trong quân trận lao đảo ngã xuống đất, kêu rên lẫn lộn.

Nghiêm Trọng Sơn ở phía sau mau chóng đuổi theo, hai mắt đỏ lên, đáng tiếc căn bản không đuổi kịp. Chỉ có thể trơ mắt nhìn Ngụy Hợp xông vào quân trận.

Hỏa Thương Quân Trận bị nó xông vào, mỗi một chương mỗi một cước đều có mấy người ngã xuống.

Năm quân trận trong nháy mắt nhao nhao sụp đổ, tử thương hơn phân nửa.

Quân trận vốn chính tề lúc này tựa như lúa mạch cắt, Ngụy Hợp xông tới chỗ nào thì nơi đó liền sụp xuống một mảnh.

Chỉ mười hơi thở.

Ngụy Hợp nhẹ nhàng nhảy lên, một lần nữa hạ xuống vị trí cũ, quay người nhìn về phía núi nghiêm trọng đang đuổi theo gã.

“Lần này, không ai có thể cứu ngươi.”

Trong lòng nghiêm trọng sơn mạch không ổn, lúc này mới phát hiện chung quanh đã không có bất kỳ quân trận nào, lúc này lách mình nhanh chóng thối lui.

Nhưng hắn cũng không hoảng loạn, mượn nhờ hàn ý quỷ dị kia, thực lực Ngụy Hợp so với hắn hơi mạnh hơn một chút, nhưng muốn giết hắn thì đừng mơ tưởng.

Ngụy Hợp phóng lên tận trời, tốc độ cao nhất phóng về phía hắn.

Bành!

Lần này hai người không giữ lại bất cứ thứ gì, toàn lực đối chiến một chưởng.

Kình lực triệt tiêu lẫn nhau, Ngụy Hợp hơi yếu một bậc.

Ngay sau đó, cốt kình âm âm bộc phát về phía trước.

Cự lực bị kình lực cực kỳ mạnh mẽ triệt tiêu.

Nhưng lực lượng cốt kình cuối cùng lại phá vỡ kình lực còn sót lại của núi nghiêm trọng, xuyên thẳng qua, không thể ngăn cản!

Rắc rắc!

Cánh tay hắn bị bẻ gãy nghiêm trọng, mặt hắn lộ vẻ chân động, nghẹn họng nhìn muốn nứt ra, hoàn toàn không nghĩ tới cốt kình thứ ba bộc phát.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn bàn tay kia hung hăng in ở giữa lồng ngực hắn.

Kình lực khổng lồ tựa như sóng biển gầm âm âm đâm vào trước ngực hắn.

Ầm!!

Dãy núi nghiêm trọng chỉ cảm thấy trong tai một mảnh nổ vang.

Ngân Tuyết Giáp mặc trên người phân tán hơn phân nửa chưởng lực, nhưng vẫn có non nửa man lực xuyên thấu nội giáp, đánh vào trên xương ngực hắn.

Nghiêm trọng không nghĩ tới, trước Ngụy Hợp dưới loại tình thế đó, rõ ràng còn ẩn tàng thực lực.

Hắn hoàn toàn không ngờ tới, trừ thần lực thiên phú ra, Ngụy Hợp vậy mà còn có một tầng cốt kình.

Phúc Vũ kình, thần lực, lại thêm cốt kình, ba tầng bộc phát, mỗi một trọng đều tương đương với một Đoán Cốt võ sư toàn lực ra tay.

Dự liệu sai lầm, kết quả mang đến chính là trọng thương.

Một chưởng ở giữa ngực, cánh tay phải bẻ gãy, giống như đạn pháo bay ra ngoài, hung hăng nện lên một bức điêu khắc bạch

điều trang trí cạnh hồ Thiên Ân.

Điều khắc đứt gãy, thân núi nghiêm trọng tung người lên, xoay người định chạy trốn.

Trong tình huống như vậy, cho dù vẫn vận dụng bí kỹ, cũng không làm nên chuyện gì.

Nhưng hắn đi liền bảy bước, liền ngửa đầu phun ra một ngụm máu tươi, té nhào trên mặt đất.

Ngụy Hợp bước mấy bước đuổi tới, đứng trước thân núi nghiêm trọng.

“Còn có di ngôn gì không?”

Miệng Sơn Nghiêm Huyền phun ra bọt máu, miễn cưỡng ngẩng đầu lên, ngoan lệ nhìn chăm chăm vào hắn, toàn thân run rẩy, nhưng cũng nói không ra lời.

“Vậy thì chết đi.” Ngụy Hợp bước ra một chân, kinh lực bộc phát, giẫm gãy xương cổ nghiêm trọng.

Đường đường là cao thủ đỉnh cao của các sơn phái, một đời luyện nồng tạng đại thành cường giả, cứ như vậy không hiểu sao lại chết ở trước Thiên Nhai lâu này.

Cùng chôn cùng với hắn ta còn có hai gã thủ lĩnh Thủy Hình bộ của Xích Cảnh quân, cùng với trên trăm tinh nhuệ của Thủy Hình bộ.

Đáng thương là núi cao còn có con át chủ bài chưa dùng, còn có bí kỹ chưa sử dụng, chỉ vì phán đoán sai lầm ngăn ngủi trong nháy mắt liền bị một chiêu miểu sát.

180

Ánh chiều tà lúc này đã hoàn toàn biến mất, sắc trời lờ mờ, tất cả mọi người ở đây thở mạnh cũng không dám, hoàn toàn yên tĩnh.

Đã có không ít người lặng lẽ rời đi, sợ bị vạ lây.

Phía trước Thiên Nhai lâu, lúc này khắp nơi đều là thi thể.

Nghiêm Hảo Xuân mang theo mấy người Nghiêm gia, vẫn còn giao thủ với mấy người Vạn Thanh Thanh.

Lúc này thấy cảnh này, sắc mặt mấy người kịch biến, cấp tốc bứt ra lui lại, muốn chạy trốn.

Người nhanh hơn bọn họ chính là Chu Vinh.

Người này đã tiến vào Thiên Nhai lâu, cứu thân tộc người nhà ra. Chỉ đáng tiếc chính là, người nhà hắn cứu ra, tất cả đều bị hạ độc.

Ngụy Hợp lấy bảy loại độc dược hỗn hợp thành khóa, trong thời gian ngắn không ai có thể giải.

Loại thủ pháp khóa độc này, chính là lấy bí mật khóa lại, lấy bảy loại dược hiệu có thể liên kết kích hoạt dược phương.

Hết lần này đến lần khác phải phá giải bảy lần mới có thể giải hoàn toàn độc.

Nhưng vì lần nào chỉ kích hoạt một loại độc dược, sáu loại còn lại đều cực kỳ kín đáo, vì vậy mỗi lần chỉ có thể giải quyết một loại độc dược.

Sau khi giải quyết, loại độc dược này sẽ kích hoạt loại thứ hai, sau đó loại thứ ba, loại thứ tư, cứ thế mà suy ra.

Nếu đoán sai một lần, đó là cục diện hẳn phải chết.

Lúc này thân núi đã chết, Thủy Hình bộ diệt vong, tình thế đảo ngược.

Trải qua chiến dịch này, lịch sơn phái đã trở thành cục diện không chết không thôi với Ngụy Hợp.

Nhưng tính mạng hai đại võ tướng Nghiêm Trọng Sơn cùng Thủy Hình bộ, còn có trên trăm binh sĩ tinh nhuệ ngã trên mặt đất, hết thầy cũng thành tựu uy danh Vạn Thanh Môn Ngụy Hợp.

Giờ phút này, trên đài chỉ còn lại mấy người Du gia, Chu gia, Nghiêm Hảo Xuân.

Nghiêm hảo xuân mang người muốn đi, lại bị Tăng bà bà và Tiêu Thanh Ngự dẫn đội xông tới chặn lại.

Vạn Thanh Thanh đuổi theo ra tay, ba người vây công, rất nhanh liền đánh gục Xuân Hạo.

Tới lúc này, tất cả mọi người của lịch sơn phái tới đều bỏ mạng, không hề ngoại lệ.

Thấy đại thế đã mất, Chu Vinh đứng chắn trước người thân của mình, chăm chú nhìn Ngụy Hợp.

“Thắng làm vua thua làm giặc, ván này người thắng. Ngụy môn chủ, người muốn thế nào mới bỏ qua cho ta, cho ta một câu trả lời thật hợp lý.”

“Kỳ thật ta vẫn luôn có hảo cảm với Chu gia. Nhưng đáng tiếc... bắt đầu từ Chu Thuận đến Chu Hành Đồng, lại thấy người Chu Vinh, các người luôn đối nghịch với ta.” Ngụy Hợp thở dài.

“Ta có thể cam đoan ở đây, từ nay về sau, Chu Vinh ta tuyệt đối sẽ không gây sự với Vạn Thanh môn! Nếu vi phạm, trời tru đất diệt!” Chu Vinh không chút do dự hạ lời thề độc.

Đến nước này, trong cả Tuyên Cảnh thành còn ai có thể chế ngự được Ngụy Hợp?

Gia chủ của ba đại gia tộc?

Chưa nói đến chuyện ba đại gia chủ có ra tay mạo hiểm hay không, cho dù bọn họ ra tay, nếu không chắc chắn trăm phần trăm giết chết được Ngụy Hợp, chọc phải một độc đạo đại gia, sau này dám tiêu bồi có muốn sống nữa hay không?

Hôm nay Ngụy Hợp đã thể hiện ra thực lực khủng bố chân chính của Độc đạo cao thủ.

Hơn nữa ngay cả nghiêm trọng sơn đều chết dưới tay hắn, hay là cùng người vây công bị giết ngược.

Thực lực bức này không kém tam đại gia chủ bao nhiêu. Nếu giao thủ, cho dù giết được hắn thì phải trả giá bao nhiêu?

Không chỉ Chu Vinh nhìn ra điểm ấy, du lịch cũng nhận ra điểm mâu chốt này.

Xích Cảnh quân không về, trong toàn bộ Tuyên Cảnh thành, không ai có thể khống chế được Vạn Thanh môn Ngụy Hợp.

“Ngụy môn chủ, có điều kiện gì mời nói, mọi việc đều có thể thương lượng.” Sắc mặt Du Sách trắng bệch, trầm giọng nói.

“Ta thừa nhận, lần này chúng ta mấy nhà làm không đủ đường, nhưng hôm nay Ngụy môn chủ ngài ngang trời xuất thế, Thiên Nhai lâu cũng không ai dám tranh đoạt với ngài.

Với cái giá mạo phạm này, ta đồng ý trả giá lớn để trao đổi, đổi lấy ngài giải độc cho ta.”

Núi rừng cực kỳ nghiêm trọng, mùa xuân chết tiệt, hai thủ vệ Thủy Hình bộ sắp chết. Chu Vinh lại bị kiềm chế, lúc này chính là một võ sư Đoán Cốt của Du gia.

Thắng bại đã không còn gì để bàn nữa.

Ngụy Hợp không trả lời, tầm mắt quét ngang toàn trường.

Thiên Nhai Lâu, Du gia, Chu gia, hai sóng người tụ tập cùng một chỗ.

Xích Cảnh quân đã chết chín phần mười, còn lại đã lạng lẽ chạy trốn tứ tán từ lâu.

Đám người Thiên Ân môn, từng hai người bà bà, Vạn Thanh Thanh Ngư, Tiêu Thanh Ngư, Tạ Yến, toàn bộ đều ở đây.

Bên ngoài, những người xem náo nhiệt cũng đã chạy hơn phân nửa, chỉ còn lại có một vài kẻ to gan tự tin, đứng nguyên tại chỗ xa xa xem náo nhiệt.

“Năm ngày sau, ta sẽ phái người đưa tới danh sách quà tặng. Các ngươi có thể mời trở về.” Ngụy Hợp không có đuôi tận giết tuyệt, lợi ích lớn nhất mới là vấn đề.

“Đa tạ Ngụy môn chủ hạ thủ lưu tình!” Du Sách chấp tay ôm quyền, dưới sự hộ tống của lão giả rèn xương, quay người dẫn người rời đi.

Chu Vinh cũng ôm quyền, mang theo một đám người nhà thân tộc chậm rãi rời đi.

Hắn đến chuyến này, cảm giác chính là đi ngang qua, kết quả đồ vật không kiếm được, ngược lại chọc vào một thân phiền muộn.

Bây giờ trở về, phải nhanh chóng thương lượng với gia tộc, làm sao ứng phó với Vạn Thanh môn và thử phương pháp giải độc.

“Chư vị có thể cứ việc thử giải độc. Nếu có thể giải được, trong lòng Ngụy môn nhất định kính hi.” Ngụy Hợp bình thản nói.

“Chỉ là, một khi thử giải độc, có thể sẽ dẫn đến khóa độc bộc phát, đến lúc đó vô lực cứu vãn, Thần Tiên khó trị, cũng đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt.”

Chiêu này của hắn cũng là đang thăm dò, môn hạ độc thủ pháp mới sáng tạo của mình ở thế đạo này thì có trình độ gì.

Ý tưởng về khóa độc hoàn thiện là hoàn toàn do hắn sáng tạo ra. Vì vậy cũng phải đợi đến lúc kiểm nghiệm thị trường.

Hai bên Chu gia đều trầm mặc không nói.

Bây giờ hình thức mạnh hơn con người, đáp lời nữa cũng chỉ là nói miệng mà thôi. Không có ý nghĩa gì.

Hai nhà nhanh chóng rời đi, Ngụy Hợp một lần nữa đứng ở trước Thiên Nhai Lâu.

“Sông nhỏ...” Vạn Thanh Thanh đi tới gần, thần sắc phức tạp. Nàng nhìn thấy trên người Ngụy Hợp treo một tấm hàn thiết bài, đó vốn là dấu hiệu của Thiên Ấn môn chế thành dành cho viên thủ Vạn Thanh viện.

Hiện tại lại treo trên người Ngụy Hợp, ý nghĩa trong đó, không khó nghĩ tới.

“Dẫn sách đi. Việc này không nên chậm trễ. Nhanh nhanh!”
Ngụy Hợp nhanh chóng nói.

“Được!”

Ngụy Hợp không tham dự Bàn Thư, mà ánh mắt rơi vào người Tạ Yên.

“Tạ phó môn chủ.”

“Vạn Lãng lại nguyện ý nhường vị trí cho người... Độc Ma Ngụy Hợp, quả nhiên tên thật không sai.” Lúc này Tạ Yên cũng không biết nên dùng thần sắc gì đối mặt với Ngụy Hợp.

Trước đây nàng chưa từng nghe nói tới tên tiểu bối này, đột nhiên đột ngột xuất quân, nghịch chuyển thế cục.

Điều này làm cho trong lòng nàng có chút tư vị khó hiểu. Một loại cảm xúc nhân tài của giang sơn tràn ngập trong lòng nàng.

Lần này cô đến đây vốn chỉ định nhân lúc hỗn loạn, lấy đi bao nhiêu thì cầm bấy nhiêu.

Đáng tiếc khi mọi người cưỡng ép đám người Thiên Ân Môn, trong lòng nàng vẫn nóng lên, huyết khí dâng lên, đi theo ra ngoài.

Bất kể thế nào, nàng ở Thiên Ân môn mấy chục năm, nghe người khác coi rẻ Thiên Ân môn như thế, một cỗ hỏa khí trong lòng lập tức tuôn ra.

Nguyên tưởng rằng mình có thể ra mặt định đỉnh cục diện, đáng tiếc núi nghiêm trọng xuất hiện, làm cho trong lòng nàng dâng lên nhiệt huyết, bỗng chốc bị tiêu diệt.

Vì vậy nàng lập tức chuẩn bị chạy trốn, lại bị hai người Thủy Hình bộ bức trở về.

Ngụy Hợp không biết trong lòng nàng quanh co nhiều như vậy, hẳn chỉ biết là hôm nay ấn môn sụp đổ, nếu có thể tập trung cao thủ còn lại lại, cũng sẽ có một cỗ thực lực không kém.

“Tạ phó môn chủ, hay là cùng tới đây đi? Máy viện còn lại của chúng ta một lần nữa tụ họp, tuy không thể tái hiện thịnh thế

trước đây, nhưng so với chó nhà có tang lúc trước thì tốt hơn nhiều.”

Không ai thích bị ép phải chạy trốn tứ phía.

Kỳ thực lời ấy của Ngụy Hợp đã đánh trúng vào mạng của Tạ Yến. Cho dù như thế nào, nàng vẫn còn có cảm tình đối với Thiên Ân Môn.

“Người muốn xây dựng lại Thiên Ân Môn sao?!” Nàng đưa mắt nhìn thẳng vào Ngụy Hợp.

“Trùng kiến...” Kỳ thật Ngụy Hợp cũng không có tâm tư này, nhưng lời này vừa nói ra, không chỉ là Tạ Yến, còn có hai người Vạn Thanh Thanh, Tăng bà bà, Tiêu Thanh Ngu, đều nhao nhao chú ý tới hắn.

Trong lòng hắn cũng rõ ràng.

Trong lòng mọi người, kỳ thật vẫn luôn mong đợi có một người đứng ra xây dựng lại môn phái.

Chỉ là không ai có thể nâng được ngọn cờ lớn này mà thôi.

Mặc dù thực lực Ngụy Hợp còn chưa đủ để cùng úy Trì Chung, Thượng Quan Kỳ đặt song song, nhưng nhiều lần giao thủ với Chu Hành Đồng, bất phân thắng bại, hôm nay lại giết chết cao thủ hàng đầu luyện tạng như núi Nghiêm Trọng.

Vậy đã miễn cưỡng đủ tư cách xây dựng lại môn phái.

Trong lòng Ngụy Hợp suy nghĩ thật nhanh, nếu lấy danh nghĩa Thiên Ân môn, trọng tụ cao thủ, như vậy tuyệt đối có thể trong khoảng thời gian ngắn tụ tập một nhóm thế lực đủ cường hãn.

Còn về phần tam đại gia chuyên nhằm vào Thiên Ân môn và Xích Cảnh quân.

Chỉ cần hắn không chính diện đứng ra tranh luận địa bàn, trực tiếp dẫn người trốn vào Hắc ốc sơn, từ sáng chuyển tối, tạm thời ẩn núp, cũng không quá nguy hiểm.

Càng máu chột chính là, thế cục bây giờ càng hỗn loạn, lực lượng bên người càng nhiều, thì càng an toàn.

Đông đảo tầm mắt mang theo chờ đợi chú ý, Ngụy Hợp rút cuộc chậm rãi gật đầu.

“Tạm thời chưa tới thời cơ, nhưng sau này nhất định Thiên Ân môn sẽ có ngày trùng kiến!” Hấn nói như đinh chém sắt.

Phù...

Tạ Yến, Vạn Thanh Thanh, từng là người bà bà nên đều thờ phào nhẹ nhõm.

Được Ngụy Hợp hứa hẹn, ở nơi này thông qua miệng mọi người truyền ra ngoài, tin tưởng rất nhanh là có thể tụ họp được các lão nhân cao thủ đã từng tụ họp ở Thiên Ân Môn.

Cửu Viện tuy đã chết mấy viện thủ, nhưng cao thủ còn lại vẫn chưa chết hết, cũng không thiếu võ sư và thiên tài tiềm lực nhao nhao chạy trốn tứ tán.

Nếu có thể thu nạp một lượng lớn người này, tương lai cũng đủ để phát triển trong thời gian cực ngắn, một lần nữa thành lập một thế lực môn phái cỡ lớn.

Không bao lâu, Ngụy Hợp dẫn đội, mang theo rất nhiều cuốn sách trong Thiên Nhai lâu, đóng gói mang đi.

Toàn bộ quá trình không quá trăm hơi thở.

Đội bọn họ rời đi, lại qua một hồi lâu, quân đội của Xích Cảnh quân lưu thủ mới khoan thai đến.

Quân đội chính quy điều động, xa xa không bằng hiệu suất hành động của cao thủ võ đạo.

Để lại cho bọn họ, là thi thể trên đất, cùng với Thiên Nhai Lâu trống rỗng.

Bên hồ Thiên Ân.

Mấy người Vương gia hướng xa nhìn ra toàn bộ hành trình.

Ngay từ đầu đã ra mặt nghiêm trọng như núi, đến cuối cùng Ngụy Hợp đánh gục ba đại cao thủ, uy bức du lịch chu gia.

Động tác trung gian (xuân) rơi, chuyển ngoặt, khiến người ta không khỏi khản trương.

“Sao vậy?” Vương thiếu quân buông tay phải đã rịn mồ hôi, nhìn về phía người bên cạnh.

“Không nghĩ tới Thiên Ân môn suy yếu đến vậy, còn có thể xuất hiện cao thủ mới như Ngụy Hợp, không ngoài sở liệu, người này sau khi Thượng Quan Kỳ, Thiên Ân môn lại có hy vọng tái khởi.”

Người kia vuốt râu đánh giá.

“Xích Cảnh quân bao vây tiêu trừ Thiên Ân môn, Vương gia ta cũng không đồng ý. Hôm nay trùng trăm chân chết mà không cứng, huống chi còn chưa đánh chết, càng bị ngược lại làm hại. Xích Cảnh quân trước đó luôn đặt trọng tâm ở trên đối kháng với quân Thái An ở phủ thành, muốn an nội, lại tạo thành cục diện như bây giờ.” Vương Thiếu Quân nhẹ giọng nói.

“Người có thể âm thầm liên hệ với hắn, nhưng nhất định phải vạn phần lo lắng. Ngụy Hợp này, làm việc không từ thủ đoạn, không hạ thủ, đạt được mục đích có thể áp dụng bất cứ mưu lược nào. Hơn nữa tâm tính người này cẩn thận giao hoạt, bố cục chu đáo, hay là cao thủ dùng độc. Nếu Vương gia ta có một kẻ địch như vậy...”

Người nọ lắc đầu khó có thể tưởng tượng.

“Khó chơi! Khó khó!”

Hắn liên tục dùng ba chữ khó, để tỏ vẻ kiêng kị trong lòng.

“Đúng vậy. Nếu là địch với người này, chắc chắn ăn ngủ không yên.” Vương Thiếu Quân gật đầu.

“Nhớ kỹ, ta thấy người này làm việc không chừa bất cứ thủ đoạn nào, nhưng làm người trọng tình trọng nghĩa, tương giao, người nên lấy trung thành làm chủ.” Người nọ dặn dò.

“Yên tâm đi, cha, con tránh được.” Vương thiếu quân gật đầu.

Lần này, mang phụ thân nhìn thấy thủ đoạn Ngụy Hợp, về sau cũng thuận tiện cho hắn mượn nhờ lực lượng gia tộc tương trợ.

Ngụy Hợp sở cầu, đơn giản là muốn có một chỗ an ổn đặt chân, chỉ vậy mà thôi.

181

Trong Hắc ốc sơn.

Bên trong Vạn Thanh môn.

Một bình trà xanh chậm rãi toát ra khói xanh, lửa than phía dưới hơi đỏ, nhiệt độ chậm rãi khuếch tán ra mọi người ngồi ngay ngắn chung quanh.

Vạn Lăng, Tạ Yên, Tiêu Thanh Ngự, hai người từng là bà bà, cùng với Đỗ Hàm ở bên có chút lo lắng bất an.

Viện thủ Xích Địa Viện Đỗ Hàm, lúc đám người Ngụy Hợp sắp ly khai, yên lặng đuổi theo.

Lúc người này đến, rõ ràng đã đóng gói xong các loại đồ vật, hiển nhiên là đã sớm có ý muốn nhanh chóng thoát đi.

Lúc này, vốn rất nhiều viện thủ của Thiên Ân môn, Cửu viện đã tập hợp đủ ba người.

Mà cao thủ luyện tạng có một mình Tạ Yên, còn người rèn xương là sáu người Vạn Thanh Thanh Thanh.

Đây đã coi như là một thế lực rất mạnh rồi, tương đương với non nửa Thiên Ân môn.

Nếu như chính diện đối kháng, hai cao thủ luyện nô bộc cũng không phải là đối thủ của đám người này.

“Bây giờ Ngụy Hợp đã kế thừa vị trí môn chủ, muốn nói cái gì, mấy vị có thể nói trực tiếp với hắn, không cần tới tìm người đã lui ra như ta.” Vạn Lăng mỉm cười nói.

Từ sau khi Thiên Ân môn sụp đổ, đây là lần đầu tiên nàng vui vẻ mỉm cười như vậy.

Mặc dù đám người Đỗ Hàm cùng nàng quan hệ bình thường, nhưng Tiêu Thanh Ngự lại là bạn thân tốt nhất của nàng. Hôm nay có thể gặp lại, thật sự là trong lòng vui sướng.

Chỉ là nhân tính uyển chuyển của nàng, trừ phi thật sự quá mạnh tâm tình, nếu không bình thường sẽ không hiển hiện bên

ngoài.

“Vạn Lãng, chúng ta cũng không rõ tính tình Ngụy môn chủ đến cùng là thế nào, có vài thứ, không hỏi thẳng mặt được, cho nên tìm bằng hữu cũ như ngươi cũng không có cách nào khác.” Tạ Yên chân thành nói.

Thực lực Ngụy Hợp so với Nghiêm Trọng Sơn mạnh hơn một chút, mà nàng tự nhận không phải là đối thủ của Nghiêm Trọng Sơn, nói cách khác, thực lực Ngụy Hợp bây giờ thực chiến mạnh hơn không ít so với nàng.

Mà người này tâm tính âm tàn, làm việc ác độc, không từ thủ đoạn, khiến người ta sinh lòng kính sợ. Cho nên rất nhiều chuyện bọn hắn, không dám tùy tiện giáp mặt hỏi Ngụy Hợp. Mà lựa chọn một đường cong.

Khiến nàng khó có thể lý giải, trước đó Ngụy Hợp vẫn chỉ là võ sư bình thường của đệ tử Vạn Thanh viện, làm sao thoáng cái đã vọt lên cao như vậy?

Nếu là kỳ ngộ đột nhiên xảy ra, có lẽ còn có thể hiểu được. Nhưng nếu ngay từ đầu đã ẩn giấu thực lực, còn ẩn nấp nhiều năm như vậy...

Vậy thì tâm tính này... Cũng quá độc ác rồi.

Phải biết rằng, ở thời đại này thực lực đại biểu cho quyền lực, tài phú, hưởng thụ, một mực áp chế thực lực, che giấu bản thân, cần chính là lực tự chế cực lớn, khắc chế dục vọng cực lớn.

Mà Ngụy Hợp người này thế mà lại làm được...

Tạ Yên Tương nói rất êm tai.

Khi Ngụy Hợp ra mặt bắt người uy hiếp Chu Vinh thì nụ cười trên mặt Vạn Lãng biến mất, miệng khẽ hé ra, có chút không thể chấp nhận được.

Lại nghe được Ngụy Hợp chính diện đấu với nghiêm mặt núi, lại còn có thể chiếm thượng phong, hai mắt nàng tròn tròn, đầu óc có chút không xoay chuyển được.

Trong lòng nàng, thực lực Ngụy Hợp tuy mạnh, coi như đột phá Đoán Cốt, nhưng cũng chỉ kém hơn Vạn Thanh một bậc, đơn giản là dụng độc thủ đoạn cao minh.

Coi như là đánh đồng với Chu Hành lúc trước, cũng chỉ dùng tốc độ kéo dài khoảng cách.

Vì sao trong miệng Tạ Yên lại trở thành người có thể đối đầu với Nghiêm Nghiêm Nghiêm Sơn Chính?

Đến khi nói đến hai vị Đoán Cốt Thủ Tướng của Hình bộ - Ngụy Hợp chương, thì Vạn Lăng đã hơi tê dại rồi.

Nàng bắt đầu hoài nghi, lời nói trong miệng đối phương, cùng Ngụy Hợp biết nàng không phải một người.

“Cuối cùng, Ngụy Hợp môn chủ đánh gục nghiêm trọng núi, cứu ta tương đương nguy nan, có thể ngăn cơn sóng dữ trong Thiên Ấn môn. Cho nên, chúng ta cũng hy vọng hấn có thể chống đỡ đại kỳ, tụ lại Thiên Ấn môn.” Tạ Yên trầm giọng nói.

*

*

*

“Đúng vậy, chỉ là hôm nay chúng ta còn có chút hoang mang, võ công của Ngụy môn chủ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tiêu Thanh Ngu ở một bên cũng nhin không được nói ra nghi hoặc.

“Ta có thể nhìn ra, hấn sử dụng đúng là Vạn Thanh viện Phúc Vũ kinh, nhưng Phúc Vũ kinh kia tựa hồ mạnh quá mức.” Nàng trầm giọng nói.

“Ta nhìn ra một ít manh mối.” Một bên, Tăng bà bà thỉnh linh chen vào nói.

Lập tức tất cả mọi người đều tập trung ánh mắt về phía nàng.

“Thần lực trời sinh, tốc độ cực nhanh, có thể so với người kiêm tu cước pháp, thậm chí ta hoài nghi hấn chính là kiêm tu cước pháp. Tựa hồ còn dùng con mắt Hàn Sát Điều làm vật

dẫn lúc đột phá, từng chiêu từng thức đều có hàn kinh đặc thù của Phúc Vũ Kính”.

Tăng bà bà không hổ là tuổi già thành tinh, từng thấy nhiều thiên tài hơn những võ sư mà mọi người từng gặp qua.

“Vài chục năm trước ta đã gặp qua một tên tiểu tử may mắn, cũng dùng con mắt Hàn Sát Điều làm vật dẫn đột phá, sau đó cũng giống như hấn, nhất cử nhất động đều có hàn ý tự sinh. Cao thủ cùng cấp giao phong với hấn, sau mấy chục chiêu chắc chắn sẽ rơi vào hạ phong. Chỉ có võ công nhiệt tính cùng tầng mới có thể triệt tiêu.”

“Thiên phú Thần lực... Tốc độ cực nhanh, còn có hàn kinh, hôm nay đột phá đến tôi cốt. Cái này... Cái này quả thực chính là một chu hành đồng khác!” Đổ Hàm nhin không được lên tiếng nói.

“Vẫn là cao thủ Độc đạo.” Tiêu Thanh Ngư bồi thêm một câu.

Một đám người nhất thời không biết nói gì. Trong lòng mô phỏng, nếu mình gặp phải loại đối thủ này.

Một đấu một, ít nhất phải mạnh hơn hấn hai tầng, hơn nữa trên đó còn có vật cực mạnh ích độc, hơn nữa tốc độ phải đủ nhanh, mới có thể nắm chắc đám giao thủ với hấn.

Nếu như vậy công, thì lại lo lắng tới chuyện thủ đoạn kịch độc mà hấn am hiểu có thể giết chóc quần chúng hay không.

Nếu là từ xa mà còn lo lắng tốc độ của hấn quá nhanh, sẽ dễ dàng đột phá vòng vây.

Suy nghĩ một lát, tất cả mọi người đều cảm giác, nếu cùng Ngụy hợp thành địch, quả thực là khó giải quyết cực kỳ.

“Chỉ có chạy nhanh hơn Ngụy môn chủ, còn không sợ độc vật, mới có khả năng sinh ra phiên toái với hấn.”

Cuối cùng Tạ Yên tổng kết.

Mọi người lập tức đồng ý.

Cách Hắc ốc sơn hơn trăm dặm.

Trong hạp cốc của một khe núi.

Hai bên tường đá tựa như đao gọt, đường kẹp hình thành một hẻm núi cực lớn tựa như kéo ngược kéo.

Hạp cốc có tên là Quý Tiền cốc, quanh năm có chướng khí quanh quần trong đó, độc trùng trái rộng khắp nơi, chính là cấm địa nổi danh của Thái Châu.

Bên ngoài nơi này là khu vực mà rất nhiều người hái thuốc thích nhất để đến đây.

Mà khu vực trung bộ tiếp cận một ít, lại là các bang phái trong đó, đám võ giả hái thuốc chế thuốc giải giải trong khu vực.

Mà chỗ sâu hơn, là một cao thủ Độc Đạo quái dị, ẩn cư tại đây.

Lúc này trong hạp cốc, dòng sông chảy xiết, sương trắng mờ lung.

Có phi điều hình thù kỳ quái thỉnh thoảng bay thấp qua, phát ra tiếng kêu quái dị.

“Nguyễn Khánh Hồng, đi ra gặp ta!”

Một đạo bạch ảnh cấp tốc từ đằng xa lướt tới, nhẹ nhàng hạ xuống lối vào hẻm núi, nhìn miệng hẻm núi như kéo hô.

Bóng trắng đeo mạng che mặt, tóc dài buộc thành đuôi ngựa cao lớn, hai mắt lạnh lùng, rõ ràng là Ngụy Hợp đã giao thủ với Nhạn Tháp chủ lúc trước.

“Đừng tưởng ta không biết ngươi trở về! Đi ra gặp ta!” Quy Nhạn Tháp chủ lại nghiêm nghị nói.

Thanh âm quanh quần không ngừng trong hạp cốc, âm thanh không ngừng lặp lại.

đợi một lát, bên trong mới ẩn chứa có người trả lời.

“Hóa ra là Phó Tháp chủ. Không nghênh đón từ xa, xin thứ lỗi.”

Thanh âm không âm không dương, trong tinh tế lại mang theo một tia hào phóng, giống như nam như nữ.

“Xin hỏi Phó Tháp chủ có chuyện gì?”

“Những thứ lúc trước ngươi chế cho ta, hoàn toàn không có hiệu quả! Ta còn bị trúng độc! Không chỉ như vậy, toàn bộ tinh

nhuệ của bộ hạ ta mang đi cũng đồng loạt trúng độc mà chết. Trước kia người đã bảo đảm cho ta, chỉ cần mang theo vật kia, độc vật bình thường cũng không sợ! Hôm nay xảy ra chuyện này, người phải cho ta một câu trả lời!” Quy Nhạn Tháp chủ lạnh lùng nói.

“Không có hiệu quả? Đó chính là thuốc tốt có thể mở ra mười ba loại độc vật không thường dùng, người nói không có hiệu quả!” Thanh âm kia lập tức lộ ra một tia kinh ngạc.

“Người đều chết hết cả, người nói ta tìm người vui à!”

“Để ta xem!” Vừa dứt lời.

Trong hạp cốc, một bóng người bỗng nhiên lao vùn vụt đến, mượn lực trên vách đá điểm nhẹ mấy cái, đảo mắt đã vượt qua trăm thước, nhẹ nhàng rơi xuống trước mặt Quy Nhạn Tháp chủ.

Đó là một bà lão tay áo rộng thùng thình, một thân áo đỏ khô quắt. Người này gương mặt đỏ ửng, mặt đầy nếp nhăn, làn da tất cả đều là vết bớt của ông lão, nhìn qua không khác gì một ông lão bình thường.

Nhưng hai mắt của nàng lại tựa như một nữ tử trẻ tuổi, sáng ngời, âm nhu, lộ ra vẻ hiếu kỳ và sức sống vô hạn.

“Ta xem một chút!” Nàng vừa xuất hiện, lúc này đưa tay bắt lấy tay phải Quy Nhạn Tháp chủ.

Một tia kinh lực tuôn ra, du động một vòng quanh cơ thể Quy Nhạn Tháp chủ, lại nhanh chóng thu hồi.

“Ồ? Đây là..., có chút giống thủ pháp của tên Cửu Ảnh kia, nhưng lại có chút bất đồng...!” Trong mắt bà lão lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Sao vậy? Có thể giải không!” Quy Nhạn Tháp chủ lạnh giọng hỏi: “Không thể để ta tìm người khác!”

“Chuyện Phó đại tiêu thư nhà người, ta dám nói không?” Bà lão cười nói: “Có thể giải được, nhưng cần có thời gian, chất độc này rất thú vị.”

“Có thể là tốt rồi, sau này ta muốn người phối hợp với ta, đi giết một người!” Quy Nhạn Tháp chủ lạnh giọng nói.” Độc đạo của người đủ mạnh, lại chủ tu cước pháp, nhất định có thể giúp ta một tay!”

“Muốn ta ra tay cũng không phải không được, nhưng không phải không thể được.” Nguyễn Khánh Hồng cười nói.

“Đó là đương nhiên, người đường đường là nội giáo trưởng lão, muốn mời người ra tay, ta hiểu quy củ. Bất quá còn phải chờ ta dưỡng thương cho tốt, trước đó vận dụng bí kỹ, kết quả bị tiểu tặc kia chạy trốn! Quả thực đáng trách!” Quy Nhạn Tháp chủ vừa nghĩ tới mình bị lừa bỡn một cái, lập tức trong lòng uất nghẹn đến cực điểm.

Nàng lớn như vậy nhưng đây là lần đầu tiên nàng biệt khuất như vậy.

“Cũng được, chờ người dưỡng thương cho tốt rồi báo cho ta là được.” Nguyễn Khánh Hồng gật đầu.

“Khoảng hai tháng sau, người này họ Ngụy tên Hợp, là tân viện thủ của Thiên Ân Môn Vạn Thanh Viện, hôm nay mới ở Thiên Nhai Lô, đánh gục một nơi nghiêm trọng của lịch sơn phái, hai vị thủ lĩnh Thủy Hình bộ, danh tiếng mạnh mẽ. Xem tình thế, phỏng chừng phải trùng kiến Thiên Ân Môn.”

“Ồ? Thiên Ân môn không có Thượng Quan Kỳ, không nghĩ tới còn có thể xuất hiện một cao thủ như vậy? Có thể đánh gục núi nghiêm trọng, thực lực không kém.” Nguyễn Khánh Hồng hứng thú nói.

“Tốc độ người này cực nhanh, so với người thì chậm hơn một chút, nhưng biến về cực mạnh, không dễ phán vị. Thực lực cảnh giới mặc dù chỉ là Đoán Cốt, nhưng trời sinh thần lực, am hiểu độc đạo, không thể khinh thường. Chúng ta có thể trực tiếp coi hắn như cao thủ luyện tạng am hiểu độc đạo đối đãi.”

Quy Nhạn Tháp chủ nhớ lại.

“Không chỉ như vậy, lúc ta giao thủ cùng người này, kinh lực của hắn tựa hồ còn ẩn giấu một tia hàn ý, tựa hồ là dùng ngòi dẫn thượng đẳng đột phá, điểm này cũng cần chú ý.”

“Không thành vấn đề.” Nguyễn Khánh Hồng gật đầu cười nói:
“Thật ra độc đạo nhìn như lợi hại nhưng kì thực cần phải có
mấy cách truyền bá. Hô hấp, làn da là căn bản. Chỉ cần chú ý
ngăn cách hai nơi này, dùng kính lực bao vây bản thân là có
thể cách ly phần lớn kịch độc.”

“Mặt khác, còn có một số cực ít kịch độc, có thể lẫn vào sức
mạnh tuần hoàn khiến người ta trúng độc.”

Loại này chỉ có cao thủ Độc đạo mới có thể sử dụng, nhưng
cũng có phương pháp phòng bị. Ta mới sáng tạo ra một vật,
tên là Bạch Ngọc Tích Độc Khung, trên đó khảm nạm hơn
mười loại Độc Thú Tích Độc Châu, có thể trung hoà tuyệt đại
đa số các loại độc vật. Cho dù không thể trung hoà, cũng có
thể trì hoãn phát tác.”

Quy Nhạn Tháp chủ nghe vậy, lập tức hai mắt tỏa sáng.

182

Một bên khác của Vạn Thanh môn.

Bên cạnh thác nước nhỏ, Ngụy Hợp chậm rãi đứng dậy, kinh lực toàn thân chấn động, hơi nước tản ra.

Một bên râu ria dựng đứng, nhanh chóng dâng khăn tay lên, trên mặt mang theo cung kính.

“Chuyện lần này, người phối hợp khá lắm.” Ngụy Hợp tiếp nhận khăn lông, lau lau nước đọng còn thừa trên thân.

Lần này hắn đem Chu Vinh thân tộc bắt ra, ném vào Thiên Nhai Lô, sau đó cho râu mép nhìn, hành động từ đầu tới đuôi đều có chút thuận lợi.

“Toàn bộ do môn chủ chủ chủ chủ chủ, ta chỉ làm một chút chuyện đơn giản không gì sánh được.” Hồ Tử Thành nói lời này là vui lòng phục tùng, hắn quả thật chỉ trông nom con tin, ngoài ra còn cung cấp một kế sách tâm tư, còn dâng lên vị trí cụ thể liên quan tới Chu Vinh phủ đệ.

Trừ cái đó ra, hắn không làm gì cả.

Ngụy Hợp lại rất hài lòng với thái độ này của hắn.

Vốn hắn định chính diện dùng độc chống đỡ, nhưng dọc đường lại nghĩ tới kế sách mà râu mép đắp lên này.

Kỳ thực trên râu mép thành hiển, không chỉ là vị trí phủ đệ của Chu Vinh, còn có không ít cao thủ khác, chẳng qua Ngụy Hợp cuối cùng lựa chọn Chu Vinh mà thôi.

Hắn trước tiên đứng ở chỗ của Vương Thiệu Quân, thăm dò được người dẫn đội tranh đoạt Thiên Nhai Lô là loại nào, sau đó thừa dịp bọn họ rời đi liền kịp thời bắt người, sau đó khẩn cấp chạy tới.

Hoàn này phối hợp khá tốt.

“Không nói chuyện này nữa, bên phía quyền viện, tình huống thế nào?” Ngụy Hợp thuận miệng hỏi.

“Bẩm môn chủ, đã có khoảng trên trăm người. Nhưng không trải qua sàng lọc tỉ mỉ, tất cả đều là cô nhi cô nữ.”

“Trong việc lương thực còn chịu được không?”

“Còn có thể, lúc trước ngài phái người đưa tới một phần lương thực, còn có thể chống đỡ hơn một tháng.”

“Không đủ, hãy mua tiếp.” Ngụy Hợp phân phó.

“Được.”

“Chuyện lần này, người làm rất tốt, có thỉnh cầu gì có thể nói thẳng ra. Ta suy nghĩ cẩn thận.”

Hồ Tử Thành Lập mừng rỡ, vội vàng vái lạy.

“Tiêu nhân hy vọng có thể đưa muội muội đến làm môn hạ Vạn Thanh! Môn chủ yên tâm, muội muội ta có chút thiên phú trong việc tập võ...”

“Trước đưa đến xem một chút, nếu thật sự có thiên phú, có thể thử một chút.” Ngụy Hợp gật đầu.

Hôm nay sau khi hắn kế thừa vị trí môn chủ, chiêu thu đệ tử mới, tự nhiên lấy hắn làm sư tôn truyền thụ.

Mà quan hệ giữa những đệ tử trở thành môn chủ trước đó tự nhiên là đặc thù nhất.

Gã ria mép ánh mắt sắc bén, liếc mắt một cái đã nhìn trúng điểm này.

Ngụy Hợp bây giờ đã có một Lâm Viễn làm đệ tử, như vậy vị trí thứ hai, nếu có thể chiếm được, nhất định có chỗ tốt đối với sau này.

Ngụy Hợp lười để ý tới những suy nghĩ nhỏ nhặt này của hắn.

Xử lý tốt chuyện bên Thiên Nhai lâu, hắn đem một đồng lớn bí tịch, trong Vạn Thanh môn phái riêng một mình kiến tạo một cái thư lâu, chuẩn bị đem sách để vào.

Sau khi giải quyết xong chuyện quan trọng này, hắn mới có thể từ bên trong võ đạo đi vào, tìm được võ học bổ sung thích hợp cho nhau, bù đắp mưa gió.

Bây giờ Thiết Lĩnh Y đã sửa xong, Ngụy Hợp lại lần nữa lựa chọn một môn võ học, bắt đầu giai đoạn tiếp theo.

Sau khi ném vị ngọt của kinh lực cường hóa, hắn không thể chờ đợi thêm được nữa, còn định bắt đầu cường hóa lần thứ hai.

Phát râu thành tục rời đi, Ngụy Hợp ly khai bên đầm nước, thoáng đi một đoạn ngắn, đi tới một chỗ hai tầng lầu gỗ đơn sơ.

Vài tên đệ tử trông coi nhao nhao hành lễ với hắn ta, cũng lộ ra vẻ kính sợ rõ ràng.

Ngụy Hợp khoát tay.

“Không cần sợ hãi, ta không đến mức hạ độc với môn nhân của mình.” Hắn cười cười: “Sau này ta sẽ giảng bài về phương diện sử dụng độc để phòng độc, nếu các người có hứng thú thì cứ tới nghe ta.”

Mấy người lập tức đại hỉ.

“Đa tạ môn chủ!”

Vạn Lăng sau khi Ngụy Hợp rời đi, đã nói rõ chuyện truyền vị, cho nên những đệ tử này cũng đều biết Ngụy Hợp bây giờ tiếp nhận chức môn chủ.

Đối với bọn họ mà nói, Ngụy Hợp trước đó cứu toàn bộ Vạn Thanh môn, uy vọng cực mạnh, tiếp nhận vị trí môn chủ cũng không có người nào nhảy ra phản bác.

Tất cả mọi người đều ủng hộ giống nhau.

Vào trong lầu gỗ.

Lần đầu tiên Ngụy Hợp nhìn thấy, đó là từng cái giá sách được chất đống cùng một chỗ.

Có giá sách dưới mặt đất còn nối liền đá vụn, đó là mặt đất đá bị ngay cả giá sách mang xuống, cùng nhau kéo ra mang đi.

Thời gian cấp bách, cũng không kịp suy xét quá nhiều.

Đối với võ sư, có vẻ bọn họ và Ngụy Hợp lực lượng chênh lệch rất lớn, nhưng điều này phải xem so với ai.

Nếu so sánh với người bình thường, thực lực mà võ sư có thể có, chính là mức độ mà người thường không cách nào tưởng tượng nổi.

Năm đó Ngụy Hợp mới ba máu, có thể tùy tay xách theo ba trăm cân đồ vật chạy vội. Hôm nay rèn cốt, còn thêm vụ hồng quyết kinh gia trì, một thân man lực, đã sớm hơn mấy ngàn cân.

Lực lượng như thế, sức nặng của ô tô tiền bối cũng phải nặng một hai ngàn cân.

Nói cách khác, hiện giờ hắn đã vượt qua thiếu năng ô mã. Nếu mặc giáp cầm binh khí, lên chiến trường, một thân man lực của hắn sẽ là Vô Song Mãnh Tướng.

Mà những võ sư khác thì lại khác.

Các võ sư đến rèn cốt, nhiều lắm cũng chỉ là sức gần ngàn cân. Ở trên chiến trường, vì không thể truyền quá nhiều sức mạnh cho trường binh khí, cho nên căn bản không phát huy được bao nhiêu uy lực.

Nhưng Ngụy Hợp thì khác. Kinh hồng quyết phối hợp, hắn nếu là võ tướng, nhất định không kém gì Chu Hành Đồng.

Vào thư lâu, Ngụy Hợp vòng qua vài vòng trước giá sách, rất nhanh lấy ra một chồng bí tịch võ đạo, đặt ở trước người, bắt đầu lấy Thu Lộ quyết, kiểm tra xem trong đó có bổ lẫn hay không.

Thu Lộ Quyết dùng vành tai mô phỏng huyết mạch toàn thân, tu hành võ học, bởi vì khu vực cực nhỏ, cho nên tiến độ cực nhanh.

Lại dùng Phá Cảnh Châu nhanh chóng phá cảnh, tạo thành hình thức thí nghiệm võ học hoàn mỹ bổ sung lẫn nhau có xung đột hay không.

Ánh mắt Ngụy Hợp quét qua.

“Hôm nay thiết lĩnh y đã bù đắp chỗ thiếu hụt trên phòng ngự của ta, như vậy, xem xem trong bộ phận võ công còn lại có bổ sung cho nhau không.”

Lúc trước hắn đã kiểm tra hơn một nửa võ công, sau đó tìm được Thiết Lĩnh Y.

Bây giờ còn lại hơn phân nửa võ học, vừa vặn có thời gian chậm rãi kiểm tra. Nhưng còn phải chờ Phá Cảnh Châu bổ sung đầy đủ mới được.

Thời gian tiếp theo.

Mỗi ngày Ngụy Hợp đều dốc lòng tu hành Phúc Vũ kinh. Sau khi rèn xương, nên bắt đầu tu hành Phúc Vũ Tụ Vân công tăng thứ sáu.

Tăng thứ sáu ứng với đỉnh điểm khi rèn cốt đại thành, sau khi tu thành toàn thân viên mãn, cốt tủy biến hóa, đây cũng là một cửa ải cực kỳ then chốt.

Bởi vì cửa ải này được rất nhiều người gọi là dịch cốt quan.

Tên như ý nghĩa, đây là cơ hội cho các Võ Sư cực kỳ hiếm có để tăng căn cốt.

Trong quá trình rèn cốt, hoàn thành càng tốt, càng có thể tăng lên càng nhiều căn cốt, để sau này tu hành võ đạo càng tốt.

Có thể nói, cửa ải này là cửa ải cơ sở giúp các võ sư đúc cơ sở cho con đường sau này.

Tới nơi này, các võ sư cũng đã tiêu hao hết tiên thiên thiên phú phú hồng lợi. Con đường tiếp theo, toàn bộ phải xem thể rèn xương này có đủ căn cơ tốt hay không, có đủ dày hay không.

Ngụy Hợp biết được từ Vạn Lăng, rất nhiều thiên tài sở dĩ không có cách nào đột phá luyện tạng, kỳ thật là quá mức tham lam, muốn tại cửa ải Đoán Cốt này, tạo ra căn cơ mới đủ thâm hậu, đến mức lỡ đột phá, dẫn đến cuối cùng sắp thành lại bại, chỉ có thể dừng lại ở rèn cốt.

Mà có người, tuy rằng đột phá, nhưng nóng lòng cầu thành, căn cơ không đủ, coi như luyện tạng thành, cũng không tăng lên bao nhiêu, kinh lực cũng mạnh hơn trước một chút.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao, trong giai đoạn luyện tạng, thực lực võ giả chênh lệch cực lớn.

Mỗi võ sư, đến nước này, nhất định phải học được cách lấy được sự cân bằng từ trong đó, học lấy hay bỏ.

Ngụy Hợp hỏi qua Vạn Lãng, nàng năm đó là như thế nào.

Vạn Lãng trầm mặc hồi đáp. Đó là lúc nàng trên đường cùng Vạn Thanh Thanh trở về Thiên Ân Môn, đã bị thương không ít, khí huyết tổn hao nhiều, hơn nữa còn có một số nguyên nhân không tiện nói nên lời, khiến cho cuối cùng không có cơ hội đột phá.

Tùy ý chọn một môn nhập kinh võ học chưa luyện, Ngụy Hợp thu liễm tâm thần, mắt nhìn tên tự: Thanh Vụ pháp.

Mở ra bên trong, nhìn vào ghi chép đây, đây là một môn công pháp truy cầu tốc độ của thân pháp.

Cước công không nhất định là luyện cước võ học, mà là tất cả võ học chủ tu thân pháp tốc độ, đều có thể gọi là cước công.

Cửa này chính là như thế.

Thanh Vụ pháp lấy thân pháp phối hợp với lưỡi đao sắc bén, điểm huyết xuyên thủng là chính, tu luyện kinh lực cũng lấy ám sát thương là chính.

Nếu có thể thành, có thể tăng cường uy lực ám sát của Phúc Vũ Kính.

Ngụy Hợp cẩn thận đọc luyện pháp.

Thời gian từng ngày trôi qua.

Rất nhanh, đã đến thời gian danh sách giao nộp. Trước đó Ngụy Hợp sai người đưa tới hai bên Chu phủ và Du gia, về danh sách công việc bồi thường.

Bên trên liệt kê một loạt vật tư bồi thường, cùng với ruộng thịt bồi thường.

Mặc dù trong lòng Chu gia bất mãn, nhưng yêu cầu bồi thường này, vừa vặn kẹt ở ranh giới cuối cùng trong lòng bọn họ, suy tính một chút, hai bên cũng đều đồng ý bồi thường.

Nhất thời, lượng lớn lương thực vật tư, thậm chí ruộng thịt dị chủng, đều bị đưa đến phụ cận Hắc Ốc sơn, do Ngụy Hợp phái

người đón vào.

Cũng không lâu sau, chính viện Lâm viện, Xích Địa viện, còn có đệ tử chín viện còn lại, phàm là người Ly Tán, đều nghe nói trận chiến Thiên Nhai lâu, nhao nhao hội tụ về hướng Hắc Ốc sơn.

Xích Cảnh quân thủ vệ không muốn trêu chọc Vạn Độc Môn nên ra vẻ không biết, chỉ cần bọn họ không gây chuyện quấy rối thì tùy bọn họ.

Mà các thế lực còn lại, bị Ngụy Hợp uy thế, cũng không dám lỗ mãng, chỉ là bàng quan, xem Thiên Ấn môn sau đó phát triển như thế nào.

Đệ tử Thiên Ấn môn hội tụ càng ngày càng nhiều, Ngụy Hợp dứt khoát tiếp nhận toàn bộ, lại lần nữa mở rộng lãnh địa Vạn Thanh Viện, khuếch trương ra gấp mấy lần.

Lại để cho những đệ tử mới vào này hảo thủ phối hợp kiến tạo nhà gỗ.

Bận rộn hơn nửa tháng như thế mới thu xếp được tất cả mọi người, sau khi dàn xếp người tốt, vấn đề mới lại tới.

Nhiều võ giả như vậy, trong đó võ sư liền có mấy chục người, tiêu hao máu thịt dị thú như thế, không thể nghi ngờ chính là một con số khổng lồ.

Ngụy Hợp tự nhiên không thể đem ruộng thịt riêng của mình chia sẻ ra. Vì giải quyết việc này, hắn thu nạp đề nghị của người đứng đầu Xích Địa Viện Đỗ Hàm, tại trấn Thúy Bình ngoài Hắc Ốc Sơn, thành lập một điểm, chuyên môn dùng để thu nạp các loại vật tư lương thực dị thú.

Bên kia, hắn yêu cầu Tạ Yến tổ chức cao thủ tiến hành diệt trừ dị thú hành động quanh Hắc Ốc sơn. Thuận tiện cũng có thể bổ sung một lượng lớn thịt dị thú, đồng thời đem đồ vật mình không cần trên người dị thú lấy ra bán.

Kế tiếp, hắn bắt đầu phái người đi tìm kiếm những dị thú thuộc tính ứng với các viện. Dù sao võ học của Cửu Viện khác nhau, huyết nhục của chúng cũng khác nhau.

Bất quá việc này phải bàn bạc kỹ càng, lúc Thượng Quan Kỳ rời đi, mang đi quá nhiều dị chủng các phân viện...

Cùng lúc đó, tin tức Thiên Ân môn tụ lại cũng không ngừng khuếch tán ra ngoài.

*

*

*

Danh tiếng môn chủ Vạn Độc Môn Ngụy Hợp cũng theo tin tức này đồng thời khuếch tán ra.

Người hữu tâm cẩn thận đào bới Ngụy Hợp từ lúc đến Thái Châu, vết tích quật khởi một đường vừa rồi, lập tức kinh động cả thiên nhân!

Một số người tổng kết lại sự tích Ngụy Hợp, nhìn chính thể, mới phát hiện, người này từ lúc gia nhập Thiên Ân môn đến sau rồi tính.

Ngụy Hợp này thế mà còn là một thiên tài đứng đầu!

Nhất thời, sự tích Ngụy Hợp bắt đầu được lưu truyền rộng rãi.

Phủ Thái Châu, Nhạc Thanh Sơn.

Lại một năm mới, lúc ngoại viện tuyển vào nội viện.

Lần đầu tiên của bảy viện hội tụ.

Thần sắc của Lưu Chấn Nguyên ngồi ở vị trí thủ tọa có vẻ mỗi mệ, nhưng vẫn giữ được vẻ bình tĩnh, hai mắt hơi khép lại. Toàn thân gã mặc một bộ áo bào xanh, đầu đội mũ lông vũ.

Các viện thủ còn lại chia ra ngồi hai bên, trước mặt mỗi cái có hồng bài hoặc nhiều hoặc ít.

“Đem bảng hiệu phải đổi ném ra đi.” Lưu Chấn Nguyên thản nhiên nói.

Ba ba mấy tiếng giòn vang, có ba viện thủ, phân biệt ném ra bảng hiệu.

Trong đó có Nhan Cửu Chân.

Hàng năm Nhan Cửu Chân sẽ ném bảng hiệu.

Nhưng khu vực y phụ trách, hàng năm người mới lại là nhiều nhất.

Rất nhanh, lại là lý do từ bỏ bảng hiệu này mà mọi người đều nói ra.

Nhan Cửu Chân vẫn như trước, chẳng thêm để mắt tới căn cốt.

“Đứng đầu Cửu Chân Viện, vẫn như cũ mà.” Một lão đạo nhân sắc mặt hòa ái, vẻ mặt tươi cười, đang vuốt chòm râu nói.

“Khí Tường viện thủ nói vậy là có ý gì?” Nhan Cửu Chân như hiểu ra ý tứ không đồng ý.

“Không cần miễn cảm như thế.” Thụy Tường viện cười tủm tỉm nói: “Gần đây dưới núi xảy ra một chuyện không lớn không nhỏ. Không biết Cửu Chân Viện thủ có nghe nói đến hay không?”

Lúc này các viện thủ còn lại đang nói rõ nguyên nhân mình ném thẻ bài.

Nhưng ánh mắt Nhan Cửu Chân lại nhìn về phía Thụy Tường viện, có chút nghi hoặc.

“Su huynh xin nói rõ, ta gần đây một mực bế quan tu hành, trừ thỉnh thoảng chỉ điếm cho đệ tử, đã hơn một năm không xuống núi.”

Đối với Vô Thủy tông mà nói.

Trên núi, dưới chân núi, chính là hai thế giới.

Bọn họ chia tất cả mọi người dưới núi, phân thành một khối, cùng trên núi chia ra làm khu vực.

Vô Thủy tông cao cao tại thượng, cũng không phải là nói ngoa, trên núi là thật, dưới núi là giả, đây là lời đồn do tam chủ phong lưu truyền ra.

Tổng ngoại viện, bảy nội viện, ba ngọn núi, ba bước này, chính là con đường tiếp cận chân thật của Vô Thủy tông.

Bọn họ cho rằng, phàm là người có thể lên núi, chính là bước lên con đường cầu chân. Mà dưới chân núi cuộn cuộn hồng trần, đều là đục hải chìm nổi, đều là hư vọng hư độ.

“Việc này, mấy hôm trước.” Người đầu tiên của thụy Tường viện cười tủm tỉm nói: “Thiên ấn môn bài danh cuối cùng kia, thật sự có chút khó khăn.”

“Thiên Ấn môn?” Nhan Cửu Chân nhíu mày, không biết vì sao đối phương nhắc tới vấn đề này.

Bây giờ hắn đang lo lắng cho nội bộ Thất Viện. Đệ tử dưới trướng mặc dù căn cốt đều tốt, nhưng chỉ có thể coi là ưu tú, không thể độc bá đại cục.

Cùng với mấy cái mạnh nhất nội viện, hắn quản hạt phân viện, khuyết thiếu chính là hình trụ thiên tài chân chính, khuyết thiếu loại này chính là thiên tài hàng đầu có thể tiếp nhận hắn trình độ y bát.

Khí Trường viện đứng đầu cười cười, đặt phất trần trên tay lên cánh tay.

“Thiên Ân môn kia đã bị Xích Cảnh quân bức bách, nguyên khí đại thương, cao thủ tổn thất không ít, Thượng Quan Kỳ Viễn tha hương, những người còn lại không thể chống đỡ đại cục. Chuyện này ở Thái Châu coi như là một đại sự.”

“Vậy thì sao?” Lòng mày Nhan Cửu Chân thả lỏng, giọng điệu vẫn bình thản như trước.

Đối với người Vô Thủy tông mà nói, trong ngũ đại thế lực, tứ đại thế lực còn lại kỳ thật chỉ là làm nền.

Không đủ nông cuồng.

Thái Dương Châu thật sự chống đỡ đại cục, xưa nay chỉ có một tông bọn họ.

Cho nên dù biến thiên của tứ đại thế lực đối với toàn bộ Vô Thủy tông không ảnh hưởng chút nào.

“Những điều này đối với chúng ta mà nói, đúng là không tính là chuyện gì to tát.” Thụy Tường Viện thủ lĩnh tiếp tục nói:

“Nhưng Thiên Ân Môn này, hiện tại một gã cao thủ trẻ tuổi di quân đột khởi, lại có chút quan hệ với chúng ta.”

“Có sâu xa gì?” Nhan Cửu Chân lại nhíu mày. Hắn mơ hồ cảm thấy ý đồ của Thụy Tường.

“Thiên Ân Môn sụp đổ, ngay cả Thiên Nhai Lâu còn sót lại cũng thiếu chút nữa bị các thế lực khác chia cắt, trong lúc nguy cấp trước mắt, một gã thanh niên tên là Ngụy Hợp xuất thế, đánh gục lịch sơn phái cao thủ luyện tạng, đánh gục thủ lĩnh Xích Cảnh Quân Thủy Hình bộ, độc sát trên trăm binh sĩ tinh nhuệ. Nhanh chóng đem tất cả cao thủ Thiên Ân Môn còn sót lại ngưng tụ thành một đoàn, có thể nói là lực ngăn con sóng dữ, kinh diễm tại chỗ!”

Người đầu tiên của Khí Trường viện nói một hơi. Tiếp theo, chính là phản ứng của Nhan Cửu.

“Có chút ý tứ, sau đó thì sao?” Nhan Cửu chẳng hề bị lay động, những chuyện phàm trần dưới chân núi này có liên quan gì tới bọn họ?

“Sau đó, đối với Ngụy Hợp, ta ngược lại cảm thấy hứng thú, liền đi điều tra tư liệu. Không nghĩ tới, người này vốn là dự định bái nhập Vô Thủy tông ta.

Kết quả, bởi vì không thể gia nhập nội viện, mà dứt khoát rời núi, ngược lại gia nhập Thiên Ấn môn, việc này lúc ấy không chỉ có Cửu Chân Viện thủ tham dự, mà còn có Thanh Diệp viện thủ cũng có phần.”

Những lời này của khí lành lập tức khiến sắc mặt Nhan Cửu Chân trầm xuống. Hắn bất giác nhìn về phía Thanh Diệp đối diện.

Người đứng đầu Thanh Diệp viện mặt trầm như nước, không hề cử động. Khoảng cách gần như vậy, với thực lực của nàng tất nhiên có thể nghe rõ những lời mà Thụy Tường Viện đứng đầu nói.

“Quả thật có việc này.” Thanh Diệp than nhẹ một tiếng.” Ngụy Hợp kia đến từ Vân Châu, là dùng danh ngạch lúc trước của Trịnh sư huynh mà tới.”

“Là người trẻ tuổi có căn cốt trước kia à?” Lúc này Nhan Cửu Chân cũng có chút ấn tượng.

Người đến từ Vân châu vốn nên phân phối cho hắn, kết quả lại bị hắn từ bỏ. Hắn có chút hồi ức.

“Không sai.” Thanh Diệp gật đầu. “Khi đó, hắn và hậu nhân của Điền sư muội đều vui vẻ, cùng nhập môn. Bất quá khi đó ta chọn Chu Tâm Di, hiện tại nghĩ lại, Ngụy Hợp kia tất nhiên cũng hơn người, không nghĩ tới mới vài năm nay đã dễ thấy như thế.”

“Thế thì đã sao? Căn cốt không đủ, còn có thể đánh ra chiến tích bực này, đơn giản là đi theo một số tà đạo nghiêng môn, chỉ lo tăng cường thực chiến, lại quên chúng ta tu hành, căn bản là ở chỗ cầu Chân.” Sắc mặt Nhan Cửu Chân không đổi.

“May là lúc trước ta không thu nhận hắn, lại còn hạ độc, vốn căn cốt thấp kém, còn phân tâm dùng tới hắn, học chút thủ đoạn kém cỏi, không chịu nổi lọt vào mắt! Cho dù lúc này có chút thành tựu, cũng chỉ là phù dung hoa hiện lên mà thôi.”

Hắn gặp qua không ít ví dụ như vậy, ngay từ đầu dựa vào các loại thủ đoạn, trong thời gian ngắn đạt tới uy lực thực chiến làm người ta động dung, nhất cử thành danh.

Nhưng ngay sau đó, rất nhanh liền yên lặng, công pháp chủ tu không theo kịp, dần dần mất lạc mọi người, dừng bước tại đây.

Nhan Cửu thật lòng không kiên nhẫn, ví dụ cấp công cận lợi như vậy, lấy được cái này ngay trước mặt lão mà nói, điều này nghĩa là gì?

*

*

*

“Thủ lĩnh Cửu Chân Viện thật tốt tính. Nghe nói Ngụy Hợp này tuổi còn trẻ mà đã bước vào Đoán Cốt. Có thể nói là đột nhiên tăng mạnh, vô cùng ưu dị. Bây giờ còn tiếp nhận vị trí người đứng đầu Vạn Thanh Viện. Nếu lúc trước ngươi có thể nhận lấy, có lẽ...” Thụy Tường tiếp tục mỉm cười nói.

“Phân tâm độc đạo, còn nửa đường chuyển tu, người này thành tựu tới đây cũng không sai biệt lắm.” Nhan Cửu Chân thản nhiên nói.

“Xem ra người đứng đầu Cửu Chân Viện nhìn thông suốt, không hối hận.”

“Hà tới mới hối hận, ngươi xem tiếp đi, qua mười năm nữa, người này cũng sẽ như rất nhiều ví dụ lúc trước, âm thầm tàn lụi đi.” Nhan Cửu Chân đứng lên, quay người rời đi trước.

Lúc này bảng hiệu trao đổi cũng đã hoàn thành triệt để.

Từng cái đầu viện nhao nhao đứng dậy, triển khai thân pháp, đảo mắt đã biến mất trong hội trường.

“Kh Thụy Tường sư huynh.” Thanh Diệp đứng phía sau, cũng đứng dậy theo.

“Thanh Diệp sư muội có gì chỉ giáo?” Thụy Tường viện quay đầu nhìn nàng.

“Chuyện quá khứ, không cần nhắc lại nữa. Ngài nghĩ sao?” Thanh Diệp mỉm cười nói.

“Nói cũng đúng.” Thụy Tường Viện đứng đầu dừng lại, mặt mỉm cười, lúc này vung phát trần, xoay người rời đi.

Kỳ thật hẳn cũng không quá để ý chuyện dưới núi, bất luận Thiên Ân môn huy hoàng cũng được, diệt vong cũng thế.

Hắn không quen nhìn lý niệm Nhan Cửu Chân quá độ chú trọng căn cốt, lúc trước một cháu hẳn muốn đi vào Cửu Chân Viện, lại bị Nhan Cửu Chân mạnh mẽ cạo xuống.

Nguyên nhân chính là vì căn cốt của hắn kém hơn một bậc.

Thụy Tường hẳn còn tự mình qua đó tán tỉnh, nhưng vẫn không nể mặt hắn.

Từ đó trở đi, hai bên đã kết dây leo.

Mọi người đều đã đi xong, để lại một mình Thanh Diệp.

Nàng thở dài một tiếng, đối với chuyện Ngụy Hợp của Thiên Ân Môn, nàng cũng đã nghe nói. Người này còn có chút thiên phú, có chút tế kiến, nhưng nếu trở lại ngày trước.

Nàng vẫn sẽ lựa chọn chu tâm vui vẻ, mà không phải Ngụy Hợp.

Hôm nay Chu Tâm Di mặc dù tiến độ chậm một chút, nhưng căn cơ vô cùng vững chắc, đợi đến ngày đắp lại căn cơ, tương lai rất có khả năng. Hơn nữa còn có thể đạt được quan hệ thân cận của Điền sư muội.

“Đáng tiếc... Nếu lúc trước đứa bé kia lựa chọn ở lại ngoại viện, có lẽ còn có một tia hi vọng vẫn hồi, nhưng bây giờ chỉ có thể trôi nổi ở dưới chân núi nhiều như mây trôi, cho dù xán lạn, cũng chỉ có thể trôi nổi mà không để lại dấu vết.”

Thanh Diệp hồi tưởng lại Trịnh sư huynh lúc trước phong hoa chính trực, anh khí bừng bừng, cuối cùng thời gian trôi qua nhiều năm, bóng người từng ngưỡng mộ kia cũng trở nên có chút mơ hồ.

Lúc này nàng không nghĩ nhiều nữa, cất bước rời đi.

Vạn Thanh môn, tổng đường.

Tổng đường Mộc lâu mới xây, trước cửa treo hai chữ Thiên Ân, xem như một lời hứa của Ngụy Hợp đối với những người còn lại.

Sớm muộn gì cũng có một ngày Thiên Ân môn lại lần nữa tụ họp.

Tổng đường này, chính là chứng kiến.

Lúc này trong tổng đường, Ngụy Hợp và Tạ Yến ngồi đối diện nhau, giữa hai người có lư hương đồng vàng, đang chậm rãi tràn ngập mùi thơm thanh đậm.

“Liên quan tới việc cải tạo căn cơ, ta cũng không có quá nhiều kinh nghiệm.” Tạ Yến chậm rãi lắc đầu, “Bất quá ta biết là, mỗi loại chân công Dịch Cốt đều có chỗ bất đồng. Mỗi loại chân công, đại biểu cho một phương hướng mà các tiên bối đã từng thăm dò đến. Đại biểu cho vô số điều kiện tìm kiếm, vô số tổn thương khi thử nghiệm, đổi lấy thành hình cuối cùng.”

“Tìm tòi sao?” Ngụy Hợp nheo mắt lại: “Từ trên Phúc Vũ Tụ Vân công, ta nhìn thấy cửa ải này của Dịch Cốt chính là muốn đắp nặn cốt thể. Tạ tiên bối có phải đã đi bước này hay không?”

“Không sai, kỳ thật bước này ta lúc trước rất tiếc nuối.” Tạ Yến thở dài: “Dịch Cốt đúc lại, công pháp của ta cần đúc lại một căn cơ gọi là Vô Ân Tán Cốt.”

“Loại căn cơ này, theo ta quan sát qua các loại chân công khác, đều là cần đắp nặn đôi ửng cốt thể. Cốt thể đắp nặn càng hoàn mỹ, căn cơ cũng càng mạnh.”

“Phúc Vũ Tụ Vân công ta cần phải tạo hình, là Tụ Vân Cốt Công. Quá trình này cần phải chú ý chỗ nào? Có thể xin tiên bối chỉ điểm cho.” Ngụy Hợp chân thành hỏi.

“Tụ Vân Cốt thể, cái này ta cũng không rõ lắm. Nhưng mà...”
Tạ Yên nhớ lại, “Mấy chục năm trước, lúc Vạn Lăng còn chưa tiếp nhận Vạn Thanh viện, ta nhớ đã từng nghe Thượng Quan môn chủ nhắc tới, hình như Tụ Vân cốt phải ngưng tụ vân văn, liên thông toàn thân mới được.”

“Quả nhiên là vân văn sao...” Ngụy Hợp như có điều suy nghĩ.

Bây giờ hẳn đang tìm hiểu tầng thứ sáu Phúc Vũ Tụ Vân công. Tầng này chính là cấp độ dịch cốt, chỉ có hoàn thành tầng này mới có thể bắt đầu luyện tạng.

“Bất kể thế nào, người cũng không cần quá mức lo lắng, đúc lại cốt thể, bình thường đều cần thời gian lâu dài, hơn nữa mấu chốt là người còn trẻ, có thời gian chậm rãi mài.” Tạ Yên nhìn ra Ngụy Hợp có chút nóng vội.

“Ta biết.” Ngụy Hợp gật đầu.

Ánh mắt của hắn rơi vào vân văn trên lư hương, như có điều suy nghĩ.

“Dùng kinh lực thôi động cốt tủy, xây dựng lại kết cấu, cải tạo thành hình thái tốt nhất trên thành công ghi lại, đây chính là dịch cốt?”

“Như vậy ta còn có việc, cáo từ trước.” Tạ Yên thấy Ngụy Hợp lâm vào trầm tư, liền đứng dậy gật đầu nói.

“Đa tạ tiên bối.”

“Không cần, Như Thiên ấn môn hoàn toàn nhờ người chủ trì đại cục, gần đây chúng ta ra ngoài, gặp được cao thủ xung quanh, đều bởi vì uy danh của người, mà có rất nhiều nhượng bộ khiêm nhường.

Không thể không nói, có một số thứ, chỉ sau khi mất đi mới biết quý trọng. Trước kia chúng ta có những thứ này, đã tập mãi thành thói quen, bây giờ lại...” Tạ Yên thở dài một tiếng, cuối cùng không nói tiếp nữa, sau đó ôm quyền, xoay người rời đi.

Với tư cách là cao thủ thứ hai của Thiên Ấn môn, nàng còn không ít chuyện cần ra mặt xử lý.

Trong hắc ốc sơn, các loại vật tư cực kỳ phong phú, có Ngụy Hợp phụ trách giải độc, xử trí chương độc. Những ngày qua thu nhập tương đối khả quan.

Đồng thời, theo chỉ thị của Ngụy Hợp, tất cả môn hạ đệ tử Phàm Thiên ấn, tất cả mọi người phải tùy thân mang giải độc bao đơn giản, cùng bột độc.

Hai thứ này đều do Ngụy Hợp tự tay chế tạo, giải độc bao tên như ý nghĩa chính là giải độc. Mà bột độc là Ngụy Hợp giảng giải một loại thủ pháp hạ độc đơn giản.

Thủ pháp này một khi được sử dụng, đối mặt với hỏa thương binh của quan phủ bao vây tiểu trừ, có thể sinh ra hiệu quả kỳ diệu.

Sau khi Tạ Yến rời đi, Ngụy Hợp đứng dậy, lúc này trong người hắn đã dựa theo phương pháp Triều Vũ Tụ Vân công tàng thứ sáu, bắt đầu dùng kinh lực thúc đẩy cốt tủy, chậm rãi sinh ra biến đổi về chất.

Nhưng loại kết cấu này, bản thân cũng rất chậm. Cho nên rèn cốt đạo luyện tạng, bản thân cần thời gian rất dài.

Cũng may hắn không cần lo lắng là, các Đoán Cốt Võ Sư khác, phải chú ý tránh dịch cốt quá lâu, làm trễ nãi luyện tạng, cuối cùng bỏ lỡ thời cơ tốt nhất để luyện tạng.

Nhưng hắn thì khác, có Phá Cảnh Châu ở đây, hắn hoàn toàn có thể sử dụng sức mạnh để dịch cốt.

Cho dù cốt kinh tiêu hao hầu như không còn, lúc đột phá sẽ dùng Phá Cảnh Châu mạnh mẽ phá vỡ là được.

Mà nếu như phá cảnh châu tạm thời cũng không phá được, ở giữa còn có vấn đề, vậy thì tìm một môn công pháp tu luyện tới cấp độ Dịch Cốt rồi làm lại lần nữa.

Đôi Ngụy Hợp này đơn giản chính là phiên toái mà thôi, sẽ không hoàn toàn tuyệt vọng.

Từ tổng đường đi ra, Ngụy Hợp nhẹ nhàng nhảy lên, đứng ở chỗ cao trên một cây đại thụ, quan sát phía dưới.

Toàn bộ Thiên Ân môn mở rộng trên mặt đất, mọi người lít nha lít nhít đều đang bận rộn.

Có người đang xây dựng càng nhiều phòng ốc, có người đang vận chuyển vật nặng, có người đang sửa sang lại dược liệu, còn có người đang đối luyện vân vân.

Xa xa chướng khí như biển mây, trắng xoá bao trùm toàn bộ sơn mạch, kéo dài đến cuối tầm mắt.

Ngẫu nhiên có đệ tử ngựa đầu nhìn thấy vị trí Ngụy Hợp, liền đều cung kính ngừng chân hành lễ.

184

Ngụy Hợp mặc một thân áo choàng màu đen, bao trùm toàn thân, tóc đen áo choàng, làn da bởi vì tu luyện Phúc Vũ Tự Vân Công lâu dài, mà có vẻ trắng nõn đều đặn.

Nhưng loại trắng nõn nà này cũng không ảnh hưởng tới khí chất của hắn.

Mi mắt hắn ta thẳng tắp sắc bén, sống mũi cao thẳng, mặc dù không tính là tuấn mỹ, nhưng lại bình tĩnh trầm thấp.

Dáng người cường tráng khôi ngô càng làm cho gã thêm có cảm giác nặng nề bất động.

Phù.

Hắn đột nhiên tung người nhảy lên, thân ảnh tựa như chim bay, không ngừng mượn lực trên tán cây trên đỉnh biển cây.

Ngụy Hợp tựa như lướt sóng mà đi, cấp tốc xẹt qua phía trên biển cây.

Từ sau khi tập võ, thứ hắn thích nhất chính là tự do tự tại như vậy, tùy tâm sở dục, làm chính mình muốn làm bất cứ chuyện gì.

Bay với tốc độ cao như vậy, rất nhanh xuyên qua biển cây, địa thế dần dần nghiêng đi, nhiệt độ xung quanh dần dần trở nên lạnh lẽo.

Sơn thể cự đại liên miên ở phía xa, nửa thân núi bao trùm trong tuyết trắng và sương mù dày đặc.

Phía dưới trong rừng cây ẩn chứa như có những tiếng thú gầm chim hót quái dị.

Tiếng sấm ầm ù lúc này từ phía chân trời truyền đến.

Ngụy Hợp ngửa đầu nhìn bầu trời, không mấy cái đã có hạt mưa rơi xuống, đánh vào trên mặt gã.

Đi tới thế giới này nhiều năm như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên trong lòng hắn dần dần an bình, không cần suy xét quá nhiều,

lẳng lẳng như vậy cảm thụ hết thảy chung quanh.

Đột nhiên dừng lại, Ngụy Hợp đứng trên chạc cây to bằng bắp đùi, nhẹ nhàng lao xuống, đi vào trong rừng.

Phía dưới rừng, trên một bãi cỏ xanh tươi rậm rạp có một căn phòng lẳng lẳng đứng sừng sững, rõ ràng là nơi ẩn cư của Cửu Ảnh.

Vì phòng ngừa bị ngoại nhân phát hiện, hai người liền thương lượng, chuyển vị trí, đặt vào chỗ sâu trong núi đen.

Vừa đáp xuống đất, Ngụy Hợp liền nhìn thấy trước cửa nhà gỗ nhiều hơn một người so với ngày thường.

Một đồng tử công cái yếm tết bím tóc đang ngồi xỏm ngoài cửa nhà gỗ nhìn con kiến lớn đánh nhau.

Đồng tử này nhiều lắm là năm sáu tuổi, một thân thịt mỡ run rẩy, sung mãn dị thường, cả người mượt mà cuộn cuộn, tương đương có phúc.

Ngụy Hợp vừa rơi xuống đất, đồng tử nghe được động tĩnh, ngẩng đầu lên, nhìn thấy hắn.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ.

“Thúc nhi! Có người đến!” Đồng tử chợt đứng dậy, chạy vào phòng.

Chỉ chốc lát sau, Cửu Ảnh chậm rãi đi ra, hai mắt có vành mắt đen láy, nhìn tương đối mệt mỏi.

“Đến rồi? Đây là hài tử của ân nhân ta, sinh bệnh lạ, mang tới đây dưỡng bệnh vài ngày, rất nhanh trả về.” Hắn cẩn thận giải thích mấy câu.

“Vào đi đã.” Hắn đẩy cửa gỗ ra.

Ngụy Hợp gật đầu.

Nhà gỗ này thuộc riêng Cửu Ảnh, nhà gỗ của hắn ở gần chỗ khác, sau khi chuyển nhà, hai người cũng đặc biệt chia hai nơi để tránh phiền toái.

“Nguyên Bảo, gọi là Thúc. Đây là Ngụy thúc ngươi. Ngụy thúc này so với Ảnh thúc ngươi lợi hại hơn nhiều, ngươi

không phải cả ngày ồn ào muốn học võ đánh người xấu sao? Ngụy thúc ngươi là đại cao thủ còn lợi hại hơn so với ta.” Cửu Ảnh nhìn đồng tử cười nói.

“Ngụy thúc, hình thể này, vừa nhìn đã biết mạnh hơn so với Ảnh thúc!” Đồng Tử Nguyên Bảo lập tức cười hì hì tiến lại gần nói.

“Nịnh nọt tinh!” Cửu Ảnh cười mắng chửi một cái đẩy đầu tiểu tử này ra.

“Được rồi, ta và Ngụy thúc có việc muốn nói, ngươi ra ngoài giúp ta nhìn Long Cốt Thảo khô. Đừng để đám mèo to kia ăn vụng.”

“Được.” Nguyên Bảo rất nghe lời, chạy ra ngoài, còn tiện tay đóng cửa lại.

“Không sợ bên ngoài hấn xảy ra chuyện?” Ngụy Hợp kinh ngạc hỏi.

“Không sao, tiểu tử kia mang trên người thứ tốt ta đưa, động vật độc trùng bình thường cũng không dám tới gần.” Cửu Ảnh cười nói: “Nói đi, có chuyện gì? Không có việc gì ngươi cũng sẽ không đến thăm ta.”

“Ta dự định trùng tụ Thiên Ấn môn, trên độc đạo cần có cao thủ thành tựu cây, ngươi tới giúp ta, thế nào?” Ngụy Hợp thẳng thắn nói.

Hắn không thể một mực lưu tại trong môn bồi dưỡng các đệ tử tạo nghệ độc đạo, nhưng hắn am hiểu đạo này, biết rõ độc đạo tại trong thực chiến có thể chiếm bao nhiêu tiện nghi, cho nên dự định đem Cửu Ảnh kéo vào trong môn của mình.

Không cần động thủ, chỉ cần hắn giúp dạy bảo học sinh ra là được.

“Ta không có thời gian rảnh rỗi.” Cửu Ảnh lắc đầu: “Lúc trước ngươi và ta nghiên cứu phương thức dung nhập kịch độc, hình như ta có chút manh mối. Hiện tại đang nghiên cứu kỹ càng.”

“A? Ngươi nói là, độc công?” Hai mắt Ngụy Hợp sáng ngời.

“Đúng vậy, ta tại người cung cấp Bạch Ngọc Công, còn có Định Khí quyết cùng với các loại công pháp Tích Độc bên kia, tìm được một loại biện pháp.

Hoàn toàn không thể đề cao độc kháng, nhưng chúng ta có thể không ngừng đề cao thể chất của bản thân. Dựa theo ý tưởng lúc trước của người, nếu thể chất chúng ta đủ cường hãn, như vậy độc tố thật ra chỉ là một ít thuốc kích thích, thương tổn cũng không lớn.

Như muối ăn, muối ăn, đối với chúng ta mà nói chỉ là một loại gia vị, nhưng đối với con sên nhỏ yếu, lại là kịch độc trí mạng.

Cho nên dùng ý tưởng này, ta thiết kế một loại công pháp rèn thể tương đối khác với độc tố.”

“A? Ta đến xem một chút.” Ngụy Hợp lập tức hứng thú.

“Vừa hay người tới giúp đỡ hoàn thiện.” Cửu Ảnh cũng hết sức cao hứng, cảnh giới võ đạo của hắn không mạnh, cho nên phương diện này cần Ngụy Hợp đến hoàn thiện.

“Đúng rồi, người lấy đâu ra ân nhân? Còn mang theo tiểu hài tử đến loại địa phương này, cũng không sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn?” Ngụy Hợp thuận tiện hỏi một câu.

“Đó vẫn là chuyện trước kia, khi đó ta tay cụt hôn mê, được người cứu, sau vì không liên lụy người khác, liền rời đi sớm.

Chờ đến sau này ta muốn trở về báo đáp lại người, nhưng đã tìm không thấy người, bọn họ đã di chuyển đi.

Lần trước ta ra ngoài hái thuốc, lại không nghĩ tới lại gặp ân nhân. Vừa lúc nhi tử hắn bị bệnh lạ, ta liền tới kiểm tra, dẫn người tới đây trị liệu.” Cửu Ảnh giới thiệu sơ lược.

“Chính người chú ý, không nên bại lộ chỗ chúng ta nghiên cứu là tốt rồi.” Ngụy Hợp dặn dò.

“Yên tâm.”

Hai người lập tức trao đổi một chút về phương pháp hoàn thiện Đoán Thể Công vừa sáng tạo ra.

Rất nhanh, môn Đoán Thể Công kịch độc này dần dần được Ngụy Hợp tham dự, càng ngày càng nguyên vẹn.

Chớp mắt sắc trời đã tối.

Ba người ở trong nhà gỗ tùy tiện ăn chút canh thuốc nướng, sau đó ngồi chung một chỗ, dùng lò lửa nấu trà sữa.

“Ngươi có biết, ở bên ngoài Thái Châu hiện giờ, chung quanh thành trấn thành lũy, mười căn phòng chín tầng trời, ôn dịch lan tràn trải rộng bốn phía.”

Lúc ăn cơm, Cửu Ảnh nhin không được lên tiếng hỏi.

“Biết một điểm, chiến loạn lúc trước không kịp che giấu thi hài, dẫn đến ôn dịch bộc phát, bây giờ tình huống như thế nào?” Ngụy Hợp nhíu mày hỏi.

“Không tốt lắm, bên trong Thái Châu, đã bắt đầu có thôn trấn xuất hiện nhiễm bệnh.” Cửu Ảnh lắc đầu, “Cũng may nơi ở của mấy người Nguyên Bảo, chung quanh không có người nhiễm bệnh qua lại, hiện tại coi như rất an toàn.”

“Ngươi vẫn đang viết sao?”

“Ừm, viết được một nửa rồi, trên cơ bản những tâm đắc nửa đời sau của ta đều ở bên trên.” Cửu Ảnh nói đến đây, ngược lại vẻ mặt tươi cười.

“Đúng rồi, giúp ta một việc nhé?” Hấn đột nhiên nói.

“Chuyện gì?” Ngụy Hợp hỏi.

“Ngươi quan hệ nhiều, hỗ trợ sắp xếp mấy người, tiến vào Tuyên Cảnh thành, phải có thân phận hộ khẩu định cư điệp.” Cửu Ảnh nói ra có chút ngưng ngưng.

“Muốn trả thù?” Ngụy Hợp kinh ngạc: “Ngươi cứ nói thẳng, ta sẽ giúp ngươi giải quyết.”

“Không phải, chỉ là bên ngoài càng ngày càng loạn, muốn đưa mấy bằng hữu vào thành, cũng có thể an toàn hơn chút.” Cửu Ảnh cười nói.

Hấn sờ sờ đầu Nguyên Bảo, thở ra một hơi thật dài.

“Gần đây vận khí không tệ, giao mấy vị bằng hữu, cuối cùng không còn lẻ loi một mình nữa.”

“Ngươi cũng có thể kết bạn?” Ngụy Hợp lấy làm lạ.

“Người có ý gì? Tìm người đúng không?” Cửu Ảnh nhất thời không biết nói gì.” Cái gì bảo ta cũng có thể kết giao bằng hữu?”

Ngụy Hợp liên tục xin lỗi, hấn mới tiêu tán dừng lại.

“Ta chỉ nói là, về mặt người hung ác, lại là một cái cánh tay, qua lại như gió, xem ra không phải người hiền lành, làm sao giao đến bằng hữu?” Ngụy Hợp cười nói.

“Có chút đặc thù vận chuyển a...” Cửu Ảnh không nói tỉ mỉ.

Lúc trước hấn đi ngang qua một thôn trấn, ngụy trang thân phận dược sư mua dược liệu, dưới cơ duyên xảo hợp, có quen biết với một lão đầu dược sư tương tự.

Hai người đều thích chơi cờ, cũng đều là trình độ ngang nhau, vì vậy từ từ quen thuộc.

Ông lão kia biết hấn lẻ loi một mình, liền thường mời hấn về nhà làm khách.

Thời gian đó vừa vặn là lúc Ngụy Hợp tập trung luyện công, rất ít đến chỗ ẩn cư cùng nghiên cứu.

Dần dà, hấn và lão đầu dược sư kia cũng trở thành bằng hữu.

Trong lúc trị liệu quái bệnh nguyên bảo, cần một số lượng dược liệu rất ít ỏi, trong nhất thời Cửu Ảnh sẽ không tìm ra đủ lượng.

Toàn bộ nhờ vào lão đầu dược sư kia mà chạy tứ phía, thực sự bị lão kịp thời thu thập đã đủ lượng.

Sau khi trải qua việc này, quan hệ giữa hai người càng gần.

“Dù sao người nói giúp hay không giúp?” Cửu Ảnh dứt khoát thúc giục.

“Chỉ là chuyện nhỏ. Ta cần vài danh ngạch, người quay đầu lại lấy tên, nguồn gốc, tuổi, vân vân đều giao cho ta, ta tìm người đi làm.”

Ngụy Hợp tùy ý nói.

Loại chuyện nhỏ nhặt này, cho dù không tìm Vương thiếu quân, chỉ dựa vào quan hệ sản nghiệp của rất nhiều đệ tử dưới

trưởng Thiên Ân môn, đều có thể dễ dàng làm được.

Hai người lại nói một chút về tiến độ nghiên cứu. Ngụy Hợp liền đứng dậy rời đi, đồng thời mang đi một ít thành phẩm được vật, để lại một phần kim phiếu.

Trở lại nơi ở của Vạn Thanh môn, Ngụy Hợp dứt khoát đem tấm bia đá dựng ở bên ngoài, đổi thành Thiên Ân môn.

Nhiều cao thủ, hẳn cũng không hạn chế gì, mà dứt khoát là tương đối độc lập, mỗi người quản riêng. Phân chia thành các chi mạch chân chính.

Chỉ có điều trên danh nghĩa đã tụ làm một.

Sau khi xử lý xong, Ngụy Hợp một lòng lao vào nghiên cứu dịch cốt, bổ sung công pháp cho nhau.

Tầng thứ sáu Phúc Vũ Tụ Vân công cần phải tu thành Tụ Vân Cốt Thể. Mà Tụ Vân Cốt Thể cần phải ngưng tụ ra mười tám đạo vân văn trên mười tám cốt thể.

vân văn này ở bên ngoài xương cốt, phải đem mười tám khối xương vị trí đặc thù ngưng tụ ra vân văn trên bề mặt, sau đó cùng nối liền thành chỉnh thể, dịch xương hoá huyết mới có thể chính thức hoàn thành Tụ Vân Cốt.

Ngụy Hợp dựa theo ghi chép trong công pháp, bắt đầu thử ngưng tụ đạo vân văn thứ nhất.

Ngay từ đầu ngưng tụ, hẳn liền phát hiện, vân văn cốt thể cần tiêu hao đại lượng cốt kinh, mà cốt kinh ngưng tụ, lại lấy ấn huyết làm cơ sở.

Ấn huyết này bắt nguồn từ khí huyết toàn thân.

Cho nên hẳn bắt nguồn từ hai cái huyết nang của Hồng Quyết, cho hẳn hậu bị cốt kinh dư thừa không gì sánh được.

Người rèn cốt võ sư khác, lúc dịch cốt, một hơi tiêu hao toàn bộ cốt kinh, có thể kéo dài hơn một canh giờ, sau này còn cần hơn nửa ngày mới có thể khôi phục lại.

Nhưng hẳn có thể kiên trì gấp đôi những võ sư Đoán Cốt khác, có thể dịch cốt hơn hai canh giờ.

Đây là công sức kéo dài do hai túi máu của Kinh Hồng Quyết mang lại, cho nên mới sản sinh ra hiệu quả như vậy.

Điều này có nghĩa là tiến độ dịch cốt của hắn so với các võ sư khác còn nhanh hơn gấp hai.

Nhưng dù như thế, đạo cốt văn thứ nhất của Ngụy Hợp mất hơn một tháng mới hoàn thành được một phần tư.

Theo phỏng đoán, đây là hiệu suất gấp đôi những Đoán Cốt võ sư khác.

Đồng thời hắn cũng không thể mỗi giây mỗi khắc đều dồn toàn bộ cốt khí vào trên Dịch Cốt, nếu không vạn nhất gặp phải phiền toái thì cốt kinh cũng dùng hết rồi, thực lực giảm đi, có lẽ sẽ xảy ra chuyện.

Như thế, Ngụy Hợp cuối cùng cũng minh bạch, tại sao Vạn Lăng muốn hắn hảo hảo suy nghĩ chuyện khác, mà không phải toàn bộ tinh lực áp chế luyện võ.

Nhưng rất nhanh, hắn liền nghĩ đến Vương thiếu quân.

Nếu Dịch Cốt gian nan như vậy, vì sao Vương thiếu quân chỉ mất có ba năm đã bước vào luyện tạng?

Vì vậy Ngụy Hợp buông việc làm, tìm được Vương đại thiếu gia đang làm quan trong thành, mỗi ngày bận rộn như một con chó.

Quả nhiên, từ hắn, Ngụy Hợp biết được một cái biện pháp đặc thù.

Cách đó không xa, tiếng đánh thép thanh thúy tiếp tục truyền đến.

Vương Thiếu Quân tựa lưng vào tường lạnh như băng, nhìn các đệ tử bang phái trên đường, thu phí bảo hộ ở cửa hàng ven đường.

Sau khi Thiên Ân môn sụp đổ, lúc này Tuyên Cảnh Ngự Long hỗn tạp, cá lớn cá nhỏ, rắn lớn rắn nhỏ dồn dập tràn vào nơi này, chia thành thị trường tài nguyên vốn thuộc về Thiên Ân môn.

Đặc biệt là dưới tình huống Ngụy Hợp vẫn ẩn cư Hắc Ốc sơn không ra, những thế lực này càng không kiêng nể gì cả.

Rốt cuộc cục diện ngày hôm nay có bao nhiêu là Vương gia của hắn tham dự vào trong, thật ra chính hắn cũng không biết.

Bành.

Phía bên phải có một ngõ hẻm, một chiếc xe đẩy nhỏ bán hoa quả khoai lang, bị một cước hung hăng đạp đổ.

Một bà lão tóc trắng tuổi tác, bị đạp ngã sấp xuống đất. Tay nắm túi tiền bị cướp đi, khoai lang đẩy xe cũng bị mấy tên hỗn độn mang đi hơn phân nửa, một ít còn lại rơi trên mặt đất bị giẫm nát bét.

Bà lão rơi nước mắt, ngồi xồm trên mặt đất, lấy tay lượm từng trái khoai đỏ bị đạp nát, cẩn thận bỏ vào trong một cái túi nhỏ.

Sau đó nàng lại đứng lên, đẩy xe chậm rãi bước ra xa.

Vương thiếu quân không nói một lời, không tiến lên hỗ trợ.

Chuyện như vậy quá nhiều quá nhiều, hắn cho dù xuất thủ tương trợ, cũng không thể giúp được mấy người.

“Tối sớm như vậy sao?” Một bên loa kèn, một bóng người cao lớn khô ngô, vây quanh một tiếng áo choàng đen, đội mũ trùm, đến gần bên người hắn.

“Ừm, vừa vặn làm xong một đợt, nhàn rồi không có việc gì, nghỉ ngơi một chút.” Vương Thiếu Quân quay đầu nhìn về phía người mới tới.

Dưới áo choàng đen, là một khuôn mặt nam nhân lạnh lùng trắng nõn, rõ ràng là Vạn Thanh Môn Ngụy Hợp danh tiếng hôm nay.

“Đột nhiên gửi thư cho ta, có chuyện gì?” Vương thiếu quân hỏi.

“Nơi này không phải chỗ nói chuyện.” Ngụy Hợp nhìn một chút, dẫn đầu đi về phía cửa hàng đối diện.

Một đại gia bán hoa quả ở một bên vừa vặn bị hai tráng hán quát lớn.

Bởi vì không giao ra bảo hộ phí, đại gia một bên che chở cho đứa cháu trai bên chân mình, một bên khẩn cầu hai người.

Nói là đã nộp phí bảo kê hai lần rồi, thật sự là không còn tiền nữa, hiện tại chỉ còn lại những trái cây này thôi.

“Ai cần hoa quả của ngươi!?” Một gã hán tử hung hăng đánh một chưởng đánh gãy khung gỗ của quán bán hoa quả.

“Hôm nay ngươi giao tiền không trả được thì lấy cháu ngươi ra gán nợ!” Tên còn lại cả giận nói.

Đứa cháu trai bên cạnh ông lớn lại có màu phấn điều ngọc trác, đôi mắt to tròn, trong mắt tràn đầy thù hận và tức giận.

Trong tay hắn nắm thật chặt một quyển giấy vàng xiêu xiêu vẹo vẹo chữ viết, hắn là chính hắn học bản thảo mà viết.

Bành.

Lão đại gia bị đá ngã lăn dưới đất, mang theo đứa cháu trai cũng ngã sấp xuống đất.

“Thế giới này luôn có rất nhiều người, không thể nào tránh thoát được số phận của mình.” Vương thiếu quân dừng lại một chút, nhìn Ngụy Hợp phía trước.

Ngụy Hợp thở dài một tiếng, cũng ngừng lại, không nói gì.

“Những ngày này, ta vẫn luôn bận rộn khuyên nhủ chuyện nghiệp, khác với trước đây, trong khoảng thời gian này ta thấy được, nhiều hơn rất nhiều so với tưởng tượng trước kia.”

Vương Thiếu Quân đi đến bên sạp bán hoa quả, an tĩnh nói mấy câu với hán tử các bang phái kia.

Sau đó tự mình lấy từ bên hông ra một chút tiền, đưa cho bọn họ.

Hai hán tử thu tiền, không nói gì, đánh giá Vương thiếu quân cùng Ngụy Hợp bên cạnh, nhìn ra hai người không dễ chọc, liền nhanh chóng xoay người rời đi.

Lão gia tử cảm ơn Vương thiếu quân, gần như muốn quỳ xuống. Xin ông ấy để lại tên và chỗ ở, lát nữa ông ấy sẽ trả tiền lại.

Nhưng tầm mắt của Vương Thiếu Quân lại rơi xuống người đứa cháu trai.

Trong mắt đứa bé đó cũng có cảm kích, nhưng càng nhiều hơn là không cam lòng.

Đứng lên, hắn trở lại bên cạnh Ngụy Hợp.

“Có phải người cho rằng, ta sẽ đi qua trừng trị đệ tử hai bang phái kia, sau đó phạt ác dương thiện không?”

“...” Ngụy Hợp không nói gì.

“Trước kia ta cũng làm như vậy.” Vương Thiếu Quân không nhìn ông lão sau lưng nói lời cảm ơn, đi thẳng vào một quán trà ven đường.

Ngụy Hợp đi vào theo.

Lập tức có tiểu nhị trà tiến lên đón, gọi hai người ngồi xuống.

“Mãi đến một ngày, ta phát hiện hai người kia bị ta giáo huấn, đã bị phé tay chân, vút vào khe nước thú ngoài thành, không lâu sau đã chết.”

Vương Thiếu Quân khẽ cười, gọi một bình Mai Hoa trà và một ít trà.

“Sau lưng mỗi người, có lẽ đều có nỗi khổ riêng, không phải bọn hần, mà là thể đạo chết tiệt này.” Đường như gần đây hần đã trải qua nhiều chuyện, cũng có rất nhiều cảm xúc.

“Được rồi, nói đi, hôm nay khó được hẹn ta ra, có gì muốn nói?” Vương thiếu quân ngẩng đầu nhìn về phía Ngụy Hợp.

“Vốn là muốn đến hỏi ngươi một chút, về tiên cảnh luyện tạng.” Ngụy Hợp trầm giọng nói.

“Không nói những lời cảm thán đó nữa.” Hai mắt Vương Thiếu Quân không biết tại sao, tuy có vẻ mệt mỏi, nhưng so với trước kia sáng hơn rất nhiều.

“Ngươi là muốn hỏi vì sao ta luyện tạng nhanh như vậy?”

“Không sai.” Ngụy Hợp gật đầu.

“Luyện tạng cần chú ý tư tưởng.” Vương Thiếu Quân nói thẳng: “Nếu ngươi có thể càng sớm lĩnh ngộ được khí lực của tư tưởng, luyện thành là có thể đẩy nhanh tốc độ.”

“Tâm Ti kinh?”

“Đúng vậy, mỗi cao thủ luyện tạng, đều phải đi qua giai đoạn dịch cốt hoá thể này, mà Tâm Ti kinh, chính là có thể đẩy nhanh tốc độ của quá trình này. Cũng có thể nói là đường tắt.”

“Bất đồng với công pháp võ đạo, tại sao lại cần đắp nặn lại thể chất bất đồng, cải tạo căn cơ, chính là vì để cho người ta càng thêm phù hợp tu hành công pháp. Ngươi đã nghĩ tới điểm này chưa?” Vương thiếu quân mỉm cười nói rõ.

“Ta nhìn ra rồi.” Ngụy Hợp gật đầu.

“Cho nên, ta lật xem điển tịch, phát hiện các tiên nhân trước đây đều lấy cương kinh làm cơ sở, xây dựng kinh điển võ đạo hiện giờ. Cho nên tất cả cơ sở đều là tà tư.”

“Nếu ngươi đã hỏi vấn đề này, ta sẽ cho ngươi một phần.” Vương Thiếu Quân nhẹ nhàng sờ lên ngực, rất nhanh lấy ra một túi tiền hoa văn kim ti màu đen.

Hần từ trong túi tiền lấy ra một cuốn giấy nhỏ có chút tóc vàng biến thành màu đen.

“Đây là thứ ta đã dùng qua trước kia, hiện tại cho ngươi.”

Ngụy Hợp nhận lấy, nhẹ nhàng triển khai, trên cuốn giấy không có gì cả, chỉ có một ít đường cong lộn xộn không có kết cấu.

“Đây là cái gì?”

“Đây chính là Tầm Kinh.” Vương Thiếu Quân mỉm cười: “Chính là từ trong đó ta lĩnh ngộ ra nguyên lý của Tầm Ti kinh, do đó quá trình rút ngắn rất nhiều. Trên thực tế, ta cũng từng nghe nói, trên Nhạc Thanh Sơn của Vô Thủy Tông, cũng có chi tiết truyền thừa rõ ràng hơn.

Loại truyền thừa này được bọn hắn gọi là mật ngôn Động Chân Ngôn, là bí truyền chỉ có chân truyền chân chính mới có thể đạt được.

Đây cũng là nguyên nhân Vô Thủy tông có thể cao cao tại thượng quan sát căn cơ Thái Châu. Vốn dĩ ta còn chưa hiểu rõ lắm, nhưng mãi tới khi lĩnh ngộ được lực lượng của tơ tầm, ta mới hiểu được, quả thật bọn họ có tư cách quan sát toàn bộ châu này.”

Ngụy Hợp nhìn kỹ tờ giấy vàng có chút cổ xưa này, mặc dù tạm thời nhìn không ra cái gì, nhưng lại có thể từ phía trên cảm nhận được một tia ý nhị quái dị.

“Ta hiểu ý ngươi.” Hắn trầm giọng nói.

“Không, ngươi không hiểu được.” Vương thiếu quân lắc đầu: “Nếu lúc trước ngươi có thể thật sự bái nhập Vô Thủy tông, đó mới là kỳ ngộ thật sự.

Hiện tại ngươi thấy Tầm Ti kinh, đã là một tia bí quyết ta tìm tòi đã rất lâu rồi.

Nhưng bí quyết này, rất có thể Vô Thủy tông còn rất nhiều. Chân truyền của bọn họ, không cần tự mình tìm tòi, tự mình thử sai, chỉ cần từng bước từng bước, theo kinh nghiệm tiền nhân, giẫm lên vô số tiền nhân tích lũy, thần tốc tiến về phía trước.

Mỗi ngày bọn họ học được một kỹ xảo nhỏ, có lẽ cần chúng ta dùng năm năm làm đơn vị tự mình tìm tòi, mới có thể

ngiên cứu ra.

Mà những kỹ xảo bí quyết này, rất có thể sẽ khiến chúng ta tiết kiệm lượng lớn tinh lực thời gian. Khi còn sống, chúng ta có thể tiến xa hơn!”

Vương Thiếu Quân nói đến đoạn sau, giọng điệu cũng dần dần nghiêm túc.

Ngụy Hợp tựa hồ đã minh bạch cách nói của gã.

“Người cũng cho là ta không tiến vào Vô Thủy tông, lựa chọn sai sao?”

“Ta chỉ tiếc nuôi. Với tiến độ tư chất của người, nếu có thể ở lại Vô Thủy tông, có lẽ bây giờ đã bước vào một hoàn cảnh khác. Có lẽ còn cao hơn cả ta cũng nên.” Vương Thiếu Quân thở dài.

Ngụy Hợp khẽ lắc đầu.

“Nhưng ta không hối hận. Có một số thứ người không biết, ta không muốn nói, nhưng chuyện đã qua, cứ để hắt qua là được.”

“Người vẫn chưa rõ, tích lũy võ đạo không phải chỉ dựa vào hai đời là có thể đuổi kịp. Đó là tích lũy của rất nhiều tiền nhân thiên tài từng bước một, từng bước nghiên cứu tìm kiếm, hình thành độ cao.

Cho dù người có thiên tài hơn nữa, nhưng không được truyền thừa, vĩnh viễn cũng đừng hòng vượt qua tốc độ tu hành của thiên tài trong Vô Thủy tông.” Vương thiếu quân thở dài.

“Có lẽ vậy.” Ngụy Hợp lắc đầu: “Nhưng ta không hối hận.”

“Không nói chuyện này nữa, nếu người đã đi ra ngoài, nếu người có thể tập hợp đủ Cửu Phạt chân công của Tề Thiên ấn, có lẽ cũng có thể có một phen thành tựu. Nghe ta khuyên một tiếng, tiền nhân vô số lần thăm dò tích lũy độ cao, không phải chúng ta một chút quyết tâm cũng có thể đuổi kịp.

Chênh lệch chính là chênh lệch. Nhất định phải nhìn thẳng. Trước người nói, dự định lấy Vạn Thanh môn Phúc Vũ kinh làm hạch tâm, tiếp tục tăng lên làm chủ tu.

Ta hiểu ngươi, nhưng nếu tập hợp Tề Thiên Ân Cứu Phật, cho dù không tự mình tu hành cũng có thể tham khảo, đối với ngươi sẽ có lợi rất lớn.” Vương thiếu Quân khuyên nhủ.

“Ta sẽ suy xét.” Ngụy Hợp minh bạch ý tứ của hắn.” Ta thấy ngươi cũng muốn nhìn một chút môn chân công này phải không?”

“Coi như ngươi nhìn thấu rồi.” Vương Thiếu Quân nở nụ cười: “Đúng là có chút tò mò. Nếu ngươi có thể tập hợp đủ, ta nguyện ý dùng chân công Vương gia ta trao đổi xem thử với ngươi, thế nào? Vương gia ta Xuân Phong Hóa Vũ quyết, mặc dù hơi yếu một bậc, nhưng kinh nghiệm tìm tòi khắp các phương diện khác, so với Thiên ân Cứu Phật chân công đơn thuần của ngươi còn hoàn thiện hơn, ta có thể cho ngươi nhìn toàn bộ.”

Ngụy Hợp lập tức động dung.

Hắn không ngờ thủ bút của Vương thiếu quân lại lớn như vậy. Chân công trao đổi xem sao, đây không phải là ý tứ vô cùng đơn giản.

Nếu như hắn có ý khác thì nói không chừng có thể nhờ vào việc này để tìm được chỗ thiếu hụt trí mạng khi nhằm vào chân công Vương gia.

“Cuối cùng, để ngươi cảm nhận cẩn thận một chút, đây là tầm kính.” Vương Thiếu Quân vươn tay, nhẹ nhàng đặt lên mu bàn tay Ngụy Hợp.

Nhất thời, một tia kính lực như có như không cực kỳ nhỏ, lặng yên từ lỗ chân lông trên mu bàn tay Ngụy Hợp thâm thấu vào.

Ngụy Hợp nhắm mắt, cẩn thận lĩnh hội.

Một tia kính lực kia cực kỳ yếu ớt, dù lấy ngũ giác của hắn, cũng phải dùng hết toàn lực, mới có thể miễn cưỡng cảm nhận được một tia dấu vết như vậy.

Tựa như gió nhẹ thổi nhẹ lông, một tia tầm ti kính kia, rót vào làn da, tiến vào mạch máu, màng gân, nhẹ nhàng đụng chạm vào cốt kính của Ngụy Hợp, liền tự nhiên tiêu tán đi.

Đợi đến lúc lực lượng của tờ tầm tiêu tán, Ngụy Hợp lại lần nữa mở mắt ra, trước mắt đã không còn bóng dáng của Vương Thiếu Quân.

*

*

*

Nước trà và trà trên bàn cũng đã ăn gần hết, thời gian tựa hồ trôi qua rất lâu.

Hắn thậm chí ngay cả đôi phương đi lúc nào cũng không biết.

Cẩn thận nhớ lại một tia kinh lực đặc thù kia, Ngụy Hợp nắm chặt quyển giấy vàng kia, cấp tốc tính sổ.

Hắn đứng dậy rời đi.

Gần biên cảnh Thái Châu, cách Tuyên Cảnh Thành khoảng năm trăm dặm, huyện Thanh Kỳ.

Nơi này lấy sản vật các loại làm chủ, mười hộ trong huyện đều là dựa vào liên quan đến dược liệu có quan hệ sinh hoạt.

Người ta là người hái thuốc, có người chế thuốc, còn có người làm thuốc, còn có tiểu nhị, chương quây, dược sư vân vân.

Trong một tiểu viện dựa vào núi.

Cửu Ảnh mặc áo khoác đen áo bào màu xám, đang ngồi đối diện cùng một lão đầu tóc hoa râm. Giữa hai người bày ra một bàn cờ đen trắng, một người một tay, hạ cờ khoái.

Lúc xế chiều, trời sáng sủa, tầng mây ngăn trở mặt trời, sáng mà không nóng.

Bên cạnh hai người bày biện trái đào đỏ các loại hoa quả...

Một lão phụ váy vàng nhạt, đang bưng một chậu gỗ ở một góc sân, dùng nước rửa rau quả.

“Sao? Người lại thua à!” Sau khi đánh cờ một bước, lão già kia cười híp mắt, nhìn chằm chằm Cửu Ảnh: “Với chút trình độ của người mà muốn thắng ta? Hắc hắc.”

“Thôi thôi, để cho người chơi một ván nữa là được.” Cửu Ảnh thở dài một tiếng, bóp chòm râu.

“Hay cho lão Cửu lão đầu nhà ngươi, lần sau sẽ xuống dốc, làm đám yêu thiêu thân này có ý gì?”

“Vô vị, cho nên mới để ngươi thắng một trận, tránh cho không thua không thắng, ngươi cảm thấy mất hứng, vậy chẳng phải không ai chơi với ta à?” Cửu Ảnh khoát tay nói.

“Thêm một ván nữa!” Ông lão hùng hùng hổ hổ, lại chơi cờ.

Khụ khụ khụ.

Bỗng nhiên hắn cúi đầu nhìn không được ho khan một tiếng, tựa hồ trong phổi có tiếng cảm rằm, hô hấp không được thoải mái.

“Sao? Gần đây bị phong hàn? Hàn khí nhập phế hả?” Cửu Ảnh vừa nghe liền cảm giác được điểm máu chột.

“May quá, có thể mấy ngày trước ngủ tối nay thiếu chăn mền” Lão đầu khoát tay ra hiệu không có gì đáng ngại, lại tiếp tục bày cờ.

Cửu Ảnh không nói lời nào, đưa tay nắm chặt cổ tay lão đầu, cẩn thận nắm mạch, lại hỏi vài câu triệu chứng của hắn, nhìn sắc mặt, lưỡi rêu, đồng tử vân vân.

“Ta lát nữa sẽ pha một bộ thuốc cho ngươi, ngươi cứ theo đó mà bắt, chỉ mất một tháng nữa có lẽ sẽ không sao.” Cửu Ảnh cười nói.

“Được, y thuật của ngươi ta tin.” Ông lão chẳng hề để ý nói.

Hai người tiếp tục đánh cờ, mãi đến khi sắc trời dần dần âm đạm, chín bóng người mới dùng cơm với bạn tốt, sau đó rời đi.

Ra khỏi viện tử.

Hắn không quay về Hắc Ốc sơn ngay trước, mà chậm rãi đi đến bên đường chạy ra ngoài huyện thành, lẳng lặng chờ đợi.

Không bao lâu, một cỗ xe trâu màu đen do một con trâu một sừng kéo, từ từ đi đến, một đường dừng lại bên cạnh hắn.

Cửu Ảnh nheo hai mắt, nhìn chăm chú vào người nào đó sau rèm vải trên xe bò.

“Nhiều năm không gặp, đột nhiên liên hệ với ta tới, có việc?”

Hắn không dùng cách nói của Thái Châu, mà dùng một loại phương pháp khác chưa bao giờ nghe thấy, lên tiếng hỏi.

“Cửu Ảnh, lúc trước trùng hợp gặp được một loại thuốc từ trong tay ngươi, ta liền biết là ngươi đã trở về.” Sau tấm rèm vải, truyền ra âm thanh của một lão nữ.

“Thì đã sao? Nói đi, tìm ta có chuyện gì?” Cửu Ảnh lạnh lùng nói.

“Ta tới là muốn hỏi người, người có quan hệ gì với Vạn Độc Môn trên mặt đất Tuyên Cảnh Dung hay không?”

“Ngụy Hợp của Vạn Độc Môn?” Cửu Ảnh nhíu mày: “Biết thì sao? Không biết thì sao?”

“Chúng ta cũng là bạn cũ. Có một số lời không tiện nói thẳng, nhưng người cũng biết thân phận của ta, ta vẫn luôn ra sức vì ai.” Nữ tử bình tĩnh nói.

“Người muốn nói cái gì?” Trong lòng Cửu Ảnh mơ hồ có suy đoán.

“Cửu Ảnh, đừng cung cấp độc dược cho Ngụy Hợp nữa, nếu không, người trong giáo sẽ không bỏ qua cho người. Người khác không tìm được người, không có nghĩa là cao thủ Thần giáo không làm được.”

“Người đang cảnh cáo ta?” Thần sắc Cửu Ảnh càng thêm lạnh lùng.

“Cứ coi như vậy đi.” Giọng nữ thản nhiên: “Ta cũng không muốn ra tay với người, dù sao năm xưa chúng ta hợp tác cũng coi như hòa hợp. Được rồi, đã bàn giao với nhau, người tự giải quyết cho tốt.”

Xe bò không ai điều khiển, tự mình chuyên hướng, chậm rãi chạy về phía trước.

Từ đầu tới cuối, người trên xe đều không lộ ra hình dáng.

Cửu Ảnh đứng ở ven đường, sắc mặt âm tình bất định. Hắn không nghĩ tới mình che dấu nhiều năm như vậy, lại bị người của Loạn Thần giáo tìm được. Còn đưa thư chỉ tới chỗ ở của hắn ở huyện Thanh Kỳ.

Xoay người, hắn tính trở về chỗ ở trước rồi nói sau.

Đột nhiên một luồng kinh phong từ bên cạnh đánh tới.

Cửu Ảnh trong lòng báo động, thân pháp bỗng nhiên nhắc lên, hướng về phía bên trái né tránh.

Hắn tu hành là một môn võ học cực pháp tên là Hồng Nhạn Cửu Chuyển, tốc độ vô ảnh vô tung, tĩnh lặng như xử nữ thoát thổ, lực bộc phát cực nhanh, am hiểu nhất ứng phó tập kích.

“Ai!?”

Bốp!

Một đạo kinh phong xẹt qua chỗ hấn đứng lúc trước, chém rách không khí, tạo ra tiếng xé gió.

Cửu Ảnh tránh ra ngoài mấy mét, quay đầu nhìn lại.

Ra tay đánh lén hấn, rõ ràng là một nam tử trung niên tóc ngắn để ria mép.

Nam tử cầm một thanh đoản kiếm dài bằng cánh tay nhỏ, nửa gương mặt trên đeo mặt nạ màu trắng.

“Cửu Ảnh lão nhân?” Người tới trầm giọng hỏi.

“Ngươi là ai?” Cửu Ảnh lạnh giọng hỏi, trên tay lặng yên bắt đầu phóng thích độc hương.

“Phụng danh Thập chủ, mang ngươi đi một chuyến.”

Rất nhanh lại có một người nhẹ nhàng hạ xuống sau lưng Cửu Ảnh.

Hai người một trước một sau, đều cầm đoản kiếm trong tay, kinh lực lưu chuyển trên người, thành linh đều là võ sư, hơn nữa đều là võ sư chủ tu cước pháp.

*

*

*

Từ tốc độ thân pháp vừa rồi, Cửu Ảnh cũng đã đoán ra.

Hơn nữa điểm máu chốt chính là, tầm mắt của hấn rơi vào đai lưng đeo trên thân hai người.

Đai lưng kia có màu bạch ngọc, phía trên khảm nạm đại lượng vật thể đủ mọi màu sắc kỳ quái.

Mùi độc hấn phóng ra, mới lặng lẽ chạm vào kinh lực của hai người, liền bị triệt tiêu.

Cửu Ảnh chú ý tới, trên mặt nạ hai người này đều khắc một tiêu ký hình nhận màu đồng.

“Quy Nhạn Tháp! Quy Nhạn Tháp?” Hấn bỗng nhiên nhớ tới lai lịch dấu hiệu này.

“Quả nhiên, đi theo Nguyễn Khánh Hồng, có thể có kinh hi.”

Người thứ ba đi ra từ sau lưng Cửu Ảnh, rõ ràng là Quy Nhạn Tháp chủ che khăn che mặt.

“Ngụy Hợp độc thuật kia, có vết tích Cửu Ảnh nguoi, có thể thấy được quan hệ giữa nguoi và hấn nhất định không đơn giản. Tốt lắm, trước bắt nguoi lại, lại lấy mạng nguoi làm mồi! Dẫn Ngụy Hợp ra ngoài!”

“Ha ha, ta không biết Ngụy Hợp gì cả. Các nguoi bắt ta uy hiếp hấn có tác dụng gì không?” Cửu Ảnh phản bác, chỉ nhìn khí thế của mấy người này một chút, hấn mơ hồ cảm giác có chút không ổn.

Tuy không biết thực lực của bọn họ như thế nào, nhưng chỉ một đòn đánh lên vừa rồi đã có thể đại khái tính ra tốc độ của họ.

Tốc độ đó, không phải võ sư, làm không được.

“Ngụy Hợp dùng chính là dược vật phong cách năm đó của nguoi, còn dám nói dối.” Quy Nhạn Tháp chủ cười lạnh.

“Bắt lại!”

Nàng vung tay lên, hai cao thủ đồng thời tiến lên, cầm kiếm vây công.

Kiếm kia rõ ràng không phải là phàm binh, mũi kiếm bôi lên một tầng màu xám đen quái dị tối tăm.

Quy Nhạn Tháp chủ đứng ở một bên, nhìn thủ hạ giao thủ cùng Cửu Ảnh. Nhưng cũng không ra tay, mà là đang quan sát lộ số người Cửu Ảnh.

Lần này vì vây giết Ngụy Hợp, có thể nói nàng đã mời hai đại cao thủ tới.

Một người là trưởng lão trong giáo Nguyễn Khánh Hồng.

Một người khác, chính mình chủ động liên hệ nàng mà đến.

Vốn nòng định dưỡng thương thật tốt, rồi mới động thủ. Nhưng lần này vị cao thủ thứ hai ra mặt khiến nòng thay đổi chủ ý.

Nội tình Ngụy Hợp kia, nòng đã điều tra rõ ràng.

Trời sinh thần lực, tốc độ có thể so với võ sư chủ tu cước pháp, Phúc Vũ kinh mạnh hơn rất nhiều so với môn nhân Vạn Thanh môn nhân bình thường, còn có Nhất Trọng Cốt kinh khó lòng phòng bị, hơn nữa còn sử dụng độc thủ.

Hiện giờ thủ đoạn sử dụng độc có hạn chế của Nguyễn Khánh Hồng, nòng và vị cao thủ kia đồng thời ra tay, đủ để hạn chế tốc độ cao của Ngụy Hợp.

“Lần này, hấn chắc chắn phải chết!”

Phốc phốc phốc phốc...

Một con chim màu xanh nhạt vỗ cánh, nhẹ nhàng hạ xuống tay một gã đệ tử Vạn Thanh môn.

Đệ tử gỡ lá thư trên đuôi chim xuống, quay người nhanh chóng đưa đến căn phòng phía sau.

Chỉ chốc lát sau, một đệ tử cấp tốc chạy ra, xuyên qua từng mảnh từng mảnh phòng ốc nơi trú đóng, đi tới bên một thác nước.

“Đệ tử Viễn Âm bộ, cầu kiến môn chủ.” Đệ tử ôm quyền cất cao giọng nói.

Bên đầm nước, thác nước màu trắng rơi xuống ù ù, dòng nước đập xuống phát ra tiếng vang.

Trên bãi đất trống bên cạnh, một tòa nhà gỗ nhỏ chậm rãi có người đẩy cửa đi ra.

“Chuyện gì?” Ngụy Hợp khoác áo mỏng màu trắng, trong tay còn cầm cuốn sách chưa đọc hết lúc trước.

“Khởi bẩm môn chủ, huyện Thanh Kỳ phát hiện tung tích của cao thủ Quy Nhạn Tháp. Có hai người hình như đang truy kích một lão võ sư.”

“Ồ?” Ngụy Hợp híp mắt tiếp nhận trang giấy, mở ra nhìn một chút.

“Lại là Cửu Ảnh?”

Hắn chưa rõ, Cửu Ảnh làm sao lại cùng Quy Nhạn Tháp trao đổi. Bất quá nếu một bên là người quen cũ, một bên vốn có thù oán, vậy cũng dễ xử lý rồi.

“Vừa vặn bắt người dẫn đường, ta đang muốn tìm vị trí Quy Nhạn Tháp bản bộ.” Hắn cũng không quên lần trước Quy Nhạn Tháp chủ dẫn người chặn hắn thù hận.

Buông thư xuống, Ngụy Hợp trầm ngâm một chút. Có thể làm cho lão độc vật chủ tu chân công Cửu Ảnh kia cũng chạy trốn chết, không phải chủ tu cước pháp chủ tu, chính là thực lực vượt xa phạm trù hắn ứng phó.

Loại tình huống này, để những người khác ra tay giúp đỡ cũng không ổn, tốt nhất là hắn tự mình đi một chuyến thì hơn.

“Người đi báo cho Tạ Yên tiên bối, mời người tạm thời tọa trấn ở nơi này. Ta sẽ đích thân đi một chuyến.”

“Vâng.”

Ngụy Hợp một lần nữa lui về trong phòng, thu thập sơ, đổi một thân trang phục khỏe khoắn đi ra ngoài.

Hắn thả người chạy nhanh, đảo mắt liền nhảy lên, vượt qua hàng rào, chui vào rừng rậm.

Chẳng qua phương hướng hắn đi không phải huyện Thanh Kỳ mà là thành Tuyên Cảnh.

Tin tức này có thể kiên trì lâu như vậy, truyền tới tai hắn, có thể thấy được Cửu Ảnh đã bị truy đuổi không bao lâu.

Thời gian dài như vậy mà vẫn kiên nhẫn không bỏ qua, hoặc là đối phương cũng là công chính tu hành, còn không sợ kịch độc. Đồng thời còn có thâm cừu với Cửu Ảnh.

Hoặc là đang diễn trò cho người khác xem, cố ý dụ người ta mắc câu.

Suy xét từ chính thể, khả năng thứ hai là cao hơn.

Đối phương hẳn là vô cùng hiểu rõ nhằm vào Cửu Ảnh, nhưng nếu đã hiểu rõ, nếu đã là nhằm vào, tại sao còn có thể kéo dài thời gian như vậy?

Hắn biết chủ nhân Cửu Ảnh tu luyện cước pháp vốn có thể chạy.

Nhất thời đuổi không kịp, rất có thể vẫn không đuổi kịp, như thế mà còn truy đuổi lâu như thế, không có vấn đề mới lạ!

Mấu chốt nhất là Cửu Ảnh có phương thức liên hệ với hắn.

Ngụy Hợp vừa mới vào phòng, kiểm tra trang bị mà bọn họ dùng côn trùng chế tác cảnh báo đơn giản.

Quả nhiên thấy côn trùng trong trang bị hoàn toàn không còn sức sống như ngày thường, nó đại diện cho con côn trùng bên kia của Cửu Ảnh đã bị bóp chết.

Đây là ám hiệu của hắn và Cửu Ảnh đã hẹn, cho nên đây tất nhiên là một cái bẫy.

Ngụy Hợp đi về phía Tuyên Cảnh thành, tự nhiên là đi tìm trợ thủ.

So với Tạ Yến vô lý luyện tạng, Vương Thiếu Quân có thù với Quy Nhạn Tháp mới là minh hữu đủ tư cách.

Không bao lâu, Ngụy Hợp và Vương thiếu quân gặp nhau trên một cây cầu đá ngoài thành.

“Không phải mới gặp mặt sao? Có việc gì?” Vương thiếu quân nghi hoặc nói.

“Có hứng thú vây giết Quy Nhạn Tháp chủ không?” Ngụy Hợp vừa thấy mặt đã khiến Vương Thiếu Quân giật mình.

“Sao lại nói vậy?”

“Người ta cùng xuất nhân, vây quét. Quy Nhạn Tháp ở phụ cận Tuyên Cảnh có lẽ không nhiều nhân thủ, lần trước bị ta hạ độc giết một nhóm, bên Thiên Hạc sơn trang chết hai vị đường chủ. Tinh anh của bọn họ hẳn là rất ít. Lúc này chính là cơ hội tốt nhất.” Ngụy Hợp nói.

Wương Thiếu Quân trầm ngâm một chút.

“Người có tình báo cụ thể sao?”

“Lần trước ta tính kế đả thương Quy Nhạn Tháp chủ, lần này bọn hắn còn dám công khai hiện thân, kế sách này quá thô thiển vụng về. Cho nên khẳng định là cạm bẫy.

Chúng ta dùng kế tương kế tựu kế, coi ta như mồi nhử, vây ngược lại giết chết nàng này.” Ngụy Hợp trầm giọng nói.

“Được! Người muốn thế nào?” Vương Thiếu Quân gật đầu, Quy Nhạn Tháp cũng là mối họa lớn trong lòng của y.

“Người liên hệ với tam đại gia có cừ oán với Quy Nhạn Tháp, cùng động thủ, thế nào?” Ngụy Hợp nói.

“Người quá hỗn tạp, có thể sẽ tiết lộ tin tức.” Vương thiếu quân lắc đầu.” Như thế này, ta và người điều động nhân mã, ta có thể xuất động ba người rèn cốt, tăng thêm hai người ta luyện bản.

Mặt khác, ta còn có thể điều động một số thế lực trong Xích Cảnh quân, ra mặt vây quét.”

“Như vậy ta cũng điều động nhân thủ. Thiên Ân Môn hôm nay cao thủ không nhiều, người cũng biết, tăng thêm đối phương khẳng định cũng tính toán trong đó. Cho nên cũng chỉ có ta và Tạ Yến coi như có chiến lực.” Ngụy Hợp lắc đầu.

“Được rồi.” Vương Thiếu Quân gật đầu. “Ta và Quy Nhạn Tháp cũng nên kết thúc triệt để.”

Hắn trầm ngâm, cuối cùng hạ quyết tâm.

“Ta tới mời phụ thân ra tay!”

“Phụ thân người?” Ngụy Hợp khẽ rùng mình.

Phụ vương mà Vương thiếu quân sinh Diệp Hòa không phải cao thủ tầm thường của Vương gia, mà là con trai trưởng của gia chủ Vương gia, tên là Vương Chi Hạc.

Người này có danh tiếng Thừa Phong giá hạc, là cao thủ đứng đầu toàn bộ Thái Châu.

Cấp bậc gần với Thượng Quan Kỳ, cùng Chu Thuận nhất cấp lúc trước, chỉ là chưa chính thức đánh qua, không rõ thắng bại.

“Không cần lo lắng, thực lực của cha ta mạnh hơn ta, nếu năm năm sau nữa, ông ấy sẽ coi như không phải là đối thủ của ta, nhưng bây giờ, ta địch không lại ông ấy.” Vương thiếu quân mỉm cười nói.

“Việc này không nên chậm trễ, chúng ta liền trở về, nhanh chóng điều động người.” Ngụy Hợp trầm giọng nói: “Ta tới bảo đảm giao thủ công bằng, không bị độc vật ảnh hưởng.”

“Được!”

Hai người nhanh chóng trở về.

Trong vương phủ.

Vương Diệp và nhũ mào nghe xong thỉnh cầu của nhi tử.

“Đó là một cơ hội!” Hãn trầm giọng nói.” Ngày thường, chúng ta e ngại Quy Nhận Thập, đơn giản là bọn họ dùng các thủ đoạn độc, thủ đoạn bí kỹ phiến toái. Nhưng bây giờ Ngụy môn chủ Vạn Độc Môn cam đoan người cùng Ngụy môn chủ tương giao tâm đầu ý hợp, vừa vạn có thể nhân cơ hội một phát giải quyết vấn đề.”

“Ý của cha là?” Vương thiếu quân giật mình trong lòng.

“Hoàn toàn tiêu diệt quy Nhận Thập!” Vương Diệp thanh âm lạnh lùng nói: “Nhân cơ hội này, đuổi tận giết tuyệt! Không lưu hậu hoạn!”

“Chỉ bằng chút thực lực ấy của chúng ta... chẳng lẽ ngài lại...” Vương Thiếu Quân lập tức nghĩ tới điều gì, khuôn mặt kinh ngạc.

“Không sai, vì phòng ngừa xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ta đi mời ông phối hợp, nếu là loạn thần giáo xảy ra sự cố gì, ông nội người sẽ đích thân ra tay. Vào thời điểm máu chột, cao tăng của Kiếm Mục tự cũng sẽ ra tay!” Vương Diệp nhẹ nhàng vuốt râu.

“Cái này... Có phải động tĩnh quá lớn không?” Vương Thiếu Quân giật mình, hãn ta chỉ muốn nhà mình phối hợp với Ngụy Hợp giải quyết phiến toái là tốt rồi, nào ngờ, tâm của cha mình còn ác hơn cả mình.

Nếu làm như vậy, cao thủ ra mặt sợ là còn tàn nhẫn hơn cả Thiên Nhai lâu lần trước.

“Người không hiểu, tân Thập chủ của Nhạn Tháp, thân phận chính là con gái trực hệ cao tầng của Loạn Thần giáo. Nếu có thể bắt được người này, sẽ có lợi rất lớn cho việc vây quét Loạn Thần giáo chúng ta.” Vương Diệp cùng nhìn con trai, nhẹ giọng nói.

“Kỳ thật chúng ta cũng sớm lặng lẽ bỏ cục, Kiếm Mục tự, Đan Dương môn đều một mực nhìn chăm chăm vào Loạn Thần giáo. Lần này nếu thật sự có thể làm cá treo lên, đó chính là đại chuyện tốt. Nhân cơ hội chặt bỏ một cánh tay của Loạn Thần giáo, cũng là chuyện tốt!”

Sắc trời dần tối muộn.

Sâu trong rừng cây phụ cận huyện Thanh Kỳ.

Cửu Ảnh dốc hết tốc lực chạy trốn, hai đạo nhân ảnh sau lưng theo sát không bỏ.

Trên người hắn từng giọt máu rơi ra, giao thủ ngắn ngủi lúc trước khiến hắn bị thương không nhẹ.

Đối phương đối với thủ đoạn của hắn hiểu rất rõ, hơn nữa rất có tính khắc chế. Chỉ ngắn ngủn vài phút giao thủ đã khiến cho Cửu Ảnh vội vàng không kịp chuẩn bị, liên tục thất thủ.

Nếu không phải cước pháp hắn thoáng nhanh hơn so với hai người kia một chút, chỉ sợ hiện tại đã là kết cục hai phần thi thể rồi.

Dưới chân giẫm một cái, Cửu Ảnh mượn lực ở một bụi cây thấp bé, vượt ngang qua thân cây, tay phải giương lên, đánh ra ba châm độc hình chữ phẩm, vọt ra sau.

Độc châm bị hai người sớm có chuẩn bị né tránh nên không thu hoạch được gì.

Yết hầu Cửu Ảnh ngọt ngào, lại có rỉ sét vào miệng, gã biết rõ vừa rồi mình lại vọng động kinh lực, dẫn đến thương thế bị liên lụy.

Hắn lại tiếp tục chạy như điên về phía trước vài dặm, dần dần cảm giác có gì đó không đúng.

Hai người phía sau mặc dù một mực theo đuổi không bỏ, nhưng cũng không triệt để tới gần. Nhiều lần bọn họ có cơ hội tới gần hắn nhanh hơn, nhưng đều cố ý duy trì khoảng cách.

Đoạn khoảng cách này đúng lúc có thể làm cho Cửu Ảnh cảm thấy khó chịu, nhưng lại không thể quá bức bách được như vậy.

Điều này làm cho trong lòng Cửu Ảnh sinh ra nghi hoặc.

“Hai người này, chẳng lẽ là cố ý treo ta lên, lấy ta làm mồi nhử, dụ dỗ người nào đó đi ra?”

Hắn cũng không phải là kẻ ngu, nếu không lúc trước cũng không đến mức thoát ra khỏi sự vây công của quần địch.

Năm xưa khi hắn xông pha tên tuổi thì đã hạ độc giết không ít nhân vật cao thủ, đắc tội với rất nhiều người.

“Nếu là lấy ta làm mồi nhử, mục đích duy nhất, sợ là nhìn chằm chằm Ngụy Hợp.” Trong lòng Cửu Ảnh nhanh chóng nghĩ đến lựa chọn.

Hôm nay hắn lẻ loi một mình, chung quanh có chút phân lượng, có thể dùng uy hiếp của hắn, cũng chính là Ngụy Hợp.

Phốc.

Hắn đột nhiên vòng lại một cái, một tay nắm lấy một thân cây, dừng bước, dừng lại trên chạc cây ở giữa, quay đầu nhìn lại.

Quả nhiên, hai người truy kích kia cũng theo đó giảm tốc độ lại, chỉ là do động tác hắn quá đột ngột, dẫn tới hai người căn bản không có cơ hội trì hoãn, thoáng xông lên phía trước mấy bước.

“Ha ha, không ngờ rằng ta đường đường là cửu Ảnh mà lại có một ngày bị xem như quả hồng mềm. Nếu các người muốn lấy ta làm mồi nhử để dẫn dụ Ngụy Hợp ra thì đúng là nghĩ quá rồi.” Cửu Ảnh quay đầu lạnh giọng nói.

“Có hữu dụng hay không, không phải là nhìn trên miệng người nói, mà là muốn xem người bên kia phản ứng thế nào.”

Quy Nhận Tháp chủ từ phía sau lướt gấp ra, nhẹ nhàng rơi vào trên một mảnh đất trống.

Nàng ta cũng không phủ nhận mà trực tiếp thừa nhận.

Chuyện cho tới bây giờ, kỳ thật thừa nhận hay không cũng ý nghĩa không lớn. Đến nước này, Cửu Ảnh cũng không làm ra động tác vãn hồi gì.

“Vô dụng thôi.” Cửu Ảnh cười lạnh. “Ta với tên Ngụy Hợp kia không qua lại được, cho dù giết ta, hắn cũng không thể biết rõ nguy hiểm vẫn còn tới. Các người quá coi thường hắn rồi.”

Sau khi thăm dò mục đích của đối phương, hắn xác định trong lòng, cũng không chạy loạn nữa.

Lúc này ba người Quy Nhạn Tháp chủ đang ở phía sau, hắn ở phía trước, giữa hai bên, chỉ có một con sông nhỏ.

Trên dòng sông nhỏ có một cây cầu đá tuổi tác đã lâu.

Cầu đá uốn lượn, hiện màu xám đen, tràn đầy rêu xanh cỏ dại, nối liền với mặt sông thanh tịnh bóng cây cầu phía dưới thành một vòng tròn hoàn chỉnh.

“Rốt cuộc có tới hay không, người nói cũng không phải.” Quy Nhạn Tháp chủ bỗng nhiên lại lần nữa truyền ra tiếng cười lạnh. “Người xem, không phải đã tới rồi sao?”

Ánh mắt nàng chuyển một cái, nhìn về phía bên trái bốn người.

Chỉ thấy bên bờ sông nhỏ, dưới liễu rủ xuống, một người thân pháp quý mị, đột ngột xuất hiện ở dưới cây liễu.

Khí lưu mà người này mang theo nhẹ nhàng thổi lá liễu lay động không thôi.

Người nọ dáng người khôi ngô, thân khoác áo choàng đen, tóc đen áo choàng, chỉ là đứng ở trên mặt đất, cũng tự có khí thế bất động như núi.

“Lần trước vội vàng từ biệt, không nghĩ tới người ngăn cản ta, lại là Quy Nhạn Tháp chủ đích thân tới.” Ngụy Hợp lấy mắt nhìn lại bên này, cao giọng nói.

Ánh mắt của hắn quét qua, liền để tình huống ở đây vào trong lòng.

Quy Nhạn Tháp chủ cùng hai gã võ sư liên thủ, bức bách Cửu Ảnh không ngừng chạy trốn, dùng cái này thả ra tin tức, dụ hắn mắc câu.

“Lần trước từ biệt, còn chưa thỉnh giáo đại danh cô nương.” Ngụy Hợp thả người nhảy lên, mũi chân điểm liên tục, ở trên mặt sông mượn lực, rơi xuống giữa cửu ảnh cùng Quy Nhạn Tháp chủ, đứng trên cầu.

“Nếu đã tới, người chết cũng không cần biết tên ta.” Quy Nhạn Tháp chủ lạnh giọng đáp.

Ánh mắt nàng khẽ nhúc nhích, hai gã võ sư bên cạnh lặng lẽ rút lui.

Nếu như muốn đưa người tới, bọn họ cũng không cần lưu lại, nên bỏ chạy.

Lần trước Ngụy Hợp xuất thủ tàn sát, đến bây giờ vẫn còn trong lòng bọn họ phóng thích. Võ sư tầng thấp, coi như chủ tu cước pháp, gặp phải Ngụy Hợp có tốc độ không kém như vậy, cũng tuyệt không phải là đối thủ.

“Muốn lấy mạng của ta rất nhiều người, phải xem cô nương có bản lĩnh này hay không đã.” Ngụy Hợp bình tĩnh nói, đứng ở trên cầu đá, quay người đối mặt với Nhạn Tháp chủ.

Cửu Ảnh ở phía sau sắc mặt thay đổi, bờ môi khẽ nhếch như muốn nói điều gì, nhưng nhìn thấy Ngụy Phù đang ra tay, gã cũng nhin xuống kích động.

“Cẩn thận!” Cửu Ảnh chỉ có thể nói đơn giản một câu, biết mình lưu lại cũng là liên lụy, lúc này quay người vội vã đi, đảo mắt đã biến mất ở chỗ sâu trong rừng rậm.

Ngụy Hợp lưu lại một người, Quy Nhạn Tháp chủ cũng giữ lại một mình, hai người lại lần nữa tái hiện cục diện một chọi một lúc trước.

“Lần trước để cho ngươi chạy thoát, là ta sơ suất, nhưng lần này, ngươi chạy không thoát.” Quy Nhạn Tháp chủ chậm rãi rút đoản kiếm sau lưng ra, chỉ xéo mặt đất.

“Ngươi sẽ không cho rằng chỉ có một mình ngươi là có thể lưu ta lại chứ?” Ngụy Hợp hơi kinh ngạc.

“Đương nhiên là không có khả năng.”

Một âm thanh nam tử hùng hậu từ bên cạnh Ngụy Quốc truyền ra.

Một bóng người từ đằng xa bay vút tới, tựa như lá rụng chậm rãi rơi xuống, đứng trên mặt nước lơ lửng một đoạn gỗ khô.

Người nọ mặc một thân áo tím, tay cầm sáo ngọc, mày dài tóc dài, mi tâm điểm một chút chu sa hồng, giống như nam giống nữ.

Nếu không phải đường cong ngực y phập phồng, trên người mơ hồ có một tia khí tức nữ tính, chỉ sợ sẽ không ai nhận nàng là nữ tử cả.

“Khinh Thủy Bích Dao Công?! Công phu tốt lắm!” Ngụy Hợp đọc hết điển tịch Thiên Nhai Lô, tự nhiên nhận ra võ học mà đối phương sử dụng.

“Không nghĩ tới Bích Thủy Tu La đệ nhị lịch sơn phái cũng tới.” Hãn có chút cảm khái.

Nhưng cũng không quá bất ngờ, từ sau khi hãn tự tay đánh chết nghiêm trọng sơn mạch, liền biết lịch sơn phái tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ.

Dù sao nghiêm trọng sơn chính là vô số cao thủ đứng đầu lịch sơn phái.

Một vị cao thủ luyện tạng đỉnh cấp, đối với bất kỳ một thể lực nào đều đáng quý.

“Chưa hết! Ta biết thân pháp của ngươi hơn người, hôm nay đã chuẩn bị đầy đủ.” Quy Nhạn Tháp chủ cười lạnh, nhẹ nhàng vỗ tay.

Ngụy Hợp đứng bên trái cầu đá, lại có một người vô thanh vô tức hiển hiện tới gần.

Người này tóc bạc mi trắng, một thân váy dài màu đỏ, tuổi tác đã lớn, nhưng hai mắt lại rất thần thái, tựa như đem một đôi trẻ tuổi hai mắt trông trên người lão nhân.

Người này chính là Nguyễn Thanh Hồng, trưởng lão của Loạn Thần giáo, cũng là cao thủ đứng đầu độc đạo, tu luyện công pháp chủ tu.

Nàng mới là đòn sát thủ chính thức của hôm nay về Nhạn Tháp chủ.

Một gã cao thủ luyện cước pháp chủ tu, nội tạng đứng đầu vẫn là cao thủ độc đạo, sức nặng của Nguyễn Khánh Hồng không

cần nói cũng biết.

Cho dù đặt tại Thái Châu, nàng cũng là ma đạo cao nhân, người người nghe đều biến sắc. Lần này nàng đến, chính là ta khắc chế nội tình độc đạo của Ngụy Hợp.

“Ba người chúng ta tiền chung, mặt mũi người lớn lắm sao? Quy Nhận Tháp chủ lại lần nữa nhìn về phía Ngụy Hợp.

“Rất lớn. Thanh danh của Độc Ma ngàn cánh tay Nguyễn Hồng, mấy chục năm trước cũng vang vọng Thái Dương Châu. Không nghĩ tới tại hạ lại có vinh hạnh này, có thể giao thủ cùng ba vị, thật là sợ hãi.”

Sắc mặt Ngụy Hợp bình tĩnh, vẫn như cũ không có động dung.

“Tuy nhiên, thắng bại sinh tử như thế nào, cũng không phải chỉ là danh tiếng.”

“Còn phải đánh nhau rồi nói sau!”

Vừa dứt lời, thân hình hắn lại chủ động xuất kích, bỗng nhiên phóng tới trước mặt.

Chính diện Quy Nhận Tháp chủ còn muốn nói chuyện, thấy thế bị cắt ngang, cũng không đột nhiên.

Nàng đã sớm phòng bị Ngụy Hợp đột nhiên tập kích, lập tức nhắc đoản kiếm lên, dựng thẳng một kiếm chém về phía trước.

Bốp!

Kiếm quang màu trắng lại hiện ra, mũi kiếm phát sau mà đến trước, tốc độ cực nhanh chém về phía trán Ngụy Hợp.

Quanh thân kiếm quanh quần đại lượng lực lượng hình tia, chính là lực hút duy nhất của Nhận Tháp chủ.

Tên của Thiên Cơ Kinh này bắt nguồn từ Loạn Thần kính. Khi đối địch có thể ẩn nấp dẫn dắt kinh lực vận vẹo của địch nhân, nghiêng về phía thế công của đối phương.

Đạt tới công tất trúng, thủ thế tất thành.

Kiếm quang chém xuống.

Ngụy Hợp nghiêng người tránh đi, Phúc Vũ Kinh triệt tiêu Thiên Cơ Kinh của đối phương dẫn dắt.

Lúc trước hai người giao thủ, tốc độ của hắn so với đối phương nhanh hơn một bậc, kinh lực trên hai người không phân cao thấp.

Lần trước hắn chỉ mượn cốt kinh ám toán đối phương một phen.

Đối phương không ngờ hắn không chỉ có cự lực, Phúc Vũ kinh, còn có tầng thứ hai cốt kinh nữa.

Dù sao sau khi Phúc Vũ kinh bị cường hóa, nhất cử nhất động thực sự là cốt kinh.

Cao thủ luyện tạng bình thường cũng đều giống như hắn, cốt kinh bao trùm toàn thân, cùng với kinh lực hộ thể hòa hợp một thể, nhất cử nhất động đều là cốt kinh.

Quy Nhạn Tháp chủ nào ngờ Ngụy Hợp còn có thể bộc phát cốt kinh thứ hai, cho nên chiêu này ngay tại chỗ.

Trên cầu đá.

Hai người Ngụy Hợp Quy Nhạn Tháp chủ vội vàng giao thủ, kiếm quang quyền chưởng lập loè, nhanh đến mức bóng dáng võ sư bình thường cũng không thấy rõ.

Thậm chí cao thủ luyện tạng bình thường cũng không theo kịp tốc độ xuất thủ của hai người.

Khiên ép lực lượng và Phúc Vũ Kinh liên tiếp va chạm lẫn nhau, trong thời gian ngắn cân sức ngang tài.

Ngụy Hợp cũng khởi động đặc hiệu cấp tốc, cự lực của Kinh Hồng quyết cũng đã sớm mở ra, thân pháp cấp tốc quỷ mị không ngừng thoáng hiện.

Quy Nhạn Tháp chủ đồng dạng ngay từ đầu đã vận toàn lực, trừ đôi mắt chính diện va chạm nòng kém hơn một bậc, sẽ chịu thiệt, còn lại một bộ phận nòng cùng Ngụy Hợp kỳ cổ tương đương.

Hai bên cầu đá, Lịch Sơn phái Bích Thủy Tu La cùng Thiên Tí Độc Ma Nguyễn Hồng, cũng trao đổi ánh mắt, thả người nhảy lên, đồng thời đánh tới Ngụy Hợp.

Hai người một người ngọc địch, một người nhục chương, một trái một phải đánh về phía bên cạnh Ngụy Hợp.

Hai cỗ kinh lực không lồ ngưng tụ đánh tới.

Mắt thấy Ngụy Hợp sẽ bị ba người vây công, lâm vào hạ phong tuyệt đối.

Hắn chột đạp mạnh chân, kinh lực bộc phát, cầu đá dưới chân đột nhiên nổ tung một cái động.

Ngụy Hợp từ trong động chui xuống, tại chỗ tránh ba người vây công, lập tức tựa như Bích Hồ, từ đáy cầu kẻ sát mặt cầu di động.

Bành! Bành! Bành!

Liên tiếp ba lần, Ngụy Hợp liên tiếp ra quyền, đánh xuyên mặt cầu, cùng ba người phân ra đón đỡ một chiêu.

Ba đợt kinh lực va chạm, lập tức làm cây cầu đá vụn bay tán loạn, tựa như thuốc nổ tung ra.

Nếu là cao thủ luyện tạng bình thường, lần này chắc chắn sẽ bị thương.

Nhưng Ngụy Kỳ lại không có hạ xuống, mà cấp tốc từ mặt cầu bên cạnh phá địa mà ra.

Vị trí hắn xuất hiện vừa đúng sau lưng Quy Nhận Tháp chủ.

Bành!!

Quy Nhận Tháp chủ vội vàng quay lại một kiếm, nhưng lại đánh hụt, đã thấy Ngụy Hợp nhẹ nhàng lui lại nhảy ra sau, liên tục lật không, rơi vào mặt đất đầu cầu.

Thân pháp như thế, hoàn toàn khác với quỹ tích thường thức của người thường, xem đến hai người kia cũng phải giật mình.

Thân pháp bực này cơ hồ không cách nào dự đoán. Là đánh hay tránh, đều phải xem chính Ngụy Hợp.

Hắn muốn đánh là đánh, hắn muốn tránh là có thể tránh, căn bản không có cách nào hạn chế.

Nói bọn họ là ba người vây công, còn không bằng nói là ba người bọn họ thay phiên nhau giao thủ với Ngụy Hợp.

“Thân pháp thật quý dị!” Rốt cuộc Nguyễn Khánh Hồng cũng hiểu vì sao Quy Nhạn Tháp chủ lại kiêng kị Ngụy Hợp đến thế.

Thân pháp của người này cơ hồ là quý dị nhất mà nàng đã nhìn thấy hơn nửa đời người.

Thiên phú thân lực, Phúc Vũ kinh cấp tốc, cộng thêm tốc độ cao cước công linh động. Dung hợp lại chính là cục diện trước mắt này.

Thân pháp như vậy, lại thêm độc đạo.

“Khó trách núi nghiêm nghị có thể chết ở dưới tay ngươi. Không hổ là Tuyên Cảnh Vạn Độc Môn, không hổ là môn chủ Vạn Độc Môn!” Ở bên kia, Bích Thủy Tu La lạnh lùng trầm giọng nói.

“Tuổi như thế đã có thực lực tu vi như thế, nếu là qua ít thời gian nữa thành tựu, vậy còn có thể làm gì!? Xem ra hôm nay không thể lưu ngươi được!”

“Động thủ!” Bích Thủy Tu La còn chưa dứt lời, người đã tựa như quỷ mị, cấp tốc phóng tới Ngụy Hợp.

Lần này nàng đã thật sự động, tốc độ thi triển thân pháp so với trước đâu chỉ nhanh hơn một bậc.

Ngay cả Ngụy Hợp, ở trên tốc độ và lực bộc phát tuyệt đối, cũng không bằng nàng.

Cơ hồ là một bóng tím lóe lên, người đã đến trước mắt.

“Tiền bối cần gì nóng lòng.” Ngụy Hợp đưa tay đón đỡ.

Bành!!

Một cỗ cự lực từ trên đùi Bích Thủy Tu La quét ngang tới.

Giữa hai người nổ tung một mảnh vỡ y phục.

Hai chân Bích Thủy Tu La tựa như một vòng tròn liên hoàn, Di Sơn Kinh bắt nguồn từ Di Sơn Đãng Khí Quyết nối tiếp một tầng, điên cuồng đánh ra.

Hiệu quả Di Sơn kinh tăng thêm lực trùng kích, lúc này chân chính triển khai, mượn nhờ uy lực Liên Hoàn cước công, lập tức đánh cho Ngụy Hợp liên tục lui về phía sau.

Cùng lúc đó, Nguyễn Khánh Hồng cũng từ một bên đánh úp lại, một cước đá thẳng vào phần eo Ngụy Hợp.

Loạn chân kinh mà nàng am hiểu, dùng biến hóa khó lường, kinh lực tựa như khoan vào, sau khi chui vào vết thương liền nổ tung trứ danh. Đặc hiệu vừa vặn cùng loại với phong vũ kinh của Vương gia, cũng tăng cường lực bộc phát.

Lúc này hai người phối hợp, Di Sơn Kinh chính diện tựa như trọng chùy, từng cái liên tục không ngừng.

Loạn chân kinh bên cạnh tựa như gai nhọn, âm hiểm độc ác, thỉnh thoảng liếc về phía chỗ yếu hại của Ngụy Hợp, hơi không chú ý sẽ bị nó phá vỡ kinh lực hộ thân, máu tươi năm bước.

” Sang năm hôm nay, chính là ngày chết của ngươi!”

Người thứ ba là Nhận Tháp chủ thả người nhảy lên, một kiếm đánh tới, Thiên Cơ kinh phát động, đại lượng kinh lực vô hình tựa như sợi tơ quấn quanh thân thể Ngụy Hợp, bắt đầu xoay chuyển phương hướng thân pháp gã, ra tay góc độ.

Ba người hợp lực chuyển động chân cách, tốc độ lại có hai người cũng không kém Ngụy Hợp.

Lúc này hấn căn bản không có thời gian né tránh.

Mắt thấy ba tầng lực lượng sẽ đồng thời đánh lên hộ thân Phúc Vũ kinh.

Cốt kinh toàn thân Ngụy Hợp kết hợp với cự lực đồng thời bộc phát, đồng thời thân hình nhanh chóng lui lại.

Oanh!!!

Bốn người vừa chạm đến nhau.

Lượng lớn kinh lực bạo tạc tiêu tán, từng đạo tựa như mũi tên, đánh vào thân cây gàn đó, phá vỡ ra từng lỗ hồng.

Đánh vào trên mặt đất, bùn đất trên mặt đất cũng chấn động hiện lên từng cái hố lớn nhỏ không đều.

Kinh lực của Nguyễn Khánh Hồng và Bích Thủy Tu La có ít nhất một nửa đánh lên thân hình vừa vặn của Ngụy Quốc.

Quần áo Ngụy Hợp bị phá tan ngay tại chỗ, tung tóe nổ tung, lộ ra thân thể phía dưới.

Chỉ là dưới thân thể của hấn, thành linh còn mặc thêm một tầng nội giáp xám trắng.

Bộ nội giáp kia giống như vảy cá, bên cực kỳ rậm rạp, rõ ràng là nội giáp lúc trước nghiêm trọng mặc trên người.

“Hạng Sơn Yên Ngự Giáp!?” Ánh mắt Bích Thủy Tu La ngưng tụ, cảm nhận được kinh lực của mình bị tiết ra hơn phân nửa, một phần còn lại đánh vào người Ngụy Hợp, không đau không ngứa.

Hai người bên cạnh cũng cảm thụ được.

Loạn chân kinh của Nguyễn Khánh Hồng cũng bị tháo xuống hơn phân nửa, đoản kiếm Quy Nhạn Tháp chủ cũng là một chiêu bị Ngụy Hợp chính diện đối kháng nhưng vẫn trắng tay mà về như cũ.

Ba người vây công, một kích chính diện, thế mà vẫn không thể bắt Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp liên tục bay lên không, mượn lực xoay người, nhẹ nhàng rơi vào một mặt cầu đá, hình thành thế giăng co cùng ba người.

Phốc.

Hắn không nhìn được há mồm phun ra một ngụm máu nhỏ.

Đồng thời giao thủ với ba vị cao thủ hàng đầu luyện tạng, cho dù là hắn, cũng không thể không bị chấn thương nhẹ.

“Xem ra cực hạn của ta cùng lắm chỉ ứng phó được hai người.” Ngụy Hợp than nhẹ một tiếng.

“Là ta quá khen.”

Hắn xoay người, nhìn về một hướng khác.

“Chư vị, còn muốn nhìn thấy tới khi nào nữa?”

“Ta thấy người không phải đánh nhau rất vui vẻ sao?” Vương Thiệu Quân cầm quạt xếp, chậm rãi từ trong rừng cây bên cạnh đi ra.

Cùng với hắn còn có Thiên Ân Môn Tạ Yên.

Hai người chia thành hai hướng nhưng cùng nhau đi ra, Tạ Yên không khỏi đưa mắt nhìn về phía Vương thiếu quân.

“Môn chủ, ba đấu ba, cùng lắm ta hỗ trợ trong chốc lát.” Trong ba người này, nàng không còn bất cứ ai là đối thủ.

“Chỉ cho rằng người sẽ gọi người!?” Quy Nhạn Tháp chủ bất động thanh sắc, lại vỗ tay một cái.

Lập tức bốn đạo nhân ảnh mang theo mặt nạ màu trắng từ phía sau nàng nhảy ra, hạ xuống vững vàng.

Kình lực trên thân bốn người mở ra, lưu động khí lưu chung quanh bắt đầu khởi động, thành linh đều là Đoán Cốt Võ Sư.

Bốn người này là nội tình cuối cùng của Quy Nhạn Tháp, cũng giống như Vương Thiếu Quân lúc trước, có sát thủ đứng đầu danh hiệu mình.

Quý tượng tử, Nguyệt Thanh Tử, Vạn Hòa Tử, Vân Tử.

Bốn người cùng ra tay, đại biểu cho chiến lực đỉnh cao cuối cùng của Quy Nhạn Tháp, đồng loạt xuất động.

“Tháp chủ, nhiệm vụ lần này có chút phiền phức, người đâu có nói là đối phó cao thủ luyện nội nhiệm.” Giọng nói của một nam tử trong đó có chút ngả ngớn nói.

“Vị Vạn Độc Môn Chủ này chính là người có thể lấy cảnh giới Đoán Cốt đại chiến ngang tay với ta, các ngươi có thể tiến lên lĩnh giáo một chút.” Quy Nhạn Tháp chủ lạnh lùng nói.

Nếu nàng đã tính mai phục Ngụy Hợp, thì chắc chắn đã xem trọng sức chiến đấu của Thiên Ấn môn trong đó rồi. Hôm nay chỉ có thêm một Vương Thiếu Quân, cũng vẫn trong tính toán của nàng.

“Vừa vặn, ăn trộm Ngọc Tử Tử cũng ở đây, hôm nay chúng ta sẽ giải quyết tất cả ân oán. Các ngươi cùng nhau ở lại đây đi.” Nàng lạnh giọng nhìn chằm chằm Vương Thiếu Quân.

“Thú vị.” Ngụy Hợp nhìn về phía Vương Thiếu Quân: “Vương công tử, có người nói muốn đánh chết ngươi. Ngươi thấy thế nào?”

Vương Thiếu Quân cầm quạt xếp, mỉm cười.

“Cha, có người nói muốn đánh chết con, người thấy thế nào?” Thân thể của nó hơi nghiêng.

Trong rừng cây, một văn sĩ trung niên nhẹ nhàng bước ra, hạ xuống bên cạnh hắn.

“Ta thấy thế nào cũng không quan trọng, quan trọng là gia gia ngươi thấy thế nào.”

Ánh mắt của hắn nhắc lên, nhìn về phía một bên mặt sông.

Trên mặt sông chẳng biết lúc nào, đang có một ông già ngồi một mình trên thuyền, không gió tự bay, chậm rãi bay tới gần cây cầu đá.

Lão Ông ngẩng đầu, lộ ra một khuôn mặt tràn đầy vẻ hiền lành.

“Về Nhạn Tháp, thật sự là hoài niệm... Lần trước gặp mặt, là lúc Thượng Quan Kỳ giao thủ đánh chết tháp chủ nhậm chức. Không nghĩ tới tân tháp chủ sẽ là người tiếp nhận chức vụ.

Phó Xương Lăng, lần trước cha ngươi trúng chiêu hồi tâm như tiền của ta, không biết thương thế hiện tại còn tốt chứ?”

“Vương Chi Hạc...!!” Quy Nhạn Tháp chủ sắc mặt thay đổi, thanh âm nhin không được có chút run rẩy.

Từ lúc cha của Vương Thiếu Quân ra mặt, nàng đã có dự cảm bất thường, đợi đến Vương Chi Hạc ra mặt, lão bất tử này đã từng liên thủ với người khác đả thương phụ thân nàng.

Nàng biết phiền to lớn rồi.

Không chỉ nàng mà Nguyễn Khánh Hồng cùng với Bích Thủy Tu La Tiêu Trữ của lịch phái đều biến sắc.

Nếu như nói Vương Thiếu Quân và cha của Vương Diệp ra mặt, chỉ là để cho trận thế của bọn họ hơi yếu, như vậy Vương Chi Hạc xuất hiện, vậy như Định Hải Thần Châm, hoàn toàn áp đảo chiến lực thực tế của bọn họ bên này.

Vương Chi Hạc là người cùng thế hệ với Thượng Quan Kỳ, danh sĩ Vương Chi Hạc Tuyên Cảnh, danh tiếng này cũng không phải do mọi người truyền ra, mà là do chính hắn một đường xông ra.

Đương đại loạn lạc thiên hạ, Vương Chi Hạc một mình du lịch mấy chục năm, một thân võ công sâu không lường được.

Người này từng chân chính giao thủ với Thượng Quan Kỳ Úy, Trì Chung, hắn ta cũng chỉ chủ động nhượng bộ, biểu thị mình không bằng hai người.

Nhưng rốt cuộc không bằng hai người, không ai biết rõ.

Dù sao, không bằng mười chiêu, không bằng một chiêu, cũng vẫn không bằng.

“Phó Chi (Loạn) lăng mộ, ta không giết ngươi, nhưng ngươi cần theo ta đi một chuyến tới Kiếm Mục tự.” Vương Chi Hạc

hiền lành nhìn về phía Quy Nhạn Tháp chủ, phảng phất từ cùng lão gia gia nhìn tiểu cô nương đáng thương ven đường.

“Ta...” Lòng ngực Quy Nhạn Tháp chủ không ngừng phập phồng, há miệng muốn nói gì đó.

“Tốt nhất người nên nghe lời, nếu không ta sợ ta không nhịn được sẽ động thủ đánh chết người.” Vương Chi Hạc hiền lành nhìn nàng, lộ ra dáng tươi cười.

Hắn đeo một khuôn mặt già nua hiền lành ôn hòa, miệng lại nói ra lời nói hủy thẳng Tam Quan bực này.

Không chỉ có tam quan Quy Nhạn Tháp chịu không nổi, ngay cả bọn người Ngụy Hợp cũng có chút tâm lý tương phản.

“... Người cho rằng các người thắng chắc?” Phó Lục Lăng tức giận đến phát điên.

“Đã lâu không động thủ, cũng tốt, để ta xem loạn chân kinh của người có vài phần hỏa hầu phụ thân người.” Vương Chi Hạc từ thuyền nhỏ đứng lên.

“Người đừng khinh người quá đáng! Nguyễn Khánh Hồng, động thủ!” Phó Lăng rốt cuộc nhịn không được, nổi giận gầm lên một tiếng, toàn thân tuôn ra kinh lực.

“Linh cứu!” Nàng rống to một tiếng, kinh lực toàn thân bành trướng gần gấp đôi, hai tay chém xuống, như chim ung tấn công, từ trên bổ nhào xuống Vương Chi Hạc.

Ở bên kia, Vương Diệp và Bích Thủy Tiêu Trữ đang cùng lịch sơn phái động thủ, hai người đánh nhanh tới.

Xuân Phong Hóa Vũ Quyết đấu với Di Sơn Đãng Khí Quyết, hai đại Chân Công đối chọi gay gắt, trong thời gian ngắn không phân cao thấp.

Vương thiếu quân tức thì nghiêng người chặn trước người bốn sát thủ rên cốt lại.

“Đã lâu không gặp, bốn vị. Thật ra rất lâu trước đây, ta muốn giáo huấn các người một trận. Đáng tiếc mãi không có cơ hội.”

“Nói khoác không biết ngượng.” Bốn người chia ra hai người đối phó với Vương thiếu quân, hai người khác thì quay sang

bên cạnh đánh úp lại Tạ Yên.

Trong lúc nhất thời hai bên cầu đá nhỏ nhỏ, khắp nơi là kinh lực bắn tung tóe nổ tung, va chạm vù vù phảng phất đùng chung, liên tiếp không ngừng nổ tung.

Nguyễn Khánh Hồng lẻ loi một mình, lúc này hai tay lặng yên từ trong túi độc sau lưng lấy ra một bình chất lỏng màu xanh biếc.

Rắc rắc một tiếng bốp nát, chất lỏng trong bình tuôn ra, nhanh chóng phát huy.

Rắc rắc.

Hầu như cùng một thời gian, cách đó không xa Ngụy Hợp, trên tay cũng nhiều ra một cái bình nhỏ, trong bình thỉnh thoảng cũng là chất lỏng màu tím nhạt.

Bình bị bốp nát, dịch thể bên trong đồng thời phát ra, rất nhanh bị kinh lực chấn động, phát ra khô cạn.

“Khí tức thật thom. Đã lâu không có người thấy mùi khói đen thuần khiết như vậy.” Mặt Ngụy Hợp mang theo say mê, hít thật sâu khí độc trong không khí tản mát ra.

Hai loại khí độc này nhanh chóng hòa hợp với nhau biến thành hơi nước hơi có cảm giác ngứa ngáy thanh nhã.

“Người trẻ tuổi, Cửu Ảnh không dạy ngươi, cái gì gọi là Tôn lão?” Ánh mắt Nguyễn Khánh Hồng co rụt lại, đột nhiên y giơ tay lên, phun ra một nắm thuốc bột.

Hơn mười loại màu sắc thuốc bột theo gió bay tản ra.

Gần như cùng lúc, ánh mắt Ngụy Hợp lạnh lẽo, như thiểm điện khuôn đúc trong túi độc của mình, đồng thời mũi gã cấp tốc ong ong nhận biết.

“Mười bảy loại hương khí, ba loại bột thuốc, sáu loại không thể tiếp xúc làn da, bảy loại không thể hút lá phổi, là hỗn độc kéo dài thời gian. Bốn loại thực vật ẩn độc. Phương pháp ứng đối là một phần năm...”

Hắn nhanh chóng lui lại, đồng thời giơ tay đánh ra một mảnh độc phấn màu vàng nhạt.

Độc phẩn là dùng hai loại độc phẩn màu trắng tinh khiết và thuần kim sắc hỗn hợp thành, một khi vung lên, đánh lên bột độc do Nguyễn Hồng vung vãi ra, hai bên lập tức phát ra thanh âm tê tê ă.

Trong không khí truyền ra từng đợt mùi hôi thối.

Hai người triệt tiêu độc phẩn, sắc mặt Nguyễn Hồng khẽ biến, không nghĩ tới độc của mình lại bị một tên tiểu bối phá giải.

Nàng không nói hai lời, từ trong túi lấy ra ba quả cầu đen sì, hướng ba phương hướng Vương Chi Hạc Vương Diệp cùng Vương Thiếu Quân đánh tới.

Ba ba ba!

Ba viên cầu còn chưa bay được bao xa đã bị một mảnh đá vụn Ngụy Hợp nửa đường đánh ra chặn lại.

Tam viên cầu nổ tung khói đen, mảng lớn khói đen khuếch tán ra, muồn bao phủ lại hoàn cảnh chung quanh cầu đá.

Một tay Ngụy Hợp lấy ra một ống trúc nhỏ, quăng ống trúc lên, hấn bắn ra một cỗ kinh lực, đánh nát nó.

Bành!

Trong ống trúc lập tức nổ tung mảng lớn giọt nước màu bạc.

Giọt nước tựa như vô số hạt cát, xuyên qua khói đen sấp khuếch tán ra, cấp tốc co lại làm sương khói nhao nhao co lại đánh xuống.

“Lên!” Nguyễn Khánh Hồng lần nữa giương tay lên, từ trong ống tay áo bắn ra một tiểu xà màu bạc, nhanh như thiểm điện, cấp tốc căn về phía Ngụy Hợp.

Tốc độ tiểu xà này ngay cả Ngụy Hợp cũng không kịp phản ứng, chỉ cảm thấy trước mắt loé lên ngân quang, tiểu xà đã đến trước người.

Ngụy Hợp vội vàng rời đi, hiềm hiềm tránh khỏi con rắn nhỏ căn xé.

Quý dị nhất chính là tiểu xà kia lại có thể chuyển hướng chuyển hướng giữa không trung, quay đầu rồi lại căn về phía

gáy của hắn.

Cũng may thân pháp Ngụy Hợp cũng quý dị. Lúc này phản ứng lại, đã có chuẩn bị, cũng không có nguy hiểm như trước.

Một người một xà cấp tốc biến hướng, ở đầu cầu né tránh qua lại.

Phốc.

Toàn bộ cốt kinh trên người Ngụy Hợp lộ ra, trong nháy mắt đánh chết con rắn nhỏ, sau đó lại nhìn về phía Nguyễn Khánh Hồng.

Người này đã chạy ra ít nhất hơn trăm mét.

Phốc.

Bỗng nhiên một bóng người cường tráng từ phía bên phải bay nhào tới, trong tay cầm một cây thiền trượng, tốc độ cực nhanh, đánh thẳng vào hông Nguyễn Thanh.

Nguyễn Hồng hộc máu ngay tại chỗ, thân thể cong thành con tôm, đạn pháo đâm vào rùng, không biết sống hay chết.

“A Di Đà Phật, xem ra lão nạp tới thật đúng lúc.” Người nọ đứng từ xa chấp tay hợp nhất mười đạo về phía Ngụy Hợp. Một chòm râu giống như sư tử, kết hợp với thiền trượng màu đen to bằng bắp đùi.

Ngụy Hợp không cần suy nghĩ cũng đoán được thương thế của Nguyễn Khánh Hồng nặng đến mức nào.

“Thần uy của Đại sư!” Hắn cũng mỉm cười, chấp tay đáp lễ.

189

“.....”

“.....”

Cây cầu đá nổ vang một tiếng, bị cắt thành hai đoạn.

Quy Nhạn Tháp chủ Phó Lục Lăng, đang giao thủ chính diện với Vương Chi Hạc, không ngờ sau lưng bị Vương Diệp cùng một kích đánh lén, hộc máu phá công ngay tại chỗ.

Nàng rít lên một tiếng, kinh lực toàn thân theo bí kỹ kích phát, toàn bộ nổ tung, cầu đá dưới chân triệt để đứt gãy nổ tung, làm cả người nàng cũng rơi xuống dưới, phù phù một tiếng rơi vào trong sông.

“Đuổi theo!” Vương Chi Hạc trầm giọng quát.

Hắn ta dẫn đầu một bước nhào vào trong sông, phóng về phía Phó Thập Lăng.

Cùng với hắn còn có Vương Diệp và mấy vị cao thủ Vương gia cùng nhau bay ra từ trong rừng.

Vương thiếu quân nhẹ nhàng hạ xuống trước người Ngụy.

“Thế nào?” Y cười nói.

“Lợi hại!” Ngụy Hợp giơ ngón tay cái lên. “Quy Nhạn Tháp hôm nay xem như phé. Liên xem phía sau Loạn Thần Giáo ứng đối như thế nào.”

“Loạn Thần giáo không dễ đi vào như vậy, bây giờ bọn họ đã ứng phó với các mạch Phật môn ở Đạo môn rồi, không thể tiếp nhận hậu quả. Nhưng không thể phân ra được bao nhiêu sức lực.” Vương thiếu quân giải thích.

“Những người giao thủ cùng người kia?” Ngụy Hợp đột nhiên nghĩ đến.

“Vâng.” Vương thiếu quân chỉ vào trong rừng, nơi đó đất trống, bốn người ngổ ngang lộn xộn, nơi ngực nổ tung một lỗ máu.

Vừa nhìn đã biết là vết thương do Xuân Phong Hóa Vũ Quyết Vương gia đánh ra.

“Gia gia người đều đã đi, người không đi?” Ngụy Hợp hỏi.

“Không cần, ta cố ý ở lại chào hỏi người, thế nào? Có nể mặt người không?” Vương thiếu quân cười nói.

Hắn nói không sai, đúng là như thế.

Bây giờ Ngụy Hợp liên lụy rất nhiều, trên mặt quan còn chưa được thừa nhận, như vậy Vương gia cũng không nên chính diện kết giao với hắn.

Cho nên vẫn dùng Vương thiếu quân làm sợi dây liên hệ, đó mới là phương thức tốt nhất.

Hai người bắt đầu lục soát bao.

Quy Nhạn Tháp tứ đại sát thủ đều là Đoán Cốt Võ Sư, chuyên này tổn thương hầu như không còn, có thể nói là tổn thất thảm trọng.

Bích Thủy Tu La lịch sơn phá thạch chạy nhanh nhất, vị này vừa thấy tình thế không ổn liền quay người bỏ chạy. Cũng chính vì nàng chạy quá nhanh, mới dẫn tới Vương Diệp cùng đồng đảng xuất thủ, có rãnh đánh lên Quy Nhạn Tháp chủ Phó Khuyết Lăng.

Có thể nói thành bại đều nằm ở nàng.

Thu thập xong chiến lợi phẩm, Ngụy Hợp, Vương thiếu quân, cùng với đại sư đến từ Kiếm Mục tự, phân chia đơn giản.

Một nhà ba phần, Ngụy Hợp là người đầu tiên lấy được một phần ba vật phẩm trên người Nguyễn Khánh Hồng.

Lúc này Nguyễn Khánh Hồng đã bị trọng thương, hôn mê bất tỉnh.

“Người này còn chưa chết, nên xử trí như thế nào?” Vương thiếu quân hỏi. Ánh mắt rơi vào trên người đại sư Kiếm Mục tự cùng Ngụy Hợp.

Kiếm Phái Tự lần này đến đây, là chỗ thủ tọa Chấp Pháp Đường vẫn luôn giao hảo với Vương gia, Tĩnh Diệt Thiên Sư.

Thiền sư thân cao gần ba thước, tay như cây nhỏ, chưởng như quạt bồ hương, đã tiếp cận cảm giác Ngụy Hợp ở Phi Nghiệp thành đã gặp qua.

Bất quá trong tầm nhìn của Vương Thiếu Quân, Ngụy Hợp bây giờ chỉ cao hơn hai mét, lại đứng gần ba thước cùng một chỗ với thiền sư Tĩnh Diệt, bên cạnh hắn cũng chỉ có một kẻ nhỏ bé một mét bảy.

Hai cơ bắp đứng chung một chỗ, thị giác trùng kích cực lớn.

“Người này tinh thông độc đạo, phi thường người có thể trông coi được, vẫn nên do Ngụy môn chủ tự mình áp giải mới thỏa đáng.” Tĩnh Diệt thiền sư đề nghị.

“Nói có lý.” Vương thiếu quân gật đầu.

Phốc!!

Ngụy Hợp tiến lên đánh một chưởng, kinh lực phụt ra chính giữa đầu Nguyễn Khánh Hồng, đánh cho óc y vỡ toang, hôn mê mà mất mạng.

“Quan cái gì mà giam, đánh chết không tốt sao?” Ngụy Hợp thu tay lại, kinh lực run lên làm rơi đồ vật dơ bẩn trên tay.

Hai người còn lại không còn gì để nói.

Tĩnh Diệt thiền sư lần đầu tiên quan sát tỉ mỉ Ngụy Hợp, trầm nghĩ: “Hung tính thật nặng nề, quả nhiên danh thụ của chân nhân, trên giang hồ không có ngoại hiệu sai. Người này thân là môn chủ Vạn Độc môn, quả thật thủ đoạn độc ác.”

Nhìn xem Nguyễn Khánh Hồng chết không thể chết hơn trên mặt đất, độc đạo từng có tiếng tăm lừng lẫy vài chục năm trước lại lặng yên không một tiếng động chết trong rừng cây nhỏ này.

Trong lòng Tĩnh Diệt thiền sư bỗng có cảm giác bi ai khó hiểu.

Nguyễn Khánh Hồng là cao thủ cùng thời đại với hắn, là bóng tối trong lòng rất nhiều người, lúc này lại...

Vương thiếu quân sớm đã quen với phong cách Ngụy Hợp.

“Được rồi, biết ngươi sẽ làm như vậy. Tiếp theo, chúng ta nhất định phải bao vây tiêu diệt dư đảng về Nhạn Tháp, bên kia ngươi không có vấn đề gì chứ? Ta phân ra mấy điểm cho ngươi?”

“Có thể.” Ngụy Hợp gật đầu.

Sau chuyến đi này, Quy Nhạn Tháp xem như hoàn toàn phế bỏ. Nhiều lắm chỉ còn lại chút tàn đảng rút lui khỏi Thái Châu.

Cũng coi như ngoại trừ mối họa lớn.

Ba người trao đổi tin tình báo xong, liền chuẩn bị phân tán rời đi.

Lúc rời đi, Kiếm Mục tự Tĩnh Diệt thiên sư bỗng nhiên gọi Ngụy Hợp lại.

“Ngụy môn chủ, tuy có chút mạo muội, nhưng bản tăng vẫn khuyên nhủ thí chủ một câu.”

“Thiên sư mời nói.” Ngụy Hợp nói.

“Vạn vật thế gian, sinh không dễ, xuất thủ xin suy nghĩ lại.” Tĩnh Diệt nói xong, cũng xoay người nhanh chóng rời đi, thân ảnh liền biến mất trong rừng rậm.

“...” Trong lòng Ngụy Hợp lắc đầu, biết rõ đây là hòa thượng thấy hấn hung tính quá mức, có chỗ khuyên bảo.

“Người trong Phật môn đều như thế.” Vương thiếu quân an ủi.

“Không sao, ta chỉ là muốn nói, trước khi động thủ, ta cũng đã suy nghĩ rất lâu, võ giả chúng ta, tâm định thần kiên, ý mới có thể quyết định. Ra tay mới có thể không có do dự.”

Ngụy Hợp thở dài.

“Thiên sư xuất thủ nhìn như nặng nề, nhưng cũng không đánh trúng chỗ yếu hại. Kỳ thật không phải là đang kiên định quán triệt ý mình?”

“Vậy ý của ngươi là gì?” Vương thiếu quân hiếu kỳ nói.

“Ta ý an bình.” Ngụy Hợp cười cười, quay người rời đi.

Mãi tới khi hấn dẫn đám người Tạ Yến sắp biến mất trong bóng tối phương xa, Vương Thiếu Quân mới khẽ lắc đầu, cũng

xoay người dẫn người rời đi.

Giờ khắc này, điều Vương Thiếu Quân nghĩ đến không phải là Loạn Thần giáo, mà là an ủi những đứa bé gặp trong nghiệp đạo.

Thù giết trong giang hồ càng ngày càng không khiến hắn vui mừng.

Bây giờ Quy Nhạn Tháp chủ bị đuổi giết trọng thương, không biết tung tích.

Hai đường chủ còn lại bỏ mình, bốn đại sát thủ vẫn lạc. Nhiều sát thủ cấp thấp lập tức giải tán, thành lực bình không rể.

Đường đường một thế lực lớn dưới trướng Loạn Thần giáo, tuy không cường thế bằng ba đại gia tộc Thiên Ân, nhưng cũng có ba đại tổ chức thực lực một phần ba.

Cứ thế tựa như mây khói, lặng lẽ bị gió thổi tan.

Vương gia, Vạn Độc Môn, Kiếm Tư Tụ, Tam Phương liên thủ, trong ngắn ngủn nửa tháng đã tiêu diệt hơn mười nơi bí ẩn về Nhạn Tháp, giao nộp một lượng lớn tài vật tài nguyên. Giáo sát sát thủ vượt qua một trăm người.

Đến đây, thanh danh Vạn Độc Môn chậm rãi được củng cố, tuy không cường thịnh bằng Thiên Ân Môn, nhưng được mọi người coi là thế lực đứng sau tam đại gia.

Thanh danh môn chủ Ngụy Hợp Vạn Độc Môn, vô luận tấm rùa thế nào, đều không tẩy được. Đặc biệt là khi người thường gặp phải rất nhiều đệ tử Vạn Độc Môn, luôn có thể nhìn thấy bọn họ dùng thủ đoạn giải độc, cái nhãn hiệu độc này, càng thêm thâm căn cố đế.

Sinh hoạt ổn định lại, sau khi Xích Cảnh quân xuất chinh, cũng truyền đến chiến báo mới.

Úy Trì Thời giao chiến với loạn quân hơn mười lần ở hồ Đông ngói, hai bên có thắng có bại, bây giờ quân đội giằng co, trong thời gian ngắn không về được.

Lượng lớn quân sĩ lương thảo nhao nhao trợ giúp tiền tuyến, từng đồng từng đồng thối thú vật tư, một xe đưa đến hồ nước

Đông ngói.

Chiến sự giằng co, nhưng có châu phủ và quân Thái An trấn áp, toàn bộ Thái châu vẫn như trước ca múa hòa bình, bình an vô sự.

Cũng chỉ có Xích Cảnh quân bên này, rất nhiều gia đình trong nhà có con cháu tòng quân, lo lắng cho người thân phương xa.

So ra, Vạn Độc Môn quy về vương gia Nhạn Thập, ngược lại chỉ là một chút việc nhỏ. Dưới tin tức đại chiến chấn động gọn sóng, chút tin tức ấy chỉ nổi lên sóng gió nhỏ, rồi lại khôi phục bình tĩnh.

Hết thảy lực chú ý của đám người sĩ tộc bình dân đều tập trung vào trận chiến Xích Cảnh Quân truyền về.

“Xác thực như vậy, cho dù chúng ta làm ầm ĩ đến mấy, xảy ra chuyện lớn cỡ nào, cũng không quan hệ gì với dân chúng bình thường. Bọn họ chỉ quan tâm bộc phát chiến tranh, các loại chấn động giá cả, cùng với trong nhà mình có người ở trong chiến loạn hay không.”

Trong Hắc ốc sơn, nơi ẩn cư.

Cửu Ảnh ho khan vài tiếng, đang dùng chày giã thuốc đập vụn căn thuốc.

“Võ lâm, giang hồ, cách người thường quá xa.” Hắc thỏ dài nói tiếp: “Thơm nhi dạy Lý Đồng, dẫn quân bốn mươi vạn sắp tới gần, thanh thế hùng hồn, không biết còn theo bao nhiêu hương thỉnh giáo cao thủ Ma đạo.”

“Nếu không phải ta thân ở trong đó, ta cũng không quan tâm những thứ này.” Ngụy Hợp ở một bên trầm giọng nói: “Thân thể người gần đây kém rất nhiều.”

“Có thể là lần trước bị thương.” Cửu Ảnh lắc đầu, “Chính ta điều trị một hồi, vẫn không có hiệu quả gì lớn, hẳn là đã lớn tuổi, trước kia ám thương quá nhiều, khôi phục quá chậm. Không nói những thứ này nữa, độc kinh dung hợp, ta có chút manh mối.”

Hắc cười cười.

“Bây giờ ta biên soạn sách, ngược lại đem sở học cả đời mình hoàn chỉnh sửa lại một lần, rất nhiều thứ, rõ ràng lại có được.”

“Ồ?” Ngụy Hợp nghe đến đây, lập tức tỉnh táo tinh thần hỏi lại: “Dung hợp như thế nào?”

Nếu có thể sử dụng cả kịch độc và kinh lực, dung nhập kinh lực, nó sẽ có lợi ích rất lớn đối với sự phát triển tương lai của hắn.

Cửu Ảnh khẽ mỉm cười: “Người còn nhớ lý luận lần trước ta cho người không?”

“Đương nhiên nhớ rõ, lấy bản thân làm căn bản, tăng lên mức độ thừa nhận của chính thể, đương nhiên có thể lấy vật kịch độc bình thường để kích thích sự vật bình thường tăng lên.

Thế nhưng thăng cấp này cần phải tăng lên tới trình độ nào, mới có thể đạt tới mức đem kịch độc bình thường xem như không?

Lý luận này, chỉ có bản thân thể ta cường đại vượt xa đối thủ mới có thể làm được, chỉ có dùng kịch độc mà ta thích ứng, mới có thể tạo thành nguy hại đối với đối thủ.”

Ngụy Hợp nhíu mày nói.

“Nhưng nếu như vậy, muốn tăng lên cấp độ kịch độc, ta nhất định phải thể chất vượt xa đối phương mới được. Nếu ta đã có thể chất vượt xa đối thủ, vậy thực lực đương nhiên không cần mượn độc đạo để phát huy, trực tiếp ra tay đánh chết đối phương?”

“Tuy nói như vậy, người khác có lẽ không được pháp này, nhưng người chưa hẳn không làm được.” Cửu Ảnh buông chày giã thuốc xuống, quay người đi đến một góc phòng, từ trong một bình sứ lớn bị bịt kín, lấy ra một cuộn sách cuộn giấy.

Hắn đưa quyển trục cho Ngụy Hợp.

“Đây là ghi chép của ta ngày hôm trước, mời xem.”

Ngụy Hợp nhận lấy, nhẹ nhàng cởi bỏ dải băng, chậm rãi triển khai.

Trên quyển trục có hoa văn tự nhiên, chia nó thành từng cái từng cái khung trụ màu vàng nhạt, bên trong mỗi một cái khung dựng thẳng chính là chữ viết.

Trong đó chữ viết có xen lẫn không ít bút họa đơn giản.

“Trong sở học cả đời ta, độc đạo tức là tà đạo, độc tức tà, có thể phân biệt tà ngoại tà.” Cửu Ảnh giải thích.

“Nếu có tà, tự nhiên có chính, giúp đỡ chính tà, chính là chính đạo. Nhưng nếu là phù chính mà giấu tà, đến lúc cần thiết, khu sử nó đã thương địch thủ, không phải tốt hơn sao?”

“Tàng như thế nào?” Ngụy Hợp nhíu mày hỏi.

“Giấu ở sức mạnh. Sức mạnh hộ thể ở bên ngoài thân thể, không có gân mạch huyết lạc, có thể kích thích chính khí của bản thân ngoại tà, đạt tới tà càng mạnh, chính là đạo lý càng mạnh.

Mà kinh lực có thể phân ra hợp nhất, lúc nào cũng hoàn toàn có thể tách rời thân thể. Điều này chỉ cần ở giai đoạn đầu, tự chế đi tuần hoàn là được.” Cửu Ảnh trả lời.

“Có lý.” Ngụy Hợp gật đầu, “Như thế là có thể dung nhập vào khung xương độc công mà lúc trước ta đưa ra. Lấy yếu đến mạnh, từng bước tăng lên. Chỉ cần chú ý không tổn thương căn bản là có thể trong thời gian cực ngắn, khiến cho thể chất của mình nhanh chóng mạnh lên.”

“Đúng vậy, trong khung mà người đề xuất, phân ra, thu, nạp, hóa, ba giai đoạn khác nhau. Đồng thời phân loại độc vật thích hợp để sử dụng, chia ra thành một mạch lạc. Thể chất mỗi người không giống nhau, cái mạch lạc cần cũng khác nhau.” Cửu Ảnh nhanh chóng nói.

“Người định đặt tên cho công pháp này như thế nào?” Ngụy Hợp hỏi: “Nếu người và ta thành công, công pháp này sẽ là hệ thống hoàn toàn mới của chủ lưu võ học. Có thể xem như là một loại bí kỹ.”

“Đúng vậy, có thể tăng lên khí huyết thể chất, còn có thể thêm kích độc thủ đoạn, dùng để ứng phó thực chiến, ngoại trừ không thể luyện ra kinh lực, môn độc công này đã có không ít

đặc thù võ học chính thức.” Cửu Ảnh lại ho khan vài tiếng, suy tư một lát.

“Không bằng gọi là Cửu Ảnh lão nhân công, thế nào?”

“.....” Ngụy Hợp mặt không chút thay đổi nhìn hắn.

“...” Cửu Ảnh cười gượng hai tiếng: “Đây gọi là Ảnh Ngụy Công?”

“Ta còn vì mẹ đâu.” Ngụy Hợp không còn gì để nói: “Được rồi, để ta làm cho.”

Hắn lật xem nội dung trên quyển trục, suy tư một lát.

“Công này không chọn căn cốt, không chọn ngộ tính, chỉ xem nhãn nại ý chí lực, mà mục đích chủ yếu, có thể tăng trưởng khí huyết thể chất, bách độc bất xâm. Thực là hộ pháp hộ đạo, vô bệnh vô tai chi chính đồ.”

“Ta thấy cứ gọi là chính pháp quyết đi.”

“Tên rất hay!” Cửu Ảnh gật đầu tán thưởng. “Dùng tà phù chính, lấy chính vi pháp.”

“Chính pháp quyết, lấy chín hệ thống vật thể độc cơ sở làm căn cơ, phân biệt tạo ra chín loại độc lý cơ sở, sau đó dùng kinh lực bắt đầu dung hợp độc vật, từng bước một tăng lên. Dựa theo tính toán của ta, về sau, độc vật dung hợp càng mạnh, khí huyết bản thân càng mạnh.”

“Có thể đạt đến trình độ nào?” Ngụy Hợp hỏi.

“Không rõ lắm, nhưng tuyệt đối vượt xa võ sư tầm thường.” Cửu Ảnh chém đinh chặt sắt.

Thịch thịch thịch.

Đột nhiên tiếng gõ thanh thúy từ ngoài cửa truyền vào.

Ngụy Hợp biến sắc, nơi này là sâu trong Hắc Ốc sơn, chung quanh là độc chướng, sao còn có thể có người nhẹ nhàng đến đây?

“Không cần khẩn trương.” Cửu Ảnh cười cười, đi ra phía trước, mở cửa ra.

Ngoài cửa bay vào là một con chim mỏ nhọn màu xanh biếc, đầu là màu xám, phần đuôi có một vệt đen kịt, rõ ràng là một

con chim mổ gỗ.

“Đây là Tiểu Thúy, gần đây ta cứu chữa cư dân bản địa Hắc Ốc sơn. Thời gian của nó rất chuẩn, là đặc biệt nhắc nhở ta nên xuất phát.” Cửu Ảnh cười nói.

“Xuất phát? Hay là đi huyện Thanh Kỳ?” Ngụy Hợp liếc mắt mổ con chim gỗ, hỏi.

Mấy ngày nay, Cửu Ảnh thường xuyên tới huyện Thanh Kỳ.

“Ừm, cùng chơi cờ với lão bằng hữu bị bệnh, qua khám bệnh một chút, yên tâm đi, chỉ là vấn đề nhỏ, rất nhanh sẽ trở về.” Cửu Ảnh thoải mái nói.

“Chú ý an toàn.” Ngụy Hợp dặn dò một câu.

Bây giờ hẳn toàn tâm ở lại trong môn phái, nghiên cứu Tầm Ti kinh, cầu tốc độ nhanh chóng đột phá tầng thứ sáu Phúc Vũ Tự Vân công.

Phá cảnh châu cũng nhanh chóng góp nhặt đầy đủ, đến lúc đó có thể bắt đầu tìm kiếm bổ sung võ học mới, tiếp tục cường hóa mưa bụi.

“Yên tâm. Lần trước người hỏi ta nghiên cứu về Tầm Ti kinh kia, ta từ trong điển tịch tìm được một ít manh mối, qua trận này sẽ cho người biết một chút.” Cửu Ảnh nói.

“Người chắc chắn có manh mối?” Ngụy Hợp sừng sốt.

“Chắc chắn, Tầm kinh, rất nhiều nơi còn có tên khác, ví dụ như Ngô Đạo kinh, Không Minh kinh gì đó, ta giúp người sắp xếp một chút, xem có thể quy nạp hoàn chỉnh nội dung hay không.

Thật ra có lẽ Thiên Ân môn người cũng có truyền thừa tương tự, chỉ là tinh túy nòng cốt của Thiên Ân môn đều ở một mạch Thượng Quan. Thiên Ân cử tử, kỳ thật là hẳn chia chân công gia truyền thành chín phần, nếu có thể đạt được chân công hội tụ... Có lẽ sẽ đẩy nhanh tiến độ lớn. Bất quá hiện tại không có điều kiện này, trước tiên cứ như vậy đi.” Cửu Ảnh nghiêm túc nói.

“Tốt! Nếu có thu hoạch, coi như ta thiếu người một cái nhân tình lớn.” Ngụy Hợp đồng dạng trầm giọng nói.

Hai người lại đơn giản đàm luận vài câu, Ngụy Hợp mới đứng dậy rời đi.

Sau khi Cửu Ảnh đưa hấn rời đi, trở lại phòng, cũng thu thập vài thứ, rời khỏi nhà gỗ, chạy về phía huyện Thanh Kỳ.

Chỗ hấn ẩn cư này, cách huyện Thanh Kỳ vốn không xa, chỉ tốn không đến nửa canh giờ, đã đến huyện thành.

Một đường đi tới trước cổng nhà hảo hữu ở biên giới huyện thành, Cửu Ảnh còn chưa gõ cửa, liền nghe bên trong truyền đến một trận tiếng ho khan kịch liệt.

Hấn nhíu nhíu mày, thò tay giữ chặt vòng tròn, chụp cửa phòng.

Rất nhanh kết một tiếng, cửa mở ra, Tôn Lý thị tóc trắng như tuyết vây quanh váy, mặt mày u sầu vén tay áo, tựa hồ đang bận rộn làm việc.

Vừa nhìn thấy ngoài cửa là Cửu Ảnh, nhất thời Tôn Lý thị trên mặt lộ ra nụ cười như trút được gánh nặng.

*

*

*

“Cửu thúc mau đến xem một chút, lão Tôn nhà ta rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lúc trước vẫn chỉ là ho khan, nhưng bây giờ...”

Các nàng khá tín nhiệm Cửu Ảnh, bởi vì trước đó người nhà có ai có tật xấu gì, đều là Cửu Ảnh tùy ý mở một toa thuốc miễn phí, lấy thuốc ăn vào, rất nhanh liền có thể khỏi hẳn.

Hôm nay trong nhà lão đầu ho khan càng ngày càng lợi hại, đi trên trấn xem qua những dược sư khác cũng vô dụng, chỉ có thể đem hy vọng ký thác lên người Cửu Ảnh.

“Lần trước không phải ta mở một bộ thuốc sao? Có uống vào đúng hạn không?” Cửu Ảnh vào cửa, nhíu mày hỏi.

“Một ngày ba lần, đều là theo thời lượng đúng hạn a, Cửu thúc người đi xem lão đầu tử trước đi.” Tôn Lý thị có chút lo lắng nói.

“Ừm.” Cửu Ảnh bước nhanh, đi vào buồng trong.

Trong phòng ngủ, một lão đầu tóc trắng xóa nằm trên giường, rõ ràng chính là lão nhân đánh cờ cùng hắn lúc trước.

Ông lão mặc một chiếc áo gai màu xám trắng, tựa người vào đầu giường, tay vẫn còn đang bung một bát nước nóng đang chậm rãi uống.

Nhìn thấy Cửu Ảnh tới, hắn ngẩng đầu lộ ra nụ cười.

“Tới rồi sao? Đáng tiếc bệnh chưa khỏi, không có cách nào cùng nhau chơi cờ.”

“Lão Tôn, lần trước ta kê thuốc cho người, sau khi ăn vào có bệnh trạng gì?” Cửu Ảnh trầm giọng hỏi.

“Dùng ngày hôm đó đã tốt hơn rất nhiều, chỉ có điều ngày thứ ba sau đó, không biết ta có làm gì không, ho khan bắt đầu tăng thêm, khụ khụ...” Tôn lão Tôn còn chưa nói hết lời đã bắt đầu ho khan kịch liệt.

Bữa ho khan này, ho đến mức sắc mặt hắn đỏ lên, trong cổ họng rõ ràng có tiếng đờm ròm, chỉ là không ho ra được.

Cửu Ảnh lại lần nữa bó mạch, kiểm tra đầu lưỡi, sau đó tìm Tôn Lý thị tìm bầu bầu đêm phía sau, xem xét bài tiết vật.

“Lão Cửu, người nói thật đi, có phải ta không tốt lắm không?” Ngồi ở trên giường, lão Tôn có vẻ rất bình thường.

“Không sao, ta chữa được.” Cửu Ảnh trầm giọng nói, đột nhiên hắn nghe thấy Tôn Lý thị ở bên ngoài đang làm việc, cũng bắt đầu ho khan, trong giọng nói kia, cũng có tiếng nhỏ nhỏ lông rất kín.

“Ta mở chút thuốc nhỏ nước bọt trước cho người, yên tâm, chỉ là bệnh vật thôi, chẳng mấy chốc sẽ tốt hơn.” Cửu Ảnh an ủi.

“Ừm. Vậy thì dựa hết vào người. Nói thật, mấy ngày hôm trước khi ta đi xem Trần Dược Sư tốt nhất trong huyện, hắn cũng là một trận ho khan, mình đều bệnh không nhẹ. Thân là

Được Sư, ngay cả bệnh của mình cũng trị không được, còn có thể trị cái đầu chó má gì chứ?!” Lão Tôn rất là bất mãn.

“Được rồi, nghỉ ngơi cho tốt, ta còn chờ người tốt nhất cùng nhau đại sát tứ phương!” Cửu Ảnh cười cười an ủi.

“Yên tâm, ta cảm giác thân thể này không có vấn đề gì, qua trận này cùng ta đi dạo một vòng trên núi, ta cho người thấy lần trước ta có khoác lác hay không! Luận được, ta ở huyện Thanh Kỳ đã nhiều năm như vậy, vậy là được công nhận!” Tôn lão cười nói.

“Được, ta sẽ chờ người thể hiện!” Cửu Ảnh cười nói, rồi đứng dậy nói lời từ biệt.

Sắp ra khỏi viện, Tôn Lý thị gọi hắn ta lại.

“Cửu thúc.” Trong ánh mắt lão bà tử, rõ ràng tràn đầy lo lắng thấp thòm.” Lão Tôn Dạ...”

“Yên tâm đi.” Cửu Ảnh chân thành nói: “Ta nhất định sẽ chữa khỏi cho hắn!”

“... Ừm.” Tôn Lý thị gật gật đầu.” Làm phiền Cửu thúc. Đây là một chút...” Nàng đang định dâng lễ vật vừa mới chuẩn bị lên thì trước mắt bỗng nhiên hoa lên, không còn bóng dáng Cửu Ảnh.

Hồ Thiên Ân.

Thuyền ô bông chậm rãi bay qua.

Trên thuyền, Ngụy Hợp nửa ngồi xỏm bên cạnh thuyền, quan sát con cá nhỏ chậm rãi bơi ở chỗ sâu trong hồ.

Quy Nhận Tháp xong, sau khi vây quét rất nhiều điểm đóng quân, Thiên Ân môn đại bổ một phen, mặc dù có thương vong, nhưng cũng đạt tới mục đích luyện binh.

Chuyện tiếp theo, Vương gia Kiếm Phái Tự tiếp nhận, Ngụy Hợp chỉ cần dặn dò rất nhiều đệ tử cẩn thận là được.

Cuộc sống nhanh chóng khôi phục yên bình.

Rảnh rỗi không có việc gì, Ngụy Hợp tu hành xong, sẽ một lần nữa trở lại Thiên Bức thủy tạ, trở lại Thiên Ân hồ, thả lỏng

tâm tình.

Thiên Bức thủy tạ đã có hãn phái người tới quản lý, nhiếp uy danh, không ai dám tùy ý xâm chiếm nơi đây.

Cái gọi là đánh thắng được Ngụy Hợp, không giải được độc. Vừa rồi giải được độc mới bị đánh chết một người.

Bây giờ danh hào của Ngụy Hợp Vạn Độc Môn cũng coi như vang dội tuyên cảnh.

Đứng lên, Ngụy Hợp xa xa nhìn bên hồ.

Nơi đó có tiếng nói cười mơ hồ truyền đến, cách làn sương mù nhìn lại, có lẽ có thể thấy có một nhóm người đang du ngoạn dọc theo hồ.

Đám người này ăn mặc nhiệt tình, có nam có nữ, bên cạnh còn có hộ vệ đi theo. Nhìn từ trang phục thì không phú cũng quý.

“Mau nhìn! Tiểu doãn! Nơi đó có thuyền!” Một trong số đó một công tử trẻ tuổi chợt thấy thuyền ô bông trên mặt hồ.

Thiếu nữ xinh đẹp bên cạnh hãn lập tức theo ánh mắt nhìn về phía hồ nước.

“Là thuyền ô bông, còn có người đứng ở trên cao, trời lạnh như vậy, một người đứng ở trên mặt hồ, thật là nhân tình nhã trí.”

“E là không vì tình mà thương cảm? Bị người ta vứt bỏ?” Công tử trẻ tuổi cười nói.

“Hứa huynh cẩn thận!” Một nam tử trẻ tuổi thân sắc trầm tĩnh đứng bên cạnh không nhin được lên tiếng.

“Nơi đây từng là nơi đóng quân của Thiên Ân môn, tuy hiện tại không có ai, nhưng vạn nhất gặp phải một vài cao thủ võ đạo cũ quay về du lãm, tùy ý giễu cợt, sợ là không ổn.”

“Sợ cái gì? Ta chẳng qua chỉ tùy tiện nói một chút mà thôi, hướng hồ lạnh lùng như thế, một mình hãn ngồi thuyền vào giữa hồ, không phải bị thương vì tình, chẳng lẽ đầu óc có vấn đề? Có ý chạy đi nhận lạnh?” Họ Hứa công tử kia không cho là đúng nói.

“Hứa huynh...” Nam tử trầm tĩnh kia còn muốn nói gì đó, lại thấy Hứa công tử khoát khoát tay, về mặt mắt kiên nhẫn.

“Trần Thụy, lá gan của ngươi nhỏ như vậy, gặp phải cái gì cũng đều là đáng về lo lắng sợ hãi, ra ngoài chơi như vậy còn không bằng ở nhà mình, như vậy mới an toàn.” Thiếu nữ xinh đẹp kia cũng ném lại một câu, cùng nhau rời đi.

“Các ngươi...” Trần Thụy cau mày, quay đầu lại nhìn mặt hồ.

Không ngờ lại nhìn thấy trên thuyền ô bông ở giữa hồ rộng tuếch, không có một bóng người.

Trong lòng hắn giật mình, bỗng nhiên quay đầu lại, lại nhìn thấy phía trước mấy người cách đó không xa, ngay bên hồ, có một người đang đứng.

Người nọ thân hình khôi ngô cao lớn, một thân áo choàng màu đen, tóc đen dài ra bờ vai, làn da trắng nõn.

Hắn đang bình tĩnh nhìn lại nơi này.

“Cẩn thận phía trước!” Trần Thụy không nhịn được hét to một tiếng.

Hứa công tử kia đưa lưng về phía trước, nghe vậy, lập tức quay đầu nhìn lại phía trước.

Vừa hay nhìn thấy ngay phía trước là Ngụy Hợp cong ngón tay, nhắm ngay trán gã.

Hộ vệ chung quanh lúc này mới kịp phản ứng, lập tức kinh hãi, nhao nhao xông ra, rút đao, nắm tay, muốn cứu người.

Lúc này Hứa công tử cùng thiếu nữ xinh đẹp đều bị dọa sợ choáng váng, cách Ngụy Hợp không đến ba thước, mắt thấy ngón tay Ngụy Hợp sắp bắn ra.

“Tiền bối lưu tình! Hắn chính là người của ba phòng Tuyên Cảnh Vương thị! nhạc phụ là Vương Thiệu Sơn Vương gia!” Trần Thụy gấp gáp kêu to.

“Ba phòng Vương gia? Vương Thiệu Sơn sao?” Ngụy Hợp thần sắc khẽ động: “Nể mặt của thiếu quân, trừng phạt nhỏ.”

Xuy!

Hắn cong ngón tay búng ra, một luồng kinh lực bỗng nhiên bắn ra, bắn trúng ngực Hứa công tử.

Bành!!

Hứa công tử rú thảm một tiếng, ngửa mặt ngã xuống. Không bao lâu, chính là sắc mặt trắng bệch, khoe miệng chảy máu, hôn mê đi.

Mấy hộ vệ chúng kiến chiêu này, đều hiểu rõ lần này là đá phải tám sắt rồi.

Không ngờ hồ tâm đến đây xa như vậy, đôi phương đều có thể nghe được.

Phân công lực này, sợ là toàn bộ bọn hắn cùng lên, cũng là tự tìm đường chết.

Trong nháy mắt mấy người bọn họ nơm nớp lo sợ, không dám tiến lên, chỉ có thể che chắn trước người Hứa công tử, xem xét thương thế của gã.

” choàng đen, tóc đen áo choàng, người dài bảy thước!” Trần Thụy đột nhiên nghĩ đến điều gì: “Ngài là môn chủ Vạn Độc Môn Ngụy Hợp Ngụy tiên bối!!”

“...” Ánh mắt Ngụy Hợp quét qua, lập tức rơi vào trên thân người này.

Trạng thái thân thể mấy người này vừa nãy trong nháy mắt căng thẳng thì hắn đều thấy rõ.

Một đám hộ vệ hai huyết, mấy người trẻ tuổi máu một máu đều có. Đều là những người trẻ tuổi mới bắt đầu tập võ không bao lâu, cũng chỉ mười mấy tuổi.

Ngay cả Trần Thụy ở trước mắt này, cách ăn mặc cũng không bằng những người còn lại, nhưng tu vi lại là hai tiên huyết, là cao nhất trong số những người trẻ tuổi này.

“Đám người vãn bối chính là đệ tử của Minh Nguyệt quyền viện phụ cận! Kính xin tiên bối hạ thủ lưu tình!” Trần Thụy bị nhìn đến nỗi toàn thân sợ hãi, vội vàng ôm quyền cúi đầu chào hỏi.

“Đệ tử Quyên viện.”

Ngụy Hợp nhìn khuôn mặt trẻ con non nớt của đối phương, không khỏi nhớ tới cuộc sống khi mình trở về Sơn Quyên viện.

Trầm mặc, Ngụy Hợp cũng lười nhiều lời, thân ảnh nhoáng một cái, bỗng nhiên vượt qua mặt hồ, rất nhanh trở lại trên thuyền ô bông.

Thân thuyền chậm rãi đi xa, dần dần biến mất ở trên mặt hồ.

Bất tri bất giác, hắn lại trở thành tiền bối trong mắt người khác.

191

Bành!

Màu đỏ, màu vàng, màu trắng, màu lam, các loại pháo hoa màu sắc ở trong bầu trời đêm nhẹ nhàng nổ tung.

Quang điểm màu sắc rực rỡ chậm rãi bay xuống, một nửa đã tiêu tán âm đạm.

Trong Tuyên Cảnh thành lầy lội, một tòa tử lâu nhỏ.

Ngụy Hợp và Ngụy Oánh Chân Khởi ngồi cùng một bàn rượu nhỏ, không ai nhận ra y.

Cũng giống như những khách nhân khác ở xung quanh, bọn họ đến đây vào lúc này cũng là để quan sát ngày lễ pháo hoa đêm nay của Tuyên Cảnh Thành.

“Đẹp quá...” Ngụy Hằng ngẩng đầu tán thưởng. Cách ăn mặc của nàng rõ ràng xinh đẹp hơn trước rất nhiều, có thể tự đánh giá mình, đã ít đi rất nhiều so với hương quê mùa lúc trước.

Một thân màu vàng nhạt liên thân váy, làm lộ ra tư thái mỹ lệ.

Ngồi bên cạnh là một thân váy màu lam nhạt, kiểu dáng hai người đều giống nhau, rõ ràng là cùng loại với nhau.

Dáng người của Chân Khởi mặc dù không bằng Ngụy Oánh, nhưng dung mạo khí chất càng hơn, ngồi ở chỗ kia, trừ nhìn về phía Ngụy Oánh là, trong mắt có ôn nhu, còn lại thời gian đều là thanh lãnh đạm mạc.

“Chớp mắt, chúng ta đến Thái Châu cũng đã nhiều năm rồi.” Ngụy Hợp nhìn về phía Ngụy Oánh.

“Đúng vậy a. Cho nên nói, lần trước ngươi đáp ứng ta, Tiểu Hà dự định lúc nào kết hôn? Ngươi đã từ chối ta rất nhiều lần rồi.” Ngụy Oánh bất mãn nói.

Hôm nay, tâm nguyện lớn nhất của nàng chính là để Ngụy Hợp nhanh chóng kết thân sinh con, sau đó khai chi tán diệp cho Ngụy gia.

Đáng tiếc Ngụy Hợp tựa hồ không có chút tâm tư nào về phương diện này.

“Đây không phải là không có nhân tuyển thích hợp sao?”
Ngụy Hợp dừng lại, lập tức lắc đầu.

Mặc dù trong lòng hẳn hiện lên thân ảnh của Vạn Thanh Thanh Thanh, nhưng đối với vị đại sư tử trước đây, hiện tại hẳn đã hiểu rõ, trong lòng hẳn không yêu ai, chỉ có tôn kính.

“Hôm nay vừa vặn là ngày lễ Hoa Uyển, có rất nhiều nữ hài khuê sâu có thể tự do đi dạo phố du ngoạn, chuyện này không phải lúc để người nhìn kỹ, có hay không thích hợp. Có, chúng ta cũng có thể nhanh tới cửa cầu hôn.” Ngụy Uân đề nghị.

“Không cần gấp gấp như vậy chứ?” Ngụy Hợp bất đắc dĩ. Hẳn bây giờ có rất nhiều chuyện, nghiên cứu tư tưởng, thu thập Cửu Phật chân công Thiên ấn, hoàn thiện pháp quyết độc công chính, còn phải chọn lựa công pháp thích hợp cường hóa Phúc Vũ kinh.

Làm gì còn thời gian làm mấy chuyện vặt này, thời gian để ngắm pháo hoa cùng các nàng cũng đã là hiếm thấy rồi.

“Đây chính là ngày lễ chỉ có một năm mới có một lần, ngày thường những đại tiểu thư kia không giống những người giang hồ chúng ta, không có việc gì đều rúc trong nhà học tập quy củ của Thứ Cầm Kỳ Thư các loại. Nếu người bỏ qua, về sau chỉ có thể dựa vào bức họa bà mỗi cho người xem, người đã nghĩ kỹ chưa.” Chân Hân ở một bên bỗng đột nhiên chen vào.

“Thật nói đúng, hôm nay cơ hội khó có được, người như thế nào cũng phải tìm cho ta mười tám mục tiêu, hiện tại người cũng không nhỏ, không kết thân tượng làm gì?” Ngụy Oánh chống nạnh, lấy ra khí thế tử tử, bất mãn nói.

“Hiện tại người có thể nhìn xung quanh một chút, quán rượu trắng này không tính là đắt, nhưng cũng không phải là người bình thường có thể gánh vác được. Cho nên có thể đến nơi này ngắm pháo hoa, gia cảnh cũng sẽ không kém.” Ngụy Tinh nghiêm túc thấp giọng nói.

Cô bé tới gần một chút, giọng nói càng nhỏ hơn.” Người xem sau lưng ta có một cô gái mặc váy sen thêu trăm hoa trên áo

kia kia.”

Ngụy Hợp đưa mắt nhìn qua, trên bàn kia có năm người, ba nam hai nữ, bốn người đều tựa hồ là trưởng bối, chỉ có cô gái kia đang nũng nịu cúi đầu, ngồi ở trên ghế, trong tay cầm một cái quạt nhỏ màu hồng, che nửa khuôn mặt, tựa hồ uống chút rượu, có chút say.

Dung mạo nữ hài không tệ, tiêu gia bích ngọc loại hình, làn da trắng sáng, tư thái cũng quy củ, không mập không gầy.

“Thế nào?” Ngụy Oánh thoáng có chút chờ mong, nhìn phản ứng của đệ đệ.

“Vẫn ổn.” Ngụy Hợp tùy ý gật đầu.

“Vậy thì chọn một người.” Ngụy Oánh tranh thủ thời gian lấy ra một quyển sổ nhỏ dùng bút than ghi chép lại.

Sau đó lại bắt đầu tìm mục tiêu mới, hỏi thăm Ngụy Hợp.

Những cô gái chưa lập gia đình đều rủ mái tóc dài xuống, phân biệt dùng các loại trang sức trang sức linh đàng trang trí nhẹ nhàng.

Mà nữ tử ly hôn, thì sẽ dùng trâm cài tóc mặc xong, cho nên hồ sơ chưa đính hôn liếc mắt liền biết.

Ngụy Huyền ở một bên cần cù chăm chỉ giúp đỡ tuyển chọn người, Chân La thì trong mắt mỉm cười, lẳng lặng uống rượu nhỏ, nhìn Ngụy Hợp vẻ mặt bất đắc dĩ ứng phó tỷ tỷ của mình.

Ai cũng không nghĩ tới, Vạn Độc Môn Chủ hiện tại danh chấn tuyên cảnh, Ngụy Hợp cũng lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ lúc này.

Nếu chuyện này truyền ra ngoài, sợ là sẽ khiến cho một số người lãnh đạo không thể tin được.

Chỉ là Ngụy Hợp cũng rõ ràng, hôm nay Vạn Thanh môn bởi vì quy về Nhạn Tháp, ở Tuyên Cảnh Thành quét một đợt chính danh vọng, nhưng Xích Cảnh quân chỉ cần một ngày vẫn còn, Thiên Ân môn sẽ không chính thức hoạt động dưới ánh ban ngày ban mặt.

Xích Cảnh quân và Thiên Ân môn từ sau trận chiến lần trước liền trở thành nước với lửa.

Mặc dù Ngụy Hợp bị truy nã, nhưng bất quá là không công khai, nếu công khai thân phận, dù Xích Cảnh quân có né tránh thế nào, cũng phải tự mình xuất động quân đội truy nã.

Ở đỉnh lầu sàng lọc một phen, Ngụy Nhiễm Tử cẩn thận ghi nhớ năm người được chọn, chuẩn bị khi trở về sẽ bắt đầu hỏi thăm tình huống tin tức, chuẩn bị cho hôn sự của đệ đệ mình.

Nàng mặc dù không hiểu tình huống Ngụy Hợp bây giờ, nhưng từ Chân Hương Môn cũng biết, tuy Thiên Ân Môn sụp đổ, nhưng đệ đệ Ngụy Hợp tựa hồ hỗn tạp càng tốt hơn.

Đã có thể tính là nhân vật số một Tuyên Cảnh thành.

Cho nên người bình thường hẳn vẫn có tư cách lựa chọn.

pháo hoa dần dần ít đi, mãi tới khi phóng xong mới thôi.

Ba người thanh toán, đi xuống lầu.

Đột nhiên một bàn tân khách ở lầu hai, sự tình đang bàn bạc khiến bước chân Ngụy Hợp ngừng lại.

“Hơn ba trăm hộ ah... Chỉ trong năm ngày ngắn ngủi như vậy, đã chết nhiều người như vậy! Quả thực quá thảm.”

“Lúc ta đi kiểm tra hộ thì gõ cửa không có ai đáp, đi ba lần nhưng đều không có người mở cửa, còn tưởng rằng là muốn thu thuế, nhưng chờ ta tìm người đập cửa vào xem xét. Thi thể đều phát thối rồi!”

“Người nói là Vạn Phúc huyện và Tấn An huyện bên kia?”
Một người lên tiếng hỏi.

“Đúng vậy, nghe nói trước đó liên tục giao chiến, thi thể không thể vùi lấp, dẫn tới ôn dịch. Lần ôn dịch này nghe nói ngay cả hương hương lấy hương cũng không có cách nào, một truyền chết một mảnh! Cũng may trong Tuyên Cảnh thành chúng ta không có cái này.”

“Ta nói các nha môn trong thành phía trước đều tích cực chạy chiêu mộ người, nguyện ý ra ngoài làm việc, tiền thù lao tăng lên, lúc ấy ta còn muốn kiếm chút điểm ra ngoài. Bây giờ nghĩ lại, còn may không có đi!” Một người khác vô cùng may mắn.

“Ta cũng là vận khí tốt, khi trở về không phát hiện bị lây bệnh, sau này cũng không dám đi nữa. Cũng không biết ôn dịch này khi nào mới có thể qua đó...”

Mấy người cẩn thận thảo luận, Ngụy Hợp nghe xong, không phát hiện ra tên mình quen thuộc nhưng trong lòng cũng an tâm hơn một chút.

Hôm nay vất vả lắm mới an ổn một chút, nhưng đừng để xảy ra bất cứ chuyện gì.

Bây giờ Thiên Ân môn còn xa mới tới, thời điểm có thể triệt để ổn định, lịch sơn phái cùng Xích Cảnh quân đều ở một bên nhìn chăm chăm.

Còn có loạn Thần giáo, không biết lúc nào sẽ phái cao thủ tới đây. Cho dù có Vương gia cùng Kiếm Mục tự ở phía trước, Thiên ân môn cũng phải làm tốt vận lần dựa vào chính mình chuẩn bị.

*

*

*

Đừng đặt hy vọng vào người khác, mà gửi gắm hy vọng vào, để phòng ngừa khỏi họa, đây vẫn luôn là tiêu chuẩn mà Ngụy Hợp nỗ lực.

“Thế nào?” Ngụy Oánh thấy Ngụy Hợp dừng lại, có chút nghi hoặc hỏi.

“Không có việc gì.” Ngụy Hợp đáp một câu, cười cười không giải thích.

Ba người xuống lâu, lên xe ngựa trở về.

Trên đường xe, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy xe trâu chở hàng hoá, không ngừng chạy ra phía ngoài thành.

Trên xe bò truyền ra từng đợt mùi thuốc nhàn nhạt.

Sắp đến cửa thành, trong đó có một cỗ xa phu, đang đưa cho binh sĩ thủ thành xem cho phép của mình.

“Đây là vận chuyên đi trị dịch, tình huống khẩn cấp!”

“Thả!” Sắc mặt binh sĩ nghiêm nghị, chỉ quét mắt một cái liền nhanh chóng cho đi.

Ngụy Hợp nhìn thấy, xe ngựa từ một bên chậm rãi đi qua, không biết vì sao, hẳn luôn có cảm giác như lúc trước tại Phi Nghiệp thành.

Tự kỷ huyện Thanh Kỳ.

Các nơi đầu đường đều bày từng quầy hàng, tiểu lại đến từ trong thành thể thanh đạo, đang xếp hàng từng người phát canh thuốc cho mọi người.

Nước thuốc không phải hoàn toàn miễn phí, còn phải dùng tiền mua, nhưng cho dù như thế, người xếp hàng thật sự quá nhiều, xếp phía sau, nước thuốc đầy một nồi lớn cũng mức xong toàn bộ.

Cuối cùng chỉ còn lại một chén nhỏ, một chén mỗi người một lượng.

Tiểu lại phát thuốc nhìn ba người trước mặt.

Đây là ba người của một nhà, phụ thân, mẫu thân, cùng một tiểu đồng tử đầu bím tóc mới năm sáu tuổi.

Ba người đều đang ho khan, sắc mặt xám xịt, tinh thần uể oải.

“Còn có một phần thuốc cuối cùng, nhóm thuốc tiếp theo phải đợi hai ngày mới có thể đến, cái này...” Tiểu lại khó xử nhìn một nhà trước mặt.

Ba người đều bị bệnh, bây giờ thuốc canh này chỉ cần một phần, nên cho ai uống?

Canh thuốc này mặc dù không có tác dụng chữa khỏi ôn dịch, nhưng có thể giảm bớt chứng bệnh tình, cũng làm cho thân thể dễ chịu hơn rất nhiều.

Ba người nhìn chén thuốc trước mặt, phụ thân bùng lên, đè xuống ánh mắt khát vọng, nhìn một chút.

“Đưa cho Đông Nhi đi.”

“Ừm, giao cho Đông Nhi.” Mẫu thân bên cạnh bùng miệng ho khan vài tiếng, ánh mắt càng lúc càng tối, nhưng nàng vẫn tiếp

nhận được thang, ngồi xổm xuống, nặn ra một nụ cười, đặt vào miệng đồng tử.

“Nào, Đông Nhi, uống cẩn thận một hồi.”

Đồng tử không rõ ràng cho lắm, nhưng vẫn nghe lời cẩn thận uống canh thuốc nhỏ.

Ài...

Cách đó không xa, Cửu Ảnh thở dài một tiếng, chậm rãi thu hồi ánh mắt, tiếp tục đi về phía trước, rất mau đã đến trước một khoảng sân.

Thịch thịch thịch.

Hắn đưa tay gõ cửa.

Ợi một lát, kèn kẹt một cái, cửa chậm rãi bị mở ra.

Khuôn mặt già nua của Tôn Lý thị xuất hiện ở sau cửa.

“Cửu thúc... Người đã tới?” Tôn Lý thị nhìn nhìn Cửu Ảnh, nghiêng người mời hắn vào.

“Mau vào đi.”

Cửu Ảnh gật gật đầu, đi vào vài bước.

“Lão Tôn thế nào rồi?”

Phía sau không có tiếng trả lời.

Cửu Ảnh sững sờ, quay đầu lại.

Nhìn thấy Tôn Lý thị đứng tại chỗ, thân thể có chút run rẩy.

“Ngươi làm vậy là?”

Tôn Lý thị vịn khung cửa, trầm mặc không nói.

“Tôn lão, tôi hôm qua lên đã đi rồi.”

Nàng thở dài.

“Cũng là số phận của hắn không tốt, ta vẫn luôn khiến hắn trụ vững, nhất định phải gắng gượng. Đáng tiếc, lúc này đã đến, cũng ngăn không được.”

“Hắn không phải đã phục ta kê thuốc sao?” Giọng nói của Cửu Ảnh có chút căng thẳng.

“Uống thuốc có hiệu quả, hẳn cảm thấy thoải mái hơn nhiều, có thể do thân thể quá kém.” Tôn Lý thị cười an ủi, chỉ là trong mắt từ từ có chút lấp lánh.

“Là lão Tôn Mệnh không tốt, không trách người. Cứu thúc, người cũng đã tận lực. Chúng ta biết.”

“Lúc trẻ bị quá nhiều thương tích, đến già cũng không có tiền trị liệu, đây chính là mệnh của hẳn.” Tôn Lý thị cúi đầu cũng ho khan vài tiếng theo, thần sắc bình tĩnh lại.

Cửu Ảnh mấp máy môi, nhưng cũng không phát ra âm thanh gì.

Hắn đi theo Tôn Lý thị vào trong đại sảnh, nhìn thấy lão Tôn đã nằm trong quan tài.

Cho dù hẳn đã quen nhìn sinh tử, lúc này cũng không biết vì sao, trong lòng không khỏi khó chịu.

“Có lẽ ta cũng sắp không chịu nổi nữa.” Tôn Lý thị sau lưng ngồi xồm xuống, dùng một cái chậu sắt bắt đầu đốt tiền giấy.

“Cứu thúc, y thuật của người cực cao, cho dù là toàn bộ huyện Thanh Kỳ cũng tìm không ra dược sư lợi hại hơn người.

Nếu như ta cũng đi, nể mặt lão Tôn, có thể bảo vệ hai đứa cháu của ta được không.”

Cửu Ảnh quay người lại, nhìn Tôn Lý thị, trầm mặc một chút, hẳn gật đầu mạnh.

“Nhất định.”

“Cảm ơn! Cảm ơn người.” Tôn Lý thị nở nụ cười như trút được gánh nặng.

192

Một tiếng nước chảy ào ào.

Ngụy Hợp từ trong đầm nước đứng dậy, nhảy lên một cái, vũng vàng rơi trên bờ bên cạnh.

Kình lực nước động toàn thân gã chấn động, tự nhiên hóa thành hơi nước tiêu tán.

Bây giờ ba tháng đã đến, Phá Cảnh châu của hắn đã tích lũy đầy đủ, cũng nên bắt đầu lựa chọn công pháp mới cường hóa Phúc Vũ kinh.

Phúc Vũ Tụ Vân công muốn đột phá tầng tiếp theo thì thời gian còn rất lâu. Mười tám đạo vân văn từng đạo luyện thành cần thời gian quá dài.

Muốn nhanh chóng tăng cường thực chiến, vẫn phải dựa vào Phúc Vũ Kinh cường hóa.

Ngụy Hợp bước mấy bước lướt tới, tiến vào nhà gỗ, cầm lấy đặt ở một chông sách trên bàn.

Đặt ở phía trên cùng, là cuốn sách màu xanh nhạt, bìa viết năm chữ lớn: “Vô Ảnh Loạn Chân Quyết”.

Không sai, đây là hắc lục soát được bí tịch thiên thủ độc ma Nguyễn Thanh Hồng từ trên người Thiên Tí ma.

Đã lâu không có Ngụy Hợp sờ được trên thi thể, lần này đột nhiên sờ đến, trong lòng cũng cảm khái.

Người bình thường đều biết bí tịch võ học không đặt trên người mới là an toàn nhất.

Nhưng có lẽ Nguyễn Khánh Hồng quá mức tự ngạo, cho rằng trên người mình mới là chỗ an toàn nhất, vì vậy liền mang theo bí tịch.

Kết quả lại tiện nghi cho Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp nhìn đơn giản, bí tịch này không phải bản đầy đủ, nhưng khuyết thiếu chính là thuốc dẫn cần có lúc đột phá cửa

ải.

Cũng giống như con suối cần thiết khi Phúc Vũ Tụ Vân Công đột phá vậy.

Môn Vô Ảnh Loạn Chân Quyết này cũng cần thuộc dẫn, chỉ tác dụng vào thời khắc mấu chốt khi phá quan.

Mấu chốt nhất là...

Ngụy Hợp cầm lấy quyển sách lật xem từng chút một, phía trên mặc dù phiêu tán nhàn nhạt mùi độc, nhưng loại độc hương này vừa lúc là chủng loại miễn dịch công năng bạch ngọc của hắn, cho nên không để ý.

Môn Vô Ảnh Loạn Chân Quyết này thoát thai từ thần công Loạn Thần giáo. Chủ thể là cước pháp, dùng tốc độ làm chủ tu.

Những cái này còn không phải là mấu chốt, mấu chốt nhất chính là môn võ học này lại hoàn chỉnh hơn cả những võ học của Thiên Nhai Lâu!

Trong tay Ngụy Hợp, có đầy đủ từ đầu đến khi bắt đầu nhập kinh, đến rèn cốt, luyện tạng, toàn bộ đều đầy đủ!

“Cũng tốt, vừa vặn Phi Long công đến cấp độ bây giờ đã có chút không đủ dùng. Lên cao hơn nữa cũng chỉ tới đỉnh. Không thể nhập kinh, cuối cùng cũng là công dã tràng, chiếm không nguyên huyết của ta.”

Số lượng võ giả tu hành võ học là do nguyên huyết định đoạt.

Nguyên huyết của võ giả bình thường nhiều nhất cũng chỉ có thể luyện được năm môn võ học. Cho dù là bù đắp võ học cũng không thể vượt qua hạn chế này.

Đây là kết luận mà nhiều năm qua Ngụy Hợp nghiên cứu ra.

Mà bây giờ Kinh Hồng Quyết đã đột phá tầng thứ hai, kết thành hai cái huyết nang, đương nhiên tổng nguyên huyết hơn xa võ giả bình thường, không cần chịu hạn chế của ngũ môn.

“Nếu đã có thể dốc sức, vậy trước tiên phải kiểm tra xem giữa môn công pháp này và Phúc Vũ kinh có bài xích hay không.”

Ngụy Hợp có Thu Lộc Quyết, lập tức mở ra Vô Ảnh Loạn Chân Quyết, bắt đầu dựa theo tầng thứ nhất từng bước dùng vành tai thí nghiệm.

Nguyễn Hồng, chỉ cần dùng thanh Vô Ảnh Loạn Chân Quyết này, tốc độ liền có thể đặc hiệu cấp tốc cùng mưa gió của hấn, gia tăng thần lực của Kinh Hồng Quyết, gia tăng công pháp Phi Long cước pháp, ba tầng chồng lên nhau.

Có thể tưởng tượng được, công hiệu rõ ràng mạnh hơn Phi Long công rất nhiều.

Điều động nguyên huyết, dựa theo ghi chép công pháp, rất nhanh Ngụy Hợp bắt đầu thử nghiệm tầng thứ nhất.

Có những thứ căn cơ nhập kinh võ học khác, phía trước nguyên huyết chuyển đổi ẩn huyết vô cùng nhẹ nhàng.

Một phần của bộ phận Vô Ảnh Loạn Chân Quyết có tính chất ẩn huyết, cùng Phi Long Công có không ít phù hợp, như vậy tiết kiệm cho hấn không ít thời gian.

Lần nghiên cứu này kéo dài ba ngày.

Trong ba ngày Ngụy Hợp vẫn luôn ở trong nhà gỗ, đói khát khát, đều là môn nhân đưa đồ ăn tới giải quyết.

Ba ngày sau, kết quả khảo thí Vô Ảnh Loạn Chân Quyết đã có.

“Quả nhiên, vẫn không được.” Ngụy Hợp sờ vào vành tai trái của kinh mạch bị hao tổn, hơi thở dài một chút. Trên đời này luôn không có chuyện trùng hợp như vậy, vừa mới có được một môn bí tịch luyện tạng, liền có thể bù đắp cho mình? Tỷ lệ này quá thấp.

Nhưng một chuyến thí nghiệm tìm tòi này, cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch, ít nhất, sức mạnh của hấn đối với phương hướng dẫn dắt này đã có không ít hiểu biết.

Lần sau gặp lại người trong ma đạo, nếu gặp lại loại sức mạnh hỗn loạn thần lực, hấn cũng có thể thoải mái ứng phó.

Kế tiếp, hấn lại bắt đầu kiểm tra mấy môn công pháp còn lại.

Những thứ này đều là võ học nhập kinh lấy được từ Thiên Nhai lâu.

Chỉ là lần này không thể thử thêm mấy ngày, phiền phức mới cuối cùng cũng tới.

“Khởi bẩm Môn chủ! Lịch Sơn phái đưa tới chiến thiệp!”

Trong nhà gỗ, Ngụy Hợp nhìn môn hạ đệ tử quỳ một chân trên đất, chau mày.

Hai tay đệ tử dâng lên một phong thư thuần bạch, trên mặt thư viết bằng chữ màu đen: Môn chủ Vạn Độc Môn Ngụy Hợp mở ra. Vu Quang Nghiêm.

“Vu Quang nghiêm... Bách Binh đường chủ của lịch sơn phái sao?” Trong lòng Ngụy Hợp nhanh chóng có tin tức đối ứng.

Lịch sơn phái, chủ thể chân chính, thật ra không phải là một sơn mạch nghiêm trọng mà là Bách Binh đường.

Lịch Sơn phái am hiểu binh khí, đây là chuyện mà cả Thái châu đều biết.

Nhưng vô luận nghiêm trọng sơn, hay là Nghiêm Cưu Hải, hay là tất cả cao thủ Ngụy Hợp gặp phải trước đó, đều không có người sử dụng binh khí.

Hôm nay, rốt cuộc đã xuất hiện.

Ngụy Hợp đưa tay bắt lấy lá thư, nhẹ nhàng mở ra, xem xét.

“Bách Binh Đường Lịch Sơn phái Vu Quang kính cẩn:

Một ngày tháng năm, bên ngoài Cự Hạ thành nâng Tô Sơn, đánh một trận kết thúc ân oán. Sau trận chiến này, bất kể thắng bại sinh tử, tất cả mọi thứ liên quan đến Vạn Độc Môn, Vạn Độc Sơn Phái đều xóa bỏ.

Dám đánh hay không?”

“Vu Quang Nghiêm... Lịch Sơn phái chủ thủ tịch chân truyền, đường chủ Bách Binh đường... Đây là muốn bắt ta làm đá kê chân? Quả thật là thanh niên tài tuấn, thiên phú dị bẩm. Ha ha ha...” Ngụy Hợp lạnh giọng nói mấy tiếng.

Nghe đồn vị đại đệ tử chân truyền này rất nghiêm túc, dung mạo đoan chính, ánh mắt trời cương liệt, thiên phú cực kỳ khủng bố.

Tuổi còn nhỏ, được xây dựng bởi vô số tài nguyên, năm nay mới hai mươi tám, đã bước vào luyện tạng.

Trước đó còn phạt ác dương thiện, hành hiệp trượng nghĩa, giết liền mấy vị cao thủ tà đạo giang hồ thành danh đã lâu, còn đơn độc một kiếm, đại phá hương thủ hạ thế lực Hắc Linh Thủy ổ.

So với Vương Thiệu Quân ẩn giấu thiên phú, thì cũng có chút chênh lệch.

Thoạt nhìn, ở trong mắt những nhân sĩ chính đạo, Ngụy Hợp lão đã thành cao thủ tà đạo mài dao, hoặc là đạp chân đá...

Trong lòng Ngụy Hợp có cảm giác khó chịu không nói nên lời.

Trước khi xuyên qua, hẳn ta đã từng ảo tưởng mình sẽ trở thành đại hiệp chính đạo, áo trắng cầm kiếm, mày kiếm mắt sáng.

Mặc dù nghe có chút tục tục, nhưng trên thực tế tưởng tượng ra được, tuy rằng nhìn mình vô cùng đẹp trai!

Đáng tiếc...

Cẩn thận cân nhắc, nếu lịch sơn phái thực cùng hẳn đối mặt toàn bộ, lấy thực lực Thiên Ấn môn bây giờ...

Thật sự không thể nào là đối thủ.

“Thật là phiền phức...” Ngụy Hợp thở dài. Giang hồ vốn là như thế, ân oán qua lại không ngớt, mãi đến khi một phương triệt để chết hết mới kết thúc.

“Ta tự hỏi cùng thâm hiểm sơn đối trận, chỉ là hơn một chút, người này nếu biết rõ ta giết Nghiêm Uyên Sơn, còn dám ước chiến, tất nhiên có chỗ dựa.”

Hắn thu hồi thư, phát tay ý bảo đệ tử lui xuống.

Bây giờ Tầm Ti kinh còn chưa hiểu rõ, thực lực chưa có tiến triển rõ rệt, nếu muốn nghênh chiến sợ là...

Ngụy Hợp lâm vào trầm mặc.

Nhưng nếu trận chiến này không tiếp, lịch sơn phái hoàn toàn có thể quang minh chính đại bức bách tới gần.

Trong thời kỳ toàn thịnh bây giờ, một trong ngũ đại thế lực cường hãn hơn Thiên Ân môn rất nhiều.

*

*

*

Không phải chỉ có mỗi một ngọn núi nghiêm trọng.

Sơn nghiêm trọng được xưng là vị thứ ba trong lịch sơn phái, nhưng còn có sáu vị, gần với đường chủ lực đường của hắn. Hơn nữa còn có phái chủ Thanh Diêu trấn áp toàn bộ môn phái.

Những người này đều là cao thủ luyện tạng, Vu Diễm lại luyện nô bộc trở lên, so với Thiên Ân môn lúc trước chỉ hơn chứ không kém.

Phái chủ Thanh Diễm lúc trước đã dốc sức trấn áp Thượng Quan Kỳ không bị thương, thực lực bây giờ lại càng không biết đạt đến trình độ nào.

Ngụy Hợp mặc dù có thể thắng nghiêm trọng núi, nhưng còn chưa đến mức không có trời cao đất rộng tự biết.

Lúc trước ngay cả Thiên ân môn của lịch sơn phái cũng ép không thở nổi. Bây giờ đối mặt với Vạn Thanh môn hắn, nếu toàn diện khai chiến, kết quả chẳng có gì phải lo lắng.

“Việc này không thể đáp ứng.” Ngụy Hợp hạ quyết tâm trong lòng, hạ quyết tâm ẩn thân hắc ốc sơn.

Nhưng ẩn thân tại Hắc Ốc sơn cũng không phải biện pháp, nếu Lịch Sơn phái trực tiếp dùng chiến thuật chém đầu tinh anh, phái cao thủ tập kích nơi Vạn Thanh môn trú quân, đây cũng không phải là biện pháp bọn họ có thể chống đỡ được.

Trấn Hạ thành Cự Hạ của Thái Châu.

Tổng bộ Lịch Sơn phái chính là nơi đặc thù nhất của toàn bộ thành Cự Hạ.

Đó là một tòa tháp cao mười hai tầng đồ sộ.

Đỉnh tháp có trang sức tương tự gió linh, theo gió không ngừng phát ra tiếng rít ô ô. Phía dưới mỗi một tầng tháp lầu, mép tháp đều có dán một bức tranh sơn thủy màu sắc khác nhau.

Mỗi một tầng đều có những ngọn núi xanh khác nhau. Tổng cộng có mười một bức Sơn Thủy đồ, mười một ngọn núi khác nhau.

Tháp này tên là Thập Nhị Sơn Lâu, mười một ngọn núi cộng thêm một ngọn núi cuối cùng đại biểu lịch sơn, cộng lại là mười hai ngọn núi.

Lúc này trên mái hiên của đỉnh lầu, một nữ tử to lớn toàn thân đầy thịt mỡ, thân cao hơn ba thước đang ngồi xếp bằng trên sàn, bên cạnh có một đồng nam tử tuấn mỹ, thiếu niên xinh đẹp hầu hạ cho nàng ăn mâm hoa quả.

Hơn mười nam tử tư sắc khác nhau, phần lớn đều vui vẻ ra mặt, nhao nhao dùng thủ đoạn mình am hiểu nhất trêu chọc khiến nữ tử thỉnh thoảng cười to.

Trên tường sau lưng nữ tử, tựa vào một cái chùy bát giác thanh vụn đồng, thân chùy dài đến ba thước, đầu chùy tựa như chậu rửa mặt, phía cuối còn nối với xiềng xích kim loại to bằng cánh tay.

Chùy quang này tựa vào tường, tạo cho người ta một loại thị giác không gì sánh kịp trùng kích.

“Phái chủ, Nghiêm thiếu gia cầu kiến.”

Ngoài cửa, một nữ tử mặc trường bào màu trắng, quỳ trên mặt đất, nằm rạp xuống bầm báp.

Nữ tử mập mạp lười biếng cầm lên một xâu nho, nhét hết vào trong miệng nhai nhai vài cái rồi nuốt sạch.

“Để hẳn vào.” Nàng nhìn như mập mạp, nhưng thanh âm lại tương đối dễ nghe, tựa như chuông bạc thanh thúy.

“Vâng.”

Cô gái gật đầu đứng dậy.

Không bao lâu, một thanh niên thân vận bạch y, dung mạo ngũ quan đoan chính, eo giắt trường kiếm, đi tới cửa phòng trên đỉnh tháp.

Nghe thấy cảnh vật bên trong, thanh niên nhú mày, nhưng hẳn cũng biết mẫu thân mình có đức hạnh gì, chỉ có thể đẩy cửa tiến vào.

“Hài nhi bái kiến mẫu thân.” Hắn cúi đầu khom người thi lễ.

“Có chuyện gì? Nói đi.” Nữ tử mập mạp lười biếng nói.

“Bẩm mẫu thân, là về việc đi tới Tuyên Cảnh thành lần này. Sơn thân đã chết, khô cằn nhếch nhác chạy về, thanh danh Lịch Sơn phái ta đã bị hao tổn, cho nên lần này hài nhi xuất quan, lấy Vạn Độc Môn Chủ Ngụy Hợp làm tiêu, tự mình ra tay, giết chết, lấy danh nghĩa chấn hưng Lịch Sơn ta.” Vu Quang thần nhiên nói.

“Người có nắm chắc không?” Phái chủ Vu Diễm đẩy một nam sủng trên người nàng ra, một đôi mắt vàng nhạt như dã thú, từ trên cao nhìn xuống đối phương.

Hai người hình thể một lớn một nhỏ, tựa như con nít, thị giác trùng kích cực lớn.

“Bây thành. Bất quá đủ rồi. Hài nhi bây giờ sắp đột phá, nếu có thể lấy Ngụy Hợp lực kia đột phá cửa ải, nhất định càng cao thêm, tiếp cận minh cảm!” Vu Quang nghiêm túc nói.

“Thế thì đi thôi. Nhưng mà... giúp người một tay, đồng thời nắm lấy nơi Tuyên Cảnh kia. Ta sẽ để Lục Đường đi theo người.” Vu Thanh bật cười.

“Mặt khác, ta cũng sẽ đích thân đi. Sớm biết Thượng Quan Kỳ tiểu tử kia là giả vờ, năm ngoái ta đã đánh qua, sao lại chờ đến bây giờ?”

Đôi với nàng mà nói, tam đại gia gì gì đó đều là gà đất chó sành, chỉ có Xích Cảnh Quân Úy Trì Chung là uy hiếp duy nhất.

Nhưng Xích Cảnh quân không phải lo lắng cho mình mà là lo lắng cho sự an toàn của những người còn lại của Lịch Sơn Phái.

Dù sao một mình nàng tuy mạnh, nhưng những người còn lại lại lại không có công lực cao như nàng.

193

Thanh Tông hai năm, năm thứ hai, tháng năm.

Bên ngoài núi, lâu ngoài lâu.

Sáu chữ phỏng kim đại, đang an tĩnh khảm trên một khối cự thạch gần thành Hạ.

Giống như Thiên Ân môn lúc trước, trong hơn mười huyện trấn phụ cận Cự Hạ thành, rất nhiều thế lực to nhỏ, kỳ thật đều có liên hệ thiên ti vạn lữ với lịch sơn phái khổng lồ.

Bọn họ có thế lực gia quyến cao thủ lịch sơn phái, có dứt khoát là các nhánh của lịch sơn phái, còn có thế lực phụ thuộc.

Còn Phục Sơn lâu này chính là một trong những môn phái phụ thuộc.

Đệ tử bọn họ chiêu thu đều là lịch lãm sau khi lịch duyệt sơn phái tiến hành chiêu thủ.

Như vậy, có thể bảo đảm nhu cầu của toàn bộ đệ tử học võ ở toàn bộ Cự Hạ thành đều được thỏa mãn.

“Đây chính là Phục Sơn Lâu.”

Lúc này sắc trời đã hoàng hôn, trên con đường gấp rút cạnh cự thạch, không bao lâu đã có hai gã hắc y nhân sắc mặt vàng như nến, mặt không chút thay đổi.

Hai người này phân biệt là một nam một nữ, tuổi không lớn, nhiều lắm là ba bốn mươi. Mà thân thể lại cường tráng, tựa hồ không phải là thường nhân.

Ánh mắt hai người đảo qua trên tảng đá lớn.

“Mau hoàn thành nhiệm vụ đi. Trọng âm kinh của Trụ Sơn Lâu rất có chỗ huyền diệu, cũng miễn cưỡng được coi là một môn chân công. Cần thận chút.” Nam tử dặn dò.

“Ừm.” Cô gái gật đầu.

Hai người gia tốc lên đường, đảo mắt đã vượt qua tảng đá, biến mất ở cuối con đường.

“Phái chủ, có việc gấp báo!”

Trong mười hai tòa lầu các.

Vu Thanh Dung mặc áo giáp hộ thân dưới sự hầu hạ của mấy nam nhân.

Bỗng nhiên một nữ tử che mặt, toàn thân mặc lân y màu bạc, một người phi thân nhảy từ cửa sổ vào, quỳ xuống đất gấp giọng nói.

Đây là Ngân Lân đội trực thuộc phái chủ của lịch sơn phái, nhân số trong đó không nhiều, nhưng mỗi người đều là võ giả sở trường về cước pháp.

Đây là tin tức truyền đi nhanh nhất của Thanh Diễm.

“Nói đi.”

Vu Thanh Diễm khẽ nhíu mày, Ngân Lân đội bình thường không ra mặt, nhưng một khi ra mặt, mang đến tin tức, sẽ không có một ai là tốt cả.

Bởi vì chỉ có sự tình đặc biệt nghiêm trọng mới có thể khiến cho các nàng xuất động truyền tin tức tới.

Vì vậy các nơi đều rất cẩn thận dùng đội Ngân Lân đưa tin.

“Nửa canh giờ trước, có người phát hiện trong Phục Sơn lâu không có một bóng người. Đi tới xem xét, phát hiện toàn bộ lầu hai mươi một người mất tích, không rõ tung tích.” Nữ tử nhanh chóng nói.

“Phục Sơn Lâu...” Chân mày Vu Thanh Diễm nhíu chặt lại.

Gần đây vẫn luôn có một cánh cửa nhỏ bé thừa thớt bỗng nhiên sụp đổ tiêu tan, có cái mất tích, có cái nói là tự động giải tán rời đi.

Con nhỏ nhất chỉ là quyền viện, lớn hơn một chút chính là như Phục Sơn Lâu có môn phái truyền thừa chính thức.

Chẳng qua những chuyện này đều bị tin tức Thiên Ân môn tan rã trước đó che giấu, không thể lộ ra, khiến mọi người chú ý.

Trước đó Vu Diễm cũng không mấy để ý, nhưng lần này lại khác.

Phục Sơn Lôu đã có thể xem là thể lực gần như nàng nhất, là thể lực phụ thuộc, hàng năm đều sẽ giao nộp không ít tiền tài và tài nguyên. Lúc cần còn có thể điều động nhân thủ cùng nàng phối hợp hành động.

Phục Sơn Lôu xảy ra chuyện, ở một trình độ nhất định, đã ảnh hưởng đến lợi ích của lịch sơn phái.

Vu Thanh Dung cầm thủ thuẫn cuối cùng trong bộ áo giáp.

Tấm khiên kim loại màu đen dài nửa bàn tay dày như vậy, cầm ở trong tay tựa như một viên gạch lớn, nặng dị thường.

Nàng ta dễ dàng lung lay, toàn bộ sàn nhà đều đang chấn động.

Cũng may nơi này là tầng thứ nhất, không phải đỉnh tầng, nếu không với trọng lượng thể trọng của nàng cộng thêm một thân áo giáp và vũ khí trang bị, sợ là có thể cứng rắn ép sụp mặt đất.

“Đề Liễu Khinh Đường bên kia phái người đi xem tình huống như thế nào.” Vu Thanh diễm trầm giọng nói: “Trong vòng hai ngày, trả lời cho ta.”

“Vâng.”

Bóng người lóe lên, nữ tử Ngân Lân đội kia đã biến mất ở trước mắt.

*

*

*

“Xem ra chuyện của Tuyên Cảnh bên kia phải chậm lại một chút rồi...” Vu Diễm hoạt động cổ tay, cầm chiến chùy lên.

Nơi dừng chân của Vạn Thanh môn.

Trong Thiên Ân đường.

Ngụy Hợp ngồi ở chủ vị, hai bên phân biệt là Tạ Yên, Vạn Lăng, Vạn Thanh Thanh, Đổ Hàm, Tiêu Thanh Ngu, Tăng bà bà hai miệng.

Thiên Ân Cửu Tử còn thừa lại ba người, cũng may lúc trước một mực giấu kín không ra hai người Tăng bà bà ra mặt. Cũng

coi như gom góp đủ số, ở đây tốt xấu gì cũng có non nửa thực lực của Thiên Ân môn trước đó.

“Các người thấy danh sách chiến thiệp của Lịch Sơn phái như thế nào?” Ngụy Hợp trầm giọng nhìn về phía mọi người.

Ý tưởng rộng rãi mới là cách làm tốt nhất. Chỉ riêng một mình hắn trầm tư minh tưởng, rốt cuộc ý nghĩ cũng có hạn.

“Không cần để ý tới.” Đỗ Hàm ở một bên trầm giọng nói.

Mọi người tại đây, chỉ có lúc trước hắn dựa vào bối cảnh tìm Xích Cảnh quân, cho nên để vấn đề ẩn tượng, lúc này tư duy hắn nhanh quay ngược trở lại, dự định phát huy đầy đủ tác dụng của mình ở trong môn phái.

“Là ý gì?” Ngụy Hợp nhìn về phía gã, chờ gã giải thích.

Đỗ Hàm trầm ngâm, sửa sang lại suy nghĩ, mở miệng nói: “Kỳ thật mọi người chỉ cần suy nghĩ một chút, Thiên Ân môn ta trước đó, rút cuộc bị tan rã thế nào, là minh bạch đạo lý ta nói rồi.”

“Xin lắng tai nghe.” Ngụy Hợp gật đầu.

Mặc dù trong lòng mọi người đều có chút suy đoán nhưng không thành hệ thống nên muốn xem Đỗ Hàm có thể nói ra nội dung gì.

Vị viện thủ Xích Địa này đứng lên, ôm quyền chung quanh.

“Chư vị hẳn là đều biết, Xích Địa Viện ta trước đó vì bảo tồn thực lực, giả vờ đầu hàng dưới trướng Xích Cảnh quân Chu gia. Trong thời gian này, chúng ta cũng từ Xích Cảnh quân biết được không ít bí ẩn trước kia chưa từng tiếp xúc qua.”

Lực chú ý của mọi người đều bị hắn dẫn tới, ánh mắt rơi vào trên người hắn, chờ đợi câu nói tiếp theo.

Đỗ Hàm tiếp tục nói: “Trên thực tế, lúc trước Thiên Ân môn ta tan rã, một mặt có quan môn chủ bị thương chưa lành, mặt khác, còn có Xích Cảnh quân và tam đại gia, thậm chí bao gồm cả Mục Châu uyên tâm chính, ý chí tất cả mọi người.”

“Xin chỉ giáo?” Tạ Yên không nhịn được lên tiếng hỏi.

“Các người có nghĩ tới hay không, cho dù Thượng Quan môn chủ bị thương thì thái độ mấy năm nay đối với bên ngoài cũng có chút quá mức mềm yếu?”

Không, không chỉ mềm yếu, mà không làm gì cả, không hề chống cự.” Đỗ Hàm nghiêm túc nói.

Đám người cẩn thận nhớ lại, xác thực như vậy, Thượng Quan Kỷ từ mấy năm trước, đã bắt đầu càng ngày càng điệu thấp, càng ngày càng tiêu cực.

“Tuệ Sơn phái tại sao lại muốn hạ chiến thiếp, một mặt là bởi vì cái chết nghiêm trọng của núi, nhất định phải cho trong môn phái một câu trả lời rõ ràng.

Một mặt khác, vẫn là vì lợi ích. Thiên Ân môn tan rã, lưu lại địa bàn và trống không rất nhiều, trước đó dẫn tới rất nhiều thế lực nhỏ tranh đoạt, lịch sơn phái coi trọng chính là khối này.

Nhưng lúc trước vì sao Xích Cảnh quân cùng tam đại gia muốn áp chế Thiên Ân môn, không phải là không muốn có ai chiếm cứ địa vị thống trị này? Như bây giờ được rất nhiều tiểu thế lực phân chia, đó mới là cảnh tượng bọn họ mong muốn nhất.

Vì vậy bọn họ tuyệt đối không cho phép, Lịch Sơn phái giao tay tới Tuyên Cảnh thành.”

“Như vậy ý của người là, ta không nhận?” Ngụy Hợp hiểu rõ.

“Không tiếp.” Đỗ Hàm gật đầu: “Chỉ cần chúng ta không ra Tuyên Cảnh, cố thủ bản địa, không khuếch trương, như vậy Xích Cảnh quân cùng tam đại gia ở Tuyên Cảnh thành sẽ trở thành bình chương cho chúng ta. Bọn họ sẽ không cho phép xuất hiện Thiên Ân môn thứ hai.

Chúng ta chỉ cần tiếp tục trốn ở Hắc Ốc sơn, để bọn họ không có cách nào có được đại đội nhân mã tiến vào, là có thể chống cự.

Suy nghĩ sai và có thể sẽ có tổn thất, còn có khả năng xuất động đối thủ. Lịch Sơn phái sẽ không dễ dàng mạo hiểm phái cao thủ tinh nhuệ tiến vào Hắc Ốc sơn.”

Mọi người đồn dập gật đầu, tán thành với phân tích của hắn.

Bây giờ thế cục đúng là như lời y nói.

“Được rồi, việc này ta không ứng chiến nữa. Kế tiếp, nên là đề tài kế tiếp.” Ngụy Hợp dừng lại: “Ta định trọng tụ Cửu Phật chân công Thiên ấn, đến lúc đó chư vị tập chung! Có ý kiến gì không?”

“Ý của môn chủ là...!?” Tiêu Thanh Ngư sững sốt, lập tức đứng bật dậy: “Trọng tụ Thiên Ấn Cửu Phật, tất cả chúng ta đều có thể cùng nghiên cứu sao?”

“Không sai. Điều kiện tiên quyết là mọi người nên công bằng một chút.”

Ngụy Hợp không có ý tứ mè khen mè dài đuôi, cho dù hẳn ta mở rộng công pháp cho mọi người luyện, cũng không phải tất cả mọi người đều có thể luyện thành.

Hôm nay Thiên Ấn môn thành bộ dáng quý quái, còn đem bộ dáng lúc trước ra làm như vậy, sợ là sớm muộn gì cũng diệt môn.

“Ta dự định thu thập Cửu Môn chân công, một lần nữa hòa làm một thể. Hiện tại ba phân viện đều có ở đây, còn có đệ tử phân tán của chín viện phía trước, đều nhao nhao tập trung lại một bộ phận. Hẳn là có thể thu thập hoàn toàn bộ công pháp Cửu Viện.”

“Chỉ là lo lắng là, chân công từ Đoán Cốt trở lên, khả năng đã rơi vào tay Xích Cảnh quân. Chúng ta bên này chỉ có thể thu thập từ Đoán Cốt trở xuống. Dù sao cao tầng chân công chỉ có viện thủ biết.”

Ngụy Hợp nói một phen, trong lòng mọi người nảy sinh chờ mong.

Từ trước đến nay, Thiên Ấn Cửu Phật chân công đều là nhờ vào trung tâm của Thượng Quan nhất mạch trấn áp chín viện còn lại.

Nếu Ngụy Hợp thật sự có thể làm được, có lẽ sau này Vạn Thanh môn nhất định có thể phát triển ra một con đường mới.

“Đã vậy thì ta nguyện cho người trọn bộ Phúc Vũ Tụ Vân Công.” Vạn Lăng là người đầu tiên đứng dậy ủng hộ đệ tử đặc

ý của mình.

“Ta cũng nguyện ý đưa ra toàn bộ công pháp.” Tiêu Thanh Ngư cũng đứng dậy, nhìn Vạn Lăng cười nói.

“Như vậy ta cũng nguyện ý” Đỗ Hàm gật đầu đáp ứng.

“Lát nữa ta sẽ đi phân biệt tiếp xúc với đệ tử các viện khác của nàng, xem có thể thu thập được cảnh giới nào.” Tiêu Thanh Ngư trầm giọng nói.

Đám người Tạ Yến đứng một bên có chút hâm mộ, nhưng cũng biết bản thân không thích hợp ra mặt.

Bản thân Thiên Ấn chi Cửu Phật chỉ có chia thành chín viện mới có thể thu hoạch được thu hoạch lớn nhất từ đó.

Mà bản thân bọn họ không phải hệ thống này, cho nên không có tư cách để xem xét toàn bộ chân công.

Xác định được mục tiêu, lập tức mọi người bắt đầu tụ tập đệ tử Cửu Viện, các đệ tử Lục Viện còn lại nhanh chóng được chọn làm đại biểu, muốn bí tịch đưa đến Thiên Ấn Đường.

Nghe nói có thể đạt được Cửu Phật tu hành của toàn bộ Thiên Ấn, không ai không muốn giao ra công pháp cả.

Rất nhanh, chín bản bí tịch đồng loạt đặt trước mặt Ngụy Hợp.

“Ba quyển trong đó đều là toàn thư, mãi cho đến khi Minh cảm đều có ghi chép. Sáu quyển khác đều chỉ là rèn cốt.” Tiêu Thanh Ngư đơn giản nói.

Năm vị thủ lĩnh chết đi đều bị Xích Cảnh quân xét nhà, không cần nghĩ nhiều cũng biết bọn họ đã rơi vào tay Xích Cảnh quân.

Còn có một vị Thượng Quan tần, là người của Thượng Quan gia, đi theo Thượng Quan Kỷ rời đi.

“Minh cảm...” Ngụy Hợp cảm lấy Phúc Vũ Tụ Vân Công mà mình tu hành, mở ra, xem xét tầng sau khi luyện tạng.

“Sau khi luyện tạng, lần lượt cường đại ngũ giác, cầu nội cảm, bước vào hóa cảnh.”

“Ngũ cảm, chia làm xúc tu mắt mũi mắt. Thế nhân nhiều ngu, thường là tạp cảm bị mê hoặc, cần thiên địa vạn vật, phân chia âm dương, liền có thể cảm nhận được cảm giác cần thiết, ngộ ngộ cần có...”

“Sau Minh cảm, đó là từng cảm giác cường đại, dùng chân cảm, hội tụ thành nội cảm, từ trong ra ngoài hợp lại, bước vào hóa cảnh. Đây là cực hạn mà vô số võ giả đang theo đuổi.” Tạ Yến lên tiếng nói.

Trong số họ, cảnh giới của nàng là cao nhất. Cho nên nàng cũng là người có tư cách nói đoạn lời này nhất.

Nói xong câu này, nàng cũng có phần cô đơn mà thở dài: “Đáng tiếc, nếu muốn bước vào cảm giác khắc sâu, nhất định phải có căn cơ cực kỳ cường đại. Vì vậy cảnh giới này, nếu không đủ bồi cảnh và tài nguyên không đủ lớn hỗ trợ, căn bản không có khả năng dựng dựng ra.”

“....”

“Hóa cảnh.... Thái Châu có người nào bước vào hóa cảnh không?” Ngụy Hợp đột nhiên hỏi.

“Không biết.” Tạ Yến lắc đầu: “Cảnh giới cỡ đó vượt xa chúng ta quá nhiều, hơn nữa cao thủ hóa cảnh phản phác quy chân, căn bản không cách nào phát hiện. Cho nên cho dù đứng trước mặt chúng ta, chỉ sợ cũng không cách nào phát hiện.”

“Vậy tông sư thiên hạ truyền lưu? Bọn họ là hóa cảnh?” Vạn Thanh Thanh ở bên cạnh cũng không nhịn được lên tiếng hỏi.

Mấy người đều lắc đầu, không biết.

Ngược lại Tăng bà bà và lão đầu Yên Chương ở bên cạnh, quả thực ho khan vài tiếng, dẫn tới đả kích chú ý.

“Ta chưa từng thấy qua hóa cảnh, nhưng trong cảm giác khắc sâu của mình thì ta có thấy qua rồi.” Giọng điệu của Yên Chi lão đầu thâm trầm.

Hắn vốn tên là Lý Thần Hư, xuất thân từ một quốc gia nhỏ bên ngoài Đại Nguyên. Khi còn trẻ, một đường du lịch mà đến, trên đường đã từng được chứng kiến võ giả cấp độ chú ý.

“Cao thủ cấp bậc mắt thường có tiếng tăm lừng lẫy, tuổi tác đã lớn. Người mà ta từng gặp, ánh mắt kinh người, có thể nhìn mọi vật trong đêm tối, có thể thấy được thứ mà người thường không thể thấy được.

Đó là một vị tăng nhân, cảnh giới ít nhất cũng phải có thị giác trở lên, trên đường đi ta gặp phải nguy hiểm, được ông ấy giúp đỡ.”

Lý lão đầu chìm vào hồi ức.

“Nhiều năm trước, rất nhiều ta cũng không nhớ rõ, nhưng cho đến bây giờ, ta còn có thể nhớ rõ, chỉ có một câu nói kia.”

194

“Câu nào?”

Lúc này mọi người còn lại bị hấn khơi lên lòng hiếu kỳ.

Ngụy Hợp không khỏi lên tiếng hỏi.

“Trong chén này có tám vạn bốn ngàn trùng.” Lý lão đầu chậm rãi trả lời.

“Chỉ dựa vào một câu nói là ngươi đã tin?” Tạ Yên nhíu mày nói: “Không đơn giản như vậy chứ?”

“Đó là đương nhiên.” Lý lão đầu cười cười: “Khi đó ta vẫn còn trẻ tuổi khí thịnh, không biết kính sợ, liền đem bát nước kia trút xuống một con hoẵng. Không lâu sau...”

Ông thở dài, lắc đầu, tựa hồ không thể tin được tình cảnh lúc ấy.

“Sau đó thì sao?” Tạ Yên truy hỏi.

“Sau đó.” Lý lão đầu đồng tử hơi co lại, tựa hồ đến bây giờ, còn có chút không dám tin tình cảnh lúc ấy đã thấy.

“Ta vốn đang có thực lực đỉnh phong, khí lực mạnh mẽ, khí huyết đến đỉnh đầu, đặt chân lên rền cột, mơ hồ cảm thấy mình là võ giả trong thiên hạ, có lẽ bản thân là thượng du.”

Hấn lại thở dài một lần nữa.

“Đáng tiếc... Sau chén nước đó, ta đã hiểu, là ta khinh thường thiên hạ, tự cho là đúng.”

“Ngươi còn chưa nói rõ cuộc con hoẵng đó thế nào?” Tạ Yên hỏi lại.

Những người còn lại cũng đang chờ hấn tiếp tục trình bày kế hoạch.

Lý lão đầu gật đầu, nói: “Con hoẵng kia sau khi uống nước, không đến mười hơi thở, toàn thân run rẩy, da lông mọc ra lượng lớn xúc tu dài nhỏ đỏ sậm, có rất nhiều tiểu trùng màu đỏ màu đen từ miệng mũi nó lổ tai bay ra.”

Hiện tại hẳn hồi tưởng lại, còn cảm thấy kinh hãi.

“Ngán ngùn mười hơi thở, con hoẵng kia liền huyết nhục biến mất, hóa thành một tấm da khô, không còn khí tức.”

Mọi người thấy thần sắc của hẳn, trong lòng đều có chút chấn động.

Một câu nói chấn động tăng nhân kia, lại là sự thật.

Hai là chấn động con côn trùng kia lại có lực sát thương mạnh như vậy.

“Thế giới to lớn, không gì không có. Loại trùng này, sợ là đã xem như phạm trù dị trùng.” Ngụy Hợp chậm rãi lên tiếng. Hẳn nhớ lại con vân mẫu trùng mình lấy được trước đó, không khỏi cảm khái.

“Đúng là như vậy.” Lý lão đầu gật đầu.

“Tốt nhất không nên mơ tưởng xa vời, mọi người trước sửa sang lại một chút Thiên ấn Cửu Phật chân công, rồi cuộc họp nhất như thế nào.” Ngụy Hợp đề nghị.

Đồng thời hẳn cũng nhìn về phía Tạ Yến, hai người từng là bà bà.

“Ba vị nếu nguyện ý, cũng có công pháp võ học trao đổi, cùng chúng ta tham ngộ.”

Thiên ấn Cửu Phật bị Thượng Quan gia mang đi, bây giờ muốn cấp tốc tận khả năng hoàn nguyên vẹn, tự nhiên cần càng nhiều nội dung võ học làm tư lương.

Những võ học, đỉnh cao của Thiên Nhai Lô kia, cũng chính là nhập kinh, tự nhiên không đủ. Nhưng nếu đám người Tăng bà bà và Tạ Yến tham dự vào, như vậy trình độ hoàn thiện khẳng định cũng sẽ càng cao.

Đám người Tạ Yến cũng có chút động tâm.

Nếu có thể nhìn thấu toàn bộ thiên ấn cửu Phật chân công, đối với hệ thống võ học của bọn họ cũng sẽ có trợ giúp rất lớn.

Cho dù không sửa được hệ thống võ đạo, cũng có thể xác định được con đường và phương hướng cần đi trong tương lai.

Mấu chốt nhất là lần cảm ngộ này, đồng thời cũng là thời cơ tăng cường lực lượng mọi người ngưng tụ.

“Được!” Tạ Yên đáp ứng đầu tiên.” Hồn Nguyên không hề động quyền, cao nhất cũng là cảnh giới hiện tại của ta.”

“Chúng ta tu hành, chính là do gia truyền của lão đầu tử Lăng Chấn Công, đạ hư kinh.” Tăng bà bà bên cạnh cũng lên tiếng.

Nguy Hợp phát tay lên, lập tức khép kín đại môn Thiên Ấn đường lại.

Mọi người hội tụ, bắt đầu lật xem chín phần bí tịch trên bàn.

Lần này lĩnh hội, chia sẻ, chớp mắt đã mất hai ngày hai đêm.

Tám người vốn đều có tâm cơ riêng, bởi vì danh nghĩa vốn là Thiên Ấn môn.

Nhưng lần này cùng nhau tìm hiểu trùng tu Cửu Phật Thiên ấn.

Cũng cho tám người một cơ hội tiếp xúc gần gũi hơn.

Tập hợp lực lượng tám người, hai ngày sau, một bộ không trọn vẹn, có thể tu luyện đến luyện tạng Cửu Phật chân công hoàn chỉnh, rốt cục cũng hoàn thiện trong tay tám người.

Sau đó cấp độ luyện tạng trở lên, chỉ có ba môn chân công hoàn chỉnh, còn lại không hoàn chỉnh, tạm thời chưa có biện pháp hoàn thiện.

Nhưng cho dù như vậy, cũng giúp cho tám người hiểu rõ thêm về phương hướng và cảm ngộ võ đạo của bản thân.

Mà hai người Vạn Lăng và Tiêu Thanh Ngự một mực kẹt tại bình cảnh cũng bởi vậy mà có chút cảm ngộ, lúc này có chút lĩnh ngộ, quay đầu bế quan đi.

Vạn Thanh Thanh bắt đầu điều tra vị trí mà Xích Cảnh quân cất giữ, định tìm lại chân công của lực bộ còn lại đã thất lạc.

Nguy Hợp cũng có cảm ngộ.

Kinh lục Thiên Ấn Cửu Phật luyện ra tên là Cửu Phật Kinh, một chỉ điểm ra, có hiệu quả chín loại kinh lục.

Trong đó Phúc Vũ kinh là một trong số đó.

Cứ như vậy, hẳn căn bản cũng không cần phí sức đi tìm kiếm thêm các loại võ học khác để bù đắp, bởi vì chín chình phạt chín loại còn lại của Thiên ấn, kỳ thật đều là có thể bù đắp cho Phúc Vũ kinh.

Ngụy Hợp Thảo chọn xong, liền bắt đầu tu tập tám loại công pháp còn lại.

Thiên ấn cửu phạt vốn là do chín loại kinh lực cùng nhau tu hành, chín công bổ hỗ trợ lẫn nhau, ảnh hưởng lẫn nhau đều có thể chính diện tăng ích.

Liên hệ cùng một chỗ, nhìn như là luyện chín loại võ học, trên thực tế toàn bộ võ học đều có một quan xuyên qua chủ tuyến, xuyên chuỗi tất cả công pháp lại.

Cửu đại võ học, theo thứ tự là:

Lưu Ảnh Tuyên Công của Hồ Quang viện.

Nguyên giác Phù Sơn Viên của Phù Sơn Viện.

Phúc Vũ Tụ Vân công của Vạn Thanh Viện.

Bạch Ngọc Dẫn Quyết của Cửu Giang Viện.

Tam Nguyên khí công của Hóa Khí Viện.

Lục Ảnh Hợp Địa Quyết của Địa Long Viện.

Ly Viêm công của chính viện.

Xích Địa Viện Xích Địa tìm Nhật Quyết.

Cộng với Nguyên Băng Viện Hàn Mị quyết cuối cùng.

Cũng chỉ có Ngụy Hợp dám trực tiếp luyện tập võ học chín môn như thế, những người còn lại như Vạn Lăng Đổ Hàm chờ, nguyên huyết sớm đã biến toàn bộ thành một công pháp máu kinh lực, cũng không có biện pháp phân ra nguyên huyết khác luyện tập các võ học còn lại.

Con đường của bọn họ, đã được định hình từ lâu.

Nhưng Ngụy Hợp thì khác, Kinh Hồng quyết cho hẳn càng nhiều nguyên huyết hơn, khiến hẳn đồng thời có thể tu hành càng nhiều võ học hơn.

Hơn nữa, một khi bắt đầu tu hành những võ học khác, liên lụy tới mỗi môn võ học phá quan thì cần phải có huyết nhục của dị thú khác nhau.

Khi Thiên Ấn cửu phạt đột phá thì cần rất nhiều dược dẫn dị thú, bắt đầu từ ba máu, mỗi một cửa đều cần chín loại thuốc dẫn khác nhau.

Tiêu hao to lớn, cũng chỉ có Ngụy Hợp có Phá Cảnh Châu, có thể không nhìn cửa ải, không sợ tiêu hao.

Xem qua Cửu Phạt chân công của Thiên Ấn sau khi tổng hợp lại, hẳn mới hiểu được, vì sao Thượng Quan gia muốn thành lập Thiên Ấn môn, phân ra chín loại võ học của Cửu viện.

Bên cạnh hồ nước.

Ngụy Hợp khoan chân ngồi trước thác nước, nhìn thác nước màu trắng rủ xuống, khí huyết trong cơ thể hắn đang lần theo một con đường hoàn toàn khác với Phúc Vũ kinh, chậm rãi lưu động trong huyết mạch.

Hắn đứng lên, giơ tay lên, đột nhiên ra quyền, quay người, song chưởng giống như hội họa, trên không trung vẽ ra từng đường thẳng tắp.

Động tác Ngụy Hợp càng lúc càng nhanh, có nhịp điệu rất mạnh. Theo các loại động tác của hắn, nguyên huyết trong cơ thể cũng bắt đầu theo dòng chảy huyết mạch khác nhau tăng tốc.

Đây là Súc Ảnh Tuyên Công của Hồ Quang viện.

Ngay sau đó, Ngụy Hợp bắt đầu diễn luyện các phần còn lại của các phân viện khác, những võ học này mới thật sự là trụ cột để có thể luyện nguyên huyết thành ấn huyết.

Giống như lúc trước khi hắn về Sơn Quyền viện, võ học cơ sở đều lấy việc động công làm chủ, tĩnh công làm phụ.

*

*

*

Rất nhanh, Ngụy Hợp liên tục luyện thành chín loại võ học, lập tức cảm giác nguyên huyết toàn thân như sôi trào, chín loại võ học luyện ra một tia ẩn huyết, rõ ràng vô hình trung liên thành một vòng tròn, tự tuần hoàn trong huyết mạch của hắn.

“Bản thân ta vừa đã đến cấp độ Đoán Cốt, mang lại tác dụng, những võ học còn lại sẽ rất nhanh đột phá ba giọt máu, giống như hồi trước ta tu hành Hồi Sơn Quyền vậy.” Ngụy Hợp trong lòng thoải mái.

Dựa theo tiên độ này, ước chừng trong năm năm, hắn có thể luyện cả tám môn võ học còn lại của Thiên ấn, dùng để cường hóa Phúc Vũ kinh.

Bây giờ có uy lực vượt xa Cửu Phật kinh của Phúc Vũ Kinh, mặc dù hắn rất muốn đổi thay, cải tạo uy lực mạnh hơn rất nhiều so với Cửu Phật Kinh.

Nhưng đáng tiếc, Thượng Quan gia mang đi rất nhiều điển tịch cao nhất Cửu Phật, tu sửa rất có thể không tìm được ghi chép về cảm giác toàn cảnh.

Ngược lại Phúc Vũ tự vận công cũng là chân công, từ một máu đến luyện tạng cho đến cảm giác khắc sâu, thậm chí đến hóa cảnh đều có ghi chép. Cực kỳ hoàn thiện.

Cho nên Ngụy Hợp vẫn không định sửa tu, mà là lấy tám môn kinh lực còn lại, cường hóa Phúc Vũ kinh.

Hơn nữa, so với Thượng Quan Kỳ, hắn còn có một ưu thế cực lớn, đó chính là, mỗi cửa ải của hắn đều có thể lấy Phá Cảnh Châu, lựa chọn thuốc dẫn dị thú mạnh nhất, sau đó đem đặc hiệu cảnh giới này tăng lên đến mức tận cùng.

Đến lúc đó, Phúc Vũ kinh có thể đạt tới trình độ gì, quả thật khiến người ta vô cùng mong đợi.

Ngụy Hợp Quang chỉ tưởng tượng thôi, đã cảm giác được trong tương lai rất có thể.

Luyện tạng tạm thời không lên được, lực lượng tơ tằm trong thời gian ngắn không lĩnh ngộ được, nước lũ dừng lại trong trạng thái kinh tức.

Như vậy chỉ có tác dụng về uy lực của sức mạnh thì mới là máu chột.

“Lại nói tiếp, Cửu Ảnh bên kia nói tìm được manh mối liên quan tới Tầm Ti kinh, không biết bây giờ tình huống thế nào.” Trong nội tâm Ngụy Hợp khẽ động, chậm rãi thu công.

Hiện giờ chiến lực của hắn có thể so với luyện tạng, đây đã là cực hạn, muốn tăng lên nữa, không có mấy năm đừng mơ tưởng.

Đối mặt với lịch sơn phái hùng hổ dọa người, khát vọng của hắn với thực lực cũng càng thêm mãnh liệt.

Tự kỷ huyện Thanh Kỳ.

Cửu Ảnh một thân áo bào xám, vén hai tay áo lên, đang ngồi trong một lều đơn giản, cho từng người dân chúng trong huyện xem khám miễn phí.

Cái chết của bạn tốt khiến hắn ý thức được mình quá xem thường ôn dịch lần này, vì thế mới hiểu rõ hạch tâm của trận ôn dịch này, hắn liền mở cái lều y này, đặc biệt miễn phí cho dân chúng xem bệnh.

“Cửu gia gia, phải ăn cơm rồi.” Cách đó không xa, người bạn tốt là cháu gái Tôn Yên Nhi, mang theo hộp cơm đến gần.

Sắc mặt nàng trắng bệch, trên mặt đeo bịt miệng đơn giản, lúc đi lại thỉnh thoảng ho khan vài tiếng.

“Biết rồi, để xuống trước đã.” Cửu Ảnh cẩn thận mở đơn thuốc cho một bệnh nhân, lập tức cẩn thận cầm lấy bút ghi chép.

Hắn chỉ có một cánh tay, có một số việc không thể chiếu cố, vì vậy hiệu suất không tính là cao.

“Vẫn là nhân lúc còn nóng ăn đi, đây là bánh gà nếp mà bà nội đặc biệt làm cho ngươi.” Tôn Yên Nhi nhỏ giọng nói.

Dựa theo Cửu Ảnh phân phó, lúc bà nội nấu ăn, đều đeo bịt miệng.

“Bà nội ngươi sao rồi? Hôm qua uống thuốc, tình huống thế nào?” Cửu Ảnh tạm dừng kiểm tra, an ủi bệnh nhân, xoay

người nhìn về phía Tôn Yên Nhi.

“Tốt hơn nhiều rồi, ho khan cũng ít đi rất nhiều.” Tôn Yên Nhi cười cười trả lời.

“Vậy là tốt rồi. Vậy là tốt rồi...” Cửu Ảnh thở phào nhẹ nhõm, xem ra cuối cùng cũng tìm được phương thuốc thích hợp nhất rồi.

“Yên nhi! Yên nhi! Không tốt rồi!” Bỗng nhiên phía xa có một gã thanh niên cường tráng chạy chậm tới.

“Mụ nội ngươi vừa mới học máu té xiu! Ngươi mau trở về nhìn xem!” Thanh niên kia vội la lên.

Phốc.

Hộp cơm trong tay Tôn Yên Nhi thoáng một phát rơi trên mặt đất, người chung quanh cũng nhao nhao lên tiếng, một mảnh âm ỉ.

Cửu Ảnh không nói hai lời, một tay nắm lấy nàng liền phóng về phía sân nhỏ Tôn gia.

Bành!

Cửa sân nửa mở bị một cước đá văng.

Cửu Ảnh vọt vào sân, nhìn thấy Tôn Lý thị ngã trên mặt đất, trong miệng phun đầy máu.

Hắn thả người, vội vàng xông tới ngồi xổm xuống, cẩn thận kiểm tra.

Chỉ tiếc đã quá muộn.

Đồng tử tan rã, thân thể cũng bắt đầu lạnh đi, trái tim sớm đã ngừng đập.

“Cửu gia gia...” Tôn Yên Nhi đến gần, nhẹ nhàng ngồi xổm xuống bên cạnh bà nội.

Dường như nàng ý thức được điều gì, ngồi xổm xuống nhìn thi thể trên mặt đất.

Thật lâu sau, Tôn Yên Nhi mới nhẹ nhàng lên tiếng.

“Bà nội cũng đi rồi, tiếp theo, có phải đến phiên con hay không...” Bà bỗng đưa tay vuốt ve khuôn mặt đàn bà.

“Sẽ không, ta nhất định sẽ chữa lành cho các ngươi!” Cửu Ảnh đứng lên, trầm giọng nói.

“Ta chính là dược sư tốt nhất trong toàn bộ huyện Thanh Kỳ, yên tâm đi, ngươi và đệ đệ rất nhanh sẽ khỏe lên.” Hấn cúi đầu, nhìn mặt Tôn Lý thị.

“Ta đã đồng ý với bọn họ, nhất định sẽ chữa được cho các ngươi.”

“Ừm.” Nữ hài ngẩng đầu, nước mắt theo gương mặt chảy xuống, nàng liên tục gạt đầu.

“Ừm, ta tin tưởng Cửu gia gia, thân thể của gia gia tổ vốn dĩ yếu ớt, không chịu nổi nữa. Cho dù dược dụng đúng, bọn họ cũng không chịu nổi.”

Cửu Ảnh không nói gì.

Hai người cận thận đem thi thể đặt lên quan tài, cùng lão Tôn nằm một chỗ.

“Có gì ta có thể giúp sao?” Chợt một thanh âm từ trước cửa truyền đến.

Cửu Ảnh ngẩng đầu, vừa lúc nhìn thấy Ngụy Hợp đang đứng ở cửa ra vào.

“Sao ngươi lại tới đây?”

Tâm tình của ông ta rất áp lực, cố gắng nhiều ngày như vậy, sau đó lão Tôn rời đi, Tôn Lý thị cũng rời đi. Liên để lại hai tử đệ Tôn Yên Nhi, không chỗ nương tựa... Ông ta lại bất lực.

“Lúc đầu ta đi chỗ ở của ngươi, phát hiện không có ai, liền gọi người tra xét tình huống của ngươi, sau đó liền đi tới.” Ngụy Hợp trầm giọng nói.

Nhìn chín Ảnh hôm nay càng lúc càng tiêu tụy, gã cố tình hỏi về tình huống tư tằm kinh của mình, lúc này cũng không nói nên lời.

“Ta có manh mối của Tầm Ti kinh mà ngươi muốn.” Cửu Ảnh lại lên tiếng trước, chủ động nói ra việc này.

“Sao lại nói vậy?” Tinh thần Ngụy Hợp rung lên.

“Trước khi ta chữa bệnh cho một người ở chỗ này, trong lúc vô ý trò chuyện phiếm với hắn, nghe hắn nhắc tới, lúc trước hắn lên núi hái thuốc, từng đi nhầm vào một chỗ, nơi đó có một sơn động, bên trong động khắc không ít nội dung, trong đó tựa hồ có liên quan đến Tăng phân tơ tằm.” Cửu Ảnh trầm giọng nói.

“Người nọ đâu?” Ngụy Hợp nhanh chóng hỏi.

“Hắn đồng ý đưa ta đi, nhưng mà...Hiện tại hắn đã hôn mê. Cũng miễn ôn dịch, nếu như không chữa khỏi...” Cửu Ảnh khẽ lắc đầu.

“Biết manh mối người kia ở đâu?” Trong lòng Ngụy Hợp có một tia hi vọng.

“Ngay tại một chỗ khác của huyện Thanh Kỳ, cách nơi này không đến một dặm, ta dẫn người đi qua.”

Cửu Ảnh đứng dậy, lại khẽ nhoáng một cái, kém chút ngã sấp xuống.

Cũng may Ngụy Hợp nhanh chóng tiến lên đỡ lấy.

“Người cần nghỉ ngơi!” Hấn nhăn mày lại, chỉ cần đỡ lấy chín người, cũng có thể cảm giác được thân thể của hấn cân bằng cực kém. Đây không phải là bộ dáng của một võ sư cao thủ.

Rất hiển nhiên, đã rất lâu rồi hấn không có nghỉ ngơi tốt, hơn nữa trên người còn có thương tích.

“Không có thời gian nghỉ ngơi.” Cửu Ảnh lắc đầu. “Người nhiễm bệnh càng ngày càng nhiều, chuyện này đã thành ôn dịch. Nếu không tìm được biện pháp...”

“Cùng nhau đi, ta nghĩ ta có thể cho người một vài kiến nghị.” Ngụy Hợp suy nghĩ một chút, dưới nghiên cứu khoa học hiện đại, đối với ôn dịch đã có nhận thức rất sâu, đặc biệt là phương diện lây nhiễm, giống như Cửu Ảnh, vừa nhìn liền biết hoàn toàn không chú ý truyền bá khối này.

“Được.” Cửu Ảnh trầm mặc một lát, lập tức gật đầu. Hấn quay đầu nhìn về phía Tôn Yên Nhi yên lặng rơi lệ.

Tôn Yên Nhi canh giữ ở trước quan tài, đốt tiền giấy từng chút một, dường như hoàn toàn không nghe thấy bọn họ nói chuyện.

“Yên nhi, lát nữa ta sẽ quay lại, con ở nhà đâu thì cũng đừng đi.” Cửu Ảnh thấp giọng dặn dò, cuối cùng lại nhìn quan tài gổ đặt ở giữa đại sảnh, hấn lặng lẽ thở dài.

Cùng Ngụy Hợp, đi ra ngoài cửa viện.

Ngoài viện tử, nhà nào ở chung quanh con đường cơ hồ đều treo lụa trắng, xa xa còn nghe được tiếng buồn vui truyền đến, còn kèm theo tiếng khóc rất nhỏ.

Hai người mới đi ra ngoài, chưa đi được bao xa liền thấy trước một căn nhà đất nhỏ phía bên phải, trước cửa có một tiểu đồng tử đầu bím tóc đang ngồi.

Đứa trẻ có năm sáu tuổi, mặc quần áo xám bản thủ, ngơ ngác ngồi ở cửa, hai mắt vô thần nhìn người đi ngang qua trên đường.

Cửu Ảnh nhìn thấy đồng tử kia, nhận ra đây là hài tử xếp hàng trước đó của Thang gia, khi đó cha mẹ y còn tặng chén thuốc cuối cùng cho hài tử.

“Như thế nào?” Ngụy Hợp thấy ánh mắt gã, rơi vào trên thân đồng tử kia, nhẹ giọng hỏi một câu.

“Không có gì.” Cửu Ảnh lắc đầu.

Chỉ là lúc hai người đi ngang qua cửa đồng tử kia, lại nhìn thấy, trong khe cửa sân, bày biện hai cuốn cỏ chiếu, trên chiếu chiếu đã hai bộ thi thể trắng bệch toàn thân.

Vừa lúc là một nam một nữ, có lẽ là cha mẹ của đồng tử.

Cửu Ảnh cúi đầu.

Hắn đã từng độc giết không ít địch nhân của đối thủ, cũng từng lòng dạ độc ác, độc chết không ít người qua đường vô tội.

Nhưng giờ phút này, trong lòng hắn không biết vì sao lại khó chịu.

Ngụy Hợp không rõ cho lắm, nhưng cũng đại khái nhìn ra một chút tình huống, cũng có chút trầm mặc xuống, không nói gì nữa.

Hai người rất mau tới một đầu khác trong huyện, trước viện tử một hòn đá nhỏ vuông vức.

Cửa sân nửa mở, bên trong hoàn toàn yên tĩnh.

Cửu Ảnh đến gõ cửa.

Thịch thịch thịch.

“Có người ở đây sao?”

Bên trong truyền đến một hồi âm thanh có chút suy yếu đáp lại.

“Mời vào.” Một nam tử nghe như bị bệnh, giọng rất yếu, kèm theo tiếng đờ đẫn.

Cửu Ảnh mang theo Ngụy Hợp cùng tiến vào cửa.

Viện không lớn, bên trong phân ra một góc nhỏ, gieo không ít rau dưa, nhưng hiện tại đã có chút héo rũ.

Ở giữa buộc dây thừng phơi đồ, bên trên kẹp một ít quần áo, có đại nhân có trẻ con.

Hai người cúi đầu tránh quần áo, đi tới trong phòng.

“Bé hơi.” Ngụy Hợp nhắc nhở một câu: “Ôn dịch rất có thể sẽ thông qua hô hấp lan truyền ra.”

Cửu Ảnh gật đầu.

Hai người tạm thời nín thở đi vào phòng trong.

Phòng trong rất tối, không đốt đèn, góc tường đặt tủ sách, giường chiếu.

Trên tường treo cung tên, dao săn, còn có mấy tấm lông động vật, nai, có gấu, tương đối hoàn chỉnh.

Một người đàn ông sắc mặt tái nhợt, đang nằm nửa ngòì trên giường, tay che miệng, khăn tay trong tay có thể nhìn thấy thấm nhuần màu đỏ.

“Là Cửu Dược Sư! Mau mời ngòì. Ta ho khan ngày càng nặng, đi lấy thuốc canh, cũng chỉ là chờ hai ngày, hiện tại lại phát giàu rồi. Ngài xem mở một chút phương thuốc cho ta, thế nào?”

Trên mặt hán tử này lộ ra vẻ ao ước nhìn chăm chăm cửu ảnh, tựa hồ đem hy vọng ký thác trên người hắn.

Hán tử dáng người cường tráng, khí huyết tràn đầy, nhìn qua chính là người luyện võ, Ngụy Hợp chú ý tới khớp xương trên mu bàn tay gã, mài thật dày một tầng vết chai.

Rất hiển nhiên, lúc này là từng luyện quyền pháp.

“Trước tiên để ta xem thử.” Cửu Ảnh tới gần một chút, cẩn thận bắt đầu nắm mạch, kiểm tra các loại triệu chứng.

Ngụy Hợp ở một bên lẳng lẳng quan sát.

Hắn tiện tay cầm lấy bản ghi chép vài vóc Cửu Ảnh để ở một bên, nhìn chữ viết phía trên.

“Bệnh tình năm mươi: lệt máu, sốt, mắt nổi lửa, nước mũi dày, lưỡi dao nổi lên điểm đỏ. Có vết rạn, tay chân lạnh buốt, thân thể nóng lên. Sau khi dùng loại thuốc thứ tư thì không có hiệu quả. Văn bệnh tình chỉ có thể áp chế, dược hiệu qua hai ngày, lại càng nặng thêm...”

Không bao lâu sau, chín Ảnh xem xong bệnh tình, mở ra một phương thuốc an ủi hán tử vài câu, cũng hỏi vị trí sơn động nhìn thấy ghi chép về tơ tằm kia.

“Chỗ đó ta cũng không nhớ rõ, lúc ấy ta đi lạc đường ban đêm, nhưng trong rừng ta có một người tốt hợp tác với con sóc. Khi đó là nó dẫn ta đi ẩn nấp qua đêm.” Gã cao to trả lời.

“Con sóc?” Cửu Ảnh cùng Ngụy Hợp đều có chút bất ngờ.

“Đúng vậy, ta gọi nó là Tiểu Lãng, bởi vì nó có đuôi nhọn, giống sừng bạc.” Hán tử cười cười trả lời.

“Vậy, người có thể để cho nó dẫn đường cho chúng ta không?” Ngụy Hợp nhẹ giọng nói, “Yên tâm, chúng ta sẽ cho người thù lao.”

“Tiểu Lãng rất nhát gan, các người đi đi, hắn sẽ không đi. Chỉ có ta đi qua, nàng mới có thể dẫn đường.” Hán tử lắc đầu bất đắc dĩ nói.

“Được.” Cửu Ảnh gật đầu.

Mặc kệ hắn nói thật hay là lấy chuyện này làm trao đổi, để bọn hắn sau khi chữa bệnh đi lại đi.

Trước tiên chữa khỏi cho người này mới là thật.

Cũng may, hán tử kia nói sơ qua vài câu, miêu tả chi tiết về thuật tâm ti kinh, Ngụy Hợp nghe xong, so với Tâm Ti kinh Vương thiếu quân trải nghiệm trước đó, trong lòng cũng tin hơn phân nửa.

Với tu vi võ đạo mà hán tử ngay cả võ sư cũng chưa tới, muốn biết nhiều chi tiết chân thật như vậy, rõ ràng là không thực tế.

Rất nhanh, Cửu Ảnh lại dặn dò hán tử một ít chuyện cần chú ý, sau đó mới mang theo Ngụy Hợp rời đi.

“Thế nào?” Ngụy Hợp hỏi.

“Rất khó giải quyết. Lúc trước phán đoán của ta chỉ đúng một phần, ôn dịch này, rõ không còn ở hô hấp, ở thận!” Cửu Ảnh trầm giọng nói.

” Thận thủy không đủ? Thận Âm hư? Ngoại tà bị thương dẫn đến âm dương toàn thân mất cân bằng?” Ngụy Hợp nhíu mày.

“Không đơn giản như vậy. Ta dựa theo ý tưởng này nghĩ ra hai phương thuốc, đều vô dụng. Trước tiên phải loại trừ tà. Nhưng tà này, rốt cuộc là loại gì, đến bây giờ ta còn chưa tìm chuẩn. Ta cần càng nhiều bệnh nhân so sánh mới được.” Cửu Ảnh giải thích.

“Cần ta làm cái gì? Cứ việc phân phó.” Ngụy Hợp cũng rõ ràng bây giờ là thời khắc mấu chốt.

Ôn dịch này bùng nổ quá nhanh, kết hợp tình huống hán nghe được ở quán rượu lúc trước, sợ là non nửa Thái Châu ngày nay cũng bắt đầu nhanh chóng lan tràn ra.

Mà cho dù hán không có manh mối Tầm Ti kinh, chuẩn bị sẵn sàng cho ôn dịch cũng sẽ có tai họa. Dù sao, vạn nhất thân bằng hảo hữu của mình cũng nhiễm bệnh theo, đến lúc đó lại đi chuẩn bị, cũng đã quá muộn rồi.

“Ta cần nhân thủ, phân loại, xếp loại. Sau đó cần người giúp ta xử lý đại lượng dược liệu, nấu canh, cách ly...” Cửu Ảnh nhanh chóng nói.

“Tốt!” Ngụy Hợp gật đầu.

Tuy bây giờ Vạn Thanh môn ít người nhưng xuất ra chút nhân thủ cũng không thành vấn đề.

Về phần dược liệu, đó cũng chỉ là chút tiền.

Hai người phối hợp với nhau, rất nhanh, một cái sân chuyên để chữa bệnh, được xây dựng lên ở huyện Thanh Kỳ.

Huyện nha bên kia cũng phái người đến toàn lực giúp đỡ, mặc dù hiệu suất võ đạo không cao như Vạn Thanh môn, nhưng cũng coi như có người trợ giúp.

Cửu Ảnh tổ chức vài tên dược sư, cùng nhau bày mấy chục cái giường trong đại viện rộng rãi.

Những trông sắt tinh thiết này tuy rằng ngũ rất cứng, nhưng mà kiếm chế rất thuận tiện, dùng một bình nước đun sôi đổ lên, có thể giết chết chín thành dịch bệnh.

Đây cũng là đề nghị của Ngụy Hợp.

Tất cả mọi người đều đeo bịt miệng đơn giản chế tác, bắt đầu tiếp nhận các loại bệnh xấu.

Bạn tốt Cửu Ảnh lão Tôn hai vợ chồng đều chết cả, hẳn đáp ứng phải bảo trụ cho bằng hữu trong nhà mình hai đứa trẻ cuối cùng.

Vì vậy nếu lần này còn không tìm được phương pháp xử lý ôn dịch ngoại tà. Như vậy...

Những cao thủ từ Vạn Thanh môn tới, lúc này đều mang theo bịt miệng, dùng nước chảy cọ rửa hai tay, bắt đầu hỗ trợ bận rộn.

Một đám người bệnh suy yếu ho khan được nhận vào, nằm trên giường.

Tiếng ho khan kịch liệt, tiếng ho máu vang lên, thỉnh thoảng truyền khắp sân.

Các loại dược liệu như nước chảy vào trong sân, sau đó được hẳn sắp xếp đặc biệt đi nấu thuốc.

Ngụy Hợp đi ra khỏi viện tử, bên ngoài đã có không ít người xếp hàng dài.

Kỷ huyện hôm nay, dưới tình huống biết rõ ôn dịch sẽ lây bệnh, còn dám mở cửa tiếp nhận bệnh nhân, đã không còn nhiều nữa.

Cho nên Cửu Ảnh vừa mở cửa ra lệnh bài, lập tức có không ít bệnh nhân nhao nhao đi tới bên này.

Đúng vào lúc này, một nam nhân trên ngực có vết máu, rất nhanh được khiêng vào.

Nam nhân kia hô hấp dồn dập, sắc mặt trắng bệch, quái dị chính là lỗ tai của hắn lại đỏ khác thường.

Đi theo nam tử, còn có hai hài tử, một người tử tử sáu bảy tuổi, mang theo một nam hài ba bốn tuổi.

Hai người nắm tay nhau, đứng ở một bên, thấp thỏm bất an nhìn nam nhân được đưa vào.

Tử tử rất hiểu chuyện, thỉnh thoảng vuốt ve tóc đệ đệ, an ủi nó không nên khóc lóc, tử tử sẽ nhanh chóng ra ngoài thôi.

“Môn chủ, Cửu gia mời ngài vào một chút.” Một đệ tử Vạn Thanh môn đi ra, thấp giọng nói với Ngụy Hợp.

“Ừm.” Ngụy Hợp gật đầu, quay người tiến vào viện tử.

Đi vào trong phòng.

Tất cả trong phòng đều là mùi thuốc đậm đặc.

Cửu Ảnh đang dùng một loại tế quản lưu ly màu đỏ nhạt, lấy nước bọt từ trong miệng nam tử làm mẫu mẫu.

Hơi thở nam tử trở nên dồn dập, sắc mặt ngày càng trắng bệch, trong lỗ mũi bắt đầu chảy máu không ngừng.

“Dược sư... ta có phải không chữa được không?” Hắn gian nan hỏi.

“...” Cửu Ảnh rất muốn nói mấy lời an ủi hắn. Nhưng nam nhân trước mắt này, nội tạng hầu như đều đã bị đốt hồng hết, toàn thân như bị đun sôi, một chút cũng không có.

Có thể chống đỡ đến bây giờ đã là kỳ tích rồi.

Máu của hắn chảy ra, đều đậm đặc như đường tương.

“Ta không muốn chết...” Nam tử giãy dụa nói. ” Ngươi mau cứu ta, dược sư! Cầu xin ngươi... Cứu ta...!”

Thanh âm ghen ngào của hắn vang lên.

“Ta thật sự không muốn chết... Nếu ta không có, các nàng nên làm gì bây giờ, các nàng mới bảy tuổi, mới có chút lớn thôi.

Sau này nếu có người ức hiếp các nàng, không có đồ ăn, không có mặc... Ta không muốn... Ô..”

Đột nhiên, từ trong miệng nam nhân tuôn ra một ngụm máu lớn.

Máu tươi sền sệt chặn cổ họng của hắn, hắn còn giãy dụa muốn nói cái gì, nhưng đã không kịp nữa rồi.

Máu tươi không ngừng trào ra từ mũi miệng hắn, hắn giãy dụa như cá trên bờ, nước mắt nước mũi không ngừng chảy xuống từ trên mặt hắn.

Giãy giụa một lát, hắn cuối cùng bất động.

Đồng tử chậm rãi tan rã.

Không còn khí tức nữa.

Cửu Ảnh thở dài một tiếng, phát phát tay, ý bảo đưa thi thể ra ngoài.

Điều trị bệnh dịch ngăn ngui nửa ngày, chết ở trước mặt hắn đã vượt qua sáu người, còn có người chết trên đường đưa tới.

“Đi cửa hông đi.” Một đệ tử Vạn Thanh môn đứng bên cạnh nhin không được lên tiếng.

“Nó còn có hai đứa nhỏ ở bên ngoài.”

Cửu Ảnh dừng một chút.

“Những người khác trong nhà hắn đâu?”

“Nam nhân này là hủ phu, trong nhà chỉ có hắn và hai đứa nhỏ.”

“Vậy liền đi cửa bên hông.” Cửu Ảnh gật gật đầu, bắt đầu đi nói.

*
*
*
*
*
*

Nguy Hợp khẽ lắc đầu, quay người đi ra khỏi viện tử.

Vừa lúc lại nhìn thấy hai tử đệ kia đang tìm mình, hỏi tình huống của phụ thân bọn họ thế nào.

Chỉ là nơi này người đi vào quá nhiều, rất nhiều người căn bản không nhận ra phụ thân họ là ai, đều lắc đầu nói không biết.

Hỏi một hồi, cái gì cũng không biết, đệ đệ lại sắp khóc, tử tử lại không ngừng an ủi nó, lúc thì ngồi xuống, cố gắng ôm đệ đệ, lúc nữa hát cho đệ đệ nghe.

“Môn chủ.” Một nữ đệ tử Vạn Thanh môn không nhìn nổi nữa, tới gần muốn nói gì đó nhưng lại không biết nên mở miệng như thế nào.

“Ta biết ngươi muốn nói gì.” Nguy Hợp trầm mặc một chút: “Loại trẻ con như vậy, không chỗ nương tựa, Vạn Thanh môn chúng ta có thể tuyển vào, cùng nhau bồi dưỡng thành đệ tử của mình. Đương nhiên điều kiện tiên quyết là chính bọn chúng nguyện ý.”

“Cảm ơn môn chủ!” Nữ đệ tử kia lau lau nước mắt, lập tức mừng rỡ, vội vàng đi về phía tử đệ kia.

Nguy Hợp rời khỏi viện tử, thả người nhảy lên, nhẹ nhàng hạ xuống một tiểu lâu lâu lâu hai tầng đã không còn tiếng người.

Đây là một gia đình trung đẳng của huyện Thanh Kỳ, gia chủ làm người thích làm việc thiện, trừ nhân khẩu không vượng ra, còn lại không có khuyết điểm gì.

Nhưng lần ôn dịch này lại khiến cho toàn bộ gia đình, tổng cộng có năm người chết hết.

Chỉ trong nửa tháng ngắn ngủi mà đã diệt môn.

Tình huống giống vậy, số lượng huyện Thanh Kỳ không phải ít.

Nhà treo lụa trắng, người người buộc vải đen.

Ngày thường, người trung đẳng không có một bóng người như vậy, đã sớm có cơn đồ cướp của tới cửa.

Nhưng bây giờ không ai dám tới. Kẻ dám tới, kẻ đã tới đều không còn.

Nguy Hợp đứng trên mái ngói đá, trông về phía huyện phía xa.

Toàn bộ huyện thành tổng cộng chỉ có kích cỡ mười mấy con phố, bốn mặt núi vây quanh, chính giữa một đầu sông nhỏ xỏ xuyên qua huyện.

Xa xa trên mặt sông nhìn lại, lúc này còn có thể nhìn thấy có người thả ra một cây đèn lụa trắng, đó là sau khi gia đình giàu có đã chết, đặc biệt có tập tục thương tiếc.

Nguy Hợp không dừng lại, thả người chạy về phía Tuyên Cảnh.

Rất nhanh rời huyện Tích Trí, tiếp theo là huyện Hạc Sơn, tình huống hơi tốt một chút, nhưng khắp nơi đều là màu trắng, tiền giấy, lụa trắng tùy ý có thể thấy được.

Sau huyện Hạc Sơn, đi ngang qua mấy thôn nhỏ, cũng đều mười thất chín không, một mảnh hoang vu tĩnh mịch.

Còn thê lương hơn cả thành Phi Nghiệp trước kia.

Lúc đó ở Phi Nghiệp thành ít nhất vẫn còn có hương thỉnh giáo, tuy rằng tâm tính không tốt, nhưng tốt xấu gì cũng là vẫn có nhân khí.

Nhưng nơi này ngay cả nhân khí cũng không còn.

“Ôn dịch nghiêm trọng như thế, châu phủ bên kia sẽ phản ứng rất nhanh. Phải xem bọn hấn ứng đối thế nào, nếu không cách

nào, chỉ sợ...” Trong lòng Ngụy Hợp đã chuẩn bị sẵn ý định di chuyển rời đi bất cứ lúc nào.

Thấy gần đó Tuyên Cảnh không thể nào tiếp tục nữa.

Thở dài một tiếng, Ngụy Hợp đẩy nhanh tốc độ, tiến về phía Tuyên Cảnh thành. Hắn phải thông cảm với Vương Thiệu Quân, xem rốt cuộc tình hình hiện tại như thế nào.

Đảo mắt đã mấy ngày trôi qua.

Thuốc của cửu Ảnh, khiến tình trạng của hán tử kia tốt lên rất nhiều, hơn nữa thân thể hắn cường tráng, bệnh tình vậy mà chậm rãi chuyển biến tốt đẹp.

Ví dụ như vậy cũng không nhiều lắm, nhưng cũng không phải là không có.

Vì muốn cảm tạ Cửu Ảnh cùng Ngụy Hợp trợ giúp, thợ săn hán tử kia mang theo Ngụy Hợp, rút cục tiến vào Hắc ốc sơn.

Hắc ốc sơn, là một dãy núi rất lớn, phải cỡ hai Thái châu.

Ở giữa vượt qua ngàn dặm, vô số biển cây, độc trùng trải rộng, thân núi liên miên bất tuyệt.

Vạn Thanh môn cũng chỉ chiếm cứ một phần trăm biên giới mà thôi.

Hán tử thợ săn kia mang theo Ngụy Hợp, một đường xâm nhập, ra khỏi khu vực Thái Châu, thẳng đến sông lưng sơn mạch chính.

Dường như hắn có bản lĩnh kỳ lạ nào đó, có thể tránh thoát quỹ tích hành tung các loại dị thú hung mãnh.

Rất nhanh, tới trước một cây tùng trắng lớn trong núi.

Cây tùng màu trắng cực kỳ hiếm thấy, ở đây thậm chí đã lớn thành một cái vòng tay ôm.

Cây tùng xung quanh thẳng tắp, ánh sáng tà xạ, không quá nhiều sương mù.

Trên vai thợ săn hán tử có một con sóc màu đỏ tinh xảo.

Lúc này con sóc đang nhìn xa xa, nhìn vào chỗ sâu trong vách núi phát ra tiếng chi chi.

“Chính là bên kia, nơi này cách cái sơn động kia nhiều lắm chỉ hơn một dặm, đi thẳng về phía trước. Cửa động có nửa tảng đá ngăn cản, trên tảng đá có tiêu ký của ta.” Người đàn ông giới thiệu sơ lược.

“Rất tốt, người ở đây chờ một chút, ta đi xem một chút.” Ngụy Hợp cũng hạ độc trên người thợ săn, phòng ngừa hắn làm cái gì đó giả tạo ra.

Hắn lấy tay đặt lên cây tùng một bên, nhẹ nhàng vạch một cái, lập tức kéo lên ra mấy vết cắt rõ ràng có thể thấy được, làm tiêu ký.

Sau khi để lại ký hiệu, hắn thả người nhảy lên, nhanh chóng phóng về phía trước.

Sâu trong Hắc ốc sơn.

Một mảnh cây tùng tảo ra, lộ ra chính giữa một mảng sườn dốc xanh biếc.

Trên sườn núi thình lình có một sơn động tựa hồ có dấu vết nhân công.

Sơn động cao năm thước, trước cửa có một tảng đá lớn, mặt ngoài của nó mọc đầy dây leo rêu xanh.

Lúc này trong sơn động đã có không ít người tụ tập đến đây.

Nhưng đa số những người này đều không ăn mặc giống như bên Thái Châu.

Bọn họ cầm loan đao, tiểu thuẫn trong tay đeo khăn trùm đầu màu xám trắng, quần áo trên người đều có chút đỏ sậm, bất kể nam hay nữ đều có hoa văn.

Duy nhất phân biệt thân phận những người này, chính là hình dạng quần áo của bọn họ, có có các loại kết cấu, có đơn giản đơn giản, dị thường mộc mạc.

Còn có không ít chuỗi chuỗi ngọc thạch.

Ở đây có hơn mười người, tất cả tầm mắt đều tập trung tại cửa sơn động.

Nơi đó có vài tên võ giả Thái Châu đang bị chặn ở cửa động, không có cách nào đi vào được.

Trong động cũng có không ít võ giả đội khăn trùm đầu, bọn họ cầm đao thuẫn trong tay, gắt gao chặn trước cửa động, chính là không cho người nào tiến vào.

“Chân công của bức tường này chính là thứ chúng ta phát hiện đầu tiên, dựa vào đâu Cát Mộc Nghĩa các người không cho chúng ta đi vào?” Một võ giả Thái Châu trong đó tức giận nói.

“Nơi này là châu giới, sơn động này đã đến tình trạng của chúng ta, nếu đã thuộc về chúng ta, thì đó chính là thuộc về võ giả Cẩm Châu chúng ta, các người có tư cách gì xem?”

Một nam tử trẻ tuổi ôm khăn đầu màu bạc khẽ cười nói, trong tay cầm một cây yên thương, khẽ hít một hơi, phun ra một vòng khói.

“Huống hồ chân công vách động này, người có tài thì cư trú, có bản lĩnh, các người cũng có thể xông vào, để cho chúng ta nhìn không được. Đáng tiếc, các người không có bản lĩnh này.” Nam tử đầu khăn màu bạc lắc đầu cười nói.

“Các người...” Lúc này võ giả Thái Châu kia còn định mở miệng nói chuyện, chợt nghe một tiếng thét kinh hãi truyền đến.

“Là Sa Tư Khuê tới! Bình đỉnh sa đao Sa Tư Khuê!”

“Còn có Kim Ngưu Côn La mỗ mã nghĩa cũng tới rồi!”

“Cao thủ Xích Hoa phái cũng tới!”

“Đã bốn ngày rồi, người nên tới cũng đều đã đến.”

Người vây xem xung quanh xì xào bàn tán, nhao nhao lui về phía sau tránh xung đột với mình.

Cao thủ Cẩm Châu bên kia đang quấn khăn đầu, lần lượt đến nơi, những người này đều có kiêng kỵ lẫn nhau, ánh mắt sắc bén.

Mà Thái Châu bên này cũng chỉ có mấy võ giả chống đỡ từ đầu tới đuôi mà thôi.

Dù sao nơi này cách phủ Thái Châu quá xa nên căn bản không có người nào dám xuyên qua chướng khí thâm nhập vào nơi này.

Không giống với bên Cẩm Châu, quanh năm đều bầu bạn với độc trùng, sớm đã thành thói quen rồi.

Vách động này chân công chính là trước đó bị người vô ý phát hiện trên vách đá trong sơn động, có một môn chân công đặc thù.

Toàn bộ quá trình xuyên qua một máu, đến toàn bộ chi tiết luyện tạng.

Tin tức vừa truyền ra, lập tức đưa tới rất nhiều thế lực đang dòm ngó.

Hôm nay, những người này thở phào một hơi, đã đến lúc có ít người nhất trong những ngày qua.

Chẳng mấy chốc các võ giả ở Cẩm Châu đã thay phiên nhau tiến vào sơn động quan sát động bích chân công.

Mà theo thời gian trôi qua, đại bộ phận thế lực võ giả Cẩm Châu ở đây đều chiếm được cơ hội thay phiên.

Thế nhưng bên phía võ giả Thái châu cũng chẳng hề có tin tức gì cả, toàn bộ đều bị ngăn lại bên rìa hang động và không được phép đi vào.

Tiết Đan đi đầu tức giận đến cả người phát run.

Hắn và những võ giả ở phía sau, đều là những người sống ở khu vực an toàn của sơn mạch cẩm châu.

Cái gọi là khu vực an toàn, chính là khu vực không có chướng khí, mà lại là các loại mãnh thú dị thú.

Bởi vì khoảng cách tới Cẩm Châu gần lắm, này một phiến sơn khu kỳ thật cũng không người nào ít như pháo hoa, thường xuyên có thể nhìn thấy người ra vào hái thuốc.

Bình thường Tiết Đan và những người Cẩm Châu này cũng không có xung đột gì, nhưng một khi dính đến lợi ích, người ở Cẩm Châu sẽ tương đối đoàn kết, đoàn kết nhất trí đối ngoại.

Đúng lúc này.

Một đám khăn trùm của Cẩm Châu, thay phiên nhau tiến vào quan sát sao lục một lần, cuối cùng vẫn không để cho đám người Tiết Đan đi vào.

“Nghe nói dưới chân khí động bích này có huyền cơ khác, dường như còn cất giấu một địa cung không nhỏ. Chẳng lẽ bọn họ một mực tìm kiếm cung điện dưới mặt đất?”

“Thật đúng là không thể nói chính xác, bằng không chỉ hướng vách động chân công, cũng không cần tốn thời gian lâu như vậy.”

Có người thấp giọng thảo luận, truyền vào trong tai Tiết Đan.

Tiết Đan nghe vậy, trong lòng càng thêm tức giận.

Địa vực nơi này, nói một cách nghiêm túc, đây cũng không phải là Cẩm châu, mà là một phần của Thái châu.

Nhưng đám người này, ngay cả việc đưa bọn họ vào sao chép cũng không đồng ý. Có thể thấy được sự bá đạo của bọn họ.

Phải biết rằng bọn họ mới chính là nhóm người đầu tiên phát hiện ra chân công của động bích, vậy mà bây giờ ngay cả sơn động cũng không vào được.

“Lôi Vũ đại hiệp đến!” Đột nhiên sau lưng vang lên một tiếng hét kinh hãi.

Đám người Tiết Đan lập tức vui vẻ.

Lôi Vũ là một hiệp khách không hề kém cạnh ở Cẩm Châu, là một người hiệp khách Thái Châu. Võ nghệ của hắn cao cường, thường xuyên ưa thích bênh vực người khác.

Rất nhanh, trong rừng liền có một nam tử cường tráng áo đen khăn trắng, bước đi như bay, mấy lần đã xẹt qua mảng lớn bụi cỏ cây, nhẹ nhàng rơi vào phụ cận sơn động.

“Chuyện gì xảy ra?” Lôi Vũ nhìn qua, phát hiện đám người Tiết Đan bị ngăn ngoài cửa động, bèn trầm giọng mở miệng hỏi.

“Lôi đại hiệp, ngài tới thật đúng lúc.” Tiết Đan nhanh chóng tiến lên, nói rõ tiền căn hậu quả.

Ở biên giới này, võ giả hai châu người tranh ta đoạt như vậy cũng không phải lần đầu tiên.

Võ giả ở Cẩm Châu, bất luận là tán nhân hay là thế lực đều mạnh hơn Thái Châu.

Rõ ràng Thái Châu rất nhiều võ giả, nhưng Cẩm Châu lại đoàn kết hơn, bài ngoại.

Hai bên mâu thuẫn, lúc đầu còn phải nói từ kinh doanh.

Thái Dương Châu thượng võ, cần lượng lớn tài nguyên lương thực để cung cấp tiêu hao cho võ giả bản châu.

Mà bên Cẩm Châu vừa vặn cũng là vùng đất sản xuất lương thực, bên kia có lượng lớn lương thực chảy vào.

Nhưng thương nhân trục lợi, khi thua lương thực, luôn nghĩ đến tối đa hóa lợi ích, nhìn Thái Châu bên này càng dựa vào bọn họ, liền bắt đầu chậm rãi tăng giá.

Trừ lương thực, còn có những thương phẩm tài nguyên khác, cũng đều tăng giá như thế, dẫn đến ấn tượng của Thái Châu đối với người Cẩm Châu dần dần trở nên cực kém.

Vì vậy hẳn chậm rãi tạo thành nhiều tên man tử Thái Châu, nhiều lời giải thích của gian thương ở Cẩm Châu.

Trong một lần hỗn loạn quan trọng của Thái Châu, thương hội Cẩm Châu nhân lúc cháy nhà hội cửa, liên hợp chào hàng, nấu ăn, nâng giá thị trường lên, sau khi kiếm được một khoản lớn.

Từ đó, thù hận hai bên đã hoàn toàn kết thúc.

Sâu trong Hắc ốc sơn, bên ngoài động công của thạch bích.

Đại hiệp Lôi Vũ nghe mấy người bọn họ nói xong cũng bước lên phía trước, đi về phía sơn động.

Có người của Cẩm Châu muốn ngăn cản thì bị hấn đẩy nhẹ một cái, liền bay ra thật xa.

“Đánh người rồi! Man tử Thái Châu có cao thủ đến rồi!”

“Mọi người cùng lên! oanh tẩu Man tử trước rồi nói sau!”

“Giết chết bọn chúng!”

Cả đám võ giả Cẩm Châu nhao nhao ồn ào.

“Ta xem ai dám!” Lôi Vũ hét lớn một tiếng, kinh lực chân động, lập tức đè ép những người xung quanh xuống.

“Ta còn tưởng ai uy phong lớn như vậy, hóa ra là Lôi Vũ.”

Đột nhiên, một thiếu nữ dáng người yếu điệu đi ra từ trong đám người vây quanh Cẩm Châu.

Trên cổ tay thiếu nữ đeo một chiếc lục lạc màu vàng, toàn thân mặc một bộ trang phục màu lam nhạt, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác lông dài màu trắng, chằng chịt quấn quanh hai bên cổ nàng, càng làm nổi bật màu da trắng như tuyết của nàng.

Trong tay nàng còn đang vuốt ve một nhánh nhỏ hoa, gương mặt xinh đẹp lạnh lợi đáng yêu, tựa như tiểu muội nhà bên mang theo nụ cười thanh thuần ngây thơ.

So sánh với những người còn lại, Đại nguyên quan cô bé này nói rất đúng, chữ nói rất trôi chảy, vừa nghe đã biết đã được dạy rất tốt.

“Việt Tiểu Điệp!?”

Chỉ là ngay khi nhìn thấy nữ hài, sắc mặt Lôi Vũ lập tức cứng đờ, đáy mắt rõ ràng mơ hồ hiện lên một tia sợ hãi.

Không chỉ gã, mà ngay cả võ giả Cẩm Châu, trong chớp mắt khi nhìn thấy nữ hài đều đồng loạt lui về phía sau.

Tiếng ồn âm ỉ vừa rồi còn âm ỉ, lúc này thoáng cái đã an tĩnh lại.

“Nghe nói nơi này có bảo vật gì, vừa vặn nhân rồi không có việc gì đến xem một chút, bắt quá các người nhìn lâu như vậy, chẳng lẽ không nhìn ra thứ gì tốt? Chỉ là một thiên chân công đã tranh đoạt lâu như vậy? Không biết chân công không có thầy giáo dạy không ai dám luyện sao?”

Nữ hài khẽ nhếch môi anh đào, linh đang trong tay trượt xuống, nhẹ nhàng xoay trên ngón tay, phát ra tiếng vang dễ nghe.

“Việt Tiểu Diệp.” Lôi Vũ cắn răng, cẩn thận đánh giá, phát hiện xung quanh Việt Tiểu Diệp không có ai khác, chỉ có một mình nàng.

Mặc dù nàng này tại Cẩm Châu hung danh cực thịnh, nhưng trước mắt chung quanh nhiều đồng đạo như vậy nhìn, hẳn nếu hôm nay rút lui, về sau sợ là vất vả lắm mới tạo ra thanh danh...

Ngay sau đó, hắn tiến lên một bước, âm thanh được tăng cao.

“Tiểu Diệp cô nương, trong sơn động này cũng có một phần đồng đạo của Thái Châu ta phát hiện, cho chúng ta cùng hưởng, không biết ý cô thế nào?”

Lúc này càng đi về phía sơn động.

Nghe tiếng nói chuyện, nàng lại không để ý tới, cũng không quay đầu lại, tiếp tục đi về phía sơn động.

Võ giả trong động, có người canh công, lúc này cũng phát hiện ra nàng, vẻ mặt từng người đều khẩn trương lên.

“Cái động nhỏ như vậy, nhiều người chen chúc như vậy, các người không cảm thấy bẩn sao?” Việt Tiểu Diệp đứng ở trước động, trên gương mặt xinh đẹp lộ ra một tia chán ghét.

“Tiểu Hồng, dọn dẹp một chút.” Nàng vẫy vẫy tay về phía sau.

Không chờ mọi người kịp phản ứng, chợt mọi người thấy hoa mắt.

Một đạo hồng ảnh trong nháy mắt xuyên qua rừng, lướt qua đỉnh đầu mọi người, nhảy vào sơn động.

Hồng ảnh kia phất ống tay áo, tựa hồ là một người dáng người thấp bé. Dáng người như trẻ con, nhưng áo bào lại mặc một bộ trường bào đỏ thẫm.

Hồng ảnh vừa xông vào sơn động, lập tức một mảnh tiếng mắng chửi giận dữ truyền đến.

“Ai vậy!?”

“Cẩn thận đánh lén!”

“Phía sau! Mau đánh chết nàng ta!!”

Tiếng thét chói tai, tiếng hoảng sợ, tiếng hộc máu vì bị thương, sơn động trong lúc nhất thời loạn thành một bầy.

Chỉ sau mười nhịp thở, hồng ảnh lại lóe lên, lao ra khỏi sơn động, rơi vào một vị trí sau lưng Việt Tiểu Điệp.

Đó rõ ràng là một người lùn đeo mặt nạ màu đen. Hơn nữa làn da lộ ra toàn thân, tất cả đều là màu đen kịt, giống như thịt khô bị sấy khô.

Lúc này đầu ngón tay của tên lùn không ngừng nhỏ máu, rơi trên mặt đất, đỏ bừng lên.

“Tiểu thư, giải quyết xong toàn bộ rồi.”

“Được rồi.” Việt Tiểu Điệp bây giờ tựa hồ không ghét bỏ dơ bẩn, giẫm lên mặt đất chảy máu, tiến vào sơn động.

Một đám võ giả Thái Châu vốn muốn tiến lên phía sau, lúc này cũng không dám hé răng.

Lúc này Lôi Vũ đang đứng thẳng người cao ngựa, nhưng trên trán đã lấm tẩm mồ hôi, không dám nhúc nhích.

Hắn chậm rãi muốn lui về sau, nhưng lại bị một cặp mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm.

Là tên lùn áo đỏ kia!

Đôi mắt nhỏ của hắn xuyên thấu qua mặt nạ, hung hăng nhìn chăm chăm vào hắn, trong mắt mơ hồ mang theo sát ý nhẹ nhàng.

Bước chân Lôi Vũ ngừng lại, trong lòng thầm kêu khổ.

Vừa rồi còn nhất thời mặt mũi, đi ra gọi một tiếng, bây giờ lại là...

Lúc này trong sơn động.

Càng đi trên mặt đất đầy vết máu, càng không thêm để ý. Nàng đi thẳng vào sâu trong sơn động, tại cuối sơn động thấy được trên vách động có khắc một hàng chữ.

Chữ không có tên, chỉ có ghi lại một mảnh công pháp chẳng chịt như văn chương.

“Vô Danh chân công? Thú vị...” Việt Tiểu Diệp xem hết một chương nội dung, bỗng mắt lộ vẻ gian xảo, đưa tay bắt chước chữ viết trên đó.

Sau đó hắn đưa tay ra, nhắm ngay mấy chữ máu chót trong đó.

Thạch Bích tay không khắc chữ, đây là chuyện nhỏ mà có thể làm được bằng ba búng máu đấy.

Cố gắng hết sức, không cần bao nhiêu lực lượng chỉ có thể dựa vào hiệu quả đặc thù, như khắc đao mà thành.

Mà Việt Tiểu Diệp từ nhỏ cực kỳ thuần thục bắt chước chữ viết, mà thủ pháp lại có thể bắt chước giống như đúc, cùng chữ ban đầu giống nhau như đúc.

Rất nhanh, sửa chữa xong, nàng lấy ra một bình nước thuốc nhỏ, phun lên phía trên.

Vết tích chữ viết mới đào ra nhanh chóng bị nước thuốc ăn mòn, dần dần trở nên giống những chữ viết còn lại.

Làm xong những thứ này, nàng quay người ra khỏi sơn động.

“Đi rồi Tiểu Hồng, không có gì đáng xem.” Cô giả vờ ngáp một cái.

Chỉ là gã lùn kia lại quay đầu nhìn chăm chăm vào Lôi Vũ, không nhúc nhích.

“Ồ? Hấn đắc tội với ngươi?” Việt Tiểu Điệp sừng sốt, lập tức cười nói: “VẬY ngươi móc mắt hấn là được rồi. Người lớn như vậy, mắt nhìn khiến người khác sợ hãi.”

Vèo!

Vừa dứt lời, gã lùn đột ngột từ mặt đất bay lên, tốc độ cực nhanh, phóng về phía Lôi Vũ.

Lôi Vũ hoảng hốt, chỉ nhìn tốc độ thôi đã thấy vượt xa y.

Hấn tranh thủ thời gian nhắc tay vận kinh, hung hăng một chiêu phá núi chọi chuông đánh ra chính diện.

Không ngờ hồng ảnh đột nhiên queo ngoặt, tránh một chưởng này của hấn, từ phía bên phải đưa tay chụp vào gương mặt hấn.

A!!

Lôi Vũ kêu thảm một tiếng, cảm thấy hai mắt lạnh lẽo, tê rần.

Đứng yên tại chỗ, hấn không dám nhúc nhích chút nào, trong đầu trống rỗng.

Nhưng con mắt không đau như tưởng tượng.

Lôi Vũ lập tức mở mắt ra, nhưng không biết từ lúc nào hồng ảnh của gã lùn kia đã biến mất không thấy gì nữa.

Hai mắt hấn chỉ thoáng thương tổn chút da, lại không mù?!

Mà gã lùn lúc này, đã về tới bên cạnh Việt Tiểu Điệp, ngồi chồm hồm trên mặt đất, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm một hướng trong rừng.

” thính giác thật nhạy cảm.”

Chợt một tiếng tán thưởng vang lên sau lưng Lôi Vũ.

Không đợi hấn quay đầu lại, đám người Tiết Đan còn lại bên cạnh cũng nhao nhao biến sắc, lui ra sau mấy bước về phía xa hơn.

“Vạn Độc Môn Chủ!? Hấn tới đây làm gì?”

“Nghe nói hấn bị cao thủ Lịch Sơn phái ước chiến cơ mà? Bây giờ không định chuẩn bị chiến tranh mà tới đây làm gì?”

“Không phải cũng vì chân công trên vách động đấy chứ?”

Một số tiếng xì xào mang theo ý sợ hãi truyền vào trong tai Lôi Vũ.

Môn chủ Vạn Độc môn??!

Trong lòng Lôi Vũ lạnh buốt, vội vàng quay đầu lại nhìn.

Quả nhiên, một thân ảnh khôi ngô cao hơn hai mét, tóc dài xõa vai, người mặc áo choàng đen, đang đứng cách đó không xa quan sát.

Vạn Độc môn chủ độc giết chết mấy trăm người Xích Cảnh quân, đã được lệnh truy nã bên ngoài chính thức được chứng thực.

Cùng với trận chiến Thiên Nhai lâu, tên này đơn sát nghiêm trọng trong dãy núi, chọc cho lịch pháp đại động can qua, tái xuất cao thủ ước chiến.

Việc này đã âm ỉ huyên náo khắp nơi trong Tuyên Cảnh.

Lôi Vũ cười gượng hai tiếng, tìm được đường sống trong chỗ chết, vội vàng tránh sang một bên.

Cũng may là vị môn chủ Vạn Độc Môn Ngụy Hợp này dường như tính tình rất tốt, không so đo hành động cản đường lúc trước của hắn, trực tiếp đi về phía cửa sơn động.

Lôi Vũ và Tiết Đan liếc nhau, đều thở phào nhẹ nhõm.

Trên lệnh truy nã quan phủ có miêu tả cực kỳ thấu đáo đối với Ngụy Hợp, người này cùng hung cực ác, tính tình quái dị, một lời không hợp liền muốn hạ độc giết người, hơi không thuận thì sẽ xuất thủ tàn sát.

Hôm nay xem ra vận khí của bọn họ không tệ, bắt kịp vị đại lão này thì tâm tình rất tốt.

Qua cửa ải này, mọi người lại nhìn Việt Tiểu Điệp.

Việt Tiểu Điệp cũng là một nhân vật mà bên kia Cẩm Châu hi vọng vô thường, cực kỳ ngoan độc.

Không ai biết được lai lịch của nàng ta thế nào, nhưng người này vừa xuất đạo, trong lúc vui mừng, có thể ra tay giết người

hại mình bất cứ lúc nào.

Có lúc chỉ vì người khác nhìn nàng hai mắt, liền muốn giết cả nhà.

Hoặc là âm thanh xung quanh làm nàng âm ỉ, sẽ không tốt cho việc đồ sát ngay tại chỗ.

Một lời một hành, nhất cử nhất động, đều có thể xung tà ma.

Lần này có trò hay để xem, hai bên đều là nhân vật hung ác, bây giờ nếu xung đột thì...

Ngụy Hợp thì không để ý người xung quanh thấy thế nào.

Hắn liếc mắt liền thấy sơn động theo như lời thợ săn kia, chỉ là khiến hắn hơi cau mày là, chung quanh lại có nhiều người phát hiện ra nơi đây như vậy.

Hắn dùng trị bệnh miễn phí làm thù lao, mới đổi được tin tức này.

Nơi này lại có nhiều người biết tin tức như vậy, vậy hắn đổi tin tức này cũng có chút thua thiệt.

Hay là... giết hết đám người này? Như vậy động bích chân công kia chỉ có một mình hắn.

Chỉ là ý nghĩ này vừa mới toát ra, liền làm Ngụy Hợp giật nảy mình.

Hắn vốn tính thiện lương, sao lại đột nhiên toát ra ý niệm tàn nhẫn này?

“Chắc là trước đó lúc giết người độc, giết quá nhiều... Thế cho nên Tam Quan chịu ảnh hưởng, không tự chủ được quẹo về hướng này...”

Ngụy Hợp thở dài trong lòng.

“Được rồi, làm tiêu ký là được rồi.”

Trong lòng của hắn khẽ động, kinh lực trên tay khẽ run, bắt đầu thúc giục các loại độc hương phát huy ra.

Làm một tiêu ký, có chuẩn bị trước khỏi họa, lúc cần tiêu ký này chỉ cần hắn dùng nó đơn giản kích thích một chút là có thể biến thành kịch độc.

Chỉ là dược hương mới vung lên phát ra.

Gã lùn bên cạnh Việt Tiểu Điệp bỗng nhiên phát ra tiếng hô trầm thấp nồn nóng bất an, gắt gao nhìn thẳng về phía Ngụy Hợp.

“Hả?” Ngụy Hợp tầm mắt xoay qua, đôi mắt Việt Tiểu Điệp cùng tên lùn ánh mắt.

“Thế mà có thể phát giác dược thủ pháp của ta?”

Lúc này, bên phía Cẩm Châu cũng đang âm ỉ.

Bọn họ không biết Ngụy Hợp, cũng nghe đồn gần đây ở Thái Châu bên này nên không hiểu rõ lắm.

Lúc này Ngụy Hợp lại dám đôi mắt nhìn Việt Tiểu Điệp.

Những tiểu môn phái, tán nhân xuất thân từ những võ giả này, lập tức mỗi người đều cười trên nỗi đau của người khác.

“Có trò hay để xem rồi. Man tử Thái Châu kia chắc chắn sẽ bị móc tròng mắt!”

Nam tử trẻ tuổi dùng khăn trùm đầu cười nói.

Người này cầm một cây Yên Thương, tên là Cách nô an, chính là khí thương của Cẩm Châu Trạch Ba Thành giúp đỡ con trai thứ ba. Trên giang hồ cũng dựa vào một tay đánh lực lượng cắt mạch huyết, tạo ra một ít điểm tinh thủ.

“Lần trước bang chủ của Tuyệt Giang bang, chỉ là nhịn không được uống rượu rồi cười nhạt một câu, đã bị Việt Tiểu Điệp cắt đầu lưỡi, đứt một tay. Hiện tại Man tử này... Chậc chậc...” Một gã hán tử Cẩm Châu ở bên cạnh thở phào nhẹ nhõm.

“Nhìn đám mọi rợ kia hình như biết người này, hẳn là cao thủ. Nói không chừng có thể chống đỡ thêm một lúc.” Có người nói.

“Thái Châu chỉ từng nghe qua Vô Thủy tông, có quý mới biết ở những nơi khác còn có cao thủ nào? Gặp được càng nhỏ bươm, đều có phần chết.”

“Bất quá cũng tốt, thừa dịp đám man tử này thu hút sự chú ý của tiểu điệp, chúng ta có thể nhân cơ hội rút lui trước.”

Lúc trước những cao thủ kia đã tới, cũng đều sao chép rồi, bây giờ vẫn còn lưu lại vậy xem, hoặc là xem não nhiệt, hoặc là bản lĩnh không đủ để tiến vào động. Còn đang đợi thời gian.

Đám người ngoài động, rõ ràng trước đó còn sợ Việt Tiểu Điệp muốn chết, hiện tại thấy cao thủ Thái Châu gặp nạn, ngược lại mỗi người đối với Việt Tiểu Điệp có lòng trung thành, cảm thấy vị này cùng bọn họ là một phe, lại còn khó hiểu hi vọng nhìn thấy Việt Tiểu Điệp giết chết Ngụy Hợp.

Mấy người bên Thái Dương Châu cũng giống như vậy, cũng không hiểu sao nổi lên một tia tâm tư, mong đợi cao thủ bên mình có thể ngăn chặn được đối diện.

Việt Tiểu Điệp cũng vậy, Ngụy Hợp cũng thế, đều là cao thủ tà ma ngoại đạo hung danh bên ngoài.

Bây giờ đối đầu, hai bên đều là hai khối địa vực hung nhân tương đương nổi danh, lúc này ngược lại là vinh nhục cao thấp của hai châu, trên lưng có một tia trách nhiệm khó hiểu.

Tâm tư phức tạp bực này, chỉ sợ chính bản thân Ngụy Hợp cùng Việt Tiểu Điệp, cũng không thể phát giác kỹ càng lý giải.

Hai người chỉ là có chút kỳ quái, chung quanh những người xem vây xem này, tựa hồ lá gan lớn hơn nhiều so với trước kia.

Dường như bọn họ đang chờ đợi điều gì, đang chờ mong gì đó.

“Ngươi nhìn ta làm gì?” Lúc này Việt Tiểu Điệp ngẩng đầu nhìn thẳng vào Ngụy Hợp, trên mặt vẫn mang theo nụ cười thanh thuần đáng yêu.

“Xem ra, các ngươi đối với ta rất có ý kiến?” Ngụy Hợp cười nhìn thoáng qua gã lùn áo đỏ.

“Đó là bởi vì ngươi hạ độc!” Người lùn khàn giọng lạnh giọng nói.

“Ta không hạ độc.” Ngụy Hợp lắc đầu: “Ta chỉ làm tiêu ký mà thôi.”

“Dấu hiệu?!”

“Không sai, cũng không phải chuyện gì ghê gớm. Nếu trong lòng người không có quý, tiêu ký này tự nhiên sẽ không phát tác.

Nếu vạn vật trong lòng người có quý, tức là người có vấn đề. Tiêu ký này của ta có thể phát huy tác dụng.” Ngụy Hợp kiên nhẫn giải thích: “Ta cũng vì bảo vệ mình.”

“Ha ha, người không sợ chọc không nổi người khác!?” Gã lùn tiếp tục nói.

“Sợ.” Ngụy Hợp cười cười: “Cho nên tiêu ký này của ta, đơn thuần phán đoán, chỉ là một loại hương khí, không có bất cứ tác dụng phụ gì, nghe lâu còn có thể sinh ra chỗ tốt với người.”

Trên đời này có rất nhiều thứ, tồn tại đơn độc, có ích cho vật thể xác và tinh thần, nhưng nếu tăng lượng lớn, hoặc trộn lẫn những thứ khác, sẽ lập tức hóa thành kịch độc.

Ngụy Hợp lợi dụng nguyên lý này, mò mẫm ra một loại hương liệu đặc thù.

Hương liệu này có đủ tính cực mạnh, bền bỉ, cực mạnh, khuếch tán cực nhanh, thời gian cũng dài.

Vô độc, Hình Hương, lại có tác dụng tinh thần tỉnh não đối phương.

Một mình sử dụng, loại hương thơm này có tính ẩn nấp cực cao.

Mà một khi có người nhiễm hương này, cùng Ngụy Hợp thành địch, như vậy hẳn chỉ cần dùng một loại hương liệu khác, nhẹ nhàng điếm một cái.

Hai thứ vừa lẫn vào, trong nháy mắt sẽ hóa thành độc khí kịch liệt, có thể đẩy người ta vào chỗ chết trong thời gian cực ngắn.

Đương nhiên, loại độc này không phải là mạnh nhất trong hệ thống của Ngụy Hợp, nhưng đây lại là một loại độc mà hẳn thích dùng nhất.

Linh cảm này, cũng là từ Cửu Ảnh thảo luận mà có được.

Hai người đều cân nhắc, bây giờ trên đời có thể có người xuất hiện lớp lớp, cường giả đông đảo, vạn nhất phạm vi hạ độc lớn, không cẩn thận dẫn đến cường giả cực mạnh, vậy chẳng phải thành tai bay vạ gió sao.

Cho nên để tránh tình huống như vậy, hai người liền chia nhau ra nghiên cứu tạo ra độc hương thích hợp cho bản thân sử dụng.

Ngụy Hợp cái này, lấy tên là điễm thần hương. Cho dù bị người phát hiện, nhiều lắm chỉ cho rằng hắc dùng bồ đề hương thơm.

Trong thời đại này, Nam tử mang theo túi thơm cũng có không ít, cũng không có gì là lạ.

“Xem ra, ngươi hẳn là cao thủ lợi hại của Thái Châu bên kia? Có thể dạy ta thủ pháp kiểu này không? Vừa rồi ta cũng không nhận ra đấy.” Việt Tiểu Điệp lúc này cảm thấy hứng thú, lên tiếng thỉnh cầu.

Nàng đột nhiên quan niệm đối với Ngụy Hợp, không có chút cảm giác nào là không đúng.

Ngụy Hợp có chút ngoài ý muốn, bất quá cũng chỉ là hiếu kỳ, gia cảnh dạng gì mà nữ hài lại nuôi ra quan niệm này.

Mà có thể phát hiện ra thủ pháp hạ độc của hắn, đại biểu cho thực lực của đối phương cũng tạm được. Cho nên không cần vô duyên vô cớ gây thù chuốc oán với hắn.

“Học phí của ta rất đắt đấy.” Ngụy Hợp cười cười, không nhìn đối phương nữa mà đi thẳng về phía sơn động.

“Ngươi sẽ không đi như vậy chứ?” Bỗng nhiên Việt Tiểu Điệp cười duyên nói.

Ngụy Hợp dừng bước, xoay người lại.

“Vậy ngươi muốn như thế nào?” Hắn nhíu mày nhìn về phía đối phương.

Việt Tiểu Điệp đảo mắt, lộ ra một nụ cười xinh đẹp: “Ngươi cái đầu to như vậy, ta còn chưa từng nuôi một con chó lớn như

vậy, không bằng người làm chó săn đi? Như vậy khẳng định có thể khiến người khác vừa nhìn thấy ta sợ!”

“...” Ngụy Hợp bị đầu óc thần kỳ của gã làm cho kinh sợ.

Hắn sững sốt, trầm ngâm một chút.

“Như vậy đi, coi như ngay từ đầu ta mạo phạm trước, ta bồi thường người một vật, xem như xin lỗi.”

“Cái gì?” Việt Tiểu Diệp hiếu kỳ hỏi.

“Cái này.”

Ngụy Hợp mỉm cười, bỗng nhiên thân hình lóe lên, ngấn ngùn mây thước lóe lên tức thì.

Mọi người chỉ nghe thấy một tiếng hét thảm.

Tên lùn áo bào đỏ kia bay lên trời, trên người nổ tung thành một đoàn huyết hoa, một cánh tay của hắn bị xé rách ngay tại chỗ.

Lạch cạch một cái.

Ngụy Hợp ném cánh tay trước người Việt Tiểu Diệp.

“Đây là nhận lỗi, xin nhận lấy.”

Nụ cười trên mặt Việt Tiểu Diệp thoáng cái cứng đờ. Nàng tựa hồ bị cánh tay máu chảy đầm đìa trên mặt đất dọa sợ.

Không riêng gì nàng, đám người Lôi Vũ cũng bị dọa đến chết khiếp.

Ngụy Hợp một giây trước còn cười khanh khách, một giây sau liền đột nhiên ra tay, không chỉ đánh gã lùn bị thương nặng, còn kéo gã ta đứt rời một cánh tay.

Trình độ hung tàn của nó không thua gì Việt Tiểu Diệp.

“Đi mau! Nơi đây không nên ở lâu!” Cổ họng Lôi Vũ lâm bầm, bắt chuyện với các võ giả Thái Châu còn lại rồi quay người bỏ chạy.

Tiết Đan cũng trao đổi ánh mắt với mấy bằng hữu chung quanh, trong mắt đầy hoảng sợ, không nói hai lời, đi theo Lôi Vũ xoay người bỏ chạy.

Cục diện trước mắt đã không phải là thứ mà những võ giả tàng dưới như bọn họ có thể đặt chân tới.

Việt Tiểu Điệp cũng vậy, Ngụy Hợp cũng tốt, đều là cao thủ cường giả có hung danh rõ rệt. Lúc này không đi, chờ sau này bị vạ lây hay sao?

Bên này chạy trốn, một đám võ giả bên phía Cẩm Châu cũng cảm thấy không ổn, hoàn toàn không ngờ tới Ngụy Hợp lại hung tàn như thế.

Nhưng hôm nay hộ vệ bên cạnh Việt Tiểu Điệp đã bị trọng thương, chỉ còn lại một mình nàng...

Ngày thường càng Tiểu Điệp đắc tội không ít người, nếu có thể đem người chộp tới, giao cho những người kia bán đấu giá...

Lúc này một đám võ giả ở Cẩm Châu khi nhìn thấy Việt Tiểu Điệp lẻ loi trợ trợ, ý nghĩ này cùng một chỗ, rốt cuộc không đè nén được nữa.

Ánh mắt từng người không có hảo ý, nhao nhao nhìn về phía Việt Tiểu Điệp.

Ngụy Hợp cười cười, không để ý tới, cô bé kia chẳng qua là miệng thối một chút, cho nên trừng phạt nho nhỏ, răn đe cảnh cáo.

Hắn bước vào sơn động, đi dọc theo sơn động một mạch, rất nhanh tới điểm cuối, thấy trên vách động có một bộ văn tự chân công.

Hắn nhanh chóng nhìn lướt qua, rất nhanh đã ở một góc tìm được nội dung liên quan tới sự rắc rối.

“Quả nhiên có.” Ngụy Hợp trong lòng nhất định, bất kể thế nào, chỉ cần có thể tìm được nội dung tương ứng, có trợ giúp với nó là được.

Hắn lần lượt nhớ kỹ nội dung liên quan.

Trên động bích chân công ghi chép chi tiết về việc luyện tập như thế nào, từ đầu đến lớn mạnh, cuối cùng có thể dùng để luyện tạng.

Trong đó chi tiết cái gì cần có đều có.

Tầm Ti kinh, xét cho cùng, vẫn là một loại vận dụng kinh lực.

Luyện pháp trên thạch bích, lấy chia làm chủ.

Trước đem kinh lực mình có thể khống chế, chia làm một nửa, sau đó thử khống chế tự nhiên.

Sau này lại tách, chia, vẫn cứ chia tiếp. Cho đến khi bản thân hoàn toàn không thể chia tiếp, liền coi như hoàn thành.

Phương pháp này thoạt nhìn đơn giản, nhưng cũng dính đến không ít chi tiết nhỏ ở giữa.

Như mỗi lần phân chia, đều phải dùng đến một loại dược dẫn tên là phù phiếm, để tăng cường cảm giác của võ giả đối với kinh lực. Nếu không chỉ dựa vào chính bản thân, cũng chỉ có thể xem thiên phú cảm giác như thế nào.

Chế tạo phù phiếm phía dưới cũng có ghi chép lại.

Dựa theo lời nói trên thạch bích, từ những sợi tơ tầm khác nhau, luyện pháp cũng có chỗ bất đồng, có cái dựa vào cảm ngộ căn bản, có cái có thể lần theo, cũng có cái giống nơi này, có thể rèn luyện từng bước một.

Mà bất kể là như thế nào, đều cần thiên phú.

Ngụy Hợp trong lòng khẽ động, nếu dùng kinh tơ tầm này cũng xem như là một loại công pháp.

Hoặc là nói, hẳn hoàn toàn có thể thiết kế một loại công pháp, mục tiêu chính là luyện ra sức mạnh tơ tầm. Như vậy... Có phải như vậy có thể dùng Phá Cảnh Châu đánh vỡ cực hạn không?

“Nếu như vậy, chỉ cần thứ này trên lý thuyết có thể luyện thành, chỉ cần còn không vượt qua hạn chế tiêu hao của Phá Cảnh Châu ta, là có thể thử nghiệm!”

Trong lòng Ngụy Hợp khẽ động.

Lúc này ngoài động.

Việt Tiểu Điệp nhìn Ngụy Hợp tiến vào động, hồng bào nam tử bị thương, ngã xuống đất sinh tử không biết, hôn mê đi qua.

Nàng từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại, mắt nhìn thoáng qua đám người Cẩm Châu đang rục rịch, rồi xoay người bỏ chạy.

Lúc này không chạy, chẳng lẽ còn chờ cao thủ kia đến tìm phiền toái? Nàng thực lực cũng không kém bao nhiêu, nhưng đánh không lại người nọ.

Hơn nữa nàng đã cải biến không ít nội dung chân công trên vách động, người kia không nhìn ra thì thôi, nhưng nếu nhìn ra được...

Công pháp bực này, hơi có chút sai sót cũng sẽ dẫn phát cực đại nguy hiểm. Huống chi là cấp độ Chân Công.

Bên này thấy nàng chạy trốn, một đám võ giả cầm đầu với Cách nô Khí Thương bang nên nhanh chóng đuổi theo nàng.

Hai nhóm người đảo mắt đã chạy vào trong rừng, chỉ còn lại rải rác vài võ giả không cam lòng, còn canh giữ bên cạnh cửa động, chờ Ngụy Hợp đi ra rồi mới đi vào.

Ngụy Hợp ở trong động, lúc này đang cẩn thận từng hàng ký ức nội dung, cũng lấy ra giấy bút đã sớm chuẩn bị bắt đầu ghi chép.

Chỉ là mới ghi chép mấy dòng chữ, hắn liền phát hiện không đúng.

“Nơi này có vấn đề!” Ngụy Hợp nhướn mày, cẩn thận xem xét một hàng chữ cuối cùng trong đó, nội dung nơi đó là: ” khúc chiết vạn hòa, ba lần lượt đánh chín, đến...”

Đằng sau chữ “Tới” này, có lẽ là miêu tả đối với trình độ nào đó.

Chỉ là vị trí tiếp theo này, chữ viết xuất hiện mùi rất nhỏ.

“Đây là... mùi của màu sắc thuốc đen...” Ngụy Hợp cẩn thận ngửi một chút, rõ ràng phát hiện ra mùi vị của mấy chữ này, khác với mấy chữ còn lại.

Trong lòng hắn run sợ, đưa tay sờ một cái.

Nhất thời mặt ngoài mấy chữ có hơi ướt ướt.

“Quả nhiên, hắn là đã bị người khác sửa lại!”

Sắc mặt Ngụy Hợp trầm xuống.

Hắn xích lại gần, cẩn thận ngữi.

“Thời gian hẳn là gần, không quá một canh giờ. Như vậy... Như vậy, tất cả những người lúc trước tiến vào xem đều bị tình nghi!”

“Không đúng, nếu là như thế, nói không chừng những chữ khác cũng có thể sẽ bị cải biến.”

Trong lòng Ngụy Hợp khẽ động, cẩn thận kiểm tra tất cả chữ viết, những chữ viết này những nơi còn lại, rõ ràng cũng có mấy chỗ đã cải biến qua vết tích. Chỉ là thời gian dài ngắn khác nhau.

Có sửa lại rất lâu, có cũng chỉ có mười mấy ngày, có cũng chỉ là vài ngày.

Nhìn qua vết tích nước thuốc cũ tạo ra, có thể thấy đại khái.

Ngụy Hợp nhanh chóng sao chép tất cả nội dung, sau đó phát tay một cái.

Kình lực phun ra ngoài, hủy diệt toàn bộ nội dung chân công, sau đó lập tức hướng bên ngoài động đi ra ngoài.

Mấy chỗ mới cải biến thời gian gần đây đều là điểm vô cùng máu chốt, trong đó có một chỗ dính líu tới Tầm Ti kình.

Điều này đại biểu cho cải biến người này, bản thân tuyệt đối biết rõ quá trình tu hành của tà ti.

Hôm nay nội dung trên thạch bích đã không thể tin, nếu muốn biết biện pháp tu hành, biện pháp duy nhất chính là tìm được người cuối cùng cải biến.

Nếu người này mạnh hơn hẳn ta, vậy hẳn ta sẽ trao đổi với y ta.

Nếu người này yếu hơn hẳn ta, vậy không trách được hẳn ta...

Ngoài động, tay áo Ngụy Hợp run lên, lập tức một con phi trùng màu lam nhạt như bọt ngựa từ trong ống tay áo gã bò ra.

Phi trùng mười phần bốn cánh, bụng to béo, quay người bò về phía đám người trúng độc hương vừa rồi.

Đáng thương hơn nữa, càng là Diệp Tiểu càng không biết,
mình chỉ thay đổi một chút thôi, một trò đùa mà đã đưa tới tai
họa vô danh.

199

“Đến đuổi ta a ~ “

Trong rừng tùng.

Càng tiêu diệt nhẹ nhàng lướt qua bụi cỏ cây khắp nơi, thỉnh thoảng mượn lực vượt qua chạc cây, thân pháp hơn người.

Mặc dù không bằng võ sư sở trường cước pháp, nhưng tốc độ cũng không kém bao nhiêu.

Ở phía sau, từng bóng người một đuổi theo không bỏ.

Bộ phận này là bộ phận còn sót lại của những thân pháp mạnh hơn sau một trận truy đuổi lúc trước.

“Tên này đang đùa ta đây à?!” Cách nô An thở hển hển cả giận nói.

Tên Việt Tiểu Điệp này, xưa nay giết người đều dựa vào nô bộc bên cạnh mình, bây giờ bên cạnh nàng một nô bộc cũng không có, chỉ bằng chút tuổi này, tu vi cho dù cao cũng chẳng cao hơn bao nhiêu.

Cho nên đoàn người bọn họ mới dám tiến lên bắt người.

Nhưng mới đuổi theo không bao lâu đã có người ý thức được, đó là vì Việt Tiểu Điệp đâu có nhiều nô bộc như vậy, chỉ toàn loại hình võ công cao cường.

Bối cảnh sau lưng cô gái này, chỉ sợ không đơn giản.

Cho nên đội ngũ đuổi bắt mới có thể càng ngày càng ít người.

“Các ngươi quá chậm, nhanh một chút!” Việt Tiểu Điệp nhảy nhót tung bồng ở phía trước tựa như con sóc nhỏ vui vẻ, chiếc khăn màu trắng lông xù tung bay theo gió ở sau lưng nàng, tựa như một con sóc to lớn đuổi.

“Chết tiệt!” Bọn Cách nô phía sau thở hồng hộc, đã cảm thấy không ổn.

“Mau đuổi theo ta a ~ ha ha ~ một đám ngu ngốc.” Việt Tiểu Điệp tựa hồ rất hưởng thụ loại trò chơi theo đuổi trong rừng

này.

Nàng vui vẻ cười to sung sướng, lộn một vòng, từ trên cây nhảy xuống, bay về phía một vách núi bò đầy dây leo phía trước.

Chỉ là lần này không bay được bao xa, nàng chợt thu lại tiếng cười, giảm chậm tốc độ, chậm rãi từ trên vách núi đá xông lên, rơi trên mặt đất.

Chỉ thấy phía trước nàng, một bóng người khô ngô đã sớm chờ đợi.

Bóng người kia mặc một thân áo đen, sắc mặt bình tĩnh, có thể thấy rõ đường viền cơ bắp trên người.

Rõ ràng là Ngụy Hợp ở lại sau này.

“Người gọi Việt Tiểu Điệp?” Ngụy Hợp cũng không thèm nhìn đám võ giả Cẩm Châu đang chạy tới phía sau.

Ánh mắt hắn tập trung vào nữ tử ở phía trước này.

“Ta là Việt Tiểu Điệp, người là môn chủ Vạn Độc Môn của cái đồ bỏ kia?” Việt Tiểu Điệp đảo mắt nhìn Ngụy Hợp, đồng dạng hỏi lại.

“Công pháp trên vách động, là người mới vừa sửa đổi?” Ngụy Hợp trực tiếp hỏi.

“Lợi hại.” Việt Tiểu Điệp hơi kinh ngạc: “Nhanh như vậy đã đoán được ta đã thay đổi chữ trên đó. Xem ra người cũng là người trong nghề này?”

“Tốt rồi, đừng quậy nữa, vốn là cho ta. Ta cũng không truy cứu nữa” Ngụy Hợp vươn tay ra, bình tĩnh nói.

“Đừng nghĩ tới chuyện bịp bợm, ta có thể đánh giá được thật giả. Nếu là giả, hôm nay người không thể rời khỏi khu rừng tùng này đâu.”

“Ngụy môn chủ uy phong thật lớn.” Việt Tiểu Điệp cười nói: “Tuy nhiên, chân công có thể cho người, nhưng người có thể giúp ta một chuyện nhỏ được không?”

“Giúp cái gì?”

“Giúp ta giết những người phía sau. Bọn họ một mực đuổi theo ta, cảm giác thật là bức bối.” Việt Tiểu Điệp lộ ra thần sắc bất đắc dĩ.

“Có thể, chờ người cho ta toàn bộ chân công rồi hẵng tính.”
Ngụy Hợp bình tĩnh nói.

“Như vậy, chân công đưa cho người trước!” Lời còn chưa dứt, càn là bướm nhỏ giơ tay vung lên, một chồng giấy bản màu vàng nhạt từ trong tay nàng khuếch tán ra, không ngừng phiêu diêu.

Trên tờ giấy kia vậy mà đều là chữ viết nhỏ li ti cùng bản đồ huyết mạch người luyện võ.

Nhân cơ hội này, Việt Tiểu Điệp cười duyên liên tục, thả người nhảy lên, lao về phía xa.

“Cần gì phải thế chứ.” Ngụy Hợp khẽ lắc đầu, đứng ở tại chỗ bất động, tùy ý để bản thảo này rơi xuống.

Mặc kệ bản thảo này là thật hay giả, chỉ cần bắt được người thì cũng có thể lấy được.

Quả nhiên, càng bé bướm không chạy được trăm mét thì đột nhiên phù một tiếng, từ giữa không trung ngã sập xuống đất, đâm vào một sườn núi, nằm yên không nhúc nhích.

Đám người Cách nô, An của võ giả Cẩm Châu thấy tình thế không ổn liền xoay người bỏ chạy.

Trước đó bọn hắn cũng chỉ nhất thời tham niệm, bây giờ thấy Ngụy Hợp đến, lập tức sinh lòng sợ hãi, không dám đuổi theo nữa.

Lúc này thừa dịp Ngụy Hợp và Việt Tiểu Điệp nói chuyện với nhau, đám người này cũng lạng lẽ nhanh chóng rời đi.

Ngụy Hợp không để ý tới đám người này, nhảy vài cái, tới bên cạnh Việt Tiểu Điệp ngã xuống đất.

Cô gái này ngã nhào vào một gốc cây thô to, rễ chằng chịt đan xen bên cạnh một gốc đại thụ.

Thân cây sinh trưởng nghiêng ở trên sườn dốc, bên trên kết đầy trái cây nhỏ màu đỏ như đậu tương, có chút giống như

phiên bản thu nhỏ của quả hồng Tây Hồng.

Ngụy Hợp đi đến trước người Việt Tiểu Diệp.

Cô bé này đã ý thức mơ hồ, lâm vào hôn độn, hai mắt trắng bệch, còn mơ hồ có chút sùi bọt mép, chìm vào trạng thái trúng độc.

Ngụy Hợp khẽ lắc đầu.

“Sớm dặn dò rõ ràng được chưa? Nhất định phải bắt ta làm thuốc.” Loại dược vật giống chất nhả này, hẳn cũng không để lại nhiều.

Hơn nữa nếu có tác dụng đối với võ sư, loại thuốc này sẽ bớt đi một chút.

Cho nên ngay từ đầu Ngụy Hợp không muốn dùng cũng có thể thấy đáng tiếc...

“Nói đi, tên.” Ngụy Hợp hỏi.

“Việt Tiểu Diệp.” Nữ hài dưới tác dụng của dược vật, thành thành thật thật khai báo.

“Thân phận gì?”

“Vạn phi cung nhị cung chủ là mẫu thân của ta.”

“Vạn phi cung? Là tổ chức gì?” Ngụy Hợp sững sốt, đây là một cái tên trước giờ chưa từng nghe thấy.

“Là tông môn lớn nhất Cẩm Châu.” Việt Tiểu Diệp dờ dãn trả lời.

Lúc này, nàng hoàn toàn không còn nụ cười linh động tàn nhẫn như trước.

“Được rồi, trực tiếp nói ra toàn bộ chân công bản thân người tu hành.” Ngụy Hợp thản nhiên nói.

Đúng vậy, mục đích căn bản của hắn không phải là động bích chân công mà là nội dung chân công mà Việt Tiểu Diệp biết được.

Thành động kia bị người sửa chữa nhiều như vậy. Mà Việt Tiểu Diệp lại là người duy nhất trong thời gian gần đây, tiến

vào vách đá trong sơn động. Cho nên, nàng tuyệt đối biết phải tu luyện như thế nào.

Về phần làm cách nào để đoán được chữ viết do nàng ta cải biến? Đó là bởi vì Ngụy Hợp gửi được trên người nàng ta, còn lưu lại một tia mùi thuốc cũ.

“Ta tu hành chân công là Thái Tuế Chân Kinh, tuyệt đối không phải là bí điển cung chính thông. Tổng cộng năm tầng, mỗi tầng ba cảnh giới, tầng thứ nhất...”

Việt Tiểu Điệp bắt đầu ngâm tụng, không ngừng nói ra nội dung Thái Tuế Chân Kinh này.

Nhưng trong lời nói của nàng ta xen lẫn rất nhiều thứ, liên quan đến việc tu hành của nàng ta cũng không quan trọng, còn có hồi ức kinh nghiệm.

Nghe xong trọn vẹn mười phút, hắn ta mới chỉ nói đến ba mươi mầu.

Ngụy Hợp có chút không kiên nhẫn được nữa, nếu kéo dài thời gian thì được hiệu của chất xúc tác đều đã hết.

Loại dược vật có thể tác dụng với võ sư này, nói giá cả so với vàng còn nhẹ hơn. Chủ yếu nhất là sản lượng quá thấp, không cho phép lãng phí.

“Nói thẳng phương pháp tu hành của Tầm kinh.” Hắn thúc giục.

“Tầm kinh, giai đoạn cần thiết để đột phá luyện tạng, là một hạng bí kỹ sau khi rèn xương tái tạo căn cơ, rất khó luyện thành.

Sau khi luyện thành, có thể rút ngắn thời gian rèn cốt đến luyện nội. Trên Thái Tuế Chân Kinh có ghi chép, Tầm Ti Kinh lại có thực lực chân chính, có thể dùng đường ống làm thủ đoạn tu luyện trên không.

Bước thứ nhất, trước hết thử truyền vào kinh lực, tiến vào bên trong.

Bước thứ hai, làm được kinh lực không làm bị thương Châm Thảo là có thể hoàn thành.

Bước thứ ba... “

Càng Tiểu Điệp không ngừng kể lại chi tiết.

Ngụy Hợp yên lặng ghi nhớ.

Chỉ là hắn không chú ý tới, lúc này thân thể Việt Tiểu Điệp tuy rằng cứng ngắc, nhìn như ở vào trạng thái đực hiệu, nhưng kỳ thật bên trong thân thể, kinh lực cũng không dừng lại, mà là đang kéo theo khí huyết không ngừng tuần hoàn, căn bản không có dấu hiệu trúng độc.

Rõ ràng không trúng độc, Việt Tiểu Điệp vẫn không ngừng nói về nội dung tu hành liên quan tới lực lượng của tơ tằm.

Những nội dung này, kỳ thật chín thành chín phần đều là thật, chỉ có một vài chi tiết nhỏ trong đó, bị nàng thay thế thành sai lầm.

Những sai sót này, không phải tự mình luyện qua, căn bản không thể phân biệt được.

Mấu chốt chính là, sai sót lần này, đều là dùng để thay thế tương tự.

Cứ như vậy, nhìn bề ngoài, bản luyện pháp này tương đương thuận lợi, nhưng trên thực tế luyện ra sẽ không phải bằng tơ tằm, mà là một loại sức mạnh khác không đạt tiêu chuẩn.

Điều này tương đương với việc làm lượng lớn tinh lực thời gian.

Ngụy Hợp mặc dù đọc rộng sách bí tịch, nhưng luyện công cấp độ tạng nội, thật đúng là đọc lướt qua không nhiều.

Đối với Tằm Ti kinh cũng hoàn toàn xa lạ, lúc này tự nhiên nhận không ra.

Hắn chỉ coi Việt Tiểu Điệp trúng nhả chân đực, lúc này nói ra nội dung đều là thật. Từng chữ cẩn thận ghi chép lại từng chữ một.

Rất nhanh, một thiên tà ti chừng năm ngàn chữ luyện pháp, liền xuất hiện trên vải vóc trên tay Ngụy Hợp.

Ghi chép xong xuôi. Ngụy Hợp thở phào nhẹ nhõm, bản luyện pháp này, từ nội dung mà xem, hợp tình hợp lý, hẳn là có thể luyện ra kinh lực.

Tiếp theo, phải xử trí Việt Tiểu Điệp trước mặt như thế nào đây.

Ngụy Hợp trầm ngâm một chút, vẫn không động thủ giết người, dù sao Việt Tiểu Điệp này tựa hồ bồi cảnh thâm hậu, vẫn là hậu trường đại thế lực bên kia Cẩm Châu.

Bây giờ Vạn Độc môn đã có rất nhiều cừu địch, nếu lại kết đại thù với thế lực bực này, chỉ sợ tình huống sau này sẽ không ổn.

“Tự giải quyết cho tốt.” Ngụy Hợp bỏ lại một câu cuối cùng, quay người tung người lướt đi, rất nhanh biến mất ở chỗ sâu rừng rậm.

Chờ hẳn rời khỏi rồi.

Càng Tiểu Điệp lặng lẽ mở hé mắt, yên lặng nhìn chung quanh một chút.

Nàng thật vất vả mới viết ra được hơn năm ngàn chữ, vẫn luôn phải giữ tư thế cứng nhắc.

Bất quá cũng may đã thành công lừa được tên ngu xuẩn kia.

Chỉ là một chút độc vật lại nghĩ để cho nàng càng tiểu điệp đi vào khuôn khổ, quả thực buồn cười. Thật cho rằng nàng từ nhỏ đến lớn chống lại độc tố đều là giả sao?

“Đúng rồi, vừa rồi có nhiều chỗ không ghi chép rõ ràng, hẳn là hạch đối chiếu một lần.”

Đột nhiên một giọng nam vang lên sau lưng cô.

Việt Tiểu Điệp đang chuẩn bị ngồi dậy, đột nhiên nghe thấy tiếng động, toàn thân căng thẳng, sợ tới mức tim đập mạnh, vội vàng tiếp tục giả ngu.

Ngụy Hợp không biết từ lúc nào đã vòng ra phía sau nàng, nhìn nàng nằm trên mặt đất, vuốt cằm lẩm bẫm.

“Lại đây, thuật lại phương pháp luyện tập tư tưởng vừa rồi một lần nữa, ta đối chiếu một lần nữa.” Hắn nói với Việt Tiểu Điệp.

Tiểu điệp ngó người.

Còn muốn đọc lại lần nữa ư! Đây chính là năm ngàn chữ đấy!

Càng đi thì trong lòng càng trầm xuống.

Nhưng bất đắc dĩ, nàng vẫn tiếp tục đọc tiếp một lần nữa.

Cũng may là nàng đã nhớ quá nhiều ký ức của mình, những nội dung vừa rồi, hiện tại nhớ lại một lần, rõ ràng kinh hiểm thuận lợi lặp lại lần nữa.

Ngụy Hợp cẩn thận đánh giá nội dung, xác định không sai, lúc này mới quay người, thả người nhảy lên, ly khai chỗ cũ.

Lần này dường như hắn ta đã thật sự rời đi.

Việt Tiểu Điệp nằm tại chỗ một hồi lâu, đợi trọn vẹn một khắc đồng hồ, mới thử im ắng mở hé mắt ra.

Sợ hãi!!!

Một khuôn mặt lớn đang ở phía trên nàng không đến nửa mét, lẳng lẳng nhìn nàng.

Việt Tiểu Điệp sợ tới mức cả người run lên, giơ tay tát tới một cái.

Ba.

Tay nàng bị nắm chặt, cả người bị nhấc lên.

“Trúng thuốc của ta, lại còn có thể nhanh như vậy tỉnh lại. Xem ra ngươi vừa rồi là đang gạt ta?” Ánh mắt Ngụy Hợp nham hiểm xuống.

“Ngươi đang nói cái gì?! Ngươi vừa mới làm gì ta thế? Tên cầm thú nhà ngươi! Đồ dâm tặc!!” Việt Tiểu Điệp thất kinh, vẻ mặt bi phẫn lấy tay che ngực mình.

“Ngươi không biết?” Ngụy Hợp lộ ra vẻ cười mà như không cười, “Thuốc của ta có thể làm cho người ta mất đi không chế, cũng có thể nhớ lại vừa rồi mình đã làm gì, đã xảy ra cái gì. Ngươi hiện tại giả bộ không biết?”

Hắn chậm rãi giơ một tay lên.

“Xem ra vẫn là đánh chết đi được rồi.”

“Không được!!” Việt Tiểu Diệp hét rầm lên, nàng từ trong mắt Ngụy Hợp nhận ra đối phương thật sự có ý giết nàng.

Khác với lúc trước ở Cẩm Châu, những người kia cho dù muốn gây bất lợi cho nàng, cùng lắm là muốn bắt nàng, cầm đi đôi lấy lợi ích.

Cho dù có người muốn giết nàng, cũng phần lớn là hạng người thực lực thấp kém.

Nhưng người trước mắt này lại khác.

Nàng từ trong mắt đối phương nhìn ra sát ý thật sự.

200

“Ta cho ngươi Thái Tu chân chính cùng Tầm Ti kinh toàn bộ! Đừng giết ta!!” Việt Tiểu Diệp the thé nói. Nàng không muốn chết, còn trẻ như vậy, còn nhiều thứ chưa trải nghiệm qua, chưa hưởng thụ qua.

“... Vừa rồi ta lừa ngươi, độc của ta, một khi trúng độc, mình đã làm cái gì, nói cái đó, sau đó sẽ không biết. Chỉ là cái đầu mờ mịt.” Ngụy Hợp nghiêm túc nhìn nàng trong chốc lát.

“Xem ra vừa rồi quả nhiên ngươi đang gạt ta, từ đầu đã lừa dối ta...”

Càng Tiểu Diệp ngẩn ra, lập tức giận dữ.

“Ngươi gạt ta!!?”

“Xem ra ngươi hẳn là đã được luyện qua rất nghiêm khắc về việc kháng độc, hơn nữa ta đã thử các loại dược hiệu, đối với ngươi hữu dụng rất ít.” Ngụy Hợp bình tĩnh trở lại: “Được rồi, tự nói đi. Quá trình luyện tập của Tầm Ti kinh.”

“Ta nói ngươi sẽ bỏ qua cho ta!!” Lúc này Việt Tiểu Diệp cũng không còn vẻ nhẹ nhàng như trước, nghiêm nghị nói.

“Đương nhiên. Ta nói được thì làm được” Ngụy Hợp gật đầu.

“Ta có thể nói chín phần trước, một phần còn lại, ta vẫn giữ lại, chờ sau khi có người tới đón ta, ta sẽ nói toàn bộ!” Việt Tiểu Diệp bắt đầu nói điều kiện.

Hiện tại nàng cũng đã nhìn ra, nam nhân trước mắt này không dễ lừa gạt. Có thể nói là cáo già thật sự.

Nói như vậy, trong lúc sinh tử, giết người hạ độc thì phần lớn mọi người sẽ thắng thắn.

Có người có thể đi đường vòng, đã tính là lợi hại rồi.

Dù sao đây cũng là chém giết trong giang hồ, một khi vòng vèo nhiều hơn, không cẩn thận không khéo chính mình cũng phải đi vòng vào lạt thuyền.

Cái gọi là nói nhiều ắt sẽ mất, mưu kế càng tinh xảo, cũng càng dễ xảy ra sự cố.

Vì lẽ đó, đại đa số mọi người đều có thể giết liền giết, có thể đi thì đi, sẽ không dây dưa dài dòng.

Như Ngụy Hợp, người tâm tư tính toán, đi vòng qua vòng lại là một số rất ít.

“Như vậy, thuật người nói là Tầm Ti kinh, cũng cần được dẫn mới có thể luyện thành, như vậy người có thể lưu lại một phần được dẫn, còn lại đều nói hết.” Ngụy Hợp thản nhiên nói.

Dược Dẫn là điểm mấu chốt nhất của công pháp võ học, số chữ ít nhất, nhưng cũng là chỗ quan trọng nhất.

Vì vậy Việt Tiểu Diệp hơi suy nghĩ một chút rồi đáp ứng. Bởi vì được dẫn của tư tầm mới là mấu chốt làm cho luyện pháp chân chính sinh ra hiệu quả.

Chỉ có được dược dẫn phụ trợ mới có thể phối hợp luyện pháp, chính thức nắm giữ trạng thái của tầm tư.

Dược dẫn thật ra đa phần là một loại dược gây ảo giác.

“Được.” Nàng nhanh chóng gật đầu.

“Còn nữa, người phải một hơi nói hết, tốc độ nhanh nhất, không thể dừng lại.” Ánh mắt Ngụy Hợp hơi âm trầm: “Dừng lại một chút, ta chặt một chân người.”

“...” Thần sắc Việt Tiểu Diệp xiết chặt, nuốt khan một ngụm nước bọt.” Nếu sai mất năm lần thì sao?”

“Không phải vẫn còn đầu sao?” Ngụy Hợp hỏi.

Lần này càng là Tiểu Diệp không dám xằng bậy.

Nàng biết rõ, Ngụy Hợp như vậy, giống như mẫu thân nàng cáo già, chỉ cần có một chút hoài nghi, liền thật có thể động thủ ngoan độc.

Lập tức, hai người một người nói một người.

Rất nhanh hẳn liền đem toàn bộ thuật luyện pháp của Tầm Ti kinh nói ra một lần.

“Thái Tuế Chân Kinh kia đâu?”

“Ta cũng chỉ biết rèn cốt cấp độ, sau đó không biết, đó là võ học căn bản của cung, không dễ tới tay như vậy. Người muốn không?” Việt Tiểu Điệp thành thật trả lời.

“Nói đi.”

Sau đó lại là lần thứ hai ghi chép. Lần này so với lần trước thì đơn giản hơn nhiều. Việt Tiểu Điệp cũng không dám giở trò nữa.

Rất nhanh, ghi chép xong, Ngụy Hợp gật đầu, lúc này đây nội dung so với lúc trước, ở giữa không có một điểm dừng lại, trước sau sai sót tổng cộng năm chỗ.

Nói cách khác, trước đó nàng đã lén sửa năm chỗ, trong đó vị trí thứ nhất là bắt đầu.

“Xem ra người cũng không bị ảnh hưởng bởi dược vật của ta...” Ngụy Hợp phán đoán.

“.....” Việt Tiểu Điệp không còn gì để nói.

Nàng nhìn Ngụy Hợp tỉ mỉ đánh tằm vải, sau đó cuộn nó thành một quyển, cất đi.

“Hiện tại có thể thả ta đi chứ? Chúng ta không có thù hận, không có lợi ích gút mắc. Sau lưng ta là Vạn Phi Cung mạnh nhất Cẩm Châu, người cũng không muốn bởi vì ta mà kết thù với thế lực lớn như vậy?”

Nàng thành thật khuyên bảo.

“Đúng vậy.” Ngụy Hợp gật đầu, cảm thấy nàng nói rất có lý.

“Thế nhưng, ta cũng ép người nói nhiều bí mật võ học như vậy, vạn nhất người trở về, tìm trưởng bối của người kiện ta một trạng, tìm người tới giết ta. Như vậy chẳng phải rất thiệt thòi sao?” Hãn chân thật nói.

“Ta thề, hôm nay chuyện này tuyệt đối sẽ không.” Việt Tiểu Điệp giơ tay phát ra một lời thề độc chết cả nhà mình.

“Mặt khác, ta làm sao biết được, thứ người cho ta lần này, là thật hay giả? Vạn nhất lần này cho là giả thì phải làm sao?” Ngụy Hợp lại hỏi.

“... Vậy ngươi muốn làm thế nào?” Việt Tiểu Điệp bất đắc dĩ nói.

“Như vậy.” Ngụy Hợp bỗng nhiên nghĩ ra một biện pháp. Hắn vỗ tay một cái.

“Ngươi trước tiên theo ta trở về, chờ ta luyện thành rồi mới thả ngươi về. Như vậy ta sẽ biết ngươi không lừa ta. Sao nào?”

“Không được!” Việt Tiểu Điệp thầm quýnh lên: “Ta và ngươi vốn không quen biết, không oán không cừ, ngươi không thể vô duyên vô cớ đối với ta như vậy được!”

“Cứ quyết định như vậy đi.” Ngụy Hợp cảm thấy rất thích hợp.” Trên người ngươi vẫn còn chút võ nghệ, cứ như vậy, ta không thể tùy thời ở bên cạnh ngươi, phòng bị ngươi đào tẩu. Cho nên...”

Phù!

Y đột nhiên ra tay, đánh hai nhát liên tục vào hai chân Việt Tiểu Điệp.

Tốc độ Ngụy Hợp lúc này nhanh cỡ nào, thần lực, cấp tốc, Phi Long Công, tăng ba chồng lên, bỗng nhiên bộc phát, ngay cả luyện tạng bình thường cũng không bằng.

Căn bản không phải một võ sư mới rèn cốt như Việt Tiểu Điệp có thể so sánh.

Việt Tiểu Điệp mới miễn cưỡng lui về phía sau, vận kinh, ý đồ phản kháng, đã bị hai chưởng đánh trúng.

Rắc rắc hai tiếng giòn vang.

Tiểu điệp hừ thảm một tiếng, hai chân như nhánh cây gãy lìa.

Nàng ngã nhào trên mặt đất, dùng tay chống đỡ mặt đất, muốn đứng dậy, đáng tiếc Ngụy Hợp lại xuất ra hai chưởng nhanh như chớp.

Sau hai tiếng giòn tan, hai cánh tay của nàng cũng đứt rời.

“Được rồi, như vậy ngươi không có biện pháp chạy trốn, cũng không có thủ đoạn gì nhỏ.”

Ngụy Hợp hài lòng thu tay về.

Nàng này lòng dạ độc ác, lại yêu thích lừa người, dứt khoát làm chút bảo đảm, về sau cũng có thể có chút an toàn.

Vì vậy, hắn lại lấy từ trong túi độc ra một quả trứng côn trùng màu ngà sữa thật nhỏ.

Sau đó nắm lấy miệng Việt Tiểu Điệp, nhẹ nhàng búng ra.

Sặc... Khắc khắc khục!

Nữ hài ho khan một trận, lập tức bị ngạnh sinh nuốt mất trứng trùng to bằng hạt đậu tương kia.

“Đó là cái gì!?” Nàng ngã nhào trên mặt đất, hét lớn.

“Một con ong mật rất đáng yêu.” Ngụy Hợp nói, “Chỉ cần người không chạy trốn, chúng nó sẽ không ở trong bụng người lấy mật làm tổ đâu. Yên tâm.”

Trong lòng càng nhỏ lại càng bi phẫn, vừa sợ hãi.

Nàng bắt đầu phẫn nộ, mắng loạn, rít gào.

Nhưng đáng tiếc, Ngụy Hợp rất nhanh dùng tất tất của chính mình làm ra một cái dây thừng, buộc chặt vào miệng, ngăn lại âm thanh.

Nhưng rất nhanh, sợi dây đã bị kinh lực của Việt Tiểu Điệp cắn nát.

Ngụy Hợp ngại ồn ào, dứt khoát quay cổ nàng vài cái, đánh ngất tại chỗ, sau đó một tay ôm lấy, liền trở về chỗ cũ.

Về phần có chọc vào thế lực Cẩm Châu hay không, kỳ thật Ngụy Hợp không quá để ý.

Vạn Độc Môn hắn đã trốn đến Hắc Ốc sơn độc chướng rồi, vị trí bí mật, thế lực bình thường cũng không đến mức dễ dàng tìm kiếm.

Hơn nữa, lời nói của Việt Tiểu Điệp rốt cuộc là thật hay giả, còn có việc thương lượng lại.

Chỉ cần nghe được mấy câu nói của nàng đã bị dọa sợ, vậy Vạn Thanh môn chủ như hắn không phải là phí công rồi.

Ngụy Hợp mang theo Việt Tiểu Điệp thu hoạch ngoài dự liệu, một đường trở về, trở lại vị trí thợ săn trước kia.

thợ săn kia thấy hắn đi vào một chuyén, không bao lâu sau lại dẫn theo một cô gái xinh đẹp về, hơn nữa còn là một cô bé bị đánh gãy chân tay, ngất xỉu.

Thợ săn nuốt nước miếng, không dám nhiều lời.

Nhưng Ngụy Hợp lại giải thích nhiều hơn một câu.

“Ta vừa mới đi vào sơn động kia, gặp phải không ít người đánh nhau. Cô bé này bị người ta ngộ thương, thương thế nặng, mắt thấy sắp không được rồi. Ta không đành lòng, định đưa nàng trở về cứu chữa trước một phen.”

“Thì ra là thế, Ngụy tiên sinh là người chân tâm thiện.” Lúc này ánh mắt thợ săn mới thả lỏng xuống.

“Mặt khác, ở sơn động kia rõ ràng có người phát hiện sao?”
Hắn nghi ngờ hỏi. “Lúc ta tìm được, nơi bí mật như vậy, theo đạo lý hẳn là sẽ không có người phát giác a? Hơn nữa chỗ đó, nhất định trong thời gian còn có hung mãnh dị thú ẩn hiện.”

“Ẩn nấp? Dị thú?” Trong lòng Ngụy Hợp khẽ động, “Cái chỗ mà người nói, nhưng mà... Cửa ra vào có không ít Bạch Tùng, cửa động có một tảng đá lớn, phía trên tràn đầy rêu xanh dây leo chặn sơn động?”

“Bạch Tùng? Nơi đó không có Bạch Tùng, hoa đỏ tím ngược lại không ít, cửa ra vào có đá chặn cửa, nhưng đó là mấy khối hắc thạch xanh biếc, không phải đá trắng.” thợ săn lắc đầu.

Trong lòng Ngụy Hợp khẽ động, biết mình có khả năng đi nhầm chỗ.

“Người bây giờ có thể dẫn ta đi không?” Hắn trầm giọng nói.

“Được rồi... Sơn động kia có dị thú rất hung mãnh, nguyên bản là ta không muốn thời gian này tới gần. Chúng ta sớm tranh thủ thời gian, thừa dịp dị thú kia chưa quay về động.”
Thợ săn gật đầu.

Hai người mang theo Việt Tiểu Điệp hôn mê đi tới, rất nhanh liền lướt qua sơn động vừa rồi mọi người tranh đoạt chân công.

Đi về phía trước thêm một đoạn, Ngụy Hợp phát hiện Việt Tiểu Điệp sắp tỉnh lại, lại vận kinh cho nàng vài cái, tiếp tục đánh ngất người.

Thợ săn không phát hiện, tiếp tục đi về phía trước, con sóc nhỏ trên vai hắn không ngừng chỉ về phương hướng, phát ra tiếng kêu chi chi.

Không bao lâu, một chỗ bên ngoài là sườn núi, ba người một sóc, dưới đáy sườn núi có một vách núi nhìn không chút thu hút liền ngừng lại.

“Chính là chỗ này.” thợ săn duỗi tay nhấn một cái lên vách núi đá.

Vách núi kia vậy mà lại lún sâu vào trong.

Một mảng lớn dây leo cùng cành lá dày đặc, ở chỗ này tạo thành một cái rèm cửa và nguy trang. cứng rắn đem sơn động như vậy giấu ở dưới đáy một chỗ sườn núi.

Ngụy Hợp tâm tắc lấy làm kỳ lạ, lại đánh Việt Tiểu Điệp tới vài cái, để cho nó tiếp tục ngất đi.

Xách người, hắn chậm rãi đi vào sơn động.

Bên trong kết cấu cùng sơn động hắn vừa đi qua giống nhau như đúc, cuối cùng có một chữ khắc.

Nhưng nội dung khắc chữ lại hoàn toàn khác với vừa rồi. Mà là một thiên công pháp khác.

Đây là một phần bí kỹ.

Ngụy Hợp giơ đuốc, đốt đứt mạng nhện chung quanh, tập trung nhìn xem bí kỹ này.

Phía trước còn có không ít lời nói trước.

“Trọng thương tới nước này, tự biết chắc chắn phải chết, lưu lại một phần pháp môn, lấy thật giả giả để nghi hoặc. Người hữu duyên có thể đến đây, nên có thể kế thừa y bát của ta, tập được phương pháp này.”

Chữ được khắc là một đoạn tách ra không gian.

Phía dưới vẫn còn có.

“Nếu có thể luyện thành công pháp này, hy vọng có thể giúp đỡ ta, nhưng lại tàn nguyện, giết một người vì Thượng Quan Thương Lộc.”

Phía dưới chính là toàn bộ bí kỹ.

Ngụy Hợp nhìn thấy cái tên Thượng Quan Thương Lộc, trong lòng cũng cảm khái.

Nếu như hắn nhớ không lầm thì cái tên này chính là tổ phụ của Thượng Quan Thiên Ân Môn.

Người này đã chết hơn tám mươi năm, đã sớm không còn thi thể.

“Thế nào, là cái này đúng không?” Thợ săn bên cạnh cũng không hiểu mấy thứ đồ chơi cao thâm này.

Ít nhất cũng phải là võ sư.

Đây là kỹ xảo bí pháp dùng kinh lực luyện ra, tất nhiên không phải một võ giả cấp dưới như thợ săn có thể nhìn ra được.

“Không sai, là vật ta muốn” Ngụy Hợp gật đầu. Hắn nhanh chóng xem qua một lần toàn bộ bí kỹ này.

Đây là một quyển bí kỹ tên là Tầm Ti Cực Huyền Kính.

Kỳ thật không có bất kỳ liên quan gì với Tầm Ti kinh, môn bí kỹ này, chỉ là tên giống như tầm ti kinh, đều có hai chữ tầm ti.

Tu luyện bí kỹ này cực kỳ phức tạp, nhưng đại khái hiệu quả, là có thể khiến cho sức mạnh bản thân võ giả trở nên hết sức nhỏ như tơ tằm, hơn nữa cực kỳ cứng cõi, trong thời gian ngắn có thể tăng cường kinh lực xuyên thủng lực mấy lần.

Trong đó còn liên quan đến không ít dược vật, huyết nhục dị thú cần làm vật dẫn.

“Nếu có thể phối hợp đầy đủ, vừa vặn lấy ra phối hợp tu hành Phúc Vũ Kính, làm bí kỹ tiêu chuẩn của Vạn Thanh môn.”

Ngụy Hợp hài lòng.

Vạn Thanh môn thiếu hụt không ít bí kỹ, nói chính xác hơn là Thiên ân môn hiện tại, toàn bộ đều thiếu bí kỹ.

Chắc hẳn là bị Thượng Quan Kỳ một mạch đem toàn bộ tinh hoa mang đi.

Lần này đi ra, quả thật không thiệt.

Được một bí kỹ biết được Tầm kinh, lại còn có được một cái tơ tầm huyền kinh cực kỳ như vậy.

Ngụy Hợp quyết định, sau này bí kỹ này sẽ đổi tên là Vạn Thanh cực huyền kinh, làm tiêu chuẩn cho Vạn Thanh môn về sau.

Nhanh chóng ghi chép lại bí kỹ, Ngụy Hợp dứt khoát hủy đi bức tranh đá.

Trở lại Vạn Thanh môn, hắn ném Việt Tiểu Điệp vào một căn phòng nhốt lại, chuyên gia phụ trách ăn uống tiết lộ.

Sau đó chẳng buồn quan tâm tới nàng ta nữa, tự mình tập trung nghiên cứu Tầm Ti kinh.

Quả nhiên.

Không ngoài dự đoán của hắn, Việt Tiểu Điệp đưa ra phương pháp tiềm tu của Tầm Tu, xác thực không lừa hắn. Lần này là thật.

Dưới sự phụ trợ của Phá Cảnh Châu, Ngụy Hợp chỉ mất nửa tháng đã luyện được tới cửa ải chỉ cần được dẫn phụ trợ đột phá.

Đây vốn chỉ là một kỹ xảo cao thâm, lại là chân truyền.

Nếu không truyền đi, vậy dù thế nào cũng không nghĩ ra nên tu thành thế nào, nhưng nếu được truyền thụ, đó chính là đôn ngộ một sớm, chỉ điểm liền thông.

Chỉ cần lấy được phương hướng và trình tự, lại lấy ngộ tính Ngụy Hợp, tặng thêm Phá Cảnh Châu, rất nhanh liền đến thời khắc sống còn.

Mà cửa ải cuối cùng, hắn chỉ cần dùng Phá Cảnh Châu cưỡng ép phá vỡ là có thể hoàn thành.

Tơ tầm thành thực, về sau liền có thể tập trung tái tạo căn cốt, tu thành mười tám đạo vân văn cần thiết cho tầng thứ sáu Phúc

Vũ Tụ Vân Công.

Như thế, trong vòng hai ba năm, tất có thể đột phá luyện tạng!

201

Mặt trời vừa mọc thì đám chim chóc líu ríu, vang lên tiếng chim hót, bay lượn vòng quanh giữa không trung.

Nơi dừng chân của Vạn Thanh môn.

Ngụy Hợp tay cầm bút lông, chấm mực nước, chậm rãi viết thư từ gửi đến phủ thành.

Thư cho Lâm Tiêu Tiêu, hai ngày trước Lâm Tiêu Tiêu được hộ tống qua tiêu cục đưa tới một lượng lớn lương thực cho Vạn Thanh môn.

Mặc dù đều là Trần Quân, nhưng vào thời điểm máu chót này, có thể tìm được nhiều lương thực như vậy, rõ ràng cũng đã cố gắng hết sức.

Cho nên Ngụy Hợp tự mình trả lời nàng, cũng viết tình huống đệ đệ Lâm Viễn gần đây nhất.

Lâm Tiêu Tiêu vì trước đó Thiên ấn môn tan vỡ mà tránh họa, rời xa phủ Thái châu, bây giờ ở bên kia cũng đã ổn định.

Hiện tại có thêm một đầu dây cung ứng lương thực, Ngụy Hợp cũng an tâm hơn không ít, hẳn hoàn toàn có thể vòng qua Tuyên Cảnh thành, trực tiếp lấy tài nguyên từ Thái Châu phủ đưa đến.

Tiêu hao của ruộng thịt cũng đã có bảo đảm nhất định, tất cả sự vụ, dần dần đi vào quỹ đạo.

Viết xong thư, Ngụy Hợp bỏ nó vào phong thư dùng kéo phong khẩu, sau đó chờ một lát phái người đi Thái Châu phủ đưa tin.

Thịch thịch thịch.

Tín mới được phong xong, liền có người nhẹ nhàng gõ cửa.

“Mời vào.”

Ngụy Hợp đặt thư lên bàn, ngẩng đầu nhìn lên.

Cửa phòng mở ra, Vạn Thanh Thanh chậm rãi đi vào.

So với lúc vừa mới vào Hắc Ốc sơn, Vạn Thanh Thanh sớm đã tẩy đi vẻ ngây ngô trên người, dần dần trở nên thành thực giống như Vạn Lăng, khô luyện.

Một mái tóc dài cũng theo thói quen buộc sau lưng, trên người thường xuyên mặc quần dài mặc thường xuyên, thuận tiện tùy thời ra tay hành động.

Lúc này nàng cũng như vậy, một thân sa y màu xanh nhạt, bên trong là một bộ trang phục bó sát người.

Thoạt nhìn vừa đẹp vừa quan, cũng không ảnh hưởng tới việc ra tay dùng sức.

“Nguyên lai là sư tỷ, có việc gì thế?” Ngụy Hợp hiểu rõ hỏi.

“Liên quan tới tung tích phần thiếu sót còn lại của Thiên ấn, ta có manh mối.” Vạn Thanh Thanh trầm giọng nói.

“Ồ? Ở Xích Cảnh quân?” Ngụy Hợp suy đoán.

“Không, ở phủ úy trì, sáu bản bí tịch chân công còn lại toàn bộ nằm trong tay tổng binh Xích Cảnh quân, Úy Trì Chung. Hiện tại, toàn bộ nên ở tại úy trì phủ.” Vạn Thanh nghiêm túc nói.

“Ta đã điều tra nhiều điều tra rồi, sau khi bọn họ vợ vét chi mạch, giao tất cả bí tịch cho Úy Trì Chung cất giữ. Ta đã thử lên vào Trì phủ, nhưng không tìm được vị trí cụ thể.”

“S Úy Trì phủ.” Ngụy Hợp đứng lên, trầm ngâm một lát.

Hôm nay Thiên Ấn môn trùng tụ, Vạn Thanh môn nhất mạch hẳn không sợ, nhưng còn các công pháp còn lại thiếu phần sau công pháp, lại có chút phiền phức.

Không ít người trong bọn họ không có kế tiếp, chỉ có thể tạm thời đình trệ, còn không dễ sửa tu.

Đến trình độ này, một khi cải tu, không nói đến việc kiếm củi ba năm thiêu một giờ, nguyên huyết tiêu hao lúc trước cũng sẽ tàn phế, khiến người ta được không bù mất.

“Sau khi úy trì chung ly thành, trong phủ còn lại mấy người?” Ngụy Hợp hỏi.

“Còn có Ủy Trì Yên, úy trì Viên Toa, hai đại cao thủ, hai người này mặc dù danh tiếng ở vòng tròn võ giả không nổi, nhưng ở trong vòng thương nhân trong thành lại là đại thương nhân nổi tiếng.

Đã từng có người thấy bọn họ ra tay, thân thủ đều không kém. Còn cụ thể đến trình độ nào, thì không biết được.”

Chưa thật sự giao thủ qua, liền không biết thực lực của đối phương.

Đây là tình huống thường thấy nhất trong giang hồ, rất nhiều người thanh danh không nổi, căn bản không có cách nào đoán đại khái cấp độ đó.

Thực lực, địa vị không phải là nhìn cảnh giới so sánh mà là từ đánh ra.

Giống như Ngụy Hợp, cảnh giới chỉ là rèn cốt, nhưng luyện tạng cũng có chết ở trên tay hắn, bây giờ sau khi biết được danh tiếng, ai dám cùng hắn đấu một?

“Ngoài ra, còn có hơn một trăm Xích Cảnh quân cận chiến thông thường, đều là cấp độ một huyết hai huyết, cùng ba bộ tinh nhuệ không sai biệt lắm. am hiểu quân trận phối hợp.

Mặt khác, trong phủ úy trì còn có ba cao thủ môn khách, phiên giang thủ Lý Tuyên, bảy gã kiếm Âu Khai Minh, Trọng Sơn Cung Lý Như Anh.”

“Có chiến tích giao thủ không?” Ngụy Hợp hỏi.

“Có, nhưng không nhiều, cần phải điều tra, bắt quá xem qua đái ngộ ngày thường ba người ở trong phủ, gần với hai người Ủy Trì Yên, hắn là không kém, nhưng không đến mức quá mạnh.” Vạn Thanh Thanh trả lời.

“Tin tức bí tịch ngươi lấy được từ đâu?” Ngụy Hợp hỏi lại.

“Ta đi tìm quan viên quản lý thương khố chiến lợi phẩm của Xích Cảnh quân, sau khi tìm được người trong nhà, hỏi thăm tình hình, sau đó nhiều chỗ so sánh, liền biết bí tịch không bị quân đội thu nhận, mà là bị chính úy Trì Chung giữ lại.” Vạn Thanh Thanh nói.

“Như thế, việc này không nên chậm trễ, đêm nay, ta tự mình đi phủ lâu một chuyến.” Ngụy Hợp thản nhiên nói.” Đồ vật lấy một mạch Thiên Ân môn ta, hiện giờ cũng nên thu chút thù lao.”

“Nhưng bây giờ úy trì hoãn lĩnh quân bên ngoài, nếu chúng ta tập sát phủ đệ của hắn, nếu dẫn đến... có lẽ sẽ tạo thành ảnh hưởng không tốt?” Vạn Thanh Thanh hơi do dự.

“Lo lắng của ngươi có lý, chẳng qua chỉ cần người chết không nhiều lắm, chẳng phải là tốt rồi sao.”

Ngụy Hợp bình tĩnh nói.

Kỳ thật hắn cũng không có từ tâm tính chuyển đổi lúc trước, từ võ giả bình thường đến môn chủ một phương chuyển biến, không phải dễ dàng như vậy.

Hắn ta vẫn quen với việc một mình ra tay giải quyết toàn bộ.

“Đã rõ, ta sẽ cùng đi với ngươi.” Vạn Thanh Thanh gật đầu.

“Bây giờ ngươi thân là môn chủ Vạn Thanh môn, tạm thời thay mặt làm môn chủ Thiên Ân môn, không cho phép có sai sót gì. Trừ ta ra, ít nhất cần một người hộ tống.”

“Về phần đó sao? Ta một mình cũng có thể đi sớm về, thoải mái thoát ly. Nhiều người ngược lại ngược lại không tốt.”

Ngụy Hợp nhíu mày.

“Không giống nhau. Hiện tại trên người ngươi quan hệ đến điểm mấu chốt của Thiên Ân môn.” Vạn Thanh Thanh trịnh trọng nói.

“Vậy thì như vậy, vẫn là lên vào?” Ngụy Hợp bật cười: “Nếu động tác quá lớn, dẫn tới tam đại gia vây kín, cũng không đáng. Hiện tại Thiên Ân môn không phải đối thủ của tam đại gia.”

Nếu là thời kỳ Thượng Quan Kỳ Toàn thịnh, có lẽ còn có thể miễn cưỡng đối đầu, nhưng bây giờ... Ngay cả một nửa thế lực của Thiên Ân môn cũng chưa tới.

Vạn Thanh Thanh cũng hiểu được điều này, há miệng, cuối cùng vẫn không tiếp tục kiên trì.

“Tốt rồi, sư tử, người đi xuống nghỉ ngơi đi, vất vả rồi.
Chuyện sau này ta tự mình tiếp nhận.” Ngụy Hợp nhu thuận nói.

“Được rồi...” Vạn Thanh Thanh gật đầu: “Đúng rồi, con Việt Tiểu Điệp mà người bắt về kia, nên xử trí như thế nào?”

“Liên quan, chờ Cẩm Châu bên kia tới chuộc người. Nếu không có ai tới chuộc người, vậy quay đầu đào sạch bí kỹ công pháp nàng biết, tùy tiện tìm chỗ chôn.” Ngụy Hợp tùy ý nói.

“Tốt a.” Vạn Thanh Thanh có chút không thích ứng với phong cách Ngụy Hợp, bất quá một khi thiên tử một triều thần, bây giờ nếu Ngụy Hợp làm chủ, vậy tùy phong cách là được.

Sau khi Vạn Thanh Thanh rời đi.

Ngụy Hợp ra khỏi cửa, đứng ở bên cạnh đầm nước, nhìn xuống hồ điệp ngư màu đỏ chậm rãi bơi đi.

Hồng Hồ Điệp này là hẩn đặt cho đôi phương cái tên. Con này không giống trùng, thú không giống thú, cá không giống cá, gia hỏa luôn làm bạn với hẩn, ở trong đầm nước này tu hành rất lâu rồi.

Mỗi lần hẩn tu hành thì tên khốn này đều yên tĩnh bơi lội, hoặc là đi săn, hoặc là du ngoạn, hoặc là tò mò quan sát động tác của hẩn, tựa hồ là đang quan sát hành vi của hẩn.

Dần dà, Ngụy Hợp cũng quen thuộc với nó, thỉnh thoảng cũng cho nó ăn chút đồ ăn.

Sau khi ném chút đồ ăn cho hồ điệp, Ngụy Hợp đứng yên trên mặt đất, lẳng lặng vận kinh, cảm nhận được toàn bộ kinh lực tràn đầy như tơ.

Kinh lực này đã dựa theo phương pháp tu hành của Tầm Ti, từng bước một đi đến điểm cuối cùng.

Chỉ còn thiếu một bước nữa là có thể bước chân vào được to tầm.

*

*

*

Mà cửa ải cuối cùng này, chính là cần một loại thuốc dẫn, đó chính là trôi nổi.

Nếu là người khác, có lẽ chỉ có thể cân nhắc công phu trên người Việt Tiểu Địch, ép hỏi phương pháp phối chế đầy đủ của Phù Du.

Nhưng Ngụy Hợp không cần.

Hắn cảm thụ được hạt châu phá cảnh vừa mới viên mãn một lần nữa.

Nhắm mắt, nghe tiếng thác nước chảy rào rào bên cạnh, lâm vào trầm tĩnh.

Mười phút.

20 phút.

Ba mươi phút.

Nửa canh giờ sau.

Thời gian tựa như nước chảy bên mép đằm, chậm rãi theo dòng suối, kéo dài về phía xa.

Mặt trời chậm rãi nhô lên đến đỉnh đầu.

Ngụy Hợp chậm rãi mở mắt ra, cảm thụ được trong cơ thể bắt đầu có đại lượng kinh lực hình tia đang xoay tròn.

Trong lòng hắn nghĩ đến đột phá của Tầm Ti, sau đó tâm niệm đâm lên ngực một cái.

Phốc.

Lập tức mảng lớn nhiệt lưu từ ngực tuôn ra, phóng xạ toàn thân.

Nhiệt lưu tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, chỉ mấy giây đã nhanh chóng biến mất.

Thay vào đó, đại lượng sức mạnh tinh xảo tinh xảo so với trước kia càng thêm tinh tế.

“Cứ vậy là được rồi?” Ngụy Hợp đợi trong chốc lát, phát hiện không có biến hóa nào khác, chính mình cũng có chút không

dám tin tưởng.

Hắn mắc tơ tằm kinh lâu như vậy, thế mà đơn giản như vậy trôi qua?

Trong lòng nghi hoặc, hắn nhanh chóng dựa theo phương pháp kiểm tra của Tầm Ti, bắt đầu kiểm tra cấp độ kinh lực của mình.

Đặc chất lớn nhất của Tầm Ti kinh chính là kinh lạc xương cốt trong nội tạng, toàn bộ tiến ra xuất từ nguyên thần, hơn nữa không có trở ngại gì.

Cùng với cốt kinh khác, cốt kinh cũng có thể ra vào xương cốt, nhưng tốc độ kém xa khí thế của tơ tằm.

Bất quá Ngụy Hợp nghĩ lại, Tầm Kinh này ven ven chỉ là một kỹ xảo nhỏ, kỳ thật tiêu hao cũng không lớn.

Đoán chừng là bởi vì như thế, mới có thể nhẹ nhàng đột phá như vậy.

Tơ tằm thành thực, Ngụy Hợp bắt đầu thử nghiệm, tái tạo căn cơ.

Phúc Vũ Tụ Vân công tăng thứ sáu, muốn tu thành cần phải tu thành Tụ Vân Cốt thể.

Mà Tụ Vân Cốt phải đạt tới mười tám đạo vân văn mới được. Bây giờ hắn đã tu thành một nửa của đạo thứ nhất, tiến độ chậm chạp khiến người nghe kinh hãi.

Nhưng bây giờ Tầm Ti kinh vừa thành, Ngụy Hợp lại lần nữa điều động Tầm Ti kinh, thẩm thấu vào xương cốt, bắt đầu rèn luyện vân văn. Nhất thời cảm giác nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Tiến độ tối thiểu là gấp mấy lần lúc trước.

Trong lòng Ngụy Hợp vui sướng, chuyên chú luyện công, tốc độ rèn mây vượt xa trước kia, mắt thường cũng có thể thấy được, không ngừng có vân văn thật nhỏ chậm rãi ngưng tụ.

Chế tạo vân văn cần tiêu hao không ít kinh lực, ban ngày, Ngụy Hợp cũng chỉ tiêu hao một nửa kinh lực để tu hành, sau đó liền nhắm mắt về phòng nghỉ ngơi.

Hắn cần phải hồi phục đến trạng thái hoàn chỉnh mới có thể lên vào phủ Úy Trì.

Chỉ cần tập hợp đủ Cửu Phật Thiên ấn, hắn liền có thể đổi Phúc Vũ kinh thành Cửu Phật kinh, đến lúc đó thực lực liền có thể tăng nhiều.

Tuyên Cảnh thành, phủ úy trì.

Buổi tối đèn đuốc sáng trưng.

Lúc này trong chính sảnh của úy trì phủ đang cử hành tiểu hội liên hợp của Xích Cảnh quân.

Ba bộ tinh nhuệ đều ở đây, ba bộ tinh nhuệ của Kim Hình bộ, Hỏa Hình bộ, Thủy Hình bộ, ba bộ hiện tại đại diện cho thực lực của ba nhà.

Kim Hình bộ đại biểu cho Chu gia, Hỏa Hình bộ và Thủy Hình bộ, trộn lẫn thế lực của các Du gia và Vương gia.

Chủ vị, úy trì hoãn mặc cẩm bào, râu đen một thước, hai tay ấn đầu gối, ngồi ngay ngắn trên ghế.

Úy Trì Chung không có ở đây, hắn chính là người mà úy trì gia chủ trì.

Úy Trì Yên đã hơn sáu mươi tuổi, hiện giờ một thân tu vi đã bước vào luyện khí dờ bản. Chỉ đứng sau Úy Trì Chung, tu luyện chính là công phu chồng âm của nhà úy Trì gia truyền.

Uy lực chồng âm kinh, lúc trước chu hành đồng cũng đã triển lộ không thể nghi ngờ.

Công phu này ở trên chiến trường, quét ngang binh tốt là mọi việc thuận lợi, dù là cao thủ cùng cấp giao thủ cũng có thể làm cho chân tay người ta tê dại, mềm nhũn vô lực.

“Vừa rồi, du kiếm nói cũng có lý. Bây giờ thế cục hỗn loạn, Xích Cảnh quân giằng co với loạn quân bên ngoài, bất lực hậu chiếu cố.

Duy nhất ta có thể dựa vào chính mình thì chỉ có thể lực. Vạn nhất giữa đường xảy ra biến cố gì thì...” Úy Trì Yên cau mày lo lắng nói.

202

“Tình huống ôn dịch đã khó có thể khống chế, nếu lại xảy ra biến số, chúng ta sẽ là đường tiếp tế, sợ là có thể sụp đổ.”
Dưới tổng binh của Xích Cảnh quân, có hai vị phó binh võ tướng.

Lúc này mới lên tiếng, chính là một trong số đó.

Người này tên là Tạ Đông, vóc người khôi ngô, mặt đầy râu quai nón, trong tay đặt một cây gai nhọn Lưu Tinh chùy, trong khi nói chuyện ánh mắt sắc bén, tinh quang trong mắt tản ra, hiển nhiên tu vi võ đạo không thấp. Người này không cùng phe với Úy Trì gia mà đến từ phủ thành.

Du gia du kiếm ngồi ngay ngắn một bên, hai tay nâng chén rượu nóng, lấy tay áo che chậm uống.

Hắn ta coi như là nhân tài xuất chúng gần với chuyến du chinh mới mẻ. Trước đây du chinh cầu học, hắn ta bị che giấu hào quang, bây giờ du chinh rời đi, hắn ta dần dần trở thành đại biểu cho một thế hệ mới.

Du Mộ Huyền bị Ngụy Hợp đánh chết, chính là em gái ruột của lão.

“Chuyện ôn dịch đã lan tràn, không chịu sự khống chế của chúng ta, bây giờ năm huyện ngoài thành đều đã rơi vào tay giặc, ta đã xin phép cách ly thành trì, cách ly năm huyện đã bị lây nhiễm. Nếu có thể chấp hành triệt để, hẳn là có thể tạm thời bảo vệ bổ sung không ngừng. Chỉ là điều duy nhất cần chú ý, là lao lực không đủ vấn đề.”

“Nên cân nhắc đường lui.” Một người thở dài.

Mấy người đều trầm mặc, một khi cách ly, năm huyện kia liền tương đương với bị triệt để buông tha, tùy ý ôn dịch tàn sát bừa bãi, cuối cùng đến cùng có thể sống được bao nhiêu người... Không thể biết.

Thảm sự bực này, có thể dẫn tới mạng người, thế nhưng lấy vạn làm đơn vị, vượt xa tử thương do tiểu náo tạo thành lúc

trước.

Lúc này ở đây, ba đại gia tộc Xích Cảnh quân, tam đại gia, ít nhất ba vị cao thủ luyện nô tạng, bốn vị Đoán Cốt, đã là non nửa thực lực còn lại của Tuyên Cảnh thành hội tụ.

Phủ Ủy Trì được coi là tổng binh phủ, buổi tối tổ chức tiểu hội đã sớm thành lệ cũ của Tuyên Cảnh Thành hiện nay.

Hiện giờ ôn dịch hoành hành, giá hàng tăng, lương thực cung cấp bị ảnh hưởng, mọi người khủng hoảng chạy trốn, cho dù là tam đại gia tộc cùng Xích Cảnh quân, cũng càng cảm giác áp lực.

Lại thêm quân sự tiền tuyến rơi vào hạ phong, lập tức tất cả mọi người có chút tâm tư nổi lên.

Ngay lúc mọi người trong sảnh đang thương nghị đối sách.

Bên ngoài Ủy Trì phủ.

Một bóng người vô thanh vô tức lướt qua đầu tường, nhẹ nhàng lướt qua khe hở sau lưng binh sĩ tuần tra, chột lóc lên.

Mấy đầu Lục Nhãn Lang Khuyển hình như có cảm giác, quét mắt nhìn hai bên, hít mũi một cái, không thể phát hiện vấn đề, liền tiếp tục bị dắt đi tuần phía trước.

Bóng người kia dáng người khôi ngô, cao hơn hai mét, vai rộng cơ thể dày, một thân áo đen, tựa như bóng đen, mũi chân điểm trên mặt đất một cái là có thể lướt qua một khoảng cách lớn, nhảy vào trong bóng râm ẩn núp xuống.

Ban đêm, bên trong phủ ủy trì, nhiều đội binh sĩ tinh nhuệ tuần tra liên tục, khoảng cách ở giữa nhiều lắm chỉ có vài giây.

Nhưng chính mấy giây trống trải này, chính là bóng người di động nhẹ nhàng, cơ hội không ngừng xâm nhập.

Vèo.

Bóng đen lóc lên.

Trong nhà trong phủ ủy trì, đầu tường nhảy lên bóng người, vào đình nghỉ ngơi trong hoa viên.

Bóng người đứng trong bóng râm đình gió mát, tránh ánh mắt đám võ giả tuần hành trên nóc nhà bên phải.

Sau khi đứng thẳng bất động trong chốc lát, hắn mới chậm rãi lộ ra một chút khuôn mặt, dưới ánh trăng nhìn về phía sâu trong phủ Úy Trì.

Nơi này đã là khu vực cư trú nội gia của phủ đệ, mật độ binh sĩ tuần tra giảm bớt, dần dần chuyển đổi thành võ giả lập thể tuần tra.

Trừ một ít khu vực miễn cảm ra, cơ hồ khắp nơi đều là các loại tầm mắt đảo qua.

Bóng người dưới ánh trăng lộ ra một tia tái nhợt, rõ ràng là Ngụy Hợp vừa mới từ Vạn Thanh môn chạy tới.

Sau khi hắn nhận được tin tức về bí tịch Thiên Cửu Phật ở Vạn Thanh giới, hắn liền chờ đợi ban đêm, lên vào nơi này, xem xét manh mối.

Chỉ là bởi vì không biết vị trí cụ thể, cho nên, hắn cần một người dẫn đường chính thức biết vị trí.

Mà người dẫn đường này, nhất định phải quan hệ mật thiết với Úy Trì Chung, đủ thân cận người, mới có thể biết phương vị bí tịch cất giữ.

Toàn bộ phủ úy trì chỉ có một người có tư cách này.

Đó chính là minh châu trên bàn tay yêu thương nhất của Úy Trì Chung, cháu gái bà nội Kỳ Hội.

Lúc này Ngụy Hợp đi vào nội viện, chính là muốn bắt úy trì, hỏi phương hướng Thiên ấn Cửu Phật bí tịch.

Hắn đứng trong bóng râm đình gió mát, lẳng lặng chờ một lát.

Không bao lâu, đã có nha hoàn đưa cơm nước ăn khuya đi qua hành lang hoa viên, tay bưng mâm tròn, bên trong là dĩa khuya dùng hộp cơm kim loại bảo vệ, vôi vàng đi qua.

Dưới hộp ăn còn trang bị tinh xảo, đựng than đỏ thiêu đốt, rất là tỉ mỉ.

Ngụy Hợp nhẹ nhàng nhảy lên, thả người từ trong bóng tối lóe ra, lặng lẽ nhào về phía nha hoàn kia.

Một lát sau, nha hoàn từ trong thất thần tỉnh lại, có chút hoảng hốt, không biết vừa rồi vì sao mình thất thần.

Nàng cảm giác vừa rồi một cái đầu của mình hôn mê bất tỉnh, tựa hồ đã mất đi ý thức một lát.

Cũng may bữa khuya trong tay nàng chưa lật, trong lòng nàng may mắn, vội vàng tiếp tục bung đồ đi đến một chỗ hành lang gấp khúc khác.

Mà Ngụy Hợp thì từ trong bóng tối đi về hướng khác.

Vừa mới dùng thuốc từ chỗ nha hoàn hỏi chỗ ở úy trì. Hắn lập tức không do dự nữa, một đường nương bóng ma, tiến vào chỗ sâu bên trong trạch trạch.

Xuyên qua mấy tầng trạch viện, rất nhanh, Ngụy Hợp tới trước một toà Tam Hợp viện có hồ nước nhỏ.

Cửa viện đóng chặt, nhưng bên trong mơ hồ có ánh đèn tràn ra.

Ngụy Hợp xoay người nhảy lên, nhẹ nhàng hạ xuống viện, đồng thời nhìn về phía phòng ngủ.

Đèn đuốc trong phòng ngủ lay động, mơ hồ có tiếng người từ đó truyền ra.

Chỉ là ngay khi hắn vừa mới rơi xuống đất, thanh âm người trong phòng ngủ liền im bật lại.

“Đêm nay xông vào phủ tổng binh, các hạ thật to gan!” Một giọng nữ dịu dàng, từ trong phòng ngủ chậm rãi truyền ra.

Ngụy Hợp cả kinh.

Lấy thực lực cước pháp của hắn, rõ ràng lại dễ dàng bị phát giác như vậy.

Ngũ giác nhạy cảm bậc này, tuyệt đối là cao thủ!

Bất quá hắn cũng không sợ hãi chút nào, hiện giờ Úy Trì Chung không ở đây, cho dù cao thủ toàn phủ bắt hắn, hắn cũng tự tin có thể nhẹ nhõm rời đi.

Trừ phi lại có một cao thủ luyện tạng chủ tu cước pháp, nhưng đầu năm nay làm sao có nhiều cường giả chủ tu cước pháp như vậy, còn có thể đạt tới luyện tạng.

Nguyễn Khánh Hồng lúc trước cùng với Bích Thủy Tu La Tiêu Trữ của lịch sơn phái cũng là tương đương khó có được.

Nếu dễ dàng tìm ra như vậy, lúc trước Quy Nhạn Tháp chủ cũng không đi xa tìm Nguyễn Hồng để vây công.

“Ban đêm chính mỹ, vô ý ngũ, nên muốn đi xung quanh một chút.” Trong lòng Ngụy Hợp khẽ động, tùy ý trả lời.

“Không nghĩ tới cái phủ đệ Ủy Trì này lại có cao thủ như các hạ vậy, thật đúng là hiếm thấy.” Ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào cửa phòng ngủ.

Nơi đó cửa gỗ từ từ mở ra.

Một nữ tử áo đen đeo mạng che mặt từ từ đi ra, bước đi uyển chuyển.

Nữ tử dáng người trước lồi ra sau, lưng mềm mại nắm chặt, hai tay đeo bao tay màu đen, hai chân thon dài tròn trịa, mặc một chiếc ủng trắng dài cao tới đùi. Quần áo trải dài tới đùi, đi lại trên làn da như bạch ngọc như ẩn như hiện.

Chỉ là mặc dù nàng ta ăn mặc phong tình nóng bỏng, nhưng từ dung nhan lộ ra mạng che mặt có thể thấy được.

Nàng tuyệt đối không phải úy trì thao.

Người này ước chừng khoảng ba mươi tuổi, thậm chí có thể còn cao hơn.

Dù sao rất nhiều cao thủ võ đạo có thành tựu, luyện đến sau này, cũng có thể có các loại thuật trú nhan.

Hơn nữa khí huyết tràn đầy, làn da toàn thân cơ quan được tắm bổ, độ già yếu so với nữ tử thường ngày chậm hơn rất nhiều.

“Người không phải úy trì hoãn. Người là ai?” Ngụy Hợp nhíu mày nói.

“Đây không phải là chuyện người nên hỏi nên người mau chóng rời đi. Nơi này không phải là nơi người nên đến.”

Giọng nói của cô gái bình thản nói.

“Không lấy được thứ ta muốn, chẳng phải cần tới tay một lần sao?” Ngụy Hợp cười cười, từng bước ép sát về phía trước.

Hắn đã nhìn ra rồi, đối phương cũng không muốn kinh động đến người của phủ đệ, điều này có nghĩa là cô gái này cũng không thể lộ ra ngoài.

Lúc này nàng bước ra khỏi phòng của Úy Trì Chung, rõ ràng phát hiện ông ta nhưng không lập tức la lớn mà nhỏ giọng uy hiếp bức bách.

Điều này có nghĩa là nàng cũng không muốn bị người khác phát hiện ra.

“Người muốn cái gì?” Quả nhiên ánh mắt nàng ta trầm xuống, ản ản có sát ý chợt lóe.

“Đêm khuya đi vào trong viện thiếu nữ khuê phòng chữ thôn, còn nói ra lời này, người có biết ta chỉ cần la lên một tiếng, liền có thể đưa tới đại đội cao thủ tinh nhuệ, vây giết người hay không!”

“Vậy người có thể thử xem.” Ngụy Hợp cười cười: “Ta tới, chỉ vì muốn lấy lại vật thuộc về ta.”

“Su phụ...?” Lúc này từ trong phòng ngủ lại đi ra một cô gái.

Nữ tử trẻ tuổi, dung mạo xinh đẹp, một thân áo ngắn tay đỏ, hầu người mặc trường bào, tay cầm đoản kiếm, rõ ràng chỉ mới mười hai mười tuổi.

Hơn nữa, dung mạo nữ nhân này có vài phần tương tự với Úy Trì Chung. Hiển nhiên, nàng mới là úy trì kỳ.

“Thú vị.” Ngụy Hợp vừa muốn mở miệng, chợt thấy hoa mắt.

Nữ tử lụa đen kia rõ ràng thoáng một phát bỏ nhào về phía trước, trong tay loé lên lãnh quang, vậy mà động tác cực nhanh, chém tới cổ hắn một cái.

Hai tay nữ tử đều có một thanh chuỳ thủ màu đen sắc bén, dưới ánh trăng hiện ra ngân quang nhàn nhạt.

Song dao vung lên, hai đạo kinh lực sắc bén tựa như đao phong, sắc bén lạnh lẽo, phảng phất dao găm cũng kéo dài ra rất nhiều.

Điểm ấy ngược lại để cho Ngụy Hợp động dung chính là, khi nàng huy động dao găm, còn có mảng lớn lực lượng hình tia, tựa như sương mù từ chung quanh vờn quanh đến, không ngừng xé rách thân thể của hắn, khiến cho lực đạo trọng tâm mất cân bằng.

Hai tiếng Đương đương giòn vang.

Ngụy Hợp nhanh như tia chớp giao thủ với gã mấy chiêu, thân nhanh chóng lui lại, đứng lại bên tường.

“Loại cảm giác này...?” Sắc mặt hắn sừng sốt, cảm giác chiêu số của đối phương rất quen thuộc.

“Loạn Thần giáo!?” Giọng nói của hắn trầm xuống.

Vừa rồi nếu không phải Kinh Hồng Quyết của hắn có man lực hơn người, chỉ sợ rất dễ dàng sẽ bị lực kéo dạng sợi tơ kia làm cho biến hình mấy chiêu, lập tức bị thương tại chỗ.

Mà cái lực kéo này, cùng với lúc trước hắn giao thủ cùng Quy Nhạn Tháp chủ, giống nhau như đúc.

Vừa mới mấy chiêu, hắn cùng với đối phương thử sức một chút, hắn đã dùng toàn bộ mưa gió, rõ ràng vẫn không áp chế được đối phương.

Phải biết rằng, Phúc Vũ Kinh của hắn trải qua Thiết Lĩnh Y cường hóa, hiện giờ đã không khác gì khí lực cảnh giới luyện tạng.

Mà đối phương có thể cùng hắn giằng co, còn có một tư thái không xuất toàn lực.

Điều này đại biểu... Người này tuyệt đối cũng là cao thủ trong Loạn Thần giáo!

Mà một cao thủ tạng trong loạn thần, thế mà đêm khuya xuất hiện ở phủ đệ của Ủy Trì Chung, còn bị cháu gái bà ủy kia gọi là sư phụ...

Cái đồ vật ẩn giấu trong đó.

Trong lòng Ngụy Hợp run lên.

Bất quá mặc kệ trong phủ úy tri ẩn tàng bí mật gì, hấn chỉ cần lấy được bí tịch Cửu Phật Thiên Ấn là được, còn lại không quan hệ gì với hấn.

“Ta mặc kệ các ngươi thế nào, ta phải biết Thiên ấn Cửu Phật bí tịch ở đâu? Các chuyện khác, ta không muốn quản, cũng mặc kệ.” Ngụy Hợp chậm rãi lên tiếng.

“Thiên ấn Cửu Phật bí tịch?” Ánh mắt nữ tử lụa đen lộ ra một tia giật mình, vừa mới thử chơi liều, nàng không nắm chắc nhanh chóng bắt được đối phương, mà song phương cũng chỉ là thăm dò, ai cũng không biết đối phương rốt cuộc có lá bài tẩy gì.

Suy tư một lát, nàng nhìn về phía úy bí ồi ở bên.

“Tiểu Thất, ngươi có biết chỗ của bí tịch Cửu Phật Thiên ấn không?”

“Không biết, những thứ này, gia gia chưa từng nói cho con, bất quá, còn có một người nhất định biết rõ.” Úy Trì Lan trả lời.

“Ai?” Nữ tử lụa đen hỏi.

“S Úy Trì Yên!”

“Ý các người là...?” Ngụy Hợp hiện tại có chút hứng thú, tựa hồ bản thân tên úy trì gia này đang ẩn tàng tai họa ngầm không nhỏ.

“Ta vẫn luôn chờ đợi một cơ hội.” úy trì tức trực nói: “Vốn tưởng rằng còn cần thời cơ, nhưng nếu Ngụy môn chủ giáp mặt, vậy bây giờ là cơ hội tốt nhất.”

“Nói thế nào?” Ngụy Hợp nhìn về phía nàng này: “Hoặc là nói, người muốn làm cái gì?”

Sắc mặt úy trì hoãn trầm ngâm, vừa định mở miệng.

Nhưng nữ tử lụa đen ở một bên đưa tay ngăn trở nàng, nói trước.

“Trước đó Ngụy môn chủ đang điều tra chuyện Thiên Ấn Cửu Phật bí tịch khác, chúng ta cũng đã nghe nói qua. Tuyên Cảnh Địa này, cao thủ có thể xuất sắc không nhiều lắm, Ngụy môn chủ tính là một người.

Cho nên, ta có một đề nghị, nếu Ngụy môn chủ có thể đáp ứng phối hợp với chúng ta, như vậy cất giữ mật khố Cửu Phật bí tịch, người cũng có được.”

Nữ tử lụa đen vung tay lên, một cỗ kính phong nhẹ nhàng thổi tan một tia hương thơm như có như không chung quanh.

“Đã sớm nghe nói Ngụy môn chủ hạ độc thủ đoạn xuất quỷ nhập thần, cho nên, có thể làm ra một ít hương vị không cần thiết sao? Điều này sẽ làm cho người mất đi sự tín nhiệm cơ bản nhất.”

“Hảo thủ đoạn.” Ngụy Hợp tán dương gật đầu.

Đây là lần đầu tiên hấn hạ độc dễ dàng bị phát hiện như vậy.

Đối phương hẳn là tu hành kinh lực võ công cực kỳ đặc thù, đối với tất cả xung quanh, nhạy cảm cực cao.

Hấn tự hỏi hạ độc vừa rồi, coi như là hấn đã từng gặp qua tất cả cao thủ luyện nô bộc, cũng không có khả năng phát hiện.

Ngay cả Vương Thiếu Quân, có thể phát hiện được hay không cũng là hai chuyện khác nhau. Nhưng nữ nhân này thế mà phát hiện, còn phát tay đánh tan vị trí khói độc thoang thoảng, làm cho nàng hướng về phía xa xa phiêu tán pha loãng.

Hiển nhiên, trên con đường độc, nàng này cũng có trình độ không nhẹ.

“Thất lễ rồi, quen là tự nhiên, gặp phải nguy hiểm, luôn thích hạ một đạo an toàn trước.” Ngụy Hợp lộ ra nụ cười áy náy.

Hai nàng lông mày cau lại, chưa từng nghe qua từ an toàn, bất quá đại khái từ nét chữ có thể đoán được đại khái.

“Còn chưa thỉnh giáo phương danh cô nương, tại hạ Ngụy Hợp.” Ngụy Hợp lại lần nữa nói.

“Đường Hoan vui.” Nữ tử lựa đen thân nhiên nói, nàng quay đầu nhìn Úy Trì Tương: “Được rồi, ít nói chuyện phiếm thôi, nếu đúng lúc gặp được Ngụy môn chủ, vậy nhân cơ hội này có thể làm đồ nhi người báo thù rửa hận!”

“Vâng!” Úy Đà ở một bên, khuôn mặt xinh đẹp hàn sát, đôi mắt đẹp toát ra hận ý cùng sát ý thật sâu.

“Ngụy môn chủ.” Úy Trì Lăng trịnh trọng nói: “Bí tịch ngài cần nhất định ở mật khố, vị trí và phương pháp mở kho mật, chỉ có úy Trì Yên biết. Cho nên, không bằng ngài phối hợp với chúng ta, bắt Úy Trì Yên, ép hỏi mật khố hạ lạc.”

“....” Ngụy Hợp có chút kinh ngạc, úy trì độn này, thân là hậu bối úy trì gia, thế mà muốn mưu hại thân thúc công của mình?

“Môn chủ không cần hỏi nhiều, người chỉ cần biết, Úy Trì Yên kia vốn là thứ cầm thú không bằng, hẳn đối với ta...” Úy Trì cúi đầu, đôi mắt đẹp đỏ lên, xấu hổ nói tiếp.

Đường hoan ở bên cạnh nhẹ nhàng ôm nàng vào ngực, vỗ vỗ phía sau lưng, nhẹ giọng an ủi.

Lời kia mặc dù mới chỉ nói một nửa, nhưng nội dung bên trong một nửa che giấu, lại có thể làm cho người ta thoáng cái liên tưởng đến không ít thứ không tốt.

“Không chỉ như vậy, hắn còn lừa gạt gia gia, khiến hắn tràn đầy tín nhiệm đối với hắn, giao đại quyền này cho hắn nắm giữ!” Trong mắt Úy Đà tràn đầy hận ý: “Cho nên ta phải vì úy Trì gia, trừ đại họa này!”

“Người không sợ ta nói ra ngoài sao?” Ngụy Hợp cổ quái nói.

“Nói ra ngoài có người tin sao?” Úy thao thao hỏi ngược lại: “Chỉ cần tự ta không bại lộ, ngài nói, người khác là tin người trong nhà như ta, hay là tin người đối nghịch ngài đây?”

“Có lý.” Ngụy Hợp gật đầu.

“Huống hồ, một khi đã thảo kinh xà, mục đích của ngài mọi người đều biết rõ. Một khi bị chú ý tới bí tịch cất giữ, lần sau nếu còn có cơ hội này, đó chính là muôn vàn khó khăn.

Cho nên ngài cũng nghĩ kỹ, lần này có sự phối hợp của ta và sư phó là hai bên cùng thắng, nhưng lần sau, sẽ không có cơ hội tốt như vậy.” Úy Đà nói có lý.

“Quả thật có lý.” Ngụy Hợp không thể không tán thành lời đối phương nói không sai.” Như vậy phối hợp thế nào?”

Hắn đã động tâm, hai người trước mắt nhìn qua là biết có bí mật không thể cho ai biết, về phần bí mật này có phải là giết úy Trì hoãn hay không hắn không quan tâm.

Chỉ cần có được bí tịch, hắn liền kịp thời rút ra rời đi, mặc kệ các nàng có âm mưu tính toán gì.

“Rất đơn giản.” Úy Trì Lăng nhìn chung quanh một chút, hạ giọng: “Ta và sư phó đơn độc đối phó Úy Trì Yên không có vấn đề gì, nhưng máu chốt là bên cạnh hắn không xa, vẫn đi theo ba đại cao thủ kia trong nhà ta.”

“Ba đại cao thủ?”

“Đúng vậy, Phiên Giang Thủ Lý Tuyên, bảy gã Kiếm Âu Khai Minh, Trọng Sơn Cung - Lý Như Anh. Ba đại cao thủ này là những lão nhân đã theo gia gia mấy chục năm, mỗi người đều có thực lực cường hãn, ba người đều là cao thủ đoán cốt, hơn nữa phối hợp hợp hợp hợp thoả đáng, cho dù bình thường luyện tạng cũng không phải là đối thủ của ba người.”

Úy Trì Lan trình trọng nói: “Chỉ cần có ba người này, chức úy Trì Yên liền có thể đứng ở thế bất bại, cho nên, nếu Ngụy môn chủ có thể giúp đỡ kiềm chế ba người. Chúng ta sau khi bắt được Úy Trì Yên, liền ép hỏi ra mật khó...”

“Người cảm thấy ta sẽ tin sao?” Ngụy Hợp ngắt lời nàng ta: “Đợi sau khi ta động thủ trước, đến lúc đó ta trả giá trước, các người lấy cái gì cam đoan nhất định sẽ cho ta tin tức mật khó?”

“Vậy ngài muốn thế nào mới có thể tin tưởng chúng ta?” úy trì hỏi ngược lại.

“Rất đơn giản. Các người để cho ta một phần vật nhỏ trên người, an tâm một chút.” Ngụy Hợp thản nhiên nói.

“Không có khả năng!”

“Ngụy môn chủ, ta và người đều cần như nhau, nếu có thể phối hợp, việc này tất thành, nếu không phối hợp, người ta đều sẽ không có kết quả. Huống chi với bản lĩnh của người, nếu không hài lòng, có thể bứt ra rời đi, việc này vô luận thế nào cũng không ảnh hưởng quá lớn đến người. Người nói đúng không?” Đường Hoan ở một bên thản nhiên nói.

“Cho nên?” Ngụy Hợp từ chối cho ý kiến.

“Cho nên, sao không đánh cược một phen? Dù sao cũng không có tổn thất gì nhiều, không phải sao?”

“...” Ngụy Hợp trầm ngâm một chút.

Xác thực, trừ phi hiện tại hắn có năng lực xông vào, cưỡng ép bức bách úy Trì Yên.

Nhưng thực lực của hắn còn chưa cường hãn tới, ra tay không hề kiêng nể gì ở Tuyên Cảnh Thành.

Hắn có thể đơn đả kích đánh chết nghiêm trọng núi, nhưng không có nghĩa là có thể đồng thời đối phó hai cao thủ luyện tạng.

Đó là luyện nội tạng, không phải rèn cốt, cũng không phải rau cải trắng. Cao thủ giao thủ, sơ sẩy trong nháy mắt là có thể bị đánh trúng mấy lần.

Mà kinh lực hộ thể của hắn cũng có thể ngăn trở mấy công kích đồng cấp.

Cho nên đồng thời giao thủ với hai cao thủ cùng cấp, trừ phi đánh du kích kéo dài thời gian dài, tìm kiếm thời cơ hạ độc, nếu không hắn chỉ có cách chạy trốn.

Có đôi khi hắn cũng hâm mộ thiên phú như Chu Hành đồng, có thể lấy cứng chọi cứng.

Đây cũng là nguyên nhân khiến hắn vất vả tăng cường Thiết Lĩnh Y, bù đắp thiếu hụt của mình.

Ngụy Hợp bỗng nhiên nghĩ lại, chính mình lấy cảnh giới Đoán Cốt liền có thể so với cường luyện đơ bản, đã là đại may mắn lắm rồi, còn dám yêu cầu xa vời một đánh hai, cũng là lòng tham.

Lập tức, hắn cũng gật đầu.

“Được rồi, đã như vậy, ta liền đánh cuộc một phen, bất quá, muốn ta xuất lực, không trả thù lao, nói không chừng đi?”

Muốn hắn đối phó với ba cao thủ kia, để lại thời gian rảnh rỗi cho hai người, đương nhiên không có khả năng một chút lợi lộc cũng không cho.

Hai cô nương liếc nhìn nhau.

“Vậy phải xem Ngụy môn chủ cần cái gì.” Đường hoan hoan hô một tiếng nói.

“Ồ? Thứ ta cần người có thể giúp ta lấy được?” Ngụy Hợp hỏi ngược lại.

*

*

*

“Chỉ cần không phải vật đặc biệt hiếm, còn có thể.” Đường Hoan vui bình tĩnh nói.

Rất hiển nhiên, đây là nàng đang biểu lộ thực lực thế lực, tỏ vẻ sau lưng nàng không chỉ có một mình nàng.

Ngụy Hợp suy nghĩ một chút.

“Tính kỹ xem, thứ ta cần thật đúng là không nhiều lắm, trong lúc nhất thời cũng nghĩ không ra cái gì.”

“Cái này thì sao?” Đường Hoan từ trong bao nhỏ bị trói chân, lấy ra một cái ống tròn màu vàng nhạt.

“Ô Kim Tủy một chi, Ngụy môn chủ nếu là độc đạo đại gia, như vậy tự nhiên sẽ không sợ ta ở trong đó giờ trò.”

Nàng thân nhiên nói: “Vật ấy là thứ duy nhất của Kim Ngọc Đường ta, có thể nối liền xương cốt, chuyên trị các loại thương cốt nghi nan. Cho dù là người bình thường, cũng có thể trăm ngày khỏi hẳn.”

Kim Ngọc Đường? Ngụy Hợp âm thầm ghi nhớ trong lòng.

“Có thể.” Hãn đồng ý, nếu như thứ này có hiệu quả tốt như vậy, thì cũng có chút tác dụng.

“Bất quá trong khoảng thời gian ngắn ta không có biện pháp nghiệm chứng vật ấy là thật hay giả, cho nên cái này không đủ.” Hãn tiếp tục nói.

“Thêm cái này nữa được không?” Đường hoan hỉ vung tay lên, nhất thời một quả cầu đen sì bắn ra.

Ngụy Hợp tiếp được, rõ ràng là một tên dị chủng.

“Trung vị dị chủng?”

“Một lần cũng không dùng hết, có thể dùng ba lần.” Đường hoan hoan hô lần nữa nói: “Lần này đủ chưa?”

“Đủ rồi.” Ngụy Hợp hài lòng cười một tiếng.

Lúc này trong đại sảnh tiền viện.

Tiểu hội mở xong, mọi người nhao nhao đứng dậy rời đi.

“Tạ đại nhân, xin dừng bước.” Úy Trì Yên đứng dậy gọi phó tổng binh Tạ Đông.

“Ồ? Yên đại nhân có chuyện gì?” Tạ Đông cao lớn kết hợp với chòm râu, hai mắt lấp lánh tinh mang, bề ngoài cũng chỉ là ngoại hình của một cao thủ võ đạo bình thường.

Nhưng úy Trì Yên cũng không dám vì vậy mà khinh thường hẳn.

Bởi vì hấn tinh tường một chút, lúc đại ca rời thành, Thiên Lôĩ căn dặn, muốn hấn nhất định căn thận một người, đó là Tạ Đông.

Tạ Đông này, bề ngoài trông như phó tổng binh của Xích Cảnh quân, nhưng thực tế là do bên phủ thành phái tới xếp vào một cái đình ở Tuyên Cảnh thành.

Một cái đình có thể ngang hàng với úy trì vũ lực.

Mặc dù thực lực người này không địch lại Úy Trì Chung, nhưng cũng không giống những võ tướng khác, chênh lệch quá lớn.

Bên trong Xích Cảnh quân luôn coi Tạ Đông là ngọn núi thứ hai của Xích Cảnh quân. Chỉ có điều người này vẫn luôn thành thành thật thật, không hề có dị động, úy Trì Chung cũng không tiện ra tay với hấn.

“Yến đại nhân, nếu không có việc gì gấp, ngày mai lại nói cũng được.” Tạ Đông có chút nghi hoặc, hấn vẫn luôn đối tượng úy trì gia cảnh giác, lúc này đột nhiên bị gọi lại, cũng có chút kinh ngạc.

Lúc này chờ đến lúc những người còn lại đi không sai biệt lắm, úy trì Yến chậm rãi mở miệng.

“Gần đây, ta ở trên một vài con đường thì nghe được một lời đồn.

Nghe đồn Tạ đại nhân có quan hệ với tổ chức trong kinh đô trong truyền thuyết kia. Không biết là thật hay giả?”

“Tổ chức Kinh đô kia?” Tạ Đông cười cười: “Yến đại nhân muốn hỏi ta có phải Long Ảnh, phượng ngô không?”

“Bây giờ Đại Nguyên mưa gió phiêu diêu, đã từng long ảnh phượng ngô thân bí, cũng đã không còn uy thế trước kia. Bây giờ Tạ đại nhân có suy nghĩ gì không?” Úy Trì Yến trầm giọng nói.

“Ta trước kia quả thật xuất thân từ nơi đó, bất quá, Yến đại nhân bây giờ nhắc tới chuyện này, là muốn hỏi lời đồn lưu truyền trước đó có phải là thật không?” Tạ Đông cười nói.

“Tạ ơn đại nhân chê cười rồi. Thần vật cỡ đó, có mấy người sẽ không động tâm? Nhưng chúng ta tự biết mình nên chỉ hỏi thăm một chút, nghe một chút náo nhiệt mà thôi.” Úy Trì Yến buồn bã nói.

“Tin đồn là thật.” Tạ Đông mỉm cười, tiếp tục nói: “Một long huyết cuối cùng quả thật vẫn còn, đúng là vẫn còn tồn tại trong Long Ảnh - Phượng Ngô. Nhưng khi ta rời khỏi kinh đô đã bị Đại đô thống lúc đó mang đi, đến nay không rõ tung tích.”

“Vậy, long huyết mà Đạo Ma lưỡng đạo tranh đoạt ở Đông Châu kia...” Úy Trì Yên hiếu kỳ hỏi.

“Thiên hạ này người có thể lấy được long huyết trong tay đại đô thống, không phải tông sư thì không có. Nhưng rốt cuộc tình huống ra sao, không phải người phía dưới chúng ta có thể biết được.” Tạ Đông lắc đầu.

“Long huyết kia thật sự thần kỳ như thế sao? Có thể khiến người ta thoát thai hoán cốt, công lực tiến triển cực nhanh, đặt nền móng cực hạn, nhìn trộm hóa cảnh đến đỉnh đầu sao?” Úy Trì Yên hiếu kỳ hỏi.

“Có thể, nhưng nhất định phải là người có Long cốt mới có thể sử dụng, nếu không chắc chắn phải chết.” Tạ Đông giải thích: “Được rồi, không nói những thứ này nữa, người xem ta trốn đến Thái Châu thì cũng là sợ bị cuốn vào chuyện này.”

“Đúng vậy, không nói nữa. Tạ đại nhân và gia huynh có nhiều hiểu lầm, bây giờ...” Úy Trì Yên tiếp tục mời Tạ Đông uống vài chén.

Tạ Đông Liên nhã nhận từ chối, hai người lại tùy tiện hàn huyên vài câu rồi cáo từ ly khai.

Một phen xã giao, Úy Trì Yên cũng có chút mỏi mệt, tuy rằng hẳn ta cũng là một cao thủ luyện tạng, một nhóm người nhỏ đứng đầu Tuyên Cảnh Thành này.

Nhưng đối mặt với mấy thế lực khác trong tiểu hội, cũng không thể không tập trung tinh thần, để tránh trong lời nói xảy ra sơ suất.

Mặt khác còn muốn không ngừng phân tích ý đồ phát biểu của mấy nhà còn lại, sau lưng có ý đồ gì.

Lúc này mọi người tản đi hết, hấn nghỉ ngơi một chút, sau đó phân phó hạ nhân thu thập tàn cuộc, tự mình đứng dậy, đi về phía hậu viện.

Úy Trì phủ chia làm một nửa úy Trì Chung, cùng với một nửa tộc nhân còn lại, hấn ở chỗ này cũng có chỗ ở, tuy rằng nơi này không phải là phủ đệ của hấn, nhưng tạm thời ở chỗ này, cũng có thể.

Xuyên qua hoa viên nhỏ nghỉ ngơi, Úy Trì Yên vừa muốn trở về phòng nghỉ ngơi thì bỗng nhiên một giọng nói gọi hấn lại.

“Nhị thúc công.” Một giọng nữ hài đáng sợ từ phía sau truyền tới.

“A, là Tiểu Thất à. Đã khuya vậy rồi, còn không đi ngủ, có việc gì?” Úy Trì Yên quay đầu lại, nhìn thấy úy nhờ đứng ở phía sau, vẻ mặt sầu lo nhìn hấn.

“Nhị thúc công, Tiểu Thất ở nơi này có một số việc, thật sự không biết làm sao bây giờ mới biết được, trước sau suy nghĩ hồi lâu, cũng không biết xử trí như thế nào.

Bây giờ gia gia không có ở đây, liền chỉ có thể đến đây mời Nhị thúc công tương trợ.” Úy Đà Đà nhu thanh khẩn cầu.

“Chuyện gì? Là chuyện luyện võ à?” Úy Trì Yên lúng túng hỏi lại.

“Không phải... là chuyện khác.” Úy Trì Đà lắc đầu: “Vẫn xin Nhị thúc công đi theo ta một chút, nơi này không phải chỗ để nói chuyện.”

Nàng nhìn hai bên một chút, thị vệ chung quanh trông coi san sát như rừng, cách mỗi một lát liền có vệ binh tuần tra đi qua, trên đỉnh lầu còn có người ở trên cao nhìn xuống quan sát các nơi.

Những cao thủ võ đạo này tai thính mắt tinh, hơi nói một chút đều có thể nghe được.

Úy Trì Yên mặc dù mệt, nhưng nếu là úy úy thỉnh cầu, hấn cũng gật đầu đáp ứng.

“Được, dẫn đường đi.”

“Mời đi bên này.” Úy Ngụy vội vàng nói.

Hai người một trước một sau, quẹo về hướng tiểu viện Úy Mãng.

Lúc sắp đi đến tiểu viện, úy Trì Yến đã ra hiệu cho người phía sau không cần theo sau, dù sao cũng là cố kỵ việc riêng tư của cô bé nhà mình.

Trong bóng tối phía sau, có ba bóng người phân tán ra, tự mình đứng yên, không tiếp tục theo vào nữa.

Ba người này, chính là úy Trì Chung tạm thời phân phối cho úy Trì Yến hộ vệ, cũng chính là phiên giang thủ, bảy tên kiếm, trọng sơn cung ba người.

Thấy Úy Trì Yến tiến vào viện cháu gái, ba người liền ở bên ngoài đi qua đường chờ đợi.

Trong phủ đệ úy Trì, mỗi thành viên trọng yếu đều có tiểu viện một mình của mình.

Giữa tiểu viện, lại là thông đạo cùng hoa viên hồ nước tiểu hồ, khoảng cách giữa nhau, địa thế cũng coi như rộng lớn.

Toàn bộ úy Trì phủ nghiêm nhiên diện tích lớn nhỏ, có thể nói là kinh người.

“Lão Yến này, đã trẻ như vậy rồi còn đi tới viện cháu gái, cũng không biết tị hiềm. Đây chính là hậu trạch.” Trọng Sơn Cung - Lý Như Anh nhin không được bực bội nói.

“Xác thực như vậy, thời gian này, quả thật nên tránh một chút, bất quá trước đó lão Yến ngược lại đã nói với ta một chút chuyện.” Đảo Giang Thủ Lý Tuyên trầm giọng nói, “Hắn không phải là người nữ sắc, tư sắc úy nhờ kia cũng còn chưa tới mức có thể ảnh hưởng tới định lực của hắn. Việc này, hắn hẳn là đã có cân nhắc.”

“Suy nghĩ cái gì, ta cảm thấy có vấn đề liền bắt lại tra tấn một trận trước rồi nói tiếp, muốn làm nhiều trò như vậy, lãng phí thời gian!” Bảy tên kiếm Âu Khai Minh không kiên nhẫn khiêng đại kiếm to bằng bàn tay chửi toét.

Phốc!

Bỗng nhiên trong viện của Úy Trì Lăng truyền ra một tiếng vang trầm thấp, tựa hồ có đồ vật gì đó bị đụng nát đụng gãy.

Đồng thời còn truyền đến tiếng có người giao thủ rất nhỏ.

“Không tốt!” Trong lòng ba người giật thót, nghe ra có chuyện, dồn dập thả người lao về phía tiểu viện.

Từ vị trí bọn họ đang đứng, khoảng cách với tiểu viện úy chấp chừng nhiều lắm cũng chỉ chưa đến trăm thước.

Vốn khoảng cách ấy chỉ mấy hơi thở bọn họ đã có thể vượt qua.

Nhưng lúc này, một bóng người khôi ngô từ trong bóng tối bên cạnh bay nhào ra, tinh chuẩn ngăn trước ba người.

“Có thích khách!!” Trọng Sơn Cung Lý Như Anh đột nhiên hét lớn một tiếng, là người đầu tiên cấp tốc lui về phía sau.

Nhưng hấn ta nhanh, bóng người khôi ngô kia còn nhanh hơn.

Hấn đã là cao thủ rèn cốt chủ tu cước pháp, nhưng lúc này đập ra người này, tốc độ lại nhanh hơn hấn một bậc.

Người nọ chính xác xuyên qua chính giữa hai người khác, như hắc ưng duỗi ra móng vuốt sắc bén, điềm về phía Trọng Sơn Cung Lý Như Anh.

Hai người còn lại nổi giận gầm lên một tiếng, quay người lại đánh tới người này.

Trọng Sơn Cung Lý Như Anh cũng rút ra cung lớn, giáp mặt đánh tới đối phương.

Chỉ cần lần này có thể trong thời gian ngắn ngăn cản một kích này, kéo dài một chút thời gian, như vậy hai huynh đệ của hấn có thể liên thủ bắt người này từ phía sau.

Ba người hợp tác nhiều năm, có thể nắm thật nhiều đối thủ, tự nhiên có át chủ bài thuộc về mình.

Mà để bọn họ chân chính có thể cùng cao thủ cấp độ luyện tạng đối kháng, hơn nữa một trận chiến mà thắng, chính là ở một phần bí kỹ ba người nắm giữ.

Tên là Liệt Dương Khí Dao.

Khí đao này không đâm vào kẻ địch mà đâm vào chính mình.

Kích phát khí đao, trong nháy mắt liền đâm vào yếu huyệt, liền có thể bộc phát ra đại lượng cốt kinh trong thời gian ngắn, kinh lực toàn thân tiêu hao nhiều lần, thu hoạch trong mười hơi thở có thể so với thực lực luyện tạng.

Ba người phối hợp với nhau trong thời gian mười hơi thở này tương đương với ba người luyện nô bộc đồng thời ra tay, cộng thêm phối hợp hoàn mỹ không một tí vết.

Thực lực bậc này, bạo phát bậc này, cho dù là Ủy Trì Chung cũng từng cảm thán, nếu chính diện chống lại, cho dù là hắn, cũng chỉ có thể cân sức ngang tài với ba người.

Cho nên, có ba hộ vệ, cho dù đối mặt với cao thủ hàng đầu của loạn quân, hắn cũng có lòng tin tiến thoái tự nhiên.

Lúc này Ngụy Hợp cũng đã cảm nhận được cỗ uy thế này.

Ba người đồng thời kích phát Liệt Dương khí đao, cốt kinh toàn thân điên cuồng tăng vọt, mang theo kinh lực tiêu tán, khiến con người hắn co rụt lại.

Mắt thấy hắn ta chỉ muốn điem một cái lên cung lớn của Trọng Sơn, Lý Như Anh.

Nhưng vào lúc này, động tác Ngụy Hợp đột nhiên ngừng lại, cấp tốc trầm xuống, chuyển ngoặt.

Thân ảnh của hắn tựa như đột nhiên bị một cỗ cự lực nào đó lôi rớt xuống, thoáng một phát từ giữa ba người hợp lại rơi xuống mặt đất.

Vừa đáp xuống đất, không đợi ba người hoàn hồn, thân ảnh Ngụy Hợp lóe lên, thân lực của Phi Long công tăng tốc gấp ba lần chồng lên nhau, đảo mắt đã vọt vĩa bay về phía xa.

“Ngăn hắn lại!” Hai tay Lý Tuyên lật sông bành trướng đen kịt, tràn đầy kinh mạch máu, lúc này song chưởng liền hoàn đánh ra hai chuỗi phi đao.

Hai thanh phi đao quán chú đại lượng cốt kinh, uy lực trong khoảng thời gian ngắn tăng lên tới cấp độ luyện tạng, mang theo tiếng rít đuổi theo hướng Ngụy Hợp.

Không ngờ Ngụy Hợp đột nhiên vi phạm quán tính, dưới chân giẫm một cái, mặt đất nổ tung.

Hắn mượn lực trái phải chọt lóe lên tránh đi phi đao hoàn mỹ, lập tức đánh về phía hai người khác.

Hai tiếng dây cung nổ vang keng keng, hai mũi tên như lưu tinh bắn về hướng Ngụy Hợp.

Hai mũi tên này là Trọng Sơn Cung Lý Như Anh bắn ra, đồng thời dự đoán hai phương vị của Ngụy Hợp.

Nếu là người khác, hắn có thể liên châu tiễn khóa chặt tất cả phương vị có khả năng tránh né.

Nhưng tốc độ người này quá nhanh, biến hướng quá nhanh, tốc độ nhanh nhất cũng chỉ khóa lại hai hướng đối phương.

Chỉ là mới bắn ra mũi tên, hắn tựa như gặp quỷ mở to hai mắt, trơ mắt nhìn Ngụy Hợp như không sức nặng, rõ ràng một giây trước còn đang vọt tới bọn hắn, thân thể đột nhiên cấp tốc lui về phía sau.

Tựa như một con tê giác toàn lực xung kích, đột nhiên không còn trọng lượng, nhanh chóng rút lui về phía sau.

Loại cảm giác quỷ dị này khiến trong lòng hắn ta cực kỳ khổ sở.

Quả nhiên, hai mũi tên lại lần nữa thất bại, ghim vào hòn non bộ cách đó không xa, ầm một tiếng đem hòn giả sơn nổ thành đồng lớn đá vụn.

“Ba đại hộ vệ của Úy Trì Chung, quả danh thật không sai.”

Ngụy Hợp thở dài một tiếng, thân ảnh như con dơi ở giữa không trung chuyên hướng bỏ nhào về phía bảy gã Kiếm Âu.

Hai tay Âu Khai Minh nắm chặt cự kiếm, điên cuồng hét lên một tiếng, mũi kiếm mang theo đại lượng kinh lực, cuốn động khí lưu, thanh thế to lớn, chém ra mảng lớn kiếm quang tuôn tới Ngụy Hợp ở giữa không trung.

Lúc này ông ta đã biết, đám người của mình sẽ gặp phải đối thủ khó chơi nhất trong cuộc đời mình.

Thực lực của đối phương không phải mạnh nhất mà bọn họ từng gặp, nhưng tuyệt đối là khác chế bọn họ nhất.

Chỉ cần người này kéo dài thời gian, không liều mạng với bọn họ, chỉ cần mười hơi thở đến, thời gian bí kỹ trôi qua, ba người tuyệt đối sẽ chết.

Tốc độ thân pháp người này nhanh không kém, bọn họ cũng đã gặp qua, thậm chí còn nhanh hơn.

Mấu chốt là, người này không nhìn theo hướng quán tính đầy quỹ di, không hề có quy luật nào cả, không cách nào dự đoán được, chuyện này liền ghê tởm.

Giống như một người đột nhiên toàn lực va chạm với người, người còn bày tư thế cho tốt, khí lực căng phồng, muốn chính diện hung hăng cho hấn một đao.

Kết quả người nọ đột nhiên không quán tính chút nào trong nháy mắt dừng lại, một đao người chém ra, kém một chút mới có thể chém tới, kết quả thất bại.

Không chỉ như thế, người còn vì dùng sức quá lớn mà lộ ra sơ hở.

Dù sao vừa rồi rõ ràng người thấy đối phương toàn lực vọt về phía mình, cho nên không cần toàn lực vẫn sợ mình không cản được.

Kết quả dùng toàn lực chính là kết quả này.

Lúc này ba người chính là như thế. Cũng may võ đạo đạt tới cấp độ rèn cốt, kinh nghiệm chém giết của bọn họ cũng vượt xa người thường có thể so sánh.

Hơn nữa trong quân ma luyện nhiều năm như vậy, càng không phải cái gọi là cao thủ giang hồ có thể so sánh.

Ngay từ đầu bị Ngụy Hợp đánh trở tay không kịp, rất nhanh ba người lập tức định ra sách lược, gần trung xa, ba người hợp lực tụ lại cùng nhau, không dự đoán, chỉ phối hợp đánh trả, lấy bất động đối vạn động.

Nơi này là phủ úy trì, chỉ cần hơi trì hoãn một chút sẽ có rất nhiều cao thủ võ tướng trì hoãn Viên Toa, còn có rất nhiều cao

thủ đến vây công.

Đến lúc đó cho dù đối phương có mạnh hơn nữa, cũng không phải đối thủ, hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Chỉ là Ngụy Hợp nhìn như bay nhào về phía bảy tên kiếm Âu Khai Minh, lại đột nhiên rẽ phải, nhẹ nhàng bay về phía xa rời đi.

Đồng thời một đoàn tờ giấy từ trong Tương Mãng Viện đánh ra, vừa lúc bị hấn tiếp vào trong tay.

“Nhị thúc công!!” Lúc này trong sân vang lên một tiếng khóc thê lương.

Là thanh âm úy trì trì.

Ba người đang muốn truy kích, đột nhiên nghe được âm thanh này, nhao nhao biến sắc, quay người đi về phía sân xêch.

Chỉ là đợi đến khi ba người đến, nhìn thấy, chỉ có cảnh tượng úy trì úy ôm thi thể Yến Yến trì hoãn, ngồi dưới đất khóc lóc.

Ngực bụng của Úy Trì Yến có một lỗ máu giống như bị nổ tung, hơn phân nửa nội tạng đều không còn bóng dáng.

Một mảnh tường đổ chung quanh, rõ ràng vừa rồi có cao thủ mai phục úy ở chỗ này làm yến.

Lúc này cách khoảng ba người giao thủ cùng Ngụy Hợp, mới chỉ nửa phút trôi qua.

Mà chỉ trong nửa phút, thế mà đã có thể giết chết một gã cao thủ cấp độ luyện tạng?

Cho dù úy trì hoãn do tuổi tác, cảnh giới không đủ, mà thực lực giảm xuống không ít. Nhưng đó cũng là luyện tạng!

“Làm sao có thể!?” Lý Tuyên khó tin tới gần phiêu Phiêu Giang Thủ mấy bước.

Mà lúc này ở một bên khác.

Ngụy Hợp đã mở tờ giấy, đánh về một hướng khác bên trong nội viện.

Nơi đó chính là nơi chôn cất bí mật được viết trên tờ giấy.

205

*
*
*
*
*
*

Đỉnh đầu có sơn đỏ, úy trì trong phủ đệ.

Cạnh bốn tòa tiêu viện mang phong linh màu đen.

Bóng người Ngụy thượng nhân lóe lên, liên tục lướt qua phòng ốc, nhẹ nhàng rơi trên tường viện.

Đứng trên tường, hấn lao xuống, mang theo gió mát nhất thời cuốn lên Phong Linh trong sân nhẹ nhàng gõ, phát ra tiếng động.

“Nơi này chính là chỗ kho mật?” Ngụy Hợp quét mắt hai bên.

Nơi này tựa hồ chỉ là một địa phương có tính tham khảo, trong tứ phương trong sân, một tòa tháp nhỏ ba tầng đứng sừng sững trong đó.

Đặc điểm lớn nhất của nơi này là mép mái hiên đều treo một chuỗi chuông gió.

Phong Linh do đồ sứ chế tạo, là Phong Linh do kim loại chế tạo, than thép chế tác Phong Linh, còn có cốt phiến chế tác Phong Linh, đủ loại kiểu dáng, cái gì cũng có.

Hơn nữa tất cả đều là màu đen.

Trong viện không có một bóng người, nhưng mặt đất tương đối sạch sẽ, hiển nhiên có người thường xuyên đến quét dọn.

Ngụy Hợp lấy giấy ra, bên trên viết rõ vị trí kho chứa mật, phương thức mở ra.

“Thú vị. Thời gian nhanh như vậy, có thể lấy được nhiều tin tức như vậy...”

Bất quá hẳn mặc kệ nhiều như vậy, chỉ cần có thể đạt được Thiên Ấn Cứu Phật chân công hoàn chỉnh, còn lại đều không quan trọng.

Dựa theo mật khẩu, Ngụy Hợp triển khai thân pháp, nhẹ nhàng lướt vào tháp nhỏ ba tầng ở giữa sân.

Đại sảnh tầng thứ nhất của Tiểu Tháp, cung phụng ba nữ thần tượng chỉ có một cánh tay.

Không biết là Thần Lam ở nơi nào.

Trên án đài phân biệt có hương nến hoa quả, mùi thơm nhàn nhạt không ngừng bốc lên, chậm rãi tràn ngập trong sảnh.

Ngụy Hợp chuyển nửa vòng, đến sau lưng tượng thần, nhẹ nhàng đưa tay ra.

Nhất thời một chùm tro trắng chậm rãi phiêu tán.

Hắn đứng tại chỗ chờ một lát, chờ tất cả tro trắng nhao nhao rơi xuống đất, sau đó lại giương tay phun ra một chùm bụi màu đỏ.

Hồng Hôi và tro trắng vừa đụng vào nhau, mặt đất lập tức hiện ra lít nha lít nhít vết chân.

Trong đó có một hàng dấu chân rõ ràng nhất. Từ đại sảnh đi đến sau lưng tượng thần, sau đó dừng lại ở một bên lưng tượng thần.

“Chính là chỗ này.” Ngụy Hợp đến gần, chân giẫm mạnh. Dựa theo ghi chép trên tờ giấy, đập liên tục ba lần.

Rắc rắc.

Lập tức mặt đất xuất hiện một tiếng vang giòn.

Ngay sau đó, mặt đất phía sau hẳn chậm rãi mở ra, lộ ra một lối vào hình bán nguyệt.

Trong địa đạo có đèn lồng đang cháy, chiếu sáng sung túc, mặt đất cứ cách một đoạn lại có một cái chậu than, tựa hồ là chuyên dụng để đốt đồ vật.

” Ủy Trì Chung này không thể tưởng tượng nổi còn là một tín đồ.” Ngụy Hợp nhìn kỹ xung quanh, bước về phía trước một bước, bước vào trong đó.

Xuy xuy xuy xuy!

Lập tức liên tục mấy tiếng giòn vang, hai bên địa đạo đột nhiên bắn ra ba mũi tên nhỏ.

Ba mũi tên nổ bắn ra hai bên đường, trước đó không hề có dấu hiệu báo trước, hơn nữa tiểu tiễn còn có tốc độ cực nhanh.

Ngụy Hợp thậm chí còn chưa kịp phản ứng, đã bị tiểu tiễn bắn trúng.

Cũng may hắn chỉ bước ra một chân, cho nên cũng chỉ có một chân bị bắn trúng.

Mũi tên bắn trúng bàn chân hắn, bị kinh lực hộ thân mạnh mẽ đụng gãy, bắn đến trên vách đá, rơi xuống đất bất động.

“Cơ quan có sức mạnh cỡ này nếu đổi lại là một võ sư bình thường, chắc chắn đã trúng chiêu.”

Ngụy Hợp cảm giác kinh lực từ bắp chân thiếu chút nữa đã bị bắn thủng.

Kinh lực hộ thân của hắn không khác gì luyện tạng.

Nói cách khác, uy lực của những mũi tên nhỏ này, cho dù là Đoán Cốt võ sư, cũng không thể ngăn cản, chỉ có thể né tránh.

Trải qua điểm ấy, Ngụy Hợp giảm tốc độ, từng bước cẩn thận đi vào địa đạo, tiến sâu vào bên trong.

Ở một chỗ khác.

Tin tức ủy trì Yên ngô hại truyền khắp toàn bộ phủ đệ, lượng lớn đèn đuốc được thắp sáng, toàn bộ phủ ủy trì được chiếu đèn đuốc sáng trưng.

Ủy Trì Viên Toa vội vàng thay y phục, từ chỗ ở đứng dậy chạy tới.

Lúc này trên khoảng đất trống lớn nhất giữa phủ đệ, đã tụ tập không ít cao thủ tinh nhuệ các nơi chạy tới.

Úy Trì Viên Toa mặc váy võ tướng khôì ngò, ban đêm một thân màu nâu.

Nàng cầm trong tay thanh đao bầu màu bạc có kích thước hơn hai trăm cân, thân hình hai mét chín đứng dưới ánh lửa, giống như tượng điêu khắc.

Chung quanh là vô số bó đuốc vây quanh, thành từng vòng đồng tâm viên.

Nàng chăm chú nhìn thi thể của huynh trưởng trước mặt, hốc mắt ươn ướt, mơ hồ có nước mắt bao phủ nhưng không chảy ra, lại bị nuốt trở vào.

“Toàn bộ phủ đệ đều đã bị phong tỏa, hung thủ lên vào giết nhị ca, không quá một khắc đồng hồ.”

” úy trì hoãn, người tới nói cho ta biết, hung thủ là ai?!” Nàng ngẩng đầu ánh mắt lạnh lùng, nhìn chăm chăm úy trì.

Úy Trì Đà mắt đăm lẹ, quỳ gối bên cạnh úy trì Yên.

Nghe vậy, nàng ngẩng đầu, mang theo nức nở trả lời: “Là... Là Ngụy Hợp của Vạn Độc Môn! Ta tận mắt thấy nhị thúc công chính nói chuyện với ta, đột nhiên sắc mặt trắng bệch, sau đó có người phi thân hạ xuống, một quyền...”

“Đầu tiên hạ độc, rồi động thủ, đúng là phong cách của môn chủ Vạn Độc môn.” Một tên tham mưu của Xích Cảnh quân cau mày nói.

“Hiện tại việc cấp bách là xác định rốt cuộc Ngụy Hợp kia vì sao đột nhiên tập kích, đột nhiên giết chết huynh trưởng của ta!” Úy Trì Viên Tọa lạnh lùng nói.

“Là mật khô!” Úy Trì Đà kêu lên bèn nhọn: “Ta nhớ ra rồi, Ngụy Hợp kia trước khi đi đã hỏi chỗ mật khô ta, ta nói không biết, hắn liền lấy từ trên người Nhị thúc công một vật! Hắn là đầu mối mật khô!”

“... kho mật! Đúng rồi, nhất định là cái này, mục tiêu của hắn là Thiên ấn mà đại ca cất giữ có Cửu phạt bí tịch khác!!” úy trì hoãn Viên Toa đột nhiên tỉnh ngộ.

Cứ như vậy, tất cả manh mối đều đã đầy đủ.

“Ngụy Hợp kia chính là người có thể đánh gục nghiêm trọng núi, còn am hiểu độc đạo, không thể xem thường. Ba vị, xin theo ta một hướng tiến về mật khẩu.”

Người tới, đi mời mọi người trong thành phối hợp vây quét. Điều động ba bộ tinh nhuệ bé thành! Ta muốn Ngụy Hợp đêm nay, chết không có chỗ chôn!!”

Ủy Trì Viên Toa gầm lên giận dữ.

“Giết!!”

“Vâng!”

Ba người Lý Tuyên lật sông đồng thanh đáp.

Chủ soái ở trong nhà, bị giết dưới sự bảo hộ nặng nề của bọn họ, điều này đối với bọn họ mà nói là sỉ nhục không lời nào để nói!

Mà sỉ nhục, nhất định phải rửa sạch.

Ngụy Hợp chậm rãi bước từng chút một về phía trước trong địa đạo.

Nói dài dòng, hai bên cách nhau một đoạn, liền có đèn dầu thấp sáng.

Một mực nghiêng nghiêng đi hơn trăm bước dưới mặt đất, trên đường sáng hắt liên tiếp gặp hơn mười loại cơ quan.

Độc tiễn, độc khí, dịch axit, gai nhọn giáp công vân, các loại cơ quan có thể nghĩ tới đều tới một lần.

Nơi này chính là nơi chuyên môn dùng để trưng bày các loại cơ quan thuật.

Liên tục xuyên qua địa đạo tràn đầy cơ quan, rốt cuộc trước mắt Ngụy Hợp sáng tỏ thông suốt.

Một cái sảnh nhỏ màu cam vuông vức xuất hiện trước mặt hắn.

Bốn phía vách tường đều khảm cao, phía trên đặt đầy các loại đồ vật.

Trong đó có kim phiêu, bảo thạch, kim loại, binh khí trân quý, giáp trụ, còn có bình sứ chứa các loại đan dược.

Ánh mắt Ngụy Hợp xuyên qua những thứ này, thẳng tắp rơi vào trên giá sách tinh xảo màu tím ở góc tường.

Phía trên bày thừa thớt hơn mười quyển sách do các loại vật liệu chế tác.

Có giấy mỏng bằng da, có thẻ tre, cũng có quyển trục như là tranh vẽ sách, còn có sách vở quái dị như lá cây.

Hắn đi ra phía trước, liếc mắt liền thấy trong đó mấy cuốn sách, bộ dạng viết chữ phạt phân quyển.

Tổng cộng năm quyển, tất cả đều dùng một loại màu sắc khác nhau bọc giấy, hiển nhiên là do phía sau mới xử lý qua.

Nhìn ra được, mấy cuốn sách này được đặt ở vị trí chính giữa giá sách, rất được coi trọng.

“Chỉ là năm quyển thôi sao? Còn có một quyển nữa...”

Ngụy Hợp bỗng nhiên nghĩ đến, Thượng Quan Thập của Nguyên Bãng Viện cũng không bị giết, mà là đi theo huynh trưởng Kỷ Viễn.

Nói cách khác, cho dù là Xích Cảnh quân ở đây, cũng chỉ có năm quyển phân chia. Cho dù lấy hết toàn bộ trong tay, hắn cũng không thể nào tập hợp đủ toàn bộ công pháp.

Cao nhất cũng chỉ tám quyển.

Đưa tay cầm lấy mấy quyển bí tịch này, Ngụy Hợp chợt người thấy một tia mùi vị tinh tế.

Hắn nhanh chóng lấy ngón tay chấm một chút bột phần màu trắng từ trong túi trữ vật ra, nhẹ nhàng rung lên.

Kình lực run rẩy, bột phần được rắc lên bề mặt sách.

Nhất thời một tia dị vị như có như không tự nhiên tiêu tán.

“Chỉ là khói độc.” Ngụy Hợp cầm lấy bí tịch cất kỹ, nhìn quanh những thứ khác, dứt khoát đem tất cả bí tịch còn lại cuộn lên, sau đó kim phiếu dễ dàng mang đi, cầm lên, dùng một khối che bảo bao lại, xoay người rời đi.

Thân pháp hắn cực nhanh, lúc đi vào cần chú ý cơ quan, đi ra ngoài lại không cần.

Mấy người bay vút, khoảng cách hơn trăm bước chỉ chớp mắt là đến.

Nhưng mới ra khỏi mật đạo, đứng sau lưng tượng thần, bên ngoài đã truyền đến trập trập tiếng bước chân dồn dập.

Ngụy Hợp khó khăn lắm mới đứng vững.

Oành oành!!!

Hai tiếng nổ vang lên, cửa sổ trước sau đồng thời nổ tung, mấy đạo thân ảnh toàn thân mặc lân giáp Ngụy Hợp nhào vào, phóng tới Ngụy Hợp.

Đồng thời theo bọn họ, còn có đại lượng mũi tên nổ nổ lít nha lít nhít.

Trong nháy mắt, ít nhất trên trăm mũi tên kinh nổ bắn về phía thân thể Ngụy Hợp, lấp đầy tất cả không gian né tránh.

Những mũi tên này lực xuyên thấu chỉ có một kích toàn lực của võ sư bình thường, nhưng lúc này hơn trăm đạo hợp cùng một chỗ, uy lực trong nháy mắt trở nên vô cùng lớn.

Cho dù là luyện tạng cũng không thể chống đỡ được hơn trăm vị võ sư toàn lực xuất thủ, hội tụ một chút công kích.

Ngụy Hợp tự nhiên cũng không thể.

Hắn không nhanh không chậm, thân thể co lại thành một đoàn, vừa vặn tránh vào trước người một cao thủ trọng giáp nhào tới.

Khối không gian nhỏ kia vừa đúng chỗ thân thể cao thủ mặc trọng giáp che chắn.

Bành!!

Hai người ở giữa không trung giao kích một cái.

Bàn tay Ngụy Hợp tựa như hồ điệp xuyên hoa, rất nặng nhẹ, điểm vào mặt đoản đao mà đối phương chém ra.

Điểm lệch lưỡi đao.

Thân thể hắn cuộn cuộn, một tay cuốn một cái, mang theo người kia phóng đi.

Bành!!

Cửa sổ bị phá nát lại bị đập nát.

Ngụy Hợp mượn thân thể cao thủ mặc trọng giáp kia để ngăn cản mảng lớn mũi tên nổ, nhưng gã vừa mới xông ra.

Trước mắt chính là lượng lớn lưới đánh cá phô thiên cái địa rơi xuống.

Đủ tầng lưới đánh cá năm tầng từ các phương hướng trút xuống, mỗi một tầng dây thừng như tơ nhện cũng không phải là dây thừng, mà là dùng một loại Peter Zhu tên là Giác Xà chà xát mà thành.

Đao kiếm khó thương tổn, vượt xa lưới đánh cá tầm thường. Đoán Cốt võ sư cũng không thể kéo đứt. Cao thủ luyện tạng một khi bị lưới trụ, trong thời gian ngắn khó mà thoát khỏi.

Đây là vật thiết kế chuyên môn vì cao thủ như Ngụy Hợp.

Mắt thấy Ngụy Hợp sắp bị lưới lưới lại rồi.

Trong chốc lát, một mảnh nước đen lầy hầy làm trung tâm bắn ra.

Phốc!

Ngay sau đó một lượng lớn khói trắng có tính ăn mòn từ trên lưới cá bốc lên.

Dục vọng vừa rồi còn cực kỳ cứng cõi, bị Ngụy Hợp nắm trọng giáp trong tay ném ra, trực tiếp đập xuyên qua.

Hắn ta theo sát ra, giống như phi yến, lướt trên không trung một cái, một điềm, một bước xông lên.

Thân thể giữa không trung xoay tròn vọt lên, nhẹ nhàng hạ xuống đỉnh tháp nhỏ ba tầng.

Trong lúc nhất thời vô số chuông gió bị khí lưu kéo theo, phát ra tiếng vang giòn giã, tiếng leng keng leng keng tựa như mưa.

Ngụy Hợp chậm rãi xoay người, quan sát phía dưới.

Gió to xuyên qua áo đen của hắn, mang theo tay áo tung bay, tựa có một phen thông dong khí độ.

“Các người không đi truy tung hung thủ, ngược lại tìm tới ta. Không phải cho là ta giết tên úy trì yến kia chứ?” Ngụy Hợp

chỉ thoáng nghĩ qua, lập tức nghĩ đến khả năng này.

Hạ úy Trì Viên Toa ngửa đầu nhìn Ngụy Hợp, hai mắt đỏ đậm.

“Ngụy Hợp, ngươi cho rằng hôm nay ngươi còn có thể chạy thoát khỏi Tuyên Cảnh thành này sao? Bây giờ điều động đại quân, tam đại gia cao thủ xuất hết, coi như ngươi giỏi về độc đạo, hôm nay đã giết nhị ca ta, vậy thì không chết không thôi!”

“Thật sự cho rằng là do ta giết người?” Ngụy Hợp cười: “Các úy kia làm sao cũng là cao thủ luyện tạng, cho dù là ta muốn giết hẳn, trong thời gian ngắn cũng khó mà làm được. Huống hồ ta tới nơi này, mục đích duy nhất chỉ là thu hồi mật sách Thiên Ân môn của ta, cần gì làm chuyện nhiều chuyện như vậy.”

“Trong kho bí mật chỉ có Nhị ca biết phương pháp mở ra vị trí cụ thể. Nhất định là người ép không được, lúc này mới dùng độc, độc thủ giết người!” Úy Trì Viên Toa cả giận nói.

“Buồn cười.” Bất quá Ngụy Hợp trước khi tới, cũng đã nghĩ qua khả năng này.

Lúc này hẳn ta cũng không tức giận.

“Người có biết, muốn dùng độc để hạ độc lên một cao thủ luyện tạng cần loại độc được gì không? Người có biết cao thủ luyện tạng có ngũ cảm thông minh không? Minh duệ vô cùng, thân thể chống cự cực cao, cho dù trúng độc, dùng độc vật mạnh nhất cũng không thể trong thời gian ngắn như vậy mà...”

“Im ngay! Mặc cho người xảo trá như tơ vò cũng vô dụng! Hôm nay người nhất định phải chết!!” úy trì Viên Toa đã không kiên nhẫn nghe những thứ khác, ngắt lời nói.

Nàng giơ cao tay phải.

“Giết!”

Bành!

Đột nhiên một tiếng vang trầm thấp truyền đến.

Âm thanh kia phảng phất như bong bóng khí nổ tung, lại như gỗ bị chém đứt một cái.

Sắc mặt Ngụy Hợp lúc trước còn thông dong, bỗng nhiên biến sắc, kinh lực toàn thân cấp tốc tăng thêm dày. Từng tầng từng tầng cốt kinh tràn ra hội tụ trên hai tay của lão.

Đồng thời, hắn đưa song chưởng ra sau chộp tới.

Bành!!!

Nhất thời, một đạo màu đen ngón tay dài ngắn bén nhọn bắn vào bàn tay hắn.

đạn bắn nhanh nhất chuyển động, mang theo lực trùng kích khủng bố, chớp mắt đã xuyên thấu tầng thứ nhất kinh lực hộ thân của hắn.

Sau đó đụng vào Ngụy Hợp Cốt kinh, lại đụng vào lòng bàn tay phải.

Đương!

đạn bắn ra có chút quanh co, từ lòng bàn tay Ngụy Hợp rơi xuống.

Hắn không kịp cảm giác lòng bàn tay đau đớn, bởi vì phía dưới phối hợp với nhau đã là mảng lớn mưa tên rợp trời rợp đất bắn tới.

Bành!

Lại là thanh âm ban nãy truyền đến.

Trong lòng Ngụy Hợp nhảy dựng, không dám đón đỡ, dưới chân đạp một cái, thân thể rơi xuống thấp.

Trước đó hắn còn hoài nghi, trong truyền thuyết có hơn mười Hỏa Thương Binh, liền vây giết có Đoán Cốt võ sư võ đạo mấy người.

Hiện tại xem ra, ngay cả loại đánh lén thương này cũng đã lấy ra, tên Đoán Cốt võ sư kia chết thật không oan.

Cũng may tốc độ giống như đánh lén thương không quá nhanh, tuy rằng uy lực rất lớn, nhưng chỉ cần chú ý, không cần hộ thân kinh lực ngạnh kháng, sẽ không có đại sự gì.

Còn phía trên có độc tố.

Ngụy Hợp tùy ý bôi một chút bột giải độc tương ứng, sau đó áp chế xuống.

Chuyện này ngược lại không phải phiền toái lớn nhất đối với hắn.

“Đáng tiếc phong tướng không đúng.” Ngụy Hợp thở dài, chân đạp đạp, không ngừng rơi xuống một tầng.

Đồng thời hắn từ trong túi độc sau lưng lấy ra một vật, đó là một thanh đạn hoàn màu xanh biếc.

Hắn vô ý dây dưa với những người này, rất rõ ràng đám người kia đã bị hai người Úy Mãng kia dụ dỗ. Cho rằng hắn là hung thủ giết người.

Bất quá hắn cũng không nghĩ tới đối phương ra tay đặc thủ nhanh như vậy.

Úy Trì Yên tốt xấu gì cũng là luyện tạng cảnh giới, một thân kinh lực hộ thể vẫn còn, thế mà lại chết dễ dàng như vậy. Thứ ẩn giấu trong đó, suy nghĩ cực kỳ cẩn thận.

“Vị đại nhân này, người thật muốn cùng Ngụy mỗ cá chết lưới rách?”

Ngụy Hợp cất giọng nói với bên ngoài.

Bên ngoài không ai trả lời.

“Kẻ giết người chân chính sẽ dẫn các người tới đây vây quét ta, rõ ràng là điệu hổ ly sơn, xem ra bọn họ còn có mục đích khác muốn đạt thành, nếu như ta là người, liền sẽ không để nhiều tinh nhuệ ở đây như vậy.”

Thanh âm Ngụy Hợp không ngừng truyền ra.

Hắn liên tiếp ngăn trở rất nhiều nỗ tiên thương đạn, trên người kinh lực hộ thể vẫn như cũ dày đặc, kinh lực khí huyết của Kinh Hồng quyết cho hắn ít nhất cũng mạnh hơn Đoán Cốt võ sư bình thường gấp mấy lần.

*

*

*

*

*

*

Chỉ là lúc này úy trì Viên Toa đã bị lửa giận làm cho choáng váng đầu óc.

Nàng ta vốn không phải là chân chính dẫn binh đại tướng, mà lúc này chứng cứ xác thực, nhận vật chứng đều có, còn có tam đại hộ vệ chứng minh vừa mới cùng Ngụy Hợp giao thủ qua.

Úy Trì Yên chết, cho dù không phải Ngụy Hợp tự mình xuống tay, cũng tất nhiên có hấn phối hợp.

Lúc này trong đầu úy trì hoãn của Viên Toa chỉ có một ý niệm, đó chính là báo thù cho nhị ca!

“Đội phục sát chuẩn bị!” Nàng giơ tay lên.

Cây thương ám sát vừa rồi có uy lực cực mạnh, nhưng số lượng cũng rất ít, hơn nữa cần tiêu hao rất nhiều, chuyên môn dùng để ám sát cường giả Võ đạo, không thể động đây một cách dễ dàng.

Nhưng lúc này úy trì Yên bỏ mình, còn có gì cố kỵ, tự nhiên là lấy ra dùng hết.

Ở một hướng khác.

Hai người Úy Trì Lãng cùng Đường hoan cấp tốc bay vút trên nóc Tuyên Cảnh thành.

Ban đêm, phương hướng hai người đi rõ ràng là kho lúa ở thành nam.

Toàn bộ kho lương trong Tuyên Cảnh thành đều tụ tập ở phía nam thành, nơi đó có một khu vực chuyên môn dùng để đặt kho lúa.

Lượng lớn lương thực thu hoạch của các huyện trấn bản địa, còn có lương thực mua từ xa đến, đều chồng chất ở chỗ này.

Đây là quan binh, cũng là căn bản mà Xích Cảnh quân có thể tác chiến bên ngoài.

Trừ lương thực, nơi này còn cất giữ ít nhất năm mươi vườn thịt, còn có lượng lớn rau dưa hong khô.

Lúc này, nơi mà hai người Đường hoan hoan muốn tới chính là yếu địa này.

Thân pháp hai người cực nhanh, không bao lâu đã đến cửa chính của quan binh.

Người canh gác đại môn vội vàng bước lên, cúi đầu hành lễ.

“Thuộc hạ bái kiến Phó đường chủ.”

Quan nơi này vậy mà đã sớm bị đổi thành nội ứng.

Đường Hoan hoan khẽ gật đầu.

“Đã bố trí xong chưa?”

“Vâng, hết thủy đều đã bố trí xong. Lúc nào cũng có thể động thủ.” Nội ứng gật đầu.

“S úy Trì Yến đã chết, hủy diệt nơi này, trong thời gian ngắn phía sau không ai có thể chỉ huy được, chắc chắn sẽ lâm vào đại loạn, Xích Cảnh Quân tiền tuyến tất bại.” Đường vui thản nhiên nói.

“Nhiệm vụ của chúng ta cũng coi như hoàn thành.” úy trì một bên mỉm cười nói.

“Buồn cười môn chủ Vạn Độc môn kia lại cho rằng chúng ta sẽ hợp mưu với hắn.” Đường hoan vui vẻ khẽ lắc đầu.

“Ta nghĩ, hắn không phải không đoán được chúng ta có ý nghĩ khác, mà là không thể không đáp ứng. Nếu không chỉ dựa vào một mình hắn, tất nhiên sẽ công cốc trở về.” Úy úy cười nói.

Bây giờ Ngụy Hợp đã dẫn dắt hơn phân nửa lực lượng của phủ đệ úy trì, không chỉ như vậy, đại lượng tinh nhuệ chung quanh đều bị điều động qua vây quét Ngụy Hợp, phòng bị hắn chạy trốn.

Nếu không như thế, bọn họ làm sao có thể dễ dàng thay thế nơi này thành người của mình.

Làm sao lại một đường thẳng tắp tới đây, còn không bị những người khác phát hiện.

“Được rồi, truyền lệnh xuống, động thủ.” Đường Hoan vung tay phải, nhẹ nhàng vung đao lên.

“Đêm nay, chính là ngày Xích Cảnh quân triệt để trở thành lịch sử!”

Lúc này trong phủ úy trì.

Ngụy Hợp từ một chỗ cửa sổ bay nhào ra, trên thân vừa mới bóp nát đạn hoàn, tự nhiên phân tán ra mảng lớn bột độc.

Vô số độc phân bị gió thổi tản ra xung quanh dưới chân tháp.

“Chú ý tránh!” Có người hét lớn chỉ huy.

Lập tức đại lượng tinh nhuệ nhắm mắt nín thở, nâng lên thùng nước sớm đã chuẩn bị, hướng bầu trời vẩy đi.

Nước chảy lập tức xông lên hơn phân nửa bột độc.

Nhưng Ngụy Hợp đã có thể lấy việc này làm điểm đột phá, triển khai thân pháp với tốc độ cao nhất, từ nơi này đột phá vòng vây.

Mắt thấy hấn sẽ phá vỡ vòng vây, trốn đi thật xa.

Bỗng nhiên úy trì Viên Toa nâng đao chém tới. Không chỉ có nàng, Lý Tuyên tam đại hộ vệ cũng vây giết theo.

Cách đó không xa, còn có ít nhất bốn cao thủ Đoán Cốt đang chạy đến.

Lúc này kinh lực trên người Ngụy Hợp đã tiêu hao hơn phân nửa, đối mặt với thế tới rào rạt của úy trì Viên Toa.

Nhìn trên đao pháp gã hùng hậu kinh lực, đã hiểu, đây lại là một vị cao thủ luyện tạng.

Tên úy trì gia này có thể thống soái một thành, quả thật không phải chỉ dựa vào một mình úy trì chung.

Đương!

Hai người giao thủ trước, đao bầu cùng bàn tay đồng thời bị cự lực đánh bật ra, lập tức lại dưới cự lực của hai người, lần nữa đánh tới đối phương.

“Vị úy trì đại nhân này, có từng nghĩ tới, kẻ giết người chân chính vì sao lại đưa tới vây giết ta. Cái này có chỗ tốt gì đối với bọn họ không? Các người hội tụ ở đây càng nhiều lực lượng, bọn họ càng thuận tiện đạt được mục đích của mình.” Ngụy Hợp nhanh chóng nói.

“Mấy vấn đề này, chò ta bắt được người thẩm vấn sẽ biết!” úy trì hoãn thân đao Viên Toa vung lên, cốt kính cuồng bạo bao trùm trên lưỡi đao, cuồn cuộn dâng trào.

Nàng bỗng nhiên giơ đao lên, muốn nhằm đầu hướng Ngụy Hợp chém tới.

Ầm ầm!!

Bỗng nhiên một tiếng vang thật lớn từ phía nam thành truyền đến.

Trong bầu trời đêm bỗng có ánh sáng đỏ lóe lên.

Lượng lớn khói mù bốc hơi lên, ánh lửa đỏ thẫm thiêu đốt trùng thiên. Ngay sau đó là tiếng nổ liên hoàn lần thứ hai.

Oanh!!!

Ngọn lửa cao hơn phá tan bóng tối, đè ép tất cả tiếng vang.

Toàn bộ Tuyên Cảnh thành lúc này, chỉ còn lại tiếng nổ đinh tai nhức óc kia.

Tất cả mọi người bị vụ nổ này chấn trụ, trong thời gian ngắn một lượng lớn người vây quét nhao nhao tập trung ánh mắt về phía đó.

Nhân cơ hội này, Ngụy Hợp triển khai thân pháp với tốc độ cao nhất, giống như quỷ mị lướt qua giữa đám thương binh.

Chớp mắt đã biến mất không còn tăm tích.

“Là kho lúa lúa!!!” Trọng Sơn Cung Lý Như Anh mạnh mẽ hồi phục tinh thần, rống to.

Một tiếng rống to của hắn lập tức đánh thức úy tốc độ Viên Toa.

Sắc mặt nàng lúc này trắng bệch. Nhìn ngọn lửa ngút trời, trong đầu nhất thời trở nên trống rỗng, không biết phản ứng ra sao.

“Cứu hoả!!!” Sau hai hơi thở, nàng đột nhiên hoàn hồn, hét lớn một tiếng.

Lập tức tất cả mọi người bị tiếng rống này chấn động trở lại bình thường, nhao nhao xếp đội rời khỏi nơi đây.

Lúc này mọi người đã không còn ai để ý tới Ngụy Hợp nữa.

Như lúc trước Ngụy Hợp nói, có những người khác dẫn dắt bọn hắn tới đây, mà đồng thời cũng âm thầm tiến lên những mục đích khác.

“S Úy Trì đại nhân, người vu oan cho ta chính là úy trì trệ, sư phụ của hắn là người của Kim Ngọc đường gì đó, tên là Đường hoan hoan. Kẻ giết người chân chính hắn là hai người này.”

Trong đêm, thanh âm Ngụy Hợp đột nhiên từ trên cao bay tới.

Trên thực tế song phương đánh một hồi như vậy, cũng không tổn thương bao nhiêu.

Lúc này Ngụy Hợp rõ ràng đã phá vây, còn trở về báo hiệu.

Như vậy ít nhiều cũng có thể tin được lời nói của hắn.

Úy Trì Viên Toa lúc này đang khẩn cấp điều động nhân thủ đi cứu hỏa, nghe được thanh âm Ngụy Hợp.

Nàng cẩn thận nhìn về hướng âm thanh truyền đến, cuối cùng không có hạ lệnh truy sát theo.

Chuyện quan trọng nhất lúc này là cứu hỏa.

Nếu kho lúa bị hủy hoàn toàn, vậy việc cung ứng hậu cần cho Xích Cảnh quân là...

Nghĩ đến hậu quả đáng sợ này, đội trưởng Viên Toa trong lòng lạnh buốt, huynh trưởng chết cùng hậu hoạn cực lớn trong tương lai khiến đầu nàng hỗn loạn vô cùng, mặt xám như tro tàn.

“Đại nhân, Úy Đà biến mất rồi!” Lúc này bị phái binh sĩ gấp giọng đi tìm người hồi báo.

Lúc này các nội quyên của Úy Trì gia vội vàng đến, trên khuôn mặt cũng đều là sợ hãi bất an.

Bây giờ nhị gia bỏ mình, quan thương xảy ra chuyện, cho dù là ai cũng nhìn ra một đại họa sắp sửa cuốn sạch toàn bộ nhà úy trì.

Úy Trì Viên Toa lúc này lại hồi tưởng lại chuyện Ngụy Hợp vừa mới nói.

Hiện tại xem ra, Ngụy Hợp rất có thể đã bị vu oan, người sát hại nhị ca còn có người khác, còn cố ý dẫn dắt sự chú ý của các nàng, cuối cùng đắc thủ kho lúa...

Kết...

Úy Trì Viên Toa nắm chặt nắm đấm, thông khổ nhắm mắt lại, hồi hận không có khả năng hoài nghi Ngụy Hợp nói trước đó.

Nhưng bây giờ, những chuyện này cũng đã muộn rồi.

“Truyền lệnh ta, toàn thành bắt úy trẻ nãi! Mặt khác thông cáo cho ba nhà, cùng phát lệnh truy nã!” Nàng mở mắt lạnh lùng nói.

Rốt cuộc chân tướng như thế nào, chờ bắt được úy trẻ nãi là đã minh bạch.

Ting linh đang ~

Ngoài Tuyên Cảnh thành, trên đường lên đường, Đường Hưng và úy trì đang một người cưỡi một con lừa nhỏ, chậm rãi chạy về phía xa.

Hai người quay đầu lại nhìn ánh lửa ngút trời trong thành, ánh mắt lộ ra vẻ nhẹ nhõm.

“Quan kho nổ tung, bây giờ đại thế đã thành, Xích Cảnh quân thua chắc.” Đường vui vẻ cười nói.

“Chỉ sợ bây giờ Úy Trì gia còn đang vội vàng cứu hỏa a. Đáng thương cho môn chủ Vạn Độc Môn Ngụy Hợp kia, nói không chừng đại hỏa bạo tạc này nổ hấn cũng đeo một tầng tội danh.” Úy Đà Mâu cười theo.

“Hắn có lẽ đoán được, bất quá Vạn Độc Môn vốn không đội trời chung với Xích Cảnh Quân, lúc trước Thiên Ân Cửu Tử bị giết nhiều người như vậy, sớm đã là tử thù, cho nên không sao cả.

Nhưng hấn không nghĩ tới, hấn muốn công, cũng không phải chỉ là cái chết của úy trì Yên.” Đường vui vẻ thở dài, “Đây

cũng là bản thân hẳn không may, mình đụng phải cửa, lại trách được ai?”

“Đúng vậy, lại trách được ai? Là tự ta dự đoán sai lầm.”

Trong thành, trên một nóc nhà.

Ngụy Hợp lẳng lẳng nhìn đại hỏa thiêu đốt.

Một tiếng vèo vang lên sau lưng, bóng dáng Vương thiếu quân xuất hiện.

“Sao lại gọi ta vội vã như vậy, làm gì?” Vương thiếu quân cũng nhìn về phía lửa lớn, giọng nói có chút nặng nề.

“Không có gì.” Ngụy Hợp xoay người, lộ ra vẻ mỉm cười: “Chỉ là vừa mới bị người ta lừa một cái, có hứng thú cùng nhau giải quyết mấy cao thủ của Loạn Thần giáo không?”

“Ồ? Người nói là...” Vương thiếu quân khẽ giật mình, ngay sau đó lập tức liên hệ lại. “Lửa lớn này là thủ bút của Loạn Thần giáo?”

“Hoặc là thơm lấy hương dạy, hoặc là Loạn Thần giáo, nhưng có gì khác nhau đâu?” Ngụy Hợp nói.

“Bây giờ Xích Cảnh Quân Úy của Trì gia đang đốt một đống lửa, bắt hung thủ khắp nơi, người có manh mối gì không?” Vương Thiếu Quân hỏi.

“Có một chút.” Ngụy Hợp cười nói: “Lúc trước vì để đảm bảo, ta đã thêm một ít đồ vào người một tiểu gia hỏa.”

Hắn hạ độc, làm sao có thể khiến người ta ngủ được mùi thơm, Đường Hoan thực lực mạnh mẽ, không động tay động chân được, nhưng úy nhờ ở bên, không nhạy bén như vậy.

“Người muốn làm thế nào?” Vương thiếu quân trầm giọng nói.

“Đắc tội Vạn Thanh môn ta, còn muốn sống rời khỏi Tuyên Cảnh?” Ngụy Hợp xoay người.

“Các nàng cho rằng nơi này là gì?”

Trong bầu trời đêm phía xa, một con chim tước nhỏ màu đen đang cầm theo cuộn thư, vỗ cánh bay về nơi cư trú của Vạn Thanh môn.

Giữa biển cây xanh sẫm có một con đường màu vàng đất uốn lượn như tơ, chậm rãi xuyên qua dòng sông, xuyên qua đồi núi, lan tràn về phía cuối xa.

Cái chuông đồng thau màu đồng thau không ngừng lay động theo bước đi, phát ra tiếng vang giòn giã.

Đường Khánh và Úy Lư mỗi người cưỡi một con lừa nhỏ, không chút hoang mang, không nhanh không chậm, dọc theo đường đi về phía trước.

Lúc này sau lưng Tuyên Cảnh thành đã không còn bóng dáng, nơi này không còn là con đường phụ cận Tuyên Cảnh.

Chỉ sợ hiện tại Xích Cảnh quân úy Trì gia đã loạn thành một đoàn.

Cứu hỏa và thảo dược hậu cần nhanh chóng được giải quyết mới là mấu chốt, không thể nào tiêu hao hết nhân lực và vật lực trên người các nàng mãi được.

“Nếu ta là Xích Cảnh quân, nếu có người sáng suốt chỉ huy, tất nhiên sẽ lấy số lượng không lồ nhưng chậm chạp quân đội dùng để cứu hỏa. Sau đó tổ chức thành cao thủ tinh nhuệ làm Đốc sát đuổi bắt, bắt kẻ phát nổ phóng hỏa.” Đường Hoan vui vẻ cười nói.

“Đáng tiếc, duy nhất có thể làm ra quyết định cỡ này, có tư cách có địa vị đưa ra quyết định này người, úy trì Yên, đã chết rồi.” Úy Đà ở một bên cũng cười nói.

“Lão sư, tiếp theo chúng ta nên đi đâu? Là đi tới chỗ người nói lúc trước, tụ họp với những người còn lại sao?” Nàng hỏi.

“Ừ, chúng ta không cần sót ruột, tự nhiên có phân đội mỗi như khác dẫn dụ truy binh đi. Ta phân công ba đội mỗi như, đủ để dẫn dụ đại bộ phận cao thủ đuổi bắt, còn lại cho dù đuổi theo, cũng không phải là đối thủ của chúng ta.”

Đường Hoan vui vẻ nói.

Tất cả đều nằm trong lòng bàn tay.

Hai người đi vào một ngày một đêm, từ ba đội truyền tin, Xích Cảnh quân lúc này căn bản là loạn thành một bầy, ngay cả đội truy nã cũng chưa kịp phát ra.

“Trước mặt có một quán trà, nơi này chính là khu vực dã ngoại, phòng chừng đây cũng là quán trà cuối cùng rồi, chúng ta nghỉ ngơi trước đã, uống chút nước rồi hãy đi.” Đường Nhạc từ xa nhìn về phía trước.

Phía trước đi nhanh một bên đường, kề sát bên cạnh dịch trạm của Lục Dịch đứng, có một lều trà đơn giản.

Bên trong có lão bà tử đang pha trà, còn có hai hán tử khỏe mạnh ngồi khoác lác uống nước.

Bên cạnh quán trà còn có một hán tử cường tráng mặc mồ hôi, ngồi xồm trên thảm cỏ gặm thức ăn, trong tay còn đặt một thanh đao.

Nhìn vị trí hán đứng hán là chủ quán đi cùng lão bà tử.

Hai người Đường Hoan cũng không để ý, loại quán trà hoang dã này nếu không có sức tự vệ gì, chỉ sợ cũng không mở được, chỉ cần vài nhíp sẽ bị dã thú và bọn chúng gây khó dễ.

Cho nên loại hàng trà này, bình thường giá tiền đều tương đối đắt.

Hai người đi xuống, dắt lừa lông đi tới một bên lều, buộc dây thừng lại trên cọc gỗ.

“Chủ quán, cho một bình trà, mấy quả trứng trà và thêm bánh thảo.”

Đường Hoan Hoan quanh năm ra ngoài hành tẩu, há mồm là bố trí tiêu chuẩn của quán trà.

Bánh quai cỏ không phải dùng cỏ làm, mà là dùng một ít rau dại trộn lẫn với hoa màu thô, chế tác thành bánh nhân tâm.

“Tới ngay đây!” Lão bà tử cười ha hả, nhanh chóng dùng khăn lau lau lau bàn, để hai nàng ngồi xuống.

Bà cũng không sợ cách ăn mặc của hai người là nhân sĩ giang hồ luyện võ.

Xác thực mà nói, loại quán trà này tam giáo cửu lưu gì cũng gặp qua, thích nhất là làm sinh ý, chính là loại người luyện võ hành tâu giang hồ này.

Loại người này một khi đã chào hỏi kỹ càng thì khen thưởng tương đối lớn, nếu gặp gáp mà nói thì không cần phải tìm nữa.

Đương nhiên, ngoại trừ một vài tên keo kiệt thì còn bủn xỉn hơn.

Rất nhanh, nước trà đã nấu xong, một ít trà bánh cũng được mang lên, còn có một mâm nhỏ trái dưa đen.

Hạt dưa này không phải hạt Quỳ Hoa mà là chế từ dưa hấu qua, đen bóng bóng, mang theo mùi thơm nồng nặc khiến cho hai nàng ăn uống muốn nôn nóng.

Đúng vào lúc này, một đội thương nhân cũng từ trên đường đi tới, nhìn phương hướng, hẳn là chạy về phía Tuyên Cảnh Thành.

Thương đội mang theo bốn cỗ xe trâu, trên xe kéo theo thứ gì cũng không biết.

Hai người trung niên đội mũ tròn, trên mũ khảm ngọc thạch đi vào quán trà, thở dài ngồi vào vị trí trong góc, bắt đầu nhỏ giọng thảo luận chuyện làm ăn.

Đám thương đội nhao nhao tới gần, ở bãi cỏ bên cạnh, hoặc ngồi hoặc đứng, ăn lương khô cùng nước uống bắt đầu.

Úy Trì Mục chia ra rót cho lão sư và mình một chén nước, sau đó tách hạt dưa ra, dùng hai chưởng khăn tay mở ra, để lên đi. Mỗi người một nửa.

Nàng cầm lấy một hạt dưa, đang muốn ăn.

“Đội đã!” Đột nhiên Đường hoan hỉ quát bảo ngưng lại.

“Sao vậy?” Úy Đà Thoa sững sờ, nhìn sư phó đối diện.

Đường Hoan nheo mắt, thò tay lấy ra một quả dưa đen, trực tiếp ném vào nước trà.

Xuy!!

Lập tức cả hai phản ứng vô cùng quái lạ, bốc lên một chùm bạch khí gay mũi.

“Có độc!”

Úy Trì thần thờ đứng bật dậy.

Nàng mới đứng lên, lập tức bầu không khí chung quanh lập tức không giống như lúc trước.

“Tiệm trà này có vấn đề!” Úy Lư Mãnh mãnh liệt nhìn về phía lão đại gia tử nấu trà.

Hai lão nhân vẻ mặt mờ mịt, không biết chuyện gì xảy ra.

Úy Trì hoãn nhanh chóng thôi động kinh lực trên người, nhanh chóng tiến lên.

Bành!!!

Hai hán tử mặc trang phục đang ngồi phía bên phải, đột nhiên tung người nhảy lên, nhào về phía Đường Khánh vui vẻ.

Hai người cầm binh khí trong tay, hung hăng chém vào phần eo của Đường Hoan.

“Muốn chết!” Đường hoan đứng dậy thân xuất hai tay, một tay đối mặt hai người.

Đương đương!

Chỉ là mới bắt vào tay, nàng liền cảm giác không đúng, binh khí hai người này thế mà suy yếu vô lực, hoàn toàn không có dùng sức.

Hai người kia cũng nhân cơ hội tránh ra hai bên, không giao thủ với nàng.

Không đúng!

Trong lòng nàng rung mình, đột nhiên quay đầu nhìn lại.

Vừa lúc nhìn thấy đồ đệ mình Úy trử cộc, đang bỏ nhào về phía hai lão nhân pha trà kia.

Nhưng mới vọt được một nửa.

Hai lão nhân nhếch miệng cười, bỏ đồ trong tay xuống.

Một người cầm lên mảnh vải rồi ném đi.

Tấm khăn lụa lập tức mở ra, tựa như một chậu rửa mặt, che khuất tầm mắt, bay về phía Úy Trì.

Tên còn lại thì khom người khom lưng, bước chân đạp một cái.

Mặt đất lập tức nổ tung thành một cái hố nhỏ.

Từ bên dưới băng vải, phóng tới úy trìu.

Hai người phối hợp, có chút hương vị không chê vào đâu được.

“Không tốt!”

Đường Hoan chỉ cảm ứng thoáng qua, liền biết hai lão nhân kia không đơn giản.

Hai người đều là Đoán Cốt võ sư.

Nàng định lui lại cứu người, nhưng thương nhân thương đội vốn đang sợ hãi người lúc này lại thả người nhảy lên, hai người một trái một phải đồng thời đánh vào vai nàng.

Hai người chiêu số mới đánh ra được một nửa.

Phốc phốc.

Hai mảnh tro trắng lập tức từ trong tay bọn họ nổ tung, hoàn toàn che khuất tầm mắt Đường Nhạc.

Mùi hôi trắng gay mũi, chỉ là vừa tiếp xúc liền biết có kịch độc.

Trên mặt Tuyên Cảnh này, vốn là một trong những cao thủ dùng độc đầu thúc giục trưởng lão Nguyễn Hồng của Loạn Thần giáo.

Từ lần trước Nguyễn Khánh Hồng chết trong trận Quy Nhạn Tháp và Vương gia, cao thủ độc đạo mới quật khởi nổi danh, đó là Ngụy Hợp, môn chủ Vạn Độc Môn.

Trong đầu Đường hoan hi lóe lên suy đoán.

Lúc này trong đám tro trắng chỉ nghe thấy một tiếng hét thảm.

Đường Hoan vội vàng xua tay, kinh lực tản ra, đánh tan tro trắng, chỉ thấy úy trì đã ngã nhào xuống đất, sinh tử không rõ.

Nàng quyết đoán nhanh chóng rút lui, một bước nhảy lên, đập gãy cột gỗ trong lều trà lao ra ngoài.

Đồng thời nàng phát tay đánh ra phía sau một mảng sáng lấp lánh, rõ ràng là một mảnh ngân châm.

Trong lúc bạch hôi di tản ra, lập tức có người truyền ra tiếng rên đau, hẳn là trúng châm rồi.

Đường Hoan vui lao ra khỏi đám tro trắng, không hề quay đầu lại phóng về phía con đường núi bên cạnh.

Vào thời điểm này, chỉ có rừng rậm hai bên lối đi mới có thể giúp nàng kịp thời thoát thân.

Cô không dám đánh nhau, chỉ trong nháy mắt cô đã nhìn ra ít nhất ba võ sư Đoán Cốt và một cao thủ luyện nôm đang nấp trong bóng tối quan sát, ánh mắt kia giống như thực chất, chờ cô có thể sai lầm bất cứ lúc nào.

Từ phong cách xuất thủ vừa rồi, cùng trên mặt đất gần đây, có thể điều động nhiều cao thủ như vậy, chỉ có mấy thế lực.

Mà thứ phù hợp nhất hiển nhiên chính là Vạn Độc môn!

Đường Hoan Phượng Nha cắn chặt răng, dốc toàn lực thi triển thân pháp.

Chỉ là chạy chưa được bao xa, phía trước liền có một người ôm cây đợi thỏ, đứng dậy chờ nàng.

Người nọ khuôn mặt trầm tĩnh, là một người phụ nữ trung niên, người mặc áo khoác màu hồng nhạt, hai tay đeo bao tay trắng như tuyết.

“Vạn Độc Môn Tạ Yến!?” Đường Hoan hỉ dừng bước, biết không đánh lui người này, cô không thể nào đi tiếp.

“Quả nhiên là các người!” Nàng lạnh lùng nói, dưới cảnh tượng tuyên bố này, cao thủ luyện tạng chỉ đếm vài người. Trước khi Kim Ngọc đường đến đã điều tra rõ ràng mọi chuyện.

Tạ Yến bình tĩnh nói: “Phụng môn chủ ra lệnh, ở đây giữ người lại. Phó đường chủ Kim Ngọc đường Đường Đường Đường - Đường hoan hoan, đường xa mà đến, sao không tới làm khách trong môn phái ta?”

“Người cho rằng người là đối thủ của ta?” Đường hoan hừ lạnh một tiếng: “Nếu đổi thành Ngụy Hợp thân tới, có lẽ ta còn có chút kiêng kị, nhưng chỉ là một mình người?”

“Thực lực của ta không chịu nổi, thật khiến ngài chê cười rồi.” Tạ Yến cũng không tức giận, trong lúc luyện tạng, đúng là bà ta yếu kém.

“Nhưng nếu thêm cả chúng ta thì sao?”

Lúc này trong rừng phía sau, từng bóng người lại lần nữa chạy tới.

Gần như hơn phân nửa cao thủ của Vạn Độc Môn đều tới.

Trừ Vạn Lăng ra, từng bà bà hai vợ Lý Thân, Đỗ Hàm của Xích Địa Viện, Vạn Thanh viện Vạn Thanh, Tiêu Thanh Ngư của Chính Lâm viện.

Trừ những cao thủ Đoán Cốt này ra, những người khác đều không đuổi theo.

Trong tay thuộc cấp bậc này, Võ Sư bình thường chỉ là pháo hôi, không chịu nổi một kích, chỉ là chịu chết.

Nhưng cho dù như thế, cũng đã tương đương kinh hãi.

Năm cái chùy cốt, một cái luyện tạng, vậy giết một người của nàng.

Rèn Cốt có kinh lực hộ thân, liền quyết định ít nhất bọn họ có thể chống lại một kích vui vẻ của Đường gia.

Mà chỉ cần một kích không chết, bọn họ có thể bình tĩnh lại rồi lại đến.

Cứ như vậy xa luân chiến.

Mà cùng có Tạ Yến chủ công luyện tạng, nếu phối hợp thỏa đáng...

“Giết!”

Tạ Yến ra lệnh một tiếng.

Mọi người đồng thời vận chuyển kinh lực, lấy cô dẫn đầu, sáu người cùng xông về phía Đường vui vẻ.

Một tổ ba người, vừa vận có thể hoàn mỹ chiếm cứ toàn bộ phương vị vây công, sau đó không ngừng luân chuyển công kích, từng đợt nối tiếp nhau, đủ để tiêu hao Đường hoan vui vẻ.

Cục diện bực này, cho dù Đường hoan tự tin với thực lực của mình, lúc này gương mặt xinh đẹp cũng biến sắc.

Không phải nàng là Ngụy Hợp, không có loại thủ đoạn độc đạo này, cũng không có loại thân pháp khủng bố không thể nhìn vây công kia.

Mà thân pháp của nàng tuy nhanh, nhưng cuối cùng vẫn có thể tìm ra dấu vết, có thể dự đoán. Chỉ cần có thể dự đoán, sẽ không có biện pháp tránh được vây công.

Lúc này trong rừng ánh nắng tươi sáng, âm áp hợp lòng người, nhưng trên người nàng lại cảm nhận được, chỉ có hàn ý.

“Người nói nàng chạy thoát được sao?” Ngụy Hợp đứng ở trên một cây đại thụ, nhẹ nhàng đùa giỡn một con chim non trong tổ chim bên cạnh.

“Chắc không thành vấn đề.” Vương Thiếu Quân ở một bên thả sách trong tay xuống.

Bên cạnh hắn còn có hai gã cao thủ áo đen, tướng mạo không giống người Thái Châu.

Hai người này đều là cao thủ hắc thủ phục, hôm nay xem như là tư nhân thể lực của hắn, cũng đều là Đoán Cốt.

Loại cục diện này, võ sư bình thường kéo đến cũng có tác dụng gì.

Vừa lúc vây giết Đường hoan hoan, lấy nhiều đánh ít, có thể cùng nhau luyện binh.

“Huống hồ người không phải cũng không để bọn họ hạ tử thủ sao?” Vương thiếu quân ngẩng đầu nói.

“Không sai.” Ngụy Hợp gật đầu, “Loạn Thần giáo bí kỹ rất nhiều, vạn nhất nàng xuất ra bí kỹ, liệu chết một mình ta đều là tổn thất. Huống hồ, nàng một đường chạy tới nơi này, phương hướng rõ ràng. Tất có nguyên nhân.”

“Cho nên...”

“Cho nên, ngươi muốn lên thử một chút không?” Ngụy Hợp cười nói.

“Hóa ra là ngươi có chủ ý này.” Vương thiếu quân bật cười, hấn trầm ngâm một chút: “Cũng được, ta cũng muốn hoạt động gân cốt một chút.”

“Cẩn thận đừng ép quá chặt, phóng máu là được rồi.” Ngụy Hợp nói.

“Không thành vấn đề.”

Vương Thiếu Quân mỉm cười, bỏ sách xuống, thân ảnh lóe lên, biến mất trong rừng.

Hô... Phù....

Đường Hoan hoan ôm ngực phải, nơi đó đang có vết máu chậm rãi chảy ra.

Vốn vừa rồi là ngực trái trong miệng chiêu, bị nàng tạm thời cứng rắn lấy thân pháp nhanh lấy ra một đường, dịch chuyển vị trí, lấy ngực phải thay thế bị thương.

Không phải nàng lần đầu tiên bị vây công, nhưng đây là lần đầu tiên bị nhiều cao thủ vây giết như vậy.

Một đội luyện tạng dẫn đội, nàng chỉ cần không thể một kích miểu sát một tên Đoán Cốt võ sư, cũng chỉ có thể một mực bị bào mòn.

Chỉ trong chốc lát ngắn ngủi, sức lực toàn thân nàng đã bị hao mòn hơn phân nửa. Trong lòng nàng biết cứ tiếp tục như vậy chắc chắn phải chết.

Thế là liều mạng dùng thương đổi thương, đả thương hai người, phá vỡ vòng vây.

Lúc này ánh mặt trời giống như một cây cột màu vàng từ trên trời giáng xuống, rơi vào trong rừng, mang đến từng trận ấm áp.

Nhưng Đường Hoan hoan ôm ngực, lại cảm thấy ớn lạnh.

Không phải hàn ý trong lòng mà thật sự là cảm giác băng hàn.

“Hai người kia có độc trên tay!?” Đường hoan vừa sợ vừa giận, đây quả nhiên là thủ đoạn của Vạn Độc môn.

Ngay cả bàn tay mình cũng bôi đầy kịch độc, chỉ vì làm đối thủ bị thương mà có thể để trúng kịch độc trong đó.

Hơn nữa chỉ lực đặc thù của Thiên Ân Môn cũng tiếp tục phá hủy kinh lực trong người nàng.

Một cái bắt mạch giống như thi thoảng sẽ nổ tung, không kiêng nể gì thương tổn máu thịt xung quanh, đây tựa hồ là kinh lực của Ly Viêm công trong chính viện.

Một cái khác giống như gai nhọn, mang theo một tia hàn ý không ngừng đâm tới xuyên lui trong máu thịt của nàng. Cái này rõ ràng là sức mạnh của mưa bao phủ Vạn Thanh Viện.

Cũng may hai người chỉ rèn cốt, rất nhanh Đường hoan hỉ liền triệt tiêu hai cỗ kinh lực này.

Chỉ là độc trên người đã không ngừng lan tràn, dù nàng triệu tập kinh lực áp chế, cắt đứt giọt máu ở một vị trí nhỏ kia cũng không có biện pháp.

Loại độc tính này cực kỳ bá đạo, thế mà có thể từ chỗ cơ bắp và xương cốt chậm rãi khuếch tán thâm thấu, lan tràn ra chung quanh.

Mới chạy ra mấy trăm mét, Đường Hoan bỗng nhiên cảm giác ngực đau nhức, một ngụm máu lập tức không áp lực nổi, từ trong miệng phun ra.

Đầu óc nàng choáng váng, nếu không phải nàng xuất thân Loạn Thần giáo, chịu không ít độc tố kháng đặc huấn, lúc này chỉ sợ sớm đã trúng độc thân vong.

“Chậc chậc chậc... Thật đáng thương.”

Ba bóng người phía trước chậm rãi đi ra phía sau thân cây.

Người đi đầu cầm quạt xếp, nhẹ nhàng mở ra che khuất gương mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt hẹp dài tuấn tú lợi hại.

“Được Ngụy huynh nhờ, Đường phó đường chủ nên an tâm lưu lại làm khách thôi. Nếu không khuôn mặt xinh đẹp như vậy đã bị thương tích gì rồi.”

Vương thiếu quân nhỏ giọng khuyên nhủ.

“Ta là người không coi được mỹ nhân bị thương chật vật nhất. Chỉ là đứng xa xa nhìn, liền cảm thấy lòng dạ Ngụy huynh thật sự là ác độc.”

Đường Nhạc vui mừng cố gắng đứng thẳng dậy, ánh mắt lạnh như băng.

“Vương công tử cần phải suy nghĩ thật kỹ. Hôm nay ra tay với ta, cho dù động thủ với Kim Ngọc Đường cũng phải động thủ với thần giáo ta! Đây là muốn rước họa vào người vì Vương gia của ngươi!”

“Quy Thập chủ lần trước nói như vậy, hiện tại đang hối hận tại Kiếm Mục tự.” Vương Thiếu Quân lắc đầu. “Loạn Thần giáo mưu đồ Thái Dương Châu, cũng không phải chuyện một ngày hai, Đường phó đường chủ cần gì phải nói những lời vô dụng như vậy.”

“Được... Như vậy mỗi thù hôm nay, Đường huynh vui vẻ nhớ kỹ!” Đường Hoan vui đột nhiên ném xuống một viên cầu kim loại.

Bành!

Một đoàn khói đen nổ tung tứ tán.

Vèo!

Khói đen còn chưa tan, một bóng trắng đã như sợi tơ xông vào sương mù.

Rất là Vương thiếu quân.

Vương Thiếu Quân hai mắt mỉm cười, xuân phong hóa vũ quyết luyện tạng đột nhiên triển khai.

Sức gió mưa độc nhất của Vương gia là dùng tốc độ nhanh, tàn nhẫn, chính xác, kinh lực mạnh mẽ làm chủ.

Có chút tương tự như Phúc Vũ kinh, nhưng so với Phúc Vũ kinh càng âm nhu ẩn nấp, xuyên qua lực đâm mạnh hơn, ở tốc độ ít thì kém hơn một chút.

Lúc này Vương thiếu quân luyện tạng đã có thể thể phô bày ra sự cường hãn của phong vũ kinh.

Khói đen mới nổ tung, còn chưa tản ra, hắn đã xuất hiện trước mặt Đường Khánh một mét.

“Xuân phong hóa vũ, như tơ như sương mù.” Trong miệng ngâm khẽ một tiếng, quạt xếp trong tay Vương Thiếu Quân điểm một cái, chính giữa Đường Khánh vội vàng đánh ra một chưởng.

Bành!!

Giữa hai người nổ tung tạo ra một vòng sóng kinh lực.

Đường Hoan vừa tiếp xúc đã biết không ổn. Kinh lực của Vương thiếu quân mạnh mẽ vượt xa tưởng tượng của nàng.

Không ngờ còn mạnh hơn một bậc so với lúc nàng toàn thịnh.

Nàng đã hơn bốn mươi, hắn mới bao nhiêu tuổi?!!

Trong lòng kinh hãi, Đường Hoan chỉ cảm thấy kinh lực trên tay như đụng vào cơn hồng thủy, liên tục bại lui.

Tay phải, cánh tay, cánh tay, từng đốt trúc nối tiếp nhau nổ tung.

Từng đạo mưa gió vừa mới nhập thể, tựa như gió xuân mưa phùn, nhưng một khi đột phá kinh lực hộ thể, bỗng nhiên gia tốc, vô thanh vô tức thâm thấu cắt đứt tất cả xương cốt màng xương.

Đường Hoan đau hừ một tiếng, bay rớt ra ngoài hơn mười mét, hai chân giẫm mạnh trên thân cây, bay nhào qua bên trái.

Trên đường đi, nàng vẩy xuống một ít máu.

Chỉ là nàng mới chuyển hướng, liền thấy tốc độ của Vương Thiếu Quân cực nhanh, lại lần nữa chặn hướng nàng tiến về phía trước.

“Cút!” Đường hoan đã biết lúc này là thời khắc máu chót. Lập tức một tiếng quát chói tai, khí huyết toàn thân bắt đầu khởi động.

“Bí kỹ – Côn Bằng cực!” Cốt kinh toàn thân cô lập tức xoay tròn theo một quỹ tích kỳ dị.

Lượng lớn khí huyết trong cơ thể hóa thành cốt kinh trong thời gian cực ngắn, đồng thời lực lượng thân pháp cũng tăng lên toàn diện.

Đây là bí kỹ độc đáo của Kim Ngọc đường, Tỳ Hưu cực.

Cũng chỉ có ngọc thạch câu phần mới có thể sử dụng bí kỹ đứng đầu. Sau khi sử dụng, có thể trong thời gian cực ngắn khôi phục toàn bộ trạng thái, tựa như không bị thương, đồng thời mất đi cảm giác đau, áp chế độc tố, thân pháp được đẩy nhanh hơn mấy bậc.

Thấy thế, Vương Thiếu Quân vốn còn định để hai thuộc hạ đi lên luyện tập, lúc này cũng chỉ có thể bỏ qua.

Hắn ta khẽ thở dài.

“Cần gì phải vậy?” Lập tức tránh ra vị trí, để cho Đường hoan vui chạy như bay.

Đường hoan đáng thương dùng bí kỹ, dốc toàn lực chạy trốn, chạy hơn một dặm, hiệu quả bí kỹ bắt đầu yếu bớt.

Thương thế toàn thân nàng cũng bắt đầu nhanh chóng tăng thêm, chuyển biến xấu.

Nàng vội vàng sờ sờ trên người, muốn tìm chút thuốc trị thương ăn vào.

Chẳng qua là không biết lúc nào túi thuốc bị đánh rớt, đoán chừng là vừa rồi lúc bị vây công không chú ý.

Dù sao lúc bị vây công, bốn phương tám hướng đều có kinh lực công kích cấp độ Đoán Cốt, có thể phá vây đi ra đã không tệ rồi.

Đoán Cốt võ sư và luyện tạng, chỉ kém một chút là cường độ hệ thân kinh lực mà thôi.

Lúc toàn lực công kích, nếu chỉ xem một kích, tôi cốt cùng luyện tạng cũng không khác nhau bao nhiêu.

Phốc!

Đang vội vã chạy trốn, Đường hoan đột nhiên phun một ngụm máu về phía trước.

Đây là ngụm máu thứ hai nàng phun ra, nhưng trong máu lần này hơi có huỳnh quang, đại biểu độc tố đã xâm nhập nội tạng.

“Có điều vẫn ổn... Tiền mạch chính là Nguyệt Quang hạp, chính là nơi tiếp ứng...” Đường hoan vui mắt nhìn một sườn đồi trước mặt nhanh chóng tiếp cận.

Trên đoạn nhai có một cây cầu xiềng xích, lung lay trong gió núi, phát ra tiếng vang.

Nàng vận dụng đủ khí lực, gia tốc xông về phía cây cầu xiềng xích.

Hai trăm mét.

Một trăm mét.

Năm mươi mét.

Hai mươi mét.

Bốp.

Một bóng người khô ngô tựa như hùng ưng, từ phía sau nàng nhảy qua, nhẹ nhàng rơi vào đầu cây cầu xiềng xích, vừa vận ngăn trở đường đi.

“Nửa ngày không gặp, Đường phó đường chủ hại ta thật thâm.” Bóng người xoay người, lộ ra khuôn mặt bình tĩnh không tính là anh tuấn của Ngụy Hợp.

Đường Hoan hoan dừng bước, mắt lộ vẻ tuyệt vọng.

Nàng hoàn toàn không đoán được đối phương làm thế nào đuổi theo tới được, làm thế nào đối với hành tung của nàng nắm rõ như lòng bàn tay.

Rõ ràng nàng ta âm thầm phái ba đội mỗi nhữ dẫn dắt truy binh rời đi, còn cố ý chọn phương hướng còn lại, giữa đường

liên tục mấy lần lộ tuyến, chính là vì lừa gạt người khác đuổi bắt.

Nhưng Vạn Độc Môn tựa hồ ngay từ đầu đã hội tụ toàn lực, vây bắt hai thầy trò nàng.

Rõ ràng ngay từ đầu bọn họ đã biết lộ tuyến của mình.

“Ngụy môn chủ...” Đường Hoan há to miệng, lại không biết nên nói cái gì.

Cầu xin tha thứ? Nàng ta khinh thường làm vậy.

Tử đầu? Nàng cùng Ngụy Hợp giao thủ qua, biết rõ thực lực, lấy trạng thái của nàng lúc này, căn bản là tự tìm đường chết.

“Ngụy môn chủ yếu như thế nào mới chịu bỏ qua cho ta?” Đường hoan hí cảm giác mắt đã hơi biến thành màu đen, hiển nhiên kịch độc sắp đánh vào đầu.

“Tha cho ngươi? Đường cô nương không cảm thấy chúng ta thật hữu duyên sao?” Ngụy Hợp nhẹ nhàng cười một tiếng.

“Trong phủ Úy Trì, ngươi và ta gặp nhau. Bây giờ ở nơi hoang sơn dã lĩnh này, ta và ngươi lại lần nữa gặp nhau.”

Hắn tiến lên một bước.

“Ngươi không cảm thấy đây là duyên phận số mệnh sao?”

“Ngụy môn chủ.” Đường Hoan còn muốn nói chuyện, lại đột nhiên cảm thấy cổ họng ngứa ngáy.

Một cổ đau nhức kịch liệt khác hoàn toàn so với trước đó, từ bụng nàng tuôn ra.

Một cổ khác hoàn toàn khác biệt với độc tố lúc trước, âm vang xông vào trong cơ thể nàng.

“Ngươi!! Ngươi thế mà...?!” Đường hoan trợn to đôi mắt đẹp, cô đã trọng thương tới nước này, tên gia hỏa này còn đang hạ độc?!

“Ngay cả kinh lực hộ thân cũng không có, xem ra Đường cô nương thật sự không còn sức lực.” Ngụy Hợp lộ ra thần sắc nhẹ nhàng thờ ra.

“Vậy ta an tâm rồi.”

Lời còn chưa dứt, người khác đã tựa như mị ảnh, bỗng nhiên lướt qua khoảng cách giữa hai người.

Một chưởng đánh ra.

Bành!!

Đường Hoan phản ứng chậm chạp, tay còn chưa giơ được nửa đường đã bị một chưởng này đánh trúng đầu.

“Dừng tay!” Một tiếng quát chói tai từ một đầu cầu khác nổ tung.

Nam tử tóc vàng phi thân lướt qua xiềng xích thương, điên cuồng vọt tới phía Đường Khánh.

Thân pháp nam tử cực nhanh, không kém Đường hoan hoan Đường, so với Ngụy Hợp chỉ hơi chậm hơn một bậc.

Nhưng lúc này đã không còn kịp nữa rồi.

Trong chốc lát, Ngụy Hợp đã xuất hiện sau lưng Đường Khánh, một chưởng đao gạt qua.

Xuy.

Một cái bẫy đui lập tức rời cơ thể rơi xuống.

Máu tươi giống như suối phun, dưới tác dụng mạnh một chút nổ tung, hóa thành huyết vụ.

Đường Nhạc ngã nhào xuống đất, không thể cử động được nữa.

Cánh tay phải của nàng gãy, chân trái bị chặt đứt, thân trúng kịch độc, lồng ngực còn bị đánh thành máu trong ra.

Thương thế bực này, nếu đổi lại là võ sư khác, chắc chắn đã sớm không chịu nổi.

Nhưng nàng thân là luyện tạng, sinh mệnh lực trong nội tạng cường đại, lúc này chèo chống nàng rõ ràng còn có thể miễn cưỡng tức giận.

“Chạy mau! Chạy mau!” Đường hoan cố gắng ngẩng đầu lên, kêu lớn: “Lấn quân, đi mau! Mau rời khỏi... nơi này!”

Máu tươi không ngừng trào ra từ miệng nàng. Nhưng ánh mắt nàng vẫn không rời khỏi chàng trai tóc vàng đang lao về phía mình.

A a a!!!

Nam tử tóc vàng kia toàn lực đánh một chưởng về phía Ngụy Hợp.

Từng vòng kinh lực trong suốt hình thành vòng tròn vắn vẹo, trên cánh tay phải hấn hiển hiện chuyển động.

Ngụy Hợp mỉm cười, không tránh không né, mũi chân vẩy một cái, kéo Đường hoan hoan ở trước người.

Chàng trai tóc vàng trợn tròn mắt như muốn nứt ra, vội vàng toàn lực thu tay lại.

Nhưng một kích toàn lực ẩn chứa sự giận dữ trước đó muốn thu tay nói chuyện thì dễ. Lúc này hấn ta thu tay lại cũng tương đương với một kích toàn lực đối chiến với mình.

Hơn nữa còn đang trong trạng thái xuất lực, lại xuất lực, đối kích với mình.

Bành!!

Tay trái của gã hung hăng bắt lấy cánh tay phải, hai cổ kinh lực khổng lồ trong nháy mắt va chạm.

Trên mặt thanh niên tóc vàng lập tức hiện lên đỏ ửng, đã bị nội thương.

Bàn tay hấn không ngừng giảm tốc độ, thẳng đến trước ngực Đường hoan, thiếu chút nữa đụng phải thân thể nàng, lúc này mới dừng lại.

Phốc!

Đúng lúc này, một bàn tay to như tia chớp từ phía sau Đường hoan hoan hô đánh tới.

Phúc Vũ kinh khổng lồ xen lẫn man lực của hồng lực, lại thêm cốt kinh chông chất, toàn bộ uy lực đánh ra một chưởng.

Chính giữa vai trái của nam tử tóc vàng.

Một chưởng này vốn là đánh vào lồng ngực của hắn, nhưng bị hắn kịp thời dịch chuyển, đổi thành vai trái.

Một tiếng vang thật lớn, nam tử tóc vàng bay ngược ra sau, hung hăng rơi vào vách núi bên cạnh Ngao Liên Kiều.

Cỗ kinh lực này không ngờ lại tính toán khoảng cách, chính là muốn đẩy hắn vào trong vách núi.

A!!

Nam tử tóc vàng quát lớn một tiếng chói tai, đánh ra mấy chưởng kinh lực bên người, vậy mà ngạnh sinh cải biến phương vị, rơi xuống phía cây cầu xiềng xích.

Chưởng lực của hắn ta hùng hồn, ngay cả Ngụy Hợp gặp cũng cảm thán.

Nếu như nói Chu Hành đồng là dựa vào thân lực da đồng, thì sẽ tạo cho người ta ấn tượng vô cùng bá đạo.

Như vậy người này chính là dựa vào sức mạnh hùng hậu thuần túy, làm cho người ta có ấn tượng tương tự.

Kinh lực của người này giống như không cần tiền vậy, hắn đánh ra một chưởng, không có đặc hiệu gì chính là đủ nhiều!

Nam tử tóc vàng hiểm hiểm hạ xuống, vừa vặn bắt lấy rìa cầu xiềng xích, muốn mượn lực nhảy lên, đứng trên mặt cầu.

Nhưng không ngờ một bàn chân hung hăng đạp trên mu bàn tay hắn.

Ngụy Hợp không biết từ lúc nào, đã xuất hiện ở vị trí bắt lấy cây cầu xiềng xích.

Hắn từ trên cao nhìn xuống, một cước giẫm lên tay thanh niên tóc vàng.

“Chưởng lực các hạ hùng hồn, thật khiến Ngụy mỗ mở rộng tầm mắt.” Ngụy Hợp mỉm cười nói: “Đáng tiếc...”

Rặc rặc.

Một tiếng đứt gãy vang lên.

Cầu xiềng xích bị đứt đoạn từ đó.

Nguy Hợp mượn lực nhảy lên, nhẹ nhàng trở về bên cạnh Đường Khánh.

Hai người trơ mắt nhìn nam tử tóc vàng rơi xuống vực sâu.

Nguy Hợp nhắc tới Đường Hoan hoan, không nhìn thêm nữa, quay người rời đi.

Vạn Thanh môn.

“Đây là lần đầu tiên ta tới chỗ ngươi nhỉ?”

Vương thiếu quân chậm rãi theo Ngụy Hợp tản bộ đi dạo trong đạo quán. Phía sau hắn ta là hai thuộc hạ vừa mới đi theo.

Hai người này vẻ mặt bình tĩnh, nhưng cơ bắp dưới lớp áo đen đều căng cứng bất cứ lúc nào.

Dù sao đây cũng là tổng bộ Vạn Độc Môn tiếng xấu rõ ràng.

Nghe đồn Vạn Độc Môn chủ Ngụy Hợp Độc giết mấy ngàn người, đến bây giờ còn lưu truyền trong thành, nghe nói khi đó số người bị hắn độc chết quá nhiều, dẫn đến gia đình trong thành treo lụa trắng, người người buộc sa đen.

Vương Thiếu Quân cũng nhận ra sự khẩn trương của hai người, nhưng ngoại trừ buồn cười, hắn cũng có chút bất đắc dĩ.

Đây chính là uy lực của lời đồn, cho dù hai người này là Đoán Cốt Võ Sư, cũng không tránh khỏi bị ảnh hưởng.

Ngụy Hợp đi ở phía trước, thân thể khô ngô bây giờ đã mơ hồ tiếp cận hai mét năm.

Trên đường, các thành viên Thiên Ân Môn nhao nhao ngừng chân hành lễ với Ngụy Hợp.

Chỉ cần nhìn thần thái trong mắt những người này cũng có thể nhìn ra bọn họ đã tin phục thủ lĩnh Ngụy Hợp rồi.

“Tạm thời ta vẫn chưa hoàn toàn chinh phục, trên thực tế ta chỉ tạm thời dẫn dắt mọi người mà thôi, cái danh xưng môn chủ thì không thể đếm được.” Ngụy Hợp mỉm cười nói.

“Lần này nhờ có ngươi xuất thủ áp trận, lai lịch Kim Ngọc đường kia, hẳn là thế lực cấp dưới của Loạn Thần giáo, giống như lúc trước quy về Nhạn Tháp. Chỉ là xem ra, nó mạnh hơn Quy Nhạn Tháp một đoạn.

Đến bây giờ ta còn không biết phải xử lý cái tên Đường hoan hoan kia như thế nào.”

Tên nam tử tóc vàng đi ra cuối cùng của Kim Ngọc Đường kia, người bị hấn đả thương trúng độc, đã cảnh báo rất mạnh cho hắn.

Hiển nhiên, Kim Ngọc đường này mạnh hơn Quy Nhận Tháp lúc trước rất nhiều.

“Không giết thì không lẽ còn lưu lại quá năm?” Vương thiếu quân ngạc nhiên nói.

“Giết thì có chút quá lãng phí, thật vất vả mới bắt được một người sống cấp bậc luyện tạng, không đào sạch sẽ chút nào, có chút quá lãng phí.” Ngụy Hợp thở dài.

“Nếu như nàng hoàn hảo, Kim Ngọc Đường có thể sẽ giao dịch với ngươi, nhưng nàng ta đã phế bỏ, cũng không còn giá trị.” Vương Thiếu Quân lắc đầu.

“Không nhất định, công pháp chủ tu của nàng vẫn rất có giá trị.” Ngụy Hợp nói.

“Cái tên này? Lại còn muốn trùng kiến Thiên Nhai Lô? Lúc trước nghe nói Thiên Nhai Lô chỉ từng tích góp từng chút một mà thôi.” Vương Thiếu Quân cạn lời.

“Có lẽ vậy. Được rồi, đến rồi, nơi này chính là chỗ ở của ta.”

Lúc này bốn người đã tới một căn nhà gỗ nhỏ bên cạnh thủy đàm.

Trong phòng ngồi không yên nhiều người như vậy, hai người dứt khoát bung ghế nghỉ ngơi ở trên đất trống bên ngoài.

“Lần này chủ động đến chỗ ta, ngươi gần đây bận rộn như vậy, khẳng định sẽ không nhàn rỗi như vậy. Nói đi, có chuyện gì? Giữa ta và ngươi còn che che giấu giấu làm gì.” Ngụy Hợp thản nhiên nói.

“Bị ngươi đoán trúng rồi.” Vương Thiếu Quân cười nói: “Là bên kia Cẩm Châu nhờ người đến chỗ ta.”

“A? Là thế lực nào? Có điều kiện gì?” Ngụy Hợp lập tức hứng thú.

“Tông môn lớn nhất Cẩm Châu, vạn phi cung, một đám thương nhân võ đạo xây dựng thế lực. Có thể chiếm cứ một châu, cho nên ngươi hiểu chứ.” Vương Thiếu Quân nhíu mày.

“Rất kiêu ngạo?” Ngụy Hợp cười nói.

“Có chút, bên kia muốn ngươi thả người, bằng không bọn họ sẽ tới giải quyết tất cả phiền phức.” Vương thiếu quân đơn giản nói.

“Cao thủ? Cao tới mức nào?” Ngụy Hợp cười.

“Rất cao. Dù sao hiện tại ta và ngươi cũng không đánh lại cao.” Vương thiếu quân lại nghiêm túc không cười.

“Thú vị.” Ngụy Hợp lắc đầu: “Vậy thì chờ đi. Ngươi đáp lời một câu, cùng lắm thì cá chết lưới rách.”

Xem thế cục này, hẳn thực sự dự định cùng lắm là đề tử rời đi.

Dù sao cục diện bên Tuyên Cảnh cũng có chút thối nát. Hẳn đánh du kích trong núi Hắc Ốc, một đường độc đi qua. Dù sao nơi này độc vật khắp nơi đều có, cũng phải xem cái này vạn phi cung có bao nhiêu phần trâu bò, đủ chết bao nhiêu người.

Về phần Vạn Thanh môn bây giờ hoàn toàn có thể thu nhỏ lại, chia ra ẩn vào dãy núi này.

Đến lúc đó không phải cung của hắn ta sẽ liều mạng tổn thất, tranh thủ thời gian.

Ngụy Hợp hẳn bây giờ đã bị đánh thành tà ma, vậy động thủ cũng đừng cố kỵ cái gì.

Cao thủ không giết được, nhưng hắn vẫn có thể giết chết.

“Ngươi hồ như vậy à?” Vương thiếu Quân cạ lời.

“Không phải ta muốn hồ, mà là không thể không hồ. Thời điểm này, một bước cũng không thể lui.” Ngụy Hợp cười nói, “Hơn nữa, Vạn Thanh môn ta đã thành trước mắt dạng này, đã phá không được. Thảm hơn nữa còn có thể thảm bao nhiêu.”

Vương thiếu quân nói cũng đồng ý.

Cao thủ độc đạo luôn là phiền phức mà các thế lực lớn không nghĩ sẽ gây ra. Nếu không có thủ đoạn khắc chế, thật sự là khó

lòng phòng bị.

Đặc biệt là một cao thủ như Ngụy Hợp, giết võ sư rèn xương quả thực giống như giết gà.

Một thế lực, coi như là vạn lần không phải cung, cách một châu, còn bị Vô Thủy tông kiềm chế, có thể phái bao nhiêu người đến đây?

Có Vô Thủy tông ở đây, hẳn căn bản không thể không kiêng nể gì ở Thái Châu.

Cứ như vậy, dư âm của Ngụy Hợp sẽ rất lớn.

“Bất quá, người nói cho ta một chút, cảm giác minh cảm trên luyện tạng này, đến cùng là tầng thứ gì. Ta chỉ nhìn từ trên điển tịch miêu tả một chút, nhưng rốt cuộc lợi hại thế nào, thì không rõ. Chưa thấy qua chân nhân.” Ngụy Hợp lên tiếng hỏi.

“Minh cảm... Kỳ thật là rèn luyện ngũ giác, hơn người một bậc, bước vào cảnh giới mới.” Vương Thiếu Quân đơn giản nói: “Cao thủ đạt tới mức này, cơ bản đã đứng đầu một phái. Như úy Trì Chung, Thượng Quan Kỳ, còn có môn chủ Đan Dương Môn, chính là cấp độ này.”

“Đến cảnh giới này chủ yếu phải phân biệt ngũ bộ phận của tai mắt mũi miệng. Cường hóa ngũ giác sẽ khiến võ công thay đổi về chất. Cụ thể tăng lên cái gì ta cũng không biết. Nhưng ta quan sát thấy, cao thủ đứng đầu ở cấp độ này dường như đều có thiên lệch.”

“Thiên vị?”

“Đúng vậy, cũng giống như Thượng Quan Kỳ của Thiên Ân môn các người, được người gọi là Hỏa Nhãn Kim Viên, người sẽ không cho rằng đó là trò đùa đấy chứ? Mắt chính là cảm quan của chủ tu hắn.” Vương thiếu quân giải thích.

Ngụy Hợp lập tức hiểu rõ.

“Nếu như chỉ dựa vào năng lực tăng lên năm giác quan nhạy cảm độ, hẳn sẽ không tăng lên lớn như vậy mới đúng, bọn họ hẳn là còn có bí mật khác.”

“Là như vậy, nhưng ai bảo chúng ta không có tư cách tiếp xúc với tầng thứ kia chứ? Còn cao thủ hàng đầu, chờ sau này đi.”
Vương thiếu quân than thở.

Mức độ luyện tạng trên cơ bản chính là cực hạn của tam đại gia, mình cảm như đó là cấp độ chỉ có ngũ đại thế lực mới có.

Nếu bọn họ cũng có, vậy thì bọn họ không tên Tam đại gia tộc mà là bát đại thế lực đứng ngang hàng với năm thế lực lớn.

Hai người ở bên đằm nước, lẳng lặng đàm luận thật lâu, mãi đến khi sắc trời dần dần tối, Vương thiếu quân mới dẫn người rời đi. Đồng thời cũng mang đi khóa độc Ngụy Hợp mới nghiên cứu ra, cầm đi dùng thử.

Lần trước chợ trả lại thị trường tương đối khá, vì thế cũng bị Ngụy Hợp lấy ra chuyên hàng.

Phí tổn ước chừng ba lượng hoàng kim một chi, một chi to bằng đầu ngón tay, có thể dùng trên thân năm người.

Vương thiếu quân một hơi tiến vào năm mươi mốt, đơn giá ba mươi lượng. Cũng coi như là giá hữu nghị, là nể mặt Vương thiếu quân nhiều lần trợ giúp hắn.

Nếu đổi lại là người khác, ít nhất Ngụy Hợp phải bán ba ngàn đơn, dù sao đây cũng là phương thuốc độc nhất vô nhị.

Cũng chính là độc vật núi đen này tài nguyên phong phú, hắn mới có thể làm ra nhiều hàng như vậy.

Sau khi tiễn Vương thiếu quân đi, Ngụy Hợp đi điều tra tình hình thăm vấn của Đường Khánh.

Những võ học thăm vấn ra này, hắn dùng toàn bộ tiêu ký ném vào thư khô, dùng để mở rộng suy nghĩ cùng tầm nhìn của mình, kích phát linh cảm, cũng không tồi.

Hiện tại Thiên ấn Cửu Phật chân công, chín môn công pháp, chỉ còn thiếu một môn công pháp cuối cùng.

Đáng tiếc Thượng Quan Viện Nguyên Băng không rõ tung tích, Nguyên Băng Hàn Mị Quyết chỉ đạt được một bộ phận của kinh lực, sau đó liền biến mất.

“Tính toán trước Trúc cơ rồi hẵng nói. Hiện tại chút tu vi ấy, địch nhân phải đối mặt càng ngày càng mạnh, nếu không tăng lên, sẽ càng ngày càng có hết sức.”

Ngụy Hợp hiểu rõ cục diện hiện tại, hiện tại thế lực hẳn trên chọc đều là luyện nhiếp, thậm chí là cấp bậc trên.

Chỉ là cảnh giới Đoán Cốt, đã không đủ dùng.

Đây chính là đánh đôi, muốn sống thoải mái thì sẽ như thế.

Cuối cùng kiểm tra tình huống ôn dịch bên kia, cửu ảnh tựa hồ tạm thời ổn định bệnh tình.

Sau khi y trị bệnh, bệnh tình của y không nhanh đến mức chuyển biến xấu đến chết, nhưng cứ như vậy tiêu hao dược liệu quá lớn.

Chỉ dựa vào chút tiền dược mà bệnh nhân đưa, căn bản là không đủ.

Mục đích của Cửu Ảnh, tựa hồ là lấy việc thu thập các loại tình huống ôn dịch làm mục đích, sau đó triệt để đánh hạ, chữa trị bệnh nhân mà mình muốn trị liệu.

Cháu gái của bạn hẳn ta, lại còn có cả ân nhân của một nhà mới là mấu chốt.

Hiện tại bên phía huyện Thanh Kỳ đã có người lặn lội cất giữ dược liệu, phát tử nan tài.

Quan phủ căn bản không có sức quản thúc, bộ khoái quan binh sắp giải tán rồi, người bị lây bệnh thực sự quá nhiều.

Mà bên Tuyên Cảnh thành cũng ngăn cách mấy huyện kia, phái quan binh thành lập phòng tuyến, không cho phép bất luận kẻ nào đi qua.

Dưới loại tình huống này, dược liệu bên Ngụy Hợp không ngừng ủng hộ qua, điều này khiến hẳn cũng có chút nhú mày.

Không phải là hẳn không nỡ, mà vì đây vốn là trách nhiệm của hẳn, chẳng khác nào đang dùng tài nguyên của Vạn Thanh môn để cung cấp cho những người xa lạ không quen biết trong huyện Thanh Kỳ.

Một lần hai lần, mười lần trăm lần, có thể, hẳn có thể thừa nhận, nhưng cứ tiếp tục như vậy, Vạn Thanh môn hẳn còn muốn phát triển nữa hay không?

Hẳn là thánh mẫu? Các môn hạ đệ tử của hẳn hái thuốc chẳng lẽ không cần khí lực, không cần mạo hiểm? Hắc Ốc sơn này là hậu hoa viên sao? Những dị thú nguy hiểm bên trong đều là đồ ngốc?

Ngụy Hợp nghĩ nghĩ, truyền lệnh xuống, lúc trước coi như quyên góp, nhưng được liệu sau đó, đưa ra giá cả cho huyện Thanh Kỳ, cung ứng giá cả ngang nhau.

Thời khắc mấu chốt, hẳn không làm thịt người, nhưng cũng không phải đồ ngốc.

Còn có người cất giữ dược liệu, kẻ phát tài khó chết, phái người tới diệt môn, đem hàng hoá lấy đi.

Dù sao hẳn cũng không phải quan phủ, chỉ để ý xem có hay không.

Sau khi xử lý tốt những chuyện lung tung này.

Ngụy Hợp dốc lòng bắt đầu tập trung đến Trúc Cơ Tự Vân Cốt.

Đồng thời hẳn cũng dùng Thu Lộ Quyết để kiểm tra cước pháp thích hợp. Lúc trước Vô Ảnh Loạn Chân Quyết vẫn vậy, vẫn chưa được.

Chỉ có thể từ trong một loạt công pháp của Thiên Nhai lâu tiếp tục tìm kiếm thích hợp.

Bây giờ hẳn tu hành công pháp một đồng.

Thiên ấn cửu phạt có tám môn phải tu, sau đó chính pháp quyết, Bạch Ngọc Công, tìm kiếm trạng thái kinh tức của Kinh Hồng quyết, còn phải dùng Thu Lộ Quyết tìm loại cước pháp mới không xung đột thích hợp.

Cũng may là Thiết Lĩnh Y và Phúc Vũ Kính không xung đột, dường như cũng không xung đột với võ công Cửu Phạt của các chi mạch còn lại của Thiên Ấn.

Bớt đi y không ít phiền phức.

Bằng không còn phải tìm một môn bổ sung riêng cho nhau.

Thời gian chậm rãi trôi qua trong lúc tu hành và chờ đợi.

Đảo mắt đã đến tháng tám.

Hơn hai tháng qua, Ngụy Hợp có được lực lượng của tơ tằm, thuận lợi tăng tầng mây trên thân Tụ Vân Cốt lên tới tầng thứ tư. Tốc độ này so với trước đó nhanh hơn không biết bao nhiêu lần.

Tổng cộng có mười tám đám mây, hẳn đoán chừng chỉ một hai năm là có thể hoàn thành. Uy lực của Tằm Ti quả thật là bất hư truyền.

Rất nhanh, vạn không phải cung bên kia tựa hồ dự định phái người tới, nhưng bị người của Vô Thủy tông cự tuyệt.

Vô Thủy tông cao cao tại thượng, từ sau sự kiện hai trăm năm kia liền xem thường các thế lực còn lại, thậm chí ngay cả việc chiếm cứ một châu mà không phải cung, bọn họ cũng không quan tâm.

Căn cứ tin tức của Vương Thiếu Quân, người Vô Thủy tông cảm thấy chuyện Vạn phi cung là đang kiếm có, muốn nhúng tay vào chuyện Thái Châu, cho nên không nói hai lời liền đánh một trận ở biên cảnh với bọn họ.

Sau đó đánh lui người ta.

Ngụy Hợp Vương thiếu quân ngơ ngác nhìn nhau, nhưng sau khi suy nghĩ cẩn thận, cũng có thể lý giải.

Dù sao Thái Châu cũng coi như là nhà của Vô Thủy Tông, không ai nguyện ý vì một cao thủ có uy hiếp đối với mình mà đi tới đi lui trong nhà mình.

Hắn nói hắn chỉ tới bắt mấy con chuột, người dám tin?

Bất quá như vậy cũng tốt, ngược lại để Ngụy Hợp tranh thủ thêm thời gian tu hành.

Đường Hoan và Việt Tiểu Diệp, còn có một úy trì, coi như là nuôi heo.

Ngược lại Kim Ngọc Đường, bắt đầu sinh ra các loại xung đột với Vạn Thanh Môn, phía dưới môn nhân đệ tử có chém giết lẫn nhau.

Có điều dưới sự dạy dỗ của Ngụy Hợp, Vạn Thanh môn võ công phối hợp thủ pháp hạ độc, ngược lại không rơi vào thế hạ phong, có tổn hại lẫn nhau.

Cứ coi như là luyện binh đi.

Ngụy Hợp lúc này, thật ra cũng không để ý đến những chuyện tạp sự này.

Hắn đang chỉnh đốn hệ thống võ đạo của mình.

*
*
*
*
*
*
*
*
*

Dưới thác nước, trong đầm nước.

Trên người Ngụy Hợp mang theo hòn đá, ngồi xếp bằng ở chỗ sâu trong đầm nước, từng điểm bong bóng khí từ lỗ mũi gã chậm rãi nổi lên.

Hắn đang thử nghiệm, hoàn thành tất cả công pháp tu hành.

Đây là hắn muốn thử nghiệm từ rất sớm. Với một bộ khung chỉnh thể, bao gồm tất cả công pháp bổ sung vào trong.

Tất cả công pháp của hắn đều coi là một môn võ công, cùng nhau tu hành, liên tục tu hành.

Sự thay đổi này đối với các võ giả khác mà nói không có chút ý nghĩa nào.

Nhưng đối với Ngụy Hợp người mang Phá Cảnh Châu mà nói, là một loại đơn giản.

Cứ như vậy, hắn có thể chia võ công thành chủ tu, cường hóa, phụ trợ, ba khối.

Dù sao hắn chủ tu cũng có tám môn, phụ tu Bạch Ngọc Công, chánh pháp quyết, kinh hồng quyết vân vân.

Nhiều võ học như vậy, mỗi ngày cho dù có tu hành toàn bộ, cũng quá tốn thời gian.

Cho nên hẳn mới có suy nghĩ chỉnh hợp một lần như vậy.

Để tất cả võ công, bộ phận tu hành chồng chất, loại bỏ, sau đó hợp lại với nhau, tiết kiệm thời gian tinh lực.

Dù sao cũng có Thu Lộ Quyết, hẳn hoàn toàn có thể không ngừng thử luyện pháp, sửa chữa sai sót.

Coi như là hỏng thì cũng chỉ là vảnh tai mà thôi, rất nhanh là có thể khôi phục tốt.

Trong đầm nước, kinh lực trên thân Ngụy Hợp lưu động, khí huyết tuần hoàn, nhao nhao hội tụ tại vảnh tai.

Một loại phương pháp tu hành toàn thể không ngừng suy nghĩ, lại bởi vì mô phỏng mà xuất hiện vấn đề, không ngừng phủ quyết.

Loại trạng thái này, Ngụy Hợp đã kéo dài hơn mười ngày.

Cũng may hẳn đã dần dần tìm ra một ít bí quyết.

Hẳn chọn dùng Phúc Vũ kinh làm trụ cột chính, toàn bộ các loại võ học còn lại là bộ phận cường hóa.

Hẳn tập hợp các võ công của các nhánh Thiên ấn còn lại, sau khi luyện ra toàn bộ kinh lực có thể cường hóa mưa gió đến một trình độ vượt xa trước kia.

Dưới lý niệm như vậy.

Lần khảo thí này của Ngụy Hợp dần dần có hình dáng.

Tất cả kinh lực võ học hẳn tu hành hội tụ cùng một chỗ.

Tất cả đều tăng lên khí huyết thể chất, Kinh Hồng quyết, pháp quyết chính, Bạch Ngọc công, sát nhập cùng nhau tạo thành một loại.

Mặc dù chỉ là gia pháp đơn giản, bỏ đi bộ phận trọng hợp, nhưng đối với Ngụy Hợp ý nghĩa hoàn toàn bất đồng.

“Tất cả kinh lực võ học, lấy Phúc Vũ kinh làm chủ công, cùng với công pháp còn lại, loại dung hợp này, có hải nạp bách xuyên hữu dung chính là đại ý.

Dứt khoát khung miễn cưỡng cường hóa này gọi là Vân Hải điển pháp là được. Kinh lực mới luyện ra chồng lên nhau, toàn bộ đối với Phúc Vũ kinh cường hóa.

Phúc Vũ kinh sau khi cường hóa, lại đơn thuần gọi là Phúc Vũ kinh, đã không thích hợp. Vậy đổi tên, gọi Phúc Hải kinh là được.”

Ngụy Hợp đặt tên đơn giản.

Sau đó là Kinh Hồng quyết làm chủ, chính pháp quyết, Bạch Ngọc Công làm phụ hợp luyện khí huyết cùng công pháp trừ độc.

“Phần công pháp phụ trợ này, tác dụng của Bạch Ngọc Công có thể bị chính pháp quyết bao trùm hơn phân nửa, trực tiếp bỏ qua không tính, vậy gọi là pháp quyết Kinh Hồng Chính.”

Đây coi như là một lần chải chuốt lại đối với tất cả võ học của hắn.

Phúc Vũ kinh, Vân Hải pháp điển, Kinh Hồng Chính pháp quyết.

Ba khối này, phân biệt là làm chủ, cường hóa, phụ trợ.

Sau này cũng có thể ném toàn bộ công pháp vào, chia ra các loại khác nhau, như vậy cũng rõ ràng, sẽ không một đoàn ma.

Sau khi xác định ba hệ thống lớn, Thu Lộc quyết, Ngũ Linh Diễn Túc thuật còn lại đều là các loại pháp môn cùng một loại bí kỹ, đều được coi là phụ trợ.

Lúc này Ngụy Hợp ngồi xếp bằng ở chỗ sâu trong đầm nước, sau khi trong lòng xác định phân chia, lại lấy Thu Lộc Quyết mô phỏng, dần dần không có vấn đề gì lớn.

Sau đó, hắn lại dùng thân thể tiếp tục Tu Vân Cốt tu hành.

Bầu trời quang đặng.

Đông ngói đất.

Đại quân giáp đỏ và áo giáp trắng tựa như thủy triều, phóng tới phía đối phương.

“A a a!!” Một quân sĩ giáp đỏ cao hai mét, một chùy hung hăng đập bay hai tên binh sĩ giáp trắng, gằm thét giờ cao chiến chùy.

Bành!!

Một đạo đoàn mâu như thiểm điện xuyên qua lồng ngực gã, nổ tung ngực gã thành một lỗ máu.

Lực lượng không lồ kéo hẳn bay ra sau mấy mét, đụng vào mấy người mới rơi xuống.

Một trọng giáp kỵ binh giống như tê giác từ bên cạnh gã xông qua, huy động Lang Nha bỗng to lớn, rống giận phóng tới hương lầy loạn quân phía đối diện.

Theo sát phía sau là trọng giáp kỵ binh đỏ thẫm cuỡi tê ngu dữ thú.

Bọn họ giống như dòng lũ đỏ thẫm, chính giữa có một cây tinh kỳ đón gió tung bay.

Bốn vó Tê Ngu nặng nề giẫm trên mặt đất, phát ra tiếng vang đinh tai nhức óc.

Ừ ừ!!

Tùng tiếng tê ngu rống vang lên liên miên.

Loạn quân màu trắng nhao nhao bị va chạm tán loạn, chiến xa cũng tốt, chiến mã cũng tốt, nhao nhao bị tê giác phá tan trận hình.

Sau khi cả mảng lớn hương đoạt loạn quân giáo màu trắng bị đẩy ra.

Tại bãi đất phía sau, từng đội binh sĩ cao hai mét trở lên, mặc trọng giáp, tay cầm cự thuẫn bạch giáp, xếp chỉnh tề thành một hàng.

Bành! Bành bành bành!

Mảng lớn cự thuẫn cắm nghiêng mặt đất, trọng giáp trường mâu binh nhao nhao toàn lực chống đỡ cự thuẫn, núp ở phía sau.

“Giết!!!”

Hai dòng lũ một đen một trắng lại va chạm nhau.

Những mảnh vỡ huyết nhục bay tán loạn, binh khí va chạm, máu tươi hòa vào nhau, không thể phân rõ giữa người và ta.

Ầm!!

Xa xa, một loạt tiếng rống to nổ tung.

Từng mảng đạn pháo từ trên trời giáng xuống, hung hăng đập vào trận doanh của Trọng Giáp Tê Ngưu của Xích Cảnh quân, tạo nên vô số máu thịt.

Tê ngưu ngã xuống đất, quân sĩ bị xé nát thành vô số mảnh, vô cùng thê thảm.

Trung tâm quân trận, khuôn mặt Úy Trì Chung đầy máu, tay cầm song thương, từ trên chiến xa đứng dậy.

Ô ~ ~ ~

Một đạo đạn pháo với tốc độ như sét đánh bay về phía bên này.

Bên cạnh úy Trì Chung từng vòng từng vòng kinh lực, kéo theo khí lưu phun trào, trường thương tay phải ầm ầm đảo qua trên.

Kim chúc trường thương to bằng cánh tay ông ông chấn động, như thiểm điện đập trúng đạn pháo.

Bành!!

Trong nháy mắt khi đạn pháo mạnh mẽ ngừng lại, bị đập bay lên không trung xa xa rơi vào trận doanh của loạn quân cự thuẫn, đập chết mấy tên binh sĩ.

Ô!!!

Từng tiếng kèn lệnh chiến tranh vang lên.

Úy Trì Chung gơ song thương, chỉ về hướng loạn quân.

“Lý Đồng ở đâu!!?” Hấn gầm lên giận dữ, thanh âm nhất thời rõ ràng lẫn át tiếng rống của đại quân thú xung quanh.

Sóng âm xen lẫn kinh lực, tựa như vô hình đạn pháo, xuyên qua vô số quân sĩ, xuyên qua kẽ hở đầu tê giác, chấn động làm

tinh kỳ rung động, thẳng đến trước một võ tướng đang ngồi xếp bằng trong xe liên của Bạch Giáp quân.

Bốp.

Võ tướng mở hai mắt ra, trong đồng tử đỏ thẫm phảng phát sáng lên hai đạo hỏa quang.

Hắn ngồi xếp bằng trên xe liên to lớn, thân hình liên cao hơn hai mét, tựa như núi thịt.

Một thân mặc áo giáp nặng nề, tựa như tường thành di động, mặc ở trên người gã.

“S Úy Trì Chung.” Võ tướng chậm rãi đứng dậy, thân hình không lồ cao hơn năm mét, một chiến trường ở xung quanh.

“Hôm nay.” Hắn nắm chặt chiến phủ không lồ mấy người ôm tới.

“Khí số của ngươi đã hết.”

Rõ ràng thân thể hắn hùng vĩ, nhưng ngũ khí lại bình thản an bình, phảng phát hơi khói hương nến trong đạo quán chùa miếu chậm rãi bay lên.

“Giết!” úy Trì Chung tóc trắng xoá, nhảy lên không trung, song thương cuốn lên mảng lớn khí lực lưu, như thiểm điện vượt qua trăm thước, nhào về phía Lý Đồng.

Đương!

Lý Đồng giơ chiến phủ lên, đón đầu ngăn cản.

Xích Cảnh quân hậu cần cắt lương thực, trận chiến này không thể không chiến, cũng là đòn sát chiêu cuối cùng.

Không thành công, liền thành tâm!

“Đi! Đi mau a!!”

Trong một khu rừng phía xa.

Chu Hành Đồng nhìn chiến trường sát động trời bên hồ, gương mặt căng thẳng.

Phía sau hắn ta là một đám tinh nhuệ của Xích Cảnh Quân Kim Hình bộ, cuờn chiến mã, chuẩn bị lui lại.

“Thủ tướng! Đi thôi! Nếu còn không đi sẽ không kịp nữa!!” Sĩ quan phụ tá quan lại gấp giọng thúc giục.

“Lão sư, còn ở nơi đó!” Chu Hành đồng từng chữ một nói. Đồng tử hung hăng nhìn chăm chăm về phía xa xa giữa chiến trường.

Nơi đó mơ hồ có hai cỗ khí tức hung hãn đang chém giết.

Độc hết toàn lực, cuối cùng tử đấu.

Đại thế của Xích Cảnh quân đã mất, vốn đã rơi vào xu hướng suy sụp, hiện giờ hậu cần đã đứt đoạn...

“Thủ tướng!!” Sĩ quan phụ tá càng lúc càng nóng nảy.

Leng keng leng keng leng keng!

Đồng Hành mãnh liệt rút ra Trảm Mã đao bên cạnh chiến mã.

Lưỡi đao dưới cự lực chấn động, phát ra thanh âm.

“Chư quân, có dám theo ta xung phong hay không!!” Chu Hành Đồng giơ lên Trảm Mã đao cất cao giọng nói.

Úy Trì Chung để hãn mai phục tại đây, nếu như chiến sự thuận lợi, liền xuất kích phối hợp, đánh tan loạn quân.

Nếu chiến sự không thuận, liền chờ quân lệnh, rút khỏi chiến trường.

Nhưng hãn chờ ở chỗ này thật lâu, lại chỉ đợi được một lệnh rút lui.

“Muốn Chu Hành Đồng ta rút lui!! Không đánh mà lui!?”

Đồng thau kéo dây cương, nhếch miệng cười lạnh.

“Lão bắt tử nhà ngươi! Muốn độc chiếm quân công đúng không! Ta hãn không bằng ngươi được!”

“Giết!!!”

Hãn ta rống lên một tiếng giận dữ, kẹp bụng ngựa phóng tới chiến trường.

Chiến kỵ phía sau gã cũng nhao nhao rống to, theo sát phía sau chiến trường.

Có rất nhiều người nói Kim Hình bộ bọn họ tàn bạo, máu tanh, nhưng chưa từng có ai nói bọn họ sợ hãi, nhu nhược!

Một ngàn kỵ binh lao ra khỏi rừng, tụ hợp vào chiến trường vạn người, tựa như một dòng mực chảy vào chậu nước đục ngầu.

“Giết!!!” Chu Hành đồng rống giận, toàn thân phát động thân lực da đồng, trăm mã đao tựa như máy xay thịt, xông vào quân trận.

Từng đám loạn quân bị xé rách ngay phía trước hắn, tựa như là những tờ giấy sắt vậy.

Nhưng rất nhanh, ba gã chiến tướng mặc giáp trắng cầm trong tay chiến phủ, vây quanh hắn.

Hình thể ba người đều lớn hơn một vòng so với Chu Hành Đồng, từng người mặt mũi dữ tợn, cơ bắp cuồn cuộn, con mắt màu vàng, giống như mãnh thú.

“Giết!!!”

Kình lực toàn thân ba người tụ lại thành một khối mơ hồ có thể ngửi thấy mùi đàn hương nhàn nhạt.

“Loạn Thần giáo! Hương thỉnh giáo!!!”

“Hôm nay nếu Chu Hành Đồng không chết!!!”

“Tương lai, tất diệt các ngươi!!!”

Chu Hành Đồng điên cuồng gào thét, chồng âm kinh bộc phát, thân thể vỡ ra toàn lực, nghênh đón ba người.

Phủ Thái Châu.

Trong phòng nghị sự Hoa Quý Kim Vũ Ngân Thảo.

Lư hương chậm rãi đốt lên một tia hương thơm.

Châu Mục Triệu chậm rãi quỳ xuống, hắc quan áo đen, tay áo bông bành, khuôn mặt nghiêm túc.

Đối diện gã đồng dạng cũng ngồi ngay ngắn một gã nam tử trung niên mặt chữ quốc.

Nam tử thân khoác giáp nửa giáp, eo đeo loan đao, râu dài bông bông, tự có độ thông dong.

Khác với rất nhiều võ tướng còn lại, thể trạng người này nhìn bề ngoài cũng không cường tráng, chiều cao cũng chỉ có khoảng hai mét, nhưng khí độ toàn thân lại tựa như bàn thạch, đã sớm chịu thiên chuy bách luyện, vô số lần cọ rửa.

Người này chính là Trần Linh Trần Thái và quản lý đại quyền quân sự của toàn bộ Thái Châu úy Thái Châu.

“Xích Cảnh quân đại bại, Tuyên Cảnh nên do ai tiếp nhận? Người có tính toán gì không?” Trần Thái nhìn về phía Châu Mục, chậm rãi lên tiếng.

“Tuyên Cảnh hôm nay ôn dịch lan tràn, cần một người chuyên vào chính sự, có thể đảm đương trách nhiệm lớn.” Triệu Từ Từ Bình trầm ngâm nói.

“Vu sức? Tạ Mẫn Chi, thế nào?” Trần Thái hỏi.

“Sao không lấy sĩ tộc bản địa làm chủ?”

“Ý của ngươi là... Chu gia, Du gia, Vương gia?” Trần Thái nhắm mắt suy tư.

“Vương Chi Hạc thức thời đại thể, chủ động chống cự loạn thần giáo lấy hương, hai nhà còn lại phụ trợ bên cạnh. Chính là hần.”

“Được.”

211

Bốp!

Trong chốc lát Ngụy Hợp huy động song chưởng, từng dãy chưởng ảnh không ngừng hiển hiện bên cạnh hắn lại biến mất, giống như huyền ảnh.

Trên đất trống, thân pháp của hắn tung bay, một thân kinh lực như mây mù vờn quanh toàn thân. Ánh rọi không khí cũng có chút vặn vẹo.

Lúc này hắn luyện chính là Đoạn Tâm Ấn của Thiên Ấn môn, cũng là giao thủ thông dụng chiêu số.

Một bộ Đoạn Tâm Ấn luyện tới, chỉ là nhất cử nhất động bình thường xuất thủ, hắn cũng đã đạt tới cấp độ uy lực luyện tạng.

Ngay sau đó động tác trên tay hắn biến đổi, lần nữa vận chuyển Đoạn Tâm Ấn.

Nhưng chiêu số lần này lại không giống như trước. Nếu như nói lúc trước là linh động mau lẹ, như vậy hiện tại chính là trầm ổn áp lực, phẳng phát núi lửa sắp phun trào, một mực đè nén, lúc nào cũng có thể nổ tung.

Rất nhanh, lại là một bộ ấn pháp luyện xong, Ngụy Hợp lại đổi phong cách mới.

Đồng dạng một bộ chiêu thức, bị hắn lấy tám loại phong cách khác nhau diễn luyện một lần.

Hồi lâu sau, hắn chậm rãi thu thế, thu chiêu, đứng bất động tại chỗ, thở ra một hơi thật dài.

Lại một đám mây chậm rãi chậm rãi thành hình trên một khối xương trong cơ thể hắn.

Sau khi ngưng tụ ra Cẩm Ti kinh, lúc này hắn đã thành công ngưng tụ năm đạo vân văn.

Đồng thời, cước pháp mới cũng tìm được rồi, là một phần võ học cấp độ cao, cao nhất có thể đạt tới Đoán Cốt, tên là Kim Duyệt Ngũ Hành Công.

Nhưng môn võ học này không phải là hàng dự trữ trong Thiên Nhai lâu, mà là học được từ tình bạn của Vương Thiếu Quân.

Sau khi biết hẳn muốn công pháp chân, Vương thiếu quân đem công pháp thu thập chân của nhà mình ra chia sẻ với Ngụy Hợp, để hẳn chọn một trong số đó.

Ngụy Hợp sau khi thí nghiệm, chính là tuyển môn Kim Duyệt Ngũ Hành Công này.

Mặc dù đối với những người khác mà nói, những võ học này kỳ thật không có lão sư tự mình dạy dỗ, ý nghĩa tự tu không lớn, nhiều lắm là có thể dùng để tham khảo học tập.

Hơn nữa muốn bổ sung tài liệu cần thiết cũng là đại công trình, còn có cửa ải đã đến, sử dụng tài liệu như thế nào, cũng là học vấn.

Muốn chuyển tu một môn kinh lực võ học, không chỉ cần có nghị lực, còn có rất nhiều cái khác.

Trong mắt những người khác, đây là một môn võ học, chỉ cần không phải là công pháp thật sự, kỳ thật giá trị của nó cũng không lớn.

Dù sao võ học rất nhiều có thể sao chép, cho dù là bản đồ căn bản, võ giả cảnh giới cao cũng có thể dễ dàng mô phỏng ra.

Giống như Ngụy Hợp hiện tại, cũng có thể mô phỏng ra bản đồ căn bản võ học từ Đoán Cốt trở xuống.

Nhưng hành động lần này của Vương Thiếu Quân quả thật có trợ giúp rất lớn đối với hẳn.

Kim Duyệt Ngũ Hành công, nhìn từ phương diện nào, đều có ưu việt hơn Phi Long công rất nhiều.

Tốc độ linh xảo hơi kém, nhưng sức chịu đựng, sức lực, hậu kỳ có thể sinh ra kinh lực, đạt tới Đoán Cốt, những cái này so với Phi Long công đều mạnh hơn rất nhiều.

Mà tam huyết Phi Long công chính là cực hạn, cho nên Ngụy Hợp không chút do dự, hoàn toàn thay đổi.

“Phản nhân tình này của lão Vương đã có được chỗ.” Ngụy Hợp trở về phòng, xuất ra mật sách của Kim Duyệt Ngũ Hành

Công cần thận lật xem.

Môn cước công này khác với Phi Long công.

Phi Long công có khuynh hướng tăng lên biến hóa, mặc dù lặn lội đường xa, tại phương diện công kích né tránh khác, cũng có thêm, nhưng cũng không nhiều.

Mà Kim Duyệt Ngũ Hành công thì nặng ở sức chịu đựng, là lực lượng.

Môn võ học này có ý tứ vòng tuần hoàn ngũ hành, một khi luyện thành, đặc hiệu kinh lực là cường hóa sức chịu đựng và lực lượng. Hơn nữa trọng điểm là lấy chân tấn công và phòng ngự.

Là một môn võ học có tính công kích rất mạnh.

Ngụy Hợp xem qua bộ phận luyện huyết rồi nhớ kỹ, sau đó nhắm mắt lại.

Trong nhà gỗ.

Hắn đứng trước bàn sách, thật lâu bất động.

Trong cơ thể Hóa Vân Tấn Công là công pháp phụ trợ công pháp, bắt đầu chậm rãi vận chuyển.

Kích phát Phá Cảnh Châu, lấy Hóa Vân Yên làm công pháp chủ yếu, ảo tưởng Vân Yên Điều cần làm tài liệu, cưỡng ép thúc đẩy nó hóa công.

Cái này giống như là cường hành đột phá Hóa Vân Yên kỳ công vậy.

Lần này, hắn dự định tản đi là Phi Long công.

Trên cước pháp, tuy rằng Kim Duyệt Ngũ Hành Công không xung đột với các công pháp còn lại, nhưng cùng với Phi Long Công dung hợp quá nhiều, hơn nữa có xung đột nhất định, cho nên dứt khoát tản đi là tốt nhất.

Rất nhanh, một lát sau, làn da Ngụy Hợp bắt đầu có chút phiếm hồng.

Một tia hơi nước từ lỗ tai hắn bốc lên.

Ấn máu ba màu thuộc về công pháp Phi Long, đang nhanh chóng tiêu tán dưới tác dụng của khói mây, ngược lại phụng dưỡng thành nguyên huyết tinh khiết, đền bù bản thể của hần.

Hiệu quả của Hóa Vân Yên cực kỳ bất phàm, môn công pháp hóa công này nhìn như đơn giản, không hổ là cần kíp nỗ lực đặc thù mới có thể sử dụng.

Chỉ mười lăm hơi thở.

Thủy khí màu trắng trên người Ngụy Hợp dần dần giảm bớt.

Mà hương ngược lại là, nguyên huyết trong cơ thể hần bắt đầu nhanh chóng tăng nhiều.

Nếu như nói, lúc trước hần tu hành Kinh Hồng quyết tới hai tầng, tự thân nguyên huyết đạt đến gấp bốn lần bình thường ban sơ.

Như vậy những võ công tán công, Hồi Sơn Quyên, Ngũ Lĩnh Chưởng, cộng thêm Phi Long công lúc này, nguyên huyết được phụng dưỡng, chính là ở trên cơ sở ban đầu, lại thêm cho bản thân hần hơn phân nửa nguyên huyết.

Cứ như vậy, bốn lần tăng lên gấp năm lần.

Ngụy Hợp ngưng thần tĩnh khí, cảm giác thân thể ấm áp, cực kỳ thoải mái.

Người khác tán công đều sẽ tổn thương nguyên huyết. Mà hần tán công, cảm lấy loại kỳ công như Hóa Vân Yên, dùng mô phỏng theo cách phá cảnh châu sớm đã diệt sạch, ngược lại còn có thể gia tăng nguyên huyết.

“Cứ cảm giác khí huyết một mực tăng trưởng như vậy, sẽ có một ngày chất biến. Chỉ là không biết đến cùng là lúc nào.”
Trong lòng Ngụy Hợp cảm khái.

Mở mắt ra, hần bắt đầu dựa theo tầng thứ nhất của Kim Dưỡng ngũ hành công bắt đầu vận chuyển nguyên huyết.

Đến cấp độ này, đơn thuần Bàn Vận Huyết, đem Nguyên Huyết hóa thành Ấn Huyết, đã không cần cái tư thế đặc biệt cùng điều kiện ngoại bộ, là có thể tu tập.

Dùng kinh lực tiến về phía trước để thúc đẩy nguyên huyết, dựa theo con đường của công pháp, thúc đẩy chúng lưu chuyển trong huyết mạch gân mạch, từ đó cường hóa màng máu thịt ở các vị trí đặc thù.

Như vậy, đối với việc luyện tập số ngoại công, ngoại lực động tác, phương pháp dẫn dắt khí huyết không khác biệt bao nhiêu.

Đương nhiên, như vậy sẽ tiêu hao sức lực mà thôi.

Chỉ là Ngụy Hợp bây giờ, khí huyết quá thịnh, bản thân lưu chuyển, căn bản không quan tâm chút tiêu hao ấy.

Tiêu hao ba giọt máu trở xuống lúc này gần như không thể nhìn thấy hẳn nữa, còn không bằng kinh lực tự động hồi phục nhanh chóng.

Từng tia kinh lực thúc đẩy nguyên huyết vận chuyển trong cơ thể, tốc độ từ chậm chạp đến nhanh hơn.

Ngụy Hợp bắt đầu tập trung tu luyện cước pháp.

Mỗi ngày, trừ ăn uống, nghỉ ngơi và xử lý công vụ trong nửa canh giờ, thì điền cuồng tu hành.

Hắn biết rõ, thời đại này là do thực lực vi tôn, mà bây giờ Vạn Thanh môn muốn có, chính là một cao thủ chân chính đủ trấn áp tất cả.

Mà hiện tại hắn còn kém một chút.

Vì vậy Vạn Thanh môn mới chỉ có thể trốn ở trong rừng sâu núi thẳm này, không dám ra ngoài.

Tiến độ của Kim Duyệt Ngũ Hành Công rất nhanh, ngắn ngủn mười ngày, đã từ nhập môn tới ba huyết.

kiêm tu đông đảo võ học Ngụy Hợp, đối với giai đoạn ba huyết sớm đã quen thuộc dị thường. Trực tiếp nhanh chóng tự mình một hơi luyện đến hai huyết, sau đó không dừng lại, lấy Phá Cảnh Châu phá vỡ gông cùm xiềng xích, tiến vào ba huyết.

Nhưng, nếu như muốn đột phá vào trong thì cần rất nhiều điều kiện đặc biệt, ví dụ như lĩnh ngộ bức tranh căn bản này.

Vì vậy hắn tạm thời kẹt ở cửa ải này, bởi vì phải chờ Phá Cảnh Châu khôi phục.

Kim Duyệt Ngũ Hành Công đột phá ba huyết, làm Phá Giới Châu tiêu hao gần một phần năm sức tích lũy.

Mà lúc này, võ học của tám chi mạch còn lại của Thiên ấn cửu phạt cũng lần lượt đột phá lên tầng hai.

Bước tiếp theo chính là ba giọt máu mầu chót, ba máu chính là bước đầu sản sinh kinh lực.

Bình thường muốn lĩnh ngộ, cần thời gian tốn thời gian nhiều hơn, cho nên Ngụy Hợp dự định lần lượt dùng Phá Cảnh Châu phá vỡ từng viên, tiết kiệm thời gian.

Cửu phạt Thiên ấn còn thiếu một môn chung tâm quyết, dẫn đến hắn đối với võ học chi mạch, chỉ có thể tu hành từng cái, mà không phải một hơi tu hành.

Ngụy Hợp đã phái người đi điều tra tung tích của Thượng Quan gia. Đáng tiếc, đến bây giờ vẫn hoàn toàn không có tin tức.

Mà đúng lúc này, một tin tức đặc biệt truyền tới từ Tuyên Cảnh.

“Xích Cảnh Quân đại bại? Úy Trì Chung chết trận?”

Ngụy Hợp đứng lên, theo chủ vị, hắn cũng không quá kinh ngạc khi Xích Cảnh quân đại bại, chỉ là khiếp sợ vì úy trì chung lại chiến tử.

Lúc trước hắn ta ở chỗ Vương Thiệu Quân, biết được úy Trì Chung là cao thủ khắc sâu cảm xúc.

Một cao thủ đứng đầu như vậy, chỉ trong nháy mắt liền biến mất?

Hắn không có năng lực chạy trốn gì?

Hoặc là nói, trong đám loạn quân phía đối diện, lẽ nào cũng có cao thủ khắc cảm chặn đường?

Trong Thiên Ấn đường.

Một đám cao thủ đa số đều ở đây.

Tạ Yến, Tiêu Thanh Ngư, Vạn Lăng, Vạn Thanh Thanh, Đỗ Hàm, những người còn lại thì dẫn đội đi xung quanh xua đuổi dị thú.

Gần nhất thời tiết có vấn đề, xung quanh hắc ốc sơn có một đàn thú di chuyển với quy mô khác nhau, cần cao thủ đi trước bức ra, nếu không nơi trú đóng mới kiến tạo có thể sẽ bị bọn họ trực tiếp làm cho sụp đổ.

Những người trước mắt này, xem như còn có chút nhân rồi cao tầng Vạn Thanh môn.

Tạ Yến thở dài nói: “Bây giờ đại thế của Xích Cảnh quân đã mất, đa số ba bộ tinh nhuệ đều bị mang ra xuất chinh, các cao thủ còn lại không nhiều, căn bản không thể ép được phó tướng Tạ Đông.”

“Sánh Trì Viên Toa đâu?” Tiêu Thanh Ngư hỏi. “Không phải lúc trước nữ nhân kia còn vu oan Môn chủ giết huynh trưởng hấn sao?” Nàng ta nghĩ tới chuyện lần trước lại nổi giận trong lòng.

“Nàng là cao thủ luyện tạng duy nhất của Úy Trì gia, đêm qua đã dẫn người thu thập châu châu, không rõ tung tích. Hiện giờ Úy Trì phủ chính là một tòa nhà trống. Nghe nói Tạ Đông đã tự mình ra tay, đuổi bắt đám hộ vệ Trì gia rồi.” Tạ Yến lắc đầu nói.

Bành!

Một bên Đỗ Hàm hung hăng vỗ tay một cái.

“Quả thật là tiện nghi cho các nàng!” Giọng điệu của hấn giống như hấn từng đánh với úy vượt qua Viên Toa vậy.

“Đúng rồi, chúng ta bắt được tên úy trì độn kia, ngày hôm qua, ta phát hiện một vấn đề.” Vạn Lăng hỏi lâu không có mở miệng, lúc này mới mở miệng, liền nói ra mấu chốt.

“Người úy trì lang kia, trên mặt đeo một cái mặt nạ da người, nàng căn bản không phải úy trì độn, mà là một người khác. Không... Hấn thậm chí căn bản không phải nữ nhân.”

“Không phải úy trì hoạn?” Ngụy Hợp hiểu, khó trách, nàng đối với úy trì nhà không hề lưu luyện, biểu hiện không chút để

ý. Vậy úy chân chính Trì Thoa lại ở đâu?”

“Nửa năm trước đã bị hấn giết rồi.” Vạn Lăng than thở.

Lần này chân tướng đã rõ ràng.

Bố cục của Kim Ngọc Đường đối với Úy Trì gia đúng là sớm có dự mưu.

“Chỗ ta cũng có một tin tức.” Ngụy Hợp đang tiêu hóa chuyện Xích Cảnh quân úy trì gia.

“Vương gia sắp kế thừa chức vị Tổng binh Tuyên Cảnh, nhưng lão gia tử tự nhận thực lực không đủ, cần thêm nhiều trợ lực, cho nên phát ra lời mời chào với chúng ta.

Nếu như đồng ý, như vậy chúng ta nhất định phải trong thời gian tiếp theo, cùng Tuyên Cảnh chung tiến thoái, cùng tiến cùng Vương gia rút lui, thậm chí cùng Thái An quân tiến cùng lui.

Bởi vì Vương gia đã đầu nhập vào Thái An quân từ rất sớm, là người thuộc dòng phủ thành.

Nếu không đồng ý, chúng ta tiếp tục ẩn cư Hắc Ốc Sơn. Cho nên, chur vị đối với việc này, có ý kiến gì, cứ nói đừng ngại.”

Ngụy Hợp nói một phen, khiến cho mấy người ở đây lâm vào trầm tư.

Chỉ là thoáng yên lặng một chút, lập tức, mấy người đều đưa ra câu trả lời.

“Ta cho rằng nên đáp ứng, đây là cơ hội tốt để Vạn Thanh môn chúng ta trở lại ánh mặt trời.” Vạn Lăng lên tiếng đầu tiên.

“Đồng ý.” Tạ Yến gật đầu.

“Ý của môn chủ là quyết định của ta.” Đổ Hàm nói.

“Ta đều có thể.” Tiêu Thanh Ngư cười cười. Nàng cảm thấy cuộc sống của hắc ốc sơn cũng không tệ.

Nhưng nàng không để ý, Ngụy Hợp lại không thể không chú ý đến ý kiến của nàng.

Không phải bởi vì nàng là bạn thân của Vạn Lăng, mà là bởi vì, nàng ở sau khi chiếm được công pháp chia sẻ Cửu Phật Thiên Ấn, đã có cảm ngộ, hôm nay lại có tiền triển, nghe nói tiền trận trước đã xung phong rèn luyện tạng.

“Tiêu viện thủ trùng kích luyện tạng, tiền triển thế nào rồi?” Ngụy Hợp hỏi một câu.

“Đa tạ môn chủ trước đó đã dùng chung tất cả công pháp Cửu Phật Thiên ấn.” Tiêu Thanh Ngư cười nói: “Có một khoảng thời gian nữa, chắc hẳn có thể củng cố.”

Mấy người còn lại đều giật mình, lập tức đại hỉ.

Đây chính là đại hỉ sự, Vạn Thanh môn đại biểu bây giờ lại có thêm một vị cao thủ thượng tầng.

Môn chủ không phải luyện tạng, nhưng thực chiến và luyện tạng không khác gì nhau, lại thêm Tạ Yển, lại thêm Tiêu Thanh Ngư hiện tại.

Ba đại cao thủ đã có thể tái hiện một nửa uy thế của Thiên Ấn môn lúc trước.

Cứ như vậy, thực lực của Vạn Thanh môn hiện tại không yếu hơn bất cứ nhà nào trong ba đại gia đình.

Mọi người sôi nổi chúc mừng Tiêu Thanh Ngư, trong lòng cũng bắt đầu tràn ngập chờ mong vào tương lai.

“Được rồi, Vương gia chủ quản một phương, cũng phải thời gian ổn định cục diện, tiếp quản các quyền lợi. Sau khi Xích Cảnh quân đại bại, úy Trì Chung chết trận, Chu Hành Đồng thì sao? Người này sao không có tin tức gì?” Ngụy Hợp lại hỏi.

“Chu Hành Đồng mất tích, hiện tại cũng bật vô âm tín. Người này nghe nói trên chiến trường da đồng xương, bị vây công hồi lâu cũng chỉ bị thương nhẹ, cuối cùng ăn một đòn của đại tướng quân Lý Đồng, trọng thương bỏ chạy. Trước khi đi còn cướp đi thi thể sư phụ của hắn, coi như là người trong nghề.”
Tạ Yến Hồi đáp.

Lúc trước Chu Hành Đồng phối hợp với úy trì chung đánh chết mấy vị Thiên ấn cử tử, có thể nói là không đội trời chung với Thiên Ấn Môn.

Tất cả mọi người ở đây hận hận thấu xương, nhưng cho dù như vậy, nghe được tin tức này, trong Thiên Ấn Đường cũng hoàn toàn yên tĩnh.

Coi như là Đỗ Hàm lúc đầu bị Chu Hành đồng áp chế bức bách, cũng không thể không thừa nhận người này là một hán tử.

Liều mạng chịu trọng thương cũng muốn đoạt lại thi thể lão sư tử thủ hạ đại tướng quân địch.

Mặc dù đối địch, nhưng đáng kính nể.

Ba ba ba.

Vạn Lăng lúc này nhẹ nhàng vỗ tay.

“Được rồi, nói chuyện nhẹ nhàng chút đi.”

Nàng quét mắt một vòng, cuối cùng rơi vào trên người Ngụy Hợp, lộ ra vẻ mỉm cười.

“Hiện giờ tất cả đang phát triển theo hướng tốt, nhưng còn có một việc, cần phải mau chóng xác định.”

Ánh mắt mọi người đều bị nàng hấp dẫn tới, chờ nàng trả lời.

“Đó chính là chuyện hôn phối của Ngụy môn chủ.” Vạn Lăng cười nói.

Lập tức mọi người đều cười khẽ thành tiếng.

Cũng đúng là Ngụy Hợp bây giờ đã hai mươi lăm tuổi, sắp đến hai mươi sáu rồi, nhưng còn chưa có hôn phối.

Phải biết lúc này, nam tử bình thường, đứa trẻ này đã tám tuổi rồi.

Mà Ngụy Hợp lại ngay cả thê tử tiểu thiếp cũng không có.

Về mặt Ngụy Hợp ngạc nhiên, không nghĩ tới đề tài lại kéo đến trên người mình.

Hơn nữa việc này còn là do Vạn Thanh mẫu thân Vạn Thanh đề xuất, điều này làm cho hắn có chút không dễ tiếp lời.

Dù sao lúc trước Vạn Lăng còn muốn hắn cùng Vạn Thanh Thanh tốt hơn.

“Kỳ thật vốn là ta xem trọng Thanh Thanh và Tiểu Hà, nhưng về sau phát hiện ra bọn họ cũng không có tâm tư phương diện này, thì cũng nhạt đi.

Bây giờ thời cơ phù hợp, ngược lại ta có một chủ ý. Chỉ là không biết tiểu Hà có đồng ý hay không?” Vạn Lăng cười nói.

“Su phụ nói thẳng là được, giữa ngươi và ta không cần khách khí.” Ngụy Hợp bất đắc dĩ nói.

“Được, vậy ta sẽ nói.” Vạn Lăng cười nói: “Nghe nói ngươi có quan hệ cá nhân với Vương gia đại công tử Vương thiếu quân, vậy tại sao không tiến thêm một bước? Chọn một vị từ nữ tử Vương gia để thông gia với hắn?”

“Đây là một biện pháp.” Ngụy Hợp gật đầu, hắn không bài xích quan hệ thông gia, hiện giờ hắn cũng không có người đặc biệt thích, có thể đi cùng người khác thử trước.

Tình cảm gì gì đó, đều là bồi dưỡng chung mà ra.

“Ngoài ra, còn có một lựa chọn.” Vạn Lăng tiếp tục nói: “Còn nhớ chúng ta nhốt Vạn Phi Cung Việt Tiểu Điệp?”

“A? Ý gì?” Ngụy Hợp sửng sốt, không vượt qua lòng vòng.

“Cô nương kia tâm tư thay đổi liên tục, hô muốn làm một khoản giao dịch với ngươi.” Vạn Lăng nói.

“Giao dịch? Thật ra rất có tác phong của người Cẩm Châu.” Ngụy Hợp gật đầu: “Giao dịch gì?”

“Nàng ta nói, nguyện ý hoàn toàn giao ra toàn bộ công pháp, bí kỹ mà mình biết, nhưng là có một điều kiện. Phải tự mình đi đàm phán với nàng ta.”

“Tự mình đàm phán không? Được.” Ngụy Hợp vẫn có chút tò mò đối với Vạn Phi Cung.

Lúc trước Việt Tiểu Điệp đọc thuộc lòng công pháp chỉ có chủ tu một môn, còn không biết bên trong có bao nhiêu vấn đề.

Bây giờ nàng tự nguyện khai báo, nhìn qua dường như còn biết không ít công pháp khác, cái này thật ra có thể nói chuyện, dù sao cũng là công pháp trấn áp thế lực lớn của một châu, có giá trị này.

Rất nhanh sau khi tan họp, Ngụy Hợp dưới sự dẫn dắt của Vạn Lăng, trực tiếp đi tới địa lao phía sau nơi trú quân.

Cái gọi là địa lao.

Là đào lên lòng đất, dùng thiết mộc cùng nhà giam kim loại cực kỳ cứng rắn tạo thành từng gian nhà giam dưới lòng đất.

Một phạm nhân đặc biệt chuyên môn dùng để giam giữ Việt Tiểu Điệp.

Từ khi Tiểu Điệp bị đánh gãy tứ chi, còn bị hạ độc, thành thật đến không thể thành thật hơn nữa.

Sâu trong địa lao, từng bó đuốc chiếu rọi xuống.

Ngụy Hợp lại nhìn thấy con bướm nhỏ mà hắn ta đã lâu không gặp.

Cô nương này vẻ mặt bình tĩnh ngồi xếp bằng ở trên mặt đất nhà tù, tay cầm cánh gà không ngừng gặm ăn.

Nhìn thấy Ngụy Hợp tiến vào, nàng dùng sức nuốt xuống miếng thịt trong miệng.

“Người đã đến?” Việt Tiểu Điệp đứng dậy vỗ vỗ hai tay.” Lâu như vậy, trong nhà ta khẳng định đã phái người tới thử cứu ta, hẳn là đã thất bại rồi đúng không?”

“Người cũng thông minh đấy.” Ngụy Hợp gật đầu: “Người muốn nói gì?”

Xem ra, Vạn Phi Cung này hẳn là phải có một quy trình cố định, sau khi môn nhân bị bắt, cứu người lúc nào cũng là giai đoạn thời gian.

Chắc là Việt Tiểu Điệp căn cứ vào thời gian này, vì vậy đoán ra, người tới cứu mình không có hy vọng, cho nên mới hết hy vọng, muốn đàm phán với hắn.

“Ta muốn nói, kỳ thật giữa chúng ta căn bản không có thù hận gì. Ngươi môn chủ ngài đại nhân đại lượng, nếu thả ta ra, ta sẽ khẩn cầu người nhà không truy cứu việc này.” Tiểu Điệp nghiêm túc nói.

“Không có thù hận?” Ngụy Hợp cười: “Cao thủ hộ vệ của ngươi đã bị ta đánh chết, cái này gọi là không thù không oán?”

“Một con chó mà thôi, chết thì chết thôi, vốn là tử nô trong cung bắt được, lại không phải người.” Việt Tiểu Điệp không để ý nói.

Ngụy Hợp nhíu nhíu mày. Hắn ta không thích loại thái độ này, mặc dù ở bên ngoài thanh danh hắn ta không tốt, nhưng hắn ta không có ý nghĩ xem người ta là chó như vậy.

“Người gọi ta tới, là muốn nói những lời này à?” Hắn có chút không kiên nhẫn, nếu chỉ là chút lời nói đó thì sẽ lãng phí thời gian của hắn.

“Đương nhiên là không.” Việt Tiểu Điệp hắng giọng một cái, nhìn ra được, nàng đang cố gắng trấn định tâm tình, lúc trước bị Ngụy Hợp làm ám ảnh tâm lý, không phải dễ dàng như vậy là có thể tiêu trừ.

“Ta có biện pháp, nói không chừng có thể giúp ngươi tìm ra tung tích đám người Thượng Quan Kỳ.” Nàng nghiêm túc nói.

“Ồ?!” Ngụy Hợp khẽ giật mình, lập tức nghiêm mặt hẳn lên: “Biện pháp gì?”

“Rất đơn giản. Nếu ta điều động vạn phi cung tình báo, tình huống mấy châu phụ cận đều có thể hiểu biết rất nhiều. So với Vô Thủy tông, ta tuyệt đối không phải cung có thực lực kém cõi, nhưng về mặt tình báo, hắc hắc...” Việt Tiểu Điệp chưa nói xong, ý tứ rất rõ ràng.

Đó là năng lực tình báo của Vạn Phi Cung vượt xa Vô Thủy tông.

“Người muốn ta thả người trở về, sau đó người lại tìm người giúp ta?” Ngụy Hợp hỏi ngược lại.

“Nếu người nguyện ý, vậy tốt nhất.” Việt Tiểu Điệp cười nói.

“Ta không muốn.” Ngụy Hợp lắc đầu.

Nụ cười trên mặt càng nhỏ lại càng cứng đờ.

“Cho nên, ta còn có một cách.”

“Biện pháp gì?”

“Ta truyền lời trở về, bảo mẫu thân ta hỗ trợ tìm người xin manh mối, sau khi tìm được, trao đổi với người, người đáp ứng điều kiện của ta, như thế nào?”

“Có thể, oan gia nên giải không nên kết. Người sớm nói như vậy không phải tốt hơn sao.” Ngụy Hợp suy nghĩ một chút, cảm thấy có thể được, lúc này gật đầu.

Điệp nhỏ nhất thời mừng rỡ.

“Ta biết ngay người nhân tâm không tệ mà! Hiện tại xem ra, quả thật là người tốt!”

Dường như định nghĩa của nàng với người tốt có chút không đúng...

“Người còn có cái gì muốn nói không?” Ngụy Hợp hỏi.

“Còn một người.” Việt Tiểu Điệp vội vàng nói, cô chậm rãi đi tới trước lao tù, mở to hai mắt nhìn Ngụy Hợp.

“Người có muốn sinh hài tử với ta không?”

“?!” Ngụy Hợp sững sốt, không kịp phản ứng lời nàng.

“Người mạnh như vậy, tâm tính thủ đoạn đều rất mạnh, hài tử sinh ra chắc chắn cũng mạnh.” Việt Tiểu Điệp cười hì hì nói: “Nói không chừng mẫu thân ta cũng sẽ hài lòng với người, đến lúc đó khả năng trẻ con sống sót trong cung còn lớn hơn nữa.”

“...” Ngụy Hợp cảm giác vạn phi cung này, tựa hồ có chút hổ.

“Thế nào?” Việt Tiểu Diệp mở to hai mắt chờ mong nhìn hấn.”
Đúng rồi, người còn chưa biết đúng không?”

Nàng cười tủm tỉm nói: “Khi còn bé ta đã như vậy, điên cuồng luyện công, mới có thể giã dựa sống sót từ trong rất nhiều tiểu hài tử. Vạn phi cung cũng không phải là nơi bình thường.

Nếu không phải như vậy, nếu như ta giúp người tìm được manh mối tình báo người muốn, người liền đáp ứng ta, sinh hài tử với ta!”

“Người không muốn trở về?” Ngụy Hợp hỏi lại.

“Nếu người đáp ứng, ta còn trở về làm gì? Ở đây có ăn có uống, có người chắn gió chắn mưa, còn không cần lo lắng bị giết, không phải tốt sao?” Việt Tiểu Diệp hỏi ngược lại.

“...” Ngụy Hợp ngạc nhiên, hấn quan sát tỉ mỉ cô bé trước mắt này, có chút kỳ quái.

Tính thích ứng của nàng có chút quá mạnh mẽ, bị giam cầm ở nơi này, trên người nhiễm kịch độc trái lại như an lành.

Vạn phi cung kia, đến cùng tình huống nào mới có thể nuôi ra hậu nhân như nàng đây?

Trong lòng lắc đầu, Ngụy Hợp không nghĩ nhiều nữa.

“Đổi một điều kiện khác, điều kiện này ta không thể đáp ứng.”

“Thế thì... đến lúc đó rồi tính.” Việt Tiểu Diệp cười nói.

Ngụy Hợp nghiêm túc nhìn nàng một chút, phát hiện tên gia hỏa này lại không định đưa ra điều kiện. Nhất thời có chút ngoài ý muốn.

Ngay sau đó, hấn lấy ra tín vật trên người Việt Tiểu Diệp, mang theo làm dấu hiệu vạn phi cung đưa đi, rời khỏi địa lao.

Sau khi đưa điều kiện khiến người đưa đi Cẩm Châu, Ngụy Hợp tiếp tục vùi đầu khổ tu.

Sau khi Xích Cảnh quân đại bại, tàn binh bại tướng còn lại, không bao lâu sau cũng quay trở về Tuyên Cảnh. Chu Hành đồng lẻ loi một mình trở về, bản thân bị trọng thương, bị người Chu gia đón đi.

Vương gia cũng bắt đầu chính thức tiếp quản cục diện do Úy Trì Chung lưu lại, tiếp nhận các loại quyền lợi.

Ngụy Hợp tích cực phái người đi phối hợp.

Xử lý dị kỷ, loại trừ uy hiếp tiềm tàng, tiêu diệt thế lực còn sót lại của Úy Trì gia, những thế lực này đều từng bước một bình ổn tiến hành.

Dưới sự an bài của Vương gia, Ngụy Hợp đại biểu Vạn Thanh môn, cũng chính thức trở về.

Một nhà ba đại cao thủ của Vạn Thanh môn nhanh chóng bỏ khuyết một phần tài nguyên cùng vị trí ban đầu của Úy Trì gia, trở thành thế lực thứ tư Tuyên Cảnh, đặt song song với ba nhà còn lại.

Mà lúc này, Ngụy Hợp tự vẫn cốt thể, cũng luyện đến tầng mây thứ tám.

Khoảng cách với mười tám đám mây đã sắp qua một nửa.

Đúng vào lúc này, hương lấy hương dẫn đại quân tới gần, không có Xích Cảnh quân chống cự, loạn quân cách Tuyên Cảnh thành không tới bốn mươi dặm, bắt đầu xây dựng lại.

Cùng lúc đó, Thái An quân xuất động hơn tám vạn người, chính diện nghênh đón Lý Đồng Loạn quân. Đại quân hai phe đối chọi, giăng co trên một mảnh bình nguyên bên ngoài Hắc Lư sơn.

213

Đại quân giằng co với người bình thường mà nói, quả thật tâm trạng đang rất áp lực.

Nhưng đối với Vạn Thanh môn đang ở trong Hắc Ốc sơn lại không ảnh hưởng quá lớn.

Ngụy Hợp như trước mỗi ngày tiêm tu, ngẫu nhiên xem xét tiến độ của đồ đệ mình.

Thủ hạ của y là Lâm Tiêu Tiêu, đệ đệ Lâm Viễn, trước đó chỉ luôn luyện cơ sở, không hề có cảm giác tồn tại, bây giờ lại thành công đột phá một giọt máu.

Sau đó là đám trẻ con bên phía Quyển viện, trải qua thời gian dài rèn luyện tu hành, ngược lại xuất hiện rất nhiều thiên tài.

Một người trong đó là thiên tài, thậm chí đã đột phá hai huyết. Ngụy Hợp đem thu vào trong môn, cùng Lâm Viễn với tư cách ký danh đệ tử của mình dạy bảo.

Thời gian cực nhanh, đảo mắt đã trôi qua hơn hai tháng.

Sau mấy lần chiến đấu ngăn ngừa với quân đội Thái An mà loạn quân không chiếm được tiện nghi, lương thảo bản thân không đủ, đường tiếp tế quá dài, cuối cùng cũng chậm rãi rút lui.

Thế cục của Tuyên Cảnh thành đã được giải trừ. Thế lực mới bắt đầu tẩy bài, lấy Vương gia, làm hạch tâm, du gia, Vạn Thanh môn, các lực lượng phụ trợ kết hợp lợi ích, dần dần trở thành chủ lực của Tuyên Cảnh thành và địa vực xung quanh.

Mà người đứng sau chủ lực chính là quân Thái An.

Tuyên Cảnh thế cục vốn do tam đại gia tộc cùng Thiên Ân môn phân chia đã hoàn toàn thay đổi, thanh âm lộn xộn không có kết cấu, được thống nhất thành một, đó chính là quân Thái An.

Tại loại hỗn loạn này sau khi ổn định, Cẩm Châu vạn lần không phải người đến lần nữa.

Nhưng lần này, người đến chỉ là một sứ giả bình thường.

Hơn nữa lại đưa tới bộ phận trung tâm cần thiết nhất của Ngụy Hợp - Thiên Ấn cứu phạt bên trong, Hàn Mị quyết của Nguyên Băng Viện!

“Tại sao các người có cái này?” Sắc mặt Ngụy Hợp ngạc nhiên, nhìn Vạn Phi Cung sứ giả đứng yên tĩnh phía dưới.

“Ngụy môn chủ, Thượng Quan gia, cũng không phải chỉ có hai người Thượng Quan Kỳ cùng Thượng Quan Tú.” Lòng mày sứ giả kia hiện lên màu vàng, tướng mạo bình thường, nhưng khí độ trấn định.

“Xem ra, các người không chỉ tìm được Thượng Quan gia...” Ngụy Hợp trong lòng lẫm liệt, này vạn phi cung, tựa hồ có chút tà môn.

Để dàng như vậy có thể lấy được Hàn Mị quyết chân công bổ sung toàn bộ bức tranh Thiên ấn cứu phạt cuối cùng của hắn.

Điều này làm cho hắn có chút cảm giác khó mà tin nổi.

Nhưng đây là năng lượng của một thế lực lớn, một câu nói của bọn họ tiếp theo sẽ có không ít người dốc sức liều mạng, đạt được mục đích.

“Nếu là muốn chúng ta lấy được toàn bộ Thiên ấn Cứu Phạt thì rất khó, nhưng nếu chỉ là Hàn Mị quyết, bên cạnh Thượng Quan Sát, có thể tiếp xúc đến bộ công pháp chân chính này, cũng không chỉ có một.” Sứ giả mỉm cười nói: “Như vậy, dựa theo ước định, có thể thả Việt công chúa ra hay không?”

“Công chúa?” Ngụy Hợp trong lòng cười lạnh, này vạn phi cung thật đúng là cuồng vọng, lại dám đem Việt Tiểu Điệp gọi là công chúa.

Bất quá đây là việc của người ta, hắn cũng lười can thiệp vào, việc này nếu người ta đã làm đến nước này, hắn cũng hết lòng tuân thủ hứa hẹn là được.

Dù sao một con càn nhỏ thì càng không uy hiếp gì được hắn.

“Người đâu.”

“Có!” Một đệ tử Vạn Thanh môn đi vào, ôm quyền khom người.

“Dẫn vị sứ giả này đi đón Việt Tiểu Diệp, tiễn khách.” Ngụy Hợp phân phó nói, hắn cũng lười lãng phí thời gian, đứng dậy rời đi.

Hắn còn phải nỗ lực tu hành, trong quá trình lấy lại căn cơ của Tầm Ti, tốc độ ngưng tụ vân văn cực nhanh.

Hiện tại hắn xem như cảm nhận được tốc độ tiến bộ siêu cấp của Vương Thiếu Quân.

Hiện tại hắn đã ngưng luyện đến chín đạo vân văn, chân chính hơn phân nửa. Tốc độ tăng lên khủng bố bậc này, hắn cũng không muốn dừng lại lãng phí thời gian.

“Đa tạ môn chủ Ngụy Hợp Môn.” Sứ giả dưới sự dẫn dắt của đệ tử, đi vào địa lao.

Ngụy Hợp cũng không lo lắng hắn nhìn thấy đãi ngộ của Việt Tiểu Diệp sẽ nổi giận, bây giờ càng là Tiểu Diệp, so với lúc mới vào, thậm chí còn béo hơn một vòng nhỏ.

Hắn trở lại bên đầm nước, tiếp tục luyện công.

Thiên ấn cứu phạt rốt cục hoàn chỉnh, hắn cẩn thận đem Hàn Mị quyết, lấy ra từng cái nghiên cứu, sau đó nối liền cùng tất cả bí tịch chi mạch còn lại, cùng thử tu hành một lần.

Trong nháy mắt, toàn bộ chân công ấn Cứu Phạt của Thiên ấn trong cơ thể hắn đều được luyện thành một quả cầu lưu chuyển nhanh chóng trong cơ thể.

Chúng nó hội tụ thành một chỉnh thể, một cái in huyết văn như vô số tâm mắt bện thành.

Vô số ấn huyết lưu động trên mạng lưới của hình cầu.

Dần dần, Ngụy Hợp hoàn toàn đắm chìm vào việc tu hành Thiên Ấn Cứu Phạt chân công hoàn chỉnh.

Hắn mắt ăn mắt ngủ, giống như là ma vậy, điên cuồng chuyển hóa nguyên huyết thành vết máu.

Lúc này tổng lượng nguyên huyết của Ngụy Hợp tương đương với bốn năm lần số lượng Đoán Cốt võ sư bình thường.

Bởi vì dưới căn cốt của bản thân hắn, tổng lượng nguyên huyết cũng chỉ là một loại thiên về người bình thường mà thôi.

Mà trải qua hồng quyết và nhiều lần tán công, lúc này nguyên huyết của hắn đã được tăng trưởng rất nhiều, mới thành công bước vào trình độ này.

Thiên ấn Cửu Phật bí tịch cũng được hắn chỉnh lý mở ra cho tất cả cao tầng.

Một đám cao tầng chính mình đã không có biện pháp sửa chữa lại tu hành, nhưng bọn họ có thể tuyển thêm đệ tử, để cho bọn họ tu hành Thiên Ấn Cửu Phật chân công hoàn chỉnh.

Quan trọng nhất là, bọn họ hoàn toàn không thể ngờ được, Ngụy Hợp lại hào phóng như vậy, mở ra toàn bộ chân công.

Trong lúc nhất thời gió êm sóng lặng.

Từ sau khi loạn quân lui binh, Vương gia chủ chính, các thế lực còn lại phối hợp với nhau, toàn bộ Tuyên Cảnh bắt đầu toàn lực thống trị ôn dịch.

Sự chú ý của mọi người cũng được thu lại từ những nơi khác, về mặt thể lữ ôn dịch.

Vạn Thanh môn, nơi cư trú của Thiên Ấn môn đúng như ý nguyện, Thiên Bức Thủy tạ, Thiên Nhai lâu được tu sửa trở lại.

Trong lúc nhất thời, Vạn Thanh môn đình mở ra, chính thức tuyển nhận đệ tử thiên phú, bắt đầu tẩy trắng dưới ánh mặt trời.

Ngụy Hợp điên cuồng đắm chìm trong luyện công, Thiên Ấn Cửu Phật Chân Công luyện ra ấn huyết hình thành tuần hoàn, hình thành chính thể.

So với trước kia hắn đơn luyện một môn Phúc Vũ Kinh thì mạnh hơn rất nhiều, cũng nhanh hơn rất nhiều.

Tuy rằng vì thiếu quy tắc chung, khiến cho hắn chỉ có thể lấy Phúc Vũ kinh làm chủ, công pháp còn lại phụ, cường hóa Phúc

Vũ kinh, để nó biến thành Phúc Hải kinh.

Nhưng chính vì như vậy, hắn cũng đã chiếm được lợi ích rất lớn.

Mỗi ngày tu hành phức tạp, biến thành một môn tổng công liên tục tu hành. Dưới tuần hoàn, không chỉ tinh lực tiết kiệm rất nhiều, hiệu quả còn mạnh hơn không ít. Hơn nữa tốc độ ẩn huyết tăng trưởng, vượt xa hắn tưởng tượng.

Dưới sự cung ứng tài nguyên dồi dào, mỗi ngày Ngụy Hợp đều có thể cảm giác được sự tiến bộ của mình.

Loại cảm giác nhanh chóng trở nên mạnh mẽ này khiến hắn tương đối mê muội.

Nếu như không phải còn chuyện gì khác, chỉ sợ hắn sẽ một mực luyện một năm, luyện đến lúc triệt để đột phá cảnh giới trước mắt mới thôi.

Nhưng một việc đột nhiên phát sinh khiến hắn không thể không tạm thời gián đoạn.

Đó chính là, Chân Khởi cùng Nhị tử Ngụy Oánh, rốt cuộc chân chính tuyên bố, muốn cùng nhau kết làm phu thê.

Cùng một chỗ với các nàng, còn có Vương Thiếu Quân.

Tên này cũng muốn kết hôn sao.

Tiếng kèn vù vù, tiếng chiêng, tiếng trống, còn có các loại nhạc cụ sáo trúc.

Vương gia ở trong một tòa phủ đệ lớn nhất trung tâm thịnh vượng, tổ chức nghi thức hôn lễ long trọng.

Rất nhiều tân khách chúc mừng, Vương thiếu quân mặc y phục tân lang màu đỏ, cùng tân nương mang khăn voan đỏ lần lượt dựa theo quy củ tập tục, hoàn thành quá trình.

Hiện giờ Vương gia như mặt trời giữa trưa, chủ chính toàn bộ Tuyên Cảnh.

Thế lực đến đây nịnh bợ chúc mừng tự nhiên rất nhiều.

Toàn bộ trong ngoài phủ đệ, tất cả đều là đầu người. Thương khố nội viện chật đầy hạ lễ. Đám đồng tử áo đỏ tượng trưng

cho phúc khí chạy tới chạy lui, bọn họ là Phúc Oa trong tập tục, chuyên môn tặng cho mọi người phúc quả, rải hoa khắp nơi.

Ngụy Hợp ngồi trong ghế tân khách do Vạn Thanh môn phân phối, xa xa ngắm nhìn Vương thiếu quân đang tươi cười bung rượu, không ngừng mời rượu bằng hữu đang ngồi trên một bàn.

“Chớp mắt, tên quý này đã kết hôn...” Hấn có chút cảm khái.

“Dù sao cũng đã ba năm Thanh tông rồi, Vương công tử cũng đã hai mươi bốn rồi.” Vạn Thanh Thanh bên cạnh nhẹ giọng nói, nhìn Vương Thiếu Quân vui mừng hớn hở khắp nơi, trong mắt toát ra sự hâm mộ.

Từ nhỏ, nàng đã đổi gia đình hoàn chỉnh có sự hâm mộ vượt xa người thường.

Có lẽ vì nàng được một mình mẫu thân nuôi lớn nên phương diện này vẫn luôn thiếu khuyết.

“Đúng vậy, bây giờ loạn quân tránh lui, gió êm sóng lặng, cũng là thời điểm cần một chút sự tình vui mừng tới xung phong.” Ngụy Hợp nhìn quanh.

Chung quanh Vạn Thanh môn bọn họ, ngành sinh sinh ở trong sân bãi vô cùng náo nhiệt này, cách ly một vòng lớn đất trồng.

Đám người Vạn Thanh môn, cùng với những người còn lại, thêm ra một vòng tròn.

Không ai dám bước vào nơi này.

Đây chính là uy danh gây nên.

Từ sau khi lời đồn đại áp chế Vương gia, lời nói khoa trương của Ngụy Hợp truyền ra, cũng không thể không chuyển thành lòng đất.

Dường như mọi người đều ngậm miệng không nói nữa.

Nhưng trên thực tế, trong bóng tối, lời đồn Ngụy Hợp Độc Sát đã từng bước tăng lên.

Cũng may lần này mọi người có chút hiểu biết cơ bản, không tăng nhân số mà tăng chất lượng lên.

Rất nhiều vụ án oan giả tà phát sinh xung quanh Cảnh Cảnh, cho đến nay còn chưa giải được bí ẩn, nhao nhao bị đổ lên đầu Vạn Thanh môn.

Chỉ cần là người chết, chỉ cần là cao thủ, vậy khẳng định sẽ bị Ngụy Hợp giết chết.

Về phần Ngụy Hợp tại sao phải giết.

Cái gì mà nhìn hấn thêm một cái, ở trước mặt hấn nuốt nước miếng một cái, va chạm với xa giá Vạn Thanh môn, đánh bị thương đệ tử ngoại viện chân chạy vật của Vạn Thanh môn.

Các lý do kỳ quái nổi lên.

Lại thêm Vạn Thanh môn, phương thức dùng độc chiến đấu bên ngoài càng ngày càng nhiều.

Vì vậy mới tạo thành dáng vẻ như lúc này.

“Thế nhân thích khoe khoang khoác lác bao nhiêu, lời đồn đại cứ như thế, không cần để ý.” Vạn Thanh Thanh nhẹ giọng an ủi.

“Không có gì đáng để ý. Chỉ là...” Ngụy Hợp còn chưa dứt lời, đã thấy Vương Thiếu Quân bung rượi đi tới.

“Lão Ngụy, thanh thế của ngươi không nhỏ à.” Vương thiếu quân cười nói, thoát nhìn tâm trạng rất không tồi.

Ngụy Hợp đứng lên, bung rượi lên.

“Ngươi vô thanh vô tức, tại sao lúc trước không nghe ngươi nói tới đệ muội?”

“Có gì hay mà nói, trước đây ta vẫn luôn coi cô ấy là muội muội, nào ngờ...” Vương Thiếu Quân vừa nghĩ tới chuyện này, trên mặt lại nở nụ cười khổ.

“Nhưng bây giờ cũng không nói gì nữa, nàng thích ta đã rất lâu rồi, ta cũng không bài xích nàng. Ở chung cũng giống như trước đây, không có gì không tốt.”

“Người vui vẻ là được rồi.” Ngụy Hợp cười nói: “Vừa đúng lúc ta đưa cho người một phần quà mừng thích hợp với người, trở về nhớ một mình mở ra xem.” Hấn hơi nháy mắt với Vương thiếu quân.

“Người... người cái tên này không phải.” Vương thiếu quân lập tức có loại liên tưởng không tốt.

Lần trước hấn đã nghe Ngụy Hợp đề cập qua, muốn phát triển một loại trợ giúp cho việc nam nữ phát triển cực lớn.

Hiện tại lễ vật này, chẳng lẽ...

“Trong lòng người biết rõ là tốt rồi, thử một lần rồi khôi phục hiệu quả cho ta.” Ngụy Hợp cười nói.

Wương thiếu quân chỉ vào Ngụy Hợp, nửa ngày không nói ra lời.

Uống rượu xong, hấn quay người rời đi, sợ Ngụy Hợp lại nói ra ngôn từ hồ lang gì đó.

“Đúng rồi, vật kia là cho đệ muội dùng. Đừng nghĩ lệch, có thể trong thời gian ngắn tăng thể chất lên.” Ngụy Hợp bỗng nhiên ở phía sau nói.

“...” Vương Thiếu Quân quay đầu lại, im lặng, biết mình lại bị tên này lừa.

Bất quá trong lòng hấn vẫn ám áp, biết Ngụy Hợp vì tốt cho hấn.

Dù sao thể đạo này, thực lực phu thê chênh lệch quá lớn, nếu thể tử thể yếu, rất nhiều người sẽ sinh con nối dõi một mạng ô hô.

Bây giờ hấn luyện nội tạng, mà thể tử chẳng qua chỉ có ba huyết, chênh lệch cực lớn. Quả thật có khả năng xuất hiện tình huống này.

Thuốc này xem như đúng bệnh tới kịp thời, thời khắc mấu chốt dùng rất tốt.

“Cảm tạ!” Vương Thiếu Quân đáp lại một câu, “Bất quá, ngay cả ta cũng cưới nàng, hai người làm lúc nào?” Ánh mắt của

hắn nhìn qua lại trên người Ngụy Hợp cùng Vạn Thanh Thanh.

“Ta...” Ngụy Hợp đang muốn giải thích, bỗng nhiên cảm giác tay trái của mình bị một bàn tay nhỏ mềm mại nắm chặt.

Hắn vừa nói xong, nhìn thấy sắc mặt Vạn Thanh Thanh ửng đỏ, khẽ cúi đầu, ánh mắt du chuyển.

214

Lúc này Vương thiếu quân lại bị mấy trưởng bối gọi đi, tiếp tục mời rượu.

Ngụy Hợp không nghĩ tới Vạn Thanh Thanh lại chủ động như vậy.

Kỳ thật hẳn đối với nàng chỉ có thuần túy tôn kính cùng thân cận, không có yêu thích, chỉ có kính ý.

Nhưng giờ phút này, nắm tay nàng, tựa hồ... Nàng đối với mình, cảm giác không thuần túy.

Vạn Thanh Thanh nắm chặt tay, thân thể có chút khản trương, có chút cứng ngắt.

Nàng tựa hồ đang sợ hãi, sợ Ngụy Hợp trước mặt nhiều người như vậy, rút tay nàng ra.

Trong lòng Ngụy Hợp nhất thời suy nghĩ rất nhiều, hiện lên rất nhiều hình ảnh, rất nhiều thứ.

Nhưng cuối cùng, hẳn vẫn lộ ra nụ cười.

Một tay nắm lấy tay nàng.

Vạn Thanh Thanh nhận ra, thân thể run lên, khẽ ngẩng đầu, vừa lúc đối mặt ánh mắt bình thản của Ngụy Hợp.

Hai người đối mặt trong chớp mắt, sự khản trương và thấp thỏm trong lòng nàng cũng chậm chậm tan rã, thay vào đó là ản ý.

Nàng đã từ biểu hiện của Ngụy Hợp, trong ánh mắt nàng đã thấy được sự đáp lại của hẳn.

Trong nội tâm Ngụy Hợp vẫn không có yêu luyến Vạn Thanh, nhưng như hẳn cho tới nay đậm bạc.

Hóa ra là được bồi dưỡng ra, đối với Vạn Thanh Thanh, hẳn tôn kính, không phản cảm, vậy là đủ rồi.

Bởi vì tiền đề của nó là ở chung, cũng là tiền đề để bồi dưỡng tình cảm.

Hắn không tin đột nhiên xuất hiện tình yêu như bão tố.

Quá cương dễ gãy, dương cực âm sinh, tình yêu như vậy thường kèm theo lỗ mãng, liều lĩnh, không thấy rõ càng nhiều hiện thực.

Khi cảm xúc mãnh liệt qua đi, cuộc sống chung giữa hai người mới là căn cơ lâu dài của cả đời, mới là tình hình của phần lớn thời gian cuộc sống giữa hai người.

Chỉ có thể ở chung với nhau rồi hẵng nói những chuyện khác, đây mới là tình cảm mà hãn cho tới giờ.

Sau khi tham gia xong tiệc cưới của Vương gia, Ngụy Hợp lại gặp gia gia của Vương thiếu quân, Vương Chi Hạc, còn có cha hắn, Vương Diệp và đám người, xem như chính thức kết thân với Vương gia, được tiếp nhận.

Sau khi rời khỏi tiệc cưới, trên đường trở về Thiên Bức thủy tạ.

Trong đội ngũ Vạn Thanh môn, những người còn lại giả bộ không nhìn thấy Ngụy Hợp Vạn Thanh vẫn nắm tay.

Nhưng trái tim vẫn luôn treo lơ lửng của mọi người cuối cùng cũng hạ xuống.

Môn chủ Ngụy Hợp tuy có thực lực cường hãn, thiên phú hơn người, vẫn là Độc đạo đại gia, nhưng tình cảm vẫn khiến người ta lo lắng.

Phải biết rằng, Ngụy Hợp bây giờ có uy vọng cực cao trong đám môn nhân Vạn Thanh môn.

Tại thời khắc nguy nan, hắn đã xây dựng lại Vạn Thanh môn, ban cho một ngôi nhà bị Ủy Trì gia bức bách đuổi giết.

Nếu không Thiên Ân môn lúc trước bị tàn phá nặng nề, sụp đổ, tử thương thảm trọng. Chúng hoàn toàn trở thành thịt cá trên dao, căn bản không nhìn thấy được tương lai.

Không có huyết nhục tương ứng với dị thú, không có cao thủ đồng môn chỉ bảo, con đường tương lai của bọn họ sẽ rất gian khổ, rất dày vò.

Cho nên, đối với chuyện hôn nhân đại sự của Ngụy Hợp, tất cả mọi người đều lo lắng trong lòng, dù sao tại thời đại này, không có sau này liền đại biểu không có kéo dài.

Vạn nhất Ngụy Hợp đã xảy ra chuyện gì, mọi người không có chủ tâm, những người còn lại cũng rất khó có được uy vọng phục chúng như thế.

Nhưng bây giờ cuối cùng cũng khá hơn.

Trên con đường vàng nhạt, tâm tình đoàn người rất tốt, vừa cười vừa nói, vừa trở về Thiên Bức thủy tạ.

Ngụy Hợp một mực nắm Vạn Thanh Thanh tay, hai người đều là Đoán Cốt võ sư, thực lực phi phàm, ngoại nhân xem ra phối hợp nhất.

Chỉ là nắm lâu rồi, Vạn Thanh Thanh có chút ngưng ngừng, liền muốn rút ra.

Có thể dùng sức, nàng lại không co được.

Vì vậy nàng bất giác dùng kinh lực. Phúc Vũ kinh xuất ra, ý đồ chấn khai Ngụy Hợp chưởng.

Nhưng hai cổ kinh lực hộ thân vừa chạm liền vỡ nát, triệt tiêu lẫn nhau, nàng vẫn không rút ra được.

“Mau buông ra, nhiều người như vậy nhìn xem.” Vạn Thanh Thanh nhin không được thấp giọng nói.

“Nhìn thì nhìn thôi. Ta không thèm để ý” Ngụy Hợp ôn hòa nói.

“Thế nhưng là ta...” Vạn Thanh Thanh còn chưa dứt lời, liền cảm giác thân thể nhẹ bẫng, mất đi cân bằng, bị Ngụy Hợp một tay ôm ngang.

Hai người tung người nhảy lên, cấp tốc, chông lên thân pháp Ngũ Hành công màu vàng, đảo mắt liền biến mất trong mắt mọi người, chui vào núi rừng bên cạnh.

Trong mã đội đám người hai mặt nhìn nhau, im lặng, lập tức bộc phát ra tiếng cười thiện ý.

Ngụy Hợp ôm Vạn Thanh Thanh, thả người bay vọt giữa núi rừng.

Mỗi lần nhảy lên lại như đang phi hành, nhảy lên cao, trượt xuống phía dưới.

“Trở về thì định thân nhé?” Ngụy Hợp nói.

“Tốt... Tốt.” Vạn Thanh Thanh hoàn toàn không ngờ Ngụy Hợp trực tiếp như vậy. Trong lúc nhất thời trong lòng ngàn vạn nỗi, chỉ là không biết nên trở về như thế nào. Chỉ có thể đáp một chữ.

Ngụy Hợp ôm thân thể mềm mại của nàng, mấy lần xuyên qua mảng lớn núi rừng, leo lên liên miên không dứt hắc ốc sơn.

Một đường đi lên, rất mau tới một chỗ sườn núi nhô ra.

“Đây là nơi nào?” Vạn Thanh Thanh hỏi.

“Không biết, bất quá, lúc trước ta thu thập một vị dược liệu quý hiếm đã tới nơi này.” Ngụy Hợp trả lời.

“Vậy ngươi vì cái gì...” Vạn Thanh Thanh còn chưa nói hết lời, liền nhìn thấy Ngụy Hợp xoay người nhảy lên, vậy mà từ trên sườn đồi nhảy xuống.

Nàng không bị dọa sợ, với thân pháp Ngụy Hợp, cho dù có nhảy xuống, chỉ cần dọc theo vách đá dựng đứng, nàng cũng không có việc gì.

Rất nhanh, Ngụy Hợp xoay người một cái, lần nữa nhảy lên, trở lại chỗ cũ.

Trong tay hắn xuất hiện một đóa hoa nhỏ trong suốt trắng như tuyết.

“Cái này cho ta sao?” Vạn Thanh Thanh kinh hỉ nói.

Đóa hoa nhỏ kia rất xinh đẹp, tựa như bông tuyết ngưng tụ mà thành.

“Không, đây là cho ta.” Ngụy Hợp mỉm cười, há mồm, đem đóa hoa kia cắn nát, ngậm ở trong miệng nhai nuốt.

Sau đó ở mi tâm kinh ngạc của Vạn Thanh Thanh, đột nhiên tiến lên hôn một cái.

Tê tê...

Một tiếng động rất nhỏ truyền ra.

“Hiện tại mới là cho người.” Ngụy Hợp buông Vạn Thanh Thanh đang có chút bối rối ra.

Chỗ mi tâm của nàng đang có một ấn ký hình thoi màu trắng xa hoa, rõ ràng có thể thấy được.

Đây là hoa Băng Ấn, dùng kinh lực trộn lẫn hơn mười loại độc vật, có thể hình thành băng ấn, có thể giúp võ giả ngưng thần tĩnh khí, chậm rãi điều trị khí huyết thân thể.

Đồng thời cũng là bảo dược quý giá đại biểu cho tình yêu thuần khiết.

Bành!!

Cuối cùng, một gã đệ tử tinh nhuệ lịch sơn phái mặc trang phục màu vàng lớn bằng quả dưa hấu bị một nắm tay cực lớn nện mạnh vào ngực.

Toàn bộ lồng ngực hấn triệt để sụp đổ, hung hăng đâm vào trên mặt đất, khảm vào trong đó, nổ tung mảng lớn đất đá.

Mặt trời chiều ngã về tây, ánh sáng hoàng hôn chiếu trên đất trống bên rìa cỏ lau.

Lịch sơn phái phái ra võ đội tinh nhuệ điều tra vụ án thế lực phụ thuộc bị diệt môn. Tại nơi hoang vu này, chết vô thanh vô tức, không chút trắc trở.

Một đám cự hán màu xám cao ba thước, đang ở giữa thi thể tuần sứ xem có người giả chết hay không.

Những cự hán này mỗi người hai tay đều thô to, chỉ nắm tay đã to bằng trái dưa hấu bình thường. Từ xa nhìn lại, làm cho người ta nhìn thấy phải sợ hãi.

Bọn hấn chỉ mặc một bộ giáp da màu xám đơn giản sau lưng, áo giáp da, những nơi khác lộ ra ngoài, tay chân trần, trên cánh tay đều có một hoa văn chữ thập tinh văn rõ ràng.

“Đây là đội thứ ba.” Một người đàn ông trầm giọng nói.

“Chắc hẳn rất nhanh, Vu Diễm sẽ không kiềm chế nổi.” Một người khác cười nói.

“Lần kế tiếp xử lý hết thầy nghiêm ngặt, nói vậy là nàng sẽ không ngồi yên như vậy.”

“Từ từ, trừ bỏ bên ngoài, cái gọi là lịch sơn phái, cũng bất quá chỉ như vậy.”

Kiểm tra xong, hai người mang theo từng đội từng đội cự hán, thân pháp nhanh nhẹn, nhanh chóng chạy băng băng biến mất ở phía xa.

*

*

*

Sau khi một đám cự hán biến mất không thấy gì nữa, không bao lâu sau.

Một bóng người áo trắng cấp tốc từ đằng xa chạy như bay đến, nhẹ nhàng nhảy lên, quay cuồng rơi xuống bên cạnh thi thể đầy đất.

Bóng người chậm rãi đứng lên, nhìn thi hài đầy đất, trên mặt toát ra từng tia từng tia ám ức cùng phẫn nộ.

“Lại là như vậy!! Lại như vậy!!??”

Vu Quang gầm lên giận dữ, đánh một chưởng vào một khu đất trống bên cạnh.

Bành!!!

Mặt đất nổ tung thành một cái hố to rộng hơn một mét rưỡi.

Đại lượng bùn đất cát bụi bắn tung tóe lên, bắn tung toé ra bốn phía.

Lịch Sơn phái rất nhiều cao thủ dẫn đội, dẫn đầu đám đệ tử tinh nhuệ đi bốn phương tám hướng tìm kiếm hung thủ diệt môn. Nhưng đổi lấy, bọn họ lại săn giết không kiêng nể gì cả.

Từng đội ngũ bị lặng yên không một tiếng động đánh tan.

Nhưng chỉ cần là người dẫn đội luyện tạng, đối phương lại không phạm chút nào. Mà chỉ cần là người luyện tạng trở xuống, dám một mình dẫn đội, tuyệt đối là không chết.

Mà kỳ quái nhất là, những đối thủ thần bí này, tựa hồ có con đường tình báo tinh vi.

Coi như bọn họ dùng cao thủ luyện tạng nguy trang thành đội ngũ, đối phương cũng có thể phát giác được.

Tình huống như vậy liên tục kéo dài hơn mấy tháng. Lịch Sơn phái vì thế mà tổn thất gần trăm đệ tử tinh nhuệ.

Cao thủ rèn xương trong cửa cũng tổn hại năm vị, đã bị thương gân cốt.

Máu chốt nhất chính là, có một lần phái chủ Thanh Diễm tự mình xuất động, nhưng rất nhanh đã trở về, sau khi trở về, với Thanh Diễm không nói một lời, đóng cửa không ra, cho đến bây giờ.

Trong mấy tháng này, lịch sơn phái vốn đã tâm bưng bưng, thế lực tăng trưởng cực nhanh đã bị liệt sát liên hoàn này làm cho choáng váng.

Sau đó lại có mấy lần tổn thất, còn có kẻ thù trước kia cũng thừa cơ gây khó dễ khiêu khích.

Nhưng Vu Thanh Diễm đều trầm mặc không nói, đóng cửa không ra.

Vì vậy, lực lượng thăm dò bắt đầu được một tác lại muốn tiến một thước, càng lúc càng quá đáng.

Cho đến khi không nhịn được, cùng với một vị cao thủ luyện nô bộc khác xuất thủ, mới có thể áp chế cục diện.

Nhưng điều này cũng chỉ là kế tạm thời, bởi vì cũng có cấp bậc, chỉ khi nào Thanh Diễm tự mình ra tay, mới có thể trấn áp đại cục.

Mà bây giờ...

Vu Quang ngồi xổm xuống, cẩn thận kiểm tra thương thế thi hài trên mặt đất.

Thương thế trên người những người này cùng mấy lần giống nhau, đều bị lực lượng khổng lồ ngành phá nát chỗ yếu hại mà chết.

“Đến cùng... là ai!” Hỏa diễm trong lòng Vu Quang vẫn đang đè nén, nhưng không biết thiêu đốt ở đâu.

“Lịch Sơn phái đã xảy ra chuyện.”

Ngụy Hợp chậm rãi thu thế, bình phục khí huyết thể nội.

Nhìn Vương thiếu Quân đang đứng ở bên cạnh quan sát.

Hiện giờ Vạn Thanh môn và Vương gia hợp tác với nhau càng thêm thân mật, hãn và Vương Thiếu Quân cũng thường xuyên hỗ trợ lẫn nhau, liên hệ với nhau không có tin tức gì.

“Chuyện gì? Lịch Sơn phái cũng không phải Thiên Ân môn lúc trước, thực lực so với chúng ta lúc trước mạnh hơn rất nhiều.” Ngụy Hợp cau mày nói.

Vương Thiếu Quân khẽ lắc đầu: “Có người nhằm vào nó, mấy tháng trước, lúc đó Vu Quang nghiêm khắc muốn ước chiến với người, kết quả sau đó là không được. Từ đó trở đi, lịch sơn phái đã bắt đầu xảy ra chuyện.”

“Người thấy thế nào?” Ngụy Hợp nhíu mày. Cảm thụ được trong cơ thể có một vận văn mới, trong lòng thoải mái hơn rất nhiều.

Đây là vận văn thứ mười, lập tức mười tám đạo là có thể hoàn thành. Điều này khiến hãn càng thêm mong đợi.

“Ta không phải là người của môn phái, nhưng ta có thể nhìn ra được, hãn là có người đang nhằm vào thế lực võ đạo ở Thái Châu.” Vương thiếu Quân nghiêm túc nói.

“Sao lại nói vậy?” Ngụy Hợp sững sốt.

“Bởi vì tình huống của Lịch Sơn phái lúc này rất giống với Thiên Ân môn lúc trước.” Vương thiếu quân giải thích.

“Có chứng cứ không?” Ngụy Hợp nheo mắt lại.

“Người có biết tình hình hiện giờ của Thái châu không?” Vương thiếu quân than thở.

“Thế cục vi diệu?” Ngụy Hợp đi vào căn nhà gỗ, lấy ra bàn trà, đổ trà xanh lúc trước đã pha xong ra hai chén.

Vương thiếu quân cũng theo vào phòng, hai người quỳ ở hai bên bàn trà.

“Người biết được nội tình gì?” Ngụy Hợp bưng trà lên, nhẹ nhàng uống một hơi cạn sạch.

“Chỉ một chút thôi.” Vương Thiếu Quân thở dài: “Hôm nay Thiên ấn môn xảy ra chuyện, ta đã chú ý tới một số hiện tượng quan trọng. Hiện tại chỉ là dấu hiệu giống với trên người lịch sơn phái. Ta hoài nghi...”

Hắn dừng một chút: “Ta nghi ngờ, vẫn có một tổ chức nhắm vào Vô Thủy tông.”

Ngụy Hợp không hiểu nói: “Đôi phó Vô Thủy tông, vì sao phải nhắm vào Thiên Ấn môn và lịch sơn phái?”

“Năm thế lực lớn Thái Châu, Vô Thủy tông cầm đầu, bốn thế lực còn lại, nhìn như không liên quan gì đến họ, nhưng trên thực tế tứ đại thế lực còn lại biến tướng chính là bên ngoài của Vô Thủy tông, ngăn cản tiền bài.

Địa bàn của tứ đại thế lực cố ý vô tình vây quanh Vô Thủy tông trong đó.” Vương thiếu quân cau mày nói.

“Nếu Vô Thủy tông xảy ra chuyện, thế lực mới chắc chắn sẽ mang thế lực phụ thuộc của mình đến phân chia lợi ích.

Cứ như vậy, mấy thế lực lớn còn lại không muốn thay đổi bố cục, mất đi lợi ích vốn có của mình, rất có khả năng trở thành cánh chim của Vô Thủy tông.” Hắn giải thích nhẹ nhàng.

“Làm sao người biết nhắm vào lực lượng của Vô Thủy tông mà mang lại thế lực phụ thuộc của mình?” Ngụy Hợp hỏi lại, trong nháy mắt bắt lấy điểm mấu chốt trong đó.

“Vô Thủy tông cao cao tại thượng, hầu như không để ý tới chuyện dưới chân núi, trong Đại Nguyên Thập Cửu Châu, Ma

môn cũng được, Phật môn cũng được, còn có vị nào không tranh quyền lợi hơn Đạo môn Vô Thủy tông?” Vương thiếu quân hỏi ngược lại.

“...” Ngụy Hợp không cãi vã, nhưng gã đoán được Vương thiếu quân chắc chắn biết vài thứ, chỉ là khó mà nói ra mà thôi.

“Được rồi, không nghĩ tới những điều này nữa, lịch sơn phái như thế nào, tự có bọn họ xử lý, tạm xem tiếp theo là được.” Vương thiếu quân bưng nước trà lên, nhẹ nhàng nhấp nháp.

Đặt chén trà xuống, hấn mỉm cười: “Bây giờ mặt tằm của ngươi đã hoàn thành, về sau có dự định không?”

“Dự định? Dự định gì?” Ngụy Hợp hỏi ngược lại.

“Bây giờ tuổi tác ngươi và ta đã cao hơn nữa, tối đa chỉ ở cấp độ kỹ luật thượng quan. Võ đạo trong tương lai nhìn một cái là biết, đã đến điểm cuối. Cũng nên bắt đầu tính toán những thứ khác.” Vương Thiếu Quân chỉ.

“Dự định... Cuộc sống hiện tại yên ổn, an cư lạc nghiệp, còn có tính toán gì, chỉ cần có thể tiếp tục như vậy là tốt rồi.”

Ngụy Hợp cười cười, rất hài lòng cuộc sống hiện tại.

“Ngươi sẽ không cho rằng chúng ta có thể được yên ổn như vậy chứ?” Vương thiếu quân lắc đầu, “Đại thế của thiên hạ, phân lâu tất hợp lâu tất phân. Bây giờ Đại Nguyên mưa gió phiêu diêu, thiên tai không ngừng, tổng binh các châu cơ hồ cắt ngang một chỗ, tất cả thành chư hầu, chiến sự ngày sau sợ là sẽ không ít.”

Hấn ngẩng đầu nhìn chăm chú Ngụy Hợp.

“Nếu như ngươi cho rằng có thể một mực an ổn, như vậy khi đại quân áp cảnh, lộn xộn hỗn loạn, nếu như muốn chuẩn bị nữa, liền không kịp nữa rồi.”

“Ngươi muốn nói cái gì?” Ngụy Hợp thản nhiên nói.

“Với tài năng của ngươi, nếu như cùng ta gia nhập châu phủ, công hiến cho châu mục đại nhân, cũng tốt hơn được độ tuổi thường thường nhật, đối với thế sự trôi dạt theo dòng nước.” Vương thiếu quân trầm giọng nói.

“Vận mệnh chúng ta, chung quy phải nắm giữ ở trong tay mình mới là thật.”

Lời này của Vương thiếu quân, đầu tiên là chỉ ra, cho dù là mạnh như Sơn phái, cũng không yên ổn, cũng có nguy hiểm.

Sau đó chỉ ra tương lai mưa gió pháp phối, rất có khả năng sẽ xuất hiện lượng lớn chiến sự, cuối cùng mới lên tiếng khuyên nhủ, phải nắm Vận Mệnh trong tay bản thân.

Mà điều quan trọng nhất khi nắm giữ chính là phải tham dự vào, xâm nhập vào trong đó mới có thể thuận thế mà làm, không chịu kiếp nạn.

Mà những thế lực lớn nhất Thái Châu không phải là Vô Thủy tông không tranh giành mà là châu phủ Thái An quân.

Cho nên, hôm nay Vương thiếu quân đến khuyên người nhập châu phủ sao?

Nội tâm Ngụy Hợp lưu chuyển, nâng chung trà lên, nhất thời lại không uống được.

“Vương huynh, người một vòng chụp một cái, không đi diễn thuyết khách, thật đúng là bất tài.”

“Lão Ngụy, người cảm thấy ta đang làm khách, kỳ thực người nghĩ lại cũng biết, bây giờ thế cục Thái Châu, người và ta còn có lựa chọn khác không?” Vương thiếu quân khẽ lắc đầu.

Ngụy Hợp trầm mặc không nói.

Vương thiếu quân tiếp tục nói: “Ta biết tâm tư của người, đang an ổn, ở võ đạo, ở người trong nhà. Người cho rằng chỉ cần người đủ mạnh là có thể giữ gìn cả đời bình an cho người nhà.

Nhưng người có nghĩ võ đạo của người có mạnh đến đâu, hiện giờ cảnh giới Đoán cốt lại có thể nhập luyện thành bản không? Còn cần bao nhiêu năm nhập cảm nữa? Cho dù là cảm giác minh cảm, nhưng như Thượng Quan Kỷ vậy thì đã sao? Còn không phải đã rơi vào kết cục như thế sao.”

Hắn có chút buồn bã: “Lúc trước ta còn trẻ vô tri, tùy ý nông cuồng, cho là cảm giác của mình chỉ có vậy, có thể dễ dàng đi vào. Nhưng bây giờ luyện tạng, mới hiểu ra, cảm giác đường

đi, mức độ gian nan, khó có thể nói. Nếu ta có thể trong ba mươi năm, bước vào trong đó đã là may mắn lắm rồi.”

“... Ba mươi năm... Cái này đâu giống người?” Ngụy Hợp kinh ngạc nói.

“Chờ người tới cấp bậc ta như vậy, sẽ biết ta không phải nói ngoa. Cảm giác khắc sâu cảm xúc... khắc ghi ngũ giác. Không thể quên. Đạo này tiến vào, ta không phải ta, người không phải người, hết thấy vạn tượng đều biến, có đại khủng bố ẩn nấp trong đó.” Vương Thiếu Quân bung trà lên, uống một hơi cạn sạch.

Ngụy Hợp cẩn thận nhớ kỹ mấy câu nói này, nhai nuốt tỉ mỉ, chỉ cảm thấy trong đó phảng phất ẩn giấu một vật kỳ dị nào đó.

“Người đang sợ hãi?” Hấn hỏi.

“Có chút...” Vương Thiếu Quân thở dài. Được rồi, người suy nghĩ kỹ đi, thế cục bây giờ, lắc lư không chừng là bị thanh lý một phương đầu tiên. Được rồi không nói chuyện này, người định khi nào định thân?”

“Cứ thế này đi.” Ngụy Hợp gật đầu: “Đến lúc đó người đừng có keo kiệt quà mừng đấy.”

“Chắc chắn sẽ không để nàng thất vọng.” Vương Thiếu Quân nở nụ cười.

Hai người lại uống mấy chén trà, Vương thiếu quân liền đứng dậy rời đi.

Ngụy Hợp ngồi tại chỗ, thật lâu không đứng dậy.

Loại thiên tài như Vương Thiếu Quân, cũng tự nhận ba mươi năm mới có thể bước vào cảm giác khắc sâu, có thể thấy được giai đoạn này, tất nhiên là vô cùng dài và gian nan.

Hấn mặc dù có Phá Cảnh châu, nhưng đến cùng phải dừng lại ở giai đoạn này bao lâu, cũng chưa thể biết được.

Đúng là đã đến lúc nên thực hiện một dự định khác.

Suy nghĩ một lát, Ngụy Hợp thu thập tâm tư, bắt đầu tiếp tục tu hành võ đạo.

Thiên ấn Cửu Phật bây giờ tiến độ đột nhiên tăng mạnh, đã có năm môn phái bước vào ba dòng máu.

Chờ tất cả chi mạch tiến vào ba huyết, Ngụy Hợp tính dùng Phá Cảnh Châu phá cảnh nhập lực.

Mà vân văn trên thân thể Tụ Vân cũng nhanh chóng ngưng tụ lại, tất cả đều đang tiến triển theo chiều hướng tốt.

Hiện tại, thứ hấn thiếu chỉ có thời gian.

Tu hành một mạch đến chạng vạng tối, Ngụy Hợp đã dùng qua bữa tối, đang muốn tiếp tục buổi tối tu hành.

Nhị tử Ngụy Tinh mang theo Chân Khởi cùng đến thăm hấn.

“Quả nhiên là ta không tới thăm người, người không tới thăm bọn ta?” Thật bất mãn nói.

Từ sau khi công khai quan hệ với Ngụy Oánh, nàng ở trước mặt Ngụy Hợp càng khai ra.

“Thật sự là người không nói gì, không ai cho rằng người là người câm cả.” Ngụy Hợp không nói gì nói.

“Được rồi, hai người các người cũng thế, vừa gặp mặt liền luôn tổn hại lẫn nhau.” Ngụy Oánh ở một bên khe khẽ kéo ống tay áo.

“Biết rồi biết rồi, chúng ta tới đây là vì chính sự” Chân La nắm chặt tay Ngụy Tiểu Thuần, nghiêm nghị nói.

“Chuyện gì?” Ngụy Hợp ngẩng đầu.

“Tỷ tử người muốn trở về Vân Châu một chuyến, thử xem có thể tìm được tung tích của cha mẹ và đại tỷ hay không.” Chân Khởi nói: “Hiện giờ sinh hoạt ổn định, bên này người cũng không có phiền toái gì, tìm người thân của mình, nếu có thể đoàn tụ một nhà cũng là chuyện tốt.”

*

*

*

“Ta không thể rời đi.” Ngụy Hợp thoáng suy nghĩ một chút, liền lắc đầu, sức ảnh hưởng hiện tại của y, nếu như rời đi thời

gian quá lâu, khẳng định sẽ xảy ra chuyện.

“Có điều Vân Châu bên kia... đường xá xa xôi, ta phái người bảo vệ các người đi qua là tốt rồi.”

“Không cần người phái người, ta tự có người.” Chân Khởi cự tuyệt: “Lần này tới chỉ là thông báo cho người một tiếng.”

Ngụy Hợp tự nhiên lo lắng, hôm nay Vạn Thanh môn thu nạp đệ tử Thiên Ân môn trước kia, chưa nói đến còn có không ít võ giả cổ hủ mộ danh gia nhập.

Quá nhiều người không có cách nào, nhưng cứ phái vài vị võ sư hộ tống thì không thành vấn đề.

Sau khi cùng Nhị tử nói chuyện xong, hai người liền rời đi.

Ngụy Hợp một lần nữa khôi phục đến vòng tuần hoàn mỗi ngày tập võ tu hành.

Trong giai đoạn tu vi của bản thân tăng lên nhanh chóng như vậy, hẳn không muốn lãng phí chút thời gian nào.

Cước công Kim Duyệt Ngũ Hành công, Thiên Ân Cửu Phật chân công, chánh pháp quyết, các loại công pháp đều đang cùng nhau tịnh tiến, cấp tốc đột phá.

Nửa tháng sau.

Ngụy Hợp vừa vặn đem toàn bộ Cửu Phật Thiên Ân đột phá đến Tam Huyết.

Bên phía huyện Thanh Kỳ lại truyền tới một tin không ổn.

Cửu Ảnh hôn mê.

Cũng may trong khoảng thời gian này hẳn mang theo một đám học đồ do Vạn Thanh môn phái phái đi, cơ bản là phối dược, sửa chữa, các loại thủ tục phòng bị đều có thể làm tuần tự.

Như vậy cũng khiến ôn dịch huyện Thanh Kỳ không khuếch trương ra.

Phải biết rằng cho đến tận bây giờ, toàn bộ huyện Thanh Kỳ đã chết mất hơn phân nửa nhân khẩu.

Ngụy Hợp nghe vậy cũng cả kinh.

Cửu Ảnh thân là võ sư, khí huyết vượt xa người thường, thế mà cũng sẽ hôn mê.

Hắn lập tức tự mình đi tới thăm hỏi.

Tự kỷ huyện Thanh Kỳ.

Một bên phụ trách chữa trị một bên trong tứ hợp viện.

Ngụy Hợp nhìn thấy Cửu Ảnh vừa mới tỉnh lại.

Mùi thơm nồng đậm trong phòng, cũng không đè nén được mùi thuốc và mùi thối độn đã lâu.

Cửu Ảnh nửa nằm trên giường gỗ, trên người đắp chăn bông màu trắng, khí sắc không tốt, bờ môi má cũng không có huyết sắc.

Nhìn thấy Ngụy Hợp vào cửa, hắn cười cười, ra hiệu cho những người còn lại đi ra ngoài.

Mấy học đồ thân cận có chút không yên lòng, nhưng vẫn bị hắn liên tục phát tay đuổi ra.

Sau khi đuổi người đi, trong phòng cũng chỉ có hai người là hắn và Ngụy Hợp.

Lúc này Cửu Ảnh mới thở phào nhẹ nhõm.

“Người nhìn qua tu vi võ đạo lại tiến bộ rồi.”

“Người gần như sắp không xong rồi.” Ngụy Hợp nói.

“.... Có người nói như vậy?” Cửu Ảnh nhất thời không biết nói gì.” Lão nhân gia ta sống thêm mấy chục tuổi cũng không thành vấn đề! Chỉ là trước đó mệt mỏi một chút mà thôi! Người cho rằng ta không được sao?”

“Ha ha. Nếu là bị người ta biết, độc vật lão nhân Cửu Ảnh lão nhân từng gây họa một phương, thế mà lại vì chữa trị ôn dịch, mệt đến hôn mê... Nếu truyền ra ngoài sợ là sẽ bị người ta nghĩ người là giả mạo.” Ngụy Hợp lắc đầu nói.

“Ta chỉ là không muốn vi phạm lời hứa thôi.” Cửu Ảnh lắc đầu.

Hắn chỉ muốn cứu hậu nhân của lão hữu mình, muốn cứu lấy dòng dõi cuối cùng còn lại của một nhà ân nhân.

Còn những người khác, chỉ là tiện thể dẫn đi mà thôi.

Đúng vậy, chỉ là tiện tay.

“Vừa hay người đến rồi, ta có một chuyện muốn trưng cầu ý kiến của người.” Cửu Ảnh nói,

“Chuyện gì?”

“Chính pháp quyết, ta có thể truyền nó cho người khác không?”

“Chính pháp quyết hoàn thiện... Người cũng có một phần, người muốn truyền cho ai thì truyền đi.” Ngụy Hợp bình tĩnh nói.

“Người ngược lại rất hào phóng, không có sự giúp đỡ của người, còn có linh cảm và lý luận chống đỡ, ta cũng không có biện pháp hoàn thiện trụ cột võ học này.” Cửu Ảnh thở dài.

Lập tức hấn nhẹ nhàng vỗ tay.

Nhất thời ngoài cửa chậm rãi đi vào là một đồng tử nhỏ đang giúp đỡ một sợi tóc trời.

Rõ ràng là Nguyên Bảo đã thấy trước đó.

“Ngụy Hợp, đây là đệ tử ta mới thu nhận, sau này người phải trông nom.” Cửu Ảnh vỗ vỗ tay Nguyên Bảo.

*

*

*

Ngụy Hợp đánh giá đứa nhỏ này, lần trước nhìn thấy, vẫn chỉ là đứa trẻ chỉ biết chơi kiến, hiện tại lại lớn hơn không ít.

Bề ngoài thoạt nhìn có chút thiếu niên.

“Su phụ, Ngụy tiên sinh.” Nguyên Bảo có chút câu nệ cúi đầu hành lễ.

“Bây giờ ôn dịch tạm thời có sự ổn định của ta, sẽ không khuếch tán, nhưng nếu muốn trị tận gốc, chỉ sợ còn cần một khoảng thời gian nữa. Ta mời người đến, chính là gặp được Nguyên Bảo, đồng thời...”

Cửu Ảnh lấy từ trong ngực ra một chồng giấy, đưa tới.

“Đây là phương trị dịch ta viết, người thu lại đi, nếu có cơ hội, có thể cố gắng mở rộng thêm nhiều người.”

Ngụy Hợp nhận lấy.

“Vì sao người không tự mình sửa sang lại một chút, khuếch tán ra ngoài, cũng có thể thu được thanh danh.”

“Có Ngụy đại môn chủ người ở đây, ta còn lo lắng chuyện này làm gì?” Cửu Ảnh cười cười.

“Cũng được, ta quay đầu liền đem tên người ấn lên. Còn có chuyện gì muốn bàn giao?” Ngụy Hợp hỏi.

“Không có gì để ăn... Ta hiện tại nguyện vọng, chính là bảo vệ nguyên bảo, bảo vệ hai đứa bé của lão hữu kia. Còn những đứa khác, về sau hãy nói đi.” Cửu Ảnh có chút cảm khái.

“...” Ngụy Hợp nhìn gã, tựa hồ cũng dự cảm được cái gì.

Lúc này cửu Ảnh, tinh khí thần hoàn toàn không giống một võ sư.

Hắn ta hết như những người bị ôn dịch bên ngoài, sắc mặt trắng bệch, khí huyết cạn kiệt.

“Nhìn ta như vậy làm gì?” Cửu Ảnh cười nói. “Ta đã để lại đồ và bút ký ở phòng thí nghiệm với bên kia, đều cho ngươi, ngươi tự xem mà dùng. Trong thời gian ngắn ta đoán chừng là không thể trở về được. Nếu Nguyên bảo có nghi hoặc gì muốn hỏi, ngươi nếu nguyện ý, liền giúp ta giải đáp, không muốn thì thôi vậy.”

“Được...” Ngụy Hợp gật đầu.

“Được rồi, ngươi và ta tương giao một hồi, ta cũng không còn gì để nói. Nhân sinh trên đời, Cửu Ảnh ta sống mấy chục năm, cũng coi như có khởi có thấp, có cao có thấp. Những thứ nên hưởng thụ cũng được hưởng thụ, những thứ nên trải nghiệm, cũng đều đã thể nghiệm qua... Không hối hận nữa...” Cửu Ảnh nhếch miệng cười nói, lộ ra hàm răng vàng lớn.

“Su phớ.” Một bên Nguyên Bảo tựa hồ nhìn ra cái gì đó, tinh tinh mê tiến lên nắm lấy tay của Cửu Ảnh.

“Còn nữa... ngươi đã nói cho ta mấy đề bài học. Tư tưởng đã giải quyết xong, trạng thái kinh tức, ta đã tìm được cho ngươi một đầu mối.”

“Ồ?” Tinh thần Ngụy Hợp rung lên, không nghĩ tới Cửu Ảnh lại cho hắn một niềm vui bất ngờ nữa.” Đầu mối gì?”

“Ta lục tìm trong sách cổ, đã từng có một nhà vẽ qua một bộ họa họa trứ danh, tên là Minh Nguyệt Trường Kinh Đồ, trong đó ẩn chứa hai loại ý cảnh là Kinh Tức Nguyệt, nếu ngươi có thể tìm được bức họa này, hẳn là tư thái Kinh Tức mà ngươi đã tìm được lúc trước.” Cửu Ảnh nói rất nhiều lời, lúc này sắc mặt hơi phiếm hồng, cúi đầu nhỏ giọng ho khan.

“Hạt Tức Nguyệt... Minh Nguyệt Trường Kinh Đồ sao? Ta tới tìm thử xem.” Ngụy Hợp gật đầu. “Ngươi nghỉ ngơi trước đi, manh mối này rất quan trọng với ta, nếu điều tra là thật, ta nợ ngươi một cái nhân tình.”

“Vậy hi vọng ngươi đã mã đến thành công.” Cửu Ảnh cười nói.

“Được.”

Ngụy Hợp lúc này không nhiều lời nữa, quay người cáo từ ly khai.

Tin tức về Minh Nguyệt Trường Kinh đồ, hẳn dự định phát động môn hạ lực lượng, đồng thời đề Vương gia hỗ trợ, cùng nhau điều tra.

Mặt khác, sau khi đề nghị với Vương thiếu quân, Ngụy Hợp và mọi người bàn bạc xong, quyết định gia nhập phe Thái An quân.

Trước kia bị Xích Cảnh quân vây đuổi giết, bọn họ không muốn trải qua lần thứ hai.

Cho nên lúc này mọi người nhất trí đồng ý, cùng Vương gia trói buộc cùng nhau, gia nhập trận doanh Thái An. Cũng tức là trận doanh úy Châu Châu Châu.

Ầm ầm...

Từng trận tiếng sấm, cuộn cuộn lan tràn ra xa, hạt mưa như hạt đậu tằm tã rơi xuống, bao phủ Tuyên Cảnh Thành vào bên trong một mảnh hơi nước mông lung.

Mấy con vũ yển bay nghiêng qua, ngẫu nhiên có võ giả chọt lóe lên trên nóc nhà.

Bên trong kênh đào xa xa, một nam tử trung niên sắc vàng như nến, một thân áo đen tay áo rộng, eo đeo trường kiếm, trang phục văn sĩ, mặt không biểu cảm đi trên đường phố.

Trên tay hắn có một cây dù màu đen, mặt dù còn thêu lá liễu trắng như tuyết.

Lá liễu chưa bao giờ có màu trắng như tuyết, nhưng ở trên ô mưa lại có vẻ cực kỳ cân đối với khí chất của người trước mắt này.

Nam tử đi một đường về phía bên trái, rất nhanh, dừng lại trước một cửa hàng treo tấm biển “Thu Phong Tế Vũ”.

Cửa hàng ngoài cửa cũng không bày biện, chỉ là nửa mở, bên trong yên tĩnh lẳng lặng, mơ hồ có thể nghe được tiếng chim gọi người.

Tại Tuyên Cảnh thành, giống như không phải tửu quán, không phải quán trà, cũng không ít.

Nhưng mưa phùn mùa thu này lại tương đối đặc biệt.

Bởi vì nơi này không chỉ cung cấp nước trà, điểm trà, còn cung cấp một ít sách vở.

Tuy chỉ là một ít sách vở đơn giản mở, hoặc là tạp ký du ký, nhưng cũng hấp dẫn không ít người rảnh đến xem.

Dù sao thì sách vở ở thời đại này cũng là hàng xa xỉ.

Nam tử trung niên vào mùa thu mưa phùn, thu ô dưới mái hiên trước cửa, cúi đầu xem xét, lại phát hiện đế giày hai chân của mình đều là bùn nhão.

Hắn thở dài, đem dù bỏ vào trong giỏ trúc một bên nhỏ nước, chính mình chà xát bàn tay, dậm chân, đi vào trong cửa hàng.

Trong cửa hàng có khoảng mười cái bàn, giữa mỗi bàn đều có bình phong do sơn thủy tạo thành.

Khách nhân cũng thưa thớt ngồi xuống hơn phân nửa.

Nam tử đi thẳng tới một góc, trước mặt một bà lão áo xanh đang chậm rãi ngồi xuống.

Lão phụ mang theo mạng che mặt màu đen, cách ăn mặc đơn giản thuần khiết, khoác áo mưa, bên cạnh ghế ngồi đặt một cây gậy đầu rồng.

“Đã lâu không gặp.” Lão phụ ngẩng đầu, lạnh nhạt nhìn nam tử tuổi trung niên.

“Đã lâu không gặp.” Người đàn ông kia gật đầu, trên gương mặt hiên lành mang theo vẻ thất vọng.

“Có ba mươi năm không?” Bà lão nói.

“Ba mươi hai năm rồi.” Nam tử kia trả lời.

“Ta còn tưởng rằng ngươi sẽ không trở về nữa. Kết quả, ha ha, lại còn bằng lòng trở về. Quả nhiên là...” Trên mặt bà lão mang theo sự trào phúng.

“Chỉ là trùng hợp mà thôi...” Người đàn ông thở dài: “Chuyện trước kia ta đã quên từ lâu rồi, lần này trở về, chẳng qua là

chức trách.”

“Là ai, ngay cả ngươi cũng không thể cãi?” Lão phụ có chút kinh ngạc.

“Không thể nói, không thể nói, chẳng qua, bây giờ Thái Châu, tìm ngày làm chủ, Liễu Dạ làm phụ, một sáng một tối, có thể không chế một châu một cách vững vàng.” Nam tử trung niên bình thản nói.

“... Ngươi đã thay đổi... Trước đây, ngươi không tàn nhẫn như vậy...” Lão phụ trầm giọng nói.

“Đó là trước kia. Hơn nữa, ta không phải tàn nhẫn.” Nam tử thở dài một tiếng: “Ta chỉ phụng lệnh làm việc thôi, cho nên, nếu ngươi tới tìm ta cầu tình, ta cũng bắt lực.”

“Xích Cảnh quân, hai bên Thiết Y quân đều là thủ đoạn của ngươi đúng không? Hợp tung hoành liên tục, mượn lực lượng những người giang hồ kia, chỉ đưa ra một chút hứa hẹn nhỏ, liền giải quyết xong họa tâm phúc đại hoạn. Khó trách vị kia coi trọng ngươi như thế... Nhưng hôm nay, ngươi lại muốn ra tay với gia tộc của mình... Ngươi còn nhớ tên họ của mình là gì không?!” Lão phụ giọng khàn khàn nói.

“Ngày hôm nay, nếu có được, trước tiên phải bỏ. Chuyện trong quá khứ không thể trở buộc được, chuyện tương lai mới là điều ta muốn.” Nam tử lắc đầu: “Ta có lý do không thể nói. Hơn nữa, ta tới cũng là vì các ngươi là người nhà của ta.”

“Có ví dụ như ngươi ra tay với người nhà sao?”

*

*

*

“Chính bởi vì là người nhà, nếu người khác thấy ta đối với tộc nhân nhà mình, cũng nghiêm khắc như thế, đối xử bình đẳng, bất phân biệt lẫn nhau, vậy ta chỉ là phương pháp thúc đẩy, rơi xuống trên đầu người khác, liền không ai có thể nói chuyện.” Nam tử chân thành nói.

“Cho nên người muốn quét sạch tất cả môn phái Thái Dương Châu!?” Giọng nói của bà lão đẽ nén, nhin không được mà đứng thẳng lên, ngón tay chỉ vào đối phương.

“Biển cỏ cỏ kim, không có người nào không đổ máu.” Nam tử khuôn mặt không thay đổi, ngẩng đầu nhìn đối phương.” Đại tỷ, tỷ có biết sau khi ta rời khỏi đây thì đã nhìn thấy cái gì không? Tỷ có biết chúng ta sẽ không cầu biến hóa, tương lai sẽ đối mặt với thứ gì không?”

“Ta không biết, ta chỉ biết, bây giờ người giết chóc thành tính, sớm đã bị lạc mất bản thân!” Sắc mặt lão phụ tái nhợt, đứng dậy phát tay áo rời đi. ” Từ nay về sau, người không còn là đệ đệ của ta, cũng không còn là người của Tà gia ta nữa! Cáo từ!”

Nam tử ngồi ngay ngắn tại chỗ, eo vẫn thẳng tắp như cũ.

Hắn không nhìn bóng lưng lão phụ rời đi, cũng không đứng dậy đuổi theo, chỉ bung nước trà lên, nhẹ nhàng uống một hơi cạn sạch.

“Tuân lệnh Mục Châu. Trong vòng một năm phải quét sạch toàn bộ các môn phái nhỏ trong châu. Tất cả môn phái võ lâm, thế gia, đại tộc, quyền viện, không cho phép kết đảng kết giao.”

“Thu gom tất cả thịt, ruộng tốt, thu nạp tất cả võ giả, làm kẻ ác diệt môn, vì thiện giả chiêu an, nếu có phản kháng, giết không cần luận tội!”

Một tên hắc y kinh trang sứ giả, đầu đội mũ quan lụa đen, tay mở ra một bộ vải vóc có vết đỏ, cao giọng tuyên đọc.

Đám người Vương gia đối diện, lấy Vương Chi Hạc làm đầu, đều khom người nghe.

Vương thiếu quân và Ngụy Hợp cũng ở trong đó, ở phía sau trung bình.

Trước mặt bọn họ, tất cả đều là quan viên nhị đại gia, phụ vương Diệp Hòa.

“Vương tổng binh, xin tiếp mật lệnh.” Sứ giả thu tấm vải lại, hai tay nâng lên, đưa đến trước người Vương Chi Hạc.

Vương Chi Hạc nhắm mắt, sau đó lại mở mắt, thở dài một tiếng, hai tay tiếp nhận vãi vóc.

“Vương Chi Hạc, tiếp lệnh.”

” Châu Úy đại nhân kỳ vọng rất cao đối với Vương tổng binh, ngài ngàn vạn lần đừng làm hai vị đại nhân thất vọng.” Sứ giả cười nói.

“Hạ quan đã rõ.” Vương Chi Hạc trịnh trọng gật đầu.

Chỉ là hắn cũng cảm thấy bất đắc dĩ, Thái châu tập võ thành gió, muốn trong một năm làm xong những việc này thì nói quá dễ dàng.

“Vương tổng binh cũng đừng nóng vội, việc này cần hai đại tổ chức ngày đêm chủ đạo, các người chỉ cần xử lý chuyện vụn vặt là được.” Sứ giả cười nói. Những người được gọi là nhân sĩ giang hồ kia, bất quá chỉ là chút bạo lực tai hoạ ngầm tằm mắt không cách nào tưởng tượng được, loại bỏ hoàn toàn, cũng là hy vọng của toàn bộ người dân Thái Dương Châu. Ngài nói đi?”

Vương Chi Hạc không còn gì để nói.

Vương thiếu quân, Ngụy Hợp, hai người phía sau hắn ta cũng liếc nhìn nhau.

Rất nhanh, sứ giả ngồi trên xe ngựa, nhanh chóng rời đi.

Vương gia lại lần nữa triệu tập tộc nhân đời thứ hai mở nội bộ tiểu hội, mà Vương Thiếu Quân và Ngụy Hợp thì cùng trở lại độc viện.

Sau khi các thị nữ dâng hương thơm lên, đều lui ra, chỉ giữ lại hai người ngồi đối diện nhau.

“Lần này thì tốt rồi, không cần đoán nữa, ban đầu Xích Cảnh quân Ngụy Hợp ra tay với Thiên Ân môn, Lịch Sơn phái gần đây vì sao xảy ra chuyện, còn có Đan Dương môn, trước đó cũng bắt đầu xuất hiện phiền toái. Những thứ này, sợ là đều là ý tứ cấp trên.” Vương Thiếu Quân cười khổ nói.

Ngụy Hợp trầm mặc không nói, trong lòng của hắn cũng may mắn, nếu không có hắn và Vương Thiếu Quân quan hệ cá

nhân tốt, sợ rằng lần này cũng sẽ được liệt vào đối tượng bị quét sạch.

Chẳng qua là hôm nay tuy Vạn Thanh môn không vào danh sách nhưng vẫn phải xuất ra một phần lực lượng để chứng minh lập trường của bản thân.

“Lão Ngụy, sợ là lần này muốn người giúp ta một tay.” Vương Thiếu Quân trầm giọng nói.

“Sao lại nói vậy?” Ngụy Hợp Đạo.

“Lần này cấp trên hạ mệnh lệnh này, trong đó còn có một dụng ý, chính là từ trong việc này, khảo nghiệm năng lực bản thân các thành chủ chính trị như thế nào, cho nên Vương gia ta nếu có thể dựa vào thực lực bản thân hoàn thành việc này, tương lai nhất định sẽ tiến thêm một bước.” Vương Thiếu Quân thấy rất rõ ràng.

Ngụy Hợp lâm vào trầm mặc.

Từ Vương gia trở về, Ngụy Hợp bắt tay vào việc hỏi thăm tình hình lịch sơn phái, về các bang phái nhỏ còn lại.

Mặt đất Tuyên Cảnh thành bây giờ còn thừa mười mấy môn phái, không nhiều không ít.

Giúp thiếu phái nhiều.

Trong đó có rất nhiều thậm chí là có quan hệ dây mơ rễ má với cả tam đại gia, dứt khoát chính là sau lưng có tam đại gia ủng hộ.

Động bọn họ, thật ra chính là động tới căn cơ của tam đại gia.

Dưới tình huống như vậy, khả năng phải đối mặt phản kích, quả thực tưởng tượng liền biết có bao nhiêu phiền toái.

Nhưng trong lời nói của Vương Thiếu Quân, dường như khá xem trọng hành động này.

Ngụy Hợp không thể giải thích, trong đó hẳn là có một số đồ vật hẳn không biết ẩn giấu trong đó.

Mấy ngày sau, hẳn đã đính hôn.

Nghi thức đính hôn của Vạn Thanh môn chủ, Ngụy Hợp không mời quá nhiều người, chỉ mời Vương thiếu quân và phụ thân Vương Diệp và, còn có mấy bằng hữu còn lại.

Hắn và Vạn Thanh làm một ít rượu đơn giản, lấy Vạn Lăng làm đại biểu bồi phận cha mẹ, sau khi lễ bái, liền định ra danh phận, chờ chọn lựa thời cơ thích hợp chính thức kết thân.

Trong lúc này, mấy tòa thành trì ở Thái châu đều xuất hiện tên trộm kinh thiên, không ngừng trộm lấy các bảo vật quý giá.

Nếu như chỉ xem tốt như vậy, nhưng đại tặc phi thiên này, rất nhanh liền chuyển dời mục tiêu, từ trên bảo vật, chuyển dời đến bí tịch chân công.

Hắn lại bắt đầu ăn cắp chân công, hơn nữa còn có thể đắc thủ.

Nhiều môn phái cỡ trung, đều trúng chiêu, sau đó liên hợp lại để tiến hành treo thưởng, cũng phái ra tinh anh của mình ra mặt đuổi giết.

Cũng vì vậy mà tên đạo tặc bay lên trời được một người thiện lương đặt tên, gọi là Lưu Tinh Đạo.

Không phải vì cái khác, mà chỉ là vì trong quá trình người này trộm cắp, nói rõ đao trên tay mình tên là Lưu Tinh Đạo. Bởi vậy mới có tên như vậy.

Lưu tinh tung hoành không ngừng, rất nhanh lại có thể lực dâng hương thỉnh giáo lạng lẽ truyền bá, nhưng rất nhanh liền bị triệt để xoắn giết, trấn áp xuống.

Mà dưới thế cục này, lần đầu tiên giao nộp hành động, cũng dưới sự chủ trì của Vương gia, chân chính triển khai.

Mà thành viên hành động chủ yếu đúng như lời sứ giả nói lúc trước, không phải bọn họ, mà thuộc về nhóm người Liễu Dạ tìm kiếm ở phía trên phủ thành.

Huyện nông, trước một tòa nhà cách xa huyện thành.

Vương thiếu quân, Ngụy Hợp, mang theo đại đội quân mã Xích Cảnh, cười ngửa xa xa ngắm nhìn tòa nhà này.

Trước người bọn họ còn có một người.

Người này mặt trắng không râu, mặc quan phục bằng lụa đen, tất cả tóc lông mày đều hóa thành màu trắng. Đứng ở phía trước mơ hồ có khí tức nhẹ nhàng không thể dự đoán.

Trong cảm giác của Vương thiếu quân và Ngụy Hợp, người này rõ ràng đứng trước mặt bọn họ, nhưng lại không có cảm giác, phẳng phất như nơi đó hoàn toàn trống rỗng.

Người này tên là Chu Thần, là một trong những người chấp hành được tổ chức “Tâm Nhật” phái tới.

Hành động vốn là Vương thiếu quân dự định hoàn toàn do Vương gia xử lý, nhưng không ngờ tới Tâm Nhật bên kia phái người thật sự rất nhanh.

Vừa truyền lệnh mật, lập tức có người chạy tới cả đêm, chủ trì hành động.

“Rất nhiều năm trước, lúc ta vẫn còn là con nít.” Giọng Chu Thần đầy âm nhu chói tai, hết như một thái giám.

“Khi đó, ta đã từng gặp qua Long Ảnh - Phượng Ngô thời đình phong, phát động hành động truy sát địch nhân. Khi đó thật sự là uy phong khí phách, không ai có thể ngăn cản, không ai dám ngăn cản.”

“Sứ giả nói đùa rồi, bây giờ chúng ta động thủ, cũng không ai có thể ngăn cản.” Vương thiếu quân cười nói.

“Thiếu quân, ngài không hiểu rồi, gặp qua tình cảnh này rồi lại nhìn thiên hạ hiện tại. Đúng là không bằng, từ đó trở đi, ta càng thất vọng.”

Chu Thần giơ một tay lên, năm ngón tay mở ra.

Lập tức hai bên đội ngũ Xích Cảnh quân, từng bóng đen nhanh chóng hiện lên, lao về phía tòa nhà xa xa.

Tốc độ những bóng đen này cực nhanh, ít nhất Ngụy Hợp đã từng thấy qua tốc độ không sai biệt lắm so với võ giả tam huyết cước công ba chân trước kia.

“Nơi này chính là tổng bộ Dạ Ưng lâu, phát thông điệp, còn không quý xuống, vậy chính là lấy chết có đạo.” Chu Thần thản nhiên nói.

“Giết!”

Hắn ra lệnh một tiếng.

Lập tức phía sau Xích Cảnh quân sĩ nhao nhao tiến lên, tựa như nước chảy tràn về phía tòa nhà.

Cung binh, kiếm thuẫn binh tách ra sắp hàng.

Một mảng lớn hỏa tiễn theo dây cung vang lên, tựa như mưa rơi xuống lầu Dạ Ưng.

Trong Dạ Ưng lâu tựa hồ cũng có chuẩn bị, mấy đạo nhân ảnh thả người nhảy lên, trong tay mang theo mảng lớn tấm lưới lớn xám trắng.

Lưới lớn cuốn một cái, xoay một cái, lập tức tựa như vòng xoáy, cuốn rất nhiều hỏa tiễn vào cùng một chỗ.

Leng keng leng keng leng keng!!

Mấy bóng người kia nổi giận gầm lên một tiếng, đồng thời hợp lực cuốn lưới lớn lại thành một đoàn, ném về phía Xích Cảnh quân bên này.

Thân thể cự lang đường kính hơn mười mét, ở giữa không trung, bao lấy lượng lớn hỏa tiễn đang thiêu đốt, cuồn cuộn phóng tới Xích Cảnh quân ứng phó bầy trận.

“Lâu rồi Chu Thần không động thủ, đừng để mấy nhánh quân khác vượt qua.” Chu Thần mỉm cười.

Hắn vẫy tay một cái.

Năm binh sĩ bên cạnh chặt vật khiêng Trảm mã đao tiến lên.

Ngọn lửa thật lớn màu tro, nặng nề hướng một đám quân sĩ rơi xuống.

Khoảng cách càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.

Mọi người cơ hồ đều có thể cảm giác được nhiệt độ quay cuồng cùng cảm giác áp bách. Lúc này toàn bộ tấm lưới lớn đều bị đốt cháy, trở thành một hỏa cầu lớn.

“Chém!”

Chu Thần bỗng nhiên cầm đao, thả người nhảy lên.

Thân hình hắn thẳng tắp, tựa như mũi tên, phóng tới hỏa cầu khổng lồ trước mặt.

Bốp!!

Khoa lửa đường kính hơn mười mét đột nhiên đình trệ, lơ lửng giữa không trung.

Lập tức vô thanh vô tức phân giải, vỡ vụn, tất cả hỏa diễm dập tắt.

Mảnh vỡ của lưới lớn phân tán đập xuống đất, từng sợi khói đen bốc lên.

“Băng nhi! Đi!” Đột nhiên trong lầu các truyền ra một tiếng quát chói tai.

Mấy đạo nhân ảnh phóng lên cao, lao vùn vụt về bốn phương.

Trong đó một lão giả tóc trắng tung bay, một thân trang phục đen kịt, kinh lực toàn thân cuốn động như rồng cuốn, xông ra khỏi tường vây, thẳng tắp vọt tới Chu Thần.

Phốc! Phốc! Phốc!

Lão giả mượn ba lần lực, kinh lực trên thân từng bước mạnh hơn một bước.

Sau ba bước, kinh lực toàn thân vây mà hóa thành dòng khí vô hình trong phạm vi một mét, xoay tròn.

Từng cỗ kinh lực mạnh mẽ cấp độ luyện tạng, trong phạm vi một mét này, xen lẫn tạp khí lưu, nhanh chóng chuyển động.

Nếu là bất luận kẻ nào dám can đảm tiến vào phạm vi này, sẽ như tiến vào máy xay thịt, trong nháy mắt bị xoắn nát thành vô số huyết nhục.

“Bát Phương Nhược Vân, quả danh thật không sai. Trên mặt đất nơi Tuyên Cảnh này, chỉ sợ không ai ngờ được Dạ Ưng lâu lại ẩn giấu cao thủ như ngươi.”

Chu Thần cầm đao tiến lên.

“Đáng tiếc...” Hắn nhắm mắt, nhẹ nhàng vung Trảm mã đao lên, đặt ngang trước người.

“Chém!!”

Lại mở mắt ra lần nữa.

Trảm mã đao trước người bỗng nhiên hóa thành một đạo ngân tuyến, bắn về phía trước.

Ngân ti trong chớp mắt đã cùng lão giả chọt lóe lên.

Lượng lớn kinh lực bên cạnh lão giả lập tức cứng đờ, tiêu tán.

Hắn vẫn như cũ duy trì tư thế lao nhanh về phía trước, nhưng dừng ở nguyên tại chỗ, cũng không có nhiều khí lực di động hơn nữa.

“Tốt... nhanh... đao...” Lão giả đột nhiên đưa tay sờ sờ cổ mình.

Nhưng cái đầu lắc lư trên cổ y lập tức lặn xuống mặt đất.

Lúc này trong Dạ Ưng lâu xa xa không ngừng truyền đến từng tiếng kêu thảm thiết, tiếng gào thét.

“Các ngươi, đi xử lý mấy người đào tẩu trước đó. Không nên lưu lại hậu hoạn.” Chu Thần nhìn Vương thiếu quân cùng Ngụy Hợp một chút, phân phó nói.

Vừa rồi một đao miểu sát một vị cao thủ luyện tạng, xem uy thế, tựa hồ không phải là luyện tạng bình thường, hẳn tựa hồ một chút tiêu hao cũng không có. Vẫn như cũ vân đạm phong khinh.

“Vâng.” Vương thiếu quân và Ngụy Hợp nhao nhao đáp ứng.

Đao vừa rồi còn kích động trong lòng hai người.

Một đao kia quá nhanh, quá tàn nhẫn.

Hai người ở trong lòng mô phỏng một chút, đều không nắm chắc tránh được một đao kia, càng không nắm chắc giáp mặt đón đỡ một đao kia.

Hai người phân biệt mang theo một đội hảo thủ, chia nhau đuổi theo vài tên cao thủ thoát đi lúc trước.

Vương thiếu quân đi về hướng tây, Ngụy Hợp đi về hướng đông.

Sắc mặt Ngụy Hợp ngưng trọng, hẳn ta dự đoán Chu Thần kia sẽ rất mạnh, nhưng không nghĩ tới sẽ mạnh như vậy.

Hắn hoài nghi đối phương không chừng là cao thủ cấp độ Minh cảm.

Một đao vừa rồi, kinh lực ngưng tụ mà không tiêu tan, toàn bộ hội tụ vào trên Trảm Mã đao, không có một chút lãng phí nào.

Một đao chém qua, tất cả kinh lực của đối phương đều bị một đao chặt đứt.

Trong núi rừng.

Ngụy Hợp và Tạ Yên, Tiêu Thanh Ngự cùng một chỗ, nhanh chóng đuổi theo hướng mấy người đã thoát đi lúc trước.

“Chu Thần Chu đại nhân kia rốt cuộc có lai lịch như thế nào, thực lực bực này, tại sao trước kia ở Thái Châu chưa từng nghe

nói đến?” Tiêu Thanh Ngu nhin không được bèn hỏi.

Ngụy Hợp lắc đầu.

“Chu đại nhân cho dù tốc độ, lực lượng, kinh lực đều không phải là thứ mà chúng ta có thể với tới. Chỉ biết là hấn đến từ phủ thành.”

Hấn cũng rất tò mò về xuất thân của Chu Thần này.

Lần này người đến tuyên Cảnh, tổng cộng có ba người, Chu Thần này là một trong số đó.

Một đao vừa rời cũng thể hiện đầy đủ thực lực của người này, tuyệt đối là đã ngoài luyện tạng.

Thậm chí Minh cảm cũng không phải không có khả năng.

Nhưng Ngụy Hợp không cho đó là Minh cảm, cảnh giới kia không phải không đáng tiền như vậy.

Vì vậy xác suất lớn là luyện tạng đỉnh điểm.

Nếu như ba sứ giả đều cùng một cấp độ, một thực lực, vậy...

Chung quanh núi rừng xanh um tươi tốt, quang ảnh loang lổ.

Không bao lâu, Ngụy Hợp dừng bước.

Phía trước đã sớm mai phục cẩn thận vòng vây, lúc này đang có một đám binh sĩ giao thủ cùng mấy người.

Bọn họ đã đến vây quét Dạ Ứng lâu, đương nhiên đã chuẩn bị phòng bị cho nó đào thoát.

Bên ngoài bố trí mấy quân trận Giao Sát khác nhau. Trong đó võ sư đầu lĩnh mang đội, ba huyết hai huyết phối hợp, tầng tầng lớp lớp, khiến ba người vây quanh không thể động đậy, mệt mỏi ứng phó.

Ở giữa bị vây, là ba lớp không lớn lắm, thanh niên nhìn qua vẫn còn mang theo vẻ ngây thơ. Hai nam một nữ, dung mạo đều có chút tương tự, hấn là Huyết Duyên tử đệ.

Một thân kinh lực của nữ tử tựa hồ là hiệu quả tăng tốc độ sắc bén, hai thanh đoản đao gấp khúc trong tay không ngừng chém liên tiếp về phía ba người công kích quân trận.

Rặc rặc.

Hỏa Thương Binh bên ngoài bắt đầu xếp hàng, nhắm vào.

Ba người Ngụy Hợp nhẹ nhàng đáp xuống đất, đứng ở bên ngoài vòng vây, quan sát đánh nhau bên trong.

“Ba người này là con cái dưới gôi Dạ Ưng lão lâu chủ. Nếu nói trước đây Thiên Ân môn là môn phái mặt sáng lớn nhất ở Tuyên Cảnh địa vực. Như vậy Dạ Ưng lâu chính là tổ chức âm thầm lớn nhất nơi này.”

Tiêu Thanh Ngư nhìn cảnh tượng trước mắt, có chút thốn thức.

“Bây giờ Thiên Ân môn ta tứ tán, Dạ Ưng lâu bị xoắn giết... Từng là quá khứ, đều thành hư vô...” Nàng nhớ lại trước kia, khi đó Dạ Ưng lâu khí thế hung hãn, kiêu ngạo đến bực nào.

“Đưa bọn hắn đi một đoạn đường.” Ngụy Hợp thở dài nói.

Tạ Yến, Tiêu Thanh Ngư hai người đều không nói gì.

Ngụy Hợp khẽ gờ tay.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Nhất thời vô số tiếng thương vang lên, ba người trong quân trận trong nháy mắt liền bị bắn thành tổ ong vò vẽ.

Kình lực trên người bọn họ sớm đã bị quân trận chung quanh làm hao mòn gần hết.

“Đi thôi, đợt tiếp theo.”

Ngụy Hợp dẫn đội, đám người nhao nhao xoay người, chạy về phía Chu Thần.

Dạ Ưng lâu bị tiêu diệt, lão Lô chủ luyện tạng đỉnh phong, thân tử đạo tiêu, còn có mấy tên cao thủ luyện tạng, cao thủ rèn xương, nhao nhao bị Vương gia cùng Vạn Thanh môn vây giết.

Tin tức này âm âm lan truyền, khiến cả Tuyên Cảnh đều ồ lên.

218

Dạ Ưng lâu đại diện, không chỉ là một tổ chức tình báo ám sát, sau lưng hẳn còn dính líu không ít lợi ích.

Còn không biết nơi này sẽ rút ra bao nhiêu phiền toái ngầm.

Cùng lúc đó, Vương gia dẫn đội, tập trung cao thủ Xích Cảnh quân giáo sát tiểu bang phái trên mặt đất xung quanh.

Chỉ ngắn ngủn nửa tháng, hơn mười bang phái đã bị giáo sát hơn phân nửa, còn lại ý đồ ẩn vào dưới mặt đất, hóa hợp thành không.

Nhưng rất nhanh, những thế lực ẩn nấp này cũng bị tìm ra, nhẹ nhàng giáo sát.

Trong quá trình này, tổ chức tên Liễu Dạ có tác dụng cực lớn.

Bất kể đôi phương ẩn tàng bí ẩn bao nhiêu, bọn họ đều có thể dễ dàng tìm ra hẳn.

Một gia gia bang phái nổi lên, một gia gia đại tộc bị nhổ tận gốc. Nhưng theo thế cục đẩy mạnh, càng nhiều bang phái đại tộc, bắt đầu thức thời quy hàng gia nhập.

Thế lực của Vương gia cũng giống hệt tuyết cầu, càng lăn càng nhiều càng tốt.

Đại lượng bí tịch võ đạo bị thu thập, Ngụy Hợp nhân cơ hội cũng chia ra không ít, đem rất nhiều trong đó ghi chép lại, thu vào Thiên Nhai Lô.

Trong các bang phái thanh trừng, theo tiên độ tăng lên, chung quy có một số bang phái không phải tội lỗi mười không tha. Vì thế danh tiếng của Vương gia cùng Vạn Thanh môn, cũng dần dần trở nên thối rữa.

Nhưng Ngụy Hợp không quan tâm những thứ này.

Trọn vẹn hai tháng thời gian, hẳn trừ tu hành võ đạo, thời gian còn lại chính là cùng Chu Thần giao nộp các loại võ đạo kết giao.

Vân văn của hắn cũng tiến thêm một bước, ngưng tụ đến mười hai đạo. Cách mười tám đạo, chỉ còn lại sáu đạo cuối cùng.

Đến lúc đó, khi tất cả vân văn cuối cùng của Tụ Vân Cốt được kích phát, Ngụy Hợp định sử dụng Phá Cảnh Châu, dùng được dẫn tốt nhất để đột phá một cách hoàn mỹ.

Cờ Viễn Kỳ.

Cơn mưa nhỏ kéo dài.

Ngụy Hợp ngồi trong một gian kỳ lâu không đáng chú ý, nghe tiếng người chơi cờ thấp giọng quát tháo, còn có tiếng quân cờ đánh cờ thanh thúy gõ lên bàn cờ.

Thân hình y cao lớn khôi ngô, nguyên bản có đặc điểm đặc biệt rõ ràng, nhưng thời đại này, võ giả thân cao hơn hai mét cũng không phải là ít.

Ngồi trong kỳ lâu này có ít nhất năm sáu người, đều cao như vậy.

Ngụy Hợp lại đội mũ, hơi dùng thảo dược bôi lên mặt một chút, liền thành một người khác.

Không ai nhận ra hắn.

Cho dù là Vạn Thanh Thanh, cũng chỉ có thể dựa vào thân phận đặc biệt, mới có thể nhận ra thân phận của hắn.

Mưa phùn bay tán loạn bên ngoài, trên mặt bàn trà nóng bốc lên từng tia khói mỏng manh. Hương trà thoang thoảng quanh quần trong không khí đại sảnh.

Ngụy Hợp than nhẹ một tiếng.

Những ngày qua, hắn dẫn đội vây tiêu diệt môn phái, đã diệt sạch bát gia thế lực.

Trong những thế lực này có hơn một nửa, đều chỉ có một số ít người làm ác, phần lớn là vô tội.

Nhưng dưới đại thế, không thể ngăn cản.

Sau khi nhổ cỏ tận gốc, không để lại hậu hoạn, Chu Thần vung tay lên chính là chém đầu cả nhà.

Giết người nhiều rồi, thấy máu nhiều, người tâm tính vững chắc như Ngụy Hợp cũng sinh ra phiến não.

Đặc biệt lần trước, tận mắt Chu Thần hạ lệnh đem một nhà trẻ mới mấy tuổi xử tử toàn bộ, Ngụy Hợp trong lòng rất cục vắn đè nén không được, đi ra điều trị một chút.

Ngắn ngủn hai tháng, hấn ít nhất đã chứng kiến mấy trăm người ngã xuống.

Máu chót là, trong mấy trăm người này, có không ít là người vô tội, thậm chí là người lương thiện.

Nhưng mặc kệ là ai, sắc mặt Chu Thần đều lãnh đạm, không nghe theo, cùng tuyệt diệt.

Lúc này ngồi trong kỳ lâu, Ngụy Hợp nghe tiếng bàn cờ thanh thúy, tâm tình từ từ bình phục chút ít.

Yên tĩnh lại, chung quanh một ít tiếng xì xào, liền mới có cơ hội truyền vào trong tai hấn.

Nếu không lúc trước tâm thần không yên, cho dù nghe được cũng không nghe vào được.

“... Ta thấy là không trốn thoát được rồi. Trương gia kia tuy là đại phú, nhưng cũng phải xem người đắc tội là ai. Bây giờ Xích Cảnh quân thuộc về Vương gia, khắp nơi bắt người diệt môn, chỉ hơi làm trái là chém loạn. Kết cục của Trương gia, không có hi vọng...” Ở cách đó không xa, một người thấp giọng nói.

“Vậy cũng không chừng, lúc sáng, ta còn nhìn thấy thiếu nữ gia Trương gia mang theo đại lượng hàng hóa xe ngựa, đi phủ đệ Vương gia. Hấn là tặng lễ cầu tình.” Tên còn lại nhẹ giọng nói.

“Vô dụng, lần này ai tới cũng vô dụng, Vương gia Vương Thục nghi tự mình dẫn đội, ai cầu tình cũng không xài được. Đáng đời bọn hấn không may, thời điểm máu chót đã đắc tội với nhân vật máu chót.

Trương nhị thiếu gia này ở phố trên đùa ai không được, nhất định phải đùa giỡn liền giả trang thành Vương Thục nghi. Chắc chắn, cái này thật sự muốn chết.”

Mấy người người một lời ta một câu, thảo luận khí thế ngút trời.

Hiện giờ, tuy tiếng xầu của Vương gia rất rõ ràng thế nhưng uy thế lại ngập trời, không ai có thể ngăn cản được.

Ngay cả Chu gia và Du gia cũng chỉ có thể tạm lánh né tránh mũi nhọn.

Ngụy Hợp vốn còn không quá đề ý.

Hắn ngồi ở chỗ này đã được một thời gian ngắn, nghe được không ít những tin đồn lung tung, những đại phú gia gây chuyện bên người như vậy, ví dụ bản thân khó bảo toàn, cũng không ít.

Hiện giờ Vương gia đang tìm cơ hội khắp nơi, chính là muốn nghĩ cách xử trí gia tộc bang phái nhỏ trong đó.

Dựa theo ý tứ phía trên, là triệt để cắt đứt thế lực cỡ nhỏ, thu tất cả tài nguyên lực lượng về đại thế lực, sau đó thuận tiện thống nhất triệu tập.

Mà Vương gia chính là người phát ngôn được tuyển chọn, cũng là đại tộc chủ yếu được bề trên chỉ định nâng đỡ.

Bây giờ Vương gia, Vương Chi Hạc, đã thương thảo hợp tác với Chu gia thành công, ba đại gia tộc liên thủ, Vương gia làm chủ, hai nhà còn lại làm phụ, lại thêm thế lực Xích Cảnh quân, toàn bộ Tuyên Cảnh đang từng chút một bị đánh thành một khối sắt.

Lung Ngụy Hợp tựa vào trên ghế ngồi, nghỉ ngơi trong chốc lát, đang muốn đứng dậy rời đi.

Hắn ngẫu nhiên có một ngày ngụy trang thân phận, một mình ra ngoài nghỉ ngơi, đó là phương thức thả lỏng độc hữu.

Ở một nơi không ai biết hắn, ngụy trang thân phận, dùng dáng vẻ người bình thường nghỉ ngơi.

Không lúc nào cũng nhìn chăm chăm vào ánh mắt của hắn ta, không có sự kỳ vọng của mọi người, đơn độc một mình, thanh thản tự nhiên.

Chỉ là khi đứng dậy, bước chân hẫng khựng lại, từ tiếng thảo luận chung quanh đã nghe được một cái tên.

Trương gia đại phú xảy ra chuyện, trong kỳ điện, ít nhất mười bàn cũng đang thảo luận về vấn đề này.

Ra khỏi kỳ lâu, Ngụy Hợp đi theo tiêu ký, chậm rãi đi đến phía Trương gia.

Xuyên qua mấy con phố thương nghiệp, đi vào một con đường chết có chút quanh quẽ.

Bên trong là một đại viện ngói đen có một cánh cửa đỏ tường trắng ngói trắng, cửa chính mở rộng ra.

Bên trong có không ít người đang ra ra vào, mang đồ vật bên trong ra ngoài, chuyển đến bên ngoài từng chiếc xe trâu.

Trong sân lớn, người hầu mặc quần áo và các cô gái, có người ôm đứa bé, bất đắc dĩ nhìn một màn trước mắt. Có người thấp giọng khóc, lau nước mắt.

Bọn nhỏ hơn một chút cái gì cũng không hiểu, vẻ mặt ngây thơ.

Hài đồng lớn hơn một chút đã hiểu ra một chút, trong ánh mắt tràn đầy lo lắng cùng mê mang.

Tám biển bên ngoài đại viện khắc hai chữ to viền vàng đen: Trương phủ.

Ngụy Hợp đứng ở bên ngoài đường, xa xa nhìn tình cảnh trong viện của Trương gia.

Người khuôn đồ không rên một tiếng, động tác rất nhanh, ngẫu nhiên có người nói chuyện, cũng là hỏi thăm vật nào muốn chuyển, cái nào đồ vật không dùng.

Một nam tử bộ dáng dẫn đầu, đang cầm một quyển sách nhỏ, nhao nhao ghi chép lên danh sách.

“Đại phu nhân, Nhị phu nhân, ta bên này cho dù các người tổng cộng một vạn bốn ngàn lượng kim phiếu, như thế nào?”
Chủ quản cao giọng nói.

“Trước đó... Không phải lúc trước đã nói, một vạn sáu ngàn sao?” Một mỹ phụ nhân tính tình có chút nhu nhược đứng ra, có chút e thẹn nói.

“Các người có những thứ, quá cũ kỹ có chút lỗ hổng hổng, chúng ta mang về cũng phải tu bổ một phen, mới có thể cầm đi bán, cho nên ép giá là nhất định. Chúng ta cũng không có biện pháp.” Chủ quản giải thích.

“Thế nhưng...” Mỹ phụ kia còn muốn nói thêm gì nữa nhưng đã bị một nữ tử khác kéo lại.

“Tỷ tỷ không nên gấp gáp, để ta nói.” Cô gái kia trầm giọng nói.

Nàng tiến lên một bước, vừa vặn đứng ở cửa lộ ra dung mạo.

Một thân váy dài màu xanh nhạt, đai lưng màu trắng, dáng người cao gầy, khí chất rõ ràng không phải dân chúng bình thường.

Ngụy Hợp ngoài cửa liếc mắt đã nhận ra thân phận của nàng.

Nàng kia đang muốn nói chuyện, cũng nhìn thấy bên ngoài nhìn về phía Ngụy Hợp xa xa.

Hai người đều sửng sốt.

Nữ tử nhanh chóng hoàn hồn, ngăn lại chủ quản, lái nhai kể một hồi, lấy ra từng đồ vật bị ép giá, tỉ mỉ như nhau, biện luận.

Cuối cùng chủ quản nói không nên lời, vẫn là giao dịch dựa theo giá tiền lúc trước.

Giao dịch xong, nữ tử liền vội vã chạy ra ngoài viện, đi tìm Ngụy Hợp vừa rồi còn đứng cách đó không xa.

Nhưng nàng đi một vòng, lại phát hiện người đã đi từ sớm.

Nàng ảo não hung hăng vỗ vỗ bàn tay.

Người vừa rồi, rất giống người bạn mà nàng ở trong môn phái kia.

Hôm nay trong nhà gian nan, nếu nàng có thể một lần nữa liên hệ cùng hảo hữu kia, có lẽ có thể giảm bớt tình huống trong nhà.

Mặc dù có chút xấu hổ nhưng vì con nít, cái gọi là thể diện, nên bỏ thì vẫn phải bỏ. Nàng có quyết tâm này.

Trên một mặt đường khác.

Ngụy Hợp chậm rãi đi về phía trước, rời xa Trương gia.

Hắn không đi gặp mặt Dương Quả, mặc dù đôi phương là nữ tử đầu tiên hắn nhìn thấy lúc vừa mới tới Thiên Ân môn.

Nhưng từ rất lâu trước kia, sau khi Dương Quả gả đến nhà đại phú mà nàng muốn gả, thì hết thảy đều bị chặt đứt.

Sau đó, Thiên Ân môn sụp đổ, Dương Quả không lựa chọn ra mặt, thành công tránh được nguy hiểm, tránh được môn nhân bị coi là môn nhân của Thiên Ân môn, không cần bị đuổi giết.

Lúc trước nàng không đồng cam cộng khổ, bây giờ Vạn Thanh môn quật khởi, nàng tự nhiên cũng không nên hưởng thụ quyền lực.

“Chờ một chút!” Một thân ảnh yếu điệu từ phía sau đuổi theo, nhảy vài cái đã đến trước mặt Ngụy Hợp, ngăn cản hắn.

“Có việc gì?” Ngụy Hợp ngẩng đầu, nhìn Dương Quả trước mặt, sắc mặt bình tĩnh.

Mấy năm trước, tình cảnh hai người cùng thức ăn bên hồ Thiên Ân, còn hiển hiện trong đầu Ngụy Hợp.

Hiện tại lại nhìn thêm một chút, thiếu nữ xinh đẹp lúc trước, lúc này đã búi tóc trên bàn, dáng người cũng trở nên càng thêm thành thực phong phú hơn rất nhiều.

“Ngươi... Ngươi là Ngụy Hợp!?” Lúc trước không phải là Dương Quả khẳng định, lúc này lại gần nhìn, mới nhận ra Ngụy Hợp đơn giản nguy trang.

“Đã lâu không gặp.” Ngụy Hợp gật đầu, khẳng định thân phận.” Đi ngang qua, thuận tiện đến thăm ngươi, không cần để ý.”

“...” Dương Quả há to miệng, muốn nói cái gì đó, nhưng lại có không biết nên mở miệng như thế nào.

Ngụy Hợp hiện tại, thân là môn chủ Vạn Độc môn, là bạn thân của Vương gia đại công tử Vương thiếu quân, quyền thế, đều là mấy người có tính tuyên cảnh.

Là đại nhân vật chỉ cần một cử chỉ đều có thể quyết định không ít sinh tử của nhân sinh.

Cùng mấy năm trước đệ tử mới vừa nhập môn không chút tiếng tăm kia, hoàn toàn là một trời một vực.

“Ta... Có thể mời người cùng uống một chén không?” Dương Quả nhẹ giọng nói.

Nàng biết, mình là đồng nghiệp, lại đơn độc mời nam tử trẻ tuổi ăn cơm là cực kỳ không ổn.

Nhưng bây giờ nàng thật sự không có cách nào.

Tất cả nam đình trưởng thành của Trương gia đều bị bắt vào nhà giam, các nàng tìm khắp các phương pháp, tìm khắp người có thể nhờ, cũng không có biện pháp nào.

Bởi vì người Trương gia bọn họ đắc tội chính là Vương gia, Vương gia như mặt trời ban trưa.

Mà bây giờ, thật vất vả đụng phải Ngụy Hợp, trong lòng Dương Quả phảng phất vớ được một cọng rơm cứu mạng.

Thật ra lúc trước nàng cũng từng nghĩ đến việc tìm Ngụy Hợp để giúp đỡ, nhưng sau khi đưa thư đi thì mỗi lần đều như chìm vào biển rộng.

Hôm nay cơ hội khó có được, thế mà trên đường lại gặp phải đối phương.

“Thật có lỗi.” Ngụy Hợp lắc đầu, bọn họ đã không còn thích hợp gặp mặt riêng rồi.

Hắn vòng qua đối phương, đi về phía trước.

“Nhưng... Nhưng mà, ta thật sự đã... đã không còn biện pháp...” Dương Quả đứng sau lưng hắn, thanh âm dần dần nghẹn ngào.

Con của nàng mới hơn một tuổi, nếu không vượt qua cửa ải trước mắt, vậy sau này...

“...” Ngụy Hợp dừng bước, xoay người lại.

Dù sao cũng từng là bằng hữu, hấn thở dài.

“Nói cho ta nghe, có chuyện gì xảy ra không?”

“Vương Thục nghi sao...”

Ngụy Hợp ngồi trên ghé bên cạnh một cửa hàng hoa, đối diện là Dương Quả.

Cửa hàng hoa này không chỉ bán hoa mà còn bán buôn hoa.

Hơi nước hoa trà lượn lờ từ từ bay lên giữa hai người, sau đó bị gió thổi tan.

Bên đường, tiểu thư công tử thường hay tản bộ đi ngang.

Nơi này là địa phương tương tự như hành lang, không cho phép có xe ngựa đi chung, chỉ có thể đi bộ.

“Vừa mới nhìn thấy người... Ta còn tưởng là.” Dương Quả mở miệng muốn nói gì, nhưng lại không biết nói từ đâu ra.

Nhìn Ngụy Hợp trước mặt, trước kia gã không cao như vậy, cũng không cường tráng như thế, thậm chí khí thế trên thân cũng hoàn toàn bất đồng.

“Trước kia người và bây giờ... khác biệt thật lớn.” Nàng có chút lúng túng cúi đầu cười cười, không biết mình đang cười cái gì.

“Mỗi người đều có tế ngộ của riêng mình, ta chỉ ưa thích một con đường mà thôi.” Ngụy Hợp nói.

Lần này nếu không phải hẳn nghe được Trương gia xảy ra chuyện, cũng sẽ không chuyên môn đi xem tình huống. Tuy rằng Dương Quả gả làm người phụ nữ, chặt đứt quan hệ trong nhà, nhưng tốt xấu gì hai người cũng kết giao bằng hữu một hồi.

Đến xem cũng là chuyện thường tình của con người.

Trong nhất thời, hai người đều yên tĩnh lại, cũng không biết nên nói gì.

Lời nói trong bụng Dương Quả muốn xin giúp đỡ, nhưng lúc này lại không biết nên mở miệng như thế nào.

Suy nghĩ hồi lâu, nàng mới sửa sang lại lời nói, nhẹ giọng nói.

“Lần này trong nhà xuất hiện biến cố, tất cả đều là vì công công ta chộc phải nhị tiểu thư Vương gia, việc này đúng là lỗi của chúng ta. Nhưng nếu chỉ trừng phạt kẻ gây chuyện kia, thì cũng thôi đi, vì sao lại kể cả toàn bộ Trương gia...” Dương Quả cúi đầu, trong giọng nói không kìm được áp chế tâm tình.

“Trương gia thế nào, không liên quan đến ta... Bất quá, nể mặt người, ta có thể hỗ trợ một chút, có thể thành hay không khó nói.” Ngụy Hợp bình tĩnh nói.” Người nên biết, ta dù sao không phải người Vương gia.”

“Ta hiểu... Ta hiểu rồi!” Dương Quả lập tức vui mừng, vội vàng gật đầu.

“Cảm ơn! Cảm ơn!” Nàng đứng lên nghiêm trang cúi người.

Ngụy Hợp không mở miệng, chỉ ngồi ở trên ghế, chịu sự thi lễ của nàng.

Hắn biết đôi phương không biết lấy gì báo đáp, cho nên chăm chú chịu lễ này, cũng có thể làm cho trong lòng đôi phương tốt hơn một chút.

Nếu ngay cả một lễ này cũng không nhận, vậy sẽ làm cho tâm thần Dương Quả không yên, cho rằng hắn đừng có yêu cầu gì.

“Quả Nhi...” Cách đó không xa, một nam tử trẻ tuổi thần sắc có chút tiêu tụy, trong tay cầm một cái ô, có chút thấp thỏm tới gần.

Mặc dù nam tử mặc hoa phục, nhưng chỗ chi tiết quần áo có chút nhả nheo, nhìn có chút ẻo oải.

“Trở về đi.” Ngụy Hợp đứng lên, ngửa đầu nhìn sắc trời, quay người rời đi.

Trương gia thế nào, hắn sẽ không quản, điều duy nhất hắn có thể cam đoan chính là bảo vệ Dương Quả cùng hài tử của nàng. Những người còn lại nên làm như thế nào thì cứ làm thế ấy, không liên quan gì đến hắn.

Dương Quả bên này quay đầu nói mấy câu cùng nam tử kia, lại quay đầu, đã không nhìn thấy bóng dáng Ngụy Hợp.

Nàng ta ngay cả đối phương rời đi lúc nào cũng không biết. Đã từng là võ sư, năm giác quan nhạy cảm, bây giờ sớm đã thoái hóa rất nhiều.

“Người vừa rời là...” trượng phu ở một bên thấp giọng hỏi: “Có phải là cao thủ đại lão mà ngươi biết trước kia?” Thần sắc hắn tựa hồ mang theo một tia chờ mong.

“Vâng...” Dương Quả gật đầu, nhưng không biết tiếp theo nên nói cái gì. Nàng hữu tâm muốn giải thích, vì sao mình lại đơn độc uống trà với người gặp mặt, sợ trượng phu hiểu lầm.

“Có thể hay không, lại đi tìm hắn cầu tình, giúp nhà chúng ta một chút, hiện tại sinh ý chúng ta cũng ngừng, không ai đồng ý, cũng không ai sẽ giúp chúng ta. Ngươi đi cầu tình chỗ hắn nhiều hơn, nói không chừng hắn sẽ nể mặt trước kia...” Nam tử đề thấp thanh âm, mang theo một tia chờ mong nói.

Dương Quả sửng sốt, hoàn toàn không nghĩ tới, trượng phu không chỉ không cần hắn giải thích, mà còn chủ động muốn nàng đi tìm Ngụy Hợp.

“Ta đi cầu hắn? Ta lấy cái gì để cầu? Có thể nể tình trước kia nói một câu, đã là hào phóng rồi. Lúc này ra mặt, chính là chuyện đắc tội với người ta. Huống chi đối phương còn là Vương gia!” Nàng hỏi ngược lại.

“Vậy... Có phải trước kia hắn đối với ngươi... có chút ý tứ hay không? Quả nhi... Nếu ngươi nguyện ý... Ta không phản đối...” Nam tử mang theo hi vọng rơi vào mặt Dương Quả.

“Ngươi... Ngươi vừa mới nói cái gì!?” Dương Quả quả thực sắp hoài nghi lỗ tai của mình.

Từ trước tới nay nàng luôn yêu thương trượng phu của mình, vừa rời lại... Không ngờ lại khuyên nàng làm cái gì?

Nàng nghi ngờ mình nghe lầm.

“Ngươi... Muốn ta sao? Đi...” Dương Quả mở to hai mắt, nhìn chòng chọc vào Trượng phu Trương Vân Kế.

“Quả nhiên, chỉ cần dựa vào đầu này, là có thể vấn hồi ván này, vậy đại giới cũng được. Ta không ngại.” Trương Vân Kế nghiêm túc thấp giọng nói.

“Hơn nữa, bằng hữu kia của người hiện tại chính là đại nhân vật cực kỳ ghê gớm, nếu có thể dựa vào hắn, không chỉ có ta và người, còn có toàn bộ Trương gia, còn có Ngọc nhi, về sau cũng nhất định có thể thăng chức rất nhanh, có một chỗ dựa lớn!

Chúng ta bị tổn thất, cũng chỉ có người hi sinh thoảng một chút, trái cây tốt, ta thấy người đối với hắn không phải cũng có chút ý tứ, bây giờ ta thỏa mãn các người, chẳng phải là lưỡng toàn kỳ mỹ sao?” Trương Vân Kế cho rằng vụ làm ăn này tương đối hợp tính toán.

Dương Quả trợn mắt há hốc mồm, không dám tin nhìn tượng phụ của mình. Nàng phảng phất thời gian dài như vậy, lần đầu tiên mới nhận ra hắn.

“Người... Muốn ta câu dẫn người khác??” Tay nàng nắm chặt, toàn thân run rẩy, một cảm giác buồn khổ khó có thể tưởng tượng từ đáy lòng dâng lên.

“Đừng nói khó nghe như vậy, bất quá là kế tạm thời mà thôi. Huống hồ ta cũng không thêm để ý, người còn lo lắng cái gì, cái này không phải hợp ý của người sao?” Trương Vân Kế không thêm để ý nói.

“Huống hồ người không vì bọn ta, vì Ngọc nhi cũng nên suy nghĩ thật kỹ đi.” Hắn thở dài một tiếng.

“Hiện tại chúng ta không còn biện pháp nào cả... Nếu như bên này người có thể thành công, ta cam đoan, sau này cái gì cũng sẽ nghe theo người! Người muốn cái gì cũng cho người!”

“Ngọc Nhi...” Nghe được tên của đứa nhỏ của mình, trong lòng Dương Quả đau xót một hồi, nhưng nói cái gì cũng không ra lời.

Nhìn bộ dạng vô sỉ của Trương Vân Kế, nàng chợt nhớ lại tình cảnh lúc đầu tạm biệt với Ngụy Hợp ở ven hồ Thiên Ân.

“Đúng rồi, Ngụy Hợp, sau này, ta có thể thường xuyên tới chào hỏi người không.”

“Thế nào?” Ngụy Hợp sững sốt.

“Ta đính hôn rồi.” Cô ngẩng đầu lên, nở một nụ cười lớn: “Sau này phải chú ý chút ảnh hưởng, phía bên phía nam đối với ta suốt ngày nam nhi luyện chiêu, có ý kiến, cho nên... Ta phải tránh.”

“Đúng vậy....”

Trong đầu, cảnh tượng khi đó vẫn còn không ngừng chiếu lại.

Lúc ấy, nàng kỳ thật đã mơ hồ cảm giác được Ngụy Hợp với nàng, có lẽ sẽ không lâu nữa, bọn họ...

“Quả Nhi, bất luận thế nào con cũng phải làm tốt việc này, cần gì trợ giúp bất cứ lúc nào cho ta nói. Nếu có thể liên kết với sợi dây này, về sau chúng ta không chỉ có thể không có tai họa nữa, nói không chừng có thể thuận thế bay lên, tiến thêm một bước!”

Chỉ cần thê tử có thể lấy lòng Ngụy Hợp kia, ngày sau nhất định sẽ vô cùng quang minh!

Lúc này trong lòng Trương Vân Kế chẳng những lo lắng lúc trước bị quét sạch, ngược lại tràn đầy hy vọng.

Chỉ là hắn hoàn toàn không thấy được, ánh mắt thê tử mình nhìn mình vô cùng thất vọng.

Chân đạp trên mái hiên, Ngụy Hợp nhẹ nhàng mượn lực nhảy lên.

Thân thể hắn giống như hắc ưng, bay lượn trên không trung một con đường kiến trúc.

Bây giờ thân là một trong những thủ lĩnh một phương chủ chính, trên người hắn còn mang theo Xích Cảnh quân binh thể trái hơi tham sự.

Có chức quan này tại đây, hắn cũng có tư cách tự do đi cao trong thành.

Chỉ bay nhanh mấy cái, Ngụy Hợp đã đến trước phủ đệ Vương thiếu quân trong thành.

Hắn và Vương Thục Nghi không thân thiết, đương nhiên không thể trực tiếp đi tìm nàng, thông qua Vương thiếu quân dạo một vòng càng thích hợp hơn.

Chỉ là mới đi vào vương phủ, liền nhìn thấy trước cửa có mấy xa giá quan viên khác.

Sau khi để cho người gác cổng thông cáo, Ngụy Hợp tiến vào nội viện, liền thấy vài quan viên trong phòng nghị sự cau mày đi ra.

“Nguyên lai là Ngụy Tham sự đến.” Một quan viên quen biết gọi một tiếng.

“Hứa đại nhân, có chuyện gì xảy ra vậy?” Ngụy Hợp không phải là quan viên xuất thân chính thống như bọn họ. Lão có thể tính là nửa nhân sĩ giang hồ võ lâm, tất nhiên không phải là người có quan hệ linh thông.

“Là tên trộm sao băng kia, trước đó chỉ là chút chuyện vặt vãnh, bây giờ lại dám trộm phủ Vương tổng binh, trộm lấy một chén nước của Ly Nguyệt Long Châu.

Chuyện hôm nay đã làm lớn chuyện, đây không phải là chuyện trộm cắp đơn giản nữa, mà quan hệ tới vấn đề thể diện của tất cả mọi người trên dưới Tuyên Cảnh. Nếu ngay cả phủ tổng binh đại nhân cũng tùy ý để hấn qua lại tự nhiên, vậy còn nơi nào có thể chống đỡ được người này?”

Hứa đại nhân kia không ngừng lải nhải nói một đống, tất cả đều liên quan đến việc lưu tinh trộm, Ngụy Hợp nghe xong khách sáo vài câu, liền tiến vào phòng nghị sự.

Vương thiếu quân ngồi ở chủ vị, đang xoa huyệt thái dương, có vẻ rất đau đầu.

Nhìn thấy Ngụy Hợp tiến đến, gã mới buông tay xuống, cười nói.

“Ngươi đúng là vô sự không lên điện tam bảo, thế nhưng có phiền toái gì?”

“Chỉ là chuyện nhỏ.” Ngụy Hợp nói một câu đơn giản về chuyện Trương gia.

“Đúng là chuyện nhỏ, quay lại nhắc tới với Thục Nghi là được, chỉ giết đầu độc là được.” Vương Thiếu Quân gật đầu: “Còn chuyện sao băng chỗ ta, ngươi phải giúp ta một tay chứ.”

“Chính người tự mình xuất thủ còn không được, còn có nhiều cao thủ Vương thúc như vậy cũng không bắt được người, một mình ta có thể giúp gì chứ?” Ngụy Hợp không nói gì.

Hiện tại hãn và Vương gia có quan hệ vô cùng thân thiết, Vương thúc trong miệng hãn chính là phụ thân Vương Diệp và phụ thân của Vương Thiếu Quân.

“Không giống nhau.” Vương Thiếu Quân lắc đầu: “Ta muốn người hạ độc lưới cho ta!”

“Độc Vỡng...” Ngụy Hợp nhướn mày, “Vây chi phí quá lớn, người cam lòng sao?”

“Không bỏ làm sao được? Ta và gia gia đã thương lượng xong, dùng một bảo vật sao băng không cách nào cự tuyệt, làm mỗi nhữ, dụ dỗ hãn đến đây, sau đó bố trí Thiên La Địa Vỡng bắt người!” Vương thiếu quân trầm giọng nói.

“Ta có thể cung cấp độc vỡng, nhưng hiện tại ta đang ở thời khắc mấu chốt, không thể tham dự.” Ngụy Hợp bình tĩnh nói.

“Chỉ cần lưới có độc là đủ. Những thứ khác ăn ngay nói thật cũng không thiếu một mình người.” Vương thiếu quân cười nói.

Hai người lại trao đổi con đường dùng độc với nhau, sắc trời dần muộn, Ngụy Hợp mới rời khỏi phòng nghị sự.

Rời khỏi vương phủ, trước đại môn trùng hợp gặp được một chiếc xe ngựa hoa sơn đen đang đỗ trước cửa.

Các nơi trên xe ngựa còn treo rèm châu nhỏ, cửa sổ cũng bị sửa đổi thành các phong cách hoa lệ hoa lệ như vân văn chim hoa lá.

Vừa nhìn là biết xe ngựa do nữ nhân sử dụng.

Cửa xe mở ra, một nữ hài xinh đẹp đuôi ngựa xuống xe, nói vài câu với xa phu, rồi nữ hài đi ra khỏi cửa vương phủ.

Ngụy Hợp vừa vặn gặp phải.

Nữ hài mặc váy trắng phía cuối cánh hoa màu hồng, Lưu Hải chinh tề, che khuất cái trán, sắp chạm đến hai mắt.

Một tay nàng nhấc một cái lồng chim, tay kia nắm một cây roi. Không biết từ chỗ nào tới.

Ngụy Hợp nhận ra thân phận đối phương, nàng này chính là muội muội Vương Thiếu Quân Vương Thục Nghi.

Hắn khẽ gật đầu, liền muốn bay sượt qua người hắn.

“Người chính là Ngụy Hợp?” Cô gái lại mở miệng trước.

“?” Ngụy Hợp dừng bước, quay đầu nhìn về phía đối phương.

“Ta gặp người nhiều lần rồi.” Vương Thục Nghi thản nhiên nói: “Nếu dựa vào Vương gia ta, dựa vào quan hệ của ca ta mà sống, thì phải bày tỏ thái độ. Đừng có làm sai quy củ.”

Ngụy Hợp sững sốt, không đợi y nói chuyện, Vương Thục Nghi đã tiến vào đại môn.

Chỉ để lại một mình hắn đứng trước cửa.

Đây là lần đầu tiên hắn thấy Vương Thục Nghi, không ngờ trong tình huống như vậy.

Hắn tin Vương thiếu quân không có ý nghĩ như vậy, nhưng những người Vương gia khác lại nghĩ như vậy.

Quả thật, từ bên ngoài mà xem, Vạn Thanh môn hắn đã dựa vào đại thụ Vương gia, cho nên hiện giờ mới sống thoải mái như ý.

Bây giờ nhìn lại, vẫn là tự dựa vào bản thân mới là vương đạo.

Ngụy Hợp không đến mức tự nhiên gây chuyện với một tiểu cô nương, từ việc Vương Thục Nghi bị đùa giỡn đã muốn chơi người cả nhà, liền nhìn ra được tính cách cô nương này.

Hắn không thêm để ý thằng nhóc này nhìn hắn thế nào, cái hắn quan tâm chính là ý nghĩa phía sau nó.

Điều này đại biểu cho phần lớn người của Vương gia khác, có thể đều là nhìn hắn như vậy Vạn Thanh môn.

Trên thực tế quan hệ hợp tác của bọn họ, ngay khoảnh khắc chính sự Vương gia bắt đầu, đã xuất hiện bất cân bằng.

“Vẫn là yếu.” Ngụy Hợp lắc đầu, quay người rời đi.

*

*

*

Điều phối xong lưới độc, tổng cộng bảy mươi hai loại độc được, đưa từng loại cho Vương Thiếu Quân.

Ngụy Hợp mang theo thù lao và tài liệu đặc thủ trở về Thiên Bức Thủy Tạ.

Bây giờ hấn đã kéo được một nửa nhân thủ về Thiên Bức thủy tạ, hai người Tăng bà bà cũng một lần nữa trở lại Thiên Nhai Lâu, làm nghề cũ.

Hấn không quan tâm Vương gia dụ Lưu Tinh trộm như thế nào.

Sau khi một lần nữa trở về cửa, hấn và Vạn Thanh cùng nhau ở một chỗ, chuyên tâm tiếp tục tu hành. Đồng thời đi khắp nơi tìm kiếm manh mối về trạng thái Kinh Ngư, bộ Minh Nguyệt Trường Kinh Đồ kia đã rải khắp nơi tài chính nhân thủ, tìm kiếm khắp nơi.

Đảo mắt lại hai tháng trôi qua.

Ngụy Hợp Sinh Thần sắp tới, Kim Dưỡng Ngũ Hành Công của hấn chính thức nhập kinh, cước công hoàn toàn được khôi phục, đồng thời so với trước kia còn mạnh hơn một tầng.

Dù sao trước đây công pháp Phi Long tuy mạnh, nhưng chỉ là ba huyết. Lần này cước pháp nhập kinh, kinh lực còn bổ sung, lại thêm một tầng kinh lực ngoài thân Phúc Vũ kinh chồng chất lên.

Tầng kinh lực này tăng cường là lực trùng kích, lực bộc phát.

Mà trên tính phòng ngự, kinh lực hộ thân Ngụy Hợp lại chiếm được cường hóa, so với trước tối thiểu mạnh hơn ba thành.

Kinh lực hộ thân của hắn vốn đã có thể so sánh với luyện tạng, hôm nay sợ rằng đã là cao thủ có thể cứng rắn chống đỡ trong việc luyện tạng rồi.

Đồng thời, vân vân cũng luyện đến Thập Tứ Đạo.

Mà lúc này tiêu thể lực bên Tuyên Cảnh Cảnh cơ bản bị quét sạch.

Những người còn lại, cũng sớm đã đứng cùng với ba đại gia tộc, như Vạn Thanh môn.

Ngay khi tất cả mọi người cho rằng, Thái châu đã rối loạn lâu như vậy thì nên vững vàng thì hơn.

Dù sao thật vất vả mới không chế được ôn dịch, không lan tràn nữa, chính sự cũng ổn định lại, loạn quân cũng bị bức lui.

Đã đến lúc nghỉ ngơi lấy sức rồi.

“Chu đại nhân... Những gì ngài vừa nói, có thể lặp lại lần nữa không?!”

Trong phủ tổng binh.

Trong phòng nghị sự loại nhỏ.

Chu Thần đứng chấp tay, đắm chìm trong ánh nắng chiều, gương mặt vừa vặn bối rối, không thấy rõ thần sắc.

Hắn nhìn Vương Chi Hạc trước mặt.

“Vương tổng binh, người không cần biết nguyên nhân, chỉ cần chấp hành mệnh lệnh là được.”

Vương Chi Hạc từ trước đến nay đều thông dong không sợ, vẻ mặt tươi cười đầy mặt, thoát nhìn giống như một từ và một lão ông, không hề có khí độ hòa khí như danh sĩ.

Nhưng lúc này, nụ cười theo thói quen trên mặt hắn không khỏi chậm rãi tản đi.

“Chu đại nhân, thế cục hiện giờ mới vừa ổn định. Tuyên Cảnh Cửu Lăng kinh không chịu nổi giày vò thêm.”

“Vậy thì đem toàn bộ những võ sư đã bắt được lúc trước đưa lên đây. Phía trên có lỗ hổng rất lớn.” Chu Thần bình tĩnh nói.

Nhưng hắn vốn là thanh âm bén nhọn, ở trong phòng nghị sự yên tĩnh thời không này, lộ ra vẻ đặc biệt yêu dị.

“Ta...” Vương Chi Hạc há hốc mồm, muốn nói điều gì.

“Người cũng nên hiểu rõ, Vương tổng binh, thời gian của chúng ta không nhiều lắm...” Chu Thần trầm tĩnh nói.

“Tạ ơn đại nhân mang đến tin tức để dành cho chúng ta thời gian thật sự không còn nhiều lắm...”

“Chu đại nhân... Chẳng lẽ không sợ chết... rơi vào Vô Gian Địa Ngục sao?” Vương Chi Hạc run rẩy bờ môi, cắn răng nói.

“Sợ thì đã sao? Chỉ là sinh tử mà thôi, có gì phải sợ?” Chu Thần xoay người, để cho mặt mình đón ánh nắng chiều.

“Người xem Đại Nguyên này, giống như ánh nắng chiều này, việc chúng ta có thể làm chính là hoàn thành ý chí bệ hạ.”

“Ý chí...” Vương Chi Hạc hít một hơi thật sâu. “Ta hiểu rồi.”

“Tịch dương kết thúc, còn có thể lại mọc lên. Nhưng nếu Đại Nguyên hạ xuống, mặt trời mới sẽ ở nơi nào?” Chu Thần trầm tĩnh nói.

Trong một ngọn núi đá trọc lốc.

Ngụy Hợp tung người nhảy lên, thân pháp tựa như mũi tên, mấy chục thước chợt lóe qua.

Trong rừng đá phía trước, một tráng hán đầu trọc đã bị Xích Cảnh quân vây giết đã lâu, nổi giận gầm lên một tiếng.

”ung khuyến chết tiệt! Giết!!”

Quyền chưởng của hai người đột nhiên va chạm.

Bành!!!

Một vòng kinh lực như vòng tròn, nổ tung giữa hai người, dẫn động khí lưu khuếch tán ra chung quanh.

Tráng hán cường tráng rèn cốt kinh lực dưới Ngụy Hợp Phúc Cốt kinh, dễ dàng bị xuyên thấu, sau đó tán loạn, biến mất.

Tất cả kinh lực trong cơ thể hắn cấp tốc phun trào, muốn dẫn động bí kỹ liều mạng đánh cược một lần.

Bóp một cái, ngón tay Ngụy Hợp thay đổi, tinh chuẩn điểm trên người hắn phân tán vài chỗ huyết vị, mạnh mẽ đánh tan khí huyết kinh lực vừa mới tụ hợp lên.

Hắn đưa tay trao, đem trảng hán trên thân kinh lạc cắt đứt, làm cho hắn tê liệt, sau đó ném ra sau.

“Mang đi.”

Xích Cảnh quân phía sau cùng Vạn Thanh môn cao thủ nhanh chóng tiếp được, một bộ bao tải.

Trong túi đây đã sớm thả thuốc tê cứng, có thể phòng ngừa đối phương chạy trốn.

“Còn muốn bắt nữa không?” Vạn Thanh Thanh tiến lên, có chút lo lắng hỏi.

Quan hệ gần đây giữa nàng và Ngụy Hợp, cũng dần dần từ cấp độ sư tử đệ trước, chuyển biến thành cấp độ thân mật hơn.

“Ý của vị Chu đại nhân kia là mỗi tháng phải đưa mười vị Võ sư đến.” Ngụy Hợp nhú mào.

“Một tháng mười người...” Vạn Thanh Thanh không còn gì để nói.

“Ta không có biện pháp thay đổi quyết định phía trên, chỉ có thể bắt người, chọn lựa một ít người có ác tích.” Ngụy Hợp cũng bắt đầu dĩ.

Mấy tháng này đã đưa cho mấy chục người, phía trên vẫn chưa đủ.

“Nếu là tặng bất mãn nhân tâm, sẽ như thế nào?” Vạn Thanh thấp giọng hỏi.

“Không biết, bắt quá, chỉ sợ sẽ không có chuyện tốt gì.” Ngụy Hợp lắc đầu.

Chu Thần kia tựa như một ngọn núi lớn, gát gao ngăn chặn Vạn Thanh môn cùng Vương gia, lúc trước hắn và Vương Thiếu Quân nhờ gia gia nói chuyện với Vương Chi Hạc một lần.

Đáng tiếc vẫn không thể nói chuyện tiếp.

Người tìm ngày đêm Liễu Dạ đâu đâu cũng có, trong đó có rất nhiều cao thủ, không phải là người mà Vương gia và Vạn Thanh môn có thể đối kháng.

Mà tháng trước trong một lần bắt giữ hành động, Ngụy Hợp còn phát hiện cao thủ trong Liễu Dạ, cũng có người sở trường độc đạo.

“Đi thôi, bên này sơn trại võ sư đều bắt hụt rồi.” Ngụy Hợp quay người giơ tay lên.

Hơn trăm người Xích Cảnh quân cùng Vạn Thanh môn chung quanh nhao nhao thay đổi trận hình, rút lui khỏi rừng đá.

Bây giờ dưới tay hắn tùy thời điều động hơn ba trăm đội ngũ tinh nhuệ, dùng để vây giết những cao thủ võ lâm có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Quản lý của Tuyên Cảnh thành càng ngày càng nghiêm trọng, ngược lại, việc bắt và giết chết nhiều cao thủ cấp bậc Võ Sư như vậy, nhu cầu đối với ruộng thịt trong thành giảm đi rất nhiều, lương thực tiêu hao cũng giảm đi rất nhiều.

Ngược lại trên vật tư càng thêm dồi dào, trên thị trường các món ăn và đồ ăn đều nhanh chóng giảm giá.

Đối với dân chúng và quân sĩ bình thường mà nói, đây càng là chuyện tốt.

“Ta dẫn đội đưa người qua đi. Người cũng nghỉ ngơi thật tốt.” Vạn Thanh Thanh thở dài, bây giờ Vạn Thanh môn hoàn toàn dựa vào Ngụy Hợp chèo chống.

Cho dù trong cửa có hai vị cao thủ luyện tạng khác, nhưng dưới trướng Chu Thần hiện tại cũng không đủ dùng.

Thực lực người này quả thực sâu không thấy đáy, lão lâu chủ Dạ Ứng lâu luyện tạng điếm đỉnh, bị một chiêu của hắn miểu sát.

Đối thành luyện tạng khác, sợ là cũng chỉ một chiêu.

“Được.” Ngụy Hợp xác thực cũng cần thời gian suy nghĩ thật kỹ, sau đó nên làm như thế nào.

Phải nhanh chóng nâng cao thực lực, thực lực càng mạnh thì quyền lên tiếng càng lớn.

Mấu chốt nhất chính là, hiện giờ cao thủ của các thế lực nhỏ đều giao nộp không sai biệt lắm.

Mỗi lần giao nhiệm vụ, mặc dù sắc mặt Chu Thần vẫn luôn bình tĩnh. Nhưng Ngụy Hợp luôn cảm giác hằn đối với mình, thái độ đối với Vương gia có chút khác biệt.

Mà liên tưởng tới điều này, trên thực tế Vạn Thanh môn cũng coi như là một thành viên trong thế lực nhỏ.

Ngụy Hợp hẳn ta cũng không phải gia tộc giống như tam đại thế gia...

Trong lòng Ngụy Hợp liền mơ hồ dâng lên một tia nguy cơ.

Hắn lo lắng Chu Thần sẽ có ngày ra tay với mình, với Vạn Thanh môn.

Chuyện này rất có khả năng.

Mà nghĩ đến đây, trong lòng hắn có cảm giác sốt ruột, muốn nhanh chóng tăng lên thực lực của mình.

Lúc trước Kim Duyệt Ngũ Hành công nhập kinh là hắn sử dụng Phá Cảnh Châu mạnh mẽ đột phá.

Bây giờ vận văn của hắn chỉ còn lại bốn đạo cuối cùng, là có thể viên mãn, sau đó cộng minh đột phá đến tầng thứ sáu của Phúc Vũ Tụ Vân Công, chế tạo căn cơ mạnh nhất, thay đổi căn cốt.

Giai đoạn này vẫn là chuẩn bị cho con đường sau này, tuyệt đối không thể xảy ra sai sót gì.

Sau khi đội ngũ Vạn Thanh Thanh dẫn người rời đi, Ngụy Hợp dẫn người trở về Thiên Bức Thủy Tạ.

Trên đường từ núi đá trở về, ngẫu nhiên có đội buôn, đội ngũ ngựa đi ngang qua, người qua đường khi gặp đoàn người Ngụy Hợp, nhìn thấy dấu hiệu quân đội trên người bọn họ, nhìn thấy dáng người cùng gương mặt tiêu chí của Ngụy Hợp.

Những người này tựa như nhìn thấy lệ quý, nhao nhao tránh né.

Vạn Thanh môn vốn có tiếng xấu của Vạn Độc môn, bây giờ lại không ngừng bắt người giết người, hung danh càng lớn, cơ hồ sắp tới mức tiêu nhi ngừng khóc.

Trong lòng Ngụy Hợp phức tạp khó hiểu, cười ngửa, cũng không biết nói gì hơn.

Trong mắt người ngoài, hắn đi khắp nơi bắt người diệt môn, thuần túy là để cướp đoạt địa bàn, nhưng chỉ có chính hắn biết, chính mình vì hoàn thành mật lệnh, bắt người đưa đi phủ thành.

Cứ thế một thời gian dài trôi qua, tất cả tiếng xấu xấu tên đều vang lên trên người mình, đập lên người Vạn Thanh môn.

Hắn càng thêm lo lắng, mặt trên đột nhiên lại hiện lên một bài cầu rút ván, giết chết Vạn Thanh môn và Vạn Thanh môn, lấy lòng bình dân.

Vương gia không sợ, nhưng hắn sợ.

“Môn chủ, chúng ta còn phải bắt người như thế này bao lâu nữa?” Một gã đệ tử Võ sư Vạn Thanh môn ở bên cạnh nhìn không được lên tiếng hỏi.

“Không biết...” Ngụy Hợp trả lời, “Bắt quá, đại bộ phận đều chuyển dời đến Hắc Ốc sơn bên kia, chuẩn bị sẵn sàng.”

“Hiểu rồi.” Đệ tử gật đầu. Chỉ nhìn hắn nắm chặt dây cương, tay sắp phồng lên gân xanh, liền biết trong lòng hắn cũng không bình tĩnh.

Ngụy Hợp nhẹ giọng thở dài.

Càng đi vào sâu, càng thân bất do kỷ.

Bây giờ hắn đang phụ sự an nguy của nhiều người trong Vạn Thanh môn. Vạn Thanh Thanh, Vạn Lăng đều đã trở thành người trọng yếu của mình.

Cho nên hắn không muốn thua, cũng không thể thua.

Mã đội chậm rãi tiến lên trên đường, vừa vặn trước mặt có một đội xe ngựa chạy đến.

Hai bên xe ngựa lướt sát qua nhau.

Cửa sổ xe ngựa đối phương mở một nửa ra, bên trong là một nữ tử diêm dúa kiều diễm như Mẫu Đơn, hoa hồng, trong lúc kinh ngạc, nàng nhìn thoáng qua, cùng tầm mắt Ngụy Hợp chạm vào nhau.

Nữ tử tay cầm quạt mỏng che khuất môi, vũ mị cười cười, ánh mắt mê người.

“Đây là đội xe gì?” Đội song phương giao nhau một đoạn, Ngụy Hợp đột nhiên hỏi.

“A, là đội xe Thục Vân Phòng bên Trung Lục, nghe nói gần đây Thục Vân Phòng một mực đi khắp nơi mời nữ tử tài tình nhất xung quanh, khôi phục lại thụ tình đã lâu như trước, hẳn là nhạc khúc cao thủ bọn họ không biết từ nơi nào mời tới a.” Một nữ đệ tử Vạn Thanh môn bên cạnh đối với mấy cái này tương đối hiểu rõ, lên tiếng giải thích.

“Mặc lâm tuyết vận...” Ngụy Hợp đột nhiên trong lòng khẽ động: “Đi tra xem đội xe kia là ai, thân phận là gì?”

“Vâng!” Lập tức có người cấp tốc đuổi theo đội xe phía trước.

Lấy Ngụy Hợp bây giờ ở trong thành quyền thế, trực tiếp ngăn cản đối phương hỏi thăm thân phận, cũng không phải đại sự gì.

“Đại nhân, có chuyện này, cần ngài biết. Trương thiếu nữ kia, mấy ngày trước lại tới tìm ngài.” Một gã cận vệ quân sĩ bên cạnh nhỏ giọng nói.

“Không gặp. Giao tình đã từng kết, hôm nay đã là người qua đường.” Ngụy Hợp thản nhiên nói.

“Đã hiểu.” Quân sĩ gật đầu.

“Đúng rồi, Thanh Thanh có biết việc này không?”

“Còn chưa bẩm báo cho Thanh Thanh tiểu thư.” Quân sĩ trả lời.

“Xử lý một chút đi, sau này đi mạch rỗng nói cho nàng ta một lần.” Ngụy Hợp dặn dò.

“Đã hiểu.”

Ngụy Hợp nhìn Thiên Bức Thủy Tạ dần dần hình dáng hiện ra phía trước, thúc ngựa gia tốc về phía trước, không nhiều lời nữa.

221

*

*

*

Tiếng đàn như suối trong, nước chảy trong phường tản ra.

Dưới lầu trên lầu, mọi người vây xem những nhạc công xinh đẹp, ngón tay hết sức nhỏ nhắn trắng trẻo không ngừng gảy đàn tỳ bà.

Tiết tấu thanh thúy hòa hợp với nhạc sư còn lại, càng thêm linh hoạt kỳ ảo.

Tiếng sáo, đót trúc, còn có một thiếu nữ yếu điệu thấp giọng ngâm khê.

Kết hợp nhiều tầng, toàn bộ Thục Vân Phường hoàn toàn yên tĩnh, không có bất kỳ ai nhả tâm lên tiếng, quấy rầy nhạc khúc như tinh linh này.

Rất nhanh, một khúc kết thúc.

Nhạc công chậm rãi đứng dậy, mỉm cười hành lễ với mọi người rồi lập tức xoay người rời đi.

Phía sau có Tư Nghi lên đài nhận lấy công việc chủ trì.

Cầm công đi đến hậu trường, vừa vặn có vài mỹ nữ trẻ tuổi đi tới nghênh đón.

“Tình huống thế nào?” Nàng thấp giọng hỏi.

“Vị trí cụ thể đã điều tra rõ rồi. Tên thủ hạ của tên cầu tặc kia tổng cộng có bốn cao thủ.” Một nữ tử nhẹ giọng trả lời, đồng thời đưa một tờ giấy tới.

Nhạc công nhận lấy, rũ mi đưa mắt nhìn.

Trên tờ giấy viết rõ ràng: Lãnh Độc Sư Âu Dương Chiêu, song quyền Từ Phi, Cửu Tiết Kiếm Từ Lộ, Thanh Sương quyền thi triển.

“Hai người phía trước là cao thủ tầm nấng, hai người phía sau là Liễu Dạ cao thủ đặc lực của Chu Thần, bốn người này xem như là thân tín đặc lực của Chu Thần. Ba người luyện tạng, một người rèn xương.” Một thiếu nữ mỹ mạo nghiêm nghị giới thiệu.

“Bốn người... Ba người luyện bản, chắc là lợi hại lắm. Tư liệu mấy người lúc trước ta muốn kia, tra được không?” Cầm sư queo vào phòng nghỉ của mình, trở tay vung lên, một cỗ kính lực cách không đóng cửa phòng.

“Tra được rồi. Tuyên Cảnh thành hiện giờ, chúng ta dựa theo chiến tích và tổng hợp đánh giá, sắp xếp theo bảng sắp xếp. Trong đó mười cường giả đứng đầu đều được liệt kê ở đây.”

Một thiếu nữ khác đưa tờ giấy tới.

Nhạc công nhận lấy, cẩn thận kiểm tra.

Ba vị trí đầu rõ ràng là lão tộc trưởng của ba đại gia tộc, đều là cao thủ tồn tại từ thế hệ trước.

Vương Chi Hạc thành linh cũng ở trên đó.

Sau đó, Vương thiếu quân và Ngụy Hợp, phân biệt xếp thứ năm và thứ sáu.

“Hiện tại Tuyên Cảnh thành còn chưa bị bắt, cũng chỉ có đường chủ Quyết Ý đường Tôn Trúc.” Thiếu nữ nhỏ giọng nói.

“Tôn Trúc... xếp hạng thứ tư sao...” Cầm sư nhướng mày. “Hắn có chiến tích gì?”

“Chỉ có một trận, hắn ta và Chu gia Chu Vinh là đối thủ, đã từng đơn độc đấu với ba cao thủ luyện nô tạng Chu Vinh, toàn thân trở ra, ba người Chu Vinh bị khinh thương.” Thiếu nữ trả lời.

“Thực lực không tồi. Nếu Chu Thần không tự mình ra tay, e là không bắt được hắn.” Nhạc công gật đầu. “Bây giờ liên minh của chúng ta đang ứng phó với cao thủ bậc này. Muốn đối phó với người tên Chu Thần này cần rất nhiều sức mạnh của liên minh mới có thể thành công.”

“Chúng ta cũng từng nghĩ tới sẽ liên hệ với người này, chỉ là hấn hành tung bất định, một thân đơn độc, không thân không thân, ngay cả vị trí đường chủ quyết ý đường trên người này cũng có thể ném bất cứ lúc nào, không để ý chút nào.” Thiếu nữ nói.

“VẬY trước tiên không vội tìm hấn, chờ thời cơ, liên hệ với Ngụy Hợp của Vạn Độc Môn.” Cầm công tử mỉm cười nói: “Ngụy Hợp kia mặc dù ác danh bao lại, nhưng mỗi lần ra tay, đều chỉ bắt đám ác đảng có ác tích, có thể thấy được bọn chúng tự có điểm máu chốt. Chỉ là ngoại nhân bị tiếng tăm lừng lẫy, cho rằng hấn ác không làm, kì thực là không phải. Người này cũng là đối tượng chúng ta có thể lôi kéo.”

“Nhưng mà... Vạn Độc Môn kia, thủ vệ tổng bộ sâm nghiêm, còn có độc trận do kịch độc đặc thù bố trí, chúng ta khó có thể tiếp cận.” Một thiếu nữ khó khăn nói.

“Không vội, chúng ta ở đây lâu một chút, sẽ có cơ hội.” Nhạc công mỉm cười.

Mưa to tầm tã.

Trong Thiên Bức thủy tạ.

Ngụy Hợp đứng chấp tay ở đó, tùy ý để mưa rơi trên người hấn ta.

Kình lực hộ thân tự động cách ly nước mưa ở bên ngoài, nhưng lại không có biện pháp cách ly dòng nước chậm rãi chảy xuôi từ dưới chân.

Biên Bức mái hiên mở ra hai cánh, dường như muốn tận hết khả năng che đi hạt mưa trên bầu trời.

Lượng lớn giọt nước hình thành dòng nước, từ đầu mũi cánh dơi dơi nhỏ xuống.

Nhìn ra xa xa, Ngụy Hợp nhìn như tâm tình bình tĩnh, nhưng kì thực ở trong khe hở tu hành, đang suy tư, kế tiếp nên xử trí như thế nào.

Hấn nghĩ đến triệt để buông tha hết thảy, trốn vào thâm sơn, trốn vào hắc ốc sơn.

Nhưng Hắc Ốc Sơn nhìn như không lồ, có thể tránh được, chỉ có binh sĩ bình thường và cao thủ tinh nhuệ chân chính xuất hiện đuổi giết, tiến hành hành hành hành động chém đầu.

Bọn họ cũng vậy, không cách nào tránh đi.

Không nói nhiều, nếu Chu Thần hạ thủ tìm ngày đêm để đưa bốn đại cao thủ tới cùng một chỗ, Vạn Thanh môn cũng khó thoát khỏi kiếp nạn.

Bình thường đạt tới cấp độ luyện tạng, cốt kinh toàn thân lưu chuyển, bình thường độc cũng vô dụng.

Chỉ có chuyên dụng kịch độc với võ sư mới có hiệu quả.

Nhưng loại độc này, nếu muốn luyện tạng trên người, vốn là việc khó.

Bởi vì loại cao thủ như vậy, ngũ giác cực kỳ nhạy cảm, đối với sức mạnh không chế cũng rất mạnh, cực kỳ mẫn cảm.

Chỉ cần hơi bất thường là có thể nhanh chóng phát hiện ra vấn đề, dùng để nhắm vào thuốc.

Độc chết số lượng ít, cũng cực ít hiệu quả đối với loại võ giả này.

Hơn nữa, máu chốt nhất chính là, thủ hạ Chu Thần mới được điều đi cùng một tên gia hỏa cũng là cao thủ dùng độc - Lãnh Độc Sư Âu Dương Chiêu.

Ngụy Hợp không xác định được độc đạo tạo nghệ của người này có trình độ gì, nhưng chỉ cần hơi có chút trình độ, có thể trợ giúp yếu bớt các loại phiền toái tiến vào Hắc Ốc sơn, như vậy nếu mấy người Chu Thần muốn xuống tay với Vạn Thanh môn, sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Cho nên Ngụy Hợp đối với việc này mới cảm thấy khó giải quyết.

“Sao? Vẫn còn lo chuyện lúc trước sao?” Vạn Thanh Thanh đi tới đằng sau.

“Ừm.” Ngụy Hợp thở dài một tiếng.

Hắn từ trước đến nay vẫn luôn nỗ lực liều mạng, nỗ lực tu hành, chính là vì bản thân, vì những người xung quanh, liều ra một chỗ an toàn.

Nhưng cho dù là bây giờ, đạt tới cấp độ này, cũng vẫn không cách nào.

“Chúng ta có thể dời đến những châu khác, thế nào?” Vạn Thanh đề nghị.

“Chạy không thoát đâu.” Ngụy Hợp lắc đầu: “Ta có thể cảm giác Chu Thần đã nhìn chằm chằm vào ta. Một khi có dị động, chính là một kích sấm sét.”

“Sớm biết như thế, chúng ta liền...” Vạn Thanh Thanh muốn nói gì, nhưng lại nghĩ, nếu không phải Ngụy Hợp cùng Vương gia quan hệ không tệ, Vạn Thanh môn có lẽ đã sớm đối mặt với kết cục bị vây quét.

“Không có chuyện gì, ta sẽ an bài.” Ngụy Hợp an ủi nói: “Đi chuẩn bị sẵn sàng, tùy thời chuẩn bị rút vào chỗ sâu trong Hắc Ốc sơn, còn những thứ khác, ta xử lý là được.”

Vạn Thanh Thanh gật đầu, chuyện cho tới bây giờ, nàng đã phi thường tín nhiệm Ngụy Hợp.

Đợi đến khi Vạn Thanh Thanh quay người rời đi.

Ngụy Hợp xoay người một cái, mũi chân ở trên lan can mượn lực một chút, lao ra khỏi ban công, ở giữa không trung quay cuồng lên đỉnh cao nhất của Thiên Bức thủy tạ.

Mái nhà ngói đỏ nghiêng, tràn đầy từng đường cong chính tề.

Ngụy Hợp đứng trên nóc nhà, nhìn ra nơi xa.

Phương xa từng mảnh ruộng xanh biếc, bị phân tách thành từng khối vuông lớn nhỏ không đều, trong màn mưa mông lung chính tề.

Hắn hít sâu một hơi, hút không khí thanh lương ướm át vào phổi, lập tức tinh thần chấn động.

“Hiện tại trong khoảng thời gian ngắn, vẫn vẫn không tăng lên được quá nhiều, cho dù có tìm được Minh Nguyệt Trường Kinh Đồ, cũng không thể lập tức tăng thực lực lên.

Cho nên, người duy nhất có thể nhanh chóng tăng thực lực lên chỉ có một cách.”

Ngụy Hợp nâng cánh tay phải lên.

Vốn hẳn dự định sau này sẽ thử đột phá, nhưng bây giờ để ứng phó với Chu Thần có khả năng sẽ gặp nguy hiểm.

Hắn quyết định, tốc độ tăng thực lực lên nhanh nhất.

“Hiện tại, thứ duy nhất ta có thể nhanh chóng đề cao, chính là tám môn chân công còn lại của Thiên Ấn Cửu Phật.”

Ông.

Cánh tay phải nhẹ nhàng chấn động, lập tức chín loại kinh lực hoàn toàn khác nhau, nhanh chóng hội tụ ở trên cánh tay, sau đó hình thành một cái vòng tròn kỳ dị.

Trong vòng tròn, chín loại kinh lực mặc dù chỉ là cấp độ ba huyết, nhưng đã sơ bộ thể hiện ra chỗ bất phàm.

Ngụy Hợp rõ ràng cảm giác được, cánh tay của mình đang trở nên càng thêm có lực, nhẹ nhàng, linh động, cứng rắn mà dẻo dai.

Hắn nhẹ nhàng tiến về phía trước, cong ngón tay búng ra.

Vài giọt nước mưa bị đầu ngón tay gõ bắn trúng, lập tức bay vụt ra ngoài.

Mưa rơi đột nhiên nổ tung, tựa như pháo hoa, đánh tan nước mưa chung quanh.

Có con đột nhiên gia tốc, đâm xuyên ra rất xa mới chậm rãi bị đánh tan biến mất.

Có cái càng thêm kiên cố, không hề bị lay động, phảng phất như ngưng kết thành cục đá thủy tinh, bay ra xa hơn, mới tự động tản ra.

Còn có các loại biến hóa kinh lực khác, mỗi loại có sự khác biệt.

Đây chính là chỗ cường đại của Thiên Ấn Cửu Phật chân công.

Một chiêu đánh ra, chín loại kinh lực khác nhau tùy cơ ứng biến, đủ để ứng đối bất kỳ tình huống phiền toái nào.

Tăng tốc, đâm xuyên, phân tán, nổ tung, chắc chắn, nóng rực, băng hàn, mê huyền, man lực.

Chín loại công hiệu kinh lực này, chính là đặc hiệu khác nhau đối ứng với chín loại chân công.

“Hiện giờ tất cả chân công đều đã đến ba huyết, Phá cảnh châu một lần nữa khôi phục viên mãn. Cũng nên thử nghiệm một chút, cùng nhau đột phá hoàn chỉnh thiên ấn cứu phạt.”

Nếu như toàn bộ chín loại chân công đều được tiến vào, sức mạnh hộ thể lại tăng thêm một lần nữa.

Đây cũng là điều mà Ngụy Hợp kỳ vọng.

Lúc này, hấn nhắm mắt, lấy tâm niệm làm thứ, chuẩn bị kích hoạt viên châu này.

Đồng thời tượng tượng chính thể thiên ấn Cửu Phạt chân công là một công pháp.

Phốc!

Ngụy Hợp tượng tượng, niệm niệm đâm phá Phá Cảnh Châu.

Nhưng đáng tiếc là Phá Cảnh Châu bất vi sở động, vẫn lơ lửng ở ngực hấn như cũ.

Hấn thềm ngẩn người.

Lại giống như trước kia, tâm niệm là thứ, đâm về phía Phá Cảnh Châu.

Phá cảnh châu khẽ run lên, sau đó lại khôi phục bình tĩnh, không nhúc nhích.

“Không được sao?” Ngụy Hợp nhíu mày.

Hấn suy đoán, có thể là một lần tăng lên Bát Môn chân công, tiêu hao cũng không theo kịp, Phá Cảnh Châu tự nhiên cũng bất lực.

“Như vậy, chỉ có thể một cửa đề thăng đột phá.” Ngụy Hợp bất đắc dĩ, đem mục tiêu đổi thành môn thứ nhất, thu ảnh công của Hồ Quang viện.

Môn chân công này cũng giống như Phúc Vũ tụ vân công, cũng là tốc độ đi. Nhưng hai điểm khác biệt chính là...

Công chủ Súc Ảnh Lôu bộc phát, công chủ Phúc Vũ Tụ Vân kéo dài thời gian ngắn sẽ gia tốc.

Nếu so sánh cụ thể, Súc Ảnh Chử Công sẽ thành từng đường ngắn, bộc phát ra tốc độ cực nhanh, so với Phúc Vũ kinh còn nhanh hơn.

Mà tốc độ Phúc Vũ Tụ Vân công nhanh hơn, chính là một đoạn dài, cho đến khi tiêu hao hết sức mạnh đến một trình độ nhất định mới có thể đóng lại. Tốc độ cũng tương ứng chậm hơn một chút.

Ngụy Hợp lựa chọn môn phái này trước, chính là muốn cường hóa tốc độ, dễ dàng ứng đối các loại phiền toái.

Tâm niệm đậm một cái.

Lần này thành công rồi.

Ngụy Hợp rõ ràng cảm giác được Phá Cảnh Châu bỗng nhiên hóa thành vô số nhiệt lưu chảy khắp toàn thân.

Dược vật cần để luyện chế Súc Ảnh Lôu Công là một loại lông chim của Kim Dực Điêu. Đương nhiên, đây là yêu cầu thấp nhất.

Ngụy Hợp dứt khoát dựa theo chính mình tra tìm, trong các loại dị thú có cùng thuộc tính trên cỏ tịch, có một loại mạnh nhất, là loại thay thế.

Bất quá trong lòng hắn khẽ động, trước thử nghiệm lông vũ Kim Sí Đại Bằng ảo tưởng ra thần thoại.

Vèo...

Kết quả vừa mới hóa thành nhiệt lưu phá cảnh châu, hoàn toàn không nể mặt, lại nhanh chóng rút về ngực, biến thành nguyên trạng.

“Quả nhiên không được sao? Là hoàn toàn ảo tưởng đồ vật không tồn tại? Hay là chút năng lượng nhỏ này của Phá Cảnh Châu căn bản không thể chống đỡ nổi thứ cấp độ kia?” Ngụy Hợp không cách nào phán đoán.

Ngắm lại cũng đúng, Phá Cảnh Châu hoàn toàn dựa vào năng lượng mà ngày thường hắn ăn uống tích góp, chỉ dựa vào một mình hắn, cho dù có thể mô phỏng lông chim của Kim Sí Đại Bằng, cũng không có nhiều loại mô phỏng năng lượng như vậy.

Hắn ta cũng chưa chắc có thể thành công thêm một trăm người.

Tưởng tượng là tốt đẹp, nhưng thực tế lại tàn khốc.

Ngụy Hợp bất đắc dĩ, chỉ có thể dựa theo ghi chép trên sách cổ về dị thú cường đại, chọn một cái lông vũ của Hắc Thiên Cự Dực Điều làm thuốc dẫn thay thế.

Trong đầu vừa xác định, lại lấy tâm niệm đâm phá cảnh châu.

Lần này, Ngụy Hợp rõ ràng cảm giác vô số nhiệt lưu phân tán ra, tràn ngập khắp toàn thân.

Một loại tê dại kỳ diệu, bắt đầu lan tràn ra tứ chi.

Hắn nhắm hai mắt lại, cảm nhận được sự tê dại này, lượng lớn ấn huyết chuyển hóa thành sức mạnh, sau đó tựa như quần áo bao trùm bên ngoài thân thể.

Kình lực hộ thể lúc trước cũng tương đối dày đặc, giờ lại bị một tầng kình lực mới thêm dày thêm.

Chốc lát ngẩn ngui, Ngụy Hợp liền cảm giác tê dại toàn thân chậm rãi tán đi.

Hắn mở mắt ra, tay phải nhấc lên.

Bóp.

Hắn còn chưa kịp dùng sức, bàn tay đã đột nhiên đến trước mặt mình.

Thể trọng toàn thân phẳng phất so với trước đó nhẹ hơn một phần ba. Cho hắn một loại chỉ cần nhẹ nhàng nhảy lên là có thể có ảo giác bay lên.

“Súc Ảnh Cương Công, sức mạnh bản thân có hiệu quả gia tốc, đặc hiệu cũng bộc phát gia tốc. Khác với Phúc Vũ kinh, đây hoàn toàn là đi theo con đường tốc độ tuyệt đối. Bây giờ xem ra quả nhiên danh bất hư truyền.”

Ngụy Hợp cẩn thận cảm nhận, lúc này cường độ hộ thân kinh lực của mình.

Tầng trong cùng là Phúc Vũ kinh, tầng ngoài nữa là Thiết Lĩnh y, Phi Long công, Súc Ảnh Ngô Công.

“Chỉ riêng kinh lực hộ thể đã gấp bốn lần những võ sư còn lại. Cường độ gấp đôi đã có thể cùng với hộ thể cốt kinh luyện nôm không sai biệt lắm, như vậy hôm nay gấp bốn lần... Không biết có thể đạt tới trình độ nào.”

Ngụy Hợp tính toán, chênh lệch với Chu Thần.

Nhớ lại lúc trước Chu Thần ra tay, một chương đánh gục Dạ Ưng lâu chủ luyện tạng đỉnh phong.

Một chương kia không chỉ đánh xuyên qua kinh lực hộ thân của đối phương mà còn dễ dàng đánh gục hoàn toàn.

Phải biết rằng võ giả cấp bậc luyện tạng, sinh mệnh lực đều rất cường đại. Một chương như vậy mà muốn đánh gục một người, không đánh đầu thì là chuyện rất khó.

Ngụy Hợp tự mình tính toán.

Luyện tạng điểm đỉnh, chính là tam đại gia chủ trình độ như Vương Chi Hạc.

Hắn nắm chắc có thể một chương đánh vỡ kinh lực hộ thân của đối phương, nhưng nếu muốn lập tức miểu sát đối phương.

Rất khó xảy ra.

Huống hồ, vạn nhất Chu Thần kia không phải chỉ là luyện tạng điểm cao nhất... mà là minh cảm.

Ngụy Hợp trong lòng nghiêm nghị, gã chưa bao giờ thấy qua Minh cảm ra tay, đến cùng cấp độ này và luyện tạng có bao nhiêu chênh lệch, gã không biết.

Nhưng từ việc lúc trước Thượng Quan Kỳ cùng Ủy Trì Chung uy áp toàn thành, nhiều luyện tạng như vậy cũng không dám phản bác phản kháng, chỉ sợ điều này chênh lệch rất lớn.

“Bất kể thế nào, nhất định phải nhanh chóng tăng lên mấy môn chân công còn lại, mặc dù không có quy tắc chung, nhưng dựa vào Phá Cảnh Châu cứng rắn đề lên, cũng có thể vượt qua nguyên bản.”

Trong lòng Ngụy Hợp tự tin.

Lúc trước hắn cũng đi tìm Tăng bà bà, hỏi thăm tình huống công pháp môn chủ Thượng Quan Kỳ.

Tình báo mà hắn nhận được là, Thượng Quan gia tu hành Cửu Môn chân công, không phải một môn phái nào cũng phải tu hành ẩn huyết, tiến vào nhập kinh, mà là chín loại công pháp hòa làm một thể, xem như một môn đang luyện.

Như vậy kinh lực luyện ra chân công, mang theo hiệu quả của chín loại chân công, có thể tùy thời đổi sang biến hóa khác nhau kinh lực, để thích ứng hoàn cảnh khác nhau.

Nói đơn giản chính là.

Thượng Quan Kỳ có luyện pháp tổng cương, luyện được chân công là một củ cải lớn, điêu khắc chín loại hoa văn khác nhau.

Luyện pháp phân tán của Cửu Viện là do chín củ cải trên mỗi nhà chỉ điêu khắc một loại hoa văn mà thôi.

Mà luyện pháp của Ngụy Hợp chính là sau khi đem chín củ cải khác nhau điêu khắc hoa văn, chất thành chồng lên nhau.

Cứ như vậy, tiêu hao trở nên cực kỳ lớn, bởi vì Ngụy Hợp muốn một người luyện chín lần chân công.

Cũng chính là hắn có Kinh Hồng quyết gia tăng nguyên huyết, có Phá Cảnh châu không màng cảnh giới quan ải, trực tiếp lỗ mãng nên mới dám làm như vậy.

Nhưng kết quả mang lại, chính là một khi luyện thành, kinh lực của hắn, sẽ tăng gấp chín lần hai loại luyện pháp khác.

“Hy vọng có thể sớm tìm được Minh Nguyệt Trường Kinh đồ, phá vỡ được cửa ải trạng thái của Kinh Ngư, tiếp tục tu luyện

tầng tiếp theo. Kinh Hồng quyết trợ giúp đối với ta thật sự quá lớn.”

Ngụy Hợp cảm thụ Phá Cảnh Châu trông rỗng phía dưới, thờ dài một tiếng, biết lại phải chờ ba tháng.

“Trước khi toàn bộ Cửu Phật Cửu môn chân công của Thiên ấn đều chưa tăng lên, cố gắng ít lộ diện trước Chu Thần.”

Ngụy Hợp trong lòng đã có quyết định.

Trung tâm của Vạn Thanh môn là mạnh nhất. Ở hai luyện tạng của Tiêu Thanh Ngư và Tạ Yến.

Chỉ cần ba người bọn họ không có việc gì, Chu Thần sẽ không dễ dàng động vào bọn họ.

Bởi vì bản thân Chu Thần có lẽ không sợ ba người luyện tạng vậy giết. Nhưng những người thuộc hạ của gã đều sợ.

Một khi đánh hổ mà không chết thì sẽ bị hại ngược lại.

Nghĩ tới đây, Ngụy Hợp tung người nhảy một cái, từ trên Thiên Bức Thủy Tạ cao mấy chục thước nhảy xuống.

Gió lạnh mang theo hạt mưa lạnh lẽo thổi qua người hắn.

Ngụy Hợp ở giữa không trung đánh ra một chưởng, mượn nhờ lực phản tác dụng, lao về phía nơi xa.

Một chiêu này hắn bắt chước tên cao thủ lông vàng của Kim Ngọc Đường kia, chưởng lực người nọ hùng hậu đến cực điểm.

Bây giờ sau khi hắn đột phá Súc Ảnh Chử Công, kinh lực trên tay chồng chất lên Phúc Vũ Kính, Thiết Lĩnh Y, Súc Ảnh Công, ba môn võ công kinh lực.

Một chưởng đánh ra, kinh lực hùng hồn đã không thua gì người kia. Hơn nữa khác với người kia, trong kinh lực của hắn còn có đặc hiệu hiệu khác biệt.

Lúc này hắn cũng có thể làm được đến trình độ lông vàng kia. Giữa không trung xuất chưởng mượn lực, chuyên hướng bay nhào về phía khác.

Trong Thiên Bức thủy tạ, hành lang hẻm nhỏ không ít.

Mấy người Ngụy Hợp mượn lực bay vọt, bôn tẩu trên con đường võ giả chuyên tu kiến.

Rất nhanh đã tới gian phòng Tạ Yên.

“Tạ sư bá, mời đi ra gặp mặt.” Thanh âm Ngụy Hợp trong trẻo, truyền khắp trong viện.

Rất nhanh trong mưa to, bên trong sân nhỏ, một gian cửa sổ phòng ngủ mở ra.

Một bóng người áo đen nhẹ nhàng nhảy ra, cũng rơi trên nóc nhà Ngụy Hợp một bên.

Người áo đen rõ ràng là một trong hai vị phó môn chủ của Vạn Thanh môn hiện tại, Tạ Yên.

Bây giờ trong Vạn Thanh Môn, Tiêu Thanh Ngu cùng nàng phân biệt đảm nhiệm phó thủ Ngụy Hợp, nhậm chức phó môn chủ.

“Môn chủ có chuyện gì quan trọng sao? Đột nhiên đích thân tới tìm ta?” Tạ Yên đang một mình chép lại bảng chữ mẫu, đây là phương thức ngưng thần tĩnh khí mỗi ngày của cô ta.

Dù sao hẳn ta cũng thường xuyên chạy trốn, nhiều lần trong lòng có cảm giác uất ức.

Cho nên biện pháp của nàng chính là luyện chữ, luyện bút pháp, phát tiết buồn bực trong lòng.

“Từ đó về sau, ta sẽ tận lực giảm bớt số lần diện kiến Chu Thần, chuyện báo cáo trên, chủ yếu lấy người và Tiêu Thanh Ngu sư bá phụ trách. Người có ý kiến gì không?” Ngụy Hợp trầm giọng nói.

“Vì sao?” Thân thể Tạ Yên run lên. Chu Thần kia cô ta đã từng gặp, khí thế hung hãn, một lời không hợp là có thể ra tay giết người. Phản gia diệt tộc, đó là mắt không chớp một cái.

Muốn nàng tới nơi đợi đám hung nhân thủ hạ... Đây không phải muốn lấy mạng nàng sao?

“Người yên tâm, chỉ cần ta còn, sẽ không việc gì. Hẳn sẽ không xuống tay với các người.” Ngụy Hợp bình tĩnh nói.

Bây giờ Vạn Thanh môn nhìn như thịnh vượng nấu dầu, nhưng hẳn dĩ nhiên nhìn ra Chu Thần có thể tồn tại tâm tư cùng tai hoạ ngầm.

*

*

*

Không riêng gì hẳn, những lão nhân như Tạ Yến và Tiêu Thanh Ngư cũng không phải loại ăn chay, đương nhiên cũng có cảm giác được tai hoạ ngầm.

“Ta hiểu rồi, môn chủ người là điểm mạnh nhất trong môn phái, nếu không nắm chắc hoàn toàn giải quyết người, chúng ta sẽ an toàn.” Tạ Yến hiểu rõ.

“Đúng là như thế.” Ngụy Hợp gật đầu.

Tạ Yến trầm mặc lại, trong lòng trù trừ.

Nàng vốn nhất gan, cái gì gió thổi cỏ lay, là có thể đảo ngược ưu thế trước tiên.

Cho nên bây giờ Ngụy Hợp cũng đang chờ đợi, chờ nàng quyết định.

Vạn Thanh môn không phải thế lực của mình, Tạ Yến cũng có một phần trách nhiệm.

Chỉ xem hiện tại nàng hạ quyết tâm không thấp.

Mưa càng ngày càng lớn, nhưng trên người hai người đều không có nước mưa. Kinh lực hộ thân đem tất cả nước đọng ngăn bên ngoài cơ thể.

Cuối cùng Tạ Yến ngẩng đầu, chân thành nói: “Ta hiểu rồi. Ta đi.”

Nàng suy nghĩ cẩn thận. Lần này liên quan tới sinh tử tồn vong của môn phái. Nếu nàng lại lần nữa bỏ chạy, có lẽ thanh danh sau này cũng triệt để thôi rữa.

“Vậy thì tốt.” Ngụy Hợp lặng yên thu hồi tâm tư động thủ.

Nếu Tạ Yến không đồng ý, hẳn dự định ra tay không chế nó.

Hiện tại trong Vạn Thanh môn, nhân tố không ổn định nhất, kỳ thật chính là Tạ Yên.

“Vậy môn chủ, ngài định làm gì?” Tạ Yên hỏi ngược lại.

“Ta sẽ tạm thời rời khỏi Tuyên Cảnh.” Ngụy Hợp nhẹ giọng nói: “Có một người có thể nhận được tin tức nhưng lại không dễ dàng tìm được nơi mà người của Liễu Dạ đã tìm được.”

“... Thế thì chúng ta nên liên lạc với ngài như thế nào?” Tạ Yên hỏi lại.

Nàng có chút lo lắng về việc Ngụy Hợp bỏ trốn.

“Không cần liên hệ. Ta sẽ cố định thời gian đưa thư trở về.” Ngụy Hợp cười cười.

“Môn chủ.” Tạ Yên còn định hỏi tiếp nhưng đột nhiên thấy hoa mắt.

Trước mặt đã không còn Ngụy Hợp nữa.

Dùng thị lực của nàng vậy mà cũng không thấy rõ Ngụy Hợp rời đi như thế nào.

Chỉ có một bóng xám xa xa cấp tốc nhạt đi, biến mất.

Tốc độ bậc này, lực bộc phát cỡ này, quả thực khó mà tưởng tượng...

“Tu vi môn chủ càng ngày càng xuất quỷ nhập thần...” Tạ Yên trong lòng càng cảm giác hình tượng Ngụy Hợp càng thêm thần bí.

Tổng binh phủ.

Chu Thần bình tĩnh nhìn Vương Thiếu Quân đang khom mình hành lễ trước mặt.

“Nói như vậy, Ngụy Tham sự bên kia, kế tiếp chỉ có thể là hai vị phó môn chủ còn lại ra mặt?” Hấn lạnh lùng nói.

“Đúng là như thế.” Vương thiếu quân gật đầu: “Ngụy tham sự luyện công xảy ra rủi ro, cũng là chuyện khó tránh khỏi. Trước đây hắn từng tán công một lần, về sau bởi vì thiên phú hơn người, khó khăn lắm mới đuổi kịp, hôm nay gặp chuyện cũng là hợp tình hợp lý.”

Hắn ta đang yểm hộ cho Ngụy Hợp.

Trên mặt Chu Thần lộ ra vẻ như cười mà không phải cười, đưa mắt nhìn thật sâu Vương Thiếu Quân.

“Cũng được, chỉ cần hắn còn Vạn Thanh môn là được. Thời gian này cũng vất vả cho các ngươi. Nếu nguyện ý, ngươi cũng có thể nghỉ ngơi một lát.”

“Đại nhân nói quá lời, đây là việc chúng ta nên làm, không vất vả.” Vương Thiếu Quân nhanh chóng nói.

“Vương tổng binh có cháu trai của ngươi, cũng không tệ.” Chu Thần cười cười nói.

“Đại nhân quá khen rồi. Hạ quan chỉ làm chuyện chính mình nên làm mà thôi.”

Chu Thần phát tay.

Vương Thiếu Quân cũng biết điều lui ra, rất nhanh liền biến mất ở ngoài cửa.

Đợi người đi một lúc, gần như đi xa rồi.

Chu Thần mới nhẹ giọng mở miệng.

“Tiểu Chiêu, ngươi nói đi, nếu như bây giờ ta ra tay với Ngụy Hợp... Ngươi có nắm chắc sẽ không mất đi một người chứ?”

Một bóng người màu tím sậm từ trong bóng tối ở góc sân đi ra.

Người nọ rõ ràng là một nữ tử xinh đẹp, bộ dáng lạnh lùng.

“Ta đã cẩn thận điều tra qua thủ pháp hạ độc của Ngụy Hợp, tạo nghệ độc đạo của người này cực cao. Nghiên cứu độc tính uyên bác, không giống xuất thân đã lộ.”

“Ý của ngươi là, không nắm chắc?” Chu Thần nhíu mày.

“Trước hết có thể giết chết những người còn lại của Vạn Độc Môn.” Lãnh Độc Sư Âu Dương Trang thản nhiên nói.

“Nghe đồn, một mình Ngụy Hợp có thể chống đỡ mấy nghìn đại quân, nếu là cao thủ độc đạo bậc này đánh lén ám sát, cũng là phiền phức.” Chu Thần lắc đầu, “Tạm thời bất động Vạn

Thanh môn trước. Chờ... Quyết định đường chủ Tôn Trúc cuối cùng thì bắt lại.”

“Vâng.”

Thời tiết ba tháng, gió xuân phát liễu.

Trong Tuyên Cảnh Địa Vực, huyện Phù Sơn, vốn nên là một mảnh đất bình yên tường hòa.

Lúc này một mảng lớn đội ngũ đang liều mạng chém giết trên đường phố.

Một bên là người trong quan phủ mặc phục sức quan binh, bên kia là đai lưng màu lam số lượng ít ỏi.

Trên thân những đai lưng màu lam áo xám này, mỗi một chữ đều rí sét trên cánh tay một cái.

Bọn họ là Tuyên Cảnh trên mặt đất, một trong những thế lực cấp trung không chút thu hút này - Quyết Ý đường.

Bản thân Quyết Ý đường không phải thế lực cường đại gì, nhưng bọn họ lại có đường chủ đủ mạnh.

Hoặc là đường chủ trên danh nghĩa — Tôn Trúc.

Tôn Trúc này, thiên phú hơn người, thuở nhỏ đã tu tập một quyển sách võ học tùy tiện mua được bên đường, rõ ràng luyện cả một môn quyền pháp tàn phá Hoắc Sơn đến mức tận cùng.

Võ sư sau khi báii nhập huyện, tập trung luyện võ. Hai mươi năm sau, bước vào trạng thái nhập lực, sau đó một mình tu hành, thỉnh thoảng khổ tu săn bắn, chém giết dị thú. Cũng tập được tài nghệ đặc thù trên người dị thú, cải thiện quyền pháp Hoắc Sơn, thăng hoa nó.

Khi ba mươi tám tuổi, Tôn Trúc lại lần nữa đột phá, bước vào rèn cốt. Sau đó bởi vì căn cơ lần thứ hai không vững, phá vào luyện tạng mới dừng lại.

Bây giờ đã hơn năm mươi, một thân kỹ nghệ của hắn đã được ma luyện tới mức không giảm không giảm.

Trên phố lúc này máu chảy thành suối, từng người thành viên trong Quyết Ý đường bị chém ngã xuống đất.

So sánh với số lượng quan binh đông đảo, thực lực bọn họ cũng không xuất ra, lại không phối hợp bao nhiêu, tử thương hơn phân nửa, rốt cuộc phần lớn thành viên còn lại của Quyết Ý đường, bắt đầu quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, triệt để buông tha.

Tướng lãnh quan quân dẫn đội, là một nam tử trung niên có đôi mắt màu lam.

Người này tên là Triển Hằng, bên ngoài tên là Thanh Sương quyền, chính là một trong bốn đại cao thủ lần này do Liễu Dạ phái xuống trợ giúp Chu Thần làm việc.

Triển Hằng xuất thân ngoại châu, không phải người bản địa Thái Châu, nhưng y tư chất thượng thừa, một thân Thanh Sương quyền sư đứng đầu từ phủ thành, Hàn Sương tay Trương Đông Dương. Chính là đệ nhất đại đệ tử mà Trương Đông Dương đang ngồi.

Trương Đông Dương chết rồi, sớm vì cầu tự vệ, liền mang theo tất cả sư đệ sư muội, triệt để tiến nhập vào Liễu Dạ, trở thành một gã mật thám trong đó.

“A Hằng, ngươi cảm thấy Tôn Trúc lần này sẽ lộ diện sao?” Một nam tử che mặt ở bên thấp giọng nói.

“Không biết. Nhưng nếu lần này còn không lộ diện, toàn bộ quyết ý đường đều sợ là sẽ ngay cả một điểm cuối cùng cũng không có.” Triển Hằng lạnh lùng nói.

“Để xem tên này có thật sự không quan tâm đến quyết ý của mình hay không.” Nam tử che mặt mỉm cười nói.

“Ta đã điều tra qua, người này mặc dù tính tình lãnh đạm, nhưng làm người rất trọng hứa hẹn, lúc trước hắn đã đáp ứng người khác, nhất định sẽ giữ vững quyết ý trăm năm không suy, thế cục bây giờ, hắn nhất định sẽ đến!” Triển Hằng thản nhiên nói.

Ngay ở trên đường cách đó không xa, một bóng người khôi ngô cao lớn đang yên tĩnh nhìn trận đồ sát này.

Cái mũ trùm đầu nhân ảnh bị gió thổi lệch ra một chút, lộ ra một gương mặt nam tử trắng nõn lãnh đạm.

Rõ ràng là Ngụy Hợp mới từ Vạn Thanh môn rời đi.

Hắn thu liễm khí tức, đứng yên trong bóng tối, áo choàng trên người và mặt tường phía sau không khác bao nhiêu, khiến hắn gần như dung nhập vào cảnh vật chung quanh, không ai có thể cảm giác được.

Từ khi rời Vạn Thanh môn, Ngụy Hợp mang theo một ít thịt khô cùng vân mẫu trùng, một mình rời đi.

Có Vân Mẫu trùng ở đây, hắn vẫn có thể thỏa mãn yêu cầu tài nguyên bổ sung. Hiện tại chủ yếu là Phá Cảnh Châu, còn cần hai ba tháng mới có thể lấp đầy.

Mà sau khi hắn phát giác được một tia tâm tư của Chu Thần, lập tức hiểu được, một khi quyết ý đường bị diệt, Tôn Trúc bị bắt, như vậy hết thảy lực phản kháng chung quanh bị tiêu diệt sạch sẽ, liền đến phiên hắn.

Điểm quan trọng lúc này là phải bảo đảm Tôn Trúc không bị bắt.

Hôm nay, Ngụy Hợp rất rõ ràng, chỉ cần hắn tranh thủ càng nhiều thời gian, càng dài, Phá Cảnh Châu tầng tầng tăng lên, thực lực tổng hợp của hắn có thể càng mạnh.

Bây giờ phương pháp tăng thực lực nhanh nhất của hắn là tăng toàn diện lên Cửu Phật Thiên Ấn.

Mà những thứ khác như vân văn, chỉ là vì sau đó đặt nền móng, cho dù bây giờ toàn bộ vân văn hoàn thành, hắn cũng không thể tăng lên bao nhiêu thực chiến lực. Bởi vì đây là bước tiến cơ bản, chuẩn bị cho sau khi luyện tạng sau này.

Đứng trong bóng tối, Ngụy Hợp lẳng lặng chờ đợi, nhìn chăm chú cảnh tượng huyết tinh cách đó không xa.

Người trong Quyết Ý đường càng ngày càng ít, càng ngày càng thưa thớt.

Rất nhanh, năm sáu người ở phần trung tâm còn chưa đầu hàng, đã bắt đầu thử liên thủ đột phá vòng vây, xông về những phương hướng khác.

Mắt thấy năm sáu người cuối cùng, cũng chính là cao thủ hạch tâm của Quyết Ý đường, đều sắp bị vây lại rồi chém giết.

Cả đám bọn họ đều là máu, bị thương đạn và ám khí đánh cho không còn chỗ trốn, kinh lực hộ thân đã thủng trăm ngàn lỗ, có lẽ sắp không xong rồi.

Thanh Sương Quyền từ từ đội bao tay màu đen lên, đi về phía trước.

Hắn muốn triển khai một kích cuối cùng để giảm bớt phản phệ của cao thủ trước khi chết.

Chỉ là hắn mới đi ra một bước, trên thân lạnh lẽo, quay đầu lại, nhìn về phía sau lưng.

Cách phía sau hắn không xa, một nam tử đeo mặt nạ đội mũ rộng vành, mặc áo tơi, không biết từ lúc nào đã đứng ở phía sau hắn không đến mười thước.

Nam tử hô hấp mơ hồ không nghe thấy, hai mắt cũng che giấu sau lưng mặt nạ màu đen, cũng không thấy rõ cái gì.

Có vẻ hắn cũng không cần nhìn cái gì.

Bóp.

Một đạo hắc thiết tế kiếm nhỏ nghiêng chỉ về hướng mặt đất.

Nam tử đội mũ rộng vành cầm kiếm trong tay, chậm rãi đi về phía trước.

“Đường chủ Tôn Trúc quyết ý, không ngờ người lại dám đi một mình.” Thanh Sương Hằng vẫn không đổi sắc mặt, xoay người, nâng nắm tay phải lên.

Từng tia kinh lực từ quyền mặt hắn bao trùm tản ra, dẫn động không khí chung quanh chậm rãi hiển hiện bạch khí.

Đó là hàn khí, là đặc hiệu do quyền kinh đặc thù của hắn mang đến.

Đặc hiệu Thanh Sương quyền của hắn kích phát, đó là hàn băng.

“Chu Thần là phái người đến đây chịu chết?” Tôn Trúc nhẹ giọng nói.

“Tìm chết ư!” Triển Hằng cười lạnh: “Rốt cuộc là ai chịu chết, còn phải đánh nhau mới biết.”

Hắn bước về phía trước, kinh lực toàn thân hội tụ ở tay phải, mang theo mảng lớn sương trắng, đánh một quyền về phía trước!

Mấy mét khoảng cách chợt lóe lên rồi biến mất.

Xuy một tiếng vang nhỏ.

Thân pháp Tôn Trúc không kém chút nào, sượt qua sát người quyền diện.

Hắc kiếm trong tay hắn ông ông rung động.

Trong chốc lát một đạo điện quang tựa như vẽ ra một chữ, chợt trước người Triển Hằng chợt sáng lên.

Tay trái Triển Hằng nâng lên, muốn kịp thời ngăn cản một kiếm này, nhưng tốc độ của đối phương quá nhanh, căn bản không kịp.

Xuy!

Thân hình hai người lướt qua nhau, mỗi người tự thay đổi vị trí đứng tại chỗ.

Trước ngực Triển Hằng chậm rãi vỡ ra một vết máu, máu từ trong thương thể chậm rãi từ từ chảy ra.

Hắn cúi đầu nhìn quần áo mình bị cắt ra, nội giáp, còn có da thịt.

“Thật nhanh kiếm... kinh lực thật sắc bén!”

“Đáng tiếc, vẫn trì hoãn một chút, nếu có thể nhanh hơn, thì vừa rồi ngươi không thể sống sót được đâu.” Tôn Trúc lung lay một tia huyết châu trên lưỡi kiếm.

Mấy tên quan binh bên cạnh hắn đột ngột ngã xuống đất, ngay cổ trên thân, chậm rãi chảy máu.

Hiện nhiên, vừa rồi trong chớp mắt hắn giao thủ cùng Triển Hằng, còn sau đó giải quyết bốn quan binh Xích Cảnh chung quanh đang muốn đánh lên.

Trong giây lát đó, hấn cắt đứt sức mạnh cố gắng, chém bị thương nơi lồng ngực, còn giết liên tục bốn gã đánh lén, bản thân lại không chút hao tổn gì.

“Quả nhiên không hổ là cao thủ gần với tam đại gia chủ của Tuyên Cảnh Thành hiện giờ. Thật ra theo ý ta, bây giờ tam đại gia chủ cũng đã già rồi, nếu người thật sự giao chiến, nói không chừng cũng không phải đối thủ của người.”

Một bên khác, một nam tử che mặt áo đen chậm rãi đi ra, hòa cùng Thanh Sương quyền với nhau, một trước một sau, ngăn Tôn Trúc ở giữa.

“Hai người các người muốn lưu lại ta?” Tôn Trúc lãnh đạm nói.

“Không thử thì làm sao biết được?” Triển Hằng mỉm cười.

Ba người đồng thời di động, người bên ngoài xem ra, ba cái bóng tựa như lập loè, cấp tốc giao thoa hiện lên, lúc ẩn lúc hiện.

Việc này không phải chỉ tốc độ, mà là càng có kinh lực vận vẹo không khí, sinh ra ảo giác thị giác.

Kinh lực ba người đều đạt tới trình độ luyện tạng, tổng cộng không lồ, trong lúc giao tay nhắc chân, đều có một mảng lớn kinh lực cuộn cuộn khí lưu xẹt qua.

Ở một hướng khác.

Ngụy Hợp yên tĩnh quan sát ba người giao thủ.

Ba đại cao thủ luyện tạng giao thủ, quân sĩ bình thường xung quanh căn bản không dám nhúng tay, cho dù là máu hai huyết ba, cũng không dám quá mức tới gần.

Ba người này không phải lão nhân đã tiến vào thời kỳ suy yếu, mà là kinh lực khí huyết, còn là cao thủ đỉnh cao.

Lúc này giao thủ, chỉ cần hơi bị ảnh hưởng một chút, trình độ không chết cũng bị thương.

Kiểm của Tôn Trúc phi thường nhanh, vẽ một đường một cái, giống như viết chữ, thẳng tắp, mau lẹ, giống như điện quang lần nào cũng cực kỳ sắc bén.

Loại kiếm pháp này, phối hợp với loại kinh lực sắc bén cắt ra từ trên người hắn, ép cho hai người còn lại vô kế khả thi, không dám chính diện giao phong với hắn.

Chỉ là rất nhanh, hai người liền nghĩ ra một biện pháp, đó chính là dùng kinh lực tương hỗ, điệp gia trùng kích nhau.

Một người ở phía trước, một người ở phía sau, phối hợp ma khí, liên hoàn trùng kích kinh lực Tôn Trúc hộ thân.

Hai cổ kinh lực hùng hồn dị thường, một lần cắt chém mũi kiếm căn bản cắt không xuyên qua, cứ như vậy, hai người dựa vào kinh lực trùng kích, liền làm cho Tôn Trúc tốc độ kiếm chậm lại.

Hai cổ kinh lực lãng không giao thoa nhau, hình thành trường lực vận vẹo nhẹ nhẹ, cưỡng ép mũi kiếm Tôn trúc tăng tốc.

Triển Hằng cùng người bịt mắt kia phối hợp cực kỳ ăn ý, hiển nhiên hai người đã sớm thường xuyên phối hợp như thế.

Ba người xông thẳng trên mặt đường, một cửa hàng bị mạnh mẽ phá vỡ cửa sổ, bị kinh lực đánh cho vách tường gỗ phá thành mảnh nhỏ.

Từng cây cột gỗ trực tiếp bị chém đứt,

Tôn Trúc mắt thấy đã sắp rơi vào hạ phong.

Sự phối hợp trước mắt vượt xa ba trận chiến luyện hoá đơ bản mà hắn đã từng giao thủ trước kia.

Lần đó, thật ra hai người Luyện Tạng kia cũng chỉ mới sung túc mà đã già nua rồi, thực lực cũng không còn nữa.

Thực ra trên thực tế, uy hiếp thật sự đối với y cũng chỉ có một là du chinh.

Nhưng bây giờ... hai cao thủ này đều đã đạt tới trình độ uy hiếp.

Trình độ hung hiểm vượt xa lần trước.

Kiểm quang của hắn quét ngang, không ngừng suy nghĩ phương pháp phá cục.

Đột nhiên, lưỡi kiếm trong tay hắn phóng ra năm đạo kiếm ảnh.

Kiểm ảnh màu đen thêm vào kính lực bộc phát, hình thành kiếm kính sắc bén, cắt qua ống tay áo của hai người Triển Hằng.

Hai người tạm lánh nó, lùi lại mấy bước.

Không ngờ Tôn Trúc quay người bỏ chạy, cũng không quay đầu lại, căn bản không quan tâm hai người bọn hắn phản ứng thế nào.

“Muốn chạy trốn?!”

Dưới tình huống khẩn trương, hai người nhanh chóng đuổi kịp.

Trong chớp mắt ba người biến mất trên đường phố tràn đầy vết máu này.

Chạy ra mấy trăm thước, Tôn Trúc rẽ một cái, bỗng nhiên dừng lại.

Trước mặt hắn đang đứng một nam tử khôi ngô thân cao hai thước.

Nam tử mặc một thân áo choàng đen, vai rộng khỏe mạnh mẽ, khuôn mặt cũng đeo một tấm Quỷ Diện đơn giản màu đen giống như hắn.

Phía sau, Triển Hằng và người bị mặt cũng đang đuổi theo, cũng nhìn thấy nam tử đeo mặt nạ quỷ.

Trên đường phố, lá rụng bị gió thổi, chậm rãi quay cuồng trên mặt đất.

“Các hạ là ai? Bọn ta đang đuổi bắt trọng phạm của triều đình, mong rằng mau mau tránh đường, tránh làm tổn thương đến người vô tội.” Triển Hằng nhíu mày lên tiếng.

Người đeo mặt nạ quý không nói một lời, chậm rãi đi tới gần. Xoẹt một tiếng.

Tốc độ của người đeo mặt nạ quý rõ ràng nhanh hơn Tôn Trúc lúc trước không ít.

Hắn một tay nâng chưởng, chỉ nhoáng một cái đã đến trước hai người Triển Hằng.

Bành!!!

Trong lòng hai người khẽ giật mình, đồng loạt ra tay, đối mặt chính diện với người đeo mặt nạ quý.

Ba người lần này chạm vào nhau, hoàn toàn khác với lúc trước Tôn Trúc.

Triển Hằng chỉ cảm thấy một cỗ kinh lực khổng lồ bài sơn đảo hải, từ trong tay đối phương tuôn trào ra.

Kinh lực hàn băng mà hắn phóng ra so với kinh lực của đối phương quả thực là dễ dàng bị phá vỡ.

Cường độ chênh lệch quá nhiều.

Không riêng gì hắn, người áo đen che mặt bên cạnh cũng như vậy, trong mắt toát ra vẻ kinh hãi.

Oành oành oành!

Hai đạo nhân ảnh lùi lại hơn mười bước, mỗi một bước đều lưu lại dấu chân thật sâu trên mặt đất.

Không đợi hai người đứng lại.

Thân ảnh người đeo mặt nạ quý hóa thành lưu quang, so với bọn hắc lù về phía sau còn nhanh hơn, lại xuất hiện ở sau lưng hai người.

Phốc phốc phốc!

Hai tiếng trầm đục vang lên.

Thân thể của Triển Hằng và nam tử che mặt cứng đờ, sau lưng đồng thời trúng chưởng.

Kình lực hộ thân của bọn họ giống như không tồn tại, chớp mắt đã bị đánh xuyên.

Toàn bộ da, cơ bắp, xương cốt đều bị một chưởng này chấn thương.

Thân thể hai người thậm chí không kịp theo quán tính bay ra ngoài, bị đóng đinh tại chỗ, máu tươi bắn tung tóe giữa sau lưng.

Kình lực trên bàn tay người đeo mặt nạ quý đánh ra một chưởng, vậy mà đồng thời mang theo nhiều loại kình lực bất đồng.

Đây mới là do hai người Triển Hằng bất ngờ không kịp đề phòng, một khi chạm vào chân tướng lập tức tan vỡ.

Hắn một chiêu đắc thủ, chột lù về sau, đảo mắt liền kéo dài khoảng cách, nhẹ nhàng bay xuống hơn mười thước rồi dừng lại.

“Người rút cuộc là...!” Triển Hằng cố gắng quay đầu, nhìn chằm chằm vào đối phương.

Từng tia máu từ lỗ mũi mắt hắn chảy ra, lỗ tai chui ra. Hiện nhiên thương thế trên người hắn không nhẹ.

“Đi!” Người bịt mặt ở bên cạnh kéo hắn bay lên trời, chạy về phía xa.

Người bịt mặt chỉ là khí huyết lưu động, một chưởng vừa rồi của hắn, kình lực so với Triển Hải mạnh mẽ hơn một chút, cố gắng chống đỡ. Nhưng cũng minh bạch đối phương không phải là người mà bọn hắn có thể đối đầu.

Lúc này hắn kéo Triển Hằng lên, xoay người bỏ chạy.

Người đeo mặt nạ quý đứng nguyên tại chỗ, không có đuổi giết.

Hắn vừa mới đánh hai chưởng, đồng thời đã thương hai người, đây đã là cực hạn. Chính hắn cũng bị lực đạo phản chấn trở lại làm cho khí huyết trong cơ thể lưu động, trong lúc nhất thời không có biện pháp tiếp tục đuổi giết.

“Cao thủ luyện tạng, xác thực khác xa so với các cao thủ khác. Cùng lúc đánh xuyên hộ thân cốt kình của hai cao thủ, đã là cực hạn của ta lúc này. Nếu muốn miểu sát một người trong vòng một chiêu, xác thực không được.”

Ngụy Hợp thầm tính toán trong lòng. Một gã cao thủ luyện tạng, kình lực hộ thể toàn thân đều là cường độ cốt kình.

Hắn đồng thời đánh xuyên qua cốt kình, còn phải làm bản thể bị thương nặng, cần lực lượng gìn giữ nhất định phải vượt xa đối phương mới được.

“Nhưng với thực lực của ta bây giờ, chỉ trong một chiêu đã khiến một người trọng thương, không khó.”

Hắn nhìn chăm chú hai người Triển Hằng rời đi, không có truy kích.

Hắn vốn không có ý định giết chết hai người. Với thực lực của hắn bây giờ, muốn giết hai người thật ra rất đơn giản, chỉ cần du đầu là được, nhưng sau khi giết hai người cũng không có ý nghĩa gì.

Ngược lại sẽ đề cao tính toán của Chu Thần với nơi đây, có thể còn phái cao thủ mạnh hơn tới từ phủ thành bên kia.

Cho nên, tổn thương mà không chết, đó là kết quả tốt nhất.

Thậm chí vì che giấu thân phận của mình, Ngụy Hợp sử dụng chính là công lực Súc Ảnh Cương công lực mới đột phá cùng mấy loại kình lực còn lại làm chủ, không có vận dụng Phúc Vũ Kính.

Làm như vậy chính là để cho người ta phán đoán sai.

Sau khi đánh lui hai người, Tôn Trúc ôm quyền với Ngụy Hợp.

“Ân trách các hạ tương trợ, ngày sau sẽ báo đáp.”

Sau khi bỏ lại một câu, hắn quay người phóng tới vị trí của mấy người cuối cùng trong Quyết Ý đường.

Hắn không biết Ngụy Hợp là ai, tại sao phải giúp hắn, nhưng việc cấp bách trước mắt là phải cứu đám người cuối cùng của quyết ý đường.

Ngụy Hợp nhìn bóng lưng y rời đi, cũng không nhiều lời, quay người thả người rời đi.

Chỉ cần Tôn Trúc không chết, ngày nào Chu Thần cũng sẽ không ra tay với hắn ta.

Một chiêu vừa rồi, hắn cũng đại khái thử ra phân lượng tứ đại cao thủ Chu Thần.

Hai người này so với nghiêm trọng như núi hơi yếu một chút, một thân kinh lực cực kỳ hùng hậu, kinh lực đặc hiệu cũng tương đương hung hãn khó chơi.

Ngụy Hợp giơ tay lên, lòng bàn tay phải lúc này đã là một mảng băng hàn, đây là ảnh hưởng đặc hiệu quyền kinh của Triển Hằng vừa mới mang đến.

Cũng may chính hắn cũng có đặc hiệu giá rét, đối với loại lực lượng nhiệt độ thấp này có tính kháng cự rất mạnh.

“Tiếp theo, tìm một chỗ dốc lòng tiếp tục đột phá là được rồi...”

Ngụy Hợp liên tục bay vọt, cấp tốc đi xuyên qua nóc nhà.

Bầu trời một mảnh màu xám, mơ hồ có gió lạnh ẩm ướt, từ nơi xa tập kích đến.

Xuân hàn thậm chí so với mùa đông lúc trước còn lạnh hơn.

Không bao lâu, Ngụy Hợp bỗng nhiên ngừng chân lại.

“Các hạ theo ta lâu như vậy, nếu có việc chi bằng nói thẳng ngay trước mặt?”

Phía sau là một dãy nhà ngói xanh chập chùng, trống rỗng, không có bóng người.

Bên trong huyện Phù Sơn vốn bởi vì dịch bệnh nhân đình đại giảm, bây giờ trận huyết tinh sát tràng vừa rồi, càng dọa cho cư dân chung quanh gắt gao trốn ở nhà mình, không dám ra ngoài.

Lúc này mọi âm thanh đều yên tĩnh, chỉ có tiếng gió.

Ngụy Hợp lại hết sức chắc chắn nhìn phía sau, lẳng lặng chờ đợi, tin chắc có người.

Rất nhanh, một đạo hồng ảnh từ phía dưới nhẹ nhàng nhảy lên, chậm rãi rơi vào trên mặt một gian phòng.

Một nữ tử yếu điệu váy hồng, mặt đeo hắc sa, hai mắt như loan nguyệt, ôn nhu nhìn chăm chú Ngụy Hợp.

“Không nghĩ tới ta đã tận lực ẩn nấp mình, vẫn là không có cách nào giấu diếm Ngụy môn chủ.”

“Người là ai?” Trong lòng Ngụy Hợp run lên, gã không nghĩ tới mình giả bộ như vậy bị người nhận ra.

“Môn chủ không cần lo lắng, ta bởi vì công pháp đặc thù, cho nên mới có thể thoáng cái nhận ra thân phận của người. Nhưng những người còn lại không có bản lĩnh này.” Nữ tử nhu hòa nói.

Nàng nhìn trái nhìn phải.

“Nơi này không phải là nơi nói chuyện, không bằng chúng ta chọn một nơi khác?”

“Tốt.” Bây giờ tu vi Ngụy Hợp lại lần nữa đột phá, so với trước đó mạnh hơn mấy lần, lại thêm Súc Ảnh Lô Công gia tăng thêm, tốc độ càng nhanh hơn. Hắn tự tin, dù đánh không lại, cho dù bị vây công, cũng có thể nhất cử đột phá vòng vây.

Hiện giờ hắn kiên kỵ duy nhất chính là, người này đến cùng có phải là cảm giác khắc sâu hay không, vả lại cảm giác của hắn cùng với luyện tạng, đến cùng có bao nhiêu chênh lệch.

Nữ tử dẫn đường, nhẹ nhõm nhảy lên, đi tới một hướng khác.

Ngụy Hợp theo sát phía sau.

Thân pháp hai người triển khai, lập tức xuất hiện chênh lệch.

Thân pháp nữ tử nhẹ nhàng như nước chảy, khi thì thư giãn, khi thì bắn ra, tựa hồ tiết tấu nào đó. Tốc độ trung bình cực nhanh, đã vượt qua tất cả cao thủ Ngụy Hợp trước kia.

Coi như là Nguyễn Khánh Hồng lúc trước cũng không phải là người như vậy.

Nhưng so với Ngụy Hợp lúc này, thân pháp nữ tử vẫn chậm hơn một bậc.

Ngụy Hợp đơn giản giản vô hoa, vền vền giống như chuồn chuồn lướt nước, mỗi ba mươi thước mượn lực một chút, bảo trì tốc độ cân bằng cực nhanh, đi về phía trước.

Thân pháp của hắn lúc này giống như hành tẩu tự nhiên, nhẹ nhõm thoải mái.

Không bao lâu, hai người nhẹ nhàng đáp xuống một mảnh ven sông, trong bụi cỏ lau.

Nữ tử đứng ở phía trước, quay người nhìn về phía Ngụy Hợp.

“Ngụy môn chủ, có biết đám Chu Thần đang bắt vũ sư ở các thành, mục đích là gì không?”

“Người đang dùng thân phận gì để nói chuyện với ta?” Ngụy Hợp đạo. “Mặt khác, người còn chưa nói cho ta, sao người biết được thân phận của ta?”

“Ta tu luyện công pháp rất nhạy cảm. Cảm giác trên người Ngụy môn chủ hỗn tạp, vượt xa người thường. Cho nên, muốn nhận ra thân phận của ngài cũng không phải là việc khó.”

Nữ tử mỉm cười nói: “Mặt khác, ta tên Mạc sư Yên. Chỉ là một vị vô danh tiểu tốt, trên giang hồ không có danh hiệu gì, thật khiến môn chủ chê cười.”

“Mạc sư Yên... Người có mục đích gì?” Ngụy Hợp bình tĩnh hỏi.

Vào thời khắc mấu chốt này, các cao thủ trước kia hoàn toàn chưa từng nghe nói qua đều xông ra.

Lúc trước Tôn trúc liền bỏ qua, ít nhất quyết ý đường trước kia vẫn an phận thủ thường, chỉ là danh tiếng không hiện mà thôi. Tốt xấu gì cũng coi như thế lực bản địa.

Nhưng nữ nhân này, hẳn là cao thủ Việt giới hoàn toàn từ nơi khác tới đây.

“Ngụy môn chủ, vấn đề trước kia của ta, không biết ngươi có biết hay không?” Mạc sư Yên mỉm cười nói.

“Vấn đề vừa rồi là... ngươi nói tới chuyện Chu đại nhân bắt người đưa đi phủ thành?”

“Đúng vậy.”

“Chu đại nhân chấp hành công vụ, người bị bắt đều là loại người trừng phạt đúng tội. Về phần những người đó có kết cục gì, chuyện này không liên quan gì đến ngươi.” Ngụy Hợp bình tĩnh trả lời.

Mạc Sư Yên nhất thời không nhìn được cười.

“Ngụy môn chủ coi là thú vị. Ngươi cũng biết, Chu Thần đường đường minh cảm, không đi hưởng thụ vinh hoa phú quý, đột nhiên chạy tới Tuyên Cảnh, làm chuyện bực này trời giận người oán, thật sự chỉ vì bình loạn?”

“Ngươi làm sao biết chu thần là Minh cảm?” Ngụy Hợp trong lòng lẩm liệt, nhưng ngữ khí vẫn ổn định như cũ.

“Cho dù là trong ngày tầm thường, cao thủ Minh cảm cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Phân tán đến các nơi tự nhiên dễ làm người khác chú ý dị thường.” Đôi mắt yên của Mạc Sư lưu chuyển, xoay người nhìn về phía mặt sông xa xa.

“Ngụy môn chủ cũng biết, Vạn Thanh môn cho dù đứng thế nào, cũng nhất định là đối tượng Chu Thần xuống tay cuối cùng.”

“Ta không tin.”

“Ha ha... Môn chủ hà tất phải lừa mình dối người. Ác danh của Vạn Thanh môn bây giờ không phải là đang gánh tội thay cho Chu Thần. Nhưng hẳn không chỉ không khen thưởng mà còn không đứng ra làm sáng tỏ, chỉ để mặc Vạn Thanh môn

tiếp tục gánh tiếng xấu này. Tâm tư hấn thế nào, còn cần ta nhắc nhở?” Mạc Sư Yên cười nói.

“...” Ngụy Hợp không nói nhiều nữa, chỉ trầm mặc.

Mạc Sư Yên tiếp tục nói: “Ta biết suy nghĩ của Ngụy môn chủ, đơn giản chỉ là ẩn nấp bản thân, khiến cho Chu Thần có chút kiêng kỵ. Nhưng người chỉ sợ đã đánh giá thấp trình độ điên cuồng tìm ngày qua của Liễu Dạ. Sào huyết bên kia phủ thành sẽ không quản người bị náo loạn ở đâu.”

“Tổ chim?” Ngụy Hợp trong lòng khẽ động: “Ý người là, Chu Thần bắt người, tất cả đều là vì đưa đi cái tổ này?”

“Những thứ này còn cách xa chúng ta, nếu Ngụy môn chủ cố ý, không bằng sớm nghĩ cách.” Mạc Sư Yên nói.

“Kế hoạch gì?” Trong lòng Ngụy Hợp đã có quyết định, Mạc Sư Yên trước mắt, rõ ràng là đại biểu thế lực nào đó nhằm vào phía Chu Thần.

Nếu có thể hợp tác với hấn, có lẽ có thể giẫy dụa ra thêm sinh cơ trong thế cục này.

Ngụy Hợp tự tin có thể thoát khỏi tay Chu Thần, nhưng bây giờ hấn không chỉ có một người, còn có đám Vạn Thanh Thanh, còn có cả Vạn Thanh môn.

Thoát ly an toàn như thế nào còn không bị đám người Chu Thần bao vây tiêu diệt. Đây mới là mấu chốt.

“Ngụy môn chủ, chắc hẳn mình cũng có dự định khác, nhưng mà, bất luận là phương pháp nào, một Chu Thần đi rồi vẫn có thể tới Chu Thần thứ hai. Hang ổ phủ thành kia, một ngày chưa diệt, ngày đêm Liễu Dạ không chấm dứt sẽ có cường giả cuộn cuộn không ngừng tiến vào Tuyên Cảnh.” Mạc Sư Yên nhẹ giọng nói.

“Người rốt cuộc muốn nói cái gì?” Ngụy Hợp trầm giọng hỏi.

“Chúng ta có một biện pháp.” Mạc Sư khẽ mỉm cười. ”

Phương pháp này vừa có thể giúp Ngụy môn chủ tiếp tục sống yên ổn, lại có thể ổn định Chu Thần, không để cho thế cục chuyển biến xấu.”

“Biện pháp gì?” Ngụy Hợp híp mắt nhìn kỹ đối phương.

“VẬY CHÍNH LÀ, DUY TRÌ NGUYÊN TRẠNG.” Mạc Su Yên nhẹ giọng nói.

“...” Trong lòng Ngụy Hợp khẽ động.

Mạc Su Yên tiếp tục nói: “Chúng ta sẽ phái người hỗ trợ Tôn Trúc tiếp tục bỏ chạy, không bị bắt giết, Ngụy môn chủ cũng có thể tiếp tục lưu lại bên cạnh Chu Thần, duy trì địa vị của mình.

Chỉ cần Tôn Trúc và các thế lực còn lại một ngày không bị tiêu diệt, như vậy chúng ta có thể kéo dài thời gian càng lâu.

Mà làm điều kiện hợp tác, để Tôn Trúc không bị bắt chính thức, Ngụy môn chủ có thể cung cấp một ít tin tức nhỏ, chính là tốt nhất.”

“Ngươi muốn ta làm nội ứng?” Ngụy Hợp hiểu.

“Chỉ hợp tác thôi, nội ứng hay không phụ thuộc vào Ngụy môn chủ.” Mạc su mỉm cười nhìn Ngụy Hợp, chờ đợi y trả lời.

Ngụy Hợp cũng cần thời gian, kéo dài càng lâu, gã càng có thể lợi dụng Phá Cảnh Châu không ngừng tiến lên phía trước.

Có Tầm kinh gia tốc ngưng tụ vân văn, bây giờ hắn lập tức có thể ngưng tụ căn cơ, căn cơ ngưng tụ hoàn thành là có thể bắt đầu luyện tạng.

Lúc này thứ hắn cần nhất chính là thời gian.

Nếu là có người có thể giúp hắn phụ trợ Tôn Trúc, giúp hắn kiên trì lâu hơn, như vậy việc này có lẽ có thể thành.

“Ý tưởng rất tốt, nhưng giữa chúng ta, còn thiếu một chút cơ sở tín nhiệm.” Ngụy Hợp nghĩ đến đây, lên tiếng nói.

“Ngụy môn chủ cảm thấy, cái gì mới là trụ cột tín nhiệm?” Mạc su Yên hỏi lại.

“Ta làm sao biết ngươi có phải người tìm ngày Liễu Dạ một phương chạy tới lừa gạt ta? Ngươi làm sao chứng minh thân phận?” Ngụy Hợp nói.

“Điều này rất đơn giản.” Mạc Sư - Yên nhẹ nhàng vỗ tay một cái.

Nhất thời, một đạo thân ảnh màu lam nhạt hạ xuống một bên hai người, trên tay đang để lại một thứ gì đó trên mặt đất.

Ngụy Hợp tập trung nhìn vào, đó rõ ràng là một cái đầu người!

Là cái đầu Thanh Sương quyền triển hằng!

“Vật này đã đủ chứng minh thành ý của chúng ta chưa?” Mạc Sư Yên mỉm cười nói.

Nàng lại vỗ tay một cái, người áo lam bên cạnh thả người rời đi, đảo mắt biến mất trong bụi cỏ lau.

“Chỉ cần Ngụy môn chủ có thể kiên trì đến ngày bảy tháng. Chờ Minh chủ của chúng ta đến ngày Chu Thần chết!” Nàng chém đinh chặt sắt nói.

“Một ngày vào tháng bảy...” Ngụy Hợp hít sâu một hơi, nhìn đầu Triển Hằng lăn lộn trên mặt đất, trong lòng kinh ngạc như thủy triều bắt đầu khởi động, suy nghĩ lưu chuyển.

Thoạt nhìn sau lưng Mạc Sư Yên này cũng có một thế lực không nhỏ, hơn nữa cũng giống như thế lực sau lưng Chu Thần, đều có cao thủ tầng thứ cao hơn tồn tại.

Coi như Triển Hằng bị y đã thương, có thể dễ dàng chém đầu, thể hiện ra thực lực như vậy, cũng không thể khinh thường.

Bây giờ đối phương cần hắn ở bên cạnh Chu Thần, kịp thời truyền ra tình báo hành động, cũng coi là nội ứng.

Cứ như vậy, đã làm xáo trộn kế hoạch ban đầu của hắn.

Hắn vốn dự định ẩn thân vào nơi hoang dã, để Chu Thần kiêng kỵ khả năng xuất hiện ám sát tập kích. Dùng cái này để bảo toàn an nguy của Vạn Thanh môn.

Nhưng bây giờ xem ra... Chỉ sợ hành động lần này không ổn.

“Vấn đề cuối cùng.” Ngụy Hợp lần nữa mở miệng.

“Mời nói.” Mạc Sư - Yên gật đầu.

“Minh cảm, đến cùng thực lực như thế nào?” Ngụy Hợp nói.

“Minh cảm... Cảm giác dị hóa, sau đó cảm quan bản thân sẽ xuất hiện biến hóa đặc biệt ở các mức độ khác nhau. Những dị hóa này căn cứ theo cảm giác sau khi người tiến vào cảm giác của mình, cảm nhận được sự việc khác nhau mà biến hóa.”

Mạc Sư mỉm cười nói.

“Cho nên?”

“Cho nên, người cảm giác dị hóa đều có tu vi đối ứng với võ đạo, xuất hiện dị biến trên kinh lực.”

“Là ý gì?” Ngụy Hợp không hiểu.

“Rất đơn giản.”

Mạc Sư Yên giải thích.

“Sau khi Minh cảm, sẽ có hai biến hóa.

Một: Kinh lực của người sẽ vì tiến độ khác nhau mà thay đổi nhiều lần. Từ đó khiến người đối ứng cảm quan, sinh ra một số năng lực vượt xa người thường.

Hai: Độ mạnh của sức mạnh biến cường, sẽ càng có một luồng sinh mệnh lực, đủ để nghiền ép cao thủ cấp thứ nhất, sinh ra hiệu quả nghiền áp.”

*

*

*

“...” Ngụy Hợp bỗng nhiên trở nên trầm mặc.

Người này hiểu rõ Minh cảm như thế, chỉ sợ...

“Người đoán không sai, phụ thân ta từng có cảm giác khắc sâu, chỉ tiếc...” Nụ cười trên mặt Mạc Sư Yên thu lại, không nói thêm lời nào.

Nàng nhìn về phía Ngụy Hợp, tiếp tục nói.

“Ngụy môn chủ cho dù không có ta đến, cũng có dự định của mình. Nói đến chuyện này, phải xem người quyết định như thế

nào.”

Nàng giương tay lên, nhất thời một điểm bóng trắng bay về phía Ngụy Hợp.

Ba.

Ngụy Hợp đón lấy chính xác, phát hiện là một cái túi nhỏ màu trắng.

“Đây là cái gì?”

“Nếu môn chủ đáp ứng kế hoạch của chúng ta có thể thiêu hủy vật ấy. Nếu như không muốn, có thể ngâm nó ngâm trong nước.”

Mạc Sư Yên Hồi xoay người, một tay đánh ra, một luồng kinh lực vô hình lập tức cuốn đầu người nằm trên mặt đất lên.

“Như vậy, ta cáo từ trước.”

Nàng thả người nhảy lên, đảo mắt đã biến mất trong cỏ lau rậm rạp chung quanh.

Ngụy Hợp đứng tại chỗ, ý nghĩ trong đầu lưu chuyển, nhìn một chút túi sen trong tay, nhanh chóng mở ra.

Bên trong là một viên gỗ nhỏ hình vuông.

Trên hạt tròn có hoa văn phức tạp không hiểu được, tựa hồ là tự nhiên, còn mang theo mùi hương rất nhỏ.

Hắn kiểm tra một chút, vật này bên trong không có vật sống, chỉ có một tia hương khí tản ra, hương khí rất nhanh tiêu tán, cũng không còn lưu lại gì.

Ngụy Hợp dùng đặc chế phong kín hộp, đem nó để vào, đồng dạng quay người thi triển thân pháp rời đi.

Kế tiếp, điều hắn muốn làm chính là tiếp tục tu hành, tích lũy từng viên Phá Cảnh Châu, đợi đến lúc toàn bộ Cửu Đại Chân Công phá tan tiến bộ, đồng thời còn phải hoàn thành tích lũy văn văn cuối cùng, hoàn thành việc tái tạo căn cốt.

Đảo mắt, lại hai tháng trôi qua.

Vào thời tiết tháng năm, nước mưa không chỉ không ngăn chặn, ngược lại càng xuống càng lớn. Đường thủy tuyến của

Cảnh Hà càng ngày càng cao, có nhiều chỗ thậm chí đã bao phủ cả đường phố ven bờ.

Người quá khứ không thể không chèo thuyền đi, dùng làm giao thông.

ruộng tốt ngoài thành cũng vì vậy mà gặp vạ lây, khắp nơi một mảng tai họa lụt, đám nông hộ kêu rên liên tục.

Lương thực rau dưa, rau dưa gì đó trên thị trường đều nhao nhao tăng giá.

Liên tiếp mưa to dẫn đến phiền toái liên tiếp, làm cho chủ chính Vương gia hiện nay càng thêm đau đầu.

Cũng may trong khoảng thời gian ngắn, kho lúa của Tuyên Cảnh Thành dự trữ sung túc, lúc trước chép nhà diệt tộc quá nhiều, làm thương khó vốn trống rỗng nhao nhao lấp đầy.

Lại thêm loạn quân rút lui, không có binh sự tiêu hao, tích lũy cũng dần dần phong phú.

Trong một tửu lâu ở Trung Ương.

“Đại hộ tiêu hao lương thực, chính là người luyện võ của môn phái bang phái. Hiện giờ võ giả càng ít, vật tư tự nhiên dư thừa, giá hàng mặc dù tăng, nhưng vẫn còn trong phạm vi dân chúng tiếp nhận.”

“Như thế xem ra, Vương tổng binh sau khi nhậm chức, thôi động Chu Thần Chu đại nhân làm chủ đạo tiểu phi hành động, thật có hiệu quả. Trước kia bang phái ngư nhục bách tính, bây giờ càng ngày càng ít, trật tự trong thành cũng càng thêm yên lặng.”

“Vì tổng binh đại nhân uống chung!”

“Cùng uống!”

Một bàn văn thư sinh cùng nâng chén.

Những học sinh thư viện như bọn họ mới là người chủ lực thảo luận chính sự trong thành.

Ở một góc khác, phía sau một chỗ bình phong.

Một vòng mấy người vây quanh bàn rượu.

Lương Trân nhìn hai vị hảo hữu ngồi đối diện, nghe bên ngoài mơ hồ truyền đến tiếng nói chuyện.

“Xem ra thị trường Tuyên Cảnh hiện giờ cũng không tệ lắm, ngược lại rất thích hợp cho chúng ta nhập trú.”

Hắn vỗ vỗ thiếu niên chất phác ngồi bên cạnh.

“Ngoại trừ mở thị trường tìm tình hình: nghiên cứu thị trường, còn có một chuyện muốn nhờ hai vị bằng hữu.”

Hai người đối diện, một nam tử mặt mày tươi cười, trên người toàn là thịt mỡ, vừa nhìn chính là tư thế hoà khí sinh tài.

Một nữ tử khác tuổi đã quá trung tuần, trên người treo đầy các loại trân châu, mã não màu vàng, ánh mắt có chút bắt bẻ.

Hai người này lần lượt là hai thương nhân gạo lớn của Tuyên Cảnh Thành và một Chu gia, một Tần gia.

“Hợp tác nhiều năm, lão Lương đừng nói nhảm, có việc cứ nói thẳng ra là được, có thể giúp được thì ta sẽ không nói hai lời.”
Nam tử họ Chu sáng khoái xua xua tay.

Chu gia này của hắn, cũng không phải là Chu gia, một trong ba đại gia, chỉ là cùng họ mà thôi.

Bất quá, mặc dù không hiển hách bằng đại chu gia, nhưng hắn cũng là người kinh doanh số một số hai trong thương trường, không thể khinh thường.

“Ta ở đây cũng vậy, cửa hàng Lương gia người cho chúng ta không ít lợi ích, một chút việc nhỏ cũng có thể làm.” Nữ tử trung niên trong Tần gia chậm rãi nói.

Nhưng giọng điệu lại không sáng khoái bằng người đi trước.

Lương Trân mặt không đổi sắc, khiến người ta nhìn không ra tâm tư của hắn, cũng liên tục nói lời cảm tạ.

“Đứa cháu này của ta a, từ nhỏ liền võ thành si, đồng dạng cũng có mấy phần thiên phú, trước kia ở nông thôn, ta cũng không định hình cho nó, bây giờ đến tuyên bố, địa phương lớn Thái Châu này, nghĩ đến chung quy có thể tìm cho nó một sự thừa thật tốt.

Cho nên, còn phải mời hai vị giới thiệu một chút, nhìn xem nhà nào thích hợp.”

Thiếu niên ngồi bên cạnh hắn, tuổi ước chừng mười lăm mười sáu, thể trạng khỏe mạnh, ánh mắt tinh khiết, hai con ngươi tựa như có thể nhìn thấy đáy, tựa hồ không có tâm tư gì.

“Chuyện của Lương Thái chất nhi, ta có nghe qua. Hiện giờ trên phương diện công khai, nếu có thể truyền thụ võ nghệ, thì phải một chọi một bá sư mới được.” Cô gái họ Tần tiếc hận nói: “Hơn nữa tuổi như vậy, kỳ thật đã hơi lớn rồi.”

“Nghe nói trên mặt đất Tuyên Cảnh, lưu truyền một danh sách, là có Tuyên Cảnh Thập Đại cao thủ?” Lương Trân hiếu kỳ hỏi.

“Vấn không có đệ nhất võ không có đệ nhị, danh sách này làm sao có thể đếm được? Chẳng qua là nghe nhầm đồn bậy mà thôi.” Nam tử họ Chu xua tay nói: “Có điều, bởi vì chính sách, quyền viện gì đó không được mở, ngược lại có thể tới cửa bá sư.”

“Thì ra là thế, vậy, sau này ta cũng thử xem sao.” Lương Trân gật đầu.

Chỉ là hắn không biết, chất nhi Lương Phó bên cạnh, đáy mắt lúc này hiện lên một tia dị sắc.

Lần này Lương Thái đi theo thúc phụ đến tuyên bố, cũng không đơn thuần chỉ là bá sư học nghệ.

Từ nhỏ hắn đã có một loại thiên phú ẩn giấu đặc thù, tác dụng phụ của thiên phú này, dẫn đến hắn từ nhỏ cực kỳ quan tâm dị tính.

Lúc trước vẫn ở tại quê nhà, không có gì khác thường, cũng coi như vậy. Hôm nay đến Tuyên Cảnh thành, nơi này không thể so sánh với mấy huyện thành quê hương.

Lương Thái quả thực hoa cả mắt. Trên đường đi nhìn như rất thành thật, nhưng thật ra tâm tư của gã từ lâu đã theo một cô nương xinh đẹp, các phu nhân xinh đẹp bay tới một nơi không biết nào.

Rất nhanh, sau khi ăn xong cơm, Lương Trân dẫn hắn về trạch viện Lương gia mua ở trong thành, để hắn nghỉ ngơi thật tốt.

Lương Thái đáp ứng ngay trước mặt, trong nháy mắt đã đem gã vớt ra sau đầu.

Hắn vừa đóng cửa, liền thay đổi quần áo, từ cửa sau ra ngoài.

Chỉ là khi ra cửa, một đội mã đội vôi vãi vụt qua, dẫn đầu là một tiểu bạch mã, một thiếu nữ dáng người nóng bỏng, mái tóc dài được tết thành những bím tóc nhỏ xinh đẹp, lập tức hấp dẫn sự chú ý của hắn.

Lương Phó đứng bên tường, ánh mắt nhìn chăm chăm vào bộ phận mẫn cảm của cô bé, chỉ cảm thấy mê mẩn.

“Quả nhiên trong thành không giống nhau... quả nhiên không giống a...”

Nhưng y cũng chỉ dám nhìn thôi.

“Thế nào? Nữ nhân kia đủ mạnh chứ?” Một bên một tay đặt lên trên vai hắn.

Lương Thái giật nảy mình, vôi vàng đi về phía trước một bước, quay đầu nhìn lại.

Một công tử mặt trắng vẽ mặt ngả ngón, cười tùm tùm nhìn hắn.

*

*

*

“Su huynh!!” Lương Phó lập tức mừng rỡ, nhận ra người này.

“Tiểu sư đệ, đến trên mặt đất của ta cũng không báo cho su huynh biết một tiếng.” Công tử mặt trắng nhìn về phía xa xa nơi đoàn ngựa đã rời đi.

“Bất quá ánh mắt ngươi hơi cao à, cô bé vừa mới đi qua kia, là Vương Thục nghi đương thời của Vương gia. Được khen là một trong Tuyên Cảnh Tứ Mỹ Nhân. Ngươi vừa ra tay đã nghĩ ra độ khó cao nhất. Khó, khó, khó.”

“Sợ cái gì, yếu điệu thực nữ quân tử hảo cầu. Chúng ta lại không phải loại vong tình phụ nghĩa. Nếu là chuyện tốt có thể thành, ta tất không phụ nàng” Lương Cực nhướng mày nói.

Lúc này hắn đã hoàn toàn không còn dáng vẻ thật thà chất phác lúc trước.

“Điều này cũng đúng, sư đệ ngươi thiên phú dị bẩm, chỉ cần cùng nữ tử tu vi càng cao tương hợp, là có thể tiến triển thần tốc, tu vi tinh tiến, hơn nữa còn có thể làm cho đối phương một lòng một dạ với ngươi.

Như vậy, ta ngược lại có thể tạo ra một cơ hội cho ngươi. Chỉ cần Vương Thục Nghi kia lên giường của ngươi, chắc chắn sẽ không thể thoát khỏi bôn sự của ngươi.”

Lương Cực nghe vậy lập tức nghiêm nghị giương tay lên.

“Su huynh nói lời ấy sai rồi, Lương mỗ tuy ái mộ mỹ nhân, nhưng cũng không muốn ép buộc đối phương. Việc này còn phải nói cầu ngươi tình ta nguyện mới đúng.”

“Sư đệ quả thật rất được chân truyền từ sư tôn lão nhân gia.” Công tử mặt trắng cười nói.

“Nhưng hôm nay Tuyên Cảnh nhìn như bình tĩnh, kì thực hung hiểm, lần này sư đệ tới đây không phải là đơn thuần tầm hoa vấn liễu đấy chứ?” Hấn dò hỏi.

“Sư huynh tuệ nhãn, chuyến đi lần này của ta xác thực là để điều tra chuyện rất nhiều võ sư mất tích không hiểu sao. Còn những đồng môn khác vì biểu hiện bên ngoài thân phận không thích hợp bằng ta, cho nên việc này mới đến phiên ta.” Lương Cự giải thích.

“Điều tra thì được, nhưng người phải cẩn thận, bây giờ với tốc độ thân pháp của người, đa số mọi nơi đều có thể đi được, nhưng có vài nơi nhất định phải cẩn thận.” Công tử mặt trắng nhắc nhở.

“Xin lắng tai nghe.”

“Thứ nhất, tìm ngày Liễu Dạ tổng bộ, địa chỉ ngay tại Chu phủ lớn nhất Trung tuần san. Bên trong có người phụ trách Chu Thần ngày đêm Liễu Dạ, thực lực sâu không lường được. Trước đây ta muốn sờ vào làm ít đồ, kết quả mới tới gần, thiếu chút nữa bị phát hiện.” Công tử mặt trắng thở dài nói.

“Lợi hại vậy sao? Ngay cả sư huynh mà người cũng thiếu chút nữa bị phát hiện, thật là khủng bố.” Sắc mặt Lương Lỗ lập tức nghiêm nghị hẳn lên. Sư huynh này của gã công pháp cực mạnh, thân pháp vô thanh vô tức mà như lá rụng, ngay cả gã cũng thiếu chút nữa bị phát hiện, có thể tưởng tượng được ngũ cảm của đối phương cực kỳ nhạy bén.

“Đúng vậy, nhất định phải tránh xa. Thứ hai, đó là tổng phủ của ba đại gia tộc, nơi đó cao thủ nhiều như mây, cần phải cẩn thận.

Thứ ba là gian Thiên Bức thủy tạ của Vạn Độc môn. Đừng tùy tiện xông vào, nơi này đầy rẫy lưới độc, có thể nói là đầm rồng hang hổ. Không cẩn thận trúng độc là được.”

“Hiểu rồi! Nhưng ta phải bắt đầu điều tra từ đâu mới được? Sư huynh có đề nghị gì không?” Lương Chân cảm thấy đau đầu.

“Lại nói, nếu người thật có thể cùng Vương Thục Nghi thành tựu tốt... Cũng may, có thể xem là một chuyện tốt.” Công tử mặt trắng đánh giá Lương Thái, bắt đầu có tâm tư.

Sư đệ này của hấn, có thể xưng là thiên tài hàng đầu trăm năm khó gặp trong sư môn, cực kỳ phù hợp với công pháp của sư môn, tương lai không thể hạn lượng.

Lấy thiên phú và công pháp phối hợp, nói không chừng chỉ cần phối hợp với Vương Thục Nghi một lần, là có thể khiến hấn ta khăng khăng một mực.

“Sư huynh, đừng nói nữa, ta không phải là người như vậy!” Lương Phó khoát tay, nghiêm túc nói.

“Tôi mai sẽ đưa Vương Thục Nghi cho ngươi, thế nào?” Bạch diện công tử lạnh nhạt nói.

“Thật chứ!?” Lương Liệt mừng rỡ.

“Ta còn lừa ngươi sao?”

“Đại ân của sư huynh, suốt đời khó quên! Xin nhận được sự cúi đầu của tiểu đệ!” Lương Cực vui mừng, lập tức quỳ gối.

Vương phủ.

Vương thiếu quân nhẹ nhàng vuốt ve một thanh trường kiếm sắc bén tựa như thu thủy trong tay, ánh mắt thâm thúy, không biết suy nghĩ cái gì.

“Đại ca, vì sao ngươi lại đánh yểm hộ cho Vạn Thanh môn?” Vương Thục Nghi ở một bên cau mày nói.

“Vương gia chúng ta đối với bọn họ đã là hết lòng quan tâm, chỉ là một tiểu hộ, có thể chống đỡ đến bây giờ không bị vây quét, tất cả đều là Chu đại nhân nhìn trên mặt Vương gia ta. Ngụy Hợp hấn bây giờ còn không biết tốt xấu, luôn mời người giúp đỡ.

Hấn không biết ân tình cũng tiêu hao sao? Giúp hấn một lần hai lần, ba lần bốn lần, chẳng lẽ còn muốn giúp cả đời? Vương gia ta thiếu nợ hấn!”

Lúc này Vương Thục Nghi khá bất mãn.

” Thục Nghi, ngươi không hiểu.” Vương thiếu quân lắc đầu, có rất nhiều thứ mà hấn không hiểu được.

Giao tình giữa hắn và Ngụy Hợp, cũng không chỉ là mặt ngoài như thế. Rất nhiều thứ giao tình bên trong, là không có biện pháp nói với ngoại nhân.

“Những thứ này coi như xong, lần này ca còn đem trữ lương trong phủ chúng ta, chuyển cho Vạn Độc Môn bên kia, còn trả lại giá tiền rẻ nhất, đây có phải là có chút quá mức rồi không? Lúc trước ta còn đáp ứng bạn tốt, đi dạo chung quanh sinh ý một chút lương thực, bây giờ cũng không làm được!” Vương Thục Nghi bất mãn nói.

“Thu lương của tháng sau đã đến, ngươi cầm trước một đám là được, chuyện nhỏ mà thôi.” Vương thiếu quân cau mày nói.

Hôm nay đại kỳ Vương gia dần dần từ trên tay Vương Chi Hạc chuyển sang tay hắn.

Là đại biểu thế hệ trẻ nhất mới xuất thủ, là thế hệ đứng đầu của thanh niên Tuyên Cảnh Thành.

Vị trí hiện tại của Vương Thiếu Quân, lòng dạ và tâm tính đều đủ để y dần dần chủ trì đại cục, đứng vững bước đi.

Chẳng qua là quan hệ với Vạn Thanh môn, ngược lại thành nan đề lớn trước mắt của hắn.

“Không phải vấn đề vận lương, mà là bây giờ ý tứ của Chu đại nhân, đã quá mật thiết với Vạn Độc Môn chúng ta, có điều bất mãn.”

Đại ca, vì sao ngươi biết rõ cố phạm? Chúng ta không phải thiếu chút lương thực này, mà là lập trường có lỗi.” Vương Thục Nghi nghiêm túc nói.

“Việc này ta tự có chủ ý.” Vương Thiếu Quân xua tay không nói nữa.” Nói về chuyện lưu tinh trộm kia đi?”

” lưu tinh trộm? Lần trước Lưu Tinh đạo bố trí, bắt chưa thành, bây giờ sợ là càng thêm cẩn thận. Có gì đáng nói.”

Wang Thục Nghi không vui nói: “Ngược lại Chu Đình các có một tiệc rượu, là tổ chức kiệt xuất nhất của một nhóm người chúng ta, bọn họ nhờ ta mời ngươi, có thể lộ mặt hay không.”

“Ta sẽ không xen vào chuyện thiếu niên các ngươi.” Vương thiếu quân lắc đầu, bây giờ hắn đã thành thân, tuổi tác cũng

không thể bằng lúc trước.

Cùng với những thiếu niên chưa đến hai mươi này không có gì để nói.

“Người tự đi được là được, nếu có gì nhìn trúng thì trở về nói ta một chút.”

“Ca! Người nói bậy bạ gì đó!?” Vương Thục Nghi mắt cao hơn đầu, xuất hiện nhân vật như ca ca mình. Bây giờ trong Tuyên Cảnh thành, thật sự không có mấy người lọt vào mắt nàng.

Nói thêm vài câu với Vương Thiếu Quân.

Vương Thục nghi rời khỏi sảnh nhỏ, lúc đi ra vương phủ, một gã chờ đã lâu, vội vàng tiến lên.

“Nhị tiểu thư, thứ ngài muốn được truyền về rồi.” Gã sai vật cẩn thận nhét một tờ giấy vào tay Vương Thục Nghi.

Vương Thục nghi xem qua, phía trên rõ ràng là một nhóm địa chỉ.

Nàng thu mua người vận lương đại ca, xếp vào người một nhà, sau đó Vạn Độc Môn lấy được ở căn cứ cụ thể Hắc Dực sơn.

Chỉ cần làm rõ vị trí cụ thể Vạn Độc Môn, sau đó giao địa chỉ này cho Chu Thần Chu đại nhân, thừa dịp gã không chuẩn bị, nhất cử động thủ.

Đến lúc đó, cho dù Chu đại nhân không hài lòng với đại ca Vương Thiếu Quân, nhưng do mọi người mình cứu giúp, cũng không ảnh hưởng gì lớn đến toàn thể Vương gia.

*

*

*

Vương Thục nghi sớm đã nhìn ra tâm tư của Chu Thần Chu đại nhân đối với Vạn Độc Môn. Bây giờ bất quá chỉ là âm thầm chuẩn bị mà thôi.

“Làm tốt lắm, đây là phần thưởng.” Nàng tiện tay ném ra một chiếc lá vàng.

“Tạ ơn tiểu thư ban thưởng.” Gã sai vặt vui mừng nhận lấy.

Vương Thục nghi cầm tờ giấy, chuẩn bị phái người đầu nhiều phương hạch, sau khi hoàn toàn không có vấn đề gì thì nàng quyết định giao cho Chu Thần đại nhân.

Đây chính là đầu danh trạng.

Bên dòng suối, mấy con nai đang chậm rãi cúi đầu uống nước, nhưng không chú ý chút nào, trong bụi cỏ trên dòng suối có một người đang ngồi.

Ngụy Hợp ngồi xếp bằng bất động, trên người có một tia kinh lực giống như mây mù, lại như nước chảy, không ngừng giao hội, thanh thoảng phân tán.

Trong loại lưu động tuần hoàn này, tất cả kinh lực hình thành một viên luân cực lớn, không ngừng lưu chuyển bên ngoài thân thể hắn.

Chờ đợi hai tháng, tích lũy được hai tháng. Bây giờ, Tụ Vân Cốt Thể của hắn cuối cùng cũng đến thời khắc sống còn, cuối cùng vài đạo vân văn, ở trong mấy tháng này thể như chẻ tre.

Giờ khắc này, một tia tơ tằm kinh cực kỳ nhỏ, không ngừng như sợi dây nhỏ, ở trong cơ thể Ngụy Hợp xuyên thẳng qua chảy xuôi.

Nó gắn toàn bộ da thịt, huyết nhục, xương cốt vào với nhau, nối liền với nhau thành một thể thống nhất.

Tựa hồ hắn kiêm tu võ học hơn hắn, nguyên huyết bản thân cũng quá nhiều.

Tơ tằm cuộn cuộn không ngừng, căn bản tiêu hao không hết, có thể ngày đêm không ngừng rèn luyện vân văn.

Đặc biệt là sau khi Kim Duyệt Ngũ Hành Công nhập kinh, tiến việc của Ngụy Hợp càng ngày càng nhanh.

Ngụy Hợp ngồi ngay ngắn trong bụi cỏ, lúc này có thể cảm nhận rõ ràng, thân thể của mình đang được cải tạo bởi những sợi tơ tằm, từ trong ra ngoài, hoàn toàn phát sinh biến hóa.

Tụ Vân Cốt chính là cách chế tạo căn cơ thứ hai để sau này tu hành mới xây dựng căn cốt.

Rất nhanh, ước chừng qua một nén nhang.

Trong cơ thể Ngụy Hợp, khối xương cuối cùng được tuyền chọn xong thứ mười tám, mặt ngoài hiển hiện vân vân.

Điều này đại biểu cho tất cả vân vân của hắn đều đã luyện xong, chỉ thiếu chút nữa là nối liền với nhau, tạo nên sự cộng hưởng.

Mà bước cuối cùng này cần một con dị thú mới. Dùng nó để hóa thành huyết mạch Ti tuyền, khắc tất cả những đường vân trên xương cốt, tạo thành một hệ thống mới.

Hệ thống căn cốt mới.

“Dựa theo ghi chép của Tụ Vân Cốt thể, ta cần phải tìm được khí quản của Bích Vân Sư để kết nối với cốt cách của vân vân của ta. Nhưng hiện tại ta không có chỗ để đi tìm Bích Vân Sư. Chỉ có thể chờ sau khi phá cảnh viên mãn sẽ dùng hiệu quả thay thế của nó.”

Ngụy Hợp suy nghĩ một chút.

Bích Vân sư là thủy thuộc tính, khí quản của nó cực kỳ cứng cõi, không sợ cắt chém, lại còn có một chút công hiệu tĩnh khí của Ninh thần.

Mà thứ có thể thay thế.

Trong đầu của hắn hiện lên đủ loại hình dạng thay thế, nhưng cuối cùng vẫn rơi vào trên một hình ảnh dị thú đỉnh cấp nhất.

Bạch Vĩ Huyền Xà.

Hình thể con rắn này cực lớn, dài hơn ba mươi mét, hành tẩu như gió, nội bì của nó chính là có thể thay thế thành sản phẩm càng tốt hơn.

“Đáng tiếc...” Ngụy Hợp lần nữa cảm ứng được hạt châu này, còn thiếu một phần ba mới có thể lấp đầy. Cũng chính là còn thiếu một tháng.

Đây đã là kết quả hắn điên cuồng ăn thêm.

“Ngụy môn chủ, nơi trú đóng của ngươi, e rằng có phiền toái.”
Chợt có một giọng nữ từ chỗ trống chung quanh truyền đến.

“Mạc sư Yến, người làm sao tìm được ta?” Lòng mày Ngụy Hợp cau lại.

Hành tung lẩn này của hắn không có bất kỳ ai biết được, nhưng lại bị Mạc Sư thần bí này tìm ra.

Có thể thấy được đối phương tất nhiên có kỹ nghệ tìm người đặc thù nào đó.

“Không sao, trước khi Tôn Trúc bị bắt, Chu Thần sẽ không động thủ với ta. Vị trí đóng quân của hắn, nếu hắn muốn biết, không khó để biết. Chỉ khác một lần hắn có muốn động thủ hay không thôi.” Ngụy Hợp thản nhiên nói.

“Ngụy môn chủ tự tin như vậy, không sợ vạn nhất sao?” Mạc Sư Yến tiếp tục nói.

“Vạn nhất...” Ngụy Hợp trầm mặc một lát: “Nếu có gì không tốt, ta sẽ tàn sát cả nhà Chu Thần hắn!”

“Chu Thần kia đã bỏ qua chuyện sinh tử từ lâu, dám làm chuyện này thì không quan tâm thế nhân thấy. Hơn nữa, hắn vốn lẻ loi hiu quạnh, không có người nhà gì. Cho dù người giết cả nhà hắn thì có ích lợi gì?” Mạc Sư Yến nói.

“Vậy người có ý gì?” Ngụy Hợp lạnh giọng hỏi.” Bây giờ ta chính diện động thủ, xa xa không phải đối thủ của gã, cho dù gã muốn xuống tay, ta cũng vô kế khả thi.”

“Ngụy môn chủ, có dự định lấy răng hoàn răng không? Ba đại cao thủ dưới trướng Chu Thần, còn có Tuyên Cảnh bên này tìm đến tổng bộ Liễu Dạ, nằm ngay trong Tuyên Cảnh thành.”

“Ý của người là... khiến Chu Thần kia triệt để biến thành người cô độc? Khiến gã không thể không dựa vào ngoại lực?” Ngụy Hợp lập tức hiểu rõ.

“Nếu hắn ra tay, ta và người cũng động thủ.” Mạc Sư Yến trả lời.

“Chúng ta liên thủ, có thể cùng hắn chiến một trận?” Ngụy Hợp hỏi.

“Rất khó, nếu như giao thủ chính diện thì chúng ta khó mà kiên trì được mười hiệp, lúc đó sẽ bị một đòn hạ gục.”

“Ta hiểu rồi... Hắn uy hiếp ta, ta sẽ uy hiếp hắn. Chu Thần coi trọng là hoàn thành nhiệm vụ, bắt đủ võ sư, đồng thời ổn định cục diện Tuyên Cảnh Thành.” Ngụy Hợp nói.

“Đúng vậy, như thế, chỉ cần chúng ta uy hiếp hắn, muốn phá hư đại sự của hắn, liền có thể có được càng nhiều thời gian.” Mạc Sư Yến khẳng định nói.

“Nên uy hiếp ra sao?”

“Giảm giết hết tất cả mọi người ở Tầm Nhật Liễu Dạ. Không để lại người sống!”

“Có tác dụng không?” Ngụy Hợp nhíu mày.

“Có, Cự Hạ thành bên kia, Thanh Diễm cũng không phải dễ chọc, bây giờ tinh lực bọn họ đều đặt ở bên kia đối kháng. Lịch Sơn phái nhìn như yên lặng, nhưng phản đạn đã dần dần bắt đầu. Hơi vô ý, thế cục Cự Hạ thành sẽ thua sạch.

Bên phía phủ thành, ý đồ khiến thế cục ổn định của Tuyên Cảnh thành bên này trợ giúp Cự Hạ thành. Cho nên nếu chúng ta muốn thế cục hỗn loạn, chắc chắn phía Lịch Sơn phái cũng có thể thấy được cơ hội.”

“Ta hiểu rồi.” Ngụy Hợp gật đầu: “Vấn đề cuối cùng. Các người đã muốn ta ra tay giúp đỡ, như vậy ta muốn biết rốt cuộc mình cảm mạo bao nhiêu.”

“Người muốn sao? Lúc trước không phải ta đã miêu tả cụ thể cho người rồi sao?” Mạc Sư Yên nghi ngờ nói.

“Không đủ. Ta muốn biết cụ thể hơn.”

Bên kia trầm mặc, lập tức.

“Như thế... Cái này cho người.” Vèo một tiếng, một khối lệnh bài bằng ngọc màu tím từ giữa không trung bay vụt xuống, tinh chuẩn cắm ở bùn đất trước mặt Ngụy Hợp.

“Đây là vật gì?” Ngụy Hợp rút ra lệnh bài này, phía trên tựa hồ có chút dấu móng vuốt, lại tựa hồ có chút hoa văn, không có văn tự, không có ký hiệu đặc thù, tựa như một khối ngọc bài thiên nhiên mới mở ra.

Nhưng nếu thật sự là ngọc bài thiên nhiên, hình dạng lệnh bài này lại quá nghiêm chỉnh.

“Cầm giữ bài này đi về phía bắc, ngoài hai trăm dặm, trong dãy núi Hắc Ốc có một nơi tên là Tụ thủy hạ cốc, nơi đó có một con dị thú chiếm giữ, người đi thì sẽ biết nó mạnh tới mức nào.” Mạc Sư Yên Nhu nói.

“Ta hiểu rồi.” Ngụy Hợp gật đầu.

Phương diện này hẳn tin tưởng đối phương sẽ không lừa mình. Khoảng cách hai trăm dặm đối với người bình thường có lẽ xa nhưng với hắn mà nói, không thể tính là quá xa.

Đoạn thời gian này hắn đã kiểm tra qua, bây giờ hắn bộc phát nhanh nhất, khoảng năm mươi mấy mét một giây.

Đây cũng không phải là chạy thẳng, trong quá trình duy trì tốc độ này, hắn còn có thể kịp thời biến hướng ba lần. Lại duy trì tốc độ không thay đổi.

Đương nhiên, nếu số lần thay đổi nhiều hơn thì tốc độ sẽ sụt giảm rất nhiều.

Đây là lực kinh cùng khí lực một hơi dùng hết dẫn tới suy giảm, nhưng cho dù như thế cũng đã cực kỳ khoa trương rồi.

Chạy hết tốc độ, hai trăm dặm chỉ được một giờ, đây cũng coi là bước đi không quen đường, thỉnh thoảng dừng lại phán đoán phương vị, tránh các loại chướng ngại vật thời gian.

“Nếu không địch lại thì phải tung ngọc bài ra rồi tranh thủ chạy trốn.” Mạc sư Yên dặn dò.

“Được.” Trong lòng Ngụy Hợp có chút chờ mong.

*

*

*

Hắn đã thấy rất nhiều dị thú, nhưng hắn chưa từng thấy qua dị thú cường hãn chân chính.

Trên xe ngựa, linh đang khẽ lay động.

Ngoài xe.

Tiêu Thanh Ngư cúi đầu đứng yên, chờ hỏi đáp lại từ trong xe.

Nàng thay thế Ngụy Hợp, đến đây báo cáo tình huống tiến độ cho Chu Thần, lúc này mới chân chính cảm nhận được, môn chủ Ngụy Hợp trước đây rốt cuộc phải chịu áp lực như thế nào.

Lúc này đang ở ngay giữa trưa ngày hè, đứng dưới ánh mặt trời, vốn dĩ là cảm giác ấm áp liên tục.

Nhưng toàn thân nàng lại không cảm giác được chút ấm áp nào.

Từ năm ngày trước, Chu Thần xuất hành đều vào xe ngựa này. Xử lý công vụ gì đó, phần lớn là giải quyết ở bên trong.

Hai người đánh xe là tâm phúc mà hẳn ta mới điều đến từ phủ thành, đều là võ sư mạnh mẽ. Tất cả đều trầm mặc ít nói, không giao lưu với ai.

Bốn phía thùng xe treo vải đen, còn có rất nhiều chuông cổ màu đồng.

Vừa đi, tùy thời đều sẽ phát ra tiếng chuông đinh đinh đang đang.

“Nói như vậy, môn chủ của các người, hiện tại bởi vì tu hành võ đạo quá mức vội vàng, cho nên bản thân bị trọng thương, không có cách nào tới gặp ta, cho nên tìm người thay thế?”

Trong xe truyền ra tiếng nói bén nhọn đặc biệt của Chu Thần, chậm rãi thông thả, nhưng lại mang theo từng tia khí tức nguy hiểm.

“Xin Chu đại nhân thứ lỗi, đúng là môn chủ bị thương rất nặng, chúng ta đến đây thay thế cũng là hành động bất đắc dĩ.” Tiêu Thanh Ngư ôm quyền cúi đầu nói.

Trong lòng nàng cũng đang bồn chồn, thực lực của bản thân Chu Thần là đệ nhất Tuyên Cảnh.

Hơn nữa dựa theo đánh giá của mọi người trong môn phái, chênh lệch giữa Chu Thần và những người còn lại đều vô cùng lớn. Cho dù là gia chủ mạnh nhất của ba nhà, ở trước mặt gã cũng chỉ có thể thua mà thôi.

Mà lúc trước xét nhà diệt tộc, càng làm tăng thêm không ít uy thế.

Trước mặt hung nhân này, nếu không cẩn thận chọc giận đối phương...

“Thú vị.” Chu Thần chợt khẽ cười rộ lên: “Các người nói đổi người thì đổi người, có phải đã thông qua ta đồng ý chưa? Ta thấy Vạn Độc môn các người không muốn đảm nhiệm trọng trách trên Tuyên Cảnh Địa này đây chứ?”

“Đại nhân bớt giận, đây cũng là hành động bất đắc dĩ. Nếu là không muốn, môn chủ cũng không đến nỗi phải trọng thương, còn phải tại hạ đến đây nghe lệnh của ngài.” Tiêu Thanh Ngự không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Mặt khác, danh tiếng môn phái chúng ta không phải là Vạn Độc môn, mà là Vạn Thanh môn, đại nhân chớ quên.”

“Vạn Độc Môn cũng tốt, Vạn Thanh Môn cũng tốt, không quan trọng lắm. Ngụy Môn Chủ trước đây chấp hành công vụ với bản quan, bị thương trong thời gian công vụ, xem ra cũng nên về chỗ các người trông chừng một chút.” Thanh âm Chu Thần tiếp tục nói.

“Đại nhân chớ trách, môn chủ nhà ta vì chữa thương, hôm nay đã đi ra bên ngoài tìm thân y trị liệu, hiện tại sớm đã không ở trong môn phái. Ngay cả chúng ta cũng không biết hành tung của hắn.” Tiêu Thanh Ngự trực tiếp cắt đứt suy nghĩ của hắn.

“Nói như vậy, Ngụy Hợp hiện tại đã không còn ở trong môn phái?” Thanh âm Chu Thần dừng lại một chút, mơ hồ có một tia nguy hiểm tiêu tán đi.

Loại gặp mặt này vốn cũng bởi vì nhiệm vụ truy sát mà phải hành động nhiều lần không nhiều, bây giờ đang muốn gặp mặt đột nhiên không thấy người, nói là trọng thương.

Sau đó muốn tới tận cửa xem xét, lại nói đã ra xa cửa, không biết tung tích.

Đây chẳng phải là kiếm cốt? Ngay từ đầu đã tỏ thái độ?

“Bẩm đại nhân.” Tiêu Thanh Ngự trầm giọng nói: “Môn chủ nhà ta thân pháp hơn người, đi lại như gió, chúng ta xa không kịp, chúng ta cũng không biết hành tung của hắn thế nào, trước khi đi hắn cũng không lưu lại phương pháp liên lạc, cho nên...”

Nàng dùng một lời nói triệt đề đem toàn bộ câu chuyện chặn chết.

“Vậy, nếu ta muốn Ngụy Hợp lập tức lại đến gặp ta?” Thanh âm Chu Thần cắt đứt câu nói kế tiếp của nàng.

Trong lòng Tiêu Thanh Ngư căng thẳng, trầm mặc một lát mới trả lời.

“Đại nhân thứ tội.”

*

*

*

Trong lúc nhất thời, khí tức trước cửa Chu phủ ngưng trệ, rõ ràng có gió nhẹ thổi qua mặt đất, nhưng Tiêu Thanh Ngư lại cảm giác được, phảng phất có một cỗ lực lượng vô hình đang lặng yên không chế khí lưu chung quanh, lặng lẽ nắm chặt trái tim của nàng, khiến nàng không thở nổi.

Trước mắt một khi Chu Thần trở mặt, đó chính là tuyên cáo triệt để động thủ với Vạn Thanh môn.

Ngay lập tức là trận chiến sinh tử, Tiêu Thanh Ngư nàng là kẻ đầu tiên đứng mũi chịu sào, sợ là khó thoát khỏi nơi đây.

Cho nên, giờ phút này, câu trả lời của Chu Thần gần như quyết định sinh tử của ả.

Nguy cơ như vậy, nàng không thể không cẩn thận.

Thật lâu sau...

Một âm thanh từ trong xe truyền ra.

“Lui xuống đi.”

Tiêu Thanh Ngư như được đại xá, thở phào nhẹ nhõm, ôm quyền khom người, quay người rời đi.

Chớp mắt nàng đã biến mất ở cuối con đường.

Chu Thần ngồi trong buồng xe, nhìn một tờ giấy trong tay, trên mặt lộ ra một tia thần sắc khó hiểu, dường như đang cười, lại tựa hồ chỉ nhíu mày.

“Triển Hằng mất tích đã hơn hai tháng, bây giờ đã có thể xác định cái chết, bên phủ thành ta đã điều thêm một người tới bổ sung, mặt đất này thật sự là càng ngày càng có ý tứ.

Một cao thủ luyện tạng nói không gặp là không gặp, tựa như tro giấy bị đốt sạch, thổi một cái là tan biến.”

Chu Thần cầm tờ giấy trong tay vò thành bột phấn, vung lên cửa sổ, lập tức bột phấn phiêu tán theo gió, biến mất trong không khí.

“Đại nhân, Vương gia này cũng có ý tứ, Vương thiếu quân không ngừng yểm hộ Vạn Độc Môn, muối muối của hắn ngược lại chủ động tìm đến chỗ chúng ta.”

Trong xe còn có một hán tử lùn ục ịch, nhin không được cười nói.

“Nếu Vạn Độc Môn bỏ gánh, vậy để bọn chúng toàn lực đuổi bắt Tôn Trúc là được.” Chu Thần cười nói: “Cho bọn chúng hai tháng thời gian, nếu như không bắt được người, phải bắt người để hỏi.”

“Đại nhân anh minh.” Hán tử ôm quyền nói.

“Về phần Vương Thục Nghi kia, nàng cảm thấy cách làm của ca ca mình không đúng, vậy liền cho nàng điếm người, để nàng dẫn người theo nhìn chăm chăm việc này, nếu vạn độc môn phạm sai lầm, liền để nàng xuất động tiêu diệt.” Chu Thần nhẹ giọng nói.

“Pháp luật này của đại nhân rất cao! Vương thiếu quân và Vạn Độc Môn 《 Khuyết 》 ... một hơi của hắn, cũng nên khiến hắn hiểu ra, làm việc của người, kiêng kỵ nhất là lắc lư bất định.” Hán tử cường tráng khen.

Hắn chính là song quyền Từ Phi, cũng là trợ thủ đắc lực nhất dưới trướng Chu Thần, đồng thời cũng là một trong những trợ thủ đắc lực của bên Tuyên Cảnh.

“Đúng vậy, đến lúc đó, ta thật muốn nhìn xem Vương thiếu quân của hắn đứng về phía nào.” Chu Thần nhẹ nhàng nhắm mắt, tiến vào trạng thái điều tức.

Hôm nay Võ Sư chung quanh cơ hồ đã bắt được mấy lần, muốn bắt người lại đếm, đã càng thêm gian nan.

Hôm nay Tôn Trúc vẫn như cũ không bắt được, lại lưu Vạn Độc Môn xuống, cũng không có bao nhiêu ý nghĩa.

Trong vòng hai tháng, nếu Vạn Độc Môn không hoàn thành nhiệm vụ, bắt không được Tôn Trúc, vậy thì lấy bọn họ cho đủ số.

Nếu như vậy không biết điều, vậy thì không cần cho nó cơ hội nữa.

Ở chỗ sâu trong Hắc Ốc sơn mạch, trong một hạp cốc thâm sâu có sương mù lượn lờ.

Trên không hạp cốc, thỉnh thoảng có chim chóc bay múa xoay quanh.

Trong sương mù sâu thẳm, mơ hồ có thể thấy được tiếng nước vụn nhỏ chảy xuôi, nếu có người nhìn ra phía ngoài, thỉnh thoảng có thể thấy có sinh vật thoáng qua, không biết tung tích.

Miệng hạp cốc, biên giới sương mù.

Ngụy Hợp chậm rãi giảm tốc, dừng chân bất động, nhìn về phía trước.

“Nơi này, hẳn là Tụ thủy hạp cốc mà Mạc Sư Yến nói tới.”

“Sương mù dày đặc, thả điều lượn vòng trên không, xung quanh có ba dòng suối, hội tụ ở đây. Cho nên được gọi là Tụ thủy hạp cốc. Ta cũng tìm được ba dòng suối chung quanh, chắc không tìm nhầm chỗ.”

Ngụy Hợp không phải là loại người lỗ mãng, nhưng lúc này đây, thật sự là bất đắc dĩ.

Để kiểm chứng thực lực của Minh cảm đến cùng là mạnh như thế nào, cũng để xác định xem Chu Thần mạnh đến mức nào. Gã đã mang theo tám lệnh bài kia, còn chuẩn bị cho bản thân không ít.

Lúc này hẳn mới lạng lẽ đi tới đây.

Bình tĩnh lại, Ngụy Hợp lấy từ túi độc ra một khối vuông vàng nhạt.

Ngón tay dùng sức, khối vuông nhỏ bị bóp nát thành bột phấn, bắt đầu chậm rãi vẩy xuống, rơi trên quần áo, rất nhanh dung nhập vào bên ngoài, không biết tung tích.

Đây là vật chất độc tố mà hãn hóa giải Bạch Ngọc Công cùng chính pháp quyết không cách nào miễn dịch được. Có thể trúng khí độc chung quanh, là hãn chuẩn bị tốt trước.

Làm xong việc này, Ngụy Hợp lấy từ sau lưng ra một cây côn dài nhỏ.

Cây côn do kim loại màu đen chế thành, cuối cùng có một vuốt kim loại tinh xảo, chỉ cần Ngụy Hợp cầm nơi tay, thoáng dùng sức.

Cuối cùng vuốt tay sẽ dùng sức bắt lấy vật gì đó.

Vật ấy kết cấu tinh xảo, chính là vì không cần đụng chạm vào một số vật cực kỳ phiền toái.

Ngụy Hợp thử tay côn, chậm rãi tiến lên phía trước, bước vào trong sương mù, đi về hướng trong hẻm núi.

Hí...

Hô...

Bỗng nhiên, bước chân hãn vừa mới bước vào hạp cốc dừng lại một chút, bên tai tựa hồ nghe được tiếng vang đặc thù gì đó.

Một cảm giác hoảng hốt khó hiểu từ sâu trong đáy lòng Ngụy Hợp chậm rãi dâng lên.

Ngụy Hợp lập tức cảnh giác, đến trình độ của hãn bây giờ, bản năng thân thể sẽ xuất hiện cảnh giác và nhắc nhở đối với nhiều sự việc.

Hôm nay với thực lực thực tế của y đủ để đánh đồng với cao thủ luyện tạng điểm cao nhất.

Mà hần ở phương diện này, lại có thể giống như lúc còn nhỏ, xuất hiện cảm giác cảnh giác bản năng.

Điều này đại biểu cho những đồ vật bên trong khe núi này, chỉ sợ sẽ nằm ngoài dự đoán của hần.

Vì để tránh xảy ra vấn đề, Ngụy Hợp lập tức nín thở, từ nay về sau bắt đầu, không còn hít thở bất kỳ không khí nào chung quanh nữa.

Hần lấy móng vuốt kim loại, không ngừng thăm dò phía trước, sau đó chậm rãi mở đường.

Từng bước một, lúc cao lúc thấp, lúc thì thấp, chậm rãi đi vào bên trong hẻm núi.

Mặt đất trong hạp cốc so với màu sắc bên ngoài cũng không giống nhau.

Mặt đất bên ngoài là trên đất đen sinh trưởng có cỏ cây, bụi cây, hoặc là dây leo thực vật khác, ngẫu nhiên có thể thấy rễ đá tảng đá nhô ra trên mặt đất.

Nhưng từ sau khi tiến vào vùng đất này.

Ngụy Hợp phát hiện, màu bùn đất dưới chân bắt đầu trở nên xám trắng, bên trong tựa hồ xen lẫn rất nhiều hạt tròn xám trắng thật nhỏ, bùn đất cũng mơ hồ có chút ướt át.

Đi tới, giẫm lên, cho hần một loại ảo giác như nước bùn.

Tiếp tục đi về phía trước một đoạn.

Bỗng nhiên móng tay trong tay Ngụy Tộc tựa hồ đụng phải vật gì đó cứng rắn.

Hần chậm rãi tới gần, nhìn kỹ, trong sương mù phía trước, trên mặt đất, cảm nghiêng một khối bia đá đen sì.

Tới gần thêm một chút, Ngụy Hợp nhìn kỹ, trên tấm bia đá tựa hồ còn viết chữ.

“Định cảm năm năm... Ta đã không có cách nào không chế chính ta nữa. Lá cây... Nếu có duyên, ta và ngươi sẽ gặp lại.”

Trên bia đá có người dùng bút vẽ thô ráp, viết một hàng chữ đơn giản.

Lông mày Ngụy Hợp cau lại, tới gần xem xét.

Trong vết vân này mọc đầy râu xanh rậm rạp, có thể thấy thời gian đã qua rất lâu.

Ngữ pháp chữ viết, cũng không phải là Đại Nguyên Quan thường dùng bây giờ, mà là ngữ pháp và chữ viết thời gian càng sớm hơn.

Đại nguyên lúc trước triều đại tên là Ngô. Văn tự cùng ngữ pháp của Ngô triều lúc này tương đương với văn tự trên tấm bia đá trước mắt này.

Mà Ngô triều, cách nay đã hơn ngàn năm.

Tên triều đại kia cũng không bình tĩnh giống như Đại Nguyên...

“Chẳng lẽ tấm bia đá này lại tồn tại hơn một ngàn năm?!”
Ngụy Hợp trong lòng khẽ nhúc nhích, có chút chấn kinh.
Không nghĩ tới hạp cốc này, tựa hồ còn có một tia liên hệ tiền triều.

Lời nói trên tấm bia đá cũng có chút khó hiểu.

Tựa hồ có một người ở đây, tách ra với một người khác.

“Định cảm năm năm.... có ý gì?”

Chẳng biết tại sao, Ngụy Hợp trong lòng càng thêm cảnh giác, kinh lực toàn thân tự động ngưng tụ tầng tầng, tùy thời chuẩn bị ứng đối bất kỳ khả năng gì có thể đánh tới.

Đối với Minh cảm, hắn vẫn rất hiếu kỳ.

Dựa theo tình huống hiểu được, Minh cảm cảnh giới này, tựa hồ hoàn toàn khác với tất cả cảnh giới trở xuống.

Tựa hồ bước vào một mặt khác, sinh ra một đợt nhảy về chất.

Cho nên, để thăm dò rõ ràng thực lực cụ thể của Chu Thần, hắn chủ động đi tới nơi này.

Bình tĩnh trở lại, lướt qua tấm bia đá, trong sương mù, Ngụy Hợp chậm rãi đi về phía trước.

Phía trước là một sườn dốc, nghiêng xuống.

Xuyên qua sườn dốc, chung quanh dần dần xuất hiện vách đá.

Địa hình bốn phía tựa như một cái phễu to lớn, bốn phương tám hướng mở hồ nhìn thấy, toàn bộ vách đá đều hội tụ vào chính giữa.

Ngụy Hợp giảm tốc độ, cẩn thận cảnh giác tất cả nguy hiểm chung quanh.

Nơi này dường như bị sinh vật cường đại nào đó chiếm cứ, xung quanh không chỉ không có động vật, ngay cả con sâu nhỏ cũng không có.

Hơn nữa càng xuống dưới, mặt đất, tảng đá, đều dần dần biến thành màu trắng thuần túy, giống như tuyết trắng.

Ngụy Hợp lặng yên vận chuyển Kim Dưỡng Ngũ Hành Công, chuẩn bị rút lui sau lưng bất cứ lúc nào.

Trước mắt hẳn rõ ràng đã tiến nhập một lãnh địa dị thú cực kỳ cường đại.

Mặc dù tự tin với thực lực của mình, nhưng Ngụy Hợp vẫn suy nghĩ một chút, lấy từ trong túi độc ra một bình thủy tinh trong suốt màu xanh lam óng ánh.

Trong bình chứa một nửa chất lỏng sền sệt như dầu.

Đây là một thứ tốt mà hẳn lúc thí nghiệm bất ngờ đạt được, rất giống dầu hỏa, nhưng so với dầu hỏa kéo dài hơn, thiêu đốt thời gian dài hơn, nhiệt độ cũng cao hơn.

Đặt bình nhỏ lên vị trí dễ dàng nhất, Ngụy Hợp lại chuẩn bị tốt hỏa thạch, đặt ở một chỗ khác, tùy thời có thể lấy dùng.

Lúc này hẳn mới chậm rãi đi về phía trước.

Đi tiếp thêm hai trăm mét, ánh sáng chung quanh dần dần ảm đạm.

Sương mù càng ngày càng đậm, bao phủ xung quanh, đưa tay lên không thấy được năm ngón.

Ngụy Hợp dừng lại.

Hắn nhìn về phía sau, làn sương trắng tinh khiết cũng bởi vì ánh sáng nên dần dần trở nên có chút xám tro.

Hic...

Bỗng nhiên một trận tiếng hít vào rõ ràng vang lên cách Ngụy Hợp không xa.

Thân thể hắn cứng đờ, cẩn thận buông ra cảm giác, lắng nghe chung quanh, chăm chú nhìn chung quanh.

Tiếng hít thở kia thật dài, một hơi hít trọn một phần nhiều, mới chậm rãi dừng lại.

Hô...

Rất nhanh, đó là tiếng hô hấp.

Tiếng thở liên tục kéo dài không ngừng, hầu như che giấu hoàn toàn tiếng nước chảy rất nhỏ trong hạp cốc.

Một tay Ngụy Hợp nắm kim loại thủ thảo, không ngừng hướng chung quanh thăm dò.

Sương mù này có chút cổ quái, làm cho hắn cảm giác nhiều lắm cũng chỉ có thể thăm dò được mười mét bên cạnh mình.

Càng xa tựa như bông thật dày, cái gì cũng không thấy rõ, cái gì cũng không cảm giác được.

Bỗng nhiên, trên tay Ngụy Hợp dừng lại tất cả động tác.

Hắn ngẩng đầu, ngưng thần nín thở, nhìn chăm chú phía bên phải.

Ở phía bên phải hắn, trong đám sương mù dày đặc.

Lúc này, một đầu hồ ly màu xám đen, tựa như khói đen ngưng tụ thành, hiển hiện ra, nhìn chăm chú vào hắn.

Đầu hồ ly kia to bằng quả dưa hấu, trừ hai mắt hiện ra màu trắng, còn lại toàn bộ đều là màu xám đen.

Một người một hồ ly, đều không có động tác gì, chỉ lẳng lặng đứng tại chỗ.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Hồ ly kia tựa hồ có chút hiếu kỳ, chậm rãi bắt đầu tới gần
Ngụy Hợp.

Những bộ phận còn lại của thân thể nó dần dần lộ ra sương
mù.

Quái dị là, toàn bộ thân thể của nó tựa hồ đều được sương mù
xám đen bao quanh, thấy không rõ da lông.

Khoảng cách Hồ Ly càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.

Mười mét.

Tám mét.

Sáu mét.

Bốn mét.

Hai mét...

*

*

*

*

*

*

Ngụy Hợp và hồ ly cơ hồ đối mặt.

Hắn quay người lại, đối mặt với đối phương.

Bốp!

Đột nhiên bên cạnh, lại có một đầu hồ ly xuất hiện.

Màu xám đen giống nhau như đúc, hai mắt giống nhau như
hiện ra màu trắng.

Ngay sau đó, ở một hướng khác, lại chui ra đầu hồ ly thứ ba.

Tổng cộng có ba đầu hồ ly, xếp song song nhau, cùng nhau
quan sát Ngụy Hợp ở vị trí cao hơn ba mét.

Sương mù dần dần tản ra trên người hồ ly, lộ ra hình dáng.

Nguy Hợp lúc này mới thấy rõ sinh vật gì đang đối mặt với mình.

“Vương gia thiết kế mai phục ta, làm tổn thương đến phé phủ, hại ta dưỡng thương tới bây giờ mới tốt. Đợi đến ít ngày sau, sư tôn đến, nhất định phải báo mối thù cho mũi tên này. Hiện tại, trước tiên thu chút lãi đã.”

Bên ngoài vương phủ, trong một căn nhà dân đôi diện.

Sắc mặt công tử mặt trắng âm tàn, nhìn qua cửa sổ đối diện.

Trước cửa vương phủ, Vương Thục nghi đối một thân sấn bấn, lộ ra tư thái xinh đẹp.

Nàng cầm roi ngựa, trước mặt sau lưng đều có người vây quanh.

Là tiểu công chúa Vương gia, hôm nay nàng ở trong thành, trừ Chu Thần nhất hệ người, còn lại đều phải cho nàng vài phần mặt mũi.

Có thể nói là xuân phong đặc ý.

Mà theo huynh huynh nàng Vương Thiếu Quân, bây giờ đảm nhiệm chức quan, thực lực dần dần hiển lộ ra, dần dần được người tôn xưng là đệ nhất cao thủ thế hệ trẻ tuổi nhất Tuyên Cảnh.

Có tầng tầng sáng này bao phủ, các lộ kẻ nịnh bợ càng nhiều kẻ cầu xin tha thứ, Vương Thục nghi càng lộ vẻ ngạo nghễ.

“Cô gái này là Minh Châu nằm trong lòng bàn tay của Vương gia, trên người không có chức quan nào, không có học nghề, bây giờ đang lúc ra ngoài... hay là ra khỏi thành sẵn thú?”

Trong lòng công tử mặt trắng suy đoán, bất quá thấy bên cạnh nàng này chỉ có ba bốn hộ vệ hộ thân, ánh mắt của y khẽ nhúc nhích, cảm giác cơ hội đã tới.

Tuy rằng ba bốn người này đều là võ sư có khí thế hung hãn, ở trong Tuyên Cảnh thành này, có thể dùng võ sư làm hộ vệ, không ai không có tài thế lớn. Người bình thường căn bản không thể trêu chọc nổi.

Nhưng trong mắt công tử mặt trắng, những chuyện này đều không chịu nổi một kích.

Ngay cả tổng bộ Vương Phủ do cao thủ tập trung mà hắn cũng dám vào vừa ra, chỉ bất ngờ bị thương không kịp phòng bị.

Hôm nay chỉ là một chút người như vậy, càng khiến hắn không thể làm gì.

Trong lòng đã có quyết định, công tử mặt trắng mỉm cười, quay người đi ra cửa phòng.

Hắn quyết định bắt người, tặng cô gái này làm lễ hậu cho sư đệ.

Dù sao chỉ cần lên giường sư đệ, Vương Thục nghi chỉ là một tiểu võ sư, còn có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của hắn ta?

Về phần đắc tội Vương gia.

Chỉ là nơi tuyên Cảnh Nhất Thành này, cũng chỉ có một mình Chu Thần có thể làm cho hắn kiêng kị, những người còn lại, đều là tầm thường.

Hắn sao bằng hoành hành Thái Châu, luận võ công thực chiến, có lẽ không thuộc hàng ngũ, nhưng luận thân pháp, đó là có thể so sánh với rất ít người.

Trong Tự thủy hạp cốc.

Ngụy Hợp không dám cử động chút nào, lẳng lặng đối mặt với ba cái đầu hồ ly kia.

Trong sương mù dày đặc, hắn rõ ràng cảm giác được, ánh mắt ba đôi bén nhọn tựa như thực chất, lẳng lặng nhìn chăm chú trên người hắn.

Quan trọng nhất không phải là cái này, mà là càng ngày càng gần, tiếng tim đập nặng nề giống như gõ trống.

Bịch bịch...

Bịch bịch...

Bịch bịch...

Thanh âm đột nhiên đình trệ.

Ngụy Hợp hình như có cảm giác, chậm rãi cúi đầu.

Ầm!!

Một tiếng vang thật lớn.

Mặt đất âm vang sụp đổ, một cái miệng khổng lồ màu đen đầy răng nanh từ dưới đất phóng lên tận trời, một ngục cấm về phía Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp lực bắn ra, phóng lên tận trời, nghiêng về phía bên phải bay ra ngoài.

Cùng lúc đó, ba đầu hồ ly khác cũng mang theo khói đen kéo dài cổ, từ ba góc độ đồng dạng cắn về phía hắn.

Cái cổ của chúng nó đặc biệt dài, đặc biệt dài, linh hoạt bay múa như rắn.

Lúc này toàn bộ quái vật cuối cùng cũng đã lộ ra sương mù.

Ngụy Hợp từ trên cao nhìn xuống.

Đó rõ ràng là một con hồ ly khổng lồ cao ba thước.

Nó toàn thân màu đen, chỉ có sáu con mắt là màu trắng, cái đuôi hoàn toàn là một cái miệng lớn màu đen tựa như cự mãng.

Phốc!

Mũi chân Ngụy Hợp ở trên vách đá mượn lực một chút, người hiểm hiểm tránh một cái đầu hồ ly cắn xé, lại không thể tránh khỏi hai đầu kia.

Hai đầu hồ ly một trái một phải, tốc độ cực nhanh, mở ra miệng lớn hung hăng cắn tới hắn.

Hai tay Ngụy Hợp vận kinh lực, Kinh Hồng quyết đồng thời bộc phát, từng vòng vắn vẹo vô hình hội tụ trên song chưởng của hắn, lấy chiêu số Đoạn Tâm ấn đánh về phía chóp mũi hai đầu hồ ly.

Oành oành!!!

Cái miệng rộng của đầu hồ ly mở ra đủ để nuốt trọn cả cánh tay của hắn vào trong, nhưng khi chính thức chạm vào nhau, bàn tay và miệng hồ ly phảng phất cách hai tầng lực lượng vô hình.

Hai tầng sức mạnh hung mãnh va chạm, đè ép, nổ tung.

Oành oành!!!

Ngụy Hợp chỉ cảm thấy kinh lực hộ thể bỗng chui vào trong hai luồng kinh lực đặc thù lạnh như băng.

Hai cỗ kinh lực này giống như sinh vật có sinh mệnh nào đó, từ hai tay đâm vào, chui vào bên trong kinh lực hộ thân, cấp tốc điều chỉnh bản thân.

Chúng nó phảng phất có một loại dị lực đặc thù, có thể thôn phệ kinh lực khác tựa như tử thủy, chỉ bị từng chút trở ngại, một đường thể như chẻ tre, bay thẳng về phía thân thể Ngụy Hợp.

Kì thực đó thậm chí có thể đối kháng kinh lực cao cường luyện tạng đỉnh phong hộ thân, ở trước mặt hai cỗ kinh lực này, tựa như tờ giấy đâm.

Tựa như đao nhiệt cắt vào miếng thịt mỡ, bất cứ ai khi tiếp xúc với sức mạnh của chúng đều bị nó ăn mòn một cách dễ dàng.

Trong lòng Ngụy Hợp hoảng hốt, loại cảm giác này giống như hai chỗ vốn mặc áo giáp thật dày, kết quả hai chỗ áo giáp trong đó thoáng cái bị bóc ra, sau đó có hai thanh đao nhọn sắc bén, đâm thẳng đến hai nơi này.

Lông tơ toàn thân hấn dựng đứng, một cảm giác uy hiếp trí mạng trào dâng trong lòng.

Hai cỗ kinh lực này tà môn như thế, nếu thật sự bị nó xâm nhập vào thể nội, đến cùng sẽ phát sinh tình huống gì, ai cũng nói không rõ.

Ngay lập tức quyết định. Cốt kinh toàn thân Ngụy Hợp tựa như bạo tạc, phun ra bên ngoài.

Ầm!!

Giữa không trung, cả người hấn tựa như khí cầu tan vỡ, quanh thân thoáng cái đã bắn ra lượng lớn khí lưu.

Đó là trong nháy mắt hấn phóng ra tất cả kinh lực, sinh ra dị tượng khí lưu.

Lần này cũng chứng minh Ngụy Hợp phán đoán.

Kinh lực toàn thân hấn bộc phát ra, cứng rắn đè cho hai đầu hồ ly nghiêng ngã, lướt sát qua bên cạnh hấn.

Hai cỗ kinh lực quý dị trong cơ thể cũng bị hấn cứng rắn phát ra ngoài.

Thân thể Ngụy Hợp hạ xuống thẳng tắp, lấy ra khối ngọc bài Mạc Sư Yên đưa, ném ra bên ngoài, xoay người bỏ chạy.

Bởi vì không có sức mạnh, tốc độ hấn vừa bắt đầu không tính là nhanh, nhiều lắm cũng chỉ dựa vào cơ bắp cùng gân cốt rèn luyện nhiều năm, cùng sức lực cực lớn của Kinh Hồng quyết, mạnh mẽ chạy ra khỏi tốc độ của võ sư bình thường.

Cổ ba con hồ ly kia dài chừng hơn mười mét, tựa như ba sợi dây thừng nhỏ, bay múa giữa không trung.

Cả người nó cũng chỉ cao hơn ba mét, rộng hơn hai mét.

Thời gian này, cổ ba đầu đã dài hơn mười mét, xa xa nhìn lại có thể nói là quý dị.

Còn cái đuôi của nó nữa, cái miệng rộng như một con mãng xà khổng lồ, bên trong đầy răng nanh. Lúc này đuôi nó như có ý thức của mình, điên cuồng gào thét về phía ba con hồ ly.

Phanh, phanh.

Ba con hồ ly không cam lòng để Ngụy Hợp chạy thoát, đuổi theo phía hấn mấy bước, bàn chân thô to giẫm ra từng dấu chân khổng lồ trên mặt đất. Lại nhìn thấy khối ngọc bài bay tới trước mặt.

Nhìn thấy ngọc bài, sáu con mắt lập tức thay đổi, lộ ra bản năng tham lam cùng khát vọng, ba cái đầu đồng thời hướng khối ngọc bài kia tìm kiếm.

Trong đó có một cái đầu nhẹ nhàng đem ngọc bài ngậm lấy, tròn mắt tựa hồ khôi phục một tia thanh minh.

Dừng lại, ba con hồ ly nhìn Ngụy Hợp chạy trốn từ xa, chậm rãi thu lại sương mù, lặng yên biến mất trong sương mù.

Phù...

Hô...

Ngụy Hợp lao đảo lao ra khỏi khu vực sương mù, khí huyết hùng hậu trong cơ thể bắt đầu phát huy tác dụng, kinh lực mới một lần nữa sinh ra, khiến thân hình hấn dần dần ổn định hơn rất nhiều.

Đồng thời kinh lực hộ thân bên ngoài thân cũng tạo thành một màng mỏng vô hình.

Điều này làm cho Ngụy Hợp có một chút cảm giác an toàn.

Một đường chạy như điên, hấn nhảy vọt mấy cái, dừng lại giữa chạc cây to lớn, nửa ngồi nghỉ ngơi.

Một con cự mãng to như đùi từ phía sau lưng nhanh chóng nhào tới muốn cắn nuốt.

Phốc!

Nguy Hợp trở tay đánh ra một chưởng, đánh trúng trán cự mãng, đánh nó tan tành.

Cự Mãng nặng nề rơi xuống, thân rắn dài dòng nện xuống mặt đất, tóe lên không ít động tĩnh, đập sụp rất nhiều bụi cây cùng bụi cỏ.

Nguy Hợp thở hên hển, nhớ lại hai cỗ kinh lực quý dị vừa rồi.

Cuối cùng hắn cũng hiểu được, vì sao Mạc Sư Yên khẳng định như vậy, cho rằng cấp độ minh cảm hơn xa võ sư bình thường.

Hai lực lượng tà môn kia khiến hắn khó mà diễn tả bằng lời.

Chính hắn tu ra kinh lực, nếu như nói là một mảnh tử thủy, như vậy hai cỗ kinh lực hồ ly kia chính là bị áp lực cao tăng tốc, có ý thức của mình, còn có thể tự chủ tiến công sinh vật đặc thù.

Cái kia đã hoàn toàn là một loại đồ vật khác.

Tuy tên gọi đều là kinh lực, nhưng bản chất đã hoàn toàn khác biệt.

Tựa như một con động vật sống sờ sờ, một bên là toàn bộ bột mỡ của động vật này giảm lượng lượng nguyên tố...

Một bên là vật sống, một bên là tài liệu đơn thuần chất đồng cùng một chỗ.

Vậy thì ai mạnh ai yếu, căn bản không cần chất vấn.

“Minh Cảm... đây là một trong hai sự khác biệt của Minh Cảm sao?” Nguy Hợp trong lòng hoảng sợ, vèn vèn cái này một cái khác, lại để cho hắn hiểu được, cấp độ này căn bản không phải cấp độ dưới có thể chống lại được.

Càng đừng nói đến sau khi minh cảm, đối ứng còn có sự cường hóa của các giác quan khác nhau.

“Như vậy xem ra, thực lực chân chính của Chu Thần còn muốn mạnh hơn so với tưởng tượng của ta. Chẳng trách... Chẳng trách hắn không để ý đến tất cả mọi việc.

Nếu ta cũng có thực lực bực này, có thực lực chênh lệch lớn như vậy, chỉ sợ ta cũng sẽ vô lo, lẳng lặng nhìn bên ngoài gió

nổi mây phun, chỉ cần cuối cùng ra mặt Đinh Đinh là được.”

Trong lòng Ngụy Hợp chuyển động.

Cũng khó trách, trước đó Mạc sư Yên có nói, cho dù toàn bộ bọn họ có liên thủ vây công Chu Thần thì cũng không thể nào thành Thập Hợp, sẽ bị hấn đánh gục chỉ bằng một đòn.

Bây giờ xem ra, Ngụy Hợp ngay cả đòn thứ hai của hồ ly cũng không chịu nổi. Nói là mười chiêu, vậy vẫn là tận lực hướng phương hướng lạc quan suy nghĩ.

Thực lực của Chu Thần vượt xa dự liệu của hấn, điều này khiến trong lòng hấn nhất thời không nghĩ ra có biện pháp nào để ứng phó với tình thế hiện nay.

“Nhất định phải mau chóng đột phá cảnh giới, nếu không...”

Trong lòng Ngụy Hợp có một trận khấn cấp.

Hấn nhẹ nhàng lấy từ trong túi thuốc ra một mảnh vải bố màu trắng nhạt, sau đó cũng không thèm nhìn, trực tiếp nhét vào trong miệng, nhai mấy cái rồi nuốt xuống.

Đây là trùng lột xác của Vân Mẫu trùng, cũng là thịt của loại dị thú thượng đẳng nhất, là vật đại bổ.

Con trùng kia được lột xác một chút, dạ dày bị Phá Cảnh Châu cường hóa nhanh chóng hấp thụ, tiêu hóa phân giải nó.

Một lượng lớn nhiệt lưu nhanh chóng tản bổ cho thân thể đang khô cạn của Ngụy Hợp.

Hấn nghỉ ngơi trên chạc cây một hồi lâu, mới cảm giác hòa hoãn khôi phục lại. Cẩn thận kiểm tra, trên thân có không ít khớp xương cơ bắp, xuất hiện như bị xé rách, bị thương.

Có thể thấy được trong nháy mắt khi giao thủ cùng ba đầu hồ ly, hấn cho dù có lực lượng tăng phúc của pháp thuật cá voi, cũng bị chấn thương.

Lực lượng của đối phương vẫn chỉ là hai cái đầu, nếu ba cái đầu cộng với nhau, vậy lần này e rằng hấn phải ăn nói ở chỗ đó rồi.

Điều tức một lát, Ngụy Hợp đứng lên, nhìn ra phía ba đầu hồ ly ở Tụ thủy hạp cốc.

Suy tư một lát, hắn quyết định ở lại phụ cận đây để tìm tu, chờ đợi thời gian tích góp từng tháng cuối cùng phá cảnh châu.

“Vốn định đột phá Cửu Phạt kinh lực Thiên ấn trước, nhưng bây giờ xem ra, trước tiên cứ nâng căn cốt lên rồi tính tiếp.”

Nghĩ tới đây, hắn lấy từ trong túi thuốc ra một quả cầu nhỏ cứng rắn.

Đem viên cầu bóp nát, bên trong bao lấy một con tiểu trùng mắt to màu đen tựa như chuồn chuồn chuồn.

Ngụy Hợp lại lấy ra một cuộn giấy nhỏ đã chuẩn bị sẵn từ trước, dùng mực đặc chế phía trên viết một ít chữ nhỏ, sau đó đem cuộn giấy cột tại phần đuôi tiểu trùng.

“Đi đi.”

Hắn nhẹ nhàng buông tiểu trùng ra.

Vèo!

Tốc độ của con côn trùng kia cực nhanh, thoáng cái đã biến mất trên tay hắn, bay về phía chỗ Vạn Thanh môn trú.

Đây là một loại pháp quyết liên lạc mà Cửu Ảnh đưa cho hắn. Tốc độ rất nhanh, có thể so với một võ sư chân mà toàn lực chạy.

Hơn nữa loại trùng này bản thân có tính quy tổ, trong cơ thể còn ẩn chứa kịch độc mùi ghê tởm, cho nên cực ít có thiên địch.

Lấy việc truyền tin, tính an toàn và tốc độ đều còn tốt hơn.

Đưa tin xong, Ngụy Hợp ngay tại chỗ, bắt đầu dựng nhà gỗ.

Con dị thú lớn nhất xung quanh đây chính là con Cự Mãng vừa mới bị một chương của hắn đánh chết.

Chung quanh mấy trăm thước đều là lãnh địa của cự mãng này, Ngụy Hợp chương đánh gỗ, vót nhọn nhọn, đâm vào mặt đất.

Rất nhanh đã có cây cột, sau đó dùng lượng lớn lá cây, bắt quá một canh giờ, đã dựng lên một căn phòng nhỏ đơn giản.

Phòng nhỏ đã dựng xong, sau đó dùng thuốc bột xua đuổi độc trùng xua đuổi mấy chỗ xung quanh.

Một nơi ẩn cư, cứ như vậy xây xong rồi.

Mà ngay lúc Ngụy Hợp bắt đầu ẩn cư, Tuyên Cảnh thành vốn đã sóng êm gió lặng, lúc này lại bởi vì một chuyện đại sự, dẫn đến Vương gia bắt đầu đi lùng bắt người tìm khắp nơi.

Vương Thục nghi của Vương gia, cũng là một trong Tuyên Cảnh Tứ Mỹ, muội muội của Vương thiếu quân, bị người ta bắt đi rồi.

Hơn nữa là trên đường ra khỏi thành gặp người săn bắn, đột nhiên bị tập kích bắt đi.

Để lại dấu hiệu Lưu Tinh Đạo tại chỗ, kết hợp với lúc trước Vương gia đánh lén Lưu Tinh Đạo không có kết quả, mọi người đều hiểu, đây là sau khi sao băng dưỡng thương, mới chính thức trở về trả thù.

Sau khi Vương gia tìm khắp nơi không có kết quả, không ngờ rằng không đến hai ngày, Vương Thục nghi đã trở về.

Người này tự xưng, sau khi tên trộm lưu tinh kia dẫn nàng đi, trên đường gặp phải một tên lưu tinh trộm khác cừu địch.

Lúc hai người giao thủ đại chiến, nàng thừa cơ bỏ chạy, thật vất vả mới trở về.

Việc này truyền ra ngoài, đối với sự bắt giữ của Vương gia với lưu tinh đạo, một lần được tăng lên rất nhiều cấp.

Còn chủ động thỉnh cầu Chu Thần bên này, cùng phái người lùng bắt.

Lúc trước mâu thuẫn giữa Chu Thần và Vạn Thanh môn đã bị chuyện này làm phai đi sự chú ý.

Chu Thần một mặt tăng cường đuổi bắt Lưu Tinh Đạo, một mặt âm thầm lùng bắt có thể tìm được võ sư đủ số.

Cùng lúc đó, Lý Đồng hương lấy hương của đại tướng, lại lần nữa suất lĩnh ba mươi vạn đại quân, tới gần Thái Châu, uy hiếp Tuyên Cảnh.

Lần trước bị quân đội Thái An đánh lui, lúc này đây, dưới sự không cam lòng, hấn lại lần nữa bức bách.

Có chuyện hương lấy loạn quân, trong lúc nhất thời Chu Thần cũng không có thời gian động đến Vạn Thanh môn cùng lưu tinh, toàn lực tập trung tinh thần, đi ứng phó với thám báo hương tăng xung quanh tìm gián điệp.

Trong nháy mắt, một tháng đã trôi qua.

Rốt cuộc Ngụy Hợp cũng tới phá cảnh châu, lần thứ hai viên mãn.

Lần này tính toán hấn hoàn toàn viên mãn Tụ Vân Cốt Thê. Bởi vì mười tám đạo văn văn của hấn đã hoàn toàn viên mãn, chỉ còn thiếu cộng minh cuối cùng.

Mà Cộng Minh Dẫn Tử chính là nội bì Bạch Vĩ Huyền Xà hấn đã lựa chọn.

Lần này, tái tạo căn cốt chính là nguyện vọng nhiều năm từ trước tới nay của hấn. Lúc trước bởi vì căn cốt nên hấn gặp không biết bao nhiêu phiền phức và bị vây khốn.

Ngay cả tới Vô Thủy tông, cũng bởi vì căn cốt không đủ mà bị thanh tẩy thối lui.

Vì lẽ đó, hiện giờ hấn muốn hoàn toàn bù đắp lại thiếu sót này.

230

Trong nhà gỗ.

Sương mù nhẹ nhẹ chậm rãi chuyển động, dù ở trong phòng cũng không cách nào ngăn cản khí độc xâm nhập.

Cũng may Ngụy Hợp Bạch Ngọc Kính và chánh pháp quyết đều có công hiệu kháng độc, không thêm để ý chút độc tính nào.

Hắn đứng trong phòng, trước mặt là một cái bình ngọc giản dị, cắm vào một nén nhang thần hương.

Sau đó quỳ gối trước bàn hương, nhắm mắt lại.

Một tia kinh lực bắt đầu nối liền toàn bộ xương vân vân trong cơ thể hắn lại với nhau.

“Nếu dựa theo ghi chép chân công, ta cần mỗi một phần mười thời gian duy trì khoảng cách thời gian một canh giờ, không ngừng phục dụng thuốc dẫn, duy trì dược hiệu, liên tục ngưng tụ cốt mạch lạc mới. Nhưng hiện tại ta có Phá Cảnh Châu, ngược lại không cần phiền toái như vậy.”

Ngụy Hợp dựa theo điển tịch công pháp ghi chép, đem kinh lực duy trì tiết tấu cố định ở một chỗ.

Sau đó dựa theo trình tự, thời điểm bắt đầu dùng thuốc dẫn, ý thức của hắn hóa thứ, hướng về viên cầu Phá Cảnh trước ngực, nhẹ nhàng đâm một cái.

Đồng thời trong đầu hắn nghĩ tới dược dẫn bên trong của Bạch Vĩ Huyền Xà.

Rất nhanh, Phá Cảnh Châu hóa thành vô số dòng nước nóng chảy đến các nơi thân thể, tiếp theo ngưng mà không tán, bắt đầu chia ra từng nhánh, nối mười tám đạo vân vân cốt trong cơ thể Ngụy Hợp vào cùng một chỗ.

Nhiệt lưu không ngừng chuyển động, ngưng thực, sau đó dần hóa thành thực chất.

Mười tám đạo vân văn cốt, thông qua hóa thành thực chất nhiệt lưu, dần dần bắt đầu chảy huyết dịch lẫn nhau.

Vốn dĩ quá trình này cần ít nhất cả ngày trời mới có thể miễn cưỡng ngưng thực, nhưng lúc này, dưới công hiệu đặc thù phá cảnh châu, mười tám đạo vân văn cốt cấp tốc bắt đầu vù vù, chấn động, liên tục thay máu lẫn nhau.

Thân thể Ngụy Hợp cũng bắt đầu dần dần đem hệ thống căn cốt mới này dung nhập vào, dung nhập toàn thân, để nó trở thành một phần của mình.

Mà tài liệu da nội trong Bạch Vĩ Huyền Xà tốt nhất, làm cho Ngụy Hợp căn cốt thứ hai, phẩm chất càng cao hơn một tầng.

Vốn là Tụ Vân cốt thể, nhưng ở bên trong đoạn xương thứ hai thì cũng là trung đẳng.

Dù sao bản thân Phúc Vũ và Tụ Vân công cũng chỉ là trung hạ, nhưng lúc này có thêm Bạch Vĩ Huyền Xà, Tụ Vân cốt thể liền cao lên đến trung kỳ.

Vốn căn cốt Ngụy Hợp là dưới kém nhất, lúc này nhảy lên thành trung.

Lúc trước căn cốt đến nơi này đã tiêu hao hết, sau đó dùng căn cốt thứ hai để đắp nặn, tiếp tục tu hành.

Lúc này căn cốt Ngụy Hợp đạt đến trung thượng, liền đại biểu, về sau căn cốt của hắn, đều ổn định tại trung thượng cấp.

Mà đây chính là cơ hội đổi mệnh mà vô số người tập võ đều tha thiết mơ ước!

Mặc dù so ra kém những căn cốt thượng đẳng kia, nhưng Ngụy Hợp đã tương đối thỏa mãn.

Trong nhà gỗ.

Ngụy Hợp vẫn luôn quỳ gối bên hương án.

Làn da toàn thân hắn thay đổi càng thêm óng ánh.

Xương cốt, mạch máu, màng gân, hình thành hệ thống tuần hoàn so với trước đây càng thêm hùng hậu, càng thêm hoàn thiện.

Đến cấp độ này, Đoán Cốt đại thành, đạt tới đỉnh phong, Phúc Vũ Tụ Vân Công tăng thứ sáu triệt để tu thành.

Đến cấp bậc này thì cái thứ hai được cải tạo, võ giả đến mức này đã hoàn toàn thoát ly khỏi người bình thường.

Loại thoát ly này, không chỉ là phương diện tu vi kinh lực, càng là kết cấu cơ bản sinh lý cũng có khác biệt.

Các võ sư ở trên đỉnh Đoán Cốt, so với người bình thường ngay cả cấu tạo sinh lý cũng hoàn toàn khác biệt.

Sắc trời ngoài cửa sổ, từ mặt trời mới lên, đến mây dày đặc, đến khi mưa nhỏ rơi xuống, lại mưa qua thiên tình.

Mãi cho đến chiều trời chiều ngã về tây.

Ngụy Hợp mới từ từ quen thuộc, dần lấy lại tinh thần.

Tụ Vân Cốt Thể hoàn toàn mới, khiến hắn chính thức cảm thụ được tốc độ tu hành cực nhanh trước kia chưa từng gặp qua.

Từ dưới căn cốt đến trung tâm, khoảng giữa này vượt qua mấy giai tầng.

Sinh ra sự chênh lệch to lớn, vượt xa tưởng tượng của Ngụy Hợp.

Lúc này hắn khẽ hít vào một hơi, nguyên huyết cả người, âm huyết, kinh lực, ba thứ chuyển đổi với nhau vô cùng mau lẹ.

Hơn nữa vừa mới thử tu hành, thậm chí hắn có thể cảm nhận được, loại tốc độ tăng trưởng mà Thiên ấn cửu phạt còn có thể thấy được.

Bản thân hắn bây giờ đã đến trung tâm, hơn nữa năng lực tiêu hóa dạ dày sau khi cải tạo Phá Cảnh Châu, còn có tài nguyên huyết nhục dị thú cực kỳ dồi dào chống đỡ.

Loại tốc độ chuyển hóa này, cơ bản đạt đến cấp độ cực nhanh trong tất cả các võ sư.

Chỉ đứng sau những thiên tài có căn cốt đỉnh cấp của các đại tộc thượng đẳng kia mà thôi.

“Quá trình tu hành chân công, nguyên huyết chuyển âm huyết, âm huyết chuyển sức mạnh.

Bây giờ, muốn dùng tam huyết để tiến bộ thì phải chuyển hóa hết tất cả dấu ấn chân công còn lại thành kinh lực cho đến khi hình thành nên hộ thân kinh lực!”

Ngụy Hợp thoáng đánh giá một chút, hiện tại tốc độ chuyển đổi kinh lực của hắn đã nhanh hơn trước quá nhiều.

Cho dù không dùng Phá Cảnh Châu, hắn cũng có thể ở trong vòng nửa năm, đem toàn bộ chân công còn lại nhập hết vào.

“Như vậy, ta sẽ trực tiếp bắt đầu luyện tạng. Phá cảnh châu đây một lần, liền đột phá nhập kinh một lần, như thế tự mình cố công, lại thêm Phá cảnh châu đột phá, hai bên dùng sức một chút, cũng có thể tiết kiệm càng nhiều thời gian.”

Trong lòng Ngụy Hợp cảm khái.

Đến lúc này, hắn mới thật sự cùng lão sư Vạn Lăng đạt tới tu vi cảnh giới cao.

Kế tiếp, chính là luyện tạng, cũng phải tu thành tầng thứ bảy Phúc Vũ Tụ Vân công.

Như thế, hắn lại ở trong rừng rậm củng cố thời gian mấy ngày, một mực đóng cửa không ra, cho đến khi không có gì ăn mới lần nữa ra khỏi phòng.

Con Cự Mãng lúc trước bị hắn đánh chết, lúc này đã bị ăn chỉ còn lại xương.

Trừ những thứ đó ra, biên giới còn có không ít bạch cốt dị thú do săn được, đều là thức ăn của Ngụy Hợp những ngày qua.

Dưới sự phụ trợ của Bạch Ngọc Công cùng chính pháp quyết, hắn bây giờ đối với rất nhiều dị thú có độc cũng không cần phải đề ý, trực tiếp ăn. Thực đơn xem như bởi vậy mở rộng ra không ít, bổ sung máu thịt dị thú cũng càng thêm thuận tiện.

Chỉ chốc lát sau, Ngụy Hợp săn thú đến một con báo săn có hoa văn màu đen, một tay xách theo hướng nhà gỗ trở về.

Chỉ là hắn mới trở về, liền nhìn xuyên qua rừng cây phía xa, thấy trước cửa phòng mình là một nam tử che mặt trang phục màu xanh lá.

Ngụy Hợp dừng bước, dừng lại nhìn đối phương.

“Các hạ là ai? Dừng lại trước cửa phòng ta có chuyện gì?”

“Chính là Vạn Thanh môn chủ Ngụy Hợp Ngụy tiên sinh?”
Nam tử ôm quyền nói. Thân kinh lực lưu chuyển, rõ ràng cũng là võ sư.

“Là ta.” Ngụy Hợp nghi ngờ nói: “Có việc?”

“Tại hạ là do Mạc đại gia phái tới, chuyển tin cho ngài.” Nam tử che mặt giờ tay đánh ra một bức thư, sau đó xoay người nhảy lên, đi về phía xa.

Một tay Ngụy Hợp trao một cái, một cổ kinh lực đem lá thư định giữa không trung, sau đó nhẹ nhàng để nó rơi xuống đất.

Hắn nhanh chóng lấy thuốc bột từ trong túi ra, kiểm tra không có độc, sau đó mới đeo găng tay lên, cầm lấy mở ra.

“Một ngày vào tháng bảy, minh chủ sẽ tới, Ngụy môn chủ nếu có tâm, có thể một tháng sau, trên sông Bành gia ở nghĩa huyện Song huyện, hẹn trong thuyền số một, cùng bàn kế Tru Sào.” Mạc Su Yên.

“Một tháng sau?” Ngụy Hợp chà xát hai tay, kinh lực quét sạch bức thư đem giấy gỗ vò thành bột phấn, theo gió rơi xuống lả tả.

Thoạt nhìn vị Mạc Su Yên này hẳn là trong khoảng thời gian này đi lôi kéo giúp đỡ người khác. Một người cùng thương lượng, có thể nhìn ra lần này người tới sợ là sẽ không ít.

Ngụy Hợp đánh giá thực lực của mình.

“Tu thành tầng thứ sáu Phúc Vũ Tự Vân công, tuy giúp căn cốt của ta có thể tái tạo, nhưng phương diện thực tế chiến lực, kỳ thật không tăng lên nhiều.

Quan trọng là tốc độ. Cốt kinh bởi vì công pháp tăng lên, tăng cường một ít. Đặc hiệu kinh lực cấp tốc, cũng tăng lên không ít, đặc hiệu Phúc Vũ kinh vốn là cấp tốc, bây giờ lại phải tăng lên. chồng Kim Dưỡng Ngũ Hành công, tốc độ càng nhanh.”

“Tốc độ như thế, cho dù đối mặt ba con hồ ly kia, cũng dư dả có thể quần nhau. Hẳn là đủ để quần nhau với Chu Thần kia.”

Những ngày qua, Ngụy Hợp cũng không phải chưa từng đi qua Tụ thủy hạp cốc kia.

Chính là để kiểm tra tổ chất các phương diện minh cảm.

“Về phần tụ hội lần này, trước đó Mạc Su Yên cho ta ngọc bài, quả thật hữu dụng đối với ba con hồ ly kia. Hiện tại xem ra, có thể cho một chút tín nhiệm.”

Hắn cẩn thận suy tư trong chốc lát, cuối cùng quyết định đi một chuyến, xem xem cái gọi là đại sự giết tổ này đến cùng là cơ sở gì.

Thực lực của Chu Thần rất mạnh, khó có thể chống lại, nếu muốn một mình đánh chết người này, trong thời gian ngắn muốn nghĩ cũng đừng hòng, như vậy biện pháp tốt nhất chính là mượn lực.

Sau khi hạ quyết định, Ngụy Hợp lập tức bắt đầu chuẩn bị vì sự tụ tập của một tháng sau.

Có thể suy ra được chính là, tụ hội một tháng sau chắc chắn sẽ đi không ít cao thủ. Thần Ngưu Quỷ Xà sợ là cũng có không ít. Đến lúc đó làm sao xử lý, làm sao đảm bảo an toàn cho bản thân, đều cần phải làm bài tập đầy đủ.

Xoay người, hắn thẳng tắp trở về nhà gỗ, có chút tài liệu cần mang trở về nơi đóng quân một chuyến.

Dù sao cũng có không ít thiết bị thiếu hụt, chỉ có thể dựa vào bên kia mới có thể hợp thành.

Chỉ là mới đi được vài bước.

Bỗng nhiên Ngụy Hợp quay đầu nhìn lại không trung phía bên trái.

Nơi đó lại có một bóng người màu đen di chuyển trái phải, nhẹ nhàng lướt tới bên này.

Bóng người rất nhanh hạ xuống, cách Ngụy Hợp khoảng mười mét, dừng chân không tiến.

“Môn chủ!”

Người mới đến cung kính hướng tới Ngụy Hợp ôm quyền hành lễ.

“Chuyện gì?” Ngụy Hợp trước đó thông qua trùng tín, truyền vị trí mình về trong môn, cho nên bọn hãn mới có thể tinh chuẩn tìm tới nơi đây.

Cho nên nhìn thấy trên người hãn có tiêu ký Vạn Thanh môn, hãn cũng không bất ngờ.

“Hiện giờ xung quanh nơi đóng quân đều là thám tử tìm ngày đêm, lúc trước Tạ phó môn chủ muốn lặng lẽ chuyển dời cũng bị cản lại. Nhân vật trọng yếu trong môn đều không cho phép ra vào tự do, cứ như vậy sợ rằng tình huống không ổn.” Người tới trầm giọng nói.

“Tìm ngày đêm liểu?” Ngụy Hợp trầm mặt xuống.

“Căn cứ tình báo Vương gia truyền về, Chu Thần còn điều động ba bộ tinh nhuệ của Xích Cảnh quân, bắt đầu tiến hành đóng quân ở tất cả điểm bên ngoài của môn phái. Đặc biệt là Thiên Bức Thủy Tạ và Thiên Nhai Lô, là trọng điểm. Sợ rằng sẽ lập tức ra tay với bốn môn. Chỉ là không biết ngày cụ thể.” Người nọ nhanh chóng báo cáo.

“Ta biết rồi.” Ngụy Hợp bình tĩnh nói.

Hãn quay lưng về phía đối phương, hít sâu một hơi.

“Hỏi ngươi một vấn đề.”

“Môn chủ mời nói!” Người nọ dừng một chút, nhanh chóng trả lời.

“Ngươi sợ sao?”

“.....” Người nọ trầm mặc lại.

Qua một hồi lâu mới mở miệng lần nữa.

“Thiên Ân môn chúng ta, nếu không phải môn chủ cứu giúp trước đó, sợ là đã bị Xích Cảnh quân giết chết từ lâu. Đâu còn có quang cảnh như bây giờ.”

Hãn cười cười.

“Ai cũng sợ chết, ta cũng không ngoại lệ, chỉ là... Nếu vô luận thế nào cũng phải chết, tóm lại sẽ dễ chết hơn một chút...”

“Ta hiểu rồi... trở về đi.” Ngụy Hợp trả lời.

“Vâng!” Người nọ khom người thi lễ, xoay người nhanh chóng chạy về hướng lúc đến.

Chờ đến khi bóng người sắp biến mất không thấy gì nữa.

Ngụy Hợp nhắc chân, tiến vào phòng, thu dọn đồ đạc.

Rất nhanh, hấn lại đi ra, trên người xách theo một cái túi, nhẹ người nhảy lên, lập tức chạy về phía Tuyên Cảnh.

“Vốn còn tưởng rằng có thể chờ thêm một tháng nữa, nhìn xem Mạc Sư Yên bên kia có kế sách gì, bây giờ xem ra, Vạn Thanh môn không thể đợi lâu như vậy.”

Như thế cũng tốt.

Hấn không đánh lại Chu Thần, nhưng nếu Vạn Thanh môn xảy ra chuyện gì, trừ Chu Thần, những người còn lại đều phải chết!

Nếu muốn qua cầu rút ván, vậy đừng trách Ngụy Hợp lật bàn!

231

Bên ngoài Hắc ốc sơn.

Ven cầu đá, Chu Thần thả ngựa nhẹ nhàng giảm tốc độ, dừng ở đầu cầu, nhìn về phía đầu kia.

“Đi qua nơi này là tổng bộ của Vạn Độc Môn đúng không? Cái gọi là Thiên Bức Thủy Tạ chỉ là nguy trang, nơi trú quân chân chính vẫn ở nơi sâu trong núi rừng. Có tìm được vị trí cụ thể không?” Hắc nhẹ giọng hỏi.

“Đã xác định, giống như trước kia, không có chuyện đi, những người muốn phân tán chạy cũng đều đã chạy trở về, phạm vi chung quanh cũng vậy lại rồi.” Nữ tử váy tím che mặt bên cạnh nhẹ giọng nói.

“Vốn định sau này để Vương Thục nghi tự mình động thủ xử lý, đáng tiếc, người tính không bằng trời tính, có người muốn tụ tập nhân thủ lên gây chuyện. Để tránh nội loạn, xem ra chỉ có thể xử lý nội loạn trước, sau đó tiến hành giao sát ngoại địch.” Chu Thần nói.

Loạn quân tới gần, vô số thám tử dày đặc, hắc nhất định phải mau chóng một lần hành động đem Vạn Độc Môn triệt để phá hủy giao sát, không lưu lại chút tổn thất nào, như thế mới có thể nhanh chóng ứng đối hương thịnh giáo Lý Đồng.

Đáng tiếc Vương Thục Nghi kia từ sau khi bị bắt đi trở về, cho người ta một loại cảm giác kỳ quái, nhất cử nhất động cũng có chút khác biệt trước kia.

Điều này làm cho sự an bài ban đầu của Chu Thần, trực tiếp bị đánh cho loạn tùng phèo.

Sau đó Liễu Dạ mật thám lại nhận được tin tức: Một tháng sau, sẽ có một nhân vật phiền toái muốn đến Tuyên Cảnh.

Để giữ sức ứng phó với nhân vật phiền toái kia, Chu Thần quyết định tăng tốc lần nữa, lập tức xử lý nhanh tất cả nội loạn.

Trong đó có kế hoạch giết sạch toàn bộ Vạn Độc Môn.

Nếu đã quyết định động thủ, vậy phải nhanh chóng rời đi.

Khiến cho nó bất ngờ không kịp chuẩn bị, tốc độ nhanh nhất giết chết lực lượng phản kháng, sau đó bắt võ sư mang đến phủ thành.

Trừ những thứ này, lần này hẳn còn định bắt Vạn Lăng Vạn Thanh Thanh mẫu nữ, làm con tin bức bách Ngụy Hợp.

Như vậy, thứ nhất, có thể tối đa hóa mất đi ảnh hưởng tiêu thụ mặt mũi của Vạn Độc Môn, ném hết nước bẩn lên đầu Vạn Độc Môn, để giải nạn cho dân.

Thứ hai, còn có Ngụy Hợp trọng yếu nhất ở trong tay, cũng có thể khiến hắn ném chuột sợ võ bình, không dám triệt để xé rách da mặt, còn có thể không phải để mình sử dụng.

Đối phó với loại nhân sĩ giang hồ này, Chu Thần có kinh nghiệm phong phú. Hắn đã sớm nhìn thấu bản chất của nó.

Hắn quay đầu lại nhìn mấy người phía sau.

Lần này cao thủ đi theo hắn đến đây, nhân số không nhiều, hết thảy chỉ có mười người, đều là người tìm kiếm trong phân bộ của Liễu Dạ gần đó, tinh nhuệ nhất.

Trừ hắn ra, còn có Lãnh Độc Sư Âu Dương Chiêu, song quyền Từ Phi, Cửu Tiết Kiếm Từ Lộ, cùng với Đoạt Mệnh Cửu Chỉ Trương Nghiệp Vân vừa được bổ sung tới.

Bốn người này, trừ Âu Dương Chiêu ra, ba người còn lại đều là kẻ luyện tạng.

Trừ hai cái đó ra, còn lại sáu cái đều là Đoán Cốt võ sư, đều là tinh nhuệ chính thức tìm ngày trong Liễu Dạ.

Những người này, trên cơ bản là người phụ trách toàn bộ khu vực Tuyên Cảnh, tất cả chi phụ.

Lần tụ tập này là vì mục đích hoàn thành tiêu diệt Vạn Độc Môn.

Không chỉ như vậy, vì chu toàn.

Chu Thần còn triệu tập du gia, Chu gia, phát lực hai bên, phái cao thủ phối hợp vây quét, không cho phép xung quanh Vạn

Độc Môn có người chạy trốn.

Cá đã lọt lưới, đừng có chạy vọt ra nữa.

Về phần Vương gia, liền để cho hắn ở lại trong thành, để tránh xảy ra chuyện gì. Dù sao Vương gia cùng Ngụy Hợp giao tình không cạn, làm hỏng việc thì phiền toái.

“Đi thôi. Chắc hẳn sau lần này, số lượng Võ Sư bị bắt được từ Vạn Độc Môn có thể chóng đở được một thời gian rồi.” Chu Thần thản nhiên nói.

Hắn xoay người xuống ngựa, đeo găng tay đã chuẩn bị sẵn từ trước.

Lãnh Độc Sư Âu Dương Chiêu giơ tay lên, vẫy ra một ít bột mịn.

Đám người tùy ý bột phấn phiêu tán, thổi tới trên người mình.

“Có được lực bám vào, có thể ngăn cản được một canh giờ.” Âu Dương Chiêu thản nhiên nói.

“Trong vòng một canh giờ giải quyết, là đủ rồi.” Chu Thần khẽ điểm chân, thân hình bỗng nhiên xông về phía trước.

*

*

*

Những người còn lại theo sát phía sau, nhao nhao triển khai thân pháp, tựa như mũi tên nhọn, lao nhanh về phía Hắc Ốc Sơn.

“Su phụ, thế nào là võ lâm?”

Trên một con đường núi trong núi rừng, một thiếu niên cõng cái gùi lưng, đội nón che, tò mò hỏi.

Thiếu niên mới tám chín tuổi, đi theo sau lưng một nam tử đeo đao mang áo xám đội mũ rộng vành.

Hai người chậm rãi di chuyển trong núi rừng.

“Võ lâm... đám người tập trung như rừng, chính là võ lâm.”

Nam tử suy nghĩ một chút rồi giải thích đơn giản.

“Thế bao giờ chúng ta mới tới võ lâm? Có giao nộp phí gì không?” Thiếu niên lại hỏi.

Nam tử bật cười, dường như nghĩ tới điều gì, không tiếp tục cười nữa.

“Trong võ lâm, nếu người đủ mạnh thì không cần hao tổn gì.”

“Thế thì thế nào, mới xem là mạnh ư?” Thiếu niên lại hỏi.

“...” Nam tử trầm mặc lại.

Thật ra hẳn cũng không có đáp án vấn đề này.

Bỗng nhiên hẳn dừng bước, ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Trong rừng rậm phía trước, một vị công tử áo trắng tay cầm quạt xếp, lẳng lẳng đứng bên cạnh một tảng đá, tựa hồ đang chờ đợi điều gì.

Vị công tử kia đầu đội mũ bạc nhạt, hai lọn tóc dài rủ xuống từ bên cạnh mặt, sợi tóc ẩn hiện sợi tóc màu trắng.

Người này khuôn mặt như ngọc, đôi mắt như chim ưng, trầm thấp sắc bén.

Trong tay hẳn cầm chiết phiến cũng là một mảnh tuyết trắng, vô luận cán quạt hay là mặt dây chuyền, tựa như tuyết trắng, không có tỳ vết tỳ vết.

Nam tử đeo đao giao tay ngăn đồ đệ của mình lại.

“Đừng động đậy! Lui về sau!” Hẳn hạ giọng nghiêm nghị nói.

Thiếu niên không rõ vì sao, nhưng nhìn sư phó nghiêm túc như vậy, cũng nghe lời lui về phía sau.

Chỉ là hai người chưa lui được mấy bước, sau lưng bỗng nhiên một trận gió mạnh thổi qua.

Một đạo hắc ảnh tựa như nước chảy sương mù, ở giữa không trung lưu chuyển khúc chiết, nhẹ nhàng rơi vào phía trước công tử áo trắng.

Bóng đen mặc một bộ đồ đen, dáng người cường tráng cường tráng, mái tóc dài tùy ý xõa xuống, theo gió tung bay.

Từ cấp tốc đến bất động, bóng đen chỉ mất không đến nửa giây, phảng phất trước đó hắn đã đứng ở nơi đó, chưa từng động đậy qua.

“Vương thiếu quân!”

Bóng đen ngẩng đầu lên, rõ ràng là Ngụy Hợp vừa mới từ bên cạnh Tụ Thủy hạp cốc chạy tới.

“Người tới là muốn giúp ta, hay muốn ngăn cản ta?”

Hắn nhìn chằm chằm vào hảo hữu không đến mười mét trước mặt.

Giúp hắn chính là muốn cùng nhau giết chết những kẻ tìm kiếm ngày đêm. Nhưng đánh đối tượng tự như vậy chính là Vương gia hoàn toàn phản lại trận doanh ở phủ thành.

Mà ngăn hắn lại chính là ngăn cản hắn trở lại nơi ở của Vạn Thanh môn. Hắn muốn trơ mắt nhìn môn nhân của mình tuyệt diệt.

Quạt xếp trong tay Vương Thiếu Quân siết chặt. Hắn cúi đầu, trong lúc nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

” Trả lời ta!” Ngụy Hợp gầm lên giận dữ, chấn động rừng cây chung quanh.

Từng chiếc lá rụng tựa như mưa rơi theo gió bay xuống, bay la tả xung quanh hai người.

“Người không nên trở về.” Vương Thiếu Quân thấp giọng nói.

“Ta có về hay không, không phải do ta quyết định, cũng không phải do người quyết định.” Ngụy Hợp lạnh lùng nói.

“...” Vương thiếu quân không biết trả lời thế nào.

Ngụy Hợp không nói thêm gì, đi qua bên cạnh hắn ta.

“Nếu như ta là người, ngay cả đến cũng không tới.”

“Người trở về cũng là chịu chết!” Vương thiếu quân không nhìn được lên tiếng nói.

Ngụy Hợp không trả lời, trực tiếp triển khai thân pháp, cấp tốc bay vút về phía trước. Đảo mắt đã biến mất trong rừng rậm.

Vương Thiếu Quân đứng nguyên tại chỗ, muốn đuổi theo nhưng lại cố gắng nín lại, đè chân xuống.

Sắc mặt hắn biến đổi, rõ ràng Ngụy Hợp đáp lại hắn. Câu nói vừa rồi là ám chỉ hắn, không được đến, cũng không nên đến.

Chỉ cần hắn không ngăn cản, chính là ủng hộ Ngụy Hợp.

Mà chỉ cần lúc này hắn lặng lẽ rời đi, coi như chưa bao giờ tới nơi này, liền có thể lấy ra chính mình, cũng có thể đem Vương gia lấy ra.

Chỉ là...

Vương thiếu quân dùng sức nắm chặt tay, hắn và Ngụy Hợp nếu chỉ là bằng hữu bình thường thì thôi.

Bốp!

Hắn nhún người nhảy lên, mượn lực giữa chạc cây, cấp tốc nhảy về một hướng khác.

Rất nhanh cũng biến mất không thấy gì nữa.

*

*

*

Để lại nam tử đeo đao và hai đồ đệ thiếu niên, một lớn một nhỏ.

Hai người trầm mặc hồi lâu.

“Thấy chưa? Đây là võ lâm đấy.” Nam tử trầm giọng nói.

“Võ giả như rừng, có cao thấp, vừa có cao thấp, liền phân sinh tử.”

“Su phụ... con muốn về nhà trồng trọt...” Thiếu niên không nhận được mà rụt rè.

Nam tử gõ một cái vào ót thiếu niên.

“Trở về làm gì? Tập võ, người tốt xấu gì cũng làm cá một người.

Đi, tiếp tục hái thuốc, đừng đi hướng kia.”

Rừng cây hai bên nhanh chóng lùi lại phía sau.

Ngụy Hợp vừa vận thi triển, Kim Duyệt Ngũ Hành công có kiên lực kinh người, dễ dàng chạy như bay mấy trăm dặm, trở về phụ cận Vạn Thanh môn trú địa.

Ba.

Hắn điểm một chân lên một cành cây, lại tiếp tục bay vút về phía trước hơn mười mét.

Bốp.

Một dao chém ngựa âm âm ngăn trước người hắn cách đó không xa.

Trăm mã đao màu đồng nhạt dài đến ba mét, nhọc điểm bị một tên cự hán nắm trong tay.

chiều cao cự hán không khác lắm với Ngụy Hợp, dài hơn hai mét, nhưng thân thể rộng cũng hai mét.

“Ngươi là...??” Ngụy Hợp giật mình, cấp tốc dừng lại, rơi xuống đất, cẩn thận nhìn đối phương.

Người này tóc tai bù xù, mắt như chuông đồng, làn da ó vàng, một cái tai mặc ba cái vòng vàng, trên người lộ ra làn da rắn chắc.

“Chu Hành Đồng!?” Ngụy Hợp chợt nhận ra đối phương. Rõ ràng chính là đồng nhân Chu gia đã biến mất từ lâu!

“Nơi này là khu vực thủ bị của Chu gia ta.” Chu Hành đồng hơi ngẩng đầu, trầm giọng nói.

Hồi trước, khi đó sư phụ hắn ta vẫn còn sống, vẻ mặt hắn ta còn rất cuồng dã.

Bây giờ vẻ vụn vại năm, hắn đã hoàn toàn không còn cuồng bạo như trước.

“Ta mặc kệ ngươi là Chu gia hay là du gia.” Ngụy Hợp hơi hít vào một hơi.” Ngươi ở chỗ này, là muốn ngăn ta?!”

Ánh mắt hắn lăm liết, nhìn chăm chú vào hai mắt đối phương, chờ đợi đáp lại.

Hắn nghĩ tới khi trở về có thể sẽ gặp được rất nhiều cao thủ, nhưng không nghĩ tới, ngay cả Chu Hành Đồng cũng lại lần nữa ra tay.

“Ta đáp ứng Chu đại nhân.” Chu Hành đeo đồng tay chống đao chém ngựa: “Nếu muốn thông qua, trước tiên phải qua trường đao trên tay ta...”

“Người biết bây giờ người đang làm gì không?” Thanh âm Ngụy Hợp tựa như băng tuyết, mang theo hàn ý thấu xương.

“.....” Chu Hành Đồng im lặng.

Bây giờ Vạn Thanh môn đang bị vây quét, mà hắn ở đây ngăn cản, muốn ngăn cản Ngụy Hợp trở về cứu người, đây chính là tử thù không chết không thôi.

Nếu Ngụy Hợp bị giết như vậy thì thôi đi, nếu hắn không chết... Vậy sau này Chu gia...

“Việc này không liên quan gì đến Chu gia người.” Ngụy Hợp nói: “Người không đuổi kịp ta!”

Thân hình hắn nhảy lên, kinh lực toàn thân chấn động, cả người lấy tốc độ so với vừa rồi nhanh hơn mấy bậc, hóa thành hư ảnh, lướt qua trăm mã đao, phóng tới phía trước.

Bàn tay đồng thau đang nắm chặt chuôi đao, như muốn ra tay.

Nhưng không biết vì sao, hắn lại nhớ tới tình cảnh lúc trước mình cướp đoạt thi thể lão sư trên chiến trường.

Khi đó, hắn có chút tương tự với Ngụy Hợp trước mắt.

“Để hắn đi đi.” Trong góc tối, một văn sĩ trung niên chậm rãi đi ra: “Sống hay chết do hắn quyết định. Chu đại nhân cũng biết chỉ dựa vào thân pháp của chúng ta thì không thể lưu lại người này được.”

Chu Hành Đồng xoay người, không trả lời, nhưng tầm mắt cũng đã không nhìn thấy bóng lưng Ngụy Hợp rời đi.

Kỳ thật âm công của hắn là có cơ hội ngăn cản Ngụy Hợp.

Chỉ là...

Liệt hỏa trái rộng xung quanh nơi cư trú của Vạn Thanh môn, vây kín nơi trú quân thành một cái vòng tròn thật lớn.

Sắc trời dần tối muộn.

Chu Thần đứng ở cửa vào sơn môn Vạn Thanh môn, bình tĩnh nhìn toàn bộ nơi đóng quân.

Sắc mặt hấn bình thản, ánh mắt bao quát toàn bộ vạn thanh môn tinh nhuệ nhất.

Hai bên trái phải, là tứ đại cao thủ tìm ngày đêm và sáu vị cao thủ rèn cốt còn lại.

Tùng bóng người, vờn quanh bốn phía, kinh lực trên thân di động, tản mát ra uy thế bức người.

“Vạn Độc Môn, thật to gan!” Thanh âm bén nhọn của Chu Thần quanh quẩn khắp nơi trên mặt đất.

“Giấu diếm quân tình, tự mình bắt giữ Võ Sư, tu hành độc công, xem mạng người như cỏ rác. Trong vòng nửa năm, giết liền mười hai nhà tổng cộng hơn bốn trăm người!”

“Hung tính như thế, tàn nhẫn máu tanh như thế, làm phản cho vạn dân trên đất tuyên bố!”

“Hôm nay ta muốn.” Chu đại nhân!”

Trong nơi trú quân, đám người Tạ Yến, Tiêu Thanh Ngư, Vạn Lăng đã sớm tụ tập lại với nhau.

Vạn Lăng lên tiếng đầu tiên, không nhịn được cắt ngang lời Chu Thần.

“Chu đại nhân có nghĩ tới những lời này hay không, sẽ có một ngày, sẽ có những người khác cũng nói thế với ngài!?” Về mặt Vạn Lăng nghiêm túc, lạnh lùng nói.

“Bản quan làm quan, cả đời quang minh lỗi lạc, sẽ có một ngày ở trước mặt ta có người nói ra lời ấy. Đó cũng là hấn sai, không phải bản quan sai!” Chu Thần quả quyết nói.

“Hay cho một câu hấn sai, không phải ta sai!” Tiêu Thanh Ngư thân là phó môn chủ, đứng ra cao giọng nói.

“Chu đại nhân võ công cao cường, không ngờ cái miệng này cũng võ đạo vượt xa tưởng tượng của chúng ta. Vậy ngài còn chờ gì nữa? Nếu đã cho rằng Vạn Thanh môn ta làm xằng làm bậy thì sao không một hơi lao vào giết chúng ta?”

“Niệm tình Vạn Thanh môn trước kia đã từng lao tâm lao lực, hoàn thành nhiệm vụ bản quan phân phó. Hôm nay ta đồng ý, người quỳ xuống đất cúi đầu, người đầu hàng sẽ không chết.”

Chu Thần nói hơi ngừng: “Mặt khác, nếu có người có thể nói ra tung tích của Ngụy Hợp, ta đồng ý để hấn mang hai người rời đi.”

Hấn cũng không muốn đuổi tận giết tuyệt cả Vạn Độc Môn, như vậy ngược lại sẽ làm cho Ngụy Hợp không còn cố kỵ, triệt để không còn dây cương.

Dã thú không còn sợi dây thừng nữa sẽ không còn vương vịn gì nữa.

Cho nên trước giết xung quanh, sau đó lưu lại người trọng yếu, dùng để khống chế Ngụy Hợp, như vậy mới có thể từng bước triệt để tiêu diệt toàn bộ Vạn Độc Môn.

“Mặt khác, các ngươi cho là Ngụy Hợp kia không biết tin tức các ngươi bị vây khốn?” Song quyền Từ Phi bên cạnh cười to nói.

“Chúng ta sau khi bỏ trí vòng vây, liền cố ý để lộ tin tức ra ngoài. Chờ Ngụy Hợp trở về.

Chỉ cần hấn dám đến, vậy kết cục chắc chắn phải chết!”

Chu Thần không tiếp tục nói chuyện, xác thực như song quyền của Từ Phi nói, tin tức hấn quả thật cố ý tiết lộ ra ngoài.

Sau khi hoàn thành bao vây, nếu Ngụy Hợp không sợ chết, tự mình đuổi tới, vậy thì một lần lao động vĩnh viễn, hoàn toàn giáo sát là tốt nhất.

Nếu Ngụy Hợp không đến, liền lưu lại Vạn Lăng Vạn Thanh Thanh làm con tin.

Đây là sách lược đã định sẵn trước đây.

“Bây giờ xem ra, đến lúc này Ngụy Hợp vẫn không thấy bóng dáng, xem ra các người trong lòng hẳn chẳng có gì trọng yếu?! Ha ha ha ha!” Từ Phi vui sướng cười ha hả.

Từ khi đến nơi này, hẳn liền liếc mắt nhìn trúng Đoán Cốt võ sư khí chất nhu hòa điềm lệ là Vạn Lăng.

Đi theo Chu Thần nhiều năm như vậy, sở thích lớn nhất của hẳn chính là thích xâm phạm giết chết những võ sư nữ thoát nhìn cao cao tại thượng, khí chất lạnh lùng.

Mặc dù cái Vạn Lăng trước mắt này không thể hành hạ giết chết, nhưng cầm tới tay chơi cũng được.

Ngoài ra còn có Vạn Thanh Thanh, Mẫu Nữ Hoa một đôi, nếu có cơ hội cùng nhau...

Từ Phi gần như sắp không khống chế được tâm tư của mình.

Y gấp gáp muốn xông lên, hoàn toàn phá hủy toàn bộ sự chống cự của Vạn Độc Môn.

Có điều tốt xấu gì hẳn cũng còn nhớ rõ, nơi này là do Chu Thần định đoạt. Chỉ dựa vào một mình hẳn, đi lên cũng không phải là món ăn của đối phương.

Hiện tại Vạn Độc Môn không có môn chủ, cũng có hai cao thủ luyện nô tạng, dưới sự liên thủ của hai người, cho dù là hẳn, cũng không có khả năng lấy được.

Vạn Lăng trầm mặc, quay đầu nhìn Vạn Thanh Thanh ở bên cạnh.

“Sợ sao?”

“Sợ cái gì, nếu đã tập võ, cũng đã nghĩ tới có một ngày sẽ có ngày hôm nay.” Vạn Thanh Thanh bình tĩnh nói.

“Trước đó Thượng Quan môn chủ vẫn còn, Xích Cảnh quân vây quét, nếu không có Ngụy môn chủ, chúng ta đã bỏ mình từ lâu. Hiện tại có thể sống thêm nhiều năm như vậy, cũng coi như đủ vốn rồi.” Tiêu Thanh Ngư bên cạnh lạnh lùng nói.

“Ta chờ sau khi chết, môn chủ tất nhiên sẽ báo thù cho chúng ta!” Một gã đệ tử Vạn Thanh Viện rống to.

Hôm nay, Vạn Thanh môn sớm đã nhiều lần xảy ra biến cố, đem những người tâm chí không kiên định kia, những người tham sống sợ chết, đều sàng lọc ra ngoài.

Lưu lại đều là người không có vấn đề gì, nguyện đồng sinh cộng tử với môn phái.

Những ngày qua, người mới chiêu này vì cầu bảo mật, tất cả đều điều đến Thiên Bức Thủy Tạ bên kia.

Tổng bộ nơi này, người ở lại, tất cả đều là những người từng cùng trải qua rất nhiều người, đều là đệ tử của phái cũ ở Thiên Ân Môn.

Số lượng những người này không nhiều, cộng lại cũng chỉ hơn một trăm bốn mươi người. Lúc này toàn bộ đều đi ra.

Trừ bỏ những thứ này, còn có vợ chồng Tăng bà bà, Đỗ Hàm đám người, sớm đã mang theo một ít tinh nhuệ, thừa cơ lưu lại hỏa chủng, không có ở tại chỗ, ẩn tàng đi.

Kỳ thật lúc trước phát giác có phiền phức thì đám cao tầng Vạn Lăng cũng muốn nhanh chóng phân tán chạy trốn.

Nhưng đáng tiếc, không chỉ riêng bọn họ không có cách nào phân tán. Nguyên bản đám người phân tán ở các nơi, ngược lại bị người tìm ngày đêm bức bách, trở về nơi trú quân.

Đối phương tựa hồ muốn tụ tập bọn họ lại ở đây, một lần hành động tiêu diệt.

Mà đám người Đỗ Hàm Tăng bà bà có thể rời đi, cũng bởi vì bọn họ theo sự phân phó của Ngụy Hợp, rất sớm đã rời Thái Châu, đi ngoại châu ẩn tàng.

Ngụy Hợp nguyên bản hi vọng vạn lăng mẫu nữ rời đi, chỉ là các nàng vừa mới có hành động, liền bị bức trở về.

Với tư cách là hôn thê của Ngụy Hợp và tương lai Nhạc mẫu, mức độ bị theo dõi của hai người hoàn toàn vượt xa những người khác có thể so sánh. Ngay cả xung quanh cũng có người

phòng thủ của Liễu Dạ, hoàn toàn không cùng một cấp độ với Xích Cảnh quân lúc trước.

Gió lạnh thổi qua.

Lúc này toàn bộ bó đuốc trong rừng bị thổi hơi nghiêng về bên trái.

“Có chí khí. Nhưng mà...” Chu Thần mỉm cười.” Rõ ràng bản quan đang vì dân mà trừ hại, nhưng bây giờ lại biến thành như ta mới là phản giác vậy. Đúng là thú vị.”

“Đáng tiếc, môn chủ các người coi trọng, chỉ sợ đã sớm cao chạy xa bay, căn bản sẽ không để ý đến sống chết của các người.

Cho nên, cuối cùng sẽ cho các người một cơ hội. Quý xuống đất, cầu xin tha mạng.” Chu Thần thản nhiên nói.

Hắn không sợ độc của Vạn Độc Môn, nhưng không có nghĩa là những người còn lại không sợ. Nghe đồn Ngụy Hợp có cả võ sư cũng không ngăn cản được độc tố cường hãn.

Cho nên Chu Thần mới nghĩ, trước khi động thủ đã làm tan rã trận doanh của đối phương một chút, cũng có thể giảm bớt một chút tổn thương cho người trong nhà.

Dù sao loạn quân ngày nay tới gần, chính là lúc dùng người.

Đáng tiếc, nếu loạn quân đến sớm hơn một chút, nó liền không động thủ với Vạn Độc môn sớm như vậy, đưa những người này đi lấp vào lỗ thủng của loạn quân cũng tốt.

“Ngẫm lại xem, Ngụy Hợp này, vì sao độc công lại lợi hại như thế, còn không phải bởi vì hắn vụng trộm bắt võ sư, tự mình tu luyện độc công, đó là lấy nhân mạng lấp đầy.

Hôm nay vì tư lợi riêng của Ngụy Hợp, muốn liên lụy các người, gặp kiếp nạn này, việc đã đến nước này, các người còn muốn che giấu cho người ích kỷ bực này, đây không phải là trung, mà là ngu xuẩn!”

Chu Thần bắt đầu dụ dỗ.

“Nhìn xem hiện tại, các người bởi vì lúc trước vì chuyện Ngụy Hợp phạm phải mà bị vây khốn. Nhưng môn chủ là hắn, biết

rõ các người bị nhốt, ngay cả mặt cũng không dám lộ ra một chút.”

“Chu đại nhân có chỗ không biết. Người Ngụy Hợp kia, từ rất lâu trước đó, đã đưa thân tử của mình đi, đi tới ngoại châu.

Vốn hẳn không phải là người Thái Châu ta, mà là người Vân Châu. Cho dù cùng Vạn Thanh Thanh là quan hệ đính ước, nhưng cuối cùng cũng không phải đã thành thân, điểm liên quan này không đáng để Ngụy Hợp dùng thân phạm hiềm.” Hai năm đắm chìm chậm ở một bên giải thích.

“Cũng chỉ có đám ngu xuẩn Vạn Độc Môn này, bị lừa đến xoay vòng vòng, thật đúng là cho rằng hẳn họ Ngụy đem các người coi là người một nhà. Từng tên ở chỗ này nghĩa bạc vân thiên, sinh tử tùy theo.” Từ Phi cười nhạo một tiếng, “Người ta căn bản chính là đem các người xem như chó!”

“Đợi tới khi Vạn Độc Môn chết hết, Ngụy Hợp hẳn ta đổi chỗ khác, có võ nghệ toàn thân, tay trắng khởi nghiệp quả thực không thể đơn giản hơn.

Tới lúc đó sẽ không một ai nhớ tới các người, sẽ không ai biết, sau khi hẳn Ngụy Phù đã từng có một đám người nguyện ý đồng sinh cộng tử với hẳn.”

Từ Phi nhấn mạnh từng chữ, tựa như lưỡi dao đâm sâu vào trong lòng của không ít đệ tử Vạn Thanh môn ở đây.

Đúng vậy, môn chủ vốn không phải người Thái châu mà là người Vân châu.

Hơn nữa tử tử ruột của môn chủ cũng đã sớm được đón đi, đi tới ngoại châu, bây giờ căn bản không ai biết rõ nó đang ở nơi nào.

Hiện giờ Vạn Thanh môn còn có gì đáng để môn chủ trở về cứu viện?

Cho dù là Vạn Thanh Thanh, cũng chỉ là chưa có thể tử qua cửa mà thôi, quan hệ bực này, hơi tàn nhẫn hạ quyết tâm, cũng có thể nói đi là đi.

Trong lúc nhất thời, đám người Vạn Thanh môn ở đây, ít nhất cũng hơn phân nửa trong lòng đều dao động.

“Nhìn xem... Nhìn xem... Họ Ngụy kia ngay cả mặt cũng không dám lộ ra, nếu đã đồng sinh cộng tử, còn có cái gì phải sợ. Xa xa lộ ra một mặt, chẳng lẽ thật không đi được?” Từ Phi tiếp tục cười nói.

“Không... Hắn căn bản là không có ý định trở về. Vì đám người các người, hắn căn bản ngay cả chút nguy hiểm cũng không chịu, cho nên...”

“Hắn sẽ không trở về...”

Vạn Thanh Thanh thần sắc bất động, nhưng tay phải lại bất giác nhẹ nhàng nắm chặt.

Lời nói của đối phương giống như từng cái gai không ngừng đâm sâu vào trong lòng nàng.

Khiến nàng vốn chỉ có chút lo lắng, lại chậm rãi phóng đại.

“Đừng do dự.” Thanh âm Vạn Lăng vang lên bên tai nàng:
“Do dự sẽ chần chờ. Chần chờ, sẽ chết.”

Vạn Lăng nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng.

“Không được chết. Người còn phải sống đợi sông nhỏ trở về.”

“Phúc Vũ Tự Vân, nếu như đã định, vậy thì Vân Vũ đi theo.”
Vạn Lăng mỉm cười, đi về phía trước một bước.

Mặc dù nàng nhu nhược, nhưng mặc dù nàng ôn hòa.

Nhưng đã từng là một mình nàng, mang theo con gái, một mình bỏ chạy ngàn dặm, trở về Thiên Ân môn.

Nàng đã nếm qua rất nhiều đau khổ cho nên mới hiểu ra, nếu thủy chung vẫn kiên trì một phần ân tình thì nàng cũng phải tin tưởng.

“Người phải tin tưởng ông ta.” Vạn Lăng nắm lấy tay con gái.

“Chắc chắc chắc... kiên định như vậy, đáng giá sao?” Chu Thần thở dài một tiếng, “Thật sự đã lâu chưa thấy qua một người xinh đẹp như vậy... Thật khiến cho ta có chút không hạ thủ được.”

“Họ Ngụy căn bản không dám tới, các người chẳng qua chỉ là chịu chết mà thôi. Buông tha đi..... quỳ xuống đất đầu hàng,

còn có thể được một tia sinh khí.” Từ Phi ở một bên kêu gào theo sau.

“Ai nói ta không dám tới.”

Chợt một thanh âm chấn động toàn trường, truyền ra từng hồi hồi âm.

Một đám Vạn Thanh môn nhân nhao nhao mắt lộ vẻ kinh hãi, ngẩng đầu nhìn lên thanh âm bên trên.

Trong chốc lát, một bóng người tựa như vàng trắng khuyết bỗng nhiên vẽ ra một đường cong tròn lóe lên trên không rồi như một con ung khổng lồ nhẹ nhàng nằm sấp trên một tòa lầu.

Tốc độ bóng người kia cực nhanh, ngay cả Chu Thần cũng lộ ra dị sắc trong mắt.

Bóng người dừng lại, ngẩng đầu lộ ra khuôn mặt, rõ ràng là Ngụy Hợp từ đằng xa chạy về.

Ánh mắt Ngụy Hợp giao tiếp cùng Chu Thần.

“Chu Thần, có dám đánh một trận?”

Chu Thần hơi kinh ngạc, lập tức cười khẽ.

“Không nghĩ tới người vậy mà đến... Bất quá, bản quan đã nắm chắc thắng lợi, ra lệnh một tiếng là làm đầu người vạn độc môn nhân cuộn cuộn, vì sao còn muốn quyết đấu với người?”

“Chu đại nhân có nghe nói qua, Ngụy mỗ ta am hiểu nhất là đạo, không phải võ, chính là độc.”

Sắc mặt Ngụy Hợp bình tĩnh, từ trên cao nhìn xuống, vươn tay phải ra.

Giữa năm ngón tay hắn kẹp lấy bốn viên châu màu xanh biếc.

“Ngài nói là đao nhanh của ngài hay là độc của ta nhanh hơn?”

Chu Thần nhìn chăm chú đôi phương, nụ cười trên mặt dần dần nhạt đi.

Tiếng bó đuốc nổ tung không ngừng vang lên.

Vạn Thanh Thanh nắm chặt bàn tay, nhìn Ngụy Hợp đứng trên đỉnh lâu, nàng chưa từng có tâm tình phức tạp như lúc này.

Trong lòng mừng rỡ, lo lắng, sợ hãi, muôn hấn mau chóng rời đi, tâm tình nặng nề không ngừng kích động trong đầu nàng.

Nhưng bất luận thế nào, đối diện với cảm giác sợ hãi của Chu Thần, trong một sát na Ngụy Hợp xuất hiện, đã bị hấn triệt để ngăn cản ở sau lưng.

Đúng, không ai không sợ chết, Vạn Thanh Thanh cũng vậy.

Khác với những người khác, nàng chỉ có sự sợ hãi, kìm nén đến tận sâu trong nội tâm mà thôi.

Mà lúc này, nhìn Ngụy Hợp một lần nữa xuất hiện ở chỗ này, trong lòng nàng nổi sợ kia, cũng không biết lúc nào, đã biến mất không thấy gì nữa.

“Ngụy Hợp!!” Vạn Thanh Thanh mãnh liệt tiến lên trước, la lớn: “Người không nên trở về!!”

Người trên đỉnh điện nhìn về phía nàng xa xa.

Ánh mắt Ngụy Hợp bình tĩnh, chỉ khẽ mỉm cười với nàng.

Trong chốc lát, hấn thả người nhảy lên, hóa thành bóng đen, bay về hướng ngọn cây cách đó không xa.

Ánh mắt Chu Thần ngưng tụ, vọt tới trước, phóng về phía Vạn Lăng Vạn Thanh.

Mấy chục mét cách tầm mấy chục mét so với đám cường giả như hấn cũng chỉ là một giây giây mà thôi.

Nhưng hấn ta chỉ vừa mới di chuyển.

Bộp bộp bộp bộp!!

Trong chốc lát trong chạc cây cao chung quanh đồng thời nổ tung mảng lớn bụi mù xám trắng.

Vô số độc phẩn bay lả tả rơi xuống, cơ hồ bao phủ toàn bộ bầu trời Vạn Thanh môn.

Mắt thấy mảng lớn bột độc rơi xuống, ngay ba đại luyện phủ của Liễu Dạ đồng thời nhảy lên.

“Đánh tan nó!” Song quyền Từ Phi nghiêm lệ nói.

Ba người đồng thời xuất chưởng, kinh lực lưu động, hình thành một luồng kinh phong, muốn đánh bay độc phẩn đang rơi xuống lệch đi.

Trong phút chốc một đạo hắc ảnh hiện lên.

Ngụy Hợp tựa như con dơi cánh đen, tốc độ vô cùng quý dị, chớp liên tiếp ba lượt, liên tiếp xuất chưởng đánh về phía ba người trên không trung.

Oành oành oành!

Liên tục ba tiếng nổ vang nổ tung, ba vòng kinh lực vô hình hóa thành gợn sóng khuếch tán.

Ba người giống như chim bị gãy cánh, bị một cỗ man lực mạnh mẽ đánh cho rơi xuống đất.

Ngụy Hợp lại lần nữa quay người, rơi vào trên một nhánh cây trắng kiện.

Ánh mắt của hắn bình tĩnh, cúi đầu nhìn chăm chú Chu Thần phía dưới.

“Chu đại nhân. Ngươi đoán xem, ở nơi này, rốt cuộc có bao nhiêu người trúng độc?”

Chu Thần ngẩng đầu nhìn về phía Ngụy Hợp đang đứng trên nhánh cây.

“Ngươi tự tin bọn ta không giải được như vậy sao?”

“Không phải tự tin, là do không kịp.” Ngụy Hợp nói: “Trước khi tới đây, ta cũng từng nghĩ đến chuyện dùng tính mạng của Liễu Dạ để uy hiếp Chu đại nhân. Đáng tiếc, ta biết ngài là người như thế nào.

Cho nên, ta lại nghĩ tới, có lẽ có thể dùng thủ hạ thân cận với cao thủ uy hiếp ngài.

Nhưng hôm nay xem ra, ngài cũng không quá coi trọng thủ hạ ngài, chết một người, lại điều thêm người mới đến là được.”

Độc phẫn bay lả tả, tựa như tuyết trắng, từ bên cạnh hán phiêu đang rơi xuống.

Những thành viên đến đây vây quét ngày qua Liễu Dạ mặc dù đều có trang bị phòng độc, nhưng lúc này không nhìn được lui về sau tránh để xảy ra chuyện.

Dù sao thì cái bóng của cái cây có tên người, danh tiếng của môn chủ Vạn Độc Môn độc chết mấy ngàn tinh nhuệ, ngay cả bọn họ cũng đã nghe qua.

“Cho nên, ta vẫn luôn suy nghĩ, Chu đại nhân ngài rốt cuộc coi trọng nhất là cái gì?” Ngụy Hợp chậm rãi nói.

“Hiện tại xem ra, ta tựa hồ tìm được...” Ánh mắt hán quang minh lợi hại, giống như phát hiện ra sự vật mới làm người ta kinh hãi.

“Là cái gì?” Chu Thần lãnh đạm nói.

“Mọi người đều cho rằng ngài sợ nhất loạn quân áp sát, công chiếm Tuyên Cảnh. Nhưng dưới cái nhìn của ta, ngài càng lo ngại hồng chuyện lớn bên phủ thành.

Bên đó cần lượng lớn võ sư, cũng cần nhiều thời gian hơn, cho nên ngài lưu lại, không giao tranh nhân tố ổn định, cũng tranh thủ thêm thời gian cho phủ thành...” Ngụy Hợp nói khẽ.

“Người nói không sai” Chu Thần nhẹ nhàng vỗ tay: “Xem ra giải quyết Ngụy Hợp người trước tiên, thật đúng là không làm sai. Đợi một thời gian nữa, người nhất định sẽ thành họa lớn”

“Đa tạ Chu đại nhân khích lệ.” Ngụy Hợp mỉm cười, “Đúng rồi, quên nói cho ngài một tiếng. Trước khi Ngụy mỗ đến, đặc biệt phái người đưa tin cho Loạn quân bên kia, nói hiện tại tuyên bố trống rỗng, ngài không có ở trong thành.”

“Thật can đảm!!!”

Đồng tử Chu Thần co rụt lại, quát chói tai một tiếng, thả người nhảy lên, phóng tới phía Ngụy Hợp.

Từng luồng kinh lực vô hình du động trên người hắn, tựa như một đầu cự蟒 dài hẹp, tay phải nắm chặt chuôi đao nơi eo.

Lượng lớn kinh lực điên cuồng tụ vào trong thân đao.

“Ta chỉ là muốn xem rốt cuộc ngài có thật sự không quan tâm.” Ngụy Phù thanh thoi, không cùng Chu Thần tới gần, ngược lại cấp tốc lui về phía sau, lao về phía xa.

Bất cứ lúc nào cũng có thể giữ khoảng cách với hắn.

Hai người một trước một sau, cấp tốc hiện lên mảng lớn rừng cây.

“Ba vị cao thủ vừa rồi kia, giao thủ với ta một chiêu, đều là cảnh giới luyện tạng, đáng tiếc...”

Thân hình Ngụy Phù chuyển động quanh một cây cổ thụ thật lớn, đổi hướng.

“Người đoán xem bọn họ có trúng độc hay không?”

Bành!!

Trong chốc lát thân pháp hai người rơi xuống một cái, vờn quanh cổ thụ rơi xuống.

Chu Thần đánh ra một chưởng thất bại, đập vào thân cây, rõ ràng chỉ là bàn tay bằng thịt, nhưng lại đánh ra từng vết đao tựa như lưỡi đao chém ra.

“Mặc kệ bọn hắn có trúng độc hay không, hôm nay, người chắc chắn phải chết!!” Chu Thần đột nhiên đánh ra một chưởng.

Bốp!

Một mảng bạch quang lóe lên trên bàn tay hắn.

Bạch quang xẹt qua sát sau lưng Ngụy Hợp, lập tức chui vào thân cây cổ thụ.

Rắc rắc.

Hai người ôm đại thụ to lớn, từ bên trong bị chặt đứt một lỗ hổng, chậm rãi trượt qua một bên.

Nhưng tốc độ của Chu Thần từ đầu đến cuối vẫn chậm đi không ít, hắn liên tục huy chương, ánh đao màu trắng không ngừng lấp lóe, nhưng vẫn như cũ không cách nào đuổi kịp Ngụy Hợp phía trước.

Tốc độ của đối phương so với lúc trước rõ ràng lại tăng lên.

Với thân pháp cấp độ minh cảm của hắn, rõ ràng cũng không có cách nào đuổi kịp.

“Uy!”

Chu Thần trong lòng khẽ động, giơ tay đánh ra một cây khoan sắt màu đen.

Dưới kinh lực quán chú, mảng lớn Thiết Tiêu phân tán đánh vào trên người Ngụy Hợp.

Phốc phốc phốc phốc!!

Kinh lực hộ thân của Ngụy Hợp không ngừng kích động, cơ hồ muốn bị đánh tan.

Chỉ là kinh lực ám khí tuốt tay đánh ra, đã có thể đánh tan kinh lực vượt quá cấp độ hộ thân tu vi Luyện Khí đỉnh phong của hắn.

Có thể tưởng tượng được, nếu như thật sự giao thủ chính diện với Chu Thần, chỉ sợ cực kỳ nguy hiểm.

Hai người xuyên thẳng qua rừng rậm, Chu Thần không ngừng xuất chiêu, mỗi lần đều cực kỳ mạo hiểm, kém chút có thể đánh trúng Ngụy Hợp.

Nhưng chính điểm này, thủy chung không thể đạt được. Cho hắn hy vọng, lại khiến hắn không có biện pháp chân chính đạt được.

Dưới sự giằng co, hai người cấp tốc chạy xa.

Để lại đám người Vạn Thanh môn, cùng những cao thủ như Liễu Dạ vây quanh.

Vừa mới giao thủ cùng Ngụy Hợp ba người, song quyền Từ Phi, Cửu Tiết kiếm Từ Lộ, đoạt mệnh Cửu Chi Trương Nghiệp

Vân, lúc này đều có chút cổ họng ngứa ngáy, cảm giác không ổn.

Ba người mới rơi xuống đất đã nhanh chóng nhìn về phía Lãnh Độc Sư Âu Dương Chiêu am hiểu độc đạo.

“Ta không biết! Bắt người trước!” Âu Dương Chiêu nghiêm nghị nói.

Nàng không biết đến cùng là có trúng độc hay không, nhưng chỉ cần trước khi độc tố phát tác bắt được thân nhân Ngụy Hợp, là có thể dùng cái này uy hiếp hắn, khiến hắn phân thân.

Chủ ý của Chu đại nhân, thật ra chính là đưa Ngụy Hợp tới. Chỉ cần giải quyết được Ngụy Hợp, thì thật ra toàn bộ Vạn Độc Môn chỉ là một mâm rau cỏ, không chịu nổi một kích.

Toàn bộ Vạn Độc Môn, có thể làm cho người ta kiêng kỵ, kỳ thật cũng chỉ là một Ngụy Hợp.

Trong lòng ba người ổn định, đồng thời đứng dậy nhằm về đám người Vạn Lãng Vạn Thanh Thanh.

Cùng lúc đó, sáu người còn lại cũng đứng dậy, phóng tới đám cao thủ còn lại của Vạn Thanh môn.

Lãnh Độc Sư Âu Dương Chiêu vọt tới vài bước, sau đó nhanh chóng lùi lại phía sau. Khuôn mặt xinh đẹp dưới tấm khăn che mặt hơi biến sắc, bàn tay nhỏ bé điên cuồng chui vào túi độc ở bên hông, tìm tòi các loại thuốc bột dược dịch cần thiết cho giải dược.

Thân là độc sư, lúc sắp tổ hợp giải dược đi ra là một trong những bản lĩnh nhất định phải nắm vững.

Nhưng giờ phút này, nàng liên tục điều chế nhiều loại giải dược, thế mà lại không thể hóa giải bột độc vừa rồi.

Điều này làm cho tâm tình nàng vốn có chút nôn nóng, dần dần bắt đầu nôn nóng.

Vạn Lãng dẫn đầu xông lên phía trước, phía sau là Tiêu Thanh Ngu. Hai người liên thủ chính diện nghênh đón ba người luyện tạng, nhưng ánh mắt không có một tia động dung.

Các võ sư Đoán cốt còn lại ngày đêm gặp Liễu Dạ không bị ngăn cản, nhao nhao im lặng nhảy vào trong hàng vạn đệ tử Thanh môn, tựa như hổ vào bầy dê.

Một chưởng một người, mỗi chiêu một chiêu, gần như là đụng là chết ngay lập tức.

Nhưng mới giao thủ không được mấy chiêu, mấy người liền cảm giác không đúng.

Kình lực trên người bọn họ, đang nhanh chóng suy yếu, giảm bớt.

Một tia đau nhức kịch liệt giống như kim châm, bắt đầu ở mặt ngoài làn da không ngừng lan tràn ra.

Rõ ràng trước khi đến đây hẳn đã phục dụng tiềm dược vật giải độc, rõ ràng là đối phương dùng độc vật tiếp xúc.

Sáu võ sư không chút do dự, lập tức lấy thuốc trong túi ra đã chuẩn bị sẵn Giải Độc đan, cởi bỏ mặt nạ, định bỏ vào miệng.

Nhưng khi mặt nạ được cởi ra, mấy người bọn họ bỗng cảm thấy một hồi hoảng hốt.

Sáu người giật mình, biết có vấn đề nên nhanh chóng lùi lại.

Nhất thời Vạn Thanh môn và quân sĩ mật thám vây công xung quanh đánh vào nhau, cục diện trở nên vô cùng hỗn loạn.

Khi lượng lớn mật thám quân sĩ mới động thủ, liền cảm giác không đúng, tro độc vừa rồi rõ ràng có vấn đề.

Mà ba đại cao thủ luyện tạng, vừa rồi cùng Ngụy Hợp vội vàng giao thủ một kích, liền hoảng sợ phát hiện ngay tại chỗ đã trúng kịch độc.

Cũng may trước khi bọn họ tới đã từng chuẩn bị, sau khi ăn thuốc giải độc vào, lại thêm bản thân cao thủ luyện tạng không chế khí huyết, cưỡng ép đè độc tố xâm nhập không lâu xuống.

Sau đó nín thở, kình lực lưu chuyển khắp người, phòng ngừa bị trúng độc.

Nhưng chính vì vậy ba người đều bó tay bó chân, không dám toàn lực buông tay. Sợ khí huyết vận chuyển gia tốc độc tố lan

trần.

Cũng tương tự như bọn họ, sáu tên võ sư Đoán Cốt khác cũng vì vậy mà không kị dị thường. Lúc ra tay cũng bắt đầu chậm rãi thu lực lại.

Đối với sáu tên võ sư rèn cốt, chỉ cần không để cho nhân vật trọng yếu của Vạn Thanh môn chạy mất là tốt rồi, Võ Sư nơi này giết thiếu một người, lỡ như nhân số không đủ, đến lúc đó nộp lên còn phải tìm người khác, thật là phiền toái.

Vì vậy chỉ cần chờ Chu Thần Chu đại nhân giải quyết xong môn chủ Vạn Độc Môn Ngụy Hợp là đại cục đã định.

Trước mắt, chỉ cần bắt người, kéo dài thời gian là được. Nếu không cẩn thận đánh chết người, độc tố trên người sẽ không còn khả năng cởi bỏ hy vọng.

Trong nơi đóng quân, trong lúc nhất thời kinh lực va chạm tiêu tán, binh khí quyền cước âm thanh giao thủ tầng tầng lớp lớp, thỉnh thoảng còn kèm theo vài tiếng kêu thảm thiết.

Trong mọi người, Vạn Lăng lại là dễ thấy nhất, không phải bởi vì thực lực nàng cao cường, mà là vì, nàng vốn là cấp bậc Đoán Cốt, lúc này lại không biết dùng bí kỹ gì, tăng lên lực ám sát của bản thân.

Chính vì vậy, nàng mới có thể chính diện giao phong với một cao thủ luyện nô tì trong đó, không bị thua trong thời gian ngắn ngủi.

Hai người Tiêu Thanh Ngư và Tạ Yến ở một bên, đối mặt với hai người luyện tạng.

Hai người toàn lực ứng phó, tăng thêm đối phương cố ý thu tay lưu tình, trong lúc nhất thời mặc dù rơi vào thế hạ phong, nhưng vẫn có thể kiên trì.

Mấy tên còn lại đoán cốt, lúc này đấu với đám võ sư còn lại của Vạn Thanh Thanh, cho dù những tên Đoán Cốt võ sư này bởi vì trúng độc mà thu hồi hơn phân nửa sức mạnh, cũng vẫn như cũ, không phải là đám người Vạn Thanh Thanh có thể chống lại.

Cả đám môn nhân Võ Sư bị đánh cho hôn mê bất tỉnh.

Vạn Thanh Thanh như điên cuồng, mặc một thân váy trắng, đặc hiệu kinh lực toàn thân cấp tốc triển khai, thân ảnh không ngừng du tẩu tìm ngày sáu người Liễu Dạ, tựa như một đạo bạch tuyến.

Sáu người không muốn đả thương nàng, chỉ là muốn bắt sống, cũng muốn dùng nàng làm công cụ để uy hiếp Ngụy Hợp.

Hơn nữa trước đó trúng độc, trong lòng nghi thần nghi quỷ, không dám quá mức buông lỏng, ngược lại dẫn đến dây dưa cùng mọi người Vạn Thanh môn, bất phân thắng bại.

Lãnh Độc Sư đứng một bên không ngừng điều phối giải dược Âu Dương Chiêu dần dần mờ mẫn ra thành phần độc phần mà Ngụy Hợp vừa mới rải ra.

Mắt thấy nàng sắp hoàn toàn giải trừ độc phần phiền toái, cách đó không xa một trận thanh âm ù ù nhỏ, đang chậm rãi từ từ lớn lên, từ yếu biến thành mạnh.

“Thứ gì!?” Cô đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía giọng nói truyền đến.

Bỗng nhiên cái mũi nàng co rút lại, tựa hồ người thấy điều gì.

“Không tốt, trong bột phần kia còn có mỗi nhử thú!!”

Trong lòng Âu Dương Chiêu lập tức hoảng hốt.

Không phải nàng chưa từng thấy qua thú môi, nhưng nhìn từ âm thanh chấn động rất nhỏ này, số lượng con môi kia, e là có hơi nhiều...

Âu Dương Chiêu tung người nhảy một cái, nhẹ nhàng đáp xuống chạc cây một cây đại thụ, nhìn về phương xa.

Quả nhiên, giữa rừng rậm, lít nha lít nhít các loại dị thú, đang điên cuồng đỏ mắt, hướng nơi này cuốn tới.

Trên trời bay lên, trên mặt đất có người bỏ chạy, trên cây có bò nhảy, đủ loại kiểu dáng, dị thú thành đàn, không thiếu thứ gì.

Sói, lợn rừng, gấu đen, hổ, trăn, rắn lớn, các loại sinh vật khác đều giống như nước thủy triều điên cuồng lao tới bên này.

Quan trọng nhất là nơi này là Hắc Ốc sơn mạch!

Cho nên, người có thể sống sót ở đây hầu như không có độc!

“Có dị thú triều! Mau rút lui!!” Âu Dương Chiêu quát to một tiếng, âm thanh chấn động phạm vi trăm mét chung quanh, làm màng nhĩ tất cả võ giả đang giao thủ đều chấn động màng tai hơi phát ngứa.

Vừa dứt lời không lâu, một bầy thú màu xám đen từ dưới thân nàng tuôn ra.

Thú triều tựa như sóng biển, đảo mắt liền quét qua toàn bộ cư trú Vạn Thanh môn, đem đám người đang giao thủ nhao nhao cắn nuốt bao phủ.

Bất kể là môn nhân Vạn Thanh môn, hay là người tìm Liễu Dạ, đều ở trong số lượng lớn dị thú triều, vô lực chống cự.

Mọi người dồn dập đình chiến, leo cây tránh né. Nhưng trên cây cũng có lượng lớn thụ măng cùng sinh vật kịch độc.

Vừa rồi còn hỗn chiến kịch liệt vô cùng, lúc này bị buộc phải tạm dừng.

Vô số dị thú tính bằng đơn vị hàng ngàn điên cuồng lao vào trong nơi cư trú của Vạn Thanh môn.

Phàm là nơi vương độc phần rơi vãi, chúng nó giống như thủy triều, đảo mắt đã cắn nuốt địa bàn giao thủ của đám võ giả.

Mà kỳ dị hơn nữa là, người của Vạn Thanh môn tựa hồ có thứ gì đó khiến đám dị thú chạy như điên đến nhao nhao chuyển hướng, đổi hướng.

“Đi!”

Vạn Thanh Thanh khẽ quát một tiếng, mang theo đám người Vạn Thanh môn, theo phương hướng dị thú xung kích, nhanh chóng rút lui.

Mấy chục người còn lại, nhao nhao nhảy nhót giữa chạc cây, lại không có dị thú nào tập kích bọn họ.

Mà bên kia, những người tìm Liễu Dạ thì lại khác, đại lượng hung tính dị thú bộc phát, vây công bọn họ.

Tràng diện này từ lúc Vạn Thanh môn hạ phong, chuyển thành tìm ngày đêm Liễu Dạ rơi vào hạ phong.

Nhưng đây chỉ là tạm thời, nếu chỉ dựa vào những dị thú bị hấp dẫn tới này, muốn đối phó tinh nhuệ bình thường còn được, nhưng chống lại cao thủ rèn cốt luyện tạng, liên lực bất tòng tâm.

Chỉ là một lượng lớn dị thú vào trận, khiến thực lực tổng hợp của Vạn Thanh môn thoáng cân bằng đôi chút.

“Đi mau! Những thú môi này không duy trì được bao lâu nữa đâu! Chỉ cần chúng ta rời đi trước, an toàn, Ngụy Hợp bên kia cũng có thể toàn lực thoát thân!” Vạn Lăng tránh đi Cự Mãng màu xanh đang bay nhanh về phía đám người bạn tốt Tiêu Thanh Ngư hét lớn.

“Nhất định phải có người ở lại cuốn lấy bọn chúng!” Tiêu Thanh Ngư bình tĩnh nói: “Ngươi và Thanh Thanh đi trước đi, mục tiêu của bọn chúng chính là các ngươi!”

“Ta đi không được rồi...” Vạn Lăng cười cười, sức lực toàn thân nàng tuôn trào ra mãnh liệt không bình thường. Từng tia

kình lực vô cùng sắc bén, hiệu quả đâm xuyên so với trước mạnh hơn rất nhiều.

Đây thật ra là do nòng dùng bí kỹ đặc thù.

Bí kỹ, Vạn Thanh Cực Huyền Kính, trong khoảng thời gian ngắn có thể tăng cường hiệu quả của kình lực xuyên gai, vừa vặn phù hợp với Phúc Vũ Tụ Vân Công, vô cùng phù hợp.

Nòng đúng là dùng bí kỹ này mới có thể chống lại cao thủ luyện nô bộc trong thời gian ngắn.

Nếu không với kình lực của nòng, trừ phi toàn lực không ngừng sử dụng cốt kình, những thủ đoạn khác căn bản không có cách nào chống lại được uy lực của cốt kình đều là nô lệ tạng dùng để luyện tập.

Nhưng bí kỹ cũng phải trả giá.

*

*

*

Tiêu Thanh Ngự trầm mặc, liếc nhìn thật sâu Vạn Lăng, lập tức dẫn người nhảy về phía xa.

“Đi!”

Thừa dịp địch nhân bị dị thú cuốn lấy, đây là cơ hội duy nhất của bọn hắn, cũng là sinh cơ duy nhất của môn chủ Ngụy Hợp trước đó.

Đám người Vạn Thanh môn nhất thời chia làm hai chi, một chi tự giác chạy trốn vô vọng, dứt khoát phân tán, chạy về một hướng khác, coi như trì hoãn thời gian.

Một chi khác nhanh chóng chạy trốn, toàn lực thoát khỏi chiến trường.

Nhưng cho dù như thế, hơn một trăm người lúc này cũng chỉ còn lại có hơn mười người. Cho dù thú triều bởi vì được vật không công kích bọn họ, nhưng không cẩn thận rơi vào, bị đàn dị thú đỏ mắt đánh vào.

Trong môn cũng có không ít người bị giẫm chết tươi.

Một chiêu Thú triều này vốn là tuyệt sát giết địch một ngàn tự tổn tám trăm.

“Bắt lấy bọn chúng!”

Mười đại cao thủ tìm Liễu Dạ, đám người Từ Phi song quyền, căn bản không phải nhân vật mà một dị thú có thể cuốn lấy được.

Một đoàn người nhao nhao đánh gục đám dị thú vây công bọn hắn, bứt ra, tách ra đuổi theo đám người Vạn Thanh môn.

Thú triều lướt qua dưới chân Ngụy Hợp Chu Thần.

Ngẫu nhiên có vài con dị thú không có mắt đang cần xé về phía Chu Thần, cũng bị hắn dễ dàng đánh gục, rơi xuống dưới.

Trên thân Ngụy Hợp cùng Vạn Thanh môn nhân còn lại giống nhau, bôi được vật đặc thù, dẫn đến dị thú căn bản không công kích bọn họ.

Hắn nhanh chóng kéo Chu Thần chạy như điên về phía trước.

Ngay từ đầu mục đích của hắn không phải liều mạng với Chu Thần mà là lấy hai người Vạn Thanh Thanh và Vạn Thanh của Vạn Thanh môn làm chủ.

Hôm nay Vạn Thanh môn mặc dù tổn thất nặng nề, nhưng nhân số tìm kiếm ngày càng nhiều, tổn thất trong thú triều càng lớn.

“Đây chính là tiểu xảo của ngươi?” Chu Thần một đường chạy như điên, nhanh chóng lao đến trên chạc cây, nhưng trước sau thiếu chút nữa mới có thể đuổi kịp.

Lúc này trong lòng hắn đã minh bạch một chút về kế hoạch Ngụy Hợp.

Chỉ là Ngụy Hợp bất luận thế nào, chính là không liều mạng giao thủ với gã, chỉ là một đường chỉ biết chạy.

Trước đó hắn cho rằng, coi như không còn mình, những người còn lại muốn nghiền ép Vạn Thanh môn, cũng là dễ dàng.

Hôm nay thú triều vừa ra, trong lòng Chu Thần hiểu rõ, lần này nếu để cho Ngụy Hợp chạy thoát, vậy chuyến vây quét

này, cũng đủ để tuyên cáo thất bại.

“Cho dù là thủ đoạn nhỏ, chẳng phải cũng rất thành công ư?”
Ngụy Hợp bình tĩnh nói.

Rõ ràng đang cấp tốc lao vụt vụt tới, nhưng hắn không bị khí tức chạy như điên ảnh hưởng chút nào, thanh âm an tĩnh bất động, bình ổn an.

“Như vậy hiện tại thì sao? Người tính chạy trốn tới khi nào? Hay là, người cho rằng ta thật sự không còn cách nào khác sao?” Chu Thần lạnh lùng nói.

Hắn không nghĩ tới Ngụy Hợp lại khó chơi như vậy. Hôm nay gặp lại, mới ngắn ngủi mấy tháng, thân pháp người này rõ ràng lại tăng thêm một tầng.

Nếu như lúc trước, hắn dùng cảnh giới Minh cảm, cưỡng ép bùng nổ kinh lực, mượn ám khí còn có thể đánh rơi người ta.

Nhưng bây giờ, hắn liên tiếp đánh ra kinh lực ám khí mấy lần, thế mà đều bị đối phương cứng rắn chống đỡ được.

Chuyện này quá không hợp lẽ thường.

Dựa theo uy lực hắn toàn lực ra tay từ cự ly xa, xem ra dù là luyện tạng đứng đầu, cao thủ như Vương Chi Hạc cũng không chống nổi ám khí hắn đánh ra mấy lần, kinh lực sẽ bị đánh vỡ, giảm tốc thụ thương.

Nhưng Ngụy Hợp không chỉ không bị thương, cũng chấn động kinh lực hộ thân mấy lần, tiếp tục đi đường.

Võ sư Đoán Cốt có kinh lực hộ thân mạnh vậy sao?

Hắn làm thế nào mà có kinh lực hộ thân mạnh hơn luyện tạng chứ?

Ngay lập tức quyết định, Chu Thần chợt dừng bước lại, quay người đuổi theo hướng đám người Vạn Thanh môn còn lại.

Nếu không đuổi kịp Ngụy Hợp, liền đi bắt hai người Vạn Lăng Vạn Thanh.

Hắn đột nhiên chuyển hướng, mục đích rõ ràng.

Trong lòng Ngụy Hợp hiểu rõ, đồng dạng chuyển hướng đuổi theo.

Lần này, mặc dù biết là Chu Thần ép hấn giao thủ, hấn cũng không thể không ra tay.

“Lần này không chạy nữa!?” Chu Thần cười lớn một tiếng, đồng thời tung ra từng chưởng từng đao.

Kình lực của hấn bắt đầu khởi động, ánh đao lập lòe màu trắng tựa như sợi tơ màu trắng, lóe lên rồi biến mất.

Đương!

Hai người vừa chạm nhau.

Song chưởng Ngụy Hợp vung ra, toàn thân tầng tầng kình lực chông lên vọt lên, đồng thời cốt kình thấu xương bộc phát ra.

Thậm chí trong lòng bàn tay hấn ngưng tụ ra hai luồng kình lực vận vẹo áp súc cao độ, kình khí lưu giống như thực chất, chính diện đánh vào trên chưởng đao Chu Thần.

Đúng như hấn dự đoán lúc trước.

Một cỗ kình lực hoạt tính ngưng tụ không tan theo chưởng đao Chu Thần tràn vào dòng nước, dễ dàng xé nát kình lực tầng tầng lớp lớp của hấn, cắt đứt ra.

Nếu không phải hấn có kình lực thâm hậu hơn hấn luyện tạng.

Trong nháy mắt giao thủ đã đủ để cho hấn một đao chặt đứt.

Cũng may Ngụy Hợp sớm đã dự liệu, không dám đối đầu với cỗ kình lực này trong thời gian dài, chỉ vừa tiếp xúc một chút mà thôi.

Dựa vào tầng tầng kình lực cực kỳ dày đặc của hấn, kịp thời tách ra, cũng không có trở ngại gì.

Chu Thần một kích không hạ được, lập tức khẽ ồ lên một tiếng.

“Hóa ra là có chuẩn bị mà đến, với thân pháp của ngươi, cộng thêm có thể tiếp một đao của ta mà không làm tổn thương. Xem ra lúc trước ta đã khinh thường ngươi rồi.”

Chu Thần đột nhiên đứng lại, nhìn về phía Ngụy Hợp cách đó không xa.

“Là ta đánh giá thấp ngươi, hôm nay triều đình đúng lúc dùng người. Ngụy môn chủ có nguyện tìm lại ngày đêm Liễu Dạ, ta đáp ứng cho ngươi đãi ngộ hoàn toàn mới của Vạn Thanh môn.”

“Chuyện cho tới bây giờ, ngươi cảm thấy ta còn có thể tin sao?” Ngụy Hợp cười lạnh một tiếng.

Lúc này chung quanh hai người đã sớm rời xa nơi Vạn Thanh môn trú đóng, bốn phía tràn ngập sương mù, cơ hồ đưa tay không thấy năm ngón, hoàn toàn đã đến một nơi khác.

“Nếu ngươi không đồng ý, Vạn Thanh môn trừ ngươi ra, những người còn lại sẽ không dễ dàng gì.” Chu Thần thở dài.

“Chu đại nhân nếu nói lời này sớm thì tốt rồi. Đáng tiếc, hiện tại đã quá muộn.” Ngụy Hợp bình tĩnh nói.

“Chỉ cần ngươi đáp ứng, bây giờ vẫn chưa muộn.” Cánh tay phải Chu Thần chỉ xéo xuống đất.” Coi như là người tìm kiếm ngày đêm, tốc độ thân pháp của ngươi cũng cực kỳ thừa thớt.”

“Thật có lỗi.” Ngụy Hợp thản nhiên nói: “Ta đã hạ quyết tâm, hôm nay nếu hôm nay không chết, ngày sau tất sát mọi người!”

Chu Thần khẽ thở dài.

“Như vậy, vốn dĩ ta không định dùng cách này. Xem ra không thể không dùng rồi...”

Ông tay áo bên phải hắn chậm rãi trượt ra một thanh cốt đao hơi mờ.

Cốt đao kia dài và mỏng, tựa như cánh ve, ở phía cuối vô cùng sắc bén, hiện ra hàn quang nhàn nhạt.

“Ta tu hành chân công, chính là tuyệt nghệ thần công do Đại Nguyên lưu truyền, có danh xưng là Thất Tinh đao của Minh Huyết kiếm.”

Chu Thần bình nâng cốt đao, trong thần sắc mơ hồ lộ ra một tia ngưng trọng và thành kính.

“Có thể chết dưới Thất Tinh đao, người nên cảm thấy vinh hạnh.”

“Vinh hạnh?” Sắc mặt Ngụy Hợp lãnh đạm: “Trước có thể đuổi kịp ta rồi nói sau.”

Hắn ta đứng trên chạc cây giẫm mạnh chân phải.

Oành oành oành!!!

Trong chốc lát, bốn phía xung quanh chỗ Chu Thần đứng đồng thời nổ tung mảng lớn khói bụi độc.

Rậm rạp bột độc độc tro, thậm chí cũng nổ tung không ít sương mù chung quanh.

“Chỉ là độc phân...” kinh lực trên thân Chu Thần chảy vào cốt đao, trên thân đao ngưng tụ ra bảy vòng xoáy kinh lực.

“Thất Tinh Chính Pháp...” Chu Thần giơ cao cốt đao, sức mạnh của Thất Tinh trên thân đao xoay tròn cực nhanh, giống như bảy cái khí cụ gia tốc tốc, làm toàn bộ thân đao rung động lắc lư kịch liệt.

“Giết!!!” Hắn gầm lên giận dữ, tung người nhảy về phía trước.

Oanh!!!

Trong phút chốc một tiếng nổ lớn.

Một cái miệng khổng lồ màu đen âm âm xông từ phía dưới lên, một ngụm!!

Phốc!

Cả người Chu Thần bị cắn nuốt ngay tại chỗ, hoàn toàn bị cắn vào trong miệng khổng lồ răng cưa màu đen.

Ba con hồ ly dài dòng kỳ lạ, từ phía sau yên lặng hạ xuống, phát ra tiếng thở dài dài.

Tê!!

Vô số sương mù từ trong ba cái đầu của nó phun trào ra.

“Rốt cục! Rốt cục cũng đến!!”

Ngụy Hợp thở dài một hơi, cũng không thèm nhìn kết quả, quay người chạy như điên.

Hấn rải nhiều phần như vậy chính là để quấy nhiễu năm giác quan của Chu Thần, giúp đỡ ba con hồ ly cắn hấn trước tiên.

235

*

*

*

Ngang ngược!!

Tiếng rống giận dữ cuồng bạo từ sau lưng truyền đến, Ngụy Hợp cũng không quay đầu lại, bỗng nhiên lướt qua trái, né tránh một khối cây gãy bị nện bay tới.

Lúc trước hắn và Chu Thần chạy như điên một mạch, đã lướt qua gần hai trăm dặm, cho nên bây giờ trở về, cho dù mặt đường đã quen thuộc, cho dù bây giờ tốc độ của hắn nâng cao thêm một tầng.

Ít nhất cũng phải mất một lúc lâu, không tới ba mươi phút thì dừng hồng nghĩ tới.

Hiện tại trong đầu hắn chỉ có một ý niệm, mau chóng trở về cứu người.

Đám cao thủ Thanh Thanh một mình đưa ra mặt, cho dù ý niệm đối phương bất sống, cho dù ba người luyện tạng trước khi đi bị hạ độc, chỉ sợ cũng rất khó kiên trì được lâu.

Ngang ngược!!

Phía sau xa xa lại lần nữa truyền đến tiếng ba con hồ ly gào thét. Ngay sau đó là một trận tiếng va chạm kịch liệt, tiếng vỡ.

Con quái vật khủng bố này, dường như đang chém giết với lão thái giám Chu Thần kia.

Ngụy Hợp không rên một tiếng, thân ảnh rất nhanh liên tục lóe lên, biến mất trong rừng rậm sương mù.

Phốc phốc!

Lúc này cái miệng khổng lồ của ba con hồ ly đột nhiên bị phá vỡ một lỗ hồng lớn.

Chu Thần cầm đao từ đó, máu me khắp người, xông ra ngoài, muốn rời khỏi nơi này.

Nhưng hai chân hắn đã huyết nhục mơ hồ, bị hồ ly cắn rách kinh lực hệ thân, có vết thương.

Mà sau khi tiến vào miệng lớn, vết thương ở chân hắn lại tiếp xúc với dạ dày có tính ăn mòn cực mạnh.

Lúc này hai chân và cả da thịt đều đã tan hơn phân nửa, chỉ còn lại có hai đoạn xương cẳng chân, miễn cưỡng chống đỡ.

Nếu không phải quá trình rèn xương cứng rắn đánh xuống xương cốt, lúc này hắn sợ là hai chân đã phế bỏ, đừng nghĩ chạy thoát khỏi miệng lớn.

Nhưng chính là như thế, khí huyết toàn thân Chu Thần cũng tuần trào mãnh liệt, hai mắt đỏ thẫm, mạch máu trong mắt đã vỡ nát hoàn toàn, tròng trắng mắt đã triệt để nhuộm thành màu máu.

“Ngụy Hợp tiểu nhi!!” Hắn gầm lên giận dữ, hai tay cầm đao chém liên tục mấy nhát, hung hăng chém bay đầu hồ ly từ phía bên cạnh.

Nhưng một con hồ ly thối lui, lại có hai con đánh tới trước mặt.

Ba con hồ ly đầu thay phiên điên cuồng cắn về phía hắn, cái đuôi của chúng nó bị một đao của Chu Thần phế bỏ, đau đớn kịch liệt khiến ba con hồ ly tức giận đến nổi điên lên.

Chỉ trong chốc lát, cái đuôi khổng lồ vừa mới bị chém đứt lúc này đã phóng ra lượng lớn chất nhầy, không ngờ lại khép kín miệng vết thương của mình lại.

Tê!

Cái đuôi khổng lồ lại lần nữa gia nhập đội ngũ vây công Chu Thần.

Khói độc nồng đậm không ngừng từ trong miệng mũi ba con hồ ly phun ra, tràn ngập bốn phía, hóa chung quanh thành một mảnh độc vực.

Hai chân Chu Thần bị ăn mòn, lúc này tốc độ căn bản không sánh bằng ba con hồ ly.

Cho dù hấn dùng Chính Thất Tinh đao tăng tốc, lúc này tốc độ đã sớm giảm đi, trên cơ sở bực này, gia tăng tốc độ cũng rất khó tránh thoát con dị thú cường đại này.

Trong lòng biết rõ chính mình bị lừa, Chu Thần đành phải ngưng thần tĩnh khí, nhịn đau cùng con hồ ly này bắt đầu liều mạng.

Hấn cả đời gặp phải vô số sinh tử, có thể luyện được tới mức này, không một tài năng nào.

Cũng bởi vì không quen thuộc tình huống bên trong Hắc Ốc sơn, nên không biết nơi này còn có một đầu dị thú mình cảm ảm, cho nên mới bị Ngụy Hợp tính kế.

Nếu không như thế, hôm nay Vạn Thanh môn chính là cục diện hấn phải chết. Ngụy Hợp cũng khó thoát khỏi tay nàng.

Cố gắng tỉnh táo lại, Chu Thần bắt đầu tùy thời tìm kiếm biện pháp thoát thân.

Không nói đến thực lực dị thú Minh cảm, chỉ riêng cái loại khủng bố, mạnh hơn xa nhân loại quá nhiều tự phục lực, hấn cũng không thể chịu đựng nổi.

Vì vậy tuyệt đối không thể lấy cứng chọi cứng.

Nhất định phải nghĩ biện pháp!

Bành!

Vạn Lăng thả người nhảy lên, tựa như con quay, điềm ra một chỉ.

Cốt kình bén nhọn sắc bén bức lui một người bên cạnh, mạnh mẽ đem hấn đánh ra ngoài hơn mười mét.

Chỉ bức lui một người, lập tức có kẻ xông lên.

Cửu Kiếm Từ Lộ một tay cầm kiếm, đâm về phía trước nhanh như chớp mấy kiếm.

Hàn quang lóe lên, giống như một vì sao dày đặc bỗng nhiên lóe lên.

Lực lượng khủng bố từ mũi kiếm bộc phát, hung hăng đánh vào kinh lực Đoạn Tâm ẩn Vạn Lãng đánh ra.

Danh hào Cửu Kiếm của Từ Lộ, điều quan trọng nhất là một thân kinh lực của nàng có thể phân ra chín phần.

Đoạn kinh lực thứ nhất không sai biệt lắm uy lực của luyện tạng bình thường, nhưng mỗi khi dùng hết một đoạn kinh lực, lực lượng một đoạn sau sẽ mạnh hơn một bậc so với đoạn trước.

Như vậy, đến lần kinh lực thứ chín, nàng có thể bộc phát ra kinh lực khủng bố hơn mình ít nhất gấp ba lần lúc bình thường.

Lúc này nàng đã dùng đến tiết kinh lực thứ ba, lực lượng uy lực đã bắt đầu dần dần hiển lộ ra.

Nếu không phải bởi vì nàng có kinh lực chân công, tu hành Trọng Kiếm thuật lấy phòng thủ làm chủ thì e rằng lúc này Vạn Lãng đã sớm không kiên trì nổi rồi.

“Vạn Lãng ngươi còn có cái gì giã dựa, bây giờ Vạn Độc Môn đã thành quá khứ, cho dù ngươi liều mạng một lần cũng không làm được gì. Lưu lại thân thể tốt đẹp, về sau cũng có thể có cơ hội làm chuyện mình muốn, cần gì ở đây triệt để triệt để làm, cắt đứt đường lui của chính mình.”

Khuôn mặt Từ Lộ bình thường, dáng người cũng cường tráng như nam nhân cơ bắp, ngực phẳng tấp không có chút tư sắc nào, mà chủ yếu là, tính cách của nàng, kỳ thật cũng như nam giới.

Lúc này nhìn dáng người yếu điệu của Vạn Lãng, dung mạo xinh đẹp, vóc người lồi ra trước sau thỉnh thoảng vắn vẹo theo kịch chiến, ngẫu nhiên lộ ra một chút xuân quang.

Mỹ nhân như thế, nếu cứ như vậy mà chết đi, chẳng phải là đáng tiếc sao?

Từ Lộ không tự chủ được mà chậm lại thế công.

“Đáng tiếc, đặc hiệu của Vạn Lãng nhanh chóng được triển khai, tốc độ so với hai người còn nhanh hơn một đoạn.

Lúc này lại lần nữa đẩy lùi một tên Đoán Cốt võ sư khác, nàng nhẹ nhàng lướt qua trên lưng hắc báo, mượn lực nhảy lên.

“Không thấy được... Thăng bé Thanh Thanh sinh ra...” Cả người mềm nhũn, kinh lực toàn thân bắt đầu như thủy triều rút đi.

Đây là tác dụng phụ của bí kỹ.

Với thực lực của nàng, có thể kéo dài đến mức này đã là cực kỳ hiếm thấy rồi.

Cũng chính là nàng vẫn một mực khổ tu tầng thứ bảy Phúc Vũ Tụ Vân công, kỳ thật đã sớm tu thành hơn phân nửa tầng thứ bảy, đã có trụ cột luyện tạng nhất định.

Nếu không, đổi lại là Đoán Cốt bình thường, sau khi sớm bùng phát di chứng, vô lực ngã xuống đất.

“Tiểu Lăng, mỗi người đều phải lựa chọn cuộc sống của chính mình.”

Một thanh âm khó hiểu vang lên bên tai nàng.

“Không được lùi bước, nhường đường thì sẽ chỉ khiến người không còn đường lui mà thôi.”

“Mang theo con gái của chúng ta, đi thôi.”

Vạn Lăng nhắm mắt lại, trước mắt lại lần nữa hiện ra thân ảnh mình đã từng ái mộ kia.

“Ta có thể đi đâu đây?”

“Đi tới một nơi mà họ không tìm thấy.” Nam nhân kia đứng trong hào quang, không thấy rõ gương mặt.

“VẬY CÒN NGƯỜI?” Vạn Lăng ngơ ngác hỏi.

“Trong một gia đình, luôn phải có người làm phần không thể nhượng bộ.” Nam nhân bước từng bước một về phía trước, đi vào trong hào quang.

“Chỉ cần các ngươi còn đó...”

Thân ảnh của hắn cuối cùng bao phủ trong hào quang, biến mất không thấy gì nữa.

Mở mắt ra, Vạn Lãng bỗng nhiên minh bạch, khi đó trượng phu đã có tâm tình.

Toàn thân nàng vô lực, giống như đá rơi xuống phía dưới.

Phía dưới là vô số dị thú mãnh thú chạy như điên, lúc này được hiệu trên người mọi người sớm đã rút đi.

Một con hồ lớn màu đen hai đuôi, bỗng nhiên nhảy lên, mở ra miệng lớn hung hăng cắn tới nàng.

“Đúng vậy a... Chỉ cần các người còn tại... Ta cái gì cũng không sợ...”

*

*

*

Vạn Lãng nhìn những ngôi sao phức tạp trên bầu trời, rồi chậm rãi nhắm mắt lại.

Phốc!!

Một mảnh huyết hoa xán lạn bắn ra.

Trong rừng cây, hai bóng hình xinh đẹp cấp tốc lướt qua.

Váy áo phát lên tựa như một trắng một tím hỏa diễm, lại như hai đóa hoa nở rộ bị gió lay động.

Vạn Thanh Thanh chuyển động, quay chung quanh một thân cây, quay người đánh ra một chưởng.

Bành!

Lòng bàn tay ấn lên bề mặt một cái ô màu tím.

Âu Dương Chiêu một tay cầm dù, tay phải rút ra một nắm châu, giơ tay đánh về phía trước.

Viên ngọc bay ra, lại bị Vạn Thanh Thanh giương ống tay áo màu trắng đón lấy.

Váy dài tay áo tựa như được màng da nâng lên, lồm xuống, lại đột nhiên bắn ngược lại.

Phốc phốc phốc!

Trong nháy mắt, mảng lớn viên châu bị đánh tới trước người Âu Dương Chiêu nổ tung.

Khói độc màu tím tản ra, hai người tách nhau ra, mỗi người đứng trên hai chạc cây.

Gió đêm thổi qua, mang theo váy trên người hai nàng.

“Người cho rằng người có thể trốn được sao?” Âu Dương Chiêu lạnh lùng nói.

“Người cho rằng người có thể đuổi theo bao lâu?” Vạn Thanh Thanh hỏi lại.

“Chơi võ mồm thì có ích lợi gì. Hôm nay Vạn Độc Môn đã chết, thay vì vô duyên vô cớ bỏ chạy tứ phía, không bằng sớm quy hàng, còn có một đường sinh cơ.” Âu Dương Chiêu khuyên nhủ: “Bằng không, nếu Chu đại nhân trở về, người muốn chết cũng khó.”

“Chết?” Vạn Thanh Thanh bước lên phía trước một bước, nhẹ nhàng rơi xuống giữa không trung.

Bành!

Dưới chân nàng mượn lực, thân cây nổ tung, thân ảnh hóa thành hư ảnh phóng tới đối diện.

“Ta sẽ không chết!!”

Bành!!

Kình lực giữa hai cô gái nổ tung, quyền đối quyền, kình kình kình, bốn tay bốn chân tựa như thiểm điện, cấp tốc giao kích va chạm.

Người thường hầu như không cách nào thấy rõ quyền cước, không ngừng ở giữa hai người phát ra tiếng nổ vang.

Phúc Vũ Tụ Vân công của Vạn Thanh Thanh có đặc hiệu cấp tốc xuyên qua gai, lúc này nàng mới thực sự phát huy được hiệu quả cấp tốc, nhuần nhuyễn đến tột cùng.

Hai tay Âu Dương Chiêu có mười ngón sắc bén, mang theo kích độc màu tím nhạt, chỉ cần đâm rách da đối phương là độc tố có thể chui vào trong cơ thể, thu hoạch thắng lợi.

Nhưng rõ ràng nàng ta đã đả thương Vạn Thanh Thanh mấy lần, kịch độc trên tay dường như đều không có hiệu quả.

Tuyệt Lĩnh trác Yến công mà nàng tu hành trên thực tế vốn là một môn độc công, hơn nữa còn là công pháp hạch tâm lấy độc làm độc.

Công pháp này lấy tốc độ cùng độc làm hạch tâm, luyện đến rèn cốt, có thể làm toàn thân da thịt huyết cốt, toàn bộ mang lên độc tính.

Nhưng trên thực tế chiến đấu, công pháp này không mạnh như Phúc Vũ tụ vân công, mà chủ yếu chú trọng ở phương diện sử dụng các loại độc.

Chợt Âu Dương Chiêu nghĩ tới điều gì, vội vàng lùi lại phía sau.

“Trên người người có thứ gì đó trừ độc!?” Nàng giơ tay lên, trên mu bàn tay thỉnh thoảng xuất hiện một vết thương băng lãnh.

“Ai mà biết được.” Vạn Thanh Thanh quay người cấp tốc nhảy lên, chạy như điên về phía xa.

Chỉ là nàng mới đứng dậy, liền bị một sợi tơ kim loại câu lấy mắt cá chân mình.

Ti tuyến từ phía sau kéo một cái, mang theo thân hình nàng bay lên trời, quay cuồng rơi xuống phía sau.

Phía sau đúng là chỗ Âu Dương Chiêu đang đứng.

Đôi mắt đẹp của nàng lẳng lệ ác liệt, trên tay nắm lấy một sợi tơ mỏng màu bạc.

“Ta nói rồi, người chạy không thoát.”

Lời còn chưa dứt, nàng thả người nhảy lên, hai tay kéo một cái, mấy đạo sợi tơ đồng dạng bay về phía tứ chi trên thân Vạn Thanh Thanh.

Leng keng leng keng leng keng!

Sợi tơ bị một con dao găm chặt đứt.

Âu Dương Chiêu vội vàng không kịp chuẩn bị, nghiêng người né tránh. Một thanh dao găm xẹt qua sát gương mặt nàng,

thiếu chút nữa đã đâm thủng gương mặt nàng.

“Ngươi...!” Nàng còn chưa kịp lên tiếng, liền thấy Vạn Thanh cầm dao cắt đứt sợi tơ trên người, tiếp tục nhảy về phía xa.

Âu Dương Chiêu cũng tranh thủ thời gian đuổi theo, chỉ mới nhảy lên một cái.

Xuy!

Một đạo hàn quang xẹt qua trước ngực nàng, kéo vạt áo nàng thành một vết rách.

Nàng tranh thủ thời gian đưa tay che khuất xuân quang lộ ra, lách mình rơi xuống đất.

“Ai!?”

Không ai đáp lại.

Trong lúc mơ hồ, chỉ có một bóng trắng lóe lên, bay về phía xa xa.

Âu Dương Chiêu vẫn đứng nguyên tại chỗ, bộ ngực phập phồng bất định, cuối cùng cũng không có đuổi theo.

Hôm nay nàng chỉ còn một mình, nếu đuổi theo tùy tiện, sợ rằng kết quả không biết được.

Tạ Yến, Tiêu Thanh Ngư hai người liên thủ, cùng song quyền Từ Phi, đoạt mệnh Cửu Chỉ Nghiệp Vân hai người ở giữa rừng cây không ngừng vòng ngược đánh lại.

Ba gã cao thủ Đoán Cốt phía dưới đang dẫn đội mấy chục người, vây quanh hai mươi người cuối cùng.

Hơn hai mươi vạn môn nhân cuối cùng là Vạn Thanh môn nhân, trong đó có võ sư, có hai mươi huyết.

Mặt đất xung quanh đã có không ít thi thể đổ xuống.

Có người tới từ Vạn Thanh môn, có người lại tìm ngày đêm Liễu Dạ.

Phần lớn độc phần dưới tình huống không còn Âu Dương Chiêu cũng có thể phát huy tác dụng. Có lẽ loại độc phần này rất khó đối phó với cao thủ rèn cốt, nhưng đối phó với võ sư bình thường và ba loại máu bình thường vẫn rất hữu hiệu.

Hơn nữa Vạn Thanh môn bây giờ đã thật sự trở thành Vạn Độc môn, những môn nhân đệ tử này, mỗi người đều am hiểu sâu sắc kỹ thuật độc đạo Ngụy Hợp truyền thụ, thỉnh thoảng lại đánh lên chế độc.

Chẳng thà uống kháng độc đan, cũng cần lượng lớn khói độc phần độc, độc thủy, mọi người cùng nhau hành động.

Thế là coi ai là người chịu đòn, đối chiến.

Đáng tiếc mặc dù Âu Dương Chiêu có thể làm cho tất cả mọi người không sợ khí độc, nhưng nàng điều phối kháng độc đan, hiệu quả Quảng phổ cách xa Ngụy Hợp Cửu Ảnh liên thủ khai phá kháng độc dược.

Đây cũng là nguyên nhân khiến Vạn Thanh môn có thể chống đỡ được tới bây giờ.

Nhưng đến nước này, mọi người cũng đã tới bước cuối cùng đèn đã cạn dầu.

Nếu không phải tìm ngày Liễu Dạ không muốn đồng quy vu tận với bọn họ, muốn giảm bớt tổn hại thì bọn họ đã sớm chết rồi.

Người tìm ngày đêm hôm nay nghĩ tới, đơn giản là tận khả năng giảm bớt tiêu hao.

Khôn thú vẫn còn tranh đấu, hưởng chi Vạn Thanh môn có nhiều võ giả như vậy, trước khi chết liều mạng kéo thêm mấy cái đệm lưng cũng không phải là không có khả năng.

“Mau chóng bắt bọn chúng lại, không được để cho Vạn Lăng Vạn Thanh Thanh chạy! Nếu không khi Chu đại nhân trở về, nhất định sẽ bắt các ngươi tra hỏi!”

Song quyền từ từ là tâm phúc Chu Thần, lúc này Chu Thần không có ở đây, chính là do hắn ra lệnh.

“Từ Phi, ngươi khẩu khí cũng không nhỏ, có bản lĩnh thì đi lên cùng bọn họ mà liều mạng a. Thiếu gia lắm lời quá phận đi.”
Trương Nghiệp Vân đoạt mệnh Cửu Chỉ, không khách khí nói.

Là ai cũng có thể nhìn ra, trước mắt đám người Tạ Yên Thanh Ngự đã nỗ lực hết đà, chỉ cần tiêu hao nhiều một chút, nói không chừng có thể không bị thương mà nắm lại được.

Hiện tại đi tới cứng chọi cứng, chẳng lẽ muốn bọn họ vác bọn họ dùng bí kỹ đối chiến?

Hắn ta bị sai đi phối hợp bổ sung nhân thủ, nhưng lão đại hắn ta không phải Chu Thần, có thể xuất lực, không có lợi ích gì lại muốn hắn ta liều mạng?

Chu đại nhân đích thân cũng không biết nói những lời này, vậy Từ Phi ngươi tính là cái thá gì?

“Trương Nghiệp Vân, nếu cứ cố gắng ứng phó như vậy, nếu xảy ra chuyện gì không ổn, ta xem Chu đại nhân nói thế nào!”
Từ Phi có chút gấp gáp.

Lần này vây quét, liên tiếp xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đầu tiên là Ngụy Hợp trở về. Có lẽ điều này cũng không tính là ngoài ý muốn, dù sao Chu đại nhân vốn có lòng, muốn dẫn hắn trở về nhất cử tiêu diệt.

Nhưng thú mồi phía sau hoàn toàn không ngờ tới.

Bọn họ vì ứng đối Vạn Độc Môn, mang theo đại lượng kháng độc đan, kháng độc phấn, cùng các loại trang bị phòng hộ, phần lớn trên mặt người đều mang theo bảo vệ.

Kết quả không nghĩ tới độc phấn lại là tính tiếp xúc làn da, loại độc phấn này cơ hồ là loại lưỡng bại câu thương, còn có mồi nhử dẫn tới đại lượng dị thú.

Cuối cùng Ngụy Hợp dẫn dụ Chu đại nhân rời đi, bọn họ lại bị bày thú đuổi theo một đường giết loạn.

Cũng may cuối cùng lực lượng tinh nhuệ vẫn tụ tập lại, vây quanh đám tiên nhân Vạn Độc Môn.

Nếu không lần hành động này, sợ là sẽ tuyên cáo thất bại.

“Lão tử chính là đến góp vốn, kết quả bây giờ người nói cho ta biết, muốn ta làm chủ lực sao?!” Trương Nghiệp Vân không ngốc, hẳn ở bên này làm tốt hơn nữa, biểu hiện tốt hơn nữa thì có ích lợi gì?

Chu Thần cũng không phải lão đại trực hệ của mình, có công lao chưa tới phiên mình tự chuốc trước.

Cho nên hạng mục như vậy là được rồi, nghĩ nhiều như vậy làm gì?

“Thế nào? Hoạt bát bản thì cần ta làm, người chẳng lẽ lại không tự mình ra sao?” Trương Nghiệp Vân chế nhạo ngược lại.

“Người!” Từ Phi tức giận đến nghẹn họng, nhưng luận võ công, hẳn cũng không nhất định là đối thủ của Trương Nghiệp Vân. Người này là dạng chân thật, trong quá trình luyện tạng, trong tổ chức cũng là số một số hai, không keo kiệt.

Nói như vậy, loại người dám làm chuyện ngu ngốc thì đều có bản lĩnh hơn những người còn lại.

Đặc biệt là trong tổ chức mật thám tầm thường như Liễu Dạ, nếu không có thực lực mà còn dám lấn vào thì chính là tìm đường chết.

Cho nên Từ Phi một hơi che ngực, chính là không phun ra được.

Hắn lại nhìn xuống đám người phía dưới, kết quả khiến hắn tức đến nghẹn khuất.

Đám người phía dưới cũng là tôi luyện, tất cả đều đang chờ kéo dài dần dần vậy khốn.

Hai người bọn họ giao thủ với Tạ Yến Thanh Ngư ở chỗ cao, cũng bởi vì hoàn toàn không có lòng trung thành, mà Trương Nghiệp Vân chỉ là kẻ hỗn tạp, mấy câu nói vừa rồi đã kích thích hắn, hiện tại tên này càng rón rén, hoàn toàn bày ra tư thế diễn kịch.

Áp lực của hai người Tạ Yến thoáng cái đã dồn hết lên người Từ Phi.

“Tốt tốt tốt tốt! Đã như vậy... Triệu Dục, Chung Đức Thắng, hôm nay nếu như giúp ta bắt được đám người Vạn Độc Môn, lúc về ta nhất định sẽ giúp người thay đổi chức vụ!

Trương Thanh Nhân, chuyện người nhờ ta lúc trước, nếu hôm nay người giúp ta một tay, ta trở về liền làm! Nhiều người ở trước mặt như vậy, Từ Phi ta có tin, quyết không nuốt lời!”

Từng lời hứa hẹn một.

Ba đại võ sư rèn cốt phía dưới, trao đổi ánh mắt, rút cuộc cũng không tiếp tục dây dưa nữa, mà toàn lực ra tay.

Từng tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên.

Tiêu Thanh Ngư trợn mắt muốn nứt ra, mấy lần muốn nhào xuống cứu người, nhưng thủy chung vẫn bị Từ Phi ngăn lại.

“Xem ra, hôm nay chúng ta cũng không thể nào chạy thoát được.”

Tạ Yến ngăn cản Trương Nghiệp Vân, búng tay ra sau, một tay ôm lấy một đoạn thân cây, lơ lửng giữa không trung.

Nàng nhìn xung quanh, khắp nơi đều là thi thể.

Đã từng là Thiên Ân môn, bá chủ một phương Tuyên Cảnh, nhưng hiện tại chỉ còn lại có một vài người như vậy mà thôi.

Đã từng là thời điểm đỉnh phong, Thiên Ân môn hùng bá một địa, là một trong ngũ đại thế lực.

Mà bây giờ, lại chỉ còn lại có từng chút mè nhỏ như thế.

“Môn chủ... Xem ra muốn để ngài thất vọng rồi...” Tạ Yến lật tay rút ra một hạt châu kim loại màu đen vẫn luôn đeo bên hông.

Đây là vật bảo mệnh mà nàng lưu lại từ trước đến nay, là vật bảo mệnh cuối cùng của mình.

Chỉ cần dùng thứ này, có lẽ có thể khiến cô ta chạy thoát.

Chỉ là...

Tạ Yến trầm mặc một chút, rồi lại nhét vật ấy vào sau lưng, ánh mắt kiên định.

Có lẽ cuối cùng chết trận ở đây cũng coi như một kết cục không tệ. Cho dù bây giờ chạy trốn, lại có thể đi đâu?

Trong thiên hạ tàn khốc này, thế đạo tàn khốc.

Nàng ta chạy trốn nhiều lần, mỗi lần chạy trốn đều sẽ phủ kín tâm linh võ đạo một tầng tro bụi.

Một khi có lòng lui bước, sẽ luôn chừa cho mình một đường lui.

Đã không còn lòng dũng mãnh tinh tiến, tu vi cảnh giới tự nhiên sớm đã đình chỉ.

Nàng hiện tại, thậm chí còn không bằng Vạn Lăng.

“Ta... không thể chạy tiếp...” Tạ Yến ngẩng đầu, nắm chặt nắm đấm.

“Còn chạy nữa, ngoại trừ sống tạm thì có ý nghĩa gì. Hơn nữa... Ta đã từng dốc hết toàn lực rồi sao?”

Sự phó truyền thụ Côn Ngô kinh, sao rơi vào tình trạng trước mắt này?”

Các loại suy nghĩ trong đầu nàng không ngừng tranh đấu dây dưa trong đầu.

Nhưng tiếng kêu thảm thiết phía dưới càng lúc càng chói tai, khiến cảm xúc trong lòng nàng không ngừng xao động.

Cuối cùng...

Ánh mắt Tạ Yên chợt ngưng lại.

“Giết!!”

Cô đột nhiên lao ra, Hồn Nguyên Vô Động quyền của Côn Ngô kinh ngưng tụ trên mặt quyền, hóa thành từng đạo ánh sáng vụn vụn sôi trào, quán quanh thành hình.

Một quyền này khiến cho trái tim bị đè nén rất lâu của nàng buông lỏng, buông thả tất cả, sợ hãi, rụt rè.

Hồn Nguyên Vô Động quyền vốn là dũng mãnh quyền, lúc này một quyền này mới chính thức ngậm hợp lại quyền pháp tinh yếu.

Tạ Yên vốn yếu ớt như Côn Ngô kinh lúc này đột nhiên bạo tăng hơn phân nửa, uy lực thoáng cái tăng lên mấy thành, chân chính không còn ở cấp độ luyện tạng nữa.

Nắm đấm của nàng xẹt qua không khí, xẹt qua lá rụng, mang theo khí lưu vụn vụn vờn quanh.

Từ Phi đứng phía trước căn bản không ngờ nàng lại bộc phát, lúc này gã chỉ một tay tiếp chiêu, vận chuyển kinh lực, cũng chỉ phóng thích dựa theo cường độ lúc trước.

Lúc này Tạ Yên đột nhiên bùng phát khiến hấn vội vàng không kịp chuẩn bị gì tiếp chiêu.

Song quyền giao kích.

Bành!!!

Kinh lực dây dưa với nhau, triệt tiêu, dập tắt.

Gương mặt Từ Phi ngạc nhiên há hốc mồm, dường như hoàn toàn không nghĩ tới một quyền này lại nặng như vậy.

Phốc!

Hấn há mồm nhin không được phun ra một ngụm máu tươi.

“Ngươi...”

“Ta...”

Từ Phi chậm rãi quay đầu lại.

“Ta... Rõ ràng.”

Phốc phốc phốc phốc!!

Liên tục bốn tiếng giòn vang, Côn Ngô kinh xuyên qua toàn thân hắn, từ dưới tứ chi phun ra máu tươi.

Nháy mắt đã đập nát nội tạng hắn thành một đống.

Từ Phi không cam lòng ngã nhào về phía trước, rơi xuống.

Sau lưng hắn, một bóng người khôi ngô chậm rãi thu hồi tay phải, chính là Ngụy Hợp.

Một tay hắn nắm chặt cánh tay phải của Từ Phi, tập kích đánh tan kinh lực hộ thân của gã, cùng với Tạ Yến bộc phát một trước một sau, lập tức giết chết vị cao thủ luyện tạng đỉnh phong này.

“Môn chủ!?” Tạ Yến trợn to hai mắt.

Không chỉ nàng, Trương Nghiệp Vân và Tiêu Thanh Ngư ở bên cạnh cũng đều nhao nhao mở to hai mắt.

Ngụy Hợp trước đó không phải cùng Chu Thần quyết đấu một mình sao?

Hiện tại hắn lại quay về rồi!

Chuyện này có ý nghĩa gì? Chẳng lẽ Chu Thần thất bại?

“Không có khả năng!” Trương Nghiệp Vân trong lòng kinh hoàng, bàn tay nắm cành cây không khỏi buông ra, bắt đầu chậm rãi lui về phía sau.

Hắn không cho rằng mình có thể một chọi một với Ngụy Hợp. Cho dù là luyện tạng, hắn và Ngụy Hợp căn bản không cùng một đẳng cấp.

Đó là một biến thái có thể giao thủ với Chu Thần đại nhân và Minh Cảm cảnh!

Trương Nghiệp Vân chậm rãi lui về phía sau, trên sợi tóc nơi thái dương chậm rãi chảy ra từng giọt mồ hôi.

Hắn nghĩ tới việc bỏ chạy.

Nhưng tốc độ thân pháp Ngụy Hợp, vừa rồi hắn đã kiến thức, vượt xa hắn.

Một loại biện pháp, kẻ sách không ngừng hiện lên trong đầu hắn, muốn nghĩ ra một tia sinh cơ từ trong tuyệt cảnh trước mắt.

“Không đúng! Hắn vừa mới giết Từ Phi cũng là đánh lén, nói không chừng bây giờ để thoát khỏi Chu đại nhân, hắn đã bị trọng thương. Cho nên... Ta còn có cơ hội!”

Ý niệm hiện lên trong đầu.

Trương Nghiệp Vân xoay người bỏ chạy, một khắc cũng không quay đầu lại, dùng thân pháp toàn lực triển khai.

Ngay cả thủ hạ phía dưới hắn cũng không quan tâm, lúc này chỉ có một ý niệm duy nhất, đó là trốn.

Võ sư Đoán Cốt và đám mật thám còn lại cũng từ từ động tác, phân tán ra phía sau.

Có thể luyện đến cấp bậc Võ Sư, đều không phải kẻ ngốc, tình huống lúc này thế nào, bọn họ không ngốc hơn Trương Nghiệp Vân, đều thấy rõ ràng.

Nhìn thấy quay đầu bỏ chạy.

Mọi người phía dưới cũng tự phân tán chạy như điên theo, từng bóng người chạy như điên tứ tán.

“Các người...” Ngụy Hợp nhìn chăm chú đám người đang bỏ chạy.

“Đều đi tìm chết...”

Hắn vươn tay ra, nhẹ nhàng nắm lại.

Từng đạo nhân ảnh phân tán chạy trốn phía dưới, trong chốc lát nhao nhao ngã xuống đất.

Trúng vào Cửu Ảnh Lạc Hồn Hương của hắn, vận chuyển khí lực huyết càng nhanh, chết càng nhanh.

Nếu không phải vì một lưới bắt hết, hắn đã sớm có thể hiện thân cứu người.

Nơi xa, Trương Nghiệp Vân đã sắp chạy ra khỏi phạm vi tầm nhìn.

Ngụy Hợp nhìn Tạ Yên trước mặt vẫn còn chút run rẩy, còn có Tiêu Thanh Ngư bên cạnh mệt mỏi, còn có đám môn nhân Vạn Thanh môn hầu như không đứng vững được.

Từng ánh mắt, từng ánh mắt mang theo chờ đợi, mang theo hi vọng, nhao nhao rơi vào trên người hắn.

Nhưng hắn không lên tiếng mà xoay người, nhìn về phía sau lưng.

Trong sương mù mờ hồ có một bóng người áo trắng, lẳng lặng đứng trong bóng tối, đồng dạng nhìn hắn.

“Ta phải đi rồi.” Ngụy Hợp nói.

“Nhưng, ta vẫn sẽ trở về.” Hắn nói.

Bóng trắng trầm mặc, quay người chậm rãi rời đi, chui vào trong sương mù.

Ngụy Hợp thả người nhảy lên, đảo mắt biến mất giữa không trung, đuổi theo hướng Trương Nghiệp Vân.

Với tốc độ của hắn lúc này, muốn đuổi giết một gã cao thủ luyện nô bộc đã bị hắn âm thầm bám dính theo mùi độc hương, không tính là việc khó.

Nếu trước đó không cứu Vạn Lăng kịp thời, hắn cũng sẽ không đến muộn một chút.

Còn bây giờ, đây là thời điểm khiến đám gia hỏa chết tiệt này phải trả giá đắt!

Hắn sẽ giết chết toàn bộ người tìm thấy ngày đêm ở Tuyên Cảnh thành, phá hủy tất cả chi nhánh, tất cả căn cứ của bọn họ!

Hắn muốn cho tất cả mọi người ở đây phải thấy Vạn Thanh môn của hắn vẫn chưa bị diệt!

Ngụy Hợp hắn ta còn chưa chết!!

237

Ngang ngược!!

Trong tiếng tru chói tai, toàn bộ núi rừng chung quanh đều bị tiếng rống to chấn động.

Khu vực biên giới Tụ Thủy hạ cốc, dần dần khu vực mờ nhạt đi.

Chu Thần xoay người một cái, lấy tay mượn lực nhảy ra bên ngoài.

Xác thực mà nói, đã không phải xông lên, mà là trốn.

Hai chân hắn bị đánh lén, nếu không có cốt đao trong tay chính là thân binh lợi khí, chỉ sợ đã sớm chết trong đuôi cáo.

Nhưng dù như thế, hắn vì tránh thoát ba đầu hồ ly giao sát, cũng không thể không trả giá nặng nề.

Liên tục sử dụng ba lần bí kỹ, bộc phát ra thực lực mạnh nhất, không phải vì đối kháng cứng rắn với hồ ly, mà là chạy ra khỏi Tụ Thủy hạ cốc.

Binh khí trên tay cũng bị ăn mòn tới mức kỳ lạ.

Mặc dù hắn là minh cảm, nhưng liên tục ba lần bí kỹ, cộng thêm trên thân bị thương nặng, mất máu quá nhiều, cũng vẫn như cũ làm cho trạng thái của hắn kém đến cực điểm.

Oành oành oành!

Tiếng bước chân nặng nề dừng lại phía sau Chu Thần.

Cổ ba con hồ ly dài nhỏ không ngừng bay múa trong sương mù dày đặc, nhưng nó lại ngừng chân đứng trong hẻm núi, gào thét gầm thét về phía Chu Thần, nhưng thủy chung vẫn không bước ra ngoài một bước.

Nếu từ trên cao quan sát mà nói, lúc này giữa Chu Thần và ba đầu hồ ly có một khối đất nhỏ, vừa vặn chính là ở một đường vòng tròn cùng với khối bia đá tiến vào hạ cốc kia.

Đây là một giới hạn.

Cũng là khu vực ba con hồ ly thủy chung không cách nào thoát khỏi.

Hai chân Chu Thần đã hơn phân nửa đều là xương trắng, trên người loang lổ vết máu, sắc mặt trắng bệch có chút dọa người.

Lúc này hẳn ta sắp cạn kiệt dầu chữa trị rồi, nếu không tiến hành chữa trị thì chính là cục diện phải chết.

Nằm trên mặt đất, hẳn quay đầu nhìn về phía ba con hồ ly đang gào thét, nhưng không lao ra đuổi giết, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Quả nhiên... Tên khốn này nhất định phải dừng lại ở trong hẻm núi kia, một khi đi ra thì rất có thể sẽ có vấn đề khác. Nơi quỷ quái này lại vẫn còn có thể gặp được một con quái vật dị hóa...”

E rằng cả Thái Châu cũng chỉ có một con quái vật minh cảm như vậy mà thôi. Thật là may mắn bị hắn đụng phải.

Chu Thần biết mình đánh cuộc đúng rồi, quả thật ba con hồ ly có hạn chế về khu vực, không cách nào rời khỏi hạp cốc.

Điều này làm cho hắn thở phào nhẹ nhõm, sau đó từ trong túi thuốc phía sau lấy ra một cái bình nhỏ, mở nắp bình đổ ra, một viên thuốc nuốt vào.

Đây chính là bảo dược chữa thương cho Huyết chỉ, sau khi dùng thì trong vòng một canh giờ, chỉ cần không phải mất đầu thì khí quan trọng như trái tim đã không còn, hoặc là máu huyết quá nhiều, vết thương trí mạng.

Các thương thế còn lại đều có thể nhanh chóng giảm bớt, ổn định, trị liệu.

“Chờ đi, lần sau trở về sẽ là ngày ngươi chết!” Chu Thần hung hăng phát tiết phần nộ trong lòng.

Nhiều năm trôi qua, hẳn đã sớm có thói quen rời xa cuộc sống liều chết liều mạng.

Nhưng hiện tại, hôm nay hẳn lại cảm nhận được vẻ tuyệt vọng gần như tử vong ấy.

Sau khi uống dược vật, trên đùi Chu Thần bao trùm sức mạnh, cầm máu, sau đó khó khăn lắm mới đứng dậy, muốn trở về Tuyên Cảnh.

Hắn biết, hiện tại phải lập tức trở về Tuyên Cảnh thành, điều động nhân thủ cầu viện cho quân đội Thái An.

Môn chủ Vạn Độc Môn kia có thể cố ý dẫn hắn đến nơi đây, còn để hắn cùng ba đầu hồ ly đánh đến lưỡng bại câu thương.

Rất có thể bản nhân hắn đang chờ ở gần đây.

Trong lòng tính toán một chút, Chu Thần lại cắn răng phóng về một hướng khác.

Hắn không nhắm về phía Tuyên Cảnh thành mà nhắm về một hướng khác.

Lúc này, Ngụy Hợp dẫn hắn ta tiến vào mai phục, tuyệt đối sẽ không bỏ qua thời cơ thừa dịp nguy hiểm của con người.

Cho nên tất nhiên hắn sẽ chờ bên ngoài hạp cốc, đề phòng hắn thừa cơ trốn thoát.

Đương nhiên, còn có một khả năng, vậy Ngụy Hợp sẽ nhanh chóng trở về, cứu được những người khác của Vạn Độc Môn, cũng sẽ vì thế mà chậm trễ thời gian.

Mới chạy ra hơn mười mét, động tác của Chu Thần đột nhiên dừng lại, đứng nguyên tại chỗ.

Ánh mắt của hắn ngưng kết, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Ngụy Hợp xuất hiện bên trái.

Ngụy Hợp tựa hồ đợi hắn không ít thời gian, mặt không biểu tình, xa xa nhìn sang bên này.

“Chu đại nhân, đã lâu không gặp.”

Chu Thần trầm mặc lại, biết lần này không áp chế được Ngụy Hợp nên không thể nào rời đi được.

“Nhờ phúc của ngươi, bị thương nhẹ, nhưng phải giải quyết tên phản nghịch này, không thành vấn đề.”

Lúc này tiếng nói của hắn có chút khàn khàn, không còn bén nhọn, hắn là lúc trước giao thủ cùng ba đầu hồ ly, bị thương

đến cuồng hộng.

“VẬY THẬT ĐÚNG LÀ TIẾC NUỐI. Ngay cả cao thủ như Chu đại nhân cũng học nói đùa.” Ngụy Hợp nhìn chăm chú vào Chu Thần có vẻ khá chật vật trước mặt.

“Vạn Thanh môn ta lưu lạc tới bước đường này, đều là do người dẫn tới. Người nói xem, ta nên cảm ơn người như thế nào?”

Ngay từ đầu, nếu Chu Thần không cố ý phái nhiệm vụ diệt môn cho Vạn Thanh môn, cho Ngụy Hợp, tình huống cũng sẽ không huyền não đến tình trạng bây giờ.

Nói cách khác, chỉ sợ ngay từ đầu Chu Thần đã có ý đồ với Vạn Thanh môn.

Ngay từ đầu, hẳn dự định đem toàn bộ Vạn Thanh môn làm tế phẩm, bàn giao ra ngoài.

Ngụy Hợp chăm chú nhìn Chu Thần cách đó không xa.

Cao thủ đứng đầu lúc trước khí thế hung hãn, võ công cao cường, lúc này lại lộ vẻ chật vật.

“Người còn muốn nói gì nữa không?” Hấn hỏi lần cuối.

Chu Thần nhất định phải chết!

Bởi vì, hiện tại toàn bộ Vạn Thanh môn chỉ còn không tới bốn mươi người, toàn bộ nơi đóng quân đã bị hủy, khả năng sau này ngay cả quang minh chính đại xuất hiện dưới ánh mặt trời cũng không có cách nào làm được!

Hơn nữa còn là vĩnh viễn không thể làm được! Trừ phi Đại Nguyên sụp đổ.

Điều này làm cho sát ý trong lòng Ngụy Hợp càng thêm rõ ràng.

“Người hỏi hận sao? Hối hận lúc trước an trí Vạn Thanh môn như thế?” Ngụy Hợp trầm giọng hỏi.

“Hối hận?” Chu Thần cười ha hả: “Chỉ là một cái Vạn Độc Môn, ta hối hận trước nên đơn độc vây giết người, rồi giải

quyết toàn bộ Vạn Độc Môn. Mà không phải như bây giờ, cho người cơ hội! Ta hối hận đã xem nhẹ người.”

Giọng nói của hắn ta rất lạnh lẽo, hoàn toàn không có chút hối hận nào.

“Ngụy Hợp tiêu nhi, nếu không phải con dị thú này trùng hợp ở chỗ này, chỉ bằng người cùng Vạn Độc Môn, sớm đã chết ở dưới tay lão phu. Khụ khụ khụ...”

Đột nhiên hắn ho khan kịch liệt, cúi đầu phun ra một ngụm máu lớn.

“Lại nói? Tiếp tục nói thêm đi.” Ngụy Hợp thản nhiên nói: “Bị thương sao có thể sống sót được? Lại nói thêm mấy câu nữa.”

Hắn chậm rãi bước từng bước về phía đối phương.

Vừa mới kéo dài thời gian, hắn đã đem một chút độc dược sau cùng của mình phóng ra toàn bộ.

Bởi vì lo lắng Chu Thần còn có sức liều mạng, cho nên vì phòng ngừa người này lật bàn, hắn còn lẫn lộn lượng lớn dược vật trị thương hoạt huyết trong đó.

Người bình thường đều biết.

Khi trên người còn có vết thương chảy máu, bình thường phải đợi một thời gian ngắn, đợi sau khi miệng vết thương hoàn toàn ngừng chảy, thì máu mới có thể sống lại.

Cho dù Chu Thần có thể chắt cường hãn, còn có kinh lực Tiệt Mạch Chỉ Huyết, cũng không có khả năng lao ra khỏi hạp cốc, liền triệt để ngăn chặn tất cả huyết điểm trên thân.

Mặt ngoài, hai chân của hắn tựa hồ đã bị cầm máu, nhưng trên thực tế trong cơ thể nàng có không ít chỗ nội thương, còn có những điểm máu không ngừng tràn ra.

Đây là cách làm của Ngụy Hợp, dược vật còn sống, tuy không phải độc, nhưng vào thời điểm này, so với bất luận cái gì đều là độc tố chí mạng.

Nó đủ để tránh né tất cả thủ đoạn trừ độc, hiệu lực trực tiếp, bởi vì nó không phải là độc.

Quả nhiên, hiện tại tựa hồ có hiệu quả.

Ánh mắt Chu Thần ngạc nhiên, trên người hắn mang theo một thứ chuyên dùng để trừ độc, kể cả là độc của võ sư, cũng là dược tính đại giảm đối với hắn mới đúng.

Sao có thể có hiệu quả nhanh như vậy được?

Hắn cảm giác lúc trước bị thương ở phổi, một hồi tiếng thủy đục vang lên, bên trong tựa hồ có vết thương chảy máu thấm vào trong phế.

Chu Thần trong lòng trầm xuống, ngẩng đầu nhìn về phía Ngụy Hợp.

Ngay cả Ích Độc Châu cũng dùng nhiều kháng độc đan như vậy, đều không chống nổi. Thanh danh môn chủ Vạn Độc Môn, quả thật là không hư truyền.

“Có phải ngươi cho rằng mình trúng độc hay không?” Ngụy Hợp nở nụ cười: “Đáng tiếc. Trên người của ngươi có rất nhiều vật trừ độc, dược hiệu của ta rõ ràng không có tác dụng. Chẳng qua, còn tốt... Còn có một loại hiệu quả.”

“Ngươi có cần đoán thử xem, rốt cuộc là thuốc gì, làm cho ngươi bây giờ càng ngày càng khổ sở?” Ngụy Hợp từng bước một càng lúc càng gần.

“Ngươi...” Chu Thần vừa mới mở miệng, đã không còn là tiếng nói, mà là cùng loại thanh âm khác.

Chỉ là gã mới mở miệng, bỗng nhiên cảm thấy hoa mắt, mắt máu quá nhiều cuối cùng tạo thành ảnh hưởng với gã.

Trong nháy mắt, Chu Thần theo bản năng lăn một vòng, rời khỏi vị trí cũ.

Phốc phốc phốc!

Không ngoài sở liệu của hắn, liên tục ba tiếng trầm đục, vị trí ban đầu của hắn bên cạnh thân cây, trên thân cây xuất hiện ba thanh phi đao màu bạc. Trên thân đao lam thẫm một mảnh, tất cả đều là kịch độc.

“Chu đại nhân, không hổ là cao thủ khắc cảm, đến tình trạng này mà còn có thể ứng đối nhanh nhạy như vậy. Quả thật lợi

hại...”

Thanh âm Ngụy Hợp chọt xa chọt gần, chọt trái chọt phải, hoàn toàn không cách nào phán đoán phương vị.

Lúc này ánh mắt Chu Thần bởi vì mất quá nhiều máu dẫn đến hoa mắt, một lần nữa khôi phục lại.

Nhưng trong tầm mắt của hắn, đã không còn thân ảnh Ngụy Hợp.

Ngay lập tức quyết định, hắn thả người bỏ chạy, nhảy về phía Tuyên Cảnh Thành.

Cho dù hai chân có chuyện, nhưng hai tay hắn vẫn khỏe mạnh, mượn lực trên cành cây khô cũng có thể chạy ra tốc độ cực nhanh.

Chỉ là hai chân hắn hoàn hảo, tốc độ không thể so sánh với Ngụy Hợp, hiện tại hai chân xảy ra vấn đề, tự nhiên xa xa không bằng.

Hắn mới nhảy lên, sau lưng liền xuất hiện một tiếng kêu to.

Cả mảng lớn đá giống như mũi tên, lực bộc phát cực mạnh hung hăng nện ở sau lưng hắn.

Nếu là lúc trước, hắn có thể dễ dàng tránh đi, cho dù tránh không thoát, kinh lực sau lưng cũng có thể dễ dàng đập tan những hòn đá này.

Cho dù toàn bộ bọn chúng quán chú cốt kinh, cũng vậy mà thôi.

Nhưng bây giờ trước mắt Chu Thần tối sầm lại, một ngụm máu lại lần nữa từ trong miệng phun ra.

Lúc này công năng phổi của hắn đã triệt để đình chỉ, không thể hô hấp, chỉ dựa vào bình khí, chính là hắn cũng kiên trì không được bao lâu.

Cho nên hiện tại hắn nhất định phải mau chóng thoát khỏi Ngụy Hợp, sau đó tìm một chỗ trốn đi lấy máu trị thương.

Đáng tiếc, suy nghĩ này đã định trước là không thể thực hiện.

Sau khi Chu Thần thổ huyết, thoáng cảm giác tốt hơn một chút, hai tay nắm lấy thân cây, lại lần nữa nhảy lên, nhảy về phía trước.

Rất nhanh lại là hòn đá to bằng nắm tay, từ phía sau đập mạnh tới.

Hắn đã tránh được một phần, phần còn lại thì chỉ có thể gắng gượng chống đỡ.

Cũng may hắn định cảm làn da xúc giác.

Làn da ổn định, giúp hắn cảm nhận được khí lưu biến hóa xung quanh nhanh hơn, cũng có thể giúp lớp da bên ngoài phòng ngự càng mạnh, tương đương với việc tăng thêm thêm một tầng cứng công.

Chỉ với cường độ như vậy, cho dù có trúng mấy chục lần cũng không đủ khiến hắn hoàn toàn mất đi năng lực hành động.

Mà hắn chỉ cần kịp thời trở về Tuyên Cảnh thành, là có thể điều động lực lượng của ba đại gia tộc, bức lui Ngụy Hợp.

Chỉ cần tam đại gia còn muốn lẫn lộn ở Tuyên Cảnh thành, nhất định phải ra tay giúp hắn một tay.

Đây chính là sinh cơ!

Chu Thần không rên một tiếng, hắn tàn nhẫn với người khác, đối với mình càng ác hơn. Lập tức hai tay mượn lực, giống như viên hầu, chạy như điên về phía trước.

Rất nhanh lại có một mảnh đá vụn từ phía sau bay tới.

Lần này vì tiết kiệm khí lực, hắn dứt khoát không tránh né, cứng rắn chống đỡ.

Phốc!!

Đáng tiếc là một thanh phi đao đang ẩn nấp trong bất cứ lúc nào, đâm thủng sau lưng gã, xuyên qua lưng.

Chu Thần đã tính sai, trong đầu đã sớm mê man. Lúc này lại bị thương, đau nhức khiến cho hắn ta tỉnh táo lại trong nháy mắt, lần thứ hai gia tộc.

“Ngụy Hợp tiểu nhi, ngươi cho rằng mình thắng chắc rồi, ngày hôm nay Liễu Dạ không chỉ có một mình bỏn quan cảm giác được, nếu như ta chết ở chỗ này, ngươi cùng toàn bộ Vạn Độc Môn, đừng mong sống sót chạy ra khỏi Thái Châu!” Hấn nghiêm nghị quát to.

“Vậy không cần ngại quan tâm.” Ngụy Hợp ngữ khí bình tĩnh, lại một lần nữa một tảng đá mang theo cốt kinh bay tới.

Chu Thần khẩn cấp quay đầu lại liếc nhìn, thấy rõ ràng lần này không có vũ khí sắc bén nào ẩn nấp, lúc này mới lặn lội một cái, tay phải rút ra phi đao sau lưng, ném trở lại.

Phi đao đánh trúng mấy khối đá vụn, kinh lực bạo tạc ra, lập tức đánh lệch hướng khối đá này.

Sau khi tránh thoát một kích này, Chu Thần lần nữa điên cuồng chạy về phía trước.

Nhưng lần này, hấn mới chạy ra mấy bước, liền cảm giác phía sau có chút không đúng, quay đầu nhìn lại.

Một khối đá xanh to như cái cối xay, cuộn cuộn mang theo gió mạnh, từ sau lưng xông tới.

238

Ngụy Hợp phát huy toàn bộ man lực của mình, mang theo khối đá nặng ít nhất mấy trăm cân này, mang theo cự đại động năng hung hăng nện tới.

Chu Thần lóe lên, tránh khỏi tảng đá lớn này, lại không chú ý tới một đoạn rễ cây già nhô ra trên mặt bên trái.

Bả vai hắn ta va vào rễ cây, lão đảo té ngã trên mặt đất.

Vết thương trên người dưới tình trạng toàn lực chạy như điên này, đã sớm nứt toác, máu chảy ồ ạt.

“Ngụy Hợp tiểu nhi, có bản lĩnh chính diện giết ta!” Chu Thần quát lớn một tiếng, khí huyết bắt đầu khởi động.

Nhưng đáp lại phía sau không phải là nói chuyện, mà là một khối đá xanh hình vuông cao hơn đầu người, gào thét đập tới.

Tiếng xé gió trầm trọng vang lên.

Tảng đá xanh hình vuông cao tốc xoay quanh, hung hăng đập tới vị trí Chu Thần.

Ầm!!

Mặt đất chấn động, tiếng nổ lớn vang lên.

Vị trí Chu Thần tóe lên mảng lớn máu tươi, cả người hắn ta đều bị tảng đá xanh nện trúng, đè ở phía dưới, không có động tĩnh gì.

Ngụy Hợp chậm rãi rơi xuống đất, đứng cách đó hơn mười mét, nhìn chỗ đá xanh.

Hắn không tới gần mà lấy từ trong túi thuốc ra một bình nhỏ dầu hỏa.

Ném một cái về phía trước.

Đồng thời tay kia đánh đá lửa, ném về phía trước.

Phốc!!

Mảng lớn dầu lửa ở trên tảng đá vẩy xuống, sau đó điểm hoá tinh do hỏa thạch bắn ra mở ra, cháy lên một cái.

Làm xong những thứ này, Ngụy Hợp lẳng lặng đứng ở một bên, lại không động tác, chỉ là nhìn dầu hỏa chảy xuống, dần dần bao trùm đá xanh cùng chung quanh điểm lửa.

Ước chừng chờ mấy phút.

Thế lửa càng lúc càng lớn, phạm vi đã lan đến bảy tám mét xung quanh.

Ầm!!

Phía dưới tảng đá vang lên một tiếng nổ lớn, Chu Thần cuối cùng cũng không kiên trì nổi, đánh nát hòn đá, xông về phía hần.

Cùng lúc đó, Ngụy Phù như quỷ mị nhanh chóng thối lui ra sau.

Hai người một tiến một lui, khoảng cách giữa hai người từ đầu đến cuối duy trì ở hơn mười mét, không dài cũng không rút ngắn.

Lúc này Chu Thần vì giả chết, trên người đã sớm có nhiều chỗ bị châm lửa, hơn nữa gã tàn nhẫn chính là, miệng vết thương bên ngoài thân văng tung tóe cũng bị gã dùng hỏa điểm nhiệt độ cao đốt cháy, triệt để ngừng chảy máu.

Lại thêm tác dụng chữa thương dược, lúc này trạng thái của hần ngược lại tốt hơn một chút so với trước.

“Đến đây! Giết ta à? Không phải ngươi rất muốn giết ta sao? Mấy trăm người Vạn Độc Môn các ngươi chắc cũng đã chết hết rồi chứ? Bốn quan đứng trước mặt ngươi chỉ còn một hơi tàn, đến nước này ngươi còn không dám bước lên cho ta lần cuối cùng hả?”

Chu Thần gào thét điên cuồng đuổi theo.

Ngụy Hợp lúc này ngược lại không nói một lời, yên lặng lui về phía sau.

Hai người một trước một sau nhanh chóng di chuyển. Nhưng Chu Thần gào thét giận dữ mấy phút, rốt cuộc hiện ra xu

hướng sa sút.

Hắn biết mình chắc chắn sẽ phải chết, nhưng vẫn găm thét giận dữ mắng chửi.

Nếu chỉ nghe thấy âm thanh, không ai nghĩ tới âm lượng này lại là một người có khả năng chết bất cứ lúc nào.

“Giết đi! Có bản lĩnh thì đến chính diện giết ta đi!”

“Đám võ lâm giang hồ các ngươi, ngoại trừ vì tư lợi tư dục của bản thân, làm loạn triều đình, gây họa cho dân gian, không có hành động có lợi cho quốc lợi dân!”

Bôn quan đã sớm muốn hốt gọn một mẻ nhà các ngươi! Bây giờ trên mặt đất Tuyên Cảnh sợ là chín phần mười giang hồ đều đã chết hết chưa? Ha ha ha ha!”

“Ung độc! Các ngươi bất quá chỉ là một đám u ác tính!! Cho rằng bản quan một mình chết là có thể yên gối không lo? Nằm mơ! “

Chu Thần rống to, thần trí đã bắt đầu dần dần điên cuồng.

“Bệ hạ phụng thiên thừa vận, tất có thể nghịch chuyển đại thế, quét ngang hết thủy ngũ nghịch thế gian! Trùng tạo thái bình! Các ngươi bọn nghịch tặc này! Bọn ác tặc này! Đều phải chết!!!! Ha ha ha ha!”

Ngụy Hợp không nói một lời, không ngừng né tránh lui về phía sau, chỉ an tĩnh nhìn chăm chăm Chu Thần.

Lúc này Chu Thần rõ ràng đã không nhìn thấy gì nữa, hai mắt hắn vô thần, con ngươi tan rã, toàn bộ chỉ dựa vào cảm giác làn da để phân biệt phương vị, vung vẩy đánh loạn xạ.

“Giết!!!”

*

*

*

Rốt cuộc, Chu Thần ngẩng cao đầu, bỗng nhiên lão đảo một cái, té ngã trên mặt đất.

Kịch độc trên người hắn, kịch độc trên phi đao, rớt cuộc triệt để phát tác. Thể lực tiêu hao lượng lớn, một đường huyết thủy chảy xuôi, huyết dịch thể nội đã sớm mất bảy phần.

Có thể chèo chống đến lúc này đã là một kỳ tích rồi.

Đã đến mức này, đừng nói là cảm giác khắc sâu, cho dù là cảnh giới cao hơn, chỉ sợ cũng không cứu được.

Ngụy Hợp dừng bước lại, lạnh như băng nhìn chăm chú đối phương.

“Nếu ngươi lúc đầu dùng nhân đối đãi ta, ta cũng sẽ lấy nhân đối đãi với ngươi. Như vậy căn bản sẽ không rơi vào tình trạng hiện nay.

“... Ngươi sẽ rơi vào kết cục như bây giờ, hoàn toàn là tự tìm!”

“Những loạn thân tặc tử các ngươi...” Thanh âm Chu Thần cũng không vang dội nữa, rõ ràng lộ ra tiếng thở dốc gian nan.

“Sớm muộn gì cũng không chết tử tế! Chết không được chết tử tế!!”

Ý thức của hắn đã triệt để mơ hồ, phảng phất căn bản không nghe thấy Ngụy Hợp nói chuyện.

“Bệ hạ... nhất định có thể quét ngang thiên hạ, tái tạo thái bình!!”

“Đại Nguyên, nhất định có thể tái khởi!!”

Bành!!

Ngụy Hợp như thêm điện tiến lên.

Một quyền đánh vào ót Chu Thần.

Một tiếng phốc vang lên.

Cả đầu Chu Thần hoàn toàn lồm xuống, huyết thủy tương dịch bắn ra bốn phía.

Thân thể hắn bị một quyền này đánh cho đóng đinh tại chỗ, run nhè nhẹ.

“Đại Nguyên... Vạn tuế!!!”

Chu Thần cuối cùng giãy dụa, hô lên câu này, sau đó mềm nhũn ngã về phía trước, cuối cùng không còn động tĩnh nữa.

Ngụy Hợp đứng sau hắn, hắn cố ý vòng ra sau lưng xuất thủ, cũng lo lắng gia hỏa này cuối cùng đánh trả.

Đáng tiếc, lúc này thần trí của Chu Thần đã hoàn toàn mơ hồ, mất quá nhiều máu, thân trúng kịch độc, sớm đã không còn sức phản kháng.

“Đây chính là tên điên.” Ngụy Hợp thu tay lại, nhìn thi thể trên mặt đất, trong lòng tuy có khoái ý báo thù, nhưng cũng có một tia lẩm liệt nhàn nhạt.

Từ đầu đến cuối, biểu hiện của Chu Thần đều là đối với Đại Nguyên, đối với triều đình, tuyệt đối trung thành.

Đường đường là cao thủ minh cảm, vì triều đình mà có thể làm đến mức này, có thể tưởng tượng được trong Đại Nguyên Hoàng Đình bây giờ, đến cùng còn có bao nhiêu phần tử cuồng nhiệt như vậy.

Đại Nguyên Quý tương dộc, đã là chuyện tất nhiên.

Trên danh nghĩa các châu vẫn được hoàng đình quản thúc, nhưng trên thực tế quân chính sớm thoát ly, tự thành chur hầu một nơi.

Mà trong thế cục như thế này, Thái Châu lại xuất hiện một hoàng đảng cuồng nhiệt như thế, như vậy lập trường của châu úy Mục Châu rất đáng hoài nghi.

Mục Châu úy Thái Châu này có thể lên làm quan ở cấp bậc này, tuyệt đối không phải kẻ ngốc.

Như vậy nếu không phải kẻ ngốc, vì sao lại hung hãn như vậy, ra tay với thế lực tứ đại môn phái đứng đầu Vô Thủy tông?

Đầu tiên là Thiên Ân môn yếu nhất, bây giờ là lịch sơn phái, Đan Dương môn.

Kiểm Phái Tự không bị động thủ, hẳn là quy mô quá nhỏ, bị lưu lại cuối cùng.

Một loạt thao tác này, hay là thực hiện trong hoàn cảnh loạn quân tiến tới, trong thời khắc cần ổn định, rung chuyển thế cục

bực này.

Rốt cuộc Châu Mục Châu úy đang suy nghĩ điều gì?

Ngụy Hợp không biết được.

Hắn chỉ biết là Thái Châu không thể ở lại được.

Mà những châu khác, hắn cũng không biết thế cục như thế nào, nói không chừng còn không bằng Thái châu yên ổn.

Cho nên hắn dự định trước đem đám người Vạn Thanh môn còn sót lại, ẩn nấp tại dãy núi màu đen, tạm thời chờ đợi.

Chờ thế cục qua đi rồi lại tính tiếp.

Tiến lên mấy bước, Ngụy Hợp nhanh chóng bắt đầu soát người, đáng tiếc đồ vật trên người tên thái giám chết tiệt này đều bị dịch dạ dày của hồ ly ăn mòn hư mất, căn bản không thu hoạch được gì.

Sau khi hoàn toàn xác định Chu Thần đã tuyệt tuyệt khí, Ngụy Hợp ném thi thể gã vào lửa, quay người vội vã rời đi.

Hắn muốn trong đêm nay, hoàn toàn tiêu diệt hết tất cả cứ điểm Liễu Dạ tìm ngày đêm!

Thừa dịp chủ sự còn chưa đến, hắn phải nhanh chóng hành động!

Bành!

Cửa lớn sơn sơn bị một chưởng đánh nát, vỡ thành mấy khối rơi vào trong sân.

“Kẻ nào!” Vài tên cao thủ thủ thủ bị vội vàng lao ra, còn chưa chạy được mấy bước đã bị một bóng đen lóe lên.

Phốc phốc phốc phốc!!

Sau một hồi trầm đục vang lên.

Hơn mười người trong sân giống như chuồn chuồn lướt nước, bị bóng đen lướt qua, nhao nhao cứng tại chỗ.

Bốp!

Ngụy Hợp xuất hiện trước cửa sảnh chính, lúc này tất cả mọi người trong viện sau lưng mới đồng thời ngã xuống đất, máu

tươi từ trên thân tuôn ra.

Tốc độ của hắn lúc này, nào phải những gia hỏa mới ba lượng hai huyết này có thể bắt được.

Nơi này là Chu phủ của Tuyên Cảnh thành, cũng là vị trí tổng bộ của Liễu Dạ ngày nào ở Tuyên Cảnh.

“Giết!!”

Trong sảnh có hai khách cầm đao, một nam một nữ, mặc đồ ngủ, nhảy thẳng tới.

Hai đao đao mang sắc bén phối hợp, quán chú cốt kình, đồng thời chém về phía Ngụy Hợp.

“Muôn chết!” Hai tay Ngụy Hợp đồng thời diêm một cái.

Đương đương!

Hai đoạn đao gãy bay ngược ra, hung hăng đâm vào lồng ngực hai người.

Hai người bị đánh bay tại chỗ, ngã xuống đất không dậy nổi.

“Người đến là ai!” Một lão giả tóc trắng tay cầm song kiếm, từ nội đình lao ra, một kiếm chém tới đầu Ngụy Hợp.

“Quá yếu.” Ngụy Kỳ thân ảnh chột lóe, tinh chuẩn tránh khỏi cự kiếm.

Tay phải của hắn vỗ lên bả vai lão giả, lực lượng khổng lồ nương theo cốt kình đồng thời tuôn ra.

Bành!!!

Nửa người lão giả giống như bị bạo tạc, máu thịt nổ tung, bay tứ tung ra ngoài, đâm vào một bộ mảnh hồ treo trên bản đồ chính sảnh treo trên núi, lập tức mất mạng.

“Phủ Chu đại nhân xảy ra chuyện rồi, mau cứu người!!”

Lúc này ngoài cửa truyền đến từng đợt hô quát.

Ánh mắt Ngụy Hợp lạnh lẽo, nhảy lên, một chưởng đánh xuyên trần nhà, đi lên nóc nhà.

“Vạn Độc Môn làm việc! Đều cút cho ta!”

Hắn quát lớn một tiếng.

Sóng âm cuộn cuộn mở rộng, khuếch tán ra bốn phía.

Dưới màn đêm, vừa rồi còn vội vàng chuẩn bị quan binh xung quanh tới chi viện, lập tức dừng bước.

Bọn họ đều từng nghe danh Vạn Độc Môn.

Hoặc là nói, mấy tháng gần đây danh tiếng của Vạn Độc Môn đã bị cao hơn chuyển biến xấu.

Diệt môn diệt môn, đâu đâu cũng có tin tức Vạn Độc môn diệt môn.

Dưới tình huống như vậy, người chung quanh không dám bước vào Chu phủ, chỉ có thể đứng ở bên ngoài, nghe bên trong không ngừng vang lên tiếng kêu thảm thiết.

Ngẫu nhiên có mấy người muốn chạy ra ngoài, cũng bị Ngụy Hợp dùng thân pháp Mãng Đản đuổi theo, đánh chết toàn bộ.

Chỉ hai phút mà thôi, toàn bộ hơn tám mươi người trên dưới Chu phủ đều đã chết sạch.

Tay áo Ngụy Hợp tung bay, thả người nhảy ra, nhảy tới các địa điểm còn lại.

Tìm ngày Liễu Dạ ở trong Tuyên Cảnh thành, còn có một cứ điểm.

Đó chính là tổng binh phủ.

Bình thường Chu Thần đều xử trí bên phía tổng binh phủ, thân tín của hắn ta đều là ở vương gia tổng binh phủ.

Lần vây quét này, Chu Thần vẫn giữ lại một phần nhỏ thủ hạ chờ đợi tin tức từ tổng binh phủ.

Một số người này, có thể biết được tin tức tường tận nơi trú đóng của Liễu Dạ, cho nên Ngụy Hợp muốn tìm chính là bọn họ.

Trong đó dẫn đầu là một nam nhân tên Giang Nghiêm.

Thân phận bình thường của Giang Nghiêm, là bên trong tổng binh phủ, phụ trách bảo vệ đội trưởng thân vệ của Chu Thần.

Ngụy Hợp chạy như điên trên nóc nhà, chính là muốn đi bắt người này.

Vừa mới ở trong Chu phủ, không tìm ra danh sách địa điểm cùng nơi trú quân, như vậy những tin tức này liền khẳng định tại Giang Nghiêm bên kia.

Chỉ là mới chạy ra hơn một dặm, trong bóng đêm phía trước, trên nóc nhà, thành linh nhảy lên mấy tên thân ảnh.

Đại công tử Du gia du chinh, Chu gia chu vinh, còn có Vương Diệp của Vương gia, cũng chính là phụ thân của Vương thiếu quân.

Ba đại gia đồng thời phái cao thủ ra ngăn cản ở phía trước.

“Ngụy môn chủ, được khoan dung độ lượng, Chu phủ đã diệt, sao không giơ cao đánh khế, thả cho những người tầm thường một lần? Bọn họ chẳng qua chỉ nghe lệnh làm việc mà thôi.”

Du nhưng cầm Hồng Anh Thương trong tay, trầm giọng an ủi.

“Các ngươi, là muốn ngăn cản ta?” Ngụy Hợp lãnh đạm nói.

Ba nhà đều im lặng.

“Bất kể thế nào, Ngụy môn chủ, hôm nay, chúng ta chung quy phải cùng người đánh một trận.”

Trên người du nhưng không thể so với người du gia khác, so với hào thân khí chất lúc trước, hiện tại hẳn càng thêm một tầng khí chất học sinh lẫm liệt.

Bốp!

Hồng Anh Thương bị ngón tay gã chỉ xéo xuống phía dưới, chung quanh mũi thương quanh quẩn ra một tia kinh lực xoay tròn.

“Ngụy Hợp, người có biết, hành động hôm nay của người sẽ dẫn xuất hậu quả gì không?” Vương Diệp cùng có chút cảm khái nhìn Ngụy Hợp, tựa hồ có chút không đành lòng.

“Hậu quả? Lúc trước Chu Thần thiết kế với ta, không nghĩ tới hậu quả, bây giờ thua thì để ta nghĩ hậu quả?”

Ngụy Hợp nheo mắt lại: “Dựa vào cái gì?”

“...” Vương Diệp và không còn gì để nói. Hành động của Chu Thần, kỳ thật hẳn cũng đã thấy. Chỉ là... Hẳn cũng không ngờ hẳn trở mặt tàn nhẫn như vậy, quyết tuyệt như thế.

Nếu đổi lại là hẳn, tất nhiên lấy điều kiện giải tán Vạn Độc Môn, thu nạp Ngụy Hợp và mấy tên cao tầng, thủ đoạn như thế, mới có thể ổn định lòng người.

Chỉ tiếc. Hẳn không hiểu rốt cuộc Chu Thần muốn cái gì, cũng không hiểu rõ vì sao bọn họ muốn bắt nhiều võ sư như vậy đi phủ thành.

“Bá phụ, nếu nói hết lời, có thể mở cửa.” Ngụy Hợp bình tĩnh nói.” Nể mặt thiếu quân, ta không giết người.”

Vương Diệp cùng khẽ thở dài, cũng không tránh ra, mà tay phải rũ xuống, chưởng duyên hiển hiện kinh lực vờn quanh. Xem ra cũng quyết định động thủ.

“Hôm nay tới lĩnh giáo cao chiêu của Vạn Độc Môn.” Du Nhung lại lên tiếng.

Hai mắt hấn mãnh liệt, trường thương trong tay hơi rung rung. Chu Vinh một bên một mực ý đồ ẩn hóa chính mình, không để Ngụy Hợp phát hiện ra mình.

Đáng tiếc, bây giờ vẫn là bàn chuyện không xong, hấn bắt đắ dĩ bước lên một bước, Chu gia Việt Tinh Công trong tay chậm rãi vận chuyển, từng tia kinh lực trên song chưởng tựa như hoa đua nở, chậm rãi trùng điệp mở ra.

Ba người đứng ở ba vị trí, xung quanh có vài cao thủ cá biệt phân tán phòng bị những thứ khác.

Ba cỗ kinh lực luyện tạng, không ngừng xoay quanh ở chung quanh, tựa như hỏa diễm thiêu đốt, mang theo trận trận khí lưu.

“Giết!!!”

Trong một sát na, ba đạo nhân ảnh đồng thời nhắm phía Ngụy Hợp.

Trường thương, song chưởng, chỉ pháp, ba loại thể công giống như ảo ảnh đồng thời vây lại.

Kinh lực liên thông nghiền ép xuống, kéo theo khí lưu, phảng phát trước mặt Ngụy Hợp hình thành một bức tường cao hoàn toàn dùng kinh lực cùng khí lưu tạo thành.

Kinh lực khổng lồ thôi động nghiền ép mà đến.

Hai mắt Ngụy Hợp càng thêm sáng ngời, một thân kinh lực điên cuồng phun trào, hình cung, Thiết Lĩnh Y, Kim Dật Ngũ Hành Công, Kinh Hồng Quyết, đồng thời chồng chất bộc phát ra.

Từng đạo kinh lực từ trên người hấn lưu thông tụ hợp vào hai tay, từng khối cơ bắp liên thông lực lượng, truyền tới song chưởng của hấn.

“Đoạn tuyệt tình!”

Hắn rít lên một tiếng, đối diện đón đỡ. Một chiêu đoạn tâm ấn hung hãn đánh ra.

Bốn người lập tức giao tiếp.

Ầm!!

Gió vô hình lấy bốn người làm trung tâm bạo phát ra.

Tùng đạo kinh lực trong suốt tựa như sóng nước, bắn ra tứ tán, đẩy những cao thủ còn lại gần đó ra mấy mét.

Song chưởng Ngụy Hợp chuẩn xác đâm vào chỗ bạc nhược liên thủ của ba người, vừa vặn xuyên qua tường cao kinh lực.

Y triển khai toàn bộ thân pháp, nhanh như tia chớp nhắm về phía du quân, chuẩn bị đánh ra một chưởng.

Phốc!

Du chinh cách chưởng lực của hắn còn nửa mét, bỗng nhiên ngừng đầu phun máu, bay rớt ra ngoài.

Tay Ngụy Hợp cứng đờ, tay hắn còn chưa đánh tới, sao gia hỏa này đã học máu rồi?

Không đợi hắn lấy lại tinh thần, Vương Diệp và Chu Vinh ở bên cạnh, khước miệng chảy máu, một cái miệng phun máu tươi, bay ngang ra ngoài, rơi xuống nóc nhà.

Trong chốc lát, trên nóc nhà hoàn toàn yên tĩnh.

Ngụy Hợp đứng nguyên tại chỗ, nhìn hai tay mình, lại nhìn về phía tam đại gia còn đang ngây ngốc đứng chung quanh.

“.....”

Mấy người còn lại người nhìn ta ta nhìn người, cũng đều nhao nhao xông lên, chỉ là nửa đường liền phát ra tiếng kêu thảm thiết, chính mình rơi xuống nóc nhà.

Không lời nào đáp lại, Ngụy Hợp cũng có thể hiểu nỗi khổ tâm của ba nhà.

Nếu bọn họ không phản kháng, đến lúc đó người từ trên xuống, bọn họ nhất định sẽ bị thu hồi về tính sổ.

Mà nếu bọn họ phản kháng, chống lại việc ngay cả Chu Thần cũng có thể đánh bại mình, trong lòng thực sự cũng không nắm chắc.

Vì vậy sau khi hơi chút suy tư liền đưa ra một cái sách lược này.

Giao thủ là giao rồi, mình cũng bị thương, cho dù đuổi không kịp, đánh không lại, bên trên cũng có thể cho một câu trả lời.

Dù sao ba người này đều là thực lực cường đại của tam gia, trước mắt bao người diễn trò, sau đó ngụy trang một chút xem như bàn giao.

Trong lòng minh bạch, Ngụy Hợp lắc đầu, thả người nhảy về phía tổng binh phủ.

Nếu đã hiểu rõ thái độ của ba đại gia tộc, lúc này Tổng binh phủ là tình huống gì, hắn cũng đã hiểu.

Ngụy Hợp một đường vọt tới tổng binh phủ, nơi đây binh đình đã sớm rút đi hơn phân nửa, bọn người Giang Nghiêm căn bản không có ở đây, hiển nhiên là nghe tin sớm bỏ chạy.

Ngụy Hợp cũng không thèm để ý, giết chết mấy tên thân binh của Giang Nghiêm còn chưa kịp chạy, lưu lại một người sống, hỏi thăm Giang Nghiêm hạ lạc phía sau, liền rời thành đuổi theo.

Lấy thân pháp của hắn, bây giờ cho dù là dị chủng tuần mã cũng còn xa xa không bằng. Huống chi Giang Nghiêm này mới là võ sư cấp độ Đoán Cốt.

Hơn nữa không phải võ sư chủ tu cước pháp.

Không đợi đoàn người này chạy ra cửa thành, liền bị Ngụy Hợp chặn lại, tại chỗ ép hỏi ra danh sách địa điểm, sau đó toàn bộ đánh chết.

Bên đường đánh chết hơn mười người, cũng coi như là đại sự đối với toàn bộ Tuyên Cảnh thành.

Nhưng có ba đại gia tộc liên thủ trấn an, Ngụy Hợp cũng không mở rộng chiến trường, lục soát phía sau, quay người rời đi.

Hơn mười ngày kế tiếp.

Thương thế Vạn Độc Môn nhẹ mấy người, phối hợp với Ngụy Hợp, vây giết bốn phía nơi trú đóng của Liễu Dạ.

Lấy tốc độ thân pháp Ngụy Hợp, chỉ cần lấy được tin tức chuẩn xác, vội vàng xông tới, hơn mười dặm đường cũng chỉ mất mười mấy phút.

Rất nhiều điểm dừng trên mặt đất Tuyên Cảnh, nhao nhao bị đâm, nhổ tận gốc.

Tìm ngày đêm mật thám Liễu Dạ chạy trốn tứ tán, ẩn mình xuống đất, từ bỏ tất cả cứ điểm.

Chỉ mấy ngày ngắn ngủi, nhân số mật thám bị Vạn Độc môn giảo sát, cũng đã vượt qua hơn trăm người.

Đây đã là hơn phân nửa tổng số lượng của toàn bộ Tuyên Cảnh Mật Thám rồi.

Mặt khác cao thủ Xích Cảnh quân tham dự vây quét Vạn Thanh môn, cũng bị Ngụy Hợp lần lượt thanh toán.

Một nhà võ tướng gia tộc bị diệt môn, trên dưới không lưu gà chó, ra tay độc ác, nghe rợn cả người.

Ngụy Hợp chưa bao giờ tự xưng là người tốt cho mình, hắn ta chỉ nghĩ tới cuộc sống mình nghĩ tới.

Nhưng cuộc sống, luôn có người toát ra, ý đồ lợi dụng y, ép buộc y.

Một đường tàn sát, hắn không chỉ giết chết mật thám của Tâm Nhật liễu mà còn tiện thể giết đi một bộ phận cao thủ “Tinh nhuệ” trong tam đại gia tộc.

Thật ra trong lòng hai bên đều biết rõ, trước đó khi Chu Thần điều người vây công Vạn Độc Môn, cả ba người đều thả lỏng.

Thời điểm máu chốt của du gia đã tránh được, đồng Chu gia trực tiếp thả người. Vương gia Vương thiếu quân còn trái lại hỗ trợ.

Cho nên có qua có lại, hắn cũng ra tay hỗ trợ giải quyết những cái gọi là tinh nhuệ này.

Hoặc là nói, là mặt ngoài tinh nhuệ, kì thực là ba nhà phản nghịch của mình.

Dù sao người tới từ phía sau tiến lên hỏi, chỉ riêng chút thương vong kia thôi cũng không đủ để mọi người thảo luận.

Ngay cả Chu Thần cũng xảy ra chuyện, tìm ngày nào Liễu Dạ chết nhiều người như vậy mà ba người các người vẫn lạnh lặn không chút tổn hại? Chủ tướng bị thương là xong chuyện sao?

Chẳng lẽ chính là ba nhà các người, liên thủ mai phục nhằm vào Chu Thần?

Cho nên, vì tránh né trách nhiệm mà ba nhà không hẹn mà cùng làm ra hành động tương tự.

Chỉ là một đợt loạn sát này cũng khiến cho ba cao thủ, thấy được chỗ khùng bố thật sự của Ngụy Hợp.

Tốc độ thân pháp của hắn quá nhanh.

Còn nhanh hơn cả lúc trước!

Hơn nữa vào đêm ấy, dưới ánh mắt của Chu Thần nhảy một cái liền có thể đả thương chiến tích của ba cao thủ luyện nô bộc.

Ngắn ngủn mấy ngày sau, sự đánh giá của Ngụy Hợp liền tăng lên thẳng tắp, lên tới cấp bậc Tuyên Cảnh đệ nhất.

Một đợt cuối cùng của Liễu Dạ mật thám bị giết chạy, toàn bộ Tuyên Cảnh cũng trở nên trống trơn.

Ngụy Hợp không có ý tứ tàn sát người vô tội trút giận, không tổn thương đến người vô tội. Hành động thiện lương bực này, ngược lại làm cho thanh danh tại dân gian trở nên tốt xấu phân nửa.

“Lại nói nơi phủ Tuyên Cảnh Tổng Binh, ba đại cao thủ liên thủ ác chiến với Môn chủ Vạn Độc Môn Ngụy Hợp!”

“Trận chiến đó đánh ra cả cát bay đá chạy, trời đất mịt mù, ngay cả mái nhà của tổng binh phủ cũng bị thủng mấy chục cái lỗ lớn!”

“Vạn Độc Môn chủ Ngụy Hợp kia, một thân độc công, cường hãn không hiểu, đánh ra một chiêu liền có khói độc khủng bố có thể độc chết hơn trăm người, nương theo vậy ra.

Chỉ thấy hắn đánh ra một chưởng, không chỉ tam đại cao thủ liên tiếp bị thương, mà ngay cả người vây công xung quanh cũng không tới gần, nhao nhao ngã xuống, thân trúng độc bị thương, quả thực khủng bố đến cực điểm!”

Tại lầu một của khách sạn Thiên Thủy thành phủ thành tại phủ thành Thái Châu.

Trong đại sảnh, phần đông khách ở mới rời giường, ngồi xuống lầu ăn sáng.

Đang gặp người đọc sách đứng trên khán đài, nước miếng văng tung tóe, kể lại chuyện đã xảy ra ở Tuyên Cảnh thảm án thời gian trước.

Ngày thường mọi người cũng không có hoạt động giải trí gì, rất nhiều người không thích đánh bài, chơi cờ, uống rượu, liền chỉ có hứng thú đối với bát quái và chuyện xưa.

Lập tức nghe người kể chuyện kể chuyện phát sinh kỳ án bên cạnh, cũng đều dạt dào hứng thú, vừa ăn vừa nghe.

Nhưng khi người kể chuyện nói đến thời khắc máu chốt, lại có một người ở bên ngắt lời.

“Nhưng sao ta lại nghe nói, trận đại chiến kia là ở Chu phủ, không phải tổng binh phủ chứ?” Hán tử lưng đeo đao lớn tiếng khó hiểu hỏi.

“Không sai!” Người kể chuyện hét lớn một tiếng: “Tổng binh phủ có một trận chiến, Chu phủ cũng có một trận chiến. Không chỉ có thế mà trong hắc ốc sơn mạch, Vạn Độc Môn kia bị Chu đại nhân vây quét, một trận chiến chung cực. Rốt cuộc ai thắng ai thua bây giờ chỉ còn vài thành Huyền Án. Nhưng...”

Người kể chuyện cầm cây quạt trong tay: “Hiện giờ Tuyên Cảnh thành, Chu Thần đại nhân thân bí mật tích, Vạn Độc môn chủ Ngụy Hợp vào thành báo thù, giết mấy trăm người là

chuyện có thể xác định. Cũng nhờ trận chiến ở tổng binh phủ mà Vạn Độc môn chủ Tuyên Cảnh đệ nhất cao thủ!”

“Tuyên Cảnh đệ nhất cao thủ! Tên tuổi thật lớn!”

Bên cạnh một bàn rượu cách tương đối xa.

“Rất lợi hại, đó chính là thành lớn đã từng chiếm giữ một Thiên Ấn của ngũ đại thế lực.”

Mấy nam nữ mặc trường bào xám trắng, tóc dài bện thành búi tóc đạo nhân, đang ngồi ở bên bàn rượu ăn sáng.

Bữa sáng là cháo cải trắng tiêu chuẩn, thêm chút rau dại, một đĩa thịt khô nhỏ, chính là toàn bộ nội dung.

Bốn người cũng không cảm thấy thanh đạm, nhai chậm rãi, vừa ăn, vừa thảo luận chủ đề mới rồi.

Trong đó có một nữ đệ tử nghe thấy cái tên Ngụy Hợp, thần sắc có chút khác thường.

“Rốt cuộc Vạn Độc Môn này là nơi nào? Còn có Ngụy Hợp này... Rốt cuộc là hòa hợp nào? Là hòa nhã hay là...” Nàng trầm giọng hỏi.

“Là liên hợp, nghe nói Vạn Độc Môn này từng là một chi của Thiên Ấn Môn, về sau Thiên Ấn Môn bị diệt, các nhánh phân nhánh phân tán rời khỏi, Vạn Thanh Môn Độc Thụ khế giạt mình, nâng đại kỳ lên.” Một tên đồng bạn thấp giọng nói.

“Người này đúng là kỳ tài ngút trời, nghe nói chỉ trong mấy năm ngắn ngủi đã từ người nhập môn thẳng đến võ sư, sau đó bước vào Đoán Cốt, luyện bản. Bây giờ thực lực lại là một cảnh sắc tuyên bố.” Một gã đồng môn hâm mộ nói.

Nữ tử nghe vậy, nghi hoặc trong lòng cũng chậm rãi phai nhạt đi.

Mặc dù nghe rất giống với người từng đi cùng Thái châu của mình, nhưng bây giờ nhìn lại, hẳn là không phải, chỉ là cùng tên mà thôi. Tên kia cũng chỉ có căn cốt mà thôi, căn bản không thể nào ở độ cao luyện tạng trong thời gian ngắn được.

Luyện tạng... Đó là trình độ mà rất nhiều sư trưởng mới có thể đạt tới...

“Không nói những thứ này nữa, lần xuống núi này, chư vị sư trưởng ít nhất cũng có ba vị phân đường mà đi, cũng không biết cần làm chuyện gì.”

“Nghe nói lần này có không ít cao thủ đều hướng về phía nghĩa tôn bên kia. Ngay cả các sư trưởng cũng có người đi bên kia.”

Mấy người nhỏ giọng thảo luận.

Nữ tử lại có chút lạnh nhạt.

“Những chuyện này cách chúng ta quá xa, làm xong rồi thì vội vàng trở về núi tu hành đi. Sự tình nội viện có chư vị nội viện trưởng cùng chủ phong tiền bối làm chủ, chúng ta không cần lo ngại.”

“Khương sư tỷ không hiểu kỳ chút nào sao?” Một người cười hỏi.

“Có hiểu kỳ thì sao? Thịnh đại như vậy, chúng ta có dám qua xem nào nhiệt không?” Cô gái lắc đầu.

“Thật muốn đi nghĩa song huyện xem một chút a...” Một nữ tử có chút ngóng trông nói.

“Nghĩa làng Song huyện...” Nữ tử họ Khương cảm nhận được trạng thái mới ba máu trên người mình, cúi đầu xuống, quét sạch suy nghĩ trong lòng.

Vẫn nên thành thật trở về núi khổ luyện mới đúng, thế đạo bây giờ dường như càng ngày càng rối loạn.

Chạng vạng tối.

Bên bờ sông nghĩa là Song huyện Bành gia, từng chiếc từng chiếc lâu thuyền thấp sáng đèn dầu đang chậm rãi bơi lội, hết như cá trên mặt sông.

Du thuyền khẽ lay động, tiếng cười không ngừng bay ra khỏi đàn, còn có những lời khách mời uống rượu ngâm thơ.

Trăng lưỡi liềm treo cao.

Giữa gợn sóng, trên mặt sông, trong hơn mười chiếc lâu thuyền, có một chiếc lại có chút khác biệt.

Cũng giống lâu thuyền khác vậy, chiếc thuyền này tương đối yên tĩnh, đuôi thuyền đứng thẳng tám bảng gỗ, bên trên có dấu hiệu vẽ thuyền tư nhân bơi thuyền.

Du thuyền tư nhân, cũng không phải là thuyền hoa thương nghiệp, đương nhiên không cho phép khách nhân đi lên.

Chiếc lâu thuyền này, cao ba tầng, toàn thân đen kịt, chỉ có từng cái từng cái đèn lồng không ngừng lay động, phóng thích ánh sáng màu vàng sáng.

Trên boong thuyền trước sau lâu thuyền, đứng đầy nam tử áo đen thủ bị, cùng thiếu nữ váy đen trẻ tuổi.

Thỉnh thoảng chung quanh có từng chiếc từng chiếc thuyền nhỏ tựa vào lâu thuyền, đưa khách nhân lên thuyền, sau đó lại trở về chỗ cũ.

Lúc này trên bờ sông.

Ngụy Hợp một thân áo đen, đội mũ rộng vành, đang hơi ngẩng đầu nhìn về phía lâu thuyền.

Hắn xử lý tốt chuyện Vạn Độc Môn, trực tiếp đi tới bên này.

Vạn Thanh vẫn là vạn độc, bây giờ hắn cũng đã nhìn ra, nếu tất cả mọi người đều cho rằng hắn độc, vậy thì độc cho bọn họ xem.

Bên phía Cửu Ảnh đang hấp hối. Vì làm ôn dịch, gã thiếu chút nữa đã hao hết cả mạng già của mình.

Cũng may chính là Ngụy Hợp trước khi đi, kịp thời kéo người trở về, toàn lực chữa trị, cũng mới hơi khôi phục một chút khỏe mạnh.

Ôn dịch đã được khống chế, nhưng tình huống của Cửu Ảnh, nhiều nhất chỉ có thể sống được vài năm, sợ là sẽ xảy ra chuyện.

Hắn ta chính là phụ trợ duy nhất của Ngụy Hợp nghiên cứu phương độc, về tình về lý, Ngụy Hợp đã dốc hết toàn lực bảo trợ tính mạng hắn ta.

Bây giờ Vạn Độc Môn bị buộc định cư ở chỗ sâu trong Hắc Lư Sơn Mạch, Ngụy Hợp kiểm tra thương thế cho nhạc mẫu Vạn Lăng, để sau khi thoát khỏi nguy hiểm, liền chuẩn bị sẵn sàng, mang theo đại lượng tài vật đi chủng trước đó cướp đoạt, tiến về huyện Mộ Phái Linh.

Hắn hiện tại, tuy rằng nơi đóng quân của môn phái trước đó bị vây quét, tổn thất thảm trọng, nhưng hắn giết ngược ngày tìm Liễu Dạ, cũng thu hoạch được rất nhiều, trong những nơi đóng quân này có không ít thương khố cũng không kịp dời đi, tất cả đều tiện nghi cho Vạn Độc Môn.

Kim điều, dị chủng, các loại bí dược, thần thú, còn có thần binh lợi khí, một chút công pháp, kỳ trân dị bảo.

Tổng cộng trong rừng, thế mà còn giàu hơn lúc trước.

Điều thê thảm duy nhất chính là cái chết của Vạn Độc Môn quá nhiều người.

Bây giờ trong tháng này, trước sau toàn bộ môn nhân cộng lại, bao gồm phân tán ở bên ngoài, không bị vây quét, cũng không tới một trăm người.

“Hi vọng điều này có thể có thu hoạch...” Ngụy Hợp lần này đến đây, không chỉ vì diệt sào liên minh của Mạc Sư Yến, còn có một mục đích, là đi chợ đen, trao đổi tài nguyên với các cao thủ còn lại.

Thương thế của Cửu Ảnh cần vài loại tài liệu trân quý đặc biệt, ở bên Tuyên Cảnh, chỉ sợ cả đời cũng không mua được.

Chỉ có đi ra khỏi vòng tròn kia mới có thể xuất hiện cơ hội.

Còn có phủ thành, rốt cuộc là cái gì, có mục đích gì? Thực lực như thế nào? Có bao nhiêu cao thủ?

Những thứ này đều là thứ mọi người đều muốn hiểu.

Ngụy Hợp cũng không ngoại lệ.

Hắn đi tới bờ sông, nhìn xung quanh một chút, có không ít người chèo thuyền nhỏ chờ bên cạnh, chính là vì dẫn khách đi tới thuyền hoa đối ứng.

Ngụy Hợp nhìn một chút những người này, tùy ý chọn trúng một người thân cường lực tráng, đi tới.

“Thuyền gia, đi độ thuyền số một.”

“Số Một? Được! Mời khách quan ngồi vững vàng!” Yến phu nhất thời nở nụ cười. Thuyền số một khác với các thuyền khác, bọn họ không chỉ không rút, còn có thể thêm cho Nghiêu phu một phần tiền.

Như vậy bọn họ liền có thể ăn hai phần, một phần khách nhân cho, một phần thuyền cho.

Chỉ là đối với lão Giang của Kỳ phu, con thuyền số một có chút thần bí.

Chỉ cho phép khách nhân cố định lên thuyền, hơn nữa phần lớn những khách nhân này đều mạnh mẽ, vừa nhìn đã biết là người tập võ.

Ngụy Hợp đóng thuyền lại, đứng ở giữa thuyền nhỏ, chậm rãi vung vẩy, xuyên qua từng chiếc từng chiếc từng chiếc thuyền hoa.

Ngọn đèn màu vàng trên thuyền hoa chiếu rọi nước sông lập lòe không thôi.

Tiếng cười đùa, tiếng rượu giao nhau, tiếng hát vang, kèm theo mùi rượu hương phấn, không ngừng phiêu đảng trên mặt sông.

Ngụy Hợp nhìn lâu thuyền màu đen đang dần tới gần, đã có thể cảm giác được, phía trên tụ tập từng đạo khí tức hùng hậu.

Võ giả đạt tới trình độ nhất định nhất định, nhất định tu vi, tim đập đều sẽ đập càng lúc càng lớn động tĩnh. Bởi vì thể tích bản thân bọn họ càng ngày càng mạnh, càng lúc càng lớn, càng ngày càng nặng.

Giống như một con thú khổng lồ, cho dù chỉ là hít thở, tản bộ, đối với sinh vật nhỏ yếu cũng là một hồi sấm rền và địa chấn.

Chỉ khi võ giả cường đại chủ động thu liễm bản thân mới có thể như thường nhân.

Nhưng lúc này, Ngụy Hợp rõ ràng cảm giác được, trên thuyền đen kia có không ít khí tức cường đại, đang không chút thu liễm phóng thích cảm giác tồn tại của mình.

Thuyền nhỏ chậm rãi tới gần, rất mau tới bên cạnh thuyền lâu màu đen.

Một chiếc thuyền dựng lên.

Ngụy Hợp thanh toán tiền thuyền, đi dọc theo boong thuyền từng bước vững vàng lên.

Cũng giống như hắn, còn có hai hán tử cường tráng đeo khăn che mặt.

Ba người thay phiên lên boong tàu, lập tức có thiếu nữ tiến lên chào hỏi.

“Xin mời quý khách đi theo ta.” Một thiếu nữ bộ dáng thanh lệ lạnh lùng, nhẹ giọng dặn dò.

Ngụy Hợp quét mắt nhìn hai người khác, hai người này mang theo khăn che mặt màu xám, mũ vàng, thấy không rõ khuôn mặt.

Hai người phát giác được hắn nhìn chăm chú, cũng đều đưa mắt nhìn hắn.

Chẳng qua vừa nhìn, khí tức hai người lập tức ngưng trọng lên, cơ bắp khí huyết toàn thân rõ ràng căng thẳng, ở vào trạng thái tùy thời có thể bùng nổ.

“Có phải Tuyên Cảnh Ngụy môn chủ ở trước mặt không?” Một người trầm ồm lên tiếng, thanh âm có chút già yếu, hiển nhiên đã lớn tuổi.

“Đúng vậy. Xin hỏi hai vị xưng hô như thế nào?” Ngụy Hợp sắc mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng thì không nghĩ tới, danh tiếng của mình đều truyền tới nơi này.

Nghĩa Song huyện này đã không tính là vùng đất tuyên Cảnh, lại còn có người vừa nhìn thấy hắn liền nhận ra thân phận.

“Tại hạ trung trung ngọc môn Hàn sư, đây là đại đệ tử của ta, nghe nói Ngụy môn chủ đại triển thần uy, một đôi chính diện quyết đấu Thất Tinh đao Chu Thần, quả thật là tu vi tinh xảo, thực lực mạnh mẽ. Bội phục!” Lão nhân này nói hết sức thành khẩn, một chút khách sáo cũng không có.

Ngụy Hợp kỳ thật cũng muốn nói mấy câu khách sáo, chỉ là Trung Ngọc môn thực sự chưa từng nghe qua, nên chỉ có thể gật đầu.

“Trong loạn thế, bị bức ép bắt đắc dĩ mà thôi.” Hắn thở dài một tiếng, không nói nhiều nữa.

Đôi phương cũng nhìn ra ý tứ của hắn, liền ngậm miệng không nói.

Ba người được thiếu nữ dẫn vào khoang thuyền.

Trong một khoang thuyền, có hơn mười nhân sĩ võ lâm mặc quần áo khác nhau đang ngồi ngay ngắn, dáng người khác nhau.

Trong tầng một màu đen trang trí đơn giản, Mạc Sư mặc một thân váy trắng, ngồi ngay ngắn bên cạnh một nam tử đầu trọc.

Nhìn thấy Ngụy Hợp vào cửa, nét mỉm cười trên mặt Mạc Sư Yên càng thêm nồng đậm, nhanh chóng đứng dậy nghênh đón hắn.

Không chỉ như vậy, trong toàn bộ khoang thuyền, hơn mười người đang ngồi, chỉ ít có một nửa tầm mắt nhìn về phía Ngụy Hợp.

“Đó là Ngụy môn chủ Vạn Độc Môn?”

“Quả nhiên khí thể bất phàm, nghe nói trong mấy ngày vị này đã dò sát tất cả mật thám của Tuyên Cảnh, hung uy hiển hách, thực lực mạnh mẽ, ngay cả Thất Tinh Chu Thần cũng vì hấn mà mất tích.”

“Quả nhiên nghe tiếng không bằng gặp mặt.”

“Vói chút khí thể ấy, không giống như có thể giết được người của Thất Tinh đao chứ? Ta từng đối mặt với Thất Tinh đao từ xa, đây chính là đại lão có minh cảm, từ xa nhìn lại cũng có thể cảm giác được một luồng khí lạnh từ sống lưng.”

“Không thể nhìn mặt mà bắt hình dong, nước biển không thể dò xét, có lẽ là có ẩn giấu khí tức gì đó.”

Từng tiếng thì thầm không ngừng truyền ra chung quanh.

Những người này cho rằng bọn họ nhỏ giọng nói, nhưng không biết khí huyết Ngụy Hợp cực kỳ thịnh vượng, dẫn đến ngũ giác cực kỳ nhạy cảm, tất cả đều nghe mấy lần.

“Ngụy môn chủ, thật đã tới? Mời ngồi.” Mạc Sư Yên cười mỉm tiến lên, dẫn Ngụy Hợp tới vị trí thứ tư bên trái tầng một.

Ngồi ở vị trí đầu, tráng hán một mắt quan sát tỉ mỉ, gương mặt mỉm cười, khí chất ôn hòa.

“Bỉ nhân đa phục, minh chủ đương nhiệm của Liên Minh Diệt Sào, Ngụy môn chủ đã làm một chuyện lớn thật lớn! Toàn bộ Tuyên Cảnh Địa, rất nhiều võ sư, đều nên hảo cảm tạ người. Nếu không phải người giải quyết Chu Thần, sợ là hiện giờ Tuyên Cảnh đã thành địa ngục.”

“Tiền bối khách khí, việc này ta cũng bất đắc dĩ.” Ngụy Hợp ôm quyền khách sáo nói.

Hấn ta nhanh chóng đánh giá người tự xưng minh chủ trước mắt này.

Vưu phục cái này, thoát nhìn khí huyết trên người hùng hậu, nhưng một thân trang phục, thoáng như thổ phỉ sơn tặc, hoàn toàn không có mặt mũi.

Đặc biệt khí chất trên người, có chút ôn hòa quá mức, khiến người ta không cảm giác được nửa phần cường thế của hấn.

Sau khi ngồi xuống, Ngụy Hợp cũng bắt đầu đánh giá mấy người còn lại.

Mặc dù không nhìn ra tu vi thực lực cụ thể, nhưng mỗi người đang ngồi ở đây khí huyết đều dị thường hùng hậu, khẳng định không thấp.

Về phần thực lực rốt cuộc như thế nào, còn phải đánh nhau mới biết được.

Lúc này ở tầng một thỉnh thoảng còn có người vào cửa ngồi. Mấy chục chỗ ngồi, theo thời gian trôi qua, đang dần đầy lên.

Thịt hoa quả cũng đều mang lên.

“Lúc trước, ta cùng Tử Hiên huynh nói về Tuyên Cảnh, cũng thảo luận qua, Thất Tinh Dao Chu Thần động tác quá mức, dự định vượt qua áp chế hấn kiêu ngạo. Không ngờ đảo mắt đã nghe tin Ngụy môn chủ quyết đấu với hấn, tiếp theo là tin tức mất tích.”

Đầu rồng một mắt thờ dài một tiếng.

“Quả nhiên là giang sơn đời nào cũng có tài nhân xuất hiện, những lão già chúng ta trước đây, lúc nào cũng nghĩ tới lúc nào mới có người mới tiếp nhận chúng ta, không nghĩ tới, sau khi Ngụy môn chủ thật sự xuất hiện, lại để cho chúng ta sinh lòng thổn thức.”

“Minh chủ quá khen, Ngụy môn chủ cũng chỉ là mưu lợi, tên Chu Thần kia thực lực cường tuyệt, vượt xa ta, khi chân chính đối mặt, ta chắc chắn phải chết...” Ngụy Hợp nói bằng phẳng.

“Chắc hẳn người lợi dụng ba con Ly Thú kia? Có thể làm cho ba con Ly Tử và Chu Thần lưỡng bại câu thương, người cho dù hoàng tước tại hậu phương mưu kế như thế, thật là kinh người.” Vụ Phục tuy chỉ thông qua thủ hạ hồi báo dấu vết, nhưng cũng rất nhanh đoán ra tình huống hiện trường.

“Minh chủ quá khen. Hiện tại nhớ lại, trên thân vẫn còn mồ hôi lạnh, nghĩ lại mà sợ.” Ngụy Hợp thờ dài nói.

“Đây cũng là bản sự của người, người khác cũng không có thân pháp như người, cũng không có độc đạo cường đại như người. Ba con Ly Tử cũng không phải loại người gì cũng dẫn

xuất được.” Vu Phục cười, gã tựa hồ rất coi trọng Ngụy Hợp, thái độ tương đối ôn hòa.

“Lại nói, Hắc Ốc sơn mạch này, lúc trẻ ta mới vừa đột phá cảm giác khắc sâu, định cảm, tuổi trẻ khí thịnh, khi đó ta mới năm mười chín, liền muốn thăm dò toàn bộ Hắc Ốc sơn, không nghĩ tới gặp ba con Ly thú kia, cùng nó đại chiến một hồi. Ài... Cũng là người đáng thương... Định cảm thất bại... Chính là kết cục như vậy.”

Trong lòng Ngụy Hợp cực kỳ hiếu kỳ với cảm giác khắc sâu, nhưng trên diện tích chân công cũng không ghi chép cặn kẽ, chỉ liên tiếp luyện pháp.

Lúc này thái độ của Vu Phục không tồi, hẳn liền nghĩ, hỏi thăm một chút, cảm giác Minh cảm này rốt cuộc sẽ gặp nguy hiểm gì.

Chỉ là môi hắn vừa mở ra, ngoài cửa liền truyền đến một trận tiếng bước chân nặng nề.

Rầm rầm.

Cửa gỗ mở ra, một nữ nhân khổng lồ như núi thịt, cứng rắn từ trong đường đi chui vào. Giống như một quả đồng nóng biến hình.

“Vu Thanh Diễm!?” Ngụy Hợp liếc mắt nhìn lại, trong lòng cả kinh, theo bản năng từ chỗ ngồi đứng lên.

“Hả?” Nữ nhân to lớn này rõ ràng là lịch sơn phái chủ, gia chủ Vu gia là Thanh Sùng.

Chỉ là bộ dáng nàng lúc này có chút chật vật, khắp nơi trên người đều là từng lớp băng vải được cột kín, khoác trên người một bộ quần áo màu hồng rộng thùng thình giống như bông.

Nhìn thấy Ngụy Hợp đứng lên, nàng ta cũng không phản ứng gì.

Bởi vì không riêng gì Ngụy Hợp, tất cả mọi người trong khoang đều đứng lên.

“Bái kiến Vu phái chủ.”

“Vu phái chủ ngưỡng mộ đại danh đã lâu. Tại hạ là Môn chủ Phi Phượng môn Hương Xuân, từng gặp ngài tại Hạ Lệnh đại hội ba năm trước đây.”

“Vãn bối Tử Nguyệt Kiếm Mạch đương đại truyền nhân, bái kiến Vu phái chủ.”

“Vãn bối Tam Võ thành Vọng Nguyệt các Lý Đông Thành, gặp qua Vu phái chủ, hai năm trước, gia phụ từng mang vãn bối bái kiến ngài.”

Từng cao thủ tham gia tụ hội lần lượt đứng dậy chào hỏi.

Vu Diễm cũng đáp lại từng người một.

Có thể được mời tới đây đều là những nhân vật đại diện cho các vị đầu lĩnh chân chính của các nơi, cho dù không phải là cao thủ thì cũng có thể lực sau lưng không hề yếu.

Cho nên cho dù là nàng, cũng sẽ không thất lễ.

Vào cửa, Mạch Sư Yển tiến lên, dẫn Vu Thanh Diễm tới ghế thứ hai bên trái của Minh chủ rồi ngồi xuống.

Vu Thanh diễm căn bản không chú ý tới Ngụy Hợp, nhú mày ngồi xuống, nói vài câu với Minh chủ, sau đó nhắm mắt dưỡng thần nghỉ ngơi.

Nhìn ra được nàng rất mệt mỏi, rõ ràng tổng bộ của Sơn phái bên kia Cự Hạ thành, hiện tại vẫn còn trong trạng thái nước sôi lửa bỏng, nàng thân là phái chủ không ngờ lại đi xa.

Có thể tưởng tượng được nàng coi trọng tụ hội này tới mức nào.

Ngụy Hợp thấy nó không lên tiếng, tự mình cũng không chủ động giới thiệu, hẳn cùng lịch sơn phái có cừu oán, nhưng cũng không tính là đại thù gì, chỉ là một chút ma sát nhỏ.

Cho dù hẳn đánh chết cao thủ luyện tạng nghiêm ngặt, nhưng Nghiêm gia và Vu gia không cùng đường với nhau trong lịch sơn phái, cho nên Thanh Diễm không có lý nào lại ra mặt cho Nghiêm gia.

Cùng lắm thì có thể đứng về phía phái chủ, đánh hẳn ta một trận.

Nhưng đây là dưới tình huống nàng hoàn hảo không tổn hao gì, trước mắt xem ra, Vu Diễm căn bản không có tinh thần để ý tới chút chuyện nhỏ nhặt đó.

Ngụy Hợp bất động thanh sắc, lại ngồi trong chốc lát, trong khoang thất lục tục ngo ngoe tiến vào mấy người.

Cuối cùng thời gian cũng đến, cửa khoang đóng lại, người hầu lui ra.

Minh chủ Vưu Phục đứng lên, bung lên một chén rượu.

“Cảm tạ chư vị ngàn dặm xa xôi, đáp lại liên minh lời mời. Nói nhảm không nhiều lời, mọi người nguyện ý tới nơi này, vì chính là làm sao đối kháng lại sào huyệt Thái Châu.”

Hắn nhìn quanh một vòng, thấy mọi người tại đây đều có thần sắc hiểu rõ, có nghi hoặc, có nhíu mày.

“Xem ra còn có không ít người không biết tổ chim, rốt cuộc là vật gì.”

Giọng nói của y rất rõ ràng, tầm mắt giống như đèn Tụ Quang vậy, đảo qua từng người một lần.

“Vậy để ta giải thích ở đây.” Vưu Phục trầm giọng nói: “Rốt cuộc tổ ở đây là cái gì.”

Ngụy Hợp ngồi nghiêm chỉnh, nghiêng tai lắng nghe, hẩn thân ở Tuyên Cảnh, sớm muộn gì cũng phải đối mặt sóng thứ hai tiếp nhận cao thủ Chu Thần, cho nên chỉnh thể tìm hiểu thể cục mới là điểm quan trọng nhất của hẩn.

Bởi vì hiểu rõ thể cục mới có thể hiểu rõ mục đích của phủ thành là gì, rốt cuộc là cái gì mới có thể nhắm vào bố trí.

Thanh âm Vu Phục tiếp tục vang vọng trong khoang thuyền.

“Tổ chim, là triều đình Đại Nguyên, vì đối kháng nguy cơ sắp đến, âm mưu đặc thù. Ta phái người lén vào trong đó, đào móc được một ít tình báo, phần tình báo không tiện nhiều nói kỹ càng, nhưng đại khái mục đích của bọn họ, có thể ở chỗ này chia sẻ cho mọi người.”

Hẩn thở dài một tiếng, rõ ràng là cách ăn mặc đầu trọc, nhưng lại khiến người ta có cảm giác như lão đại gia đang thở dài than ngắn.

“Căn cứ vào phán đoán của chúng ta, hẩn là thu thập võ sư các nơi, lấy công pháp đặc thù, dẫn đạo lực lượng hội tụ, chế tạo ra một loại binh chủng đặc thù tên là Khôi sư.”

“Khôi sư!?” Vu Thanh Diễm trợn mắt nhú mày.” Minh chủ có thể nói tỉ mỉ, thực lực Khôi sư này như thế nào? So với binh lính bình thường và võ sư, thực chiến ra sao?”

“Khôi sư, chính là dùng võ sư chế tạo.” Vu Phục trầm giọng nói.” Triều đình dùng chân công đặc thù, thao túng ký ức võ sư, luyện thành quân đội hoàn toàn chịu sự khống chế của bọn họ. Làm những người này trở thành binh sĩ khôi lỗi, binh sĩ võ sư thống nhất.”

Nhất thời trong khoang thuyền một mảnh xôn xao.

Võ sư vốn hiếm có, thực lực cao nhân nhất đẳng, có thể nắm giữ sức mạnh, toàn thân cũng tương đương với việc có thêm một tầng áo giáp dày đặc, nếu lại mặc vào một tầng áo giáp hạng nặng, bảo vệ toàn thân, cầm trường binh khí đâm mạnh, vậy thì thật sự là kinh khủng vạn phần, quý thần tích địch!

“Khôi sư... Nếu triều đình thật sự luyện ra một chi Khôi sư binh như vậy, chống lại loạn quân cũng có thể có chút tác

dụng, nói không chừng có thể chuyển bại thành thắng. Trọng tụ lại thế cục thiên hạ.” Mạc Sư Yên ở bên cạnh nhỏ giọng nói.

“Đúng là như vậy, cho nên bản thân tổ tiên có tác dụng tẩy não, còn tích trữ không ít khôì sư đã luyện thành.” Vu Phục gật đầu nói: “Nơi đó đã biến thành đầm rồng hang hổ, cực kỳ nguy hiểm.”

Tin tức này vừa ra, lập tức sắc mặt mọi người tại đây đều biến hóa.

Mặc dù biết rằng võ sư bị bắt đi, cũng không chết, xem như là tin tức tốt, nhưng bị luyện thành Khôi sư, đồng dạng không ổn.

“Minh chủ có từng tiếp xúc với Khôi sư binh này?” Một người lên tiếng hỏi.

“Đã tiếp xúc qua, so với võ sư bình thường thì yếu hơn một chút, nhưng nếu tập hợp lại thành một nhóm thì ngược lại còn hơn một đám võ sư.” Vu Phục trịnh trọng nói.

Nguyên bản bầu không khí có chút nhẹ nhõm, rất nhanh bị tin tức này đánh cho ngưng trọng lên.

Tất cả mọi người đều rất rõ ràng, nếu như triều đình hiện tại yếu thế mà nắm giữ một lực lượng như vậy thì sẽ xảy ra chuyện gì.

Võ sư tuy rằng thừa thót, thua xa quân đội bình thường, nhưng một khi tập hợp lại bày quân đội, quy mô, vậy quả nhiên là khủng bố dị thường.

“Minh chủ có đối sách gì không?” Vu Diễm cẩn thận nhìn về phía Vu Phục: “Nếu Minh chủ đã sớm biết tin tức này, tụ tập chúng ta ở đây, chắc hẳn đã sớm có thủ đoạn ứng phó.”

“Không sai.” Vu Phục gật đầu.” Ta hi vọng mọi người cùng ra sức, phá hủy hang ổ phủ thành. Về phần những châu khác, ta không rõ rốt cuộc như thế nào, nhưng Thái Châu bên này, chúng ta nhất định phải triệt để phá hủy tổ!”

Ngụy Hợp ở một bên lắng lắng nghe, lúc này nói đến xuất lực, gã cũng không cho là đúng.

Đầu tiên mọi người vẫn chưa có cơ sở tín nhiệm, tiếp theo, rốt cuộc tình hình trong tổ như thế nào, có giống như lời Vu Phục nói hay không, còn chưa biết được.

Cuối cùng, hẳn không cho rằng, triều đình có thể dựa vào một nhánh Khôi sư binh như vậy, liền có thể lật ngược tình thế.

Bây giờ thế cục đã không phải vấn đề mà quân đội có thể giải quyết sớm như vậy.

Vấn đề về Đại Nguyên cũng không phải một chi quân đội Khôi sư có thể xoay chuyển được.

Sau khi truyền đạt tin tức, lúc này Vu Phục bắt đầu đưa ra chứng cứ họ thu thập được về tổ tạo binh của Khôi sư.

Mạc Sư Yên từng người một đưa ra ví dụ thực tế, sau đó cuối cùng còn cho người khiêng ra một cỗ thi thể.

Nghe nói thi thể kia chính là một Khôi sư binh bị bọn họ đánh gục, người này không khác gì người bình thường, chỉ là làn da toàn thân hoàn toàn biến thành màu đỏ.

Ngụy Hợp chỉ liếc mắt, cũng không nhìn nhiều.

Cuối cùng, sau một phen thảo luận, Vu Phục bắt đầu hỏi ý kiến mọi người.

“Chư vị đang ngồi đây đều là những người có thù không đội trời chung với triều đình, cho nên hôm nay mới nguyện ý đến Liên minh thương thảo đối sách.

Hiện tại, chúng ta chuẩn bị tập hợp nhân lực, xuất phát phủ thành, chính thức tiêu diệt sào huyệt, chư vị chúng ta, có nguyện ý cùng đi hay không?”

“Ta nguyện ý cùng đi, vậy tìm chủ sử ngày, giết phụ mẫu ta, đoạt cơ nghiệp của ta, thù này không báo, uổng làm người!” Một tráng hán đầu đầy bím tóc đứng dậy quát.

“Chúng ta cũng nguyện xuất lực!”

“Chúng ta cùng đi!!”

Từng võ giả đại biểu cho thế lực của mình nhao nhao lên tiếng. Bản thân nguyện ý tới nơi này chính là để tham dự hành

động, giải quyết triệt để việc này.

Ngụy Hợp lại nhíu mày, lên tiếng nói.

“Vạn Độc Môn ta bây giờ đã tàn phá không chịu nổi, lúc ta và Chu Thần giao thủ cũng đã bị trọng thương, bây giờ thương thế chưa lành, xin Minh chủ cùng chư vị thứ lỗi, hành động lần này, liền không tham dự nữa. Bất quá ta có thể cung cấp một ít dược vật độc môn, tỏ vẻ ủng hộ!”

Trong âm thanh ủng hộ của hắn, một tiếng cự tuyệt này có vẻ rất bắt mắt.

Bất quá phía sau lão, cũng theo sát hai người, cũng lên tiếng tỏ vẻ mình tổn thất quá nặng, chỉ có thể từ các phương diện khác tiến hành duy trì. Xuất nhân thật sự là không có biện pháp.

“Có thể lý giải.” Vưu Phục gật đầu: “Vạn Độc Môn và Chu Thần đánh một trận, tổn thất vượt qua chín thành, bây giờ xác thực lực không đủ. Có thể trợ giúp dược vật, cũng là tâm ý.”

“Cửu Hồ bang đồng dạng giúp cao thủ trong bang hao tổn hầu như không còn. Bây giờ thiếu bang chủ tuổi nhỏ bị trọng thương, nhu cầu cấp bách tìm kiếm vật trị thương, phân không ra nhân thủ cũng có thể lý giải.”

“Mặt khác...”

Hắn ta liên tiếp điểm danh cho cả ba nhà, lý do gì mà bọn họ không đi được.

Kể từ đó, mọi người nghe xong, cũng hiểu được nỗi khổ của bọn họ, không bài xích ba nhà bao nhiêu.

Ngụy Hợp nhìn thấy, hiểu được người này cố tay nhu hòa mượn mà, nhiều cao thủ võ giả đi theo ta như vậy, ở chỗ của hắn cũng có thể an bài thỏa đáng như vậy.

Không nói tu vi, chỉ riêng khí lượng cùng thủ đoạn này, cũng được coi là minh chủ.

Sau khi thương thảo một phen, mọi người bắt đầu tỏ thái độ, bản thân xuất ra bao nhiêu lực.

Ngụy Hợp đưa ra tiền tài hành động, cùng dược vật trừ độc do tự chế.

Vạn Độc Môn nổi danh nhất là gì? Đương nhiên là độc và giải độc.

Có hẳn bên này ủng hộ, hành động cũng có thể bớt đi một tầng bản khoán.

Một đoàn người thương nghị đến ngày hôm sau, mới miễn cưỡng xác định chủ thể cùng chi tiết.

Lập tức, xác định được các phương án ám hiệu, đám người đều nhao nhao rời đi.

Bây giờ thế cục các vực đều rất khẩn trương, có thể dành ra những thời gian này tham dự đã là tương đối khó có được.

Vu Diễm từ đầu tới cuối cũng không nói chuyện với Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp cũng sẽ không tự làm mất mặt, chủ động nói tới chuyện nghiêm trọng của núi nàng.

Sau khi tham dự kết thúc.

Hắn không rời đi đầu tiên mà ở lại trên thuyền một lát.

Còn có một nữ tử trung niên tên Tiền Tiêu giống như hắn.

“Ngụy môn chủ, Tiền gia chủ, còn có chuyện quan trọng không?” Vu Phục đứng ở lầu thuyền lầu hai, trông về phía mặt sông, thần thái nhàn nhã.

Thần sắc Tiền Tiêu ngưng trọng, tiến lên một bước ôm quyền.

“Đúng thật là có chuyện quan trọng, muốn hỏi thăm Minh chủ. Mong Minh chủ giải thích nghi hoặc.”

“Mời nói.” Vu Phục mỉm cười nói.

Tiền Tiêu tuổi hơn bốn mươi, tướng mạo cùng mẹ nuôi bình thường không khác gì nhau, nhưng trong ánh mắt mơ hồ toát ra sự sắc bén, trong nháy mắt bảo người ta tách cô bé ra với người bình thường.

“Minh chủ, theo ta được biết, lưu tinh tặc kia hình như đã đến Thái Châu, thuộc hạ Minh chủ đã từng giao thủ với hắn?”

” lưu tinh trộm... Người này không đáng để lo.” Vu Phục nhẹ giọng nói: “Nhưng người đứng phía sau hắn, cũng không

phải nhân vật tầm thường.”

“Có thể nói cụ thể hay không!” Tiền Tiêu hung ác nói: ” mỗi thù của con gái ta, ta không đội trời chung, mỗi thù này không báo, về sau làm sao ta có thể sống yên trên giang hồ!”

Vưu Phục thở dài nói: “Sau lưng lưu tinh trộm, là một trong các chi nhánh của yêu đảng, sư phụ của hắn là cao thủ hàng đầu của yêu đảng, lần này cũng đã đến Thái Châu. Ngươi nên hiểu, đám yêu đảng thần bí khó lường, hành tung quỷ dị, ta cũng không tìm thấy manh mối gì.”

“Yêu đảng.” Sắc mặt Tiền Tiêu biến ảo.

Cái từ yêu đảng này, một khi dính vào, đó chính là một hệ thống khổng lồ.

Yêu đảng xuất hiện sớm nhất từ lúc nào, đã không có ai có thể khảo chứng.

Nhưng tất cả mọi người có thể biết được, yêu đảng phạm là nơi ẩn nấp, đều sẽ nhắc lên các loại náo loạn, tai họa.

Ngay cả thời kỳ Đại Nguyên đình thịnh, lực lượng cả nước muốn tiêu diệt yêu đảng cũng không làm được, bây giờ chỉ là lưu tinh đạo, thế mà lại có quan hệ với yêu đảng.

Sắc mặt Tiền Tiêu khó coi, trong lúc nhất thời lại có chút không biết trả lời thế nào.

“Người suy nghĩ thật kỹ xem nên đối phó như thế nào.” Vu Phục cũng biết chỗ khó xử trong đó. Ánh mắt của gã nhìn về phía Ngụy Hợp.

“Ngụy môn chủ còn có chuyện gì? Có thể nói thẳng.”

Ngụy Hợp trầm giọng nói: “Có thể đi một bước nói chuyện không?”

“Đương nhiên.” Vu Phục gật đầu, nhìn về phía Tiền Tiêu ở bên cạnh.

Hàn Lập tự giác ôm quyền hành lễ, quay người đi ra ngoài suy xét trước.

Chờ đến chung quanh không còn những người còn lại, Ngụy Hợp mới trầm thấp lên tiếng.

“Xin hỏi Minh chủ, có biết tình huống cụ thể bên trong Hắc Ốc sơn mạch không? Vạn Độc môn ta hôm nay tổn thất thảm trọng, định định định cư trong núi tu dưỡng, nhưng đối với tình huống chính thể Hắc Dục sơn, cũng không rõ ràng. Nếu như còn hiểm địa như Tam Đầu Ly kia, có thể thỉnh Minh chủ nhắc nhở một chút hay không?” Ngụy Hợp khẩn cầu nói.

Vưu Phục tính tình rất tốt, tuy bề ngoài hung ác, nhưng thực chất là đối xử bình thân” Không thành vấn đề, trong hắc ốc sơn mạch có ba vùng đất nguy hiểm, ba con Ly Nhất xác thực chỉ là một trong số đó”

Hắn nheo đôi mắt lại, tựa hồ đang nhớ lại ký ức trước kia.

“Ba con súc vật tụ thủy hợp cốc, Hóa Sinh Trùng của Vân Bạo đầm lầy, cùng với Thảo Mãng của Không Đẳng lâm. Chính là ba người các ngươi phải cẩn thận nguy hiểm.”

“Ba con Ly Thú ngươi đã thấy rồi, ta nói cho ngươi một chút về Hóa Sinh Trùng và Thảo Mãng...”

Tiếp theo hắn cẩn thận giới thiệu vị trí đại khái cùng mức độ nguy hiểm cho Ngụy Hợp, mặc dù trong đó rõ ràng có giấu diếm, nhưng tin tức đại khái, cũng đều nói rõ.

Điều này làm cho Ngụy Hợp trong lòng rất là thừa nhận.

Tin tức này ở thời đại hiện tại vô cùng trọng yếu, nếu đổi lại là hắn tự mình thăm dò thì không biết lúc nào mới có thể có được tin tức chi tiết như vậy.

Cho nên, lần này hắn thật sự thiếu Vưu Phục một cái nhân tình.

“Trừ việc này ra, Minh chủ có thể nói đơn giản một chút không, cảm giác khắc sâu này đến cùng là chuyện gì xảy ra? Lúc ta cùng Chu Thần giao thủ, còn có lúc cùng ba đầu Ly Thú giao thủ, đều có cảm giác có chút quái dị...” Ngụy Hợp trầm giọng hỏi.

“Vãn bối cũng biết mạo muội, nhưng nếu tiền bối có thể chỉ điểm, Vạn Độc Môn ta sẽ thiếu nợ tiền bối hai ân tình, ngày sau nếu có nhu cầu, tại hạ không vi phạm quy tắc bản thân cùng tông môn tồn vong lợi ích, Vạn Độc Môn có thể vì tiền bối toàn lực ứng phó, làm hai việc!” Ngụy Hợp nghiêm túc nói.

“Kỳ thực, quá sớm biết chuyện này, đối với ngươi không phải là chuyện tốt, ngược lại có thể sẽ trở ngại.” Vưu Phục lắc đầu.

“Đáng tiếc, trước đó vãn bối đã có được một chút manh mối, hiện tại biết được vẫn còn đang phiền nhiễu trong lòng.

Ba đầu Ly thạch kia viết trên, định cảm... Rút cuộc liên hệ gì với ba con Ly Ly? Kính xin tiên bối chỉ rõ.” Ngụy Hợp nghiêm mặt nói.

Chiến tích của hắn bây giờ không nói đến, chỉ riêng tốc độ thân pháp, thậm chí ngay cả Chu Thần minh cảm, cũng không đuổi kịp, có thể thấy dọa người.

Hơn nữa hắn một thân độc đạo, trình độ tinh thâm. Hắn đưa ra nhân tình, cho dù Vu Phục cũng khá coi trọng.

Dù sao chính hắn không sợ độc đạo, nhưng hắn luôn có hậu bối đồ đệ thân tộc, luôn có thời điểm cần giải độc chữa thương.

Đối với nhân tài khan hiếm bậc này, tự nhiên là kết giao chuẩn bị nhiều hơn là tốt nhất.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến hắn ôn hòa với Ngụy Hợp như thế.

“Như vậy, ta sẽ giải thích đơn giản cho ngươi.”

Hắn hít sâu một hơi.

“Đoán Cốt chế tạo căn cơ, luyện tạng cường hóa tinh thần, chính là vì ở giai đoạn Minh cảm này, cam đoan bản thân không bị chân thực bên ngoài làm vụn vẹo.”

“Chân thực? vụn vẹo!?” Ngụy Hợp tim đập mạnh, trực giác cảm giác không ổn.

Không phải kiếp trước hắn chưa từng xem qua các loại thần thoại thần thoại nào đáng sợ như vậy.

Lúc chơi bài cảm thấy thoải mái, nhưng nếu mình thực sự chạy đến một thế giới như vậy, cũng không phải là chuyện kích thích.

“Không sai.” Vu Phục gật đầu. “Đã đến khắc cảm, ngũ giác tăng trưởng trên phạm vi lớn, ngươi cần lựa chọn một loại giác quan, làm định cảm, dùng lực lớn nhất cường hóa nó, cường hóa cảm quan này thoát ly hiện thực, có thể tiếp xúc với bất đồng, chỗ sâu chân thực, mới được.

Quá trình này được gọi là khắc cảm, ghi nhớ cảm giác.”

“Nhớ kỹ cảm giác...”

Vưu Phục thở dài.

“Thế giới này rộng lớn hơn tưởng tượng của chúng ta nhiều. Mà người như chúng ta dùng để tiếp xúc với thế giới này cũng chỉ là năm giác mà thôi.

Nhưng phạm vi cảm giác của ngũ giác quá nhỏ, vì vậy mà cô nhân tìm kiếm nhiều hơn, tìm được rất nhiều biện pháp cường hóa cảm giác.”

“Bắt đầu từ đầu, kỳ thực đây là chuyện tốt, cảm giác nhận được những cổ nhân sau khi cường hóa, ban đầu bởi vì cảm quan càng cường đại hơn, mà rõ ràng rất nhiều quy tắc đạo tắc hoàn toàn không thể tiếp xúc với quá khứ. Vì vậy bọn họ cũng thu được càng nhiều lực lượng càng mạnh mẽ hơn.

Bởi vì cảm quan càng mạnh mẽ, giúp bọn họ có thể đào móc ra càng nhiều tiềm năng bản thân hơn. Mà ngoại giới lại cảm giác được các loại kích thích hoàn toàn mới, cũng làm cho bọn họ sinh ra càng nhiều tính thích ứng, từ đó xuất hiện càng nhiều biến hóa tương ứng.”

Vưu Phục thở dài: “Giống như khi người cảm thấy lạnh, lại không có quần áo thêm dày, như vậy người nên làm thế nào?”

Ngụy Hợp đè nén sự lo lắng trong lòng, suy nghĩ một chút rồi nói: “Ta sẽ hành động, để bản thân hoạt động tăng lên, gia tăng nhiệt lượng, ăn nhiều đồ ăn hơn nữa.”

Hắn lúc này có cảm giác, cảm giác mình đang nói chuyện phiếm với người trong xã hội hiện đại, chứ không phải đang nói chuyện với một võ giả cường đại xã hội cổ đại.

“Không sai. Cảm giác Minh cảm cũng sẽ như vậy, sau đó ý thức thân thể của người cũng sẽ dần dần trở nên càng thêm lạnh lẽo.” Vưu Phục gật đầu.

“Căn cứ vào cơ sở của bản thân người, tất cả cao thủ Minh cảm, cứ cách một đoạn thời gian, nhất định phải lại lần nữa ổn định cảm giác. Nếu không bản thân sẽ dần dần cảm giác xiêu vẹo, chệch đi, dị biến, huyết nhục của rất nhiều dị thú lúc

trước trong cơ thể sẽ từ từ bộc phát, vận vẹo thân thể và ý thức của võ giả.”

“Định cảm thành công, ngươi lại có thể nhân nhĩ nhiều năm, nếu thất bại, liền dị hóa.”

Hắn ta nhìn về phía Ngụy Hợp.

“Dùng căn cốt, ngộ tính của ngươi, có lẽ cũng sẽ có một ngày bước vào cảnh giới này. Đến lúc đó, ngươi nhất định phải nhớ kỹ, nhớ kỹ chính mình, nhớ kỹ tất cả bản thân mình.”

“Ta hiểu rồi...” Trong lòng Ngụy Hợp cơ bản không còn may mắn, gã trầm mặc lại lần nữa hỏi.

“Xin hỏi Minh chủ, ba con Ly Tử kia có phải là...”

“Không sai, đó là một võ giả đã từng ăn máu thịt dị thú Trường Thọ cảm giác cực kỳ dài. Trước khi đại nạn thọ mệnh đến, chắc chắn hắn đã thất bại, sau đó vẫn sống đến bây giờ.”
Vưu Phục gật đầu, khẳng định ý nghĩ của hắn.

“Ngụy môn chủ, thế giới to lớn, quỷ dị bí hiểm không thiếu, ngươi phải cẩn thận chính mình cảm giác được hết thủy.

Máu thịt dị thú bên trong chỉ là yếu tố quan trọng để dị hóa, chân chính gây ra dị hóa cũng là kích thích bên ngoài.

Tức là căn cơ thứ hai của ngươi càng vững chắc, khi minh cảm thì ứng ngoại lại càng thoải mái, chu kỳ cần định cảm cũng càng lâu dài. Gặp phải nguy hiểm sẽ càng nhỏ. Xin nhớ kỹ điều này.”

Vưu Phục nghiêm túc dặn dò, bị Ngụy Hợp một mực nhớ kỹ trong lòng.

*

*

*

“Đa tạ Minh chủ giải thích!” Ngụy Hợp lui về phía sau một bước, ôm quyền khom người, hành lễ.

Một đại lễ này, là cảm tạ Vưu Phục Vô Tư đưa ra nhiều tin tức tình báo như vậy.

Mặc dù hắn không biết tại sao đối phương đối tốt với hắn như vậy, nhưng phần nhân tình này hắn ghi tạc trong lòng.

Lưu lại hai tín vật đặc thù của Vạn Độc Môn, làm tiêu ký trả nhân tình sau này, Ngụy Hợp một khắc cũng không chậm trễ, nhanh chóng rời khỏi huyện nghĩa song, đi chợ đen phụ cận, dự định giao dịch một số thứ tốt trở về.

Từ chỗ Vu Phục đạt được tin tức rất quan trọng, căn cơ thứ hai càng mạnh càng vững chắc, về sau cảm giác càng thoải mái, càng an toàn.

Cho nên lần này hắn thật sự định cầu thả một khoảng thời gian, chuyên môn dùng để nền móng.

Ngụy Hợp đi rồi.

Trên lầu thuyền.

Vu Phục tiếp đãi Tiền Tiêu xong, một mình đứng ở lầu hai, nhìn ánh sáng mặt trời chậm rãi dâng lên.

“A Yên, để cho Phụng Liên bên kia thu liễm một chút, đừng ảnh hưởng tới đại sự của chúng ta.”

Thanh âm hắn trầm thấp, cũng không quay đầu lại phân phó.

Mạc Sư Yên chậm rãi bước ra phía sau hắn.

“Sư tôn, kỳ thật trước đó ta cũng đã nói qua, chỉ là Phụng Liên bây giờ cũng sớm không phải trạng thái chỉnh hợp trăm năm trước, mà phân liệt thành mấy chi.

Lưu tinh trộm kia chính là một trong những hậu bối của một chi nhỏ, ỷ vào một chút thân pháp liền làm xằng làm bậy. Chỉ sợ đơn thuần chỉ nói chuyện, sẽ không hữu hiệu.”

“Nếu không nghe, cũng không cần che chở cho nó.” Vu Phục quay đầu, lúc này khuôn mặt đã sớm không còn ôn hòa như trước, mà mang theo một tia âm trầm nhàn nhạt.

“Vâng.”

“Đúng rồi, sư muội người đã trở về sao?” Vu Phục nhẹ giọng hỏi.

“Sư muội vẫn còn ở Vân Châu, ngài yên tâm, có sư thúc ở bên cạnh chăm sóc, với tạo nghệ về độc đạo của sư thúc, tu vi võ đạo, hiện giờ hẳn Vân Châu sẽ không còn cố kỵ gì nữa.” Mạc Sư Yên cười nói.

“Vậy là tốt rồi. Trước đó nghe nàng nhắc tới Ngụy Hợp Vạn Độc Môn, hôm nay gặp mặt, ngược lại là một nhân tài. Căn cốt ngộ tính đều không tệ, chỉ tiếc đường người đã định.” Vu Phục hơi tiếc hận.

“Ngụy Hợp người này, mặc dù thủ đoạn tàn nhẫn, không lưu lối thoát, nhưng làm người trọng tình trọng nghĩa, không câu nệ tiêu cách, có khí tượng đại, có thể thâm giao.” Hãn bình luận.

“Đệ tử thử xem có thể kéo đệ tử tới bên chúng ta hay không.” Mạc Sư Yên gật đầu.

“Đi!”

Một tràng tiếng vó ngựa chạy như điên trên đường.

Đường lên núi dốc đứng, cho dù là đường gấp khúc thì cũng rất thô ráp, rất là nguy hiểm.

Chỉ cần hơi vô ý một chút là có thể rơi vào vách núi, chết không có chỗ chôn.

Ngụy Hợp một đường bay nhanh, hẳn mới từ chợ đen bên kia trở về. Bỏ ra hai ngày, hẳn mang theo một đống châu báu, đổi thành hơn mười dị chủng đẳng cấp, trở thành nội tình của môn phái, mang về.

Dù sao mấy thứ đó đều là cướp được từ ngày nào trong nhà kho của Liễu Dạ. Cho dù bán chịu thiệt một chút cũng không quan trọng, thứ hẳn muốn chính là biến hiện nhanh nhất.

Mà dị chủng mới là mấu chốt để duy trì một thế lực hưng suy hay không.

Trên đường trở về, hẳn một đường suy tư, một đường Vu Phục cảm giác minh cảm.

“Nếu như theo như lời hẳn nói đều là sự thật. Như vậy thế giới này chân thật, chỉ sợ sẽ rất phiền phức.”

Chỉ là cảm quan tiếp nhận đến kích thích, là có thể dẫn phát mình dị hóa. Hoàn cảnh bên ngoài này rất cuộc gay go tới mức nào?

Ngụy Hợp khó có thể tưởng tượng.

“Nếu như Vưu Phục nói, căn cơ càng vững chắc, như vậy tiếp theo luyện tạng, ta nhất định phải càng thêm vững chắc mới được. Đáng tiếc Thiên Ấn Cửu Phật tổng cương không ở đây, không thể luyện Thiên Ấn Cửu Phật Chân Công hoàn chỉnh, chỉ có thể dùng chân công khác cường hóa Phúc Vũ Kính. Cốt thể cũng bởi vậy không thể luyện được cốt thể của tổng cương.”

Trong lòng Ngụy Hợp đầy tiếc nuối.

Bất quá chuyện trên đời làm gì có ai thập toàn thập mỹ. Có thể đi đến bước này, hắn đã rất hài lòng.

Cảm thụ tiến độ phá cảnh châu trên ngực, hiện tại đã lấp đầy hai phần ba, còn một phần ba là có thể đột phá một môn võ công.

Mà những ngày này, sau khi căn cốt của nó tăng lên, cũng đã thể hiện ra hiệu quả, đã luyện môn Thiên ấn Cửu Phật chân công này tiến bộ rất tự nhiên.

Tu vi tăng trưởng, con đường phía trước rõ ràng hơn, báo thù của Chu Thần đã thực hiện được, khiến cho trong lòng Ngụy Hợp càng thêm thông thấu.

Hắn càng ngày càng muốn tìm một chỗ, mang theo môn nhân triệt để an ổn sống qua ngày, tránh đi càng ngày càng hỗn loạn thế cục.

Thanh Tông ba năm, mười tháng, Thu.

Hương thỉnh giáo Lý Đồng lại ép buộc tuyên bố, sau khi giăng co với đại tướng Thái An quân Diêu Hùng nửa tháng, đột nhiên đi vòng qua tập kích Trì Vũ Thành, đại bại thủ quân trong thành.

Nhưng vào thời khắc cuối cùng, Lý Đồng gặp phải Đạo Tử Thạch Kính đạo nhân Vô Thủy tông, bị thương nặng bại lui.

Râm râm.

Ngụy Hợp thu hồi lá thư trong tay, xoắn nó thành tro mịn, rải vào thùng rác một bên.

“Thời buổi loạn lạc...” Hấn thở dài một tiếng, khoác áo gấm rộng thùng thình, đi ra khỏi phòng.

Bên ngoài căn lầu gỗ, xa xa là một mảnh đất trống.

Trên bãi đất trống có hơn trăm người mới, sắp xếp chỉnh tề, từng quyền từng quyền một cước, hô quát, cùng nhau luyện tập.

Người đi đầu là ông lão của Vạn Độc Môn, tàn lưu lại trước đó.

Đám lão nhân này chỉ có hơn trăm người, nhưng mỗi người đều có tình cảm cực sâu với Vạn Độc Môn.

Đề bọn họ phân tán làm giáo viên, dạy dỗ những đệ tử này cơ sở, lại thêm ảnh hưởng tâm tư tương ứng của một số môn phái là thích hợp nhất.

Ngụy Hợp rẽ trái queo phải, xuyên qua đường đi, mũi chân điểm một cái, từ mặt bên của mộc lâu thả người nhảy lên, triển khai thân pháp.

Tốc độ thân pháp hấn cực nhanh, đảo mắt đã lướt qua mảng lớn nhà gỗ đất trống, mượn lực trên nóc nhà nhảy lên cuối cùng, phi thân lên, bước vào một mảnh rừng trúc.

Xuyên qua rừng trúc, trước mắt là một đoạn sườn đồi nhô lên trên.

Trên sườn núi có một đài đá hình tròn bóng trắng.

Trên bệ đá đang có mấy vị cao tăng của Vạn Độc Môn ngồi ngay ngắn trên đó.

Thương thế Vạn Lăng chuyển biến tốt hơn một chút, cũng nằm trong số đó.

Ngoài ra Tiêu Thanh Ngư cũng bị thương không nhẹ, Đỗ Hàm thần sắc trang nghiêm.

Mấy người tựa hồ đang thảo luận đề tài gì đó, nhìn thấy Ngụy Hợp đến, vội vàng quay đầu nhìn hẩn.

“Môn chủ tới thật đúng lúc, hiện giờ chúng ta trốn vào Hắc ốc sơn mạch, nhưng rau dưa và lương thực xung quanh đều không đủ, sơn mạch này bị trúng độc tràn ngập, rất nhiều thứ cũng không thể gieo trồng, có thể ăn cũng không đủ. Chỉ có thể mua sắm từ bên ngoài. Chúng ta đang thảo luận xem phương hướng nào nên mua hàng.” Đỗ Hàm trầm giọng nói.

Lần đại chiến này, hẩn không tham dự, lúc này trong lòng cũng hồ thẹn, nóng lòng thể hiện bản thân để bù đắp lỗ nặng trong lòng.

“Hày thỉnh loạn quân mới đóng quân ở ngoài núi, Thái An quân còn đang truy quét đào binh ẩn tàng khắp nơi, chúng ta không thể ra ngoài dễ dàng, tránh kinh động quân đội. Cứ như vậy, có thể lựa chọn lựa chọn cũng rất có hạn.” Ngụy Hợp trầm ngâm một lát.

“Không bằng dâng lương thực ở Cẩm Châu gần đây?” Đỗ Hàm đề nghị nói: “Lúc trước con Việt Tiểu Điệp bị Vạn Phi Cung chuộc về có lẽ có thể làm một sợi dây liên lạc.”

“Người nhà ngươi bị bắt, còn bị lấy một khoản, ngươi có tâm tình lại liên hệ với người bắt chẹt mình giao dịch?” Tiêu Thanh Ngư không nói gì.

“Nếu là người địa phương khác thì không thể nào, nhưng ở Cẩm Châu thì khác.” Đỗ Hàm nghiêm túc nói.

“Không cần đi ngoại châu, phụ cận trừ hướng tuyên Cảnh, các phương hướng còn lại có khả năng không?” Ngụy Hợp hỏi.

“Phương hướng còn lại, phía tây và phía bắc là mảng lớn rừng hoang của sơn mạch hắc ốc, phía nam là Tuyên Cảnh, loạn quân mới lui, tạm thời không có cách mua đặt. Vậy chỉ có phía đông.” Đỗ Hàm phân tích.” phương hướng phía đông, đi qua năm trăm dặm, chính là địa giới Dung Thành, bên kia là một môn phái tên là Tử Nguyệt Kiếm Mạch chiếm cứ.”

“Tử Nguyệt Kiếm Mạch.” Ngụy Hợp hí mắt lại, nhớ lại lúc trước gặp một người trong cuộc tụ hội liên minh.

Người nọ tuổi còn trẻ, không khác gì hấn, tự xưng là truyền nhân của Tử Nguyệt Kiếm Mạch. Tu vi thực lực của hấn lúc đó trong liên minh cũng coi như trung đẳng.

“Cái này ngược lại là có thể liên hệ một hai.” Hấn trầm ngâm một chút: “Lát nữa lấy danh nghĩa của ta đưa một phong thư bái, đề xuất việc mua lương thực, có lẽ có thể thành.”

“Vâng.” Đỗ Hàm gật đầu đáp.

“Môn chủ cũng biết, gần đây lúc chúng ta ra ngoài, ngược lại nghe nói Thái Châu có tên tuổi mới truyền lưu, là liên quan tới ngài.” Vạn Lăng ở một bên nhẹ giọng nói, từ sau lần quyết chiến cùng Chu Thần, nàng cũng không tùy ý như trước kia nữa.

Lúc còn có những người khác, nàng chính thức xưng hô với môn chủ Ngụy Hợp.

Chỉ có khi gặp mặt riêng mình, mới có thể lấy thân phận Nhạc mẫu cùng sư tôn nói chuyện.

“Vạn sư như thế nào lại quan tâm lời đồn đại như vậy? Những thứ không đáng tin mà thôi.” Ngụy Hợp nói.

“Những lời đồn đãi này mặc dù không biết rõ thế nào, nhưng đối với cường giả võ đạo của Thái Châu hiện nay thì lại là một khái quát hoàn chỉnh.” Vạn Lăng đơn giản nói.” Ta hoài nghi sau lưng có khả năng là có người cố ý thôi động.”

“Ồ?” Ngụy Hợp sững sốt, “Vạn sư nói nghe một chút.”

“Có người xếp toàn bộ cao thủ đứng đầu võ đạo Thái Châu vào trong một bộ kinh thư nhưng không có xếp hạng, mà là làm một tờ kim phong ngọc lộ phổ.

Trong đó một số cao thủ đứng đầu võ đạo kim phong thu nạp nam giới. Ngọc Lộ phổ thu nhận nữ giới.” Vạn Lăng giới thiệu.

“Điều này ta cũng có nghe nói qua, trên sách kia còn liệt kê ra xuất thân của các cao thủ, đặc điểm võ đạo và tính đại khái.” Đỗ Hàm lên tiếng nói, “Người làm tư liệu này sau lưng tuyệt đối không đơn giản. Có thể đem nhiều cao thủ như vậy nhất nhất điều tra rõ ràng, có thể thấy được nội tình bất phàm.”

“Không cần để ý tới cái này, đơn giản là có người muốn nhân lúc loạn thành sự, về phần mục đích là gì, không quan hệ với chúng ta.” Ngụy Hợp trả lời.” Chúng ta chỉ cần mua lương thực sau đó ẩn cư thâm sơn, chậm chậm khôi phục nguyên khí là được.”

Mấy người đều gật đầu đồng ý.

Hiện tại Vạn Độc Môn đã có danh tiếng môn chủ Ngụy Hợp chống lưng, tại Thái Châu cũng có chút tên tuổi, được liệt vào trong một tông tứ đạo thất anh.

Một tông chính là Vô Thủy tông, bốn đạo thì là Đan Dương môn, lịch sơn phái, Kiếm Mục tự, cùng với Diệt Sào minh.

Vạn Độc Môn là một trong Thất Anh, dưới chiến tích luân phiên, có rất nhiều người may mắn còn sống sót trong Thái Dương Châu, là một trong bảy thế lực mạnh nhất ngoại trừ năm người đứng đầu.

Thất Anh, ý nói giống như Vạn Độc Môn, trong lần vây quét võ sư này, bảy thế lực cực kỳ dễ làm người khác chú ý.

Theo thứ tự là Vọng Nguyệt các, Phi Phượng môn, Tử Nguyệt kiếm mạch, Cửu Khúc các, Vạn Độc môn, Trung Ngọc môn, Phổ Quang tự.

Trong quá trình bắt võ sư ở phủ thành lần này, bảy thế lực này đều dùng các phương thức khác nhau để toàn lực đối kháng.

Trong đó hơn phân nửa đều tổn thất nặng nề, nhưng cũng xuất hiện không ít thiên tài cao thủ tinh anh trong chiến tranh.

Có mấy vị chiến tích đơn luân thậm chí không kém gì Ngụy Hợp. Đều là có thể đề cao thủ mình cảm không cách nào cầm lên đỉnh cấp thiên tài.

Tuy bây giờ không thể so sánh với phong quang của Thiên Ân môn lúc toàn thịnh, nhưng với thể chất của Vạn Độc môn bây giờ, đánh giá này tương đối trung thực.

“Toàn bộ Thái Châu, hai phụ thành, mười một ngoại thành, trừ ngoại thành phủ thành, tổng cộng có mười ba thành trì, chuyện mua lương thực, chúng ta vất vả chút, chạy nhiều hơn mấy địa phương, chung quy có thể thay thế.” Ngụy Hợp phân phó nói.

“Đã hiểu.”

“Cuối cùng, truyền lệnh xuống.” Ngụy Hợp dừng lại một chút.” Ngày mai, ta chính thức cưới Thanh Thanh sư tỷ, đại hôn của Vạn Độc Môn!”

Ba người đều sửng sốt, lập tức đại hi.

Bây giờ đang là thời kỳ thấp, một cuộc hôn nhân có lẽ có thể mượn cơ hội này một lần nữa khích lệ sĩ khí môn nhân.

Vạn Độc Môn Chủ đại hôn, tiệc cưới ở trong núi sâu bày bàn tiệc.

Không có rượu, không có thịt cá lớn, chỉ có sơn quả cùng thức ăn đơn giản hiếm có.

Nhưng ý tứ của Ngụy Hợp là muốn mượn danh nghĩa của hôn lễ để định ra tâm tư của tất cả môn nhân.

Vạn Độc Môn trải qua một đoạn thăng trầm, cuối cùng cũng có được chút ít thời gian yên ổn.

Sau ba ngày mở tiệc cưới.

Không có người ngoài tham gia, thậm chí cũng không thông báo cho những người khác, chỉ báo cho Vương thiếu quân biết.

Người kia lặng yên đến đây một chuyến, đưa một phần chúc lễ, thậm chí không gặp mặt Ngụy Hợp, liền quay người rời đi.

Ngược lại Cẩm Châu vạn lần không phải cung cấp một phần chúc lễ, ký danh là Việt Tiểu Điệp.

Sau tiệc tàn, Ngụy Hợp và Vạn Thanh chính thức kết làm phu thê, cũng làm cho Vạn Độc Môn tổn thất thảm trọng, hòa tan mấy phần bi ý.

Trong rất nhiều hắc sa thủ hiếu, xuất hiện một vệt đỏ bùng.

Sau khi thành thân, Ngụy Hợp giao hết sự vụ cho mấy vị viện chủ Vạn Lăng Tiêu Thanh Ngư xử lý.

Mình trừ tu hành tập võ, chính là bầu bạn với thê tử.

Hắn biết rõ bây giờ loạn thế, thứ duy nhất có thể bảo toàn bản thân và tất cả chính là thực lực.

Vì vậy y không dám trì hoãn giây phút nào, dốc toàn lực tu hành.

Dị thú ruộng thịt được cao thủ trong môn phái xử trí, có con giao dịch đến dị thú thích hợp trồng trọt, có con bắt được dị thú trong dãy núi, làm ruộng thịt.

Tổng cộng gần hai mươi đồng ruộng, trước mắt chỉ có hai trăm người. Có thể nói là tương đối giàu có.

Chuyện mua lương thực, giữa đường xảy ra chút vấn đề nhỏ, Tạ Yến tự thân xuất mã, bây giờ nàng không bằng năm xưa, mã đáo thành công, tùy tiện liền giải quyết phiền toái, đồng thời quét sạch cướp đường dọc theo đường đi.

Mặt khác, trong môn phái còn mở ra con đường mua lương thực bên kia cung. Tử Nguyệt Kiếm Mạch cùng Vạn Phi Cung hai bên, cũng coi như là không bị ép giá.

Tất cả bắt đầu đi vào quỹ đạo. Theo thời gian trôi qua, Vạn Độc Môn cũng dần thích ứng được với cuộc sống buồn tẻ trong núi sâu.

Không hỏi thế sự bên ngoài, chỉ để ý bản thân tu hành.

Đảo mắt, thời gian như thoi đưa, đã qua hơn một năm.

Ngụy Hợp mượn nhờ Phá Cảnh Châu, tăng thêm căn cốt sau khi thoát thai hoán cốt, nhất cử cuối cùng cũng đem toàn bộ chân công Thiên Ân Cứu Phật phá vỡ gông cùm xiềng xích, bước vào nhập lực.

Chín tầng kinh lực chồng lên nhau, hình thành một vòng tuần hoàn hoàn, tầng tầng lớp lớp bên ngoài thân Ngụy Hợp Thể, tựa như một kiện trọng giáp vô cùng kiên cố.

Mà đúng lúc này, Vạn Thanh Thanh lại xuất hiện hiện tượng học máu, sau khi chẩn đoán xong thì phát hiện nàng mang thai.

Cửu phật Thiên Ân hoàn toàn đột phá, cộng thêm Vạn Thanh mang thai, song hỉ lâm môn hạ, Ngụy Hợp lần thứ hai tổ chức một bữa tiệc.

Tiệc này, so với lần trước mừng rỡ hơn nhiều.

Chủ yếu là về mặt vật tư phong phú hơn trước rất nhiều.

Sau khi Vạn Độc Môn đứng vững gót chân ở phụ cận, dần dần sức ảnh hưởng có thể dò xét ra thế lực lớn nhỏ xung quanh.

Truyền thừa của từng cái sơn trại và các môn phái trốn vào trong dãy núi tị thế đều không thể không tiếp xúc với Vạn Độc Môn, do đó đã sinh ra không biết bao nhiêu liên quan.

Trong lúc mơ hồ, Vạn Độc Môn ở trong Hắc Ốc Sơn, trong một khu vực nhỏ này, cũng có một ít uy danh.

Tiếng nhạc của Ti Trúc cùng với mấy nữ đệ tử uyển chuyển âm nhu xinh đẹp kiếm vũ, dẫn tới mọi người trong bữa tiệc lớn tiếng tán thưởng.

Cách đó không xa bên cạnh từng cái bàn rượu, các đệ tử trong môn phái và các hảo hữu ngoài cửa đang uống rượu ôn chuyện, khoác lác ban bố tửu lệnh, thật là náo nhiệt.

Xa hơn, từng môn nhân bay tới bay lui, trong tay dính lấy một ít sợi tơ trên cánh hoa rục rờ, hai đầu buộc trên thân cây, treo giữa không trung, nhìn tương đối xinh đẹp.

Ngụy Hợp đi lên đài cao nói một ít lời cảm tạ, liền cùng Vạn Thanh đi xuống, hướng tới khách nhân chúc mừng lần lượt

cảm tạ khách sáo.

Đi đến bàn khách cuối cùng, một gương mặt quen thuộc, chợt đứng dậy.

“Lão Ngụy, đã lâu không gặp.”

Người nọ khuôn mặt tuấn mỹ, làn da như bạch ngọc, phong thần tuấn lãng trong lại mang theo nhè nhẹ khí chất âm nhu.

Rất là Vương thiếu quân, trong một khoảng thời gian không gặp.

“Lão Vương...” Ngụy Hợp sững sờ, hơn một năm trước sau khi Tuyên Cảnh rời khỏi, hắn vẫn không thấy Vương thiếu quân.

Coi như là lần trước tổ chức đại hôn lễ, Vương Thiếu Quân cũng không lộ diện, chỉ tặng một phần quà, sau đó lặng lẽ rời đi.

“Sao ngươi lại tới đây!? Hôm nay chính là ngày ta đại hỉ, ngươi tới thật đúng lúc, huynh đệ chúng ta đã lâu không cùng uống một chén!” Trong lòng Ngụy Hợp thật sự vui mừng.

Từ sau khi hắn ta tới thế giới này, vẫn không có cảm giác an tâm quá lớn.

Trên đường tới đây, vẫn luôn bị động tùy ba lưu, nhưng hiện giờ lại bất đồng.

Vừa nghĩ tới trong bụng Vạn Thanh Thanh đang thai nghén huyết mạch thuộc về mình, trong lòng hắn tựa như có thêm một phần vương bần đối với thế giới này, có thêm một phần liên hệ.

Bây giờ hắn đã dốc toàn bộ chín công lực, một thân khí chất hoàn toàn khác biệt trước kia.

Hơn nữa thời gian dài lãnh tụ Vạn Độc Môn, dần dần cũng có một tia ngưng trọng khí thế, nhất cử nhất động, nhiều hơn một loại kiên quyết nói một không hai.

Vương thiếu quân lại cười khở.

“Vài ngày trước, diệt Sào liên minh thu hoạch thành công, ở phủ thành liên hợp cao thủ Vô Thủy tông, nhất cử roi mất hai cái tổ.

Nhưng Châu Úy Trần Linh hiện thân kịp thời, cứu được Tiết Trọng và Trần Học Mộ thuộc quyền phụ trách Liễu Dạ Thái Châu. Chuyện này chắc hôm nay cũng truyền tới ngươi rồi chứ?”

Ngụy Hợp sửng sốt, lập tức cười cười.

“Đương nhiên biết, bất quá ta bây giờ ẩn cư thâm sơn, đã không quan tâm những chuyện này. Việc này cũng coi như một chuyện tốt, đáng để chúc mừng!” Hắn bung chén rượu lên.

Vương thiếu quân lắc đầu, nâng chén chạm nhẹ với hấn một cái.

“Lần này đến đây, ta thật sự là có chuyện muốn nhờ.”

“Ồ?” Ngụy Hợp thu liễm vẻ tươi cười trên mặt, “Không vội.”
Hấn nhỏ giọng nói với Vạn Thanh bên cạnh vài câu.

Vạn Thanh Thanh cũng biết quan hệ giữa hấn và Vương Thiếu Quân.

“Nếu có chuyện gì, nhất định phải cẩn thận.” Nàng nhẹ nhàng nắm tay Ngụy Hợp, hướng Vương thiếu quân gật gật đầu, quay người rời đi.

Ngụy Hợp mang theo Vương thiếu quân mượn cơ rời khỏi tiệc rượu. Hai người tung người nhảy lên, lướt qua một mảng lớn phòng ốc, đi tới tầng lầu trung tâm mà môn chủ chuyên dụng.

Lầu gỗ gồm ba tầng, giống như tháp nhọn, đứng vững ở chính giữa Vạn Độc Môn, tựa như thiên nguyên trong bàn cờ.

Đỉnh tầng đặt một bàn cờ đã hạ xuống một nửa, giữa hai quân cờ đen trắng rải rác vài chiếc lá khô từ bên ngoài bay vào.

Hai người ngồi xuống, tay áo phát một cái, đốt hết tro bụi và lá khô.

“Hiện giờ Tuyên Cảnh Tam đại gia chủ quản lý, chẳng lẽ còn có chuyện khó khăn gì?” Ngụy Hợp nghi ngờ nói: “Là chuyện trên đường độc?”

Trừ cái này ra, hấn không ngờ Vương thiếu quân còn có phiền toái gì tới tìm hấn giải quyết.

Dù sao hiện giờ Vương thiếu quân cũng là cao thủ luyện tạng, sớm đã không còn là Ngô Hạ A Mông nữa.

“Không phải cái này.” Vương Thiếu Quân lộ vẻ bất đắc dĩ.”
Ngươi có biết một năm trước, Vương gia ta tụ tập bắt lưu tinh trộm không?”

“Cái này tự nhiên biết.” Ngụy Hợp gật đầu.

“Lần này tìm ngươi, chính là vì lưu tinh đạo này.” Vương Thiếu Quân thở dài, “Muội muội ta Vương Thục nghi, trước

đây sau khi bị sao chổi bắt đi, vốn cho rằng may mắn vô sự, không ngờ... Không ngờ lưu tinh đạo kia lại phá hỏng hồng hoàn của nàng!” Nói tới đây, hấn lộ vẻ giận dữ.

“Sau này Vương gia ta toàn lực bắt giữ, nhưng từ đầu đến cuối đều không cách nào bắt được. Nửa năm trước, chúng ta lại bố trí bẫy rập, dụ dỗ lưu tinh kia cướp lại, đáng tiếc... lại lần nữa thất thủ.”

Hấn ngẩng đầu nhìn về phía Ngụy Hợp, sắc mặt khó coi.

“Trả giá thất thủ, chính là Vương gia lại có một nữ tử bị phá hủy trinh tiết! Hơn nữa lần này, thân pháp lưu tinh trộm kia lại có thực lực mạnh hơn trước một đoạn!”

Ngụy Hợp khẽ nhíu mày, mơ hồ nghe được yếu điểm. Nhưng không có lên tiếng, mà tiếp tục nghe hấn nói.

Vương Thiếu Quân ngăn ngui ngừng lại, lại tiếp tục nói: “Từ đó về sau, chúng ta phát hiện ra sao băng trộm, thật ra không chỉ có một người, mà có tới hai người. Hơn nữa trong hai tên lưu tinh này, một người cực kỳ hung tàn.

*

*

*

Không riêng gì Vương gia chúng ta, ngay cả Chu gia và Du gia cũng gặp nạn, trong nửa năm ngăn ngui, tu vi của Lưu Tinh trộm càng ngày càng cao, thân pháp cũng càng lúc càng nhanh. Cô gái gặp nạn nhiều tới mười lăm người!

Bởi vậy chúng ta suy đoán, lưu tinh trộm, rất có thể là tu hành một loại ma công có thể hấp thụ tu vi của nữ tử, cường tráng bản thân!”

“Thiên hạ này còn có ma công bực này?” Ngụy Hợp cả kinh nói.

“Theo gia gia nhớ lại, đúng là có thật, ông ấy hoài nghi xuất thân của lưu tinh đạo, có thể là nhất mạch của Yêu đảng Phụng Liên giáo. Giáo này giảng chính là lấy nữ tử làm vật

hiển tế hiển dăng, đổi lấy tu vi thực lực bản thân.” Vương Thiếu Quân giải thích.

“Người muốn ta giúp thế nào?” Ngụy Hợp gật đầu tỏ vẻ minh bạch.

“Mấy lần bố cục của chúng ta trước đó đã thương lưu tinh trộm, bây giờ hẳn mang ác ý với chúng ta. Vì vậy, ta cần người hỗ trợ, trong thời khắc mấu chốt phải ngăn cản hẳn, làm chậm lại thân pháp!” Vương Thiếu Quân nói.

“Ta không chắc, có thể so với hẳn tốc độ nhanh hơn.” Ngụy Hợp lắc đầu.

“Không sao, ta tin tưởng, với thủ đoạn của người, cho dù đuổi không kịp, cũng có thể xác định vị trí của hẳn.” Vương Thiếu Quân nghiêm túc nói.

“Không vấn đề. Lúc nào cần hỗ trợ, báo cho ta một tiếng là được.” Ngụy Hợp sáng khoái đáp ứng.

Quan hệ của hai người không giống bình thường, tự nhiên không có do dự gì.

“Nói tới thủ đoạn Phụng Liên giáo, yêu đảng sở dĩ gọi là yêu, chính là vì công pháp này, xác thực khó có thể hình dung.” Vương Thiếu Quân nhíu mày nói: “Lại nói, gần đây người lại xuất hiện độc môn được vật gì kỳ lạ nữa không?”

“Người khác hỏi ta tự nhiên là không có, bất quá nếu là người đến, đi theo ta.” Ngụy Hợp cười cười, đứng lên.

Chuyện Lưu Tinh trộm, hẳn không định xâm nhập vào trong đó, Vương Thục Nghi mặc dù là muội muội của Vương Thiếu Quân, nhưng lúc trước tính tình người kia cũng không có gì đáng mừng.

Nếu không phải nể mặt Vương Thiếu Quân, ông ta sẽ không ra tay.

Bây giờ, cho dù có ra tay, hẳn cũng dự định thoáng xuất chút lực là được.

Vương Thiếu Quân đi đến phòng thuốc của Cửu Ảnh, Ngụy Hợp cho y một phần Truy Hồn Hương độc môn độc đáo, dùng

trên người tên trộm lưu tinh này.

Tiền người xong, Ngụy Hợp trở lại trong cửa chính lâu, Tạ Yên đã chờ ở chỗ này một lát.

“Môn chủ, chuyện Lưu Tinh trộm kia, căn cứ vào điều tra, chỉ sợ liên quan đến yêu đảng, chúng ta...”

“Không cần lo lắng, ta sẽ không xâm nhập việc này, trợ giúp một ít độc dược, sau đó xuất thủ chặn lại một chút, chính là cố gắng hết sức.” Ngụy Hợp trả lời.

Hắn đương nhiên cũng biết sao băng đạo có thể ngăn cản Vương gia nhiều lần vây quét như vậy, tất nhiên là có chỗ khó chơi.

Vì vậy lần này y không định gây náo động.

Bây giờ Vạn Độc Môn đang ở trạng thái nửa lánh đời, liên lụy vào quá nhiều, ngược lại không ổn.

Lần này, hắn chỉ có ý định lấy nước tương, phóng độc, không có ý định chân chính ra tay, còn lại, đều để cho Vương gia tự giải quyết.

Nhân tiện cũng mở mang một chút, thân pháp của tên lưu tinh này mạnh mẽ đến mức nào, lại có thể khiến nhiều cao thủ trắng tay quay về như vậy.

Trên con đường võ đạo, chỉ đóng cửa khổ tu thì không thể tu luyện được gì.

Trong một tòa phủ đệ vô danh ở Tuyên Cảnh thành.

Lương Cực chậm rãi thu tay lại, đứng yên điều tức.

Kình lực toàn thân đã mạnh hơn trước rất nhiều.

“Hấp thu nhiều nữ tử tu vi như vậy, hôm nay rốt cục thành công nhập kinh. Phụng Liên mật quyền chi cường, quả thật khó có thể tưởng tượng!” Trong lòng của hắn nhảy nhót tung bừng.

Khổ tu hơn hai năm, bây giờ rốt cục cũng có thành quả, sau khi nhập định, hắn có thể thoát khỏi ỷ lại vào sư huynh.

Trước sau đều dựa vào sư huynh để bắt nữ tử này luyện công.

Điều này khiến hắn luôn cảm thấy hổ thẹn, cho nên hắn rất muốn mau chóng trở nên cường đại hơn, sau đó tự lực cánh sinh.

Bỗng nhiên bên sân, một bóng trắng bỗng bành hạ xuống, đó là Lưu sư huynh vẫn luôn cực kỳ chiếu cố hắn.

“Tiểu sư đệ, thoát nhìn vẻ mặt thật không tệ, hắn là hắn đã đột phá rồi?” Lưu sư huynh là tên trộm lưu tinh, từ trước tới nay đều ăn mặc như công tử mặt trắng, thoát nhìn có chút âm nhu.

“Vẫn là nhờ sư huynh chiếu cố!” Lương Thái Hậu cung kính hướng đôi phương cúi đầu.

“Dễ nói dễ nói, đồng môn chúng ta, không cần nói những lời này. Xem ra, ngươi hôm nay rốt cục nhập rồi.” Lưu Tinh Đạo cảm thấy vui mừng.” Tiếp theo, đối tượng luyện công mà ngươi cần, nhất định phải là nữ võ sư nhập tâm mới được.”

Hắn tới gần, từ trong tay áo lấy ra danh sách đã sớm liệt kê.

“Đây là danh sách sư phó lão nhân gia dành riêng cho ngươi. Dựa theo danh sách, từng bước một đi lên. Với tư chất của ngươi, hắn có tư cách trùng kích lên vị trí Thánh tử Phụng Liên nhất mạch ta!”

Lương Cực chỉ cảm thấy trong lòng cảm động.

“Sư huynh, sư phụ, các người làm cho ta, ta sẽ ghi nhớ trong lòng!”

“Được rồi được rồi, đừng nói nhảm nữa, chúng ta đồng môn, Khô Vinh nhất thể, không cần nhiều lời, đến xem danh sách này.”

Lưu Tinh trộm mở danh sách cầm trong tay, đặt tới trước mặt hai người.

Trong danh sách, từng nữ võ sư Tuyên Cảnh đều liệt kê ra.

“Vận khí ngươi không tệ, xung quanh sẽ có không ít tài nguyên không tồi, có thể cung cấp cho ngươi tu hành.” Lưu Tinh trộm ngón tay vạch một cái trên danh sách, chia ra dùm ở giữa hai hàng.

“Bây giờ mọi người ở Tuyên Cảnh thành có rất nhiều võ giả thích hợp với người tu hành, người đã lấy hơn phân nửa. Dựa theo kế hoạch ban đầu, người nên đi chiến đấu với những thành trì khác. Nhưng mà...”

“Chẳng qua cái gì?”

“Tuy nhiên, còn có một chỗ, đó là một nữ võ sư khá. Chất lượng trong đó đều là thượng thừa, xem người có dám lên hay không.” Lưu Tinh Đạo cười hắc hắc.

“Đệ có gì mà không dám.” Lương Trọng vỗ vỗ ngực. “Su huynh, huynh cứ nói thẳng.”

“Vậy ta sẽ nói rõ.” Lưu Tinh Đạo cười hắc hắc hai tiếng, tiếp tục nói: “Trong Hắc Ốc sơn mạch gần đây, có Vạn Độc Môn kia, Vạn Độc Môn vốn là nhất mạch của Thiên Ấn Môn, nữ võ sư trong Vạn Thanh Viện rất nhiều, cho dù trải qua đại chiến lúc trước, hiện tại khôi phục nguyên khí cũng không sai biệt lắm, ít nhất còn có mười mấy người.”

“Mười mấy nữ võ sư, nếu người có thể hấp thu toàn bộ, vậy nhất định có thể một lần đầu đạt tới đại thành, nói không chừng còn có thể bắt đầu bước vào Đoán Cốt.” Lưu Tinh cười trộm nói.

“Ta hiểu rồi...” Lương Cực gật đầu nghiêm nghị, “Hơn nữa nếu có thể không chế nữ võ sư của Vạn Độc Môn, nói không chừng về phương diện độc dược tiêu hao sẽ có không ít lợi ích.”

“Người hiểu là tốt rồi. Chỉ là Vạn Độc Môn này được truyền rằng là một trong Thất Anh Thái Châu. Một khi bị phát hiện thì chính là sinh tử lưỡng nan.”

“Cầu phú quý trong nguy hiểm, nếu là nhìn trước nhìn sau, còn có thể làm thành đại sự gì?” Lương Ngao chẳng hề để ý nói.

“Huống hồ, ta có rất nhiều nữ quyến tương trợ, các nhà đều có con đường tình báo, biết người biết ta, còn gì phải sợ?”

Ma công của hắn phù hợp với thể chất trời sinh của hắn, sinh ra công hiệu quả thực đáng sợ. Chỉ cần nữ tử bị hắn ngủ say,

đều sẽ không ngừng phục tùng hẳn từ sâu trong nội tâm, cam tâm làm việc cho hẳn.

“Lại nói, vị ca ca Vương Thiếu Quân của Vương Thục nghi kia, lúc trước đi Hắc Ốc sơn, hẳn lại chính là muốn đi tìm Vạn Độc môn nhằm vào ta và ngươi. Nếu Vạn Độc môn bất luận thế nào cũng sẽ động thủ, vậy ta ra tay trước, cũng không có gì phải lo lắng.”

“Trong lòng ngươi có chuẩn bị thì tốt.” Lưu Tinh cười trộm gật đầu: “Đúng rồi, sư tôn nói, nếu ngươi có thể ra sức thành công vào cuối năm, như vậy ông ấy sẽ chuẩn bị cho ngươi một phần đại lễ.”

“Đại lễ gì?” Lương Phó hai mắt sáng ngời.

“Tặng ngươi một võ sư Đoán Cốt nữ! Hơn nữa còn là một võ sư rất có tư sắc.” Lưu Tinh Đạo cười nói.

245

Chạng vạng tối.

Vương gia.

Từng chiếc từng chiếc xe ngựa còn hồn chạy vào hậu viện Vương phủ, cửa viện đóng lại.

Từng tên tráng hán thủ bị trông coi bốn phía, phòng ngừa có người nhìn trộm.

Khí tức sâm nghiêm làm cho tất cả mọi người không thốt nên lời, ngay cả con muỗi đang bay lượn, cũng bị kinh lực vô hình tình đánh nát rơi xuống.

Nơi đây không cho phép có bất kỳ tiếng vang nào quấy phá cảm giác của mọi người.

Râm râm.

Rèm vải xe ngựa xốc lên.

Một nam tử khôi ngô cao hơn hai mét chậm rãi đi ra từ trong đó.

Nam tử thân khoác áo choàng đen, mái tóc dài màu đen xõa ra, khuôn mặt trắng nõn không tỳ vết chút nào, chỉ có một đôi mắt tựa như bảo thạch màu đen, rạng rỡ tỏa sáng.

Xe ngựa cách đó không xa, đã có người sớm chờ ở đây.

Dẫn đầu đứng ở hàng đầu, là gia chủ hiện tại của Vương gia - Vương Diệp Hòa.

Ngoài ra còn có vài vị cao tăng Vương gia, nam nữ tổng cộng sáu người. Vương thiếu quân cũng ở trong số đó.

“Lần này đành phải phiền toái người, Ngụy môn chủ.” Vương Diệp và trịnh trọng nói.

“Không cần khách khí, ta và Thiếu Quân tương giao nhiều năm, chút chuyện ấy thì không tính là gì.” Ngụy Hợp khẽ gật đầu.

Hôm nay Tuyên Cảnh Thành đã chết sau Chu Thần, Phủ Thành vội vàng ứng phó chuyện liên minh ám sát, tìm Liễu Dạ cao thủ giao chiến với người của Liên minh khắp nơi, không rảnh bận tâm các thành trì còn lại.

Cho nên bây giờ Tuyên Cảnh vẫn là Vương gia chủ trì mọi chuyện.

Một đoàn người dẫn Ngụy Hợp tiến vào phủ đệ, đại môn đóng lại, bên trong đèn đuốc sáng trưng.

Vương Diệp đi ở phía trước, Vương thiếu quân và Ngụy Hợp sóng vai mà đi.

Trên con đường bằng gỗ rộng rãi, đèn đuốc hai bên vách tường chiếu đến thân ảnh mọi người có chút vắn vẹo chập chờn.

“Căn cứ tình báo trước đó hội tụ, thân pháp Lưu Tinh trộm, có hai đặc điểm.”

Vương Diệp giải thích chậm rãi với phía trước.

“Một, là có thể khiến người bất tri bất giác xem nhẹ hấn, người này luôn có thể khiến cho mình cùng hoàn cảnh cảnh vật chung quanh hòa hợp một thể, khó có thể nhận biết.”

“Khó có thể nhận biết? Là màu sắc tương tự sao?” Ngụy Hợp hỏi.

“Không chỉ vậy, hấn còn có những điểm khó phát hiện khác. Chỉ riêng màu sắc, chúng ta có nhiều cao thủ như vậy ở đây, không có khả năng không phân biệt được tung tích.” Vương Diệp và phủ nhận.

“Thứ hai.” Hấn rất nhanh đi đến nơi, quẹo vào một gian phòng nghị sự đồ đầy nước trà.

Vào cửa, ngồi xuống, hai bên tự nhiên có người dâng trái cây lên.

Vương Diệp và vung tay lên, ý bảo mọi người lui ra.

Trừ hấn và Vương Thiếu Quân ra, còn có bốn người khác ở lại trong phòng, ai nấy ngồi bên cạnh.

“Điều thứ hai, là thanh âm của hắn. Lưu tinh trộm người này, lúc hành tẩu di động có thể làm được không một tiếng động nào, cực kỳ bí ẩn.” Vương Diệp và trầm giọng nói.

“Không sai.” Một lão giả cao tăng Vương gia ở bên cạnh lên tiếng nói: “Ta từng cùng lưu tinh trộm cách nhau không quá một trượng, nhưng hắn đi ngang qua phía sau ta, ta lại không phát hiện. Lúc ấy đêm dài người yên tĩnh, căn bản không có tạp âm. Thân pháp tạo nghệ của người này đã đạt đến một tình trạng khó có thể tưởng tượng.”

“Tốc độ như thế nào?” Ngụy Hợp lại hỏi.

“Tốc độ, chúng ta đều không kịp. Mà mỗi lần phát hiện hắn, đều là trong chớp mắt liền biến mất, cho nên khó có thể hình dung.” Vương Diệp và lắc đầu.

“Gọi tất cả người chúng kiến đến.” Ngụy Hợp thản nhiên nói.

“Được.” Vương Diệp nhỏ giọng phân phó vài câu, lập tức có người ra ngoài gọi người.

Ngụy Hợp hôm nay sớm đã không còn là hậu bối tầm thường như trước kia nữa.

Người có danh, cây có bóng, tên tuổi môn chủ Vạn Độc Môn của Ngụy Hợp là dùng một tràng chiến tích đánh ra.

Người chết dưới tay hắn ta có Xích Cảnh quân, có cao thủ mật thám, có rất nhiều cường giả bị diệt môn lúc trước.

Cho nên vô luận Vương gia hôm nay ương ngạnh cỡ nào, ở trước mặt Ngụy Hợp lúc này, không ai dám lỗ mãng.

Rất nhanh, tất cả người Vương gia đã tận mắt nhìn thấy Lưu Tinh trộm cũng đều tới đây.

*

*

*

Trong đó có hai nữ tử bị sao băng bắt đi: Vương Yến, cùng Vương Thục nghi.

Tổng cộng tám người, lần lượt tiến vào phòng nghị sự, do Ngụy Hợp nhất nhất dò hỏi chi tiết tình huống.

Rất nhanh liền đến phiên Vương Thục nghi.

Tiến vào phòng nghị sự, Vương Thục nghi ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Ngụy Hợp đang quỳ trên đệm êm.

Thần sắc nàng sững sờ, tựa hồ hoàn toàn không nghĩ tới mình bị gọi tới, người muốn gặp lại là Ngụy Hợp.

Lúc trước, nàng từng ở trước mặt Ngụy Hợp cảnh cáo hẳn không nên mượn tên tuổi của Vương gia mà vênh váo.

Hiện giờ...

Trong lòng Vương Thục nghi phức tạp, chỉ cảm thấy ánh mắt Ngụy Hợp tựa như đao đâm, đảo qua trên người mình.

Trước kia nàng tự cao tự đại bao nhiêu, hiện tại khó chịu cỡ nào.

Hồi tưởng lại những lời lúc trước nói, lại nhìn hiện tại, ngay cả phụ thân cũng ở một bên lấy lễ đối đãi, thái độ với Ngụy Hợp cực kỳ tôn trọng.

Trong lòng Vương Thục Nghi càng thêm khó khăn.

Nàng chỉ có thể cúi đầu xuống, để tóc dài hai bên rơi tung che khuất mặt mình.

Đề tài hỏi thăm Ngụy Hợp không khác gì hỏi những người khác, nhưng Vương Thục Nghi luôn cảm giác như đang nhắm vào nàng.

Từng chi tiết hỏi thăm, rất nhanh liền đi qua.

Đám người Vương Thục nghi được lệnh tự mình trở về.

Mấy người như được đại xá, vội vàng đứng dậy, sau khi hành lễ liền vội vàng rời đi.

Trong phòng nghị sự, chỉ để lại Vương Diệp và Vương thiếu quân, cùng với Ngụy Hợp và ba người.

“Còn có biện pháp nào có thể lại lần nữa dẫn lưu tinh trộm tới một lần không?” Ngụy Hợp hỏi.

“Cũng có biện pháp, lúc lưu tinh trộm kia vây quét lần trước, từng lưu lại lời tàn nhẫn, muốn chặn đường gã biểu muội Vương Vân, bắt đi chà đạp.” Vương Thiếu Quân trầm giọng nói.

“Nếu dùng mây để dẫn dụ thì chắc chắn hẳn sẽ tới. Tuy nhiên hiện giờ Vân Vân đang được chúng ta canh giữ nghiêm ngặt và không lưu lại chút khe hở nào. Nếu cần thì trước tiên phải hỏi ý kiến của nàng đã.” Vương Diệp và người tiếp lời.

“Có thể thử. Nhưng trước không vội, lại nhìn manh mối đã.”
Ngụy Hợp gật đầu.

Vương Thục Nghi từ trong phòng đi ra, một tiếng váy dài màu đỏ nhạt chậm rãi đi qua hành lang.

Nàng vốn là đại tiểu thư của Vương gia, Tuyên Cảnh Tứ Mỹ, người theo đuổi rất nhiều, bây giờ đã thanh danh bừa bộn.

Thân thể bị phá, một triều trong sạch bị ô nhiễm, ngay cả địa vị của nàng trong nhà cũng hạ xuống thẳng tắp.

Đi tới chỗ, nơi nơi đều xem thường ánh mắt kỳ thị.

Ngay cả một ít nô bộc của hạ nhân, cũng thỉnh thoảng ở trong góc lặng lẽ đàm luận chuyện của nàng.

Nàng, đã không còn nữa...

Vương Thục Nghi khẽ cắn môi, cúi đầu xuống, trong đầu không tự kìm hãm được hồi tưởng lại ngày bị bắt đi, cùng tình cảnh điên cuồng triền miên của nam tử che mặt kia.

Loại cảm giác tuyệt vời sắp bay tới Vân Đỉnh, loại cảm giác được người ta ôm ấp áp áp thương yêu này, khiến cho nàng cho tới bây giờ còn chưa ăn tủy não biết vị, muốn đắm chìm.

“Không được, Ngụy Hợp Tinh của Vạn Độc Môn sở trường về độc đạo, thân pháp cũng rất mạnh, lần này được mời tới đây, sợ rằng sẽ có phiền toái.”

Vương Thục Nghi trên đường trở về, suy nghĩ trong lòng không ngừng lấp loé.

“Phải nghĩ cách thông báo cho lang quân mới được.” Trong lòng nàng hạ quyết tâm, cảm tình với lang quân khiến nàng

càng chán ghét gia tộc của mình.

Nàng chỉ mong mỗi một giây đều ở cùng một chỗ với lang quân, hưởng thụ cực lạc nhân gian.

Nghĩ tới đây, Vương Thục nghi niết một thứ nho nhỏ trong hầu bao bên hông mình.

Nàng cúi đầu xuống, nhanh chóng trở lại khu vực độc viện của mình.

Đóng cửa lại, gọi thị nữ ra ngoài, không có dặn dò không được phép tiến vào.

Trở lại phòng, đóng cửa phòng lại.

Lúc này nàng mới từ trong túi nhỏ, lấy ra một khối vuông vức màu vàng nhạt to cỡ móng tay.

Nàng kéo khối đá vuông xuống một góc, sau đó lấy ra chén nước, rót nước vào, ném cái sừng kia vào.

Sừng mỏng màu vàng nhạt gặp nước lập tức tan ra, đảo mắt liền biến mất trong chất lỏng.

Không bao lâu, một con chim tước nhỏ màu xanh lục linh hoạt lặng lẽ từ trên bầu trời đêm bay xuống cửa sổ của nàng.

Vương Thục Nghi mở cửa sổ ra, lộ ra một khe hở, đưa tiểu tước vào phòng.

Ước chừng mấy phút sau, nàng lại cầm con chim sẻ lên, định thả nó ra.

Nhưng do dự một chút, nàng nghĩ đến gần đây trong vương phủ, ngay cả côn trùng cũng không cho phép bay khỏi, vì bắt lưu tinh trộm, chung quanh có thể nói là bày tường đồng vách sắt.

Cho dù chim sẻ có phóng đi, cũng không nhất định bay ra ngoài.

Vương phủ hiện tại đồng ý, không đồng ý.

Suy nghĩ một chút, Vương Thục nghi gỡ cuộn giấy từ trên đuôi tước nhỏ xuống, lại thả con chim sẻ nhỏ xuống, tạm thời giam vào trong lồng nhỏ của mình.

Thịch thịch thịch.

Đột nhiên cửa viện vang lên tiếng gõ.

“Ai?” Vương Thục nghi lên tiếng hỏi.

“Là ta, Tiêu Thuận, tiểu thư, gia chủ nói ngài đi qua Yên Ảnh sảnh một chuyến, vị khách quý kia có việc muốn hỏi ngài.”

Vương Thục nghi giật mình, nhưng vẫn vội vàng đáp lại.

“Ta biết rồi, tới ngay đây.”

Nàng đưa mắt nhìn con tước nhỏ trên bàn, vẫn đứng dậy chải tóc, đi ra ngoài.

Lúc này Ngụy Hợp bên này, trong sảnh buồm, Vương Thiên đã đến trước. Đang cúi đầu đứng trước ba người Ngụy Hợp, Vương Diệp và Vương thiếu Quân.

Ngụy Hợp không nói gì, chỉ yên lặng nghe Vương Yên thuật lại tình huống lúc trước bị bắt đi.

Rất nhanh, Vương Thục Nghi cũng đến nơi này, đứng ở một bên lắng lắng nghe.

Đợi đến khi Vương Thiên nói xong, nàng sẽ tiến lên, thuật lại toàn bộ những gì mình đã trải qua.

Những lời này, kỳ thực các nàng đã nói qua rất nhiều lần, hôm nay ghi lại cũng là quen việc dễ làm.

Ngụy Hợp im lặng lắng nghe, cẩn thận phân tích quá trình cùng vấn đề trong đó, ý đồ từ trong đó tìm ra càng nhiều tin tức bí ẩn liên quan tới Lưu tinh trộm.

Nghe Vương Thục Nghi nhớ kỹ lại, đáng tiếc, có thể tìm ra manh mối, trước đó đã sớm bị người Vương gia tìm được, coi như là hấn đến, cũng không có biện pháp lấy ra nhiều hơn.

“Được rồi, tất cả các người lui xuống đi.” Vương Diệp thở dài, nhìn ra Ngụy Hợp không thu hoạch được gì.

“Vâng.” Vương Thục nghi cùng Vương Yên cùng một chỗ thi lễ một cái, trên mặt hồ hững xoay người, muốn rời khỏi sảnh nhỏ.

Chỉ có điều lúc hai người sắp đi ra ngoài.

Ngụy Hợp chợt lên tiếng.

“Vương Thục Nghi cô nương, người rất thích dùng Lu Lu Lu Lu?”

Thần sắc Vương Thục Nghi hơi sững sốt, lập tức nhanh chóng phản ứng lại, đối phương nói thụy lê, là cái sừng nhỏ màu vàng mình vừa mới hòa tan.

Trong lòng nàng hơi nháy, nhưng nét mặt không thay đổi, nhẹ nhàng gật đầu.

“Vâng. Ngụy môn chủ còn muốn hỏi gì sao?”

Ngụy Hợp ngưng thần nhìn nàng một hồi, trầm mặc một lát.

“Người...”

Hắn đột nhiên dừng lại.

“Không có, không có gì muốn hỏi nữa. Người có thể đi rồi.”

Vương Thục Nghi hơi quỳ gối, thi lễ một cái, quay người bình tĩnh ly khai.

Nhưng trong lòng nàng lại thở phào nhẹ nhõm.

khứu giác Ngụy Hợp này rõ ràng có chút quá linh mãnh.

Mùi của Lan Lê cực kỳ nhạt, chỉ có loài chim non mới người thấy lúc này thôi. Không ngờ người này cũng người được.

Ngụy Hợp cũng cảm thấy kỳ quái, mùi thụy lê này rất nhạt, hương thơm mỏng manh, rất ít người mang theo bên người, chế tác thành túi thơm. Không nghĩ tới Vương Thục Nghi sẽ dùng cái này.

“Chờ một chút.” Bỗng nhiên thanh âm Ngụy Hợp từ phía sau lưng truyền ra.

Vương Thục Nghi dừng bước, lại nghe thấy Ngụy Hợp đạo phía sau.

“Người thật sự không nhìn thấy, xâm phạm đến khuôn mặt của người kia sao?”

“...Thật không có, lúc ấy ta hôn mê bất tỉnh, tỉnh lại cũng đã...” Vương Thục Nghi cúi đầu, thần sắc cố nén phần nộ bi thương.

“Được rồi, người có thể đi rồi.” Ngụy Hợp trả lời.

Vương Thục nghi cong gối thi lễ một cái, bước nhanh rời đi.

Đi dọc theo hành lang, nàng không dừng lại chút nào, rất nhanh liền trở lại tiểu viện của mình.

Lấy con tước nhỏ trong lồng ra, mang theo cuộn giấy đã viết xong, Vương Thục nghi vội vàng rời khỏi cửa lớn vương phủ, dừng lại trong một con ngõ nhỏ đối diện.

Nàng nhanh chóng nhìn xung quanh, xác định không có ai mới lấy con chim sẻ từ trong tay áo ra, cột vào cuộn giấy rồi thả ra.

Quyển giấy có màu sắc tương tự với lông chim tước nhỏ, sau khi phóng lên, căn bản không ai nhận ra trên người nó có cái gì.

Dải giấy xong, Vương Thục Nghi mới nhẹ nhàng thở ra, quay người thần nhiên trở lại vương phủ.

Con tước nhỏ kia vỗ cánh bay cao, lướt qua từng gian lầu các, rất mau tới khách sạn bên rìa Tuyên Cảnh thành, bên cửa sổ lầu ba quán trọ, chui vào.

Một bàn tay chính xác nắm lấy con chim sẻ, đem giấy trên đuôi nó gỡ xuống.

Lưu tinh mở trang giấy ra, cẩn thận xem xét.

“Không ngờ Ngụy Hợp kia lại thật sự rời khỏi Vạn Độc Môn đến vương phủ làm khách.”

“Thế nào? Sư huynh?” Lương Vi ở bên cạnh không giải thích được nên hỏi.

“Không có gì. Chỉ không ngờ Vạn Độc môn lại dám nhúng tay vào. Xem ra là ta không để bọn họ cảm thấy đau đớn thật sự.”

Lưu Tinh Đạo cười lạnh nói.

“Sư huynh, ngài định làm như thế nào? Hiện tại vương phủ kia có Ngụy Hợp ở đây, có lẽ không dễ đối phó đâu? Dù sao Ngụy Hợp kia cũng lấy thân pháp mà nổi danh, còn giỏi về độc đạo. Không thể khinh thường.” Lương Cực nhắc nhở.

“Yên tâm, trong lòng ta biết rõ.” Lưu Tinh Đạo cười lạnh một tiếng, “Nếu Vạn Độc Môn dám đuổi móng vuốt ra, vậy thì cho bọn chúng một bài học. Ta trước tiên đi một chuyến đến Hắc Ốc Sơn, tiến vào Vạn Độc Môn bắt mấy Võ Sư muội muội cho người!”

“Tốt quá!!” Lương Ngao lập tức trở nên hăng hái.

“Nghe nói Ngụy Hợp kia mới kết thân không lâu, nói không chừng ta còn có thể đem nữ nhân của hắn đưa tới chơi đùa một chút.” Lưu Tinh Đạo thả Phi Tiểu Tước, quay người bắt đầu thu dọn đồ đạc, chuẩn bị trang bị đạo cụ.

“Sư huynh uy vũ!” Lương Cực càng kích động.

Dùng thực lực Lưu Tinh Đạo Đoán Cốt, lại thêm thân pháp quỷ dị khó lường của hắn, cố tình tính toán không có trái tim, đúng là có khả năng thành sự.

“Đi thôi.”

Cửa phòng mở ra, thân ảnh lưu tinh nhoáng một cái, lập tức biến mất ngay tại chỗ.

Trong mắt người thường, thân ảnh của hắn đã hoàn toàn không thấy rõ, ánh mắt nhoáng một cái, liền cảm giác một trận gió thổi qua, không để lại vết tích.

Lương Cực lòng đầy chờ mong trở lại phòng, chờ sư huynh chiến thắng trở về.

Hắn thay đổi y phục, trong lòng nóng như lửa đốt, liền muốn đi tìm nữ tử quen biết chơi đùa một phen.

Mới đi ra cửa phòng, xuống cầu thang.

Bỗng nhiên lỗ tai hắn khẽ nhúc nhích, tựa hồ nghe được âm thanh gì đó, lúc này liền nhảy dựng lên, xoay người bỏ chạy.

Chỉ là chưa chạy được mấy bước, cửa lớn khách sạn, cửa sổ, khắp nơi đều có bóng người nhảy ngược vào.

Từng bóng người phá vỡ cửa gỗ, vây quanh Lương Cực chặt như nêm cối.

“Tìm được rồi!”

Vương thiếu quân cùng Ngụy Hợp hai người một trước một sau từ cách đó không xa phi thân hạ xuống.

“Không hổ là bản truy hồn hương của ngươi, xa như vậy cũng có thể bắt được.” Vương thiếu quân than thở.

“Toàn bộ người trong vương phủ đều bị ta hạ truy hồn hương, ai muốn ra khỏi phạm vi, liền sẽ xúc động cảm giác sâu bọ.” Ngụy Hợp thân nhiên nói, “Chỉ là không ngờ, người duy nhất đi ra khỏi vương phủ, xúc động sâu bọ, lại là một con chim nhỏ của Vương Thục Nghi.”

“.... Thục nghi đến cùng.... rốt cuộc vì sao phải làm như vậy? Nàng ta bị trúng độc phải không?” Vương thiếu quân nhìn Lương Liệt đang trong vòng vây liều chết giãy dụa phản kháng, trong lòng khổ sở nói.

“Không biết, bắt quá, có lẽ cùng người này có liên quan” Ngụy Hợp thủ đoạn Lương Phó.” Vẫn là mau chóng xuất thủ đem bắt đi.”

“Được.” Vương Thiếu Quân vung tay lên, một bóng người bên cạnh phi thân ra, nhảy vào giữa sân, giao thủ với Lương Diệc Ba chiêu, liền nắm lấy gáy gã ném xuống đất, không thể động đậy.

“Tiểu tử này mới nhập tâm, lại có thể tiếp được ba chiêu của ta, công pháp tu luyện khẳng định có vấn đề!” Người kia chính là một trong những Đoán Cốt võ sư dưới trướng Vương Thiếu Quân.

“Hay là để ta thử một chút thuốc mới.” Ngụy Hợp cười cười, tiến lên một bước.

“Đừng giết ta! Ta không nói gì hết! Đừng giết ta!” Lương Lỗ mới bị đá một cước, liền phát ra tiếng kêu to như giết heo.

“Nói đi, sao băng trộm ở đâu?” Ngụy Hợp đến gần vài bước, lạnh giọng hỏi.

Xung quanh khách sạn sớm đã bị tư binh của Vương gia vây một vòng lớn, không cho phép những người khác quan sát.

Lương Ngao nằm xụi lơ trên mặt đất, nhìn thấy xung quanh đầy người, sư huynh sao băng lại không biết tung tích, tâm thần lập tức sụp đổ.

“Sư huynh hử... Hử nói muốn đi Vạn Độc Môn... Bắt người...” Hử chẳng qua là một thiếu niên chưa từng trải qua khổ sở, lúc này bị Ngụy Hợp cao hai mét năm tuổi áp sát, nhất thời sợ tới mức mặt trắng bệch, nói năng lộn xộn, nói gì cũng nói hết.

“Đi Vạn Độc Môn? Bắt người?” Ngụy Hợp sừng sốt, lập tức rùng mình.

“Hử chỉ là một người mà dám tới Vạn Độc môn bắt người? Nếu người dám gạt ta...” Sắc mặt hử nhanh chóng âm trầm.

“Không dám giấu diêm, là sư huynh thiên phú dị bẩm, thân pháp cực nhanh, một thân công lực sớm đã rèn cốt, dùng thuốc đánh lén, nhất định có thể thành sự...” Lương Chân sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, chỉ sợ Ngụy Hợp trước mặt đột nhiên cho gã một bạt tai, giết người cho hả giận.

“Cái đồ ngu ngốc này cũng có thể là đồng bọn của lưu tinh?” Vương thiếu quân ở một bên nhíu mày.

Tên Lương Hậu này rõ ràng là một võ giả bình thường, ý chí cực kỳ yếu đuối non nớt. Gã có tư cách gì mà làm bạn với lưu tinh?

Ngụy Hợp một phát bắt được cổ tay Lương Hòa, kiểm tra thể trạng gã ta.

“Tên gia hỏa này, hình như là dược nhân trong truyền thuyết dùng để hấp thụ luyện công.... Tất cả kinh lực trong cơ thể hử đều tinh thuần đến cực điểm, có thể di chứng tùy thời...”

“Dược nhân?” Vương Thiếu Quân sừng sốt.

“Đúng vậy, tiểu tử này cho dù chúng ta không bắt hắn, cũng không sống qua được hai năm. Thủ đoạn bực này.... Có chút ý tứ.” Ngụy Hợp càng kiểm tra Lương Vi, càng cảm giác kinh hãi.

Người có thể có thủ đoạn bực này, sợ là không chỉ một tên lưu tinh là có thể gánh nổi tiêu hao...

“Luyện chế được nhân cần tài nguyên, tài vật, các loại tài liệu cần thiết đều cực kỳ phiền phức, ta cũng chỉ có xem qua một chút ghi chép trong được điển mà thôi. Rất nhiều tài liệu cần phải là mới mẻ nhất, cần phải hái trước, sau đó lập tức sử dụng.

Nếu sau lưng không có thể lực chống đỡ, thì tuyệt đối không thể nào hoàn thành đến mức độ này.”

Ngụy Hợp nghiêm túc nói, rồi lập tức bỏ qua Lương Thái trước mặt.

“Ý của ngươi là? Thăng này chỉ là một số thể lực nào đó lấy ra được nhân luyện công?” Vương Thiếu Quân hoàn toàn không ngờ lại đi một chuyến vào không khí.

Không riêng gì hắn, tất cả những điều nghe được trên mặt đất đều trở nên ngây ngốc.

Sao hắn lại không hiểu vì sao biến thành được nhân, còn chưa sống qua hai năm?

Sao có thể như vậy được?!

Sư huynh rõ ràng đối tốt với hắn như vậy! Rõ ràng còn không ngừng bắt người cho hắn hưởng thụ, khen tư chất của hắn trăm năm khó gặp.

Sư tôn cũng là các loại sủng ái hắn, muốn cái gì có cái đó, muốn cái gì thành cái đó.

Nhưng mà hiện tại...!!

“Không... đây không phải là sự thật!?” Lương Uy trợn to hai mắt, trong đầu tựa hồ có dây cung, sắp vỡ nát.

Nhưng hắn không nghĩ ra hai người đối diện có lý do gì để lừa gạt mình, vốn là quan hệ đối địch, còn bắt được người của hắn,

đối phương hoàn toàn không có lý do gì để tiếp tục lừa gạt hấn.

*
*
*

Như vậy, tráng hán trước mắt này nói hết thấy, rất có khả năng đều là thật.

“Gia hỏa này không tiếp thu được hiện thực, tâm tính, tư chất tốt, cũng là phé vật. Chẳng lẽ thật sự có người lấy hấn làm thiên tài bồi dưỡng?” Ngụy Hợp thân nhiên nói, “Ta không nói trước, lưu tinh đạo tặc lại dám để mắt tới ta bên kia, ta vẫn là trở về xem một chút rồi hãy nói.”

“Được, ngươi đi trước để ta xử lý.” Vương thiếu quân gật đầu.

“Cẩn thận, quang lưu tinh đạo nhân, không có khả năng bố trí được cục diện bực này.” Ngụy Hợp trầm giọng nhắc nhở.

“Ta hiểu rồi, ngươi mau đi đi.” Vương thiếu quân đáp. “Nếu có gì cần trợ giúp, cứ việc nói.”

“Được.”

Ngụy Hợp không nhiều lời thêm nữa.

Hấn lần này đến, quả thật không nghĩ tới, lưu tinh trộm thế mà lại khó hiểu nhìn chằm chằm sơn môn nhà mình.

Mặc dù không tin một tên lưu tinh như hấn có thể tạo thành thương tổn lớn cho Vạn Độc Môn.

Nhưng tiền lệ của Vương gia vẫn còn đó, ba vị cao thủ luyện tạng tuyệt đỉnh Vương Chi Hạc, Vương Thiếu Quân đều không ngăn được người này, có thể thấy được thân pháp của hấn rất quý dị.

Vì vậy phải nhanh chóng trở về quan sát, bảo đảm nhất.

Nghĩ tới đây, Ngụy Hợp tung người nhảy một cái, biến mất ngay tại chỗ, Kim Dưỡng Ngũ Hành Công triển khai với tốc độ cao nhất, Phúc Vũ Kinh lại triển khai đặc hiệu của hồ quang kinh, tăng tốc gấp mấy lần.

Trong nháy mắt thân ảnh của hắn liền biến mất tại phía xa nóc nhà, kéo theo một đường thẳng tắp, giống như bay trở về Vạn Độc Môn.

Thân pháp Lưu Tinh đạo thuật cực nhanh, bay vút giữa núi rừng gian hắc ốc, ngay mũi miệng hắn đeo bịt độc khẩu phòng bị độc chướng, hai chân mượn lực nhảy lên trên từng thân cây, mỗi một lần nhảy lên là có thể vượt qua hơn hai mươi thước.

Liên hoàn bay nhảy xuống, hắn tựa như một con dơi không ngừng nhảy lên, hơn nữa trên người ngụy trang phi phong, hoàn mỹ hòa làm một thể với núi rừng chung quanh.

Không bao lâu, một mảnh kiến trúc màu xanh lá cây xuất hiện trước mắt hắn.

“Tìm được rồi, Vạn Độc Môn! Hắc hắc.” Lưu tinh trộm xuyên qua một chiếc lá, thân thể mềm mại giống như không xương, khảm vào trong rừng, không hề có một chút gợn sóng nào.

Từ trên cao nhìn xuống, trong nơi ở của Vạn Độc Môn, trong từng đội tuần tra người qua lại, ít nhất có một nửa là nữ, hơn nữa phần lớn là hạng người uyển chuyển. Từng người đều làn da trắng muốt, dáng người lồi lõm, nhìn thấy mà trong lòng hắn cũng ngứa ngáy.

“Nếu ta là người, sẽ không nhảy vào đơn giản như vậy.”

Ngay khi sao băng định nhảy xuống, trực tiếp bắt mấy con hàng tốt, bỗng nhiên một đạo thanh âm trong trẻo truyền vào trong tai hắn.

Hắn biến sắc, quay đầu nhìn về phía nhánh cây cách đó không xa, nơi đó cũng có một người đang ngồi, cũng là một thân trang phục ngụy trang màu xanh xanh biếc.

“Vân Hòa... Người cũng tới sao!”

Vân Hòa cười một tiếng: “Sao ta không thể tới? Vân Hồ người có thể tới, ta cũng có thể như vậy, sư tôn cũng không quy định, nơi này chỉ có người có thể xuống tay.”

“Muốn liên thủ sao?” Lưu tinh trộm Vân hồ trầm giọng hỏi.”
Ta và người cùng xuống tay, nói không chừng ngay cả Vạn

Thanh kia cũng có thể mang đi. Nàng này có lân âm huyết, nói không chừng còn không bị Ngụy Hợp kia phát giác sử dụng.”

“Nếu không phải muốn liên thủ, ta gọi ngươi lại làm gì?” Vân Hòa cười nói. Nhưng, máu Lân Âm... Ngươi chắc chắn? Đó không phải là huyết mạch chính truyền ở Trung Châu kia chứ?” Hấn nói đến đây, hơi nhíu mày nghi hoặc.

“Đương nhiên không nhìn lầm, Vạn Thanh Thanh chắc là một chi phụ của huyết mạch bị thất lạc ở đây. Nhưng cho dù là một chi nhánh huyết mạch, cũng đủ hiếm có rồi, chỉ cần có phương pháp thích hợp để khởi hành... Hắc hắc...” Lưu Tinh Đạo Hồ không cần nhiều lời nữa.

“Lại nói, lân âm chi huyết này rốt cuộc có tác dụng gì? Ta thật không biết, ngươi có thể nói tỉ mỉ một chút hay không? Nếu như chỗ tốt không đủ, ta cũng không dám cùng ngươi mạo hiểm.” Vân Hòa trầm giọng nói.

“Máu này, ta cũng không gạt ngươi, nếu có phương thức thích hợp, hoàn toàn có thể hấp thu nó, sau đó dùng thần thức tĩnh khí, khi kinh lực toàn thân vỡ giả chưa được cân bằng, ta sẽ cố gắng củng cố hỗn loạn khí huyết và kinh lực.” Lưu Tinh Đạo Hồ giải thích.

“Hơn nữa, lân âm chi huyết này còn có một công hiệu trọng yếu khác, đó chính là...”

“Thì là cái gì?” Vân Hòa nhíu mày.

“Tin tức quan trọng bậc này, ngươi cho rằng ta sẽ chia sẻ không công với ngươi?” Lưu tinh trộm Vân Hồ nở nụ cười.

“Vậy ngươi muốn trao đổi như thế nào?”

“Hắc, cái này phải xem ngươi có thể lấy ra cái gì, cùng ta trao đổi.” Lưu Tinh Đạo cười nói.

Vừa mới dứt lời, chợt hấn nhìn thấy sắc mặt Vân Hòa có chút không đúng.

Hấn chợt phản ứng lại, thanh âm vừa rồi kia, tuy rằng cùng Vân Hòa có chút giống nhau, nhưng tựa hồ căn bản không phải từ bên kia truyền đến.

“Ta lấy mạng của ngươi, đổi với ngươi thì thế nào?”

Một bóng người khô ngô, chậm rãi từ sau lưng Lưu Tinh Đạo hiện ra.

Không khí chung quanh phảng phất như đọng lại một chút, từng tia từng tia bóng mờ dần dần bao phủ hồ mây.

Thân thể hần cứng ngắt, chậm rãi quay đầu.

“Đi!” Một tiếng quát lớn vang lên.

Hai người đồng thời nhanh như chớp rời khỏi chỗ cũ, phân tán hai hướng bỏ chạy.

Thân pháp của Vân Hồ lúc trái lúc phải, lúc ẩn lúc hiện, khi thì phiêu hốt bất định, khi thì thẳng tắp như phi thạch.

Chạy như điên mấy trăm mét, hần đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Bốp!

Một bóng người khô ngô đột ngột hiện ra phía trước hần, ngăn cản đường đi.

Thình lình đúng là Ngụy Hợp!

Hần giơ tay lên.

Tê!

Cánh tay cấp tốc bành trướng sung huyết, thoáng cái biến lớn gấp mấy lần lúc đầu.

“Đây là Vong Tình.”

Tiếng xé gió gào thét chói tai, tựa như dã thú cùng nhau nổ tung.

Trong chốc lát bàn tay huyết hồng khổng lồ ép xuống một chưởng, ầm vang đánh tới Vân Hồ phiến.

Vân Hồ cảm giác hết thấy trước mắt phảng phất đều bị huyết sắc cự chưởng kia tràn ngập, vô lực né tránh, vô lực ngăn cản, kinh lực toàn thân hần tuôn trào điên cuồng, hội tụ đến trên hai tay, cản lại phía trước.

Ầm ầm!!

Bàn tay khổng lồ tựa như chiếc quạt bồ hương khổng lồ, đập mạnh vào Vân Hồ.

Giữa hai bên nổ tung một vòng bảo vệ Hỗn Khí Vân Hoàn, lực va chạm cực lớn, cộng thêm chín tầng kinh lực đồng thời tràn vào, trong nháy mắt liền đánh sập lực lượng tinh thần rên xương của lưu tinh.

Cả người hắn tựa như búp bê vải rách, bay tứ tung ra ngoài, một ngụm lão huyết điên cuồng phun ra, đâm vào trên cành cây một bên.

Thân cây và sống lưng của hắn đồng thời truyền ra tiếng răng rắc giòn vang, vô số cành lá tán loạn, dán trên thân cây một hồi lâu, hắn mới lặn xuống.

“Thân pháp không tệ. Rõ ràng có thể giảm một nửa lực lượng của ta.” Ngụy Hợp chậm rãi đi về phía trước: “Đáng tiếc, cho dù chỉ có một nửa, cũng đủ để phế bỏ ngươi.”

“Nguy môn chủ... Tha mạng... tha cho ta...” Lưu tinh trộm Vân Hồ gian nan chống đỡ từ trên mặt đất.

cột sống của hắn đứt gãy, kinh lực toàn thân sụp đổ, hầu như mất đi năng lực hành động.

Nhưng thân là Đoán Cốt võ sư, mang lại cho hắn sinh mệnh lực cường đại, chỉ là vào giờ phút này, loại sinh mệnh lực này lại trở thành tra tấn khó nói nên lời.

“Nhìn trộm nữ tử trong môn ta, còn muốn ta tha cho ngươi?” Sắc mặt Nguy Hợp bình tĩnh, cong ngón tay búng ra, lập tức một sợi hôi tuyền bắn ra, ngay chỗ máu thịt mơ hồ trên cánh tay Vân Hồ.

A!!

Vân Hồ lớn tiếng kêu lên thảm thiết, mắt thấy đường xám kia giống như vật sống, thuận theo miệng vết thương chui vào.

“Ngươi đã hạ xuống cho ta cái gì!?”

“Ngoan ngoãn chờ ở đây.” Nguy Hợp cũng không nhìn gã, quay người nhảy lên, đảo mắt biến mất trong rừng rậm, hiển nhiên là đi bắt một người khác.

Hắn vốn không quan tâm Vân Hồ có chạy trốn hay không, hiển nhiên rất tin tưởng độc của mình vừa rồi.

Vân Hồ lúc này tâm địa đều hồi tiếc.

Hắn hoàn toàn không thể tưởng tượng được, thân pháp của mình vô thanh vô tức. Còn kiêm cố hiệu quả ẩn nấp rất mạnh, Nguy Hợp kia rốt cuộc là dựa vào cái gì, mới có thể không chút trở ngại bắt trúng mình?

Nhưng hắn lại không biết, trong mắt Nguy Hợp, truy hồn hương khí tức trên người hắn quả thực như đèn sáng trong bóng tối, rõ ràng đến không thể rõ ràng hơn.

Vô luận thân pháp hắn có mạnh hơn nữa, chỉ cần dược hiệu thuốc bột vẫn còn, liền trốn không thoát lòng bàn tay Nguy

Hợp.

Ở một hướng khác.

Ngụy Hợp như tia chớp chạy như điên trong rừng, gã tung người một lần là có thể vượt qua khoảng cách bốn mươi, năm mươi mét, ở trong rừng rậm, phảng phất như một trận gió, gào thét mà qua.

Cho dù là động vật côn trùng nhanh nhất, cũng không bằng tốc độ của hắn.

Một con khỉ đang ăn trái cây đỏ, vừa mới cảm giác da đầu mát lạnh, ngẩng đầu, liền thấy một bóng đen chợt lóe lên trước người, rồi lại nhìn không thấy bóng dáng Ngụy Hợp.

Đám động vật sinh hoạt quanh năm ở trong vùng núi rừng sơn mạch này còn như thế, chớ nói chi là lúc này đang điên cuồng chạy trốn vân hòa.

Vân Hòa và Vân Hồ, đều là lưu tinh trộm.

Thực ra lưu tinh đạo vốn không chỉ là một người, mà là hai người, chỉ là ngày thường gây án nhiều hơn.

Vân cùng phần lớn thời gian theo sư phó cùng nhau tu hành, chỉ có ngẫu nhiên tự mình đi ra bắt người chơi.

Lần này nếu không phải sư tôn muốn bồi dưỡng dược nhân, hắn cũng sẽ không tùy tiện đi ra hành động, càng sẽ không đem ánh mắt nhìn chằm chằm Vạn Độc Môn Vạn Thanh.

Nhưng không ngờ là...

Vân Hòa và đoạt mệnh chạy như điên.

Khí huyết toàn thân hắn đang điên cuồng vận chuyển tuần hoàn, mỗi lần dưới chân mượn lực đều có thể đạp gãy từng cành cây khô.

Cho dù thân cây to bằng cánh tay trẻ con cũng bị lực phản chấn giẫm gãy.

Chạy chạy chạy chạy chạy!

Vân cùng trong lòng cảnh báo mãnh liệt, làm cho tiềm năng toàn thân hắn đều đang dần dần kích phát, tất cả lực lượng đều

vì một mục đích mà bắt đầu khởi động, đó chính là trốn!

Rõ ràng môn chủ Vạn Độc Môn Ngụy Hợp kia không phải cảm giác khắc sâu, nhưng hắn vừa thấy người này, trong lòng liền dâng lên cảm giác nguy hiểm nồng đậm.

Vân và cảm giác của bản thân đối với nguy hiểm cực kỳ nhạy cảm, đây cũng là một trong những thiên phú của hắn.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu tại sao sư tôn thu hắn làm đệ tử.

Bây giờ dự cảm nguy hiểm này lại lần nữa hiển hiện, hắn liền biết, nếu bị Ngụy Hợp đuổi kịp, mình nhất định có chết cũng không sống.

Leng keng leng keng leng keng!

Vân Hòa vận chuyển thân pháp đến cực hạn, cả người hầu như ở tầng trời thấp trong rừng phi hành, chỉ có ngẫu nhiên có thể nhìn thấy hai chân ở mặt đất, hoặc là ở trên nhánh cây mượn lực một chút.

Nhưng cái loại hàn ý lạnh thấu xương trên người hắn, loại cảm giác uy hiếp sờn tóc gáy kia, vẫn như cũ.

Thậm chí còn đang không ngừng áp sát!

“Móa nó! Không phải nói môn chủ Vạn Độc Môn Ngụy Hợp này mới luyện tạng sao? Con mẹ nó cái này mà gọi là luyện tạng! ư? Độ nguy hiểm này so với Vương gia nhiều luyện tạng còn tốt hơn một mảng lớn đó!”

Vân cùng trong lòng âm thầm kêu khổ, nhưng trong lúc nhất thời căn bản không thể, chỉ có thể không ngừng chuyển hướng rẽ, ý đồ thông qua thay đổi tung tích Ngụy Hợp phía sau.

Nhưng đáng tiếc, bất luận hắn đi đường vòng chuyển hướng thế nào, cảm giác uy hiếp sau lưng đều ổn định tới gần, không bị ảnh hưởng chút nào.

Không bao lâu, phía trước xuất hiện một dòng sông rộng.

Vân Hòa đột nhiên tung người nhảy lên, vọt về phía bờ bên kia.

Chỉ là người kia còn ở giữa không trung, sau lưng liền truyền đến một trận tiếng xé gió.

Bốp!

Trước mắt hấn hoa lên một cái, vị trí điễm rơi của mình rõ ràng xuất hiện nhiều bóng người khôì ngô, bóng người chậm rãi quay người lại.

Chính là Ngụy Hợp từ phía sau chạy tới.

Vân cùng trong lòng hoảng hốt, vội vàng mạnh mẽ rẽ giữa không trung, chạt vật rơi xuống chỗ bên cạnh hơn mười thước, trên bãi sông đập lên một mảnh sa mạc ướt át.

“Thân pháp của ngươi so với vừa rồi mạnh hơn. Có chút ý tứ.” Trong mắt Ngụy Hợp hiện lên một tia hứng thú.

“Ngươi không giết được ta đâu!!” Vân cùng hai tay giơ lên, hơn mười quả cầu đen sì lập tức bay ra.

Phốc phốc phốc phốc phốc!!

Một mảng lớn khói đặc lập tức nổ tung, lượng lớn mê dược bên trong bay tán loạn ra bốn phía.

Vân Hòa vội vàng hướng bên trái lặng yên bỏ chạy, đáng tiếc mắt hấn hoa lên, phía trước cách đó không xa lần thứ hai, xuất hiện Ngụy Kỳ.

Tên khốn này lại không thèm để ý tới mê dược mà lần thứ hai tới gần, chặn đứng đường đi của hấn.

Vân cùng trong lòng khẩn trương, biết rõ đến thời khắc sinh tử tồn vong, hấn điên cuồng điều động kinh lực toàn thân, từng đạo kinh lực vô hình từ bên ngoài cơ thể hấn hội tụ đến tay phải.

Đồng thời tay áo hữu chưởng lặng yên vạch ra một thanh chủy thủ bén nhọn.

Đầu mũi dao Chủy thủ, giấu kín kẽ ngón tay, bên trên ẩn hiện ánh sáng nhàn nhạt màu sắc rực rỡ, hiển nhiên đã bôi kịch độc.

“Nhất Khí Hóa Lân!!”

Vân Hòa chợt quát một tiếng, đánh ra một chưởng.

Tay kia đồng thời giơ lên, đánh ra một đạo hắc thủy.

Nước đen hôi thối, hiển nhiên cũng có kịch độc. Điềm nước rơi xuống một bên lá cây, trong nháy mắt toát ra khói xanh, ăn mòn lá cỏ ra từng cái từng cái của động lớn nhỏ.

Sắc mặt Ngụy Hợp bình thản, đưa tay một chưởng nhẹ nhàng vỗ về phía gã.

Chỉ là khi bàn tay kia sắp tiếp xúc được mây và nước đen đánh ra, đột nhiên tia chớp khê lách, tránh đi một ly, đánh về phía vai trái Vân Hòa.

Vân và vai trái đột ngột chùn xuống, rõ ràng cũng là biến chiêu, tránh đi một chưởng này.

Nhưng khiến hắn không nghĩ tới chính là, Ngụy Hợp rõ ràng cũng biến chiêu theo, bàn tay lần nữa quẹo qua, lách qua song chưởng của hắn, đánh thẳng tới Hoàng Long, nhẹ nhàng rơi vào chính giữa lồng ngực hắn.

Bành!!!

Một cỗ kinh phong vô hình từ ngực Vân và nổ tung ra, hắn phun ra một ngụm máu ngay tại chỗ, bay ngược về phía sau.

Giữa không trung còn đang bay ngược ra sau, hắn còn muốn dùng dư lực, nhưng trước mắt tối sầm, lần nữa thấy một bàn tay lớn điềm nhanh về phía hai tay hắn.

Rặc rặc hai tiếng giòn vang, hai cánh tay hắn bị bẻ gãy, té mạnh xuống đất. Không thể nổi nữa.

“Thân pháp không tệ, có thể tránh được một chiêu của ta, cũng coi như là cao minh.” Ngụy Hợp thu tay lại rơi xuống đất, kinh ngạc bình luận.

Cái gọi là lưu tinh trộm, thật ra hai người này khó dây dưa thật ra chính là thân pháp, chậm hơn bọn họ, bất luận thế nào cũng không bắt được bọn họ.

Nhưng đối với người nhanh hơn bọn họ, bắt người chính là lật tay.

Hồi phục lại bình thường, Ngụy Hợp bước nhanh về phía Vân Hòa.

Chỉ có điều hấn ta mới đi được vài bước.

Xuy!

Một viên đá đột nhiên xẹt qua trước mặt hấn, chui vào trong rừng bên trái.

Ngụy Hợp dừng bước, nhìn về phía bên phải.

Bên phải bờ sông nhỏ, một lão giả mặt mũi ung trắng bệch, chẳng biết từ lúc nào xuất hiện bên bờ sông.

“Người trẻ tuổi, nếu đã trùng trị cho bọn họ thì cứ thế mà tính, thế nào? Phải khoan dung độ lượng, mọi việc đều lưu lại một đường, ngày sau gặp lại.”

“Người đang nói chuyện với ta?” Ngụy Hợp mỉm cười.

“Tất nhiên.” Lão giả nhú mày. “Đừng quên Thiên Ân Môn của người lúc trước bị tiêu diệt như thế nào. Làm người, vẫn nên lưu lại đường sống thì tốt hơn.”

“Thiên Ân môn... Đã thật lâu không có người nào dám nói ra từ này trước mặt ta...” Ngụy Hợp từng bước một tới gần.

“Để ta xem thử.”

Gân màng tay phải hấn cấp tốc phun trào, từng tầng từng tầng kinh lực nhanh chóng chồng lên, hợp lại, đảo mắt bành trướng biến lớn gấp mấy lần lúc trước.

“Người có tư cách gì mà dám ngông cuồng trước mặt ta!!!”

Ầm!!

Trong chốc lát mặt đất dưới chân Ngụy Hợp nổ tung, người người như ảo ảnh, ở giữa không trung liên tiếp chuyển mấy lần, tựa như hồ quang điện từ trên trời hạ xuống, phóng tới lão giả.

Một chưởng!

Bàn tay phải to lớn của hấn chém xuống.

Lão giả cấp tốc dựng lên hai tay, trên người từng đạo kinh lực như rắn nhỏ, hội tụ đến hai tay.

Kinh lực hai người giao nhau, đè ép, va chạm, nổ tung.

Oanh!!!

Một vòng gợn sóng chướng khí nổ tung.

Lão già học máu ngay tại chỗ, cơ bắp trên tay lõm xuống, máu tươi xuất hiện.

Trong lòng hấn hoảng hốt, cấp tốc lui lại phía sau. Nhưng lại bị Ngụy Hợp đuổi sát theo.

Ngay sau đó là vô số tiếng va chạm dày đặc như mưa rơi.

Bộp bộp bộp bộp bộp bộp!!

Giữa hai người giao thủ với tốc độ cao như thiểm điện, quyền chưởng giao nhau, chỉ ấn đối chọi. Kinh lực giao kích bộc phát ra trận trận sóng âm, chấn động khiến lá rụng chung quanh rơi lả tả như mưa.

Ngắn ngủi mấy giây, hai người giao thủ mấy chục chiêu, thân pháp lão giả đột ngột quỷ dị lóe lên, xuất hiện bên trái Ngụy Hợp, một ngón tay điểm ở eo trái gã.

Lại lóe lên, hấn tránh được truy kích của Ngụy Hợp, xuất hiện ở phía bên phải, lần nữa điểm ra một chỉ, rơi xuống eo phải của Ngụy Hợp.

Lập tức thân ảnh lão giả không ngừng lóe lên, tựa như thuấn đi, liên tiếp xuất hiện bên cạnh Ngụy Hợp, ngón tay liên tục điểm ra, rơi vào trên người Ngụy Hợp.

Từng đạo kinh lực mạnh mẽ liên tiếp quán xuyên vào thân kinh lực Ngụy Hợp.

Phù!

Lão giả lui về phía sau nhanh như tia chớp, dừng lại cách đó hơn mười mét, hai tay trên dưới chính là một phản ứng thật dài thở ra, chậm rãi cùng vừa mới vận dụng bí kỹ tiêu hao.

Sắc mặt Ngụy Hợp ngơ ngác.

“Đây là thân pháp gì?”

Với lực bộc phát cùng tốc độ biến hướng của hấn, thế mà cũng không theo kịp đối phương. Thân pháp bực này thật là quỷ dị khủng bố.

“Phụng Liên Bí Quyển, Đạp Phong!” Lão giả lạnh lùng nói. ”
Trúng Ngũ Bộ Tịch Mạch mật thủ của ta, ngươi đã chết chắc rồi. Lão phu đã sớm nói qua, mọi việc đều lưu lại một đường, đáng tiếc...”

“Ngũ Bộ Đoạn Mạch mật thủ...” Ngụy Hợp tiến lên phía trước một bước.

“Một.”

“Hai.”

“Ba, bốn, năm.”

Ngụy Hợp giang hai tay.

“Sáu.”

Hắn lại bước lên trước một bước.

“Hình như không có tác dụng...” Hắn ngẩng đầu nói.

Sắc mặt lão giả khẽ biến, cấp tốc lùi lại phía sau.

Nhưng đã không còn kịp nữa rồi, bởi vì hắn thất thần trong nháy mắt khi Ngụy Hợp dừng bước ở bước thứ sáu.

Ngụy Hợp tiến lên đạp bước, bàn tay tựa như phi yên trên bầu trời, khúc chiết uyển chuyển, gấp ba lần, đột nhiên bắt lấy cánh tay của hắn.

Oanh!!!

Lão giả bị bắt lên đập xuống đất.

Lực lượng khổng lồ nương theo lực trùng kích cuồng bạo, đột nhiên bộc phát ra, lại thêm tốc độ khủng bố của Ngụy Hợp.

Lão giả giống như túi rách hung hăng đập trên mặt đất, mặt đất tóe lên mảng lớn đất cát đá.

“Ngươi muốn chết!” Đột nhiên rít lên một tiếng.

Cánh tay lão giả vặn vẹo nhúc nhích, bạo khai ra một vòng cự lực, mạnh mẽ tránh thoát Ngụy Hợp nắm tay, xoay người đứng lên.

Hai chân hắn tựa như kéo, liên hoàn đá về phía Ngụy Hợp, mũi chân bao trùm kinh lực sắc bén không gì sánh được, cắt

về phía cổ Ngụy Hợp.

Bành!

Hai chân đá ra một nửa, liền bị Ngụy Hợp một tay nắm lại, hất xuống.

Ầm!!

Lại là một tiếng vang thật lớn, cả người lão giả mất đi cân bằng, lần nữa bị đập trên mặt đất, còn không đợi lão đứng dậy, liền bị một tên Ngụy Hợp phi thân thủ ép xuống dưới khuỷu tay.

Mũi khuỷu tay nhắm ngay lồng ngực.

Rắc rắc.

Ánh mắt lão giả tan rã, miệng phun máu tươi, lồng ngực bị cứng rắn đập ra một lỗ máu.

Chín loại kinh lực đồng thời tràn vào vết thương của lão giả, trong đó dùng để tiến công, tăng cường lực lượng sát thương nhanh chóng phát huy hiệu quả.

Sức mạnh cường hóa xoay tròn, bên trong nổ tung, hàn ý lạnh như băng. Bốn loại đặc hiệu lần lượt phá tan kinh lực hộ thân của lão giả, không kiêng nể gì phát huy ra thương tổn.

Ngụy Hợp một tay tóm cổ gã, nhấc gã lên.

“Còn gì muốn nói không?”

“... Có người... sẽ báo thù cho ta.....” Lão giả miệng phun huyết bọt, đã ở vào trạng thái gần chết.

Ngụy Hợp lười nghe nhiều, lão giả này cũng là cao thủ luyện tạng, cho là thân pháp của mình rất cao minh, lẫm ở trước mặt hắn, hiện tại cũng tan mất.

Hắn tiện tay xé một cái trên thân gã, tìm ra một ít tạp vật rải rác, sau đó ném lão đầu qua một bên, quay người đi đến hướng Vân Hòa.

Lão đầu bị ngã mạnh xuống đất, kinh lực trong cơ thể vừa mới bị đánh vào vết thương liền nổ tung.

Phốc!

Phản ngược hắn đột nhiên nổ tung, đại lượng huyết nhục nội tạng hóa thành từng mảnh vụn rơi lả tả, lần cuối cùng này, triệt để chặt đứt sinh cơ của hắn.

Đây là đặc hiệu của kinh lực Ly Viêm công trong Cửu Phạt.

Thần thái trong mắt lão giả nhanh chóng âm đạm, mất đi sinh tức.

Thuộc hạ Phụng Liên Giáo này, đi hơn nửa đời người luyện tạng đứng đầu cao thủ hàng đầu, ở bên ngoài cũng là hạng tiếng tăm lừng lẫy, ở trong võ lâm có chút thành trì, cũng là đối tượng khiến người đời nào cũng lo lắng.

Đáng tiếc, lại không ai biết chết ở nơi núi rừng hoang vu này.

Không bao lâu sau.

Vân Hòa đang gian nan chạy như điên trong rừng bị một bóng đen lướt qua bên cạnh, lập tức cảm thấy cái ót tê rần, ý thức ngất đi.

Bị thương nặng trên mặt đất, Vân Hồ không thể động đậy được thì bị một cánh tay khác của Ngụy Hợp nhấc lên, cấp tốc trở về nơi trú quân của Vạn Độc Môn.

Mấy ngày sau.

Ba thi thể máu me khắp người, được Vương gia treo bên ngoài Tuyên Cảnh thành, treo ba cọc người.

Hai đại đệ tử Nguyên lão Tả mạch Phụng Liên giáo bị giết, đi cùng với hai người. Còn có một hộ pháp Tả Mạch, Quỷ Ấn Tả Mộc Hùng cũng bị giết.

Tình trạng của ba người vô cùng thê thảm.

Hai tên lưu tinh trực tiếp bị lột da đâm xuyên, toàn thân huyết hồng xuyên qua đường bên ngoài thành, để cho tất cả những người đi qua đều có thể nhìn thấy.

Ngược Tả Mạch Quỷ Ấn, Mộc Hùng bị thủng một lỗ lớn, nội tạng nổ tung mà chết.

Bởi vậy, Vương gia đánh một trận, thanh danh lan xa.

Ngụy Hợp thì chủ động lựa chọn ẩn giấu thanh danh, không tính xuất danh.

Hôm nay hắn đã nổi tiếng quá mức, lại nói quan hệ với Vương gia, cũng không nên tuyên dương với bên ngoài.

Dù sao hiện tại hắn vẫn tội phạm truy nã bên phía phủ thành. Theo lý mà nói thái An quân gặp phải hắn thì chính là mục đích của hắn.

Lần này ra tay, hắn muốn kiểm tra thực lực của bản thân một chút.

Lúc giao thủ luyện thân trên đứng đầu Quỷ Ấn Mộc Hùng, hắn không dùng Kinh Hồng Quyết, kinh lực phụ thuộc cũng vô

dụng, vền vền chỉ dựa vào Thiên Ân Cứu Phật kinh lực đã dễ dàng giải quyết đối phương.

Mặc dù bị đánh trúng vài cái, nhưng kinh lực của đối phương căn bản không xuyên qua được kinh lực hộ thân của hắn.

Nếu vận dụng sức mạnh cá voi, giải quyết trận chiến càng nhanh.

Cái gọi là cao thủ hàng đầu luyện tạng, hiện giờ ngay cả kinh lực hộ thân của hắn cũng không đánh nổi.

Cho đến lúc này Ngụy Hợp mới cảm giác được một chút an toàn.

Sau khi giải quyết chuyện của Vương gia bên này, về phần Phụng Liên giáo và bọn họ đây dựa như thế nào, đó là chuyện của bọn họ.

“Môn chủ, thư của ngài.”

Trên sàn giáo trường trống trải, Ngụy Hợp chậm rãi thu công, kinh lực vờn quanh thân như gió lốc, tự động trở lại trên người hắn, bao trùm ở mặt ngoài làn da.

Chín tầng kinh lực hộ thể, lại thêm Thiết Lĩnh Y và Kim Duyệt Ngũ Hành Công, tổng cộng mười một đạo kinh lực hộ thể. Bên ngoài thân thể hắn tựa như tầng mười một lớp áo giáp, dày đặc vô cùng, thậm chí lúc vận kinh còn mơ hồ nhìn thấy một tầng vụn vụn quanh người hắn.

Lúc này một gã đệ tử trong tông môn đưa lá thư tới, sau đó trên mặt cung kính lui ra.

Ngụy Hợp xé mở phong thư, lấy ra trang giấy bên trong mở ra.

Bức tường này được Minh chủ của Diệt Sào Minh gửi tới.

Đại ý là nhắc nhở hắn, Phụng Liên giáo bên trái mạch, rất có thể sẽ triển khai trả thù Vương gia.

Nếu cần, Diệt Sào Minh bên kia có thể giúp bọn họ điều động. Bây giờ tất cả môn phái võ đạo không nên nội đấu, kẻ địch chung của mọi người hắn là triều đình mới đúng.

Tuy rằng hang ổ bên phía Thái Dương Châu đã được giải quyết, nhưng châu úy và châu mục vẫn còn đó.

Thái độ của hai người mập mờ, mặt ngoài phối hợp với việc tìm ngày rời Liễu Dạ hoàn thành thành xây tổ, nhưng trên thực tế hình như bọn họ đang lợi dụng tổ, đạt thành một mục đích của riêng mình.

Từ đầu đến cuối, quân Thái An mà bọn họ nắm giữ vững như Thái Sơn, không tham dự vào trận tử đấu của ngày ngày Liễu Dạ và Diệt Sào Minh.

Từ điếm này có thể nhìn ra, triều đình nắm giữ Thái Châu đã không còn như trước nữa.

Thậm chí còn có khả năng là Châu Úy Mục mượn lực lượng diệt Sào Minh, loại bỏ tổ chức tổ chức mật thám như ngày đêm Liễu Dạ, cắt bỏ sức mạnh khống chế triều đình ở Thái Châu.

Xem hết lá thư, Ngụy Hợp tiện tay ném xuống.

Lần này phụng Liên giáo trộm sao băng, tuy chỉ là khúc nhạc đệm nhỏ, nhưng theo tổ chức yêu đảng như Liên giáo, công pháp tu hành thật đúng là quý dị nguy hiểm.

Chỉ cần ngủ qua một nữ tử là có thể khiến hấn tuyệt vọng, chuyện này quả thật là tà môn.

Nhìn từ nội dung khai cung của hai tên lưu tinh kia, thì đây là mật quyền Phụng Liên, không chỉ ở mạch trái bọn họ mà cả mạch phải, mạch trung cũng đều có.

Chỉ là mỗi người đều có thiên vị.

Đây là một cái hồ to, Ngụy Hợp tự nhiên không muốn tự mình ra mặt làm loạn.

Vương gia có quan hệ tốt với hấn chỉ có một mình Vương thiếu quân chứ không phải toàn bộ Vương gia. Hơn nữa hiện giờ hấn cũng không phải một mình, phía sau còn có thê tử và môn nhân đang mang thai.

Suy nghĩ vấn đề tự nhiên nhất định phải chu toàn một chút.

“Hài nhỏ vẫn còn luyện công sao?” Bụng Vạn Thanh Thanh hơi nhô lên, trên mặt tràn đầy an tâm và ấm áp.

“Con bảo ta có việc? Ta đang cùng mẫu thân học theo để cho đứa bé làm ít đồ.”

“Ừm, là có một số việc.” Ngụy Hợp xoay người, nhìn về phía sư tỷ.

Chỉ là nhìn thấy sự an tâm trên mặt Vạn Thanh Thanh, còn có ước mơ rất nhỏ với tương lai, lời của hắn đến bên miệng, lại có chút nói không nên lời.

Xem khẩu cung trộm sao băng bên kia, bên người phụ thân Vạn Thanh, rất có thể liên quan đến một cái huyết mạch rất phiền phức.

Từ khi tới thế giới này, Ngụy Hợp còn chưa từng nghe nói qua, có cách nói huyết mạch đặc thù nào truyền lưu.

Nhưng trên người Vạn Thanh Thanh lại có, điều này có nghĩa xuất thân của phụ thân nàng, rất có khả năng rất đặc thù.

Suy nghĩ nhanh chóng lóe lên trong đầu, Ngụy Hợp chung quy không nói ra miệng, dự định chờ đứa nhỏ sau khi sinh ra rồi lại nói, để tránh hiện tại ảnh hưởng tâm tình Vạn Thanh Thanh.

Hắn ta vừa nói xong.

“Hôm trước hái được một phần tổ ong Vân Khê rất trân quý, đối với người và đứa nhỏ đều có đại bổ, ta nghĩ tới hôm nay dẫn người đi ném thử.”

“Loại bổ sung đó, chắc chắn là Cửu Ảnh thúc thúc giúp người xử lý nhỉ?” Vạn Thanh Thanh cũng biết sự tồn tại của Cửu Ảnh, có chút oán trách nói.

“Muội biết rõ sức khỏe thúc thúc không tốt mà còn để thúc thúc giúp đỡ. Cũng nên thông cảm cho người ta một chút.”

“Không có việc gì, bản thân Cửu Ảnh thích làm những nghiên cứu này, ta cũng chỉ là quăng vào chỗ tốt, tiện thể tìm chút chỗ tốt mà thôi.” Ngụy Hợp cười nói.

“Ai u.” Vạn Thanh Thanh nhẹ nhàng kêu lên, ôm bụng.

“Thế nào?!” Ngụy Hợp vội vàng đỡ lấy nàng.

“Bảo vật đá ta.” Vạn Thanh Thanh nhin cười đau nói.

Ngụy Hợp nhẹ nhàng ngồi xổm xuống, dán lỗ tai lên bụng Vạn Thanh Thanh.

Hắn ta cẩn thận nghe ngóng.

Bịch bịch bịch, bịch bịch.

Trong tiếng tim đập của Vạn Thanh Thanh, còn có một nhịp tim yếu ớt khác đang đập theo, cùng nhau nhảy lên.

Hắn ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt trắng nõn của Vạn Thanh Thanh.

Từ góc độ này, từ trên nhìn xuống, có thể rõ ràng nhìn thấy vẻ ôn nhu trong mắt nàng.

Nụ cười kia dường như có thể kiên cường hóa tất cả mọi thứ thành nhu hòa, khiến lòng hắn không khỏi ấm áp.

“Người cảm thấy đó là nam hài hay là nữ hài?” Vạn Thanh Thanh cười nói.

“Rất ưa thích.” Ngụy Hợp nhẹ nhàng lấy tay vuốt ve bụng của nàng.

“Ta đang hỏi người là nam hay nữ, lại không hỏi người có thích hay không.” Vạn Thanh Thanh không nói gì.

Ngụy Hợp không nói gì, chỉ mỉm cười.

Một cơn gió núi thổi tới, có chút lành lạnh.

Hắn đứng dậy, dùng cái lưới lớn màu xanh bao lấy nó, không hề suy nghĩ về sự tình Liên Âm Chi Huyết nữa.

Lưu tinh trộm ra phương thức sử dụng liên âm chi huyết, nhưng đó là lấy một thân tu vi Vạn Thanh Thanh không còn tiến thêm nữa, là một loại phương pháp làm tổn hại bản thân.

“Người nói xem, chúng ta có thể tiếp tục an bình như vậy không?” Vạn Thanh Thanh hỏi.

“Có thể.” Ngụy Hợp trả lời.

Cho dù không thể, ta cũng sẽ để nó làm được.

Hắn bồi thêm một câu trong lòng.

“Kể từ hôm nay, chúng ta liền ẩn cư ở chỗ này, không đi ra ngoài.” Hắn nhẹ giọng nói.

“Ừm!” Vạn Thanh Thanh gật mạnh đầu.

“Đúng rồi, còn phải tìm một thời gian quay về Vân Châu một chuyến.” Ngụy Hợp bỗng nhiên nói: “Tỷ của ta còn ở bên kia, có chút không yên lòng.”

Hôm nay hắn rèn cốt đại thành, đang dùng tà tư khổ tu luyện nội tạng, nhiều lắm thì mấy năm, liền có thể bước vào luyện tạng.

Hắn không định tự đột phá, mà chuẩn bị lấy Phá Cảnh Châu mô phỏng ra điều kiện tốt nhất, tiến vào luyện tạng hoàn mỹ.

Bây giờ căn cốt của hắn đã thành, không còn là hạ nữa. Bên ngoài cũng đại thù được báo, thê tử cũng mang thai, hắn không còn là người bèo trôi theo dòng nước như trước kia.

Tất cả đều đang tiến về phía tốt.

“Được, đến lúc đó chúng ta cùng nhau đi.” Vạn Thanh Thanh gật đầu nói: “VẬY NGƯỜI TÍNH KHI NÀO XUẤT PHÁT?”

“Chờ thế cục bên này ổn định lại.” Ngụy Hợp nói.

Hương thỉnh giáo Lý Đồng dẫn quân công phá một tòa thành nhỏ Thái Châu, hôm nay lấy hắn làm cứ điểm, từng chút từng chút một mở rộng khu vực.

Thái An quân giao chiến nhiều lần với nó, nhưng cuối cùng không thể xua đuổi nó rời đi được.

Mà từ tin tức thương đội lui tới các châu khác, còn có trên quan bên phía Vương gia đã truyền đến tình báo.

Tình hình các châu đều có chút không ổn.

Trong Đại Nguyên Thập Cửu Châu, ít nhất hơn phân nửa đều lâm vào trong chiến hỏa loạn quân, trong đó có những người hương lấy loạn quân, có người trực tiếp là châu úy tự ý phản loạn, làm chuyện của chư hầu.

Vân Châu bên kia dường như cũng có chút nguy hiểm, tuy rằng Phi Nghiệp thành không phải phủ thành nhưng để đề phòng vạn nhất, Ngụy Hợp vẫn có ý định trở về một chuyến.

Một mặt tiếp nhận Nhị tử về, một mặt khác lại lần nữa điều tra tung tích của phụ mẫu đại tử.

Bây giờ thực lực đã khác xưa, có một số việc muốn đi làm cũng dễ dàng hơn rất nhiều.

Mà bên phía Vạn Độc Môn, Tạ Yến và Tiêu Thanh Ngư có thực lực tăng lên, hai vị luyện nô bộc tọa trấn, lại thêm Vương thiếu quân âm thầm giúp đỡ nên không có vấn đề gì lớn.

“Đúng rồi, gần đây Lâm Viễn muốn tới phủ thành thăm tử tử một chút. Tử nói...” Vạn Thanh Thanh nhỏ giọng nói.

“Phái hai người bảo hấn đi một chuyến, thuận tiện đón Lâm Tiêu Tiêu tới. Thế cục bên ngoài càng ngày càng loạn, Lâm Tiêu Tiêu, một cô gái yếu ớt bên ngoài, có gì bất tiện.” Ngụy Hợp nói.

“Ta cũng nghĩ vậy, đợi Lâm Tiêu Tiêu kia tới, ngươi cũng dứt khoát cưới luôn là được.” Vạn Thanh Thanh cười nói.

“Ngươi nghĩ cái gì vậy.” Ngụy Hợp không còn gì để nói”
Nàng ta chỉ là người bình thường. Ta sợ nửa đêm xoay người một cái cũng có thể đè chết người ta.”

Hấn giờ cao hai mét rưỡi, thể trọng siêu quá ba trăm cân. Mật độ xương cốt cơ thể cực cao. Buổi tối ngủ, xoay người, đứng là có khả năng ép chết nữ tử yếu ớt như Lâm Tiêu.

Trọng vật nặng ba trăm cân thoáng cái đã ngã xuống, người bình thường chỉ sợ xương cốt cũng bị ép nát.

Vạn Thanh Thanh nghe vậy, hé miệng nhin không được nở nụ cười.

“Vậy cứ quyết định như vậy đi, qua trận này, ta đi thu dọn một chút, chuẩn bị chút. Sau đó liền đi Vân Châu.”

Bây giờ loạn thế, Ngụy Hợp lo lắng sau khi mình rời đi, Vạn Độc Môn có thể sẽ gặp phải phiền toái.

Dù sao một đường chém giết tới đây, người kết thù quá nhiều. Cho nên biện pháp tốt nhất chính là giải quyết hết thầy tai hoạ ngầm xung quanh trước đã.

Cái gọi là tai hoạ ngầm, đơn giản chính là Tuyên Cảnh Chu gia du gia, hương thỉnh giáo, cùng với Phụng Liên Giáo.

Tìm ngày bên kia Liễu Dạ ốc còn không mang nổi mình ốc, bị diệt Sào Minh làm cho tổn thất thảm trọng.

Thái An quân và Hương đi dạy Lý Đồng giảng co, ai cũng không thể phân thân, căn bản sẽ không để ý tới nhân vật nhỏ như Vạn Độc Môn.

Chỉ cần bọn họ giấu diếm tin tức tốt, đừng để cho người ta biết hẳn không ở trong môn, đi nhanh về nhanh, an toàn không có vấn đề gì.

Dù sao, nếu là cao thủ thành danh bình thường, còn thỉnh thoảng có người khiêu chiến tìm tới tận cửa.

Nhưng Ngụy Hợp gã lại không ai dám xuất thủ khiêu chiến, bởi vì chết dưới tay gã quá nhiều người.

Sáng sớm, sắc trời dần tối.

Trên đường quan sát rìa núi đen, liền có từng đội xe ngựa ngựa, mang theo một xe hàng hóa, đi theo hơn năm mươi người, đang chậm rãi đi đến hướng Vân Châu.

Trên xe ngựa có một lá cờ đại biểu cho thương đội, trên đó viết hàng chữ.

Đây là một nhánh thương đội đi Vân Châu.

Gia nhập thương đội, cũng là phương pháp ngụ trang mà đoàn người Ngụy Hợp nghĩ ra, lúc trước hấn từ Vân Châu tới, bởi vì thực lực tu vi thấp, mới cấp độ ba huyết, cho nên nhất định phải cẩn thận.

Nhưng hôm nay Đoán Cốt của Ngụy Hợp đã đại thành, đã bắt đầu luyện tạng.

Mà Vạn Thanh Thanh cũng là người rèn xương, đi theo còn có hai môn phái khác chăm sóc nữ đệ tử của nàng.

Hai người đều là thân thể cường tráng, eo to tay tròn, thực lực cũng đều là cấp bậc Võ Sư, hơn nữa còn là võ sư tuyển ra, tạo nghệ độc đạo không tẻ, cho nên không cần phiền toái như trước.

Chương trình học Vạn Độc môn bây giờ đã tăng thêm độc đạo, cũng đã gần hai năm, cũng xuất hiện một ít hạt giống thật tốt.

Ngụy Hợp cảm thấy đạo của mình sau đó kế tục có người, lần này cũng vừa vặn có thể dùng nhân tuyển.

Những thứ khác không nói, chỉ cần hai người này có thể thuận thực sử dụng một ít dược vật hấn sáng tạo ra, còn có một ít đan dược chữa thương Cửu Ảnh độc tạo, thật sự không tẻ.

Lúc này, hai người Ngụy Hợp Vạn Thanh đứng ở trong đội xe, ngồi trong thùng xe chở thứ hai đếm ngược. Hai nữ đệ tử võ sư thì cưỡi ngựa ở một bên trông coi.

Đối với những người khác trong thương đội mà nói, bốn người bọn họ là người xa lạ trên đường giao tiền, đột nhiên gia nhập.

Thoạt nhìn, khôi đầu Ngụy Hợp cùng hai nữ đệ tử kia, đều có chút bất phàm.

Nhưng xuất môn bên ngoài, dẫn đầu thương đội cũng không phải là chưa từng thấy người đời, xác định bọn Ngụy Hợp chỉ là muốn một đường đi Vân Châu, nên cũng không suy nghĩ nhiều.

Ngược lại, người có hình thể như Ngụy Hợp, vừa nhìn đã thấy có chút thực lực, có lẽ ở nửa đường gặp phải nguy hiểm, cũng có thể xuất thủ trợ một phần.

Phương gia dẫn đầu là một nam nhân trung niên tên là Phương Chính.

Đội trưởng của thương đội, tuổi tác bằng vàng khoảng ba mươi đến bốn mươi lăm.

Trong khoảng thời gian này người qua tuổi trung niên, thực lực tài lực cũng có nhất định bảo đảm, kinh nghiệm trên đường buôn bán cũng góp nhặt được một ít, cũng là nhân tuyển thích hợp nhất.

Quả đúng là như thế, chính hắn cũng luyện được một chút võ công, một tay đánh Lang Tiêu là trong vòng ba mươi mét, biết đánh cái nào.

Mặc dù thực lực chỉ là hai huyết, nhưng hắn biết rõ thiên phú bản thân không đủ, cho nên phải thuê thêm người thân gia tộc mình, ba người họ Phương ba huyết võ giả.

Phương Hồng, Phương Sa, Phương Chí.

Ba người lần lượt là hai nam một nữ, một người luyện cước pháp là chính, hai đều luyện binh khí, cũng coi như hiếm có.

Trừ điều đó ra, trong đội ngũ còn có hai mươi hai hộ vệ xung quanh một huyết đội.

Những hộ đội này đều có tư chất quá kém, lại thêm không có người nào tài lực khổ luyện.

Bất quá dưới huấn luyện của Phương Chính, mười hai người phối hợp cũng ăn ý, thời điểm máu chốt đưa ra không ít tác dụng.

Những người còn lại đều là hộ vệ tầm thường, cũng xem như để tiết kiệm tiền tài.

Xe ngựa chậm rãi xoay bánh xe.

Ngụy Hợp ở trên xe bồi tiếp Vạn Thanh Thanh, ra khỏi thùng xe. Hắn đuổi vài bước về phía trước, đi tới một cỗ xe ngựa ở giữa.

Rèm xe xe này xốc lên, bên trong lộ ra một cái cửa sổ nhỏ, bên cửa sổ bày đầy đồ ăn, còn có đồ dùng hàng ngày, như kéo kim tuyến, khu trùng được các loại.

Đây là một cửa hàng kinh doanh tạm thời do Tiểu Thương đội đưa ra, vẫn là loại có thể di chuyển.

“Cho thêm hoàng cầm tử.” Ngụy Hợp đưa qua mấy cái giác tiền, loại tiền này dùng một loại giác động vật nào đó chế thành, mười cái tương đương với một cái kim đậu, cũng là tiền lưu thông cơ sở thường dùng nhất.

“Được, ngài muốn mấy cái?” Người bán là một tiểu cô nương có đôi mắt sáng ngời, trông rất lanh lợi.

Tiểu gia hỏa dựng tóc đuôi ngựa đơn giản, làn da mặc dù vì phơi nắng có chút thô ráp, nhưng bộ ngực nhỏ phồng lên, eo nhỏ mềm mại tinh tế, ngũ quan cũng đẹp đẽ đoan chính, rất được các hán tử trong thương đội chú ý.

“Đến sáu chi đi, may mắn chút.” Ngụy Hợp cười nói.

Bây giờ hắn không cần xử lý một đồng tạp vụ trong môn phái, chỉ cần bồi tiếp thê tử, thậm chí nói thê tử Vạn Thanh Thanh cũng không cần hắn bồi tiếp, dù sao nàng cũng cần tập võ chùy luyện kinh lực.

Mặc dù vẫn còn mang thai, nhưng loại rèn luyện này, ngược lại có thể phát triển đối với thai nhi, có tác dụng chính diện kích thích.

Cho nên Ngụy Hợp cũng rảnh rỗi, lúc nhàn hạ, không có việc gì liền dùng tờ tằm thấm thấu nội tạng bản thân, gia tốc quá trình luyện tạng.

Hôm nay là ngày thứ hai gia nhập thương đội này. Ngày đầu tiên tới, hắn tại cửa hàng kinh doanh này mua Hoàng Cầm Tửu ném thử hương vị.

Không vì cái gì khác, thật sự là vì mùi vị của rượu Hoàng Cầm này quá thơm.

Sau khi uống một hớp, Ngụy Hợp quả quyết ưa thích loại khẩu vị tương tự tiên chanh của kiếp trước.

Kỳ thật hắn cũng không thích chua, nhưng mùi vị này lại làm cho hắn rất là hoài niệm.

“Uống nhiều rượu quá không tốt, Ngụy tiên sinh.” Tiểu cô nương hảo tâm khuyên nhủ.

“Không sao, chút rượu ấy không coi vào đâu.” Ngụy Hợp cười nói, đúng là chẳng thấm vào đâu, chút cồn ấy còn kém hơn cả bia, với thể chất của hắn, uống mấy chục cây cũng không say.

Chủ yếu là để ném thử khẩu vị.

“Được rồi, đây là rượu của ngài.” Tiểu cô nương đưa một chi Hoàng Cầm Tửu cho Ngụy Hợp.

Loại rượu này là dùng ống trúc màu vàng đất, ống trúc một đầu dùng nắp gỗ bịt, nhỏ ra có thể uống, màu xanh lá tự nhiên không ô nhiễm.

Cầm lấy rượu, Ngụy Hợp liền đi theo bên xe uống, uống xong tính trở về Vạn Thanh Thanh bên kia, để tránh mùi rượu ảnh hưởng thai nhi.

“Ngụy thúc, lần này các người đi Vân Châu, là trở về thăm người thân, hay là làm gì?” Tiểu cô nương ở một bên tò mò hỏi.

“Đúng vậy a, trở về thăm người thân, không phải thăm người thân, làm sao có thể dẫn người nhà đến, cũng chỉ mang theo chút đồ vật như vậy.” Ngụy Hợp gật đầu.

“Hiện tại cũng không phải là thời cơ tốt để từ hôn, Vân Châu bên kia gần đây một mực nháo tai nạn, rất gian nan.” Tiểu cô nương hạ giọng nói.

“Ta biết, bằng không thì lương thực gì đó của thương đội các ngươi cũng không kiếm được tiền phải không?” Ngụy Hợp cười nói.

Ở bên ngoài hẳn cũng không phải là môn chủ Vạn Độc môn gì cả, chỉ là một lũ khách bình thường đang hồi hương.

“Tiểu gia hỏa ngươi tên gì? Người nơi nào?” Y thuận miệng hỏi.

“Ngài gọi ta Phương Vĩnh Xuân đi, Tiểu Xuân Tử cũng được, ta được đội trưởng nuôi lớn.

Về phần trong nhà là ai, ai mà biết được. Chẳng qua trong đội ngũ của chúng ta phần lớn đều ở một chỗ của Vân Châu.”

“Ồ? Vân Châu là ở đâu?”

“Là Tô Thành.”

“Tô Thành à... kẻ sát quê hương ta rất gần, quê hương ta là thành Phi Nghiệp.” Ngụy Hợp cười nói.

“Thành Phi Nghiệp... Nghe nói lúc trước cùng đám loạn quân hương thỉnh giáo đánh một trận hung hăng. Hồng gia quân tổn thất không nhỏ, hiện tại trong thành còn có chút loạn.” Phương Vĩnh Xuân lắc đầu nói.

“Vậy sao? Vậy đội xe các ngươi phải dừng lại ở đâu đây? Phải đi qua Phi Nghiệp thành sao?” Ngụy Hợp trên mặt vẻ tươi cười trở nên nhạt đi, hỏi.

“Hẳn là phải đi dạo một vòng. Đến cuối cùng là Vân Châu phủ, đổi lương thực thành sản phẩm ở các nơi, sau đó cùng nhau chở về.” Phương Vĩnh Xuân gật đầu nói.

*

*

*

“Lại nói, lần trước khi chúng ta đi tới đó, ở phủ thành còn phát họa hạn hán, khắp nơi đều thiếu nước. Thật lâu mới có thể đi sát thân một lần, rất là gian nan.”

Tiểu Xuân lái nhái, thỉnh thoảng tay chân lạnh lẽ gọi khách nhân tới mua đồ.

Nghe nàng kể lại, Ngụy Hợp vừa uống rượu trái cây, vừa dần dần lâm vào hồi ức trước kia.

Đó là hồi ức của hắn khi còn ở Phi Nghiệp thành.

Vân Châu - Phi Nghiệp thành.

Trong phòng tối như mực.

Ngụy Xuân từ trong kinh Quyết tỉnh lại, toàn thân đổ mồ hôi từ trên giường chổng đờ thân thể.

Nàng trầm mặc cúi đầu, cảm giác mồ hôi từ trên mặt chảy xuống, nhỏ xuống mu bàn tay.

“Lần thứ ba... giấc mộng này...”

Từ sau khi trở lại Phi Nghiệp thành, ngay từ đầu nàng đã mang theo phụ mẫu, còn có thể thông qua việc cố gắng kiếm chút đồ ăn, ba người miễn cưỡng có thể ăn no.

Nhưng về sau, theo hương thỉnh giáo lần thứ hai náo loạn, Hồng gia trấn áp không kịp thời, kho lúa trong thành có một nửa bị thiêu hủy, nội thành càng bị hủy hơn phân nửa.

Vì vậy, vốn lương thực có thể miễn cưỡng ăn no liền biến thành ăn uống ngẫu nhiên.

Mỗi ngày, người nhà đều đói bụng ra ngoài làm việc, sau đó trời tối mới về nhà nghỉ ngơi.

Hắn ta hữu khí vô lực, vô lực nhúc nhích, hạ công, căn bản không nơi nào đi tới được.

Cuộc sống như vậy đã kéo dài rất lâu rồi.

Ngụy Xuân nhàn hạ lúc, cũng sẽ không tự chủ được nhớ tới Nhị muội cùng tiểu đệ, không biết bọn họ hôm nay sống như thế nào.

Chỉ là Hắc Thủy bang đã sớm biến mất, người quen trước kia cũng đều không thừa lại, toàn bộ chết không sai biệt lắm.

Người quen hiện tại, đa số đều là bằng hữu quen biết lúc làm việc ở quảng mỏ, mọi người nâng đỡ chiếu cố lẫn nhau, mới một đường đi tới hiện tại.

“Ài...” Ngụy Xuân thở dài một tiếng, đi tới bên vại nước, cầm lấy cái gáo nước chuyên dụng của mình, múc chút nước uống một hơi cạn sạch.

Cũng may năm ngoái mới bắt đầu, Đại hạn liền khôi phục một chút, nước mưa lại bắt đầu tăng lên.

Cũng vì vậy, mọi người mới chịu chống đỡ được.

Ngụy Xuân chỉnh lý quần áo, vén rèm vải đi ra ngoài.

Bên ngoài trời là một mảnh ánh sáng le lói, vẫn là lúc bình minh.

Nơi nàng ở là một phần mới xây dựng lại thành khu mới, tổng cộng có hai căn phòng gạch đá. Nàng một gian, một gian phụ mẫu bên cạnh.

Còn lại không ít công hữu đều ở chỗ này.

Ngụy Xuân nắm chặt đai lưng, theo ngõ nhỏ trước phòng đi ra ngoài.

Nơi này cũng có kết cấu tương tự như vậy.

Một mảng lớn khu vực đều là nhà đất đá bình dân ở, bên cạnh là tường cao của gia đình giàu có hình thành một con hẻm nhỏ.

Xuyên qua ngõ nhỏ Hồ Đồng, lại là một trong ba quảng trường lớn thành Phi Nghiệp mới xây dựng.

“Đại Xuân, hôm nay sao lại dậy sớm như vậy?” Một hán tử cầm thùng nước đi ngang qua ngõ nhỏ, chào hỏi Ngụy Xuân.

“Là một giấc mộng tỉnh lại nên đứng dậy. Vùng đất công việc của các người sớm như vậy sao?” Ngụy Xuân thấy người quen cũng hỏi.

“Đúng vậy, mấy ngày nay liên tục bắt tay vào việc, trời còn chưa sáng đã đòi làm việc, may là tiền công đã đủ hết, không

có oán hận gì, có việc gì làm hay không vui?” Hán tử lộ ra nụ cười thỏa mãn, tuy vất vả nhưng hắn vẫn cười thỏa mãn trong lòng.

“Nói cũng đúng.”

Ngụy Xuân cũng cười theo.

Đi sát người Hán tử kia xong, nàng tiếp tục đi dọc theo ngõ nhỏ rẽ trái quẹo phải, rất mau tới bên viện bỏ hoang chất đầy gạch vụn gỗ.

Bốn phía trạch viện là lỗ thủng, trong sân cỏ dại rậm rạp, nóc nhà còn có không ít lỗ thủng tựa hồ là do võ giả đánh nhau lưu lại.

Ngay cả mấy cây cột trụ, phía trên cũng có không ít lỗ tròn, tựa hồ là chỉ dấu.

Mỗi lần Ngụy Xuân đi ngang qua đều thích sờ sờ những đầu tay kia, sau đó đem ngón tay mình cắm vào thử.

Cứ như vậy, lâu rồi cô nàng mới có cảm giác mình là cao thủ võ lâm, như vậy rất thoải mái.

Vào trạch viện, nàng lại sờ sờ mấy cái cửa động kia, sau đó đi đến vị trí trong phòng.

Căn phòng trong bình thường là chính sảnh nhà chủ nhân, khu vực thư phòng, khu vực phòng ngủ, phòng ngoài thì là phòng tiếp đãi, các nơi như phòng tiếp đãi phòng khách, ngoại viện.

Nhà trong trạch viện này cũng đều lộn xộn cả lên, chẳng qua so với bên ngoài thì phải tranh thủ thời gian chỉnh tề hơn nhiều.

Lúc này trên một khối đất trống duy nhất, một lão đầu tóc hoa râm đang nằm phơi nắng trên một chiếc ghế mây trên tay, bộ dáng buồn ngủ.

*

*

*

Nghe tiếng người tiến vào, lão gia tử mở mắt già nua mê man, liếc Ngụy Xuân.

“Xuân Tử à... Người lại tới nữa rồi.”

“Trang gia, chuyện lần trước ngài bảo ta làm ta đã làm xong rồi. Ngài dạy ta bộ giáp giới kia, ta cũng đã luyện thành thực rồi, lúc nào dạy ta chiêu số mới?” Ngụy Xuân lộ ra một bộ thần sắc lấy lòng.

“Làm xong là tốt rồi, ngàn vạn lần đừng để người khác phát hiện, ẩn núp là an toàn nhất.” Lão gia tử thở ra một hơi, chậm rãi từ trên ghế mây đứng thẳng lên.

“Đạp chuông người luyện thành thực rồi, ta dạy người thêm một bộ địa thế đạp nữa.” Hắn chậm rãi đứng lên, duỗi chân xoay lưng, hoạt động gân cốt.

“Xuân Tử, người đáng tiếc đã lớn tuổi, nếu lấy căn cốt của người để xây dựng nền móng sớm một chút, nhất định cũng có thành tựu. Đáng tiếc...”

“Không việc gì, chỉ cần có thể luyện võ là được, trước kia ta chỉ lấy hoa màu, bây giờ nếu không phải gặp lão nhân gia người, có lẽ còn không biết võ công chân chính mạnh bao nhiêu.” Ngụy Xuân tuyệt không cảm thấy đáng tiếc.

“Người là hài tử tốt... Tâm địa tốt... Ai, những vật ta giao cho người, ngàn vạn lần đừng để cho ngoại nhân nhìn thấy. Lúc luyện công cũng là tự mình tìm một nơi hẻo lánh không người, miễn rước lấy tai họa.” Trang gia dặn dò.

“Xuân Tử đã hiểu!” Ngụy Xuân nghiêm túc trả lời.

Trong một lần ngoài ý muốn, nàng đã cứu Trang gia cả người đầy thương tích.

Dường như Trang gia đang bị người nào đó đuổi giết, nếu không phải bà kịp thời yểm hộ để cứu giúp, e rằng hiện tại đã sớm có một đống thi cốt rồi.

Trong đó, liên lụy đến một bảo vật tên là ly Sùng Tinh. Ngụy Xuân cũng không phải rất minh bạch nguyên nhân trong đó.

“Có không ít người cướp đoạt ly Sùng Tinh, Đào Hoa tự, Chu đại thiện nhân, Cổ Kiếm phái, còn có Bạch Ngọc quan. Thứ này là thứ tốt, nhiều người tranh đoạt như vậy, cho dù bị ai đoạt được, ta cũng không có kết cục tốt.” Trang gia cười cười.

“Dù sao trong này cũng dính dáng đến một bí mật lớn.”

“Bí mật lớn?” Ngụy Xuân có chút tò mò, nhưng không dám hỏi nhiều.

“Sau này ngươi sẽ biết, nếu đã thành đệ tử của ta, những thứ này sớm muộn gì cũng là của ngươi. Ta bị thương quá nặng, phỏng chừng không bao lâu nữa sẽ sống được.” Trang gia cười nhạt nói.

“Ngài đừng nói bậy, thân thể ngài an khang, sống lâu trăm tuổi nhất định không có vấn đề!” Ngụy Xuân tranh thủ thời gian phản bác.

“Được rồi được rồi, không nói những thứ này nữa, cho ta xem cái chuông mà ngươi luyện là hay nhất.” Trang gia cười nói.

“Vâng...” Ngụy Xuân gật đầu.

Phi Nghiệp thành, nhà cũ Ngụy gia.

Có chút bên ngõ chuột rách nát.

Ngụy Oánhht chít đẩy cửa sổ gỗ ra, để trong phòng hít thở không khí.

Chân La ở một bên mang khăn che mặt, đánh giá căn phòng đơn sơ chật hẹp này.

“Khắc khắc, lần trước chúng ta trở về, trên đó có mấy bức tường, hình như lại bị chuột chui rách.”

“A? Nơi nào?” Ngụy Oánh tranh thủ thời gian đi qua xem xét.

Các nàng một đường trở về, bỏ ra thời gian nửa năm mới trở lại Phi Nghiệp thành, sau đó lại mua một căn nhà ở lại Phi Nghiệp thành, thỉnh thoảng sẽ trở về thăm nhà cũ một chút. Sau đó thời gian còn lại, là đi tìm kiếm tung tích cha mẹ và đại tỷ khắp nơi.

Nhưng biến người mệnh mệnh, nơi hai người chưa quen cuộc sống, nào tìm được.

Thành Phi Nghiệp bây giờ lại là lúc quản lý sâm nghiêm.

Dưới sự chính trị của Hồng gia, Phi Nghiệp thành hấp thu đại lượng nạn dân ở những nơi khác, còn có thợ đào mỏ được cứu ra trước kia, cộng lại với nhau, hiện giờ Phi Nghiệp thành còn náo nhiệt hơn mấy năm trước.

Đâu đâu cũng có người.

Hồng gia không thể không điều người xây dựng một phần thành trì, mở rộng phạm vi thành khu.

“Ta đi lấy công cụ, ngươi thật sự không cần ta tự mình bỏ sung.” Ngụy Oánh nói làm thì làm, vội vàng đi dưới giường lấy ra một cái túi đựng công cụ.

Vừa lúc một con chuột đen từ dưới gầm giường bị dọa chạy ra, bị nàng tiện thể một bàn tay ấn trên mặt đất bắt lại.

“Con chuột chết tiệt!” Ngụy Oánh đầy chán ghét, một tay ném con chuột ra ngoài cửa sổ.

Chân Khởi ở một bên hỗ trợ múc nước.

Hai người phối hợp ăn ý, rất nhanh liền bỏ sung hang chuột, còn tung ra một ít chuột dục chính mình phối chế.

Mặc dù không phải rất hữu hiệu là tốt rồi.

“Chúng ta đã trở về không ít thời gian, tìm không thấy, trở về đi.” Ngụy Oánh hoàn thành công việc, ngồi đến dưới giường, có chút bất đắc dĩ nói.

“Đừng lo lắng, bọn họ nhất định sẽ không sao đâu.” Thật Na dựa vào nàng ngồi, tay không tự giác ôm eo nàng.

Nguy Oánh chỉ thở dài. Nàng lo lắng thời gian dài còn không trở về, tiêu độ sợ sẽ lo lắng.

Trước đó nàng cũng sai người đưa thư trở về, đáng tiếc là không hề có chút tin tức nào.

Nàng không biết sau khi nàng rời đi, Nguy Hợp bên kia Thái Châu kinh lịch phong phú đến mức nào, bây giờ càng trở thành tội phạm truy nã trên mặt quan. Uy chân Thái Châu, trở thành một trong bốn anh anh bảy sắc của một tông.

Hai người nghỉ ngơi trong phòng một hồi, sau đó đứng dậy rời đi.

Đợi đến lúc hai người lên xe ngựa, rời khỏi ước chừng nửa canh giờ.

Bên ngoài hẻm chuột.

Một đội người cao to khiêng các loại công cụ kiến trúc công cụ, kết đội từ cổng nhỏ đi qua.

Nguy Đường cũng ở trong đó, lúc đi ngang qua hẻm chuột, hẳn nhìn ngõ nhỏ chậm rãi đi qua, thở dài.

“Trước kia ta ở nơi này, lúc trước trở về một chuyến, phát hiện khắp nơi bại lộ, nhị nữ nhi cùng tiểu nhi tử cũng đều không thấy. Cũng không biết là chết hay là như thế nào...”

“Đừng nói mấy lời ử rữ đó nữa.” Một công hữu ở bên cạnh nói, “Nói không chừng bọn họ chỉ là tới nơi khác kiếm việc, quang cảnh lúc trước, ở lại nơi này không phải chờ chết còn là làm gì?”

“Đúng vậy, lão Nguy ngươi cũng đừng nghĩ nhiều, hay là một hồi trở về xem một chút?” Một người khác lên tiếng.

“Được rồi.” Nguy Đường lắc đầu: “Một hơi làm đến buổi tối, buổi tối lại phải cầm đi lại, không có thời gian đến xem...”

Một đám người nói về chuyện cũ của mình, công cụ khiêng dần dần đi xa.

Nguy Đường không muốn trì hoãn thời gian, thê tử Lý Thúy gặp bệnh gì cũng không biết, hôm nay là lúc cần dùng tiền gấp, hẳn làm xong rồi, còn phải về nhà chiếu cố vợ chồng.

Về phần đau lòng này, cứ để nó triệt để qua đi, để tránh khi trở về sẽ nghĩ đến thi cốt hoàn toàn không còn nhị nữ nhi cùng tiểu nhi tử.

*

*

*

Chỉ là hấn lại không nghĩ tới, nếu mình quả thật trở về một chuyến, có lẽ có thể nhìn thấy vết tích nhà mình bị tu bổ, liền phát hiện dấu vết nhà mình bị thu thập qua.

Cũng có thể vì vậy, phát hiện có người từng trở về.

Đáng tiếc, Ngụy Đường thâm nghĩ rất nhiều chuyện.

Hấn và thê tử thậm chí ngay cả việc mắc bệnh, cũng không nói cho con gái lớn Ngụy Xuân, không muốn nàng lo lắng.

Thê tử Lý Thúy sau lưng mọc ra một ít bao đỏ to bằng móng tay, không đau không ngứa, bình thường không có bệnh trạng gì, chỉ là đoạn thời gian trước đột nhiên ho ra máu.

Ngụy Đường vụng trộm mang vợ đến xem dược sư. Đáng tiếc cũng không nhìn ra cái gì nổi danh, còn uống tiền.

Sau đó, thê tử Lý Thúy liền mãnh liệt yêu cầu đừng xem nữa. Bọn họ đã một tuổi rồi, đại nữ nhi Ngụy Xuân vì chiếu cố bọn họ, đến nay chưa gả, tiền kiếm được cũng đều dùng hết ở nhà mình.

Cứ như vậy, cũng chỉ có thể sống thật đủ no, nếu lại dùng tiền ở trong nhà, nàng lo lắng con gái lớn sẽ không chịu nổi, sẽ sụp đổ. Nàng biết rõ tính tình con gái muốn gì, nếu như bị nàng biết được bệnh tình, nàng khẳng định sẽ liều mạng mà đi làm việc kiếm tiền.

Ngụy Đường trầm mặc thật lâu, mới đáp ứng yêu cầu của thê tử, không nói cho con gái biết về bệnh tình này.

Chỉ là vì kiếm tiền trị bệnh, hấn liều mạng mỗi ngày ở công trường cướp việc làm.

Cũng bởi vậy, vốn hấn không có thể chất cường tráng, dần dần tình hình mỗi lần thay đổi.

Cũng may sau khi mệt nhọc, tiền công kiếm được ngày càng nhiều, tích góp cũng coi như không tệ.

Thành Phi Nghiệp do Hồng gia chủ quản, mặc dù nghiêm khắc, nhưng so với trước đây còn công bằng hơn nhiều.

“Cứ như vậy đi.... Nhanh chóng chữa khỏi bệnh, có thể trở lại dáng vẻ ban đầu.” Đây là hy vọng của Ngụy Đường.

Lộ tuyến trở về Vân Châu, trong mắt thương đội thường xuyên chạy trên đường này, tổng cộng có ba lựa chọn.

Một, là chỗ giống như Ngụy Hợp lúc trước, phải đi qua Tàng Kiếm Hạp, tuyệt như bầy chim.

Hai là một con đường thủy khác, nó thông qua Cảnh Hà ngôi thuyền, một đường trôi xuống, đi tới con sông khô cạn của Cảnh Hà, dọc theo con sông trắng này có thể đi thẳng tới cảnh nội Vân Châu.

Ba là đi một con đường khác an toàn hơn, nhưng thời gian dài hơn, đó chính là quan đạo. Cũng là trên đường đi đều có dịch trạm của Lục Dịch trạm.

Thương đội vì tiêu di, tự nhiên là tìm con đường có thời gian ngắn nhất, cũng chính là quyết định của Tàng Kiếm hạp kia.

Nhưng có điểm bất đồng với hiểu biết của Ngụy Hợp, khi bọn họ đi đến Tàng Kiếm hạp, sẽ có một đường tắt khác chuyển hướng tiến về Vân Châu.

Ngụy Hợp tính toán tách thương đội ra khỏi Tàng Kiếm hạp và thương đội. Từ nơi đó, thương đội muốn đến Tô Thành trước, sau đó đến Phi Nghiệp Thành phải mất một thời gian dài.

Hấn không thể chờ họ tới, vì vậy giữa đường sẽ đơn độc đi một mình.

Đội ngũ thương đội kéo dài nhanh chóng tiến về phía trước trên quan đạo.

ngưu mã kéo hàng không ngừng được roi ngựa thúc giục bước chân dồn dập. Lương thực của xe được đóng một lớp vải dày, đê lên tảng đá, xe ngựa đi theo phía trước chạy như bay về phía trước.

Trên đường đi, Ngụy Hợp nhàn hạ vô sự, trừ tu hành, nói chuyện phiếm cùng Tiểu Xuân Tử, xem như hiểu rõ tình huống Vân Châu bây giờ.

“Nói đến Vân Châu, trong mười tám thành, phủ Vân Châu tự nhiên là nơi phồn vinh nhất, nhưng lần trước khi chúng ta đi ngang qua, nhìn thấy ngoài thành cũng là một mảnh tiêu điều, nghe nói một năm trước, Châu Mục đại nhân bị đâm bỏ mình, tăng thêm nạn đói dẫn đến rất nhiều lưu dân hội tụ đến ngoài thành phủ, sau đó bị người ta dụ dỗ làm loạn.”

Tiểu Xuân Tử hồi tưởng lại tình huống chứng kiến khi đó, hiện tại cũng có chút nghĩ mà sợ.

“Người không biết, khi đó quả nhiên một đường đều là thi thể, chúng ta chỉ đi dọc theo đường cũ, ở lại phủ thành hai ngày đã đi rồi, thật sự là không dám dừng lại nữa, sợ những dân đói bụng điên cuồng xé chúng ta.”

Nàng thở dài: “Đó là lần đầu tiên ta thấy đói bụng có thể ép người ta tới trình độ nào, ở Thái Châu bên này, tuy cũng hỗn loạn, cũng nguy hiểm, nhưng chưa từng xuất hiện tình huống thê thảm như vậy.”

Trong tay Ngụy Hợp cầm một cây hoàng cầm rượu, vừa nghe, vừa hồi tưởng lại tình cảnh mình đã từng ở Phi Nghiệp thành.

Khi đó chính là như vậy, vì một miếng ăn, rất nhiều người chuyện gì cũng làm được.

“Nếu các người là thương đội, không biết chưa từng nghe qua Hồng Đạo Nguyên của Phi Nghiệp thành?” Hấn lên tiếng hỏi.

“Hồng Đạo Nguyên? A? Ngài nói là Hồng Nguyên Thương Hồng đại nhân sao? Đó chính là đại nhân vật, người bình thường không thể gặp được. Dù sao cũng là đại nhân vật rất lợi hại!” Tiểu Xuân Tử không biết miêu tả thế nào, chỉ biết lặp lại từ ngữ.

“Còn có vĩnh viễn cùng tiêu cực đâu? Đã nghe nói qua chưa?”
Ngụy Hợp lại hỏi.

“Không, nhưng đã nghe nói qua Phúc Tiêu cực, là tiêu cực lớn nhất ở Vân Châu.” Tiểu Xuân Tử lắc đầu.

“Còn có quan hệ đến gia đình? Phủ Vân Châu có gia tộc nào rất có tiền, họ Quan không?” Ngụy Hợp thông qua miêu tả của Tiểu Xuân Tử, một lần nữa xây dựng ấn tượng chính thể Vân Châu hiện nay.

Sở dĩ hẳn lựa chọn nghe ngóng từ Tiểu Xuân Tử, chính là vì tiêu cô nương này thật tâm, không khoe khoang, không thích khoác lác.

Không giống đám hán tử trong thương đội khác, thối là tàn nhẫn hơn hẳn một kẻ.

Đương nhiên, chỉ nghe ngóng từ Tiểu Xuân Tử đến đây khẳng định là không đủ, Ngụy Hợp cũng có môn nhân sưu tập được một phần tình hình Vân Châu trước.

Chỉ là hiệu suất những tài liệu này quá yếu, cho nên hẳn cần bổ sung một ít chi tiết mới.

“Quan gia à. Phủ thành Quan gia, đúng là có nghe nói qua, một đại tộc rất có tiền, nghe nói trong tộc còn có không ít đại nhân vật, ở phủ thành cũng là bá đạo.” Tiểu Xuân Tử trả lời.

Trong đầu Ngụy Hợp hiện lên thân ảnh hào sảng lúc trước của Quan Khuyết, lần này trở về, cũng không biết có thể gặp được bạn cũ hay không.

251

bánh xe bỗng nhiên nghiêng ngã, lệch sang một bên, rơi vào trong một cái hố to.

Xe ngựa dẫn đường dừng lại.

“Dừng lại!”

Đội trưởng hộ vệ cười ngựa phía trước Phương Hồng giơ tay lên quát.

“Có biến!”

Nàng nhìn quét hai bên trái phải.

Rừng cây hai bên dày đặc, âm u, âm u, âm u có hàn ý lộ ra.

Sắc trời lúc này có chút ảm đạm, giống như sắp có mưa.

Trong hoàn cảnh âm u như vậy, trước sau vừa vặn phải đi qua một đường núi hẹp.

Mặt đất như vậy, rất có thể sẽ bị sơn tặc gì đó lựa chọn làm khu vực tập kích.

Phương Hồng là người có thực lực cao nhất trong đám hộ vệ lần này, trong lòng có chút lo lắng.

Nàng không lo lắng vấn đề an toàn của mình, mà lo lắng hàng hóa có thể bảo đảm an toàn hay không.

Dù sao vạn nhất xe bị hỏng khá nhiều, thì lần này đường liền không dễ đi.

Nàng vừa lên tiếng, hộ vệ xung quanh nhao nhao rút vũ khí ra. Có người đeo bao tay chỉ hổ, còn có người lặng lẽ ấn túi nước độc ở sau thắt lưng xuống.

Sau khi thanh danh của Vạn Độc Môn lan truyền, không ít võ giả Thái Châu đều bắt đầu học Vạn Độc Môn, trong lúc luận võ đều dùng độc vật.

Tỷ lệ còn sống của lần này tăng lên rất nhiều cho những võ giả bình thường, cũng khiến mọi người rất hoan nghênh.

Ngụy Hợp cũng liên hợp với Vương gia, âm thầm bỏ ra không ít độc dược độc phẫn, sinh ý cực kỳ hưng thịnh, kiếm không ít tiền tài vật tư.

Một đám người quay đầu ngựa lại, tùy thời chuẩn bị.

Chẳng qua là trừ gió núi thổi ra, xung quanh không có người nào.

“Hắn chỉ là gió núi.” Đội trưởng Phương Chính trầm giọng nói, cũng coi như nhẹ nhàng thở ra.

Đọc đường đi, chiến đấu ít thì chiến đấu. Giết địch một ngàn tự tổn tám trăm, những người làm ăn như bọn họ, quan trọng nhất chính là né tránh, đánh nhau.

Dù sao đao kiếm không có mắt, vạn nhất hư hỏng hàng hóa, cho dù đánh thắng cũng là uổng phí.

Mà đối với đám người Phương Hồng, thực lực của bọn họ đã đạt tới giới hạn cao nhất, đời này chỉ ở mức độ này. Không có tài nguyên nhiều hơn, ăn hết căn cốt hồng lợi, nếu không thì tuổi quy định đạt tới độ cao nhất định, cho dù người tu hành thế nào cũng rất khó tăng lên.

Khí huyết suy kiệt miễn cưỡng cùng kinh nghiệm tăng lên sức chiến đấu ngang nhau, đi xuống đi xuống, trong võ giả thường nhân, có thể giữ nguyên chỗ không lùi, coi như lợi hại.

Cho nên bọn họ nghĩ là cố gắng tránh chiến đấu.

Dù sao mỗi một lần chiến đấu, đều sẽ lưu lại không ít nội thương. Những nội thương này hiện tại nhìn không ra, về sau đều là dùng dược tu dưỡng, thậm chí là gia tốc suy giảm kỳ hạn.

“Tùy!” Phương Hồng đợi một lát, không phát hiện vấn đề gì, liền giơ tay lên, ý bảo giải trừ cảnh giới.

Đoàn xe tiếp tục đi về phía trước.

Tiếng bánh xe ùng ục ùng ục di chuyển về phía trước, chỉ là mới chuyển động vài cái, hai bên bỗng nhiên yên tĩnh.

Leng keng leng keng!!!

Trong chốc lát một mảng lớn chim chóc màu đen đông nghìn nghịt từ trong rừng bắn ra, bỏ nhào về phía xe ngựa.

“Ô Nha!!”

“Là Thiết Vũ Nha! Bảo vệ lương thực!” Phương Chính lập tức nhận ra dị thú này, vội vàng rống to.

Thiết Vũ Nha trí thông minh cực cao, còn thích tụ tập nhiều người, lông chim trên người vì cực kỳ cứng rắn, giống như sắt thép, cho nên tên Thiết Vũ Nha.

Trừ điểm đó ra, các phương diện khác, loại quạ đen này cũng không có quá nhiều thực lực, chỉ là phải cẩn thận đừng để lúc bị chúng nó xông tới mổ trúng là được.

Nhưng cho dù như thế, một mảng Thiết Vũ Nha này số lượng cũng quá nhiều.

Từng bóng đen trong đội xe bay nhào xuống, xông về phía xe chở hàng bị vải dày bò bọc lại.

Ba dòng máu nhao nhao ra tay, lưỡi đao chém rụng từng con quạ đen, nhưng vô dụng, số lượng những dị thú này thật sự quá nhiều, căn bản giết không hết.

Xa xa nhìn lại, giống như một đám mây đen đáp xuống mặt đất, bao phủ toàn bộ đội xe.

Thiết Vũ Nha không uy hiếp nhiều người tập võ, mục tiêu chủ yếu của chúng không phải là người, mà là xe hàng kéo lấy hạt gạo lương thực.

Tiểu cô nương Phương Vĩnh Xuân nằm trong xe, dùng tấm ván gỗ dày chống lên đầu mình, không dám nhìn từ cửa sổ xe ra ngoài.

Thanh âm leng keng leng keng không ngừng truyền đến, thỉnh thoảng còn có tiếng nữ hài còn lại trong đội xe sụp đổ khóc lớn.

Trong xe phía sau.

Ngụy Hợp chậm rãi hồi thần trong lúc tu hành nhập định.

“Bên ngoài làm sao vậy?” Hấn hỏi.

Bởi vì Thiết Vũ Nha không có ác ý gì với người ta, chỉ vì lương thực, cho nên không công kích thùng xe bọn họ ngồi.

Cũng bởi vậy Ngụy Hợp căn bản không chú ý động tĩnh phía trước.

Lúc này nghe thấy tiếng gõ gõ vang lên, hắn mới từ trong nhập định hoàn hồn.

“Là Thiết Vũ Nha cướp lương thực, có muốn ra ngoài nhìn xem không?” Vạn Thanh Thanh cau mày nói.

“Không cần, chúng ta mới rời khỏi Tuyên Cảnh không xa, không nên động thủ. Nếu đội buôn này ngay cả Thiết Vũ Nha cũng không ứng phó được, đến lúc đó chúng ta trực tiếp rời đi một mình.” Ngụy Hợp thản nhiên nói.

Thiết Vũ Nha xem như dị thú đơn giản nhất trên con đường này, cũng là dị thú yếu nhất.

Nếu ngay cả cái này cũng không ứng phó được, thương đội này đi không xa.

Vạn Thanh Thanh im lặng, cũng hiểu ý này, nên cũng không hành động.

Hai người lẳng lẳng chờ một lát, rất nhanh, bên ngoài liền truyền đến thanh âm do bột phấn phun ra.

“Phủ thú phấn có hiệu quả rồi!” Có người hô to.

Thanh âm mở đầu gõ dần dần yếu ớt.

Trong xe còn có thể nghe thấy tiếng của hai nữ đệ tử hộ vệ, tiện tay đốt chết mấy con quạ đen.

Ngụy Hợp vén rèm xe đi ra, sắc trời âm u, đám đông Thiết Vũ Nha xoay quanh trên không, càng làm cho ánh sáng bị che khuất.

Bất quá đoàn xe phía dưới đang có từng người cầm trong tay một ít ống đồng, không ngừng phun bột phấn màu trắng lên bầu trời.

Bột dính vào trên thân Thiết Vũ Nha, sẽ làm nó kinh hoàng thất thố, điên cuồng va chạm bốn phía, sau đó bay khỏi chạy

trón.

Rất nhanh, bây Thiết Vũ Nha đã bị đuổi đi.

Ngụy Hợp khẽ gặt đầu, lúc này mới trở lại thùng xe, tiếp tục bồi tiếp Vạn Thanh Thanh.

Đoàn xe thu dọn một chút, chỉ có hai người bị thương nhẹ, mấy chiếc xe bị mô ra lỗ hồng.

Còn lại đều không có tổn thất gì.

Hắn đang kiểm tra tình huống phía dưới, sau đó tiếp tục chạy về phía trước.

“Phía trước thêm mười mấy dặm nữa là đến chỗ dịch thứ nhất rồi! Mọi người tăng tốc! Tranh thủ chỗ trước khi trời tối!” Hắn lớn tiếng nói.

Xe cộ tiếp tục đi tới phía trước, hết thấy khôi phục bình tĩnh.

Sắp đến lúc trời tối, rốt cuộc đội xe đã tới chỗ Lục dịch đầu tiên gần đây.

Lục Dịch là dịch trạm lục địa đã từng trải rộng thiên hạ, được thành lập, gọi ngắn gọn là Lục Dịch.

Ban đầu quan diện không cho phép vào chỗ ở của riêng mình, nhưng bởi vì sau đó Đại Nguyên mục nát, các nơi lục dịch phía dưới không đủ trả, chi tiêu cũng ít, vì thế mỗi người nhao nhao tự gom tiền.

Lục dịch cũng bắt đầu tiếp nhận sinh ý thương nhân đi ngang qua, những Lục dịch này vốn là chỉ cho phép quan viên hoặc là truyền lệnh binh, tín sứ triều đình chờ vào ở.

Hôm nay, chỉ cần nộp tiền là có thể ở trong lữ điểm bình thường, thậm chí an toàn còn có thể đảm bảo.

Trước khi trời tối, đội xe đặt một vài gian phòng ở Lục Dịch. Nhân viên lục tục vào ở trong đó, xem như nghỉ ngơi.

Ăn ăn uống, nghỉ ngơi một đêm, ngày thứ hai không sáng, vừa vặn thúc giục tất cả mọi người, tiếp tục lên đường.

Thương đội thường xuyên chạy qua con đường này, so với Ngụy Hợp bọn họ tới bên này còn nhanh hơn.

Đảo mắt, đã hơn một tháng trôi qua.

Đoàn xe một đường đốt hương khu thú, trừ gặp không ít dị thú cấp thấp tập kích, còn lại không có sơn tặc, dị thú càng là mấy lần liền bị giải quyết.

*

*

*

Ngụy Hợp vừa bồi tiếp Vạn Thanh Thanh, vừa tiếp tục dùng mật tơ cường hóa nội tạng, đồng thời pháp quyết chính cũng bởi vì căn cốt tăng lên, lại có đột phá mới.

Hắn và Cửu Ảnh liên thủ sáng chế ra chính pháp quyết, hôm nay có thể một hơi luyện đến nhập kinh.

Công pháp này đạt tới giai đoạn nhập kinh, cũng không thể luyện thành kinh lực, nhưng có thể khiến lực kinh của mình mang độc tính, tăng cường lực sát thương.

Cho nên trên đường đi nhân rồi không việc gì, Ngụy Hợp liền lấy độc dược mang theo trên người, làm cơ sở, luyện nó vào chính pháp quyết.

Dựa theo tiêu chuẩn cảnh giới, pháp quyết chính được hắn chia làm các loại cảnh giới như công pháp còn lại, mỗi loại có thể tăng cường khí huyết.

Bọn họ sáng lập môn công pháp này, chính là vì để cường hóa khí huyết bản thân, tăng cường kinh lực uy lực.

Lúc này, pháp quyết chính được hắn luyện tới ba lần, tương đương với tổng lượng khí huyết tiêu hao khi sử dụng một môn tam huyết chân công.

Chút lượng ấy, đối với Ngụy Hợp không tính là gì, dù sao hắn có Kinh Hồng Quyết trong người, tăng cường khí huyết vượt xa điểm ấy.

Máu chốt là, hiệu quả miễn dịch của độc vật được chính pháp quyết tăng lên. Phạm là những độc vật được nó luyện dung nhập đều có thể bị nó miễn dịch.

Tuy rằng ngay từ đầu chính pháp quyết chỉ có thể miễn dịch hiệu quả yếu kém, nhưng so với Bạch Ngọc Công thì toàn diện hơn nhiều, có thể miễn dịch chín loại dược vật khác nhau. Hơn nữa còn có thể kèm theo độc tính trong kinh lực.

Độc dược dung hợp trong chính pháp quyết có bao nhiêu độc dược, độc tính kèm theo trong kinh lực sẽ có bao nhiêu độc.

Vân châu.

“Khanh tranh!” Ngụy Xuân đánh ra một chuông, chính giữa là một phiến đá treo ngược.

Bàn tay đánh vào trên phiến đá, phát ra tiếng vang trầm đục.

Nàng không thèm để ý chút nào, tiếp tục một chuông không ngừng từ các góc độ đánh lên.

Một bên phá phòng trống, Trang gia đang khoanh tay lặng lẽ quan sát nàng luyện công.

Ngụy Xuân không ngừng xuất chuông, song chuông dần dần trở nên đỏ bừng sung đỏ, nàng cũng cắn răng kiên trì.

Đợi đến khi kéo dài hơn mười phút đồng hồ, Trang gia mới chậm rãi lên tiếng.

“Tốt rồi, dừng ngâm dược.”

“Vâng!” Ngụy Xuân vội vàng dừng lại, cầm theo hai tay đau nhức, đi đến trước một bình thuốc.

Nước thuốc trong bình vẫn còn hơi nóng ập ra hơi nước.

Nàng chịu đựng đau đớn, đưa tay vào trong đó.

Tê tê...

Quý dị là, làn da trên tay nàng vừa tiếp xúc vào nước thuốc, liền phát ra tiếng vang như bị ăn mòn.

“Khục khục...Ngụy Xuân, ngươi ở chỗ ta luyện bao lâu rồi?” Trang gia ho khan thấp giọng hỏi.

“Có lẽ là ba tháng.” Ngụy Xuân trả lời.

“Ba tháng, ngươi cơ sở cũng không sai biệt lắm... Ngươi trời sinh căn cốt bình thường, nhưng thể chất cường tráng, khí

huyết tràn đầy, những cơ sở này, cũng đủ người luyện cả đời.”

Trang gia xoay người, đến gần buồng trong, rất nhanh liền lấy ra một cái hộp nhỏ tinh xảo màu đen.

Chiếc hộp được làm từ kim loại, bên trên điêu khắc một vài văn tự và vân văn quái dị, phía trước còn có đồ án dị thú tựa như kỳ lân giương nanh múa vuốt, dữ tợn dị thường.

“Cái này, giao cho người giữ.” Trang gia đặt cái hộp vào mặt bàn trước người.

“Cái này... Cái này không phải!?” Ánh mắt Ngụy Xuân giật mình, nhận ra cái hộp này.

“Chính là chén Sùng Tinh.” Trang gia thân nhiên nói, “Bây giờ ta đã định ra một cái giá, đủ để lấy giả làm thật, nhiễu loạn tầm mắt, người mang theo chén thật giấu đi, không được bại lộ. Đợi sau khi gió êm sóng lặng, ta sẽ tự quyết định, phải xử lý như thế nào.”

“Su phò đây... Ngài đây...!” Ngụy Xuân không biết nên nói cái gì cho phải, chén Sùng Tinh này chính là bảo bối mà Trang gia cả đời trông coi, bên trong liên quan đến một phần bí ẩn bảo tàng hạ lạc.

Nhưng hẳn lại dễ dàng đưa cho nàng như vậy sao?

“Đừng lè mề, thứ này lưu lại chỗ ta cũng là uổng phí, người tự mình xử lý đi, mất đầu rồi thì cũng có thể! Chỉ là đồ hại người!” Trang gia lạnh lùng nói.

“Nhưng vì sao ngài không trực tiếp giao ra chứ...” Ngụy Xuân khó hiểu.

“Giao ra... Hắc, đám người kia giết ta trong nhà hơn một trăm ba mươi người, cứ như vậy giao ra? Ta không cam lòng!”
Trang gia mắt lộ hàn ý.

Vốn hắc định dùng ly tinh này bôi đầy các loại kịch độc, để người phía sau lấy được trúng độc mà bỏ mình.

Nhưng nghĩ lại, cho dù dùng loại độc nặng nhất, nhiều lắm cũng giết không được mấy người.

Loại phương pháp này rất nhanh sẽ bị phát giác, hơn nữa hắc cũng không thể đưa độc của người ta vào chỗ chết tuyệt đối được. Võ sư đều có kinh lực phòng hộ hộ hộ thân, muốn độc chết hắc là rất khó.

Vì lẽ đó, hắc trầm tư suy nghĩ, nghĩ ra một biện pháp khác.

Đó chính là ném ra hàng giả, để bọn họ đi tranh cướp, liều đến mức người chết ta sống, sau đó cuối cùng người đạt được trong tay, đi mở ra bảo tàng lúc, lại bởi vì giả hàng mà trúng cơ quan chết đi.

Cứ như vậy, nói không chừng có thể tiêu diệt sạch đám tiện nhân kia!

Về phần hàng thật, để lại cho người cuối cùng thật lòng giúp đỡ hắc, đó chính là Ngụy Xuân.

“Được rồi, thiếu làm con cái, tính toán thời gian, bọn họ cũng sắp đuổi tới rồi. Người mang thuốc về đi.” Trang gia bình tĩnh nói.

“... Sư phó...” Ngụy Xuân còn muốn nói gì, nhưng nhìn Trang gia đưa lưng về phía đó, không hề nhìn mình nữa.

Nàng rõ tính tình sư phó, biết rõ đây là hắc không kiên nhẫn nói nữa, nếu lại nói nhảm, chỉ sợ hắc thực sự muốn động thủ đánh người.

Nàng không lên tiếng nữa, chà chà hai tay khô, nhắc lên cái hộp trên đất. Sau đó quỳ trên mặt đất, nặng nề hướng Trang

gia dập đầu chín cái.

“Thất phu vô tội hoài bích có tội, nhớ kỹ, đừng để người ta thấy được đồ vật.” Trang gia cũng không quay đầu lại, dặn dò.

“Vâng! Sư phụ, sau này ta liên lạc với ngài như thế nào?”

Ngụy Xuân hỏi.

“Không cần liên lạc, nếu ta trở về, ta sẽ đi tìm ngươi.” Trang gia xua tay.

Hắn nhét toàn bộ những gì mình đã học vào đầu Ngụy Xuân, giúp hắn xây dựng nền móng. Như thế, cũng coi như lưu lại truyền thừa võ đạo của bản thân.

Hôm qua, trên đường hắn đã gặp phải người đến đây đuổi giết. Hôm nay Ngụy Xuân muốn rời khỏi, nếu không sẽ bị liên lụy.

Ngụy Xuân dập đầu xong, nhin xuống nước mắt, đứng dậy, dùng đồ vật bao bọc kỹ, trên lưng nhanh chân rời đi.

Nàng biết thực lực mình thấp kém, nếu thật sự động thủ, sợ là ngay cả một chút máu cũng đánh không lại.

Cho nên hiện giờ việc duy nhất nàng phải làm chính là không tăng thêm gánh nặng cho sư phó, không làm liên lụy, giấu cho kỹ ly tinh.

Sau khi Ngụy Xuân sai bước rời đi.

Trang gia thở dài, quay người ngồi xuống, bưng lên chén thuốc mà Ngụy Xuân đã pha cho hắn, uống một ngụm, nhưng lại vô vị, một lần nữa buông xuống.

Trà này ngày thường có hương thơm nồng đậm, lúc này lại phảng phất hoàn toàn không có mùi vị.

Đáng tiếc, nếu mấy năm trước gặp được đứa nhỏ Ngụy Xuân này, có lẽ còn có thể truyền thụ hết tạp học trong môn phái cho nàng.

Nhưng bây giờ lại chỉ có thể truyền thụ chủ công.

Từng cơn gió lạnh quanh quần trong sân.

Trang gia uống xong trà, liền chuẩn bị đứng dậy trở về phòng.

Đột nhiên hắn dừng bước, xoay người nhìn ra cửa.

“Ra đi.”

Ngoài cửa yên tĩnh không tiếng động, nhưng rất nhanh, từng bóng người màu trắng nhanh chóng phá cửa xông vào, xếp thành hai hàng phân tán ra, bao vây toàn bộ sân nhỏ.

Trong bóng trắng, hai nam tử trung niên một cao một thấp bước nhanh vào cửa.

“Đã lâu không gặp, Trang lão quái, trốn rất giỏi, hơn bảy mươi tuổi, còn có thể một hơi từ phủ thành chạy tới nơi thâm sơn cùng cốc này.” Nam tử cao lớn âm dương quái khí nói.

*

*

*

“Cũng không phải, trên đường đi có thể cho chúng ta dễ tìm, vốn huynh đệ chúng ta còn ở trên thuyền hoa trái ôm phải ấp, uống rượu làm vui vẻ không thôi, kết quả mùa đông còn phải bị phái tới đuôi giết lão già nát rượu nguoi, quả thực chịu tội!” Người lùn không nhịn được nói.

“Cổ Kiếm Phái Cao Tú, Lăng Cao Tú... Hai con chó các nguoi cái mũi đủ tinh! Ta mới dừng lại không bao lâu liền bị các nguoi tìm tới.” Trang gia lạnh lùng nói.

“Đúng vậy, cũng không nhìn biệt danh của chúng ta, Thiên Lý Khuyển cũng không phải không có tiếng kêu.” Người thấp đầu cao tú không cho là hổ thẹn, ngược lại coi là vinh.

“Được rồi, đừng nói nhảm nữa, giao ly Sùng Tinh ra đây, ta sẽ cho nguoi được chết thống khoái.” Cao Lăng cao đầu lạnh nhạt nói.

“Có bản lĩnh thì tự mình tới lấy đi!” Trang gia đột nhiên đá một cước, đá cái lò than để hầm thuốc bên cạnh lên.

Lò lửa phun ra mảng lớn than lửa, hướng hai huynh đệ ném đi.

Hắn thả người nhảy lên, phóng ra ngoài phòng.

“Đuổi theo!”

Hai huynh đệ vung tay bao trùm kinh lực, mở ra than lửa, khi ra tay có kinh lực bảo vệ, thế mà đều là võ sư.

“Vù! ~~~”

Phương Hồng dẫn đầu đoàn xe quất bảo dừng lại một tiếng, con ngựa trước tiên dừng bước, đứng ở trước một vách núi hạp cốc.

Chính giữa hẻm núi, có một cây cầu treo bằng dây sắt, bên trên lót tấm ván gỗ dày.

Nhưng ván gỗ này rút cuộc có thể chèo chống sức nặng cho đoàn xe hay không, thì cần phải kiểm tra.

“Chuẩn bị chia hàng, dùng dây thừng của chúng ta để trượt qua!” Phương Chính cũng không phải là lần đầu tiên đi qua hạp cốc này.

Nhất thời mọi người nhao nhao trở nên bận rộn.

Ngụy Hợp xuống xe phía sau, nhìn đám người bận rộn, Phương Vĩnh Xuân bên kia thì nhỏ giọng giới thiệu.

“Nơi này tên là Quỷ Kiến hạp, cầu treo này có nặng cũng không cao, nhưng chúng ta có mang theo một cái bánh xe và dây thừng đặc chế. Trước tiên chỉ cần một người mang theo đồ vật đi qua, buộc dây thừng chắc chắn có thể thu được một số hàng chuyển qua.”

“Rải xuống?” Ngụy Hợp nhìn từng cái bánh xe kim loại tròn vo có người đề xuất ra, lập tức mở rộng tầm mắt, đây quả nhiên là thợ giỏi giỏi giỏi của thế giới nào, đều có chỗ tương thông.

Nguyên lý hoạt luân này, chỉ cần cao một thấp, dây thừng buộc chặt có thể vận dụng trọng lực cao thấp, nhẹ nhàng đem một số hàng hóa trôi qua, cực kỳ tốn sức.

Rất nhanh liền bắt đầu chỉ huy mọi người, buộc chặt dây thừng, lấp vào bong bóng, rồi hoạt động hàng hóa.

Bọn người Ngụy Hợp ở phía sau lẳng lặng chờ đợi quan sát.

Những người còn lại thì phân tán cảnh giới chung quanh, tránh gặp nguy hiểm.

Một bao lớn lương thực, được chuẩn bị tốt khung sắt, treo lên, nhanh chóng trượt qua.

“Đừng qua Thiên Sơn gọi nhật nguyệt, ôm vào cổ mà Hồ không về!”

” bỗng đánh Bạch Hà Trọc Vân Cung, Cửu Thiên Cửu Dạ mới trả về! Ha ha ha!”

Đột nhiên phía xa vang lên một tiếng ca du dương xa xa.

Tiếng ca hùng hồn, nhưng nội dung hát cũng khá thô tục.

“Ai vậy!?”

Phương Hồng đột nhiên quay đầu lại, nhìn về phía sau lưng.

Thanh âm kia là từ phía sau đoàn xe truyền đến. Bọn họ bây giờ đã ly khai Thái Châu cảnh cách đó ít nhất trăm dặm, mặt đất này, gặp phải bất cứ người nào cũng có khả năng.

Người có thể ở dã ngoại hoang vu này đi trên đường, còn dám kiêu ngạo lớn tiếng như thế, cũng không phải là hạng người bình thường.

Hơn nữa nội dung ngâm xướng vừa rồi của đối phương, mặc dù có chút từ ngữ không rõ ràng, nhưng nhìn từ ngữ thì lại khá thô tục.

Mọi người quay đầu nhìn lại, thấy một bóng người áo vàng, tốc độ cực nhanh, từ phía sau chạy như điên đến.

Quan trọng nhất là, sau lưng bóng người áo vàng còn đi theo một con báo đen to lớn toàn thân đen kịt, đầu mọc tam giác.

Lúc con báo đen kia nằm rạp đuổi theo, liền cao hơn hai mét, chạy lên thế mà còn có thể yên tĩnh im ắng, trong hai con mắt xanh lét tràn đầy sát ý bình tĩnh.

“Đến đến đến! Báo con, nơi này có thứ ngươi thích ăn!” Nam tử áo vàng kia cười dẫn con báo tới đoàn xe bên này.

Người này chạy đến gần mới khiến cho người ta thấy rõ gương mặt của hắn, đây rõ ràng là một tảng nhân cương tráng thân mặc tảng bào, đầu trọc bóng loáng.

Trong tay hắn cầm giới đao, bấp thít toàn thân rắn chắc, trên mặt lại vắn vẹo bạo ngược, xem xét liền biết không phải hòa thượng gì.

“Là báo tam giác! Hơn nữa còn là báo tam giác đã trưởng thành!!” Phương Hồng từ xa xa nhìn lại, lập tức mặt mũi đều trắng bệch.

Bản thân Báo tam giác thường cư trú thâm sơn, ở chỗ sâu nhất trong hắc ốc sơn mạch mới có thể qua lại. Dị thú bực này, lực lượng tốc độ đều cực kỳ cường hãn, răng nanh còn mang theo kịch độc, lực phòng ngự trên da cực kỳ dày, đao thương bất nhập, thủy hỏa khó thương, binh tốt bình thường ở trước mặt nó giống như dê béo chờ làm thịt.

Không phải võ sư, căn bản không ai dám giao thủ với hắn.

Dị thú bực này tương đương với một võ sư đại thành, thế mà lại xuất hiện ở nơi này.

Tăng nhân mặc hoàng bào từ phía sau nhanh chóng tiếp cận đội xe, người đầu tiên tới gần chính là đám người Ngụy Hợp ngồi phía sau đội xe.

Hai nữ đệ tử Vạn Độc Môn hộ vệ liếc nhìn nhau, cùng đi về phía trước một bước, định ra tay.

Nếu để cho người này cùng báo tam giác quấy nhiễu đến phu nhân, đó là tội lớn.

“Xảy ra chuyện gì?” Lúc này thanh âm Ngụy Hợp từ trong xe truyền ra.

Hắn đẩy cửa xe phía sau ra, nhìn về phía sau.

Hoàng bào tăng nhân cùng tam giác báo một đường tiếp cận phía sau, vừa lúc đối diện nhìn thấy Ngụy Hợp hiện thân trong buồng xe, đồng thời cũng nhìn thấy Ngụy Thanh vừa vắn phía sau.

“Ô ~~, lại còn có thai phụ, ta thích loại hình nhất, ha ha ha ha!” Hoàng bào tăng nhân nhất thời ánh mắt nóng lên, cười ha hả.

Dưới chân hắn giẫm mạnh, lại tăng tốc độ, lao thẳng vào buồng xe.

Ngụy Hợp ngồi ngay ngắn trong xe, thấy thể ánh mắt lạnh lẽo.
Hắn đưa tay cầm lấy chén trà trên bàn thấp.

“Ngôn lời không kém, liền phạt ngươi làm nô lệ một trăm năm đi.”

“?” Hoàng bào tăng nhân còn chưa kịp phản ứng, liền thấy Ngụy Hợp giơ tay lên.

Nước trà trong chén nổi lên từng đoàn, treo ở giữa không trung, nhẹ nhàng bị nó vỗ.

Bành!!!

Trong phút chốc phảng phất như có thứ gì đó cực kỳ trầm trọng, bị ập trúng.

Nước trà đột nhiên hóa thành hơi nước, lại phảng phất hóa thành một bàn tay lớn, triển khai đều, nhắm vào đầu chộp tới hắn.

Đôi mắt hoàng bào tăng nhân chậm rãi mở lớn, muốn đưa tay đón đỡ.

Nhưng bàn tay do hơi nước tạo thành thực sự quá nhanh, đến mức tay hắn mới nhấc lên được một nửa đã bị đụng vào.

Đại thủ hơi nước đột nhiên xé rách kinh lực hộ thân của hắn, nắm cổ hắn, nện xuống.

Oanh!!!

Mặt đất trên vách núi chấn động âm ầm.

Tăng nhân hoàng bào lông tóc không tổn thương chút nào, quỳ rạp xuống đất.

Hai tay hắn chống đất, hai mắt trợn to, phảng phất tất cả vừa mới nhìn thấy đều chỉ là ảo giác.

Cái gì mà nước mưa đại thủ, cái gì mà nước trà công kích lung tung, đều là hư ảo.

“Cái gì... Thì ra chỉ là một trò bịp bợm! Ha ha ha ha!!” Hắn đứng dậy cười ha hả.

Còn tưởng đối phương là cao thủ tuyệt đỉnh, tự đá phải tấm sắt rồi, không ngờ chẳng qua chỉ là trò vật.

Hình dạng đồ nước thành tay, có ý nghĩa sao? Ngoại trừ dọa người, không có tác dụng gì.

“Chỉ là trò hề mà thôi... có thể phá vỡ kinh lực hộ thân của ta, chính là thực lực lớn nhất của ngươi? Có ý tứ, thật sự rất thú vị...” Tăng nhân áo vàng mỉm cười, đứng thẳng lên.

“Để ta tới...”

Bịch bịch!

Trong lúc đó, nhịp tim dồn dập dồn dập khiến bước chân hắn cứng đờ, nụ cười trên mặt cũng lập tức cứng lại.

Bịch bịch!

Tiếng tim đập nặng nề vang lên, dường như trái tim của mọi người đều muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Ngươi... Ngươi đã làm gì ta vậy?!”

Ngụy Hợp đặt chén trà xuống.

“Không có gì, chỉ là trứng của sủng vật nho nhỏ mà thôi.”

“Cái tên tiểu tử nhà ngươi.... muốn nô dịch ta!!!!” Hòa thượng tam độc tuyệt đối sẽ không khuất phục! Sát!!!” Hoàng bào tăng nhân nổi giận gầm lên một tiếng, xông vào thùng xe.

Mười phút sau, đoàn xe lại tiếp tục lên đường.

Trước buồng xe Ngụy Hợp, ngựa xe đổi thành một con báo đen khổng lồ cao hơn hai thước, người lái xe thì đổi thành hòa thượng Tam độc mặt mũi bầm dập.

Một người một báo tổ hợp, thành thành thật thật lái xe đi theo phía sau đội xe, không dám động đậy chút nào.

Nhìn thấy đám hộ vệ cùng đám thương nhân trong đoàn xe cảm như hèn.

Mặc dù ngay từ đầu đã đoán được mấy người Ngụy Hợp không dễ chọc, nhưng không dễ chọc đến trình độ này, thật đúng là hiếm thấy.

Hòa thượng Tam Độc là danh nhân cướp cướp ở xa xa xung quanh, thường xuyên một mình cướp bóc qua thương đội.

Không nghĩ tới lại bị bọn họ đụng phải.

Chỉ khiến người ta không nghĩ tới chính là, hòa thượng tam độc đang bị bao vây trong tiếng ác kia, vừa đôi mắt đã bị chủ nhân trong xe bắt được.

Ngụy Hợp ngồi trong xe, đang suy tư, trên đường đi có phải nên tạm thời dùng độc khống chế một nhóm người, để tránh lúc đi Vân Châu gặp phải phiền toái, không dễ chiếu ứng.

Nhân thủ dùng độc khống chế, không giống môn nhân nhà mình, cho dù dùng chết cũng không đau lòng. Vừa lúc có thể làm pháo hôi.

253

Bông tuyết từ từ bay xuống.

Ngụy Xuân làm bộ mua đồ, đi ngang qua phá trạch viện.

Lúc đi ngang qua, nàng mang theo thứ gì đó, từ khe cửa nhìn vào bên trong.

Đáng tiếc bên trong trống rỗng, một mảnh an tĩnh.

Không có âm thanh, không có động tĩnh gì, chỉ có gió thổi ra từ một khe hở, phát ra những tiếng ô ô.

“Người đâu? Có lẽ sư phụ còn đang ngủ? Còn đang nghỉ ngơi?”

Trong đầu Ngụy Xuân lóe lên suy nghĩ, nhưng nàng không dám tiếp tục tới gần, đã đặt chén tinh thạch tới một nơi an toàn.

Bất cứ ai cũng sẽ không tìm được.

Nhưng về phương diện khác, nàng thủy chung lo lắng an toàn của sư phó, cho nên lại làm bộ người qua đường, đi qua nơi này.

Đáng tiếc, nàng không dám đi vào, sợ sẽ khiến cho kẻ giám thị âm thầm chú ý.

Chỉ có thể là chậm rãi đi ngang qua cửa lớn phá trạch viện.

Mặc dù nàng không biết mình có người theo dõi hay không, nhưng nhất định phải hết sức cẩn thận.

Lúc sáng sớm, trên đường đã có một cỗ kiệu đỉnh chóp phá trạch viện, từng chiếc xe ngựa chậm rãi đi qua.

Phần lớn nô bộc của các gia đình giàu có xung quanh đã đứng dậy đi tới đi lui trên đường, bắt đầu chuẩn bị một ngày mới.

Mua sắm sắm, Tẩy Mã tẩy mã, xe lau xe, còn có sáng sớm xếp hàng, được răn dạy nói, chuẩn bị đi ra ngoài vận chuyển hàng hóa.

Thành Phi Nghiệp bây giờ đã không còn là tiêu điều của liên minh bảy nhà lúc trước nữa.

Khu nội thành mặc dù vẫn còn, nhưng sớm đã bị Hồng gia hủy bỏ địa vị đặc thù, trực tiếp đổi thành khu buôn bán tương đối phồn hoa, tất cả mọi người đều có thể tùy ý tiến vào.

Ngụy Xuân thu tầm mắt lại, đưa tay mở ra, trên bầu trời có một ít bông tuyết nhỏ, dần dần rơi xuống lòng bàn tay nàng.

Cảm giác lạnh buốt buốt buốt buốt làm sự lo lắng trong lòng nàng thoáng ổn định một chút.

“Không thể ở gần đây nữa.” Nàng nhìn thẳng, chậm rãi bảo trì tốc độ, đi ngang qua bên cạnh trạch viện rách nát, về phía nhà mình.

Ngay lúc nàng rời đi không lâu.

Bốn nam nữ mặc trang phục màu xanh đậm, hai tay đeo cánh tay kim loại, bước nhanh tới trước sân nhà.

Dẫn đầu là một nam tử tuấn tú tóc dài cột đuôi ngựa, ánh mắt sắc bén như dao.

“Nơi này là nơi tra được cổ kiếm phái ra không có chỗ, trước đó bọn chúng xuất động không ít người, Cao gia huynh đệ sẽ không làm chuyện vô dụng, bọn chúng chính là thiên lý khuyến nổi danh, mũi chó tuyệt đối không trượt. Cho nên lão bất tử kia khẳng định dừng lại ở nơi này.”

Nam tử nhẹ giọng nói, thanh âm chỉ đủ cho ba người phía sau nghe được.

“Thiết Lang ca, ý của lão gia là tận lực không nên xung đột với cổ kiếm, chỉ cần đi theo sau bọn họ, chờ bọn họ lấy được đồ, chúng ta sẽ cướp từ trong tay họ.” Một nữ nhân ở phía sau trầm giọng nói.

“Vào xem.” Nam tử Thiết Lang bước nhanh vào gian nhà.

Những người còn lại cũng chỉ có thể theo vào.

Ngụy Xuân từ đằng xa thu tầm mắt lại, nàng không dám nhìn thẳng vào bọn họ, mà chỉ dùng khóe mắt nhìn qua.

Đây là sư phụ dạy hẳn kinh nghiệm.

Cao thủ được huấn luyện cảnh giác, đều sẽ có cảm ứng đối với ánh mắt của mình.

Cho nên phải luôn giữ vững cảnh giác.

Chúng kiến cảnh tượng vừa rồi là bốn người ăn mặc như võ lâm giang hồ, tiến vào phá trạch viện.

Ngụy Xuân trong lòng bồn chồn, biết không ổn. Vì vậy tranh thủ thời gian quay người ly khai chỗ cũ.

Xem ra người đuổi giết phía sau lưng sư phó đã đến, cũng không biết sư phó bên kia như thế nào, hiện tại có an toàn thoát thân hay không.

Bất quá dựa theo lời lão nhân gia người nói lúc cuối, hẳn là phải làm một cái chén tinh giới giả, để người khác tranh đoạt.

*

*

*

Bây giờ có lẽ những người này cũng không rảnh để ý tới chuyện khác, đều đi tranh đoạt bảo vật mới đúng.

Ngụy Xuân hít sâu một hơi, không dám nhìn nhiều, bước nhanh rời đi.

Phía sau nàng, bốn nam nữ áo giáp nhanh chóng ra khỏi sân, đuổi theo hướng cổ kiếm phái rời đi.

Bọn họ có thể một đường truy tung tới đây, tự nhiên cũng có kỹ thuật truy tung của riêng mình.

Ngay sau khi bốn người rời đi, trong một quầy hàng nhỏ trong Hỗn Độn phía đối diện, mấy tráng hán khỏe mạnh đang ngồi, cũng nhao nhao trả tiền đứng dậy.

Những người này, ánh mắt âm trầm, khí chất rõ ràng khác xa những khổ công bình thường.

Tổng cộng có hơn mười người, phân tán đi theo hướng bốn người rời đi.

“Người của Chu đại thiện nhân cũng tới, dẫn đội là Thiết Lang.” Trên nóc nhà cách đó không xa, một nữ tử mặc trang phục màu trắng đang yên tĩnh ngồi nghỉ ngơi, đồng thời cẩn thận ghi chép tình báo về cuộn sách trên tay.

“Người phía sau từ đâu tới? Người biết không?” Một nam tử áo trắng ở bên cạnh trầm giọng hỏi.

“Không rõ, bất quá những người này đều không phải loại hiền lành gì, vì tranh đoạt chén rượu sao chổi kia, đã khuấy động không ít chuyện trong thành.” Nữ tử nhanh chóng viết xong tình báo, gói kỹ quyển trục, ngậm miệng lại.

“Những thứ này không thuộc về chúng ta quản, chỉ cần làm tốt việc mình phân nội là được, còn lại, có bên trên phụ trách. Dù sao mặc kệ Cổ Kiếm Phái cũng tốt, Chu đại thiện nhân cũng tốt, chỉ cần không phải đại đầu mục đích của bọn họ đến, đều không có vấn đề gì.”

“Cái này ngược lại là có Hồng đại nhân tọa trấn, ngay cả dư nghiệt của bảy gia tộc trước kia cũng chỉ đến thế này, huống chi chỉ là mấy tiểu gia tộc này...” Nam tử gật đầu.

Hai người xoay người, chuẩn bị rời đi.

Bỗng nhiên ánh mắt nữ tử kia lóe lên, dường như nhìn thấy một người ở trên đường phố.

“Chờ một chút!” Nàng đột ngột giữ chặt nam tử, ngưng thần nhìn xuống dưới.

“Như thế nào?”

“Vừa rồi, ta rất nhớ có một người...” Cô gái cau mày nói.

“Kẻ nào phản ứng nhanh như vậy?” Nam tử không hiểu.

“Một người không nên xuất hiện ở đây, không nên xuất hiện ở đây. Một người có thể sẽ vô cùng phiền phức...” Sắc mặt nữ tử có chút ngưng trọng.

Nhưng lúc này cho dù nàng nhìn quét thế nào, trên đường cũng không thấy người mà nàng thấy lúc trước.

Cái loại cảm giác này giống như vừa rời nàng hoa cả mắt vậy.

“Không tìm được? Chắc là nhìn lầm rồi. Đi thôi, đi lên tầng trên còn đang đợi chúng ta phục mệnh.” Nam tử thúc giục.

“Được rồi...” Cô gái có chút không cam lòng, nhìn lại lần nữa nhưng vẫn không phát hiện được gì, chỉ có thể nhanh chóng rời đi cùng với nam tử đó.

Làm nhân viên tuần tra cao cấp trong nội bộ Hồng gia, chức trách của bọn họ, chính là phân tán ở các nơi trong thành, tùy thời ghi chép bất kỳ hiện tượng khả nghi nào, sau đó đi lên báo cáo, chờ đợi người tiếp theo điều tra.

Sau khi hai người rời đi.

Phía dưới phá cửa sân, không biết lúc nào đột ngột xuất hiện một người.

Đó là một nữ tử lạnh lùng, mặc đạo bào màu trắng, tóc đen như thác nước, búi tóc cao.

Khuôn mặt nữ tử lãnh đạm, lưng đeo trường kiếm, chậm rãi đi vào cửa viện.

Bên má trái của nàng có một ấn ký giống như cánh hoa màu hồng, tôn lên làn da trắng nõn mịn màng như bạch ngọc của nàng.

Bông tuyết rải rác.

Ngụy Hợp ngồi phía trước thùng xe, trong tay cầm một cây rượu quả chậm rãi uống.

Mùi vị của rượu Hoàng Cầm chua chua ngọt ngọt, rất là khai vị, cho nên hẳn thích uống một ít trước cơm.

Ngao.

Không bao lâu sau, một con báo đen khổng lồ, nó cắn một con hươu đực, từ trong một khu rừng bên cạnh đi ra, nhẹ nhàng đặt con hươu đực lên mặt đất.

Lập tức, một bên Tam Độc hòa thượng, vội vàng xách giỏ dao lên, lột da, mở bụng, thuận thực rửa sạch nội tạng, sau đó dùng nước sạch sẽ chuẩn bị, bắt đầu nấu nướng cùng đồ ăn nướng.

Rất nhanh, sau khi hấn đã bôi xong nguyên liệu thì làm xong bữa nướng cũng không sai biệt lắm, Vạn Thanh mới xuống xe ngựa, ngồi bên cạnh đống lửa, nhận lấy một xiên thịt nướng, rồi bắt đầu ăn.

Hai nữ đệ tử hộ vệ cũng mỗi người cầm lấy, bắt đầu gặm đầy miệng.

“Tam độc, ngươi còn chưa nói hết, lần trước nói đến, phụ cận núi này ngươi cũng biết đến tà đạo cao thủ.” Vạn Thanh Thanh rất hứng thú hỏi.

Những ngày qua, hòa thượng Tam Độc có chút vô ý, liền bị kích độc độc trùng giày vò đến dục tử, vô cùng thâm, cả người gầy mòi cân.

Gương mặt hấn vốn đầy đặn mượt mà, dần dần có chút lõm xuống. Trong mắt tất cả đều là tơ máu.

Nhưng càng như vậy, lão càng không dám phản kháng Ngụy Hợp.

Đặc biệt là sau khi nhận ra thân phận Ngụy Hợp, tâm lý cầu may muốn phản kích lại hấn đã hoàn toàn biến mất.

Ngụy môn chủ của Vạn Độc Môn, độc đạo bá chủ nổi danh khắp Thái Châu, trong tay có hơn một ngàn quan quân truy nã tội phạm nhất.

Có thể nói, ít nhất có thể xếp top năm trên Thái Châu là một tên cuồng sát nhân.

Loại người hung tàn như vậy, võ đạo cao cường thì thôi đi, lại còn am hiểu độc đạo, quả thật là kinh khủng tới mức đòi mạng người.

Cho nên, chuyện duy nhất Tam Độc hòa thượng có thể làm duy nhất là đảng hoàng phục vụ làm người, tránh gặp rắc rối đưa mình đi vào.

Nghe Vạn Thanh Thanh hỏi, hấn vội vàng cúi đầu, không dám nhìn thân thể đối phương, cung kính trả lời.

“Bẩm phu nhân, ra khỏi Thái Châu, vẫn chưa tới nơi hoang vu ở Vân Châu, có không ít cao thủ tà đạo ẩn cư, lấy cướp hoặc

săn thú mà sống. Ta chỉ là một nhân vật nhỏ, không đáng nhắc tới. Nhưng trong chuyện này, còn có mấy vị cao thủ khá lợi hại.”

“Mau nói xem.” Hiện tại Vạn Thanh Thanh mang thai, không thể động thủ cùng người khác, trong lòng cũng ngứa ngáy, chỉ có thể nghe một chút chuyện xưa xem như là giải thèm.

Về mặt bản chất, thật ra nàng ta luyện võ không chỉ vì tự vệ, còn có một chút nhiệt tình và nhiệt tình đối với võ đạo.

“Còn xa lắm ta không nói được, gần đây Tàng Kiếm hạp chúng ta phải đi qua, ngoại trừ đám đông độc điều, ở đó còn có một tà đạo cao thủ tên là Bạch Giác.” Tam Độc hòa thượng thành thật trả lời.

“Bạch Tiệp? Hắn rất lợi hại sao?” Vạn Thanh Thanh hứng thú hỏi, nàng chưa quen thuộc Vân Châu, trước kia cũng chưa từng tới, cho nên không hiểu chút nào về tình hình võ lâm giữa Thái Châu và Vân Châu.

Đối với cấp bậc và cấp bậc của Vạn Độc Môn, cũng không rõ ràng cho lắm. Cho nên mới muốn thông qua Tam Độc hòa thượng không ngừng tìm hiểu, bổ sung kiến thức.

“Rất lợi hại, người này cảnh giới võ đạo không cao, nhiều lắm chỉ là một tiểu võ sư, a, chúng ta nơi này coi nhân vật lợi hại trong số các võ sư, gọi là lão võ sư, khá yếu là tiểu võ sư.” Tam độc hòa thượng giải thích.

“Ừm, sau đó thì sao?” Vạn Thanh Thanh hỏi tiếp.

“Sau đó, cái xương trắng này có một chỗ rất lợi hại, chính là ám khí của hắn.” Tam Độc hòa thượng nghiêm mặt nói.

“Ám khí?”

“Không sai, hắn am hiểu rất nhiều ám khí, trong đó tối mạnh nhất là Xuyên Tâm Liên. Nghe nói phạm là người đã gặp qua Xuyên Tâm Liên đều đã chết.” Hòa thượng Tam Độc trầm giọng nói.

Ngụy Hợp ở một bên ngược lại cảm thấy hứng thú, cao thủ am hiểu ám khí, vẫn là lần đầu tiên gặp phải.

Cao thủ bực này vô cùng hiếm có, nếu như có thể học được thủ pháp ám khí từ đối phương thì có thể sẽ có tác dụng rất lớn đối với hắn.

“Có thể tìm được cái xương trắng này không?” Ngụy Hợp lên tiếng nói.

“Có thể là được, chỉ là chúng ta không nên đi trêu chọc hắn. Tên gia hỏa này công rất mạnh chân, chạy cực nhanh, ta sợ...” Hòa thượng Tam Độc còn chưa nói hết câu, ý tứ kỳ thật chính là lo lắng bị điều cạp đánh lén ở phía xa.

Trong đội ngũ này không phải ai cũng không sợ ám khí kinh khủng kia.

Ít nhất bản thân hắn cũng không nắm chắc có thể bắt được ám khí cấp độ kia.

Hắn tiếp tục kể về những chuyện xưa về bạch xoa trước kia, một ám khí cao thủ bất đắc dĩ bị ép phải bất đắc dĩ, giết người phóng hỏa, chạy trốn dã ngoại bi tình, bị hắn giảng giải rất êm tai, tương đối có cảm giác.

Ngụy Hợp cũng ở một bên nghe, bạch xoa bi thảm này là bi thảm, nhưng giết người quả thật có chút nhiều lắm.

Người nhà của mình chết rồi, hấn vì báo thù, không chỉ giết toàn bộ tộc kẻ thù mà còn vì diệt khẩu, giết sạch hơn mười hộ hàng xóm xung quanh.

Trên đèn lão nhân, dưới đèn hài đồng, không lưu lại toàn bộ.

Chuyện này cũng quá mức, nói trắng ra, cũng là người có tâm tính cực đoan.

Ăn xong bữa cơm trưa, đội xe tiếp tục lên đường.

Từ lần trước Ngụy Hợp xuất thủ, đội xe chia làm một bên thương đội, Ngụy Hợp đứng một bên.

Hộ vệ phía chính bên kia căn bản không dám quá mức tới gần Ngụy Hợp, chỉ là cung kính tặng cho hấn không ít lễ vật, liền không dám quấy rầy, thành thật đi trước dẫn đường. Chờ khi hấn trên đường gặp khó khăn, sẽ ra tay giúp đỡ một tay.

Một buổi chiều, Tàng Kiếm hạp đã sắp đến.

Trên bầu trời thỉnh thoảng cũng bắt đầu xuất hiện từng con từng con như chim.

Con chim to lông xù màu xám này, con nào cũng cao hơn một mét, sải cánh rộng hơn ba mét, có ba chân, đầu ửng đỏ, thoạt nhìn có chút giống con người, nhưng miệng hơi nhọn.

Toàn thân Tuyệt Như Điều đều có kịch độc, lần trước Ngụy Hợp đi ngang qua, còn phải cẩn thận từng li từng tí, sợ trúng độc, nhưng bây giờ thì khác.

Vừa lúc hấn định bắt mấy con chính pháp độc công để tu luyện, khiến cho kinh lực của mình tăng lên một chút.

Hôm nay độc dược hấn mang theo trên người đều đã bị luyện xong. Độc tính quá mạnh cũng bị hấn pha loãng dung nhập chính pháp quyết.

Chỗ phiên toái của chính pháp quyết chính là ở lựa chọn độc dược, nhất định phải thích hợp.

Mỗi một tầng đều phải là bản tiến giai của chín loại độc dược lúc đầu.

Ngụy Hợp luyện đến nhập kinh, cũng đã dùng hết tất cả chủng loại trên tay mình. Độc dược mới nhập kinh còn chưa thí nghiệm xong, vừa vặn tuyệt như loại độc điều này, độc tính tự nhiên không ô nhiễm, tinh luyện hấp thu độc tính nó xong, còn lại còn có thể lấy ra ăn, rất thích hợp.

Đoàn xe tiếp tục tăng tốc chạy đi.

Đọc theo đường đi, có báo tam giác đang uy hiếp, các loại dị thú xa xa không dám tới gần.

Tam Độc hòa thượng cũng dựa vào con báo tam giác mình nuôi lớn từ nhỏ này, mới có thể qua lại tự nhiên trong rừng rậm nguy hiểm này, còn dám lớn tiếng kêu ca.

Báo tam giác có tốc độ cực nhanh, cảm giác nhạy bén, thực lực cũng không tệ, có thể nói là đồng bọn toàn năng trong rừng rậm.

Một buổi chiều gấp rút di chuyển.

Rốt cuộc, đoàn xe dừng lại ở lối vào Tàng Kiếm hạp.

Dẫn đầu đang cẩn thận từng li từng tí đi tới phía sau Ngụy Hợp, ôm quyền.

“Ngụy tiên sinh, sắc trời hơi tối rồi. Bây giờ chúng ta qua Tàng Kiếm hạp, e là có chút nguy hiểm, không bằng sáng sớm mai thừa dịp tuyết như chim cũng đang nghỉ ngơi, chúng ta lại qua đó, người xem...”

Bọn họ biết võ công Ngụy Hợp cao cường, nhưng số lượng tuyết đại như chim tấn công, một khi xuất hiện vây công, cho dù người không chết, hàng hóa tổn thất cũng là tổn thương to lớn.

Vì vậy không thể nảy sinh xung đột là tốt nhất.

Có Khu Thú Hương cùng mời như ở đây, hẳn là có thể thuận lợi thông qua nơi này, chỉ sợ vị Ngụy tiên sinh thần bí khó

lượng này có hứng thú, tùy ý làm chút phiền phức.

Cho nên vừa rồi quay đầu lại chào hỏi Ngụy Hợp.

“Có thể.” Ngụy Hợp bình tĩnh trả lời.

Vừa hay hẳn tính đi tìm tên cao thủ ám khí Bạch Kiêu, hôm nay Vạn Độc Môn đúng là thiếu một nhân tài ám khí như vậy.

Ám khí tôi độc không phải thường thức cơ bản sao? Nếu có thủ đoạn ám khí đủ mạnh, vậy thêm độc của hắn, tuyệt đối sẽ biến thành đại sát khí.

Lúc này.

Đám người Phương Chính bắt đầu tìm đất trống phụ cận, nhóm lửa, vây xe thành một vòng, từng nhóm phái người canh giới, rắc xuống Tị Trùng dược, châm lửa nuôi Khu Thú Hương.

*

*

*

Ngụy Hợp ngồi xếp bằng bên lửa trại, kinh lực trong cơ thể không ngừng hóa thành tia tằm, thâm thấu rèn luyện nội tạng.

Luyện từ Đoán Cốt Đạo, cửa ải lớn nhất là nội tạng nhu nhược, thông qua Tằm Ti kinh, từ trong ra ngoài, hoàn toàn cường hóa, rèn luyện đến cường đại.

Loại rèn luyện này luôn đề cao khả năng và thể chất, khả năng chiến đấu cũng tăng lên không nhiều, nhưng sức chịu đựng, khí tức, tuổi thọ, miễn dịch... đều được đề cao rất nhiều.

Có thể nói, cấp độ luyện tạng là giai đoạn quan trọng để nâng cao tuổi thọ của võ giả.

Về bản chất thì luyện tạng là chỗ mạnh hơn so với rèn cốt, ở chỗ nắm chắc đối với lực lượng thì càng rõ ràng, kinh lực thì càng bền bỉ, khí huyết càng thịnh.

Cùng với đó, tăng cường độ hộ thân kinh lực, lên thành cốt kinh.

Mà kinh lực hộ thân của Ngụy Hợp đã vượt xa so với cốt kình, cho nên, luyện tạng đối với lão mà nói, tăng lên không lớn. Máu chốt là cải thiện nội tạng bản thân.

Nếu nói cường độ hộ thân của luyện tạng bình thường là 10, như vậy sáng nay Ngụy Hợp gia cố kình lực của mười hai môn hộ thân, đã đến sáu mươi cường độ, là gấp sáu lần võ sư luyện tạng bình thường.

Cho dù tăng lên tới cảnh giới luyện tạng cũng chỉ là dùng 60, tăng lên tới 50. biên độ không lớn.

Cho nên thứ hấn đề ý hơn là minh chủ Diệt Sào Minh Vu Phục, nhắc tới là tinh thần căn bản.

giai đoạn này, hấn là điều trị lực phủ ngũ tạng, để dự trữ tinh dưỡng tinh thần tạo trụ cột, lấy định cảm ứng tương lai sau này.

Dù sao căn cơ tinh thần cũng là nội tạng.

“Thanh Thanh, các người nghỉ ngơi trước đi, ta đi ra ngoài một chuyến.” Ngụy Hợp đứng lên, đưa mắt nhìn về phía hòa thượng Tam Độc.

Người sau tương đối tự giác cũng đứng dậy theo, đi theo.

Hai người nhanh chóng hòa vào bóng tối, biến mất không thấy đâu nữa.

Vạn Thanh Thanh cũng không lo lắng, chỉ là thuận thực xuất ra một quyển sách, chậm rãi mượn ánh lửa lật xem.

Rất nhiều thời điểm Ngụy Hợp không ở đây, nàng chính là đuổi thời gian như vậy.

“Mau ăn cơm đi, hôm nay sống rất mệt đúng không? Nhìn sắc mặt người cũng không tốt, một lát nữa ăn xong rồi đi nghỉ ngơi cho tốt.”

Ngụy Xuân bung bát gõ, nhìn đồ ăn trước mặt, thế nào cũng không thèm ăn.

Ánh sáng ngọn đèn ban đêm ở bên cửa sổ lay động theo gió, phụ mẫu mỗi một mà quan tâm nhìn chăm chú, cũng đem tâm tư của nàng, từ sự phó bên kia kéo trở về.

“Không có việc gì, chỉ là gặp được chút chuyện, trong lòng nghĩ cách xử lý.” Ngụy Xuân trả lời.

“Gặp phải chuyện gì không?... Có một số việc, nhìn một chút là bỏ qua, bình an là phúc... Đừng thò đầu ra, hồng mắt...” Ngụy Đường thở dài. Hắn cho rằng nữ nhi gặp chuyện gì bất bình, tâm lý bị áp lực khó chịu, không chỗ phát tiết, cảm giác biệt khuất.

“Ta biết...” Ngụy Xuân gật đầu.

Mẫu thân Lý Thúy ở một bên buông đũa xuống.

“Đúng rồi, Xuân nhi, có chuyện, ta hỏi ý kiến của ngươi, ngươi suy xét.”

“Chuyện gì?” Ngụy Xuân ngẩng đầu hỏi.

“Chính là con trai của Vương đại thẩm ở phòng kế bên, năm nay cũng đã trưởng thành. Chỉ là thân thể tiểu nhi tử kia có chút yếu, bọn họ liền muốn tìm một người khỏe mạnh khỏe mạnh, cùng nhau sống, cũng có thể chăm sóc lẫn nhau.

Ta thấy một mình ngươi cũng rất không dễ chịu, điều kiện nhà bọn họ còn tốt hơn chúng ta, nếu ngươi bằng lòng...”

Ngụy Xuân Ba đè đũa xuống, đầu đũa gõ mạnh trên mặt bàn, phát ra tiếng vang giòn giã.

“Ta không muốn kết thân!” Nàng nói như chém đinh chặt sắt.

Ở nhà vương đại thẩm cách đó vài lần, cô bé nhìn thấy cả người gầy như que củi, ánh mắt đầy vẻ uể oải.

Đừng nói nàng chướng mắt, cho dù ném ra ngoài, bất cứ nhà nào cũng không để ý.

Cũng chính là trong nhà hắn so với Ngụy gia hơi tốt hơn một chút, thu nhập hơi hơi cao một chút mà thôi.

Mà hiện tại nàng rất phiền phức, nào có thời gian rảnh để ý tới những chuyện này.

Hai vợ chồng thấy nàng phản ứng mạnh như vậy, cũng đành bất đắc dĩ không nói thêm gì nữa.

Trầm mặc chốc lát, Ngụy Đường lại bắt đầu nói các loại tạp sự trong ban ngày nghe được.

“Không muốn thì thôi, chỉ là, con đường ban ngày đi công trường, ngày mai đừng đi, lượn một vòng cũng tốt.” Hấn dừng một chút rồi tiếp tục nói.” Con phố kia hôm nay đã chết, nói là có không ít người giang hồ đang đánh giết ở nơi đó, trước khi ta trở về, còn nhìn thấy người của quan phủ đang khiêng thi thể ở bên kia.”

“Con đường đi công trường?” Ngụy Xuân trong miệng gói cơm, dừng nhai, lên tiếng hỏi.

“Ừ, nhưng chắc hẳn sẽ không có chuyện gì xảy ra, các cung phụng của quan phủ đã ra mặt.” Lý Thúy nhỏ giọng nói: “Chỉ cần các cung phụng đi ra, nhất định có thể giải quyết được hết.”

Ngụy Xuân gật gật đầu.

Hồng gia bảo từ sau khi gia nhập thành chủ phi hành, liền thiết lập cung phụng đường.

Trong đó có cung phụng áo đỏ, cung phụng áo trắng, hai đẳng cấp. Cung phụng áo trắng yếu kém nhưng cũng là cao thủ bình thường không cách nào tưởng tượng nổi.

Nghe nói tùy tiện tìm một cung phụng bên trong cũng đều lợi hại như thủ tịch của Quyền viện trước kia.

Mà nhân số cung phụng áo đỏ thì ít nhất, nhưng tuyệt đối là cao thủ siêu cấp lợi hại, về phần đến cùng lợi hại cỡ nào, bọn họ cũng không biết.

Trừ những thứ này, Ngụy Xuân không chỉ biết cung phụng đường, còn biết, Phi Nghiệp thành có bảng danh xưng Hồng bảng.

Phía trên tất cả đều là cao thủ võ đạo đứng đầu.

Đây vốn là lệnh truy nã do Hồng gia ban bố, kết quả có người căn cứ vào khoản tiền thưởng bên trên, chia những tên trọng phạm này thành thực lực khác nhau.

Dần dần, theo sự thực phát sinh, loại phân chia này càng khiến người ta tin phục.

Rất nhiều người phát hiện, thứ hạng của Hồng bảng này rất chuẩn xác, vì vậy đồn dập treo thưởng, xem như là một tham khảo tiêu chuẩn về thực lực của cao thủ.

*

*

*

Chỉ là bởi vì cao thủ trên hồng bảng, đa số là người bị truy nã, cực kỳ nguy hiểm, cho nên đứng đối mặt với cung phụng đường.

Thế là Hồng bảng còn có một cái tên khác, đó chính là Hắc bảng.

Nghĩ tới đây, Ngụy Xuân bất giác nắm chặt đũa.

Nàng tuyệt đối chắc chắn, tuyệt đối không thể để người khác biết được, ly trọng tinh chính là ở chỗ của mình, nếu không rất có thể phụ mẫu sẽ bị liên lụy.

“Không sao, chỉ cần ta không chủ động đào qua, tuyệt đối sẽ không biết vật kia nằm trong tay ta.” Trong lòng Ngụy Xuân nghĩ như vậy.

Lúc ban đêm.

Bên cạnh Tàng Kiếm hạp, trên một vách núi.

Đỉnh núi có một gian nhà đá khá lâu năm, trước cửa còn trồng một mảnh đất trồng rau nhỏ, bên ngoài quây rào.

Xa xa nhìn lại, trong phòng lộ ra một vòng đèn dầu, theo gió chập chờn.

Trắng xoa khom lưng, đỡ mầm cây dưới chân, bóp rút mắt sâu trùng, ném vào chậu gỗ bên cạnh. Những thứ này chính là rau dưa bữa tối nay của hắn.

Năm nay hắn bốn mươi có sáu, cơ bắp toàn thân giống như con chuột nhỏ, động tác không ngừng nhúc nhích.

Chẳng qua là mặc áo không tay áo bình thường, cũng không cách nào che giấu hình dáng cường tráng trên người.

Một cái, một cái, hắn không ngừng bóp chặt rau quả trên mặt đất.

Ánh trăng từ trời chiếu xuống, kéo cái bóng của hắn thật dài, chiếu rọi trên vách tường gian nhà đá.

Hắn ta đã quen với một người.

“Này, bạch đầu!”

Bỗng nhiên một thanh âm hào phóng từ bên ngoài hàng rào truyền đến.

Động tác bạch xoa ngừng lại một chút, nghiêng đầu nhìn ra ngoài.

Hòa thượng Tam Độc đứng ở cửa, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn hắn.

“Đã lâu không gặp, lần trước ta từng mua ám khí ở chỗ ngươi, nhớ không?” Hòa thượng cố gắng nặn ra một nụ cười.

“Có việc gì?” Bạch Xuy thẳng thắt lưng, lãnh đạm nói.

“Không phải ta có việc, là lão đại của ta muốn tìm ngươi, hắn cảm thấy ngươi...”

Ba.

Đầu trọc của hắn chợt bị một bàn tay lớn nắm chặt, cả người bị kéo sang một bên.

Phía sau có một bóng người cao lớn khôi ngô, vây quanh áo choàng, chậm rãi đến gần.

Công nguyệt quang, bạch đầu chỉ có thể nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng cứng rắn tằm dưới bóng râm của hắn.

“Nghe nói ngươi là sơn phỉ mạnh nhất gần đây.” Người nọ nhếch miệng mỉm cười.

“Có muốn hay không, thử cướp của ta một chút?”

Ánh mắt bạch xoa co rút lại, toàn thân cơ bắp trong nháy mắt căng thẳng, một cỗ cảm giác uy hiếp vô cùng mãnh liệt từ

xương cụt xông thẳng gáy, kích thích khiến lỗ chân lông toàn thân hãn co rút lại.

Gió đêm gào thét, từng tia hàn ý hòa lẫn với mùa đông lạnh lẽo, khiến mồ hôi lạnh trên người Bạch Kiêu chảy ra dần dần biến mất.

“Vị tiên sinh này, có lẽ ngươi đối với ta, có vài chỗ có thể có hiểu lầm. Ta chỉ là một người bình thường ẩn cư ở đây.”

Hắn hạ thấp giọng trả lời.

“Người bình thường?” Ngụy Hợp hít sâu một hơi, ngữ khí độc dần dần phiêu đảng ra rất nhỏ trong không khí.

“Người bình thường sẽ dùng hương độc vô sắc vô vị bực này? Sẽ có...” Hắn còn chưa nói hết lời.

Xuy!

Một đạo hàn quang hiện ra, đột ngột xuất hiện trước người hắn mấy tấc.

Nhưng hàn quang kia lẳng không lơ lửng, cứng ngắc bất động, tựa hồ bị một cỗ lực đạo vô hình gắt gao giữ lại, xiết chặt, không thể động đậy.

“Ngàn Phá Kích!” Bạch Giác mãnh liệt lui về phía sau nhảy dựng lên, hai tay trong chốc lát sáng lên mảng lớn bạch quang.

Đầu trục ba độc bên cạnh nhìn kỹ, mới phát hiện đó không phải là bạch quang, mà là lượng lớn ngân bạch phi tiêu phản quang.

Xuy xuy xuy xuy xuy!!!

Vô số mảnh lớn ám khí phi tiêu bắn ra như bão táp, hung hăng đánh lên người Ngụy Hợp.

Nhưng không thể làm gì, lực lượng những phi tiêu này đều quá yếu, toàn bộ khảm vào trên kinh lực hộ thân, nửa bước cũng không tiến được.

“Nếu như ngươi chỉ có loại tiêu chuẩn này...” Ngụy Hợp lộ vẻ thất vọng.

“Xuyên tim xuyên suốt!”

Đột nhiên quát khẽ một tiếng.

Một đạo hồng mang giống như lưu tinh đỏ sậm lóe lên trong bầu trời đêm, xuyên thấu qua mảng lớn ám khí như mưa, nhanh như chớp xé rách hết thủy, phóng tới cổ họng Ngụy Hợp.

Độ mạnh của hồng mang hoàn toàn không cùng cấp độ với ám khí còn lại, phẳng phát trong nháy mắt bộc phát ra tốc độ và lực lượng gấp mấy lần.

Ngay cả Ngụy Hợp cũng vội vàng không kịp chuẩn bị, rõ ràng không kịp phản ứng.

Cho đến khi đạo hồng mang kia đến trước mặt hắn, xé rách kinh lực hộ thân của hắn, hắn mới hoàn hồn.

Tay như thiểm điện duỗi ra, bóp một cái!

Băng!

“Liên tiếp!!”

Xuy!!

Đồng tử Ngụy Hợp co rút lại, còn chưa vươn cánh tay thứ hai, liền thấy đạo hồng mang thứ hai từ trong ám khí trong tay gã bắn ra.

Gần trong gang tấc, hắn căn bản tránh cũng không thể tránh được.

Trong hồng mang lại lần nữa bay ra hồng mang, cái này hoàn toàn vượt quá dự liệu của hắn.

Phốc!!

Ánh sáng trên người hồng mang dần dần ảm đạm.

Hết thủy đều yên tĩnh lại. Chỉ có tiếng gió trên vách núi dần dần gào thét.

Ngụy Hợp lẳng lẳng nhìn phi đao hình thoi màu đỏ đâm vào da hắn từng chút một.

“Có ý tứ.” Hấn ngẩng đầu, rớt cuộc trong mắt toát ra hứng thú nồng đậm.

“Chí cốt... Cốt kinh, không nghĩ tới nơi thâm sơn dã lĩnh này, lại còn ẩn tàng một vị cao thủ như ngươi.”

Hòa thượng Tam Độc nhiều lắm chỉ là võ sư đại thành, nhưng nghe nói cao thủ ám công rất yếu này, lại là một vị Võ Sư Đoán Cốt.

Điều này làm cho Ngụy Hợp rất là kinh ngạc.

Hấn nhẹ nhàng rút phi đao, liếm nhẹ độc trên mặt.

“Điều phối không tệ... Đáng tiếc... Vẫn hơi yếu một chút.”

Sau khi hoàn thành tu hành Bạch Ngọc Công và chính pháp quyết, tất cả độc vật có thể tìm được trên thị trường đều không có hiệu quả đối với hấn.

Chỉ có nồng độ cao hấn chưa bao giờ thấy qua nọc độc này, mới có thể sinh ra một chút hiệu quả.

Nhưng cho dù là loại nọc độc đó, cũng rất khó có thể hoàn toàn tạo thành trạng thái tiêu cực đối với Ngụy Hợp. Trừ phi là liều lượng cực lớn.

Mà liếm độc tố cũng là một loại phương thức hấn tu hành Chính pháp quyết. Tham phẩm độc tố càng nhiều, tu vi Chính Pháp Quyết bản thân hấn càng cao. Trong kinh lực mang theo độc tố cũng càng mạnh.

Không thể không nói, Cửu Ảnh và hấn hợp nhất với pháp quyết, không hề nghi ngờ là độc công đã khai sáng ra một loại công pháp cường hãn của tiên hà.

Loại công pháp này không tu luyện kinh lực, hoàn toàn thích hợp cho việc tu luyện sinh ra, thích hợp với người có khí huyết hùng hậu như Ngụy Hợp.

Hấn có Phá Cảnh châu, hoàn toàn có thể dùng thời gian ngắn hơn những người khác, nhanh chóng đột phá.

Sẽ không bởi vì tu thêm một môn độc công mà chậm tiến độ. Bởi vậy thời gian tiết kiệm vừa vặn dùng để tu hành chính pháp quyết.

Trên thực tế, chính pháp quyết cũng chỉ có Ngụy Hợp mới có thể tu, dám tu.

Coi như là chín người cùng là người sáng tạo, cũng chỉ có thể lực bất tòng tâm, không dám động thủ.

Bởi vì thời gian căn bản không đủ.

Người bình thường, ngay cả công pháp chủ tu của mình cũng chê thời gian không đủ, càng không nói đến kiêm tu.

“Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?” Lúc này trong lòng Bạch Đẩu đã biết bản thân không phải đối thủ của đối phương.

Toàn thân hấn căng cứng, tùy thời chuẩn bị xoay người bỏ chạy.

Vách núi này nhìn như tuyết lộ, nhưng hấn đã sớm ở trên vách đá, treo dây thừng trắng kiện, tùy thời có thể kéo rớt xuống.

Mặc dù vậy, trong lòng hấn vẫn bồn chồn, trước đó hấn toàn lực bộc phát liên tục, rõ ràng chỉ phá vỡ hộ thân kinh lực của đối phương, nhập vào thịt một chút.

Phải biết rằng, hấn từng dùng tuyệt kỹ này đánh lén giết chết một cao thủ thành danh cảnh giới luyện tạng!

Bây giờ... rõ ràng trước mặt người này lại không công mà lui, thậm chí ngay cả chất độc bôi lên mặt trên cũng vô dụng.

Điều này chẳng phải có nghĩa là người trước mặt này còn mạnh hơn luyện tạng!?

“Ngươi... rốt cuộc là có mục đích gì?”

Ngụy Hợp tiện tay ném phi đao trong tay đi, trên mặt lộ ra nụ cười.

“Nếu không có nguyên do, không ai nguyện ý trốn vào thâm sơn, hay là địa phương nguy hiểm như vậy.

Cho nên, nếu ngươi nguyện ý gia nhập môn phái của ta, ta có thể...”

“Không cần, mời về đi. Đã mời qua thế lực của ta không thiếu ngươi.” Bạch Xuy lập tức cự tuyệt. Cho dù ám khí hấn toàn lực xuất thủ không có hiệu quả, nhưng với tốc độ thân pháp

của hắn, tuyệt đối có thể trước khi đối phương trở mặt ra đã bỏ trốn.

Ngụy Hợp sửng sốt, lập tức thần sắc nhẹ nhõm xuống.

“Người đã không muốn.”

Hắn nở nụ cười.

“Vậy ta đành phải dùng sức mạnh.”

Còn chưa dứt lời, thân ảnh hắn đã lao ra nhanh như tia chớp, một chiêu chụp vào bạch đầu.

Tốc độ đầu trắng cũng cực nhanh, nhanh chóng né tránh về sau.

Hai người một trước một sau, một đuổi một trốn, rõ ràng tốc độ nửa cân tám lạng người, ai cũng không nhanh hơn ai.

“Phúc Vũ.” Ngụy Hợp khước miệng ngoắc một cái, đặc hiệu Phúc Vũ kinh cấp tốc mở ra.

Tốc độ của hắn chợt bạo tăng, lại lần nữa đưa tay chụp về phía bạch xoa.

Nhưng khiến hắn không tưởng tượng được chính là, thân sắc Bạch Đầu không thay đổi, thân hình rõ ràng uốn lượn vặn vẹo như rắn, tránh đi một trảo này của hắn. Đồng thời mạch máu toàn thân hắn dần dần hiện ra màu xanh, tốc độ tăng vọt một mảng lớn.

Hai người đều có chút ngoài ý muốn đối phương có thể gia tốc lần nữa.

Sau khi cùng nhau tăng tốc, lượng hai người gia tăng cũng có điểm bất đồng. Rất rõ ràng tốc độ Bạch Giác gia tăng càng nhiều. Nhìn chình thể, tốc độ của hắn trở nên nhanh hơn một chút.

Thân pháp hắn không ngừng lao về phía sau vách núi, nhưng mỗi lần đều bị Ngụy Hợp xuất thủ chặn lại.

Sau mấy lần, trong tay hắn lại lần nữa hiển hiện ra Tâm Liên Phi Dao.

Đúng lúc này, thân ảnh Ngụy Hạo vừa rồi còn ở trước mặt hẳn bỗng nhiên biến mất không thấy gì nữa.

“Hồn Quang!” Ngụy Hạo lần nữa tăng tốc, lấy độ bộc phát của hồ quang kinh tăng lên.

Phúc Vũ kinh cấp tốc, cùng hồ quang kinh cấp tốc, là hai loại hình bất đồng.

Phúc Vũ nặng nề kéo dài liên tục, diện tích không nhiều lắm.

Hồ quang cấp tốc bùng phát, tăng phúc rất lớn, nhưng ngắn ngủi.

Cho nên lần này hẳn đột nhiên bùng nổ, tốc độ ít nhất tăng lên một nửa, hầu như khiến cho Bạch Khúc không nhìn thấy bóng dáng.

Trong tích tắc, giữa hai người đồng thời nổ tung một tiếng kêu đau đớn.

Bành!!!

Một bóng người trùng trùng điệp điệp bị đánh ra, đánh tới căn nhà đá phía sau.

Nhưng không đợi hẳn va vào tường vậy, liền bị Ngụy Hạo lao ra phía sau, giữa không trung đẽ xuống, đập xuống.

Bành!!!

*

*

*

Mặt đất chấn động, lồm vào một cái hố to.

Tỷ thí miệng phun máu tươi, ngã vào trong đó, không thể động đây.

Cổ của gã bị tay phải Ngụy Hạo nắm chặt, chỉ cần nhẹ nhàng dùng sức bóp một cái, sinh mệnh tựa như nền tảng trong gió, theo gió dập tắt.

Hẳn một mực giấu kín át chủ bài, mới đột phá tu vi Đoán Cốt, phối hợp nắm đấm đánh ra cốt kinh, rõ ràng ở trước mặt đối

phương không sử dụng chút nào.

Mà hộ thân kinh lực càng không cần phải nói, tựa như giấy, bị đâm một cái là phá. “Đủ rồi sao?” Ngụy Hợp hỏi.

“Đủ rồi.” Bạch Giác thành thật gật đầu.

Nếu đánh không lại, không muốn chết cũng chỉ có thể cúi đầu.

“Vậy thì ăn cái này.” Ngụy Hợp ném ra một viên đan dược màu tím.

Đây là khóa độc hãn tự nghĩ ra.

Loại hệ thống Tỏa Độc này, có thể dung nhập các loại độc vật thiên biến vạn hóa trong đó, hình thành liên tiếp khóa.

Coi như cùng là Độc đạo đại sư, muốn giải khai Tỏa Độc, cũng phải sớm biết được mật khẩu trong đó.

Cũng phải sớm biết, khóa độc là loại độc nào, đã khóa vài loại độc.

Nếu không một khi thử giải độc, nếu không thể một mạch mà thành, sẽ như địa lôi dẫn tuyến, trong nháy mắt dẫn nổ toàn bộ độc tố, thân tử đạo tiêu.

Viên độc hoàn màu tím này, chính là Ngụy Hợp luyện chế ra trước thời hạn, dùng để lúc nào cũng có thể dùng.

Hôm nay quả nhiên đã có tác dụng.

Bạch xoa bất đắc dĩ, tiếp được tử hoàn, không chút do dự ăn vào.

Thành vua thua làm giặc, sinh tử đều ở trong tay người ta, còn có thể nói gì chứ.

“Giết!”

Cũng trong đêm.

Từng bóng người áo trắng xuất thủ như kiếm, lấy đâm làm chủ, vây quanh vài bóng người áo bào tro không ngừng vây công.

Người áo trắng có hơn hai mươi người, nhìn như người đông thể mạnh, nhưng căn bản không đủ mấy người áo bào tro kia

đánh.

Mỗi lần đan xen, đều sẽ có một người áo trắng ngã xuống đất không dậy nổi.

Trong ruộng đồng ngoài thành Phi Nghiệp buổi tối, mới vừa gặt lúa một bó rơm rạ buộc chặt, bị đánh nhau chém giết tác động đến, không ngừng bị đánh tan ngã xuống, khắp nơi đều là rơi lá tả.

Bị vây công rõ ràng là đám người Chu đại thiện nhân phái ra truy tung Thiết Lang.

Mà vây công bọn họ chính là đám Cổ Kiếm phái.

Cổ Kiếm phái Cao Tú huynh đệ, cũng ở trong đội ngũ vây công.

Trong tay hai người đeo bao tay kim loại màu trắng, mỗi một lần ra tay đều truyền ra tiếng xé gió chói tai hơn xa đám người còn lại.

Cổ Kiếm phái đặc thù dùng tay làm kiếm, lấy đấm làm chủ.

Chiêu thức của bọn họ rất ít, đều là một đòn không trúng, lại lấy thân pháp tránh đi, tu sức lực lại, lần thứ hai ám sát.

Phương thức chiêu số này có uy lực cực lớn, có thể phát huy được lực sát thương cao hơn tu vi của mình, nhưng chỉ cần né tránh được là có thể khá kiềm chế.

Cách đám Thiết Lang sử dụng là như vậy, vì vậy mới có thể ít người chiếm thượng phong.

“Mau giao đồ ra đây! Nếu không hôm nay các người đừng hòng sống sót rời khỏi nơi này!” Thiết Lang lạnh lùng nói.

Rõ ràng chỉ có bốn người, nhưng bốn người bọn họ đều là võ sư, căn bản không sợ những người xung quanh vây công hai người này.

Ở giữa sân, chỉ có hai huynh đệ Cao Lăng Cao Tú là hai vị võ sư, bọn họ có chỗ kiêng kỵ.

“Đi! Chỉ cần về trong môn phái, liền có thể yên ổn tất cả!” Cao Tú gầm nhẹ một tiếng nhắc nhở.

Cao Lăng cũng hiểu đạo lý này, xoay người bỏ chạy.

Chén minh tinh ở trên người hắn, hiện tại thừa dịp những người khác giúp đỡ đám người Thiết Lang, hắn chạy về môn phái ngay trong đêm đầu tiên, chỉ cần có nhiều cao thủ trong môn phái bảo vệ, nhất định có thể bảo vệ được an toàn của chén sùng Tinh.

Bọn họ vất vả lắm mới cướp được bảo bối từ trong tay lão bất tử kia, vì vậy giết lão bất tử kia, trả giá rất cao, kết quả bị đám tiện nhân Thiết Lang kia ngăn chặn.

Sau khi bọn ngựa bắt ve chim sẻ, chính là nói đám người này.

Đợi đợi đi, sau khi phá giải bí mật của ly cung tinh, đến lúc đó cổ kiếm phái hẳn chắc chắn sẽ dốc toàn bộ lực lượng, tiêu diệt hoàn toàn mấy con tiện nhân Thiết Lang!

Cao Lăng chạy như điên, bóng người nhanh chóng chìm vào bóng đêm.

Chỉ là mới biến mất không lâu, đột nhiên một tiếng kêu thê lương thảm thiết từ phương hướng hắn rời đi truyền ra.

Tiếng kêu thảm thiết đột nhiên dứt ra, im bất động lại.

Một đạo bào màu trắng chậm rãi in vào trong tầm mắt mọi người.

Đó là một nữ tử xinh đẹp đeo trường kiếm sau lưng, đầu đội đạo quan do bạch ngọc chế thành.

Hoặc có thể nói là nữ đạo nhân.

Thần sắc nàng lãnh đạm, đầu ngón tay còn chậm rãi nhỏ máu.

“Bạch Ngọc quan... là người Bạch Ngọc quan!”

Bốn người Thiết Lang nhìn theo hướng tiếng kêu thảm thiết truyền tới, lập tức phát hiện nữ đạo nhân.

“Bạch Ngọc quan, đeo kiếm lại không cần, chỉ là lấy tay đôi địch. Đây là tiêu chí Bạch Ngọc quan! Còn có tiêu ký cánh hoa hồng nhạt trên mặt... tuyệt đối là đám người điên kia!”

Thiết Lang sắc mặt nghiêm nghị, trong lòng đã có ý định rút lui.

Nếu như nói cổ kiếm phái là chó hoang, như vậy nữ đạo nhân bạch ngọc quan, chính là mãnh hổ chân chính.

Cả hai hoàn toàn không cùng một cấp độ.

Cho dù nghĩa phụ bọn hắn là Chu Đại Thiện Nhân, cũng không dám dễ dàng trêu chọc.

“Rút lui!” Thiết Lang lạnh lùng nói.

“Đại ca, chén Sùng Tinh!” Đồng bọn bên cạnh vội vàng nói.

Thiết Lang im lặng, nhìn quanh bốn phía.

“Chỉ có một mình nàng sao?” Trong lòng hắn hơi động.

Cao Lăng đã chết, đám người Cổ Kiếm Phái cũng nhao nhao dừng lại, ánh mắt nhìn về phía nữ đạo nhân Bạch Ngọc Quan, trong mắt mơ hồ có hung ý.

Quy củ nội bộ Cổ Kiếm Phái nghiêm ngặt, nếu bọn họ cứ như vậy trở về, sợ là sẽ bị phái trúng hình đường chặt lưỡi đứt chân, còn thảm hơn chết.

Cũng chính vì võ công của Cổ Kiếm Phái lấy gai làm chủ, đơn giản trực tiếp, cho nên bồi dưỡng cực nhanh.

Cho nên trong phái không thiếu nhân thủ, đặc biệt là bọn họ, máu hai thịt.

“Hắn chỉ có một người! Giết nàng!”

Không biết là ai là người đầu tiên rống to.

Đám người xông xáo.

Cao Tú lại nhin không được bị thông, huynh đệ bị giết, cảm xúc của hắn đã có chút sụp đổ.

“Giết!!”

Hắn bỗng nhiên hét lớn một tiếng, dẫn đầu phóng tới nữ đạo nhân.

Phốc phốc!

Trong phút chốc một điểm hàn quang hiện ra.

Thân thể hắn bổ nhào về phía nữ đạo nhân, chỗ trái tim ngực hiện ra một vết thương hình cánh hoa.

Vết thương xuyên qua trái tim, từ sau lưng lộ ra, đơn giản, trực tiếp, trí mạng.

Người chung quanh thậm chí ngay cả nàng ra tay thế nào cũng không thấy rõ.

“Phủ thành Bạch Ngọc Quan. Quả nhiên danh bất hư truyền...” Thiết Lang nheo mắt, ở đây chỉ có mình hắn là có tốc độ nhanh nhất, tu vi cao nhất, nên chỉ có mình hắn thấy rõ động tác xuất thủ của nữ đạo nhân kia.

Nữ đạo nhân kia đầu tiên là đưa tay điểm ra một chỉ, sau đó một tay trợ lực đẩy khuỷu tay phía sau.

Hai tay dùng sức, nháy mắt phá vỡ kinh lực hộ thân cao tú, phá vỡ da thịt xương cốt, xuyên qua trái tim, kết thúc chiến đấu.

Từ đầu tới cuối, Cao Tú thậm chí còn không thấy rõ bản thân chết như thế nào.

Tất cả là do tốc độ của đôi phương quá nhanh.

“Rút lui!” Thiết Lang không nói hai lời, dẫn người nhanh chóng lùi lại.

Việc này đã không phải chỉ một phần nhân số bọn họ có thể ứng phó được nữa, nhất định phải trở về xin trợ giúp.

Người của Cổ Kiếm Phái không có người dẫn đầu, lúc này cũng có chút luống cuống, từng người lặng lẽ lui lại, không dám tiến lên phía trước nữa.

Nữ đạo nhân cũng không bất ngờ, chỉ quay người trở lại trước thi thể Cao Lăng, lục lọi trên người lão, lấy ra một cái hộp nhỏ vải bố màu đen vô cùng tốt.

Lạch cạch mở hộp ra, bên trong đặt một cái chén ngọc tinh xảo màu xanh to cỡ con người.

Xung quanh chung quanh chén ngọc điêu khắc đại lượng văn tự, tựa hồ là văn tự tiên triều, tạo thành một thiên phú văn hoàn chỉnh.

Trên chén có từng con dị thú quần quanh điêu khắc hoa văn, trong đó rắn có rồng, trâu có dê.

“Quả nhiên, chén rượu ở ngay chỗ này, giết!” Ở một góc u tối phía sau, từng bóng người nhảy ra, hiện lên trận hình bốn phương, vây quanh nữ đạo nhân.

“Giết!!” Những người này thành linh đúng là từng tên tráng hán mặc đồ lao碌.

Sắc mặt nữ đạo nhân không thay đổi, chỉ đứng lên khép hộp lại.

“Chén sao sùng bái là giả.” Nàng bình tĩnh nói.

“Giả sao? Vậy thật sự ở đâu?” Trong bóng tối có một thanh âm bén nhọn hỏi.

“Không biết.” Nữ đạo nhân trả lời.

*

*

*

“Giết nàng! Trước tiên lấy được cái chén rồi nói, ai biết nàng nói thật hay giả!” Thanh âm bén nhọn nghiêm nghị nói.

Bóng người xung quanh lập tức đồng loạt xông lên.

Một lát sau.

Tuyết rơi càng lớn hơn, trong đất tuyết là một mảnh đỏ tươi, khắp nơi đều nằm từng bộ thi thể.

Phốc phốc.

Nữ đạo nhân chậm rãi rút tay khỏi ngực một lão nhân tóc trắng cuối cùng, vớt một dòng máu bên cạnh ra.

“Ta nói rồi, là giả.”

Nhìn thi thể lão nhân ngã xuống đất, nàng bình tĩnh nói.

Kế tiếp, nàng phải tra ra, chiếc ly này thật sự đang ở đâu. Trang gia kia đã bị người của Cổ Kiếm phái vây giết mà chết.

Mà nếu Cổ Kiếm phái lấy được cái chén, tuyệt đối sẽ không còn tới nơi này vây giết nghĩa tử nghĩa nữ của Chu đại thiện nhân.

Mà nếu như Chu Đại Thiện Nhân lấy được cái ly, cũng sẽ không giữ lại, nên là ngay lập tức liền xoay người rời đi.

Vì vậy, rất có thể chén này là do Trang gia điều dưỡng.

Ánh mắt nữ đạo nhân ngưng lại, biết nên điều tra theo phương hướng nào.

Trang gia khi còn sống ở Phi Nghiệp Thành này, đã tiếp xúc với người nào, đã đi qua nơi nào, những người này, những nơi này, tất nhiên chính là mấu chốt để giấu kín chén trà của ông ta.

Dù sao, nửa đường trước Phi Nghiệp Thành, hẳn cũng không có cơ hội tranh thủ thời gian, tiến hành đánh tráo.

Chỉ khi đến Phi Nghiệp thành, thời gian này mới có thể an ổn tìm thợ thủ công định vị, điều khắc tinh tế.

Sau khi xác định rõ phương hướng, nữ đạo nhân quay người đi về phía cửa thành Phi Nghiệp.

Tại Tàng Kiếm hạp.

Chim tuyết như vậy dưới sự dụ dỗ của môi, dễ dàng bị dẫn rời đi.

Nhân cơ hội này, đám người nhao nhao chạy vào hẻm núi, sau đó nhanh chóng tiến lên.

Trên đường, thú mồi bị ăn xong, có người lập tức ném con mồi thứ hai ra xa.

Lập tức từng đám đông tuyệt Như Điều nhao nhao bị dẫn qua.

Một đoàn xe tiếp tục đi tới phía trước, bình an đi qua Tầng Kiếm hạp.

Lướt qua khe núi, lại tiến về phía trước một đoạn, đám người Phương Chính mới thoáng buông lỏng, nghỉ ngơi một lát.

Đám người Ngụy Hợp tính toán cùng đoàn xe đi theo một ngã.

“Tiểu Xuân Tử, thật sự không có ý định đi cùng chúng ta sao?” Vạn Thanh nhìn Phương Vĩnh Xuân đưa tiền đối diện, mỉm cười nói.

Nàng và Ngụy Hợp đều rất thông minh yêu thích tiểu cô nương đáng yêu này, sau khi kiểm tra căn cốt, phát hiện trong đó rõ ràng là có, cho nên nàng dự định thu làm đệ tử.

Đáng tiếc...

“Cảm ơn Thanh tử, ta vẫn quyết định đi cùng bọn nghĩa phụ. Không muốn tách ra với bọn họ.” Tiểu cô nương rất nghiêm túc cúi đầu nói lời cảm ơn. Nàng ta xem ra, học võ gì đó, chỉ cần đi chung quanh tiêu tiền bán nhập quyền viện là được.

“Thật sự là đáng tiếc...” Vạn Thanh Thanh thở dài.

Ngụy Hợp ở một bên mỉm cười nói.

“Nếu thật sự ưa thích, liền cho nàng lưu niệm đi.”

“Như vậy cũng được.” Vạn Thanh Thanh lấy từ trong tay áo ra một tín vật của Vạn Độc Môn, nhẹ nhàng giơ lên, vừa vặn đem nó ném tới trước người Phương Vĩnh Xuân, cắm xuống đất.

“Đây là tín vật tư nhân của ta, nếu sau này người muốn đến tìm ta, có thể dựa vào vật này đến trấn Tuyên Cảnh Tùng ở Thái Châu, nơi đó có tửu lâu Vạn gia, người đi đưa ra vật này là được.” Vạn Thanh dặn dò.

“Đa tạ Thanh Thanh tử.” Phương Vĩnh Xuân lập tức vui vẻ, biết đây là cơ duyên, tranh thủ thời gian nhặt lên cất kỹ.

Tuyết rơi tán loạn, tuyết tích tụ trên mặt đất ngày càng dày.

Đội xe hai bên rút cuộc triệt để tách ra, chia làm hai ngã rẽ về hai con đường khác nhau phía trước.

Ngụy Hợp bên này chỉ có sáu người một báo một ngựa.

Con báo hình tam giác kia kéo một hồi xe, lại bị đổi thành ngựa ban đầu.

Tất cả đều bởi vì con báo này kéo hơi lay động, độc đánh rất nhiều lần cũng vô dụng, từ đầu đến cuối không vững như ngựa ban đầu.

Ngụy Hợp lại đổi sang ngựa ban đầu.

Cứ như vậy, hòa thượng tam độc bị đánh văng đi, cùng báo tam giác của hắn báo chịu trách nhiệm cảnh giới săn bắn và công việc vặt.

Nhiệm vụ đánh xe liền rơi xuống trên người Bạch Ngạn vừa mới thu phục.

Một vị võ sư Đoán Cốt Cốt lấy ra đánh xe, cũng chính là Ngụy Hợp mới có thể xa xỉ như thế.

Bất quá thực lực bản thân hắn vượt xa Đoán Cốt, cũng không để ý lắm.

Lướt qua Tầng Kiếm hạp, phía trước là một biển cây.

Cũng là mảnh Thụ Hải ở biên cảnh Ngụy Hợp ly khai Vân Châu lúc trước.

Hắn ngồi xếp bằng trong xe tu hành, vừa liếc mắt từ cửa sổ xe nhìn ra ngoài, thưởng thức cảnh sắc.

“Đây chính là Vân Châu sao?” Vạn Thanh Thanh ở bên cạnh tựa sát vào hắn, nhẹ giọng hỏi.

Nàng chưa bao giờ tới Vân Châu.

“Đi qua vùng biển cây này mới là cảnh giới Vân Châu. Khi đó, ta mới rời khỏi nơi đây, bên cạnh chỉ có Nhị tử, cùng mấy sư huynh đệ về Sơn Quyền viện...” Ngụy Hợp nhớ lại nói.

“Khi đó ngươi mới có ba giọt máu? Như vậy người ít như vậy, lần đầu tiên rời quê hương, sẽ xuyên qua thụ hải xa như vậy,

còn phải đối mặt với nhiều dị thú nguy hiểm như vậy.” Vạn Thanh Thanh thở dài: “Sợ là rất vất vả?”

“Đúng là rất vất vả.” Ngụy Hợp gật đầu: “Nhưng đều là chuyện đã qua.”

Lần này hắn trở về, một mặt là đón Nhị tử Ngụy Oánh về, một mặt khác coi như là tái du chốn cũ, muốn điều tra rõ tung tích của phụ mẫu đại tỷ.

Sống phải thấy người, chết muốn thấy xác.

Mà nếu thật sự chết đi, làm sao chết, ai giết? Ai hại?

Không tránh khỏi phải thanh lý một nhóm người.

Còn có năm đó, còn làm hại trở về Sơn Quyền viện sụp đổ, thất gia mình Trịnh sư trọng thương mà chết...

Hồng gia bảo, Võ Sư Minh, Hương thỉnh giáo, Thiếu Dương Môn, còn có sư huynh đệ, Quan Khuyết, Trình Thiếu Cửu, Giang Nghiêm, Khương Tô.

Từng bức ký ức trôi qua, từng hình người không ngừng thoáng hiện trước mắt hắn.

“Khi đó, ta còn nhớ rõ, ôn dịch trong thành lan tràn, Nhị tử trong lòng vừa lương thiện, liền mở cửa hàng bán bánh bao, lấy lương khô làm bánh bao, bán rẻ cho người nghèo trong thành, để bọn họ dùng những thứ khác để đổi.”

Ngụy Hợp cười nói.

“Bây giờ nghĩ lại, cũng là ngu ngốc, lúc trước không bị một đám người xông lên cướp hàng, không bị nhiễm bệnh, cũng coi là may mắn.”

“Tỷ tử còn có loại chuyện này?” Ở một bên Vạn Thanh Thanh hơi kinh ngạc cười nói.

“Ừm, khi đó nơi ở của chúng ta, lại ẩm ướt, lại âm lạnh, góc tường toàn là đốm đen, buổi tối sẽ có chuột chạy tới chạy lui. Khi đó chuột cũng đói lắm, không cẩn thận sẽ đến hung hăng cắn chân người một cái, sau đó sẽ bị bệnh.

Mà trong thành người chết đói thì nhiều lắm. Dược thảo căn bản cung không đủ cầu... Một khi bị chuột cắn, có khả năng sẽ không bao lâu nữa chết mất. Cho nên phải vạn phần cẩn thận.” Ngụy Hợp nhớ lại.

“Thật khổ...” Vạn Thanh Thanh chưa từng nghe qua tao ngộ bực này, lập tức nhẹ nhàng đưa tay nắm lấy tay Ngụy Hợp.

“Cái này còn chưa tính, tối tối đen, nhất định phải đóng cửa kịp thời, nếu không đội ngũ du hành hương thỉnh giáo phát hiện người tỉnh, sẽ cường hành kéo người từ nhà ra truyền giáo. Cho người tài sản, gia nhập đội ngũ. Nếu người không đồng ý, vậy sẽ cửa nát nhà tan.” Ngụy Hợp Đạo: “Khi đó mỗi đêm, ta đều có thể nghe được bên ngoài truyền giáo từng đợt từng đợt.”

Vạn Thanh Thanh nghe vậy cũng lú lờ. Nàng ở trong Thiên Ân Môn lớn lên, chưa bao giờ trải qua loại sinh hoạt gian khổ nguy hiểm như vậy. Chỉ nghe thôi cũng cảm thấy khó khăn.

“Trở về dẫn người đi xem nơi ta từng ở, còn có nơi ta bắt đầu tập võ nhất... sau đó chúng ta lại đi tế bái một chút Khải Mông ân sư của ta.” Ngụy Hợp trầm giọng nói.

“Không có Trịnh sư, cũng không có ta bây giờ.”

“Ừm!” Vạn Thanh Thanh nghiêm túc gật đầu, nàng cũng rất muốn nhìn một chút, phu quân của mình dưới hoàn cảnh như thế nào mà trưởng thành.

Thành Phi Nghiệp, trung tâm nội thành, phủ thủ thành.

Bốp!

Một đạo bạch ảnh bỗng nhiên xẹt qua mảng lớn khu vực phòng thủ, bước vào phòng vệ phủ thủ thành, như vào chỗ không người.

“Kẻ nào! Dám can đảm xông vào phủ thành chủ!”

Tùng bóng người cao thủ cung phụng phóng lên trời, mượn lực đập lên nóc nhà, nhào về phía người tới.

Cao thủ cung phụng đường, lưới thu hút sáu thành cao thủ dân gian xung quanh. Có thể nói là quần anh tụ tập toàn bộ võ giả tinh hoa khu vực Phi Nghiệp thành.

Trong đó cung phụng yếu nhất, cũng là võ sư nhập kinh.

Lúc này từng võ sư từ bốn phương tám hướng đồng loạt ra tay.

Bình khí quyền cước ùn ùn kéo tới, từ các góc độ dồn dập đánh về phía bóng người áo trắng. Trong nháy mắt chỉ ít có hơn tám cỗ kinh lực võ sư, đồng thời đánh về phía bóng người màu trắng.

Cho dù là Đoán Cốt Võ Sư, dưới khốn cảnh bực này cũng khó thoát khỏi vây giết. Dù sao bản thân Đoán Cốt Võ Sư tuy có cốt kinh mạnh, nhưng cũng không thể bảo vệ toàn thân.

Kinh lực hộ thân toàn thân, phần lớn vẫn là tiêu chuẩn nhập kinh võ sư.

Chỉ khi cốt kinh du động đến vị trí nào, vị trí kia mới có thể so với võ sư bình thường.

Thế nhưng khốn cục thế này, trước mặt bóng người áo bào trắng, lại phảng phất như không tồn tại vậy.

Nàng xoay người một cái, chính diện gia tốc, trong phút chốc giao tiếp cùng võ sư đi đầu tiên.

Bành một cái.

Bóng người không lùi mà tiến tới, mượn lực phản tác dụng đối chưởng với võ sư kia, nhảy lên cao cao, tung người nhảy lên, phốc một cái vọt vào Hồng Nhạn Tháp cao nhất trong phủ giữ thành.

Hồng Nhạn Tháp, chính là tòa tháp cao có tính tiêu chí khi hồng đạo nguyên nhập vào thành chủ phi nghiệp, một lần nữa được xây dựng ở sau ngọn lửa lớn.

Toàn tháp tổng cộng có chín tầng, mơ hồ đại biểu đã vọng ở chỗ sâu nhất trong lòng hấn. Mà cái tên Hồng Nhạn tháp này cũng ẩn hàm ý bên trong.

Lúc này ở tầng thứ tám của Hồng Nhã Tháp, Hồng Đạo Nguyên mặc cẩm bào màu đen, hai tay chấp sau lưng, lẳng lẳng nhìn chăm chú bóng người áo trắng đang lao về phía hấn.

Bên cạnh hấn không có một bóng người, chỉ có một cây thiết thương nặng nề trong tay.

Cơ bắp trên thân y cường tráng hình dáng, làm cẩm bào màu đen cũng căng phồng lên.

“Đường đường Bách Quan bạch ngọc, chỉ có thể trong đêm đánh lén, không đi cửa chính sao?” Hồng Đạo Nguyên cao giọng nói.

Vèo!

Nữ đạo nhân bạch ngọc quan mặc một thân áo bào trắng tung bay, nhẹ nhàng từ cửa sổ bên cạnh nhảy vào, rơi xuống trước người Hồng Đạo Nguyên mấy mét.

Nàng có chút nghi hoặc, ngay từ đầu trở ngại coi như lớn, nhưng nửa đường sau lại triệt để buông lỏng, hiển nhiên người này hạ lệnh buông ra vây công.

Trong cung phụng trong cung điện này còn có mấy cao thủ, nếu tất cả đều đồng loạt ra tay, nàng tránh không được phải tổn chút công sức.

Bất quá nếu như đã đến, cũng không cần suy nghĩ nhiều.

“Người chính là thành chủ Phi Nghiệp thành Hồng Đạo Nguyên?” Nữ đạo nhân lạnh giọng nhìn về phía đối phương.

Nam tử trước mắt khuôn mặt trẻ tuổi, cao hai mét ra đầu, cơ bắp trên người cường tráng, mơ hồ tản mát ra khí thế nghiêm nghị.

Rõ ràng cảm giác không được rớt cuộc nó có bao nhiêu thực lực, nhưng lại làm cho người ta không tự chủ được mà không dám khinh động.

“Ta chính là Hồng Đạo Nguyên. Các hạ đêm khuya tới chơi, nếu đường đường chính chính vào cửa, bản quan nhất định phải mở cửa đón khách. Nhưng phương thức vào cửa này, người không cảm thấy có chút thất lễ sao?” Thần thái Hồng Đạo Nguyên thoải mái thông dong, phảng phất như tất cả đều nằm trong lòng bàn tay.

“Nếu đã biết ta là bách quan bạch ngọc quan, Hồng đại nhân chắc hẳn biết mục đích chuyến này là gì?” Bách Quan nữ đạo nhân trầm giọng nói.

Tương truyền Hồng Đạo Nguyên Thiên kỳ tài ngút trời, sau lưng còn có sư tôn thần bí, vì hấn mà ủng hộ đại cục, nếu không cần thiết, nàng cũng không muốn triệt để xé rách da mặt với hấn.

“Là vì chén minh tinh?” Hồng Đạo Nguyên tự nhiên sớm đã nghe thấy.

“Người ta hợp tác, sau khi tới tay ta sẽ chia người ba phần!” Bách Quan quyết đoán nói.

*

*

*

“Thiếu rồi.”

“Đừng quá tham lam. Cho dù lấy được cái ly, cởi bỏ đáp án dưới đáy, tìm được bảo khố, còn phải giải trừ lượng lớn cơ quan.”

“Ta chỉ cần hai thành.” Hồng Đạo Nguyên mỉm cười nói: “Một phần mười còn lại, ta muốn các người hỗ trợ từ phủ thành đổi lấy đủ hỏa khí.”

“Hỏa khí... Giao dịch!” Điềm này, bách quan vẫn có thể tự mình gõ ván, lúc này mới định ra.

“Rất tốt, như vậy tiếp theo, ta sẽ phái người thanh tra, tất cả những người từng tiếp xúc với Trang lão nhân trong khoảng thời gian này. Từng cái kiểm tra, từng cái sàng lọc tỉ mỉ.”
Hồng Đạo Nguyên mỉm cười nói.

Đứng sau lưng y, cũng không chỉ có Hồng gia, còn có Thiếu Dương môn, Thanh Đô phái, Sơn Xuyên bang.

Nếu không có lực lượng bốn phía hội tụ lại, thì cao thủ trong cung phụng đường từ đâu đến nhiều như vậy.

Còn có thể cuối cùng đuổi người lấy hương ra ngoài.

Thùng xe lại vững vàng chạy về phía trước.

Đường đi trong biển cây không dễ đi, rất nhiều nơi không phải có cạm bẫy, mà là rễ cây nhô ra khỏi mặt đất, còn có cả tảng đá độc, cây cối quá mức dày đặc.

Cũng may phía trước có hòa thượng tam độc và Báo tam giác mở đường.

Ngược lại một đường tương đối thuận khéo.

Gặp phải hòn đá hố bẫy cái gì, hòa thượng liền quay đầu dùng tay nâng thùng xe lên, cùng với trận đấu trắng kia gánh chịu.

Ngụy Hợp ở trong buồng xe, nhìn Vạn Thanh Thanh đã ngủ, tiếp tục nhắm mắt đắm chìm trong tu hành.

Tơ tằm đã cứng hóa một phần ba lục phủ ngũ tạng.

Tiến độ này khá vui mừng, đoán chừng không tới một năm sẽ có thể thuận lợi bước vào luyện tạng.

Dù sao hẳn không có bình cảnh, chỉ cần tiến độ viên mãn là có thể dùng Phá Cảnh châu mạnh mẽ đột phá.

Luyện Tầm Ti kinh một lát, để nội tạng được nghỉ ngơi một chút, Ngụy Hợp lại lần nữa bắt đầu tu hành Kim Dưỡng Ngũ Hành công.

Môn võ công này có thể tu luyện tới rèn cốt cao nhất, lại thêm bản thân là cước công, quyết định tốc độ bản thân có hạn mức

cao nhất, cho nên đáng tu hành.

Bây giờ một thân võ học của hắn, thống nhất sắp xếp lại thành ba khối.

Khối thứ nhất: lấy Phúc Vũ kinh làm chủ, Cửu Phật Chân Công. Bây giờ toàn bộ chân công đều đã vào, Phúc Vũ Kinh cũng có thể chính thức đổi tên thành Phúc Hải Kinh.

Phúc Hải Kinh chính là gốc rễ của tất cả tu vi, cũng là nhờ vào đó mà bước vào trung tâm của luyện tạng.

Phúc Hải Kinh được gọi là toàn bộ kinh lực của Cửu Môn chân công, cho nên ý nghĩa lấy biển lấp biển.

Khối thứ hai, chính là kiêm tu võ học Phúc Hải kinh, gọi là Vân Hải pháp điển.

Trong đó bao gồm cả hai môn võ học Kim Duyệt Ngũ Hành Công cùng Thiết Lĩnh Y và các bí kỹ khác. Đây là vì cường hóa Phúc Hải Kinh, bù đắp khuyết điểm và kiêm tu võ học của nó.

Khối thứ ba, là phụ trợ, gọi chung là pháp quyết Kinh Hồng Chính, trong đó có Kinh Hồng quyết tăng cường khí huyết, tăng lên độc tính kháng tính, tăng cường uy lực chính pháp quyết, còn có Thu Lộ Quyết mô phỏng luyện công, điều hòa Ngũ Linh Dẫn Tức Thuật chuyên dùng để che giấu công lực, tán công dùng Hóa Vân Yên các loại.

Một khối này bao hàm rất nhiều tạp học, là tinh hoa Ngụy Hợp một thân sở học.

“Phân loại ba khối, kỳ thật còn có chút lộn xộn, cường hóa cùng phụ trợ hắn là có thể hợp thành một khối. Cường hóa cũng là một loại phụ trợ.”

Ngụy Hợp trong lòng suy tư.

Hắn trầm ngâm một lát.

” Dứt khoát đem hai khối này cùng thống nhất chung một chỗ, gọi là vân hải điển pháp tốt.”

“Sau này chủ yếu là tìm kiếm các loại công pháp, cường hóa các bộ phận công năng trong vân hải pháp điển là được rồi.”

Trong lòng Ngụy Hợp không ngừng suy tư.

Hệ thống võ học càng ngày càng phức tạp sẽ chia ra ưu thế lớn nhất của hấn đối với Phá Cảnh Châu, cho nên hấn cần phân rõ chủ thứ, thanh lý tu bổ cảnh lá một chút.

Nếu như có thể, tốt nhất có thể sáng chế ra một môn chân công toàn diện có thể thống nhất tất cả công năng.

Đáng tiếc, hôm nay diễm tích lũy của hấn còn chưa đủ.

“Phúc Hải kinh, Vân Hải pháp điển, đó là hạch tâm. Chủ tu trước, hậu giả tăng cường cường hóa, cường hóa phương diện, bao gồm: Tốc độ thân pháp, thể chất khí huyết, độc kháng độc công, còn có các loại tạp học.”

Ngụy Hợp vận dụng toàn bộ tư duy người hiện đại của kiếp trước, đánh giá kỹ lưỡng những cường hóa này.

“Lấy các phương diện cơ sở của võ sư bình thường làm tiêu chuẩn trung bình, như vậy ta hoàn toàn có thể cường hóa tất cả công pháp của ta, số lượng hóa thành số liệu từng cái, dùng cái này tiện thể cân nhắc và cân nhắc các loại công pháp.”

Ngụy Hợp trong lòng suy tư, càng nghĩ càng cảm thấy đây là một biện pháp tốt.

Bây giờ hấn lấy Phúc Hải kinh làm chủ, còn lại cường hóa một đống, nhưng tên công pháp quá nhiều, hiệu quả cũng hỗn tạp, căn bản không thuận tiện sử dụng.

*

*

*

Điều này rất bất lợi với thực chiến, có đôi khi lỡ như xuất hiện khó khăn lựa chọn, chỉ cần do dự trong nháy mắt sẽ khiến chiến cơ bị chậm trễ.

Cho nên có hiệu quả phân loại đặc biệt, tổ hợp, đánh đổi công pháp, lại càng có lợi cho con đường võ đạo sau này của hấn.

“Luyện hóa võ công, sau này hoàn toàn có thể quên tên, trực tiếp tăng cường tốc độ đánh dấu lên mấy cấp.

Lấy con số các phương diện võ sư làm cơ sở, như vậy dựa vào đó để phán đoán cấp bậc, như vậy có thể biết rõ mình bị vây ở cấp độ nào.”

Bất kể là hệ thống hay hệ thống nào, càng về sau, tất nhiên sẽ đi đến hệ thống thống nhất thuộc về riêng mình.

Chính mình kiến lập một hệ thống, dung nhập hết thầy ngoại vật vào trong đó, nạp cho mình sử dụng, đây là quá trình phát triển tất nhiên.

Leng keng leng keng.

Đột nhiên ngoài xe truyền đến một trận tiếng va chạm nhỏ, xe chậm rãi ngừng lại.

“Chuyện gì xảy ra?” Suy nghĩ Ngụy Hợp bị cắt ngang, có chút không vui lên tiếng hỏi.

“Bẩm môn chủ, phía trước có hai nhóm người đang chém giết nhau. Tựa hồ là hai trận doanh khác nhau của một thế lực.”

Hòa thượng Tam Độc thành thật hồi báo.

“Bảo bọn họ chờ lát nữa sẽ đánh, để chúng ta đi qua rồi hãy nói.” Ngụy Hợp tùy ý nói.

“Vâng.”

Tam Độc hòa thượng lên tiếng, ngẩng đầu nhìn tới phía trước.

P phía trước là một mảnh đất trống cát đá bên dòng suối, hơn hai mươi người đang chém giết nhau thảm liệt.

Trong đó phần lớn chỉ là rác rưởi mà đến cả võ sư cũng không đến.

Xem đám hòa thượng Tam độc này trước khi tiếp viện đã ngoại thấy qua kiến thức, thì toàn bộ đám người này đều là rác rưởi.

Cho dù hai bên có hai võ sư tọa trấn, nhưng cũng là một tiểu võ sư yếu ớt, kinh lực nhỏ yếu, chiêu số cũng đơn giản dễ hiểu, sơ hở một động, không có uy hiếp.

“Đúng rồi, từ giờ trở đi, võ sư cấp bậc đều bị ta bắt tới. Ta tự mình xử lý.”

Ngụy Hợp lại bổ sung thêm một câu.

Lần này trở lại phi nghệ, hắn đoán chừng mình rất có thể sẽ phát sinh mâu thuẫn với các thế lực từng có thù hận với Trịnh sư năm đó.

Vì vậy có chuẩn bị thêm nhân thủ, có chuẩn bị trước khỏi hoạ.

“Vâng!” Hòa thượng Tam Độc lập tức cao hứng hẳn lên, có chút hả hê nhìn về phía hai võ sư đang chém giết nhau cách đó không xa.

Chính hắn xui xẻo, nhìn thấy người khác đi theo không may, tâm tình cũng sẽ tốt hơn không ít.

Càng có nhiều người xui xẻo, tâm tình hắn lại càng thoải mái, càng cao hứng.

Vì đại biểu cho hắn không phải phé vật mà là môn chủ quá cường đại.

Không tin người nhìn những người khác, ngay cả võ sư rèn xương Bạch Giác cũng bị bắt tót làm thủ hạ, một võ sư bình thường như hắn lại có biện pháp gì?

Vì vậy đây không phải lỗi của hắn, không phải hắn vô năng, mà là không thể kháng cự.

Trong tuyết, Ngụy Xuân ngồi xổm trong góc, dùng nước tuyết vừa hòa tan rửa bát đĩa.

Mẫu thân Lý Thúy trong phòng đang nói chuyện cùng phụ thân Ngụy Đường, cũng không biết là nội dung gì.

Hiện tại Ngụy Xuân cũng không quan tâm nội dung gì, nàng có chút tâm thần không yên.

Ban ngày lúc ra ngoài làm việc, nàng thấy có người, có quan phủ, ở phá trạch viện bên cạnh một tiệm chơi nghe ngóng tin tức.

Dường như bọn hắn đang tìm người nào đó.

Không chỉ như vậy, trên đường về nhà nàng còn nhìn thấy có nhân sĩ của các bang phái đang cầm chân dung người cầm bức hoạ, hỏi xem người qua đường có gặp qua người trên đó hay

không. Nếu là gặp qua hạ lạc, liền có thể nhận lấy một cái kim
đậu tiền thưởng.

Điều này càng khiến Ngụy Xuân bất an trong lòng.

*

*

*

Lúc trước Ngụy Xuân đi ngang qua, nhìn thoáng qua khuôn mặt trên bức họa chân dung người kia, thành linh chính là bức họa sư phụ Trang gia.

“Có người đang tìm sư phụ, hơn nữa còn hợp tác cùng người của quan phủ đi tìm nữa!”

Nàng nhận thức được tất cả những điều này.

Trong lòng nàng lo lắng mình sẽ bị tìm được, nhưng lại không ngừng an ủi bản thân, chén Sùng Tinh bị chôn ở nơi xa, không ai có thể phát hiện được, chỉ cần nàng ổn định lại, tất cả sẽ không có chuyện gì.

“Có người ở đây sao? Mở cửa!”

Đột nhiên ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa đông đục.

“Ai vậy?” Ngụy Xuân vội vàng lên tiếng hỏi.

Chỉ là nàng mới đứng dậy, trong lòng xiết chặt, cảm giác tiếng người ngoài cửa, rất giống những thanh âm quan sai nàng gặp trên đường lúc trước.

“Quan sai! Mở cửa.” Người ngoài cửa quả nhiên là quan phủ.

Ngụy Xuân trong lòng có chút hoảng hốt, nhưng vẫn cố trấn định, đi qua đứng ở cửa, hít sâu một hơi.

Sau lưng nàng, Ngụy Đường và Lý Thúy cũng đi ra, có chút khiếp đảm và cẩn thận nhìn ra cửa. Hai người không tự chủ được mà nắm chặt bàn tay lại.

Ngụy Xuân thấy một màn này, trong lòng hung hăng giật mình, càng thêm trấn định.

Nàng biết rõ, tuyệt đối không được lộ tẩy, nếu không khẳng định xảy ra chuyện sẽ liên lụy đến cha mẹ mình.

Cột kẹt..t..tttt một tiếng mở cửa.

Ngoài cửa có một nam tử đeo đao mang khoai phục đồ đen đang đứng.

“Đã gặp người này chưa?” Tay nam tử run lên, mở ra một bức tranh, bên trên rõ ràng là trang gia lúc trước đã rời đi.

Ngụy Xuân ngăn chặn tâm tình trong lòng, nhìn kỹ bức họa một chút.

“Chưa từng thấy qua, sai gia, người này phạm vào chuyện gì à?” Nàng lắc đầu nói.

“Không nên hỏi thì đừng hỏi!” Quan sai không kiên nhẫn, giật mình một câu, xoay người rời đi.

Đại Lãnh Thiên được thúc giục khắp nơi là một gia đình, đã là công tác vượt mức, khó trách tâm tình của hắn không tốt.

Nhìn quan sai lại gõ cửa nhà tiếp theo, Ngụy Xuân trong lòng một tảng đá lớn nặng nề rơi xuống, an tâm hơn rất nhiều.

“Xuân Nhi, là chuyện gì?” Ngụy Đường đi tới nhỏ giọng hỏi.

“Không có việc gì cha, là có người đến hỏi đào tẩu.” Ngụy Xuân trả lời, trở tay đóng cửa lại.

Thành Phi Nghiệp bắt đầu kiểm tra khó hiểu, chỉ vì muốn tra ra một lão nhân thần bí tên là Trang gia, tất cả hành tung khi còn sống.

Vì thế, quan phủ còn treo thưởng không ít tiền bạc.

Nhưng đáng tiếc, trong nháy mắt hơn nửa tháng trôi qua, tìm được không ít manh mối, quỹ tích hoạt động lúc còn sống của Trang gia, cũng tra ra được.

Những nơi mà hắn đã đi qua cũng tìm được, nhưng lại không tìm được tung tích của cái chén.

Chén sao trời giả kia đã bị Bách Quan đạo nhân triệt để hủy diệt.

Rào rào!

Chén rượu bị hung hăng đập nát, rơi trên mặt đất văng ra mảnh lớn mảnh vỡ sứ khí.

Trong cung phụng ở thành Phi Nghiệp.

Hồng y cung phụng Bạch Hoành Hoành trợn mắt nhìn chăm chăm Bách Quan đạo nhân.

“Bách quan! Ngươi điều tra người đi, tìm tới hậu viện Bạch gia ta là có ý gì hả! Sao hả? Ngươi cho rằng Bạch gia ta ẩn giấu đào phạm? Chứng cứ chứa tội danh không được sao!”

Bạch Hoành hùng hậu vốn là cao thủ Thanh Đô phái, về sau Hồng gia bảo vào thành chủ Phi Nghiệp thành.

Toàn bộ Thanh Đô phái chiến đấu thất bại, liền triệt để sáp nhập vào Hồng gia, hiện tại cung phụng trong cung điện cũng có không ít người là người của Thanh Đô phái.

Bạch Hoành hùng hậu không phải là người mạnh nhất, phân lượng vẫn hết sức quan trọng.

Bởi vì hắn nói ra lời này, đại biểu không phải là chính hắn, mà là đại bộ phận cung phụng của toàn bộ cung phụng cung phụng.

Bách Quan đạo nhân lẳng lặng ngồi ở một bên, sắc mặt bình tĩnh.

“Ngươi có ý kiến gì?”

“Ta...”

Xuy, một đoạn mũi kiếm bỗng đâm vào lòng bàn tay phải của hắn, huyết hoa vẩy ra.

A!

Bạch Hoành kêu thảm một tiếng, một thân võ nghệ còn chưa kịp động thủ đã bị một kiếm này đâm bị thương.

Mũi kiếm lại bị rút ra, máu tươi chảy ra.

“Ngươi quá ôn rồi.”

Leng keng leng keng.

Mũi kiếm một lần nữa trở vào vỏ, bách quan phảng phất chưa từng rời khỏi tay, đứng ở một bên nhắm mắt dưỡng thần.

“Báo!”

Ngay lúc Bạch Hoành Hậu không dám lên tiếng, đang bụm lấy bàn tay nghiền răng nghiền lợi.

Một gã quan sai vọt vào.

“Báo! Có người vạch bảng treo thưởng ra, nói là nhìn thấy có người tiếp xúc với trang gia kia!”

“Ai!” Bách Quan đột nhiên đứng bật dậy, ánh mắt sáng ngời.

“Là một bên đường ăn mày. Hắn nói cứ cách một đoạn thời gian, sẽ nhìn thấy một nữ tử khôi ngô, không ngừng ra vào tòa trạch viện rách nát kia.” Tên sai vọt nhanh chóng trả lời.

“Gọi người tới đây!” Bạch Hoành Hậu ở bên cạnh tranh thủ thời gian lên tiếng, y đã không thể chờ đợi được nữa mà muốn đem nữ ma đầu Bách Quan này đuổi đi sớm một chút.

Đánh cũng đánh không lại, hậu đài cũng không đánh lại.

Làm xong sớm một chút, để nàng rút sớm một chút!

“Vâng!”

Không bao lâu, mấy cung phụng của cung phụng đường cũng nghe tin chạy tới, nhìn thấy bàn tay dầy như giọt máu của Bạch Hoành, mấy người đều kinh ngạc. Bất quá trăm quan ở một bên, cũng không tiện hỏi nhiều.

Cô gái mũ bách quan này, chính là hung nhân không hơn không kém.

Vừa mới tiến vào cung phụng đường, nửa tháng thời gian liền đã thương tổn tới thiểu mười mấy người.

Mỗi lần đều là khắc địch một chiêu, thực lực sâu không lường được.

Vì vậy không ai muốn trêu chọc.

Chỉ có Bạch Hoành Hậu, được Hồng Đạo Nguyên an bài, cho nên không thể không đích thân chiêu đãi người này, ở lại tổng đường.

Rất nhanh, một tên ăn mày toàn thân hôi thối, không biết đã trải qua bao nhiêu ngày chưa tắm rửa, bị người ta kéo lê một đường đi tới trước đường quỳ xuống.

“Người nói người thấy có người không ngừng ra vào tòa trạch viện kia?” Bách Quan gấp giọng dò hỏi.

“Đúng vậy, đúng là ta gặp được một người. Nhưng mà, các người nói trả tiền, có còn giữ lời hay không!?” Tên ăn mày không sợ chết ngẩng đầu lớn tiếng nói.

Vì kiếm tiền, hắn xem như liều mạng. Dù sao nhìn mình sắp không sống nổi nữa, chi bằng liều mạng một lần cuối cùng.

“Đương nhiên.” Bách Quan tiện tay lấy ra một túi tiền, ném tới trước người hắn.

“Nói, người kia là ai!?”

“Là một nữ nhân cao to, vóc người khôi ngô. Nếu là nhìn thấy nàng, chắc chắn ta sẽ nhận ra!” Tên ăn mày lớn tiếng trả lời.

“Được!” Bách Quan trong lòng vui sướng.

*
*
*
*
*
*

Số lượng nữ tử đặc thù này không nhiều lắm, rất dễ thu nhỏ mục tiêu phạm vi phạm vi.

Lần này rốt cuộc nhìn thấy ánh rạng đông hoàn thành nhiệm vụ, cũng làm cho tâm tình của nàng tốt hơn nhiều.

Đã lâu như vậy, chỉ tra được nơi Trang gia kia đi qua, còn chưa bao giờ tra được dấu vết y nhiều lần tiếp xúc với người khác.

Nói cách khác, hiện tại manh mối này rất có thể sẽ đào móc ra càng nhiều điểm mấu chốt liên quan tới ly sùng Tinh.

“Lập tức báo cáo lên, thống kê xung quanh tòa trạch viện kia, toàn bộ số lượng nữ tử khôi ngô cao lớn đều mang đến, để cho

hắn lần lượt nhận ra từng người một!” Bách Quan lạnh lùng nhìn về phía Bạch Hoành Hậu bên cạnh.

Bạch Hoành cắn răng, cúi đầu ánh mắt âm tàn, nhưng vẫn không thể không gật đầu.

Hắn không phải đối thủ của nữ tử này, hắn chỉ có thể cố nén ác khí, làm việc quan trọng hơn.

“Được!”

“Nơi này chính là Phi Nghiệp Thành... cố hương của ta.”

Tuyết lớn rơi xuống.

Trên quan đạo có một cỗ xe ngựa trắng như tuyết đang chậm rãi chạy tới.

Xe ngựa là xe bình thường, nhưng hộ vệ bên cạnh lại không phải người thường.

Hai nữ võ sư cao lớn khí phách khôi ngô, võ sư Tam Độc hòa thượng đại thành, Âm Khí đại sư Bạch Tiệp.

Cùng với hơn mười tên nam nữ mặt mày xám trắng không cam lòng ở phía sau.

Ngồi trong buồng xe, Ngụy Hợp xa xa nhìn thành trì phía trước.

So sánh với Tuyên Cảnh thành, tòa thành trì nhỏ hơn rất nhiều, mơ hồ gợi lên ký ức trước kia của hắn.

“Nơi này có ấu thơ của ta, có ký ức lúc đầu khi ta học võ. Thật sự là nhớ mà...” Hắn than thở.

“Các bằng hữu cùng môn phái trước kia của ngươi, còn có thể gặp được sao?” Vạn Thanh Thanh ở một bên nhẹ giọng hỏi.

“Hắn là vào năm đó đều đi phủ thành, Vân Châu phủ. Khi đó tất cả mọi người đều ăn không đủ no, ở lại chỗ này cũng chỉ chờ chết.”

Ngụy Hợp nhìn thành trì bây giờ, ngược lại cảm thấy vui mừng rất nhiều.

“Bất quá bây giờ nhìn lại, dường như so với ta khi đó mạnh hơn nhiều.”

“Đi xem nơi ở trước kia của người đi. Nói không chừng còn có thể gặp được người quen trước kia.” Vạn Thanh Thanh cười nói.

“Cũng đúng.” Ngụy Hợp gật đầu: “Mặt khác, vật đổi sao dời, phải mau chóng tìm được Chân Khởi và Nhị tỷ, phải mượn thế lực bản địa nơi này.”

“Người định làm như thế nào?”

“Làm thế nào?” Ngụy Hợp nhìn về thành trì xa xa đang dần dần tiếp cận.

Hắn đứng lên, đi ra khỏi buồng xe.

“Khi ta còn trẻ, đã nhìn thấy rất nhiều núi cao không cách nào chạm đến.

Bây giờ ta trở về, lại không biết những ngọn núi cao kia có cao như vậy hay không.”

“Cho nên... ta muốn xem xem bây giờ trong tòa thành trì này còn có người nào dám ngăn ta không?”

Vạn Thanh Thanh nhìn phu quân cảm khái, mỉm cười, trong tay cầm lấy sáo ngọc.

“Đây là y cấm hoàn hương sao?”

“Không, chỉ là có ân báo ân, có thù báo thù.” Ngụy Hợp mỉm cười đáp.

Bốp!

Trong nháy mắt hoa tuyết bay lượn, hắn thả người nhảy lên, thân pháp như điện, bay về phía xa Phi Nghiệp thành, đảo mắt đã biến mất trong màn tuyết.

“Phu nhân... Chúng ta bây giờ nên làm thế nào...” Một nữ đệ tử nhẹ giọng hỏi.

“Tốc độ chậm lại, tiếp tục đi tới.” Vạn Thanh Thanh cười nói.

Nàng không cần nói, cũng đã minh bạch ý tứ Ngụy Hợp.

Hắn muốn đến thành trước quét sạch hết thảy, miễn cho đợi đến lúc nàng đến xuất hiện mã pháp.

Mà nếu quả thật cùng xe ngựa vào thành, chỉ sợ sẽ thu hút địch nhân vây công thung xe, vây công nàng và những người còn lại, ảnh hưởng đến thai nhi.

Cho nên vì an toàn, Ngụy Hợp đã sớm đi một mình chuẩn bị tất cả.

Về phần quét sạch như thế nào, cái này cũng không quan trọng. Nàng tin tưởng Ngụy Hợp, biết hẳn nhất định sẽ xử lý tốt hết thảy.

Trong Hồng Nhạn Tháp.

Một nữ tử trung niên mặc đạo bào màu trắng, thần sắc bình thản, trong tay cầm một thanh hắc kiếm, chậm rãi đi vào cửa tháp.

Trong tháp, tầng thứ nhất.

Hồng Đạo Nguyên mặc một thân áo choàng màu trắng viền bạc, cùng hai gã cao thủ che mặt của Hồng gia, đang chờ đợi đã lâu.

Trong đại sảnh bằng gỗ rộng rãi, bốn phía đều có hương thom nhàn nhạt đốt cháy.

Dưới mái hiên treo rậm rạp dây đỏ cầu phúc dày đặc, theo gió tuyết thổi, không ngừng lay động, tựa như cành liễu liễu.

“Bạch Ý đạo trưởng của Bạch Ngọc quan đích thân tới, thật khiến cho Tiểu Tiểu Phi Nghiệp Thành này của ta thật vẻ vang cho kẻ hèn này. Ngưỡng mộ đã lâu, thất kính.”

Mặc dù trong miệng Hồng Đạo Nguyên nói ngưỡng mộ đã lâu, nhưng người vẫn ngồi ở trên vị trí như cũ, căn bản không có ý đứng dậy nghênh đón.

“Dựa theo điều kiện của ngươi, sau khi tìm được chén minh tinh, chúng ta sẽ cung cấp ba mươi viên dị chủng trao đổi, trong đó hai mươi viên hạ đẳng, trung đẳng chín viên, một viên thượng đẳng. Có vấn đề gì không?” Bạch Ý đạo trưởng bình tĩnh nói.

“Bạch Ngọc Quan là một trong hai thế lực lớn nhất của phủ Vân Châu, lời nói đầy tin tưởng, lời hứa đáng giá ngàn vàng,

ngài thân là một trong tam đại vũ quan, lời nói ta tự nhiên tin.

Chỉ là muốn tìm đồ vật, cũng cần thời gian. Trong thời gian ngắn toàn thành nhiều người như vậy, ta cũng không có cách nào móc đồ ra cho người được.” Hồng Đạo Nguyên cười nói.

“Sùng Tinh chén liên lụy trọng đại, trong đó ẩn giấu bí mật rất lớn. Nếu người dám giả vờ...” Bạch Ý đạo trưởng lạnh lùng nói.

“Lời uy hiếp, người nghĩ kỹ xem, những lời tiếp theo có nên nói hay không...” Hồng Đạo Nguyên thân là người thủ hộ một thành, khí thế đã khác hẳn lúc trước, nghe vậy, ánh mắt lão trở nên yên lặng, mơ hồ mang theo một tia hung ác.

“Có vài lời nói, một khi nói ra khỏi miệng, cũng không dễ dàng thu...”

Rắc rắc.

Bỗng nhiên mặt tường bên cạnh mơ hồ truyền đến một âm thanh rất nhỏ.

Hồng Đạo Nguyên còn chưa dứt lời.

Một tiếng nổ mạnh vang lên.

Vách tường bên cạnh hấn nổ tung âm âm, phá vỡ cửa động.

Một bóng đen tựa như con dơi khổng lồ bắn vào nhanh như điện, tốc độ cao khủng bố thậm chí mang theo từng luồng sóng âm chấn động.

Bốp!

Bóng người giơ một tay lên, năm ngón tay mở ra, trong nháy mắt chụp vào đầu Hồng Đạo Nguyên.

“Lớn mật!!” Hộ vệ che mặt rút đao chém tới, kinh lực tỏa ra bốn phía.

Hồng Đạo Nguyên cảm thương chặn ngang, cấp tốc lui về phía sau.

Hai tiếng băng băng.

Đao gãy, thương gãy.

Móng vuốt bên phải bóng đen đè xuống gò má Hồng Đạo Nguyên, ấn xuống một cái.

Ầm ầm!!!

Mặt đất nổ tung thành một cái hố rộng hơn một mét.

Vô số đá vụn nổ tung tóe.

Áo choàng màu đen bóng đen chậm rãi bay xuống, đứng ở rìa hố, chờ mong nhìn chăm chăm Bạch Ý đạo trưởng sắc mặt đại ra phía đối diện.

“Nói! Hồng Đạo Nguyên ở đâu?!”

Nếu đã muốn tìm thế lực bản địa hỗ trợ tìm người, như vậy Hồng gia mạnh nhất, tự nhiên chính là người đầu tiên hẳn muốn tìm.

Vừa vặn hẳn cũng muốn thử xem, một trong những ngọn núi cao, Hồng Đạo Nguyên khi trẻ rốt cuộc mạnh tới mức nào.

259

Trong tháp hoàn toàn yên tĩnh.

Đá vụn chậm rãi đung vào vách tường lăn xuống, có mấy viên lăn về bên chân Ngụy Hợp.

Hắn ta đeo mặt nạ màu đen, chỉ lộ ra hai mắt, toàn thân bao bọc trong áo choàng màu đen rộng thùng thình, thậm chí ngay cả hình dáng cũng không thấy rõ.

“Như thế nào? Không chịu nói sao?” Ánh mắt Ngụy Hợp lạnh lẽo, nhìn chằm chằm Bạch Ý đạo trưởng đối diện, ẩn ẩn có hung quang hiện lên.

Lúc trước Hồng gia bảo và Trịnh Sư trước khi thất ước, lợi dụng võ sư minh vị trí của Trịnh sư làm pháo hôi, ngăn chặn bảy nhà liên minh.

Sau đó đột nhiên đâm sau lưng, liên thủ thấp hương lấy giáo công chiếm Phi Nghiệp thành, đảo ngược Hoàng Long.

Hắn vẫn còn nhớ rõ cảnh tượng này.

Cho nên có ân báo ân, có thù báo thù chính là mục đích trở về lần này của hắn ta.

Chẳng qua lần này trở về, Phi Nghiệp thành tựa hồ trị lý không tồi. Nếu đánh bại Hồng Đạo Nguyên, có lẽ có thể tha cho hắn một mạng.

Trực tiếp giết người đổi thành dùng độc điều khiển Hồng gia, hoặc là tìm người cướp đoạt tài nguyên, có lẽ là lựa chọn tốt hơn.

“Vị này... Cao nhân...” Bạch Ý đạo trưởng cố gắng ổn định cảm xúc của mình, nặn ra một nụ cười.

Mặc dù bình thường người của nàng là lãnh lãnh cao ngạo, nhưng trong thời kỳ đặc thù đối đãi đặc thù, đối với người khác nhau sẽ có thái độ khác nhau.

Thời đại này của xã hội, không thể chấp nhận người không thể thay đổi.

Rất nhiều lúc, một người nhất định phải để cho những người khác xem rất nhiều khuôn mặt.

“Người có thể gọi ta là quý nhân.” Ngụy Hợp tự giới thiệu.

“Quý tiên bối.” Bạch Ý đạo trưởng miễn cưỡng cười cười:
“Có thể ngài tìm được Hồng Đạo Nguyên, bây giờ tình huống không phải quá tốt...”

Nàng duỗi ngón tay chỉ dưới chân Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp khẽ giật mình, cúi đầu nhìn Hồng Đạo Nguyên đang hôn mê trong hố. Một cước đá văng áo choàng che mặt lão, lộ ra khuôn mặt có chút tương tự trong trí nhớ của mình.

Ngụy Hợp còn nhớ, trước khi mình rời Phi Nghiệp thành, đã từng gặp qua người tên là Hồng Đạo Nguyên này.

Khi đó vị này hăng hái, phong thần tuấn lãng, tự có một phen khí phách khí thế.

Nhưng bây giờ...

Người này khoác áo choàng, vóc người cũng che cực kỳ chặt chẽ, có trời mới biết hẳn trông như thế nào!

Hơn nữa... Bị một chương của hắn đánh ngất là cái quý gì?!

Hồng Đạo Nguyên chính là cao thủ mạnh nhất Phi Nghiệp thành trong mấy chục năm qua!

Phi Nghiệp thành tuy chỉ là thành thị thuộc cấp thấp của Vân Châu, nhưng là thành thị nằm trong số những người mạnh nhất, dù thế nào đi nữa cũng không nên giòn như vậy chứ?

Ngụy Hợp lựa chọn quên đi sự xuất thủ bình thường của mình có bao nhiêu biến thái.

Hắn tùy tiện bình thường một chút, sẽ tự động mang theo tất cả kinh lực hộ thân.

Đầu tiên là Cửu Phật Cửu Trùng kinh lực, sau đó là Thiết Lĩnh Y, Kim Dưỡng Ngũ Hành Công, cùng với... các loại kịch độc của Chính Pháp Quyết.

“Nhanh! Nhanh! Hồng Đạo Nguyên sắp không xong rồi! Hẳn trúng độc!!” Bỗng nhiên thanh âm Bạch Ý đạo trưởng kéo

Ngụy Hợp từ trong ngậy ngốc trở về.

Hắn cúi đầu nhìn xuống.

Quả nhiên, sắc mặt Hồng Đạo Nguyên tím xanh, chín đạo huyết tuyến đang từ cổ lan tràn về phía khuôn mặt.

Đây rõ ràng là dấu hiệu trúng kịch độc. Hơn nữa chính là chính pháp quyết của hắn ẩn chứa chín loại kịch độc!

Ngụy Hợp không phản bác được, một tay nhắc Hồng Đạo Nguyên lên, tiện tay lấy từ trong túi ra một viên đan dược, nhét vào trong miệng, dốc sức phun ra, lập tức ép buộc gã nuốt xuống.

Đây là Cửu sắc đan, chuyên môn làm dịu độc tính của chính pháp quyết độc tính đặc chế đan dược.

Cách đó không xa, Bạch Ý Đạo trưởng nuốt nước miếng một cái, đang định lặng lẽ lui về phía sau.

Đáng tiếc nàng quá ngậy thơ, Ngụy Hợp vọt vả tiến đến, đảo thẳng Hoàng Long, chính là vì tốc độ nhanh nhất không chế nhân vật đầu lĩnh, không chế đại cục.

Bây giờ hắn dùng tốc độ đột nhập nơi đây, làm sao mặc cho Bạch Ý Đạo Trưởng lặng lẽ rời đi.

“Người muốn đi đâu?” Thanh âm Ngụy Hợp đột nhiên truyền đến tai Bạch Ý Đạo trưởng, nàng sợ tới mức giật mình, bước chân dừng lại một chút.

“Nếu tiên bối là đến tìm Hồng Đạo Nguyên, vậy nơi đây cũng không còn chuyện của vãn bối nữa, không bằng vãn bối cáo lui trước.” Nàng miễn cưỡng cười nói.

Nói đùa gì vậy! Tiên trận của bản thân Hồng Đạo Nguyên cũng đã đột phá Đoán Cốt, tăng thêm thực lực bản thân hẳn hung hãn, mặc dù chưa giao thủ qua, nhưng khẳng định chiến lực kinh người, tại toàn bộ Phi Nghiệp thành vẫn là tầng thứ mạnh nhất.

Phải biết rằng, hiện tại toàn bộ phi nghiệp tuy rằng võ sư đông đảo, đó là số lượng các thế lực lớn thôn tính trước đó mới tụ tập được.

Nhưng tuy võ sư nhiều, nhưng sau này võ sư đại thành, có thể kích phát đặc hiệu kinh lực thì cũng chỉ có con số cá biệt.

Về phần cảnh giới Đoán Cốt võ sư, lại càng ít ỏi.

Ngay cả Hồng Đạo Nguyên cũng không thể chịu nổi một chiêu của người này...

“Ta nếu không kêu người đi. Vậy trước hãy lưu lại, đi ra ngoài ứng phó với những người bên ngoài.” Ngụy Hợp thản nhiên nói.

Lúc này bên ngoài đã có không ít người nhanh chóng hội tụ tới, nghe được tiếng phá tường vừa rồi, hướng nơi này cảnh giới vọt tới.

Hồng Đạo Nguyên hôn mê, vừa lúc cần có người ra ngoài giải quyết cục diện.

“Ta hiểu rồi.” Bạch Ý đạo trưởng biết không cách nào phản kháng, chẳng bằng trước tiên tìm cơ hội rời khỏi tầm mắt người này, đến lúc đó có thể...

Xuy!

Trong chốc lát một bóng người chợt lóe lướt qua bên cạnh nàng, Bạch Ý đạo trưởng chỉ cảm thấy kinh lực hộ thân trên cánh tay bỗng nhiên nổ tung, bị phá vỡ phòng ngự.

Trên cánh tay nhỏ bé cũng theo đó hiện lên một vòng đau đớn.

Nàng biến sắc, muốn xuất chiêu động thủ, đáng tiếc chờ nàng đưa tay lên được một nửa, trước mắt căn bản không ai có thể công kích nàng.

Cảm giác vừa rồi phảng phất như chỉ là ảo giác.

Nếu không phải kinh lực hộ thân trên cánh tay nhỏ của nàng bây giờ còn đang gian nan khôi phục, nếu không phải trên cánh tay nhỏ của nàng vẫn còn đang chậm rãi chảy máu.

Chỉ sợ nàng thật sự cho rằng đây chỉ là ảo giác.

Leng keng leng keng.

Đột nhiên một tiếng kiếm vang lên từ phía Hồng Đạo Nguyên bên kia.

Bạch Ý đạo trưởng quay đầu nhìn lại, trong nháy mắt đồng tử co rụt lại.

Trong tay nàng nắm hắc kiếm, lúc này rõ ràng xuất hiện trong tay Ngụy Hợp.

Hắn đang nắm hắc kiếm, nhẹ nhàng ra khỏi vỏ, thương thức mũi kiếm đen bóng sắc bén.

“Kiếm tốt. Đáng tiếc ta không dùng.” Ngụy Hợp một lần nữa ném kiếm cho đạo trưởng Bạch Ý.” Đi đi, đừng để ta thất vọng.”

Bạch Ý đạo trưởng tiếp kiếm, nhìn thấy trên cánh tay mình chậm rãi bắt đầu chảy huyết tuyến uốn lượn, trong lòng lạnh buốt.

Nàng chỉ đi ngang qua, thuận tiện đến nói chuyện với Hồng gia, kết quả vừa đối mặt đã bị người ta hạ độc...

Cuối cùng chúng ta phải làm gì đây?

Trong lòng nàng tê dại, đây quả thực là tai bay vạ gió. Nếu nàng không có việc gì là không chạy loạn khắp nơi, không chạy lung tung khắp nơi ở Hồng gia thì có lẽ sẽ không có phiền toái thâm như vậy.

Nhưng bây giờ, tất cả đều đã muộn.

Trách nhiệm trong lòng, nàng chỉ có thể quay người ra ngoài đại môn, lên tiếng không chế cục diện.

Ngụy Hợp một mình đứng đại sảnh lầu một, quét mắt nhìn hai tên hộ vệ bị ra chiêu của gã đánh ngất.

Võ lâm ở thành Phi Nghiệp đã từng cho rằng cao không thể với tới.

Nhưng bây giờ, không còn gì để nói.

Có điều hắn nghĩ lại, lúc trước khi hắn rời đi, Hồng Đạo Nguyên chỉ là võ sư, nhìn cường độ chống cự vừa rồi, hắn là trộn lẫn cốt kinh, hiển nhiên là bước vào Đoán Cốt.

Lúc trước hắn là người của thế tông rời khỏi Vân Châu sáu năm, mà hiện tại đã là cuối năm Thanh Tông.

Trong đó cũng mới hơn tám năm trôi qua.

Một chút thời gian này, Hồng Đạo Nguyên có thể đột phá Đoán Cốt, đã xem như rất lợi hại rồi...

“Nguyên lai không phải hấn quá yếu, mà là ta tính sai rồi sao?” Ngụy Hợp dứt khoát ngồi xuống một cái ghế dựa gỗ, tiện tay cầm lên một chén trà trên bàn gỗ nhỏ, đập tới ngực Hồng Đạo Nguyên.

Phốc.

Chén trà mang theo kinh lực chính xác, đánh vào ngay ngực hồng đạo nguyên, vừa lúc kích hoạt khí huyết toàn thân hấn.

Một tay Ngụy Hợp nắm lấy ấm trà, bàn tay bóp một cái, miệng bầu cùng nhược điếm bị bóp cong, lập tức vụn vụn vỡ nát trên thân ấm trà.

Bình thường ấm trà kim loại bị nó mạnh mẽ bóp nát chén trà.

Hấn ngửa đầu uống cạn nước trà, rồi ném chén trà sang một bên, nhìn về phía Hồng Đạo Nguyên.

“Hồng đại nhân, tình liền đứng dậy đi.”

Khoảng cách gần như thế, lấy khí huyết khổng lồ của hấn tăng phúc ngũ giác, cảnh giới Hồng Đạo Nguyên còn không thể che giấu khí tức huyết dưới đáy mắt hấn được.

Hồng Đạo Nguyên biết không thể chứa nổi, chỉ có thể chậm rãi đứng dậy.

Hấn cũng không hoảng hốt, sắc mặt bình tĩnh từ dưới đất bò dậy, phủi bụi đá trên người.

Đối với dấu hiệu trúng độc trên người hấn, ánh mắt hấn ngưng tụ, rất nhanh không phản ứng, tựa hồ không quá để ý.

“Tiền bối đột nhiên đến, lấy thực lực cảnh giới như ngài, nếu đi cửa chính, văn bối cũng tất nhiên là quét giường nghênh đón, thật là vinh quang, cần gì dùng phương thức này để ra mặt?” Tốc độ tinh táo của Hồng Đạo Nguyên ngay cả Ngụy Hợp cũng có chút kinh ngạc.

Hắn tự hỏi, nếu như đổi lại là ở chung một chỗ, bản thân hắn đột nhiên bị tập kích bất tỉnh, thân trúng kịch độc, còn chưa chắc có thể có đối phương bình tĩnh như vậy.

“Ngươi không sợ ta giết ngươi?” Mặt Ngụy Hợp lộ dị sắc.

“Nếu tiền bối lúc trước không hạ sát thủ, chỉ hạ độc, vậy bên kia đại biểu vẫn bối vẫn có chỗ trong mắt ngài.” Hồng Đạo Nguyên bình tĩnh nói.

“Không hổ là anh tài mạnh nhất Phi Nghiệp Thành.” Ngụy Hợp thở dài, “Ngươi nói không sai, ta không giết ngươi, đúng là muốn ngươi giúp làm việc. Nhưng mà ngươi không sợ ta qua cầu rút ván sao? Giết ngươi xong việc?”

“Vậy phải xem bản thân vẫn bối, có lẽ trong quá trình làm việc, ta có thể thay đổi ước nguyện ban đầu của tiền bối chứ?” Hồng Đạo Nguyên chân thành nói.

Ngụy Hợp nhìn vẻ mặt tự tin của đối phương, trong lòng lại cảm thán, đều là Đoán Cốt võ sư, có người có thể quật khởi triển lộ ra bất phàm, quả thật không phải không có đạo lý.

“Ta cũng không gạt ngươi, hiện tại ngươi đã trúng độc môn khóa độc của ta, khắp thiên hạ này chỉ có một mình ta có thể giải.” Ngụy Hợp giảng giải nguyên lý khóa độc.

Hồng Đạo Nguyên lại mặt không đổi sắc, tựa hồ không thèm quan tâm chút nào. Chỉ lẳng lẳng nghe hắn giải thích.

Ngụy Hợp lập tức nghi hoặc: “Ngươi không sợ?”

“Đối với ta hiện giờ mà nói, độc chết và bị đánh chết, đều là chết, kết cục giống nhau, không có gì đáng sợ cả.” Hồng Đạo Nguyên bình tĩnh nói: “Chỉ là không biết tiền bối muốn vẫn bối làm chuyện gì, rút cuộc tiền bối muốn vẫn bối làm?”

“Ngươi trước tiên đi ra ngoài giải quyết cục diện bên ngoài, chỉ dựa vào nữ đạo sĩ kia xem ra trấn không được.” Ngụy Hợp ngẩng đầu nhìn về phía ngoài tháp.

Hồng Đạo Nguyên cũng chú ý tới tình huống bên ngoài càng ngày càng nhiều người, ánh mắt lập loè, gật đầu.

“Vâng.”

Xử lý náo động cục diện, bỏ ra khoảng nửa canh giờ.

Ngụy Hợp thuận lợi khống chế Hồng Đạo Nguyên và Bạch Ý đạo trưởng, Tỏa Độc bởi vì độ khó cực lớn, thuộc loại độc tổ hợp độc dược, phải phối hợp giải dược để điều hòa sử dụng, cho nên cần phải giảm bớt lượng thuốc giải rất lớn.

Bởi vậy hần mang theo cũng chỉ đủ cho hai mươi người sử dụng một tháng.

Kỳ thật Ngụy Hợp vốn chỉ có ý định tới thăm dò một chút vũ lực cao nhất của Phi Nghiệp thành hiện giờ như thế nào.

Kết quả hiện tại xem ra thật sự suy sụp. Toàn bộ Phi Nghiệp thành cùng Tuyên Cảnh thành có chênh lệch cực lớn. Mặt ngoài không có lấy một người luyện tạng.

Cho nên Ngụy Hợp có chủ ý mới, đó chính là khống chế lực lượng cao tầng, âm thầm dựa thế, nắm chắc toàn bộ Phi Nghiệp thành trong tay.

Cứ như vậy, mượn dùng lực lượng toàn bộ Phi Nghiệp thành, bất luận muốn làm bất cứ chuyện gì, đều sẽ dễ dàng hơn.

Kế tiếp, Ngụy Hợp để Hồng Đạo Nguyên an bài cao tầng Hồng gia, cùng với mấy đại thành võ sư mạnh nhất trong cung phụng đường lực tục tiến vào Hồng Nhạn Tháp.

Hần lần lượt hạ Tỏa Độc lên người những người này, bố trí cục diện.

Chờ đến xe ngựa Vạn Thanh Thanh chậm rãi đi tới trước cửa thành, đã có đội ngũ chuyên môn đi qua nghênh đón.

Không ai biết, tầng thượng của Phi Nghiệp thành lặng yên không một tiếng động nhiều hơn một môn chủ Vạn Độc môn đang âm thầm khống chế cao tầng.

260

Trong khu mới của Phi Nghiệp thành.

Rất nhiều quan quân đuổi toàn bộ nữ tử vóc người khôi ngô đi ra.

Nữ tử vóc người khôi ngô bình thường, hình thái khác hẳn với người thường, cho nên rất dễ làm cho người ta ấn tượng sâu sắc.

Trên cơ bản quan quân bắt trúng một trảo.

Ngụy Xuân cũng bị dẫn theo, cùng mười mấy nữ tử cường tráng còn lại đứng thành một đội, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Trong lòng nàng thấp thỏm bất an, nhưng cũng không có biện pháp nào.

Trong thời điểm này, có một cô gái bị người trong nhà giấu đi, kết quả quan quân chen nhau vào, cưỡng ép kéo ra ngoài, còn đánh cho người nhà một trận, bị thương không nhẹ.

Tất cả mọi người đều là người cùng khổ bình thường, bị thương, nếu một ngày dưỡng không tốt, sẽ bớt đi một ngày tiền công cơm.

Như vậy gánh nặng trong nhà sẽ đè lên người những người khác, những người khác càng thêm khó khăn, càng có thể bởi vì mỗi mệt mà bệnh nặng mà ngã xuống. Ác tính tuần hoàn như thế, một nhà, rất có thể sẽ triệt để sụp đổ.

“Hương Đông Thập Khu bên này, tổng cộng có tám cái.”

“Chỗ ta hai khu phía nam, tổng cộng năm khu.”

“Đi thôi, dẫn người về nội thành phục mệnh trước.”

Một đám quan binh vội vã đánh số người vào nhau.

Toàn bộ những nữ nhân này đều muốn kéo phủ thành thủ, để ăn mày kia lần lượt nhận người, sau đó tìm ra ai mới là nữ tử khôi ngô thường xuyên tiếp xúc với Trang gia kia.

Các quan binh liên miên cần nhần thảo luận các loại tình huống phát sinh gần đây, căn bản không biết tổng bộ tháp Hồng Nhạn trên đỉnh đầu đã xuất hiện biến số ít ỏi không muốn người biết.

Bên đường, một chiếc xe tù giam áp giải phạm nhân đang đỗ lại, được tìm thấy nữ tử khôi ngô, từng người bị nhét vào trong xe chở tù, chuẩn bị tập trung áp giải đến Hồng Nhạn Tháp bên kia.

Xuy.

Đột nhiên.

Một điểm hồng quang từ đằng xa trong thành bay thẳng lên trời, ở bầu trời âm âm nổ tung, là một đoàn hỏa pháo xích hồng xinh đẹp.

Theo pháo hoa chậm rãi tán đi, bên đường từng bóng người, từ trong từng ngõ hẻm cấp tốc lao ra, chạy về phía Hồng Nhạn Tháp.

Những bóng người này phẳng phất như bỗng nhiên lao ra, toàn thân mặc hắc y, trên lưng đeo một thanh đoản đao màu bạc hình trăng khuyết, trên đầu còn buộc dải lụa màu đỏ.

“Kỳ Sinh Cực Lạc, Văn Hương Độ Hải!”

“Kỳ Sinh Cực Lạc, Văn Hương Độ Hải!”

Từng bóng người nhao nhao lớn tiếng ngâm tụng, ánh mắt cuồng nhiệt nắm chặt loan đao trên lưng, phóng tới Hồng Nhạn tháp.

“Là yêu nhân thơm lấy hương dạy!!”

“Mau lên cung phụng đường!!”

Quan quân trên đường vốn đang điều võ dương oai, lập tức ai nấy nhao nhao chạy trốn khắp nơi, tìm kiếm nơi có thể ẩn núp.

Nhưng những người áo đen áo đỏ này căn bản không để ý tới bọn hấn, chỉ khi bọn hấn ngăn cản đường tiến lên, mới có thể rút đao chém bay quan binh.

Mục tiêu của bọn họ hiển nhiên không phải là giao sát những quan sai phổ thông này.

Ngụy Xuân còn chưa lên xe, trợn mắt há hốc mồm, nhìn cục diện loạn thành một đồng, trong lúc nhất thời trong đầu không biết phản ứng thế nào.

“Đi mau!”

Có người bên cạnh nắm lấy cánh tay nàng, kéo nàng chạy như điên.

“Nhân vật trọng yếu thích lấy hương dạy hẳn là bị quan sai đánh bậy đánh bạ, biết được thân phận. Thừa dịp bọn hấn loạn lên, chúng ta mau chạy!” Người mang theo nàng vội vàng nói.

“Người là ai!” Lúc này Ngụy Xuân mới phản ứng kịp, nhìn người đang kéo nàng.

Trên mặt người này tràn đầy râu đen, hết lần này tới lần khác ngực phồng lên, không phân biệt được là nam hay nữ.

“Ta tên là Trang Phượng, bình ngọc quý trọng mà gia gia cho người vẫn còn trên người chứ?”

“Ta không biết người đang nói cái gì.” Ngụy Xuân sao lại dễ dàng đem bí mật nói ra như vậy, trực tiếp giả ngu.

“Như vậy cũng tốt.” Người nọ cười cười, cũng không thấy kinh ngạc, tiếp tục lôi kéo Ngụy Xuân không ngừng chạy như điên.

“Bất kể thế nào, chúng ta trốn đi trước, cam đoan mình an toàn, sau đó hãy suy nghĩ chuyện khác.” Hấn nghiêm nghị nói.

“Ừm!” Ngụy Xuân tự nhiên minh bạch, lúc này gật đầu.

Lúc này bên trong Phi Nghiệp thành, từng khu nắm đều bắt đầu rối loạn cả lên.

Người lấy hương ra dạy như nhận được tin tức nào đó, một loại tín hiệu thống nhất nào đó, từ các nơi tuôn ra lượng lớn nhân thủ, bắt đầu tập trung phóng tới tháp Hồng Nhạn.

Cao thủ cung phụng nội thành cũng bởi vậy nhao nhao xuất động.

Nguyên bản tất cả võ sư của Quyển Viện, hôm nay đại đa số đều trở thành cung phụng.

Võ sư tập hợp xuất thủ, mấy lần liền cùng người lấy hương thỉnh giáo hòa thành một đoàn.

Ngụy Hợp đứng ở cao tầng Hồng Nhạn Tháp, sau lưng là hai người Hồng Đạo Nguyên và Bạch Ý đạo trưởng.

Ba người từ trên cao nhìn xuống toàn thành.

“Người hương thỉnh giáo tại sao lại trở nên rối loạn vậy?”

Ngụy Hợp kinh ngạc hỏi: “Các người trước khi ta tới, đang thảo luận cái gì?”

Bạch Ý đạo trưởng do dự một chút, không lên tiếng ngay.

Nhưng Hồng Đạo Nguyên lại không quan tâm cái gì là ly sao, đối với hắn mà nói, chén Thùng Tinh có thể tới tay, tự nhiên tốt nhất, không thể tới tay cũng không sao.

Hắn thân là gia chủ Hồng gia, trấn thủ thành Phi Nghiệp thành, không phải để ý đến tài phú ẩn giấu dưới mặt đất trong ly Sùng Tinh.

“Là chén sao sùng bái. Một cái chén ẩn giấu bí mật bảo tàng khổng lồ.” Hồng Đạo Nguyên trầm giọng nói: “Chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, tiền bối có biết, sau lưng Hồng gia ta cũng có người.”

“Điềm này ta thật đúng là không biết.” Ngụy Hợp quay đầu lại, ngưng thần nhìn hắn.” Nói đến xem một chút.”

Hồng Đạo Nguyên mặt không đổi sắc: “Phi Nghiệp thành tốt xấu gì cũng là một thành, chỉ dựa vào Hồng gia ta tự nhiên không thể ngồi ổn định vị trí, đối kháng hương lấy giáo ăn mòn. Trong đó còn có sự ủng hộ của sư tôn ta mới được.”

“Sư tôn của ngươi là vị nào?” Ngụy Hợp trong lòng có chút cảnh giác, có thể trở thành sư tôn của thiên tài rèn xương Hồng Đạo Nguyên, thực lực khẳng định bất phàm.

“Tiền bối võ công tinh xảo, gia sư cũng khá bội phục, sau đó không lâu, hẳn sẽ đến bái phỏng.” Hồng Đạo Nguyên nghiêm túc nói.

Ngụy Hợp nhíu mày, nhìn Hồng Đạo Nguyên, lời này nếu là từ trong miệng người khác nói ra, hẳn khẳng định cho là đang trào phúng uy hiếp.

Nhưng từ trong miệng Hồng Đạo Nguyên đi ra lại khiến người ta cảm thấy không có chút bất mãn hay ác ý nào.

“Trước không nói cái này, hiện tại bên ngoài đã xảy ra chuyện gì?” Ngụy Hợp quay người lần nữa nhìn xuống dưới tháp, cao thủ cung phụng đường đang cùng người hương thỉnh giáo hòa thành một đoàn, song phương chém giết đến khó phân thắng bại.

“Ta cũng không biết, bất quá hương đoạt giáo ở trong thành mưu đồ hồi lâu, lần này đột nhiên bộc phát, hẳn là có nguyên nhân gì đó.” Hồng Đạo Nguyên bình tĩnh trả lời. Như bên ngoài đang chém giết không phải là người của hắn.

“Nếu ngươi không ra mặt, những võ sư bên ngoài kia có thể đánh lui hương lấy dạy không?” Ngụy Hợp lại hỏi.

“Không thể. mạnh nhất trong Cung phụng đường cũng chính là một vị Đại Võ Sư trước kia của Thanh Đô phái đi, những người còn lại đều bị giết chết trong cuộc thanh trừng.

Mà khi hương thỉnh giáo thức, vẫn luôn có một vị Vũ Sư rèn cốt tọa trấn phụ cận, chuyên môn phụ trách một mảnh phi nghiệp này của ta.” Hồng Đạo Nguyên trả lời.

“Được rồi, các ngươi đi đi. Sau khi ổn định cục diện, giúp ta tìm vài người.” Ngụy Hợp lấy bức họa Chân Hồng, Ngụy Oánh và cả đại tỷ của cha mẹ Ngụy Xuân ra, ném về phía sau.

Nhất thời, vài tấm bản thảo bay đến trên mặt đất trước mặt hồng đạo nguyên cùng bạch ý đạo trưởng.

“Tìm được người sau, bảo vệ bọn họ, mang tới gặp ta.”

Bạch Ý đạo trưởng cũng là thủ lĩnh Bạch Ngọc quan trọng thành, đồng thời cũng là người mạnh nhất.

Lúc này hai người trao đổi ánh mắt, đều lần nữa đè nén ý chống lại, không dám nhiều lời.

Hai người bị Ngụy Hợp một mực nhìn, căn bản không dám báo tin ra ngoài.

Hiện giờ cao thủ hương thỉnh giáo đến đúng lúc, bọn hắn càng nháo càng hung dữ, bên phía Hồng Đạo Nguyên Sư Tôn lại càng dễ dàng phát giác, từ đó đến đây xem xét.

Đến lúc đó, với tu vi của Hồng Đạo Nguyên Sư Tôn, đối phó với kẻ thần bí mặc áo đen này đã nắm chắc hơn nhiều.

Ngụy Hợp lại không nghĩ đến quá nhiều đồ vật, đối với hắn ta mà nói, khóa độc một chút, người chính là của hắn ta.

Cho dù lại đùa nghịch cái gì, chỉ cần khóa độc không giải được, hết thầy đều sẽ trở lại quỹ đạo vốn có.

Cao thủ lấy hương dạy dỗ lúc này đã đột phá tầng phòng hộ bên ngoài Hồng Nhạn Tháp.

Hồng Nhạn Tháp tổng cộng chia làm ba tầng phòng thủ, một tầng quan quân phổ thông, hai tầng Hồng gia bảo tinh nhuệ tư binh, tầng ba chính là cung phụng áo đỏ cung phụng.

Lúc này mắt thấy cao thủ lấy hương thỉnh giáo không ngừng rót vào phòng tuyến phòng thủ.

“Bạch Ngạn. Người đi giúp đỡ một bước áp chế cục diện.”
Ngụy Hợp chợt phân phó.

“Đã rõ.” Bên ngoài đại sảnh tầng tháp, trước cửa truyền tới giọng nói của một nam tử trẻ tuổi.

“Tốt, tất cả các người lui xuống đi.” Ngụy Hợp nói.

“... Vâng.” Hồng Đạo Nguyên cùng Bạch Ý đạo trưởng trong lòng nghiêm nghị, suy đoán xem người ngoài cửa kia có thực lực gì.

Bị người ta dùng độc dược khổng chế, tất nhiên trong lòng bọn họ cũng không cam lòng, nhưng trước khi kiểm tra đo lường ra Tỏa Độc có thể triệt để giải trừ, bọn họ cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Rất nhanh hai người rời đi, trong tầng tháp liền trở thành một mảnh trống rỗng.

Ngụy Hợp nhìn xuống phía dưới hỗn loạn tung bừa, khẽ thở dài.

Võ công cao tới trình độ nhất định, từ trên ép xuống, hết thấy đều trở nên dễ dàng, nước chảy thành sông.

Nhưng cũng ít đi rất nhiều niềm vui và cảm giác phấn đấu.

“Không nghĩ tới, đường đường là môn chủ Vạn Độc Môn Ngụy Hợp, lại có thể ngàn dặm xa xôi từ Thái Châu, đi vào một cái thành nhỏ ở biên giới Phi Nghiệp. Thật là khó có được.”

Trong đại sảnh trống rỗng, một lão giả râu dê tựa tiên sinh bình thường mặc một bộ râu như giáo thư đột ngột xuất hiện phía sau Ngụy Kỳ.

Hai mắt lão giả đỏ sậm, không phải sung huyết mà dường như trời sinh đã đỏ sậm.

Hắn ngưng thần âm trầm nhìn chằm chằm Ngụy Hợp, trong mắt toát ra vẻ kiêng kị không che giấu chút nào.

Danh tiếng Vạn Độc Môn tại Thái Châu khá nổi danh. Mặc dù hắn vẫn trà trộn vào Vân Châu, nhưng đối với các châu khác vẫn có thám tử chôn cất, báo cáo tình hình.

“Người chính là sư phụ Hồng Đạo Nguyên?” Ngụy Hợp quay người, nhìn đối phương.

Không chỉ là đối phương mà bên cạnh lão giả râu dê còn xuất hiện hai người.

Phân biệt là hai lão đầu khô gầy đồng dạng khô quắt.

“Ngụy môn chủ, Hồng gia là một trong những quân cờ do thần giáo ta đưa ra, người tùy tiện đưa tay ra, chỉ sợ không ổn đâu? Hiện giờ triều đình mờ nhạt, xây dựng sào huyệt khắp nơi, cướp đoạt võ sư chế tác khôi lỗi quân. Chúng ta là người trong võ lâm nên chung sức hợp tác mới đúng.” Lão giả râu dê trầm giọng nói.

“Các người biết Quy Nhạn Tháp không? Biết Kim Ngọc Đường không?” Ngụy Hợp hỏi lại. Hắn giết người trong Ma giáo thật đúng là không ít.

“Ngụy Hợp, người cho rằng đánh thắng được đám phé vật Quy Nhạn Tháp Kim Ngọc Đường kia, bản thân có thể không cần lo lắng Thần giáo trả thù sao?” Tên còn lại cao giọng nói.

“Nơi này không có con Ly thứ hai ba!” Người thứ ba lạnh lùng nói.

“Xem ra, các người đã điều tra rất rõ ràng sao?” Ngụy Hợp cười nói.

“Ba người chúng ta hợp lực, có thể kết Việt Âm Thiên Toàn Trận, hợp lực ba người làm một thể, ba người như một người, một người như ba người! Ngụy Hợp, khuyên người tốt nhất lập tức giải độc của đám người Hồng gia, chính mình rời đi.

Thừa dịp còn chưa trở mặt, cho hai bên thể diện, nếu không... đừng trách ta chờ thủ hạ vô tình!”

“Toàn trận của Việt Âm? Ta nghe nói, trong ma giáo có ba vị huynh đệ trưởng lão, ba người như một người, một người như ba người, thực lực cường hãn, cho dù là ở trong giáo, cũng có vai vế không thấp.”

Ngụy Hợp duỗi tay phải ra, hoạt động xương ngón tay.

“Nghe nói các người cùng trưởng lão gọi là bạn tốt của Nguyễn Khánh Hồng?”

“Người ngược lại là linh thông tin tức. Bất quá đó cũng là chuyện đã qua đi.” Thần sắc lão giả Hồ Húc không thay đổi, trả lời.

“Thú vị.” Ngụy Hợp nhẹ nhàng vỗ tay: “Để ta đoán xem, những người ngoài cửa kia hẳn là do các người mai phục trước chứ gì? Tổng cộng có ba mươi hai tiếng hô hấp. Còn có cao thủ từ bên ngoài xông vào dâng hương tới thỉnh giáo, đánh lâu như vậy, thế mà còn chưa có chết mấy người, thật thú vị.”

Lần này hắn đến cũng được mở rộng tầm mắt, Hồng gia thế mà không chỉ dính dáng với Loạn Thần giáo, còn có mối liên hệ với thế lực không biết tên và hương tới chỉ đạo.

Trước đó nói là loại tin đồn khu đuổi hương thủ giáo, chỉ sợ căn bản là dấu điểm tai mắt người khác.

Nhiều cao thủ cùng xông lên như vậy chính là để bắt một mình hắn.

“Xem ra, tin tức của các ngươi tới không linh thông lắm a...”

Ngụy Hợp nhẹ nhàng lấy bao tay từ trong túi áo ra đeo vào.

Ngay cả truyền thuyết đồ sát mấy ngàn người ở Thái Châu hắn cũng không biết. Hắn biết Hồng gia sẽ không dễ dàng bị hắn khống chế như vậy, nếu không giãy dựa một phen nhất định sẽ không thành thật.

Con người luôn vì hoàn cảnh sinh hoạt của bản thân mà quyết định tầm nhìn.

Giống như bây giờ Hồng gia, Hồng Đạo Nguyên có lẽ là người thức thời, nhưng võ kịch trước mắt này, rất có thể chính là những người khác của Hồng gia, làm ra một hội hợp mưu.

“Bề ngoài thoát nhìn là cao thủ lấy hương để dạy tập kích toàn bộ Hồng gia, nhưng những cao thủ giáo chúng này, sớm bất động bất động, hết lần này tới lần khác trong khoảng thời gian ta động thủ, cùng nhau động thủ.”

Ngụy Hợp nhìn về phía Việt Âm Tam trưởng lão của Ma giáo.

“Xem ra các người cho rằng, dựa vào liên thủ động thủ, có thể có cơ hội chiến thắng?”

“Ngụy môn chủ nếu đoán được, vậy cũng không cần nhiều lời.” Lão giả râu dê dẫn đầu lạnh lùng nói.

“Người không ở yên trong Thái Châu tuyên cảnh, trải qua cuộc sống nhân nhã của mình, cứ nhất định phải chạy đến thành Phi Nghiệp của ta, tức là tự người muốn chết, trách không được người khác!”

“Giết hẳn!” Hãn không nói nhiều nữa.

Ba người chột tách ra, hóa thành ba đạo hư ảnh, từ ba phương hướng đồng thời đâm về phía Ngụy Hợp.

Giống như ba thanh trường kiếm hình cung, lại như ba cây trường thương uốn lượn, mũi thương chính là bàn tay ba người xuất chiêu.

Người trong chôn võ lâm thì như vậy, không động thủ thì rất khó nhìn ra thực lực cụ thể.

Nhưng một khi động thủ là có thể nhìn ra cấp độ như thế nào.

Giống như trước mắt, toàn trận Việt Âm Tam trưởng lão của Việt Âm Trưởng Lão bỗng nhiên triển khai, ba đạo kinh lực vô

hình hội tụ cùng một chỗ, vừa vặn hoàn mỹ bao trọn toàn bộ chỗ né của Ngụy Hợp.

Đồng thời ba loại kinh lực tự hành giao hội, hoà làm một đoàn, điều này làm cho Ngụy Hợp bất luận ra tay tiếp xúc loại nào, đều tương đương với đối mặt ba người hợp lực.

Lấy lực lượng một người đối phó với lực lượng ba người, không thể nghi ngờ, hoàn toàn rơi vào hoàn cảnh xấu.

Nếu đối lại là người khác tất nhiên sẽ tạm lánh né tránh, lui về phía sau tìm kiếm cơ hội khác.

Nhưng một thân công lực Ngụy Hợp, đặc biệt là Phúc Hải kinh cường hóa hơn mười tầng kinh lực, kinh lực hộ thân mạnh mẽ vô cùng.

Hắn đã sớm muốn tìm đối thủ thích hợp để kiểm tra cường độ của sức mạnh hiện tại của mình.

Đáng tiếc, Minh cảm quá mạnh, khả năng gặp nguy hiểm cũng không dễ tìm người.

Mà luyện tạng phía dưới lại quá yếu, cho dù là cao thủ luyện tạng đại thành hậu kỳ, cũng không phải là đối thủ hắn bây giờ.

Chứng kiến trước mắt là Việt Âm Tam trưởng lão hợp lực, hai mắt Ngụy Hợp sáng ngời, đối thủ này có lẽ vừa vặn có thể kiểm tra một chút, rốt cuộc hôm nay hắn đã đến trình độ nào rồi.

Ngụy Hợp lập tức không chút do dự, đưa tay hội tụ kinh lực.

Hơn mười tầng Phúc Hải kinh cường hóa không có mở ra đặc hiệu, vền vền chỉ là bình thường không có gì lạ, một chưởng nghênh tiếp.

Bành!!!

Một tiếng nổ mạnh nặng nề vang lên.

Ngụy Hợp lù lù bất động, ba người đối diện lại vừa sờ đã lui.

Ba tên trưởng lão sắc mặt đỏ lên, khí huyết dâng lên, bị một chưởng này đánh cho từ trong hợp lực trận pháp đánh tan ra.

“Công lực thật mạnh! Chẳng lẽ là cái cấp độ kia!!?!” Lão giả râu dê trên đầu biến sắc, tựa hồ nghĩ tới điều gì.

“Không đúng, kinh lực không giống, có lẽ còn chưa tới!” Nhị đệ ở bên cạnh cảm hận nói, “Chỉ cần còn chưa tới, thì có thể sẽ làm hắn chết tươi! Ta không tin ba người chúng ta không thể một mình chết! Cùng lắm thì bên ngoài còn có người tới thấp hương rồi cùng nhau phối hợp! Tiến!!”

Ba tâm khí đồng loạt, lần nữa kết trận, ba cỗ kinh lực hòa hợp thành một đoàn, ba người thì phân biệt từ góc độ khác nhau đánh về phía Ngụy Hợp.

Lần này lại có khác biệt so với lúc trước, ba người rõ ràng đã triển khai đặc hiệu kinh lực.

Trong đại sảnh kinh khí kích động, vô số kinh lực giống như lúc trước Ngụy Hợp kiến thức qua, phân ra mảng lớn kinh lực ti tuyến, mạnh mẽ buộc chặt hẳn tại chỗ, không cách nào động đậy, không cách nào tránh né, động tác chậm lại.

“Quả thật là phong cách loạn thần kinh.” Ngụy Hợp giao thủ với người trong ma giáo nhiều lần như vậy, sớm đã quen thuộc phong cách của bọn họ.

Nếu không phải trời sinh thân lực, hoặc là hắn có Hồng quyết hộ thể như vậy, khí lực cực lớn.

Cao thủ bình thường đối mặt đặc hiệu dẫn dắt động tác vặn vẹo này của Loạn Thần kinh lực, đều sẽ động tác biến hình, khổ không thể tả.

Đây là ưu thế của Loạn Thần giáo. Loạn Thần kinh của bọn họ diễn sinh ra các loại phong cách khác nhau và chân công kinh lực thiên hướng.

Lúc trước Nguyễn Thanh, còn có Quy Nhận Tháp chủ, đều là đặc hiệu kinh lực tương tự.

Nhưng thiên hướng bất đồng mà thôi.

Có khi vặn vẹo động tác của đối thủ đồng thời cường hóa chậm lại tốc độ.

Có trọng tâm, là tại một khắc mấu chốt đột nhiên đường cong biến hình.

Lúc này Ngụy Hợp đổi mặt, chính là hình thức chậm chạp động tác, này cùng lúc quy Nhạn Tháp chủ đặc hiệu kinh lực rất là tương tự.

Đáng tiếc...

Hắn thoáng phát giác được bị ảnh hưởng, lập tức mở ra huyết nang trong cơ thể, khí lực toàn thân bỗng nhiên bạo tăng, nhẹ nhõm thoát khỏi những đặc hiệu kia.

Ba người vây quanh hắn tấn công cấp tốc như mưa to gió lớn, tựa như ba đường cong uốn lượn nhanh chóng chuyển hướng.

Nhưng mỗi một lần va chạm cùng Ngụy Hợp, đều bị gã đánh lui dễ như trở bàn tay.

Liên tục mấy chục chiêu, ba người đều cảm giác có chút không đúng. Ngụy Hợp này tựa hồ căn bản không nghiêm túc đánh với bọn họ, chỉ là lấy bọn họ làm môi thử, thử chiêu.

“Thằng nhãi ranh! Giết hắn đi!” Ba người lập tức cảm thấy bị sỉ nhục.

Gò da dê dẫn đầu gầm lên giận dữ, làn da toàn thân nhanh chóng hiện lên mạch máu màu tím xanh.

Dường như hắn vận dụng bí kỹ gì đó, tốc độ khí lực toàn thân, kinh lực, đồng thời bạo tăng lên mấy thành.

Kinh lực ba người cùng một chỗ hội tụ đến hai tay hắn, bị ngưng tụ, áp súc, bao trùm ở lòng bàn tay, từ trên cao hung hăng đánh một chưởng về phía Ngụy Hợp.

“Chết!!”

Ba người hợp lực cộng thêm bí kỹ tăng phúc, mang đến hiệu quả vận vẹo của Loạn Thần giáo, thoáng cái đạt đến hiệu quả lớn nhất.

Ngay cả Ngụy Hợp cũng mơ hồ có chút động tác biến hình, lúc này gã biết lực lượng của mình cực hạn, không hề lưu thủ nữa.

Hắn giơ tay đánh ra Tuyệt Tình Ấn trong Đoạn Tâm Ấn.

Cường hóa hơn mười tầng Phúc Hải kinh, bao trùm trong đó.

Lúc này bên trong Phúc Hải trung có hai loại đặc hiệu cường hóa lực lượng, có bạch ngọc của Cửu Giang Viện dẫn quyết cùng Kim Dưỡng Ngũ Hành công.

Đặc hiệu của hai cái trước tăng gấp bội, cái sau đơn thuần là lực lượng tăng cường biên độ cố định, lúc này kinh lực của cả hai kết hợp lại, cùng nhau bộc phát.

Sức mạnh mang theo Phúc Hải Kinh bỗng nhiên tăng lên gần gấp ba lần.

Đây là lần đầu tiên Ngụy Hợp dùng kiểm tra thị giác, quan sát thực lực và kinh lực của mình.

Lúc này hắn mới hiểu được, vì cái gì Hồng Đạo Nguyên thân là thiên tài hàng đầu, trời sinh thân lực, đối mặt với mình vẫn là một chiêu liên bổ nhào như cũ.

Không nói đặc hiệu, hắn đã tương đương với ba luyện tạng hợp lực, bắt đầu đặc hiệu, lực lượng của hắn tăng vọt gấp ba lần, đừng nói một đống thứ còn lại gia tăng, xoay tròn, tốc độ bộc phát trong khoảng cách ngắn, các loại kinh lực đặc hiệu.

Phúc Hải Kinh đã đến tình trạng trước mắt, đã bao trùm các loại hiệu quả sát thương, hiệu quả đặc biệt.

Chỉ sợ ngay cả Thượng Quan Kỳ có mặt ở đây, thấy một màn này cũng phải trợn mắt há hốc mồm.

Dù sao thượng quan gia bọn họ tu hành Thiên Ấn Cửu Phật chân công, mạnh ở chỗ có thể nhắm vào hoàn cảnh khác nhau, bất đồng đối thủ, ngẫu nhiên chọn lựa đặc hiệu kinh lực khác nhau, như thế thiên biến vạn hóa, thực chiến cực mạnh.

Khi sử dụng riêng lẻ, thật ra chỉ có thể sử dụng một loại đặc hiệu.

Nào biết bây giờ Ngụy Hợp đem môn chân công này luyện thành như vậy, toàn bộ có thể chồng lên nhau.

Nên biết, Thiên ấn cửu Phật vốn là lấy nhiều thay đổi, xảo quyết, linh xảo thủ thắng...

Kết quả bị Ngụy Hợp luyện thành Cửu Môn Chân Công Hợp Thể, một người tương đương với chín Võ Sư chồng lên nhau.

Kinh lực bực này, có thể nói hoàn toàn thoát ly phạm trù Thiên ấn cửu phạt.

Lúc này Việt Âm Tam trưởng lão hợp lực bộc phát bí kỹ, một kích đánh vào trên Tuyệt Tình Ấn do Ngụy Hợp đánh ra.

Bản thân Tuyệt Tình Ấn chỉ là tụ lực chiêu số bình thường, đặt trong các chiêu thức võ công khác nhau cũng chỉ là trung đẳng.

Bất kể là kỹ xảo tụ tập kinh lực hay phối hợp lực lượng cơ bản, đều không tính là lợi hại.

Nhưng dưới sự phối hợp của Phúc Hải Kính, kinh lực khổng lồ vụn vụn, tầng tầng lớp lớp như thủy triều, âm âm rơi vào chưởng lực Việt Âm Tam trưởng lão hội tụ.

Hai cỗ lực lượng chênh lệch lập tức xuất hiện va chạm bạo tạc.

Một tiếng nổ mạnh vang lên.

Tam trưởng lão Việt Âm bay ngược ra sau, âm vang ở trên vách tường phía sau thân tháp đùng ra ba cái lỗ thủng lớn.

Vách tường sụp đổ, ba người ngã mạnh ra ngoài, ngã ở trên quảng trường, nhao nhao thổ huyết, mặt như giấy vàng.

Ngụy Hợp cũng lui về sau hai bước, nhưng vẫn ổn định thân hình.

Phối hợp ngưng tụ lực lượng cường hóa, cuối cùng lực lượng cường đại không bằng một thân một mình hắn.

Tuy rằng Việt Âm Tam trưởng lão ngưng tụ lực lượng của ba người, còn bạo phát bí kỹ, nhưng kinh lực giữa chúng cũng có chỗ khác biệt, chung quy vẫn có chỗ tiêu hao lẫn nhau.

Như vậy, ba người thực tế hợp lực cũng không phải bằng ba, mà nhiều lắm tương đương với năm điểm.

Mà Ngụy Hợp thì khác, hơn mười tầng kinh lực tầng tầng như sóng biển, không ngừng thúc đẩy về phía trước, là dung hợp

duy nhất trong cơ thể, là loại đi đi đi các loại ma sát cùng tiêu hao lực lượng một người, triệt để đơn độc.

Sau một chiêu, cao thấp lập tức phán định.

“Ba cao thủ luyện tạng, đều là kinh lực viên mãn, đã đến cao thủ luyện tạng hậu kỳ cực hạn của bản thân, liên hợp bùng nổ, dùng bí kỹ thúc đẩy. Kinh lực như vậy, chỉ kém hơn ta một chút. Xem ra cực hạn của ta, hẳn là ba đến bốn cao thủ luyện tạng hợp lực.”

Ngụy Hợp bởi vậy suy đoán ra thực lực bản thân.

Tuy rằng nhìn như rất mạnh, nhưng hẳn vẫn không xác định chính mình có đánh thắng được không.

Kinh lực của Minh cảm bản thân đã tăng lên tới cấp độ hoạt tính. Đó là thay đổi về chất, không đơn thuần là lượng biến đổi.

Cho nên không thật sự va chạm một chút, hẳn cũng không rõ thực lực hiện tại của mình, đối với mình cảm đã là gì.

“Giết hắn! Đó là ma đầu của Vạn Độc Môn! Chú ý trúng độc!!”

Có người rống to ngoài tháp.

Bộp bộp bộp bộp!

Lập tức cửa sổ thân tháp chung quanh đồng thời nổ tung, từng bóng người che mặt phi thân nhào vào, trong tay nắm chặt loan đao, chém tới phía Ngụy Hợp.

Số lượng những người này quá nhiều, liên tục không ngừng, không đến mấy giây, liền tiến vào hơn ba mươi người, chiếm hơn phân nửa địa bàn đại sảnh.

Mà càng làm cho Ngụy Hợp trong lòng sửng sờ chính là ánh mắt những người bịt mặt này đều là một khuôn đúc được khắc ra.

Tất cả đều điên cuồng giống như vậy, tràn đầy sát ý.

“Giết!!”

Từng người bịt mặt điên cuồng phách trảm về phía Ngụy Hợp.

“Chỉ là một chút hai huyết tam huyết bình thường.” Dưới chân Ngụy Hợp phát lực, thân hình lóe lên, lập tức giống như hư ảnh điện quang, chớp liên tục mấy lần trong đám người.

Khi xuất hiện trở lại, hắn đã đứng trước cửa đại sảnh.

Người bị mặt phía sau ai này đều cứng đờ, ngã xuống đất.

Trong lòng mọi người đều là ngón giữa.

Đó là Ngụy Hợp trong khoảng thời gian cực ngắn, dùng tự thân chỉ lực, điểm sát trái tim, mới tạo thành cảnh tượng đồ sộ như vậy vài giây giết chết hơn ba mươi người.

Hắn đi ra cửa, còn chưa thấy rõ tình cảnh bên ngoài, liền có một tấm lưới kim loại dày đặc, phủ xuống hắn.

Đồng thời cách bên ngoài lưới, còn có hơn mười ống độc phun một trận về phía bên này.

“Vô vị. Lại giống chiêu số.” Ngụy Hợp mãnh liệt lui về sau, tránh lưới cùng độc thủy, đột nhiên tiến về phía trước.

Chung quanh thân ảnh gã, vờn quanh kinh lực vắn vẹo, xông lên phía dưới, lập tức mượn khe hở độc thủy phun ra, nhảy vào trận doanh bị mặt chung quanh.

Hắn không động thủ, chỉ đơn giản nhẹ nhàng dạo một vòng trong đám người.

Từng sợi độc phân và kinh lực độc lực tự nhiên hắt vãi ra, đám bị mặt nhao nhao mắc lại cổ họng mình, từng đám người ngã xuống đất không dậy nổi.

Ngẫu nhiên có mấy người chống đỡ được lâu hơn một chút, mạnh mẽ chống đỡ một chiêu đánh vào trên người Ngụy Hợp, cũng không thể đánh xuyên qua kinh lực hộ thân gã.

Ngay cả ba trưởng lão luyện tạng liên thủ hợp lực, dùng bí kỹ trên cũng chỉ có thể miễn cưỡng giữ vững kinh lực hộ thân, căn bản không phải những thứ này chỉ có cấp độ hai huyết tam huyết mà lấy hảo thủ có thể so sánh.

“Lui!!”

Người đến lấy hương nhanh chân, đi cũng nhanh, phát hiện không cần thiết nên đám người này lại nhanh chóng bỏ chạy.

Ngấn ngùn mười mấy giây, trên bãi đất trống bên cạnh Hồng Nhạn Tháp đã đổ một mảnh che mặt.

262

Xuy!

Một mũi tên màu bạc nhắm thẳng từ phía sau Ngụy Hợp phóng tới.

Đương.

Một tay Ngụy Hợp nắm lấy mũi tên, vung lên.

Kình lực cường đại rót vào trong đó, cùng lúc vung ra lực lượng, tốc độ cao bay dọc theo đường cũ trở về.

Xa xa vang lên một tiếng hét thảm, một gã nô thủ bị nổ tung ngay tại chỗ.

Nhưng đây mới chỉ là bắt đầu, những nơi còn lại, từng nô binh lần lượt bắn ra tên nổ.

Nhưng rất nhanh, toàn bộ mũi tên đều thất bại.

Ngụy Hợp vừa vặn giống như quỷ mị, đảo mắt liền vượt qua hơn mười thước, trực tiếp xuất hiện trước nô thủ.

“Ngăn hấn lại!” Mấy vị cung phụng áo đỏ tung người nhảy lên, kình lực bộc phát trên người, không ngờ đều là cấp bậc Võ Sư.

Oành oành oành!

Ba tiếng trầm đục, ba võ sư cung phụng đồng thời đánh vào trên người Ngụy Hợp, nhưng ngay cả kình lực hộ thân cũng không phá vỡ.

Ngụy Hợp tiện tay chấn động, sắc mặt ba võ sư kịch biến, bay rót ra ngoài, trên tay đồng thời xuất hiện vết tích màu đỏ rất nhỏ.

Vết tích này như mạch máu, lít nha lít nhít, trải rộng bàn tay.

“Thơm lây hương, cao thủ của Hồng gia còn có cái gì?” Ánh mắt Ngụy Hợp đảo qua, sắc mặt bình tĩnh.

“Còn có chúng ta! Nhanh lên, hấn kình lực không đủ, đừng để hấn hồi phục khí lực!!”

Hai nữ tử mặc đạo bào màu trắng, tay cầm trường kiếm, như thiểm điện phóng tới Ngụy Hợp.

Thân pháp các nàng cực nhanh, lưỡi kiếm trong tay không ngừng run rẩy, mang theo kinh lực nào đó.

Đây là hai tên đạo nhân trong Bạch Ngọc quan, một người tên Bách quan, một người tên Xích Quan. Thực lực ít nhất cũng có thể kích hoạt đặc hiệu cảnh giới võ sư đại thành.

Toàn bộ nhân thủ Bạch Ngọc quan đi vào Phi Nghiệp thành, chỉ có hai người bọn họ là võ sư, cùng với một gã mào, cũng chính là Bạch Ý đạo trưởng.

“Không thú vị.”

Ngụy Hợp cũng không thèm nhìn hai người, tiện tay một chưởng đánh vào trên thân một người bên cạnh.

Người nọ rú thảm một tiếng, thân thể xoay tròn bay ngang ra ngoài, đánh tới hai nữ đạo nhân.

Ba người đụng vào nhau ngay tại chỗ, kinh lực trên người đồng thời mai một triệt tiêu, người kia còn đánh tan hai nữ đạo nhân, té ngã trên đất.

Trong lúc nhất thời trên thân ba người bị kinh lực kịch độc ăn mòn, không thể động đậy.

Một chưởng này có hiệu quả chấn nhiếp cực mạnh.

Hai võ sư thế mà ngay cả Ngụy Hợp gian tiếp một chưởng cũng không ngăn được, có thể thấy được gã hung hãn ra sao.

Lại thêm, lúc trước Ngụy Hợp vô hình đổ phiến độc phần lớn, cũng bắt đầu phát huy tác dụng.

Một đám cao thủ dồn dập ngã xuống đất, đau đến mức ngứa ngáy lẫn lộn trên mặt đất.

Lúc này người dâng hương và cung phụng đường cũng không dám động thủ, chỉ vây quanh chung quanh, cảnh giác nhìn chằm chằm Ngụy Hợp ở trung tâm.

Bông tuyết bay múa, lúc này trên trăm người vây quanh một người Ngụy Hợp, không dám tiến lên, cũng không dám lùi lại

phía sau.

Những người còn lại cũng bắt đầu mang những người trúng độc ra ngoài.

Trong cung phụng đường, sắc mặt từng tên một xanh đỏ không đồng nhất.

Nếu lúc này tiến lên, phỏng chừng kết cục chỉ là trúng độc trọng thương. Mà không lên, sau chuyện Hồng gia tuyệt đối sẽ không buông tha bọn họ.

“Hồng Đạo Nguyên thì sao?” Ngụy Hợp mỉm cười, hỏi. “Nếu như hết hy vọng, có thể trở về tìm ta.”

Hắn thả người nhảy lên, đứng trên nóc nhà một sân nhỏ, sợ hãi trong lòng mọi người thất lại, sợ hắn đột nhiên lần nữa ra tay đánh người.

Chỉ một lát ngắn ngủi, trong những người bị mặt hương thỉnh giáo, tam huyết và cao thủ võ sư đi đầu đều đã trúng độc ngã xuống đất.

Cung phụng đường cùng cao thủ Hồng gia, thì đồng dạng ngã xuống hơn phân nửa, chỉ còn lại mười mấy người vây quanh chung quanh.

Người Bạch Ngọc quan cũng một chiêu bị quật ngã, không có ý nghĩa gì.

Có điều thời gian chưa đến mười phút, ba phe hợp lực, cuối cùng vẫn thua.

Trong góc xa, Hồng Đạo Nguyên đang lặng lẽ quan sát ở trong lầu cao, đứng sừng vai cùng phụ thân Hồng Nghị.

Ánh mắt hai cha con đều nghiêm nghị.

“Vạn Độc Môn Chủ Ngụy Hợp này, rốt cuộc vì sao đột nhiên từ Thái Châu tới đây? Hắn có mục đích gì? Vì sao vừa tới đã trực tiếp ra tay với Hồng gia chúng ta. Chúng ta chưa từng đắc tội hắn a?”

Hồng Nghị sợ hãi, nhưng trong lòng thì không biết, vì sao vừa Ngụy Hợp đã ra tay với Hồng Đạo Nguyên.

“Ta cũng không biết.” Hồng Đạo Nguyên lắc đầu: “Nhưng mà, nếu ngay cả sư tôn cũng không phải đối thủ của hấn, hơn nữa một thân độc công của người này quả thực đã đăng phong tạo cực, không ai có thể địch lại, chỉ sợ chúng ta cũng bất lực.”

“Như vậy ý của ngươi là...” Hồng Nghị nhíu mày.

“Hợp tác.” Hồng Đạo Nguyên thản nhiên nói: “Nếu không cách nào chế phục, vậy thì biến nó thành người một nhà.”

“Nhưng chúng ta vừa rồi còn đang vây công thiết kế hấn...”

Hồng Nghị nhíu mày, hấn nhìn nhi tử bình tĩnh kiên định, trong lòng lập tức hiểu rõ.

“Được, ta hiểu rồi.”

Cũng giống như lúc trước Hồng gia đầu nhập vào Loạn Thần giáo, vì sao Loạn Thần giáo muốn thu Hồng Đạo Nguyên làm đồ đệ, cũng không phải là chỉ nhìn trúng căn cốt tư chất của hấn, mà là vì nắm giữ cả tòa Phi Nghiệp thành của Hồng gia.

Mượn sức Hồng gia hưởng thụ toàn bộ tài nguyên và nhân lực của cả Phi Nghiệp thành, đây mới là mục đích thật sự sau lưng những cao thủ võ đạo này.

Cứ như vậy, chắc hẳn Vạn Độc Môn cũng có mục đích như vậy, tuyệt đối sẽ không gây tổn thương quá lớn cho Hồng Đạo Nguyên đang thủ thành Thánh vị.

“Chỉ là loại độc này...” Hồng Nghị vẫn có chút lo lắng.

“Không sao, hiện nay, thứ có thể khiến cho Vạn Độc Môn triệt để tín nhiệm ta, chính là một thân độc trên người ta, cho nên trúng độc là chuyện không thể thiếu.” Hồng Đạo Nguyên nhìn thấy rõ ràng.

“Như thế, chỉ là khổ đạo nguyên...” Hồng Nghị thở dài.

“Chỉ là trúng độc mà thôi, cũng không phải là chết, phụ thân không cần lo lắng. Kỳ thật theo ta thấy, Loạn Thần giáo đều là chính trị, ba vị sư tôn thường xuyên khoa tay múa chân đối với chính vụ, lúc truyền thụ võ học lại cất giấu, nói không chừng còn không sáng khoái bằng Vạn Độc môn.”

Ánh mắt Hồng Đạo Nguyên nhìn về phía mặt đất như giấy vàng, cùng với tam trưởng lão nhanh chóng không xong.

“Hơn nữa, không bằng nói, như vậy ngược lại càng tốt hơn chút, chờ cao thủ sau cùng của Loạn Thần giáo đến, nếu bọn hắc thắng được Vạn Độc Môn, ta cũng có thể lấy độc trên người làm cớ, giải thích hết thảy hành vi phối hợp với Vạn Độc Môn trước đó. Nói là Vạn Độc Môn dùng cái này áp chế ta.”

Đây là phụ tử Hồng gia, đây là lần đầu tiên hắc nhìn thấy võ giả đứng đầu chân chính.

Bị quan binh vây giết vô dụng, cao thủ cung phụng vây công cũng vô dụng, chỉ với lực lượng một người cũng đã ép cho mấy trăm người chung quanh không dám nhúc nhích.

Hai người nhìn qua hồng y màu đen xung quanh, tâm tình có chút chấn động, có chút phức tạp.

Mắt thấy lại có võ giả trúng độc lúc trước lăn lộn trên mặt đất, dần dần không nhúc nhích nữa, không còn hơi thở.

Mà Ngụy Hợp vẫn như cũ mỉm cười, nhìn võ giả trên mặt đất dần dần biến thành từng bộ thi thể.

Hồng Đạo Nguyên biết mình không thể tránh được nữa, nếu không tổn thất sẽ càng lúc càng lớn.

Vạn Độc môn chủ lợi hại nhất không phải là tốc độ thân pháp, cũng không phải võ công, mà là kịch độc.

Một mảnh kịch độc của hắc đã hạ xuống ít nhất trên trăm người, mà trên trăm hảo thủ ba huyết này, muốn hắc một mình xuất thủ bao nhiêu lần, mới có thể từng người một đánh chết?

Điều này hoàn toàn không thể so sánh được.

Hơn nữa nhiều người phải bồi dưỡng như vậy cần tiêu tốn thời gian và tài nguyên thật sự quá nhiều.

Hồng gia không chịu nổi tổn thất.

Nghĩ tới đây, Hồng Đạo Nguyên mở cửa sổ, từ đó nhảy xuống, vũng vàng đáp trên mặt đất, đi đến hướng Ngụy Hợp.

Tiếng vang bên này cũng hấp dẫn lực chú ý của Ngụy Hợp, ánh mắt của hắn di động tới, rơi vào trên thân hồng đạo nguyên sắc mặt bình tĩnh.

“Kết quả như thế, ngươi hài lòng chưa?” Ngụy Hợp hỏi.

“Ngụy môn chủ hiệu kỳ quái, một màn này cũng không phải là điều ta muốn thấy. Hết thấy đều là...”

Sắc mặt Hồng Đạo Nguyên thành khẩn, đang muốn xin lỗi, đột nhiên hoa mắt lên.

Thân ảnh Ngụy Hợp khôi ngô phảng phất như hư ảnh, xuất hiện trước mắt gã.

Bành!!!

Một chương.

Hồng Đạo Nguyên chỉ cảm thấy kinh lực hộ thân toàn thân như giấy, nhẹ nhàng đâm một cái là phá.

Chân gã nhanh chóng lui lại, nhưng đã không kịp nữa rồi.

Một bàn tay nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay phải hắn.

Rắc rắc.

Xương cốt cánh tay phải giống như nhánh cây, bị tùy tiện bẻ gãy, sau đó vài cái liền bị bóp thành cặn bã.

Sắc mặt Hồng Đạo Nguyên không thay đổi, nếu như lúc trước an bài không thành công, trả giá đắt cũng là tất nhiên.

Dù sao đối phương cũng sẽ không giết hắn, mà chút thương tổn ấy, chút giá trị ấy chẳng mấy chốc sẽ...

Phốc!

Hai mắt Hồng Đạo Nguyên đột nhiên trợn to, chậm rãi cúi đầu, nhìn chương ấn ngực bị đánh cho sụp đổ đi vào...

“Ngươi...!!”

Hắn hoàn toàn không cách nào nghĩ đến, vì sao Ngụy Hợp đột nhiên ra tay, lại đột nhiên đưa hắn vào chỗ chết.

“Thật ra, vốn là vậy.” Ngụy Hợp cười thu tay, “Ta chỉ định phế bỏ một cánh tay của ngươi thôi.”

“Nhưng ánh mắt vừa rời của người rất bình tĩnh, khiến ta cảm giác người còn có khả năng tính kế ta. Cho nên ta cảm thấy, vẫn là đánh chết người đi, miễn cho phiền toái.”

Ngụy Hợp giải thích, khiến cho trước nay đều cho rằng hết thầy Hồng Đạo Nguyên đều nắm trong lòng bàn tay, tâm tình sụp đổ.

Rõ ràng trước đó Ngụy Hợp đều sẽ không hạ sát thủ với hắn.

Nhưng bây giờ... chỉ vì thấy ánh mắt hắn không đúng, đã ra tay đánh chết ngay tại chỗ.

Hoàn toàn không để ý tới khả năng phản công của Hồng gia, cũng không quan tâm đến phiền toái rung chuyển như thế nào.

Cứ như vậy quả quyết ra tay!

Ý thức Hồng Đạo Nguyên dần dần mơ hồ, thân thể ngã ra sau.

Hắn tính sai rồi.

Hắn cho rằng Ngụy Hợp nhất định lấy hắn ra sử dụng, sẽ không lạnh lùng hạ sát thủ với hắn.

Đáng tiếc...

“Đạo nguyên!!!” Hồng Nghị nơi xa gầm lên một tiếng, thanh âm thâm lương bén nhọn.

Nó nhảy ra cửa sổ, muốn xông về phía này. Nhưng bị hai cao thủ của Hồng gia kéo lại, không cho tới gần.

Người của Cung phụng đường ngây người, người của Hồng gia đỏ mắt, người tới lấy hương thỉnh giáo cũng ngây người.

Hồng Đạo Nguyên là dây liên hệ và máu chốt của tất cả mọi thứ, hiện tại hắn thế mà lại chết.

Ba bên cũng không còn cơ sở hợp tác.

“Rút lui!”

Người bị mặt còn lại hương thỉnh giáo phản ứng nhanh nhất, bọn họ chỉ phụng mệnh phối hợp với Hồng Đạo Nguyên, còn lại cái gì cũng không quản. Lúc này Hồng Đạo Nguyên đã chết, hết thầy đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Người của Cung phụng đường cũng nhanh chóng rút lui, không dám dừng lại. Rất nhanh ở đây chỉ còn lại quan quân của Hồng gia và Phi Nghiệp thành.

Ngụy Hợp nắm lấy Hồng Đạo Nguyên, nhìn chăm chú từng màn biến hóa trước mắt.

Đột nhiên, hắn ném nhẹ, ném thi thể trong tay ra.

Sau đó tay phải như thiểm điện bộc phát, liên tiếp điem qua thân Hồng Đạo Nguyên, từng khối xương ngực bị đánh sụp xuống, nhao nhao bị kéo trở về.

Trái tim vừa mới bị đánh cho tê liệt trong nháy mắt cũng bị từng cỗ kinh lực tiết tấu, cưỡng ép kích thích, thức dậy nhảy lên.

Tê!!

Hồng Đạo Nguyên chột hít sâu một hơi, há hộc mồm, sau đó thở ra.

Hít một hơi, sau khi thở dốc một hồi, rốt cuộc hắn cũng từ từ mở mắt ra. Trong ánh mắt đầy rung động của mọi người xung quanh, hắn chậm rãi che lấy lồng ngực, đứng dậy.

Lần này, biểu tình của hắn không còn trấn định như trước nữa, không còn là cái loại phảng phất không có chuyện gì có thể hù dọa được hắn, chấn động hắn.

Thần sắc hắn ta chấn động, ánh mắt phức tạp nhìn Ngụy Hợp, cái loại chết vừa rồi hoàn toàn chìm vào bóng tối, mất đi tất cả ý thức, khiến hắn ta thật sự có chút sợ hãi.

Đó chính là tử vong sao?

Hồng Đạo Nguyên lúc này đã hiểu rõ, Ngụy Hợp thật sự có khả năng tiện tay đánh chết hắn.

Vừa rồi trông như hắn bình thường trở lại, nhưng một khi Ngụy Hợp sơ suất xảy ra điều gì đó, hắn chắc chắn không thể quay lại được.

Cũng tức là nói, Ngụy Hợp lấy hắn ra thử!

“Không nghĩ tới lại có thể cứu sống được?” Ngụy Hợp cũng có chút ngoài ý muốn. Lão vốn chỉ thảo luận qua về loại khả năng này với Cửu Ảnh.

Dưới trọng yếu một điều kiện tiên quyết, nó đã chết bởi một kẻ tâm thần tê liệt, dưới sự kích thích của sức mạnh, nó còn có thể sống lại lần nữa.

Vốn cho rằng khả năng này không lớn, nhưng hiện tại xem ra, rõ ràng là thành công một lần.

“Nhớ tìm người cho ta, còn lại tự mình xử lý.” Ngụy Hợp nghiệm chứng lý thuyết, tâm tình rất tốt, phiền phức trước mắt cũng đã hoàn toàn xử lý xong.

“Vâng! Nhất định sẽ không để cho ngươi thất vọng.” Lần này Hồng Đạo Nguyên thật sự mất đi tinh táo bị trấn áp.

Hắn ta vốn cho rằng Ngụy Hợp sẽ không giết hắn ta, kết quả hiện tại xem ra... Hắn ta đoán sai rồi.

Lòng dạ độc ác của kẻ này vượt quá sức tưởng tượng của hắn.

Hiện tại Hồng Đạo Nguyên bị một chết một sống khiến cho không dám lỗ mãng, phục tùng ngoan ngoãn.

Ngụy Hợp cũng không nhiều lời nữa, bỏ lại một câu, thả người nhảy lên, đảo mắt biến mất trong màn tuyết, không thấy bóng dáng.

Có Hồng gia là người địa đầu xà lớn nhất hỗ trợ, tìm Nhị tỷ và Chân Khởi, hẳn là rất dễ dàng.

Mà tìm tung tích của cha mẹ và đại tỷ, có thể cần thời gian.

Bây giờ xử lý tốt Hồng Đạo Nguyên, hẳn cũng nên tụ họp với Vạn Thanh Thanh, cùng đi xem quê nhà bên kia hẻm chuột, tình huống thế nào rồi.

263

Hẻm chuột.

Có chút hoang phế trong một con hẻm rách.

Ngụy Hợp bước đi bình tĩnh chậm rãi tiến lên, rất nhanh xuyên qua ngõ nhỏ, một lần nữa đi tới trước cửa Ngụy gia.

Tiểu bình phòng Ngụy gia lúc trước, lúc này đã thay đổi bộ dáng.

Cửa lớn sơn đỏ, tường trắng ngói xanh, một cánh cửa sổ nhỏ còn sót lại, cũng đổi thành hai tầng phòng trộm hoa.

Trên cửa treo một cái khóa đồng nặng nề, trên cánh cửa còn dán hai bức họa thần.

“Đây là có người ở chỗ này sao?”

Trong lòng Ngụy Hợp run lên, trong lòng nghĩ đến khả năng đại tỷ cùng phụ mẫu ở chỗ này, nhưng nghĩ lại, có lẽ là Chân Khởi cùng nhị tỷ trở về, tu sửa căn phòng cũ cũng không nhất định.

Hắn nhìn chung quanh một chút, những người bình định còn lại vẫn như cũ là cảnh tượng bại hoại.

Nơi này vốn là xóm nghèo khổ, cộng thêm hiện tại thành lập khu mới, đưa ra không ít phúc lợi, lập tức hấp dẫn phần lớn dân chúng di chuyển qua.

Dù sao bên kia công việc cần nhiều hơn, khu bách phế hưng, cái gì cũng phải trùng kiến.

Đối với dân chúng tầng chót mà nói, có thể ăn uống ngon miệng mới là trung tâm của tất cả. Về phần chỗ ở, chỉ cần có thể đi qua là tốt lắm rồi.

Ngụy Hợp đứng ở trước cửa không nhúc nhích một hồi lâu.

Không bao lâu, một lão giả tóc trắng lưng còng, chậm rãi chống gậy, từ ngõ nhỏ đi ra, muốn đi qua nơi này.

Chúng kiến Ngụy Hợp đứng ở trước cửa, lão giả nhìn kỹ khuôn mặt của hắn một chút.

“Hậu sinh, ngươi đây là đi tìm người hay là muốn tìm?”

Trong khẩu âm của hắn xen lẫn không ít hương âm Vân Châu, nhưng Ngụy Hợp sinh sống ở chỗ này lâu như vậy, tự nhiên quen thuộc một chút, nghe hiểu ý tứ.

“Vâng, tìm người. Xin hỏi lão trượng, Ngụy gia trước kia ở nơi này, bây giờ còn tại sao?” Ngụy Hợp quay người lễ phép hỏi thăm.

“Ngụy gia...” Lão giả suy nghĩ một chút rồi nói: “Có hai tiểu nương tử đi tới đây để tu sửa lại nơi này. Bộ dáng hai tiểu nương tử rất tuấn tú, cũng không biết có phải là người Ngụy gia hay không. Nếu ngươi có tâm thì có thể ở lại đây chờ đợi.”

“Ta ơn lão trượng.” Ngụy Hợp gật đầu: “Lão trượng một mục sinh hoạt tại Phi Nghiệp thành?”

“Đúng vậy, cũng khoảng ba mươi mấy năm rồi. Trước kia, ta ở tại con phố sát vách, về sau trên đó đánh giặc với yêu nhân lấy hương tuần giáo, những đại nhân cao đến cao kia, đem toàn bộ con đường sát vách đánh nát. Sau đó không còn biện pháp, liền dọn đến bên này.” Lão giả thở dài trả lời.

“Ta cũng từ nhỏ ở Phi Nghiệp thành này, không biết mấy nhà đại hộ bên quảng trường trước đó, bây giờ vẫn còn ở đây sao?” Ngụy Hợp nhìn sắc trời, cách chiều hoàng hôn, còn có một khoảng thời gian, liền thuận miệng tán gẫu với lão giả.

“Có mấy nhà không còn, đổi người mới, trước kia giảng kinh đường bên kia, hiện tại đều hủy đi, đổi cái gì mà Anh đường. Chuyên môn bán các loại châu báu phi thúy. Còn có Hồng Thạch phúc, thương phố nguyên bản cũng mất, toàn bộ đổi thành quán trà tửu lâu...”

Nói chuyện xong, lão giả tự xưng họ Vương, trong nhà có bốn người, hai đứa nhỏ ở trong Phi Nghiệp thành bây giờ, đảm nhiệm chức vụ tiểu lại ở khu vệ sinh đường phố.

Bản thân hắn cũng là người hay bàn, nói bây giờ trạng thái của Phi Nghiệp thành tốt hơn nhiều so với lúc trước đói hoang.

Lão giả sắc mặt cũng hồng hào, thanh âm to rõ, hiển nhiên ăn uống rất ngon.

Điều này làm cho Ngụy Hợp ngoài việc tán gẫu, năng lực quản lý Hồng gia cũng có nhận thức rõ ràng.

Trên đường đi, Phi Nghiệp Thành lúc này so với lúc trước hẳn còn sống, há chỉ gấp mười lần.

Hồng gia không chỉ xử lý liên minh bảy nhà, còn đâm sau lưng xử lý lấy hương lấy giáo, tuy rằng sau lưng dựa vào Ma giáo, nhưng chỉ cần kết quả là tốt, quá trình cũng không quan trọng.

Nói chuyện phiếm với lão trượng hồi lâu, Ngụy Hợp thấy lão tinh thần không quá tốt, mới chủ động mở miệng rời đi.

Hắn đợi một lúc lâu, cũng không thấy các nàng Ngụy Oánh tới, đoán chừng hôm nay không gặp được, liền cáo từ, chuẩn bị ly khai.

Nếu như không gặp được người, hắn liền dự định lần sau sẽ mang Vạn Thanh Thanh đi dạo lại một lần nữa.

Hiện tại bọn Thanh Thanh đang ở trong phủ đệ do Hồng gia an bài, trên người mang theo vật ích độc, cộng thêm bản thân Vạn Thanh cũng là Đoán Cốt võ sư, còn có Bạch Xu một người thợ rèn, cùng với tam độc một đại thành võ sư, vấn đề không lớn.

Dọc đường đi, Vạn Thanh Thanh nhu cầu cấp bách dọn dẹp vấn đề vệ sinh cá nhân trên người thật kỹ, cho nên tạm thời không đi theo.

Ngay sau đó, Ngụy Hợp cáo biệt lão giả, liền đi ra ngoài ngõ nhỏ.

“Chờ một chút, hậu sinh!” Bỗng nhiên lão giả kia từ phía sau gọi Ngụy Hợp lại.

“Lão trượng có chuyện gì?” Ngụy Hợp quay người hỏi.

“Hậu sinh, nếu ngươi thật sự muốn tìm người Ngụy gia, có lẽ có thể đi khu mới, mọi người ở đây đều bị dời đến hẻm Bạch Sa khu mới.” Lão giả đề nghị.

“Bạch Sa sao...” Ngụy Hợp gật đầu nói lời cảm tạ, sau đó sải bước đi ra khỏi hẻm nhỏ.

Nếu như Chân Khởi và Nhị tử Ngụy Dung đã tìm được, như vậy đến hẻm Bạch Sa xem một chút cũng được.

Mặc dù đã để Hồng gia giúp hắn tìm người, nhưng hiện tại Hồng gia đang khẩn cấp xử lý náo động do hương thỉnh giáo bộc phát ra lúc trước, nhân thủ khẩn trương, trong thành cũng có chút hỗn loạn, có thể tìm được hay không thật đúng là không nhất định.

Ra khỏi ngõ nhỏ, bên ngoài đường có chút vắng vẻ.

Trời đông giá rét, trước cửa từng nhà đều có không ít tuyết đọng, có mái hiên còn kết băng lăng.

Lúc trước hương thỉnh giáo náo loạn, cũng tạo thành ảnh hưởng không nhỏ trong bức tượng.

Trên phố nhân số cực ít, ngẫu nhiên đi ngang qua, cũng đi lại vội vàng, tất cả mọi người núp trong phòng mình, không dám ra ngoài.

Ngụy Hợp chậm rãi đi lại trên đường, Hồng Đạo Nguyên an bài cho hắn một đội hộ vệ tư binh của Hồng gia, âm thầm chăm sóc xung quanh.

Đương nhiên, trông giữ là giả, giúp đỡ người hầu và truyền lệnh thông báo mới là thật.

Những người này trên thực tế là chuyên môn bị phái tới thuận tiện Ngụy Hợp, miễn cho trong Phi Nghiệp thành này, có kẻ không có mắt trâu chọc Ngụy Hợp, gây ra phiền toái.

Chỉ là mới đi ra đường không xa, phía trước đã có hai nữ tử với khăn che mặt đi tới.

Một người trong đó, từ dáng người đến khí chất mặt mày, Ngụy Hợp liếc mắt một cái liền nhận ra là Nhị tử Ngọc Oánh của Trịnh sư chính mình.

Chân Khởi và Ngụy Oánh cũng mới đi dạo quanh còn lại, không nghĩ tới trên đường cái này vậy mà gặp được Ngụy Hợp.

Hai người sững sốt, lập tức có chút không dám tin nhìn kỹ, cẩn thận dò xét.

“Sông nhỏ?” Ngụy Oánh nhẹ giọng thử hỏi một câu.

Dựa theo ý nghĩ của nàng, lúc này Ngụy Hợp hẳn là vẫn còn Thái Châu, vững chắc môn phái, không rảnh chạy đến Vân Châu xa như vậy.

Chẳng lẽ là người tướng mạo có dáng người tương tự?

“Quả nhiên là các người, thực ngộạ, Nhị tử” Ngụy Hợp cười cười, chủ động nghênh tiếp. Khẳng định rằng các nàng đang suy đoán như vậy.

“Không biết lớn nhỏ, phải gọi là Chân Khởi tử!” Chân Khởi lập tức sửa lại nói: “Ta và Nhị tử người là bạn tình danh chính ngôn thuận, cho nên ta tự nhiên cũng là tử tử của người.”

“Người đánh không lại ta” Ngụy Hợp mỉm cười trả lời.

“Ta chính là phu quân của tử người!” Chân Khởi đôi mắt mở to.

“Còn nói gì nữa ta sẽ đánh người.” Ngụy Hợp mỉm cười.

*

*

*

Không nói một tiếng đem nhị tử mang đi lâu như vậy, hại hắn lo lắng, chủ động tới tìm. Hiện tại gặp mặt còn dám cùng hắn đùa bỡn, tưởng nắm đấm lớn như nồi đất của hắn là ăn chay sao?

Thật sự cứng đầu, còn muốn nói tiếp, nhưng nhìn Ngụy Hợp thật sự nhấc nắm đấm lên, nhất thời thanh âm trì trệ, không dám nói nữa, nàng cũng biết mình đuối lý.

Đã đến Vân Châu lâu như vậy rồi, còn không quay về, còn cần Ngụy Hợp tự mình đuổi tới bên này.

Thật không nói lời nào, Ngụy Thuần lại mỉm cười đè xuống tay Ngụy Hợp.

“Tiêu Hà người tới thật đúng lúc, chúng ta tìm cha mẹ và đại tử thật lâu, một chút dầu mỡ cũng không có. Có người ở đây, nhiều người giúp đỡ chút.”

“Không sao, lần này không riêng gì ta tới đây, mà còn có Thanh Thanh cũng tới. Mặt khác nửa đường còn thu mấy người hầu hữu dụng, nhiều người tìm cũng nhanh hơn.” Ngụy Hợp còn muốn nói cái gì, bỗng nhiên nói một tiếng, nhìn về phía bên phải.

Bên phải là một gã hồng gia tinh nhuệ luôn âm thầm hộ vệ hắn, cấp tốc tiến lên, đưa cho Ngụy Hợp một tấm chỉ dẫn.

Ngụy Hợp nhận lấy tờ giấy, nhìn lướt qua, lập tức đôi mắt nhất định.

Chỉ thấy trên tờ giấy viết rất rõ ràng: Ngụy Đường, Lý Thúy, Ngụy Xuân, ba người đã tìm được. Hiện giờ ba người một nhà ở tại hẻm Bạch Sa, một nhà thứ bảy, thứ sáu.

Tiếp theo là công việc phân công của ba người.

Phía dưới, còn có một hàng chữ, rất liên quan tới Ngụy Xuân.

Ngụy Xuân bị cuốn vào sự kiện Sùng Tinh, tựa hồ bị tra ra có liên quan đến Trang gia, rất có thể là đệ tử của Trang gia.

“Lại thực sự tìm được!?” Ngụy Hợp chân động trong lòng, lập tức vui mừng.

Dù sao bản tính của hắn cũng rất lương thiện, mà đoạn thời gian vừa mới xuyên qua đó, là thời gian hắn nhỏ yếu nhất, nhưng cũng quý giá nhất.

Các tử tử không khỏi quan tâm, khiến nó nhanh chóng dung nhập tới thế giới này, dung nhập vào thời đại này.

Cũng làm cho hắn không đến mức luôn cách một lớp màng mỏng, không thể nào kiểm chế được.

Vốn hắn đã sớm cho rằng cha mẹ và đại tỷ đã mất tích, không ngờ rằng, hiện tại lại vẫn còn sống!

Hơn nữa còn tìm được, là ở bên trong Phi Nghiệp thành!

Ngoài kinh hỉ, Ngụy Hợp rất nhanh lại chú ý tới một điểm, đó là phiên toái Ngụy Xuân đại tỷ hiện tại.

“Chén sao sáng.” Nhớ lại tin tức Ngụy Hợp lấy được ở Hồng gia.

Mấy thế lực lớn Sùng Tinh chén này làm cho Phi Nghiệp thành đều chú ý, bên trong tựa hồ có liên quan đến một kho báu bí ẩn.

Đồ vật như kho báu này, nếu là bảo tàng trong mắt người thường, đơn giản chỉ là tiền tài.

Nhưng ngay cả người trong võ đạo cũng cảm thấy hứng thú theo, vậy chứng tỏ trong cái ly này ẩn giấu chỗ tốt không nhỏ.

“Sao vậy? Sông nhỏ? Là có chuyện gì sao?” Ngụy Oánh lên tiếng hỏi.

“Chuyện tốt!” Ngụy Hợp mỉm cười đưa tờ giấy cho hai người.

Ngụy Oánh còn không biết chữ nên đưa tờ giấy cho Chân Bàn.

Từng chữ từng câu nói ra, gương mặt xinh đẹp nhất thời vui vẻ.

“Ai đưa tin tới vậy? Thật không giả à?”

“Hắn là thật, bọn hắn không dám gạt ta.” Ngụy Hợp cười nói.

“Đã như vậy! Chúng ta mau đi tìm người!” Giọng Chân Khởi gấp gáp nói, đồng thời cấp tốc giải thích cho Ngụy Oánh một lần.

Nghe được cha mẹ vẫn còn, đại tỷ vẫn còn, Ngụy Oánh cũng kích động.

“Vậy thì cùng đi đi!” Ngụy Hợp cười nói.

Hắn đưa tay tới một gã hộ vệ của Hồng gia, bảo họ an bài xe ngựa.

Rất nhanh, ba người ngồi lên xe ngựa, chạy về hướng khu mới.

Khu phi nghiệp mới, hẻm Bạch Sa.

Ngụy Đường cầm cây quạt không ngừng quạt lửa, đang nấu thuốc cho thê tử Lý Thúy.

Vết thương trên người Lý Thúy càng lúc càng lớn, cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Rơi vào đường cùng, hắn chỉ có thể lặng lẽ đến chỗ dược sư
nhặt chút thuốc, cho thê tử dùng.

Thịch thịch thịch.

Bỗng nhiên có tiếng đập cửa vang lên.

Ngụy Đường ho khan vài tiếng, cảnh giác đứng dậy. Bây giờ
sắc trời đã tối, con gái lớn còn chưa về thì phải cẩn thận một
chút.

“Vị nào là?” Hắn lớn tiếng hỏi.

“Có phải Ngụy Đường lão gia không?” Ngoài cửa có một nam
tử trẻ tuổi lên tiếng hỏi.

264

“Người là ai? Ta không phải lão gia gì cả, người tìm nhầm người rồi?” Ngụy Đường nghi hoặc.

Lão chính là một lão gia hỏa nghèo rớt mồng tơi, coi như là lừa đảo thì cũng không để vào mắt chút gia sản ấy của lão.

Sao còn có người gọi hắn là Ngụy lão gia?

Đang lúc hắn nghi hoặc khó hiểu.

“Cha!” Một giọng nữ êm ái từ ngoài cửa vang lên.

Ngụy Đường run lên bần bật, bước chân ngừng lại, đầu như nổ tung.

“Người... Người là!?” Gã có chút không dám tin tưởng.

Cách đó không xa, Lý Thúy đang nằm trên giường, cũng khó khăn ngồi thẳng lên.

“Là Tiểu Oánh! Là tiếng của Oánh Oánh!!” Nàng lớn tiếng nói.

“Cha, mẹ! Là Tiểu Oánh a, còn có Tiểu Hà, chúng con đều đã trở về!” Ngoài cửa truyền đến thanh âm Ngụy Oánh có chút ghen ngào.

Ngụy Đường lần này là thật sự nghe rõ, lúc này đi vài bước cũng làm một bước, vọt tới cửa, hung hăng kéo mở.

Ngoài cửa đứng hai nữ một nam, nữ tử phía bên phải là Ngụy Oánh.

Tuy làn da nhẵn nhụi, ngũ quan càng thêm tinh xảo, nhưng Ngụy Đường vẫn nhận ra, khuê nữ này chính là con gái thứ hai của hắn.

“Tiểu Oánh... Đúng là người rồi!!” Con mắt Ngụy Đường lúc này có chút ướt át.

Bao nhiêu năm rồi. Hắn cuối cùng cũng nhìn thấy con gái thứ hai của mình.

“Sông nhỏ! Vừa rồi người nói sông nhỏ cũng tới!? Hấn ở đâu??” Ngụy Đường đột nhiên bừng tỉnh, hỏi lại lần nữa.

Rất nhanh Lý Thúy ở phía sau hấn cũng đẩy ra.

“Tiểu Oánh, Tiểu Hà đâu! Đệ đệ Tiểu Hà của người đâu? Người đã đáp ứng ta phải chăm sóc tốt cho hấn!”

“Cha mẹ, con ở đây.” Ngụy Hợp từ phía sau hai nàng đưa tay ra.

Gần đây lại cao lớn hơn rồi, hiện giờ thân cao đã hai mét sáu, khiến hấn đứng ở sau lưng hai nàng, giống như một bức tường.

Trừ thân cao, còn có một thân cơ bắp khô ngô, chỉ đứng ở nơi đó, đã cho người ta một loại thị giác lực trùng kích không gì sánh kịp.

Võ giả bên Vân Châu cao không bằng Thái Châu, dù sao tu vi cũng không cao bằng bên kia.

Cho nên người cao hai mét sáu, thật sự không nhiều lắm.

Ngụy Đường và Lý Thúy trơ mắt nhìn một bàn tay lớn gần bằng đầu bọn họ đưa đến trước mặt.

“Cha mẹ, không biết con sao? Con sông nhỏ của hai người chính là con sông nhỏ đó!”

Trong lòng Ngụy Hợp cũng có chút xúc động, gạt Nhị tỷ và Chân Khởi ra, mỗi tay một người ôm lấy hai người Ngụy Đường Lý Thúy vào trong ngực, tựa như ôm hai đứa trẻ.

“Sông nhỏ.”

“Người là sông nhỏ!?”

Hai lão nhân cảm giác trái tim có điểm chịu không nổi sợ hãi, còn chưa kịp hồi phục tinh thần, liền bị Ngụy Hợp ôm vào phòng.

“Đại tỷ đâu? Sao không thấy đại tỷ?” Ngụy Hợp đặt hai lão nhân vào hai bên bàn gỗ.

Nước mắt lưng tròng của Ngụy Oánh, hấn mặc dù cũng cảm động, nhưng dù sao tình cảm cũng không thâm hậu bằng Ngụy

Oánh, cho nên rất nhanh liền ổn định cảm xúc.

“Tiểu Xuân... Lúc trước quan phủ muốn điều tra án mạng, để cho tất cả nữ tử thân hình cao lớn chung quanh đi một chuyến.

Tiểu Xuân cũng đi, bây giờ đi một ngày, còn chưa trở về...

“Ngụy Đường lấy lại bình tĩnh, vội vàng trả lời.

Con trai Ngụy Hợp lại lớn như vậy, điều này hoàn toàn vượt quá dự liệu của lão hai vợ chồng.

“Đã trễ như vậy còn chưa trở về sao? Ta tìm người đón người.” Ngụy Hợp đứng lên, đi tới cửa, vẫy tay để người của Hồng gia tới phân phó vài câu.

Hiện giờ Hồng Đạo Nguyên đã được chính trị đến ngoan ngoãn, không dám lỗ mãng.

Không ít người của Hồng gia đều lần lượt bị hạ độc, không phối hợp thì phải chết. Dưới uy hiếp này, tất cả mọi người không dám lãnh đạm.

Rất nhanh, Ngụy Xuân bị Trang Phượng mang theo một đường chạy trốn nhanh chóng, đã tìm được trong một ngôi miếu đổ nát ở cửa thành.

Trang Phượng và Ngụy Xuân cùng một chỗ, bị bắt lại, mang theo.

Không cần Ngụy Hợp tự mình chuyển động thân, có Hồng gia thế lực xà đầu phối hợp, bất luận làm bất cứ chuyện gì, đều nhẹ nhõm gấp trăm lần.

Trong lúc Ngụy Hợp Ngụy Liên cùng lão nhị ôn lại chuyện cũ, cùng ôn lại những chuyện gian khổ trong nhiều năm.

Hai tên cung phụng của Hồng gia, cũng đã mang theo Ngụy Xuân và Trang Phượng đến Ngụy gia.

Đến lúc này, đám người Hồng gia mới hiểu được, thì ra đường đường là môn chủ Vạn Độc Môn Ngụy Hợp, lại xuất thân từ một gia đình nhỏ không đáng chú ý như vậy.

Xuất thân mạt trác, bây giờ đã đứng ở độ cao mà tất cả mọi người không cách nào với tới.

Thiên tài như thế, sớm đã vượt qua Hồng Đạo Nguyên được xưng là hổ dữ phi hành.

Rất nhanh, từng tin tức lặng lẽ từ Hồng gia tiết lộ ra ngoài. Làm gia tộc trụ cột của Phi Nghiệp thành, Hồng gia tự nhiên có các nơi phái mật thám tới.

Bây giờ tin tức Vạn Độc Môn chủ hiện thân ở Phi Nghiệp thành, một chút liền bị truyền ra.

Môn chủ Vạn Độc Môn trước mặt mọi người giải quyết ba nhóm người Hồng gia, hương lấy giáo, Bạch Ngọc Quan.

Sức một người, quét ngang tất cả, ngay cả rất nhiều quan quân vây công cũng bắt lực, chiến tích này thoáng cái đã oanh động toàn bộ Phi Nghiệp Thành.

Tất cả nhân sĩ võ lâm xung quanh khu vực này đều nhao nhao truyền tin tức này lại.

Thành Phi Nghiệp vắng vẻ, chưa từng thấy cao thủ nào có thực lực cường hãn như vậy.

Một nhà Ngụy gia ở một bên hồi lâu, Trang Phượng thì có điểm choáng váng.

Trên đường đi nàng nhìn thái độ người dẫn đường vô cùng tốt, cũng đã hỏi rõ tình huống.

Một khắc trước, hai người bọn họ có thể bị truy bắt bất cứ lúc nào, một giây sau, đồ đệ gia gia nhận lấy, không ngờ đệ đệ lại là cao thủ hàng đầu.

Thế sự biến ảo, thiên hạ rộng lớn, không gì không có.

Không nhắc tới Trang Phượng ở bên cạnh cần thời gian trì hoãn.

Ngụy Hợp nghe xong hai người Ngụy Đường và Ngụy Xuân, kinh lịch trước đó cũng ý thức được, hẳn là vừa vặn bỏ lỡ trước lúc này.

Bất quá bây giờ gặp phải cũng không muộn.

“Khụ khụ khụ...” Lý Thúy đang lôi kéo nói chuyện đột nhiên cúi đầu ho khan.

“Chuyện gì xảy ra? Để ta xem một chút. Vừa lúc ta cũng hiểu được y thuật, cho cha mẹ lý giải thân thể.”

Ngụy Hợp tu luyện độc đạo, độc y tương thông, tự nhiên trước tiên đưa tay nắm lấy cổ tay mẫu thân, xem xét tình huống.

Nhưng điều tra này, lông mày Ngụy Hợp lập tức nhăn lại.

“Thế nào? Có vấn đề gì không?” Trong lòng Ngụy Nhiễm xiết chặt.

Ngụy Xuân một bên nàng cũng khẩn trương theo, nàng nhìn thấy mẫu thân ho khan, trong miệng mơ hồ có chút đỏ thẫm.

Ngụy Hợp trầm mặc không nói, cẩn thận điều tra.

“Vấn đề không lớn, ta khai dược điều trị là được rồi, nhưng nếu chậm một chút e là sẽ phiền toái.”

Một lát sau, hấn trầm giọng trả lời.

Mọi người đều đang ở đây, có một số thứ hấn cũng không tiện nói thật, tình huống của mẫu thân Lý Thúy còn nghiêm trọng hơn những gì hấn nói.

Tuy nhiên vẫn còn trong phạm trù hấn có thể xử lý. Nếu đã có thể xử lý, vậy đừng nói là quá nghiêm trọng, tránh ảnh hưởng tâm tính Lý Thúy.

Để cho nàng giữ cho tâm thái nhẹ nhàng khỏe mạnh một chút, càng có lợi cho việc khôi phục.

Một nhà Ngụy gia đoàn tụ, chính là nhiều năm qua, tâm nguyện của mọi người bây giờ đã có thể viên mãn, bao gồm Ngụy Hợp, tất cả mọi người đều tâm tình rất tốt.

Sau đó, hấn lại tiếp nhận đám người Vạn Thanh Thanh tới, gặp mặt phụ mẫu đại tỷ.

Vạn Thanh Thanh từ tiểu gia giáo vô cùng tốt, tri thư đạt lễ, tính tình nhu hòa, lại thêm dáng vẻ bề ngoài đều rất tốt.

Rất nhanh liền hòa cùng vợ chồng Ngụy Đường.

Gia đình hòa cùng mỹ mạo, ngay cả bên ngoài vừa rồi bởi vì hương thỉnh giáo bộc phát không khí khẩn trương, cũng bị hòa tan đi rất nhiều.

Sau vòng tròn, Ngụy Hợp ngay lập tức bắt đầu an bài, tế bái ân sư. Sau đó cũng phái người đi tìm Trình gia, Quan gia, nhưng đều không có thu hoạch gì.

Về sau hắn liền định mang theo cả nhà trở về Thái Châu Vạn Độc Môn, từ đây tránh đi phong vân ngoại giới, an tâm ẩn cư.

Kỳ thật nếu không phải ngoại giới hoàn cảnh một mực bức bách Ngụy Hợp không ngừng tiến lên phía trước, hắn cũng căn bản sẽ không cố gắng như vậy, liều mạng chiến đấu đến tình trạng bây giờ.

Hiện tại người một nhà đoàn viên, vốn thất gia Minh cũng đều bị phế bỏ, Thiếu Dương Sơn, Thanh Đô phái, cũng đều bị Hồng gia tiêu diệt sạch sẽ.

Tất cả tan thành mây khói, ở lại đây cũng chẳng có ý nghĩa gì. Cho nên, hắn quả thật chuẩn bị trở về.

Vợ chồng Ngụy Đường biết được con trai hiện giờ tựa hồ đã tạo ra một sự nghiệp, bọn họ rời khỏi Vân Châu cũng không có gì phải sợ hãi.

Mặc dù không hỏi tỉ mỉ, nhưng xét cách ăn mặc của con trai con dâu, thì cũng không đến mức phải chịu khổ hơn bọn họ.

Cho nên hai người cũng vui vẻ đồng ý.

“Cái gì!? Các người dự định rời khỏi Vân Châu!?”

Ngoài cửa Ngụy gia, Ngụy Xuân nhỏ giọng kể chuyện này cho Trang Phượng.

Trang Phượng ngây người.

Ngụy gia đã trở về Thái Châu, vậy chén sùng tinh mà gia gia nàng lưu lại thì làm sao bây giờ?

“Người cũng là hậu nhân của sư phụ, vậy để lại ly tinh cho người, cũng coi như đúng lúc.” Ngụy Xuân chân thành nói.

Trên đường đến đây, nàng và Trang Phượng Hạch đã đem chuyện cũ về rất nhiều lão sư, xác định thân phận của Trang Phượng.

Lúc này tâm tình của Trang Phượng rất phức tạp, khó có thể diễn tả bằng lời, vốn tưởng rằng đã khổ tận cam lai, kết quả...

“Đừng lo lắng, lát nữa ta sẽ đưa cho ngươi chén Sùng Tinh.”

Ngụy Xuân chân thành nói: “Ngươi là thân nhân của sư phụ, bảo đảm chén Sùng Tinh càng thích hợp.”

“Vô dụng thôi, hôm nay khắp nơi đều đang tìm kiếm, ta không giấu thân phận được bao lâu nữa, chẳng mấy chốc ta sẽ bại lộ thôi, đến lúc đó...” Trang Phượng lắc đầu.

Nàng không ngừng nghĩ đến đủ loại tình huống, kỳ thật hôm nay, giao chén Sùng Tinh cho đệ đệ Ngụy Hợp của Ngụy Xuân Tộc bảo quản là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng trong lòng Trang Phượng không cam tâm.

Đó là bảo vật gia gia bà để lại, bảo tàng bên trong nếu có thể dựng lên được, cả đời này bà cũng không phải lo ăn mặc hưởng thụ.

Ngụy Xuân nhìn thấy, trong lòng đã có tính toán.

Xác thực, giống như Ngụy Hợp nói, bỏ qua hết thảy phiền toái, nhẹ nhàng trên đường trên thân là tốt nhất.

Sùng Tinh ly gì đó, nếu nhiều người muốn như vậy, vậy thì ném ra, để bọn họ tự tranh đoạt.

Ngụy Xuân cũng muốn mở, tiền tài không quan trọng bằng an toàn.

Còn đối với Ngụy Hợp, chén sùng bái sao chẳng qua chỉ là một chút tài phú mà thôi, cho dù có tài nguyên võ đạo, hẳn cũng không để ở trong lòng.

Thậm chí trong đó, bí tịch có giấu chân công các loại, hẳn cũng không quan tâm. Bởi vì võ đạo, chỉ có bí kíp chân công cũng vô dụng, không có đủ tài nguyên, không có đủ thời gian, tất cả đều là hư ảo.

Bây giờ, đã tìm được cả nhà người, vậy liền nhanh chóng trở về tốt nhất.

Vạn Độc Môn không thể một ngày vô chủ.

Thành Phi Nghiệp bên này, có thể làm một nước cờ ngầm tạm thời gác lại, coi như một đường lui cho Vạn Độc Môn lưu lại.

Chỉ cần đem kịch độc trên người đám người Hồng Đạo Nguyên, đổi thành hiệu quả trường thành là có thể xử lý.

Việc này không nên chậm trễ.

Ngày hôm sau, Ngụy Hợp liền nhanh chóng tế bái Trịnh sư xong, mang theo một nhà già trẻ, do Bạch Xu cùng Tam Độc hòa thượng hộ tống, quay về Thái Châu.

Kịch độc trên thân đám người Hồng Đạo Nguyên, bị hấn đổi thành chỉ cần không bị hấn dùng thủ pháp đặc thù kích phát, sẽ không xuất hiện hạt giống mới.

Trước khi đi, Ngụy Hợp ném lại chén Sùng Tinh mà đại tỷ đã đoạt được, ném cho Hồng gia, để bọn họ tự xử lý.

Về phần Trang Phương, cuối cùng vẫn kìm chế lòng tham của mình lại. Không thỉnh cầu Ngụy Xuân Tương Sùng Tinh giao cho nàng ta chén rượu, mà tự mình lặng lẽ rời đi.

Chén minh tinh công khai lộ tướng mạo, rơi vào tay Hồng gia, sau đó làm sao tìm bảo, làm sao vượt qua trùng điệp cơ quan trong bảo tàng trong truyền thuyết, đó chính là chuyện của chính Hồng Đạo Nguyên.

Thừa dịp tất cả thế lực đều bị chú ý đến, một nhà Ngụy gia nhanh chóng vô thanh vô tức rời Vân Châu đi Thái Dương.

Vốn Ngụy Hợp còn định đi Vân Châu phủ một chuyến, nhưng hôm nay thân phận bại lộ, nhất định phải nhanh chóng trở về, nếu không một khi Vạn Độc Môn gặp nạn, khẳng định phiền toái.

Lần đi này đặc biệt viên mãn, nó dự định sau khi trở về sẽ không hỏi thế sự nữa, toàn tâm toàn ý tu hành đột phá.

Dù sao trong thời loạn thế hôm nay, điều duy nhất có thể đảm bảo an toàn cho cả nhà là thực lực.

265

Thanh tông bốn năm.

Trung Châu đại loạn, hoàng đình đại hỏa.

Thái úy Lý Chu Chiêu đột nhiên suất suất tám ngàn tinh nhuệ đánh giết Hoàng Đình. Chém tổng quan Chu Huyền, Chu Trường Tuấn dưới đao, châm lửa hoàng cung. Cơ nghiệp Hoàng triều ngàn năm Đại Nguyên bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Cùng năm đó, ở biên cảnh nghi châu náo loạn, châu úy Từ Thế năm đó bị đâm chết. Con trai Từ Nham, mở cửa thành, dẫn Ngô quân Bắc của ngoại tộc lên, thiên hạ chấn động.

Cầm khúc mềm mại nhũn nhụi chậm rãi như suối chảy xuôi.

Trong Tuyên Cảnh thành.

Trong một đình viện thanh tĩnh tĩnh.

Nguy Hợp và Vương thiếu quân ngồi đối diện nhau, dưới là Hắc Bạch Tử.

Một ca nữ nhỏ giọng hát khúc nhạc bên cạnh.

Đồ tính thời gian dòng nước tuần hoàn trong viện, cứ mỗi một phút sẽ tự động đập một nhịp Trúc, phát ra tiếng giòn vang.

Cách đó không xa, vợ của Vạn Thanh Thanh và Vương Thiếu Quân đang ở cùng nhau, thảo luận các chi tiết chiểu cổ của đứa nhỏ ngày sau, cần phải chú ý mọi mặt.

Tạ Tuyết đã sinh ra một đứa bé đáng yêu trắng trẻo mập mạp, là một cô bé. Hiện tại hơn sáu tháng lớn, nó đã loạng choạng bước đi trên mặt đất.

Hiện giờ bụng Vạn Thanh Thanh cũng càng lúc càng lớn, sắp sinh ra thời gian. Nhưng thân là Đoán Cốt võ sư, nàng đối với bản thân khi nào sản xuất, có khổng chế tinh chuẩn.

Hơn nữa bởi vì Võ Sư thân thể cường thể cường tráng, ngược lại nàng không khó khăn như thai phụ bình thường.

Ngụy Hợp từ nơi không xa thu hồi ánh mắt, theo thủ hạ là một quân cờ đen.

“Người đặt tên cho con gái người là Ấu Ninh, nhưng hy vọng lúc nhỏ con bé bình an, không bệnh không bệnh?”

Vương thiếu quân mỉm cười.

“Chỉ là yêu cầu xa vời mà thôi, bây giờ thế cục này, ai cũng không đoán được về sau sẽ xảy ra chuyện gì, không biết Thái Châu còn có thể ổn định bao lâu. Hiện tại cũng chỉ có hai vị đại nhân Vô Thủy Tông và Châu Châu Mục giằng co.

Nhưng hoàng đình nào động, mượn sức mạnh hoàng đình đối kháng hai vị đại nhân Vô Thủy tông, chỉ sợ cũng bắt đầu bắt tòng tâm rồi. Sau này... Thật không biết sẽ là cái dạng gì?”

“Những thứ này không nói, vậy Nghi Châu rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Ngụy Hợp bây giờ sớm đã bết tắc như tin tức ban đầu.

Hắn liên lạc tin tức của Vương gia, cộng thêm việc Vạn Độc Môn dùng độc dược không chế một nhóm thám tử, dẫn tới hắn tuy rằng ở trong thâm sơn, nhưng tin tức bên ngoài vẫn tương đối linh thông.

Ngụy Hợp đã từng trải qua giáo dục hiện đại, biết rõ, bản thân bết tắc, là tai hại lớn nhất.

Vì vậy hắn bất cứ lúc nào cũng chú ý tình huống bên ngoài.

Đặc biệt là hôm nay người nhà Ngụy gia viên mãn, cuộc sống cũng hòa hợp vui đẹp, không bệnh không tai, hạnh phúc an khang, cuộc sống tốt đẹp như vậy, hắn không cho phép bất cứ kẻ nào đến ảnh hưởng!

“Ở biên cảnh Nghi Châu, lại qua từng chút một có một quốc gia, tên là Ngô Quốc, cương vực Ngô Quốc bao la, càng lớn hơn Đại Nguyên. Nhưng cương vực của họ phần lớn là thảo nguyên Tuyết Sơn, rất ít nơi có thể trồng trọt, cho nên địa vực có thể ở không nhiều lắm. Cũng bởi vậy, Ngô vẫn nhìn chăm chăm vào Đại Nguyên của ta.”

Vương thiếu quân thở dài một tiếng.

“Đại nguyên hôm nay nội loạn, các nước xung quanh cũng tự nhiên sẽ không buông tha cơ hội như vậy. Kỳ thật không chỉ là Ngô quốc, còn có biên cảnh khác cũng đều nhao nhao gây phiền phức, chỉ là lần này nghiêm trọng nhất mà thôi.”

“Quốc gia loạn... Cái gì phiền toái đều sẽ tóa ra...” Ngụy Hợp cũng không nói gì.

Đại Nguyên hiện tại tựa như là một khối thịt mỡ thật lớn, ai cũng có thể tiến tới cắn một miếng, còn không cần lo lắng bị đánh trả.

Bởi vì Hoàng Đình náo động, các châu bị cắt lấy căn bản đều là do mọi người tự quét tuyết trước cửa, ai thêm để ý tới sự tồn vong của các châu ở biên cương xa xôi.

“Những ngày như bây giờ, chỉ có thể qua một ngày...” Vương Thiếu Quân để xuống một quân cờ trắng: “Ngươi lại thua.”

*

*

*

Hắn một hơi nhắc lên cả Ngụy Hợp cả một đầu đại long, lập tức lít nha lít nhít bàn cờ trong nháy mắt trống không rất nhiều.

“Ta quả nhiên không phải đánh cờ.” Ngụy Hợp lắc đầu bật cười.” Đúng rồi, muội muội ngươi Vương Thục nghi như thế nào?”

” Thục Nghi... Từ sau khi tên Lưu Tinh trộm kia chết, đã mất sạch niềm tin, bây giờ đã xuất gia làm ni, không hỏi thế sự.” Vương Thiếu Quân nhắc tới chuyện này cũng là bất đắc dĩ.

“Các ngươi yên tâm nàng như vậy sao?” Ngụy Hợp hỏi ngược lại.

Cái gì mà xuất gia thành ni, chỉ là nói chơi mà thôi. Thật sự có người tin Vương Thục nghi có tự chế lực, đó mới là kẻ ngốc.

“Đương nhiên sẽ không, chúng ta phế võ công của nàng, để nàng sống tại Ni Cô am tàn sinh, cũng coi như là không tệ.”

Vương thiếu quân trả lời tuy tàn khốc, nhưng không ngoài dự liệu của Ngụy Hợp.

Vương Thục Nghi mất trinh tiết, còn bị sao băng làm rối loạn tâm trí, nếu không nghiêm cẩn canh giữ, sợ rằng sẽ gặp phải đại loạn.

Xử lý như vậy, cũng coi như là một biện pháp.

Trời ơi...

Bỗng nhiên Vạn Thanh Thanh ôm bụng kêu đau một tiếng, ngồi xuống dựa lưng vào ghế dựa.

“Sông nhỏ, ta cảm thấy không đúng, có khả năng sẽ sinh ra!”

Trong lòng Ngụy Hợp run lên, thân ảnh ngồi ở bên bàn cờ bỗng nhiên biến mất, xuất hiện bên cạnh Vạn Thanh Thanh.

“Sinh ngay ở đây! Người trở về môn phái tuyệt đối không tốt bằng chỗ ta!” Vương Thiếu Quân vội vàng đứng lên cao giọng nói.

“Được!” Ngụy Hợp biết rõ lý lẽ này, bà đỡ tiếp sinh cần, Vạn Độc Môn cũng không có.

Vì vậy muốn sản xuất, đúng là chỗ tốt nhất chính là chỗ ở của Vương thiếu quân.

Lập tức người hầu xung quanh vội vàng đi tìm bà đỡ, đun nước nóng, cầm khăn lông.

Ngụy Hợp cũng sai người đi lấy, các loại dược vật đã sớm chuẩn bị, y tế khí giới.

Vương Thiếu Quân kịp thời dọn ra một căn phòng, để Vạn Thanh Thanh vào ở. Các loại đồ vật rất nhanh đã chuẩn bị đầy đủ.

Ngụy Hợp nhanh chóng phái người trở về Vạn Độc Môn, thông báo người nhà mình trong môn.

Tất cả chuẩn bị thỏa đáng. Rất nhanh bà đỡ đến, còn có đi cùng, là hai y sư nữ.

Vạn Thanh Thanh không ngừng kêu rên, Ngụy Hợp ở bên ngoài vẫn không nhúc nhích, chỉ là bàn tay nắm rất chặt.

“Đừng khản trương, chị dâu là Đoán Cốt võ sư, thể chất cường tráng, sinh hài tử không coi vào đâu. Không có vấn đề gì đâu.” Vương Thiệu Quân đứng bên cạnh mỉm cười, nhìn Ngụy Hợp như nhìn thấy hấn.

Đường đường là môn chủ Vạn Độc môn, lại làm cho một lượng lớn nhân sĩ võ lâm ở Thái Châu nghe tin mà sợ vỡ mật như Ngụy quốc, cho nên vẻ mặt của đại môn chủ Ngụy quốc cũng như vậy.

Đây cũng không phải cảnh tượng lúc nào cũng có thể nhìn thấy được.

“Ta không khản trương, ta chỉ cao hứng thôi.” Ngụy Hợp giải thích.

Hấn nhìn qua sinh phòng phát ra thanh âm của Vạn Thanh Thanh, trong lòng không tự chủ được mà bay tới một nơi không biết ở nơi nào.

“Có nghĩ ra tên không?” Giọng nói của Vương Thiệu Quân ở bên cạnh dò hỏi.

“Đã sớm thương lượng với Thanh Thanh rồi.” Ngụy Hợp trả lời: “Nếu là bé trai, vậy gọi là Ngụy An, nếu là cô bé, thì gọi là Ngụy Dung.”

Nhìn qua đồng lửa đèn lay động trong phòng, suy nghĩ của hấn như bay đến một nơi rất xa.

Trong lúc nhất thời có chút thất thần.

Không bao lâu, một tiếng trẻ con khóc nỉ non từ trong phòng truyền ra.

Rất nhanh, bà đỡ ôm một đứa trẻ đỏ rực, trong ba tầng ngoài bao bọc cực kỳ chặt chẽ, ra khỏi phòng.

“Chúc mừng Ngụy gia, là tiểu thiếu gia!”

Ngụy Hợp đưa tay đón lấy đứa trẻ, nhìn khuôn mặt đỏ bừng cau có của nó, cảm nhận trên người nó nhàn nhạt như không mùi.

“Kể từ hôm nay, hấn tên là Ngụy An.”

“Con trai của ta!”

Vô Thủy tông, Nhạc Thanh sơn.

Ngọc Nha Phong, một trong tam chủ phong.

Trên Ngọc Nha Phong có đại lượng cột đá màu trắng thẳng tắp sắc bén, đỉnh những cột đá này bén nhọn, tựa như ngọc chất, dần dà liền được gọi là Ngọc Nha.

Cái tên Ngọc Nha Phong cũng được như thế.

Người Vô Thủy tông đều biết, trên Ngọc Nha Phong, mỗi một cột đá màu trắng, thật ra đều là nơi tu hành của các cao thủ đứng đầu Ngọc Nha Phong.

Một cây cột đá thuộc về một người.

Đây là quy củ trăm năm qua của Vô Thủy tông.

Lúc này trên Ngọc Nha Phong, thủ tọa của thất viện nội viện Vô Thủy tông, đạo nhân mới của vườn Lưu Chấn Nguyên.

Ngọc Nha Phong đang triển khai thân pháp, nhẹ nhàng như lá cây, theo gió bay lên cao, không ngừng leo lên tầng mây cao vút.

Hắn nhẹ nhàng lướt lên từng vách núi cheo leo, rất nhanh liền tới trước một cây cột đá khổng lồ.

Đạo nhân vườn mới chấp tay, cúi đầu cao giọng nói.

“Thủ tọa Thất Viện Lưu Chấn Nguyên, cầu kiến phong chủ.”

Cột đá này cho dù ở toàn bộ Ngọc Nha Phong, cũng là cột cao nhất, nó dài chừng trên trăm thước, đỉnh mây khói mông lung, căn bản nhìn không thấy rõ hướng đi.

Toàn bộ Ngọc Nha Phong, tựa như một khối đậu hũ lớn gập ghềnh, phía trên cắm một chiếc đũa ngọc dài ngắn không đồng nhất.

Những chiếc đũa này, chính là những cây cột đá.

Lưu Chấn Nguyên lẳng lẳng chờ đợi, không nóng nảy, cúi đầu điều chỉnh khí tức.

Hắn biết vị Ngọc Nha Phong sư thúc này, quanh năm khổ tu, bây giờ tu vi thực lực đã sâu không lường được.

Đừng nhìn hắn mặc dù là thủ tọa của nội viện thất viện, nhưng so với tam chủ phong cao thủ, vẫn còn có chút không đáng nhắc tới, chớ nói chi là một trong tam chủ phong Phong.

Cho nên thái độ nhất định phải đoan chính, nếu không không cẩn thận bị thương lưu lại di chứng, cũng không có chỗ để nói lý.

Chờ khoảng hơn một canh giờ.

Lưu Chấn Nguyên lại nói về thân phận của mình.

Trên cột đá mới chậm rãi truyền đến một tiếng than nhẹ.

“Lưu Chấn Nguyên... Một khi đã tới chỗ ta, chắc hẳn là có chuyện quan trọng, không thể không xin giúp đỡ chủ phong?”

Thanh âm như ẩn như hiện, như có như không, nhưng trong lòng Lưu Chấn Nguyên lại buông lỏng, biết mình vận khí không tệ, tối thiểu không cần chờ mấy ngày, mới có thể có hồi âm.

Những đại lão phong chủ này, mỗi người đều bế quan tu hành một lần, hoặc là ra ngoài du lịch, có thể tiêu hao thời gian thậm chí là mấy ngày.

Cho nên hắn chỉ đợi hơn một canh giờ, xem như vận khí tốt.

“Khởi bẩm sư thúc, trước đó hoàng đình nghịch loạn, muốn thành lập sào huyệt, ý đồ tạo ra người bị loạn huyết, bây giờ thất bại, sào huyệt các châu bị hủy, đệ tử vốn nghĩ có thể an tâm. Không nghĩ tới tai họa lại phát sinh.” Lưu Chấn Nguyên trầm giọng nói.

“Là tai họa gì vậy?” Giọng nói của Phong chủ Ngọc Nha tiếp tục truyền ra từ đỉnh cột đá.

“Ngô quốc dẫn binh xâm nhập biên cảnh, trong đó lĩnh binh đại tướng, đều là loạn huyết giả, thực lực mạnh mẽ vượt xa võ giả cùng cấp.”

Hắn dừng một chút, nói tiếp: “Đệ tử đã nhận được tin tức, ở biên cảnh nghi châu úy, năm đại tướng dưới trướng hắn đều bị

đại tướng Ngô quốc chém đầu. Đường Ngạn, tu vi chỉ vèn vèn là luyện tạng, nhưng một thân man lực không gì sánh kịp, binh khí chính là một đôi Lưu Tinh xiềng xích, mỗi cái nặng đến năm ngàn cân, tiện tay ném ra, không gì không phá được.

Hơn nữa người này trời sinh đao thương bất nhập, da đồng xương sắt, ngũ giác nhạy cảm, tốc độ động tác vượt xa người thường. So với người có thiên phú về loạn huyết thông thường mạnh hơn rất nhiều.”

“Lại là người bị loạn huyết... Một Trần Thái hòa với đã đủ khó giải quyết rồi... Hiện giờ lại xuất hiện một tên Đường Ngạn...” Trong giọng nói của Phong chủ Ngọc Nhan cũng có chút bất đắc dĩ.

“Su thực, loạn huyết giả trời sinh thần lực, phần lớn đồng da sắt, có cái như dòng chảy của Đường Ngạn, thậm chí còn có di lực, không thể dùng võ đạo để đánh giá thực lực, ngày sau...” Lưu Chân Nguyên còn chưa nói hết lời đã bị thanh âm bên trên cắt đứt.

“Đại quân Ngô quốc cách Thái Châu chúng ta, trước tiên còn phải qua Biện Châu Lý Đồng, hơn nữa, nếu thật sự đánh bại Lý Đồng, đến Thái Châu, không phải còn có Châu Úy Trần Linh Trần Thái hòa sao? Trần Thái và người này đều là loạn huyết, để cho bọn hấn chó cắn chó đi.” Ngọc Nha phong chủ không nhìn được nói.

“Những võ giả loạn huyết này, đều đáng chết! Chúng ta võ giả vất vả khổ cực khổ tu mấy chục năm, có lúc còn không bằng bọn họ tùy tiện tu luyện vài năm. Chuyện trên đời này, quả thực không có lý lẽ công bằng!”

Sau một tiếng hừ lạnh, Ngọc Nha Phong chủ không nói thêm nữa, im lặng.

“Cung tiễn su thực.” Lưu Chân Nguyên cao giọng nói. Nhận được chỉ thị, hấn mới dám thi hành, nếu không chuyện lớn cỡ này, chính hấn cũng không dám tự tiện làm chủ.

*

*

*

Lưu Chấn Nguyên cúi đầu khom lưng hồi lâu, mãi đến khi phía trên hoàn toàn không còn âm thanh, trọn vẹn hơn mười phút mới thẳng lưng lên.

Nhìn mây mù màu trắng ngà chậm rãi phiêu động phía trên cột đá, Lưu Chấn Nguyên thở dài một tiếng.

Loạn huyết giả từ xưa đến nay, đều là trong lòng võ giả đau xót không nói nên lời.

Cái gọi là loạn huyết, chính là chỉ những người vừa sinh ra, liền có được kinh khủng thiên phú người thường không cách nào với tới.

Loại người này, chỉ dùng thiên phú hơn người đơn thuần, đã không thể hình dung tư chất của nó.

Trời sinh thần lực, da đồng xương sắt, là đặc trưng cơ bản nhất của người loạn huyết, có người loại bỏ những thứ này, còn có các loại dị lực, như trời sinh có thị lực siêu nhiên, trời sinh thính lực hơn người.

Người bình thường có lẽ không cách nào phân biệt được đặc trưng của Loạn Huyết giả, thậm chí chưa từng nghe nói đến. Nhưng với tư cách là một chi mạch của Đạo môn, Vô Thủy tông cuối cùng vẫn có nội tình vượt xa các thế lực khác.

“Thiên hạ này, nếu không có người có loạn huyết, sẽ tốt biết bao nhiêu.” Lưu Chấn Nguyên thở dài một tiếng, quay người đi xuống ngọn chủ phong.

Nửa năm sau...

Mặc kệ bên ngoài gió nổi sóng phun thế nào.

Bên trong Hắc ốc sơn mạch, bên trong Vạn Độc môn, vẫn là một phái vui vẻ phồn vinh.

Ngụy Hợp dốc lòng tu hành võ đạo, lúc nhàn hạ, bầu bạn cùng vợ, thỉnh thoảng tới Tuyên Cảnh và lão bằng hữu uống trà, chơi cờ, nghe nhạc. Nhàn nhã tự tại.

Mà cả Thái Châu, lúc này cũng rơi vào trạng thái bình tĩnh an lành, rõ ràng ở biên cảnh Nghi Châu đã bị công chiếm, đại quân Ngô Quốc tụ tập, ý uy hiếp vượt xa so với việc lấy hương để giáo loạn quân.

Nhưng dưới áp lực như vậy, ngược lại mọi người đều không lo lắng chút nào.

Bởi vì đại quân Ngô quốc trước tiên phải tiến quân thần tốc, tất nhiên phải đối đầu với đại tướng Lý Đồng đã hình thành có thành tựu trước tiên.

Lý Đồng dẫn bốn mươi vạn đại quân đóng tại Biện Châu, sớm đã không còn là loạn quân đông đảo như trước kia nữa.

Hiện giờ thời gian từ chối, Lý Đồng thu nạp nhân tài, kinh doanh thêm, đã sớm kinh doanh toàn bộ Biện Châu như thùng sắt, ẩn ẩn không còn loạn tượng.

Lại gọi nó là loạn quân, thật ra cũng không thích hợp.

Mà sau khi Đại Nguyên Hoàng Đình sụp đổ, các châu còn lại của mười chín châu đều lần lượt tự lập.

Thậm chí có người khôi phục chế độ tiền triều, tự nhận là vương. Có người công bố ủng hộ huyết mạch hoàng gia, tiếp tục xưng thần. Còn có người tụ tập đại quân, giả vờ nghiêng đại quân, ý đồ xông vào chủ trung châu.

Đại Nguyên Cương Vực, từ ngày mà Hoàng Đình hoàn toàn sụp đổ thì đã rơi vào hỗn loạn.

Tiếng sưu tập kiếm ngân vang không ngừng từ trong Võ Đạo Tràng của Vạn Độc Môn truyền ra.

Bây giờ Vạn Độc Môn đã không còn đơn sơ như trước kia.

Dưới lượng lớn lợi nhuận buôn bán độc dược, toàn bộ Vạn Độc Môn đã sớm có biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Toàn bộ kiến trúc bằng gỗ đều đổi thành tháp cao bằng đá.

Tất cả lầu các nối thành một mảnh, có tường đá cao hơn sáu thước bao vây, phòng bị xung quanh có khả năng xuất hiện mãnh thú.

Toàn bộ nơi đóng quân của Vạn Độc Môn hầu như tương đương với một tiểu thành trấn, trong hắc ốc sơn mạch độc giác khê giết mình.

Tường mảng lớn bên cạnh trồng trọt các loại kịch độc tác phẩm, như dây leo bụi gai, kịch độc hoa cỏ bột độc trong lúc cố định nhất tiết hội tản bộ, còn có các loại dược thảo đặc thù có công hiệu kỳ dị.

Càng bên ngoài có rất nhiều đội ngũ tuần tra, tất cả đều là hạ nhân nô bộc bị Vạn Độc Môn bắt về, những người này đa số là tội phạm bên ngoài, bị bắt tới lao tới chuộc tội.

Lúc này trong luyện võ trường, Ngụy Hợp ngồi ngay ngắn trên ghế, trong tay bưng một chén trà nóng, lẳng lặng nhìn đồ đệ Lâm Viễn diễn võ trước mặt.

Lâm Viễn là đệ đệ của Lâm Tiêu Tiêu, tuy tư chất không ra sao nhưng nghị lực kinh người. Trong thời gian này, Ngụy Hợp chỉ dạy cho y một ít trụ cột đơn giản, không ngờ bây giờ nhìn lại, toàn bộ đều bị Lâm Viễn hấp thu thuận thực.

Hơn nữa người này còn có thể đẩy ra ngoài, cơ sở cũng vô cùng vững chắc.

Trừ bỏ tư chất căn cốt kém một chút, ngộ tính này thật sự không tồi.

Sau khi luyện xong một bộ kiếm pháp trụ cột, Lâm Viễn thu kiếm đứng lại, ôm quyền về phía Ngụy Hợp.

“Sư phụ, đây là thu hoạch những ngày qua của con.”

Ngụy Hợp buông chén trà xuống, giữa lông mày mang theo vẻ hài lòng.

“Viễn nhi, lúc ta không ở đây, xem ra ngươi cũng không lười biếng, cơ sở kiếm pháp luyện khá tốt. Cơ sở kiếm pháp này thoát thai từ Vạn Độc môn Đoạn Tâm ấn pháp.

Môn Ân pháp này mặc dù không phải là chiêu số đỉnh cao, nhưng ở trên cơ sở rèn luyện gân cốt, đặt vững chắc võ đạo, có hiệu quả không tệ.

Võ giả chúng ta, chiêu thức chỉ là thứ yếu, chủ yếu ở chỗ kinh lực, vì lẽ đó người chiêu số luyện đến trình độ này, đã đầy đủ rồi, kế tiếp nên dùng huyết nhục dị thú, rèn luyện khí huyết.”

“Thế nhưng sư phụ, làm sao có thể rèn luyện khí huyết?” Lâm Viễn trầm giọng hỏi.

Ngụy Hợp trầm ngâm một chút.

Hôm nay hắn sở tu chân công đông đảo, vốn là hắn dự định tùy ý cấp cho một môn công pháp bình thường, đuổi giết Lâm Viễn sẽ thành công.

Dù sao thì căn cốt tư chất của Lâm Viễn cũng không tốt, tốc độ khí huyết luyện thành ấn huyết sẽ cực chậm, thành tựu trong tương lai có hạn.

Dưới tình huống như vậy, cho dù hắn có ngộ tính cao hơn nữa, luyện chiêu lại vững chắc, cũng vô dụng.

Tựa như một thanh thương, rèn đến cường hãn tinh xảo, không có đạn dược, cũng là phí công.

Chiêu số cũng vậy, chiêu số đều là vì hậu kỳ phối hợp kinh lực sử dụng, kinh lực không đủ, chiêu số luyện có tốt, cũng không có ý nghĩa.

Nhưng bây giờ thì khác, Lâm Viễn Nghị lực cực mạnh, ngộ tính rõ ràng cũng không tệ, nếu tập trung một môn chân công khổ luyện, có lẽ tương lai sẽ có chút tiền đồ. Nếu là có khả năng đột phá thành võ sư, cũng coi như là nguyện vọng của tỷ tử hắn.

Mặc dù Ngụy Hợp xem ra, khả năng Lâm Viễn thành tựu võ sư cũng là cực thấp.

Căn cốt của tên này so với hắn còn kém hơn.

“Như vậy, ta sẽ truyền cho người Kim Duyệt Ngũ Hành công.”

Ngụy Hợp tiện tay ném ra một quyển sách.

“Đây là huyết mạch vận hành của Kim Duyệt Ngũ Hành Công, người hãy cầm lấy mà nhớ kỹ, sau khi làm ngã lưng như nước, liền có thể tới tìm ta học tập cách luyện huyết.”

Lâm Viễn tiếp lấy danh sách, cung kính ôm quyền, lui ra.

Tiểu tử này không biết vì sao, càng lớn thì càng lảm la lảm lét. Bây giờ cứ theo khuôn phép cũ, tựa hồ đã đi theo Vạn Lăng quá lâu, cũng nhiệm phải tính cách quy củ đó.

Thành thật, quy củ, kiên nghị.

Như vậy cũng tốt.

Trong lòng Ngụy Hợp thở dài, nhớ lại tình huống trong nửa năm qua.

Ngụy An khỏe mạnh khỏe mạnh, ở giữa phát ra một lần mạ vàng, bị chín cái bóng dễ dàng đè ép xuống. Sau đó là bà ngoại Vạn Lăng mỗi ngày mang theo, dùng kinh lực chải vuốt kinh lạc, tạo cơ sở cho sau này tập võ.

Cửu Ảnh càng ngày càng già, thân thể càng kém, nhưng lại tương đối yêu thích Ngụy An, thường xuyên để đồng tử đón Ngụy An đến chỗ già, lấy các loại thuốc canh chống đỡ trước.

Ngoài ra, Vạn Độc Môn bây giờ cái gì cũng thiếu, không thiếu tiền. Lượng lớn độc dược, độc dược buôn bán, khiến tài vật tích góp càng ngày càng nhiều.

Cũng bởi vậy, liên hệ giữa Ngụy Hợp và Vạn Phi Cung càng ngày càng mật thiết.

Có tiền là Vạn Phi Cung của mẹ nó, hầu như mỗi tháng đều phái sứ giả đến đây làm Vạn Độc Môn.

Có lúc giao dịch, có lúc là xin thuốc.

Trong lúc nhất thời, Vạn Độc Môn trở thành toàn bộ Thái Châu, thậm chí còn hợp nhất độc y ở gần Cẩm Châu.

Nhưng bán độc dược càng tốt, Ngụy Hợp càng bất an. Bởi vì điều này đại biểu danh khí Vạn Độc môn càng lớn, lực ảnh hưởng cũng càng lớn.

Hiện giờ cả nhà già trẻ đều ở cùng một chỗ, nếu như thực lực bản thân không đủ, không bảo vệ được, vậy chính là kết quả cả nhà chết hết.

Vì vậy hắn càng thêm tập trung vào việc tu hành.

Sau khi Lâm Viễn lui ra.

Ngụy Hợp đứng lên, chấp tay nhìn ánh nắng chiều phía xa dần dần ngã về tây. Trầm tĩnh trong chốc lát tâm tình.

“Đáng tiếc.... Minh Nguyệt Trường Kinh đồ, vẫn chưa xuống dốc... Ngay cả cung cũng không có biện pháp... Xem ra chỉ có thể tập trung đột phá Phúc Hải Kinh rồi...”

Nửa năm qua, Ngụy Hợp đã đem tất cả kinh lực công pháp của mình hóa thành đẳng cấp con số.

Để thuận tiện cho hắn phán đoán mạnh yếu.

Bây giờ Phúc Hải Kinh của hắn dùng sức mạnh trung bình thu được của rất nhiều võ sư Thái Châu làm cơ sở.

Phúc Hải kinh mạnh tương đương với mười lăm lần cường hóa kinh lực của võ sư bình thường.

Cường độ bản thân Phúc Vũ kinh không khác gì võ sư bình thường, chỉ là đặc hiệu cường hãn, lực sát thương bình thường.

Nhưng sau khi nhiều kinh lực hoặc mạnh hoặc yếu chồng chất tăng cường hóa, mưa bụi vốn bình thường giờ đã bị cường hóa thành một bộ dáng khác.

Nếu đổi lại thành hình thức của Ngụy Hợp kiếp trước, đó chính là “Phúc Vũ kinh: Kinh lực cường hóa +1.”

Cái này còn chưa tính các đặc hiệu còn lại, nếu triển khai toàn bộ, uy lực còn phải gia tăng thêm nữa.

Ngụy Hợp cường hóa Phúc Vũ Kinh mười bốn lần, dứt khoát đổi tên thành Phúc Hải Kinh cũng coi như đơn giản.

Đặc hiệu toàn bộ triển khai Phúc Hải kinh, uy lực toàn diện tăng lên, tốc độ, đâm, xoay tròn, bạo tạc, nhiều loại hiệu quả triển khai, ngay cả Ngụy Hợp cũng không cân nhắc chiến lược cụ thể.

Cho nên hắn dứt khoát triển khai toàn bộ trạng thái đặc biệt, đặt tên là thái Đẳng Lô. Ý là nâng cao một bước mới.

Dưới trạng thái lên lâu, hắn đoán thực lực của mình miễn cưỡng có thể cùng Minh cảm đối trận, nhưng bởi vì phân chia cảnh giới Minh cảm, cùng cấp độ định vị, cũng mơ hồ không rõ, cho nên Ngụy Hợp không dám tùy tiện thử nghiệm.

“Hiện tại cũng đã đến lúc rồi.”

Ngụy Hợp quay người trở về chủ lâu của mình, rất nhanh liền thay đổi một bộ quần áo, mang theo các loại đạo cụ, cùng Vạn Thanh hô một tiếng, sau đó thả người rời khỏi nơi đóng quân của môn phái.

Hắn cần phải biết cực hạn chân chính của mình, đến cùng là ở cấp độ nào đối với Ứng Minh.

Cũng cần phải biết, bên trong minh cảm cụ thể có phân chia gì.

Trên tất cả bí tịch Chân Công, tại cảm giác tầng thứ này, đều chỉ là mơ hồ ghi chép không rõ, chỉ nói cấp độ cực kỳ nguy hiểm. Nhưng không có nhiều ghi chép.

Cho nên Ngụy Hợp phỏng đoán, tầng thứ này, rất có thể là cần miệng truyền miệng, tự mình truyền thụ.

Mà cảm giác minh cảm mà hắn có thể tiếp xúc cũng chỉ có hai, một là minh chủ diệt Sào Vụ Phục, một cái khác là ba con Ly!

Tìm ba con Ly Thú, không có tác dụng gì, cho nên thứ duy nhất hắn có thể tìm được chính là Vụ Phục.

Rời khỏi nơi đóng quân, Ngụy Hợp triển khai toàn lực tốc độ.

Đây là lần đầu tiên hắn chính thức vận chuyển tốc độ cao nhất, khí huyết không lồ, trở thành sức chịu đựng kinh khủng của hắn.

Kim Duyệt Ngũ Hành Công, gia tăng hai loại tốc độ tăng thành tiện, khiến cho tốc độ của Ngụy Hợp bây giờ nhanh như gió, một giây đã là hơn tám mươi mét, người ta chỉ cảm thấy hoa mắt đã không còn nhìn thấy bóng dáng đâu nữa.

Rất nhanh, ra khỏi dãy núi Hắc Ốc, lướt qua Tuyên Cảnh thành, đi về phía bên phải đường lớn của phủ Thái Châu, một địa phương tên là Lão Quân Sơn.

Bóng Ngụy Lương chậm rãi giảm tốc độ, đứng trước một đạo quán tên là Lão Quân miếu.

Nơi này, chính là địa điểm hãn và Vưu Phục ước hẹn gặp mặt.

Lúc này trong miếu Lão Quân đã có người khác.

Một đội mặc quần áo lông lầy lợng lầy, tựa hồ là thiếu nam thiếu nữ mới ra đời, dưới sự bảo vệ của mấy cường hộ hộ vệ, đang nhóm lửa sưởi ấm trong đạo quán.

Hãn là vừa vặn có người đi ngang qua.

Trong trung tâm đội ngũ, rõ ràng là hai người trẻ tuổi ngồi vây quanh bên đồng lửa.

Một thiếu niên trong đó mặt như quan ngọc, môi hồng răng trắng, đầu đội khăn đầu màu trắng, eo đeo các loại loan đao châu báu vàng bạc được khảm nạm.

Một nữ tử khác, tuổi tác chỉ mới hai mươi, tướng mạo xinh đẹp, mắt thần linh động, da trắng mặt đẹp, khoa trương nhất là ngực nàng phập phồng cực kỳ hùng vĩ, cử chỉ tùy ý lúc cũng sẽ khiến khẽ lay động.

Nhất cử nhất động của nữ tử, đều sẽ mang theo một tia mỹ cảm tự nhiên, vừa nhìn đã biết là do từ tiểu giáo nuôi dưỡng ra, cảnh giới phi thường có thể thành công.

Đội ngũ trong đạo quán, tuy quần áo đẹp dễ quý giá, còn mang theo hộ vệ, nhưng thiếu nam thiếu nữ trung tâm kia, trong ánh mắt đều có vẻ sầu lo.

Lửa trại hùng hực thiêu đốt, xua tán hàn ý chung quanh, cũng chậm rãi hong khô mặt đất xung quanh.

Xem ra, bọn họ đã ở chỗ này trong thời gian không ngắn, nếu không mặt đất bên cạnh đồng lửa không có khả năng trong thời gian ngắn liền khô cạn toàn bộ.

“Ca... sư bá bọn họ khi nào có thể đến. Chúng ta đã đợi hai ngày. Coi như nơi này cực kỳ bí mật, nhưng vạn nhất...” Nữ hài mang theo một tia sầu lo, nhẹ giọng hỏi.

“Đừng lo lắng, hắn là sắp tới rồi, bọn hắn có lẽ là ở giữa đường trì hoãn.” Thiếu niên kia cau mày lại, tận lực mang theo ngữ khí nhẹ nhõm nói.

Hắn vốn tên luyện thủy Hàn, cùng muội muội luyện tự nhiên là đệ tử chân truyền Tử Nhất Môn, nhưng trước đó không lâu, Tử Nhất Môn đột nhiên gặp biến số, sư tôn chương môn bị thương nặng, trở về không được mấy ngày liền thân tử đạo tiêu.

Sau đó chính là đôi thủ cũ tự nhiên biết được tin tức, tiến công quy mô lớn. Tử Nhất Môn không địch lại, tan tác, lập tức rất nhiều cao thủ phân tán, mang theo dị chủng bảo vật trong môn phái tự mình đào vong.

Huynh muội bọn họ, chính là một trong số đó.

Bây giờ bọn họ đến đây, cũng là muốn hướng thân nhân nhà mình, cũng chính là ông ngoại luyện huynh muội Du Nhiên xin giúp đỡ.

Hai bên ước định chờ ở đây.

Tử Nhất Môn tan vỡ, chỗ dựa duy nhất của hai huynh muội là nhờ ông ngoại đang khóa bạc Hoàn Giang Lý Sùng che chở.

Hai người lúc này còn lo lắng, nếu ông ngoại chưa kịp đuổi tới kịp, tự nhiên truy binh cửa tự nhiên đến trước, vậy thật sự thảm rồi.

Chờ ở nơi này hai ngày, trong lòng đoàn người càng thêm nôn nóng bất an.

Bên ngoài tuyết lớn bay tán loạn, nhưng cảnh sắc hàn ý lại kém xa lãnh ý trong lòng.

“Ca, ông ngoại rốt cuộc tới lúc nào a... Nếu không chúng ta vẫn là tự mình đến Cẩm Châu đi.” Luyện Tự Nhiên thấp giọng khuyên nhủ. Nàng chung quy cảm giác có chút bất an.

“Không vội, trước đó ta liên lạc bà ngoại, bọn họ nhất định sẽ đến đón chúng ta, hiện tại còn chưa tới, hẳn là trên đường có chút chậm trễ, nơi này vắng vẻ, xung quanh Lão Quân Sơn cũng là dị thú đông đảo, có chút chậm trễ cũng là chuyện đương nhiên.” Luyện Thủy Hàn Chân Chân An an ủi nói.

“Có thể...” Luyện Từ thân nhiên còn muốn nói gì đó, nhưng một gã hộ vệ bên cạnh bỗng nhiên giơ tay lên, che ở bên miệng, thở dài một tiếng.

“Đại công tử, có người tới gần!” Hộ vệ này được bọn họ gọi là Triệu thúc, cũng là một vị hộ vệ trưởng trung thành nhất trong lịch luyện nhiều năm nay, càng là võ sư đại thành.

Nói là hộ vệ, kì thực Triệu thúc cùng bọn họ, đã là quan hệ gần như thân nhân.

Nếu không đổi lại là hộ vệ khác, thời khắc như thế sợ đã sớm trốn đi, không còn lòng dạ nào tiếp tục hộ tống hai người nữa.

Mấy hộ vệ xung quanh nhanh chóng nắm chặt binh khí, đeo bao tay, phân tán phòng bị.

Đọc theo đường đi, tự nhiên cũng gặp phải vài lần truy kích khiến cho bọn họ đều có chút kinh sợ chim sợ cành cong.

Trong lúc đoàn người đang khẩn trương đề phòng.

Bên ngoài cửa đạo quán lại bại, một gã mặc áo choàng cao lớn khô ngô chậm rãi đi vào.

Người mặc áo choàng toàn thân đen kịt, đội mũ trùm, mũ che khuất hơn nửa khuôn mặt, chỉ có thể nhìn thấy nửa cái cằm trắng nõn phía dưới.

Người này chính là Ngụy Hợp vừa mới đến miếu Lão Quân.

Hắn quét mắt nhìn huynh muội Luyện gia bên cạnh, cũng lười nhìn nhiều, trực tiếp đi tới đạo quán bên cạnh khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu chờ đợi mọi người.

Tầm mắt và quan sát của hắn đương nhiên có thể nhìn ra trên thân đoàn người này nhìn như sáng bóng, nhưng kì thực chi tiết nhỏ có nhiều ý chặt vật, hắn là do một đường chạy vội tạo thành.

Nhưng lần này y đến chỉ vì ước định với Vưu Phục, đến đây trao đổi trao đổi bàn luận. Cũng không cảm thấy hứng thú với những việc còn lại cho nên y mặc kệ.

Ngụy Hợp im lặng không tiếng động, đi đến một bên khoanh chân ngồi xuống, không có động tĩnh gì. Điều này làm cho hai huynh muội họ Luyện trong lòng nhẹ nhàng thở ra, biết người này không phải là kẻ đuổi giết tự nhiên.

Trong tự nhiên, tất cả mọi người đều gắn một dấu hiệu hình lam nhạt trên cánh tay trái lên trên cánh tay trái. Đây cũng là vì giao thủ có thể dễ dàng phân biệt người mình hơn.

Mà trên người tên này không có tiêu ký, hơn nữa đối với bọn họ cũng không để ý, đại khái xác suất chỉ là đi ngang qua.

Một đám người thâm thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục sưởi ấm nghỉ ngơi, lại không có tâm tình nói chuyện.

Huynh muội luyện gia đều đang âm thầm suy tư, con đường sau này phải đi thế nào.

Mặc dù dự định nương tựa vào Hoàn Giang, nhưng cuối cùng vẫn là ăn nhờ ở đậu, không thoải mái bằng nhà mình. Phụ mẫu hiện giờ không rõ tung tích, duy nhất chỉ có thể dựa vào chính bọn họ.

Vì vậy hai huynh muội cần phải tận lực vạch kế hoạch thật tốt.

“Thiếu gia, tiểu thư, người nọ hình thể cao lớn, người có hình thể cỡ cỡ này tuyệt đối không phải là người bình thường, tất nhiên là người tập võ. Nhất định phải cẩn thận.” Triệu thúc ở bên cạnh thấp giọng nhắc nhở.

“Còn phải nói sao, trong Lão Quân Sơn đâu đâu cũng có mãnh thú, nếu không phải võ giả, căn bản không có khả năng một mình đến đây.” Luyện Thủy Hàn trầm giọng nói.

Đang lúc nói chuyện, bỗng nhiên ngoài đạo quán truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập.

Bành.

Chỉ còn lại nửa cánh cửa lớn bị một cước đá văng, hai nam tử trung niên thân thể cường tráng cân xứng bước vào đạo quán, nhìn quanh bốn phía.

Một nam tử trong đó mặc bạch y, một con mắt khóe mắt võ ra, tựa hồ trước kia bị người đả thương khóe mắt.

Trên tay hai người đều mang theo tiêu ký hình chữ thập, không ngờ lại là cao thủ Tự Tại môn.

“Ta trốn ở nơi nào? Thì ra là ở chỗ này.” Nam tử cười cười, ánh mắt tập trung trên người hai huynh muội Luyện gia.

“Đường đường là đệ tử chân truyền của Tử Nhất Môn, luyện gia đại thiếu gia, ở miếu Lão Quân mấy ngày, đã quen chưa?” Nam tử cười nói.

Ngay khi hai người vào cửa, đoàn người Luyện gia liền không tự chủ được mà căng thẳng đứng lên, mấy hộ vệ nhanh chóng tiến lên, chắn trước người thiếu gia tiểu thư.

Hộ vệ trưởng Triệu thúc, càng rút ra đoản đao, vẻ mặt ngưng trọng.

“Công Tôn Hoàn...” Luyện Thủy Hàn Tâm đầu hốt hoảng, nhưng hấn thân là huynh trưởng, lại là con trai trưởng luyện, lúc này nhất định phải đứng ra.

“Gia trưởng trưởng bối của ngươi đâu? Luyện Thủy Hàn, chỉ dựa vào mấy người các ngươi, lại dám xông loạn trong khu rừng này? Thật coi đàn sói tai đen phụ cận là hàng giả?” Công

Tôn Hoành mỉm cười nói, đồng thời cũng âm thầm nhìn quét chung quanh.

Tử Nhất môn bị vây quét nhưng lại có không ít cao thủ chạy thoát, trước mắt chỉ có hai đệ tử luyện gia, hai người này là nhân vật trọng yếu trong Tử Nhất môn, không thể không có ai bảo vệ bên cạnh.

Lúc này thậm chí y còn hoài nghi, rất có thể người của Tử Môn đang ẩn nấp trong bóng tối, dùng hai huynh muội này làm mồi nhử, để bản thân hạ thấp phòng bị, dễ dàng ám sát.

Lúc y đứng đó canh chừng bốn phía, huynh muội nhà Luyện gia mới lo lắng.

Bởi vì bọn họ không phải nguy trang, mà là thật sự chỉ có hai người, hơn nữa còn có các trưởng bối Tử Môn còn lại tản đi.

Nếu không như thế, bọn họ cũng không đến mức trốn trong miếu Lão Quân vừa bản vừa lạnh, không dám ra ngoài, chỉ có thể lặng lẽ chờ đợi.

Lúc này Công Tôn Hoành mang đội ngũ tiến đến, người này là một trong tam đại cao thủ của môn phái, là Đoán Cốt cao thủ chân chính của Tự Nhiên môn.

Một khi bị nó phát hiện, phe mình thật chỉ có một đội người như vậy, chỉ sợ hôm nay bọn hắn chính là chạy trời không khỏi nắng.

Trong lòng hai huynh muội khẩn trương tới cực điểm, suy nghĩ cấp tốc chuyển động, tìm kiếm biện pháp thoát thân.

Trên trán Luyện Thủy Hàn dần dần toát ra mồ hôi, trong lòng lại không có bất kỳ biện pháp nào giải vây.

Nhưng muội muội ở bên cạnh vẫn luyện thân nhiên, lại nghĩ đến một phương pháp, ánh mắt bất giác nhìn về phía tráng hán mặc áo choàng đen ở một góc khác.

Trong núi rừng cỡ này, dị thú rất nhiều, có thể một mình phi hành, có thể thấy được vũ lực của tráng hán kia tuyệt đối không kém.

Nếu có thể kéo hẳn vào, ngăn cản Công Tôn Hoành, nói không chừng có thể tạo ra cơ hội chạy trốn cho bọn hắn.

Về phần rốt cuộc người nọ có thể ngăn trở được hay không, nàng ta cũng không thể chú ý nhiều như vậy.

Luyện véo nhiên trong lòng suy nghĩ trăm chuyển, đôi mắt đẹp không ngừng liên tục nhìn về phía Ngụy Hợp, trong lòng nàng đã có kế hoạch.

Nếu muốn phương pháp làm ác thủy Đông Dẫn có rất nhiều, tự nhiên môn nhân đuổi theo chỉ là vì hai mục đích, nhờ cở tận gốc, cùng bí kỹ truy hồi Tử Nhất môn.

Cái sau quan trọng hơn cái trước nhiều.

Cho nên, nếu nàng có thể để cho hai người Công Tôn Hoành, tin tưởng đồ vật đều cho người kia.....

Luyện thân nhiên hít sâu một hơi, đang muốn lên tiếng nói chuyện.

Rắc rắc.

Ngoài miếu Lão Quân lại vang lên tiếng giẫm tuyết.

Tiếng bước chân không vào cửa, chỉ dừng lại ở trước cửa, sau đó liền dừng lại.

“Ngụy tiểu hữu, để cho người chờ lâu.” Một đạo thanh âm hùng hậu nam tử từ trong gió tuyết bên ngoài truyền vào.

Râm râm một tiếng.

Ngụy Hợp đứng lên, phủi tro bụi trên áo choàng, đi ra cửa đạo quán.

“Tiền bối có thể đáp ứng vấn bối vô lý thỉnh cầu, đã là tình cảm lớn lao, huống chi Ngụy mỗ cũng chỉ vừa mới đến, cũng không đợi lâu.”

Hắn bước nhanh về phía trước, hoàn toàn nhìn những người còn lại trong đạo quán mà không có gì.

Khi đi tới trước mặt hai người Công Tôn Hoành, vị trí mà hai người đang đứng vừa vặn ngăn chặn lối ra.

Ánh mắt hai người lạnh lẽo, mắt thấy Ngụy Hợp càng chạy càng gần.

Đề phòng ngừa rắc rối, bọn họ không có ý định hạ thủ lưu tình, mà chỉ chờ, nếu đối phương dám đến gần, liền một chưởng đánh chết.

“Ngươi!” Công Tôn Hoàn đang muốn nói chuyện, chợt nhìn thấy khuôn mặt dưới áo choàng Ngụy Hợp.

Thần sắc hấn khê giật mình, lập tức sắc mặt đại biến, vội vàng kéo đồng bạn lóe lên bên trái, nhường đường.

Chỉ là vừa tránh ra, hấn đã cảm giác cổ họng có chút ngứa ngáy phát đau.

Công Tôn Hoàn sắc mặt trắng bệch, vội vàng đưa tay vào túi trữ vật lấy ra giải độc đan nhét vào trong miệng. Nhưng tay mới nhét xong đan dược, liền cảm giác cánh tay bắt đầu tê dại.

“Cầu Ngụy môn chủ tha mạng! Ngụy môn chủ tha mạng! Tại hạ nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, không thể nhận ra ngài, thật sự không biết ngài cũng ở chỗ này! Cầu ngài tha mạng nhỏ!”
vong hồn hấn bốc lên, quỳ rạp xuống đất, lớn tiếng cầu xin tha thứ.

Đồng bạn bên cạnh có chút nghi hoặc, còn chưa kịp phản ứng.

“Này, Công Tôn Sai, đầu óc ngươi bị úng nước rồi à? Sao vậy...” Đám bạn còn chưa dứt lời, đột nhiên cảm thấy hoa mắt, tựa như có vô số hoa văn màu trắng khuếch tán ra.

Chẳng bao lâu sau trời đất quay cuồng.

Bịch bịch.

Đồng bạn che đầu không nhúc nhích, cả người cứng ngắc, ngã sấp xuống đất.

Hấn bắt đầu thở hổn hển từng ngậm từng ngậm, giống như cá lên bờ, không cách nào hít thở được.

Qua mấy giây, lồng ngực hấn liền không còn phập phồng, tròng mắt tan rã, hô hấp triệt để đình chỉ.

Hắn không chết, nhưng cơ bắp tim phổi, đã vì kịch độc mà lâm vào tê liệt, chỉ có thể chờ chết.

Công Tôn Hoàn mắc kẹt cổ, cảm giác hít thở càng lúc càng khó khăn, tay cũng dần dần mất đi tri giác.

Cũng may Ngụy Hợp không nhìn bọn họ, trực tiếp đi qua một bên.

Mãi đến khi người khác đi qua, Công Tôn Hoàn mới dần dần cảm thấy hô hấp khôi phục một chút. Hắn là có dược hiệu của giải độc đan.

Hắn tranh thủ thời gian nín thở, không dám phát ra tiếng động, ánh mắt sợ hãi quỳ tại chỗ, không dám cử động chút nào.

Hắn sợ nếu mình lại nhúc nhích, phát ra âm thanh, có thể sẽ khiến ma đầu kia chú ý tới mình.

Hai vị cao thủ đương nhiên, một vị võ sư đại thành, một người rèn cốt võ sư, chỉ là đôi mắt, liền sợ tới mức quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, một chết một bị thương.

Sự biến đổi này khiến huynh muội Du gia sợ tới mức khuôn mặt trắng bệch.

Bọn hộ vệ Triệu thúc da đầu tê dại nuốt nước bọt, không ngừng lạng lẽ dựa lưng vào phía sau, tận khả năng để mình rời xa đại môn.

Trong lúc nhất thời chỉ có tiếng lửa trại không ngừng thiêu đốt nổ tung.

Ánh lửa chiếu rọi khiến trái tim hắn đập thành thạch, hắn hiểu rõ bản thân đã tránh được một kiếp, nếu kế hoạch vừa rồi mà ả ta định thực hiện thì đúng là họa thủy đông dẫn, kéo người áo choàng vào, vu oan giá họa.

Chỉ sợ kết cục hiện giờ của hắn cũng giống với các võ sư tự nhiên trên mặt đất như muốn chết.

Nhưng sau khi hoảng sợ lại cảm thấy sợ hãi, thân nhiên nhìn Công Tôn Hoàn đang quỳ trên mặt đất.

Lúc trước các nàng còn vạn phần hoảng sợ, nghĩ tất cả biện pháp dẫn dắt gia hỏa kia rời đi.

Hiện tại lại giống như một con chó, quỳ ở nơi đó, không dám nhúc nhích chút nào.

Loại tương phản to lớn này làm cho trong lòng nàng dâng lên cảm giác báo thù như trong lòng nàng.

Mặc dù không phải bọn họ tự mình ra tay thực hiện, nhưng chỉ cần là tự nhiên xui xẻo, trong lòng nàng liền tràn đầy khoái ý.

268

“Ngụy tiểu hữu, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ.”

Ngoài cửa đạo quán, một bóng người cao lớn, vừa vặn tương tự Ngụy Kỳ, toàn bộ lẳng lặng đứng ở trong tuyết.

Người này đầu trọc độc nhãn, thân khoác trường bào màu xám ngân tuyến, bề ngoài hung ác, nhưng khí chất thân sắc lại dị thường nhu hòa.

“Tiền bối nhìn qua khí sắc cũng không tệ. Xem ra sau chuyện phủ thành sẽ không có phiền toái gì cần xử lý.” Ngụy Hợp mỉm cười.

“Vốn là có, bắt quá từ tiểu hữu nơi này mang theo một ít dược vật, cũng thuận lý giải quyết.” Vu Phục đồng dạng cười nói.

Một người là minh chủ diệt Sào Minh có thực lực mạnh mẽ, một người là môn chủ đạo quán mạnh mẽ của Vạn Độc Môn.

Đều là hạng cao thủ đứng đầu Thái Châu hiện giờ không thẹn với danh hiệu cao thủ hàng đầu.

Tà đạo cự phách bậc này, lại không ai biết đã gặp nhau ở trong một vùng hoang sơn dã lĩnh như thế, nếu như bị người ta truyền đi, không biết sẽ diễn sinh bao nhiêu suy đoán hoang loạn đây.

Dù sao lúc này Vu Phục nhất cử nhất động, đều là liên lụy hơn phân nửa thế lực võ đạo của Thái Châu, trong một trận chiến diệt sào, sớm đã triệt để thể hiện ra thực lực khủng bố của gã.

Mà Ngụy Hợp thì cung ứng cho hơn phân nửa các loại độc dược của Thái Châu, bản thân lại càng có chiến tích khủng bố tàn sát mấy ngàn quan quân tinh nhuệ.

Trong đồng tuyết, hai người cách nhau chỉ mười mét, không hề tới gần nữa.

“Tính ra, tại hạ lại thiếu tiền bồi một cái nhân tình.” Ngụy Hợp thở dài nói.

“Giữa người và ta không cần khách khí.” Vu Phục cười nói.

“Cũng được, tiền bồi, chúng ta lấy Bách Túc làm giới thế nào?” Ngụy Hợp đề nghị.

Giao thủ được một trăm hơi, bất kể thế nào cũng đủ ước lượng được sức chiến đấu thực sự của hắn lúc này.

“Được.”

Giọng nói trầm tĩnh lại.

Hai người không lên tiếng nữa, tất cả đều trầm mặc, điều chỉnh khí tức, thân thể.

Tùng bông tuyết xoay tròn bay múa, tản mát ra xung quanh hai người.

Nhưng không có một mảnh nào, có thể lưu lại trên người hai người, quần áo rơi xuống đất theo bên cạnh.

Bành!!!

Trong chốc lát hai người đồng thời biến mất, không nhìn thấy bóng người, chỉ thấy trung tâm đồng tuyết âm âm nổ tung, tạo thành một cái hố đường kính vài mét.

Cơ bắp toàn thân Ngụy Hợp hơi nhô lên, khí huyết phun trào, phúc hải kinh bao trùm song chuông, như thiểm điện đánh về phía Vu Phục.

Nhưng mỗi một chuông đều bị đối phương tinh chuẩn ngăn trở. Ngay cả kinh lực của hắn cũng bị một mực ngăn tại chỗ giao thủ, không thể tiến thêm một bước.

Cũng may kinh lực hoạt tính của Vu Tục cũng bị kinh lực nồng hậu của người thường cản ở bên ngoài.

Kinh lực hoạt tính xác thực khả năng sát thương vượt xa kinh lực bình thường, nhưng kinh lực Ngụy Hợp bình thường chồng chất quá dày, thế cho nên đối phương căn bản không đủ thời gian xuyên thấu bức tường kinh lực.

Hai người đều đang chiêu số người trên lò lửa thuần thanh, xuất thủ giao kích, tốc độ cực nhanh, căn bản sẽ không xuất hiện trạng thái giằng co kéo dài.

Chỉ cần không phải kéo dài giằng co, Ngụy Hợp sẽ không bị kinh lực sống hao tổn thời gian, xuyên thấu kinh lực hộ thân.

Trong gió tuyết, động tác hai người nhanh như thiểm điện, Ngụy Hợp Phúc Hải Kinh mạnh mẽ vượt xa dự liệu của hắn.

Hắn tưởng tượng trước đây Ngụy Hợp giao thủ với lão thái giám Chu Thần.

Dựa theo mô phỏng của hắn, Ngụy Hợp hẳn là không dám chính diện giao thủ với Chu Thần, mà là lợi dụng tốc độ thân pháp dẫn dắt gã đến phạm vi thế lực ba đầu Ly, sau đó từ bên cạnh hiệp trợ kiềm chế, cưỡng ép phối hợp với Tam Đầu Ly, mới lưu lại tính mạng cho Chu Thần.

Nhưng bất luận suy đoán tưởng tượng lúc trước như thế nào, lúc này, hắn mới chân chính biết được, thực lực chân thật của Ngụy Hợp là như thế nào.

Rõ ràng là hắn minh cảm, định cảm hai cảnh giới, so với Ngụy Hợp cao hơn hai tầng, nhưng trên thân pháp rõ ràng chỉ miễn cưỡng cùng hắn ngang nhau.

Chuyện này quả thực khó có thể tưởng tượng.

Cũng làm cho hắn có chút hoài nghi, Ngụy Hợp căn bản là người bị loạn huyết.

Loạn huyết giả, cho dù không luyện võ, bản thân cũng có thực lực rất mạnh. kinh lực luyện võ có được, chỉ có thể làm bổ sung phụ trợ.

“Chung Dương Chỉ!”

Tâm tư chuyển động, Vụ Phục lấy chỉ thay côn pháp, kinh lực bao trùm ngón trỏ, diễm tới phía trước.

Kinh lực của hắn tên là Chính Dương kinh, đi chính đường chính chính, lấy chân động là lộ tuyến đặc hiệu.

Lúc này một ngón tay diễm ra, hắn cố ý thăm dò Ngụy Hợp, lặng yên vận dụng một tia đặc hiệu chân động.

Ông!

Chỉ thấy chung quanh ngón tay hấn hiển hiện gọn sóng kinh lực như gọn nước, lấy điểm dẫn, áp tới lòng ngực Ngụy Hợp.

Rõ ràng là chỉ pháp môn, nhưng sau khi ra tay lại biến thành một loạt chương pháp nghiền ép.

Như trong miếu thờ lấy búa tạ gõ vào chuông, đập thẳng vào mặt, lập tức tạo ra chấn động lớn gọn sóng âm.

Ngụy Hợp vội vàng không kịp chuẩn bị, cũng không hoang mang, biết Vưu Phục Động chân cách. Lập tức cũng hít sâu một hơi, Phúc Hải kinh trùng điệp đặc hiệu nhao nhao triển khai toàn bộ.

Sức mạnh tăng cường, gia tốc, bùng nổ, nổ tung, xuyên qua, xoay tròn, phòng ngự, hàn băng, chông chát lên nhau.

Đây chính là thái độ của Ngụy Hợp.

Đặc hiệu triển khai toàn bộ, huyết mạch Ngụy Hợp toàn thân lưu động gia tốc, hình thể càng thêm bành trướng lớn thêm một vòng.

Song chương của hấn hợp lại, mảng lớn kinh lực hội tụ đến lòng bàn tay phải, sau đó đột nhiên đánh ra một chương về phía trước.

Phù!!

Tiếng rít chói tai từ trên tay hấn truyền ra.

Lên lầu đánh ra một chương, cùng bàn tay của Vưu Phục và Chung Dương chính diện va chạm.

Hai mảnh khí kinh hùng hồn giăng co một giây, lập tức nổ tung.

Một tiếng nổ mạnh vang lên, hai người tách ra, mỗi người đều lui về phía sau mấy bước.

“Công lực thật cao!” Vưu Phục cười ha hả: “Ta vốn tưởng rằng ngươi chỉ dựa vào kế sách để giải quyết lão thái giám kia, nhưng bây giờ xem ra, vẫn đánh giá thấp ngươi rồi!”

“Tiền bối khách khí, chẳng qua là thời gian gần đây lại có một điểm đột phá.” Ngụy Hợp bình phục, trên người bị lực phản chấn chấn chấn chấn cho cơ bắp khí huyết uể oải.

Vừa rồi hắn mới chính thức nhìn thấy, chính diện va chạm bàn tay, kinh lực dày nặng của hắn giống như một khối đậu hũ cực kỳ dày, mới bắt đầu là chặn lại được kinh lực của Vưu Phục.

Nhưng sau khi đặc hiệu chấn động mở ra, hắn liền có chút lực bất tòng tâm.

Sau khi minh cảm, đặc hiệu kinh lực vậy mà cũng mạnh lên không ít.

So với trước minh cảm, hiệu quả đặc hiệu khác nhau một trời một vực, uy lực chênh lệch cực lớn.

Nếu không phải hắn có ba loại lực lượng đặc biệt, đều chuyên chú phòng hộ, sợ rằng bây giờ đã bị thương nhẹ.

Hiện tại, tuy rằng hắn còn có cốt kinh và thân lực Hồng Quyết không sử dụng, nhưng Vưu Phục đối diện khẳng định cũng có tuyệt chiêu chưa dùng đến.

Cho nên trận tỷ thí này, Ngụy Hợp đã nhìn ra, mình còn không phải là đối thủ của Vưu Phục.

“Còn đánh không?” Vưu Phục cười hỏi.

“Không cần. Văn bối còn cần nỗ lực.” Ngụy Hợp lắc đầu.

Hắn đoán chừng, nếu lại có một cao thủ cùng tầng liên thủ, hắn là có thể miễn cưỡng giao thủ chính diện với Vưu Phục.

So sánh với lão thái giám và Vưu Phục, hắn ta phát hiện, thực lực của thái giám Chu Thần không thể bằng được.

“Cũng được, điem đến mới thôi là được. Mục đích hẹn gặp lần này ta cũng hiểu được.” Vưu Phục nở nụ cười: “Bây giờ Thái Châu, thực lực của ngươi so với Thượng Quan Kỳ lúc trước đã không sai biệt lắm.”

“Vậy à?” Trong lòng Ngụy Hợp khẽ buông lỏng: “So với Thanh Diêu Tử Hiên thì sao?”

Vu Thanh Diễm là lịch sử sơn phái chủ, Diêu Tử Hiên là môn chủ Đan Dương môn.

“Hơi yếu hơn bọn họ, nhưng thân pháp của người thân dài hơn, hà tất phải chính diện giao thủ với bọn họ?”

“Đa tạ tiên bối giải thích.”

“Người định lựa chọn giác quan gì? Chân công bất đồng, cảm quan lựa chọn trước mắt này cũng là khác nhau.” Vu Phục đạo: “Nếu có thể chọn thích hợp với cảm quan của người, cũng có thể tiến triển cực nhanh, nhanh hơn rất nhiều.”

“Còn không vội...” Ngụy Hợp cẩn thận hỏi, rất nhanh liền minh cảm rõ ràng.

Sau khi luyện tạng đại thành, cần phải lựa chọn một loại cảm quan, liên tục cường hóa, mãi tới khi chất biến.

Trong các loại chân công khác nhau, phương thức của một bước này mỗi loại có khác biệt.

Toàn bộ Minh Cảm Kỳ có thể định năm lần, coi như năm cảnh giới.

Mỗi khi bình yên vượt qua một lần định cảm, thực lực bản thân sẽ tăng lên một đoạn.

Hơn nữa định cảm càng về sau, độ khó càng cao sẽ càng kích phát cảm giác trong cơ thể dị thú ẩn chứa huyết nhục.

“Nhớ kỹ, nếu sắp đột phá, vô luận người nhìn thấy cái gì, cảm giác được cái gì, đều phải bảo vệ bản thân, nắm giữ cảm xúc, trạng thái, không thể xúc động.” Vu phục dặn dò.

“Vãn bối hiểu rõ.” Ngụy Hợp gật đầu ôm quyền.

“Như thế, người còn chỗ nào muốn giải đáp nghi hoặc không?” Vu Phục lại hỏi.

Trong lòng Ngụy Hợp tổng kết lại, hỏi thăm mấy phương pháp tăng cường cảm giác.

Vu Phục Đô trả lời nhất nhất, đặc biệt là trên bí tịch Chân công, một bước này cần phải làm thế nào, giải đáp như thế nào, hẳn đều giải thích rõ ràng.

Hai người đem nội dung cần trao đổi, từng cái nói chuyện xong xuôi.

Vưu Phục lúc này mới cáo từ rời đi.

Chỉ là lúc sắp ly khai, hắn quét mắt nhìn hướng Lão Quân miếu, dừng lại, cuối cùng không quét sạch tất cả mọi người.

Ngụy Hợp nhắm mắt tiêu hóa thu hoạch vừa rồi, lúc này trong cơ thể hắn có vô số tia tầm điên cuồng xuyên thẳng qua, chấn động, làm lục phủ ngũ tạng hắn chấn động toàn bộ.

Đây không phải di chứng sau khi đánh nhau mà là vừa vận, tơ tằm của Ngụy Hợp, giờ phút này lại bị kích thích, sắp đột phá rồi!

Lần đột phá này, đại biểu Ngụy Hợp từ tôi cốt, chính thức bước vào luyện tạng.

Từng tầng cốt kinh không ngừng từ trong xương cốt toàn thân Ngụy Hợp thẩm thấu ra. Sau đó hòa hợp một thể với kinh lực bao trùm quanh thân.

Luyện tạng cửa ải này, chính là cốt kinh được toàn diện nội tạng ủng hộ, có thể cuộn cuộn không ngừng chống đỡ cường độ hộ thân kinh lực cao hơn.

Lúc này, Ngụy Hợp chính là như thế.

Trong nội tạng trong cơ thể hắn thẩm thấu ra một tia kinh lực, làm cho kinh lực hộ thân của hắn bất luận tổng độ hay cường độ, còn có tốc độ vận chuyển, đều đã được cường hóa.

Hộ thân Phúc Hải kinh khẽ rung động, cường độ lặng yên bắt đầu tăng lên.

Rất nhanh, hạch tâm Phúc Hải Kinh được bao phủ bởi một tầng nước, xương kinh đều được bao trùm khắp nơi trên cơ thể.

Bởi vậy, Ngụy Hợp cuối cùng bước vào cấp độ luyện tạng.

Tuy đây chỉ là cảnh giới luyện tạng của Phúc Vũ Tự Vân công. Tuy cường độ hộ thân nhưng phương diện thực chiến cũng chỉ tăng lên một chút xíu mà thôi.

Nhưng cuối cùng cũng khác. Hấn không dùng Phá Cảnh Châu mà tự nhiên như nước chảy thành sông.

Căn cốt giữa Tầm Ti kinh và trọng tổ lại, làm Ngụy Hợp lúc này, không kinh vô hiểm, lặng yên bước vào cảnh giới mới.

Ngụy Hợp nhắm mắt đứng ở trong tuyết, lẳng lẳng trải qua sự khác biệt giữa luyện tạng và Đoán Cốt.

Kỳ thật vừa rồi hấn có ý định cưỡng ép dừng lại, kẹt ở điềm viên mãn, dùng Phá Cảnh châu đột phá một cách hoàn mỹ.

Nhưng ý nghĩ này chỉ thoáng qua rồi bị hấn quăng đi.

Hấn có loại cảm giác, khi đó tự nhiên mà đột phá, nước chảy thành sông, đó là phương thức đột phá hoàn thiện.

Mà năng lượng phá cảnh châu, hoàn toàn có thể dùng để tiêu hao ở những phương diện khác.

Ví dụ như sau khi bước vào luyện tạng, rèn luyện lục phủ ngũ tạng một bước.

Thời kỳ luyện tạng Phúc Vũ Tụ Vân công phân biệt với mười một vị trí trong lục phủ ngũ tạng, hơn nữa cuối cùng còn phải liên kết cộng minh.

Cho nên luyện tạng muốn viên mãn, nhất định phải vượt qua mười hai giai đoạn này.

Trong Phúc Vũ Tụ Vân công thì cần phải dùng sức mạnh để cường hóa tất cả tạng phủ, khí lực mạnh mẽ như mây bao bọc bảo vệ bản thân.

Sau đó mới có thể lựa chọn đồng thời cường hóa cảm quan, thử định cảm.

Mà quá trình cường hóa phủ tạng, đồng thời cũng là một quá trình hiểu rõ toàn diện quá trình trong cơ thể mình.

Trong quá trình này, bản thân mới có thể hiểu rõ, giác quan nhạy bén nhất của mình, đến cùng là cái nào.

Trong lòng trăm ngàn đầu, Ngụy Hợp đứng yên lặng một hồi lâu, đến khi trong cơ thể triệt để ổn định tại luyện tạng kỳ mới hồi phục trạng thái như cũ.

Hắn sau khi bước vào cảnh giới luyện tạng, lục phủ ngũ tạng trong cơ thể, dưới kinh lực cường hóa lúc trước, đã có cơ sở không nhỏ.

Sau đó, chính là trong lúc luyện tạng, tiến hành cường hóa thêm một bước. Sau đó ở tầng ngoài hình thành một màng mỏng mang kinh lực mô phỏng, gia tăng năng lực phòng hộ của phủ tạng.

Như vậy, sau đó là hoàn thành luyện tạng cường hóa lần thứ hai, lựa chọn cảm giác, cường hóa giác quan. Cuối cùng dùng nó thăm dò bên ngoài, cuối cùng định vị.

“Định cảm... Định cảm. Rốt cuộc sẽ gặp phải sự vật gì...”

Ngụy Hợp trong lòng mang theo nghi hoặc cùng hiếu kỳ. Cũng có một tia chờ mong.

Nếu là người khác, có lẽ sẽ ôm hoài bão không chắc chắn về tương lai.

Bởi vì không ai có thể khẳng định căn cốt cùng tư chất của mình có thể duy trì đến mức độ đột phá định cảm.

Cho dù là Như Vương thiếu quân cũng vậy.

Cho dù là căn cốt tư chất đạt đến, cũng phải cân nhắc công pháp mình tu hành, tương lai có cần dị thú dẫn đường hay không.

Dù sao giai đoạn chân công khác nhau kỳ thật chính là quá trình cắn nuốt hấp thu dị thú.

Ngụy Hợp nghiên cứu đến bây giờ, kỳ thật đã có cảm giác.

Trong lúc bản thân võ giả cường đại, đồng thời cũng không ngừng hấp thu các loại nguyên nhân dung hợp cùng thuộc tính

dị thú, khiến cho bản thân càng ngày càng cường đại, càng ngày càng không phải người.

Phục hồi tinh thần lại.

Ngụy Hợp quay người nhìn về phía miếu Lão Quân.

Đạo quan này rất kỳ lạ, rõ ràng là đạo quán nhưng lại thờ phụng tượng Phật bằng gỗ Phật gia.

Hơn nữa toàn bộ tượng thần đều không có đầu, cũng không biết là ai ác thú vị như vậy, cố ý chặt đầu xuống.

Ngụy Hợp chậm rãi đi về phía đạo quán, đứng trước đại môn dừng lại.

Lúc này một đội người luyện gia trong quan, cũng ngoan ngoãn không dám lỗ mãng, lặng lẽ đi ra.

Bên kia, Đoán Cốt võ sư Công Tôn Hoàn của Tự nhiên, đã lặng lẽ rời đi từ lúc nào không biết.

“Công Tôn Hoàn kia là thừa dịp ngài cùng vị tiền bối kia giao thủ mà chạy mất!” Đại thiếu gia Luyện Thủy Hàn vội vàng khẩn trương nói: “Nếu ngài có ý muốn bắt Công Tôn Hoàn về, có thể đi tới tự nhiên môn phái đó là xuất thân của hắn!”

Chỉ là Ngụy Hợp cũng không nhìn bọn họ, chỉ đứng ở trước cửa, ngẩng đầu nhìn bảng hiệu miếu Lão Quân.

Tám biển cũ kỹ kia không biết trải qua bao nhiêu gió táp mưa sa, lúc này mới hơi lộ ra sắc mặt xấu.

Trên chữ viết viết thiết họa ngân câu, bút lực thâm kinh hữu lực, mơ hồ có một loại chân ý võ đạo nào đó ở trong đó.

Chỉ là người tu vi không đến nhà, cũng nhìn không ra ý nhị trong đó.

“Vị tiền bối này, chúng ta là môn hạ đệ tử Tử Nhất môn, hôm nay được tiền bối cứu giúp, không thể báo đáp, nơi này là một phần lễ vật nho nhỏ...” Muội muội luyện luyện thần nhiên đem lễ vật đã chuẩn bị từ sớm nâng lên, muốn tiến lên dâng lên.

Nhưng không ngờ Ngụy Hợp lại quay người rời đi, dường như hoàn toàn không nghe thấy bọn họ nói chuyện.

Không bao lâu, thân ảnh Ngụy Cương liền chui vào trong gió tuyết đầy trời, biến mất không thấy gì nữa.

Chỉ để lại một đội người luyện trong nhà ngục nhiên đứng trong tuyết, không biết làm sao.

Trong lòng Luyện Nhiên lo lắng, vội vàng đuổi theo phía trước.

Cao thủ bậc này, nếu có thể nhân cơ hội nhảy lên mạng lưới, về sau cho dù tự nhiên môn tìm tới cửa, bọn hắn cũng có thể không sợ.

Nếu có thể báỉ làm môn hạ sư càng may mắn.

Đối với báỉ sư, nàng vẫn còn có chút nắm chắc, bởi vì căn cốt của nàng là căn cốt cấp cực kỳ ít ỏi, hơn nữa còn có nét đẹp của chính mình.

gộp lại hai tầng lại, tin rằng chỉ cần là nam nhân, đều khó mà cự tuyệt giọng điệu cầu khẩn của nàng.

*

*

*

*

*

*

Chỉ là nàng còn chưa kịp mở miệng, cơ hội liền lóe lên rồi biến mất, đối phương đã rời đi.

“Tiểu thư!” Triệu thúc vội vàng theo sau. “Lúc trước ta có nghe vị tiền bối kia giao thủ với người khác nhắc tới Vạn Độc Môn. Ta nghĩ chúng ta không nên trêu chọc vào thì tốt hơn. Vạn Độc Môn là thế lực cường đại đột nhiên quật khởi mấy năm gần đây, không thể so sánh với Tử Nhất Môn chúng ta được.”

“Người nói là, người trước đó rất có thể chính là người của Vạn Độc Môn!” Luyện tự nhiên nghe vậy, đôi mắt đẹp nhất thời sáng ngời.

“Tiểu thư... thể lực chính tà khó phân chia, không phải là thứ chúng ta có thể trêu chọc...” Triệu thúc còn muốn thuyết phục.

Nhưng luyện tự nhiên lúc này tâm tư đã định, kiến thức cao thủ chân chính là cấp độ nào, năng lực này nào còn nghĩ đi tìm ông ngoại ăn nhờ ở đậu nữa.

Trực tiếp tới Vạn Độc Môn, bá sư học nghệ, không phải càng thom hơn sao?

“Tự nhiên, sợ rằng không có dễ dàng như ngươi nghĩ.” Ca ca luyện thủy Hàn phía sau bỗng nhiên lên tiếng nói.

Lúc này âm thanh của hắn mang theo một tia run rẩy, một tia hoảng sợ.

“Chúng ta... Chúng ta... hình như trên người bị trúng độc!”

“Cái gì!?” Thuần Thuần thản nhiên cả kinh, xoay người vội vàng nhìn về phía ca ca cùng các hộ vệ còn lại.

Quả nhiên, trên mặt mọi người ở đây đều bắt đầu hiện lên những chấm đỏ. Nhiều điểm đỏ như bọt nước, khó có thể đếm được bao nhiêu.

Bao gồm cả bản thân luyện khoan thai, trên mặt cũng có, nhưng lúc trước nàng lại không phát giác chút nào.

“Dùng giải độc tán!” Sắc mặt Triệu thúc khó coi, gấp gáp phân phó.

Mọi người nhao nhao lấy ra giải độc tán ăn vào, nhưng đáng tiếc vô dụng, điểm hồng kia từng mảnh, ngược lại càng phát ra đỏ sậm.

Luyện tự nhiên lúc này mới hiểu được Vạn Độc Môn nguy hiểm.

Rõ ràng một câu nói của cao thủ Vạn Độc Môn kia cũng không nói với bọn họ, thậm chí làm sao tới gần bọn họ được, ngay cả trong mắt cũng không thèm nhìn thẳng vào bọn họ.

Nhưng sau cùng, đoàn người bọn họ vẫn trúng độc.

Luyện Thủy Hàn dẫn đội nhìn một mảnh hỗn độn trước mắt, còn có mảng lớn điếm đỏ nổi bật trên người người mình.

Cuối cùng hắn cũng cắn răng một cái.

“Chúng ta đổi đường, đi tuyên Cảnh! Tìm Vạn Độc Môn!”

Bây giờ ngay cả loại độc này rốt cuộc là cái gì, bọn họ đều không rõ. Nếu vạn nhất là thuốc độc độc nào đó của Vạn Độc môn, phải tới chỗ bọn họ mới có thể giải, vậy bọn họ xông loạn bên ngoài cũng vô nghĩa.

Luyện tự nhiên lúc này mới cảm thấy sợ hãi, nếu lúc trước nàng thật sự bất kính với người kia, như vậy hiện tại cả đội ngũ bọn họ, sợ là đã chết hết.

Tự nhiên như một vị tự nhiên võ sư nằm một bên.

Nguy Hợp không để ý đến tình huống hai người luyện nhà, hắn cũng không nhằm vào luyện gia hạ độc, chỉ là bởi vì hai người môn phái kia, luyện gia thuần túy là bị tác động đến.

Trở lại Vạn Độc môn, hắn đóng cửa chuyên tâm luyện võ, không hỏi tình huống bên ngoài.

Trong nháy mắt, xuân đi xuân đến, thoáng một cái đã qua hai năm.

Trong hai năm này, Nguy Hợp dốc lòng tu hành, cũng mở một cánh cửa đem toàn bộ chân công còn lại đẩy tới cấp độ Đoán Cốt, sản sinh ra cốt kình.

Nhưng tiến thêm một bước, hắn vô lực đạt tới.

Bởi vì tôi cốt đại thành, chính là một cửa ải tái tạo căn cốt, cửa ải này cần cấu tạo các loại khác nhau cốt thể.

Mà đến mức này, bản thân xương cốt Nguy Hợp sớm đã định hình, chính là Phúc Vũ trung tụ vân cốt thể, không cách nào cải biến.

Vì vậy chỉ có thể thôi.

Sau khi tiến vào luyện tạng, Nguy Hợp lặng lẽ cường hóa lục phủ ngũ tạng trong cơ thể.

Mười hai cửa ải nhỏ luyện tạng, lần lượt bị hấn vững vàng đột phá.

Tu vi thực lực cũng không ngừng tăng lên.

Mặt khác, vì đề hạ thấp tính nguy hiểm, giảm thiểu sự quan tâm của ngoại giới.

Ngụy Hợp không chế môn hạ, dần dần vứt bỏ từng mỗi sinh ý độc dược, tài nguyên bọn họ tích góp được bây giờ đã đủ cho Vạn Độc Môn bình an vô sự dùng độc ba mươi năm.

Tổng bộ Vạn Độc Môn của dãy núi đen kịt hiện tại đã thành sơn thành cỡ nhỏ danh xưng với thực, trong đó đủ để chứa mấy ngàn người cuộc sống.

Chung quanh mảnh rừng lớn, cũng cải tạo thành các loại ruộng đất có thể tự cung cấp cho mình.

Dưới mệnh lệnh của Ngụy Hợp, Vạn Độc Môn dần dần bắt đầu nhạt dần tồn tại của mình, chặt đứt đại bộ phận liên hệ với bên ngoài, chỉ để lại âm thầm một chút quan khẩu, trao đổi với bên ngoài, nắm chắc tình huống bên trong.

Dần dần, thanh danh môn chủ Vạn Độc môn Ngụy Hợp cũng bắt đầu dần dần yếu bớt.

Đang lúc đại quân ngoại địch xâm lấn, các nơi đại sự thông tin liên miên ập tới, rất nhanh không ai chú ý Vạn Độc Môn thế nào.

Mà quan tâm nhiều hơn tới đại sự khác.

Gió xuân nhẹ nhàng phát, cảnh liễu lay động.

Trong Tuyên Cảnh thành, chính là tiết lấy căn hàng năm một lần.

Trong ngày lễ này, nhà nào cũng chuyên bày ra một ít đồ ăn đơn giản, cung phụng thần ăn uống, để cầu xin trong vòng một năm, cơm áo không lo, sinh hoạt an khang.

Đồng thời thu rỗi cũng là ngày khai thác không ít chợ, hội Miếu, chúc mừng không ngớt.

Lúc này, trong cờ xa, một tòa tháp đỏ cao.

Ngụy gia cùng Vương gia hai bên tụ lại một chỗ, đang lặng yên cử hành tụ hội.

Ngụy Hợp và Vương Thiệu Quân giao tình nhiều năm, đến bây giờ cơ hồ đã bất phân biệt.

Ngụy An ôm lấy cho Vương thiếu quân làm con nuôi.

Còn Vương ấu Ninh thì ôm làm con gái cho Ngụy Hợp.

Hai bên thân càng thêm thân, quan hệ càng tiến thêm một bước. Những người còn lại tự nhiên cũng càng thêm thân thiết.

Lúc này trong thính đường của tháp đỏ, phu nhân của Vạn Thanh Thanh và Vương Thiệu Quân - Tạ Tuyết đang chơi đùa với hai tiểu tử kia.

Cha mẹ của bà ngoại Vạn Lăng và Vương Thiệu Quân, Vương Diệp và vợ chồng, cũng đều đã đến, ở bên cạnh nhẹ giọng nói.

Chỉ là Vương Diệp cùng mỗi lần nói chuyện với Vạn Lăng, ánh mắt mơ hồ có chút nóng bỏng khó hiểu.

Mỗi khi đến lúc này, chính thê tử bên cạnh hẳn đều đưa tay hung hăng quán lấy bên hông hẳn, làm cho hẳn chú ý một chút.

Cũng may, tổng thể vẫn tương đối hoà hợp.

“Bây giờ các châu tự lập, thế cục tạm thời yên bình, Ngô quân đứng ở Nghi Châu bất động, ngược lại tạo thành biểu hiện an bình.” Vương thiếu quân cầm chén rượu trong tay, nhẹ nhàng mím môi.

“Lão Ngụy, người biết chuyện Chu gia không?” Hấn cúi đầu quan sát dòng người lưu chuyển trong tháp, nhẹ giọng hỏi.

“Người nói là nửa năm trước Chu Hành Đồng giao thủ cùng người khác, bị trọng thương?” Ngụy Hợp nhíu mày.

“Không sai, hiện tại đã có tin tức xác thực, cánh tay phải đồng hành đã bị người ta xé đứt, tăng thêm tổn hao khí huyết rất lớn, ngày sau con đường võ đạo cũng là kết thúc.” Vương thiếu quân thờ dài nói.

Ngụy Hợp trầm mặc lại.

“Ta nhớ kỹ, nó mới rèn cốt mà?”

“Không, đã đột phá luyện tạng, nhưng lại có tác dụng gì đâu, khí huyết hao tổn rất nhiều, đã trọng thương mà vẫn còn thiếu một tay, sau này không thể lại có cơ hội bình tĩnh được nữa.”
Vương thiếu quân lắc đầu.

Ngụy Hợp trầm mặc lại.

“Sao đột nhiên ngươi lại nói chuyện này?”

“Bây giờ ta và ngươi đã ba mươi, cũng nên tính toán cho tương lai.” Vương Thiếu Quân nói.

“Kế hoạch gì?”

“Bây giờ loạn thế, người người cảm thấy bất an, trên con đường võ đạo, ta tự hỏi mặc dù tư chất căn cốt không tệ, nhưng muốn tiến thêm một bước, ít nhất còn phải khổ tu mấy chục năm. Thậm chí cho dù khổ tu mấy chục năm, cuối cùng có thể đột phá hay không cũng không rõ ràng.”

Vương thiếu quân lại thở dài: “Cho nên, tổn hao thời gian dài như vậy chỉ tu võ đạo, không bằng tạm thời phân tâm suy nghĩ những chuyện khác. Lão Ngụy, ít ngày nữa ta sẽ đi châu phủ, thăng chức khuyên nhủ tổng đạo chủ Nghiệp Đạo. Ngươi tới giúp ta, thế nào?”

“...” Ngụy Hợp trầm mặc, quay đầu nhìn Vương thiếu quân chân thành.

Hắn biết, đối phương đang từ bỏ việc tiếp tục tiến lên trên con đường võ đạo, sau đó tiến sâu vào trong để bồi dưỡng thế lực của bản thân, do đó hi vọng có thể bảo vệ mình trong thời loạn lạc, bảo vệ gia tộc, cũng theo đuổi càng nhiều lợi ích.

Hiện giờ, người mạnh nhất Thái Châu, đơn giản nhất chính là hai thế lực, Vô Thủy tông và Thái An quân.

Những thế lực còn sót lại của triều đình bị đánh tan lúc trước đều bị quân Thái An hấp thu hết.

Cũng bởi vậy, thế lực thực lực của Thái An quân cũng được tăng trưởng, đặc biệt là ở cấp độ cao thủ, mạnh hơn trước kia rất nhiều.

Ngay cả diệt Sào Minh cũng không dám dễ dàng trêu chọc.

Vô Thủy tông cao cao tại thượng quen rồi, không cách nào tiếp xúc, Vương gia đầu nhập Thái An quân ôm, cũng là chuyện đương nhiên.

*

*

*

“Người thật sự quyết định?” Ngụy Hợp nhẹ giọng hỏi: “Lấy căn cốt của người tiếp tục kiên trì, tương lai nói không chừng còn có khả năng đột phá tiến vào cảm giác khắc sâu. Nhưng nếu từ bỏ, vậy thật sự là không có hy vọng.”

Vương thiếu quân mỉm cười.

“Thế sự vô thường, để cho ta lấy mấy chục năm thời gian đánh cược một khả năng không xác định, vì thế còn phải từ bỏ tất cả những thứ khác, đánh cược tất cả, ta làm không được.”

Hắn tiếp tục nói: “Người có biết, Thái Châu hiện giờ lại có thêm hai vị thiên tài hàng đầu không thua gì ta. Mạc gia Mạc toán Vân, Thu Trì Kiếm Môn Bạch Hạo. Hai người bây giờ mới chưa đến hai mươi, đã đạt tới cảnh giới võ sư đại thành, thực lực liên tiếp khiêu chiến cao thủ thế hệ trẻ ba nhà Tuyên Cảnh, không ai không thắng.”

“Mạc gia bất quá là tiểu gia tộc từ bên ngoài dời đến, Thu Trì Kiếm Môn cũng là môn phái trung hình cũng vậy, có bản khoản gì không?” Ngụy Hợp nhú mào.

“Hôm trước ta tham gia bữa tiệc tối của các tiểu bối trong gia tộc, đã gặp qua Bạch Hạo của Thu Trì Kiếm Môn. Rất giống với lúc trước ta. Phụ thân của hắn là một trong những cao thủ hàng đầu của Diệt Sào Minh, không kém gì ta, thực lực mạnh mẽ, cũng không đơn giản.” Vương Thiếu Quân cười nói.

Hắn lại lần nữa nhìn chăm chú Ngụy Hợp.

“Thế nào? Huynh đệ chúng ta, tới giúp ta đi.”

Đây là một lựa chọn.

Rõ ràng, hiện giờ Vương thiếu quân đang được châu mục trọng dùng, đi theo là một con đường khác.

Chỉ là một khi con đường này đi lên, sợ là sau này thời gian tu hành cũng sẽ giảm bớt trên diện rộng.

Ngay bây giờ, Vương thiếu quân cũng đã bởi vì chải chuốt chính vụ mà tu vi thực lực có chút rút lui.

Hắn biết cường độ hộ thân của Vương thiếu quân, khoảng cách gần như vậy, năm cảm giác tu vi của Ngụy Hợp càng ngày càng tinh tiến khiến hắn cảm ứng được, sức mạnh hộ thân của đôi phương so với nửa năm trước đã yếu đi một chút.

Mặc dù chỉ có một tia, nhưng hiện tại Vương Thiếu Quân vẫn là tráng niên, không nên có tình huống như vậy.

Giải thích duy nhất, đó là hắn hoang tại luyện võ, đem đại bộ phận tinh lực đều đặt ở trên chính sự.

“Thật có lỗi. So với các phương pháp khác, ta càng hi vọng bản thân cường đại hơn, chỉ có một con đường.” Ngụy Hợp im lặng trong chốc lát, cuối cùng vẫn cự tuyệt.

Vương Thiếu Quân nhìn chăm chú vào hai mắt hắn, nhưng trong mắt không hề có ý ngoài ý muốn.

“Kỳ thật trước khi đến, ta đã có suy đoán này. Người không có khả năng đi theo ta, tiến về phủ thành. Bây giờ xem ra, ta đoán không sai.”

“...” Ngụy Hợp không trả lời, chỉ là trong lòng có chút xúc động.

Trong cuộc đời này, vô luận bằng hữu có tốt đến đâu, cũng sẽ có lúc tụ tán.

Bây giờ Vương thiếu quân bị điều hành ở phủ thành, sau này trên vùng đất Tuyên Cảnh này, người quen thật sự càng ngày càng ít.

Ngày hôm nay gặp lại, có lẽ ngày sau gặp lại đã nhiều năm rồi...

“Người đi lúc nào?” Hắn đột nhiên hỏi.

“Ba ngày sau.” Quả nhiên, Vương thiếu quân sáng khoái trả lời.

Ngụy Hợp đưa tay cầm lấy bầu rượu từ trong tay thị nữ bên cạnh, rót đầy chén cho hai người.

“Có gì muốn dặn dò?”

Vương Thiếu Quân suy nghĩ một chút, nụ cười trên mặt dần dần yên tĩnh lại.

Thật lâu sau...

Hắn ta mới mở miệng.

“Con đường này của ta, thành bại khó liệu, nếu là ngày sau Vương gia ta xảy ra chuyện, không nên tới cứu ta, nếu có tâm, giúp ta giấu một tia huyết mạch là được. Ngược lại cũng vậy.”

“...Tốt!” Ngụy Hợp nâng chén.

Hai người nhẹ nhàng chạm vào nhau, uống một hơi cạn sạch.

Vương Thiếu Quân rời khỏi, theo sau rời đi, còn có hơn phân nửa cao thủ tinh nhuệ của Vương gia, chỉ để lại một phần nhỏ tộc nhân đang tuyên cảnh. Vương Chi Hạc cũng theo nhiệm vụ đi phủ thành.

Cũng bởi vì Chu Hành đồng trọng thương mà Chu gia dần dần yếu thế.

Tuyên Cảnh Tân Quý, là Thu Trì Kiếm Môn mới quật khởi cùng Mạc gia hai đại thế lực.

Dưới tình huống các thế lực còn lại nhanh chóng rời đi, Thu Trì Kiếm Môn cùng Mạc gia đều có cao thủ luyện xấu xa tới toạ trấn, liền thành Tân Cảnh Thành.

Ngụy Hợp trở lại trong môn, luyện tạng mười hai cửa, đã bị hấn đi xong hơn phân nửa.

Thời gian hai năm, có Phá Cảnh châu trợ giúp, tiến độ của hắn vượt xa đám người Vương Thiếu Quân, thậm chí còn vượt qua cả mấy lão bài như Tạ Yển.

Một lần nữa bước vào trung kỳ luyện tạng.

Chạng vạng tối.

Ngụy Hợp ở cùng vợ con tản bộ bên ngoài núi rừng.

Ngụy An hai tuổi bỏ chạy không được ổn lắm, nhưng đã có thể kêu loạn lên đủ kiểu trong rừng rồi.

Ngụy An sinh ra trắng mập mập, tướng mạo giống mẹ, ngũ quan tuấn tú đáng yêu, có chút giống nữ hài.

Nhưng khác với bề ngoài, thằng bé này từ nhỏ đã theo Cửu Ảnh lăn lộn theo, cũng có chút thói quen khác hẳn người thường.

Lúc này trời đã chạng vạng.

Ngụy Hợp và Vạn Thanh Thanh chậm rãi đi theo phía sau, Ngụy An mặc quần ngắn, quần soóc cao hứng bưng bưng ở phía trước.

Hai người cũng không lo lắng Ngụy An xảy ra chuyện gì. Dù sao ở khoảng cách gần như vậy, bất luận thế nào Ngụy Hợp cũng có thể nhẹ nhàng bảo vệ hài tử.

Hơn nữa đứa nhỏ này từ nhỏ đi một đường trải qua vô số bong bóng thuốc đất đỏ tới đây.

Còn rất sớm đã có Cửu Ảnh cùng Ngụy Hợp, lặng lẽ dùng chính pháp quyết giúp hấn cơ sở, thân thể gân cốt cường kiện, bách độc bất xâm, khí huyết tràn đầy.

Tuy mới hai tuổi, nhưng tất cả dị thú xung quanh núi rừng đều là tiểu tổ tông kêu khổ không thôi.

Tiểu tử này suốt ngày đi theo Cửu Ảnh, điều động cao thủ tinh nhuệ của Vạn Độc Môn, đi khắp nơi dày vò dị thú xung quanh.

Những bày thú kia không chỉ nhìn thấy hấn, chỉ cần hơi tới gần một chút, đều sẽ quay đầu bỏ chạy.

“Đứa nhỏ này, càng ngày càng hoang dã... Cũng không biết về sau rốt cuộc sẽ thành hình dáng gì nữa.” Vạn Thanh Thanh có chút lo lắng nhìn Ngụy An phía trước.

Lúc này Ngụy An đang nắm lấy một con tiểu thanh xà đầu tam giác, cứng rắn rút nó ra khỏi bụi cỏ trên mặt đất.

Con rắn xanh đáng thương bị dẫm phải đuôi, không nhìn rõ được đã quay đầu lại cắn một cái.

Sau đó bị một hòn đá từ phía sau bay tới đánh cho sứt đầu mẻ. Kỳ thật cho dù bị con rắn nhỏ cắn, Ngụy An cũng không sao. Hôm nay bách độc của hắn bất xâm, khác với Ngụy Hợp Cửu Ảnh.

Bởi vì chánh pháp quyết không tới mức nhập tâm, không cách nào kiêm tu, cho nên Ngụy An tự nhiên cũng không thể tu hành.

Nhưng không thể tu hành không có nghĩa là không thể lợi dụng nó để cường đại bản thân.

Vì để hắn có thể khỏe mạnh trưởng thành trong núi rừng phủ độc chướng này.

Ngụy Hợp cùng Cửu Ảnh nghĩ ra một biện pháp. Đó chính là ngoại lực phụ trợ, cưỡng ép giúp nó tăng lên tới hiệu quả chính pháp quyết có thể đạt tới.

Nguyên lý tổng hợp độc công của hai người, kết hợp với pháp quyết chính, phát hiện vì sao độc công truyền thống lại dẫn đến việc giảm thọ và xấu đi.

Đó là bởi vì trong độc công truyền thống có ẩn chứa lượng lớn quá trình tự thương.

Khiến thân thể tổn thương không ngừng mạnh lên, không ngừng lặp đi lặp lại quá trình phá hư quá trình trùng tu.

Đây chính là căn nguyên bị giảm thọ.

Vì thế, chỉ cần giảm bớt quá trình thích ứng cường hóa này, giảm bớt trình độ phá hoại, là có thể đạt tới hiệu quả tốt nhất.

Vì vậy hai người Ngụy Hợp, Cửu Ảnh khổ tâm nghiên cứu, tự mình tạo ra một bộ pháp quyết tiểu chính.

Thế là đã có tình huống hiện tại.

“Lại nói tiếp, thể chất này của Tiểu An, sau này có ảnh hưởng đến việc kết băng hữu của hắn không?” Vạn Thanh Thanh có chút lo lắng nói.

“Yên tâm đi. Qua một thời gian nữa, chờ chính hắn thích ứng, thân thể sẽ tự nhiên thu liễm, không tiết lộ độc tố.” Ngụy Hợp

an ủi.

“Còn nữa, sau này Tiểu An được mở rộng, nên làm như thế nào? Đi ra bên ngoài mời người, hay là chúng ta tự vào cửa?”

“Khởi Mông... Trước tìm kiếm trong môn phái đã, nếu thật sự không được, còn suy nghĩ mời người bên ngoài. Bây giờ thế cục quá loạn. Mọi người tận khả năng ở ngay trong môn, đừng ra ngoài là tốt nhất.” Ngụy Hợp trả lời.

“Thực mong cuộc sống như vậy cứ trôi qua, ngày ngày hạ cờ, uống trà, ăn chút điểm tâm, ra ngoài đi dạo dưỡng hoa... Không cần nghĩ gì cả, không cần bận tâm.” Vạn Thanh Thanh thở dài nói.

“Sẽ, chỉ cần chúng ta cẩn thận làm việc, mọi thứ sẽ càng tốt.” Ngụy Hợp an ủi.

“Không nói chuyện này nữa, đúng rồi, hôm qua, môn nhân phủ thành bên kia đưa tới một ít tơ lụa, ta dự định may cho người quần áo, lúc trước người mặc áo choàng đã lâu chưa thay, thân là chủ một môn, vẫn phải chú ý mặc một chút.” Vạn Thanh Thanh nhẹ giọng nói.

“Ừm, đa tạ phu nhân.” Ngụy Hợp đưa tay nắm chặt eo Vạn Thanh Thanh.

Đúng vậy, bây giờ sau khi hần luyện tạng, thể trạng lại tăng, sắp tiếp cận ba mét.

Hần đưa tay ra, bàn tay mở ra, vòng eo Vạn Thanh Thanh hầu như rộng như vậy.

Hai người cũng không muốn ở chung phòng, bởi vì cái đầu cách biệt quá lớn, Vạn Thanh Thanh vô lực thừa nhận.

Cũng bởi vậy, Ngụy Hợp gần đây cũng đang nghiên cứu, làm thế nào mới chỉ gia tăng mật độ thể trạng chứ không gia tăng cơ thể.

“Cha, mẹ! Mau đến xem! Xem con bắt được cái gì!?”

Ngụy An phía trước hùng hùng hổ hổ chạy về, hai tay che mặt tươi cười.

“Là cái gì vậy? Tiểu An có thể cho mẹ xem một chút được không?” Vạn Thanh Thanh nhu hòa xoa người hỏi.

“Là cái này!! Ha ha!!” Ngụy An duỗi bàn tay nhỏ bé ra.

Hai con rết màu tím đang điên cuồng giãy dụa, liều mạng muốn chạy trốn ở trong tay hắn, nhưng không làm nên chuyện gì.

“Thấy không? Hai thằng nhóc đáng yêu!” Ngụy An không chú ý tới khuôn mặt của lão nương sắp tái xanh cả rồi. Nó còn bưng bưng hứng thú cuốn hai con rết lại thành một cục, chà xát hai cái, sau đó lại bị hai con trùng đánh nút, xách ở trong tay vung tới vút lui, cực kỳ vui vẻ.

“So với lần trước chơi còn lớn hơn so với ở chỗ gia gia Cửu Ảnh! Chơi chết còn có thể lấy về nấu canh!” Miệng Ngụy An rõ ràng, mặc dù thanh âm non nớt, nhưng trí lực đã sớm chín, so với hài tử hai tuổi bình thường rõ ràng thông tuệ hơn nhiều.

Sắc mặt Vạn Thanh Thanh cứng ngắc, nhìn hai con rết màu tím đầy chân.

Lại nhìn khuôn mặt tươi cười ngây thơ thuần khiết của con mình, lại nhìn con rết cắn trên tay con trai, phồng ngực đáng sợ ngay cả da cũng không cắn được...

“Ngụy Hợp!!!!” Nàng thét lên một tiếng.

“Ngươi đã làm gì với nhi tử của ngươi rồi!??”

Trong tiếng rống giận bén nhọn, Ngụy Hợp ôm lấy nhi tử co chân bỏ chạy.

Hắn và Cửu Ảnh đã luyện chế Tiểu Chính pháp quyết cho con trai mình, tự nhiên không có khả năng để mẹ ruột Vạn Thanh Thanh biết, nàng chỉ biết con mình dùng độc kháng huấn luyện.

Nếu không với loại luyện công cực kỳ nguy hiểm này, tuyệt đối sẽ không được cho phép.

Hiện tại bị lộ ra ánh sáng, Ngụy Hợp cũng không giải thích được, chỉ có thể chờ luồng thanh khí tiêu tán rồi mới giải thích.

Sau một phen lăn qua lộn lại, Vạn Thanh Thanh cùng Cửu Ảnh liên hợp giải thích, rốt cục cũng hiểu được nỗi khổ tâm của bọn họ.

Dù sao đây cũng là nơi sinh sống trong núi rừng trái đầy độc chướng, Ngụy An phải có phòng hộ cường đại không sợ kịch độc, nếu không chỉ cần sơ sẩy một chút là có thể gặp chuyện không may.

Không riêng gì Ngụy An, trong Vạn Độc Môn, không ít hài tử do vợ chồng sinh ra, cũng đều trải qua quá trình này.

Bất quá bọn họ không có pháp quyết chính sự phụ trợ, mà chỉ đơn thuần làm huấn luyện độc kháng. Có thể tránh được đại bộ phận độc vật yếu ớt là được.

Sau khi trấn an Vạn Thanh, Ngụy Hợp tiếp tục trở về võ trường bế quan mà môn chủ sử dụng.

Hôm nay hắn đã vượt qua mười hai quan nội tạng, lục phủ tạng đã cường hóa hơn phân nửa.

Bởi vậy, hắn cũng dần dần có lý giải sâu hơn đối với ngũ giác của bản thân.

Dựa theo tư liệu liên tục thỉnh giáo từ chỗ Vu Phục kia.

Ngũ giác cảm giác của Minh cảm chính là thị giác, thính giác, khứu giác, giác giác, xúc giác.

Mà đại bộ phận mọi người đều đã chuẩn bị sẵn xúc giác.

Bởi vì xúc giác càng dễ dàng ứng dụng tới các nơi toàn thân, cũng càng dễ dàng chặt đứt.

Cảm giác, là một phần nhỏ cảm giác có thể cường hóa thân thể.

Ví dụ như chỉ cường hóa một bàn tay, một chân, hoặc là trên lưng có một miếng da nhỏ, vân vân.

Mà cảm giác còn lại thì khác, con mắt chỉ có một con mắt và một con mắt lựa chọn.

Cũng như lỗ tai, mũi, đầu lưỡi cũng không biết chọn cái nào.

Cho nên dựa theo tư liệu Vu Phục đưa ra, xúc cảm là đồng người định cảm nhất, tư liệu liên quan cũng là đầy đủ nhất.

Ngụy Hợp sau khi cẩn thận suy nghĩ, vì tránh né phong hiểm, đem tư liệu thu được tối đa hóa.

Hắn cũng quyết định định định sẽ có xúc giác, hơn nữa hắn định đặt vị trí có cảm ứng nhất định trên tay trái.

Xúc giác cường hóa da tay trái khiến hắn không ngừng nhạy cảm, mãi tới khi đạt tới siêu cảm. Đây chính là chuẩn bị cho kế tiếp của hắn.

271

Mấy ngày sau.

Lư hương màu đồng cổ lẳng lẳng phiêu tán thẳng tắp.

Một vòng hương khí nồng đậm, tựa như bạc trắng vậy, chậm rãi trong tĩnh thất của căn phòng tràn ngập ra.

Tĩnh thất không có cửa sổ, chỉ có một ít lỗ thông khí dày đặc nằm rải rác trên mặt tường.

Ngụy Hợp khoanh chân ngồi xuống, trên tường trước mặt treo một bộ chữ “Tĩnh” thật lớn.

Hắn hô hấp kéo dài, tay trái phảng phất có thứ gì đó đang rung động, da thịt cơ bắp, lúc nào cũng không ngừng nhúc nhích.

Lựa chọn tay trái tiến hành cảm giác cường hóa, là Ngụy Hợp quyết định trong lúc tản bộ cùng người nhà.

Sau đó, hắn dựa theo phương pháp cường hóa Phúc Vũ Tự Vân Công, từng chút một dùng dược vật đặc chế tẩy luyện tay trái, hơn nữa mỗi thời mỗi khắc đều duy trì kinh lực phối hợp với tần suất biến hóa đặc thù, rèn luyện cường hóa thần kinh trái.

Cảm quan cường hóa, có hai giai đoạn.

Thứ nhất là mở. Mở ra cảm giác, cường hóa cảm giác đến cảnh giới siêu cảm. Đây chính là mở ra.

Giai đoạn này, tương đối nhanh, chỉ cần kinh lực tu vi đạt tới tiêu chuẩn, đồng thời tạng phủ cường hóa đến hơn phân nửa cửa ải, là có thể thí nghiệm.

Thứ hai, là phong.

Tên như ý nghĩa, chính là cảm giác đối với việc đã mở ra, tiến hành phong tỏa an toàn.

Quá trình này mới là phiền phức nhất. Dựa theo tư liệu ghi chép trong điển tịch ghi lại thì quá trình phong tỏa rất là phiền

phức, mà đông đảo cao thủ luyện nô bộc đã có thử nghiệm đều nằm ở giai đoạn cuối cùng.

Mà một khi thất bại ở chỗ này, các cao thủ luyện tạng sẽ nhanh chóng mất đi sức lực, tự hủy tự mà chết.

Cho nên, Ngụy Hợp đối với giai đoạn này chính mình có thể làm được nhiều nhất chuẩn bị.

Hắn cũng không có nói cho những người còn lại, bản thân đã luyện tạng trung hậu kỳ, cũng bắt đầu thử đột phá minh cảm.

Không phải vì cái gì khác, mà là vì.

Tiến độ của hắn quá nhanh.

Lợi dụng Phá Cảnh Châu, luyện tạng mười hai quan thất nhỏ, đối với Ngụy Hợp, chỉ là tiêu hao thời gian, tất nhiên có thể đột phá nhỏ nhất.

Hắn không cần giống như các luyện tạng còn lại, mỗi một cửa đều bị kẹt đến đục tiên đục tử. Cho đến tận lúc không thể không tiêu hao mấy chục năm, mới có thể cuối cùng đạt tới viên mãn.

Luyện tạng là cấp độ cảnh giới này, chưa từng nghe nói có ai có thể tốc thành.

Giai đoạn này không liên quan tới ngộ tính căn cốt tư chất, mà liên quan đến các loại tài nguyên cần thiết đột phá cửa ải nhỏ, cùng thời gian mài mòn.

“Từ tư liệu mà Vưu Phục lấy được, luyện tạng đến cảm giác khắc sâu, cho dù trong ghi chép có thể tìm được cường giả nhanh nhất cũng phải mất hơn mười lăm năm trở lên. Nếu biểu hiện của ta biểu hiện quá nhanh, tất nhiên sẽ đưa tới sự quan tâm không bình thường.

Vì vậy... lãng phí chút thời gian, từ đó cam đoan bản thân không thể thanh tú trong rừng, đây là lựa chọn tốt nhất.”

Ngụy Hợp mở hai mắt ra, kết thúc công khóa tu hành hôm nay.

Mỗi ngày cố định buổi sáng muộn ba canh giờ khổ tu, là bài học mà hắn đã định sẵn.

Thời gian còn lại thì an bài tự do, bầu bạn với vợ con, xử lý sự vụ trong môn, hoặc tự do giải sầu xung quanh, đều được.

Kết thúc tu hành, Ngụy Hợp chậm rãi đứng dậy, thổi một hơi.

Mang theo lực hút tiêu chuẩn khí thể đánh tan lưu hương đang thiêu đốt.

Loại Ngưng Thần Hương này, là một loại dược liệu tương đối quý hiếm, cũng là hàng tốt mà Cửu Ảnh mới nghiên cứu chế ra, toàn bộ Vạn Độc Môn cũng không còn bao nhiêu hàng tồn, nhất định phải sử dụng tiết kiệm.

Ngưng thần hương đối với hãn ngưng thần tinh khí, có sự trợ giúp rất mạnh.

Ngụy Hợp đứng lên, vỗ vỗ trên người áo bào có chút nếp gấp, đi ra cửa tĩnh thất, chuẩn bị ly khai.

Đột nhiên thân sắc hãn ngưng trọng, bước chân dừng lại.

Đứng tại chỗ, Ngụy Hợp vẫn không nhúc nhích, tay trái của hãn đang run rẩy, làn da đang nhúc nhích.

Da tay trái như có như không, trên bãi đất trống trái có thứ gì đó đang nhẹ nhàng lướt sát qua người hãn.

Vật kia âm áp nóng bỏng, cảm giác mềm mại, tựa hồ có chút lông tơ.

Nhưng lông tơ rậm rạp lại phẳng phất như vật còn sống, tựa hồ sẽ tự động bò loạn lên.

Trong khoảnh khắc vừa rồi, Ngụy Hợp cảm giác tay trái của mình, nhẹ nhàng đụng vào vật kia.

Chỉ một chút thôi.

Thời gian tiếp xúc không quá hai giây.

Mà kết quả...

Ngụy Hợp nâng tay trái lên.

Trên mu bàn tay của hãn, lúc này đang hiện ra một cái ấn huyết hồng.

Cái dấu kia giống như bị bàn ủi nóng bỏng, vô cùng đau đớn.

“Đây là... mơ hồ có thể cảm ứng được một chút chân thực?”
Trong lòng Ngụy Hợp vừa mừng vừa sợ.

Sợ chính là vật vừa rời tay trái cảm ứng được, không biết đến tốt cùng là cái gì.

Mừng là, tiên độ tay trái, rốt cuộc thành công.

“Xem ra Vu Phục tiên bối nói không sai, sau khi tạng phủ cường hóa tới giá trị nhất định, sẽ cảm thấy nước chảy thành sông. Chỉ là, vật kia vừa chạm vào... Rốt cuộc là...?”

Trong mơ hồ, Ngụy Hợp cảm giác, sau khi siêu cảm tiếp xúc đến chân thực, có thể sẽ rất phiền phức nguy hiểm.

Tâm niệm vừa động, Ngụy Hợp bao trùm bên tay trái hộ thân kinh lực của mình.

Hơn mười tầng kinh lực tầng tầng lớp lớp, bảo vệ cực kỳ chặt chẽ làn da tay trái của hắn.

Vừa rời vì cường hóa cảm giác làn da hắn, hắn chủ động tán đi kinh lực hộ thân ở tay trái.

Nên mới sẽ xuất hiện một màn vừa rời kia.

Hiện tại đem kinh lực bao trùm lên khiến cho Ngụy Hợp an tâm hơn rất nhiều.

“Đáng tiếc, dựa theo tài liệu ghi chép, kinh lực hộ thân có thể thủ hộ chỉ là một phạm vi nhỏ. Khi quá trình hoàn thành, cảm giác siêu nhiên sẽ không ngừng tiếp xúc đến các loại chân thật kỳ dị. Đó không phải kinh lực hộ thân có thể ngăn cách hoàn toàn được.”

Trong nội tâm Ngụy Hợp đề cao cảnh giác, nhưng đây lại là việc đột phá luyện khí, bước vào minh cảm không thể không làm.

So với những cao thủ luyện tạng khác, hắn đã đủ vững vàng.

Rất nhiều cao thủ đột phá mười hai cửa ải nhỏ, không chỉ cần tài nguyên mà còn cần các loại thời cơ, hoặc là trạng thái cảm ngộ.

Có phần lớn là, trong chiến đấu cần phải giúp bản thân đạt tới trạng thái đỉnh cao mới có thể đột phá.

Hắn cái gì cũng không cần, chỉ cần chờ đến lúc đến cửa ải, phá cảnh châu nhẹ nhàng điếm một chút, là có thể đột phá.

Cái giá phải trả đại giới duy nhất chính là thời kỳ phá cảnh châu tích góp ba tháng.

Cái giá phải trả lúc trước hoàn toàn không phải là vấn đề gì đối với Ngụy Hợp.

Thu liễm tâm tư cho tốt, Ngụy Hợp đẩy cửa đi ra, ra khỏi tĩnh thất.

Vừa mới ra cửa, từng luồng khí lưu kỳ dị diễn tập tới da tay trái hắn.

Rõ ràng hắn đã bao trùm hộ thân kinh lực, lúc này lại cảm giác, tay trái tựa như cái gì cũng không có mặc, cái gì cũng không cách ly, hoàn toàn bại lộ trong không khí.

Ánh mắt Ngụy Hợp co rút lại, hoạt động tay trái.

Bỗng nhiên một mảnh vô số băng tinh hạt trôi nổi, từ trong tay trái bay ra xung quanh.

Những hạt này có cái chạm vào tay trái, có cái mọc ra rất nhiều chân, tựa hồ còn đang động đậy.

Lượng lớn viên bi không ngừng đụng vào làn da tay trái, sau đó lại lăn qua một bên bay đi.

Ngụy Hợp Đột Ngột đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, ánh mắt nhìn lại tay trái, nơi đó chỉ có một mảng không khí, không có gì cả.

Không nhìn thấy gì cả, không nghe thấy gì.

“Quả nhiên... Đây rốt cuộc là siêu cảm hay là ảo giác?” Ngụy Hợp nghi hoặc.

Hắn đứng trước cửa tĩnh thất, ngẩng đầu nhìn thẳng phía trước, treo ở giữa không trung một hoa lam.

Những hoa lam trang trí này, có thể tùy ý thấy được trong toàn bộ Vạn Độc Môn, khắp nơi đều là.

Chỉ là lúc này, Ngụy Hợp lại mơ hồ có loại dự cảm bất đồng.

Hắn nâng tay trái lên, chậm rãi vươn tới.

Đi đụng chạm vào cái cành bên ngoài của cái giỏ hoa.

Cành cây xanh biếc mảnh khảnh, bên trên mọc ra không ít lá non, rất là giàu sức sống.

Tay trái Ngụy Hợp nhẹ nhàng đụng đụng vào một mảng lá non.

Một cảm giác hoàn toàn bất đồng với nhìn qua, truyền tới trong đầu hắn.

Hắn nhìn những chiếc lá non mềm mại.

Nhưng tay trái sờ lên lá non, lại mọc đầy các loại lông tơ, mặt ngoài không chỉ có lông tơ, còn có thể cảm giác được chất lỏng lạnh buốt thật nhỏ, không ngừng lưu động trong lá non.

Cái kia phiến lá non trong tầm mắt rõ ràng, mặt ngoài một mảnh bóng loáng, cái gì cũng không có.

“Quả nhiên là bất đồng...”

Ngụy Hợp thu tay lại, nhìn tay trái của mình.

Hắn nhớ kỹ tư liệu Vu Phục đã đưa cho hắn.

“Trong lúc thăm dò chân thực thì cần phải cẩn thận, cẩn thận, từng bước là doanh.”

Nâng tay trái lên, Ngụy Hợp nhẹ nhàng mở năm ngón tay ra, đón ánh sáng cẩn thận quan sát.

Làn da trên năm ngón tay hắn đã dần dần chuyển hóa thành màu bán trong suốt.

Bên trong mơ hồ có thể nhìn thấy huyết dịch lưu động, hình dáng cơ bắp bên trong.

“Đây chính là siêu cảm sao...” Ngụy Hợp thở dài trong lòng.

Đột nhiên, sắc mặt hắn thay đổi.

Hắn cảm giác có người đang nắm lấy tay hắn!

Hơn nữa là mười ngón giao nhau, ngón tay xuyên qua kẽ hở giữa hai ngón tay và nhẹ nhàng nắm chặt!

Tựa như mê người nắm lấy nhau!

Ngụy Hợp không nhìn thấy tay của đối phương.

Nhưng làn da tay trái có thể cảm giác được, cánh tay kia lạnh lẽo thấu xương, khớp xương thô to, làn da thô ráp.

Rõ ràng hắn không dùng sức, nhưng hắn căn bản không cách nào thoát khỏi sự khinh bỉ của đối phương!

“Chuyện gì xảy ra?!”

Ngụy Hợp cảm giác tay trái đang dần dần thoát ly không chế.

Trên làn da mu bàn tay, nhanh chóng hiện ra từng dấu ngón tay màu đen rõ ràng.

Lúc này, hắn đã xác định được mình không cảm ứng sai.

Đúng là có người nắm lấy tay hắn! Chỉ ấn kia chính là chứng minh.

Hàn ý lạnh thấu xương đang nhanh chóng từ vị trí cánh tay trái lan tràn tới cánh tay nhỏ.

Trong lòng Ngụy Hợp lẫm liệt, quyết định thật nhanh, kinh lực toàn thân âm vang vọt tới tay trái, trong nháy mắt bạo khai.

Bành!!

Một tiếng trầm đục vang lên.

Tay trái cứng rắn nổ tung cánh tay kia, làn nữa khôi phục không chế.

Ngụy Hợp nhanh chóng cúi xuống, nắm tay, đưa tay về trong tay áo.

Đứng tại chỗ, Ngụy Hợp hít một hơi thật sâu, cẩn thận cảm thụ tình huống chung quanh, đợi một hồi lâu, chắc chắn không sao, hắn mới bước nhanh rời đi.

Hồi tưởng lại một ít văn chương quái dị chí quái dị đã từng xem qua, trong đó có một câu chuyện về bắt tay.

Hắn vốn cho rằng đó chỉ là chuyện xưa, bây giờ nhìn lại...

Bước nhanh rời khỏi tĩnh thất, Ngụy Hợp thẳng tắp tiến về Thiên Nhai Lô trong tàng thư.

Hắn ở trong Vạn Độc Môn, cũng xây dựng lại một tòa Thiên Nhai Lô, dù sao có tiền, nô lệ bị bắt cũng nhiều, nhiều lắm là môn nhân giám sát một chút, tiêu hao cực ít.

Lúc này trong Thiên Nhai Lô chỉ có mười mấy người, đều là đệ tử của môn nhân.

Không để ý đến hành lễ của môn nhân, Ngụy Hợp trực tiếp lên lầu ba, nơi đó có một gian phòng đọc riêng.

Đẩy cửa vào, trong phòng có bàn ghế, giống như thư phòng bình thường, cái nào cũng có.

Ngụy Hợp đóng cửa lại, ngồi đến trước bàn đọc sách, rút ra một quyển cổ thư truyền thuyết mà ngày thường mình đọc được ra, nhanh chóng xem.

Rất nhanh, hắn đã tìm ra một lần nữa, chuyện lúc trước nhìn thấy thì liên quan đến năm tay.

Câu chuyện mở đầu, đó là một câu nói tựa hồ là ghi chép, lại tựa hồ là lời cảnh báo.

“Nếu không có chuyện gì, không thể tùy ý năm ngón tay mở ra hướng về phía trước, đặc biệt là vào thời điểm không có người ở. Bởi vì điều đó đại biểu cho lời mời và chờ đợi.”

Còn lại là một câu chuyện chính.

“Đồng Hương có thư sinh, họ Từ danh ngộ. Người này, từ nhỏ đã có người thường không cách nào cảm giác được.

Ngày nào đó, Từ Kiên ở nhà luyện tập bút lông đến đêm khuya, chợt thấy bàn tay bủn rủn, liền giơ năm ngón tay lên hoạt động ngón tay.

Chung quanh không có một bóng người, bên ngoài bóng đêm đậm đặc. Hắn mở bàn tay ra phía trước, thử căng hở xương ngón tay, thư giãn huyết mạch.

Bỗng nhiên có một bàn tay lớn nắm chặt lấy bàn tay ấy, bàn tay ấy không cách nào nghe được, chỉ có cảm giác mà thôi.

Từ ngộ kinh hãi, không cách nào tránh thoát.

Ngày tiếp theo, mọi người ở trong nhà nó, phát hiện nó sớm đã ngừng thở, thi thể mục nát đã lâu, một cánh tay đã đứt tận gốc, không biết tung tích.”

Thả sách xuống.

Ngụy Hợp cẩn thận cảm nhận cảm giác tay trái vừa rồi.

Hắn nâng tay trái lên, da thịt mu bàn tay, lúc này đã khôi phục trạng thái bình thường ban đầu. Chỉ ấn cũng biến mất không thấy gì nữa.

Phảng phất vừa rồi cảm giác được bị bàn tay lớn nắm chặt, chỉ là ảo giác.

“Tay của ta vốn đã lớn hơn người bình thường rất nhiều, có thể làm cho ta cũng cảm giác được tay lớn, vậy lớn bao nhiêu?”

Ngụy Hợp trong lòng nghiêm nghị, đã cảm giác được, cái gọi là chân thực, sẽ là một phiền toái rất nguy hiểm.

Luyện tạng cùng minh cảm tuy chỉ kém một cảnh giới, nhưng hai thế giới tiếp xúc, căn bản chính là hai giới.

“Hiện tại ta đã có thể tiếp xúc đến một ít phiền toái, chờ sau này triệt để cường hóa đến siêu cảm, chỉ sợ gặp phải phiền toái còn nhiều hơn.”

Ngụy Hợp tiếp tục ngồi tại chỗ, lật xem một hồi sách khác.

Dựa theo tư liệu, giai đoạn này, không có ai có thể giúp được hắn, chỉ có võ giả tự ăn nói cẩn thận, thời thời khắc khắc đề phòng, cẩn thận vượt qua giai đoạn này.

Rời khỏi Thiên Nhai Lâu, bên ngoài đất trống, mấy nô bộc từ bên ngoài đang cúi đầu chuyên tâm quét đất.

Ngụy Hợp quét mắt nhìn qua, mơ hồ cảm thấy có chút quen mắt, rất nhanh hắn liền nhớ lại, nữ tử trong hai nô bộc này, tựa hồ là người trong lão quân miếu lần trước.

Tư thái dung mạo của cô gái kia vẫn rất phân biệt rõ ràng, dù sao người có lòng dạ như vậy vẫn cực ít người.

Mặc dù có chút nghi hoặc, vì sao đám người này lại chạy tới Vạn Độc Môn, nhưng dù sao cũng chỉ là nô bộc, không đáng để ý.

Ngụy Hợp cũng không để ý tới, trực tiếp rời đi.

Sắc trời đang lúc xế chiều.

Ngụy Hợp từng dùng cơm trưa, bắt đầu xử lý sự vụ của Vạn Độc Môn.

Tích góp từng chút một, cần hắn xác nhận công văn, đó là chuyện mỗi ngày cần xử lý.

Trong đó có các loại trong môn, có các loại liên quan đến tài nguyên bên ngoài.

Nhưng hôm nay dường như có khác biệt.

Ngụy Hợp nhìn xem, bỗng nhiên động tác ngừng lại, phong văn thư trong tay, không phải những người khác đưa tới, mà là đến từ Nghi Châu.

“Dân Châu Ngô Quân và Hương lấy hương để đóng quân tại biên giới của loạn quân, lúc nào cũng có thể bùng nổ đại chiến.”

Tình báo về văn thư rất đơn giản, nhưng có thể ngàn dặm xa xôi truyền đến nơi đây, có thể nghĩ trong đó có tính chân thật không.

Trừ phong thư này ra, còn có một phần khác, là Diệt Sào minh chủ Vu Phục, đưa tới một phần thỉnh cầu.

Hắn muốn đưa một nhân vật trọng yếu tới, ở Vạn Độc Môn tạm lánh một thời gian, hy vọng Ngụy Hợp có thể bảo hộ người này một tháng.

Tiếp theo là tư liệu đại khái về người này, các loại tư liệu, thân phận, tên.

Ngụy Hợp nợ Vu Phục hai ân tình, bây giờ đối phương có điều thỉnh cầu, hắn tự nhiên cũng không chối từ được.

Trầm ngâm một chút, nhìn tin tức cơ bản của người này, xác định sẽ không mang đến vấn đề quá lớn cho Vạn Độc Môn.

Ngụy Hợp nâng bút viết hồi âm, đáp ứng thỉnh cầu.

Trừ những thứ này ra, còn lại chính là cái gì đi ra ngoài mua sắm xin mời. Ngoài cửa sơn lâm khu vực xung đột nhỏ, xử lý như thế nào, hoặc là cao tầng nào đó muốn rời khỏi thăm người thân.

Mặc dù chỉ là việc nhỏ, nhưng không thể không dựa vào Ngụy Hợp gõ bàn.

Xử lý tốt công việc, rồi trả lại tin.

Hai ngày sau.

Những người cần bảo hộ Vu Phục bên kia liền được hộ tống tới.

Bên ngoài Vạn Độc môn, trên một dãy xe đạo mở ra trong rừng.

Một chiếc xe ngựa màu trắng lông lầy chậm rãi đỗ xuống.

Một gã nam tử gầy gò đầu đội mũ, thân khoác áo bào hoa văn dị thú long quy, chậm rãi từ trên xe ngựa đi xuống.

“Đây là nơi Vu thúc nói, Thái Châu an toàn nhất?” Nam tử ngựa đầu nhìn lên bảng hiệu Vạn Độc Môn cao lớn.

Lúc này Vạn Độc Môn đã có thể được gọi là Vạn Độc Thành. tường thành bao quanh, trung tâm là khu vực đủ cho mấy ngàn người khoan dung.

Từng mảnh kiến trúc nối tiếp nhau, tầng tầng rõ ràng, nghiêm nhiên là một kiểu dáng của Lâm Trung Thành.

Nếu là nhân vật trọng yếu Vu Phục đưa tới, đến nghênh đón, tự nhiên cũng là cao tầng Vạn Độc Môn.

Vì biểu thị coi trọng, Ngụy Hợp phái đệ tử thân truyền Lâm Viễn của mình ra mặt tự mình nghênh đón.

Cùng đi với Tiêu Thanh Ngu còn có Phó môn chủ trong Vạn Độc Môn.

Hiện giờ Tiêu Thanh Ngu là cao thủ luyện tạng hàng thật giá thật, được nàng tiếp đón, lại thêm môn nhân Vạn Độc Môn đứng chung quanh.

Tổng cộng không dưới ba mươi người, tình cảnh không thể nói là không nặng.

Nam tử nhìn thấy, sắc mặt bất động: “Lần đầu gặp mặt, tại hạ Tô Triệu. Có lẽ đã quấy rầy chư vị một thời gian rồi.”

“Tô công tử khách khí, nếu là Vu Minh chủ an bài, công tử coi nơi này là nhà mình, xin chớ khách khí.”

Lời khách khí ai sẽ không nói, Tiêu Thanh Ngu tươi cười trả lời.

Tô Triệu cũng không biết là tên thật hay là tên giả, chẳng qua nhìn khí chất người này nói bậy nói bạ, không giống xuất thân tầm thường.

Tiêu Thanh Ngu biết rõ người này là môn chủ Ngụy Hợp phân phó chuẩn bị tiếp đón khách quý, những chuyện còn lại không biết.

Một đoàn người lưu lại xe ngựa, bước vào cửa lớn.

Tiến vào cửa, ánh mắt Tô Tích nhanh chóng đảo qua từng kiến trúc bên trong, đáy mắt mơ hồ có chút thất vọng.

Hắn xuất thân cao quý, đáng tiếc gần đây một đường nhấp nhô, cuối cùng lại không thể không chạy trốn vào trong núi sâu, nhờ vào thể lực đơn sơ kém cỏi như thế này.

Điều này làm cho tâm trạng y uất ức, nhưng lại không thể làm gì.

“Tô công tử, đường xá vất vả, nước nóng đã chuẩn bị sẵn cho người, xin hãy tắm rửa thay quần áo đi.” Tiêu Thanh Ngư sắp xếp nói.

“Ừm, làm phiền.” Tô Triệu nhàn nhạt gật đầu, theo đệ tử Vạn Độc Môn bên cạnh rời khỏi, đi tới chỗ ở.

Nhìn theo Tô Triệu rời đi, lông mày Tiêu Thanh Ngư cau lại, nhanh chóng rời đi, rất mau trở lại sảnh chính của Vạn Độc Môn.

Ngụy Hợp đang ở chỗ này chờ tin tức.

“Thế nào?” Ngụy Hợp nhẹ giọng hỏi: “Tên Tô triệu này có đầu mục gì?”

“Không rõ lắm, bất quá, người này tựa hồ có thói quen tương đối phức tạp người khác, tựa hồ vốn đang ở vị trí cao, sợ người phi thường.” Tiêu Thanh Ngư trầm giọng trả lời.

“Nếu là người thường, cũng không đến mức để Vu Minh chủ nhờ cậy.” Ngụy Hợp cười cười.

“Tháng này, chú ý cảnh giới xung quanh, nếu như điều muốn Vu Minh chủ tự mình phó thác, không chút phiền toái tự nhiên không có khả năng.” Ngụy Hợp phân phó nói.

“Ừ, ta sẽ an bài thêm mấy đội tuần tra, tăng cường phòng vệ.” Tiêu Thanh Ngư gật đầu.

“Còn có một chuyện...” Ngụy Hợp vừa mới mở miệng, chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng xé gió rất nhỏ.

Hắn còn chưa động thủ, môn nhân canh cửa đã đưa tay chộp lấy, chuẩn xác nắm lấy ngọn nguồn tiếng xé gió kia.

Đó là một thanh phi đao xuyên qua trang giấy.

“Môn chủ! Là thư tín!” Sau khi môn nhân đệ tử kia dựa theo tiêu chuẩn tích độc xử lý, nhanh chóng lên tiếng.

“Lấy ra ta xem.”

“Vâng.”

Rất nhanh tin tức phi đao mặc vào tay Ngụy Hợp.

Chữ viết trên giấy không nhiều, nhưng lời ít mà ý nhiều, điểm mấu chốt của Tô Triệu rõ ràng.

Ngụy Hợp nhìn kỹ, sắc mặt có chút ngưng trọng.

“Xem ra Tô Triệu này xác thực rất quan trọng... Người này lại là con cháu đại tộc Trung Châu, hơn nữa còn liên quan đến một chuyện phiền toái...”

“Môn chủ?” Tiêu Thanh Ngu lên tiếng.

“Tự mình xem đi.” Ngụy Hợp đưa tờ giấy qua.

Tiêu Thanh Ngu nhận lấy nhìn kỹ.

Trên thư ghi chép, người tên Tô Triệu này xuất thân từ đại tộc Trung Châu, đây là một phiền phức.

Mặt khác, người này còn là một quái thai, từ nhỏ đã không luyện tập võ mà cảm thấy hứng thú nhất với nông học.

Cái gọi là nông học, chính là các loại kỹ thuật nông nghiệp trồng trọt.

Nếu chỉ có như vậy thì thôi, nhưng người này thu thập làm hạt giống, tiến hành nghiên cứu tạp giao, trận trước, rốt cục tại một mảnh ruộng Thái Châu, đã thực nghiệm ra một loại lúa lúa cao cấp hơn so với hạt gạo bình thường.

Nghe nói hẳn sản xuất loại lúa gạo cao này, sản lượng lúa dư là gấp ba lần sản lượng ban đầu lúa cốc!

Sản lượng kinh khủng bậc này tăng phúc, dẫn tới rất nhiều đã tâm gia nhao nhao nổi lên ý định cướp đoạt.

Cũng may là tâm tư người này lạnh lợi, thấy tình thế không ổn, lập tức hủy đi tất cả vật dụng, chỉ nhớ trong lòng quá trình thực nghiệm, cấp tốc thoát đi.

Trong đó Vuu Phục cùng trưởng bối của gia tộc hắn, có chút sâu xa, lúc trước đặc biệt thiếu Tô Triệu trưởng bối một cái nhân tình.

Cho nên hôm nay mới có, đặc biệt chắn mưa gió bên ngoài, Tô Triệu được đưa đến Ngụy Hợp nơi này, che giấu hành tung.

“Người này lại là một nông gia... Phiền toái.” Ngụy Hợp cũng đau đầu.

Bây giờ thế đạo này, quan trọng nhất là gì?

Lương thực!

Bất kể là loạn quân hay là châu mục các châu, chỉ cần có đủ lương thực, nhiều lắm là vài năm, nhân khẩu sẽ nhanh chóng tăng trưởng, có thể dùng đến tuổi thanh niên trai tráng cũng sẽ nhanh chóng tăng lên.

Những thứ này đều là cơ sở cho việc chinh chiến.

Binh mã chưa động lương thảo nên đi trước, những lời này không phải đang chơi đùa.

Cho nên có thể tăng sản vật đặc thù gấp ba lần, là bảo vật cực hạn trân quý so với bất luận dị chủng nào.

Tô Triệu cũng biến thành củ khoai lang nóng bỏng tay.

Mà thư này truyền vào trong Vạn Độc Môn, ý đại biểu trong đó, cũng có chút thâm ý.

Có thể tin mà bất tri bất giác đóng đinh vào tổng thống Vạn Độc Môn, đại biểu cho vũ lực.

Hơn nữa trên thư còn nhắc tên Tô Triệu có thể mang tới vấn đề cực lớn phiền phức.

Lại kết hợp với từ chữ trên lá thư, trong đó ẩn chứa sự uy hiếp.

“Đây là muốn chúng ta sớm nhường nhịn a...” Ngụy Hợp hiểu rõ nói.

“Chắc là ý này.” Tiêu Thanh Ngu cũng gật đầu.” Ý môn chủ là?”

“Cứ coi như không biết đi. Dù sao chỉ cần bảo vệ một tháng. Ta nợ chủ nhân Vuu Minh ân tình, cho nên việc này không thể

không làm.” Ngụy Hợp bình tĩnh nói.

“Hiểu rồi. Ta sẽ đi điều tra xem phi đao kia từ đâu mà có.”
Tiêu Thanh Ngư không nhiều lời, Ngụy Hợp nói cái gì, quyết định cái gì, bọn họ liền đi theo là được rồi.

Dù sao mỗi lần Vạn Độc Môn theo môn chủ tiến lên, đều gặp dữ hóa lành.

Ngụy Hợp thu hồi lá thư, ngẩng đầu nhìn ánh nắng chiều ảm đạm bên ngoài.

Bốp!

Thân ảnh hấn lóe lên, bỗng nhiên biến mất, lướt ra đại sảnh.

Thân pháp của hấn bây giờ sớm đã vượt qua trạng thái trước đó, sau khi tăng Kim Duyệt Ngũ Hành Công lên tới tối cốt, tốc độ của Ngụy Hợp càng cao thêm một bậc.

Nếu hiện tại lại để cho hấn giao thủ với Chu Thần lúc trước.

Ngụy Hợp tự tin, vô luận Chu Thần vận dụng bí kỹ gì cũng không có khả năng đuổi kịp thân pháp của hấn.

Hấn triển khai thân pháp, xuyên qua mảng lớn kiến trúc của Vạn Độc Môn, nhẹ nhàng lướt qua tường cao giống như tường thành.

Vừa đáp xuống một mảnh dực điền bên ngoài bức tường.

Phía trước liền có một bóng người che giấu, cấp tốc từ trong bụi cỏ cây chui ra, cấp tốc phóng tới núi rừng, tựa hồ muốn dẫn hấn đi qua.

Thần sắc Ngụy Hợp bất động, thân pháp lóe lên mấy cái, chỉ mấy tức đã đuổi kịp người kia.

“Đều truyền thân pháp Ngụy môn chủ là Thái Châu nhất tuyệt, hôm nay gặp mặt, danh bất hư truyền.” Người nọ bỗng nhiên dừng bước, quay người đứng bất động.

Người này mặt đeo khăn đen, ánh mắt lẳng lẽ, không sợ Ngụy Hợp động thủ chút nào.

“Ngươi là ai? Hoặc là nói, các ngươi là ai?” Ngụy Hợp xác thực không ra tay ngay trước, mà nhìn quanh bốn phía.

Lúc này chung quanh từng người áo đen che mặt đi ra.

“Môn chủ đã lựa chọn dừng tay, chắc hẳn cũng đoán được thân phận của chúng ta.” Người áo đen bắt đầu nói chuyện trầm giọng nói.

“Tên Tô Triệu này nhất định phải nắm giữ trong tay Thái châu ta, cứ để mặc chúng ra ngoài, ngày sau chúng ta sẽ gặp phiền phức lớn.

Lại nói tiếp, Ngụy môn chủ từng cùng chúng ta coi là đồng môn, đều là một phần tử Thái Châu, tại trước đại sự này, môn chủ chẳng lẽ hy vọng ngoại nhân được Tô Triệu, ngày sau tụ tập đại quân tấn công Thái Châu ta.

Đến lúc đó, sinh linh đồ thần, nhân quả trong đó từng có tội, e rằng hơn phân nửa sẽ rơi vào trên người ngài!”

Hai mắt Ngụy Hợp khép hờ, từ những thân pháp vừa rời của những người này, hẳn mơ hồ nhìn ra thân phận bọn họ.

“Nói những thứ này, vậy các người muốn như thế nào?” Hắn nhẹ giọng hỏi.

“Nếu môn chủ phối hợp chúng ta giao Tô Thiên ra, chúng ta nguyện ý giao chủ công cho môn chủ, đến lúc đó, lập được công lao này, không nói tiến vào nội viện, chính là muốn vào tam chủ phong, lấy công lao của môn chủ, cũng không phải là không thể.”

“Không sai, đến lúc đó, các sư trưởng trên chủ phong nhất định sẽ bỏ qua chuyện cũ, tha thứ cho việc trước kia người đã từng đầu nhập.”

Mấy người đối phương ngữ khí chân thành, nhưng loại lý do này đương nhiên cao cao tại thượng, lại làm cho trong lòng Ngụy Hợp nổi lên một tia quen thuộc.

Thấy hắn trầm mặc, đối phương lại nói: “Ngụy Hợp, người còn do dự cái gì, cơ hội tốt như thế, chỉ cần người giả bộ không biết, buông lỏng phòng bị để chúng ta bắt người rời đi là được.

Nếu có thể tiến lên tam chủ phong, đó chính là đại phúc khí mà mấy đời người đều không tu thành! Bên ngoài người muốn

đột phá định cảm, cần bao nhiêu thời gian khổ cực mới chịu được? Nếu có thể tiến vào tam chủ phong, tương lai của người cũng sẽ hoàn toàn thay đổi! Đại kỳ ngộ bực này, lựa chọn bực này, còn cần phải do dự?”

“Nhiều năm như vậy, Vô Thủy tông các người vẫn như cũ, không thay đổi chút nào a...” Ngụy Hợp cuối cùng thở dài một tiếng.

Ngụy Hợp cũng không nghĩ tới.

Vưu Phục Hội đưa tới một củ khoai lang phồng tay như thế.

Ngay từ đầu tư liệu tra được căn bản là không đầy đủ. Mà từ Vưu Phục chỉ bảo vệ Tô Triệu kia một tháng.

Chắc hẳn chỉ định lưu lại trong thời gian ngắn để yếm hộ nơi này một chút, không nghĩ tới khâu cuối cùng lại xảy ra vấn đề.

Tin tức tiết lộ ra ngoài, bây giờ người của Vô Thủy tông tìm tới cửa.

Trong đầu Ngụy Hợp suy nghĩ nhanh quay ngược trở lại, các loại ý niệm không ngừng thoáng hiện ra.

“Nếu Vô Thủy tông thật sự coi trời bằng vung, bỏ qua tất cả cũng không đến mức tới đây nói điều kiện với ta trước, tất nhiên bọn họ có điều cố kỵ nào đó.

Nhưng sự cố kỵ này có lẽ sẽ không quá mạnh, chỉ là để bọn họ không đến mức không kiêng nể gì cả.”

“Người tên Tô Triệu này ở trong tay Vưu Phục, không xảy ra chuyện gì, ý tứ này của Vô Thủy tông hoặc là trước đó không tìm được Tô Triệu, hoặc là bọn hắn cũng cố kỵ thực lực của Vưu Phục bản thân.”

“Vưu Phục thân là minh cảm, cũng vội vàng đem Tô Triệu này đưa đi, điều này có nghĩa là hắn cũng đang kiêng kỵ Vô Thủy tông, hoặc là kiêng kỵ các phiến toái khác.

Hai bên đều cố kỵ... điều này đại biểu, sau lưng hai bên đều có cường hoành, có thể khiến cho đối phương đều kiêng kỵ lực lượng bối cảnh.

Sau lưng Vô Thủy tông có Tam Chủ phong, như vậy Vưu Phục Vưu Minh chủ, sau lưng là cái gì?”

Ngụy Hợp có ý tưởng trong lòng, ý nghĩ nhanh chóng rõ ràng, sau đó nhìn mấy người trước mắt, cũng hiểu được tâm tư của bọn họ.

Cường giả thuộc cấp độ minh cảm của Vô Thủy tông chắc chắn sẽ có điểm cố kỵ, không đến nỗi dễ dàng xuất động. Nếu không thì toàn bộ Thái Châu đâu đến lượt một ít người rèn xương để nổi danh, danh tiếng đã sớm được liệt kê bởi cường giả cấp Minh cảm.

Nếu vậy, thì dễ ứng phó rồi.

Ngụy Hợp thâm nghĩ, nếu như mình đoán không sai, như vậy Vô Thủy tông hôm nay ở Thái Châu hoạt động hàng ngày, nhiều lắm cũng chỉ là luyện tạng mà thôi.

Chỉ cần nắm chắc một mức độ, sẽ không gặp phải cao thủ minh cảm.

Suy nghĩ nhất định, hắn cũng biết nên ứng đối như thế nào.

“Vị đầu lĩnh này xưng hô thế nào?”

Nam tử che mặt dẫn đầu Vô Thủy tông im lặng, lập tức trả lời.

“Lục Vân Bạch.”

“Như vậy Lục huynh có biết, rốt cuộc Tô Triệu này là ai giao cho ta không?” Ngụy Hợp hỏi ngược lại.

“Người muốn nói cái gì? Dùng Diệt Sào Minh để áp chế Vô Thủy tông ta?” Lục Vân Bạch cười lạnh.

“Dĩ nhiên không phải. Chỉ là Vưu Minh chủ đồng dạng cũng minh cảm, người cảm thấy, hắn nếu giao người cho ta, sẽ triệt để yên tâm như vậy? Sẽ hoàn toàn buông tay, liền đem người trọng yếu như vậy đưa đến nơi này rồi mặc kệ?” Ngụy Hợp cười nói.

“Trong đó tất nhiên có hậu thủ. Lấy hiểu biết của ta với Vưu Minh chủ, hắn không có khả năng là người không có lòng dạ như vậy. Lục huynh cảm thấy, hắn sẽ không cân nhắc đến khả năng Vô Thủy tông hoặc là thế lực khác đến đây đoạt người sao?”

Lục Vân Bạch trầm mặc, nhưng trong lòng cũng hiểu được cách nói của Ngụy Hợp.

Xác thực, nếu hắn là Vưu Phục, tuyệt đối không có khả năng đơn giản như vậy, giao Tô Triệu vị hậu bối quan trọng này cho

một người giao tình như vậy.

Nếu nói Vu Phục có hậu chiêu hay không, vậy thì thật sự là lừa mình dối người.

“Cho nên, tuy rằng ta đã ngưỡng mộ danh hiệu tam chủ phong từ lâu, nhưng thế cục bây giờ không phải do ta.” Ngụy Hợp thở dài một tiếng.

“Vậy ý tứ Ngụy môn chủ là?” Lục Vân Bạch nghe ra Ngụy Hợp nhẹ nhàng buông lỏng.

“Như vậy, không biết Lục huynh có quyền quyết định hành động lần này không?” Ngụy Hợp hỏi.

“Lần này cướp người, quả thật là do ta làm chủ, người có lời gì cứ việc nói.” Lời này của Lục Vân Bạch không có sai, nội viện cùng các sư thúc sư bá của ngọn chủ phong, từng người một cao cao tại thượng, chỉ lo tu hành, những người còn lại thì chỉ để ý phương hướng lớn.

Cho nên chi tiết mọi việc đều do những người quản lý ngoại viện như hắn làm chủ.

Lần này tới đây hành động mang Tô Triệu về, liền toàn quyền giao cho hắn ta xử lý.

“Như thế, chính là tốt nhất.” Ngụy Hợp cười nói: “Vu Minh chủ phân phó ta, chỉ đảm bảo Tô Tích một tháng, sau một tháng giao cho người của hắn đưa tới Trung Châu.

Cho nên đến lúc đó sẽ có một kỳ hạn.

Không bằng như vậy, chúng ta ước định, một tháng sau, đợi ta đưa người tên Tô Tích này vào đội ngũ Trung Châu, hoàn toàn rời khỏi, sau đó lại ra tay cướp người.”

“Như vậy khác gì so với tranh đoạt bây giờ?” Lục Vân Bạch nhíu mày.” Còn vô duyên kéo dài thời gian và phiêu lưu.”

“Khác nhau rất lớn.” Ngụy Hợp mỉm cười nói.

“Thứ nhất, nếu hiện tại các ngươi muốn đoạt người, ta không cách nào bàn giao với vu minh chủ, tất nhiên sẽ không phối hợp với các ngươi.

Ngày thứ hai, một tháng tới, khi đó ta sẽ phái người phối hợp với cao nhân Vô Thủy tông, cùng nhau cướp người.

Hơn nữa khi đó, đoán chừng Vưu Minh chủ cũng sẽ giảm bớt sức bảo hộ Tô Triệu, hạ thủ thuận tiện hơn nhiều.”

“Tin tức đã truyền ra, thời gian càng dài nguy hiểm càng lớn.”
Lục Vân Bạch lắc đầu.

“Đó cũng là nguy hiểm của chúng ta, là nguy hiểm của Vưu minh chủ. Chú ý điều này càng nhiều thì áp lực của Vưu minh chủ càng lớn, đến lúc đó đã đến giờ, các thế lực còn lại ngăn chặn Vưu minh chủ.

Mà Vô Thủy tông có ta phối hợp, tất nhiên xác xuất thành công tăng nhiều. Đến lúc đó còn không phải dễ như trở bàn tay sao?” Ngụy Hợp khuyên nhủ.

“Lời không sai, nhưng ta như thế nào tin tưởng, Ngụy Hợp Hội người thật lòng muốn phối hợp ta?” Lục Vân Bạch hỏi ngược lại.

“Xin hỏi Lục huynh, cái khác không nói, những người khác vì sao muốn vào nội viện, muốn vào tam chủ phong?” Ngụy Hợp trong lòng vừa động, cố ý lấy một loại ngôn ngữ mình biết, nhưng chính là không nói, hỏi ngược lại đối phương.

Lục Vân Bạch cười cười.

“Tam chủ phong trên đỉnh núi, cảm giác đột phá so dưới núi an toàn hơn rất nhiều, cả Thái Châu người muốn lên núi so với người tưởng tượng nhiều hơn rất nhiều. Bao nhiêu nhân thọ mệnh đại nạn, bị vây khốn ở thế hệ luyện tạng, ai mà không muốn lên núi một lần, nếu có thể thành công định cảm một lần, đó chính là kéo dài tuổi thọ mười năm!”

Hắn ta giống như cười mà không phải cười, đưa mắt nhìn Ngụy Hợp.

“Ngụy môn chủ tuổi còn trẻ, có lẽ chỉ biết chuyện này, còn không biết rõ chỗ tốt khác khi tiến vào tam chủ phong. Nơi này ta sẽ cẩn thận nói cho người một chút.”

“Đa tạ Lục huynh.” Ngụy Hợp vội vàng nghiêm túc trình trọng nói. Mặc dù thật ra hắn cái gì cũng không biết.

Nhưng nếu đối phương đã nguyện ý giải thích nghi hoặc thì vui vẻ giả bộ.

Lục Vân Bạch vung tay lên, để cho người bịt mắt chung quanh phân tán ra, cảnh giới bốn phía.

Đợi đến khi xác định rõ xung quanh an toàn, hắn mới lên tiếng tiếp tục nói.

“Ngụy Hợp, người chỉ biết trên núi dễ dàng ổn định cảm giác, lại không biết, lên núi còn có nhiều chỗ tốt hơn.”

“Xin lắng tai nghe.” Ngụy Hợp chân thành nói.

Lục Vân Bạch kiêu ngạo cười cười.

“Vô Thủy tông ta sở dĩ có thể áp đảo toàn bộ các thế lực ở Thái Châu, dựa vào chính mình, ngoại trừ cảm giác dễ mở ra thì còn có sự tồn tại của Vạn Hóa Ngọc Điện.”

“Vạn Hóa Ngọc Điện?” Ngụy Hợp nhíu mày, cái tên này hắn hoàn toàn chưa từng nghe nói qua.

“Không sai, Vạn Hóa ngọc điện, là đỉnh cấp thịt điện chỉ tồn tại trên tam chủ phong, tác dụng lớn nhất của nó là mô phỏng tuyệt đại bộ phận các loại máu thịt dị thú. Nói cách khác, bất luận người tu hành công pháp gì, chỉ cần người có được cơ hội lên núi, cũng sẽ không thiếu huyết nhục dị thú cần thiết để tu hành võ đạo.

Đây cũng là nguyên nhân mấu chốt khiến cho rất nhiều cao thủ luyện tạng dưới chân núi đều muốn lên núi. Chỉ cần lên núi là có khả năng sống lâu rất lớn, tu hành võ đạo cũng có thể tiến thêm một bước.

Điều kiện bực này, hơn nữa còn có cao nhân ba ngọn chủ phong chỉ điểm mê say. Như thế, còn có ai có thể nhịn được cơn thèm phía trước dụ hoặc!?”

Lục Vân Bạch nói tới đây, cảm xúc của mình cũng lâm vào một loại cuồng nhiệt.

Ngụy Hợp hít sâu một hơi.

Vạn Hóa Nhục Điện quả thật lợi hại, hắn cũng không ngờ tới Vô Thủy tông lại còn cất giấu bảo bối đỉnh cấp bậc này.

“Chẳng lẽ có thể mô phỏng ra huyết nhục của bất kỳ dị thú nào trong Vạn Hóa Nhục Điền?”

“Cũng không đến mức như vậy, nhất định phải có huyết nhục ngang nhau làm vật dẫn, tiến hành lưu chủng.” Lục Vân Bạch giải thích nói, đương nhiên còn có một chút huyết nhục dị thú cực kỳ hiếm có mạnh mẽ, không có cách nào mô phỏng.

Tuy nhiên những lời sau đó hẳn không nói ra khỏi miệng, để tạo nên lực hấp dẫn càng cao hơn cho Vô Thủy tông, khuyết điểm tự nhiên càng ít càng tốt.

Nhưng ngay cả như vậy, cũng đã rất ghê gớm rồi.

Ngụy Hợp lúc này cũng có chút động tâm.

Xác định càng dễ dàng, không cần đi khắp nơi tìm huyết nhục dị thú, còn có cao nhân tiên bối dẫn đường, chỉ điểm bên mê, chống đỡ đại cục.

Như vậy xem ra, tam chủ phong của Vô Thủy tông quả thực chính là thánh địa võ học của Thái Châu.

Nếu không phải hẳn cũng có Phá Cảnh Châu, có thể bỏ qua huyết nhục dị thú, còn có thể trực tiếp đột phá bình cảnh, chỉ sợ hẳn cũng không có biện pháp ngăn cản mê hoặc danh ngạch tam chủ phong.

“Nếu là ta phối hợp, quả thật có thể có được một danh ngạch tam chủ phong?” Ngụy Hợp truy vấn một câu.

Lục Vân Bạch nở nụ cười, có thể nhìn ra được rốt cuộc Ngụy Hợp đã động tâm.

Hoặc là nói, đối mặt với sự cám dỗ khi ba vị trí đỉnh chủ phong của Vô Thủy tông tiến vào, không một võ giả nào không động lòng cả.

“Bên trên thả xuống là đặc biệt nhằm vào danh ngạch đặc biệt của Tô Triệu, nếu người thật sự có thể đoạt người lập công, tiến vào tam chủ phong là đương nhiên!” Hẳn nói như đinh chém sắt.

Ngụy Hợp bắt đầu trầm ngâm.

“Tốt lắm, nếu như Lục huynh có thể làm chủ, ta đây liền ước hẹn với ngươi, thời gian một tháng, ta sẽ phối hợp giao phó người tên Tô Triệu này cho các ngươi. Thấy thế nào?”

“Tại sao không lập tức giao người? Hay là nói, ngươi cho là chúng ta sẽ sợ vu phục?” Lục Vân Bạch nhíu mày.

Nếu Ngụy Hợp đã có ý định toàn lực phối hợp, vì sao còn phải chờ một tháng?

“Lục huynh, nếu các tiên bối Vô Thủy tông có thể xử lý tốt chỗ Vu Phục minh chủ bên kia, ta tự nhiên không có vấn đề gì. Nhưng Vạn Độc Môn đại nghiệp đại, nhiều người như vậy phải nhìn chăm chăm cuộc sống của ta, không chịu nổi cái gì gió táp mưa sa.”

Ý tứ Ngụy Hợp rất đơn giản, chính là bằng vào từ ngữ một mặt của Lục Vân Bạch, tự nhiên không có khả năng đặt cược.

Còn nếu Vô Thủy tông có thể áp chế Vu Phục, đương nhiên mọi vấn đề sẽ được giải quyết dễ dàng.

Nếu không, về sau Vu Phục người về tính sổ, hẳn nên làm thế nào với Vạn Độc Môn đây?

“Đoạt trước nhìn sau!” Lục Vân Bạch hừ lạnh một tiếng, mặc dù hẳn bất mãn, nhưng cũng không dám đáp ứng thay các trưởng bối.

Vu Phục kia không chỉ là diệt Sào Minh, phía sau đại biểu chính là một mạch yêu đảng.

Sau lưng Vô Thủy tông có người, Vu Phục phía sau cũng có người. Không thể hành động thiếu suy nghĩ.

“Cũng được, ta liền hẹn với ngươi, thời gian một tháng, ngươi nhất định phải phối hợp ta cùng đi bắt người. Nếu xảy ra sơ suất gì, đến lúc đó đừng trách ta không khách khí!” Âm thanh Lục Vân Bạch lạnh lùng nói.

“Vô Thủy tông muốn diệt một Vạn Độc môn như ngươi, cũng chính là thời gian mấy trưởng bối sư môn xuống núi uống trà mà thôi.”

“Ngụy mỗ tự nhiên minh bạch.” Ngụy Hợp trịnh trọng gật đầu.

Hắn không lừa dối phương, thực sự dự định một tháng sau sẽ giao người ra ngoài. Về phần đến lúc đó là Vô Thủy tông cướp được người hay là thế lực khác cướp được người thì không liên quan gì đến hắn.

Tạm thời hắn còn không thể trêu vào Vô Thủy tông. Vì hứa hẹn của Vụ Phục, làm tới mức này đã là cố gắng hết sức.

Về phần danh ngạch gì gì đó, lời nói trắng trợn bực này, nghe được coi như xong, nếu là thật, vậy thì quá tốt.

Đoàn người Lục Vân Bạch nhanh chóng rút lui.

Ngụy Hợp lưu tại chỗ, thật lâu không nhúc nhích.

Bây giờ hắn tự hỏi, sau khi tất cả chân công đều tiến vào Đoán cốt, cốt kinh chồng chất bộc phát ra, uy lực đã mạnh gấp bội so với trước.

Đối diện với cảm giác minh cảm như Chu Thần, đã không cần phải bỏ chạy nữa, chính diện có lẽ cũng có cơ hội đánh chết hắn.

Nhưng chưa thật sự chiến đấu, hắn ta cũng không rõ thực lực cụ thể của bản thân.

Bây giờ Thượng môn Vô Thủy tông, kế hoạch trong lòng hắn lúc trước cũng không thể không sớm hơn một chút.

Nghĩ tới đây, Ngụy Hợp quay người nhảy lên, phóng về một hướng ngoài thành.

Ở nơi cách xa thành Vạn Độc kia, không ngờ lại là chỗ lão bằng hữu trước kia, ba con Ly Tử của hắn.

Hắn định dùng thực lực ba con Ly Thú để kiểm chứng xem rốt cuộc bản thân mình mạnh tới mức nào.

Lúc trước ba con Ly Thú đại chiến với Chu Thần, lưỡng bại câu thương, nhưng rõ ràng Chu Thần bị thương nặng hơn một chút.

Điều này đại biểu thực lực ba con Ly Thú mạnh hơn.

Ngụy Hợp bay vút với tốc độ cao, thẳng tắp phóng về phía Tụ thủy hạ cốc.

Đoạn lớn rừng cây hai bên không ngừng xẹt qua, tâm tư hắn không phải là lúc ba con Ly Ly sắp giao thủ mà là dựa vào tư liệu cảm ứng của Vu Phục đưa tới.

“Cảm giác chắc chắn không phải siêu cảm quan mạnh yếu bao nhiêu, mà là định số lần mạnh yếu.

Số lần định cảm càng nhiều, càng lâu, thực lực càng mạnh.

Mà giác quan định cảm bao nhiêu, quyết định khoảng thời gian dài ngắn. Cảm quan càng nhiều, nguy hiểm càng mạnh, thời gian định cảm càng thường xuyên.”

Dựa theo tình báo của Vu Phục Táng gửi.

Ngụy Hợp cẩn thận chỉnh lại minh cảm.

“Quyết định người mạnh hay yếu là số định số.”

” đếm số lần định cảm, có thể ảnh hưởng tới số lượng cảm quan siêu thấp.”

Ngụy Hợp vừa chạy vội, vừa quy hoạch con đường tương lai trong lòng.

“Ta có Phá Cảnh Châu, có thể đột phá cửa ải bình cảnh, lại không biết đối với định cảm có hiệu quả hay không.

Vì vậy, tạm thời không vội, đầu tiên thử nghiệm định cảm một lần, xác định Phá Cảnh châu có tác dụng hay không rồi mới quyết định có tăng nhanh cảm giác hay không.”

Ngụy Hợp không dám mạo hiểm, khẳng định thứ này sẽ biến dị vạn vạn.

Nhìn ba con Ly Thú sẽ biết.

Lúc trước tu hành võ đạo, ăn huyết nhục dị thú, đều là quả bom được giấu trong bụng, một khi đã định sẵn thất bại, sau này nhất định sẽ biến thành quái vật mất lý trí.

Cho dù Ngụy Hợp biết, chính mình nhiều lúc dựa vào chính mình đều là Phá Cảnh Châu mô phỏng ra dị thú được dẫn.

Nhưng có thể không mạo hiểm thì không thể mạo hiểm.

Bốp!

Đột nhiên, bước chân Ngụy Hợp dừng lại, đứng trên tán cây, nhìn ra phía xa phía trước.

Phía trước là một hẻm núi phủ đầy sương mù dày đặc.

Đứng ở chỗ này, đã có thể nhìn thấy sương trắng mỏng manh chậm rãi trôi nổi.

Bây giờ xung quanh Tụ thủy hợp cốc đều được Ngụy Hợp phái người tu kiến một vòng lớn bia đá cảnh báo bốn phía.

Để tiện cảnh cáo người ngoài đừng tiếp tục đi tới.

Dùng quỹ tích hoạt động ba con Ly Thú trước đó, vòng ra một phạm vi lớn. Đây là bước đầu tiên.

Bước thứ hai, đó là bây giờ Ngụy Hợp muốn thử thực lực.

“Dựa theo tư liệu Vu Phục đưa ra, Chu Thần chỉ là định cảm một lần. Mà ba con Ly Thú này hẳn cũng là có định cảm một lần, nếu không Chu Thần không có khả năng lúc trước chạy trốn đi ra.

Chẳng qua sau khi ba con Ly Thú triệt để biến dị, lực khôi phục, tốc độ lực lượng đều tăng cường trên diện rộng. Cho nên

mới có thể áp chế Chu Thần.”

“Nói cách khác, nếu ta có thể áp chế ba con Ly Thú, có thể chứng minh trong một lần ta định cảm, đó là mạnh.”

Trong lòng Ngụy Hợp có chút chờ mong, lúc này ôn định lại tâm thần, chậm rãi đi về phía trước.

Bây giờ hắn đã luyện Chính pháp quyết tới trình độ so với Đoán Cốt, còn toàn bộ Đoán Cốt.

Một thân kinh lực, nếu là hắn có thể tùy thời hóa thành độc công vô hình.

Dung hợp hơn mười loại kịch độc chính pháp quyết, bây giờ toàn diện triển khai, tuy rằng không có kinh lực, nhưng lại cho các kinh lực khác gia trì kịch độc không gì sánh kịp.

Luyện đến mức này, Ngụy Hợp mới chân chính được coi là môn chủ Vạn Độc môn.

Đệ nhất độc đạo ở Thái Dương Châu, xứng đáng không then.

Ngụy Hợp chậm rãi đi tới phía trước, từng bước một, không che giấu thanh âm thu liễm khí tức của mình.

Hắn đang nhắc nhở ba con Ly Thú. Dù sao để kiểm chứng thực lực vẫn phải giao thủ chính diện với nhau mới được.

Sương trắng xung quanh càng ngày càng đậm, càng ngày càng dày.

Địa hình dưới chân bắt đầu nghiêng dần, có hình dạng cái phễu.

Rất nhanh, Ngụy Hợp lại thấy được tấm bia đá cũ kỹ trước đó.

Trên tấm bia đá vẫn viết mấy chữ định cảm năm năm.

Bước chân Ngụy Hợp dừng lại một chút, ngũ cảm đề cao đến cực hạn, tùy thời chú ý hết thấy động tĩnh chung quanh.

Sương mù xung quanh càng ngày càng đậm, dần dần đưa tay ra không thấy được năm ngón.

Bước chân Ngụy Hợp càng lúc càng chậm, lòng cảnh giác cao nhất.

Chợt, hấn dừng bước, ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Ngay phía trước hấn, trong sương mù dày đặc, có ba đầu hồ ly đen kịt, đang bình tĩnh lạnh lạnh nhìn chăm chăm hấn.

“Tam Đầu Ly, đã lâu không gặp.” Ngụy Hợp lên tiếng chào hỏi.

Lần trước nhìn thấy ba con Ly Ly, hấn còn có chút ngưỡng mộ, nhưng hiện tại, chính hấn thân thể cũng gần ba thước, cùng ba con Ly Thú mặt đối mặt đứng, đã xem như là nhìn ngang.

“Đều là bằng hữu cũ cả, còn thích dùng chiêu này sao?” Ngụy Hợp mỉm cười, đột nhiên giẫm mạnh chân.

Bành!

Mặt đất nổ tung, đuôi ba con Ly Xà phía dưới muốn đánh lên bất ngờ không kịp đề phòng, bị giẫm đạp đè ép trên mặt đất, không thể động đậy.

Ngụy Hợp không có sử dụng cốt kình, chẳng qua là Phúc Hải kình bị cường hóa hơn mười tầng xuất thủ bình thường.

Nhưng ngay cả lực lượng này cũng khiến ba con báo khó chịu đến cực điểm.

Tê!!

Ba cái đầu của nó đồng thời từ ba góc độ xông ra, nhào tới hướng Ngụy Hợp mãnh liệt.

“Quá chậm!”

Mũi chân Ngụy Hợp điểm một cái, thối lui một chút, tay phải điểm về phía trước.

Đầu ngón tay chính xác điểm vào một trong những đầu hồ ly đó.

Bành!!

Một tiếng nổ vang, đầu hồ ly bị kình lực chông lên đánh trúng, từng tầng kình lực hoặc xoay tròn, hoặc đâm xuyên, hoặc nổ tung, còn không đợi kình lực hoạt tính của nó triệt tiêu, liền nhao nhao triển khai đặc hiệu, thương tổn huyết nhục nó.

Đây cũng là hiệu quả của tốc độ Ngụy Hợp bây giờ.

Kim Duyệt Ngũ Hành công, cùng tốc độ gia tăng của tốc độ liên quan tới Thiên Ân, kết hợp lại, đã trở thành tốc độ kinh khủng cùng tốc độ di độ di chuyển.

Ba con Ly Ly hừ một tiếng đau đớn, bên cạnh nổ tung một cái lỗ máu, đều có thể rất nhanh, lỗ máu khép lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Tốc độ ba đầu của nó tăng thêm một bước, điên cuồng tấn công về phía Ngụy Hợp.

Lần lượt, hết lần này tới lần khác.

Ba con Ly Long tấn công mặc dù nhanh, nhưng vẫn còn kém Ngụy Hợp không ít.

Trên tốc độ chênh lệch cực lớn, khiến cho gã căn bản không cách nào đánh trúng đối phương, chỉ có thể không ngừng bị động chịu đòn.

Mà Ngụy Hợp mặc dù có thể không ngừng đả thương ba đầu Ly, nhưng gia hỏa này tự lành lực quá nhanh, căn bản đau không ngứa.

Liên tục né tránh mấy lần, Ngụy Hợp xác định tốc độ của mình, quyết định chính diện thử nghiệm sức mạnh hoạt tính đối kháng Minh cảm.

Cho tới giờ, sức mạnh hoạt tính đều là điểm máu chót để hấn không thể chính diện chống lại.

Nhưng lúc này, ngoại trừ mấy môn võ công không cách nào luyện cốt, mười môn tối cốt kinh còn lại kết hợp, cũng phải xem có thể đối kháng với sức mạnh hoạt tính hay không.

Liên tiếp mấy lần chớp, Ngụy Hợp rơi vào trên sườn dốc bên cạnh hẻm núi, quay người vận lực.

Từng luồng từng luồng cốt kinh từ trong cơ thể hấn không ngừng chảy ra, hội tụ đến hai tay.

Đồng thời hai túi máu của Kinh Hồng Quyết cũng bắt đầu nhanh chóng phóng thích lượng lớn khí huyết.

Trong tiếng ken két, cơ bắp hai tay Ngụy Hợp nhanh chóng bành trướng ra, sung huyết phiếm tím. Tụ lực trước đó cùng tụ lực, sau đó khoảng cách với vòng tay nhiều gấp đôi.

“Lại đến!” Ngụy Hợp găm nhẹ một tiếng, hấp dẫn sự chú ý của ba con Ly Thú.

Ngao!!!

Quái vật kia gào thét một tiếng, ba đầu hội tụ, đồng thời nhắm phía Ngụy Hợp trên sườn dốc.

“Giết!!”

Ngao!!!!

Một người một Ly đồng thời nhắm phía đối phương.

*
*
*

Nắm đấm của Ngụy Hợp và răng nanh của ba con Ly Thú, mỗi con đều có kinh lực khác nhau, hung hãn chạm vào nhau.

Oanh!!!

Sương trắng mênh mông bị chấn động từng vòng tản ra ngoài.

Nhưng lần này không phải vừa chạm là phân, mà là giăng co, liên tục đối kháng.

Quanh song quyền Ngụy Hợp có từng vòng kinh lực cốt kinh không lồ, khuấy động sương mù chung quanh điên cuồng vẩn vèo.

Ba đầu Ly Tam tụ hợp cùng một chỗ, tăng cường lực trùng kích, đồng thời cắn trên nắm đấm Ngụy Hợp, ý đồ cắn đứt tất cả kinh lực cùng huyết nhục gã.

Nhưng răng nanh và nắm đấm của nó còn bị một lượng lớn cốt kinh ngăn cản.

Trong tiếng xèo xèo, cốt kinh và sức mạnh hoạt tính điên cuồng đối kháng với sự hủy diệt.

Cốt kình không ngừng triển khai đặc hiệu, các loại đặc hiệu hỗn hợp lại, làm cho kình lực hoạt tính căn bản không kịp linh hoạt xé rách.

Phần lớn đặc hiệu chồng lên nhau, cộng thêm mười loại cốt kình với cường độ cao mật độ, dẫn đến lực lượng hoạt tính trong thời gian ngắn không thể phát huy ưu thế, chỉ có thể bị kéo vào trong vũng bùn.

Song phương kình lực đều cuộn cuộn không ngừng, tạo thành thế giằng co.

Về mặt lực lượng, thần lực Ngụy Hợp Kình Hồng Quyết rất kinh khủng, bản thân ba con Ly Thú cũng rất nặng, sức mạnh của cả hai là tám lạng người nửa cân, lại là một cục diện giằng co.

Kình lực toàn thân Ngụy Hợp không ngừng thôi động, cốt kình bộc phát cuối cùng cũng không thể kéo dài.

Sau khi phát hiện ra kình lực không ngừng của ba con Ly Thú, hấn quyết định thật nhanh, lóe lên bên trái.

Ba con Ly Ly bị đánh bay nên bất ngờ không kịp đề phòng, đâm mạnh vào vị trí cũ của Ngụy Hợp.

Ầm!!

Mặt đất nổ tung, mảng lớn bùn đất đá vụn văng tứ tán.

Ngụy Hợp lách mình sang bên, một chương võ bay cắn tới đuôi rắn, thả người vọt lên, ly khai cái phễu khổng lồ trong Tự Thủy hạp cốc.

Lần khảo thí này đã đạt tới mục đích.

Hấn và ba con Ly Thú giao chiến trong thời gian ngắn có thể đánh ngang tay, nhưng thời gian dài, vẫn không có biện pháp giằng co.

Vì vậy cách tốt nhất là hạ độc, hoặc là kết thúc trận đấu trong thời gian ngắn.

Độc quyết mạnh mẽ của hấn ta cũng vô dụng, hiện giờ chính pháp quyết đã bộc phát toàn lực, độc tính thậm chí còn vượt qua độc dược mạnh nhất trong tay hấn ta.

Hơn nữa bản thân pháp quyết chính là dùng chín loại kịch độc làm cơ bản, cho nên dùng để kết hợp chế tạo Tỏa Độc cũng rất thuận tiện.

Ngụy Hợp nhảy lên mấy cái, dưới mặt đất mượn lực một chút, liền ra khỏi tụ thủy hạp cốc bị sương trắng bao phủ, một lần nữa đứng ở chỗ bia đá biên giới hạp cốc.

Thở ra một hơi dài, Ngụy Hợp quay đầu lại nhìn ba con Ly Thú đuổi theo không kịp, trong lòng cảm khái.

Bất tri bất giác, hắn đã trưởng thành đến mức này.

“Định cảm... Định cảm. Thế giới này thật sự càng ngày càng quý dị...”

Hắn càng nhìn càng thấy không rõ con đường phía trước của võ đạo, nhưng thế đạo bây giờ lại không thể không dùng thực lực mạnh hơn để bảo vệ tất cả.

Vạn Độc môn nhìn như cường thịnh nhưng thực tế đối mặt với Vô Thủy tông vẫn yếu ớt đến cực điểm.

Chỉ cần có hai đại lão Minh cảm ra tay là có thể dễ dàng tiêu diệt Vạn Độc Môn.

Mà trên núi Vô Thủy, rõ ràng không có khả năng chỉ có hai cảm giác.

Nghĩ đến đây, Ngụy Hợp trong lòng đã có ý định ly khai Thái Châu, cũng không quản đi đến bất kỳ nơi nào.

Cảm Châu có vạn lần không phải cung, Vân Châu đồng dạng cũng có các loại thế lực mạnh mẽ, Biện Châu có Lý Đồng quân loạn, các châu còn lại đều có thế lực không kém, mình cảm cường giả tuyệt sẽ không thiếu.

Rời đi cùng lưu lại có khác gì đâu?

Tạm thời hắn không muốn đối đầu với Vô Thủy tông, nhưng thế sự luôn không thể như mình dự liệu được.

Nội viện Vô Thủy Tông, Cửu Chân Viện.

Trên quảng trường phiến đá cứng rắn trông trái, đại lượng đệ tử Cửu Chân Viện, đang bày trận chinh tề, không ngừng hô

hào tu tập Vô Thủy Hội Sơn Quyên.

Cửu Chân viện độc lập ở nội viện, một trong Thất viện. Tại nơi lưng chừng mực núi này, trên một bình đài bằng đá cực lớn xây dựng một tòa đình viện lầu các.

Nhan Cửu Chân và tông sự, chấp sự các nơi cùng hợp thành hệ thống của Cửu Chân Viện.

Nhan Cửu Chân đang ngồi trên một tảng đá trắng cao hơn ba mét, đối mặt với biển mây dưới chân núi, chậm rãi thu công, điều hòa nhịp thở.

Bây giờ hắn đã quá năm mươi tuổi, mặt vẫn trắng không râu như trước, dung mạo so với mấy năm trước, thời gian phẳng phát ngừng lại không thay đổi.

Lúc này hắn ta mặc đạo bào bát quái tử kim, tay cầm phát trần, đầu đội ngọc quan, quả thực là một cao nhân đắc đạo.

“Chủ viện hôm nay có hai chuyện muốn báo vào từ ngoại viện.” Một gã đệ tử áo xanh cung kính đứng ở một bên, cúi đầu nói.

“Nói.” Nhan Cửu Chân thản nhiên nói, mí mắt cũng không mở.

“Vâng.” Đệ tử kia dừng lại một chút: “Chuyện đầu tiên, Long Huyết bên kia, chi Bách Tử sư bá ở Đông Châu phái người đến đây cầu viện, tin tức đã truyền tới trong tam chủ phong.

Theo tin tức đáng tin, có thể do Đoán Chính Phong ra mặt giải quyết.”

“Một mũi long huyết, liên lụy vào bao nhiêu nhân thủ. Sư thúc sư bá của Lâu Tang Phong đi nhiều người như vậy, vẫn không hạ gục được... Sớm biết như vậy, còn không bằng nhanh từ bỏ.” Nhan Cửu Chân nhíu mày thở dài.

Bây giờ bên trong Thái Châu gió nổi mây phun, châu úy yêu tộc mặt ngoài thuận theo, nhưng bên trong đều có động tác nhỏ.

Nhan Cửu Chân mấy lần báo cáo, muốn nhắc nhở ba vị Phong chủ chủ trì mọi chuyện, đáng tiếc, đều không được coi

trọng.

“Còn có một chuyện?” Nhan Cửu Chân thu liễm tâm tư, biết bây giờ tâm lòng trong môn phái chính là tranh đoạt long huyết. Nhưng long huyết kia dễ tranh đoạt như vậy sao?

Loạn Thân giáo đầu tư nhiều cao thủ như vậy, hương lây chủ lực của giáo cũng đều đi Đông Châu, còn có chủ mạch Phật môn...

Quả thực là...

Nhan Cửu Chân nghĩ lại cũng cảm thấy da đầu tê dại.

“Chuyện thứ hai, Hoàng Tụ chỉ có duy nhất tiên sinh cùng Từ Chu kia, ước hẹn vào tháng năm Thái Hồ luận đạo. Thư mời đưa đến trên núi, trong núi để nội viện chúng ta tự quyết định, phái người nào đi trước.”

“Hoàng Tụ chỉ xuất thân từ học cung Thái Ất, là người tập hợp học vấn học phái Thái Ất đại thành bây giờ. Từ Chu là xuất thân thư viện Đông Châu, hằng vật luận căn cơ của toàn bộ học phái mới ở Đông Châu.” Nhan Cửu Chân động dung nói.

“Hai vị này đều là đại hiền, đại biểu cho va chạm chính diện giữa hai phái đại học, lực lượng thế lực đứng sau bọn họ không chỉ một môn một phái... Ta đã biết, sau đó ta sẽ đi tới chỗ sư huynh bàn bạc việc này.”

Tín Đức luận của Hoàng Tụ, sau lưng đại biểu cho toàn bộ Phật Môn và Đạo Mạch.

Còn về tính cách hằng ngày của Từ Chu là đại biểu cho rất nhiều chư hầu, quân phiệt. Trong số những môn hạ đệ tử của Từ Chu, thì có không ít đệ tử thân mang chức vị quan trọng trong hàng ngũ chư hầu.

Hai đại tư tưởng va chạm, trước kia chỉ là mạch nước ngầm bắt đầu khởi động, bây giờ chính diện va chạm, tất nhiên muốn phân ra cao thấp.

“Đúng rồi, còn có một chuyện. Ngoại viện có tin tức truyền đến, nói nông gia Tô Triệu, hiện giờ bị diệt Sào Minh đưa tới Vạn Độc Môn. Lục Vân sư huynh và Vạn Độc Môn ước định,

một tháng sau, phối hợp đưa người đến Nhạc Thanh Sơn.” Đệ tử kia nhanh chóng nói.

“Vì sao phải chờ một tháng?” Nhan Cửu Chân nhíu mày.

“Nói là, vì kiêng kỵ Diệt Sào Minh, cũng vì cân nhắc lập trường Vạn Độc Môn, tranh thủ kéo Vạn Độc Môn đến bên chúng ta...”

“Không cần.” Nhan Cửu Chân ngắt lời: “Việc này nếu đã do Cửu Chân Viện ta phụ trách, vậy trong vòng ba ngày, để Lục Vân Bạch trực tiếp động thủ bắt người trở về, nếu có gì ngăn cản, chỉ cần một tia đánh giết là được.”

“Nhưng Vạn Độc Môn kia...”

“Nếu Vạn Độc Môn dám ngăn cản, vậy tự tìm đường chết, cứ để hắn diệt môn là được.” Nhan Cửu Chân thản nhiên nói.

Trong Hắc ốc sơn.

Bóng đen trong trùng trùng điệp điệp, ánh trắng từ khe hở rừng cây rơi xuống, trên rễ cây dưới mặt đất gập ghềnh cùng gồ ghề, hình thành lại một vết lóm đóm.

Phía đông Vạn Độc Môn, bên cạnh một dòng suối nhỏ.

Mấy thân ảnh áo đen che mặt, đang tụ tập tại đây, chờ cái gì.

Rất nhanh, ước chừng mười mấy phút sau, lại có một đội người áo đen che mặt xuất hiện, nhẹ nhàng dừng ở bên dòng suối, nhìn về phía những người lúc trước.

Trên thân những người bịt mặt này đều có sợi tơ màu đỏ buộc trên cánh tay, dùng làm tiêu chí phân biệt.

Lại một lát sau, lại là một đội bịt mặt bịt mặt đang giúp hẩn khăn đầu màu trắng nhanh chóng chạy tới.

“Xem ra mọi người đều đã đến đông đủ. Bây giờ nên dùng cách gì để tiến vào Vạn độc môn đây” Thủ lĩnh của hồng ti trầm giọng nói.

“Trực tiếp chém giết đi lên không phải là được rồi sao? Chúng ta nhiều cao thủ như vậy, chỉ là một cái Vạn Độc Môn, tập kích bất ngờ, chỉ cần để cho bọn hẩn không có cơ hội hạ độc, hết thầy dễ dàng có thể giải quyết.” Đầu lĩnh khăn đầu bạc lãnh đạm nói.

“Nói hay lắm, lát nữa ngươi xung phong đi, thế nào?” Tên đầu mục bịt mặt cũng không có tiêu ký lạnh lùng nói.

“Ba nhà chúng ta tụ tập ở đây không phải vì tranh cãi làm gì. Vạn Độc môn vốn chỉ là một chi nhánh của Thiên Ấn môn, bây giờ núi sâu này trung lập, lại còn xây dựng thành nhỏ. Ban đêm nay, thành nhỏ đóng cửa, chúng ta muốn vào cũng rất phiền toái.

Mặt khác, các ngươi sẽ không cho rằng cái tên Vạn Độc môn này chỉ là tùy tiện nói một chút thôi chứ?” Giọng Hồng Ti đầy

lạnh lùng nói.

“Vậy ngươi muốn thế nào?”

“Bắt người, dụ người ra, sau đó nhân cơ hội đánh lén!” Hồng Ti mang dải lụa nhanh chóng nói: “Bên ngoài Vạn Độc Môn cũng có không ít được điền làm đồ vật, chúng ta lấy những này làm mồi nhử, ban đêm chỉ cần làm cẩn thận một chút, hoàn toàn có thể nguy trang thành dã thú quấy rối, như vậy bọn họ tất nhiên sẽ mở cửa thành, phái người đi xua đuổi dã thú. Đến lúc đó, chúng ta thừa cơ tiến vào, bắt người liền đi!”

“Biện pháp tốt, chỉ là trong Vạn Độc Môn có ba đại cao thủ, Ngụy Hợp, Tạ Yển, Tiêu Thanh Ngư, ba người đều luyện bản, nếu bị phát hiện, ngươi lấy cái gì đi ngăn cản?” Đầu mục che mặt không có tiêu ký lại lần nữa hỏi.

“Đến lúc đó chúng ta liên thủ. Chỉ cần dẫn người đi, lấy được Tô Triệu, sau đó sẽ có người tiếp ứng.” Hồng Ti mang nhanh chóng trả lời.

“Như vậy không sai, vậy tách ra động thủ đi. Chúng ta phái một đội đi xung quanh dụ người.”

“Được.”

Ba đội lần lượt đạt thành nhất trí, đang muốn khởi hành.

Bỗng nhiên một mùi hoa rất nhỏ từ xung quanh bay tới.

“Mùi gì thế?”

“Không tốt! Là độc! Người của Vạn Độc Môn tới!!”

Trong lòng ba đội cảnh giác, nhao nhao ăn vào giải độc tán, tính chạy tứ phía, nhưng Vạn Độc Môn kinh doanh lâu nay chung quanh, nơi nào chỉ là một thành trấn Vạn Độc.

Xung quanh vẫn dư dả, sớm đã có không ít người.

“Xông ra ngoài!!”

Sợi dây lụa màu đỏ phản ứng đầu tiên, rút riu bên hông ra.

Ba đám Hắc y nhân phân tán xông ra, nhưng mới lao ra không xa liền bị từng tấm lưới lớn mang theo gai độc cản lại.

Khói độc, độc thủy, lưới độc, ba tầng chồng lên nhau, ba đội người lập tức tổn thương nặng nề.

Không chỉ nơi này, ban đêm còn có những nơi khác, cũng có không ít người âm thầm tụ tập, muốn nhằm vào Vạn Độc thành, cướp đoạt dấu hiệu của Tô. Nhưng đều bị Vạn Độc môn nhân vây bắt giết.

Chiến hỏa, vừa mới bắt đầu, chung quanh Vạn Độc Môn ở Hắc Ốc Sơn Mạch đã dậy lên.

Trong thành Vạn Độc.

Ngụy Hợp đứng ở đỉnh tường thành, chấp tay nhìn mấy khu vực giao thủ nơi xa.

Một loạt cao thủ Vạn Độc Môn nhao nhao tề tụ phía sau hắn, đồng dạng yên tĩnh nhìn xa xa.

Tạ Yến, Tiêu Thanh Ngư, Đỗ Hàm, Tam Độc hòa thượng, Bạch Hưng.

Năm người là trong Vạn Độc môn hiện tại.

Hòa thượng Tam Độc Bạch Oanh xem như là tùy tùng tư nhân của Ngụy Hợp, bị chính pháp quyết độc công khổng chế, chỉ có thể nghe lệnh làm việc.

“Môn chủ, mới bắt đầu đã có nhiều người phát hiện như vậy... Chỉ sợ có chút không ổn.” Tạ Yến ở phía sau hắn trầm giọng nói.

“Hắn là tin tức bị tiết lộ.” Đỗ Hàm thấp giọng nói, “Chỉ là đến cũng chỉ là để thăm dò võ sư bình thường, xem ra là có người cảm giác được, Vạn Độc Môn chúng ta đã lâu không động thủ, cho là chúng ta yếu ớt.”

“Môn chủ, để ta ra ngoài giết chết bọn chúng cho rồi!” Tam Độc hòa thượng không nhịn được nói.” Ta và Tiểu Hắc cùng động thủ, chỉ là một đám võ sư rác rưởi, còn không phải dễ như trở bàn tay!”

Mặc dù hắn nói lời tàn nhẫn, nhưng ánh mắt lóe lên, không ngừng nháy mắt với Bạch Giác bên cạnh.

“Hay là để ta đi, đã lâu không động thủ, trên tay cũng có chút rỉ sét.” Bạch Kiến lờm nó một cái, bình tĩnh nói.

Hắn và tam độc ở đây chỉ là ngoại nhân, cho tới nay bởi vì Ngụy Hợp ước thúc, không cho phép ra ngoài tùy ý đi lại, đã sớm nhàn rỗi không kiên nhẫn. Bây giờ gặp phải người khiêu khích, tự nhiên không nhịn được.

Còn một nguyên nhân khác nữa chính là, bọn họ thân là Ngụy Hợp một chỉ lực lượng khác, ần ần có ý độ sức với các cao thủ khác của Vạn Độc Môn.

Thể hiện thực lực của mình, cũng là một loại phân cao thấp, để đội ngũ nguyên bản của Vạn Độc môn không dám khinh thường bọn họ.

“Hiện tại chỉ là bắt đầu.” Ngụy Hợp xoay người, nhìn về phía mấy người sau lưng.

“Thủ tịch mới xuất hiện của phân viện, bảo bọn họ ra ngoài rèn luyện, tam độc, người ra ngoài âm thầm che chở, đừng để xảy ra chuyện. Bạch hào, người ở lại trong môn phái ần nấp, hành sự tùy theo hoàn cảnh.”

Hiện tại Vạn Độc Môn cũng sử dụng chế độ Cửu Viện, chỉ có điều bây giờ hết sức đầy đủ, chỉ có một nửa phân viện, còn lại đều nằm ở mức độ không có sân, do Ngụy Hợp kiêm nhiệm.

“Vâng!” Tam độc và Bạch Giác nhất thời trong lòng dâng lên động lực.

Tam độc nhìn như chỉ có một, nhưng trên thực tế còn phải thêm một con báo tam giác.

Trong rừng rậm, rất ít người có thể quen thuộc hoàn cảnh hơn hai người bọn họ.

Hai người thả người lao xuống, đảo mắt đã biến mất trong màn đêm.

“Những người còn lại phân tán bảo hộ nội thành. Có khách nhân đến.” Ngụy Hợp bình tĩnh nói, tầm mắt thay đổi, nhìn về phía bên ngoài.

Nơi đó đang có một bóng người đứng ở giữa ngọn cây, xa xa nhìn lại bên này.

Kình lực trên thân lão giả bốc lên, phảng phất như mời gặp nhau từ xa.

Cách xa như vậy, Ngụy Hợp đều có thể cảm ứng rõ ràng, kình lực trên thân người nọ chân động mạnh mẽ.

Đó là cấp độ luyện tạng rõ ràng, hơn nữa không phải dao động kình lực của Vô Thủy tông.

“Cuối cùng, lại có người tới.” Ngụy Hợp thở dài trong lòng.

Tựa hồ thấy hấn bất động, một người ở ngọn cây cuối cùng cũng không kiên nhẫn nữa. Hấn từ xa nâng hai tay lên, trên tay thể nhưng có một cây trường cung kim loại.

Xa xa, nương theo ánh trăng, Ngụy Hợp có thể nhìn thấy người nọ kéo trường cung, tên ở trên dây cung.

Xuy!!

Trong chốc lát một mũi tên tựa như sao băng bắn về phía Đỗ Hàm vừa vắn.

Tốc độ mũi tên cực nhanh, mang theo kình lực mạnh mẽ, làm cho Đỗ Hàm trong nháy mắt biến sắc, muốn né tránh.

Nhưng vô thanh vô tức, mũi tên thứ hai vừa lúc bay tới, nhắm vào phương vị hấn né tránh.

Bành!

Ngụy Hợp một bên xuất thủ nhanh như tia chớp, một tay kẹp lấy hai mũi tên, kình lực cốt kình thật lớn làm gã cũng hơi dừng lại một chút.

“Quả nhiên là luyện bản...! Hay là cung thủ! Lưu người lại không được!!” Trong lòng Ngụy Hợp dâng lên cảnh giác nồng đậm.

Đối phương rõ ràng cảnh cáo, nếu hấn không giao người, sẽ dùng khoảng cách xa cung tên tập sát trừ hấn ra tất cả mọi người.

Ngụy Hợp hẳn có thể không sợ cung tiễn, nhưng không có nghĩa là những người khác không sợ.

Xuy xuy xuy xuy xuy!

Lúc này liên châu lại có mũi tên bay vọt đến, chuẩn xác bắn về phía mấy người khác.

“Muốn chết!!” bức này trước mặt mọi người khiêu khích, nếu Ngụy Hợp còn không phản ứng, vậy coi như thật không còn mặt mũi.

Tay áo hắn vung lên, nhất thời bao lấy toàn bộ mũi tên bay vọt đến.

“Các ngươi phân tán ả núp đi! Ta đi một chút sẽ trở lại!”
Ngụy Hợp thả người nhảy lên, chọt biến mất ở trên tường thành.

Nhìn như biến mất, chỉ là tốc độ hắn quá nhanh, dẫn đến trong mắt mọi người căn bản phản ứng không kịp, trong nháy mắt liền biến mất.

Nếu đối phương khiêu khích, Ngụy Hợp không chút do dự, nhảy xuống tường thành, thân hình như điện, bay vọt về hướng cung thủ kia.

Toàn bộ Thái Châu hẳn chưa từng nghe nói có cao thủ luyện tạng nào là người tập cung tên, nói cách khác, người trước mắt này hoặc là mấy năm gần đây mới đột phá, hoặc là ngoại châu tiến vào Thái châu.

Mũi chân Ngụy Hợp điểm liên tục, đảo mắt bay vọt mấy trăm mét, rơi vào vị trí trước cung thủ kia.

Cung thủ đã sớm triển khai thân pháp bay vọt về phía xa, ý đồ kéo dài khoảng cách.

Nhưng sắc mặt Ngụy Hợp lạnh lùng, cũng triển khai thân pháp, cấp tốc phóng tới đối phương.

Chỉ là mới đi không bao xa, trong rừng chung quanh đồng thời có mấy đạo hàn quang phóng lên tận trời, bao phủ về phía chỗ yếu hại trên người hắn.

Trong hàn quang có đao, có kiếm, có roi dài, côn đồng, trên các loại vũ khí đều là lộ ra cốt kinh phun trào.

Hơn nữa những chấn động cốt kinh này rõ ràng không phải một nhà, hiển nhiên là rất nhiều thế lực liên thủ hợp kích, mai phục tại đây.

Xuy xuy xuy xuy!

Đúng lúc này, cung thủ phía trước quay người lại, mũi tên phân tán bắn tới, bay về phía Ngụy Hợp.

Trên mặt đất có một người mặc áo xanh, tay cầm sáo sắt, đột nhiên thổi lên.

Tiếng sáo bén nhọn xé rách đột nhiên nổ tung.

Sóng âm đâm tới khiến đầu óc Ngụy Hợp choáng váng, động tác trên tay nhất thời chậm lại.

Phốc phốc phốc phốc!!!

Chính chậm một chút này, dẫn đến hắn không thể né tránh đám người chung quanh liên thủ vây công.

Rất nhiều binh khí dồn dập nện lên người hắn.

Liên châu tiễn ở phía xa cùng với toàn bộ bắn trúng chỗ yếu hại của Ngụy Quốc.

” trúng rồi!!”

Cung thủ thở dài một hơi, trên khuôn mặt che mặt nhẹ nhàng thở ra một hơi: “Nghe đồn Vạn Độc Môn chủ hung hãn, nếu có đủ chuẩn bị, cũng chỉ có thể mà thôi.” Ánh mắt của hắn lộ ra một nụ cười.

Chỉ là ý cười này còn chưa nở rộ bao lâu, liền lập tức cứng ngắt.

Trong mắt hắn, Ngụy Hợp bị đánh trúng, vẫn đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, thân hình cao lớn phảng phất như đúc bằng sắt, không có một vết thương nào.

Rõ ràng chung quanh có nhiều vũ khí có cốt kinh mạnh mẽ vây công, ba tên cao thủ rèn xương đại thành, hai người luyện tạng liên thủ đánh lên.

Nhiều cốt kình bộc phát như vậy, đánh lên người Ngụy Hợp, nhưng hấn phảng phất không việc gì, thờ ơ.

Một thanh vũ khí, từng mũi tên lúc này như đọng lại, lơ lửng ở giữa không trung, cách bên ngoài thân Ngụy Hợp còn vài cm.

Nhưng chỉ vài cm này lại như lạch trời, thủy chung không cách nào tiến thêm một bước.

“Không tốt! Mau lui lại!!” Trong mấy người vây công chợt có âm thanh truyền ra.

“Kẻ yếu đại địch, chính là không tự lượng sức mình.” Bàn tay lớn Ngụy Hợp dang ra, như thiểm điện bắt lấy trường tiên, kéo một cái.

Hắc y nhân che mặt lập tức bị kéo về phía hấn.

Khoảng cách giữa hai bên rất gần, trong mắt Hắc y nhân hiện lên vẻ hoảng sợ, có thể thấy rõ dưới ánh trăng.

Trong chốc lát, cánh tay phải Ngụy Hợp biến mất.

phách một chương xuống.

Bành!!!

Kình lực hộ thân của người áo đen nổ tung, thân thể âm âm nổ tung, thân thể nát vụn thành vô số mảnh, bắn xuống phía dưới.

Ngay cả một tiếng hét thảm cũng không có, nhân số mười năm khổ tu liền thân tử đạo tiêu, một sớm biến mất.

Ngụy Hợp thu tay lại, nhìn về phía cung thủ nơi xa.

“Người rất không tội. Thần phục ta, sử dụng trăm năm, còn tự do cho người.” Hấn nhìn trúng năng lực công kích từ xa của đối phương, vừa vịn trong Vạn Độc Môn thiếu khuyết loại năng lực này.

Tuy có một cái đầu trông trắng, nhưng tầm bắn không bằng trường cung xa như vậy.

“Mơ đi!” Cung thủ cắn răng xoay người bỏ chạy.

Chủ tu hẳn ta hẳn là cước công, tốc độ cực nhanh, đáng tiếc gặp phải Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp mỉm cười, thân hình bỗng nhiên vọt tới trước, lấy tốc độ gấp đôi cung thủ lao tới.

Bất quá mấy tức, khoảng cách giữa hai người chỉ còn mấy mét.

Ngụy Hợp như thiểm điện đưa tay ra, chụp vào cung thủ sau vai.

Xuy!!

Trong chốc lát một đạo kinh lực từ phía dưới bay vọt đến, đánh về phía cánh tay của hắn.

Ngụy Hợp không quan tâm, cưỡng ép đưa tay trao một cái.

Phốc!

Kinh lực kia đánh vào trên cánh tay hắn, không công mà lui, vô lực rơi xuống, xuất hiện thân hình, rõ ràng là một viên Thập Tự Phi Tiêu.

Mà một tay Ngụy Hợp lúc này đã chộp vào trên vai trái cung thủ, bàn tay bóp một cái.

Bành!

Kinh lực cung thủ nổ tung hộ thân, gã kêu lên một tiếng buồn bực, trở tay một cung đập tới Ngụy Hợp.

Một cung này nện vào khuôn mặt Ngụy Hợp, lại bị kinh lực vô hình một mực ngăn giữa không trung.

Từng tia kinh lực chồng chất tầng tầng, chậm rãi vãn vẹo, ngăn hết thủy công kích ở bên ngoài.

Cung thủ gần như vậy cũng nhìn thấy kinh lực hộ thân dày đặc khó có thể tưởng tượng kia.

Cũng chính là thấy rõ, trong mắt nàng mới nổi lên vẻ tuyệt vọng.

Lần này đám cao thủ tà đạo bọn hắn liên thủ phục sát Ngụy Hợp, toàn bộ cao thủ trong bóng tối Thái Châu cơ hồ đều đến đủ, còn có Thiết Địch đạo nhân mới gia nhập cùng vị cao nhân kia cung cấp vật tránh kịch độc.

Hơn phân nửa số người đánh lên Ngụy Hợp, non nửa tiên về Vạn Độc thành bắt người.

Vốn tưởng rằng bọn họ mai phục không chê vào đâu được, không chút sơ hở.

Lại không nghĩ tới chiến lực Ngụy Hợp vượt quá bọn hắn dự tính. Nhiều người hợp lực như vậy, ngay cả kinh lực hộ thân cũng không đánh vỡ được.

Trong giây lát, cung thủ phức tạp, cũng đã không còn lực phản kháng. Bị Ngụy Hợp một tay bắt lấy bả vai, kinh lực kịch độc xâm lấn, toàn thân chột bủn rủn.

“Sư muội!!” Một người phía dưới gằm thét, nhảy dựng lên, cầm đồng côn nhằm vào đầu Ngụy Hợp đánh tới.

Đồng côn kẹp lấy đại lượng kinh lực, cùng với lực lượng cuồng bạo thuần túy. Hiển nhiên đây lại là một người trời sinh thần lực.

“Không sai.” Ngụy Hợp không giận còn cười, một tay khác bỗng nhiên từ dưới áo choàng thò ra.

Đương!

Bàn tay vững vàng bắt lấy đồng côn, mang theo người tới đập xuống.

Người nọ bị lực lượng khổng lồ phản chấn, hai tay tê dại, lại bị Ngụy Hợp hất xuống, ngay tại chỗ hừ thảm một tiếng, đập xuống.

Ngụy Hợp đang lo lắng không tìm được đủ khổ lực, hôm nay những người này liên thủ tới cửa, vừa vạn bổ sung chiến lực hư vô của Vạn Độc Môn vào lúc này.

Dùng độc khổng chế cũng coi như có thể tạm thời bổ sung mặt tiền.

Ánh mắt của hắn quét qua, nhìn lại mấy người trước đó đánh lén hắn, đang định tiếp tục bắt người dùng độc khổng chế.

Bành!

Đột nhiên trong thành Vạn Độc phía xa, một luồng khói lửa phóng lên trời, đột nhiên nổ tung, hóa thành hoa cỏ xanh lam.

Sắc mặt Ngụy Hợp khẽ biến, đây là tín hiệu cầu viện Vạn Độc Môn thiết kế, chỉ có thời khắc khẩn cấp mới có thể sử dụng, bây giờ vận dụng, cũng có nghĩa là chung quanh nội môn có thể xảy ra uy hiếp, có người công môn.

Hắn xoay người muốn đi.

Trong chốc lát một bóng trắng đột ngột xuất hiện trước người hắn, ngăn cản đường đi.

Không chỉ như vậy, sau lưng, trái phải, phân biệt mỗi bên có một bóng người áo trắng, toàn bộ đều là người áo trắng đeo bao tay.

Mà ông lão đứng đối diện kia thì có chòm râu dài phát phơ, tiên phong đạo cốt, trên đầu búi tóc đạo, trên áo trắng có chữ nào đó rất rõ ràng.

“Mạc gia?”

Ánh mắt Ngụy Hợp âm trầm xuống, hiển nhiên, lúc trước mấy người kia chỉ là khai vị, là môi nhử, trước mắt bốn người này mới thật sự là tồn tại đứng đầu.

Trên thân bốn người này phát ra khí tức không kiêng nể gì, mỗi người đều luyện tạng cấp độ, hơn nữa bởi vì công pháp tương tự.

*

*

*

Bốn người khí tức mơ hồ nối liền thành một mảnh, mơ hồ hợp thành một thể với sơn lâm dưới chân này.

“Đã sớm nghe nói về độc đạo Thái Châu, lấy Ngụy môn chủ cầm đầu, hôm nay Mạc gia ta mới tới, cũng muốn xem một chút tin đồn có phải thật hay không.” Lão giả cầm đầu mỉm cười nói: “Lão phu Mạc Tuệ Cốc, xin Môn chủ dừng bước.”

“Các ngươi hẳn phải biết, chỉ là một tên Mạc gia, đã muốn đối địch với ta, đó là muốn chết!” Ngụy Hợp lạnh lùng nói.

“Tất nhiên không chỉ riêng Mạc gia ta.” Mạc Tuệ Cốc lắc đầu thở dài: “Trên núi đã lên tiếng, nếu môn chủ Ngụy môn không phục, ít ngày nữa hẳn sẽ diệt môn toàn bộ Vạn Độc Môn.”

Hắn nhìn Ngụy Hợp một chút, lại nói: “Mặt khác, Ngụy môn chủ không cần phiền toái hạ độc. Nơi đây có Tử Thư Dược Vương của Vô Thủy tông, bất luận ngài hạ độc gì cũng vô dụng.”

“Tử Thư Dược Vương.”

Ánh mắt Ngụy Hợp khẽ nhúc nhích.

Xác thực, dựa theo dược hiệu ngày thường, bốn người trước mắt hẳn là đã trúng độc phát tác.

Nhưng hiện tại xem ra cũng không có chút hiệu quả nào.

Hắn quyết định thật nhanh, không trì hoãn nữa mà lao vút về phía trước. Hướng thẳng về phía Mạc Tuệ Cốc.

Người này là gia chủ Mạc gia, thực lực mạnh nhất, còn là hạch tâm khí cơ mấy người chung quanh liên thủ với nhau.

“Đã sớm nghe nói thực lực Ngụy môn chủ mạnh mẽ tuyệt đối, thân pháp càng hơn người. Hôm nay, cũng muốn lĩnh giáo một chút.” Mạc Tuệ cốc cười dài một tiếng, song quyền nâng lên, đánh tới vai trái phải Ngụy Hợp.

Trong lòng Ngụy Hợp lúc này đã có dự liệu.

Trước đó Vô Thủy tông và ước định của hắn đã hoàn toàn bị phá hủy.

Một khi đã như vậy, hắn cũng không muốn dây dưa, dự định phản hồi với tốc độ nhanh nhất, ổn định thế cục. Mặc dù có chuẩn bị sau, nhưng trước tiên trở về càng ổn hơn một chút.

Ngụy Hợp lách mình tránh khỏi song quyền, đang muốn phản hồi hướng Vạn Độc Môn.

Nhưng một luồng kinh lực kỳ dị, không lò mà quái dị, thế mà lại cứng rắn kéo thân y xuống, trở về chỗ cũ.

“Phong thủ trận phía dưới, Ngụy môn chủ cũng đừng nghĩ tùy tiện rời đi là tốt nhất!” Mạc Tuệ Cốc cười nói.

Cánh tay Ngụy Hợp quơ quơ, cánh tay tựa như vật nặng ngàn cân, thế mà không chút nào thuận tiện động đậy, ánh mắt của gã dần dần biến hóa, hít sâu một hơi.

“Mạc gia ngươi thật sự muốn đối địch với ta?”

“Không phải Mạc gia ta muốn làm khó môn chủ, mà là trên núi danh ngạch quá mức hi hữu. Môn chủ có biết, hôm nay có bao nhiêu cao thủ tề tụ xung quanh, chỉ chờ bắt người thôi sao?” Mạc Tuệ Cốc nói.

Đây là lần đầu tiên Ngụy Hợp giao thủ cùng Vô Thủy tông, thậm chí còn không phải là chính diện. Chỉ là Vô Thủy tông thả ra một ít môi câu, dụ Tiểu Ngư tới, đã phiền toái như vậy.

Hắn trầm mặc lại, nhìn về phía Vạn Độc Thành xa xa.

Xuy!

Rất nhanh, lại là một đạo khói lửa màu đỏ sáng tỏ, phóng lên tận trời, lập tức nổ tung.

Điểm sáng màu đỏ tựa như hoa sen, chậm rãi phân tán rơi xuống.

Đây là pháo hoa đại biểu tất cả kế hoạch mọi thứ.

Thấy vậy, ánh mắt Ngụy Hợp từ từ bình tĩnh lại, ánh mắt rủ xuống, rơi trên người Mạc Tuệ Cốc.

“Xem ra vận khí các ngươi thật không tốt.”

Ở một chỗ khác.

Một người áo đen thi triển thân pháp, ôm một ga giường chạy về phía xa.

Trên đường đi, Vạn độc môn đồ chung quanh nhao nhao vây giết tiến lên.

Không chỉ môn đồ, còn có rất nhiều nô bộc của Vạn Độc Môn không chế, những nô bộc này vì giảm bớt thời gian phục vụ, không muốn liều mạng xông lên ngăn cản.

Phốc!

Từ xa phóng tới lưới độc, mở ra phạm vi bao trùm lớn.

Độc thủy và khói độc mạnh ăn mòn từ bốn phía nhao nhao phun ra.

Trong đám người áo đen, lúc này có mấy người thực lực hơi kém, không thể triệt để bế tức, hút vào một chút khói độc, tay chân nhũn ra, ngã trên mặt đất.

Những người còn lại cũng hoàn toàn không nghĩ tới, Vạn Độc Môn này trừ Ngụy Hợp ra, còn có chiến trận nguy hiểm như vậy.

Không phải nói rằng ở đây có bao nhiêu cao thủ mà nơi này ngoại trừ dùng những thủ đoạn kịch độc ra thì vẫn còn có một cây thương nữa!

Hơn nữa còn là loại thương đánh lên cường độ cao khủng bố.

Ầm!!

Đúng lúc này, xa xa vang lên một tiếng thương, súng trường âm tốc hơn gấp ba lần bắn ra, cho dù Ngụy Hợp bất ngờ không đề phòng, cũng không có cách nào tránh né.

Lúc này trong đám người áo đen lại có một người ngã xuống.

Có thương thì thôi đi, ghê tởm nhất là dính đạn còn bồi thuốc độc hơn!

Độc thủy, khói độc, thương giới, còn có một ám kỳ đại sư chung quanh thỉnh thoảng đánh lên.

Nhóm người áo đen như vào vũng bùn, mỗi khi đi một bước đều cần phải trả giá thương vong khổng lồ.

Trên một tòa tháp.

Tạ Yến nhìn đám người áo đen bên dưới, có chút cảm khái.

“May mà môn chủ đã sớm chuẩn bị. Độc Võng cùng độc thủy phối hợp, lại dùng thương giới đánh lên từ xa.

Chúng ta chỉ cần phòng bị bọn họ xông vào trong người mình là được. Nhiệm vụ như vậy thật nhẹ nhàng.”

Vạn Lăng ở bên cạnh cũng cảm thán.

Rõ ràng là một đội hắc y nhân, hẳn là Đoán Cốt võ sư, thậm chí còn có cao thủ luyện nôm, hiện tại lại bị những thủ đoạn này phụ trợ, áp chế đến nỗi đau khổ chống đỡ.

“Chẳng qua cho dù như vậy, chúng ta cũng không thể hoàn toàn ngăn cản bọn họ rời khỏi.” Tạ Yên thở dài nói.

“Cái này tự nhiên, những người này đến quá nhiều, còn sớm có chuẩn bị, bất ngờ không kịp đề phòng, có thể làm đến sát thương bọn họ quá nửa, đã rất tốt rồi. Kế tiếp là chúng ta tự mình đối địch.” Tiêu Thanh Ngu thản nhiên nói.

“...” Tạ Yên lại không nói thêm, chỉ lẳng lặng nhìn đám người áo đen khó khăn lắm mới đột phá được phong tỏa, cuối cùng cũng vọt tới bên tường thành.

Một người một tay phá mở cửa thành, rốt cuộc dẫn người xông ra ngoài.

Mắt thấy bọn họ sắp thành công dẫn người rời đi.

Tạ Yên tung người nhảy lên, nhẹ nhàng từ đỉnh tháp cao hạ xuống tường thành.

“Chư vị có biết, cho dù các ngươi mang Tô Triệu về, trong vòng ba ngày, nếu không có Vạn Độc Môn Tỏa Độc Môn giải độc, ắt phải chết không thể nghi ngờ.”

Người áo đen phía dưới đang chuẩn bị khiêng Tô Triệu rời đi, lúc này nghe nói thế, lập tức như bị sét đánh.

“Tỏa độc!?!?” Hắc y nhân đi đầu hai mắt đầy tơ máu, đây là thời gian bế tắc quá lâu, hơn nữa sau khi toàn lực chiến đấu, dẫn đến nội phủ có dấu hiệu không chống đỡ nổi.

“Các ngươi lại hạ độc Tô Thiên! Hơn nữa còn là khóa độc???”

Đại danh của Vạn Độc Môn khóa độc nổi tiếng tuyên bố với danh nghĩa Vô Giải, trước khi tới đương nhiên bọn họ cũng từng nghe nói qua.

Nhưng không ngờ Vạn Độc Môn lại trực tiếp hạ độc Tô Thiên!

Tỏa độc không giải, không phải ở chỗ độc tính thâm thúy, mà là ở chỗ không biết trong đó khóa vài loại độc, loại độc này lại sắp xếp như thế nào.

Đây mới là điểm khó.

Ngụy Hợp khai sáng ra một loại phương thức hạ độc cực kỳ khủng bố khó khăn, mà hiện tại, bọn hắn rốt cuộc cũng cảm nhận được loại phiền toái khóa độc này rồi.

Bởi vì trừ Ngụy Hợp ra, những người còn lại căn bản không biết gì về các chủng loại khóa độc trong đó.

Đoàn người khiêng Tô Triệu hôn mê, lập tức đứng ở trước cửa thành, trong mắt mỗi người đều muốn phun lửa.

Nhưng chuyện đã tới nước này, bọn họ vốn không còn lựa chọn nào khác. Vạn Độc môn đã thể hiện quyết tâm, các người có thể dẫn người đi, nhưng nếu không lấy được giải dược, Tô Dịch sẽ chết.

Thiết kế bố trí, tử thương nhiều người như vậy, kết quả là vì chiêu thức của Vạn Độc môn, hoàn toàn vô kế khả thi.

“Các người thậm chí dám hạ độc cả Tô Thiên! Thật sự không sợ diệt môn!?” Thủ lĩnh trong đám người áo đen căm hận nói.

“Diệt môn? Chỉ bằng các người?”

Trong núi rừng phía sau.

Một bóng người khôi ngô chậm rãi bay ra, đứng trên bãi cỏ.

Ánh trăng chiếu xuống, rơi vào trên gương mặt lãnh đạm của người kia, rõ ràng là Ngụy Hợp vừa từ bên ngoài trở về.

“Ngụy Hợp!?” Tên thủ lĩnh áo đen quay đầu lại nhìn thì nhận ra người vừa tới, ngay cả bốn người Mạc gia kết trận cũng không cản được hắn!?

Đầu lĩnh người áo đen lúc này hôn vía lên mây, ném xuống Tô Triệu trong tay, phóng vào trong núi bên cạnh.

Hắn vừa đi, những người còn lại cũng lập tức bỏ chạy tứ tán.

“Đám ô hợp.” Ngụy Hợp còn chưa dứt lời, bóng người bỗng nhiên xông ra.

Trong nháy mắt, thân ảnh hắn gấp lại, liên tục đi xuyên qua người áo đen, sau đó trở về chỗ cũ.

Phốc phốc phốc phốc!!

Liên tục mấy tiếng, một đám hắc y nhân vốn đã tiêu hao rất nhiều, lúc này gặp phải Ngụy Hợp tốc độ khủng bố, mấy lần vội vàng không kịp chuẩn bị, bị xuyên qua kinh lực hộ thân, ngã xuống đất hôn mê.

“Nếu đã tới Vạn Độc Môn ta, cũng đừng đi nữa.”

Ngụy Hợp tản đi kinh lực kịch độc trên tay, không buồn nhìn người ngã xuống sau lưng, đi về phía Tô Triệu.

“Bắt những người này lại, ném vào địa lao, chờ khóa độc phát tác mấy lần, để bọn họ ký văn thư nô dịch.”

Tô Triệu trúng độc, hơn nữa chỉ có hắn mới có thể giải được Tỏa Độc, điều này mang ý nghĩa Vô Thủy tông vô luận thế nào cũng không tránh khỏi Ngụy Hợp của hắn.

Mà động thủ của Vô Thủy tông lúc này cũng khiến Ngụy Hợp triệt để hạ quyết tâm.

Thái Dương Châu không chỉ có một Vô Thủy tông.

Trong màn đêm, trong mắt Ngụy Hợp lóe ra hàn quang lạnh như băng.

Trên Nhạc Thanh sơn.

Từng áng mây mù lả lướt trong núi rừng.

Nhan Cửu Chân tay cầm cành cây, đang chỉ điểm pháp môn đơn giản cho hai đệ tử cách ứng phó với binh khí kiếm pháp.

Thân là người đứng đầu Cửu Chân Viện, hẳn cũng có đệ tử thân truyền đi theo, chỉ bởi vì bận rộn với sự vụ bên trong viện, hẳn cũng không có nhiều thời gian chỉ điểm.

“Nếu có người dùng kiếm kỹ đâm chính giữa người, lập tức dùng Sơn Hồi Lộ đối phó một chiêu, một chiêu này dùng hư ứng thực, bản thân dùng kinh lực thiên chuyển kiếm chiêu, đồng thời còn có thể lưu lại đường lui phản kích và lui về sau, đến lúc đó là công hay thủ, toàn do chính các người quyết định. Có thể nói là kiêm cả công thủ.”

Nhan Cửu Chân cẩn thận biểu diễn cho hai đệ tử xem, chiêu số tiếp theo lập tức biến ảo.

Hai người nhìn không rời mắt, vẫn không nhúc nhích.

“Cửu Chân huynh, thật ra đã lâu chưa thấy huynh nghiêm túc như vậy.”

Trong rừng cây, một ông lão gầy gò áo bào dài, búi tóc, tay cầm theo một bầu rượu chậm rãi đi ra.

“Hóa ra là Thanh Hồ huynh, người không ở lại Thanh Hồ viện này, chạy đến Cửu Chân viện ta bên này làm gì?” Nhan Cửu Chân ý bảo đệ tử tự mình tập luyện, xoay người đối mặt với lão giả.

Người đến là Tống Thanh hồ, người đứng đầu Thanh Hồ viện cùng với hắn.

“Chỉ vừa mới xuống núi làm chút chuyện, kết quả khi trở về vừa hay nghe được một chút tin tức, là về nông gia Tô Triệu kia.

Nghe nói người phụ trách bắt Tô Triệu, như vậy, cái này cho người.”

Tổng Thanh Hồ giơ tay ném đi, nhất thời một tờ giấy làm bằng tay vô cùng tinh xảo được gấp lại rồi ném sang.

Nhan Cửu Chân chụp lấy, dốc sức phun một cái, chân vỡ dây mảnh giấy, mở ra nhìn kỹ.

Chỉ là vừa nhìn mấy hàng chữ, lông mày hắn liền nhíu chặt.

“Lục Vân Bạch thất bại rồi.” Hắn trầm giọng nói.

“Lục Vân Bạch cũng là một trong những người quản lý ngoại viện, luyện nô bộc cao thủ. Nghe nói lần này tụ tập không ít người vây công Vạn Độc Môn, kết quả vẫn là thất bại liên tiếp thối lui. Vạn Độc Môn này, có chút thực lực.” Tổng Thanh Hồ mỉm cười nói.

“... Thanh Hồ huynh nếu là đến xem ta cười, vậy vẫn là mời trở về đi. Nếu không vạn nhất tình ta nổi lên, có thể sẽ làm ra chút ít tổn thương hòa khí.” Nhan Cửu Chân cảnh giác nói.

Tổng Thanh Hồ nở nụ cười.

“Ta chỉ là cảm thấy thú vị. Nghe nói môn chủ Vạn Độc Môn Ngụy Hợp kia đã từng là người của chi mạch bên ngoài Hối Sơn Quyền. Lúc trước từ Vân Châu trở về, muốn tiến vào nội viện, kết quả bởi vì căn cốt bị Cửu Chân huynh nhã nhận từ chối? Không biết có việc này không?”

Nhan Cửu Chân sắc mặt bình tĩnh.

“Đúng là có việc này.”

“Hiện nay Ngụy Hợp chính là đệ nhất cao thủ Vạn Độc Môn, một thân thực lực, ít nhất cũng phải luyện tạng cảnh giới. Nhìn từ chiến tích, thân pháp người này đặc biệt xuất chúng. Cho dù là trong luyện tạng, cũng là một cao thủ hiếm có.

Hôm nay nhìn qua, lúc trước Cửu Chân huynh nhìn lầm cũng rất lợi hại.” Tổng Thanh Hồ cười dài nói.

“Coi như hắn đột phá luyện tạng, không phá minh cảm cuối cùng tất cả đều là hư ảo.

kẹt ở chỗ Định cảm, toàn bộ Thái Châu quá nhiều.” Nhan Cửu thân nhiên nói, “Vấn câu nói đó, hấn vận khí tốt, đi tới một bước này, nhưng không vào định cảm cuối cùng thành không, cái gọi là thành tựu hiện giờ, chỉ là trắng trong nước trong gương sớm muộn gì cũng tiêu tán.”

Dừng một chút, Nhan Cửu Chân thở dài: “Hơn nữa đã có quyết định rồi, không có may mắn cũng không thể dựa vào vận may nữa.”

“Ngươi tính làm gì bây giờ?” Tống Thanh Hồ hỏi lại lần nữa.

“Nếu Vạn Độc môn cự tuyệt ý tốt của chúng ta. Vậy thanh trừ nó đi.” Nhan Cửu Chân nhẹ giọng nói.

“Ngụy Hợp là đệ tử duy nhất của sư huynh ngươi đưa tới, ngươi không sợ sao...” Tống Thanh Hồ còn chưa dứt lời đã bị cắt ngang.

“Ta cho hấn cơ hội.” Nhan Cửu Chân thân nhiên nói.

Hấn xoay người, nhìn về phía biển mây xa xa.

*
*
*
*
*
*

“Từ sau khi vượt qua luyện tạng, ta đã hiểu rõ, trừ bỏ hết thầy chân thực ra thì đều là hư ảo.

Dưới chân núi nguy cơ bốn bề, khó khăn trùng trùng điệp điệp, chỉ có lên núi mới có thể liêu mạng tạo ra một đường sinh cơ.”

“Thật sự là lãnh khốc vô tình. Đã như vậy, ngươi định khi nào giải quyết Vạn Độc Môn?” Tống Thanh Hồ hỏi.

“Ngày mai đi. Nơi đó dễ thủ khó công, đi nhiều người vô dụng, ta cùng Lục Vân Bạch cùng đi một lần, bắt Ngụy Hợp và Tô Tích rồi trở về.”

“Ta cũng có chút hứng thú, không bằng đồng hành?” Tống Thanh Hồ cười nói.

“Thanh Hồ huynh tùy ý. Nếu có Thanh Hồ huynh đi cùng, tự nhiên càng thêm ổn thỏa. Chúng ta chỉ cần dùng sấm sét đánh một kích, sét đánh không kịp bưng tai, không để cho diệt Sào Minh phản ứng, tiêu diệt Vạn Độc Môn xong, liền nhanh chóng trở về núi, là được.” Nhan Cửu Chân lãnh đạm nói.

“Ta có chút hứng thú với tảo độc của Vạn Độc Môn, dự định lấy điễm về nghiên cứu.” Tống Thanh Hồ cười nói.

“Có thể, Vạn Độc Môn trừ bỏ Tảo Độc, còn có hơn mười loại công hiệu độc phương khác nhau, đến lúc đó đều có thể đưa cho Thanh Hồ huynh. Ta chỉ cần một ít tư liệu điển tịch của Thiên Nhai Lô là được.” Nhan Cửu Chân nói.

“Không sai không sai, vậy thì ngày mai sẽ có một đạo.” Tống Thanh Hồ mỉm cười nhảy lên một cái, nhẹ nhàng lao về phía xa.

Trong một trấn nhỏ thanh tịnh nào đó ở Thái Dương Châu.

Trên mặt sông Bạch Hà thuộc trấn, hai chiếc lâu thuyền chậm rãi lướt qua.

Trên thuyền, sơn son ngân vãn, hoa khắc lá, từng chiếc đèn lồng màu vàng nhạt ở trong màn đêm tỏa ra ánh sáng yếu ớt.

Thân hình cao lớn Vu Phục ngồi xếp bằng ở trên boong lâu hai, một tay cầm bình rượu, ngửa đầu nhẹ nhàng uống.

Ánh mắt của hắn nhìn ra xa xa, loan nguyệt chiếu rọi mặt nước, sóng nước lăn tăn, mơ hồ có du ngư nổi trên.

“Su phụ, đêm đã khuya, còn không đi nghỉ ngơi sao?” Mạc Su Yến từ trong sảnh nhỏ phía sau đi ra, cầm một tấm thảm mỏng khoác lên người Vu Thúy.

“Không cần.” Vu Phục nhẹ giọng thở dài: “Không biết sau việc này, cô bé có thể trách ta hay không?”

“Thật là ngưỡng mộ su phụ nhất, cho dù biết việc này nhiều lắm cũng chỉ oán trách vài câu, không có gì đâu.” Mạc Su Yến

mỉm cười nói: “Huống hồ ngài chỉ ép Ngụy Hợp một bước, lại không làm chuyện ác gì.”

“Bức một chút?” Vưu Phục ngửa đầu uống một ngụm rượu lần nữa: “Ta không định lập tức đi cứu người.”

Dưới ánh trăng, khuôn mặt xinh đẹp của Mạc Su Yên nhất thời khựng lại, nụ cười liền cứng đờ.

“Su phụ, ngài...?”

“Người muốn nói, người rõ ràng là ta giao cho Ngụy Hợp, dùng nhân tình, để hắn không thể không bảo hộ Tô Triệu, sau đó mượn chuyện này dùng Vô Thủy tông bức bách hắn triệt để hướng về phía ta. Sau đó lập tức cứu người, đúng không?” Vưu Phục thản nhiên nói.

“Chẳng lẽ su phụ không nghĩ như vậy?” Mạc Su hỏi ngược lại.

“Ta là chủ ý này.” Vưu Phục gật đầu: “Chỉ là, có vài thứ, nếu không để hắn cảm thấy đau, hắn sẽ không hiểu.”

Hắn đứng lên, thân hình khôi ngô cường tráng, sau khi khoác lên tấm mỏng, vẫn như cũ tràn ngập áp lực như tượng đồng sắt.

“Khi hắn hoàn toàn không có chỗ dựa, vô lực phản kháng, cũng như kết thù với Vô Thủy tông, ta ra tay mới có giá trị.”

“Nhưng, ngài không sợ Ngụy Hợp ghi hận ngài sao?” Mạc Su Yên không hiểu.

“Lý do có thể có rất nhiều, hơn nữa hắn không có lựa chọn. Chuyện đã đến nước này, hắn có thể xin giúp đỡ, chỉ có ta. Một chút cảm xúc nho nhỏ, không có gì đáng ngại.” Vưu Phục ngửa đầu uống một hơi cạn sạch bầu rượu.

Tiện tay bóp bầu thành một cục, ném ra ngoài, ném vào mặt sông, Vưu Phục quay người đi vào trong.

Mạc Su Yên lại nhớ tới những gì mình đã trải qua.

Vì để mài giũa năng lực của nàng, Vưu Phục đem nàng đến thanh lâu kỹ viện, mỗi ngày đón khách, công lực toàn thân bị khóa lại, vô lực phản kháng, vô lực chạy trốn, chỉ có thể dựa

vào tâm trí vòng quanh, nếu bị phá thân, vậy sẽ triệt để mất đi tư cách trở về, vĩnh viễn ở trong thanh lâu làm hoa khô chân chính.

Còn có chân túy, lúc trước cũng giống như vậy, rõ ràng được sư phó nhìn trúng ngộ tính căn cốt, nhưng vẫn bị đuổi giết mấy ngàn dặm, kéo dài mấy năm, thẳng đến sau khi thành công chứng minh tâm trí thực lực của mình, mới được thu vào môn phái.

Xem ra, so sánh ra, chút trắc trở này của Vạn Độc Môn không tính là gì.

Chỉ là...

Ánh mắt Mạc Su Yên hồi tưởng lại bộ dáng lúc trước của Ngụy Hợp.

“Một người tâm cao khí ngạo như vậy, thật sự sẽ như sư phó đoán trước, khuất phục xin giúp đỡ sao?”

“Nếu hắn không xin giúp đỡ... sẽ có kết quả gì?”

Mạc Su Yên trong lòng phát lạnh, kỳ thật nàng đã biết đáp án. Nếu Ngụy Hợp có xin giúp đỡ hay không sư phụ Vuư Phục tuyệt đối sẽ không ra tay.

Hắn tuyệt đối làm được!

Yêu đảng, vì sao bọn họ được xưng là yêu, không phải là không có nguyên do.

Dưới màn đêm.

Ngụy Hợp đứng trên đỉnh tầng cao nhất của Vạn Độc Môn.

Vạn Thanh Thanh ở phía sau hắn, mặt mang vẻ ưu tư, trong tay nắm một cây sáo trúc, vốn dĩ nàng tính thối sáo thả lỏng tâm tình.

Nhưng Ngụy Hợp đến, nói ra một phen, khiến cho lão tạm thời không có hứng thú.

Hai người đứng trên mái lầu, chung quanh gió lạnh thổi qua, trăng khuyết treo cao trên đỉnh đầu, trong lúc nhất thời phảng phất như trở về Thiên Ấn môn lúc ban đầu.

Khi đó Ngụy Hợp và Vạn Thanh còn chỉ là quan hệ của sư tử đê bình thường.

“Người thật sự muốn giải tán Vạn Độc Môn?” Vạn Thanh Thanh Thanh còn có chút không tin tưởng.

Rõ ràng lần phiên toái này còn có thể có thêm nhiều phương pháp có thể đưa Tô đi, chỉ là một cái nhân tình, không đáng để Ngụy Hợp trả giá nhiều như vậy.

Chắc hẳn Vu Phục cũng nên hiểu.

Nhưng vì sao thoáng cái lại nhảy tới mức giải tán Vạn Độc Môn?

“Cũng không tính là giải tán, chỉ là vứt bỏ địa điểm cố định, ẩn náu. Bây giờ Vạn Độc thành quá mức đáng chú ý.” Ngụy Hợp thở dài một tiếng.

Kỳ thật hẳn cũng thấy rõ mục đích của Vu Phục, càng thấy rõ chính mình vì sao bây giờ rơi vào hoàn cảnh như thế.

Tất cả chẳng qua là vì y không đứng thành hàng.

Thái An quân, yêu đảng, Vô Thủy tông, ba chi nhỏ, đứng vững ba chân ở Thái Châu. Thái An quân liên thủ với yêu đảng, mới có thể chịu được áp lực của Vô Thủy tông.

Mà Vạn Độc Môn là thế lực duy nhất ở Thái Châu không có quân đội chính thức.

Như vậy xem ra, chuyện này của Tô Triệu thật ra có xảy ra hay không đều là sớm muộn.

“Nhìn như Tô Triệu là mấu chốt của nguy hiểm lần này, nhưng trên thực tế, hẳn bất quá chỉ là một cái ngòi dẫn.” Ngụy Hợp nhẹ giọng nói: “Cây to gió lớn, mà lập trường Vạn Độc Môn, dẫn đến mấy phe còn lại nhất định phải suy xét và điều chỉnh rõ ràng trước.”

Vạn Thanh suy nghĩ một chút, lập tức minh bạch ý tứ Ngụy Hợp.

“Người nói là Vu Phục cố ý?”

“Vô luận là cố ý hay vô ý đều không quan trọng. Quan trọng là, hấn đang ép ta tỏ thái độ.”

Ngụy Hợp đứng lên, đưa tay bế Vạn Thanh Thanh lên, đặt ở trên vai mình.

“Cho nên ta tính ứng phó xong thế cục trước mắt, sau đó mai danh ẩn tích, tài phú và tài nguyên chúng ta tích góp đã đủ dùng rất lâu rồi.”

Vạn Thanh Thanh im lặng, những năm gần đây, nàng đã sớm quen với cuộc sống như vậy ở Hắc Ốc sơn mạch, hiện tại lại đột nhiên xảy ra đại biến, trong lòng quả thực có chút không cách nào tiếp nhận.

Nhưng nàng cũng biết, trước mắt, sợ là không còn biện pháp khác.

“Khi nào thì lên đường?”

“Đêm nay bắt đầu. Tình huống nguy hiểm trước mắt, ở lại Vạn Độc thành ngược lại có thể sẽ gặp phiền toái.” Ngụy Hợp thấp giọng nói: “Lát nữa người và Tiểu An đi trước.”

“Đi đâu?”

“Cầm Châu, sẽ có người đưa người đi cùng. Còn lại người không cần cầm quản, đại bộ phận tài nguyên và đồ vật liệu, chuyển đến căn cứ ở sâu trong sơn mạch. Nơi đó là chỗ ta và Cửu Ảnh nghiên cứu dược vật trước kia, hiện tại dược xây dựng, ẩn nấp rất mạnh.

Những người còn lại phân tán, thay hình đổi dạng, tự mình tản ra các châu. Ngày sau dùng trùng hương liên lạc.”

Ngụy Hợp có tính uy hiếp đối với nguy cơ, sớm có các loại dự bị sắp xếp.

Cảm giác nguy cơ của hắn rất mạnh, tình huống trước mắt đã sớm có dự đoán, cho nên trước đó hắn đã chuẩn bị đủ loại.

Bây giờ Vạn Độc môn cần nghỉ ngơi lấy lại sức.

Hắn tu hành võ đạo, cái cần chính là thời gian chịu khổ, trong thời gian ngắn, căn bản không cách nào phát huy ưu thế của Phá Cảnh châu.

Hắn có hạt châu phá cảnh, chỉ cần không chết yếu là có thể không ngừng từng bước đi lên cảnh giới cao hơn.

Với chỗ dựa này, hắn hoàn toàn không cần thiết sớm tử chiến với Vô Thủy tông, chỉ cần tránh đi đầu sóng ngọn gió, chờ đợi một thời gian, chờ đến khi cảnh giới của hắn cao hơn, sớm muộn gì cũng có thể lấy lại công việc.

“Vô Thủy tông, xem ra đại khái xác suất sẽ không tha cho chúng ta.”

Ngụy Hợp vốn nghĩ sẽ càng mạnh mẽ, lại hồi báo mối thù bị lừa lần trước, hiện tại không ngờ sớm như vậy đã có thể chống lại Vô Thủy tông.

Trước mắt lại bị ép phải giải tán Vạn Độc Môn.

Thù mới hận cũ gộp chung một chỗ, trong lòng Ngụy Hợp dĩ nhiên đã có ý với Vô Thủy tông.

Bây giờ hắn bị ép giải tán khỏi tông môn, như vậy sớm muộn gì cũng có một ngày, hắn cũng muốn làm cho toàn bộ Vô Thủy tông, giải tán như vạn độc môn!

Nhìn vạn độc môn trước mắt mới xây xong tiểu thành chưa được mấy năm, Ngụy Hợp trong lòng âm thầm thề.

“Phu quân.” Vạn Thanh Thanh rất ít khi gọi Ngụy Hợp này, nhưng bình thường nếu đổi thành xưng hô này, liền đại biểu cho nàng tiếp theo, sẽ rất chính thức.

“Bên phía Vương gia... có cần thông báo một tiếng không?
Còn có Lâm Viễn và Lâm Tiêu Tiêu...”

Quy mô hiện tại của Vạn Độc Môn, nếu muốn giải tán triệt để thì liên lụy quá nhiều.

Đặc biệt là rất nhiều môn nhân đệ tử mới, gia tộc nhà đều tại Tuyên Cảnh và phụ cận.

Tùy tiện rời đi, tức là bọn họ nhất định phải chặt đứt những liên hệ này.

Nhưng khí lực như vậy, chỉ sợ không mấy người có thể làm được.

“Không cần, khiến bọn họ đau nhức không bằng đau ngắn. Tô triệu chỉ có một lý do, không có Tô điềm, cũng sẽ sớm có những chuyện khác dẫn tới như thế.” Ngụy Hợp nhìn hiểu rất rõ ràng.

Vạn Độc Môn kẹp giữa ba thế lực lớn, mặc dù hắn đã tận khả năng thu liễm, nhưng ba bên vẫn không buông tha hắn.

Đã như vậy, hắn triệt để từ bỏ ngoại vật.

Chỉ cần mình không ngừng tăng cường, mọi chuyện còn lại đều là hư ảo.

Có Phá Cảnh Châu, hắn chỉ cần nhẫn nại, sau đó chờ thế lực tăng lên, trở về báo thù là được.

Dưới màn đêm, trong Vạn Độc thành đã có đệ tử hạch tâm, mang theo đủ loại vật tư phân tán ra khỏi thành.

Kế hoạch đào thoát của Ngụy Hợp chia làm bốn bộ phận chân thật giả.

Hai thật hai giả, bốn đội ngũ, đồng thời ra khỏi thành, phân biệt tiến về cấm Châu, sâu trong sơn mạch, hai phương hướng.

Điều này đại biểu cho thái độ thật sự của hắn.

Mà phần lớn vật tư tích góp được, hắn chia làm hai khối Minh Âm, vật tư bình thường, đưa cho Vu Phục, xem như là đáp lại một ân tình cuối cùng.

Hai ân tình nợ nần ngày trước đã nói rõ, bây giờ bảo vệ Tô Di, cộng thêm đưa vật tư, coi như hoàn toàn trả hết.

Về sau diệt Sào Minh với yêu đảng, không còn liên quan.

Mà bộ phận vật tư trung tâm, chính là dị chủng cùng các loại bí tịch bí kỹ, phần phía sau này do Ngụy Hợp tự mình áp giải, tiến về Cẩm Châu.

Vạn Độc Môn cùng Vạn Phi Cung bên kia giao dịch nhiều năm, Ngụy Hợp sớm đã âm thầm xen vào không ít thám tử tại Cẩm Châu, chính là vì muốn có thêm một đường lui.

Hôm nay vừa lúc có tác dụng.

Cơ xay thịt ở Thái Dương Châu này, chờ bọn họ đánh xong lại về cũng không muộn.

Ngụy Hợp cũng nghĩ tới khả năng Vô Thủy tông truy tung lên trên, đuổi tận giết tuyệt, nhưng khả năng này không lớn.

Vì mục đích của bọn họ là để Tô Triệu, đồng thời tiêu trừ thế lực dao động không biết này của Vạn Độc môn.

Chỉ cần hoàn thành hai điều kiện này là mọi chuyện đều có thể bỏ qua.

Hơn nữa, Ngụy Hợp từ các phương diện tình báo sưu tập được xem ra, mình cảm Vô Thủy tông tựa hồ cũng không thích xuống núi.

Giống như lúc trước diệt tổ hành động, bọn họ cũng đã xuống người, sau khi giải quyết sào huyệt, liền nhanh chóng trở về trên núi.

Tựa như một khắc cũng không giống như lãng phí thời gian.

Tất nhiên trong đó cũng có nguyên do.

Tuy tạm thời hẳn không biết nguyên do gì, nhưng có thể khẳng định chính là mình cảm Vô Thủy tông, không thích xuống núi.

Cho nên người đối phó với Vạn Độc môn sẽ không quá mạnh.

Bởi vì danh tiếng Ngụy Hợp bên ngoài không quá mạnh, cũng chính là cấp độ luyện tạng. Đối phó Chu Thần lúc trước, đều phải dụ dỗ ba con Ly Ngư hỗ trợ, mới miễn cưỡng giải quyết.

Cho nên, trong lòng Ngụy Hợp đã có định kế.

“Đêm nay mau đi thôi. Sau đó ngươi và Tiểu An cùng nhau rời đi, đến Cẩm Châu vệ Phương Thành. Ta ở đó âm thầm mua một tòa phủ đệ, làm nơi ẩn cư sau này.”

“Nhưng thân thể này của ngươi...” Vạn Thanh Thanh chần chờ nói.

“Không sao.” Ngụy Hợp cười cười, khí huyết toàn thân cấp tốc thu liễm.

Khí huyết đại lượng co rút lại, chen chúc ở trong cơ thể ngưng tụ thành một cái huyết nang cực đại.

Đây là phương pháp hãn gân nhất lĩnh ngộ được từ trên Hồng Quyết, kết hợp rất nhiều bí tịch bí kỹ, sau khi hoàn thiện liền thành bộ dáng như vậy.

Rất nhanh, trong âm thanh nổ lốp bốp vang lên, xương cốt toàn thân Ngụy Hợp nhao nhao co vào, da thịt phẳng phất như co rút lại, đảo mắt đã rút nhỏ hơn phân nửa.

Một cự hán gân ba thước trong khoảnh khắc đã thu nhỏ lại thành một người bình thường cỡ một mét bảy, bảy tám.

Ngoại trừ cơ bắp trên người hơi cường tráng một chút, căn bản nhìn không ra cái gì khác thường.

“Đây là kỹ xảo đặc thù mà ta khổ tâm nghiên cứu ra, Súc Cốt Công.”

Ngụy Hợp không biết thế giới này có Súc Cốt Công hay không, bất quá tên hãn dùng trước, chính là hãn.

“Thật thần kỳ!” Vạn Thanh Thanh cũng cảm giác tương đối mới lạ, từ trên vai Ngụy Hợp trượt xuống, thò tay bóp đồng nắn tây, cầm vào cảm giác cơ bắp cứng rắn phồng lên rất lợi hại.

“Thật cứng, như đá.”

“Toàn thân đã rút nhỏ, về sau ngươi không cần lo lắng.” Ngụy Hợp một tay ôm lấy eo nàng, nhẹ giọng nói.

Vạn Thanh Thanh lập tức đỏ mặt: “Nói chuyện đứng đắn đấy, đừng có nghiêng lệch đấy.”

“Đây là chính sự! Về sau ta còn muốn cùng ngươi sinh thêm mấy đứa!” Ngụy Hợp cười nói.

“Cha mẹ đâu, con định sắp xếp như thế nào?” Vạn Thanh Thanh Bạch liếc hần một cái, hỏi.

“Chúng ta cùng đi. Ta mua thôn trang, đủ chứa nhiều người như vậy. Chỉ là dọc đường phải vất vả ngươi sắp xếp nhân thủ.” Ngụy Hợp nói.

“Việc này có gì đáng ngại chứ. Ta chỉ hận không thể giúp ngươi cùng nhau ngăn địch!” Vạn Thanh Thanh thở dài.

Nàng ngẩng đầu nhìn kỹ Ngụy Hợp, ánh mắt nhu hòa.

“Thế đạo này, thật không biết lúc nào mới là cái đầu...”

Ngụy Hợp không phản bác được, chỉ nhìn xuống phía dưới trong thành, không ngừng di chuyển từng nhánh đội ngũ, trầm mặc không nói.

Lần rút lui này, chỉ có thành viên trung tâm mới biết được, đặc biệt là những môn nhân đệ tử còn lại, đặc biệt là những đệ tử sau này mới gia nhập đều bị che giấu.

Đây là bọn ta đề phòng tiết lộ tin tức.

Ngụy Hợp chính thức muốn mang đi, cũng chỉ có một bộ phận nhỏ người. Đêm nay cũng là đi một phần nhỏ trước.

Về phần Tô Thiên, giải độc, trực tiếp phái người đưa tới Trung Châu, nếu giữa đường bị người chặn lại, đó chính là số hần nên như vậy.

Nhân tình càng phục, còn không đến được muốn Ngụy Hợp dốc hết tất cả hoàn trả tình trạng.

Bành!!

Đột nhiên bên ngoài vang lên một tiếng trầm đục, cửa thành Vạn Độc mới được xây xong thoáng cái đã nổ tung.

Sau lưng hai gã đệ tử đứng dưới cửa bị mang bay lên, miệng phun máu tươi, té ngã trên mặt đất.

“Ai!?”

Có cao thủ phân viện dẫn người xông tới, thế nhưng cũng chỉ có thể thấy một vệt bóng mờ chọt lóe lên nơi cửa thành rồi xuyên qua đám người.

Đánh ngựa mai phục và đám người sử dụng độc võng, vốn không bắt được thân ảnh của đối phương.

Không chỉ như vậy, đạo hư ảnh thứ nhất xông vào, ngay sau đó, đạo thứ hai, thứ ba.

Ba cái bóng liên tục xông vào trong thành, căn bản không ai bắt được động tác của bọn họ.

“Tránh ra!”

Tạ Yến nhào tới, chụp vào hư ảnh thứ nhất.

Dùng ánh mắt của nàng mới có thể miễn cưỡng nắm bắt được tốc độ của đạo hư ảnh thứ nhất.

Mắt thấy ba đạo hư ảnh quanh co phóng tới trung tâm thành, cũng chính là vị trí của vợ chồng Ngụy Hợp.

Nàng ta cũng không ngồi yên được nữa, cùng các cao thủ Vạn Độc Môn còn lại đồng loạt lao ra động thủ.

Thân là cao thủ luyện tạng. Nàng vừa động thủ, kinh lực toàn thân quét sạch, trên tay mang theo một trận ác phong, một tuyệt kỹ Hỗn Nguyên Vô Động quyền Bất Diệt, đánh thẳng vào mặt đất một đạo hư ảnh.

Chiêu này được Côn Ngô dùng sức lực toàn thân phát huy tới mức vô cùng nhuần nhuyễn.

Côn Ngô kinh lấy quyền lực gia tăng làm chủ, một quyền này sau khi được thi triển đặc hiệu, so với kinh lực của cao thủ luyện tạng cùng cảnh giới còn nặng nề hơn rất nhiều.

Nếu như cao thủ cùng cấp ở đây tất nhiên không thể lấy cứng chọi cứng với phong mang, chỉ có thể lựa chọn lách qua mặt bên mà đi.

Nhưng hư ảnh chỉ hừ lạnh một tiếng, một tay trao.

Phảng phất chỉ là tùy ý trao một cái, đôi mắt một quyền này.

Bành!!

Hai người nổ tung ra mảng lớn chướng khí độc.

Chỉ nghe Tạ Yến kêu lên một tiếng đau đớn, một ngụm máu từ trong miệng trào ra, thân thể lảo lộn thế mà bị đánh bay ra ngoài.

“Tạ môn chủ!!?”

Những cao thủ Vạn Độc Môn còn lại đang muốn ra tay xung quanh đều bị chấn nhiếp.

Đây chính là phó môn chủ Vạn Độc Môn luyện nô dịch, ngay cả một chiêu của đối phương cũng không tiếp nổi!

Ba đạo hư ảnh nhẹ nhàng bay lên, thẳng tắp đánh tới Thiên Nhai Lô cao nhất.

Trong giây lát, hư ảnh bắn ra như điện, mượn lực từ bên ngoài Thiên Nhai Lô liên tục bay thẳng lên, tựa như một mũi tên bay thẳng lên tầng cao nhất.

Độ cao mấy chục mét chớp mắt đã tới.

Trên mái lô, Vạn Thanh Thanh lui về phía sau mấy bước, tự giác nhảy xuống đỉnh, một mình Lưu Ngụy Hợp đứng tại chỗ.

Ngụy Hợp bình tĩnh nhìn chăm chú người tới, nhẹ nhàng cởi quần áo trên người xuống, ném qua một bên.

Bốp!

Ba hư ảnh liên tiếp đứng đối diện hẳn trên nóc lô, sau đó hiện ra thân hình.

Người thứ nhất, không ngờ lại là Vô Thủy tông, Nhan Cửu Chân!

Nhan Cửu Chân năm mươi tuổi, vóc người gầy gò, ánh mắt sáng như đèn, hai tay đeo bao tay bằng da màu đen, thân khoác đạo bào xám trắng, cứ như vậy đứng nghiêng mặt trên mái nhà, nhìn chăm chú Ngụy Hợp.

Hai người phía sau y, một người rõ ràng là Lục Vân Bạch mà Ngụy Hợp đã gặp lúc trước.

Người còn lại là một lão giả gầy gò có chòm râu dê tương tự, tay cầm chùy đồng, tuổi tựa hồ còn già hơn Nhan Cửu Chân.

“Vạn Độc Môn chủ, Ngụy Hợp?” Nhan Cửu Chân lên tiếng.

“Ba vị đường xa đến đây, phá cửa mà vào, chỉ sợ có thất lễ vô cùng.” Sắc mặt Ngụy Hợp bình tĩnh.

Giữa song phương là một đỉnh Thiên Nhai Lâu. Gió đêm thổi qua, kéo theo mấy người tay áo tung bay.

“Cho ngươi một cơ hội cuối cùng.” Ánh mắt Nhan Cửu Chân bình tĩnh: “Giải độc, thả người, tự phế võ công. Ta coi như nể mặt sư phụ ngươi, tha cho ngươi một mạng.”

“Ha ha.... Các hạ là ai? Khẩu khí thật lớn.” Ngụy Hợp trong lòng biết đôi phương tất nhiên là cao thủ minh cảm của Vô Thủy tông.

Cũng là minh cảm, Vô Thủy tông tụ tập vô số bí kỹ võ học, rất có thể mạnh hơn các minh cảm khác.

Mặc dù hấn tự tin có thể đánh chết ba con Chu Thần Ly, nhưng cấp độ này quá mức xa lạ đối với hấn, vạn nhất đôi phương lại có chỗ nào đặc thù... Vậy thì nguy hiểm rồi.

Vì vậy cơ bắp toàn thân hấn càng lúc càng căng cứng căng thẳng, tùy thời chuẩn bị toàn lực động thủ.

“Vị này tên là Nhan Cửu Chân, là một trong Thất Viện đứng đầu của Vô Thủy Tông Cửu Chân Viện. Sư lão Trịnh lão người từng là sư huynh của hấn, lúc trước...” Lão giả gầy gò bên cạnh cười giải thích.

“Thanh Hồ huynh nói năng cẩn thận.” Nhan Cửu Chân nhíu mày, ngắt lời.

Ánh mắt hấn chuyển động, nhìn về phía Ngụy Hợp, thở dài một tiếng.

“Nể mặt sư huynh, ta cho ngươi cơ hội. Nếu không đợi đến lúc thật sự động thủ, đã muộn.”

Hấn thật sự không muốn mình tự tay phế đệ tử duy nhất của sư huynh lưu lại.

Đây không chỉ là tình cảm, còn có mặt mũi cũng sẽ lưu lại vết nhớ.

Dù sao hấn hiện tại đã bước vào bán Chân cảnh, khoảng cách minh cảm giác chỉ còn thiếu một bước. Nếu là bị sự thúc sự bá của tam chủ phong nhìn thấy điểm đen, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến việc tiến tu tiếp theo của hấn.

Bán Chân cảnh chính là một cảnh giới đặc thù giữa luyện tạng đại thành, nằm giữa cảm giác nhập định cùng luyện tạng.

Là cảnh giới đặc thù chỉ có đại tông như Vô Thủy tông mới có, cảnh giới này thực lực mạnh hơn luyện tạng, yếu hơn định cảm một lần.

Ngoại giới chỉ có thể một lần đột phá đạt tới định cảm, chỉ có những đại tông như Vô Thủy tông này mới có thể trong hoàn cảnh đặc biệt, mượn dùng các loại bí kỹ bí pháp, tiến vào nửa Chân Cảnh.

Sau đó lại bước vào định cảm, sẽ thoải mái hơn rất nhiều.

Dưới màn đêm, sâu trong dãy núi gian đen, một đội nhân mã kéo theo xe trâu xe đi cùng nhau dọc theo đường lớn, bay về hướng Cẩm Châu suốt đêm.

Đội ngũ này dường như chỉ là thương đội.

Nhưng trong mấy thùng xe đó, tất cả đều là người của Vạn Độc Môn.

Vạn Thanh Thanh cùng Ngụy An, còn có phụ mẫu đại tử Ngụy Hợp, đều ở nơi này.

Ngoài ra, Vạn Lăng cũng ở trong đó, ngự trang thành một đội trưởng bình thường, trốn ở bên cạnh thương đội, cẩn thận quan sát bốn phía, đề phòng nguy hiểm.

Thương đội treo tên là Cẩm Hà Ký, Cẩm Châu một thương hiệu khá lớn.

Đây cũng là Ngụy Hợp đã sớm an bài hậu thủ, chủ nhân sau lưng Cẩm Hà Ký chính là Ngụy Hợp.

Cẩm Châu, Hà Châu hợp âm của Ngụy Hợp.

Lúc này trong xe.

Ngụy Đường Lý Thúy lão không biết tình huống nhưng vẫn lo lắng Vạn Độc thành bên kia có chuyện.

Vạn Thanh Thanh ở một bên không ngừng nhỏ giọng an ủi.

Ngụy An ở bên cạnh ngoan ngoãn chơi trống bỏi, rất an tĩnh.

“Đã khuya vậy rồi còn muốn lên đường. Vậy khi nào con sông nhỏ lại đây?” Ngụy Đường hạ giọng hỏi.

“Nhanh thôi, phu quân đang xử lý an bài vật tư vận chuyển tiếp theo, nếu có phiền phức nhiều loạn, hẳn lại muốn chỉnh lý thì phiền toái quá nhiều. Việc này không nên chậm trễ, bây giờ cứu cấp an bài trước.” Vạn Thanh Thanh nhu hòa an ủi.

“Đúng vậy, cha, sông nhỏ bây giờ cũng không phải là sông nhỏ trước kia. Thành Vạn Độc lớn như vậy, không có sự quản

thúc của hắn, nói không chừng ngày mai sẽ dừng lại, cho nên mới không cần lo lắng.” Ngụy Oánh ở bên cạnh an ủi.

Chân Khang ngồi ở một bên, nắm tay nàng, không nói gì.

Quan hệ của các nàng cũng đã nói cho cha mẹ, vốn cho rằng vợ chồng Ngụy Đường sẽ phản đối kịch liệt.

Nhưng thái độ của hai người vừa khiến các nàng an tâm lại khiến các nàng cảm thấy chua xót.

Bởi vì vợ chồng Ngụy Đường đối với nữ nhi quy hàng như thế nào, cũng không có để ý, toàn bộ tinh thần hai người bọn họ đều đặt trên người Ngụy An.

Cho nên hôm nay hai người Ngụy Oánh mới có thể quang minh chính đại ngồi chung một chỗ.

Thừa dịp lúc an ủi Ngụy Đường Lý Thúy, ánh mắt Chân Khởi chậm rãi quét ra ngoài cửa sổ xe.

Nàng ta luôn cảm thấy đối phương sẽ không để bọn họ dễ dàng rời đi như vậy, chắc chắn còn phải đánh một trận nữa mới đúng.

Bốp!

Bỗng nhiên một tiếng động nhỏ từ trong rừng bên cạnh thùng xe truyền ra.

Thanh âm không lớn, thậm chí nói rất nhỏ bị thanh âm cuộn cuộn của xa luân áp qua, rất nhiều người căn bản không nghe ra được.

Nhưng Chân Khởi cũng đã nghe ra.

Bởi vì mấy năm qua Ngụy Xuân khổ tu võ công, cũng có năm giác tăng trưởng, cũng đồng dạng nghe được.

Hai người trao đổi ánh mắt, đề cao cảnh giác.

Thương đội này vì che giấu, an bài lực lượng phòng bị cũng không nhiều.

Cho nên thời khắc mấu chốt, rất có thể phải dựa vào mấy người bọn họ chọn xà lớn.

Lúc này xung quanh thương đội, trong bóng tối nơi núi rừng.

Ánh trăng dưới màn đêm càng lúc càng đậm.

Từng đội người mặc áo đen che mặt, đứng trong bóng tối, nhìn xa xa đội xe chậm rãi rời đi.

“Chính là đội ngũ này, ta tận mắt thấy môn chủ Vạn Độc Môn chủ nhân Vạn Thanh Thanh, tiến vào trong đó, còn mang theo Ngụy Hợp mà nhi tử Ngụy An. Nếu chúng ta có thể bắt được Vạn Thanh cùng Ngụy An, Vô Thủy tông thưởng sư khải định có thể ban thưởng nhiều hơn!”

Nghe nói Vô Thủy tông thu thập vô số bí kỹ chân công, có Vạn Pháp các dự trữ, người vào xem một năm cũng không xem hết được tất cả sách.

Nếu lần này có thể thành công, bản thân chúng ta không thể thay đổi võ đạo, nhưng con cháu hậu bối, có lẽ có thể trở thành một gia tộc mới!”

Giọng điệu người áo đen đầy kích động pha lẫn chút hung phấn.

Rất ít người có thể chịu được dụ hoặc lớn như vậy.

Điều kiện Vô Thủy tông đưa ra đối với Vạn Độc Môn, trừ một cái tên ngoài danh sách trên núi, còn có rất nhiều vật chất ban thưởng, phân chia làm các cấp bậc khác nhau, Chân công dị chủng, bí kỹ bí thuật, thậm chí địa khế đất tài phú, địa bàn có tư cách.

Những phần thưởng này thu hút không ít vong đồ đến thử vận may.

Mọi người đều biết Vạn Độc Môn cường hãn nhưng vẫn không chịu nổi Vô Thủy tông càng mạnh hơn.

Có Vô Thủy tông đứng ở phía trước, rất nhiều cao thủ nghe tin mà đến tề tụ, xác xuất thành công lần này, không nghi ngờ gì sẽ là cực cao.

Bọn họ chỉ cần đối phó với vài tiểu bối và cao thủ bình thường của Vạn Độc Môn là được.

“Được rồi, không nói nhiều lời nữa, ai lên trước!?”

Một người áo đen lạnh lùng nói.

“Tu luyện võ công của người ta không thích hợp để vòng thứ nhất tiến lên, cho nên...”

“Vậy để ta đi, mấy người già yếu phụ nữ và trẻ em đều sợ!”
Tên còn lại không khách khí châm chọc nói.

Mọi người đều che mặt, không mang theo vũ khí hoặc trang bị mà mình am hiểu nhất. Vì vậy che giấu thân phận, không bại lộ thân phận, để tránh vạn nhất thất bại bị Vạn Độc môn đuổi giết tới cửa.

Lúc này mắt thấy thương đội càng chạy càng xa, trong ba đội người, một đội hắc y nhân dẫn đầu lao ra khỏi rừng, nhanh chóng tới gần thương đội.

Chỉ có thương đội hai người Vạn Thanh, Thanh, Vạn Lăng thủ hộ, trong mắt bọn họ giống như sư tử hổ gãy móng vuốt, không hề uy hiếp.

“Giết!!”

Trong phút chốc, người áo đen như mưa từ hai bên đường ống bay vọt xuống, bọn họ nhảy từ trên cây xuống, đánh về phía thương đội.

Trong đó có không ít người là võ sư cao thủ.

Mười mấy tên áo đen đối mặt với mười mấy thành viên thương đội, trong nháy mắt liền bị chém ngã lăn trên mặt đất.

Từng thành viên thương đội nhao nhao xông tới, bỏ từng người áo đen trên mặt đất xuống.

Đội dẫn đầu thương đội là lão đại gia râu bạc bảy mươi tuổi, mặt đầy râu bạc.

Bên trên là một hắc y nhân, hai tay chạm vào nhau, lập tức xương sống hai người đứt gãy, miệng phun máu tươi ngã xuống đất không dậy nổi.

“Trong rừng vẫn còn!!” Có thành viên thương đội hét lớn.

“Xông vào đánh chết bọn chúng!”

Một thành viên thương đội điên cuồng gào thét xông vào rừng, thoáng cái đã đuổi kịp những người áo đen còn lại mai phục.

Không đến mười hơi thở, tổng cộng trên trăm người áo đen nhao nhao ngã xuống dưới tay thành viên thương đội mộc mạc kiệt kiệt.

Đám người này sau khi vợ vét hết chiến lợi phẩm, chất đống lên xe hàng, xem như là hàng hóa mới, tiếp tục chạy về phía trước.

Vạn Lăng hài lòng nhìn những người này, đối với biểu hiện của bọn họ coi như tạm vừa lòng.

Những Vạn Độc Môn này bắt được rất nhiều cao thủ, làm nô bộc, trong đó thậm chí có cả cao thủ rèn xương cùng cao thủ luyện tạng vây giết Ngụy Hợp từ trước đến nay, chỉ riêng thương đội này đã có sáu người luyện tạng, sáu người rèn xương, mười hai vị võ sư đại thành.

Tất cả đều là tà đạo cao thủ trúng Tỏa Độc, không thể vì Ngụy Hợp Mệnh.

Trong đó cũng có bốn người Mạc gia đã thay hình đổi dạng.

Bốn người này trước đó vây giết Ngụy Hợp, bị bắt ngược lại toàn bộ, sau đó lấy Tỏa Độc không chế.

Lúc này không thể không xuất lực hộ tống thương đội.

Bọn hắn không có lựa chọn nào khác, loại thủ đoạn khóa độc này, nếu Ngụy Hợp chính mình không biết chủng loại độc dược trong đó và trình tự, như vậy loại độc này chính hắn cũng không cách nào giải.

Đây không chỉ là độc mà còn là mật mã học.

Vì vậy vị Dược Vương của Vô Thủy tông cũng vô kế khả thi.

Roi vào đường cùng, đám người này cuối cùng không muốn chết, vẫn nên nguy trang, sung làm hộ vệ hộ tống thương đội Vạn Độc Môn.

Sau đêm nay, sợ là toàn bộ cao thủ còn lại của Thái Châu trừ ba thế lực lớn ra, chỉ cần bị hấp dẫn đến vây công Ngụy Hợp, đều bị Tỏa Độc khống chế, biến thành nô dịch.

*

*

*

Đương nhiên trong đó cũng có người lâm tử bất khuất. Loại người có ý chí kiên định này, tự nhiên đều bị Ngụy Hợp trực tiếp đè chết.

Sau một mảnh tàn sát, thương đội một lần nữa khôi phục bình thường, chạy về phía Cẩm Châu.

Được đám người áo đen tài vật cùng các loại đồ vật tốt, tâm tình Vạn Lăng Vạn Thanh Thanh cũng tốt hơn rất nhiều.

Trong thùng xe, Ngụy An còn muốn thò đầu ra ngoài xem.

Nhưng bị Vạn Thanh Thanh che khuất hai mắt.

“Đừng nhìn.” Nàng nhẹ giọng nói.

“Tại sao vậy, mẩu thân?” Ngụy An hơn hai tuổi, đã nói một vài lời đơn giản.

“Người còn nhỏ.” Vạn Thanh Thanh nhu hòa nói.

Ngụy Đường ngồi đối diện, nắm chặt tay Lý Thúy. Hai lão già đều nhắm mắt lại, thân thể có chút run rẩy, nhưng cũng không lên tiếng.

Loạn thế bực này, bọn họ tự nhiên cũng minh bạch, không phải người giết ta chính là ta giết người. Không có lựa chọn.

Bánh xe lăn cuộn cuộn, rời đi về phía xa xa.

Bành.

Đột nhiên, phía sau thành Vạn Độc, một luồng pháo hoa màu đỏ phóng lên tận trời, đột nhiên nổ tung.

Đám người Vạn Lăng nhao nhao quay đầu nhìn lại.

pháo hoa đỏ thắm kia tựa như hoa mai đỏ nở giữa bầu trời đêm, từ âm đạm đến sáng ngời rồi lại chậm rãi phân tán rơi xuống dập tắt.

Giống như mấy năm quật khởi ngắn ngủi của Vạn Độc Môn này.

“Tiểu Hà nhất định sẽ không có chuyện gì đâu.” Lý Thúy nhẹ giọng nói.

“Đó là tất nhiên, hấn nói rất nhanh sẽ đuổi kịp.” Ngụy Oánh mỉm cười trả lời.

Đám người nhìn pháo hoa dần tán đi, trong lòng đều âm thầm cầu nguyện.

“Ta nghe nói, Vô Thủy tông có ba ngọn núi cao nhất, trên Thái Thái Châu.”

Trong gió đêm, Ngụy Hợp xích thân trên, lộ ra hình thể cường tráng.

Hắn ngửa đầu nhìn pháo hoa nở rộ, tròn mắt như đang phát sáng.

“Người nghe không sai. Tam chủ phong, Thất Nội Viện, tổng ngoại viện, chính là Vô Thủy tông ta luyện hư thật đúng là ba bước Đãng Thiên.” Nhan Cửu Chân thản nhiên nói.

“Kỳ thực, lúc trước nếu như người lưu lại thì ở lại bên ngoài viện, từng bước tiến lên, cũng sẽ không đi tới bước này.

Hôm nay người có thể đi đến một bước này, đổi lại là ở bốn tông, nhất định có thể đứng cao hơn.”

Hắn nhẹ nhàng vén ống tay áo, buộc nó ở trên hai tay.

“Một bước sai, từng bước sai. Hôm nay, kết cục của người chính là kết cục.”

“Sai?” Ngụy Hợp ngửa mặt lên trời cười to.

“Ngụy mỗ ta liều mạng đến nay, cho dù sai, cũng là đúng!!”

Tê!!!

Trong chốc lát, ánh trăng chiếu xuống, thân Ngụy Hợp chợt bành trướng bạo tạc nổ lớn.

Hình thể hắn trong nháy mắt khôi phục nguyên trạng, bóng ma cao ba thước bao trùm dưới thân, bàn tay to mở ra, tựa như cối xay chụp vào ba người trước mặt.

“Lên lầu!!!”

Bành!!

Cùng lúc đó, toàn thân Ngụy Hợp bộc phát huyết khí, tất cả đặc hiệu kinh lực bạo phát, bước thêm một bước vào trạng thái toàn bộ đặc hiệu.

Võn hình thể hấn đã gần ba thước lại tiến thêm một bước, bành trướng đến ba mét rưỡi.

Song chưởng nó biến lớn khuếch trương, ngón tay sung huyết tựa như đồng côn, mang theo kinh lực cuồng bạo chụp vào ba người.

Oanh!!!!

Do bất ngờ không kịp đề phòng, da thịt toàn thân Nhan Cửu Chân bị một luồng kinh lực mạnh mẽ quét qua, nhanh chóng run rẩy.

Đồng tử hấn kịch liệt co rút lại, Ngụy Hợp trước mắt trong nháy mắt phẳng phát biến thành thân thoại tà ma cự thú.

Bàn tay chộp tới kia tựa như ma chưởng trong truyền thuyết che khuất bầu trời.

Bàn tay khổng lồ nương theo kinh lực khổng lồ lan tràn, mang theo hư ảnh vụn vụn tựa như khói đen.

“Chỉ là luyện tạng, muốn chống lại thật đúng là kinh lực, nằm mơ!!”

Nhan Cửu Chân nâng cánh tay phải lên, kinh lực về núi ngưng tụ, nắm tay phải lập tức nổi lên huỳnh quang bạch ngọc, từng đạo tơ hồng hết sức nhỏ từ cánh tay kéo dài ra.

Đây là kết quả của Vô Thủy Hồi Sơn Quyên luyện đến cảnh giới cao thâm.

“Bí kỹ: Cửu Chân Hồng!!!”

Nhan Cửu Chân biết rõ đối phương chỉ luyện loại đơ bản, nhưng bản thân võ giả có thể cảm nhận được uy hiếp cực lớn, khiến hấn bất giác vận dụng toàn lực, lại còn tăng thêm bí kỹ.

Vô hình kinh lực cực độ dày đặc, cấp tốc ngưng tụ trên tay phải hấn.

“Ta xem ngươi lấy cái gì đến điên cuồng!!!”

Nhan Cửu Chân gầm lên giận dữ, viên ngói dưới chân nổ tung, cả người lao thẳng về phía trước.

Ầm ầm!!!

Vô số ngói nổ tung, kinh lực nương theo chướng khí nghiền nát vấy ra, hình thành sợi tơ màu trắng kỳ dị nhìn xem.

Ầm!!

Lại một tiếng nổ lớn nữa, thiên nhai đỉnh điều trực tiếp sụp xuống hạ một tầng.

Gạch đá, cát bụi đổ xuống như thác nước.

Trong khói bụi lan tràn, cánh tay Ngụy Hợp giơ lên, trong bàn tay nắm một cỗ thi thể đã không còn tiếng động.

“Vừa rồi xảy ra chuyện gì?”

Hắn nghi hoặc nhìn thi thể trong tay, lại nhìn cánh tay bên hông đã triệt để gãy mất, đầu đầy mồ hôi lạnh Nhan Cửu Chân.

“Nói nhiều như vậy...” Ngụy Hợp chau mày lại, mi tâm mơ hồ có một đạo chữ huyết sắc xuyên thẳng.

“Ngươi đang đùa ta!!!!”

Hắn hoàn toàn không ngờ đối phương lại yếu như vậy, hơn nữa điểm then chốt chính là, không phải là cảm giác!

Bành!!

Ngụy Hợp bóp nát thi thể, bàn tay xòe rộng ra, quét ngang tới.

Thập Trọng đặc hiệu toàn bộ khai mở Phúc Hải kinh, tùy ý một chương liền mang theo mảng lớn kinh phong, ép cho Nhan Cửu Chân cùng Tống Thanh Hồ da đầu run lên, trong đầu một mảnh khủng bố.

Vừa rồi trong nháy mắt tiếp xúc, Nhan Cửu Chân lập tức phát giác không đúng, kịp thời vận dụng bí kỹ dịch chuyển thân hình, nhưng vẫn chậm một bước.

Cánh tay phải của gã bởi vì chính diện tiếp một chương Ngụy Hợp, ngay tại chỗ gãy nát ra, cơ bắp xương cốt toàn bộ vỡ thành tương, ngay cả chữa trị cũng không có khả năng.

Còn không đợi hắn lấy lại tinh thần, đang suy tư đến cùng đã xảy ra chuyện gì. Cánh tay thứ hai của Ngụy Hợp đã đến.

Nếu không phải Tống Thanh Hồ kịp thời đẩy hắn ra, hắn bây giờ đã bị sát mặt miếu sát rồi.

Nhưng hắn ta dịch chuyển đi, Lục Vân Bạch đứng phía sau hắn ta lại gặp xui xẻo. Bị một trảo nắm chặt, kinh lực tuôn ra ngay tại chỗ, không còn hơi thở.

Oanh!!!

Hai tay Ngụy Hợp tựa như chùy công thành, quét ngang phía dưới, trên Thiên Nhai Lâu phòng trụ đá, không cái nào không sụp.

Từng mảnh lớn vụn gỗ tùy thời bị lực lượng cực lớn va chạm, hình thành như đạn đạn tán vĩa.

Nhan Cửu Chân và Tống Thanh Hồ đồng thời nhảy ra khỏi Thiên Nhai Lâu, hạ xuống dưới.

“Gia hỏa này...! Không phải luyện tạng!?” Tống Thanh hồ hồ hấp dòn dập, da mặt run run, vừa rồi là từ sau khi hắn đột phá

Bán Chân, hai mươi năm qua, lần đầu tiên đối mặt với nguy cơ sinh tử.

Một chương kia nếu thật sự rơi xuống, hẳn có cảm giác, mình và Nhan Cửu thật đều sẽ chết!

Đây không phải là chương lực luyện bản có thể đánh ra, đó là sức mạnh chỉ có khắc cảm mới có thể đánh ra!!!

“Nhưng kinh lực kia rõ ràng không phải là thật!!!” Nhan Cửu Chân luôn giữ vẻ mặt nghiêm nghị lạnh lùng, hoàn toàn mất đi sự tinh táo.

Trong đầu hẳn trở nên rối loạn.

Rõ ràng chỉ là luyện phôi cốt kinh, là vì cái gì?

Vì sao lại như vậy!

Hẳn không thể hiểu nổi.

Không thể hiểu nổi, rõ ràng ngày thường hẳn ta có thể dễ dàng đánh tan khí lực của người luyện nô bộc, vì sao trong tay Ngụy Hợp lại trở nên kinh khủng như vậy.

Cái loại kia tầng tầng chồng lên nhau, như sóng biển giống như hít thở không thông khổng bố, để hẳn vừa nãy cơ hồ có loại không cách nào hô hấp cùng sợ hãi.

“Không... Ta có thể xác định, đó không phải là mạnh thật!” Nhan Cửu Chân ở giữa không trung rỗng to.

Hai mắt hẳn càng ngày càng sáng, tựa hồ minh bạch mình phát hiện bí quyết cực kỳ trọng yếu nào đó.

Không phải thật tâm mà lại có thể đánh tan được sức mạnh chân chính của hẳn, điều này có ý nghĩa gì!? Điều này có nghĩa là trên người Ngụy Hợp tất nhiên có đại bí mật cực kỳ quan trọng!

Mà nếu như báo bí mật này cho tam chủ phong!?

“Mau tránh!!!” Tống Thanh hồ đang lo lắng từ phía đối diện truyền đến.

Thân thể Nhan Cửu Chân còn ở giữa không trung, không thể lấy lại tinh thần kịp phản ứng.

Bỗng nhiên ánh sáng trên người hắn dần ảm đạm, sau lưng một thân ảnh to lớn chậm rãi hiển hiện.

Hai mắt Ngụy Hợp đỏ như máu, toàn thân đắm chìm dưới ánh trắng, phẳng phát dát một tầng trắng bạc.

Bành!!!!

Trong phút chốc xuất ra một chương.

Nhan Cửu Chân bị đánh thẳng xuống, ép thẳng vào lồng ngực, biến mất không còn tăm hơi.

Trái tim trong lồng ngực Nhan Cửu Chân nhanh chóng đập xuống, tốc độ chậm lại, sau đó nhanh chóng phủ kín vết rạn.

Phốc!

Trái tim nổ tung, vô số máu tuôn ra, đại biểu cho sinh cơ cuối cùng của thân thể này hoàn toàn biến mất.

Tổng Thanh Hồ trợn mắt muốn nứt ra, xoay người thi triển bí kỹ. Phương văn bí kỹ độc nhất vô tác dụng của Vô Thủy tông, bỗng nhiên nổ tung trên hai chân, khiến cho gã dịch chuyển một bước nhanh hơn bảy thành.

Chỉ là mới đi được mười mấy mét, một cỗ hắc khí từ trên cánh tay của hắn cấp tốc lao lên, phóng tới ngực.

Đó là dấu hiệu trúng kịch độc.

Ngực hắn nhói nhói, khiến hắn trong lúc nhất thời không cách nào đề khí, thân thể mất đi thăng bằng, ngã xuống giữa không trung liên tiếp.

*

*

*

Thân thể Ngụy Hợp cũng rơi xuống đất, thân thể hơn ba thước, toàn thân bao trùm đường vân màu máu, cơ bắp như áo giáp, tóc dài màu đen rối tung, còn có kinh lực sương mù nồng đậm cơ hồ bằng bóng ma lưu lại dưới ánh trắng.

Tổng cộng rất nhiều đệ tử Vạn Độc Môn, trong lúc nhất thời đều không dám nhận nhau là môn chủ nhà mình.

Lấy Tống Thanh Hồ làm trung tâm, chung quanh nhanh chóng rời khỏi một vòng đất trống.

Phốc.

Ngụy Hợp nắm cổ Tống Thanh Hồ kéo người tới.

“Thật làm cho ta thất vọng.”

“Ngươi...!” Hai tay Tống Thanh Hồ vô lực vỗ vào cánh tay Ngụy Hợp, ý đồ để y buông ra.

Nhưng vừa rời trúng phải kinh lực kịch độc, lại bị Nhan Cửu Chân chết khiến tâm thần đại loạn, lúc này hấn căn bản không nhắc nổi kinh lực.

Rốt cuộc hậu quả Ân cư trên núi của Vô Thủy tông đã xuất hiện.

Thực lực, cuối cùng vẫn phải đánh ra.

Vô Thủy tông đã quen dùng bí kỹ mạnh nhất cảnh giới cao nghiền ép, căn bản không có khái niệm gì về việc lấy yếu thắng mạnh.

Mà hiện tại, bọn hấn vốn ở Ngụy Hợp yếu thế, một chiêu miểu sát Nhan Cửu Chân. Làm tâm thần Tống Thanh Hồ triệt để thất thủ, gần như sụp đổ.

Trong mắt hấn tràn ngập bóng ma mà Ngụy Hợp không thể chiến thắng.

Loại sợ hãi đó đã phá hủy ý chí chiến đấu của y.

“Ta... Nguyên ý... Thần phục...”

Rặc rặc.

Ngụy Hợp tiện tay vặn gãy cổ Tống Thanh Hồ, sau đó nhìn hấn giãy dựa ở trên tay mình, chậm rãi vô lực, cuối cùng buông tay xuống mất đi ý thức.

Ném thi thể sang một bên.

Hấn xoay người, nhìn một đám thủ hạ chung quanh chậm rãi hạ xuống.

Bạch trác, tam độc, Đỗ Hàm, Tiêu Thanh ngư.

Bọn họ nhìn bên này từng ánh mắt, so với ngày thường nhiều hơn một tia hồi hộp cùng kính sợ.

“Môn chủ...” Tiêu Thanh Ngu tiến lên lên nói: “Kế hoạch vẫn còn tiếp tục sao?”

Nàng vẽn vẽn đứng ở trạng thái đặng lâu trước mặt Ngụy Phù, cảm giác áp lực vô hình không ngừng đè ép lên người nàng, khiến cho hô hấp khó khăn.

Hiện tại nàng cũng có chút hiểu được vì sao ba người của Vô Thủy tông lại không chịu nổi một kích trước mặt môn chủ.

Nàng chỉ đứng ở chỗ này, còn không phải là địch với hắn, đều cảm giác tê cả da đầu, tim đập nhanh hơn.

Nếu như thật sự đối mặt với giao thủ...

Cái loại cảm giác này, chỉ là nghĩ thôi đã cảm thấy cả người vô lực.

“Tiếp tục.” Ngụy Hợp bình tĩnh nói.

Hắn ngẩng đầu nhìn Thiên Nhai Lâu đã không còn đỉnh phong.

“Yên tâm, sớm muộn gì cũng có một ngày, chúng ta sẽ còn trở về.”

Xa xa ngoài Vạn Độc thành.

Mấy bóng người màu xám đứng trên ngọn cây, nhìn trong thành từ xa, thật lâu không có tiếng động.

“Hai vị nội viện đứng đầu Vô Thủy tông. Nhan Cửu Chân và Tống Thanh Hồ... Cứ như vậy mà chết?”

Thật lâu sau, một người mới chậm rãi lên tiếng, trong giọng nói mang theo vẻ không thể tin và không thể tin nổi.

“Chết rồi... hoàn toàn chết thật rồi.” Tên còn lại trầm giọng trả lời.” Nội viện là đại biểu cho việc hành sơn dưới trướng Vô Thủy tông. Hiện tại xảy ra chuyện, hơn nữa chỉ trong một lần chết đi hai tên. Tiếp theo tam chủ phong nhất định phải ra tay. Nếu là Ngụy Hợp của Vạn Độc Môn vượt qua cửa ải này... Như vậy toàn bộ Thái Châu...”

“Không thể nào! Việc này chúng ta không thể tính toán được nữa, phải mau chóng hồi báo cho minh chủ! Tiếp theo phải làm như thế nào để minh chủ định đoạt!”

rạng sáng, chân trời dần dần sáng lên màu trắng bạc.

Vài đạo bóng xám nhanh chóng tứ tán rời đi, nhanh chóng đem chiến quả đêm nay truyền bá ra ngoài.

Phủ Thái Châu, Vương gia.

Vương Thiếu Quân chậm rãi đi ra khỏi nha môn khuyên Nghiệp Đạo, bận rộn một ngày, xử lý các loại Giảng Kinh Đường phương diện học tập võ đạo của các huyện trấn một lần nữa.

Tai Hoang, ôn dịch, chiến loạn, đủ loại phiền toái, dẫn đến Thái Châu ngày nay, ở trên võ đạo và học đường cơ sở tồn thất rất nhiều.

Sự tình các nơi báo lên, để cho gã Đạo Chủ mới nhậm chức này xử lý đến mức sứt đầu mẻ trán.

Ngồi lên xe ngựa.

May mắn duy nhất của Vương Thiếu Quân là tu luyện một thân võ nghệ, kinh lực cấp độ luyện tạng không ngừng xuyên hành trong cơ thể, làm cho mình sẽ không giống những quan viên khác có chút không tập võ, hơi mệt một chút liền thân thể trở nên thiếu khuyết, tinh thần uể oải.

“Lão gia, ngồi xuống.” Phu xe nhẹ giọng dặn.

“Ừm, đi thôi, phu nhân các nàng đi đâu rồi?” Vương thiếu quân thuận miệng hỏi.

“Phu nhân và đại tiểu thư đi đến gần Bạch Hồng tự cầu Phật.”

“Nói về thần quỷ có gì hay ho đâu?” Vương Thiếu Quân không cho là đúng, tiếp xúc nhiều với Ngụy Hợp, rất nhiều phương diện đều bị ảnh hưởng, đối với Thần Quỷ không cho là đúng.

“Nhưng còn có chuyện gì?” Hãn lười biếng hỏi lại.

Xa phu này, không chỉ là xa phu của hấn, còn kiêm chức hộ vệ bên người và truyền tin tức.

“Còn bên Thái Hồ bên kia, có không ít quan lại quyền quý nhân dự định đi xem náo nhiệt, tham gia tranh luận hai vị đương triều, hấp dẫn không ít người tiến vào.” Phu xe trả lời.

“Hoàng tự Duy Hoàng lão, Từ lão cùng Từ Châu, hai vị đương thời đều là đại hiền, nhưng biện luận lần này, có lẽ sẽ không chỉ là bàn luận, tranh đấu gay gắt tuyệt đối không ít. Trong đó tất nhiên có hội võ!”

Vương thiếu quân cũng sinh lòng mong ngóng, nếu có thể đến quan sát, không biết có thể trợ giúp được bao nhiêu đối với tu vi võ đạo của hấn.

“Đáng tiếc không đi được. Còn chuyện gì khác không?” Hấn nhẹ giọng hỏi lại.

“Còn một chuyện, từ Tuyên Cảnh bên kia có người đưa tin tới, chỉ rõ muốn đích thân giao cho lão gia. Trên thư không có danh hiệu gì, thuộc hạ không dám dỡ, chỉ có thể chờ lão gia ra ngoài tự kiểm tra.” Phu xe trả lời.

“Lấy đến xem.” Vương thiếu quân cảm thấy hứng thú, bên Tuyên Cảnh, người có thể trực tiếp giao lưu với y, thậm chí viết thư cũng không nhiều.

Hơn nữa khoảng cách gần như vậy, trực tiếp phái người đưa tin là được, nhưng đối phương vẫn lựa chọn viết thư, có thể thấy được nội dung trong đó không giống như để người thứ ba biết được.

Xa phu rất nhanh, đưa một phong thư có sơn đỏ phong kín lên.

Vương Thiếu Quân nắm chặt lá thư, đang chuẩn bị xé ra, bỗng nhiên trên tay dừng lại.

Ngón tay hấn bung ra, từ trên đai lưng treo một cái túi nhỏ, lấy ra một ít đồ vật.

Hấn bôi đồ vật lên trên lá thư, sau đó xé ra.

Nhất thời một tia nhàn nhạt hương khí tràn ra.

“Quả nhiên là loại hoa độc này.” Vương thiếu quân mỉm cười.

Bức thư do Ngụy Hợp gửi tới. Loại hoa độc này là ám hiệu bọn họ đã hẹn.

Không có ký hiệu, chỉ dùng loại độc khí này, là có thể xác định thân phận của đối phương.

Vương thiếu quân mở tờ giấy ra, nhìn kỹ hơn.

Mới liếc mắt nhìn qua, nội dung phía trên trong nháy mắt đã làm cho hắn trợn to hai mắt.

Nhanh chóng xem hết nội dung, hắn soạt một tiếng đem tín thư bóp thành một đoàn, hai tay chà sát, hóa thành bột phấn.

Trong thư cũng không nói gì thêm về nội dung đặc biệt, điều duy nhất được nhắc tới chính là Ngụy Hợp muốn dời đi Thái Châu, triệt để rời khỏi nơi này.

Sau này nếu muốn liên hệ, không biết thời gian, có lẽ sẽ xa xa vô hạn.

Ngụy Hợp đột nhiên nhắc tới việc phải rời khỏi Thái Châu, điều này khiến trong lòng Vương thiếu quân kinh động, nhưng cũng không tránh khỏi suy nghĩ nhiều.

“Lão Lý, gần đây bên Tuyên Cảnh có xảy ra chuyện gì sao?”

“Bẩm lão gia, gần đây... Không có chuyện gì lớn à?” Phu xe trả lời.

Vương thiếu quân im lặng.

Rõ ràng không có chuyện gì, nhưng hắn lại có cảm giác đại sự đang phát sinh.

“Bẩm phủ, lập tức phái người tới tuyên Cảnh, ta muốn nhận được tất cả tin tức mới nhất về Vạn Độc Môn.”

“Vâng.”

*

*

*

Hắn vội vã trở về vương phủ.

Vương thiếu quân vừa xuống xe, liền thấy phụ thân Vương Diệp và vội vàng đi ra.

Còn có gia gia gia Vương Chi Hạc cùng một chỗ.

Hai người đi cùng nhau là một nữ tử trung niên mặc quan phục.

Ánh mắt nữ tử tràn đầy vẻ tàn khốc, ánh mắt nghiêm nghị, trong tay cầm một thanh tựa như vải vóc.

“Vương đạo chủ, châu mục đại nhân mời ngài đến nha môn châu phủ một chuyến!”

“Chuyện gì mà đáng để Cung đại nhân tự mình đi một chuyến?” Vương thiếu quân rùng mình, người đến là một trong những cao thủ thân tín của Châu Mục Triệu đại nhân, tuy rằng chỉ là nữ tử, nhưng một thân thực lực không thể coi thường.

“Sáng sớm hôm nay đã bốn giờ, Tuyên Cảnh Vạn Độc Môn chủ Ngụy Hợp, ở Hắc ốc sơn, giết chết hai viện thủ đại nội viện của Vô Thủy tông!”

Nữ tử trầm giọng gằn từng chữ một.

“Thật ra sức mạnh của nó đã vượt qua cảm giác của ta rồi!”

“Cái gì!?” Bước chân Vương thiếu quân dừng lại, con ngươi trợn to.

“Đột phá Minh cảm! Không thể nào!!”

Hắn hiểu rõ Ngụy Hợp, đối phương một đường đi tới, căn bản không có đột phá các giai đoạn cảm giác khắc sâu, chớ nói chi là có thể giết liền hai viện thủ Nội Viện của Vô Thủy tông.

Trong đó tất nhiên có hiểu lầm nào đó!

“Không có khả năng? Tại đương trường chứng minh có chừng mấy trăm người, trước mặt mấy trăm người, vài chiêu đánh chết hai vị sân khấu. Thực lực bực này, đã siêu thoát khỏi phạm trù luyện tạng.

Vô Thủy tông đương nhiên rất tức giận, tiếp đó rút cuộc có động tác gì, tam chủ phong sẽ có bao nhiêu người hạ xuống, đây đều là chuyện mà hai vị đại nhân nhất định phải quan tâm.” Nữ tử trung niên nhanh chóng nói.

“Ta hiểu... Chỉ là Ngụy Hợp tuyệt đối không thể là khắc cảm, chút chuyện này ta biết rất rõ...” Trong đầu Vương Thiếu Quân rối bời lên.

Hắn không nghĩ ra, rõ ràng trước đó Ngụy Hợp vẫn chỉ mạnh hơn mình một chút mà thôi, sao bây giờ lại...

“Nếu không phải mình cảm, vậy chỉ có một cách giải thích.” Nữ tử trung niên trầm giọng nói.

“Là người có loạn huyết...”

Vương Chi Hạc ở một bên trầm giọng nói.

“Loạn huyết...” Lần đầu tiên Vương thiếu quân nghe thấy cái tên này.

Trên Bạch Hà, Vu Phục một mình đứng trên thuyền gỗ, theo nước sông chậm rãi trôi xuống.

Bên bờ bên phải phía trước, một người đội nón che mặc áo bào tro ôm kiếm khoanh chân ngồi, lẳng lặng chờ hắn tới gần.

“Đạo huynh, từ biệt đã nhiều năm, khí tức của ngươi lại thay đổi.” Vu Phục mỉm cười, đưa tay sờ sờ con mắt bị bịt kín của chính mình.

“Lại gần, kiểu gì cũng sẽ nhận không được. Không nhận được sẽ thay đổi. Sao ngươi không làm như vậy?” Đẩu Lạp Nhân bình tĩnh trả lời.

Hai người cách nước sông hơn mười mét, thanh âm lại phảng phất như thủy triều, không cách nào bị che giấu.

“Nói đi, lần này tìm ta gặp mặt là có chuyện gì?” Đẩu Lạp Nhân hỏi.

Vưu Phục tung người nhảy lên, mũi chân điểm một cái trên mặt sông, mượn lực nhẹ nhàng lướt qua mấy chục thước, rơi vào bên cạnh người mang mũ rộng vành.

“Hiện giờ Vô Thủy tông đang bị máu rồng kéo dài, sức chiến đấu của tam chủ phong đã đi được một nửa, nếu có thêm mấy vị đạo huynh giúp đỡ, chưa chắc không thể thử xem thành đại sự.”

“Chỉ dựa vào chúng ta thì không đủ. Tam chủ phong định cảm không ít, không dễ đối phó đâu.” Đẩu Lạp Nhân lắc đầu.

“Vây đám gia hỏa chỉ dám trốn tránh trên núi kia, cũng xứng đánh đồng với chúng ta?” Vưu Phục cười nói: “Nếu không ta cần gì phải thông qua con đường bên trong xa như vậy để liên hệ các người.” Thêm vào người của châu phủ, nếu có thể thuyết phục các chi mạch khác, trước mắt Thái Châu cũng có nhiều việc cần làm.

“Điều này cũng là hôm nay các châu tự lập, không phải là thời cơ tốt để chúng ta hành động.”

Đẩu Lạp Nhân còn muốn tiếp tục nói chuyện, chợt bên cạnh bờ sông phía sau hắn, có người bỗng nhiên thoáng hiện, che mặt quỳ một chân trên đất, ném tới bên này một cái ống đồng màu đen.

Ông tròn được Vưu Phục tiếp được.

“Không cần lo lắng, là người của ta.” Hắn bóp nát ống đồng, lấy lá thư bên trong ra.

Trong thư ghi chép tình hình chiến đấu của Ngụy Hợp tối hôm qua.

“Quả nhiên không ngoài dự liệu của ta.” Vưu Phục nhanh chóng xem hết lá thư, chà xát thư tín, hóa thành bột phấn, tùy ý để nó bay đi.

“Xem ra, chúng ta không bao lâu nữa, sẽ có thêm một tiểu bằng hữu.” Hắn tương đương hài lòng với biểu hiện của Ngụy Hợp.

Cứ như vậy, cho dù Vô Thủy tông có tình hình như nào cũng không thể không phản ứng.

Nếu không cả tông môn mất hết thể diện, tổn thất còn lớn hơn nữa. Mà muốn đối phó Ngụy Hợp bây giờ.

Không phải người trên tam chủ phong, căn bản không có khả năng.

Mà trên tam chủ phong, Minh cảm không có khả năng đại lượng, điều này cũng cho bọn họ cơ hội.

“Xem ra người lại đang tính kế người nào đó.” Đẩu Lạp Nhân thản nhiên nói.

“Chỉ là để gã tỏ thái độ sớm hơn mà thôi. Cũng không tính là tính kế. Thực lực tiểu hữu kia xuất chúng, tiềm lực không tệ, ta khá xem trọng.” Vu Phục cười nói.

“Là người có loạn huyết?”

“Hẳn là không phải, bất quá, người có biết cái gì gọi là loạn huyết giả không?” Vu Phục nói.

“Cái này ngược lại là không thể nào nghe được, Vu huynh có thể nói thẳng không?” Đẩu Lạp Nhân nghi ngờ hỏi.

“Loạn huyết giả, thiên phú cực mạnh, võ đạo chủ tu kinh lực, đối với bọn họ mà nói chỉ là bổ sung, không quan trọng. Mấu chốt chính là, loạn huyết từ trước đến nay đều là triều đình chèn ép võ giả.

Bọn họ xuất hiện không quy luật, im lặng không vang, chỉ tập luyện võ kỹ đơn giản, cũng có thể dương danh thiên hạ tri.

Cái gọi là loạn huyết, cái loạn này, chính là bọn họ xuất hiện quy luật không có truyền thừa, không có truyền thừa. Lại là vũ khí mạnh mẽ nhất nhằm vào tông môn võ đạo của triều đình.” Vu Phục thở dài.

“Vậy vì sao chúng ta không đoạt trước một bước, thu nạp võ giả Loạn Huyết? Thu vào tường?” Đẩu Lạp Nhân hỏi ngược lại.

“Tự nhiên cũng có, bất quá Loạn Huyết giả càng trọng chiêu số bí kỹ, đối với kinh lực tu vi không quá coi trọng. Thực lực

của bọn hấn sẽ theo tuổi tăng lên, dần dần đạt tới đỉnh phong. Ân nặc tính quá mạnh, khó có thể thu thập.

Rất nhiều thứ được dân gian gọi là kỳ nhân dị sự, liên phần lớn là những người này truyền ra loạn huyết.”

*

*

*

Vưu Phục lắc đầu nói: “Vốn ta còn tưởng rằng tiểu hữu kia cũng là người có loạn huyết, nhưng lần này xem ra không phải.”

“Người muốn làm gì?” Đâu Lạp Nhân thoáng suy tư, đã mơ hồ đoán ra được người thiết kế Vưu Phục là ai.

Cao thủ trẻ tuổi gần gũi nhất chỉ có mấy người như vậy, tùy ý phán đoán là có thể tìm ra.

“Bây giờ tam chủ phong Vô Thủy tông tất nhiên sẽ xuống núi, đến lúc đó, chờ hấn chống đỡ không nổi, ta sẽ xuất thủ tương trợ, ngăn cản cứu người. Đây là đưa than sưởi ấm trong tuyết.” Vưu Phục cười nói.

“Người không sợ tính sai sao?”

“Sẽ không, hết thấy đều trong dự liệu. Tuy thực lực tiểu hữu thoáng vượt qua ta một điểm tính toán, nhưng đây là dương mưu.”

Nhạc Thanh Sơn, Vô Thủy tông.

Đương, đương, đương...

Chuông cổ nặng nề bị chậm rãi gõ vang.

Vô Thủy tông đã lâu không chủ động gõ chuông sơn môn.

Nhưng lần này, hai chiếc chuông cổ thuộc về Cửu Chân Viện và Thanh Hồ Viện đồng thời bị gõ vang.

Tiếng chuông vang lên liên tiếp, từng tiếng nối tiếp từng đợt kích động trong núi.

Rất nhiều đệ tử đang lao động, môn nhân đang tử thí, vội vàng dừng tay, nhìn về phía nội viện.

Rất nhiều đệ tử nhao nhao chạy về phía tổng diễn võ trường.

Từng đội nhân mã đều mặc đạo bào xám trắng, trên đầu buộc đạo kέ, giống như từng làn nước chảy, hòa nhập vào trong sân diễn võ cực lớn.

Bên trong nội viện bảy viện, tổng cộng có bảy người, lúc này chỉ có năm người tới.

Thủ lĩnh là thủ tọa đạo nhân mới Lưu Chấn Nguyên.

Khuôn mặt hắn nghiêm nghị, ánh mắt sắc bén, trong tay cầm một phần tin tức tình báo vừa đưa lên từ dưới chân núi.

Bốn người còn lại, bao gồm cả người đứng đầu Thanh Diệp viện, đều dồn dập đứng sau lưng hắn.

Ở phía trước tất cả sân khấu, trên đài cao quảng trường có hai bộ thi thể, được che bằng vải trắng, lẳng lẳng nằm ở trên giá gỗ.

Vết máu nhàn nhạt từ dưới tấm vải trắng chảy ra, trong không khí có mùi máu tanh rất nhỏ.

“Hôm qua, người đứng đầu Cửu Chân Viện và Thanh Hồ Viện cùng nhau xuống núi, truy tung Tô Triệu, hắn không may gặp phải mưu hại.

Hai người bị môn chủ Ngụy Hợp hạ độc đánh gục trong Vạn Độc Môn!” Lưu Chấn Nguyên nghiêm nghị nói.

“Hôm nay, ta đã báo việc này lên tam chủ phong, ít ngày nữa sẽ có người trên chủ phong xuống núi bắt Ngụy Hợp Vạn Độc Môn!

Bây giờ có ai đồng ý xuống núi đuổi bắt đám môn nhân còn lại của Vạn Độc Môn thì ra khỏi hàng!” Lưu Chấn Nguyên hét lớn.

Mấy trăm người nội viện trên quảng trường, từng người hai mặt nhìn nhau.

Trong đó đại bộ phận mọi người đều khó có thể tin, còn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra.

Một phần nhỏ còn lại thì nhanh chóng cân nhắc lợi hại trong lòng, không dám lên tiếng.

Vạn Độc Môn kia có thể đánh chết hai vị cầm đầu đương trường, tuyệt đối không phải là người hiền lành. Về phần cao nhân của Tam Chủ Phong xuống núi, đến cùng xuống được tầng thứ mấy thì có bao nhiêu người xuống đây, đều là ẩn số.

Tình huống còn chưa rõ, không ai đồng ý tỏ rõ lập trường trước tiên.

Trong lúc nhất thời, trong nội viện, chỉ có Nhan Cửu Chân và đệ tử thân truyền của Tống Thanh Hồ đứng ra, tuyên bố muốn xuống núi báo thù.

Nhưng những người này cộng lại cũng chỉ có khoảng mười người, thanh thế yếu ớt.

Những khuyết điểm quản lý của Vô Thủy tông dần dần lộ ra.

Mỗi người đều chỉ lo cho chính mình, cảm tình lãnh đạm, đối với những người khác không để ý, tất cả đều vì mình lên tam chủ phong.

Trong mắt Lưu Chấn Nguyên hiện lên vẻ thất vọng, nhưng sớm đã thành thói quen.

“Cũng được, ngày mai các người theo tam chủ phong thượng nhân, cùng nhau xuống núi. Đến lúc đó sẽ có người chuyên môn thông báo cho các người.”

Hắn dặn dò xong, quay người phất tay áo rời đi, không để ý tới những thứ khác.

Thi thể được người Cửu Chân viện và Thanh Hồ viện vây quanh, do người Nhan gia và Tống gia mang ra khỏi quảng trường.

Khác với những người còn lại của Vô Thủy tông lạnh lùng, hai nhà này khóc trời kêu đất, thương tâm muốn chết, hoàn toàn đối lập.

Nhìn hai nhóm người chậm rãi đi xa.

Mấy viện thủ cũng trầm mặc không nói.

Thanh Diệp viện thủ chậm rãi đi lên trước, đứng ở vị trí thi thể Nhan Cửu Chân vừa mới nằm qua.

Nàng hiện tại cũng rất khó tin tưởng, nội viện lại có thể thoảng cái chết đi hai viện thủ.

Không phải Vô Thủy tông sẽ không chết người, nhưng đó là trên tông ngoại viện và tam chủ phong.

Ngoại viện có người chết là bởi vì thường xuyên tiếp xúc với dưới núi, bất ngờ làm chết người cũng là chuyện bình thường.

Ba ngọn núi chủ đã chết là vì đó là nòng cốt của Vô Thủy tông, là chiến lược trung tâm tham gia đánh cờ Đại Nguyên Bác, dưới sự tranh đấu của cao tầng các thế lực lớn, người chết cũng là chuyện bình thường.

Nhưng người trong nội viện vẫn chết trong một lần, mức độ hoàn toàn khác biệt.

Bởi vì nội viện quản hạt là việc nội bộ của Thái Châu.

Nội viện chết mất hai viện thủ, trên cơ bản có nghĩa là Vô Thủy tông thống trị tuyệt đối bản địa Thái Châu, xuất hiện phiên toái lớn.

Điều này đại biểu cho căn cơ thống trị Thái Châu của Vô Thủy tông đang dao động.

Hơn nữa...

Thanh Diệp dù thế nào cũng không nghĩ ra, kẻ giết Nhan Cửu Chân và Tổng Thanh Hồ lại là Ngụy Hợp!

“Ngụy Hợp của Vạn Độc Môn, ta nhớ trước đây ngươi từng là một trong những đệ tử của Trịnh sư huynh phải không?”

Người đứng đầu Không Hạc Viện bên cạnh nàng hơi đè nén giọng nói.

Cùng là người đứng đầu viện, đột nhiên bị đánh chết ngay trước mắt, mấy ngày trước người cùng làm việc, nhưng hôm nay lại là thiên nhân vĩnh viễn cách biệt, loại cảm giác phức tạp này, cảm giác đau xót của thổ chết hồ, khiến trong lòng tất

cả người đứng đầu viện đều dâng lên một tia phẫn nộ và hồi hộp.

Bởi vì, điều này có nghĩa là, Ngụy Hợp nếu có thể đánh chết Nhan Cửu Chân và Tống Thanh Hồ, cũng có thể đánh chết bọn họ.

“Đúng vậy a...”

Thanh Diệp viện thủ nhẹ giọng đáp một câu.

“Lúc trước...” Nàng không nói tiếp nữa, trong đầu nhớ lại lúc đó, nàng cùng Nhan Cửu Chân lựa chọn đệ tử nhập môn, bởi vì căn cốt, nên lui bằng hiệu Ngụy Hợp trở về.

Ai từng nghĩ tới, bây giờ cảnh còn người mất, lúc trước bị bọn họ đẩy lùi bằng hiệu, không thu nhận đệ tử nhỏ nhập môn.

Hôm nay rõ ràng...

“Lại là một ngoại lệ...” Viện thủ khác thấp giọng nói, thở dài một tiếng rồi xoay người rời đi.

*

*

*

Vô Thủy tông không quan tâm tới thiên tài, bởi vì người nào cũng có thể tới nơi này, không ai không phải thiên tài, chỉ có điều trình độ khác biệt mà thôi.

Ở đây mấy người thân là nội viện thủ lĩnh, thủ hạ bỏ qua không biết bao nhiêu thiên tài, nhưng rất ít người, có thể giống như Ngụy Hợp, làm cho bọn họ sinh lòng tạp niệm.

Nếu lúc trước thu Ngụy Hợp vào tường, có lẽ bây giờ lại là một quang cảnh khác.

Trong lòng Thanh Diệp kiềm chế không được hiện lên ý nghĩ này.

Đáng tiếc...

Nàng vừa đáng tiếc hai người Nhan Cửu Chân chết, vừa đáng tiếc Ngụy Hợp sắp vẫn lạc.

Tam chủ phong Thượng Nhân tức giận, xuống núi săn giết, Ngụy Hợp căn bản sẽ không may mắn thoát khỏi.

“Sư huynh... Nhiều năm như vậy, ngài vẫn đang dùng một phương thức khác, khiến ta không quên được ngài sao?”

Thanh Diệp nhẹ giọng thở dài, xoay người vận công rời đi.

Khác với sự lạnh lùng của nội viện ngoại viện, phản ứng của tam chủ phong nhanh hơn dự đoán.

Hai canh giờ sau.

Ngọc Nha Phong có hai người xuống núi, không mang theo bất kỳ người nào, đi thẳng về hướng Vạn Độc Môn của sơn mạch Hắc Dục.

Trong rừng rậm quang ảnh loang lổ, không ngừng từ trong đội xe xẹt qua.

Ngụy Hợp lẳng lẳng ngồi trên một chiếc xe ngựa cuối cùng.

Ngựa đánh xe không phải là ngựa bình thường, mà là một nửa dị thú ngựa có huyết mạch đặc thù.

Ngựa như vậy, cơ bắp cũng cao hơn ngựa bình thường rất nhiều, sức chịu đựng kinh người, giác quan nhạy bén, chỉ số thông minh cũng cao hơn súc vật bình thường một chút.

Ngụy Hợp ngồi ở mặt bên cạnh buồng xe, cửa xe rộng mở, hai chân treo giữa không trung, nghe những người trong đội xe nói chuyện, còn có tiếng tiêu hài tử kêu âm ỉ, không khỏi thờ dài.

Hắn vuốt lên hoa văn thô ráp trên khúc gỗ bên chân thùng thình.

“Bất tri bất giác, ta cũng đã biến thành loại ghét nhất.”

Thật ra hắn ta chỉ là người bình thường, chỉ muốn cuộc sống bình thường yên tĩnh.

Đáng tiếc, ngay cả nguyện vọng đơn giản như vậy, cũng thủy chung không có cách nào đạt thành.

Mỗi giờ mỗi khắc, hắn đều an bài theo kế hoạch vì đủ loại nguy hiểm có thể xuất hiện.

Mỗi ngày cũng đều tiêu tốn rất nhiều thời gian tại tu luyện võ đạo, không có ngày hội, không có hoạt động giải trí, bằng hữu giao tiếp cực ít, có chỉ là khổ luyện, khổ luyện, khổ luyện!

“Lão gia, phía trước là biên giới Cẩm Châu. Có Giới bia.” Hộ vệ bên cạnh cẩn thận tới gần một chút, thấp giọng nói.

Hộ vệ này cũng mới từ địa lao thả ra, thân trúng khóa độc, đã bị mài mòn không biết phải làm sao, bây giờ nhìn thấy Ngụy Hợp là sợ.

Hoặc là nói, từ sau trận chiến tối hôm qua.

Trong toàn bộ Vạn Độc Môn, bao gồm cả đệ tử môn, không có người nhìn thấy Ngụy Hợp không sợ.

Giết người rất đơn giản, nhưng có thể giết người khiến người ta sợ hãi mới là bản lĩnh.

“Còn bao lâu nữa thì đến Vệ Phương Thành?” Ngụy Hợp thuận miệng hỏi.

“Dựa theo tốc độ của chúng ta thì còn khoảng một tháng nữa. Chúng ta cũng đã rất nhanh rồi, tốc độ của tất cả xe ngựa ít nhất gấp đôi so với đoàn xe bình thường.” Người nọ cẩn thận trả lời.

“Mau chóng.” Ngụy Hợp đơn giản nói.

Đột nhiên lỗ tai hắn khẽ nhúc nhích, một tay khẽ chống, từ trong xe nhảy xuống đất.

“Ta đi giải sào, các người tiếp tục lên đường, một hồi ta sẽ đuổi theo.”

Bỏ lại một câu, hắn triển khai thân pháp, động tác mau lẹ, đảo mắt đã biến mất trong rừng rậm.

Tốc độ cực nhanh, những người trong đội xe còn lại thậm chí không phát giác Ngụy Hợp đã rời đi.

Tốc độ của vị Môn chủ này quá nhanh, khi thì xuất hiện, khi thì biến mất, tất cả đều là chuyện bình thường.

Cho dù có người phát hiện, đoán chừng cũng sẽ không để ý, mọi người đều tập mãi thành thói quen.

Ngụy Hợp chạy chừng một dặm, liền dừng lại ven đường, tìm một tảng đá xanh xếp bằng ngồi xuống.

Xa xa hắn liền cảm giác được có người đuổi theo, hơn nữa tốc độ cực nhanh.

Tối hôm qua, sau khi hắn giết chết hai viện thủ trước mặt, vẫn còn có người trắng trợn đuổi theo, thân phận của hắn không cần nghĩ cũng đoán được.

Nhất định là cao thủ tam chủ phong của Vô Thủy tông.

Lúc này, đã khác với quả trứng mềm lúc trước.

Lần này chắc chắn là một trận chiến cứng rắn.

Ngụy Hợp điều chỉnh hô hấp, chỉnh lý trạng thái thân thể.

Ba người Nhan Cửu Chân trước đó, căn bản không kiểm tra ra rốt cuộc hắn mạnh tới mức nào. Bởi vì ba người đều như bong

bóng xà phòng, đựng một cái là vỡ nát.

Nhưng lần này chắc chắn Vô Thủy tông sẽ phải tới cảm giác khắc sâu.

Lúc này thời tiết ba tháng, mùa đông mới qua, lá cây trong rừng mờ dần, gió lạnh vù vù xuyên thấu qua khe hở, giống như nhạc cụ nào đó đang tấu nhạc.

Không đợi lâu, Ngụy Hợp liền nghe thấy trên quan đạo, có hai bóng người cấp tốc chạy tới.

Không có cưỡi ngựa, không có cưỡi xe, thuần túy chỉ là dùng chân đi đường.

Hai người đều mặc một thân đạo bào trắng tinh, áo choàng khác với đạo bào bình thường, hai tay được đổi thành tay áo ngắn, dưới tay áo, mang theo từng vòng vải xám trắng như từng vòng băng vải.

Trên vải, dùng chữ viết màu đỏ nhạt, viết phù văn đạo gia đủ loại kiểu dáng.

Từ xa nhìn lại, có một sắc thái thần bí nhàn nhạt.

Rất nhanh, hai người kia cũng nhìn thấy Ngụy Hợp đứng chờ ven đường, cấp tốc dừng lại.

Hai người một người cao gầy, một người mập lùn, nhìn không khác gì đạo sĩ bình thường ven đường gặp được.

Nhưng chỉ có Ngụy Hợp mới cảm giác được, trong cơ thể bọn họ lúc này tản mát ra khí huyết không lồ cùng dao động kinh lực không lồ.

Loại cảm giác này, tựa như người đứng bên cạnh cương lô nhiệt độ cao, tùy thời đều có thể cảm giác được từng cỗ sóng nhiệt ủa tới trước mặt.

Lúc này hai người như hai cái lò luyện thép không chút che giấu.

Trong tay đạo nhân cao gầy cầm một bức họa, mở ra nhìn, nhìn Ngụy Hợp.

“Ngụy Hợp của Vạn Độc Môn?” Hẩn hỏi.

“Đúng vậy. Hai vị là?” Ngụy Hợp đứng lên, vỗ vỗ tro bụi đứng trên áo choàng.

“Tổng Đình.”

“Tổng Tiên Các.”

Hai người mỗi người một câu trả lời đơn giản.

“Đánh chết hai người cầm đầu nội viện, có thực lực, có quyết lực. Ngụy tiểu ca, lại nói, nếu ta và ngươi ở chung khác nhau, ta cũng không nhất định có can đảm như ngươi.” Lão giả cao gầy Tổng Đình cao giọng nói.

“Đại ca, nói nhiều như vậy làm gì. Giải quyết xong hấn còn phải khẩn trương về núi, nếu không đã đến giờ cũng phiền toái!” Một người khác Tổng Tiên Các không nhịn được nói.

“Vội cái gì, thật vất vả mới xuống núi một chuyến, chuyện gì cũng phải làm xong viên mãn mới phải.” Tổng Đình trả lời.

“Ngươi muốn nói cái gì?” Ngụy Hợp cũng vui vẻ kéo dài thời gian, hấn cũng đang quan sát hai tên cao thủ Minh cảm như Vô Thủy tông.

Lại nói tiếp, cảm giác của hấn tiếp xúc cũng không nhiều, cho nên cực kỳ xa lạ với cấp độ này.

Bây giờ có cơ hội, đương nhiên phải tìm hiểu một chút.

“Ta muốn hỏi một chút, lúc đó ngươi vì sao phải hạ tử thủ? Ngươi rõ ràng có thể bắt người trước, sau khi bắt, cũng không đến mức làm căng với Vô Thủy tông ta, kết tử thù.” Tổng Đình tò mò hỏi.

Có vẻ hấn cũng không để ý chuyện Tổng Thanh Hồ và Nhan Cửu Chân chết, mà chỉ đơn thuần đáp án vấn đề nghi ngờ này.

“...” Ngụy Hợp trầm mặc lại.

“Sao, có gì khó nói sao?” Tổng Đình kinh ngạc hỏi.

“Không. Không có gì không dễ nói.” Ngụy Hợp thở dài: “Kỳ thật, tình huống thật là, ta vốn không có ý định giết người. Nhưng nào ngờ, bọn họ một chút cũng ngăn không được...”

“...” Lần này đến phiên Tổng Đình trầm mặc.

“Được rồi đại ca, nói nhiều như vậy làm gì, động thủ giải quyết chuyện này! Mau mau lên! Ta còn phải về sớm một chút để luyện tập!” Tống Tiên các bên cạnh lại thúc giục.

“Ngươi rất thú vị.” Tống Đình tiếc hận nhìn Ngụy Hợp: “Nghe nói lúc trước ta còn là người chi mạch Vô Thủy tông, đáng tiếc ngươi phúc bạc, không thể tiến vào nội viện, bằng không hiện tại lại khác.”

Hắn đi về phía trước mấy bước, đứng vững, cởi bỏ đạo bào trên thân, ném đến một nhánh cây bên cạnh.

“Vạn Độc Môn xuất thân Thiên Ấn Môn, lại nói tiếp, lúc trước Thượng Quan Kỷ cũng từng giao thủ. Tên gia hỏa kia từ khi cha hắn không làm được, sau mỗi lần khôi phục, tinh khí thần một ngày không bằng một ngày.

Đến cảnh giới như chúng ta, tu vi võ đạo, không tiến thì lui, lùi thì nguy hiểm, hắn lại không hiểu đạo lý này. Đáng tiếc...”

“Đại ca! Nói ít vài câu đi!” Lão giả béo lùn Tống Tiên Các ở bên cạnh lại lần nữa lên tiếng, mắt kiên nhẫn rống to.

“Được rồi, Ngụy tiểu tử, ta không phải loại rác rưởi ngươi giao thủ trước đó, cẩn thận, ta ra tay rất nặng.” Tống Đình tựa hồ rất có hảo cảm với Ngụy Hợp, nghiêm túc nhắc nhở.

“Tống Đình, Tống Đình.” Ngụy Hợp đột nhiên như nghĩ tới điều gì, lúc trước hắn ở Thiên Nhai Lâu xem quần thư, đối với rất nhiều cao thủ thế hệ trước của Thái Châu cũng có chút hiểu rõ.

Cái tên Tống Đình này sinh động từ tám mươi năm trước, khi còn ở châu chí thượng, chính là cường giả đỉnh cấp có ghi chép lại.

Xem điển tịch ghi chép, chắc hẳn đã từng là người ngồi vị trí thủ tọa của thất viện nội viện.

“Ngươi chẳng lẽ là... tám mươi năm trước, đệ tam cao thủ Thái Châu, tiếc sơn quyền Tống Đình?” Ngụy Hợp chợt nhớ tới, mặt lộ vẻ giật mình.

“Ha ha, xem ra ta cũng có chút danh tiếng, bây giờ còn có người nhớ tới lão nhân gia ta, hiếm có lắm mới có được.”

Tổng Đình lập tức vui vẻ nói.

“Một khi đã vậy, ta đây liền... Để người thử một hơi vậy!”

Vừa dứt lời.

Tổng Đình tiến lên trước một bước, thân thể cong lên.

Tê!!

Cơ bắp toàn thân hấn cấp tốc bành trướng lớn lên, làn da vốn ngăm đen, nhanh chóng trở nên một mảnh đỏ thẫm.

Không đến hai giây, hấn từ một lão đầu cao gầy một mét tám, biến thành cự hấn cường tráng hơn hai mét.

“Cuối cùng cái bóng cũng đi rồi.”

Tổng đình dưới chân chuyển động, trong chốc lát thân hình khô ngô hóa thành một đạo hư ảnh, phóng tới Ngụy Hợp.

Bành!!

Tiếng bước chân dồn dập, bởi vì tốc độ và tiết tấu quá nhanh, dung hợp thành một tiếng nổ.

Ngụy Hợp chỉ cảm thấy hoa mắt một cái, người liền tiến đến trước người.

Hấn không dám chậm trễ, đã chuẩn bị tốt toàn thân kinh lực bỗng nhiên bộc phát, khí huyết bị khóa lại tuôn trào ra, thân thể cũng âm âm bành trướng, khôi phục hình thể ba thước.

Bành!!!

Hai người đồng thời xuất thủ, một người Hồi Sơn quyền, một người Đoạn Tâm ấn.

Một quyền một chưởng đánh ra, hai kinh lực bành bạc một cái linh hoạt yêu dị, một cái nặng nặng cứng cỏi, liều đến không phân cao thấp.

Sau một chiêu.

Hai người tự mình lui ra sau mấy bước, một lần nữa ổn định khí lực.

“Có tài đấy!” Tổng Đình cười nói: “Đúng là mạnh thật, nhưng có thể ngăn cản được thật thú vị, thú vị.”

“Tiền bối cũng không tệ.” Trong lòng Ngụy Hợp thoải mái, đây mới là chân chính thực lực bình thường.

Nếu là loại rác rưởi như Nhan Cửu Chân lúc trước, vậy hẳn thật sự quá thất vọng về cảnh giới này.

Nguy hiểm lớn như vậy, chỗ tốt ít như vậy, hoàn toàn không thành chính đầu.

Hắn tính toán ra cường độ sức mạnh hoạt tính của đối phương không thể xuyên qua kinh lực hộ thân của hắn, nhưng có thể cảm nhận được uy hiếp.

So sánh thì Tổng Đình này kém hơn so với Vu Phục một chút, so với Chu Thần thì mạnh hơn một chút. Hẳn là chênh lệch với ba con Ly Thú.

“Lại nào!”

Hai người không nói nhiều nữa, tiến lên chính là chính thống giao thủ trực tiếp đối chiến.

Hai người đều là người am hiểu tác chiến chính diện, lực lượng Vô Thủy Hồi Sơn Quyền nổi tiếng nặng nề, quyền pháp trầm ổn toàn diện, công thủ kiêm chuẩn.

Lúc này Ngụy Hợp mới chính thức cảm nhận được điểm cường đại chân chính của Vô Thủy tông ở đâu.

Sự mạnh mẽ của Tổng Đình không tính là mạnh, đặc hiệu kinh lực cũng chỉ tăng thêm, trong rất nhiều đặc hiệu, gia tăng ước chừng khoảng một nửa, không tính là rất mạnh.

Chiêu số Hồi Sơn quyền cũng không tính là quá lợi hại, chỉ có thể coi là trung bình.

Nhưng rõ ràng thoát nhìn đều không lợi hại, nhưng khi ba loại dung hợp cùng một chỗ, phản ứng lại như sinh ra chất lỏng, khiến thế tiến công của Tổng Đình như núi cao.

Tiến một lùi, phảng phất như một ngọn núi đang di động.

Thế công đại lực trầm, phòng không kẽ hở có thể kích.

Ngụy Hợp ý vào tốc độ thân pháp, gia tốc vờn quanh, ý đồ tìm kiếm kẽ hở của góc chết, nhưng vòng vo mấy vòng, hắn cũng

không tìm ra sơ hở của Tống Đình.

Một bộ Hôi Sơn Quyền đơn giản, phối hợp thật đúng kinh lực quanh quần, rõ ràng tạo thành phòng ngự không chút tì vết như màn sắt.

Cuối cùng Ngụy Hợp chỉ có thể đối mặt với Tống Đình.

Hai người một quyền một ta một chưởng, chính diện giao thủ, đúng là kinh lực cùng Phúc Hải Kính đồng dạng tiêu hao chính diện.

Trong lúc nhất thời tiếng va chạm nặng nề không ngừng nổ tung, không ai làm gì được ai.

Tống Đình không thể phá được phòng ngự kinh lực hộ thân của Ngụy Hợp, mà Ngụy Hợp cũng không thể phá được vách sắt kinh lực hộ thân của Tống Đình.

Ngay lúc hấn đang cân nhắc muốn vận dụng Đãng Lôu cùng Kinh Hồng Quyết thì Tống Tiên Các ở bên cạnh đã có hành động.

“Quả nhiên giống như trong truyền thuyết, tiểu tử này có một loại kinh lực đặc thù nào đó có thể ngăn cách được chân khí.” Tay Tổng Tiên Các run lên, biến chưởng thành quyền, đi về phía trước nâng lên.

Một tia kinh lực vô hình từ trên quyền mặt hắn hiện ra, tựa như sương mù lan tràn ra.

“Đáng tiếc, nếu ngày thường giao thủ luận bàn, có lẽ chúng ta sẽ chiến một trận công bằng với ngươi. Nhưng bây giờ thời gian không còn nhiều, cho nên...”

Ánh mắt Tổng Tiên Các rùng mình, nắm tay phải đột nhiên điểm lên trên, đánh một quyền về phía Ngụy Hợp Diên.

“Uy!”

Xuy!

Một cỗ kinh lực vô hình hóa thành ti tuyến, bỗng nhiên như ám khí đánh vào trên người Ngụy Hợp.

Kinh lực này ngưng tụ cực mạnh, vừa mới chạm thân, liền tựa như gai nhọn, hung hăng đâm vào trong kinh lực hộ thân Ngụy Hợp.

“Lại đến!” Tổng Tiên Các lại đánh ra một quyền, lại là một sợi tơ kinh lực đánh ra, đánh lên người Ngụy Hợp.

Mà Ngụy Hợp đang giao thủ cùng Tổng Đình, căn bản không rảnh để ý tới ám chiêu của gia hỏa này.

Hai người ở trên quan đạo người tới ta đi, thỉnh thoảng đánh ra mặt đất từng cái hố lớn nhỏ không đều.

Cây cối hai bên đường cũng bị đụng phải liền gãy, tảng đá sạt đổ liền vỡ nát.

Chỉ là kinh lực Tổng Tiên Các đánh ra tựa như cái đinh, gắt gao khảm vào trong kinh lực hộ thân của hắn, trong lúc nhất thời khó mà diệt trừ.

Ngụy Hợp ngưng tụ cốt kinh, hội tụ bàn tay, như thiểm điện một chưởng đánh lui Tống Đình, lui về sau mấy bước, toàn thân run lên, muốn đem kinh lực Tống Tiên Các đánh vào giải trừ.

“Định thân!” Tống Tiên Các cách đó không xa quát lạnh một tiếng.

Những kinh lực bị đánh vào thể nội Ngụy Hợp này, đột nhiên nổ tung.

Kinh lực lạnh thấu xương giống như bom, nổ âm âm trong kinh lực hộ thân của Ngụy Hợp, kinh lực lạnh như băng đảo loạn vận chuyển tuần hoàn hộ thân kinh lực.

“Đây là!?” Ngụy Hợp trong lòng lẫm liệt, phương thức vận dụng kinh lực bức này, quả thực chưa từng nghe thấy, lần đầu tiên nhìn thấy.

Bất quá nếu chỉ dựa vào thủ đoạn này để đánh bại hắn, vậy đối phương nghĩ nhiều rồi.

Khí huyết Kinh Hồng Quyết toàn thân hắn cuộn cuộn không dứt, kinh lực bên bỉ vượt xa thường nhân.

Lúc này âm âm tản đi kinh lực hộ thân chung quanh, sau đó lại lần nữa ngưng tụ kinh lực hộ thân.

Phân tán ngưng tụ, chẳng qua một giây, liền giải trừ cương trực.

Lúc này Tống Đình lại lần người đi tới, Hồi Sơn Quyền giáp mặt như núi, mang theo kinh lực nặng nề ép xuống.

Bành!

Hai tay Ngụy Hợp thò ra, nắm chặt nắm đấm.

Sau đó đồng thời uốn éo chậm thời gian, đồng thời đầu gối phải búng lên, đánh tới khớp xương khuỷu tay đối phương.

Một chiêu này là một sát chiêu khác bên trong Đoạn Tâm ấn, lấy tay trái tim.

Nếu có thể đánh được thì kinh lực hộ thân Tống Đình tuyệt đối không đỡ nổi một chiêu ba mặt hợp kích này của Ngụy Hợp.

Hai tay cộng thêm đầu gối hợp kích, trong nháy mắt bùng nổ, đủ để phá vỡ kinh lực hộ thân của hắn.

Dù sao hai người giao thủ không lâu, nhưng đều hiểu rõ thực lực của đối phương, thuộc một đẳng cấp.

Phải biết rằng, cùng là người có khí lực, thân thủ ngang nhau, một người chỉ dùng một cái, còn một người dùng hai tay và một cái đầu gối.

Hai bên va chạm, tuyệt đối là người một tay hoàn bại.

Lúc này chính là như thế.

Cuối cùng tốc độ Ngụy Hợp nhanh hơn một chút. Nếu không có kẽ hở, liền cứng rắn lợi dụng chiêu thức đối phương, cưỡng ép chế tạo kẽ hở.

“Thú vị.” Tống Đình không những không sợ mà còn bật cười.

Cánh tay hắn run lên, kinh lực trong nháy mắt trở nên thuận hoạt dị thường, làm Ngụy Hợp tay không cầm được, thế mà trực tiếp từ trong lòng bàn tay trượt ra ngoài.

Không thể trói buộc cánh tay Tống Đình, chiêu này tự nhiên tuyên cáo thất bại.

Tống Đình nhẹ nhàng lật một cái, hạ xuống chỗ cũ.

“Tuổi còn trẻ mà đã có thể luyện được chiêu số kinh lực như vậy. Giờ người trẻ tuổi dưới chân núi đều lợi hại như người sao?”

“Tiền bối không phải cũng không trúng chiêu sao?” Ngụy Hợp mỉm cười.

“Ta cũng không dám trúng chiêu, nếu không chỉ cần bị một chút thương, sẽ bị độc khí ẩn chứa trong lực lượng của người xâm nhiễm, thật nguy hiểm.” Tống Đình rõ ràng nhìn ra trong lực lượng Ngụy Hợp ẩn giấu kịch độc.

Những người còn lại đều cho là Ngụy Hợp hạ độc khác, chỉ có gã, thế nhưng liếc mắt đã nhìn ra, Ngụy Hợp đang hạ độc trong kinh lực của mình.

“Lại nào!”

Tổng Đình cúi người.

“Nếu kinh lực không bằng người, vậy cho người mở mang kiến thức một chút, thế nào là chiêu số!”

Vừa dứt lời, thân ảnh gã lóe lên, cũng đã biến mất ngay tại chỗ.

Trong nháy mắt, Tổng Đình xuất hiện bên cạnh Ngụy Kỳ, vung quyền điềm về phía huyết Thái Dương của hắn.

Bành!

Ngụy Hợp đưa tay ngăn trở, muốn đánh trả, nhưng vừa mới xuất chiêu, đánh vào trên cánh tay nhỏ bé của Tổng Đình, lại phảng phất bắt được cá bơi, kinh tay tự nhiên hướng chung quanh trượt ra.

“Cái này!?” Hắn không tin tã, lại lần nữa song chưởng bộc phát nhanh như chớp, đồng thời đánh về phía Tổng Đình.

Oành oành oành!

Hai tiếng trầm đục.

Đây không phải là Ngụy Hợp đánh trúng Tổng Đình phát ra tiếng vang, mà là hắn bị Tổng Đình thừa cơ xuất thủ, đánh trúng ngực phát ra tiếng động.

Mà hai tay Ngụy Hợp lại một lần nữa trượt khỏi kinh lực hộ thân trên người Tổng đình.

“Lại nào!”

Lần đầu gặp phải tình huống này, trong lòng Ngụy Hợp khẽ động, cảm giác kinh lực hộ thân mình còn có thể chống đỡ mấy lần, liền không quan tâm nữa, toàn lực ngưng tụ cốt kinh trên hai tay, điên cuồng đánh tới đối phương.

Lấy tốc độ của hắn, chớp mắt đã bị hơn mười chiêu đánh xuống.

Nhưng hơn mười chiêu sau đó, toàn bộ chiêu số của Ngụy Hợp đều rơi vào người Tổng Đình tự nhiên mà lui ra, phảng phất như căn bản không có chút sức lực nào.

Sau mấy chiêu liên tiếp, hai người lần nữa kéo giãn khoảng cách.

Ngụy Hợp cúi đầu nhìn ngực bụng mình, kinh lực hộ thân nơi đó đã bị đánh xuyên, lúc này đúng lúc hồi phục lưu động.

Thiếu chút nữa, y đã bị thương trong tay Tống Đình.

“Đây là chiêu thức gì?” Hấn hít sâu một hơi, biết không ổn rồi.

Mới giao thủ với một người trong Tống Đình, cũng không thể nhanh chóng đê đối phương xuống, bên cạnh còn có Tống Tiên Các.

Nếu hai người hợp lực vậy phiền toái rồi.

Hơn nữa kỳ quái là, hấn không cảm giác được kinh lực đối phương có tăng lên, đồng dạng là kinh lực trước đó, hiện tại lại có thể phát huy ra càng nhiều công hiệu.

“Bất luận là đặc hiệu kinh lực, hay là bí kỹ, thân thể và kinh lực của người đều sẽ có dấu vết thể hiện, nhưng ta không nhận thấy được điểm ấy từ trên người của người.” Ngụy Hợp bình tĩnh nói.

“Người có biết bốn cảnh giới chiêu số không?” Tống Đình mỉm cười.

“Đây chính là nước chảy thật!”

Bước chân xô dịch, hấn lần nữa phóng tới Ngụy Hợp.

Lúc này Ngụy Hợp cũng không ẩn giấu nữa.

Đặng lâu triển khai, kinh lực cơ bắp toàn thân lại bành trướng, hình thể cao hơn một đoạn so với trước.

Bàn tay to như quạt hương bồ quét ngang về phía trước, đặc hiệu khủng bố toàn bộ khai lực, tựa như khói đen, quanh bàn tay hấn quanh quẩn.

“Giết!” Ngụy Hợp gầm nhẹ một tiếng, bàn tay cùng Tống đình một quyền đối đầu.

Bành!!

Lần này, dưới đặc hiệu toàn bộ leo lầu, hấn rõ ràng cảm giác được, lực lượng, kinh lực của mình, khi chạm vào đối phương,

trong nháy mắt bị hấn dùng một loại phương thức cực kỳ xảo diệu nghiêng nghiêng lực.

Trong nháy mắt khi hai người giao thủ, Tống Đình dường như đã dự liệu được phương hướng hấn xuất lực, phát lực.

Sau đó thuận thế mà làm, tinh chuẩn tránh được một kích này.

Bề ngoài thoát nhìn, hấn tựa hồ chính diện đánh trúng Tống Đình, nhưng trên thực tế, hấn vẫn chưa đánh trúng đối phương, chỉ đánh vào khoảng không.

Không chỉ như vậy, lực lượng khổng lồ nương theo quán tính bay về phía trước, ở giữa còn bị Tống Đình đẩy lên.

Lực lượng hai người chồng chất cùng một chỗ, khiến Ngụy Hợp lập tức mất đi cân bằng.

“Thắng bại đã phân!” Tống đình mỉm cười, tả quyền từ dưới lên, nghiêng nghiêng đánh về phía eo Ngụy Hợp.

Phốc!!

Một quyền này của hấn bỗng nhiên bị nắm chặt, bị Ngụy Hợp đột nhiên duỗi tay trái ra nắm chặt.

Minh Minh Ngụy Hợp đã phóng về phía trước, theo quán tính sẽ ngã sấp xuống, nhưng ngay lúc ngã sấp xuống, một cổ lực lượng hoàn toàn mới từ thể nội gã tuôn ra, ổn định cân bằng thân thể Ngụy Hợp.

Lực lượng này là lực lượng mới trong hai cái huyết nang của Kinh Hồng Quyết.

Cổ lực mới này nhanh chóng giúp gã ổn định lại, một lần nữa đứng vững.

“Lần này, là ngươi thua!”

Ngụy Hợp biến chiêu nhanh như tia chớp, nắm tay phải vờn quanh một vòng, thuận thế đánh vào ót Tống Đình.

Đòn này khiến cả Tống Đình cũng không ngờ tới.

Ngụy Hợp đi lên lâu, cộng thêm sức mạnh Kinh Hồng quyết, tốc độ, lực lượng, bộc phát, uy lực các phương diện đều đã đạt đến cực hạn của y lúc này.

Hắn xoay tay đánh ra một quyền.

Kình lực khổng lồ tựa như khói đen, điên cuồng tỏa ra bốn phía.

“Tối!” Ngay lúc Tống Đình sắc mặt khê biến, sắp bị bắn trúng, Tống Tiên Các cách đó không xa đột nhiên quát lớn một tiếng.

Một cỗ kình lực băng lãnh bén nhọn khổng lồ, đột nhiên định trụ thân thể Ngụy Hợp, khiến cho động tác gã ngừng lại.

Cao thủ giao thủ, trong nháy mắt đủ để làm rất nhiều chuyện.

Dừng lại trong nháy mắt, dẫn đến một quyền này của Ngụy Hợp lập tức thất bại, thậm chí không chỉ như vậy.

Tống Đình chui ra từ trong lòng ngực hắn, quay người lại đánh tiếp một quyền về phía mắt hắn.

Khoảnh khắc vừa rồi, thiếu chút nữa là hắn đã bại trận, dưới sự sợ hãi, cũng khiến trong lòng Tống Đình không tự chủ được mà nhẹ nhõm hơn trước, ra tay nhiều hơn một phần lệ khí.

Trong giây lát, nghịch chuyển công thủ, ưu thế của Ngụy Hợp biến thành khuyết điểm.

Hắn gầm nhẹ một tiếng, lực lượng toàn thân tránh thoát kình lực trói buộc của Tống Tiên Các, hai tay hợp lại chính giữa, định bắt lấy một quyền Tống Đình này.

“Uy!”

Cách đó không xa, thanh âm của Tống Tiên Các lại vang lên, khiến cho toàn thân Ngụy Hợp cứng đờ.

Bành!!!

Rốt cuộc, một đòn này cũng không thể né tránh.

Tống Đình đánh một quyền thật mạnh vào mắt phải của Ngụy Hợp, sức mạnh thật sự tuôn trào.

Lần này, hắn không hề che giấu, kình lực toàn thân tuôn ra như suối, tụ về phía năm đấm.

Vừa mới chỉ thoáng buông lỏng, đã kém chút bị lực lượng Ngụy Hợp ẩn tàng lật thuyền.

Trong lúc chiến đấu chém giết, không hề có chút lơ lửng nào.

“Đáng tiếc... Nếu một đấu một, ta không phải đối thủ của ngươi.” Tống Đình buồn bã nói.

Bành!!!

Một quyền này của hắn hung hăng đập trúng đầu Ngụy Hợp, đặc hiệu kinh lực trầm trọng, tăng thêm lực sát thương hoạt tính, làm cho kinh lực hộ thân Ngụy Hợp tan rã tầng tầng.

Hai người kinh lực triệt tiêu hơn phân nửa, còn lại lực lượng phá vỡ hết thảy, chính diện đánh trúng mắt Ngụy Hợp.

Bành!

Chỉ là tiếng kêu rên cùng với Ngụy Hợp đồng thời vang lên, còn có tiếng Tống Đình kêu rên.

Hai người đột nhiên tách ra, riêng phần mình đứng yên.

Trên một con mắt Ngụy Hợp chậm rãi chảy ra một vệt máu, mà phần bụng Tống Đình lại có thêm một lỗ máu.

“Đây là... cái gì?!” Tống Đình sớm đã quen với cường độ vừa rồi của Ngụy Hợp và tiết tấu cấp tốc.

Đột nhiên đánh lén một lần này, khiến hắn không kịp chuẩn bị, căn bản không kịp trở về phòng thủ.

Bởi vì đòn đánh này không phải là chiêu pháp quyền pháp mà là cước pháp.

Thừa dịp hắn tụ tập toàn bộ kinh lực tiến công, còn lại kinh lực hộ thân yếu ớt, Ngụy Hợp một cước đâm xuyên đá ra, phá vỡ kinh lực hộ thân, để lại vệt máu ở bụng hắn.

Chính lần này đã khiến cho con mắt của Ngụy Hợp tránh khỏi kết cục bị đánh nổ.

“Quên nói với ngươi, ta... Không chỉ có thể dùng ấn pháp a!!!” Ngụy Hợp rít lên một tiếng, thân hình đột nhiên vọt tới trước.

Trận chiến này là trận chiến hung hiểm nhất hắn từng trải qua. Một chiêu vừa rồi, nếu hắn không có cước pháp Kim Duyệt Ngũ Hành Công cường hóa, thừa cơ đả thương đối phương.

Có lẽ một chiêu kia, hẳn ta sẽ bị nổ tung ngay tại chỗ.

Tốc độ, lực lượng mà hắn luôn lấy làm kiêu ngạo, dưới con mắt của cường giả Minh cảm thì chỉ là một phạm trù bình thường mà thôi.

Kinh lực hùng hậu của hắn cùng với các loại quái vật hình người đặc hiệu chồng lên lên, theo dõi phương thấy cũng chỉ hơi mạnh một chút, cũng có biện pháp ứng phó.

Sức mạnh khủng bố của bản thân cường giả Minh cảm giác được, còn có những bí mật khác ở phương diện này, liền cho bọn họ sức mạnh, tốc độ, kinh lực cường độ.

Không... Không chỉ có vậy, thậm chí ngay cả lực khôi phục thân thể cũng vượt xa người thường...

Ngụy Hợp trơ mắt nhìn lỗ máu dưới bụng Tống Đình, dưới tốc độ mắt thường có thể thấy được, chậm rãi thu nạp, hóa thành một vệt máu, không chảy nữa.

Mặc dù không khép lại, nhưng trình độ thao túng cơ bắp loại này, ít nhất có thể làm cho hấn trước khi chiến bại, sẽ không bị máu chảy trúng độc ảnh hưởng sức chiến đấu.

Đúng vậy, Ngụy Hợp hiểu rất rõ, dưới kỹ nghệ thao túng làn da cơ bắp bực này, kịch độc của hấn căn bản không phát huy được bao nhiêu tác dụng.

Bởi vì độc tố bất luận thể nào, cũng cần phải là chất dẫn, mới có thể truyền bá khuếch tán.

Đối với thân thể, môi giới bình thường, là huyết dịch, là sức mạnh tuần hoàn.

Điểm ấy đối với cao thủ bình thường mà nói, có lẽ cực kỳ trí mạng.

Nhưng đối với cường giả minh cảm mà nói, thân thể cùng kinh lực của bọn họ đều đã thoát ly phạm trù thường nhân.

Cộng thêm tính kháng cự của bọn họ cực cao.

Chút này lúc trước Ngụy Hợp đã nghiệm chứng qua trên thân Chu Thần.

Tiếp theo, Tống Đình thể hiện năng lực thao túng cơ bắp bực này đủ để cắt đứt rất nhiều huyết mạch chung quanh, không chế độc tố không khuếch tán.

“Lợi hại!” Tống Đình trường thở dài một tiếng: “Đã lâu lắm rồi không bị thương, không ngờ xuống núi lại thật sự bị thương...”

Lão tiếc hận nhìn Ngụy Hợp vọt tới.

“Không có bất kỳ cảnh giới chiêu số nào, chỉ là đặc hiệu xây đắp lực lượng tốc độ bình thường, cũng có thể đạt tới trình độ này. Thiên phú này của ngươi, thật là khủng bố... Đáng tiếc.

Đáng tiếc. Nếu ngươi không đối địch với Vô Thủy tông ta, sẽ tốt hơn nhiều.”

Hắn thật sự nổi lên lòng yêu tài.

Nếu có thể thu nhận thiên tài như Ngụy Hợp, truyền thụ sở học cả đời của mình cho đối phương.

Ngẫm lại xem, lấy thiên phú kinh khủng như Ngụy Hợp, cộng thêm cảnh giới cường đại của mình thực lưu thủy, cùng tu vi thật đúng là thâm hậu.

Nếu Ngụy Hợp có thể đột phá cảm giác khắc sâu, cho dù là ở trong tam chủ phong, tương lai có lẽ cũng có thể chạm đến mộng tưởng cảnh giới trong truyền thuyết kia.

“Đáng tiếc...” Vì lợi ích tông môn, càng Ngụy Hợp đối địch thiên tài như vậy, càng muốn triệt để bắt lại.

Dù sao trên người Tô Di còn cần giải trừ Tỏa độc.

“Tiên Các, động thủ.” Cuối cùng Tổng Đình cũng từ bỏ, để Tổng Tiên Các cùng nhau hợp lực.

Đây là lần đầu tiên trong mấy chục năm qua hắn cùng người khác hợp lực đối phó với một tên gia hỏa ngay cả cảm giác cũng không phải.

“Chẳng phải đã sớm xong chuyện rồi sao?” Tổng Tiên Các giơ cánh tay lên, bắt đầu cởi lớp băng trên cánh tay ra.

Còn Tổng Đình cũng hành động y như vậy.

Tầng băng trên cánh tay hai người run lên, trong nháy mắt giải trừ, lộ ra làn da cơ bắp phía dưới.

Trên làn da kia thành linh cũng có ký hiệu ẩn ký tương tự.

“Ảnh cuối cùng cũng đi, hai đoạn. Cảnh thận!” Tổng Đình tránh được Ngụy Hợp trùng kích, xoay người đứng thẳng, thân hình vốn khô ngô, theo băng vải gỡ xuống, tăng thêm một bước tăng cường tơ máu.

Xung quanh hai chân hắn, kinh lực xoay tròn cấp tốc, phun trào.

Ầm!!

Mặt đất đột nhiên nổ tung, Tổng Đình và Tổng Tiên Các đồng thời biến mất tại chỗ.

“Giết —— Không Không Vân Phi Hạc!!”

Hai người đồng thời một trước một sau, thực lực tự nhiên ngưng tụ thành hình thái Bạch Hạc giống như vũ cánh bay lượn.

Cùng với hình thái mơ hồ của Bạch Hạc kinh lực, là sự sắc bén khủng bố, quả thật là mạnh mẽ.

Lực sát thương vốn đã khủng khiếp như thật, trong nháy mắt như có được sự sống chân chính.

Như thể sống lại thật sự, trở thành hai con hạc trắng chân chính, là sinh mệnh chân chính.

Thân thể hai người bao bọc trong thể nội bạch hạc kinh lực, trong chốc lát phóng tới Ngụy Hợp.

Hai tay bọn họ chính là bạch hạc hai cánh, đồng thời từ hai bên đánh về phía thân thể Ngụy Hợp.

“Muốn ta chết! Các ngươi cũng phải chết!!!”

Ngụy Hợp gào thét một tiếng, cảm nhận được nguy cơ trí mạng.

Trong nháy mắt thực lực hai người này bộc phát, đã vượt qua Tam Đầu Ly, mang tới cho hắn uy hiếp, thậm chí so với Vu Phục còn mạnh hơn!

Hắn biết rõ đây là bí kỹ đặc thù mà Minh cảm mới có thể sử dụng, có thể tăng uy lực thực chiến trong nháy mắt.

Nhưng mà đoán được thì chỉ đoán được, bí kỹ mà cường giả đang sử dụng có thể cảm giác được hắn cũng đã từng chứng kiến.

Lúc trước Chu Thần cũng từng dùng qua, không thấy lợi hại đến vậy sao?

Chẳng lẽ đây thật sự là sát chiêu chỉ có của Vô Thủy tông?

Hai cỗ uy hiếp trí mạng cấp tốc ập tới, trong điện quang hỏa thạch, Ngụy Hợp cuống hồng vận dụng một chút át chủ bài

cuối cùng của mình.

Phúc Hải kinh, kịch độc chính pháp quyết, toàn bộ dưới sự chống đỡ của Hồng quyết kinh, toàn lực vận chuyển co rút lại.

Hắn chưa bao giờ nghĩ tới, bản thân cũng sẽ có lúc vì tốc độ của đối thủ quá nhanh mà không cách nào phản ứng.

Giờ khắc này, hắn mới cảm nhận được, những cảm giác mà tốc độ không bằng những đối thủ trước kia, cảm nhận được khi giao thủ cùng mình.

Không nhìn thấy gì!

Sờ không tới!

Không cách nào cảm giác được!

Chỉ có thể cảm giác được làn da toàn thân nổi lên da gà, trái tim kịch liệt co rút lại, máu huyết lưu động với tốc độ toàn công, điên cuồng tăng cường phòng ngự toàn thân, ý đồ ngăn cản tất cả.

“Ta sẽ không chết!!”

Ngụy Hợp gào thét trong lòng.

Kinh lực trong người chợt ngưng tụ ra một mô hình đồ hình quái dị, nhưng lập tức dẫn nổ.

“Bí kỹ: Vạn Thanh Cực Huyền Kinh!!!”

Hắn đã từng tu luyện ra, với tư cách là một đạo bí kỹ phòng tuyến cuối cùng, rốt cuộc vào lúc này đã được vận dụng.

Một chiêu bí kỹ này có thể cường hóa cường độ kinh lực toàn thân hắn, đồng thời tăng thêm lực sát thương sắc bén.

Bí kỹ này vốn dùng để tấn công, nhưng lúc này Ngụy Hợp đã không thể chú ý nhiều như vậy.

Hắn ngưng tụ lực bí kỹ, hội tụ toàn thân, phòng ngự bất cứ nơi nào có thể bị công kích.

Phốc phốc!!

Rốt cuộc, hai tiếng động nhỏ vang lên.

Bên trái bên cạnh Ngụy Kỳ, đồng thời hiển hiện thân ảnh
Tống đình và Tống Tiên các.

Hai người bọn họ hữu quyền một trái một phải, chuẩn xác đều
ở bên cạnh cổ Ngụy Hợp.

Chân kinh thật sự điên cuồng tràn vào trong cơ thể Ngụy Hợp,
phá vỡ kinh lực hộ thân tràn vào thân thể, phá hủy hết thủy tổ
chức bên trong.

Nhưng dưới thái độ đấng lâu, bản thân kinh lực trong cơ thể
Ngụy Hợp cũng đa dạng, đặc hiệu toàn bộ triển khai, tầng tầng
trở ngại, để kinh lực hai người như vào vũng bùn, căn bản chỉ
có thể thương tổn một bộ phận mạch máu cơ bắp, vô lực tiến
lên.

Ngược lại, trên cánh tay nhỏ của hai người bọn họ, bởi vì
cường ép phá vỡ kinh lực hộ thân của Ngụy Hợp, sau khi bị bí
kỹ tăng cường đặc hiệu gai nhọn sắc bén, làm bị thương đến
da thịt.

Trên cánh tay của hai người đông đảo chẳng chịt những lỗ
máu.

“Lui!!”

Hai người cấp tốc lùi lại phía sau, sắc mặt kịch biến. Cảm giác
tê dại từ cánh tay truyền lên người.

Hai người vội vàng khống chế cơ bắp, khép kín mạch máu, thò
tay đào một cái, đào ra mảnh huyết nhục kia, để tránh độc tố
lan tràn.

“Lợi hại... thật đúng là như lông nhím khó hạ thủ.” Tống Tiên
Các lúc trước đứng một bên quan sát cuộc chiến, còn không
cảm nhận được cảm xúc của Tống Đình.

Hiện tại tự mình xuất hiện, mới hiểu được, vì sao Tống đình
hội cùng Ngụy Hợp lại đánh nhiều hiệp như vậy.

Hóa ra không phải đánh không lại mà là không dám bị thương.

“Rốt cuộc trên người tiểu tử này luyện công gì? Độc nặng như
vậy? Ngay cả chúng ta cũng gánh không nổi, nếu đổi thành

minh cảm...” Tống Tiên Các lần này rõ ràng, vì sao Ngụy Hợp có thể mấy chiêu có thể đánh bay nội viện thủ lĩnh.

Bịch bịch.

Ngụy Hợp quỳ một chân trên đất, hai bên cổ chảy ra máu tươi, huyết nhục mơ hồ.

Nếu không phải bí kỹ cường hóa mũi nhọn sắc bén, lúc này hẳn sợ là xương cổ bị đánh gãy trực tiếp, ngã xuống tại chỗ.

Đối phương chọn vị trí cũng cực kỳ xảo quyệt, không chọn bộ phận xương sọ cứng rắn hơn, mà lựa chọn cắt đứt liên hệ giữa đầu và thân thể, chính là xương cổ.

Xương cổ dễ bị cắt đứt hơn so với xương sọ, coi như không đánh tiếp vẫn dễ dàng cắt đứt huyết mạch, khiến người ta ý thức hôn mê.

“Giết!” Đánh tới mức này, Ngụy Hợp cũng hai mắt đỏ ngầu, đứng dậy trước một bước xông tới hai người.

Bí kỹ vẫn đang phát huy hiệu quả, nhân lúc này, là thời điểm thực lực bản thân hẳn cường đại nhất.

Cho nên...

“Đi!”

Đáng tiếc Tống Đình tiên các không như hẳn mong muốn, sắc mặt hai người khó coi, không đánh mà lui, nhanh chóng nhảy về phía sau.

Thương thế trên người hai người cũng không nặng lắm, nhưng bây giờ không nặng, nhìn điệu bộ Ngụy Hợp xem, nếu tiếp tục đánh nữa, chỉ sợ hai người coi như có thể đánh tan đối phương, bản thân cũng sẽ bị thương nặng.

Đến lúc đó... Trạng thái của bọn họ có thể sẽ chống đỡ không tới lúc về núi, sẽ có dị hóa.

Được mất, chỉ hơi chút cân nhắc, liền đưa ra quyết định.

Hai người xoay người rời đi, không chút dây dưa dài dòng.

Nếu đổi lại là võ giả có cảm giác vinh dự cực mạnh ở tông môn, có lẽ sẽ lựa chọn giữ lại vào lúc này, dù liều mạng chịu

trọng thương cũng phải giữ người lại.

Nhưng bọn họ vất vả tu hành nhiều năm như vậy, chỉ vì hai viện thủ nội viện, muốn bồi thường cho mình, bất kể là góc độ lợi ích của tông môn, hay là góc độ của mình, đều không có khả năng.

Cho nên rời đi là lựa chọn duy nhất.

Hơn nữa, còn có người ở phía bên kia.

Trong nháy mắt hai người đã biến mất không thấy đâu nữa.

Trong khu rừng bên kia, một bóng người khôi ngô cao lớn chậm rãi đi ra.

Đầu trọc, độc nhãn, khí chất nhu hòa, rõ ràng là Diêu Sào Minh đã dẫn lửa diệt sát.

Vưu Khoác áo choàng rộng, ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm Ngụy Hợp đang cổ chảy máu.

“Ngụy Hợp, trận chiến hôm nay, xem như ngươi đã chân chính có thể tiến vào tầm mắt cao tầng Vô Thủy tông rồi...”

“Chúc mừng ngươi.” Ông nâng bầu rượu trong tay lên, xa xa kính rượu.

“Chúc mừng ta?” Ngụy Hợp xoay người, phong thái đấng lâu cao hơn ba thước khiến hẳn lúc này giống như dị thú khủng bố, dữ tợn hung hãn.

Trên người y thuận theo cổ bắn xuống điễm máu, càng làm tăng thêm vài phần lệ khí sát ý.

“Lúc trước ta đã từng nói, nợ ngươi nhân tình, muốn dưới điều kiện không thương tổn tất cả lợi ích của chính mình, mới trả được.”

Đôi mắt lớn như chuông đồng của Ngụy Hợp nhìn chằm chằm vào Vưu Phục.

“Hiện tại ta đã vượt mức rồi. Cho nên.”

Hắn vươn tay ra.

Bành!

Nắm tay thành quyền.

“Tô Triệu ta trả lại ngươi, vật tư lưu lại trong môn phái, ta sẽ đưa ngươi đến minh phủ triệt tiêu nhân tình, còn lại, ngươi và ta thanh toán xong!”

Vưu Phục nhìn Ngụy Hợp với ánh mắt phức tạp, hắn vốn định tới đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Nhưng không nghĩ tới, Ngụy Hợp một thân một mình, đánh lui hai gã cao thủ Minh cảm Vô Thủy tông một lần.

Mặc dù chỉ là lưỡng bại câu thương, nhưng chiến tích bực này... Đã vượt qua Chu Thần, tam đầu Ly, thượng quan Kỳ, chân chính đứng ở tầng thứ gần hắn.

Lấy tu vi luyện tạng mà đạt đến cảnh giới như thế.

Hắn ở một bên thấy rất rõ ràng, Ngụy Hợp thực lực toàn bộ khai Ngụy, tuyệt không phải người loạn huyết.

Mà là những thiên tài võ đạo chân chính.

Thực lực của Ngụy Hợp đều được xây dựng trên kinh lực và bí kỹ võ đạo.

Mà đặc điểm đặc biệt của người có loạn huyết, trời sinh thần lực, đồng bì thiết cốt, hắn một điểm cũng không có.

Chút thần lực mà Kinh Hồng Quyết bộc phát ra xa xa không thể đạt tới cấp độ Loạn Huyết Giả.

“Nếu ta nói, ngay từ đầu ta cũng không ngờ, sẽ phát triển thành như vậy, ngươi tin sao?” Vưu Phục thờ dài nói.

“Ngươi nói đi?” Ngụy Hợp không nhiều lời nữa, quay người nghênh ngang rời đi.

Hắn sợ bản thân không đi, bí kỹ tiêu tán, tác dụng phụ bộc phát, cộng thêm vừa mới bị thương, có thể sẽ lâm vào trạng thái suy yếu.

Mà ở trước mặt Vưu Phục lâm vào suy yếu, hắn ta không dám cam đoan bản thân an toàn.

“Sau trận chiến này, chỉ cần ngươi không chủ động tiếp tục khiêu khích, Vô Thủy tông sẽ không tìm ngươi phiền toái nữa,

đám người gọi là sơn nhân kia, không ai nguyện ý người chết ta sống với chúng ta. Ngụy Hợp, người...”

Vưu Phục còn chưa dứt lời, đã không nhìn thấy bóng lưng Ngụy Hợp, tiếng nói im bật.

Hắn tính sai rồi, không ngờ Ngụy Hợp lại nguyện ý hoàn toàn giải tán Vạn Độc Môn, triệt để thoát ly vòng xoáy tranh đấu, thoát thân ra.

Thân là môn chủ Vạn Độc môn, Ngụy Hợp đã chứng minh thực lực của mình. Nếu Vô Thủy tông muốn bắt hắn, hoặc là cao tăng hơn ra tay, hoặc là tự mình thương cân động cốt.

Còn bây giờ đang lúc tranh đấu máu rồng và Thái Hồ luận đạo máu chót, Vô Thủy tông căn bản không thể phân tâm, lực lượng có thể sử dụng ở bản châu sẽ không vượt qua phạm trù hai người của Tống Đình.

Vì vậy Ngụy Hợp tự tin vào bản thân, khiến Vạn Độc môn có được sinh cơ.

“Đáng tiếc...” Vưu Phục thở dài một tiếng, quay người cũng lặng yên biến mất.

“Phụ thân, ngài đi tới đi lui như vậy thì có ích lợi gì? Rốt cuộc Vạn Độc Môn kia thế nào, cũng không phải ngài đi tới đi lui cũng có thể ảnh hưởng.”

Vương Diệp cùng ngồi ở bên bàn rượu, nhìn phụ thân Vương Chi Hạc đi tới đi lui trong sảnh nhỏ, bất đắc dĩ lên tiếng nói.

Vương Chi Hạc tuổi tác đã lớn, mặc dù tập võ cường thân, nhưng trước kia giao thủ lưu lại rất nhiều ám thương, đã làm cho gã vô lực gánh vác, hôm nay vị trí gia chủ đã nhượng lại cho Vương Diệp Hòa.

Mà Vương Diệp và tuy có tài cán, cũng có tiếng là cuội gió đập hạc trên giang hồ, nhưng lại không bằng Trương Tôn Vương Thiếu Quân.

“Vạn Độc Môn Ngụy Hợp, giao hảo với Vương gia ta, bây giờ gặp đại sự, ta nôn nóng mới là bình thường, nếu như...”
Vương Chi Hạc chính bởi vì biết rõ tình huống của Vô Thủy tông, lúc này mới nóng lòng như lửa đốt.

Đâu giống Vương Diệp đâu có, còn chưa ý thức được vấn đề nghiêm trọng, vẫn ngồi ngay ngắn tại chỗ uống trà.

“Cha, ông nội.” Lúc này Vương Thiếu Quân từ bên ngoài trở về, thấy hai người ngồi trong phòng nhỏ, bốn mắt đồng thời nhìn sang phía ông.

“Thế nào! Tình huống như thế nào?” Vương Chi Hạc dừng bước hỏi.

Vương thiếu quân cởi bỏ quan phục, nghe vậy, khẽ lắc đầu.

“Còn chưa có tin tức truyền về. Ngụy Hợp... Nghe nói đã giải tán Vạn Độc Môn, toàn bộ Vạn Độc Thành đều là một mảnh trống rỗng, tất cả mọi người đều đã đi rồi. Không biết tung tích.”

“Vậy thượng nhân Vô Thủy tông thì sao?” Vương Chi Hạc tiếp tục truy vấn.

“Đã đuổi kịp rồi. Nói là đã hạ xuống hai người, nhưng không biết có thể đuổi kịp hay không.” Vương Thiệu Quân trầm mặt nói.

Hắn không rõ Thượng nhân trên núi Vô Thủy tông lợi hại thế nào, nhưng nếu dám ngay khi hai đại nội viện đều bị giết người, còn dám xuống núi đuổi giết, vậy nhất định có tự tin có thể bắt được Ngụy Hợp.

“Cha, gia gia, hai người yên tâm, cho dù Thượng Nhân Vô Thủy tông ra tay cũng sẽ không giết người, tên Tô Triệu kia trúng Tỏa Độc, không ai giải độc, bọn họ sẽ không động sát niệm. Chỉ là...”

Vương Thiệu Quân không nói tiếp.

Ngụy Hợp cùng hắn tương giao nhiều năm, nhưng làm thế nào cũng không biết, lại đi đến bước này.

Nếu như mình sớm khuyên hắn đồng thời gia nhập Thái An quân thì có lẽ sẽ không có chuyện gì như vậy xảy ra.

Vương thiếu quân thâm đê nén trong lòng.

Vạn Độc Môn lớn như vậy, nói sụp đổ thì sụp đổ.

Vô Thủy tông giống như cao cao tại thượng, thần linh treo ở đỉnh đầu Thái Châu, một tay đè xuống chính là kết cục hủy người diệt vong.

Y có ý muốn giúp đỡ, nhưng lại bất lực.

Thậm chí ngay cả tiếng cứu viện cũng không dám, sợ hãi liên lụy toàn bộ Vương gia.

Cảm giác vô lực này đã rất lâu rồi Vương Thiệu Quân không cảm giác được.

Hắn ngẩng đầu nhìn Vương Diệp cùng Vương Chi Hạc, đáy lòng bọn họ rốt cuộc đang lo lắng an nguy Ngụy Hợp, hay là lo lắng Ngụy Hợp liên quan đến Vương gia, ai cũng không nói rõ được.

Chỉ sợ số người ở số sau nhiều á...

“Đến rồi!” Vương Chi Hạc bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía cửa ra vào.

Hai người còn lại cũng đều là cao thủ luyện tạng, đồng loạt nhìn về phía cửa lớn.

Một hồi tiếng bước chân dồn dập truyền đến.

Rất nhanh, một gã vệ binh tiến vào cửa quỳ một chân trên mặt đất.

“Khởi bẩm Đạo Chủ, tinh văn Đạo Chủ Trần đại nhân đưa thiệp mời tới.”

“Trần Vĩ kiên định không?” Vương thiếu quân thở ra một hơi, còn tưởng là bên phía Vạn Độc Môn đưa tin.

“Trình lên đây.” Hăng giọng một cái.

Vệ binh mang thiệp mời lên, Vương Thiếu Quân tùy ý lật xem một chút, sau đó không còn tâm tư nào nữa.

Nếu là bình thường, có lẽ hẳn còn muốn xem thử, nhưng bây giờ...

Thấy không phải tin tức của Vạn Độc Môn, hai người khác trong lòng cũng hạ xuống, đành phải tiếp tục chờ.

Trong lúc nhất thời ba người đều không có tâm tư nói chuyện, tự mình trầm mặc, trong lòng chuyển động ý niệm.

“Báo!”

Rất nhanh, lần thứ hai lại có vệ binh vào cửa.

“Chỉ huy sứ phủ thành cầu kiến Du đại nhân.”

“Du phụng... Mời!” Vương thiếu quân nhanh chóng nói.

“Vâng.”

Vệ binh lui ra.

Rất nhanh, một võ tướng mang đao thân thể cường tráng da ngăm đen, bước nhanh vào sảnh nhỏ, sau khi chào Vương Chi Hạc và Vương Diệp.

Ánh mắt du phụng tài nhìn về phía Vương Thiếu Quân.

“Vương đạo chủ, về chuyện ngài muốn ta nghe ngóng, chuyện Ngụy Hợp Vạn Độc Môn và Vô Thủy tông thượng nhân giao thủ với nhau, có tin tức.”

“Cái gì! Thật không?!” Ba người Vương Thiếu Quân giật mình, không nghĩ tới du phụng bên này rõ ràng đã có tin tức trước.

“Đương nhiên là thật.” Du Phụng gật đầu nói: “Đường muội của ta chính là đang nhậm chức tuyên Cảnh, có chút môn đạo, ta vừa nhận được tin tức.”

“Đến cùng là như thế nào?” Vương Chi Hạc gấp gấp hỏi. Mọi người tại đây chỉ có hắn là minh cảm mạnh nhất, Vô Thủy tông mạnh đến mức nào.

Mà càng biết nhiều thì trong lòng càng minh bạch, lần này có thể xuất hiện phiền toái bao nhiêu.

Du Phụng nhìn thấy sáu con mắt của ba người Vương gia đồng thời nhìn chòng chọc vào mình, trong lòng không khỏi phát lạnh, đây chính là ba vị đại cao thủ luyện tạng, mặc dù thân là võ tướng, có chút thực lực, nhưng trong lúc nhất thời cũng bị dọa đến co rụt lại, cổ họng không ngừng run rẩy, nói không ra lời.

“Nói mau!” Vương Diệp đến gần thúc giục.

Du Phụng bị dọa lui về sau, càng nói không ra lời.

Gã chỉ huy này cũng chỉ có tu vi Đoán Cốt, trước mặt tam đại cao thủ luyện nô dịch, khí thế đã yếu đi không ít.

Hơn nữa chức quan cũng thấp hơn không ít, làm sao có thể ứng phó được khí thế như vậy. Lập tức trong đầu trắng bệch, trong lúc nhất thời rõ ràng đã đứt đoạn.

“Cha, đừng nóng vội, để Du đại nhân chờ một chút, người đã dọa hắn sợ rồi!” Vương thiếu quân nhìn ra vấn đề, vội nói.

“Không... Không có chuyện gì.” Du Phụng miễn cưỡng cười, ôm quyền nói: “Căn cứ tin tức đáng tin cậy, hai vị thượng nhân Vô Thủy tông tìm một đêm tại Hắc Ốc sơn, sau đó rời khỏi Thái Châu, tìm được Vạn Độc môn chủ Ngụy Hợp.”

Tình huống hai bên giao thủ...”

“Tình huống thế nào!?” Bản thân Vương Thiếu Quân cũng không nhìn được, nghĩ đến chỗ cao hơn, nhìn chăm chú vào Du Phụng.

Cũng giống như hắn, Vương Diệp cùng Vương Chi Hạc cũng đều cùng một chỗ nhìn chăm chăm vào miệng Du Phụng.

Trong lúc nhất thời ba người luyện tạng áp lực khí thể tăng lên kịch liệt, ép tim du phụng đập nhanh hơn, cảm giác nếu không tranh thủ thời gian nói, có thể sẽ bị đánh chết.

Lúc này hắn mạnh mẽ đè xuống đầu lưỡi đang run rẩy, một hơi nói ra.

“Tình hình chiến đấu cụ thể không biết, nhưng có người nhìn thấy hai vị thượng nhân Vô Thủy tông bị thương quay về, tay không không không mang theo người. Nói cách khác, hắn Vạn Độc Môn đã đánh lui hai vị thượng nhân.”

Tiếng nói vừa phát ra.

Toàn bộ trong phòng nhỏ hoàn toàn yên tĩnh. Ba người đều thở phào nhẹ nhõm.

Vương Thiếu Quân nghe du phụng nói, nỗi lo trong lòng rốt cuộc cũng lắng xuống.

Rất kỳ diệu, tâm tình lúc này của hắn có cảm giác mát mát khó tả. Cũng có thở phào nhẹ nhõm.

Hồi tưởng lại, lúc trước mới quen biết với Ngụy Hợp, tên kia còn không bằng hắn, thực lực chỉ là rèn cốt.

Sau đó chậm rãi từng bước một, đến bây giờ hắn lại vượt qua bản thân, khiến cho Thái Châu ngày hôm nay mưa gió lung lay...

“Tin này là thật?” Hắn lên tiếng xác nhận.

“Đúng vậy. Ta nhiều lần trùng kích đúng lắm, mới dám tới đây thông báo cho Vương đại nhân.” Du Phụng tranh thủ thời gian nói.

“Có thể đánh lui cảm giác Minh cảm à...” Vương Chi Hạc ở phía sau về mặt phức tạp.

Minh cảm, đó là giấc mộng trong lòng vô số võ giả, so với cảnh giới hóa cảnh hư vô mờ mịt cao hơn, cảm giác này mới là cảnh giới mà bọn họ có thể chạm tay tới.

Nhưng có thể chạm tay vào, không có nghĩa là dám thật sự bước ra bước kia.

Minh cảm một khi tiến vào, không tiến thì lui, lui thì chết, không có con đường thứ hai có thể đi.

Mấu chốt nhất chính là, Ngụy Hợp mới bao nhiêu tuổi, tuổi này, làm sao đã chạm đến cấp độ kia?

Hay là sau lưng người này có cao nhân tương trợ?

*

*

*

“Có lẽ thật sự là người có loạn huyết...” Vương Chi Hạc thờ dài nói.

Chu Hành Đồng chẳng phải là ví dụ sao? Lai lịch của mẹ nó thần bí, rất có thể tổ tiên đã từng xuất hiện người có loạn huyết, vì lẽ đó Chu Hành Đồng dính chút ít, cũng có thần lực nhất định cùng với da đồng xương sắt.

Như thế xem ra, không chừng Ngụy Hợp cũng giống như vậy.

“Vạn Độc Môn giải tán, Ngụy Hợp sợ là... Sau này sẽ không xuất hiện trước mặt chúng ta nữa...” Vương Thiếu Quân nhẹ giọng thờ dài.

“Như thế, cũng tốt...” Vương Diệp thờ dài một tiếng, một câu bên trong cũng tốt, bao hàm bao nhiêu tâm tư trong đầu.

Sự tồn tại của Vạn Độc môn đã trở thành một cái gai cá của Thái Châu, hoàn toàn biến mất cũng là kết cục tốt nhất, mới có thể không liên lụy đến Vương gia bọn họ.

Vương thiếu quân không nói gì thêm.

Có lẽ như vậy đối với Ngụy Hợp cũng tốt, đối với Vương gia cũng tốt.

Nhạc Thanh Sơn.

“Từ hôm nay, toàn lực đuổi bắt đám người Vạn Độc Môn Ngụy Hợp, phát Vô Thủy Lệnh.

Phàm là đệ tử dưới núi, nhưng nếu có liên quan tới Vạn Độc Môn thì nên cố gắng hết sức thu thập tin tức.

Nếu có môn chủ Ngụy Hợp Âm nói, không thể tìm chết, đi đầu truyền cho tam chủ phong, nhận lấy phần thưởng.”

Thứ nhất là pháp lệnh được lưu truyền từ trên Ngọc Nha Phong, khiến cho toàn bộ Vô Thủy tông sôi trào.

Vạn Độc Môn, Ngụy Hợp và hai danh từ đã thành chủ đề bàn tán sôi nổi trong tông môn trong lúc nhất thời.

Hai đại thượng nhân cùng nhau liên thủ xuống núi, rõ ràng tay trắng quay về không nói, mà trên người còn bị thương.

Nghe nói cùng Ngụy Hợp chính diện giao thủ, vô ý bị thương.

Chỉ là môn chủ một môn phái cỡ trung trong núi, lại có thể một mình đối kháng với hai vị thượng nhân, sau đó còn đánh người bị thương!

Đối với rất nhiều môn nhân xem tam chủ phong từ trước tới nay là thánh địa mà nói, mức độ rung động không thua gì đột nhiên cửa nhà từ trên trời giáng xuống đập xuống một viên thiên thạch.

Nếu nói Thái An quân và Diệt Sào minh có cường giả có thể đối phó được với Thượng nhân, có lẽ họ còn có thể chấp nhận được.

Nhưng đột nhiên một môn phái cỡ trung lại có thể xuất hiện đại cao thủ có thể chống lại hai thượng nhân.

Điều này khiến cho toàn bộ tông môn trên dưới đều xôn xao.

Thanh Diệp viện thủ khoanh chân ngồi trong tiểu điện nội viện của mình, trước mặt thấp lên một khay công hiệu ngưng thần.

“Su phó su phụ!”

Chợt một cô bé tết bím tóc sừng dê vội vội vàng vàng vàng vọt vào tiểu điện.

Người đến tên là Tô Nhược Tuyết, cũng là đệ tử thân truyền được nàng dạy bảo nhiều năm, căn cốt là hiếm có, hơn nữa tính cách hoạt bát đáng yêu, rất được Thanh Diệp yêu thích.

“Chuyện gì? Không thể định thân ngưng khí, tâm bình khí hòa rồi hãy nói?” Thanh Diệp nhàn nhạt đưa tay ra, bóp rũi hương trước mặt.

“Là tà ma đánh chết thủ lĩnh Cửu Chân Viện và người đứng đầu Thanh Hồ Viện, Vạn Độc Môn Ngụy Hợp!” Tô Nhược Tuyết gấp gáp nói: “Hắn. Hắn... Lần này... Hai vị thượng nhân xuống núi cũng bị hắn đả thương! Hiện giờ toàn bộ trên núi đều truyền khắp!”

Rặc rặc.

Ngón tay Thanh Diệp đang bóp tắt hương thơm, chợt run lên, không ngờ lại bóp gãy nửa đoạn nén hương.

“Việc này... Có biết thật hay giả không?” Nàng giương mắt chăm chú nhìn ái đồ.

“Thật đấy! Hai vị thượng nhân kia đã tới Tử Thư Dược đường trừ độc. Tin tức truyền khắp nơi rồi!” Tô Nhược Tuyết vội vàng nói.

“Làm sao có thể!?” Trước đây Thanh Diệp đã xem Ngụy Hợp là một người chết.

Hai vị thượng nhân xuống núi, cùng nhau ra tay bắt người, lấy thể lực khổng lồ của Vô Thủy tông làm con mắt, thực lực khủng bố của bản thân hai vị thượng nhân làm nội tình.

Một kích tất trúng, cơ hồ không có khả năng thất bại.

Nhưng bây giờ...

Ngụy Hợp lại đánh lui hai vị thượng nhân kia!?

“Là Thái An quân và người của Diệt Sào minh ra tay phải không?” Nàng lập tức nghĩ tới khả năng này.

“Không... Không phải, tam chủ phong đã hạ Vô Thủy Lệnh! Chỉ nhằm vào một người của Ngụy Hợp, muốn chúng ta gặp phải hắn, không nên tiến lên khiêu khích, có thể lựa chọn chạy trốn trước.

Đợi sau khi trở về thông báo, tam chủ phong thượng nhân sẽ đích thân ra tay săn giết! Loại đái ngộ này, chỉ có những đại nhân vật cảm ngộ dưới chân núi mới có tư cách có! Quả thực... Quá mạnh! Nếu là ta cũng có thực lực như vậy, nói không chừng...”

“Đủ rồi!!”

Thanh Diệp đột nhiên gầm nhẹ một tiếng, cắt đứt đồ đệ.

Khuôn mặt nàng trắng bệch, trong lòng không biết đang có suy nghĩ gì.

Nếu như trước đó Ngụy Hợp phản kháng, chỉ là tiểu đả tiểu nháo trong mắt nàng, cho dù giết Nhan Cửu Chân, đổi mặt với tông môn, khuất phục cũng chỉ là sớm muộn mà thôi.

Nhưng bây giờ, liên tiếp vượt ra ngoài dự liệu của nàng, Ngụy Hợp hành động, đã làm cho đáy lòng nàng từ trước tới nay tin tưởng một ý niệm, đang chậm rãi hiện lên vết rạn.

Nàng nghĩ tới năm đó, khi Trịnh sư huynh còn sống, càng nghĩ tới lúc mình còn sớm hơn, chính mình lúc mới vừa vào núi.

Từ nhỏ cô xuất thân trong một môn phái cỡ trung, sau đó dưới uy bức ép của Vô Thủy tông, môn phái kia sụp đổ.

Phái cao thủ không có sức phản kháng, cúi đầu xưng thần, cũng đưa thiên tài nhà mình vào Vô Thủy tông.

Nàng khi đó cũng nghĩ tới việc phản kháng, nhưng đáng tiếc, nàng không dám, cũng không.

Về sau trọng tu phế công, ở trên núi bị người gạt bỏ khắp nơi, là Trịnh sư huynh không nhịn được, ra tay bảo vệ, mới khiến đoàn người các nàng có thể khôi phục sinh hoạt bình thường.

Khi đó các nàng cũng tương tự như Vạn Độc môn hiện tại!

“Phản kháng có ích lợi gì? Tam chủ phong thực lực mạnh mẽ, lần này cho dù có thể tránh thoát, tất nhiên còn có lần tiếp theo!” Trong mắt Thanh Diệp lóe lên thần sắc khó hiểu.

“Hiện tại phản kháng càng lợi hại, về sau chịu càng nhiều đau khổ. Thay vì như vậy, không bằng sớm tiếp nhận...”

Thanh Diệp cúi đầu, nhắm mắt thấp giọng niệm tụng đạo kinh.

“Nếu ngươi có bản lĩnh thì cứ tiếp tục phản kháng, chúng mình với ta ngươi lựa chọn không sai!”

Trong lòng nàng, ba ngọn núi cao cao tại thượng, vô địch tại Thái châu.

Phản kháng của Ngụy Hợp chỉ là châu chấu đá xe, tất nhiên sẽ bị triệt để nghiền nát.

“Giống như Trịnh sư huynh lúc trước, nếu không phải hấn phản kháng, cũng sẽ không rơi vào kết cục như vậy.

Phản kháng, đều không có kết cục tốt! Chờ đi, Ngụy Hợp... Người cùng sư phó người kết cục đều như nhau, chỉ là thời gian sớm hay muộn mà thôi...”

Hai tay Thanh Diệp không tự chủ xiết chặt, móng tay bén nhọn đâm thật sâu vào lòng bàn tay, cũng không cảm giác được chút nào.

Khác với nội viện Thanh Diệp.

Lúc này tổng ngoại viện đã xôn xao âm ỉ khắp nơi.

Ngoại viện chia thành quản hạt của rất nhiều chủ sự.

Mỗi người quản lý một lượng lớn các cửa hàng nhỏ. Mỗi ngành đều có chuyên môn riêng của mình xử lý công vụ của các lâu.

Trong đó đạo y bộ lạc.

Trương Kỳ chậm rãi thu lại quyền pháp, chấm dứt một ngày khổ tu.

Bây giờ hấn vẫn thành tựu võ sư, so với năm đó theo Nguyệt Hợp một đường chạy trốn tới Thái Châu chật vật hơn.

Hiện tại hấn, ngọc thụ lâm phong, trong mắt tràn đầy tự tin cùng sức sống.

“Trương sư huynh, bên ngoài có người tên là Khương Tô tìm. Nói là đồng hương với ngài, có việc thương lượng.”

Một sư đệ đạo y bộ cười nói với Trương Kỳ truyền lời.

“Khương Tô? Biết rồi, cảm ơn.” Trương Kỳ nhớ tới cái tên đã lâu rồi không tiếp xúc này.

Năm đó, hấn ta cũng không biết cái gì là người bình thường, Khương Tô là đại cao thủ của Tam huyết đường.

Mà bây giờ, hấn đã đột phá võ sư, sắp thăng cấp vào nội viện, Khương Tô cũng khó khăn lắm mới thành tựu võ sư, hai người dĩ nhiên ngang hàng.

Hơn nữa luận địa vị, thiên phú, căn cốt, mọi thứ đều mạnh hơn nàng.

Vị Khương sư tỷ này đã không còn hi vọng đi tiếp nữa, mà hấn còn có thể tiếp tục đi về phía trước! Còn có thể trở nên mạnh hơn!

Trương Kỳ tự tin tự nhiên sinh ra trong lòng.

Hấn chăm sóc sơ bộ thân thể, đi ra Võ Đạo Tràng, xa xa liền nhìn thấy Khương sư tỷ dáng người yếu điệu, trước lối sau lưng đang đứng ở trước cửa bộ phận đạo y.

“Ngọn gió nào thổi Khương sư tỷ tới đây?” Trương Kỳ mỉm cười đến gần.

“Trương sư đệ...” Khương Tô xoay người, nhìn Trương Kỳ đang đi về phía mình.

Đây từng là đệ đệ của Trương sư đệ, hôm nay đang nhanh chóng trưởng thành ở Vô Thủy tông, bây giờ lại càng vượt qua nàng, trở thành nhân vật tinh minh ở tổng ngoại viện sắp được thăng cấp vào nội viện.

Chỉ là hấn nhanh chóng trở nên mạnh mẽ, sớm đã không còn thuần phác như lúc trước. Mà biến thành một người vì mạnh mẽ mà không từ thủ đoạn.

“Nghe nói, người đang theo đuổi Lưu Hạo Anh tỳ?” Khương Tô thấp giọng hỏi.

Lưu Hạo Anh là con gái của thủ tọa Lưu Chân Nguyên trong nội viện, tên hay, nhưng tư thái tướng mạo thì đờng hòng.

Cường tráng, thô hào, bá đạo, một quyền hạ xuống có thể đánh chết hai con trâu.

Không phải giả, là thật sự từng một quyền đánh xuyên hai cái đầu trâu.

Đây chính là mấu chốt của Lưu Hạo Anh nhiều năm qua chưa từng hôn phối.

Mà căn cốt không tệ, tuổi trẻ anh tuấn Trương Kỳ, theo đuổi một vị nữ hán lớn tuổi như vậy, mục đích là như thế, không cần nói cũng biết.

“Khương sư tỳ muốn nói cái gì, xin mau chóng.” Trương Kỳ lơ đãng, từ sau khi ca ca chết, y liền hiểu được, chỉ có sức mạnh mới là tất cả.

Vì sức mạnh, kết thân cũng chỉ là một trong những thủ đoạn mà thôi.

*

*

*

Cho nên tuy Khương Tô xinh đẹp nhưng đẹp không phải là thực lực, không thể làm cơm ăn, một quyền hạ xuống, đẹp đến mấy cũng sẽ biến thành cặn bã. Cho nên tâm chí hấn kiên định như thép.

“Không phải ta có việc gì, chuyện liên quan tới Vạn Độc Môn, người có biết không?” Khương Tô nhíu mày hỏi.

“Người nói là, môn chủ Vạn Độc Môn, cùng tên với Ngụy sư huynh lúc trước?” Trương Kỳ dừng lại.

“Đúng vậy.” Khương Tô gật đầu: “Tổng sự sư tử ngoại viện bảo chúng ta đến chỗ hấn một chuyến. Có thể là nghĩ làm vị đại nhân vật kia là Ngụy sư huynh chúng ta lúc trước đi cùng.”

“Vậy được.” Trương Kỳ gật đầu. Trong đầu nhanh chóng suy nghĩ, nghĩ làm sao lợi dụng việc này, cùng tổng sự tình làm quen thân thiết, có chút chỗ tốt.

“Trương Kỳ.” Khương Tô bỗng nhiên lại lên tiếng.

“Như thế nào?”

“Người nói xem, vạn nhất người nọ... thật sự là Ngụy sư huynh, làm sao bây giờ?” Trong giọng nói của Khương Tô lộ ra hoài nghi cùng lo lắng, hiển nhiên chuyện như vậy ngay cả chính nàng cũng cảm thấy không tin.

“Chúng ta sẽ bị liên lụy.” Trương Kỳ khẳng định, “Nhưng rốt cuộc là chuyện tốt hay xấu thì phải xem thái độ của chúng ta” Hấn không quan tâm Ngụy sư huynh lúc trước như thế nào.

Trong lòng hấn nhanh chóng mô phỏng lại, mười vạn môn chủ độc môn chính là Ngụy sư huynh, vậy hấn nên tỏ thái độ thế nào mới có thể vơ vét đủ chỗ tốt từ đó.

“Người!” Khương Tô nghe ra ý tứ của ông ta, nếu thật sự là một người...

Trong lòng nàng lại chấn động, lại lo lắng sợ hãi.

Ngụy Hợp đánh chết hai viện thủ, đả thương hai vị thượng nhân, đắc tội với một nhóm người của Vô Thủy tông.

Như thế, tất nhiên sẽ liên lụy bọn họ bị lượng lớn lợi ích tương quan trả thù.

Nếu nàng ta chỉ đi một mình thì thôi, nhưng nàng ta còn có Khương gia ở phía sau.

Nhiều năm qua, Khương gia cũng xuất hiện vài người, mượn ảnh hưởng của bà để ở lại an gia Thái Châu.

Nếu bị liên lụy, sợ rằng tích lũy nhiều năm của một triều đã bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Trong lúc nhất thời hai người cũng không lên tiếng nữa, không biết cuộc gặp mặt này sẽ cho bọn họ vận mệnh ra sao.

Chuyển mắt qua xuân đi thu tới.

Từng nhánh đội ngũ Vạn Độc Môn phân tán chạy trốn, một nhà Ngụy Hợp rút cục dưới sự bảo vệ trung thành tuyệt đối của các cao thủ, an toàn đến Cẩm Châu.

Đồng thời tại Cẩm Châu Vệ Phương Thành, mua nhà ở lại.

Đoàn người phân tán vào thành trì, lẫn vào trong biển người mệnh mông Cẩm Châu.

Thân là chuyên gia dùng độc, mọi người trong Vạn Độc Môn tự nhiên có biện pháp ngăn cách thủ đoạn bị người truy tung.

Càng có biện pháp thông qua thủ pháp che giấu, cách xa truyền tin liên hệ với nhau.

Rất nhiều cao thủ của Vạn Độc Môn đã thay đổi tính danh, thay đổi gương mặt, hoàn toàn thay đổi thân phận, có người hòa vào Cẩm Châu, có người đi đến ngoại châu, còn có người trực tiếp tòng quân làm quan quân.

Đã từng là Vạn Độc môn, nhanh chóng từ mặt ngoài, ẩn vào dưới đất, hình thành nên thế lực đặc thù những giáo phái dưới đất.

Chỉ là thế lực như vậy tuy rằng bí ẩn, nhưng người chắc chắn không thể quá nhiều.

Ngụy Hợp chỉ để lại cao thủ tinh nhuệ, những người còn lại nhao nhao phân tán, triệt để từ bỏ. Như thế càng có thể ẩn nấp bản thân.

Thậm chí vạn không phải cung, cũng không biết hành tung của cao thủ Vạn Độc Môn ngày nay.

Còn bên phía Vô Thủy tông, chưa kịp làm gì đã bị động tác liên thủ của Diệt Sào minh và Thái An quân đè xuống.

Long Huyết, Thái Hồ, hai bên đều phái không ít cao thủ Vô Thủy tông đi qua, sau khi Ngụy Hợp ly khai nửa tháng, bị rất nhiều minh cảm liên thủ đánh lén.

Tam chủ phong cảm ứng đại chiến một hồi, không ai biết thắng bại, nhưng Vô Thủy tông từ đó rút cuộc ngừng chiến, mà diệt Sào Minh cùng Thái An quân cũng không còn nhuệ khí như trước.

Toàn bộ Thái châu gió nổi mây vần, tựa như lập tức bình tĩnh lại.

Dưới tình huống như vậy, Ngụy Hợp mang theo người nhà, đổi tên đổi họ an tâm ở Vệ Phương Thành ẩn cư.

Cầm Châu không có chiến loạn, tình cảnh ôn hòa, ẩn vào cuộc sống bình thường, không còn tranh đấu võ lâm tông môn, cũng không có phe phái chính trị đấu đá.

Ngụy Hợp rốt cục hưởng thụ được, đã lâu không gặp, chính mình hướng tới cuộc sống bình thản nhất.

Hắn vừa thăm dò bàn tay trái đã từ từ thích ứng với siêu cảm, vừa dạy dỗ con trai mỗi ngày.

Ngẫu nhiên ra ngoài chơi với thê tử du sơn ngoạn thủy, ở dưới nhiều cao thủ âm thầm hộ vệ, an toàn không ngại, nhàn nhã tự tại.

Không lo ăn không lo, muốn làm gì liền đi làm.

Mỗi ngày hạ cờ, nghe khúc nhạc, ra ngoài nhấm nháp một hai món ngon, thu thập kỳ trân dị bảo.

Cuộc sống như vậy, làm cho Ngụy Hợp chính thức chậm rãi dung nhập vào thân phận mới.

Thân phận hắn tự tạo cho mình, là quan võ nhà giàu từ ngoại châu đến gia nhập võ tướng nhàn rồi.

Hiện giờ có không ít văn quan võ được mai danh ẩn tích, phần này nhiều người có gia tài võ nghệ, không lo ăn mặc, chính là che giấu thân phận tốt nhất.

Kỳ thật nguyên bản Ngụy Hợp dự định giả bộ làm văn quan lui ẩn, đáng tiếc đáng người không cho phép, vì thế hắn chỉ có thể giả bộ võ quan.

Cuộc sống nhàn nhã như nước chảy, chớp mắt là một năm trôi qua.

“Nhanh! Nhanh lên, đến lượt Tiểu An!”

Ngụy An ba tuổi ở cửa lớn, đang nhảy nhót cùng mấy đứa nhỏ hàng xóm ở bên cạnh. Một đám con nít vì sao lớn tiếng hô to.

Cái gọi là ô vuông, không phải trên mặt đất vẽ từng ô vuông lớn nhảy xuống, mà là cầm giỏ gỗ đặt trên mặt đất, đứa nào đứa nấy luân phiên nhảy qua sọt gỗ.

Nếu không nhảy qua thì phải ngồi vào trong giỏ gỗ, bị những người khác cũng nhảy theo.

Ngụy An ba tuổi, cái đầu đã lớn chừng bốn năm tuổi so với những người khác, hai cánh tay toàn là cơ bắp, xem ra là con ruột.

Mấy lần nhảy xuống, một đứa bé con mi thanh mục tú trong đó không thể nhảy qua, lập tức bị một đám tiểu gia hỏa nhét vào giỏ gỗ.

Bị nhét vào giỏ gỗ, đây chính là đả kích lớn nhất đối với bọn nhỏ. Đây chính là nỗi nhục dưới háng trong truyền thuyết.

Sắc mặt của cái đầu nhỏ này hồng lên, nhưng lại nhất định phải đợi một đứa trẻ không thể thay thế nào.

Trong sân.

Ngụy Hợp cùng Vạn Thanh Thanh đứng ở trước cửa, nhìn một đám tiểu hài tử trước cửa viện.

“Cái kia ngồi trong sọt chính là tiểu nhi tử của Vương viên ngoại gia à?” Vạn Thanh Thanh nhỏ giọng hỏi.

“Ừm, gọi là Vương tân Đức. Tên đúng là ngụ ý, nhưng tiểu gia hỏa tính tình nóng nảy, có chút giống Ngụy An.” Ngụy Hợp cười nói.

“Cho nên mới có thể chơi với nhau.” Vạn Thanh Thanh cũng cười.

“Bảo bọn chúng đi chơi, chú ý đừng để Tiểu An làm bị thương người khác. Lát nữa ta còn phải tới chỗ Cửu thúc xem sao.”

Ngụy Hợp thu liễm nụ cười nói: “E là hấn không chịu nổi mùa đông này.”

“Cửu thúc...” Vạn Thanh Thanh cũng có chút trầm mặc, Cửu Ảnh tuổi già cần cù chăm chỉ, cho vợ chồng bọn họ rất nhiều sự ủng hộ. Bây giờ lại không có hậu nhân tiền chung, chỉ có một đồ đệ, nhưng còn quá nhỏ.

“Nếu cứ như vậy tiếp tục như vậy, sẽ tốt bao nhiêu.... Cửu thúc am hiểu Kỳ Hoàng chi thuật như vậy, chẳng lẽ cũng chữa không được bệnh của mình sao? Nếu cần cái gì, trong nhà chúng ta có thể dùng.” Vạn Thanh thấp giọng nói.

“Không phải là vấn đề thuốc. Đã đến lúc.” Ngụy Hợp thở dài nói.

Hắn rất hưởng thụ sự yên bình hiện giờ, nhưng cũng biết, an bình bây giờ chỉ là tạm thời.

Đại quân địch quốc áp sát biên giới, loạn quân nổi lên bốn phía, các châu các nơi đều đang bị trọng áp, đã nội đấu, lại liên hợp với nhau, thế cục phức tạp khó nói nên lời.

Cho nên nhìn như sinh hoạt bình tĩnh, trên thực tế một khắc cũng không đình chỉ tu hành.

Bây giờ hắn đã luyện thành bản lĩnh mỗi thời mỗi khắc, tùy thời tùy thời đều tu hành.

Kình lực không ngừng lưu chuyển toàn thân, gia tốc tuần hoàn, các loại kình lực đặc hiệu hỗ trợ lẫn nhau, có thể tổ hợp thành lượng lớn phương án chỉ có hắn mới có thể sử dụng phương án rèn luyện.

Mà hơn một năm thời gian, hắn rốt cuộc cũng dần dần thích ứng trạng thái siêu cảm ở tay trái.

Kế tiếp, hắn muốn làm chính là duy trì trạng thái này, để bản thân chìm đắm vào trong chân thực, dung nhập vào chân thực, khai quật sức mạnh ở sâu trong thân thể.

Quá trình này cần thời gian lâu dài, đây là sự lột xác của sức mạnh. Hắn dự định dùng hơn mười năm thời gian để đột phá cảnh giới.

“Đúng rồi, mấy ngày lại có tiểu hội thương hội của Bạch Tùng thương hội, hắn là một nhóm đồ vật mới muốn đi lên đấu giá.

Nghe nói trong đó có không ít thư họa, lão bản Tiêu nghe nói người thích bản đồ phong cảnh, lần này tiến vào không ít, người có thể đi xem thử. Nói không chừng có thứ người cần.”
Vạn Thanh Thanh lên tiếng.

“Thư họa?” Ngụy Hợp đã tham gia không ít đấu giá hội, cũng có kinh nghiệm.

“Vậy được, lát nữa ta đi xem một chút.”

Vệ Phương thành khác với Tuyên Cảnh, so với Tuyên Cảnh còn nhỏ hơn nhiều, hoặc có thể nói toàn bộ Cẩm Châu thành trì đều nhỏ hơn Thái Bình Châu.

Nhưng bố cục của Cẩm Châu là nhỏ, và dày đặc.

Không giống thành trì, thương phẩm đặc sắc không giống nhau, cho nên thuận tiện cho đám thương nhân từ bên ngoài đến lựa chọn nhập hàng vào thành trì khác nhau.

Ngụy Hợp rời trạch viện, bây giờ hắn dùng tên giả là Trần Ngụy.

Bởi vì Đại Nguyên hiện nay, họ Trần là họ Đại, người vào triều làm quan không ít, cho nên cái họ này ngụy trang thân phận trở thành Vũ Tướng là dễ dàng nhất.

Rời khỏi nhà, hắn chậm rãi bước trên phố, nhìn con phố náo nhiệt xa lạ.

Hoàn toàn không nhìn ra chiến loạn loạn lạc như hôm nay, cảm giác ngoại địch xâm lấn.

Những thứ kia tựa hồ cách xa bách tính như vậy còn rất xa.

Trên mặt bọn họ vẫn nhiệt tình hò hét thương phẩm của mình, bọn trẻ quanh quẩn quanh vòng chơi trò chơi, sắm vai trò các loại người.

Nữ hài của phu nhân thì lưu luyến các cửa hàng bán hương phấn, cùng với tiệm trang sức.

Cẩm Châu so với Thái Châu, võ giả trên đường ít hơn rất nhiều, thương nhân và bình dân thì lại nhiều hơn rất nhiều.

Võ giả ít, đại biểu trình độ võ đạo nơi này không cao.

Ngụy Hợp vừa đi vừa đi, bất tri bất giác đứng ở trước cửa một cửa hàng võ quán.

Trước cửa Võ Quán có dựng tấm bảng gỗ, bên trên viết điều kiện học tập nhập môn, cùng với thực lực giáo tập trong quán.

Võ Quán này tên là Quyền Quán Thương Tùng, quán chủ Hứa Xương là võ sư tu vi, trên đó có viết rằng thực lực của y cao tuyệt, đã từng đánh chết một tiểu kiếp phi ở bên ngoài hai năm trước ở Thanh Tông, từng tự tay đánh chết Hắc Hùng, ăn thịt người....

“Xin hỏi học quyền được không? Giá học phí có ưu đãi, vừa lúc hiện tại đang giảm giá.”

Bên trong võ quán, có người thấy Ngụy Hợp dừng trước mộc bài, lập tức xông ra nhiệt tình tiếp đón.

“Không cần. Chỉ là nhìn xem.” Ngụy Hợp lắc đầu, cảm giác có chút không hiểu, tại Cẩm Châu này, ngay cả quyền quán cũng biến thành như thương nhân, cần kinh doanh mời chào.

Hắn rời quyền quán Thương Tùng, một đường đi tới chỗ ở của Cửu Ảnh.

Lúc trước mua phòng ốc cho Cửu Ảnh, cách bọn họ không xa.

Từ lần trị liệu ôn dịch lần trước, Cửu Ảnh mặc dù cố gắng không chế ôn dịch ở trong một phạm vi nhỏ, nhưng những nơi xa vẫn vô lực ngăn cản như cũ, bởi vậy mà hao tổn chính mình rất nhiều tinh khí thần.

Ngụy Hợp tiến vào một ngõ hẻm vắng vẻ, thu hồi suy nghĩ.

Chờ mấy đứa bé chơi bóng trúc chạy đi, mới tiến lên, đi tới trước cửa nhà Cửu Ảnh, nhẹ gõ cửa.

Vòng đồng trên cửa có chút niên đại, sờ tới sờ lui trơn bóng như mới, bị không biết bao nhiêu tay sờ qua.

Ngụy Hợp nhớ tới, trước ngôi nhà này, là một thương nhân nhỏ có rất nhiều chi mạch cư trú, bây giờ xem ra, người này rất nhiều, ngược lại là một điểm không giá.

Thịch thịch thịch.

Hắn lại lần nữa gõ cửa.

Ầm ầm!

Bên trong cánh cửa truyền đến tiếng chó sủa vang dội.

“Đến rồi!” Giọng nói của đồ đệ Cửu Ảnh Nguyên Bảo truyền đến.

Rất nhanh, cửa gỗ mở ra, lộ ra Nguyên bảo đã được một nửa rồi.

Tiêu tử này đã cao hơn một mét, nhưng bộ dáng mập mập lúc trước đã không còn.

Sau khi trải qua bệnh dịch lớn, hắn cũng được Cửu Ảnh mạnh mẽ cứu ra.

Lúc trước Cửu Ảnh cầm lấy tay Ngụy Hợp bắt đầu nâng cô, không nghĩ tới chính gã ngược lại ngạnh kháng qua.

“Là Ngụy thúc! Mau vào!” Nguyên Bảo gầy đi nhiều, nhìn thấy Ngụy Hợp, vội vàng tránh ra, để Ngụy Hợp vào cửa.

“Cửu thúc đâu?” Ngụy Hợp hỏi, đi vào viện, nhìn thấy thiếu nữ xinh đẹp tóc dài khoác vai, trong tay cầm thẻ tre, có chút câu nệ đứng ở bên ghế đá.

Trên bàn đá bên cạnh ghế đá, còn bày không ít giấy vàng và bút than. Bút than có hai bộ bút than, trên giấy vàng còn viết một nửa chữ.

“Đây là Lâm cô nương cách vách, cùng ta tới đây tập chữ.” Nguyên Bảo vội vàng giải thích.

“Lâm nhi, đây là Ngụy thúc của ta, là bạn tốt chí giao của Cửu thúc, con gọi ông ấy là được rồi.”

“Dạ, chào Ngụy thúc thúc.” Lâm cô nương kia vội vàng nhu thuận quỳ gối vãn an một tiếng.

Người này mắt sáng răng ngà, làn da trắng nõn, tuổi còn nhỏ mà đã gầy gò, thanh nhã như liễu.

Ngoại trừ gầy một chút, tướng mạo có thể nhìn ra tương lai sẽ là một mỹ nhân.

Ngụy Hợp ngược lại hơi nghi hoặc, tuổi nhỏ như thế, người nhà làm sao có thể yên tâm, để cho một mình hắn đến nhà hai ông cháu bên cạnh học chữ?

Có điều nhìn dáng vẻ xấu hổ cúi đầu của Lâm cô nương, phỏng chừng cũng có nguyên nhân khác.

Hắn không nghiên cứu nữa, đi vào buồng trong.

Trong phòng ban ngày ban mặt thấp đèn.

Cửu Ảnh ngồi xôm trên ghế dài, trong tay nắm tẩu thuốc, không hút một ngậm.

Nhìn thấy Ngụy Hợp vào cửa, hắn ta cũng buông tẩu thuốc xuống.

“Ngươi là người đại ân, không có việc gì chạy tới thăm lão đầu tử này làm gì?”

“Đánh cờ thôi.” Ngụy Hợp cười nói.

“Ha ha, chơi cờ với ngươi, hoàn toàn vô vị. Thắng thua cũng chẳng có ý nghĩa gì.” Cửu Ảnh nâng chén trà lên, uống một ngậm nước ngọt cổ họng.

“Được thôi, chỉ là nghe nói thân thể ngươi sắp không xong rồi, sang đây xem thử.” Ngụy Hợp nói thật.

“Lần này có lẽ là không được rồi.” Cửu Ảnh cũng không thêm để ý, “May mắn những năm cuối cùng có ngươi ở phía sau chống đỡ, quy luật sinh hoạt bắt đầu. Nếu không thì lần ôn dịch kia không chống đỡ nổi.”

“Dù sao ngươi cũng đi mau đi, nói đi, có tâm nguyện gì muốn hoàn thành, ta muốn trong phạm vi năng lực giúp ngươi một chút.” Ngụy Hợp nghiêm túc nói.

“Không có tâm nguyện. Đầu năm nay có Nguyên Bảo ở đây, những thứ khác đều đã nhìn ra.” Cửu Ảnh phỉ tay, một con chó vàng mập mạp từ một góc trong phòng lao ra, chạy đến bên chân hắn, dùng đầu cọ vào bắp chân hắn.

“Ngươi thì lại khác.” Cửu Ảnh ngẩng đầu nói: “Dù sao lão nhân gia ta sắp chết, cái khác cũng không sao cả. Nhưng ngươi, đừng tưởng rằng bây giờ coi như an toàn. Tranh đoạt chi thế, không ai có thể chỉ lo thân mình.”

“Ngươi thu được tin tức gì?” Ngụy Hợp sừng sốt.

Cửu Ảnh là một lão già cô độc, còn có thể thu được tin tức gì?

“Vi Châu Khổng An, bị tàn sát trong thành.” Cửu Ảnh bình tĩnh nói.

“Đồ Thành?” Ngụy Hợp sững sốt, lập tức trầm mặc xuống.

Tuy rằng từ sau khi chiến tranh mở ra, hắn đã từng nghĩ tới có thể sẽ xuất hiện thảm kịch tàn nhẫn bực này, nhưng khi sự thật sự phát sinh, hắn mới cảm giác một loại cảm giác áp bách thế lớn đập vào mặt, cơ hồ ép người ta không thở nổi.

“Tin là thật?” Ngụy Hợp hỏi.

“Phòng chừng ngày mai sẽ được truyền tới bên này. Ta có con đường có tin tức đặc biệt, cho nên sớm biết được.” Cửu Ảnh bình tĩnh nói.

“...” Ngụy Hợp không phản bác lại. Gã tin rằng Cửu Ảnh cũng không cần thiết phải đùa giỡn kiểu này.

“Người tàn sát hàng loạt, là Đường Ngạn đại tướng nước Ngô.” Cửu Ảnh tiếp tục nói: “Người nghĩ xem, nếu có một ngày người cũng bị tàn sát thành trì, đến lúc đó nên xử lý ra sao?”

“Người muốn nói cái gì?” Ngụy Hợp hỏi ngược lại.

“Ta chỉ là muốn nói, có cơ hội và không nên buông lỏng, không cần tới lúc cần thực lực thì mới tỉnh ngộ và hối hận.”

“Ta hiểu được.”

Ngụy Hợp thật ra trong lòng vẫn hoài nghi, có lẽ Cửu Ảnh âm thầm cung cấp vật tư cùng dược vật cho một tổ chức ngầm nào đó, nếu không thì không cách nào giải thích con đường tin linh thông như vậy của hắn.

Hơn nữa, trước đó thực nghiệm dùng các loại độc dược, tốc độ tiêu hao cũng có chút quá lớn.

Bất quá có một số việc, nhìn vào manh mối của Tầm Ti kinh cùng Minh Nguyệt Trường Kinh đồ đều là do Cửu Ảnh tương trợ lấy được, còn có chính pháp quyết cũng là hắn hỗ trợ hoàn thiện, Ngụy Hợp cũng mở một con mắt nhắm một con mắt.

“Mặt khác, còn có một việc.... Thứ này...” Cửu Ảnh sờ sờ trong ngực, chậm rãi lấy ra một khối lệnh bài có chữ màu đỏ như máu, bên trên viết một chữ “Phó”.

“Nề mặt ta, ta hy vọng người có thể xuất thủ tương trợ người cầm thẻ bài này một lần. Dưới tình huống đủ khả năng.” Cửu Ảnh trầm giọng nói.

“..... có thể.” Ngụy Hợp gật đầu, tiếp nhận bằng hiệu.

“Được rồi, ta đây an tâm.” Cửu Ảnh thở phào nhẹ nhõm, nhìn ra được, vì mở miệng, gã đã chuẩn bị rất lâu.

“Cô gái ngoài phòng kia?” Ngụy Hợp tiện thể hỏi một câu.

“Ở phòng bên cạnh có một đứa nhỏ do kỹ nữ sinh ra, không biết cha là ai, mẹ lúc trước bệnh chết rồi. Chỉ còn lại một đứa con, con liền thu đứa bé xuống làm bạn với Nguyên Bảo, cũng là một đứa nhỏ mệnh khổ.” Cửu Ảnh thở dài.

“Vậy ta đi trước.” Ngụy Hợp gật đầu, chỉ cần thân gia trong sạch là tốt rồi.

“Có hứng thú thu Nguyên Bảo và nữ oa kia làm đồ đệ hay không?” Cửu Ảnh bỗng nhiên nói: “Nữ nhi kia có ngộ tính rất tốt.”

“Ồ? Ngộ tính kỳ giai?” Ngụy Hợp lập tức hứng thú, “Lợi hại tới mức nào?”

“Căn cốt chỉ là trung hạ, nhưng ngộ tính lợi hại, ta đang dạy nó học chữ và tập võ, nếu như người có hứng thú, có thể ở một bên quan sát.” Cửu Ảnh cười nói.

“Được rồi, người ngộ tính cao căn cốt, ta cũng đã gặp qua quá nhiều. Người ta không phải cũng là loại này sao?” Ngụy Hợp mỉm cười nói.

“Nếu cao hơn cả người và ta thì sao?” Cửu Ảnh cười nói: “Võ công dưới võ sư, vừa gặp là hiểu ngay chứ?”

“.....” Nụ cười trên mặt Ngụy Hợp lập tức cứng đờ. Cô gái kia hẳn đã nhìn thấy, nhiều nhất không quá mười một mười hai tuổi, tuổi này... Nếu có thể làm được như lời Cửu Ảnh nói.

Vậy thì không tưởng tượng nổi rồi.

Hắn cẩn thận nhìn hai mắt Cửu Ảnh, mặc dù nhìn không ra cái gì, nhưng chung quy lại cảm giác, hắn đem cô bé kia nhét vào môn hạ của mình, tựa hồ có ý đồ khác.

“Cửu Ảnh, chớ làm chuyện thừa.” Ngụy Hợp nhẹ giọng nói.

“Ngươi sợ à?” Cửu Ảnh cười nói.

“Đương nhiên.” Ngụy Hợp đương nhiên nói: “Ta sợ ngày sau sẽ đích thân thanh lý môn hộ.”

“Ngươi còn phong phạm cao thủ một đời không vậy? Nói sợ là sợ, Cửu Ảnh ta sống hơn nửa đời người, đây là lần đầu tiên nhìn thấy ngươi một cao thủ không để ý đến thể diện như vậy.” Cửu Ảnh không nói gì.

“Cho nên, nói cho ta biết ý đồ chân chính của ngươi.” Ngụy Hợp đạo.

“Còn có thể có ý đồ gì nữa. Lâm cô nương tuổi còn nhỏ, chuyện sau này nói sau, nếu ngươi đã không muốn, vậy cứ coi như thôi đi.” Cửu Ảnh lắc đầu.

“Được rồi.” Ngụy Hợp cũng không muốn liên quan nhiều vào trong đó.

Mẫu thân Lâm Lâm là kỹ nữ, phụ thân thành bí ẩn, xem ra phiến phúc chính là ở trên người phụ thân nàng.

Phòng chường cũng sẽ liên lụy đến tổ chức sau lưng Cửu Ảnh.

Ngụy Hợp không nghĩ nhiều nữa, quay người rời khỏi buồng trong, lúc đi ngang qua sân nhỏ, nhìn thấy Nguyên Bảo ở cùng một chỗ với Lâm Lâm Lâm kia, tỉ mỉ học chữ, tựa hồ không nghe thấy thanh âm của hắn rời đi.

Hắn không chú ý nữa, nhanh chân bước ra sân, nhẹ nhàng đóng cửa viện, nghênh ngang rời đi.

Đi ra khỏi nhà Cửu Ảnh, Ngụy Hợp đi thẳng tới cửa hàng Bạch Tùng.

Thương Hành ở Vệ Phương thành có quy mô trung đẳng, ông chủ có một cái tên khá lợi hại, tên Tiêu Kinh Vân, danh tự khí thế cực mạnh, nhưng con người lại tương đối hiền lành, tạo nên sự chênh lệch rõ rệt giữa người và tên.

Lúc Ngụy Hợp đến cửa hàng, Tiêu Kinh Vân đã ở trước cửa chờ.

Ngụy Hợp tác là đại chủ chân chính của gã, tự nhiên là lấy lễ tiết thượng đẳng nhất đối đãi.

Tiêu Kinh Vân người này, thân hình to béo, mang theo đôi mắt to tròn, khiến người ta càng thêm tròn trịa mềm mại, trên người luôn mặc ngoại bào rộng thùng thình màu mỡ, dù là ai lần đầu gặp mặt đều không nhìn được mà sinh lòng hòa khí với hắn.

“Đã lâu không gặp, Trần lão gia từ khi chia tay đến giờ vẫn khỏe chứ.” Tiêu Kinh Vân ôm quyền vấn an.

“Vẫn ổn, có thứ gì tốt vội vàng trình lên là được. Tiền sẽ không thiếu người.” Ngụy Hợp cũng không xa lạ, đi theo Tiêu Kinh Vân vào thương hành.

Hai người được một thị nữ dẫn vào một gian phòng nhỏ.

Tiêu Kinh Vân cẩn thận từng chút một đi tới góc sảnh nhỏ, dùng chìa khóa đeo trên người, mở một cái rương kim loại lớn nặng nề, sau đó lấy từ trong rương ra một số họa trục.

“Tới tới tới, lần trước Trần lão gia nhờ ta lưu ý bức tranh cổ này, còn là phong cảnh sơn thủy cổ họa, ta liền cẩn thận tìm kiếm. Ngài nhìn xem, đây là bức tranh cổ phẩm có thể cầm trong tay.”

Hắn mở bức tranh ra, bên trong là một vài bức tranh được sắp xếp bằng các loại.

Ngụy Hợp nhìn lướt qua, từng bức đều là núi non sông ngòi phong cảnh, phía dưới còn là các loại tên của các loại họa sĩ.

“Vương tâm thanh”, “Liễu Đàm tri thức”, “Chu vận”, “Vô Danh thị”.

“Một bộ tốt nhất chính là Tâm Thiêm Đại sư Tâm Minh Nguyệt Đồ, người xem bộ này.”

Tiêu Kinh Vân ở một bên cười giới thiệu bức họa cổ lớn nhất trong đó.

Tuy rằng chỉ dựa vào một bức tranh thảo mộc cổ xưa, nhưng cũng có thể nhìn ra công phu của nó.

Bên cạnh có không ít nội dung giới thiệu.

Nhưng thứ Ngụy Hợp muốn, không phải là những thứ này.

“Ta muốn mua bức họa của Kinh Ngư, không biết có hay không?” Ngụy Hợp lên tiếng nói.

” Cá voi... loại hải ngư có hình thể cực lớn đó?” Tiêu Kinh Vân suy nghĩ một chút. “Nhóm này, lúc ta chọn, cũng có thấy qua một bộ, trên họa quyền có mây mù, trăng sáng, còn có một con hải ngư hình thể cực lớn, gọi là Minh Nguyệt Trường Kinh Đồ. Bất quá bởi vì tác giả không có danh tiếng, nên ta không nhận.”

“Minh nguyệt trường kinh đồ?” Ngụy Hợp trong lòng chợt nhảy một cái. Đây không phải là manh mối Cửu Ảnh tìm cho hắn sao?

Mặc dù trong lòng của hắn kinh hỉ, nhưng mặt ngoài vẫn như cũ không nhúc nhích tí nào, tựa hồ chỉ là đối với hắn thoáng có chút hứng thú.

“Nghe cũng không tệ, ta có chút hứng thú, có thể giúp ta thu lại bức tranh không?”

“Chuyện này... Lại nói, bức tranh kia chẳng qua chỉ là hai thiếu niên choai choai bán, cũng không bán được, hiện tại

cũng không biết đã đi nơi nào. Lúc ấy ta thu bức họa, là ở một chỗ xa ngoài thành... Hiện tại, nửa khắc...” Tiêu Kinh Vân lập tức có chút kinh ngạc.

“Cái này không thành vấn đề, chỉ cần có thể thu được vẽ, ta vẫn là câu kia, giá tiền thương lượng tốt nhé.” Ngụy Hợp cười nói.

“Cái này... Ta sẽ cố gắng hết sức.” Tiêu Kinh Vân gật đầu.

“Thôi được, bức họa này trong những bức họa này, bức họa này, ta đều muốn.” Ngụy Hợp nhìn kỹ bức họa, điểm hai bức họa mà hắn thích.

“Nếu thực vật cách biệt không lớn, qua trận này liền có thể thanh toán.” Hắn cười nói.

“Trần lão gia đại khí!” Tiêu Kinh Vân lập tức kinh hi.

Ly khai thương nghiệp, Ngụy Hợp tâm tình sung sướng, rốt cục có manh mối Kinh Tứ, hắn khổ tìm nhiều năm, bây giờ thật vất vả mới phát hiện ra manh mối, tự nhiên tâm tình rất tốt.

Về đến nhà, hắn an tâm chờ mấy ngày, chờ bên phía thương hành gửi tin tức tới.

Nhưng không ngờ tin tức này lại tới, nhưng đưa tới lại rất thất vọng.

“Thật có lỗi, thật sự xin lỗi!” Tiêu Kinh Vân đứng ở phòng khách Ngụy gia, cúi người thật sâu với Ngụy Hợp.

“Sau này ta lại đi tìm hai thiếu niên kia, nhưng thế nào cũng không tìm thấy người.”

“Người trước đó thu vẽ ở nơi nào?” Ngụy Hợp sắc mặt lãnh tĩnh, trầm giọng hỏi.

“Cái này... Thật có lỗi, đây là cơ mật thương nghiệp của tại hạ, không thể nói tỉ mỉ, bất quá, ta bên này lại tìm cho ngài một bức tranh cổ tương tự, ngài xem nhất định cảm thấy hứng thú.” Tiêu Kinh Vân bổ sung.

“Được rồi, tạm thời không có hứng thú, nếu đã mất, vậy thì thôi vậy, làm phiền Tiêu lão bản tự mình đi một chuyến.”

Ngụy Hợp thờ dài nói: “Có lẽ đây là ta và bức tranh kia vô duyên.”

“Trần lão gia... Hay là xem thử bức tranh khác?” Tiêu Kinh Vân thử hỏi.

Ngụy Hợp lắc đầu, đơn giản khách sáo vài câu, liền đuổi người ra ngoài cửa.

Minh Nguyệt Trường Kinh đồ đang yên đang lành, mắt thấy sắp tới tay, kết quả lại xảy ra việc này.

Đợi sau khi Tiêu Kinh Vân rời khỏi.

Ngụy Hợp đứng lên, nhẹ nhàng vỗ vỗ tay.

Bốp.

Một bóng người đột ngột xuất hiện ở bóng tối phía sau hắn ta.

“Môn chủ.”

“Tra ra nơi nào chưa? Thương hội Bạch Tùng là thu mua bức họa cổ ở đâu?” Đương nhiên Ngụy Hợp sẽ không đem toàn bộ trứng gà đặt hết vào cùng một giỏ, sẽ không gửi gắm hy vọng lên một người.

Thế lực của Vạn Độc Môn tuy không bằng trước kia, nhưng cũng có mạng lưới tình báo của thương hội và thương hội của mình.

Hắn tự nhiên là vừa về tới liền tuyên bố mệnh lệnh, điều tra việc này, truy tra Minh Nguyệt Trường Kinh Đồ.

*

*

*

*

*

*

“Bẩm môn chủ, theo chương quỹ của Tiêu Kinh Vân nói, là tới gần khu chiến loạn biên giới của Liên Châu. Nơi đó có không

ít cổ trần, đều là nơi Bạch Tùng thương hành thường đến thu thập điểm.”

“Minh Nguyệt Trường Kinh đồ là nhìn thấy điểm nào?” Ngụy Hợp hỏi.

“Hồi Bách trần, Từ gia điền hành, hai nơi Vương gia thư họa hành, cụ thể là bên nào, không rõ ràng lắm.” Bóng người trả lời.

“Cũng phải, chỉ có khu Chiến Loạn mới có thể thấp nhất giá cao để thu được đồ vật, sau đó bán được giá cao. Tiểu Kinh Vân ngược lại tính toán rất hay.” Ngụy Hợp hiểu.

“Truyền lệnh xuống, để người của Vạn Thanh viện điều động đi, tốc độ nhanh nhất lấy được bản đồ Minh Nguyệt Trường Kinh, muốn đến tìm Tiêu Kinh Vân.”

“Vâng!” Bóng người từ từ biến mất.

Ngụy Hợp đi tới đi lui vài bước, nhưng trong lòng vẫn không yên ổn.

Kinh Hồng quyết này trợ giúp hắn quá lớn, có thể nói, hắn có thể kiên tu nhiều công pháp như vậy, toàn bộ nhờ vào sức lực của kinh hồng quyết tăng lên.

Mà bởi vì vấn đề về khí tức cá voi, Hồng quyết của kinh thi vẫn luôn bị kẹt ở tầng thứ hai, không cách nào tiến thêm.

Bây giờ vất vả lắm mới thấy được hy vọng, trong lòng hắn cũng nóng lòng chờ mong.

“Nếu có thể đột phá tầng ba, khí huyết lại tăng, đến lúc đó sức mạnh tăng lên tất nhiên có thể kiên tu càng nhiều công pháp, thực lực nâng cao thêm một bậc!”

Ngụy Hợp không bị sự sống an định tốt đẹp làm tê liệt, mỗi thời mỗi khắc đều tu hành và ý đồ tìm kiếm phương pháp trở nên càng mạnh mẽ.

Đột phá minh cảm, cần thời gian quá lâu, bây giờ hắn luyện tạng mười hai quan đã qua mười quan, còn thừa lại hai cửa cuối cùng, đột phá xong, bắt đầu phải đối mặt lần thứ nhất định cảm.

Đây chính là quá trình mở ra, triệt để mở ra tay trái cảm giác siêu cảm, sau đó thích ứng sau đó tái phong.

Vừa mở một phong thư, đó là quá trình cảm ứng hoàn chỉnh.

Mở hết sức mới có thể khiến cho kinh lực triệt để sống lại, bước vào một cảnh giới khác, thành tựu thật đúng là mạnh.

Mà phong, chính là vì chính mình thiết lập một đạo phong tỏa an toàn. Nếu không thân thể võ giả, sẽ bởi vì chân thật không ngừng trùng kích trong thời gian dài mà dần dần sinh ra dị biến.

Chân thực mang đến kích thích, đối với thân thể mà nói mà nói quá mức, nếu như không phong, rất nhanh sẽ triệt để dị hóa.

Mà nếu thời gian dài không có mở ra tiếp xúc chân thực, võ giả lại chậm rãi suy giảm thực lực, mất đi cảnh giới.

Vì vậy cách một khoảng thời gian, nhất định phải ổn định lại.

Nhưng theo thân thể càng thích ứng chân thực, số lần định cảm càng nhiều, thân thể cần kích phát tiềm lực, cần kích thích cũng phải càng mạnh, cho nên tiếp xúc chân thực cũng càng nhiều, càng sâu.

Điều này cũng có nghĩa là số lần định cảm càng nhiều thì thực lực càng mạnh biểu hiện ra.

Ngụy Hợp đối với con đường minh cảm này như thế nào, đã rõ ràng.

Trên con đường này, công pháp chân công của các môn phái đã tới một bước này, là phát động tác dụng củng cố bản thân, dẫn dắt phương hướng cường hóa của bản thân.

“Hạt hồng tuyệt đối không để xảy ra sai sót. Ta tự mình đi một chuyến vậy!” Ngụy Hợp Tư suy nghĩ một lát, vẫn quyết định tự mình ra tay.

Tình huống ở khu chiến loạn kia, đều có thể xảy ra, quan đồ sớm một bước lĩnh ngộ trạng thái kinh tức, liền giảm bớt một chút phong hiểm.

Lúc này, hắn thay đổi quần áo, mang theo mấy thứ cần thiết, nói một tiếng với Vạn Thanh Thanh rồi lập tức rời khỏi trạch viện, lặng yên tiến về khu vực phụ cận Nghi Châu.

Nếu là tốc độ của người thường, thì tốc độ xe ngựa đi ban đêm nghỉ ngơi, đi tới đi lui ít nhất phải mất hai tháng mới tới được.

Nhưng hắn đã triển khai toàn bộ thân pháp, thời gian đủ để rút ngắn đến vài câu.

Biên cảnh Nghi Châu.

Khu vực hỗn loạn kéo dài mấy trăm dặm, tất cả đều là một mảnh đất vàng hoang vu.

Trong đó có một cái dốc đất uốn lượn, một con đường uốn lượn, uốn lượn theo bình nguyên rộng lớn, một mực kéo dài đến cuối tầm mắt phía xa.

Trên đường đi, có mấy con thỏ lang kiếm ăn, da lông toàn thân đều trụi lủi, đang cúi đầu gặm ăn thi thể khô quắt ven đường ngã xuống đất.

Ngụy Hợp cầm bản đồ, trên đường dừng lại, nhìn bốn phía một chút.

Vì đẩy nhanh tốc độ, giảm bớt trói buộc, hắn đại khái biết rõ trấn Hôi Bách ở đâu, lúc này liền xuất phát.

Rời khỏi Vệ Phương Thành, đây là lần đầu tiên Ngụy Hợp đi đường ở loại địa phương như đồng bằng này.

Vừa mới ra khỏi thành trì, xung quanh còn có không ít ruộng đồng, về sau ruộng đồng càng ngày càng ít, dần dần càng nhiều đất hoang, những thôn xóm bỏ hoang ở ven đường cũng ngày càng nhiều.

Vào giữa trưa, tầng mây trên bầu trời truyền đến từng trận âm thanh ù ù.

Ngụy Hợp gỡ túi nước bên hông xuống, ngửa đầu uống một hớp.

Sau đó nhìn nhìn bản đồ.

“Hắn là còn một nửa đường. Nơi này, theo bản đồ hắn là Trương gia trấn.”

Hắn nhìn chung quanh một chút, bốn phía là một mảnh hoang vu, chỉ có phía bên phải mơ hồ có một mảnh địa vực, nhìn tựa hồ đại hỏa thiêu hủy, tàn骸 kiến trúc còn sót lại.

“Nơi này đã không có người sao?” Ngụy Hợp ngấm nhìn bốn phía, thật sự một bóng người cũng không nhìn thấy.

Trong thời kỳ này, ngoại trừ một vài người có mục đích đặc thù thì không ai có thể tìm đến được khu Chiến loạn cả.

Sau khi chiến loạn bạo phát, người nên chạy nạn cũng không sai biệt lắm. Trốn không thoát, hoặc là lưu lại chỗ cũ, hoặc là nhao nhao biến thành bạch cốt ven đường.

Uống xong nước, Ngụy Hợp tiếp tục đi về phía trước, men theo con đường chỉ dẫn trên bản đồ, tốc độ cao nhất bão táp.

Có lẽ chỉ cần qua một canh giờ nữa là có thể đến nơi.

Quả nhiên, so với thủ hạ thu thập, vẫn là tự mình động thủ, tới nhanh hơn.

Trong trấn Hôi Bách.

“Ô ô ô! ~~”

Từng tiếng kèn vô cùng thô bạo thô kệch vang lên không ngừng quanh quẩn trong trấn.

Trên trấn, từng đội từng đội tráng hán lưng to, trên cổ đeo từng tên tráng hán đầu lâu, đang cầm binh khí, gào thét loạn xạ trong trấn trống trải tĩnh mịch.

Hôi Bách trấn là một trong số ít người ở khu vực biên giới còn giữ lại dân chúng chưa nhúc nhích.

Từng đám đao tặc tới lui, vơ vét lại vơ vét, trừ cướp đoạt đồ ăn, ngược lại cũng không phá hư kiến trúc thôn trấn.

Bọn cướp cũng biết, hoàn toàn hủy diệt thôn trấn, bọn họ trông coi vùng đất chết hoàn toàn hoang vu, ngoại trừ chết đói thì không còn cách nào khác.

Cho nên có thể liên tục phát triển, liền trở thành sinh cơ duy nhất của Hôi Bách trấn cùng mấy trấn khác.

“Giao cả thức ăn ra đây! Luật lệ như cũ, mỗi nhà một phần, bớt cầm người chống đỡ!”

Bạch khô lâu là một đám cướp mới xuất hiện gần đây nhất, bọn chúng nhanh chóng đánh tan những tên cướp xung quanh. Thành viên của chúng càng thêm tàn bạo, dã man, lại còn thu được nhiều vật tư hơn so với những tên cướp khác, căn bản không quan tâm gì cả.

Điều này cũng dẫn tới hiện tại trấn Hôi Bách mười không còn một, sắp biến thành tử trấn.

Tổng Thế Hùng và đệ đệ cẩn thận trốn trong trạch viện rách nát, nghe thanh âm bên ngoài không ngừng tới gần, tận khả năng hạ thấp giọng, không dám có động tác gì lớn, giả bộ trong phòng không có ai.

Trên lưng bọn họ cũng một bao lớn, bên trong là tất cả đồ ăn và vật đáng giá cuối cùng trong nhà.

Đây là toàn bộ tích góp cuối cùng của Tổng gia bọn họ.

Thời gian trước, thương nhân Vệ Phương Thành đến thu mua đồ, bọn họ cũng lấy ra gia truyền bảo vật gia truyền của mình, bộ dạng có vẽ Minh Nguyệt và tranh cá voi khổng lồ, muốn trao đổi để những thương nhân có hộ vệ mang bọn họ rời khỏi nơi đây.

Nhưng đáng tiếc, đối phương không coi trọng truyền gia bảo của bọn họ, cho rằng không đáng giá tiền gì.

Bởi vì bức tranh cổ kia thoạt nhìn thô ráp, tựa hồ có chút quái dị, không có mỹ cảm gì.

Hai huynh đệ mất mát, chỉ có thể tiếp tục trốn trong nhà, dựa vào lần cuối cùng tiếp tục sống, tính toán nghĩ cách làm sao thoát khỏi khổ cảnh.

Lại không ngờ rằng, biện pháp không ngờ lại gặp phải bạch cốt tàn bạo.

“Bây giờ... làm sao bây giờ!?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của đệ đệ Tống Thế trắng bệch, hoảng sợ đến run rẩy.

“Đừng sợ. Chúng ta đã thề, nhất định sẽ trở nên nổi bật! Muốn lăn lộn ra dáng người khác! Sau này ta sẽ trở thành đại tướng quân!” Tống Thế Hùng cũng đang run rẩy, nhưng giọng hắn đầy kiên định, ánh mắt sáng ngời.

“Cùng lắm thì chúng ta gia nhập trước! Chỉ cần người không chết, sau này sẽ có cơ hội! Trước tiên rời khỏi nơi này rồi hãy nói!” Hắn nghiêm túc nói.

“Nhưng mà... Nhưng vạn nhất bọn họ không cần chúng ta làm sao bây giờ!?” Đệ đệ Tống Thế thật sự sợ hãi nói.

“Thế thì nghĩ cách, để bọn chúng lấy!” Tống Thế Hùng cắn răng nói: “Chúng ta còn có thể chạy trốn...”

Chợt hắn nghe được xa xa truyền đến từng đợt tiếng thét chói tai thê lương của nữ tử, còn có bọn bạch lâu càn rỡ cười to.

Tống Thế Hùng ngửi thấy một mùi khét lẹt.

“Không xong! Bọn họ đang đốt nhà!”

Phòng ở đây phần lớn là kết cấu bằng gỗ, một khi điễm vào, vậy sẽ cháy sạch.

Lần trước thì đã từng xảy ra một lần, thị trấn một phần ba đều bị đốt sạch.

Những thổ phỉ này, tựa hồ mục đích căn bản không phải là tranh đoạt vật tư, mà là... kiên bích Thanh Dã!

Tống Thế Hùng đột nhiên nghĩ tới danh từ này.

Hắn rùng mình một cái, nơi này cách thời điễm hương lấy hương lấy loạn quân tới rất gần, khoảng cách đến Đông Châu Ngô quân cũng rất gần.

Như vậy nhóm Bạch lâu thổ phỉ này đến cùng là đến từ bên nào? Bọn họ tuyệt đối không phải là thổ phỉ thật sự!

289

Rặc rặc.

Ngụy Hợp nhẹ nhàng rơi vào đỉnh một tòa lâu các bằng gỗ, an tĩnh xa xa nhìn từng đội thổ phỉ xa xa đang đốt giết cướp bóc.

Đặc thù của bạch khô lâu thổ phỉ rất rõ ràng, tất cả đều là treo trên cổ từng cái đầu lâu màu trắng.

Bởi vì đầu lâu rất lớn, cho nên bình thường chỉ treo một cái, có treo hai cái trên, đều là hình thể cao lớn, lớn ít nhất hai mét.

“Bên này, mau đi lục soát, xem có thể tìm được chút lương thực không!?”

Rất xa, một ít tiếng quát lớn theo gió bay tới.

Ngụy Hợp đứng trên mái nhà, tùy ý nhìn chung quanh một chút.

Hắn quả thực đã đến trấn Hôi Bách, nhưng thôn trấn này, tựa hồ lớn hơn rất nhiều so với tưởng tượng.

Chung quanh có rất nhiều kiến trúc vờn quanh.

Cái gọi là vây quanh kiến trúc, chính là lấy từng kiến trúc chủ yếu làm trung tâm, chung quanh xây không ít quần thể kiến trúc loại nhỏ, trong tường cao có tháp tên, xạ kích lỗ, nặng nề thiết môn.

Bởi vì có nhân tố an toàn nhất định, cho nên bốn phía kiến trúc ở trung tâm này lại kiến tạo từng vòng từng vòng kiến trúc.

Dù sao mọi người đều muốn đến gần chỗ an toàn hơn, mà kiến trúc ở trung tâm lại vui vẻ được thêm một ít yểm hộ.

Nhìn từ trên cao xuống.

Ngụy Hợp nhìn thấy là từng vòng tròn lớn nhỏ không đều nhau.

Giữa vòng tròn là các loại kiến trúc, kiến trúc lộn xộn.

“Nơi này... Có chút khó tìm.” Hắn nhìn kỹ các loại nhà dân, rất nhiều cửa hàng bảng hiệu đã không còn, hoặc là vỡ, cũng

không thấy rõ cái gì.

Căn bản không cần nói đến việc đi tìm Từ gia điền hành cùng Vương gia thư họa hành.

“Phải tìm người bản địa dẫn đường mới được.” Ngụy Hợp khẽ nhúc nhích trong lòng.

Đối với hắn mà nói, đám đạo tặc này là thái độ của thời đại này.

Hắn không muốn quản, cũng không có thời gian quản, thôn trấn này vốn người đã ít như khói, nếu không phải giáp mặt trước, hắn tự nhiên là trước lo chuyện của mình mới đúng.

Nếu mình làm xong việc, còn có thời gian, hắn có lẽ sẽ dựa theo bản tính thiện lương ra tay xử lý đám người này.

Ngay sau đó, Ngụy Hợp tung người nhảy lên, từ trên nóc nhà bay xuống, bắt đầu qua lại giữa dân cư tìm người.

“Chỉ tìm được chút đồ vật này!?”

Chỗ con đường chủ trấn, tổng đầu mục Đông Bách Hoa bộ bạch cốt, sắc mặt bất thiện nhìn chằm chằm thủ lĩnh, trong ánh mắt mơ hồ lộ ra sát ý và bạo ngược.

Đông Bách Hoa khuôn mặt xinh đẹp, làn da trắng như tuyết, dáng người nóng bỏng, đặc biệt là một đôi chân dài cùng cái hông vênh, hoàn mỹ chứng minh ra đường cong gợi cảm của nữ tính.

Quần ngựa màu xám trắng bó sát người, giày dài màu đen, cùng với váy dài tu thân hồng diễm, dưới bày một mực rủ đến gót chân.

Từ xa nhìn lại, có thể thấy lồng ngực đang căng tròn của nàng nhô ra.

Nếu để tóc dài rối tung ra, tất nhiên là đại tiểu thư anh khí nồng đậm khiến người ta động lòng.

Nhưng những người ở đây, bao gồm cả đầu mục Bạch khô lâu hung hãn tàn nhẫn nhất, độc không dám có bất kỳ ánh mắt khinh nhờn nào đối với hắn.

Không phải bởi vì bọn họ không thích nữ nhân, mà bởi vì, số người chết vì chuyện này, đã quá nhiều rồi.

“Nửa canh giờ, ta cho các người thêm nửa canh giờ nữa, nếu vẫn không tìm đủ lương thực. Đêm nay các người tự bò vào nhà bếp.” Đông Bách Hoa lãnh đạm nói.

Lời nói của y không hung ác, nhưng tất cả mọi người ở đây, cũng không tự chủ được rùng mình một cái.

Bởi vì ý của những lời này là, nếu lương thực không đủ, liền lấy thịt bọn họ làm thay bù!

Bạch khô lâu ăn thịt người, ở bên trong không phải chuyện mới mẻ gì, trong đó Đông Bách Hoa ăn rất vui vẻ.

Nàng tu luyện võ học, cần dùng máu người làm vật phẩm tiêu hao, khô lâu trên cổ của mọi người cũng là như vậy.

“Đại... Đại đầu lĩnh... Chúng ta thật sự tìm không thấy nhiều lương thực hơn...! Nhưng mà... những thứ đáng giá còn lại, còn có thể tìm được một ít.” Một tên thủ lĩnh râu quai nón vội vàng run rẩy nói.

“Vậy cũng được, nếu thực sự không được thì bắt thêm vài người về dự trữ, chỉ là mỗi lần đều là ăn một loại khẩu vị, nhiều hơn cũng sẽ chán.” Đông Bách Hoa bực bội nói.

Nàng nhìn ra chung quanh, nhìn phòng ốc Hôi Bách trấn càng ngày càng rách nát trống trải.

“Lần này bắt xong, không sai biệt lắm người cũng không còn, nơi này cháy sạch sẽ rồi, bằng không thì mấy con dê non này cứ chơi trốn tìm, thật khiến người ta phiền lòng.”

“Thế nhưng... Đại đầu lĩnh, đột chúng ta sau này có thể...”

“Theo như lời ta nói là được.” Đông Bách Hoa nhìn người nọ một cái, sắc mặt đối phương trắng nhợt, lập tức không dám nói thêm nữa.

Lúc này trong diễn trường.

Tổng Thế Hùng khuôn mặt khó coi nhìn trong nhà bốc cháy lên đại hỏa, nhưng bên ngoài chính là thổ phỉ đang tuần tra canh gác, bọn họ căn bản không dám chạy đi.

Những thổ phỉ này căn bản chính là đang mượn lửa lớn để ép người ra ngoài.

“Ca ca... làm sao bây giờ!” Đệ đệ Tống Thế thực sự hoảng sợ vụn vặt, thanh âm run rẩy, nói cũng không rõ ràng, trên trán gã không ngừng đổ mồ hôi, không rõ là bị nóng hay là bị dọa.

“Đừng sợ!” Tống Thế Hùng cắn răng nhìn chăm chăm vào hỏa thế.

Chỗ bọn họ trốn là phòng củi trong nhà, chung quanh là thư phòng, phòng ngủ, còn có hành lang.

Lúc này lửa lớn đang từ thư phòng bên kia lan tràn tới. Trong thư phòng có lượng lớn vật có thể đốt cháy, lúc này thế lửa lên một tầng, càng thêm mãnh liệt.

Hai huynh đệ trong lòng vô kế khả thi, nhưng có kẻ không dám lao ra.

Bên ngoài ít nhất có ba cái bạch cốt khô lâu đang canh giữ, một khi đi ra ngoài, rất có thể lập tức sẽ bị bắt đi.

Nhưng không đi, hỏa hoạn chẳng mấy chốc sẽ lan tràn đến chỗ bọn họ.

Ba cái bạch lâu kia ở bên ngoài câu được câu không dùng ngôn khoác lác, hai huynh đệ cũng không hiểu gì cả.

A!!

Theo một tiếng hét thảm bén nhọn, cách vách một tên thổ phỉ kéo một nữ nhân ra khỏi cửa, ném người xuống đất.

“Trở về đút chút nước, xếp hàng không, ăn vào hương vị càng mạnh hơn!” Tên thổ phỉ kia cười hắc hắc.

“Được lắm, nhìn cái này da mịn thịt mềm, ngươi tìm ở đâu ra vậy?”

“Dưới giường, vốn dĩ còn có một thằng nhãi con, mấy tháng lớn, đáng tiếc không biết đã chết bao lâu rồi, đã thối rữa, vẫn còn đang ở trong lòng nữ nhân này. Lát nữa kéo về nhớ rõ là đang tắm rửa mặt mũi.”

Mấy tên thổ phi thương lượng nên làm thế nào để ăn nữ nhân kia mới tốt.

Nữ nhân kia nằm rạp trên mặt đất, nhưng chỉ cố gắng chống đỡ. Trong ngực nàng ôm một cái gối, ánh mắt tan rã đờ đẫn, toàn thân phát run, đã sớm điên cuồng rồi.

Huynh đệ Tống Thế Hùng ở trong phòng nghe thấy âm thanh bên ngoài.

“Cái kia... Đó là Ngân Hoa Nương cách vách. Phòng hai của Trương viên ngoại...”

Tống Thế Chân nuốt nước miếng, sợ tới mức nói cũng không rõ. Một tay hắn nắm chặt góc cửa cửa ca, chỉ sợ rời xa hắn.

“Không sao... Không sao, chúng ta không sao đâu...” Tống Thế Hùng nhẹ giọng an ủi đệ đệ, hình như đang tự an ủi mình, cầu nguyện mình sẽ không sao.

Trong phòng càng ngày càng nóng, lửa lớn càng ngày càng gần.

Bên ngoài, bạch khô lâu thổ phi vẫn còn, hơn nữa lại có mấy người ẩn núp, bị thế lửa bức phải chạy ra ngoài, bị bọn họ bắt lấy.

Thời gian càng lâu, thế lửa càng ngày càng gần, căn phòng càng ngày càng nóng.

“Ừm!” Đột nhiên Tống Thế gầm lên, hắn che miệng không cho mình kêu lên.

“Ca mau nhìn! Mau nhìn a!!!” Hắn dùng sức vỗ ca ca, chỉ vào góc phòng củi phía sau.

Tống Thế Hùng cả kinh xoay người lại, cũng nhìn thấy một góc phòng chứa đầy khói đặc ở phía sau.

“Đằng sau cũng bắt đầu cháy rừng rực rồi, xong đời rồi!” Tống Thế Hùng kinh hãi trong lòng, những bộ xương trắng này muốn thiêu hủy hoàn toàn toàn toàn cả thôn trấn ư?!

Hai người vác bao lớn trên lưng, lúc này cơ bản không có lợi cho việc lưu vong.

“Đồ ăn buồng xuống, chỉ mang đồ ăn uống cùng đậu vàng, còn lại đều không cần!” Tống Thế Hùng quyết định thật nhanh.

Hai huynh đệ nhanh chóng buồng đồ xuống, cởi bao quần áo, lấy đồ ăn thức uống bên trong ra, lại lấy ra từng hạt kim đậu vàng lá, dùng để chi tiêu, lập tức vứt một đồng đồ còn lại xuống mặt đất.

Một đồng đồ vật lăn ra ngoài, trong đó liền có một bộ truyền gia bảo mà bọn họ chờ mong đậm đặc, Minh Nguyệt Trường Kinh Kinh đồ.

Tống Thế Hùng nhìn bức gia bảo truyền này, vốn dĩ huynh đệ bọn họ định dựa vào nó để đổi vàng hàng ngày.

Đáng tiếc... Trời không thỏa lòng người, hôm nay không thể không ném nó đi.

“Chuẩn bị xông ra!” Tống thế Hùng trầm giọng nói, không nhìn bức tranh cổ kia nữa.

“...” Đệ đệ Tống Thế không đáp lời, chỉ xiết chặt tay ca ca.

Thành bại sinh tử tại lần hành động này!

Lửa lớn sau lưng dần dần tới gần, khói đặc càng ngày càng sặc người.

Hai huynh đệ cuối cùng cũng không chịu nổi, Tống Thế Hùng nắm chặt tay đệ đệ, nhẹ nhàng dùng một tay mở cửa gỗ.

Nghe được lúc đám đạo tặc đang nói chuyện bên ngoài.

Lặng lẽ, hần chậm rãi kéo cửa ra, mạnh mẽ lao ra khỏi phòng củi, phóng về phía cửa sau.

“Đừng lên tiếng!” Hần hạ giọng nói.

Cho dù động tác hai người đủ nhanh, thanh âm cũng rất nhẹ, nhưng đạo tặc bên ngoài đều là người luyện võ, ngũ cảm mạnh hơn người bình thường một chút, một cái liền nghe được thanh âm bước chân xen lẫn trong thế lửa.

“Hắc hắc, quả nhiên lại chạy ra hai tên, ta đi bắt tới.” Một tên đạo tặc cầm đao nhe răng cười chạy tới cửa sau phòng ốc.

Bước chân hần mau lẹ, xem ra đã luyện một loại cước pháp nào đó.

Lúc này huynh đệ Tống Thế Hùng đang thở hồng hộc, chạy như điên về phía xa.

Trên đường phố trông rộng, phạm vi thôn trấn này còn không có bạch khô lâu chạy tới.

Cho nên hai huynh đệ còn may, phía trước không có ai ngăn cản.

Chỉ là chạy tới chạy lui, Tống Thế Hùng bỗng nhiên chú ý tới, đệ đệ một tay kéo mình, một tay còn cầm một bức tranh cổ.

Quyển họa kia chính là truyền gia bảo của Tống gia bọn họ, Minh Nguyệt Trường Kinh đồ.

Trước khi đi hần lại lấy bức tranh này ra.

“Đây là... Đây là thứ quan trọng nhất của phụ thân, không thể để mất!” Lúc này Tống Thế Chân tuy có hoảng sợ, nhưng tay vẫn nắm chặt lấy bức tranh cổ.

“Chạy mau! Đừng quan tâm nhiều như vậy!” Tống Thế Hùng lười nói thêm nữa, lúc này cũng không cố kỵ được nhiều như vậy.

Hai người cướp đường chạy như điên, bỏ chạy về phía cửa ra vào thôn trấn.

Bành!

Từ gia cầm cầm đại môn, bỗng chốc bị đại lực đánh bay, cánh cửa nặng nề tầng tầng lớp lớp vỡ tan, té rơi trên mặt đất.

Một thân ảnh khôi ngô chậm rãi đi vào đại môn, nhìn đại hỏa điển khai hỏa.

“Không bị thiêu hủy chứ?” Trong lòng Ngụy Hợp dâng lên ý không ổn.

Minh Nguyệt Trường Kinh Đồ hần đã tìm nhiều năm như vậy, nếu ngay trong thời khắc mấu chốt này bị thiêu hủy, vậy Hồng quyết của hần... Có lẽ sau này cả đời cũng không thể đột phá.

Ngụy Hợp không chần chờ nữa, cấp tốc đi về thư phòng có khả năng nhất, một chưởng phá nát cửa phòng, đi vào.

Trong thư phòng khói đặc cuộn cuộn, cái gì cũng không thấy rõ.

Nhưng Ngụy Hợp liếc nhìn dưới sương mù, đồ trên mặt đất rất nhiều quyển trục đã bị đốt thành than đen.

Sắc mặt hần nhanh chóng khó coi, một cảm giác không ổn từ đáy lòng trào ra.

“Ha ha ha, nơi này còn sống! Vận khí không tệ chút nào!!” Bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng nữ nhân kêu hoảng sợ, cùng với một giọng nam thô hào.

Ngụy Hợp đưa mắt nhìn cuộn tranh trên mặt đất bị đốt thành than, quay người đi ra cửa phòng.

Trong sân, hần bắt cô gái yếu đuối đang dẫn đường kia, lúc này nàng đang bị hai tên thổ phi đầu mang xương khô vây quanh, không dám có bất cứ cử động nào, sợ hãi vạn phần.

Nàng kia họ Chu, tên rất hay, là thứ nữ Chu gia của đại hộ gia đình lân cận, cũng là người dẫn đường mà hần dẫn đường.

Hai thổ phi cường tráng giống như gấu, đối lập nhu nhược hữu diệp, tựa như mãnh thú cùng sói con, vô luận hình thể cùng bề ngoài đều không cùng một phong cách.

Ngụy Hợp lúc này vô công mà lui, thư phòng bị lửa lớn thôn phệ, tâm tình rớt xuống cốc thấp, đi ra liền thấy một màn này.

Lúc này trong lòng lửa cháy lên, thân hình lóe lên, nhanh như điện xẹt tiến lên đánh ra một chưởng.

Oành oành!!

Dưới một chưởng này, làm sao có thể là đối thủ của hai bạch khô lâu mới có một huyết kia chứ.

Thoạt nhìn hai mét chiều cao nhìn hùng tráng, tựa như giấy dán, bị Ngụy Hợp một chưởng đập trúng phần eo.

Hai người chưa kịp nói chuyện, ánh mắt còn chưa kịp nhe răng cười đã từ giữa thắt lưng đứt đoạn, như cây gậy trúc nổ thành

bốn đôt bay vạt ra, va vào trên tường nát như.

*

*

*

Máu tươi từ xương cốt bắn tung tóe ra, trong đầu Chu Diệu lập tức trống rỗng, trơ mắt nhìn hai người đang sờ sờ trước mắt, nổ thành bốn đoạn bay ra ngoài.

Môi nàng run rẩy, hai tay run rẩy, ánh mắt dại ra, lúc này mới biết mình bị một hung thần nắm chặt.

“Tiếp tục mang ta đi Vương gia thư họa hành!” Ngụy Hợp xách nàng lên, lạnh lùng nói.

Hai người nhanh chóng ra cửa, đi về một hướng khác.

Ngụy Hợp không muốn kéo dài thời gian, mang theo Chu Diệu bay lên trời, trực tiếp tiến đến hướng nàng chỉ.

Không bao lâu, sau khi hai người rời đi, hiện trường máu thịt be bét, lại có một đội bạch khôi cấp tốc vọt vào cửa, nhìn thấy huyết nhục thi hài trên tường đất.

Đồng tử tiểu đầu mục dẫn đội co rụt lại, ngòai xỏm xuống kiểm tra trình độ gãy xương.

“Với mức độ này... không phải người bình thường có thể làm được! Phải lập tức thông báo cho đại đầu lĩnh!”

Lúc trước hẳn nghe tiếng chuông võ bên này, vội vàng chạy tới, đáng tiếc đã tới chậm một bước.

Không... Không phải tới chậm, mà là hai người nơi đây chết quá nhanh!

Sắc mặt của tên tiểu đầu mục này rất khó coi, sắc mặt của những thổ phi khác cũng có chút khó coi, trong quá trình cướp bóc thường xuyên gặp phải một vài nhân vật phiền phức phản kháng.

Bởi vậy cũng sẽ luôn có tử thương, điểm này bọn hắn có thể tiếp nhận, nhưng Hôi Bách Trấn này đã là nơi bọn hắn nhiều lần tới, trước kia cũng không xuất hiện tình huống bực này, trước kia lần phóng hỏa thiêu một phần ba thôn trấn, so với lần này còn lớn hơn, cũng không gặp phải loại cứng rắn này.

Tâm lý sa sút, có thể có cảm xúc tốt mới là lạ.

Tin tức nhanh chóng lan truyền khắp nơi.

Đông Bách Hoa bước vào cửa, vừa vào đã thấy thi hài bị đánh thành bốn đoạn.

“Khí lực thật lớn!”

Nàng đến gần một chút, ngồi xổm xuống cẩn thận kiểm tra vết tích phía dưới.

“Từ dấu chân chường ấn đến xem, kẻ giết người hẳn là cao khoảng bảy thước, hình thể khô ngô.”

“Bất quá không sao, chỉ là lực lượng thuần túy mà thôi, Hôi Bách trấn nhỏ nhỏ này có thể có cường nhân gì chứ. Truyền lệnh xuống, toàn bộ người ngoài cao bảy thước, toàn bộ chặn lại bắt lại! Ta xem hắn chạy đi đâu!”

Đông Bách Hoa liếm môi đỏ, lộ ra vẻ khát vọng.

“Giết người của ta, còn muốn chạy trốn? Hai chân dê to khỏe như vậy, chắc chắn có miệng...”

“Vâng!”

Bạch cốt đầu mục chung quanh cũng bị nàng mang theo hung tính.

Từ khi đi theo đại thủ lĩnh tới nay, chưa từng có lần nào thất thủ, dù là địch nhân khó giải quyết, chỉ cần là đại đầu lĩnh ra tay, tuyệt sẽ không thất bại.

Bành!

Đại môn bị Ngụy Hợp đập bay.

Hắn dẫn theo Chu Diệu bước vào trong bức họa của Vương gia.

Nơi này ngược lại không có bị châm lửa, thư họa lộn xộn bên trong rơi đầy đất, có bức tranh bị thấm đẫm ướt nheo, cứ như vậy ngã trên mặt đất, có cái bị xé rách thành vài đoạn.

Những thư họa này vốn ở trong mắt người thường có giá trị cực cao, ở trong chiến loạn, giống như là giấy rách nát không người hỏi thăm.

Thậm chí còn không bằng một miếng cơm no.

“Nơi này chính là... Chính là thư họa hành Vương gia ngài muốn tìm!” Chu Diệu có thể tâm tình thoáng chút ổn định lại.

Thân là người sống sót của Hôi Bách trấn, không phải cô chưa từng thấy người chết, mà là chưa từng thấy bị đánh chết như vậy, chết đột ngột như vậy.

Trong suy nghĩ của nàng, Ngụy Hợp chính là cường nhân khủng bố chỉ cần một lời không hợp là có thể xé xác người ta thành vài đoạn.

Chẳng qua trải qua một đoạn chỉ lộ xem, Ngụy Hợp tựa hồ đối với nàng ngoại trừ chỉ đường, cũng không có tâm tư gì.

Nàng ta không có hứng thú, cũng không có ý muốn đánh chết nàng ta.

Vì vậy lúc này hòa hoãn một chút, nàng cũng thoáng an tâm.

Chỉ là nàng không biết, nếu lần này tìm không thấy Minh Nguyệt Trường Kinh Đồ, Ngụy Hợp nổi giận thất vọng nói không chừng sẽ kinh khủng hơn bạch khô lâu.

Dù sao bạch khô lâu cũng chỉ có thể dựa vào võ nghệ của riêng mình, mà điểm lợi hại nhất của Ngụy Hợp không phải là võ đạo.

“Đại hiệp, không biết ngài muốn tìm là cái gì? Nếu là ta biết, có lẽ có thể chỉ rõ phương hướng cho ngài. Ta dù sao cũng là người bản địa Hôi Bách Trấn Thổ dài hơn mười năm.”

Tâm tình ổn định lại, mặc dù Chu Diệu có chút sợ hãi, nhưng cũng minh bạch, lúc này Ngụy Hợp vẫn cần nàng, cho nên dám lên tiếng.

“Ta muốn tìm một bức họa.” Động tác Ngụy Hợp nhanh chóng, tìm kiếm họa trục rải rác trên mặt đất, một bên thuận miệng trả lời.

“Một bức họa có hình cá voi khổng lồ và một bức họa cổ của Minh Nguyệt.”

“Họa Đại Kinh Ngư cùng cổ họa của Minh Nguyệt?” Chu Diệu nhíu mày hỏi.

Cá voi là cái gì? Nàng không biết.

Chẳng qua chắc là một loại cá.

Không phải là người kiến thức rộng rãi, đúng là không nhất định biết cá voi là cái gì.

Nàng cẩn thận nhớ lại những bức họa có khả năng xuất hiện trong trí nhớ, nhưng cũng chưa từng thấy qua bức họa này như lời Ngụy Hợp nói.

Ngụy Hợp cũng mặc kệ nhiều như vậy, nhanh chóng tìm kiếm trong rất nhiều thư họa. Trong viện không có, y lại đi vào trong phòng, tiếp tục tìm kiếm.

Chẳng qua một đồng họa trục đều bị lật ra, rất nhiều không phải là mốc meo thì cũng phải, còn có nhiều hơn là mô phỏng vẽ.

Những ngày qua Ngụy Hợp cũng không phải giả bộ ở trong thương hội tìm vẽ, hẳn ta còn tốn thời gian cẩn thận học tập phân biệt họa và chân họa.

Nếu không vạn nhất gặp phải Minh Nguyệt Trường Kinh đồ giả, lấy ra làm thật, chẳng phải là lỗ lớn sao.

Hơn nữa lỗ chút tiền cũng không tính là gì, vạn nhất dựa theo giả họa luyện ra thật xấu mới là phiền toái.

Tìm một lần thư họa trong tiệm, Ngụy Hợp tìm ra ba bức họa có cá có trắng, toàn bộ đều mang trên người.

Bởi vì bản thân hẳn cũng chưa từng thấy qua Minh Nguyệt Trường Kinh đồ, cũng không biết bức tranh này dài bao nhiêu.

Vì vậy, mọi khả năng hẳn đều mang theo.

Chẳng qua không biết tại sao hắn dựa theo pháp quyết cá voi tu hành, nhìn kỹ ba bức họa đều có cảm giác không giống.

“Phụ cận còn có thư hành cùng điển họa hành nào khác không?” Ngụy Hợp nhanh chóng hỏi.

“Có! Hôi Bách trấn là nơi ẩn cư của rất nhiều văn nhân mặc khách trước kia, nơi này văn phong rất đậm, thư họa hành có ba nhà. Vương gia chỉ là một nhà.” Chu Diệu có thể nhanh chóng trả lời.

“Dẫn ta đi đi!”

“Được!”

Hai người nhanh chóng rời đi, tốc độ cực nhanh.

Chỉ là hai người mới đi không được mấy phút.

Cửa viện lại lần nữa vọt vào một đội đạo tặc bạch cốt.

“Lại chạy rồi! Tặc tử này chuồn thật nhanh! Chờ lão tử bắt được hắn, không phải đem đầu óc hắn ném ra!!” Đầu lĩnh dẫn đầu toàn thân lông đen, mặt mũi dữ tợn, con mắt lồi ra ngoài, một bộ dã man hung tướng.

Người này là một trong hai vị thủ lĩnh đặc lực nhất dưới trướng Đông Bách Hoa - Yêu Hùng Đông Thành.

Y và một tên đầu lĩnh khác đều là bá làm môn hạ Đông Bách Hoa Môn, làm nghĩa tử nên mới được tín nhiệm nhất định.

“Thủ lĩnh! Người còn chưa đi xa!” Một lão đầu dáng người thất tha thất thểu ở một bên sau khi kiểm tra vết tích, trầm giọng nói.

“Đuổi theo! Ta chẳng tin, con tiện nhân kia còn có thể trốn tới khi nào!”

Đám người vội vã tiếp tục đuổi theo.

Rất nhanh, trong họa hành Trình gia, Ngụy Hợp tiện tay đánh chết hai bạch cốt đạo tặc gần đó, tìm trong đó một hôi, vô công mà lui, tiếp tục mang theo Chu Diệu rời đi.

Tốc độ của hắn quá nhanh, khiến cho phía sau yêu hùng Đông Thành lại một bước chậm đến.

Nhìn thấy hai tên thuộc hạ trên mặt đất bị đánh chết, mắt Đông Thành đỏ lên, hoàn toàn bị chọc giận.

Hắn ta dẫn người gặm thét tốc độ cao đuổi theo Ngụy Hợp.

“Còn chưa đuổi tới sao?”

Trung tâm trấn Hôi Bách, nơi vốn là phường thị nơi bán thức ăn, Đông Bách Hoa cười chiến mã song giác dị thú, ánh mắt âm trầm.

“Trở về đại đầu lĩnh! Cường nhân kia chạy quá nhanh, mấy lần đuổi theo, mấy tên đầu lĩnh cũng không đuổi kịp... Tuy nhiên, chúng ta ở sau trấn bắt được hai con non xanh mà ngài hiến dâng bảo vật.” Một gã cận vệ quỳ xuống bảm báo.

Thanh nha đầu chính là cách xung hô đối với thiếu niên. Chỉ là cách gọi này thường dùng cho câu nói thông tục, trong lời nói của nó vẫn là dùng thiếu niên.

Bạch Khô Lôu mai phục phía sau thôn trấn một ít nhân thủ.

Phía trước là đốt lửa đe dọa, bức người ra, để bọn hắn nhìn thấy phía sau trấn trống trải không người, sau đó những con dê hai chân này sẽ ngốc nghếch bỏ chạy về phía sau trấn, nhẹ nhõm là có thể bắt được toàn bộ.

Chỉ là lần này, bọn họ bắt được người bên trong, có hai cái thiếu niên kêu to muốn hiến bảo vật cho đại đầu lĩnh, nhất định phải tự mình gặp mặt đại đầu lĩnh mới nguyện ý đưa ra!

Mấy tên đầu mục kinh ngạc, cũng liền đưa hai người tới.

Nếu không có bảo vật thì thôi, nhưng nếu thật sự có bảo vật, bọn họ nếu không mang người về, mọi chuyện về sau nhất định phải bị làm thịt nấu canh.

“Hai con trai?” Đông Bách Hoa thoáng có chút hứng thú, nhìn thủ hạ áp giải hai thiếu niên trai tráng đi tới.

Hai người kia rõ ràng chính là huynh đệ Tống Thế Hùng trốn chạy trốn chết sau trấn lúc trước.

Hai người cho rằng an toàn sau thôn trấn, kết quả nào ngờ là cạm bẫy do bạch khô lôu đạo tặc cố ý lưu lại.

Kết quả là bị bắt tới.

Lúc này, Tống Thế bị bắt đến trước mặt, thật sự là sợ tới mức như chim non, mặt mũi trắng bệch, ngay cả giọng nói cũng không dám phát ra.

Nhưng hai mắt Tống Thế Hùng thì sáng ngời, khí tức tuy có chút dồn dập nhưng tâm trạng lại ổn định.

Tình khí thần bậc này, nếu so sánh đôi kia, nhất thời xảy ra chênh lệch, làm nổi lên sự trấn định của Tống Thế Hùng.

“Thằng nhóc thú vị.” Đông Bách Hoa ở trên cao nhìn xuống, nhìn hai tiểu quý.

“Nói đi, có bảo bối gì muốn hiến cho ta. Ta là lão đại bạch khô lâu.”

Tống Thế Hùng ngẩng đầu nhìn lên, lần đầu tiên nhìn thấy Đông Bách Hoa đều bị vẻ đẹp của nàng hấp dẫn. Chỉ cần là người bình thường, đều sẽ bị kích động.

Tống Thế Hùng đã sắp trưởng thành, đương nhiên cũng giống như vậy, nhưng hấn chỉ thoáng kinh diễm một chút, đáy lòng lập tức hồi phục lại.

“Tiểu nhân Tống Thế Hùng xin chào thủ lĩnh đại nhân!” Hấn ôm quyền hành lễ.

“Huynh đệ chúng ta một mực ngưỡng mộ phong thái đầu lĩnh, đã sớm muốn gia nhập bạch khô lâu, chỉ là một mực khổ không cửa! Bây giờ rốt cục đợi được cơ hội này!

Hiện giờ đã thấy được vị đầu lĩnh này, dung mạo quả thật tuyệt thế, băng cơ ngọc cốt, đẹp như trời sinh!”

Tống Thế Hùng nuốt nước miếng, ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm Đông Bách Hoa, dáng vẻ thiếu niên Mộ Phái.

Là mọi người đều thích được người ta khen ngợi, là nữ nhân, đều sẽ thích được người ta khen ngợi.

Đông Bách Hoa là người, cũng là nữ nhân, cho tới nay ánh mắt chung quanh đều sợ hãi nàng, ít có vẻ ái mộ như vậy.

Cho dù ngẫu nhiên có, cũng sẽ rất nhanh biến thành sợ hãi.

Lúc này nghe được lời khích lệ thuần phác của thiếu niên họ Lỗ, trong lòng nàng cũng có chút khoan khoái dễ chịu.

“Lời hay hãy giữ lại sau này hãy nói.” Lúc này nàng quyết định thu nhận hai tiểu tử, giữ ở bên người nghe một chút ca ngợi cũng không tệ.

Chờ chán ghét rồi mới ăn là được.

“Các ngươi nói có bảo vật dâng lên, hiện tại có thể dâng lên.” Nàng hồ hững nói.

“Đằng đầu lĩnh, là bức tranh này!” Tống Thế Hùng nhanh chóng giơ hai tay lên cao, dâng bức tranh Minh Nguyệt Trường Kinh lên.

“Bản đồ này tên là Minh Nguyệt Trường Kinh đồ, là bảo vật tương truyền của Tống gia ta, trong truyền thuyết có ẩn tàng một loại chân ý võ đạo nào đó, chỉ là chúng ta ngu dốt, không cách nào lĩnh ngộ.

Nhưng tư chất ngộ tính của chúng ta có hạn, đầu lĩnh thiên nhân cớ này nhất định có thể ngộ đạo!”

Tống Thế Hùng cung kính giơ hai tay lên.

“Minh Nguyệt Trường Kinh đồ?” Đông Bách Hoa lập tức hứng thú, đôi mắt đẹp rơi vào trên cổ họa.

291

Lửa lớn càng lan tràn, dần dần đốt hơn phân nửa thôn trấn.

Một đám người trốn ra khỏi góc, chạy về phía sau trấn cố ý lưu lại lỗ hổng.

Ánh lửa dưới chút khí trời âm u, chiếu sáng mặt đất chung quanh.

Nhà gỗ bị thiêu đốt, thỉnh thoảng dân chúng trong trấn phát ra tiếng kêu thảm thiết, còn có từng hàng phụ nữ và trẻ em bị giam giữ, đang quỳ gối trên quảng trường thảm vắn.

Cách đó không xa có một hàng quạ đen đang mở to mắt màu đỏ tươi chờ người bên dưới rời đi, sau đó gặm thi thể.

“Minh Nguyệt Trường Kinh đồ?” Đông Bách Hoa mở ra cổ họa, cẩn thận xem xét bên trên nội dung.

Một con cá voi cực lớn màu lam nhạt, dưới loan nguyệt đêm đen, chậm rãi nổi trên mặt biển, lộ ra một dãy con mắt dày đặc tựa như đèn dầu.

Những con mắt kia phân bố đều ngay phía bên trái gương mặt nó, tựa như từng viên trân châu u lam sinh trưởng trên đá ngầm.

Bầu trời trong tranh mây đen giăng đầy, xa xa có dãy núi không lồ chập chùng, lồi quang xẹt qua, loáng thoáng ở giữa tầng mây như ẩn như hiện.

Nhìn thấy chi tiết, bức họa này quả thật không tệ, mơ hồ có một loại ý cảnh đặc thù nào đó.

Nhưng ngoại trừ những bức tranh này ra, trên bức tranh cổ còn có thêm một số đường nét trông chẳng có ý nghĩa gì.

Những đường nét này có màu mực, làm cho cả cổ họa trở nên hơi thô ráp, mặc dù những khối màu sắc này thoát nhìn càng giống sóng biển cùng sương mù.

Nhưng tổng thể lại ảnh hưởng đến ý cảnh của bức tranh.

“Bức tranh cũng không tệ.” Đông Bách Hoa thu hồi bức tranh cổ, tâm tình coi như không tệ.

Với cảnh giới của nàng thì tất nhiên có thể nhìn ra được, trên bức tranh này ẩn giấu thứ gì đó đặc thù. Nhưng bởi vì nó ẩn núp quá sâu nên rất khó nhìn thấu.

Nàng gặp rất nhiều thứ đồ vật này, trong thời gian triều đại trước, nó đã lưu hành phong cách ẩn dật một thời gian.

Những người khi đó cho rằng việc gì cũng có thể làm quá mức dễ dàng, mọi người sẽ không quý trọng.

Vì vậy hần liền nghĩ hết mọi cách, đem tâm đắc của mình cùng các loại tài nghệ võ đạo, dùng các loại biện pháp ẩn giấu bên trong, sau đó truyền thừa xuống.

Các ngành các nghề khi đó đều lưu hành loại phong cách này, cũng dẫn đến không ít lưu phái cùng kỹ nghệ gần như thất truyền.

“Đại đầu lĩnh!” Đông Bách Hoa đang suy tư bức họa này bỗng nhiên bị thuộc hạ nhắc nhở hoàn hồn.

“Chuyện gì?” Nàng ném bức tranh cho một nữ sơn phi chuyên thu chiến lợi phẩm phía sau.

“Người của chúng ta bị cường nhân không biết tên kia đánh chết không ít, tốc độ mấy tên đầu lĩnh quá chậm, không đuổi kịp, hiện tại thực sự không có biện pháp... Hai tên đạo tặc kia nhờ ta xin ngài giúp đỡ...” Thái độ tên đạo tặc kia cực kỳ cẩn thận nói.

Tên đại đầu lĩnh Đông Bách Hoa nổi tiếng hỉ nộ vô thường, hơi không cẩn thận sẽ bị móc cụt tay, người xung quanh không thể không cẩn thận.

“Đuổi không kịp? Xem ra là cao thủ.” Đông Bách Hoa mỉm cười: “Cũng được, ta tự mình ra tay, sau khi bắt được, mọi người cùng nhau nếm thử món ngon!”

Nàng đưa tay mở ra, hai người bên cạnh nhanh chóng nâng tới một trường cung hình trâu to lớn.

Ánh lửa chiếu xuống, nàng thả người nhảy lên, đứng ở chỗ cao nhất chung quanh, một tòa lầu các ba tầng, quan sát phía dưới, bắt đầu tìm người.

Ở một chỗ khác.

Ngụy Hợp bước nhanh ra khỏi nhà thư họa hành.

Hắn ngẩng đầu nhìn xung quanh ngọn lửa dần dần biến lớn.

Ngay từ đầu, hắn dự định mau chóng tìm điếm tác Từ gia và họa hành thư Vương gia một lần. Dù sao cứu hỏa cần phải có thời gian, vạn nhất lúc cứu hỏa, vừa hay Minh Nguyệt Trường Kinh Đồ hắn muốn bị đốt hết, đó mới là thiệt thòi lớn.

Cho nên với tốc độ của hắn, nhanh nhất là có thể cướp được thư họa, tìm kiếm một lần mới chính xác được.

Về phần thu phục thổ phi, để cho bọn hắn tìm tranh, thu phục Thời Gian Hỏa Diễm tại lan tràn.

Hơn nữa phụ cận, trừ mấy miệng giếng ra, căn bản không có nước, vẫn là lãng phí thời gian.

Chỉ là sau khi tìm đến mấy chỗ này, Ngụy Hợp cảm giác nơi này có Minh Nguyệt Trường Kinh Đồ khả năng là không còn lớn nữa.

Bây giờ thế lửa lan tràn. Trên trần chỉ có mấy cửa hàng, hắn đều tìm kiếm khắp nơi.

Vẫn không phát hiện bất cứ manh mối nào.

“Nơi này còn có nơi nào có họa? Tranh cổ? Ví dụ như cất giữ tư nhân các loại?” Ngụy Hợp quay đầu hỏi.

Chu Diệu có thể khẩn trương vội vàng gật đầu.

“Có, nơi đây có rất nhiều nhà đều có thói quen cất chứa thư họa. Nhưng người ta cất giấu cái gì, chỉ mình biết được...”

Nàng nói tới đây, bỗng nhiên phát hiện chính mình dường như không có tác dụng gì.

“Nói cách khác, mỗi một nhà ở đây đều có thể giấu họa?”

Ngụy Hợp nheo hai mắt lại.

“Vâng... Đúng vậy...” bèn nhảy phát giác được Ngụy Hợp có thể đang suy nghĩ chuyện nguy hiểm gì đó, trong lòng Chu Diêu không khỏi căng thẳng.

“Còn có rất nhiều... Còn có rất nhiều người, trong nhà đến cùng đã giấu bức tranh cổ này ở nơi nào, chúng ta cũng không biết..” Nàng tranh thủ thời gian bổ sung một câu: “Bất quá ta có thể chỉ đường, ta biết gia đình giàu có nào khẳng định có cất giữ...”

“Nói như vậy... Muốn vẽ thì cần nhiều nhân thủ hơn...” Ngụy Hợp tới quá nhanh, thủ hạ vẫn đang trên đường, trước mắt căn bản tìm không thấy người sai sử.

Đúng lúc này, một đám người Bạch Khô Lâu, dẫn đội dưới sự dẫn đội của Yêu Hùng Đông Thành, phóng tới phía Ngụy Hợp bên này.

“Con mẹ nó! Tiểu tử ngươi có thể chạy à! Bây giờ trốn đi! Ta bỏ chạy cho ngươi trốn!!”

Bốn phương tám hướng, lúc này bởi vì hai người Ngụy Hợp dừng lại, rốt cuộc bị đại đội nhân mã Bạch Khô lâu vây quanh.

Yêu Hùng Đông Thành, Yêu Lang Đông Tiểu Xuyên, hai người một trước một sau, vây hai người Ngụy Hợp vào chính giữa.

Yêu Lang Đông Tiểu Xuyên tướng mạo tuấn mỹ, so với Yêu Hùng Đông Thành bán tướng không ít, chỉ là một đôi tròng mắt hẹp dài sắc bén, khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng sắc bén.

Đồng thời lão cũng là người đặc thù nhất trong toàn bộ bạch cốt khô lâu này.

Bởi vì hắn là người duy nhất không ăn thịt người trong Bạch Cốt.

“Tiểu tử thôi, mang theo một con đàn bà cũng có thể chạy nhanh như vậy, chút nữa lão tử chặt hai chân của ngươi, lại để cho ngươi chạy! Ta xem hắn chạy như thế nào!!”

Con mắt Yêu hùng đỏ lên gầm rú.

“Hắc hắc, một hồi đem thịt hai tên này trộn lẫn ăn, hương vị khẳng định không tệ!”

“Ta muốn có đùi!”

“Ta muốn một tay!”

“Ta thích lột da! Lột da bị đông cứng là tốt nhất!”

Đám đạo tặc chung quanh nhao nhao kêu to cười to, một đôi ánh mắt tham lam không có hảo ý, gắt gao đảo qua trên thân hai người Ngụy Hợp Chu Khả.

Ngụy Hợp nhìn đám đạo tặc bạch khô lâu bốn phía dần dần tụ tập lại, trong đầu nhanh chóng nhớ lại địa hình cả thôn trấn vừa mới xem qua một lần.

Ánh mắt lập tức rơi vào trên người hai con yêu lang dẫn đầu.

“Vừa rồi ngươi nói cái gì nhỉ?” Nó lên tiếng hỏi.

Yêu Hùng cười to nói: “Ngươi, hắc sao...”

Bành!!!

Trong chốc lát, một bóng người lướt qua tầm mắt mọi người, đánh vào trên người Yêu Hùng Đông Thành.

Trong một mảng lớn tiếng xương gãy răng rắc, cơ bắp xương cốt toàn thân Yêu Hùng Đông Thành dồn dập gãy vỡ.

Thân thể hắc ngửa ra sau, tứ chi lỏng lẻo không ra sức, nước mắt nước mũi trên mặt đều bị đè ép ra.

Cả người hắc ta bay ngược ra ngoài, trong đầu đầy kinh khủng, chỉ thấy cuối cùng Ngụy Hợp đột ngột xuất hiện trước mặt hắc ta.

Rõ ràng hai người đang tại tốc độ cao trôi lui về phía sau, Ngụy Hợp trước mắt lại phảng phất bất động, đưa tay nắm chặt đầu hắc.

“Nếu thích ăn, vậy thì ăn một miếng là đủ.”

Ngụy Hợp nắm lấy đầu gã, nhấn xuống một cái.

Bành!!

Toàn bộ cái đầu của Yêu Hùng Đông Thành bị đè lên trên ngực mình, cứng rắn khảm vào.

Hắn ta há to miệng ra, phảng phất như thật sự đang gặm nhấm huyết nhục trên ngực mình.

Đương nhiên, nếu như những đoạn cổ đứt rời lộ ra ngoài thì vẫn còn đang phun máu, có thể bộ dáng này sẽ càng khiến người ta tin phục hơn.

Một tiếng vang nặng nề rơi xuống đất, trên mặt đất toàn là máu tươi.

Yêu Hùng Đông Thành từ lúc xuất hiện đến lúc bị ấn chết, trước sau không quá nửa phút.

Phong Tiêu Tiêu thổi qua thôn trấn, chảy dọc sông không dứt, kéo theo góc áo lác lư của mọi người.

Ngụy Hợp dừng lại, quay đầu nhìn bạch cốt vừa mới tụ tập cùng một chỗ.

“Bây giờ, ta nói cái gì, các ngươi làm cái đó.”

Một đám người hai chân phát run, sắc mặt cứng ngắc, trong con mắt tất cả đều là chấn động lóe lên.

Thân là đạo tặc, bọn họ sợ nhất là kẻ đột nhiên xuất hiện võ công cao cường.

Mà tên trước mắt này, một chiêu chụp chết đầu mục Yêu Hùng, rõ ràng là cường nhân thực lực khủng bố hơn xa tưởng tượng của bọn hắn.

Có mấy người đứng ở phía sau cùng, rõ ràng là muốn lặng lẽ quay lưng chạy trốn.

“Các ngươi cứ thử chạy trốn xem sao.” Ngụy Hợp bình thản nói: “Xem xem có thể thành công hay không.”

Hai tay Yêu Lang Đông Tiểu Xuyên run rẩy, những người khác không nhìn ra thực lực của người trước mắt, nhưng hắn ta còn nhìn không ra?

Thực lực của Yêu Hùng Đông Thành như thế nào, hắn ta rõ ràng nhất, bởi vì hai người bọn họ giao thủ nhiều lần, thực lực

tương đương nhau.

Điều này cũng có nghĩa là, người này có thể miêu sát Đông Thành là có thể miêu sát Đông Tiểu Xuyên của hắn ta.

Hắn không sợ chết, chỉ sợ chết không có ý nghĩa.

Chính vào lúc này, một khi không cẩn thận, sẽ giống như đám côn trùng rác rưởi bị người trước mắt giẫm chết.

“Giết hắn! Một mình hắn! Chúng ta nhiều người như vậy! Tồn thời gian cũng có thể giết chết hắn!”

“Đại đầu lĩnh cũng sắp đến rồi, chạy trốn là chết, cũng là chết, còn không bằng liều một phen!”

“Giết!!”

Đạo tặc cuối cùng vẫn là đạo tặc, hung tính liều mạng không phải mấy câu nói có thể chấn nhiếp được. Lúc đầu bị Ngụy Hợp vũ lực trấn trụ, nhưng bây giờ lấy lại tinh thần, lập tức lại có không an phận.

Ngụy Hợp khẽ nhíu mày, quả nhiên, nếu muốn thu phục những kẻ mất mạng này vốn cũng không phải chuyện dễ dàng.

Nhưng hắn cũng không muốn lãng phí khói độc độc mà bản thân cực khổ chế tạo.

“Cũng được, vậy trước hết giết sạch các ngươi cho tốt.” Ngụy Hợp nâng tay phải lên.

“Đợi một chút!” Đông Tiểu Xuyên đột nhiên nhắc tay. “Nếu tiền bối có gì cần chúng ta làm, xin cứ việc phân phó!”

Gã là người duy nhất nhìn ra được ý đồ của Ngụy Hợp, lúc này nhanh chóng phản ứng lại, lập tức kêu to.

“Cứu hoả.” Ngụy Hợp bình tĩnh nói: “Cùng với tìm bức tranh.”

“Một bức tranh tên là Minh Nguyệt Trường Kinh Đồ.”

Vừa dứt lời, một đạo hồng ảnh từ sau lưng y từ trên trời giáng xuống, đáp trên đường phố dừng lại.

Rõ ràng là Đông Bách Hoa.

Nàng cầm trường cung trong tay, vừa mới nhìn thấy Ngụy Hợp xuất thủ giết chết Yêu Hùng Đông Thành.

Lúc này trong mắt nàng đã không còn tự tin như trước nữa, thay vào đó là sự kiêng kỵ tràn đầy.

“Minh Nguyệt Trường Kinh đồ... Các hạ nếu không phải là người hành hiệp trượng nghĩa, thì vừa vặn chỗ ta có một bức bản đồ, cũng gọi cái tên này. Nếu người nguyện ý tự thôi lui, ta làm chủ có thể tặng bức bản đồ này cho người. Thế nào?”

Thân là đầu lĩnh của thổ phi, muốn sống lâu tự nhiên nhất định phải có một cặp mắt vàng.

Có thể phân biệt ra ai có thể gây, ai không thể trêu.

Người trước mắt này mặc dù dung mạo không kinh người, nhưng vừa rời ra tay, thực sự không chỉ là mức ba huyết.

Đông Bách Hoa không muốn có chuyện ngoài ý muốn, nên mở miệng giao dịch.

“Ồ?” Ngụy Hợp quay đầu nhìn về phía đối phương. Khi lọt vào tầm mắt, hắn đã bị dung mạo của Đông Bách Hoa làm cho kinh ngạc.

Dung mạo của nữ nhân trước mắt này thậm chí còn cao hơn một chút so với Vạn Thanh Thanh Thanh và Mạc Su Yến.

Hai vật trước dường như là một trong hai người hắn đã gặp qua, dung mạo có thể coi là thượng thừa.

“Người không có tư cách nói điều kiện với ta.” Ngụy Hợp thân nhiên nói.

“Hoặc là nghe lời, hoặc là, ta sẽ cho các người hiểu được cái gì gọi là sống dở chết dở là không được.”

Lúc trước hắn yên tĩnh lâu như vậy, không phải là vì để độc lan ra nhanh hơn một chút.

Bản thân chính pháp quyết tu luyện khóa độ, có thể theo
Ngụy Hợp tâm ý, sinh ra rất nhiều các loại hiệu quả.

Bây giờ tổ hợp Tỏa độ mà hấn am hiểu nhất lại có tới ba loại.
trí mạng, truy tung, tra tấn.

Loại Lạc Hồn Hương gồm loại Tỏa Hồn Hương trí mệnh này
không thích hợp dùng ở chỗ này.

Truy Hồn Hương theo dấu phải lúc đuổi giết người mới dùng
được.

Kiểu dẫn vật cuối cùng, thay đổi thần hương, mới là một loại
tình cảnh thường dùng nhất, có thể khiến người ta rơi vào
thống khổ cầu chết không được.

Đây là chiêu mà Ngụy Hợp thích dùng nhất.

Dù sao rất nhiều lúc, chết thật ra là một chuyện rất đơn giản,
nhưng chịu đủ tra tấn mới là quá trình khiến người ta hoảng sợ
nhất.

“Các hạ...” Hai mắt Đông Bách Hoa vừa tiếp xúc với con mắt
của đối phương đã biết không ổn.

Nàng ta nếu chỉ là thổ phỉ bình thường thì thôi đi, cũng không
có cách nào nhìn ra thâm ý gì. Nhưng xuất thân của nàng ta
cũng không phải thổ phỉ đơn thuần, hoạt động ở biên cảnh
chiến khu này cũng là để ứng phó mệnh lệnh trong giáo.

Cho nên nàng so với thổ phỉ bình thường, kiến thức của nàng
xa xa rộng hơn nhiều.

Chính vì vậy, nàng mới nhìn ra trong mắt người trước mắt này
tuyệt đối tự tin.

“Ngươi...” Đồng tử Đông Bách Hoa hơi co lại, đang định nói
ra câu tiếp theo.

Chỉ là lời không ra khỏi miệng, trong mắt nàng liền phản ánh
ra Ngụy Hợp nhanh chóng phóng đại thân ảnh.

Một cỗ uy hiếp trí mạng khủng bố cấp tốc từ trong lòng nàng tuôn ra.

Lông tóc của nàng dựng đứng, một luồng ý lạnh từ sống lưng xộc thẳng lên thiên linh.

Theo bản năng, hai tay nàng nắm chặt trường cung, chém về phía trước.

Bốp!

Hai đầu lưỡi dao sắc bén ở giữa không trung vạch ra hai đạo ngân quang sáng ngời.

“Quan Thủ Nhất Trảm!”

Đông Bách Hoa toàn thân hội tụ kinh lực, tu vi Đoán Cốt đại thành phối hợp bí kỹ tất sát, chém ra âm âm.

Chỉ là ở phía dưới nàng kinh hãi nhìn, tay phải Ngụy Hợp duỗi ra, tựa như bất động dãy núi, đại thủ mang theo kinh lực cực lớn, chụp tới nàng giống như che khuất bầu trời.

Trường cung không tiếng động bị bẻ gãy, lưỡi dao vỡ nát, hai tay của nàng vụn vụn nứt toác.

Máu tươi vẩy ra, tay Ngụy Hợp xuyên thấu tất cả trở ngại, cũng xuyên thấu lồng ngực Đông Bách Hoa, tựa như gai nhọn, từ sau lưng xuyên ra.

Xuy!

Máu theo ngón tay Ngụy Hợp nhỏ xuống.

Hắn tiện tay rút ra, kinh lực chấn động, vút bỏ tất cả máu trên tay.

“Lão Viễn ngửi được mùi thơm trên người người, liền cảm thấy chán ghét.”

“Loại rác rưởi Hương Thịnh giáo.”

Ngụy Hợp vừa tới gần liền ngửi thấy mùi đàn hương trên người Đông Bách Hoa.

Lập tức biết người này rất có thể là gián điệp Hương Thủ Giáo phái ở bên ngoài.

Hắn lập tức thay đổi chủ ý, đánh chết người này ngay tại chỗ, để càng thuận tiện không chế toàn bộ đám đạo tặc trong trấn.

Ba.

Hai tay Đông Bách Hoa bám chặt lấy y phục của Ngụy Hợp.

“Ta... Phụ thân... Sẽ không bỏ qua cho ngươi..!”

Nàng nhìn chằm chằm Ngụy Hợp, sinh mệnh lực cường đại của Đoán Cốt võ sư khiến hắn nhất thời không có cách nào chết đi.

“Ngươi làm bản y phục của ta.” Ngụy Hợp mặt không biểu tình, đưa tay nắm lấy hai tay đối phương.

Rắc rắc, hai tiếng giòn vang, hai cánh tay Đông Bách Hoa bị vặn gãy, người bị tùy ý vứt sang một bên.

“Tốt, hiện tại nghe theo chúng ta chỉ huy. Lập tức nghĩ biện pháp cứu hỏa.” Ngụy Hợp xoay người, ánh mắt rơi vào bạch khô lâu chung quanh.

“Trong một khắc đồng hồ, ta muốn nhìn thấy toàn bộ lửa trên thôn trấn đều bị dập tắt.”

“Nếu không làm được, cứ qua mười hơi thở ta sẽ giết một người.”

Tất cả mọi người ở đây, bao gồm cả đứng ngây tại chỗ chu diệp, đều chỉ cảm thấy tê cả da đầu, từng luồng từng luồng run rẩy từ xương cột không ngừng bay lên, tựa như điện giật, toàn thân run rẩy.

“Đúng rồi, nếu vượt qua trăm hơi thở còn chưa làm được, các ngươi đều chết đi là tốt rồi.” Ngụy Hợp bình tĩnh nói.

Hắn không có thời gian ở chỗ này để tiêu hao, đối với bức họa Đông Bách Hoa vừa rồi, hắn cũng không mấy tin tưởng.

Vì vậy vẫn tiếp tục làm theo trình tự của mình.

Giao nhiệm vụ xong, hắn cũng không quan tâm đám người kia nữa.

Trúng độc của hắn, muốn chạy trốn là không thể được. Chỉ cần rời khỏi phạm vi nhất định, hắn sẽ phát tác độc dược, nhận hết

tra tấn mà chết.

Chỉ cần có mấy người thử một lần thì sẽ hiểu, bọn họ chỉ có một con đường là có thể đi.

Sau khi dặn dò xong, Ngụy Hợp quay người, lúc này mới bắt đầu tìm tòi chiến lợi phẩm trên người Đông Bách Hoa.

Hắn vừa mới rõ ràng nghe thấy, thằng cha này nói mình có bản đồ Minh Nguyệt Trường Kinh.

Trên đời làm sao có chuyện trùng hợp như vậy chứ, hắn vừa nói tên, nữ nhân này liền nói ra là mình có.

Vì vậy rất có thể chuyện này là đang lừa hắn.

Rất nhanh, Ngụy Hợp đã tìm được túi tiền từ trên người Đông Bách Hoa, bản công pháp bí, một ít đan dược.

Còn lại cái gì cũng không còn.

A!!

Vừa lúc những bạch cốt khô lâu còn lại có người lặng lẽ chạy trốn, chạy ra khỏi phạm vi phân bố độc khí của Ngụy Hợp, lập tức kịch độc phát tác, thống khổ nằm trên mặt đất tru lên.

Không chỉ một cái đó, còn có ít nhất hơn mười người, phân biệt ở các phương hướng khác nhau cũng bắt đầu tru lên khóc rống.

Mà những bạch cốt khô lâu thiếu chút nữa đã đi tới cực hạn kia, từng bộ đều bị dọa sợ, dừng lại không tiến lên nữa.

Lúc này, khuôn mặt Đông Tiểu Xuyên cũng trở nên trắng bệch, cuối cùng ý thức được tất cả những gì Ngụy Hợp vừa nói đều là sự thật.

“Hắn... Hắn nói đều là sự thật! Trên người chúng ta đều trúng độc!”

Đông Tiểu Xuyên đổ mồ hôi lạnh, quay đầu nhìn về phía Ngụy Hợp, biết rõ nếu không làm theo lời người kia, bọn họ có thể phải chết thật.

Lấy phong cách lời nói của người này mà nói, vị này chỉ sợ không phải là những hiệp khách ăn no rừng mỡ hành hiệp

trượng nghĩa kia, mà là Tà Ma đạo đại lão không hơn không kém.

Dù sao rất ít khi có đại hiệp chính đạo dùng thủ đoạn hạ độc quy mô lớn như vậy, hơn nữa giết người cực kỳ tàn nhẫn, còn dùng độc tra tấn người ta.

Một đám bạch khô lâu sau khi thử vài lần, trong tuyệt vọng, rốt cục phát hiện, bọn họ thật sự không thể rời phạm vi tám trăm mét chung quanh Ngụy Hợp.

Thế là một đám người điên cuồng bắt đầu từ trong giếng múc nước diệt hỏa.

Tuy hỏa hoạn đã bốc cháy hùng hực, thế lửa hùng hực, dễ dàng tiêu diệt như vậy sao.

Mọi người chỉ có thể cố hết sức dưới sự chỉ huy của Đông Tiểu Xuyên, cách ly phòng ốc đang bị thiêu đốt ra, đập nát toàn bộ chung quanh, đào ra một cái nào đó có thể ngăn cách hoặc là có thể đốt cháy.

Trộn vụn trên trăm bạch khô lâu đồng tâm hiệp lực, ngược lại rất nhanh tìm được bí quyết, có hi vọng không chế thế lửa.

Mà Ngụy Hợp thì đi tới trung tâm phường thị bắt người của Đông Bách Hoa.

Nơi đây vốn còn có không ít Bạch khô lâu đạo tặc, nhưng sau khi nhìn thấy đại đầu lĩnh bị đánh tan, đại bộ phận đều tán loạn chạy trốn.

Còn lại đều là bị Ngụy Hợp hạ độc, không chạy thoát được.

Tại chỗ đó chỉ còn lại huynh đệ hùng mạnh của Tổng thế và một đám phụ nữ và trẻ em bị bỏ rơi.

Ngụy Hợp chỉ rõ Minh Nguyệt Trường Kinh Đồ muốn, tất cả mọi người nghe được, không ai dám tự ý lấy đi. Sợ vạn nhất lại bị đuổi giết.

Cho nên trừ bức tranh ra, những thứ còn lại dễ dàng lấy đi, còn bức tranh thì tùy ý vứt vào đồng chiến lợi phẩm Đông Bách Hoa.

Nguy Hợp rất nhanh đã tới nơi này, nhìn một mảnh người sống sót sợ hãi chung quanh.

Không để ý tới tầm mắt của bọn họ, hắn đưa tay cầm lấy Minh Nguyệt Trường Kinh đồ mặt ngoài cùng.

Bóp.

Họa trục được mở ra.

Một bức tranh cổ thô ráp hỗn loạn hiện ra trước mắt hắn.

“Đây là Minh Nguyệt Trường Kinh đồ?” Lòng mày Nguy Hợp nhíu chặt.

Hắn cẩn thận xem xét từ trên xuống dưới, cũng không nhìn ra phía trên có gì liên quan đến võ đạo, thậm chí phỏng chừng lại là một hàng giả, tiện tay đem những họa trục mang theo trên lưng đặt cùng một chỗ.

“Tiền... Tiền bối...”

Giọng nói của Tống Thế Hùng lúc này run run, hai chân hơi bay nhưng hắn vẫn cố lấy dũng khí, đứng dậy.

Từ Đông Bách Hoa lao ra, đến khi bị đánh chết, lại đến lúc Nguy Hợp lớn tiếng bức bách tất cả bọn cướp cứu hỏa, một loạt quá trình.

Hắn thông minh nhạy cảm, sao còn không rõ tình thế lúc này của hắn đã không còn do bọn cướp Bạch khô lâu làm chủ nữa.

Chính thức làm chủ, hắn là cao thủ lực lượng trấn áp hơn hai trăm bạch cốt khô lâu tinh nhuệ trước mắt này!

Tống Thế Hùng hoảng sợ từ lúc mới bắt đầu, đến giờ vẫn hưng phấn, cảm xúc đã hoàn toàn biến thành một loại xúc động khác.

Hắn sinh hoạt trên một trấn trấn biên cảnh nho nhỏ như vậy, mặc dù từ nhỏ đã lập chí làm đại tướng quân, nhưng làm đại tướng quân như thế nào, hắn cũng không biết.

Cho tới nay, hắn chỉ biết khẩu hiệu, không biết nên làm như thế nào.

Nhưng bây giờ.

Hắn tận mắt nhìn thấy từng đám bạch cốt khô lâu, dưới sức mạnh của một người ở trước mặt này, hắn run lẩy bẩy, không dám phản kháng.

Rốt cuộc hắn đã hiểu, mình nên làm thế nào đi tới con đường đại tướng quân mà mình tha thiết ước mơ kia.

“Người muốn nói cái gì?” Ngụy Hợp quay đầu nhìn về phía gã.

“Nếu như ta...” Tống Thế Hùng nuốt nước miếng một cái, vừa rồi trước mặt Đông Bách Hoa hắn còn có thể chậm rãi nói chuyện, lúc này trước mặt Ngụy Hợp, thanh âm không tự chủ được cũng đang run rẩy.

Đông Bách Hoa mang lại cho hắn, nếu nói chỉ là sợ chết đơn thuần, như vậy trước mắt, người mà Ngụy Hợp mang tới cho hắn chính là sợ hãi và còn tăng thêm hy vọng đạt được giấc mơ!

Cường độ của cả hai bất đồng, mang đến xung kích cũng tự nhiên bất đồng.

Đặc biệt, người này rất có thể sẽ mang đến cho mình hi vọng thực hiện được trong mộng tưởng thật sự.

Lúc này Tống Thế Hùng cảm thấy mình đang đứng trên ngưỡng cửa vận mệnh.

Không phải vì cái khác mà là vì Minh Nguyệt Trường Kinh Đồ, đúng là bảo vật gia truyền nhiều năm của hắn!

Đây chính là cơ duyên chân chính của hắn!!

Tống Thế Hùng hắn! Nhất định sẽ nổi tiếng! Nhất định sẽ vang danh thiên hạ! Đứng trên đỉnh vận người!!

“Nếu như ta có thể... Để cho ngài đạt được Minh Nguyệt Trường Kinh đồ chân chính! Ngài có thể đáp ứng ta hay không!”

Tống Thế Hùng một hơi nói ra tất cả những gì mình nói.

Hắn nói xong liền không dám nhiều lời, cúi đầu mang theo một mạch đệ đệ quỳ trên mặt đất.

“Ồ?” Ngụy Hợp ánh mắt rơi vào trên thân hai huynh đệ này:
“Người tài đức gì, có thể làm cho ta chính thức có được Minh Nguyệt Trường Kinh đồ?”

Hắn nhìn hai thiếu niên quỳ rạp dưới đất phía trước, ngọn lửa trong mắt Tống Thế Hùng lúc này khiến hắn có cảm giác nóng bỏng khó hiểu.

Ánh mắt đó... đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy.

Tống Thế Hùng ngẩng đầu.

“Bởi vì Minh Nguyệt Trường Kinh đồ là gia truyền bảo vật của gia tộc ta! Bởi vì trong bức tranh này thực tế là có càn khôn khác!”

“Có thể, nếu như người có thể làm được, ta có thể đáp ứng người một điều kiện.” Ngụy Hợp mặc dù không tin, nhưng vẫn ôm một tia hy vọng trả lời.

“Người nói thật không?” Tống Thế Hùng lớn tiếng hỏi.

“Tự nhiên là thật.” Ngụy Hợp tội không cần lừa một đứa trẻ.

“Như vậy mời ngài lấy ra bức tranh cổ mà ngài vừa lấy được kia chính là bức tranh Minh Nguyệt Trường Kinh chân chính, nhưng bức tranh kia còn cần dùng một loại dược dịch đặc chế để bôi lên, mới có thể hiện ra cuộn tranh chân chính!”

Đây cũng là điểm mấu chốt để khiến Tống Thế Hùng không lo sau khi hiến bảo, Đông Bách Hoa giết huynh đệ bọn họ qua cầu rút ván.

Cũng là điểm then chốt để bọn họ tự bảo vệ mình.

“A?!” Đôi mắt Ngụy Hợp sáng lên, lập tức hứng thú.

“Nếu các người thật sự có thể làm được, như vậy ta không chỉ hứa với các người một điều kiện, còn bảo vệ các người bình an rời khỏi nơi này.” Hắn chân thành nói.

“Được!” Tống Thế Hùng ngẩng đầu, hai mắt sáng ngời như lửa.

*
*
*

Thình thịch thình thịch!!!

Tiếng trống trận rung trời vang lên.

Đại quân giáp đen rậm rạp chằng chịt như kiến, hồng thủy lao tới Biện Châu thành trì màu trắng phía trước.

Từng đám thang mây nhao nhao được dựng lên tường thành, có rất nhiều quân sĩ tiên phong doanh như viên hầu leo lên, xông lên đầu tường.

“Biện Châu Lý Đồng, chính là dị huyết giả trời sinh, thực lực mạnh mẽ tuyệt, là Nguyên Quốc ít biết võ sự, cũng biết dân chúng đại tướng.”

“Đáng tiếc, người này xuất thân từ loạn giáo, mặc dù văn võ quản lý chăm chỉ, nhưng dưới trướng lại người tài nhưng ít, độc mọt khó chống đỡ.”

Cờ đen vẽ một chữ Ngô cực lớn không ngừng bay trong gió, bay phát phới.

Dưới lá cờ đen, là đội hình kỵ binh đen kịt dẫn đầu.

Một gã hắc giáp đại tướng như một ngọn núi, hai chân đặt một đôi lưu tinh chùy giống như thiên thạch cầu.

Lưu Tinh Chùy dùng xiềng xích to bằng cánh tay, còn lại xiềng xích quấn quanh người Hắc Giáp Đại Tướng.

Hắn không cưỡi ngựa, nhưng so với những hắc kỵ còn lại xung quanh còn cao lớn hơn.

Người này chính là đại tướng Ngô Quốc Đường Ngạn.

Khuôn mặt hắn giấu dưới mũ giáp màu đen dày nặng, thấy không rõ thần sắc, đang nhìn chăm chú trận chiến công thành xa xa, vừa nghe quân sư bên cạnh nói.

“Hạng Thành chính là yếu địa Biện Châu, Lý Đồng thân dẫn đại quân đến đây trấn thủ, nếu như theo lời quân sư nói, lần này sau khi phá thành, nên an trí như thế nào?”

“Sao tướng quân không nhân cơ hội chiêu hàng Lý Đồng kia?” Một lão già tóc bạc đứng bên cạnh khẽ cười, tay cầm quạt lông.

“Ý của quân sư là... Đâu Tướng?” Đường Ngạn lập tức hiểu rõ.

“Đúng vậy.” Lão già gật đầu: “Hiện giờ Lý Đồng lưng thù địch, mấy lần trước bị quân ta đánh tan, tổn thất thảm trọng. Nếu tướng quân cho hắn cơ hội, đồng ý, nếu hắn có thể đấu thắng lợi liền lui binh. Bất luận thật giả, hắn tất sẽ mắc câu.”

“Còn nữa, Lý Đồng kia là loạn quân quân quân hôn, uy tín thâm trọng, nếu giáp mặt đánh tan người kia, dù Lý Đồng không nguyện hàng, lòng quân nhất định đại bại, lại công thành tất nhiên cũng sẽ giảm bớt tổn hại.”

“Ba người, Lý Đồng lúc này nhất định bởi vì con đường phía trước không có hi vọng, không biết tự xử lý như thế nào, nếu tướng quân cho bọn họ ưu đãi, lại hứa hẹn quân tướng dưới trướng cũng sẽ hậu đãi, khi đó...” Lời nói kế tiếp của quân sư không tiếp tục nữa, nhưng ý tứ đã rõ ràng.

“Đúng vậy, hiện giờ chính là thời cơ chiêu hàng tốt nhất, chỉ là quốc sư có lệnh, nhất định phải thu tất cả tài nguyên của Nguyên Quốc, phạm có võ giả quân sĩ, nhất định phải quy hàng làm nô, coi như có nhận Lý Đồng, cũng khó cho hậu đãi...”

Ngô quốc không có cái gọi là giang hồ võ lâm, quốc quân trấn áp tất cả, đại tướng hoành tảo vô địch.

Trong quân thống nhất huấn luyện chém giết, thực lực vượt xa Đại Nguyên suy yếu nhiều năm.

Đối với tình hình rối loạn của Nguyên Quốc, bọn họ cũng không cho phép môn phái giang hồ võ lâm nào chiếm dụng các loại tài nguyên.

“Chuyện này cũng đơn giản.” Quân sư cười nói: “Đầu tiên để tâm, sau này sẽ dùng nó đánh trả toàn bộ Nguyên Quốc, sẽ có rất nhiều tài nguyên địa bàn dâng tặng.”

Sắc trời dần tối muộn.

Rất nhiều trấn dân trên trấn Hôi Bách dồn dập bị thả đi, từng người về nhà, thu thập đồ đạc rồi chạy trốn về thành trấn gần đó.

Lần cướp bóc này đã đánh tan tâm lý cầu may cuối cùng của bọn họ. Để cho bọn họ biết, nếu không rời đi thì chỉ có một con đường chết.

Hôi Bách trấn rốt cuộc triệt để biến thành tử địa.

Ngụy Hợp bán tín bán nghi mang theo Tống Thế Hùng huynh đệ, rời khỏi thôn trấn. Cùng rời đi với hắn ta còn có bạch khô lâu một đám thổ phỉ.

Những thổ phỉ này hắn đã hao phí khóa độc không chế, thì sẽ không uổng phí độc kinh, phải tận hết khả năng hóa lợi ích lớn nhất.

Hiện tại hắn đã không phải là môn chủ của Vạn Độc Môn lúc trước nữa, khi đó hắn thân ở núi hoang, trong núi đen có độc vật tùy ý thấy được, tự nhiên tài nguyên dùng không cạn, nhưng hiện tại nếu hắn muốn hợp thành độc vật, sẽ không thuận tiện như vậy.

Hơn nữa độc dược không phải vạn năng, nếu muốn hạ độc một võ giả cần liều lượng thuốc kích thích thấp nhất.

Ngụy Hợp mặc dù dùng độc kinh chính pháp quyết của mình thay thế, giảm đi một nửa tiêu hao trong đó.

Nhưng độc tính của Chính pháp quyết là cần hắn từ bên ngoài tìm kiếm độc vật dự trữ, bởi vì hắn không có năng lực sản sinh kịch độc.

Kịch độc trong kinh lực đều bắt nguồn từ kịch độc sưu tập bên ngoài mà dung nhập vào thân thể.

Dùng một chút, liền pha loãng một ít.

Vì lợi dụng phé vật, Ngụy Hợp để cho đám bạch khô lâu, toàn bộ phân tán, ở chung quanh trên đồng bằng hoang vu.

Bọn họ sẽ là người kẻ bên âm thầm, bất cứ lúc nào cũng có thể nhìn chăm chăm về những động tĩnh ở khu vực này.

Nơi này so với Ngô Quân, Loạn quân, có một đám người như vậy, giao cho hảo thủ trong môn không chế, cũng có thể nhiều ra không ít lao động miễn phí.

Mấu chốt nhất là không cần tiền, chết rồi cũng không sao cả.

Sau khi lấy được Minh Nguyệt Trường Kinh đồ, Ngụy Hợp sai người tìm một thành trấn ở biên giới gần đó.

Ở đây, hắn dạy Tống Thế Hùng một bộ võ công Thiên ấn Trúc Cơ hoàn chỉnh - Tỏa Tâm ấn.

Bộ ấn pháp này, luyện đến chỗ sâu, có thể tự sinh sức lực, cao nhất có thể bước vào ba giọt máu.

Hơn nữa sức mạnh cơ bản của ba dòng máu này có thể dung hợp hoàn toàn với chín loại công pháp của Thiên ấn Cửu Phật chân công.

Đây là công pháp Trúc Cơ tốt nhất của Thiên Ấn môn.

Trong đó liên quan đến không ít lý niệm đạo gia và tư tưởng, lệ khí không nhiều lắm, thích hợp nhất để cho người ta Trúc Cơ.

Mà nếu đã truyền thụ Võ Đạo, vậy Minh Nguyệt Trường Kinh Đồ tự nhiên cũng đã được chứng minh là thật.

Sau khi được Tống Thế Hùng điều phối nước thuốc bôi lên, chân đồ hiện ra, Ngụy Hợp liếc mắt một cái đã nhìn ra, bên trong có tàng huyền cơ khác.

Tuy rằng trong chốc lát nhìn không ra, nhưng nhìn bức tranh, huyết nang Kinh Hồng Quyết trong cơ thể hắn liền mơ hồ nhúc nhích, phảng phất như bị một loại kích thích đặc biệt nào đó.

Điều này cũng khiến hắn hoàn toàn xác định, bức tranh này chính là bản đồ Minh Nguyệt Trường Kinh mà hắn đã tìm

kiếm nhiều năm cũng là máu chốt giúp hắn đột phá tầng thứ ba.

Trên bản đồ này ẩn nấp cái gì đó gọi là chìa khóa của trạng thái kinh tức.

Ngụy Hợp lưu lại trần khác nửa tháng, sau khi truyền thụ Tỏa Tâm ấn hoàn chỉnh cho huynh đệ Tống Thế Hùng, cũng tặng cho bọn họ một ít tiền tài, gã mới lặng yên mang theo bức tranh ly khai.

Sau này sẽ có thuộc hạ khác hộ tống bọn hắn đến nơi an toàn.

Sau khi đạt được bản đồ, Ngụy Hợp về nhà bắt đầu khổ tu suốt một ngày một đêm.

Chớp mắt thời gian đã cực nhanh, mùa đông dần dần sắp kết thúc.

Trong Vệ Phương Thành.

Trước cửa một trạch viện lớn có chia tiền, trong đại môn có đạo nhân tụng kinh, siêu độ vong hồn.

Trong sân, một đám người đều cột khăn đen trên tay, lẳng lẳng xếp hàng, tiến vào trong phòng tế bái.

Một bức họa chân chính chín bóng được treo giữa đại sảnh trong phòng chính yên tĩnh. Phía trước bày biện mấy thứ tế phẩm như lư hương.

Nguyên Bảo quỳ gối ở một bên, thần sắc đờ đẫn. Mỗi lần có người tới, hắn liền ngơ ngác hướng đối phương hoàn lễ.

Không bao lâu, một nam tử trẻ tuổi có thể trạng khô ngô, chậm rãi đi vào cửa.

Nam tử làn da trắng nõn mịn màng, ngũ quan tuy bình thường, nhưng tự có một phen uy thế khó hiểu.

Bước chân hắn vững vàng mạnh mẽ, nhìn qua liền biết là đã luyện võ.

Chỉ có điều số lượng người tập võ ở đây không ít. Thấy vậy cũng không có gì để để ý.

Nam tử mặc cẩm bào trắng noãn, chân đạp ủng da sừng đen, sau lưng còn đi theo hai gã tráng hán khôi ngô.

Người này chính là Ngụy Hợp nghe tin chạy tới.

Hắn nhìn bức họa cửu ảnh treo trên đài cao, trong lòng cảm khái, cũng có một tia thương cảm.

Lão gia hỏa này cứng rắn chống đỡ nhiều năm như vậy, cuối cùng vẫn là lần này tới thật.

Nói chết là chết.

Nhưng điều khiến hắn lấy làm kỳ quái là nhân duyên của Cửu Ảnh khi còn sống chỉ bình thường, nhưng hiện tại, nhìn xung quanh, trừ một ít thủ hạ của Vạn Độc Môn ra, đại bộ phận còn lại đều là những người mà hắn không quen biết.

Trong đó có thương nhân, có nông hộ, có thợ rèn, còn có dược sư, thậm chí quan viên trong quân đội.

Các nghề nghiệp đều có.

Những người này đều có lý do để tể bái thống nhất, đều là trước đó đã chịu ân cứu mạng của Cửu Ảnh.

Về phần có phải thật vậy hay không thì nhân giả kiến trí giả kiến thức.

Bất quá Ngụy Hợp cũng không truy đến cùng.

Lúc hắn vào cửa đã nhìn thấy tiểu cô nương sát vách Lâm Lâm đang nhỏ giọng nói chuyện trước mặt mấy lão già kia.

Mấy người đối với nó hết sức triu mến, một bộ không khí trưởng bối chiếu cố tiểu bối. Rất rõ ràng bọn họ không phải lần đầu gặp mặt.

“Cửu thúc ngươi cũng coi như là chết có ý nghĩa rồi, nhiều người như vậy đưa tiễn ngươi, còn có hảo đồ đệ truyền thừa tay nghề cho ngươi, xuống phía dưới, tự mình bảo trọng.”

Ngụy Hợp nhìn bức họa, trong miệng nhẹ giọng lẩm bẫm.

Hắn đối với thân phận bên ngoài chính là cùng Cửu Ảnh tương giao tâm đầu ý hợp, hai người chơi cờ vì bạn, rất nhiều thứ không thể nói rõ, tự nhiên cũng chỉ có thể nói vài lời.

Chỉ là chính Ngụy Hợp mới biết được, tâm tình lúc này của gã là chân thật, cũng không phải không có thành ý như lời nói sáo.

Lúc rời khỏi Linh đường, Ngụy Hợp thấy trong viện có một nữ tử trung niên, gương mặt nhìn qua hần.

Nữ tử khí thế uy nghiêm, rõ ràng là người sống lâu ngày ở thượng vị, nhìn thấy Ngụy Hợp, chỉ khẽ gật đầu, tựa hồ đối với hần có chút thiện ý.

Ngụy Hợp quét mắt nhìn ba thủ vệ bên cạnh, khoảng cách gần như thế, hần có thể nắm được nhịp tim cường đại của đối phương, hô hấp, khí huyết bắt đầu khởi động.

Ba người này ít nhất cũng là cấp bậc Võ Sư.

Hoặc là nói, bằng vào tố chất thân thể, có thể phán đoán, ba người này đã đạt đến võ sư giai đoạn.

Võ giả luyện kinh, bản thân cũng sẽ cường hóa rèn luyện bản thân một chút.

Mặc dù loại cường hóa này không nhiều, nhưng Ngụy Hợp bây giờ gặp nhiều, cũng từ từ có thể phân biệt, kinh lực đạt tới giai đoạn gì, sẽ có đặc thù gì.

Đương nhiên, loại phân biệt này chỉ giới hạn trong công pháp bình thường, kinh lực bình thường, một số người tu hành kinh lực đặc thù thì hần không cách nào phân biệt được.

Thấy được thiện ý của đối phương, Ngụy Hợp cũng chỉ gật đầu đáp lại.

Hần không muốn dây dưa với những lực lượng sau lưng Cửu Ảnh, đám người này còn ần núp sâu hơn hần, chắc chắn làm việc còn nguy hiểm hơn hần.

Hần ta là một người bình thường sinh hoạt bình thường, không muốn bị người quấy nhiễu cuộc sống thoải mái và thoải mái.

Hiện tại thực lực của hần kẹt tại cảnh giới luyện tạng, đang cần thời gian dài nhàn rỗi tu hành, lần thứ hai cường hóa ngũ tạng, để ngày sau bình tĩnh lại.

Nhưng hắn không muốn tiếp xúc với đối phương, đối phương lại không cho là vậy.

“Các hạ chính là Trần lão gia sao? Có thể nói chuyện một chút được không?” Một người đàn ông trung niên ở bên cạnh khí thế hùng hồn, xem ra cũng là nhân vật dẫn đầu.

Hắn tiến lên một bước trầm giọng nói, ánh mắt nhìn chăm chăm Ngụy Hợp.

“Xin lỗi, ta vừa lúc có chút việc gấp, vội vàng.” Ngụy Hợp bình tĩnh nói: “Mặt khác, ta không có hứng thú đối với chuyện của các ngươi, cũng xin các ngươi đừng đến phiền ta.”

Hắn dứt khoát nói rõ ra.

Rõ ràng nhóm người này đã chết sau khi Cửu Ảnh đi đời, đoạn đường đứt đoạn nên muốn trực tiếp tìm hắn để bàn bạc, tiếp tục con đường này.

Nhưng đáng tiếc, Ngụy Hợp không có hứng thú quấy nhiễu bọn họ.

Trung niên nam tử kia bị nghẹn ngào, không thể nói gì, chỉ có thể nhìn Ngụy Hợp quay người, mang theo người ngênh ngang rời đi.

Ra khỏi đại môn, Ngụy Hợp ngồi lên xe ngựa, phân phó xa phu gấp rút rời đi.

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay trái.

“Tiếp theo, chính là lĩnh ngộ khí tức cá voi, triệt để mở ra tay trái siêu cảm...”

Mức độ nguy hiểm vượt qua khả năng cực cao, hắn dự định trước tiên đột phá cá voi hồng quyết, sau đó mới tiến hành tu hành.

“Hạt Hồng Quyết, bây giờ ta tu luyện đến tầng thứ hai, tầng thứ nhất sau khi tu thành gấp đôi, tầng thứ hai tăng gấp bốn, tầng thứ ba nếu có thể thành công, chính là tăng mười sáu lần! Tầng này tuyệt đối là tăng vọt về chất! Nếu ta có thể thành công, thực lực cho dù không có định cảm, cũng có thể tăng vọt như bay vọt!”

Nghĩ tới đây, trong lòng Ngụy Hợp tràn ngập chờ mong, thương cảm lúc trước Cửu Ảnh qua đời cũng bị phai nhạt đi một chút.

“Tốc độ nhanh chút, sắc trời không còn sớm nữa.” Nghĩ tới đây, Ngụy Hợp thúc giục một câu.

“Vâng lão gia.” Phu xe vội vàng trả lời.

Cửu Ảnh qua đời, tựa như một hòn đá chậm rãi chìm vào biển rộng, không tạo nên bất cứ gợn sóng nào.

Trừ Ngụy Hợp cùng một ít người được hấn ân huệ, thỉnh thoảng sẽ đến trạch viện tế bái một phen, còn lại không có dấu vết.

Mà Ngụy Hợp, từ khi có được Minh Nguyệt Trường Kinh Đồ, mỗi ngày tuyệt đại bộ phận thời gian, đều một mình ngồi xếp bằng ở trước bức tranh, lặng lẽ cảm ngộ tu hành.

Kinh Hồng Quyết dưới sự kích thích của bức họa, chậm rãi phát sinh biến đổi về chất.

Toàn thân Ngụy Hợp có khí huyết Kinh Hồng Quyết, dưới sự kích thích mới này, sinh ra một loại biến hóa kỳ dị nào đó.

Trừ trường hợp cá voi và hồng quyết ra, thì tất cả chân công mà hấn tu hành cũng đã sắp đạt tới giới hạn.

Đúng vậy.

Thiên ấn Cửu Phật chân công, trên danh nghĩa là có thể có cơ hội sáng lập công pháp của chân nhân.

Mà chân nhân thật ra chính là Minh cảm.

Chỉ có người tiếp xúc với chân thực mới có thể được tôn xưng là chân nhân.

Mà Minh cảm cảnh giới chính là cực hạn của đại bộ phận công pháp chân chính.

Thiên ân cứu phạt là như thế, Thượng Quan Kỳ cũng được, phụ thân nó cũng thế, đều là cường giả minh cảm, cũng chính là chân nhân.

Nhưng điều này cũng đã là cực hạn của chân công.

Mặt ngoài Ngụy Hợp nhìn như tu hành một đống lớn công pháp, nhưng hạch tâm chân chính của gã, vẫn là một môn —— Phúc Vũ Tụ Vân Công.

Bởi vì cốt thể của rèn cốt chính là Tụ Vân Cốt, cũng là cốt thể duy nhất của Phúc Vũ Tụ Vân công.

Cũng nhờ cơ sở này mới có thể khiến hắn nghịch chuyển được căn cốt của mình.

Mà bây giờ, Phúc Vũ Tụ Vân công sắp đạt tới cực hạn.

Phù...

Ngụy Hợp thở ra một hơi thật dài.

Hắn nhìn chăm chú vào Minh Nguyệt Trường Kinh Đồ treo trước mặt, cảm thụ trong cơ thể huyết nang hình thức thứ ba đã chậm rãi thành hình.

“Hạo Hồng quyết là tu hành nhanh điển hình, bình cảnh rất khó, còn nguy hiểm. Đối với ta mà nói, chút phiền toái hiện nay vẫn là chủ tu công pháp...”

“Cực hạn của Phúc Vũ Tụ Vân Công...” Ngụy Hợp cúi đầu, mở bí tịch hoàn chỉnh nhất của Vạn Thanh Viện, cũng chính là mật sách hoàn chỉnh của Phúc Vũ Tụ Vân Công.

Bên trên ghi chép toàn bộ lịch sử người sáng lập ra môn công pháp này, là một tiên tổ của Thượng Quan gia, ghi chép lại toàn bộ lịch sử tu hành.

“Cực hạn của Phúc Vũ Tụ Vân công là tầng thứ chín, cũng tức là có một lần cảm giác nhất định. Sau đó thì không còn... Sau

đó, ta nên đi theo đường nào?”

Ngụy Hợp trong lòng sầu lo.

Mặc dù hẳn kiêm tu một đồng lớn công pháp, nhưng tám môn thiên ấn còn lại là Cửu phạt chân công, tất cả đều kẹt tại tầng thứ chín, cũng chỉ cảm thấy định một lần, liền không có con đường phía trước.

“Xem ra... Chung quy vẫn phải đi đến bước này...” Ngụy Hợp từ rất sớm đã suy nghĩ tới vấn đề này.

Sau khi chủ tu tu công pháp đi tới cực hạn, nên như thế nào cho phải.

Phá cảnh châu có mạnh thế nào cũng phải có một con đường, mới có thể tiến về phía trước.

Mà chuẩn bị của hẳn, chính là trên cơ sở công pháp vốn có, cưỡng ép đột phá!

Dẫn phúc vũ tụ vân công chính thức kéo dài ra ngoài, tự nghĩ ra công pháp cao hơn!

“Triệt Hải Kinh.... Định cảm một lần... Nếu Thượng Quan gia có thể làm được, ta kiêm tu nhiều công pháp dùng để nghiên cứu như vậy, còn có Phá Cảnh Châu phụ trợ, có cái gì không thể chứ?”

*

*

*

“Nếu đã muốn tự sáng tạo thì nhất định phải hiểu rõ thế giới thật sự là như thế nào, đồng thời cũng hiểu rõ Phúc Vũ Tụ Vân công ảnh hưởng như thế nào, khiến nó dựa theo phương hướng quy định để cường hóa bản thân?”

Ngụy Hợp trong lòng có rất nhiều ý niệm trong đầu. Những điều này đều cần một mảnh nghiệm chứng.

Phúc Vũ Kinh chỉ đi theo con đường có tốc độ, trong bí tịch ghi chép, cảm giác ôn hòa cũng là đi theo hướng này.

“Như vậy, bắt đầu mô phỏng từ bây giờ đi... Ngũ Linh Diển Túc Thuật, Thu Lộc Quyết, Hóa Vân Yên, ba loại công pháp làm cơ sở, mô phỏng nghiên cứu hướng Phúc Vũ Kính trong tương lai...”

Đây nhất định là một công trình vĩ đại, phải từ trên cơ sở vốn có, tiến thêm một bước, đột phá cực hạn của Phúc Vũ Tự Vân công.

Cho dù Ngụy Hợp đọc qua rất nhiều bí tịch võ đạo, cũng không thể cam đoan mình có thể làm được như vậy.

Cũng may là Phá Cảnh Châu ở trong người, để hắn có thể không ngừng đột phá mô phỏng, cưỡng ép tính toán phương hướng khác nhau có tính khả thi hay không.

Biện pháp nhanh nhất, là hư cấu một chút phương hướng, sau đó dùng Phá Cảnh Châu tưởng tượng các loại dị thú dẫn, lấp vào trong đó, thử đột phá, xem hiệu quả.

Loại phương pháp này tương đương với tìm vận may, hơn nữa tiêu hao rất lớn, thời gian cũng cần thật dài.

Nhưng Ngụy Hợp hiện tại vừa lúc có thời gian, chờ tu hành xong kinh phong hồng quyết, có thể chuyên tâm bắt đầu thử nghiệm chuyện này.

Luyện tạng mười hai cửa, hắn cơ bản đã đột phá xong, kế tiếp chính là tiến hành định cảm một lần mở, phong, hai giai đoạn.

Sau khi hoàn thành hai giai đoạn, nếu hắn có thể chống đỡ được dị hoá, đó chính là định cảm một lần thành công.

Đến lúc đó, kinh lực toàn thân hóa thành thực lực, thân thể cũng sẽ xuất hiện biến hóa. Càng trở nên phù hợp với chủ tu công pháp, càng có thể phát huy công pháp uy lực.

Một năm sau...

Việc Lý Đồng của Nghi Châu quy hàng, khiến đại quân Ngô Châu áp sát, uy hiếp Thái Châu.

Cùng năm đó, tranh đoạt Thái Hồ đã hạ màn kết thúc, Từ chu đập hồ bồng bênh mà đi.

Sắc mặt Hoàng Tự xám xịt, trầm mặc không nói, mấy ngày sau không biết tung tích.

Trận tranh luận kéo dài mấy năm này, rốt cuộc tại hôm nay, triệt để kết thúc.

Hằng Vật bàn về Từ Chu cùng với rất nhiều tập đoàn lợi ích sau lưng hắn. Thắng lợi của bọn họ, mơ hồ cùng đại quân Ngô Quốc đè ép, tương hỗ hô ứng.

Điều này dường như cũng phản ứng Đại Nguyên bây giờ, trong mưa gió phiêu diêu, mọi người cần nhất là gì.

Tháng chín.

Hương thính giáo một đại tướng khác An Trạm, dẫn quân quy hàng Ngô quốc, Đại Nguyên chấn động.

Mười chín Châu đã có ba nơi rơi vào tay địch.

Đường Ngạn ở bên trong Tam Châu cải cách chế độ, trấn áp hết thầy võ đạo, đốt cháy bí tịch môn phái, ban phát Võ Lệnh cấm chế.

Tất cả các loại tài nguyên đều bị vơ vét sạch sẽ rồi chở về Ngô quốc.

Lượng lớn binh dân Ngô Quốc bị di chuyển đến nhập cảnh, dân chúng Nguyên Quốc được xác định là người thứ đẳng.

Võ lâm Tam Châu lao lên phản kháng, nhiều lần ám sát chủ tướng Ngô Quân nhưng đều bị Ngô Quân trấn áp dễ dàng.

Lượng lớn nhân sĩ võ lâm bị chém đầu treo xác, ngăn ngừa nửa tháng, đã có quyền quán của vài chục môn phái bị diệt môn.

Nhưng khiến người ta kinh ngạc là cho dù võ lâm có phản kháng âm ỉ, nhưng phần lớn dân chúng trong ba châu Nguyên quốc lại không phản ứng quá lớn.

Không có thuế má nặng nề các nơi lúc trước, bọn họ tựa hồ còn sống tốt hơn trước kia chút ít.

Mà ở khu vực cách chiến trường thì còn cách một nửa Cẩm châu ở Thái châu.

Một nhà Ngụy Hợp, cũng đã dần dần dung nhập cuộc sống Vệ Phương Thành.

“Buổi chiều con hẹn mẫu thân và Thanh Nguyệt phu nhân của Tổng phủ cùng nhau đi ngoài thành đập xanh, tiện thể mua chút nền mới lạ vận chuyển đến.”

Vạn Thanh Thanh ngồi trước bàn trang điểm, tỉ mỉ chải tóc dài.

Khuôn mặt của nàng đã khác với lúc vừa tới thành Vệ Phương.

Khi đó tất cả người của Vạn Độc Môn đều thoát ly khỏi cuộc sống luôn lo lắng sợ hãi.

Còn chưa điều chỉnh khôi phục.

Hôm nay, Vạn Thanh Thanh đã hoàn toàn dung nhập vào tình trạng bình tĩnh ôn hòa của Vệ Phương Thành.

Võ đạo của nàng tiến triển cực chậm, đạt tới cực hạn của rèn cốt, muốn tiến về phía trước, không tốn mười mấy năm công phu cũng đừng mơ tới.

Hơn nữa đây mới chỉ là có khả năng đột phá.

Giống như nàng ta, Vạn Lăng cũng là như thế, lúc trước bị ám thương, bây giờ tu vi không hề tiến bộ.

Cũng bởi vậy, hai mẹ con đều coi nhẹ, cuộc sống phú quý của người bình thường cũng làm cho các nàng dần thả lỏng tinh thần.

“Tiểu An An đâu?” Ngụy Hợp ở một bên khoác trường bào lên hỏi.

“Đến chỗ ông nội nó chơi đi. Nhị lão nhớ cháu, cũng phải bảo nó qua ở vài ngày.” Vạn Thanh Thanh trả lời: “Tiểu Hà, người có muốn ở cùng với chúng ta không?”

“Không được. Ta còn có việc phải làm.” Ngụy Hợp lắc đầu.”
Các người chơi cho tốt, đừng keo kiệt tiền.”

“Biết rồi. Chỉ là, mỗi lần người đều không đi, sẽ khiến người ta có cảm giác không tốt?” Vạn Thanh nhẹ giọng nói: “Cho dù năm lần đi một lần cũng tốt. Bây giờ người đã luyện bản,

không cần phải bức mình gần như vậy, ngươi đã rất nhanh rồi.”

“Các ngươi chơi đùa đi.” Ngụy Hợp cười cười, “Ta thật không có hứng thú.”

Vạn Thanh Thanh quay đầu lại nhìn hắn, thở dài một tiếng.

“Được rồi, ta biết rõ ngươi khẳng định lại đi tĩnh tu thất luyện công.”

Nàng có chút nghĩ không ra, Ngụy Hợp sau khi luyện công pháp chủ tu, sao mỗi ngày còn tiêu tốn nhiều thời gian như vậy trên luyện võ.

Mặc dù thực lực của một người rất quan trọng, nhưng không thể vì thực lực mà từ bỏ tất cả những thứ khác.

Nếu không bọn họ tu hành võ đạo là vì cái gì?

“Đi đi, chú ý an toàn.” Ngụy Hợp giải thích thêm.

Mặc dù bây giờ mặc dù Cẩm Châu nhìn như hòa bình, nhưng Đại Nguyên mưa gió phiêu diêu. Đại quân Ngô Quốc áp cảnh, sợ là sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện.

Thực lực của hắn ta tuy mạnh, nhưng không phải không có đối thủ.

Một cái Thái Châu Vô Thủy tông đã buộc hắn phải rời xa quê hương để chạy nạn.

Mà trong chiến tranh, coi như là quái vật không lồ của Vô Thủy tông, đối mặt với chiến loạn, chỉ sợ cũng phải đối mặt với nguy hiểm.

Vì vậy hắn còn lâu mới có thể an tâm nghỉ ngơi, an tâm hưởng thụ cuộc sống.

Vạn Thanh Thanh rất nhanh ăn mặc thật tốt, ngồi xe rời đi.

Ngụy Hợp lưu lại một mình, nghỉ ngơi một lúc, mới đứng dậy đi về phía hậu viện.

Vào giữa trưa, lá Thu bay tán loạn rơi xuống, một vài cành vàng khô đỏ sậm.

Lúc Ngụy Hợp xuyên qua hành lang, lá rụng ở hậu viện khi gió thổi lá rụng, có một chiếc lá tung bay, nhẹ nhàng bay tới trước chân hắn.

Hắn dừng lại bất động, nhìn lá cây một chút, lại nhìn đình viện bên hông một chút.

Hì hì hì.

Bỗng nhiên, một trận tiếng cười đùa của cô bé vang lên sát sau lưng Ngụy Hợp.

Ngay sau đó, tay trái của hắn cảm giác được một luồng gió lạnh, chảy xuôi qua giữa các ngón tay.

Ngụy Hợp nâng tay trái lên, nhìn thấy làn da trên mu bàn tay mình, rõ ràng chậm rãi nổi lên một tầng sương trắng.

Sương trắng này giống như bị lạnh buốt một thời gian rất lâu mới xuất hiện.

Mà việc này cũng chỉ diễn ra trong nháy mắt mà thôi.

Sắc mặt Ngụy Hợp không đổi, giậm chân phía trước rời đi.

Từ sau khi tay trái siêu cảm, hắn ta ngẫu nhiên gặp phải tình cảnh này.

“Đây là loại thứ nhất của chín loại quỷ phong sao?”

Ngụy Hợp chậm rãi đi vào tĩnh tu thất, châm lửa Ngung Thần Hương, đóng cửa, tĩnh tọa.

Theo cánh tay trái siêu cảm chậm rãi bị cường hóa, hắn đang dần tiếp cận cường độ cảm giác siêu cảm có thể thỏa mãn định cảm.

Tiếp theo đó, thế giới chân thật đi kèm các loại nguy hiểm.

Có vài thứ mà người không cảm ứng được thì hắn cũng không hề gặp nguy hiểm gì.

Mà khi người cảm nhận được, cảm giác được, nguy hiểm sẽ tăng cường trên phạm vi lớn.

Cho dù chúng nó không có ý thương tổn người khác, nhưng cảm giác của bản thân con người là có cực hạn.

Tựa như nhìn chăm chú mặt trời giữa trưa, thời gian dài con mắt cũng sẽ bị tổn thương, từ đó triệt để mù đi.

Nhưng cũng không ai dùng lỗ tai nhìn mặt trời bị tổn thương vì lỗ tai không thể chịu được ánh sáng.

Chân thực cũng là như thế.

Ngụy Hợp một bên khỏ tu Hồng Kinh Quyết, một bên cũng đang chỉnh hợp tất cả tư liệu thu được, dựa theo bản năng, thử miêu tả thế giới chân thật.

Cho dù hẳn chỉ có một tay trái là có thể cảm giác được.

Nhưng không ngăn được hẳn tiến hành thu thập tin tức.

Tĩnh tọa trong chốc lát, Ngụy Hợp hít sâu một hơi, cảm giác băng lãnh tay trái dần dần khôi phục.

Lúc này trong lòng mới bắt đầu tổng kết.

“Tiếp xúc với quý phong chín loại chân thực, oanh oanh. Thời gian ước chừng ba giây. Kinh lực hộ thân vô hiệu, làn da trên cơ thịt tay trái đông thương, khôi phục thời gian nghỉ ngơi.”

“Cảm giác một lần tất nhiên sẽ tiếp xúc đến chân thực nguy hiểm, chính là loại Quý Phong thứ nhất, oanh oanh.

Oanh Tiểu Phong: Đặc điểm cực hàn, không nhìn hộ thân kinh lực, vô quy luật qua lại. Tựa như vật còn sống, còn lại chuẩn bị.”

Ngụy Hợp nghĩ tới đây, cầm lấy giấy bút đã chuẩn bị từ trước, cúi đầu viết ghi chép.

Hẳn dùng chữ kí ghi chép là chữ Hán, tự nhiên trừ hẳn ra không có người nào có thể hiểu.

Mà ghi chép như vậy, trước đó còn có rất nhiều, đây là bản ghi chép về sau khi hẳn đưa tới Vệ Phương Thành.

295

Gió cười ríu rít là một trong chín loại quý phong.

Chỉ dựa vào điểm này, tuyệt đối không đến mức khiến người Vô Thủy tông không dám xuống núi.

Những ngày qua Ngụy Hợp cũng không phải nhàn rỗi, từ tác phong lúc trước của Vô Thủy tông, đến cả rất nhiều tư liệu hắn thu thập được cũng đã sớm đoán ra, cái gọi là tam chủ phong của Vô Thủy tông, chắc chắn có không ít cảm giác khác sâu.

Nhưng những cảm giác này, cũng không dám xuống núi trong thời gian dài, khẳng định có không ít hạn chế.

hạn chế ra sao khiến Minh cảm thấy đứng dưới núi không dám nghĩ tới thời gian dài hoặc có thứ gì hấp dẫn bọn họ đứng trên núi?

Ngụy Hợp còn chưa hiểu, bất quá đã đoán được.

“Tư liệu oanh oanh tiêu phong không nhiều, có cái mơ hồ không rõ, miêu tả khác nhau, xem ra vẫn phải tự ta tự mình thử.”

Nghĩ tới đây, hắn điều chỉnh thể xác và tinh thần, vận chuyển Phúc Vũ Tụ Vân công.

Môn chủ này tu chân công, tổng cộng có chín tầng, bây giờ đã được hắn luyện đến tầng tám.

Mà tầng thứ chín, cái gọi là Chân Cảnh, đồng thời cũng là cực hạn của Chân Công này.

Hắn muốn thử một chút, sau khi tu luyện tới tầng tám viên mãn, trực tiếp lợi dụng Phá Cảnh Châu đột phá đến tầng chín, sẽ là chuyện gì.

Có khi nào một bước là xong, trực tiếp đạt được định cảm hay không?

Điều này đáng để thử một lần.

Bất quá bây giờ cách viên mãn còn có chút thời gian, còn phải chờ đột phá cá voi hồng quyết trước rồi nói sau.

“Hiện tại, để ta tới thử xem... triệt để mở ra siêu cảm...”

Sau khi điều chỉnh xong, Ngụy Hợp chậm rãi nâng tay trái lên, từ từ tán đi kinh lực hộ thân vốn quán quanh trên tay, đồng thời hội tụ đại lượng khí huyết đến các nơi trên tay trái, khiến chúng tràn đầy, trở nên càng thêm nhạy cảm.

Cuối cùng, dùng phương thức đặc thù Phúc Vũ Tụ Vân công, vận chuyển cốt kinh, lấy tiết tấu quy luật, rung động tay trái, tăng cường năng lực cảm giác thần kinh của nó.

Phương thức tăng cường này cũng là bí thủ máu chốt của Phúc Vũ Tụ Vân công tầng thứ tám, bước vào cảnh giới chân chính.

Các loại chân công khác đều có bí mật riêng, trong đó ưu khuyết điểm không đồng nhất.

Ông...

Âm thanh chấn động tinh mịn dần dần truyền ra.

Ngụy Hợp ổn định không chế kinh lực cùng khí huyết tay trái, để chúng phân bố đều ở các nơi trên tay trái.

Dần dần, hần bắt đầu cảm giác được, làn da tay trái càng lúc càng nhạy cảm, đây là dấu hiệu mở ra của siêu cảm.

Hí...

Hần ta cảm giác được, xung quanh bàn tay trái phảng phất như có rất nhiều luồng khí lưu băng lãnh quanh quần.

Nhưng vì những cảm quan khác quá nhiều, hần không cách nào phán đoán những khí lưu này là cái gì.

Để phân biệt loại khí lưu này, hần nhắm mắt, ngăn cách các giác quan khác, chuyên chú vào khí lưu trong tay.

Két két...

Từng đợt băng sương dần bao trùm ở trên làn da tay trái của hần, làm cho nó trở nên xanh nhạt mất đi màu máu.

Chốc lát ngẩn ngui, tay trái Ngụy Hợp có chút không chịu nổi.

Hắn thở dài một tiếng, chỉ có thể thu hồi kinh lực cùng khí huyết cường hóa cảm quan.

Nhìn tay trái đã bao trùm một tầng sương trắng, trong lòng Ngụy Hợp cũng sợ hãi thán phục.

“Trong thời gian ngắn như vậy, với khí huyết và thể chất của ta mà còn không đỡ nổi, đã bị đông cứng thành ra như vậy, vẫn chưa hoàn toàn mở ra siêu cảm.

Nếu như bước hoàn toàn vào tầng thứ chín, mở ra cảm giác siêu cảm, thường trú. Có lẽ tay trái của ta cũng sẽ triệt để bị phế bỏ, sau đó cảnh giới thụt lùi...”

Ngụy Hợp nghĩ tới điểm này, hình như cũng hiểu ra vì sao cảm giác của Vô Thủy tông lại xuống núi không lâu.

“Nếu trên núi có thứ gì đó hấp dẫn bọn họ, có thể giúp người ngăn cách những thứ quý giá này, như vậy cũng có thể hấp dẫn nhiều cảm giác như vậy đi tới.”

Tiếp theo, hắn thử nhiều lần, chờ sau khi tay trái khôi phục, lập tức tiếp tục thử.

Hết lần này tới lần khác.

Có ba lần gã nghe được tiếng oanh oanh tiểu phong, còn lại năm lần, đều là tay trái ở trong một khắc đồng hồ, liền bao trùm tầng băng.

Năm lần này đều là hắn bao trùm trên cơ sở hộ thân kinh lực, xảy ra vấn đề.

Dường như kinh lực hộ thân của hắn hoàn toàn không có hiệu quả.

Phân biệt ghi chép các loại cảm thụ, số liệu Ngụy Hợp bận rộn hơn nửa ngày mới tạm thời nghỉ ngơi.

Nghỉ ngơi một chút, sau khi dùng xong bữa, hắn lại tiếp tục tu luyện Kinh Hồng Quyết.

Cứ như vậy lặp đi lặp lại.

Đây chính là cuộc sống gần đây của Ngụy Hợp.

Mãi cho đến chạng vạng tối.

Ngụy Hợp chậm rãi từ trong nhập định tỉnh dậy, nhìn sắc trời một chút, chậm rãi đứng dậy.

“Người đâu.”

Ngoài cửa nhất thời xuất hiện một thị nữ.

“Lão gia, có gì phân phó?”

Những thị nữ này đều là Ngụy Hợp mua từ chợ nô lệ, thị trường nô lệ thời đại chiến loạn này sinh ra, thành tuyển đầu tiên cho rất nhiều người bán mình cầu sống.

Nhóm thị nữ này tuổi phổ biến dưới mười lăm tuổi, thuận tiện cải tạo tư tưởng, cũng thuận tiện quản lý.

“Chuẩn bị thay quần áo, ta đi ra ngoài giải sầu.”

Ngụy Hợp nghĩ đến Vạn Thanh Thanh và nhi tử đều không ở nhà, một mình ở cũng không có ý nghĩa, liền định ra ngoài tản bộ nghỉ ngơi.

Người luôn ở thế thượng phong mà lao động, cũng cần nghỉ ngơi.

Tuy rằng hấn bởi vì tổng lượng khí huyết khủng bố, tinh lực dồi dào, cho dù là nghỉ ngơi, cũng sẽ bảo trì tâm thần nhất định, tu hành Hồng Quyết kinh.

Loại phương pháp này vừa làm chuyện khác, vừa phân tâm tu hành, hiệu suất tương đối thấp, nhưng cũng có thể tiết kiệm không ít thời gian.

Rất nhanh, Ngụy Hợp mở cửa tĩnh tu thất, thay áo bào đơn giản, lý lẽ tóc dài.

Hấn không mang theo người, chỉ triển khai thân pháp, nhẹ nhàng nhảy lên, liền ra khỏi Trần phủ.

Đám hạ nhân trong Trần phủ sớm đã quen với cách làm của hấn.

Ngụy Hợp ưa thích một thân một mình giải sầu, cũng không phải lần đầu tiên. Có thêm bản thân võ công của gã cao cường, thực lực hung hãn, không cần lo lắng vấn đề an toàn.

Số lần nhiều như thế, cũng đã quen.

Rời Trần phủ, Ngụy Hợp đi dọc theo tường thành Vệ Phương Thành, không nhanh không chậm cất bước.

Sau khi hấn co xương lại chỉ cao có một mét bảy, tám tuổi, nhìn qua không khác biệt mấy so với người xung quanh, áo choàng trên người cũng là kiểu dáng mà mọi người đều có.

Cứ như vậy, là thủy dung biến, nếu không phải cực kỳ quen thuộc thân bằng hảo hữu của hắn, không ai có thể nhận ra hắn chính là Ngụy Hợp.

Theo tường thành đi tới, bên trái là tường thành, bên phải tất cả đều là các loại cửa hàng như nước.

dầu nổ đậu phụ, xiên thịt nhỏ ăn, bánh nướng, bánh nướng, bánh nướng gừng đường, vân vân... đủ loại đồ ăn, trộn lẫn phiêu tán cùng một chỗ, tản mát ra mùi thơm nồng đậm.

Ngụy Hợp xe nhẹ đường quen đi tới trước một quán nhỏ bánh rán đậu phụ, bắt đầu xếp hàng.

Một bên quầy hàng có tấm vải vóc lớn, trên đó viết “Trương hợp nổ đậu hũ”.

Chữ viết cứng cáp mạnh mẽ, có lòng dạ sắc bén như xương gà, rất không tệ.

Ngụy Hợp chính là vì chữ viết này, trước bị hấp dẫn, sau đó lại ném thử hương vị, chợt cảm thấy không tệ, liền thường xuyên tới đây tiêu tán con sâu thèm ăn.

Rất nhanh, đám người xếp hàng phía trước lần lượt bung trái cây đậu phụ trong tay, rải bột ớt, gia vị, nước tương, sau đó trả tiền mà rời đi.

“Lão bản, quy củ cũ, sáu người đại mãn.” Ngụy Hợp ném ra sáu đồng tiền, đặt vào chén tiền bên cạnh.

“Được thôi.” Ông chủ là một thư sinh áo xanh vóc người cường tráng, nghe vậy nhanh chóng ra tay kẹp từng trái đậu hũ, ném vào nồi dầu.

Ngụy Hợp ở chỗ hắn ăn một lần đã hơn một năm, đây chính là lão chủ chiếu cố, tự nhiên phải chiếu cố nhiều hơn một chút.

Lúc hắn ra tay lấp đầy, mỗi quả đậu hũ đều bị hắn nhét đầy.

Rất nhanh, một mâm đậu phụ quả đã nổ xong, bung vào trong tay Ngụy Hợp.

Tìm một cái bàn nhỏ ngồi xuống, Ngụy Hợp cầm đũa, chậm rãi hưởng thụ nhàn nhã khó có được.

Mới ăn một lát.

“Mau đuổi theo!”

“Tiểu tử thôi chớ chạy!!”

“Có gan đứng cho lão tử!!”

Một đám tiếng mắng chửi mắng lung tung từ phía sau truyền đến.

Ngay sau đó, một đám tráng hán tay cầm đao côn bổng, hỏa khí ngút trời đuổi theo hai thiếu niên, chạy như điên trên đường phố.

Một đám người người đuổi ta trốn, ven đường, hai thiếu niên dựa vào các loại vật che chắn trên đường, linh hoạt ngăn trở tráng hán phía sau, kéo dài thời gian.

“Mê thôi nương nuôi! Mau đuổi! Đừng để bọn chúng chạy!!” Tráng hán mặt đen dẫn đầu bị chặn đường, tức giận đến lớn tiếng kêu loạn.

Không ít dân chúng ven đường đều nhao nhao tránh lui, nhưng còn có một số võ giả có thực lực, đứng một bên xem.

Chợt một bóng người từ một tòa tử lâu hai tầng bên đường nhảy xuống, chắn ngay trước mặt hai thiếu niên.

“Hai vị Tổng huynh, các ngươi sao vậy?” Người nọ mặc áo trắng đai lưng ngọc, khuôn mặt tuấn mỹ, rõ ràng là một công tử trẻ tuổi có khí độ nhàn nhã.

“Vương đại ca! Cứu mạng với!!” Thiếu niên phía trước vừa thấy người tới, lập tức vui mừng, nhào tới ôm chặt lấy đùi công tử.

“Chúng ta chẳng qua chỉ vào một tiểu điểm ven đường ăn một bữa cơm, kết quả đám người kia lại đòi năm mươi đại tiền của chúng ta! Đúng là cướp bóc mà!”

Vương Túy bắt đắ dĩ vận lực, hát Tống Thế Hùng đang đứng trên đui ra.

“Tống huynh, năm mươi đại tiền một bữa cơm, ở chỗ này giá tiền coi như đất, nhưng cũng không đến mức phải lừa người...”

“Nhưng chúng ta chỉ ăn hai cái để thêm cơm thôi sao?!” Tống Thế Hùng không dám tin.

“Chẳng qua đồ ăn cũng không phải món gì đắt, chẳng qua là dùng ít thức ăn và canh dê cho người!” Hấn bổ sung một câu.

“Thối lắm! Hai tiểu tử các người ăn đủ ba thùng cơm của lão tử! Ăn nhiều như vậy còn dám không trả tiền, hôm nay lão tử sẽ đánh gãy chân chó của các người!!!” Hấn tử mặt đen đặng sau tức giận đến phát run, giơ đại đao trong tay định xông tới.

Vương Túy là người bản địa của Vệ Phương thành, còn là con cháu nhà giàu, đây là lần đầu tiên hấn gặp phải chuyện như vậy.

Lúc trước quen biết huynh đệ Tống gia cũng là bởi vì hai người kiến thức bất phạm, lời nói thân thủ đều không giống bách tính ngu dốt.

Nhưng bây giờ xem ra...

Hấn có chút hoài nghi nhãn lực của mình.

Mặc dù Vương say rượu trượng nghĩa xa tài, thích giao hảo hữu, nhưng cũng không phải đồ ngốc, sẽ bị người ta lừa gạt.

“Như vậy đi, tiền cơm của bọn hấn, ta trả, như thế nào?” Hấn nghĩ tới vẫn là trước mắt ván này lại nói tiếp.

“Thật chứ!?” Tráng hấn mặt đen hỏi, vừa rồi hấn thấy thiếu niên công tử trước mắt từ trên lầu nhảy xuống, thân thủ bất phạm, lúc này cũng có ý thối lui.

“Đương nhiên.” Vương Túy đưa tay vào túi tiền lấy ra mấy chiếc lá vàng, nhẹ nhàng bắn ra, nhất thời bay về phía đối phương.

“Tiền dư liền coi như nhận lỗi, nếu có chuyện có thể tìm kiếm trong phủ của Vệ Phương thị. Ta tên Vương Túy.” Đưa Phật

đến tây, Vương Túy cũng giúp đỡ ôm lấy việc này.

Huynh đệ Tống Thế Hùng nhất thời mừng rỡ, đứng dậy liên tục nói cảm ơn.

Đám tráng hán mặt đen cầm tiên, tự nhiên cũng thôi lui. Những người xung quanh thấy không có trò hay để xem, liền tản đi.

Ngụy Hợp ngồi ở trên vị trí, có chút im lặng.

Hắn rõ ràng phái người đưa huynh đệ Tống gia đến một thành trì khác, bây giờ hai huynh đệ này rõ ràng lại tự mình chạy đến Vệ Phương thành, không biết là vì cái gì, lại gặp phải hắn trên đường.

Hắn toàn bộ hành trình nhìn huynh đệ Tống gia đùa bỡn, có chút khó hiểu.

Lấy Tỏa Tâm Ân hắn dạy hai người, còn có động tác thân thủ vừa rồi, hai người hắn là đợi sau khi hắn rời đi, chăm chỉ khổ luyện.

Đám tráng hán kia thoát nhìn có thực lực, nhưng nếu đánh thật, chưa chắc đã là đối thủ của hai người.

Nhưng bọn họ lại không hề phản kháng, ngược lại chỉ biết chạy trốn.

Hơn nữa Tống Thế Hùng vừa thấy Vương Túy Lâu, đã lập tức nhào tới, không hề kinh ngạc.

Trong đó, thấy thế nào đều có vấn đề.

Tên tiểu tử Tống Thế Hùng này, hắn biết gian xảo không câu nệ tiểu tiết, có tâm tư, vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn.

Nhưng cũng có điểm mấu chốt trong cách làm người của mình.

Như thế xem ra, hai tiểu gia hỏa này hẳn là có mục đích khác, hơn nữa còn có quan hệ với Vương Túy này.

Ngụy Hợp ngồi ở cái bàn nhỏ bên cạnh quán ven đường, nhìn Vương Túy cùng huynh đệ Tống gia nói một hồi, ba người

cùng đi lên quán rượu.

“Có ý tứ.” Ngụy Hợp quay mặt lại, ánh mắt vô tình hay cố ý liếc nhìn những người đang xem.

Người nọ khuôn mặt chất phác, vẻ mặt lãnh đạm, vừa nhìn là biết có thể che mặt người.

Ánh mắt người này một mực rơi vào trên người Vương Túy, hiển nhiên cũng là có ý đồ với hắn.

Không chỉ có vậy, chung quanh có ít nhất ba nhóm hơn mười người dùng các phương pháp khác nhau đều tập trung lên người Vương Túy.

Trong thành Vệ Phương, công tử nhà giàu bình thường, lúc này cứ như là trâm cài hương vậy, bị những kẻ ẩn nấp này nhao nhao nhìn chăm chăm.

*

*

*

Ngụy Hợp có chút hiếu kỳ, nhưng nghĩ lại cũng không quản nhiều nữa.

Quan hệ giữa hắn ta và huynh đệ Tống gia đã chấm dứt, tiền hắn ta cho, võ công hắn ta dạy, còn phái người chuyên môn đưa bọn họ tới nơi an toàn.

Hiện tại đã thanh toán xong.

Huynh đệ Tống gia tự mình chạy đến Vệ Phương Thành, tựa hồ bị cuốn vào trong vòng xoáy nào đó, đây cũng không phải là điều hắn có thể không chế.

Cho nên, kiềm chế hiếu kỳ, Ngụy Hợp lười để ý tới, tiếp tục ăn đậu phụ của mình.

Bên kia.

Huynh đệ Tống Thế Hùng cùng Vương Túy lên quán rượu, ở trong một gian phòng phong bế ăn cơm.

Tiền vào sương, đóng cửa sổ lại, huynh đệ Tống Thế Hùng kinh hoảng trên mặt nhanh chóng ổn định lại.

Hai người ngơ ngác nhìn Vương Túy, là huynh trưởng, Tống Thế Hùng ôm quyền nói.

“Vương đại ca, dưới tình thế cấp bách, tìm biện pháp bình thường tới gần huynh, nếu đắc tội, xin thứ lỗi.”

“Ngươi... các ngươi?” Lúc này Vương Túy mới hiểu, cái tên vừa rồi là huynh đệ Tống gia biểu diễn?

“Lúc trước Vương đại ca có ân giải vây đối với chúng ta, cho nên lần này huynh đệ chúng ta đến đây là vì mật báo.” Tống Thế Hùng trầm giọng nói, “Vương đại ca, ngươi phải cẩn thận, chúng ta nhận được tin tức, Bạch Hồ bang, Thanh Giao bang,

hắc thủ hội đều để mắt tới Vương gia các người. Đoán chừng là sẽ bắt lợi đối với các người.”

“!?” Vương Túy cả kinh.

Nhưng vẫn còn có chút không tin.

“Cái này... Hai vị huynh đệ... Vương gia ta cùng bọn họ không quen biết, cũng không có bạn bè... Vì sao bọn họ phải ra tay với chúng ta?”

“Chúng ta cũng không rõ, chỉ là nửa đường nghe được tin tức trên đường, đặc biệt tới báo cho Vương đại ca, bất kể thế nào, ngài vẫn nên sớm có tính toán, sớm phòng bị mới tốt.” Tống Thế Hùng nhanh chóng nói.

“Nhưng mà... chuyện này...” Vương Túy có chút không tin, cũng hoàn toàn không có cách nào nghĩ được.

Vương gia hẳn ở Vệ Phương thành, cũng là một phú hộ bình thường, không tính là xuất sắc, hiện giờ sao lại bị ba tên bang phái hung ác để mắt tới chứ?

Bọn họ rốt cuộc là coi trọng Vương gia ở đâu?

“Nghe nói gần đây Vương gia thu một món đồ, hình như là một bản bí tịch võ đạo.” Tống Thế Chân không nói gì, vừa mở miệng đã khiến cho Vương Túy chú ý.

“Bí tịch? Chẳng lẽ là...??” Vương Túy chợt nhớ ra cái gì đó.

“Thế nào, có nhớ ra không?” Tống Thế Hùng nhanh chóng nói.

“Đúng... Có thể là có một quyển bí tịch, lúc gia gia nghiên cứu cổ tịch, trong lúc vô tình tìm được huyền cơ trong đó, phát hiện một quyển bí tịch ẩn giấu. Tên gọi là chọn Thiên Lục.” Vương Túy nhíu mày, “Nhưng nội dung trên bí tịch kia, tất cả đều là thuật ngữ đạo ngữ thần thần đạo, căn bản không tính là bí tịch võ đạo gì cả?”

“Đúng vậy.” Tống Thế Hùng nhanh chóng trả lời: “Lúc chúng ta tới, đã thăm dò được tin tức, lần này hai bang một lát toàn bộ đều trình diện, trong đó phía sau là một người chủ trì.

Nói cách khác, hai bang này một lát, đứng sau lưng đều là một người!”

“Ca... Ý huynh là, Lô Vĩ Thắng của Bảo Quang Các!?” Tống Thế Chân lập tức lấy lại tinh thần, kêu lên.

“Lư Vĩ Thắng!?”

Vương Túy nhanh chóng phản ứng lại, nhất thời, hấn rớt cục cũng tin tưởng lời huynh đệ Tống gia nói là sự thật.

Bởi vì Lô Vĩ thắng người này, cách đây không lâu, mới đến cửa thu mua Thiên Lục, kết quả bị gia gia cự tuyệt.

Hắn cũng là người ít khi biết tới chuyện chọn Thiên Lục.

“Nhưng mà Lư lão gia... Chỉ là một ông chủ của Bảo Quang Các mà thôi, hắn có tài đức gì mà... có thể điều động nhân mã một lát?” Vương Túy Tâm thái đã bắt đầu chuyển biến, nhưng vẫn khó hiểu.

“Bởi vì Lô Vĩ Thắng còn có một biệt danh, một ngoại hiệu rất ít người biết.”

Tống Thế Hùng nghiêm túc nói: “Vệ Phương Thương Vương.”

“Vệ Phương Thương Vương là hắn!!?” Cuối cùng Vương Túy cũng đột nhiên biến sắc.

Ngụy Hợp chậm rãi ăn đậu phụ quả, dùng nước ấm đưa ra súc miệng, đứng dậy.

“A? Đây không phải là Trần lão gia sao?” Đột nhiên bên đường có một nam tử mặc áo gấm, kinh ngạc nhìn Ngụy Hợp, lên tiếng hỏi.

“Nguyên lai là Lô Vĩ thắng Lư lão gia.” Ngụy Hợp cẩn thận suy nghĩ, mới nhận ra thân phận người này.

Lư Vĩ Thắng cũng giống như hắn, có chút thích thú với một người sở thích sưu tập sách vẽ.

Người ta rất có tư phú, chỉ là điểm giao tình với Ngụy Hợp, thường xuyên cùng nhau thu mua các loại tranh cổ trong thương trường.

“Trần lão gia, cũng cảm thấy hứng thú với thứ đó sao? Chuyên gia tới tham gia náo nhiệt à?” Lô Vĩ Thắng nhẹ giọng hỏi.

“Vật kia?” Về mặt Ngụy Hợp nghi hoặc.

“Trần lão gia, nếu như không biết, liền nhanh chóng rời khỏi đây.” Hấn cười cười: “Có một số việc, không biết cũng có thể bớt chút nguy hiểm và phiền toái.”

Hấn đưa cây quạt trong tay cho tùy tùng đằng sau, thần sắc nhàn nhã tự tại.

Có ý gì đấy?

Ngụy Hợp không nói gì.

Xem ra, Lư Vĩ thắng này tựa hồ có mục đích, đến đây là vì chuyện gì đó.

Hơn nữa người này che giấu rất sâu, vốn cho rằng chỉ là phú hộ bình thường, không ngờ còn có thể che giấu thân phận.

Ngụy Hợp quét mắt một vòng, chung quanh tựa hồ có người xua tan đám người, nhìn trận chiến không nhỏ.

“Đành vậy, ta chính là tới ăn đậu phụ quả, nếu ăn xong rồi, ta cũng trở về.” Hấn lập tức gạt đầu, sau đó ôm quyền nói cảm ơn với Lư Vĩ Thắng một tiếng, quay người không chậm trễ chút nào mang theo nước bùn rời đi.

Đợi đến lúc người khác đi xa, Lô Vĩ Thắng mới thu tầm mắt lại.

Một người phía sau hấn ta cau mày.

“Lão gia, tại sao vừa rồi không giết chết kẻ này, địa điểm này xuất hiện ở đây, thực sự quá trùng hợp.”

“Im lặng.” Lô Vĩ thắng liếc ngang người này một cái: “Giết hấn dễ, thu tâm khó. Để người đọc nhiều điển tịch Phật đạo như vậy đều uống phí sao? Muốn làm đến tâm hồ bất động, giết địch tự sinh. Mới có thể giúp người đột phá công cùm xiềng xích bây giờ.”

“Vâng...!” Trên mặt người nọ lập tức lộ vẻ áy náy, lui ra sau một bước thấp giọng nói.

“Huống hồ, người này là người lịch sự tao nhã hiếm có trong thương hội của ta, cũng ưa thích kiểu chữ cổ. Động một chút là giết giết, ngày sau ta biết đi đâu tìm người đồng đạo hợp sức?”

Lô Vĩ bất đắc dĩ nói.

Hắn thích thiệp chữ cổ họa, nhưng thời đại này, ở thời đại mọi người thích luyện võ, cầm kỳ thư họa, chỉ có hai người phía trước, bởi vì thường tiếp xúc với mỹ nhân cao sĩ, cũng coi như lưu hành.

Nhưng trong sách và tranh, lại rất ít người đồng đạo.

Nếu như kẻ sách là bởi vì giá cả đắt đỏ, số lượng rất thưa thớt.

Như vậy, bức tranh là bởi vì không có bao nhiêu người thích.

Cho nên Lư Vĩ Thắng mới chủ động mở miệng, khuyên Ngụy Hợp rời đi.

“Được rồi, mọi người đều đến đông đủ. Mang Vương Túy đến đây đi. Đồng thời thông báo cho Vương gia, muốn lấy mạng Trương Tôn hấn, hay là muốn bản tuyền Thiên Lục?” Lư Vĩ Thắng thuận miệng phân phó.

“Đã hiểu, ta lập tức đi phân phó xuống.” Thuộc hạ phía sau tranh thủ thời gian trả lời.

Không đề cập tới việc bên này sắp động thủ bắt người.

Ngụy Hợp sau khi ăn xong thì nhàn nhã quay về phủ, muốn tiếp tục tu hành Hồng Quyết cá voi.

Kinh Hồng quyết này hấn liều mạng tu hành, tiên độ cực nhanh, đoán chừng qua nửa năm nữa là có thể đạt tới viên mãn.

Đến lúc đó, có thể trực tiếp dùng Phá Cảnh Châu phá vỡ công cùm xiềng xích, đạt đến tầng tiếp theo.

Cái gọi là khí tức cá voi, thật ra chỉ là một loại mô phỏng khí tức của dị thú cự kinh, phát ra cùng tần suất chấn động.

Tại trong loại chấn động này, chông lên trên cổ họa một loại ý cảnh kỳ diệu, như thế vận chuyển kinh phong hồng quyết, mới

có thể tiến thêm một bước tu hành tầng thứ ba.

Ngụy Hợp sau khi hiểu rõ nguyên lý trong đó, liền thử nghiệm để mình một mực ở dưới trạng thái Kinh Ngư, như thế có thể tùy thời tu hành Hồng Minh Quyết.

*

*

*

Chỉ là hấn mới ngồi xuống, tiến vào tĩnh tu thất, lập tức có bóng người hiện lên ở chỗ âm u.

“Môn chủ, hương thỉnh giáo Lý Đông quy hàng, bây giờ thám tử Ngô Quân và giáo chúng Hương Thỉnh giáo trộn lẫn cùng một chỗ, trước đó ngài giết chết bạch khô lâu đại đầu lĩnh Đông Bách Hoa, có thể gây nên sự chú ý của loạn giáo.

Có một đội nhân mã đang ở trấn Hôi Bách cẩn thận kiểm tra vết tích ngài lưu lại lúc trước.”

“Là người bên nào?” Ngụy Hợp thần sắc khẽ động, hỏi.

“Là Loạn giáo dẫn đầu, nghe nói người cầm đầu là Đông Lãng, nguyên lão của Loạn giáo Kim Ngọc đường, có quan hệ với Đông Bách Hoa đường.” Người áo đen trả lời.

“Đông Lãng? Kim Ngọc Đường?” Cái tên quen thuộc này của Kim Ngọc Đường lại làm cho hấn hoài niệm thời gian ở Thái Châu.

“Bọn hấn có thể tra được chúng ta không?” Ngụy Hợp lại hỏi.

“Khả năng rất lớn, bọn họ tựa hồ dùng thủ đoạn đặc thù nào đó, hơn nữa lúc trước ngài động thủ, chúng kiến quá nhiều người. Hiện tại đoàn người kia hấn là đang chạy tới Vệ Phương Thành.”

“Kim Ngọc Đường... cũng được, vừa lúc ta hoạt động gân cốt một chút.”

Ngụy Hợp đứng dậy, thư giãn thân thể.

Giết Đông Bách Hoa, rước lấy hương thỉnh giáo, hấn có thể hiểu được, chỉ là một lát sau, hấn nhận được tư liệu kỹ càng về

đối phương.

Ngụy Hợp mới hiểu được, đám người này không nhất định là thuần túy đi ra để báo thù, mà còn có khả năng ôm mục đích khác.

Bất quá, mặc kệ bọn hắn có mục đích gì, sau đêm nay, tất cả đều không còn quan trọng nữa.

Ngụy Hợp thay một bộ quần áo có khả năng đàn hồi đặc thù được chế tạo từ da thú.

Bộ y phục này có thể co duỗi lớn nhỏ hơn rất nhiều, đủ để ứng phó với cục diện mà y có thể xuất hiện.

“Tốt rồi, có xác định được vị trí cụ thể của bọn hắn không?”
Ngụy Hợp hỏi.

“Đã có người theo dõi rồi, mời đi theo ta.” Người áo đen cúi đầu cung kính nói.

Thân hình hai người lóe lên, đồng thời biến mất trong tĩnh tu thất, ở dưới màn đêm, chạy như bay về phía xa.

Đột phá, Ngụy Hợp định thừa cơ sắp sửa lại những tai họa ngầm ở xung quanh.

Để tránh hẳn chuẩn bị định cảm, xuất hiện phiền toái, không thể phân thân.

Phải biết rằng, trong lúc định cảm, thực lực sẽ vì toàn lực đối kháng với kích thích mà không cách nào phân thân.

Vạn nhất khi đó xảy ra phiền toái gì, vậy thì không phải bình thường có thể giải quyết dễ dàng rồi...

Ánh trăng mờ lung.

Cách Vệ Phương Thành một trăm tám mươi dặm, trên một vùng bình nguyên loạn thạch.

Một đồng lửa trại, mấy chiếc xe trâu, mười mấy người vây quanh bên cạnh đội lửa trại, đang thuần thực dùng nồi sắt nấu nước canh.

Những người này, mỗi người một hình thái khác với người bình thường, cao hơn hai mét, to con gần ba mét, có người tha

hương tóc vàng dài rối tung, còn có người con gái mái tóc rối bời.

Nhưng mặc kệ những người này bề ngoài cỡ nào, trên người bọn họ đều quanh quần từng tia đàn hương nhàn nhạt.

Mà lúc này ánh mắt và sự chú ý của mọi người đều tập trung lên một lão giả tóc bạc.

Trên trán lão giả mọc bướu thịt, râu dài rủ xuống ngực, sắc mặt hồng nhuận, xem xét liền có trường thọ. Chỉ là lúc này, trong mắt lão mơ hồ hiện lên bi thương cùng hận ý.

“Đông lão, dựa theo manh mối chúng ta tra xét, người kia rất có thể chính là tới tỵ vệ Phương Thành, nhưng nếu chúng ta cứ như vậy tiến về Vệ Phương Thành, sợ là sẽ giống trống khua chiêng, gây ra càng nhiều phiền toái nhỉ? Dù sao nơi đó chính là chỗ vạn phi cung.” Cô gái lực lưỡng cụt tay nhin không được lên tiếng nói.

“Yên tâm, ta biết nặng nhẹ, lần hành động này ưu tiên nhiệm vụ!” Đông lão cũng chính là cha của Đông Bách Hoa, Đông Lăng, lúc này mới lên tiếng.

“Ta đã chuẩn bị thân phận trước rồi. Ngược lại, chúng ta nên thay đồ mai phục xung quanh, chờ người trong thành đưa tin, hoàn thành nhiệm vụ rồi tiện thể tìm thêm người.”

Kim Ngọc Đường chính là phân chi của Loạn Thần Giáo, tuy Loạn Thần Giáo chia chi rất nhiều, nhưng căn bản, đều là do rất nhiều người phạm tội hội tụ cùng một chỗ.

Nếu nói tà đạo chỉ đi nhằm đường, như vậy người của Ma đạo loạn thần giáo, đó là tâm tính thật sự có vấn đề.

Người có thể nhập ma bình thường đều là hạng lòng dạ độc ác, cực đoan.

Đoàn người Kim Ngọc Đường ở đây cũng như thế.

Mà muốn suất lĩnh một nhóm người như vậy, để cho bọn họ tâm phục khẩu phục nghe theo hiệu lệnh, vậy phải ác hơn bọn họ!

Đông Lăng là nghĩ như vậy, cũng muốn làm như vậy.

Đoàn người nấu canh thịt, nhìn hơi nước nóng hôi theo gió bay lên.

Rất nhanh, một người lấy đao ra, đao mang màu bạc phản xạ ánh lửa.

“Thật không biết chúng ta đang sợ cái gì? Cái gì vạn phi cung? Chỉ là một thứ do đàn đàn bà làm ra mà thôi.

Nguyên quốc các người quá mềm yếu, đại đa số đều là lũ vô dụng, tâm tính không tốt, đao cũng không đủ lãi.”

Người này chính là người lảng giềng tóc dài màu vàng rối tung.

Hắn trở tay nắm chặt đoản đao, trong phút chốc ánh đao lóe lên.

Lập tức khối thịt trong nồi bị chia làm mười tám khối.

Lại xuất đao, mười tám khối thịt đồng thời chia làm ba mươi sáu khối.

Ánh mắt mấy người còn lại ở đây co rụt lại, lúc trước mặc dù cũng chứng kiến người tha hương này xuất đao, nhưng lần này

tốc độ lại vượt qua trước đó.

Nghe giọng điệu khinh miệt của người này, trù Đông Lãng ra, sắc mặt mấy người còn lại đều ửng đỏ, nhưng đều không lên tiếng.

Trước đó bọn họ cũng bởi vậy mà từng đấu qua với người này, đều đã thua, hơn nữa thua đến thất bại thảm hại, vô cùng thê thảm.

Người này vốn tên là lúa mạch lý ti, đến từ Cát Lỗ quốc xa xôi hơn so với Ngô quốc, một tay cầm đao pháp, hơn nữa trong cơ thể lưu chuyên kinh lực đặc thù khiến cho thực lực của gã cực mạnh.

Cho dù ở Kim Ngọc Đường, hắn cũng là cao thủ đứng đầu ngoại trừ mấy vị đại lão đỉnh cấp.

“Đao pháp của Cát Lỗ quốc cao siêu, chúng ta tự nhiên biết. Nhưng nếu là lúa mạch tiên sinh cho rằng mình có thể một mình địch trăm, vậy coi như lời trước kia của ta chưa nói. Ngài có thể tự vào thành.” Đông Lãng lạnh nhạt nói.

“Ha ha ha.” Tư lúa nhìn Đông Lãng một cái, cười lạnh thành tiếng, không nói thêm gì nữa.

Thân phận của hắn ta chỉ là một đại biểu, có quan hệ hợp tác với tổ đội Kim Ngọc Đường.

Cách đó không xa cũng thấp thoáng thấy đoàn xe thương đội đi ngang qua. Tiếng xe ngựa, tiếng mũi vang lên, còn có đám người quát lớn.

Đồng thời hợp thành phong cách độc hữu của Cẩm Châu.

Có lão khách đi ngang qua xe ngựa, vừa đi vừa cao giọng hát.

“Triều tiên ba thăng, hoàng nhập bảy đầu, một lần năm mươi lần, mười lần không cầu.”

“Tâm cũng phiền, đầu cũng phiền, cắt đi phiền não cũng không khó.”

Mấy người Đông Lãng lạnh lùng nhìn thương đội đi ngang qua, những thương đội này đều là những kẻ vong mạng đeo trên đai lưng.

Vì lợi nhuận cao, khi không có việc gì là thương đội, nếu cần thì bất cứ lúc nào cũng có thể biến thành đạo tặc. Trong tiếng ca này mơ hồ có ẩn ý.

Bóng đêm đang dày đặc, trong hoàn cảnh này, đám thương đội vừa nhìn chính là còn kiêm cố một ít hàng hóa phiến toái.

Thương đội liên tục trải qua hơn mười chiếc xe mới chậm rãi đi xa, lưu lại một dấu xa luân ấn.

Chẳng qua là dọc đường thương đội rời đi, lại không biết từ lúc nào đã xuất hiện thêm vài bóng người mặc áo dạ hành.

Bóng người nhìn về phía Đông Lăng đánh giá, sau đó xoay người đi theo thương đội.

Tựa hồ là nhằm vào thương đội kia đuổi theo.

“Vậy là theo dõi sao?” Cô gái lực sĩ nghi hoặc hỏi.

“Chắc là nơi này nổi tiếng là loạn, thương đội lớn như vậy có người để mắt tới cũng bình thường. Còn ai thắng ai thua phải xem bản lĩnh.” Gã to xác gần ba mét tùy ý trả lời.

Đông Lăng cảm lấy cơn gió, lay động đống lửa, thế lửa càng thịnh.

Chỉ là hấn mới mân mê vài lần, hấn hồi tưởng ánh mắt mấy người đi đường ban đêm kia, càng nghĩ càng cảm thấy không đúng.

“Không đúng! Mấy tên người đi ban đêm vừa rồi... Bọn họ không nhìn chăm chăm vào thương đội, mà là chúng ta!”

Hấn đứng bật dậy, đưa tay qua hông lấy ra một cái gì đó.

Mấy người còn lại thấy thế, cũng nhao nhao đứng dậy, tự mình rút vũ khí ra, chuẩn bị sẵn sàng.

“Cảnh giác tốt.” Một tiếng tán thưởng, từ trong bóng đêm chung quanh chậm rãi vang lên.

Trong thảo nguyên bốn phía, từng đạo nhân ảnh từ bốn phương tám hướng xa xa vây quanh đến, đảo mắt liền vây quanh đoàn người thật chặt chẽ.

“Là người phương nào? Chúng ta chỉ là thương nhân đi ngang qua, không có mỡ để vắt, kính xin giờ cao đánh khẽ.” Đông Lăng vội vàng cao giọng nói.

Nhân thủ của đối phương rất nhiều, thân thủ tựa hồ cũng bất phàm, làm cho mấy người có chút cảnh giác, không muốn tùy tiện xung đột.

Dù sao nơi này là vạn lần không phải cung điện địa cảnh, nếu gặp phải động tĩnh phiền phức, sau đó tất nhiên sẽ xảy ra vấn đề.

“Người của Kim Ngọc Đường?” Chợt một bóng người khôi ngô từ đằng xa bỗng bèn bay tới, nhẹ nhàng đáp xuống đất, đứng yên nhìn bên này.

Bóng người chính là Ngụy Hợp.

Lúc này cao thủ của Vạn Độc môn phân tán, mỗi bên một phương đều có gia nghiệp của riêng mình, không thể dễ dàng động đậy.

Vì vậy phân viện khác biệt riêng với Âm Viện, có một đám võ giả ngày thường động đao động thương.

Hôm nay Âm viện vừa mới bắt đầu, nhân thủ không đủ cao thủ, hẳn cũng chỉ có thể tự mình động thủ.

Về phần những cao thủ dùng khóa độc khổng chế lúc trước được hãn an bài đi các địa phương khác, phụ trách kinh doanh các thế lực khác. Ngày thường không qua lại, chỉ có lúc cần, mới âm thầm liên hệ phát động thế lực.

Như thế, thế lực Vạn Độc Môn chia ra thành từng tốp nhỏ, trừ rất ít người ra, không ai biết Vạn Độc Môn hôm nay có bao nhiêu người, bao nhiêu cao thủ.

Ngụy Hợp nhìn đoàn người Kim Ngọc đường trước mắt.

Đối phương tổng cộng mười lăm người, trừ mười khuôn mặt chất phác ra, ánh mắt dò dẫm dần dần tùy tùng, cũng chỉ có năm người kia, khí thế hung hãn, hẳn là hạch tâm của Kim Ngọc Đường lần này.

“Các hạ là người phương nào? Nếu đã biết chúng ta là người của Kim Ngọc Đường, còn ra mặt, đúng là có chút can đảm.” Đông Lăng là người dẫn đầu, lạnh giọng buông lời.

“Người gọi là Đông Lăng?” Ngụy Hợp cười nói.

“Người...!?” Đông Lăng trong lòng rung mình, đối phương ngay cả tục danh của hắn cũng biết, chợt cảm thấy không ổn.

Hắn vừa định chất vấn đối phương một chút thì thấy thân ảnh người này nhoáng một cái, vậy mà thoáng cái đã mất đi bóng dáng.

Dưới màn đêm này, ánh sáng toàn bộ đều dựa vào ánh lửa và ánh trăng, vốn không rõ ánh mắt, đột nhiên bóng người biến mất.

Mấy người lập tức vận động kinh lực toàn thân, toàn lực cảnh giới.

“Chỉ là gà đất mà cũng muốn mai phục gia gia!?” Tráng hán cao ba mét hét lớn một tiếng, hai tay đeo bao tay da dị thú há to đánh về phía người đi đêm.

Tu vi võ sư trên người hắn bắt đầu khởi động, tăng thêm sức mạnh trên người cùng lúc bộc phát.

Khí thể mang theo tựa như mãnh hổ của dị thú, đánh thẳng về phía người cười đêm kia, khí tràng bằng ánh sáng ép tới da đầu hai người tê dại, không thể động đậy.

Chỉ là người khác mới thoát ra một nửa, còn ở giữa không trung, trước mắt liền đột ngột nhiều ra một người. Rõ ràng chính là Ngụy Hợp.

Tay phải Ngụy Hợp nâng lên, tia chớp vỗ lên lồng ngực cự hán.

Nhìn như vỗ nhẹ một cái, nhưng trong đó có hơn mười loại kinh lực chồng chất lên nhau của Phúc Hải kinh đều không phải bình thường, chỉ là Bình A một kích, cũng còn lâu mới chỉ là một võ sư có thể chống đỡ được.

Bành!

Một tiếng vang thật lớn, lồng ngực cự hán sụp đổ, người bay ngược ra sau, còn ở giữa không trung cũng chỉ còn khí ra, không còn thở nữa.

Ngụy Hợp khẽ cười một tiếng, thân hình như quỷ mị lập loè, trong nháy mắt xuất hiện trước người nữ tử cụt một tay, ngón tay gầy nhẹ.

Nữ tử vừa muốn rống giận kêu to, đầu liền tựa như con quay, cấp tốc chuyển động ba trăm sáu mươi độ.

Trong tiếng răng rắc, xương cổ người kia vỡ vụn, toàn bộ cổ triệt để gãy ra, thân thể cũng ngã xuống theo, dần dần mất đi sinh tức.

Người còn lại thể yếu, thấy thế liền muốn chạy trốn, nhưng hần mới chạy ra hơn mười thước, liền bị Ngụy Hợp chặn lại, một chiêu đánh rơi xuống mặt đất.

Đông Lăng nổi giận gầm lên một tiếng, y là cao thủ cực hạn luyện tạng, một thân vũ lực gắn với đường chủ, sao lại không biết lần này giẫm phải thứ cứng.

Thân pháp đối phương ngay cả hần cũng không thấy rõ, thực lực không phải chuyện đùa.

Lúc này hần điên cuồng hét lên một tiếng, kinh lực toàn thân men theo tầng tầng Định Hà Chân Công chồng chất lên nhau, như gợn sóng nước, khuếch tán ra chung quanh.

“Chia ra...” Miệng hần còn chưa dứt lời.

Ngụy Hợp đã xuất hiện trước người hần ta.

Trong lúc gấp gáp, Đông Lăng vận sức mạnh, đẩy song chưởng về phía trước.

Không khí vụn vụn chồng chất kinh lực, theo song chưởng của hần âm vang đánh tới ngực bụng Ngụy Hợp.

Bành!!!

Trong tiếng vỗ tay nặng nề, Đông Lăng sắc mặt không thể tin, cứng đờ tại chỗ.

Mi tâm hấn thêm ra một lỗ máu, mà song chưởng hấn toàn lực đánh vào trên thân Ngụy Hợp xác thực.

Đáng tiếc, hấn liền lĩnh dùng song chưởng, cuối cùng đôi lầy không phải vì đôi phương một sợi tóc không có thương tích gì.

Đôi phương chỉ dựa vào kinh lực hộ thân đã ngăn được một kích toàn lực của hấn.

“Đáng tiếc... Tập võ mấy chục năm, chết ở nơi dã ngoại hoang vu này. Quả thật không đáng.”

Ngụy Hợp thở dài, thu tay lại, nhìn về phía người cuối cùng. tha hương tóc vàng mắt xanh biếc kia.

Hấn cố ý lưu lại người này, chính là bởi vì đôi phương sắc mặt cùng trông mắt, làm cho hấn cảm giác có chút quen mắt.

Đây là lần đầu tiên hấn ta gặp được người giống như mỹ nhân ở kiếp trước.

Cả người đâm người dị hương kia đều căng cứng, ánh mắt lộ ra một luồng khí thế hung hấn không sợ chết.

Tay nắm một thanh đoản đao, đang có quy luật kỳ diệu rung động, tựa hồ đang chuẩn bị một loại tuyệt sát đặc thù nào đó.

“Có ý tứ.” Ngụy Hợp mỉm cười.

Đến trình độ như hấn thì cao thủ luyện tạng dưới tay hấn cũng không mạnh hơn bao nhiêu so với người bình thường.

Chỉ có minh cảm, mới lọt vào trong mắt hấn.

Sau khi đánh một trận với hai đại định cảm với Vô Thủy tông, bây giờ đã không ít thời gian, hấn tự nhiên cũng không phải dậm chân tại chỗ.

Tuy về mặt sức mạnh, phương diện lực lượng tiến bộ không lớn, nhưng cảnh giới chiêu số lại tăng lên không ít.

Bốn đại cảnh giới chiêu số cũng đã mở ra cho hấn tầm mắt và con đường mới.

“A!!!” Người đồng hương rút cuộc cũng đã chuẩn bị xong, nâng đao lên quá đỉnh đầu, giống như đang làm bậy, hướng về phía Ngụy Hợp điên cuồng gào thét vọt tới.

Trên thân đao ngưng tụ đại lượng kinh lực đặc thù nào đó, cổ kinh lực kia, cho dù Ngụy Hợp cũng cảm thấy kinh ngạc.

Độ đó, đã tương đương với tổng lượng kinh lực hai võ sư rèn cốt toàn lực kết hợp cùng một chỗ rồi.

Như chiêu cuối cùng của Đông Lăng yếu hơn nửa bậc so với một chiêu cuối cùng.

“Bí pháp không tệ, đáng tiếc, đối với ta vô dụng. Thân pháp quá kém.”

Ngụy Hợp nhường lại nhanh như chớp, tránh được một đao, tiện tay đánh một chưởng vào sau lưng người xứ khác.

Phốc.

Người này phun máu xối xả, ngã nhào xuống đất.

“Trên người rõ ràng không có kinh lực hộ thân?” Ngụy Hợp hơi kinh ngạc thu tay về.

Võ đạo của dị hương nhân rất kỳ quái, lực công kích cực mạnh nhưng lực phòng ngự lại cực yếu.

Chẳng qua xử lý xong đám người Kim Ngọc Đường này, coi như là hẳn đã xong việc.

Trừ nhóm người này ra, đoán chừng cũng không còn cao thủ luyện tạng đối địch khác.

“Tốt, thi thể đều kiểm tra xong xử lý sạch sẽ.” Ngụy Hợp vỗ vỗ tay, phân phó, muốn quay người ly khai.

“Vâng!”

Người ban đêm xung quanh nhao nhao khom người đáp lại.

Ba ba ba...

Chỉ là Ngụy Hợp còn chưa đi, bốn phía liền truyền đến tiếng vỗ tay tiết tấu.

“Thân pháp thật nhanh, thủ đoạn thật ác độc. Từng một sát thủ, không hổ từng là cao thủ hàng đầu Dương Thái Châu, môn chủ Vạn Độc môn Ngụy Hợp.”

Trong lòng Ngụy Hợp lạnh lẽo, nhanh chóng quay người, nhìn về phía chỗ phát ra thanh âm.

Người khác không cách nào phân biệt được vị trí nhưng hẳn lại nghe ra âm thanh từ phía bên trái phía trước truyền đến.

Nơi đây là một mảng cây cỏ nửa người thừa thốt.

Trên thảo nguyên này mặc dù địa thế rộng lớn, nhưng tùy ý có thể thấy được bụi cỏ cực cao và vũng nước không sâu.

Âm thanh đó từ trong một bụi cỏ bay ra.

“Các hạ là ai? Tại sao không hiện thân nói chuyện?” Mặc dù trong lòng Ngụy Hợp cảnh giác, nhưng người này có thể khiến gã không thể phát hiện trước, khẳng định không phải người tầm thường, chí ít cũng không phải rác rưởi như Đông Lăng.

Vạn Độc Môn người đi đường xung quanh cũng âm thầm phân tán, riêng phần mình đặt túi độc bên hông, chuẩn bị tùy thời hạ độc xuống tay.

Chỉ là điều khiến bọn họ không ngờ tới.

Một bóng người mặc váy dài màu hồng, nhẹ nhàng từ trong bụi cỏ bay ra, một bước vũng vàng rơi xuống đất, đứng cách Ngụy Hợp mười thước trên mặt đất.

Người tới không ngờ là một cô gái xinh đẹp, chỉ mới hơn hai mươi tuổi!

Hơn nữa trên người đối phương chỉ mặc một bộ váy dài đơn giản, không có vũ khí, không có khí thế chút nào.

Nếu không phải vừa rồi mọi người tận mắt thấy cô nhảy qua hơn mười mét, e là không ai tin cô là người tập võ.

Dù sao cánh tay nàng này đều hết sức nhỏ nhắn mềm mại, một chút dấu vết cũng chưa từng rèn luyện qua.

Nữ tử đeo mạng che mặt màu đen, tóc dài buộc cao, một đôi chân dài trắng nõn thon dài, dưới váy đỏ như ẩn như hiện.

Nàng chân trần đạp trên mặt đất, thân thể thủy chung lơ lửng cách mặt đất, không chạm vào mặt đất. Phảng phất bàn chân cùng trên mặt đất có lực lượng vô hình ngăn cách chống đỡ.

Ngụy Hợp nheo hai mắt, chăm chú nhìn đối phương.

“Xin hỏi tôn tính đại danh của cô nương?”

Từ lúc nữ nhân này đi lại với tư thế như thế, hắn liền nhìn ra được thực lực của bọn họ tuyệt đối không phải là đám người Kim Ngọc Đường lúc trước có thể so sánh được.

“Xem ra, ngươi còn chưa chân chính bước ra một bước cuối cùng.” Ánh mắt nữ tử quét qua bên trái Ngụy Hợp.

“Ta vốn chỉ đi ngang qua, thấy ngươi xuất thủ giết chết mấy người Kim Ngọc Đường, thuận đường tới xem một chút, ngược lại không ngờ lại ngẫu nhiên gặp Ngụy môn chủ ở đây.”

“Cô nương còn chưa tự báo danh.” Ngụy Hợp nhíu mày nhắc nhở.

“Ta là Hạ Linh Tuyên” Nữ tử nhẹ giọng báo ra một cái tên Ngụy Hợp có chút xa lạ, nhưng tuyệt đối không để ý đến.

“Vạn phi cung chủ!?” Ngụy Hợp thần sắc động dung, trong lòng cùng một thời gian đại tác.

Là thế lực khổng lồ có thể trấn áp một châu, có cùng cấp bậc với Vô Thủy tông, tuy cung không kém Vô Thủy tông, nhưng tuyệt đối không phải một Vạn Độc môn như hắn có thể so được.

Mà người nắm giữ một thế lực như thế tuyệt đối không phải là Cung chủ Hạ Linh Lung, tuyệt đối là cường giả tuyệt đỉnh có một không hai của cả Cẩm Châu!

Không cần phải nói, thiết định cảm giác gì!

Ngụy Hợp trong nháy mắt nhắc lên mười hai phần tinh thần, đồng thời phát tay ý bảo người chung quanh lui ra.

Người đi đường xung quanh Vạn Độc Môn đều run rẩy cả người, ai ngờ ở ngoài hoang vắng có thể tùy tiện chém giết đối thủ một chút, là có thể vô tình gặp phải người khổng lồ chế thế lực ngằm lớn nhất bản Châu.

Cũng may đối phương tựa hồ không có ý định động thủ.

“Nguyên lai vạn phi cung chủ đại giá, không tiếp đón từ xa, xin hãy thứ lỗi.” Ngụy Hợp ôm quyền thi lễ một cái.

Y sẽ không ngại thơ, cho rằng đối phương chỉ tình cờ đi ngang qua.

Đùa gì vậy, sớm không đi ngang qua, vừa vặn đi ngang qua với hắn một chút thời gian như vậy.

Rõ ràng là nhằm vào hắn mà đến.

Chờ đến lúc người chung quanh tán đi, thi thể cũng bị mang đi, xử lý tốt.

“Kỳ thật Ngụy môn chủ từ trước đến nay đến nay, bản cung định tới Cẩm Châu báo phỏng, đáng tiếc một mực bị tục sự quân thân, không rảnh đến nhà. Không nghĩ tới hôm nay ngược lại đánh bậy đánh bạ, may mắn gặp được người.” Trong mắt Hạ Linh Tuyền mang theo ý cười, lên tiếng nói.

“Cung chủ nói quá lời. Tại hạ không mời mà tới cũng là bất đắc dĩ. Không có việc gì thì đến báo phỏng trước, là lỗi của Ngụy môn.” Ngụy Hợp nghiêm mặt nói.

“Môn chủ chính là trong truyền thuyết, một lời không hợp liền muốn giết cả nhà người ta.” Hạ Linh Lung cười nói.

“Nếu đều là tin đồn, độ chân thực có bao nhiêu thì có thể tưởng tượng được. Làm cho cung chủ chê cười rồi.” Ngụy Hợp bật cười.

“Ngoài ra, ta còn nghe nói, Ngụy môn chủ ở Thái Châu, một người độc đấu với hai vị Minh cảm chân nhân của Vô Thủy tông, lấy cái giá nhẹ đánh lui hai người? Không biết, có việc này không?” Hạ Linh Tuyền cảm thấy hứng thú nói.

“Ừ... quả thật có việc này, nhưng đó chỉ là do vận khí Ngụy môn gây nên, ngoài ra hai vị minh cảm cũng không phải là bình thường.” Ngụy Hợp lắc đầu.

“Ta biết được, những người trên núi Vô Thủy tông tuy không thể xuống núi rời xa, kinh lực yếu kém, nhưng phối hợp với bí

kỹ bí pháp của các tông môn trong Vô Thủy tông, chiến lược không kém.

Người có thể đơn độc đấu với hai người, cho dù chỉ là một lần khắc cảm, cũng đã hơn xa thường nhân.” Hạ Linh Tuyên nghiêm túc nói.

“Cung chủ quá khen.” Ngụy Hợp cúi đầu.

“Ta cũng không phải là thường xuyên khen người khác, bắt quá, chỉ là tin đồn, ta không tin, lần này có thể cho ta kiến thức một chút hay không, người có thể ngăn cản công lực chính thức của hai người?” Nàng cảm thấy hứng thú nói.

Ngụy Hợp trong lòng nghiêm nghị, biết rốt cuộc đã đến.

“Cung chủ muốn mở mang tầm mắt như thế nào?” Hắn ta trầm giọng hỏi.

“Ta thấy trước đó người hộ thân kinh lực hùng hậu vô cùng, vậy thì đánh ta một chương, thế nào?” Hạ Linh Tuyên mỉm cười.

“... Một chương sao?” Ngụy Hợp hít sâu một hơi, gã cũng muốn thử một chút, thực lực tên cung chủ này như thế nào.

Một chương có thể coi là phù hợp.

Từ đầu đến cuối, Hạ Linh Tuyên đều không biểu hiện ra bất kỳ ác ý gì, từ khi Vạn Độc Môn dời đến Cẩm Châu, Vạn Phi Cung cũng một mực tương đối phối hợp, không bài xích đè ép.

Nhìn chung, đôi phương bởi vì trước đó cơ sở hợp tác, coi như hữu hảo với Vạn Độc Môn.

Ngụy Hợp cũng nghĩ tới một ngày như vậy, hiện tại đang thử thăm dò một chút, cũng là bình thường.

“Cũng được, liền muốn mời cung chủ hạ thủ lưu tình.” Ngụy Hợp Khí Trầm Đan điền, hai chân cắm rễ, đứng tại chỗ.

Đây là cơ hội, một cơ hội thật sự dung nhập vào phạm vi thượng tầng của Cẩm Châu.

Điều kiện tiên quyết là Hạ Linh Tuyên có thể thể thể hiện ra thực lực hoặc là tiềm lực!

“Vây xin mời Ngụy môn chủ toàn lực một chưởng, đánh ta đến đây.” Hạ Linh Tuyên cười nói: “Không cần lo lắng sẽ làm ta bị thương, toàn lực ứng phó, cũng không cần ẩn giấu nhiều loại công pháp kiêm tu chi tiết, năm mươi năm trước, ta cũng từng gặp qua người, kiêm tu võ học nhiều hơn cũng ít có thiên tài.”

Ngụy Hợp nghe vậy, rớt cuộc biến sắc.

Hắn mặc dù đã sớm đoán trước, tình huống của bản thân rất có thể sẽ bị người nhìn ra lai lịch, nhưng trước mắt đột nhiên bị đạo phá, thật sự làm hắn nhảy dựng.

Hơn nữa năm mươi năm trước... Vị cung chủ trước mắt này rớt cuộc đã bao nhiêu tuổi?

Hắn không dám hỏi lại nữa, lập tức kinh lực toàn thân tầng tầng lớp lớp, bắt đầu khởi động. Mặc dù không có mở ra trạng thái đăng lầu, nhưng lúc này đã là trạng thái mạnh nhất của hắn toàn bộ kinh lực trộn lẫn cùng nhau.

“Cung chủ... Cẩn thận!”

Ngụy Hợp không dùng độc, chỉ thuần túy kinh lực, hội tụ đến tay phải.

Dưới chân hắn đột nhiên nổ tung, lực phản chấn cực lớn đẩy hắn ra phía trước âm âm một chưởng.

“Đoạn tuyệt tình!”

Một chiêu Đoạn Tâm Tuyệt Sát đánh thẳng về phía vai trái của Hạ Linh Lung.

Từng tầng kinh lực vận vẹo, tựa như dòng nước trong suốt bao trùm trên người Ngụy Hợp, xoay tròn tụ tập ở lòng bàn tay phải của gã, âm âm đập tới Hạ Linh Tuyên.

Một chưởng này, tựa như hơn mười cao thủ luyện tạng cực hạn, toàn bộ kinh lực tụ hợp vào một điểm, đồng thời đánh tới một chỗ.

Uy lực của Hạ Linh Lung cũng được dự đoán, đôi mắt đẹp của nàng ngưng lại, tỏa ra ánh sáng kỳ lạ.

“Hay!” Nàng khẽ kêu lên một tiếng, nàng cũng giơ tay phải lên, bàn tay như sữa bò mang theo một chút sức lực nhẹ nhàng đón đỡ.

Phù!

Một cỗ kinh phong vô hình chọt lóe lên trên người Hạ Linh Tuyền, trong lúc mơ hồ phảng phất có một đầu dị thú cực đại lóe lên rồi biến mất.

Bành!!!

Hai bàn tay giao nhau.

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Ngụy Hợp cảm giác đại bộ phận kinh lực của mình đều phảng phất trống trơn, từ hai bên trượt ra ngoài.

Còn lại bộ phận nhiều lắm chỉ bắn trúng một phần ba mục tiêu. Nhưng một phần ba này, đón được chưởng lực của Hạ Linh Tuyền.

Tựa như dòng nước đùng vào đá ngầm.

Toàn bộ kinh lực của hắn dễ dàng bị bàn tay đối phương cắt ra.

Hai người tay trái tim tương đối, ở giữa có kinh lực vô hình bắn ra, hình thành gió mạnh kịch liệt, thổi về phía bốn phương.

Kinh lực Hạ Linh Tuyền tựa như vật còn sống, linh hoạt đâm thủng Ngụy Hợp kinh lực xong, còn cấp tốc xông tới bàn tay nhục thân của hắn, ý đồ chui vào trong đó.

Kinh lực hoạt tính quý dị kia, có loại khí tức điên cuồng nguy hiểm như ăn tất cả mọi thứ, tham lam.

Lông tơ toàn thân Ngụy Hợp dựng thẳng, cấp tốc lui về phía sau. Thân pháp kết hợp nhiều loại kinh lực đặc hiệu gia tốc, chớp mắt đã thối lui hơn mười mét.

Mà Hạ Linh Tuyền cũng không truy kích, chỉ mỉm cười thu tay lại.

“Khí lực thật mạnh, thật hùng hậu!” Nàng tán thưởng nhìn Ngụy Hợp.

“Trên người người vẫn còn kịch độc vô dụng à? Nghe nói người còn biến thân thể thành hình người, thực lực hẳn là mạnh hơn lúc này rất nhiều. Tương tự cũng vô dụng đi ra.

Bất quá cho dù chỉ có một chưởng kia, ta cũng đã tin tưởng, Ngụy môn chủ có thực lực đánh lui hai gã minh cảm Vô Thủy tông.” Hạ Linh Tuyên cười nói.

“Thực lực Cung chủ phi phạm, chút ít thực lực ấy của Ngụy môn, không đủ đề cập tới.” Ngụy Hợp nghiêm túc trầm giọng trả lời.

Một chiêu vừa rồi, Hạ Linh Tuyên đã vận ra kinh lực, loại kinh lực này tuyệt đối không phải cảm giác hai khắc kia của Vô Thủy tông thật sự có thể so sánh.

Mặc dù chỉ có một cỡ, nhưng trong nháy mắt, hẳn dường như cảm giác cỡ kinh lực kia giống như vật sống thật, khiến cho bản năng toàn thân hẳn từ trên xuống dưới kích phát cảm giác nguy cơ kịch liệt.

Chỉ một chưởng đã có uy năng như vậy.

Ngụy Hợp khó có thể tưởng tượng, Hạ Linh Tuyên này nếu toàn lực ra tay, sẽ có uy thế gì.

Hẳn tự nhận, nếu dốc toàn lực tấn công, cộng thêm pháp quyết độc kinh, cũng không nhất định có thể đối kháng với đối phương.

Huống chi, hẳn cũng không rõ rốt cuộc Hạ Linh Lung đã bỏ ra vài phần công lực.

“Tốt rồi, nếu Ngụy môn chủ đã đi tới bước đường này. Chỉ còn thiếu một cước là có thể tiến thêm một bước.” Hạ Linh Tuyên cười nói: “Chỗ ta có một khoản giao dịch, không biết Ngụy môn chủ có muốn nghe không?”

Đã đến mức này, không nghe cũng phải nghe.

Ngụy Hợp sao lại không biết ý tứ của đối phương, tự nhiên cười khở ôm quyền.

“Cung chủ xin cứ nói.”

Hạ Linh Tuyên hài lòng gật đầu, nàng xuất thân là một người làm ăn, chú ý giao dịch công bằng.

Thực lực Ngụy Hợp mặc dù không tệ, nhưng chính là dựa vào võ học trùng điệp tu, chông lên uy lực mà thôi.

Còn lại không tính là gì.

Thực lực cụ thể, tính cả bộ phận che giấu trong tin tức của hắn, khả năng có thể cùng cảm định một lần ngang hàng với cường giả.

Nhưng cũng chỉ đến thế, cho dù mạnh hơn gấp mấy lần, nàng cũng muốn đánh chết, nhưng cũng chỉ có thể thêm mấy chương.

Đối với Hạ Linh Tuyên, vị trí và thực lực như vậy, thiên phú thực lực của Ngụy Hợp lại thấp hơn, thứ mà nàng coi trọng nhất chính là năng lực kiếm tiền và năng lực phát triển được vật của nàng.

Ý nghĩa khóa độc ấy còn là con sông đầu tiên mở độc, khiến người ta không có thuốc nào chữa được, cho dù lấy được giải được thì cũng không cách nào cứu người được.

Đây mới là mục đích Hạ Linh Tuyên tự mình ra tay, chương áp Ngụy Hợp.

Thiên tài, nàng đã thấy nhiều lắm rồi.

Nếu nói một câu khó nghe, người có thể đi đến mức khắc cảm, ai mà không phải là thiên tài?

Chân chính là ở cảnh giới Minh cảm, đôi mắt với chân thật, còn có thể từng bước thăng tiến. Đó đều không phải chỉ dựa vào thiên phú của thiên tài là được.

Quan trọng là ý chí, dẻo dai, còn có tri kỷ biết người đó tuyệt đối tự không chế và tự luật vân vân, cần quá nhiều thứ.

Mà Ngụy Hợp này, đối với vạn phi cung mà nói, quả thực chính là một cây rặng tiền cực lớn, còn là nhân tài cao cấp cực kỳ hiếm thấy.

Đây mới là mấu chốt để Hạ Linh Tuyên tự mình ra mặt giao hảo.

Bây giờ đại thế phiêu diêu, tuyệt không phải cung không chế một châu, người nhìn trộm chúng, nếu có thể có Ngụy Hợp như vậy nhân tài phối hợp, lấy độc đạo không chế rất nhiều nhân thủ...

“Vừa hay, ngày mai có một tiểu hội chân nhân, là chúng ta trao đổi tài nguyên trao đổi, hội họp tình báo. Nếu Ngụy môn chủ có hứng thú, có thể cùng đi.” Hạ Linh Tuyên cười nói.

Ngụy Hợp cũng nhìn ra được ý mượn sức đối phương.

Cộng thêm gần đây hấn khổ sở không người giao lưu, cần xác định kỹ càng kinh nghiệm tu hành, vì vậy vội vàng đáp ứng.

“Đa tạ cung chủ đã mời, chỉ là thực lực Ngụy môn thấp kém... Cứ đi vào như vậy không tốt lắm nhỉ?”

“Không sao, tiểu hội này vốn là do Vạn Tiên Cung ta chủ trì, mặc dù danh ngạch đã sớm xác định, nhưng tạm thời thêm một cái cũng không ngại.” Hạ Linh Tuyên tùy ý nói.

“Mặt khác, Ngụy môn chủ chẳng lẽ không muốn tìm một sự phụ, chỉ điểm con đường tương lai của bản thân? Thiên ấn Thiên Ấn môn cứu phạt, cao nhất cũng chỉ có thể đến lần thứ hai. Thực sự nguy hiểm quý dị, không người chỉ điểm kết quả, sợ rằng như đi trên băng mỏng, từng bước sát cơ.”

“Ý của môn chủ là?” Ngụy Hợp trong lòng vừa động. Quả thực, nếu có lão sư có thể tự mình chỉ điểm, tất nhiên con đường tương lai của hấn dễ đi hơn rất nhiều.

“Nếu Ngụy môn chủ có thể đáp ứng chuyện của ta, ta liền cho người một danh ngạch khảo hạch nhập đạo động thiên phúc địa cầu đạo.”

Hạ Linh Tuyên nhỏ giọng thì thầm, nhưng tai lại như đinh tai nhức óc.

“Cung chủ nói là, trong truyền thuyết Động Thiên Phúc Địa, thật sự tồn tại?!” Thanh âm lão có chút run rẩy.

“Cái này là tất nhiên.” Hạ Linh Tuyên gật đầu. “Nếu không, người cho rằng những chân nhân đột phá kia vì sao số lượng ít ỏi như vậy, thậm chí người bình thường ngay cả một mặt cũng

rất khó gặp sao? Còn không phải đều suốt ngày tiềm tu trong động thiên phúc địa của mình sao.

Tương Chiếu đã thấy, trên tam chủ phong Vô Thủy tông kia, chính là một phúc địa không trọn vẹn.”

Nàng thở dài một tiếng.

“Trường Sinh khó, Cửu Phong Nhất Hành, vẫn chỉ là mới bắt đầu... Sau này ngươi sẽ biết.”

“Nghe nói phố Bắc bên kia, vài ngày trước xảy ra chuyện phiến toái, có người đánh nhau trên lầu Hương Hương lâu, có không ít người bị thương, chết ít nhất ba người! Người của quan phủ đều đến đây mấy chuyến.”

“Hương Hương lâu? Là cái mà lúc trước bán hương thơm để nổi danh sao?”

“Chính là cái đó, nghe nói có không ít thể lực nhỏ giúp đỡ, đều đang tìm vật tên gọi Thiên Lục. Cũng không biết là vật gì, có thể khiến nhiều người để ý như vậy.”

“Trong thành này từ bao giờ không phải đều có chuyện như vậy? So với chuyện này thì Ngô quốc lại có cao thủ. Một đao khách tên là Mạnh Ngọc Bằng, lại dựng lòi đài ở thành Tây khiêu chiến cao thủ trong dân gian Đại nguyên ta. Mấy ngày nay, có không ít người đi lên, dù là ai cũng không thắng.”

“Trần Cung lần trước đến đây, còn có cái gì gọi là Phiêu Huyết Kiếm, những người Ngô Quốc này sao lại đi một nhóm?”

Phía nam thành Vệ Phương, trên một quán trà.

Ngụy Hợp vừa uống trà, vừa nghe khách uống trà chung quanh nói chuyện phiếm với đủ loại việc vặt.

Lúc trước chuyện Tống Thế Hùng huynh đệ cũng là trò chuyện dư trà dư tửu của bọn họ.

Bất quá việc này rất nhanh liền bị những chuyện còn lại đè ép xuống, Vệ Phương Thành này là nơi thương nghiệp bị thiêu đốt, mỗi thời mỗi khắc đều có không ít người lưu luyến, lời đồn nhảm cùng các loại chuyện xưa đồn đãi mang đến, tự nhiên cũng rất nhiều.

Việc Tống Thế Hùng Vương say còn có thể duy trì mấy ngày đã tính là rất lợi hại rồi.

Ngụy Hợp vừa ăn trà, cũng lơ đãng.

Hắn còn đang suy nghĩ vạn không phải cung chủ Hạ Linh Tuyên giao dịch.

Giao dịch, hắn đồng ý rồi, hắn cần điều chế một loại độc dược đặc thù thích hợp với phong cách và nhu cầu của cung.

Loại độc dược này được gọi là hoa mà không phải hoa, Hạ Linh Lung yêu cầu độc nhất vô nhị, lợi dụng đặc tính của Tỏa Độc, phối với chín loại độc dược mang hương, tổ hợp thành Tỏa Độc, sau đó điều phối ra giải dược và dược vật làm diu.

Mà dùng để trả góp, Hạ Linh Tuyên sẽ dẫn hắn tiến vào vòng tròn thượng tầng, cũng thu được một danh ngạch khảo hạch đặc biệt.

Danh ngạch này đối với cảm giác Minh cảm mà nói coi như là rất thừa thớt, bởi vì bây giờ càng phát ra con đường không biết phía trước, Ngụy Hợp cũng minh bạch, mình nhất định phải tìm một phương hướng thích hợp nhất cùng lão sư của mình.

Thế giới chân thật từng bước nguy cơ, chỉ dựa vào bản thân thì quá chậm chạp.

Nghĩ tới đây, tâm tình của hắn thoáng thoải mái một chút, ăn trà điểm, uống trà, hắn liền tuân thủ ước định, tiến về địa chỉ mà Hạ Linh Tuyên nói, một đường đi tới.

Ra khỏi trà lâu, xuyên qua mấy con phố.

Rất nhanh hắn đã đặt hai toà phủ đệ Hắc Sư Tử trước cửa, đứng yên không nhúc nhích.

Mặc dù sư tử đen uy vũ hùng tráng, nhưng bình thường rất ít khi dùng sư tử đá màu đen làm vật bảo vệ cửa.

Mà nhà này lại vừa vặn tương phản.

Trên phủ đệ treo bảng hiệu: Hoa Diệp cư.

Cửa ra vào có hộ viện trông cổng trông coi, khí tức từng người đều ổn định, trong mắt ngẫu nhiên có tinh mang lóe lên, hiển nhiên không phải hộ vệ bình thường.

Ngụy Hợp tiến lên một bước, lấy thẻ bài lấy dược từ chỗ Hạ Linh Tuyên ra, nhoáng một cái trước mặt hộ vệ.

“Mời ngài, bên trong đã có người tới trước, kính xin chờ một lát.” Hộ vệ thấp giọng nói.

Ngụy Hợp gật gật đầu.

Bên ngoài, nơi đây giống như một buổi tụ hội của một phủ đệ bình thường, nhưng nếu Hạ Linh Tuyên không đưa ra đáp án thì sẽ không ai biết được. Hôm nay lại tổ chức một buổi tụ hội đặc biệt cực kỳ hiếm có ở cả Cẩm Châu này.

Tụ hội chỉ thuộc về chân nhân.

Thu bảng hiệu lại, Ngụy Hợp bước vào phủ đệ.

Chỉ trong nháy mắt khi mới tiến vào phủ đệ, toàn thân hắn ta mát lạnh.

Tựa như xuyên qua một màng mỏng kỳ dị nào đó, bước vào một khu vực mới.

Từ cửa lớn phủ đệ đi vào không đến năm thước. Ngụy Hợp liền cảm giác mình tiến vào một thế giới khác.

Không khí nhanh chóng trở nên mát mẻ, hương hoa thoang thoang phiêu tán khắp nơi, tia sáng trước mắt mờ hồ có chút vụn vụn, nhưng hắn chỉ trừng mắt nhìn, liền hết thấy khôi phục bình thường.

Phảng phất cảm giác vừa rồi chỉ là ảo giác.

Trong đại viện ở giữa Hoa Diệp cư, từng hộ vệ xếp ra một lối đi thẳng tắp, nối thẳng đại sảnh phòng trong.

Ngụy Hợp nhíu nhíu mày, cứ cảm giác nơi này tựa hồ không ở tiểu viện lúc trước.

Nhưng chung quanh rõ ràng là sân trang trí vừa rồi.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn lên bầu trời.

Bầu trời vừa rồi còn sáng ngời mây, lúc này lại phảng phất độ lên một tầng màu xám nhạt.

Tựa hồ như mọi thứ bên ngoài đều đã mất đi sắc thái, trong tiểu viện này vẫn còn lưu lại sinh cơ.

“Mời khách.” Một thị nữ dẫn đường đến gần, cúi đầu hành lễ với Ngụy Hợp.

“Ừm.” Ngụy Hợp lên tiếng, loại thủ đoạn cải biến hoàn cảnh này, đã vượt ra khỏi tưởng tượng của hắn.

Đây đã không còn là võ học võ đạo đơn thuần nữa, có thể làm được.

Hắn theo thị nữ đi vào trong đường.

Rất nhanh, bước vào đại sảnh, Ngụy Hợp cảm giác toàn thân mát lạnh, phảng phất lần nữa tiến vào một chỗ cách ly hoàn cảnh phong bế khác.

Xung quanh yên tĩnh, lập tức não nhiệt hẳn lên.

Trong đại sảnh, có nhạc sĩ tinh tế khảy tấu nhạc, có nữ tử xinh đẹp theo điệu nhạc, càng có thị nữ đi qua, đem một phần điểm tâm đặc thù tản ra mùi thơm kỳ lạ, đưa đến trước mặt từng vị khách nhân dựa vào tường.

“Rốt cuộc các người bắt đầu lúc nào? Ta còn phải tranh thủ thời gian đi biên cảnh làm việc. Nếu không khai ra, làm chậm trễ chuyện này, các người có bồi thường được tổn thất của ta hay không?”

“Triệu huynh đừng vội, Cửu Vĩ Tê kia không thể rời khỏi lãnh thổ của ta nhanh như vậy.”

“Vương tử từ khi chia tay đến giờ không việc gì chứ, ba mươi năm tù biệt, ngài vẫn phong hoa tuyết đại như vậy, một chút cũng không già ~~”

“Đâu có, là người Hà gia, lúc trước nói muốn lên Ngự Cảnh tông, bây giờ còn chưa đi? Thứ kia của người đến bây giờ còn chưa luyện xong à?”

“Nào dễ dàng như vậy, đồ vật cần quá nhiều, cái này không phải, hiện tại lại tới tiêu hội tìm đồ.”

“Âu Dương huynh? Có biết mấy ngày trước bên Ngô quốc thông báo, Ngô quốc chân cảnh này thật sự khinh người quá đáng. Từng bước ép sát, trước đây một trận chiến ở Nghi Châu, hương thỉnh giáo chân cảnh ba người chết trận, hiện tại lại quan trọng bức Thái Bình Châu, tiếp theo đó tất nhiên là Cẩm Châu ta... dưới tổ biến không có trùng lành, chur vị nếu không sớm tính, tương lai chỉ sợ còn xảy ra chuyện.”

Các loại ngôn ngữ đối thoại tin tức, phảng phất hạt mưa, chen chúc chen chúc trong tai Ngụy Hợp.

Hắn theo người hầu đi đến một chỗ ghé ngồi xuống, nhìn quanh đại sảnh một vòng.

Trên đại đường thừa thốt hơn mười người ngồi.

Trong đó có không ít người mặc không phải trang phục của Cẩm Châu, hiển nhiên là cao thủ ngàn dặm xa xôi ở ngoại châu đến tham dự.

Điều khiến hắn căng thẳng nhất là trên người mỗi người ở đây đều không hề che giấu mà phóng xuất ra một tia kinh lực quý dị tựa như vật còn sống.

Điều này có nghĩa là bọn họ đều có minh cảm!

Khoa trương chính là, lúc này ngoài cửa còn có người tiến vào đại đường không ngừng nghỉ.

Nhưng những người này phần lớn đều giống như hắn, đều là những tán hộ một mình vào cửa.

Ngẫu nhiên có mấy người cùng tổ hợp, rất nhanh sẽ hấp dẫn ánh mắt mọi người ngồi xuống chung quanh.

Mấy người này sau khi cùng nhau tổ hợp ngồi xuống, lập tức sẽ có người tiến lên ân cần thăm hỏi.

Một ít thế lực danh hiệu Ngụy Hợp chưa từng nghe qua, cũng từ trong giao lưu giữa bọn họ truyền ra.

Nơi này... phảng phất như là một giai tầng hoàn toàn mới, một thế giới hoàn toàn mới.

Chung quanh Cẩm Châu có nhiều minh cảm như vậy sao?

Trong lòng Ngụy Hợp chấn động, nhưng mặt vẫn như cũ không biểu tình, ngồi ngay ngắn ở trên ghế, hồi tưởng lại thực lực của Hạ Linh Tuyên lúc trước, hắn hiện tại xem như đã minh bạch.

Hạ Linh Tuyên tuyệt đối không phải là định cảm bình thường, về phần có mấy lần định cảm, hắn không rõ lắm.

Nhưng có thể có mặt mũi dẫn tới nhiều cảm giác khắc sâu như vậy, có thể nghĩ, vạn không phải thế lực như Vô Thủy cung hay Vô Thủy tông, thực lực ẩn giấu sau lưng rất cuộc mạnh bao nhiêu.

“Vị huynh đài này, là lần đầu tiên đến phải không?”

Đang lúc hắn có chút lạ lẫm, không biết nghe theo, thì một gã nam tử ngồi ở một bên, chủ động cười tủm tỉm lên tiếng.

“Đúng vậy, nhân sĩ bốn Ngoại Châu, lần đầu tiên tham gia tiểu hội ở Cẩm Châu này.” Ngụy Hợp gật đầu trả lời. Đối phương cũng nói là Đại Nguyên Quan, mặc dù có chút kỳ quái âm cuối cùng, nhưng vẫn có thể câu thông không sai sót gì.

“Tại hạ Đoạn Triều Sinh, là Vân Châu bên kia chạy tới, cũng không phải người Cẩm Châu, bất quá này vạn không phải cung tiểu hội, ở mấy châu chung quanh cũng coi như nổi danh. Cho nên người tới có chút nhiều.”

Nam tử ăn mặc giống như công tử nhà giàu, lại có khí chất thâm trầm không còn trẻ tuổi nữa, hoặc là dùng công tử nhà giàu lớn tuổi để hình dung, thích hợp hơn.

“Tại hạ Trần Đường, trước đó tạm ở Thái Dương Châu.” Ngụy Hợp cũng ôm quyền trả lời một câu, biên ra tên giả.” Đoàn huynh hẳn không phải là lần đầu tham gia hội nhỏ bực này chứ?”

“Việc này ngược lại, trước kia ta từng theo trưởng bối trong nhà tham gia Vạn Phi cung cử hành Vạn Hoa hội, quy mô đó mới gọi là lớn.

Hiện tại những tiểu hội như vậy, hàng năm đều có, nhưng Vạn Hoa hội kia lại là mười năm mới tổ chức một lần. Cho nên làm cho người ta nhớ rõ như mới.” Đoạn triều cười nói, “Đáng tiếc, đó đã là chuyện mười tám năm trước, hiện tại định tình một mình đến đây, nhưng cũng không có cơ hội lúc trước, chỉ có thể đi ngang qua Cẩm Châu, tham gia tiểu hội xem có thứ gì tốt hay không.”

Vạn Hoa hội, mười năm một lần, mười tám năm trước đã tham gia.

Ngụy Hợp trong lòng không nói gì.

Nhóm người này nói chuyện, động một chút là ít nhất mười năm làm đơn vị trở lên, trông trẻ như vậy, kết quả ai nấy đều là lão già?

“Đoàn huynh có biết lần này nhỏ sẽ có thứ gì tốt không?”
Ngụy Hợp hỏi.

Hỏi như thế, vừa có thể moi được chút tin tức, cũng có thể tránh cho người ta nhìn ra hấn là người mới.

“Lúc trước Vạn Phi cung phát ra tiếng động, có mai rùa của Bạch Hán quy bán ra, còn có một nhóm Bách Hoa Định Thần Lộ đã ủ xong sẽ bán ra. Còn lại là do mọi người tự mình mang đồ vật đến, giao cho bọn họ thay đi giao dịch.” Đoàn triều sinh đơn giản nói vài câu.

“Trong số Ngự Chân đan dược này, Bách Hoa Định Thần Lộ xem như là một loại dược vật có giá trị cực cao, dùng một liều có thể chèo chống được trong thời gian một năm.

Khả năng kháng cự tăng lên cũng đủ để người lần hai trở xuống dễ dàng vượt qua Quỷ Phong kỳ phía trước.”

Đoàn triều sinh nói xong cũng thở dài một tiếng.

“Chính là giá cả quá đắt, nếu không phải mấy năm nay cường độ Quỷ Phong càng ngày càng lớn, kiếp trước còn xảy ra thiên âm đại tai, giống như ngày trước, những đan dược Ngự Chân này còn không quý như vậy...”

Trong miệng Đoàn triều sinh phát ra danh từ mới, chữ tiếp theo, khiến Ngụy Hợp có chút ứng không kịp.

Nhưng cũng khiến suy nghĩ của hấn sáng tỏ thông suốt.

Trong giây lát hấn cảm thấy những Minh Cảm Chân Nhân này sinh sống với người thường hoàn toàn là hai thế giới.

Bọn họ chừng vài thước, động cái là mười năm mấy chục năm, chiều cao như vậy người bình thường căn bản không thể dung nhập vào trong đó, cũng rất khó chạm mặt một lần.

Thử nghĩ một chút, mười năm ở trong miệng những người này, tựa như một tháng hai tháng thường khắp nơi.

Nhưng đối với người bình thường mà nói, mười năm đủ để một thiếu niên trở thành người trưởng thành, để một người trưởng thành dần dần đi vào tuổi trung niên.

Nói chuyện phiếm với Đoàn triều một hồi, Ngụy Hợp cũng từ trong miệng hắn, thu được một ít tin tức liên quan tới Định Cẩm chân nhân.

Hóa ra mục đích thật sự của việc tu luyện võ đạo chính là cởi bỏ cảm giác của nhân loại, bước vào thế giới chân thật.

Mà thế giới chân thật, trong đó ẩn chứa đủ loại thiên tai ác liệt, nguy hiểm, uy hiếp.

Như thiên âm đại tai, chính là một trong số đó.

300

Trong lúc thiên âm đại tai, ban ngày duy trì nguyên trạng, nhưng một khi sắc trời ảm đạm, tiến vào ban đêm.

Trong chân thực sẽ hiển hiện các loại hỗn loạn nguy hiểm khủng bố hỗn loạn.

Cửu Phong Cửu Hỏa, các loại dị thú nguy hiểm, thần bí không biết, bất kỳ cái gì cũng có thể khiến người ta chết không có chỗ chôn.

Mà người trong cuộc sống trao đổi mà Đoàn triều sinh ra nói ra hình thức cuộc sống của các chân nhân.

Tại Ngụy Hợp xem ra, càng là tại thời kỳ tai nạn, dựa vào các loại ngoại vật, tăng cường mình chống lại chân thực lực một đám người ẩn cư.

Bọn họ hoặc sinh sống ở trong thế giới chân thật, địa phương nguy hiểm ít ỏi, dựa vào đan dược sống một ngày tu hành.

Hoặc tự xây dựng thiên phúc địa, chính mình kiến tạo hoàn cảnh an toàn, kết bạn chống đỡ chân thực, an cư lạc nghiệp.

Trong mắt bọn họ, ngoại giới vô cùng nguy hiểm, rất nhiều người bình thường thoát nhìn ngoài ý muốn và thiên tai bình thường, nhưng trong mắt bọn họ, kỳ thật cũng không phải là ngoài ý muốn.

Hai người ngồi nói chuyện phiếm hồi lâu, Ngụy Hợp cũng từ chỗ Đoàn Triều Sinh đã biết được rất nhiều thương thức Chân Cảnh.

Ví dụ như Cẩm Châu này, đó chính là địa bàn vạn lần không phải cung điện. Giữa Chân Cảnh và thế tục tầm thường, quan hệ tựa như bộ rễ đại thụ, cùng tán lá cây.

Hết thấy của thế tục chính là gốc rễ để ẩn cư trong chân cảnh.

Hai người nói chuyện phiếm, rất nhanh liền có một nữ tử váy xanh biếc, mang theo hai thị nữ tiến vào đại đường.

Nữ tử nhẹ nhàng vỗ tay, hấp dẫn lực chú ý của mọi người lên người.

“Cảm tạ các vị đã giúp đỡ Vạn phi cung ta nhiều năm như vậy, lần này ta mới luyện chế một nhóm Bách Hoa Định Thần Lộ, tổng cộng có sáu mươi tư bình, mỗi bình có thể tăng lên hiệu quả kháng tính đối với Quỷ Phong một hai tầng trước, có thể cho một người dùng một năm.

Giá cụ thể, đấu giá theo phương thức đấu giá, bắt đầu giá: Mỗi bình mười lượng tinh thạch.”

Tinh thạch?

Ngụy Hợp trong lòng nghi hoặc, nhưng nhìn mọi người chung quanh cũng không có gì khác thường, rất hiển nhiên, đây lại là tiền bạc mà chân nhân thường dùng.

Trong lòng hắn cũng hạ quyết tâm, lần này không bán cái gì, chỉ tới mở mang tầm mắt thôi.

Dù sao tiểu hội dựa theo lời nói của Đoạn triều sinh, một năm sẽ mở một lần.

Suy nghĩ nhất định, Ngụy Hợp Tâm Cảnh cũng buông lỏng.

Tâm tư này bình tĩnh lại, hắn cũng mới có tinh thần, quan sát hoàn cảnh chung quanh.

Lúc này, hắn mới chú ý tới, vách tường và mặt đất xung quanh đại sảnh đều có đường vân đặc thù, uốn lượn lưu chuyển.

Trong những đường vân này mơ hồ có thể cảm giác được, có kinh lực tựa như vật còn sống, lưu động ở trong đó, phát huy một loại hiệu dụng đặc thù nào đó.

Liên tưởng đến cỗ kinh lực tựa như vật sống kia của Hạ Linh Lung, trong lòng Ngụy Hợp mơ hồ có chút suy đoán.

Đáng tiếc, cấp độ Cửu Phật Thiên Ấn của hắn quá thấp, chỉ có thể miễn cưỡng đạt tới định cảm, đó là cực hạn.

Mà thử nghiệm tự sáng tạo công pháp, cũng bởi vì không biết về thế giới chân thật, cũng còn đang chậm rãi thăm dò.

Rất nhanh, nữ tử váy xanh cũng bắt đầu đấu giá kiện vật đầu tiên.

Đó là một kiện nội giáp phản quang màu tím nhàn nhạt, còn là nội giáp kiểu dáng nữ.

Người chung quanh tựa hồ đều cảm thấy hứng thú, nhao nhao mở miệng ra giá. Một kiện nội giáp trong nháy mắt liền đổi lên tám mươi lượng tinh thạch, bị một lão đầu râu tóc rối đỏ mua đi.

Nhìn thấy vẻ mặt mừng rỡ của hắn, cầm lấy liền trùm lên người mình, quả thật có chút cay mắt.

Ngay sau đó, lại là một kiện trường bào giống như dùng lông chim chế thành.

Mọi người lại đấu giá một hồi.

Ngụy Hợp chỉ là ngồi ở một bên quan sát. Bất quá đồ vật lần này, bị một lão đầu tiên phong đạo cốt mua đi.

“Mũi trâu của Vô Thủy tông cũng đến đây rồi sao? Tông môn có phúc địa chính là có tiền, chắc chắn...” Đoạn triều sinh ở một bên tán thưởng.

Vô Thủy tông?

Trong lòng Ngụy Hợp khẽ động, nhìn thoáng qua lão đạo kia.

Hắn không nghĩ tới ở đây cũng có thể gặp được người của Vô Thủy tông.

Từ trong vài câu nói của Đoạn triều sinh, hắn biết được, Cẩm Châu chủ yếu là không phải cung, chung quanh lại là Vô Thủy tông, Bạch Yên tông Vân Châu.

Bên phía Nghi châu thì thơm để lấy hương, nhưng hiện giờ Nghi châu đã bị Ngô quân chiếm lĩnh, hương lấy hương để lấy chân canh để chống lại thế nhưng vẫn bị chính diện đánh tan.

Sau khi sức mạnh cấp cao bị đánh tan, dẫn đến cao thủ địch quốc không có người hạn chế. Lý Đồng suất lĩnh đại quân tướng lĩnh bị ám sát đại lượng tướng lĩnh, bởi vậy hắn không thể không đáp ứng điều kiện Ngô quốc, đấu tướng trước trận, cuối cùng lại thảm bại.

Rất nhanh, một phần vật phẩm bán đấu giá hoàn tất, sau đó là Bách Hoa Định Thần Lộ.

Thứ này nghe nói có thể tăng sức kháng cự Quỷ Phong sơ kỳ.

Ngụy Hợp trông mà thèm, hấn lập tức định cảm, đang cần thứ này, nhưng đáng tiếc, trên người hấn không có đồng nào. Đồ vật như Tinh Thạch, hấn một viên cũng không có.

“Trần huynh, người cũng giống vậy không muốn mua sao?”
Đoạn triều Sinh ở một bên hỏi.

“Nói thật, ta chỉ là mới đột phá cảnh giới, tới đây Khai Nhân giới, trên người cũng không có tiền nào.” Ngụy Hợp cười khổ nói.

Hàn huyền với Đoạn triều này một hồi, hấn cũng nhìn ra, người này tuy có chút tuổi tác, nhưng trước kia một mực sinh hoạt tương đối đơn thuần trong hoàn cảnh, bị đè nén thật lâu, đi ra miệng chính là nói liên tục.

Đơn giản mà nói chính là lời nói quá đáng, ngược lại có thể lợi dụng điểm tin tức này để thăm dò.

Nghe được Ngụy Hợp tự giễu mình không có tiền, ánh mắt của Đoạn triều khẽ động, nghĩ đến cái gì, vẻ nhiệt tình trên mặt cũng chậm chậm trở lại.

Lúc trước khi hấn thấy Ngụy Hợp vào cửa, khí thế bất phàm, bình tĩnh, còn mang theo lệnh bài đặc chế của Vạn Phi Cung tiến vào, còn tưởng rằng người này có bối cảnh thâm hậu. Nào ngờ...

“Mới đột phá, vậy cũng hiểu được. Trần huynh là tán nhân à?”
Đoạn triều Sinh hỏi.

“Ừm, đúng là tán nhân, không có sư môn trưởng bối dẫn đạo, hết thấy chỉ có thể dựa vào chính mình.” Ngụy Hợp gật đầu thừa nhận.

Trong tầng lớp Chân Cảnh, hấn ta thân không xu dính túi, nghèo rớt mồng tơi, cũng không có gì để lừa gạt. Cứ thẳng thắn nói rõ là được.

“Tán nhân nếu nghĩ lấy được tinh thạch, xác thực khó. Ta cũng có mấy vị tán nhân bằng hữu, đều chỉ có thể dựa vào chính mình đánh chết dị thú chân chính, thu hoạch tinh thạch. Không cẩn thận còn có thể có dị hóa nguy hiểm, rất là gian nan.”
Đoạn triều cảm thán.

Nghe Ngụy Hợp nói mình không có sư thừa, hấn liền hiểu được mình nhìn lầm.

Cái này người có thể lấy được vạn không phải lệnh bài cung điện, khả năng thật sự chỉ đơn thuần là lệnh bài đặc biệt.

Vạn phi cung tiêu hội lệnh bài, bình thường có hai loại. Một loại là lệnh bài cấp cao nhằm vào khách hàng có bối cảnh thâm hậu.

Một loại khác là lệnh bài đặc biệt mời chào bình thường, bình thường người mời lệnh bài này đều xuất thân bình thường, dựa vào năng lực phương diện khác, được cung phi mời đến đặc biệt.

Những người này tuy có chút bản lĩnh đặc thù, nhưng vì có khả năng không phải Chân Cảnh, thực lực không đủ, cho nên địa vị còn không bằng Chân Cảnh bình thường.

Đoán được Ngụy Hợp cảm theo là lệnh bài đặc biệt, Đoạn triều sinh cũng không có hứng thú tiếp tục nói chuyện phiếm với gã, mà quay đầu lại nói chuyện với một nam tử bên kia.

Đối phương hiện thực như thế, Ngụy Hợp cũng không phản bác được.

Rất nhanh, một cuộc tiểu hội gần nửa canh giờ đã kết thúc.

Sáu mươi bốn bình Bách Hoa Định Thần Lộ, mới vừa phóng ra, giống như bị cướp, mấy lần liền bị cướp hết.

Ngụy Hợp cũng nhìn mà than thở, mở rộng tầm mắt.

Đoạn triều sinh không nói chuyện với hấn, hấn liền hướng bên kia, trao đổi với một lão giả khác.

Còn rất nhiều tán nhân giống như hấn ta, lão giả kia chính là một trong số đó.

Lão giả họ Tôn, tên Đàm Quang. Nhân sĩ Vân Châu, cũng là đồng hương với Ngụy Hợp.

Sau một phen tán gẫu, Tôn Đàm Quang cũng cùng Ngụy Hợp ra đặc lệnh tiến vào.

Theo như lão già này nói.

Ngoại trừ hai người ra thì còn có ba người, hai nam một nữ, đều là những tiểu hội đặc biệt muốn mời tiến.

Không thể không nói, sau khi đến Chân Cảnh, bất luận nam nữ, dung mạo đều cố định trong khoảnh khắc đột phá.

Hơn nữa nam nữ đều bởi lục phủ ngũ tạng được rèn luyện, tinh khí thần dồi dào, khí chất bộc phát, chỉ cần không phải cố ý làm xấu, thì sẽ không có mấy người lọt mắt.

Mấy người đều là tán nhân, rất nhanh chịu đựng đến kết thúc, vạn không phải cung tuyên bố tán hội.

Mọi người dồn dập kết bạn đứng dậy.

Ngụy Hợp cũng cùng Tôn lão đầu đi ra khỏi đại đường, cùng bọn họ, còn có mấy người đặc biệt mời lệnh bài tán nhân.

Những tán nhân này và Chân Cảnh ngăn cách lẫn nhau, cũng không có trao đổi gì.

Rất rõ ràng tán nhân có chút bị bài xích, cũng may chính bọn họ có lòng kết giao với nhau.

“Trần huynh đệ, tán nhân chúng ta mỗi người một phương, đường xá xa xôi, thừa dịp khó có được đi một chuyến, về sau còn định cùng đi tổ hợp tiểu đoàn, không bằng cùng đi xem một chút, thế nào?” Tôn Đàm Quang từ mi thiện mục, sau khi ra ngoài cũng là mời Ngụy Hợp cùng đi.

Ngụy Hợp trong lòng khẽ động, vừa rồi trong tiểu hội những người này đều chưa xuất thủ.

Bây giờ nghe đối phương nhắc tới, cái tiểu hội vạn phi cung này, có lẽ cũng không phải là chủ đề của tán nhân bọn họ.

Mà chuyện nhỏ này, mới có thể là hội giao lưu giao dịch chính thức của đám tán nhân.

“Cũng tốt, không biết cụ thể là ngày mấy?” Trong lòng Ngụy Hợp cảm động.

“Chính là nửa tháng sau, Tam Dương Tiết, tiểu viện Tê Hà phía nam ngoài thành.” Tôn Đàm Quang lưu lại địa chỉ cùng ngày.

“Vậy thì tốt, đến lúc đó nhất định đúng giờ.” Ngụy Hợp ôm quyền.

Đi ra khỏi viện tử.

Ngụy Hợp ngẩng đầu nhìn sắc trời, đã gần đến hoàng hôn.

Bên phải hắn, Đoạn Triều Sinh ở cùng một chỗ với hai người khác, kết bạn mà đi, lên một cỗ xe trâu cách đó không xa.

Hiện nhiên tên này đã thông đồng với mục tiêu mình cho là có giá trị.

Những người tham gia khác đa số đều có xa giá hoặc trực tiếp bay đi, đảo mắt đã biến mất không còn tăm tích.

Về phần này, thân pháp Minh cảm so với cao thủ bình thường mạnh hơn rất nhiều, nếu là người thường nhìn thấy, chỉ có thể nhìn thấy từng bóng người lúc ẩn lúc hiện.

Nói không chừng hắn còn cho rằng đó là thần tiên quý thân.

Ngụy Hợp quay đầu lại nhìn tiểu viện vạn phi cung.

Nhìn từ bề ngoài, nơi này chỉ là một đại viện buôn bán giàu có bình thường, ai có thể nghĩ tới nơi này còn ẩn giấu rất nhiều nơi để đại lão Minh cảm tụ hội.

Trong lòng cảm thán, Ngụy Hợp đưa tay ngăn lại cỗ xe ngựa, ngồi lên trở về nhà.

Hắn bỗng nhiên hiểu rõ ý tứ của cung chủ Hạ Linh Tuyền.

Lệnh bài tặng này của hắn, thực sự không phải là để hắn tham dự mua được vật gì, mà là để hắn kiến thức nỗi khó khăn của tán nhân ở trong Chân Cảnh, để hắn mở mang tầm mắt, hiểu rõ giá tiền giao dịch vạn phi cung cho hắn là quý giá bao nhiêu.

Từ đó càng thêm coi trọng giao dịch với Vạn Phi Cung.

Trong lòng sau đó, Ngụy Hợp ổn định tâm thần, hôm nay đột nhiên nhận được quá nhiều tin tức. Cũng cần thời gian lắng đọng một chút.

Lần này trở về, có lẽ có thể thông qua mạng lưới tình báo của Vạn Độc môn, sưu tập thêm nhiều tình huống xung quanh.

Về đến nhà, Ngụy Hợp phái người chính thức đàm phán cùng Vạn Phi cung, càng thêm coi trọng nội dung giao dịch đối với Hạ Linh Tuyên đưa ra.

Việc định chế Tỏa Độc đối với Ngụy Hợp mà nói không tính là khó. Hắn có thể dùng cái này để trao đổi với Vạn Phi Cung thì phải xem bản sự của hắn.

Thời gian nửa tháng không tính là chậm, nhưng mỗi ngày đều phải khổ tu, rất nhanh liền tới.

Ngụy Hợp rất nhanh đã quyết định kế hoạch nghiên cứu chế tạo khóa độc của cung, mặt khác, hắn cũng sưu tập được tin tức từ Vạn Độc Môn, thu được không ít dấu vết liên quan đến tinh thạch.

Nhưng Hạ Linh Tuyên đưa ra điều kiện giao dịch: một danh ngạch khảo hạch ở động thiên phúc địa.

Ngụy Hợp lại không có manh mối gì.

Hạ Linh Tuyên không đưa tư liệu gì, nói rõ là bảo hắn tự nghĩ cách.

Ngụy Hợp chỉ có thể đặt chú ý vào trên tiểu hội của tán nhân, xem có thể thăm dò được tin tức liên quan tới động thiên phúc địa hay không.

Hắn ở nhà một mình tu hành, trừ Kinh Ngự quyết có cảm ngộ trạng thái Kinh kinh kinh, tốc độ không chậm. Phúc Hải kinh chủ tu quả thực chậm chạp như ốc sên.

Đối với việc nghiên cứu tìm tòi của thế giới chân thật, từ đầu đến cuối đều rơi vào bình cảnh. Đến bây giờ hắn cũng chỉ có thể cố gắng mở ra trạng thái siêu cảm, kiên trì một chút thời gian mà thôi.

Nếu là hơi chút lâu một chút, sẽ rất nhanh tay trái bị đông cứng, hóa thành băng.

Từ sáng tạo võ học, Ngụy Hợp cũng khó có thể tiếp tục, bởi vì gã thiếu hụt tư liệu cảnh giới cao hơn đối với thế giới chân thật, đối với Cửu Phong đến cùng là thế nào, gã không có một chút ý thức chính thể nào.

Cứ như vậy, không thể xây dựng được khung cảnh toàn bộ công pháp.

Cho nên Ngụy Hợp nhu cầu cấp bách một hệ thống để bổ sung nhận thức của hắn về con đường phía trước.

301

*

*

*

“Sáng sớm nay ngươi đã đi ra ngoài, đi làm gì, tốn thời gian lâu như vậy?”

Vạn Thanh Thanh một mặt bưng tới một bàn quảng lang mới ngắt, phóng tới trước mặt Ngụy Hợp, một mặt nhẹ giọng hỏi thăm.

“Đi ra ngoài xử lý chút chuyện. Qua trận này phải luyện công một hồi.” Có một số việc, Ngụy Hợp không muốn cho Vạn Thanh Thanh biết.

Càng đi về phía trước, hấn càng cảm giác, cái gọi là chân thực, nguy hiểm ẩn tàng trong đó liền càng nhiều.

Chính là phản đối.

Càng đi về phía trước, càng đến gần chân thực, cũng càng nguy hiểm.

Cũng không đi về phía trước, thực lực bản thân không đủ, cũng sẽ trôi theo dòng nước, bị người áp bách hãm hại.

Vô Thủy tông cũng vậy, các thế lực khác cũng vậy, chỉ là biểu hiện bên ngoài mà thôi.

Còn nội tại chân chính vẫn là thực lực Ngụy Hợp gã không đủ mạnh.

Nếu hấn có thể san bằng tam chủ phong của Vô Thủy tông, chỉ sợ lúc trước cũng không cần dời nhà đi, trực tiếp lên núi diệt môn là được rồi.

Nhưng thực lực của hấn còn chưa tới cấp độ đó.

“Yên tâm đi... Không có chuyện gì đâu, có ta ở đây, các ngươi cứ an tâm là được.” Ngụy Hợp cười nói.

“Ta quả thật rất an tâm, chỉ là nhìn thấy người ngày đêm không đêm nào vào tu hành, trước kia lúc Cửu thúc còn, còn có người có thể cùng người trao đổi một chút.

Bây giờ Cửu thúc cũng đi, trong nhà không ai bình đẳng nói chuyện với người. Chân công trong môn phái người cũng sắp luyện đến cực hạn rồi...”

Vạn Thanh Thanh thở dài.

“Ta biết người muốn trở về báo thù, nhưng Vô Thủy tông thế lớn, không phải ngày một ngày hai, người cũng không thể vì nhất thời mà tức giận, đem thân thể luyện hỏng rồi...”

“Ta tự nhiên minh bạch.” Ngụy Hợp nắm chặt tay thê tử: “Chỉ là gần đây ta đang ở thời khắc máu chót, không thể lơ lỏng...”

“Lần nào người cũng nói như vậy...” Vạn Thanh Thanh thở dài.

“.....” Ngụy Hợp không phản bác lại, trước đó là đi tìm Minh Nguyệt Trường Kinh Đồ, sau đó là bây giờ sắp đột phá.

Hiện tại hắn mỗi ngày đều có thể cảm nhận được khí huyết trong cơ thể mình đang cấp tốc bành trướng. Lực lượng cũng đang chậm rãi tăng lên.

Chỉ cần chờ tới lúc không sai biệt lắm nửa năm sau, đạt tới điểm giới hạn, lại dùng Phá Cảnh châu đột phá. Đến lúc đó, khi huyết nang vừa thành, lực lượng của hắn sẽ tăng vọt lên tới cấp bậc nào.

Đến lúc đó, trong Minh Cảm Chân Cảnh, hắn cũng có một con át chủ bài.

“Được rồi, ta cũng không nhiều lời với người, cái khác ta không cầu, chỉ cầu người tại lúc luyện công, nhất định không nên nóng nảy, không thể mạo hiểm.” Vạn Thanh Thanh dùng sức xiết chặt Ngụy Hợp Thủ.

“Ta biết.” Ngụy Hợp gật đầu, gã nhìn thần sắc lo lắng của thê tử, nguyên bản muốn nhắc lên các loại cảm giác phiền toái nguy hiểm, cũng đến bên miệng, lại thu trở về.

Vạn Thanh Thanh mới rèn xương, mặc dù nghe nói cảnh giới Chân Nhân có thể gặp nguy hiểm, nhưng chỉ là biết đại khái.

“Lại nói tiếp, ngày một, ta hẹn Nhị tỷ cùng đi xem đèn, người có muốn cùng đi hay không?” Vạn Thanh Thanh hỏi.

“Không được, các người đi đi, chơi cho vui vẻ một chút.”

Ngụy Hợp cự tuyệt trước sau như một.

Đây đã là lần không biết bao nhiêu lần từ chối.

Vạn Thanh Thanh cũng không bắt ngờ, sớm đã quen.

“Được rồi...”

Chuyện tiêu hội, sớm ước định xong rồi.

Ngụy Hợp cũng chỉ nhớ ngày ngày, suốt ngày ở trong nhà tu hành.

Chỉ là hắn không đi tìm việc, lại có việc tới tìm hắn.

Ngụy Hợp bởi vì tìm kiếm Minh Nguyệt Trường Kinh đồ, nuôi dưỡng thành thói quen ngẫu nhiên tiến về Bạch Tùng thương hành thu thập cổ họa.

Hôm nay mặc dù tìm được Minh Nguyệt Trường Kinh đồ, nhưng thói quen này vẫn tiếp tục kéo dài.

Vì giám định thực hư, hắn chuyên nghiên cứu năng lực giám định bức tranh từ rất lâu.

Mà rất nhiều tranh cổ, bản thân không chỉ là gia hỏa mà còn có những võ giả cường đại nổi danh.

Trong bức họa rất có thể ẩn chứa đạo cảnh đặc thù, Minh Nguyệt Trường Kinh là một trong số đó.

Ngụy Hợp ở trong nhà khổ tu mấy ngày, tỉnh thoảng thả lỏng, lại đi Bạch Tùng thương hành, đi xem một nhóm hàng mới.

“Đây không phải Lư lão gia sao? Vừa đúng lúc lại gặp được ngài.”

Trong bức họa của thương hành.

Một lão giả râu dài đội mũ phi thúy, cười tủm tỉm chào hỏi Lư Vĩ Thắng.

“Trương quan nhân hữu lễ, nghe nói hàng hóa này phẩm chất không tệ, là từ Ngô quốc xa xa tiến vào. Ngô quốc bên kia đã kế thừa không ít tinh hoa tiền triều, năm đó thời kỳ chiến loạn, có không ít người tị nạn bên kia.

Bây giờ thu hoạch trở về, hàng tốt có thể kiếm được cũng tự nhiên cũng nhiều rồi. Cho nên liền đến xem.”

Lô Vĩ thắng cầm hai cái mật sắt, nhẹ nhàng chuyển động, cười trả lời.

Trong sảnh nhỏ của thương hội có thừa thớt khoảng mười người, nhưng người dám chào hỏi hẳn thật đúng là không có mấy người.

Lư Vĩ thắng bối cảnh sâu đậm, nhân mạch quảng đại, thủ đoạn mạnh mẽ, xem như là một trong những thương nhân có chút danh tiếng trong thành.

Người nói chuyện với y là Trương lão gia trên người có chức quan.

Một người khác là râu quai nón, vóc người cường tráng có lực hội Phong Quyền viện, Âu Dương Xán.

Ngụy Hợp lúc này cũng ở trong phòng nhỏ, đứng trước một bức tranh sơn thủy phi điều, cẩn thận xem xét chi tiết trong đó.

Khác với những người còn lại, những người khác tới nơi này, có tám thành là vì nhân mạch kết giao.

Mà y thì khác.

Hắn không để ý tới nhân mạch, chỉ đơn thuần cảm thấy hứng thú với cổ hoạ.

So sánh với đám người Lô Vĩ Thắng, hẳn ở trong nhóm này, chỉ có thể coi là nhân vật bình thường.

Dù sao thân phận mặt ngoài của hắn cũng không xuất chúng, cũng không gây chú ý, không khác gì nhà buôn giàu có bình thường.

Mà lần này trong sảnh, một đám người còn lại đều là khách hàng cực kỳ coi trọng chất lượng của thương hội.

Đang lúc tinh tế xem xét, chợt hắt nghe được một trận tiếng ồn ào không nhỏ truyền ra.

Cửa lớn bị răng rắc mở ra.

Một đoàn người bước nhanh đi vào, người đi đầu rõ ràng là ba người trẻ tuổi, mặc cẩm bào.

Mà người đi đầu tiên chính là Vương Túy của Vương gia.

Vương Túy gật đầu, người đi theo phía sau là huynh đệ Tống Thế Hùng.

Ba người này sải bước vào cửa, nhìn lướt qua, liền đi tới gần bên tường.

Ba người vừa vào cửa, liền nhìn vào một bức họa cổ treo trên tường.

Ngay cả giới thiệu về người hầu vào cửa cũng không quá để ý.

“Cẩn thận một chút, nơi này là Triển Hội sảnh, bên trong đều là người có danh tiếng, không phải là thói quen của các người ngoài thành, chú ý đều thu liễm một chút.” Vương Túy Đầu thấp giọng dặn dò.

Hắn và Tống Thế Hùng huynh đệ bởi vì chuyện lúc trước mà hoạn nạn tương giao, quan hệ cũng tốt hơn trước đây.

Lần này tới đây, là tìm được manh mối, nơi lựa chọn Thiên Lục kia hạ lạc, là phải từ trong lần thư họa này tìm được.

Từ cái ngày tuyển chọn Thiên Lục, Vương gia Vương say bị người phục kích, suýt chút nữa bị bắt.

Sau khi trở về, hắn liền lập tức tìm gia gia, hỏi quyền sách này.

Chỉ là khi ba người chuẩn bị đi tìm sách thì trong phủ Vương gia lại đột nhiên gặp phải kẻ trộm.

Chọn Thiên Lục thất lạc.

Vốn cho rằng sự tình đến đây xem như kết thúc. Nhưng không nghĩ tới tặc nhân trộm sách kia tuyên bố chỉ là một quyển sách giả.

Chân thư thần bí biến mất.

Mà lượng lớn cao thủ truy tung được thư giả, liền cho rằng sách thật vẫn còn ở Vương gia, bởi vậy đã xảy ra không ít chuyện.

Hộ vệ Vương gia tử thương không ít, Vương Túy và gia gia của nàng cũng mấy lần gặp nạn.

Bọn họ đã giải thích, sách thật đã không thấy, nhưng không ai tin. Cho nên để giải quyết việc này, huynh đệ Vương Túy và Tổng Thế Hùng đã đảm đương nhiệm vụ tìm kiếm Thiên Lục.

Chỉ cần tìm được người thật sự lựa chọn Thiên Lục ở đâu, có thể chứng minh Vương gia hẳn không có chỗ dựa.

Căn cứ một loạt điều tra, ba người dựa vào công phu mèo ba chân, cùng với một chút vận khí tốt, một đường mạo hiểm, đã tìm được một chút manh mối.

Mà manh mối, nghe nói chính là lần thư họa diễn ra ở đây. Bởi vậy, ba người lấy được thiệp mời liền vọt vào.

Lúc này ba người nhìn trái nhìn phải, không ngừng quét nhìn thư họa trên vách tường chung quanh.

Nguy Hợp quay đầu nhìn lại, cũng không nghĩ tới huynh đệ Tổng Thế Hùng lại có thể gặp mặt Tổng Thế Hùng.

Bất quá hẳn và huynh đệ Tổng gia đã lưỡng thanh, cũng không tính lộ diện quen biết, mà tiếp tục xem xét thưởng thức thư họa trên tường.

Chỉ là không bao lâu sau.

Đột nhiên sau lưng lại vang lên tiếng ồn ào.

Vương Túy và Tổng gia huynh đệ, chẳng biết tại sao lại bị một đám võ giả cũng mặc trang phục màu đen vây quanh.

Lô Vĩ Thắng cầm chặt mật sắt, ý cười thản nhiên nhìn chằm chằm vào ba người.

“Tìm được manh mối, liền muốn chạy? Các ngươi cho rằng manh mối kia là ai cho các ngươi?”

Đôi mắt hắn lóe sáng, nhìn chằm chằm vào Vương Túy Tổng Thế Hùng.

“Quả nhiên là được đến không tốn công phu, nói đi, câu đố trong tranh là ý gì? Thật sự nó ở đâu?”

Ba người bị vây ở giữa, sắc mặt khó coi.

Bọn họ không thể nào ngờ được, lại gặp phải Lô Vĩ Thắng ở chỗ này.

Thành viên truy sát thành viên của các bang phái trước mắt chính là người trước mắt này.

Đứng trước người Lô Vĩ có hai cao thủ.

Một nữ nhân cường tráng đeo bao tay bằng kim loại, Thiết Sa Thủ Trần Thọ.

Nàng mấy lần trước xuất hiện trong tay tốt truy tung của bọn họ, còn dẫn đội vây công, một chương đả thương tay trái Tổng Thế Hùng.

Nếu không phải hấn nhảy bèn, nửa đường nhảy xuống sông, từ dưới nước bỏ chạy, chỉ sợ hiện tại đã là một người chết.

Một người khác thì hai tai rủ xuống, mặt mũi hiền lành, tựa như một đại hòa thượng thế nhưng cánh tay phải lại mang theo chuỗi Phật châu kim loại.

Người này tên là Thiết Châu hòa thượng, nhìn như ôn hòa nhưng kì thực lòng dạ độc ác. Lúc trước trong truy tung, chính là hấn ra tay, tự tay đánh chết hộ vệ trưởng Vương gia, cũng chính là cao thủ từ nhỏ nhìn Vương Túy lớn lên Trương Khánh Nguyên.

Lúc này cừu nhân gặp nhau hết sức đỏ mắt.

Nhưng mắt Vương Túy đỏ hoe, cũng biết tình hình không ổn.

Bọn họ hoàn toàn không ngờ rằng, dưới tình huống như vậy lại đánh thẳng vào mặt Lô Vĩ Thắng.

“Lư lão gia, nơi này là thương hội, có thể nể mặt kẻ hèn này, không nên động thủ ở đây?” Ông chủ của Bạch Tùng thương hành, Tiêu Kinh Vân ra mặt.

Nơi này là nơi hấn tổ chức thư họa, nếu là trực tiếp động thủ ở chỗ này, các bức họa cổ chung quanh có khả năng sẽ bị hủy

không nói, ở đây nhiều khách quý như vậy, vạn nhất thương tổn đến ai, đối với hắn đều không phải là chuyện tốt.

Lô Vĩ Thắng nhìn Tiêu Kinh Vân.

Bạch Tùng thương hành có thể làm ra thư họa phiên độc môn ở Vệ Phương thành, kiếm được không ít hàng hiếm thấy, thủ hạ cũng có cao thủ.

Hơn nữa có thể tổ chức triển hội bực này trong thành, sau lưng tự nhiên cũng sẽ có bồi cảnh.

Nếu là ngày thường, có lẽ hắn ta sẽ nể mặt hắn ta.

Nhưng bây giờ đã có ba người tìm ra được manh mối từ Thiên Lục, chắc chắn ba người này đã phát hiện ra thứ gì đó.

Cho nên...

“Thật có lỗi, ba người này trước đó trộm cắp cổ thư quý giá của ta, hôm nay thật vất vả mới gặp được, nhất định phải lấy lại.” Lô Vĩ Thắng mỉm cười, không có chút thành ý thuận miệng trả lời một câu.

“Người nói linh tinh!” Tống Thế Hùng bị câu nói của người trước mặt làm cho đổi trắng thay đen, lập tức lửa giận trào ra khỏi lồng ngực, thốt lên.

“Rõ ràng là ngươi...!”

“Bắt lại!” Lô Vĩ Thắng thản nhiên nói.

Lúc này một đám võ giả mặc áo đen, đồng loạt đánh về phía ba người Vương Túy.

Đám người này từng người động thủ, người có nhãn lực liền có thể nhìn ra, trong đó dẫn đầu chính là hai võ sư.

Thiết Châu hòa thượng và Thiết Sa Thủ Trần Thọ đều là võ sư có thực lực, ra tay ngưng tụ kinh lực, xông thẳng vào, hoàn toàn dựa vào kinh lực hộ thân tựa như mặc thiết giáp, cứng rắn đánh cứng.

Những người còn lại cũng đều ba máu, ra tay cũng có kinh lực ngưng tụ, tốc độ cực nhanh, tựa hồ đều là các lộ tuyến linh xảo tốc độ.

Thấy đám người vây quanh, những người xem kịch xung quanh đều cho rằng ba người Vương Túy sẽ bị bắt lại.

Nhưng thân hình ba người khẽ động, lại giống như cá bơi kỳ diệu, quý dị ở dưới công kích của mọi người, tránh trái né phải, chính là không bị người bắt trúng.

Động tác thân hình ba người rất là quý dị, không ít người thoát nhìn giống như là trái với quy luật của thân thể, nhưng là làm động tác giống nhảy múa như thế này, lại có thể luôn luôn ở thời khắc mấu chốt tránh đi sự vây công của người xung quanh.

Rõ ràng tốc độ của bọn họ không tính là nhanh, trên người cũng không có sức lực gì, nhưng lại có thể kịp thời tránh ra.

302

“!?!?”

“Quả nhiên là vậy!” Nhìn đến đây, đôi mắt của Lô Vĩ Thắng càng thêm sáng ngời, thiết đảm trong tay cũng nhanh chóng chuyển động, hiển lộ ra tâm tình đang kích động.

Lựa chọn Thiên Lục này không phải ghi chép võ học Phạm gian, mà là pháp môn đặc thù có thể thành tiên thành Phật.

Nhưng trước đó không ai có thể cảm ngộ thấu triệt, chỉ có thể luôn lưu lạc trong giang hồ.

Nhưng ngay trong trận trước, gia gia Vương gia, Vương Túy trầm mê trong sách cổ, ngoài ý muốn đào ra một quyển tuyển chọn thiên lục mới.

Nói chính xác hơn, quyển Thiên Lục này thật ra là một vị tiên bối cao nhân không biết tên, trọng giải của bản sách tuyển chọn Thiên Lục lưu truyền trong giang hồ.

Cho nên bản sách cổ mà Vương gia phát hiện ra này, phải gọi là tuyển chọn chú giải của Thiên Lục.

Lư Vĩ Thắng từ chỗ gián điệp Vương gia biết được, phần lớn quyển sách chú giải này không có tác dụng gì.

Nhưng chỉ có một bí kỹ được đánh dấu cuối cùng có tên là Ngũ Chuyển Long Túc, là bí pháp độc môn của cao thủ kia.

Môn bí pháp này có thể kích phát tiềm năng của con người trong thời gian cực ngắn, thiêu đốt khí huyết, bùng nổ ra sức mạnh cực kỳ kinh khủng.

Uy lực của nó thậm chí có thể tăng gấp năm lần thực lực của người sử dụng ngay thường!

Cho nên đặt tên là Ngũ Chuyển.

Đây là vị tiên bối cao nhân, sau khi quan sát Thiên Lục có cảm ứng, sáng chế ra một môn bí pháp.

Lúc này nhìn thấy thủ hạ không bắt được ba người, Lô Vĩ trong lòng nóng như lửa đốt, cũng nhượng mảy, có chút không kiên nhẫn.

“Dùng thiết sa.”

Ra lệnh một tiếng, Thiết Sa Thủ Trần Thọ lập tức nhe răng cười một tiếng, đưa tay lấy ra một nắm sắt sa, nắm trong tay.

Thiết sa này sau khi bôi độc, có thể khiến thân thể tê dại, không thể động đậy.

Lúc này mặc dù thân pháp ba người Vương Túy quý dị, nhưng từng mảng lớn cát sắt lao qua, như thế nào cũng có thể đánh trúng mấy khóa.

Chỉ cần mấy viên, ba người đều không phải võ sư, không có kinh lực hộ thân, nhất định có thể trúng độc.

Trần Thọ giơ tay lên, hung hăng đánh về phía ba người.

Ba người thấy một màn như vậy, đều kinh hãi trong lòng.

Nhưng bọn họ muốn chạy ra khỏi Triển sảnh, lại bởi vì xung quanh quá nhiều người nên bị chặn trở đường đi.

Mắt thấy Lô Vĩ Thắng dám can đảm dùng vũ khí sát thương chiếm diện tích lớn ở chỗ này, không để ý tới khách quý khác.

Trong lòng ba người dâng lên cảm giác nguy cơ nồng đậm, biết nếu không trốn đi thật sự không chạy thoát được.

Thình thịch thình thịch!

Lúc này cửa sổ chung quanh lập tức bị người chặn hết từ bên ngoài, phủ lên từng tấm thép dày.

Lần này, hoàn toàn ngăn cách hy vọng thoát khỏi ba người.

Đang lúc ba người tuyệt vọng, đầu óc Tống Thế Hùng điên cuồng chuyển động, ý đồ tìm ra một đường sinh cơ trong tuyệt cảnh này.

Bỗng nhiên, trước mắt hấn đảo qua một bóng người.

Trong phút chốc hấn đã nhận ra đối phương, mặt lộ vẻ vui mừng như điên.

“Đi theo ta!”

Hắn gằm nhẹ một tiếng, thân hình như cá bơi, xuyên qua trái phải, tới vài lần giữa khách nhân đã tới bên tường.

Hai người còn lại theo sát phía sau, còn chưa kịp hỏi, đã thấy Tổng Thế Hùng nhào tới, quỳ rạp xuống trước mặt một nam tử bên tường.

“Su phụ! Cứu mạng!!!”

Vương Túy ngẩn người, không biết hắn đang giờ trò quỷ gì.

Còn đê đê Tổng Thế thật sự cũng phản ứng lại, nhưng da mặt hắn không dày như đại ca.

Lúc trước bọn họ đã nói, bọn họ vẽ, vị cao thủ kia truyền thụ võ nghệ, tặng vàng bạc, còn đưa bọn họ đến chỗ an toàn.

Khi đó bọn họ coi như tính toán cẩn thận.

Lúc ấy nói rất rành mạch, bây giờ lại là...

Tổng Thế Hùng rống to một tiếng, không chỉ làm cho hai người ngậy ngẩn cả người, mà cũng khiến cho đám thủ hạ của Lưu Vĩ Thắng đang đuổi theo phía sau sửng sốt.

Thiết Sa Thủ Trần Thọ cau mày, trong lúc nhất thời không biết có nên đổ thiết sa ra không.

Con người hòa thượng Thiết Châu chuyên động, nhìn về phía Lưu Vĩ Thắng, chờ đợi gã phát lệnh.

Thủ hạ còn lại nhao nhao vây quanh ba người cùng kẻ đứng ở vách tường đang xem tranh. Chờ lệnh.

Ngụy Hợp nhăn mày lại, quay người nhìn Tổng Thế Hùng đang quỳ trên mặt đất.

“Ta không phải sư phụ của ngươi. Ngươi đã nhận làm người.”
Hắn trầm giọng nói.

Giao dịch lúc trước dĩ nhiên là lưỡng thanh, lúc trước hắn cũng nhìn thấy huynh đệ Tổng gia không biết lại từ nơi đó học được một bộ thân pháp quỷ dị.

Bây giờ còn bị đuổi giết, đoán chừng là bị chọc vào chuyện gì đó.

Nếu là Lương Thanh, hẳn nói mặc kệ, sẽ thật sự mặc kệ.

Trong thời loạn thế này, muốn thật sự ổn định sinh hoạt, quan trọng nhất chính là phải quản lý được trái tim của mình.

Nếu quản chuyện này một chút, bọn họ cũng không thể nào sống an bình lâu như vậy được.

“Su phụ! Ta tuyệt đối sẽ không nhận sai đâu! Cầu xin ngài nể tình thầy trò chúng ta cứu đệ tử đi!” Tống Thế Hùng cầu xin, giọng nói còn mang theo tiếng khóc nức nở trên mặt đất.

Không ai biết hẳn làm sao lại tích tụ được cảm giác bi thương thế lương chỉ trong vòng ba giây.

Phàm là những người thấy cảnh này đều cảm thấy trong lòng, người này nếu không chết, ngày sau tuyệt đối không phải là vật trong ao!

“Ta nói, việc này không quan hệ gì đến ta. Ta cũng không phải sư phụ người.” Ngụy Hợp vẫn như cũ bình tĩnh nói.

“Sư phụ nói lời ấy sai rồi, một ngày vi sư chung thân vi phụ, ngài dạy chúng ta lâu như vậy, trong lòng ta sớm đã xem ngài là cha ruột của ta!”

Tống Thế Hùng tình thâm nghĩa trọng cất cao giọng nói, ông ta vừa nói, vừa đột nhiên từ trong quần áo lấy ra một quyển sách nhỏ, nhét vào tay Ngụy Hợp.

“Sư phụ, đây chính là Thiên Lục tuyển chọn, bên trên có ghi chép bí kỹ ngũ chuyển long tức! Uy lực không nhỏ! Sau khi sử dụng, có thể trong nháy mắt kích phát lực lượng toàn thân, tăng lên gấp năm lần! Đệ tử thiên tân vạn khổ tới tay, chính là hiếu kính lão nhân gia ngài! “

Hắn nói một phen, cấp tốc nói ra khỏi miệng.

Ngụy Hợp sững sốt.

Hắn tu hành kinh phong quyết, chính là thượng cổ công pháp võ đạo, đến bây giờ luyện đến tầng thứ hai, cũng mới tăng trưởng bốn lần lực lượng khí huyết.

Ngũ chuyển long tức này, lại có thể một phát gia tăng năm lần khí lực?!

Thứ này...

Ngụy Hợp cầm cuốn sách, trong lòng lập tức dâng lên hiếu kỳ, muốn xem xét.

Nhưng không ngờ, một thanh âm đột ngột vang lên ở phía đối diện.

“Trần lão gia, có thể cho Lô mỗ giữ Thiên Lục trong tay. Ta nguyện ra giá năm trăm lượng hoàng kim!”

Ánh mắt Lô Vĩ sáng quắc, nhìn chăm chăm quyển sách trong tay Ngụy Hợp. Chọn Thiên Lục Thư Sách là dùng vật liệu đặc thù chế tác, thủy hỏa bất xâm, hẳn có thể khẳng định quyển sách kia là thật.

“Cái này, là thật?” Ngụy Hợp kinh ngạc nói, mở sách ra, phía trên ghi chép lít nha lít nhít các loại văn tự ký hiệu nhìn không hiểu.

Mà trang cuối cùng dùng văn tự tiền triều ghi chép một môn bí pháp, xác thực tên là Ngũ Chuyển Long Túc.

Chỉ là... Ngũ chuyển long túc này chỉ còn một cái tên. Đằng sau trống rỗng, hoàn toàn không có nội dung.

“Cái này...” Ngụy Hợp nhất thời cũng không biết đây là vật chính, hay sách này căn bản là hàng giả.

Chỉ là đáng vẻ hắn vẫn luôn cầm quyển sách chần chờ khiến trong lòng Lô Vĩ Thắng không vui.

“Trần lão gia, ta biết ngươi là võ quan lui binh, võ công không tệ, nhưng chọn Thiên Lục là vật mà ta nhất định phải có, ngươi chắc chắn muốn đổi nghịch với ta?”

Lúc trước hắn buông tha Ngụy Hợp một ngựa, đối phương còn không biết cảm ơn, bây giờ lại còn dám trước mặt hắn cướp đoạt vật hắn muốn.

Người này không biết tốt xấu, trong lòng Lô Vĩ Thắng nổi lên sát tâm.

Ngụy Hợp nhìn Tống Thế Hùng đang quỳ trước mắt, lại nhìn cổ thư trong tay.

“Nếu như ta nói, trước đó ta hoàn toàn không biết tình hình, cũng không biết Ngũ Chuyển Long Túc gì. Các người tin không?” Ánh mắt của hắn rơi vào trên người Lô Vĩ Thắng.

“Trần lão gia đã như vậy thì giao tuyền chọn Thiên Lục cho ta, việc này sẽ tính là hiểu rõ, thế nào?” Trần trấn Lô Vĩ Thắng hòa hoãn nói.

“Ta còn chưa nói hết.” Ngụy Hợp bình tĩnh nói.

Hắn nheo mắt lại nhìn về phía đối phương.

“Lúc trước ta không biết, nhưng không sao.”

“Nhưng hiện tại nếu như ta đã biết, ta đối với nó cảm thấy rất hứng thú.”

Khóe miệng hắn lộ ra một tia mỉm cười.

Nếu ngũ chuyển long túc và kinh phong hồng quyết chồng lên nhau, hắn rất là chờ mong uy lực đến cỡ nào, rốt cuộc mạnh đến mức nào.

“Người đang đùa ta à!” Sắc mặt Lô Vĩ Thắng kịch biến.

Ngụy Hợp không hề nói nhảm với hắn nữa, hắn nói nhiều như vậy, cũng không phải vền vện là để Lô Vĩ Thắng nghe.

Bên ngoài đại sảnh, vì ngũ chuyển long túc mà đến, cũng không chỉ có vài người như vậy.

Ba ba!

Ngụy Hợp nhẹ nhàng vỗ tay hai lần.

“Người đâu.”

Bốp! Bốp bốp bốp bốp!

Tất cả cương bản chung quanh đều bị phá vỡ, từng bóng đen nhao nhao tiến công sảnh, vây quanh tất cả mọi người.

Từng bóng người mặc thường phục, tất cả đều là kinh lực hộ thân lưu chuyển, vậy mà toàn bộ đều là võ sư!!

Trong một mảnh xôn xao, đám khách quý tại đây đều biến sắc.

Hai mắt Lô Vĩ Thắng đột nhiên trợn to, huyết dịch lưu chuyển toàn thân cơ hồ muốn dừng lại trong chớp mắt.

Chuyện này... Có chuyện gì xảy ra?

Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì thế?

Hắn ngấm nhìn bốn phía, thủ hạ của mình nhanh chóng co rút lại trận hình, bảo hộ một đoàn bên cạnh hắn.

Mà những võ sư lạ mặt gần đây liếc mắt nhìn qua, chỉ ít có hơn mười người!

Nhiều võ sư như vậy, rốt cuộc trước đây là từ đâu chui ra?

Còn nữa, người trước mắt này... rốt cuộc là...

“Rốt cuộc người là ai!!?” Lô Vĩ Thắng nhin không được buột miệng thốt ra.

Đến bây giờ gã nào còn không rõ, tên trước mắt này một mực cho rằng là võ quan thoái ẩn bình, căn bản không phải là nhân vật bình thường, mà là một con cá lớn bên trong bầy cá!

“Ta tưởng là ai, đường đường là môn chủ Ngụy huynh của Vạn Độc Môn, lại cam nguyện một mực giấu ở Vệ Phương thành này, chỉ là một người nhà giàu bình thường mà thôi.”

Một giọng nói ngoài cửa lọt vào trong phòng, vào trong tai đám người.

Thanh âm kia tựa như nam như nữ, lúc xa lúc gần, khiến người ta khó có thể nhận ra.

Chỉ là sau khi thanh âm này truyền vào đại sảnh, không ít người ở đây vốn đã bị hù dọa.

Nghe thấy tên tuổi Vạn Độc Môn, đám người lại càng sợ hãi.

Thanh danh Vạn Độc môn độc chết mấy ngàn người, không phải tùy tiện truyền ra.

Đây chính là một đám hung đồ tà đạo khủng bố đã coi nhẹ tất cả.

Ngụy Hợp không để ý ánh mắt hoảng sợ của những người còn lại ở đây.

Thu hồi sách trong tay, rất nhiều lúc, hắn kỳ thật không muốn tạo nhiều sát nghiệt.

Nhưng mỗi khi hắn ta muốn lưu tình, chắc chắn sẽ có người tự nhảy ra, ép hắn ta động thủ.

“Nếu đã nghe tên của ta rồi, vì sao còn phải xuất hiện? Tưởng ta không dám giết người chắc?”

Một bản ngữ chuyên long tức, thế mà có thể đưa tới nhiều cao thủ như vậy.

Hơn nữa đã lâu không giết người, xem ra rất nhiều người đều đã quên đi thanh danh trước đây của hắn.

Ba.

Tám ván gỗ dưới chân hắn nổ tung trong nháy mắt.

Bóng người nhoáng một cái, đã đến trước người Lô Vĩ.

Một chưởng!

Bành!!!

Hai gã võ sư bên cạnh Lô Vĩ, Thiết Châu hòa thượng và Thiết Sa Thủ Trần Thọ, đồng thời theo bản năng đưa tay ngăn cản.

Nhưng cánh tay hai người đồng thời đứt gãy, toàn thân Lô Vĩ Thảng phía sau run lên, ngực đau xót, mảng lớn huyết vụ sau lưng nổ tung, phun ra.

Chờ hắn ngửa đầu ngã xuống đất, Ngụy Hợp đã lao ra cửa sổ, nhẹ nhàng nhảy ra.

Hắn ta mở tay áo ra, giống như con dơi khổng lồ, bay lượn khắp nơi. Một mảng lớn cát sắt bay ra.

Thiết Sa Thuần Trần Thọ vừa rồi đã bị hắn ra tay cầm lấy.

Lúc này xuất thủ, từng bóng người áo lục chung quanh đang muốn xông ra, đánh tới hắn, lại bị sắt sa đánh trúng, nhao nhao rơi xuống đất.

Một bóng người váy đỏ đồng thời tốc độ cao vọt tới hắn, trong tay nắm chặt song đao, như hồ điệp mang theo kinh lực đao võ, chém về phía hai tay Ngụy Hợp.

Phốc phốc!!

Hai tiếng trầm đục vang lên, lưỡi dao vậ mà lơ lửng tại làn da cánh tay Ngụy Hợp, không cách nào chém rụng.

Hồng ảnh không dám tin ngẩng đầu, nàng ngưng tụ toàn bộ kinh lực, lấy tu vi công lực của nàng, coi như là luyện tạng cực hạn cũng không dám đón đỡ một kích này, nhưng..

“Dẫu có người cho rằng lời đồn thổi quá mức. Nhưng trên đời luôn có vạn nhất”.

Phốc.

Ngụy Hợp một tay nắm lấy cổ nữ tử váy đỏ, nhấc nàng lên.

“Lại là mấy thứ rác rưởi thơm vàng dạy dỗ.”

Rặc rặc.

Y tiện tay bóp đứt cổ.

Đối với hắn bây giờ mà nói, trước đó cứ thành thật sống an phận là vì nể mặt mũi, tuân thủ quy củ ở Cẩm Châu, cũng là vì tránh khỏi sự truy sát của Vô Thủy tông.

Hiện tại lại bị người trước mắt này nói rõ thân phận.

Theo vị trí của hắn lúc này, chỉ cần không trắng trợn phá hư hoàn cảnh thương nghiệp của Cẩm Châu, ảnh hưởng toàn bộ đại cục, xác suất Hạ Linh Lung sẽ không để ý tới hắn.

Dù sao so với tổn thất, Vạn Độc Môn có thể mang lại lợi ích cho nàng nhiều hơn.

Đám người trên phố chạy tán loạn.

Không có kêu to, cũng không có tiếng kinh hô. Võ giả đã quen với việc đánh nhau trên đường rồi.

Ngụy Hợp đảo mắt nhìn lại, trên đường phố sớm đã không có một bóng người. Mọi người tránh né đủ loại kiểu thức, động tác thuần thục, hiển nhiên không phải lần đầu gặp loại chuyện này.

Lúc này, ngoại trừ một vòng thi thể ngã xuống đất xung quanh hẳn ra, không còn bóng người nào khác.

“Lại dám giở trò trong địa bàn Vạn Tiên Cung, xem ra Hương Thỉnh giáo thật sự điên rồi.”

Hắn xách thi thể, quay người trở về đại sảnh.

Trong sảnh, một đám người đang vây quanh thi thể của Lô Vĩ Thắng, hai mặt nhìn nhau, có chút bối rối.

Huynh đệ Tổng Thế Hùng và Vương Túy tránh ở một bên, tận lực giảm bớt cảm giác tồn tại của mình trong góc.

Những vị khách còn lại đến tham quan, thì ở dưới tay cao thủ Võ Sư Vạn Độc Môn, tụ tập một chỗ, thần sắc cảnh giác.

Ngụy Hợp tiến vào cửa, lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Một đám thủ hạ của Lư Vĩ Thắng thấy thế, sắc mặt mỗi người đều khấn trương.

Bây giờ Lô Vĩ Thắng đã chết, hậu đãi của bọn họ có hương lây giáo cao thủ, cũng bị đánh chết ngay tại chỗ.

Chờ đợi bọn hắn, là thứ càng thêm hung hiểm, không biết, xem Ngụy Hợp xử lý như thế nào.

Huynh đệ Tổng gia cùng Vương Túy thì mặt lộ vẻ thoải mái, biết rõ đã an toàn.

Nhưng Tổng Thế Hùng biết mình có ý gây họa nên vội vàng chủ động sáp lại gần, trơ mặt cười nói.

“Nghĩa phụ tại thượng! Thỉnh nhận một lạy của hài nhi!”

Hắn không nói hai lời, quỳ xuống đất dập đầu trước rồi nói tiếp.

Gương mặt đỏ khiến huynh đệ Tống Thế Chân đỏ mặt, không nhìn được.

Vương Túy quay đầu lại, không đành lòng nhìn thẳng.

Ngụy Hợp ngược lại cảm giác có chút ý tứ, già sống nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy da mặt dày như vậy.

Hơn nữa Tống Thế Hùng này có thể co được giãn được, có thể lợi dụng tất cả điều kiện chung quanh, thoát khỏi khốn cảnh.

Linh cơ như vậy ứng biến, lại thêm làm việc không từ thủ đoạn, tương lai chỉ cần không gặp vận khí quá kém, tất gặp chuyện.

“Ba người các người, đi theo ta.” Hắn thản nhiên nói, quay người tính ly khai.

“Trần lão gia dừng bước.” Ông chủ thương hành Tiêu Kinh Vân trán đầy mồ hôi, cố nén sợ hãi, lên tiếng gọi hắn lại.

Cho dù Tiểu Kinh Vân chỉ đứng trước mặt Ngụy Hợp, đều cảm thấy kinh hồn táng đảm, nhưng vì mạng sống, vẫn không thể không mở miệng giữ lại.

“Ông chủ Tiêu? Còn có chuyện gì?” Ngụy Hợp kinh ngạc hỏi.

Biết thân phận chân chính của hắn, người này còn dám mở miệng, xem ra có chút ý tứ.

“Xin hỏi Trần lão gia, chúng ta dự định xử trí như thế nào ở đây?” Tiêu Kinh Vân hít sâu một hơi, giọng điệu hòa nhã, hơi hơi ổn định một chút, mới nói.

“Người cho rằng ta giết người diệt khẩu sao?” Ngụy Hợp cười nói: “Nơi này là Cẩm Châu, ta cũng không phải giết ma giết người lung tung như nghe đồn. Ta là người thích làm việc thiện nhất, đối xử khoan hậu với người khác, đối xử như gió xuân ấm áp. Cho nên các người không cần sợ hãi.”

Không cần sợ quý! Thật sự mang theo người rộng lượng, tin đồn tàn sát mấy ngàn người chẳng lẽ là từ dưới đất chui lên?

“Đa tạ Trần lão gia!” Tiêu Kinh Vân tuy sợ, nhưng trên mặt vẫn vội vàng ôm quyền.

Những người còn lại nghe được đoạn văn này, cũng vội vàng nhao nhao phụ họa theo.

Ngụy Hợp nói xong, cơ bản xác định, gã sẽ không động đến mọi người ở đây.

“Đương nhiên.” Bỗng nhiên Ngụy Hợp Âm chuyển chủ đề: “Chuyện hôm nay, ta hy vọng chư vị có thể mục nát trong bụng, không được truyền ra ngoài.”

“Việc này xin Trần lão gia yên tâm, bọn ta tuyệt đối sẽ không truyền loạn đâu!” Tiêu Kinh Vân vội vàng cam đoan.

“Đúng vậy, Trần lão gia có thể yên tâm, ai dám ra ngoài, lão Hồng ta sẽ gọt da hần!”

“Hôm nay được thấy hình dáng của Trần lão gia, chúng ta sao dám không biết tốt xấu, tùy theo bất ngờ mà đồn đại?”

“Chúng ta cam đoan, người truyền nhiệm bên ngoài chắc chắn sẽ bị vạn tiễn xuyên tâm mà chết!”

Nguyên một đám khách nhân nhao nhao tranh nhau phát cam đoan.

Hiện tại hơn mười tên võ sư vây quanh bốn phía, như hổ rình mồi, ai dám có dị thường, đi lên chính là một chưởng.

Trong hoàn cảnh ác liệt bực này, không ai dám cam đoan Ngụy Hợp sẽ không động thủ diệt khẩu.

“Ta rất tin tưởng cam đoan của chư vị, nhưng ta tin tưởng đan dược trong tay ta.” Ngụy Hợp cười lấy ra một bình sứ nhỏ nhỏ màu xanh lá.

“Đây là Vạn Thanh Tỏa Độc Đan do độc môn ta sáng chế ra, chư vị ăn vào một viên, ta liền đáp ứng để cho các người rời khỏi.”

“Trần lão gia... đây... hình như không ổn lắm...” Tiêu Kinh Vân trán không ngừng đổ mồ hôi, cố nặn ra một nụ cười.

“Sau khi uống thuốc, mọi người đều là người một nhà.” Ngụy Hợp bổ sung một câu.

“Ông chủ Tiêu, nếu người cảm thấy người sau lưng có thể bảo vệ người, lớn như vậy có thể thử một lần.” Hấn giống như cười mà không phải cười liếc nhìn Tiêu Kinh Vân một cái.

Sau lưng Tiêu Kinh Vân vẫn có thể lực còn lại, về phần phe nào hấn cũng không quan tâm.

Tại Cẩm Châu khu vực Vạn Phi Cung quản hạt, trừ đi vạn lần không phải là thể lực cấp độ minh cảm trong cung.

Các loại còn lại, hấn thật đúng là không có gì phải sợ.

Có Việt Tiêu Điệp và Vạn Phi Cung Chủ đọc thuộc lòng, chỉ cần hấn không quấy nhiễu trật tự toàn Châu, phá hư quy tắc thương nghiệp.

Giết mười mấy người như vậy chỉ là chuyện nhỏ.

Mồ hôi trên trán Tiêu Kinh Vân không ngừng chảy xuống, hấn nhìn chăm chăm Ngụy Hợp, rất nhanh nuốt nước miếng, muốn nói chuyện, nhưng không biết nên làm thế nào thoát khỏi cục diện trước mắt.

“Được rồi, chia được phần đi. Từ nay về sau, chúng ta chính là người một nhà.” Ngụy Hợp cười nói.

Giao được cho thủ hạ, để những võ sư cao thủ này đi xử lý.

Ánh mắt hấn rơi vào ba người Tổng Thế Hùng.

“Các người đi theo ta.”

Ba người sớm đã bị biến cố trước đó chấn nhiếp, không dám phản kháng, chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo Ngụy Hợp, rời đi đại sảnh.

Rất nhanh, trong một gian phòng trà lâu chung quanh, Ngụy Hợp khoanh chân ngồi xuống, lẳng lặng pha trà xanh.

Ba người Tổng Thế Hùng thì đứng bên cạnh.

Huynh đệ Tống gia còn đỡ, lúc trước ở trấn Hôi Bách nhìn thấy Ngụy Hợp kinh khủng như vậy.

Nhưng Vương Túy thì khác.

Hắn xuất thân ưu đãi, một mực không bước chân vào thế giới màu xám này.

Ngày bình thường gặp nhiều ác sự như vậy, cũng chính là trên đường đánh người, cạnh tranh ác tính thương nghiệp, hoặc là ức hiếp nam bá nữ các loại.

Nhưng trước mắt cứ như vậy, giết người diệt khẩu, hạ độc không chế mấy chục người, thủ đoạn động cái là muốn tính mạng người khác, quả thật đã mở rộng tầm mắt.

Nhìn Lô Vĩ thắng Lư lão gia, chỉ một câu nói sai, liền phơi thây tại chỗ, chết oan chết uổng.

Trong phòng khách.

Vương Túy một câu cũng không dám nói, một mình đối mặt Ngụy Hợp, hắn mới cảm thấy áp lực lớn bao nhiêu.

Nam tử vóc người không khác hắn trước mặt này, rõ ràng chỉ ngồi ở đó, lại làm cho người ta có loại cảm giác nguy hiểm khó nói nên lời cùng cảm giác khó nói lên lời.

“Nói đi. Nội dung trong quyển sách này ở đâu?” Ngụy Hợp cầm Thiên Lục trong tay ném ra, rơi trên mặt đất.

Trang sách vừa vắn lật qua bí pháp cuối cùng.

Tống Thế Hùng nặn ra nụ cười, vội vàng nói.

“Hay cho nghĩa phụ lão nhân gia ngài biết, nội dung trong cuốn sách này đã bị ta dùng thuốc gia truyền xử lý qua, chỉ có dùng loại nước rửa mặt tiền dùng trong Minh Nguyệt Trường Kinh, mới có thể biểu hiện nội dung.”

“...” Ngụy Hợp nhìn Tống Thế Hùng, lại nhìn Tống Thế Chân thành thật đứng sau hắn ta.

“Lát nữa ngươi đi bơi ra. Mặt khác thân pháp quái dị mà ba người các ngươi học từ đâu ra?” Hắn lại lên tiếng hỏi.

“Cái này à, là một phần thân pháp tàn phiến mà chúng ta tìm được trong thư khố Vương gia. Ghi chép trên đó chính là cái này. Nếu nghĩa phụ muốn, ta lập tức viết ra!” Tống Thế Hùng nhanh chóng trả lời.

Ngụy Hợp nhìn kỹ hấn ta, tiện tay ném ra một bình thuốc nhỏ.

“Không cần, được rồi. Cái này cầm đi ăn tươi, đem độc trên người giải.”

Trong lòng ba người giật mình, nhìn bình sứ nhỏ màu vàng đất lăn xuống, đều không biết lúc nào mình đã trúng độc.

Tống Thế Hùng nhặt bình nhỏ lên, trầm mặc, lập tức cười hì hì mở nắp bình đổ ra một viên thuốc ném vào miệng.

Hấn truyền dược hoàn cho đệ tử cùng Vương Túy. Hai người khác cũng chần chờ, nhưng vẫn ăn dược hoàn vào.

“Nghĩa phụ, chúng ta vừa trúng độc thật sao?” Tống Thế Hùng nhin không được lên tiếng hỏi.

“Tự thân ta có kinh lực, công pháp sở tu vốn mang theo kịch độc. Vừa rồi động thủ giết thẳng nhãi con Lô Vĩ Thắng cùng hương thỉnh giáo, lan đến các ngươi.” Ngụy Hợp hơi giải thích.

“VẬY... giải dược vừa rồi...” Tống Thế Hùng thở phào nhẹ nhõm.

“Kỳ thật ta lừa ngươi, vừa rồi không phải là giải dược, là độc dược.” Ngụy Hợp bỗng nhiên cười nói.

“...” Ba người sợ hãi, lập tức cảm giác hãi hùng khiếp vía.

“Nhìn trên mặt các ngươi mà sợ.” Ngụy Hợp lắc đầu, “Đùa một chút thôi.”

“Nghĩa phụ, lão nhân gia ngài nói đùa hơi dọa người...” Tống Thế Hùng toát mồ hôi, tươi cười nói.

“Tốt rồi, tranh thủ thời gian xử lý tốt ngũ chuyển long tức này. Nếu tìm ta giải vậy, không cho chút chỗ tốt làm sao được?” Ngụy Hợp mỉm cười nói.

Ba người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Thật sự hiểu rõ, cái gì gọi là cao thủ tà đạo.

Nơi này lui tới lui, đường đi lệch lệch, người bình thường thật sự không chịu nổi kinh sợ.

Rất nhanh, Tống Thế Hùng đã đem nội dung bí pháp chọn Thiên Lục bôi ra, sao chép lại cho Ngụy Hợp.

Sau đó ba người mang theo Thiên Lục lựa chọn, rời khỏi trà lâu.

Ngụy Hợp đứng ở cửa sổ, nhìn xuống dưới, nhìn ba người từ từ rời đi, tụ hợp vào dòng người.

Trong tay hắn cầm một quyển Ngũ Chuyển Long Túc.

Bí pháp này đúng như lời Tống Thế Hùng nói, sau khi sử dụng khí lực toàn thân tăng vọt gấp năm lần trở lên.

Thế nhưng, trả giá là ép buộc trạng thái thể lực cả ngày tương lai.

Sau khi sử dụng bí thuật này, tương lai trong một ngày, đều sẽ lâm vào suy yếu cực độ.

Dù vậy, bí pháp này cũng cực kỳ lợi hại.

Bởi vì, thời gian kéo dài của hắn kéo dài trọn vẹn nửa canh giờ!

“Ngũ chuyển long túc.... Quả danh thật không giả truyền.”
Ngụy Hợp cẩn thận lật xem nội dung sao chép trong tay.

Bên trên ghi chép, tu luyện bí pháp này, cần dùng trong thời gian dài, là một loại tài liệu tên là Sinh Tương Quả.

Vật này cũng không phải là trái cây, mà là một loại bấu trên đầu dị thú tên Tam Nhãn Cừu.

Dùng loại chất lỏng trong hạt giống này, sau khi phục dụng đồng thời tu hành, mới có thể hoàn thành ngũ chuyển long túc tu luyện.

“Vừa vặn, lần này tham gia tiêu hội, xem có thể lấy được loại tài liệu này không.” Ngụy Hợp hài lòng.

Nếu có thể tu thành ngũ chuyển long túc, phối hợp với vụ hồng quyết đột phá, đến lúc đó hắn sẽ có thêm một đòn sát

thủ.

Bây giờ kịch độc dần dần trở thành thủ đoạn phụ gia.

Đôi với cường giả cảnh giới Minh Cảm, đôi với chân nhân mà nói, lực sát thương của độc quá chậm.

Đánh không lại chính là đánh không lại, đợi đến lúc kịch độc có thể phát tác, chính mình cũng không biết đã chết bao nhiêu lần rồi.

Mà ngũ chuyển long tức, nếu có thể luyện thành, cũng sẽ khiến bản thân thêm ra một thủ đoạn.

Thu hồi đồ đạc, Ngụy Hợp quay người rời khỏi trà lâu.

Thời gian nửa tháng, như nước chảy, nhoáng một cái đã tới.

Tam Dương Tiết, là ngày lễ trừ tà trong dân gian đặc thù của Đại Nguyên.

Mỗi khi ngày lễ này đến, mọi người sẽ mua sắm ba loại hoa văn có tên gọi Dương ở trên đường, tạo thành Tam Dương, tránh tà bảo vệ bình an.

Trong truyền thuyết, Tam Dương Kiếm Tông cũng là một ngày dương khí vượng nhất trong năm.

Mấy năm mô trong thành Vệ Phương đều đang cử hành các loại hoạt động chúc mừng. Còn có người giả trang thành quý vật tà vật, bị hảo thủ giả trang võ giả tương tự đánh bại.

Thừa dịp náo nhiệt, Ngụy Hợp sớm rời khỏi nhà, mang theo đồ vật chuẩn bị từ trước.

Rời thành, đi tới tiểu viện Tê Hà bên ngoài thành.

Nửa tháng, hắn đã sớm phái người điều tra rõ ràng vị trí tiểu viện của Tê Hà.

Vì vậy trực tiếp tới đó, không hề trì hoãn.

304

Hơn mười dặm bên ngoài thành Vệ Phương, có một ngọn núi nhỏ đứng sừng sững trên bình nguyên, tựa như bao thịt.

Trên núi có một đạo quan, tên là Tê Hà.

Mà trong Tê Hà quan, có một phân viện chính là tiểu viện tên là Tê Hà.

Lúc sáng sớm.

Bên ngoài Tê Hà quan, lá rụng bay tán loạn.

Một người đang nhẹ nhàng quét lá khô, cúi đầu không nói.

Rừng cây trên núi thưa thớt, từng luồng ánh sáng mặt trời từ bên trên chiếu xuống, hình thành cột sáng.

Ngụy Hợp chậm rãi đi lên bậc thang, đi tới trước Tê Hà quan, nhìn thấy đạo nhân đang quét dọn.

“Vi đạo trưởng này, tại hạ ứng bán nguyệt, đến đây để thực hiện ước định.” Hắc trầm giọng nói.

“Mời cư sĩ vào.” Đạo nhân ngẩng đầu nhìn hắc một cái, gật đầu nói.

Ngụy Hợp gật gật đầu, đi về phía trước.

Đi đến trước cửa đạo quán, đại môn bỗng mở ra.

Hắc có chút kinh ngạc, nhưng sắc mặt bất động, tự nhiên không có gì thay đổi, bước vào cửa.

Sau khi vào cửa, trong sân nhỏ có một bàn đá, bên cạnh có hai người đang ngồi vây quanh, chính là Hắc Bạch Tử.

Trong hai người, một trong số đó chính là Tôn Miện Quang lão mà Ngụy Hợp biết trước đó.

“Đến rồi, Trần huynh ngược lại đến sớm, thời gian còn chưa tới.” Tôn Đàm Quang đứng dậy ôm quyền nói.

Ngụy Hợp ôm quyền đáp lễ.

“Dù sao nhân rồi không có việc gì, liền tới trước một bước. Ta ở trong Vệ Phương Thành này, cũng đủ gần.”

“Như thế cũng tốt, trước tiên chúng ta cũng có thể trao đổi một chút.” Tôn Đàm Quang cười nói, sau đó đưa tay giới thiệu một người đứng khác.

“Đến đây, vị này chính là hang chủ Diên Phòng Sơn Viễn Hư Động, Từ Diệu Nhiên.”

Người đứng lên kia mặc một bộ trang phục võ tướng, trên người mặc giáp đen, lưng đeo một đao một kiếm, trên đầu còn mang một cái mũ giáp kim loại màu đen dày đặc.

Đứng dậy, người này thân cao hai mét, vai rộng, rất có khí thế.

Tôn Đàm Quang lại giới thiệu cho đối phương một lần thân phận Ngụy Hợp.

“Từ huynh, vị này là Môn chủ Thái Châu Vạn Độc Môn Ngụy Hợp Ngụy huynh, bây giờ dùng tên giả là Trần Đường, ẩn cư tại Vệ Phương Thành.”

Hảo gia hỏa, lão nhân này vừa mở miệng liền đem nội tình Ngụy Hợp bỏ sót hết.

Trong lòng Ngụy Hợp lẫm liệt, lúc trước gã bị người lấy hương nhận ra thân phận, hiện tại lập tức được chỉ ra.

Những tán nhân này, xem ra không chỉ là tán nhân.

“Bái kiến Từ huynh.”

“Bái kiến Ngụy huynh.”

Sau khi Ngụy Hợp và Từ Diệu Nhiên chào hỏi lẫn nhau, ba người lại tiếp tục ngồi xuống.

“Ngụy huynh tới vừa đúng lúc. Chúng ta đang thương lượng, liên thủ săn giết con Dạ Thanh Lâm Hồ ở phụ cận kia.” Tôn Đàm Quang nói.

“Chiếu Dạ Thanh Lâm Hồ?” Ngụy Hợp nghi hoặc nói: “Đây là vật gì? Hai vị huynh đài đừng trách, ta vừa đột phá, hiện tại còn chưa có định cảm, cho nên...”

“Lão đệ nói đùa rồi, còn chưa có định cảm mà đã lấy một địch hai, đánh lui hai vị phân tâm của Vô Thủy tông. Cho dù không có cảm giác ổn định, chúng ta cũng không dám khinh thường người a.” Tôn Đàm Quang lắc đầu cười nói.

Hắn vừa nói ra lời này, ánh mắt Từ Diệu ở một bên mới thoáng nhìn thẳng vào. “Ngụy huynh có chỗ không biết, chiếu dạ thanh lâm hồ, ở trong Chân Thực giới, ngay tại phụ cận Vệ Phương Thành này. Vạn phi cung chân nhân chướng mắt loại tiểu gia hỏa này, nhưng đối với tán nhân chúng ta mà nói, nếu có thể giết chết dị thú này, mỗi người cũng có thể được chia một ít tinh thạch.”

Từ Diệu Nhiên tính toán một chút, lại nói.

“Nếu chia thành năm người thì mỗi người phải được hai lượng Tinh thạch.”

“...” Giá cả đôi Ngụy Hợp nghe được so với lúc trước, lập tức im lặng.

Tiểu hội, tùy tiện một lọ đan dược rẻ nhất, đều cần mười lượng tinh thạch.

Mà trước mắt là một con dị thú tổng giá trị mười lượng tinh thạch, rõ ràng phải cần năm tên tán nhân đồng tâm mới có thể giải quyết được.

“Ngụy huynh chớ nhìn số tinh thạch này ít.” Từ Diệu Nhiên bất đắc dĩ nói: “Tinh thạch và hoàng kim tầm thường, không ai trao đổi với nhau.”

“Mà Giao dịch giữa Chân Cảnh trung chân nhân, đều là tinh thạch dùng. Cho nên... Chúng ta tán nhân đều khổ a...”

Tôn Đàm Quang ở một bên cũng gật đầu.

“Chúng ta tán nhân, cái nào không phải thiên tư vận đạo lực đều đủ, ở địa giới của mình, cũng đều là bá chủ một phương.

Nhưng khi thật sự bước vào Chân Cảnh mới hiểu được, những đại tông sau lưng bọn họ đại biểu cho nội tình cỡ nào. Không so được, không so được a...”

Hai người một hồi cảm xúc sâu sắc cảm thán, khiến Ngụy Hợp cũng thoáng cảm nhận được con đường Chân Cảnh gian nan.

Nhưng hẳn cũng không quên mục đích lần này tới đây.

“Lại nói, ta mới vừa trải qua chân cảnh, định cảm cũng chỉ là cảm giác, còn chưa thỉnh giáo hai vị ca ca, dị thú săn bắn này làm sao lại không nhìn thấy?”

Nếu là ở gần Vệ Phương Thành, vì sao chưa có ai nghe nói qua có dị thú làm loạn?” Ngụy Hợp hỏi.

Thành Vệ Phương là quản hạt của vạn lần Cẩm Châu, tất cả dị thú đều đã được dọn dẹp, hơn mười dặm xung quanh cũng chưa từng nghe có dị thú nào làm loạn.

“Lão đệ có chỗ không biết.” Từ Diệu Nhiên cười nói: “Dị thú mà người thường nói chính là dị thú mắt thường có thể thấy được. Mà trong đám dị thú, cũng có Chân Cảnh. Dị thú Chân Cảnh này lại khác với bình thường.”

“Có gì khác nhau? Xin lão ca chỉ điểm.” Ngụy Hợp nghiêm túc nói.

Từ Diệu Nhiên có lẽ đang muốn kết một thiện duyên, cẩn thận giải thích.

“Dị thú Chân Cảnh chia làm hai loại. Một loại là do chân nhân chúng ta dị hóa mà thành. Dị thú cấp bậc này cũng chỉ là thực thể cường đại hơn một chút, còn phải cố định hoạt động ở một khu vực, không có nguy hiểm gì.”

“Một loại khác. Vốn là dị thú Chân Cảnh, bản thân không thể nhìn thấy bằng mắt thường.” Từ Diệu Nhiên dừng lại một chút, “Trên thực tế, dị thú bình thường phần lớn đều là do huyết mạch dị thú pha loãng này biến thành. Ngay từ đầu, tất cả dị thú đều là Chân Cảnh, không có dị thú nào yếu ớt.”

Trong lòng Ngụy Hợp chấn động.

Khó trách... Chẳng trách hẳn có chút nghi hoặc, rất nhiều dị thú tại sao bị đơn độc quy chủng.

Nếu là sinh vật dân bản xứ thuần túy, mọi người hẳn là chỉ đặt tên cho chúng nó, mà sẽ không tự dưng đem chúng nó chủng

loại thành một loại loại khác.

Hiện tại xem ra, gốc rễ là ở chỗ này.

“Bình thường người thường không thể nhìn thấy dị thú, chỉ có chúng ta là định cảm chân nhân, dùng cảm giác siêu cảm mới có thể cảm giác được. Cho nên, chỉ có chân nhân, mới có thể chân chính phát giác cùng tiếp xúc với dị thú Chân Cảnh.” Từ Diệu Nhiên giải thích.

“Chuyện này, nếu như Ngụy huynh sau này có thể bái nhập vào một đại tông nào đó, liền có thể biết được rất nhiều bí ẩn.” Tôn Đàm Quang ở một bên thờ dài nói.

Ngụy Hợp hiểu, lại hỏi: “Nói như vậy, dị thú Chân Cảnh đối với người bình thường, chẳng phải là không có gì ảnh hưởng?”

“Bằng không.” Tôn Đàm Quang lắc đầu.

“Dị thú Chân Cảnh, đối với người bình thường sẽ lấy các phương thức khác thể hiện ra. Ví dụ như, Đại hạn, bệnh tật, chiến loạn, Đại Thủy.... chờ một chút.”

“Như trong truyền thuyết cường đại dị thú hùng mạnh, một khi xuất thế, nơi đi qua, nguồn nước đều khô kiệt, đại địa khô nứt, nhà cái héo rũ.”

“Còn có dị thú Long Cơ, thiện kêu khóc, như nữ tử kêu, thân thể như long xà, nơi đi qua, đều sẽ xuất hiện kịch độc đầm lầy.”

“Còn có dị thú Huyền Miểu, nghe đồn là dị thú cực kỳ mạnh mẽ, xuất thế tất có chiến loạn.”

Tôn Đàm Quang nói ra một phen, lập tức khiến cho Ngụy Hợp quả thực tam quan trọng cải tạo, cảm giác như đang nghe thần thoại.

“Đương nhiên, đây đều là dị thú cực kỳ cường đại, không phải là thứ chúng ta có thể chạm đến. Có những đại tông đứng đầu kia đi trước, xảy ra chuyện, cũng là bọn hấn tới trước.” Tôn Đàm Quang khoát tay nhẹ nhõm nói.

“Quả nhiên là... Đại khai nhãn giới!” Ngụy Hợp cảm thán từ đáy lòng.

Tiếp theo, hắn lại hỏi thăm hai người, liên quan tới siêu cảm như thế nào vượt qua quỷ phong ăn mòn.

“Chuyện quỷ phong ăn mòn không thể tránh khỏi, trừ phi ngươi ở tại động thiên phúc địa, bằng không ngoại giới bất luận nơi nào, đều sẽ gặp phải.” Tôn Đàm Quang giải thích.

“Bình thường chúng ta chống lại Quỷ Phong, có hai phương pháp.”

“Hai loại nào?” Ngụy Hợp rửa tai lắng nghe.

“Một là đan dược, hai là mời tiên bối cao nhân hộ pháp. Chỉ cần gánh qua Nhất Trọng Quỷ Phong, là có thể chậm rãi kéo dài thời gian, làm cho thân thể thích ứng.” Tôn Đàm Quang nói.

Trong khi đang nói chuyện, ngoài cửa viện lại có ba người nối đuôi nhau tiến vào.

Hai người phía trước đều ăn mặc như một đại phóng trong giang hồ, khoác áo choàng, thắt lưng là binh khí lệnh bài, hai mắt lấp lóe tinh quang.

Phía sau có một nữ tử mặc áo giáp bằng da đang quần lầy một đường cong yếu điệu.

Chỉ là hai mắt nữ tử này có màu lam nhạt, tóc dài màu tím, dường như không phải là người Nguyên Quốc.

“Âu Dương huynh, Vương huynh, Mục cô nương! Ba vị từ biệt không có việc gì chứ.” Tôn Đàm Quang thấy thế, làm chủ trì, đứng dậy ôm quyền cười nói.

“Tôn lão, thời gian có hạn, ngươi đừng trì hoãn nữa, lập tức bắt đầu đi.”

Người đi ở phía trước kia, khuôn mặt đang tráng niên, góc cạnh rõ ràng, mũi cao thẳng.

Nhìn cách ăn mặc trên người hắn, không có màu vàng bạc, nhưng các chi tiết nhỏ có thể thấy được những đồ vật mang theo giá trị xa xỉ.

“Âu Dương huynh nói rất đúng, cũng được, vậy bây giờ bắt đầu đi.”

Dường như Tôn Đàm Quang rất xem trọng nam tử Âu Dương này.

Ngụy Hợp hơi nhíu mày, có chút không hiểu thái độ.

Bên tai lại truyền đến thanh âm của Tôn Đàm Quang.

“Ngụy huynh có chỗ không biết, Âu Dương Văn người ta học uyên nguyên, có trường bồi tu hành tại động thiên phúc địa, hơn nữa tuổi của hắn cũng không lớn, chỉ chưa đến bốn mươi tuổi. Sau này rất có thể sẽ được dẫn vào phúc địa.”

Chẳng trách...

Ngụy Hợp đưa mắt nhìn mấy người đang nói chuyện.

Mấy người kể cả Từ Diệu Nhiên dường như cũng có chút nhượng bộ đối với Âu Dương Văn.

Hơn nữa, thanh âm Tôn Đàm Quang vừa rồi không khiến cho bất luận kẻ nào chú ý, xem ra cũng là một loại kỹ xảo truyền âm nào đó.

Rất nhanh, sáu người lần lượt tiến vào một tiểu viện trong đạo quan.

Sân nhỏ có chỗ ngồi, quanh quần một vòng đặt, ở giữa đặt một bàn tròn to lớn.

“Nếu mọi người đã đến đông đủ, vậy bắt đầu trao đổi lần này đi.” Tôn Đàm Quang cười nói, ý bảo mọi người ngồi xuống chỗ ngồi của mình.

“Ta trước ném viên gạch dẫn viên ngọc.” Hắn lấy ra một viên châu màu xanh biếc trong suốt, lớn cỡ Long Nhân.

“Vật này tên là Thúy Lộc Nhân, có thể thu liễm khí tức bản thân, không khiến dị thú Chân Cảnh bình thường chú ý. Dùng pháp hạnh đốt là đủ. Thời gian kéo dài một nén nhang, giá trao đổi là một lượng Tinh Thạch.”

Vừa nghe đến tinh thạch, Ngụy Hợp liền bắt đắc dĩ, trên người hắn một chút tinh thạch cũng không có, đoán chừng lần này cái gì cũng không mua được.

Rất nhanh, Âu Dương Văn ra giá thu mất Thúy Lộc vào.

Tiếp theo là Từ Diệu Nhiên, xuất ra một bộ bách bảo nang, bên trong đặt một loại đồ vật tên là Vô Tâm Hương, tựa hồ chuyên dùng để hấp dẫn dị thú đặc biệt nào đó.

Rất nhanh lại bị những người còn lại lấy đi.

Mọi người bắt đầu lấy đồ ra trao đổi vật mình cần.

Mà đề cho Ngụy Hợp kinh ngạc chính là, ở đây có hai người, đều không phải là cảm giác định cảm, mà là giữa cảm giác cùng luyện tạng tại giới hạn.

Chẳng qua nghĩ đến lệnh bài đặc biệt cần cung mới phát ra điều kiện, hẳn cũng hiểu được.

Rất nhanh, mỗi người đều lấy ra giao dịch vật gì đó.

Chỉ có Ngụy Hợp, hỏi qua thứ mà hẳn cần, tức là sinh tương quả cần thiết để tu hành Ngũ Chuyển Long Tức. Đáng tiếc mấy người đều chưa từng nghe qua.

Kết quả cuối cùng, Ngụy Hợp một dạng cũng không đổi.

“Tôn lão, vì sao không tìm thêm người cần đi vào?” Âu Dương Văn nhíu mày lên tiếng hỏi.

“Vừa không trao đổi, còn tới làm gì?”

Trong số những người đang ngồi, hẳn còn có Vương thành, Ngụy Hợp, đều có xuất thân giống nhau.

Ba người đều là thủ lĩnh của một đại thế lực, chỉ là ở những khu vực khác nhau mà thôi.

Ngụy Hợp đến từ Thái Châu, Vương thành cùng Âu Dương Văn đến từ Trần Châu.

Nhưng hẳn cùng Vương thành, đều thay đổi ít nhất ba loại sự vật. Chỉ có Ngụy Hợp một dạng không đổi, cũng không chiếm lấy danh ngạch.

Tôn Đàm Quang cũng có chút nghi hoặc, nhưng người là y mời, y chỉ xem Ngụy Hợp có thể lấy được lệnh bài đặc biệt, hẳn cũng có chút tài nguyên, nên mở miệng mời.

Hiện tại Ngụy Hợp một chút đồ vật cũng không đổi, làm cho trên mặt hẳn cũng có chút khó coi.

Đây không phải là vô dụng mất tiêu chuẩn sao?

Mỗi lần tán nhân tiểu hội cũng đều có hạn chế về số người, vì xây dựng hoàn cảnh an toàn, trận pháp mà Tôn Đàm Quang cần bày ra, cũng có tiêu hao.

Vì nhân trận pháp nên ở nơi này có thể trong thời gian ngắn miễn dịch sự tai họa thật sự.

Nếu không vạn nhất lúc trao đổi tài nguyên, đột nhiên gặp phải tai họa quỷ gió, xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nên xử lý như thế nào?

Cũng bởi vậy, mỗi lần tán nhân hẹn hò, mọi người đều hy vọng có thể đổi được nhiều thứ cần thiết nhất.

Ngụy Hợp cái gì cũng không đổi, còn chiếm một vị trí vô ích, khó trách người khác sắc mặt không được tốt.

“Được rồi được rồi, Ngụy huynh là người mới, còn không hiểu quy củ, về sau sẽ không tái phạm nữa.” Tôn Đàm Quang khoát tay nói. “Lần này nhân số không đông đủ, ta thấy còn thừa một chỗ trống, liền mời Ngụy huynh đi cùng, cũng không tính là lãng phí.”

“Bây giờ trao đổi xong, kế tiếp là liên quan tới hợp tác thảo phạt Chiêu Dạ Thanh Lâm Hồ. Mấy vị có hứng thú không?” Hấn nhìn về phía Âu Dương Văn, Vương Thành, Ngụy Hợp, cùng nữ tử tóc tím mắt xanh kia.

“Chiếu theo Thanh Lâm Hồ giỏi đào đất, hành tẩu như gió, tốc độ cực nhanh, nhưng tinh thạch bản thân cực ít, giá cả quá thấp. Ta thì thôi, thân pháp của ta quá chậm, đi cũng uổng phí.” Vương Thành Uyển Ngôn cự tuyệt.

“Ta có thể tham gia một lần không?” Ngụy Hợp bỗng nhiên lên tiếng hỏi.

Đây là một cơ hội, một người kiến thức thực lực của đám tán nhân còn lại, đồng thời cũng muốn biết thế nào là cơ hội săn bắt dị thú Chân Cảnh.

Có nhiều người phối hợp như vậy, tăng thêm chính hấn tốc độ cực nhanh, chỉ cần không hành động thiếu suy nghĩ, đến lúc đó xảy ra chuyện gì, cũng sẽ có đường cứu vãn.

305

” Tham gia tự nhiên là có thể.” Tôn Đàm Quang đáp lại. Chỉ là Ngụy huynh cảm thấy siêu cảm, sợ rằng không thể tham chiến trong thời gian dài được.”

“Không sao. Ta chỉ muốn tăng thêm kiến thức, về phần kết quả không quá để ý.” Ngụy Hợp thẳng thắn nói.

“Như vậy, cũng coi như ngươi có một người. Nhưng ta cũng phải nói trước, chúng ta cứ theo công hiến của bản thân mà tính toán, nếu như ngươi có quá ít công hiến, Tinh Thạch có thể sẽ...” Tôn Đàm Quang nói trước, để tránh phát sinh vấn đề.

“Cái này thì biết.” Ngụy Hợp gật đầu.

Mấy người còn lại cũng không để ý Ngụy Hợp có gia nhập hay không.

Săn bắt dị thú không hề liên lụy.

Ngược lại, thực lực Ngụy Hợp, cho dù kém thế nào, cũng có thể ít nhiều làm thành khiên thịt, hấp dẫn lực chú ý của dị thú.

Dù sao thứ cuối cùng hẳn xem, là công hiến của mình để phân chia chiến lợi phẩm.

“Như vậy, chuyện này không nên chậm trễ. Năm tháng sau, mọi người chuẩn bị sẵn sàng, gặp nhau tại đây, thẳng đến điểm săn bắn. Chư vị có dị nghị gì không?” Tôn Đàm Quang đề nghị.

Mọi người đều đồng ý.

Sở dĩ phải mất năm tháng, một là chiếu theo quy luật ban đêm của Thanh Lâm Hồ, là mười năm tuổi vừa ra.

Hai là Tôn Đàm Quang muốn chuẩn bị một thứ có thể tra xét tình hình của Dạ Thanh Hồ, nhằm tìm đúng vị trí của dị thú này.

Nếu không tìm không thấy mục tiêu, bọn họ đi đâu săn bắn đây?

Sau khi mọi người ước định địa điểm thời gian xong thì tản đi, không chút dây dưa dài dòng.

Ngụy Hợp cũng ra khỏi đạo quán, đang muốn xuống núi trở về.

“Ngụy huynh xin dừng bước.” Một thanh âm từ phía sau vang lên, rõ ràng là Từ Diệu Nhiên.

“Từ huynh có việc?” Ngụy Hợp quay người nhìn về phía đối phương.

Từ Diệu Diệu đến từ một sơn mạch hẻo lánh tương đối xa xôi, nơi đó không thuộc về Đại Nguyên, thậm chí cũng không thuộc về bất kỳ quốc gia nào.

Động phủ của hắn ở nơi hóa ngoại như vậy, cũng là một thế lực không nhỏ.

“Nghe nói Ngụy huynh am hiểu chế độc?” Từ Diệu Nhiên lên tiếng hỏi.

“Không tính là am hiểu, chỉ là hơi hiểu.” Ngụy Hợp trả lời.

“Quá mức khiêm tốn, bất quá Ngụy huynh có từng nghe nói qua băng tằm độc? Nếu Ngụy huynh nguyện ý đổi cho ta một phần, Từ mỗ nguyện dùng Tử Tinh Độc Diệp có thể chống lại Quỷ Phong, để trao đổi.”

Từ Diệu Nhiên tiếp tục nói.

“Tử Tinh Độc Diệp mặc dù không bằng đan dược kháng Quỷ Phong thông trên những thị trường khác, nhưng cũng có hiệu quả chống cự. Mọi người không thích nó, đơn giản là loại dược vật này có thể khiến tính chất cơ thể người giảm xuống, khí huyết tạp chất tăng lên nhiều.

Nhưng nếu uống vào đúng hện, với thể chất của chúng ta, sẽ không có bao nhiêu tác dụng phụ.”

Ngụy Hợp cái khác không nói, độc của băng tằm này, vẫn có một phần, là từ sau khi Cửu Ảnh có ra ngoài một lần, lấy được.

Cũng không biết y lấy được từ đâu.

“Có thể thay đổi bao nhiêu thời gian Tử Tinh Độc Diệp?”

Ngụy Hợp hỏi.

Dù sao độc của băng tằm ở trong tay cũng không có bao nhiêu tác dụng, còn có thời hạn bảo vệ tính chất, không bằng sớm đổi thành thứ mình cần.

“Hai tháng.”

“Ba tháng thì thế nào?”

“... Vậy liền ba tháng.” Từ Diệp Nhiên suy nghĩ một chút, vẫn là xác định.

Hai người hẹn nhau, lần tụ hội sau trước, tiến hành trao đổi trước.

Sau đó Từ Diệp Nhiên vội vàng rời đi.

Hắn cũng có định cảm với con mắt, cho nên mới mang theo mũ giáp, hoàn toàn che khuất hai mắt.

Chờ hắn hoàn toàn biến mất trong phạm vi tầm mắt, Ngụy Hợp mới thả người trở về Vệ Phương Thành.

Lần này, thu hoạch của hắn rất lớn.

Mặc dù không có bao nhiêu thu hoạch vật chất, nhưng kiến thức và tri thức được mở rộng hơn rất nhiều.

Có thể nói, hiện nay hắn mới thật sự bước lên con đường chống lại chân thật của võ đạo.

Ngay từ đầu, võ đạo đã được sáng tạo ra, hình như chính là vì muốn mượn sức mạnh của ngoại giới để đối kháng với chân thực, tăng cường nhân loại.

Về đến nhà rồi.

Ngụy Hợp nhanh chóng vùi đầu vào khổ tu của Kinh Hồng quyết.

Tiến độ của Kinh Hồng quyết đã càng lúc càng nhanh, còn ba tháng nữa là có thể kết thành huyết nang thứ ba.

Thời gian từng ngày trôi qua.

Thập Cửu Châu Nguyên Quốc, thế cục không ngừng biến hóa, các loại mạch nước ngầm phun trào, đủ để đem bất kỳ tiểu thế lực nào muốn đặt chân vào trong, xoắn nát không còn sót lại căn bã.

Ngụy Hợp đóng cửa không ra, mỗi ngày không ngừng cảm ngộ Minh Nguyệt Trường Kinh Đồ, tu hành.

Khí huyết trong cơ thể hắn càng lúc càng nồng đặc, dần dần bắt đầu ngưng tụ tới gần túi máu thứ ba.

Đảo mắt, đã hơn hai tháng trôi qua.

Ở Cẩm Châu tháng mười một, mặt tiền cửa hàng trên đường cũng bị chiến loạn trùng kích.

Không ít vùng đất nguồn mua bán đã đứt đoạn, chỉ có thể đóng cửa.

Một số châu phạm vào chiến sự cũng khiến số lượng thương đội giảm mạnh. Điều này trực tiếp ảnh hưởng đến thương mại Cẩm Châu.

Dòng người trên phố ít hơn rất nhiều so với trước kia, rất quanh quẽ.

Vạn Thanh Thanh mời tiên sinh đến cho nhi tử Ngụy An, truyền thụ kiến thức thư sách.

Đồng thời Ngụy Hợp cũng rút thời gian ra, giúp con trai bắt đầu rèn luyện khí huyết. Chuẩn bị cho việc tu hành võ đạo.

“Buổi chiều ta luyện công xong, sẽ tới chỗ cha mẹ, trước đó ở trên đường kéo cho họ một ít vải vóc, tất cả đều là hàng thượng đẳng, đều là vải vóc đặc sản của Hải Châu, vừa lúc cho nhị lão và mẹ ta làm chút quần áo. Ta muốn kiểm tra kích thước của họ.”

Giờ cơm trưa, Vạn Thanh Thanh vừa gọi con trai mình ăn cơm, vừa dặn dò Ngụy Hợp chuyện phải làm hôm nay.

“Biết rồi, nhớ chú ý an toàn trên đường.” Ngụy Hợp gật đầu, liếc nhìn nhi tử ngoan ngoãn hiểu chuyện ở bên bàn cơm, trong lòng có chút an ủi.

Tuy lúc nhỏ Ngụy An nghịch ngợm, nhưng từ sau khi Cửu Ảnh đi, cũng không có ai kiêu ngạo nữa, yêu thương hẳn.

Ném Ngụy An sinh ly tử khác, khóc lớn một trận, uể oải thật lâu, hiện tại mới biến thành bộ dáng như vậy.

“Ta còn phải tiếp đơn hàng trước đó, một lát luyện công xong lại đến tụ họp cùng các người. Các người ở ngay chỗ cha mẹ, đừng đi ra ngoài.” Ngụy Hợp dặn dò.

“Biết rồi, Cẩm Châu này an toàn hơn Thái Châu rất nhiều, có cái gì phải lo lắng chứ?” Vạn Thanh Thanh cười nói.

Ngụy Hợp cười cười, cũng không đáp lời. Xác thực như vậy, chung quanh Vạn Thanh Thanh mỗi thời mỗi khắc đều có ít nhất ba vị võ sư xử lý sự vụ.

Đến tình trạng này của hẳn, bình thường phiền toái Vạn Thanh Thanh không sợ, mà có thể tính là phiền toái, những thế lực này cũng không ngăn được.

Đi tới cấp độ này, hẳn đã đứng ở đỉnh cao của phạm tục, tiến thêm một bước nữa chính là một thế giới khác.

Có thể đặt trên đầu hẳn cũng chỉ có tông môn Chân Cảnh như Vạn Phi Cung, Vô Thủy tông.

Mà trong mắt một võ giả bình thường, hẳn ta cũng coi như là một bá chủ tà đạo, là nhân vật cấp bậc đại lão một phương.

“Cha, bao giờ cha có thể dẫn con đi chơi ngoài thành thế? Con muốn đi săn!” Ngụy An lên tiếng.

“Đi săn? Người mới bao nhiêu tuổi? Đánh cái gì mà săn.” Ngụy Hợp xoa đầu con trai đầy lông.

“Coi chừng bị người ta đánh người như con môi.”

“Cha đã quá coi thường con rồi. Con từng học trò săn bắn với Chân ca, còn từng bắt không ít chim chóc làm thịt!” Ngụy An vỗ ngực khoe khoang nói.

“Chân ca?” Ngụy Hợp nghi hoặc nhìn về phía Vạn Thanh Thanh.

“Là Tống Thế Chân, không phải nghĩa tử của người à?” Vạn Thanh Thanh cười nói: “Không ngờ người lại rất hợp với Tiểu An.”

Ngụy Hợp không nói gì, cái này gọi là đi con đường người nhà sao?

Từ sau khi thân phận bại lộ, tuy rằng hắn vẫn còn không chế phạm vi truyền bá như cũ.

Nhưng một số người biết chuyện đã rõ ràng thân phận thật sự của hắn.

Tống Thế Hùng huynh đệ là một trong số đó.

Như vậy cũng tốt, huynh đệ Tống gia trên người hắn có độc môn truy tung mùi độc, không dám gây chuyện.

Ăn cơm xong, Ngụy Hợp kiểm tra bài tập của con trai hôm nay, biết chữ và luyện công, hai quả đều kiểm tra, xác định không có vấn đề gì, lúc này mới thả nó và mẫu thân rời đi.

*

*

*

Hơi nghỉ ngơi một chút, xem một chút tư liệu sách, Ngụy Hợp lại trở về tĩnh tu thất của Minh Nguyệt Trường Kinh, khoanh chân ngồi xuống, cảm ngộ cổ họa.

Đạo cảnh phía trên giúp tâm thần hắn dần bình tĩnh trở lại, khí huyết trong cơ thể bắt đầu vận chuyển theo phương thức Hồng Quyết.

Trong thoáng chốc, phần lớn thịt dị thú ngày thường hắn ăn vào, nhao nhao hóa thành nguyên huyết, dung nhập vào trong cơ thể.

Ngụy Hợp cảm thấy toàn thân nóng rực, phảng phất có con kiến bò trên da người.

Chỉ là bình thường, khi hắn tu hành Kinh Hồng quyết, cũng là như thế nên không để ý tới.

Nhưng hôm nay khác với ngày trước.

Kình ngưa nóng rực trên người hần càng lúc càng lớn, càng lúc càng nặng.

Ngay từ đầu, một chút xiu, trực tiếp đã đến mức sắp không thể chịu đựng được.

Đột nhiên, linh cơ trong lòng Ngụy Hợp khê động, biết rõ bản thân rốt cục đã đến thời điểm viên mãn của Hồng Vân Quyết.

Kế tiếp, nên dùng dược dẫn dị thú đặc thù, kết hợp công pháp phá mở cửa.

Cửa ải của Kinh Hồng Quyết cực kỳ nguy hiểm, mỗi một cửa đều xa xa không phải là khó khăn người bình thường có thể tưởng tượng.

Hơn nữa mỗi một cửa ải đều cần huyết nhục dị thú, đều không giống nhau, đều là dị thú cổ đại siêu cường tuyệt chủng.

Các loại nguyên nhân kết hợp lại dẫn đến Ngụy Hợp cảm giác, môn công pháp này, có lẽ trên đời chỉ có chính mình có thể tu thành.

Đến điểm giới hạn, hần hít sâu một hơi, nhắm mắt ngưng thần.

Phá cảnh châu ở lồng ngực sớm đã chuẩn bị từ lâu, vẫn luôn ở trạng thái viên mãn.

“Độc Hồng Quyết tầng thứ ba, đã không cần ngâm nước nóng nóng, chỉ là bản thân nguyên huyết khổng lồ, cũng đủ dùng. Kế tiếp, đã đến lúc đột phá...”

Ngụy Hợp đột lên một cây Ngưng Thần Hương, phân phó bất luận kẻ nào cũng không được hần ra lệnh, không được quấy rầy.

Đóng cửa phòng, hần ngồi một mình tĩnh tu trong phòng, nhìn vào Minh Nguyệt Trường Kinh đồ trước mặt.

Tâm thần lại rơi vào Phá Cảnh châu trên ngực.

Mọi sự đã chuẩn bị xong, chỉ còn chờ gió đông.

Ngụy Hợp mang theo một tia mong chờ, điều chỉnh khí huyết thân thể, rốt cuộc đã đến thời điểm này.

“Không biết sau khi đột phá, lực lượng của ta có thể đạt tới trình độ nào...”

Tâm thần hẳn dần yên tĩnh, chỉ để lại một tia tâm lực, ngưng tụ thành kim.

Đột nhiên đâm về hướng Phá Cảnh Châu.

Lúc này ngoài thành Vệ Phương, bên trong thương đội thường xuyên lui tới.

Một thương đội dựng thẳng cờ xí màu xám, trên cờ viết chữ Dương, đang lẫn vào trong đó, chậm rãi tới gần Vệ Phương Thành.

Trong đội ngũ, một nam tử mũ rộng vành, cơ bắp trắng kiện, đang hơi ngẩng đầu, lộ ra đôi mắt lạnh lùng, nhìn chằm chằm thành trì đang dần tới gần.

“Tây Môn huynh, độc đầu của Vạn Độc Môn chính là ẩn cư ở đây?” Hãn thu hồi ánh mắt, nhìn sang một bên khác.

Trên xe bò nơi đó, một lão giả gầy gò mặc trường bào rộng thùng thình ngồi bên. Khí chất lão giả không tầm thường, tay vuốt một cây tiêu ngọc, cũng đang nhìn Vệ Phương Thành đang dần dần tiếp cận.

“Chính là nơi này, Ngụy Hợp được xưng là một trong tam đại thiên tài Thái Châu. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn mà đã có thành tựu như vậy, vốn dĩ nếu không trêu chọc Thánh giáo ta thì ắt có tương lai tốt đẹp. Đáng tiếc...” Lão giả thở dài.

“Hai người trên tam chủ phong của Vô Thủy tông bị hấn bức lui. Xem ra người này thực chiến cũng không tệ. Có một số thần lực, kinh lực cực kỳ dày đặc, còn am hiểu hạ độc, thân pháp trong đó đặc biệt lợi hại.

Cho nên, lúc xuống tay, ngươi và ta vẫn phải cẩn thận một chút. Để tránh dẫn tới Vạn Phi Cung nhúng tay vào.” Nam tử đội nón che dận dò.

“Điều này là đương nhiên.” Lão giả gật đầu.

Người Ngụy Hợp này, ngay từ đầu thật ra cũng không lọt vào mắt của Loạn Thần Giáo và Hương thỉnh giáo.

Nhưng theo thời gian trôi qua, Vạn Độc Môn một lần lại một lần phá hư hành động của hai giáo, thái độ đối địch rõ ràng.

Kim Ngọc đường, về Nhạn Tháp, còn có mấy chi nhánh khác, đều vì Vạn Độc môn mà tổn thất thảm trọng.

Mặc dù hai người đều không xem trọng những thế lực phàm gian này.

Nhưng Ngụy Hợp giết chết Đông Lăng, lại thật sự động vào người không nên động.

Bởi vì Đông Lăng đã chết, bên Cẩm Châu bố cục xuất hiện lỗ hổng khổng lồ, dẫn đến lợi ích của chân nhân bị hao tổn, như vậy Ngụy Hợp mới chân chính tiến nhập tầm mắt Chân Cảnh.

Lần này Hương thỉnh giáo hai vị chân nhân của Loạn Thần giáo đi ngang qua thành Vệ Phương, nghe được tin tức của Ngụy Hợp liền dứt khoát kết bạn, dự định tập kích giết chết Ngụy Hợp, thanh lý trở ngại cho Thánh giáo.

Hai người làm chuyện thế này cũng không phải một hai lần.

Sống quá lâu, tất nhiên cũng càng lúc càng có kinh nghiệm lão đạo.

Trước khi xuống tay, bọn họ liền tìm hiểu tình huống cụ thể năm đó Ngụy Hợp cùng hai vị chân nhân Vô Thủy tông giao thủ.

Ngụy Hợp am hiểu chiêu số, kể cả thái độ leo lầu, cũng nghe ngóng được rõ ràng.

Dựa vào thế lực khổng lồ mà hai người không chế, Ngụy Hợp Phàm là độc dược đã sử dụng, đều bị ghi chép trong hồ sơ.

Có thể nói, toàn bộ Vạn Độc Môn, trước mặt những người chân chính thực sự triển khai hương thỉnh giáo và cả Loạn Thần Giáo thì không hề có chút riêng tư nào.

“Vẫn nên cẩn thận một chút, mấy năm qua, Ngụy Hợp này thiên phú đều tốt, nói không chừng lại có chút tiến bộ.” Tây Môn lão giả trầm giọng nói.

“Đúng là thiên tài, nếu muốn bước chân vào Chân Cảnh, không có đan dược, không có động thiên phúc địa thủ hộ, hẳn lấy gì ra mà vào?” Nam tử đội nón che cười lạnh. “Mà lần hai người Độc Đấu Vô Thủy tông bị giết chết, ta đã hỏi rõ ràng, nếu không phải hai người kia không muốn tử chiến với hắn, cộng thêm sợ hãi dị hóa. Ngụy Hợp này, ngày đó hẳn không về được, vẫn là một vấn đề.”

“Tuy vậy, cẩn thận không có sai lầm lớn, nơi này dù sao cũng là cung vạn lần, vạn nhất hẳn lại liên hệ cùng đám đàn bà Vạn Phi Cung kia, cũng là phiền toái.” Tây Môn lão giả thản nhiên nói.

“Hai đại Chân Cảnh chúng ta, còn không phải là đám rác rưởi da giòn của Vô Thủy tông, cùng tới cửa giết chết, tốc chiến tốc thắng, có gì phải lo lắng chứ?” Nam tử đội nón che không hiểu nói.

“Cũng được, hẳn chỉ luyện một chút nội tạng, cũng không làm nên sóng gì.” Tây Môn lão giả trầm ngâm một chút, chậm rãi gật đầu.

Tình hình Hương Tị Giáo bây giờ rất lo lắng, bên Cẩm Châu trừ hẳn ra, cũng chỉ có một vị chân nhân phụ trách toàn cục.

Nhân thủ còn lại toàn bộ điều động đi ngoại châu, chống cự lại Ngô quân càng lúc càng tới gần.

Loạn Thần giáo cũng không ngoại lệ, đại quân Ngô quốc áp sát biên giới, thi hành Cẩm Võ lệnh, tất cả lợi ích của võ giả đều bị áp chế.

Loạn Thần giáo cũng không cách nào chạy trốn.

Hơn nữa giữa Ngô quốc quốc võ giả tiến vào Đại Nguyên, những võ giả này phần lớn là tiềm tu giả bị Ngô quốc cấm võ lệnh đè nén, thiếu hụt tài nguyên đến mức sắp phát cuồng.

Tiến vào Đại Nguyên là điên cuồng cướp đoạt các loại dị chủng dị chủng, gây nguy hại cho võ lâm Đại Nguyên.

Cho nên hiện giờ Loạn Thần giáo cũng đang nhắm vào Ngô Quốc bày ra các loại bố trí.

Lần này hai vị chân nhân đi ngang qua Vệ Phương Thành, một người tên là Tây Môn Tinh, người còn lại tên là Triệu Khánh, chính là cường giả đứng đầu hai châu Cẩm Châu Dương Châu trăm năm trước đã từng hoành hành.

Sau đó quy ẩn khổ tu, hai người bước vào Chân cảnh, cực ít lộ diện trong thế tục.

Đám Chân Cảnh Chân Cảnh, mỗi thời mỗi khắc đều phải phòng phòng quý phong các loại tai kiếp, còn phải chú ý Chân Cảnh dị thú tập kích.

Trong hoàn cảnh ác liệt, không tiến thì lui, lùi thì chết, tự nhiên sẽ không rảnh để ý tới sự tình phạm tục.

Nếu không phải Ngụy Hợp thực sự quá nhậy, kỳ thật bọn họ không muốn nhúng tay vào tranh đấu của bọn tiểu bối.

Dù sao thủ đoạn lấy lớn hiếp nhỏ như thế, truyền đi cũng không có da mặt để nói.

Giống như một đặc chủng binh học thành tựu trở về, chuyên môn chạy đến nhà trẻ Nam Sơn tìm một nam đồng tên là Ngụy Hợp, hô hào muốn giao thủ luận bàn...

Tuy trên thực tế chênh lệch không lớn, nhưng người ngoài nhìn thấy, so sánh lại chính là như vậy.

“Hiện giờ Ngụy Hợp ở đâu?” Nam tử đội mũ rộng vành Triệu Khánh hỏi.

*

*

*

“Không biết. Nhưng nếu uy hiếp vợ con, nhất định có thể làm cho nó hiện thân. Chỉ cần chúng ta không biểu hiện ra thân phận thực lực, nguy trang thành cao thủ luyện tạng bình thường, giả bộ báo thù.

Như vậy có thể khiến hấn không cần phòng bị, nhanh chóng chạy tới. Khi hấn cho rằng nắm chắc thắng lợi trong tay, chúng ta đột nhiên hạ sát thủ, chắc chắn có thể một đòn thành công.” Tây Môn Tinh chớp mắt liền bố trí một sát cục đơn giản.

“Được. Nếu hấn chạy trốn thì sao?” Triệu Khánh hỏi.

“Ta có bí thuật, nhưng trong thời gian ngắn tăng cường thân pháp khổng lồ, lại bày ra da thịt băng cơ ngọc, lúc này có thể trói buộc thân thể.” Tây Môn Tinh trấn định nói.

Hai người bọn họ hợp tác nhiều lần, giết chết chân nhân này thậm chí còn có cảm giác lần thứ hai.

Cho nên ứng phó với các loại hình dạng đối phó với nhau có đủ loại thủ đoạn khắc chế.

“Vậy là tốt rồi. Đi thôi, đi bắt người trước đã.” Triệu Khánh cười nói.

Ngụy Hợp ngưng thần nín thở. Tâm thần hóa thứ, hung hăng đâm vào ngực phá cảnh châu.

Trong chốc lát, mặt ngoài Phá Cảnh Châu vỡ tan, từng luồng từng luồng nhiệt lưu tựa như lũ quét, âm âm bộc phát.

Đại lượng nhiệt lưu hóa thành ti tuyền, nhanh chóng tràn vào trong cơ thể Ngụy Hợp.

Hắn vội vàng tưởng tượng, tầng thứ ba Hồng Kinh Quyết cần huyết nhục của dị thú.

Đó là một loại nhiệt huyết trong lòng Nghiệp Kinh.

Thân cá voi dài hơn ngàn mét, xứng đáng là cự thú khủng bố trong biển, cũng là quái vật khủng bố chỉ ghi chép trong truyền thuyết.

Ngụy Hợp tự nhiên không thể lấy được loại thuốc dẫn này, chỉ có thể tưởng tượng thuốc dẫn trong lòng.

Dòng chảy nóng phá cảnh châu cũng bắt đầu tự nhiên, biến thành thuốc dẫn cần thiết nhất thành phần.

Tê tê tê...

Một lượng lớn khí huyết nguyên huyết được chia thành một ẩn huyết đặc thù, sau đó từ ẩn huyết đặc thù biến hóa thành sợi tơ máu, bắt đầu bện thành túi máu thứ ba.

Trên đường dẹt, dòng chảy nóng phá cảnh châu cực kỳ có tiết tấu, cứ cách một đoạn thời gian, lại rót vào trong đó một cỡ dược dẫn.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Làn da trên người hắn càng ngày càng tái nhợt, dường như mất máu quá nhiều.

Đây là do lượng lớn khí huyết bị chia thành tơ máu, bện thành túi máu.

Lần đột phá này tốn thời gian hơn so với hai tầng trước đó rất nhiều.

Tựa hồ như huyết nang thứ ba mang đến chất lượng rất lớn, cho nên lần đột phá này, Ngụy Hợp cảm giác hai cái huyết nang trước cơ thể bắt đầu phóng thích toàn bộ khí huyết tích trữ, trợ giúp bện bộ huyết nang thứ ba.

Tia máu nhanh chóng tiêu hao, nhưng tốc độ cũng bắt đầu chậm dần, tựa hồ khí huyết không đủ.

Ngụy Hợp cảm thấy không ổn, nhanh chóng mở mắt, lấy từ trong túi thuốc đã chuẩn bị sẵn ra một viên đan dược bổ khí huyết rồi nhét vào trong miệng.

Tuy rằng Phá Cảnh châu chưa bao giờ rời khỏi dây xích, nhưng vạn nhất bởi vì khí huyết không đủ, thời gian đột phá kéo dài, cũng là phiền phức.

Cho nên hắn quyết định ngoại lực phụ trợ bổ sung.

Cầm lấy thuốc bổ ăn vào, cuối cùng, hơn mười phút sau.

Phù!!

Một cơn gió nhẹ từ trên người Ngụy Hợp đột nhiên thổi ra tứ phía.

Gió kia không phải gió đơn giản mà dường như mang theo ánh mặt trời ấm áp tỏa ra.

“Thành công rồi!”

Hai mắt Ngụy Hợp sáng ngời đến cực điểm, toàn thân truyền ra một mảnh nổ vang.

Hình thể hắn không tự chủ được lại tăng cao. Cho dù trạng thái của Súc cốt công cũng không khống chế nổi biến hóa như vậy.

Kình Hồng quyết khiến hắn đang dần dần phát triển theo phương hướng hóa cực lớn.

Huyết nang thứ ba cũng ổn định vững vàng trôi nổi trong cơ thể Ngụy Hợp, đặt song song với hai cái huyết nang còn lại.

“Tầng thứ ba... Kinh Hồng quyết...”

Ngụy Hợp đứng lên, đưa tay nhẹ nhàng niết một cái, một loại ảo giác cường đại không gì không phá nổi xông lên trong lòng.

Lực lượng trong cơ thể tăng lên rất nhiều.

Lớn đến mức bây giờ hắn cũng không dám tùy tiện động thủ, còn có loại cảm giác nhẹ nhàng này, càng phải mau chóng thích ứng.

“Sức mạnh tăng lên quá nhiều... tầng này. Mặc dù không có tăng lên chính xác gấp bốn lần lúc trước, nhưng cũng xấp xỉ nhau.”

“Lực lượng trước đó của ta tăng lên gấp bốn lần bình thường để luyện tạng. Hôm nay, trên cơ sở trước đó, lại tăng gấp bốn lần, chính là mười sáu lần ta vốn không luyện Kinh Hồng quyết... Công pháp này...”

Ngụy Hợp đứng lên, một chân bước ra.

Rắc rắc.

Mặt đất lập tức xuất hiện một cái lỗ lớn, phiến đá trong phòng bị khí lực không không chế tốt của hắn đập hỏng.

Ngụy Hợp lại lần nữa giảm nhẹ sức mạnh, cũng may lúc này cảnh giới võ đạo của hắn, đơn giản chỉ là thích ứng lực lượng, cũng không tính là khó.

Chỉ dạo qua một vòng trong phòng, hắn dần dần không chế được phát lực, không phá hư vật phẩm nữa.

Sau đó, giai đoạn kế tiếp, chính là không chế chính xác hơn, dung nhập nó vào trong chiêu số võ đạo.

Nhưng trước đó.

Ngụy Hợp đi ra tĩnh tu thất, đi vào hậu viện.

Bên cạnh ao sau hậu viện là một hòn non bộ, là một tảng đá cứng rắn hắn mua từ ngoại châu.

Khối cự thạch này nặng đến ngàn cân, được trực tiếp vận chuyển tới đây.

Lúc này vừa vận dùng để kiểm tra sức mạnh.

Ngụy Hợp đi đến trước giả sơn, đưa tay ôm lấy, lực lượng cơ bắp toàn thân nhanh chóng căng thẳng.

Phốc phốc phốc phốc!!

Chỗ hai tay hấn ôm, từng khối đá nhô ra, nhao nhao bị đè nát bấy, hóa thành cặn bã rơi xuống.

“Lên!”

Toàn bộ hòn giả sơn hơi chấn động một chút, vậy mà được Ngụy Hợp nhẹ nhõm ôm lấy.

Núi giả không lớn, bởi vì mật độ tảng đá rất lớn.

Hơn vạn cân nghe rất nhiều, nhưng trên thực tế toàn bộ giả sơn chỉ có ba bốn tảng đá lập phương.

Nhưng ngay cả ba bốn lập phương này cũng có sức nặng hơn một vạn cân. Lúc này được Ngụy Hợp ôm lấy thật dọa người.

Cũng may hấn không kéo dài, cấp tốc thử sức tay, liền buông xuống.

“Nghe đồn người loạn huyết trời sinh Thần lực, cực kỳ khủng bố, ta đây không biết có tính là người loạn huyết hay không đây...” Ngụy Hợp trong lòng hài lòng.

Tuy rằng sức mạnh ngàn cân, nếu đổi lại thì chẳng lợi hại bằng một chiếc xe kéo ở kiếp trước.

Một số xe lửa nặng nề cũng có thể vượt qua trọng lượng này.

Nhưng hấn là người sống sờ sờ.

Có thể dùng thân người tu hành tới mức này, cái này đặt ở kiếp trước căn bản khó mà tưởng tượng được.

Vỗ vỗ tay hài lòng, Ngụy Hợp lại phát hiện một điểm khác biệt.

Da của hấn, tựa hồ cứng cõi hơn trước rất nhiều, tựa hồ có chút hương vị đồng nhân chu hành.

“Hạt Hồng quyết này của ta vốn là sáng tạo ra dùng để kéo dài tuổi thọ, bây giờ ngược lại trở thành công pháp tăng cường khí lực. Chẳng lẽ những loạn huyết giả kia cũng giống như ta, khí huyết dư thừa đến cực điểm mới xuất hiện đồng da sắt, trời sinh thần lực sao?”

Ngụy Hợp nghi hoặc trong lòng.

Với lực lượng của hắn lúc này, giơ tay nhắc chân đều giống như vật nặng va chạm lung tung khắp nơi.

Chỉ hơi vô ý, có thể khiến người ta đụng phải gãy xương trọng thương.

Vì vậy tiếp theo còn phải tiếp tục thích ứng với khí lực.

“Hơn nữa, quỹ tích phát triển của ta tương đối rõ ràng, trước kia khí lực cũng không đạt tới cấp độ loạn huyết, bây giờ nếu đột nhiên bộc lộ khí lực tăng lên kịch liệt, sợ rằng sẽ dẫn đến phiền toái... Rất dễ làm cho người ta đoán được, ta có thể có khả năng ngày sau sẽ có thủ đoạn chế tạo cự lực.”

“Chuyện này không thể không đề phòng.”

Ngụy Hợp trong lòng suy nghĩ.

Lúc trước trong rất nhiều trận chiến, hắn không thể ẩn giấu thực lực hay khí lực, bởi vậy rất dễ bị người ta tính ra cực hạn.

Bây giờ đột nhiên khí lực tăng nhiều, một khi bại lộ, bí mật bực này sợ là ai cũng sẽ động tâm.

Dù sao khí lực của Loạn huyết giả, ai mà không muốn chứ?

“Xem ra, vẫn nên sử dụng như là ẩn nấp sát chiêu, không thể bại lộ.”

Sửa sang lại suy nghĩ, đang lúc hắn định luyện một bộ Tỏa Tâm Ấn dẫu, thích ứng thân thể.

Một thị nữ nhanh chóng hiện thân trên hành lang, khom người thi lễ với Ngụy Hợp.

“Lão gia, có người đang lặng lẽ điều tra tin tức trong phủ, mục đích không rõ.”

“Hả?” Ngụy Hợp sừng sốt, xoay người. Trong tình huống hấn mới giết nhiều người như vậy, còn có người dám ra tay với người nhà hấn?

“Tra ra là ai rồi sao?” Hấn tùy ý hỏi.

Có hấn dùng Tỏa độc không chế rất nhiều cao thủ hộ vệ, bình thường nguy hiểm cũng không cần lo lắng gặp chuyện không may.

Cho đến bây giờ, bản thân hấn cũng không nhớ rõ chính mình dùng khóa độc không chế bao nhiêu người.

Dù sao mỗi năm chỉ là phối chế chế chế chế Tỏa Độc, thì phải phối ra hai trăm phần trở lên, mới miễn cưỡng đủ.

Mà Ngụy Hợp lại không phải là thứ mà võ sư dùng để khóa độc.

Tính ra, chỉ sợ xung quanh Trần phủ này đâu đâu cũng có nô bộc của Vạn Độc môn.

Ngay cả một con ruồi bay vào cũng bị phát hiện ngay.

Nghe Ngụy Hợp hỏi thăm, thị nữ kia lắc đầu: “Chỉ bắt được thám tử, thực lực không mạnh, hấn còn có chuẩn bị sau.”

“Thú vị.” Ngụy Hợp phỉu tro bụi trên tay đi: “Thay quần, chuẩn bị xe.”

Hấn muốn đích thân ra tay một chuyến.

Võ sư hộ vệ chung quanh Vạn Độc Môn, thực lực đều không mạnh, nếu đối phương đã biết rõ thân phận của hấn, còn dám phá người tới thì đại biểu cho kẻ địch sắp tới, không phải những võ sư bình thường này có thể sánh ngang.

Bất quá cũng tốt, lần này vừa vặn có thể tìm cơ hội, thử một chút lực lượng Hồng quyết bạo tăng của mình.

Nghe nói đại tướng Ngô Quân Đường Ngạn, một đôi xiềng xích lưu tinh, tổng cộng hơn vạn cân.

Lúc người kia vung vẫy, lưu tinh nhanh như sao băng, thường nhân chỉ có thể thấy hư ảnh lóe lên, quả cầu kia tựa như đạn pháo bay vụt ra ngoài.

Giết người với người, gặt trận pháp sát trận, vô cùng khủng bố.

Cự lực bực này, tốc độ như vậy, không chỉ có khí lực vạn cân là có thể vũ động.

Người bình thường rất nhiều thì có thể ôm được vật nặng trăm cân, nhưng nếu để hắn cầm lấy vũ khí năm mươi cân, nghịch thành Lưu Tinh chùy, múa đến mức mắt người ta cũng không nhìn thấy được hư ảnh trình độ.

Vậy không ai có bản lĩnh này.

Đừng nói 50 cân, chỉ cần nói mười cân cũng không nhất định có thể làm được.

Trong Vệ Phương Thành.

Từng chiếc từng chiếc vận chuyên hàng tải hoa quả, dưới đàn trâu trắng kéo đi, đang chậm rãi chạy qua giữa đường.

Ngụy Hợp đứng ở ven đường, đợi sau khi xe hàng đi qua, lại đi về phía trước.

Bây giờ hần dần dần thích tản bộ trong thành thị, cảm giác như một người bình thường đi lại.

Phối hợp với Súc Cốt công, cộng thêm bí thuật ẩn giấu đặc biệt của hần, thu liễm khí tức.

Nhìn qua, y cũng chẳng khác gì bình dân khắp nơi trên đường.

Khác biệt duy nhất chính là quần áo có thể chất lượng tốt hơn chút, sạch sẽ hơn một chút.

“Nếu như trong thế giới thật sự, những dị thú Chân Cảnh kia đột nhiên xuất hiện, thì sẽ như thế nào?”

Ngụy Hợp không tự chủ được mà nghĩ.

“Không đúng, phải nói là dị thú Chân Cảnh chắc chắn trong thành cũng có, tuyệt đối không phải trong cung tuy mạnh, nhưng quý phong bao phủ, các nàng không thể tùy thời chiếu cố đến mỗi một tác góc của Cẩm Châu.

Cho nên trong thành tuyệt đối có dị thú Chân Cảnh, chỉ là người thường tiếp xúc không được, mà số lượng các Chân Nhân cực ít, lại càng không tùy ý chạy khắp nơi.”

Suy nghĩ trong lòng Ngụy Hợp lưu chuyển.

Có được Phá Cảnh châu, để cho hần có thể ở trên hệ thống võ đạo của thế giới này, dọc theo đường đi vẫn luôn leo lên.

Nhưng leo đến bây giờ, hần ngẩng đầu lên, nhìn thấy vẫn là một mảnh hư vô, nguy hiểm.

Chân cảnh giống như đại biểu cho sự gian nan thăm dò đối với chân thật của nhân loại.

Mà thiên tai kinh khủng ở các nơi, tại tai họa, lượng lớn người tử thương, hoặc như là đang chứng minh, tại tự nhiên vũ trụ trước mặt, sức mạnh cá nhân là nhỏ bé không chịu nổi.

Thở dài một tiếng.

Ngụy Hợp tăng tốc đi đến cha mẹ ở nhà vợ, cha mẹ đơn độc ở trong một tòa trạch trạch cách đó không xa, chung quanh có không ít cao thủ hắc ám thâm an bài bảo hộ.

Giữa hai tòa phủ đệ, khoảng cách hơn một dặm, không xa cũng không gần.

Lúc này trên đường chính giữa, trước một cửa hàng châu báu.

Hai người Tây Môn Tinh và Triệu Khánh nhẹ nhõm đứng ở cửa tiệm, nhìn về phía Ngụy Hợp đang đi ngang qua.

“Không nghĩ tới gia hỏa này lại đi sớm như vậy. Nhưng như vậy cũng tốt, tránh cho chúng ta tự mình đi bắt người.” Triệu Khánh phát tay, ra hiệu thủ hạ ẩn trong bóng tối thôi lui.

Thân là chân nhân của Loạn Thần giáo, đương nhiên thủ hạ của hắn cũng có thể lực đặc thù.

Bất quá bởi vì chân nhân ngày thường không để ý đến chuyện dưới Chân cảnh, bởi vì chuyện của chính bọn họ cũng sắp không xong.

Đương nhiên cũng không rảnh để ý tới những người khác.

Nhưng Kim Ngọc Đường lại khác, Kim Ngọc Đường là một trong những thế lực dưới trướng hắn, đang chấp hành kế hoạch lớn nhất.

Lại bị Ngụy Hợp cắt ngang giữa đường.

“Vậy không phải tốt sao? Trực tiếp bắt luôn là được rồi à.” Tây Môn Tinh ở một bên trầm giọng nói.

Hai người hợp tác nhiều lần, sớm đã tương đối quen thuộc với ký ức thực lực của đối phương.

Lúc này trong lòng đã yên ổn.

Hai người bắt đầu chuyển động dưới chân, đi nghiêng về hướng Ngụy Tộc tiến tới.

Ý đồ chặn hướng hấn tiếp tục đi tới.

“Đừng ở trong thành, dẫn ra ngoài, tránh việc không phải người trong cung ra tay.” Tây Môn Tinh dặn dò.

“Yên tâm, chỉ cần tốc độ chúng ta đủ nhanh, mọi chuyện đều không thành vấn đề.” Triệu Khánh cười nói.

Hai người theo sát phía sau.

Mắt thấy Ngụy Hợp tiến vào một cái ngõ hẹp.

Chỉ là Ngụy Hợp cũng phát hiện động tác hai người, gã cũng không muốn trắng trợn động thủ trong thành, dự định dẫn người đến chỗ vắng vẻ.

Ba người lập tức ăn ý, một trước một sau, rất nhanh rời xa nhà cửa của cha mẹ Ngụy Hợp, từ Hồ Lý đi ra, nhanh chóng tiến đến cửa thành.

Ngay từ đầu, tốc độ Ngụy Hợp không nhanh, nhưng càng về sau càng nhanh, càng lúc càng nhanh.

Hai người phía sau giật mình, lập tức hiểu ra, đây là bọn họ bị phát hiện.

Mặc dù không biết vì sao bọn họ bị phát hiện, nhưng hai người cũng vội vàng gia tốc, đuổi sát theo Ngụy Hợp.

Ba người nhanh chóng rời khỏi thành, lấy tốc độ ổn định thân pháp, truy tung hai người, tốc độ đã đạt đến bảy thành của Ngụy Hợp.

Vượt xa những võ sư bình thường.

Thậm chí có thể so sánh với cao thủ luyện tạng chuyên tu cước pháp.

Ra khỏi thành, chung quanh một mảnh bình nguyên, cơ hồ không thấy bao nhiêu chướng ngại vật.

Ngụy Hợp suy nghĩ một chút, vì cố gắng hết sức không để bản thân bại lộ, hấn trực tiếp chuyển hướng chạy về phía tiểu viện Tê Hà.

Nơi đó có một ngọn núi nhỏ, vừa vặn thích hợp để giết người chôn xác.

Chỉ có điều hấn nghĩ rất khá, nhưng không chờ hấn tới, đã bị hai người phía sau tăng tốc chặn lại.

Lão giả khô gầy Tây Môn Tinh kia, tốc độ thân pháp đột nhiên tăng vọt, thoáng cái vượt qua trình độ toàn lực di động của Ngụy Hợp.

Bất ngờ không kịp đề phòng, phía trước Ngụy Hợp bị Tây Môn Tinh chặn lại, phía sau thì bị Triệu Khánh ngăn lại.

Vị trí ba người, là bên cạnh một đầm lầy nhỏ.

Sắc trời u ám, gió lớn thổi động trên đầm lầy thừa thớt thảm thực vật, phát ra tiếng vỡ vụn.

Vài con nai đang uống nước sợ hết hồn, nhảy nhót chạy trốn ra xa.

Chỉ còn lại Ngụy Hợp, cùng hai người Tây Môn Tinh Triệu Khánh.

Nơi này cách xa đường xe không xa, hiện tại còn có thương đội chậm rãi đi qua vị trí bên ngoài trăm mét.

Cho nên nơi này không phải là nơi Ngụy Hợp muốn động thủ.

Nhưng rất đáng tiếc, hấn đánh giá sai tốc độ của người truy tung. Đây là lần đầu tiên hấn trông thấy, trong hiện thực có người có thể đuổi kịp tốc độ thân pháp của hấn.

Đây là một loại trải nghiệm rất khó có được.

Cũng đồng thời nhắc nhở hấn, cho dù có Phá Cảnh châu điền cuồng đột phá hấn cũng không phải vô địch.

Thế giới này rất lớn, nước rất sâu.

“Hai vị bằng hữu, vì sao ngăn cản ta?” Sắc mặt Ngụy Hợp bình tĩnh, trầm giọng hỏi.

“Ngụy Hợp của Vạn Độc Môn?” Triệu Khánh cười lạnh thành tiếng.” Ở Thái Châu ta đã nghe được lời đồn của ngươi, có thể ở cảnh giới luyện tạng có thể đánh lui hai vị chân nhân Vô Thủy Tông, ngươi rất mạnh. Là một nhân tài.

Nhưng trên thế giới này, không thiếu nhất chính là nhân tài. Loạn huyết trong người đại tướng, người nào không phải là

nhân tài đứng đầu, thiên phú hơn người, có thể mạnh mẽ đánh lui chân nhân, thậm chí chặn giết chân nhân.

Tuy người mạnh, nhưng thiên phú võ đạo cực cao, nhưng có thể so bì được với người bị loạn huyết sao? Ha ha, nếu như ta đoán không nhầm, hẳn người là người có thiên sinh khí huyết kinh người khó có được, cho nên đã tìm biện pháp kiềm tu nhiều môn chân công, cho nên mới có chiến lược kinh người như vậy chứ?”

Không phải không có thiên tài như vậy, chỉ là ít ỏi.

Thiên ấn Cửu Phạt của Thiên Ấn môn là do người ta sáng tạo ra. Người nọ cũng kiềm tu nhiều võ học, sau đó chắt lọc tinh hoa, dung hợp tinh hoa trong đó thành một hệ thống hoàn chỉnh.

Không thể không nói, năng lực tình báo của người này rất mạnh, năng lực não bổ cũng rất mạnh.

Ngụy Hợp không nói gì, liền bị gã lĩnh ngộ ra một đồng đồ vật.

“Vị này chắc là xuất thân từ Loạn Thần giáo?” Ngụy Hợp hỏi ngược lại: “Nói đến thì cũng là Loạn Thần giáo có duyên với ta, liên tiếp nhiều lần, ta có thể gặp được người của các người khắp nơi.

Quy Nhạn Tháp, Kim Ngọc Đường lúc trước chính là như thế, bây giờ không nghĩ tới còn kinh động đến đại nhân vật như ngài.”

“Tuy rằng tập kích bất ngờ biến thành minh sát, bất quá kết quả cũng vậy thôi. Đừng nói nhảm động thủ!” Tây Môn Tinh ở bên cạnh nhíu mày thúc giục.

Hắn khác với Triệu Khánh, Triệu Khánh là tính tình ma đầu tiêu chuẩn, thích nhất là con mồi trước khi chết giãy dựa cùng sợ hãi.

Nhưng hắn lại khác, hắn chỉ muốn nhanh chóng kết thúc mục tiêu, tránh đem dài lắm mòng.

“Biết rồi, chỉ là một tiểu gia hỏa, dù có chút thực lực thì sao chứ? Chúng ta cũng không tàn phế như Vô Thủy tông.” Triệu

Khánh cười nói.

So với những kẻ bất động như Vô Thủy tông thì sợ dị hóa tàn phế, đám chân nhân quanh năm hành tẩu bên ngoài mới thật sự đại biểu thực lực chân nhân.

Huống chi, hai người bọn họ ở trong nhóm chân nhân phối hợp ăn ý.

Nếu hai người hợp lực cũng không giết chết được một người luyện tạng, vậy khi truyền ra ngoài, Loạn Thần giáo và Hương thỉnh giáo đều sẽ biến thành trò cười.

Ngay sau đó, hai người không kéo dài nữa.

Tây Môn Tinh ánh mắt lạnh lẽo, thân thể gầy gò nhanh chóng bành trướng lên, sung huyết tăng lên, đảo mắt từ thân cao nguyên bản, tăng lên hai mét.

Thân thể hần giống như cây gậy trúc, trong hai giây ngắn ngủi đã biến thành từng đám rễ cây đan xen chằng chịt, cơ thể khủng bố cường tráng, cao lớn cường tráng.

“Quy củ cũ.” Sau khi ném ra một câu, Tây Môn Tinh không lên tiếng nữa, bước về phía trước.

Phù!!

Một cỗ kinh phong mãnh liệt từ trên người hần bắn ra, một quyền đánh thẳng tới phía Ngụy Hợp.

Một quyền này không hề hoa xảo biến số, xem ra chỉ là một chiêu bình thường.

Nhưng trong đó ẩn tàng kinh lực vô hình, từng cỗ thật đúng là mạnh, tất cả chung quanh năm đám điên cuồng xoay tròn, ngưng tụ, tăng áp.

Thời gian không tới một giây, kinh lực trên năm đám của Tây Môn Tinh tăng lên tương đương với tổng kinh lực của ba võ sư luyện tạng.

Đây chính là sức mạnh nội tình, là điểm mạnh nhất mà hần khổ tu hơn trăm năm.

Vô số kinh lực giống như không cần tiền, điên cuồng tụ tập, áp súc, đông cứng lại.

“Quá chậm.” Ngụy Hợp bất động thanh sắc, một quyền này xác thực rất mạnh, chỉ từ xa cảm giác, đã có thể cảm giác được uy lực trong đó.

Trong lòng hắn nhanh chóng tăng thực lực của đối phương lên một chút.

Vốn tưởng rằng đây chỉ là luyện tạng cấp độ, không nghĩ tới, lại là Chân Cảnh!

Nhưng hắn cũng không bất ngờ, giết nhiều người của Loạn Thần giáo như vậy, hương lấy người dạy.

Gặp phải chân cảnh của bọn họ chỉ là sớm muộn mà thôi.

Hiện tại, thời gian so với hắn dự đoán đã chậm hơn một chút. Phỏng chừng là chân nhân đối với thế tục không để ý.

Chỉ là hắn đã giết quá nhiều người của hai giáo, làm rối loạn bố trí của bọn họ, mới dẫn người tới.

Nghĩ tới đây, trong chớp mắt, Ngụy Hợp lui về phía sau mấy bước, tránh Tây Môn Tinh tập kích, sau đó đứng dậy nhảy lên, muốn tránh Triệu Khánh phía sau cùng lao tới.

Ầm!!

Nhưng trong phút chốc, một quyền của Tây Môn Tinh đập trúng mặt đất, lực lượng khổng lồ ngưng kết thành trọng chùy, hung hăng nện ở trên mặt đất.

Từng vòng sóng âm khí vô hình chấn động, lấy hắn làm trung tâm, nhanh chóng khuếch tán ra chung quanh.

Trong phạm vi ba mét, tất cả mặt đất rung động kịch liệt.

Đá vỡ vụn, bùn đất hóa thành bột mịn.

Thân thể Ngụy Hợp tê rần, một cỗ chấn động mạnh mẽ, kéo theo kinh lực toàn thân gã đồng thời chấn động, dẫn đến thân thể gã mềm nhũn, rõ ràng trong đầu mê muội một cái chớp mắt.

Cao thủ giao tranh, chỉ trong nháy mắt đã gần như có thể quyết định được thắng bại của cuộc tử đấu này.

Huống chi là người có tốc độ khủng bố như Chân Cảnh.

Triệu Khánh không cô phụ cơ hội lần này, thân hình đột nhiên hóa thành hắc tuyến, kinh lực toàn thân tụ hợp thành tựa như chùy tử, đầu ngón tay mang theo từng tia từng tia bạch khí, hung hăng đâm về sau lưng Ngụy Hợp.

Lần này, tầng tầng kinh lực hộ thân phía sau Ngụy Hợp cấp tốc bị xuyên thấu.

Kinh lực Đoán Cốt Lực mạnh mẽ, có thể chống đỡ hai tên chân nhân Vô Thủy tông lúc trước, nhưng Triệu Khánh đặc thù thật ra mạnh mẽ, lại không hề có sức phản kháng.

Dưới tình huống khẩn cấp, Ngụy Hợp từ trong mê muội tỉnh lại, miễn cưỡng lách mình tránh thoát một đâm này.

Tốc độ của hắn cực nhanh, cũng nằm ngoài dự kiến của Triệu Khánh.

Một chiêu thất bại, Triệu Khánh lần nữa lấy tay đâm, liên tiếp đâm về phía chỗ hiểm trên người Ngụy Hợp.

Tây Môn Tinh ở bên kia cũng đang không ngừng ra tay, mang theo chấn động cực lớn, mê muội.

Hai người phối hợp, một phạm vi chấn động, một cái nguy hiểm xuyên thủng, bổ sung lẫn nhau, uy lực kinh người.

Ngụy Hợp nắm lấy cơ hội cùng hai người đối chiến một kích, đáng tiếc rất rõ ràng, hắn không cách nào triệt để đánh lui một người, đạt được cơ hội thở dốc.

Nếu tiếp tục ở trong trạng thái bình thường, chỉ sợ hắn sẽ bị mài chết, không có lực phản kháng chút nào.

Hai người này xem hắn như là người đang gặp phải loạn huyết, đánh chắc thắng, từng bước thành doanh, không hề nóng vội.

Ba người giao thủ một lát, Ngụy Hợp liền mấy lần cực kỳ nguy hiểm.

Hai người này, một người trong đó tốc độ cùng hấn là một trình độ, phụ trách ngăn cản hấn thoát đi.

Tên còn lại có lực sát thương cực mạnh, gần như có thể xem hấn có kinh lực hộ thân dày đặc như thế nào.

Hai người liên thủ lại, độ uy hiếp cực cao.

“Còn không phải đang trong trạng thái thay đổi cơ thể à?” Tây Môn Tinh đột nhiên lên tiếng.

Trong lòng Ngụy Hợp trầm xuống, đối phương thế mà ngay cả cái này cũng cân nhắc ở bên trong.

Nếu đã được chỉ ra, hấn cũng không tiếp tục ẩn giấu nữa.

“Xem ra các người chuẩn bị rất đầy đủ.” Hấn giơ tay đẩy chưởng đao cánh tay phải do Triệu Khánh Thứ đâm tới, lui về phía sau mấy bước.

Trong giây lát, đặc hiệu kinh lực toàn thân âm âm triển khai.

“Đi lên lầu!!”

gầm nhẹ một tiếng, huyết nhục toàn thân Ngụy Hợp âm vang bành trướng biến lớn, đảo mắt đại bộ phận quần áo trên người nhao nhao sụp đổ nổ tung.

Hấn bây giờ chỉ còn cách khoảng một mét tám, độ khùng bố tăng vọt thành ba mét nhiều.

Theo đặc hiệu quyền diện triển khai, mặt ngoài cơ bắp Ngụy Hợp hiện ra từng sợi gân xanh, kinh lực chung quanh thân thể vụn vụn ảm đạm, cơ hồ hình thành bóng dáng hắc vụ.

308

Thừa dịp hai người bị gã biến thân chấn nhiếp, Ngụy Hợp giẫm chân lên mặt đất, âm vang chộp tới Triệu Khánh.

Hắn không biết cảnh giới chiêu số gì, nhưng dưới tình huống này, cho dù chỉ là chiêu số bình thường đánh ra, cũng có thể bùng nổ uy lực khủng bố.

Một trào này, móng tay bén nhọn của Ngụy Hợp trong không khí phát ra tiếng rít chói tai.

Bàn tay to lớn của gã chộp tới hướng Triệu Khánh, nếu bắt trúng, sợ rằng toàn bộ đầu óc của Triệu Khánh sẽ bị cào nổ ngay tại chỗ.

“Đến hay lắm!” Triệu Khánh không lùi mà tiến, trên mặt lộ ra ý cười.

Kình lực hắn chuyên tu tên là Tam Hoa Kim Chùy Kính, lúc này đặc hiệu kình lực triển khai.

Kim chùy kình vốn sắc bén dị thường, trình độ sắc bén cao thêm một tầng.

Đồng thời bí kỹ tiến hành chiến đấu, bỗng nhiên bộc phát, lại tăng cường độ xuyên thủng của kình lực.

Ngay sau đó, bọn họ mới là chân nhân bình thường, mạnh hơn máu chốt tàn phế của Vô Thủy tông.

Triệu Khánh gầm nhẹ một tiếng, toàn thân cấp tốc hoạt hóa, bên người ngưng tụ ra ba dùi nhọn kình lực vô hình.

Ba mũi nhọn đều to bằng nắm tay, lơ lửng bên cạnh, vô hình chui về phía cánh tay Ngụy Hợp.

Cùng lúc đó, Triệu Khánh cũng nhe răng cười xuất thủ, song chưởng chấp trước ngực, hóa thành hình chùy, đâm thẳng về phía cự chưởng do Ngụy Hợp ép xuống.

Chỉ trong chớp mắt, hai người đã va chạm trực diện.

Cột kẹt!!!

Tiếng ma sát chói tai bỗng nhiên nổ tung.

Trên cánh tay Ngụy Hợp triển khai toàn bộ đặc hiệu tầng tầng kinh lực, dưới ba đạo khí chùy đâm xuyên ra, trong nháy mắt bị xuyên phá bảy tám tầng.

Nhưng tầng tiếp theo lại bị đặc hiệu hiệu ngăn cản, làm tan rã khí chùy đâm xuyên.

Chung quy không phải do Triệu Khánh tự ra tay, uy lực vẫn yếu đi không ít.

Nhưng khí chùy vẫn như cũ kiến công, thành công vận chuyển kinh lực Ngụy Hợp, cản trở không ít.

Phốc!

Hai tay Triệu Khánh vẫn giơ lên bàn tay lớn của Ngụy Hợp.

Kinh lực cuồng bạo đè ép lẫn nhau, bắn ra, hóa thành kinh phong hướng bốn phía thổi ra.

Lòng bàn tay Ngụy Hợp dần dần hiện lên những chấm máu.

Hắn kêu lên một tiếng đau đớn, không ngờ lại bị bức lùi lại mấy bước, kinh lực trên tay bị mạnh mẽ xé rách.

Sắc mặt Triệu Khánh cũng đỏ lên, lui về sau mấy bước.

Vừa rồi kinh lực toàn thân hắn bộc phát, kém chút lập tức kiệt sức.

“Đáng tiếc, là ta thắng!” Hắn kinh thán với thực lực chân chính của Ngụy Hợp, nhưng trong lòng lại càng kiên định muốn giết người này.

Đại nghiệp Thánh giáo, chính là muốn loại bỏ tất cả trở ngại!

“Giết!” Tây Môn Tinh từ một góc khác đánh về phía Ngụy Hợp, đồng thời một tay khác thừa cơ rải ra mảng lớn bột phấn xám trắng.

Một người Triệu Khánh và Ngụy Hợp cân sức ngang tài, trong thời gian ngắn không có trên trăm dấu hiệu thắng bại khó biết.

Bây giờ còn thêm một Tây Môn Tinh.

Nguy Hợp lúc này liên tục bại lui, cho dù các loại đặc hiệu Đãng Lôu chồng chất cực mạnh, cũng bị đánh cho đỡ trái đỡ phải, lâm vào hạ phong.

Chỉ là mặc dù hắn ta bị đánh cho không ngừng bại lui, nhưng hai người cũng không quá mức nóng vội, tựa hồ đang đề phòng át chủ bài mà hắn ta có khả năng che giấu.

Đến mức này, ai còn không có hai bí kỹ lật bàn?

Hai người vững bước tới gần, nếu không phải Nguy Hợp Đãng Lôu da dày thịt béo, triển khai tất cả đặc hiệu hộ thân kinh lực, bền chắc hơn xa trước kia.

Chỉ sợ hiện tại đã sớm thủng trăm ngàn lỗ, máu me khắp người.

Đánh nửa ngày, Nguy Hợp không ngừng di động chiến trường, tới gần đầm lầy.

Hắn mơ hồ phát hiện, những bột phấn Tây Môn Tinh vẩy ra tựa hồ có tác dụng giảm nhiệt trì hoãn tốc độ của hắn.

Nếu tiếp tục kéo dài, chỉ sợ tình huống không ổn.

Hắn mới đột phá Kinh Hồng quyết, nếu vận dụng chắc chắn thực lực sẽ bạo tăng, đánh cho hai người trở tay không kịp.

Chỉ là ở chỗ này, không tiện nói chuyện.

Chung quanh chính là đạo chạy, người đi ngang qua rất nhiều, nếu hắn sử dụng át chủ bài ở chỗ này, tất nhiên sẽ bị truyền ra.

Tới lúc đó, người lại tiếp tục phái hương thủ loạn thân giáo tới đây, lá bài tẩy đã bại lộ, hắn đã mất đi cách cứu vãn.

Bị nhắm vào, ắt lành ít dữ nhiều.

Vì lẽ đó, không thể ở chỗ này!

Trong lòng hắn khê động, bán sơ hở, ngạnh kháng một chương của Tây Môn Tinh, đánh vào vai trái.

Bành!!

Kinh lực kèm theo đúng là kinh lực chồng chất xông vào.

Toàn thân Ngụy Hợp run lên bần bật, từng trận mê muội dững mẫn tràn vào não hải.

Hắn cố nén đau đớn, mượn lực trùng kích cực lớn này, bay ngược ra sau, dưới chân liên tục điểm mấy lần.

Vèo một cái, thân hình Ngụy Cương như mũi tên nhọn, đảo mắt phóng về phía xa xa.

“Muốn chạy trốn!” Hai người Tây Môn Tinh đã thử ra át chủ bài Ngụy Hợp, lúc này không dò xét nữa, dùng tốc độ cao nhất đuổi theo.

Tốc độ của ba người rất nhanh, đảo mắt đã thâm nhập bình nguyên, chạy tới trước một sườn núi nhỏ.

Nơi đây rõ ràng chính là vị trí mà Ngụy Hợp đã lựa chọn trước đó, tiểu sơn của tiểu viện Tê Hà.

Hắn không chút do dự, thả người liền tiến vào núi rừng.

Hai người Triệu Khánh Tây Môn Tinh theo sát phía sau.

Rừng cây nhanh chóng xẹt qua bên cạnh ba người.

Mặc dù tốc độ Ngụy Hợp cực nhanh, nhưng những tro trắng nhiễm trên thân lúc trước kia, lại ảnh hưởng nghiêm trọng tốc độ của gã.

Bạch Hôi biến thành một loại băng sương nào đó, hàn ý kịch liệt, đã vượt qua cực hạn kháng tính mà Ngụy Hợp có khả năng thừa nhận, ảnh hưởng cực lớn tới ấn huyết lưu động cùng kinh lực lưu thông của ấn huyết của gã.

“Ngụy Hợp, ngươi đã trúng ngọc cốt băng cơ của ta, thân pháp mất đi sự linh hoạt. Cho dù tiếp tục chạy trốn, cũng sẽ chết.”

Tây Môn Tinh phía sau trầm giọng nói.

“Hôm nay đánh một trận, ta niệm tình ngươi khổ tu không dễ, nếu ngươi nguyện ý quy thuận hai người chúng ta, ta ngược lại có thể làm chủ thả ngươi một mạng.”

Ba người trong rừng cấp tốc chạy như điên, tùy thời phảng phát như đụng phải đại thụ, nhưng lại có thể xuyên thẳng qua chính xác.

Ngụy Hợp không rên một tiếng, phảng phất như không nghe thấy, tiếp tục phóng tới phía sườn núi nhỏ.

Chỉ là tốc độ của hắn đang giảm xuống với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Lúc này đến thân pháp yếu hơn của Triệu Khánh, cũng miễn cưỡng có thể đuổi theo.

“Còn không buông tha sao? Quả nhiên là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!” Triệu Khánh Tỳ Hưu cười nói.

“Đi!”

Hắn bỗng nhiên chỉ một cái, ba quả khí chùy lao thẳng tấp về phía trước, đâm tới ọt Ngụy Hợp.

Ba đạo khí chùy nối liền thành một đường, một cái tiếp một cái hợp lực, cũng có thể bù đắp khuyết điểm lực xuyên thấu không đủ.

Phốc phốc phốc..

Khí chùy không ngừng truyền ra tiếng vang xuyên thấu kinh lực, từng tầng từng tầng kinh lực rèn xương hộ thân bị xuyên thấu xé rách.

Khí chùy cũng nứt vỡ từng cái một.

Rất nhanh, một quả nổ tung.

Hai viên nổ tung.

Quả thứ ba cũng tan ra một nửa, rốt cuộc cũng xé rách hộ thân kinh lực hùng hậu của Ngụy Hợp.

Phốc!

Ngụy Hợp đột nhiên đổi hướng, mạo hiểm đến cực điểm tránh thoát khí chùy cuối cùng ám sát.

Nhưng tránh đi bên này, lại không thể tránh đi bên kia.

Thân hình Tây Môn Tinh lóe lên, song quyền đột nhiên đánh vào khoảng không phía Ngụy Kỳ.

Một tiếng nổ mạnh vang lên.

Hai cổ kinh lực lấy hai tay hấn làm trung tâm, hình thành hai vòng tròn chấn động.

Chấn động đè ép xuống, một tiếng âm vang.

Hai tay Ngụy Hợp đón đỡ, thân thể cao hơn ba mét bị chấn động đến mức sau khi bình di mấy mét.

Bành!

Sau lưng hấn đụng vào thân cây đại thụ.

Cây cối nổ tung, lá rụng bay tán loạn.

Bốp!

Ba cây khí chùy trong tay Triệu Khánh lại lần nữa ngưng tụ, kết nối thành một đường, tựa như trường kiếm, chỉ về phía Ngụy Hợp.

“Cho người một cơ hội cuối cùng, có giảm hay không?”

Ngụy Hợp dựa lưng vào cây cối, chậm rãi ngẩng đầu lên.

“Nơi này, hình như có thể.”

“Có ý gì?” Triệu Khánh còn chưa dứt lời, trước mắt bỗng nhiên hoa lên một cái.

Bành!

Cây cối trước mắt nổ tung, mặt đất nổ tung.

Thân thể hấn vừa mới còn uể oải nằm trên mặt đất, trong nháy mắt bộc phát ra tốc độ kinh khủng khó tin.

Một cổ khí huyết cuồng bạo nóng bỏng lấy hấn làm trung tâm bắn ra xung quanh.

Khí lưu nóng rục còn hình thành gió, thổi ra tứ tán.

Mảng lớn đất bùn đất đá bị nâng lên, che tầm mắt Triệu Khánh.

Cùng thời gian đó, một bàn tay lớn âm âm xuyên thấu tất cả, đánh tan ba mai khí chùy, hung hăng bắt lấy cánh tay Triệu Khánh.

Hấn vung mạnh lên!

Bành!!!

Cả người Triệu Khánh bị một cỗ cự lực khó mà chống cự giơ lên, nện xuống.

Ầm!!

Mặt đất nổ tung lồm xuống.

Ngụy Hợp quay người lại, khuỷu tay đập xuống.

Rắc rắc.

Cánh tay Triệu Khánh bị vặn gãy, còn chưa kịp kêu thảm thiết, đầu đã bị khuỷu tay Ngụy Hợp đập trúng.

Phốc một cái, cả khuôn mặt hấn lún xuống, trắng bệch ra.

Ngụy Hợp tiện tay buông thi thể ra, hoạt động cổ, nhìn Tây Môn Tinh đã choáng váng.

“Người xem, khắp nơi cuộc sống luôn có kinh hi.”

“Vừa rồi người đánh nhiều lần như vậy có phải rất sáng khoái hay không. Hiện tại... đến phiên ta.”

Bốp!

Dưới chân hấn nổ tung, lực lượng to lớn mang đến phản chấn lực bộc phát, khiến tốc độ Ngụy Hợp tăng thêm một tầng.

Lúc này làn da toàn thân hấn đỏ sậm, ba túi máu lớn điên cuồng phóng thích ra lượng lớn máu vết.

Khí lực cuộn cuộn không ngừng khiến hấn cảm thấy cường đại nhất từ trước tới nay chưa từng có.

Thần lực đơn thuần không tính là gì, nhưng kết hợp với lượng lớn thần lực và sức mạnh của hấn, cộng thêm trạng thái đăng lâu cường hóa, hấn lúc này có cảm giác có thể đánh chết ba người bọn hấn!

Tốc độ, lực lượng chính là tất cả.

Cho dù trong võ đạo lấy kinh lực làm chủ, nhưng xem như lực lượng tốc độ chênh lệch quá nhiều, thật ra thắng bại đã phân.

“Người chẳng lẽ...!?” Tây Môn Tinh vừa định mở miệng nói chuyện, nhưng đã không kịp.

Bàn tay khổng lồ to như quạt hương bồ đã tới trước mặt hắn.

Lúc này hắn tập trung kinh lực toàn thân, cường hóa hai tầng đặc hiệu Chân Cảnh: Áo giáp!

Tầng tầng lớp lớp kinh lực dày nặng ngưng tụ xung quanh thân thể hắn tạo thành tầng tầng bảo hộ vô cùng cao.

Đồng thời, hai tay hắn khép lại, toàn lực ngăn cản. Bí kỹ song đệp đồng thời mở ra, đặc hiệu lực lượng cùng kinh lực toàn thân lại lần nữa tăng lên uy lực.

Tầng tầng lớp lớp cường hóa, khiến hai tay Tây Môn Tinh cấp tốc bành trướng, cũng biến lớn mấy phần, tràn đầy màu máu.

Thình thịch thình thịch thình thịch!

Hai người cấp tốc va chạm, lực lượng to lớn khủng bố đối kháng, lại thêm kinh lực đè ép tăng phúc, để cho cây cối chung quanh tựa như hạt mưa rơi xuống.

Sắc mặt Triệu Khánh càng ngày càng đỏ, xương cốt hai tay truyền ra tiếng nứt rất nhỏ không chịu nổi gánh nặng.

Mặc dù hắn có lực lượng lớn nhưng chung quy cũng không phải người có loạn huyết.

“Phải tìm cơ hội!” Lúc này trong đầu hắn nổi lên suy nghĩ.

Đáng tiếc, thân là võ giả, khi trong lòng hắn không còn tiến không lùi thì bắt đầu do dự, không có lực.

Mà không còn lực nữa, đối mặt với Ngụy Hợp vốn mạnh hơn hắn, kết cục chỉ có một.

Không cần thận.

Ngụy Hợp nghe rằng cười, tay phải đánh văng Tây Môn Tinh đón đỡ, tay trái một chương, thẳng vào cửa trống.

Lực lượng khổng lồ kéo theo kinh lực dày nặng, tầng tầng lớp lớp tuôn về phía trước.

“Chết!!”

Một chương, trúng ngay ngực Tây Môn Tinh.

Chưởng lực to lớn tựa như đạn pháo, ầm ầm va nát kinh lực hộ thân, va vỡ làn da, cơ bắp, xương cốt, đánh xuyên qua nội tạng, từ phía sau phá ra.

Phốc!

Huyết vụ phun ra.

Hai tay Tây Môn Tinh ôm lấy cánh tay Ngụy Hợp, kinh ngạc cúi đầu nhìn ngực mình.

“Ta... không cam lòng...”

Hắn còn có át chủ bài vô dụng, đáng tiếc Ngụy Hợp bộc phát quá nhanh, đến cuối cùng hắn căn bản không rảnh sử dụng át chủ bài cuối cùng.

Hơn nữa, hắn hoàn toàn không thể tưởng tượng được, Ngụy Hợp lại bộc phát ra lực sát thương hai lần như vậy.

Lần cảm nhận thứ hai đã định, trừ người có chức vị đặc thù, cao thủ bậc này nhục thân thăng hoa gần xong, đã có thể thỏa mãn rất nhiều tiêu chuẩn thu nhập động thiên phúc địa.

Căn bản rất ít bên ngoài du đặng, chớ nói chi là ẩn cư.

Đáng tiếc, hắn gặp phải Ngụy Hợp quái thai này.

Từ lúc bộc phát đến lúc phản sát, Ngụy Hợp chỉ dùng mười lăm giây.

Xuy.

Rút tay về.

Ngụy Hợp rút bỏ máu tươi trên tay, lực lượng khổng lồ của Kinh Hồng Quyết tăng phúc hơn một vạn cân so với luyện tạng bình thường quả thật rất mạnh.

Nhưng cục diện giao thủ cùng Chân Cảnh vẫn còn thiếu một chút nữa, không thể định đỉnh bằng tốc độ nhanh nhất.

Nói cho cùng, Chân Cảnh đã không cùng cấp độ với việc luyện tạng tầm thường.

Thân thể của bọn họ trải qua kích thích chân thực, cường hóa tốc độ, sức mạnh, khôi phục, phòng hộ toàn diện.

Nhìn thi thể Tây Môn Tinh giữa đầu ngã xuống đất, chết không nhắm mắt.

Ngụy Hợp thở dài trong lòng.

Hắn không thích giết chóc. Nhưng ở thế đạo này, hắn không giết người, người sẽ giết hắn.

Hắn nhanh chóng khom người kiểm tra thi thể, rất nhanh, vật phẩm trên thân hai người đều được lục soát ra.

Một người lấy hương linh giáo, một người Loạn Thần giáo, thân phận mình bài trên thân hai người cho thấy rõ ràng thân phận.

Trong lòng Ngụy Hợp cũng cấp tốc gõ chuông cảnh báo.

Kẻ thù của hắn quá nhiều, xuống tay càng tàn nhẫn, thù hận cũng càng lớn. Mà bây giờ, hương thỉnh giáo loạn thần giáo chết đi một người chân nhân, tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ.

Đây đã là đại thù rồi.

Khác với mấy chuyện nhỏ như Sát Chi Mạch lúc trước.

Một người thật sự, còn không phải là chân nhân tàn phế như Vô Thủy tông, đối với bất kỳ thế lực lớn nào cũng đều có chiến lực trọng yếu.

Bây giờ y đã giết chết hai người.

“Phiền phức rồi... Xem ra nhất định phải nghĩ biện pháp, hoặc là lập tức ly khai, hoặc là nhanh chóng tìm được thế lực che chở.”

Nội tâm Ngụy Hợp không tự chủ được mà rơi vào trên danh sách đề cử mà Vạn Phi cung chủ đã hứa lúc trước.

Giết chết hai người Tây Môn Tinh và Triệu Khánh, ảnh hưởng rất lớn đối với Ngụy Hợp.

Loạn Thần giáo và Hương Thỉnh Giáo đều đã nhằm vào hắn, động đến cấp bậc cường giả Chân Nhân.

Ngày sau tất nhiên xung đột sẽ càng lúc càng lớn.

Sau khi dọn dẹp thi thể, Ngụy Hợp nhanh chóng trở về, trong đêm mang theo cả nhà già trẻ, xin Vạn phi cung che chở.

Hắn bất chấp tất cả, lúc trước ước định đi săn cũng được, những chuyện còn lại đều không so được với an nguy của gia tộc mình.

Đồng thời hắn cũng tìm được vạn người không phải là cung chủ Hạ Linh Tuyên, đem phương thuốc cùng bột thuốc đã chế xong giao phó từng người.

Hạ Linh Tuyên cho người ta thử nghiệm thành phẩm, khá hài lòng với năng lực nghiên cứu phát triển của Ngụy Hợp.

Nàng cũng rất sáng khoái, trực tiếp trả lời.

“Tuyển đề danh ngạch, chỗ ta có một danh sách tương đối thích hợp, cách cũng không xa. Ngay Hải Châu, cũng là môn phái trong bảo bình Đạo môn.”

Ban đêm, trong sân sau của một trâm bảo các.

Hạ Linh Tuyên nhàn nhã một tay cầm bút, một bên vẽ bức tranh thủy mặc, một bên cung kính nói chuyện với Ngụy Hợp đang đứng ở bên cạnh.

Không giống như lần trước gặp mặt, vị Cung chủ trước mắt này vô luận từ tướng mạo hay tư thái, khí chất, đều hoàn toàn biến thành người khác, phẳng phất như ngàn mặt.

“Chỉ cần có, toàn bộ đều dựa vào cung chủ an bài.” Ngụy Hợp chân thành nói.

Hạ Linh Tuyền mỉm cười, lại nói: “Người bình thường muốn gia nhập vào đại tông có động thiên phúc địa chỉ có ba cách.

Một: Từ nhỏ đã được cao thủ chân nhân khai quật thiên phú, mang đi bồi dưỡng. Thiên phú nơi này không đơn thuần chỉ là căn cốt, còn phải có ngộ tính. Căn cốt ngộ tính đồng thời tiến lên, mới có tư cách được mang đi từ nhỏ.

Mà điều kiện tuyển chọn của tất cả các đại tông, thiên kì bách quái, mỗi cái có điểm bất đồng, qua năm tuổi liền không có cơ hội tiến vào nữa.

Hai: Quan hệ trong nhà. Nói đơn giản, chính là trong nhà mình có quan hệ tông môn, có thể liên tiếp đi vào tông môn, về phần muốn vào động thiên, cũng có thể có cơ hội ngẫu nhiên đi vào, nhưng không thể thường xuyên ở lại.

Ba: ba chi mạch phân tán tuyển chọn, như Vô Thủy tông, khai chi tán diệp lượng lớn chi nhánh, chuyên môn bồi dưỡng nhân tài cho tông sơn môn. Lại từ những nhân tài này, sàng lọc ra loại tốt nhất, tiến vào động thiên phúc địa.

Ba loại này cơ bản đều là con đường các đại tông thu người.”

Nàng buông bút xuống, nhìn Ngụy Hợp một chút.

“Mà người có thể mang nghệ thuật bá sư như Ngụy Hợp, cũng có, nhưng không nhiều lắm, cũng không tính là ở con đường chính.

Huống chi, từ khi người xuất đạo tới nay, thanh danh luôn không được tốt lắm. Bây giờ lại càng không phải là một trong những thiên tài tà đạo ở Thái Châu. Thanh danh của độc đạo vang xa, cho nên đừng nghĩ đến việc gia nhập chính phái.”

“Ngụy Hợp này cũng minh bạch.” Ngụy Hợp gật đầu.

“Ta tìm cho người một tông môn tên là Huyền Diệu tông. Tông môn này là một tông môn trung đẳng tương tự trong Đạo môn, không cường thịnh bằng Vô Thủy tông nhưng cũng không yếu. Kinh doanh nhiều năm ở Hải Châu cũng coi như có chút căn cơ.

Mấu chốt chính là, Huyền Diệu tông chú ý tai nghe là giả, mắt thấy là thật. Bọn họ có một bộ khảo hạch trình tự, không quan

tâm thanh danh của người tham gia khảo hạch ở ngoại giới. Điều này đối với người càng trọng yếu.”

Hạ Linh Tuyền rất thương thức Ngụy Hợp.

Trước khi giao dịch với Vạn Độc Môn, nàng đã sớm điều tra người này.

Ngụy Hợp người này tuy danh tiếng bừa bộn, nhưng theo một đường quật khởi của hắn, hắn đối với thân bằng hảo hữu không nói.

Hơn nữa đất nhất là một lời hứa ngàn vàng, chuyện đã hứa tuyệt đối sẽ thực hiện.

Tri ân báo đáp, cứng cõi không nhỏ, lại thêm vận khí cũng không tệ. Võ đạo tu vi càng là đột phá lần nữa.

Tổng cộng lại, quả thật đáng giá nàng đầu tư một chút.

Người làm ăn, Hạ Linh Tuyền giỏi nhất là có thể đầu tư.

*

*

*

Thật ra địa vị và thực lực hiện nay của nàng đều không có quan hệ gì với việc đầu tư.

Hàng năm, nàng đều lợi dụng tiện lợi giao dịch của Vạn phi cung, lựa chọn hạt giống đầu tư tiềm lực, đưa ra ngoài các tông.

Ngụy Hợp là một trong số những người mà nàng lựa chọn.

“Huyền Diệu tông... Hải Châu..” Ngụy Hợp biết mình sắp đi qua nơi nào, trong lòng tính toán khoảng cách.

Hải Châu cách Cẩm Châu ước chừng hơn hai ngàn dặm, không tính là xa.

Nhưng lấy tốc độ của hắn, sau khi đột phá Kinh Hồng Quyết, đã đạt tới một giây trăm mét.

Chạy hết tốc lực, nếu đường quen, sẽ không vượt qua ba giờ đồng hồ.

“Như vậy, xin hỏi cung chủ, tại hạ nên chuẩn bị cái gì? Nếu là khảo hạch, có chỗ nào cần chú ý không?” Ngụy Hợp cẩn thận hỏi.

“Người có một thân bản lĩnh độc đạo, tu vi cũng là luyện tạng cực hạn, tăng thêm ta tiến cử, đi Huyền Diệu tông, cũng chính là điều tra nội tình, xác định phẩm tính xong rồi.

Về phần muốn vào động tiên, vậy phải xem bản lĩnh của người.”

Hạ Linh Tuyền cười nói.

“Đừng nhìn hiện tại người có thể đánh ra chút ít cảm giác yếu định, nhưng nếu thật sự đến bước kia, không phải là xem người đánh được bao nhiêu, mà là xem người có thể chống đỡ hay không, tu luyện có đủ nhanh hay không.”

“Ý của cung chủ là...?” Ngụy Hợp lĩnh hội được ý nghĩa trong đó.

“Tiểu gia hỏa, thật, nguy hiểm lớn nhất là ở khắp mọi nơi, xuất kỳ bất ý. Mỗi một động thiên phúc địa, kỳ thật đều đại biểu cho một loại phương hướng thăm dò tiến lên.

Vô Thủy tông, cho rằng sự thật hẳn là không đầu không cuối, cũng không có phần cuối, công pháp Chân Cảnh của bọn họ cũng thể hiện điểm này.

Ta vạn lần không phải cung, cho rằng hết thầy trong chân thực đều có thể bị lợi dụng, bị trao đổi.

Mà Huyền Diệu tông, bọn họ cho rằng, là chân thật, là huyền diệu mà không cách nào thăm dò, chân thực bản thân liền ẩn chứa vô số huyền diệu, chỉ có thuận thế mà làm, mới có thể như cá gặp nước.

Cho nên công pháp bọn họ cầu chính là thuận theo tự nhiên, tìm tòi nghiên cứu chân thực.

Người có thể đánh chết hai tiểu chân nhân của Loạn Thần giáo và Hương thỉnh giáo, xem như không tệ rồi.

Thực lực tuyệt đối đủ tư cách, trình độ độc đạo cũng không tệ, cộng thêm phẩm tính không có điểm đen. Khảo hạch đoán

chừng cũng chỉ đi quá giới hạn thôi.”

“Nói cách khác, có thể khẳng định nhập tông?” Ngụy Hợp trầm giọng hỏi.

“Rất nhiều nhân tuyển trong số đó, điều kiện của người đã được tính rồi. Khả năng thông qua rất lớn.

Đương nhiên, còn phải xem vận khí. Bởi vì chiến loạn hôm nay muốn tiến vào các đại tông phái, người được che chở không phải số ít. Điều kiện tốt hơn người cũng có thể có không ít. Cho nên, ta không dám hoàn toàn cam đoan.”

Hạ Linh Tuyên nói năng rất hợp ý.

“Đa tạ cung chủ chỉ điểm. Còn có một chuyện, nếu ta có thể vượt qua, thì nhà của người nhà ta...” Ngụy Hợp lại hỏi.

“Có thể di chuyển qua đó, cũng có thể ở lại chỗ này tiếp tục ở lại, dù sao thì bên này cũng không xa.” Hạ Linh Tuyên cười một tiếng.

“Đã rõ!” Ngụy Hợp trịnh trọng gật đầu.

“Nhớ kỹ, người thực chiến tuy mạnh, nhưng tu hành, không phải chút thực lực này, mà là tương lai. Phải kiên kỳ không được hung hăng, hại người hại mình.

Hàng năm đều có thiên tài, mỗi năm đều có cao thủ thế nhưng khi chân chính bước vào Chân cảnh thì có mấy người? Con đường này, nhất định cực kỳ gian nan.” Cuối cùng, Hạ Linh Lung dặn dò.

“Ngụy Hợp nên ghi nhớ lời cung chủ.” Ngụy Hợp trịnh trọng ôm quyền hành lễ.

Hắn quyết định, chờ sau khi thông qua khảo hạch, liền dẫn vợ con, phụ mẫu cùng nhau tiến về Hải Châu.

Hải Châu, là một trong những đại châu duy nhất Đại Nguyên có diện tích rộng lớn, nhưng đa số lại hoang vu.

Toàn bộ Châu chỉ có ba thành trì, đất rộng người thưa, thời tiết rét lạnh.

Nơi này quanh năm băng tuyết bao trùm, khắp nơi đều là tuyết trắng, dựa vào biển thường có thể nhìn thấy băng trôi trôi nổi qua.

Ngụy Hợp tìm một cái cớ, muốn đi ra ngoài một khoảng thời gian để xử lý sự vụ. Thác vạn không phải cung vì chăm sóc người nhà của mình.

Hạ Linh Tuyên làm nhân tình quả thật rất đúng chỗ, không chỉ đưa cho Ngụy Hợp tất cả tin tức liên quan tới Huyền Diệu tông, mà còn cho hắn một tấm địa đồ chi tiết Hải Châu.

Hơn nữa còn chỉ ra các hạng mục cần chú ý của Ngụy Hợp.

Chuẩn bị một chút, Ngụy Hợp men theo địa đồ tại Cẩm Châu đi thẳng tới Hải Châu Huyền Diệu tông, mất cả ngày mới tới được.

Đơn giản chỉ nhìn tốc độ, hắn đã qua ba giờ đồng hồ là có thể đến, nhưng giữa đường có không ít dị thú phiền phức, ngay cả Ngụy Hợp cũng không thể không đi đường vòng.

Ngoài ra, hắn còn gặp được vài tin đồn rằng là dị thú Chân cảnh do thân người hóa thành.

Chúng nó chiếm giữ ở địa điểm cố định, không cách nào rời xa.

Ngụy Hợp không tùy tiện động thủ, mà lựa chọn đi đường vòng.

Sau mấy lần đi đường vòng, còn phải quan sát thỉnh thoảng gặp phải phiền toái. Những chuyện này đều làm tốc độ của hắn suy giảm, bỏ ra trọn vẹn một ngày, mới đến Hải Châu.

So với Thái Châu ở Vân Châu, Hải Châu có thêm một phần hoang vắng không người.

Khối địa bàn này so với ba châu cộng lại còn không lồ hơn, phần lớn khu vực, đều là hoang vắng không người vào, vào cảnh giới, nhiệt độ càng rét lạnh, ngay cả dã thú cũng không nhiều.

Ngụy Hợp một đường chạy như điên, tới gần trời tối, khó khăn lắm mới đến được thành trì phụ cận sơn môn Huyền Diệu

Tông - Chấn Đào thành.

Nếu muốn đi tới Thiên Hải Đảo chỗ Huyền Diệu Tông, nhất định phải từ nơi này ngồi thuyền đi qua.

Chạng vạng tối.

Trên bến tàu vịnh Lam Thủy của thành Chấn Đào, số lượng các đội thuyền lui tới rất nhiều.

Con thuyền lớn nhỏ không đều, màu sắc khác nhau, đa số đều là các loại thuyền vận chuyển hàng hải.

Ngẫu nhiên có thuyền ngoại quốc phát ra tiếng tàu phát ra hơi sáo, chậm rãi cập bờ.

Loại thuyền kim loại này khá nổi bật trong đám thuyền gỗ, va chạm rắn chắc, thanh thế cũng cực lớn.

Ngụy Hợp đứng trước một cột đá của bến tàu, ngắm nhìn biển trời giao tiếp, cảnh sắc cả ngàn cánh buồm và rừng rậm.

Đồng thời hắn cũng đang tìm kiếm những khách thuyền có thể cưới được.

Từ lúc tiến vào thành Chấn Đào, người ở đây nói chuyện tiếng không được tự nhiên, cho dù là quan giống nhau, cũng nghe rất vát vát.

Chẳng qua cũng may là có thể dùng giấy bút để trao đổi.

Đi một vòng quanh Lam Thủy vịnh, theo chữ viết, hắn rất nhanh liền tìm được mấy chiếc khách thuyền chuẩn bị ra biển.

Người tới Thiên Hải đảo cũng không ít, thuyền thuyền cũng không ít.

Ngụy Hợp lợi dụng giấy bút, trao đổi giá tốt, liền tìm một đội thuyền cỡ trung, lên thuyền ngồi xuống, chờ đợi.

Gió đêm thổi qua.

Trên một con thuyền nhỏ mười mấy mét, rất nhanh lại có vài hành khách tiến về Thiên Hải đảo.

Trong đó có hai người ăn mặc kiểu trang phục, phong trần mệt mỏi, hiển nhiên cũng từ xa chạy đến.

“Các vị, ngồi vững nhé!” Người chèo thuyền kêu lên một tiếng, cùng hai thuyền viên trẻ tuổi bay lên Phong Phạm, thu hồi neo.

Thuyền chậm rãi rời khỏi bờ, chạy về phía mặt biển xanh thẳm mênh mông.

Gió biển thổi qua, Ngụy Hợp nghe thấy mấy hành khách trên thuyền đang thảo luận về giá cả hàng hóa của Thiên Hải đảo lại tăng lên, xung quanh nơi nào lại xuất hiện dị thú làm loạn, khó mà trấn áp được.

Người nói chuyện Đại Nguyên Quan tương đối tiêu chuẩn, người giao lưu cũng dùng quan đàm phán trả lời. Hẳn là thương khách nơi phụ cận hành tẩu.

Ngụy Hợp vừa nghe, vừa cảm thụ gió biển tanh hôi, trong lòng có chút chờ mong với Huyền Diệu tông sắp tới.

Tông môn Chân Cảnh, động thiên phúc địa rất cuộc là tình huống như thế nào.

Đám chân nhân này rất cuộc đã trải qua cuộc sống như thế nào, tất cả đều là điều hấn hiếu kỳ.

Còn có càn đi về phía trước, đối mặt với thế giới chân thật vô cùng nguy hiểm, tình huống Huyền Diệu tông rất cuộc như thế nào, đại bộ phận Chân Nhân có giống với tam chủ phong của Vô Thủy tông tàn phế hay không.

Những vấn đề này cần phải chính mắt xem xét, tự mình đi giải đáp.

Thuyền chạy hơn nửa canh giờ, rất nhanh, trên mặt biển phía trước liền hiện lên một hòn đảo diện tích khổng lồ.

Hòn đảo nhìn từ mặt bên, giống như vàng trắng lười liềm, hai bên hẹp, ở giữa rộng.

“Thiên Hải Đảo... Đây là Thiên Hải Đảo?” Ngụy Hợp đứng lên, nhìn ra xa hòn đảo, trong lòng càng thêm mong đợi.

“Đúng vậy, đây chính là Thiên Hải đảo, trung tâm phồn hoa nhất Hải Châu.” Một hành khách bên cạnh cười nói tiếp.

“Huynh đài là tới đảo du ngoạn hay là tham gia vào?” Người nọ hỏi.

“Đều không phải.” Ngụy Hợp cười cười: “Là đến để cầu học.”

“Học võ sao? Vậy là, trên Thiên Hải đảo có rất nhiều đạo tràng, nhưng phần lớn đều là từ đệ tử Huyền Diệu tông mở ra. Huynh đài hẳn là đi Huyền Diệu tông xin học phải không?” Người nọ nói.

“Đúng vậy.” Ngụy Hợp cũng không che giấu.

“Thực không dám giấu giếm, hai huynh muội chúng ta, cũng dự định gia nhập Huyền Diệu tông tập võ.” Người nọ lại nói.

*

*

*

Lúc này Ngụy Hợp mới quay người nhìn về phía người này.

Người nói chuyện với hắn là một nam tử với dáng người dày, thể trạng rắn chắc, mày rậm mắt to, làm cho người ta cảm thấy một loại khuôn mặt chất phác.

Bên cạnh hắn, một nữ tử tóc ngắn mặc quần dài, mặc áo bó sát người, đang thu thập hành lý hai người.

Nữ tử quanh năm rèn luyện, nhìn ra được cơ bắp rõ ràng trên người có đường cong cơ bắp, dung mạo bình thường, nhưng khuôn mặt tinh thuần, vừa nhìn chính là không có tâm cơ gì.

“Vậy thì đúng dịp.” Ngụy Hợp cười nói, “Bất quá huynh đài cũng biết, đệ tử Huyền Diệu tông khảo hạch này, nên xử trí như thế nào?”

Hắn từ Hạ Linh Tuyền có được không ít tư liệu, nhưng chỉ có khảo hạch thì không có chi tiết gì.

“Huyền Diệu tông là đại tông Hải Châu, khảo hạch bình thường đều là thông qua chi nhánh, sau khi được đề cử, mới có thể tới đây tổng môn khảo hạch lần thứ hai.” Nam tử giải thích. “Huynh muội chúng ta thông qua khảo hạch từ Uy Hải thành, được đề cử tới nơi này.”

Hắn cẩn thận đánh giá Ngụy Hợp.

“Huynh đài không phải người Hải Châu chứ?”

“Nhãn lực được lắm.” Ngụy Hợp gật đầu cười nói: “Ta thật sự không phải người Hải Châu, là người được đề cử từ ngoại châu tới đây học.”

“Là ở ngoại châu... thật sự là đường xá xa xôi.” Nam tử nghe vậy, sắc mặt nghiêm túc lại.

Có thể từ xa ở ngoại châu chạy tới, cái khác không nói, người trước mắt này khẳng định là mang tài nghệ bá sự, tu vi không thấp.

Bởi vì bình thường tông môn Huyền Diệu tuyển người, chỉ tuyển nhận đệ tử ở bản châu.

Ngoại Châu thu người không nhiều lắm.

Sau khi phán đoán ra thân phận Ngụy Hợp, hai huynh muội ngược lại có chút câu nệ.

Ngụy Hợp nói chuyện với bọn họ trong chốc lát.

Thừa dịp đội thuyền xếp hàng cập bờ, hẳn hiểu rõ không ít nội dung.

Hình thức của Huyền Diệu tông không khác gì Vô Thủy tông.

Bên trong cũng chia thành hai khối trong và ngoài.

Nhưng quy mô của Huyền Diệu tông nhỏ hơn Vô Thủy tông bởi vì nhân số Hải Châu quá ít.

Rất nhanh, hẳn lên bờ, mấy người kết bạn mà đi thẳng đến chỗ tổng môn của Huyền Diệu Tông.

Trên toàn bộ Thiên Hải đảo, một mình kiến tạo cho tổng môn của Huyền Diệu Tông một con đường lớn.

Ba người đi dọc theo con đường này hơn nửa canh giờ, rất nhanh, trước mắt liền xuất hiện một mảnh lầu các Tiên Sơn lượn lờ mây mù.

Huyền Diệu tông chính là một ngọn núi lửa duy nhất được xây dựng trên đảo Thiên Hải.

Huyền Diệu tông, ngoại sơn, trong cung đạo đức.

“Thư đề cử? Lại là Vạn Phi Cung đưa tới?”

Lão đạo chịu trách nhiệm chiêu người thẩm tra, nhíu mày cầm lá thư Ngụy Hợp đưa cho, ngữ khí có chút khó chịu.

Cái này vạn không phải cung điện cấp cho tông môn cũng không phải lần đầu tiên, hàng năm đều sẽ đưa tới mấy cái.

Mà những người đưa tới, phần lớn là mang nghệ bá sư, phương hướng tu hành võ đạo đã định, nhưng tố chất không cao, cũng không được tông môn ưa thích.

Hắn nhìn trên dưới Ngụy Hợp một chút. Hôm nay người đến cũng chỉ có Ngụy Hợp cùng hai nữ tử khác.

Hai người kia đã sớm tiến vào tông môn, đang tiến hành kiểm tra tiếp sau đó. Hiện tại trong xử lý toàn bộ Đạo Cung, chỉ có một mình Ngụy Hợp.

“Ngụy Hợp? Đúng không?”

“Vâng, tiền bối.” Ngụy Hợp gật đầu, không có chút nào là môn chủ của Vạn Độc môn tại Cẩm Châu.

Thái độ của hắn rất nghiêm chỉnh, hiện tại hắn chỉ là một kẻ cầu học giả, không phải môn chủ bang phái nào đó.

“Bao nhiêu rồi?” Lão đạo vuốt chòm râu bắt đầu đọc nội dung trong thư.

“Ba mươi một.” Ngụy Hợp thành thật trả lời.

“Hiện tại cảnh giới gì?”

“Luyện tạng cực hạn, còn kém một bước cuối cùng.”

“Luyện tạng?” Lão đạo dừng lại một chút, lúc này mới nghiêm túc cúi đầu xem thư.

Nhanh chóng đem nội dung bức thư quét qua một lần, hắn ngược lại bắt đầu kinh ngạc.

Trong số những người mang nghệ bá sư, luyện tạng tu vi nhiều nhất, bởi vì cấp độ này, sắp đối mặt với thực xâm nhập.

Cho nên những cực hạn luyện tạng này, đến Huyền Diệu tông, đa số là vì tránh họa kéo dài thọ nguyên cho động tiên.

Đối với tu vi thực lực của bộ phận người này, hắn cũng không có gì ngoài ý muốn. Nhưng Ngụy Hợp tuổi, mới ba mươi mấy, tuổi cỡ này liền có thể đạt tới cấp độ này, không nhiều lắm.

“Tới nơi này, loại cảnh giới như ngươi là nhiều nhất. Đều là muốn mượn động thiên phúc địa đột phá chân cảnh. Chân

cảnh định cảm nào dễ dàng phá như vậy?” Lão đạo thờ dài nói.

“Cầm thư vào đi, vào trong, chờ phân chia. Bất quá, lại nói, tuổi người luyện tạng, trong môn hẳn là có chút ưu đãi.” Thái độ lão đạo ôn hòa một chút.

“Tiền bối, có thể giao nộp một chút, nhập môn xét duyệt cần bao lâu thời gian? Có cần chỗ nào chú ý không?” Ngụy Hợp lật tay, nhiều ra một hạt dị chủng, liền muốn lặng lẽ nhét qua.

“Bớt bộ này đi.” Lão đạo đẩy tay, lập tức ngăn cản dị chủng trong tay Ngụy Hợp.

“Chúng ta không làm những chuyện này, hơn nữa sau khi người tiến vào, còn phải bái sư mới có cơ hội vào phúc địa.

Trước sau, còn phải kiểm tra phẩm chất đức hạnh, đoán chừng phải mất mười mấy ngày. Đây vẫn là người từ Cẩm Châu tới, cách không xa.

Lần trước có một đứa con trai buôn bán ở Biện Châu, kiểm tra Quang Châu đã dùng hơn một tháng.”

Lão đạo thuận miệng giải thích vài câu.

“Được rồi, được rồi, tranh thủ thời gian cho ta vào. Có thể hay không nhìn vận khí của người được rồi. Huyền Diệu tông ta vạn sự cầu thuận tất nhiên, đừng quan tâm căn cốt của người như thế nào, tư chất như thế nào, nếu như không có duyên phận, người cũng chỉ có thể từ đâu đi tới đó thôi.”

Thuận theo tự nhiên.

Ngụy Hợp đem từ này trong lòng nhai nuốt, lập tức nhận lấy, bái lạy lão đạo, bước nhanh tiến vào Đạo Cung.

Trong cung có mấy đạo nhân trẻ tuổi, sau khi kiểm tra tiêu ký trên thư đề cử, mang Ngụy Hợp một đường xâm nhập, tiến vào phòng khảo sát võ học.

Tiến hành kiểm tra thuộc tính võ học.

Bước này nhất định phải làm, trong Huyền Diệu tông tuy có rất nhiều công pháp chủ tu khác nhau.

Nhưng cũng không phải tất cả các công pháp đều có.

Cho nên cần phải xem xem thuộc tính công pháp Ngụy Hợp có loại chân công thích hợp tiếp theo hay không.

Tiếp theo, còn phải kiểm tra đo lường lực lượng của Ngụy Hợp, có kinh lực ẩn dấu thể lực đối địch hay là kinh lực của một loại ma công tôn thiên hại lý nào đó.

Những thứ này thông qua sau.

Đạo nhân dẫn Ngụy Hợp đi vào trong một phân viện của Đạo Đức Cung.

an bài hấn ở lại từng gian phòng một, chờ đợi thông báo.

Ngụy Hợp cũng an tâm ở lại, thu thập thu thập, rửa mặt toàn thân.

Trong phòng còn bố trí một ống dẫn nước nóng chuyên môn, có thể tắm trong phòng, khá thuận tiện.

Ngày hôm sau.

Rửa mặt xong, sáng sớm hấn liền đứng dậy, thay một bộ đạo bào được cất xuống, ra khỏi cửa, dự định đi vòng quanh.

Chỉ là vừa ra cửa, liền thấy trong sân có mấy người đang cùng đứng nói chuyện với nhau.

Nói chuyện chính là hai nữ tử, một nam tử.

Nhìn qua tuổi của ba người khác nhau.

Mặc dù hai nữ tử trẻ tuổi, bề ngoài rất có tư sắc, nhưng ánh mắt lại không lừa gạt người khác, loại cảm giác tích lũy thời gian dài như vậy, không phải tiểu nữ hài một hai chục tuổi có thể có.

So với hai nữ tử, nam tử duy nhất lại thân nhiên hơn nhiều, không có sử dụng cách trú nhan.

Người này tóc đen râu đen, tuổi cũng không chênh lệch mấy so với Ngụy Hợp, cũng khoảng ba bốn mươi tuổi.

“Lại thêm một kẻ nữa đến, tối hôm qua đã nghe thấy có người vào phòng sát vách, không ngờ lại là một hậu sinh trẻ tuổi như

vậy.” Nam nhân kia cười ha hả phe phẩy quạt hương bồ trong tay.

“Tại hạ Lương Hồ Diệu, huynh đài xưng hô như thế nào?”
Hắn ôm quyền về phía Lương Hồ.

“Ngụy Hợp.” Ngụy Hợp đáp lễ, lời ít mà ý nhiều đáp lại.” Ba vị cũng là người tham gia khảo hạch sao?”

“Đúng vậy, trong sân nhà chúng ta đều là người mang nghề nhập môn, chờ xem xét.” Lương Hồ Diệu cười nói: “Nơi này không hổ là đại tông nha. Không ngờ chúng ta đường đường là cao thủ một phương, thủ hạ cũng có tiền có người, hiện giờ cũng có lúc bị gạt bỏ ở đây, ngẫm lại thật là có chút không quen.”

“Lương huynh sáng lập ra Kim Hồ phái, chúng ta ở Biện Châu cũng đã nghe nói qua thanh danh, không nghĩ tới người thân là phái chủ, lại chạy ngàn dặm xa xôi đến nơi này cầu đạo, cũng là khó có được.” Một nữ tử bên cạnh khí chất dịu dàng, ôn nhu nói.

“Để ta giới thiệu một chút, hai vị này, theo thứ tự là Chu Mộ Thanh, Thượng Quan Hạnh.” Lương Hồ Diệu giới thiệu.

“Chu Mộ Thanh môn chủ chính là Phó môn chủ Thanh Lưu môn khá nổi danh ở Biện Châu.

Thượng Quan Hạnh cô nương là trưởng nữ đời thứ ba của Biện Châu Thượng Quan gia, cũng là đệ nhất cao thủ của Thượng Quan gia. Biện Châu chân nhân, được công nhận vị thứ ba.”

“Ở đây, chúng ta đều là phạm tục cầu học, những thân phận bối cảnh ở đây đều không dùng được, Lương đại ca đừng nhắc lại nữa.” Chu Mộ Thanh chính là nữ tử dịu dàng khí chất.

“Sự tình thế tục, như xem mây khói, bây giờ ta lên núi, danh tiếng nhiều lắm chỉ duy trì mấy năm, sẽ bị người vượt qua lãng quên. Một chút thành tích, không cần để ý.” Thượng Quan Hạnh nghiêm túc trả lời.

Những cô gái bình thường luyện võ tới chỗ cao thì hầu như đều vươn lên một đường cong hoàn mỹ, thế nhưng cũng chỉ

ngang ngực.

Nhưng nàng lại khác, ngực phồng phồng lên rất dễ thấy. So sánh với Chu Mộ Thanh Thanh ở bên cạnh.

Mấy người đều gật đầu.

Có thể đi đến nơi này, cái nào không phải cao thủ luyện tạng cực hạn, cái này cấp độ cao thủ, ai không có huy hoàng quá khứ.

Nhưng cho dù huy hoàng đến mức nào, bọn họ tới nơi này cũng là vì cầu đạo.

Tu chân tu, tu chân, chân tu, mà tục thế chỉ là giả.

“Ngụy huynh đệ tới vừa đúng lúc, hôm nay ba người chúng ta lần đầu tiên tụ họp, sao không trao đổi một chút tình báo, xem sau này an bài như thế nào?” Lương Hồ Diệu đề nghị.

“Ta đồng ý.” Chu Mộ Thanh cười cười. “Đề ta tới trước, hôm qua ta ra ngoài hỏi thăm một chút. Chúng ta và các đệ tử chỉ mạch còn lại đều không khác nhau mấy, đều phải tu chân cảnh trụ cột công quyết trước, chuyển đổi kinh lực. Đợi khi toàn bộ kinh lực chuyển đổi xong, công quyết luyện đến viên mãn mới có thể bắt đầu xin khảo hạch nhiệm vụ, xác định có thể tiến vào nội sơn định cảm giác hay không.”

“Nội núi chính là chỗ phúc địa Huyền Diệu tông.” Nàng bồi thêm một câu.

“Điều này ta nghe được.” Lương Hồ Diệu nói: “Đệ tử bình thường, trước tiên phải tu luyện Huyền Sa quyết, sau khi tu luyện đầy đủ, liền có thể luyện được Thất Diệu Chân Công.

Bởi vì tu vi cảnh giới đã đến, chúng ta trực tiếp bắt đầu luyện Thất Diệu chân công, chậm rãi mài giũa. Nếu có thể khôi phục chân công đến cực hạn luyện tạng, như vậy có thể xin phúc địa đột phá.”

“Mặt khác.” Hãn bổ sung: “Đến lúc đó chúng ta sẽ bị hỗn hợp thành đệ tử tiền giai Thất Diệu Chân Công, cùng với tất cả mọi người tu hành.”

“Không biết Thất Diệu Chân Công này khó khăn như thế nào?” Chu Mộ Thanh lo lắng hỏi.

“Khó khăn tự nhiên là khó, nhưng đây là cơ sở, không luyện đây, nghe nói không thể nào chọn võ học Chân Cảnh.” Lương Hồ Diệu thở dài.

“Hàng năm đều phải có người như chúng ta lên núi chứ? Lương đại ca có từng tìm hiểu thành công cần bao nhiêu người thành công không?” Thượng Quan Hạnh lên tiếng hỏi.

Vấn đề này rất quan trọng.

Ngụy Hợp cùng Chu Mộ Thanh đều nhìn về phía Lương Hồ Diệu.

“Ta quả thật đã tìm hiểu qua...” Lương Hồ Diệu thở dài, “Loại người như chúng ta, bởi vì cảnh giới vẫn còn, nếu đổi lại tu hành, ngay từ đầu tốc độ sẽ nhanh hơn rất nhiều so với đệ tử bình thường.

Nhưng, bởi vì nguyên huyết không đủ cho nên lần sau không đủ sức, càng về sau càng khó đột phá.

Hơn nữa, Thất Diệu Chân Công bản thân cũng khó khăn cực lớn. Đối với ngộ tính yêu cầu cực cao, tiến độ tu hành cũng sẽ cực chậm. Người thành công... Trong mấy chục năm có thể có một cái, đã là không tệ rồi.”

“Sao lại thấp như vậy?” Chu Mộ Thanh nhíu mày.

“Không còn cách nào khác, môn công pháp này vốn rất khó. So với đệ tử bình thường chúng ta thì luyện công pháp trước, nguyên huyết bị chiếm dụng ít hơn rất nhiều, xác xuất thành công lại càng thấp.” Lương Hồ Diệu thở dài.

Tuy hi vọng là xa vời, nhưng những người có mặt ở đây, ai chẳng là thiên tài, tự tin đối với bản thân, đều tích lũy qua nhiều năm.

Khó khăn hơn nữa, đều đã tới nơi này thì cũng sẽ không lùi bước bất cứ thứ gì.

Trước tiên phải thử qua đã!

311

“Nguyên huyết...” Trong lòng Ngụy Hợp khẽ động, nếu đổi thành đồ vật khác có lẽ gã còn có thể lo lắng một chút.

Nhưng hấn tu hành kinh phong hồng quyết, nguyên huyết không thể nhiều hơn.

Nếu Thất Diệu Chân Công thật sự phải xem nguyên huyết, có lẽ lần này...

Hàn huyền với ba người một hồi, hấn liền cáo từ ra ngoài, dự định đi dạo chung quanh.

Huyền Diệu tông này tuy không bằng Vô Thủy tông, nhưng cũng là một trong các đại tông của Đạo môn, có thể có được động thiên phúc địa, tại thời đại chiến loạn này bản thân đã là một loại thực lực.

Ra khỏi Đạo Cung.

Chung quanh đều là núi rừng, xa xa đều là mặt biển mưa bụi.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua màn sương mù lạnh lẽo, dường như cũng không còn độ nóng nữa.

Xung quanh Đạo Cung, không ngừng có đệ tử mặc đạo bào Huyền Diệu tông lui tới, nhìn có chút náo nhiệt.

Bất quá nơi này tựa hồ khác với nơi khác, người lui tới vẻ mặt lãnh đạm bình tĩnh, dù ngẫu nhiên gặp được người quen, cũng chỉ nhỏ giọng nói nhỏ, nói chuyện phiếm vài câu, liền nhanh chóng tách ra.

Trong toàn bộ Huyền Diệu tông, khắp nơi là từng đầu sơn đạo thông suốt bốn phương.

Hai bên đường thường xuyên nhìn thấy từng khối đá lớn, phía trên có khắc các loại ngôn ngữ cảnh báo.

Mỗi một tảng đá đều nhấn lại, đều tương ứng tục danh, rất nhiều tục danh Ngụy Hợp đều chưa thấy qua, đoán chừng đều là cao nhân trong Huyền Diệu tông.

Hắn đón lấy phương hướng lên núi, một đường đi về phía trước.

Nhưng đi tới một cửa ải, liền bị thủ vệ đệ tử ngăn lại.

“Vào núi đưa ra lệnh bài nội sơn.” Đệ tử thủ vệ ngồi xếp bằng ở một bên, vốn đang nhắm mắt tĩnh tu, thẳng đến khi Ngụy Hợp tới gần, hắn mới mở mắt thản nhiên lên tiếng.

“Thật có lỗi.” Ngụy Hợp gật đầu: “Ta muốn hỏi một chút, nơi này làm sao có chỗ nào có thể gửi thư.”

“Hướng phía tây Đạo Cung, tiến lên nửa dặm, trong vịnh rồng có thứ ngươi cần.” Đạo nhân kia bình tĩnh trả lời, nhìn thấy Ngụy Hợp không tiếp tục lên núi, liền nhắm mắt lại lần nữa.

Ngụy Hợp hành lễ lui ra phía sau.

Một đường đi tới, tất cả mọi người hắn gặp phảng phất lãnh đạm thanh u, cực ít ồn ào lộn xộn.

Nơi này không giống bất kỳ tông môn nào mà hắn từng gặp trước đây.

Đứng trên cầu thang lên núi, hắn ngẩng đầu nhìn lên.

Mây mù quanh quẩn, bậc thang trên núi phảng phất thang lên trời, một mực kéo dài đến chỗ thị lực không cách nào chạm đến.

Thở hắt một hơi, Ngụy Hợp quay người xuống núi, quay về hướng Đạo Cung.

Rất nhanh, hắn liền ở phía tây Đạo Cung, tìm được Long Loan mà Thủ Sơn đạo nhân nói tới.

Vịnh rồng là một bến cảng trong biển sâu của sơn môn Huyền Diệu tông.

Nơi này rộn ràng rành rành, bày đầy các loại đạo nhân, tự mình thiết lập sạp hàng nhỏ, trở thành một thị trường giao dịch nhỏ.

Vùng vịnh khác này tựa như nửa vòng tròn, còn có bờ cát màu vàng.

Trên bờ cát, có đạo nhân chôn hơn phân nửa bản thân, tựa hồ đang luyện công.

Còn có một nửa người đang đánh quyền trong nước biển.

Còn có nhiều người chấp tay đứng chấp tay với Hải Trường Minh, phong phạm của cao nhân.

Mặc dù Ngụy Hợp thường xuyên không thể lý giải, kêu lớn như vậy có ý nghĩa gì, bọn họ chẳng lẽ không cảm thấy xấu hổ?

Chẳng qua nghĩ đến có rất nhiều người luyện công bị công pháp ảnh hưởng, có lẽ tinh thần bị áp lực quá lâu, cần phát tiết cũng có thể lý giải.

Ở vịnh rộng chuyển động một vòng, Ngụy Hợp rất nhanh tìm được nơi gửi thư ra ngoài, tên là chỗ tin tức tên Yến.

Đây là một tiêu lâu hai tầng đứng sừng sững trên bờ cát.

Cửa ra vào của tiêu lâu ra vào, có không ít đạo nhân lui tới, hiển nhiên đều là đến gửi thư.

Ngụy Hợp đi vào, rất nhanh viết một phong thư cho nhà mình, nói địa chỉ nơi này, để bọn họ lặng lẽ di chuyển, chạy tới nơi này.

Có vạn không phải cung bảo vệ, hẳn không lo lắng về vấn đề an toàn của người nhà. Nếu như Hạ Linh Lung đã đặt cược trên người hắn, tự nhiên phải hoàn thành triệt để, mới có thể không để cho đầu tư lúc trước uổng phí.

Mặt khác, người dưới trướng Vạn Độc Môn hẳn không chế cũng có không ít cao thủ. Chỉ cần không phải chân nhân đánh lén, vấn đề không lớn.

Huống hồ.

Hương thính giáo và Loạn Thần giáo muốn biết tin tức về hai vị chân nhân, đoán chừng còn phải đợi thêm một thời gian nữa.

Lúc xử lý thi thể hẳn tương đối cẩn thận.

Tiến vào thạch lâu, gửi thư xong, hấn lại nhìn thấy trên tường treo một ít biểu diễn gấp gáp.

“Xin hỏi, nơi này để làm gì?” Ngụy Hợp chỉ rất nhiều tin tức dán trên tường.

“A, những tin tức này là miễn phí cho mọi người biết, dù sao chúng ta đang ở trong núi, cũng không thể hoàn toàn ngăn cách với thế giới bên ngoài, để cho mọi người biết thế cục bên ngoài, các sư tôn sư tổ trong núi liền đưa ra tin tức yển yển miễn phí này.”

Đạo nhân phía sau quỳ đang gấp giấy viết thư, cười trả lời.

“Những tin tức này, có thể bảo đảm chân thật không?” Ngụy Hợp kinh ngạc hỏi.

“Tất nhiên, đều là trải qua nghiệm chứng, kỳ thực rất nhiều thứ đều không phải là bí mật, chỉ là bởi vì địa vực quá xa xôi, câu thông bất tiện cho nên rất nhiều người không biết.

Nhưng ở nơi đó, thật ra những tin tức này đã được công khai sáng tỏ. Không cần lo lắng thật giả.” Đạo nhân trả lời.

Hấn trả lời rất quen thuộc, nhìn ra được đã không phải chỉ một mình hỏi vấn đề như vậy.

Ngụy Hợp hiểu, quay đầu cẩn thận đứng ở trước tường, cùng mấy đạo nhân khác nhìn tờ giấy trên tường.

Một tin tức trong đó lập tức thu hút sự chú ý của hấn.

“Ngày mười lăm tháng ba, đại tướng chân huyết của Ngô quân là Chung Tôn Xung, lĩnh binh mười lăm vạn, công chiếm Dương Châu, Châu Mục Từ Hàm chết trận, phủ thành Dương Châu dùng máu để tàn sát ba ngày.”

“Bốn người đại tướng nước Ngô lấy Công Tôn Đàm cầm đầu, vây giết hương lấy tổng đàn giáo, tàn sát hơn ba ngàn người trong giáo chúng, rồi tuyên bố Cấm Võ Lệnh.”

“Phật môn trọng địa Vạn Trọng Tự, bị hỏa thiêu hủy binh khí, nghi ngờ là do Ngô Quân gây nên.”

“Ngô quốc quả nhiên khinh người quá đáng!” Một đạo nhân bên cạnh nhin không được cả giận nói.

“Ngô quốc khác với chúng ta, vốn như nước với lửa, bây giờ đại nguyên thế yếu, Ngô quốc thừa cơ tiến vào, không có gì mà oán giận.” Tên còn lại thở dài nói.

“Nói cho cùng, Ngô quốc chủ tu luyện loạn huyết, kinh lực phụ trợ, hệ thống chân huyết của bọn họ cùng với hệ thống kinh lực của Đại Nguyên chúng ta căn bản không phải là một con đường, không cần tài nguyên giống như chúng ta.

Đáng tiếc, nếu là mấy trăm năm trước tiền triều thời kỳ, khi đó Đại Nguyên võ giả của ta cường thịnh, uy áp bốn phương, vèn vèn Ngô quốc nào dám can rỡ đắc thế như vậy?”

Ngụy Hợp nghe vậy trong lòng khẽ động.

“Xin hỏi vị sư huynh, hệ thống Chân Huyết và hệ thống kinh lực của chúng ta rốt cuộc là như thế nào? Chân Huyết, là hệ thống của Loạn Huyết Giả sao?”

Đạo nhân kia bị đáp lời, xoay mặt nhìn thoáng qua Ngụy Hợp.

“Đúng là như thế.”

Hắn thở dài, tiếp tục nói.

“Hệ thống Chân Huyết, là cảnh giới cao tầng hệ thống Loạn Huyết, lộ tuyến của Ngô Quốc và Đại Nguyên chúng ta khác nhau.

Bọn họ từ đầu đến cuối, từ đầu đến cuối, đều là đào móc tiềm lực nội bộ huyết mạch của bản thân, cho nên ở Ngô quốc, huyết mạch phân chia thế gia, thế gia quyết định giai tầng.

Ở nơi đó, cấp bậc vô cùng thâm nghiêm, huyết thống gì đó đều quyết định tương lai của người.”

Ngụy Hợp cả kinh, đây không phải là sự cố hóa giai cấp tuyệt đối sao?

Đây được xem như là hai cực điểm phân hoá cực đoan nhất. Dòng dõi cao tầng, huyết mạch ưu hóa, càng ngày càng mạnh thì càng cao tầng.

Đời sau giai cấp thấp vĩnh viễn là giai cấp hạ đẳng, không thể nhìn trộm thượng tầng.

“Còn hệ thống kinh lược của chúng ta thì lại khác.” Đạo nhân kia giải thích: “Đại nguyên ta lấy võ khai quốc, dị chủng, kinh lược, chân cảnh, từng tầng nối tiếp một tầng, ngộ tính, căn cốt, tiên thiên khí huyết, ba mục để quyết định tiềm lực và tương lai của một người. So với Ngô quốc mà nói, công bằng hơn nhiều lắm.”

Ngụy Hợp rất tán thành.

Xác thực như vậy, hẳn chính là từ bình dân bò lên. Mà bên cạnh, cũng không thiếu ví dụ như vậy.

“Bất quá, hiện tại cũng không được. Thực lực đại tướng chân huyết Ngô quốc khá khủng bố, lúc trước Định Châu Khổng An bị đồ thành, Đường Ngạn chỉ là một người, liền một mình liên thủ tiến về trước ám sát ba vị chân nhân của hắn để lấy hương.” Thần sắc đạo nhân ảm đạm.

“Chẳng lẽ không có chân nhân mạnh hơn ra tay sao?” Ngụy Hợp nhíu mày.

“Đạo chân nhân ngươi là cái trắng à?” Đạo nhân lắc đầu, “Đường Ngạn cũng chỉ là một cái chân huyết của Ngô quốc, lần này Ngô quốc xuất binh, Chân huyết đại tướng đã có tám người. Trong đó còn có binh mã Đại Nguyên Soái, Công Tôn Điệp.”

Hắn đưa mắt nhìn đạo bào của Ngụy Hợp.

“Ngươi hẳn là người mới tới à, sau này tới đây xem thử thế cục bên ngoài thế nào. Bây giờ bên ngoài gió nổi mây vần, dã tâm của nước Ngô rất rõ ràng, chư hầu các nơi chỉ lo thân mình, thậm chí còn đang nội đấu. Sau này Đại Nguyên này. Ài...”

Hắn không nói thêm nữa, xoay người rời đi.

Ngụy Hợp cũng cảm thấy nặng nề trong lòng, hẳn không rõ, trong cục diện chiến loạn bực này, đại tông như Huyền Diệu tông sẽ xử lý thế nào, sẽ ở vị trí đó như thế nào.

Không hiểu sao, hẳn đối với cuộc sống tương lai cũng có chút mờ mịt.

Động thiên phúc địa cao cao tại thượng, tìm tòi nghiên cứu chân thực. Nhưng bất kể như thế nào, chúng cuối cùng đều thuộc về hệ thống kinh lực của Đại Nguyên, hay là đỉnh cao nhất trong đó.

Hiện giờ Ngô Quốc cầm Võ Lệnh chính là đang đào móc hệ thống sức mạnh của Đại Nguyên.

Nói cách khác, sớm muộn gì toàn bộ đại nguyên cũng sẽ có một trận chiến với rất nhiều đại tông khác.

Với thế cục bây giờ, xem ra hệ thống chân huyết của Ngô quốc khi đối mặt chính diện với hệ thống đại nguyên kinh lực lại vẫn một đường chiếm thượng phong. Quả thực khó có thể tưởng tượng thực lực Ngô quốc mạnh bao nhiêu.

Ký tín, Ngụy Hợp trong lúc nhất thời cũng không có tâm tình tiếp tục đi đạo nữa, mà là trở về đạo đức cung, trở lại tiểu viện mình ở.

Ở trong tiểu viện hơn mười ngày, mỗi ngày, Ngụy Hợp trừ tu hành Kinh Hồng quyết, đó là đi chỗ Yên Hồi xem thế cục tin tức ngoại giới.

Tầng thứ ba Kinh Hồng quyết sau khi tăng trưởng cho hắn hơn một vạn cân khí lực, lại lực tục ngo ngoe tăng trưởng mấy ngàn cân lực lượng.

Bây giờ rốt cuộc cũng đạt đến bão hòa.

Ngụy Hợp tính toán tổng thể, cho đến lúc này, kinh phong ba tầng, tổng cộng gia tăng cho hắn man lực khoảng hai vạn cân.

Cộng thêm lực lượng nguyên bản của hắn, đạt tới luyện tạng, thuần túy lực lượng nhục thân, cũng có gần một ngàn sáu trăm cân.

Toàn bộ cơ thể không sai biệt lắm chính là mười sáu lần mà hắn dự đoán.

Sức mạnh hơn hai vạn cân tương đương với hơn một vạn cân, tương đương với hơn mười tấn.

Nếu so sánh thì cũng chỉ là một tảng đá lớn, dài rộng đến ba thước mà thôi.

Nghe được số liệu trâu này, nhưng trên thực tế nếu như là trong hiện thực thì lại giống như vậy.

Ngụy Hợp bình tĩnh lại, lại lần nữa tiếp tục thí nghiệm lúc trước. Thử nghiệm tự sáng tạo công pháp thích hợp cho bản thân.

Loại thử nghiệm này cần phá cảnh châu cũng không tiêu hao nhiều.

Tiêu hao để trùng kích Hồng quyết trước đó, lúc này sớm đã khôi phục lại.

Thời gian như nước chảy, nhanh chóng trôi qua.

Bình tĩnh cuộc sống, an bình, rất nhanh, thời gian kiểm tra liền trôi qua.

“Ba viện, kiểm tra các người xong rồi, đây là bản công pháp bí mật của các người.”

Một lão đạo râu tóc bạc trắng mang theo một chồng sách vàng nhặt đi vào tiểu viện, đưa trang phục cho Ngụy Hợp, Chu Mộ Thanh, Lương Hồ Diệu, Thượng Quan Hạnh Tứ Dung.

“Nếu có chỗ không xác định, cứ bảy ngày, có thể tới Ninh Tâm điện nghe giảng, một năm không thể nhập môn, phải tự mình xuống núi. Sau khi nhập môn, cần phải tự gánh chịu.

Nếu có nhu cầu thì tới Trữ điện nhận nhiệm vụ. Nơi đó có không ít nhiệm vụ có thể kiếm được tài nguyên.” Lão đạo bình tĩnh giải thích.

“Các người những người này đều trở về trùng tu, chú ý điều gì ta cũng không nói nữa. Thất Diệu Chân Công không được truyền ra ngoài, còn lại đều dựa vào chính các người tạo hóa.”

“Xin hỏi đạo hiệu của sư huynh?” Lương Hồ Diệu cung kính nói.

Người trước mắt này, chỉ đứng ở trước mặt bọn họ, khoảng cách gần như vậy, đều không cảm nhận được khí huyết lưu động, giống như một cỗ thi thể.

Có thể tưởng tượng được, đối phương chắc chắn không đơn giản.

“Bản đạo thiên hạc tử, có gì muốn hỏi?” Lão đạo bình tĩnh nói.

“Sư huynh có biết, một nhóm người chúng ta cùng nhau tu luyện có bao nhiêu người không?” Lương Hồ Diệu thật cẩn thận hỏi.

“Những người trong nửa năm qua của các người toàn bộ cùng một chỗ, có ba viện tử. Mỗi viên trống có bốn người, tự mình tính.” Thiên Hạc Tử lạnh nhạt nói.

“Vậy chúng ta nhất định phải vượt qua những người khác, đạt tới thứ tự gì, mới có thể...”

Lương Hồ Diệu còn chưa nói xong đã bị lão đạo cắt ngang.

“Cũng không phải, chỉ cần các người có thể tu luyện được Thất Diệu chân công, cho dù bao nhiêu người cũng có thể bái sư tiến vào phúc địa.”

“Đã hiểu, cảm ơn sư huynh.” Lương Hồ hành lễ.

“Không cần.” Thiên Hạc Tử quay người rời khỏi sân nhỏ, tiếp tục đi đến chỗ tiếp theo.

“Mấy vị, chúng ta về phòng nghiên cứu một chút?” Lương Hồ Diệu quay đầu lại nhìn mấy người còn lại.

“Vậy thì gặp lại.” Thượng Quan Hạnh lời ít ý nhiều, đi vào gian phòng đầu tiên.

Ngụy Hợp cùng Chu Mộ Thanh cũng tách ra, trở về phòng ngủ của mình.

Cầm quyền sách mỏng manh kia, vào phòng.

Ngụy Hợp nhanh chóng mở trang thứ nhất ra.

Thất Diệu Chân Công không khác lắm so với Vô Thủy Hồi Sơn Quyền mà hắn tu luyện lúc trước, đều bắt đầu từ Đoán Thể, sau đó tầng tầng lớp lớp.

Tầng bảy đến đỉnh, liền có thể bái sư vào núi.

Ngụy Hợp trở về phòng lật xem, môn chân công này, đến Đoán Cốt, còn phải tái tạo cốt thể, tương đối phiền phức.

Bất quá, đối với hắn mà nói, có nguyên huyết của Kinh Hồng quyết, không tính là gì.

312

*

*

*

Trong núi Huyền Diệu tông.

Không hiểu sao bên trong.

Ba đạo nhân xếp thành hình tam giác ngồi xếp bằng, lẳng lẳng lật xem ở giữa một cái bòn tròn, đưa lên bảng hiệu.

Mỗi tấm bảng hiệu đều đại biểu tư liệu của một người.

Loại tuyển chọn này không khác gì Vô Thủy tông, điểm khác biệt duy nhất là quy mô của Vô Thủy tông lớn hơn rất nhiều.

Nội Sơn tam đại chi nhánh, theo thứ tự là Bách Chuyển Thiên Hồi Chân Quyết của Thiên Hồi đạo nhân.

Huyền Tỏa Công của Tỏa Sơn đạo nhân.

Độ Âm Rèn Chân Quyết của Quỷ Thủ đạo nhân.

Ba đại chi mạch này lần lượt có ba vị đạo nhân tọa trấn.

Ba vị sư tổ này đều đã vượt qua định cảm, bước vào cảnh giới Toàn Chân.

Mà ngày thường, những việc vặt này đều do đại đệ tử thủ tịch của bọn họ phụ trách tuyển chọn.

Nói là đệ tử, trên thực tế những đại đệ tử này, một đám tuổi tác cũng đều vượt qua hai trăm.

Lúc này không hiểu sao bên trong chính là ba vị thủ tịch trình diện, tuyển chọn ra nhân tuyển lần này.

Thủ tịch Thanh Mai Tử, Tọa địa áo bào trắng, đầu đội mũ, khí độ lạnh lạnh, rõ ràng tuổi gần ba trăm, bề ngoài lại chỉ có ba mươi mấy tuổi.

“Trong danh ngạch lần này, trực hệ bên này có bốn người, bốn tiểu gia hỏa xếp hạng đầu kia, đều rất tốt. Bắt đầu siêu cảm

thích ứng chân thực. Có lẽ không bao lâu nữa, sẽ có thể tu đầy Thất Diệu Chân Công.” Thanh Mai Tử bình tĩnh nói.

“Ngược lại ta xem trọng đám người mang theo tài nghệ xuống núi kia, trong đó có mấy người, mang theo lượng lớn tài nguyên, đối với đột phá có trợ giúp rất lớn. Thậm chí còn có người lấy được vật có thể chống lại Quỷ Phong.” Một bên khác, Quỷ Thủ đạo nhân thủ tịch đệ tử Bách Hòa Tử, nhẹ giọng nói.

Bách Hòa Tử là nữ tu, mặt mày nhu hòa, nói chuyện nhỏ nhẹ, tựa hồ là một người tính cách rất ôn nhu.

“Nhưng số lượng đám người kia quá ít. Mặc dù bình quân tu vi lớn, nhưng số lượng ít, tiềm lực yếu, tuổi tác lớn, cuối cùng có thể thành công định cảm, chỉ sợ đã ít lại càng ít.” Nguyên Tử thứ ba cũng là nữ tu, nhưng khí chất hoàn toàn khác Bách Hòa Tử.

Nguyên Đô Tử là thủ tịch của Tỏa Sơn đạo nhân, tu vi tinh xảo, hai mắt đeo bịt mắt bằng lụa đen, quanh năm không cần mở mắt cũng có thể thấy tất cả.

Đồng thời nàng cũng là người được công nhận là người có thực lực mạnh nhất trong ba vị thủ tịch. Hơn nữa dung mạo, dáng người đều hoàn mỹ không tỳ vết.

Cũng dẫn đến giảng đạo của Nguyên Đô Tử, ở trong tông môn, một mực là chương trình được hoan nghênh nhất.

“Bất kể thế nào, chờ qua trận giảng đạo, lại nhìn phản ứng một chút a.” Nguyên Tử nhìn thẻ bài trên mặt đất chính giữa, không có động thủ lấy ra.

Hiện tại vô luận là đệ tử trực hệ của bốn môn, hay là hộ hộ của những con đường khác, cùng với mấy người mang nghệ bài sư, đều chưa thỏa mãn điều kiện viên mãn Thất Diệu chân công.

Ba người đều thở dài một tiếng, những năm gần đây, nhân số có thể tu đầy Thất Diệu Chân Công vào nội sơn, càng ngày càng ít.

Vả lại cho dù sau khi lên núi, phần lớn đám người này cũng chỉ dừng lại ở tầng chót, không còn sức đi tiếp về phía trước nữa.

Cứ như vậy, hậu chiến thất bại, chỉ sợ ngày sau Huyền Diệu Tông...

Kỳ thật không riêng gì Huyền Diệu tông, theo bọn họ hiểu, các đại động thiên phúc địa của Đại Nguyên khác đều như thế.

Thiên tai khiến người ta hỗn loạn, dẫn tới lượng lớn dân cư giảm mạnh.

Số lượng dân cư nhanh chóng giảm bớt, cũng dẫn đến việc tuyển chọn thiên tài càng ngày càng ít.

Rốt cục ảnh hưởng đến động thiên phúc địa cao tầng.

Hơn nữa đại quân Ngô Quốc xâm lấn, bọn họ cũng không thể không ra tay chống lại Võ Lệnh.

Thứ nhất, thứ hai, bên trong tông môn phát triển càng chậm chạp...

Trong lòng ba người đều rõ ràng, tiếp tục như thế tất nhiên không được, nhưng lại không có biện pháp nào.

Ngày hôm sau.

Sáng sớm.

Nguy Hợp thử một đêm tu hành Thất Diệu Chân Công.

Môn Chân công này nhập môn rất là đơn giản, trên sách đều viết cực kỳ tường tận.

Cho nên, mặc dù hắn không nhập môn, nhưng cũng đoán chừng không bao lâu nữa là có thể tiến vào tầng thứ nhất.

Đi ra khỏi phòng, hôm nay sẽ có giảng đạo cho những người tu hành chân công lần đầu tiên.

Nguy Hợp tính nghe một chút.

Chỉ là mới đi đến viện tử, liền thấy Thượng Quan Hạnh ở trong viện, đang nhỏ giọng nói chuyện cùng Lương Hồ Diệu.

“Nguy huynh, người tới thật đúng lúc, Lương đại ca thể mà đã nhập môn cả đêm rồi!” Thượng Quan Hạnh nhìn thấy Nguy Hợp, trên mặt mang theo một tia chấn động nhanh chóng giới thiệu.

“Nhanh như vậy?” Nguy Hợp cũng cả kinh.

“Thật ra không tính là gì, vốn là trùng tu, công pháp cơ sở này ngay từ đầu cũng sẽ rất nhanh, không có gì ghê gớm.” Lương Hồ Diệu khiêm tốn nói.

“Cũng không thể nói như vậy, Lương đại ca người có thể nhập môn nhanh như vậy, cũng là tất nhiên. Người ngộ tính căn cốt đều tốt hơn so với chúng ta nhiều lắm.

Nếu không phải chúng ta tuổi quá lớn, đột phá sẽ rất khó, người so với đệ tử trực hệ Huyền Diệu tông lợi hại nhất cũng không kém bao nhiêu.”

sương phòng bên cạnh mở ra, Chu Mộ Thanh cười dịu dàng nói.

“Ngộ tính căn cốt đều là thượng, vậy xác thực lợi hại.” Nguy Hợp cũng gật đầu.

Sau khi tự mình tái tạo căn cốt, căn cốt cũng mới chỉ là trung thượng, Lương Hồ Diệu này quả thật là một nhân vật lợi hại.

Tuy rằng ngày đầu tiên đã nhập môn, nhưng mọi người đều không phải người trẻ tuổi, tuy ngoài miệng có lời khen nhưng trong lòng lại không để ý. Chỉ đơn giản chúc mừng một chút mà thôi.

Có thể đạt tới cảnh giới luyện tạng, không ai bởi vì một chút chênh lệch như vậy mà ngạc nhiên đến vậy.

Chỉ có thể chân chính cười đến cuối cùng mới là nhân vật lợi hại.

Trong những ngày kế tiếp, Huyền Diệu tông, cứ cách bảy ngày sẽ phát cho tất cả mọi người một loại dược cao tên là Hải Tiêu.

Loại thuốc mỡ này là thứ dùng để bôi sau lưng ngực bụng, là nhu yếu phẩm để tu hành Thất Diệu Chân Công.

Giống như được dịch lúc trước dùng để tẩy luyện Hồi Sơn quyền vậy.

Mà Ngụy Hợp phảng phát về lại thời gian Thiên Ân môn lúc trước.

Mỗi ngày, ngoại trừ tu hành, thì chính là ăn uống ỉa đái.

Nửa tháng sau, toàn tộc Ngụy gia đến Hải Châu, ở lại Chân Đào thành. Ngụy Hợp đến tiếp đãi, cũng làm bạn với vợ con một trận, rồi lại lần nữa trở về tông, tiếp tục khổ tu.

Cao thủ luyện tạng phản tu Thất Diệu chân công, quả thật tốc độ cực nhanh.

Đảo mắt hơn một tháng đã trôi qua.

Ngụy Hợp cũng quen với chiêu số cơ bản, nhập môn, bắt đầu vận chuyển nguyên huyết, chuyển hóa thành âm huyết.

Hai người Chu Mộ Thanh, Thượng Quan Hạnh cũng đều nhao nhao nhập môn. Trừ điều đó ra, Lương Hồ Diệu xác thực lợi hại.

Hơn một tháng cũng đã đột phá nhập môn, tiến vào tầng thứ nhất, đồng thời cũng phải tu đến tầng thứ nhất viên mãn.

Mỗi tầng Thất Diệu Chân Công, sau khi tu thành đều có một tiêu chí rõ rệt, giống như Hồi Sơn Quyền lúc trước.

Môn chân công này, mỗi khi luyện thành một tầng thì trên lưng sẽ xuất hiện vết hằn.

Vết chi chít như cành cây.

Ngoài ra, môn công pháp này đối địch hoàn toàn không có bất cứ ưu thế gì. Thất diệu chân kinh tu ra cũng chỉ có công hiệu tăng tốc độ lực lượng với biên độ nhỏ bình thường.

Nhưng so sánh những điều này, mọi người vốn không muốn dựa vào môn chân công này để đối địch.

Ngoài Đạo Cung, trong một mảnh đất trống gần vịnh Long Hạo.

Một chiêu một thức của Ngụy Hợp, chậm rãi diễn luyện Thất Diệu Chân Công.

Môn chân công này, nói là chưởng pháp, lại xen lẫn quyền pháp, nói là quyền pháp, lại xen lẫn cước pháp.

Tựa như một cái tứ không giống. Thực chiến cực kém.

Nhưng không biết tại sao, lúc Ngụy Hợp tu tập, luôn cảm giác môn chân công này cũng không phải là công pháp cơ sở đơn giản như vậy.

Rất nhanh, sau khi nhập môn sáu mươi tư thức đã luyện xong, Ngụy Hợp thở dài một hơi.

Phỏng chừng ngày mai có thể đạt tới bình cảnh chuyển đổi nguyên huyết, sau đó trực tiếp tiến vào tầng thứ nhất.

“Ngụy huynh, thì ra ngươi ở đây.” Trên đường núi, một đạo nhân cao gầy để râu quai nón đi tới, kêu lên.

“Thẩm huynh có chuyện gì sao?” Ngụy Hợp bình tĩnh hỏi.

Người này tên Thẩm Nhất Phi, chính là bằng hữu quen biết trong viện bên cạnh Ngụy Hợp.

Hai người tính tình tương hợp, tam quan tương phù, thói quen sinh hoạt cũng có nhiều tương tự, đều là người thật sự. Chậm rãi cũng là đến gần.

“Nhất viện Âu Dương Lạc đột phá tầng hai!” Thẩm Nhất thở dài: “Nghe nói căn cốt hấn ngộ tính khí huyết, toàn bộ đều là thượng, còn có thể chất thần bí đặc thù. Trọng tu tốc độ quả thực khủng bố.”

Ngụy Hợp trầm mặc, lười nói nhiều.

Có Phá Cảnh Châu bên người, hấn sớm muộn cũng có thể đuổi theo, hiện tại chỉ là trong một thời gian ngắn tốc độ tu hành chuyển hoá ấn huyết, không bằng người khác, không có gì để nói cả.

Dù sao Phá Cảnh Châu chỉ có tu đến bình cảnh viên mãn, mới có thể sử dụng nó để phá quan.

“Lương Hồ Diệu của viện các ngươi sao rồi?” Thẩm Nhất tiện thể hỏi.

“Lập tức lên tầng thứ hai.” Ngụy Hợp trả lời.

“Những người này đúng là quá nhanh.” Thảm Nhất Phi thở dài: “Vừa rồi ta đã thấy, Thượng Quan Hạnh và Âu Dương Lạc của các người đi cùng nhau, hình như đang thỉnh giáo vấn đề.”

“...” Ngụy Hợp không còn gì để nói.

“Người không muốn nói gì à?” Thảm Nhất Phi nói.

“Cái gì? Ta và Thượng Quan Hạnh không quen.” Ngụy Hợp trả lời: “Hơn nữa ta còn kết hôn, còn có con.”

“Thượng Quan Hạnh nghe nói lần này vào núi, là đến tị nạn, trận trước Thượng Quan gia, giống như bị diệt. Cả nhà trên dưới hơn trăm người, trừ nàng ra, không một ai may mắn thoát khỏi.” Thảm Nhất Phi tin tức tựa hồ rất linh thông.

“Sau đó thì sao?” Ngụy Hợp bình tĩnh hỏi.

“Sau đó, Chu Mộ Thanh trong viện các người, hình như có chút ý tứ với Lương Hồ Diệu. Một mình người bị cô lập rồi.” Thảm Nhất Phi lắc đầu nói.

“Người nếu như đem tâm tư tốn nhiều hơn vào tu hành, nói không chừng hiện tại cũng đã là tầng thứ nhất.” Ngụy Hợp thản nhiên nói.

“Ai, người thật mắt mắt.” Thảm Nhất bất đắc dĩ nói.

Hắn còn muốn nói chuyện, lại thấy Ngụy Hợp dừng động tác lại, nhìn về phía sau lưng của hắn.

Thảm Nhất Phi vội vàng quay đầu lại, nhìn thấy một bóng người xinh đẹp đứng ở đường núi phía sau, trong tay cầm một hộp đồ ăn, đang mỉm cười nhìn Ngụy Hợp.

Mặc dù cô gái này mặc trường y màu đen, nhưng quần dài lại bị nàng sửa lại theo kiểu, hoàn mỹ lồi ra từ đường cong và cặp mông người trước ngực.

Nhìn ra được, đây là một nữ nhân rất biết cách ăn mặc tự thân, phát huy ưu thế của bản thân.

“Thượng Quan Hạnh?” Ngụy Hợp nhíu mày, “Tìm ta có việc gì không?”

“Không có việc gì liền không thể tới tìm người?” Thượng Quan Hạnh không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của Thẩm Nhất Phi, bay sượt qua người Thẩm Nhất, đi đến trước Ngụy một thước.

“Ta thấy thông tin của người đã đăng ký, lấy một địch hai, rất là lợi hại!” Nàng thuộc loại hình lạnh lùng thế nhưng một khi phá băng cười thì cũng vượt xa vẻ đẹp của người thường.

“Cảm ơn, chỉ là bị bức bất đắc dĩ.” Ngụy Hợp biết nàng nói về tư liệu gì, hẳn là chuyện hấn giết chết hai chân nhân của hai giáo đã truyền ra.

Thời gian lâu như vậy, cho dù vạn phi cung hỗ trợ che giấu, hai giáo cũng nên phát hiện không đúng.

Cũng may người trong nhà đã an toàn bám theo bên này.

“Có rảnh cùng ăn cơm?” Thượng Quan Hạnh mỉm cười nói, tuyệt đối không giống người mới bị đồ diệt trong nhà.

“Âu Dương Lạc, Lạc ca muốn gặp người.” Cuối cùng trong lời nói của cô ta cũng nói ra mục đích.

Lông mày Ngụy Hợp cau lại, Âu Dương Lạc không chỉ đơn giản là mang nghề bái sư, nghe nói trong nhà gã còn có quan hệ Huyền Diệu tông, tựa hồ là hậu nhân một vị cao tăng nửa đạo nhận thân.

“Ta không biết Âu Dương Lạc, cho nên...” Hấn đáp lại.

“Đừng vội từ chối. Ở trong nội sơn này Lạc ca cũng có quan hệ, có quan hệ tốt với hấn nên không có gì xấu với người.” Thượng Quan Hạnh nhướn mày nói.

“Ăn cơm thì không cần, người cứ nói thẳng, rốt cuộc có chuyện gì?” Ngụy Hợp không có tâm tư làm những chuyện này, nói thẳng.

Thượng Quan Hạnh nhìn Thẩm Nhất Phi: “Lạc ca, hy vọng người có thể đổi Hải Thương một năm gần đây cho hấn một nửa. Hấn có thể dùng tiền mua lại!”

“??” Ngụy Hợp sửng sốt.

Hải Tiêu là dược vật không thể thiếu khi tu luyện Thất Diệu Chân Công, nếu tặng cho đối phương một nửa thì hẳn phải làm sao?

“Ta không thiếu tiền.” Hãn lập tức trả lời.

“Chỉ cần ngươi nguyện ý đưa ra, chờ Lạc ca vào núi, chắc chắn sẽ dẫn dắt ngươi một hai.” Thượng Quan Hạnh nghiêm túc nói.

Trầm Nhất ở bên cạnh trầm mặc lại.

Đây cũng chính là hiện trạng của những người có tay nghề bái sư như bọn họ.

Bởi vì tỷ lệ vào núi cực thấp, nguyên huyết khô kiệt dẫn đến rất nhiều người đến đây, thật ra chủ yếu là để ôm đùi.

Hiện tại xem ra, Thượng Quan Hạnh tựa hồ chính là như thế.

Sau khi phát hiện tiến độ tu hành của mình không bằng nhân ý, lập tức ôm đùi.

Hơn nữa còn có Âu Dương Lạc là người có tiến độ nhanh nhất.

Ngụy Hợp nhìn Thẩm Nhất Phi, gia hỏa này đột nhiên trầm mặt, khiến hắn có chút kinh ngạc.

“Thật có lỗi, ta cự tuyệt.” Hắn quay qua tầm mắt, bình tĩnh trả lời Quan Hạnh.

“Vì sao?” Thượng Quan Hạnh khó hiểu: “Đối với ngươi mà nói, nhiều lắm là trì hoãn một năm, sau này có đạo sức cũng được. Còn nếu có thể có được tình hữu nghị của Âu Dương Lạc, ngày sau nếu ngươi không cách nào tiến vào phúc địa, cũng sẽ được người phúc địa chiếu cố.”

Trên thực tế, rất nhiều người như bọn họ, tới nơi này, không phải là đại nạn sắp tới, mà là tự biết tư chất mình không đủ, thời gian không đủ, chuyên môn tới ôm đùi.

Vì sao ôm đùi, mục đích thật ra rất đơn giản.

Phúc địa Huyền Diệu tông có một quy định, đó là mỗi người tiến vào có thể chỉ định hai gã tùy tùng tiến vào hầu hạ hộ pháp.

Hai gã tùy tùng này, được gọi là lực sĩ.

Mà điều này cho bọn họ cơ hội thứ hai khi tu luyện đến cực hạn của quá trình luyện nô bộc.

Thượng Quan Hạnh chính là chuẩn bị hai tay, một mặt muốn đột phá, mặt khác thì ôm đùi, ý đồ chiếm lấy danh ngạch lực sĩ.

“Lại nói tiếp, nếu không phải thấy ngươi ghi chép đăng ký, nếu không người bình thường Lạc ca sẽ không cho cơ hội này. Ngụy Hợp, ngươi suy nghĩ cho kỹ đi, ta cho ngươi thời gian một ngày.” Thượng Quan Hạnh khuyên nhủ.

“Không cần đâu.” Ngụy Hợp lắc đầu. Nếu đổi lại là người không đột phá hy vọng thì có lẽ sẽ đáp ứng.

Chỉ là dùng thời gian một năm sau để đổi lấy một chân nhân rất có khả năng có thể đi vào phúc địa, còn có thể lực sau lưng

hữu nghị.

Nhưng hẳn ta lại khác.

Có Phá Cảnh châu trong tay, hẳn không cần phải phiền phức như vậy.

Thượng Quan Hạnh có chút tiếc hận, nhưng thấy Ngụy Hợp dứt khoát cự tuyệt, không có bất kỳ do dự nào, cũng đã hiểu.

Người có thể đạt đến cảnh giới này đều không phải là trẻ con, nếu đã quyết định, tất nhiên cũng sẽ suy nghĩ nhiều rồi.

Rất ít người xúc động nhất thời.

Dù sao mọi người vẫn là người mấy chục tuổi.

“Hi vọng ngươi sẽ không hối hận.” Lưu lại một câu, Thượng Quan Hạnh quay người rời đi, ngay cả hộp cơm vốn chuẩn bị mang cho Ngụy Hợp cũng không lưu lại.

Nàng phải đi tìm giúp những người khác, hỏi tất cả mọi người, tận lực thu thập Hải Tiêu.

Loại đồ vật này, sản lượng phân phối có hạn, sử dụng càng nhiều càng có thể đẩy nhanh tốc độ, rút ngắn thời gian đột phá.

Mà thời gian chính là mấu chốt, đặc biệt là cái không lâu sau, cái kia... sẽ đến.

Mặt khác, bọn họ trong thời gian này chỉ có ba cái sân, không có nghĩa là cả tông môn cũng chỉ có mười mấy người bọn họ luyện tạng.

Lúc trước còn có đại nạn bùng xuống, một ít luyện tạng ở lại chờ đợi hy vọng cũng ở nơi này. Số lượng mặc dù không nhiều, nhưng nói không chừng cũng có thể tìm được người nguyện ý.

Nhìn Thượng Quan Hạnh rời đi, sắc mặt Ngụy Hợp bình tĩnh, đang muốn nói chuyện cùng Thẩm Nhất.

“Ngụy huynh mời.” Bỗng nhiên một thanh âm từ bên phải truyền đến.

Một nam tử trung niên có khuôn mặt tuấn tú, trên người mang theo khí chất nho nhã chậm rãi đi ra khỏi rừng.

“Tại hạ Triệu Quan Nhất, bái kiến hai vị.”

“Triệu Quan Nhất... Có việc gì không?” Ngụy Hợp không ngoài ý muốn, trước đó lúc Thượng Quan Hạnh còn tại, người này cũng đã đến.

Nhưng cũng là luyện tạng, thực lực người này rõ ràng vượt xa Thượng Quan Hạnh, cho nên hoàn toàn không bị phát giác.

Hiện tại hắn đi ra ngoài, hiển nhiên là để tìm tới mình.

“Ngụy huynh thực lực hơn người, tuổi còn trẻ, liền có thể đánh lui hai gã chân nhân Vô Thủy tông, có thể thấy được tiềm lực.

Tại hạ tới, cũng là truyền lời cho Phong Hàm sư huynh. Phong Hàm sư huynh, chính là con trai của vinh hạnh phong phú trong núi, ngày sau tất có thể vào phúc địa.

Nếu Ngụy huynh đồng ý chia Hải Thương năm nay, bán cho Phong Hàm sư huynh, ngày sau vào phúc địa, tất có báo.”

Triệu Quan Nhất người này lại cũng tới đòi Hải Thương.

Chuyện này thật kỳ quái.

Trong lòng Ngụy Hợp khẽ động, vật Hải Thương này mặc dù hi hữu, nhưng còn không đến mức như vậy, muốn nhiều người tranh đoạt như vậy.

“Ta có thể xin hỏi một chút, tại sao các ngươi đều muốn Hải Thương? Hơn nữa chỉ cần một năm thôi sao?” Hắn híp mắt hỏi.

“Cái này thì không tiện nói nhiều, bất quá nếu Ngụy huynh không muốn, vậy thì quấy rầy.” Triệu Quan mỉm cười, cũng không để ý Ngụy Hợp cự tuyệt, quay người rời đi.

Ngụy Hợp không nguyện ý, còn lại có người nguyện ý.

Hai người trước sau cùng mời chào, khiến ánh mắt Thẩm Nhất ở bên cạnh cũng hơi thay đổi.

“Ngụy huynh người đây... Quả nhiên là... tuyệt vời!” Hắn có chút không biết nên dùng từ gì để hình dung.

“Sao lại nói vậy?” Ngụy Hợp kinh ngạc hỏi.

Thẩm Nhất Phi lắc đầu cười khỏ nói: “Hải Tiêu của ta được chia một nửa, chính là Phong Hàm sư huynh.”

“Cái này... Có cái này cần?” Ngụy Hợp nhíu mày.

“Chúng ta không quan tâm thời gian, nhưng bọn họ quan tâm. Một năm sau sẽ có một lần khảo hạch hộ pháp, khi đó, ai tu vi cao nhất, ai liền có thể ưu tiên lựa chọn mục tiêu hộ pháp của mình.

Đến lúc đó chúng ta hợp tác với các đệ tử trực hệ, lựa chọn trước nhất chắc chắn có thể chọn thủ tịch trực hệ mạnh nhất. Khảo hạch quả thực không quá nhẹ nhàng.” Thẩm Nhất giải thích.

“Hai vị Phong Hàm và Âu Dương Lạc chính là tranh nhau chuyện này. Bây giờ hai người bọn họ tiến độ nhanh nhất, nếu dốc hết toàn lực thu thập Hải Thương đủ nhiều, chắc sẽ gia tăng tốc độ nhanh hơn.”

Ngụy Hợp hiểu, bất quá một năm thời gian, dài như thế, đủ để phát sinh quá nhiều biến số.

Với tốc độ của hắn, cộng thêm việc phá cảnh châu...

Lúc này hắn không nghĩ nhiều nữa, im lặng tiếp tục tập luyện Thất Diệu Chân Công cơ sở.

Thẩm Nhất Phi thấy thế, biết đối phương đã quyết định, cũng không nói thêm nữa.

Sau một ngày tập luyện, Ngụy Hợp trở lại sân nhỏ.

Trong viện, Thượng Quan Hạnh đang nói chuyện với Chu Mộ Thanh, tựa hồ cũng giống như lúc trước chiều lẫm.

Nhìn ra được, Chu Mộ Thanh có chút do dự, tựa hồ có chút động tâm.

Việc phân phối Hải Tiêu là do mỗi người định lượng, còn nguyên vật liệu và số lượng đều có hạn. Nếu bản thân không có nó thì chắc chắn sẽ liên lụy đến tiến độ.

Bất quá bọn hắn luyện tằng cực hạn, đến tuổi này, sớm một năm, muộn một năm, kỳ thật ảnh hưởng cũng không lớn.

Mà dùng một nửa Hải Tiêu cả năm, trao đổi được một phần tình hữu nghị tất nhiên có thể tiến vào phúc địa, cái này quả thật có lời.

Hai nàng nhìn thấy Ngụy Hợp vào cửa, lập tức ngậm miệng không nói, đợi đến lúc Ngụy Hợp vào phòng mình, hai người mới tiếp tục nói chuyện.

“Mạo muội hỏi một câu, Ngụy Hợp hẳn đáp ứng không?” Chu Mộ Thanh bỗng nhiên chuyển hướng hỏi.

“Ngụy huynh thực lực mạnh, tâm khí cao.” Thượng Quan Hạnh không nói thẳng, nhưng Chu Mộ Thanh đã hiểu.

Bất quá Thượng Quan Hạnh vẫn nhẹ nhàng thở ra.

“Kỳ thật cũng may là hẳn không đồng ý, nếu đồng ý, sau này vị trí ta có thể cạnh tranh, chỉ còn lại một vị trí.”

Nàng nói chính là vị trí của hai lực sĩ.

Mỗi người trúng tuyển vào phúc địa đều có hai lực sĩ tùy tùng của mình, đây là quy củ Huyền Diệu tông.

Ngụy Hợp thực chiến cường hãn, nếu đáp ứng chiêu dụ, rất có thể sẽ được Âu Dương Lạc coi là một lực sĩ.

Chu Mộ Thanh đã hiểu, đáng tiếc tiến độ Ngụy Hợp hơi chậm.

Ngay từ đầu hẳn là thời điểm tu hành nhanh nhất, hẳn cũng không thể tiến vào tầng thứ nhất, vậy về sau tỷ lệ tu luyện bảy tầng Huyền Diệu Chân Công sẽ rất thấp.

Dù sao nàng cũng đã nghe ngóng qua môn công pháp này, càng về sau càng khó khăn.

Suy nghĩ một chút, nàng vẫn nhã nhặn từ chối Thượng Quan Hạnh.

“Thật có lỗi, ta dự định lại đến xem.”

Thượng Quan Hạnh cũng không ngoài ý muốn.

“Cũng được, bây giờ còn chưa kéo ra quá nhiều chênh lệch, nhưng ngươi sẽ sớm hiểu vì sao Lạc ca có thể chắc chắn mình có thể tiến vào phúc địa.”

Nàng xoay người nhẹ nhàng rời đi.

Chu Mộ Thanh nhìn nàng rời đi, lại nhìn cửa phòng Ngụy Hợp, khẽ thở dài, quay người trở về phòng tu luyện.

Sáng sớm hôm sau.

Vẫn là nơi cũ, đất trống giữa rừng.

Ngụy Hợp mang theo túi nước, lại lần nữa tới nơi này, hít sâu một hơi không khí mới mẻ trong buổi sáng, sau đó phun ra thật dài.

Hắn nâng hai tay lên, nhẹ nhàng thông thả bắt đầu diễn luyện chiêu thức thời trước của Thất Diệu Chân Công.

Bộ chiêu thức này tên là Du Khoát Thư ngăn cản, cũng là Thất Diệu Chân Công chuyên môn dùng để rèn luyện thể chất lúc đầu, tu tập kinh lực để sử dụng.

Tập luyện trước đó, Ngụy Hợp cảm giác kém một chút. Nhưng sáng nay tinh khí thần túc, lần nữa diễn luyện, hắn tức thì mơ hồ cảm giác được.

Thất Diệu Chân Công này dường như có chút môn đạo.

Một loạt động tác vừa phát ra, tựa hồ...

“Tựa hồ là đang bắt chước một loại mãnh thú nào đó!?” Ngụy Hợp chợt nhớ lại thế giới động vật kiếp trước đã thấy qua.

Trong đó cũng có giới thiệu về thịnh hành của mãnh thú dưới đáy biển, trong đó có vài kẻ đi săn, động tác rất giống với Thất Diệu chân công mà hắn vừa mới diễn luyện.

Lĩnh ngộ được điều này, Ngụy Hợp lập tức nhắm mắt, bắt đầu trầm xuống, ảo tưởng mình như đang ở trong biển.

Luyện xong, nhất thời hắn cảm giác sau lưng bắt đầu nóng lên, trước khi ra cửa bơi lên lưng Hải Nga được cao, bắt đầu ngưng tụ đại lượng nguyên huyết.

Nguyên huyết bắt đầu theo một chiêu một thức của hắn, chuyển đổi ẩn huyết.

Thời gian trôi qua...

Ngụy Hợp chợt mở mắt, làn da toàn thân hơi phiếm hồng, đó là dấu hiệu khí huyết chuyển biến nhanh chóng.

“Thành công rồi...!” Ngay trong nháy mắt vừa mới mở mắt, hắn cảm giác sau lưng một cỗ tê ngứa như điện, trong nháy mắt bao trùm toàn thân.

Dựa theo miêu tả của bí tịch, hắn hiểu rõ, đây là tầng thứ nhất.

“Coi như không tệ, mình đã đột phá rồi, không dùng tới Phá Cảnh Châu.”

Đây là chỗ tốt của tư chất.

Căn cốt, ngộ tính, cộng thêm ba bộ phận nguyên huyết, kết hợp lại, chính là tư chất.

Bỏ căn cốt đến trung thượng, Ngụy Hợp bây giờ có được tư chất chính thể, đã tính là không tệ rồi.

Cho dù đột phá tầng thứ nhất, hắn cũng không thay đổi chút nào, vẫn tiếp tục luyện chiêu số.

“Tầng thứ nhất đã bắt đầu thay đổi ẩn huyết, Thất Diệu Chân Công này, xác thực bất phàm.” Trong lòng Ngụy Hợp yên lặng, ngưng thần nín thở.

Trong nháy mắt, thời gian theo khổ tu của mọi người nhanh chóng trôi qua.

Hai tháng trôi qua.

Hai người Âu Dương Lạc, Phong Hàm đều quang minh chính đại tuyên dương mình đạt đến tầng thứ tư.

Mà những người còn lại đều dần dần phân kích.

Có kẻ tâm khí cao dốc sức liều mạng tu hành để có tiến độ.

Có người tự nhận không được, tụ tập bên cạnh hai người Âu Dương Lạc và Phong Hàm, hình thành hai đoàn thể lớn.

Người trong viện Ngụy Hợp, Lương Hồ Diệu đã lên đến hai tầng.

Thượng Quan Hạnh cùng Chu Mộ Thanh, một người vẫn là tầng một, người kia cũng đến tầng hai.

Chỉ là đến bước này, liền bắt đầu chậm lại.

Bắt đầu từ tầng hai, độ khó của chân công tiếp theo đã tăng lên bao nhiêu.

Bởi vì từ tầng thứ hai, bọn họ nhất định phải khống chế nguyên huyết, toàn thân ngưng tụ ấn huyết lân phiến.

Lân phiến nhất định phải bao trùm toàn bộ da dưới toàn thân.

Cái này đối với nguyên huyết không đủ của mọi người mà nói, quả thực chính là phiền toái cực lớn.

Đến lúc này mọi người mới hiểu tác dụng của Hải Tiêu.

Loại dược cao này, thế mà có thể chậm rãi tăng trưởng nguyên huyết của mọi người!

Tuy số lượng tăng lên ít ỏi, nhưng vẫn không chịu nổi tích ít thành nhiều!

Mà Ngụy Hợp.

Rầm rầm!

Trên mặt biển, một bóng người từ dưới nước trồi lên, kéo theo một mảng lớn bọt nước.

Cánh tay của Ngụy Hợp để trần, chỉ mặc một cái quần cộc da dị thú đặc chế, từ nước biển từng bước một đi đến bãi cát bên bờ.

Trên lưng hắn hiện ra ba vết lốm đốm rõ ràng.

Đó là dấu hiệu đại biểu cho việc nàng đã đột phá lên tầng thứ ba.

Nếu không phải tốc độ tu hành trung gian hơi chậm, người có Phá Cảnh châu như hắn tuyệt đối sẽ không kém hơn so với hai người Âu Dương Lạc.

Chỉ là vì ổn định, Ngụy Hợp từng bước một dấu chân, ý đồ nỗ lực xây dựng cơ sở, lĩnh ngộ chân ý võ đạo Thất Diệu Chân Công.

Dù sao, đến lúc nhập kinh, nhất định phải xem xét bản đồ. Nếu có thể hiểu sơ tâm người sáng tạo công pháp, như vậy căn bản muốn lĩnh ngộ cũng sẽ cực nhanh.

Đi đến bên bờ, kinh lực toàn thân Ngụy Hợp run lên, chần đi giọt nước, khoác áo bào.

Hắn đang muốn đi tới vịnh Long bên kia ăn chút gì đó.

Trong vịnh rộng cái gì cũng có, ăn uống chơi đùa, phàm là bên ngoài có thể có, nơi này đều có, bất quá đều là tông môn quan hệ mở cửa hàng.

Đang định rời khỏi, đột nhiên ánh mắt của hắn khẽ động, nhìn về phía xa xa.

Tầm mắt của hắn lướt qua nước biển tràn đầy người, nhìn về khu vực bên trái hải thiên giao nhau.

Nơi đó đang có hai đạo nhân ảnh, tựa như lướt sóng, dưới chân đạp cái gì, sau lưng kéo theo bọt nước màu trắng thật dài, chạy tới Thiên Hải đảo bên này.

Ở lại chỗ này mấy tháng, Ngụy Hợp cũng biết đó là cái gì.

“Có báo nguy sao? Không biết là tin tức gì.”

Hắn hơi nhíu mày, nhưng hiện tại chính mình còn đang ở giai đoạn khổ tu, thực lực không đủ, cái gì cũng không làm được, chỉ có thể vút hết cát trên bàn chân, mặc vào giày vớ, chuẩn bị rời đi.

“Người chính là cái kia, có thể lấy một địch hai, tiêu diệt hai tên chân nhân Ngụy Hợp?” Chợt, một thanh âm nữ tử, ở phía sau hắn bỗng nhiên vang lên.

Trong lòng Ngụy Hợp cả kinh, khoảng cách gần như thế, hắn vậy mà không phát hiện chút nào!

Đột nhiên xoay người, hắn cố nén bản năng ra tay. lui về phía sau hai bước, chấp tay với đối phương.

“Ngụy Hợp ra mắt vị sư tỷ này.”

Nơi này là tông môn có phúc địa, thực lực mạnh hơn mình rất nhiều, hắn tự nhiên trước tiên tôn xưng an thượng rồi hãy nói.

Đứng trước người hấn chính là một nữ tử xinh đẹp với hai mắt che kín.

Đối phương tuổi không thể phán đoán, nhưng da trắng mặt đẹp, dáng người vô cùng tốt, có thể khẳng định.

Hơn nữa trên mái tóc dài đen bóng còn mang theo một chiếc mũ lông vũ trắng tinh, trên người nó không mặc đạo bào, mà là một loại áo giáp nửa người màu bạc, bên trong lót váy dài màu đen.

“Lúc trước đã thấy được tư liệu của ngươi. Bây giờ tiến độ của hấn còn nhanh như vậy đã lên tới tầng ba.” Cô gái cười hì hì.

“Đều nhờ tông môn tài bồi.” Ngụy Hợp chăm chú hỏi đáp.

Câu này là thật lòng.

Một bảo dược có thể gia tăng nguyên huyết để cho đệ tử sử dụng, vô luận như thế nào cũng đáng được hấn tôn kính.

“Ý ngươi là Hải Tiêu? Thứ đó có một lượng độc tính rất nhỏ, không thể dùng mãi được. Nhiều nhất ba năm nữa sẽ không có hiệu quả.” Cô gái nhẹ giọng nói.

Nàng cẩn thận đánh giá Ngụy Hợp trước mặt.

Hai mắt tuy siêu cảm nhưng không có nghĩa là cô không nhìn thấy, Hắc Sa bịt cũng chỉ vì suy yếu thị lực hai mắt mà thôi.

Ngụy Hợp này, nếu ngay từ đầu chỉ là chiến tích hơn người, nàng còn sẽ không để ý.

Dù sao người này đánh bại hai người đều chỉ là tàn phế chân nhân, còn chỉ là ồn cảm mà thôi, không phải cao thủ chân chính của Vô Thủy tông.

Sau đó, đối phương lại truyền đến đánh giết hai người thực sự Hương Thỉnh giáo và Loạn Thần giáo, lúc này mới lọt vào mắt nàng.

Cuối cùng, còn có một điểm máu chốt nữa.

Ngắn ngủn mấy tháng, Ngụy Hợp đã đạt đến tầng thứ ba Thất Diệu Chân Công, mà lại không dùng thêm tốc độ tăng tốc nữa.

Đây mới là điều khiến nàng coi trọng đối phương.

Chiến lược mạnh, tuổi nhỏ, tiềm lực cũng không tồi. Có thể nói
Ngụy Hợp là hạt giống khó có được mấy năm gần đây.

Nếu có thể đột phá Chân Cảnh, lập tức có thể xuất ra chiến lược
bất cứ lúc nào.

“Định cảm lần thứ hai, đó là hóa cảnh mà người ta thường gọi.
Người có thể đánh chết hai chân nhân một lần đã rất mạnh, đủ
để so sánh với hóa cảnh chân nhân.” Cô gái nhẹ giọng nói.

“Su tử quá khen, ta cũng chỉ là vận khí mà thôi.” Ngụy Hợp
trong lòng lẫm liệt, trong giọng nói đối phương, tựa hồ cực kỳ
quen thuộc Chân Cảnh.

Hơn nữa lúc trước nữ thần này lại có thân pháp xuất quỷ nhập
thần.

Không cần phải nói, vị Thiết Nhất này đúng là Chân Cảnh.

*

*

*

“Cố gắng lên, chờ mong người tới phúc địa tìm ta.” Nữ tử thu
tầm mắt lại, lộ ra nụ cười.

Bốp!

Ngụy Hợp chỉ cảm thấy hoa mắt một cái, liền đã không còn
thân ảnh đối phương.

Trong lòng hắn hoảng sợ.

Nếu lúc thực lực thấp kém, chuyện phát sinh bực này còn có
thể hiểu được, nhưng hiện tại một thân thực lực của hắn, ngay
cả định cảm chân nhân cấp thấp cũng có thể so sánh, còn
không cách nào thấy rõ thân pháp đối phương.

Thế thì quá khoa trương rồi.

Đè nén tâm tình trong lòng, Ngụy Hợp đang muốn rời đi, lại
bỗng nhiên cảm giác không đúng.

Hắn cúi đầu nhìn xuống.

Bên chân của mình, vậy mà không biết lúc nào, nhiều ra một cái bình ngọc màu đen.

Cầm lấy cái bình, Ngụy Hợp nhẹ nhàng nhỏ nắp lọ, chỉ là hít một cái, liền khẽ biến sắc, vội vàng đẩy lại.

Là Hải Thương Dược Cao!

Hơn nữa độ đậm đặc còn tốt hơn so với dược cao bình thường hẳn hay dùng!

“Thu bút thật lớn!” Ngụy Hợp hiểu rõ, đây là vị tiền bối sư tỷ kia đầu tư chính mình.

So sánh Huyền Diệu tông, Vô Thủy tông quả thực là cú!

Nhìn xem người ta làm trường bồi sư môn thể nào?

Lại nhìn Vô Thủy tông?

Trong lòng Ngụy Hợp toát ra dục vọng phun trào mãnh liệt.

Đè nén cảm xúc, mang theo vẻ vui mừng, hắn thu hồi Hải Tấn dược mỡ, nhanh chóng trở về chỗ ở.

Có bình này chất lượng cao hơn bình thường, hẳn liền có biện pháp giải thích dư thừa nguyên huyết của mình, không cần quá mức che giấu.

Trong thời gian ngắn, đuổi theo thậm chí vượt qua hai người Âu Dương Lạc, không còn là hy vọng xa vời.

Tuy rằng căn cốt của hắn vẫn không bằng hai người kia, nhưng cũng không sao, bởi vì hắn không thiếu nguyên huyết!

Trong núi, sườn núi đen.

Thân pháp Nguyên Đô Tử nhẹ nhàng như lá rụng, vô thanh vô tức, đảo mắt liền nhẹ nhàng rơi vào biên giới hắc nhai, cách vực sâu biển mây, chỉ là một bước khoảng cách.

Nàng vừa mới đứng vững, phía sau liền có hai người cấp tốc chạy tới.

Hai người đều là ông lão tóc trắng xoá, nhìn thấy Nguyên Đô Tử thì vội vàng quỳ xuống đất xin an.

“Đệ tử Trần Ngạn (Mạnh Vân Đồ), ra mắt sư tôn!”

Nguyên Đô Tử quay đầu lại, nhìn hai ái đồ của mình, nhìn thấy thái độ già nua tóc trắng xóa của bọn hắn, ánh mắt không khỏi hiện lên một tia bất đắc dĩ.

“Vất vả cho các người rồi. Tình hình bây giờ thế nào rồi?”

“Bên phía Vô Thủy tông, vẫn không chịu phái người rời núi, xem ra nhân thủ đều ở Trung Châu. Mà Kim Liên tông tọa trấn Trung Châu, khoảng cách quá xa... tạm thời còn chưa có hồi âm.” Một ông lão nhanh chóng trả lời.

“Thật sao? Lần này Ngô Quốc tập hợp nhiều quốc sư, đích thân xuất chinh, lực lượng quốc gia xâm lấn võ lâm Đại Nguyên chúng ta. Đến bây giờ, đám người này vẫn là...” Nguyên Đô Tử khẽ lắc đầu, mặt lộ vẻ thất vọng.

“Sư tôn, sư tổ nơi đó, đã quyết định như thế nào?” Một lão giả khác trầm giọng hỏi.

Hôm nay Huyền Diệu tông, thật ra người cầm quyền chân chính chính chính chính chính là Nguyên Đô Tử.

Sư tổ Tam mạch còn lại, mỗi ngày đều bế quan đả tọa, hoặc là ra ngoài du lịch, hành tung thành bí ẩn.

Cho nên trên thực tế Huyền Diệu tông, trụ cột chân chính, hay là trụ cột do Nguyên Đô Tử cầm đầu hơn mười tu sĩ Hóa Cảnh trở lên chống đỡ.

“Sư tổ của các người vẫn còn đang viễn du, tạm thời chưa trở về.” Nguyên Đô Tử bất đắc dĩ trả lời.

“Được rồi, việc này còn có Kim Liên tông ở phía trước chống đỡ, Linh Hà đạo bọn hắn cũng không vội, bảo bình chúng ta hà tất khẩn trương làm gì.”

Đạo môn tam mạch, Linh Hà đạo và bảo bình đạo chỉ có mỗi thân mình khác nhau, đạo nghĩa của bọn họ là kiêm tế thiên hạ.

Nói đơn giản hơn, chỉ cần ta đủ mạnh, những thứ khác đều không quan trọng.

Linh Hà đạo chính là thay đổi hoàn cảnh, mượn lực tự thế, mới có thể giúp cho ta đủ mạnh.

Cho nên tông môn Linh Hà đạo đều sẽ chủ động tham dự thế cục thiên hạ.

Nguyên Đô Tử lại lần lượt hỏi thăm kinh lịch của hai đệ tử bên ngoài.

Sau khi tìm hiểu kỹ càng tình huống, nàng định huy động hai người rời đi.

“Đúng rồi, còn có một chuyện.” Chợt nàng nhớ tới đứa bé lúc trước xem.

“Ngoại Sơn có hai hạt giống tốt, có thể trở thành sư đệ của các ngươi. Một người tên Âu Dương Lạc, một người khác tên Ngụy Hợp, từ Vạn Phi Cung đề cử mà đến. Các ngươi đều hơi chăm sóc một chút.”

“Ý sư tôn là?” Lão giả Trần Ngạn trầm giọng hỏi.

“VẬY NGUY HỢP GIẾT HAI TÊN ĐỊNH TỬ CỦA HƯƠNG THUỘC GIÁO VÀ LOẠN THẦN GIÁO KIA, CÓ THỂ SẼ GÂY RA CHUYỆN, GÂY NGUY HIỂM CHO THÂN TỘC NGƯỜI NHÀ. CÁC NGƯỜI ĐI XỬ LÝ.” Nguyên Đô Tử bình tĩnh nói.

“Vâng.”

Hai người nhất tề khom người.

Với tính cách của Nguyên Đô Tử, bình thường rất ít khi nói chuyện rõ ràng.

Mà khi nàng rõ ràng nói muốn bảo vệ một người, điều đó có nghĩa là thái độ của nàng vô cùng cường ngạnh.

Trong lòng hai người đều có ý nghĩ này.

Hương thỉnh giáo Loạn Thần giáo, trong mắt người bình thường, có lẽ là cường thế thần bí khổng lồ.

Nhưng ở trong mắt những tông môn Động Thiên phúc địa như bọn họ, cũng chính là thế lực phạm tặc tầm thường, nếu không có chỗ dựa phía sau, dễ dàng có thể tiêu diệt cao tầng.

Hôm nay Nguyên Đô Tử thân là người cầm quyền Huyền Diệu tông, tự mình lên tiếng, không cần nói đã bị thương nặng lấy

huong ra dạy bảo, dù thời kỳ toàn thịnh, hương lấy hương
thỉnh giáo cũng phải nuốt con giận này.

Bởi vì, sau lưng Hương thỉnh giáo, thật ra chính là đường Linh
Hà của Đạo môn.

Tông môn phúc địa trong Đạo môn nhất mạch Huyền Diệu
tông, tuy không cường thịnh bằng Vô Thủy tông, nhưng giữa
các Đạo môn, quan hệ rắc rối phức tạp.

Huyền Diệu tông lên tiếng, cho dù là thế lực sau lưng hương
lấy hương dạy cũng phải nể tình.

Mà Loạn Thân giáo cấu kết với yêu đảng, còn muốn thần bí
khó giải quyết hơn.

Nhưng cũng không khẩn trương.

Nếu là người của Loạn Thân giáo dám đến thì cứ chém giết tại
chỗ là được.

*

*

*

Huyền Diệu tông có thể chiếm cứ một châu, không phải dựa
vào hành thiện tích đức mà có được, mà là mạnh mẽ cướp giết
giết ra.

Tầng thứ tư.

Ngụy Hợp nhìn bản đồ căn bản treo trên tường cung đạo đức
trước mặt, hít sâu một hơi.

Phía sau lưng hắn lại lần nữa nổi lên dòng nước nóng hổi,
ngay vừa rồi, hắn lại dùng Phá Cảnh Châu, cưỡng ép phá vỡ
bình cảnh, phá giải công cùm xiềng xích thứ ba, tiến vào tầng
thứ tư.

Mà tầng này, là do sức mạnh của Thất Diệu Chân Công, cũng
bắt đầu lưu chuyển trên hai tay của hắn.

Đây tương đương với ba dòng máu của võ công bình thường.

“Mọi việc đều thuận lợi, Phá Cảnh châu chỉ tiêu hao một phần
ba, hắn là một tháng là có thể hồi mãn.”

Trong lòng Ngụy Hợp hài lòng, cảm thụ được Thất Diệu Chân Công lực kỳ lạ.

Lúc này hắn cũng có chút kinh ngạc.

Bởi vì Thất Diệu Chân Kinh của Thất Diệu Chân Công, thế mà lại không xung đột chút nào với kinh lực khác trong cơ thể hắn.

Vốn dĩ hắn ta đã lên kế hoạch ôn hòa, đã xua tan kinh lực xung đột đi.

Không ngờ hắn lại không hề xung đột.

“Bất quá ngẫm lại cũng đúng, nếu xung đột dễ dàng như vậy, vậy những cao thủ luyện nô bộc còn lại, chẳng phải là không có biện pháp đề tu luyện từng người hay sao?”

Ngụy Hợp quay người đi ra Ngô Đạo điện của Đạo Cung, nơi này là địa phương chuyên đặt bản đồ căn bản.

Bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng có không ít người ở chỗ này dừng chân quan sát.

Lúc muốn ra khỏi Ngô Đạo điện, Ngụy Hợp vừa lúc đối diện nhìn thấy Thượng Quan Hạnh, cùng hai người khác đi tới trước mặt.

Đứng bên cạnh Thượng Quan Hạnh là một nam một nữ.

Nam thân hình cao lớn khôi ngô, hai mắt trợn trừng, cực kỳ áp lực. Đúng là thiên tài cùng thời kỳ với các viện khác, Âu Dương Lạc.

Nữ tử dung mạo tú lệ, tiểu gia bích ngọc, bộ dáng nhu thuận hiểu chuyện, không biết thân phận tên.

Ngụy Hợp gặp phải bọn họ ở trước mặt, hai bên đều không nói gì thêm.

Ngụy Hợp biểu tình bình tĩnh, nhìn lên trên Quan Hạnh.

“Đã lâu không gặp.” Hắn lên tiếng chào hỏi.

Dù sao cũng là ở hàng xóm bên trong viện tử, vẫn phải có lễ số cơ bản.

Đáng tiếc Thượng Quan Hạnh tựa hồ không nghĩ như vậy, ánh mắt nàng dời đi, làm bộ không quen biết hắn, lướt qua bên cạnh.

Bây giờ theo tu vi của Âu Dương Lạc ngày càng thâm sâu, bước vào tầng năm, còn phải có tin tức ngầm, nàng gần như có thể khẳng định, có thể trở thành lực sĩ tiến vào phúc địa.

Đến lúc đó, nàng nhờ định cảm phúc địa đột phá, độ khó cũng giảm xuống nhiều. Sau này tuổi thọ tăng nhiều.

Mà Ngụy Hợp từ chối mời chào, nếu mình không thể tiến vào phúc địa sớm muộn gì cũng tới đại nạn thọ mệnh, đến lúc đó... Mấy chục năm sau chẳng qua chỉ là một chén đất vàng.

Hơn nữa, mấu chốt là hiện tại nàng đã theo Âu Dương Lạc, trong lòng Âu Dương Lạc rất hẹp hòi, chào hỏi nam nhân khác trước mặt hắn không thích hợp lắm.

Ngụy Hợp sửng sốt, không nghĩ tới đối phương lại thực tế như vậy, bất quá cũng không sao cả.

Hai nhóm người lướt qua nhau.

Ngụy Hợp khẽ bật cười, nhắc chân rời đi.

Lựa chọn của Thượng Quan Hạnh không có gì đáng trách.

Ngụy Hợp không đến mức vì chút chuyện ấy mà giận, trở lại trong viện, hắn mới phát hiện, chỗ ở của Thượng Quan Hạnh đã bị khóa lại.

Lương Hồ Diệu chậm rãi luyện Thất Diệu chân công trong sân, thấy vậy bèn nói: “Đừng nhìn nữa, tên kia nương nhờ Âu Dương Lạc, vì báo thù đột phá nên coi như không chú ý gì đến Thất Diệu chân công cả.”

Hai tay hắn ta khép lại, chậm rãi thu thế.

“Ngụy huynh người luyện đến tầng mấy rồi?”

Không tới lúc khảo hạch, tất cả mọi người đều tự mình đóng cửa khố tu, ai cũng không biết nội tình ai.

Bình thường khảo hạch là thời gian cố định.

Đương nhiên, nếu tu vi của mình được phơi bày giống như Âu Dương Lạc, cũng là điều được phép.

“Không có mấy tầng, công pháp này, càng về sau càng chậm.”
Ngụy Hợp thở dài.

“Xác thực như vậy, ta nghĩ là, trước đó làm sao có nhiều người có thể tiến vào phúc địa như vậy. Hiện tại xem ra, chỉ sợ rất nhiều đều là danh ngạch lực sĩ đủ số.”

Lương Hồ Diệu đã từng này tuổi rồi, nghĩ đến mình còn phải tranh giành vị trí con cái với một ít cháu trai, trong lòng cũng có chút cảm giác khó nói.

Một tiếng cọt kẹt giòn vang.

Vừa lúc Chu Mộ Thanh cũng trở về.

Nàng đổi một thân võ đạo mặc trên người, trên thân đổ đầy mồ hôi, tựa hồ mới từ bên ngoài tu hành trở về.

Thấy Ngụy Hợp cùng Lương Hồ Diệu đều ở trong sân, nàng lễ tiết cười cười.

“Lương ca, Ngụy Hợp, các người đều ở đây a.”

“Ừm, đang tán gẫu thì Thất Diệu Chân Công quả nhiên càng ngày càng khó, đến bây giờ ta đã không còn chút sức mẻ nào nữa, cảm giác bị kẹt ở bình cảnh quá khó chịu, lại không nghĩ ra biện pháp.” Lương Hồ Diệu thở dài.

Đến bây giờ, hôm qua mới tu đến tầng thứ ba, tốc độ này...

Nếu muốn tu luyện tới tầng thứ bảy, thật sự không biết còn phải đợi bao nhiêu năm nữa.

Đến tận bây giờ Lương Hồ Diệu mới cảm nhận được, lúc trước đám luyện nô kia bắt đắc dĩ xuống núi rời đi, hoặc là ở dưới chân núi đau khổ dày vò, chờ đợi cơ hội.

“Khi ta còn trẻ, đã dùng qua một vài bí pháp tổn hao thọ mệnh, bây giờ đại nạn sắp bùng xuống, trên người ám thương quá nhiều, nếu lần này không có hy vọng...” Lương Hồ Diệu bắt đắc dĩ nói.

Chu Mộ Thanh trở về phòng thay quần áo, rửa sạch trên người rồi mới lại đi ra ngồi xuống cùng hai người.

Nàng pha cho hai người một ấm trà, xem như trao đổi tình báo với nhau.

“Ta từng tự nghĩ mình sáng tạo thanh lưu cộng công, khi đó cho rằng tu vi của mình tinh xảo, có thể đi trong thiên hạ, kết quả mới ra khỏi bản châu không bao lâu, liền bị một dị thú chính diện làm trọng thương, bắt đắc dĩ trở về, chỉ có thể trở lại Thanh Lưu môn, nghỉ ngơi lấy lại sức.

Tình huống của Lương ca, ta cũng có. Nếu không phải bắt đắc dĩ, ai lại nguyện ý xa xứ, đi tới đây ăn nói khép nép, tìm kiếm hy vọng.”

Ngụy Hợp im lặng, bung nước trà lên nhấp một ngụm, không nói gì.

“Ngụy huynh đệ có thể đánh lui hai vị chân nhân Vô Thủy tông, có thể nói là thiên phú tài tình hơn người. Đáng tiếc, đắc tội Vô Thủy tông...” Lương Hồ Diệu nhìn về phía Ngụy Hợp, đương nhiên cho hẳn lý do đến nơi này.

Đây cũng là suy nghĩ của phần lớn mọi người xung quanh.

Ngụy Hợp cũng lười giải thích.

“Hiện tại chúng ta máu chột, vẫn là nên nghĩ xem nên làm thế nào để đẩy nhanh tiến độ tu hành.” Hắc trầm giọng nói, đổi chủ đề.

“Thất Diệu Chân Công, bắt đầu từ tầng ba, về sau đều là cu li cu li, tích góp từng chút một Huyết Lân phiến, căn bản không có đường tắt để đi, biện pháp duy nhất chính là mỗi ngày dẹt vảy.

Một ngày một điểm, một ngày một điểm, ngày tích lũy tháng ngày, chắc hẳn có thể hoàn thành.” Lương Hổ diều nhiên nói.

Hắn ngửa đầu uống trà.

“Ta nhớ bà lão kia rồi..., còn có cháu trai vừa ra đời... Bạch Béo, rất là đáng yêu. Bây giờ cũng không biết lớn bao nhiêu rồi...”

*

*

*

“Thật sự là hâm mộ.” Chu Mộ Thanh tiếc hận nói: “Ta vì câu võ đạo, cơ hồ đã từ bỏ tất cả, bây giờ cô đơn chỉ có hai đệ tử, cũng đều có tâm tư, bề ngoài kính cẩn nghe theo, kì thực...”

“Ta còn tốt, đại bản tiêu tử mới sinh, chỉ là có chút da.” Ngụy Hợp nghĩ đến người trong nhà, lập tức không tự chủ được lộ ra nụ cười.

Lần trước trở về, Ngụy An đã cao hơn hẳn một chút.

Về phần thuộc hạ trong các môn phái khác, không ai dám phản bội hắn.

Tỏa độc không chế, Vạn Độc Môn vẫn âm thầm vận chuyển như cũ, tương đối vững vàng, tất cả mọi người rất đoàn kết.

Ba người uống trà, ai cũng có tâm tư riêng.

Sửa sang một hồi, mọi người mới đứng dậy trở về phòng của mình.

Về đến phòng, Ngụy Hợp tiếp tục tập luyện Thất Diệu Chân Công.

Hiện tại hắn đã không còn che giấu tình huống mình có lượng lớn nguyên huyết nữa, mà dùng tốc độ cao nhất liều mạng tấn công về phía tầng thứ năm Diệu Chân Công.

Sau khi nhập kinh, hắn liền có thể thoát ly động công, có thể tĩnh công tu hành chân công.

Nhưng bản thân tầng thứ năm, thời gian tu hành cần rất dài, hắn cũng không vội.

Từ từ tích lũy, chỉ cần đến bình cảnh, dùng Phá Cảnh châu mạnh mẽ xông mở là được.

Thời gian thấm thoát trôi qua, trong Đạo Cung, mấy người mới tới, lại đi qua mấy lão nhân, giống như cành lá già trước cửa.

Phòng Thượng Quan Hạnh mới tới một nữ tử, tên là Vương Lộ, vẻ mặt nàng này luôn luôn khổ đại cừu thâm, mỗi ngày tu hành giống như là đang liều mạng, cũng cực ít giao lưu cùng người khác.

Ba người coi như cô không tồn tại, tự nói chuyện với mình, uống trà, tu hành.

Một tiếng nước chảy ào ào, Ngụy Hợp từ trong Ôn Tuyền Trì đi ra.

Suối nước nóng mỗi gian phòng đều có một cái, bên cạnh phòng ngủ là một ao nhỏ đơn giản, đá đắp thành.

Ngụy Hợp tu hành mệt nhọc, sẽ tới nơi này tu chỉnh thể xác và tinh thần.

Hắn đứng lên, kinh lực trên người chân động, lập tức tách giọt nước ra.

Hắn phủ thêm quần áo, cảm nhận được Thất Diệu Chân Kinh toàn thân cấp tốc phun trào.

“Tầng thứ năm... lại tiến vào một lần nữa, tăng thêm một tầng kinh lực hộ thân. Kế tiếp là tái tạo cốt thể.”

Thất Diệu Chân Công cốt, tên là Diệu Chân Thể.

Ngụy Hợp ngồi trở lại trước bàn sách, mở ra mật sách, cẩn thận xem xét đồ hình Diệu Chân Thể phía trên.

Lúc này mới hiểu được, vì sao cốt thể này không lo lắng có thể sẽ xung đột với các bộ xương khác.

“Dựa theo lẽ thường thì một môn chân công là một phần cốt thể, một khi hoàn thành thì không thể chuyển nữa.

Nhưng cái này...”

Ngụy Hợp nhìn trên mật sách, so với hình vẽ Tụ Vân Cốt phức tạp hơn nhiều, từ đó nhìn thấy rất nhiều loại chân công bóng dáng.

“Đây... Đúng là biển rộng bách xuyên, bao quát cả vạn vật!”
Thậm chí hẳn còn nhìn thấy kết cấu cùng loại với Tụ Vân Cốt.

“Diệu Chân Thể này, tựa hồ có thể trong đó cùng tất cả cốt thể còn lại, tu chỉnh thành chính thể không có thuộc tính...” Ngụy Hợp mơ hồ nhìn ra ảo diệu trong đó.

Hai người Âu Dương Lạc và Phong Hàm vẫn luôn công khai cách tuyên bố mỗi lần đột phá một tầng.

Bây giờ đã mấy tháng trôi qua, bọn họ còn kẹt tại tầng năm, phỏng chừng cũng là bị xương này làm khó cốt.

“Loại này cốt thể, phức tạp như vậy, muốn bao phủ đến khi nào mới có thể thành?” Ngụy Hợp lắc đầu.

Khó trách một môn Thất Diệu Chân Công lại kẹt nhiều thiên tài luyện bản như vậy, chỉ có thể tìm đường khác, bị bức bất đắc dĩ.

Hiện tại xem ra, không phải bọn họ kém cỏi, mà là môn chân công này quá khó khăn.

Đi dạo nhiều xương cốt như vậy, tất cả đều muốn cường hóa tổ hợp thành cốt thể, công trình như vậy, so với Tụ Vân Cốt thể lúc trước cảm thấy phiền hơn nhiều.

“Được rồi, nghỉ ngơi trước đã, đổi đầu óc.”

Ngụy Hợp khép lại Thất Diệu Chân Công, đứng lên, hoạt động thân thể, bắt đầu bày ra tư thế Kinh Hồng Quyết.

Không sai, nghi ngơi của hắn chính là đổi sang tu hành các loại công pháp khác.

Kinh Hồng Quyết bây giờ không có gông cùm xiềng xích của Kinh Tứ Chi Quyết, một ngày đi ngàn dặm, mấy lần đã đột phá tầng thứ ba, hiện tại trùng kích lên tầng thứ tư.

“Đáng tiếc, tầng thứ tư, lại cần một loại trạng thái tên là Thiên Hải Nhất Tuyền. Còn cần tài liệu đặc thù phụ trợ tu hành. Chỉ riêng cưỡng ép vận chuyển ấn huyết như vậy, bện huyết nang, quá chậm.”

Ngụy Hợp cảm giác các hạng công pháp của mình đều đã đến cửa ải khó khăn.

Loại khó khăn này không phải là bình cảnh, mà là tốc độ tu hành quá mức chậm chạp.

Bất quá cũng có thể hiểu được, tầng thứ tư Hồng Kinh Quyết, cơ hồ chính là đỉnh cấp của môn công pháp này, bởi vì người tự sáng tạo, cũng không thể luyện đầy tầng thứ năm.

Mà tầng thứ tư dưới tầng thứ tư, cũng không phải tiếp tục tăng gấp đôi, mà là dựa vào cơ sở ngày hôm nay, đạt tới ba mươi hai lần.

Mấy quyển này vốn là cực hạn của Kinh Hồng quyết, cho nên Ngụy Hợp cũng không vội. Bây giờ lực lượng của hắn cũng đủ dùng rồi.

Sau khi lại luyện một hồi pháp quyết cá voi, cảm thụ được tu vi lần nữa lâm vào đình trệ trong cơ thể, Ngụy Hợp lắc đầu bắt đầu đi ra khỏi phòng, ngồi xuống bàn đá nghỉ ngơi.

Tỳ Hưu...

Nước trà chậm rãi đổ vào chén trà sứ trắng, khuấy động lên từng gợn sóng màu nâu.

Chu Mộ Thanh bưng một bình trà ra, đặt ấm trà xuống, nhìn Ngụy Hợp ngồi đối diện.

“Xuất hiện? Xem người bế quan cũng đã nhiều ngày rồi. Mấy tháng này, tựa hồ tất cả mọi người bị kẹt, không có cách nào tiếp tục đi về phía trước. Lại nói, lập tức khoảng cách chúng ta nhập tông cũng được hơn chín tháng rồi nhỉ?”

“Ừm.” Ngụy Hợp gật đầu.” Âu Dương Lạc và Phong Hàm còn đang tìm người mới bắt Hải Tiêu ở khắp nơi?”

“Ừm, đã tìm kiếm mấy lần rồi, vẫn có người cam tâm tình nguyện, nhường ra phần của mình. Nếu bọn họ thật sự đưa ra lời hứa và lợi ích, coi như là theo nhu cầu.” Chu Mộ Thanh gật đầu nói.

“Ta chỉ lo lắng là, Thất Diệu Chân Công này hao tổn thời gian quá lâu, chúng ta còn tốt, một ít đại nạn buông xuống, liệu mạng đánh cược một lần thì làm sao bây giờ? Nhìn công pháp chờ chết sao?” Ngụy Hợp thở dài.

Hắn bị cửa ải thứ năm làm cho bất đắc dĩ.

“Ngoài chờ chết, còn có thể làm gì?” Chu Mộ Thanh bất đắc dĩ nói: “Chúng ta vốn xuất gia nửa đường, không so được với những đệ tử trực hệ tông môn kia. Bọn họ đánh nhau ở đây hơn mười hai mươi năm. Chúng ta mới chưa đến một năm đã nghĩ tới đuổi kịp bọn họ? Nghĩ thôi cũng không thực tế.”

“Cũng đúng, nếu đơn giản như vậy, bọn họ cũng không đến mức hao phí hơn mười hai mươi năm...” Ngụy Hợp gật đầu.

“Lại nói tiếp, Hải Tiêu kia quả thật có hiệu quả thần kỳ. Ngoại trừ bổ dưỡng nguyên huyết đơn thuần ra, còn có thể gia tốc vận chuyển sức mạnh. Không hổ là thần dược có số lượng hạn chế.

Nghe nói bên trong núi luôn luôn có người nhìn chăm chăm vào chế tạo và vận chuyển của Hải Tiêu. Không cho phép bất kỳ kẻ nào quấy phá, nhất định phải đảm bảo công bằng liêm chính.” Chu Mộ Thanh tán thán.

“Còn có thể gia tốc kinh lực vận chuyển sao?” Ngụy Hợp sùng sốt.

“Đúng vậy a, lúc ta bơi, mơ hồ cảm giác công pháp trước kia công lực, tốc độ vận chuyển nhanh hơn rất nhiều. Có lẽ nhiều

một chút, hẳn là có thể có hiệu quả tốt hơn.

Hiện tại xem ra, hai người Âu Dương Lạc và Phong Hàm muốn thu thập thuốc mỡ này, nhất định là muốn lợi dụng điểm này để gia tăng tốc độ rèn xương.” Chu Mộ Thanh suy đoán.

“Vậy mà còn có tác dụng này...” Ngụy Hợp lập tức liên tưởng đến, bình kia chính mình đến bây giờ còn không có thuốc mỡ.

Chính là vị sư tử thần bí kia tặng cho tối cao Hải Tấn Dược Cao.

Hắn ý vào nguyên huyết của mình dồi dào, căn bản một chút cũng vô dụng. Hiện tại xem ra. Thứ đó trừ bổ sung nguyên huyết ra, lại còn có thể tăng tốc rèn cốt?

Trong lòng Ngụy Hợp nóng như lửa đốt.

Nói như vậy... Nếu thật sự hữu dụng, có lẽ cái gọi là cửa ải khó khăn này sẽ không còn là cửa ải khó khăn nữa.

“Ta bỗng nhiên nghĩ đến có việc, bút.” Ngụy Hợp trong lòng muốn nghiệm chứng một chút, lúc này việc này không nên chậm trễ, đứng dậy cáo từ.

“Hả?” Chu Mộ Thanh còn định tiếp tục pha trà, bà xung kích tầng thứ ba đã thất bại nhiều lần. Giờ đã hiểu, hy vọng trong tương lai của mình càng ngày càng nhỏ.

Vốn định cùng Ngụy Hợp hỏi thăm một chút, xem chung quanh trừ hai người kia ra, còn có ai tiến độ tu vi là nhanh nhất.

Nhưng nhìn tư thế Ngụy Hợp, có thể là có chuyện gì đó trọng yếu, hôm nay Lương Hồ Quang cũng thường xuyên ở bên ngoài, nữ nhân kia cũng suốt ngày không thấy bóng dáng.

Trong sân rộng lớn vậy mà chỉ có một mình nàng, thường xuyên lộ diện.

Mình tu hành không có hy vọng... Ý niệm trong lòng Chu Mộ Thanh nhảy đến một chỗ khác.

Danh ngạch lực sĩ...

Nếu là có thể cạnh tranh được danh ngạch lực sĩ, có thể tiến vào phúc địa, thu được xác suất đột phá lớn hơn nữa...?

Trong lòng nàng không tự chủ được nghĩ về phương diện này.

Nhưng bên phía Âu Dương Lạc và Phong Hàm, người đông như mắc cửi.

Mà trước đó các đạo cung khác luyện tạng, có thể tiến vào phúc địa sớm hơn, còn lại, hoặc là trực tiếp buông tha, hoặc là ở lại dưới chân núi chờ đợi cơ hội.

Không ai muốn chết.

Phàm là có một tia hy vọng, ai cũng muốn sống tạm thời.

Có lẽ có người nghĩ ra, nhưng người như vậy cũng sẽ không ngàn dặm xa xôi tới đây.

316

“Nhưng nếu muốn đi theo đường lực sĩ, ta phải lấy gì ra trao đổi?”

Tư sắc?

Nàng có một ít, nhưng xa xa không đủ.

Người trẻ tuổi luyện tạng không phải trực hệ đệ tử, mỗi người cho dù có gốc đến đâu cũng đã gặp qua không ít chiêu trò.

Có thực lực, muốn loại mỹ nhân nào không được?

“Nhất định phải có quyết định.” Tâm tư vừa động, Chu Mộ Thanh cũng bắt đầu suy nghĩ về ưu thế của mình.

Nàng xuất thân từ Thanh Lưu môn, thân là phó môn chủ, có thể tự sáng tạo ra công pháp mới của bản môn, tự nhiên ngộ tính cao tuyệt.

Suy tư một hồi, rất nhanh liền có suy nghĩ.

“Đầu tiên, phải tìm được hạt giống thích hợp hơn, Âu Dương Lạc và Phong Hàm, người ở đó quá nhiều.

Bây giờ cho dù ta có tới đó cũng đã mất tiên cơ, rất khó lấy được vị trí.”

Suy nghĩ nhất định, lúc này, nàng cũng đứng dậy, thu dọn đồ uống trà, trở về phòng chuẩn bị chút gì đó.

Kế tiếp, nàng sẽ bắt đầu tích lũy ưu thế của mình.

Thời gian nhoáng một cái, lại qua hơn hai tháng.

Leng keng leng keng leng keng...

Trong sân, danh sách Chu Mộ lật tay lấy ra nước trà từ trong ấm trà.

Ngụy Hợp ngồi ngay ngắn đối diện, hai người ngồi đối diện nhau, đều thở dài.

“Thật quá khó khăn.” Chu Mộ Thanh ghen ngào. Nàng kẹt ở tầng thứ hai, đến bây giờ còn chưa phá vỡ được công cùm

xiềng xích thứ ba. Quả thực không còn gì để nói.

Nàng chưa bao giờ hoài nghi căn cốt của mình, từ nhỏ đến lớn, nàng đều là thiên tài trong mắt người xung quanh, nhưng với tình huống hiện tại, nàng không thể không hoài nghi.

“Đúng vậy a... Rất khó khăn...” Ngụy Hợp cảm khái gật đầu.
” Công pháp này, thật đúng là không phải cho người bình thường tu luyện.”

Dưới sự hiểu biết của bí quyết, phải mất hơn hai tháng mới đột phá tầng thứ bảy thành công, viên mãn Thất Diệu Chân Công.

Chuyện này quả thực khó có thể tưởng tượng!

“Đúng là như vậy.” Chu Mộ Thanh thầm uất ức, ngửa đầu uống cạn một chén trà, tư thái giống như uống nước vậy.

“Người nói xem, Chân Công này thiết lập nhiều cửa ải như vậy làm gì? Ta thấy trong đó có rất nhiều có nhiều thứ không cần thiết đi đường vòng, lãng phí kinh lực, lãng phí thời gian vận chuyển.” Tâm tình nàng không tốt, thấp giọng xoắn xuýt nói.

“Có lẽ là muốn thử thách, thử thách lòng kiên nhẫn của hậu nhân?” Ngụy Hợp cũng là bị hại sâu, luyện tạng không tính là gì, chủ yếu là xương cốt phía trước được tái tạo.

Diệu Chân Thể cũng tương tự, bao gồm Tụ Vân Cốt Thể, trong đó khu vực rèn xương không hề xung đột với Tụ Vân Cốt.

Hoặc có thể nói, cùng phần lớn cốt thể đều không xung đột.

Xương cốt của Diệu Chân Thể, tất cả đều là những vị trí cực kỳ hiếm thấy.

Hơn nữa bộ xương này giống như công pháp lúc trước, có tính kiêm dung cực cao.

Nhưng cũng xuất hiện điểm khó khăn cực lớn.

Đó chính là... nát.

Đông một khối, tây một khối, thậm chí chỉ to bằng hạt vừng, cả một khối xương trên chỉ luyện được một chút xíu vị trí như

vậy.

Quả thực là khó có thể phân biệt.

Bởi vậy Ngụy Hợp hao phí quá nhiều tâm lực, lúc này tinh lực cũng rất tiêu tụy.

“Đến đây, uống một chén.” Hắc nâng chén trà lên, nhẹ nhàng cung một cái với Chu Mộ Thanh.

Thời gian qua hai người cũng nhiều lần cùng uống trà, dần dần quen biết với nhau.

Chu Mộ Thanh cũng uống một hơi cạn sạch, trong lòng buồn khổ.

Nếu nàng không thành công đột phá, chỉ sợ thọ mệnh còn lại không được mấy năm. Nhiều nhất là bảy tám năm, ám thương phát tác, đến lúc đó chắc chắn sẽ chết thảm.

Nàng cần gấp rút tìm được hạt giống mục tiêu mới, có thể có hạt giống rất lớn tiến vào phúc địa nhân tuyến.

Nhưng đến bây giờ mới thôi, người mới tới đạo tràng, mỗi người đều bình thường, không hề có chỗ tốt nào.

Hơn nữa chuyện tu vi này, nếu đối phương không muốn nói, người ngoài căn bản không biết tiến độ của hắn là gì.

Chỉ có thể cố định tiến độ trong kỳ thi, mới có thể biết được.

Tìm suốt hai tháng, một chút hy vọng cũng không thấy. Chu Mộ Thanh dường như đã có chút từ bỏ.

Thay vì lãng phí thời gian ở nơi này, tìm kiếm hy vọng mờ mịt hư vô, còn không bằng về nhà, hưởng thụ mấy năm thư thái cuối cùng.

“Ngụy Hợp, ngươi muốn trở về không?” Nàng uống xong, bỗng nhiên nhẹ giọng hỏi.

“Không muốn.” Ngụy Hợp quả quyết trả lời.

“Vì sao?”

“Ta chính là tà ma ngoại đạo trong mắt người ngoài, cừu địch khắp nơi, trở về làm gì? Chỉ cần có người nhà ở bên cạnh là tốt rồi.” Ngụy Hợp thản nhiên nói.

“VẬY sao... Ta đột nhiên cảm thấy có chút hâm mộ người ròi...” Chu Mộ Thanh nở nụ cười không giống như đang cười.

“Ít nhất cũng phải sống thoải mái, tự do.”

Nàng vừa nghĩ tới đây không còn chút hạt giống nào, trong lòng liền cực kỳ buồn bực.

Tu vi bị kẹt, mục tiêu lại không tìm thấy, cả đời nàng, cơ hồ toàn bộ thời gian đều tập trung trên võ đạo.

Kết quả lại là kết cục như vậy.

Nàng không cam lòng!

Không cam lòng!

Cuộc đời của nàng, toàn bộ đều gửi gắm trên con đường này, lúc người khác nghỉ ngơi, nàng đang tập võ, lúc người khác chơi đùa, nàng đang tập võ.

Nàng trả giá quá nhiều, lại đạt được kết quả trước mắt này.

“Nhân sinh... Võ đạo... quá khó khăn...” Trong lòng Chu Mộ Thanh cảm thấy chua xót.

“Đúng vậy a... Thật quá khó khăn...” Ngụy Hợp cũng nghĩ đến sau này, càng đi về phía trước, nhất định phải đối mặt với càng nhiều chân thực, nguy hiểm hơn.

Con đường như vậy, cho dù có thể trường sinh kéo dài tuổi thọ, cũng khẳng định sẽ không vui chứ...

Bởi vì không nhìn thấy điểm cuối.

Trong lòng hai người đều nặng nề, yên lặng lại lần nữa cạn một chén.

Sau khi uống một hơi cạn sạch nước trà, Ngụy Hợp bắt đầu cân nhắc, phân phối danh ngạch hai lực sĩ như thế nào.

Con đường võ đạo, đương nhiên phải suy xét người nhà của mình trước.

Chỉ là trong nhà, tiềm lực căn cốt Vạn Thanh Thanh sớm đã đến cuối, hiện tại ngay cả luyện tạng cũng không đến, căn bản không được.

Trương Mẫu Nương cũng vậy, không thể đến luyện tạng, không thể thỏa mãn yêu cầu cơ bản.

Những người còn lại trong môn phái, cũng tìm không ra người có tiềm lực đột phá.

Dù sao tiến vào phúc địa, tự nhiên muốn tìm một loại người có khả năng đột phá cao thủ chân nhân. Nếu không chẳng phải uổng phí hai cái trán này sao?

Trong đầu Ngụy Hợp như đang sàng lọc tuyển chọn người. Đáng tiếc vẫn không có cách nào tìm được người thích hợp.

Hắn bỗng nghĩ đến Vương thiếu Quân. Nhưng đường xá xa xôi, bây giờ Vương thiếu quân có nguyện ý từ bỏ tất cả hay không, đến Hải Châu, cũng là một ẩn số.

“Được rồi, đến lúc đó công khai tuyển người là được rồi. Từ trong luyện tạng trong Đạo Cung, tuyển vài cái có hi vọng đột phá. Sau này nếu ta mạnh hơn, còn có rất nhiều cơ hội.”

Thở dài một tiếng, Ngụy Hợp cũng phiền lòng những chuyện phiền lòng này.

Đột nhiên hắn nghĩ đến Chu Mộ Thanh trước mặt.

Những ngày qua ở chung với nhau, Chu Mộ Thanh tính tình thuần túy, một lòng chỉ cầu võ đạo. Không có ý đồ xấu gì, ngược lại rất thích hợp để chọn lựa.

“Ta tính xuống núi.”

Bỗng nhiên, Chu Mộ Thanh lên tiếng nói.

“Ngươi đây là... muốn từ bỏ?” Ngụy Hợp kinh ngạc hỏi.

“Đại nạn của ta sắp tới... Thay vì lãng phí thời gian cuối cùng ở nơi này, còn không bằng trở về hưởng thụ cuộc sống thật tốt.” Chu Mộ Thanh cuối cùng cũng đã nghĩ thông suốt.

Trong đôi mắt đẹp của nàng lộ ra một tia chán nản.

“Ngươi... thật sự quyết định?” Ngụy Hợp trầm giọng hỏi.

“... Đã quyết định. Cả đời ta đều đã áp sát vào con đường võ đạo, tới bây giờ mới hoàn toàn tỉnh ngộ. Hóa ra ta đã phụ lòng nhiều người bên cạnh như vậy, bao nhiêu người đối xử với ta

rất quan tâm.” Chu Mộ Thanh dịu dàng nói: “Ta muốn nhân lúc cuối cùng này trở về báo đáp bọn họ, cảm ơn bọn họ.”

Ngụy Hợp cùng nàng tương giao những ngày qua, hai người xem như đàm phán, cũng hiểu được nàng là người ngoài nhu trong cương.

Vốn hẳn định mời đối phương trở thành lực sĩ, nhưng bây giờ thấy hẳn đã trút giận.

Cũng thở dài một tiếng.

“Kỳ thật còn có hy vọng... Nếu là...”

“Không sao, ta đã quyết định.” Chu Mộ Thanh nhẹ giọng ngắt lời Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp thấy thế, cũng lập tức có chút thất vọng, biết rõ tâm ý của nàng đã quyết, nhiều lời vô ích.

Đột phá võ đạo này là xem tâm khí nhất, nếu tâm khí nàng không còn, không có động lực để đi tới nữa.

Như vậy ngày sau cũng sẽ không đột phá.

“Được rồi... Ta kính người một ly!” Hắn rót trà nâng chén.

“Cảm ơn.” Chu Mộ Thanh gật đầu.

Nàng bưng nước trà lên uống một hơi cạn sạch, bộp một tiếng buông xuống.

“Ta chuẩn bị ngày mai sẽ đi.”

“Nhanh như vậy?” Ngụy Hợp khẽ giật mình. Hai người tính toán có thể, cũng tính là bằng hữu. Hắn không nghĩ tới đối với việc muốn xuống núi nhanh như vậy.

“Việc này không nên chậm trễ, sớm để dàng.” Chu Mộ Thanh thản nhiên cười.

“Cũng được.” Ngụy Hợp gật đầu. Hắn cũng đã nhìn ra tính cách của đối phương, chỉ là loại tự nhiên tự nhiên, đối với rất nhiều thứ cũng có thể xem nhẹ tiêu sái.

Người như vậy, một khi đã hạ quyết tâm, dù danh ngạch lực sĩ đặt trước mặt nàng, sợ rằng nàng cũng sẽ không có bất kỳ thay đổi gì.

Nhìn ánh mắt kiên định của Chu Mộ Thanh, Ngụy Hợp thở dài trong lòng, cũng không nhiều lời nữa.

“Thuận buồm xuôi gió.”

“Cám ơn.” Chu Mộ Thanh mỉm cười: “Nếu có việc, có thể đến Biện Châu tìm ta, đến lúc đó nếu ta không chết, ta nhất định sẽ có thịnh tình tiếp đón.”

“Có cơ hội, nhất định!” Ngụy Hợp trịnh trọng gật đầu. Hắn là người kính nể nhất – thấy chết không sờn.

Chính vì bản thân hắn không làm được nên mới càng thêm bội phục người như vậy.

Chu Mộ Thanh nói xong liền ôm quyền cáo từ, đứng dậy trở về phòng.

“Đáng tiếc, nếu Thanh tử ở lại, ta cũng có thể lưu lại cho tử một vị trí lực sĩ, vừa vặn bên cạnh ta không tìm được người thích hợp.”

Ngụy Hợp thở dài.

“Nhưng nếu như hôm nay tâm ý người đã định, ta cũng không nhiều lời nữa...”

Hắn cầm lấy ấm trà, rót cho mình một chén.

“Ta biết người tính tình kiên định như người, tuyệt đối sẽ không dễ dàng thay đổi quyết định.”

Bành!!!

Đột nhiên, một đôi bàn tay nhỏ bé vỗ mạnh lên bàn đá trước mặt hắn.

Bàn đá hăm sâu chường ấn, trong âm thanh ken két, vết rạn chằng chịt theo bàn tay lan tràn ra.

Rầm rầm.

Cái bàn vỡ thành vụn đá, rơi đầy đất.

Ngụy Hợp mở trừng hai mắt, vẻ mặt ngạc nhiên, chậm rãi ngẩng đầu.

Chu Mộ Thanh đi rồi quay lại, nằm sấp trước mặt hắn ta.

Hai mắt nàng mở to nhất, toàn bộ nửa người đều đang run nhẹ, phảng phất đang đè nén cái gì đó.

“Thật ra con người của ta không hề kiên định. Người... người có thể lặp lại lời vừa nói không?”

“.....” “Ngụy Hợp á khẩu không trả lời được, trong lúc nhất thời cảm giác đầu óc có chút suy nghĩ không thông.

Hai phút sau đó.

Hai người lại một lần nữa đổi lấy cái bàn gỗ khác.

Ánh mắt Chu Mộ Thanh phức tạp nhìn Ngụy Hợp, nàng chưa bao giờ nghĩ tới, khi mình đã lâm vào tuyệt vọng, tất cả sẽ lại đột ngột như vậy.

Cũng không nghĩ tới, một mực im hơi lặng tiếng, Ngụy Hợp một chút cũng không lên tiếng, trong thời gian ngắn như vậy đã vọt thẳng tới tầng thứ bảy Thất Diệu Chân Công, hoàn thành điều kiện quy định của Huyền Diệu tông.

Nói cách khác, so với hai người Âu Dương Lạc và Phong Hàm, Ngụy Hợp mới thật sự là thiên tài hàng đầu thâm tàng bất lộ.

“Người thật sự quyết định mời ta đảm nhiệm một lực sĩ trong số đó?” Mặc dù trước đó đã nhận được câu trả lời thuyết phục, nhưng Chu Mộ Thanh vẫn không dám tin tưởng đây là sự thật.

Lại lần nữa hỏi thăm một lần nữa.

“Đúng vậy. Bên cạnh ta không tìm được cao thủ luyện tạng cực hạn thích hợp, nếu mang người cảnh giới thấp hơn đi vào, cũng là lãng phí cơ hội. Cho nên liền nghĩ đến ứng cử viên xác định bên cạnh, trở thành trợ lực.” Ngụy Hợp gật đầu nói.

“Người này... Người thật đúng là qua loa a...” Chu Mộ Thanh không biết nên dùng từ gì để hình dung Ngụy Hợp.

Danh ngạch lực sĩ trân quý như vậy, hẳn cứ như vậy tùy ý đưa ra một cái.

Phải biết rằng, một cái danh ngạch như vậy, đủ để cho rất nhiều quan hệ tiêu tiền mua sắm.

Thậm chí giống như Thượng Quan Hạnh, vì một danh ngạch như vậy mà kéo mình vào, còn phải nỗ lực xuất lực vì Âu Dương Lạc.

Cứ như vậy, chưa chắc đã có được một vị trí.

“Ta hiểu rồi...” Chu Mộ Thanh bỗng nghĩ tới điều gì, trong lòng run lên. Nhìn lại ánh mắt Ngụy Hợp, lập tức có chút khác biệt so với lúc trước.

Dường như nàng đã hiểu, Ngụy Hợp tại sao phải đem một danh ngạch trọng yếu giao cho mình.

Nguyên nhân gì mà có thể khiến một nam nhân lại cam nguyện tặng một nữ nhân trân quý như vậy?

Ngoại trừ cái kia, còn có thể là cái gì?

Chu Mộ Thanh đã đoán được đáp án.

317

khảo hạch mỗi hai tháng một lần, rất nhanh bắt đầu lại.

Bốn người trong sơn Ngụy Hợp đều mặc đạo bào tốt phân biệt đi tới một ngọn núi khác – Điện Đức Trữ.

Đức Trữ điện ở một đầu khác của vịnh Long, cách xa vịnh Long Đạo Đạo Cung nhìn nhau.

Chung quanh điện đều là các loại kiến trúc dùng để khảo hạch.

Còn có Chấp Sự quản lý sự vụ cùng với nơi làm việc công sự mà các hộ pháp chấp hành luật pháp tông môn sử dụng.

Ngày thường rất ít người nguyện ý đi tới một đầu khác trong vịnh rồng.

Nhưng cứ mỗi hai tháng, toàn thể khảo hạch lại phải tiến về.

Ngụy Hợp thu thập xong đồ, cùng Lương Hồ Diệu, Chu Mộ Thanh, Vương Lộ, đám người cùng nhau từ trong sơn nhỏ xuất phát, rời khỏi Đạo Cung, dọc theo sơn đạo đi về hướng vịnh.

Cùng loại với bọn họ còn có người khảo hạch trong đạo đức cung nữa.

Ước chừng hơn ba mươi người, lục tục, đi lại chậm rãi tiến lên trên sơn đạo.

Đa số trong đó đều là lão nhân, một số ít là tướng mạo trung niên hoặc trẻ tuổi.

Ngụy Hợp lặng lẽ phóng thích một chút Súc Cốt Công, thân cao hơn một chút, trước sau nhìn đội ngũ một chút.

“Trừ nhóm của chúng ta ra, còn có ít nhất hai nhóm người cùng nhau khảo hạch.” Hẩn nhẹ giọng nói.

“Vây số lượng của hai nhóm người kia cũng không nhiều lắm, đã đi rất nhiều rồi, còn lại là ôm chút hi vọng, mới xếp vào cùng một chỗ.” Lương Hồ Diệu ở một bên gật đầu giải thích.

“Trừ Âu Dương Lạc, Phong Hàm, nhóm của chúng ta, hẳn là không có những người khác nổi bật rồi.” Lương Hồ Diệu thờ

dài một tiếng, hiện tại hẳn mới luyện đến tầng thứ ba, còn bị kẹt không động đậy được.

Rõ ràng còn có thuốc mỡ, nhưng hẳn vẫn không nhúc nhích.

Đến bây giờ hẳn mới hiểu được, nhiều khi, bản thân không luyện lên được, không phải là do nguyên huyết không đủ, mà là ngộ tính và căn cốt không đủ.

Giữa thiên tài, chênh lệch nhìn như bé nhỏ, tất cả mọi người đều là cao thủ luyện tạng, nhưng trong hoàn cảnh đặc thù như vậy, lại bị phóng đại lên.

Ngụy Hợp không nói gì, cũng không chủ động nói mình đã lên tầng bảy.

Nhưng Chu Mộ Thanh bên cạnh lại im lặng, nàng đã xác minh được, Ngụy Hợp xác thực đã đột phá đến tầng bảy.

Nhưng gia hỏa này lại che giấu giấu giấu diếm, một chút cũng không bại lộ ra, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Một đoàn người vũng vàng xuyên qua đường núi, xuyên qua bờ cát mềm mại của vịnh rồng.

Hắn lại một lần nữa lên núi rừng, chạy về phía Vũ Đạo Tràng rộng rãi bên Dracula.

Hôm nay ngoại trừ thi hạch của bọn họ, còn có đệ tử trực hệ bên kia khảo hạch đại bí.

Lúc này trên đại võ đạo tràng đã đứng đầy người, chỉ chít các đệ tử trực hệ mặc đạo bào màu hơi mờ, cùng bọn người Ngụy Hợp mặc đạo bào màu xám, phân biệt đứng thành hai khối.

Ngụy Hợp theo dòng người đi tới vị trí cố định, cảm giác tựa như con cháu trên đời thao trường luyện tập, có chút cảm giác quen thuộc.

Rất nhanh, vị trí phía trước của Điện Đức Ninh, bên ngoài là một tòa kiến trúc nhỏ tựa như lô hương.

Ba lão giả tóc trắng tung bay, tiên phong đạo cốt đứng ra. Đưa tay lay động ba cái chuông đồng có màu sắc khác nhau.

Tiếng chuông leng keng leng keng hỗn tạp cùng một chỗ, thế mà vang vọng toàn bộ Võ Đạo Tràng, rõ ràng xuyên thấu đến bên tai tất cả mọi người.

“Bây giờ, xin mời sư tổ Thiếu Thanh Tử bồi tụ Thanh! Nói chuyện cho mọi người xem nào!”

Ba lão già lui về phía sau một bước.

Một lão nhân đầu tóc hoa râu, mặt đầy râu, thân hình lóe lên, đột nhiên xuất hiện ở trên đài cao.

“Hôm nay chính là ngày Huyền Diệu tông ta vào nội sơn khảo hạch. Trục hệ một mươi ba người, hệ bên ngoài ba mươi hai người, đều có thể tham gia khảo hạch.

Sau khi kết thúc khảo hạch, những người còn lại chính thức bắt đầu thi đấu tông môn. Người thắng, có thể dựa theo thứ tự cụ thể, thu thưởng.

Mặt khác, lần này trọng tài thắng bại, do La Nghiêm sư huynh đảm nhiệm...”

Phần thưởng của những quy tắc thi đấu, nội dung thi đấu được hẩn giải thích liên tục.

Thi đấu lớn không ảnh hưởng gì tới đám người Ngụy Hợp bên ngoài.

Nhưng tất cả mọi người rất kiên nhẫn, chậm rãi chờ đợi.

Ngụy Hợp nhìn mấy tông môn tiền bối trên đài cao, trong lòng lại nghĩ đến, sư tỷ mộng nhân lúc trước cho hẩn thuốc mỡ kia.

Cũng không biết đối phương có thân phận gì.

Kết cấu nội sơn, hẩn cũng biết.

Chia ba bộ phận, sườn dốc đen, Vân Tiên đài, không hiểu sao.

Không hiểu sao trong quan, bình thường chỉ có đệ tử vừa bước vào nội sơn, không tới được vị trí của chân nhân hóa cảnh.

Mà Vân Tiên Đài, ít nhất phải từ hóa cảnh trở lên mới có thể cư trú.

Trên Hắc Nhai cao hơn, chính là nơi ở của sư tổ Tam mạch trong tông môn.

Nhìn lời giải thích trên đài, người Thiếu Thanh Tử này có lẽ xuất phát từ một vị quan bí ẩn nào đó.

Tê.

Ngụy Hợp chợt cảm giác có người tựa hồ đang nhìn chính mình.

Ánh mắt hắn chuyển động, nhìn về phía đối phương.

Lập tức thấy một nam tử khôi ngô thân hình cao lớn, hai mắt sáng ngời, đang đứng xa xa trong một phương trận khác, nhìn lại bên này.

Âu Dương Lạc?

Ngụy Hợp nhận ra đối phương, bất quá hắn không hiểu hiện tại người này xem mình là có ý gì.

Hắn không hiểu gì về người này, không rõ đối phương có ý đồ gì.

“Ngụy ca...” Chu Mộ Thanh ở bên cạnh nhẹ giọng nói.

“Chờ một chút, đổi cách xưng hô!” Ngụy Hợp Dương cắt ngang lời nàng.

“?” Chu Mộ Thanh ngơ ngác, nhưng lập tức đổi ngay: “Vậy gọi là Ngụy gia đi?”

“Có thể.” Ngụy Hợp gật đầu: “Ngươi tiếp tục.”

“Âu Dương Lạc kia chắc là nhận được tin tức nội bộ gì đó, có thể phát hiện lai lịch của ngài.” Thái độ của Chu Mộ Thanh thay đổi rất nhanh.

Nếu đã là lực sĩ Ngụy Hợp, vậy sẽ được chia rõ ràng sự tôn ti.

Nàng dựa vào Ngụy Hợp mới có được cơ hội này, cho nên thái độ nên có, nhất định phải phô trương.

“Âu Dương Lạc này, nội tình gì?” Ngụy Hợp một mực khò tu, không quan tâm nhiều với ngoại giới, lúc này mới lên tiếng hỏi.

“Người này là kỳ tài ngút trời, căn cốt ngộ tính, khí huyết đều là thượng, hơn nữa trước khi vào núi hắn đã từng giáp mặt

đánh chết cao thủ nửa định lực thật.” Chu Mộ Thanh nhỏ giọng giải thích.

“A? Lợi hại như vậy?” Trong lòng Ngụy Hợp khẽ động, người này tựa hồ cùng chiến tích của gã có chút tương tự.

“Ừ, rất lợi hại.” Chu Mộ Thanh gật đầu: “Chỉ thế thôi thì thôi, mấu chốt là lúc đó Âu Dương Lạc đã một chọi bốn!”

“?!” Ngụy Hợp giật mình.

Một đấu bốn, vậy thì mạnh mẽ rồi.

Tuy hẳn cũng có thể làm được, nhưng lúc ấy đánh vào hai viện thủ của Vô Thủy tông cũng rất nhẹ nhàng, trực tiếp miểu sát.

Nhưng chính vì hẳn biết rõ độ khó trong đó, cho nên mới minh bạch, muốn làm đến như vậy cần thực lực mạnh bao nhiêu.

“Không chỉ như vậy.” Chu Mộ Thanh tiếp tục nói: “Người này từng chính diện giao thủ với chân nhân trong tông, đã từng đánh bại đại cao thủ Nội Sơn một lần.

Đương nhiên, ta cũng chỉ là nghe nói, không biết thật hay giả, nhưng nghe đồn hẳn đã tiến vào tầm mắt cao tầng của tông môn.”

Ngụy Hợp lập tức hiểu rõ.

Đem trọng lượng của Âu Dương Lạc đề cao một cấp, ghi tạc trong lòng.

Không cần phải nói, tên này chắc chắn cũng là người có lá bài tẩy mạnh mẽ của mình, người có thể vượt cấp định cảm, đều là người bình thường.

Hắn có Phá Cảnh Châu, trong người chôn cất một đồng kinh lực hộ thân, nhưng không biết người này dựa vào cái gì.

Hai người ở bên này nói chuyện, khoảng cách gần hơn, Lương Hồ Diệu và Vương Lộ Lộ ở bên cạnh cũng đều nghe được.

Chỉ là trong lòng hai người cũng có chút quái dị, bởi vì thái độ của Chu Mộ Thanh đối với Ngụy Hợp quá ôn hòa, thậm chí có chút cung kính.

Chuyện này rõ ràng không phù hợp với lẽ thường.

Rất nhanh, phía trên nói chuyện đã sắp chính thức bắt đầu.

Ngụy Hợp cũng không hứng thú với những quá trình này, dứt khoát đứng nhắm mắt tu hành kinh lược.

Như vậy cũng không lãng phí thời gian.

Mấy người còn lại thấy thế, cũng đều nhao nhao nhắm mắt tu hành, có thể đến cấp độ này, không ai ngay cả chút định lực này cũng không có.

So lớn tất cả đều là đệ tử trực hệ tiến hành, không có quan hệ gì với ngoại hệ bọn họ.

Khoảng hơn một canh giờ sau, trận tỷ thí trực hệ kia mới kết thúc, nên đến phiên bọn họ ngoại hệ.

So sánh với trực hệ, hệ ngoại thường thức thì tính chất cao hơn nhiều.

Bởi vì ngoại hệ tất cả đều là cao thủ ngoại lai nương tựa vào tông môn, kinh nghiệm khảo hạch phong phú, võ đạo toàn diện cường thế, đánh nhau cũng tốt hơn rất nhiều.

Ngụy Hợp không có hứng thú gì với tình huống của những người khác, dù sao bất luận phát sinh chuyện gì, hôm nay hẳn đều có thể thuận lợi thông qua khảo hạch.

Sáng sớm, mặt trời dần lên cao.

Nhiệt độ không khí tăng lên, sương mù chậm rãi nhạt đi chút ít.

Rất nhanh, từng tổ hệ ngoại hệ tiến lên bắt đối thủ.

Phương thức khảo hạch, là chỉ có thể dùng Thất Diệu Chân Công giao thủ với nhau. Cuối cùng chọn ra tổng bảng xếp hạng.

Mà người xếp hạng cao, tuy tạm thời không có ban thưởng gì, nhưng các sư tổ nội sơn đều có thể quan tâm trước.

Hơn nữa nghe nói còn có một phần thưởng ẩn hình.

Ngụy Hợp cũng không hứng thú với những thứ này.

Đợi một lúc lâu sau, rất nhanh liền nghe được có người gọi tên mình.

“Tổ thứ mười, Ngụy Hợp, Tư Đồ Thần.”

Ngụy Hợp chậm rãi mở mắt, nhìn Võ Đạo Tràng ở giữa trông không đi ra.

Võ Đạo Tràng trải qua thi đấu trực hệ đệ tử, còn có tổ từng tổ từng tổ đối thủ phía trước, sau đó đã trở nên mập mờ.

Nhưng điều này cũng không ảnh hưởng tới trạng thái lúc này của hắn.

Ngụy Hợp nhẹ nhàng nhảy lên, lộn mấy vòng đã vững vàng rơi vào chính giữa Võ Đạo Tràng.

Phía đối diện cũng nhảy ra một người, là một nam tử mặt trắng có thân hình rất cao.

Chỉ là đứng trước mặt đối phương, Ngụy Hợp quan sát một chút, liền cảm giác người này chỉ ít có hai mét tám.

Hơn nữa Tư Đồ này, chỉ là cao, cũng không cường tráng, nhìn xa xa giống như cây gậy trúc.

Đình.

Bên cạnh còn có tiếng chuông vang lên.

Lão già phụ trách trọng tài cao giọng mở miệng.

“Chỉ đồng ý dùng Thất Diệu chân công đối địch. Chủ động nhận thua, mất đi ý thức, vô lực phản kháng, coi như thất bại.”

Ngụy Hợp vén tay áo lên, cảm giác được từng đạo ánh mắt rơi vào trên người mình.

Hắn liếc mắt nhìn qua, trong đó lấy Âu Dương Lạc và một nam tử cao lớn phong thần tuấn lãng khác, ánh mắt tập trung nhiều nhất.

Mặt khác, chính là Chu Mộ Thanh, Lương Hồ Diệu, Vương Lộ, đang quan tâm bên này của hắn.

Cái khác liền không có, mọi người đều nhìn Tư Đồ Thần đối diện.

Nhìn bề ngoài thì khí thế của Tư Đồ Thần mạnh hơn Ngụy Hợp rất nhiều, rất hấp dẫn người ta chú ý.

“Mau kết thúc đi. Ta còn phải chờ lát nữa đi vịnh Long ăn cơm.” Tư Đồ Thần nhìn về phía Ngụy Hợp, sắc mặt bình tĩnh nói.

Hiển nhiên, hẳn tựa hồ có chút danh tiếng ở hệ ngoài.

Ngụy Hợp cũng lười nói, luyện đến tầng bảy viên mãn, tức là hẳn ta chỉ luyện Thất Diệu Chân Công, chính là luyện tạng cực hạn tu vi.

Còn đối phương, ngay cả tầng năm còn chưa tới, Thất Diệu Chân Công đã là ba giọt máu.

Trong lúc luyện tạng cực hạn cùng tam huyết, rốt cuộc có bao nhiêu chênh lệch?

Không cần nghĩ cũng biết kết quả.

“Như vậy... khảo hạch, bắt đầu!” Lão giả phán xét ra lệnh một tiếng.

Tư Đồ Thần bỗng nhiên vọt tới trước, từng bước một chạy như điên, một quyền đánh về phía ngực Ngụy Hợp.

Phù!

Một vòng kinh phong bỗng nhiên từ trên người Ngụy Hợp chậm rãi thổi ra.

Một tầng kinh lực vô hình bao trùm toàn thân hắn.

Bành!

Nắm đấm của Tư Đồ Thần ngưng kết giữa không trung, giống như đụng phải cái gì, bị lực lượng nào đó cố định bất động.

Một vòng khí lưu từ giữa hai người chậm rãi khuếch tán ra.

“Còn muốn đánh nữa không?” Ngụy Hợp bình tĩnh đứng tại chỗ, tay cũng nhấc lên.

Bốp!

Thiếu Thanh Tử đang ngồi trên đài cao đột nhiên đứng dậy.

“Đây là.... tầng bảy viên mãn!?”

Ánh mắt lão giả phụ trách trọng tài cũng ngưng tụ, một nhóm ngoại hệ này mới nhập môn bao lâu chứ? Nơi này đã xuất hiện

tầng thứ bảy viên mãn rồi sao?

“Tầng bảy?!”

Đám đệ tử ngoại hệ gần đó còn chưa kịp lấy lại tinh thần, nhưng rất nhanh đã có người hiểu ra, đây là một đám đệ tử ngoại hệ của bọn hắn, có người xuất ra Thất Diệu Chân Công biến thái bảy tầng viên mãn.

Mọi người phản ứng lại, lập tức có chút xôn xao.

Tin tức tựa như sóng gợn, từng vòng không ngừng truyền ra ngoài.

Nhóm người này mới nhập môn chưa đến một năm, lại có người luyện Thất Diệu Chân Công đến mức độ khủng bố của tầng bảy viên mãn.

Lương Hồ há to miệng, trong đầu có chút sững sờ?

Chỉ vậy đã tầng bảy?

Hay là Ngụy Hợp trong một gian viện?

Mà hắn, mới ba tầng.

Nhìn Chu Mộ Thanh, lại nhìn Ngụy Hợp, dù hắn kinh nghiệm phong phú, sớm đã vượt qua trình độ cảm xúc dao động đơn giản, lúc này cũng bị tin tức này chấn động đến mức không biết nên phản ứng thế nào.

Điều này như là đột nhiên có người nghe được, hàng xóm bình thường ở bên nhà mình lại giống như người giàu nhất nước vậy.

Trung tâm giảm sút quá lớn khiến hắn không thể giải thích được.

Vốn tưởng là Ngụy Hợp giống mình bỗng nhiên vọt lên tầng bảy viên mãn.

Ở một hướng khác.

Thượng Quan Hạnh đứng bên cạnh Âu Dương Lạc, vốn đang nói chuyện với Âu Dương Dương kế hoạch, đột nhiên thấy một màn như vậy, thanh âm của nàng cũng chậm chậm lắng xuống.

Sau đó kinh ngạc nhìn Ngụy Hợp.

Nàng ta nghi ngờ mình nhìn lầm người.

Nhưng xác nhận lại nhiều lần, nàng mới phát hiện, đây là sự thật.

“Chuyện này... Xảy ra chuyện gì?!”

“Còn có thể xảy ra chuyện gì nữa? Người trong sân lúc trước người tên là Ngụy Hợp, không hổ là thiên tài hàng đầu có thể giống như ta tiến vào tầng mắt cao tầng.” Âu Dương Lạc cười lạnh nói. Nhìn thấy ánh mắt Ngụy Hợp, chậm rãi hiển hiện chiến ý.

Hắn ta đã từng nghe nói về chiến tích của đối phương. Trước khi vào tông, hắn ta có thể lấy một địch hai, đẩy lui được một lần định cảm chân nhân của Vô Thủy tông.

Có thể liều mạng với chiến tích của y.

Hiện tại, chỉ sợ so với lúc trước càng mạnh hơn.

Hắn rất muốn biết, mình và đối phương rốt cuộc ai mạnh hơn ai.

“Bất quá, tầng bảy... Hắc.” Âu Dương Lạc đột nhiên đẩy Thượng Quan Hạnh đang ngây ngốc ra, tung người nhảy lên, đáp xuống bên cạnh Ngụy Kỳ.

Phù!!

Đồng dạng, kinh lực hộ thân trên người hắn bỗng nhiên nổi lên, quét qua chung quanh.

Lại giống như Ngụy Hợp, cũng đã đến tầng thứ bảy!

Ánh mắt hai người nhìn nhau, đều nhìn ra vẻ nghiêm túc trong mắt đối phương.

“Ta nói cho người biết, người có tài cán gì, có tư cách cùng ta được liệt vào hạt giống Nội Sơn.” Âu Dương Lạc nhếch miệng cười nói: “Bây giờ xem ra, cũng có chút năng lực...”

“...” Ngụy Hợp nhìn hẩn một chút, lưỡi để ý tới, đừng mở mắt ra, rơi vào trên thân Thiếu Thanh Tử.

“Tốt tốt tốt tốt!” Thiếu Thanh Tử cũng không nghĩ tới, hai người này mới được xếp vào nhóm thiên tài hàng đầu của hạt giống nội sơn, sẽ đạt tới bảy tầng nhanh như vậy.

Tư chất thiên phú bực này, đã đủ so sánh với thủ tịch Vạn Văn Xuân.

Đám người chung quanh sôi trào, bất luận trực hệ hay ngoại hệ, lúc này đều nhin không được lên tiếng chấn động.

Bảy tầng viên mãn vẫn chưa tới một năm, thiên phú bực này cho dù luyện tới cực hạn về tu luyện, cũng đủ để khiêu chiến với thủ tịch Vạn Văn Xuân trực hệ.

Lần này bên ngoài đột nhiên xuất hiện hai hạt giống, cộng thêm Vạn Văn Xuân, nhóm này có ba người đi vào nội sơn!

So với mấy năm trước thì tốt hơn nhiều lắm.

Rất nhiều lúc, khả năng liên tục mấy năm mới có một hai người vào núi, năm nay thế mà có ba người, xem như đại bạo phát.

“Hai người các ngươi, sau khi kết thúc, có thể theo ta đi vào nội sơn, tiến về Mạc Danh quan.” Thiếu Thanh Tử nhìn hai người Ngụy Hợp và Âu Dương Lạc, càng xem càng cao hứng.

Mấy năm gần đây, người trực hệ tông môn càng ngày càng ít, ngược lại nhân số bên ngoài càng ngày càng nhiều. Lần bộc phát này, không thể nghi ngờ là một tin vui.

Hẩn gạt bỏ suy nghĩ trong lòng, truyền âm cho mấy chấp sự ở đây, dặn dò một số việc, sau đó để Ngụy Hợp, Âu Dương Lạc trở lại vị trí của mình.

Những người còn lại tiếp tục tỷ thí.

Hai người triển lộ tu vi tầng bảy, đã không cần so nữa, chắc chắn có thể tiến vào nội sơn.

Nhưng bọn họ lại không so sánh được, những người còn lại còn muốn tiếp tục tiến hành.

Ngụy Hợp trở lại vị trí, nhìn thấy Lương Hồ Diệu nhìn chăm chăm ánh mắt mình có chút nóng rực, còn muốn nói lại thôi.

Biết ngay y nhìn chăm chăm vào vị trí lực sĩ của mình rồi.

“Ngụy huynh đệ...” Lương Hồ Diệu có chút vội vàng mở miệng: “Có điều kiện gì cứ nói! Việc ta có thể làm nhất định sẽ dốc hết toàn lực!”

“Lương huynh có thể lấy gì ra đổi?” Ngụy Hợp hỏi ngược lại.

Hắn sẽ không vì một cái viện tử mà thân thuộc với nhau, cho ra một cái danh ngạch.

Lương Hồ Diệu này quá tròn trịa, tâm tính thâm trầm, khác hẳn Chu Mộ Thanh.

Chu Mộ Thanh quanh năm chuyên chú võ đạo, nhưng trên thực tế tính cách coi như đơn thuần. Rất dễ nắm giữ.

Nhưng Lương Hồ Diệu thì khác.

Câu hỏi này làm Lương Hồ Diệu trong lòng tỉnh táo lại, hắn cẩn thận xem xét lại vẫn còn cần của Ngụy Hợp.

Chỉ là một lần, hắn ta cũng không có cách nào nghĩ đến mình có thể giúp Ngụy Hợp gì.

Lúc này Chu Mộ Thanh quang minh chính đại đi tới, đứng bên cạnh Ngụy Kỳ, biểu lộ vị trí của mình.

Nếu không sớm xác định rõ ràng, chung quanh những kẻ luyện tro bụi này, có thể tạo ra vấn đề gì cũng không ai biết.

Ngụy Hợp nhìn nàng, không nói gì thêm.

Tìm một người có thể sử dụng có lẽ đủ rồi, mặt khác còn có một vị trí lực sĩ, có lẽ có thể dùng để trao đổi lợi ích...

Hai hạt giống hệ ngoại xác định, tiếp theo thi đấu, đối với đám cao tầng như Thiếu Thanh Tử ngược lại không có lực hấp dẫn.

Rất nhanh, lại một canh giờ nữa trôi qua, khảo hạch kết thúc.

Mọi người tách ra.

Nhưng bên cạnh Âu Dương Lạc và Ngụy Hợp tụ tập không ít người, phần lớn là ngoại hệ.

Những người này rất nhiều người không nói gì, chỉ yên lặng tiến lên hành lễ, sau đó đưa lên một tờ giấy vừa mới viết xong.

Những điều này đại biểu cho bảng giá mà mỗi người có thể đưa ra.

Âu Dương Lạc cất tờ giấy đi, nhìn về phía Ngụy Hợp, bỗng nhiên cảm thấy có chút quen mắt.

Hắn lại nhìn nhìn Thượng Quan Hạnh bên cạnh mình, thấy gương mặt xinh đẹp của gã trắng nhợt, ánh mắt khản trương.

“Sao? Người đang lo lắng? Hay là hồi hận?”

“Nhưng cũng đúng, người vốn ở trong sân với người kia, nếu là hiểu chuyện, tạo quan hệ dây dưa, nói không chừng có thể giống như cô gái kia, dễ dàng lấy được vị trí lực sĩ.”

Âu Dương Lạc chỉ hiểu chiến, không phải góc. Có góc cũng không luyện được võ công cao như vậy, càng không có khả năng sống đến bây giờ. Sao lại không nhìn ra tâm tư của đối phương chứ.

Thượng Quan Hạnh không nói một lời, chỉ cắn chặt hàm răng, trên mặt vẫn tiếp tục lộ ra vẻ mỉm cười.

“Không hồi hận, chỉ là ngoài ý muốn. Hơn nữa trên thực tế ta đã sớm tính kỹ, Âu Dương đại ca mới là lựa chọn thích hợp nhất.”

“Lời này còn tạm được.” Âu Dương Lạc cười nói.

Thượng Quan Hạnh mỉm cười đáp lại.

Chỉ là nhìn Chu Mộ Thanh bên cạnh Ngụy Hợp, trong lòng nàng nói không hồi hận mới là giả.

Chỉ có chính nàng mới biết được, vì để lấy được một vị trí của Âu Dương Lạc, nàng đã phải trả giá những gì.

Thiếu Thanh Tử ở một bên cười tủm tỉm nhìn một màn này, cũng không lên tiếng.

Trong môn phái cũng không có quy định không thể trao đổi như vậy.

Huống hồ vị trí lực sĩ cũng không có gì ghê gớm.

Chờ đến khi hai người cất kỹ tất cả tờ giấy, hẳn mới vỗ tay, ra hiệu mọi người tản ra.

“Đi thôi, ta mang các người đi vào nội sơn. Sau khi tuyển chọn lực sĩ, hiện tại đi xác định thân phận trước đã, sau đó các người có thể tự mình ra vào nội sơn.”

“Đa tạ sư huynh.” Ngụy Hợp và Âu Dương Lạc cùng thi lễ.

“Tiếp theo, các người cũng nên cân nhắc, rốt cuộc phải bái nhập vào mạch nào đây.” Thiếu Thanh Tử mỉm cười nói.

Ba người cùng nhau rời khỏi Võ Đạo Tràng, dọc theo đường núi nhanh chóng tới trước một thềm đá.

Ngụy Hợp ngẩng đầu nhìn về phía trên núi quanh quần sương mù.

Đó là một sơn môn khác với những sơn môn khác nhau mà lúc trước hắn đã đi qua, đều có thể đi sâu vào trong nội sơn thông đạo.

“Đi thôi.”

Thiếu Thanh Tử điểm mũi chân, người nhẹ nhàng lướt lên trên.

Thân pháp của Âu Dương Lạc và Ngụy Hợp cùng nhau triển khai, theo sát phía sau, bay nhanh dọc theo bậc thang lên trên.

Cái bậc thang màu xám trắng, bay xẹt qua dưới thân, ba người rất nhanh đáp xuống một chỗ bình đài màu ngọc quanh quần sương trắng.

Trong nháy mắt rơi xuống đất, Ngụy Hợp bỗng nhiên cảm giác toàn thân run lên, bỗng nhiên nhìn về một vách núi phía bên phải.

Vách núi kia cao hơn một người, hình dạng bất quy tắc, nhưng mặt ngoài nó phản xạ bạch quang mờ lung, mơ hồ có đường cong nữ tử nhu thuận lưu động ở trong đó, tựa hồ lúc nào cũng tản ra một loại phóng xạ kỳ dị nào đó.

“Đây là Huyền Trang Ngọc Bích, Nội Sơn Phúc Địa muốn đi vào, nhất định phải đi qua nơi này một lần. Lần sau các người lên đây, nếu không đi qua nơi này, liền không thể chân chính tiến vào phúc địa, nhớ chưa?” Thiếu Thanh Tử dặn dò.

“Nhớ kỹ.” Hai người Ngụy Hợp vội vàng đáp lại.

Ba người đi qua Huyền Trát ngọc bích, lại đi về phía trước mười bước, sương mù trước mặt từ từ mờ nhạt đi.

Sắc trời cũng không biết khi nào, bắt đầu biến âm.

“Theo ta.” Thiếu Thanh Tử lên tiếng nói. Thi triển thân pháp lao nhanh về phía trước.

Ánh mắt trao đổi của Ngụy Hợp cùng Âu Dương Lạc, theo sát phía sau.

Chạy tiếp mấy hơi, sắc trời càng tối, phía trước rốt cuộc chậm rãi xuất hiện một tòa hắc đạo cũ kỹ.

Trong đạo quán có đèn đuốc lay động, bóng người ngồi bên cửa sổ.

Thiếu Thanh Tử dừng bước, dừng lại trước đại môn đạo quan, ôm quyền lên tiếng.

“Ba vị sư tử, nhóm hạt giống ngoại hệ này đã mang vào trong nội sơn, xin mời xác nhận.”

“Vất vả rồi, để hai người bọn họ vào đi.” Một giọng nữ ôn hòa từ trong đạo quan truyền ra.

Hai người Ngụy Hợp, Âu Dương Lạc lúc này cất bước, dưới sự ra hiệu của Thiếu Thanh Tử, đi vào đại môn đạo quan.

Trước khi tiến vào, Ngụy Hợp nhìn quanh một chút.

Chung quanh một mảnh tối đen.

Bầu trời không có sao trời, không có trăng, cái gì cũng không có, chỉ là một mảnh đen kịt.

Mà chung quanh đạo quán, cũng không có gì, trừ mặt đất ra có thể cảm giác được là bùn đất lạnh lẽo.

Bốn phương tám hướng đều là một mảnh đen kịt, chỉ có ánh lửa đèn chiếu ra từ trong đạo quán, miễn cưỡng có thể chiếu sáng một chút mặt đất bên ngoài.

Ngụy Hợp quay đầu lại, nhìn về phía sau lưng.

Phía sau rõ ràng là nơi bọn họ vừa mới đi qua, nhưng cũng một màu đen kịt, cái gì cũng không nhìn thấy.

“Vào đi, Ngụy Hợp.” Giọng nữ ôn nhu kia từ trong đạo quán lại lần nữa truyền ra.

“Người không có mắt siêu cảm, rất nhiều thứ nhìn không thấy.”

Trong lòng Ngụy Hợp rung mình, các loại suy đoán nhao nhao hiện lên.

Nhưng quan trọng nhất vẫn là đi về phía trước!

Hắn trần trọc nhiều năm như vậy, rốt cục cũng đã.... cuối cùng cũng có hi vọng, có thể chân chính chạm tới rồi.

Ngẩng đầu nhìn đạo quán thần bí trước mắt, Ngụy Hợp nhấc chân, từng bước một đi vào bên trong.

Tiếng bước chân thanh thúy, tựa như là tiếng vang duy nhất trong toàn bộ đạo quán.

Ngụy Hợp và Âu Dương Lạc một trước một sau, tiến vào chính điện đạo quán.

Trong điện, ba bóng người mặc đạo bào màu đen đang ngồi ngay ngắn, tư thế như ba con tam giác.

Chỗ ngồi ba người vừa vặn đón lấy hai người Ngụy Hợp, Âu Dương, Âu Lạc đang chậm rãi tiến vào.

Mà ở đỉnh tam giác, rõ ràng là vị sư tử Mông Nhân của Ngụy Hợp trước đó - Nguyên Đô Tử.

“Nhanh hơn tưởng tượng của ta.” Nguyên Đô Tử mỉm cười, nhìn về phía Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp lập tức kịp phản ứng, lúc này mới hiểu thân phận đối phương, vội vàng cúi đầu cúi đầu hành lễ.

“Ngoại hệ Ngụy Hợp, bái kiến ba vị sư tổ!”

Bên kia, Âu Dương Lạc cũng cung kính thi lễ với ba người.

“Ngoại hệ Âu Dương Lạc, bái kiến ba vị sư tổ.”

“Ngụy Hợp, Âu Dương Lạc, đã đến thời điểm các ngươi lựa chọn. Trong Tam mạch, lựa chọn nhất mạch, coi phương hướng tương lai của mình.” Bách Hòa Tử bên cạnh khẽ cười nói.

“Ta là Quý Thủ nhất mạch, lấy bách biến thiên huyền làm chủ.”

“Ta là một mạch di chuyển, lấy nước lạnh làm chủ.” Thanh Mai Tử nói thẳng.

“Ta là phong tỏa núi, lấy thiên sơn vạn khóa làm chủ.” Nguyên Đô Tử mở miệng nói.

Ngụy Hợp ngẩng đầu, nhìn kỹ ba người trước mặt.

Chung quanh đèn đuốc chập chờn, trong thoáng chốc, hắn thấy mặt đất có bóng người lác lác.

Bóng dáng ba vị đạo nhân mơ hồ bị đèn đuốc chiếu xuống đất.

Đó là ba đạo bóng đen khổng lồ quý dị to lớn, lay động theo ngọn đèn, phảng phất vật sống.

Ngụy Hợp trong lòng khẽ động, cúi đầu suy nghĩ, cẩn thận phân biệt bóng dáng ba người.

Trong đó bóng ma Nguyên Đô Tử rõ ràng có một vòng lớn so với hai người còn lại.

Hơn nữa cử động đưa thuốc mỡ trước đó của Nguyên Đô Tử, trong lòng hắn đã có quyết định.

“Ta chọn Quý Thủ nhất mạch!” Âu Dương Lạc ở bên cạnh lên tiếng trước.

“Ta chọn.... Tỏa Sơn nhất mạch!” Ngụy Hợp cũng lên tiếng.

Hí...

Trong phút chốc.

Trong chính điện, trừ Nguyên Đô Tử, những người còn lại trong thời khắc này.

Toàn bộ đột nhiên hóa thành khói đen, chậm rãi tản ra.

Trong lòng Ngụy Hợp giật mình, ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy Nguyên Đô Tử mỉm cười.

“Không cần khẩn trương, ta chỉ che giấu ngươi và những người khác cảm giác nói chuyện với nhau. Ngươi vẫn còn ở chỗ cũ.”

“Tiếp theo, là để cho ngươi thật sự nhận thức, thời điểm chân thật...” Nguyên Đô Tử đứng dậy.

“Người truyền nghệ ban đầu của ngươi không nên là ta, nhưng ngươi và Âu Dương Lạc, là người có thiên tư tốt nhất trong mấy năm nay của bản tông, cho nên lần này phá lệ.”

Nguyên Đô Tử từng bước đi xuống bậc thang, thẳng đến trước người Ngụy Phù.

“Ngụy Hợp... Ngươi, đã thấy qua thế giới chân chính chưa?”

Nàng nhẹ nhàng vươn tay, bàn tay trắng như bạch ngọc hoàn mỹ không tỳ vết đặt trước mặt Ngụy Hợp.

“Cầm lấy tay của ta.”

Ngụy Hợp nhìn cánh tay này một chút, một hồi tim đập nhanh không thể hình dung, thuận theo lòng ngực khuếch tán toàn thân.

Kình lực toàn thân hần chậm rãi ngưng tụ.

Sau đó.

Đưa tay ra...

Chậm rãi, từng chút một vươn ra.

Hần nhìn ngón tay của mình, từng bước từng bước, nhẹ nhàng đụng vào tay Nguyên Đô Tử.

Ngược lại, ngón tay của hắn làn da thô ráp như nham thạch, mà tay của Nguyên Đô Tử tựa như bạch ngọc không tỳ vết

thượng đẳng nhất.

Ba.

Trong giây lát, Nguyên Đô Tử chộp lấy tay hắn, siết thật chặt.

Ầm ầm!!!

Một tiếng nổ thật lớn vang lên trong đầu Ngụy Hợp.

Hắn đầu váng mắt hoa, cả người cạn kiệt sức lực, bên tai truyền đến tiếng sấm sét vang dội.

Tất cả mọi thứ trước mắt cũng bắt đầu cấp tốc biến hóa, sau đó mơ hồ, sau đó lại lần nữa chuyển thành rõ ràng.

Rắc rắc.

Một đạo điện quang nổ tung ở bên ngoài đạo quán, chiếu sáng tất cả trong một chớp mắt.

Ngụy Hợp ngẩng phắt đầu lên, con ngươi co rút lại.

319

Nghi Châu, Lộc Thành.

Giữa phòng ốc san sát nối tiếp nhau, đường phố bờ ruộng giao thoa nhau, từng đội quân sĩ Ngô Quốc đang cưỡi ngựa tuần tra.

Những quân sĩ này, mỗi một người đều cao hơn dân chúng Nguyên Quốc rất nhiều, cũng cường tráng hơn rất nhiều.

Bọn họ mặc chiến giáp, khí huyết cả người cuộn cuộn, vô cùng dồi dào, chỉ cần đi qua là có thể tản mát ra từng mảnh hơi nóng.

Phảng phất như có thể đem nhiệt độ của toàn bộ thành trì đều lên cao một đoạn.

Khắp nơi trên đường phố đều lưu lại vết tích chiến đấu không lâu.

Trên đường chính, một cỗ xe ngựa màu trắng do bốn con bò kéo chậm rãi tiến lên, phảng phất như đang dò xét toàn bộ Lộc thành trì.

Xe trâu lớn hơn xe thường rất nhiều.

Lúc này trong xe.

Hai gã tiểu cự nhân cao hơn ba thước đang ngồi đối diện nhau, lẳng lặng nhìn cảnh sắc xẹt qua cửa sổ.

Người bên trái thân vai dày, mặt chữ quốc, hai mắt lấp lánh có thần, mặt râu quai nón, rất có uy thế.

Người này chính là đại tướng chân huyết Ngô Quốc trấn thủ nơi đây, Tiết Văn Viễn.

Bên phải là một nam tử khí chất lộng lẫy, hai tay rủ xuống đầu gối, hơi có vẻ gầy gò.

Hắn tên là Lý Vinh, là một trong những mưu sĩ rất có phân lượng ở bên cạnh quốc sư. Ở bên ngoài thanh danh không bỏ sót chút nào.

“Lần này Lý đại nhân đến đây đã là dò xét, hẳn là còn có mục đích gì khác chứ?” Tiết Văn từ xa nhìn người đối diện, chậm rãi lên tiếng.

Lộc Thành trải qua cướp bóc trước đó tàn sát, hiện tại còn chưa khôi phục nguyên khí, trong thành một nghèo hai trắng, cái gì cũng thiếu.

Trong thời điểm này, Lý Vinh không đi theo phía sau yên ngựa bên cạnh quốc sư, đột nhiên chạy tới chỗ chim không thềm ỉa như hẳn làm gì?

Trong lòng hẳn khó hiểu.

“Tiết đại nhân không cần lo lắng.” Lý Vinh cười nói: “Đại Nguyên này, đại đạo chính tu kinh lực, cùng với đại đạo chân huyết của nước ta đặt ngang hàng, vốn cũng là một con đường lớn khang trang. Nhưng mà... Tiết đại nhân, có thể biết được căn nguyên cấm vũ lệnh do quốc sư thúc đẩy không?”

“Như vậy là vì phát dương vận nước Đại Ngô ta, đồng hóa nguyên quốc?” Tiết Văn Viễn chính là một võ tướng, hiểu nhiều như vậy, tùy ý đoán một câu.

Lý Vinh nở nụ cười.

“Đại Nguyên Không có quốc lực cường thịnh, ngay cả một phần mười quân đội Đại Ngô ta cũng không có sức chiến đấu. Căn nguyên lớn nhất của hẳn, liền lãng phí tài nguyên cùng hao tổn.”

Hắn tiếp tục nói: “Nguyên quốc toàn quốc tu vi, không cấm võ lệnh, đại bộ phận mọi người đều có thể dễ dàng học võ nghệ ở bên ngoài. Mà võ đạo tập luyện, khí huyết tràn đầy, liền rất dễ bởi vì xúc động mà phạm sai lầm.

Người thực lực yếu, xúc động phạm sai lầm, tạo thành nguy hại không lớn, thậm chí có thể xem nhẹ không tính.

Nhưng người thực lực mạnh, một khi bị phạm sai lầm, tạo thành ảnh hưởng cực kỳ nghiêm trọng.

Điểm ấy không thể trừ tận gốc, bởi vì người, chỉ cần có thất tình lục dục, tất nhiên sẽ có lúc tâm tình kích động. Thì tất nhiên sẽ có ngày phạm sai lầm.”

Tiết Văn gật đầu đồng ý, hẳn biết Lý Vinh vốn là người của Đại Nguyên, xuất thân Loạn Thần giáo, sau này thấy Đại Nguyên càng lúc càng vô vọng, vì vậy chủ động nương nhờ vào Đại Ngô.

Ý niệm của Loạn Thần giáo vốn là mạnh được yếu thua, tranh đoạt trời sinh. Mà Lý Vinh lại càng ở trên cơ sở của hắn, thăng hoa thành phẩm, chủ trương lấy thiết quyền tuyệt đối, nắm chặt tất cả võ trang, tập quyền thống trị, nhục hóa dân chúng, dân gian căm võ, như thế mới có thể quốc thái dân an.

“Lý đại nhân nói rất đúng.” Tiết Văn Viễn trong lòng mơ hồ có một tia suy đoán: “Chỉ là người còn chưa nói lần này đến Lộc Thành của ta, rốt cuộc là vì chuyện gì? Chẳng lẽ là quốc sư có lệnh?”

“Tiết đại nhân an tâm chớ vội.” Lý Vinh cười nói: “Bỏn quan lần này đến, đúng là phụng mệnh quốc sư, đến đây chấp hành nhiệm vụ.”

“Thử nhiệm vụ?”

*

*

*

“Không sai.” Ngón tay Lý Vinh nhẹ nhàng gõ lên song cửa sổ, rất có tiết tấu.” Nơi ta đến không phải là vì chuyện Cấm Võ lệnh mà là dự định, di dân ở Lộc thành đối với quốc gia ta, công pháp thực hành.”

“Pháp chế công pháp!? Vậy...” Tiết Văn Viễn chau mày, tâm thần chấn động, ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào Lý Vinh.

“Lý đại nhân, quốc sư thật sự quyết định? Người có biết, nếu chế độ công pháp muốn phổ biến sẽ gặp phải bao nhiêu trở ngại? Lực cản này không phải đến từ Nguyên Quốc, mà là đến từ bản thân Đại Ngô ta.”

“Ta tự nhiên biết, nhưng thời đại xa luân cuồn cuộn tiến lên, không tiến thì lui, lui thì vong quốc diệt chủng. Nguyên quốc lưu lạc đến đây, không phải là vì đóng cửa tạo xe, chỉ biết nội chiến à?” Lý Vinh thoải mái cười nói.

Trong lúc nhất thời, hai người đều rơi vào yên tĩnh.

Chế độ công pháp là chế độ thí nghiệm khác mà quốc sư đưa ra.

Loại chế độ này kết hợp với đạo chân huyết của Ngô quốc và đạo về sức mạnh của Nguyên quốc.

Thứ cần tìm cách lấy tất cả tài nguyên, phân chia công bằng với thực lực và tài năng thiên phú.

Toàn bộ tài nguyên tập võ thống nhất do quốc gia phối hợp, toàn bộ công pháp đều công bố, bất luận kẻ nào, chỉ cần muốn học, nguyện ý ký hợp đồng với quốc gia, liền có thể miễn phí thu hoạch công pháp, thông qua công huân nhận được tài nguyên bồi dưỡng.

Chuyện này vốn có thể ngăn chặn được, hiện tại chỉ là mèo khen mèo dài đuôi như Đại Nguyên mà thôi, hạn mức lớn nhất là đưa công pháp thích hợp nhất vào tay người thích hợp nhất, tập võ thật sự.

Chỉ cần người có thể học, tư chất đầy đủ, như vậy tất cả công pháp, bí kỹ, chỉ cần là thích hợp người, đều sẽ tiến hành tổ hợp tối ưu hóa trên người người.

Như vậy, sẽ không còn bị ràng buộc trong một môn phái, không còn nhìn thấy môn hộ nào nữa.

Thực lực của người tập võ sẽ vượt xa trước kia.

“Nhưng đây không phải là xung đột với Cẩm Võ lệnh hay sao?” Tiết Văn Vũ trầm giọng nói.

“Cho nên chỉ có thể phổ biến trong nước Ngô ta, cũng có thể thúc đẩy quốc dân Nguyên Quốc, tranh nhau gia nhập Đại Ngô ta. Để phổ biến đẳng cấp bình dân cũng sẽ dễ dàng hơn.” Lý Vinh cười nói.

“Tài nguyên cần để làm gì?” Tiết Văn Vũ lại hỏi.

“Đại Nguyên không phải rất nhiều sao? Lấy chế độ công pháp làm cơ sở, lại thiết lập chế độ công huân, để bọn họ dùng công huân đổi lấy công pháp mình muốn.” Lý Vinh lại nói.

Tiết Văn Vũ hít sâu một hơi.

Hắn bỗng nhiên kịp phản ứng, nếu như pháp chế này thật sự phổ biến thành công, đối với Đại Nguyên Dân thực hiện Cấm Võ Lệnh, đối với Đại Ngô công pháp chế.

Lấy tài nguyên đại nguyên nuôi dưỡng bản quốc, chênh lệch giữa hai nước sẽ được mở rộng.

Hơn nữa, ở cấm vũ lệnh của Ngô quốc quốc dân đã thi luyện rất lâu, đột nhiên giải cấm tập võ, phổ biến công pháp tự do, dự vọng tích lũy đã lâu phản kích bộc phát, tất nhiên sẽ kích thích lượng lớn võ giả dân gian tập võ, tiến đến xung quanh vó vét tài nguyên, thành lập công huân.

Đây là toàn dân không chút quan tâm!

Nghĩ thông suốt điểm này, trong lòng Tiết Văn Viễn lập tức phát lạnh.

Vốn quốc lực Đại nguyên còn có thể chống đỡ mười năm, dưới sự kích thích bức này, sợ là thời gian sẽ nhanh chóng rút ngắn.

Đây là kế hoạch rút củi dưới đáy nồi, lấy lực lượng quốc gia thôn phệ Đại Nguyên!

Hắn lại lần nữa ngẩng đầu nhìn về phía Lý Vinh.

Trong lòng đột nhiên hiểu ra.

Nếu Lộ thành thành thành thí nghiệm thành công, như vậy sau này... Khả năng sẽ gió nổi mây vần, thời sự đại biến...

Cái này giảm cái kia lâu dài, giữa nguyên quốc Ngô quốc, chênh lệch quốc lực càng kéo càng lớn, thẳng đến mức xa xa không cách nào với tới.

Rắc rắc.

Điện quang lập loè, chiếu rọi toàn bộ quan tài không tên thành một mảnh trắng như tuyết.

Tay Ngụy Hợp nắm chặt trước mặt, chỉ là lúc này nắm chặt bàn tay, bộ dáng đã biến ảo.

Thân thể Nguyên Đô Tử vốn trong treo lạnh lùng hoàn mỹ, từ lâu đã biến mất không thấy đâu nữa.

Thay vào đó là một quái vật hình người cao năm mét, toàn thân bao trùm vết rỉ sét màu sắt.

Khuôn mặt quái vật không có mắt mũi, chỉ có một cái miệng rộng lớn, chiếm hết toàn bộ đầu.

Ánh mắt Ngụy Hợp nhìn chăm chú ở khuôn mặt đối phương, hẳn phảng phất có thể cảm giác được, đối phương đang nhìn hắn, đang nhìn hắn.

Đó là tầm mắt của Nguyên Đô Tử.

“Nhìn xung quanh một chút.” Giọng nói của Nguyên Đô Tử lại lần nữa truyền đến.

Nhưng khác với lúc trước, Ngụy Hợp cảm giác được, lúc này thanh âm của nàng giống như dùng kính lực mô phỏng chân, tạo ra.

Không một tiếng động như trước mặt mọi người đều tự nhiên.

Hắn cố nén dục vọng lui về phía sau động thủ, quay đầu nhìn về phía bốn phía đạo quan.

Đạo quán vừa rồi còn rất bình thường, lúc này lại trở nên càng cũ nát không chịu nổi.

Mặt tường xung quanh thậm chí ngay cả chất liệu cũng khác nhau, từ nham thạch xám xịt biến thành một loại chất liệu màu xám trắng, tương tự vỏ trứng.

Phía trên hiện đầy vô số vết cắt, lỗ thủng.

Rắc rắc.

Lại một tia điện xẹt qua.

Ngụy Hợp bỗng nhiên khước mắt liếc qua, nhìn thấy ngoài cửa sổ có đồ vật gì đó.

Hắn đột nhiên quay đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ bên phải.

Bốp!

Một con mắt to như cửa sổ lớn màu tím, ngăn cách ngoài cửa sổ, nhìn chăm chú vào hắn.

“Đừng sợ hãi.” Thanh âm Nguyên Đô Tử tiếp tục vang lên.

“Hiện tại, là người đang chia sẻ cho người cảm giác siêu cảm. Đây là hai mắt cảm giác siêu cảm của ta, nhìn thấy cảnh tượng.

Đương nhiên, mỗi người chứng kiến cảnh vật nhiều hay ít đều sẽ có chút khác biệt.”

Nàng lôi kéo Ngụy Hợp, chậm rãi đi ra ngoài đạo quán.

Hai người đi tới cửa lớn.

Trên cửa bao trùm một lớp bùn màu xám đen thật dày, giống như nước bùn trong cống.

Chúng nó ẩm ướt, phát ra mùi hôi thối, chất nhầy sền sệt sền sệt, thỉnh thoảng chảy ra nhè nhẹ chất lỏng.

“Đây là cảm môn.” Nguyên Đô Tử không có ý định mở cửa.

Nàng duỗi ngón tay bẹn nhọn như lưỡi đao, dùng móng tay nhẹ nhàng chạm vào cửa một cái.

Rầm rầm.

Một tiếng trầm đục vang lên, giống như tảng đá rơi xuống hồ nước.

Chất nhầy màu xám trắng trên cửa lưu động cấp tốc, tụ hợp, chậm rãi hình thành từng đám phi trùng màu xám trắng.

Bọn chúng lít nha lít nhít, tầng tầng lớp lớp, tụ tập cùng một chỗ, rất nhanh tạo thành hai cái vòng cửa màu xám trắng.

“Lúc nào, người có thể ở chỗ này tự nhiên ngưng tụ ra ngoài vòng, liền có thể tự do ra vào nơi này.” Nguyên Đô Tử giải thích.

“Không hiểu sao, chính là một điểm an toàn trong phúc địa Huyền Diệu tông ta. Mà nơi này, là tổng quan.” Nàng thu ngón tay lại, nhìn về phía Ngụy Hợp.

“Nhớ kỹ, phúc địa Huyền Diệu tông của ta không an toàn tuyệt đối như Vô Thủy tông.

Nơi này duy nhất có thể đảm bảo cho người rằng đó chính là ngăn cách Quỷ Phong. Nhưng nguy hiểm thật sự bên trong không chỉ có mỗi Quỷ Phong mà còn có chân thú nữa.”

“Đệ tử minh bạch.” Ngụy Hợp gật đầu.

Hắn cảm giác như đang nắm lấy tay mình, lập tức buông ra.

Hí...

Tất cả mọi thứ trước mắt bỗng nhiên biến mất, điện quang nhanh chóng biến mất.

Xung quanh hoàn toàn lại khôi phục an bình như ban đầu.

Bên ngoài đạo quán, cũng mất con mắt màu đỏ tím to lớn kia.

Bốp.

Hắn mở mắt ra.

Trước mặt đã không còn một bóng người.

Nguyên đô tử cùng hai vị thủ tịch khác, đều đã rời đi từ lâu.

Chỉ có một nữ tử đuôi ngựa với khí chất lạnh lẽo, một thân áo trắng, lưng đeo trường kiếm, đang bình tĩnh tựa vào bức tường phía bên phải.

“Tỉnh rồi?” Nhìn thấy Ngụy Hợp tỉnh lại, nữ tử đứng thẳng dậy, “Ta tên Diêu Văn, Nguyên Đô Tử sư tử bảo ta dạy ngươi Thiên Sơn vạn Tỏa Quyết, phụ trách giúp ngươi siêu cảm. Đúng rồi, ngươi siêu cảm là ở đâu?”

Diêu Văn? Sắp xong rồi?

Ngụy Hợp trong lòng không nói gì, bất quá không nghĩ lung tung, tên này cũng không tệ, rất có ý thơ.

“Bẩm sư tử, ta cảm thấy đây là cánh tay trái của ta.” Ngụy Hợp trịnh trọng trả lời.

Mặc kệ như thế nào, đôi phương đều là sư tử, đến giúp mình truyền nghệ, nên có thái độ vẫn phải đoan chính.

“Tay trái?” Diêu Văn cau mày: “Vậy ngươi định cảm nhận thế nào? Gặp phải chân thú rồi cũng muốn tới gần?”

“Ta chỉ là cẩn thận, dự định thử nghiệm một chút... Nhưng thật không nghĩ nhiều như vậy.” Ngụy Hợp trả lời.

“Cho nên bình thường rất ít người có xúc giác siêu cảm trước, đều là thị giác, thính giác, khứu giác chiếm đa số. Như vậy có

thể tránh xa khỏi uy hiếp. xúc giác, ít nhất người cần bộ vị có thân thể diện tích rất lớn, mới có thể thông qua xúc cảm, cảm ứng động tĩnh chung quanh.” Diêu Văn giải thích.

Nàng nhìn ra phía ngoài.

“Được rồi, đi theo ta.”

Nàng xoay người, đi tới phía sau chính điện không tên.

Ngụy Hợp đuổi theo, một đường tiến lên.

Cái này không hiểu sao so với bên ngoài nhìn thì lớn hơn một chút.

Phía sau có một khoảng sân trống nhỏ, không có đồ dùng, không có trang trí, chỉ đơn giản là không gian trống trơn.

“Trong phúc địa, tổng cộng có hơn mười cái, nơi này là tổng quan. Bình thường không có nhiều người đến.

Mười mấy người còn lại đều là nghỉ ngơi an toàn tuyệt đối, nếu người ở bên ngoài sẵn thú mệch nhọc, có thể lựa chọn nghỉ ngơi trong quan.”

Diêu Văn ném cho hắn một thứ.

Ngụy Hợp chụp lấy, nhìn kỹ thì đó là một lệnh bài hình thoi màu xám trắng, bên trên có khắc hai chữ khó hiểu.

“Đây là chìa khóa ra vào, muốn vào lúc không hiểu, dùng bộ phận siêu cảm của người đi tiếp xúc với nó, nó sẽ dẫn người tới quan không hiểu gần đây.” Diêu Văn đứng trên không, hoạt động tay chân.

“Tiếp theo, nên để ta truyền thụ Thiên Sơn Vạn Tỏa Quyết cơ sở cho người.”

Nàng sờ nhẹ hai mí mắt sau đó buông tay, ngón tay bắn ra.

Bành!

Một cỗ kính lực vô hình bỗng nhiên tách rời ra, đâm vào lòng ngực Ngụy Hợp.

Cỗ kính lực này tương đối quý dị, vừa tiếp xúc thân thể Ngụy Hợp, lập tức thấm vào trong y phục, xâm nhập vào da, một chút cắt đứt ngưng lại kính lực đang lưu động trong cơ thể hắn.

“Đây là?!” Ngụy Hợp ngẩn ra, hắn cảm giác ngực mình cứng rắn như sắt, hoàn toàn không cảm giác được kính lực và xúc giác, tựa như một khối huyết nhục nho nhỏ kia không phải của mình.

Trong lòng hắn run lên, biết Diêu Văn trước mặt tuyệt đối không phải là người mà hắn từng gặp lúc bình thường.

Đối phương trong cảm giác định thân, phỏng chừng cũng là cao thủ cực mạnh.

Lập tức hắn không dám chậm trễ, ngưng thân nhìn về phía đối phương, chờ đợi giải thích.

“Đây là Thiên Sơn Vạn Tỏa Quyết.” Diêu Văn thản nhiên nói: “Huyền Diệu tông ta, tam đại chủ mạch, kỳ thật đều là công pháp phong ấn.”

“Công pháp phong ấn?”

“Không sai, nói đơn giản chính là sức mạnh của chúng ta, chủ công phong ấn chứ không phải giết chóc. Bình thường chỉ có thể bắt đắc dĩ mới dùng một ít chiêu thức giết chết đối thủ.” Diêu Văn giải thích. “Nhưng thực tế, Huyền Diệu tông của ta rất ít khi giết chết địch nhân.”

Chú ý tới ánh mắt kinh ngạc của Ngụy Hợp, Diêu Văn tiếp tục nói: “Không có gì kỳ quái. Mục đích của bốn tông, lúc đầu cũng không phải khai tông lập phái, mà chỉ là trấn áp chân thú cường hoành phong ấn ở đây.”

“Trấn áp chân thú sao?” Ngụy Hợp nheo mắt lại.

“Tông môn tại đây đã thành lập Ly Uyên Tuyệt Ngục, chuyên môn trấn áp một con Viễn Cổ Chân Thú cực mạnh tên là Liệt.

Cách lúc ban đầu lập tông, đến bây giờ đã hơn ngàn năm. Không có gì phải kinh ngạc.

Chúng ta là nhân loại, lúc ban đầu nếu không có người trấn áp những chân thú cường đại này, làm sao có không gian sinh tồn bình thường chứ?” Diêu Văn nhàn nhạt giải thích.

“Sư tử nói rất đúng.” Ngụy Hợp ôm quyền.

“Được rồi, ta giới thiệu trước cho ngươi một chút Thiên Sơn Vạn Tỏa Quyết. Công pháp bản chi chia làm mười hai tầng, có thể giúp ngươi từ luyện tạng đột phá định cảm, tu đến mười hai tầng. Trên lý thuyết, ngươi không hề e ngại năm lần quỷ phong kiếp nạn chân thực.”

“Cho nên, môn công pháp này chuyên dùng để tăng cường sức chống cự sao?” Ngụy Hợp hỏi.

“Không sai biệt lắm, đã đến minh cảm, cơ bản toàn bộ công pháp đều là đi con đường này, cường hóa bản thân kháng tính, hấp thu ngoại lực, đối kháng ngoại giới tai kiếp.

Sau đó dựa trên cơ sở này, lại cường hóa bản thân, đối kháng chân thú. Cho nên... Thiên Sơn Vạn Tỏa Quyết chỉ là nền tảng. Người còn cần tu hành kỹ nghệ thực chiến tương ứng, mới có thể đối kháng chân thú tương ứng, phát huy kinh lực của Thiên Sơn Vạn Tỏa Quyết.”

“Ta hiểu rồi...” Ngụy Hợp đã hiểu, chuyện này tựa như chiêu thức và nội lực.

Chỉ riêng nội lực, không có chiêu thức, không cách nào phát huy được uy lực.

Chỉ có chiêu thức, không có nội lực, cũng chỉ là thùng rỗng, cần có cả hai phối hợp.

“Hiểu thì tốt.” Diêu Thái gật gù ” Như vậy, bắt đầu đi.”

Nàng đưa tay vào trong ngực to lớn, rút ra một quyển trục, cởi dây thừng, mở ra.

“Thiên Sơn Vạn Tỏa Quyết có tổng cộng mười hai tầng, chia ra ba tầng cảnh giới, Trúc Cơ, Thiên Sơn, Vạn Tỏa.”

“Ba giai đoạn này đại biểu cho sức mạnh mà người tu ra, sẽ có mức độ đặc thù gì đó.”

Diêu Văn chấp tay bắn ra một luồng kinh lực.

Kinh lực ngộ tính ngưng tụ giữa không trung không tan, tựa như vật còn sống, còn có thể tự động du động, vòng quanh Ngụy Hợp một vòng, lại về tới ngón tay của nàng.

“Đây là giai đoạn Trúc Cơ. Bốn tầng đầu đều là Trúc Cơ, có thể làm cho sức mạnh của người toàn bộ sống lại, mật độ tăng lên rất nhiều. Như vậy, khi người toàn lực đối kháng với Quỷ Phong bên ngoài, kinh lực cũng sẽ tự hành vận chuyển toàn lực, chống cự hết thủy nguy hiểm.”

Ngụy Hợp gật đầu, tỏ vẻ minh bạch.

Vốn dĩ hẳn còn tưởng rằng sức lực đã hoạt hóa, cũng chính là sức mạnh thật sự, là bị kích thích đến chân chính, sau đó tự động sản sinh ra.

Không nghĩ tới lại là mình tu luyện ra.

“Sau này, ở giai đoạn Thiên Sơn, sức mạnh của người sẽ xuất hiện hiệu quả trấn áp. Đối với tuyệt đại bộ phận đặc hiệu kinh lực, đều có hiệu quả trấn áp tiêu trừ. Có thể đem tất cả kinh lực trở về trạng thái nguyên thủy nhất.”

Thế thì lợi hại rồi.

Ngụy Hợp trong lòng kinh hãi, cái này tương đương trực tiếp cảm ma rồi...

“Giai đoạn vạn khóa cuối cùng, sức lực của người sẽ xuất hiện hiệu quả phong tỏa.” Diêu Văn thân nhiên nói.

“Nói cách khác, chỉ cần người nào chạm vào lực kinh lực hoặc chân thú của người đều sẽ bị kinh lực phong tỏa, khí huyết, thậm chí cảm giác, vô cùng lợi hại.

Hơn nữa rất nhiều bí kỹ võ nghệ lợi hại của bốn tông, đều cần sức mạnh vạn khóa trở lên. Cho nên, nếu đem Thiên Sơn vạn tỏa quyết luyện đến tầng thứ tám trở lên, căn bản người có thể có một chỗ trong cảm giác tông môn.

Phải biết rằng, nhiều năm như vậy, rất nhiều sư đệ sư muội, có thể đem môn công quyết kinh lực cơ sở này luyện đến tầng tám trở lên chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.”

Diêu Văn giới thiệu xong, liền bắt đầu giảng giải, môn công quyết này phương pháp tu hành.

“Được rồi, giới thiệu xong xuôi, kế tiếp chính là tường giải. Người có biết tu hành như thế nào mới có thể chân chính tu thành Thiên Sơn Vạn Tỏa Quyết không?”

Ngụy Hợp thành thật lắc đầu.

“Không biết.”

“Người đoán xem.” Diêu Văn nhếch miệng mỉm cười.

“Tinh thạch?” Ngụy Hợp suy nghĩ một chút, lên tiếng hỏi.

“Chưa hết.” Diêu Văn lắc đầu: “Không chỉ cần Tinh thạch, người còn phải bù đắp cho máu thịt Chân Thú thuộc tính công lực của mình. Bởi vì sau khi bước vào trạng thái nhập định, người có thể tự mình lựa chọn lấy một loại bí kỹ đặc thù.

Loại bí kỹ này có thể tinh luyện từ trên người chân thú mà người lựa chọn. Cho nên, người cần sẵn bản!”

“Chẳng lẽ... tất cả định cảm đều có thể có cơ hội lựa chọn một loại năng lực Chân Thú, làm năng lực của chính mình?”

Ngụy Hợp bỗng nhiên nghĩ đến trước đó, trên thân cung chủ Hạ Linh Tuyên hiện lên hư ảnh dị thú nhàn nhạt, còn có hư ảnh dị thú do hai người Vô Thủy tông truy sát hấn liên thủ, bộc phát ra.

Trong lòng lập tức hiểu ra.

“Đúng vậy. Đại nguyên kinh lực chi đạo của ta, chính là nạp dị thú lực cho mình sử dụng. Ngay từ đầu chỉ lợi dụng huyết nhục dị thú, hiện tại, là có thể dùng ngoại vật đặc thù, học tập thiên phú bí kỹ của nó. Đương nhiên, người chỉ có thể tập được.

Chính thức dùng ra, uy lực như thế nào còn phải xem bản thân cơ sở công quyết mạnh bao nhiêu. Cũng chính là Thiên Sơn Vạn Tỏa Quyết của người mạnh bao nhiêu.”

“Kế tiếp, người tự mình đi tìm Trúc Cơ Chân Thú đi.”

Nàng vươn tay, trong lòng bàn tay thêm ra một hạt châu màu hổ phách kỳ dị.

Hạt châu lớn chừng con mắt, bên trong mơ hồ có mây mù màu trắng lưu động.

“Cầm lấy viên Hổ Phách châu này đi tìm, người muốn thiên phú Trúc Cơ chân thú.”

Trong nội tâm Ngụy Hợp hiện lên tư liệu trước kia tìm được đại lượng dị thú.

“Nhất định phải là Chân Thú? Dị thú không được sao?”

“Đương nhiên. Dị thú không có năng lực cường hãn, đơn giản chỉ là dựa vào sức sống và độc tố.” Diêu Văn gật gù: “Đương

nhiên, nếu người sợ, cũng có thể học đấm chân nhân rác rưởi kia, tìm đấm chân thú gà yếu ớt xung quanh phúc địa. Tập được, ngoài yếu, không có gì khác.”

Nàng cười cười, lộ ra một tia trào phúng.

“Những người kia, chính là vì cầu trường sinh, vì sống lâu, căn bản không cần tôn nghiêm gì cả, dù sao chỉ cần có thể ổn định cảm giác, có thể kéo dài tuổi thọ một trăm năm a.”

“Tổng... Một trăm năm.” Ngụy Hợp hơi kinh hãi, lập tức hiểu rõ. Nhìn những tiên bối sư môn này, từng người lớn tuổi như vậy, thì ra định cảm kéo dài thọ nguyên lâu như vậy.

Hắn suy nghĩ một chút, lại hỏi.

“Định cảm chỉ có thể học một loại thiên phú?”

“Không sai. Chỉ có một loại.” Diêu muện đầu.” Nói về bản chất, những võ đạo mà người tu hành trước đó, đều là mô phỏng kỹ nghệ đặc thù dị thú thời cổ đại sáng lập, kinh lực chi đạo, từ đầu đến cuối, chính là học tập dị thú chân thú lấy cường đại bản thân.”

Nàng chỉ chỉ Hồ Phách Châu: “Giết chết Chân Thú sau trăm hơi thở, dùng nó dán sát thi thể Chân Thú, nó sẽ tự hấp thu thiên phú, sau đó người mang theo nó tu hành Thiên Sơn Vạn Tỏa Quyết, có thể chậm rãi đem nó nhét vào người.”

“Vậy nếu ta có thể mời được cao nhân đứng đầu, hỗ trợ giết chết chân thú càng mạnh hơn, có phải sẽ đạt được thiên phú càng tốt hơn hay không?” Ngụy Hợp lại hỏi.

“Không được. Nhất định phải tự giết chết.” Diêu Văn thân nhiên nói: “Được rồi, đừng có mơ tưởng xa vời.”

Ba ba.

Nàng vỗ vỗ tay.

Chẳng bao lâu sau đã có một thiếu nữ xinh đẹp bị cột hai cái bánh bao vào cửa, tay nàng bung khay.

Trong khay, là cả một bộ trang phục màu đen.

Sau lưng bộ trang phục và đai lưng kim loại đều có khắc những chữ đặc biệt của tông môn huyền diệu.

Chữ viết kia vắn vẹo nhúc nhích, phẳng phát như sâu bọ, quý dị khó hiểu.

“Bộ quần áo này là ký hiệu của đệ tử nội sơn tông môn. Người nhớ mặc vào, có thể giúp người chống đỡ Quý Phong dưới biên độ nhất định.”

Diêu Văn cầm lấy một cái bình nhỏ trên khay.

Toàn thân cái bình đen kịt, trên mặt bình có khắc một cái chấm đỏ.

“Đây là Huyền Tâm đan, là phương thuốc độc môn của tông môn, cũng là giúp người chống lại Quý Phong. Tổng cộng mười viên, một viên có thể dùng một tháng, sau khi dùng hết nhớ trở về lấy. Đây là miễn phí phối suất.”

Theo, nàng lại cầm lấy một cái ống trúc đồ vật, ngón tay dài ngắn, bên trên có khắc chữ lửa.

“Sau đó, đây là cầu cứu Yên Trúc, bẻ gãy là có thể kích phát, nhưng nhất định phải sử dụng vào thời khắc nguy cơ sinh tử. Một đệ tử bình thường chỉ có một.

Một khi dùng rồi, phạm là người của các tông phái huyền diệu xung quanh đều tới cứu viện. Nếu người thấy bên ngoài có người kích phát pháo trúc thì nhất định cũng phải tới cứu viện. Đây cũng là nghĩa vụ của tông môn.”

“Đã hiểu!” Ngụy Hợp hiểu.

Nhìn ba đồ vật trước mặt, ba thứ này đều là vật mà vô số cao thủ bên ngoài phải trả giá vô cùng đắt cũng cầu không được, nhưng hiện tại lại miễn phí bày ra trước mặt mình.

Hắn còn nhớ rõ, lúc trước vắn lần không phải cung, cũng là dược vật có thể chống cự Quý Phong, Bách Hoa Định Thần Lộ, khiến mọi người tranh nhau mua sắm.

Mặc dù dược vật kia dùng một lần, có thể bằng một năm, nhưng không thể chịu nổi quý giá.

Mà những thứ mà tông môn này phát ra hoàn toàn là miễn phí. Huyền Tâm Đan mười viên, chính là mười tháng, cũng gần như bằng một bình Bách Hoa Định Thần lộ.

Một lọ, trong tiểu hội đấu giá giá giá giá từ hai mươi lượng Tinh Thạch.

Mà một đầu Chân Thú cấp thấp, tổng cộng cũng chỉ có khoảng mười lượng Tinh Thạch.

“Người muốn xuống núi tự tìm, hay là tìm ở phúc địa?” Diêu Văn đem đồ vật giao cho Ngụy Hợp.

“Trong phúc địa của bản tông, tổng cộng có sáu loại Chân Thú có thể lựa chọn, nhưng đều không có thiên phú cường lực gì.

Dưới núi mà nói, bên ngoài quý phong tàn phá bừa bãi, hoàn cảnh ác liệt, chân thú kỳ dị tầng tầng lớp lớp. Có thể lấy được thiên phú tốt hay không còn phải dựa vào chính người.”

Nàng nhìn Ngụy Hợp, ánh mắt lấp lánh chờ hấn quyết định đi.

“Cái này còn cần phải nói, tự nhiên là, xuống núi.” Ngụy Hợp không chút do dự.

Hấn có Kinh Hồng Quyết, có đại lượng kinh lực hộ thân chông chất, chỉ cần hiện tại thực chiến lực đã có thể địch cảm nhất định chân nhân.

Nếu như hấn không tìm được thiên phú tốt, vậy đừng nghĩ đến các cao thủ luyện tạng cực hạn khác, càng không thể đột phá.

Ngụy Hợp nghĩ đến lúc trước ước hẹn cùng với người khác đi săn, lúc này đúng là thời cơ tốt.

“Rất tốt. Như vậy trước khi xuất phát, hấn phải chuẩn bị tư liệu tư liệu kỹ càng. Cho đến thời điểm đó, chân thú do loài người biết tồn tại tổng cộng có mấy trăm loại, mà điều hấn chưa biết thì không thể đếm xuể.

Nếu người muốn tìm được thứ mà mình cần thì cần phải chuẩn bị thật cẩn thận, sau đó đi thẳng đến điểm đến.

Nhớ kỹ, Chân Thú săn bắt người càng yếu, tu được thiên phú liền càng kém, hạn mức cao nhất cũng thấp. Nhưng đi săn quá

mạnh, mặc dù thiên phú đủ mạnh, nhưng chính người cũng
 nguy hiểm càng nhiều, cần lượng sức mà đi.”

“Vâng.” Ngụy Hợp hiểu, cúi đầu bái xuống.

321

Sau khi nhận được vật tư tông môn, Ngụy Hợp bị Diêu Văn đuổi khỏi đạo quan, nhanh chóng đưa ra Thiên Sơn Vạn Tỏa Quyết.

Môn công quyết trụ cột của mạch Tỏa Sơn này còn có một cái tên, gọi là Huyền Tỏa Công.

Diêu Văn cho Ngụy Hợp một danh sách, bên trên có ghi chép danh sách là Tỏa Sơn nhất mạch chính thức làm tôn trưởng các sư huynh sư tỷ.

Những điều này đều là do hấn nhớ kỹ. Đáng nhắc tới chính là thứ hạng của Huyền Diệu tông không được xếp theo thực lực, mà dựa vào bối phận nhập môn xếp hạng trước sau.

Ngụy Hợp nhìn thấy mình cũng ở phía trên, tên xếp ở đời thứ tư. Bên trên trực tiếp là đời thứ ba Nguyên Đô Tử.

P phía trên nữa, là đại biểu đời thứ hai của ba người tổ sư Tam mạch.

Đi ra ngoài, bộ dáng như cũ, sau khi trải qua một mảnh địa vực đen kịt, Ngụy Hợp dưới sự dẫn đường của Diêu Văn, một lần nữa trở lại trước Huyền Trát ngọc bích.

“Nơi này bắt đầu.”

Diêu Văn đứng bên cạnh ngọc bích, giơ tay chỉ một cái.

Ba.

Cảnh vật chung quanh khẽ run lên, phảng phất có đồ vật gì đó vụn vẹo.

Ngụy Hợp chú ý tới, hai bên trái phải có thêm hai đường rẽ.

Con đường tiến vào nội sơn vốn chỉ có một, hiện tại đã biến thành ba con đường.

“Cái này....” Hấn mở trừng hai mắt, cảm thấy mình có chút hoa mắt hay không.

“Người không nhìn lầm, bây giờ mới là nội sơn ra vào bình thường của các người.” Diêu Văn lạnh nhạt nói.

“Đệ tử nội núi, bình thường khu hoạt động chính là đi theo ba con đường này. Bên chính là chỗ ở của các người, còn lại hai bên tự mình tìm tòi.”

“Sư tử... Không phải nói, người mới chúng ta cũng chỉ có thể hoạt động ở một nơi không hiểu sao?” Ngụy Hợp kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy, nơi này đều là chỗ không hiểu nổi. Nơi khác người muốn cũng không được.” Diêu Văn nhàn nhạt nói: “Được rồi, dùng lệnh bài của người lĩnh chỗ ở đi.”

Tay nàng chỉ vào con đường ở giữa.

Mặt đường nổi thẳng lên núi, trải bậc thang đá, hai bên xây rào chắn bằng gỗ, chung quanh một mảng sáng ngời, hoa thơm chim hót, sương mù quanh quẩn. Quả nhiên là một nơi ẩn cư.

Ngụy Hợp liếc mắt nhìn qua, đạo nhân trên thềm đá thỉnh thoảng lui tới một cái, động tác thân pháp đều rất nhanh, lóe lên liền biến mất.

Không ai từ từ đi dạo ở bên trên.

Bất quá đây là lần đầu tiên hấn tiến vào nơi này, liền chậm rãi từng bước một đi lên bậc thang, xem xét quen thuộc chung quanh.

“Sư tử...” Hấn còn muốn hỏi chút gì đó, nhưng nhìn thoáng qua, Diêu Văn đã không rõ tung tích.

Không biết lúc nào lẳng lặng rời đi.

Ngụy Hợp trong lòng lắc đầu, người của tông môn này thế nào cũng thích đến Vô Ảnh đi vô tung. Mỗi người đều lộ ra vẻ... Có chút tùy tính.

Hấn cảm giác từ này tương đối chuẩn xác.

Nguyên Đô Tử như thế, Diêu Văn cũng thế, ném tư liệu cần thiết lên người hấn.

Tư thế này, cầm lấy đi tu luyện, sau đó xoay người bỏ chạy.

Vứt bỏ tạp niệm trong lòng, Ngụy Hợp từng bước đi lên bậc thang.

bậc thang không dài, chỉ chừng trăm bước.

Giữa đường hai bên phân bố một ít Võ Đạo Tràng nhân rồi, còn có người trồng cây ăn quả ven đường, bên cạnh lập bảng hiệu cắm hái.

Trên lan can nhiều nơi còn có khắc chữ.

Như: “Phật môn độc ác đến đây một chuyến...” “Cửu phương tông thần liễn ở đây lưu ấn”, “Kỳ Sơn ngũ nghĩa, kết bái tại đây”.

Một đường đi đến bậc thang cuối cùng, Ngụy Hợp phát phát tay áo, đánh ra một mảnh kính lực, mây mù phía trước chậm rãi tán đi.

Phía trước, đó là cả một vách núi màu vàng nâu to lớn hình tổ ong.

Trên vách núi đá lít nha lít nhít ong ong, một ít tổ ong mắt bị người dùng đá chặn đường, một chút không có, còn trông trơn, đen sì không ngừng lộ gió.

Xa xa nhìn lại, Ngụy Hợp nhìn thấy, ngẫu nhiên có người từ trong mắt những tổ ong này ra ra vào.

Rất hiển nhiên, nơi này chính là chỗ ở của nội sơn Huyền Diệu tông.

“...” Hãn không còn gì để nói.

Xuất ra bảng hiệu, chữ bên trên đã biến thành hai chữ huyền diệu vắn vẹo, hai chữ mập máy, tự nhiên tạo thành một mũi tên, chỉ về một nơi nào đó phía trước.

Ngụy Hợp thả người nhảy lên, lao về phía đầu mũi tên, rất nhanh đã tới một chỗ cửa hang trên vách núi đá.

Trong động tối đen, có giường, bàn sách, đèn dầu, giá sách, một cái ghế. Sau đó thì không còn nữa.

Toàn bộ động chỉ có khoảng mười mét vuông, chen chúc chật hẹp, ngoại trừ ngòi xuống ngủ, không làm được gì cả.

Trên vách tường bên cạnh có dán một tờ giấy.

“Đạo pháp tự nhiên, muốn cái gì thì tự mình làm.”

“... Nơi này... Thật đúng là tùy tính...” Trong lòng Ngụy Hợp không nói gì.

Bất quá như vậy cũng tốt.

Ngụy Hợp bỗng nhiên hiểu ra, vì sao tông môn đồng ý mỗi người bọn họ có thể mang hai tên lực sĩ hộ pháp tiến vào...

Nhìn mặt đất thô ráp này còn có vài bãi phân chim, hấn lắc đầu không nói gì.

Đã đến thì nên an toàn.

Hấn phát tay lên, một cỗ kính lực lập tức quét sạch, bụi bặm và đá vụn trên mặt đất bắt đầu nhanh chóng quét qua.

Sau khi dọn dẹp một lượt, trong động sạch sẽ hơn rất nhiều, Ngụy Hợp mới nghĩ đến, muốn đi làm một tảng đá để sử dụng.

Hấn ra khỏi động, đi lòng vòng chung quanh, rất nhanh tìm tới chỗ đất nham thạch nóng chảy ngưng kết lại.

Từ trên sườn đào một khối nham thạch nóng chảy lớn, hấn tu luyện tiến ngược lại rất nhanh làm cái biển, mang về trang trí, sử dụng trước.

Chờ lực sĩ phía sau phụ trách quản lý.

Trở lại trong động.

Ngụy Hợp trùm cửa lại, sau đó châm đèn, lấy ra mật sách Diêu Văn đưa, bắt đầu cẩn thận nghiên cứu.

Huyền Toả Công, cũng chính là Thiên Sơn Vạn Tỏa Quyết, là một môn công pháp rất thần kỳ.

Nó nghe qua tuy rằng chỉ là Trúc Cơ công quyết, nhưng trong lúc tu hành môn công pháp này, có thể không ngừng chuyển hóa sức mạnh, đem kính lực toàn thân chuyển hóa thành chân chính thật sự.

Hơn nữa còn có thể không ngừng cường hóa thân thể kháng cự, đồng thời gia tăng một chút năng lực phòng hộ.

Nhưng công quyết này, tốc độ, tốc độ, tất cả phương thức sát phạt, tăng phúc cực nhỏ.

Nói cách khác, luyện nó đến mức tận cùng, dựa theo đặc hiệu trên mật sách, cũng không có bao nhiêu dùng cho phương diện sát phạt.

Cho nên, nếu muốn đánh chết đối thủ, nhất định phải phụ tu bí kỹ, chiêu số, hoặc là dựa vào năng lực thiên phú.

Công pháp Ngụy Hợp lấy được là toàn bộ, trực tiếp mười hai tầng đều có.

Hình như phía trên không sợ công pháp truyền ra ngoài.

Hắn nghiên cứu một chút, cảm giác nên có phương thức phòng trộm nào đó mà hắn không biết.

Lập tức bỏ qua hết tạp niệm, Ngụy Hợp chuyên tâm bắt đầu thử tu hành Huyền Tòa Công.

Huyền Tòa công nhập môn, hàng chữ đầu tiên chính là mở ra cảm giác siêu cảm, hấp thu chân khí.

Dựa theo trên mật sách ghi lại, cái gọi là chân khí chính là khí tức của thế giới chân thật.

Bên ngoài chân khí xen lẫn đại lượng tạp chất, còn có quỷ phong lẫn lộn. Nhưng bên trong phúc địa, không hiểu sao bên trong quan này lại có thể chậm rãi thổ nạp chân khí, đem nó cải biến tiến vào trong cơ thể, bản thân cường đại.

“Còn nhớ rõ lời kiếp trước nói, đại đa số chân khí đều dựa vào chính mình tu luyện ra. Không nghĩ tới ở đây, chân khí rõ ràng đều hấp thu từ bên ngoài.”

Ngụy Hợp cảm thán, lật xem toàn bộ sách bí mật xong.

Hắn chỉ có thể xem hiểu mấy tầng trước, phía sau càng lộn càng không biết đang nói cái gì, đến cuối cùng, triệt để biến thành một mảnh lộn xộn.

Các loại đường cong như vẽ bùa như quỷ, lộn xộn, căn bản nhìn không ra bất kỳ chữ viết nào tồn tại.

Hắn đoán đây có khả năng là biện pháp phòng ngự kẻ trộm.

Lúc này cũng không trì hoãn nữa.

Hắn khoanh chân ngồi trên giường, bắt đầu dựa theo phương pháp nhập môn của Huyền Tỏa Công, ngưng thần nín hơi, điều chỉnh nhịp tim, mạch đập, tay trái tiến vào cảm giác siêu xa...

Bỗng nhiên, trong lòng Ngụy Hợp khẽ động.

Siêu cảm bên tay trái lập tức được mở ra.

Hiện tại hắn siêu cảm lâu như vậy, trong thời gian ngắn đã có thể liên tục mở ra cảm giác siêu cảm.

Bình thường một lần có thể kiên trì nửa canh giờ.

Độ ôn dưỡng vượt qua cảm giác, cần lực lượng liên tục không ngừng tưới tẩm cùng kích thích cường hóa thần kinh.

Lúc trước hắn dùng chính là sức lực hỗn tạp của bản thân.

Nhưng bây giờ, hắn bắt đầu chuyển sang dùng mới luyện đến Thất Diệu Chân Kính viên mãn.

Thất Diệu Chân Kính thuần túy chậm rãi thấm thấu đến bàn tay trái của hắn.

Một loại cảm giác mát mẻ tựa như cởi quần áo, lập tức từ tay trái truyền đến trong lòng Ngụy Hợp.

Hắn nhắm mắt lại, cẩn thận cảm giác biến hoá của tay trái.

Tạm thời ngăn cách toàn bộ cảm giác còn lại.

Chỉ còn lại tất cả thần kinh trên tay trái liên tục không ngừng truyền về cảm giác.

“Quả nhiên khác với bên ngoài!”

Trong đầu Ngụy Hợp lập tức nhận ra dị thường.

Không có quỷ phong.

Nơi này một điểm quỷ phong cũng không có.

Hắn thử nhấc tay trái lên, chậm rãi đong đưa.

Cảm giác như đang hoạt động trong gió, siêu cảm bên tay trái không có bất cứ tổn thương nào.

Rất thoải mái.

Đây là lần đầu tiên Ngụy Hợp cảm thấy siêu việt trong phúc địa.

Lúc này hắn mới hiểu được, vì sao những người bên ngoài liều sống liều chết đều phải tiến vào phúc địa.

Loại cảm giác an bình này, quá thoải mái...

Hắn thử mở ngón tay trái ra, tự do hoạt động ngón tay.

Không có trở ngại gì, không cần lo lắng Quý Phong đông cứng bàn tay, mà bình thường không có cảm giác siêu cảm, cũng giống như vậy.

Tu hành một hồi, Ngụy Hợp cảm thấy miệng khô lưỡi khô, khát nước, liền ra khỏi động, đi tới địa phương phụ cận để cung ứng nước.

Rất nhanh, hắn đã tìm được địa phương.

Nơi đó có người làm là ống nước, một bên có người dựng bảng hiệu, nơi để nước.

Chỗ cung thủy, ngay bên trái vách núi tổ ong, trong một rừng cây nhỏ.

Lúc Ngụy Hợp qua đó, nơi này không có một bóng người, quanh quẽ, một con khỉ già ngồi bên ống nước, đang chải đầu.

Ngụy Hợp đi qua.

nhéo vào đầu ống, không chảy ra ngoài nữa.

Hắn nhìn con khỉ già đứng một bên, có chút nghi hoặc.

Nơi này rõ ràng là chỗ cung thủy? Sao đến một giọt nước cũng không có?

Lão hầu tử vẻ mặt bình tĩnh liếc nhìn hắn, không phản ứng chút nào, lại tiếp tục dùng ngón tay chải đầu.

Ngụy Hợp trong lòng không nói gì, nhưng lại không dám hành động thiếu suy nghĩ, hầu tử trong núi này, ít nhiều cũng không giống bên ngoài, vạn nhất là sư huynh sư tỷ nào đó nuôi thì phiền toái.

Hắn nhìn xung quanh một chút, tìm xem có phải có chuyện mình không chú ý mở cổng hay không.

Rất nhanh, hắn tìm thấy một hàng chữ trên vách đá bên phải ống nước.

“Đạo pháp tự nhiên, có duyên thủy tự nhiên sẽ đến.”

Ngụy Hợp: “...”

Chết tiệt, đây là lừa phụ thân!

Ngay cả nước còn không có? Tưởng bọn họ là tu tiên thật sao, có thể dùng ngón tay bóp một cái là có thể tụ thủy?!

Hắn xoay người rời đi, đi tìm địa phương khác.

Sau đó là chỗ ăn uống.

“Đạo pháp tự nhiên, có duyên ăn uống tự nhiên sẽ quen.”

Trên mặt đất chát đống một đống lớn tảng đá cứng rắn mọc thịt tươi, cũng không biết đã bị gió cuốn bao lâu rồi...

Sau đó là nơi áo quan.

“Đạo pháp tự nhiên, có duyên quần áo tất nhiên có thể mặc.”

Trong một cái chén, mấy con tằm trắng mập đang chậm rãi gặm lá cây.

Ngụy Hợp vẻ mặt không nói gì quay trở lại chỗ ở.

Hắn xem như đã rõ ràng, vì sao nơi này lại có bóng người thưa thớt, cũng không có bao nhiêu người dừng lại.

Hóa ra trừ tu luyện, mọi người không có việc gì thì xuống núi đi ra bên ngoài chơi.

Không có nước uống cũng chỉ có một bộ y phục, không có gì để thay. Ở chỗ này càng lâu, trên người lại càng thối, người lại càng đói khát...

Roi vào đường cùng, hắn chỉ có thể ra ngoài một chuyến, để người trong nhà hỗ trợ thu thập hành lý, quần áo ở các phương diện chuẩn bị một phần.

Sau đó tới Đạo Đức cung, giải quyết tốt lệnh bài lục sĩ ra vào nội sơn cho Chu Mộ Thanh, để hắn phụ trách việc thu thập hậu

cần theo định kỳ.

Lúc này hẳn ta mới miễn cưỡng ổn định lại được.

Mặt khác, hẳn cũng ném việc tuyển chọn của một lực sĩ khác cho Chu Mộ Thanh.

Để cho hẳn chọn ra mấy người, sau đó hẳn lại tuyển người làm cửa ải cuối cùng.

Lần này, hẳn nói rõ danh sách xe ngựa, dùng danh ngạch này làm một lần giao dịch, để đổi lấy cần có tài nguyên.

Mà trong đó, Ngụy Hợp trực tiếp đem tài nguyên tu luyện cần có dưới Kinh Hồng Quyết, ném ra ngoài, để cho bọn họ tìm.

Kinh Hồng Quyết tầng thứ tư, cần một loại trạng thái tên là Thiên Hải Nhất Tuyên. Mà muốn tiến nhập trạng thái này, nhất định phải dùng dầu kinh kinh của cá voi đen làm tiêu hao.

322

Hắc tuyến kinh, dựa theo công pháp miêu tả, Ngụy Hợp đem nó đổi thành ngoại quan cùng tập tính cụ thể miêu tả, để ngoại nhân đi thăm dò.

Muốn danh ngạch lực sĩ, vậy thì đổi cái này đi.

Hắn đã sớm tự mình phát động thể lực Vạn Độc Môn đi tìm, căn bản là không tìm được loại sinh vật như Hắc Tuyến Kinh Kinh.

Hôm nay dứt khoát làm điều kiện ném đi, ai có thể tìm ra loại dị thú này, lấy được đầu kinh, hắn liền có thể giao danh ngạch lực sĩ cho đối phương.

Sau khi ném chuyện này cho Chu Mộ Thanh.

Ngụy Hợp toàn tâm toàn ý tập trung mở ra một loại cảm giác siêu việt trong tu hành.

Lúc trước ở dưới núi, tại bên ngoài phúc địa, hắn không dám trong thời gian dài siêu cảm, chính là bởi vì không có được vật tăng lên kháng tính, không dám ngạnh kháng Quỷ Phong.

Nhưng bây giờ thì khác.

Hắn không chỉ có thể ở phúc địa tránh gió, còn có thể dùng Huyền Tâm Đan mới nổi, tăng lên kháng tính, ở bên ngoài đột phá.

Chỉ cần siêu cảm thường trú, sau đó kiên trì một tháng, phong tỏa nữa là có thể đạt được định cảm một lần.

Điều kiện rất đơn giản.

Nhưng đây là ở phúc địa đơn giản, ở bên ngoài, sẽ chết.

Ngụy Hợp thử phục dụng Huyền Tâm Đan, đi ra ngoài phúc địa, tiến vào trạng thái siêu cảm trong tông môn.

Kết quả so với ở trong nhà kiên trì một thời gian ngắn, liền không chống đỡ nổi.

Huyền Tâm Đan tăng lên xác thực có kháng tính, nhưng hắn không tu thành Huyền Tỏa Công, cho dù tăng lên kháng tính, cũng không có tác dụng quá lớn.

Biết được kết quả, Ngụy Hợp cũng không phân tâm nữa, toàn tâm toàn ý vùi đầu vào khổ tu đối với Huyền Tỏa Công.

Mấy ngày sau...

Trong động.

Ngụy Hợp ngồi ngay chính giữa, nhìn Huyền Tỏa Công Sách mở ra trước mặt.

Trải qua một loạt tu hành điều chỉnh, hắn rốt cuộc đã khiến Thất Diệu Chân Kính chuẩn bị đầy đủ các loại chuẩn bị.

Tiếp theo chính thức bước lên.

Khắp nơi hoàn toàn mở ra cảm quan siêu việt.

“Bước này bước ra, về sau siêu cảm sẽ ở lại, cho dù nhốt cũng không nghiêm cần.... Chỉ có thể dựa vào tu vi bản thân cùng đan dược ngành kháng. Nếu tu vi thật lùi, tất nhiên dị biến hoặc là thân vẫn!”

Ngụy Hợp lẳng lặng nhìn chăm chú mật sách trên mặt đất, bình phục hết thủy gợn sóng trong lòng.

Cảm giác ổn định.

Theo mật sách thuật lại, chia làm ba bước.

Một, hoàn toàn mở ra cánh cửa siêu cảm.

Hai, thời gian dài mở ra cảm giác siêu cảm, chậm rãi thích ứng. Ít nhất kiên trì được một tháng.

Ba, một lần nữa phong tỏa siêu cảm.

Bước đầu tiên, mở ra cánh cửa siêu cảm chính là lựa chọn của tất cả những người có thể đi qua.

Chỉ khi hoàn toàn mở ra mới có thể lợi dụng thế giới chân thật để kích thích bản thân, cường hóa bản thân.

Hình dạng hình tượng chính là như vậy.

Trước khi mở ra siêu cảm chi môn, cảm giác của con người là khoét một cái động trên đại môn, không cần thiết phải lúc trực tiếp chặn lại.

Sau khi mở ra cánh cửa để cảm ứng siêu cảm thì lại biến thành, đi tới cửa lớn, dùng thật cùng với dược vật làm thành cửa thay thế, còn có thể lọt gió khắp nơi.

“Huyền Tâm Đan cũng đã dùng, không có gì phải do dự...”

Ngụy Hợp bình tâm tĩnh khí.

Thất Diệu Chân Kính những ngày này, dưới sự vận chuyển của Huyền Tỏa Công, đã có chút linh động.

Lúc này từng vòng tựa như những con rắn nhỏ nhanh chóng chuyển động trong cơ thể hắn.

“Mở.”

Ngụy Hợp không hề đình trệ nâng tay trái lên, hội tụ Thất Diệu Chân Kính, xông lên trên.

Bốp!

Tay trái siêu cảm nhất thời triệt để mở ra, lại là một trận khí tức thanh lãnh, từ tay trái da truyền đến.

Hắn lẳng lặng chờ đợi, không chế Thất Diệu Chân Kính, không ngừng lưu chuyển ở tay trái.

Mở ra phương pháp siêu cảm ra thì không đóng lại siêu cảm, ở phúc địa kiên trì quá một ngày là được.

Chỉ cần một ngày, hệ thống tự bảo vệ bản thân người thì sẽ bị tổn thương thật sự trong thời gian dài này phá hỏng.

Vì vậy trạng thái siêu cảm không thể bế quan, chỉ có thể dựa vào dược vật và sự thật sức bù đắp.

Sau khi mở ra, còn cần tu dưỡng trị thương thể.

Nhưng đây là con đường tất phải đi, mỗi người đều phải đi.

Mở ra cánh cửa siêu cảm là bước đầu tiên.

Sau đó là mở rộng siêu cảm, kiên trì một tháng là bước thứ hai.

Sau đó phong tỏa siêu cảm thành công, là bước thứ ba.

Nếu có thể hoàn thành ba bước này, liền có thể được xưng là hoàn toàn xứng đáng một lần.

Đương nhiên, khi trùng kích cảm giác định đoạt phải xuống núi.

Đây là ghi chép trên mật sách.

Hoàn thành quá trình định cảm ở phúc địa, sẽ chỉ khiến sức lực của mình không chiếm được đầy đủ, liền biến thành rác rưởi.

Cũng tức là loại người bệnh lên men nhất bên phía Vô Thủy tông.

Nói cho cùng, đó chỉ là một đám lão bất tử vì kéo dài tuổi thọ, nghĩ hết mọi biện pháp.

Cảm thụ được tay trái liên tục không ngừng mát lạnh.

Ngụy Hợp nhắm mắt lại, tiến vào tu hành Huyền Tỏa Công.

Việc đầu tiên Huyền Tỏa Công cần làm chính là đem toàn bộ Thất Diệu Chân Kính chuyển hóa thành Huyền Tỏa Kinh, bởi vì kháng tính của Huyền Tỏa Kinh tăng lên rất nhiều.

Thất Diệu Chân Kính, cộng thêm hấp thụ chân khí của ngoại giới, sau khi dung hợp sẽ hình thành nên linh tính cực cao.

Quá trình này cũng không khó.

Quá trình thu nạp chân khí ngoại giới cũng rất đơn giản.

Tay trái của siêu cảm đang mở ra chính là chủ thể thu nạp chân khí.

Chân khí ở trong cảm quan chân thực, tựa như nơi đâu cũng có không khí, cực kỳ dồi dào.

Cho nên tốc độ chuyển hóa thật sự được quyết định bởi Ngụy Hợp, thể chất khí huyết, căn cốt, tư chất.

Ước chừng một khắc đồng hồ.

Chân khí đã thu nạp đầy đủ.

Mà Thất Diệu Chân Kính do Ngụy Hợp tu luyện cũng chính thức chuyển hóa thành Huyền Tỏa Kính thuần khiết.

Nhưng hắn không dừng lại mà bắt đầu suy tư, một đồng kính lực lúc trước mình tu hành chông chất, nên xử trí như thế nào.

Điều kiện tiên quyết thật đúng là phải luyện tập tu vi cực hạn của nội tạng.

Mà một đồng công quyết trước đó của hắn, chỉ có Phúc Vũ kính, đạt đến cực hạn của luyện tạng.

Còn lại chỉ là tôi cốt.

Thậm chí còn có Võ Sư góp sức.

“Quả thật cường độ thật vượt xa trước đây... Cấp độ này, nhập kinh bình thường đã không có bao nhiêu hiệu quả.

Dứt khoát đem các công pháp còn lại tán công thành nguyên huyết rồi đẩy nguyên huyết đến cực hạn, toàn bộ xếp lên trên Huyền Tỏa kính.”

Trong lòng Ngụy Hợp đã có quyết định.

Huyền Tỏa kính rõ ràng là định cảm chủ lực, sở trường cực mạnh.

Mà hắn có bí pháp thần kỳ như Hóa Vân Yên. Sau khi tán công, không chỉ không tổn thất nguyên huyết mà còn có thể gia tăng một phần nguyên huyết.

Cứ như vậy, hơn mười môn công pháp của hắn, toàn bộ tán công trở lại nguyên huyết nguyên như cũ, sức mạnh khí huyết, có thể đạt đến trình độ khủng bố khó có thể tưởng tượng.

Vốn dĩ vụ hồng quyết cũng đã giúp khí huyết của hắn tăng lên tới mức khoa trương.

Bây giờ nếu như tán công hoàn máu, khí huyết sẽ thành cái dạng gì...

Ngụy Hợp cũng vô pháp đoán trước.

Sau khi trả máu, hắn lại dùng lượng lớn nguyên huyết, thúc đẩy Huyền Tỏa Công, chuyển hóa toàn bộ nó thành Huyền Tỏa Kính Kính.

Đến lúc đó..... tu vi của hắn, không biết có thể đạt tới trình độ gì...

Ngụy Hợp nghĩ, cảm thấy có chút chờ mong.

Coi như là đệ tử trực hệ, từ nhỏ mang toàn bộ nguyên huyết ra tu luyện chuyển hóa thành huyền tỏa kinh, cũng không có khả năng nhiều như vậy.

Không có ai nghĩ đến việc hắn tán công lại có thể bổ sung nguyên huyết.

Dù sao rất nhiều loại công pháp như Hóa Vân Yên này đều có, nhưng Vân Yên điều có thể làm thuốc dẫn đã tuyệt tích từ lâu.

“Ngoại trừ Phúc Vũ Kính, còn có chính pháp quyết và một ít công pháp phụ trợ, tất cả kinh lực còn lại đều trả lại máu!”

Sau khi quyết định, lúc này.

Hắn nhắm mắt ngưng thần, bắt đầu vận chuyển Hóa Vân Yên.

Phá cảnh châu sớm đã viên mãn, cũng tùy thời chuẩn bị thỏa đáng.

Một môn kinh lực bắt đầu dựa theo phương thức đặc thù hóa mây khói, vận chuyển ngược lại trong cơ thể.

Thời gian dần trôi qua, từng tia hơi nước màu trắng bắt đầu từ tai mắt, mũi miệng mũi Ngụy Hợp tràn ra.

Đây là dị tượng tự nhiên xuất hiện khi hóa thành mây khói.

Môn Hóa Công thứ nhất là Thiết Lĩnh Y.

Cánh công pháp này ban đầu giúp tăng thực lực Ngụy Hợp Tăng, nhập kinh sớm đã rút lại phía sau rất xa.

Bởi vì không có tiếp tục, Thiết Lĩnh Y vẫn chỉ duy trì cấp bậc Võ Sư nhập kinh, không có tiến bộ.

Giờ mà tản đi đã, đương nhiên cũng có thể.

Dưới tác dụng của ngòi dẫn của Vân Yên điều, áo Thiết Lĩnh nhanh chóng hóa thành mây khói màu trắng, chậm rãi tiêu tán trở về nguyên huyết vốn có.

Mà Phá Cảnh Châu cũng tiêu hao mất một phần mười.

Phá cảnh châu hiện tại, dung lượng cũng theo Ngụy Hợp tu vi tăng lên càng lúc càng lớn.

“Thành công rồi!” Ngụy Hợp trong lòng vui mừng.

Bởi vì hắn cảm giác được, Thiết Lĩnh Y Hóa Công xong, Nguyên Huyết trong cơ thể đã tăng lên gần một phần mười.

Đây mới chỉ là một môn công pháp nhập kinh bình thường. Nếu đổi lại là hắn trùng tu, với tổng lượng nguyên huyết hiện tại của hắn, nhiều lắm là không đến một hai mươi phần nguyên huyết, là có thể hoàn thành toàn bộ tu hành.

Nhưng bây giờ tán công, nguyên huyết nhiều gấp đôi.

“Quả nhiên không sai! Phương hướng này có thể thực hiện!”

Ngụy Hợp lúc này ổn định lại tâm thần, bắt đầu chuyên chú tán công ở trong động.

Thời gian từng ngày trôi qua.

Mở ra cánh cửa siêu cảm, không có gì ngoài ý muốn, tất cả mọi người ở cửa ải này đều có thể làm được.

Sau đó dùng được tu dưỡng, chữa trị tổn thương thân thể là được.

Nhưng sau khi mở ra, Ngụy Hợp không xuất quan mà để Chu Mộ Thanh phụ trách đưa đồ ăn, còn mình tiếp tục tán công.

Đợi sau khi phá cảnh châu viên mãn, lại lập tức tán công, sau đó đợi viên mãn tiếp.

Cứ như vậy không ngừng lặp lại.

Một môn công pháp, không ngừng được Ngụy Hợp khôi phục nguyên huyết.

Kim Duyệt Ngũ Hành công.

Tám môn còn lại của Thiên ấn bị tiêu diệt toàn bộ, Thiên ấn cửu phạt triệt để trở thành quá khứ.

Duy nhất lưu lại chỉ có Phúc Vũ Kính và loại công pháp phụ trợ như Chính pháp quyết.

Thời gian ba tháng, toàn thân Ngụy Hợp đều nằm trong quá trình tán công.

Phù...

Hít...

Trong sơn động bị chặn lại.

Tiếng hít thở nhẹ nhàng của Ngụy Hợp rõ ràng mang theo từng trận khí xoáy trong không khí.

Toàn thân hắn như con tôm bị luộc chín, một mảnh đỏ bừng.

Nhiệt lượng cuộn cuộn lấy thân thể hắn làm trung tâm, lan ra bốn phương tám hướng.

Tán công Hóa Vân Yên khiến cho thân thể hắn ta tổng nguyên huyết đạt tới độ khủng khiếp trước nay chưa từng có.

Lúc trước một thân khí huyết của hắn cũng đã gấp mười sáu mươi bảy lần cao thủ đồng cấp rồi.

Dù sao lượng sức mạnh của Kinh Hồng quyết và pháp quyết chồng chất lên nhau, đều là công pháp tăng phúc nguyên huyết.

Mà bây giờ...

Lỗ mũi Ngụy Hợp phun ra hai đạo bạch khí.

Đó là khí tức nóng rực.

Hắn đã không còn cách nào phán đoán, trong cơ thể mình rốt cuộc có bao nhiêu nguyên huyết.

Có thể cảm giác được, lượng nguyên huyết trong cơ thể nhiều đến sắp nổ tung, ép cơ bắp mạch máu làn da đang đau đớn như xé rách.

Quá nhiều!

Quá nhiều, quá nhiều!!

“Nhất định phải chuyển đổi thành sức mạnh khác!”

Ngụy Hợp biết mình có chút vội vàng xao động, nhưng nói những lời này bây giờ cũng không có ý nghĩa.

Hắn nhanh chóng bắt đầu, dẫn dắt nguyên huyết, chuyển hóa nó thành huyền tảo thuần túy.

Huyền Tảo Công là từ Thất Diệu Chân Công luyện nội cực hạn thăng hoa mà đến, đem nguyên huyết chuyển hóa quá khứ, cũng không cần tốn bao nhiêu công sức.

Lúc này...

Từng luồng từng luồng nguyên huyết, cấp tốc theo lộ tuyến Huyền Tảo Kính, chuyển hóa thành Thuần Tịnh Huyền Tảo Kính.

Rất nhanh, Huyền Tảo kính mới nhập môn vốn chỉ to bằng ngón tay.

Sau khi chuyển hóa nguyên huyết lập tức bắt đầu siêu cảm từ tay trái, hấp thu rất nhiều chân khí ngoại giới.

Chân khí, nguyên huyết kết hợp cực nhanh, hình thành huyền tảo cấp bậc thật.

Dưới hấp thu cấp tốc, không khí chung quanh tay trái Ngụy Hợp phảng phất cũng hình thành vòng xoáy rất nhỏ, ngay cả ánh sáng cũng bắt đầu vẩn vọ.

Đó là chân khí bị hấp thu quá nhanh.

323

Một lượng lớn chân khí tràn vào trong cơ thể, khiến toàn thân Ngụy Hợp căng phồng càng thêm nghiêm trọng.

Nhưng cũng may mật độ thật sự cao hơn rất nhiều so với nguyên huyết ẩn huyết. Rất nhanh, thân thể hắn liền lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được, nhanh chóng bình phục lại.

Hơi nóng trên người cũng dần dần hạ nhiệt.

Không bao lâu, thần sắc hắn bình thản, ngồi ngay ngắn trong động đá.

Nhưng sự bình thản như vậy không kéo dài bao lâu.

Rất nhanh, làn da sau lưng của hắn bắt đầu xuất hiện từng vết nứt màu tím, làn da cũng bắt đầu hiện hiện từng sợi gân xanh vừa thô vừa to.

Huyền Tỏa kinh sau khi dung hợp chuyển hóa, lấy một tốc độ không thể tưởng tượng, cấp tốc tăng trưởng.

Đại lượng Huyền Tỏa Kinh nhanh chóng vượt qua tổng lượng sư huynh đệ cùng cấp trên dưới Ngụy Hợp nhất mạch.

Nguyên huyết hơn mười lần kết hợp toàn bộ với chân khí chuyển hóa thành Huyền Tỏa kinh.

Rất nhanh, Huyền Tỏa kinh trong cơ thể Ngụy Hợp đạt đến tiêu chuẩn gấp hai lần cùng cấp.

Đồng thời còn tiếp tục tăng cường.

Một canh giờ sau, gấp ba.

Hai canh giờ sau, gấp bốn lần.

Ba canh giờ, gấp năm lần.

Bốn canh giờ, gấp sáu lần.

Mãi tới mười hai canh giờ sau.

Thân thể Ngụy Hợp sớm đã khôi phục hình thái ban đầu.

Sau khi tán công, thân hình hắn vẫn như trước, không đổi, thân thể bị kinh lực rèn luyện nhiều năm vẫn cao hơn ba mét.

Nhưng lúc này thể trạng của hắn hoàn toàn khác so với lúc trước.

Lúc này, làn da toàn thân Ngụy Hợp bắt đầu hiện ra từng vết lốm đốm màu tím, những vết lốm đốm này tựa như lân phiến, lít nha lít nhít, tầng tầng lớp lớp.

Đồng thời hai mắt hắn cũng dần dần nổi lên màu tím, chung quanh con ngươi mơ hồ có sợi lông nhỏ phóng ra.

Không có phong thái đấng lâu, nhưng so với lúc trước kinh lực còn muốn cao mật độ thật sự dũng mãnh tràn vào.

Làm thân thể Ngụy Hợp sinh ra biến hóa đặc thù rõ ràng.

“Đây chính là lực lượng thật sự kích phát thân thể sao?” Ngụy Hợp giơ tay lên, nhìn cánh tay mình so với lúc trước còn to hơn, còn có vết tích bên trên tựa như vảy cá, trong lòng như có điều hiểu ra.

“Lúc trước ta tu luyện võ đạo, đã từng ăn qua rất nhiều máu thịt dị thú, nhưng đối với ta là lớn nhất, tự nhiên là Phúc Vũ kinh. Phúc Vũ kinh tu hành sử dụng một tuyến thịt cá màu xanh, là mỗi giờ mỗi khắc đều phải bổ sung thịt dị thú đặc thù. Cho nên thể chất hiện tại của ta, xem như thiên hướng thuộc tính thủy?”

Hắn thử giơ tay lên, nhẹ nhàng bỏ về phía trước một cái.

Xuy!

Một đạo kinh lực trông rộng bay ra, ở trong động bay ra xa một mét, mới đâm vào trên hòn đá độc môn, lưu lại một vết đao thật sâu.

“Uy lực thật mạnh...!” Ngụy Hợp trong lòng run lên, hắn chỉ tùy ý bỏ một cái, xuất lực chuyển đổi xuống dưới, so với lúc trước đấng lâu mạnh hơn rất nhiều.

“Quả thật kinh lực bất phàm, chỉ là không biết bây giờ ta là chân nhân cùng cấp bậc thì tổng lượng gấp bao nhiêu lần...”

Tổng thể mà nói, Ngụy Hợp cảm giác tốc độ của mình bởi vì tán công, tán mất cước công, thân thể trở nên trầm trọng hơn chút.

Nhưng tổng lượng sức mạnh, lực lượng đều thay đổi.

Thậm chí thực lực thật sự còn đang không ngừng sản sinh cải tạo thân thể, Ngụy Hợp có thể cảm giác được loại cải tạo này phi thường chậm chạp, nhưng lại bền bỉ hơn.

“Hiện tại ta cũng coi như là người dự bị dịch chuyển chân nhân?” Tâm tình của hắn không tồi đứng lên.

Thư giãn thân thể một chút.

Một đầu tóc đen rối tung, mềm mại tự nhiên tựa như rong rêu.

“Cảm giác thân thể trở nên cứng rắn hơn rất nhiều, phải tìm một cơ hội thử tay, không biết mạnh hơn bao nhiêu lần.”

Ngụy Hợp cảm thấy thoả mãn.

“Như vậy, trạng thái hoàn toàn này có tên thật là đặng lâu rồi.”

Huyền Tỏa Công nhập môn đến tầng thứ nhất, khác biệt chính là tổng lượng kinh lực nhiều ít.

Hiện tại hắn đã trực tiếp đạt tới lực lượng tầng thứ nhất.

Tiếp theo là tu tập tầng thứ hai Huyền Tỏa Công.

Một môn chân công cường đại đương nhiên không phải chỉ có tổng lượng kinh lực tu luyện từ đầu tới đuôi, mà chính giữa sẽ có các loại biến đổi chất, chuyển đổi.

Cảm nhận được bản thân đã nhập môn thuận lợi, hơn nữa đại lượng kinh lực trực tiếp bước vào tầng thứ nhất Huyền Tỏa Công, Ngụy Hợp lại tiếp tục ở bên trong sơn động củng cố mấy ngày.

Mãi đến khi có thể thuận lợi dung hợp kinh lực toàn thân vào chiêu thức mình sử dụng, mới ra khỏi động tự do hoạt động.

Sân hoạt động tùy ý tìm một chỗ đất trống trong núi.

Diện tích khu vực nội sơn rất lớn, hơn mười tòa quan không hiểu sao phải trải qua huyền ngọc bích mới có thể đến được.

Nếu như không trải qua ngọc bích, sẽ tiến vào một vùng khác bên trong núi lửa, cũng là bình thường Thiên Hải đảo.

Quái dị là, Ngụy Hợp đi khắp toàn bộ núi lửa, đều không tìm được đạo quán nào.

Phảng phất như quan điếm mà lúc trước hắn đi qua, trên núi căn bản không tồn tại.

Nhưng nghĩ đến rất nhiều chỗ quý dị của thế giới này, hắn ta cũng không xoắn xuýt thêm nữa.

Cứ tiếp tục ở trong động thích ứng hơn mười ngày sau, Truyền Công sư tử Diêu Văn lại tìm tới cửa.

“Xem ra người cũng không tệ.”

Diêu Văn đứng ở cửa hang mở ra, nhìn vào bên trong.

Ngụy Hợp bên trong chậm rãi đứng dậy, phủi bụi đất trên người.

“ Sư tử tới đây dẫn ta xuống núi săn bắn sao?”

“Đi săn chân thú phải dựa vào chính người, hướng hồ người hiện tại mới bắt đầu tu hành thật đúng là mạnh, đi tìm chân thú cũng không biết tự lượng sức mình, gặp cái gì?” Diêu Văn lạnh nhạt nói.

Nàng nhìn vào trong sơn động, muốn tìm thứ gì đó.

Nhưng ngoại trừ vật dụng cơ bản cho cuộc sống, những thứ khác đều không có gì.

“Người thật là kiên nhẫn. Có thể chịu khổ nhiều ngày như vậy.”

“Sinh hoạt như vậy, chẳng lẽ không phải là những thói quen mà chân nhân phải có?” Ngụy Hợp hỏi ngược lại.

Diêu Văn vẽ mặt quái dị: “Người không phát hiện nơi này bao gồm cả người ở đây, cũng chỉ có vài người thôi sao?”

“? “Ngụy Hợp chớp mắt, thời gian hắn dùng để đổi số lượng nguyên huyết khổng lồ, thật đúng là không chú ý gì khác.

“Nơi này không có gì, quý mới chịu ở đây lãng phí thời gian. Ra ngoài hưởng thụ cuộc sống không tốt à? Người là đồ cổ

mấy trăm tuổi à? Sao lại có thể một hơi ở đây lâu như vậy?”
Diêu Văn về mặt cạn lời.

“.....” Ngụy Hợp không còn gì để nói.

“Quên đi, nơi này bình thường chỉ có lúc bế quan thì mới có người tới. Bình thường chính là vùng đất trống.

Được rồi, đây là sư huynh dẫn đường của ngươi, ngươi muốn đi săn chân thú, thì đi tìm hắn. Hắn sẽ chịu trách nhiệm mang theo ngươi cùng đi. Ngươi chỉ cần tìm được mục tiêu, để hắn hỗ trợ là được.” Xa xa nhìn thấy ném ra một tấm thạch bài, bên trên viết tên người địa chỉ, còn có một khuôn mặt người trông rất sống động.

Không nhìn ra nàng còn có kỹ năng vẽ tranh tốt như vậy.

Ngụy Hợp hơi kinh ngạc, nhưng lập tức nghĩ đến, sau khi định cảm phải kéo dài tuổi thọ trăm năm, thời gian dài như vậy, tùy tiện làm gì cũng có thể làm được không kém? Chú kỹ năng vẽ ấy tính là gì.

Hắn nhìn kỹ một chút, trên lệnh bài viết.

“Thường học trung: đệ tử tứ đại, định cảm lần thứ hai.” Sau đó giống như đúc.

“Không phải nói không thể hỗ trợ sao?” Ngụy Hợp hỏi ngược lại.

“Không thể hỗ trợ, nhưng hắn có thể khiến ngươi không đến mức bị vây đánh, còn có thể kéo ngươi trong lúc ngươi đánh không lại sắp chết một cái.” Diêu Văn lời ít ý nhiều.

“Được rồi...”

“Thu thập một chút, xác định yêu thú thực sự muốn tìm, chờ ngươi tự nhận là đã chuẩn bị xong, thì có thể xuống núi.

Sớm ngày đạt được thiên phú, lúc định cảm có thể cường hóa một lần. Trước lấy thiên phú cường hóa, thiên phú như vậy có thể cường hóa nhiều hơn so với chân nhân rác rưởi và tán nhân. Bọn họ cũng không có người nào hộ pháp.” Diêu Văn dặn dò.

“Đã biết sư tỷ.” Ngụy Hợp gật đầu.

“Tốt, mặt khác, người lại nói một chút, đi vào nội sơn, người có thể làm cái gì, không được làm gì.”

Diêu Văn đi vào động, không khách khí ngồi trên chiếc ghế duy nhất, đại mã kim đao.

“Sư tử mời nói.” Ngụy Hợp rửa tai lắng nghe.

“Ở trong nội sơn, tự mình xử lý sinh hoạt. Cứ cách một đoạn thời gian, sẽ có cơ hội đến các tông môn khác giao lưu, tự mình chú ý xem thông báo. Vạn phi cung, Kim Liên tông, Vô Thủy tông, Phật môn các loại, chúng ta đều có liên hệ.”

Diêu Văn dừng một chút, tiếp tục nói.

“Hàng năm, sẽ có sư tổ cố định đứng ra giảng đạo, nội dung sư tổ giảng khác nhau, mình muốn nghe thì nghe, không muốn nghe cũng được.”

“Sau đó, các sư huynh đệ, sư tử muội khác, ở tương đối phân tán. Bởi vì ta không có bao nhiêu chân nhân rác rưởi, còn Huyền Tâm đan là đủ, cho nên mọi người đều có thể tùy ý hoạt động dưới chân núi.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao người không gặp bao nhiêu chân nhân của tông môn. Thật vất vả mới kéo dài tuổi thọ trăm năm, không ở trên địa bàn của mình hảo hảo hưởng phúc, có xứng đáng với cảm giác cực khổ của mình nhiều năm như vậy không?”

Ngụy Hợp nghe vậy cũng đồng ý.

Diêu Văn nhìn hấn: “Đương nhiên, tông môn cũng có tu sĩ điên, nếu người gặp chắc cũng hợp ý, ta thấy người cũng có khuynh hướng khổ tu.”

Không đợi Ngụy Hợp trả lời, nàng liền nói tiếp.

“Nhận đồ vật, bái kiến sư môn trưởng bối, người có thể thông qua ngọc bích, tiến về Vân Tiên Đài. Bình thường đại sư tử Nguyên Tử của chi chúng ta đều ở đó. Còn có mấy sư huynh sư tử, ngẫu nhiên cũng ở nơi đó tu luyện bí kỹ, luyện chế đan dược.

Nhưng phải chú ý, Vân Tiên Đài trưởng bối khá nhiều, cao tầng Tam mạch đều thích đi tới đó, lúc đi chú ý lễ số. Còn về đi như thế nào, người cầm lệnh bài, qua Huyền Ngọc Bích, nơi mà người muốn nói nó sẽ dẫn người đi.”

“Hiểu rõ.” Ngụy Hợp gật đầu.

“Cuối cùng tất cả mọi chuyện, nếu không biết xử lý ra sao thì tới Vạn Pháp đài. Đi đường cũng giống Vân Tiên đài, nói ra lệnh bài sẽ chỉ dẫn.”

Diêu Văn nhìn Ngụy Hợp, bổ sung.

“Về phần người nếu muốn tìm người của nhất mạch. Đồng dạng truyền kinh lực vào lệnh bài, sau đó nói tên, nó sẽ chỉ phương hướng. Nhưng khoảng cách chỉ có hạn là gần một dặm.”

“... thần kỳ.” Ngụy Hợp thở dài nói: “Lệnh bài này có tác dụng rất lớn, nếu không có sư tử giải thích, ta thật đúng là không có cách nào nghĩ ra.”

“Nội sơn ngoại cảnh kỳ thật rất nhàm chán, không có cái gì, tất cả mọi người đều ưa thích tiến vào nội cảnh hoạt động. Nơi này ngoại cảnh tuy rằng cũng có hiệu quả phúc địa, nhưng...” Diêu Văn nói, chợt nhớ tới thị giác Ngụy Hợp còn chưa tỉnh, nên cũng lắc đầu.

“Cũng được, dù sao người cũng có cảm giác là tay trái, cũng không nhìn thấy, nội cảnh bên trong đối với người đều giống nhau.

Có cần ta cung cấp tư liệu sẵn sẵn không?”

“Cần, Ngụy Hợp cảm tạ sư tử.” Ngụy Hợp hai tay ôm quyền, cúi đầu với hấn, chân thành nói.

“Ai. Cái này cho muội, xuống núi nhớ đi nhận đồ tiêu hao miễn phí, gặp lại.”

Diêu Văn thở dài, ra vẻ rất phiền toái, tiện tay ném ra một quyển bản vẽ, xoay người rời đi.

Kỳ thật nàng chỉ là khách sáo một câu, nào nghĩ đến Ngụy Hợp tuyệt đối không khách khí.

Nguy Hợp tiếp lấy bản vẽ, triển khai họa trục.

Phía trên rõ ràng là một bộ địa đồ Hải Châu hoàn chỉnh.

Toàn bộ bản đồ bị chia thành ba màu sắc.

Hồng lam hoàng.

Khu vực màu đỏ, đánh dấu chữ: oanh tiếu phong mang.

Khu vực màu lam, đánh dấu là: Triền miên phong mang.

Khu vực màu vàng, đánh dấu là: Gió thông khổ.

Trên bản đồ phần lớn diện tích đều là màu đỏ, ít bộ phận màu lam vàng.

Vị trí ba tòa thành trì là màu trắng sáng.

Ở dưới cùng, bản đồ đánh dấu một nhóm chữ nhỏ: Gió mang nguy hiểm, chân thú xuất hiện trong thời kỳ bất định. Mạnh yếu và phong lực chính xác vô cùng, bản đồ thì có tính hiệu quả một năm, một năm sau sẽ được trọng chế, ghi nhớ kỹ càng.

Trên bản đồ còn có một vài địa phương có tiêu ký: địa khu địa bộ nào đó có chân thú qua lại. Chân thú khu vực nào đó vừa rời đi ước chừng mười mấy ngày an toàn. Khu vực nào đó xuất hiện dị thường, tùy thời có khả năng xuất hiện tai ương mạnh mẽ phạm vi lớn. vân vân.

“...” Nguy Hợp có cảm giác như bản đồ phân bố thời tiết.

Nhưng có bức tranh này, ngược lại hẳn có nhận thức chính thể toàn bộ Hải Châu.

Ánh mắt hắn chuyển động, ánh mắt nhìn về phía một bên Hải Châu trên mặt biển.

Trên bản đồ, mặt biển có đánh dấu hai chữ to: Bắc Hải.

Sau đó là một mảnh đỏ sậm, hiển nhiên là Quỷ Phong Oanh cao cường độ cười tàn phá bừa bãi.

Ở trung tâm là đánh dấu: Nguy cơ cao.

*

*

*

“Bản đồ này...” Ngụy Hợp không phản bác được, bởi vì phía trên căn bản không có tiêu ký hình loại Chân Thú, có cường đại chân thú tọa trấn hay không.

Bất quá chuyện cho tới bây giờ, hắn cũng chỉ có thể đi tìm sư huynh dẫn đường hỏi thăm trước rồi hẵng tính.

Thu hồi địa đồ, Ngụy Hợp rời khỏi sơn động, nhanh chóng trở lại chỗ Huyền Miểu Ngọc Bích, sau đó dựa theo phương pháp của Diêu Văn, một lần nữa thông qua ngọc bích.

Lần này, hắn lại tiến vào trong núi đen kịt mà trước đó đã từng đi vào.

Cũng chính là Nội Cảnh Phúc Địa.

Hắn muốn chuẩn bị xuống núi săn chân thú, chuẩn bị cho một lần chuẩn bị.

Mấy ngày sau.

Nơi hoang dã ở Hải Châu.

Trên thảo nguyên khô cằn khô héo.

Hai con tuấn mã màu đen mọc hai sừng đang chạy như điên trên thảo nguyên.

Con tuấn mã này tên là Hắc Giác Mã, khác với phẩm loại bình thường, có huyết thống dị thú Kinh Cức Ngưu, sức chịu đựng cực mạnh, tốc độ không chậm, hơn nữa năng lực chống lạnh rất mạnh.

Là công cụ cung cấp cho Ngụy Hợp bộ mà Chu Mộ Thanh mua cho Ngụy Thanh sử dụng.

Ngụy Hợp cùng một nam tử hơi béo khác, cùng nhau tịnh tiến, phi tốc bay vụt qua trên thảo nguyên.

Nam tử diện mạo rộng, con mắt nhỏ luôn cười híp mắt, trên thân trắng nõn, thịt mỡ theo tiếng nói đi đường run lên, chính là sư huynh thường học trung hộ pháp cho Ngụy Hợp.

Trên lưng ngựa, gió lạnh xen lẫn mưa lạnh trước mặt thổi tới.

Ngụy Hợp nhìn bốn phía.

“Thường sư huynh, nơi này chính là phụ cận huyện Song Thạch sao?”

“Ừm, oanh cười phong thế nơi này gần đây yếu, rất thích hợp cho người săn chân thú.” Thường học trung thành gật đầu nói.

Hắn lấy từ trong ngực ra một thứ giống như cái chuông cũ kỹ, nhìn cây kim đồng hồ bên cạnh.

“Tại phụ cận đây. Gần đây ở huyện Song Thạch, xuất hiện một chuyện lạ, hẳn là chân thú quấy phá. Chúng ta đi xem trước rồi nói sau. Nếu là gặp phải chân thú không được, liền đi chỗ tiếp theo.”

“Đã hiểu!” Ngụy Hợp gật đầu.

Là sư huynh dẫn đường, thường học trung hộ dẫn nó mấy lần, học tập săn bắt chân thú như thế nào.

Đến khi quen thuộc, hẳn sẽ tự mình hoàn thành.

Hai người tiếp tục cưỡi ngựa tiến về phía trước.

Chỉ là cuồng phong thổi dài mấy phút, phía trước vẫn là một mảnh hoang vu, cái gì cũng không có.

“Không đúng, rõ ràng ta đã xem bản đồ, phụ cận nơi này chính là huyện Song Thạch... Sao lại như vậy?” Trung tâm thường học nhíu mày nói.

Hắn lấy bản đồ bọc trong bao trên lưng ngựa ra, cẩn thận xem xét.

“Sư huynh... địa đồ lấy phản...” Ngụy Hợp nhìn không được nhắc nhở.

“A?” Thường học trung sửng sốt, nhìn bản đồ trên tay, hình như chữ viết trên tay hoàn toàn trái ngược...

Khuôn mặt già nua của hắn đỏ lên, vội vàng ngã xuống.

“Xin lỗi. Mắt ta trời sinh không tốt, bình thường nhìn không rõ lắm.”

“Không có việc gì, không bằng nói, sư huynh có thể lấy yếu thể thị lực, luyện đến cảnh giới Chân Nhân, mới khiến người ta khâm phục.” Ngụy Hợp nghiêm túc nói.

“Sư đệ thật là người tốt.” Thường học trung thành thở dài: “Con mắt này của ta lúc trước là tử đấu với một đầu Chân Thú, vô ý bị độc khí của nó gây thương tích, bây giờ lại không nhìn thấy được...”

Người mới nói là do trời sinh mà...

Ngụy Hợp trong lòng không nói gì, nhưng khó mà nói ra.

Hai người quay đầu ngựa, lần nữa xác định phương hướng, một đường bão táp.

Lần này cuối cùng cũng đúng.

Rất nhanh, phía trước liền chậm rãi xuất hiện một ít mặt đường.

Dọc đường cũng thỉnh thoảng có phòng ốc bỏ hoang, hoang phế đồng ruộng.

Thời gian dần trôi qua, tiếp tục đi về phía trước, trên đường cũng bắt đầu xuất hiện người đi đường, đồng ruộng ven đường cũng có người cày ruộng.

Hai người giảm tốc độ, không nhanh không chậm đi về phía trước.

Rốt cuộc, một tòa huyện thành màu xám, chậm rãi xuất hiện ở cuối tầm mắt, càng ngày càng gần.

“Nơi này chính là huyện Song Thạch. Sư đệ có muốn tu chính một hai?” Thường học trung thành hỏi.

“Không cần, việc này không nên chậm trễ, trực tiếp đi tìm cây cầu đá kia.” Ngụy Hợp nói thẳng.

Hắn tới đây, cũng không phải là lãng phí thời gian, nhanh chóng tìm được căn nguyên, giải quyết chân thú, nhìn xem có phải thứ mình cần hay không, đó mới là chính sự.

“Vây cũng được.” Thường học trung ngẩng đầu nhìn sắc trời, mây đen giăng đầy bầu trời, trời đông giá rét rơi xuống không biết bao lâu.

“Đúng rồi, người chắc chắn là tay, không có cách nào nhìn thấy chân thú xa như vậy, cho nên người dự định động thủ thế nào trước?” Thường học trung có chút hiếu kỳ nhìn về phía Ngụy Hợp.

“Ta cũng không nghĩ tới điều này, trước có người nói cho ta biết, nói chắc cảm giác thị giác khứu giác, sẽ bị kích thích trong thời gian ngắn, dẫn đến tần suất định cảm tăng lên.

Để tránh nguy hiểm kéo dài thời gian, ta mới lựa chọn định cảm với tay trái. Nào ngờ...” Ngụy Hợp cũng cười khỏ.

Lúc này hắn mới cảm nhận được, võ giả tán nhân ở bên ngoài gian nan, không có sư huynh bảo vệ, không có đan dược miễn phí.

Ngay cả công pháp cũng phải tự mình tìm kiếm, thích hợp cũng khó nói. Tự nhiên phải siêu cảm giác thì tận khả năng kéo dài thời gian định cảm đến.

Bởi vì để chuẩn bị cho tốt, bọn họ phải bỏ rất nhiều thời gian để dự trữ.

Nhưng tông môn chân nhân thì lại khác.

Làm sao để thăng cấp thuận lợi hơn. Cho nên cảm giác và các loại khứu giác thị giác của thị giác đã trở thành bình thường.

“Vây người cẩn thận chút, xúc cảm tới gần có thể sẽ gặp nguy hiểm. Sau này nếu có thể, tốt nhất nên siêu cảm thị giác một chút, tránh xuất hiện phiền toái.” Thường học trung nhắc nhở.

“Đa tạ sư huynh nhắc nhở.” Ngụy Hợp gật đầu.

Hai người cưỡi ngựa, giảm chậm tốc độ, chậm rãi dạo bước, rất nhanh từ cửa thành vào.

Đọc theo đường đi, người đi đường vội vã tránh lui.

Chỉ nhìn ngựa của bọn họ liền biết hai người không phải người thường, không dễ chọc.

Vào cửa, vệ binh thủ thành cũng không dám ngẩng đầu lên, không nói tiếng nào, liền cho hai người cưỡi ngựa đi vào.

Diện tích Song Thạch huyện không lớn, chỉ có năm con phố, giảng khắp nơi, dân cư cũng chỉ ngàn người, tương đối tiêu điều.

Một tòa huyện thành trì giống như thổ bảo, chính là nơi an toàn nhất này.

Hai người tìm ở trọ trong thành, gửi ngựa xong, sau đó đi thẳng đến cây cầu đá quý đi điều tra.

Bên cạnh một phật đường bị vứt bỏ ở huyện thành, đó là chỗ cần tới của hai người - Lục La thạch kiều.

Cầu đá đã bị bỏ dụng, đầu cầu hai bên đều đặt mộc bài, phía trên viết cấm qua cầu, nguy hiểm, kiêu chử.

Mặt cầu tất cả đều là dùng đá tảng màu xám tạo thành, khắp nơi là cỏ xỉ rêu khô bản thiu cùng vết bản không biết tên.

Dưới cầu, Hoàng Hà Thủy nhàn nhạt chậm rãi chảy xuôi, tản ra từng trận tanh hôi.

Chung quanh cây cối giương nanh múa vuốt, tựa như xương khô lợi trảo, có chút dữ tợn.

Mấy con quạ đen đứng ở phía xa trên chạc cây, lẳng lặng nhìn phía cây cầu đá bên này, ngẫu nhiên kêu lên vài tiếng.

“Chính là chỗ này.” Thường học trung cầm bản đồ cẩn thận phân biệt, đi tới trước tấm bảng gỗ một đầu cầu đá.

“Nơi này chính là chỗ trước đó điều tra được, là tồn tại hư hư thực thực. Người điều tra chỉ có thể xác định nơi này có vấn đề, nhưng không thể xác định rốt cuộc là chân thú gì.”

Hắn ta nhìn về phía Ngụy Hợp: “Thế nào, có lòng tin không?”

“Thử chút.” Ngụy Hợp không dám bảo đảm. Lần đầu tiên săn bắt chân thú, không hề nghi ngờ, tâm tình của hắn vẫn có chút thấp thỏm.

Nhìn cầu đá phía trước tràn đầy loang lổ, hắn hít sâu, bình phục lại tâm tình.

“Bây giờ, nên làm gì trước? Sư huynh?”

“Trước tiên đem Mê Vụ Hương người nhận ra, châm lửa lên, điều này cho thấy có chân nhân của tông môn xử lý Chân Thú, giảm bớt phiền toái.” Thường học trung thành lên tiếng nói.

Ngụy Hợp nghe theo, dẫn theo một chùm dây thơm, cắm vào trong bùn đất, tay bóp vụn gỗ, nhẹ nhàng chà xát, mảnh gỗ lập tức bị nhen lửa, tiếp theo nhen lửa dây thơm.

Hương này không sợ mưa giá rét, tự mình bị đốt, tản mát ra mùi thơm nhàn nhạt không gì ngửi được.

“Vụ Vụ Hương ngon, rất đơn giản, hiện tại người trực tiếp tìm tới chân thú nơi này, xác định vị trí động thủ là được rồi.”

Thường học trung thành nói.

Lần thứ hai hắn dẫn người, có chút kinh nghiệm, lúc này âm thầm mở ra hai mắt siêu cảm, quan sát bốn phía.

Bảo đảm an toàn trừ chân thú, không có thứ gì có thể uy hiếp được Ngụy Hợp.

“Đã hiểu.”

Ngụy Hợp lấy lại bình tĩnh, nhìn về phía mặt cầu trống không, hít sâu một hơi, bỗng nhiên mở ra tay trái siêu cảm.

Sau khi dùng Huyền Tâm Đan, hắn cũng luyện ra thật đúng là mạnh.

Lúc này, tay trái hắn bỗng cảm thấy âm lãnh rét thấu xương không ngừng tràn vào, tiếng cười điên cuồng như muốn đông cứng tay hắn lại.

Nhưng Huyền Tỏa kinh tinh tế nhanh chóng tràn vào tay trái, trực tiếp ngăn cản lại.

Loại ngăn cản này, cũng sẽ tiêu hao Huyền Tỏa kinh.

Nhưng Ngụy Hợp âm thầm tính toán, với tốc độ này tiêu hao, Huyền Tỏa kinh trên người hắn cơ hồ không cảm giác được hao phí sức lực.

Chỉ riêng tốc độ khôi phục sức mạnh đã đủ để ngang tài tiêu hao.

“Được rồi, đi đi, người còn chưa có định cảm, kiên trì không được bao lâu, mau đi tìm chân thú, giải quyết nó.” Thường học trung lên tiếng, “Thật ra quá trình giải quyết chân thú cũng không khó, khó chính là làm sao tìm được nó.”

Ngụy Hợp gật đầu, đón mặt cầu trông rỗng, từng bước đi tới.

Tay trái hắn không ngừng thử tìm tòi phía trước, nhưng bởi vì khoảng cách quá gần, xa xa là cái gì, hắn căn bản không biết.

Lúc này hắn mới cảm nhận được phiền toái do xúc giác siêu cảm mang tới từ đầu.

Nhưng việc đã đến nước này, cũng chỉ có thể dùng trước, đợi sau khi trở về, tốn thời gian siêu cảm hai mắt.

Ngụy Hợp như người mù, tay trái không ngừng vung vẩy ở phía trước.

Thương tổn mà Quỷ Phong gây ra đối với hắn, dưới tác dụng của Huyền Tâm Đan và thật đúng là đã suy yếu đến trình độ cực thấp.

Y đi thẳng về phía trước.

Ngụy Hợp có thể cảm giác được khí lưu lưu động trên mặt cầu âm lãnh.

Hắn vẫn luôn đi đến giữa cầu.

Lúc này thường học trung âm truyền tới cách đó không xa.

“Vị trí có vấn đề của việc điều tra là ở bên trái người. Thấy không, trên mặt đất nơi đó có một nơi sạch sẽ hơn một chút.

Trong một năm gần nhất, ở vị trí đã có hơn mười người nhảy cầu tự sát. Đều là ở bên trái vị trí của người.”

“Ta biết rồi.” Ngụy Hợp gật đầu.

Hắn nhìn về bên trái một chút, quả nhiên thấy trên mặt cầu có một chỗ sạch sẽ hơn một chút.

Hắn nheo mắt, kinh lực toàn thân tự nhiên lưu chuyển, chậm rãi vươn tay trái chạm vào nơi đó.

Gió nhẹ phát qua, ngón tay Ngụy Hợp bỗng nhiên ngừng lại, đồng tử hơi co lại.

Hắn ta cảm giác được...

Ngón tay, đụng phải thứ gì.

Trong gió, có một loại lông tơ không biết của thực vật nào đó, từ bên người hắn nhẹ nhàng bay qua.

Hắn sờ tới tóc.

Rất nhiều tóc, lạnh lẽo, nhu thuận, nhẵn nhụi.

Hắn tiếp tục đi tới phía trước.

Sau tóc là mặt người.

Mũi, miệng, tai, gương mặt...

Ngụy Hợp theo hình dáng đó, lần lượt chạm đến toàn bộ đường cong.

Nơi này... Bên trên cầu đá, vậy mà có một người đang đứng!

Một người vô hình.

“Sư huynh?” Ngụy Hợp nhìn không được lên tiếng, trước đó cùng thường học trung ước, nếu gặp nguy hiểm, hẳn trước tiên lên tiếng quát bảo mình dừng động tác lại.

Chỉ là kỳ quái hay là, tới hiện tại vẫn không có âm thanh nào.

Ngụy Hợp cấp tốc nhìn thoáng qua, phía sau cây cầu sớm đã không còn bóng người.

Thường học trung căn bản không biết từ lúc nào, đã biến mất không thấy.

Trong lòng hắn rung mình, muốn thu hồi tay trái.

Ba.

Đột nhiên, một đôi tay nhỏ nhắn lạnh lùng mãnh liệt nắm lấy tay hắn.

Toàn thân Ngụy Hợp lạnh buốt, sờn cả tóc gáy, cảm giác nơi tay trái tiếp xúc với đối phương có vô số cảm giác tê ngứa nhanh chóng lan tràn ra.

Xa xa, thường học trung trốn ở chỗ quan sát, đang say sưa nhìn một màn người mới bị ngược ngược kinh điển.

Đây là truyền thống nhất quán của nhất mạch Tỏa Sơn.

Trước khi đi, hắn nói với người mới, yên tâm đi, không sao đâu, ta ở phía sau chăm sóc người.

Sắp vào đầu rồi, bỗng nhiên biến mất, để cho người mới một thân một mình đối mặt Chân Thú, loại cảm giác hoảng sợ này quả thực muốn nổ tung.

Rất nhiều người mới đi qua luyện tạng, đã quen hô mưa gọi gió lúc phàm tục, cao cao tại thượng sinh hoạt, tự tin cực mạnh, một ván mở đầu này, chính là dùng để chèn ép tự tin không hiểu sao của bọn họ.

Phải để bọn họ hiểu được, thế giới chân thật rất nguy hiểm, tùy tiện chọn ra một con chân thú cũng có thể khiến bọn họ rơi vào tuyệt cảnh.

Thường học trung tâm vui vẻ nhìn một màn trên cầu.

Hắn có cảm giác siêu nhạy là hai mắt lúc này đã nhìn thấy rõ ràng, Ngụy Hợp ở giữa cầu đang bị một nữ tử mặc huyết y đầu đầy tóc đen ôm lấy tay.

Trên lưng nữ tử nhúc nhích kéo dài ra đại lượng cánh tay trắng bệch, tựa như nhện.

Chân Thú này thuộc về loại âm hồn, cường độ không lớn, nhưng khả năng sinh tồn rất mạnh.

Không phải người mới có thể tự mình giải quyết, không có lượng lớn thật sự nhằm vào, đừng nghĩ đến triệt để giết chết, vừa lúc thích hợp dùng để dọa người mới.

Bởi vì kinh lực người mới chuyển đổi không lâu, thật đúng là còn chưa đủ, còn đang ở cấp bậc nhập môn.

Trung tâm của Thường Học, gã sung sướng nhìn chân thú kia, hai tay bỗng nhiên ôm lấy Ngụy Hợp.

Nhìn thời cơ tốt, hắn nhanh chóng nhảy ra, hét lớn: “Su đệ đừng sợ, để ta cứu.!”

Bành!!

Đầu con Chân Thú nổ tung.

Toàn bộ thân thể bị kinh lực bàng bạc vô hình xé rách thành mấy khúc, tối thiểu hơn hai lần định cảm chân nhân bình thường thật mạnh mẽ, tựa như không cần tiền bạo phát ra.

Từng chùm huyết vụ bay phiêu tán trên mặt cầu.

Toàn bộ âm hồn chân thú trong nháy mắt ôm lấy Ngụy Hợp Thủ, liền thật sự bị cự lực hỗn tạp đánh nổ.

Thân thể của nàng tung lên cao, cánh tay tàn phá của thi thể giống như tiên nữ rải hoa, rơi trên mặt cầu.

Nụ cười trên mặt thường học liền cứng đờ, nhìn Ngụy Hợp không có việc gì thu tay về.

“ Sư huynh?” Ngụy Hợp quay đầu nghi hoặc nhìn hắn: “ Có vấn đề gì sao?”

Trong lòng hắn thấp thỏm, một quyền vừa rồi, hắn đã dùng một phần mười kinh lực, hắn là, còn tính phạm trù bình thường... đúng không?

Ồ hắn, chân thú không yếu như vậy.

Hắn chỉ dùng một phần mười kinh lực, nhưng những người phía sau đều không sử dụng tới.

Có thể nói là tương đương thu liễm rồi.

“Không có việc gì không có việc gì...” Thường học trung xem qua tư liệu Ngụy Hợp, cũng biết lúc hấn luyện tạng có thể định cảm, thực chiến cực mạnh.

Nhưng đó là luyện nội, không phải hiện tại.

Luyện tạng bởi vì các loại nguyên do, thực chiến mạnh mẽ cũng có một chút, nhưng cái này không thể đại diện cho bọn họ sau khi tiến vào Chân Cảnh, cũng có thể vượt cấp chiến đấu.

Trong Chân Cảnh, trên người Chân Nhân Chân Thú có năng lực gì, không tự mình động thủ thì không ai biết rõ.

“Hiện tại ngươi... Huyền Tỏa kinh đến đâu rồi?” Thường học trung tâm suy nghĩ, vẫn là cẩn thận hỏi.

Vốn loại vấn đề này, cũng giống như thu nhập mỗi tháng của ngươi bao nhiêu, không dễ tùy tiện hỏi.

“Ta chính là muốn nắm giữ một chút tình huống cụ thể của ngươi, như vậy mới có thể xác định hành trình tiếp theo.

Đúng rồi, con Chân Thú này tên là Nhân Hoàng, bản chất là tồn tại đặc thù nào đó sinh ra trong chỗ chôn xương.

Có thể mê hoặc tâm trí con người, thể hiện bên ngoài chính là độc khí không biết tên nào đó.”

“Độc khí sao?” Ngụy Hợp hiểu. Hấn nghĩ đến lúc mình bị con Chân Thú kia bắt lấy cánh tay, cảm giác tê dại.

“Ta hiểu rồi.” Hấn gật đầu: “Su huynh không cần để ý, ta có thể hiểu, tu vi mà nói, ta mới tiến vào tầng thứ nhất.”

“Tầng thứ nhất? Khó trách!” Thường học đầu tiên kinh hãi, lập tức hiểu rõ.

Tầng thứ nhất đúng là phải luyện tới mức toàn thân sung mãn.

Mà Ngụy Hợp hấn là thiên phú dị bẩm, trời sinh nguyên huyết nhiều, cho nên mới có thể nhanh như vậy đã đạt tới tầng thứ

nhất.

“Cũng đúng, tư liệu lúc trước của người nhắc tới, người trời sinh sức lực rất lớn, cho nên khí huyết mạnh mẽ cũng là bình thường.” Thường học trung tìm được nguyên nhân chân thật.

Ngụy Hợp nhìn y một chút, có chút nghi hoặc.

“Sư huynh, ta như vậy có mạnh không? Trong đồng cấp với bản môn thì có là cấp bậc gì?”

“Cũng được, kinh lực cũng đủ nhiều, có thể cho người ở bên ngoài chống đỡ lâu một chút, hơn nữa lúc định cảm cũng sẽ an toàn hơn. Dù sao đến thời gian định cảm, tất cả mọi người đều nghĩ hết biện pháp tăng cường thời hạn bản thân chống đỡ, cấp độ như người... Cũng coi là thượng sách rồi.”

Thường học trung thành đê ép, cuối cùng đem từ “Tốt nhất” này nhin xuống, thay đổi một điểm bình thường.

“Được rồi...” Ngụy Hợp tỉnh tỉnh mê gật đầu.

Nhưng trong lòng vẫn mê man.

Hắn mới dùng một phần mười huyền tảo kinh, thế này đã tính là trúng?

Hắn tự nhiên không rõ, bản thân thông qua pháp quyết cá voi, pháp quyết chính, hóa mây khói, nguyên huyết khổng lồ tăng phúc sẽ lớn đến mức nào.

Ngụy Hợp không phải kẻ ngốc, chấp chương Vạn Độc Môn lâu như vậy, tất nhiên cũng nhận ra lời nói trung thành của đôi phương.

Trong lòng cũng có suy đoán.

“Xem ra lượng ta đổi lại thật đúng là lớn, so với tưởng tượng còn khổng lồ hơn. Sau này phải cẩn thận sử dụng, không thể quá mức.”

Mộc Tú là đạo lý tất bại trong gió rừng, hắn vẫn hiểu.

Vượt qua người khác một chút, vậy còn được, coi như hợp lý.

Nhưng vượt qua người khác quá nhiều, tất nhiên sẽ bại lộ sự tồn tại của Kinh Hồng quyết.

Loại công pháp như Kinh Hồng quyết này cũng không có bao nhiêu hi hữu. Dù sao thế lực phạm tục như Thiên Ân môn cũng có thể sưu tầm, có thể thấy được nó không phải là tuyệt bản chân công.

Then chốt là, công pháp tu luyện cần đại lượng dị thú tuyệt chủng. Hãn dùng Phá Cảnh Châu bổ sung những dị thú này, mới có thể luyện thành kinh thủy quyết.

Đây mới là mấu chốt.

Vì vậy nếu bại lộ vụ hồng quyết, tất nhiên năng lực phá cảnh châu sẽ bị bại lộ.

Ngụy Hợp nghĩ thông điểm ấy, trong lòng lập tức có định nghĩa. Sau này liền triển lộ những kinh lực vừa mới bộc phát, cũng chính là một phần mười huyền tảo kinh.

Những thứ khác, vẫn nên giấu kỹ rồi nói sau.

Vốn hãn còn dự định tán công thành nguyên huyết, nhưng vì che giấu tai mắt nên hãn vẫn để lại một môn để yểm hộ.

Đồng thời đặc hiệu Phúc Vũ kinh cấp tốc cũng có thể bù đắp đúng là khuyết điểm đối với tốc độ.

“Được rồi, thiên phú của người này, là ảo giác, mê hoặc. Người muốn không?” Lúc này Thường Học trung không biết từ đâu lấy ra một hạt châu màu tím, dán lên chủ thể thi thể Chân Thú, hấp thu một thứ gì đó.

“Ảo giác cường đại cỡ nào?” Ngụy Hợp nhíu mày hỏi.

“Không phải người vừa rồi đã thử rồi sao? Khiến tay người cảm thấy tê rần, giống như trúng độc, nếu như người thật sự tin vậy nhất định sẽ trúng độc. Đây là một loại huyền độc.

Nếu như người không tin thì không sao.” Thường học trung giải thích.

Ngụy Hợp giơ tay, trên tay trái có một điểm đỏ. Loại năng lực này rất có ý tứ lừa đảo thuật là thật.

“Dùng thiên phú này có thể sử dụng phạm vi sao?” Hãn hỏi.

Thường học trung cầm hạt châu trong tay, nhìn một chút, lắc đầu.

“Không được, nhất định phải tiếp xúc khoảng cách gần, chỉ có thể phát động từng cái một.”

“Vậy quên đi.” Ngụy Hợp suy nghĩ một chút, vẫn là buông tha.” Năng lực này phát động quá nhiều yêu cầu, vẫn là đổi cái khác đi.”

“Đã rất tốt rồi, so với những thứ trên núi còn hữu dụng hơn nhiều, phối hợp với tạo nghệ dùng độc của người, thậm chí có thể ở trong cận chiến, càng hạn chế đối với một số cao thủ mạnh hơn người. Nếu lừa gạt thành công, đối phương tất sẽ trúng độc. Mấu chốt là, năng lực thiên phú không có bất kỳ tiêu hao gì, một ngày có thể phát động một lần, sử dụng tốt chính là một ngày một lần tất thắng!” Thường học trung khuyên.

Năng lực này quả thật không tệ.

Nhưng thứ Ngụy Hợp muốn không phải không phải là thiên phú về độc, độc đạo chỉ phụ thuộc, thứ hẳn thật sự muốn, là loại năng lực thiên phú có thể gia tăng thực lực tổng thể của mình.

Thường học trung thấy Ngụy Hợp thần sắc bất động, biết đôi phương tâm ý đã định, cũng không nhiều lời.

“Vậy cũng được. Đáng tiếc...” Hãn nhìn thi hài Chân Thú trên mặt đất, lắc đầu đứng dậy.

Thiên phú hấp thụ chỉ có thể để thợ săn tự mình sử dụng, những người còn lại không dùng được.

Nếu không Ngụy Hợp không lấy, cầm lấy đi bán, đơn giản muốn kiếm tiền.

“Tiếp theo đi.” Ngụy Hợp nói.

“Ừm.”

“Đúng rồi, sư huynh, không có tinh thạch sao?” Ngụy Hợp đột nhiên hỏi.

“Có, nhưng có rất ít tinh thạch, chỉ có ba bốn lượng thôi, người muốn không?” Trung thành thường học tùy ý nói.

Ba bốn lượng ngay cả Huyền Tâm Đan bọn họ ăn cũng mua không nổi.

“Hơn nữa vừa rồi khí lực người quá lớn, giống như đánh nát tinh thạch, hiện tại có lẽ toàn bộ đều ở trong thi thể...”
Thường học trung không ngữ nói.

“Được rồi...” Trong lòng Ngụy Hợp lập tức lại nhiều hơn một chút chú ý.” Xem ra sau này khi săn bắt nhất định phải chú ý, không thể đánh vỡ tinh thạch...”

“Ừm, cái này cũng không có biện pháp, bắt quá Chân Thú Tinh Thạch bình thường đều sẽ ở bộ phận trí mạng của mình, lúc người đi săn chú ý xuất lực là được. Thật đúng là có thể triệt tiêu lực lượng ăn mòn thân thể chúng nó, không cần phải bạo lực đập nát.”

“Đã biết...”

Hai người chỉnh lý đơn giản một chút, thường học trung gỡ xuống một ít tài liệu có thể dùng trên người Nhân Diệp, sau đó rời khỏi cầu đá, đi đến địa điểm thứ hai.

Điểm điều tra thứ hai, là ở một chỗ hoang sơn hạp cốc ngoài ba trăm dặm.

Hạp cốc vốn không có tên, vì gần Phi Vân sơn trang nên thường được người gọi là Phi Vân cốc.

Hai người cưỡi ngựa chạy như điên.

Cuối cùng cũng chạy tới nơi trước khi trời tối.

Trong sơn cốc hoang vu quanh quẽ.

Một làn sương mù mờ mờ lung quanh quần.

Ngang ngược!!

Một đầu hắc quy cực lớn mọc hai đầu, đang mạnh mẽ xông tới chỗ Ngụy Hợp.

Cự quy cao hơn hai mét, dài hơn mười thước, toàn thân mặc giáp đen, bốn con mắt hiện ra lục quang nhàn nhạt, lúc xung

phong đã như xe quan, khí thế hung hãn.

“Đây là Song Thủ Quy, tông môn từng có ghi chép về săn thú, năng lực thiên phú là do da dẻ cứng hóa. Có thể trong thời gian ngắn tăng cường độ thân thể, là thiên phú phòng ngự thuần túy.” Thường Học Trung ở phía sau truyền âm giới thiệu.

Ngụy Hợp đứng ở phía trước, vẻ mặt cảnh giác.

Trải qua kinh nghiệm lần trước, hắn đã biết được nguy hiểm tính nguy hiểm khi tiếp xúc gần gũi với chân thú.

Vì vậy lần này.

Hắn quyết định trước tiên, bất luận mò được cái gì, cứ một quyền đánh nổ rồi tính.

Hắn mở to mắt, trước mắt chỉ là một mảnh sương mù vàng nhạt, cái gì cũng không có.

Nhưng cánh tay trái của Siêu Cảm mở ra, lại có thể cảm giác được dường như có thứ gì đó khổng lồ đang bay về phía mình.

Trạng thái chân thú ở bên ngoài rất nhiều chính là ẩn hình.

Người thường căn bản không tiếp xúc được.

Chỉ có ở trạng thái siêu cảm, chân thú mới có thể hiện ra.

Đây là sự khác biệt to lớn trong cảm quan.

Trong tiếng bước chân nặng nề rầm rầm, song thủ quy âm vang đánh tới Ngụy Hợp.

Nhưng mà, Ngụy Hợp nghiêng người tránh đi, tay trái đột nhiên ra quyền.

Hắn không dùng nhiều, vẫn như cũ chỉ là một phần mười Huyền Tỏa kinh lúc trước, đánh ra một quyền.

Bành!!!!

Nắm đấm đánh lên giáp xác Song Thủ Quy, trong nháy mắt bộc phát ra tiếng va chạm cực lớn.

Giáp xác cấp tốc lồm vào, băng liệt, hiện lên mảng lớn vết rạn lan tràn ra chung quanh.

Toàn thân Song Thủ Quy đau nhức, trên người chùng một phần ba giáp xác, bị một quyền này đánh cho văng tung tóe.

Không chờ nó kêu to, trong giây lát lại một quyền nện xuống đầu.

Bành!!

Bụi mù kết thúc.

Con rùa hai đầu khổng lồ nằm ằm xuống đất, không còn hơi thở.

Thường học trung ở phía xa khẽ lác đầu.

Vị sư đệ này không hồ là sư tử Nguyên Đô tự mình xuất mã, thay sư môn thu làm đồ đệ.

Hiện tại vừa nhìn thấy, thật đúng là không bình thường được.

Mai rùa hai đầu dày như vậy mà vẫn có thể dùng được.

Mới vào nội sơn đã có thực kinh thâm hậu như vậy, cái này đã có thể so sánh với những đệ tử trực hệ khí huyết hùng hậu kia.

Liên hệ đệ tử đều là từ nhỏ tu tập công pháp của bốn tông nhất mạch, nguyên huyết toàn thân không lãng phí chút nào, lúc đó có thể lên tới nội sơn thì nguyên huyết toàn thân sẽ chuyển hóa thành thật.

Cho nên trong nội sơn, lực lượng của đệ tử trực hệ thường mạnh hơn rất nhiều so với hệ ngoài.

Dù sao bọn hắn cũng không lãng phí nguyên huyết, không bị cầm đi tu luyện công pháp khác.

Ngụy Hợp tác là hệ ngoài, thế nhưng trên cơ sở kiên tu, còn có thể mạnh như vậy thật, có thể thấy được nó trời sinh đã hùng hậu từ lâu.

Thường học trung bất đắc dĩ lác đầu.

Nhìn Song Thủ quy nằm sấp trên mặt đất, cũng đi theo ra ngoài, bắt đầu kiểm tra thiên phú, sau đó thu thập tinh thạch.

Con rùa hai đầu này, ở trong hàng ngũ chân thú cấp thấp xem như là khó giải quyết, nhưng đối mặt với lực lượng và kinh lực của Ngụy Hợp, vẫn hai quyền ngã xuống đất như cũ.

Cho dù chính hấn ra tay, không có trời sinh thần lực bực này, cũng chỉ có thể dựa vào cái chết thật sự, không cách nào giống Ngụy Hợp hai quyền đánh năm sấp.

Mặc dù đều là gặp mặt miêu sát, nhưng Ngụy Hợp Tinh lại mạnh.

Thật đúng là còn phải dùng để chống lại Quỷ Phong, chứ không phải chỉ dùng để săn bắt chân thú.

Tiêu hao nhiều, gặp phải Quỷ Phong coi như thảm rồi.

“Ta cảm thấy người không cần ta tới hỗ trợ, một mình xuống núi săn thú cũng rất thoải mái.” Thường học trung nhin không được thờ dài nói.

Ngụy Hợp cười cười, cảm nhận được oán niệm của sư huynh, nhưng cũng không nói gì.

“Thiên phú là da cứng hóa, thích hợp với người, phòng thủ tấn công đều có tác dụng. Nhưng có thể sẽ xuất hiện da biến thành màu đen.” Thường học trung thành nói.

“Cường độ như thế nào?” Ngụy Hợp hỏi.

“Cường độ thì do cường độ thể chất của bản thân người quyết định. Nội tình của người càng tốt, cường độ càng cao. Nhiệm vụ cụ thể phải xem sau khi người dùng.”

“Tạm thời cất đi.” Ngụy Hợp suy nghĩ một chút, xuất ra Hồ Phách Châu, đặt ở trên thân rùa hai đầu, bắt đầu hấp thu.

Năng lực thiên phú chỉ là năng lực, mạnh yếu còn phải xem sau khi hấp thu mình nên sử dụng như thế nào.

Làn da cứng rắn này có tác dụng chiến đấu chính diện.

Giữa Chân Thú chân nhân đều dùng kinh lực mang tính hoạt tính giao thủ, những kinh lực này đều có tính xuyên thấu, vên vẹn làn da cứng ngắc, kỳ thật Ngụy Hợp cũng không hài lòng.

“Cũng tốt, người cất trước đi, đợi sau này gặp được cái tốt hơn, rồi mới quyết định đổi lại hay không. Dù sao hồ phách châu còn có thể phóng thích.” Thường học trung đồng ý nói.

So với lần trước hẳn hỗ trợ người mới đi săn thì Ngụy Hợp lần này quả thực khiến hắn bớt lo nhiều.

Thực lực bản thân Ngụy Hợp đã có thể so với một cao thủ trong một lần định cảm, so với y chỉ kém một tầng mà thôi. Vượt xa những người mới nhập môn khác.

Hơn nữa trời sinh thân lực, đánh lên những con chân thú cấp thấp này, tương đối dễ dàng. Đó là mấy quyền chính là một con.

Ngụy Hợp nhanh chóng lấy tinh thạch, tinh thạch song thủ có tám lượng, coi như không tệ.

Hai người lại tiếp tục chạy tới chỗ tiếp theo.

326

Liên tục mười ngày trôi qua.

Thường học trung mang theo Ngụy Hợp chạy qua chạy lại trong vùng đất đông lạnh của núi hoang, tránh khỏi Quỷ Phong khu nguy hiểm, chỉ đi săn cường độ Quỷ Phong khu.

Mỗi ngày đều chia thành hai đến ba lần săn bắn, gần ba mươi con chân thú bị đánh chết.

Trong đó có không ít người là trùng lặp, cũng gặp phải không ít thiên phú tốt.

Nhưng Ngụy Hợp thủy chung không hài lòng, muốn tìm ra tốt hơn.

Bành!!!

Lại là một tiếng nổ đing tai nhức óc.

Trong rừng tùng, một con hắc ngưu thân thể như ẩn như hiện, âm vang ngã xuống đất.

Ngụy Hợp thờ hồng học đứng ở một bên, biểu hiện có chút mỏi mệt.

Thường học chung ở một bên cũng không có gì lạ.

Đây là Quỷ Phong khu trung đẳng, bình thường đều là chân thú có thể ngạnh kháng Quỷ Phong bình thường.

Đổi lại là cấp bậc Chân Nhân, ước chừng có được tổng lực kinh cảm lần thứ hai.

Nhưng cho dù như thế, Ngụy Hợp sau một phen khổ chiến gian nan đánh chết đầu Tam Giác Hỏa Ngưu này.

“Tiểu tử ngươi, rốt cuộc đã xem đến cùng...” Hấn thở dài.

Lúc trước Ngụy Hợp đánh đám chân thú cấp thấp nhất kia, giống như đánh tiểu bằng hữu vậy.

Ngay cả một sư huynh như hấn cũng không biết Ngụy Hợp rốt cuộc có bao nhiêu thực lực.

Hiện tại xem ra, một đầu Hỏa Ngưu chỉ có thể định cảm lần thứ hai mới có thể săn bắt, cuối cùng cũng thăm dò được thực lực cực hạn của Ngụy Hợp.

Trung tâm của thường học rất chua xót, đây mới là sự đệ mới nhập môn... Vậy mà thực chiến lại có thể đấu với hắn...

Hắn khổ tu nhiều năm như vậy, dưới sự thật vô tình này, thời gian dài cực khổ như vậy quả thực như vô ích.

Có lẽ đây là thiên tài.

Thường học trung nghĩ, trong lòng càng thêm chua xót.

Cuối cùng hắn ta cũng hiểu được, vì sao Ngụy Hợp có thể được Nguyên Đô Tử sư tử coi trọng, mà hắn thì không được.

“Sư huynh? Người còn ổn không?” Ngụy Hợp vượt vượt nắm đấm, nhìn con rối này làm cho hắn “cát vả” ra toàn lực” đánh chết Tam Giác Hỏa Ngưu, trong lòng cảm khái.

Hắn thiếu chút nữa đã nhìn không được phải vận dụng sức mạnh, cũng may cuối cùng vẫn còn ức chế được.

Vẫn chỉ dùng đúng một phần mười thật lực, đánh gục đối phương.

Đấu trí đấu dũng ở giữa, vận dụng bộ phận man lực mà Kinh Hồng Quyết tu ra, cuối cùng cũng thành công đánh chết.

Nhưng mà bên kia hắn đã xong, Thường Học Trung bên kia lại ngăn người.

“Không có việc gì. Chỉ là có chút cảm khái, Ngụy sư đệ người quả thật không tầm thường, khó trách được Nguyên Đô Tử sư tử coi trọng.” Thường học trung thành cười khổ.

Quy tắc cũ, hắn đi lên kiểm tra năng lực thiên phú.

Sau khi lấy tử châu ra hấp thu một phen, hắn cảm nó lên nhanh chóng xem xét.

“Con Hỏa Ngưu này, khác với đồng tộc bình thường, năng lực thiên phú là cuồng bạo.”

“Cuồng bạo?”

“Ừm, chỉ là tốc độ phòng ngự, phòng ngự, tất cả đều tăng lên, nhưng sẽ ảnh hưởng tới tâm trí, trở nên nóng nảy, hung ác.”
Thường học trung thành giải thích.

“Tăng lên bao nhiêu?” Mắt Ngụy Hợp sáng lên, thiên phú này tựa hồ rất mạnh.

“Toàn thể khoảng ba thành. Thời gian kéo dài.... Để người quyết định thể chất, thiên phú rất lợi hại...” Thường học trung cũng tán thưởng.

Lực lượng phòng ngự, lực phòng ngự, tất cả đều tăng lên ba phần, loại tăng toàn diện này, vào rất nhiều lúc, đủ để vượt qua cảnh giới giao thủ.

“Có thể cân nhắc sử dụng làm át chủ bài.” Thường học trung đề nghị.

“Phía ảnh hưởng tâm trí, tình huống nghiêm trọng sao?” Ngụy Hợp chú ý tới một điểm khác.

“Không biết, đây cũng là lần đầu tiên ta gặp loại năng lực thiên phú này, trước đó biết đều là bài tập chuẩn bị từ chỗ tông môn.” Thường học trung thành lắc đầu.

Ngụy Hợp có chút do dự.

Năng lực này thật quá lợi hại.

Nhưng ảnh hưởng tới tâm trí khiến hắn chần chừ.

“Thế nào? Phải quyết định chứ?” Thường học trung nhìn thấy đều thềm thường, nhưng năng lực thiên phú của hắn đã định sẵn từ lâu. Hơn nữa con Tam Giác Hỏa Ngưu này cũng không ít do hắn giết, chỉ có thể bắt đắc dĩ thờ dài.

“Ta...” Ngụy Hợp mở miệng đang muốn mở miệng.

Bành.

Bỗng nhiên một tiếng vang trầm thấp từ phía bên phải truyền đến.

Ngụy Hợp không cảm giác được thanh âm, nhưng có thể phát giác sóng âm chấn động.

Hắn quay đầu nhìn lại hướng chấn động truyền đến, không nhìn thấy cái gì cả.

“Sư huynh, bên kia có cái gì?” Hắn nhíu mày hỏi.

Trung tâm thường học dời ánh mắt, nhìn sang một bên khác.

Nhưng chỉ liếc mắt một cái, sắc mặt hắn liền nghiêm nghị hẳn lên.

Chỉ thấy giữa rừng tùng, một đầu Cự thú bán trong suốt, giống như báo săn, đang chậm rãi tới gần nơi này.

Con cự thú này cao hơn ba mét, thân dài hơn mười mét, chỉ có một mắt, toàn thân mọc đầy gai xương bén nhọn trong suốt.

“Là Đại Ân Thú Báo...” Thường học rùng mình trong lòng.

Trước kia hắn đã từng gặp Ân Thú Báo, là chân thú cường hãn ở giữa lần thứ hai xác định cảm giác ba lần.

Số lượng thưa thớt.

Mà con trước mắt này, thể tích rõ ràng lớn hơn rất nhiều so với con hắn từng gặp.

“Ân Thú Báo nổi danh với tốc độ. Một mình ta không bảo hộ được Ngụy Hợp. Nhất định phải nghĩ biện pháp dẫn dắt nó đi!”

Trong lòng thường học trung thành lập tức có ý nghĩ.

Hắn và Đại Ân Báo có thực lực cùng một cấp độ.

Cộng thêm năng lực thiên phú của hắn tiện tay thoát thân, có lẽ có chút nguy hiểm, nhưng cẩn thận ứng phó, bảo trì không thua còn được.

Nhưng Ngụy Hợp thì khác.

Cho dù thực lực của hắn không tệ, có thể so với lần thứ hai định án nhưng hắn lại không nhìn thấy được, chỉ có thể bị động phòng thủ phản công.

Đối mặt với Đại ân thú báo, cơ bản là phải chết!

Nhất định phải dẫn tên gia hỏa này rời đi!

Trung thành thường học gần như chỉ trong nháy mắt đã an bài xong.

“Một con chân thú không biết chủng loại, bị thi thể của tam giác hỏa ngư hấp dẫn tới. Thoạt nhìn thực lực của con chân thú này không tệ, bất quá không sao, ta đi dẫn nó đi trước.”
Thần sắc thường học trung nghiêm túc nói.

“Tốt, ta đi trước, ngay tại nơi thả ngựa chờ người.” Ngụy Hợp không chút do dự, cấp tốc đáp ứng.

Hắn biết càng là lúc này thì nhất định phải quyết đoán.

“Ừm.”

Thường học trung lại nói: “Nếu chờ ta lâu không trở về, người sẽ tới phụ cận Phi Vân sơn trang. Trang chủ nơi đó là một trong những tán nhân của Hải Châu, cũng là bạn tốt của ta, người có thể để hắn tới tiếp ứng.”

“Biết rồi!” Ngụy Hợp gật đầu, cấp tốc lui về phía sau.

Hải Châu võ lâm, Phi Vân sơn trang và Thiên Xích Lang bang, là hai thế lực tán nhân.

Cũng là hai thế lực lớn có Minh Cảm chân nhân, như đám người Thái Châu Thanh Diễm, Thượng Quan Kỳ.

Thế lực thế tục lấy hai người cầm đầu.

Mà Huyền Diệu Tông thì cao cao tại thượng, quan sát tất cả.

Lúc này thường học trung nghênh chiến, dẫn dắt Đại Ân Thứ Báo. Ngụy Hợp lui về phía sau.

Trên tùng lâm cách đó không xa, có một chỗ nhánh của thân cây chia ra.

Hai gã trung niên nhân mặc cẩm bào màu xám đen, đang ở trên cao quan sát toàn cục.

Trong hai người, một nam tử mặt vàng như nến, thần sắc cứng nhắc, phảng phất đeo mặt nạ.

Còn nữ tử kia, toàn thân đều mặc áo bào đen, khắp nơi đều có đồ vật giống như vật sống đang phập phồng nhấp nhô.

Môi nàng phát tím, trên người tản mát ra mùi tanh như có như không.

Hai người này chính là người của Thần giáo mới từ tổng bộ Loạn Thần giáo chạy tới: Viên Phi, Lâm Y Lục.

Loạn Thần giáo kết cấu rời rạc, chi nhánh đông đảo, cũng không giống yêu đảng kết hợp chặt chẽ như vậy.

Cho nên cho dù trước đó có một vị chân nhân của Loạn Thần giáo ngộ hại, phản ứng đầu tiên của trong giáo là chia nhau cắn nuốt hết lượng lớn lợi ích của vị chân nhân này.

Sau đó, mới là cho cắn nuốt lợi ích của chân nhân, tiếp lấy cừu này, báo thù cho hắn ta.

Đây cũng là quy củ trong giáo bọn họ.

“!?!”

Mà phần lớn thôn phệ chiếm cứ trong đó chính là hai người Viên Phi và Lâm Y Lục.

Hai người cũng không trẻ như vẻ ngoài, tuổi trung bình cũng gần hai trăm tuổi.

“Đây chính là Ngụy Hợp?” Lâm Y Nặc nhíu mày nhìn Ngụy Hợp phía xa đang rút lui, có chút nghi hoặc.

“Xem ra thoát nhìn không giống như là rất mạnh. Sức lực trên người cũng đủ dày, nhưng nhìn không ra điểm gì khác thường.”

“Có lẽ lúc ấy có ngoại lực tương trợ, lát nữa hai người chúng ta liên thủ, nhanh chóng giải quyết, giết chết kẻ này xong, trước khi tên Huyền Diệu tông kia trở về thì rời đi là được.” Viên Phi bình tĩnh nói.

“Đúng vậy, Tây Môn Tinh cùng Triệu Khánh chưa hẳn là do hắn giết. Cẩn thận không có sai lầm, trước tiên dẫn dụ người bên cạnh đi.” Lâm Y Nặc đồng ý.

Bọn hắn đã âm thầm quan sát hai người vài ngày.

Đối với thực lực Ngụy Hợp, đã có hiểu biết toàn diện.

Ngụy Hợp này, xác thực thiên phú dị bẩm, mới bước vào minh cảm, còn chưa định cảm, đã có thể so với thực chiến lần thứ hai.

Thiên tài bậc này, nếu cho hắn thêm chút thời gian, nửa đường nếu không chết yếu, chỉ sợ lại là một hạt giống kiên cố trong đại tông.

Đáng tiếc, người này bộc lộ tài năng quá mức.

“Lúc trước Huyền Diệu tông vì hắn mà dọn dẹp mấy chỗ mật đàn ở Hải Châu chúng ta, xem ra có chút coi trọng hắn. Nếu chúng ta bắt lấy, tìm Huyền Diệu tông chuộc người...” Viên Phi hí mắt nói.

“Không được, thiên tài bậc này, ta và người hợp lực tốc chiến tốc thắng, giết chết xong chuyện này, nếu là vì bắt người dẫn tới biến số, đến lúc đó lại tăng thêm phiền não.” Lâm Y Nặc cự tuyệt.

“Được rồi... Hai người chúng ta, lại thêm một con nhỏ đáng yêu của ta, đổi phó một con người mù siêu cảm ở tay trái, không thể dễ dàng hơn.” Viên Phi trầm giọng nói.

Ngụy Hợp gia nhập Huyền Diệu tông, trở thành thiên tài hạt giống. Trong loạn Thần giáo tự nhiên sớm đã điều tra được tin tức.

Dưới tình huống như vậy, bọn họ còn dám vì lợi ích mà tiếp được phiền toái này, tự nhiên là có tự tin tuyệt đối.

Tất cả điều này đều là vì Viên Phi có hai con đồng bọn Chân Thú đặc thù, hai con Báo ẩn mình.

Hai con chân thú này, giống như con người, thông qua phương thức không thể lặp lại, từ luyện ra dị thú dơ bản mà thành, từ nhỏ đã gắn bó thân thiết với nó.

Hai con ẩn thích báo đều đạt tới cấp bậc thứ hai.

Cộng thêm Viên Phi cùng Lâm Y Nặc, hai người đều lần thứ hai định cảm chân nhân.

Đây là tổ hợp mạnh nhất mà tiền tài của Triệu Khánh đã chết, có thể đưa tới.

Dù sao Triệu Khánh cũng chỉ là một cái Định Cảm chân nhân, phân chia lợi ích của hắn, có thể dẫn tới đội hình này, cũng là bởi vì bản thân Ngụy Hợp một đường kết thù rất nhiều với Loạn Thần giáo.

Tính ra thì Viên Phi này thật ra chính là thầy của phụ thân Quy Nhạn Tháp chủ lúc trước.

Có tầng quan hệ này, Viên Phi mới chủ động gia nhập lần săn giết này.

Nếu không với thực lực của hắn cũng không cần chạy xa như vậy, chỉ vì kiếm số lượng lợi ích kia thôi.

“Được rồi, người đã rời đi rồi, chúng ta cũng đi thôi.” Viên Phi nhận được hồi âm của một con báo ẩn mình to lớn, lúc này liền đứng lên chuẩn bị động thủ.

“Được.”

“Ta đã nói rồi, bảo các người đừng đi tìm chết. Các người sao lại không nghe?” Bỗng nhiên một âm thanh từ phía sau truyền đến.

Viên Phi Lâm Y Nặc hai người đột nhiên cả kinh, quay đầu nhìn lại sau lưng.

Tại phía sau bọn họ, trên chạc cây cao ngang nhau, đang ngồi một hồng y nữ tử.

Trong tay nữ tử cầm một hồ lô rượu, ngửa đầu uống từng ngụm rượu vào miệng.

“Loạn Thần giáo các người thật là nhiều người a... Nhiều người thì không tầm thường sao?”

“Không Tước Kiếm Diêu Văn!?” Lâm Y Nặc lập tức nhận ra đối phương, con người hơi co lại, hơi thở dồn dập.

Sau lưng nàng bỗng xuất hiện một cảm giác run rẩy.

“Tòa Sơn nhất mạch, thế mà để người tới trông coi hắn!?”

“Thế nào? Nhìn thấy ta ở đây, thức thời chút là nhanh chóng trở về. tiết kiệm chút chuyện.” Diêu Văn lạnh lùng nói, mắt

nhìn rõ ràng là nhìn hai người, nhưng tâm thần lại như bay tới không biết đi đâu.

“Sợ cái gì? Nàng chỉ có một người!” Viên Phi ở một bên không hiểu cho lắm, cau mày nói.

“Nàng là cao thủ Đạo Lục! Cần thận một chút!” Lâm Y Nặc ngăn lại cảm xúc, lạnh lùng nói.

“Đạo Lục thì thế nào? Vậy cũng phải đánh một lần mới được. Ta khổ tu trăm năm, còn có người tương trợ, cho dù là cao thủ Đạo Lục cũng không sợ!” Viên Phi lạnh lùng nói.

Diêu Văn nhìn hai người ra vẻ muốn động thủ, thở dài, cũng đưa tay ra sau chuôi kiếm.

Hai phút sau đó.

Bốn bộ thi thể xếp thành một hàng chỉnh tề, nằm cùng một chỗ với nhau.

Viên Phi, Lâm Y Nặc, lại thêm hai con báo ầm to.

Bên cạnh còn có một tên thường học trung bị đánh nát xiú.

Diêu Văn nhìn sắc trời.

“Hài thỉnh giáo loạn thần giáo đều đến, không nghĩ tới tiểu tử này thật đúng là có thể gây chuyện... Khó trách sư tử cứ nhất quyết muốn ta đến thủ hộ.”

Thở dài một tiếng, nàng đứng dậy đi về một hướng khác, đảo mắt đã biến mất không thấy gì nữa.

Bốn thi thể trên mặt đất sau khi nàng rời đi, bắt đầu chậm rãi hòa tan, biến thành chất lỏng, rót vào mặt đất biến mất.

*

*

*

“Sư huynh, sư huynh?” Ngụy Hợp dùng sức vỗ vỗ khuôn mặt thường học trung.

Đầu không ngừng lay động, khiến giày của Siêu Siêu chậm rãi từ trong ngây ngốc tỉnh táo lại.

Hắn mở mắt ra, nhìn thấy rừng tùng màu xanh sẫm, nhìn thấy khuôn mặt Ngụy Hợp gần trong gang tấc, cảm giác trong đầu như có thứ gì nứt ra, đau đến khó có thể chịu đựng được.

“Ta... Thật giống như bị thứ gì đó đánh lén đánh ngất đi...” Ý thức cuối cùng của hắn còn dừng lại ở thời điểm giằng co với Đại Ân Báo.

Đáng tiếc sau đó mất đi ý thức hôn mê, sau đó cái gì cũng không biết.

“Sư đệ... Người trở về từ khi nào? Báo ẩn kín à?!” Hắn chợt giật mình tỉnh lại, đứng lên xem xét trái phải.

“Sư huynh yên tâm, Đại Ân Thứ Báo đã sớm không thấy đâu nữa.” Ngụy Hợp cũng nghi hoặc, vừa mới qua một thời gian ngắn, gã liền phát giác nơi này không có khí tức, từ xa nhìn lại bên này, mới phát hiện, Đại Ân Thứ Báo đã không thấy bóng dáng.

Mà sư huynh thường học trung ngã trên mặt đất, sinh tử không rõ.

“Sư huynh không sao chứ?” Ngụy Hợp đưa tay bắt mạch Thường Học Trung, xác định gã khỏe mạnh đến không thể khỏe mạnh hơn, cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Thân thể còn đỡ, chỉ là đau đầu... Sao người lại trở về? Ta không phải bảo người đừng về, đi nhanh đi?” Thường học trung thành không nói gì.

“Ta vừa mới đi không bao xa, lúc quay đầu phát hiện bên này không có động tĩnh, mới thôi...” Ngụy Hợp tự nhiên sẽ không nói, y ẩn giấu thực lực quá nhiều, cho nên trở về xem có thể giải quyết vấn đề hay không.

Sư huynh này cũng không tệ, cũng không thể trơ mắt để che giấu thực lực gặp chuyện không may.

Chỉ là còn may là người không sao, Đại Ân Báo lại giống như chưa từng tới, thân bí biến mất.

Nâng hai đũa thường học trung lên, hai người nhìn trái nhìn phải một chút, chung quanh trống rỗng, không có động tĩnh gì.

Thường học trung cũng trợn tròn mắt, lớn như vậy một con báo ẩn mình, vừa mới ở nơi này. Bây giờ lại đột nhiên biến mất?

Ngụy Hợp ngược lại còn tốt, hấn vốn nhìn không ra tầng bên trong thế giới chân thật.

Hai người chậm rãi đi ra phía ngoài rừng tùng.

Đọc theo đường đi đều lo lắng đề phòng, sợ Đại Ân Thứ Báo từ trong góc nào lao ra.

Chỉ là cho đến khi ra khỏi rừng, chung quanh vẫn như cũ không có động tĩnh gì.

Hai người cưỡi ngựa, lập tức chạy như điên về hướng thành trấn gần nhất.

Đợi sau khi hai người rời đi.

Trong rừng thâm, một nữ tử áo đỏ mới chậm rãi đi ra, nhìn ra phía xa nơi hai người đang chạy trốn.

“Phiền phức. Mỗi lần đều muốn ta làm việc khổ sai bực này...” Diêu Văn thở dài, lòng mệt mỏi lóe lên, theo sát phía sau.

Những tiếng hét to liên tiếp vang lên, những người bán hàng rong đẩy xe không ngừng chậm rãi di chuyển trên đường phố.

Dòng người khi thì phân tán, khi thì tụ họp, từ trên cao nhìn xuống, giống như nước sông lưu động, chảy xuyên không thời.

Lúc ban đêm.

Trong một quán rượu nhỏ ba tầng của Tuyên Long thành.

Ngụy Hợp cùng Thường Học trung ở trong phòng, đang cùng một công tử trẻ tuổi ăn uống cùng một thư sinh áo trắng.

“Ai... Lần này thực sự quá nguy hiểm, rõ ràng trong rừng tùng xung quanh lại gặp phải con báo ẩn mình, khoảng cách gần như vậy lại xuất hiện một con chân thú nguy hiểm bậc đó, Hải Đăng Ti các người mặc kệ sao? Không sợ gây ra chút rắc rối gì chứ?” Thường học trung bất đắc dĩ nói.

“Hải Đăng ta chỉ lo thành trì đã coi như không tệ rồi, chuyện bên ngoài, người không vào tầng trong là không sao, nhiều lắm là chút ít dị thú mà thôi. Làm gì có dư lực quản nhiều như vậy?” Công tử áo trắng lắc đầu cười nói.

Hải Đăng Ti, là cơ cấu phòng hộ do Hải Châu tự liên kết với người rải rác thành lập.

Chủ yếu là phòng ngừa chân thú tàn sát bừa bãi dẫn đến thiên tai nhân họa.

Chuyện bình thường bọn họ không quan tâm, chỉ khi nào chân thú tàn sát bừa bãi thì mới ra tay thanh lý.

Bộ phận này được treo bề ngoài dưới quan phủ Hải Châu, nhưng thực tế bên trong, tầng cao nhất là tán nhân Hải Châu tách ra bên ngoài.

Trong đó trang chủ Phi Vân sơn trang Hoa Bích Thanh, Bang chủ Doãn Tú của Thiên Xích Lang, còn có một người tán nhân khác, Du Ly Công Đặng Huy, chính là người phụ trách tối cao tại Hải Đăng Ti.

Lúc này ngồi trước mặt hai người, chính là trang chủ Phi Vân sơn trang Hoa Bích Thanh. Hắn nhìn thấy hai người thường học trung với Ngụy Hợp cũng có chút bất đắc dĩ.

“Huống hồ, gặp chuyện, Hải Đăng Tư cũng chỉ dựng lên hiệu quả báo động trước, lần nào không phải là còn phải chuyên môn đi Huyền Diệu tông các người mời người? Nếu thật loạn, thực lực hai vị các người so với đám võ sư trong Tư Lý mạnh hơn nhiều.”

Thường học trung không phản bác được.

Đúng vậy, trong mắt người giang hồ bình thường, Hải Đăng Ti được coi là một thế lực lớn, thủ hạ đông đảo, bao quát toàn bộ võ đạo cao thủ ở Hải Châu.

Nhưng trong mắt Huyền Diệu tông nội sơn chân nhân, cả bộ phận Hải Đăng Ti, có thể lọt vào mắt chỉ có ba cái tán nhân chân nhân kia.

“Ta trời sinh tính không thích tranh đấu, học võ cũng chỉ là vì tự cường bảo vệ mình, nhưng chưa từng nghĩ đến, gia tộc từng hưng thịnh, bây giờ ngược lại còn muốn dựa vào ta chèo chống.” Phi Vân trang chủ thở dài.

“Hai vị còn lại cũng như ta một nửa, trong nhà có người cần chiếu cố, cho nên mới gia nhập Hải Đăng Ti.

Loại người như chúng ta mà gặp phải chân thú cấp thấp bình thường, còn có thể thanh lý một chút.

Nhưng nếu là mạnh hơn một chút... Chúng ta cũng bất lực.”

Lời Hoa Bích Thanh nói là sự thật.

Ngụy Hợp cũng có chút minh bạch, chân nhân, ở trong mắt người phạm tục, rút cuộc là dạng gì.

Bọn họ thoát nhìn cao cao tại thượng, nhưng kì thực giống như giẫm trên băng mỏng.

Kỳ thật so với nhân sĩ võ lâm bình thường, đám chân nhân này như hoa xanh biếc đã không thể nói là võ giả thuần túy nữa rồi, trong lòng có cố kỵ, không cách nào tinh tiến dũng mãnh được.

Bọn họ chỉ là những Trường Sinh giả biết võ.

Thường học trung ở bên cạnh trò chuyện với Hoa Bích Thanh.

Ngụy Hợp nghe xong một trận, bỗng nhiên khẽ động, khoe mắt liếc qua cửa sổ nhìn xuống dưới.

Phía dưới xa xa, đang có một đội lam y kỵ sĩ từ ngoài thành chạy nhanh đến. Dọc theo đường đi thúc ngựa giơ roi, xông thẳng về phía trung tâm thành.

“Đuổi bắt yêu nhân Quảng Từ! Chư tà giải tán!”

“Đuổi bắt yêu nhân Quảng Từ! Chư tà giải tán!!”

Từng tiếng thét dài nổ tung, có kinh lực chất chứa trong đó.

“Quảng Từ?” Nội tâm Ngụy Hợp khẽ động.

“Quảng Từ giáo, chính là quốc giáo nước Ngô, gần đây khắp nơi có pháp sư nước Ngô tuyên dương giáo nghĩa. Quan phủ phái người đuổi đi, nhưng trục xuất mãi không hết.” Hoa Bích Thanh giải thích.

“Vì sao không động thủ giết?” Thường học Trung nhíu mày.

“Ngô quốc thế lớn, bây giờ... Người cũng biết, ý tứ bên trên cũng là không nên làm quá tuyệt. Vạn nhất về sau... Cho nên chỉ đuổi là được.” Hoa Bích Thanh có chút bất đắc dĩ.

Chân nhân vốn không cần quan tâm những chuyện này, vốn cao cao tại thượng, nhưng hôm nay, lại vì hai nước giao chiến, không thể không bước vào vòng xoáy này.

“Nhưng mà vẫn còn may, trước khi Hương Tị Giáo đại bại, Tả Hữu Pháp Vương đã động thân, hiện giờ nghe nói đang dẫn dắt giáo chúng chặn giết cao thủ rộng rãi.” Hoa Bích Thanh tiếp tục nói.

“Ngày xưa lấy hương làm loạn Đại Nguyên của giáo chúng, rêu rao khắp nơi, tà khí ngập trời, hiện giờ không ai muốn có được, người đầu tiên đứng ra chống đỡ, lại là bọn họ.”

Thường học trung và Ngụy Hợp đều không nói gì.

Thế sự vô thường, có lẽ là như vậy.

Sau khi ba người dùng qua đồ ăn, Ngụy Hợp thường học trung liền cáo từ rời đi, đi tới địa điểm tiếp theo.

Chân Thú vô cùng vô tận, mỗi thời mỗi khắc đều có thể theo quỹ phong biến ảo số lượng, cho nên căn bản giết mãi không hết, chỉ có thể ở trong thành, trấn áp một ít chân thú có năng lực ảnh hưởng đến thế tục hoặc là giết chết.

Như vậy mới có thể bảo trì trật tự cơ bản.

Chỉ là sau khi nghe Hoa Bích Thanh giải thích, trong quá trình săn bắt, hai người dần dần cũng chú ý tới.

Coi như là địa phương hoang vu như Hải Châu, cũng ngẫu nhiên có thể gặp được người phổ độ giáo dục đang tự phát truyền bá giáo lý.

Trên đường đi, hai người còn gặp được hai tốp du kích nước Ngô giả bộ sơn phi.

Hơn trăm người du kích quân như đám đạo tặc, chém giết khắp nơi.

Cũng may không phải Nguyên quốc không có người phản kháng, có Đoán Cốt võ sư thực lực cường hãn dẫn đội quan binh Hải Châu quét ngang chặn giết đám sơn phi giả mạo này.

Đánh tới đánh lui, cuối cùng khổ vẫn là những bách tính tầng dưới cùng.

Hải Châu vốn không giàu có gì, luyện võ cũng cần tiêu hao rất nhiều tài nguyên, dân chúng nghèo khổ đâu phải tiêu tốn đủ loại dược liệu đắt đỏ và thịt dị thú.

Người thật sự có tư cách luyện võ, đều là nhà giàu, thân gia hào lưu lạc.

Cho nên người thường khó có thể tự bảo vệ mình, dưới tình trạng như thế càng như con kiến. Sớm tối khó giải quyết, chỉ có thể dựa vào một mình xây thành trì miễn cưỡng sống qua ngày.

Bành!

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Ngụy Hợp thu hồi tay trái, nhìn cự điều mặt người trước mặt, vô lực ngã xuống, mất đi sinh tức.

“Thiên phú của người này là gì? Phiền sư huynh xem xem.”

Thường học trung tới gần, lấy ra hạt châu màu tím dán lên người thi thể.

“Ồ?”

Bỗng nhiên hắc kêu khẽ một tiếng, sắc mặt kinh ngạc.

“Sao vậy?” Ngụy Hợp nhìn về phía thường học trung, chờ y trả lời.

“Một loại thiên phú chưa từng thấy. Trong tư liệu của tông môn cũng không có.” Thường học trung thành nói.

“Dựa theo hoa văn biểu hiện của hạt châu, hẳn là một loại thiên phú có liên quan đến tích lũy đúng thật.”

Ưu thế của thường học trung lúc này được thể hiện ra, hẳn là nhân tài của toàn bộ Tỏa Sơn nhất mạch về các loại tư liệu.

Đây cũng là nguyên nhân Diêu Văn phái hẳn phối hợp với Ngụy Hợp.

Rất nhanh, hẳn liền phân tích ra thiên phú của Nhân Diện Điều này.

“Là tồn trữ! Thiên phú của con người mặt người này, có thể trong cơ thể xây dựng một khí quan đặc thù.

Bộ khí có thể khiến nó có sức mạnh vượt xa chân thú khác, tích trữ ngày thường.”

“Khó trách, lúc trước ta cảm thấy kinh lực của đầu người mặt người này quá khoa trương.” Ngụy Hợp hiểu.

Thường học trung tiếp tục tỉ mỉ phân tích, nhìn các loại hoa văn trong hạt châu màu tím nói: “Thiên phú này rất kỳ quái, có thể dự trữ sức mạnh gấp ba từ thân thể ít nhất lên gấp ba. Hơn nữa còn mang theo hiệu quả gia tăng tốc độ, gia tăng uy lực. Cụ thể có thể cất giấu bao nhiêu tổng lượng, phải xem người có bao nhiêu khí huyết.”

Trong lòng Ngụy Hợp khẽ động, trầm ngâm một chút.

Năng lực này nghe có vẻ giống như Kinh Hồng quyết của hắn, chẳng qua là phiên bản Kinh Hồng quyết của kinh lực, hơn nữa còn là bản rút giảm.

Hiện tại năng lực tìm được cũng chỉ có năng lực tích trữ này, cùng năng lực cuồng bạo trước đó là thích hợp nhất với mình.

Nhưng cuồng bạo sẽ có hiệu quả giảm trí.

Mà năng lực chứa đựng này, mặc dù đối với chân nhân bình thường hiệu quả không lớn, nhưng hết sức thích hợp với hắn.

Sau khi chân nhân xuống núi, phiền toái lớn nhất là không đủ sức, không cách nào chống lại quỷ phong bên ngoài.

Nhưng nếu có năng lực này, năng lực tiếp nhận của chân nhân sẽ tăng lên rất nhiều.

Hơn nữa, nếu như khí huyết đủ nhiều thì trong thời gian cực ngắn có thể bộc phát ra lượng lớn tinh lực, nhất định sẽ tạo thành hiệu quả vô cùng lớn.

Mà thứ tối đa lại chính là khí huyết.

“Đúng rồi, năng lực chứa đựng này, hình như còn có thể chứa đựng một chút khí huyết.” Thường học trung nói một phen, làm cho Ngụy Hợp trong lòng bỗng nhiên khẽ động.

Hắn bỗng nhiên nghĩ đến vụ hồng quyết này, có phải là căn cứ vào sự sáng tạo của loại chân thú này hay không?

Nghĩ tới đây, hắn tiến lên một bước, lấy tay chạm vào kết cấu sinh lý của Nhân Diện Điều.

Rất nhanh, hắn đã sờ được ba túi máu thật.

Sự tồn tại của huyết nang khiến hắn cảm thấy có chút trùng hợp.

Nói không chừng, suy đoán của hắn cũng có thể là sự thật.

“Trước tồn tại đi.” Ngụy Hợp trong lòng khẽ động, xuất ra hồ phách châu, dán trên thi thể chim mặt người.

“Không lấy cuồng bạo lúc trước nữa chứ?” Thường học trung kinh ngạc hỏi.

“Nếu như không có cái tốt hơn, vậy là tốt rồi.” Ngụy Hợp gật đầu. Thiên phú dự trữ này, đối với chân nhân khác có thể chỉ là gân gà, nhưng lại phi thường thích hợp với hắn.

Lúc này hai người đang đứng bên cạnh một hồ nước đóng băng.

Loại người này mặt chim chính là một đầu chân thú từ trên hồ nước bay tới.

“Nếu người xác định muốn loại năng lực thiên phú này, như vậy có lẽ chúng ta sẽ tìm thử xem có thể gặp được con chim có thể mạnh hơn không. Năng lực thiên phú của thân thể mạnh hơn có lẽ sẽ tốt hơn con chim kia.” Thường học trung đề nghị.

“Ân. Làm phiền sư huynh.” Ngụy Hợp gật đầu.

Hai người đi một vòng quanh hồ, trong lúc nhất thời không gặp được người mặt chim mới.

Liên mượn ở trong một thôn nhỏ bên hồ.

Chờ đợi thời cơ mới, chim mặt người sẵn bắn.

Hai ngày sau.

Hai người chậm rãi dọc theo mặt hồ, thâm nhập vào trung tâm.

Mặt hồ tuyết trắng mênh mông, hoàn toàn đóng băng.

Gió tuyết lả tả rơi xuống.

Hai người mặc áo tơi, từng bước một trên mặt băng, di động vào trung tâm hồ.

Thỉnh thoảng, hai người dừng lại một chút, Ngụy Hợp phát tay đánh mấy quyền khắp nơi, như là đang đánh không khí.

Sau khi đánh xong, lại ngồi xồm xuống tựa như đang nhặt được vật gì, sau đó lại tiếp tục lên đường.

Trong mắt người thường, sẵn bắn chân nhân đã hành động giống như bệnh thần kinh như thế.

Người thường không nhìn thấy chân thú, nhưng có thể nhìn thấy chân nhân, vì vậy xuất hiện cảnh tượng trước mắt.

Nhưng trong mắt thường học trung tâm, Ngụy Hợp lúc này đã một đường để lại thi hài chân thú, đi về phía trung tâm quý phong.

Tất cả mặt người, không ngừng bay múa trên mặt băng, nhìn chằm chằm về phía Ngụy Hợp Hồ.

Những người này mặt người, lông chim màu nâu xám, đầu người thân chim, tiếng kêu bén nhọn khó nghe, tựa như công vịt.

Nhưng tốc độ tấn công của chúng cực nhanh, lại có sức chịu đựng cực mạnh, kinh lực cũng phi thường tinh thuần. Phòng ngự không mạnh, thực lực ước chừng trong một lần định trạng.

Cũng chính là Ngụy Hợp cũng rất kiên nhẫn, sức chịu đựng cực mạnh, từng bước không chút nào hấp tấp, từng bước làm doanh ở trung tâm hồ.

“Nơi này hẳn là có một tộc đàn mặt chim, trong đó nhất định có người cầm đầu.” Thường học trung thành trầm giọng nói: “Ngụy sư đệ, người nếu giải quyết thủ lĩnh mặt người của chim, năng lực thiên phú có thể đạt được hẳn là mạnh nhất.”

“Ừm... Ta biết rồi.” Ngụy Hợp gật đầu, đưa mắt nhìn lại, chung quanh một mảnh trắng xoá, cái gì cũng không nhìn thấy.

Nhưng chỗ tay trái hẳn có cảm giác siêu cảm, lại có thể cảm giác được, có âm thanh bén nhọn không ngừng chấn động làn da.

Dù sao bản chất sóng âm vẫn chấn động, tay trái siêu cảm có thể phát hiện cũng là bình thường.

Rất nhanh, hai người một đường đi vào trong hồ.

Ở trung tâm có một lỗ thủng băng cực lớn, tựa hồ là thôn dân chung quanh đánh cá.

Xung quanh đây dị thú thừa thốt, trong mắt người bình thường thì tương đối an toàn.

Thế nhưng trong mắt chân nhân, nơi này lại có một đám người bình thường đang chiếm cứ đàn thú mặt người mặt người không thể tiếp xúc được.

“Chính là chỗ này.” Thường học trung nhìn lỗ thủng băng tuyệt cực lớn kia, trầm giọng nói.

“Ngụy sư đệ, người chậm rãi tới gần, lấy tay sờ đến bên lỗ thủng.”

Ngụy Hợp nghe lời đi, chậm chạp đi về phía trước, dùng tay trái siêu cảm, không ngừng nhẹ nhàng tìm tòi.

Rất nhanh, hấn ở bên cạnh lỗ thủng băng trông rộng, mò được một cây băng trụ cứng rắn.

Ngụy Hợp mở mắt nhìn kỹ, trước mắt rõ ràng không có cái gì, trông rộng, chỉ có một cái lỗ băng rộng mấy mét.

Nhưng tay trái hấn cảm thấy siêu cảm lại chạm đến, phía trước hấn đang có một băng trụ hình tròn to hơn một mét chắn trước người.

Loại cảm giác loạn quỹ dị này, làm trong lòng Ngụy Hợp nhất thời có chút phát mộng.

Nhưng rất nhanh hấn liền điều chỉnh lại.

Gió lạnh gào thét, bông tuyết bay lượn.

Đột nhiên phía sau truyền đến một tiếng quát gấp.

“Su đệ, phía trên cột băng chính là thủ lĩnh mặt người!!!”

Trong lòng Ngụy Hợp rung mình, đột nhiên vung quyền hướng lên.

Lực lượng hùng vĩ theo cự lực của bản thân, âm âm nện trúng thứ gì đó.

Bành!!

Trong không khí cuốn ra một mảng gió lạnh.

Mặt băng dưới chân Ngụy Hợp rã rắc một tiếng, muốn vỡ vụn ra.

Hấn vội vàng tránh sang bên trái.

Vừa mới giao thủ một chút, hấn đã hiểu rõ lực lượng của đối phương. So sánh với lực lượng mà hấn hiện tại triển lộ ra, không khác nhau là mấy.

Mà Nhân Diện Điều ngoại trừ khả năng chịu đựng kinh người ra thì kinh lực hùng hậu đến cực điểm, còn lại cũng không có đặc điểm gì.

Trên hồ băng.

Lúc này ở trong thế giới chân thật, một con chim khổng lồ cao hơn hai mét, giang cánh năm mét, đang xoay quanh, hướng Ngụy Hợp phía dưới chộp tới.

Ngụy Hợp không chút chậm trễ tránh một trảo này, sau đó tay trái như thiểm điện bổ một chưởng vào trên chân chim mặt người. Đánh cho nó đau đớn hừ một tiếng, lão đảo bay lên.

“Súc sinh thật cứng!” Thường học trung bái kiến Ngụy Hợp lực lượng và kinh lực, biết y một quyền cứng rắn bao nhiêu.

Song thủ quy trước đó lấy phòng ngự trừ danh cũng nhịn không được hai quyền Ngụy Hợp.

Mà thủ lĩnh mặt chim trước mắt này, lại trúng một quyền, còn có thể lần nữa bay lên.

Thế trạng này cũng không kém bao nhiêu so với lực lượng hộ thể lần thứ hai.

Két!

Bỗng nhiên xa xa lại truyền đến một tiếng vọt đục bèn nhọn.

Một con chim khổng lồ có hình thể không kém con chim này, lúc này cũng bay nhào tới, đánh về phía Ngụy Hợp.

“Không tốt! Thủ lĩnh mặt người này là một đôi!” Thường học trung tâm biến sắc, biết không tốt.

“Sư đệ, ta đi dẫn đường cho người đội số thứ hai, người tộc chiến tộc thắng!”

Hắn bỏ lại một câu, chủ động phóng tới đầu thứ hai mặt người.

Đầu chim mặt người thủ lĩnh thứ hai, hình thể rõ ràng to hơn một vòng so với con lúc trước, trên đầu còn có thêm một cái mào thịt đỏ tươi, hung hãn dị thường.

“Tốt!” Ngụy Hợp vội vàng trả lời.

Không có sư huynh ở đây liên lụy cũng tốt, hắn cũng có thể tiện thả ra quyền cước.

Một mực bó tay bó chân, hắn cũng khó chịu.

Chỉ là hai người đều không phải là người có năng lực điều tra chân thực mạnh mẽ, cũng không chú ý tới, trong băng tuyết

nơi xa, có cái gì đó đang nhìn trộm về phía bên này.

Đó là một con chim lớn tựa như ưng lớn!

Con chim khổng lồ này cao bốn mét, cánh giang rộng hơn mười mét, đôi cánh như được chế tạo từ sắt thép, cứng rắn sắc bén.

Trong hai mắt nó lóe ra xảo trá, xa xa nhìn về phía Ngụy Hợp.

Con Chân Thú này tên là cuồng ưng, đồng thời cũng là thiên địch của Nhân Diệp Tộc Tộc, lấy chim mặt người săn bằng làm thức.

Lúc này nhìn thấy hai thủ lĩnh mặt người mặt người, một đầu dẫn dắt thường học trung, một đầu còn đang ác chiến với Ngụy Hợp.

Cuồng Ưng không thua gì con người, lập tức hiểu được, đây là một cơ hội tốt.

Chỉ cần đợi thủ lĩnh mặt người cùng Ngụy Hợp lưỡng bại câu thương, nó có thể ra mặt, nhất thuận giải quyết hai người.

Dựa theo ghi chép của Cuồng Ưng, đó là cường chân thú phải có ba lần định cảm mới có thể săn bắt.

Lần thứ hai xác định là hóa cảnh, cho nên bản thân chim ưng đã là chân thú từ hóa cảnh trở lên. Cộng thêm thân là chim bay, trời sinh đã có ưu thế, khó giết chết.

Lúc này nhìn thấy một thủ lĩnh mặt người mặt người bị dẫn đi, cơ hội đã tới.

Cánh Cuồng Ưng khẽ nhúc nhích, đang muốn giương cánh động thủ.

Phù!

Cuồng Ưng màu đen khổng lồ, bay lên trời, dang rộng hai cánh, trông như một cơ hội cực lớn, lông vũ toàn thân nổi lên đạo đạo kinh lực, hướng về phía Ngụy Hợp, đột nhiên.

Leng keng leng keng leng keng!!

Trong nháy mắt điện quang xẹt qua.

Đầu ung cực lớn của Cuồng Ưng chậm rãi rơi xuống, cái cổ đứt ra phun ra máu tươi.

Thân hình khổng lồ của Chân Thú nhanh chóng biến mất, hóa thành khói đen tiêu tán không còn gì.

Diêu Văn nửa ngồi ở trên mặt băng, chậm rãi thu kiếm, trở về vó.

Nàng đứng lên, quay đầu lại nhìn Cuồng Ưng tản đi giữa không trung.

“Phiền phức...”

Bất quá mặc dù phiền toái mỗi mệ, nhưng nhìn phương hướng Ngụy Hợp xa xa, Diêu Văn cảm thấy vất vả của mình vẫn đáng giá.

Ít nhất nếu Ngụy Hợp có thể thuận lợi trưởng thành, lại có thể trở thành một trong những lực lượng chiến đấu kiên cố của tông môn.

Trong lòng nàng nổi lên một tia vui mừng, quay người thân hình lóe lên, tiếp được một khối tinh thạch từ không trung rơi xuống, biến mất ngay tại chỗ.

Ngụy Hợp tả Di thân thể, hai tay bao trùm thật đúng là mạnh, một phát bắt được chân kẻ mặt người.

Lực lượng khổng lồ điên cuồng tuôn ra từ trong cơ thể hắn, mạnh mẽ chộp thủ lĩnh mặt người chim vào trong tay.

Bất kể gã giãy giụa thế nào cũng không thể thoát khỏi hai tay của gã.

Nhìn chung quanh một chút, Ngụy Hợp không phát hiện tung tích sư huynh, lúc này trong lòng ổn định.

Tê!

Trong tiếng nổ vang, hai tay hắn kéo một cái.

Thủ lĩnh mặt người to lớn bị hắn xé thành hai mảnh giữa không trung.

Con chim kêu gào sắc nhọn im bật, máu hóa thành hạt mưa rơi xuống khắp nơi trên mặt băng.

“Cho nên mới nói, sớm ngày mở mắt ra cảm giác siêu cảm, nếu không thì căn bản không thể đi săn một mình được...”

Ngụy Hợp thở dài.

Cùng chim ngốc diễn trò lâu như vậy, nó không xấu hổ nó quá lo lắng.

Dù sao khi xuất chiêu thường sẽ phát lực rống to. Rõ ràng không dùng sức, kết quả còn muốn rống to, cảm giác này tương đối gay go.

Tiện tay ném thi thể chim ngốc trên tay đi, Ngụy Hợp đang muốn tiến lên kiểm tra Tinh Thạch.

Bỗng nhiên hắn ta quay đầu nhìn về phía sau lưng.

Hai nam nữ phía sau tay cầm đoản đao đang lặng lẽ tới gần, vẻ mặt kinh hãi nhìn hắn.

Ngụy Hợp nhìn ánh mắt của bọn hắn, lại nhìn thi thể thủ lĩnh Nhân Diện Điều, ánh mắt khẽ động.

“Các người... thấy chưa?”

Một nam một nữ sợ hãi kinh hãi, mồ hôi lạnh chảy xuống.

Hai người liên thủ đi ra săn bắn chim chóc mang theo cảm giác của tán nhân, không phải người Hải Châu.

Nhưng bởi vì chim mặt người không có sức chịu đựng, còn lại không có năng lực lợi hại gì, cho nên rất thích hợp cho bọn họ săn bắn.

Nguyên bản nhìn thấy Ngụy Hợp một mình một người mặt người điều, hai người thấy được, liền nghĩ tới, thừa cơ tới gần, trộm giết hai người.

Như vậy vừa có thể lấy được tinh thạch, lại có thể đoạt một đợt Ngụy Hợp.

Chỉ tiếc, bọn chúng mới vừa tới gần.

Liên nhìn thấy Ngụy Hợp vừa rồi còn đang khổ chiến, bỗng nhiên một tay xé mặt người thành hai mảnh.

Hai người lúc này bị dọa đến hồn bay phách lạc, không dám thở mạnh.

Nhìn Ngụy Hợp nhìn lại, trên mặt hai người miễn cưỡng nặn ra một nụ cười.

“Huynh đài...”

Lời còn chưa dứt, hai người liền nhìn thấy Ngụy Hợp nhảy lên, thân hình nhanh như thiểm điện, đánh tới bọn hắn.

“Muốn trách thì trách các người nhìn thấy thứ không nên nhìn.”

Câu nói cuối cùng truyền vào trong tai bọn họ.

Khoảng cách mười mét đối với Minh cảm thì gần như chỉ trong nháy mắt.

Huống chi đây là Ngụy Hợp triển khai lực lượng.

Dưới tác dụng phản lực bộc phát của cự lực, lại thêm đặc hiệu Phúc Vũ kinh triển khai, tốc độ của hắn thậm chí không kém trước đó.

Chỉ xoay một cái, nhảy lên, bỏ nhào về phía trước.

Thân hình của hắn liền xuất hiện trước hai người.

Ầm!!

Hai người đều bị một cánh tay ấn xuống, khẽ giật mình.

Sau một tiếng vang thật lớn, mặt băng lại lần nữa thêm ra hai lỗ thủng lớn.

Mà Liệp tán nhân ở hai ngoại châu lúc này đã biến mất không thấy đâu nữa.

Ngụy Hợp hấp thu thiên phú của nhân diện điều thủ lĩnh, sau đó cầm Lục lạng tinh thạch lên, thi thể xé thành mảnh vụn ném vào lỗ thủng băng.

Sau đó lại giả bộ thờ hồng học, ra sức giả bộ, ngồi yên tại chỗ chờ người ta.

Giết hai người kia như giết gà, cho dù là thủ lĩnh mặt người, dưới tay hắn cũng không có sức phản kháng.

Điều này làm cho Ngụy Hợp đối với thực lực chân chính của mình mạnh bao nhiêu, cũng không sao?

Biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng.

Điểm này hẳn một mực tin tưởng, thực lực của mình còn không rõ, vạn nhất gặp phải kẻ địch, đánh đến cuối cùng mới phát hiện mình đánh không lại, vậy thì phiền toái.

“Hiện tại rốt cuộc đã xác định được thiên phú của mình, như vậy tiếp theo nên tự mình ra ngoài săn bắt chân thú, thử tìm hiểu điểm mâu chốt của thực lực.”

Ngụy Hợp xác định an bài trong lòng.

Không bao lâu, trên mặt hồ xa xa, dần dần xuất hiện một vị sư huynh què chân thường học trung.

Vị sư huynh này thật vất vả mới cất đuôi được thủ lĩnh mặt người mặt người kia, lúc này nhìn thấy Ngụy Hợp ở đây, còn khá xa phát tay với bên này, trong lòng cũng nhất định nghĩ đến.

Hắn cũng thầm nghĩ: Cũng may chính mình vận khí tốt, những ngày này rời khỏi, Ngụy Hợp không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Nếu Ngụy Hợp mà mình bảo vệ, trong thời gian đi săn người mới xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì khi trở về thật sự là không có biện pháp giải thích cho sư tỷ.

“Vẫn khỏe, người thành công rồi? Không có việc gì là tốt rồi!” Sau khi đến gần, thường học trung thở phào nhẹ nhõm.

“Thành công. Đa tạ sư huynh một đường bảo vệ. Ngụy Hợp cảm kích vô cùng.” Ngụy Hợp đứng dậy nghiêm túc nói.

Nếu không thành công, cả ngày bị vị sư huynh này theo dõi, không dám bại lộ, hẳn sợ mình sẽ bị ghen chết.

“Thành công là tốt rồi, là tốt rồi...” Thường học trung thành cảm thán. Nếu không thành công, hẳn sợ xương cốt mình đều tan. Nơi sư đệ đến càng ngày càng nguy hiểm, hẳn càng ngày càng cảm giác mình không gánh nổi nữa.

“Sau khi xác định năng lực, trở về thì tu hành cho tốt, thỉnh thoảng có thể xuống săn bắt chân thú, giữ gìn thực chiến.” Thường học trung tâm suy nghĩ nói: “Thế cục bây giờ, Đại

Nguyên đạo môn ta sớm muộn gì cũng có một trận chiến với chân huyết Ngô quốc. Sớm thích ứng chém giết, sau này có lẽ sẽ có chỗ tốt.”

“Sư huynh thu được tin tức gì?” Ngụy Hợp sừng sốt.

Lời này nếu nói ra từ trong miệng Nguyên Đô Tử sư tử, hẳn cũng không bất ngờ, nhưng từ người có tính cách thường học trung nói ra, tính chất liền bất đồng.

“Cũng không phải là ta nói bừa, trước đây, khi Ngô quốc xuất binh, kỳ thật đã có quốc sư đa đoan đấu nhiều với toàn bộ ba tông môn Đại Nguyên Đạo môn ta.

Mà kết quả, tổ sư các mạch...” Thường học trung thành thờ dài, không nói tiếp nữa.

Ngụy Hợp hí mắt, trong lòng tập trung cao độ.

“Chẳng lẽ...”

“Chính là như ngươi nghĩ.” Thường học trung lại thờ dài:

“Nếu không, Ngô quốc cũng không đến mức ngang nhiên xuất binh, công chiếm lãnh thổ Nguyên Quốc ta, hơn nữa còn công khai tàn sát thành...”

Trầm mặc một lát, Ngụy Hợp mới tiêu hóa hết đại sự này. Hắn không nghi ngờ lời sư huynh nói, chuyện bậc này một mực không lộ ra ngoài ánh sáng, tất nhiên là bị che giấu.

Cao tăng đánh cờ tranh đấu, ý nghĩa đại biểu không giống nhau.

“Sư huynh lo lắng, Ngô Quân sẽ ồ ạt xâm lấn Hải Châu, thậm chí còn ra tay với Huyền Diệu tông chúng ta?”

“Huyền Diệu tông ta thì tốt, chỉ là Thái Châu bên kia, đã có Ngô quân xuống tay với Vô Thủy tông.... Lúc trước ngươi nói kẻ tập sát tam chủ phong, chỉ có bọn yêu đảng là làm nên?” Trung thành thường học không nói gì thêm nữa.

“Tốt rồi, việc cấp bách hiện tại của ngươi, là quản tốt bản thân, trước tiên xác định thiên phú, sau đó nhanh chóng định cảm. Nếu là có khả năng, tốt nhất tăng cường thân pháp hạng nhất, ngày sau không thể nói được...”

Ngụy Hợp trong lòng lắc đầu, nhưng cũng biết sư huynh này tâm tốt.

“Ta hiểu, đa tạ sư huynh nhắc nhở.”

Lúc này phía xa lại có một quái ảnh khổng lồ, từ trên trời giáng xuống.

Rõ ràng là tên thủ lĩnh Nhân Diện Điều vừa bị Thường Học Trung dẫn đi.

“Không tốt!” Trung tâm Thường học biến sắc, quay người muốn gọi Ngụy Hợp chạy trốn.

Nhưng hắn quay đầu nhìn lại, thấy thân sắc Ngụy Hợp đại hỉ.

“Con này lớn hơn nữa!”

Ngụy Hợp bước một bước, nhào về phía nam nhân mặt người to lớn kia, kinh lực toàn thân quét sạch, vắn vẹo ánh sáng quanh thân.

Bành!

Dưới chân hắn đạp một cái, thả người nhảy lên, thẳng tắp nhảy về phía mặt chim mặt người kia.

Một người một chim âm âm đụng vào nhau.

Ngụy Hợp bắt lấy một cánh chim mặt người, kéo một cái về sau, xoay người xuyên qua, rõ ràng đi lên lưng chim.

Hắn nâng tay trái lên, bàn tay hóa đao, hung hăng đâm xuống một cái.

Phốc phốc!

Từng cỗ kinh lực thật sự từ trong tay hắn liên tục bộc phát ra, xuyên vào trong cơ thể Nhân Diện Điều.

Biển rộng cuồng bạo thật là mạnh, như là từng cây cương châm, đâm vào thân chim.

Người mặt người tự nhiên không chịu nổi, lập tức bỏ nhào xuống, trên mặt băng cùng Ngụy Hợp dây dưa chém giết.

Một người một chim không ngừng giao thoa, lực va chạm cực lớn và lực thật đúng là không ngừng tiêu tán, chấn động khiến mặt băng dưới mặt đất ùn ùn nứt vỡ.

Con Nhân Diện Điều này so với thủ lĩnh mặt người mặt người còn mạnh hơn rất nhiều.

Ngụy Hợp bỏ ra thời gian cạn chung trà, khó khăn lắm mới phé bỏ hai cánh, một quyền đánh vào mặt, đánh cho óc vỡ toang, hoàn toàn tuyệt vọng.

Thật đúng là có tác dụng áp chế năng lực cường hãn tự lãnh của chân thú.

Thương thể gây ra sẽ không khép lại, đây mới là hiệu quả thật sự lớn nhất.

Thường học trung bên cạnh, thấy Ngụy Hợp đánh gục thủ lĩnh mặt người cũng khó mà chống cự được của mình, há miệng lớn lên, đến cuối cùng vẫn không khép lại được.

“Sư huynh, xác nhận một chút năng lực thiên phú đi.” Ngụy Hợp thở hổn hển dừng lại, nhìn về phía thường học trung thành.

Thi thể Chân Thú không để bao lâu sẽ tiêu tán.

Hắn đào tinh thạch ra, trong tay có ít nhất mười bảy mười hai trọng cấm chế. Bên trên đen kịt, có tinh quang màu bạc phân bố trên đó.

Thường học trung nhìn hắn, lại nhìn thi hài to lớn mặt người nằm trên mặt băng.

Trong lòng chẳng biết nói gì.

Thế đạo này, quả nhiên không có cách nào để người ta sống lại.

Người giống như hắn từ nhỏ được tán dương đã trở thành một kẻ tài trí bình thường, nhìn tuổi tác như Ngụy Hợp, ở cấp độ này đã có thể đánh gục được Chân Thú Hóa Cảnh...

*

*

*

Trung tâm thường học càng thêm cảm giác chua xót, tựa như mấy chục năm khổ tu trước đó của hắn hoàn toàn thành uổng phí.

Nhưng dù sao cũng là người hơn trăm tuổi, vẫn có thể không chế bản thân.

Lập tức, hắn lên tiếng, liền đi đến trước thi thể Nhân Diện Điều, kiểm tra thiên phú.

“Giống như lúc trước, cũng là kinh lực tích trữ thiên phú. Có thể lấy khí huyết làm túi, cất giữ tất cả trong cơ thể thật đúng là mạnh. Hơn nữa, cái này so với vừa rồi còn nhiều hơn hai cái, sau khi thu hoạch, hiện tại trong cơ thể có thể kết ra năm cái huyết nang, để có thể cất giữ.”

Lần này coi như y đã hiểu rõ.

“Tốt!” Ngụy Hợp trong lòng vui mừng, hắn lập tức lấy ra hồ phách châu, đặt ở mặt ngoài thi hài, hấp thu thiên phú năng lực trong đó.

Trong núi Huyền Diệu tông.

Đỉnh núi, sườn dốc đen.

Trên hắc nhai to lớn, có một hồ núi lửa bốc hơi nóng.

Trong hồ có một hòn đảo nhỏ, trên đảo có lầu đài đình các, ấm áp như xuân, tên là Hắc Nhai quan.

Nơi này, chính là tổng đàn Tam mạch Huyền Diệu tông chân chính tụ tập nghỉ ngơi.

Đây cũng là chỗ ra vào của tổ sư Tam mạch, là chỗ mạnh nhất trong toàn bộ Huyền Diệu tông.

Lúc này trong Hắc Nhai quan, trên quảng trường lộ thiên.

Nguyên Đô Tử nằm phục dưới đất, nhẹ nhàng hành lễ với một lão giả gầy gò.

Cùng một dạng với nàng, còn có năm người phía sau.

Năm người này, chính là toàn bộ trụ cột của Tỏa Sơn nhất mạch hiện giờ, cũng là thực lực nội sơn của một phân ba Huyền Diệu Tông. Bọn họ đều là chân nhân cảnh giới toàn bộ.

Minh cảm chân nhân lấy số lần ổn định làm trọng. Ban đầu, từ một lần cho đến năm lần là cực hạn.

Sau khi ổn định cảm giác năm lần rồi phá cảnh chính là hoàn toàn thật.

Tên như ý nghĩa, đó là toàn bộ cảm quan của bản thân đều siêu cảm, cả người hoàn toàn có thể tự chủ quyết định dung nhập Chân Cảnh, hoặc là thoát ly Chân Cảnh.

Đến cấp độ này, chân nhân cũng đã triệt để cùng người bình thường thoát ly, đã có thể làm hai khu vực giống loài.

Chân nhân cũng có thể giống như Chân Thú, hoàn toàn biến mất khỏi cảm giác của người thường.

Sau Chân khí là ngự khí.

Thật đúng là khí thế, bước vào Ngự Khí Cảnh.

Cảnh giới này, cơ hồ chỉ có tổ sư Tam mạch đạt tới. Căn bản không phải chân nhân bình thường có khả năng chạm đến.

Đến cấp độ này, đã không cần đồ ăn bình thường nữa rồi.

Trong các đại tông nội, chân nhân cấp độ ngự khí cũng sống được năm sáu trăm năm, là tồn tại Thái Thượng như đồ cổ.

Ngự khí tàng diện, trong miệng rất nhiều chân nhân còn có một xung hô khác.

Đó chính là tông sư!

Đại Nguyên tông sư đếm được, không nhiều, nhưng cũng không ít.

Tà đạo, Ma đạo, Phật môn, Đạo môn, tán nhân đều có.

Nhưng nhiều nhất trong đó là Đạo môn.

Mà trong Đạo môn, Huyền Diệu tông nhất tông tam tông sư, mặc dù không cường thịnh bằng Vô Thủy tông, nhưng cũng không thể người khinh thường.

Lúc này trong một đám chân nhân, ngoại trừ người khai Nguyên Đô Tử, còn có người kế vị nhất mạch Tỏa Sơn, Tiêu Lý cũng ở trong đó.

Người Tiêu Lý này, bề ngoài trung thực an phận, làm việc cũng cần cù chăm chỉ, lời hứa ngàn vàng, trong tông môn cũng ít nói, rất kiên định.

Hôm nay hấn cũng giống Nguyên Đô Tử, cũng là người được Tổ sư Tỏa Sơn yêu thích.

“Lão sư, ngài vội vã dạy bảo chúng ta đến đây như vậy có gặp phiền toái gì không?” Nguyên Đô Tử trầm giọng hỏi.

Lão giả gầy gò xoay người, lộ ra khuôn mặt hoàn chỉnh.

Một nửa khuôn mặt của hấn đã hoàn toàn biến thành màu đen, mà một nửa gương mặt kia thì lại phẳng phất cây khô gặp xuân, cực kỳ linh động, không hề già nua.

“Bây giờ trong nội sơn ta đây, đều do nguoi và Nguyên Đô quản hạt. Đại Nguyên chấp chờn, chúng ta như tán cây, gió tấp mưa sa, cuối cùng có một kiếp, bất quá định số mà thôi.” Lão giả bình tĩnh nói.

“Hôm nay sư tôn đã trở về, không bằng nghỉ ngơi trong tông một thời gian, sau đó hẵng quyết định, có ra ngoài hay không.” Nguyên Đô Tử lo lắng khuyên.

“Yên tâm đi, lần này trở về là phải chuyên tâm tu hành, bế quan tĩnh tâm.” Ông lão gật đầu, ôn hòa nói.” Trên đường trở về, ta gặp phải kẻ gian đánh lén, bị thương một chút, vì vậy lần này trở về, cũng là nghỉ ngơi dưỡng thương.”

Bị thương!!!

Nguyên Đô Tử trong lòng chấn động, không chỉ nàng, hơn mười tên chân nhân còn lại cũng đều chấn động.

Bọn họ biết thực lực của Tổ sư mạnh đến mức nào, nhưng bởi vì biết được mới khiến họ chấn động trong lòng.

Tỏa Sơn nhất mạch Tỏa Sơn đạo nhân, tuy từ trước đến nay luôn là một người nổi danh, nhưng có thể luyện đến trình độ kia, nào có thể tùy tiện bị thương.

Đó là cảnh giới tông sư đấy!

Lão giả nói rất ung dung, nhưng người chung quanh nghe được, trong lòng kinh hồn táng đảm không thôi.

Hấn nhìn quanh một vòng, thở dài.” Các nguoi không cần phải lo lắng, đúng lúc ta có điều ngộ ra, không bằng nhân cơ hội

phá vỡ lần này mà lập, lần này về tông môn, chính là bế quan cầu đột phá.”

Ánh mắt của hắn trầm tĩnh nhìn đám đệ tử mà mình coi trọng nhất này.

“Lần này ta trở về, các người không được truyền ra ngoài, tránh ảnh hưởng đến đại cục.

Mặt khác lần này ta bế quan, không có sự đồng ý của ta, bất luận kẻ nào cũng không được phép ra vào quấy rầy. Vô luận là sự tình trọng yếu cỡ nào, hết thảy chờ ta xuất quan rồi hãy nói.”

“Vâng!” Nguyên Đô Tử cảm đầu, một đám Chân Nhân kinh hãi, nhao nhao cúi đầu đáp ứng.

Lão giả khẽ gật đầu.

Mặc dù ngoài miệng gã nói rất đơn giản, nhưng lần này thương thế, xa xa không phải mấy câu nói nhẹ nhàng như vậy, là có thể bỏ qua.

Không bao lâu sau, đạo nhân Tỏa Sơn rời đi, đám người Nguyên Đô Tử cung tiễn.

Sau một hồi lâu mới gặp lại, mượn cơ hội lần này, mọi người đã lâu không đứng một bên nói chuyện.

Cũng nhân cơ hội này trao đổi nhiều hơn một chút.

Nguyên Đô Tử lại có chút trầm mặc, nàng nhìn phương hướng sư tôn đi xa, không biết vì sao, chung quy vẫn cảm giác có chỗ nào không đúng.

Nhưng rốt cuộc có chỗ nào không đúng, lại không rõ ràng.

Hai mắt nàng che kín, dù có nhìn xuyên thấu qua tấm vải đen cũng có thể nhìn thấy những cảnh vật rất nhỏ bên ngoài.

Lão sư sau khi đi, cô xoay người nhìn về phía những người còn lại.

Nhị sư đệ Tiêu Lý cũng suy tư, tựa hồ đang suy nghĩ cử chỉ cử chỉ của lão sư vừa rồi.

“Tiêu sư đệ, ngươi có nhìn ra điều gì không?” Nguyên Đô Tử truyền âm hỏi một câu khó hiểu.

“Sư tỷ mới đúng, nếu có manh mối gì, kính xin vui lòng chỉ điểm.” Tiêu Lý nghiêm túc trả lời.

Hai người trao đổi ánh mắt, đều từ trong mắt đối phương nhìn ra một vòng ngưng trọng.

Lần này Tô sư khóa sơn đạo nhân, trở về quá đột ngột.

Hơn nữa mới vội vàng trao đổi với mọi người, liền tuyên bố sẽ bế quan, còn không cho ai quấy rầy.

Trong đó tất nhiên có nguyên nhân.

“Bất kể thế nào, tóm lại, có sư tỷ tọa trấn bản chi, chắc hẳn sẽ không xuất hiện đại sự gì.” Nghĩ vậy, Tiêu Lý lắc đầu không tiếp tục đa lý nữa, chăm chú ôm quyền với Nguyên Đô Tử.

“Nếu lão sư đã rời đi, tại hạ còn có một lò đan dược chưa lấy được, đành phải trở về trước. Xin sư tỷ thứ lỗi.”

Tiêu Lý lão chính là người có tạo nghệ tinh xảo hiếm có trên đan dược.

Nói như thế, Nguyên Đô Tử cũng không có gì để nói.

“Sư đệ cứ đi đi, nơi này có ta chống đỡ, hết thấy vô sự.”

Nàng quét mắt nhìn những chân nhân từ hóa cảnh trở lên.

“Chư vị sư đệ sư muội, có vấn đề nào khó khăn không, không thể nhiều loạn sư tôn, cứ trực tiếp tìm ta là được.”

Đám người nhao nhao chấp tay, nói lời cảm tạ Nguyên Đô Tử.

Sau đó thật sự là có người không ngừng tiến lên, hỏi nan đề này.

Trong mạch Tỏa Sơn, Nguyên Đô Tử truyền nghệ thay sư tử, sớm đã là lệ cũ công khai.

Loại sự tình này, hơn trăm năm trước đã bắt đầu.

Bây giờ mọi người đã quen.

Tiêu bên trong sắc mặt bình tĩnh, quay người ly khai quảng trường, từ hồ núi lửa nhẹ người lướt ra, đứng ở bên bãi đá bên

hồ.

Hắn quay đầu nhìn về phía Nguyên Đô Tử xa xa, ánh mắt thâm thúy.

Đạo nhân Tỏa Sơn về núi, tin tức này nhất định phải nhanh chóng truyền ra ngoài.

Bên này trở về, đại biểu bên kia thiếu một người. Nơi này tiêu lão, chỗ quốc sư, cũng nên có động tác mới...

Thu tầm mắt lại, đáy mắt Tiêu Lý hiện lên một vòng nhẹ nhõm.

“Nếu thuận lợi thì có lẽ, rất nhanh là có thể trở về cố hương.”

Xoay người, thân hình hắn chậm rãi biến mất, tựa như thuận đi đi về nơi xa.

Lúc này Nguyên Đô Tử bị mọi người vây quanh như có cảm giác, từ xa nhìn lại nhưng cái gì cũng không thấy.

330

Huyền Diệu tông, Nội Sơn không hiểu sao.

Trong đêm tối u ám không ánh sáng, từng đạo quán như bó đuốc, trở thành nguồn sáng trên quý chiếu sáng mười khu vực chung quanh.

Cho dù phạm vi chiếu sáng có hạn, nhưng lại mang đến cảm giác an toàn không gì sánh kịp với mọi người.

Bên trong vị trí thứ chín.

Ngụy Hợp đi theo Diệu Văn sư tỷ, một đường tiến vào đạo quán.

Dưới ánh đèn soi sáng yếu ớt, hai người từ một địa đạo ở hậu sảnh, đi vào địa đạo.

Lần đầu tiên đi dọc theo đường địa đạo, Ngụy Hợp thật sự tới tổng đường không hiểu, đồng thời cũng là nơi giao lưu của rất nhiều Nội Sơn chân nhân.

“Ở đây đã từng tới một lần, nhớ kỹ phương pháp ra vào là được.”

Cuối thông đạo dưới lòng đất.

Diệu Văn không kiên nhẫn ném cho Ngụy Hợp một tấm thạch bài.

Sau đó hấn đẩy cánh cửa sắt nặng nề màu đen về phía trước.

Bên trong rõ ràng là một quảng trường rộng rãi, lớn chừng cái sân bóng.

Trên quảng trường tọa lạc một ít phòng ốc hắc thạch kiểu dáng bình thường.

Giữa phòng ốc trống không, ngẫu nhiên có thể thấy được từng bóng người đi tới đi lui, ra vào, nghiêm nhiên chính là một chỗ địa cung nhỏ.

Ngụy Hợp cẩn thận đánh giá.

Bốn phía vách động địa cung này thành hình bán cầu.

Mặt tường trên mặt đất, khắp nơi đều mọc đầy rêu xanh nhàn nhạt hơi sáng lên.

Trên quảng trường địa cung, phòng ốc xây xong, cũng chẳng chịt, tất cả đều là lầu các bằng đá, có cao có thấp.

Diêu Văn chỉ người đi lại bên trong.

“Đây đều là lực sĩ Tam mạch chân nhân, đương nhiên phần lớn đều giống ngươi, mới nhập môn không lâu không quá ba mươi năm.

Ở đây, toàn bộ những quan điểm kỳ lạ đều có thể thông tới đây.

Ngươi có thể lựa chọn ở tạm ở chỗ này, đương nhiên muốn tiêu phí tinh thạch, cũng có thể tạm thời ở chỗ này mua đan dược, vật phẩm, bí kỹ các loại.

Đan Đường, Khí Đường, đều sẽ có không ít đồ vật chân nhân luyện tay lưu lạc ở nơi này, để cung cấp cho nhau sử dụng.”

Ngụy Hợp đi theo Diêu Văn đi vào, dọc theo đều là gặp được chân nhân chào hỏi Diêu Văn.

“Bái kiến Diêu sư tử.”

“Diêu sư tử từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ.”

“Sư tử An Khang.”

“Diêu sư tử đã lâu không gặp, ngài thanh lệ hơn rồi.”

Nam nữ, nữ tử, mỗi một đạo nhân gặp được, đều mang theo kính sợ chào Diêu Văn.

Diêu Văn gật đầu, có lý cũng không để ý tới, thần sắc lạnh nhạt. Hiển nhiên địa vị trong Quan rất cao.

Đi theo Ngụy Hợp sau lưng nàng, cũng tò mò.

Vị Nguyên Đô sư tử này sai khiến hẳn truyền công sư tử, tựa hồ thực lực bất phàm.

Diêu Văn dẫn Ngụy Hợp dạo qua một vòng toàn bộ quảng trường không hiểu sao.

Sau đó đi tới một tòa lầu các rộng lớn cao năm tầng, đẩy cửa ra, nàng đi vào trước.

“Liên Hương Nhi! Còn phòng trống không?” Diêu Văn lớn tiếng kêu lên.

Phía sau cửa chính, trước một quầy hàng, đã có mấy sư huynh sư tỷ, chia ra mang theo người mới, chặn ở quầy.

Lúc này nghe được thanh âm, mấy người đều quay đầu lại, từng cặp mắt dính toàn bộ lên người Diêu Văn và Ngụy Hợp.

“Diêu sư tỷ cũng mang theo người mới à?” Nam tử trung niên nhú mày trầm giọng nói.

“Các người có thể, ta không thể mang theo?” Diêu Văn không nhìn được nói, khoát khoát tay: “Được rồi, được rồi, tránh hết ra cho ta!”

Nàng ngang ngược đi tới, chen mở bốn năm người ở trước quầy, đứng ở phía trước nhất.

Mấy người bị đẩy ra không còn gì để nói, sắc mặt từng người trầm xuống, lại không nói gì thêm.

Nếu là người khác tới ngắt đường, bọn họ đương nhiên không theo, nhưng Diêu Văn này... có rất ít người dám đi trêu chọc.

Núi trong Huyền Diệu tông nhìn như bình thản, nhưng giữa ba mạch đồng dạng cũng có thi đấu cạnh tranh.

Nguyên Đô Tử, thực lực cá nhân tất nhiên là mạnh nhất trong mạch Tỏa Sơn, đồng thời cũng là thủ tịch toàn tông, điều này không có ai chất vấn cả.

Mà trong nhất mạch Tỏa Sơn, tiếp theo chính là tam anh Tỏa Sơn, cũng chính là chân nhân mạnh nhất của ba chi trước.

Trong số đó có một người, là Diêu Văn.

Là một trong tam anh của Tỏa Sơn nhất mạch lấy được, thanh danh Diêu Văn không phải khoác lác truyền ra, mà là dùng kiếm chém ra.

Nàng không chỉ chém chân thú, chém người ngoài, số người đồng môn bị thương trong tay nàng cũng không ít.

Người này tính tình bình thường không nhìn ra, nhưng một khi bị chọc giận, chắc chắn sẽ là thùng thuốc nổ, lập tức bùng nổ ầm ầm.

Hơn mười người lúc Tam mạch chân nhân loại bỏ Hóa cảnh trở lên.

Số còn lại cũng không phải nhân số thừa thớt.

Nhìn như nhân số trong nội sơn không nhiều, người thật không nhiều lắm, nhưng cái kia chính là nói chân nhân chính thức có thân phận, mà không phải nhân số thực tế.

Thực tế tính toán ra, nếu là chân nhân cộng thêm lực sĩ, số lượng còn tăng gấp hai lần.

Trên dưới dưới, ước chừng gần hai trăm người là có.

Trong đó, số ít là chính thức chân nhân, đại đa số đều dựa vào phúc địa miễn cưỡng ổn định lại một lần lực sĩ hỗn tử kéo dài tuổi thọ.

Ba mạch cộng lại đã có tình huống quan sát quảng trường hôm nay.

Lúc này Diêu Văn chen đến trước quỳ, tay vỗ lên trên.

“Có rảnh không? Cho ta một người.”

Nữ đạo nhân phụ trách mở phòng, là một bà lão tóc hoa râm, nhưng nhìn thấy Diêu Văn tới, cũng vội vàng đứng dậy hành lễ.

“Liên Hương Nhi bái kiến Diêu sư tử.”

“Được rồi được rồi, bớt những thứ này đi, mau làm cho ta.”
Diêu Văn không kiên nhẫn nói.

“Vâng vâng, sư tử xin chờ một chút.” Thái độ của bà lão kia rất tôn kính, tuy mặt mũi già nua nhưng tuổi tác thực tế không bằng Diêu Văn, cho nên vẫn là tiểu bối.

Nhanh chóng tìm được một gian phòng trống, đăng ký tên, cho một thẻ số.

Diêu Văn ném cho Ngụy Hợp.

“Đi thôi, đem hồ phách châu người hút, ổn định tu vi sau lại đi ra. Chỗ này đến cũng không dễ, đừng lãng phí thời gian, làm chậm trễ chính mình.”

“Tạ sư tỷ!” Ngụy Hợp nhận thẻ bài, mặc dù có chút mờ mịt, nhưng nhìn ánh mắt hâm mộ của những người xung quanh, hẳn liền biết, cái bằng hiệu này, khẳng định là đồ tốt.

Lúc này, mặc kệ ba bảy hăm một, cảm tạ trước rồi nói sau.

Diêu Lạc gật đầu muộn một chút.

“Thủ tịch Thanh Bình năm nay trực hệ, tiến vào Quỷ Thủ nhất mạch, tên Bách Hòa Tử kia khẳng định cũng sẽ thiên vị cho hắn, đừng làm ta mất mặt!”

“Vâng!” Ngụy Hợp gật đầu, mặc dù không rõ tình huống, nhưng ưu đãi trước đáp ứng.

Cầm lệnh bài phòng, Ngụy Hợp đi dọc theo cầu thang bên phải lên trên, rất nhanh đã đến một gian phòng ở tầng bốn.

Dùng mặt trái dán bằng phòng để mở cửa.

Trong phòng trống rỗng, trên mặt đất đặt một cái bồ đoàn, một cái lư hương, một thùng nước trong.

Còn lại cái gì cũng không có.

Nhưng chẳng biết tại sao, trong phòng, tựa hồ có chút khác biệt với ngoại giới.

Trong nội tâm Ngụy Hợp khẽ nhúc nhích, minh bạch, những điều này khác biệt, có lẽ là mấu chốt nơi này bị tranh đoạt.

Hắn lúc này đi vào cửa, đóng lại, khoanh chân ngồi xuống, lấy ra Hồ Phách Châu bắt đầu chuẩn bị hấp thu.

Lúc này dưới lầu.

Diêu Văn cũng không còn hứng thú chờ ở bên ngoài, tay cầm một viên tinh thạch bóp tới bóp lui.

Nàng vốn không quá kiên nhẫn, lúc này lại vương bận thỉnh cầu của đại sư tỷ, không thể không canh giữ bên người Ngụy Hợp, vì vậy trong lòng nhằm chán, liền nghĩ ra một biện pháp giải tỏa phiền muộn.

Đó chính là bóp tinh thạch.

Biến Tinh Thạch thành da cá vụn, siết qua bóp lại như muốn giải tỏa trời buộc.

Chỉ là không hiểu sao trong tổng đường, dòng người ra ra vào vào không ít.

Phần lớn lực sĩ và Chân Nhân đều chỉ sống ở phúc địa, sống ở đây.

Có mấy người qua lại không quen biết Diêu Vãn.

Cường thủ tam mạch chỉ có mấy người. Huống chi Diêu Vãn còn là cao thủ đã tiến vào Đại Nguyên Đạo Lục.

Rất nhanh, tin tức Diêu Vãn mang Ngụy Hợp tự động lan truyền.

Ngụy Hợp lại được đại sư tử coi trọng như vậy, còn để cho một trong Tam Anh Tỏa Sơn, là cao thủ Diêu Vãn sư tử của Đại Nguyên Đạo Lục, là sư tử truyền công của hắn.

Phần coi trọng này còn nặng hơn nhiều so với những người mới tiến vào nội sơn trước đây.

Tổng đàn dưới đất này, là thời gian cố định mở ra, thời gian cố định lại sẽ đóng.

Người có nhu cầu, cũng sẽ xác định thời gian đến một chuyến, mua tài liệu cần thiết.

Lúc này chính là thời điểm lực sĩ Huyền Diệu tông hội tụ.

NỎA Sơn mới là Ngụy Hợp, do cao thủ Đạo Lục Diêu Vãn tự mình truyền công, tin tức này cũng nhanh chóng truyền khắp tất cả mọi người Tam mạch.

Cũng may chủ chỉ Huyền Diệu tông chính là đạo pháp tự nhiên.

Mặc dù tò mò nguyên nhân việc này, nhưng có không ít người cũng muốn nhìn xem Ngụy Hợp kia rốt cuộc có thiên tư gì, muốn cùng hắn kết giao một chút.

Nhưng sau khi nghe ngóng, biết được Ngụy Hợp chính xác hấp thu năng lực thiên phú, làm chuẩn bị theo cảm giác định

định, không có thời gian trì hoãn.

Đám người này liền tùy duyên.

Diêu Văn đang cực kỳ buồn chán thủ ở dưới lầu.

Chợt có mấy người vội vàng đi tới, mang theo hành lễ, tiến đến thông đạo phía ngoài.

Trong đó người đi đầu là trung niên nữ tử.

Gương mặt nữ tử kia hẹp dài, không coi là đẹp, nhưng ánh mắt sáng ngời, ẩn hàm một tia uy sát, xem ra không phải người dễ đối phó.

Diêu Văn và cô gái kia nhìn nhau trong chớp mắt, không nói gì, mỗi người tách ra.

Nữ tử dẫn đội nhanh chóng rời đi, đi về phía thông đạo.

Diêu Văn thần sắc lại trầm trọng hẳn lên.

Nữ tử kia vừa rời là Minh Định đạo nhân, một trong những cường thủ của chi mạch di chuyển.

Giao thủ với nàng, so sánh trong Tam mạch, chỉ thua nàng một chiêu, thực lực không thể khinh thường.

Mâu chốt là, đại sư huynh Thanh Mai Tử của Tài Lưu nhất mạch, đang phụ trách đối phó chuyện Ngô quốc xâm lấn.

Mỗi chi tam mạch đều có chức vụ riêng, Tỏa Sơn phụ trách phong ấn nội sơn, thỉnh thoảng sẽ được mời đi các tông khác gia cố phong ấn.

Chuyên lưu phụ trách đối với chiến sự bên ngoài, củng cố địa bàn.

Quý Đầu phụ trách phòng vệ tông môn, nội cần tài nguyên các loại.

Vì vậy thực tế nhân số di chuyển trong nhất mạch là nhiều nhất, tổng cộng thực lực mạnh nhất.

Mà Minh Định đạo nhân xếp hạng thứ năm trong dòng dõi di chuyển, thực lực có thể thấy được.

Lúc này ngay cả thần sắc của cường thủ bực này cũng vội vàng, xem ra thật sự xảy ra chuyện lớn rồi...

Một gã tuấn tú đạo nhân bên cạnh giải thích.

“Diêu sư tử những ngày qua bên ngoài, cho nên có chỗ không biết. Chuyện lưu đã phái ba cường thủ, dẫn đầu đại đội nhân mã bên ngoài chạy tới biên cảnh. Nghe nói là yêu nhân Ngô quốc quảng đại, giết hơn trăm nhân mã của hải đăng Tư, đại tướng thống binh của cả hải quân cũng bị ám sát trọng thương.

Những yêu nhân rộng rãi này, so với hương thỉnh giáo lúc trước còn xa xa không bằng. Ngay cả chân nhân không được vượt qua quy củ đều không tuân thủ, đây là muốn lưỡng bại câu thương, đồng quy vu tận hay sao?! “

“Quảng Từ giáo vốn không phải người của Đại Nguyên, lấy đâu ra thủ hộ quy củ bực này.” Diêu Văn lạnh lùng nói: “Hy vọng chư vị rời đi cho bọn họ một bài học.”

“Huyền Diệu tông ta thuận theo tự nhiên, đạo pháp thiên thành. Rất nhiều người đều không giỏi tranh đấu, chỉ sợ...” Đạo nhân tuấn tú kia lắc đầu không nói.

“Sợ cái gì? Tiểu tử thôi, ngươi thuộc chi nào? Nói chuyện cố ý nói nửa đoạn, dám khơi mào khẩu vị của ta, muốn chết phải không!?” Diêu Văn không nhịn được vỗ một cái vào ót đạo nhân.

Ngụy Hợp là đại sư tử nhìn chăm chăm, nàng không dám động thủ, nhưng những người còn lại nàng không thể kiên nhẫn như vậy được nữa.

“Sư tử chó giận, chỉ sợ chuyện này có thể sẽ gặp nguy hiểm. Yêu nhân rộng rãi kia nếu đã biết Hải Châu là địa vực Huyền Diệu tông ta, còn dám đi vào làm yêu, nhất định có chuẩn bị mà đến. Vội vàng ứng đối, chỉ sợ không ổn...” Đạo nhân tuấn tú lắc đầu chậm rãi nói.

“Sư huynh Thanh Mai Tử thực lực cao tuyệt, tự nhiên cũng có thể nghĩ tới điểm này, nhưng hẳn vẫn phái người... Nhất định còn có hậu thủ. Lúc này không cần đám tiểu bối các ngươi quan tâm.” Diêu Văn lại tát cho đạo nhân kia cười khỏ không thôi.

Ngoại giới mưa gió sắp tới.

Lúc này Ngụy Hợp trong phòng đang ở thời khắc máu chốt dung hợp thiên phú.

Điều này hoàn toàn mới thiên phú, mang cho hắn, dường như không chỉ là bổ sung cho nhau đơn giản...

331

Chấn Đào thành.

Hẻm Vương gia.

Trời mới tờ mờ sáng.

Bên cạnh cửa Ngụy phủ mở ra, mây lã mù mang theo nô bộc ra ngoài thu xếp.

Chim chóc đầu tường líu ríu kêu loạn, không ngừng nhảy tới nhảy lui, tràn đầy vui mừng.

Cửa hông sau khi mở không bao lâu, rất nhanh lại có một đứa bé lạng lẽ đi ra.

Áu đồng môi hồng răng trắng, đỉnh đầu buộc bím tóc trùng thiên, trắng mập mập, giương mắt nhìn lên, giống như là một em bé sứ phóng đại số một.

Tiểu gia hỏa nhìn quanh một chút, phát hiện không có ai, vội vàng rón ra rón rén đi ra, theo hẻm Vương gia chạy chậm một đường.

Chạy tới đầu ngõ, đứa bé bỗng lao ra hai thằng nhóc, quát to một tiếng về phía hấn.

“Ha ha!”

Đứa bé sợ hết hồn.

Trẻ con bình thường, nếu gặp đứa trẻ đột nhiên kinh hãi bực này, nhất định vừa sợ vừa sợ, ngồi trên đất liền sẽ khóc.

Nhưng người này lại khác, hấn vô thức giơ tay tát về phía hai người.

Ba ba!!

Một tát này đánh cho hai tiểu tử đầu óc choáng váng, lúc này vành mắt đỏ hồng, muốn khóc.

“Khóc cái rắm! Đại gia nó! Lá gan béo lên a ngươi, lại dám trộm đất doạ Ngụy đại gia ngươi!?” Đứa bé chống nạnh thỏ đế nói.

“Người thằng nhãi không lông mà cũng dám gọi đại gia à!?” Một thằng nhóc trong số đó giận dữ chỉ vào đối phương kêu lên.

“Được rồi được rồi, đừng quậy nữa, mẩu thân của ta thật vất vả mới ra ngoài, trong nhà không ai quản thúc, bây giờ chúng ta đi đâu chơi đây?” Đứa bé không kiên nhẫn khoát khoát tay nói.

“Chơi cái gì.” Một tiểu tử khác xoa xoa gương mặt, ngừng chảy nước mắt, tức giận nói: “Lúc trước trong nhà ta không biết ta chơi với người, bây giờ biết được, mấy ngày nay mỗi ngày đều ở bên tai ta lảm bảm, nói muốn thân cận với người nhiều hơn. Người nói có kỳ quái không?”

“Thân cận? Vì sao?” Đứa bé không hiểu.

“Nói cái gì, trong nhà người có Thiên Hải đảo, quan hệ không tầm thường, muốn chúng ta phải di chuyển nhiều thì cứ việc nhờ người, bảo vệ người mãi cũng có lợi.”

Tiểu tử kia không kiên nhẫn nói: “Ngày nào cũng nói, ngày nào cũng lảm bảm, lỗ tai cũng sắp phiền chết mất.”

“Thiên Hải đảo? Ta thường nghe mẹ ta nói lại.” Đứa bé gật gật đầu.

Đứa nhỏ này chính là Ngụy An, con trai Ngụy Hợp.

Bất quá bởi vì Vạn Độc Môn hành sự cần giữ bí mật, cho nên đến bây giờ hắn cũng không biết phụ thân mình ở đâu. Chỉ là ngẫu nhiên ngày lễ tết, có thể thấy phụ thân về nhà một chuyến.

Thật ra đối với giọng nói và dung mạo của phụ thân, hắn ta rất mơ hồ.

Nhưng mẩu thân Vạn Thanh Thanh luôn nói với hắn, phụ thân hắn là một đại anh hùng, luôn có thể ở thời điểm gian nan nhất ngăn cản cơn sóng dữ.

Hắn không hiểu rõ ý nghĩa của việc ngăn cơn sóng dữ này, thế nhưng trong mắt người trong nhà, hắn luôn nhìn ra được sự tôn kính và sợ hãi phụ thân mình.

Trừ bỏ thân nhân ra, những người khác khi nhắc tới phụ thân thì luôn không nói thẳng tuc danh mà chỉ gọi là lão gia.

“Tiểu An, muội có thể nói cho huynh biết cha muội là người như thế nào không?” Một tiểu tử khác thấp giọng hỏi. Hắn tên là Lư Đạo Nhiên, là con trai độc nhất Lư gia Lư Viên ngoại, hôm nay mặc dù so với Ngụy An bị đả thương hai tuổi, nhưng đối với hắn một mực rất bội phục.

“Cha ta... Từ trí nhớ của ta, ta không có ấn tượng gì.” Ngụy An lắc đầu, bây giờ ông hơn năm tuổi, mỗi ngày lão sư đến nhà đông đúc, chỉ cho ông ấy đi học đã có hơn năm người.

Rất nhiều thứ có rất nhiều đạo lý, thật ra hắn đã sớm hiểu ra.

Hơn nữa từ tiểu gia tộc liền tẩy tủy rút gân cho hắn, lấy kinh lực giúp hắn điều chỉnh nguyên huyết.

Cho nên bây giờ tâm trí hắn sớm thông minh, nghiêm nhiên là dáng vẻ của một đứa trẻ bảy tám tuổi, học cách nói chuyện của người lớn.

“Nhưng trong nhà người cảm thấy rất lợi hại.” Một tiểu tử khác nhỏ giọng tán thưởng.

*

*

*

“Có thể là cha mẹ ta quen biết nhiều người chứ... Ngày lễ ngày tết luôn có rất nhiều người tặng lễ vật cho ta. Phiền đến phát phiền chết mất. Ta cũng không phải trẻ con ba tuổi, ai mà thích mấy thứ rác rưởi lộn xộn đó chứ. Lần trước lại có người tặng ta một cái trống bỏi nho nhỏ! Quả thực tức chết ta rồi.”

Ngụy An không nói gì. Tuy trống bỏi kia là vàng chế tạo, nhưng hắn không thích.

“Nhà ta cũng vậy, ta đã lớn như vậy, còn có người đưa ta tiểu bạch thỏ làm bằng gỗ. Khi ta thu được lễ vật, trong lòng tức giận a...” Lư Đạo Nhiên tràn đầy đồng cảm.

Ba đứa nhỏ ngồi ở đầu ngõ, cũng không chê bản, cứ như vậy thối lên bò.

Không bao lâu, bỗng nhiên dòng người trên đường đi qua, một chiếc xe ngựa hoa văn màu trắng thanh điều chậm rãi giảm tốc độ, dừng lại, đứng lúc đứng ngay trước mặt tam hài tử.

Cửa xe ngựa trượt ra.

Một nam tử thanh niên tướng mạo có vài phần tương tự Vạn Lãng, chậm rãi xuống xe, nhìn chung quanh một chút.

Thần sắc nam tử trấn định, thân mặc áo xanh, lưng đeo ngọc bội màu đen, hai mắt như điện, hiển nhiên trên người mang võ đạo.

Vừa xuống xe, hắn đã nhìn thấy ba đứa bé đang ngồi ở đầu hẻm. Chỉ tùy ý nhìn một cái, hắn đã nhìn thấy mặt Ngụy An.

Trong ba người, diện mạo Ngụy An vốn bắt mắt nhất, như đồng tử bé bằng sứ được phóng đại nhìn qua, trắng tới phản quang, cực kỳ hấp dẫn.

Mà nhìn kỹ, trên mặt thanh niên lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

Sau đó, hắn dặn dò Ngụy An với tên còn lại đang xuống xe ngựa phía sau vài câu, rồi dẫn đầu đi về phía Ngụy An.

“Đám tiểu tử kia, các ngươi có biết Ngụy phủ ở chỗ này không? Chính là cái mà năm trước mới từ Cẩm Châu dời đến đây đây.”

Trong lời nói của thanh niên, lộ ra một vẻ chính trực.

Đây chính là thú vị đặc biệt của trung châu bên kia.

Những lời nói ban đầu được chọn trúng chức quan, chủ thể kỳ thật chính là lời của trung châu.

“Ngụy phủ? Ngụy phủ chính là nhà ta.” Ngụy An lớn tiếng nói.

“Nhà ngươi?” Ánh mắt thanh niên vui vẻ, rốt cuộc đã tìm được.

Biên cố trong nhà năm đó, một chi huyết mạch của bọn họ điêu linh, rốt cuộc lại nghĩ tới ngoại châu năm đó, một thân một mình rời đi vạn lãng.

Vạn Lãng bên này có một nữ nhân, xem như là một mình khai chi tán diệp.

Bây giờ huyết mạch điều linh, muốn ngưng tụ căn cốt, nữ tử Vạn Lãng lúc trước chạy trốn, ngược lại trở thành hy vọng duy nhất.

Huyền Diệu tông, nội sơn.

Không hiểu sao lại quan sát địa cung.

Ngụy Hợp một mình ngồi ngay ngắn, căn bản không biết trong nhà khách lạ vào.

Hắn đang tập trung vào việc hấp thu năng lực thiên phú vừa tới tay.

Hổ Phách Châu được đặt ở trên trán, dùng kinh lực nâng, treo ở giữa không trung.

Hổ Phách Châu có trọng lượng nhẹ nhàng, lúc này đang chậm rãi phóng thích vật tư đặc thù nào đó, rót vào trong cơ thể Ngụy Hợp.

Đó là thiên phú kỳ dị đặc trưng của thủ lĩnh mặt người đeo mặt người.

Những vật chất này đang chậm rãi cải tạo trật tự đặc thù nào đó trong cơ thể Ngụy Hợp.

Hấp thu xong, trong thời gian tiếp theo, hắn sẽ theo thời gian mà chuyên dờ, trong cơ thể dần dần dài ra mấy cái huyết nang như chim mặt người, thu được năng lực thiên phú thật sự của năng lực tích trữ.

Loại năng lực này, có chỗ cũng gọi nó là bí kỹ.

Hơn nữa, năng lực thiên phú cũng không phải là vừa đạt được thì chính là trạng thái toàn thịnh, còn phải xem độ phù hợp, xem mức độ phát huy của thân thể.

Ngụy Hợp chậm rãi hấp thu xong, hổ phách châu trên trán dần dần từ đục ngầu, trở nên trong suốt, tiêu chí đã hấp thu xong.

Kế tiếp là cần có thời gian để thân thể tự thay đổi.

Thở ra một hơi thật dài.

Ngụy Hợp mở mắt, bắt lấy Hổ Phách châu.

Hạt châu này không cần trả lại, mà từ nay về sau, hoàn toàn thuộc về hắn.

Mà huyết mạch của hắn, từ nay về sau sẽ triệt để thăng cách thành một loại huyết mạch khác.

Cũng tức là nói, bên trong huyết dịch của hắn ẩn chứa một loại sức mạnh đặc thù nào đó.

Nếu hắn có thể bước vào cảnh giới cao hơn, thậm chí đặt chân vào tông sư.

Như vậy lực lượng loại này có thể ở trong cơ thể đời sau con cháu của nó sau đó, liên miên không dứt, liên tục mấy đời.

Theo hắn biết, khu vực đại nguyên phân thịnh, rất nhiều gia tộc có huyết mạch đặc thù, chính là như vậy mà có.

“Cảm giác... cũng không có gì khác biệt.” Cảm giác trên người không phản ứng chút nào, không trở nên mạnh mẽ, cũng không yếu bớt.

Tất cả giống như trước lúc bế quan, Ngụy Hợp lắc đầu bật cười.

Hắn đứng dậy.

Lúc này hắn mới có thể nhàn tâm quan sát xung quanh, lúc này hắn mới phát hiện nơi đây có điểm khác biệt.

Trong căn phòng này, trong không khí, tựa hồ mơ hồ tràn ngập một loại khí tức nhàn nhạt nào đó.

Khí tức kia làm cho tâm thần hắn sáng khoái, toàn thân như gỡ bỏ gánh nặng, cực kỳ nhẹ nhõm.

Hơn nữa vừa vận chuyển kinh lực, hắn cũng có thể cảm giác được, tốc độ vận chuyển kinh lực của mình nhanh hơn lúc bình thường rất nhiều, ổn định hơn rất nhiều.

Đến lúc này, hắn sao còn không biết, nơi này tuyệt đối là Huyền Diệu tông nội sơn, tuyệt hảo để tu hành.

Liên tưởng đến mấy người dưới lầu vừa rồi tranh đoạt phòng trống, hắn cũng hiểu căn phòng này không dễ.

Thu hồi hồ phách châu, Ngụy Hợp đứng dậy đẩy cửa đi ra.

Đứng ở trên lầu nhìn ra xa, cảnh sắc một nửa trong cung điện dưới lòng đất đều lọt vào tầm mắt.

“Xong rồi?” Một giọng nữ lãnh đạm nói.

Ngụy Hợp bị dọa nhảy dựng lên, đưa mắt nhìn lại, lúc này mới phát hiện là Diêu Văn.

“Diêu sư tử khỏe chứ.”

“Hấp thu xong thì về nhà một chuyến. Người trong nhà người tới, nói có việc gấp cần người về một chuyến.” Diêu Văn ngáp một cái nói.

“Đã rõ! Đa tạ sư tử.” Ngụy Hợp trong lòng rùng mình.

Trong nhà hắn đã an bài xong xuôi, nếu không có đại sự gì, tuyệt sẽ không đến đây quấy rầy.

Hôm nay đột nhiên có người tới, nhất định là có sự tình khó có thể quyết định, hơn nữa là đại sự, mới có thể để cho người nhà phái đi thông báo cho hắn.

Hắn lại lần nữa ôm quyền, xin lỗi một tiếng, nhanh chóng đi ra cửa.

Thu thập hành lý, ra khỏi nội sơn phúc địa, Ngụy Hợp lập tức cảm giác được điểm khác biệt.

Lần này bế quan hấp thu Hồ Phách Châu trước, chính là hắn vẫn luôn mở ra cảm giác siêu cảm ở tay trái.

Mặt khác, bởi vì lúc trước hắn bất tiện nên cũng bắt đầu dùng thật lực bồi dưỡng cường hóa hai mắt.

Cho nên lúc này đôi mắt của hắn cũng bước đầu cường hóa một chút.

Vì gia tăng tốc độ siêu cảm, Ngụy Hợp triển khai cảm giác siêu việt xuống núi, y không thể so sánh với những phế vật vì kéo dài tuổi thọ mà cố ý kéo dài cảm giác.

Thế cục lúc này, tự nhiên là định cảm càng nhanh càng tốt. Định cảm thủ bộ quả thật quá không tiện.

Xuống núi, Ngụy Hợp không ngừng một khắc, ngồi thuyền rời Thiên Hải đảo, thẳng đến trong nhà của Chấn Đào thành.

Mà lúc này bên trong Ngụy phủ.

Vạn Lăng, Vạn Thanh Thanh, còn có Ngụy Oánh Ngụy Xuân Ngụy gia bên này, cũng đều đã đến.

Mọi người tề tụ ở đây, trừ người bình thường như Ngụy Hợp ra thì những người khác nghe thấy việc này cũng đều đến đây xem xét tình huống.

Ngụy phủ làm phòng khách Thanh Việt sảnh, lúc này mọi người đều ngồi chung một chỗ, đều bất đắc dĩ.

Vạn Lăng là nhân vật chính của sự kiện lần này, vẻ mặt nghiêm túc sầu lo, ngồi ở vị trí bên cạnh, con mắt hơi đỏ lên, tựa hồ mới khóc.

Bản tính của bà ta nhu hòa khác hẳn với vẻ ngoài mềm mại của con gái, tính cách của bà ta từ trong ra ngoài đều mềm mại.

Trung châu là như thế, hiện tại đã qua nhiều năm như vậy, mặc dù dưới ảnh hưởng của nữ nhi, dưới hàng loạt sự tình ảnh hưởng, hơi chút kiên cường chống đỡ chút ít.

Nhưng đột nhiên nghe được chuyện này, vẫn làm cho nàng thất thần vô chủ, trong lòng tuôn ra từng trận bi ý.

“Việc này vẫn nên đợi sau khi lão gia trong nhà về nhà, mới có thể tiếp tục định đoạt.” Vạn Thanh Thanh đứng bên cạnh nói.

Nàng ngược lại không có cảm giác gì.

Dù sao từ khi còn rất nhỏ nàng đã được đưa đến Thiên Ân Môn, sau đó lại không còn liên hệ với nhà Trung Châu bà bà nữa.

Bây giờ đột nhiên nghe được người bên Trung Châu bà bà đến, muốn đón bọn họ trở về, đương nhiên trong lòng nhú mảy.

Cô sống rất tốt ở chỗ Ngụy Hợp, rất nhiều thế lực bí mật của Vạn Độc Môn âm thầm bảo vệ, cuộc sống hạnh phúc.

Duy nhất chưa đủ, chính là Ngụy Hợp luôn rời nhà đi ra ngoài, tu hành ở tông môn.

Nhưng cũng chính bởi vì Ngụy Hợp tu hành thân phận mới có thể bảo toàn Ngụy gia bọn họ hôm nay an ổn.

Hiện tại đột nhiên xuất hiện một người, nói là muốn đón mẫu thân của nàng đi cùng với mình tới Trung châu.

Phản ứng đầu tiên của Vạn Thanh Thanh là hoang đường.

Vạn Thanh Thanh nhìn mẫu thân, khác với mẫu thân, bản thân nàng vô cùng có chủ kiến. Cho dù người thanh niên tên Vạn Tuyết Thiên kia đã thông qua huyết thống giám định, xác định là huynh đệ mẫu thân nàng.

Nhưng đột nhiên lại để cho các nàng từ bỏ cuộc sống an ổn ở đây, đi tới Trung Châu, không ai lại nguyện ý đột biến như vậy.

“Mẫu thân, người nghĩ thế nào?” Vạn Thanh Thanh nhìn mẫu thân.” Nếu người không muốn qua đó, có lão gia ở đây, không ai có thể ép buộc người.”

Ngụy Hợp chính là trụ cột trong nhà, cũng là trụ chủ một nhà.

Càng không cần nói đến các cao thủ của Vạn Độc Môn đang ẩn nấp xung quanh vẫn âm thầm bảo vệ.

Cho nên nếu các nàng không muốn đi, không ai có thể ép buộc các nàng.

“Đúng vậy, bà ngoại, ở chỗ này không phải là man hảo, ta không muốn đi.” Ngụy An bữu môi nói.

“Các người... Các người không hiểu.” Vạn Lăng lắc đầu. Trong đầu hiện lên từng ký ức khi mình còn nhỏ.

Khi đó, nếu không phải người trong nhà âm thầm chiếu cố, nàng cũng không thể đột phá vòng vây, mang theo nữ nhi đi tới Thiên Ân môn.

Càng không có khả năng nhiều năm như vậy chưa từng bị gây phiền toái, cho nên nàng hiểu, hết thảy đều là nhà chính Trung Châu, giúp nàng chịu được áp lực, ẩn giấu hành tung.

Là nàng không tuân thủ phụ nữ nói, ban đầu cùng người kia quen biết nhau, kết cấu châu thai, kết quả hủy hôn ước của gia tộc, làm cho một nhà mất hết mặt mũi.

Năm đó nàng không hiểu chuyện, oán gia không ủng hộ nàng, không xuất thủ tương trợ.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, trong nhà có lẽ vẫn luôn yên lặng bảo vệ nàng.

Mà bây giờ, trong nhà gặp biến cố, cần nàng đứng ra lần nữa, nếu như lúc này tránh lui, nàng...

Nàng ta so với cầm thú thì thế nào?

Nhìn hàng vạn thoi chỉ biết khóc, không nói tiếng nào.

Mấy người Vạn Thanh Thanh cũng cảm thấy bực bội.

Ngụy Oánh cùng ty muội Ngụy Xuân trao đổi ánh mắt, cũng là bất đắc dĩ.

Chuyện này là của Vạn gia, nếu không phải hiện tại các nàng sống trong một tòa nhà lớn, thì cũng không đến mức bị kinh động, đến đây mà hỏi.

“Khi nào tiểu hà mới có thể đến? Việc này, sợ là chỉ có thể do hần quyết định. Trung Châu quá xa, rốt cuộc tình huống bên kia như thế nào vẫn chưa biết được.” Ngụy Xuân trầm giọng nói.

“Không rõ lắm. Nhưng mà ta sai người đi tới Thiên Hải Đảo, có lẽ sẽ nhanh chóng trở về. Nếu như không có người ở đây thì phiền toái.” Ngụy Oánh so với mấy năm trước đã có nhiều chủ kiến.

Từ lần tính toán Ngụy Hợp của yêu đảng, nàng ta liền chia tay với Chân Khởi.

Hôm nay trải qua đủ loại chuyện, tâm tính so với lúc trước cứng cõi hơn rất nhiều.

Hai ty muội đều bất đắc dĩ, chỉ là nhắc tới Ngụy Hợp, hai người lại có chút cảm giác xa xôi.

Tiểu đệ này, hàng năm chỉ có thể trở về vài lần, gặp mặt cũng càng ít. Mỗi lần gặp mặt, đều chỉ cảm thấy uy thế trên người nó càng ngày càng dày đặc.

Hôm nay tiến vào Huyền Diệu tông, sự chênh lệch giữa hần và người thường cũng trở nên lớn hơn.

Dường như, hấn tựa như một truyền thuyết rời rạc bên ngoài Ngụy phủ, cao cao tại thượng, khó mà chạm vào.

Bên này mọi người đang thương lượng đôi sách, bên kia, Vạn gia Vạn Tuyết Thiên đến từ Trung Châu, lúc này đang ở một biệt viện trong Ngụy phủ nghỉ ngơi.

Hấn vạn dặm xa xôi đi tới nơi này, chính là bởi vì tra được Vạn gia cuối cùng còn sót lại một mũi huyết mạch lưu lại bên ngoài.

Bây giờ Vạn gia gặp phải tai họa bất ngờ, chỉ còn một số lão nhân gian nan chống đỡ, huyết mạch đoạn tuyệt.

Dưới sự tuyệt vọng, thật vất vả mới nghĩ đến, năm đó còn có một đứa con gái trốn ra khỏi Thái Châu.

Lúc này gia tộc phái người đi Thái Châu tìm người, kết quả một đường điều tra, cuối cùng tìm được Hải Châu bên này.

Lại nói tiếp, cũng bởi vì Ngụy Hợp vào nội sơn Huyền Diệu tông, không che giấu thân phận nữa, quang minh chính đại biểu lộ dòng họ Ngụy phủ.

Nếu không Vạn Tuyết Thiên cũng đừng nghĩ đến việc tra được nơi này.

Nhìn Bạch Mai phủ đầy tuyết phấn trong sân, trong lòng Vạn Tuyết Thiên cũng lo lắng.

Hấn lo lắng là, Ngụy gia bên này khả năng sẽ không tha người.

Vạn Lăng ở nơi này cành gãy lá, hiện tại liền cháu ngoại đều có, không hiểu được chạy đến Trung châu bên kia, đôi là ai cũng không muốn.

Huống chi... Mục đích tộc lão lần này cũng không đơn thuần. Vạn Lăng đi qua lần này sợ là...

Nghĩ đến đây, Vạn Tuyết Thiên liền cảm thấy đau đầu.

“A Vụ, người nói xem ta nên làm như thế nào?” Hấn bất đắc dĩ thấp giọng hỏi.

“Vạn Lăng ở chỗ này dĩ nhiên đã có trách nhiệm, nơi này thật ra có thêm một người là cô ta, thiếu một người là cô ta, ảnh hưởng không lớn. Nhưng gia tộc bên kia đang lúc nguy nan, hai bên cân đối, tin tưởng cô ta nhất định có thể lựa chọn.”

Một đạo thanh âm trầm thấp không biết từ nơi nào truyền đến.

“Người nói xem, khi Lăng tử trở về sẽ có kết quả gì?” Vạn Tuyết Thiên hỏi lần nữa.

“Còn có kết quả gì nữa? Nàng vẫn còn lân âm chi huyết, thể chất còn có thể hóa trang, đương nhiên là trở về để kéo dài huyết mạch cho gia tộc.” Giọng nói kia lạnh nhạt đáp.

“...” Khóe miệng Vạn Tuyết Thiên co giật, vừa nghĩ tới Vạn Lăng đều đã nhiều tuổi như vậy, còn...

“Lại nói, cháu gái của ta Vạn Thanh Thanh, hiện giờ cũng là lân âm chi huyết chưa phá. Kỳ thật nếu nàng có thể trở về cũng tốt hơn. Tuy nhiên... Phu quân nàng chính là đệ tử Huyền Diệu tông, quyết không thể mang đi.” Vạn Tuyết Thiên lắc đầu nói.

“Cho nên lựa chọn của người chỉ có một” A Vụ trả lời.

“Đúng vậy a...”

Vạn Tuyết Thiên thở dài.

“Nếu đúng như ta nói, nếu như thực sự Vạn Lăng không muốn rời đi, chúng ta phải chuẩn bị tốt hai tay cho tốt.”

“Ta đã điều tra, gia chủ Ngụy phủ Ngụy Hợp, chỉ là người mới gia nhập Huyền Diệu tông không lâu, vấn đề không lớn.

Đến lúc đó hành động của chúng ta phải nhanh chóng, trước tiên phải dẫn người rời đi, chỉ cần không gây ra chuyện xấu, Huyền Diệu tông sẽ không vì một đệ tử mới mà gây chiến, cho dù đệ tử đó có thiên phú tốt hơn đi chăng nữa.” A Vụ trầm giọng nói.

“Chỉ hy vọng có thể nhanh chóng quyết định, nếu không vạn nhất lại có chuột chạy theo, tra được đến đây thì thật phiền toái.”

Không đợi Vạn Tuyết Thiên suy nghĩ trăm mối, rất nhanh liền có gã sai vặt từ cửa biệt viện đi vào, hành lễ với hắn.

“Lão gia hồi phủ, mời quý khách sang từ Đông Thu Phòng dời bước.”

Vạn Tuyết Thiên trong lòng vừa nhắc tới, biết rõ khảo nghiệm chân chính đã đến, nếu có thể thông qua cửa ải Ngụy Hợp này, như vậy mang đi chuyện Vạn Lăng liền quyết không ai có thể ngăn cản.

“Làm ơn chuyên lời cho lão gia của người, ta sẽ đến ngay.”

Vạn Tuyết Thiên nhanh chóng trở về phòng, sửa sang lại quần áo, sau đó ra cửa rời biệt viện, dưới gã sai vặt dẫn đường, đi về phía Đông Thu phòng.

Lúc này trong Đông Thu Phòng.

Vạn Lăng, Vạn Thanh Thanh, Ngụy Hợp đều ở trong đó.

Ngụy Hợp nắm tay Vạn Thanh, để gã yên tâm.

“Vạn gia Trung châu, ta đã sớm phái người đi thu thập tư liệu.

Một trong năm người nhà, Vạn gia ở Trung Châu. Kỳ thật lực hùng hậu, thế lực kinh người.

Trên thực tế, luận nội tình thực lực, Vạn gia mạnh hơn Thiên Ấn môn lúc trước không ít. Xưa nay gia chủ đều là cảnh giới Chân Nhân. Bây giờ tuy không biết bọn họ tìm mẫu thân là vì chuyện gì, nhưng nơi này là Hải Châu, là địa giới huyền diệu của tông môn.”

Hắn còn chưa dứt lời, nhưng ý tứ rất rõ ràng.

Nếu đối phương không cho ra lý do hợp lý, cũng đừng trách hắn thẳng thắn cự tuyệt.

Vạn gia không dễ chọc, nhưng Ngụy Hợp thì dễ chọc?

Không bao lâu, Vạn Tuyết Thiên một mình tiến đến, do gã sai vặt dẫn vào Đông Thu phòng.

Vừa vào cửa, hắn liền đảo qua Vạn Lăng, Vạn Thanh Thanh, cuối cùng rơi vào trên người Ngụy Hợp đang ngồi ngay ngắn ở chủ vị.

“Vạn gia Vạn Tuyết Thiên.” Hấn ôm quyền, không có lời kéo quan hệ thân thích.

“Huyền Diệu Tông Ngụy Hợp.” Ngụy Hợp cũng đứng dậy hoàn lễ.

Hai người lần lượt ngồi xuống.

“Ngụy gia chủ cũng biết, người ít ngày nữa sẽ đại họa lâm đầu!” Vạn Tuyết Thiên mở miệng, chính là ngữ điệu kinh người.

Nghe vậy, trong lòng hai người Vạn Thanh Thanh cùng Vạn Lăng giật mình.

“Lời ấy là ý gì? Ngụy phủ ta không tranh không đoạt, an phận thủ thường, cũng không có gút mắc lợi ích với người khác. Sao lại gặp họa?” Ngụy Hợp sắc mặt không đổi, trấn định tự nhiên.

Vạn Lăng cùng Vạn Thanh Thanh ở một bên nắm tay nhau, cũng không mở miệng, chỉ đem quyền phát ngôn cấp cho Ngụy Hợp.

“Ngụy gia chủ, có biết Vạn gia ta vì sao xuất hiện chuyện huyết mạch đứt tầng không?” Vạn Tuyết Thiên chân thành nói.

“Không biết, nhưng bất kể thế nào, nơi này là Hải Châu, là địa giới Huyền Diệu tông môn ta.” Ngụy Hợp mặt không đổi sắc.

“Huyền Diệu tông là mạnh, nhưng Ngụy lão gia có thể đại diện cho Huyền Diệu tông?” Vạn Tuyết Thiên phản bác.

“Chúng ta nếu đã đến, liền đại biểu tin tức Vạn Lăng tại đây đã tiết lộ, như thế, tất có ngoại nhân đến. Ngụy lão gia không lẽ lúc nào cũng canh giữ bên cạnh người nhà mình sao?”

Hấn tiếp tục nói: “Thực không dám giấu giếm, trên đường đi luôn cảm giác có người theo dõi, Vạn gia ta ở Trung Châu đối đầu rất nhiều, lần này để ta đi trước một bước tìm được Lăng tỷ cũng là may mắn. Nếu không, người ngoài Trung Châu đến trước một bước...”

Vạn Tuyết Thiên dừng lại một chút, lại nói: “Ta biết Ngụy Hợp rất được coi trọng ở Huyền Diệu Tông, ngoại địch tầm

thường, cũng không dám xuống tay với người nhà người. Sở chỉ sợ những tên lưu lạc thiên nhai vong mệnh đồ kia.

Lần long huyết tranh đoạt Trung Châu này, bao nhiêu gia tộc thế gia bị liên lụy, gia nghiệp ngàn năm, hủy hoại trong chốc lát. Trong đó dẫn phát gút mắc huyết cừu lẫn nhau, đến bây giờ cũng không phân rõ.

Chẳng lẽ người cho rằng những thế gia ngàn năm kia không có cảm giác chân nhân? Đã có, vậy tại sao có người còn dám động thủ?

Cho nên, người không sợ cao thủ phạm tục, nhưng nếu là cao thủ minh cảm thì sao? Đến lúc đó thì...”

Hắn còn chưa dứt lời, nhưng trong đó mức độ hung hiểm, khiến Ngụy Hợp cũng nín thở.

Nơi này là địa giới Huyền Diệu tông không sai. Nhưng Ngụy Hợp còn chưa đạt tới trình độ để cao thủ bảo vệ gia tộc Minh cảm.

Trừ phi, Hộ Pháp lục sĩ của hắn còn có cảm giác vững chắc, dựa vào lục sĩ bảo vệ gia tộc thì điểm này không ai có thể nói là bốn.

Thấy Ngụy Hợp trầm mặc, Vạn Tuyết Thiên lại nhìn về phía đường tử Vạn Lăng, nói: “Tăng tử, hôm nay thân phận của người đã bại lộ, trước tiên rời đi, mới là trợ giúp lớn nhất đối với Ngụy phủ. Nếu không, vạn gia cừu địch vì muốn hủy diệt hi vọng của gia tộc chúng ta, tất nhiên sẽ cuồn cuộn không ngừng đến giết người, khiến cho huyết mạch gia tộc chúng ta đoạn tuyệt.

Mà việc này chỉ dựa vào Ngụy gia chủ thì không ngăn được.”

Bây giờ Vạn Lăng có thể nói, là người duy nhất trong Vạn gia có thể sinh ra nữ tử.

Trong biến cố trước đó, vạn gia trẻ tuổi một thế hệ, có hạt giống Lân Âm Chi Huyết gần như chết sạch. Điều này đại biểu cho ngày sau Vạn gia, có lẽ triệt để biến thành gia tộc phổ thông, không còn huy hoàng của năm đại gia tộc Trung Châu.

Mà hiện giờ đột nhiên phát hiện một vạn Lãng còn có lân âm chi huyết, đây chính là vạn gia tương lai quật khởi hi vọng.

Tin tức truyền ra, chỉ cần là kẻ thù của Vạn gia, đều tuyệt đối không hi vọng Vạn Lãng trở về gia tộc mình.

“Chuyện... thật sự đến mức này rồi sao?” Âm thanh của Vạn Lãng có chút run rẩy.

Nàng không muốn rời khỏi cháu rể, nhưng bên phía bốn gia, ánh mắt đau thương tha thiết năm đó của phụ mẫu vẫn không ngừng quanh quẩn trong đầu nàng.

“Mười vạn hỏa cấp!” Vạn Tuyết Thiên trịnh trọng nói.” Người khác không rõ, nhưng Ngụy Hợp người cũng nên rõ ràng. Vạn gia ta thân là đại tộc Trung Châu, lần này tới, dọc theo đường đi chỉ có một người, nhẹ người trên đường, cũng không lo lắng an toàn.

Nhưng cho dù như thế, trên đường đi ta cũng gặp phải vài lần ám sát. Trong đó có một lần thậm chí còn gặp phải cao thủ Minh cảm!”

“Cao thủ Minh cảm!?” Vạn Lãng Vạn Thanh Thanh không phải người không có kiến thức, tự nhiên rõ ràng, minh cảm là cấp độ gì.

Hai người kinh hãi.

“Đúng vậy... có một số người, tương đối bỏ ra vốn liếng. Trung Châu Tà Đạo Thập Ứng, giá thuê cực cao, bọn họ cũng mời hai người đến đây đuổi giết.” Trong mắt Vạn Tuyết Thiên lóe lên một tia tàn nhẫn.

Nghe đến đó, cho dù Ngụy Hợp cũng không khỏi lộ ra vẻ mặt ngưng trọng.

Bất luận lúc nào, Minh cảm chân nhân cũng là đối thủ không thể khinh thường.

Bởi vì trước khi giao thủ, không ai biết đối phương đến cùng là cấp độ gì. Huống chi Minh cảm chân nhân có được nhiều loại năng lực thiên phú kỳ dị, xuất kỳ bất ý, cố ý tính vô tâm, cho dù thực lực có chênh lệch một ít, cũng có thể nghịch phong thắng, chuyển bại thành thắng.

Xuy.

Một đóm lửa giữa buổi chiều hôn mê, chậm rãi nhen lửa.

Ngoài Ngụy phủ mây trăm mét, trong một đình viện bỏ hoang.

Diêu Văn đạp một cước lên người hai nam tử đeo côn.

Cúi đầu hít một hơi thật sâu cột khói, phun ra một vòng khói.

“Các ngươi chính là mười con gà trong truyền thuyết sao?”

“Thua trên Không Tước kiếm của ngươi, chúng ta không còn lời nào để nói. Nhưng Huyền Diệu tông của ngươi dù sao cũng phải cho chúng ta một lý do chứ? Vô duyên vô cớ động thủ với tà đạo tán nhân chúng ta, còn xuống tay nặng như thế, cho dù là Huyền Diệu tông cũng phải có lời giải thích.”

Trong đó có một đại râu xồm bị gọt thành cây côn người, tức giận bất bình nói.

Thiên hạ Tà đạo tán nhân không phải không có bối cảnh, tam đại tông sư tà đạo chính là trụ cột của bọn họ.

Người này dám khẩu xuất cuồng ngôn cũng bởi vì, thập đại tà đạo ở Trung Châu, kỳ thật sau lưng phần lớn đều có quan hệ với tam đại tông sư tà đạo.

“A.” Diêu Văn Nhạc, “Các ngươi đều biết ta là Huyền Diệu tông, còn dám càn rỡ như vậy, muốn tập kích thân tộc đệ tử bản tông? Chán sống phải không?”

Cô gơ chân đạp vào hông người nọ.

“Biết tông huân Huyền Diệu tông ta không? Phàm là đệ tử Huyền Diệu tông ta, không ra tay còn được, nếu ra tay, nhất định phải đối thủ minh bạch huyền diệu chí lý.”

Nàng cười lạnh một tiếng: “Biết cái gì gọi là huyền diệu không? Huyền tức hắc, không biết, vừa hay vừa đúng.”

“Cho nên, lão tử đánh cho toàn thân ngươi huyền diệu, lại huyền diệu, đây chính là vừa đúng chỗ tốt!”

Đánh lén trong chỗ tối, còn quang minh chính đại như vậy, đoán chừng cũng chỉ có một mình Diêu Văn.

“Con yêu nữ nhà ngươi! Chẳng trách lại nói Huyền Diệu tông ngươi có tông khác! Nhất định là đạo môn gây họa, bây giờ xem ra...”

Phốc.

Diêu Văn một kiếm bêu đầu, nhìn thấy đầu người nọ ùng ục bay lên, lại rơi xuống đất, nhấp nhô không thôi.

“Nói đi, nói tiếp.”

Đầu người trợn mắt, há mồm còn muốn nói gì đó, nhưng nói cái gì cũng không được.

“Cho nên, các ngươi những người này, Đại Nguyên ta tích góp từng người một để dùng sao? Nhất định phải xếp hàng chạy tới tìm chết?” Diêu Văn lắc đầu thờ dài.

Thật ra nàng cũng không muốn giết, bồi dưỡng một chân nhân cần tài nguyên cùng thời gian, xa xa không phải những cao thủ tục tũn tầm mắt như mây khói kia có thể so sánh.

Nhưng nàng không muốn giết, không ngăn được người ta tự tìm chết.

Đại Nguyên rõ ràng hàng năm ở các châu, chắc chắn sẽ có người đột phá Chân Cảnh, bước vào Minh Cảnh.

Rõ ràng số lượng chân nhân không ít, tuổi thọ lại dài, tất nhiên sẽ càng ngày càng nhiều.

Nhưng cho tới bây giờ, vì cái gì vẫn chỉ có một cao thủ đứng đầu như vậy.

Chính vì trong đó có không ít người thật, sau khi đột phá khó có thể không chế sự ngột ngạt trong thời gian dài tới nay, muốn phóng thích bản thân, làm mưa làm gió.

Kết quả mình tìm đường chết, bị rất nhiều cao thủ bên trong Đại Nguyên biến thành đá kê chân, hóa thành từng đồng bạch cốt, chồng chất lên danh hào cao thủ hàng đầu trên Đại Nguyên đạo lục.

Trăm người Đạo Lục, chính là một dùm người mạnh nhất trong toàn bộ Đại Nguyên.

Trong đó hai mươi vị tông sư, còn lại đều xếp hạng trong thực chiến, tu vi không phân biệt.

Diêu Văn tuy chỉ là cuối cùng của Đạo Lục, nhưng cũng vượt xa hai tiểu gia hỏa một lần bình tĩnh này.

Một kiếm của nàng giết chết người còn lại, quay đầu nhìn về phía Ngụy Hợp, lắc đầu không nói gì, biến mất ngay tại chỗ.

Nàng chỉ chưa từng thấy sư đệ mới có thể gây chuyện như vậy.

333

“Bất kể thế nào, mấy ngày nay ta liền ở trong nhà, bảo vệ trong phủ, sau đó dời nhà đến Thiên Hải Đảo.”

Ngụy Hợp lúc này cũng đã hạ quyết tâm. Chấn Đào thành cuối cùng không bằng Thiên Hải đảo bên kia, là đại bản doanh chính thức của Huyền Diệu tông.

Bây giờ nếu như gặp phải nguy hiểm, dứt khoát dời lên đảo, hoàn toàn dung nhập Huyền Diệu tông, mới là biện pháp tốt nhất.

“Như thế...” Vạn Tuyết Thiên nhíu mày. Hắn không nghĩ tới Ngụy Hợp lại nói ra những lời này, càng không nghĩ tới, Ngụy Hợp lại có tư cách đem toàn bộ người nhà dời lên đảo.

Thiên Hải đảo không phải là đất bình thường, chỗ đó người đông như mắc cửi, sớm đã không cho phép người ngoài chen chân vào.

Bây giờ muốn chen vào, thì nhất định phải tách được người trong đó ra.

Dù sao địa bàn cũng lớn hơn một chút.

Ngụy Hợp dám mở miệng, tức là gã có lòng tin rất mạnh, hoàn thành việc này.

“Lão gia...” Vạn Thanh Thanh muốn nói lại thôi, nhưng vẫn không mở miệng.

“Chuyện Ngụy Hợp, Lãng tử, cho dù lần này ta không được, lần sau cũng sẽ có lão nhân trong nhà đến.

Vạn gia bây giờ đã đến bước đường cùng. Lãng tử ở chỗ này không chiếm được hoàn toàn bảo vệ.” Vạn Tuyết Thiên lại lần nữa khuyên nhủ.

“Huống hồ cha mẹ của Lãng tử hiện giờ bệnh tình nguy nan, cũng hi vọng được gặp lại Lãng tử một lần...” Vạn Tuyết Thiên cuối cùng lấy ra đòn sát thủ.

Quả nhiên, lời này vừa nói ra, vành mắt Vạn Lăng lập tức đỏ lên, nàng cúi đầu xuống nhìn cảnh tượng trước mắt, phảng phất từng màn từng xảy ra dưới gối cha mẹ luôn vui vẻ.

“Ta... Ta đi!” Nàng cuối cùng vẫn lên tiếng đáp ứng.” Nhưng lân âm chi huyết, có thể dùng bí pháp dung nhập các chí thân còn lại trong cơ thể. Ta ở tuổi này rồi, không muốn nữa...”

“Tăng tử, tại sao ngươi phải làm như vậy...?” Vạn Tuyệt Thiên biến sắc.

Trong nhà có bí pháp này, nhưng cái giá phải trả cũng cực kỳ nghiêm trọng, hơi bất cần một chút, Vạn Lăng sẽ lập tức vẫn lạc tại chỗ.

Cho dù tất cả thuận lợi, cuối cùng Vạn Lăng cũng sẽ triệt để mất đi tất cả khí huyết, trở thành người bình thường.

Bởi vì con đường võ đạo, căn nguyên là ở nguyên huyết.

Không còn nguyên huyết, người có thể giữ được mệnh đã coi như không tồn tại rồi.

“Không cần nhiều lời, tâm ý của ta đã quyết.” Vạn Lăng giơ tay lên: “Bây giờ ta chỉ muốn về nhà, nhìn về phía cha mẹ mình lần cuối.”

Nàng nhìn nữ nhi mặt mũi tràn đầy lo lắng, còn có Ngụy Hợp, trên mặt lộ ra mỉm cười.

“Yên tâm đi, sống đến độ ta như vậy còn có cái gì nhìn không thấu chứ.

Võ công của ta cũng chẳng có tác dụng gì nhiều, nếu cuối cùng còn nhìn lại cha mẹ coi như đã hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của ta.”

“Mẹ...” Vạn Thanh rơi lệ, muốn thuyết phục, nhưng lời nói đến bên miệng, làm thế nào cũng không nói ra được.

“Đừng làm con cái.” Vạn Lăng nghiêm túc nói: “Ngày mai, ta sẽ theo Tuyệt Thiên về Trung Châu, ngày sau nếu có cơ hội, các ngươi cũng có thể đến Trung Châu thăm ta. Yên tâm đi, không có chuyện gì đâu...”

Trong miệng nàng nói chính mình cũng không nắm chắc điều gì.

Ngụy Hợp nghĩ thầm muốn mở miệng ngăn cản, nhưng lại bị Vạn Lăng nhìn ra, bị lão giờ tay lên ngăn lại, lắc đầu.

Hắn thở dài một tiếng, cũng không nhiều lời nữa. Trung Châu, thực sự quá xa xôi, ngày sau thật sự không biết còn có ngày gặp lại hay không.

Mấy người rời thư phòng, chợt ngoài tường bay tới một con chim bồ câu màu đen.

Trên chân chim tước cột một tờ giấy.

Ngụy Hợp duỗi tay, mặc cho con chim sỏ kia dừng lại trên tay mình, gỡ tờ giấy ra, mở ra.

Bên trên viết rõ ràng, hai cảm giác mình cảm từ Trung Châu tới đã bị Diêu Văn giết chết.

Diêu Văn được Nguyên Đô Tử nhờ cậy, bảo vệ một năm.

Hôm nay như vậy, nàng ngược lại mọi chuyện chiếu cố, nói được thì làm được, Ngụy phủ lúc nào cũng có thể chú ý đến.

Ngụy Hợp thấy tin tức, trong lòng cũng nhẹ nhàng thở ra.

*
*
*
*
*
*

Nếu như phiền toái ở Trung Châu vẫn một mực không hiện thân, hẳn thật đúng là không dễ xử lý, nhưng hôm nay nếu như đã hiện thân, ngược lại dễ xử lý hơn nhiều.

Chỉ là, vừa nghĩ tới việc Vạn Lăng sắp rời đi, rời Trung châu xa xôi thì hẳn liền cảm thấy đau đầu.

Nhưng chính Vạn Lăng muốn đi, muốn trở về thăm cha mẹ, hẳn cũng không có lý do gì cùng lập trường ngăn cản.

Chỉ mong dọc đường Vạn Lãng có thể bình an vô sự.

Ngày thứ hai, dưới sự quan tâm không muốn và lo lắng của Ngụy gia, Vạn Lãng cùng Vạn Tuyết Thiên, một đạo ngòi lên ngựa đi Trung Châu.

Cuối cùng Vạn Lãng ôm lấy Ngụy An, hôn lên mặt cháu ngoại này, cuối cùng cũng không nói thêm gì nữa.

Thở dài một hơi, hết thảy mọi chuyện.

Ngụy Hợp lại lần nữa trở lại Thiên Hải đảo, tiến vào nội sơn, tiếp tục tu hành.

Huyền Diệu tông.

Vân Tiên đài.

Trong mây mù lượn lờ, một lầu các ngọc thạch lóe lên bạch quang, đứng sừng sững giữa bóng tối.

Tại phúc địa Huyền Diệu tông.

Ngoại cảnh chỉ là bình thường, mà nội cảnh, thì chia làm ba bộ phận không hiểu, Vân Tiên Đài, Hắc Nhai.

Trong đó không hiểu sao lại là vị trí hoạt động của chân nhân phổ thông.

Vân Tiên Đài thì chỉ có cao tầng tông môn mới có thể tùy ý ra vào.

Nơi này có trận pháp tinh thạch tuyệt đối an toàn, để ngăn cách tai mắt, ẩn giấu khí tức.

Vân Tiên Đài tổng cộng chia làm ba khu: Tỏa Sơn, Quỷ Đài, Thiên Lưu, ba khu vực khác nhau.

Nhưng mỗi khu đều có một Vân Vụ lầu các như vậy.

Lúc này bên trong gian lầu các khu Tỏa Sơn.

Nguyên Đô Tử đứng chấp tay, đứng ở trên lộ đài lầu hai, nhìn ra xa hắc ám.

Rõ ràng phía xa là một mảnh đen kịt, nhưng hai mắt che kín ánh mắt của nàng lại như có thể chứng kiến một loại biến hóa nào đó, thần sắc trong mắt không ngừng lưu động.

“Đại sư tử vẫn đang suy nghĩ chuyện lúc trước sao?”

Một nam tử cao lớn râu tóc hoa râm, từ phía sau bưng chén rượu chậm rãi đi ra.

Cùng với hắn còn có một người nữa, là một nữ tử nổi tiếng, che mặt mặc áo bào, toàn thân đều được bao phủ trong áo đen, không nhìn thấy được gương mặt.

Nam tử tên là Từ Nhiễm, cũng là hạch tâm chân chính của nhất mạch Tỏa Sơn.

Một trong Tam Anh Tỏa Sơn.

Nữ tử tên là Chung Viễn Lâm, là tỷ muội tốt của Diêu Văn, cũng là một trong ba anh anh của Tỏa Sơn.

Quan hệ giữa Tam Anh và Nguyên Đô Tử vẫn luôn vô cùng tốt.

Lúc này thấy Nguyên Đô Tử nhú mày, trong lòng đều cảm thán.

Tổ sư của Tỏa Sơn nhất mạch vốn là chuyện vô cùng vui vẻ, nhưng hôm nay...

“Không sao.” Nguyên Đô Tử nhẹ nhàng lắc đầu: “Thật ra từ khi tông sư Đạo môn ta bại dưới tay quốc sư rộng rãi, cũng đã vì thế cục hôm nay mà gieo mầm mầm họa. Lúc này ngang ngược xâm nhập khu vực Hải Châu ta, đơn giản là kết quả lúc trước.”

“Thanh Mai Tử sư huynh thuộc chi Cửu Lưu đã phái người xử lý rồi, không cần bao lâu nữa sẽ an bài tốt. Đại sư tử cần gì phải lo lắng cho Hải Châu chúng ta, cách Kỳ Châu một cái Cẩm Châu.

Cho dù Ngô quốc quảng hiền yêu nhân muốn động thủ, cũng tất nhiên trước tiên phải xuống tay với Vô Thủy tông. Đối với bên chúng ta, nhiều lắm cũng chỉ làm chút thủ đoạn âm tư mà thôi.” Từ Ngôn không hề để ý nói.

“Từ sư huynh nói rất đúng, đợi đến khi Vô Thủy tông gặp phải những người mắt cao hơn đầu và Quảng Từ Yêu Nhân, cũng

có thể thăm dò ra hư thực trong đó. Đến lúc đó chúng ta có tính toán, cũng kịp.” Chung Viễn Lâm phía sau khẽ nói.

“Suy nghĩ rất tốt, nếu hết thấy đúng như các người nói, vậy thì quá tốt rồi.

Đáng tiếc... Sự tình không như mong muốn.”

Nguyên Đô Tử thở dài một tiếng, lấy ra một mật thư của thủ hạ vừa nhận được ra.

“Đây là mật báo vừa mới nhận được, các người cầm đi xem thử.”

Nàng giao mật thư cho hai người phía sau để họ mở ra quan sát.

Một bức thư nội dung chỉ có hai ba trăm chữ, mấy người xem rất nhanh, nhưng về mặt thoải mái vừa rồi dĩ nhiên không còn sót lại chút gì.

“Cái này... Bên kia Quảng Từ sao lại thiếu trí tuệ như vậy?” Khuôn mặt Từ Từ hơi thay đổi nói.

“Cũng không phải là thiếu khôn, đây là một tư thái nào đó, hoặc là cảnh cáo.” Nguyên Đô Tử bình tĩnh nói.” Hiện tại, liền xem bên kia di lưu ứng đối như thế nào. Không thể nói trước, lại phải xuống núi một chuyến.”

“Sư tử đừng lo lắng, bên phía Quảng Từ kia cho dù động thủ cũng chỉ phái nhân mã tiểu đội. Nếu thật sự phái người ở khoảng cách xa như vậy, bọn hắn cũng hao phí không nổi.” Chung Viễn Lâm nhẹ nhàng nói.

Nguyên Đô Tử gật đầu, không nhiều lời nữa.

Chỉ là đưa mắt nhìn về bóng tối nơi xa, ánh mắt thâm thúy, mang theo vẻ ưu sầu.

Thời gian thấm thoát, đảo mắt đã qua một năm.

Một năm qua, Hải Châu gió êm sóng lặng.

Ngụy Hợp cũng ở dưới Diêu Văn thủ hộ, chuyên tâm khổ tu, ở trong núi rốt cục hoàn thành siêu cảm đối với hai mắt.

Hơn nữa, năng lực hấp thu được trong cơ thể hắn cũng chân chính có hiệu quả.

Trừ Hồng Quyết của kinh kinh ra, trong cơ thể hắn còn kết thêm năm cái huyết nang, cùng ba cái huyết nang lúc trước, sát nhập làm tám cái.

Năng lực thiên phú không ngoài sở liệu của hắn, độ phù hợp cực cao với Kinh Hồng quyết. Rất có thể chính là người sáng lập ra Kinh Hồng quyết, là tham khảo kết cấu sinh lý của chim mặt người mới sáng chế ra Kinh Hồng quyết.

Ba túi khí huyết, năm túi chân kinh. Bây giờ chính là át chủ bài áp đáy hòm của Ngụy Hợp.

Nếu không mở những túi này ra, hắn chỉ là người bình thường có chút khí lực, cũng có thể lần thứ hai định cảm.

Nếu như mở ra... từ trước đến nay, hắn cũng chưa từng toàn lực ra tay, thật không biết có thể đạt tới trình độ nào.

Đình.

Trên Thiên Hải đảo, trong nhà một nhà rượu của vịnh Long.

Ngụy Hợp và thường học trung học đụng vào chén rượu, mỗi người tự uống một hơi cạn sạch.

“Chúc mừng Ngụy sư đệ, bây giờ đã có thể siêu cảm hai mắt, cũng đã hoàn thiện hấp thu năng lực thiên phú, cuối cùng cũng coi như bù đắp toàn bộ chỗ đoản đoản trước.” Thường học trung có chút cảm khái nói.

“Xác thực, trọn vẹn một năm thời gian, toàn bộ ở nội sơn khổ tu, cực ít xuống núi, thật không thú vị.” Ngụy Hợp cũng có chút cảm thán.

Trước kia lúc ở trong phủ đệ, hắn tốt xấu gì cũng có thể ngẫu nhiên chơi đùa cỗ họa, hôm nay xác thực cái gì cũng chơi được.

Cảnh bên ngoài phủ đệ, trong cái hang như tổ ong kia, không có gì cả, ngay cả ăn uống cũng phải dựa vào Chu Mộ Thanh phụ trách sắp xếp. Quả thật không thú vị gì.

“Cũng may, bây giờ người rút cuộc cũng đã tới thời điểm định cảm chính thức.” Thường học trung thành thở dài.

“Chỉ cần định cảm, đối với chúng ta cũng không tính là gì, dù sao có Huyền Tâm Đan tại đây, so với tán nhân mạnh hơn nhiều lắm. Nhưng trong lúc định cảm, còn cần hoàn thành nhiệm vụ cố định của tông môn, vậy đã có chút nguy hiểm rồi.” Hãn giương mắt nhìn về phía Ngụy Hợp.

Thấy trên mặt gã không lo lắng chút nào, trong lòng khen một cái.

Huyền Diệu tông khác Vô Thủy tông, bên kia chỉ cần móc túi, chỉ cần nhét đủ nhiều, cái gì cũng dễ nói chuyện.

Nhưng Huyền Diệu tông nơi này, muốn trở thành người có định cảm chân chính, mỗi cửa ải đều cực kỳ khó khăn.

Không phải tùy tiện là có thể ở mãi trong phúc địa tu dưỡng trường thọ.

Thân là đệ tử, vì giữ gìn phúc địa tông môn tiêu hao to lớn, cũng vì bảo vệ lợi ích bản thân, nội sơn nhất định phải đem tất cả xúc tu thăm dò chung quanh đánh trở lại.

Đồng thời còn phải củng cố lợi ích tông môn Địa giới ở Hải Châu.

Cần biết tất cả cơ sở tiêu hao của phúc địa, kỳ thật bắt nguồn từ việc cung cấp nuôi dưỡng của rất nhiều thế lực bên ngoài Hải Châu.

Nếu không có những thế lực ngoại vi này, không có đại lượng các loại tài nguyên các loại Chân Nhân truyền về, tiến hành trao đổi rất nhiều với các thế lực còn lại.

Huyền Diệu tông dù cao cao tại thượng, cũng không chịu nổi tiêu hao lâu dài.

“Lời sư huynh nói, ta đỡ phải lo.” Ngụy Hợp gật đầu.

“Vậy thì tốt, sư đệ nhất định phải cẩn thận. Tuy rằng chi của ta là Tỏa Sơn, chỉ phụ trách chuyện phong ấn các tông, nhưng trong phong ấn có rất nhiều bí cảnh, đều là tai họa.” Thường học trung trầm giọng nói.

“Ta hiểu rồi...” Ngụy Hợp dừng một chút, ngay sau đó lại rót rượu cho sư huynh.

“Chẳng qua còn may, bốn tông gia cố phong ấn, chỉ tiến vào Hỏa Trì bí cảnh, chém giết ngoại tiết tà khí dẫn phát rất nhiều Chân Thú dị hóa.

Đám chân thú này thực lực còn không bằng chân thú dưới chân núi, không tính là gì, chỉ cần cẩn thận hành động, sẽ không có vấn đề. Chỉ là phải lo lắng không bị vây nhốt là được.” Thường học trung chỉ điềm nói.

Hắn ta nhìn Ngụy Hợp một chút, lại hỏi: “Không biết sư đệ định kết bạn đồng hành với người nào? Dựa theo quy củ tông môn, người kết bạn không được vượt quá ba người.”

Ngụy Hợp lắc đầu: “Ta không có ý định kết bạn. Sư huynh cũng biết, với thực lực của ta, kết bạn hay không cũng không có tác dụng, còn phải chiếu cố người khác thêm nữa, càng phiền toái hơn.”

334

Thường học trung hồi tưởng lại thực lực khoa trương của Ngụy Hợp, cũng là không biết nói gì.

“Cũng... Nhưng mà, khi ra bên ngoài thì phải buông lỏng cảnh giác.” Hấn xoay người, phóng thích kinh lực, chụp về phía xa một cái.

Nhất thời lấy ra một cái tử phía sau.

“Vật này là trước đây ta lần đầu xuống núi sử dụng, có thể ở thời đại người nghỉ ngơi cảnh giới xung quanh, lần này ta tặng cho sư đệ dùng.”

Hấn giao vật đó cho Ngụy Hợp, thần sắc chân thành.

“Đa tạ sư huynh!” Ngụy Hợp không chối từ.

Lần này xuống núi định cảm, kỳ thật cũng coi là nhiệm vụ xuất sơn du lịch tuần tra của đệ tử Huyền Diệu tông.

Hấn loại bỏ hết sinh vật dị hóa trong bí cảnh phong ấn Hỏa Trì, còn phải tiện đường điều tra mây tông môn trú điểm biên cảnh.

Không chỉ hấn, tất cả những người mới của Huyền Diệu tông cũng phải như vậy.

Bao gồm cả Âu Dương Lạc cùng hấn tấn chức lúc trước.

“Nghe nói Âu Dương Lạc kia, sau khi nghe được người xuống núi thì cũng xin giống như vậy xuống núi, không muốn tụt lại phía sau người. Cũng là buồn cười, Âu Dương Lạc kia tuy thiên tư hơn người, nhưng làm sao có thể đánh đồng với Ngụy sư đệ.”

Người thường học trung mà nói cũng buồn cười.

Ngụy Hợp hòa theo vài câu, cũng mỉm cười.

Hơn một năm nay, hấn và Thường Học Trung ở chung trong nội sơn hòa hợp, quan hệ ngày càng thân thiết. Xem như là bạn tốt.

Lần này hẳn sắp ly sơn định cảm, sau khi thường học trung biết được, chủ động đến tìm hẳn, vì hẳn mà làm việc.

Sau khi ăn uống no nê một phen, Ngụy Hợp và Thường Học khuyên can, xuất hiện tửu gia.

Đi tới bên tàu Long Loan, Chu Mộ Thanh đang đứng trên một chiếc thuyền nhỏ chờ đã lâu.

Thấy hẳn tới, ôm quyền hành lễ.

“Chân nhân, tất cả đã chuẩn bị thỏa đáng.”

Chu Mộ Thanh thay đổi trang phục hiệp nữ, lưng đeo đao kiếm, bịt mắt, hiển nhiên cũng là đôi mắt có cảm giác siêu phàm.

Đứng trên một chiếc thuyền con, gió biển thổi phát phơ, làm cho vạt áo của nàng kề sát eo, lộ ra đường cong yếu điệu của nữ tính.

Lúc này nàng so với hơn một năm trước, càng thêm ôn trọng hòa.

Chu Mộ Thanh nhìn Ngụy Hợp dần dần tới gần, trong lòng cũng cảm khái.

Cao thủ luyện tạng cực hạn như bọn họ, có ai mà không tâm cao khí ngạo. Trước khi tiến vào phúc địa, mọi người đều cảm thấy thiên tư tung hoành, tiến vào phúc địa tất có thể thuận lợi đột phá, đặt chân vào Chân Cảnh.

Nhưng hôm nay... Người so với người, mới có thể nhìn ra sự chênh lệch với nhau.

Hơn một năm nay, Ngụy Hợp không chỉ thiên phú sẵn bắt mà còn cảm nhận được hai mắt, bây giờ còn chính thức gặp được ước định.

Quá trình ổn định, dưới chân núi chịu quý phong phát một tháng.

Một tháng này nhất định phải liên tục, bắt buộc phải thời thời khắc mở ra cảm giác siêu cảm.

Nói thì đơn giản, làm mới khó.

Chu Mộ Thanh nhìn mình, tuy cũng là phúc địa chung với Ngụy Hợp, nhưng đến bây giờ, nàng khó khăn lắm mới có thể sẵn bất hoàn thành năng lực thiên phú của mình, hiện tại đang lần thứ hai siêu cảm hai mắt.

Nghĩ đến một chân thú do mình đánh vào một lần định cảm cũng muôn vàn khó khăn, cuối cùng vẫn phải dựa vào các loại đạo cụ mưu kế, thật vất vả mới mài chết được nó.

Mà Ngụy Hợp chỉ đi ra ngoài một chuyến, liền dễ dàng giết chết một đầu thú lĩnh mặt người có cảm giác giống như lần thứ hai.

Chênh lệch bực này... Quả thực...

Tuy rằng năng lực thiên phú không thể phán định bằng thực lực mạnh yếu của Chân Thú.

Nhưng chỉ nhìn chiến tích cũng chênh lệch quá lớn rồi.

“Về sau ra ngoài, gọi ta là lão gia là được. Chân nhân đừng nhắc lại.” Ngụy Hợp lên thuyền phân phó.

“Vâng.” Chu Mộ Thanh thu liễm tâm thần, tung kinh lực, thuyền nhỏ lập tức bay ra ngoài Thiên Hải đảo.

Chỉ là một cái thuyền nhỏ, lẫn vào rất nhiều thuyền ra vào ra vào Thiên Hải đảo, không thu hút chút nào, rất nhanh liền đi tới phía Chấn Đào thành.

*

*

*

Đứng ở đầu thuyền, Ngụy Hợp nhìn ra phía xa một mảng mặt biển rộng lớn xanh thẳm. Trong lòng rốt cục cũng có chút buông lỏng.

Hơn một năm nay, mặc dù hấn sống thập phần ổn định an toàn.

Nhưng cũng cực kỳ uất ức.

Bởi vì trong thời gian một năm, sư tỷ Diêu Văn đầu đầu cũng bảo vệ, không chút buông lỏng. Ngay cả lúc luyện công, cũng

lặng yên thủ ở bên ngoài.

Đề Ngụy Hợp tuyệt không dám tiết lộ át chủ bài của mình.

Cũng may, bây giờ rốt cuộc giải phóng.

Diêu Văn chỉ đáp ứng Nguyên Đô Tử đại sư tử, bảo vệ mình một năm.

Hôm nay qua kỳ hạn một năm, rốt cuộc có thể...

Trên mặt Ngụy Hợp bất tri bất giác nở nụ cười.

“Lão gia xem ra tâm tình rất tốt?” Chu Mộ Thanh ở bên cạnh nhẹ giọng nói.

“Vẫn luôn khổ tu trong nội sơn, thỉnh thoảng ra ngoài hít thở không khí, tâm tình quả thật không tệ.” Ngụy Hợp gật đầu.

“Huyền Diệu tông tốt thì tốt, chính là quá quạnh quẽ. Tam mạch tách riêng ra, các sư huynh đệ cũng tự khổ tu, hoặc là ra ngoài hoàn thành nhiệm vụ tông môn. Giao lưu không nhiều.”

“Là như vậy, trong tông môn, phần lớn là dùng Truyền Công sư tử, dẫn đội sư huynh tổ hợp thành một nhóm nhỏ. Những người còn lại không có bao nhiêu giao tình, tự nhiên cũng không có giao tình.” Chu Mộ Thanh gật đầu.

“Trước mắt đi ra, cuối cùng có thể nhìn thật kỹ biến hóa hôm nay bên ngoài.” Ngụy Hợp nhẹ giọng nói.

“Lão gia làm vậy là nhớ nhà.” Chu Mộ Thanh khẽ cười nói.

“Có lẽ vậy.”

Ngụy Hợp lắc đầu, không nhiều lời nữa.

Trong sóng biển phun trào, hai người đứng trên thuyền nhỏ, phía sau không ngừng thúc đẩy sóng trắng, giống như thuyền hơi, nhanh chóng chạy về phía bến tàu bên thành Chân Đào.

Từ Chân Đào thành đến Thiên Hải đảo, trên đường không ngừng có thuyền nhỏ đi lại, cũng có võ giả cao thủ dựa vào thân pháp để đi qua.

Hai người mới chạy tới một nửa đường, bỗng nhiên ánh mắt Ngụy Hợp khẽ động. Nhìn về một chiếc thuyền cấp tốc chạy qua phía trước bên phải.

Thuyền toàn thân màu nâu, bên cạnh in hai chữ huyền diệu to lớn, trên thuyền có một đội nhân mã, thần sắc nghiêm nghị, trên người tỏa ra mùi máu tươi nhàn nhạt.

Giữa đội nhân mã này, một người đứng đầu tiên, thình lình mặc đạo bào thuộc chi mạch di chuyển.

Một mình di chuyển nhất mạch phụ trách đối ngoại an toàn, hai chi khác, trừ cao tầng ra, không có tư cách hỏi đến.

Ngụy Hợp cũng chỉ là người mới được định cảm, tự nhiên cũng không có tư cách.

Nhưng khi nhìn thấy đám người này, trong lòng hắn liền tập trung cao độ.

Trong Huyền Diệu tông, có thể phái ra nhân thủ an toàn để bảo vệ tông môn tất nhiên không phải hạng xoàng.

Nhưng chính những kẻ xoàng xĩnh này khi trở về ngay cả mùi máu tươi trên người cũng không thể xua tan hoàn toàn.

Đây chẳng qua chỉ là việc nhỏ về sức lực, đám người này ngay cả chút việc này cũng không làm được.

Như vậy khả năng duy nhất chính là bọn họ đã không còn cách nào che giấu tình huống trên người mình.

“Lão gia.” Chu Mộ Thanh ở bên cạnh cũng nghĩ tới điều đó, trong mắt hiện lên vẻ ưu sầu.

“Không sao. Địa phương chúng ta đi chỉ là biên giới, rất an toàn” Ngụy Hợp trấn định nói.

Thuyền lướt sát qua người.

Ngụy Hợp không quay đầu lại, ánh mắt nhìn thương thuyền cùng khách thuyền phía trước không ngừng xen kẽ, lâm vào suy tư.

Chu Mộ Thanh muốn nói lại thôi, nhưng thấy Ngụy Hợp trầm mặc, cũng không lên tiếng nữa.

Thuyền nhỏ nhanh chóng tới bến tàu ven bờ.

Hai người mang theo hành lễ, Ngụy Hợp không thông báo cho người trong nhà định cảm lần này, để cho bọn họ khỏi lo lắng.

Dù sao nếu chỉ đơn thuần cảm giác mà nói, đối với chân nhân bình thường mà nói, tất nhiên là chuyện cực đoan nguy hiểm.

Nhưng đối với hắn mà nói, thật đúng là vô cùng hùng hậu, để hắn không nói chỉ gánh một tháng, chính là một năm, cũng không có vấn đề gì lớn.

Chủ yếu nhất là, lần này không còn Diêu Văn sư tử âm thầm thủ hộ, cuối cùng hắn cũng có thể triệt để thực nghiệm một chút, rốt cuộc điểm máu chốt của thực lực của mình là bao nhiêu.

“Giết!”

Biên giới Hải Châu.

Một đội cao thủ mặc trang phục cao thủ có tiêu ký Huyền Diệu tông, đang giao thủ với một người mặc áo choàng màu xanh da trời khác, giáp da màu nâu.

Giữa rừng rậm, một đôi lực lượng đối thủ xuất thủ tỏa ra bốn phía.

Cây cối thô to cơ hồ là đụng liền đứt, sượt qua liền bị thương.

Giữa lúc mọi người giao thủ, trong chiến trường, có một người thân hình cao lớn, thân cao ba thước, hình thể khô ngô như núi thịt.

Da thịt toàn thân trắng nõn, sáng bóng dưới ánh mặt trời.

Người này chính là người phụ trách tổng phụ trách phân công tới Hải Châu - Bạch Y Phật Hứa Định Xuân.

Hứa Định Xuân sư từ một trong hai đại nguyên lão trong giáo Thiên Diệp vương.

Một thân công phu luyện tập ngang ngược dưới chân huyết rèn luyện biên độ khủng bố dị thường.

Cho dù ở trong giáo, cũng là cao thủ xếp hạng cao nhất.

Nhưng người này tính tình nóng nảy, không hề thương lượng tình cảm.

Lần này bị phân công đến Hải Châu không thêm ia còn khó xử, cũng là vì ác thượng đồng liêu trong giáo, bởi vậy bị gạt

bỏ, chỉ có thể bị phá tới đây trấn áp.

“Thực lực Huyền Diệu tông di lưu nhất mạch, ta đã lĩnh giáo nhiều lần. Đáng tiếc... đều vô dụng với ta.” Hứa Định Xuân nhếch miệng nhìn nam tử cao lớn đang thờ hỏn hỏn phía đối diện.

Xương gò má nam tử nhô ra, hỏc mắt hỏm sỏu, tướng mạo có chút vô thần, nhưng cơ bắp trên người có hình khối, so với Hứa Định Xuân đối diện, nhìn càng thêm mượt mà vô hại.

Hắn ta là dẫn đội chân nhân dẫn đường từ mạch Thiên Lan Triệu Mạnh Hằng. Vốn lần này trình sát dò xét biên giới, phát hiện một ít dấu vết, bèn muốn quay về bẩm báo trước.

Nhưng không nghĩ tới, sư đệ hắn phá ra cầu viện, thế mà lại mịt mù không có tin tức.

Mà cầu viện khói lửa trên người, cũng không biết vì cái gì, toàn bộ đều bị mất hiệu quả...

Chung quanh nhìn như sơn lâm, kì thực sớm đã bị yêu nhân rộng rãi trước mắt này trùng trùng điệp điệp bao vây.

“Quyền sư đệ! Lần này chỉ sợ là khó có thể chu toàn rồi...” Triệu Mạnh Hằng hoạt động cổ tay vừa mới bị chấn động đến đau nhức, trong mắt nổi lên một tia tuyệt vọng.

“Một hồi ta dùng bí kỹ mở ra một con đường sống, người cần phải trở về. Truyền tin tức về tông môn, tổng cộng yêu nhân rộng rãi đã lâu, mưu đồ là lớn! Nhớ kỹ! Nhất định phải đem tin tức biên giới đóng quân sớm đã thất thủ hơn phân nửa truyền về tông môn! Nhất định...!”

Trong giọng nói của Triệu Mạnh Hằng lộ ra một mối và kiên định, đưa tay ngăn vị sư đệ trẻ tuổi sau vành mắt đỏ lên.

“Triệu sư huynh!” Ánh mắt vị sư đệ họ Quyền kia mơ hồ: “Muốn đi thì cùng đi!”

“Hồ đồ! Đừng làm hỏng đại sự tông môn! Đi!!” Triệu Mạnh Hằng gầm lên giận dữ, đồng thời tung người lao về phía đối diện.

“Yêu nhân nhận lấy cái chết!!”

Triệu Mạnh Hằng cố động chân kinh toàn thân. Hẳn ta không phải là chân nhân bình thường, mà là nhất mạch di chuyển đã sắp bước vào một thể hệ cao thủ hoàn toàn mới.

Một mạch di chuyển giống như hẳn ta sắp bước chân vào toàn cảnh, chỉ có ba người. Nếu có thể thuận lợi vượt qua, Huyền Diệu tông sẽ có thêm một cao thủ chân chính.

Nhưng đáng tiếc...

Toàn thân Triệu Mạnh Hằng hội tụ lại, hóa thành hình mũi nhọn.

Bí pháp di chuyển nhất mạch, Thiên Sơn Liệt Hồ chùy bộc phát hoàn toàn vào lúc này.

Đem toàn bộ kinh lực hóa thành nhiên liệu, cuối cùng bộc phát toàn bộ uy lực.

“Mặc kệ ngươi là ai, cùng chết đi!!”

Trong vòng mấy mét xung quanh Triệu Mạnh Hằng, không khí vặn vẹo, sức mạnh thật giống như sương trắng, tầng tầng lớp lớp ngưng tụ thành một con bạch hổ mắt cực lớn, ngửa đầu rít gào, nhào về phía Hứa Định Xuân.

Bành!!!

Từng tầng từng tầng gợn sóng kinh lực lan tràn ra.

Triệu Mạnh Hằng hợp lực đánh một chiêu vào ngực Hứa Định Xuân.

Kinh lực to lớn hội tụ chấn động run rẩy, tựa như cự hổ màu trắng hung hăng cắn vào ngực Hứa Định Xuân.

“Thật đáng tiếc... Vì sao mỗi lần những Huyền Diệu tông các ngươi đều thích dùng chiêu này?”

Hứa Định Xuân mặc kệ một chiêu này đánh vào trên người, nhưng bình yên vô sự.

Hắn nhếch miệng cười lộ lên. Da thịt trắng mập mập thoát nhìn rất giống phật Di Lặc.

Phốc!

Hai tay hắn hợp lại.

Song chưởng cực lớn cứng rắn kẹp đầu Triệu Mạnh Hằng vào chính giữa, ép thành thịt bằm.

Kình lực thật sự cường đại hình thành vách ngăn kình lực hộ thân, bị cự lực thuần túy khủng bố, cứng rắn đè ép mà nổ tung.

“Cho nên mới nói, đám đại nguyên nhân các ngươi, chung quy thích chơi cái trò huyết gió lung tung gì đó. Nhiều chân kình hơn nữa, cũng không bằng ta hai tay ấn một cái.” Hứa Định Xuân chẳng hề để ý ném thi thể Triệu Mạnh Hằng qua một bên.

Sau đó, ánh mắt hắn nhìn về phía các đệ tử còn lại xung quanh.

Hắn đã dẫn đội chặn giết năm người trốn ra khỏi điểm dừng chân. Tại điểm dừng chân lần này, thực lực của Triệu Mạnh Hằng là mạnh nhất. Vậy mà hắn đã sắp chạm đến cảnh giới Chân Tiên.

Kình lực đã sắp ngưng tụ thành hình rồi.

Đáng tiếc, nhanh ngưng tụ thành chân chính, vẫn là bất đồng như cũ.

335

Ngụy Hợp chọn chỗ cảm giác cố định, không cố định ở nơi nào, mà là đi theo trên đường, chuẩn bị tốt các loại sự vật.

Chu Mộ Thanh phụ trách hỗ trợ.

Hắn dự định trên đường đi đến điểm đóng giữ biên giới, bắt đầu cố định cảm, như thế cũng có thể tiết kiệm không ít thời gian.

Dù sao thì hắn cũng đã hoàn toàn mở ra siêu cảm, cũng không tốn bao nhiêu sức lực cả.

Đọc theo đường đi, hai người cũng không vội vã lên đường, chỉ là chậm rãi ung dung, vững vàng tiến lên.

Ngụy Hợp mở ra cảm giác siêu cảm, dự định lấy hai mắt cùng hai tay làm chuẩn, trực tiếp hoàn thành định cảm lần đầu. Như vậy cũng có thể nhanh hơn chút.

Càng đi tới biên giới Hải Châu, nhiệt độ càng âm trở lại, hòa tan trong tuyết.

Một ngày, hai người đi tới một huyện thành trên đường.

Sau khi vào thành, tùy tiện tìm một xưởng cơm ăn ngồi xuống, chuẩn bị đồ ăn.

Ngụy Hợp ăn mặc như một du hiệp võ giả, đội mũ rộng vành che khuất gương mặt.

Sau khi ngồi xuống, tùy ý chọn vài món ăn, liền ngấm nhìn chung quanh, cảm giác bầu không khí có chút khác thường.

Thực phường không lớn, chia thành hai tầng.

Một cái bàn sáu tầng, hơn phân nửa đều đã đầy.

Lúc này phía sau lưng chỗ Chu Mộ Thanh đang ngồi mơ hồ có người đang nói chuyện, nhìn thấy hai người Ngụy Hợp ngồi xuống, thanh âm người đàn ông kia lập tức nhỏ đi rất nhiều.

Đối với người bình thường mà nói, thanh âm bực này có lẽ không có cách nào nghe rõ, nhưng đối với bậc cao thủ như

Ngụy Hợp mà nói, không khác gì đọc thẳng vào mặt.

“Đây đã là lần thứ ba tháng này xảy ra chuyện. Nhà ba nhà bị diệt môn, gà chó không tha, đầy tường là dấu vết huyết thủ. Rốt cuộc là ai tàn nhẫn như vậy, cho dù súc vật trong nhà cũng một cái cũng không có...”

Ba người ngồi trên bàn, một nam tử trung niên, lưng đeo trường đao, dẫn theo hai thiếu niên.

Hai thiếu niên một nam một nữ, đều mặc trang phục võ đạo, mi thanh mục tú, khí chất sạch sẽ, mặt mày tràn đầy tự tin.

“Cha, lần tụ nghĩa này, trừ nhà họ Mạc chúng ta, Bạch Khánh Môn, Hàn Thiên song đao, còn có ai không?” Người anh tuấn trẻ tuổi kia nói: “Thủ hạ Quỷ Môn kia xuất quỷ nhập thần, khó mà tìm ra, nếu như ít người, căn bản không cách nào tìm được người đúng không?”

“Quỷ Môn thủ xuất thân rộng rãi từ giáo, chính là nhân từ yêu nhân, lần này tụ nghĩa, có danh nghĩa này, tất nhiên có thể tụ tập không ít hảo thủ. Như thông dong công tình thiết quán Tiêu Long, Hồ Sơn đại hiệp Lý công hạo các loại, đều nghe nói tại nơi này.”

Người đàn ông trung niên mỉm cười nói: “Vừa hay các người cũng có thể mở mang tầm mắt, gặp cường giả chân chính trong giang hồ này, là dạng gì?”

“Phụ thân có biết đại hiệp Hồ Sơn khi nào mới đến không? Sớm nghe nói Lý đại hiệp ngàn dặm truy kích yêu nhân rộng rãi, giết mấy người trong tay, công lực tinh thâm, nếu có thể được thấy, lần này ra ngoài cũng coi như không công rồi.” Ánh mắt thiếu nữ kia trong suốt mang theo một chút chờ mong thuần túy, nhẹ giọng hỏi.

“Nhanh quá, Hồ Sơn đại hiệp nên cùng người Hải Đăng Ti đến cùng một chỗ, dù sao hắc cũng có tiếng ở Hải Đăng Ti, không giống mấy kẻ du ly tán như chúng ta...” Nam tử trung niên mỉm cười nói.

Mặc dù Mạc gia trang có tên hơi nhỏ trên mặt đất xung quanh, nhưng nếu đã có khối địa phương này, thì sẽ không ai nhận hẳn.

Mà so với lần tụ nghĩa này, Mạc gia trang chỉ là một trong những người tốt trong giang hồ tầm thường.

Nếu không phải bị một đôi con cái trong nhà mài không chịu được, hẳn cũng không muốn dẫn người đến hội nghị.

Cũng may bây giờ có nhiều hảo thủ giang hồ tụ nghĩa như vậy, yêu nhân rộng rãi kia đã biết, nhất định vong hồn đại phiêu, chạy trốn suốt đêm, tuyệt không dám ở lại đây nữa, tiếp tục gây án.

Ba người vừa ăn, vừa trò chuyện về rất nhiều đại hào đại phú hào nổi danh ở Hải Châu lần này.

Chỉ là nói xong, chợt ba người đang ngồi ở bàn khác ăn cơm, đột nhiên vỗ đũa lên bàn.

Ba.

“Vừa rồi các người đang nói cái gì vậy?!”

Dung mạo ba người kia hơi khác với Đại nguyên nhân, ai nấy lông mày vàng nhạt, xương gò má lồi ra, nhìn qua đã biết là người ngoại vực.

Lúc này người mở miệng cũng đang điều khiển một Đại Nguyên Quan với giọng nói quái dị, ánh mắt hung hãn nhìn chằm chằm vào ba người Mạc gia trang.

“Không ngờ mới ra ngoài giết chết mấy kẻ dám tới gây sự với Thánh giáo ta, giờ lại gặp thêm ba kẻ. Đại nguyên nhân các người đúng là cao minh. Không sợ chết!”

Người kia cất lời, đầu đầy loạn pháp lông vàng, vai rộng, cơ bắp toàn thân, hai tay đeo hai cái vòng đồng, mày rậm mắt to, con ngươi màu trắng, khí thế hung hãn.

Lúc này hẳn từng bước đi về phía ba người Mạc gia trang.

Sắc mặt ba người cũng ngưng trọng, nhao nhao đứng dậy, nam tử trung niên kia cầm chuôi đao sau lưng, vừa sợ vừa giận nhìn về phía người vừa tới.

“Các người chính là người dạy bảo rộng rãi!?”

Lúc này toàn bộ người chung quanh Thực phường đều bị bên này hấp dẫn lực chú ý.

Có người lặng lẽ đứng dậy, mắt thấy sắp bộc phát xung đột, liền muốn rời khỏi bàn.

Chưởng quầy mang theo hai tiểu nhị tranh thủ thời gian tới, hảo ngôn khuyên bảo, trong lời ám chỉ sau lưng mình có bối cảnh quan to lớn.

Nhưng mấy người dạy dỗ hấn đẩy chưởng quầy ra, đi tới bên bàn của ba người Mạc gia, định động thủ.

Ngụy Hợp và Chu Mộ Thanh ở bên cạnh cũng nhú mào.

Không ngờ bọn họ chỉ ăn một bữa cơm, cũng có thể gặp được phiền toái bực này.

“Người Quảng Từ giáo xung đột võ lâm Hải Châu lớn đến vậy cơ à? Bây giờ đã lưu chuyển bề ngoài rồi cơ mà? Quan phủ cũng không để ý tới hấn?” Chu Mộ Thanh cau mày nói.

“Chỉ là hai phái mà thôi, quan lại Hải Châu tâm tư bất định, thấy Ngô quốc thế lớn, có đường đi này cũng là bình thường.” Ngụy Hợp thản nhiên nói.

Phàm tục có quy củ phàm tục, bây giờ hấn đã thân là chân nhân, không quản thúc bực này được nữa.

Nếu không, động thủ, tranh đấu thẳng cấp, ai cũng không muốn phát sinh phiền toái.

Bên này hai người vẫn đang ăn cơm, ba người Mạc gia trang bên kia cùng ba người Quảng giáo, cuối cùng cũng động thủ.

Song phương vừa đối mặt đã phân thắng bại.

Nam tử trung niên của Mạc gia căn bản không phải đối thủ của đối phương, vừa ra tay vận lực đã bị một bàn tay phủ đầy lông vàng vụn gãy, giống như nhánh cây bẻ gãy.

Lông vàng vọt tới trước, cung bộ xung quyền.

Oành một cái đánh vào ngực nam tử trung niên, đem hấn đánh cho xương ngực vỡ vụn, nặng nề ngã xuống, phun ra một ngụm máu.

“Cha!!”

Hai thiếu niên thiếu nữ khác thấy thế, lập tức mắt đi tác vuông, đảo mắt liền bị tuột tay xuống.

Một người Quảng Từ Giáo cười khà khà, nhân cơ hội này véo lên mặt cô bé một cái.

“Su huynh, tiểu nương này da mịn thịt mềm, cứ như vậy giết chết đáng tiếc, hay là đem về thay phiên mọi người chơi một chút, thế nào?”

“Muốn chơi ở chỗ này chơi, trở về bị người ta nhìn thấy, sẽ bị quở trách.” Tráng hán lông vàng nhắc nam tử trung niên lên, lấy ra một túi tiền trên người gã.

“Những đại nguyên nhân này, ai nấy yếu như gà, vẫn cứ thích ăn nói ngông cuồng, đúng là muốn chết mà.” Hấn không khách khí xuất đao, chuẩn bị cắt đầu đối phương làm chiến lợi phẩm.

Người bên cạnh, đã kêu khóc thảm thiết một tiếng nữ hài, xé rách quần áo gã.

Nguy Hợp và Chu Mộ Thanh đều nhú mày.

Lúc này trừ bọn họ ra, còn có một bàn khách to gan chưa đi, thấy cảnh này, người bên kia đã đi trước một bước, nhịn không được.

Lúc này mặc dù có người muốn xuất thủ.

Nhưng người ra tay lập tức bị đồng bạn kéo lại, nhỏ giọng thúc giục.

“Ngươi điên rồi? Đó là một trong tám mươi tám đệ tử dưới trướng Hoàng Mi La Hán, ngươi xem lông mày bọn họ có màu vàng hay không!? Hoàng Mi La Hán là người bao che khuyết điểm nhất, hôm nay ngươi cứu hạ nhân, chờ mấy người ngoài chạy thoát, bọn họ sẽ không sao. Nhưng nếu ngươi bị tìm tới cửa, cha mẹ trong nhà ngươi sẽ làm sao bây giờ? Huynh đệ tử muội của ngươi phải làm sao bây giờ?”

Người nọ tức giận đến lồng ngực phập phồng, nhưng lại chỉ có thể trơ mắt nhìn cô bé xinh đẹp kia của Mạc gia, đang bị người

ta xé rách quần áo.

Chỉ nháy mắt áo ngoài đã bị giật đứt.

Nữ hài thét lên, muốn tránh thoát, nhưng lại bị người quảng đại dạy kia bắt lấy mắt cá chân lôi trở về.

Ngụy Hợp ở một bên, cũng nhẹ giọng thở dài.

Hắn vốn không muốn quản sự vụ, nhưng trước mặt hắn, dưới ánh ban ngày ban mặt, dám can đảm làm ra chuyện dơ bẩn như vậy trước mặt mọi người.

Những người Quảng Từ giáo này, mở miệng một câu Đại Nguyên Nhân cũng không được gọi là bản đồ pháo.

Nếu như hắn không phát hiện thì thôi, nhưng nếu đã phát sinh trước mặt hắn...

“Tiêu Thanh.” Ngụy Hợp không động thủ, chỉ phân phó một câu.

“Vâng!” Chu Mộ Thanh sớm đã không nhìn nổi nữa, chỉ e ngại chủ sự là Ngụy Hợp.

Hơn nữa chuyện đi lần này bọn họ đi ra là vì để ổn định cảm xúc, là sự tình trọng đại, không muốn gây chuyện nên mới phải nhẫn nại.

Nhưng bây giờ được Ngụy Hợp khẳng định, nàng ta lập tức rút ra một chiếc đũa, tùy tay cắt thành ba đốt, sau đó ném đi.

Xuy xuy xuy xuy!

Ba tiếng giòn vang.

Ba yêu nhân quảng từ giáo kia, lúc này bị ba chiếc đũa gãy đâm vào lồng ngực, đều buồn bực lui về phía sau.

Ba người rút đũa ra, mang theo một dải máu tươi, tầm mắt trong nháy mắt đã tập trung đến trên người Chu Mộ Thanh.

“Thật đúng là to gan dám động thủ, tiến lên! Giết bọn chúng!” Cái kia lông vàng như không có việc gì vút đũa đi, đầu tiên vừa vắn nhào lên.

Chu Mộ Thanh cũng không ngờ tới, nàng ra tay lại không thể trấn áp được ba người này.

Đôi đũa gãy mang theo kinh lực kia đâm vào trong cơ thể ba người, vậy mà một chút tác dụng cũng không có.

Kinh lực phụ gia tuy chỉ là do nàng tiện tay làm, nhưng lại không thể phát huy hiệu quả, thật là kỳ lạ.

Đôi mắt đẹp của nàng mãnh liệt, lúc này đứng dậy quay sang nhìn ba người.

“Vừa rồi ba người các ngươi nói năng lỗ mãng, còn hành hung dưới đại công chúng, hiện tại ngược lại ta muốn xem các ngươi...”

Chu Mộ Thanh còn chưa dứt lời đã thấy một đám lông vàng dẫn đội của ba người bổ nhào tới, hai tay đeo vòng đồng đột nhiên đập tới trước ngực nàng.

Đôi với chiêu thức mà một cô gái đưa ra như vậy, không hề nghi ngờ mang theo ý nhục nhã.

Chu Mộ Thanh thậm giận dữ, tay phải nhanh như chớp mang theo tàn ảnh, sau đó đứng trên, một chưởng nối tiếp một chưởng, lập tức in dấu lên ngực của Hoàng Mao.

Một chưởng này có tốc độ cực nhanh, cực kỳ đột nhiên, khiến lông vàng không cách nào đón đỡ, căn bản không thể dự liệu được.

Bành!!

Lông vàng bị một chưởng hàm nộ đánh bay ra xa mấy thước, rơi bịch xuống mặt đất.

Hắn lại còn tức giận, huyết thủy trong miệng không ngừng trào ra, chỉ vào Chu Mộ Thanh trợn mắt mà nhìn.

“Các ngươi lại dám... lại dám!!?”

Chu Mộ Thanh đâu để ý những chuyện này, nếu đã quyết định động thủ, vậy liền thừa thế xông lên.

Nàng tiếp tục xuất thủ, đảo mắt liền đồng thời cắt ngang hai người còn lại, bỏ chạy vô vọng, ngay tại chỗ thổ huyết không còn khí.

Lúc này người trong lầu hai của xưởng ăn cũng đi xuống, kể cả đám người chương quỹ, đều nhìn ngáy người.

Chu Mộ Thanh chỉ tùy ý đánh vài chiêu đã đánh cho ba người kia tàn phế tại chỗ, hai chết một bị thương. Thực lực bực này khiến người ta thán phục trong lòng.

Nhưng cũng cực kỳ sợ hãi.

“Hai vị đại hiệp, các người... đi nhanh đi, nếu chậm trễ, bị sư phụ Hoàng Chi Anh tìm tới cửa, vậy thật sự quá muộn.” Triển chương quỹ tiến lên khẩn trương khuyên.

“Sư phụ Hoàng Chi Anh kia, chính là cao thủ đứng đầu tiếng tăm lòng lẫy phụ cận, Hoàng Mi La Hán, một thân thực lực thân pháp tới lui như gió, dù là Hải Đăng Ti cũng mấy lần bắt không được, ngược lại còn bị thương mấy người mình.”

Chương quỹ cũng hảo tâm, thấy hai người Ngụy Hợp xuất thủ cứu hạ nhân, lúc này nhanh chóng lên tiếng.

“Chương quỹ yên tâm, trong lòng chúng ta hiểu rõ.” Chu Mộ Thanh thu tay lại nhìn về phía ba người Mạc gia trang.

Lúc này nam tử trung niên kia sắp ngất xỉu rồi, con trai quỳ ở bên cạnh khóc rống lên.

Thấy Chu Mộ Thanh nhìn, hai đứa ước chừng mới mười bảy mười tám tuổi, vội vàng hành lễ với nàng, cảm ơn đã ra tay giúp đỡ.

Mấy người cùng nhau thu dọn, Chu Mộ Thanh đỡ nam tử trung niên kia ngồi dậy, bắt đầu xử lý thương thế, tiện thể tán gẫu đơn giản.

Tâm tình của hai thiếu niên kia cũng dần dần theo ba cừu nhân hung thủ kết thúc mà dần dần tán đi, thay vào đó là lo lắng, lo lắng cho tình huống của phụ thân mình.

Bên này đang nói chuyện đơn giản, Ngụy Hợp lại chột ngắc đầu, nhìn về phía trước đại môn.

Ngay vừa rồi, hấn mơ hồ cảm ứng được, có người đi ngang qua.

Hơn nữa trên thân người kia tràn ngập từng cỗ khí huyết dao động vượt xa thường nhân, thậm chí vượt xa khí huyết dao động cao thủ rèn xương.

Khí huyết lan tỏa ra, căn bản là không có biện pháp nào che giấu.

“Tiểu Thanh. Người bên ngoài tới rồi.” Cuối cùng Ngụy Hợp ăn hết đồ trong chén, lau miệng, đứng lên.

336

Chu Mộ Thanh nghe vậy, vội vàng dừng lại câu hỏi với hai thiếu niên Mạc gia, ngẩng đầu nhìn ra phía ngoài.

Quả thật, bên ngoài thức ăn, đang có một người, đồng dạng lông mày vàng trắng kiện, hai gò má xéo xuống một vết sẹo kéo xuống, nhìn dữ tợn đến cực điểm.

Người này vừa vào cửa, ánh mắt liền rơi vào trên hai cỗ thi thể nằm trên đất.” Tốt tốt tốt, không nghĩ tới ở huyện Toàn An này, còn có người dám xuống tay với người trong giáo ta.”

“Là Tần Chung của Tứ Tí Hắc Viên!” Thiếu niên Mạc gia kia chột lên tiếng kinh hô.

Hắc Viên bốn tay vừa ra tên này đã khiến cho một ít người giang hồ còn đang xem náo nhiệt đều biến sắc, nhao nhao rời khỏi các cửa khác, không dám ở lại đây lâu.

Thiếu niên thiếu nữ Mạc gia lúc này cũng biến sắc, khi nhìn thấy mày của đối phương thì sắc mặt vàng vọt như đất.

“Ngay cả Tứ Tí Hắc Viên cũng được Quảng Từ giáo sao?”

Trong lòng Ngụy Hợp lắc đầu.

Sự truyền bá của Ngô Quốc thật sự quá nhanh.

Trước khi hắn đi ra, sư huynh thường học trung đã nhắc qua cho hắn, tận lực đừng phát sinh xung đột với người trong Quảng Từ giáo.

Nhưng đáng tiếc...

“Các ngươi, có gan.” Hắc Viên bốn tay không động thủ mà kiên kị nhìn Chu Mộ Thanh, ngón tay chỉ từng người một.

Chu Mộ Thanh quay đầu lại nhìn về phía Ngụy Hợp, chờ đợi chỉ thị.

Bọn họ lần này tới không phải để gây chuyện, cho nên hết thảy còn phải xem quyết định của Ngụy Hợp.

“Quảng Từ giáo, nếu là thế lực bên Ngô quốc, chắc hẳn đi là chân huyết đạo chứ?” Ngụy Hợp bỗng nhiên nhẹ giọng hỏi.

“Đúng vậy, ba người kia chính là như thế, thể trạng trên người cực kỳ cứng rắn, không có kinh lực, thuần túy dựa vào tốc độ nhanh, chiêu số thủ thắng.” Chu Mộ Thanh gật đầu.

Đây cũng là lý do lúc trước nàng kinh lực kẹp trong chiếc dũa, đánh ra ngoài hiệu quả không tốt.

Những võ giả hệ thống chân huyết của Ngô quốc này, ai ai cũng có cơ bắp và xương cốt cứng rắn vô cùng.

“Các người có đủ can đảm chờ ở đây, dám đối với Hoàng Mi nhất mạch ta động thủ, còn chờ dưới ban ngày giết người, chờ đây!”

Tứ Tí Hắc Viên kia nhãn lực không tệ, nhìn ra Chu Mộ Thanh không dễ chọc, cũng không vào cửa mà xoay người nhanh chóng rời đi.

Chu Mộ Thanh nhanh chóng lao ra ngoài, nhìn xung quanh như muốn đuổi theo.

“Trở về.” Ngụy Hợp lên tiếng.

“Lão gia?” Chu Mộ Thanh quay đầu nghi hoặc nhìn về phía Ngụy Hợp.

Lần này bọn họ ra ngoài, không phải muốn mau chóng giải quyết phiền phức sao? Sao...

Ngụy Hợp lắc đầu.

“Không vội, nơi đây là địa bàn của chúng ta, không xảy ra chuyện lớn đâu. Vừa khéo có thể nhìn xem hệ thống chân huyết này rốt cuộc có khác gì chân kinh của Ngô quốc đâu.”

Hắn ta đúng là nghĩ như vậy.

Cái này rộng rãi giáo dục, lại dám tại Hải Châu địa giới còn hung hăng ngang ngược càn rỡ như vậy, khẳng định sau lưng có người chống đỡ.

Nhưng ở Hải Châu, có Huyền Diệu tông trấn áp, bọn họ nhất định sẽ không dám phá đại đầu đến chen chân, để tránh bị

Huyền Diệu tông chơi xấu.

Cho nên những người này cùng lắm là thâm nhập vào thế lực, không đáng lo, hoàn toàn có thể nghiên cứu đạo chân huyết.

Ngụy Hợp nghĩ, sớm muộn gì cũng sẽ có một trận chiến với Ngô quốc.

Đã như vậy, liền sớm muộn chuẩn bị, nhân cơ hội đem chân huyết một đạo nghiên cứu kỹ một chút.

Hắn nhìn nhìn ba Hoàng Mi Quảng Từ giáo trên mặt đất, lúc này ba người không còn khí tức.

Bất quá xem thực lực thì cũng chỉ là tiểu nhân vật, hỏi không ra là có thủ đoạn gì.

Vẫn là xem phía sau có thể câu được cá lớn gì.

“Đi thôi.” Nghĩ tới đây, hắn cố ý đứng dậy nói một câu.

“Thừa dịp bọn chúng còn chưa tới, chúng ta rời đi trước, miễn cho bị cướp.”

Chu Mộ Thanh nhanh chóng hiểu ra, phối hợp nói: “Đúng vậy, thực lực ba người này không kém, người sau lưng chắc chắn sẽ mạnh hơn rất nhiều. Chúng ta khó mà địch nổi bốn quyền, vẫn là lập tức rời đi cho tốt.”

Trong lúc nàng cố ý nói chuyện thì âm thanh hơi lớn, để cho người khác nghe được.

Ngụy Hợp gật đầu, dẫn đầu đi ra khỏi thực phòng.

Bên ngoài ánh nắng tươi đẹp, trong gió mơ hồ mang theo hương hoa nhàn nhạt.

Bên ngoài thực phòng xung quanh vẫn còn bình dân không bị xem náo nhiệt. Nhìn thấy hai người Ngụy Hợp đi ra, mọi người nhất thời xôn xao tán thưởng.

“Hai vị vẫn nên nhanh chóng rời đi đi, bằng không lát nữa bên kia có người tới, cũng quá muộn rồi.” Có âm thanh từ trong đám người truyền ra, lời tốt khuyên bảo.

Ngụy Hợp ôm quyền cười cười.

“Đa tạ nhắc nhở.” Hấn không nhiều lời nữa, cùng Chu Mộ Thanh quay người đi về hướng ra khỏi thành.

“Ân công xin dừng bước!”

Bỗng nhiên phía sau truyền tới âm thanh của hai đứa trẻ Mạc gia, là cô bé kia.

Nàng khoác áo ngoài Chu Mộ Thanh cho nàng, mặt đầy nước mắt, thần sắc kiên định.

Huynh trưởng phía sau nàng, hai tay ôm lấy phụ thân đã bất tỉnh, vội vàng đi theo ra ngoài, vẻ mặt muốn nói lại thôi.

“Nếu chung quanh ân công không có chỗ đặt chân, không ngại đến Mạc gia trang ta.” Thiếu nữ cao giọng mở miệng nói.

Nàng biết, nếu cứ như vậy để Ngụy Hợp hai người rời đi, bọn họ có thể vỗ vỗ mông rời đi.

Nhưng Mạc gia nhà họ thì không chạy được, đến lúc đó, ngang ngược giáo phái bên kia tìm tới cửa, gặp họa chính là bọn họ.

Ngay từ đầu bọn họ ra tay, cũng chỉ vì tự bảo vệ mình và uy hiếp đối phương.

Nhưng bây giờ một hơi chết ba mạng, còn là nhân thủ tốt giang rộng dạy dỗ.

Như thế, những giáo chúng như lang như hổ kia tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ.

Vì vậy...

Trong nháy mắt nữ hài liền hiểu rõ suy nghĩ trong lòng, nhất định phải lưu Ngụy Hợp hai người lại, ngăn trở tai họa cho các nàng.

Nếu không Mạc gia trang nhất định sẽ gặp phải cảnh diệt môn, giống như mấy nhà lúc trước.

Loại nhân vật như Chu Mộ Thanh, đã từng là người chấp chưởng một môn phái, đối với lòng người suy đoán, mặc dù không đạt tới tiêu chuẩn cao, nhưng tâm tư của hai đứa trẻ lại vừa nhìn là hiểu.

Mặc dù vì cầu tự vệ là chuyện thường tình, nhưng đối phương mới được bọn họ cứu, hiện tại lại không muốn bỏ qua gia nghiệp, muốn kéo bọn họ xuống nước, đối kháng với thực lực phân bộ Quảng Từ giáo.

Tính kế như thế... khiến người ta không thích.

Chu Mộ Thanh không để ý tới nữ hài nữa, đuổi theo Ngụy Hợp phía trước, bước nhanh rời đi.

Cô bé kia tựa hồ cũng đã nhận ra cái gì, trên mặt trở nên trắng bệch. Chỉ có thể cắn răng, nhìn hai người Ngụy Hợp thong dong rời đi.

Trong lòng nàng không khỏi cảm thấy oán hận.

Nếu không phải Ngụy Hợp ra tay giết người, giữa bọn họ với đám yêu nhân rộng rãi dạy dỗ kia còn có thể có đường thoát.

Nhưng bây giờ người chết ba người, ở giữa không thể chậm trễ, Mạc gia trang bọn họ khởi nguồn cũng không thoát khỏi liên quan, chỉ sợ cũng là đại họa diệt môn.

Tất cả những điều này, nếu không có hai người kia giết người, bọn họ căn bản không đến mức rơi xuống ruộng đồng bây giờ.

“Ca.” Thiếu nữ quay đầu nhìn về phía thiếu niên ở phía sau.

“Chúng ta lập tức trở về thu dọn đồ đạc, lập tức rời đi! Nơi đây không nên ở lâu!”

“Được!” Thiếu niên cũng hiểu đạo lý, mạnh mẽ gật đầu.

Hai người mang theo phụ thân, cấp tốc hướng về phía trước chạy đi.

Hôm nay nhất định phải nhanh chóng, thừa dịp hai người kia dẫn dắt sự chú ý của yêu nhân trong huyện An, bọn họ mau chóng thu thập châu châu, rời khỏi Mạc gia trang.

Bên kia.

Ngụy Hợp cùng Chu Mộ Thanh chậm rãi ung dung, tiến về phía ngoài thành.

Chỉ là chưa đi được bao xa, liền có một đội Hoàng Mi Nhân Mã cản đường.

Ngay tại trên đường lớn ra khỏi huyện thành, đoàn nhân mã này ai nấy đều cao to, vóc người khôi ngô, mặt mũi tràn đầy hung quang, ngăn trở đường ra.

“Lão gia, quả nhiên tới.” Chu Mộ Thanh quay đầu lại nhìn Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp ngẩng đầu nhìn sắc trời.

“Nhanh chóng giải quyết đi. Đừng trì hoãn nữa.”

“Vâng.”

Chu Mộ Thanh nhảy xuống xe ngựa, đi về phía trái hán lông mày vàng trên xe đạo phía trước.

*

*

*

“Giết!” Đám người kia ngang nhiên động thủ trước, cả đám cầm cương đao trong tay không sợ chết, chém về phía Chu Mộ Thanh.

Đáng tiếc, bọn hắn chỉ là giáo chúng bình thường hơi mạnh hơn so với hai huyết bình thường, nào phải dạng nửa chân nhân như Chu Mộ Thanh.

Chu Mộ Thanh thi triển thân pháp, đảo mắt hóa thành lam tuyến, xuyên tới xuyên lui giữa đám người một lần.

Xuy xuy xuy xuy xuy...

Liên tục mấy tiếng giòn vang, tất cả tay trái trái hán lông mày vàng nhao nhao phun máu rơi xuống đất.

Chu Mộ Thanh chậm rãi quăng máu trên đao xuống, lạnh nhạt nhìn đám người này.

“Cút hết đi. Đừng để ta gặp lại các ngươi.”

Ngụy Hợp ở phía sau khẽ lắc đầu.

Mấy phương diện khác của Chu Mộ Thanh cũng không tệ, nhưng tâm quá mềm yếu.

Thời điểm như vậy còn không hạ độc thủ, lưu lại mấy thứ rác rưởi này một mạng thì có tác dụng gì.

“Đi thôi.” Bất quá lúc này hắn cũng lười nhiều lời.

Dù sao cũng là câu cá, người sống để lại chút ít, cũng có thể truyền tin nhanh hơn.

Bên ngoài huyện Thanh An, trong một mảnh rừng rậm xanh um tươi tốt.

Tráng hán lông mày vàng mặc trang phục màu đen, trên lưng đeo đồ án hình tam giác, hình tam giác to lớn.

Ở giữa đồ án chữ phù có một hình người ba mắt, mắt nửa khép, ngồi ngay ngắn trên hắc liên.

Đây chính là Tam Nhân Hắc Liên Đại Tôn mà Nghiêm Từ Giáo thờ phụng.

“Thượng sư, bên trong huyện bên kia lại có người tụ nghĩa, những nhân sĩ võ lâm Đại Nguyên này chỉ tùy ý giở kế nhỏ, liền dẫn tới chính bọn họ mắc câu, đơn giản là ngu xuẩn khó có thể hình dung.”

Một gã bạch diện thư sinh hốc mắt hãm sâu ở bên cạnh, tay cầm quạt xếp nhẹ nhàng lay động, một bộ trí châu đang nắm giữ.

“Lần này thế nào?” Sắc mặt tráng hán lông mày vàng trán định, tùy ý hỏi.

“Người lần này có chút thực lực, mấy đệ tử Thượng Sư ngài đều không đỡ nổi. Cho nên...” Thư sinh mỉm cười nói.

“Vậy thì để ta tự mình động thủ.” Tráng hán lông mày vàng chính là Quảng Dương La Hán quảng bá đạo nhất khu vực này.

Tám mươi đệ tử dưới tay y, hoành hành ngang ngược huyện An, ngay cả Hải Đăng Ti cũng vô lực quản thúc.

“Trước mắt đang là thời khắc máu chót, tuyệt đối không thể có bất kỳ chuyện gì ảnh hưởng đến sự sắp xếp của Bạch Y Phật.”

Hoàng Mi La Hán ngẩng đầu nhìn biên giới xa xa. Lần này, nếu thuận lợi có lẽ có thể khiến Huyền Diệu tông vô lực tham gia giao phong ở thượng tầng hai nước.

Vì đại kế này, Thánh giáo phái rất nhiều cao thủ lên vào Hải Châu.

Cao thủ như hần đã có hơn mười người. Vì kế hoạch này, mười vị Chân Huyết La Hán bọn họ nguyện trang thành cấp độ luyện tạng bình thường phân tán khắp nơi.

Chính là vì kế hoạch thuận lợi tiến hành, chỉ cần điếm biên giới bên kia không tiết lộ phong thanh.

Thời gian là có thể tiếp tục.

Đây mới chỉ là Hải Châu, còn có cả Thái Châu, Trung Châu và Thái Châu đồng thời động thủ.

“Được rồi, dẫn đường, chặn người. Chỉ là hai người qua đường cũng không giải quyết được, một đám phé vật!”

Hoàng Mi La Hán hiện giờ là niềm vui thú duy nhất của hần, đó là thay đổi cách thức thay đổi hàng ngày, tra tấn những võ giả mềm yếu của Đại Nguyên.

Nếu không phải bởi vì bọn họ, hần cũng sẽ không ủy khuất trốn ở chỗ này như vậy, che giấu tu vi, ngẩn ngơ chính là trên dưới mấy tháng.

“Chặc chặc chặc...” Chợt có thanh âm từ phía trên bay tới.

Hoàng Mi La Hán nhíu mày ngẩng đầu.

“Ngươi là ai?”

Đối phương thế mà ngay cả hần cũng không nhận thấy tới gần.

Trên cây phía trước, một cô gái mặc áo đỏ tĩnh tọa trên chạc cây, tay cầm trường kiếm, thần sắc bình tĩnh.

Không phải Diêu Văn thì là ai?

Lúc này sắc mặt nàng bình tĩnh, nhưng trong lòng lại không bình thản bằng bề ngoài.

“May mà ta kịp thời lại tới, bằng không vạn nhất Ngụy tiểu tử này bị tên gia hỏa này đột nhiên đánh lén, hần lại đang ở thời

kỳ máu chốt, vạn nhất xảy ra phiền toái gì...”

Nàng lại một lần may mắn chính mình đã kịp thời chạy tới.

Trong lúc cấp bách, đại sư tử vẫn tiếp tục cho nàng phí, bảo vệ Ngụy Hợp kết thúc việc bảo vệ hắn.

Nếu không vạn nhất bị người trước mắt này đánh lén gây thương tích, định cảm sẽ thất bại, đây chính là chuyện di hóa vẫn lạc.

Diêu Văn nhìn Hoàng Mi La Hán trước mặt, trong lòng không khỏi lắc đầu.

“Cảm tạ ta đi, Tiểu Ngụy Hợp, nếu không có ta, nói không chừng hôm nay ngươi đã ngã xuống đất rồi.”

Thực lực Ngụy Hợp cực hạn, nàng đã sớm nắm rõ, tương đương với hai lần cảm ứng.

Nhưng bây giờ thời gian máu chốt, đang trong quá trình định cảm, trong lúc đánh nhau cũng không thể tạm thời đóng siêu cảm.

Phải biết rằng, khi các chân nhân giao thủ, vì tránh bị quấy nhiễu và gặp phải quỷ phong đại thiên tai, đều sẽ tạm thời đóng lại phần lớn khí quan siêu cảm.

Nếu không lại phải phòng bị quỷ phong, lại muốn đồng thời giao thủ với người khác, vậy không phải là tự tìm đường chết sao?

Nếu bị chân huyết hóa cảnh trước mắt này đánh lén, thật đúng là có thể gặp phải nguy hiểm cực lớn.

Cũng may nàng lại tới.

Trong rừng rậm.

“Có ngạc nhiên mừng rỡ hay không?”

Diêu Văn nhìn vẻ mặt mờ mịt của Ngụy Hợp trước mặt, mỉm cười.

“Chư hầu Nguyên Quốc sẽ thành liên quân, ta vốn đã tiếp nhận nhiệm vụ tiến về Dương Châu, sư tử biết ta không thích dẫn người đến thống lĩnh, sau khi biết người sắp có định cảm, liền bảo ta đến đây hộ pháp cho người.”

“Tương thành liên quân? Chẳng lẽ bên Ngô quốc kia lại...”
Ngụy Hợp hơi híp mắt.

“Đại thế áp cảnh, Ngô quốc hùng hổ dọa người như thế, người chẳng lẽ cho là Đại Nguyên chư hầu ta đều làm bằng bòn hay sao?” Diêu Diêu giết xong bọn Hoàng Mi La Hán kia, liền quyết đoán đến tìm Ngụy Hợp.

“Huyền Diệu tông ta, cục diện này nên làm thế nào?” Ngụy Hợp cau mày nói.

“Đại sư tử thống lĩnh tất cả, đệ tử dưới trướng Thanh Mai Tử sư huynh nhất mạch, cùng với rất nhiều sư đệ sư muội, đều đã phân tán ra ngoài. Nhiều cao thủ chân nhân liên hợp Vô Thủy tông, Kim Liên tông một đạo, đại thế Đạo môn, cùng chống lại bá đạo của Ngô quốc. Đó là chuyện các tông sư tổ quan tâm, không đến phiên chúng ta lo lắng.

Người vẫn nên thành thật thật nói đi.” Diêu Văn cười nói.

Đối với Ngụy Hợp sư đệ mới này, nàng trao đổi không nhiều, nhưng cũng đã trải qua quan sát, phát hiện hấn tri ân trọng đức, có ân báo ân, có thù báo thù, không phải vong ân phụ nghĩa.

Những chân nhân như bọn họ, sau khi kéo dài tuổi thọ thì luôn có người thích du lịch thiên hạ, hoặc ẩn cư nơi thâm sơn hoặc gửi gắm tình cảm nào đó với hấn.

Sau Chân Cảnh, thọ mệnh tăng mạnh, lại có phúc địa củng cố, vốn nên nhàn nhã sống qua ngày.

Nhưng bây giờ quốc nạn lâm đầu, nếu không hăng hái, ngày sau tất có tai họa.

Trong thế cục như thế này, Ngụy Hợp có thiên tư hơn người, là người mới thực chiến rất mạnh, có thể được đại sư tử coi trọng cũng là chuyện bình thường.

Chính Diêu Văn cũng biết, trừ Ngụy Hợp ra, đại sư tử còn phải hai người còn lại của chi Tỏa Sơn chia ra trông coi hai mầm mống còn lại.

Loại hạt giống kia, Âu Dương Lạc đều kém một bậc, là thiên tài kinh điển mấy năm trước đi vào nội sơn.

Túc Sơn nhất mạch bây giờ cộng thêm Ngụy Hợp, tổng cộng có ba người.

Mà hai chi còn lại đều có hai người, bảy người này chính là lực lượng dự trữ trong tương lai của Huyền Diệu tông.

“Sư tử... Vì sao đối với ta lại coi trọng như vậy?” Lúc này đứng ở trong rừng, nhìn Diêu Văn đứng đối diện, vẻ mặt mỉm cười, Ngụy Hợp vẫn nói ra sự khó hiểu trong lòng.

“Người nói ai cũng có thể trước đó dùng năng lực địch lần thứ hai định cảm? Người cho rằng người như người rất nhiều?” Diêu Văn tức giận lườm hăn một cái.

“...” Ngụy Hợp không nói gì.

Chu Mộ Thanh bên cạnh hăn ánh mắt chấn động, giờ mới hiểu vì sao tông môn coi trọng Ngụy Hợp như vậy. Ngụy Hợp thế mà có thể lần thứ hai định cảm... Đây cũng là lần đầu tiên nàng biết chuyện này.

“Mặt khác, số lần minh cảm và định cảm là nhiều ít, trực tiếp mắc câu mạnh yếu, người còn chưa định thần đã mạnh như thế rồi, tương lai nếu định cảm nhiều lần, vậy chẳng phải thực chiến sẽ kéo dài đến trời sao?”

Đến cảnh giới của chúng ta, quyết định có thể đi bao xa, kỳ thật không phải là thứ khác, mà là hai điểm.

Thứ nhất, đó là người có thể sống sót qua nguy hiểm càng ngày càng chân thật.

Hai, đó là chủ tu công pháp mạnh hay yếu. Chân cảnh công pháp là tất cả căn cơ, chỉ có đem nó tu đến cảnh giới cao thâm, mới có thể chống cự được chân thật lâu hơn. Mới có thể đối kháng với dị hóa càng ngày càng nguy hiểm.

Hai điểm của người đều đã chiếm, cho nên... Người biết mà.”

Diêu Văn nhìn sư đệ xa lạ trước mặt, cuối cùng vẫn giải thích tường tận.

“Người ở trong nội sơn chỉ biết đóng cửa khổ tu, rất ít giao lưu với các sư huynh đệ khác, giảng đạo cũng ít khi tham gia, ngày thường luôn duy trì khoảng cách với những người xung quanh, một mực vùi đầu khổ tu.

Những điều này cũng không sai, nhưng linh cảm ý tưởng của một người so với ý nghĩ của nhiều người khác vẫn không hơn bao nhiêu.

*

*

*

Hơn nữa thời gian lâu dần, còn xuất hiện chứng cô độc. Sợ tiếp xúc với người khác. Cho nên, nhớ giao lưu với người ta nhiều hơn.”

“Sư tử ta hiểu.” Ngụy Hợp gật đầu.

Nếu không phải hấn có bí mật cực lớn thì cũng không thể nào ở trong trạng thái trầm tư và ru rú sâu như vậy được.

“Lần này định cảm, ta sẽ bảo vệ người cuối cùng. Hoàng Mi La Hán kia không phải luyện tạng, mà là lần thứ hai cảm ngộ cao thủ hóa cảnh, người cần phải cẩn thận, phải lo lắng lật thuyền trong mương. Quảng giáo có lẽ có chút âm mưu. Người đừng ở đây nữa, suốt đêm rời đi là được.” Diêu Văn nghiêm túc nói.

“... Cảm ơn sư tử...” Ngụy Hợp trong lòng uất ức, nhưng lại không thể không cảm tạ đối phương.

“Tốt, ta biết ngươi muốn một mình mở rộng du lịch, nhưng bị ta đè ép cũng cảm thấy ám ức, nhưng lần này, nhất định phải cẩn thận. Nghiễm Từ giáo này đột nhiên lén vào tay người, ta phải đi điều tra một chút. Nếu ngươi còn muốn làm nhiệm vụ tuần tra, đương nhiên ghi lại.” Diêu Văn dặn dò.

“Ta biết rồi...” Ngụy Hợp gật đầu.

“Biết là tốt rồi, ta đi trước một bước, xem xét người sau lưng Hoàng Mi La Hán này là ai. Việc này ngươi đừng quản nữa.”

Diêu Văn dặn dò xong, xoay người nhẹ nhàng nhảy lên, biến mất trong rừng.

Lưu lại hai người Ngụy Hợp, Chu Mộ Thanh, đứng trong rừng, nhìn nhau không nói gì.

Chờ một hồi lâu sau, Ngụy Hợp mới lên tiếng nói.

“Đi thôi, trực tiếp đi tới điểm dừng, dò xét xong, tìm một chỗ trực tiếp ở lại. Chờ ổn định cảm giác chầm dứt lại quay về nội sơn.”

“Vâng.” Chu Mộ Thanh gật đầu.

Hai người lúc này không quản nhiều nữa, tiếp tục chạy về phía trước.

Rời khỏi huyện An, Ngụy Hợp dựa theo địa đồ, trực tiếp tiến đến địa điểm tuần tra thứ nhất.

Biên cảnh Hải Châu tổng cộng có bốn mươi hai điểm đóng quân, sáu bộ phận tuần tra.

Ngụy Hợp chỉ phụ trách sáu nơi đóng giữ của nhánh Tòa Sơn.

Điểm thứ nhất, chính là phía đông Hải Châu, gần Cẩm Châu Thái Châu - Trấn Hắc Tùng.

Không trì hoãn thêm nữa, động tác hai người Ngụy Hợp cực nhanh, chỉ qua ngày thứ hai đã đến trọng trấn biên giới, trấn Hắc Tùng.

Chạng vạng tối.

Trấn Hắc Tùng ba phía của Tam diện hoàn lâm, chập rây sáng lên gia đăng.

Một số hộ viện chó sủa liên tiếp, khói bếp chậm rãi dâng lên, bị gió thổi cong về hướng xa xa.

Các nông hộ từ ruộng ruộng về nhà, từng người khiêng cuốc, hoặc là kéo nông cụ, đi đến chỗ ở của mình.

Đám đồng tử còn một nửa trong trấn bị đám phu nhân kéo tai từ vũng bùn về.

Toàn bộ trấn bên này an tường yên tĩnh.

Xe đường duy nhất ra vào thôn trấn, lúc này hai đạo nhân ảnh cấp tốc thoáng hiện, đứng bên cạnh một cây tùng đen thô to.

Hai người này đều có khí chất không tầm thường, lặn lội đường xa, nhưng một chút mệt mỏi cũng không có.

Nam tử gương mặt vuông vắn, làn da trắng nõn, dáng người cường tráng, một thân trang phục màu đen, trang phục giống như công tử nhà giàu thích tập võ.

Khuôn mặt nữ tử xinh đẹp tuyệt trần, dáng người yếu điệu, nhưng cánh tay bắp đùi vẫn như cũ ẩn hiện hình dáng cơ bắp, hiển nhiên không phải loại lương thiện.

Hai người này chính là Ngụy Hợp cùng Chu Mộ Thanh mới từ đằng xa đuổi tới.

“Trận địa thứ nhất chính là nơi này. Bên trong trấn Hắc Tùng này có một chỗ biên giới đóng giữ của tông môn ta. Chúng ta chỉ cần dùng đao cụ liên lạc đặc biệt, châm lửa bên ngoài trấn, sau đó chờ người tới tiếp đón là được.” Chu Mộ Thanh nghiêm túc nói.

Ngụy Hợp chậm rãi gật đầu, nhìn ra xa trấn Hắc Tùng, cũng có chút động dung.

Trong thời loạn thế này, hiếm khi thấy một thị trấn yên bình an lành như vậy.

Xem ra người phụ trách trú điểm bí mật tại biên giới trấn này hiển nhiên là một người thực lực mạnh mẽ.

“Người thấp hương trước đi.” Hãn phân phó.

Chu Mộ Thanh gạt đầu, lấy một nhánh dây thơm màu tím đen từ trong hành lý ra, lấy đá lửa, châm lửa, sau đó cắm dây thơm xuống mặt đất, lẳng lặng chờ đợi.

Không bao lâu sau.

Trong trấn Hắc Tùng, có một người nhanh chóng bước ra.

Người kia có thân hình cao lớn, khuôn mặt nham hiểm, ánh mắt không ngừng quét chung quanh, tựa hồ đang tìm kiếm thứ gì.

Rất nhanh, hắn liền nhìn thấy hai người Ngụy Hợp đứng dưới cây tùng đen. Lúc này biến sắc, nhanh chóng tới gần bên này.

“Tại hạ Trương Phách Niên, bái kiến hai vị tuần sứ.”

Hắn ta ôm quyền hành lễ trước mặt mình.

“Không cần đa lễ, do trách nhiệm gây nên, trước mang chúng ta đi vào xem rồi hãy nói.” Ngụy Hợp thản nhiên nói.

“Vâng. Tuần sứ xin mời.” Nam tử cung kính nói.

Chu Mộ Thanh gỡ dây thơm xuống, cùng Ngụy Hợp đi theo nam tử vào trong trấn Hắc Tùng.

Tiến vào trấn.

Trong trấn Hắc Tùng tựa hồ ít có ngoại nhân ra vào, lúc này nhìn thấy hai người Ngụy Hợp tiến đến, có không ít đồng tử thiếu niên, tò mò đứng ở ven đường quan sát.

Nam tử Âm Quát giương nuốt niên tựa hồ tại trong trấn rất có nhân duyên, lúc hành tẩu, luôn có người qua đường chào hỏi, hỏi thân phận hai người Ngụy Hợp.

Trương Nuốt Niên chẳng qua là giới thiệu đơn giản, nói là thân thích xa nhà mình tới đây xem, còn lại thì không nói thêm gì nữa.

Bên này dọc đường dẫn người tới.

Một bên khác, bên trong Hắc Tùng trấn, trong một trạch viện âm trầm.

Mấy nam tử tai to mặt lớn, đầu trọc hình dáng nghiêm túc, dưới sự dẫn dắt của một nữ tử cường tráng, đi đầu bái lạy một

pho tượng thần màu đen.

Tượng thần kia mọc ba mắt, ngòi ngay ngắn hắc liên, tư thái dữ tợn kèm theo thánh khiết.

“Lạc chủ, lại tới hai tên tuần sứ Huyền Diệu tông, hay là vẫn xử lý giống như lúc trước vậy?” Một trong ba gã nam tử trầm giọng hỏi.

Người bị hỏi thăm rõ ràng là nữ tử đầu trọc đứng phía trước nhất.

Bên mi mắt nữ tử có màu đỏ sậm nhàn nhạt, tựa như nhãn ảnh, toàn thân cơ bắp cuộn cuộn, long mãng chiếm cứ, khí thế hung hãn.

Nàng quay đầu lại nhàn nhạt liếc mấy người một cái.

“Đều chỉ là một nửa người bình thường mà thôi, quy củ Huyền Diệu tông là như vậy, sẽ không có trở ngại gì. Nhưng chuyện liên quan đến Phật chủ đại sự, quyết không thể có nửa điểm sai lầm, cho nên... Hoàng Ngọc huynh đệ, người dẫn đầu, vậy giết hai người kia.

Mặt khác, nếu Huyền Diệu tông có người tài ba, có thể lưu lại xương cốt, tìm kiếm tung tích, sau khi xong xuôi vẫn phải dùng hóa thi phần mới được. Chúng ta không thể thuận tiện bằng chân nhân Nguyên Quốc được.”

“Tràng chủ yên tâm. Ta có thể đi một chút rồi vẫn tới. Sáng nay vừa ăn hai con mãng tử lớn, xong việc sẽ cùng nhau xuống rượu.”

Hoàng Ngọc kia, tay chân đều dài, chính là người mạnh nhất trong đám người bỏ qua vị Tràng chủ. Chân huyết đã bước vào Nhị Chuyển cảnh, dựa theo thuyết pháp của chân kinh thì đó là lần thứ hai định cảm.

Thực lực như thế, lại thêm đột nhiên đánh lén khiến cho đệ tử tuần sứ đi qua trấn Hắc Tùng không thể phóng tín hiệu cầu viện ra ngoài được.

“Đi đi.” Nữ Đà chủ thân nhiên nói.

Nàng là một trong Ngũ Định Sư dưới trướng Bạch Y Phật, cũng có uy danh hiển hách trong Ngô quốc, người người tên Tam Tương Bồ Tát.

Lần này che giấu thân phận lên vào Nguyên Quốc đã hơn một năm.

Bây giờ thế cục đã tạm định, kế hoạch càng lúc càng gần, tuyệt đối không thể để lộ ra nửa điểm tin tức, nàng cũng càng lúc càng khẩn trương.

Bên Hải Châu, Mục Châu tổng đốc chỉ là phế vật, duy chỉ cần chú ý chính là người của Huyền Diệu tông.

Cho nên, chỉ cần khóa lại tin tức, không để sót ngoài... Rất nhanh..

“Người nào!?” Bỗng nhiên Tam Tương Bồ Tát bỗng nhiên quay người, nhìn về phía ngoài cửa nhà.

Nơi đó, rõ ràng là có người canh giữ lối vào, lúc này đang có một cô gái chậm rãi bước vào.

Cô gái mặc áo đỏ, tay cầm trường kiếm, sắc mặt lạnh lùng.

“. Các người thật sự khoan dung dạy dỗ, lại dám động vào điểm của Huyền Diệu tông ta!?”

Nữ tử này rõ ràng là Diêu Văn vẫn luôn đi theo Ngụy Hợp.

Nàng cũng không nghĩ tới, rõ ràng một đường theo Ngụy Hợp hộ tống, lại không nghĩ ra ngoài ý muốn phá vỡ đại âm mưu như vậy.

Vậy mà Nghiễm Từ Giáo này lại trực tiếp xâm chiếm cứ điểm biên giới Huyền Diệu tông của bọn họ.

Đây là một cứ điểm tùy ý đụng vào, nếu tất cả các cứ điểm khác đều như thế...

Mấy năm trước các đệ tử đi tuần tra nội sơn...

Nghĩ tới đây, hàn ý trong lòng Diêu Văn trầm xuống.

338

Tam Tương Bò Tát nhìn chung quanh một chút, đồng tử hơi co rụt lại, vận chuyển chân huyết, chung quanh con người nổi lên mảng lớn tơ máu màu đỏ nhạt.

“Không ngờ chỉ một mình người mà lại to gan như vậy.” Nàng cười nhạt nói, không có chút bối rối nào khi bị phá tính toán.

“Còn cười?” Diêu Văn Kiếm Nhận chậm rãi rung động: “Đợi ta xử lý người nghiêm hình tra tấn, người còn cười được nữa không?”

Nàng chậm rãi tiến về phía trước, từng chút từng chút áp sát đối phương.

“Giết!”

Trong chốc lát một điểm hàn tinh giống như thiên thạch hiện lên, đâm về phía Tam Tương Bò Tát.

Leng keng leng keng leng keng!

Mũi kiếm bị một bàn tay lớn bóp chặt.

Chỉ là dùng hai ngón tay, Tam Tương Bò Tát liền nhẹ nhõm nắm lấy mũi kiếm, khiến nó không thể động đậy.

Từng sợi từng sợi chân kinh giống như vật còn sống từ trên lưỡi kiếm không ngừng lao đến ba đầu Bò Tát.

Nhưng nàng nhếch miệng cười một tiếng, toàn thân hiện lên tầng tầng vết rạn dày đặc tựa như mặc giáp đen.

“Lực đạo quá nhẹ.”

“Vậy một kiếm này thì sao!?” Diêu Văn sắc mặt lạnh lẽo, thân thể nhanh chóng chuyển động, xung quanh mũi kiếm chớp mắt ngưng tụ ra từng lưỡi dao sắc bén.

Dao nhọn kia trong suốt không tì vết, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, phản xạ ra ánh sáng bảy màu nhỏ bé, mỹ lệ dị thường.

Xuy xuy xuy xuy xuy!

Từng lưỡi đao kinh lực sắc bén như mỏm băng, như không tước xòe đuôi lấy lưỡi kiếm làm trung tâm, phân tán ra hai bên.

Bốp!

Một điểm huyết quang nở rộ.

Tam Tương Bồ Tát hơi biến sắc, lui về phía sau một bước, nhìn một vết thương trên tay.

“Khổng Tước kiếm?” Nếu đã đến Hải Châu, tự nhiên bọn họ đã sớm điều tra rõ ràng Huyền Diệu tông có cái gì.

Khổng Tước Kiếm Diệu Văn cũng là cao thủ Đạo Lục, tự nhiên ghi vào sách.

“Không nghĩ tới lại vô tình gặp được ở chỗ này, vẫn là vị toàn chân cao thủ, có ý tứ...” Khoé miệng Tam Tương Bồ Tát lộ ra một nụ cười.

“Nhu thế cũng tốt, ngày sau còn đỡ phải mỗi tên chuyên phục kích. Ngay ở chỗ này, giết chết thì người tốt nhất!”

Nàng ta đột nhiên há to miệng, lộ ra đầy răng nanh, miệng gần như bể thành hai tai.

“Chết!!”

Hai tay Tam Tương Bồ Tát bỗng nhiên to thêm một vòng, làn da càng đen kịt như sắt, hai tay ôm về phía trước.

Nơi cánh tay nàng đi qua, tự nhiên mang theo trận trận vụn vụn.

Đây không phải kinh lực vụn vụn, mà là nhiệt lực khủng bố trên người nàng toát ra, tựa như lò lửa tự nhiên vụn vụn không khí.

Giờ này khắc này, nhiệt độ cơ thể nàng trong nháy mắt vượt qua người thường, khí huyết toàn thân nóng rực, từng luồng hơi nước từ lỗ chân lông tán ra.

Một cái ôm này của nàng lập tức đối mặt chính diện với Khổng Tước kiếm phân tán ra chụp lấy nhau.

Trong chốc lát đình đình đang đang, vô số tiếng va chạm thanh thúy dễ nghe.

Kình lực và cự lực va chạm, hai cỗ lực lượng không lồ giằng co không phân thắng bại.

Diêu Văn biến sắc, cô không ngờ lại gặp phải một cao thủ hoàn toàn chân thật ở chỗ này như cô.

Tuy rằng từ lâu đã nghe nói quân đội Ngô Quốc vô cùng cường thịnh, một người rộng rãi dạy dỗ, không chỉ trấn áp lấy hương thỉnh giáo loạn thần giáo đánh, còn liên tục đè ép rất nhiều đại nguyên chủ hầu không đứng dậy nổi.

Trước đó chỉ nghe nói, bây giờ chân chính giao thủ với chân huyết nước Ngô, nàng mới cảm giác vô cùng hoang đường.

Lúc này Ngô quốc mới phái một đội nhân mã loại nhỏ tới thăm dò, rõ ràng đều có một cao thủ chân huyết tham dự.

Các châu còn lại, đặc biệt Thái Thủy tông bị ép mạnh nhất bên phía Thái Châu, sẽ có bao nhiêu chân huyết Ngô quốc tiến vào.

Lúc này phát hiện không đúng.

Trong lòng Diêu Văn nhớ tới Ngụy Hợp đang cấp tốc chạy tới, lập tức quyết định thật nhanh, rút lui.

Nàng không thể để gia hỏa trước mắt này thương tổn Ngụy Hợp.

Vô luận Ngụy Hợp thực lực mạnh bao nhiêu, cảnh giới toàn bộ đều không phải hẳn có thể chạm đến, nếu là gặp phải, hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Lập tức nàng diễm chân một cái, thân hình tựa như chim yến bay, cấp tốc lao đi nơi xa.

*

*

*

Dưới cảnh giới Chân Nhân, mặc dù đều không phải võ giả chủ tu thân pháp cực pháp, nhưng dưới sự cường hóa mạnh mẽ

của nàng, tốc độ của nàng lúc này không kém gì một võ sư chân công bình thường, tốc độ kinh người.

“Muốn chạy?” Tam Tướng Bồ Tát lông mày dựng lên, lúc này giẫm chân một cái, cự lực bộc phát, lúc này cũng nhảy lên theo, đuổi sát theo Diêu Văn.

Mặc dù nàng không phải chủ tu cước pháp, nhưng hệ chân huyết, tu thành cự lực, tốc độ truy kích đường thẳng, cũng không kém bao nhiêu.

Hai người một trước một sau, đảo mắt liền biến mất trong trạch viện.

“Âm thanh gì?” Ngụy Hợp chợt dừng bước.

Vừa rồi phía trước tựa hồ có tiếng mặt đất chấn động truyền đến.

Hắn nhíu mày nhìn về phía phía trước dẫn đường Trương Nuốt Niên.

Trương Nuốt Niên cũng nghi hoặc trong lòng, nhưng nghĩ đến phân đà có cao nhân như Tam Tướng Bồ Tát trấn giữ, tuyệt đối không có sơ hở nào, trong lòng cũng yên lòng.

Những tuần sứ đến trước đó, thậm chí sau khi còn có định cảm, đều được Bồ Tát giải quyết.

Hai người trước mắt này nhìn cũng không có gì mạnh mẽ, hẳn cũng là một công phu đối mặt.

Hắn suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Hắn là bên trong điểm nghi ngại lại có người luận bàn. Tuần sứ đại nhân có điều không biết, chúng ta chờ ở trong thâm sơn buồn chán vô vị này, kiểu gì cũng phải tìm chút thời gian vui vẻ đánh nhau.”

“Cũng đúng.” Ngụy Hợp gật đầu, lông mày hơi giãn ra.

“Mời đi.” Trương Nuốt Niên tiếp tục dẫn đường.

Ngụy Hợp và Chu Mộ Thanh vẫn đi theo phía sau.

Rất nhanh, lại đi thêm mấy chục mét, phía trước rẽ ngoặt, thành linh đứng sừng sững một toà trạch viện lớn chiếm diện

tích cực lớn, bên trong còn có thể nhìn thấy hậu hoa viên rộng lớn.

“Chính là chỗ này.” Trương Nuốt Niên giới thiệu, sau đó tiến lên kéo cánh cửa nhẹ nhàng mở cửa.

Thịch thịch thịch.

Đại môn không ai đáp lại.

Lông mày hấn nhíu chặt, lại nhíu chặt cửa.

Thịch thịch thịch.

Vẫn không có ai trả lời.

“Xem ra nơi này tạm thời không có ai, đoán chừng bọn hấn đều đi nơi khác.” Trương Nuốt Niên quay đầu trầm giọng nói, “Không bằng ta dẫn tuần sứ đi một chỗ khác bọn hấn thường đi xem một chút, thế nào?”

“Cũng tốt.” Ngụy Hợp gật đầu.

Ba người cùng một chỗ, rời khỏi tòa nhà, hướng bên ngoài trần chậm rãi đi tới.

Từ phía bên cạnh ra khỏi trần, không đi được bao xa.

Tại một chỗ sườn dốc gần dòng suối, Trương Nuốt Niên chợt dừng bước lại.

“Chính là chỗ này.” Hấn quay đầu nhìn về phía Ngụy Hợp, trong mắt lập loè thần sắc.

“Nơi này?” Ngụy Hợp nhìn trái phải một chút.

Quả nhiên ở cách đó không xa, thấy có hai người chậm rãi đi ra.

Đi đầu là một người tay dài chân dài, trên mặt mang theo vẻ tươi cười khiêm tốn, ánh mắt không ngừng quét qua trên người Ngụy Hợp cùng Chu Mộ Thanh.

“Bỉ nhân hoàng ngọc, bái kiến hai vị tuần sứ.” Hấn tiến lên mấy bước, mặt mũi tươi cười, đưa tay ôm quyền hành lễ.

“Hoàng tiên sinh khách khí, chúng ta phụng mệnh đến đây tuần tra...” Ngụy Hợp còn chưa dứt lời, chợt cảm giác một

trận gió mạnh thổi tới trước mặt.

Hắn thấy hoa mắt, hoàng ngọc vừa rời còn trước mặt trong nháy mắt biến mất, trong nháy mắt xuất hiện bên cạnh hắn.

Đồng thời, một đôi bàn tay như sắt thép mang theo man lực khủng bố, hung hăng nện vào giữa lồng ngực hắn.

Bành!!!!

Không có sức mạnh, chỉ đơn thuần là sức mạnh và tốc độ.

Ngọc vàng cao tốc, tựa như một chiếc xe chở tải cỡ lớn nặng nề, âm vang vừa vọt đâm vào lồng ngực Ngụy Hợp.

Một tiếng vang thật lớn.

Hai người đồng thời đạn pháo bay ra ngoài, hung hăng đung vào Hắc Tùng Lâm ở phía sau.

Trong lúc nhất thời vô số cành lá cây bụi cây bị đung vỡ nát.

Chu Mộ Thanh vẫn còn đứng nguyên tại chỗ trợn mắt há hốc mồm, còn chưa kịp phản ứng đã thấy Trương Phách đã không thấy đâu nữa, một nam tử khác ma quyền sát chưởng lại gần nàng.

Trong mắt nàng lạnh lẽo, biết đã trúng kế, lúc này hai tay nhanh như chớp rút ra một đao một kiếm. Dưới kinh lực lưu chuyển, cơ bắp toàn thân căng cứng.

Bên trong một rừng tùng.

Song quyền Hoàng Ngọc đặt trên ngực Ngụy Hợp, lực lượng khổng lồ mang theo hai người tốc độ cao va chạm về phía sau.

Bên trong nhanh chóng di động.

Hoàng Ngọc nhe răng cười.

Một chiêu Nhị Chuyển cảnh của hắn bộc phát, giao thủ cận thân, lần thứ hai cảm ứng chân kinh chân nhân, nếu không tự nhiều kinh lực ngăn cản, căn bản không có khả năng kháng cự được một kích này.

Ngay cả định cảm chân nhân hai lần cũng không ngăn được, người trước mặt này tự nhiên càng...

Ba.

Một bàn tay bỗng chụp lấy cổ tay hắn.

Đồng tử Hoàng Ngọc co rụt lại, đột nhiên ngừng đầu.

Nhưng nhìn thấy lại là một đôi tròng mắt tràn đầy vết nứt màu đỏ tím.

“Người...”

Ầm!!

Trong phút chốc một bàn tay to lớn từ mặt bên ầm ầm rơi vào bên cạnh hắn.

Bàn tay lớn kia cơ hồ to bằng đầu hắn, toàn thân màu đỏ tím, chung quanh quanh quẩn lên hắc khí nhàn nhạt.

Một luồng sức mạnh khủng bố xen lẫn chân kinh ầm ầm giáng xuống đầu hắn.

Hoàng Ngọc nghiêng người, bay ngang ra ngoài, đâm vào trên thân một cây đại thụ.

Thân cây chấn động, nứt ra từng mảnh gỗ vụn.

Xương cốt toàn thân hắn bị đại lượng huyết nhục thật mạnh mẽ tuôn vào. Toàn bộ huyết nhục cốt tủy trên người đều bị ăn mòn, mềm nhũn vô lực, dần dần hòa tan.

Nếu là người bình thường thì còn mạnh, nhưng một chưởng vừa rồi thì đúng là sức mạnh thật sự quá lớn.

Trong thoáng chốc, hắn cảm thấy bản thân như bị một chưởng của chân nhân cảnh giới cao nhất đánh trúng.

Cái loại khủng bố như suối tuôn thật sự mạnh mẽ, để hắn rèn luyện thân thể cường hãn đã lâu, cũng không có biện pháp chống đỡ một giây.

Giống như đồng cỏ ý đồ ngăn cản lũ quét.

Vô luận chất đồng cỏ tốt thế nào, cắm vào mặt đất sâu hơn nữa, ở trước mặt lũ cũng chỉ là giấy mỏng.

Phốc!

Thân thể Hoàng Ngọc quay cuồng rơi xuống đất, toàn thân xương cốt máu thịt cấp tốc ở dưới hải lượng thật đúng là tan rã ra.

Hắn ngẩng đầu, nhìn đối phương đầy khó khăn lần cuối.

“Người... rốt cuộc là...!?”

Lúc này Ngụy Hợp vốn cao nguyên bản, trong nháy mắt tay phải của hắn đã được giải phóng.

Sau đó dùng hai phần mười kinh lực xuất thủ.

Lúc này, toàn thân hắn được bao phủ bởi một tầng kinh lực màu xám đen.

Thật đúng là kinh tựa như vật còn sống, không ngừng hội tụ thành từng đầu rắn nhỏ, vờn quanh hắn không ngừng du động lưu chuyển.

Trong khi khói đen bao phủ, giống như quỷ thần.

“Đột nhiên ra tay với ta. Nói đi, người rốt cuộc là ai?”

Ngụy Hợp đi đến trước người đối phương, từ trên cao nhìn xuống.

“... Ta... Cứu ta...!” Hoàng Ngọc há to miệng, muốn mở miệng.

Nhưng đáng tiếc lúc này đã quá muộn.

Huyết nhục toàn thân hắn bị sự ăn mòn mạnh mẽ, căn bản không còn đường sống.

Dung hợp cùng ngoại giới chân khí thật là mạnh mẽ, bản thân đã có tính ăn mòn cực độ.

Hoàng Ngọc mở to mắt, đường đường là cao thủ chân huyết nhị chuyển, hắn lại... không có chút tiếng tăm gì ở trong rừng vô danh này.

Hắn ta không cam lòng!

Không cam lòng...!

Ngụy Hợp nhìn hoàng ngọc trên mặt đất đang tắt thở, bỗng nhiên tỉnh ngộ ra chính mình ra tay tựa hồ quá nặng.

“Xem ra sau này phải cẩn thận hơn.” Hấn nhíu mày nhìn tay phải của mình.

Hấn ta chỉ vỗ nhẹ một cái.

Rất nhẹ nhàng vỗ một cái.

Hai mươi phần trăm sức lực có thể mạnh đến mức nào?

Nhưng đối phương vẫn không chịu nổi một kích. Hấn qua đời tại chỗ, ngay cả một câu di ngôn cũng không lưu lại được.

“Xem ra còn phải thu lực.” Ngụy Hợp thu hồi kinh lực, dị trạng toàn thân rốt cuộc khôi phục bình thường.

Hấn tiến lên đang muốn lục soát thi thể, đã thấy thi thể chậm rãi tan rã, hóa thành vô số tro bụi, chỉ còn một bộ quần áo.

Nhặt lên một quyển sách nhỏ cùng túi tiền, Ngụy Hợp quay người phóng ra ngoài khu rừng.

Chu Mộ Thanh còn ở bên kia. Vạn nhất bị người vây công thì phiền toái.

Ra khỏi Tùng Lâm.

Chu Mộ Thanh đang giao thủ kịch liệt với một nam tử bên dòng suối.

Nàng cầm trong tay một đao một kiếm, chiêu số ác liệt, mấy lần đều có thể chém trúng đối phương. Nhưng nam tử kia căn bản không đau không ngứa.

Mà nam tử nếu dùng một chiêu miểu sát Chu Mộ Thanh, ngay cả quyền phong cũng đánh cho lông mày nàng nhíu chặt, đau đớn không thôi.

Hai người đang giao thủ, chợt nhìn thấy Ngụy Hợp trong rừng thâm đi ra.

Chu Mộ Thanh mừng rỡ, tăng cường tấn công, muốn giữ đối phương lại.

Nhưng nam tử mặc kệ thân thể nàng chém trúng, sắc mặt đại biến, xoay người bỏ chạy.

Bốp!

Bóng người Ngụy Minh trong chốc lát xuất hiện bên cạnh hắn ta, một tay chụp vào khuôn mặt hắn ta.

Bành!!

Cả người nam tử bị nắm cổ, giãy dụa không thôi, song quyền điên cuồng đánh lên cánh tay Ngụy Hợp.

Nhưng không thể làm gì, hắn đánh đập chính là định cảm uy lực chân nhân một lần, ngay cả kinh lực Ngụy Hợp hộ thân cũng không bị thương được.

“Nói đi. Nơi này xảy ra chuyện gì?” Ngụy Hợp nhìn đối phương.

“Ta có thể nói, nhưng ngươi nhất định phải thề không giết ta!” Nam tử lớn tiếng kêu lên.

Hắn khổ tu trăm năm, cũng không phải vì lúc này mà tận tâm tìm chết.

“Có thể, ta thề.” Ngụy Hợp bình tĩnh nói.

“Tam Tướng Bồ Tát! Tam Tướng Bồ Tát phụng mệnh tập sát điểm tựa Huyền Diệu tông nơi này, ta có đại mưu tính, không cho phép tin tức nơi này tiết lộ ra ngoài.

Chúng ta phải rời khỏi chỗ này! Lập tức rời đi, ta tiết lộ bí mật nàng nhất định phải giết ta! Ở đây không ai có thể ngăn được nàng!

Nàng là một trong ngũ định sư dưới trướng Phật chủ, nếu ngươi không muốn chết thì lập tức rời khỏi nơi này, nếu không tất cả chúng ta đều sẽ chết!”

339

Trong rừng rậm.

Tùng quả tùng đen không ngừng bị bẻ gãy, từ đó bị chường đánh sập.

Kỳ dị chính là, rõ ràng có thể thấy cây cối đứt gãy, nhưng người khởi xướng lại không cách nào thấy rõ.

Chỉ có hai hư ảnh không ngừng xuyên tới xuyên lui trong rừng cây.

Kiểm quang màu cầu vồng thi thoảng sẽ bộc phát.

Tùng đạo hoạt tính thật đúng là lấy lưới kiếm làm trung tâm khuếch tán ra bốn phía.

Diêu Văn cô nén nghịch huyết trong cổ họng, thân thể nhanh chóng cạn kiệt, bắn ra Huyền Toả kinh.

Huyền Toả kinh cấp độ toàn bộ, hiệu quả khủng bố nếu chạm vào có thể phong ấn khí huyết kinh lực của đối thủ.

Nhưng đáng tiếc là loại phong tỏa này cũng có cực hạn.

Nếu tốc độ phong tỏa không thể ngăn cản lực lượng đối phương, sẽ giảm đi rất nhiều, hơn nữa còn có thể chịu tổn hại ngược lại.

Hiệu quả phong ấn ngược lại sẽ bị bắn ngược trở về.

Huyền Diệu Tông Toả Sơn nhất mạch, mạnh là mạnh, nhưng thời điểm máu chót, xuất hiện phản hướng hiệu quả cũng cực lớn.

Lúc này Diêu Văn đã như thế, nàng định dùng Huyền Toả kinh phong tỏa khí huyết đối phương, nhưng bị khí huyết Tam Tướng Bồ Tát ngược lại xông lên.

Lại không có biện pháp phong tỏa, thậm chí ngay cả ảnh hưởng làm chậm lại cũng không làm được.

Trong nháy mắt Huyền Toả kinh bị giải khai, ngược lại bị nó hại ngược lại, bản thân nó đã bị nội thương không nhỏ.

“Bí kỹ – Nguyên Hoàn!” Thấy không ổn, Diêu Văn Quyết định thật nhanh, lưỡi kiếm triển khai chiêu số, trong chốc lát sau lưng đột nhiên sáng lên một đạo bạch quang chói mắt.

Đó là nàng dùng kinh lực bản thân kết hợp bột phấn đạo cụ trên người, trong nháy mắt tạo ra bí kỹ nhất thuận.

Bí kỹ Nguyên Hoàn này, nhằm vào các chân huyết của người này quá mức cường đại.

Trong chớp mắt, hấn dùng cảm giác siêu việt của đôi thủ siêu việt, mượn cơ hội này hành sự.

Lúc này một đạo bạch quang nổ tung, kèm theo một loại bột phấn đặc thù nào đó thiêu đốt mùi quái dị.

Sắc mặt Diêu Văn nguyên vẹn, đang định lui ra phía sau.

“Muôn chạy sao?” Tam Tương Bồ Tát cười to một tiếng, đột nhiên hít một hơi, khí huyết cả người cấp tốc bành trướng, hình thể lớn hơn một vòng.

Bành!!

Mặt đất phía sau nàng nổ tung, thân thể âm âm bắn về phía Diêu Văn như đạn pháo.

“Bí kỹ, Vân Diệu!”

Trong chốc lát đầu ngón tay ba đầu Bồ Tát kéo theo đạo đạo bạch khí, mang theo cảm giác uy hiếp khủng bố còn sắc bén dị thường hơn so với trước.

Trên mười đầu ngón tay kia quanh quẩn khí lưu bện nhọn, không biết là nguyên lý gì, lại tựa như điện toán, tốc độ cao không ngừng chuyển động.

Mười ngón tay, chính là mười cái mũi khoan, đồng thời đâm vào ngực Diêu Văn.

“Chết!!” Tam Tương Bồ Tát dữ tợn, kích thích cường quang, dứt khoát nhắm mắt lại, dựa vào ấn tượng vừa rồi, đánh ra phía trước.

Đại tướng chân huyết, sức mạnh và tốc độ cùng cấp, vượt xa võ giả chân kinh.

Hơn nữa mỗi người bọn họ đều có thể trạng cực mạnh, sức mạnh cực lớn, da đồng xương sắt.

Đối với võ giả Chân Kính mà nói, chính là điển hình của công cao tầng huyết dày.

Mà võ giả Chân Kính, đối với hệ thống Chân Huyết mà nói, công cao, phòng thấp, huyết mỏng.

Chỉ là da giòn, không đỡ nổi một đòn.

Cũng khó trách hệ thống Chân Huyết không để ý đến hệ thống Chân Huyết.

Lúc này Diêu Văn cùng Tam Tương Bò Tát chém giết, chính là như thế.

Diêu Văn không ngừng né tránh, chỉ không dám đánh trúng một chiêu.

Võ giả chân chính mà đối mặt với chân huyết mà nói, vẫn quá yếu.

Dưới cùng cấp độ, thật đúng là kinh lực võ giả, chỉ có thể mài nước thời gian dài đối phương mới có hiệu quả.

Ngược lại, võ giả Chân Huyết chỉ cần nắm lấy cơ hội, đánh một trận loạn quyền.

Sau khi sức mạnh kết hợp với tốc độ bộc phát, võ giả chân kinh căn bản không cản được.

Bành!

Tiếp đó lại là một chiêu, hai người lại lần nữa va chạm, bụi cỏ xung quanh nghiêng ngã, lá cây bay tán loạn.

Khắp nơi trên mặt đất gồ ghề.

Diêu Văn Phi lui lại, đứng trên mặt đất nhìn về phía trước.

*

*

*

“Quả nhiên, ngươi cũng là cao thủ trên Đạo Lục, Tam Tương Bò Tát Quảng giáo... Ta tựa hồ có chút ấn tượng.”

Không thể rút lui thành công, nàng liền biết đối thủ khó chơi vượt xa dự liệu của mình.

“Xem ra... Hôm nay không đánh tan ngươi là không thể nào rời đi được?”

Xác định được ý nghĩ này, ngược lại Diêu Văn càng yên tâm hơn.

Lưng tựa vào thân cây, nàng một tay cầm kiếm, từng tia từng sợi chân khí từ trên người lan ra xung quanh.

“Đã như vậy, thì... tiến vào Chân cảnh đi!”

Leng keng leng keng leng keng!

Chỉ chớp mắt, một tiếng kiếm nổ vang.

Diêu Văn toàn thân kinh lực không kiêng nể gì bao trùm thân thể, trong nháy mắt thân thể bà ta biến mất ở hiện thực.

Cứ như bị thứ gì bồi lên rồi biến mất.

“Ha ha.... Cho rằng tiến vào Chân Cảnh là có thể thắng?” Tam Tương Bồ Tát cười lạnh, đồng dạng toàn thân vẫn cũng cấp tốc biến thành màu đen.

Không đến nửa giây, thân thể nàng càng ngày càng đen, sau đó triệt để hóa thành một đoàn khói đen, chậm rãi tán đi.

Đến lúc này, toàn bộ rừng rậm đã hoàn toàn yên tĩnh lại.

Bành!!

Trong chốc lát trong rừng đột ngột nổ tung thành một đoàn khí lưu.

Như có thứ gì không thể nhìn thấy đột nhiên nổ tung.

Khí lưu quét qua chung quanh, hóa thành cuồng phong, bắt đầu tàn sát bừa bãi trong rừng.

Cả mảng lớn phiến lá cây, thậm chí bùn đất đá vụn đều bị khí lưu cuốn vào, hình thành một con cự蟒 quý dị hoàn toàn do tạp vật tạo thành.

Cự蟒 xoay tròn với tốc độ cao, giống như dị thú, xông vào trong rừng.

Một đầu khác.

Ngụy Hợp tiện tay cầm Nghiễm Từ Yêu Nhân ném xuống mặt đất.

“Chuẩn bị một chút, chúng ta lập tức rời đi, trở về báo tin.”

Hắn quay đầu phân phó Chu Mộ Thanh.

“Vâng.” Chu Mộ Thanh cũng hiểu điểm mấu chốt trong chuyện này.

Nếu như Quảng Từ giáo đến địa điểm biên giới Huyện Diệu tông cũng chiếm lĩnh, vậy đại biểu bọn họ có thể đã thực sự bắt đầu hành động đối với Hải Châu.

Chuyện quan trọng cỡ này, cần phải báo cáo ngay.

Hai người không do dự, quay người chạy về hướng cách xa trần Hắc Tùng.

Lưu lại người nọ nằm trên mặt đất, thở phào nhẹ nhõm, biết mình tránh được một đoạn.

Chỉ là hắn còn chưa kịp cao hứng, một kinh lực đột nhiên từ ngực nổ tung.

Oe!

Khóe miệng nam tử trào ra máu.

Ngay sau đó, toàn bộ lồng ngực kinh lực không ngừng nổ tung.

Bộp bộp bộp bộp!

Chỉ trong giây lát, cả người hắn ta hoàn toàn nổ tung.

Lượng lớn kinh lực thật sự tựa như ẩn lòi chôn dưới đất, âm âm dẫn nổ, đoạn tuyệt sinh cơ.

Ngụy Hợp di động với tốc độ cao trong rừng.

Chu Mộ Thanh đi theo sau lưng hắn ta, có chút nghi hoặc còn chưa cởi bỏ, lúc này đang định tìm cơ hội mở miệng.

Bỗng nhiên xa xa truyền tới tiếng nổ vang, như có thứ gì đó âm âm nổ tung.

Hai người dừng bước, nhìn về nơi tiếng vang xa xa.

“Có muốn tới xem không? Hay là trực tiếp đốt pháo hoa cầu viện?” Chu Mộ Thanh nghiêm nghị hỏi.

“Không thể. Dưới loại tình huống này, đốt pháo hoa cầu viện sẽ chỉ làm bọn hãn động thủ sớm hơn, cũng sẽ không dẫn tới tông môn có nhiều chiến lược hơn. Mấy người vụn vặt tới đây, chỉ có thể chịu chết.” Ngụy Hợp bình tĩnh nói.

“Như vậy, bây giờ chỉ có thể đến điểm dừng chân trước, lấy điểm dừng chân để thông báo cho bản tông!” Chu Mộ Thanh đề nghị.

“Trụ điểm này xảy ra chuyện, những điểm đóng quân còn lại chưa hẳn an toàn.” Ngụy Hợp trấn định nói.

Hắn mấy lần đại biến, sớm đã rèn luyện đến lâm nguy không loạn.

“Vậy chúng ta nên làm thế nào?!” Chu Mộ Thanh trầm giọng nói.

“Hiện tại trở về, khẳng định không còn kịp rồi. Chúng ta chia ra hai đường! Người trở về báo tin, ta hướng một đường khác dẫn dắt truy binh!” Ngụy Hợp trầm giọng nói.

“Không được, để ta dẫn đường....”

“Người dẫn đi không được, thực lực quá yếu, Quảng Từ giáo căn bản sẽ không quan tâm người. Vẫn sẽ phân ra phần lớn lực lượng đuổi giết ta.” Ngụy Hợp cắt ngang lời nàng.

Hắn hí hóp mắt ngưng trọng nói: “Thực lực Tam Tương Bô Tát kia tuyệt đối phi phàm, có thể được người vừa rồi kia tin phục như thế, rất có thể chính là một trong những người chủ sự tại đây do Quảng Từ giáo.”

“Chuyện quan trọng như vậy, thực lực của người chủ sự tuyệt đối rất mạnh. Sắp xếp như thế rất đúng lúc.”

Hắn đột nhiên ngẩng đầu nhìn về bên trái.

“Đến rồi. Đi!”

Một tiếng quát chói tai vang lên.

Ngụy Hợp bỏ nhào về phía bên trái.

Chu Mộ Thanh cắn răng hung hăng siết chặt nắm đấm. Đã rất nhiều năm rồi, loại cảm giác bất lực vì thực lực của mình yếu ớt mà sinh ra này, đã rất lâu rồi nàng không xuất hiện.

Nhưng lời Ngụy Hợp nói không sai, coi như để nàng dẫn dắt truy binh, nàng cũng không làm được.

Bây giờ biện pháp duy nhất, chính là làm theo lời Ngụy Hợp.

Cắn răng một cái, nàng dùng tốc độ nhanh nhất chạy về một hướng khác, không dám dừng lại chút nào.

Xuy xuy xuy xuy!

Ở một chỗ khác.

Ngụy Hợp chưa đi được mấy bước, trước mắt đột nhiên xuất hiện mấy đạo nhân ảnh.

Tùng tráng hán đầu trọc phi thân từ trong rừng lao ra, rống giậm lao về phía hắn.

“Bắt hắn lại, không cho phép bất luận kẻ nào trong Huyền Diệu Tông tiết lộ tin tức!”

Người mập mạp đầu trọc hai mét năm đứng bên cạnh lạnh giọng tới gần, đứng ở trong rừng lược trận.

“Giết!!”

Tùng bóng người từ ngay phía trước, hiện lên hình quạt bay nhào tới Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp đứng nguyên tại chỗ, cẩn thận cảm thụ sự khác biệt giữa hệ thống chân kinh và bọn họ.

Hắn nghe nói, hệ thống chân huyết là hệ thống cường đại về tốc độ và lực lượng. Nhưng những người trước mắt này...

Hình như không chỉ có tốc độ, mà còn là tốc độ chiến đấu thuần túy.

Khí tức trên người bọn họ, tựa hồ có chút tương tự với các loại dị thú trong núi trước kia.

Bóng người phía trước đánh tới, tổng cộng có sáu.

Trong đó hai đạo lực mạnh, tốc độ nhanh, trên hai đạo chưởng đao tràn đầy khí lạnh sắc bén.

Như vậy có thể thấy được phương hướng tu hành của bọn họ khác nhau ra sao.

Đương nhiên, những thứ này không phải do Ngụy Hợp làm chân động.

Chân chính làm cho hấn khiếp sợ chính là những người này rõ ràng cực kỳ tiếp cận cấp bậc Chân Nhân cao thủ hàng đầu.

Khí tức uy hiếp mà bọn họ mang đến so với cao thủ luyện nô tạng hệ thống chân kinh chẳng khác gì nhau.

Điều này có nghĩa là bọn họ có thể đánh đồng với cao thủ luyện nô tạng Đại Nguyên.

Nếu là như vậy, liền có thể giải thích vì sao Ngô Quốc lại có ý đồ xâm nhập Nguyên Quốc.

Có số lượng cao thủ như vậy, bất cứ ai cũng nảy sinh dã tâm.

“Được rồi, không nghĩ nhiều như vậy nữa.” Ánh mắt Ngụy Hợp ngưng tụ.

Nguyên bản dự định là đi ra định cảm, kết quả gặp phải việc này.

Cũng tốt, dù sao hấn cũng dự định kiểm tra thực lực cực hạn của mình.

Trước mắt không phải là cơ hội tốt.

Nếu như ở trong địa giới Huyền Diệu tông, chỉ cần hấn kéo dài một chút thời gian, là có thể chờ đến chi viện.

Cho dù nửa đường Chu Mộ Thanh bị chặn lại cũng không sao, hấn bên này muốn làm lớn chuyện một chút thì tốt rồi.

Mặc kệ thế nào, chắc chắn kẻ địch có đánh giá thấp thực lực của hấn, đợi đến khi thật sự xác định được đẳng cấp của hấn.

Có lẽ hấn đã làm lớn chuyện, khiến cho Huyền Diệu tông chú ý.

Suy nghĩ trong đầu nhanh như tốc độ ánh sáng, Ngụy Hợp ổn định lại ý nghĩ, gương mặt nhìn sáu người đang đánh tới trước

mặt hấn.

Giơ tay lên.

Cánh tay phải hấn như thiểm điện một phân thành sáu, phân biệt nghênh đón phía sáu người.

Bộp bộp bộp bộp!!

Tiếng pháo nổ vang liên tục.

Sáu người còn ở không trung liền bị lượng biến thật sự tràn vào trong cơ thể, nổ tung tại chỗ, hóa thành huyết vụ.

“Hửm?” Tên đầu trọc kia thần sắc trì trệ, còn chưa kịp phản ứng, liền hoa mắt một cái.

Khuôn mặt Ngụy Hợp trong mắt hấn cấp tốc phóng đại, sau đó lập tức biến thành màu đen.

Bành!!

Dưới sức phản kháng, tên đầu trọc kia bị một quyền đánh nổ đầu, chết ngay tại chỗ.

Ngụy Hợp ngồi xổm xuống, nhanh chóng sờ lên xác, sau đó đứng dậy đi về phía trước.

Tốc độ của hấn không tính là chậm, nhưng cũng không phải là nhanh, chính là cố ý chờ đợi truy binh có khả năng chạy tới.

Giải quyết mấy người rồi bay về phía trước.

Chỉ là chưa đi được mấy bước.

Đột nhiên trước mặt có thêm một người.

Khóe miệng người nọ chảy máu, khuôn mặt trắng bệch, khí tức trên người cực kỳ không ổn định.

Rõ ràng là Diêu Văn mới tách ra không lâu.

“Đi theo ta!” Diêu Văn không để ý tới khuôn mặt Ngụy Hợp có chút ngạc nhiên, đưa tay kéo cánh tay hấn, lạnh lùng nói.

“Thực lực Tam Tướng Bồ Tát kia kinh người, không thể địch lại! Chỉ dựa vào một mình ta thì không cách nào ngăn cản được ả. Phải lập tức chạy về!”

Diêu Văn nắm lấy Ngụy Hợp, không nói lời gì, chân nhảy một cái, phóng lên trời, lao về phía xa.

340

Trong rừng tùng, hai bóng người cấp tốc lóe lên, không ngừng chạy về hướng cách xa trấn Hắc Tùng.

Tật Phong thổi tóc trên người hai người ra sau kéo.

Ngụy Hợp vốn định tránh thoát, nhưng nhìn Diêu Văn toàn thân đầy máu, lại lo lắng mình giãy dụa làm cho thương thế của cô càng nặng.

“Đừng sợ, có ta ở đây, nhất định có thể an toàn mang người về!” Diêu Văn hung ác nói, mắt mũi cũng bắt đầu chảy máu.

“Diêu sư tỷ.” Trong lòng Ngụy Hợp có chút xúc động, đang muốn nói gì đó.

Phù!

Đột nhiên một tiếng rít chói tai nổ tung ngay phía trước.

Mặt đất phía trước âm âm nổ tung, đại lượng bùn đất đá bay lên rơi lả tả.

Một bóng người cao lớn, từ trong đất bùn đá vụn bay lên trời, từ phía dưới một chiêu đánh tới hai người.

Giống những người vừa rồi, người trước mắt này chiêu số cũng giống nhau, nhưng mang đến khí thế lại bất đồng.

Mười điểm sáng nhạt sáng lên trên mười ngón tay đối phương, mang đến cảm giác uy hiếp bén nhọn.

Diêu Văn dừng lại, cả người cong lên.

Nàng mang theo Ngụy Hợp thành đường thẳng trong nháy mắt biến thành đường cong, vừa vặn tốc độ chạy đi, bỗng nhiên cong lên hướng lên, nhảy lên giữa không trung.

Lần này đổi hướng, vừa vặn kịp thời tránh đi Tam Tướng Bồ Tát truy kích.

Nhưng chỉ một chiêu né tránh thôi đã không có ý nghĩa gì.

Tam Tướng Bồ Tát đắc thế không buông tha, dưới chân mượn lực nhảy lên chạc cây, tiếp tục xông lên, cùng hai người Bình.

Song chưởng liên hoàn đánh xuống, tốc độ chiêu số cực nhanh, trong mắt chân nhân bình thường hầu như thành ảo ảnh.

Lúc chém giết cô ta hiểu rõ đạo lý tuyệt đối không nói nhảm, một khi động thủ sẽ dốc toàn lực ứng phó.

Hai người vốn kém nhau một chút.

Diêu Văn vốn không cường hãn bằng mình. Lúc này đừng nói là trong tay còn dẫn theo một người.

Mấy chiêu đuổi theo, Diêu Văn lưng lại bị một chiêu trao đánh trúng.

Xoạt xoạt xoạt một tiếng, kinh lực hộ thân trên lưng nàng, ngay cả máu thịt trên quần áo cũng bị xé rách.

Máu vậy ra.

Diêu Văn kêu lên một tiếng đau đớn, kinh lực trên người tự động ngưng tụ ngoài thân, một lần nữa ngưng tụ thành kinh lực hộ thân.

Đến cảnh giới Chân Nhân, kinh lực không còn như trước, bị xé nứt ra, sẽ triệt để phá công.

Mà lại có thể tụ hợp lần nữa, khôi phục phòng ngự.

Hơn nữa uy lực của mật độ thật sự vượt xa sức mạnh bình thường, cho nên thực lực của cảnh giới Chân Nhân không phải võ sư bình thường có thể so sánh.

Mắt thấy Tam Tương Bồ Tát lại lần nữa đánh tới, trong mắt Diêu Văn lóe lên một tia kiên quyết.

Cánh tay phải của nàng hung hăng ném Ngụy Hợp về phía xa.

“Đi! trở về báo tin!”

“ĐỂ ta ngăn nàng lại!”

Ngụy Hợp bị một cỗ đại lực kéo về phía trước quãng xa.

Vừa ném ra, Diêu Văn gần như bộc phát toàn lực.

Thân thể hần bay lên cao, hiện ra một đường ném về phía xa, ra khỏi rừng, uốn lượn rơi xuống.

“Muốn chạy sao! Nằm mơ!” Tam Tương Bò Tát nổi giận gầm lên một tiếng.

Kế hoạch của Phật chủ tuyệt đối không thể thất bại ở đây.

Lúc này, lốm đốm màu đen trên toàn thân nàng cấp tốc nhúc nhích, bắp thịt trên hai chân bắt đầu vắn vẹo, ần ần từ phía sau nổi lên từng cây gai nhọn.

Giống như xương cốt dưới huyết nhục, lại lần nữa sinh ra từng cây gai nhọn.

Từ xa nhìn lại, lúc này Tam Tương Bò Tát đã không còn giống nhân loại nữa.

Hai chân hẳn càng giống như một dị thú nào đó.

Đây là một môn bí thuật bên trong Phổ Độ Chân Kinh trong Phổ Từ giáo.

Có thể trong khoảng thời gian cực ngắn, làm cho tốc độ bộc phát của người ta lập tức tăng lên gấp bội.

Mấu chốt nhất chính là, chỉ cần trả một vật phẩm đặc thù nhất định thì tổn thương đối với bản thân cực kỳ bé nhỏ.

“Chạy mau!!!” Diêu Văn thấy thế, biến sắc.

Biết không ổn, nàng vọt tới hết tốc lực, ý đồ ngăn cản trước con đường xung phong của Tam Tương Bò Tát.

Nhưng vẫn chậm mấy bước.

Chỉ thấy hai chân Tam Tương Bò Tát bành trướng biến lớn lên, phía sau nhô ra sáu đạo cốt thứ, trên chân dâng lên làn da.

Sau đó.

Phốc phốc phốc phốc phốc!!!

Tiếng giã đập liên tục vang lên không ngừng.

Bắp thịt toàn thân Tam Tương Bò Tát run run, biến lớn, bành trướng, lao ra phía trước!

Mặt đất chấn động, cả người nàng có hình thể, đang cùng với sự xung kích, càng ngày càng cao, càng lúc càng lớn.

Trong nháy mắt, thân hình bành trướng đến độ cao ba mét, làn da toàn thân tản ra hơi nước nhàn nhạt.

Tùng luồng sóng nhiệt từ trên người nàng phóng ra, cuộn cuộn như nước lũ.

“Giết!!!”

Chỉ một sát na, nàng liền vượt qua trăm mét, từ mặt đất theo Ngụy Hợp bay vụt ra nơi xa.

Hai người một trên một xuồng, thế nhưng tốc độ lại không kém bao nhiêu.

Mà Diêu Văn vừa rồi đã cố hết sức, ở phía sau ngược lại chậm hơn không ít.

Sắc mặt nàng kịch biến, điên cuồng gia tốc, muốn chạy tới bên này, cứu Ngụy Hợp.

Nhưng vẫn quá muộn.

Bành!!

Tam Tướng Bồ Tát một quyền nện gãy đại thụ chắn đường phía trước, đợi Ngụy Hợp rơi xuống đất, ngửa đầu nhìn lên.

“Hôm nay, các ngươi một người cũng đừng hòng chạy thoát khỏi lòng bàn tay của ta!!”

Nàng liếc nhìn Diêu Văn đang đuổi theo sau, đồng tử biến thành màu đen, khí huyết toàn thân điên cuồng như lò lửa, đang sôi trào thiêu đốt.

Giờ khắc này.

Ngụy Hợp giữa không trung nhìn Tam Tướng Bồ Tát đang chờ đợi phía dưới.

Thấy sư tử Diêu Văn đang điên cuồng đuổi theo phía sau, vừa hét lớn.

Chứng kiến Hắc Tùng đang sụp đổ đứt gãy, cành lá ma sát rơi xuống đất.

Còn có một đám kinh hoàng thất thố, bay lên không trung không biết chim tước tên.

Hắn nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Mặc kệ thân thể rơi xuống dưới, vươn bàn tay lớn của Tam Tương Bồ Tát ra.

Tiếng gió vù vù xẹt qua bên tai, vang lên.

Trong nháy mắt, tất cả mọi thứ trở nên yên tĩnh, yên tĩnh.

“Tiếp theo...”

Hắn nhẹ giọng lầm bầm.

Đột nhiên mở mắt.

Oanh!!!

Giữa không trung, thân thể Ngụy Hợp âm vang nổ tung đạo đạo hắc khí.

Kinh khủng dày đặc thật đúng là kinh, tựa như hải lưu, lấy hắn làm trung tâm hướng chung quanh nổ tung.

Từng vòng từng vòng gợn sóng màu đen khuếch tán, tựa như gợn sóng gợn nước, thổi tan tất cả tạp vật chung quanh.

Mặt đất bị gió lớn thổi đến tất cả cành lá nghiêng ngã, kéo căng ra.

Lượng lớn thật đúng là lực lượng điên cuồng từ trong cơ thể Ngụy Hợp tuôn ra, đó là tổng lượng khủng bố vượt xa cả cảm giác cảnh giới.

Thật lực không lồ, thậm chí ngưng tụ ra những dị tượng kinh lực dài hẹp tựa như hắc mãng.

Từng đầu hắc mãng dữ tợn nhe răng nanh ra, hướng bốn phương tám hướng gào thét.

Giữa không trung, hai mắt Ngụy Hợp triệt để bị nhuộm thành màu tím đỏ, chẳng chịt huyết tuyến lấy con người gã làm trung tâm bắn ra bốn phía.

“Cực kỳ sáu phần.”

“Giải phóng.”

Ầm ầm!!

Lại một vòng kinh lực màu đen từ trên người hấn nổ tung.

Màu đen hùng vĩ thật sự hội tụ ở bàn tay của hắn, tựa như vạn lưu quy tông, từng đầu hắc mãng bay vào lòng bàn tay, hóa thành hắc cầu, ép xuống phía dưới.

Oanh!!!!

Ba con người Bồ Tát phía dưới co lại thành hình cây châm.

Nàng bất ngờ không kịp phòng bị, căn bản không dự liệu được Ngụy Hợp sẽ bộc phát kinh lực khủng bố như vậy.

Đại bộ phận tinh thần đều đặt trên người Diêu Văn đi trước, đề phòng trên người bà có khả năng xuất hiện nguy hiểm.

Mà đối với Ngụy Hợp bên này, chỉ lưu lại một chút lực chú ý.

Kết quả trong nháy mắt, Ngụy Hợp bên này bộc phát ra uy hiếp, lại tăng vọt đến trình độ khủng bố như vậy.

Mặc dù uy lực của mấy cái đó thật đúng là không đủ, nhưng vấn đề là...

Bọn chúng quá nhiều rồi...!

Lúc Tam Tương Bồ Tát còn muốn phản ứng, đã không kịp.

Trong lúc vội vàng, nàng chỉ có thể ngưng tụ đại lượng chân huyết bao trùm hai tay.

“Giết!!!”

Chân huyết ngưng tụ dồn dập, căn bản không thể tiếp tục được nữa.

Trên hai cánh tay nàng còn chưa vận chuyển tản ra, đã bị tầng tầng kinh lực như sóng lớn xông tới.

Phốc phốc phốc phốc phốc phốc!!!

Trong âm thanh trùng kích liên tiếp dày đặc.

Kinh lực hắc cầu rơi ầm ầm vào trên hai tay nàng.

Chân huyết bí kỹ bộc phát cự lực thật sự va chạm với Ngụy Hợp không hề.

Quả cầu đen bỗng nhiên lao ra từng đầu kinh lực hắc mãng, căn xé về phía Tam Tướng Bồ Tát.

Chỉ trong nháy mắt.

Một tiếng vang thật lớn.

Khí đen quanh quần, bao trùm tất cả.

Từng tầng kinh lực màu đen bao phủ tất cả vào trong.

Diêu Văn còn chưa chạy tới, cũng bị lực trùng kích cực lớn làm cho không ngừng lùi lại phía sau.

Nàng đưa tay che hai mắt lại, rõ ràng hai chân đã cắm rễ xuống đất, cũng bị lực trùng kích đẩy lui về phía sau.

Từng vòng khí lãng cuồng phong không ngừng từ trung tâm vụ nổ tỏa ra.

Không biết qua bao lâu.

Rốt cuộc, khí lưu cũng từ từ suy yếu.

Diêu Văn lúc này mới đề nén được hoảng sợ trong lòng, nhìn về phía trước.

Chỉ thấy trong từng lâm phía trước.

Hai người một đứng một gối, đứng thẳng chính giữa.

Lấy bọn họ làm trung tâm, phạm vi mười mấy mét xung quanh đã hoàn toàn bị san thành bình địa.

Vô luận cây cối hay núi đá, hay là tất cả những thứ khác, đều bị kinh lực vừa rồi bộc phát, nghiền nát thối nát, hóa thành bằng phẳng.

“Nguoi...!!” Tam Tướng Bồ Tát quỳ trên mặt đất, từng ngum từng ngum máu không ngừng trào ra từ trong miệng.

Lúc này toàn thân nàng đã dần dần hiện ra đặc thù dị hóa.

Một cây sừng nhọn màu đen che kín đường vân, từ phía bên phải trán nàng sinh ra.

Đây là toàn cảnh giới đã được giải phóng hoàn toàn.

Nếu như ở trong trạng thái này quá lâu, nàng sẽ hoàn toàn biến thành quái vật.

Nhưng cũng tương tự như vậy, trong trạng thái này, nàng sẽ đạt được thực lực khủng bố vượt xa lúc bình thường.

“Thế mà lại... lại có thể ép ta sử dụng ra hình thái xấu xí như vậy...!!” Khuôn mặt Tam Trương Bồ Tát dữ tợn, chậm rãi ngẩng đầu, con ngươi màu vàng nhạt tập trung Ngụy Hợp.

“Ta muốn ngươi chết!!!!”

Cự lực toàn thân nàng bộc phát khủng bố, bên ngoài hai tay đột nhiên bắn ra hai đạo cốt đao trắng như tuyết.

Cốt đao kia từ trong huyết nhục bị xé rách ra, sắc bén không gì sánh được, hiện ra lãnh quang trắng bệch, phách trảm xuống Ngụy Hợp.

Phốc phốc phốc!

Liên tục hai tiếng trầm đục.

Hai thanh cốt đao chém vào bên ngoài thân thể Ngụy Hợp, lại bị tầng tầng ba động màu đen cản lại.

“!?!?” Vẻ mặt Tam Trương Bồ Tát ngưng kết...

Ngụy Hợp bên này cũng giật mình.

Vừa rồi hẳn đã bộc phát tổng lượng kinh lực mười phần, thế mà vẫn không thể giết chết đối phương.

Xem ra... Gia hỏa trước mắt này tuyệt đối không chỉ là cao thủ định cảm ba lần hoặc bốn lần, mà rất có thể là cường giả đột phá năm lần nhất định...

“Đã như vậy, thì...”

Ngụy Hợp nheo hai mắt lại.

“Cỡ bầy hết sức.”

Oanh!!!

Một tiếng vang thật lớn, toàn thân hắn lảo nhủ tuôn ra một vòng hắc khí nồng đậm so với vừa rồi.

Từng luồng khí đen hình thành nên con rắn đen. Nếu nói con rắn đen lúc trước to bằng bắp đùi thì bây giờ con rắn đen đã bành trướng đến kích cỡ thùng nước rồi.

Ngụy Hợp tự mình phân chia ra mười phần kinh lực, cứ tiến lên một phần, đều là tổng lượng tăng phúc cực kỳ khủng bố.

Kinh Hồng quyết, chánh pháp quyết, tán công tăng phúc lượng lớn nguyên huyết, còn có thiên phú năng lực chứa đựng ra lượng lớn kinh lực.

Tầng tầng này tích lũy kinh lực, làm cho hấn lúc này thật đúng là tổng lượng, đã đạt tới tình trạng trước chưa từng có người từ trước đến nay chưa từng có.

Ngay cả chính hấn cũng rất khó xác định, mình toàn lực bộc phát sẽ là dạng gì.

Vì vậy, để tránh bị lộ ra ngoài.

Hấn không chỉ áp chế sức mạnh của Kinh Hồng quyết, mà ngay cả thật lực cũng đều được sử dụng theo tỷ lệ.

Lúc này mặc dù chỉ tăng thêm một phần mười, nhưng khí thế của hấn tăng vọt lên gần gấp đôi lúc trước.

“Thật có lỗi.” Ngụy Hợp đưa tay về phía trước, bàn tay chụp một cái.

“Vốn định lưu lại người sống. Nhưng ta không khống chế được phát lực ở mức độ này...”

“.....”

Theo hấn đưa tay ra, đạo đạo hắc khí đồng thời ngưng tụ thành bàn tay màu đen khổng lồ ở phía sau bàn tay hấn.

Hắc thủ đường kính hơn ba mét tựa như móng vuốt sắc bén, chớp mắt đã nắm lấy thân thể Tam Tượng Bồ Tát.

“Không!!!”

Trong nháy mắt hắc khí đã che mất tiếng gầm rú cuối cùng.

Kinh lực cuộn cuộn tựa như sương mù, điên cuồng xông vào thể nội Tam Tượng Bồ Tát.

Trợn vện hơn mười giây sau, hắc khí mới chậm rãi nhạt hóa, dừng lại, sau đó tựa như vật sống, tự động bay vào trong cơ thể Ngụy Hợp.

Tất cả trở nên yên tĩnh.

Lấy Ngụy Hợp làm trung tâm, xung quanh ít nhất phải hai mươi mét, toàn bộ đều hóa thành hố sâu.

Từng khe rãnh như là nước lũ quét qua, hình dáng phóng thích ra.

Mà Tam Tướng Bồ Tát đã chỉ còn lại một ít mảnh vỡ quần áo còn sót lại.

Ngụy Hợp đứng chính giữa, thở ra một hơi, quay đầu nhìn về phía Diêu Văn.

“Sư tử, thật ra vừa rồi chỉ là ta bạo phát một loại bí pháp liều mạng, dùng một lần sẽ thọ mệnh giảm phân nửa, cho nên mới có thể đánh tan người này.”

Theo lời nói của Ngụy Hợp, Diêu Văn nhắm mắt lại há hốc mồm, lúc này mới từ trong rung động vừa rồi phục hồi tinh thần lại, không nói gì nhìn đối phương.

Người xem ta giống kẻ ngốc sao?

Diêu Văn không còn lời nào để nói.

Hai người yên lặng đối mặt.

“Tình huống chính là như vậy, đừng nhìn ta hiện tại không có việc gì, kỳ thật ta đã giảm năm sáu mươi năm.” Ngụy Hợp chân thành nói.

“...” Diêu Văn lẳng lặng nhìn hắn, như người cứ tiếp tục thêu dệt, ta chỉ nhìn thấy vẻ mặt của hắn.

“.....” ...” Ngụy Hợp.

341

“Giết!!!”

Kỵ binh màu đen khắp núi đồi, xen lẫn bộ binh công thành cùng các loại khí giới công thành, tựa như nước lũ lũ, phóng tới trạm gác thừa thớt trấn giữ biên cảnh.

Dưới quân kỳ của Ngô Quốc, một tướng lãnh khổng lồ cao hơn bốn mét, cả người áo giáp nặng trắng bệch, đang ngẩng đầu nhìn về cứ điểm phía xa hơn.

Chỗ cuối tầm mắt hắt, phía sau tháp canh, một cứ điểm biên cảnh có chút rách nát, đang có binh lính vội vàng đóng cửa thành, kéo cầu treo lên.

Nhưng đáng tiếc tốc độ của bọn họ quá chậm.

Thiết kỵ màu đen âm âm xông vào cầu treo còn chưa nâng lên, sau đó liên tục không ngừng xông vào cứ điểm.

Cây loan mâu huy động, mảng lớn huyết quang vẩy ra, hoảng sợ kêu thảm thiết liên tục, kèm theo hỏa khí và đao thương va chạm phát nổ, liên tiếp nổ tung.

Trong gió mang theo huyết khí nồng đậm.

Đem hai mắt dưới mũ giáp đầu trâu sừng trâu đỏ rực lên, thu tầm mắt từ đằng xa lại.

“Đường Ngạn dẫn đầu đi trước để cho hấn kiểm được chút tiện nghi. Lần này tất cả mọi người đừng để ta mất roi.”

“Chẳng lẽ Nguyên Hàm đại tướng cho rằng Hải Châu Huyền Diệu tông là ăn chay?” Bên phải là một tráng hán đầu trọc mặc áo trắng, chậm rãi lên tiếng.

Nam tử cường tráng lộ ra làn da trắng nõn, khuôn mặt dữ tợn, chiều cao hơn ba thước vốn là rất cao, nhưng bên cạnh đại tướng, lại có vẻ thấp bé hơn.

Lần này hấn ta theo quân đội, phụ trách sát thủ Hải Châu, một trong trăm Phạt của Lễ Phạt, Hứa Định Xuân.

“Có Hứa huynh ở đây, ngươi và ta liên thủ, dưới sự bất ngờ không kịp đề phòng của Huyền Diệu tông, liệu có thể bảo vệ mấy tòa thành trì? Chẳng lẽ bọn họ muốn cho Ngự Khí tông sư ra tay?”

Hai mắt nguyên hàm huyết sắc hơi nheo lại.

“Huống chi, cho dù là tông sư thì đã sao, tông sư cũng là người, cũng là cực hạn.”

“Lời này không giả.” Bạch Y Phật gật đầu.

Thế đạo này cũng không phải là thực lực thân thể đạt tới cực hạn, có thể tùy tâm sở dục.

Tông sư tuy mạnh, nhưng cũng không phải vô địch.

Những thứ khác không nói, Ngô quốc hãn còn có đại trận Vạn Huyết Hợp Sát, nếu là tông sư dám trắng trợn tàn sát quân sĩ, thời gian hơi dài, liền có thể phát động trận này.

Dưới sự dây dưa của tinh lực thì có thể mạnh mẽ tạo nên một trong những cơn tai họa đẫm máu.

“Nếu đại trận Vạn Huyết Hợp Sát có thể phát động nhanh hơn một chút, hợp lực lượng vạn người, Tông sư cũng không sợ!” Nguyên Hàm lạnh lùng nói.

Năm đó lúc Nguyên Quốc cường thịnh, ba vị tông sư vẫn lạc. Bây giờ thế suy bại rõ ràng, càng đừng nghĩ sống yên ổn.

Bành!!

Đầu tường cứ điem phía xa, phát ra tiếng nổ kịch liệt.

Một đội võ sư cao thủ từ trên tường thành nhảy xuống, phá vòng vây bỏ chạy về phía xa.

“Hứa huynh có biết kẻ phá vòng vây kia, cầm đầu là ai không?” Nguyên Hàm cau mày nói.

Bạch Y Phật cẩn thận nhìn lại Hứa Định Xuân.

“Biên giới Hải Châu tất cả cứ điem đều là quân sĩ. Người nọ, hãn là Tứ Long thương của Nguyên quân Hải Châu Thôi Dong.”

“Thôi Dong bắt quá chỉ là cảm giác cảnh giới bình thường, nhưng phía sau hẳn nhất định có cao thủ Huyền Diệu chân nhân bảo vệ. Phương diện này xin Hứa huynh động thủ.”
Nguyên Hàm nói.

“Không thành vấn đề.” Hứa Định Xuân gật đầu. Hắn nghiêng đầu phân phó cho một gã thủ hạ vài câu.

Thủ hạ kia nhanh chóng rút lui, mang theo mấy người đuổi theo đội ngũ phá vòng vây phía xa.

“Sau khi bắt được bên này, liền có thể tới gần Hải Châu ba thành, dựa theo kế hoạch ban đầu, ba phương đồng thời động thủ mới là tốt nhất. Chỉ là không biết bên Trung Châu bên kia thế nào? Có tin tức cụ thể hay không?” Hứa Định Xuân trầm giọng hỏi.

“Hôm nay đánh hạ cứ điểm này, hẳn là có thể nhận được tin tức.” Nguyên Hàm dừng lại, còn muốn nói chuyện, đã thấy Hứa Định Xuân bên cạnh nhanh chóng đi lên một người, thấp giọng truyền âm cho tên đầu trọc này.

Chỉ nói vài câu, sắc mặt Hứa Định Xuân liền phát sinh biến hóa.

Nguyên Hàm lông mày cau lại, lo lắng xuất hiện ngoài ý muốn.

Lần xuất binh này, Ngô quốc dùng trăm vạn đại quân, chia ba đường cùng tiến, đồng thời nhằm vào ba nơi Hải Châu, Thái châu, Trung châu.

Ba nơi này, Trung Châu cực kỳ trọng yếu, chính là trọng trung cho quyền lực của Đại Nguyên, đạt được đại nghĩa.

Thái Dương Châu có Vô Thủy tông, một trong các trụ cột của Đại Nguyên Đạo môn, sức ảnh hưởng rất lớn. Nhất định phải đánh bại.

Hải Châu là yếu nhất, nhưng vì tới gần bờ biển nên liên quan tới chiến tuyến tiếp tế đường biển, vì vậy cũng được chọn làm một trong những điểm tấn công.

Ba tuyến đại quân, đại tướng chân huyết thông binh, trăm Phật Điện Lễ Phật phát động.

Lại do quốc sư dẫn đầu, một đường càn quét, trấn áp tất cả lực phản kháng của Đại Nguyên.

Đây là trận chiến vận mệnh quốc gia, chỉ cho phép thắng không bại!

Nguyên Hàm xa xa nhìn về phía tướng lĩnh đột phá vòng vây kia, lại vừa lúc đối mặt một đôi ánh mắt tràn đầy phần nộ cùng sát ý.

“Nguyên Hàm, có dám cùng ta chính diện chiến một trận!!?”
Rất xa, Thôi Dung tức giận rống to.

Kình lực lan truyền thanh âm gã ra xa.

Hai đạo nhân phía sau hắn lần lượt là hai cao thủ toàn bộ lớn nhất mạch Huyền Diệu tông di chuyển.

Một gã Trịnh Thiệu Văn, một gã Từ Nam. Đều là phụng mệnh đến đây bảo vệ, phối hợp với cứ điểm biên cảnh trấn thủ của Thôi Dung.

Nhưng đáng tiếc, cục diện bây giờ đã mất đi đại thế.

Lúc này nghe thấy Thôi Dung bộc phát rống giận, hai người đều sắc mặt kịch biến.

Dưới tình huống như vậy, Thôi Dung còn đang tính đơn đầu thủ thắng lợi, không nói trước có thành hay không, nhưng chính là đội ngũ quân đang điên cuồng tán loạn xung quanh, cũng không cho phép bọn họ làm ra hành động bực này.

“Nực cười.” Nguyên Hàm giơ tay lên.

Hai người phía sau khiêng một thanh đoản thương đen kịt đưa lên.

Hắn nắm chặt tay, cổ tay chuyển một cái, ngửa ra sau.

Bốp!!!

Trong chốc lát đoản thương phát ra một tiếng rít, xé rách không khí, như lưu tinh vọt tới Thôi Dung.

Đoản thương ở trong ma sát với không khí nhanh chóng nóng lên, nóng lên, tản mát ra mùi gay mũi.

“Tránh ra!” Thôi Dong còn chưa kịp phản ứng lại thì sắc mặt Trịnh Thiệu Văn phía sau y đã đại biến, nhanh như chớp rút dao, chém về phía trước.

Nhìn qua chỉ là một nhát chém bình thường, nhưng cả người hắn quả thật tầng tầng lớp lớp gợn sóng, điên cuồng chông chát lên lưỡi dao, ngăn cản đoàn thương.

Đương!!!

Tiếng rung động cực lớn từ trên lưỡi dao phát ra.

Toàn thân Trịnh Thiệu Văn chấn động kịch liệt, một ngụm nghịch huyết thiếu chút nữa đã từ cổ họng trào ra.

Bành!

Phía sau hắn là một bàn tay nhỏ bé đặt lên lưng, truyền vào không ngừng lực lượng thật.

Từ Nam thấy tình thế không ổn, kịp thời xuất thủ, đem kinh lực bản thân tràn vào trong cơ thể sư huynh.

Huyền Diệu tông có thể phong ấn Chân Thú cường hãn, điểm máu chốt nhất là chân công Tam mạch của bọn họ, công lực đều có thể tạm thời mượn dùng lẫn nhau.

Bởi vì Tam mạch đúng là cực cao tương tự, tính bài xích của hắn cũng rất mạnh, cho nên trong cùng tông, tạm thời mượn kinh lực người khác là chuyện thường tình.

Lúc này chính là như thế.

Sau khi hợp lực của hai người, Trịnh Thiệu Văn khó khăn lắm mới có thể ngăn cản được một thương này.

Chỗ mũi thương và lưỡi dao giao nhau, cách Thôi Dung không đến 10cm.

Sắc mặt hắn trắng bệch, toàn thân không thể động đậy. Vừa rồi khí thế hoàn toàn không biết đã đi đâu.

“Rút lui!” Trịnh Thiệu Văn rống to một tiếng, cùng với sự muội bảo vệ Thôi Dung rút lui.

Nguyên Hàm phía xa mỉm cười, lại cầm lên một thanh đoản thương, nhìn về phía Bạch Y Phật Hứa Định Xuân.

“Như thế nào?”

“Thần lực của đại nhân, danh bất hư truyền.” Hứa Định Xuân mỉm cười nói. Bất kể là hệ thống chân huyết hay là hệ thống chân kinh đều có cửa ải này.

Mà trong cửa ải này, đã từng tích lũy hùng hậu bao nhiêu, sau khi tiến vào Chân Thực liền có thể bùng nổ ra thực lực càng cường hãn.

Bất kể là chân huyết hay là chân khí đều như vậy cả.

Toàn bộ chín bước, mỗi một bước đều là cố gắng hết sức đào sâu huyền bí ở chỗ sâu nhất của bản thân.

*

*

*

Thôi Dung kia chỉ là một minh cảm bình thường, mới chỉ là đạt tới cấp độ định cảm, dám khiêu khích Nguyên Hàm, không phải muốn chết thì là cái gì?

Bạch Y Phật đang muốn nói tiếp.

Đột nhiên phía sau có người lại lần nữa tới gần, truyền âm vài câu cho hắn.

Bốp.

Hứa Định Xuân hất tay áo trắng lên, sắc mặt khó coi.

“Xin lỗi, Nguyên đại tướng, ta đã sắp xếp một chút việc lật vật ở chỗ khác, đi xử lý một chút.”

“Đại cục nơi này đã định, Hứa huynh chỉ cần nhớ quay đầu lại cùng nhau uống rượu mừng công phu là được.” Nguyên Hàm mỉm cười nói.

“Nhất định.” Hứa Định Xuân gật đầu, ôm quyền, quay người bước nhanh rời đi.

Hắn mới quay người lại, gương mặt miễn cưỡng ổn định lúc trước bỗng trở nên càng thêm khó coi.

Thủ hạ của hắn góp nhặt nhiều năm, mới bồi dưỡng ra Ngũ Định Sư dưới trướng.

Trong năm người này, thực lực Tam Tương Bô Tát mạnh nhất, hầu như bị xác định người nối nghiệp lưu lại cho hắn sau khi thượng vị lưu lại.

Lại không ngờ rằng...

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tam Tương Bô Tát sao lại chết! Ai giết? Huyền Diệu tông chân thật?!” Hứa Định Xuân đè nén lửa giận trong lòng, thấp giọng hỏi.

Người báo tin chính là một trong những mật vệ thuộc hạ của hắn.

Kết cấu chủ yếu của Lễ Phật điện, chính là phân thành các Phật cùng rất nhiều Bô Tát la hán làm khung xương, mật vệ phụ trợ huyết nhục.

Các Phật chủ, Bô Tát La Hán thân là cao thủ chân huyết, đương nhiên sẽ không chuyên môn học tập cách nguy trang, điều tra tin tức, điều tra sự tình phiền toái.

Những chuyện này đều do mật vệ xử lý.

Vệ che mặt mặc áo lam, người mặc trang phục bó sát, mặc áo choàng ngắn màu trắng thống nhất, chỉ có đôi mắt lộ ra ngoài.

“Là trấn Hắc Tùng bên kia, đột nhiên xuất hiện hai tên tuần sứ Huyền Diệu tông, kết quả một tuần sứ trong đó rõ ràng còn mang theo toàn bộ cao thủ làm bảo tiêu.

Ta không dám tới quá gần, chỉ nhìn thấy Tam Tương Bô Tát bị một người trong đó cứng rắn đối chiến sinh tử.”

“Bị đánh chết ngay mặt!?” Trong mắt Hứa Định Xuân lóe lên một tia bi thương. Người không phải cỏ cây, hắn ta và Tam Tương Bô Tát vừa là bạn, ở chung nhiều năm, tự nhiên không giống quan hệ bình thường.

Y vốn không có con nối dõi, bây giờ ngay cả hậu bối người nối nghiệp coi trọng nhất cũng đột nhiên gặp kiếp nạn.

“Kẻ giết giờ đang ở đâu?!”

“Trên con đường đi giữa Hắc Tùng trấn và Chấn Đào thành, chắc bọn họ muốn đột phá vòng vây trở về báo tin.” Mật vệ nhanh chóng nói.” Người của chúng ta đã đi trước ngăn cản.”

“Vận dụng Thiên Lô Tử, thông báo cho Ngũ Định Sư còn lại, tập hợp toàn bộ, chặn giết hai người kia!

Phong tỏa tất cả lộ tuyến bên kia, ta muốn nhìn xem, là ai có thể giết chết Tam Tướng!!”

Hứa Định Xuân nắm chặt nắm đấm, hai bên khóe mắt hiện lên mạch máu dữ tợn.

Trên con đường cần dùng của quan Hải Châu.

Hai bóng người đang cấp tốc chạy như điên về phía xa.

Ngụy Hợp đi trước, Diêu Văn ở phía sau.

Hai người từ lúc Ngụy Hợp bộc phát ra, liền một mực rơi vào trạng thái yên tĩnh quỷ dị này.

Diêu Văn mang một bụng nghi vấn, hiểm tử còn sinh ra, nàng đối với Ngụy Hợp rốt cuộc vì sao mạnh như vậy, sinh ra nghi vấn.

Nhưng quan hệ giữa nàng và Ngụy Hợp còn chưa tới mức có thể tùy ý hỏi thăm át chủ bài.

Hơn nữa vô luận nàng điều tra như thế nào, cũng chỉ có thể cảm ứng được Ngụy Hợp chẳng qua là định cảm cũng chưa hoàn thành một lần, hoàn toàn không biết gã lúc trước làm sao bộc phát ra nhiều như vậy thật sự là rất mạnh.

Trên quan đạo, thân hình hai người mơ hồ hóa thành hai đạo hư ảnh.

“Người chuẩn bị trả lời thế nào với tông môn?” Diêu Văn cuối cùng không nhịn được, lên tiếng hỏi.

“Nói người đi ra tuần sứ, trên đường gặp phải một tên đại tướng chân huyết toàn thật, bị người không cẩn thận hai quyền đánh chết?”

“.....” Ngụy Hợp không còn gì để nói.

“Người cho rằng người có thể kéo dài thời gian? Coi người khác là đồ ngốc à?” Diêu Văn Vô Ngữ nói.

“Sự tử nếu đáp ứng giữ bí mật, coi như ta thiếu người một cái nhân tình.” Ngụy Hợp trầm giọng nói.

Hai người trong lúc di động với tốc độ cao cũng không ảnh hưởng chút âm thanh nào.

Ngụy Hợp kỳ thực cũng minh bạch, hiện tại hắn và chân nhân bình thường hoàn toàn là hai cấp độ.

Vì đủ loại nguyên nhân, hắn góp nhặt tiềm lực quá mức to lớn, dẫn đến tổng kinh lớn đến khó có thể tưởng tượng.

Chờ cảm giác ổn định, hắn từng bước đi lên, ngay cả hắn cũng không rõ có thể đạt tới tình trạng gì.

Vượt qua người khác một bước, là thiên tài, vượt qua người khác mười bước, là thiên tài tuyệt thế.

Không thể nhìn rõ được bước số của nó hơn người khác.

Đó là giống loài vượt qua.

Cho nên nếu như hắn không muốn bị bắt đi nghiên cứu phối chủng, thì khiêm tốn một chút vẫn hơn.

Hơn nữa những lá bài tẩy này đã có sự chuẩn bị đối với địch nhân, vậy thì không thể ỷ mạnh vào phạm vi nhỏ mà yếu được, vì thế không thể dễ dàng giành được thắng lợi.

“Người muốn giấu diếm bao lâu?” Diêu Văn lại hỏi.

“Ít nhất phải nhờ ta có chút sức tự bảo vệ mình rồi nói sau.” Ngụy Hợp trầm ngâm nói.

“.....” Người quân có thể đánh chết toàn bộ thực lực Chân Huyết, gọi là không có sức tự vệ?!?

Diêu Văn chưa từng thấy ai mặt dày vô sỉ như vậy.

“Thôi quên đi, lần này là ta thiếu nợ người một ân tình. Giờ ta mới hiểu ra, vì sao đại sư tử coi trọng người như vậy. Muốn ta một bước không rời nhìn thẳng vào người.”

Diêu Văn tâm lý so sánh, năm đó tổ sư Tam mạch trình độ, khi đó các tổ sư, cũng chỉ đến loại trình độ này đúng không?

Không... Nói không chừng còn không bằng.

Lúc tuổi trẻ Tổ sư cũng chỉ giết người vượt cấp hai, ba cấp.

Không giống Ngụy Hợp, gia hỏa này.

“Bất quá ta cũng là chủ quan đối phương.” Ngụy Hợp tiếp tục nói: “Đừng nhìn ta đánh chết người kia nhẹ nhõm, nhưng nếu đối phương tiến vào Chân Cảnh, không cách nào chạm vào, chỉ có thể bị đánh phòng thủ, ta cũng không có biện pháp.”

Điểm mấu chốt của cảnh giới toàn Chân và các trạng thái khác, ở chỗ có thể sau khi toàn thân siêu cảm, tiến vào toàn cảnh.

Chân nhân khi đó, đã hoàn toàn thành một loại tồn tại giống như chân thú.

Cao thủ bình thường, nếu không đủ mạnh để cảm nhận, cơ bản không thể chạm vào bọn họ.

Ngụy Hợp nói chính là điểm ấy.

“Cái này cũng đúng.” Diêu Văn rất tán thành, lúc trước Tam Tương Bồ Tát bởi vì tiến nhập Chân Cảnh quá lâu, cùng nàng chém giết lưỡng bại câu thương, không dám tiến vào Chân Cảnh trong thời gian dài, cho nên bị ép gánh cùng Ngụy Hợp, kết quả bị đánh chết.

Nếu như nàng còn có thể tiến vào Chân Cảnh...

Phốc.

Ngụy Hợp bên cạnh đột nhiên biến sắc, cánh tay bành trướng mấy vòng, vỗ lên trên một chưởng.

Oanh!!!

Sau tiếng nổ mạnh, từng đạo hắc khí hóa mãng từ trên cánh tay hấn tuôn ra, liên tục không ngừng phóng lên phía trên.

Ở một nơi không nhìn thấy được, một bóng người trong suốt lao đảo bay ngược ra ngoài, trên đường vung máu, lăn trên mặt đất, lăn hơn mười mét mới đâm vào trên cọc gỗ, không dừng lại được.

“Cao thủ hoàn thiệt!!?” Diêu Văn biến sắc, nhìn về phía người nọ.

Ở đây lấy đâu ra nhiều cao thủ như vậy.

Vừa mới rồi, mặc dù không bằng Tam Tương Bồ Tát, nhưng chung quy vẫn là cảnh giới toàn bộ Chân Tiên, hoàn toàn không phải chân nhân bình thường có thể ngang hàng.

Chỉ là, tên này vừa mới nói, sau khi thực sự tiến vào chân cảnh, hấn không thể làm gì được nữa...

Hiện tại...

Trong lòng Diêu Văn đang khẩn trương, lại không còn gì để nói.

“Hảo tiểu tử, xem ra là ngươi giết ba bức.”

Hai hướng còn lại, bên trái và phía trước phân biệt trống rỗng đi ra hai bóng người.

Hai người này phân biệt là một nam một nữ.

Nam thân khoác cà sa màu đen, một con mắt chỉ còn lỗ thủng.

Nữ mặc váy dài diễm lệ màu hồng, trên người đeo đủ loại phật linh lớn, khuôn mặt còn vẽ trang diễm, đẹp yêu diễm đến cực điểm.

Mặt khác, người thứ ba bị Ngụy Hợp đánh bay cũng chậm rãi đứng lên.

“Khá lắm, chương lực này... đủ mạnh!” Người thứ ba là một đại hán râu quai nón, thân trên để trần, thân dưới mặc quần lông đen màu đỏ rượu, cơ bắp rắn chắc, đầy các vết sẹo.

Mà lúc này ở giữa lòng ngực màu đồng cổ của hắn đang có một chương án thật sâu, đang chậm rãi khôi phục.

“Tam Tương chết rồi, các ngươi còn muốn rời khỏi nơi đây, thật là ý nghĩ hảo huyền. Hàn diên, ngươi như thế nào ngay cả một chương của người ta cũng không chịu được? Hừ như vậy?” Nữ tử váy hồng lạnh lùng nói.

Tên râu quai nón hừ lạnh một tiếng: “Ta chỉ nhất thời chưa chuẩn bị tốt...”

“Tốt rồi. Đừng nói nữa, cùng động thủ một chỗ, hai người này có thể đánh chết ba người, cũng không phải hiền lành. Chúng ta trăm năm tương giao, bây giờ đừng lật thuyền trong mương.” Độc Nhãn cà sa hòa thượng lạnh giọng nói.

“Cẩn thận một chút, tiểu tử kia, kinh lực rất lớn, không nên liều mạng.” Râu quai nón nghiêm nghị nói.

“Đừng chậm trễ, lập tức kết trận, tốc chiến tốc thắng!” Nữ tử váy hồng lạnh lùng nói.

Trên thân ba người đồng thời hiện hiện từng đạo văn màu đen, đồng thời các nơi trên thân xuất hiện biến hình, phẳng phát đi tạm ngoại hình thân thể dị thú lên người mình.

“Tứ Tượng Phá Quân!”

Ba người lại lần nữa tiến vào Chân Cảnh, toàn thân ẩn hình.

Toàn thân Ngụy Hợp sồn cả gai ốc, miễn cưỡng dùng hai mắt sâu nhất siêu cảm nhìn bốn phía.

Trong lúc mơ hồ, hắn có thể nhìn thấy ba bóng dáng trong suốt cấp tốc vọt tới hắn.

Không... Không hoàn toàn là nhằm về phía hắn.

Một người trong đó nhằm Diêu Văn sư tử, hai người khác lao về phía hắn.

“Cũng tốt. Nếu đã không cần che giấu nữa...”

Ngụy Hợp giơ tay lên.

Bàn tay nắm chặt.

Ầm!!

Một vòng gọn sóng khí đen từ lòng bàn tay hấn nổ tung, ba con hắc mãng nhe răng nanh dữ tợn lao ra, phóng tới ba người.

“Hắn chỉ có kinh lực đủ nhiều! cận thân giết!” Nữ tử váy hồng lớn tiếng truyền âm.

“Được!”

Ba người đồng thời chuyển hướng, dùng thân pháp cực nhanh tránh khỏi hắc mãng.

Chân huyết cấp bậc hoàn toàn, tốc độ và lực lượng vượt xa chân kinh cùng cấp, trong thời gian ngắn thân pháp bộc phát, tránh được hắc mãng không tính là việc khó.

Hắc mãng kia dựa vào công pháp Ngụy Hợp tự vận chuyển tốc độ, kinh lực bộc phát tốc độ.

Hôm nay hấn mới là tầng thứ nhất của Huyền Tỏa Kính. Huyền Tỏa Kính còn chưa trải qua mấy tầng ma luyện tiếp theo. Ngoại trừ số lượng quá nhiều, còn lại tất cả đều thua xa chân chính kinh lực.

Trong chớp mắt, ba đạo nhân ảnh lách qua hắc mãng vạch ra ba đường vòng cung viên mãn, đồng thời phóng tới Ngụy Hợp.

“Ngưng Chân Huyền Hình!” Diêu Văn thầm khẩn trương, Ngụy Hợp có thể đánh chết Tam Tướng Bồ Tát, không có nghĩa là có thể đối kháng với ba người này.

Cô quyết định rất nhanh, Huyền Tỏa kinh toàn diện bộc phát.

Từng đạo kinh lực hóa thành con rắn đen nhỏ quấn quanh thân thể nàng.

Thân hình tiến vào toàn thư, dùng bí kỹ lần thứ hai của ngày hôm nay.

Trong tích tắc, tốc độ thân pháp của nàng tăng lên gấp bội, sau lưng lưu lại từng đạo tàn ảnh.

Leng keng leng keng leng keng!

Trường kiếm trong tay Diêu Văn vẽ thành hình cung kỳ dị, thân kiếm bị kinh lực triệt để nhuộm đen, chém thẳng về phía

hòa thượng Độc Nhãn gần nhất.

“Thiên địa vô cực, cho ta mượn càn khôn!”

Tùng đạo Huyền Tỏa kinh rậm rạp cấp tốc tràn vào mũi kiếm, triệt để đem thân kiếm hóa thành hình dáng dị tượng hỏa diễm màu đen.

Mũi kiếm bí pháp tầng thứ hai được chém ra.

Bốp!!!

Trong chốc lát, một đạo kiếm mang đen kịt như vết rạn chậm rãi nở rộ trước người Độc Nhãn hòa thượng.

Sắc mặt hòa thượng một mắt kịch biến, há miệng lộ ra đầy răng nanh, từng luồng khí lưu bị hút vào trong miệng gã.

Rống!!!

Tiếng rống to lớn vù vù từ trong miệng gã bộc phát ra, tựa như tiếng sấm.

Trong nháy mắt, hai tay của hắn hợp lại và kết ra một ấn hoa sen, ngăn cản phía trước lại.

Hí...

Nhiệt khí màu trắng dày đặc từ trên Liên Hoa Ấn bốc hơi lên.

Đương!!!

Hai người chột chạm nhau, lại trong nháy mắt tách ra.

Mũi kiếm và hoa sen đồng thời tán loạn.

“Giết!” Mới tách ra, hai người cũng không dừng lại, không ngừng hướng đối phương phóng tới.

Ở một bên.

Hai tay Ngụy Hợp vung vẩy, từng đạo hắc mãng vờn quanh bên cạnh, không ngừng đẩy hai gã vòng tới lách lui bên cạnh ra xa.

Hai gã toàn bộ không ngừng du kích, không ngừng tiến tới gần Ngụy Hợp trong vòng một thước.

Nhưng mỗi một lần tới gần, đều bị Ngụy Hợp liên tục ngăn cản.

Hai bên càng đánh càng tản ra, để tránh quấy nhiễu lẫn nhau, hai chiến đoàn dần dần rời xa.

Giằng co hơn mười giây, Ngụy Hợp lại lần nữa mở hai tay ra, ngăn trở hai gã cao thủ toàn chân.

Chân kinh hùng hồn đánh văng chiêu số của hai người.

Chỉ là trong chớp mắt hấn đẩy hai người ra, trong phút chốc một đạo quang hoa sáng như tuyết, từ trước mắt hấn bay lên.

Leng keng leng keng!!!

Lưỡi đao sắc bén lạnh như băng, mang theo lực lượng khủng bố cùng tốc độ, từ chính giữa lồng ngực gã, một đao rơi xuống.

Một đao này vừa vụn ở sau khi Ngụy Hợp đẩy lùi hai người, dùng hết lực mới lạt trong nháy mắt.

Chẳng qua là một đao.

Trước mắt Ngụy Hợp triệt để không còn tầm mắt, trong mắt toàn là một mảnh tuyết trắng.

Phốc!!!

Mặc dù kinh lực hộ thân Ngụy Hợp hùng hậu không gì sánh được, ngăn trở một đao này, nhưng dưới đao này quấy nhiễu, lập tức không có phóng thích xung lực ra bên ngoài.

Mắt thấy không có cách nào ngăn người ở bên ngoài, trên mặt hấn ta hiện ra một tia bối rối.

Nhanh chóng lùi lại, muốn rút ngắn khoảng cách.

“Nhanh tới gần, giết hấn!” Một giọng nữ đột nhiên nổ tung.

Hai người còn lại lập tức đại hỉ, thừa cơ xông tới gần.

Ba người đồng thời xuất chiêu.

Đao quang, chưởng ấn, chỉ ấn, đồng thời rơi xuống bên ngoài thân Ngụy Hợp.

Sự khấn trương trên mặt Ngụy Hợp bỗng nhiên biến mất.

“Lên lầu!!”

Hai mắt hấn bỗng nhiên biến thành màu đỏ tím, từng vết nứt tâm mắt từ con ngươi làm trung tâm, lan ra bốn phía.

Hí...

Tất cả hắc mãng chung quanh bỗng nhiên toàn bộ quay về trên người hấn.

Hình thể hấn đột nhiên lớn lên, xé rách quần áo, từ khoảng hai mét trở lên lớn hơn ba mét.

Kình lực khói đen dày đặc bên ngoài thân hóa thành từng vết vảy lân giáp màu đen.

Phốc phốc phốc!

Ba đạo công kích rơi vào trên người hấn, uy lực cực lớn phá vỡ kình lực hộ thân, lưu lại trên cánh tay của hấn ba vết máu rõ ràng.

Ba đạo vết máu, nếu là trên người Ngụy Hợp lúc đầu, sẽ lộ ra dễ thấy đến cực điểm.

Nhưng vào lúc này, ba mét năm thể trạng của hấn, cũng chính là trên cánh tay lưu lại một ít vết sẹo nhỏ.

Ngay cả máu cũng không chảy ra bao nhiêu.

Ba người nhìn thấy vết đốm, cũng là bị biến cố trong nháy mắt làm cho thất thần.

Cao thủ giao thủ, chỉ giây lát ngắn ngủi này cũng đủ khiến bọn họ mất đi đường trốn tránh.

Hai tay Ngụy Hợp bành trướng, cánh tay to lớn đen kịt tựa như hai cái máy áp đường, toàn lực đè ép tới.

“Chết đi!!! Ha ha ha!!!”

Toàn thân hấn khoan khoái đến cực điểm.

Cuối cùng.

Rốt cục hấn đã có thể triệt để phóng thích toàn bộ thực lực của bản thân rồi!

Lúc này, trạng thái đặng lâu là do hấn phóng thích toàn bộ, dị tượng chổng chất Hồng Quyết kinh sinh ra.

Phóng thích hoàn toàn khiến hấn cảm thấy sáng khoái chưa từng có.

Khí huyết khổng lồ từ ba túi máu tuôn trào ra, năm cái huyết nang khác thì phun ra biển lượng thật.

Ngày thường tồn trữ đúng là mạnh mẽ, tại thời khắc này phóng thích toàn bộ.

Bành!!!!

Hai cánh tay Ngụy Hợp hợp lại, thành linh ngăn được nữ tử vừa thu chiêu chưa kịp thu lại.

“Xuân Nương!!!”

Râu quai nón đột nhiên biến sắc, lại xuất chiêu, một chưởng đánh về phía đầu Ngụy Hợp.

Ý đồ vây Ngụy cứu Triệu, cứu nữ tử dùng đao.

Phốc.

Bàn tay của hấn ta rơi vào trán Ngụy Hợp.

Mà hai tay Ngụy Hợp, cũng chính giữa thân thể sử đao nữ tử kia.

Cánh tay vẫy đen khổng lồ tựa như hai tảng đá lớn, bóp nát nữ tử ngay tại chỗ.

Máu thịt và xương vỡ từ trong thân thể nữ tử hoảng sợ mà bắn ra, tựa như cái hũ thịt đang nổ tung.

Huyết thủy chậm rãi chảy xuống từ trán Ngụy Hợp. Không biết là của nữ tử hay là của hấn.

Thừa dịp râu quai nón còn đang ngậy người, hấn lại lần nữa bước ra một bước, dưới cự lực bộc phát, lúc này tốc độ của hấn cực nhanh, một chiêu bắt lấy râu quai nón, bàn tay như đao, đâm thẳng lồng ngực.

Xuy!!

Trong lúc gấp gáp, hai tay gã râu quai nón ý đồ đón đỡ, nhưng đáng tiếc gã căn bản không được kinh lực kết hợp với một lượng lớn lực lượng của Ngụy Hợp bộc phát.

Một tiếng giòn tan vang lên, tim hắn bị xuyên thủng một lỗ lớn.

Ngụy Hợp vứt bỏ thi thể, đuổi theo hướng người cuối cùng, hòa thượng Độc Nhân kia.

Độc nhân hòa thượng thấy tình thế không ổn, lúc này đã bỏ chạy về phía xa.

Hai người một đuổi một trốn, đảo mắt đã đi xa.

Khiến Ngụy Hợp kinh ngạc là, bây giờ tuy hắn tán công, nhưng bởi vì cự lực Hồng Quyết tăng lên, tốc độ theo đó giảm xuống, vẫn cực nhanh như cũ duy trì nguyên trạng.

Nhưng với tốc độ như vậy, khi so sánh với Độc Nhân hòa thượng, rõ ràng lại bị gã kéo ra xa.

“Quyết không để cho hắn chạy thoát!” Ngụy Hợp bại lộ át át chủ bài của bản thân, nếu lại để hắn chạy thoát, vậy thiệt thòi lớn.

Ngay lập tức, trong mắt hắn hiện lên vẻ tàn nhẫn, điên cuồng đuổi theo.

343

Ngụy Hợp đột nhiên chuyển đổi mục tiêu, đuổi giết hòa thượng Độc Nhãn, lập tức để lại nữ tử váy hồng yêu điểm yếu nhất cho Diêu Văn.

Diêu Văn lập tức phản ứng lại, quay người xuất toàn lực một kiếm, không chút do dự bộc phát toàn lực, trúng ngay ngực nữ tử váy hồng.

Nữ tử hoàn toàn bị Ngụy Hợp vừa mới đột nhiên bạo phát đè ép.

Trong nháy mắt thất thần, bị Diêu Văn nắm lấy cơ hội, dốc toàn lực xuất kiếm, nghiêng người chém lên vai cô.

Vốn thực lực của nàng mạnh hơn Diêu Văn, lần này lại bất ngờ tập kích, nàng vội vàng không kịp chuẩn bị, bị một kiếm chém nát lổm đổm trên người, cắt đứt gần nửa thân thể.

Nữ tử kêu thảm một tiếng, bứt ra lui lại.

Tốc độ thân thể cường hãn của hắn, rõ ràng lại kẹp lấy lưỡi kiếm của Diêu Văn nhét vào trong ngực, không thể động đậy.

“Đừng nghĩ trốn được!?”

Diêu Văn Cổ vận kinh lực cuối cùng, đuổi sát theo.

Nàng biết rõ, nếu là bị người đem tình huống cụ thể Ngụy Hợp tiết lộ ra ngoài, tất nhiên sẽ dẫn phát chấn động mạnh.

Các loại đối thủ của Huyền Diệu tông, tuyệt đối sẽ chạy đến trước tiên, nghĩ đủ mọi biện pháp giải quyết Ngụy Hợp.

Thiên tài kinh khủng như Ngụy Hợp, nếu cho hắn cơ hội trưởng thành, sau này còn có thể có người khác sống sót?

Nghĩ tới đây, Diêu Văn tâm tính kiên định, lấy từ trong túi thuốc ra một cái bình nhỏ, mở ra, đổ nước thuốc bên trong vào miệng.

Nước thuốc đắng chát mang theo vị bạc trắng, một lần toàn bộ rót vào trong cơ thể nàng.

Nương theo đó, còn có cảm giác hung phấn mãnh liệt.

Sự mỗi mọt của thân thể bắt đầu tiêu tán, kinh lực toàn thân bắt đầu lại lần nữa tuôn ra, liên tục không ngừng.

“Lại nào!”

Diêu Văn lại bộc phát thêm mật kiếm.

“Thiên địa vô cực, cho ta mượn càn khôn!”

Mũi kiếm trong tay nàng bỗng nhiên hóa thành lưỡi dao lửa màu đen sắc bén, thoáng một phát từ trên thân nữ tử rút ra, lần nữa hung hãn chém tới phía trước.

Trong giây lát này, mượn nhờ bí kỹ, tốc độ thân pháp của nàng đã được tăng lên hoàn toàn.

Thương thể nữ tử váy hồng lúc trước rất nặng, từ bả vai đến lồng ngực đều bị lưỡi kiếm bổ ra, lúc này trên thân huyết thủy tuôn trào, tinh lực đại tiết, đã là sơn cùng thủy tận.

Lúc này lại bị một kiếm đánh máu gà của Diêu Văn đuổi kịp.

Nữ tử rơi vào đường cùng, cố gắng vận khởi man lực cuối cùng, toàn lực ra tay về phía mũi kiếm theo bản năng, muốn đập lệch phương hướng.

Bành!

Mũi kiếm khẽ cong, xẹt qua khe hở giữa song quyền, sau đó chém xuống đầu.

Phốc!

Rõ ràng mũi kiếm chỉ là khó khăn lắm mới chém vào đầu nữ tử kia, chỉ sâu chưa tới một nửa.

Nhưng chỉ mới một nửa, vậy là đủ rồi.

Toàn thân nữ tử lập tức cứng đờ, máu và óc theo gương mặt chảy xuống.

“Ta...”

Bịch một tiếng.

Thân thể nàng ngã ngửa trên mặt đất, toàn thân run rẩy run rẩy, dần dần không còn tiếng động.

“Phù...!” Diêu Văn thở phì phò.

Toàn bộ đương nhiên cũng có chênh lệch, thực lực của nàng mạnh hơn nữ tử này, điều này không thể nghi ngờ.

Chẳng qua là nếu trạng thái của nàng còn được thì thôi.

Nhưng hiện tại trạng thái của nàng rất kém, còn bị nội thương, có thể đánh chết người này đã là cực hạn.

“Ngụy Hợp... Không biết chỗ hấn thế nào...” Diêu Văn lo lắng trong lòng, quay đầu nhìn lại một hướng khác.

Nhưng khoảng cách xa, cái gì cũng không nhìn thấy.

Ở một phía khác.

Bước chân Ngụy Hợp điềm một cái, mặt đất nổ tung, phi tốc mượn lực, tiến đến Độc Nhãn hòa thượng phía trước.

Trong nháy mắt, hai người liền ly khai tại chỗ, di động với tốc độ cao khác.

Hòa thượng một mắt cố tình dẫn Ngụy Hợp đến chỗ Bạch Y Phật.

Nhưng hấn mới thoáng phân tâm, Ngụy Hợp sau lưng đã tới gần một đoạn.

Cứ lặ đi lặ lại như vậy, sau mấy lần hấn không dám có bất kỳ hành động nào nữa.

Hai người đảo mắt đã chạy mấy trăm dặm. Bên cạnh dần dần không còn rừng tùng, mà biến thành từng mảnh đồng ruộng hoang phế.

Nhìn thấy đồng ruộng hoang phế, hòa thượng một mắt mừng rỡ trong lòng, biết đã cách vị trí của thủ lĩnh không xa. Lúc này, tâm thần hấn buông lỏng, bản năng khí tức của người chậm một nhịp.

Xuy!

Ngụy Hợp sau lưng, ngay lúc này, tốc độ lập tức tăng mạnh.

Hấn một mực chịu đựng đặc hiệu của Phúc Vũ kinh không sử dụng, lúc này rốt cực mở ra.

Tốc độ hai người vốn không chênh lệch nhiều, lúc này lại có thêm một đặc hiệu cấp tốc, lập tức khiến tốc độ Ngụy Hợp nhanh hơn hòa thượng một tia chậm một chút.

Thừa dịp hòa thượng Độc Nhãn buông lỏng tâm thần, Ngụy Hợp vài cái liền rút ngắn khoảng cách giữa hai người.

Giơ tay trao về phía trước.

“Kim Cương Thân!” Sắc mặt Độc Nhãn hòa thượng kịch biến, phóng thích bí kỹ, cơ bắp làn da toàn thân tăng vọt, ý đồ ngăn cản một chiêu này của Ngụy Hợp.

Chỉ tiếc, hấn đoán sai rồi.

Một trao này của Ngụy Hợp căn bản không phải công kích, mà là mượn lực thuận tủy.

Dưới một trao này, tay của hấn nắm lấy bả vai, kéo về phía sau một cái.

Cự ly giữa hai người đột nhiên biến mất.

Ngụy Hợp vừa vặn bổ nhào về phía trước, lập tức đánh ngã hòa thượng một mắt xuống đất.

Kình lực trên người hấn cuộn cuộn tràn vào trong cơ thể hòa thượng Độc Nhãn.

Chạy thời gian dài như vậy, bất ngờ không kịp đề phòng, lực chống cự của hòa thượng một mắt giảm mạnh.

Lập tức bị cú trùng kích này làm cho bối rối.

“Không!!”

Độc nhãn hòa thượng té ngửa trên mặt đất, tứ chi điên cuồng run run, ý đồ chống cự đại lượng rút vào thật đúng.

Đáng tiếc, Ngụy Hợp thật đúng là mạnh, mặc dù không có năng lực phong ấn, nhưng số lượng bù đắp chênh lệch chất lượng của hấn.

Kình lực cuộn cuộn không ngừng giống như nước lũ nhân chìm hòa thượng một mắt một mắt.

Lực lượng ăn mòn sinh vật thật mãnh liệt, nhanh chóng phát huy ra, bắt đầu dung nhập vào thân thể hòa thượng độc nhãn

trong chân huyết của Giải Giải.

Ba bức Bồ Tát trước kia cũng không cách nào chống lại được sức mạnh biến cả, lúc này một mình hòa thượng Độc Nhân sao có thể chống lại.

Đầu tôi sầm lại, rất nhanh liền mất đi ý thức.

Lúc này nếu còn có đồng bạn khác ở đây, còn có thể cắt ngang giúp hấn một chút.

Nhưng không có những người còn lại cứu mạng, một đấu một, hấn không còn sức giãy dụa. Kết cục bị đuổi kịp cũng chỉ có con đường chết.

Ngụy Hợp ngăn chặn tứ chi Độc Nhân hòa thượng, chờ kinh lực toàn thân không ngừng ăn mòn nó, đợi đến lúc thi thể triệt để bị phân giải, tiêu tán, chỉ còn lại một ít vật phẩm quần áo.

Hấn ta mới thở phào nhẹ nhõm, buông lỏng động tác.

“Cũng may đuổi kịp rồi...” Hấn nhìn chung quanh một chút.

Không chút do dự, nắm lấy di vật của hòa thượng Độc Nhân, xoay người rời đi.

Không đến mấy giây, thân ảnh Ngụy Phù đã biến mất ở cuối chân trời xa xa.

Nửa phút đồng hồ sau.

Rất nhanh, ngay vị trí thi hài của hòa thượng Độc Nhân, tia sáng đột nhiên lóe lên, vụn vẹo mấy lần, hiện ra một bóng người áo trắng.

Bóng người rõ ràng ấn vào trạng thái toàn chân, dùng tốc độ nhanh nhất bay đến là Bạch Y Phật Hứa Định Xuân.

Hấn chỉ liếc qua, liền nhìn thấy quần áo hòa thượng Độc Nhân còn sót lại trên mặt đất, lúc này biến sắc, biết không ổn.

Hấn nhanh chóng ngồi xổm xuống bên cạnh thi hài, kiểm tra mặt đất.

“Là lão Tứ... vậy mà lão Tứ cũng.... Mới bao lâu chứ?!” Hấn không dám tin vào hai mắt của mình nữa.

Từ tin tức của hã, Đạo Ngũ Định Sư ra tay chặn giết hai người Huyền Diệu Tông bỏ chạy.

Chưa tới nửa canh giờ mà lão Tứ cũng đã chết!!?

Vẻ mặt Hứa Định Xuân từ nghi hoặc, phẫn nộ, vắn vẹo, lạnh lùng.

“Chỉ là hai tên tuần sứ, tuyệt đối không có khả năng giết được lão Tứ, hơn nữa bọn hã còn cùng nhau hành động.

Có thể giết được y, chỉ có toàn bộ tinh anh của Huyền Diệu tông.”

Cao thủ Huyền Diệu tông nhập đạo lục, bọn họ đều có danh sách ghi chép.

Mà có thể đi ra thành tích bực này, ít càng thêm ít.

Trong tam mạch cũng chỉ có mấy người.

*

*

*

Trong đầu Hứa Định Xuân đem khả năng mấy người kia vượt qua một lần, lại phát hiện hoàn toàn không phù hợp với đặc điểm.

Hơn nữa điểm máu chốt chính là chỗ chết của lão Tứ còn lưu lại rất mạnh, chất lượng không cao, điều này đại biểu cho người giết, công pháp tu vi tuyệt đối không cao.

Nhưng tu vi không cao, tổng số dấu vết đúng là kinh người.

“Hã là bị vây giết!” Hứa Định Xuân lập tức đưa ra kết luận.

Hã biết kinh lực của Huyền Diệu tông có thể truyền đi chồng chất lên nhau.

Nói cách khác, nếu là phối hợp ăn ý, người thật cấp thấp, liên thủ gia tăng kinh lực, cũng có khả năng giết chết cao thủ cảnh giới Toàn Chân.

“Huyền Diệu Tông... Xem ra đã sớm chuẩn bị.... Có lẽ là do lúc trước có người tiết lộ tin tức!”

Hứa Định Xuân đứng lên, nhìn lại phía Ngụy Hợp rời đi.

Trong mắt thực sự, nơi đó còn có một vết tích màu đen nhàn nhạt, không thể triệt để tiêu tán.

Nếu hắn đuổi sát theo, tuyệt đối có thể đuổi kịp người.

Nhưng nếu đã xác định Huyền Diệu tông đã sớm có cảm giác, như vậy có thể xác định đây là một cái bẫy.

Hứa Định Xuân lại kiểm tra hiện trường, phát hiện chỉ có hai người đánh nhau.

Loại dấu vết hiện trường muốn lấp đầy này, để cho hắn càng thêm kiên định phán đoán của mình.

Huyền Diệu tông, chắc chắn là sớm đã có mai phục.

“Như vậy xem ra, thời gian Huyền Diệu tông phát hiện quân ta hành động cũng không sớm, hẳn là mới phát hiện không lâu, sau đó thuận thế phái người đến bày kế.”

Thủ bút bậc này. Đúng là thủ đoạn giống như Thanh Mai Tử.”

Trong lòng kiêng kị, Hứa Định Xuân càng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

táy da chết, tất nhiên làm hắn thương tâm. Tam Tướng Bò Tát chết, cũng khiến hắn thiếu chút nữa mất đi chừng mực.

Nhưng giờ phút này, Bạch Y Phật trấn định bình tĩnh lại, Hứa Định Xuân, lại trở về vào thời khắc máu chót!

“Muốn lấy cái chết của thủ hạ ta, chọc giận ta, dụ dỗ ta đuổi theo... Những liên hoàn kế đơn giản như vậy, cũng quá coi thường Bạch Y Phật ta rồi!”

Hứa Định Xuân cưỡng chế bi thương trong lòng, cuối cùng nhìn lại hướng Ngụy Hợp rời đi.

Nghiến răng, hắn từ trong tay áo lấy ra một chi đờ, bẻ gãy, hướng lên trời ném đi.

Xuy!

Vật kia từ chỗ đứt gãy phun ra một đạo hỏa quang.

Ánh lửa đỏ thẫm ở trên trời hình thành nên một ký hiệu quái dị.

Ký hiệu duy trì mười mấy hơi thở, đồng thời phát ra tiếng rít, đủ để hấp dẫn mọi người phạm vi mười mấy dặm chung quanh chú ý.

Đây là tín hiệu tự biến mất mà Bạch Y Phật tự thiết lập, Tam Tương Bồ Tát và lão Tứ chết, tất nhiên khiến hắn ta phân nộ, nhưng đại cục không phải chỉ phần nộ là có thể thành sự.

Chém giết trong đôi kháng, kết quả duy nhất mất đi bình tĩnh, đó là tan xương nát thịt, chết không có chỗ chôn.

Hứa Định Xuân rất may mắn, chính mình kịp thời tỉnh lại.

Hắn đè nén bi thương trong lòng xuống, mang theo tạp vật của lão Tứ, xoay người rời đi.

Cùng lúc đó, mấy tên mật vệ che mặt theo mệnh lệnh của hắn, đuổi theo hướng Ngụy Hợp.

Bản thân hắn không đi, không có nghĩa là không thể để cho mật vệ thay thế, tra xét tình huống.

Sau thời gian uống hết chén trà nhỏ.

Phía bên kia một gò đất bình nguyên, có một chỗ gió thoảng qua.

Ngụy Hợp thấy sư tử Diêu Văn đang ngồi tựa dưới đất, tựa vào một đôn đá nghỉ ngơi.

Tình hình Diêu Văn lúc này rất không ổn.

Làn da trên người chẳng chịt vết máu, cả người như em bé sắp vỡ vụn.

Hiển nhiên đây là di chứng do nàng dùng bí kỹ mạnh mẽ vừa rồi.

Bên cạnh Diêu Văn chất một đống đồ nhỏ, nam nữ ở trên đều có quần áo, hiển nhiên là di vật của mấy người trước kia để lại.

Nàng nhìn thấy Ngụy Hợp nhanh chóng đến gần, thấy trên thân gã tất cả đều là vết máu, lúc này khăn trương đứng lên.

“Không sao chứ!?”

Sau khi nàng biết được thiên tư của Ngụy Hợp, sao còn đối xử như với người mới được.

Mà hoàn toàn coi nó thành hi vọng lớn nhất của chi Phong Sơn.

Mặc dù Ngụy Hợp bây giờ còn chưa thể hiện ra thiên phú tư chất trên công pháp tu hành.

Chỉ cần thực lực thực chiến, cũng đủ để gã trở thành đối tượng trọng điểm bồi dưỡng hết sức quan trọng trong tông môn.

Mới đạt tới cảnh giới định cảm đã có thể giết chết toàn bộ cao thủ.

Nếu chờ hãn toàn bộ thật, sợ không phải có thể trở thành Ngự Khí tông sư rồi?

Thiên tài thực chiến bậc này, tông môn liều mạng đổ tài nguyên lên người hãn, tuyệt đối không thể sai được.

Trong tình huống gần đây của thời loạn lạc, Ngụy Hợp như vậy, nói không chừng chính là một phần bảo đảm của thời khắc máu chót!

*

*

*

“Không có việc gì, yên tâm đi sư tử, cũng không phải là máu của ta.” Ngụy Hợp lắc đầu.

Nhìn ánh mắt lo lắng không giấu diếm của Diêu Văn, hắn tuy cảm thấy có chút khó hiểu và đột nhiên.

Nhưng chung quy lại bị người quan tâm an toàn, trong lòng cũng có chút âm áp.

“Nhưng mà sư tử nguoi, tình huống thế nào rồi? Còn có thể đi sao?” Hắn cau mày nói.

“Ta... Không có việc gì, chỉ là không thể động thủ trong thời gian ngắn nữa. Nếu không...” Diêu Văn lắc đầu, cười khổ.

Nàng đã không còn nhớ rõ mình đã bao nhiêu năm chưa liều mạng như vậy.

Bất quá nhìn Ngụy Hợp trước mắt, ý nghĩ trong lòng nàng lại lần nữa kiên định.

Tất cả những thứ này đều đáng giá.

Huyền Diệu tông đã thật lâu không xuất hiện thiên tài hàng đầu. Nếu Ngụy Hợp có thể thì đó chính là phúc của toàn bộ tông môn.

“Hiện tại chúng ta nên làm gì? Trực tiếp trở về?” Ngụy Hợp hỏi.

“Đi đường vòng, nhanh chóng đem tin tức truyền về tông môn, chỉ cần đến bất kỳ một thành trấn nào hơi lớn một chút là có thể thông qua điểm dừng chân của tông môn phát ra tin tức gấp gáp.

Bất quá đây chỉ là biện pháp thông thường. Với cước bộ của chúng ta, trực tiếp dùng tốc độ cao nhất chạy về tông môn

cũng không mất bao lâu. So với việc phải đi khắp nơi tìm điểm dừng, không bằng trực tiếp trở về!”

“Tốt!” Ngụy Hợp gật đầu.

Hắn cũng không ngờ mới xuống núi mà đã đụng phải một đám người như vậy.

Nhưng việc đã đến nước này, cũng không có gì để nói.

Lúc này hai người xác định phương hướng, toàn lực chạy đi.

Không đến nửa canh giờ, hai người thành công trở về Chân Đào thành, thông qua đội thuyền vượt biển trở lại Thiên Hải đảo.

Bọn họ cuối cùng cũng báo cáo tình hình ở biên giới gặp chuyện không may.

“Cái gì!? Trần Hắc Tùng bên kia cũng xảy ra chuyện sao?!”

Thủ tịch Thanh Mai Tử của chi mạch di chuyển thần sắc chấn động, đột nhiên đứng bật dậy từ vị trí chủ vị, khuôn mặt căng thẳng.

Lúc này trên đại điện tông môn của Huyền Diệu Tông.

Thanh Mai Tử nhìn phía dưới toàn thân đầy máu, ngay cả dung nhan cũng chưa kịp quản lý hai người Diêu Văn cùng Ngụy Hợp.

Hai bên đại điện tất cả đều là cao tăng ba mạch đang chạy tới tông môn.

Toàn bộ tông môn, cao thủ toàn bộ đều có mười mấy người, chỉ riêng Tỏa Sơn đã chiếm năm người. Cái này còn chưa tính là Nguyên Đô Tử.

Lúc này nhân viên đến đông đủ, Nguyên Đô Tử lông mày nhẹ chau lại, nhìn Thanh Mai Tử đã có chút thất thố.

“Xem ra Ngô quân muốn đông kích tây, chỉ là lấy thực lực tổng hợp của bọn họ, cho dù không phải chủ lực, chỉ là phân nhánh, cũng có thể khiến chúng ta cảm thấy khó giải quyết.” Nguyên Đô Tử trầm giọng nói.

“Máu chốt không phải là điểm này... Nơi ở của trấn Hắc Tùng, trước đó cũng có không ít tuần sứ mới qua đó, kết quả đều không trở về. Mà phía dưới báo lên, lại nói là bị chân thú làm hại...” Sắc mặt Thanh Mai Tử khó coi nói.

Điều này có nghĩa là gì, đã tương đối rõ ràng.

Nguyên Đô Tử cùng Bách Hòa Tử ở bên cạnh, sắc mặt đều khê biến.

“Nếu không phải có người bên trong che giấu, đại sự bức này, không có khả năng lâu như vậy còn không có sơ hở!” Hai mắt Thanh Mai Tử như đao, đảo qua từng người hơn mười vị trên đại điện.

Mọi người thầm rùng mình, cũng nghe ra ý tứ.

“Hiện tại trọng điểm của nó không phải tự kiểm tra, mà trước tiên phải ứng phó cục diện trước mắt! Ngô Quân áp sát, chia hai đội cùng tiến. Hải Châu chỉ có một vị trí duy nhất có thể chống cự, đó là ba thành.

Mà toàn bộ quân đóng gộp lại cũng chỉ có ba mươi mấy vạn. Sức chiến đấu trong đó ra sao, chống lại Ngô quân sẽ xảy ra chuyện gì, ai cũng nói không rõ.”

Thanh Mai Tử nghiêm khắc nói.

“Nguyên Đô Tử, Bách Hòa Tử, chư vị sư đệ sư muội, có thượng sách gì không?” Ánh mắt hấn quét qua trên thân mọi người.

“Theo ta được biết, Lễ Phật điện không có tông sư dịch chuyển. Chỉ dựa vào một Bạch Y Phật, một đại tướng Nguyên Hàm Chân Huyết đã muốn chiếm cứ Hải Châu, thôn tính tông môn ta như cá voi, đều không có khả năng.” Nguyên đô Tử nhanh chóng nói.

“Như vậy ý đồ chân chính của bọn hắn là...” Thanh Mai Tử nhíu mày.

Đại quân đè ép, mỗi ngày đều tiêu hao cực lớn, Ngô Quốc tuyệt đối không thể lãng phí lương thảo một cách vô ích.

Bọn họ đã xuất quân, liền tuyệt đối chắc chắn có biện pháp ứng phó với sự xuất thủ của Huyền Diệu tông bọn họ.

Nếu không khuyết thiếu quân đội cao thủ tọa trấn, đối mặt cấp bậc chân nhân ám sát.

Căn bản không dùng được bao lâu sẽ nhao nhao tán loạn.

Tuy rằng bọn họ cũng có đại trận đối phó với tông sư, nhưng trận pháp kia phải trả giá quá lớn, không thể dễ dàng sử dụng.

Bên này mọi người đang thảo luận về quân tình.

Một bên khác, Nguyên Đô Tử ra hiệu để cho một gã sư đệ, mang theo Diêu Văn cùng Ngụy Hợp cáo lui trước, đi ra ngoài dưỡng thương.

Ngụy Hợp Diêu Văn đi theo chân nhân kia, rời đại điện, rốt cuộc trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Cuối cùng trước khi xảy ra chuyện phải báo tin về tông môn trước khi xảy ra.

“Đúng rồi, lực sĩ của ta đâu?” Ngụy Hợp đột nhiên hỏi.

“A... Không thấy à?” Diêu Văn vẻ mặt mờ mịt.

Ba người ra khỏi đại điện, đi qua từng cây cột đá vừa thô vừa to trên hành lang gấp khúc.

Chợt nhớ tới Chu Mộ Thanh, Ngụy Hợp dừng bước lại, có chút lo lắng.

“Nếu là lo lắng thì ra ngoài núi, để người ta tìm giúp người khắp nơi là được.” Diêu Văn yếu ớt nói.

“Ừm...” Ngụy Hợp đồng ý, lại nhìn về phía sư tỷ Diêu Văn.

Vừa mới rồi, bọn họ cũng không có nói thật.

Chỉ nói Diêu Văn dốc hết toàn lực, đánh chết một mình Tam Tương Bồ Tát dưới trướng Bạch Y Phật.

Sau đó hai người đều bị thương, kịp thời chạy về báo tin.

Về phần bốn người còn lại chết trong tay bọn họ, hai người coi như chưa từng thấy.

Đây là đề nghị của Diêu Văn.

Mục đích chính là muốn triệt để tiêu diệt người giám thị, tận khả năng kéo dài thời gian thành niên của Ngụy Hợp.

Dù sao những người từng thấy bọn họ động thủ đều đã chết.

Chỉ cần bọn họ không nói, ngay cả bản thân Hứa Định Xuân cũng sẽ không tin. Giết chết toàn bộ Ngũ Định Sư dưới trướng hắn, rõ ràng là một tân chân nhân mới định cảm.

Nói thật, nếu không tận mắt nhìn thấy, Diêu Văn tự mình nếu nghe được có người nói với cô như vậy.

Nàng cũng sẽ không tin.

Cho nên, để bí mật này chôn vào đáy lòng là tốt nhất. Quay về lặng lẽ cho Nguyên Đô Tử sư tử thẳng thắn là được.

Nguyên đô đại sư tử chấp chương tông môn, chỉ cần nàng biết rõ chân tướng, như vậy tài nguyên điều phối gì, muốn đưa cho Ngụy Hợp, không cần phải quá thoải mái.

Hai người theo sau người nọ, một đường ra khỏi hành lang gấp khúc, dừng lại ở bên ngoài đại điện canh gác nghiêm ngặt.

“Trở về nghỉ ngơi một chút, tiếp theo, người đừng quản cái gì, hảo hảo định cảm. Còn chuyện khác, có bọn đại sư tử xử lý.”
Diêu Văn an ủi.

Ngụy Hợp gật gật đầu. Nhiệm vụ của hắn xem như đã hoàn thành.

Bây giờ tin tức báo tin thành công, tiếp theo cũng không có chuyện gì xảy ra.

Tuy thực lực của hắn rất mạnh, nhưng trong toàn bộ thực tế, thực chiến cũng có thể tính là mạnh.

Nhưng Huyền Diệu tông lớn như vậy tuyệt đối sẽ không thiếu cao thủ cấp bậc như hắn.

Càng đừng nói còn có ba vị thủ tịch của tam đại chủ mạch.

Thanh Mai Tử, Bách Hòa Tử, Nguyên Đô Tử, ba vị thủ tịch, mỗi một tên đều là cao thủ khủng bố mạnh hơn rất nhiều so với những người còn lại.

Đặc biệt là Nguyên Đô Tử, uy áp toàn bộ tông môn hơn trăm năm, đối đầu với bất kỳ sư đệ sư muội nào phía dưới, đều là mấy chiêu đánh bại.

Thực lực sâu không thấy đáy.

Không ai biết được rốt cuộc nàng đã đạt tới cảnh giới gì.

Bởi vì căn bản là không có ai có thể tra rõ nội tình của nàng.

Có cao thủ cỡ này tọa trấn.

Trong lòng Ngụy Hợp cũng yên ổn hơn rất nhiều, trời sập xuống có đỉnh cao hơn.

Sau đó, hắn thành thật mang theo đồ vật, chia tay Diêu Văn, đi về phía ngoại sơn.

Cảm giác còn chưa kết thúc, kế tiếp, hắn dự định trở về nhà mình.

Vừa chờ Chu Mộ Thanh trở về, vừa tiếp tục định cảm.

Sau đó, cặp mắt của hắn ta sắp triệt để siêu cảm.

Sau khi vượt qua cửa ải một lần, hắn cũng nên tiếp tục tu hành tầng thứ hai huyền tỏa kinh.

Dù sao, thế nhân tuy rằng đếm trên đầu ngón tay, làm tiêu chuẩn phán đoán mạnh yếu của chân nhân.

Nhưng, người chân chính quyết định thực lực chân nhân vẫn là cảnh giới công pháp, mức độ động lực thâm hậu, chiêu thức và chiêu thức bí kỹ.

Chỉ có công lực cao thâm, mới có thể chịu được nhiều lần định cảm hơn, mới có cơ hội để kinh lực biến đổi.

Lập tức, hắn nhanh chóng thu tâm, đi ngoại sơn ban bố một nhiệm vụ tìm người, sau đó liền ở trong nhà mình Thiên Hải đảo, một lòng tu luyện.

Lần bế môn tiềm tu này, chính là hơn nửa tháng qua đi.

Bên ngoài phong vân biến ảo.

Huyền Diệu tông phối hợp với Hải Châu châu châu úy, hơn phân nửa cao thủ tông môn dốc toàn bộ lực lượng, hợp nhất ba

mười vạn đại quân, cùng Ngô quân, điên cuồng chém giết trên mặt đất hoang vu rộng lớn của Hải Châu.

Phía Huyền Diệu tông chiếm cứ địa lợi, thời tiết ở Hải Châu băng giá lạnh lẽo, mọi người đã sớm quen thuộc.

Nhưng nhìn dáng vẻ Ngô Quân bên kia, lại bất đồng.

Tuy rằng sau khi Lễ Phật điện lại tiếp tục nổ tung, ngoài Bạch Y Phật ra còn có ba vị Phật chủ khác, chia ra dẫn đội đã sớm lên vào Hải Châu.

Nhưng từ những đại tướng trở lên không sợ rét lạnh, quân sĩ bình thường không chịu nổi.

Còn có các loại khí giới công thành, cũng đều ở trong băng thiên tuyết địa bước đi gian nan, không ngừng xảy ra sai lầm.

*

*

*

Dưới đại cục như vậy, Thanh Mai Tử dẫn đầu các chân nhân, thiết lập kế dụ địch liên hoàn, cùng Nguyên Đô Tử Bách Hòa Tử xuất thủ, lại mời vạn phi cung bên kia xuất động cao thủ phối hợp trợ giúp.

Tề tâm, cuối cùng cũng coi như nắm lấy cơ hội, bắt được Nguyên Hàm đại tướng Ngô quân và ba vị Phật chủ khác, cùng với rất nhiều chân huyết của Phật điện, toàn bộ bị trọng thương, liên tục giết chết mấy người.

Trong đó có bao nhiêu chuyên chấp chùng, Ngụy Hợp không biết.

Từ ngày đó sau khi hấn truyền tin tức vào đại điện, liền đem tất cả ném ra sau đầu, một lòng khóa chặt gia đình.

Mà thời gian một tháng thoáng qua.

Rốt cuộc, cũng đã tới bước ngoặt cuối cùng của bước này.

Đó chính là phong – đem cảm giác siêu cảm thời gian dài một lần nữa khóa lại.

Đương... Đương.. Đương...

Từng trận tiếng chuông du dương, làm Ngụy Hợp từ trong nhập định chậm rãi tỉnh lại.

Hắn từ từ mở mắt ra, nhìn mình ngồi ngay ngắn tĩnh thất tu hành.

Trong tĩnh thất trống rỗng, chỉ có bức tranh chữ đối diện hắn treo ở trên tường, bên trên là bức Minh Nguyệt Trường Kinh Ngọc đồ của Kinh Hồng Quyết.

Hắn rất ưa thích ý cảnh và cảm giác trên bản đồ này, cho nên liền coi nó như là nhập định đồ, lơ lửng ở đây.

“Thời gian, chắc là đến...”

Ngụy Hợp ngẩng đầu, nhìn thấy cửa mật thất duy nhất sáng ngời ánh mặt trời chiếu xuống.

Hắn vươn tay, tùy ý để chùm sáng chiếu xạ trên bàn tay.

Trong thời gian này, hắn vẫn luôn ở trong tĩnh thất, nơi nào cũng không đi. Chính là thời khắc chờ đợi định cảm cuối cùng.

Bằng không vạn nhất chộc phải Chân Thú gì đó, thì cũng sẽ có phiền toái dư thừa.

“Sắp đến lúc phong ấn rồi...” Ngụy Hợp nhìn cái đồng hồ cát được đặt ở góc tường tính giờ.

Nơi đó còn có mười mấy phút, sẽ hoàn toàn bị bỏ qua.

Tới gần cuối cùng.

Ngụy Hợp hít sâu, để toàn thân phôi phôi, được triệt để thư giãn.

Sau đó.

Hắn ta chậm rãi đứng lên.

Con mắt của hắn lúc này, giăng co trong một tháng tiến vào trạng thái siêu cảm, đã có thể kéo dài ổn định mở ra cảm giác siêu cảm, không cần lo lắng khi động tác di động sẽ xuất hiện chấn động.

Ngụy Hợp một mực rất tò mò, thế giới siêu cảm dưới đây, rốt cuộc là dạng gì.

Mà hiện tại, hẳn rốt cục có thể tự mình thử nghiệm một lần.

Trong tĩnh thất thường xuyên có hẳn không ngừng quét qua, căn bản sẽ không có cái gì dị thường xuất hiện.

Lúc này con mắt hẳn ta cũng không nhìn thấy điều gì khác thường.

Trong lòng khẽ động, Ngụy Hợp đứng dậy, sửa lại quần áo, chậm rãi đi đến trước đại môn tĩnh thất.

Hắn đưa tay ra, nắm chặt lấy người cầm đầu cửa.

Mở khóa kếp bên trên ra.

Đây là lần đầu tiên hẳn chuẩn bị dùng đôi mắt siêu cảm thuần túy để nhìn thế giới chân thật.

Thế giới chân thật rốt cuộc ra sao.

Trong lòng Ngụy Hợp mang theo một tia hiếu kỳ, một tia thấp thỏm, trên tay nhẹ nhàng dùng sức kéo một cái.

Cột kẹt..t..tttt.

Cửa phòng từ từ mở ra.

345

Rất nhiều năm trước đây.

Ngụy Hợp cũng đã nghe nói đến chân nhân, minh cảm, chân thực.

Khi đó hẳn cho rằng hết thấy sẽ giống tu chân ở kiếp trước mình từng nghe nói qua tu tiên, tu tiên, tiên nhân.

Cho rằng thế giới thật sự là một thế giới kỳ dị, tiên hiệp, lĩnh vực thần kỳ đầy đạo thuật, yêu ma.

Nhưng hiện tại, hẳn biết mình sai rồi.

Kết...

Cửa từ từ mở ra.

Hai mắt Ngụy Hợp nhìn về phía trước.

Chung quanh con người của hắn chậm rãi nổi lên tơ máu, tơ máu dày đặc giống như sương mù, không ngừng lưu động trong đôi mắt hắn, quanh quẩn, không có hình dạng cố định.

Ngoài cửa có hào quang chiếu vào.

Có chút chói mắt.

Ngụy Hợp nheo mắt lại, làm cho con mắt thích ứng ánh sáng.

Trước đó hẳn đã dùng tay trái chạm vào rất nhiều thứ.

Trong trạng thái siêu cảm, tay trái có thể sờ được rất nhiều thứ, không giống với tưởng tượng của hắn.

Nói đúng hơn là hoàn toàn khác biệt.

Cho nên, trong lòng hắn có suy đoán cùng ảo tưởng nhất định.

Mà bây giờ, hẳn từ tĩnh thất đi ra.

Trong tĩnh thất, hắn cuộn cuộn không ngừng khuếch tán, trực xuất tất cả, không phải vật thật.

Cho nên trong tĩnh thất, hẳn còn chưa nhìn thấy cái gì.

Chỉ có đi ra.

Ngụy Hợp trừng mắt nhìn, kéo dài cửa ra, càng lớn hơn.

Gió nhẹ thổi vào, lướt qua gương mặt hấn, mang đến từng trận mát mẻ.

Phủ đệ Ngụy gia, bây giờ dọn đến Thiên Hải đảo.

Hòn đảo tuy lớn, nhưng địa bàn có hạn, cũng không thể chia cho hấn không gian quá lớn.

Vì vậy Ngụy phủ tổng cộng chỉ có một trạch viện lớn.

Bên trong hơn mười gian phòng, phân biệt ở một nhà Ngụy Tộc, Vạn Thanh Mẫu Tử, còn có mấy lão mục phụ trách quét dọn gia vụ.

Toàn bộ trạch viện hiện lên hình vuông.

Tĩnh thất Ngụy Hợp ở ngay cuối hình chữ nhật, ngay sát thư phòng.

Tĩnh thất đi ra ngoài, chính là hành lang gấp khúc nối liền toàn bộ phòng ốc đại trạch viện.

Hành lang gấp khúc khúc khuỷu, phía trên dùng kết cấu giống như cây nho, dựng lên một loại che quang đơn giản.

Người đi lại, trên đỉnh đầu còn có dây leo màu xanh biếc dạng thực vật, thanh tân người.

Những thực vật loại dây leo này, trong đó cũng có hoa quả tương tự như quả nho, nhưng càng nhiều hơn, là loại dây leo sinh mệnh lực cực mạnh giống như leo núi hổ.

Chúng trải rộng trên hành lang, che lấp ánh mặt trời chiếu xuống thành những chấm nhỏ.

Ngụy Hợp đứng trước cửa, hấn cho là lần đầu mình nhìn thấy, hấn là hành lang gấp khúc lấp đầy ánh mặt trời.

Có thể sẽ có hương hoa nhàn nhạt cùng thực vật màu xanh biếc tươi mát, phiêu vào lỗ mũi mình, xen lẫn mùi ánh mặt trời.

Hoàn cảnh như vậy mới khiến lòng người thoải mái nhất.

Chỉ là làm sao hấn cũng không nghĩ tới là.

Một màn trước mắt hoàn toàn vượt quá dự liệu của hắn.

Hắn hiện tại hồi tưởng lại, mới đột nhiên minh bạch, vì cái gì nội sơn chân nhân, lại cực ít ra ngoài rời khỏi phúc địa.

Vì sao lúc trước khi bố trí trạch viện, thường học trung hội đề nghị hắn tận khả năng ít thực vật nhất có thể.

Hiện tại.

Cuối cùng y cũng hiểu.

Đứng trước cửa tĩnh thất.

Ngụy Hợp liếc nhìn lại.

Trên hành lang gấp khúc sáng ngời, các loại dây leo thực vật mọc đầy đầu.

Lúc này giống như một tầng nước bùn màu xanh lục thật dày, mấp máy, chặn bã, giống như một khối bùn đen hồng, đang không ngừng nhỏ xuống các điểm màu xanh lục.

Mặt ngoài những dây leo thực vật này, toàn bộ đều mọc đầy lông tơ dày đặc như vết nấm mốc.

Lông tơ không ngừng ngo nguậy, lay động, tựa như bào tử nấm, phóng ra điểm xám xanh sẫm nhỏ.

Lúc này trên hành lang gấp khúc, trên đỉnh đầu, mặt đất, tất cả đều là một tầng bụi thật dày, nước bùn màu xanh sẫm.

Ngụy Hợp phảng phất có thể nghe thấy, trên hành lang gấp khúc không ngừng truyền ra tiếng nước bùn mấp máy.

Hắn hít vào một hơi.

Phát hiện có điểm xám nhẹ nhàng, bị khí tức của hắn dẫn dắt tới, ý đồ chui vào miệng mũi hắn.

Nhưng điểm xám còn chưa tới gần, đã bị một tầng mỏng vô hình ngăn trở.

Ngụy Hợp lập tức giật mình.

Hắn giơ tay lên, nhìn trên tay mình cũng có một màng mỏng vô hình.

Đó là kinh lực hộ thân của hắn.

“Quả nhiên là vậy...” Ngụy Hợp không phản bác được.

Hắn cười khở đưa ánh mắt nhìn ra phía ngoài hành lang gấp khúc.

Bên ngoài hành lang gấp khúc, là vách tường trạch viện, còn có một vườn hoa nhỏ đỉnh nhỏ do bốn căn phòng vây quanh ra.

Lúc này trong hoa viên, khắp nơi là một mảnh màu xám đen.

Hồ nước nhỏ, hoa trong hồ nước, mặt nước gợn sóng, còn có thảm cỏ xanh non.

Các nơi, khắp nơi đều phủ kín bột phấn xám đen thật dày.

Bột phấn kia tựa như một màu xám của núi lửa, thậm chí cả bầu trời cũng có.

Một lượng lớn điềm xám, theo gió cuồn cuộn không ngừng từ bầu trời rơi xuống.

Chúng nó như hoa tuyết, vô thanh vô tức, nhưng lại vĩnh viễn không ngừng lại.

Ngụy Hợp ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời.

Nhưng chỉ thấy một đám mây xám tro, còn lại cái gì cũng không có.

Tia sáng xuyên thấu qua đám mây xám tro, bắn thẳng xuống dưới, tựa như trời quang mây tạnh.

“Ngụy Hợp, người đã xuất quan?” Chợt một thanh âm quen thuộc truyền vào trong tai Ngụy Hợp.

Hắn theo tiếng nói nhìn lại.

Nhìn thấy trong hành lang gấp khúc phía trước, đang có một người bước nhanh tới hắn.

Người nọ từng bước một, toàn thân bao trùm một tầng lông tơ nhúc nhích quỷ dị.

Những lông tơ kia tựa như vật còn sống, tựa như đang mặc một lớp quần áo bó sát người.

Trong đó lấy màu đỏ và màu đen làm chủ, đều đều bao trùm ở trên thân người tới.

Ngụy Hợp điều chỉnh thị lực tiêu cự, rất nhanh từ trong khe hở lông tơ thật dày, nhận ra, người đến chính là thê tử của hắn, cũng là sư tỷ trước kia của hắn—— Vạn Thanh Thanh.

Vạn Thanh Thanh đi tới trước Ngụy Phù, đưa tay có chút kỳ quái quơ quơ trước mắt hắn.

“Thế nào? Mới ra ngoài còn chưa lấy lại tinh thần sao?”

“Không... Không có việc gì.” Ngụy Hợp nhìn thê tử trước mắt.

Nhìn thấy bên ngoài thân nàng tự nhiên bao trùm một tầng lực lượng vô hình, đem phần lớn lông tơ nhúc nhích chần ở bên ngoài.

Nhưng cho dù như thế, nàng vẫn còn một phần lông tơ giống như vật còn sống, bên trong kinh lực hộ thân, ở mặt ngoài làn da thanh khiết trắng nõn nhúc nhích, nhìn qua giống như một con sâu thật nhỏ.

Nhìn chỗ gần lại giống như làn da.

“Có thể là do tâm tư còn đang trong trạng thái bế quan, chờ ta khôi phục sẽ tốt hơn.” Ngụy Hợp trầm giọng nói.

Hắn giơ tay lên lần nữa, theo bản năng nhìn về phía mình.

Da trên tay mình trắng nõn nà, cái gì cũng không có.

Hiển nhiên, kinh lực hộ thân trên người hắn, so với kinh lực hộ thân của Vạn Thanh Thanh, nhiều hơn một loại công hiệu tịnh hóa nào đó.

Hì hì...

Bỗng nhiên một trận tiếng cười đùa tựa như bé gái, lần nữa vang lên bên tai Ngụy Hợp.

Rõ ràng hắn không có cảm giác siêu việt, nhưng vẫn có thể nghe được tiếng cười đùa này.

Ngụy Hợp còn chưa nghe rõ Vạn Thanh Thanh nói gì.

Liền thấy một đạo băng sương trắng bệch, từ bên ngoài đình cấp tốc lan tràn tới.

Tốc độ băng sương lan tràn cực nhanh, đảo mắt đã đến phương vị Ngụy Hợp, bao trùm gã vào.

Lập tức, hẳn liền cảm giác được tay trái mình lạnh buốt thấu xương.

“Oanh tiếu phong!”

Ngụy Hợp đã hiểu, đây chính là một trong những phiến toái lớn nhất trong chân thật, Quỷ Phong!

Tầng băng sương trắng xóa kia cũng đồng dạng bao trùm lấy Vạn Thanh Thanh.

Rất nhanh, những vật còn sống thật dày trên người Vạn Thanh kia nhúc nhích lông tơ, liền bị băng sương trắng bệch này đông cứng lại, rơi rụng trên mặt đất.

“Thế nào?” Vạn Thanh Thanh căn bản không biết gì cả.

Nàng nhìn Ngụy Hợp ngẩn người, còn tưởng là xảy ra chuyện gì, còn cản trở về tỉnh thất tiếp tục bế quan nữa hay không.

“Không... Không có gì.” Trong lòng Ngụy Hợp khẽ động, trả lời một cách đơn giản.

Hắn thấy rõ ràng, tiếng gió cười oanh oanh tại thổi qua vạn thanh thanh đồng thời từ trên người nàng mang đi một tia bạch sắc đồ vật.

Đó là thứ như sương khói.

Từng tia từng tia, từng tia không thể nào cân nhắc được, cũng không cách nào cảm nhận được.

Mà Vạn Thanh Thanh lại không hề phát giác gì, thậm chí kinh lực hộ thân bao trùm trên người nàng, cũng giống như thùng rỗng kêu to, không có tác dụng gì.

“Người đi chăm sóc hài tử trước đi, ta mở hai mắt siêu cảm, cần thích ứng một chút.” Ngụy Hợp nói một câu đơn giản.

“Mở sao?” Vạn Thanh Thanh sửng sốt, khi đến Thiên Hải đảo nàng tự nhiên cũng không thể tránh khỏi việc tiếp xúc với rất

hiều thường thức liên quan đến cảm giác này.

Phần lớn những người sống ở nơi này đều là lực sĩ Huyền Diệu tông hoặc người nhà của bọn họ.

Cho nên, trong rất nhiều thường thức và cơ mật, nơi này phổ biến hơn xa ngoại giới.

“Ừm, mở ra, ta dự định đi tìm đồng môn nội sơn, hiểu rõ tình huống cụ thể hơn.” Ngụy Hợp gật đầu.

Hắn đối với hết thảy trước mắt, cảm giác xa lạ cùng khó chịu.

Mặc dù hắn đã đoán được đại khái, những thứ trên thân thể những người kia nhúc nhích, còn có thể rơi xuống cận bã, rốt cuộc là thứ gì.

Nhưng hắn biết chỉ là biết, có thích ứng được hay không lại là chuyện khác.

“Được rồi. Vậy hôm nay ngươi có trở lại không? Gần đây An nhi rất cố gắng luyện công, ta muốn cho ngươi biết...” Vạn Thanh Thanh thấp giọng nói.

“Ta sẽ trở về nhanh nhất. Hôm nay không thể cam đoan. Yên tâm đi, ta quay đầu lại kiểm tra.” Ngụy Hợp duỗi tay ra nhẹ nhàng nói.

Một luồng thật kinh nhẹ nhàng thuận theo Vạn Thanh Thanh tóc dài bao trùm xuống, đem toàn thân nàng cạo một lần.

Cạch, một lượng lớn lông tơ ngộ nguậy như bụi phấn nhanh chóng rơi xuống đất.

Mà còn đang diễn lớn tiếng cười oanh phong vô hình, lúc này cũng không thể lại từ trên người Vạn Thanh mang đi loại bạch khí kia.

Ngụy Hợp hiểu rõ trong lòng.

Cái này thật đúng là mạnh mẽ, thế mà giống như là một loại nào đó đã ngăn cách thể, thậm chí còn như là có công năng sát độc, có thể thanh lý những thứ quái dị trên người thường.

Nhắm mắt lại, Ngụy Hợp thu hồi cảm giác siêu cảm, sức mạnh không lò trong nháy mắt đã phong ấn hai mắt hắn khỏi cảm

giác.

Phong ấn, dựa theo chủ tu huyền tảo công toàn bản ghi chép, có một loại kỹ xảo đặc thù.

Loại kỹ xảo này, được gọi là Huyền giáp trong Huyền Tảo công.

Ý của nó là áo giáp hư ảo.

Mỗi lần định cảm Huyền giáp, Huyền giáp lại càng thêm phức tạp, cần dùng tài liệu càng nhiều, càng đắt, độ khó cũng nhanh chóng tăng lên.

Trong đó còn yêu cầu chất lượng đối với Huyền Tảo Kính, chỉ có Huyền Tảo Kính đạt tới độ chất lượng nhất định, mới có thể sử dụng Huyền Giáp mạnh hơn, tiến hành phong ấn khí quan siêu cảm.

Kỳ thật Ngụy Hợp lĩnh ngộ Huyền Giáp cũng không tốt lắm, loại kỹ xảo rườm rà này, hẳn cũng phải bỏ rất lâu mới luyện thành.

Chẳng qua chỗ hẳn mạnh hơn các chân nhân khác là ở thử sai vốn thành cực thấp.

Chân nhân còn lại đúng là không mạnh lắm, mỗi ngày thử luyện tập huyền giáp, sau khi tiêu hao phải đợi thời gian hồi phục sức mạnh.

Nhưng Ngụy Hợp không cần.

Hắn tập luyện huyền giáp một lần định cảm, lập tức sai lại đến, liên tục thử mấy trăm lần, thử nhiều, tự nhiên quen tay hay việc.

Dù sao hẳn thật đúng là đủ mạnh, công pháp tu luyện ra kinh lực kết hợp với ngoại giới chân khí, cuồn cuộn không ngừng, thậm chí tự động khôi phục lượng lớn, so với hẳn thử nghiệm tiêu hao nhiều hơn nhiều.

Điều này cũng dẫn tới gần đây hẳn có nhu cầu đối với đồ ăn lớn hơn rất nhiều.

Sau khi nhắm hai mắt lại, Ngụy Hợp mới nhẹ nhàng thở phào.

Lúc này, hắn cáo biệt thê tử, triển khai thân pháp, từ nóc nhà nhảy lên một cái, đảo mắt ra khỏi nhà, đi về phía tông môn.

Lúc trước hắn cũng đọc rất nhiều tư liệu, nhưng chung quy không phải liên quan đến đôi mắt cảm ứng.

Mà phương diện này, Huyền Diệu tông trong mắt siêu cảm, kinh nghiệm tiền nhân lưu lại hắn là nhiều nhất.

Ra khỏi Ngụy phủ, dọc đường Ngụy Hợp cảm ứng được, toàn bộ Thiên Hải đảo trong trẻo nhưng lạnh lùng hơn ngày thường.

346

Trên đảo chia thành ba khu.

Khu cư trú, khu buôn bán, khu bến tàu.

Mà sơn môn Huyền Diệu tông ở trung tâm núi lửa, cũng không tính là ở ba khu này.

Ngụy phủ nằm trong khu cư trú, muốn về núi thì nhất định phải trèo lên núi lửa.

Người thường đi lên chỗ cao, hắt từ trên cao nhìn xuống, cũng có thể chứng kiến tình huống đại khái trên đảo.

Trong khu cư trú ngày thường đều có những lão nhân ra ra vào vào bộ cùng hài tử, nhưng hiện tại cũng ít đi rất nhiều.

Người đi dạo trong khu buôn bán cũng ít, có cửa hàng thậm chí đóng cửa lại.

Nhưng thật ra khu bến tàu, các đội thuyền lui tới ngược lại nhiều hơn so với ngày thường. bến tàu còn bố trí cửa quan trên mặt nước, tiến hành xét duyệt đối với tất cả thuyền ra vào.

Không ngừng có cao thủ võ đạo bên ngoài núi bay tới bay lui trên mặt biển, lướt sóng mà đi, lui tới kiểm tra các con thuyền.

Không bao lâu, Ngụy Hợp vào sơn môn, trở về nội sơn, tìm được sư tử Diêu Văn đang ăn đồ ăn ở Quan Địa Cung.

Bên trong cung điện dưới lòng đất, sau khi mở ra các quầy hàng giao dịch, còn có một số ít các tiệm nhỏ cung cấp thức ăn chân thú.

Chân Thú là tồn tại mà người bình thường đụng vào cũng không thể chạm đến, không phải cảm giác sắc sảo, ngay cả nhìn cũng không thấy, sờ cũng không sờ được, tự nhiên chó nói chi là xử lý thành nguyên liệu nấu ăn.

Mà cửa hàng nhỏ nơi này, rất hiển nhiên, đầu bếp ra làm đồ ăn tất nhiên là người thật.

Một vị chân nhân xuống bếp. Chuyện này nếu đổi lại là ở bên ngoài thì đúng là kinh thế hãi tục.

Nhưng ở đây, thật đúng là không tính là gì. Dù sao mình cảm tuổi thọ lâu dài, rất nhiều vì kéo dài tuổi thọ mà đến, thời gian dài thế nào cũng có.

Tiểu điểm tuy nhỏ, nhưng chuyên môn thiết lập sương phòng.

Bởi vì chân nhân cảm giác rất mạnh, sương phòng đều dùng vật liệu đặc thù chế tạo thành, còn thiết lập cửa phong kín, để tránh tiếng nói truyền ra ngoài.

Ngụy Hợp hỏi thăm mấy vị sư huynh của chi Tỏa Sơn, tìm một vòng mới tìm được ở chỗ này.

Vào tiệm.

Diêu Văn Chính cùng với một nữ tử khác ngồi ăn cơm.

“Đến đây, vừa vặn cùng ăn chút.” Diêu Văn toàn thân tỏa ra mùi thuốc nồng đậm, một bàn tay được dùng băng vải quấn chặt, treo trước người.

Lúc này đang một tay cầm đũa ăn như gió cuốn.

Trên người nữ tử khác cũng có tiêu ký của Tỏa Sơn nhất mạch, ăn đồ vật, so với nàng vẫn nhã hơn rất nhiều.

“Sư tỷ thật là hào hứng, có điều thương tích trên người người vẫn còn chưa khỏi hẳn?” Ngụy Hợp vào bàn cơm, kéo một cái ghế ra rồi ngồi xuống.

“Được rồi hơn phân nửa, nhưng đây không phải sợ Quý Phong sao. Kinh lực tiêu hao quá độ, ta hiện tại chỉ có thể tạm thời dùng loại phương pháp này hòa hoãn.

Sao, tìm ta có việc? Người nếu không có việc gì, tuyệt đối sẽ không muốn ra ngoài tìm người.” Diêu Văn âm thầm theo Ngụy Hợp lâu như vậy, cũng hiểu rất rõ cách làm người của hắn.

“Sư tỷ nói đùa. Vị sư tỷ này là?” Ngụy Hợp nhìn về phía nữ tử bên cạnh.

“Nàng là Trình Uyển, người cũng có thể tên Trình tử, còn có thể gọi là Vạn Lý. Lão bằng hữu với ta mấy chục năm, là lão nhân đầu quỳ nhất mạch.” Diêu Văn giới thiệu.

“Gia hỏa này là Ngụy Hợp, lúc trước ta phụng mệnh đại sư tử, âm thầm thủ hộ người mới một năm.” Nàng lại quay đầu giới thiệu với nữ tử kia.

“Ta từng nghe nói qua, người mới còn luyện tạng có thể giết hai quái vật Định Cảm chân nhân.” Cô gái cười khẽ nói:

“Nghe danh không bằng gặp mặt.”

Nàng cười gật đầu với Ngụy Hợp.

“Sư tử quá khen, đó đều là vận khí.” Ngụy Hợp bất đắc dĩ nói: “Đúng rồi, chuyện này ta tới đây, là muốn hỏi một chút, Diêu sư tử, sau khi người có đôi mắt siêu cảm, đã nhìn thấy thế giới như thế nào? Có thể kể cho ta nghe một chút không?”

“Sao vậy? Có phải vừa ra ngoài đã bị ghê tởm rồi không?” Diêu Văn tức thì vui sướng khi người gặp họa. Trình Uyển bên cạnh cũng dở khóc dở cười.

Tuổi tác đã lớn như vậy rồi, còn làm ra dáng đáp trẻ con.

“Quả thật là hận ngoài ý muốn...” Ngụy Hợp gật đầu.

“Ngoài ý muốn là đúng rồi. Cho nên chúng ta cần phải đầu tiên siêu cảm con mắt, bởi vì con mắt nhìn thấy uy hiếp nguy hiểm, cụ thể hơn, nhiều hơn.”

Diêu Văn cười nói.

“Những vật này, kể cả là người đi điều tra tư liệu, cũng không tra được ghi chép, rất nhiều đều là truyền miệng ở tông môn chúng ta. Là Truyền Công sư tử của người, chờ ta ăn cơm xong, lát nữa cùng nhau nói chuyện cho người một chút.”

Lúc trước mắt mặt trước mặt Ngụy Hợp, bị hấn chấn động bảy tám mai, Diêu Văn đã ghen một cục tức.

Bây giờ, có cơ hội từ Ngụy Hợp tìm về nơi này.

Tâm tình của nàng sáng khoái hơn rất nhiều, vừa mời Ngụy Hợp ngồi xuống ăn, vừa đem hai mâm đồ ăn cuối cùng đổ hết vào trong chén của mình...

Ngụy Hợp và Trình Uyển đều không phản bác được.

Cầm lấy cái khay, Diêu Văn ngay cả nước canh cũng liếm sạch sẽ.

“Cửa hàng này tất cả đều là loại thịt Chân Thú, đao công nhất lưu, hương vị vô cùng tốt. Ngụy Hợp, ngươi phải học cách hưởng thụ.

Cuộc đời mấy trăm năm luôn một mực khổ tu, không có tiền đồ. Ngươi sẽ không chịu nổi. Con người phải học được cách thả lỏng, phải học thả lỏng.”

Nàng vừa ăn, vừa nhân cơ hội Ngụy Hợp tẩy não.

“Chỉ ăn Tịch Cốc đan có ích lợi gì? Đó chẳng qua là thứ lúc đi ra ngoài ngẫu nhiên ăn. Mặc dù có thể một viên đình một ngày, nội dung bên trong phong phú. Nhưng khó ăn a!”

Diêu Văn nói Tịch Cốc đan, là sau khi trở thành chân nhân chính thức, tiến vào nội sơn, mỗi người đều có thể được miễn phí nhận đồ vật.

Cảnh vật bên ngoài nội sơn không có gì, nhưng bên trong không hiểu sao có thể nhận được Tịch Cốc Đan do máu thịt Chân Thú miễn phí dung hợp mà thành.

Hương vị của loại đan dược này khó ăn, người dẫn không nhiều lắm. Phần nhiều người chân nhân đều thích ra ngoài thưởng thức các loại mỹ thực.

Máu thịt chân thú bình thường đối với bọn họ mà nói không phải là vật quý hiếm, khắp nơi đều có.

Dù sao thì rất nhiều Chân Thú, thể tích lại lớn, dùng phương pháp đặc thù bảo tồn, một con thì có thể ăn rất lâu.

Mỗi lần nhận nhiệm vụ tông môn, hẳn luôn có thể kiếm được rất nhiều.

Lại nói tiếp, Ngụy Hợp bây giờ mới biết được, những chân nhân trước đó bị gã đánh chết, sau khi chết đột nhiên hóa thành tro bụi, không phải biến mất nữa.

Mà có triệt để dị hóa, dung nhập vào thế giới chân thật, không nhìn thấy được.

Có con bị chân thú đi ngang qua thôn phệ, biến mất không thấy gì nữa.

“Đa tạ sư tỷ, ta chỉ là không muốn lãng phí thời gian ở phía trên.” Ngụy Hợp lễ phép trả lời.

“Cái gì gọi là lãng phí thời gian! Người mở ra cặp mắt cảm giác siêu việt, về sau có thể ăn liền sẽ ít đi.

Trừ mấy điểm nhỏ trong nội sơn, đồ ăn bên ngoài, người nhìn cũng đừng muốn ăn. Riêng những phù vật kia là đủ người chịu.”

“Phù vật?” Ngụy Hợp dừng lại một chút: “Chính là ta nhìn thấy, lông tơ cùng bột phấn bao trùm các nơi kia sao?”

“Không sai. Thứ kia khắp nơi đều có đồ vật, tùy ý có thể thấy được, người thấy ác, chỉ là cơ sở nhất chính là phù vật. Loại vật này, bên ngoài Đại Nguyên đều gọi nó là sinh vật nhỏ bé.

Ý nghĩa chính là vật thể sinh mệnh nhỏ bé. Ta cảm thấy cách nói này rất chuẩn xác.”

Diêu Văn nhanh chóng nuốt sạch cái chén lớn trước mặt, động tác như gió cuốn mây tan.

Sau đó mới lấy khăn lụa ra lau miệng.

“Sinh vật vi nhỏ rất thường thấy, có hại, có vô hại, không cần để ý. Thứ người cần để ý, là quỷ phong.” Nàng ngẩng đầu nhìn Ngụy Hợp, lộ ra một tia nghiêm nghị.

“Chắc hẳn người đã thấy được khói trắng mà Quỷ Phong mang từ trên người người bình thường đi?”

“Không sai, đó là cái gì?” Ngụy Hợp gật đầu.

“Đó là mệnh khí!” Trình Uyên bên cạnh lên tiếng.

“Mệnh khí ư?”

“Điểm này để Trình Uyên tới nói đi, Quỷ Thủ nhất mạch bọn họ, công pháp chủ tu liên quan đến mệnh khí. Cho nên bọn họ quen thuộc nhất ở phương diện này.” Diêu Văn nghiêng đầu ra hiệu với Trình Uyên.

“VẬY LÀM PHIÊN TRÌNH SƯ TỬ.” NGUY HỢP ÔM QUYỀN, RỬA TAI LẮNG NGHE.

“ĐỪNG KHÁCH KHÍ, TA VÀ ĐIÊU VÃN LÀ BẠN TỐT CỦA NHAU MẤY CHỤC NĂM, KHÔNG SAO CẢ.” TRÌNH UYÊN ĐIỀM TĨNH CƯỜI NÓI.

“CÁI GỌI LÀ MỆNH KHÍ, CHÍNH LÀ THEO ĐẠO MÔN TA CHO RẰNG, MỖI MỘT SINH LINH TỪ NAY VỀ SAU, ĐỀU LÀ ĐƠN VỊ SỐ LƯỢNG TUỔI THỌ VỐN CÓ.”

MỘT CÂU NÓI CỦA NÀNG TA, TRƯỚC TIÊN ĐỊNH NGHĨA RÕ RÀNG.

“NHỤC THỂ CỦA CHÚNG TA, CHÍNH LÀ VẬT CHỨA, ĐÓ LÀ CẤU TẠO TINH XẢO CÙNG LOẠI CƠ QUAN XE NGỰA BÌNH THƯỜNG.

THÂN THỂ NHƯ VẬY, TỪ TÀI LIỆU ĐẾN KẾT CẤU, LÚC ĐẦU SINH RA SẼ CÓ MỘT CÁI CỰC HẠN SỬ DỤNG. ĐÂY LÀ CỰC HẠN SỐ MỆNH CỦA CHÚNG TA.

MỆNH SỐ, QUYẾT ĐỊNH CỰC HẠN THỜI GIAN THÂN THỂ CÓ THỂ SỬ DỤNG, TRONG ĐÓ THỨ DUY TRÌ VẬN CHUYỂN THÂN THỂ CHÍNH LÀ MỆNH KHÍ.”

NÀNG NHÌN NGUY HỢP NHƯ CÓ ĐIỀU SUY NGHĨ, CƯỜI NÓI TIẾP:

“MỌI NGƯỜI ĐỀU ƯA THÍCH MỆNH LỆNH, NÊN NHƯ THẾ DO DỰ.

TÍNH MỆNH DO THIÊN ĐỊNH, TRƯỚC KHI BƯỚC VÀO VÕ ĐẠO, NGƯỜI BÌNH THƯỜNG CẢ ĐỜI CÓ THỂ SỐNG ĐƯỢC BAO LÂU, LÀ CHUYỆN ĐÃ SỚM ĐƯỢC ĐỊNH SẴN.”

“MỖI GIỜ MỖI KHẮC MỆNH KHÍ ĐỀU SẼ BỊ TIÊU HAO, NÓ VẬN CHUYỂN HẠCH TÂM THÂN THỂ, GIẢM BỚT TỨC LÀ ĐANG ĐI VỀ PHÍA TỬ VONG.”

“MÀ LOẠI BẠCH KHÍ NGƯỜI NHÌN THẤY LÚC TRƯỚC BỊ QUỶ PHONG MANG ĐI, CHÍNH LÀ MỆNH KHÍ ĐANG NGĂN CẢN QUỶ PHONG GÂY NÊN.”

“NGƯỜI BÌNH THƯỜNG CŨNG CÓ THỂ TIẾP XÚC VỚI QUỶ PHONG SAO?”

NGUY HỢP NHÍU MÀY.

“ĐƯƠNG NHIÊN CÓ THỂ TIẾP XÚC ĐƯỢC. CHỈ LÀ CHÍNH BỌN HỌ KHÔNG BIẾT MÀ THÔI. KHÔNG THỂ CẢM GIÁC THÌ KHÔNG CÓ NGHĨA LÀ KHÔNG TỒN TẠI.

RẤT NHIỀU NĂM TRƯỚC, ĐẠO MÔN TỪNG CÓ MỘT VỊ TÔNG SƯ ĐỀ XUẤT MỘT CÂU TRẢ LỜI NHƯ VẬY.

Ông ta nói: Nếu sinh linh sống đã không bị tai kiếp quấy nhiễu, như vậy nhân sinh tới tuổi thọ hẳn là ngàn năm.”

“Vị tông sư kia thông qua nghiên cứu cẩn thận thăm dò, phát hiện người, thọ mệnh cực hạn dài nhất hẳn là một ngàn năm.

Nhưng bởi vì sau khi sinh ra đã bị tai kiếp thương tổn, tiêu hao từng loại, đều cần mạng số tiêu hao để ngăn cản.

Thậm chí chính là cải biến đơn giản chính mình, thích ứng hoàn cảnh, cũng cần tiêu hao mệnh khí.

Vì vậy, hẳn liền đề xuất ý kiến này.”

“Rất có đạo lý....” Ngụy Hợp gật đầu, nhưng trong lòng thì liên hệ với kiến thức lý luận của hệ khoa học kiếp trước.

Mặc dù hẳn không phải là sinh vật khoa học, nhưng rất nhiều thường thức cơ sở vẫn biết được.

“Cho nên, võ giả thực kình của chúng ta, khác biệt lớn nhất giữa chúng ta và chân huyết Ngô quốc, chính là ở chỗ này.” Trình Uyển nhẹ giọng nói.

“Chúng ta cố gắng dùng hết khả năng kéo dài và bảo vệ mệnh khí. Cho dù bổ sung mệnh khí, cũng là dựa vào tự thân tu hành, tự tăng bổ.

Mà Chân Huyết Đạo thì trực tiếp dựa vào ngoại vật, bọn chúng dung hợp huyết mạch chân thú trường thọ mà cường hoành, dung nhập vào bản thân, mượn mệnh số giống loài khác, dung nhập vào bản thân, người không ra người quý không ra quý.”

Nói đến đây, Trình Uyển cũng thở dài.

Đây chính là góc độ mà một mạch Quỷ Đầu của nàng nhìn ra.

Khác với những loại hệ thống mà Ngụy Hợp từng nghe, nhưng đại đạo trăm sông đổ về một biển, trong đó cũng có không ít điểm giống nhau.

“Cho nên, chúng ta là người tập võ tu đạo, kỳ thật không phải ở chỗ tự mình bổ sung mệnh khí, mà là đang giảm bớt tiêu hao mệnh khí, tiết kiệm được thọ mệnh vốn nên thuộc về chúng ta.” Diêu Văn ở bên cạnh tổng kết lại.

“Sau đó, còn có vấn đề gì không?” Nàng ta nhìn về phía Ngụy Hợp.” Dù sao cũng đã mở miệng nói, những thứ thường thức này, đều nói ở chỗ này đi. Không đến một thời gian nữa.”

“Còn một việc nữa.” Ngụy Hợp gật đầu: “Trong thời gian định cảm, bình thường khoảng cách bao lâu?”

“Sao nào? Người muốn mau chóng định cảm lần hai?” Diêu Văn sững sốt.

“Ừm, có ý này.” Ngụy Hợp gật đầu.

“Cũng được, đối với người mà nói, hai tầng phía trước cũng không coi là vấn đề.” Diêu Văn gật gù: “Chút chuyện đó rất dễ hiểu, người chỉ cần giữ cảm giác siêu việt là được, khi nào thì định cảm, phải xem chính người.

Người ta còn ước gì càng lâu càng tốt, kéo dài đến chính mình cũng không trụ được cảm quan siêu việt, bị quỷ phong thâm thấu quá lâu, mới không thể không lần thứ hai định cảm giác.

Người là tên lưu manh, mới cảm nhận xong một lần đã lập tức nghĩ tới lần thứ hai.”

Diêu Văn nhìn Ngụy Hợp như nhìn quái vật.

“Có phải người cho rằng, với tình huống hiện tại của người, không gặp được nguy hiểm gì chứ?”

“...” Ngụy Hợp không lên tiếng, trong lòng của hắn quả thật có chút ý nghĩ này.

“Nhưng người cũng biết mà.” Diêu Văn sắc mặt nghiêm nghị, “Cảm giác định số càng nhiều, người có thể thấy nguy hiểm, mới càng nhiều...”

Bây giờ người mới chỉ có một định cảm, thứ nhìn thấy chỉ là thứ thấp kém nhất. Mà càng về sau, tiếp xúc càng sâu, nguy hiểm người có thể chạm tới cũng càng lớn.

Có rất nhiều chuyện, tính nguy hại thậm chí còn hơn cả Quỷ Phong!”

“Chỉ nói cũng không thể thay đổi cái gì.” Trình Uyển một bên nhẹ giọng nói, “Ngụy Hợp người là hạt giống trọng yếu của

Tỏa Sơn nhất mạch, dứt khoát để Nguyên Đô Tử sư tử mượn tạm cảm giác một lần, biết máu chót rồi.”

“Cái này... thường là năm lần định cảm mới có đãi ngộ vậy...” Diêu Văn có chút lo lắng Ngụy Hợp không chịu nổi.

“Có thể mời Nguyên Đô Tử sư tử tự mình định đoạt.” Trình Uyển nhẹ nhàng nói.

Đến cấp độ như các nàng, thật ra phạm vi của toàn bộ Huyền Diệu tông rất nhỏ, tông cộng chỉ có mười người.

Từ trước đến nay đều là cố nhân hoặc là người quen. Ngụy Hợp xem như là một gương mặt mới nhiều năm qua đột nhiên xông vào.

Sau khi truyền công cho hắn ta từng bước một chân, cẩn thận từng li từng tí thử định cảm, hắn ta đã thoát ly khỏi cấp độ của bản thân.

Y nhảy lên xâm nhập vào trong phạm vi cao tầng.

“Cũng được, bây giờ có lẽ ngươi có thể thử siêu cảm tự do hành tẩu một phen.” Diêu Văn nghĩ nghĩ, nghiêm túc đồng ý nói.

“Đi chung quanh tuần sứ tự do, nhìn xem rốt cuộc là cái gì.”

Diêu Văn nói một tràng khiến Ngụy Hợp trong lòng xúc động.

“Nhưng nếu một mực mở ra siêu cảm, không phải rất nhanh sẽ tiến vào lần thứ hai định cảm sao? Vạn nhất giữa đường gặp phiền toái phải tự xử như thế nào?” Hấn nhíu mày hỏi.

“Vậy thì hành động nhanh một chút. Hay để đại sư tử an bài người che chở cho ngươi.” Diêu Văn cười nói: “Đi đi, coi như chỉ tốn vài ngày, đi dạo xung quanh, cũng sẽ khiến ngươi có cảm giác bất đồng.”

Ngụy Hợp nhìn nàng thành khẩn, biết rõ trong đó tất nhiên có một ít nội dung không tiện dùng ngôn ngữ trực tiếp nói ra.

Những nội dung này mới là Diêu Văn hy vọng hấn tự mình đi xem trọng điểm.

Sau khi trầm ngâm, hấn gật đầu.

“Ta hiểu rồi.”

“Lấy thực lực của ngươi mà hoạt động chung quanh tông môn, hấn là không có nguy hiểm. Chân thú xung quanh đều bị tông môn thanh lý. Chỉ cần cẩn thận đừng mang theo gió là được.” Trình Uyển ở một bên nhắc nhở.

“Đa tạ hai vị sư tử.” Ngụy Hợp ôm quyền.

“Đúng rồi, vốn là qua trận, nội sơn cử hành thi đấu sơn môn, xác định xếp hạng thực chiến. Bất quá ý của Nguyên Đô Tử sư tử là, hay là ngươi đừng tham gia.” Diêu Văn nhắc nhở: “Nàng ấy cho ngươi một ít phần thưởng là được.”

Ngụy Hợp gật đầu.

“Ta hiểu rồi.” Đúng thế, nếu hấn còn tham gia nữa thì chính là bắt nạt tiểu bằng hữu rồi.

“Trở về đi. Nhớ, sinh hoạt cần căng thẳng có thừa, đừng ép bản thân mình quá mức độc ác.” Diêu Văn nhắc nhở lần nữa.

“Ta biết.” Ngụy Hợp hiểu ý tốt của nàng.

Từ tiểu điểm đi ra, hấn một đường đi về phía cửa cung điện dưới lòng đất.

Hiện tại mặc dù hấn mới vào núi là chân nhân, nhưng so với các tông môn còn lại thì cảm giác bình thường, hấn đã trực tiếp tiếp tiếp xúc đến toàn bộ giới Huyền Diệu tông.

Ngoài hấn ra, không có đồng loại.

Cùng hấn, đều là các sư huynh sư tỷ ít nhất trăm tuổi.

“Ngụy Hợp?”

Bỗng nhiên một thanh âm có chút quen tai cắt đứt mạch suy nghĩ của hấn.

Ngụy Hợp ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Nhìn thấy Âu Dương Lạc kết bạn cùng với mấy chân nhân trẻ tuổi đi dưới lòng đất tiến về phía trước.

“Nghe nói người ra ngoài tuần sứ rồi?” Âu Dương Lạc vẫn là thân hình cao lớn khôi ngô, gương mặt râu quai nón.

Nhưng khí thế của gã lúc này lại như làm nên cho gã, được một người trước người gã che giấu đi ánh sáng.

Người kia cằm không râu, mặt mày ôn hòa, rất có loại khí tức thư sinh.

Lúc này nghe thấy Âu Dương Lạc lên tiếng, ánh mắt hấn cũng nhìn lại bên này.

“Âu Dương Lạc?” Ngụy Hợp không nói gì, hấn tự cảm giác cùng đối phương còn chưa thân thiết đến mức có thể chào hỏi tự nhiên.

“Đây là huynh trưởng trong nhà, Âu Dương Tĩnh. Bây giờ là cao thủ hóa cảnh trong tông môn.” Âu Dương Lạc nhanh chóng giới thiệu thân phận nam tử ôn hòa trước mặt, trong mắt mơ hồ mang theo tự hào.

Trong tông môn, hóa cảnh chính là định cảm lần thứ hai trở lên, mà cấp độ này, tựa như một cửa ải, đem cảm giác cùng thực chiến tu vi cao thâm, một phân thành hai.

Cũng bởi vậy mà hình thành nên sự khinh bỉ điển hình.

Người có Minh cảm giác chân nhân phổ biến từ hóa cảnh trở lên.

Bởi vì những thứ này thuần túy là kéo dài tuổi thọ, mà nghĩ hết biện pháp chen vào trong núi, phần lớn thực lực đều cực kém.

Nếu không phải thân phận bọn họ phần nhiều là lực sĩ của các chân nhân, sợ là trình độ hỗn loạn của chân nhân, đều sẽ bị giảm phải trong bụi bặm.

“Ngụy Hợp, nhóm người mới chúng ta, vừa vào tông môn bây giờ thế đơn lực bạc, không bằng người cũng đi cùng chúng ta, cũng tốt kháng nghị với mấy chi của Vương Hi.” Âu Dương Lạc chăm chú khuyên.

Hôm nay hắn cũng đã đến thời gian tuần sứ, mặc dù cũng có Truyền Công sư huynh mang, nhưng tu vi tiến triển chậm hơn quá nhiều so với lúc luyện bản.

Chủ tu công pháp đi lại khó khăn, hắn hơi tính toán, không có mấy chục năm, đừng nghĩ tiếp tục tiến thêm một bước.

Đến giai đoạn này, chênh lệch giữa minh cảm cũng hiện ra.

Những chân nhân mới nhập định cảm, lúc này đang so đấu, là tích lũy, là nội tình.

Cơ sở tu hành giai đoạn này, thật ra chỉ có hai điểm, tỷ lệ chuyển hóa, và tích lũy kinh lực.

Cái thứ nhất, là xác suất chuyển hóa nguyên huyết ẩn huyết cùng với kinh lực chuyển hóa thành tam mạch thật đúng là mạnh.

Sau đó, là chất lượng trước khi đột phá minh cảm, tự thân tích lũy kinh lực.

Ngay từ đầu gia tăng thật lực, chất lượng càng cao thì cơ sở càng mạnh. Cảm giác ổn định lại càng nguy hiểm, càng cất bước càng cao.

Mà công pháp chủ tu của tu hành giả, đây là quá trình tăng chất lượng thật sự.

Khi Âu Dương Lạc tiến vào nội sơn, còn rất kiêu ngạo, tự cho mình thiên phú hơn người, người cùng thế hệ không chịu nổi một kích.

Đáng tiếc, đến nội sơn, ở trước mặt rất nhiều thiên tài chân nhân Huyền Diệu tích lũy hơn trăm năm.

So sánh, hẳn mới biết được, thật ra bản thân hẳn cũng không phải là ưu tú.

Chỉ có thể là bình thường.

Bình thường bên trong chân nhân.

Sau khi gia nhập Quý Thủ nhất mạch, hẳn khổ tu thật là mạnh, hôm nay thật vất vả mới nhập môn, còn đang cố gắng góp nhặt tổng lượng kinh lực.

Mỗi ngày cố gắng đổi Nguyên Huyết Án Huyết thành kinh lực, lại dung hợp kinh lực, dung hợp chân khí ngoại giới, đổi thành thực lực.

Trong này căn bản chính là khổ sở sống qua ngày, không có cách nào thủ xảo cả.

Hẳn tự nghĩ, nếu không tìm được biện pháp gia tốc, tích góp từ từ như vậy ít nhất phải hơn ba mươi năm, mới có khả năng đạt tới trình độ tầng thứ nhất chủ tu công pháp.

Hơn ba mươi năm... Điều này có nghĩa là hẳn nhất định phải ở lại trong núi, không thể thường xuyên ra ngoài, nếu không sẽ bị quỷ phong quét qua, gia tốc cảm ứng.

Sức mạnh không đủ thì bắt đầu tùy tiện ổn định, đến lúc đó chắc chắn phải chết.

Âu Dương Lạc nhìn Ngụy Hợp đối diện, trong lòng vô cùng phức tạp.

Hẳn ta từng cho rằng Ngụy Hợp không bằng hẳn ta, trước đó còn ngạo mạn trước mặt, mắt không còn sót lại một cái.

Bây giờ, tiến vào nội sơn, việc tích lũy của mỗi người đã làm khá nhiều, hẳn lúc này mới thấy rõ.

Rốt cuộc giữa hai người ai mới là thiên tài thật sự.

Khi nhận được tin Ngụy Hợp bắt đầu tuần hành, trong đầu hẳn lúc ấy chấn kinh.

Bởi vì tuần sứ nhất định phải độc lập sẵn bắt chân thú, mới có thể thu hoạch được năng lực thiên phú.

Mà nếu muốn làm được như vậy, không phải người mới ngay cả thực lực cũng không tích lũy được bao nhiêu, có thể làm được.

Bởi vì đây không phải giết chết một con chân thú là được, mà cần phải không ngừng giết chóc...

Bên ngoài có không ít thiên tài, đều có thể ở trong lúc luyện ra dư dáy, vượt qua địch nhân, thậm chí còn đánh lui bình thường minh cảm.

Nhưng những người bị đánh bại cơ bản đều là một lần cảm giác, mà lần thứ hai không có một ai.

Chính bởi vì bên ngoài một lần định cảm hỗn loạn chân nhân quá nhiều, trong đó thậm chí có tán nhân, thực chiến cực kém.

Cho nên mới bị những thiên tài kia xông ra chiến tích.

Cũng chính vì định cảm lần thứ hai là chênh lệch thực lực khổng lồ, cho nên ngoại giới mới định nghĩa lần thứ hai là hóa cảnh.

Nhưng trên thực tế, đây chỉ là bậc thang nhỏ thứ hai của giai đoạn định cảm.

Người ngoài chẳng qua chỉ là một lần định cảm chân nhân mà thôi, coi toàn bộ cảnh giới này là thái độ bình thường.

“Ngụy Hợp, chúng ta đều là một nhóm người tiến vào nội sơn, nơi này ta còn có Thượng Quan Hạnh cùng người một tiểu viện trước đó.

Nếu ngươi cảm thấy hứng thú với nàng, ta có thể chuyển nhượng cho ngươi. Hiện tại nàng cũng chỉ là một lực sĩ của ta.” Nghĩ tới đây, Âu Dương Lạc đè nén sự ghen ghét trong lòng, trầm giọng mời nói.

“Không cần. Ta còn có việc, ta đi trước một bước.” Ngụy Hợp lãnh đạm trả lời một câu, từ bên cạnh bước nhanh ly khai.

*

*

*

Hắn và Âu Dương Lạc không thân, thậm chí quan hệ còn vì ngày trước Thượng Quan Hạnh dẫn đến hơi kém.

Loại tình huống này, còn muốn hắn nể mặt đối phương?

Không ngờ Ngụy Hợp không nể mặt chút nào. Âu Dương Lạc ánh mắt khẽ biến, nhưng vẫn kiềm chế lại.

Hắn có thể một đường tu đến luyện tạng, đến bây giờ, tự nhiên không phải người không thành phủ.

“Cũng tốt, Ngụy huynh chính là hoàn toàn xứng đáng ưu đãi nhất trong đám người mới chúng ta, khẳng định là toàn bộ thể xác và tinh thần đều tập trung vào tu hành, ta sẽ không quấy rầy ngươi nữa. Sau này gặp lại.”

Hắn ôm quyền.

“Ừm.” Ngụy Hợp ôm quyền hoàn lễ, cũng không thèm nhìn những người còn lại, cấp tốc rời đi.

“Đúng rồi Ngụy huynh, chúng ta đã tổ chức một liên minh nhỏ ở nội cảnh, nếu rảnh rỗi có thể đến xem.” Âu Dương Lạc nhìn bóng lưng Ngụy Hợp, bỗng nhiên lại bồi thêm một câu.

“Vị trí tại phụ cận quan số năm không hiểu, chúng ta tự xây dựng một tiểu tràng địa. Cái này là ra nhập bài.”

Hắn giơ tay đánh ra một vật.

Ngụy Hợp trở tay tiếp được, nhìn qua, rõ ràng là một khối lệnh bài xanh biếc.

“Được.” Hắn từ xa trả lời một câu, liền triệt để rời khỏi địa cung, tiến vào thông đạo hướng lên trên.

Lúc trước hắn cũng từng nghe Trung sư huynh thường học nói tới.

Gần mỗi quan điểm đều có một quần thể trách viện tự tập chuyên môn cho những người mới sinh sống ở nội sơn.

Những kiến trúc tụ tập này, không phải do tông môn dựng nên, cũng không có trận pháp bảo hộ.

Đây là nơi cư trú cho những chân nhân, cùng với những lực sĩ còn chưa định cảm thành công của những tân chân nhân đang tu hành.

Chỗ đó khác với địa cung, không có tên cố định, bình thường khi đề cập, đều dùng số số thứ tự không rõ thay thế ở phụ cận.

Những người mới và lực sĩ không thích sơn động tổ ong bên ngoài.

Lại bởi vì đạo pháp tự nhiên, khắp nơi tìm không thấy chỗ tốt, liền tự xây dựng những trụ sở phụ cận quan không hiểu.

Cái này gọi là người mới ở đạo quan không tên, lão nhân hóa cảnh trở lên, đi Vân Tiên đài.

Chính vì vậy mới đến.

Mắt nhìn Ngụy Hợp rời đi.

Âu Dương Lạc quay đầu lại cười nói với Âu Dương Tĩnh với sắc mặt có chút khó coi.

“Túc ca, Ngụy Hợp người nợ tính tình chính là như vậy. Lúc ở ngoại sơn chính là như vậy, ngài đừng để trong lòng.”

“Có lẽ hẳn còn tưởng mình ở bên ngoài núi, mỗi ngày đều liều mạng tu hành là có thể tiến bộ thần tốc giống như bên ngoài.” Âu Dương Lạc lắc đầu nói.

“Không nói hẳn, trước tiên mua đồ tốt, sau đó trở về chuẩn bị yến hội. Lần này ta nể mặt ngươi, mời hai vị sư huynh sư tỷ Vân Tiên thai đích thân tới. Các ngươi muốn kết giao tự mình nắm lấy cơ hội.” Âu Dương Tĩnh mỉm cười nói.

“Đa tạ Tĩnh ca!” Âu Dương Lạc vui mừng: “Chuyện này không biết hai vị sư huynh sư tỷ có yêu thích gì không, như vậy ta cũng có thể thỏa mãn.”

“Một người yêu thích cổ hoạ, một người khác thì yêu kỳ thạch. Trước tiên ngươi cứ chuẩn bị sẵn sàng là được.” Âu Dương Tĩnh cười nói.

“Vâng!” Âu Dương Lạc gật đầu liên tục.

Ra khỏi cung điện dưới lòng đất, Ngụy Hợp không để ý chuyện của Âu Dương Lạc.

Hắn đi dạo lý cung trước, hỏi tung tích của Mộ Thanh cuối tuần. Đáng tiếc, gia hỏa này dường như mất tích, thế mà vẫn không trở về.

Mà hắn treo ở Long Loan, tuyên bố nhiệm vụ tìm người, cũng có mấy người tiếp, nhưng một chút manh mối cũng không có.

Từ vịnh rồng đi ra, Ngụy Hợp trực tiếp về nhà, bắt đầu chuẩn bị ra núi các loại đồ vật.

Mở ra siêu cảm ra ngoài dò xét, đây cũng là chuyện Ngụy Hợp muốn làm từ trước tới nay.

Về phần đám người Âu Dương Lạc, hắn căn bản không để trong lòng.

Hắn và những chân nhân phổ thông này sớm đã không cùng một cấp độ.

“Giết!!”

“Xông lên a!!”

Biên cảnh Thái Châu.

Hai mảnh biển quân sĩ đều vũ trang hạng nặng, đồng thời xông tới hướng đối phương.

Chiến mã và chiến mã gào thét, kinh nổ và mưa tên bắn ra ngập trời.

Đại tướng mang binh bắt cặp chém giết nhau trong biển quân sĩ, khó phân cao thấp.

Mà ở bên ngoài chiến trường, trên một sườn đồi.

Mấy bóng người mặc đạo bào của Vô Thủy tông đang nhìn về phía đối diện từ xa.

Tại đó, có vài tên thân hình khổng lồ cao ba thước đang chậm rãi tới gần.

“Nghe đồn Vô Thủy tông, là cây cột của Đại Nguyên Đạo môn, cao thủ trong đó nhiều như mây, thực lực hùng hồn. Hôm nay Lâm mỗ liền muốn lĩnh giáo một hai.”

Trong mấy bóng người không lồ, một nam tử khôi ngô trên trán sinh ra Hồ Văn, nghiêm túc bình thản nhìn về phía đối diện, trầm giọng nói.

“Chỉ bằng chút người như ngươi mà đã muốn chiếm Thái Dương Châu?” Trong đám đạo nhân, một đạo trưởng mày rậm lạnh lùng nói.

“Tam chủ phong cao thủ nhiều như mây! Một khi không đợi được tin tức chúng ta về núi, tất nhiên sẽ xuống núi điều tra, nhưng lúc đó các ngươi chắc chắn sẽ chết không có chỗ chôn!! Nhưng nếu ngươi thả chúng ta rời đi, ngày sau tất có hậu báo!”

“Rất tốt.” Định Quang Phật Lâm mỉm cười: “Mấy người các ngươi có vẻ có địa vị. Như vậy, sau khi giết chết nhất định sẽ đưa tới cao thủ chân chính...”

Lời vừa nói ra, sắc mặt đạo nhân đối diện nhao nhao khẽ biến.

“Giết!”

Theo tiếng ra lệnh của Lâm Lễ.

Mấy bóng người khổng lồ như mãnh thú điên cuồng lao ra.

Sức mạnh và tốc độ thuần túy của chân huyết mang đến, tăng thêm thiên phú kinh khủng da đồng xương sắt, vào lúc này toàn diện bộc phát.

“Đến đây đi... Để ta nhìn xem, tam chủ phong trong truyền thuyết của Vô Thủy tông rốt cuộc có thực lực gì...” Ánh mắt Định Quang Phật Lâm lộ ra vẻ chờ mong.

Coi như là bài vị trong Bách Phật điện Đại Ngô Lễ, hẳn cũng có thể xếp trong mười vị trí đứng đầu.

Định Tự Phật, cũng xa xa không phải những Phật chủ khác có thể so sánh.

Nếu muốn có chữ này, nhất định phải có một số thời điểm, lập được công huân cực lớn, thậm chí bình định diện tích nào động lớn, mới có thể có được phong hào bực này.

Định Quang Phật Lâm là thứ mà Phật chủ ở biên giới Bạch Y Phật có thể so sánh.

Đôi mặt Vô Thủy tông, một trong những trụ cột Đại Nguyên, lần này hẳn chủ động xin đi giết giặc, cũng là vì tìm kiếm đối thủ đủ mạnh, kích thích tu vi sớm đình trệ của mình nhiều năm.

Lúc này, nhìn điên cuồng liều mạng, bộc phát đại lượng thật đúng là mạnh, thậm chí sắp dị hóa chân nhân Vô Thủy tông.

Trong mắt hắn ta chậm rãi mang theo chờ mong.

Tùng đạo chân nhân Vô Thủy tông bay nhào ra, đại lượng mang theo khí thế bàng bạc, hung hăng đánh vào trên thân mấy tên Bồ Tát La Hán của Lễ Phật điện.

Nhưng đáng tiếc, bọn họ thật đúng là mạnh mẽ, bị mấy người kia cứng rắn đứng bất động, liền ngăn tại chỗ.

Dưới chân huyết thiêu đốt, mấy tên Bồ Tát, La Hán này tựa như chân thú, dưới sự cuồng bạo, nhất cử nhất động đều có lực vỡ nát khủng bố.

Một chưởng tùy tay kia há chỉ có mấy vạn cân.

Da thịt xương cốt thật dày, hỗn tạp chân huyết vận chuyển với tốc độ cao, trong nháy mắt thật đúng là xé nát phá tan.

Chỉ ngăn ngại mười mấy hơi thở.

Đám người Vô Thủy tông bị xé nát ngay tại chỗ, hóa thành thịt nát.

Chỉ để lại một người với tốc độ cực nhanh, trốn chạy thật xa.

Lâm Lễ vẫn luôn bó tay đứng ngoài quan sát, không hề có ý đuổi giết.

Ngược lại, Bồ Tát, La Hán còn lại muốn đuổi giết hẳn ngược lại bị hắn giữ lại.

Hắn cần một hạt giống mật báo cho một người, cho nên người nọ không thể chết.

Hơn nữa, nếu thật sự dẫn phong chủ Tam Đỉnh Phong xuống núi, cũng có thể tiện cho hành động bên kia thuận lợi hơn.

Như vậy, hắn vừa có thể tự mình xuất thủ đánh một trận, nhóm nhân thủ trong Vô Thủy tông cũng sẽ giảm bớt càng nhiều lực

cản.

“Đi thôi, xuống dưới xem thử.” Lâm Lễ thu hồi ánh mắt, nhìn lại chiến trường phía dưới Đoạn Nhai.

Việc khiến hắn bất ngờ chính là, đại tướng chân huyết của đại quân mình lại đang bị đại tướng Thái châu áp chế.

Đều là minh cảm, hai mắt của tên Thái Châu kia đỏ như máu, hình như đã dùng bí pháp gì đó liều mạng. Những nơi nó đi qua đều đánh đâu thắng đó.

“Thiện Hành Bồ Tát.” Lâm Lễ nhẹ giọng nói.

“Có.” Vừa mới đánh tan đám người Vô Thủy tông, lúc này hai tay vẫn dính đầy máu của một người, tiến lên trầm giọng nói.

“Đi phối hợp với đại tướng, giải quyết kẻ đó.” Lâm Lễ nhẹ giọng nói.

Mặc dù người Thái Châu kia mặc kệ, nhưng rất nhanh cũng sẽ vì bí kỹ biến mất, kiệt sức bị đánh bại.

Nhưng như vậy sẽ tạo thành ảnh hưởng cực lớn đối với sĩ khí của toàn bộ đại quân.

“Vâng!”

Thiện Hành Bồ Tát gạt đầu, xoay người, đầu gối hơi cong.

Bành!!

*

*

*

Hắn từ trên sườn đồi nhảy ra, từ sườn núi cao hơn trăm mét đáp xuống chiến trường phía dưới.

Từ xa nhìn lại, người này đảo mắt đã tiến vào Hỗn Chiến quân trận, những nơi đi qua, người ngã ngựa đổ.

Bộ tốt cũng vậy, kỵ binh cũng vậy, đều không ngăn được hắn xông lên.

Hỏa thương bắn trúng trên người hắn, ngoại trừ áo ngoài nát ra thì không còn tác dụng gì khác.

Người này bảo vệ khuôn mặt, một đường xông thẳng tới bên cạnh đại tướng Thái Châu rồi dùng sức xông tới.

“Chết!!!”

Hắn rống to một tiếng như sấm nổ.

Đại tướng Thái Châu, cao thủ hóa cảnh Thái châu, còn kích phát sức mạnh toàn thân, sức chiến đấu tăng lên gấp bội.

Lúc này, cặp mắt cũng đỏ lên, hướng về phía một trăm mã đao chém xuống.

“Giết!!”

Hai người nháy mắt va chạm.

Trăm mã đao răng rắc một tiếng, bẻ gãy tại chỗ.

Một cái đầu lâu mang theo dòng máu bay vút lên trời cao, sau đó lặn xuống mặt đất.

Đầu lâu nô mục trợn lên, chết không nhắm mắt!

Trong phủ quân Thái Dương, Châu Úy Trần Thái và đệ nhất mãnh tướng Trần Đoan Thụy, không phải đối đầu với chiến tướng mà chết trong lễ phạt điện tập sát.

Chủ tướng bỏ mình, đại quân bại như núi, các phó tướng còn lại cũng vô lực ngăn cản, quay đầu bỏ chạy.

Mấy vạn phủ quân ầm ầm tan vỡ.

Thanh Tông mười năm, mười một tháng.

Phủ Thái Châu, phủ Trấn phủ.

Vốn đại sảnh của Châu Úy phủ vốn đang nghiêm túc, nhưng lúc này theo vài tên trốn chạy thì càng thêm ngưng trọng.

Trần Thái với khuôn mặt lạnh lùng, mặc một bộ giáp nặng lẳng lẳng ngồi ngay ngắn ở vị trí chủ tọa.

Bên trái phải hắn ta cũng có chỗ ngồi.

Ngồi bên trái là một lão đạo mặc áo bào trắng, đạo bào trên người ẩn hiện ấn ký Vô Thủy tông.

Phía bên phải là một lão ẩu khô gầy, đang khoanh chân ngồi, hai mắt trắng bệch, không nói tiếng nào.

“Trần Đoan Thụy chết trận, chúng ta lâm trận bỏ chạy, còn mặt mũi nào sống sót trở về nữa?” Trần Thái bình tĩnh nhìn chăm chăm mấy tên chạy trốn ở phía dưới.

Nói xong, gã mệt mỏi phát tay, ý bảo áp giải người xuống.

Vài tên chạy trốn sẽ khóc rống lên, nhưng đều không làm nên chuyện gì, rất nhanh đã bị chém chết ngay tại chỗ.

Không bao lâu, mấy cái đầu người được đặt ở trong khay đưa đến chính sảnh.

“Bành Chân nhân, thế cục bây giờ bên phía Phong chủ có ứng đối không?” Trần Thái nhìn về phía lão giả mặc áo bào trắng, trầm giọng hỏi.

“Đại quân tan tác, Vô Thủy tông nếu không thể đỡ được Lễ Phật điện, chúng ta giao chiến chính diện cũng không có lực đối kháng.” Hãn trầm giọng nói.

Đại tông và quân đội, dưới áp lực bức bách, đã trở thành một cục diện hỗ trợ lẫn nhau.

Nếu Vô Thủy tông không ngăn được nhánh phân quân này của Lễ Phật điện, như vậy toàn bộ Thái Châu cũng sẽ như trứng lật úp, rơi vào tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc.

Bạch bào lão giả cũng cảm thấy bất đắc dĩ.

Nguyên bản bên trong Đại Nguyên, nhân số hỗn huyết nhân số cực ít, còn không ảnh hưởng đại cục.

Không hề ngờ tới nước Ngô đang xâm lấn, trong đó có những đại tướng lãnh binh đều là những người bị loạn huyết.

Những nơi nó đi qua, càng là ở vùng chiếm lĩnh cấm vũ lệnh phát ra.

Mà bây giờ, ngay cả Ngọc Nha Phong phái ra Đốc quân Chân Nhân, cũng toàn diện tan tác.

“Ta đã truyền tin về tông, ít ngày nữa sẽ có pháp chỉ của phong chủ. Châu Ủy yên tâm, nếu toàn bộ Phật điện sẽ bị áp

đảo, có lẽ chúng ta không cách nào ngăn cản được.

Nhưng chỉ riêng một nhánh Định Quang Phật, tam chủ phong này nếu ngay cả cái này cũng không địch nổi, vậy toàn bộ Đại Nguyên đạo môn cũng không cần nhiều lời, quỳ xuống đất đầu hàng càng tốt!”

Trần Thái cùng thấy an tâm một chút, lại nhìn về phía lão ấu áo đen bên cạnh.

“Không biết cục diện bây giờ Vạn Phi Cung có thể phá chân nhân tương trợ không?”

Trên thực tế, mẫu thân của Trần Linh vốn xuất thân từ vạn không phải cung, sau lưng có vạn không phải cung trợ giúp, lại thêm dẫn dắt, cũng là người cực mạnh trong số những người có loạn huyết, cho nên mới có thể thông dong nhân nhả với Châu Mục Triệu, âm thầm tính kế với Vô Thủy tông.

Mà hiện giờ, Thái Châu và răng môi gắn liền với nhau, Thái Châu sụp đổ thì Cẩm Châu cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Vì vậy sắc mặt bà lão áo đen cũng trầm xuống.

” Châu Úy yên tâm, ta đã truyền tin trở về. Bên phía cung chủ đã sắp xếp chân nhân đến giúp đỡ, một lát là đến.”

Nghe vậy, Trần Thái và thờ dài một tiếng.

“Ta vừa nhận được truyền tin, Ngô Quân chia làm ba đường, đồng thời tiến công Trung Châu, Thái Châu và Hải Châu.

Mà điều kỳ quái chính là, lễ phật điện tông sư lại không biết tung tích. Lúc này nếu Quảng Từ Giáo kia liên hợp với Ngô quân tông sư, cùng nhau tập kích... Bất kể là phương nào, Hải Châu cũng được, Thái Châu ta cũng vậy, cũng không thể may mắn thoát khỏi.”

“Chúng quanh không cần phải lo lắng, nếu quả nhiên là tông sư không biết xấu hổ, làm chuyện ám sát, vậy cũng phải coi chừng Phương Tông sư ta cũng làm việc.

Đến lúc đó thiên hạ đại loạn, lưỡng bại câu thương hai nước, được không bù mất, Ngô quốc không đến mức phá hư quy củ

bực này.”

Vạn phi cung lão bà lão lắc đầu nói.

Thật ra nàng còn có một phen chưa nói.

Chính là, đối với tông sư mà nói, chiến tranh ở phạm tục có thể khiến cho bọn họ để ý bao nhiêu?

Đại Nguyên cũng được, Đại Ngô cũng được, lực ước thúc của quốc gia đối với tông sư cũng đều cực thấp.

*

*

*

Những tồn tại đỉnh cấp như vậy lui tới vô tung, không bị câu thúc. Trăm năm qua đều cực khó có được một người.

Trong mắt bọn họ, chỉ là quốc chiến, cũng giống như mây khói.

Bé quan mười mấy năm, sau đó cảnh tượng lại khác một phen.

Tồn tại bực này, cho dù là quốc quân cũng không cách nào hạn chế, làm sao có thể điều động chúng ám sát phạm nhân?

“Không cần nói đến Tông sư, nếu như Lễ Phật điện dùng cao thủ Loạn Huyết, hành quân ám sát thì đây mới gọi là phiền toái. Tuy trong quân có cao thủ hộ vệ nhưng thực lực của Lễ Phật điện quá mạnh mẽ... Vô Thủy tông và Vạn Phi Cung lại không có khả năng bảo vệ bên người. Tốc độ của Loạn Huyết người lại siêu cường.”

“Thế thì chỉ có thể bày trận thủ thế.” Lão đạo Vô Thủy tông bóp râu trầm giọng nói.

“Chúng ta dùng tinh thạch bày ra đại trận, áp chế người có loạn huyết, có thể bảo hộ chu toàn. Chỉ là tiêu hao này...”

“Trước tiên phải ứng phó qua ván này đã! Cứ tiêu hao để thu mua từ châu khó.” Trần Thái vung tay lên xác định đối sách.

Ở hai bên phía dưới, rất nhiều quan viên Thái Châu lắng nghe, cũng có thể cảm giác được mưa gió sắp tới, mây đen áp đỉnh cảm giác áp lực mãnh liệt.

Vương Thiếu Quân ở bên phải đứng lại, nhìn Trần Thái không ngừng phát ra từng mệnh lệnh phối hợp.

Trong lòng của hắn cũng nặng nề đè nén.

Đại quân Ngô quốc ép xuống, Thái Châu đã bị chiếm tới nửa cảnh giới.

Bây giờ cục diện này, hy vọng phá cục duy nhất là ở Vô Thủy tông và Vạn Phi Cung.

Các tông sư cao cao tại thượng, không ai có thể sử dụng. Tài nguyên bọn họ cần, cũng sớm thoát ly sự cung ứng của phạm tục. Xác suất lớn sẽ không để ý tới.

Nhưng cao thủ chân nhân còn lại thì lại khác, cho dù là vì tiện lợi phạm tục, vì gia tộc mình kéo dài huyết mạch, cũng rất có xác suất sẽ xuất thủ.

Nhưng rốt cuộc có thể tham gia tới trình độ nào, chỉ nói là không rõ.

Dù sao nếu đám chân nhân không địch lại mà xoay người bỏ chạy thì tốc độ sẽ nhanh hơn bất cứ thứ gì.

Bọn họ có một thân tu vi, nếu không muốn liều mạng, đi nơi nào đều sống rất tốt.

Vì vậy, trận đại chiến này không phải chiến tranh của chân nhân mà là một cuộc chiến ở thế tục.

Không bao lâu sau, nghị sự đã kết thúc.

Vương thiếu quân theo một đám quan viên nối đuôi nhau đi ra ngoài.

Ra khỏi phủ Châu Úy, ngồi lên xe ngựa của mình.

“Lão gia, có thư của ngài gửi tới từ Hải Châu.” Người đánh xe nhẹ giọng nhắc nhở.

“Hải Châu?” Vương Thiếu Quân sững sốt, nhận lấy thư từ phu xe, cúi đầu đọc.

Trên thư kia viết một hàng chữ rõ ràng.

“Vương thiếu quân đích thân khởi động...”

Lưu danh phía dưới chính là: Huyền Diệu tông, Ngụy Hợp.

“Lão Ngụy!?” Vương thiếu quân trong lòng vui mừng.

Ngụy Hợp lúc này, căn bản không biết tình hình chiến đấu phát sinh ở Thái Châu.

Hắn đang vội vàng mở ra cảm giác siêu cảm, cẩn thận quan sát toàn bộ thế giới một lần nữa.

Dựa theo đề nghị của sư tỷ Diêu Văn, hắn dự định bắt đầu từ Thiên Hải đảo, lấy Thiên Hải đảo làm trung tâm, chậm rãi thăm dò xung quanh.

Sau khi chuẩn bị tốt tất cả mọi thứ, Ngụy Hợp đứng ở bến tàu Thiên Hải đảo.

Mặt biển phía xa là một mảnh xanh thẳm, bầu trời xanh biếc như tấm.

Một chiếc thuyền đi như rừng, đám võ giả đạp nước đi, tốp năm tốp ba vọt biển.

Ngụy Hợp thay đổi quần áo bình thường, chỉ dùng cách ăn mặc bình thường, đứng bên cạnh bến tàu, nhìn về phía nước biển.

“Bắt đầu đi... vạch trần cái gọi là sự thật...”

Ngụy Hợp trong nháy mắt dường như cảm giác mình đã về tới lúc trước luyện võ.

Trong vẻ chờ mong ấy còn mang theo một chút cảm giác phức tạp khiến tâm tình của hắn khó có thể bình tĩnh.

“Sư đệ, chuẩn bị xong chưa?” Một người đứng ở bên cạnh, rõ ràng là thường học trung.

Hắn ta được Ngụy Hợp kéo đến chăm sóc một chút.

“Ừm, không thành vấn đề.” Ngụy Hợp gật đầu.

“Như vậy... Chỉ cần ngươi lên tiếng, ta lập tức mở trận pháp cỡ nhỏ cho ngươi, mạnh mẽ tạm thời chặt đứt cảm giác của ngươi.” Thường học trung thành nói.

“Đa tạ sư huynh.” Ngụy Hợp gật đầu.

Quay đầu, hắt hít sâu một hơi.

Sau đó...

Nhắm mắt lại.

Hắn có loại dự cảm.

Cái thế giới mà mình sinh sống rất nhiều năm này, có lẽ cũng không đơn giản như trước.

Cái gọi là chân thực, chân nhân, tựa hồ có thứ gì bị chôn sâu dưới màn bụi, không người nào phát giác.

“Vậy thì... để ta tới xem xét thật kỹ...”

Ngụy Hợp ngưng thần nín hơi.

Đương.

Tiếng chuông trên đảo bỗng nhiên vang lên.

Hắn đột nhiên mở mắt.

Rậm rạp chằng chịt sợi tơ màu đỏ tím, từ trung tâm con người hắn du tán đi ra, tựa như vật sống, du động vờn quanh trong tròng mắt.

Trong nháy mắt.

Cảnh sắc thiên hải vừa mới rồi còn xanh lam như được rửa sạch.

Lúc này đột nhiên biến thành một quang cảnh khác.

Ánh sáng chiếu rọi trong mắt Ngụy Hợp là một hải dương rộng lớn vô biên vô hạn xám đen.

Trên biển lớn trôi nổi vô số bụi cỏ màu xám.

Những điểm xám nhiều vô số kể, rậm rạp chằng chịt, có cái trôi nổi ở mặt biển màu đen, có cái ở giữa không trung bay múa, còn có cái bao trùm ở trên thân thuyền vắng lai, chậm rãi di động theo.

Trên một số thuyền, còn bao trùm vật tựa như máu thịt dính chặt vào nhau.

Bên cạnh con thuyền, có từng con sinh vật nửa trong suốt, tựa như những con bạch tuộc to lớn, bám vào trên thuyền.

Chúng theo hô hấp cùng nhau phập phồng, chậm rãi động mạch.

Nhìn kỹ, còn có thể thấy những sinh vật bạch tuộc này tựa hồ đang hư thối.

Huyết nhục trên người bọn chúng đang sinh sôi lên vô số hắc trùng thật nhỏ.

Những tiểu phi trùng này bay tới bay lui trên thuyền, thỉnh thoảng còn có thể từ lỗ tai các thuyền viên chui ra.

Từng đợt tiếng cười riu rít, truyền vào trong tai Ngụy Hợp, hần phảng phất có thể ngửi thấy mùi tanh tươi phát ra từ trên thân những sinh vật bạch tuộc kia.

“Đó là Tham Lam Trùng, một loại ký sinh Chân Thú loại quần hình.” Thường học trung thành nhỏ giọng truyền âm giải thích.

“Loại trùng này giết chóc không hết, diệt không hết, dù là chân nhân chúng ta cũng không cách nào loại trừ sạch sẽ.”

Ngụy Hợp gật đầu, nhìn cảnh tượng quỷ dị dơ bẩn trước mắt, trong lòng im lặng không nói gì.

349

Con sâu tham lam.

Một loại phi trùng đặc thù thích thôn phệ lòng tham của nhân loại, đương nhiên, chúng không chỉ có thôn phệ tham dục.

đói cũng sẽ cắn nuốt mệnh khí.

Trong đạo quan nội sơn Huyền Diệu tông, có không ít điển tàng thư tịch có thể đưa ra điều tra.

Trong những quyển sách này ghi chép rất nhiều điều không bình thường.

Trong đó có một số miêu tả đối với thế giới chân thực.

Ngụy Hợp thu hồi ánh mắt, vờn quanh.

Trên biển rộng, hấn nhìn đại khái đều là một mảnh màu xám đen, mặt ngoài nước biển phủ kín dày đặc “khắc mùi” thật dày.

Trong không khí tựa như bão cát.

Có vô số sinh vật phù lưu, bị gió thổi qua sẽ cạo tới.

Dùng thị lực Ngụy Hợp lúc này còn có thể nhìn thấy, trong những cơn gió này có không ít sinh vật hình thù kỳ quái, thậm chí có không ít miệng nhọn sắc bén.

Gió cát thật mỏng, khiến hấn chỉ có thể nhìn thấy được khoảng cách khoảng trăm mét.

Xa hơn thì chỉ có Côn Bằng.

Hấn đi về phía trước vài bước, đứng ở ven bến đò, chỉ kém một bước là có thể nhảy vào nước biển.

Bỗng nhiên trên mặt biển chậm rãi hiện lên một đồ vật.

Vật kia tiếp cận mặt nước, nhưng không có hoàn toàn nổi lên.

Ngụy Hợp híp mắt nhìn lại.

Đó là một con bọ cánh cứng lớn cỡ chậu rửa mặt, toàn thân trắng bệch.

Trên lưng giáp trùng, có mặt người màu trắng, bi thống không hiểu, bờ môi không ngừng mấp máy, phảng phất đang nói gì đó.

“Nhân Diện trùng, một loại chân thú tính tình rất hung mãnh. Bất quá nếu không chủ động trêu chọc nó, ngược lại sẽ vô hại.” Thường học trung cũng mở cặp mắt có cảm giác siêu cảm, lúc này ở một bên giải thích.

Ngụy Hợp gật gật đầu.

Hắn bắt đầu chậm rãi di động dọc theo bến tàu.

Trên bến tàu, ngoại trừ một ít tường trúc ngăn cách được xây dựng từ Thiên Hải Đảo, còn có thể chứng kiến một vài thứ lưu lại trong thế giới chân thật.

Ngụy Hợp rất nhanh đi đến một vị trí tựa hồ là cọc thuyền, dừng lại.

Cỗ thuyền này dùng để đặt thuyền con đi lại, cọc kim loại buộc trên bờ lúc leo lên bờ.

Đây là đề phòng Hải Phong thổi bay thuyền đi mà thành lập.

Chỉ là Ngụy Hợp sở dĩ dừng ở chỗ này, là vì...

Cái cọc thuyền này chỉ tồn tại ở thế giới chân thật.

Hắn nhanh chóng đóng lại cảm giác siêu cảm, trên mặt đất không có bất cứ thứ gì.

Mà mở ra siêu cảm thì chiếc cọc thuyền màu đỏ sậm kia lại xuất hiện.

“Loại cọc thuyền này trên toàn bộ đảo có rất nhiều, khắp nơi đều có, nghe nói trước khi Huyền Diệu tông ta tới nơi này, đã có. Chúng ta đã thử xử lý, nhưng rất nhanh chúng nó lại dài ra, về sau không còn gì nữa.” Thường học trung giới thiệu nói.

“...” Ngụy Hợp gật đầu, ngồi xổm xuống, nhìn kỹ cọc thuyền.

Thứ này là một cây cột kim loại to bằng đùi, mặt ngoài bao trùm vết rỉ sắt thật dày giống như dơ bẩn.

Vết bản ướt nhẹ, còn không ngừng ngọ nguậy, hiện ra huỳnh quang màu đỏ nhàn nhạt.

Nguy Hợp nhìn trái nhìn phải, phát hiện loại cọc thuyền này không chỉ có rất nhiều, còn lớn lên xiêu vẹo vẹo, cũng không phải đều thẳng tắp lên trời.

Nói là mũi thuyền, còn không bằng nói là một loại khoáng thạch tinh trụ nào đó nhô ra khỏi mặt đất.

Hơn nữa, hắn luôn cảm thấy tựa như là do người nào đó tạo ra.

Đứng lên, hắn nhìn về phía bên tàu đang chảy người qua lại.

Trên bến tàu, người qua lại thường đều là người qua đường bao trùm sinh vật rất dày.

Rất nhiều người như khoác lên mình một lớp áo khoác bằng bụi dày, một đường đi tới, một đường rơi xuống cặn bã.

Bọn họ rơi vào đất vụn, tất cả đều bò loạn bốn phía, tất cả đều là thứ giống như đàn trùng.

Toàn bộ bến tàu, trong một khu vực bao la đầy ắp phù vật.

Chỉ có mấy bóng người hoàn toàn trong sáng bay tới, tương đối rõ ràng.

“Những cái trên người không có gì, chính là minh cảm. Chỉ có kinh lực hộ thân hình thành, mới có thể ngăn cản những phù vật này.” Thường học trung ở một bên giải thích.

Nhiệm vụ của hắn, chính là liên tục siêu cảm của Nguy Hợp, vạn nhất gặp phải tình huống phiền toái gì, có thể kịp thời kéo hắn ra ngoài.

“Đúng rồi, đừng thấy chân thực kinh khủng như vậy, nhưng trên thực tế cũng có chỗ nào thú vị.” Thường học trung đột nhiên cười nói: “Thế nào? Có muốn trải nghiệm không?”

“Cái gì?” Nguy Hợp hơi nổi lên vẻ hiếu kỳ.

“Đi theo ta.” Thường học trung niên đi đến phía trước dẫn đường, Nguy Hợp theo sát phía sau.

Hai người rất nhanh rời khỏi khu bến tàu, đi vào một chỗ vắng vẻ trên bờ cát của Thiên Hải Đảo.

Chỗ bờ cát này, ở thế giới bên ngoài trông rộng, là một bãi cát hoang vu tĩnh mịch.

Nhưng trong hoàn cảnh chân thật lại là cảnh tượng hoàn toàn khác biệt.

Hai người đứng xa xa trên bờ cát, nhìn vào bên trong.

Trên bờ cát màu xám đen, một con ốc sên vàng to lớn cao hơn ba thước, đang cõng cái mai như ngọn núi nhỏ, chậm rãi bò về phía xa bãi cát.

Toàn thân ốc sên có vật bao trùm màu vàng đen, những nơi bò qua lưu lại một vết ướt rõ ràng.

“Đây là ốc sên. Một loại chân thú tính tình cực kỳ ôn hòa, nó cũng không chủ động công kích người khác, chỉ biết cắm đầu chạy đi.”

Thường học trung đi về phía trước, tới gần ốc sên cực lớn.

“Thỏ ốc sên trên lưng, là có thể chui vào nghỉ ngơi. Nghe nói chúng nó sẽ vĩnh viễn không ngừng bò về phía trước, đến khi đến chỗ sâu chân thật trong truyền thuyết.”

“Nơi sâu nhất chân thật?” Ngụy Hợp kinh ngạc.

“Đúng vậy a, không ai biết điểm cuối chân thật là cái gì, có lẽ chỉ có các tông sư mới biết được huyền bí trong đó.”

Hắn đi tới bên cạnh ốc sên, đưa tay nhẹ nhàng sờ cái mai ốc sên thật lớn.

Ngụy Hợp cũng theo đó đứng lên, nhẹ nhàng vuốt ve vỏ ốc sên.

Hắn khác với Thường Học Trung, tay trái của hắn là siêu cảm, có thể cảm giác được rõ ràng sự cứng rắn của vỏ ốc sên, thô ráp, còn có lạnh thấu xương.

“Bây giờ, ngươi quay đầu lại nhìn núi lửa của Huyền Diệu tông chúng ta.” Thường học trung thành bỗ nhiên nói.

Ngụy Hợp nghe vậy, sững sốt một chút, lập tức quay đầu nhìn lại.

Toàn bộ núi lửa trên Thiên Hải đảo.

Có một tầng phù vật màu xám đen thật dày, bao vây trọn bộ núi lửa.

Chúng nó bay lượn xoay tròn, giống như Hắc Long Quyển.

Mà ở trung tâm núi lửa, từng đạo quang mang màu sắc rực rỡ giống như lưu ly, chậm rãi từ trong phù vật màu xám đen xuyên thấu ra. Như từng đạo quang mang chiếu rọi, đem mảnh thể giới quý dị như tận thế này, chiếu sáng ra một vòng sinh cơ.

“Thấy không? Đó chính là phúc địa của tông môn ta.” Thường học trung thành mỉm cười nói.

“...” Ngụy Hợp đưa mắt nhìn lại, mơ hồ còn có thể nhìn thấy trong quang mang kia, tựa hồ cũng quanh quẩn một ít khí tức sương mù đặc thù.

“Đi thôi. Chúng ta sang chỗ khác.” Thường học trung tiếp tục nói.

“Ừm.” Ngụy Hợp gật đầu.

Hắn giơ chân lên, đang muốn tiến lên, bỗng nhiên bước chân dừng lại, đứng tại chỗ.

Tầm mắt của hắn nhìn về phía một phương hướng khác trên đảo.

Trong núi rừng xám xịt nơi đó, đang có một tòa kiến trúc cao chót vót do nhân tạo, lồi ra khỏi rừng cây.

Thường học trung đi vài bước, phát hiện phía sau không có ai đi theo, quay đầu nhìn lại, thấy Ngụy Hợp đang nhìn kiến trúc trên đỉnh nhọn kia.

“Đó là bí cảnh. Cũng là chân thân của chân thú siêu cường mà Huyền Diệu tông chúng ta phong ấn trấn áp. Cửa ra vào đều có chân nhân phòng bị, không cho phép ra vào.”

“Thật sao?” Ngụy Hợp hí mắt lại.

“Được rồi, đi theo ta, để ta nói cho ngươi nghe một ít thường thức.” Thường học trung thành nói.

“Ngươi cũng đã siêu cảm giác con mắt, như vậy có vài thứ, cũng có thể dùng con mắt tiến hành phân biệt. Như vừa rồi ốc sên, vỏ ốc sên trên người nó có thể chui vào nghỉ ngơi, nhưng chú ý không nên dừng lại ở bên trong quá lâu. Nếu không

người sẽ chậm rãi ngủ say, sau đó bất tri bất giác bị đưa đến địa phương không biết tên.

*

*

*

Trước kia có người bởi vậy từng mất tích, sau khi chui vào, bị ốc sên mang đi, rốt cuộc không trở về.”

“Ừm.” Ngụy Hợp nhớ kỹ mỗi câu nói của thường học trung.

Nhưng trong đầu hắn vẫn còn lưu lại những cọc thuyên vừa rồi, còn có đỉnh nhọn như vừa mới thấy.

Đỉnh nhọn kia...

Ngụy Hợp luôn cảm giác hình như mình đã từng thấy ở đâu đó.

Thứ này giống như đỉnh nhọn truyền thống Trung Quốc đại điện cổ đại, mặt ngoài bao trùm vật sống thật dày đặc, chung quanh còn có phi trùng thật nhỏ vờn quanh bay múa.

Không cần nhìn cũng có thể cảm giác được mùi tanh tươi tỏa ra.

“Đi thôi, đừng ngây ngốc.” Thường Học Trung ở phía trước thúc giục.

“Được.” Ngụy Hợp lấy lại tinh thần, tranh thủ thời gian đuổi theo.

Vương Thiếu Quân châm đèn, sau đó trùm lên màn đèn vải, thở dài, lại ngồi vào vị trí một lần nữa.

Ngoài cửa sổ là một vùng âm u, trăng tròn treo cao, ánh trăng như lụa, đình viện bên ngoài vắng lặng không người, yên tĩnh yên tĩnh.

Nhưng trong lòng Vương thiếu quân lại không hề yên tĩnh.

Mưa gió như sắp tới nặng nề áp chế, khiến hắn có cảm giác lồng ngực bị vật nặng đè lên.

Khiến hấn thở không nổi, cả người đều mệt mỏi. Lo lắng cho tương lai của gia tộc, tương lai của mình.

Trong bóng tối, chỗ công vòm đình viện, xa xa truyền đến trận trận tiếng hát.

Đó là lão gia tử đang tự vui một mình trong viện của mình.

Mấy năm gần đây, lão gia tử mê ca hát, mỗi ngày nhất định sẽ đến mấy đoạn, thuần thực thuần thực, cũng coi như hát được.

Nhưng Vương Thiếu Quân không chịu nổi, tự mình không thích nghe diễn.

Hấn thở dài, quay người, nhìn thấy thê tử đang buồn ngủ từ trên giường đứng dậy.

“Thiếu quân, sao vẫn chưa ngủ?”

“Đang nghĩ chuyện sau này.” Vương Thiếu Quân thở dài.

“Sau này? Sau này, còn có thể như thế nào? Đi một bước tính một bước vậy.” Tính tình thê tử dịu dàng, xem như là người xứng đôi, chỉ là bởi vì độ cao không cao, rất nhiều thứ không hiểu, cũng nhìn không được xa như vậy.

Nhìn vẻ mặt ngơ ngác của thê tử mình.

Thứ trong lòng Vương thiếu quân tràn đầy một bụng, không biết nên nói với ai đây.

“Không có chuyện gì, người ngủ trước đi. Để ta xem sách một lát.”

“Ừm.” Thê tử cũng biết mình không giúp được gì, chỉ cần làm được việc nhu thuận hiểu chuyện, đó là tốt nhất.

Nhìn thê tử ngủ xong, Vương Thiếu Quân lại lần nữa ngồi trở lại trước cửa sổ, tự rót cho mình một chén rượu.

Cao tầng của Ngô Quân giao thủ, là giao chiến ở phương diện Minh cảm nhận.

Đã không còn là thứ cao thủ luyện tạng như bọn họ có thể nhúng tay vào nữa rồi.

Minh cảm, ở cấp độ đó, chỉ có thể nhìn chứ không thể chạm tới.

Vương Thiếu Quân đã từng có hy vọng chạm đến, nhưng chính hắn đã bỏ qua. Hắn lựa chọn một con đường khác.

Còn bây giờ, hắn lại có chút hối hận.

Nhưng tiếc nuối là, hiện tại hắn đã không còn đường hối hận. Bởi vì, sẽ không còn cơ hội để lại cho hắn.

Vốn dĩ hắn ta cho rằng mình cứ lảo đảo như vậy, trôi theo dòng nước, theo đại thế phập phồng chìm nổi.

Mãi đến khi có một phong thư từ xa tới Hải Châu, lại khiến hắn một lần nữa dâng lên hy vọng đã từng vứt bỏ.

Rốt cuộc là đi, hay là ở lại...?

Cái gọi là võ lâm ở Thái Châu, cái gọi là giang hồ, truyền thuyết về Vạn Độc Môn đã sớm biến mất.

Thay vào đó là tứ đại mỹ nhân mới của Thái Châu, còn có tam đại cao thủ thiên tài đỉnh cấp Phong Hành phố lớn ngõ nhỏ.

Mà ngay cả hắn, cũng đã sớm thành đối tượng hoa vàng hôm qua, bị người ta lấy ra tham khảo so sánh.

Người trong giang hồ, nhắc tới hắn cũng chỉ biết nói một câu cao thủ kiên cường trong nhà Vương gia.

Có lẽ có một số người còn gọi danh hiệu giang hồ của hắn: Ngọc Diện Lang Quân - Thiếu Quân.

Có lẽ còn có người vẫn nhớ hắn, nhưng trung tâm tiêu điểm thật sự giữa giang hồ và võ lâm, đã không còn là hắn, mà là ân oán tình thù giữa những thiên tài trẻ tuổi.

Cho dù quân Ngô có áp đảo biên giới, cái gọi là giang hồ võ lâm vẫn như thường ngày, người giết ta, ta giết người.

350

*

*

*

Vương thiếu quân ngẩng đầu nhìn mặt trăng, trong lòng thờ dài.

Hắn nghĩ đến hảo hữu đã bước vào mảnh lĩnh vực thần bí kia của mình.

Lá thư này cho hắn hy vọng, cũng khiến hắn không biết làm sao.

Bởi vì một khi lựa chọn bước vào, sẽ phải gánh chịu mọi kết quả trước mắt.

Hắn phấn đấu phấn đấu, nỗ lực trong mấy năm nay, tất cả nền tảng đều sẽ trở nên uổng phí.

Vương gia cũng không phải Vạn Độc Môn, sẽ không tùy tâm nguyện của hắn, liền tùy ý di chuyển.

Đột nhiên một kiện ngoại bào nhẹ nhàng phủ lên lưng hắn.

Vương thiếu quân cả kinh, tâm tư của hắn phiến muộn, vậy mà ngay cả người phía sau cũng không phát hiện.

Quay đầu nhìn lại, thê tử đang dịu dàng đứng ở phía sau, ánh mắt mềm mại nhìn chăm chú vào hắn.

“Phu quân, bất luận ngươi quyết định thế nào, ta đều ủng hộ ngươi.”

“Ngươi... còn chưa ngủ sao?” Vương thiếu quân trong lòng động dung, giơ tay nắm lấy tay thê tử.

“Chờ ngươi cùng đi.” Thê tử nhẹ giọng trả lời.

Vương thiếu quân nhìn gương mặt thê tử, trong lòng thật ra đã có đáp án.

Thiên Hải đảo.

Vùng biển phía sau, một chiếc thuyền cỡ trung chậm rãi
giương buồm gió lên, theo khí lưu bay về mặt biển xa xa.

Thường học trung cùng Ngụy Hợp đứng ở trên mạn thuyền,
nhìn Thiên Hải đảo dần dần rời xa.

Thường học trung len lén liếc mắt nhìn Ngụy Hợp, suy nghĩ
phức tạp trong lòng.

Hắn biết, người và người là bất đồng.

Có thể đây là cơ hội cuối cùng hắn mấy lần tiếp xúc với Ngụy
Hợp.

Giống như hắn, vài chục năm mới có thể định cảm chân nhân
bình thường một lần, cùng Ngụy Hợp là thiên tài hàng đầu,
căn bản không cùng một cấp độ.

Bọn hắn là người như vậy, tu vi không đến, có lẽ lần định cảm
tiếp theo sẽ dị hóa, sẽ chết.

Bọn họ tuy rằng kéo dài tuổi thọ trăm năm, nhưng rất nhiều
người không nhìn thấy hi vọng tương lai, cũng sẽ trầm luân
trước, bắt đầu hưởng thụ phóng túng.

Tất cả những điều này đều do bọn họ, có cực hạn.

Nhưng Ngụy Hợp thì khác.

Có lẽ không cần qua bao nhiêu năm, Ngụy Hợp sẽ vút hắn ra
xa đằng sau, bước vào Vân Tiên đài cao cao tại thượng, trở
thành một trong những thiên tài chói mắt của tông môn.

Cùng ngồi ngang hàng với mấy vị đạo chủng của tông môn
kia.

Cái gọi là đạo chủng, chính là thiên chi kiêu tử chói mắt nhất
trong tông môn, cũng là người được kỳ vọng rất cao trong
tương lai, tông môn đời kế thừa sau.

Ngụy Hợp bây giờ còn xa mới đạt tới cấp độ này, nhưng đã
biểu lộ ra phần tiềm lực này.

Hãy nhìn xem những người mới cùng thế hệ với hắn, người
nào lại có đãi ngộ bậc này, do Nguyên Đô Tử đại sư tử tự
mình truyền công.

Cao thủ Đạo Lục, một trong ba anh hùng Tỏa Sơn của Chân Cảnh, một đường bảo vệ.

Nguyên Đô Tử sư tử còn truyền lệnh, tất cả tài nguyên cần thiết với Ngụy Hợp dựa theo người mới gấp đôi, đủ lượng cung ứng.

“Lại nói tiếp, đại sư tử có cho phép người tiếp xúc nhiều với đồng môn cùng thế hệ còn lại hay không?” Thường học trung thành đột nhiên hỏi.

“Cái này ngược lại là không có. Làm sao vậy?” Ngụy Hợp kinh ngạc.

“Vậy người mau chuẩn bị sẵn sàng đi.” Trung tâm Thường học khẽ lắc đầu: “Huyền Diệu tông ta có tam đại đạo chủng, được coi là hạt giống có thể chèo chống tam mạch trong tương lai.

Nếu là Nguyên Đô Tử đại sư tử, để cho người tiếp xúc nhiều với các đồng môn còn lại, đó chính là có ý tứ bồi dưỡng người làm người quản lý tông môn.

Nhưng đã không có, vậy thì không dễ suy đoán. Bất quá, vô luận như thế nào, năng khẳng định an bài đạo chủng có cơ hội tiếp xúc thiên tài với người.”

Ngụy Hợp lập tức hiểu ra.

Nếu hẳn không phải là người quản lý tông môn bồi dưỡng, như vậy khẳng định sẽ để cho tương lai người quản lý và tạo quan hệ tốt với hẳn.

Điều này quả thật có thể lý giải.

“Nhưng người yên tâm, tuy rằng ba vị đạo chủng tính cách khác nhau, mỗi người đều có phong cách riêng, nhưng đối với thiên tài như người, đều lấy lôi kéo làm chủ.” Thường học trung tiếp tục nói.

Hắn nhìn ra xa, bỗng nhiên nói: “Tốt lắm rồi.”

“Cái gì?” Ngụy Hợp nhìn theo tầm mắt của gã, nơi đó cái gì cũng không có.

“Xuống dưới xem.” Thường học trung thành cười gio tay chỉ xuống.

Ngụy Hợp hí mắt, nhìn xuống dưới.

Ngoài mạn thuyền.

Trên mặt biển rộng lớn màu xám đen lúc này, những vật dày đặc vốn có đều đã biến mất toàn bộ.

Thay vào đó là nước biển trong suốt đen nhánh.

Xuyên qua mặt nước, Ngụy Hợp mơ hồ nhìn thấy dưới nước như có thứ gì đó.

“Muốn xuống xem thử không?” Thường học trung thành cười nói.

“Có thể xuống dưới?” Ngụy Hợp hỏi ngược lại.

Trong trạng thái siêu cảm, cuối cùng hải dương sẽ gặp phải cái gì, đúng là không thể nói chính xác.

“Đương nhiên. Nơi này khác với nơi khác.” Thường học trung gật đầu, “Đây cũng là một trong những nơi kỳ lạ hiếm có ở gần Huyền Diệu tông ta.”

Hai người lập tức xoay người xuống nước.

Dù sao có kinh lực hộ thân, cũng không cần lo lắng nước biển thấm ướt người, chỉ cần ngưng thần nín hơi là được.

Mà thân là chân nhân, hai người có thể một hơi kiên trì trọn vẹn mười mấy câu đồng hồ cũng không sợ.

Phù phù một cái đã nhảy vào trong nước biển.

Thường học trung phía trước, Ngụy Hợp ở phía sau, hai người tựa như cá bơi, bơi về phía chỗ sâu của nước biển.

Không bơi được bao xa, Ngụy Hợp liền thấy một mảnh huỳnh quang u lam, càng ngày càng sáng, chiếu sáng biển sâu đen kịt.

Hai người bơi vào trong lam quang.

Đến gần, Ngụy Hợp mới thấy rõ, thứ sáng bóng kia là cái gì.

Đó là một bức tượng đá Giao Long giống như đúc, uốn lượn quanh co!

Tượng đá đường kính trăm mét, đầu rồng dữ tợn, vảy rồng rõ ràng, lộ ra từng tia từng tia.

Giống như một đầu chân chính Giao Long trong trạng thái ngủ say.

Toàn bộ Giao Long nhắm mắt ngủ say, hiện ra lam quang nhàn nhạt, tinh lọc hết thủy sinh vật nhỏ bé xung quanh.

Ngụy Hợp coi như lúc trước đã chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn bị một màn trước mắt làm chấn động.

Hai người bơi đến đứng trên vảy rồng.

Đôi diện với tượng rồng đá khổng lồ, hai người tựa như hai chấm đen trên lớp vảy, nhỏ bé vô cùng.

“Đây thật sự là tượng đá sao?” Ngụy Hợp nhìn không được truyền âm hỏi.

“Là tượng đá, đã từng có tiền bối thử phá hủy con rồng này, chỉ là sau khi làm vỡ một phần nhỏ, phát hiện bên trong vẫn là đá, liền biết Thạch Long này đúng là bị điêu khắc mà thành.”
Thường học trung gật đầu giải thích.

“Hơn nữa, vật liệu của thạch long này vô cùng cứng rắn, vị tiền bối kia dùng hết toàn lực cũng chỉ có thể miễn cưỡng làm vỡ một khối nhỏ.”

Ngụy Hợp gật đầu.

Hắn bơi một vòng quanh toàn bộ Thạch Long, còn đưa tay sờ sờ mặt ngoài vảy rồng.

Lạnh buốt, cứng rắn, nhưng lại mang theo cảm giác trơn nhẵn như ngọc thạch.

Đúng là không phát hiện bất cứ phát hiện nào khác, Ngụy Hợp mới thôi. Theo Thường Học Trung trôi lên mặt nước, một lần nữa trở lại trên thuyền.

“Nơi này là vùng đất kỳ lạ, bình thường sẽ không có chân thú nguyện ý tới đây. Nếu người ở gần đây gặp phải chân thú

không thể địch lại thì có thể tới nơi này tránh né.

Đương nhiên, nếu ở trong hải vực hiện thực, người cũng không nhìn thấy con Thạch Long này đâu.” Thường học trung đạo.

Ngụy Hợp gật đầu: “Kỳ địa như vậy, phụ cận bao nhiêu?”

“Đương nhiên không nhiều lắm. Toàn bộ Đại Nguyên cũng chỉ mới có mấy chỗ mà thôi. Nơi này được gọi là Thạch Long Bàn.” Thường học trung thành trả lời.

“Cũng thật là kỳ quái, loại kỳ địa này, gần đây đều là chỗ của đại tông đại nguyên. Cơ bản chỉ có một đại tông gần đây mới có một chỗ.” Hấn cười nói, “Cho nên có rất nhiều người xem những kỳ địa này là khởi nguồn của phúc địa. Cho rằng căn nguyên phúc địa của đại tông thật ra đều bắt nguồn từ những kỳ địa này. Nhưng cách nói này không có căn cứ gì cả.”

Ngụy Hợp gật đầu, thật ra hấn cũng có cảm giác, những kỳ địa này rất có thể là có liên quan tới bí mật cao tầng đại tông ẩn tàng.

“Được rồi, chúng ta không thể dừng ở chỗ này quá lâu, loại lam quang này không chỉ ảnh hưởng đến chân thú mà còn ảnh hưởng tới chúng ta. Dừng lại lâu sẽ khiến người ta cảm thấy không khỏe. Đi thôi.”

Thường học trung bắt đầu quay đầu chỉ huy thuyền viên quay đầu rời đi.

Ngụy Hợp lại hơi nhíu mày.

Loại lam quang này tựa hồ là một loại phát ra.

Thuyền chậm rãi quay đầu, chạy về phía lục địa xa xa.

Mặt biển dần dần dâng trào gió biển, sóng lớn khuấy động, làm thuyền bắt đầu lay động.

Bầu trời từ từ tối dần, mây đen giăng đầy, lòi quang lấp lóe.

Ánh sáng âm đạm, hạt mưa rơi xuống.

Ngụy Hợp ngẩng đầu nhìn nước mưa trên bầu trời rơi xuống.

Những giọt mưa này ở trong thế giới chân thật giống như từng giọt nước axit có tính ăn mòn cực mạnh, rơi ở trên mặt biển, rơi ở boong thuyền, đều toát ra khói trắng nồng đậm.

Trong màn khói trắng mờ hồ có sương mù vụn vụn làm mặt người bốc hơi lên.

“Khụ khụ... khụ khụ khụ...” Đột nhiên một đội viên khom người ho khan.

Ngụy Hợp quay đầu nhìn lại, thấy một chuỗi ung bầm đỏ sậm giống như quả nho, trên mặt hấn, trên thân sinh trưởng ra.

*

*

*

Một con sâu rằn màu xám trắng dài nhỏ, mặt người, từ một cái lỗ tai chui ra.

Xà trùng mặt người kia rơi trên boong thuyền, đảo mắt liền bị mưa axit ăn mòn, hóa thành xương cốt, tan rã phát ra.

“Đó là dịch bệnh.” Thường học trung đến gần thuyền âm nói.” Ôn trùng quá nhiều chủng loại, ai cũng không rõ có bao nhiêu loại, bất quá ôn trùng bò ra ngoài, đại biểu bệnh trên người hấn đang chuyển biến tốt đẹp.”

Ngụy Hợp không còn gì để nói.

Trong ngày hôm nay, thế giới quan của hấn cơ bản đã bị nghiền nát tái tạo.

“Có phải rất chấn động không?” Thường học trung bình nói.

“Ừm, quả thực rất rung động.” Ngụy Hợp gật đầu.

“Nếu ngươi cứ như vậy mở ra cảm giác siêu cảm, không bao lâu nữa sẽ nhanh chóng bắt đầu định cảm lần hai. Nhưng trước đó, nếu ngươi không đạt được chất lượng huyền tỏa, sẽ rất nguy hiểm.”

“Nguy hiểm cỡ nào?” Ngụy Hợp hỏi ngược lại: “Dị hóa?”

“Dị hóa chỉ là biểu tượng, trên thực tế nguy hiểm nhất là mất đi bản thân. Ý thức của ngươi sẽ bị cắn nuốt mất hơn phân

nửa, vận khí tốt có lẽ còn lưu lại được chút ít.”

Thường học trung thờ dài một tiếng.

“Nhưng bây giờ thiên hạ đại loạn, dân chúng lầm than, có lẽ đôi khi mất đi ý thức, cũng không quá thảm.”

Nguy Hợp không nói gì, nhìn mảnh thế giới quỷ dị âm u này, im lặng không nói.

Thanh tông mười một năm, xuân.

Quốc sư Ngô quốc Ma Đa, theo binh mã Đại Nguyên Soái Công Tôn nuốt tươi, đánh vào Đại Nguyên Trung Châu.

Long Đình rơi vào tay giặc, mấy chục vạn người chết gần hết.

Hỏa hoạn ở Kinh đô ba ngày, đô thành ngàn năm đã bị hủy hoại chỉ trong một ngày.

Thiên hạ chur hầu chấn kinh.

“Xin thương xót, cho ít cơm...”

“Con của ta đã hai ngày rồi không còn gì ăn, cầu xin ngài, thương xót, cho ta ít cơm sống đi...”

“Con trai à...!! Con của ta!”

Ngồi trong xe ngựa, môi Vạn Lăng run run, mấy lần muốn ra ngoài ăn, nhưng đều bị Vạn Tuyết Thiên ở bên cạnh cố gắng dừng lại.

Ngoài cửa xe, chỉ có một cô gái tầm nửa người, chỉ có một cánh tay. dắt theo một đứa bé vô cùng bần thiêu, đứng ngốc nghếch bên cạnh xe, nhìn chiếc xe ngựa đang chậm rãi lái đi qua.

Một phụ thân tóc trắng phơ đang cõng một đứa con trai toàn thân đầy máu bước từng bước chậm rãi đi về phía trước.

Mấy người phụ nữ xanh xao vàng vọt, hốc mắt hãm sâu đang vây quanh một đồng vỏ cây, gian nan nhai nuốt, đem vỏ cây khô khốc không có nước để dùng sức nuốt xuống, mặc kệ vỏ cây thô ráp kia có bị thương hay không.

Bóp.

Vạn Tuyết Thiên rút cuộc đưa tay, kéo cửa sổ xe xuống, che khuất tầm mắt Vạn Lăng.

“Đừng nhìn nữa.” Vạn Tuyết Thiên thanh âm trầm thấp.

Bánh xe cuộn cuộn, tiếng vó ngựa vang lên, trong xe chỉ có hai tiếng hít thở rất nhỏ.

“Tại sao lại như vậy...” Vạn Lăng ngẩng đầu nhìn đối phương: “Trung Châu có nhiều thế lực như vậy, thái úy Lý Chu Chiêu thống soái năm mươi vạn đại quân, sao nói là thua là bại?”

Vạn Tuyết Thiên không còn gì để nói.

Sau lưng Lý Chu Chiêu chính là Loạn Thần giáo, bản thân hẳn ta còn có một thân phận khác, đó chính là một trong những phó giáo chủ của Loạn Thần giáo, một thân thực lực sâu không lường được.

Bên cạnh cũng có rất nhiều thế gia ngàn năm ủng hộ.

Những thế gia kia được không ít người lãnh cảm và ủng hộ, thực lực mạnh mẽ.

Toàn bộ Trung Châu, cao thủ nhiều như mây, binh lực hùng hậu, còn có cả tinh trận đầy trời có thể chống lại cả tông sư.

Nhưng thành lũy hùng tráng chỉ trong mấy tháng ngắn ngủn, nói thất bại là thua.

Mấy trăm vạn nhân khẩu châu phủ, trong lửa lớn, trong loạn binh, không biết tử thương bao nhiêu nhiều.

Đại hỏa lần này lớn hơn trận trước rất nhiều.

Rất nhiều thế gia ngàn năm liên thủ kháng địch, cũng không thể may mắn thoát khỏi, chỉ còn lại có tàn quân mang theo tộc nhân rút lui về phía sau, hướng về phía các châu bộ Đại Nguyên còn chưa rơi vào tay giặc.

Vạn gia cũng không ngoại lệ.

Vạn Lăng cùng Vạn Tuyết thiên tài trở về Trung Châu không bao lâu liền gặp phải thảm sự bậc này. Tộc lão trong tộc sớm đã không thấy đâu, còn lại ba người già yếu bệnh tật.

Mà cha mẹ của Vạn Lãng đã qua một thời gian dài.

Sức mạnh của chủ thể vạn gia sớm đã vứt bỏ xe bảo vệ, coi bộ phận tộc nhân này như kẻ bị bỏ lại, tự mình đào vong rời đi.

Thời điểm hai người còn đang há hốc mồm, bất đắc dĩ chỉ có thể chinh hợp những người còn sót lại của Vạn gia, chạy trốn ra ngoại châu.

351

“Lúc này, lựa chọn của chúng ta không nhiều.” Vạn Tuyết Thiên trầm giọng nói. “Chúng ta mang theo đồ ăn uống, chỉ đủ cho chúng ta ủng hộ năm đến bảy ngày.

Ngươi ta thân là võ giả, tốc độ cực nhanh, còn dễ nói, nhưng rất nhiều tộc nhân khác, đều chỉ là người bình thường, cho dù có võ nghệ bình thường trên người, cũng không thể chịu nổi tốc độ chạy hết tốc lực trong thời gian dài.

Cho nên chúng ta có hai biện pháp.”

“Biện pháp gì?” Vạn Lăng nhìn về phía hắn.

“Một, ta và ngươi mang theo mấy người có võ nghệ tốt nhất, trước tiên đi xa thu thập vật tư, sau đó mang về tiếp tế, có thể tuần hoàn một đường như thế, chỉ là phải vất vả cho một số ít người.”

“Hai, chúng ta cùng nhau đi đường, dọc đường có thể vừa đi vừa săn thú lấy nước.”

“Còn nữa, còn có một chuyện quan trọng nữa là, phương hướng.” Vạn Tuyết Thiên chăm chú nhìn Vạn Lăng.

“Ta biết ngươi muốn về, nhưng bây giờ Hải Châu cũng đang bị tập kích, nếu ngươi trở về... e là...”

“Con rể của ta đều ở đó.” Vạn Lăng lắc đầu, nàng phải trở về.

“Nhưng ngươi có nghĩ tới không, nếu là Hải Châu cũng không ngăn cản được...” Vạn Tuyết Thiên trầm giọng nói.

“...” Vạn Lăng không nói gì thế nhưng thái độ lại vô cùng kiên quyết.

Trên đời này, ba mẹ đã qua đời, hiện giờ chỉ còn lại con gái ngoại tôn.

Đó là người thân cuối cùng của nàng, nếu rời khỏi bọn họ nàng, nàng cũng không biết chính mình nên đi nơi nào.

Coi như có xảy ra chuyện gì, nàng cũng tin tưởng. Với năng lực con rể, thế lực ẩn nấp trong Vạn Độc Môn, mang theo cả nhà trốn thoát, vấn đề không lớn.

Vì lẽ đó, sống phải thấy người, chết muốn thấy xác!

Vạn Tuyết Thiên nhìn ra sự kiên quyết của nàng, cũng không nói thêm gì nữa.

Bây giờ trong tộc lợi hại nhất chính là hấn và hai tộc lão khác, ba người bọn họ, thêm một a Vụ, chính là toàn bộ lực lượng.

Mà những người như bọn họ, mang ít nhất ba mươi người già yếu bệnh tật...

Lúc này, nếu là nhiều hơn vạn Lăng một người rèn cốt võ sư, thì nhiều cũng có thể giúp đỡ một chút.

Chỉ là, Vạn Tuyết Thiên cũng có chút xấu hổ, dù sao cũng là hấn, đã đem Vạn Lăng vốn sinh ra sống khỏe mạnh, liên lụy đến đến nơi đây, rơi vào tình cảnh như vậy.

Bây giờ bất luận thế nào hấn cũng không có lý do gì kéo nàng cùng chịu khổ.

Sau khi trầm mặc, cuối cùng hấn cũng mở miệng.

“Được rồi, Lăng tử, ngươi về đi.”

“Ngươi ở lại chỗ này, cũng chỉ là một võ sư Đoán Cốt, Vạn gia ta mặc dù bây giờ xuống dốc, nhưng cũng không đến mức làm liên lụy một võ sư Đoán Cốt.”

Vạn Lăng có chút kinh ngạc nhìn hấn.

Bây giờ Vạn gia đang thời khắc nguy nan, chủ lực cũng đều theo một con sóng gia chủ tách ra chạy nạn.

Đợt hành động này của bọn họ thuần túy là bị vớt bỏ.

Mà bây giờ Vạn Tuyết Thiên lên tiếng đưa ra quyết định này, không hề nghi ngờ, về sau cực kỳ có thể sẽ chịu sự chỉ trích của các tộc lão.

Nhưng hấn vẫn làm như vậy.

Rõ ràng nàng đã là giọt máu Lân Âm cuối cùng của Vạn gia, nếu thả nàng rời đi...

Ngày sau gia tộc huyết mạch đoạn tuyệt... Chỉ sợ thật sự sẽ biến thành gia tộc bình thường.

“Đừng nhìn ta như vậy.” Vạn Tuyết Thiên cười khỏ.” Cho dù còn có huyết mạch truyền thừa, ngươi cảm thấy hiện tại Vạn gia còn có cơ hội quật khởi sao?”

Một chi của chủ gia ích kỷ kia, căn bản không để ý sống chết của bọn họ, hẳn còn lý do gì bán mạng cho bọn họ?

Trước mắt đơn giản chỉ là cầu sống một mình mà thôi.

Vạn Lăng hiểu rõ, cũng đồng dạng trầm mặc lại.

Sau khi suy nghĩ, nàng định lên tiếng bảo bọn họ tới Hải Châu.

Nhưng nghĩ đến tình trạng Hải Châu bây giờ cũng đang bị tấn công, cũng là sinh tử không rõ. Cứ như vậy mời bọn họ đi qua, có lẽ cũng...

“Được rồi, không cần nhiều lời nữa, lát nữa mang theo chút đồ ăn và nước uống, nhanh về đi... Vạn gia ta cho dù thế yếu đến thế, cũng không đến nỗi thiếu một người rèn cốt võ sư như ngươi!” Vạn Tuyết Thiên cười nói.

Vạn Lăng muốn nói lại thôi.

Nhưng đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng vó ngựa.

Tiếng vó ngựa trầm trọng từ xa đến gần, rõ ràng là nhắm thẳng đội xe Vạn gia.

Hai người đồng thời biến sắc, vén màn xe lên, nhìn ra ngoài.

Một đội thiết kỵ màu đen ở phía xa, ước chừng trên dưới ba mươi kỵ binh đang xếp hàng chạy như điên đến, từ phía sau đuổi theo.

Ba mươi kỵ này, xa xa nhìn đội xe Vạn gia, sau đó xoay người rời đi, không chút nào dừng lại.

Vạn Tuyết Thiên bỗng nhiên biến sắc.

“Không tốt! Là Tiết gia!”

“Tiết gia?” Vạn Lăng cũng biến sắc.

Vạn gia ở Trung Châu cũng không phải là không có kẻ địch, trong đó Tiết gia chính là một trong số đó.

Lần này Vạn gia gia chủ không chỉ hãm hại tộc nhân già yếu nhà mình, còn hại Tiết gia một lần nữa.

Bởi vậy Tiết gia tử thương không ít.

Hiện tại Tiết gia thiết kỵ tai đen chạy tới, rõ ràng là nhìn chăm chăm vào tộc nhân còn sót lại của Vạn gia, dự định trả thù rửa hận.

Ba mươi thiết kỵ khẳng định đánh không lại thực lực Vạn gia bây giờ, dù sao bên này còn có cao thủ minh cảm.

Thế gia Trung Châu, dù suy yếu thế nào thì cảm giác chân nhân bình thường một lần vẫn có thể cảm nhận được.

Cho dù ba mươi thiết kỵ đều là tinh nhuệ hàng đầu thì võ sư nào cũng không chống lại được minh cảm.

Cho nên đám người này xoay người rời đi, tất nhiên là trở về mật báo.

Những dân chúng chạy nạn dọc theo đường đi tựa như sông lớn dơ bẩn rồi bồi, uốn lượn một đường, lan tràn về phía xa.

Những đội ngũ dân chúng này cũng ngăn cản được đội xe Vạn gia tăng tốc độ rời đi.

Lúc này Hắc nhĩ thiết kỵ quay người bỏ chạy, Vạn Tuyệt Thiên trong lòng quýnh lên.

“A Vụ!” Hắc lớn tiếng quát.

“Đã rồi!”

Một bóng đen từ mặt bên buồng xe nhảy ra, phóng tới đám thiết kỵ kia.

Không ngoài dự liệu, đám người này chắc chắn phải chết.

Nhưng đúng lúc này, một người trong đám kỵ binh giơ tay lên.

Xuy!

Một làn khói đỏ rực phóng lên trời, ngay cả ban ngày, cũng đỏ tươi như hoa, vô cùng rõ ràng.

“Không tốt!!” Mặt Vạn Tuyết Thiên trắng bệch, biết không ổn. Nếu bọn họ rơi vào tay Tiết gia, chết chỉ sợ cũng là kết cục nhẹ nhất.

“Ngươi đi trước!” Hần đột nhiên hướng về phía Vạn Lăng quát. Sau đó bản thân lao ra khỏi thùng xe, đi về đoàn xe Vạn gia ở phía sau.

Hần phải để cho tất cả mọi người vứt bỏ, nhẹ nhàng thoát đi.

Nếu không thì đem theo bao lớn bao nhỏ hành lễ, tài vật, trọng vật, còn có mã liệu các loại, căn bản đi không xa.

Sắc mặt của Vạn Lăng cũng trắng bệch, mấy ngày nay đến Trung châu này, nàng cũng hiểu được, sức mạnh của các thế gia ở Trung châu mạnh tới mức nào.

Nếu như nói năm xưa ở Thái châu, sức mạnh của một thế gia có thể ngăn cản toàn bộ nhánh đại quân của mấy ngàn người.

Như vậy thì thế gia trung châu, ít nhất cũng phải gấp mấy lần thế gia Thái châu, thậm chí là nhiều hơn nữa.

Nhưng vào thời điểm này, chính là cửa ải khó khăn này, nếu ả ta rời đi. Vậy...

Chỉ là không đợi nàng chần chờ.

Vạn Tuyết Thiên rất nhanh liền dẫn theo hai đứa nhỏ choai, chạy về phía nàng.

“Ngươi đã còn ở đây, vậy dẫn bọn họ theo đi. Có thể sống được bao nhiêu hay bấy nhiêu!”

Hần đẩy hai đứa bé về phía Vạn Lăng.

Hai đứa bé kia, một đứa bé trai, một đứa bé gái, đều là vẻ mặt lo sợ bất an.

Vạn Lăng nhận ra bọn họ, một người tên là Vạn Tiên tông, một người tên là Vạn Doanh, đều là tộc nhân của gia tộc xa xôi.

“Tiên tông cùng Doanh Thổ đi theo ngươi, những người còn lại đều tự dẫn một số người tản ra rời khỏi.

Mọi người có thể đi bao nhiêu thì đi! Sống sót rồi nói sau!”
Vạn Tuyết Thiên nói như chém đinh chặt sắt.

Hắn có thể một đường đi vạn dặm xa xôi tìm kiếm Lâm Âm chi huyết tìm tới Hải Châu, tự nhiên cũng không phải là người thiếu quyết đoán.

Hắn quyết định rất nhanh, đưa ra quyết định.

“Đi!!”

Vấn đề hiện tại đã không còn là cái gì vầy âm chi huyết nữa, mà là bọn họ, có thể sống sót hay không.

*

*

*

Vạn Lăng lúc này không do dự nữa, đưa tay một cái, mang theo hai đứa nhỏ, xoay người bỏ chạy.

Dù sao nàng cũng là Đoán Cốt võ sư, một thân thực lực không thể coi thường. Ở người bình thường cũng được tính là cường hãn.

Mang theo hai hài tử mới mười một mười hai tuổi, cũng không tính là gánh nặng.

Đảo mắt, nàng đã chạy ra mấy trăm mét.

Lúc sắp đi vào Thụ Hải liên miên, nàng quay đầu nhìn lại lần cuối.

Trong đội ngũ nạn dân dài đằng đẵng, đội ngũ đội ngũ Vạn gia không ngừng chạy ra các bóng người chung quanh, bỏ chạy tứ tán.

Trong đó đều giống như nàng, đại nhân mang già trẻ.

“Bà nội... Chúng ta, sẽ chết sao...?” Vạn Doanh nhin không được lên tiếng, trên khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy vẻ hoảng sợ.

Vốn dĩ nàng cũng là đại tiểu thư áo gấm ăn ngon, lúc này đột nhiên gặp phải biến cố.

“Đừng sợ...” Vạn Lăng nhẹ giọng nói, “Ta sẽ bảo vệ các người, yên tâm. Nhất định sẽ không có chuyện gì đâu.”

Trong thoáng chốc, nàng lại nhớ tới tình cảnh lúc trước mang theo Thanh Thanh một đường chạy trốn, chạy tới Thái Châu.

Chỉ là khác với lúc đó chính là bây giờ thực lực của nàng mạnh hơn một chút, mang theo hài tử cũng lớn hơn rất nhiều, vẫn là hai đứa.

“Đi!”

Không do dự nữa, nàng dẫn theo hai đứa trẻ cấp tốc nhảy vào rừng rậm.

Bỗng nhiên, sau lưng truyền đến từng tiếng quát chói tai phá không.

“Tất cả vây lại cho ta!! Không được để lộ một ai!”

Một giọng nam hùng hậu thô to chấn động không trung chung quanh, biểu hiện ra thực lực thâm hậu.

“Có người phân tán chạy trốn, đuổi theo!!”

Vạn Lăng lập tức cảm thấy sau lưng tê dại, biết mình đã bị người khác theo dõi.

Lúc này không nói hai lời, gia tốc chạy như điên về nơi xa.

Hải Châu.

Trong núi, bên ngoài, hang ổ tổ ong.

Ngụy Hợp một mình xếp bằng ở trong động, nhắm mắt vận chuyển kinh lực trong cơ thể, dung hợp chân khí ngoại giới, hóa thành thực lực.

Huyền Chi Công, hắn đã thành công đột phá tầng thứ nhất.

Môn công pháp huyền diệu này có tổng cộng mười hai tầng, Huyền Diệu tông rất hào phóng, cho trọn bộ.

Bất quá sau khi Ngụy Hợp nghe ngóng mới biết được, đây là tông môn, chỉ có số ít mấy thiên tài cấp bậc đạo chủng mới có đãi ngộ như vậy.

Lúc này trong động tràn ngập mùi thơm.

Ngụy Hợp chậm rãi chuyển hóa xong kinh lực trong ngày.

Tiếp theo Huyền Toả Công tầng thứ nhất không sai biệt lắm cũng đã viên mãn, sau đó là tầng thứ hai.

Mười hai tầng Huyền Toả công, mỗi một tầng tu thành sẽ làm chất lượng Huyền Toả kinh càng cao thêm một tầng.

Như vậy mới có thể giúp chân nhân này thích ứng sinh tồn trong hoàn cảnh khó khăn dưới chân núi.

Hôm nay tuy rằng bước vào cảm giác khắc sâu, nhưng Ngụy Hợp vẫn sẽ không quên, chính mình còn có thể lợi dụng bên ngoài Phá Cảnh Châu.

Đây mới là ưu thế lớn nhất của hắn, hắn có thể bước từng bước trong thời loạn thế này tới bước này.

Vì vậy, kế sách hiện tại làm sao phát huy được hiệu quả của Phá Cảnh châu.

“Tác dụng phá cảnh châu là phá vỡ bình cảnh, nói cách khác, nơi ta dễ phát huy nhất, là trên tu hành công pháp.”

Ngụy Hợp trong lòng sáng tỏ.

“Hôm nay công pháp chủ tu do chân nhân tu luyện, có tính bài cực mạnh của hắn, là không còn tinh lực kiên tu.

Nhưng ta có lẽ có thể lợi dụng đặc tính của Phá Cảnh châu, phụ tu vài thứ...”

Ngụy Hợp trong lòng cân nhắc.

“Công pháp là tất cả hạch tâm của người thật. Tựa như ngựa, dầu càng nhiều càng tốt, xe mới có thể chạy càng nhanh, còn không mài mòn.”

“Còn bí kỹ, võ nghệ trụ cột, thì là máu chốt để khi chém giết đạt được thắng bại, cũng là con đường có thể phát huy công pháp tốt hơn.”

Công pháp, võ nghệ, bí kỹ, đây chính là ba nòng cốt của võ đạo.

Ngoài ra, còn có đan dược, trận pháp, trang bị, ba loại phân nhánh. Có thể làm phụ trợ.

“Ta hiện giờ toàn bộ thực lực bộc phát, hẳn là có thể đánh chết toàn bộ cao thủ mạnh hơn một chút. Thí dụ như Diêu Văn sư tử như vậy, hẳn là có thể hai quyền đánh chết.”

Ngụy Hợp so với chiến tích lúc trước đã có phán đoán.

“Bởi vì năng lực thiên phú, cho nên tổng lượng của ta thật đúng là rất nhiều, lại thêm Hồng Quyết kết hợp với nhau, tạm thời không cần bí kỹ võ nghệ.

Cho nên, mục tiêu trung tâm của ta bây giờ chính là tu công pháp chủ tu, mau chóng tăng lên.”

Nghĩ đến đây, Ngụy Hợp cũng minh bạch chính mình sau này nên đi như thế nào.

Công pháp chủ tu từ tầng thứ nhất đến tầng thứ nhất, kỳ thật đều là tích góp từng chút một.

Tầng thứ hai bắt đầu, cần tôi luyện chính thức.

Hắn lấy lại bình tĩnh, lúc này cảm ứng trước ngực tràn đầy Pháp Cảnh Châu.

Sau khi tầng thứ nhất Huyền Tỏa Công viên mãn, trên lưng hẳn đã hiện ra đạo đạo văn xám đen.

Tầng ba trước Huyền Tỏa Công, nghe nói cũng là để tiếp tục làm cơ sở.

Đến tầng thứ tư thì sẽ sinh ra hiệu quả phong ấn.

Ngụy Hợp thò tay mở ra Huyền Tỏa công mật sách trước mặt, đã có thể thấy rõ tầng thứ hai.

Chỉ thấy từng hàng chữ viết kết hợp với tranh vẽ đã hiện ra nội dung tầng thứ hai.

“Huyền Tỏa Công là công pháp duy nhất chuyên chú vào khả năng phong ấn.”

“Bản công bắt đầu từ tầng thứ hai, cần kết hợp thật sự với bản đồ Tồn Thân, mỗi ngày quan tưởng tu hành.”

“Cái gọi là phong ấn, then chốt chính là tồn thần.”

“Công pháp này viết rất thẳng tắp.” Ngụy Hợp xem đến đây, cảm giác rất thông tục dễ hiểu, liền lật xem trang bìa của tác giả.

“Tòa Sơn, Tiểu Lăng.”

Người này tên là đương đại, Tòa Sơn tổ sư.

Ngụy Hợp một lần nữa trở về trang phục cũ, tiếp tục xem xuống.

“Tán thần, tức quan tướng thần liên, tồn tại ở trong lòng. Dùng thật đúng tâm thần kết hợp tâm bồ lớn mạnh, ngày sau dùng để trấn áp phong ấn ngoại vật.”

“Thần Côn Bằng chỉ tồn thần, có thể là đã có, cũng có thể là tự tạo hư cấu. Hai người đều có lợi và hại ưu khuyết, có thể tự lựa chọn.”

“Thần, là ngưng tụ tâm thần, ý chí, tín niệm của chúng ta, thật đúng là mạnh, nòng cốt của tất cả mọi thứ.

Càng tin tưởng sự tồn tại của nó thì uy lực càng lớn, càng dễ uy hiếp phong ấn kẻ thù bên ngoài.”

Nhìn đến đây, một hàng cây bút pháp xinh đẹp ở một bên được chú thích.

“Vật có thể tồn tại thần thực, đây là cách thường dùng.

Tồn Thần quan trọng là có ba.

Thứ nhất, là tin tưởng, càng tin nó thật sự tồn tại, uy năng càng mạnh.

Thứ hai, là đủ cường đại. Nếu là quá yếu, lực uy hiếp không đủ, tương lai dùng cho phong ấn cũng sẽ hiệu lực cực yếu.

Thứ ba, Tồn Thần càng mạnh thì càng cần số lượng khổng lồ để tâm bồ, cần phải đủ mạnh, đủ lâu tâm niệm mới chống đỡ được.”

“Đây không phải là tự thôi miên mình sao?” Ngụy Hợp trong lòng khẽ động, “Tự thôi miên một vị thần ảo tưởng, để dùng

thật lực tằm bở, đợi đến lúc cần dùng liền phóng ra dọa người? Sau đó dọa người có thể phong ấn.”

Hắn tổng kết một câu.

“Không... Còn phải kết hợp thực chất thật đúng là mạnh, hẳn là không chỉ có thể dọa người, nói không chừng thật đúng là có vài phần hiệu quả thực chiến.”

Lúc trước hẳn còn tưởng Huyền Tỏa Công chỉ giống với võ công luyện tạng lúc trước, thuần túy dùng Phá Cảnh Châu xông một đường là được.

Nhưng bây giờ nhìn lại.

Quả nhiên Minh cảm đã bất đồng.

Đây vừa là đe dọa, đuổi kịp thực chiến đấu, lại là công kích vật lý, công kích tinh thần kết hợp hai bên.

Đúng là không phải người luyện tạng có thể với tới.

Hắn lật xuống một trang.

Một tờ mật sách này có chút quái dị.

Ở trung tâm, hẳn vẽ ba hàng, tổng cộng có mười hai bức Thần Khuyết đồ có hình thái khác nhau.

Những thần sóc này ba đầu sáu tay, có ba mắt ba đầu, có mọc đầy râu, còn có kim quang lóng lánh toàn thân áo giáp.

Trong đó có kỳ lạ, có uy vũ, có hùng tráng, có dữ tợn.

“Xem ra thần Côn Bằng này chủ yếu là lấy uy vũ và dữ tợn đe dọa kẻ địch.” Nội tâm Ngụy Hợp sáng tỏ, nhìn ra môn đạo trong đó.

Hắn nhìn kỹ, phía dưới những đồ án này, mỗi một bức đều có chữ nhỏ tinh mịn, giới thiệu nguồn gốc, thần thông uy năng.

Hắn chọn một bộ bốn tay ác quỷ tên là “Cửu Hương Thiên Phong Thần” kia.

Văn tự giới thiệu.

“Cửu Hương Thiên Phong Thần: bắt nguồn từ một số ít bộ lạc ăn thịt người ở phía Đông Đại Nguyên, tính tình bạo ngược,

yêu ăn thịt người, có man lực.”

“Thần thông là cần nuốt: Có thể ở trong giao chiến đem một phần mười kinh lực phong ấn lại, thôn phệ chuyển đổi thành bản thân sở hữu.”

“Lợi hại... động cơ vĩnh viễn.” Ngụy Hợp thở dài nói.

Lại tiếp tục xem xét một bộ.

Bức thứ hai là một trọng giáp thần liên cầm trong tay cự phủ, đầu ưng thân người.

“Phành Dĩ: Thần Thiên Ưng của thảo nguyên sáng tạo ra từ bên trong Tỏa Sơn.”

“Thần thông: Tiếp xúc phong ấn, phong ấn cường hóa năm thành.”

“Cái này cũng đủ mạnh.” Ngụy Hợp tiếp tục xem tiếp.

Bức thứ ba, là một cự nhân cường tráng râu tóc phát điên, uy vũ hùng tráng, trong tay cầm một thanh cự kiếm, hai mắt tròn tròn, thượng thân loã lồ.

“Kiếm Thần: Nắm giữ lực sát thương của lưỡi kiếm, được tạo ra từ bên trong Tỏa Sơn.”

“Thần thông: Tăng cường lực sát thương của binh khí loại kiếm, tốc độ kiếm gia trì, sắc bén gia trì.”

“Cái này...” Ngụy Hợp tựa hồ nhớ rõ, nghe thường học trung văn nói qua, Diêu Văn sư tử, tựa hồ chính là cao thủ dùng kiếm trong nhất mạch Tỏa Sơn.

Kiếm pháp lưỡi kiếm của nàng, tốc độ và uy lực đều mạnh hơn những người khác.

“Nói không chừng Diêu Văn sư tử chính là người đang tồn thân...”

Ngụy Hợp quét mắt nhìn những tồn thân đồ còn lại, chỉ có cái này là tồn thân cường hóa lưỡi kiếm.

Hắn tiếp tục lật xem.

Rất nhanh hắn đã xem xong toàn bộ nội dung của tầng thứ hai.

Đại khái đối với tầng thứ hai, cũng có hiểu biết nhất định.

Bắt đầu từ tầng thứ hai, Huyền Toả Công căn bản cùng phong ấn công pháp của hai mạch còn lại, nảy sinh khác biệt.

Huyền Diệu Tông tam mạch, thật ra tất cả đều là phong ấn công pháp, chỉ là phương hướng có chút khác biệt.

Huyền Toả Công bắt đầu từ tầng thứ hai, thật đúng là lấy Thuần Thần làm hạch tâm, dần dần phát sinh biến chất.

Thẳng đến tầng thứ tư, bắt đầu, tồn thần dần dần bắt đầu thực chất uy hiếp lực, có thể dùng để phong ấn ngoại vật.

Cho nên, từ tầng thứ tư trở đi, đệ tử của Huyền Toả công có năng lực phong ấn.

Tồn Thần cũng từ tầng thứ tư, bắt đầu dần dần xuất hiện thần thông gia trì.

Tầng thứ hai xác định phương hướng, tầng thứ ba bổ sung cùng tẩm bổ Tồn Thần, tầng thứ tư mới có thể chân chính kích phát Tồn Thần.

Ngụy Hợp sau khi xem xong, đang muốn chọn một bộ để dùng từ trong Trữ Thần Đồ mười hai bức.

Dù sao đều là có sẵn, nếu bản thân hoàn toàn hư cấu một lần nữa.

Không chỉ muốn kiến tạo bức tranh đủ có sức uy hiếp mà còn phải tin tưởng vào một loại thần thông nào đó. Rất phiền phức.

Dựa theo trên mật sách nói.

Tồn thần có hai bước.

Đệ nhất.

Trước tiên phải đem thần để lại trong lòng, ở trong lòng thành lập một hình tượng thực chất vô cùng rõ ràng.

Trên thực tế vốn có thần cương có người tín ngưỡng, khi tồn thần rất dễ dàng có thể thành công. Bởi vì tình tiết hình tượng của bọn họ, sớm đã trải qua rất nhiều người hoàn thiện đầy đủ.

Hơn nữa loại Thần Kiền này bản thân nổi danh rất lớn, càng dễ dàng sinh ra sức uy hiếp trong thực chiến, cường hóa hiệu

quả phong ấn.

Mặt khác, tựa hồ còn có một vài nhân tố thần bí, loại ảnh hưởng này đã dẫn đến Thần Cương, một phần trong đó, người tín ngưỡng càng nhiều thì càng có lịch sử lâu dài thì càng dễ dàng tồn tại, hơn nữa sức uy hiếp còn càng lớn.

Thứ hai, sau khi để vào trong lòng, còn muốn dùng tâm thần và thực lực của bản thân để đi tràn ngập.

Một bước này mới là quan trọng.

Thực tế vốn có thần sức, cần tâm thần và thực lực cũng không nhiều, còn dễ sinh ra lực uy hiếp hơn.

Mà hoàn toàn hư cấu, tuy hoàn toàn phù hợp với bản thân, nhưng vẫn cần một lượng lớn tâm thần và thực lực chèo chống.

Hơn nữa chính mình hư cấu, còn có một vấn đề rất lớn, đó là người tu hành dễ dàng hư cấu thần ban cho mình, lại cộng thêm một ít thần thông quá mức cường đại.

Đáng tiếc chính là, thần thông càng cường đại, càng cần nhiều tâm thần cùng thật sự hỗ trợ.

Cho nên tâm càng lớn, thực lực bản thân lại không đủ, thường cuối cùng sẽ bắt đầu biến thành gà mờ.

Kết quả là năng lực phong ấn cũng giảm đi, thần thông cũng không tu ra được bất cứ thứ gì.

Trong đó có chừng mực, cần phải nắm chắc thật tỉ mỉ.

Ngụy Hợp nhìn từng bộ Tôn Thần Đồ kia, trong lúc nhất thời lâm vào trầm tư.

Hắn bỗng nghĩ đến.

Đây không phải là tự thôi miên mình ở giai đoạn cao hơn sao?

Tự thôi miên một Thần, Thần cho mình một loại năng lực thần thông.

Theo thời gian càng lâu, loại tự thôi miên mình và sự hỗ trợ của tâm thần này dần dần thay đổi bản thân, thay đổi sức

mạnh, do đó khiến sức mạnh của bản thân sinh ra biến dị phương hướng chỉ định.

“Lợi hại ah!” Ngụy Hợp trong nháy mắt nghĩ thông suốt, lập tức vô cùng khâm phục tiền bối sáng chế ra môn công pháp này.

Biện pháp này, cơ bản chỉ có thể vận dụng ý thức của chủ quan đến mức tận cùng.

Trong đó có lẽ còn kèm theo một ít phản ứng kỳ diệu hẳn không biết về nguyên lý.

Nhưng Ngụy Hợp đại khái đã rõ ràng quá trình này, cũng hiểu rõ nguyên lý trong đó.

“Cứ như vậy, tổng thể lực của ta cực kỳ không lồ, còn có Phá Cảnh châu có thể mạnh mẽ phá vỡ bình cảnh. Có phải hay không chọn thần cương lợi hại nhất trong số đó, thần thông mạnh nhất, làm hạch tâm?”

Ngụy Hợp đang muốn sử dụng mười hai bức Thần Khuyết đồ.

Đột nhiên trong lòng hắn xẹt qua một tia điện quang.

Đạo điện quang này, làm cho cả người hắn trong nháy mắt sửng sốt tại chỗ.

“Đúng rồi!”

“Vì sao.”

“Tại sao ta không tự mình sáng tạo ra một Thần Khuyết?!”

“Không. Không cần tự nghĩ ra, kiếp trước ta có nhiều thần linh như vậy, tất cả đều là hiện có, cũng có thể vận dụng vào trong đó hay không? Là vật mà tồn thần sử dụng?”

Ý nghĩ này tựa như một tia chớp chiếu sáng đêm tối, thoáng cái đã đánh tan ý nghĩ vốn có của Ngụy Hợp.

Các thần linh ở kiếp trước, có rất nhiều người cho dù đến thời đại khoa học kỹ thuật hiện đại, cũng vẫn có rất nhiều người vẫn tin tưởng.

Còn có một chút, quan trọng hơn chính là, lịch sử của những thần cương kia, cũng đủ dài lâu.

Chỉ ít cũng là trên ngàn năm, hơn nữa người truyền tin rất nhiều, ty như Thiên Đế của Thiên Đế.

Ông trời sợ là thần thông nhiều nhất của thế kỷ 21.

Nếu hấn là Đế Đế giữ Thần, vậy không chừng uy lực... Nói không chừng... một quyền một quyền là Ngự Khí Tông Sư?

Đánh xong còn có thể niệm vài câu A Môn?

Không đúng, nếu Huyền Diệu tông cũng là Đạo môn, như vậy lựa chọn Tam Thanh chí cao thần của Trung Quốc cổ đại mới là thích hợp nhất, phù hợp nhất.

Ngụy Hợp càng nghĩ càng cảm thấy khả thi.

Cứ như vậy, phạm vi hấn có thể lựa chọn càng lớn hơn.

Càng nhiều người tin thì lịch sử càng lâu, Thần Cương tồn thần càng dễ dàng. Uy năng cũng càng mạnh.

Lập tức, Ngụy Hợp sắp bắt đầu tồn tại, đột nhiên dừng động tác lại.

Vấn đề mới đến rồi.

“Nếu ta chọn một số thần Côn Bằng có thực lực cực mạnh, lịch sử lâu nhất vẫn còn tồn thần, vạn nhất tâm thần và thực lực thật đúng là không đủ... Vậy thì nguy hiểm.”

“Nhưng nếu là chọn Thần Cương yếu... Nhưng, bản thân ta lại không cam lòng.”

Kho chứa Thần Cức khổng lồ ở địa cầu, tùy bản thân lựa chọn, nếu chỉ chọn trong đó một nơi có ưu tú hơn một chút thì thật sự quá lãng phí, quá lãng phí.

Trong lòng Ngụy Hợp xoắn xuýt.

Hơn nữa, hấn còn nghĩ tới một ý tưởng khác.

Nếu có thể đi theo hướng Thần Lam, vậy tại sao không thể đi hướng Thần giáo khoa học?

Hấn có thể tồn thần đạo giáo chư thần, cũng hoàn toàn có thể tồn tại hệ thần hằng tinh, hệ ngân hà, thậm chí Đại Tinh Vân thậm chí cả vũ trụ.

Dù sao bản thân vũ trụ chính là sự thật tồn tại, hơn nữa nhân số của khoa học thần giáo, ai cũng không so được nhiều!

Hai loại đường này, làm cho Ngụy Hợp rơi vào rối rắm cùng phiền não.

“Lựa chọn... khoa học, hay là tông giáo...”

Ngụy Hợp đứng lên, đi qua đi lại trong động.

Nếu là những người khác có lẽ sẽ không phiền não như vậy, nhưng hắn thì khác.

Địa cầu nhiều mấy ngàn năm Thần Ma, còn có các loại khái niệm vĩ đại phát triển của khoa học hiện đại, khiến hắn trong lúc nhất thời lâm vào phiền não hạnh phúc.

“Không đúng!”

Đột nhiên sau khi hắn đi được một lát thì phát hiện ra một vấn đề.

“Hoàn toàn hư cấu, cùng hiện thực tồn tại, hai loại tồn thân, giữa uy lực và độ khó rất cuộc khác biệt bao nhiêu, ta còn không biết. Có lẽ có thể thử một chút, xem giá cả rồi hẵng tính tiếp.”

Nó quyết định rất nhanh, lập tức bắt đầu khoan chân, nhắm mắt, trong đầu tưởng tượng một bộ hư cấu, quái dị vặn vẹo thân liền.

“Đầu tiên, chín cái đầu lâu càng ngày càng đáng sợ. Ừm... Chín cái đầu đáng sợ nhất. Đối thủ của ta phỏng chừng nhân loại chiếm đa số.”

“Sau đó, phải có một nơi hư thối, thân thể vặn vẹo, lại thêm từng giọt nước hình ung nhọt dày đặc đáng sợ, như vậy có thể dẫn dắt lòng sợ hãi của con người. Bệnh độc và chứng bệnh hư thối đều khiến sinh mệnh sợ hãi.”

“Sau đó, bên người phải có một đôi cánh. Ừm, làm mười hai cặp đi. Cánh càng nhiều sẽ càng cao...”

Ngụy Hợp bắt đầu phát huy sức tưởng tượng của bản thân là một người hiện đại.

Rất nhanh, một con quái vật vẻ mặt dữ tợn, chín đầu thân người, còn cả thân mũ toàn thân xuất hiện trong lòng hắn.

“Gọi là vị Thần đã hủ hóa là được rồi.”

Hư cấu xuất hiện một cái gọi là thần linh, nó lập tức bắt đầu quán chú tâm lực vào, thật đúng là mạnh mẽ.

Phương pháp quán chú rất đơn giản, đó là không ngừng suy nghĩ, đem tất cả sợ hãi, uy nghiêm, bạo ngược trong lòng mình, toàn bộ tâm niệm truyền vào trong đầu.

Tự thôi miên như thế, lại dùng thực lực thật tiến hành tâm bồ.

Cái gọi là tâm bồ, đúng là phần đầu óc có hơn mười khiêu huyết đặc thù không ngừng lưu động vờn quanh, hình thành tuần hoàn.

Hơn mười cái khiêu huyết này, là pháp môn hạch tâm của Huyền Diệu tông, được gọi là tồn thần tâm khiêu.

Dựa theo mật sách ghi chép, ngưng thần thành công Thần Cương sẽ tạm thời hôn mê trong những khiêu huyết này.

Tâm bồ trong thời gian dài sẽ dẫn đến một phần nhỏ của bản thân mạnh mẽ, xuất hiện biến đổi về chất.

Bộ phận chất biến này thật đúng là mạnh mẽ, tự nhiên ẩn núp ở những khiêu huyết này.

Chỉ chờ người sử dụng sử dụng ra, sau đó bộc phát sử dụng.

Khi toàn thân vẫn còn thực lực, đều được chuyển thành kinh lực sau khi thần chất biến thành, thì chính là ngày Huyền Tỏa kinh tầng thứ tư đến.

Cũng chính là thời điểm kinh lực toàn thân xuất hiện phong ấn lực.

Ngụy Hợp cố gắng tồn thần, ảo tưởng, xây dựng, đảo hồi nửa ngày, thần linh hư cấu ra, chuyển đổi hiệu suất thật sự cực thấp.

Hắn nỗ lực cả buổi, ngay cả một chút kinh lực cũng không thay đổi.

Rơi vào đường cùng, Ngụy Hợp từ bỏ ý định hư cấu thần linh này.

“Bình thường mà nói, tỷ lệ chuyển hóa của thần linh, còn có uy lực sau khi chuyển hóa thành kinh lực, cùng với số người tín ngưỡng, trình độ lâu đời, lịch sử, đều có liên quan.”

“Mà thần linh hoàn toàn hư cấu, hoàn toàn không có những thứ này.”

Ánh mắt của hắn nhìn về phía mười hai bức Thần linh đồ trên bí sách kia.

“Vậy, lại thử những thứ này nữa.”

Tồn thần là có thể vứt bỏ.

Chỉ cần không còn được cung ứng tinh lực và tâm lực thật, Thần linh tồn tại sẽ nhanh chóng suy yếu, tiêu tán, biến mất.

Ngụy Hợp lại tùy ý lựa chọn một bộ Trữ Thần Đồ.

Lần này hắn thử chính là thử một bộ thần linh tên Thiên La Tam Mục Đại Đế.

Vị thần linh này am hiểu quan sát, thăm dò sương mù bị che giấu, thuộc loại thần linh dò xét mạnh mẽ.

Trong lòng Ngụy Hợp nhanh chóng xây dựng ra hình tượng thần linh, sau đó bắt đầu chú ý tâm lực tinh thần, kích phát khiêu huyết.

Lúc này, lại hoàn toàn khác biệt với lúc trước.

Hắn rõ ràng có cảm giác, mình trải qua khiêu huyết thật đúng là mạnh, mười đơn vị thật đúng là kinh lực có thể chuyển hóa ra một đơn vị toàn lực mới.

“Ừm... Xem ra người mà Thiên La Tam Mục Đại Đế này tin tưởng rất nhiều.”

Hai thứ này chênh lệch quá lớn.

Ngụy Hợp thử nghiệm hư cấu của thần chỉ lần thứ hai.

Vẫn giống như lúc trước, hoàn toàn không có tỷ lệ chuyển hóa. Mà mười hai bức đạo đồ trên mật sách kia, bất kỳ một Thần linh nào phía trên đều có thể có một phần mười tỷ lệ chuyển hóa.

Tỷ lệ chuyển hóa cực kỳ cao.

Nói cách khác, trải qua kinh lực tồn thần khiếu huyết, nếu một ngày có một trăm đơn vị, có thể chuyển hóa ra mười đơn vị tồn thần kinh lực.

“Khó trách trên mật sách đều ghi chép mười hai bức đạo đồ này lại. Chắc hẳn là mười hai vị thần chỉ để dàng thành công nhất.”

Ngụy Hợp trong lòng sáng tỏ.

“Tiếp theo, nên đi thử xem, thần linh địa cầu rồi...”

Ngụy Hợp nhắm mắt, buông lỏng thân thể, sau đó lựa chọn đầu tiên, là thần linh Đạo giáo xưng hộ trên vùng trời này.

Bàn Cổ thứ nhất.

Ngụy Hợp nhắm mắt, sau đó chợt mở ra.

Hắn không nhớ nổi Bàn Cổ trông như thế nào... hình tượng gì cũng quên.

“Tính sơ một người trước, đại khái đúng là được.” Hắn lần thứ hai nhắm mắt, nhanh chóng cấu tạo thành một cự nhân khổng lồ cực kỳ cường tráng, hùng vĩ, toàn thân bao trùm đường vân màu ám kim.

Sau đó bắt đầu thật sự rót khiếu huyết vào...

Không chút phản ứng.

“Được rồi... Xem ra hoặc là hình tượng chênh lệch quá lớn, hoặc là có vấn đề gì khác.”

Ngụy Hợp bất đắc dĩ, lại đổi cái khác.

“Tiếp theo là Nữ Oa.”

Đầu người mình rắn, cái này đại khái không sai.

Đáng tiếc... kết quả lại giống nhau.

Huyết Thần Khiếu của hắn hoàn toàn không có động tĩnh.

Suy nghĩ một chút, Ngụy Hợp lại cầm bí tịch lên, nhìn kỹ một lần.

Hắn bỗng nhiên phát hiện một điểm máu chột.

Đó chính là, thần linh bên trong mười hai đạo đồ, không một ai là mạnh mẽ phi thường.

Tất cả đều là thần thông tương đương với địa khí.

Ví dụ như quyền pháp tăng cường ba thành, thị lực tăng cường năm thành.

Mà so sánh với đám thần tiên ở Địa Cầu Đạo Giáo kia, mỗi một cử động đều là Di Sơn Đảo Hải chi lực...

“Được rồi... Xem ra thực lực quá mức thoát ly hiện thực cũng không được...”

Ngụy Hợp trong lòng không nói gì.

Hắn cũng biết, đây hẳn là lực lượng của mình không chống đỡ nổi uy thế kia, thậm chí ngay cả cái giá trông không cũng không thể đỡ nổi, cho nên tôn thân vô dụng.

Suy nghĩ một chút, hắn ta lại đổi.

“Như vậy, thử khoa học lần nữa.”

Phạm vi lựa chọn khoa học, rất lớn.

Lựa chọn hàng đầu tự nhiên chính là thái dương trên đỉnh đầu.

Thái dương thật sự tồn tại, mà Ngụy Hợp đại khái biết được nguyên lý là hạch tụ biến.

Hiểu rõ nguyên lý đại khái trong đó, cộng thêm bất cứ lúc nào cũng có thể ngắt đầu lên nhìn.

Hơn nữa không cần chi tiết gì, chỉ cần tưởng tượng một chùm sáng là được.

Ngụy Hợp lại lần nữa bắt đầu thử nghiệm.

Lần này lại thành công!

Mặc dù không nhiều lắm, sau một trăm đơn vị lưu kinh huyết Thần Khiếu, chỉ có một đơn vị miễn cưỡng chuyển hóa hoàn thành.

Nhưng bất kể thế nào, hắn cũng đã thành công!

Có bước đầu tiên, sẽ có bước thứ hai.

“Xem ra ảnh hưởng của độ chân thực còn lớn hơn so với tất cả điều kiện khác. Cho dù uy năng của Thái Dương vượt xa rất nhiều Thần linh thì điểm này cũng có thể triệt tiêu.”

Trong lòng Ngụy Hợp hiểu rõ.

Sau đó lại thử nghiệm hình tượng một vị thần khác tồn tại chân thực.

Đó chính là dãy núi cực lớn - dãy núi gian đen.

Hắn sống tại Hắc ốc sơn thật lâu, tự nhiên tương đối quen thuộc, vô luận là chinh thể, hay là chi tiết bên trong. Hắn bởi vì thu thập độc vật, mà đi khắp nửa khu vực.

Vì vậy hiểu hợp lý của núi Tích Thần Hắc Ốc cũng rất khả thi.

Không ai quy định nhất định phải giữ lại vật sống.

Ngụy Hợp ngưng thần nín khí, rất nhanh đã tạo ra hình ảnh Hắc Ốc sơn, tồn tại ở trong lòng.

Sau đó lại dùng thật lực kích thích khiếu huyết.

Lúc này đây, thật đúng là kinh lực chỉ trôi qua một lần, liền chuyển hóa ra hơn phân nửa.

Mười đơn vị, khoảng chừng sáu đơn vị đã được chuyển hóa hoàn thành.

Chỉ là sức mạnh mới chuyển hóa ra này dường như không có tác dụng gì, trừ việc biến thành nặng nề một chút thì không còn hiệu quả gì.

Ngụy Hợp lật xem xuống mật sách, phía trên không ghi chép cái gì.

Vì vậy, hắn quyết định rất nhanh, đứng dậy khoác ngoại bào vào, rời khỏi sơn động, đi về phía Vân Tiên Đài.

Vân Tiên Đài ở trong cảnh, trước tiên phải trải qua Huyền Ngọc Bích chuyển đổi, sau đó mới có thể tiến vào.

Nội sơn Huyền Diệu Tông, sau khi Ngụy Hợp mở ra hai mắt, vẫn chưa đi vào đi dạo.

Khắp nơi trong núi đều là một màu đen kịt.

Không có ánh sáng, cái gì cũng không thể nhìn thấy, chỉ có từng tòa không biết tên Quan Âm và Vân Tiên Đài sừng sững trong bóng tối, có thể thấy được rõ ràng.

Ngụy Hợp dựa vào lệnh bài chỉ đường, một đường đi vào Vân Tiên Đài trong bóng tối hiện ra bạch quang nhàn nhạt.

Nơi này chia làm ba khu Tam mạch, ngày bình thường không có ai thích không có việc gì chạy đến đây hành lễ.

Dù sao nơi này cũng thường xuyên có các trường bối cao tầng lui tới.

Vân Tiên Đài có ba cửa lớn.

Lúc này đại môn của nhất mạch Tỏa Sơn mở rộng ra, lúc Ngụy Hợp đến thì vừa vặn có hai nhóm người mặt đối mặt nửa bước không nhường nửa bước, đang giằng co.

Một nhóm người trong đó sắc mặt phẫn nộ, trên tay đã mơ hồ có dấu hiệu lưu động thật, tựa hồ tùy thời chuẩn bị động thủ.

Những người còn lại sắc mặt lạnh như băng, ánh mắt lãnh đạm, tựa hồ căn bản không để mấy người đối diện vào mắt.

“Nơi này là Huyền Diệu tông, không cho phép các người giương oai.” Mấy người lạnh nhạt thản nhiên nói.

“Hay cho một cái Huyền Diệu tông! Hôm nay coi như ta mở mang tầm mắt.” Người phẫn nộ, buông lỏng kinh lực, nhìn thật sâu đối phương, xoay người nghênh ngang rời đi.

Ở cùng một chỗ với hắn còn có mấy người, tựa hồ cũng không phải người của Huyền Diệu tông.

Mà là người ngoại tông đến bái sơn.

Lúc Ngụy Hợp tiến vào đại môn Tỏa Sơn, thần sắc mấy người lãnh đạm kia nhìn thấy hắn, thần sắc nhao nhao ôn hòa xuống, khẽ gật đầu với hắn, cũng theo đó quay người rời đi.

Ngụy Hợp trong lòng khó hiểu, nhưng gã không phải là người ưa thích nhiều chuyện, cũng lười để ý tới chuyện gì.

Hắn bước thẳng qua cửa lớn, đi qua những lầu các, tìm Đại sư tử Nguyên Tử trong đạo tràng bằng ngọc thạch.

Nguyên Đô Tử đang tùy ý nói chuyện với lão già tóc bạc, tư thái nhàn nhã, tựa hồ chỉ nói chuyện phiếm.

Từ xa cảm giác được Ngụy Hợp tới.

Hai người khẽ quay đầu, nhìn về phía bên này.

Ngụy Hợp đến gần một chút, hành lễ.

“Ngụy Hợp ra mắt đại sư tử, sư huynh.”

“Ngươi đã đến?” Nguyên Đô Tử phát tay, ra hiệu lão giả tự mình rời đi.

Lão giả hướng Ngụy Hợp thân thiện cười cười, cũng xoay người rời đi.

“Ngươi có chuyện gì? Tu hành ra nghi hoặc?” Nguyên Đô Tử nhìn về phía Ngụy Hợp, nhẹ giọng hỏi.

“Sư tử, hôm nay ta sắp tồn thần, tiến vào tầng thứ hai huyền tòa kinh, chỉ là ở phương diện tồn thần, về lựa chọn thần chỉ, ta còn có chút nghi vấn.” Ngụy Hợp nghiêm túc nói.

“Có nghi vấn gì?”

“Là liên quan đến hư cấu thần linh, liên hệ với thần linh hiện thực, còn ảnh hưởng đến uy năng thần linh, có bao nhiêu?”

“Đây thật ra là một vấn đề.” Nguyên Đô Tử mỉm cười, “Hóa hư thần chỉ, dễ xuất hiện uy năng quá lớn, cần tâm thần và tinh thần mạnh hơn nhiều, không thể hoàn thành, lại còn chuyển hóa hiệu suất thấp hơn.”

“Mà thần linh hiện thực, sẽ xuất hiện uy năng chưa đủ, cho dù chuyển hóa thành công, cũng không có bao nhiêu tác dụng. Tăng cường hiệu dụng quá yếu.

Phải biết rằng quá yếu ớt, chờ lúc lên tầng thứ tư, ngươi không ngăn được Quỷ Phong.”

“Đúng là vấn đề này.” Ngụy Hợp gật đầu.

“Ngươi phải biết, chúng ta tồn thần mục đích chính là để uy năng, tự mình có thể sử dụng uy năng.

Vì vậy tất cả đều phải lấy cái này làm chủ. Thần linh chỉ thay thế tượng ngoài, ngươi chỉ cần chú trọng: Lựa chọn uy năng

gì? Có thể luyện thành không? Luyện thành cần bao lâu?
Luyện ba vấn đề này là được.”

Ngụy Hợp giật mình.

Đúng vậy, đứng ở độ cao Nguyên Đô Tử, thoáng cái đã rõ ràng hóa giải toàn bộ vấn đề này.

“Sau đó, người còn cần chú ý chính là, tôn thần có một bảng xếp hạng.” Nguyên Đô Tử tiếp tục nói.

“Bảng hạng?”

“Đúng vậy, ảnh hưởng đến điểm máu chót của tôn thần, điều đầu tiên là sự thật.”

“Càng chân thật, càng nhanh càng tốt.”

“Thứ hai là tín ngưỡng nhân số. Thứ ba là lịch sử.” Nguyên Đô Tử mỉm cười nói: “Đương nhiên, nếu thần linh mà người chọn, đã là tồn tại chân thật, lại có uy năng cực mạnh. Như vậy cần một lượng lớn tinh thần và kinh lực đi rót vào, luyện thành một ngày xa vời không gặp thời hạn.

Vì vậy người còn phải chú ý tới thước này, tốt nhất là chọn mười hai tấm bản đồ trong mật sách. Đó là lựa chọn kỹ càng của tông môn, rất nhiều thần linh thích hợp với bản tông. Nếu không có gì bất ngờ, bình thường đều có thể luyện thành trong vòng năm mươi năm.”

Ngụy Hợp nghe xong, trong lòng có ý nghĩ.

“Xin hỏi sư tỷ, rốt cuộc tôn thần đến cùng như thế nào, mới xem như luyện thành? Cho là hoàn toàn luyện thành thần thông miêu tả của thần linh?”

“Vấn đề này rất tốt.” Nguyên Đô Tử gật đầu nói: “Người phải biết đạo tôn thần không phải chỉ mỗi Huyền Diệu tông ta có. Các tông còn lại đều có rất nhiều dính dáng tới loại thủ đoạn này.”

Cô dừng một chút: “Vì vậy, luyện thành tôn thần thực ra là thủ đoạn công kích phong ấn của phương diện tâm thần.”

“Người suy nghĩ một chút, người khi gặp phải tồn tại kinh khủng hơn xa mình, có phải có rất nhiều người đều tứ chi cứng ngắc, đầu óc trắng bệch, không thể động đậy hay không?”

Ngụy Hợp gật đầu: “Đúng vậy.” Hắn đã gặp không ít loại người như vậy.

“Quả thật hoạt tính càng mạnh thì sẽ xuất hiện tình huống bực này. Cho nên trên thực tế, tồn thần uy áp, không phải bản thân người hay chân thú mà là mạnh mẽ thật!” Nguyên Đô Tử một lời vạch trần bản chất sức mạnh.

“Cho nên, trở lại vấn đề lúc trước của người.

Tất cả thần thông tồn thần đều có một cực hạn, thật ra đây là một cách tự cải tạo bản thân để dẫn dắt.

Thần thông khác nhau cần có tinh thần và sức mạnh thật sự khác nhau, cho nên, phán đoán có luyện thành hay không, người có thể từ hình tượng tồn thần xem ra.

Nếu hình tượng thần chỉ hoàn thiện rõ ràng, khiếu huyết không chuyển hóa sức mạnh nữa, đạt tới viên mãn.

Sức mạnh toàn thân của người đã chuyển hóa xong, cuối cùng Thuần Thần chui vào huyết khiếu, chỉ có lúc sử dụng mới bộc phát ra, như vậy coi như là luyện thành.

Nếu như chuyển hóa hết sức mạnh, nhưng tồn thần vẫn còn hình tượng tàn khuyết, không lén vào khiếu huyết. Đó chính là thần linh thông qua lớn, người cung ứng không đủ, lấp đầy bất mãn, đổi thần linh tồn thần.”

Ngụy Hợp giật mình.

“Nhưng làm thế nào để phán đoán xem mình có thể hoàn thành những Thần linh nào đây?” Hắn hỏi lại.

“Không có cách nào, chỉ có thể tự mình thử. Không cần quá lo lắng, người đúng là đủ mạnh, cho nên có thể tận tình ném thử.

Dù sao sau này còn có cơ hội mới. Mà mười ba khiếu huyết, mỗi cái đều có thể cất giữ một vị thần linh. Người thật là mạnh mẽ, vậy đại biểu có thể có mười ba lần cơ hội.

Như trước đây ta đã từng dùng một số thần linh phù hợp hơn, sau đó lại tồn thần mạnh hơn, từng bước một.” Nguyên Đô Tử lắc đầu.

“Mặt khác, nhắc nhở người một chút. Tồn Thần tựa hồ sẽ câu dẫn một thứ kỳ dị bên ngoài, uy năng Thần linh, cũng không phải là toàn bộ đều là cấu tạo của chính mình, trong nháy mắt cấu tạo hoàn thành, sẽ có những thứ chúng ta không thể lý giải đồng thời truyền vào trong đó, làm cho Thần chỉ sống lại.

Chút vật chất thần bí kia, chỉ nhận thức về thần linh của người, lý giải sâu sắc liên quan đến thâm sâu.

Hiểu biết của người đối với hấn càng thêm hoàn thiện, Thần linh sau khi đốt sống, uy năng càng mạnh, càng tiếp cận Thần chân chính.

Cho nên không hoàn thành với việc hoàn thành Thần linh sau này, uy năng một trời một vực.

*

*

*

Mà tồn thần không phải là thần linh, mà là vật chân thật, lại không có những chỗ tốt này.

Nhưng chỗ tốt của vật thật sự là, chuyển hóa cực nhanh.” Nguyên Đô Tử nhắc nhở.

“Ta hiểu rồi.” Ngụy Hợp gật đầu. Đến bây giờ, trong lòng hấn dĩ nhiên đã có quyết định.

Nếu uy năng của thần chỉ có thể liên quan chặt chẽ tới nhận thức của mọi người... Vậy thì tốt hơn hết vẫn nên chọn một con đường khác...

Luận về độ hiểu biết, hiểu rõ nhất của Ngụy Hợp, đương nhiên chính là khoa học rồi...

Trở lại động phủ.

Lúc này hấn khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt bắt đầu tồn thần.

Luận hiểu biết chân thực, lại có thần linh tồn tại chân thực, còn có cái gì sánh được với thái dương?

Đó chẳng phải chỉ là sự cân bằng to lớn giữa việc biến thành thần linh vật lý!

Nếu trước khi hắn tới thế giới này là đại lão lý học vật lý, chắc chắn không có vấn đề.

Nhưng kiếp trước hắn chỉ là người thường, chỉ đại khái biết chút nguyên lý hội tụ hạch.

Còn lại cái gì cũng không rõ ràng.

Vì vậy cái này chỉ có thể bỏ qua.

“Ai.” Ngụy Hợp trong lòng tiếc hận, hối hận tại sao lúc trước mình không hảo hảo học tập.

Nếu không vào lúc này khẳng định có thể phát huy tác dụng.

“Bỏ đi.” Bên cạnh khoa học, hắn chỉ là một người mù nửa văn bản, trừ bỏ bộ phận giáo dục bổ nghĩa, còn lại đều không rõ.

Cho nên, chỉ có thể...

Ngụy Hợp tập trung tinh thần trong đầu, bắt đầu xây dựng một bộ Tôn Thần Đồ thích hợp cho mình.

Mình quen thuộc nhất, biết rất sâu, Thần Thông thích hợp, phát triển tiềm lực lớn hơn, còn tồn tại chân thật...

Đó chính là...

Thần chỉ đồ trong đầu Ngụy Hợp bỗng nhiên thành hình.

Đó là một mảnh vụn vụn, đen kịt, phản phát sóng nước không ngừng kích thích không ngừng.

Đó là thần linh mà Ngụy Hợp quen thuộc nhất, đồng thời cũng chỉ tồn tại chân thật, tiềm lực cực lớn...

Ngàn vạn lực hút.

Vạn Lãng ở trong rừng rậm một tay ôm một vị thiếu niên choai hết tốc lực chạy trốn.

Nàng đã chuyển hướng trên đường mấy lần, đáng tiếc vẫn không thể cắt đuôi truy binh phía sau.

Trong rừng rậm um tùm tươi tốt mới mọc ra chồi non.

Một bóng người màu xám đang di động với tốc độ cao sau lưng nàng, im lặng truy kích bên này.

Đột nhiên một con cự mãng một sừng màu đen bay nhào ra, cắn về phía Vạn Lăng, cố gắng ăn một bữa ngon lành.

Nhưng bị một cự ly ngắn của Vạn Lăng gia tốc, kinh lực đặc hiệu triển khai, trong nháy mắt rời khỏi cự mãng.

Bành!

Cự mãng bị một chưởng của người áo xám đánh gục, té khỏi đại thụ.

“Vạn Lăng, người thân là Vạn gia, chỉ có lân âm chi huyết, rõ ràng cũng bị chủ gia vứt bỏ.

Nếu bọn họ đã lựa chọn vứt bỏ ngươi, không bằng ngươi gia nhập Tiết gia ta, Vạn gia đối với ngươi không được, Tiết gia ta cũng không phải là người ngu muội như vậy.”

Người áo xám khí định thần nhàn, cất giọng truyền âm nói.

Tu vi của hắn vốn cao hơn Vạn Lăng, bây giờ còn khinh thân đi đường.

Mà Vạn Lăng trước mặt còn mang theo hai đứa trẻ.

Mặc dù đối với Đoán Cốt võ sư mà nói, hai đứa nhỏ cũng không tính là quá nặng.

Nhưng chạy một thời gian dài, tích tiểu thành đại, cho dù là Vạn Lăng cũng có chút chống đỡ không nổi.

Vì thoát khỏi truy sát nên nàng ta luôn toàn lực chạy trốn.

Bây giờ thể lực hao hết, kinh lực vận chuyển tới mức huyết mạch trong cơ thể cũng bắt đầu đau nhói. Nàng lập tức biết, mình sắp tới cực hạn rồi.

Hai đứa bé kia một đường di động tốc độ cao, lúc này bị gió lạnh thổi đến khuôn mặt nhỏ nhắn xanh mét, đông lạnh không chịu nổi.

Nhưng bọn họ rất hiểu chuyện, một chút cũng không lên tiếng, biết bây giờ là thời khắc mấu chốt.

“...” Vạn Lãng cắn răng, không nói một lời, tiếp tục chạy như điên về phía trước.

Bỗng nhiên nàng mệt mỏi đến cực điểm, dưới chân không cẩn thận bị rễ cây nhô ra một chút.

Phốc!

Bản thân nàng mang theo hai đứa bé lăn ra xa. Trước khi ngã sấp xuống, nàng còn dùng hết sức lực cuối cùng bảo vệ hai đứa bé, để bọn nó không đến nỗi bị ngã chết.

Người áo xám phía sau thấy vậy trong lòng cũng xiết chặt, biết phía trước chính là Vạn gia Vạn Lãng.

Đầu óc hắn bắt đầu lung lay, nhanh chóng truyền tin tức về, sau đó truy sát một đường.

Nếu như mang Vạn Lãng còn sống trở về, về sau lân âm chi huyết cũng không còn là vạn gia độc hữu.

Nếu Vạn Lãng cùng Tiết gia kết hợp, nhất định có thể...

“Người nào!” Bỗng nhiên ánh mắt của hắn lạnh lẽo, nhìn về phía trong rừng bên phải.

Xuy xuy xuy xuy!

Ba mũi châm độc bắn ra.

Đồng thời theo sát phía sau còn có hai bóng người áo đen che mặt.

Hai người tự mình giơ tay lên, lại là một mảnh độc phấn xám trắng bay ra.

“Ngu xuẩn!” Người áo xám cười lạnh, giơ tay lên liền đánh ra một mảng kinh lực, đem độc phấn cuốn ngược trở về.

Đồng thời hắn nhào về phía trước, song chưởng đánh về phía hai người.

Oành oành oành!

Hai người không rên một tiếng, chính diện xuất chưởng chống đỡ.

Kình lực hai người rõ ràng yếu hơn một chút, nhưng lại không bị thương gì dưới bàn tay hắn, chỉ lùi về sau hai bước đã mất đi kình lực.

“Tiếp!” Người áo xám biến sắc, lại nhào tới lần nữa.

Leng keng leng keng leng keng...

Xung quanh bỗng nhiên xuất hiện chi chít mười người áo đen che mặt.

“.....” Người áo xám biến sắc.

“Giết hắn!” Một người áo đen lạnh lùng nói.

Lập tức hơn mười đạo hắc y nhân từ khắp nơi phóng tới người áo xám.

Không bao lâu, trong rừng chỉ truyền ra một tiếng rú thảm, sau đó không còn động tĩnh nữa.

Vạn Lăng cùng hai hài tử cũng được người nào đó ôm lấy thích đáng, do hai nữ tử che mặt mang theo, muốn rời đi.

“Có ý tứ.” Đột nhiên một nam tử cách ăn mặc như nho sinh trung niên từ phía sau đi ra.

Thần thái nam tử thông dong, đôi mắt hẹp dài, trong đó mơ hồ có tinh mang lập loè.

“Không ngờ ngẫu nhiên đi ngang qua đây, còn có thể chứng kiến Vạn Độc Môn lâu rồi không thấy giang hồ, tái hiện tại thế.”

Một đám người áo đen nhao nhao cảnh giác, nhìn chằm chằm vào người này.

“Các hạ là ai? Muốn nhúng tay vào chuyện gì?” Một gã hắc y nhân lớn tuổi đứng ra trầm giọng nói.

“Các ngươi không nghe môn chủ bọn ngươi nhắc qua, Loạn Thần giáo sao?” Nam tử lộ răng cười một tiếng, thân hình đột nhiên biến mất.

Một đám hắc y nhân đột nhiên biến sắc.

“Tản ra!!”

Có người hét lớn thế nhưng đã không còn kịp nữa.

Một đạo hư ảnh mơ hồ hiện lên trong đám người.

Trong tiếng va chạm nặng nề, đảo mắt hơn mười tên áo đen nhao nhao ngã xuống đất.

Những người này đều là võ sư cao thủ, người mạnh nhất thậm chí còn có một người luyện tạng, hai người rèn xương.

Thế nhưng thủ hạ của hắn đều không thể chống đỡ nổi.

Thân hình trung niên nho sinh lại lần nữa hiển hiện, đứng trước mặt Vạn Lăng cùng hai đứa trẻ suy yếu vô lực.

“Ba người có huyết mạch đệ tử Vạn gia, thú vị. Không nghĩ tới thủ hộ Vạn Độc môn các người lâu như vậy, còn có thể nhận được thu hoạch ngoài ý muốn.”

Loạn Thần giáo sau khi bị Ngụy Hợp gài bẫy vài lần, đã sớm ra lệnh ở bên trong, một khi gặp phải người của Vạn Độc môn, giết chết toàn bộ không cần hỏi.

Tuy rằng bởi vì nguyên nhân Huyền Diệu tông, sau đó không lâu, bọn họ sẽ triệt tiêu mệnh lệnh này.

Nhưng mặc dù mệnh lệnh được rút lui, nhưng cao tầng của Loạn Thần giáo bên trong lại ghi nhớ việc này ở trong lòng.

”thê tử của môn chủ Vạn Độc Môn Ngụy Hợp đúng là người Vạn gia, xem ra là cá lớn.” Nho sinh nhìn về phía Vạn Lăng, mỉm cười.

“Ta sẽ không giết ngươi, vừa lúc dùng ngươi dẫn Ngụy Hợp ra.”

Nếu là trước kia, có lẽ hắn ta còn không dám trắng trợn như vậy.

Nhưng bây giờ Huyền Diệu tông óc còn không mang nổi mình óc, bản thân còn khó bảo toàn, toàn bộ Hải Châu đều run rẩy dưới gót sắt của Ngô Quân.

Có lẽ không bao lâu nữa sẽ bị triệt để thâm tóm.

Dưới tình huống như vậy, ai còn để ý sự cảnh cáo của Huyền Diệu tông lúc trước.

“Chỉ bằng người cũng muốn gây bất lợi cho Vạn Độc môn?”

Đúng lúc này, một nữ tử có dáng người yếu điệu che mặt, nhẹ nhàng nhảy từ trên cây xuống.

Tấm khăn che mặt nữ tử bị gió thổi phát phơ lên, bỗng nhiên lộ ra khuôn mặt xinh đẹp thanh lãnh, thanh lệ thuộc về Chu Mộ Thanh.

So với trước khi mất tích, Chu Mộ Thanh hiện tại rõ ràng nhảy lên một cái đã tiến vào cấp độ Minh cảm.

Hơn nữa, khí tức trên người nàng rõ ràng là âm trầm vạn vạn, hoàn toàn không giống với phong cách của Huyền Diệu tông.

“Người là...” Nho sinh trung niên ngẩng đầu, nhìn thấy kinh lực trên người Chu Mộ Thanh, bỗng sửng sò.

“Cực lực... Bản chất tuyệt đối phức tạp hơn xa so với tưởng tượng của ta. Nhưng...”

Ngụy Hợp ngồi ngay ngắn trong động, trong lòng thập phần rõ ràng. Hần lý giải về lực hút, nhiều lắm cũng chỉ là một chút da lông.

Dựa vào da lông lý luận khoa học hiện tại.

Nhưng chỉ với chút da lông ấy cũng đủ giúp hắn nghiền ép tất cả mọi người ở thời đại này.

Hắn không hoàn toàn lý giải lực hút, hắn chỉ cần lý giải so với tất cả mọi người, là đủ.

Huống chi, đoán chừng căn bản sẽ không có người nghĩ đến tồn thân lực.

Người của thời đại này phỏng chừng hoàn toàn không cách nào lĩnh ngộ được, khái niệm hút nhiệt độ cao bậc này, có thể lĩnh ngộ trọng lực cũng coi như là một nhân vật cực kỳ lợi hại rồi.

“Trọng lực dễ dàng nhất, là có thể từ yếu đến mạnh, một bước đến vị trí. Không giống rất nhiều thần linh, uy năng của bản thân có thể đạt đến cực hạn.

Chỗ tốt lớn nhất của lực hút là độ lấu cá. Một quả táo rơi xuống là lực hút, hai hành tinh va chạm, cũng có thể là lực hút. Thậm chí thái dương co lại thành sao thấp bé, cũng là lực hút.”

Ngụy Hợp sau khi suy nghĩ sâu xa, cuối cùng quyết định lựa chọn lực hút vạn.

Bởi vì lịch sử này không có gì có thể so bì được, căn bản không ai biết lực hút tồn tại bao lâu.

Hơn nữa thứ này không chỉ thực sự tồn tại, ở khắp mọi nơi, uy năng có thể lớn có thể nhỏ, thích hợp điều khiển phát huy tác dụng.

Tiềm lực trong tương lai rất mạnh.

Dựa theo hệ thống vật lý hiện đại, lực hút, thậm chí có thể vạm vẹo thời không.

Vì vậy...

“Quyết định vậy đi!”

Trong lòng Ngụy Hợp tồn thân, bộ dáng thần linh lực hấp dẫn, là sóng nước tối đen như mực vạm vẹo.

Không có hình thức cố định, điều này đại biểu cho ấn tượng của bản thân đối với lực hút trong lòng hắn.

Bản thân nó vốn cũng không có hình thái cố định.

Lực hút vốn chỉ là một loại hiện tượng, đối với vũ trụ vạn vật, bản thân là một loại miêu tả hiện tượng.

Đây chỉ là khái niệm cố định do con người tạo ra mà thôi.

Cho nên thần chỉ này hẳn là, rót vào bao nhiêu lực lượng, có thể phát huy bao nhiêu uy năng hình loại.

Sau khi xác định được hình tượng của thần linh, Ngụy Hợp bắt đầu quán chú tinh thần lực hút vào trong đầu.

Chỉ cần có hình tượng thì không được, muốn uy hiệp và phong ấn những vật bên ngoài, nhất định phải có lực uy hiệp đủ mạnh.

Bản thân lực hút không phải quái vật dữ tợn hung tàn, nhưng dẫn phát rất nhiều hiện tượng, lại là phạm trù vượt xa quái vật.

Ngụy Hợp một cỗ não tương vĩ đại, vô hạn, hùng vĩ, không chỗ nào không có, các loại ý niệm dẫn dắt vạn vật rót vào, sau đó đồng thời dùng thực lực thật một chút lưu kinh mười ba cái Thần Khiếu huyết kia.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của hắn.

Lưu kinh thập tam khiếu huyết đúng là mạnh mẽ, rất nhanh đã chuyển hóa được hơn phân nửa.

Theo tỉ lệ ít nhất, mười đơn vị, ít nhất chuyển hóa chín đơn vị.

Chẳng qua kinh lực sau khi chuyển hóa, chỉ là có chút màu sắc hơi thâm trầm một chút, còn không nhìn ra bao nhiêu đặc biệt biến hóa.

“Độ chân thật quả thật đã tăng tỷ lệ chuyển hóa rất nhiều. Tuy nhiên khái niệm hút máu quá lớn, dù cho ta có tồn thần lực hút thần, ngay từ đầu cường độ lực hút cũng không cao.

Phòng chừng thứ hấn cần là tổng lực, vẫn như cũ rất nhiều, mới có thể hoàn thành Tồn Thần... Nếu không, sẽ không thể tạo ra được lực áp bách khổng lồ, rộng lớn vô hạn.”

Trong lòng Ngụy Hợp hiểu rõ.

Kỳ thật hấn cũng không xác định mình có thể thành công hay không.

Dù sao sau này còn có cơ hội, lấy thực lực của hấn, thử một chút cũng không quan hệ.

Hơn nữa, thực lực của hấn bây giờ đã có thể đề chết cao thủ cấp độ toàn chân, căn bản không cần lo lắng.

Lúc này, hấn toàn tâm toàn ý chuyển hóa kinh lực thành kinh lực thần linh.

Chỉ là kinh lực của hấn thật sự quá nhiều, bây giờ cơ hồ là gần ba mươi lần so với Chân Nhân cùng cấp bậc.

*

*

*

Sức mạnh mạnh mẽ cỡ này, ở trên người hấn tựa như nham tương đan hồng chậm rãi lưu động, sền sệt vô cùng.

Tuy rằng hiệu suất chuyển hóa cực cao, nhưng quá trình chuyển hóa này trong thời gian ngắn vẫn chưa thể hoàn thành.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Bất tri bất giác đã mấy canh giờ trôi qua.

Bỗng nhiên ngoài động truyền đến tiếng gõ cửa rất nhỏ.

“Ai?” Ngụy Hợp mở mắt ra, trầm giọng hỏi.

Hấn nhớ rõ chính mình nên đặt lệnh bài quý nhiều bên ngoài.

Hiện tại còn có người không để ý đến bảng hiệu gõ cửa, tức là có chuyện khẩn cấp.

“Chủ thượng, là ta.” Giọng nói của Chu Mộ Thanh truyền tới từ bên ngoài.

“Chu Mộ Thanh?” Ngụy Hợp sững sờ, lập tức lấy lại bình tĩnh, nhanh chóng thu công đứng lên.

Mở cửa, đứng ngoài cửa, thành linh chính là Chu Mộ Thanh nhìn qua biến hóa rất lớn.

Điều quan trọng nhất là, hiện giờ nàng cũng đã khắc sâu tâm tình.

“Chủ thượng, thật xin lỗi, lúc trước trên đường đi ta bị tập kích, sau đó gian nan thoát đi, đến một chỗ hôn mê, sau tỉnh lại mới dưỡng thương tốt, trở lại đây.”

Chu Mộ Thanh trả lời không khác gì với Ngụy Hợp suy nghĩ.

“Không có việc gì, chỉ cản trở về là tốt rồi, thực lực của ngươi...?” Ngụy Hợp thuận tiện hỏi một câu, có chút nghi hoặc.

Đối với hắn, cho dù là khắc cảm cũng không sao cả, có lẽ là ở trong phúc địa tìm một góc trốn đi, miễn cưỡng đột phá cũng là chuyện bình thường.

Nhưng phúc địa còn chưa quay lại đã đột phá, quả thật có chút lợi hại.

“May mắn đột phá, toàn bộ là nhờ Huyền Tâm Đan ngài cho ta, trong sinh tử có thứ gì đó rất khủng bố.” Trên mặt Chu Mộ Thanh hiện lên một tia nghi mà sợ.

Nhưng rất nhanh, nàng lại nói sang chuyện khác, trầm giọng nói: “Đúng rồi, chủ thượng, lần này lúc ta trở về, vô tình gặp phải Nhạc mẫu đại nhân của ngài.”

“Vạn Lăng? Nàng không phải đi Trung Châu sao? Ngươi làm sao gặp được nàng?” Ngụy Hợp nhíu mày lại.

“Nửa đường ta vừa vặn gặp được Vạn Lăng đại nhân bị cao thủ của Loạn Thần giáo đuổi giết, liền ra tay cứu giúp, hiện tại đã đưa đến Ngụy phủ.”

“Đuổi giết?!” Ngụy Hợp ánh mắt trở nên trịnh trọng.

“Tên gia hỏa của Loạn Thần giáo, đúng là âm hồn bất tán. Đi! Đi xem đi!”

Hắn không nói hai lời, lúc trước Vạn Lăng tự quyết định muốn đi Trung Châu thì trong lòng hắn liền không vui, nhưng dù sao đó cũng là quyết định của chính mình, hắn không có quyền can thiệp.

Nhưng bây giờ, Vạn Lăng trở về còn gặp phải người của Loạn Thần giáo tập kích, điều này liền có tính chất khác nhau.

Lúc này, hắn ta dẫn Chu Mô Thanh rời khỏi nội sơn, trở về Ngụy phủ ở Thiên Hải đảo.

Ngụy phủ.

Vạn Lăng mặc một thân váy xanh lục, đang kêu nữ nhi Vạn Thanh Thanh cho nàng bôi thuốc.

“Lần này trở về, đừng đi ra ngoài nữa... ở ngay chỗ này cùng với chúng ta. Còn cả hai đứa bé mà người mang về kia nữa.... Cũng cùng nhau sống một cuộc sống yên tĩnh.” Vạn Thanh Thanh thấp giọng nói.

“Hôm nay có phu quân tọa trấn tại tông môn Huyền Diệu, vô luận là chuyện gì, cũng sẽ không có phiền toái, lẳng lặng hưởng phúc không phải rất tốt sao?”

Ánh mắt Vạn Lăng âm đạm, vừa nghĩ đến việc Tiết gia đuổi giết đoàn xe cuối cùng, nghĩ đến kết quả vạn gia tộc còn lại gặp phải, trong lòng nàng càng thêm khổ sở.

Bất quá nhìn nữ nhi trước mặt, còn có ngoại tôn Ngụy An ngoan ngoãn đứng ở bên, trong lòng nàng cũng mơ hồ nổi lên áy náy.

Chính mình thì đi thẳng một mạch, lại mệt đến nỗi con gái cùng cháu ngoại tôn lo lắng cho mình như vậy.

Bành.

Đột nhiên cửa phòng bị đẩy ra.

Ngụy Hợp bước nhanh đến, chào hỏi với Vạn Thanh Thanh và con trai mình.

“Mẫu thân! Người không sao chứ!” Ánh mắt hấn rơi vào trên người Vạn Lăng.

“Ngụy Hợp... Ta không sao. Chỉ là Vạn gia...” vành mắt Vạn Lăng ửng đỏ.

Bất kể thế nào, đó cũng là nơi từng sinh ra nàng, hiện tại lại bị hủy diệt triệt để.

“Là loạn Thần giáo sao?” Ngụy Hợp lên tiếng.

“Hiện tại bên ngoài rất nguy hiểm, Ngụy Hợp, không nên đi ra ngoài!” Vạn Lăng vừa nghe, liền biết không tốt, lập tức không để ý thương thế đứng lên, gấp giọng nói.

“Con biết chừng mực, yên tâm đi, mẫu thân.” Sắc mặt Ngụy Hợp bình tĩnh, phát tay để thị nữ bên ngoài bưng thuốc trị thương vào.

“Đây là thuốc mỡ tốt hơn từ trong núi ta mang đến, hiệu quả tốt hơn bên ngoài rất nhiều, mẫu thân có thể thử, đây không phải hàng bán, bên ngoài thì không mua được.”

Hấn không nhìn Vạn Lăng, mà gật đầu với Vạn Thanh Thanh.

“Thanh Thanh, chăm sóc tốt mẫu thân, ta đi ra ngoài một chút.”

Lúc này hấn xoay người rời đi, không để ý tới lời nói của Vạn Lăng ở đằng sau nữa.

Rời khỏi phòng ngủ, Ngụy Hợp đã biết được động tác của Loạn Thần giáo từ Chu Mộ Thanh.

Kẻ ra tay lúc trước đã là cao thủ cực hạn luyện tạng.

Hiển nhiên, cao thủ bình thường đối đầu với cấp bậc này thì tác dụng cũng không lớn.

Hấn ta kinh doanh nhiều năm Vạn Độc Môn thế lực, trừ bỏ việc dùng để thu thập tình báo ra thì đối đầu với cấp bậc này cũng không có tác dụng gì.

Vì vậy lần này vẫn phải dựa vào bản thân y.

“Chủ thượng, ngài muốn tìm Hỗn Độn Thần giáo gây phiền phức à?” Chu Mộ Thanh chờ ở bên ngoài đình viện, lúc này

thấy thế, vội vàng tiến lên thấp giọng nói.

“Ân, sao? Người có manh mối à?” Từ sau khi Chu Mộ Thanh cứu Vạn Lăng, thái độ của Ngụy Hợp đối với nàng cũng thân cận hơn trước đây đôi chút.

Dù sao cũng là người ra tay cứu người thân của mình kịp thời.

“Đúng vậy, ta nhận được tin tức từ trong miệng nam tử Loạn Thần giáo kia.” Chu Mộ Thanh trầm giọng nói: “Sở dĩ hấn tới Hải Châu là vì có một cao tầng cỡ nhỏ ở gần đây của Loạn Thần giáo tụ họp. Tụ hội này nghe nói sẽ có không ít cao tầng của Loạn Thần giáo tham gia.”

“Có ý tứ... địa điểm đâu?” Ngụy Hợp lãnh đạm nói.

“Tại Ngũ Linh tuyết nguyên, một nơi tên là Thanh Phong hồ.” Chu Mộ Thanh nghiêm túc nói, chỉ là ở một góc độ không ai có thể nhìn thấy, sâu trong hai mắt nàng mơ hồ hiện lên một vòng áy náy.

“Thanh Phong hồ?” Ánh mắt Ngụy Hợp híp lại.

Loạn Thần giáo trong mắt của hấn trước kia, đúng là thế lực tương đối lợi hại khổng lồ.

Nhưng bây giờ, cũng chỉ có vậy thôi.

Trước đó hấn không có cảm giác ổn định, có thể giết chết toàn bộ Tam Tướng Bồ Tát, còn có ba người toàn bộ Ngô quốc.

Hôm nay hấn trải qua định cảm một lần, kinh lực toàn thân mơ hồ có một loại biến hóa khác biệt.

Tựa hồ lực lượng ăn mòn càng mạnh hơn, bạo phát cũng càng lợi hại hơn.

Dù sao thì định cảm lần thứ hai vẫn cần thời gian rất lâu để chờ đợi, tầng thứ hai của Huyền Tỏa Kinh cần tích trữ tinh thần sơ bộ hoàn thành mới được.

Tầng thứ hai cần luyện sơ bộ hoàn thành bước đầu tiên của Tồn Thần Thần linh mới được.

Hiện tại hấn còn đang quán chú kinh lực.

Vừa vặn đi ra ngoài thử xem.

Có lòng tính toán vô tâm, Loạn Thần giáo không có khả năng điều động toàn bộ cường giả hàng đầu vây giết hắn.

Hắn tự nghĩ, hiện tại có lẽ chỉ có cấp độ cao nhất trong chín bước chân, có thể tạo thành uy hiếp với hắn.

“Người lưu lại nơi này, chờ ta trở về.” Ngụy Hợp phân phó nói.

“Chủ thượng, bây giờ ta cũng đã đột phá, nói không chừng có thể có nơi nào giúp ngài, hay là để cho ta đi theo ngài đi, hơn nữa ngài cũng không nhất định có thể tìm được Thanh Phong Hồ ở đâu. Lúc trước khi ta bế quan, đã đi khắp Hải Châu một vòng.” Chu Mộ Thanh vội vàng nói.

Ngụy Hợp quay đầu nhìn về phía nàng, dừng một chút.

“Cũng được.”

Có người giúp đỡ cầm đồ vật, cũng coi như không tệ.

Việc này không nên chậm trễ, hai người đơn giản thu thập một chút rồi ly khai Ngụy phủ.

Lúc này bên bờ Thanh Phong hồ.

Trên mặt hồ vốn đã đóng băng giờ bóng loáng như gương, vài con Tuyết Hồ thuần khiết đang lăn lộn bên trên.

Hai bóng người khôi ngô như ngọn núi nhỏ, đang đứng bên hồ, lạnh lạng nhìn gió lạnh thấu xương bông tuyết.

Trong đó có một người rõ ràng là nữ tử, trên đỉnh đầu trọc lóc có một con nhện màu đen cực lớn.

Cơ bắp toàn thân nàng cường tráng đến mức đã không còn đường cong ưu mỹ của nữ tử, hoàn toàn giống như đường cong khủng bố như rễ cây.

“Kế hoạch thu nhỏ toàn diện Huyền Diệu tông vẫn có chút tác dụng, gần đây người của chúng ta không cách nào thâm thấu vào được. Mật vệ lúc trước cũng bị giết hơn phân nửa. Nguyên Đô Tử người này, vẫn có mấy phần tài năng.” Nam tử cường tráng bên cạnh trầm giọng nói.

*

*

*

Cũng là nam tử đầu trọc, mi tâm có hình xăm thập tự màu đen, chiều cao so với nữ tử còn cao hơn một tia, hình thể so với đối phương càng có vẻ lưu tuyến hơn.

” Bác Lạp.” Hấn nhìn về phía nữ tử: “Người có chắc là người của người có thể dẫn dụ được thiên tài đạo chủng Huyền Diệu tông kia không?”

“Người không tin?” Nữ tử cường tráng mỉm cười: “Hành động của tổ mười chín, đã vạch kế nhiều lần như vậy, có lần nào ta không thành công?”

Nam tử trầm mặc lại, đúng là kế hoạch của hấn đã thâm thấu vào rất nhiều, gần như đã thành công.

Huyền Diệu tông hôm nay, trong núi ngoài núi, tối thiểu có hơn mười người bị nàng nhẹ nhõm khống chế.

Không phải thâm thấu tiến vào, mà là trực tiếp khống chế người bên trong thành chính mình bên mình.

Bác Lạp giống như một con nhện đen thật sự, không ngừng bện thành từng cái lưới, từ từ trói buộc các nhân thủ của Huyền Diệu Tông lại.

“Yên tâm đi, Chu Mộ Thanh đã cứu được người thân của đạo chủng kia, đã lấy được sự tín nhiệm của đối phương, lần này mượn danh nghĩa của Loạn Thần giáo để dụ dỗ đạo chủng kia xuất hiện.

Đợi bọn ta lại khống chế thiên tài cấp bậc đạo chủng này, như vậy Huyền Diệu tông ở trong mắt bọn ta, liền sơ suất khắp nơi.

Đến lúc đó, phối hợp hành động chính không dễ như trở bàn tay sao?” Bác Lạp hơi tự đắc cười nói.

“Thực lực Ngụy Hợp này như thế nào?” Nam tử vẫn có chút không yên lòng.

“Thực lực không tệ, dựa theo hồi báo của người dây, lúc trước đã ổn định thành công, hiện giờ chắc vẫn còn đang trong giai đoạn củng cố.” Bác Lạp tỏ thái độ hơi nghiêm túc.

“Nghe nói khi người này đang luyện bản, có thể đánh lui hai tên chân nhân rác rưởi, nhưng tiềm lực không tệ, hôm nay đã xác định thành công một lần, dựa theo hệ thống Đại Nguyên, có lẽ có thể đánh được ba lần cảm giác bình thường. Người cũng đừng lật thuyền trong mương.” Nam tử nhắc nhở.

“Yên tâm. Tốt xấu gì ta cũng là Bồ Tát, chỉ là một tên cấp La Hán, đổi thành bên chúng ta còn là người mới tăng dưới chót La Hán, lợi hại hơn nữa còn có thể mạnh bao nhiêu?” Bác Lạp không thèm để ý chút nào nói.

Ngụy Hợp là thiên tài cấp độ Huyền Diệu tông đạo.

Nàng cũng là thiên tài hiếm có trong Nhân Giáo.

Hơn nữa nàng còn muốn lớn hơn Ngụy Hợp năm mươi tuổi, luyện thêm năm mươi năm, hiện giờ càng là vừa mới bước vào cảnh giới toàn chân, thành tựu Bồ Tát nghiệp.

Nếu ngay cả một tiêu gia hỏa tài trí cũng không giải quyết được, vậy nàng thật sự là quá phé rồi.

“Không nên khinh thường, ta còn nhận được tin tức, Ngụy Hợp này vẫn luôn có cao thủ trong bóng tối bảo hộ.” Nam tử nhú mày.

Bác Lạp cười to vài tiếng.

“Tin tức của người sẽ tụt lại phía sau. Thuộc hạ đã nói rõ ràng, người bảo vệ Ngụy Hợp tên là Diêu Văn, là cao thủ Đại Nguyên Đạo Lục, rất là lợi hại. Thế nhưng...”

Nàng dừng một chút, rồi cười nói: “Nhưng mà, người nọ bây giờ thân đang bị trọng thương, còn chưa hồi phục, cho nên không cần nghĩ đến những thứ này.

Mà theo ta được biết, Nguyên Đô Tử còn chưa sắp xếp người mới bảo vệ hẳn, cho nên, đây vừa vặn là thời điểm tốt nhất để

trống.”

Trên mặt nàng lộ ra vẻ dũ tợn.

“Thừa dịp không có ai bảo vệ, vừa vặn có thể nhân cơ hội bắt người này lại, nắm giữ càng kỹ tình báo.”

“Được rồi... Được rồi, chúc người tất cả thuận lợi.” Lúc này nam tử yên lòng, lúc này cũng không nói thêm gì nữa.

Hắn còn có việc cần phải xử lý, sau đó tạm biệt bác, rồi quay người rời đi.

Về phần Ngụy Hợp, có triền kéo một người toàn thân phối hợp, thêm Chu Mộ Thanh đánh lén, chỉ là một người mới một lần định cảm, chấp cánh khó bay.

Lưu lại một người duỗi tay ra, đột nhiên bóp một cái.

Bành.

Một tiếng nổ chói tai từ trong tay nàng nổ tung.

Nàng bỗng nhiên cười khẽ, thanh âm càng lúc càng lớn, càng ngày càng vang.

Hoa tuyết đầy trời, bay múa xoay tròn rơi xuống.

Trên băng nguyên rộng lớn.

Ngụy Hợp cùng Chu Mộ Thanh đồng thời di động tốc độ cao.

Trong một mảnh tuyết trắng nối liền trời tiếp đất, chỉ có hai người bọn họ nhanh chóng bay về phía trước, lấy tốc độ cao không thể tưởng tượng của một người bình thường, mỗi ngày hơn sáu mươi mét chạy như điên về phía trước.

Nếu Ngụy Hợp một mình, hoàn toàn có thể lao lên trên trăm mét một giây trở lại.

Nhưng có Chu Mộ Thanh ở đây, hắn chỉ có thể giảm tốc độ lại.

Đến cấp độ này, phàm nhân bình thường mang bao nhiêu, đều là hư vọng vô dụng.

Giống như hiện tại, nếu đồng ý, hắn hoàn toàn có thể bày trò môn chủ Vạn Độc môn.

Một đội võ sư nâng kiệu đi dọc theo bãi thanh tẩy.

Nhưng vậy thì sao?

Vốn chỉ cần mấy giờ là có thể đi hết đường, mở rộng sân khấu phải chạy tới ngày mai.

Hắn cũng không phải kẻ ngốc.

Vì vậy, một mình hành động, khinh thân tập sát là lựa chọn tốt nhất.

“Từ sau khi định cảm, ta vẫn không dùng đôi mắt này, cẩn thận nhìn thật kỹ thế giới. Hôm nay vừa vặn có thể có cơ hội này.”

Không bao lâu, hai người nghỉ ngơi một chút, Ngụy Hợp nhìn cánh đồng tuyết mênh mông, nhẹ giọng nói.

“Ngài cũng siêu cảm hai mắt sao?” Chu Mộ Thanh hỏi.

“Đúng vậy, hai mắt vẫn tương đối thuận tiện.” Ngụy Hợp cảm khái trong lòng.

Lúc này hai mắt hắn vẫn không giống mắt người, tơ máu lít nha lít nhít tựa như vật sống, không ngừng du động vờn quanh đồng tử hắn.

Mà trong tâm mắt của hắn, lúc này bên ngoài cũng không hoàn toàn là cánh đồng cô tịch mênh mông vô bờ.

Tương phản.

Nơi này không chỉ không cô tịch mà còn rất náo nhiệt.

Trong thế giới nội cảnh thật.

Lấy Ngụy Hợp nghỉ ngơi dựa vào tảng đá làm trung tâm, trên mặt tuyết trắng xoá xung quanh, khắp nơi đều là những bức tường đỏ nát màu đỏ sậm.

Trong không khí một mảnh xám xịt, vô số phù vật khi hội tụ khi thì phân tán.

Một số cây cối khô héo màu xanh lá cây màu xanh sẫm tựa như yêu ma đang giương nanh múa vuốt, cành cây dài rộng toàn thân.

Thi thoảng có chỗ không bị bông tuyết bao trùm, còn có thể nhìn thấy bùn đất màu xanh sẫm phía dưới, tản ra ý tứ ô uế nồng đậm.

Trừ những thứ này, chủ yếu nhất là từng con trâu trắng đang chậm rãi đi ngang qua mặt đất tuyết.

Đàn trâu này chỉ tồn tại trong tình cảnh chân thật.

Chúng nó thoát nhìn bản thi, không khác trâu rừng bình thường là bao. Điểm khác biệt duy nhất là da thịt trên thân chúng nó đều bắt đầu thối rữa.

Một số trâu rừng thậm chí hốc mắt đều là hắc động khô héo, da lông trên người cũng đã sớm mất đi ánh sáng.

Toàn thân chúng chậm rãi tản mát ra khí xám nhàn nhạt.

Những luồng khí xám tro này lơ lửng giữa không trung cách bầy trâu hơn mười mét, tạo thành một gương mặt cực kỳ quái dị.

Gương mặt quái dị kia méo mó khốc lóc đau khổ, không một tiếng động phóng thích ra sóng âm làm người ta bực bội bất an.

Ngụy Hợp mặc dù không có siêu cảm thính lực, không nghe được thanh âm gì.

Nhưng tay trái của hắn lại có cảm giác siêu cảm, có thể cảm giác được sóng âm rung động.

Cho nên hắn mới đoán được gương mặt quái dị kia đang phát ra tiếng vang.

Nghỉ ngơi, nhìn đàn trâu dần đi xa, hắn lấy bản đồ ra nhìn.

“Còn xa đến mức nào nữa?”

Chu Mộ Thanh nhanh chóng nhìn xuống bản đồ.

“Chỉ còn một lát là tới, chúng ta đã ở gần đây. Ngài cần phải cẩn thận.”

“Ừm. Ta vốn định lặng lẽ tới gần, không kinh động đối phương, xem tình huống rồi hãy nói.” Ngụy Hợp trả lời.

“Như vậy là tốt nhất. Nếu trong đó có rất nhiều cao thủ thì lập tức rời đi. Nếu như có rất ít cao thủ, chúng ta hoàn toàn có thể hoàn toàn ăn hết.” Chu Mộ Thanh gật đầu.

Nghỉ ngơi chút, hai người lại tiếp tục lên đường.

Đi về phía trước ước chừng vài phút, rất nhanh, một mảnh mặt hồ màu trắng bất quy tắc xuất hiện trước mắt hai người.

“.....”

Mà bên cạnh hồ, rõ ràng còn xây dựng một toà kiến trúc hai tầng lầu.

Mặt ngoài lầu các kia bao trùm tuyết phấn thật dày, dưới mái hiên uốn lượn bén nhọn, mỗi một chỗ đều treo một chuỗi băng lãng.

Xa xa nhìn lại, trong lầu các mơ hồ có thể nhìn thấy ánh đèn chập chờn.

“Người lưu tại chỗ này, ta đi xem một chút.” Ngụy Hợp phân phó một câu, không đợi trả lời, bỗng nhiên vọt tới trước, biến mất ngay tại chỗ.

Trong lòng Chu Mộ Thanh thấp thỏm, còn muốn nói chuyện, nhưng căn bản không có thời gian.

Nhìn Ngụy Hợp đã biến mất, nàng đưa tay sau lưng, lạng lẽ từ trong tay áo trượt ra một cái bình nhỏ màu xanh lá.

Nấp bình nhỏ mở ra, một con phi trùng xanh biếc từ đó im ắng bay ra, ở dưới gió tuyết che lấp, bay về phía lầu các xa xa.

Đây là liên hệ giữa nàng và người kia hiền lành dạy dỗ.

Lúc trước nàng trở về báo tin, ngược lại bị cao thủ Quảng Từ giáo bắt lấy. Vì cầu sống, vì đột phá bản thân, đạt được Duyên Thọ, nàng không chút do dự đầu nhập vào đối phương.

Mà hiện tại, chỉ cần dẫn Ngụy Hợp tới đây, sau đó sớm thông tri bên kia, nhiệm vụ của nàng coi như hoàn thành hơn phân nửa.

Rất nhanh, phi trùng bay ra khỏi.

Trong gian lầu lại chậm chạp không có động tĩnh.

Bên trong có mấy tên to con đi ra, nhìn quanh đầy nghi hoặc, không phát hiện một chút động tĩnh nào, thế là lui trở về.

Chu Mộ Thanh kiên nhẫn chờ đợi.

... Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Rất nhanh, tiểu phi trùng xanh biếc kia lại lần nữa bay trở về, trên thân còn quấn một cuộn giấy nhỏ.

Chu Mộ Thanh gỡ cuộn giấy nhỏ xuống, mở ra xem xét.

Bên trên viết hai chữ: Người đâu?

Chu Mộ Thanh bỗng có dự cảm xấu.

Nhưng hôm nay, nếu như bên kia xảy ra vấn đề, không tìm thấy người, nhiệm vụ lần này của nàng không hoàn thành được, sau này nhất định sẽ bị trừng phạt.

Vừa nghĩ tới loại dẫn vật không cách nào hình dung lúc trước, trong lòng Chu Mộ Thanh tràn đầy sợ hãi.

“Đi thôi, cùng đi với ta. Những trạm gác ngầm xung quanh ta đã xử lý rồi, đừng phát ra âm thanh, chúng ta lặng lẽ tới gần.”

Thanh âm Ngụy Hợp bỗng nhiên vang lên bên tai Chu Mộ Thanh.

Nàng toàn thân sợ hãi, bất động thanh sắc bóp nát tờ giấy, sau lưng toát ra mồ hôi lạnh.

Vừa rồi nếu nàng xem xét tờ giấy chậm hơn nữa, nhất định sẽ bị Ngụy Hợp phát hiện.

Nếu chuyện nàng trở thành gian tế bị phát hiện, chờ đợi nàng, kết cục chỉ có một.

Đó chính là chết.

Cho nên bất luận thế nào, nàng cũng không thể để Ngụy Hợp phát hiện mình có vấn đề.

Mà nếu lần này Nghiêm Từ Giáo không chế Ngụy Hợp, như vậy về sau bọn họ phối hợp với nhau, lại càng không dễ bại lộ.

Ngụy Kỳ lại xuất hiện bên cạnh Chu Mộ Thanh.

“Đi thôi. Không nên phát ra động tĩnh lớn, chúng ta mau chóng tới gần.”

“Vâng.” Chu Mộ Thanh cúi đầu đáp.

Hai người dùng vận kinh ngăn cách động tĩnh dưới chân, im lặng di chuyển về phía trước trong đồng tuyết.

Loại phương thức di động này rất an tĩnh ẩn nấp, nhưng phiền toái chính là tiêu hao kinh lực cực lớn, liên tục sử dụng không được bao lâu.

Cũng may hai người rất nhanh đã đến bên cạnh lầu các.

Ngụy Hợp nhẹ nhàng nhảy lên, từ mặt tường nhảy qua, Chu Mộ Thanh theo sát phía sau.

Hai người rất nhanh đi vào trong phòng.

Hắn ta gần tới nơi, nghe thấy bên trong có tiếng nói chuyện truyền đến.

“Người còn chưa tới sao? Đến bây giờ còn chưa tới? Thời gian cũng đã đến! Một đám phế vật!”

Trong phòng truyền ra một giọng nói nữ tử hào phóng.

“Có lẽ sắp tới rồi, ở ngay gần đây.”

Ngụy Hợp tới gần một chút, cẩn thận lắng nghe.

Chỉ là hắn không biết dùng cái gì mà không chỉ làm mình bịt âm thanh, mà ngay cả Chu Mộ Thanh ở bên cạnh cũng không bị phát giác.

Hai người đi vòng quanh lầu các một vòng, bên trong có thanh âm một nữ nhân, đang hỏi thăm thủ hạ nói chuyện.

Rất nhanh xoay xong, Ngụy Hợp chau mày, nhìn từ những lời hỏi này, nữ nhân này tựa hồ không phải là người của loạn thân giáo, mà là người phổ du giáo Ngô quốc.

Mà tình hình bên Ngô quốc lúc này quá nguy hiểm.

Hảo thủ Ngô quốc lên vào Hải Châu không ít, hắn ta lẻ loi một mình, lại lỗ mãng đi lên như vậy rõ ràng là không tự lượng sức mình, quá mức nguy hiểm.

Vì vậy, hắn định rút lui.

Nếu không phải Loạn Thần giáo thì đó là nhảm. Quảng từ giáo so với Loạn Thần giáo tốt hơn nhiều.

Lập tức, hắn nhìn Chu Mộ Thanh ra hiệu, mang theo nàng đi chuyển ra phía ngoài, chuẩn bị rời đi.

Chu Mộ Thanh sững sốt.

Nàng hoàn toàn không nghĩ tới, Ngụy Hợp cùng vị đại nhân kia đều ở chung quanh một vòng, đối phương thế mà vẫn không phát hiện hành tung của bọn họ.

Nhưng, Ngụy Hợp trước mắt không có ý định xuất thủ, cứ như vậy trở về rời đi.

Nếu cứ rời đi như vậy, nhiệm vụ của nàng thất bại chắc chắn sẽ bị trừng phạt, rơi vào hoàn cảnh sống không bằng chết.

Nghĩ tới đây, trong lòng Chu Mộ Thanh lập tức bắt đầu lo lắng.

Nàng rất bức thiết hy vọng rằng đại nhân trong lầu các có thể phát hiện Ngụy Hợp.

Đáng tiếc...

Ngụy Hợp chậm rãi ly khai, kết quả vẫn như cũ không phát ra động tĩnh gì.

Mắt thấy Ngụy Hợp mang theo nàng, lặng lẽ rời xa lầu các.

Lần du dỗ hành động này, hoàn toàn thất bại.

Rốt cuộc Chu Mộ Thanh không nhịn được nữa, thân thể như bị vật gì đụng vào, bỗng nhiên lệch ra, té ngã trên đất.

Ôi chao!

Nàng trong trẻo kinh hô một tiếng.

Hô...

Trong giây lát, toàn bộ lầu các trở nên yên tĩnh, một cỗ áp lực khí tức nhanh chóng khuếch tán ra.

Ngụy Hợp cũng ngây ngẩn cả người, có chút ngạc nhiên nhìn Chu Mộ Thanh.

Hắn cũng không nghĩ tới, cũng sắp muốn rời khỏi rồi, gia hỏa này cứ nhiên lại gây ra động tĩnh.

“...” Ngụy Hợp và Chu Mộ Thanh nhìn nhau.

Một sự ngạc nhiên, một sự xấu hổ.

“Ngươi... vì cái gì...” Ngụy Hợp đứng thẳng dậy, ánh mắt phức tạp khó hiểu nhìn Chu Mộ Thanh.

Lúc này hẳn làm sao còn không nghĩ tới chuyện Chu Mộ Thanh chắc chắn xuất hiện vấn đề sau khi ra ngoài lần này.

Đột phá ngoài ý muốn, chủ động báo cáo tình báo, dẫn hẳn tới nơi này.

Mà ở chỗ này, đột nhiên lại phát ra âm thanh kinh động tới địch nhân.

“Quảng Từ giáo?” Ngụy Hợp hỏi.

Chu Mộ Thanh không còn gì để nói, chỉ có thể từng bước lui về phía sau.

Nàng đang sợ hãi, sợ Ngụy Hợp đột nhiên ra tay với nàng.

Chỉ là Ngụy Hợp vẫn đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích.

Hắn chỉ là có chút bất đắc dĩ, tiếc nuối. Vô luận Chu Mộ Thanh bị lý do gì, phản bội hẳn, kết quả đều giống nhau.

Đó là hẳn nhìn lầm người.

Con người luôn phải trả giá vì sai lầm của bản thân.

Còn bây giờ, chính là lúc hẳn phải trả giá đắt.

Bành!

Lúc này trong lều các, từng bóng người nhanh chóng mở cửa lao ra, từng người thân hình cường tráng đầu trục, nhao nhao vây quanh hai người Ngụy Hợp.

Bác Lạp chậm rãi đi ra khỏi đám người, thân hình gã nổi bật, dễ dàng thấy được dáng người ở trong đám người như hạc giữa bầy gà.

Nàng ta đưa mắt nhìn Ngụy Hợp, vươn tay ra ngoắc Chu Mộ Thanh một cái.

“Làm tốt lắm, người tính xong nhiệm vụ rồi, kế tiếp giao cho ta.”

Bác Lạp cười cười dữ tợn, hai con mắt dò xét trên dưới Ngụy Hợp một lần.

“Nghĩ không ra, người bên cạnh người cuối cùng lại phản bội người, còn muốn đem người dẫn tới vòng vây. Nhân sinh mà, chính là như vậy tràn ngập ngoài ý muốn.” Nàng cười hắc hắc, có chút trào phúng, tựa hồ nhớ tới một số chuyện cũ của mình.

“Người là ai?” Ngụy Hợp không nhìn Chu Mộ Thanh nữa.

Nếu đã phản bội, sẽ không đáng để hắn bỏ ra tinh thần để chú ý đối phương.

Mặc kệ lý do gì, phản bội cũng là hành vi không thể tha thứ.

Hắn cũng có chút tự nhủ. Gần đây trầm mê trong tu hành, còn cả ngày chú ý tới thế giới chân thật.

Không quan sát tình huống chung quanh cho nên mới dẫn đến cục diện ngày hôm nay.

Trong trường hợp lần này, phần lớn nguyên nhân là chính hắn.

“Ta thừa nhận, gần đây có chút tình huống, dẫn đến lực chú ý không tập trung. Không để ở chung quanh.” Ngụy Hợp trầm giọng nói.

“Người đang nói gì vậy?” Bác Lạp hơi sững sờ, không biết tên này đang làm gì.

“Không nói gì, chỉ là có chút cảm khái.” Ngụy Hợp thở dài.

Vậy mới nói, hắn mới cảm thán, thực lực bản thân mới là trung tâm của tất cả, ngoại lực lại là người ngoài, cuối cùng cũng sẽ xuất hiện đủ loại ngoài ý muốn.

Tựa như Chu Mộ Thanh.

Có lẽ nàng không muốn phản bội, nhưng có thể không chế một người phương pháp quá nhiều.

Những thứ khác không nói, rất nhiều công pháp tà dị, có thể làm được điểm này, thậm chí có thể phá hủy hoàn toàn tâm trí và tinh thần của một người.

“Ta phạm sai lầm, một người rất ngu xuẩn sai lầm.” Ngụy Hợp trầm thấp nói.

Hắn nhìn về chung quanh, nhìn về phía Chu Mộ Thanh, ánh mắt thờ dài.

“Các ngươi đều là người nhìn thấy.”

“Ngươi cái tên này.... muốn nói cái gì? Di ngôn cuối cùng sao?” Một gã La Hán đầu trọc sắc mặt lạnh như băng, tiến lên quát.

“Cho nên, vì cái chính sai lầm, ta chỉ có thể đem tất cả các ngươi đánh chết! Như vậy, không ai biết ta phạm sai lầm...”

Ngụy Hợp thờ dài một tiếng, xung quanh thân thể dần dần quanh quần lên từng vòng khí lưu.

“Nói khoác mà không biết ngượng! Xem ra ngươi còn chưa rõ chênh lệch giữa chúng ta!” Bác Lạp sắc mặt hung ác, hai tay cơ bắp nhanh chóng bành trướng, muốn động thủ.

Ầm ầm!!

Đúng lúc này, trong phút chốc một tiếng vang thật lớn.

Một vòng kinh lực sương mù màu đen từ trên thân Ngụy Hợp đột nhiên bộc phát.

Từng vòng từng vòng gợn sóng như nước từ trên người hắn khuếch tán ra bốn phía, tựa như cơn lốc, thổi cho cơ bắp trên người xung quanh không ngừng run run lên từng vòng.

Kinh lực kinh khủng kéo theo gió mạnh, thổi đám người Bác Lạp không ngừng lùi về sau.

Tổng lượng sức mạnh mặc dù không thể so sánh rõ ràng, nhưng nàng rõ ràng cảm giác được, tổng kinh lực của Ngụy Hợp nhiều hơn rất nhiều so với những thứ mà nàng đã gặp trước kia.

Cuồng phong thật sự hóa thành từng đạo cột khói đen xám xịt, lan tràn ra bốn phương tám hướng, tựa như sóng biển.

“Cái này... cỡ lực lượng này..!?” Bác Lạp nghẹn họng nhìn trần trời, hai chân gắt gao chui vào mặt đất, lực lượng toàn thân gắt gao cảm rẽ, không để cho mình bị cỡ lực lượng này mạnh mẽ thổi bay.

Chỉ là thủ hạ bên cạnh nàng không may mắn như vậy.

Một đám ánh mắt ngốc trệ, còn chưa kịp phản ứng, đã bị khí lưu thổi bay ra xa phía sau. Từng người từng người lướt sát qua bên cạnh Bác Lạp, bay cuồn cuộn ra.

Cuồng phong kịch liệt kéo theo tiếng rít chói tai, thậm chí kêu la của tất cả bọn họ, che giấu toàn bộ.

Bác Lạp mở to mắt, trong đầu hỗn loạn.

Nàng gắt gao mở mắt nhìn chằm chằm vào chính giữa khí lưu sương mù, cho dù hai chân đang chậm rãi bị chuyển dời về sau cũng không thể để ý tới.

“Không. Chỉ là định cảm chân nhân một lần, không có khả năng có kinh lực mạnh như vậy!! Giải thích duy nhất...”

Trong giây lát, nàng chợt nghĩ tới điều gì đó, nhìn về phía Chu Mộ Thanh đã bị thổi bay sang một bên khác, vẻ mặt cũng đầy rung động đến đại ra.

“Là người!! Người dám gạt ta!!”

Trong lòng Bác Lạp hết thấy đều sáng tỏ.

Tuyệt đối là tiện nhân kia đang lừa nàng, người trước mắt này căn bản không phải là Ngụy Hợp, mà là cao thủ đứng đầu Huyền Diệu tông.

Nực cười cô ta cái gì cũng không biết, cuối cùng vẫn bị cô gái này lừa gạt, thậm chí còn ra tay tiêu hao tài nguyên trân quý của mình, giúp nàng ta vượt qua cảm giác khắc sâu.

Trong lòng đã hiểu chân tướng.

Trong mắt Bác Lạp tràn đầy lửa giận, hồi hận. Thân thể của nàng lùi lại phía sau, ánh mắt bỗng nhiên dời đi, rơi vào trên

người Chu Mộ Thanh.

“A a a a!!!”

Trong lúc đó, nàng đột nhiên toàn lực rống to lên.

Một thân man lực khổng lồ, làm thân thể nàng không ngừng lui lại đột nhiên ổn định, rốt cục đóng đinh tại chỗ.

Toàn thân nàng từ trên xuống dưới bắt đầu mọc ra lượng lớn lông đen nồng đậm.

Miệng và mũi ngũ quan bắt đầu vặn vẹo biến hình, hai chân bắt đầu dần dần ẩn hình, đây là muốn đột nhập trạng thái toàn thân.

Cơ thịt trên hai tay nàng nhanh chóng gồ lên, biến dị, hóa thành hình thái hai thanh huyết nhục khổng lồ.

“Tiếp ta một chiêu! Vụ La trăm, năm tháng Lăng Tiêu!!!”

Xoẹt một tiếng.

Bác Lạp hai tay liên hoàn tiến về phía trước, chém xuống đầu Ngụy Hợp.

Song chưởng đao không ngừng rung động, dựa theo một loại tần suất cố định, vận chuyển kinh lực, chém tới phía trước.

Một cỗ kinh lực thật sự hóa thành sương mù xám đen xẹt qua trước người nàng, không cách nào vận dụng toàn bộ lên người nàng.

Mùi đơn vị thật mạnh mẽ, chỉ có một nửa có thể rơi vào trên người nàng.

“Giết!!!!”

Bác Lạp rống giận dữ, thân hình cao lớn âm âm chém về phía trước.

Ngụy Hợp đột nhiên ngừng đầu, trong nháy mắt hai mắt biến thành màu đỏ, từng đạo tơ máu màu đỏ sậm rậm rạp trong nháy mắt nổ tung, bao trùm song đồng.

Ầm!!

Lại một vòng khói đen thật đúng là từ trên người hắn nổ tung khuếch tán ra.

Cũng trong phút chốc.

Bành!!!

Bác Lạp đầu tựa như quả cầu khí nổ tung, im ắng tiêu tán trong sương mù như nước lũ, trong nháy mắt liền bị ăn mòn biến mất.

Cánh tay trái Ngụy Hợp nâng lên, bàn tay treo ở giữa không trung, hướng về phía Bác Lạp đánh tới.

“Cho nên nói, không phải là ai thanh âm lớn, ai lợi hại.” Ngụy Hợp bàn tay nắm một cái.

Hí...

Từng đạo khói đen tựa như vạn dòng về biển, nhao nhao từ bốn phương tám hướng bay trở về trong cơ thể hắn.

Dưới chân hắn điểm một cái, thân hình giống như lóe lên, trong nháy mắt xuất hiện trước người một cao thủ Quảng Từ giáo chạy trốn.

*

*

*

Đưa tay điểm một cái.

Bành!

Đầu tên cao thủ này nổ tung, lập tức ngã xuống đất bỏ mình.

Ngụy Hợp lại lóe lên, lại là người thứ hai, người thứ ba, người thứ tư.

Mãi tới khi có một người tới cuối.

Bịch bịch.

Thi thể không đầu vô lực ngã xuống đất.

Trong gió lạnh tuyết rơi, bông tuyết rơi xuống, dần dần che lại thi thể trên mặt đất.

Nhưng còn không đợi chúng hoàn toàn che lấp, trong hoàn cảnh chân thực, từng sinh vật quái dị bán trong suốt, đầu dê thân người, lặng yên không tiếng động từ trong không khí ngưng tụ ra, mang theo gió nhẹ, nhẹ nhàng nhào vào trên những thi hài này.

Không bao lâu, những thi thể bị nhào qua này liền chậm rãi hóa thành khói đen, tiêu tán không còn. Chỉ để lại một ít quần áo đơn giản cùng vật phẩm tùy thân.

Giữa phong tuyết phiêu đảng, hiện trường ngay cả một vệt máu cuối cùng cũng hóa thành khói đen tiêu tán.

Tổng cộng có tám người, toàn bộ đều khắc sâu cảm nhận, lực lượng phân tổ của toàn bộ Ngô Quốc liền có gần nửa đã xuống dốc ở đây.

Trên mặt đất tuyết trắng lúc này chỉ còn Ngụy Hợp và Chu Mộ Thanh.

Thu hồi tất cả Ngụy Hợp thật sự, vẫn giống như lúc ban đầu, trên thân không nhỏ máu, phảng phất ngay từ đầu đã chưa bao giờ động thủ.

Mà Chu Mộ Thanh cũng không còn đáng vẻ như lúc vừa tới.

Khuôn mặt nàng trắng bệch, quỳ xuống che ngực, làn da toàn thân từ tuyết trắng biến thành trạng thái đỏ sậm quý dị che kín con giun.

Nước mắt nước mũi nước mắt đều từ trên mặt nàng nhỏ xuống, rơi trên mặt tuyết, đem thuần trắng nhuộm thành màu đỏ nhạt.

Nàng ta giãy dụa nghẹn ngào, toàn thân run rẩy kịch liệt, nhưng nói không ra lời.

“Có ý tứ... Độc? Hay là bệnh?”

Ngụy Hợp chậm rãi đi đến trước người nàng.

“...” Chu Mộ Thanh há hốc mồm, cố gắng ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy hối hận nhưng cũng không nói nên lời.

Trong con mắt to của nàng không ngừng có những con sâu nhỏ như con kiến bò tới bò lui, lít nha lít nhít vô số kể.

Nàng hoàn toàn không ngờ rằng, mai phục rộng lớn của Ngô Quốc, không chỉ hoàn toàn không làm gì được Ngụy Hợp, thậm chí còn bị hấn tàn sát sạch sẽ.

Giờ khắc này, thậm chí nàng cũng cho rằng người trước mắt mình không phải là Ngụy Hợp, mà là một vị chân nhân hàng đầu trong tông môn ngụy trang.

Dường như hấn ta đã nhìn ra suy nghĩ của Chu Mộ Thanh.

Ngụy Hợp khẽ lắc đầu.

“Người sai rồi. Ta chính là Ngụy Hợp.”

Bành!!

Hấn ta xuất chiêu nhanh như chớp, đánh thẳng lên trán Chu Mộ Thanh.

Đầu nổ tung, còn chưa hóa thành vô số bọt máu thì đã bị mảng lớn khói đen ăn mòn, hủ hóa biến mất.

“.....” Nhìn Chu Mộ Thanh không đầu ngã ngửa trên mặt đất, cuối cùng nhanh chóng bị những sinh vật quái dị màu trắng hơi mờ kia ập tới, chậm rãi phân giải rồi biến mất.

Ngụy Hợp không còn lời gì để nói, chỉ là thu tay lại, lẳng lặng nhìn y phục đầy đất, nhìn lâu các không xa, còn có thanh phong hồ kết băng.

Bốp.

Trong nháy mắt, hấn biến mất ngay tại chỗ, rời khỏi mặt tuyết.

Bông tuyết bay lả tả, dần dần che đậy hoàn toàn một mảng huyết khí còn sót lại.

Bốp!

Đột nhiên Ngụy Hợp lại xuất hiện.

“Đúng rồi, quên sờ xác rồi.” Hấn vội vàng đi đến một đồng quần áo trên mặt đất.

“Đi! Đi!!!”

Dị thú huyết mạch tuần mã phi nhanh, một đường chạy như điên, dọc theo đường đi phóng đến đại doanh mặt mũi xa xa.

Trên đồng bằng rộng lớn, doanh trường màu xám nhạt kéo dài tới cuối tầm mắt.

Tùng đạo tinh kỳ dựng thẳng đứng cao cao, đón gió phấp phới.

Tùng đội binh sĩ tuần tra, giáp trụ toàn thân, tay cầm trường thương, tựa như đàn kiến không lồ phân ra một dòng nhỏ, dẫu vào đây không ngừng di động theo quỹ tích của mình.

358

Ô ~ ~!

Tiếng kèn thê lương chậm rãi vang lên.

Trong hồi sắc doanh trường, người thường không thể nhìn thấy nội cảnh này.

Từng đạo khói đen màu xám thật mạnh, tựa như vật sống, không ngừng hiển hiện, liên kết, hình thành từng trận hình lớn mấy chục mét.

Những trận hình không lớn này, lại mơ hồ dựa theo quy luật cố định, hình thành một cự trận lớn hơn.

Chỉ trong giây lát, toàn bộ quân doanh đã hoàn toàn bao phủ bên trong trận pháp khói đen khổng lồ.

Mà ngoài hiện thực, toàn bộ quân doanh không chút cảm giác, tình huống như thế nào cũng không có.

Quân sĩ thủ bị, tuần tra tuần tra. Huấn luyện, thăm vấn thăm vấn, ai làm việc nấy, đâu ra đấy.

Tuấn mã phi nhanh như tên bắn, nhanh chóng xông vào vùng liên doanh này.

Ngay sau đó báo cáo quân tình được cấp báo lên tầng tầng, đưa đến soái tướng trong quân.

Trong doanh trường.

Liên quân Đại Nguyên, chư hầu chín đường đều tự mang theo đại tướng của mình ngồi xuống.

Trong đó, Thái Châu Úy Trần Linh hiển nhiên cũng ở trong đó, phía sau hẳn đều mang theo chân nhân Vô Thủy tông, cùng với một đại tướng Thái An Quân cảm nhận được một người.

Sau đó là Cẩm Châu Châu Úy, một lão giả râu dài, đi theo phía sau là vạn người không phải cao thủ Cung Cung và đại tướng trong quân.

Còn Thất Châu, đều được bố trí giống nhau, bao gồm cả Vân Châu cũng phải cao thủ đến đây.

Thông nhất tất cả mọi người, thì là một người đang ngồi ngay ngắn chủ vị.

Trung Châu Thái úy Lý Chu Chiêu.

Người này tướng mạo thanh nhã, râu dài phiêu phiêu, đôi mắt hẹp dài, trong đó ẩn hiện tinh mang, lại thêm thân hình cao lớn, dáng người hùng vĩ.

Người này xuất thân từ thế gia ngàn năm, cầm kỳ thi họa không gì không biết, đồng thời còn là thư pháp gia nổi tiếng đương thời sáng chế ra hình chữ Chiêu thể, lưu truyền cực lớn.

Thế lực Lý gia ở toàn bộ Trung Châu, đều là ba người đứng đầu.

Máu chốt chính là, người áo bào trắng đứng sau lưng Lý Chu Chiêu.

Người này đeo mặt nạ trắng nõn, chỉ lộ ra hai con mắt, lộ ra một đôi mắt màu vàng nhạt.

Cái gì còn lại cũng không nhìn thấy, không thấy khuôn mặt, cũng không thấy làn da.

Toàn thân hẳn đều bị trường bào cùng mặt nạ che kín hoàn toàn.

Nhưng chính vì như thế, người này không nói một lời đứng sau lưng Lý Chu Chiêu, phát ra lực áp bách khủng bố, cũng khiến cho cao thủ sau lưng chư hầu các châu còn lại như núi gánh nặng, sắp không thở nổi.

“Trăm vạn đại quân Ngô quốc, chia thành ba đường tập kích, bây giờ Trung Châu đã rơi vào tay giặc hơn phân nửa, Thái Châu Hải Châu vẫn đang nỗ lực ủng hộ. Chư vị có kế sách ứng phó không?”

Lý Chu Chiêu vẫn bình tĩnh nhìn mọi người, trầm giọng nói.

Liên quân chư hầu vốn chỉ có chưa đến sáu mươi vạn, dù sao mọi người không thể dốc toàn bộ lực lượng trấn thủ bản thân, còn cần giữ sức mạnh trấn thủ bản thân.

Bởi vậy có thể gom ra nhiều binh lực như vậy, hội tụ trên bình nguyên biên giới sông nước này, đã là tận lực rồi.

Sáu mươi vạn đối lại một trăm vạn.

Đôi diện còn có mấy vị tông sư liên thủ mà không địch lại, quốc sư Ngô quốc Ma Đa.

Trong đại tướng một mảnh yên tĩnh.

Đại biểu các châu còn lại đều đang suy nghĩ cách đối phó.

“Ngô quốc không để ý đến nghiêm lệ, công khai lấy tông sư quốc sư để thăm dò nhiều kết quả. Đã như vậy, vì sao chúng ta không thể dùng gậy ông đập lưng ông?”

Một đại hán khôi ngô tóc vàng râu quai nón hung dữ nói.

Người này tên là Từ Thiệu Văn, là đại tướng vạn Châu, dẫn quân đến trợ giúp.

Trước đó Vạn Châu Úy chính là bị cao thủ Phật điện nước Ngô ám sát chết, mà ông ta chính là cháu trai của Châu Úy, thân như cha con, bây giờ dẫn quân mà đến chính là vì báo đại thù này.

“Nghe đồn thái úy đại nhân và Đạo môn Kim Liên tông có bạn cũ, nếu có thể mời cao nhân Kim Liên tông xuống núi ra tay...” Ánh mắt hắn chuyển động, bỗng nhiên nhìn về một nơi khác.

“Hơn nữa, bên phía đảo châu Âu Dương đại nhân có biết cao nhân Đông tông cùng đối đầu với kẻ địch ở nước Ngô không? Theo ta được biết, hoàn châu là nơi tổ tông Phật môn ở Đông Đình không?”

Châu úy hoàn châu, là một nam tử gầy gò tên là Âu Dương Đức.

Đứng phía sau hắn ta, quả thật có một người là cao thủ Phật môn.

Nghe vậy, hắn nhẹ nhàng lắc đầu.

“Trước khi tới đây, ta cũng đã bái phỏng Đông Tông không dưới năm lần. Đáng tiếc..., tông sư duy nhất của Tổ Đình sắp

cạn kiệt đèn tắt, mà những tông sư còn lại...” Hấn lắc đầu không nói thêm gì nữa.

Hiển nhiên là không có cách nào.

Tông sư cao cao tại thượng, nào có dễ bị sai sử như vậy.

Quốc sư Ngô quốc đa số đều là dị số.

“Xem ra hôm nay Đại Nguyên ta đại thế, chỉ có thể dựa vào chúng ta liên hợp Đạo môn chèo chống? Quả thực buồn cười!”
Đình Châu Úy lạnh giọng cả giận nói.

“Ai mà không biết Ngô Quốc Lễ Phật, Quảng Từ Giáo từng là một chi nhánh Phật tông, bọn họ nguyện ý ra tay mới là lạ!”
Một người khác âm dương quái khí nói.

Lý Chu Chiêu vỗ nhẹ tay lên mặt bàn, khiến cho cục diện trở nên yên tĩnh lạ thường.

“Ta đã thuyết phục Kim Liên tông tổ sư Kim Đỉnh Chân Quân, đến đây trợ giúp. Phối hợp Vô Thủy tông, Huyền Diệu tông, chư vị tông sư liên thủ, hẳn là có thể ngăn cản nhiều người dẫn đầu Lễ Phật điện.”

Hấn dừng một chút.

“Về phần tông sư xuất hiện lúc trước tự mình ra tay ám sát đại tướng lĩnh binh, hiển đã bày ra tinh trận. Đại quân áp hạ cảnh, dù là tông sư, chỉ cần dám can đảm vào trận, cũng đừng nghĩ dễ dàng thoát thân.”

Tông sư cực mạnh.

Nhưng không phải vô địch.

Tinh trận mượn sát khí của đại quân, ngưng kết lượng lớn tinh thần lực ý chí, hình thành Quân Sát Hải.

Như vậy có thể ở bên trong chân thực, hình thành một loại lực tràng vô hình.

Chỉ cần là mang địch ý tiến vào vùng lực trường này thì tương đương với một người đối mặt với ý chí áp bức của mấy chục vạn đại quân.

Coi như là tông sư, gánh chịu áp lực lớn như vậy, thực lực cũng sẽ giảm sút rất nhiều.

Lúc này nhân cơ hội động thủ vây giết, thật sự rất có thể sẽ xuất hiện nguy hiểm vẫn lạc.

Cho nên chỉ cần là người thật có thể tiếp xúc với chân thực, đều sẽ không dễ dàng lên vào trong đại quân ám sát đại tướng.

Cho nên rất nhiều đại tướng của các chân nhân đều tiến hành trường đấu tướng.

Đấu tướng, đấu không chỉ là thắng bại của hai người, mà còn là quân thế tinh trận của hai chi đại quân.

Nếu không có đại quân quân ý chèo chống, áp chế của cao thủ chân nhân sẽ bị áp chế quá lớn, căn bản không có cách nào phát huy được bao nhiêu thực lực.

“Chư vị không cần lo lắng, có tinh trận tại đây, coi như tông sư có can đảm lên vào cũng sẽ bị suy yếu đến cực điểm. Có thể phát huy lực lượng, thậm chí không bằng một định cảm bình thường.” Lý Chu Chiêu tiếp tục nói: “Cho nên Lễ Phật điện nhiều lắm chỉ có thể quây rây ở chung quanh.”

Mọi người tự nhiên minh bạch điều này, nếu không việc gì mọi người cũng chạy tới hợp binh làm cái gì.

“Hiện giờ Thái Châu Thái Dương vẫn còn bị Ngô Quân chèn ép, Ngô Quốc đã thành lập cứ điểm ở hai nơi, chiếm cứ thành trì. Bọn ta đến Thái Châu trước hay là đi Hải Châu trước? Chư vị có đề nghị gì không?”

Lý Chu Chiêu nhìn về phía mọi người, nhú mày.

Trước tiên cứu bên nào, đó là vấn đề. Sức mạnh liên quân Đại Nguyên có hạn, nếu chia quân, sáu mươi vạn đại quân chống lại ba mươi vạn quân Ngô hai bên, đều có phần thắng không nhiều.

“Theo ta thấy, nên đi đầu cứu Thái Châu ta.” Thái Châu úy Trần Linh lên tiếng nói.” Thành trì Hải Châu chỉ có ba tòa, địa phương vắng vẻ, cho dù Ngô Quân có chiếm lĩnh toàn bộ địa phận cũng không được bao nhiêu tiếp tế.

Mà thành trì Thái Châu ta đông đảo, nếu như thất bại, tất nhiên sẽ mang đến lượng lớn bổ sung tiếp tế cho Ngô Quân.”

Lý do này quả thật là hợp lý.

“Tiếp theo, Huyền Diệu tông tam mạch tông sư, hôm nay một người trọng thương trở về, một người bị thương thực lực đại giảm, chỉ có một người là không chống đỡ nổi..... Trong toàn bộ đại cục đã không có nhiều tác dụng. Vì vậy...”

*

*

*

“Trần Linh ngươi đây là qua cầu rút ván sao?! Bỏ đá xuống giếng!” Lời còn chưa dứt, một người nhin không được lên tiếng cả giận nói.

“Cũng không phải như vậy.” Trần Linh giơ tay lên ngăn lại câu nói của đối phương: “Phía trước nghĩa địa của Huyền Diệu tông, tông sư Tam mạch đều đến Trung Châu, chống cự ngang dọc, bản quan bội phục.”

Mặc dù mục đích ban đầu của ba đại tông sư Huyền Diệu Tông chỉ là đi đoạt long huyết.

Phía sau gặp phải Quảng Từ Giáo tập kích, không thể không liên thủ kháng địch.

Nhưng bất luận thế nào, bọn họ cũng đã góp ra một phần sức lực vì Đại Nguyên rồi.

Bây giờ hai người bị thương, chỉ còn một người khó có thể duy trì, liền làm ra chuyện thấy chết không cứu ác như thế, nếu lan truyền ra ngoài, e rằng toàn bộ đại tông phía sau liên quân đều sẽ rời bỏ trái tim.

“Ý của Trần mỗ là... Từ bỏ Hải Châu, nhưng không từ bỏ Huyền Diệu Tông!”

Hắn dừng một chút, nhìn mọi người như có điều suy nghĩ trong doanh trướng, khẽ mỉm cười.

“Nói đơn giản hơn, chính là lấy sức mạnh của chúng ta, hội tụ bồi thường, sau đó mời Huyền Diệu tông di dòi tông môn!”

Lập tức tất cả mọi người trầm mặc lại.

Kỳ thật trong lòng mọi người đều hiểu rõ, giữa Thái Châu và Hải Châu quả thật nên lựa chọn cứu viện Thái Dương Châu. Nếu Ngô quốc lấy được Thái Châu, nhất định quân thế sẽ tăng vọt.

Mà thực lực của Vô Thủy tông cũng mạnh hơn Huyền Diệu tông.

Dưới sự lựa chọn như vậy thì bất kể là ai cũng sẽ lựa chọn Thái châu.

Trần Linh Trần Thái và đề nghị nghe rất hợp tình hợp lý, đơn giản chính là mời Huyền Diệu Tông chuyển một chỗ mà thôi.

Chúng ta còn có thể hợp lực bồi thường cho mọi người, chẳng có gì ghê gớm.

Nhưng cần thận suy nghĩ từ góc độ Huyền Diệu tông.

Để một tông môn thiên vị ngàn năm, từ bỏ phúc địa? Chính là từ bỏ gốc rễ của bọn họ!

Nhưng ai bảo trong Đạo môn, Kim Liên tông, Vô Thủy tông, Huyền Diệu tông, Tam mạch chỉ có thực lực huyền diệu mật.

Về phần phong ấn chân thú bị Huyền Diệu tông trấn áp, Trần Linh càng không đề cập tới.

Cũng không phải là gã không biết, chỉ là cố ý không biết mà thôi.

Thật ra Huyền Diệu tông không thể dời đi được. Nếu di dòi, tinh trận không được bảo vệ, chân thú bị phong ấn phá vỡ phong ấn, đến lúc đó mối thù phong ấn bộc phát, thì nơi đầu tiên mà chân thú siêu cường muốn diệt chính là Huyền Diệu tông.

Vì lẽ đó là, đi sẽ bị thương nặng, nhưng không đi thì chắc chắn phải chết.

Mọi người đều hiểu tình huống này, cho nên mới không lên tiếng.

Cuối cùng vẫn là Trần Linh tự nói ra đề nghị.

“Trần đại nhân nói có lý. Lần này cũng chỉ có thể oan ức cho Huyền Diệu tông...” Lý Chu Chiêu thở dài.

“Thư viện Đông Châu và học cung Thái Ất bên Đông Châu, có thể phái ra chút nhân thủ, trợ giúp Huyền Diệu tông di chuyển không?” Hấn hờ hững nhìn về phía người đại diện Đông Châu bên kia.

Đại biểu Đông Châu cười khở lác đầu.

Thái Ất học cung vốn là thế lực Đạo Phật chèo chống, đại hiền Hoàng tự mấy năm trước bại bản tại Thái Hồ, sớm đã không biết tung tích, bây giờ học cung càng ngày càng uể oải, rất nhiều cao thủ đều nhao nhao thoát ly.

Còn thư viện Đông Châu...

Hầu hết cao thủ đều đã bị thương nặng trong trận đại chiến Trung Châu từ trước, đâu còn chút sức lực nào.

“Nếu đã vậy, xin quyết định đi.” Lý Chu Chiêu không nhiều lời nữa: “Tiếp theo, sẽ là hành quân.”

Đường đường là một trong ba mạch Bảo Bình của Đạo môn, vận mệnh của Huyền Diệu tông, chỉ trong doanh trường thoáng chốc đã được định ra.

Trong lòng mọi người đều có tư vị riêng, tâm tư không rõ.

Ngụy Hợp khoanh chân nhập định.

Toàn thân hấn thật sự giống như một con sông lớn sóng biển, hấn nhanh chóng lưu kinh mười ba huyết Thần khiếu còn sót lại, nhanh chóng bị chuyển hóa thành Huyền Tỏa kinh có tính chất lực hút thần.

Bây giờ hấn đã có thể xác định, suy nghĩ của mình không sai.

Thần thông có uy năng lực hấp dẫn thần thông, hấn ngay từ đầu đã xác định khái niệm, chỉ là thao túng lực hút mơ hồ này.

Không có quy định mức độ cụ thể.

Mà hiện tại, theo thực lực cuộn cuộn không ngừng bị chuyển hóa thành Huyền Tỏa kinh tầng hai.

Di hoá số lượng nhiều, Nguy Hợp dần dần phát hiện, trong cơ thể hắn thật đúng là rất mạnh, thế mà lại mang theo một tia lực hút yếu ớt.

Mà hiện tượng này, bắt đầu làm cho kinh lực trên người hắn dồn nén co rút lại, tựa hồ có ý muốn hấp dẫn hắn thành một đoàn.

359

“Nếu như mỗi một luồng thật lực đều mang theo lực hấp dẫn, như vậy tích góp từng chút một, lấy kinh lực của ta tổng lượng, nói không chừng lượng sẽ sinh ra biến chất.”

Ngụy Hợp đang cân nhắc trong lòng.

Lực hấp dẫn Thần là lần đầu tiên hắn ta có thể tồn thân, phỏng chừng trên thế giới này, hắn ta cũng là người đầu tiên có khái niệm về việc này hóa thành Thần.

Cho nên trong đó có rất nhiều phản ứng tác dụng, đều phải cẩn thận tìm tòi.

“Như vậy, nếu cứ tiếp tục cường hóa loại lực hấp dẫn này, sau này sẽ có chuyện gì xảy ra?”

Trong lòng Ngụy Hợp hơi mô phỏng lại, thế là một đống công pháp hấp thu nội lực trong các loại tiểu thuyết võ hiệp kiếp trước liền toát ra ý niệm.

Mô phỏng một hồi, suy nghĩ ý nghĩa càng ngày càng nhiều.

Cho nên tốc độ chuyển hóa thật đúng là bị ảnh hưởng, nhanh chóng chậm lại.

Lúc này hắn mới giật mình, lấy lại tinh thần.

“Bất kể như thế nào, đi trước một bước tới viên mãn rồi hãy nói.”

Lúc này, Ngụy Hợp tập trung tinh thần, tiếp tục ngưng tụ ý niệm rót vào trong hình tượng của Tôn Thần.

Đồng thời kinh thật sự không ngừng như dòng suối, chậm rãi chảy qua mười ba khiếu huyết, không ngừng tồn thân.

Thời gian kế tiếp, hắn mỗi ngày đều chuyên tâm tu hành, trong núi không có mặt trời.

Ngẫu nhiên ra ngoài một chuyến, nhìn thê tử của cha mẹ, cũng có thể chậm rãi hòa hoãn, buồn tẻ nhạt nhẽo sinh ra một cách khổ tu.

Sau đó gặp phải vấn đề gì nghi hoặc, liền đi tìm Nguyên Đô Tử sư tỷ, có điều vị đại sư tỷ này chỉ thỉnh thoảng mới tìm được, phần lớn thời gian, hẳn đều là đi tìm hai người Thường Học Trung và Diêu Văn.

Hai vị này đều là tiến độ tu vi cao hơn tiền bối của hẳn, tuy thực lực không bằng nhưng tiến độ công pháp lại mạnh hơn hẳn.

Cho nên đối với một số vấn đề hẳn gặp phải, cũng có thể chỉ điểm cho hẳn một số vấn đề.

Mặt khác, tiến độ chủ tu công pháp, có lẽ bởi vì có lực hút thần thật sự, tùy ý có thể thấy được, ở khắp mọi nơi.

Vì vậy tỷ lệ chuyển hóa cao tới đáng sợ, tiến độ công pháp cũng càng lúc càng nhanh.

Chỉ cần chờ tất cả công lực trên người thật, đều chuyển hóa xong, hóa thành tầng thứ hai công lực Huyền Tỏa.

Đến lúc đó lại đưa lực hút tinh thần vào trong một khiếu huyết, là có thể đạt tới cảnh giới tầng thứ hai.

Sau khi đạt được công lực, hẳn có thể gia tốc siêu cảm, nhanh chóng tiến hành định cảm lần thứ hai.

Dù sao đã đạt đến công lực, còn phải trải qua một lần cảm giác chân thực bên ngoài, mới có thể làm cho kinh lực bản thân hoàn chỉnh biến chất.

Đây là kích thích, cũng là chất xúc tác.

Ngụy Hợp hiểu rất rõ con đường sau này.

Chỉ là trừ tu hành ra, hẳn còn có một việc, cần xử lý.

Tê tê...

Nước trà xanh biếc chậm rãi được rót vào chén trà.

Ánh nắng tươi đẹp từ cửa sổ chiếu vào, rơi vào bên cạnh hai người ngồi ngay ngắn.

“Hôm nay sao không có thời gian đi ra tìm ta? Nhưng lại có gì nghi hoặc, là trên tu hành?”

Thân thể Diêu Văn đã khôi phục bình thường.

Trọng thương gần như chết trước đó đối với nàng mà nói cũng chỉ mấy tháng đã khôi phục như lúc ban đầu.

Không thể không nói, cao thủ Minh cảm này có lực tự lành chân chính biến thái.

“Là có một số việc, muốn mời giáo sư tỳ.” Ngụy Hợp mới từ trong khổ tu đi ra, liên tục tu hành hơn ba tháng, khiến trên người hắn mơ hồ thiếu đi một ít vị.

Đây là thời gian dài không cùng người giao lưu, dẫn đến tư duy có chút đình trệ cứng nhắc, là hiện tượng tự nhiên.

“Nói đi, tên này chắc chắn lại liên quan tới luyện công.” Diêu Văn có vẻ bất đắc dĩ.” Cũng may người tới sớm, bên ta cũng có một số việc, vài ngày nữa, ta lại phải ra cửa, ra xa nhà một chuyến. Đến lúc đó người không tìm được ta rồi.”

“Thế nhưng có chuyện gì?” Ngụy Hợp đạo.

“Không có chuyện gì quan trọng, chỉ là cùng một bằng hữu đi thu thập dược vật, hỗ trợ lực trận mà thôi.” Diêu Văn lắc đầu nói.

Nàng liếc mắt nhìn sắc mặt Ngụy Hợp, cười nói: “Yên tâm đi, không có việc gì, ta đi đến chỗ nào không Đại Nguyên, hơn nữa chỉ là ra ngoài trợ quyền, vấn đề không lớn, rất nhanh liền trở về.”

“Được rồi... đi đường cẩn thận.” Ngụy Hợp gật đầu, hắn coi như là người mình coi trọng Diêu Văn.

Dù sao trước đó trông nom tình cảm, mặc dù hắn không cần như vậy, nhưng cũng là một loại hảo ý và bỏ ra.

Hơn nữa nhiều lần giải đáp nghi vấn như vậy, cũng khiến hắn thiếu nợ không ít nhân tình.

“Được rồi, mau hỏi đi, có phải lại liên quan đến tồn thần không?” Diêu Văn cười nói.

“Đúng. Liên quan tới tồn thần, một ít chỗ tinh tế, ta vẫn không hiểu rõ...” Ngụy Hợp đem nghi hoặc trong lòng mình, cẩn thận nói ra.

Diêu Văn vừa nghe đã hiểu, rất nhanh liền dễ dàng giải đáp vấn đề Ngụy Hợp đưa ra.

Sau khi giải đáp xong.

Diêu Văn nhắc tới chuyện lục sĩ.

“Lại nói tiếp, hai tên lục sĩ trước đó đều không còn chức vị, bây giờ có tính toán gì không?”

Ngụy Hợp lắc đầu.

“Không có an bài gì, ý của sư tỷ là...”

“Có người đều nhờ ta tới đây. Là về vị trí hai tên lục sĩ trong tay ngươi.”

Diêu Văn lập tức báo lại cho Ngụy Hợp, nhân tuyên nhờ vả bên ngoài.

Ngụy Hợp cũng đồng ý rồi suy nghĩ sau.

Sau khi hỏi thăm một phen, có được đáp án, hắn lại tiếp tục trở về sơn động, tiếp tục khổ tu.

Dựa theo tiến độ hiện tại của hắn, không bao lâu nữa là có thể luyện tới viên mãn.

Tầng thứ nhất Huyền Toả công, chỉ cần xem hai điểm.

Một là tổng lượng sức lực đạt tiêu.

Hai là tồn thần hoàn toàn hoàn thành.

Ngụy Hợp là người đầu tiên không cần phải nói, đã sớm đạt tiêu thậm chí vượt xa.

Thứ hai, mới là mấu chốt, đã tích trữ hoàn thành, cần chuyển hóa sức mạnh, sau đó đưa thần linh của tồn tại vào khiếu huyết để ôn dưỡng.

Ngụy Hợp tính toán một chút, dựa theo tốc độ chuyển hóa hôm nay của hắn, chỉ cần nửa năm nữa là có thể chuyển hóa toàn bộ thực lực đến tầng hai.

Thời gian trôi qua, rất nhanh, một phần thư từ xa xa, lại lần nữa đưa đến Huyền Diệu tông.

Bất tri bất giác, đã hơn hai tháng trôi qua.

Trong động phủ.

Ngụy Hợp chậm rãi mở mắt.

Nhìn bụi bặm đầy đất chung quanh, lại nhìn về công cụ tính giờ ở góc tường.

Công cụ tính giờ ở đây là căn cứ theo nguyên thủy nhất để chế thành nguyên thủy nhất.

Không chỉ thời gian một canh giờ có thể tính giờ một ngày, mà còn có thể tính giờ mấy ngày, tên là Nhật Chung.

“Lại trôi qua lâu như vậy... không có lực sĩ, đúng là không tiện.”

Ngụy Hợp thở dài, từ dưới đất đứng lên.

Đã lâu không ra ngoài nghỉ ngơi, hẳn cảm giác chính mình phảng phất thoát ly nhân thế, ẩn cư hồi lâu.

Biết mình trạng thái này không tốt, bất lợi với thể xác và tinh thần khỏe mạnh.

Hắn đi tới trước cửa, đẩy cửa đá ra đi ra ngoài.

“Thanh Viễn tham kiến sư huynh.”

Ngoài cửa vậy mà có người?

Không chỉ một người, tổng cộng bốn người, cùng nhau chờ đợi bên ngoài cửa hang.

Nhìn thần sắc mệt mỏi của bọn họ, dường như đã chờ ở đây thật lâu.

Ngụy Hợp cũng có chút ngoài ý muốn.

Hắn khổ tu tinh lực tinh thần tập trung toàn bộ, căn bản không để ý động tĩnh bên ngoài động phủ.

Chỉ chú ý tới an toàn của phạm vi trong động, nhiều khi còn phong bế tất cả giác quan.

Không ngờ bên ngoài còn có nhiều người như vậy.

“Các người đây là...?” Hắn quét mắt qua.

Bốn người trước mặt, phân biệt là hai nam hai nữ, thần thái đều cung kính, tuổi tác có lớn có nhỏ.

“Bẩm sư huynh, chúng ta đều là người ngoài núi, là Diêu sư tử ra lệnh cho chúng ta tới đây bảo vệ, đợi ngài xuất quan. Nói là nàng đã hẹn với ngài, là chuyện lực sĩ.”

Nam tử trung niên tóc trắng, tiến lên một bước trầm giọng nói. Thoạt nhìn nhân tính gã trầm ổn, không có khiếp đảm câu nệ, có ý lỗi lạc.

“Người nói thẳng luôn đi.” Ngụy Hợp gật đầu: “Nề mặt Diêu sư tử, ta có thể cho các người một lực sĩ, còn một cái khác...”

Đúng rồi, hấn bỗng nhiên nghĩ đến thư trước đó đưa đến Thái Châu, hiện tại đã có hồi âm.

Lúc này, Ngụy Hợp trở về động, lấy ra thư tín.

Bức thư này là do lực sĩ Diêu sư tử hôm qua phái tới. Bởi vì hấn không có lực sĩ, tạp vụ làm tạp sự chỉ có thể dựa vào người khác giúp đỡ.

Chỉ là hôm qua lúc đưa tin, hấn vẫn còn dóc lòng chuyên hóa kinh lực, không rảnh rỗi xem xét.

Bây giờ nghỉ ngơi, ngược lại là nên xem hồi đáp.

Ngụy Hợp cầm lấy lá thư, xé ra, giũ ra tờ giấy bên trong.

Nội dung trong thư rất dài.

Vương Thiệu Quân đem hết thấy sự vụ sau khi Ngụy Hợp rời khỏi, đều giới thiệu sơ lược một lần trong thư.

Cuối cùng, hấn vẫn cự tuyệt.

Trong đó nói, nếu hấn một mình rời đi, thế thì không còn chỗ dựa, gia tộc không thể thoát thân, vẫn như cũ không cách nào thoát ly phạm tục, cũng không cách nào toàn tâm tu hành.

Bởi vậy, chỉ có thể phụ lòng tốt của Ngụy Hợp.

Cuối thư, toát ra một vòng thế lương nhân nhạt bất đắc dĩ.

Ngụy Hợp có thể nghĩ đến cảm tình lúc Vương thiếu quân viết phong thư này.

Xem xong thư, thần sắc hẳn cũng phức tạp, buông lá thư xuống.

Bốn người ngoài động vẫn lẳng lặng chờ đợi hứa hẹn của hắn.

Bốn người này, cái khác không nói, chỉ riêng từ việc bọn họ có thể tiến vào nội sơn, đã có thể nhìn ra bọn họ bối cảnh bất phàm.

Có thể suy ra, sau lưng bọn họ tuyệt đối có bối cảnh Nội Sơn chân nhân, là có thể có cơ hội tiến vào nội sơn tu hành.

Mà bây giờ, bốn người như vậy muốn trở thành lực sĩ của hắn, ý tứ bên trong rất rõ ràng.

Đó chính là lôi kéo hoặc đầu tư.

Trong tông môn có người nhìn ra tiềm lực phát triển của hắn, muốn đặt cược cho hắn.

Vì vậy...

Bốn người này nhất định không chỉ có bốn người.

Ngụy Hợp trong lòng sáng tỏ.

Lúc này lại một lần nữa xuất động, nhìn bốn người đang chờ đợi.

“Ta vẫn nói câu trước đó, chỉ có một vị trí lực sĩ, chắc các ngươi cũng đã thấy điều kiện trước kia ta đưa ra rồi chứ?”

Kình Hồng Quyết tăng thứ tư, cần một loại trạng thái tên là Thiên Hải Nhất Tuyến. Mà muốn tiến nhập trạng thái này, nhất định phải dùng dầu kình kình của cá voi đen làm tiêu hao.

“Tất nhiên là thấy được. Hắc tuyến kình nói, ta bên này đã có manh mối. Chỉ là muốn mang tới... Chỉ sợ có chút khó khăn.”

Nghe vậy, một nữ tử nhỏ nhắn xinh xắn trong đó tiến lên cao giọng nói.

Nàng thoáng đặc ý nhìn ba người còn lại.

Đều là gia tộc chân nhân trong tông môn, nàng có thể đoạt trước một bước tìm ra manh mối, tự nhiên trong lần cạnh tranh này lấy được tiên cơ rồi.

“Ồ?” Ngụy Hợp cảm thấy hứng thú, Kinh Hồng quyết là do liên quan đến tổng lượng kinh lực sau này của hắn, còn có phạm vi lực lượng nhục thân tăng phúc.

Cho nên Hắc Tuyền Kinh này cực kỳ quan trọng.

Hắn nhìn về phía cô gái này: “Người tên là gì?”

“Tại hạ là Hàng Lô Nguyệt, liên quan tới Hắc Tuyền Kinh mà sư huynh đang cần, nhà lâu của ta đã tìm được manh mối. Chỉ là vì lấy được thật sự quá khó khăn, cho nên... Tạm thời vẫn còn...”

Nữ tử nhỏ nhắn thoạt nhìn rõ ràng tuổi không lớn lắm, ánh mắt còn mang theo vẻ hoạt bát.

Lâu gia, Ngụy Hợp cũng đã nghe nói qua trong trao đổi thường học trung, là một đại gia tộc không nhỏ ở Huyền Diệu tông.

Các thành viên trong đó đời đời tương truyền, chỉ ít có năm người đều là Nội Sơn chân nhân, tương đương tuyệt vời.

Đương nhiên, loại gia tộc như Lô gia này, tự nhiên là không sánh được mấy gia tộc mạnh nhất, thí dụ như Nguyên Đô Tử, Đại sư tử, còn có Bách Hòa Tử, Thanh Mai Tử, gia tộc sau lưng ba người.

Nhưng nhà lâu cũng coi như lợi hại, số lượng người thật nhiều, chụm lại với nhau.

Chỉ có điều điểm duy nhất là, trong chân nhân lâu gia không có một người nào rất mạnh.

Người lợi hại nhất cũng chỉ mấy năm trước mới đột phá Hóa Cảnh.

360

Trong lòng hiện lên tin tức nhà lầu, Ngụy Hợp đưa mắt nhìn ba người còn lại sắc mặt khẽ biến, lập tức phát phát tay.

“Nếu các người không tìm ra lý do thuyết phục được ta, các người tự động rút lui đi.”

“Sư huynh, có biết, ta là người họ hàng của sư huynh Nghê An Hồng Nghê... Nếu ngài nhận ta, nhất định có thể nhận được tình hữu nghị của Nghê sư huynh...”

Một ánh mắt kiệt ngạo của nam tử trẻ tuổi nhìn không được lên tiếng nói.

“Đi đi.” Lông mày Ngụy Hợp nhăn lại.

Nghê An Hồng là ai? Quan tâm gì tới hần.

Không ngờ mối quan hệ này lại có thể ả ả uy hiếp, thật sự là ngu xuẩn.

Đừng nói hần không quen biết tên Nghê An Hồng này, cho dù nhận ra người trước mắt này ngu xuẩn như thế, hần cũng không có khả năng chiêu mộ hần trở thành lực sĩ.

Đây không phải là đặc tội với người khác chiêu bài khắp nơi sao?

Ba người thấy y phát tay lần nữa, cuối cùng đành phải rời khỏi.

Chỉ là nam tử kiệt ngạo kia nhìn không được lại lần nữa trừng Ngụy Hợp một cái, tựa hồ không để ý tới sư huynh Nghê An Hồng kia, tương đương bất mãn.

Tên ngu xuẩn.

Mấy người còn lại thấy thế, đều thầm mắng trong lòng.

Nghê An Hồng là một trong những cao thủ chân chính của tông môn, bọn họ cũng biết.

Toàn bộ Huyền Diệu tông đã tồn tại nhiều năm như vậy, nhân số nhiều nhất chỉ có mười người, tất cả mọi người đều rất quen

thuộc.

Nam tử này tên là Nghê Thu Thành, cùng Nghê An Hồng rất cuộc có quan hệ gì, không ai biết rõ.

Chỉ là hắn vẫn giữ bằng hiệu của Nghê An Hồng, dựa vào thực lực và quan hệ luyện nô, làm nhiều lực sĩ chân nhân, cuối cùng đều bất đắc dĩ bị triệt hồi tư cách.

Hiện tại lại muốn đến Ngụy Hợp nơi này.

Ba người còn lại đều không biết nên nói gì cho phải.

Ba người rời đi, chỉ để lại lâu các một mình Hồng Nguyệt.

Lúc này Ngụy Hợp mới cẩn thận đánh giá người này.

ấn tượng đầu tiên, nàng này cho hắn cảm giác, chính là thuần túy.

Đơn thuần, không có tâm cơ gì, trong mắt lộ ra vẻ nhàn nhạt ngây thơ, rõ ràng là được bảo vệ rất tốt.

Tựa như heo mới thả ra từ chuồng heo, cũng tương đối hiếu kỳ với mọi thứ bên ngoài.

“Lâu các người thật sự có tung tích Hắc Tuyên Kinh?”

Ngụy Hợp lần nữa hỏi một câu, hắc tuyến kinh kinh, liên quan đến việc tu hành kinh phong thủy quyết hạ tầng thứ nhất của hắn.

Vì vậy tuyệt đối không được sai sót.

“Thật đấy, chúng ta còn tổn hại không ít nhân thủ, trả một cái giá không nhỏ thì vẫn không thể nào lấy được.” Lâu Kha Nguyệt gật đầu nói.

Cha mẹ của nàng vì muốn có được Hắc Tuyên Kinh nên đã mời không ít cao thủ tới, thậm chí còn có chân nhân xuất động.

Đáng tiếc, Hắc tuyến kinh kia thấy sẽ tới tay, lại đột nhiên xảy ra biến cố.

“Xảy ra vấn đề gì? Nói thẳng đi.” Ngụy Hợp nhìn ra ý tứ tiêu cô nương, hỏi thẳng.

“Là như vậy.” Lâu Hàng Nguyệt kể lại chuyện phiền toái nhà mình gặp phải, rất nhanh kể thẳng một lần.

Thì ra Hắc Tuyền Kinh không ở hải vực phụ cận Huyền Diệu tông mà tiếp tục lái thuyền đi về hướng biển sâu.

Mà phương hướng biển sâu, cần vòng qua một mảng lớn cuồng phong tạo thành.

Lâu gia hao tổn không ít thời gian cùng nhân thủ, thật vất vả ở một mảnh hải vực yên bình, gặp một đầu Hắc tuyền kinh.

Bọn họ đang muốn đi săn, đều sắp thành công, nhưng bị một tên tự xưng là tam vận đạo nhân ngăn cản.

Ba Vận đạo nhân kia, nói những con cá voi đen xung quanh đều do hắn nuôi dưỡng mà thành, nếu muốn đi săn thì trước tiên phải được sự đồng ý của hắn.

Lâu các dĩ nhiên không làm.

Trên Hắc tuyền kinh này lại không có tiêu ký, còn không nghe người kia chỉ huy, hắn lấy cái gì chứng minh Hắc tuyền kinh chính là hắn nuôi.

Thế là hai bên bắt đầu xung đột.

Dưới một phen xung đột, lâu gia tổn thất không nhỏ, hơn trăm thuyền lớn bị chụp ngay tại chỗ.

Người bị giữ lại cũng bị thương nặng.

Vì vậy chuyến thứ hai, lần thứ hai, Lâu gia mời hai vị chân nhân, liên thủ ra biển, lần nữa đánh một trận với Tam Vận đạo nhân này.

Kết quả vẫn thảm bại như trước.

*

*

*

*

*

*

Sau khi trở về, Lâu gia hỏi thăm tin tức, nhưng cũng không tra ra manh mối cụ thể nào.

Bởi vì tìm được vùng hải vực Hắc tuyến kinh này, cách Huyền Diệu tông khá xa, trước kia cũng không có ghi chép lại lưu thế gì.

“Làm sao người có thể xác định, đó chính là Hắc Tuyến Kinh?” Ngụy Hợp lại hỏi.

Hàng lâu lần lượt nói ra đủ loại đặc điểm của cá voi đen.

Lập tức Ngụy Hợp cũng hiểu được, nàng nói không sai, đó đúng là vật mà hắn cần.

Chỉ có điều người tam vận đạo nhân này...

Đột nhiên trong lòng hắn khẽ động.

Nghĩ đến Diêu Văn sư tử cũng nói muốn phối hợp với một người bạn tốt ra ngoài làm việc.

“Đúng rồi, trong tông môn, gần đây có phải có không ít sư huynh sư tử của toàn bộ tông môn muốn ra ngoài?” Ngụy Hợp đột nhiên hỏi.

Lâu hàng Nguyệt sững sờ, lập tức nhíu mày suy nghĩ.

“Đúng vậy.” Nàng là thiên tài võ đạo, vẫn luôn khổ tu trong gia tộc, mãi đến tận khi đột phá luyện tạng, so với luyện tạng còn lại, cũng không phiền não quá nhiều tạp sự.

Vì vậy trong lúc nhất thời cũng chưa phục hồi lại tinh thần.

Nhưng trong lòng Ngụy Hợp lại rung mình.

Chuyện về Chu Mộ Thanh lúc trước, Quảng Từ giáo thiết kế mai phục hắn, hắn liền biết Ngô quốc đã lặng lẽ thâm thấu vào Huyền Diệu tông.

Hôm nay trong tông môn có nhiều cao thủ như vậy dồn dập ra ngoài, rốt cuộc là...

Hắn không rõ đại sư tử có ý định gì, cũng không rõ hiện tại Huyền Diệu tông đối mặt với cục diện như thế nào.

Nhưng hắn không tin, dưới tình huống này, tông môn sẽ không biết được Phật điện nước Ngô đang thâm thấu vào.

Huống chi chuyện lúc trước hấn còn nói với Nguyên Đô Tử sư tử.

Trong tình thế nguy cấp này, phần đông mọi người liên tiếp đi ra ngoài.

Trong lòng lăm liệt, Ngụy Hợp cũng không hỏi nhiều nữa.

“Trở về chuẩn bị, sau đó ta theo lâu đội thuyền nhà ngươi đi một lần nữa. Nếu quả thật là cá voi đen, vậy ta đồng ý cho ngươi một vị trí.”

“Vâng!! Đa tạ sư huynh!” Lâu Khang Nguyệt lập tức đại hỉ.

Nếu là vị trí lực sĩ còn lại, nàng tuyệt đối sẽ không vui như vậy. Nhưng Ngụy Hợp thì khác.

Vị này có địa vị ngang hàng với các đệ tử đạo chủng, chiến lược kinh người, là người mà ngay cả đại sư tử cũng khá coi trọng.

Trở thành lực sĩ cho thấy có thể mơ hồ có liên hệ với Đại sư tử Nguyên Tử.

Bất kể là hiện tại hay là về sau, đều sẽ có tiền đồ rất tốt.

Bên ngoài Huyền Diệu Tông, trên một hòn đảo nhỏ trên một vùng biển.

Một tòa sơn động bí ẩn từ từ mở cửa, một nam tử khuôn mặt bình thường đi ra.

Nam tử mặc trường bào bát quái, trên lưng thêu hoa văn dị thú tử kim, trên người mơ hồ có kinh lược vô hình vờn quanh hộ thể.

Người này đúng là một trong số toàn bộ Huyền Diệu Tông Tòa Sơn nhất mạch, Ngọc Đan chân nhân Tiêu Lý.

Đi ra khỏi sơn động, Tiêu Lý xa xa nhìn một chút mặt biển xa xa.

“Còn chưa tới sao?” Hấn nhẹ giọng hỏi.

“Chắc sắp rồi.” Giọng nói của một nữ tử khác vang lên bên tai hấn.

“Lần hành động này, đủ để đưa gần một nửa nội sơn của Huyền Diệu tông và đạo chủng ra ngoài.

Mặc dù được chia thành từng nhóm, nhưng nhân số có chút quá nhiều, có thể bị Nguyên Đô Tử phát hiện hay không?” Tiêu Lý có chút lo lắng hỏi.

“Chúng ta đã nghiên cứu quy luật của tông môn Huyền Diệu lâu như vậy, những thời gian sinh hoạt và quy luật sinh hoạt của các đạo chủng này đều đã được ghi lại trong hồ sơ về tính tình, nắm rõ như lòng bàn tay. Yên tâm đi, chỉ cần không phải toàn bộ một hơi cùng ra ngoài thì sẽ không có việc gì.

Sau khi chia thành từng nhóm như chúng ta, không chế từng nhóm là phương thức an toàn nhất.” Cô gái kia trả lời.

“Mặt khác, cơ bản liên quân Đại Nguyên đã từ bỏ bên này, tập hợp toàn bộ chiến lực vào Thái Châu bên kia. Huyền Diệu Tông một cây cũng không chống đỡ nổi, cho dù biết cũng không cách nào xoay chuyển trời đất, thì có ích lợi gì?” Nữ tử bỏ sung mấy câu.

“Đại quân tập kích giờ ở đâu rồi?” Tiêu Lý hỏi lại.

“Tổng cộng năm vạn người phân tán tập kích, tụ tập tại phụ cận Chấn Đào thành Thiên Hải đảo, sau đó tấn công núi. Đến lúc đó nội ứng ngoại hợp, còn có năm vị Phật chủ của Lễ Phật điện, cộng thêm vị kia... Huyền Diệu tông lần này, tất diệt không thể nghi ngờ!”

Trong giọng nói nữ tử mang theo tự tin nồng đậm.

Tiêu Lý chẳng còn gì để nói.

Xác thực, năm vạn đại quân mang theo tinh trận, tụ hợp quân thế, đủ để đối kháng tông sư. Hơn nữa còn có cao thủ chân huyết của Lễ Phật điện phụ trợ, còn có năm vị Phật chủ theo quân hiệp chiến, còn có vị kia...

Thực lực bậc này, muốn tiêu diệt Huyền Diệu tông lúc này, quả thực không cần quá dễ dàng.

Chỉ là, nghĩ tới mình đã sinh sống ở nơi này nhiều năm như vậy, mảnh đất quen thuộc này, mắt thấy sẽ không bao lâu nữa sẽ bị hủy diệt.

Suy cho cùng trong lòng Tiêu Lý cũng có chút xúc động.

Người không phải cỏ cây ai có thể vô tình, hẳn cũng giống như vậy.

“Làm sao vậy? Không đành lòng à?” Cô gái kia cười nói.

“Có một chút. Nhưng ta là người để ý, sau khi biết được chân tướng, chưa chắc họ sẽ để ý đến ta. Bọn họ chỉ hận ta thôi.”
Tiêu Lý thở dài.

“Nếu đã biết, vậy đừng suy nghĩ nhiều nữa. Tiếp tục kế hoạch là được.” Thanh âm nữ tử dần dần đi xa.

Ánh mắt Tiêu Lý phức tạp, nhìn bầu trời âm u mây mù, cuối cùng xoay người trở về động phủ, biến mất không thấy gì nữa.

Nửa tháng sau, ngày bọn họ hành động, cũng chính là ngày Huyền Diệu tông kết thúc.

Trong núi, sườn núi đen.

Phía dưới vách đá mênh mông, là biển mây mênh mông.

Nguyên Đô Tử đứng một mình ở rìa vách núi, mang theo đôi mắt bịt kín, lẳng lặng nhìn vực sâu phía dưới, chờ đợi điều gì.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Ước chừng một khắc đồng hồ trôi qua, rốt cuộc, giữa không trung trước vách núi.

Giữa mây mù quanh quẩn, có âm thanh chậm rãi từ trong tai Nguyên Đô truyền vào.

“Nguyên Đô, có chuyện gì sao?”

Đó là giọng nói của Tổ sư Tiểu Lăng thuộc chi Tỏa Sơn.

“Lão sư, ta mang Thanh Nhãn Cao tới đây, hẳn là có trợ giúp với thương thế của ngài.” Thanh âm Nguyên Đô Tử trong trẻo nhưng lạnh lùng nói.

“Không cần, tự ta có thể khôi phục thương thế, không cần tiêu hao thần dược Thanh Nhãn Cao như vậy.” Tiểu Lăng trầm giọng trả lời.

“Như vậy, có cần ta chuẩn bị thêm gì nữa không?” Nguyên Đô Tử lại hỏi.

“Cứ tiếp tục như cũ là được.”

Nguyên Đô Tử trầm mặc, lại nói: “Liên quân truyền đến thông báo, muốn tông ta dời tông đi ngoại châu, toàn bộ Hải Châu đã trở thành nơi tập trung thế công của Ngô Quốc. Không biết lão sư có đề nghị gì với ta không.”

“Nhưng.” Tiểu Lăng tựa hồ trong giọng nói cũng có vẻ thần nhiên, “Người đi ra lộ tuyến quy hoạch khuôn vác, sau đó giao cho ta xem xét, sau khi xác định không sai sót gì, là có thể khởi hành.”

“Đệ tử đã hiểu.” Nguyên Đô Tử cúi đầu cung kính trả lời.

Giọng Tiểu Lăng dần dần biến mất.

Chờ một lúc lâu, Nguyên Đô Tử mới chậm rãi lui ra phía sau, rời khỏi Hắc Nhai.

“Đại sư tử, tử thật sự muốn di chuyển sao?”

Trên đường tới Vân Tiên đài, Thanh Mai Tử đột ngột xuất hiện ở một bên, tập trung tư tưởng nhìn kỹ nàng.

“Chúng ta không còn lựa chọn nào khác.” Nguyên Đô Tử nhẹ giọng nói.

Thanh Mai Tử không còn gì để nói. Thế cục bây giờ, Huyền Diệu tông độc lập đối mặt với đại quân Ngô quốc, làm sao chống đỡ nổi.

Coi như là Vô Thủy tông Kim Liên tông, đối mặt cục diện trước mắt này, cũng vô lực tiếp tục.

Huyền Diệu tông nói trắng ra, trung tâm chỉ có ba tổ sư và ba người bọn họ, cộng thêm hơn mười người toàn thật, cùng với hơn hai trăm chân nhân còn lại.

Tất cả những người khác đều là võ ngoài tương tự, chỉ cần hạch tâm bất diệt, đi chỗ nào cũng có thể nhanh chóng trùng kiến tông môn.

Chỉ là phong ấn này... còn có phúc địa...

“Trước khi đi, chúng ta chỉ cần tăng cường phong ấn một lần cuối cùng là được.” Nguyên Đô Bình nói.

“...” Thanh Mai Tử không phản bác được.

Gần đây hẳn tiêu diệt chân nhân hiền giáo, tiến triển tương đối thuận lợi, khắp nơi đều truyền đến tin tức tốt, vốn cho rằng tình thế sẽ từ từ tốt lên, nào ngờ tình thế lại chuyển biến ngay lập tức...

Nguyên Đô Tử chăm chú nhìn Thanh Mai Tử, thân hình chậm rãi phai nhạt, biến mất, đã cấp tốc rời xa.

361

Ngụy Hợp thu thập tất cả mọi thứ một lần, chuẩn bị sẵn sàng để đi bắt Hắc tuyến kinh.

Dựa theo cách nói của Lâu Hồng Nguyệt, lần này đi cần không ít vật liệu đặc thù làm môi nhử.

Hơn nữa đi xa ngoại hải, phương diện tu hành cũng cần mang theo Huyền Tỏa Công Bí Sách do tông môn phát cho.

Tuy rằng không có lực sĩ, nhưng những việc lật vật này hiện giờ đều là tạm thời do lâu cài Nguyệt làm.

Trước khi đi, Ngụy Hợp lại đi tìm một lần thường học trung, ăn cơm với gã, xem như là tạm biệt.

Sau đó đi tìm Diêu Vãn, nghe được câu trả lời của lực sĩ, biết được cô đã đi xa.

Cuối cùng, hắn đi Vân Tiên đài, chào tạm biệt Nguyên Đô Tử.

Trong Vân Tiên Đài quanh quần mây mù.

Chung quanh là một mảnh tăm tối, chỉ có trung tâm một tòa kiến trúc như vậy, phóng thích ra huỳnh quang nhàn nhạt, có thể thấy được rõ ràng.

Bên trong khu vực nhất mạch Tỏa Sơn.

Thời điểm Ngụy Hợp nhìn thấy đại sư tử, vị đại sư tử Huyền Diệu tông hiện tại cầm lái toàn bộ sự vụ trong tông đang nói chuyện với hai nam nữ trung niên khí thế không tầm thường.

Từ xa nhìn thấy Ngụy Hợp đến, khóe miệng Nguyên Đô Tử nhếch lên một tia nhu hòa.

Thiên phú và tiến độ của Ngụy Hợp còn có thực lực thực chiến, nàng từ Diêu Vãn biết được, đều khá kinh diễm.

Đúng vậy, cho dù là góc độ của nàng, cũng sinh ra chờ mong không nhỏ với Ngụy Hợp.

Thiên tài cùng thế hệ trong Huyền Diệu tông, so với Ngụy Hợp, đều kém không chỉ một bậc.

Nếu không phải tu vi Ngụy Hợp bây giờ còn quá thấp, không xác định hẳn có thể bước vào toàn cảnh hay không, nàng thậm chí muốn dựa theo tông chủ đạo chúng để bồi dưỡng.

“Tới nơi này.” Nguyên Đô Tử nhẹ nhàng vẫy Ngụy Hợp.

Hai người bên cạnh nàng nghe vậy nhìn lại, trong mắt đều hiện lên một tia soi mói, trên mặt tự nhiên lộ ra vẻ thân thiện ôn hòa.

“Hai vị này là đạo chúng hiện tại của Huyền Diệu tông, cũng là sư huynh cùng sư tỷ của ngươi, Huyền Miểu, Huyền Trữ. Sau này các ngươi cần phải thân cận nhiều hơn.” Nguyên Đô Tử ôn hòa giới thiệu.

Nam tử trung niên kia nghe vậy, mỉm cười tiến lên một bước.

Hắn mặc một thân đạo bào màu trắng, khuôn mặt anh tuấn, con mắt bình đạm không có gì lạ, nếu đổi lại là ở bên ngoài núi, có thể là cùng đại bộ phận người bình thường bên ngoài, không có gì khác nhau.

Nhưng chẳng biết tại sao, Ngụy Hợp tới gần người này, lại có thể cảm giác được từng tia uy hiếp khó hiểu.

“Ngụy Hợp sư đệ, đã sớm nghe nói về danh tiếng của ngươi, hôm nay vừa thấy, xác thực không sai. Ngày sau có chuyện gì, có thể tới tìm ta báo một tiếng là được.” Huyền Chỉ ôn nhu giới thiệu.

“Đa tạ Huyền Miểu sư huynh.” Ngụy Hợp cung kính gật đầu.

Có thể làm cho hắn bây giờ đều cảm thấy uy hiếp, người trước mắt này cũng không phải loại hiền lành gì.

Một bên khác, nữ tử tóc dài khoác vai, khí chất凛冽, vừa nhìn đã biết đó là loại hình nghiêm túc rất có nguyên tắc.

“Ta tên là Huyền Ninh, sư đệ Ngụy Hợp nếu có nghi hoặc về tu hành, nếu Nguyên Đô Tử sư tỷ không ở đây, cũng có thể tới tìm ta. Ta tu hành ở tông môn hàng năm, bình thường đều ở đây, không cần khách khí.”

“Tạ Huyền Trữ sư tỷ. Ngụy Hợp nhất định sẽ không khách khí.” Ngụy Hợp nghiêm túc nói.

Vị Huyền Ninh sư tử này dường như lại là một cực đoan khác, khí tức trên người nàng như ẩn như hiện, dường như có như không, cực kỳ yếu ớt.

Là cao thủ đạo chùng, tương lai ký thác toàn bộ hy vọng của Huyền Diệu tông, hẳn tự nhiên sẽ không cho rằng nàng này rất yếu ớt.

Nếu không yếu, vậy có nghĩa là cô gái trước mắt này ẩn giấu con át chủ bài cực kỳ cường đại.

“Tốt rồi, các người lui xuống trước đi, chuyện lúc trước nói, cứ theo an bài của ta làm, còn lại, liền xem biểu hiện của các người.” Nguyên Đô Tử nhẹ giọng nói.

“Vâng.”

Hai người Huyền Miểu Huyền Ninh vội vàng đồng ý.

“Vậy chúng ta đi xuống trước, đại sư tử hãy chú ý thân thể, không cần phải quá mệt mỏi.” Huyền Miểu nhẹ giọng nói.

“Yên tâm đi.” Nguyên Đô Tử gật đầu, nhìn hai người quay người rời đi.

Võ Đạo Tràng do Bạch Ngọc đúc lúc này cũng chỉ còn lại nàng và Ngụy Hợp.

“Nói đi, có phải người dự định ra ngoài săn bắt Hắc Tuyệt Kinh không?” Nguyên Đô Tử nhìn Ngụy Hợp khẽ cười nói.

“Cái gì cũng không thể gạt được ngài.” Ngụy Hợp gật đầu: “Ta từ nhà lâu nơi đó đạt được manh mối, bọn Hắc Tuyệt Kinh bên kia không thể tới tay, chỉ có thể ta tự mình ra tay.”

“Đi ra ngoài một chút cũng tốt. Bây giờ cục diện này, người không định đi ra ngoài, ta cũng chuẩn bị tuyên bố nhiệm vụ cho người, đi ra ngoài du lịch một chút.” Nguyên Đô Tử mỉm cười nói.

“Đại sư tử... Nhưng mà... đã xảy ra chuyện gì?” Ngụy Hợp không tự chủ được nhẹ giọng nói.

“Đã xảy ra một chút chuyện, nhưng mà, yên tâm, ta vẫn còn ở đây.” Nguyên Đô Tử thu liễm ý cười, nhẹ giọng nói.

“Được rồi, không nói những chuyện này nữa, nếu ngươi muốn ra ngoài, như vậy lần này ta cũng không định phái người tiếp tục bảo vệ.”

Nàng ta thò tay vào trong ống tay áo lấy ra một thứ.

Đó là một cành liễu uốn lượn đen sì.

“Cái này, để ta hộ thân cho ngươi.”

“Cái này?” Ngụy Hợp hơi ngạc nhiên, tiếp nhận cành liễu.

Thứ này, hắn cầm trong tay lật qua lật lại xem xét, cũng không nhìn ra cành liễu này có gì khác biệt với bên ngoài.

Ngoại trừ hơi đen ra, không có gì khác thường.

“Ngươi bây giờ còn nhìn không ra cái gì, nhớ kỹ là mang theo bên người.” Nguyên Đô Tử khẽ cười rộ lên.

“Đa tạ đại sư tử.” Ngụy Hợp nghe vậy trịnh trọng cất đi.

“Đi thôi. Nhớ kỹ chuẩn bị sẵn sàng, ngươi đi vùng hải vực kia, tới gần khu vực gió mạnh, có chút nguy hiểm.

Trong chân thực có vô số nguy hiểm tốt độ, chân nhân chúng ta cho dù là ta, thậm chí là tông sư, cũng không dám cam đoan mình nhất định có thể sống.

Một khi tiến vào gió mạnh, vô số kẻ chân thú khủng bố, trong đó có mạnh có yếu, nhất định không được sơ suất.”

Nguyên Đô Tử cẩn thận căn dặn.

Ngụy Hợp gật đầu thật mạnh.

“Chỉ là... Đại sư tử, ngay cả ngài mà cũng sợ hãi sao?” Hắn có chút chần chừ hỏi câu này.

“Đương nhiên.” Nguyên Đô Tử gật đầu.” Con gió mạnh đã từng cắn nuốt tông sư không chỉ một lần. Thậm chí trước đây không lâu, thời kỳ cường thịnh nhất của Đại Nguyên đã từng bùng nổ một trận thiên tai cực lớn. Lần đó...”

Dường như ý thức của nàng đã trở lại quá khứ xa xưa.

Khi đó cường giả Đại Nguyên nhiều như mây, tông sư tề tụ một lòng, điên cuồng khuếch trương ra bên ngoài, nhưng

chính là trận thiên tai kia...

“Được rồi, những chuyện khác đừng nói nhiều nữa, chờ người trở về rồi nói sau. Đi đi...” Nguyên Đô Tử không nhiều lời nữa.

Ngụy Hợp chỉ có thể hành lễ cáo lui.

Dựa theo hành lang kiêu có chút cô tịch của Vân Tiên Đài, đi ra ngoài.

Hắn quay đầu, lại nhìn Nguyên Đô Tử lẻ loi đứng nguyên tại chỗ.

Toàn bộ Huyền Diệu tông tổng cộng mới có mười vị toàn thật, mà nơi này, ngày thường chỉ có ngẫu nhiên, mới có người ra vào.

Vân Tiên Đài lớn như vậy, chỉ riêng một khu vực Tỏa Sơn đã có thể chứa được mấy trăm người.

Diện tích lớn như thế, lại thường xuyên có mấy người ra vào.

Mà hai khu vực còn lại cũng là như thế.

Trong lòng Ngụy Hợp không hiểu cảm giác được một tia cô tịch, lập tức lắc đầu vứt bỏ tia cảm xúc này, quay người sai bước rời đi.

Hai ngày sau.

Một chiếc thuyền lớn treo cờ xí Huyền Diệu tông, chậm rãi rời khỏi vịnh rồng, chạy về hướng hải vực biển sâu xa xa.

Sóng biển đánh lên thân thuyền, phát ra từng trận thanh âm vỗ.

Ngụy Hợp đứng ở đầu thuyền, nhìn ra nơi xa.

Hải dương màu xanh lam rộng lớn vô biên, giống như bảo thạch thủy tinh óng ánh sáng long lanh.

Nước biển trong suốt gợn sóng như nước sôi trào, liên tiếp vô cùng náo nhiệt.

Chim biển to lớn, toàn thân trắng như tuyết bay múa trên đỉnh đầu của hắn.

Trên bầu trời màu lam, từng mảng mây trắng đang chậm rãi di động với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Ngụy Hợp hít sâu một hơi, trong lỗ mũi tràn đầy mùi tanh biển nồng đậm.

“Đây mới thực sự là biển rộng a...” Hấn đến Thiên Hải đảo Huyền Diệu tông lâu như vậy, đây là lần đầu tiên cảm nhận được khí tức thuần khiết của biển cả như vậy.

Hoặc là nói, là khí tức biển sâu.

“Đây là lần đầu tiên ngài ra biển đúng không?” Lâu Hồng Nguyệt ở một bên cười nói.

“Vị này là Nhị thúc của ta, lúc trước ông ta thường ra biển, lần trước Hắc tuyến kinh sát cũng do ông ta an bài tiến hành. Lần này liền để ông ta đảm nhiệm người dẫn đường cho ngài.” Bà ta chỉ vào nam tử tóc trắng khí chất bên cạnh thân thiết nói.

“Ngụy Hợp sư đệ, tại lâu dưới thừa huấn, đạo hiệu tùy quang. Sớm đã nghe nói đại danh sư đệ, hôm nay gặp mặt, quả thật là không sai.”

Nam tử tóc trắng này, tuổi tác ngoài ít nhất cũng trên năm mươi.

Trên người nó lưu chuyển thuộc về minh cảm, đúng là dùng để hộ thân kinh lực, lại nhìn giọng điệu khí chất và cách nói chuyện của nó.

Có thể suy ra, bình thường người này chính là tính cách ôn hòa thân thiết.

“Tại hạ Ngụy Hợp, đạo hiệu còn chưa định, bái kiến tùy Quang sư huynh.” Ngụy Hợp nghe vậy, cũng nghiêm túc chào hỏi.

Tuy rằng bây giờ thực lực hấn vượt qua so với định cảm, đạt tới toàn thực.

Nhưng ngoài mặt hấn vẫn là định cảm, còn phải tuân thủ quy củ tông môn. Đây là lễ tiết cơ bản.

“Hồ thẹn, Lâu gia ta vốn định trực tiếp đưa dầu đen đến động phủ của ngươi, nhưng kết quả, tổn thất hơn trăm người, cũng

vẫn như cũ không thể thành công...” Lâu Thừa Huấn xấu hổ nói.

“Không sao, lần này ta tự mình đi xem một chút, nhìn xem ba vận đạo nhân này rốt cuộc là thần thánh phương nào.” Ngụy Hợp lơ đãng. Có thể giúp hắn tìm được tung tích Hắc Tuyên Kinh Kinh, đã rất tốt rồi.

Vốn hắn còn tưởng rằng, lần này cũng giống như Minh Nguyệt Trường Kinh Đồ, cần hao phí nhiều năm mới có thể gặp được máu chốt.

“Lại nói, Ngụy sư đệ hôm nay hẳn là cũng định cảm một lần. Lúc trước ngươi còn đang luyện tạng, liền có thể lấy một địch hai, đánh lui hai chân nhân tàn phế Vô Thủy tông.

Hiện tại, sợ là đã có thể đánh được hai chân nhân chính thức như ta rồi?” Lâu Thừa Huấn hỏi dò một câu.

Hắn một lần định cảm đã mười năm, hôm nay bị kẹt tại bình cảnh công pháp chủ tu, không cách nào động đậy.

Bất luận tư chất, căn cốt, ngộ tính của bất kỳ người nào, đều có cực hạn.

Lúc rèn cốt, đúc cốt thể cao thấp ưu khuyết, chính là quyết định cực hạn cao thấp này.

Mặc dù lúc trước hắn chế tạo cốt thể cũng không tệ lắm, nhưng cơ sở kia, dùng đến bây giờ đã là cực hạn.

Cho dù đều là căn cốt, nhưng trên cùng bên trên cũng có chênh lệch.

Giống như một cái nền đất, dù có xây dựng thế nào cũng không thể tiến lên một cách cao nhất.

Nếu như không màng đến căn cơ, một mực tu kiến lên, như vậy kết quả cuối cùng nhất định sẽ sụp đổ, tất cả sẽ bị hủy hoại trong một ngày.

Lâu Thừa Huấn cũng cảm thấy cực hạn của mình.

Lúc trước hắn đúc cốt thể, chỉ đủ cho chính mình đạt tới lần thứ hai định cảm. Nếu cao hơn, sẽ xuất hiện nguy hiểm.

Cho nên nhìn thấy Ngụy Hợp, cảm xúc trong lòng hắn ta mới phức tạp.

Giống như Ngụy Hợp, khi luyện tạng sẽ có căn cơ vô cùng hùng hậu, hạn mức cao nhất tuyệt đối vượt xa người như hắn.

Nếu ngộ tính cũng có thể đuổi kịp, tương lai thậm chí còn có cơ hội đặt chân lên cảm giác đặt chân cao hơn.

“Đáng tiếc, năm đó Đồ Nhất bát lo, không có theo đuổi hoàn mỹ cốt thể, bây giờ liền chỉ rơi vào kết quả như vậy. Cái gọi là căn cốt, cho dù cùng cấp trên, cũng có giới hạn a...” Lâu Thừa Huấn thở dài nói.

Ngụy Hợp còn có thể nói gì đây.

“Theo Quang sư huynh sao phải nhụt chí, tục ngữ nói, có chí là thành, chỉ cần nỗ lực sẽ luôn thấy hy vọng.”

Dù sao canh gà không cần tiền, phát ra trước rồi nói sau.

“Sư đệ nói có lý.” Lâu Thừa Huấn thở dài, chuyển đề tài:

“Chuyến đi lần này, chúng ta cần ít nhất năm ngày đường, nếu gặp được thuận gió còn được, nếu gặp phải gió thổi hoặc gió cuốn hoặc gió loạn, tốc độ sẽ chậm hơn rất nhiều.”

Ngụy Hợp gật đầu.

“Như vậy, một lần đi về, thuận lợi mà nói, chẳng phải là hơn nửa tháng?”

“Là như vậy, lần trước phải mất hơn nửa tháng mới qua lại được.” Lâu Thừa Huấn gật đầu.

Hắn nhìn Ngụy Hợp một chút, bỗng nhiên đến trước một cái gì đó.

“Đúng rồi, không biết Ngụy sư đệ có biết bơi không?”

“Du thủy? Cái này ngược lại là biết.” Ngụy Hợp gật đầu.

“Vậy thì tốt. Nếu có gì ngoài ý muốn, cũng không cần lo lắng an toàn. Dị thú chân thú trong biển này cũng không ít, cần phải đề phòng.

Bọn ta có nói đi vào đường biển này, đại bộ phận dị thú chân thú đều không mạnh, chỉ cần cẩn thận, sẽ không có vấn đề gì.”
Lâu Thừa giáo nhắc nhở.

“Ừm, ta biết rồi.” Ngụy Hợp gật đầu.

“Kỳ thật, kế hoạch ban đầu của chúng ta không chạm mặt với ba người kia mà trực tiếp đuổi theo một con cá voi đen, sau đó nhanh chóng săn giết rồi mang đi.

Tam vận đạo nhân kia cường từ đoạt lý, luôn cảm giác không có ý tốt, chúng ta không cần tiếp xúc với hắn.” Lâu Thừa Huấn trầm giọng nói.

“Có thể biết hắn có thực lực gì không?” Ngụy Hợp nhíu mày.

“Ít nhất phải có định cảm thương vị, trong miệng người lúc trước trốn chạy trở về kia, chúng ta biết được Tam Vận đạo nhân kia còn có đồng bọn của đồng bọn.

Chúng ta hoàn toàn có thể giết Hắc Tuyển Kinh trước, sau khi bắt được nó vào tay, sau đó lại tìm trợ quyền giải quyết người này.

Hiện tại trong tông môn tạm thời không tìm được bao nhiêu trợ lực, rất nhiều sư huynh sư tỷ đều có việc, cho nên trước tạm lánh phong thủ, không biết Ngụy sư đệ ý thế nào?” Lời nói của Lâu Thừa Huấn cẩn thận, cũng không sai lầm lớn.

Ở địa bàn của người ta, còn chưa rõ ràng thực lực đối phương, lúc trước còn chịu thiệt, đương nhiên phải đạt mục đích trước rồi hẵng nói, sau đó lại tìm cơ hội tìm đám người ẩu đả đối phương.

Dù sao hiện tại Huyền Diệu tông có không ít cao thủ đang bận việc bên ngoài.

Mà Tam Vận đạo nhân kia, biểu hiện bên ngoài chỉ là tán nhân chân nhân, nhưng có thể dùng tán nhân chân nhân đối kháng tông môn chân nhân, có thể nghĩ, hẳn tuyệt không phải tồn tại đơn giản.

Cho nên giải quyết người này thế nào còn phải cẩn thận đưa ra kế hoạch.

Đây cũng là phương thức thái độ hòa nhã của rất nhiều gia tộc bên ngoài khi gặp ngoại sự.

Không gặp phải bất cứ chuyện gì, bất luận kẻ nào, đều phải đi lên ương ngạnh.

Mọi người đều là người trưởng thành, làm việc phải cầu mục đích. Trước tiên đạt được mục đích, về phần báo thù, thời gian còn dài sẽ tìm được cơ hội sau.

Ngụy Hợp đối với phương thức này, không thể nói phản đối, nhưng cũng có thể hiểu được.

Dù sao đây cũng là con đường sinh tồn thích hợp.

Mà nếu lực lượng sau lưng tam vận đạo nhân quá mạnh mẽ, thậm chí lâu gia còn nấn ná, trực tiếp thỏa hiệp coi như không có việc gì, cũng có khả năng.

Nếu là ở trong Huyền Diệu Tông cảnh, có thể tìm cao thủ sư môn xin giúp đỡ, nhưng tại hải vực biển sâu, liền ngoài tầm tay.

“Ta không có ý kiến, hết thầy nghe theo sư huynh an bài.”

Ngụy Hợp gật đầu nói.

Lúc này, bên trong khoang thuyền lớn.

Trong một gian mật thất của thủy thủ.

Một gã nam tử râu ria, im hơi lặng tiếng từ trong hốc tối dưới đáy giường lấy ra một cái hộp nhỏ màu đen.

Mở cái hộp ra, bên trong đặt một đồ vật kim loại đang xoay chậm chậm.

Đồ vật này đang không ngừng tản ra bên ngoài có tin tức vô hình nào đó, đưa tới một địa phương nào đó ở một nơi rất xa, truyền đạt tín hiệu mịt mờ.

Sau khi kiểm tra vật trong hộp vẫn còn chuyển động, nam tử râu ria lại thuận thực thả lại hộp, bỏ hộp vào chỗ cũ, ngay trang cho tốt.

Thuyền lớn thuận gió vượt sóng, lấy một cái tốc độ bên bờ, chạy về hướng biển sâu.

Trên đường đi, Ngụy Hợp hai ngày trước vẫn ở trên boong tàu nhìn biển, nhìn nhiều cũng chỉ như vậy.

Sau đó lại một mực tu hành chuyển hóa kinh lực trong phòng của mình.

Rất nhanh, năm ngày đã hết giờ.

Thuyền lớn chạy tới một mảnh hải vực mênh mông bát ngát. Trong tầm mắt, khắp nơi đều là nước biển cùng bầu trời, không nhìn thấy nửa điểm lục địa.

Vào giữa trưa, lầu thừa huân, lầu gác lầu hàng nguyệt, còn có mấy lầu lầu lão thủy thủ, cùng một chỗ với Ngụy Hợp đứng ở mạn thuyền, nhìn ra xa xa.

“Chính là chỗ này, tính theo hải đồ, đáy biển nơi này sinh trưởng một loại đàn san hô hắc tuyến đặc biệt ưa thích.

Trong tin tức bọn ta thu thập được có nhắc tới, Hắc Tuyến Kinh thích ăn nhất là loại san hô đặc thù nơi này.

Lần trước chúng ta cũng gặp hai đầu Hắc Tuyến Kinh. Lần này chúng ta chờ ở chỗ này, nói không chừng rất nhanh sẽ gặp được.” Lâu Thừa Kỳ hỏi qua thủy thủ, rồi thuật lại.

Có không ít thủy thủ này không thông quan, chỉ nói một loại phương pháp đặc thù, cũng không biết nhà lầu tìm ở đâu ra.

Ngụy Hợp cũng không thêm để ý, hiện tại hắn càng quan tâm hơn, lúc nào Hắc Tuyến Kinh Kinh xuất hiện.

Việc này liên quan đến sau khi hắn tới Kinh Hồng quyết có thể tiếp tục tu hành hay không.

“Thời gian trước đó Hắc Tuyên Kinh Kinh thường lui tới, là hai đến bốn điểm giữa ban ngày.” Lâu Hàng Nguyệt nhẹ giọng nói.

“Hai điểm đến bốn điểm?” Ngụy Hợp sững sốt: “Đây là phương thức tính giờ gì?”

“Là một loại phương thức tính giờ đặc thù truyền vào từ nước ngoài, rất thuận tiện. Chủ yếu dùng một loại gọi là chuông, tính toán thời gian mỗi ngày.” Lâu Kha Nguyệt cẩn thận giới thiệu.

“...” Nghe được cái tên tựa như đã từng quen biết này, nội tâm Ngụy Hợp khẽ động, nhưng lại không biết nên nói gì.

“Chiếc chuông này, dựa theo nó phân chia, một ngày có thể chia làm hai mươi bốn canh giờ, cũng tức là mười hai canh giờ của chúng ta, đổi thành hai mươi bốn phần, hơn nữa còn tinh tế đến phân chia, một giây, vô cùng hữu dụng.” Lâu Hồng Nguyệt không chú ý tới, tiếp tục tràn đầy hứng thú giới thiệu.

Ngụy Hợp im lặng lắng nghe.

Trong lúc mọi người trên thuyền đang chờ đợi, thì cách thuyền hơn mười dặm, trong một hải vực tối đen.

Trên lưng một con cá voi trắng khổng lồ, vốn đang thông thả ung dung bơi về phía đám người Ngụy Hợp.

Nhưng bơi được một nửa, bỗng nhiên một luồng sóng âm vô hình khiến nó khựng lại.

Sóng âm càng ngày càng vang, dần dần trở nên chói tai.

Hắc tuyên kinh rốt cuộc đổi hướng, gia tốc bơi về một hướng khác, rất nhanh biến mất ở hải vực phía xa.

Trên thuyền.

Bọn người Lâu Thừa Huân cùng Ngụy Hợp yên lặng chờ đợi.

Thời gian từng chút trôi qua.

Gió biển càng lúc càng lớn, nhiệt độ bắt đầu chậm rãi hạ xuống, thời gian dần dần đã vượt qua bốn điểm.

Nhưng Hắc tuyên kinh vẫn như cũ không có tung tích.

“Có lẽ hôm nay vừa vặn bọn chúng đi địa phương khác, chúng ta còn thời gian, chờ thêm chút nữa.”

Lâu Thừa Huấn hỏi qua thủy thủ, sau đó đưa ra kết luận.

Ngụy Hợp cũng lý giải gặt đầu.

Dù sao Hắc tuyến kinh là vật sống, không có khả năng quy luật hành động cố định hoàn toàn.

Mọi người lại chờ một hồi, như cũ không phát hiện Hắc Tuyến Kinh, liền tự mình về phòng nghỉ ngơi tu hành.

Nhưng không ai chú ý tới.

Một chỗ khác đang thu hồi hai cánh buồm trong tay, một người trong đó có ria mép cúi đầu, ánh mắt hiện lên một tia yên lặng.

Là ứng nghị lần này của Ngô quốc - người ẩn núp trong lâu gia.

Nhiệm vụ của hắn, chính là âm thầm xua đuổi Hắc Tuyến Kinh, lợi dụng đạo cụ đặc thù, để cho nó tạm thời không xuất hiện trước mặt đoàn người Ngụy Hợp.

Ngày hôm sau.

Mọi người vẫn đứng nguyên tại chỗ chờ đợi.

Nhưng Hắc tuyến kinh vẫn như cũ không thấy bóng dáng.

Ngày thứ ba...

Ngày thứ tư, tất cả đều không có hình bóng.

Lần này, không chỉ Ngụy Hợp, ngay cả thúc chất Lâu Thừa huấn cũng bắt đầu nóng ruột.

Cái này trước khi xuất hiện, là chưa bao giờ xuất hiện qua.

Ngày thứ năm.

Mọi người quyết định chờ đợi cuối cùng này, nếu còn chưa xuất hiện thì sẽ rời khỏi nơi khác để tìm kiếm.

Gió biển gào thét.

Khí lưu trên mặt biển dần dần trở nên lớn hơn.

Sắc mặt Ngụy Hợp bình tĩnh đứng trên boong thuyền, cẩn thận tra xét chung quanh hải vực, tìm kiếm dấu vết Hắc tuyến kinh khả năng xuất hiện.

Hai người Lô Thừa Huân và Lô Hồng Nguyệt, còn có một chút thủy thủ, đều giống hẵn ở bốn phía mạn thuyền, xem xét dấu vết.

Thời gian từng chút trôi qua.

Đương nhiên tất cả mọi người đều cho rằng hôm nay cũng phải công cốc trở về.

Bỗng nhiên có một tiếng thét vang lên phá vỡ yên tĩnh.

*

*

*

“Mau nhìn bên này!!” Đó làn da ngăm đen, có một nửa tóc của thủy thủ bị cạo ánh sáng.

Hắn la hét ầm ĩ, chỉ vào một hướng.

Ngụy Hợp mặc dù nghe không hiểu ngôn ngữ của lão, nhưng cũng biết lúc này kêu to, ý tứ chỉ có một.

Hắn nhìn theo hướng người này chỉ.

Xa xa trong hải vực màu xanh đen, đang có một đầu Kinh Ngư cực lớn toàn thân màu trắng, sống lưng có hắc tuyến, chậm rãi tới gần nơi này.

“Đó chính là Hắc Tuyến Kinh...!” Hắn hít sâu một hơi, cảm thấy vui sướng vô cùng.

“Không sai, chính là đi thuyền tốc độ cao nhất, đuổi theo!!”
Lô Thừa Huân đi tới hét lớn.

Đội thuyền nhất thời quay đầu, tốc độ cao nhất đuổi theo hắc tuyến kinh.

Đầu thuyền có đặc chế Liên Kinh Xoa bắt đầu chậm rãi xoắn lên.

Hắc tuyến kinh tuy là dị thú, đều có thể không phải là chân thú, chỉ là số lượng hi hữu mà thôi. Cho nên liệt kinh xoa thật lớn, cũng có thể tạo thành thương tổn đối với nó.

Quan trọng nhất là, Liệt Kinh Ngư nổi liền thuyền lớn, chỉ cần mệnh trung, liền có thể làm cho nó không cách nào thoát khỏi truy sát.

“Rốt cuộc đã tìm được!” Ngụy Hợp nhẹ nhàng thở ra, ánh mắt sáng quắc nhìn Hắc Tuyến Kinh Kinh ở phía xa.

Mà ở nơi không ai chú ý, trên thuyền, hai tên thủy thủ cúi đầu chuẩn bị dây thừng dùng để chuẩn bị công cụ, đồng thời đáy mắt hiện lên thần sắc không bình thường.

Lúc này trên một hòn đảo nhỏ cách đó không xa.

Bên cạnh hòn đảo màu đen loạn thạch lờm chờm.

Đó là một nam nữ cường tráng, mặc đồ màu xanh biếc, đang yên lặng bố trí gì đó ở trên đảo.

Trên bờ biển.

Một nam tử đầu trọc mi tâm có hình xăm chữ thập đen, đang kê vai sát cánh nhìn về mặt biển phía xa.

“Ngụy Hợp này, tương đối kỳ quái.” Nam tử đầu trọc cau mày nói.” Lần trước Bác Lạp dẫn người phục kích hắn, kết quả không rõ tung tích, chỉ sợ lành ít dữ nhiều.

Lại thêm lần trước, Ngụy Hợp này và Diêu Văn bảo hộ hắn, cùng trốn ra từ chỗ phật chủ áo trắng bên kia, còn chôn vùi Ngũ Định sư Bồ Tát dưới trướng phật chủ áo trắng.”

“Chuyện lần đó ta biết, Ngũ Định Sư là bị Diêu Văn giết chết, chuyện này đã sáng tỏ.”

Tên còn lại thân nhiên nói.

Người này thân khoác cà sa màu vàng nhạt, mặt mũi tràn đầy dữ tợn, mắt lộ hung quang. Vốn dĩ nơi đây chỉ có một lỗ đen, không có cái gì cả.

Cho người ta cảm giác càng hung hãn.

Người này chính là một trong ngũ đại Phật chủ của Ngũ đại tông môn chuẩn bị diệt tuyệt Huyền Diệu.

Hoàng Sinh Phật - Không Địch.

Đề phòng Huyền Diệu tông chạy trốn từ trên biển, Không Địch phụng mệnh bố trí nhiều sát điểm ở hải vực.

Đây chính là một trong số đó.

“Lần đầu là Diêu Văn, lần thứ hai là nhiều, chúng ta hành động nhằm vào Huyền Diệu tông, vì vậy Lễ Phật điện tổn thất sáu vị Bồ Tát. Ta không cho rằng đây là trùng hợp.” Nam tử thập tự lắc đầu nói.

“Được rồi, mặc kệ Ngũ Hợp này có át chủ bài hay không, hiện tại bên người hấn cũng chỉ có những phế vật lâu gia, toàn bộ Huyền Diệu tông cũng không có. Lần này người này chạy nạn, người còn có nghi vấn, chờ bắt được người này, lại hỏi cũng không muộn.” Hoàng Sinh Phật Chủ Không Địch tùy ý nói.

Hấn nhìn về phía xa xa.

“Ta chỉ có thể dừng lại một ngày, ngày mai tập hợp, Phật chủ tụ họp ở đây do người phụ trách. Cho nên, tất cả chuyện cần phải giải quyết hôm nay.”

“Không Phật chủ yên tâm.” Hắc Thập Quang gật đầu nói: “Ta đề nghị ứng mấy ngày trước đều xua đuổi Hắc Tuyền Kinh, hôm nay lại đặt nó qua. Thật vất vả mới thấy được cơ hội, bọn chúng nhất định đuổi theo không bỏ, không dễ dàng buông tha. Lát nữa rất dễ dàng có thể dụ dỗ nó tới.”

Hoàng Sinh Phật gật đầu, đối với phương diện mưu kế trừ tính, hấn ta vẫn rất yên tâm với Hắc Thập Tự.

Trên người Ngũ Hợp liên tục liên tục dây dưa thương vong mấy lần, có thể thấy được Huyền Diệu Tông đối với gã coi trọng thế nào.

Bây giờ lực lượng ẩn tàng của Huyền Diệu tông đều bị bọn họ điều tra rõ ràng, Ngũ Hợp này cũng bị dẫn ra một mình, bên người không còn lực lượng bảo hộ.

Hơn nữa hắn còn dẫn đội tự mình bắt. Hắn cũng muốn xem xem trên người tên Ngụy Hợp này rốt cuộc có bí mật gì.

363

Thuyền lên.

Ngụy Hợp xa xa nhìn ra xa, nhìn thấy mặt biển dần dần hiện ra một hòn đảo nhỏ màu đen.

Hắc tuyến kinh kia không đi phương hướng khác, ngược lại bơi thẳng về hướng hòn đảo nhỏ này.

“Có chút không đúng!”

Hắn trầm giọng nói: “Chẳng lẽ Hắc Tuyến Kinh thích du ngoạn gần hòn đảo này? Phụ cận hòn đảo tất cả đều là nước cạn, hình thể của nó căn bản không thể hoạt động được?”

Lâu Thừa Huấn cũng gật đầu.

“Có chút không đúng, xem ra đều là thủ bút của Tam Vận đạo nhân kia. Thảo nào vài ngày nay sao lại không thể đụng tới Hắc Tuyến Kinh, xem ra là hắn đã sớm phát hiện chúng ta, cố ý không chế hải vực Hắc Tuyến Kinh Kinh không đến trước đó.”

Dường như hắn đoán được điểm mấu chốt.

Hắn cũng là chân nhân, thị lực kinh người, lúc này cũng nhìn thấy hình dáng trên hòn đảo nhỏ phía xa.

Trên đảo mơ hồ có thể thấy có người đang đứng.

Trong đó có một người mi tâm có chữ thập đen, không phải tam vận đạo nhân thì là ai?

“Ngụy sư đệ, hiện tại nên làm như thế nào?” Hắn quay đầu nhìn về phía Ngụy Hợp.

Lần này chủ lực chính là Ngụy Hợp bên người.

Vị cao thủ luyện tạng này có thể đánh lui hai người thật sự, lúc này định cảm một lần thành công, thực lực nhất định vượt xa trước kia.

Ít nhất cũng là đánh hắn nhẹ nhàng.

Dựa theo đánh giá của gia tộc đối với Ngụy Hợp, vị thiên tài cấp bậc đạo chùng này, hôm nay tối thiểu đã đạt đến cấp độ hóa cảnh.

Bình thường thì chỉ cần định cảm cao thủ thứ hai, đối đầu với hắn thì chắc chắn không phải trò đùa rồi.

Hơn nữa Ngụy Hợp còn được đại sư tử Nguyên Tử coi trọng, trên người chắc chắn có át chủ bài. Thực tế đánh nhau chắc chắn mạnh hơn những người khác rất nhiều.

Cho nên lần này lâu gia mới yên tâm, do Ngụy Hợp cùng hai chân nhân khác lại lần nữa ra biển.

Nếu không lần trước bọn họ chân nhân nhà mình ra tay, cũng đã tay trắng trở về, hiện tại đi không phải là tự tìm đường chết sao?

Ngụy Hợp hí hai mắt lại, trầm ngâm một chút.

“Không vội. Địch ta không rõ, tùy tiện đuổi theo, vạn nhất trúng mai phục thì phiền toái.”

Hắn dừng một chút, “Chúng ta chờ một chút.”

Đối phương tựa hồ là có ý, dùng Hắc tuyến kinh, dẫn bọn họ tới nơi này. Nói cách khác, nơi này tất nhiên đã sớm bố trí.

“Nếu đối phương cố ý dẫn dắt thì chỉ cần chúng ta xoay người rời đi là đối phương sẽ đứng ngồi không yên.”

Ngụy Hợp bình tĩnh nói.

“Nếu ta là người bố trí, thấy con mồi đến bên miệng, chỉ thiếu một chút là tới cửa, nhưng lại xoay người rời đi, khẳng định là sẽ không nhìn được muốn phát động.”

“Không sai. Chỉ là trên mặt biển này một mảnh trống trải, bố trí mai phục thì như thế nào? Chúng ta chỉ cần quay đầu thuyền, là có thể nhẹ nhõm thoát ly. Lại có tác dụng gì?” Lâu Thừa Tuấn nghi ngờ nói.

“Chúng ta là chân nhân, thị lực vượt xa người thường, liếc mắt một cái có thể thấy nơi xa bố trí, bọn họ bố trí như vậy không có ý nghĩa gì.”

“Làm sao người biết không có ý nghĩa gì?” Ngụy Hợp hỏi ngược lại.

“Sư đệ có ý gì?” Lâu Thừa Huấn kinh ngạc.” Khoảng cách xa như vậy, chỉ cần sớm nhìn thấy, quay người rời đi là được, cái gọi là mai phục chẳng lẽ không phải vô dụng?”

“Sư huynh có biết, chúng ta có thể nhìn thấy đối phương, như vậy đối phương tự nhiên cũng có thể nhìn thấy chúng ta.” Ngụy Hợp thân nhiên nói.

“?” Lâu Thừa Huấn vẫn khó hiểu.

Ngụy Hợp bình tĩnh nói: “Chẳng lẽ sư huynh không biết, đối với cao thủ chân chính, có thể bắt được.”

“Khoảng cách như vậy, ngay sau đó.”

Vừa dứt lời.

Nước biển xa xa đột nhiên bắn lên.

Ba đạo nhân ảnh đập nước mà đi, nương theo sóng lớn cấp tốc tới gần thuyền.

Ba người hóa thành ba đạo hắc tuyến, tốc độ vậy mà nhanh hơn thuyền thuyền không ít.

Thủy hoa dưới chân ba người không ngừng bị giẫm đạp, tóe lên từng mảnh sóng nước.

“Đến rồi.” Ngụy Hợp thở dài một tiếng.

Nhiều người tận mắt nhìn thấy như vậy, một thân thực lực của hắn xem ra là không ẩn tàng được.

Nhưng không sao cả, chuyện cho tới bây giờ, chung quy cũng phải bại lộ một phần, khác biệt ở chỗ khác bao nhiêu chứ thôi.

“Sư huynh, giúp ta lược trận.” Hắn dặn dò một tiếng, thả người nhảy lên, từ trên mạn thuyền bay ra, rơi vào trong biển.

Phốc.

Dưới chân giẫm trên mặt nước, Ngụy Hợp như giẫm trên đất bằng, cũng phóng tới phía ba người.

Nếu muốn đánh, vậy thử trước một chút.

Trước toàn lực phòng ngự, lại suy xét bại lộ mấy thành lực lượng tiến công.

Đây chính là điểm mà Ngụy Hợp hiện tại cần cân nhắc.

Trong nháy mắt, ba điểm đen nhanh chóng biến lớn, cầm đầu rõ ràng là tráng hán đầu trọc có hình xăm Hắc Tự ở mi tâm.

Hai người phía sau hẳn có hình dạng khác nhau, nhưng đều là hòa thượng đầu trọc cường tráng, tay không tác sắt, một thân cơ bắp cũng cho người ta một loại cảm giác hung dữ nguy hiểm.

“Ngụy Hợp Huyền Diệu Tông?”

Hai bên tới gần, tráng hán thập tự đen đột nhiên lên tiếng hỏi.

Thanh âm của hắn hùng hậu, nhưng lời nói Đại Nguyên quan lại có loại cảm giác nửa đời không quen.

Trong phút chốc, trong nội tâm Ngụy Hợp tia chớp xẹt qua một cái ý niệm trong đầu.

“Người Ngô Quốc!?”

Sắc mặt hắn kịch biến, xoay người bỏ chạy.

Người nước Ngô bày bố ở đây đã lâu, còn trăm phương ngàn kế dụ dỗ gã, có thể tưởng tượng được đây là bố cục chuyên môn nhằm vào gã.

Nếu là thế lực khác, hẳn còn không sợ. Cho dù đảo nhỏ ngoài hải ngoại mạnh hơn thì có thể mạnh hơn tới đâu, nhưng Ngô quốc lại khác!

Lúc này nếu còn không chạy, vậy thì thật ngốc rồi.

Ngụy Hợp không chút nghĩ ngợi, quay người bỏ chạy.

Nhưng biển rộng mênh mông, trừ trên thuyền hẳn có thể trốn đi nơi nào đây.

Hắc Thập Tự hơi bất ngờ nhưng cũng không nhanh không chậm giơ tay lên.

“Không cần hốt hoảng, người này không có nơi nào để đi, chỉ có thể dựa vào chiếc thuyền kia, chúng ta chỉ cần bắt thuyền, tất cả đều dễ nói.”

Nguy Hợp còn chưa chạm mặt đã quay người chạy trốn.

Người nhà lâu trên thuyền nhìn thấy vậy sững sờ cả người.

Chỉ là đợi Nguy Hợp đến gần, thuyền âm trở về, Lâu Thừa Huấn biết rõ người Ngô quốc đang bày bố, lập tức bị dọa đến tái mặt, vội vàng rông to thủy thủ quay đầu chạy trốn.

Thuyền biên vội vàng quay đầu lại.

Nguy Hợp thoáng cái mang theo bọt nước, xông ra khỏi mặt nước, đáp xuống boong thuyền.

Sắc mặt hấn cũng khó coi.

Cái gì mà Tam Vận đạo nhân chứ, căn bản chính là mỗi như, Ngô Quốc bố trí mai phục cũng không phải lần đầu tiên.

Lần trước Chu Mộ Thanh bị không chế dẫn hấn ra ngoài, kết quả gặp phải cao thủ toàn chân diện Ngô quốc.

Cũng may, đối phương đoán rằng thực lực của hấn đã sai.

Người kia bị hấn giết ngược.

Lần đó là hấn một mình bị dẫn dụ ra ngoài, sau đó giết cho là cao thủ chân thật.

Cho nên hấn không xác định, bây giờ Ngô quốc đã ước định thế nào đối với hấn.

Nếu ước lượng thật sự như vậy thì phiền toái rồi...

Hiện tại hấn cũng không phải tất cả cao thủ cấp bậc toàn chân đều có thể thắng.

Dựa theo đề nghị của Diêu Văn, biểu hiện thực chiến của hấn hiện tại, không sai biệt lắm với cao thủ năm bước chân thực sự.

Sau năm bước, toàn bộ sẽ có một thay đổi không nhỏ, bất luận là chất lượng kinh lực hay là năng lực thiên phú, đều sẽ được tăng lên cực lớn.

Cho nên ở Ngô quốc, đối ứng cấp bậc này chính là Cao vị Bồ Tát.

Mà ở Đại Nguyên, cấp độ này đủ để đảm nhiệm một chức vụ trọng yếu ở các tông.

Trong lòng Ngụy Hợp đã có dự đoán với mình, bây giờ hẳn toàn lực ra tay, hẳn là có thể miễn cưỡng đánh ngang với toàn bộ năm bước cao thủ.

Mà ở cấp độ này, trong thực lực của Ngô Quốc khi tiến vào Hải Châu, ít nhất có bảy người trở lên.

“Làm sao bây giờ?” Lâu Thừa Huân nhìn ba bóng người cấp bách nhanh chóng đuổi theo, trong lòng sợ hãi.

Với cấp độ của hắn, mặc dù không nhìn ra thực lực địch nhân thế nào.

Nhưng chỉ nhìn đặc trưng trên người đối phương, những đặc thù kia không ít chỉ có Bồ Tát trên La Hán mới có, liền biết không phải hắn có thể ứng phó.

Lúc này rốt cuộc thuyền cũng thay đổi phương hướng, tất cả thủy thủ, bú sữa mẹ, liều mạng khua mái chèo.

Tốc độ của thuyền lớn dần dần tăng tốc.

Ngụy Hợp Lâu thừa huấn hai người, nhìn ba người Hắc Thập Tự dần dần bị bỏ lại phía sau, còn kém một chút nữa mới có thể bắt kịp.

Thấy gã rốt cuộc không đuổi kịp, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Cao thủ võ đạo này ở trên mặt biển, tốc độ so với lục địa chậm hơn không ít. May mà bọn họ kịp thời phát hiện có vấn đề, hoặc là nói, cũng may Ngụy Hợp sớm phát hiện không đúng, xoay người rời đi.

Nếu không vạn nhất bị dây dưa kéo lại, đến lúc đó toàn bộ người trên thuyền đều khó có thể sống sót mà còn ở nơi đây.

Nhìn ba người phía sau dần dần đuổi không kịp kia kia. Lâu Thừa Huân và Tân Nguyệt đều thở phào nhẹ nhõm.

“Lúc này chúng ta vận khí cũng tốt, vừa vận thuận gió, thuyền tốc độ nhanh nhất. Nếu không như thế, chúng ta cũng không

có cách nào để bọn họ đuổi theo kịp.” Lâu Thừa Huấn trong lòng thả lỏng một chút, nói.

“...” Ngụy Hợp không nói gì, cũng nhẹ nhàng thở ra.

Hoàn hảo còn tốt, cũng may hấn kịp thời phản ứng, thoát ly hồ khẩu.

Nếu không thì lần này hung hiểm tới cực điểm.

Mấy người đứng ở mạn thuyền, nhìn về phía sau.

Ba người Thập Tự Hắc đuổi theo một hồi, phát hiện tốc độ không kịp liền giảm tốc độ ngừng lại.

Hắc Thập Tự ngẩng đầu nhìn về phía Ngụy Hợp ở xa xa.

Hấn đột nhiên nhấc tay.

Ngao!!

Một bóng trắng phá không mà tới, đó là một con chim khổng lồ giang cánh sáu mét, đáp xuống, móng vuốt sắc vàng nhạt chụp lấy cánh tay hấn nhấc lên.

Cỗ cự lực này vậy mà mạnh mẽ rút hấn ra khỏi mặt biển.

Cự điều thét dài một tiếng, mang theo chữ thập đen phóng tới thuyền lớn đám Ngụy Hợp.

“Muốn đi sao! Không dễ như vậy đâu!!”

Làn da toàn thân Hắc Thập Tự hiện lên rậm rạp chằng chịt mạch máu màu đen, từng khối lốm đốm như lân phiến hiện ra bên ngoài cơ thể.

Thân thể hấn còn ở giữa không trung, hình thể liền lớn hơn một vòng nhỏ.

Cự điều màu trắng chụp lấy hấn lao xuống phía trước, tốc độ nhanh đến kỳ khôi, đuổi theo thuyền rồi ném lên boong thuyền.

Thập Tự ở giữa không trung lẫn lộn một cái, đánh về phía Ngụy Hợp.

Tất cả mọi người trên thuyền đều không ngờ còn có biến số bực này. Lâu Thừa Huấn lập tức bảo vệ lâu hàng ngày.

Đưa chất nữ tới chỗ an toàn, sau đó mới nhìn về phía Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp cũng có chút ngạc nhiên, nhưng gã không động, vẫn đứng tại boong tàu, ngửa đầu nhìn hắc tự nhanh chóng tới gần.

Đôi phương nhằm vào hấn.

Điểm này, trong nháy mắt từ Ngụy Hợp ngửa đầu đối mặt với chữ thập đen, liền thấy được trong mắt gã.

Khoảng cách giữa hai người nhanh chóng rút ngắn.

Trong chốc lát, toàn thân Ngụy Hợp cấp tốc bành trướng lớn lên, từng đạo kinh lực vô hình, hóa thành khói đen xám quanh quần bên cạnh hấn.

Hấn nâng cánh tay phải lên, cuồn hồng một tiếng, trùng trùng điệp điệp đánh ra một quyền.

Cùng lúc đó, cánh tay phải của Hắc Thập Tự cũng nổi lên tầng tầng vảy đen, năm ngón tay như móc câu, đầu ngón tay bén nhọn mang theo ánh sáng tím nhàn nhạt, trào xuống.

“Chết!!”

Bành!!!

Hai người lập tức gặp nhau.

Giữa năm đấm và vuốt, tầng tầng kinh lực thật sự bị quái lực thật lớn đập nát.

Lực lượng hơn mười vạn cân từ trên cánh tay Hắc Thập Tự tuôn ra như suối, như Thái Sơn áp đỉnh.

Đây là còn cường hấn cự đại hơn so với sau khi Ngụy Hợp Kinh Quyết kích phát.

Cũng là người có loạn huyết, từng bước một tìm hiểu thiên phú của bản thân, tu luyện đến bây giờ mới thực sự có lực lượng.

Ngụy Hợp mặc dù cũng có tầng Hồng Quyết thứ ba, nhưng bản thân gã cũng không phải người có loạn huyết, cho nên đến

bây giờ, lực lượng nhục thể của gã cũng chỉ có lực lượng ba vạn cân không đến.

Trên thực tế hẳn chỉ là huyết mạch bình thường, mà có thể dùng huyết mạch bình thường, có thể so với người bị loạn huyết thông thường, đã tương đương kinh thể hải tặc rồi.

Đến bây giờ, hẳn mới hiểu ra người sáng lập ra Kinh Hồng quyết vì sao chỉ coi môn công pháp này là công pháp diên thọ.

Hóa ra sức mạnh to lớn của Tình Kinh Hồng Quyết trong mắt hẳn là một lực lượng rất lớn, nhưng trong mắt đám người đại tướng chân huyết của Ngô quốc, đúng là chỉ là trò trẻ con.

Lúc này trên cánh tay chữ thập đen có cự lực tựa như dãy núi áp đỉnh, ép tới xương cốt Ngụy Hợp rung động ken két.

Lực lượng khổng lồ chênh lệch khiến sắc mặt hẳn đỏ bừng, cơ bắp toàn thân không ngừng run rẩy.

boong tàu dưới chân cũng nhao nhao vỡ vụn ra thành lỗ lớn.

Bành!!

Rốt cuộc, Ngụy Hợp trước khi rơi xuống boong thuyền, nghiêng người một cái, đánh vỡ mạn thuyền, vì tan đi nguồn lực lượng này, hẳn bị cự lực hung hăng vung ra boong thuyền, phù phù một tiếng rơi xuống nước biển.

364

Hắc Thập Tự làm sao có thể bỏ qua.

Mục đích mai phục lần này của bọn hắn, chủ yếu là Ngụy Hợp này.

Người này rất được cao tăng Huyền Diệu tông coi trọng, nếu bắt lấy, nhất định có thể biết rõ hai lần trước tổn thất là gì, hơn nữa nói không chừng còn có thể mượn cơ hội này, lấy tới một ít bí mật bên trong Huyền Diệu tông.

Mà hắn dám một mình đuổi giết, cũng tự tin thực lực của mình mạnh hơn nhiều so với đấu giá, còn có thương vong Tam Tướng Bồ Tát.

Lúc này, hắn theo sát phía sau, đồng dạng tràn ra mạn thuyền, rơi xuống mặt biển do Ngụy Hợp hợp lại.

Phốc.

Chỉ trong giây lát, hắn ta cũng theo đó rơi xuống nước biển, biển mất không thấy gì nữa.

Trên boong thuyền, bọn người Lô Thừa Huấn căn bản chưa kịp phản ứng, liền thấy hai người một trước một sau chia nhau rơi xuống nước.

Hắn và lô hèn Nguyệt biết mình không giúp được gì, lúc này mấu chốt nhất chính là, trước tiên bảo toàn chính mình, sau đó truyền tin tức về Huyền Diệu tông, tìm người cứu viện.

“Đi! Lập tức trở về!” Lô Thừa Huấn quyết định thật nhanh, bỏ lại một cái túi da trâu đang bay cứu viện xuống biển, nếu như Ngụy Hợp thoát thân, còn có thể mượn cái túi da trâu sung khí này ở trên biển nghỉ ngơi.

“Không ngờ Ngô quốc lại thiết lập mai phục ở chỗ này, việc này cần phải lập tức truyền tin về! Mau chóng quay lại! Mau mau!!!” Lô Thừa Huấn quát lớn.

Lúc này dưới nước biển.

Hắc thập tự vừa vào nước liền thấy một thân thể chậm rãi trôi nổi ở trong nước, không nhúc nhích, tựa hồ đã mất đi ý thức.

Lúc này hắn mới bình thường trở lại.

Ngẫm lại cũng đúng.

Lấy thực lực của hắn, tương đương với hệ thống Đại Nguyên Chân Kinh, là cao thủ cấp bậc toàn thực, hơn nữa còn là trong chín bước chân thật sự, ít nhất bước ra sau ba bước chân chân thật.

Một kích cấp bậc như vậy, cho dù không dùng toàn lực cũng không phải một cảm giác cực kỳ bình thường có thể chống cự được.

Nhưng vì cẩn thận, hắn vẫn chậm rãi tới gần.

Vừa cẩn thận quan sát tình huống.

Bỗng nhiên Ngụy Hợp chậm rãi động đậy, tựa hồ muốn tỉnh lại.

Hắc Thập Tự tranh thủ thời gian tới gần, xuất thủ một chưởng chụp về phía ót Ngụy Hợp.

Hắn định đánh cho nó ngất đi trước, bắt sống nó trở về.

Ba.

Chợt một bàn tay nắm lấy cổ tay hắn.

Hắc Thập Tự bỗng giật mình, ngẩng đầu, lại vừa vặn đối diện với đôi mắt màu đỏ máu của Ngụy Hợp mở ra.

Tùng đạo kinh lực hữu hình vô hình, tựa như sương khói xám đen, cấp tốc quanh quẩn bên cạnh hai người.

Tổng lượng sức mạnh lúc này vượt quá lúc nãy quá nhiều.

“Chờ một chút...!! Cổ kinh lực này!!” Hắc Thập Tự hoảng sợ cảm ứng được chung quanh.

Cổ kinh lực này tổng lượng, ít nhất gấp ba lần vừa rồi, gấp bốn... Không! Xa không chỉ có vậy!

Chí ít cũng phải mười mấy lần, thậm chí là mấy chục lần!!

“Làm sao có thể!?” Hai mắt Hắc Thập Tự đột nhiên trợn to.

“Làm sao có thể có nhiều sức mạnh như vậy!!?” Hắc cảm thấy hoảng sợ, hoài nghi chính mình cảm ứng sai rồi.

Trong khoảng cách gần như vậy, Hắc Thập cảm ứng được rất nhiều chân nhân đã từng giao thủ qua trước đây.

Hắc cũng là người nghiên cứu hệ thống Đại Nguyên. Lúc này trong dấu hiệu còn lại, hắc đoán được người trước mắt này căn bản chính là một chân nhân bình thường.

Nhưng chỉ có một chân nhân mới bước vào như vậy, lại có tổng lượng khủng bố tương đương với người bình thường gấp mười.

“Loại quái vật này...”

“Loại quái vật này!! Tại sao lại xuất hiện ở Nguyên quốc!!!”

Hắc Thập Tự ghen hống nhìn trần trời, lập tức hắc biết hậu giác nhanh chóng giãy dụa điên cuồng.

Tin tức này quá mức quan trọng, hắc phải truyền trả lời lại.

Tuyệt đối không thể để cho người này trưởng thành, nếu không trong tương lai... sẽ xuất hiện một loại quái vật khó có thể tưởng tượng!

Hắc bỗng nhiên toàn lực đẩy một cái, ý đồ đẩy Ngụy Hợp ra, sau đó quay người chạy trốn.

Chỉ là khoảng cách lúc này đã quá muộn.

Bành.

Hắc Thập Tự toàn lực đẩy ra, không đẩy tới trên người Ngụy Hợp, mà bị kinh lực tầng tầng lớp lớp khói mù xám đen ngăn trở.

Trong nước biển u ám, mực nước quả thật lấy Ngụy Hợp làm trung tâm, bao vây hai người lại.

Hí...

Vô số màu xám đen thật đúng là điên cuồng bao lại chữ thập, sau đó thẩm thấu từ các nơi toàn thân vào cọ rửa.

Toàn thân Ngụy Hợp kịch liệt biến hóa, hình thể khôi phục đến thân cây lúc đầu.

Hình thể hơn ba mét ở trước mặt Hắc Thập, từ xa nhìn lại, không giống chân nhân cùng chân huyết chém giết, ngược lại giống như hai cái Ngô quốc chân huyết đang chém giết.

Hai người càng lúc càng trầm xuống, quyền cước giao nhau, từng luồng cự lực va chạm với Hải Lượng Chân Lực thật sự.

Kình lực bắn ra vỡ vụn lại tựa như vật sống, lượn vòng từ góc độ khác đánh về phía Hắc Thập Tự.

Trong nước biển im ắng.

Từng dòng nước xiết do man lực đè ép bắn ra, điên cuồng bay ra bốn phía.

Ngụy Hợp toàn lực vận chuyển thật đúng là kình lực, lúc này đã tiến vào trạng thái thật sự.

Người trước mắt này không hề nghi ngờ là một kình địch.

Chỉ bằng vào lực lượng, người này mạnh hơn bất cứ kẻ nào hắn từng gặp trước đây.

Nhưng đáng tiếc, vừa rồi chỉ trong nháy mắt.

Hắn đã đánh giá thấp sự phát lực của Ngụy Hợp.

Trong nháy mắt đánh giá sai, chữ thập đen bị vô số thực lực xâm nhập nội thể, thương tổn tới nội tạng.

Mắt tiên cơ, đã sớm bị thương.

Lúc này chữ Thập đã rơi vào thế hạ phong.

Ý thức được điều này, toàn thân hắn chậm rãi mọc ra lông đen, từng vòng từng vòng hắc văn giống như viên luân không ngừng từ trên thân hiện ra.

Vốn hình thể hắn đã ba thước, lại bành trướng.

Phốc phốc.

Từng đám gai xương màu đen đâm xuyên qua sống lưng hắn.

Ngao!!!

Trong nước biển, chữ thập đen ngẩng đầu cuồng hồng một tiếng. Từng vòng từng vòng gợn sóng bị dòng nước thực chất hóa, chấn động khuếch tán về phía Ngụy Hợp.

Từng vòng từng vòng sóng nước chấn động, khiến cho lượng hải lực bên cạnh Ngụy Hợp thật đúng, bắt đầu lỏng lẻo tán loạn.

“Giết!!!”

“Quyết không thể để người này tiếp tục trưởng thành!”

Lúc này trong lòng Hắc Thập Tự chỉ có một ý nghĩ như vậy.

Hắn vừa thi triển chính là nghiên cứu chân chính của Ngô Quốc từ lâu, đưa ra một loại bí kỹ nhằm vào tính chất.

Loại bí kỹ này có thể làm cho trong thời gian ngắn thật đúng là xuất hiện trạng thái lỏng lẻo vô lực.

Nhân cơ hội này, với tốc độ của hắn đủ để trong nháy mắt đánh gục đối thủ.

Ngay lập tức quyết định, hai tay thập tự mở ra, toàn lực chụp về phía đầu Ngụy Hợp.

Nhưng Ngụy Hợp thật sự rất mạnh, cho nên bí kỹ của hắn chỉ kéo dài trong chớp mắt, liền lập tức vô hiệu.

Phản ứng quả thật nhanh chóng quay về, ngăn trở Hắc Thập Tự Song Tí.

Sức mạnh Chân Huyết và sức mạnh của Hải Lực chống đỡ, hai cỗ lực lượng giằng co gắt gao.

Chậm rãi, man lực từ chữ thập đen chậm rãi chiếm thượng phong.

Hai cánh tay của hắn, từng chút từng chút một ép xuống huyết thái dương đầu Ngụy Hợp.

Từng chút một, không ngừng tới gần.

“Chết đi!!!”

Gương mặt chữ Thập đen dữ tợn, vị trí xương gai sau lưng nổi lên thân thể thậm chí cũng bắt đầu rướm máu, đó là do sức thúc đẩy quá mạnh gây nên.

Phốc.

Chợt, hai cánh tay vững vàng nắm lấy cánh tay hắn.

Sắc mặt Ngụy Hợp bình tĩnh, phảng phất vừa rời chiến đấu chỉ là giả dối, thậm chí ngay cả một chút dấu hiệu mệt mỏi cũng không có.

Chẳng qua là nắm chặt hai tay đối phương bình tĩnh trong nước.

Một cỗ cự lực nhục thân thuần túy đột nhiên từ trên tay hắn bộc phát ra, chông lên thực lực thật, đè xuống Hắc Thập Tự.

Cỗ cự lực này chỉ có không đến ba vạn cân, nếu là bình thường, Hắc Tự Nhất khẳng định là khinh thường, nhưng vào giờ phút này, thời khắc mấu chốt bực này.

Cỗ lực lượng này liền trở thành mấu chốt quyết định thắng bại ở hai bên cân bằng một chút.

Rắc rắc...

Hai cánh tay của hắn bị cưỡng ép kéo ra.

*

*

*

Trong nước biển âm u, gã nhìn thấy Ngụy Hợp nhếch miệng tươi cười với mình.

Quát!

Trong chốc lát hai cánh tay của gã bị cứng rắn xé rách xuống.

Ngụy Hợp nhanh như tia chớp thu tay lại, đánh một chưởng về phía trước.

Phốc!

Hai cánh tay của hắn chấp trước ngực, tựa như đao nhọn, đâm thủng trái tim Hắc Thập Tự.

Rất nhanh, vô số máu xám đen thật đúng như người thấy huyết khí cá ăn thịt người, từ bốn phương tám hướng điên cuồng tràn vào Hắc Thập Tự. Đao mắt đã bao vây nó không thấy đâu nữa.

“Không...!!” Ý thức Hắc Thập Tự theo vô số kinh lực tràn vào, chậm rãi lâm vào bóng tối tuyệt vọng.

Sáng sớm hôm sau.

Bông tuyết bay múa.

Dưới bầu trời hơi u ám, Thiên Hải đảo.

Từng chiếc từng chiếc xiềng xích thuyền lớn nổi lại, chậm rãi đi tới gần hòn đảo.

Sóng biển khuấy động, tinh kỳ tung bay.

Trên lầu thuyền, trên boong thuyền đứng đầy vô số quân sĩ giáp đen.

Một đám quân sĩ cao lớn chiều cao ít nhất cũng có một mét chín, thân mặc giáp trụ, cầm trường cung trường thương.

Giữa lầu thuyền đông nghịt, có một bộ phận người bịt mắt trên boong thuyền, mặc áo bào đen đội mũ đỏ.

Bọn họ phát phơ trong tay áo, cứ mười người một tổ, cầm trong tay từng cái hộp tinh xảo chạm rồng.

Trong hộp có hòn đá óng ánh như hổ phách, đang chậm rãi phóng ra tia sáng nhạt.

Trong ánh sáng nhàn nhạt, có khói bụi mù mịt, có thứ gì đó, từ từ bay lên.

Thùng thùng thùng thùng.

Tiếng trống trận trầm thấp chậm rãi truyền ra.

Bốp.

Một bàn tay khổng lồ giơ lên cao.

Cánh tay trắng kiện như thùng nước, dài hai mét, năm ngón tay như sắt thép.

Tiếng trống trận dừng lại.

Hấn thu cánh tay về.

Trên boong thuyền chính, một bóng người to lớn đang khoanh chân ngồi, chậm rãi đứng dậy.

Bông tuyết bay phất phới, bóng người mặc áo giáp màu đen, rìa áo giáp nặng đều là gai nhọn làm từ răng nanh.

Ô...

Một đầu hắc hùng sư dữ tợn có tam giác, chậm rãi từ mặt bên đi ra, cúi người bên cạnh bóng người, cúi đầu mặc cho hắc vuốt ve.

“Hôm nay phải xem chư vị thượng sư phát lực, diệt được Huyền Diệu tông, biên giới hải vực Định Nguyên quốc.”

Bóng người ngẩng đầu, lộ ra một gương mặt xấu xí ngăm đen thô ráp.

Gương mặt tràn đầy thịt ngang, con mắt nhỏ bé, trán rộng miệng rộng, trong lỗ mũi không ngừng phun ra từng luồng từng luồng khí tức nóng rực.

Đó là một nam nhân giống như Tu La Ác Thần trong miếu thờ.

“Tạ tướng quân không cần nhiều lời, ta lễ Phật điện có lệnh quốc sư, sẽ hoàn thành việc đáp ứng.”

Trên boong thuyền phía sau, bốn bóng người đầu trọc mặc cà sa màu đen viền vàng bỗng nhiên ló lên, xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Thân thể bốn người này lộ ra cơ bắp cứng rắn như sắt thép.

Người đi đầu toàn thân cường tráng như núi thịt, thân cao hơn sáu mét, mặt xanh nanh vàng, trên cổ chẳng biết tại sao vẫn còn một lớp lông đỏ như máu.

Xa xa nhìn lại, người này cầm trong tay thiên trượng, hung thần ác sát, khí thế vậy mà không hề kém Ngô Quân tướng quân trước đó chút nào.

“Tạ An đại tướng, lần này phát động trước, hủy diệt Huyền Diệu tông, các ngươi chỉ cần phối hợp với quân trận, cứ theo kế hoạch mà làm là được.”

“Vây cầu chúc cho Định Yểm Phật chủ, mã đáo thành công, kỳ khai đắc thắng.” Tạ An toàn thân mặc trọng giáp nhếch miệng lộ ra răng nanh bén nhọn.

“Đi.”

Định Yém Phật nhìn về phía Thiên Hải đảo từ xa.

Trong tiếng vù vù xé gió, bốn người Định Yém Phật đồng thời biến mất, hóa thành hắc tuyến phóng tới hòn đảo.

Cùng lúc đó, phía sau bọn họ tựa như bầy ong bay ra mảng lớn bóng đen.

Từng bóng đen khôi ngô, cầm thiên trượng thống nhất, dùng tốc độ cao nhất đập nước xông về hòn đảo.

Thình thịch thình thịch!!!

Tiếng trống trận dồn dập vang lên.

“Ba đoạn, cùng bắn!”

Tiếng quát to của tướng quân vang lên.

Trên chiến thuyền lít nha lít nhít tiếng chiến cung kéo căng.

“Thả!!”

Xuy xuy xuy xuy xuy!!!

Trong khoảnh khắc vô số mũi tên đen nghịt giống như bầy chim, nghiêng nghiêng bay lên trời, kèm theo đám người Định Yém Phật cùng bay về phía Thiên Hải đảo.

Lúc này trên hải vực phía trước hòn đảo.

Huyền Diệu Tông đã có từng bóng người từ trên núi bay vọt xuống.

Hai đạo đạo bào của bóng người bông bành, đứng thẳng trên mặt nước.

Sơn môn tinh trận triển khai, một màn sáng trắng nhỏ bé mà người thường không cách nào nhìn thấy, giống như sóng nước bao phủ toàn bộ hòn đảo, chậm rãi dập dờn.

Đứng ở phía trước rõ ràng là Thanh Mai Tử Bách Hòa Tử.

Phía sau bọn họ, từng tông môn cao thủ nghiêm nghị đứng đó, bày trận nghênh chiến.

Mà thân là Tông chủ thay mặt đại sư tử, lúc này không hiểu sao Nguyên Đô Tử lại không ở chỗ này.

365

Bạch sắc hải điều giương cánh bay lên mặt biển, từ mặt nước nhẹ nhàng điem qua, sau đó lên cao, hướng về phía xa xa bay đi.

Phía dưới hải điều, trên mặt biển xanh thẳm, một chiếc thuyền lớn màu đen cấp tốc đi, phần đuôi kéo thật dài sóng nước màu trắng.

“Ta dựa vào thân pháp linh hoạt, kịp thời bỏ lại phía sau, may mắn bọn họ không kịp thời đuổi theo. Nếu không lần này chúng ta gặp nguy rồi.”

Ngụy Hợp ngồi xếp bằng trên boong thuyền, sắc mặt trắng bệch, nhìn bị thương không nhẹ.

Hắn giết Hắc Thập Tự xong, liền nhanh chóng chuẩn bị, sau đó lặn lẽ từ dưới nước đuổi theo thuyền lớn, một lần nữa trở lại boong thuyền.

Hắc Thập đúng là rất lợi hại, tốc độ và phản ứng của lực lượng kia đều là người mạnh nhất mà hắn chưa bao giờ được gặp.

Trước đó hắn đánh chết Tam Tương Bò Tát, lúc đánh chết liên tiếp đuổi theo Ngũ Định Sư kia, đại khái đã tính toán qua thực lực.

Nếu so sánh, chữ thập Hắc Thập này mạnh hơn một mảng lớn so với đám người phía trước.

Càng không cần phải nói Diêu Văn sư tử ngay cả Tam Tương Bò Tát cũng đánh không lại.

“Nam nhân có chữ thập đen ở mi tâm kia khẳng định là nhân vật trọng yếu của Ngô Quốc. Đáng tiếc, chúng ta ở lại quá ngắn, không có cách nào dò xét được bao nhiêu tình báo.”
Ngụy Hợp lắc đầu thở dài.

Lần này có thể nói hắn đã dốc toàn lực.

Nhưng mặc dù hắn thực lực đầy đủ, nhưng lực lượng đối phương phảng phất cũng không phải là man lực thuần túy,

mang theo một loại khí tức đặc thù.

Loại khí tức đó, dường như có chút tương tự với tính ăn mòn thật mạnh.

Loại khí tức này hẳn chưa từng thấy qua trên người đối thủ giao thủ lúc trước.

Lâu Thừa Huân ở một bên đưa thuốc nội phục dùng để chữa thương, thần sắc áy náy.

“Vẫn là chúng ta kéo chân sau, nếu không lấy thực lực Ngụy sư đệ ngươi, tuyệt đối có thể đơn giản thoát thân.”

Hắn không kỳ quái Ngụy Hợp có thể đơn giản thoát thân, dù sao tốt xấu gì cũng là thân truyền của Nguyên Đô đại sư tử, không cho chút thủ đoạn bảo vệ tính mạng, dám trực tiếp phóng ra như vậy?

Hắn đang lo lắng Ngụy Hợp sẽ trách tội bọn hắn không liều chết tiến lên ngăn cản.

“Chuyện không liên quan đến các ngươi, Ngô quốc trăm phương ngàn kế đã lâu, lần này cũng không phải ngoài ý muốn, mà là chúng ta trùng hợp gặp mặt bọn họ.”

Ngụy Hợp đứng lên, tiếp nhận đan dược chữa thương, gửi người, đút vào miệng mấy viên.

Tuy rằng hắn không bị thương, nhưng dáng vẻ vẫn phải làm một chút gì đó.

Về phần những người nhà lâu này, không thân chẳng thích, trông cậy vào người khác liều mạng kéo dài thời gian cho mình, vậy thì thôi đi.

Hắn sống nhiều năm như vậy, còn chưa từng ngây thơ như vậy.

“Tìm được rồi!!” Cửa khoang thuyền, lâu canh cung tên từng bước lao ra, trong tay ôm một quyển sách nhỏ lớn tiếng nói.

“Tìm được tư liệu về chữ thập đen kia, là cao thủ đứng đầu tương đương với cao thủ Nguyên Lục, ghi chép trong sách! Hơn nữa không phải thân phận bình thường!”

Nàng vội vàng đi đến bên cạnh Ngụy Hợp cùng Lâu Thừa Huân, lật danh sách cầm trong tay đến mặt chỉ định, đưa tới.

“Các người xem, người này là một trong sáu vị Phật tử của Lễ Phật điện nước Ngô! Sư phụ của hắn ta là một trong những Phật chủ đứng đầu của Lễ Phật điện, Già Diệp Phật!”

“Hắn tự xưng là Hắc Vân tăng, Phật tử chính là người có hy vọng đột phá thành Phật chủ nhất! Hơn nữa người này nhiều lần vượt cấp chém giết cao thủ Đạo Lục, còn hiểu rất rõ đại nguyên văn hóa, cho nên được đặc biệt thu nhận sử dụng.”
Lâu Hàng Nguyệt cẩn thận giải thích.

“Hắc Vân tăng.” Ngụy Hợp hỏi tương đủ loại chiêu số của Hắc Thập Tự lúc trước, khó trách người nọ cường hãn như vậy.

Bất quá bây giờ cũng không có gì quan hệ, người hắn đã giết, dù thân phận như thế nào cũng không có ý nghĩa.

“Một nhân vật mạnh mẽ như vậy, Ngô quốc đặt ở biển sâu này làm gì?” Lâu Thừa Huân nghi ngờ hỏi.

“Bất kể thế nào, chúng ta bây giờ kế hoạch tiếp tục săn cá. Sau đó phân ra một người trở về tông môn báo tin.” Ngụy Hợp trầm giọng nói.

“Tiếp tục săn cá voi?!” Hai người Lâu Hồng Nguyệt Lâu thừa huân lập tức cả kinh nói.” Nhưng Ngô Quốc cũng đã bố trí mai phục ở đây, chúng ta tiếp tục săn cá voi chẳng phải là... “

Lâu Thừa Huân không nhịn được lên tiếng nói.

“Không cần lo lắng. Ta vừa mới từ trên người hắc vân tăng tăng kia trộm đến cái này.” Ngụy Hợp mỉm cười, từ trong tay áo lấy ra một vật.

Đó là một thứ gì đó màu đen trông như một trạm gác.

“Đây là... Kinh thú!?”

Không phải là Lâu Thừa Huân không có người kiến thức, liếc mắt một cái liền nhận ra thân phận thứ này.

Kinh thú có nghĩa là có thể khống chế được sự ảnh hưởng của Kinh Ngư.

Âm thanh phát ra rất giống tiếng con rôi của cá voi kêu lên, cho nên thường dùng nó làm thủ đoạn dụ cá voi tới gần.

Chỉ là loại huyết sáo như cá voi trước mắt này, so với ngày thường hình như lại có sự khác biệt.

Ngụy Hợp gật đầu.

“Nếu Ngô Quốc đã sớm bố trí, như vậy chúng ta dựa theo lộ tuyến trở về, khẳng định sẽ có xác suất rất lớn gặp phải mai phục. Nhưng nếu chúng ta phân ra thuyền nhỏ trở về, liền có thể có nhiều cơ hội bí mật xuyên qua mai phục.

Dù sao biển rộng mênh mông, bọn họ không thể phong tỏa mỗi nơi. Thuyền lớn không có cơ hội, nhưng thuyền nhỏ không có vấn đề gì lớn.”

Hắn dừng một chút rồi nói: “Thế thì con thuyền chính của chúng ta sẽ tiếp tục uốn lượn, dùng trạm gác cá voi kéo Hắc Tuyền Kinh tới, dựa theo kế hoạch đã định sẵn để sẵn bắn.

Dưới tình huống như vậy, địch ta ít, địch mạnh ta yếu, chúng ta phải coi trọng, không phải liều mạng mà là tìm cơ hội phản hồi báo tin.

Thuyền nhỏ ít người, càng không dễ bị phát hiện, khả năng thành công càng lớn.”

Hai nhà lâu nghe xong, đều là gật đầu, thừa nhận nói có lý.

Nếu liều mạng, đám người bọn họ chắc chắn không đánh lại đám người Ngô Quốc mai phục.

Nhưng nếu là một ít âm mưu lén phản hồi, phối hợp với nhau bí mật thuyền nhỏ xem ra xác suất thành công không thấp.

“Như thế, vậy cứ dựa theo Ngụy sư đệ an bài, chúng ta tiếp tục vòng vèo, tìm một chỗ thuận tiện săn cá!” Lâu Thừa Nghiệp trầm giọng nói: “Ta lập tức đi phân phó nhân thủ, quay về báo tin.”

Ngô quốc có mai phục trên hải vực, chuyện này phải sớm thông báo trở về.

Trên thuyền đều là gia sinh trung thành của lâu gia, trọng thưởng tất có dũng phu, nói không chừng có thể tìm được cơ

hội.

Sau khi an bài xong ba chiếc thuyền nhỏ và đối ứng với nhân thủ, tiếp theo chính là thời cơ tốt để chờ đợi.

Nơi này cách Huyền Diệu tông còn một đoạn đường rất dài, nhất định phải tận lực tới gần, sau đó mới thả thuyền nhỏ.

Ngụy Hợp lúc này đang nghiên cứu cách sử dụng cái huyết kinh phong này.

Bành.

Bỗng nhiên trong khoang thuyền truyền ra một tiếng vang trầm thấp.

Trong tay đạo nhân áo trắng dẫn theo một thủy thủ, bước ra thư.

Bịch bịch.

Hắn ném thủy thủ hôn mê xuống mặt đất, đưa mắt nhìn về phía Ngụy Hợp.

“Giúp các người bắt nội gian, không cần cảm ơn.”

Thủy thủ xung quanh lập tức nhao nhao xông xáo, người này đột nhiên xuất hiện, bắt lấy đồng bạn của bọn họ, trong miệng còn nói gì nghe không hiểu.

Mấy người bắt đầu cảnh giác lấy vũ khí.

Nhưng những người này đều bị Lâu Thừa Huấn giơ tay ngăn lại.

“Đôi Tùng Tử sư huynh!?” Hắn liếc mắt nhìn lại, nhận ra thân phận người tới, nhất thời cả kinh nói.

“Người nhận ra ta?” Bạch y đạo nhân kinh ngạc hỏi.

“Đương nhiên là nhận ra, đôi lại Tùng Tử sư huynh là Chân liệt tông môn, chúng ta đã chờ nhiều năm như vậy, sớm như sấm bên tai.” Lâu Thừa Huấn cười khở nói.

Hắn nhìn Ngụy Hợp một chút, lại nhìn Bạch y đạo nhân. Nhất thời hiểu rõ.

Xem ra lại là tới bảo vệ Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp nhíu mày nhìn thủy thủ trên mặt đất một chút, lại đánh giá bạch y đạo nhân đối diện.

“Vị này là...” Trong lòng của hắn mơ hồ đoán được thân phận của đối phương.

“Người đoán không sai, ta chính là người mà đại sư tử phái tới tiếp ứng các người.” Đạo nhân này mày rậm mắt to, mặt chữ quốc, khuôn mặt to bè, nhìn qua chính là người tính tình hào sảng.

Hắn sờ sờ tóc, có chút ngượng ngùng.

“Bất quá trước đó vì bắt nội gian, ta một mực âm thầm tìm kiếm trong khoang thuyền, kết quả ngược lại thiếu chút nữa làm lỡ chuyện Ngụy sư đệ. Cũng may Ngụy sư đệ có thứ tốt Đại sư tử cho, không xảy ra chuyện gì, nếu không ta thật sự là...” Khuôn mặt hắn áy náy, thở dài nói.

Ngụy Hợp và Lâu Thừa Huấn đều sững sờ.

Hóa ra vị này đã lén lút lên thuyền từ lâu, còn hoạt động dưới mí mắt bọn họ mà bọn họ vẫn không phát hiện ra?

Năng lực ẩn nấp này cũng đủ tuyệt.

Đôi Tùng Tử cũng nhìn ra nghi hoặc của bọn họ, bật cười nói.

“Ta có thuật ẩn nấp đặc thù, các người không cần để ý. Cho dù là đám man rợ chân huyết nước Ngô kia có thể phát hiện ra ta cũng cực ít. Bao gồm cả Phật chủ!”

Trong lời nói của hắn tự có một tia tự tin ngạo khí.

“Được rồi, không nói nhiều nữa, Ngụy sư đệ hãy ra sức huyết sáo, sau khi săn được con cá voi này, ta sẽ đích thân trở về báo tin cho sư đệ. Trước hết các người đừng trở về, ở lại chờ tin tức bên ngoài.”

Sắp xếp này tương đối hợp lý, có năng lực ẩn nấp của hắn rất mạnh, thực lực cũng vượt xa cao thủ toàn bộ những người còn lại ở đây.

Trở về báo tin nhiệm vụ nguy hiểm này, liền trở nên tương đối dễ dàng.

Ngụy Hợp gật gật đầu, nhìn chăm chăm vào người này.

“Đáng tiếc, nếu đôi lại là Tùng Tử sư huynh sớm ra mặt, có lẽ có thể lưu lại hắc vân tăng kia rồi...”

Hắn đang dùng lời nói thăm dò, thăm dò người này có biết lai lịch của hắn hay không.

“Ngụy sư đệ nói rất phải. Trách không được trách ta uống nhiều rượu...” Tùng Tử vỗ vỗ trán khổ não nói.

Xem ra hắn có thể không thấy được một màn Ngụy Hợp đánh chết Hắc Vân tăng trước đó.

Nhưng cũng không thể loại trừ người này đang nguy trang.

“Bất quá tên Hắc Vân tăng này, thực lực rất mạnh, dù ta xuất thủ, chỉ sợ cũng không thể lưu hắn lại, một chọi một... Ta không nắm chắc thắng người này.” Tiếp theo sắc mặt hắn hơi trịnh trọng nói.

“Người này mặc dù cảnh giới không cao, nhưng thực chiến rất mạnh, nghe đồn hắn từng tiến vào công đức kim trì Ngô quốc, một thân man lực mang theo lực ăn mòn đặc thù, không thể coi thường.”

“Quả thật rất lợi hại.” Ngụy Hợp cười khổ: “Ta cùng người này giao thủ, nếu không phải hắn cẩn thận khắp nơi, muốn bắt sống ta, ta cũng không có cơ hội chạy thoát khỏi tay hắn.”

“Ngụy sư đệ đã rất lợi hại rồi.” Hoán Tùng Tử thở dài: “Được rồi, việc này không nên chậm trễ. Mau chóng trở về, sau khi đi qua đoạn đường thích hợp ta sẽ rời khỏi thuyền để báo tin. Nhưng mà các người cũng đừng trở về, chờ tin tức của chúng ta trên biển thì tốt hơn.”

Ánh mắt hắn ta nhìn về phía Ngụy Hợp.

“Kỳ thật, nếu dựa theo tin tức tình báo chúng ta dò xét được lúc trước, trở về bây giờ chỉ sợ cũng đã muộn rồi.”

“Sư huynh nói vậy là có ý gì?” Ngụy Hợp sững sốt, vẻ mặt khê biến. Trong lòng có dự cảm không tốt.

Người nhà hắn đều ở trên Thiên Hải đảo, nếu tông môn Thiên Hải đảo gặp chuyện không may...

Tình huống đó hẳn quả thực không dám nghĩ.

Hai người lâu gia bên cạnh cũng đều biến sắc, biết không ổn.

“Nhưng mà Ngô Quân muốn tấn công Huyền Diệu tông ta!”
Thanh âm Lâu Thừa Huấn run run nói.

“Trên đảo các gia tộc đã sớm có an bài, không cần lo lắng.”
Bình Tùng Tử lắc đầu cười nói.

Việc cấp bách quan trọng như vậy tới gần, hẳn lại còn có thể cười thoải mái.

“Thay Tùng Tử sư huynh chẳng lẽ không lo lắng tông môn xảy ra chuyện?” Ngụy Hợp ngưng thanh nói.

“Đại sư tỷ đã sớm có an bài. Chúng ta lo lắng cũng không có chuyện gì, tông môn khả năng thủ không được, nhưng ta tin tưởng đại sư tỷ.” Hoán Tùng Tử tươi cười thu liễm, trịnh trọng nói.

“Nàng sẽ không để chúng ta thất vọng.”

Ngụy Hợp cảm thấy an tâm hơn một chút.

Lập tức, nó cầm lấy con cá voi, sức lực lưu chuyển, trừ bỏ toàn bộ những vật còn sót lại ở phía trên, sau đó dùng miệng ra sức thổi một cái.

Không có âm thanh nào.

Chỉ có tiếng chân động vô hình cấp tốc từ trong tiếng huyết kinh tốc khuếch tán ra, lan tràn về phía xa.

Hắn muốn nhanh chóng săn giết Hắc Tuyền Kinh để hoàn thành nhiệm vụ.

Đã không có biện pháp nhúng tay đánh cờ giữa tông môn và Ngô quân, vậy làm tốt chuyện mình cần làm trước.

Hắn bây giờ nước lũ đình trệ, lấy được dầu đen là có thể tiếp tục tu hành.

Hiện tại không thể chen chân, chỉ là bởi vì thực lực của mình quá kém.

Chỉ cần hắn tiếp tục mạnh hơn, nỗ lực tu hành.

Sớm muộn gì cũng có một ngày, sẽ không còn vô lực như hôm nay nữa.

Tựa hồ nhìn ra Ngụy Hợp suy nghĩ, Bình tử lắc đầu.

“Yên tâm đi, có lẽ các ngươi vẫn chưa biết được, vị trí tông chủ thay mặt đại sư tử này, sao lại đến đây?”

Lời vừa nói ra, ánh mắt Ngụy Hợp và lâu gia đều tập trung đến hắn, chờ đợi đoạn sau.

Từ ngữ khí hắn xem ra, tiếp theo đôi từng tử muốn nói, hắn là có quan hệ cùng khốn cảnh tông môn trước mắt.

“Chẳng lẽ không phải tổ sư Tam mạch truyền thừa cho Nguyên Đô Tử tiên bối sao?” Lâu hàng Nguyệt ngạc nhiên nói.

366

Huyền Diệu tông, nội sơn, hắc nhai.

Bên ngoài hắc nhai trống rỗng.

Một nam tử cao lớn mang mặt nạ màu vàng, thân hình lập loè, từ đằng xa chậm rãi đi đến.

Hắn đi dọc theo đường núi uốn lượn tiến lên, không nhanh không chậm, động tác thông dong.

Vách núi đen trống rỗng này, trong mắt hắn phẳng phát vô cùng quen thuộc. Giống như nhà mình vậy, cho dù nhắm mắt lại cũng có thể tìm được đường đi tới.

Không chỉ như vậy, phía sau gã, còn đi theo bốn tên tăng nhân cường tráng dáng người khôi ngô, khoác áo cà sa đen.

Trong đó cầm đầu rõ ràng là Định Yêm Phật chủ cao sáu mét, tựa như núi thịt.

Tương đối kỳ diệu chính là, bốn người Định Yêm Phật chủ thể trọng không lồ như thế, rất nhanh đi lại trên sơn đạo, lại có thể không phát ra một chút tiếng vang.

Tựa như con kiến, vô thanh vô tức.

Một hàng năm người, ngoài ra, không còn ai nữa.

Nơi này là chỗ Huyền Diệu tông phúc địa, nếu không có không ít nội ứng lặng lẽ mở ra lỗ thủng.

Bọn họ cũng đừng mong lên vào dễ dàng như vậy.

Phòng hộ lớn nhất của Huyền Diệu tông, chính là trọng tâm tinh trận trong phúc địa này.

Chỉ cần hủy diệt hạch tâm Phúc Địa tinh trận trên sườn núi đen, trận pháp bên ngoài sẽ tự sụp đổ.

Đây cũng là nguyên nhân khiến mặt nạ cùng Định Yêm Phật chủ và bốn vị Phật chủ lên vào nơi đây.

“Phía trước chính là sườn dốc đen.” Người đeo mặt nạ sói đột nhiên dừng bước.

Phía trước là một mảng sương mù đen kịt thâm thúy.

Nơi này là nội sơn, trong sương mù mờ hồ có thể nhìn thấy đường viền hình rắn vặn vẹo như sinh vật, không ngừng du động.

Nhìn qua có chút quỷ dị huyền bí.

“Thượng nhân cứ việc hạ lệnh, chúng ta mặc dù không phải trực hệ ngài, nhưng phụng mệnh quốc sư, nhất định kiệt lực phối hợp.” Đinh Yếm Phật chủ trầm giọng nói.

“...” Nam tử đeo mặt nạ không nói gì, chỉ gật đầu.

Hắn đang hít sâu.

Không phải loại hô hấp hưởng thụ, cũng không phải hô hấp thay phổi trôi.

Mà là từng tia run rẩy, hưng phấn, cùng với...Sợ hãi hít sâu.

Thật lâu sau, hắn chậm rãi đưa tay ra, điểm phía trước một cái.

Phốc.

Một tiếng vang nhỏ, khói đen trước mặt bỗng nhiên tản ra, lộ ra vách núi cô tịch bên kia tiếng gió gào thét.

Đó chính là hắc nhai.

Trên sườn núi đen, một bóng người yếu điệu đang lẳng lẳng ngồi ngay ngắn trên mặt đất, đưa lưng về phía bọn họ, không hề có một tiếng động.

“Nguyên Đô Tử...” Người đeo mặt nạ Lang nhìn chăm chú vào bóng người kia, nhẹ giọng lầm bầm.

Đột nhiên, tiếng lãn lôn lốc vang lên.

Một đồ vật tròn vo từ trước người Nguyên Đô Tử lăn ra, thuận theo vách núi, hướng đoàn người bên này lăn tới.

Dựa vào hơi sắc huỳnh quang mờ mịt trên bầu trời.

Mặt sỏi cùng đám người Đinh Yếm Phật chủ liếc mắt nhìn qua.

Đó rõ ràng là một cái đầu người!!

Còn lưu lại cái đầu lâu màu đỏ sậm!

Mà chủ nhân đầu người, lại chính là Tở sư một mạch Tỏa Sơn, Tiểu Lãng!!

Hắn ta trợn tròn đôi mắt, sắc mặt trắng bệch, thậm chí ngay cả dị hóa cũng không kịp, chết oan chết uổng.

Trước khi chết, trong con ngươi của hắn vẫn còn lưu lại sự kinh ngạc, khó hiểu.

Thân thể năm người cứng đờ, trong nháy mắt cảm thấy một cỗ hàn ý từ phía sau uốn lượn bò lên.

“Nếu đã đến, vì sao không vào?”

Thanh âm Nguyên Đô Tử chậm rãi truyền đến.

Bóng người yếu điệu mặc váy đen đứng lên, chậm rãi quay lại, đối mặt với năm người.

“Nguyên Trấn sư huynh, quả nhiên huynh vẫn đang trách ta sao?”

Lúc này khuôn mặt Nguyên Đô Tử đã sớm không còn ôn nhu bình hòa như ngày thường.

Thay vào đó là sự bình tĩnh, cùng với một nụ cười mỉm có chút quái dị.

“Ngươi lại giết lão sư!!? Ngươi thằng điên này!!” Nam tử đeo mặt nạ Lang chân động nói.

Nguyên Đô Tử không nói gì, chỉ mỉm cười nhìn hắn.

Nàng không giải thích, nhưng rất hiển nhiên, tên Tở sư Tiểu Lãng của Ngô quốc này giả mạo Tỏa Sơn nhất mạch, rõ ràng đã sớm bị nàng nhìn thấu.

Sau một hồi trầm mặc.

Nam tử đeo mặt nạ cũng thở chậm một hơi, thu hồi nguy trang.

“Xem ra sớm đã bị ngươi nhìn thấu rồi. Nguyên Đô, ngươi vẫn như cũ a... Mặt khác, đừng gọi ta là sư huynh, ta không có sư muội ác độc như ngươi!”

Nam tử gỡ mặt nạ xuống, lộ ra một khuôn mặt đầy những nếp nhăn già nua.

Con mắt của hắn có màu tím đỏ, trong bóng tối nổi lên huỳnh quang nhàn nhạt.

Đây là một lão nhân dung mạo ngũ quan cực kỳ đoan chính, có thể suy ra được, khi còn trẻ tuyệt đối là một mỹ nam tử dung mạo xinh đẹp.

“Ta khổ tâm xây dựng nhiều năm như vậy, cuối cùng...” Ông lão vươn cánh tay run rẩy nắm chặt.

“Cuối cùng cũng đợi được ngày hôm nay!”

Trong mắt hắn toát ra vô vàn cảm xúc phức tạp đến cực điểm, có hối hận, có căm hận, có căm ghét, nhưng phần nhiều hơn, vẫn là điên cuồng cùng một tia sợ hãi.

“Nghĩ không ra? Không ngờ rằng ta còn sống chứ?!” Hắn ngửa đầu cười rộ lên: “Ta không chỉ còn sống, bây giờ vẫn là một trong những Lễ Phật thượng nhân, các vị Tôn tương đương với Tả Hữu điện chủ, gần với quốc sư đại nhân!”

“Năm đó người thiết kế đoạt cơ duyên của ta, hại Vân Tịch sư muội thân tử đạo tiêu, ta cũng trọng thương giả chết bỏ chạy! Sư tôn bị người lừa gạt! Ngược lại còn hạ đạt lệnh truy sát của ta!!”

Lão nhân cười lớn, tựa hồ muốn phóng thích toàn bộ oán khí mà mình tích góp bao nhiêu năm nay ra.

“Nghĩ không ra, không thể tưởng được ta còn có ngày hôm nay!?”

“Sư huynh.” Nguyên Đô Tử nhẹ giọng nói, “Thật ra, ta vẫn luôn rất tôn kính người...”

“Chuyện cho tới bây giờ, người còn muốn dùng loại tư thái này gạt ta!?” Nguyên trấn tức giận nói.

Năm đó hắn bị khuôn mặt hồn nhiên này lừa gạt, cho nên mới tin tưởng không nghi ngờ gì, bởi vậy bị hại.

Hiện giờ nàng lại còn dám dùng thần thái như vậy đối với hắn!!

“Su huynh.” Nguyên Đô Tử chậm rãi từng bước tới gần.

Cô ngẩng mặt lên, để lộ gương mặt gầy như hoàn mỹ.

“Ngươi không nên trở về...”

“Rõ ràng ta đã tha cho ngươi một lần rồi... Vì sao, ngươi còn muốn trở về chịu chết?”

“Tự tìm đường chết!! Hoang đường! Ngươi cho rằng ta của hiện tại, vẫn là trước kia sao!? Ngươi cho rằng ta còn nhỏ yếu như lúc trước sao?!” Vẻ mặt của Nguyên trấn dần dần bình tĩnh lại.

“Cho dù hôm nay ngươi đột phá cảnh giới Tông Sư, hôm nay cũng khó thoát khỏi cái chết! Lễ Phật điện ta cùng đại quân áp cảnh, hôm nay cũng là ngày Nguyên Trấn ta báo được đại thù!!”

Hắn ngửa mặt lên trời nhắm mắt, nước mắt không để cho nước mắt chảy ra.

“Vân Tịch! Ngươi hãy ở trên không nhìn ta, nhìn ta hôm nay vì ngươi mà báo được đại thù!!”

Hắn khổ tu hai trăm năm, mỗi một khắc cũng không dám lơ là biếng chút nào, không phải vì bây giờ khắc này!

“Xem ra ngươi cũng đột phá rồi...” Nguyên Đô Tử nhẹ giọng nói.

“Đáng tiếc...” Nàng ngưng thần nhìn khuôn mặt già nua của đối phương.

Kỳ thật, nếu không phải lúc trước Nguyên trấn có được kỳ ngộ kia, nếu không phải ngoài ý muốn bị nàng phát giác, chỉ sợ nàng cũng sẽ không nảy sinh tâm tư, muốn đoạt lấy nàng.

Đáng tiếc... thành vua thua làm giặc, hiện giờ đại cục đã định, việc trở về của Nguyên trấn có ích lợi gì?

“Su huynh... Ngươi bất luận thế nào, cũng muốn đối địch với ta sao?” Nguyên Đô Tử dừng bước, hai mắt che bởi hắc sa, xuyên thấu qua màn che nhìn chăm chú đối phương.

“Hôm nay... Người chắc chắn phải chết!!” Nguyên trấn cảm hận nói.

Hắn giơ tay lên, bốn vị Phật chủ sau lưng phân ra nhanh như chớp hình thành trận hình, vây Nguyên Đô Tử ở chính giữa.

Trên tay bốn người chột sáng lên từng đạo huỳnh quang màu vàng nhạt.

Lúc này hai người Nguyên Đô Tử trấn đối mặt, từng màn trăm năm trước, ký ức trước kia nhanh chóng hiện lên trong đầu hắn.

Từng cùng du ngoạn ở bờ biển, chơi đùa âm ã, tử đấu.

Trời chiều trong bụi hoa, Nguyên Trấn, Nguyên Đô, Vân Tịch, ba người khoanh chân ngồi tại chỗ, tỉ mỉ thảo luận yếu điểm trên cuốn sách.

Trên sườn núi đen, ba người nấu trà đánh đàn hát vang, giống như thân huynh muội thân thiết vậy.

Khi đó, vũ điệu của Vân Tịch rất đẹp.

Đáng tiếc, hiện tại cũng không nhìn thấy nữa...

*

*

*

Nguyên Trấn nhắm mắt, kinh lực toàn thân đều theo tâm tình chấn động mà rung động.

Từng luồng chân khí nồng nặc như sương khói từ trên người hắn tản mát ra.

“Nguyên Đô... Hôm nay huyền diệu bị hủy diệt, đều do ngươi mà ra!!”

Hắn đột nhiên mở mắt.

Một vòng khí đen lầy lầy làm trung tâm nổ tung.

“Pháp thân – Kỳ Nguyệt!!”

Trong chốc lát, y bào toàn thân bị xé rách, huyết nhục trên người cấp tốc bành trướng, biến lớn lên.

Cơ bắp đang tăng trưởng, huyết mạch đang biến dị, tựa như bọt biển không ngừng lớn lên.

Vô số kinh lực thiêu đốt hóa thành trạng thái như hỏa diễm màu đen bám vào trên người hắn.

Một cánh tay đen kịt dài dài từ sau lưng gã duỗi thẳng ra ngoài.

Đầu hắn nhanh chóng biến dạng, vỡ ra, từ đầu người, đảo mắt hóa thành cự lang đen kịt dữ tợn.

Ngấn ngùn hai giây, hắn từ một lão nhân cao hai mét bình thường, biến thành một quái vật dữ tợn đầu sói thân người, sau lưng mọc ra sáu cánh tay.

Vô số kinh khí màu đen hóa thành ngọn lửa, bùng cháy trên người hắn.

Người sói kinh khủng độ gần mười mét tựa như một ngọn núi nhỏ, cúi đầu quan sát Nguyên Đô Tử trước mặt.

“Nguyên Đô, ta đã chiến thắng sự sợ hãi mà ngươi từng cho ta... Mà bây giờ... là ngươi sợ hãi ta rồi...”

“Sợ hãi...?” Nguyên Đô Tử ngẩng đầu, nhìn cự lang hình thể khổng lồ trước mặt.

“Sư huynh... Ngươi đến bây giờ còn chưa rõ sao? Vì cái gì mà ba vị tổ sư, bất luận ta làm bất cứ chuyện gì, đều sẽ thiên về ta vô điều kiện.”

Nàng chậm rãi tiến lại gần, dường như không lo lắng cự lang trước mặt gây bất lợi cho nàng.

Đang muốn giơ lên móng vuốt sắc bén, một chương nện chết Nguyên Trấn người trước mặt, cũng dừng tay phải, treo giữa không trung.

Hắn quả thật rất nghi hoặc, vì sao năm đó ba vị tổ sư thiên vị Nguyên Đô Tử như vậy.

Rõ ràng hắn mới là sư huynh, còn gia nhập tông môn sớm hơn Nguyên Đô Tử nhiều năm.

Vì sao...

Rốt cuộc là vì sao?

Nguyên đô tử ngẩng đầu, trong mắt nổi lên thanh quang ónh ónh.

“Lại nói tiếp, chắc hẳn ngươi chưa bao giờ thấy qua con thú thật sự bị Huyền Diệu tông ta trấn áp?”

“.....” Nguyên trấn bỗng nhiên run lên, tựa hồ nghĩ tới điều gì.

Ánh mắt hắn lập loè, trong mắt sói to lớn tràn ngập vẻ khó tin.

“Không... không đúng!?! Chẳng lẽ ngươi...!?!?”

“Xem ra ngươi đoán được rồi.” Nguyên Đô Tử nhẹ nhàng nói.

“Kỳ thật ngươi trách lỗi ba vị sư tôn.”

“Bọn hắn, không phải thiên vị...”

Nàng nhẹ nhàng vươn tay, dán lên bắp chân cự lang, cảm thụ được bộ lông tựa như cương châm.

“Bọn hắn... Là đang sợ a...”

Xùy... xuy xuy...

Từng đạo điện quang màu đen từ trên thân Nguyên Đô Tử lan tràn ra.

Vô số sợi tóc của nàng bay tán loạn, cuồng phong từ bên cạnh quanh quần xoay tròn.

Kình khí đen kịt từ bên cạnh nàng hiển hiện giống như màn đêm,

Trong vô số khí đen, một đôi mắt màu xanh tựa như bảo thạch, sau đó xé rách, càng lúc càng lớn, càng lúc càng lớn...

“Pháp thân... Ân Côn Bằng màu đen.”

Trong bóng tối.

Một đạo cự ảnh cao mấy chục thước từ trong sương mù phóng lên cao.

...!!!

Âm thanh như sấm sét vang vọng trong tầng mây.

“Vật gì đang nóng lên vậy?”

Ngụy Hợp bỗng nhiên dừng lại, đưa tay sờ đến sau lưng, nhánh cây màu đen mà đại sư tử đưa cho hắn kia, lúc này không biết tại sao, đột nhiên bắt đầu nóng lên.

Hắn ta đang khoan chân ngồi ở đầu thuyền, nhìn biển rộng mênh mông phía trước.

Vừa tu hành, hắn cũng vừa lo lắng cho tình huống của tông môn lúc này. Tuy rằng đổi lại là Tùng Tử nói, nhưng vẫn phải tin tưởng Đại sư tử.

Nàng đã an bài trước, như vậy nhất định sẽ không để cho người ta thất vọng.

Nhưng bất kể như thế nào, Ngụy Hợp chưa bao giờ đặt hy vọng vào người khác như lúc này.

Lúc này mặt bên thuyền, một con cá voi màu trắng có hình thể nhỏ hơn thuyền, đang bị rất nhiều dây thừng buộc chung một chỗ, đi về phía xa.

Trên lưng con cá voi có một vệt màu đen, đó chính là Hắc tuyến kinh mà Ngụy Hợp cần.

“Yên tâm đi.” Hoán Tùng Tử đi đến bên cạnh Ngụy Hợp, cười nói.

“Những động tác đó của Ngô quốc, thật ra đại sư tử cũng đã đoán trước. Nếu như đã đoán trước trước được như vậy thì tỷ ấy cũng đã sớm bố trí rồi.”

Hắn dừng một chút, tiếp tục nói: “Nói đến, chắc là ngươi còn chưa biết, Thiên Hải đảo chúng ta thật ra có một khoảng trống khổng lồ. Nơi đó cực kỳ an toàn, nghe nói từng dùng để phong ấn trấn áp con chân thú khổng lồ trước kia.”

“Chính là đầu chân thú được nhắc đến trên mật sách sao?”

Ngụy Hợp kinh ngạc hỏi.

“Ừ. Con Chân Thú đó tên là Ân Côn Bằng màu đen, nó đã từng là bá chủ hàng đầu làm hại một phương, nuốt chửng vô số sinh linh.

Đại nguyên lúc đó, tổng cộng có năm con chân thú bá chủ. Hắc ấn triệu là một trong số đó.” Hoán Tùng tử gật đầu nói.

“Năm con... Nói cách khác, có năm đại tông phong ấn trấn áp?” Ngụy Hợp kịp phản ứng.

“Là như vậy.” Hoán Tùng Tử cười nói: “Tông môn chúng ta đã từng phong ấn Hắc Ấn Côn Bằng, nghe nói lúc trước, tập hợp toàn bộ lực lượng tông sư Đại Nguyên, mới liên thủ đem năm đại bá chủ nhất phong ấn.

Chỉ là sau đó... Không biết tại sao, ấn đen bị phong ấn đột nhiên biến mất.

Cũng không biết nó đi nơi nào, dù sao phong ấn huyết động dưới lòng đất cũng không có cái gì. Sau đó, tông môn liền biến nơi đó thành một nơi phòng hộ bí mật dưới mặt đất.”

“Cho nên lần này, Nguyên Đô sư tử rất có thể lợi dụng không gian phong ấn dưới mặt đất, an bài nhiều người tránh tai họa tránh người như vậy?” Ngụy Hợp phản ứng nói.

“Có lẽ vậy... Tâm tư của đại sư tử, phạm nhân chúng ta không đoán ra được đâu.” Hoán Tùng Tử cười nói: “Nhưng cứ yên tâm đi, từ cảm giác của ta tới giờ, chưa bao giờ gặp qua lỗi của nàng.”

“Thật sao...” Ngụy Hợp trầm mặc xuống, nhìn nước biển mênh mông phía trước, lâm vào suy tư.

*

*

*

Ngụy Hợp nhìn ra vẻ mặt của Bình Tùng Tử, nhìn ra hấn còn có rất nhiều thứ chưa nói ra.

Nhưng hấn vẫn nhớ, đã từng Diêu Văn sư tử nói cho hấn biết, Huyền Diệu tông còn có một nơi khác, tên là Ly Uyên Tuyệt Ngục.

“Nói cách khác, không gian dưới lòng đất kia chính là nơi Ly Uyên Tuyệt Ngục? Nơi phong ấn rất nhiều chân thú?” Hấn suy nghĩ một chút, lên tiếng hỏi.

“Ừm, xác thực mà nói, là một bộ phận của Ly Uyên Tuyệt Ngục, từ hơn hai trăm năm trước sau khi Hắc Ấn Côn biến mất, liền bỏ đi sử dụng không gian an toàn.” Hoán Tùng tử gật đầu.

Ngụy Hợp hiểu.

Lần này hấn coi như thật sự hiểu rõ cực hạn thực lực của mình.

Quả thật hấn rất mạnh, nhưng còn chưa tới trình độ vô địch, chống lại đoạn đường bình thường thì không thành vấn đề, nhưng với cấp bậc cao, như Phật chủ, chỉ sợ sức lực không đủ.

Lúc trước chữ Thập đen kia khiến hấn cảnh giác rất lớn.

Mặc dù hấn có sức lực mạnh mẽ vô cùng, nhưng cũng có đôi khi, số lượng chung quy vẫn chưa đủ nhiều để coi nhẹ tất cả.

Cho nên đối mặt với Hắc Thập Tự, thiếu chút nữa hấn cũng lật thuyền.

Nếu không phải hấn còn có lực lượng thân thể được Hồng Quyết gia trì, chỉ sợ lần này, chỉ sợ cũng chỉ có thể ném thử lần đầu tiên hoàn bại từ trước tới nay.

“Lại nói tiếp, đại sư tử luôn cho người ta một loại cảm giác rất thần bí. Trước kia nàng cũng như vậy sao?” Ngụy Hợp hỏi.

Đôi Tùng Tử cười cười, nói: “Đại sư tử nhìn qua ôn hòa, nhưng trên thực tế, cũng không phải là đơn giản như vậy. Người ở chung lâu rồi, liền có thể biết.”

Ngụy Hợp gật đầu, suy tư chốc lát, hần đứng lên, đi đến thi thể Hắc Tuyển Kinh Kinh Kinh.

Hần phải dựa theo ghi chép trong Kinh Hồng Quyết, bắt đầu luyện công.

Mẫn cá voi cần xử lý đặc thù, mới có thể bảo tồn lâu hơn, nhưng trực tiếp dùng miệng tươi mới, liệu có hiệu quả tốt hơn không?

Ngụy Hợp có ý định thử xem sao.

Trong đám mây xám tro quay cuồng.

Ở biên giới Thiên Hải đảo, chiến thuyền Ngô quốc vây quanh toàn bộ hòn đảo.

Trên thuyền chính cầm đầu, đại tướng Thần Vũ Tạ An vuốt ve lông bờm sư sùng bên cạnh.

Hần nhìn Thiên Hải đảo yên tĩnh, trong lòng thoáng có chút bất an.

Lúc trước hần để đại quân che dấu đám người Định Yếm Phật lên đảo, chính diện tiến công trận pháp của đám người Thanh Mai Tử.

Chỗ tối thì do Định Yếm Phật mấy người nội ứng ngoại hợp, tập kích hạch tâm nội sơn trận pháp.

Chỉ là... Lâu như vậy, làm sao trận pháp vẫn còn vận chuyển?

Tạ An nhíu mày.

Trong tầm mắt hần, tầng tinh trận mịn mờ bạch quang kia, tựa như sóng nước, lúc này vẫn như trước, kiên cố không gì sánh được.

Tinh trận tầng này không có năng lực phòng ngự đặc thù.

Nó không thể ngăn cản mũi tên, cũng không thể ngăn cản đao binh.

Tác dụng duy nhất của nó là tăng cường trạng thái, gia tăng trạng thái cho toàn bộ người ra vào tinh trận, gia tăng trạng thái tiêu cực.

Tinh trận ảnh hưởng càng cao đối với người có tu vi cao.

Đặc biệt là người càng tiếp cận chân thực, thí dụ như cấp bậc đại tướng chân huyết, có thể có tác dụng áp chế cực lớn.

Mà muốn trong loại áp chế này đánh bại rất nhiều chân nhân của Huyền Diệu tông, cho dù bọn họ có thể làm được, cũng không nguyện ý gánh chịu tổn thất này.

Hiện tại Ngô quốc rất cường đại, sau khi tập quyền trung ương, tất cả tài nguyên đều được sắp xếp theo nhu cầu.

Tất cả những người có tài năng, người thân mang vũng máu, đều có thể được bồi dưỡng thích đáng nhất.

Tích góp trăm năm, cho nên bây giờ nước Ngô mới có tiềm lực chiến tranh khổng lồ như vậy.

Bất kể là bình dân hay là quý tộc, trên người tài năng, dưới kẻ yếu.

Chỉ đơn giản như vậy.

giai cấp hoàn toàn do lực lượng vũ lực quyết định.

Đây mới là mấu chốt của việc cường giả Ngô Quốc nhiều như mây.

Nhưng cường giả nhiều không có nghĩa có thể tùy tiện tiêu hao.

Mà tác dụng của đại tinh trận Huyền Diệu này đủ để áp chế một cao thủ cấp bậc Chân Huyết thấp nhất đến cực hạn luyện tạng.

Đây là áp chế ỨC chừng một đoạn thời gian.

Cho nên, muốn trong tình huống như vậy, hủy diệt Huyền Diệu tông, không giải trừ tinh trận, hẳn không muốn lên đảo liêu chết với hắn.

“Đại tướng, có động tĩnh rồi!” Phó tướng bên cạnh lên tiếng nhắc nhở.

“Sao vậy?” Tạ An nhíu mày, không nhìn thấy tinh trận có vấn đề gì.

“Là đỉnh núi!” Phó tướng hơi chân động chỉ vào đỉnh núi lửa trên Thiên Hải đảo.

Tạ An đưa mắt nhìn về phía ngón tay hấn.

Nơi đó quả nhiên ần ần có cự ảnh đang chém giết, xem ra Định Yểm phạt bọn người ở dưới vị thượng nhân kia dẫn dắt, vây giết Huyền Diệu tông trấn thủ tinh trận cao tầng.

Chỉ là làm cho Tạ An có chút nghi hoặc chính là, đám người Thanh Mai Tử Bách Hòa Tử vừa mới ở trên đảo ngăn cản đại quân lên bờ, lúc này lại không ngừng lui về phía sau, lui vào chỗ có rừng rậm che lấp trên đảo.

Rất nhanh những người Huyền Diệu tông này biến mất không thấy bóng dáng.

Ngô Quân nhao nhao lên đất liền, từng đội giáp sĩ dưới sự dẫn dắt của tiêu tướng, xông lên phía trên đảo.

Nhưng chỉ là tiên phong doanh, cũng không phải là đại quân toàn diện lên đất liền. Nếu gặp phải phiền toái gì, tổn thất cũng chỉ có hơn một ngàn người như tiên phong doanh.

Chuyện này đối với Tạ An mà nói thì tổn thất rất lớn.

Chỉ là sau khi tiên phong doanh leo lên Thiên Hải đảo, tiến vào rừng rậm, vẫn rất nhanh vô thanh vô tức, không thấy bóng dáng.

Không có tiếng cảnh báo, không có hồi âm, thậm chí ngay cả một mũi tên lệnh cũng không có.

Tạ An sắc mặt hơi trầm xuống.

“Bọn Định Yểm Phạt tới bao lâu rồi?” Hấn ta trầm giọng hỏi.

“Hồi bẩm đại tướng, đã được mười hai phút rồi.” Phó tướng cầm một cái áo ngoài tính giờ trả lời.

“Dùng tốc độ của bốn vị Phật chủ, chỉ cần năm phút là có thể lên tới đỉnh núi, vừa mới chấn động, hẳn là do bọn họ làm ra.

Nhưng vì sao đến giờ vẫn chưa có kết quả?” Tạ An nghi hoặc.

“Có lẽ là gặp phải phiền toái gì tạm hoãn? Nếu gặp phải triển đấu, có lẽ cũng sẽ chậm trễ thời gian?” Phó tướng suy đoán.

Nhưng vào lúc này, toàn bộ tinh trận trên đảo Thiên Hải, chậm rãi như sóng nước tản ra, dần dần biến mất.

Toàn bộ trên đảo trống rỗng, nhìn không thấy một bóng người của Huyền Diệu tông.

Ngay cả đám người tiên phong doanh trước đó lên núi cũng không nghe được bất kỳ động tĩnh gì.

“Đại nhân, có lẽ là đám người Định Yêm Phật chủ đắc thủ.” Phó tướng trầm giọng nói: “Chúng ta có tiền công toàn diện không?”

“...” Tạ An chăm chú nhìn Thiên Hải đảo trước mắt, neho mắt nhìn chăm chú lên đỉnh núi.

Chỗ đó chính là vị trí Huyền Diệu tông phúc địa, chỉ dựa vào thị lực của hắn, chỉ có thể nhìn thấy chỗ đỉnh núi nội cảnh, có tầng tầng màn sáng màu trắng che khuất tầm mắt.

Căn bản không thể thấy rõ trong phúc địa đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng... Chuyện cho tới bây giờ, Định Yêm Phật chủ còn chưa truyền ra hồi âm, xem ra, Huyền Diệu tông này có chút thứ.

Trên mặt Tạ An thoáng hiện lên một tia lạnh lẽo.

Hắn giơ tay lên.

“Tất cả mọi người rời khỏi đảo, trở lại cho ta.”

“Đại tướng?” Phó tướng nghi hoặc nhìn hắn.

“Lên đạn pháo, trước tiên lên rìa đảo bắn một lần rồi tính tiếp!” Tạ An lạnh lùng nói.

Mặc kệ Huyền Diệu tông có vấn đề gì, trong tông môn vẫn là số ít chân nhân.

Mà uy lực của hỏa pháo chỉ có chân nhân mới có thể ngăn cản, ngược lại hẳn muốn nhìn xem, Huyền Diệu tông này lấy cái gì đến ngăn?

Hơn nữa tầm thường chân nhân nhiều lắm chỉ ngăn được mấy quả đạn pháo, lần này mấy trăm khẩu hỏa pháo đồng loạt bắn.

Đây là tinh trận ứng phó thế nào ư?

Nhưng hẳn vừa dứt lời, Thiên Hải Đảo đã có hồi âm.

Đám người tiên phong tiên phong trên đảo rôi rít xuống núi. Từng tin tức nhanh chóng được đưa tới bên Tạ An.

“Cái gì? Định Yếm Phật chủ bọn họ chết hết rồi sao??” Tạ An hai mắt trợn lên, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn lên đỉnh núi.

Bỗng nhiên hẳn dường như nghĩ tới điều gì, trong lòng cả kinh.

“Không tốt!! Phúc địa Huyền Diệu tông còn có một đám người Ly Uyên Tuyệt Ngục, Định Yếm Phật thất bại, rất có thể Huyền Diệu tông sẽ...” Hẳn bỗng nhiên nghĩ đến một khả năng.

Nếu Huyền Diệu tông liều lĩnh phóng thích Ly Uyên Tuyệt Ngục, đem tất cả chân thú bên trong phong ấn ngàn năm toàn bộ thả ra.

Cái tính nguy hiểm đó.

Đang lúc hẳn định nhắc tay ra lệnh rút quân.

Bỗng nhiên một tia hàn ý lạnh thấu xương từ boong thuyền sau lưng truyền đến.

“Thần Võ Đại Tướng nước Ngô, Tạ An?” Một giọng nữ bình thản bỗng vang lên sau lưng hẳn.

Tạ An không xoay người, thân thể cao lớn thoáng cái đã thể hiện ra sự linh hoạt tới mức khiến người ta khó tin.

Giống như viên hầu, chớp mắt liền chạy ra phía trước thật xa, ở mép mũi thuyền, mới quay đầu nhìn lại.

Chỉ là làm cho hẳn rung động chính là mặc dù hẳn đã rời đi, nhưng vẫn còn nguyên tại chỗ trên trăm tinh nhuệ cận vệ, vẫn

như cũ cứng ngắc tại chỗ.

Tất cả mọi người không nhúc nhích, chỗ mi tâm đồng thời chậm rãi hiện lên một cái lỗ máu. Trong lỗ máu chậm rãi chảy ra huyết thủy cùng não tương, hiển nhiên trong khoảng thời gian cực ngắn, toàn bộ đều bị tiêu diệt.

Còn ở chỗ Tạ An vẫn đang đứng là một nữ tử xinh đẹp mặc đạo bào màu đen, tóc tai bù xù.

Dưới hai tay nàng rủ xuống, đầu ngón tay chậm rãi nhỏ xuống chút máu.

“Là người!?” Tạ An đau đầu: “Nguyên Đô Tử! Người làm sao lại...”

Hắn căn bản không cách nào tin tưởng hết thấy trước mắt.

Dựa theo vô số lần điều tra được tin tình báo, Nguyên Đô Tử chỉ là toàn bộ cực hạn của Cửu Bộ, cách tông sư còn kém một đường, cùng Tạ An hẳn một cấp độ.

Làm sao có thể lặng yên không một tiếng động như vậy, ngay trước mặt hắn liền đột nhập thuyền chính đại quân, còn đánh lén giết chết nhiều giáp sĩ như vậy.

Trong đó thậm chí còn có phó tướng là cấp bậc toàn chân.

Đây quả thực là khó mà tin nổi!

“Chạy rất nhanh.” Nguyên Đô Tử liếc mắt nhìn Tạ An, lập tức giơ tay lên, tay áo tuột xuống, tự nhiên lộ ra làn da trắng như ngọc.

Chỉ là lúc này, trên da thịt chậm rãi hiện ra hoa văn màu đỏ hình dáng xiềng xích.

Đó là đại quân Ngô quốc theo quân bố trí tinh trận khổng lồ, có thể khiến cho tất cả chân nhân hoặc là chân thú tiến vào trong tinh trận chịu áp chế rất lớn.

Mà nếu phát động toàn diện tinh trận này, thậm chí có thể làm suy yếu phạm vi lớn khủng bố của tông sư.

Lúc này Nguyên Đô Tử đã cảm nhận được loại suy yếu này.

“Rất lợi hại à... So với tinh trận của Huyền Diệu tông ta, áp chế còn mạnh hơn mấy bước...” Nguyên Đô Tử hiếu kỳ cảm nhận được thực lực của mình.

Bị tinh trận áp chế, cho dù là cô cũng cảm thấy áp lực nặng nề, có một phần thực lực bị suy yếu, không thể xuất thủ toàn lực.

“Xem ra ngươi thật sự đột phá tông sư... Ngươi làm sao vậy, đem đám Định Yểm Phật làm gì?” Tạ An trầm giọng nói.

“Định Yểm Phật?” Nguyên Đô Tử sửng sốt, ngón tay nhẹ nhàng chuyển động, lộ ra một nụ cười yêu diễm.

“Huyết nhục của bọn hắn đã hòa làm một thể với ta...”

“Hiện tại, nên đến phiên ngươi...”

“Nực cười, ngươi dám can đảm rời khỏi trận pháp của chính mình, xâm nhập vào quân trận Đại Ngô ta. Hôm nay cho dù là tông sư, bản tướng cũng phải chết không có chỗ chôn của ngươi!”

Tạ An mở hai tay, cơ bắp toàn thân tiếp tục phồng lên, từng vảy đen từ da hắn phủ xuống.

“Giết!” Hắn nhảy lên một cái, thân hình quay cuồng, hai tay tựa như song đao, chém xuống âm âm xuống một nhát Thập Tự.

Mà hắn ra tay nhìn như đơn giản, lại phảng phất mang theo không khí xung quanh mấy chục mét chân động.

Từng tầng lực lượng vô hình nhanh chóng hội tụ đến thân thể hắn.

Đây là lực lượng của đại quân tinh trận.

Quân thể tinh trận, vào thời khắc này đã bị hắn toàn lực dẫn động, tăng phúc nhất cử nhất động của hắn.

Đây là Tạ An đang mượn ý chí của toàn bộ đại quân, dùng để áp bách Nguyên Đô Tử trước mắt.

“Đáng tiếc.”

Ánh mắt Nguyên đô tử yên tĩnh.

“Tinh trận tuy mạnh... Nhưng các ngươi, nhân số quá ít...”

Trong giây lát, ánh mặt trời buổi sáng sớm đã bắt đầu chiếu rọi bóng râm dày đặc của hai người.

Trong bóng tối, đầu Nguyên Đô Tử bỗng nhiên biến hình, lớn lên, hóa thành cự ảnh, tia chớp xông về phía trước.

Phốc phốc!

Miệng không lồ trong chớp mắt đã nuốt sạch Tạ An đang lơ lửng giữa không trung.

368

*

*

*

Mấy ngày sau, tin tức Ngô Quân tập kích Huyền Diệu tông đại bại truyền khắp bốn phương.

Đại tướng Thần Vũ, Tạ An, đại tướng lĩnh quân chết trận, Tuân Phật điện định là Phật chủ và bốn vị Phật chủ đã chiến tử.

Đại quân suy sụp rút lui, nếu không phải số lượng Huyền Diệu Tông không nhiều, chỉ sợ lần này Ngô Quân tất nhiên sẽ tổn thất thảm trọng.

Trận đại chiến tập kích này đến cũng nhanh, đi cũng nhanh.

Không hiểu sao bắt đầu, lại kết thúc một cách khó hiểu.

Chủ tướng toàn bộ bị chém đầu, chỉ còn lại một ít tướng lĩnh trung hạ cấp, mang quân rút lui.

Tin tức này truyền bá ra, không riêng gì Ngô quốc, phía bên kia cũng chấn động, ngay cả liên quân Đại Nguyên cũng tương đối xấu hổ.

Liên quân đưa ra kế hoạch di chuyển của Huyền Diệu tông, kết quả bên này không chỉ không lập tức dời đi, mà còn dựa vào lực lượng một tông, đánh lui chính diện Ngô quân tập kích.

Thế cục Hải Châu đột biến, lập tức khiến Ngô Quốc coi trọng độ cao.

Trước khi chưa biết rõ tình hình cụ thể của Huyền Diệu Tông như thế nào, Ngô Quân đã lui tới phụ cận thành Chân Đào, chuẩn bị hạ trại tu chỉnh, chờ đợi sau tiếp ứng.

Mà ngay đêm bọn họ đóng quân, phụ trách mấy chỗ mắt trận kết trận, lại bị tập sát, khí cụ máu chót của tinh trận biến mất

không thấy gì nữa.

Ngô Quân bắt đắc dĩ lại lần nữa lui về phía sau.

Nhưng cho dù như thế, đại quân mỗi đêm đều sẽ tổn thất khoảng mấy trăm, ngàn người như trước.

Cứ như vậy liên tục hơn mười ngày, mãi cho đến khi Ngô Quân lui đến biên giới Hải Châu, đại doanh của bản bộ mới hoàn toàn dừng lại.

Đến lúc này, làm sao mọi người còn không rõ, đây căn bản là do Huyền Diệu tông bức bách, muốn bọn họ rời khỏi Hải Châu.

Đến tận đây, biên giới của đại quân Ngô Quốc có binh khí, dựa vào ba mươi vạn quân đội lớn, chờ đợi quân tiếp viện.

Mà Quốc sư lúc này đa ma, chính là đang cùng binh mã Đại Nguyên Soái Công Tôn Nuốt, Trần Bình sáu mươi vạn, ở trình độ đối kháng của liên quân Đại Nguyên.

Hai bên không thoát thân được, Hải Châu cũng vì vậy tạm thời yên bình.

Huyền Diệu tông, nội sơn, Vân Tiên đài.

“Đôi Tùng Tử.” Ngụy Hợp.”

“Bái kiến Đại sư tử.”

Ngụy Hợp cùng Hoán Tùng Tử hai người, dưới rất nhiều chân nhân Tam mạch vây xem, cùng hành lễ với Nguyên đô tử trên đài cao trước mặt.

Hai người mới ngồi thuyền từ biển sâu trở về, lúc này nhìn thấy kiến trúc tông môn tàn phá, còn có máu tươi đầy đất lưu lại, trong lòng biết Ngô quân khẳng định đã tới đây một chuyến.

Nhưng rốt cuộc tông môn bức bách Ngô Quân lui binh như thế nào thì bọn họ không biết được.

Không chỉ bọn họ, ngay cả Thanh Mai Tử, Bách Hòa Tử cũng không rõ tình huống cụ thể.

Nguyên bản bọn hấn còn ở bên ngoài Tổ sư không quay lại, trong lòng có lý lẽ, nào ngờ chuyện lớn như vậy, một mình Nguyên Đô Tử lại xử lý xong.

Đội hình Ngô quốc lớn như vậy lại có thể là đầu hổ đuôi rắn, đến nhanh mà đi cũng nhanh hơn.

Cũng không biết đại sư tử dùng chiêu số gì.

Đến cuối cùng, đám người Định Yếm Phật chủ, Nguyên Đô Tử sau khi vào phúc địa, liền triệt để phong tỏa toàn bộ phúc địa một cách ngăn ngui.

Vì vậy những người khác không biết trong phúc địa đã xảy ra chuyện gì.

“Không cần để ý quá trình.” Nguyên Đô Tử ôn hòa nhìn hai người trước mặt, tựa hồ nhìn ra nghi hoặc của bọn họ.” Chỉ cần kết quả là chúng ta muốn, là được.”

“Đại sư tử nói rất đúng.” Hoán Tùng Tử gật đầu: “Chẳng hay Trần Tùng Tử bên kia...”

“Trần Tùng Tử cùng những người còn lại đều đang canh chừng ở gần Ly Uyên Tuyết Ngục. Yên tâm, lần này Ngô Quân xâm lấn, các nàng không tham chiến.” Nguyên đô Tử mỉm cười nói.

Một bên Ngụy Hợp có chút nghi hoặc, Diêu Văn ở một bên nhỏ giọng truyền âm.

“Trần Tùng Tử là đạo lữ đổi cho Tùng Tử, hai người mỗi ngày đều dính chặt với nhau, tình cảm vẫn tốt mà.”

Ngụy Hợp lập tức minh bạch, cũng tranh thủ thời gian mở miệng.

“Đại sư tử, không biết tộc nhân của ta bên nào...”

“Đều không sao, yên tâm. Trước đó ta đã chuyển tất cả mọi người vào trong lòng núi, hiện giờ bọn họ đều đã trở lại chỗ cũ. Chỉ là... Các ngươi lại muốn tu sửa lại phủ đệ một lần nữa.” Nguyên Đô Tử mỉm cười nói.

“Đây chẳng qua là việc nhỏ, còn tốt.” Ngụy Hợp vội vàng gật đầu.

Hắn lo lắng chính là người nhà mình. Cha mẹ con đều còn, nếu xảy ra chuyện gì, thì có chạy cũng không biết chạy.

Thiên Hải đảo này bốn phía bị nước bao vây, một khi bị vây, quả thực là tuyệt địa.

“Đại sư tử, rốt cuộc ngài đánh lui mấy vị Phật chủ Ngô Quân kia như thế nào vậy? Không biết ngài có thể giải đáp một chút nghi hoặc cho bọn ta được không?”

Ánh mắt Thanh Mai Tử hồ nghi, đến bây giờ hắn cũng không nghĩ ra, làm thế nào mới có thể thiết kế bốn người Định Yếm Phật chủ và còn có một người thần bí dẫn đầu, toàn bộ lưu tại phúc địa.

Bọn họ cũng không phải quân doanh của đại quân, không có nhiều quân thế để mượn dùng.

“Lại nói, vẫn là nhờ có ba vị tổ sư.” Nguyên Đô Tử lộ vẻ cảm khái.

“Lúc ba vị sư tôn rời đi, cố ý lưu lại túi gấm, trong đó có kế giải vây. Ta chỉ làm việc theo kế hoạch thôi, không đáng nhắc tới.”

Nàng đem hết thầy đồ lên trên người tam đại tổ sư, dù sao tam đại tổ sư chính là tông sư, tông sư a, chuyện gì cũng có thể phát sinh.

Dù sao coi như là bọn Bách Hòa Tử, đối với năng lực của tông sư cực hạn, cũng không phải rất rõ ràng.

Vì vậy lúc này mọi người cũng bán tín bán nghi.

Nguyên Đô Tử thoáng nửa đùa nửa thật nửa giả miêu tả tình huống nguy cấp lúc đó.

Sau đó lại nhắc tới, ba vị tổ sư cho nàng một món đồ có uy lực lớn mà nàng sử dụng một lần.

Phối hợp tinh trận, lại phối hợp nàng âm thầm đánh lén, lúc này mới đạt đến trình độ khó có thể tưởng tượng.

Mọi người nửa tin nửa ngờ, nhưng lại không tìm ra chỗ nào phản bác. Vì vậy cũng tin.

Ngụy Hợp im lặng, lúc theo mọi người rời khỏi Vân Tiên Đài, đôi từng tử lại nói một câu.

“Dù sao loại tình huống này cũng không phải là lần đầu tiên, chỉ cần kết quả là tốt, thì không sao, muốn làm gì nhiều như vậy? Phiền não tự tìm.”

Ngụy Hợp không còn gì để nói.

Bất quá cũng giống như vị sư huynh này nói, chỉ cần kết quả là tốt, cái gì còn lại, quan tâm quá nhiều cũng không có ý nghĩa.

Thu hoạch lớn nhất lần này của hắn chính là lấy được dầu Hắc tuyến.

Cả một con cá voi đen này, làm ra mỡ cá voi, cũng đủ cho hắn sử dụng hồi lâu.

Kế tiếp, hắn dự định chuyên tâm tu hành trong động phủ.

Đi đâu đó, mang tu vi tới rồi tính sau.

Bây giờ thế cục Đại Nguyên và Ngô Quốc càng ngày càng gần cận chiến.

Loạn thế bực này, chỉ có thực lực mới là chỗ dựa duy nhất.

Rời khỏi Vân Tiên Đài, Ngụy Hợp toàn tâm toàn ý tu hành.

Đảo mắt, đã nửa năm trôi qua.

Nửa năm trôi qua dưới sự giằng co của đại quân hai nước, bọn họ lặng lẽ trôi qua.

Trong khoảng thời gian này, liên quân Ngô Quân và Đại Nguyên không phải là không có giao chiến, mà là không ngừng bộc phát chiến tranh quy mô nhỏ.

Song phương có thắng có gánh, ai cũng chờ đợi thời cơ tốt hơn, đều đang tích súc càng nhiều thực lực, chuẩn bị cho đối phương một kích lôi đình.

Mà Ngụy Hợp, cũng một mực sống đơn giản ở hai đường sinh hoạt.

Phúc địa của tông môn, trong nhà, hắn không ngừng hoạt động qua lại ở hai nơi. Đại bộ phận thời gian đều là đem lực lượng

thật sự chuyển hóa thành hai tầng tồn thần kinh lực.

Quá trình này tương đối buồn tẻ, cũng may hấn đồng thời kiêm tu Hồng quyết, có sự trợ giúp của cá voi đen, tầng thứ tư Hồng quyết cũng là tầng cuối cùng, rốt cuộc bắt đầu tu hành.

Bởi vì tầng thứ năm của Kinh Hồng Quyết chẳng qua chỉ là lý luận, ngay cả người sáng lập cũng chỉ luyện đến tầng thứ tư.

Võ giả Đại Nguyên Chân Kính, sau khi luyện tạng sẽ không tu khí lực thân thể, chuyển thành chuyên chú tu hành chân kinh.

Chân kinh sau khi tiến vào minh cảm, tên thật là mạnh thật, không chỉ không làm cho khí lực của võ giả tăng trưởng, mà còn có thể làm cho thân thể võ giả bị suy yếu.

Bởi vì bản thân lực lượng thật sự có tính ăn mòn rất lớn, cũng không có công hiệu cường thân kiện thể.

Cho nên rất nhiều chân nhân, khí lực của bản thân cũng không cao hơn luyện tro bụi. Chỗ bọn họ mạnh là ở kinh lực, là ở chỗ dị biến siêu cường của bản thân tự giúp lành.

Mà Ngụy Hợp lại là dị số.

Hấn dựa vào sức mạnh của vụ cá voi để luyện ra hiệu quả của võ giả chân chính.

Bành!

Bên trong Vân Tiên Đài, trên võ đạo tràng.

Nguyên Đô Tử ở một bên lẳng lặng quan chiến.

Mà trong võ đạo tràng có hai bóng người đang giao thủ, tình hình chiến đấu kịch liệt.

Giao thủ rõ ràng là Hoán Tùng Tử, cùng Ngụy Hợp hai người.

Lúc này hai người đã thật sự quyết định.

Thân thể của Hoán Tùng tử như ẩn như hiện, đã dần dần tiến vào trạng thái toàn chân, hơn nữa quanh thân lão kinh lực như khói đen, không ngừng bay múa vờn quanh.

Ngẫu nhiên còn có thể nhìn thấy phía sau hấn có hư ảnh quái vật đầu rồng thân rùa cực lớn chọt lóe lên.

Đó là năng lực thiên phú của hắn, có thể gia tăng uy lực của chiêu số.

Ngụy Hợp lúc này cũng không che giấu bản thân, hắn lên lầu toàn bộ ra, lượng lớn toàn thân thật đúng là mạnh, so với Tùng Tử thì màu sắc nhạt hơn rất nhiều, nhưng tổng hầu như bao bọc hắn không nhìn thấy tung tích.

Theo số lượng, kinh lực của hắn nhiều hơn so với đôi tùng tử quá nhiều.

Cho nên mặc dù mỗi lần hai người giao thủ, thực lực Ngụy Hợp đều bị đánh tan một phần.

Nhưng hắn tổng lượng sức quá nhiều, căn bản không tổn thương đến căn bản.

Trong thời gian ngắn, thế mà lại đánh ngang tài ngang sức với cây tùng.

Không bao lâu, một tiếng vang thật lớn lại lần nữa nổ tung, hai người rút cuộc tách ra, tự mình đứng vững.

Chỗ lồng ngực Ngụy Hợp nhiều ra một chương ấn.

Hiển nhiên trận chiến này là hắn thua.

“Khó có thể tưởng tượng nổi, nếu không có đại sư tử nói thẳng, ta cũng không thể tưởng tượng được, Ngụy Hợp thế mà có thiên phú kinh khủng đến mức độ này!!” Mặt mũi Hoán Tùng tử tràn đầy vẻ khó tin.

“Tổng lượng thật của hắn, ít nhất gấp ba lần ta! Quá kinh khủng! Ta vốn tưởng rằng trên đời này sẽ không có quái vật như Kim Liên tông đệ nhất kia, không nghĩ tới...”

Ánh mắt của hắn sáng quắc, đánh giá Ngụy Hợp thờ hồng học.

Ngụy Hợp lúc này, đã triệt để bộc phát toàn bộ thực lực, cùng đánh một hồi với Tùng Tử.

Đúng như hắn phán đoán, trong tình huống song phương đều không dùng át chủ bài, hắn có thể đánh qua lại với Tùng Tử.

Nhưng một khi đôi tùng tử động dậy, chỉ sợ hắn không phải đối thủ.

“Cực hạn của Ngụy Hợp, hẳn là năm bước chân thật sự rồi.”
Nguyên Đô Tử nhẹ giọng nói.

Nàng nhìn về phía Ngụy Hợp, bình tĩnh nói.

“Ngụy Hợp, người đúng là có nhiều sức lực, nhưng có nhiều đi chẳng nữa cũng chỉ có thể đối phó được với đối thủ dưới năm bước chân mà thôi. Người có biết vì sao không?”

Ngụy Hợp trong lòng rung mình, vội vàng cúi đầu: “Đệ tử không biết.”

“Bởi vì, sau khi đến năm bước toàn bộ, tổng lượng của bọn họ cũng sẽ tăng trưởng trên diện rộng, do đó sẽ không thua người quá nhiều.

Đến lúc đó, ưu thế tổng số sức mạnh của người sẽ nhanh chóng được rút ngắn.

Mà bản thân sức lực của người cũng kém xa cao thủ chân thật.

Vì vậy kết quả cuối cùng là người chắc chắn thất bại.” Nguyên Đô Tử giải thích rõ ràng.

Ngụy Hợp gật đầu, hẳn biết Nguyên Đô Tử biết rõ thực lực chân thật của hắn.

Tình trạng đặng lâu của ngày hôm nay, chính là tuyệt đại bộ phận thực lực hiện tại của hắn.

Cho nên, phán đoán của Nguyên Đô sư tử, theo một ý nghĩa nào đó chính là cực hạn hiện tại của hắn.

“Như vậy cũng rất khùng bố, được rồi.” Hoán Tùng Tử bất đắc dĩ nói: “Hắn mới định cảm một lần à? Đại sư tử người còn muốn sống nữa không?”

369

“Thiên tài như Ngụy Hợp, kỳ thật cũng không thể đơn thuần nhìn số lần.” Nguyên Đô Tử lắc đầu, “Trên thực tế, định một lần, năm lần, chỉ là đơn giản kinh lực chênh lệch chất lượng. Mà đối với Ngụy Hợp mà nói, những cảnh giới này cho hắn đề cao, không lớn như tưởng tượng.”

“Sư tỷ nói thế là có ý gì?” Ngụy Hợp sững sốt, cấp tốc hỏi.

“Rất đơn giản.” Nguyên Đô Tử mỉm cười nói: “Khí lực của ngươi dù có nhiều hơn nữa, chất lượng có cao hơn nữa cũng phải đánh cho trung tâm.

Cho nên giai đoạn này, ngươi định cảm một lần cũng tốt, hay là định cảm năm lần cũng tốt, nên đánh không lại toàn bộ năm bước, vẫn là đánh không lại.”

“Ý đại sư tỷ là, sau năm bước chân, tốc độ thân pháp có thể nhanh đến một trình độ cực cao?” Ngụy Hợp như có điều hiểu ra.

“Không sai. Muốn là kẻ mạnh hơn địch, hoặc là từ thân pháp hạ thủ, hoặc là tăng tốc độ phản ứng thật.

Giai đoạn định cảm, toàn bộ đều đang rèn luyện chất lượng sức mạnh, hiện giờ chất lượng kinh lực của ngươi đã đầy đủ, thiếu chính là tốc độ phản ứng kinh lực.

Tốc độ của ngươi quá chậm.”

Nguyên Đô Tử không từ trên cảnh giới phân tích, mà là phân tích thuần túy trên thực chiến, nhất thời để Ngụy Hợp nhìn rõ ràng.

“Hơn nữa, toàn bộ năm bước trở lên, không chỉ tốc độ kinh lực bản thân sẽ đề cao trên diện rộng, thân thể cũng sẽ một bước đào móc ra huyết mạch thâm tàng. Thân thể sẽ dần dần xuất hiện nửa dị tượng.

Vào lúc này, thân thể chân nhân sẽ xuất hiện biến hóa cấp tốc, tự giảm lực, tốc độ, phản ứng lực sẽ tăng trưởng đến một trình độ rất mạnh trong thời gian ngắn.”

Nguyên Đô Tử nhìn về phía Ngụy Hợp.

“Cố gắng tu hành đi. Cố gắng ổn định năm lần, mỗi lần đều là một cửa ải, mặc dù đối với thực lực tổng thể của người, không có quyết định tăng lên, nhưng, có thể giúp người kéo dài tuổi thọ, để người tiếp tục sống sót, đến lúc đó theo chiêu số trên dưới, có lẽ sẽ có hiệu quả.”

Kỳ thật nàng cũng không cho rằng, Ngụy Hợp có tiềm lực so với Kim Liên tông đệ nhất đạo chủng kia.

Ngụy Hợp thuộc về phần thiên tài thực chiến, nhưng trên tốc độ tu hành, chỉ là trung thượng, so với thiên tài mà nói, cũng không có bao nhiêu ưu thế. Cũng không triển lộ ra cái gì kinh thế tài năng.

Hắn chỉ có thể dựa vào thiên phú dị bẩm khổng lồ Nguyên Huyết của bản thân, từ đó trong giai đoạn định cảm so với những chân nhân khác nhiều hơn vài bước mà thôi.

Nguyên Đô Tử rất rõ ràng, đừng thấy Ngụy Hợp hiện tại chiếm hết ưu thế trong cùng thế hệ. Nhưng chờ thời kỳ sau, tốc độ tu hành của những thiên tài đạo chủng kia càng lúc càng nhanh, mà căn cốt Ngụy Hợp không đủ, càng ngày càng chậm, cho đến cực hạn.

Đến lúc đó mới thật sự là thời điểm kéo giãn chênh lệch.

Đương nhiên, Ngụy Hợp bây giờ, hoàn toàn có thể coi là một hoàn toàn bốn bước chân thật, cũng chính là tiến gần đến cấp bậc cao thủ Phật chủ đại Bồ Tát.

Đây đã có thể tính là thực lực của cao tầng các đại tông.

Cho nên sau khi thăm dò cực hạn của Ngụy Hợp, thái độ của Nguyên Đô Tử vẫn bình thản như trước.

Tuy rằng Ngụy Hợp không bằng đạo chủng trong tương lai, nhưng hiện giờ, hắn mạnh hơn nhiều so với những người khác.

“Ngụy Hợp, chỗ ta có pháp quyết thử công pháp, người có muốn thử một chút không, kiểm tra căn cốt cực hạn của người ở đâu?” Hoán Tùng tử đột nhiên hỏi.

Hắn rất hiếu kỳ, hiếu kỳ không biết Ngụy Hợp tương lai có thể đi tới bước nào.

Kỳ thật chính Ngụy Hợp cũng có chút tò mò.

Bản thân hắn không có căn cốt, về sau dựa vào Phá Cảnh Châu, cưỡng ép kéo dài tính mạng, sáng lập ra cốt thể tốt nhất, cưỡng ép đem căn cốt đúc lại tăng lên đến trung kỳ.

Cho nên hiện tại, hắn cũng tò mò cực hạn của mình có thể đi tới một bước nào.

“Có thể kiểm tra ra không?” Hắn ngạc nhiên hỏi.

“Tự nhiên có thể.” Hoán Tùng tử làm người xiêu xiêu, nhưng không có vẻ gì là cao thủ chân chính.

Người này không thể nhìn bề ngoài, xem như hiện giờ thực lực của Diêm Sơn nhất mạch Huyền Diệu Tông gần bằng Nguyên Đô Tử. So với người gọi là Tam Anh còn mạnh hơn nhiều.

Cho dù ở trong toàn tông, trừ ba vị Thủ tịch của Nguyên Đô Tử ra thì hắn cũng có thể xếp hạng thứ tư.

Năm năm trước hắn đã bước vào bước thứ năm toàn chân. Đây cũng là nguyên nhân mà bất luận thế nào Ngụy Hợp cũng không thể đánh bại hắn.

Bởi vì vị này đã tiếp cận cấp bậc Phật chủ vô hạn.

Nếu không phải hắn bất thiện chính diện tranh đấu chém giết, cảnh giới Quang cũng có thể đi Ngô quốc làm Phật chủ.

Rất nhanh, cải tòng tử đọc một đoạn khẩu quyết.

Ngụy Hợp nhớ kỹ, sau đó yên lặng dựa theo đoạn khẩu quyết này, điều động kinh lực chậm rãi vận chuyển.

Một tia thật sự mạnh mẽ, tựa như sợi tơ, hành tẩu ở trong cơ thể hắn một ít huyết mạch kinh lạc chưa bao giờ đi qua.

Vừa mới bắt đầu, hắn còn rất thuận lợi.

Nhưng rất nhanh, đến cửa thứ sáu, Ngụy Hợp bất luận thế nào cũng không thể tiếp tục.

“Cửa thứ sáu.... cũng coi như được.” Hoán Tùng Tử thấy thế, khẽ gật đầu.

“ Sư huynh, cửa thứ sáu này đại biểu cho cái gì? ” Ngụy Hợp trầm giọng hỏi.

“ Đại biểu căn cốt của người, tối cao có thể giúp người nhập môn. ” Hoán Tùng Tử giải thích, “ Bất quá người cũng đừng để ý, hiện tại người đã có thực lực tiếp cận năm bước, còn sợ cái gì nữa, chỉ cần không đụng vào Phật chủ nước Ngô, thiên hạ có thể đi rồi. ”

Cho dù người có tu hành thế nào cũng không đột phá được cực hạn, nhưng chân thú bình thường gặp phải, đó chính là thân căn giết thân, ngăn cản Phật. Tiêu, Phật thì không được, nhưng La Hán Bồ Tát gì đó, đều không phải đối thủ của người!

Mà, mặc dù về sau tiến độ tu hành của người sẽ càng ngày càng chậm, nhưng dù sao người cực hạn là vậy, tu luyện cũng là lãng phí thời gian, không bằng hảo hảo thả chậm lại, hưởng thụ sinh hoạt.

Sau này đại sự cứ để cho những thiên tài đạo chủng kia quan tâm là được. Người nói đúng không? ”

Rất hiển nhiên, Hoán Tùng người này không phải rất biết nói chuyện.

Trong một đoạn lời nói, lặp đi lặp lại không ngừng nhấn mạnh, Ngụy Hợp căn cốt kém, tốc độ tu hành sẽ càng ngày càng chậm, về sau không có hi vọng, thay vì mỗi ngày lãng phí thời gian tu hành, không bằng đi hưởng thụ cuộc sống...

Nguyên Đô Tử ở một bên nhìn xem, bất đắc dĩ mỉm cười, xoay người rời đi.

“ Chậc chậc, có thấy không, chắc chắn đại sư tử lại đi gặp tiểu tử Thái Mạnh Hoan kia rồi. ”

Đôi lại là Tùng Tử vô thanh vô ngữ nhìn theo bóng lưng của Nguyên Đô Tử, có chút hâm mộ và ghen ghét.

“ Thái Mạnh Hoan? ” Ngụy Hợp sững sốt, cảm thấy dường như đã từng nghe qua cái tên này ở nơi nào đó.

“ Ồ, chính là đạo chủng đầu tiên của Huyền Diệu tông chúng ta. Một trong những trụ cột của đời tiếp theo. So với Huyền Miếu Huyền Trữ đều mạnh hơn nhiều, trực hệ bên kia được

nâng lên, người không quen thuộc cũng rất bình thường.”
Hoán Tùng Tử lắc đầu.

“Tên kia tu hành tốc độ cực nhanh, chân nhân tâm thường, bình quân cần ba mươi năm mới có thể đột phá tầng thứ nhất công pháp chủ tu. Tiểu tử kia chỉ dùng hai năm.”

“Hai năm!?” Ngụy Hợp hơi chấn động. Hẳn là bởi vì giai đoạn tích góp kinh lực của hai tầng trước.

Hắn trời sinh nguyên huyết nhiều, giai đoạn này rất dễ dàng trôi qua, tương đương với Tiên Thiên liền có hơn phân nửa cơ sở.

Nhưng vị này chưa từng có, lại luyện ra từng chút một.

Tốc độ này... quả thực đáng sợ.

“Tên kia thiên phú vốn đã mạnh, còn có chút kỳ ngộ, bây giờ đã định cảm ba lần, ba năm một lần định cảm, xem như là hy vọng lớn nhất của toàn bộ tông môn. Rất nhiều người đem hắn ra so sánh với quái thai kia, đem hắn coi là hy vọng duy nhất đối kháng lại Kim Liên tông quái thai tương lai.

Cho nên chúng ta những người bình thường này, vẫn là đừng so sánh với loại quái thai này, tránh cho bị đả kích niềm tin.”
Bình Tùng Tử vỗ vỗ bả vai Ngụy Hợp.

“Được rồi, đi thôi, về tu luyện cho tốt, à không, hảo hảo hưởng thụ cuộc sống. Dù sao người có tu luyện hay không, hiệu quả cũng không lớn, dứt khoát cùng nhau uống một chén đi.”

“.....” Ngụy Hợp xúc động muốn xé nát miệng gã.

Suy nghĩ một chút, hắn vẫn lắc đầu.

“Được rồi, ta sẽ không đi, gần đây trên tu hành gặp được một chút nghi hoặc, còn phải trở về nghiên cứu thêm.”

Hắn cũng không có thời gian cùng Hoán Tùng Tử đi ra ngoài lãng phí thời gian.

Hôm nay mặc dù Huyền Diệu tông nhìn như giải trừ nguy cơ, nhưng Đại Nguyên xu hướng suy sụp đã hiển lộ, đại lượng tài nguyên nhân khẩu bị cướp đoạt, tình huống liên quân bên kia dần dần không ổn.

Có thể nói, vận mệnh quốc gia của Đại Nguyên đều đang bị Ngô Quốc ăn mòn.

Dưới tình huống như vậy, hấn cũng không xác định ba vị tổ sư cùng đại sư tử có thể bảo vệ tông môn được bao lâu.

Cho nên biện pháp tốt nhất là cố gắng hết sức tăng thực lực của mình lên.

“Được rồi, được rồi, tiêu tử ngươi một chút cũng không vui, giống như khổ tu sĩ, cả ngày chỉ biết tu luyện.” Hoán Tùng Tử lắc đầu thở dài, tựa hồ cảm thán không có ai cùng hấn hưởng mỹ nhân rượu ngon.

“Đi rồi, cũng may gần đây lại gặp được một hảo tri kỷ, nếu không suốt ngày tu luyện, chẳng phải quá nhàm chán sao.”

Hiển nhiên y đã tìm được một hảo hữu đang du ngoạn uống rượu với y.

Đôi Tùng Tử lắc mình mấy cái, đảo mắt liền biến mất ở Võ đạo tràng.

Ngụy Hợp thấy mọi người đều đã đi xong, cũng quay trở về tổ ong.

Lúc đầu hấn còn cảm thấy tổ ong không có thứ gì, rất là buồn tẻ.

Nhưng bây giờ đã chậm rãi ở lâu hơn, cũng đã quen với việc thích ứng.

Thỉnh thoảng không đi, ngược lại còn cảm thấy cảnh vật xung quanh quá âm ỉ, không có huyết động bên kia.

Rất nhanh, hấn rời khỏi Vân Tiên Đài, trở lại trong động của mình.

Trên đệm có một cột dây thom Ngụy Hợp dùng ngưng thần đi quá nhiều, sau đó uống chút nước, lại bài không tạp chất trong cơ thể.

Lúc này hấn mới bắt đầu tiến vào trạng thái tu hành.

Hấn khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu tồn thân.

Từng tia kinh lực xám đen tựa như sương mù chậm rãi từ bên cạnh hấn tản ra.

Cái này chính là bây giờ Ngụy Hợp thật đúng là mạnh.

Đã cách nửa năm, hấn đã đem toàn bộ thật sự chuyên hóa thành Huyền Tỏa kinh tầng hai.

Mà đối với tồn thân lực hấp dẫn, hấn cũng đã đạt đến cực hạn viên mãn.

Chẳng qua thời gian chuyên hóa so với hấn dự đoán lâu hơn một chút.

Tầng thứ hai của Huyền Tỏa Kinh là khởi đầu của sự tồn thân.

Sau khi kinh lực chuyên hóa, cần đưa thân linh vào khiêu huyết súc thể. Chỉ có lúc cần dùng mới kích phát ra, đối địch sử dụng.

Ngụy Hợp kinh lực chuyên hóa cơ bản đã kết thúc, cho dù thân linh chìm vào, vẫn như cũ còn có chút thể.

Hấn tự mình thử đột phá một chút thời gian, đáng tiếc cảm giác vẫn kém một chút.

Hôm nay một phen giao thủ cùng Tùng Tử, làm lão có chút không đợi được nữa.

Đôi Tùng Tử không sử dụng hiệu quả phong ấn, liền dễ dàng hơn hấn hấn. Nếu vận dụng hiệu quả phong ấn huyền tỏa, sợ rằng hấn không dùng được bao nhiêu chiêu, cũng sẽ bị phong ấn kinh lực triệt để, không thể động đây?

Mặc dù Tùng Tử tại toàn bộ Huyền Diệu tông xem như cường thủ, trừ tổ sư cùng thủ tịch ra, bài danh trước mấy vị. Hơn nữa trên Đại Nguyên Đạo Lục cũng là ba mươi vị khách hàng đầu.

Nhưng điều này cũng không có nghĩa Ngụy Hợp là cam tâm tình nguyện bị đánh tan dễ dàng.

Hôm nay đo được cực hạn căn cốt của hấn, chân thật nhập môn, cũng chính là bước đầu tiên của sự thật, đó là cực hạn.

Đôi Tùng Tử cùng Nguyên Đô Tử đại sư tỷ đều cho rằng sau này hấn luyện đến đỉnh, chính là như vậy rồi.

Nhưng Ngụy Hợp không cho là vậy.

Hắn biết rõ, căn cốt của mình kỳ thực ngay từ đầu đã kém vô cùng, hoàn toàn dựa vào nỗ lực từng bước của mình, mới cải thiện lại.

Đương nhiên, Phá Cảnh châu cũng có tác dụng nhất định.

Vì vậy, cái gọi là căn cốt cực hạn, hẳn nhất định có thể tìm được biện pháp khác mà vòng qua.

Mà hiện tại, đã đến lúc hoàn toàn phá vỡ bình cảnh rồi.

Với căn cơ của hắn thì đột phá tầng một và tầng hai chắc cũng không quá khó khăn. Cho nên cứ đột phá như vậy, sẽ không có vẻ đột ngột.

Ngụy Hợp nhắm mắt ngưng thần, cẩn thận ngưng tụ lực hút trong lòng.

Sau đó, hắn không thử khống chế nó nữa, chìm về phía khiêu huyết.

Mà tâm niệm đối tới chỗ ngực phá cảnh châu.

“Đến đây đi.”

Ngụy Hợp sau khi tự mình thử, đột phá không có kết quả, lại dùng Phá Cảnh Châu phụ trợ, như thế có thể nhìn ra mình rốt cuộc sơ suất chỗ nào, xảy ra vấn đề.

Đây cũng là quá trình hắn dần dần hoàn thiện hệ thống tu hành của bản thân.

Không thể cái gì đều hoàn toàn dựa vào Phá Cảnh Châu, nếu không vạn nhất một ngày nào đó, Phá Cảnh Châu bỗng nhiên biến mất, chỉ sợ trong nháy mắt hắn sẽ biến thành phế nhân, không có gì khác.

Xuy.

Một tiếng nổ giòn vang trong đầu.

Ngụy Hợp bỗng cảm thấy ngực nóng lên.

Trong hoa văn phá cảnh châu bỗng nhiên tuôn ra lượng lớn nhiệt lưu, nhằm phía hơn mười khiêu huyết tồn tại.

Chẳng mấy chốc, những luồng khí nóng này đã hóa thành những đồ vật tương tự như lưới nhện, quấn quanh người Tôn Thần Lực Lực Thần.

Sau đó, tấm lưới này chậm rãi chìm xuống, chạm đến một trong những khiêu huyết tồn thân, phảng phất rơi xuống rễ cây, rất nhanh dài thành một thể với huyết nhục chung quanh khiêu huyết.

Sau đó, đại lượng nhiệt lưu tràn vào khiêu huyết này, bao trùm mặt ngoài bên cạnh, tựa hồ đang tăng mạnh chỗ huyết nhục này.

Ước chừng mấy phút sau, thần chỉ lực hút lực từ tấm lưới kia mới chậm rãi hạ xuống, mãi cho đến khi bị lực hút của khiêu hồn đồng thời dừng lại, tiếp tục kéo vào bên trong.

Nó mới vô thanh vô tức chìm vào khiêu huyết, biến mất không thấy gì nữa.

“Nguyên lai là thiếu một ít thao tác của bộ lạc.” Trong lòng Ngụy Hợp giật mình.

Tồn thân của hắn hoàn toàn khác so với những người còn lại, dựa theo ghi chép trên mật sách, những người còn lại chỉ cần dùng thực lực thật hình thành ti vãng, là có thể kéo tồn thân chỉ vào khiêu huyết.

Nhưng thần chỉ của hắn, lực hút thần lực, hội tụ chín thành đúng thật là mạnh mẽ.

Tổng lượng sức hiện giờ của hắn ít nhất cũng phải hơn ba mươi lần so với Chân Nhân cùng cấp.

Kinh lực khổng lồ bực này, toàn bộ dùng để tẩm bổ một lực hút thần lực, sinh ra hiệu quả kinh người không thể nghi ngờ.

Đây cũng là căn nguyên hắn đơn thuần dựa vào tấm lưới này để kéo Bất Động Lực Thần lực.

Mà cách làm phá cảnh châu, còn cho hắn một ý tưởng khác. Cũng để hắn hiểu rõ, tu hành không phải nhất định phải dựa theo trình tự trên sách mật, cũng cần tự mình phát huy suy nghĩ, tìm kiếm linh cảm.

370

Theo lực hút thần thức chậm rãi chìm vào trong khiêu huyết.

Ngụy Hợp rõ ràng cảm giác sau ót thân thể bắt đầu ấm áp lên.

Toàn bộ đại não trong lúc nhất thời đều có một loại cảm giác sung túc hiếm thấy.

Trong lòng hấn khẽ động, cảm ứng được giọt Phá Cảnh Châu, quả nhiên, bên trong trống rỗng, đã triệt để không còn nữa.

Lại phải tích góp từng chút một.

Giơ tay lên, đầu ngón tay Ngụy Hợp phóng xuất ra một tia thật thật là mạnh.

Chỉ có một tia thật lực thật sự từ trong khiêu huyết tồn thân tuôn ra, hơn nữa bởi vì tổng số quá ít, căn bản nhìn không ra, hoàn toàn là trạng thái trong suốt.

Ngụy Hợp chỉ có thể cảm giác được một tia kinh lực này tồn tại.

“Lúc cùng tầng một không có biến hóa nhiều lắm.”

Hấn khẽ nhíu mày.

Chỉ là...

Khi hấn tới gần mặt bàn thì một luồng kinh lực trong tay.

Trên bàn, một ít giấy nhỏ, bút, chén nước gì đó của tên lùn, đều bị hấn chậm rãi dẫn dắt tới, không ngừng tới gần.

Dường như trên tay hấn có một loại nam lực.

“Quả nhiên! Mặc dù thần linh tồn thân, nhưng trước khi đạt tới tầng thứ tư của Huyền Tỏa công, không thể sử dụng, chỉ có thể súc thế ở trong khiêu.

Nhưng tu hành huyền tỏa kinh sẽ dần dần được cường hóa của thần linh, sẽ tăng cường cho phương hướng của thần linh.

Ta tồn thân chính là lực hấp dẫn, cho nên hiện tại, kinh lực của ta cũng bắt đầu xuất hiện lực hút rất nhỏ?”

Nguy Hợp suy đoán trong lòng.

Hắn giống như đã nhận được món đồ chơi mới nào đó, không ngừng dùng từng tia thật lực, kiểm tra kích cỡ hút máu của vật này.

Hắn phân tất cả kinh lực của mình thành một trăm phần.

Kết quả khảo thí chính là, một phần kinh lực, có thể mang đến lực hút gần một trăm cân.

Mà một trăm phần vận dụng toàn bộ...

Nguy Hợp đứng dậy, đi ra khỏi huyết động.

Hắn tìm một vùng đất hoang vu, đưa tay nhắm vào một tảng đá xanh lớn trên mặt đất.

Tảng đá này dài hơn sáu mét, toàn thân như là một cái bàn đá lớn, mặt ngoài còn có không ít rêu và vết lốm đốm.

Mặt bên cạnh còn có người viết chữ: biển sâu phụ trọng thạch.

Có thể thấy được, trên tảng đá khắp nơi đều là các loại vết tích bị nện, có quyền ấn, có chưởng ngân, còn có các loại vết thương của binh khí.

Không cần phải nói, cục đá này xem ra là nhiều năm trải qua tông nội các cao thủ tàn phá các loại, bây giờ kinh nghiệm đầy phong sương, vô cùng thâm hiểm.

Lúc này Nguy Hợp cách Đại Thanh Thạch còn có một mét xa, hai bên trái phải cảm giác, xác định không có ai, gã mới giơ tay lên, nhắm vào tảng đá, bắt đầu vận lực.

Tê tê...

Một âm thanh khí lưu vô hình bắt đầu xuất hiện bên cạnh Nguy Hợp.

Tảng đá xanh sừng sững bất động.

Nguy Hợp tiếp tục gia tăng lực hấp dẫn, từng tia từng tia không ngừng vận ra.

Rất nhanh. Một phần, ba phần, năm phần, tám phần, toàn lực!

Trong tiếng gió ô ô, kinh lực lòng bàn tay Ngụy Hợp cơ hồ tạo thành một khối Hắc Bình.

Trên tấm bình đen có những gợn sóng dày đặc như mưa rơi đánh vào mặt nước.

Một lượng lớn các loại đồ vật bị kinh lực dẫn dắt bay về phía hắn.

Vỏ cỏ, bùn đất, hòn đá nhỏ, cành cây, bùn nhão, bụi cây, còn có một số vật đen tuyền không biết là thứ gì.

Chờ một chút, đồ vật các tông đều bị hấp dẫn, bay về phía Ngụy Hợp.

Trước bàn tay hắn, rất nhanh liền ngưng kết ra một mảng lớn đậu lý hỗn tạp.

Chỉ là toàn bộ nội thập cầm hài hòa dán lên trên tay hắn, giống như cầm một cái thuẫn lớn.

Mà tảng đá xanh vẫn như trước không nhúc nhích, không bị hấp thụ.

Ngụy Hợp ngừng kinh lực, thu hồi nó vào thể nội.

Bịch bịch.

Một tiếng trầm đục, một đồng lớn tạp vật trên tay hắn nhất thời rơi xuống đất, đem mặt đất cũng tạo ra một cái hố nhỏ.

“Chỉ dựa vào lực hấp dẫn, xem ra còn chưa đủ. Một chiêu này bây giờ quá yếu, nhiều nhất là hơn vạn cân sức mạnh. Tảng đá lớn một chút cũng không kéo được.

Đối với đoạn vị chân nhân bình thường, điểm tăng trưởng ấy rất lợi hại. Nhưng đối với ta mà nói...”

kết cục thật lớn.

Nhìn thấy cự lực kinh khủng như thập tự đen, Ngụy Hợp hiện tại thật đúng là rất hứng thú với lực hút kéo vạn cân.

Nhưng tốt xấu gì mới bắt đầu, Huyền Tỏa kinh còn phải tiếp tục tu hành, lúc này mới lên tầng hai, sau này tầng thứ ba, tầng thứ tư, đều sẽ được tăng cường.

Nhìn Diêu Văn trước đây là biết, rõ ràng luyện theo công pháp phong ấn, nhưng kiếm pháp lại cường hóa tới cực đoan đáng sợ.

Ngụy Hợp lại tiếp tục thử vài lần, kết quả khiến hắn thất vọng chính là, tảng đá không hấp dẫn sự di chuyển, ngược lại chính hắn bởi vì thể trọng chưa đủ, nên bị dẫn ngược hướng mà đi.

“Hừm? Không đúng, ta hoàn toàn có thể dùng lực hút cấp tốc biến hướng, tăng cường thân pháp!”

Ngụy Hợp đột nhiên kịp phản ứng.

Đây không phải là biến thành tư nhện sao? Chẳng qua là tư nhện vô hình mà thôi.

Lúc này trong lòng hắn hơi động, đưa tay hướng thân cây nơi xa hút một cái, thân thể lập tức bay vọt ra ngoài.

Ngay sau đó hai tay hắn không ngừng dẫn dắt nhiều lần, bắt đầu nhanh chóng di động trong rừng.

Vào giữa trưa, trời sáng nắng.

Trong núi rừng, Ngụy Hợp hoàn toàn không sử dụng đặc hiệu Phúc Vũ Kính, chỉ lấy tồn thần mang theo lực hút, bay lượn nhiều lần.

Hắn kinh hi phát hiện, loại lực kéo này phát động cực nhanh, lực hút hơn vạn cân, mang lại tốc độ cực nhanh.

Đã tương đương với hơn phân nửa tốc độ bình thường của hắn.

Mấu chốt nhất là loại thân pháp này chuyển hướng cực nhanh. Bất luận là kéo vật từ đằng xa sang hay là chính mình nhanh chóng di chuyển qua, hoàn toàn không cần mình phát lực, hoàn toàn không có dấu hiệu phát lực.

Phát động không hề có dấu hiệu báo trước.

Ngụy Hợp dùng tay phát động, cũng chỉ vì mình thuận tiện mà thôi.

Trên thực tế hắn hoàn toàn có thể không cần bất kỳ sự trợ giúp nào, hai tay buông xuống, trên người thật đúng là ngưng tụ ở

hướng nào, liền có thể phóng thích ra lực hút hướng về phía đó.

Mà cỗ lực hút này, nếu kết hợp lực lượng của chính nàng, còn có kinh lực vận dụng, tốc độ thân pháp tuyệt đối có thể tăng lên tới một trình độ viễn siêu trước kia!

Lập tức.

Ngụy Hợp im lặng nín thở, vận chuyển lực lượng nhục thân, còn có đặc hiệu Phúc Vũ Kính cũng mở ra, đồng thời bản thân thật đúng là cũng tăng thêm tốc độ nhất định.

Sau khi tăng phúc bốn tầng.

Hắn đứng yên tại chỗ, đột nhiên xông về phía trước.

Bốp!!

Trong chốc lát, ngắn ngủi một giây, Ngụy Hợp đã chạy ra được một khoảng cách lớn.

Từ vị trí tầng đá xanh lớn lao đến bên cạnh một tầng đá khác cách hơn một trăm bốn mươi mét.

Trên tầng đá này còn có hai con khí già đang ngồi chải đầu.

Hai con khí bị Ngụy Hợp đột nhiên xuất hiện làm giật mình, kêu lên sợ hãi, tranh thủ thời gian né ra.

Ngụy Hợp cũng cả kinh, bản thân hắn sau khi tán công, không còn cước pháp chồng lên nữa, thật sự đã gia tăng thực lực, tốc độ giảm xuống một ít so với lúc trước luyện nội cực hạn không chênh lệch nhiều.

Nhưng bây giờ, có lực hút mới gia nhập, cộng thêm lực lượng của mình cũng nhờ Hồng Quyết của Kinh Hồng gia tăng thêm một chút.

Lúc này, tốc độ của hắn chợt bạo phát, không ngờ lại đột phá nhiều tới như vậy!

Tốc độ này, đã đủ để sử dụng với một lá bài tẩy.

Phải biết rằng lúc trước khi giao thủ, cao thủ toàn bộ cũng không có tốc độ nhanh như vậy. Có lẽ trên năm bước chân sẽ được cải thiện, nhưng ít nhất hắn chưa từng thấy qua.

Sau khi tại trong rừng núi lửa giữa sườn núi luyện tập thêm một lúc nữa, Ngụy Hợp mới hài lòng quay trở lại trong động.

Tiếp theo hắn tiếp tục tu hành Hồng Quyết kinh tốc.

Kinh Hồng Quyết đạt được hắc tuyến kinh hạch xong, liền thuận lợi bắt đầu tu hành tầng thứ tư.

Tốc độ tu hành không nhanh không chậm, sức lực cũng bắt đầu tăng trưởng.

Điều này làm cho nội tâm Ngụy Hợp an định không ít.

Đột phá tầng hai, kế tiếp, hắn cũng nên xuống núi lần thứ hai để định cảm.

Đây là quá trình cần thiết.

Nếu như hắn không muốn chính mình biến thành tàn phế chân nhân, nhất định phải xuống núi rời khỏi phúc địa, tiếp nhận quỷ phong tàn phá cùng tôi luyện bên ngoài.

Quỷ Phong vừa là uy hiếp, vừa là ma luyện.

Tu hành một hồi, đến xế chiều, Ngụy Hợp rời khỏi huyệt động, tìm Diêu Văn sư tỷ, nói ý tưởng muốn xuống núi của hắn.

“Ngươi đột phá? Tầng thứ hai? Cũng đúng, lấy căn cơ của ngươi, một hai tầng cũng không khó. Nhanh như vậy đột phá cũng rất bình thường.”

Diêu Văn không ở nội sơn, mà là ở ngoại đạo cung núi, mang người mới tới.

Hai người mới tóc hoa râu, đang rất cung kính đi theo phía sau nàng, học kiếm theo nàng.

Trong nửa năm này ở Đạo Cung, bởi vì Huyền Diệu Tông đánh lui Ngô quân tập kích, bởi vậy hấp dẫn không ít cao thủ luyện tạng chạy nạn đến đây.

Sản nghiệp kiến trúc trước đó bị phá hủy không ít, lúc này lại rất nhanh được xây dựng lại.

Các cao thủ võ đạo nhanh chóng biến mất, kiến trúc cũng nhanh chóng, trong thời gian nửa năm, toàn bộ Thiên Hải đảo

phồn vinh hơn trước rất nhiều.

“Người hiện tại muốn ra ngoài, không cần tới tìm ta chứ?”
Diêu Văn hơi nghi hoặc. Nàng nhớ kỹ trước đó Nguyên Đô Tử
sư tử còn an bài Hoán Tử sư huynh bảo vệ Ngụy Hợp.

Hơn nữa thực lực Ngụy Hợp bây giờ so với nàng còn mạnh
hơn nhiều. Cũng chính là mặt ngoài nhìn qua cảnh giới thấp
hơn mà thôi.

“Đổi Tùng Tử sư huynh.... thường xuyên tìm không thấy
người.” Ngụy Hợp không nói gì.” Nguyên Đô Tử đại sư tử bận
rộn công việc, không dám quấy rầy.”

“Vậy được, ta nói lại với các người một chút là được.” Diêu
Diêu gật đầu muộn một chút.

“Diêu sư tử, vị sư huynh này là ai?” Hai người mới tựa hồ cảm
giác không tệ, lên tiếng muốn làm quen Ngụy Hợp.

“Hắn nha, lúc trước các người cùng nhau tụ họp, không phải
còn nhắc tới hắn sao? Đại sư tử hiện tại đang mang theo một
trong những thiên tài, hạt giống Đạo Chung cấp Ngụy Hợp.”
Diêu Văn tùy ý giới thiệu vài câu.

Ngụy Hợp nào có tâm tư tranh cãi cùng mấy người mới này,
tùy tiện khách sáo vài câu, liền cáo từ rời đi.

Lúc rời đi, mơ hồ nghe được hai người phía sau nói thầm.

“Vị Ngụy sư huynh này xem ra rất cao thâm a...”

“Nghe nói hắn quanh năm khổ tu, có thể là do không thích
giao tiếp với người khác.”

Diêu Văn không nói gì, chỉ nhìn bóng lưng Ngụy Hợp, trong
lòng lắc đầu.

Hai người này nào biết tình huống thực sự.

Thiên tài như Ngụy Hợp, căn bản không cần cố kỵ suy nghĩ
của hai người này.

Có thể khách khí như vậy có đáp lại, đã tính là rất tốt rồi.

Ngụy Hợp thu thập đồ vật, đang chuẩn bị về nhà ở một đoạn
thời gian.

Từ trong núi Huyền Miếu Ngọc Bích đi ra.

Hắn theo xuống thêm đá, đang định xuống dưới.

Đã thấy trên thêm đá phía dưới, chậm rãi đi lên mấy nam nữ mặc đạo bào của Cung Đạo Đức.

Đạo Cung thông thường là nơi chiêu thu cao thủ luyện nghề nhập môn.

Giờ phút này, bước lên thêm đá, hẳn là quá trình đám người Nội Sơn chân nhân mang thêm một người mới vào phúc địa.

“Nơi này chính là cửa ra vào nội sơn, rất nhanh, chúng ta lên cao, liền có thể thấy chỗ máu chốt để tiến vào phúc địa, huyền phù ngọc bích.

Các người ghi nhớ, phúc địa nội cảnh, nếu muốn đi vào, thì nhất định phải thông qua Huyền Miếu Ngọc Bích.”

Một giọng nữ có chút thành thực từ phía trước truyền đến.

Ngụy Hợp nhìn xuống phía dưới, một nữ đạo nhân, dẫn hai nam tử leo lên.

Song phương gặp mặt, nữ đạo nhân kia vội chấp tay với Ngụy Hợp, xem như hành lễ.

Ngụy Hợp cũng khẽ gật đầu hoàn lễ.

Thoáng chớp mắt, hẳn đã sớm định cảm lần thứ hai. Nhìn hai người mới trước mắt, hẳn có chút liên tưởng đến bản thân lúc trước, trong lòng thoáng cảm khái.

Khôi phục lại tâm cảnh.

Đi ngang qua ba người, Ngụy Hợp nhanh chóng xuống núi, tiến về phía vịnh Long.

“Ngụy sư đệ xin dừng bước.” Bỗng nhiên thanh âm Hoán Tùng Tử từ phía sau gọi hắn lại.

Ngụy Hợp quay người, thấy trên sơn đạo chợt lóe lên bóng người, hiện lên thân hình Tùng Tử.

“Sư huynh có việc gì?”

Trên người Hoán Tùng tử một mùi rượu nồng đậm, nấc một cái, tới gần nói: “Đại sư tử biết người xuống núi, có nhiệm vụ cần người động một chút.”

“Đại sư tử ở đâu?” Ngụy Hợp hỏi lại.

“Nàng còn đang ở Ly Uyên Tuyệt Ngục, trước đó có mấy con chân thú bỏ chạy, cần bắt về một lần nữa. Hiện tại không phân thân được. Những người trong tông môn đều có nhiệm vụ, hiện tại vừa lúc người tới, ngược lại có thể hỗ trợ một chút.

Thù lao, lúc trước người muốn tìm Tam Nhãn Cưu khắp nơi, đại sư tử giúp người tìm được rơi xuống rồi. “Thay Tùng Tử ợ một cái, một cỗ khí tức khó ngửi tuôn ra.

Tam Nhãn Cưu? Thứ này chính là mấu chốt của tu hành bí pháp Ngũ Chuyển Long Tức.

Ngũ chuyển long tức chính là bí pháp cường hãn có thể lập tức tăng cường gấp năm lần khí lực.

Ngụy Hợp trong lòng vui mừng, gã tìm khắp nơi, cũng không tìm ra manh mối, không nghĩ tới đại sư tử xuất mã, lập tức có tin tức.

Hắn lúc này tinh thần chấn động: “Được, nói một chút nội dung nhiệm vụ.”

Đã được tông môn che chở, chỉ điểm, công pháp, tài nguyên, làm việc cho tông môn, cũng là nghĩa không chối từ!

Huống hồ hắn vào trong núi đã một thời gian dài, ăn uống tu hành, toàn bộ đều là miễn phí lấy được, cũng nên hoạt động một chút.

“Chuyện lần này rất đơn giản, nhưng cũng có chút phiền toái.”
Hoán Tùng tử phiến hơi rượu trong miệng mình phun ra.

“Có lẽ cần phải đi một chuyến ở ngoại châu.”

” châu nào?”

“Vân Châu.”

“Vân Châu?!” Ngụy Hợp sừng sốt.

Nếu như nói nơi khác, có lẽ hẳn cũng sẽ không có phản ứng gì, nhưng Vân Châu...

“Nếu như ta nhớ không lầm, Vân Châu hiện tại đã bị chiếm hơn phân nửa rồi?”

“Người nhớ không lầm. Bất quá Châu phủ vẫn còn đang nỗ lực kiên trì, cũng may lực chú ý chủ yếu của Ngô quân không ở trên người bọn họ, cho nên bây giờ còn có thể duy trì.” Hoán Tùng tử cười cười.

“Chủ yếu là bởi vì người vốn là người bên kia. Kỳ thật đại sư tử không có ý định phái người qua. Nhưng chim non cũng phải vỗ cánh mới có thể bay cao. Không trải qua mưa gió, dù được thảo quý giá thế nào cũng không thể lớn lên được. Cho nên...”

“Ta hiểu rồi.” Ngụy Hợp gật đầu.

Vân châu...

Đây là nơi sinh hoạt và cư trú của hắn lúc đầu, không nghĩ tới bây giờ còn có cơ hội trở lại.

Hiện tại, gần nửa khu vực Đại Nguyên bị Ngô Quốc chiếm cứ.

Nước Ngô quốc quốc quốc này tương đối kỳ quái, từ trên đến dưới, phẳng phất chỉ quán triệt một cái ý chí.

Hơn nữa tốc độ truyền tin của bọn họ có chút quá nhanh.

Đồng thời ba nhánh đại quân tập kích ba châu, còn có thể đồng thời nối tiếp, đối với phương thức truyền tin của thời đại hiện nay, có chút khó tin.

Có thể suy ra được, Ngô quốc tuyệt đối có bí mật nào đó ẩn giấu.

“Lúc nào xuất phát, nội dung cụ thể nhiệm vụ là?” Ngụy Hợp hỏi lại.

“Hiện giờ, sự chú ý của bên Nghiễm Từ Giáo đang tập trung vào liên quân, không rảnh quan tâm tới những người khác. Vì lẽ đó người nhanh chóng xuất phát, tiến về Vân Châu phủ, nơi đó sẽ có các sư huynh đệ tiếp ứng sớm.

Nội dung nhiệm vụ đều ở nơi này.” Hoán Tùng tử giơ tay ném ra, lập tức một quyển trục giấy bắn ra.

Ngụy Hợp tiếp được, cấp tốc quét qua.

Bên trên có nhắc tới đại khái.

Huyền Diệu tông ở Vân Châu phủ cũng có một chân nhân ẩn cư, chỉ là vị sư tử ẩn cư trước đây đột nhiên bị giết chết thảm thiết, hơn nữa không phải là tập sát bình thường, là bị cường địch chém đầu mà chết.

Sự kiện nghiêm trọng bậc này, đã là khiêu khích Huyền Diệu tông. Cho nên sau khi Nguyên Đô Tử biết được, ngay lập tức phái người đi điều tra.

Đồng thời, nhiệm vụ này còn có một nội dung, đó là đem nữ nhi và tộc nhân của Vân Châu phủ kia hộ tống rời khỏi Vân Châu, trở về Huyền Diệu Tông.

Xem xong nội dung, Ngụy Hợp ngẩng đầu nhìn về phía Bình Tử.

“Hung thủ là chỉ nhằm vào tông môn ta, hay là...”

“Không, trước đó hung thủ đã giết rất nhiều nữ tử xinh đẹp. Ngay từ đầu chỉ là nữ tử võ đạo bình thường, nhưng sau đó, nữ tử từ từ bị hại càng ngày càng mạnh, phạm vi càng lúc càng lớn.”

Hoán Tùng tử thần sắc hơi nghiêm túc lên.

“Ngay từ đầu chúng ta còn không để ý lắm, dù sao không phải ở Hải Châu, cũng không có chạm đến lợi ích của chúng ta. Nhưng không ngờ tình hình lại phát triển nhanh như vậy.”

“Mục đích chủ yếu là hộ tống hay là điều tra?” Ngụy Hợp lại hỏi.

“Sau khi hộ tống hoàn thành lại điều tra. Chủ yếu nhất là bên ngoài không có người nào biết được thực lực của Ngụy Hợp của người có tính bí mật rất cao, như vậy càng dễ dàng thành công.”

“Ta hiểu rồi. Ngày mai liền khởi hành.” Ngụy Hợp gật đầu.

“Được, vậy chúc người thuận buồm xuôi gió. Đúng rồi, người muốn có tướng quả Trường Sinh, mục tiêu hộ vệ lần này biết được manh mối. Cho nên người phải chú ý.

Còn có, đại sư tử nói là cứ thoải mái mà làm, mọi chuyện đều có nàng. Mặc kệ chuyện Kim Liên tông hay Vô Thủy tông vạn phi cung, không phục cứ để cho bọn họ đến tìm đại sư tử.”

Lời này thật bá khí...

“Được rồi, cảm ơn sư huynh.”

Ngụy Hợp lắc đầu, quay người xuống núi.

*

*

*

Lần này xuống núi, hẳn không chỉ hoàn thành nhiệm vụ tông môn mà còn phải hoàn thành hai lần định cảm, cùng với thu được manh mối Tam Nhãn Cưu Tướng và Sinh Tương Quả.

Ngũ chuyển long tức mặc dù sau khi dùng sẽ có thời kỳ suy yếu rất mạnh, nhưng tăng phúc khí lực gấp năm lần, thực sự quá thơm.

Cái này dùng thật tốt, có thể nói là át chủ bài có thể nháy mắt xoay chuyển chiến cuộc.

Không cho phép hẳn ta không coi trọng.

Hơn nữa, hẳn còn có không ít bạn tốt cũ, vẫn ở bên Vân Châu phủ, không biết tình huống hiện tại như thế nào.

Thế lực Vạn Độc Môn kinh doanh đã lâu, mặc dù không chế không phải cao thủ cấp bậc chân nhân, nhưng vẫn bố trí một

tắm lưới tình báo không tệ như trước.

Lúc này có thể dùng.

Ở phúc địa lâu lắm rồi, thậm chí hẳn còn quên mất bản thân từng là môn chủ Vạn Độc môn hung danh hiển hách.

Vân Châu phủ.

Chiến loạn khiến cho toàn bộ Vân Châu từ biên giới vốn vắng vẻ, dần dần trở nên hoang vu.

Thiên tai liên tục, mạng người như rom rác, không đáng tiền chút nào.

Mà phủ Vân Châu, vốn cũng bởi vì Ngô Quân thế lớn, cho nên chỉ có thể cố gắng chống đỡ, toàn bộ đại thành trì có chút thảm đạm rách nát.

Lúc này liên hoàn mồm đá đáng sợ này nghe kinh người, càng làm cho bầu không khí hoang mang trong lòng loại người này tăng lên đến cực hạn.

Lúc này đang giữa trưa, trên đường cũng đều là các đại lão gia bọn họ tự do hành tẩu, nữ tử trẻ tuổi đi ra ngoài không nhiều lắm, có cũng chỉ là nữ giới bình thường, không phải là võ giả.

Không phải Phong tục không cho phép bọn họ ra ngoài, mà là thanh danh của hung thủ giết người có ba khuôn mặt quá khủng bố.

Cho dù một số nữ võ giả thực lực khá mạnh, cũng không dám xuất đầu lộ diện.

Hơn nữa lúc trước Châu Mục bị đâm bỏ mình, trật tự đại loạn, nguyên khí trong thành lại bị tiêu hao thêm một đợt.

Nữ võ giả có chút tư sắc trong dân chúng lại càng không dám tùy ý ra ngoài.

Thành chủ Vân Châu chia làm năm khu lớn.

Phân biệt là Đồng Ninh Lăng, Hồng Ngọc thung lũng, Từ gia nắm mồ, xa xôi, xa xôi.

Bên trong Hồng Ngọc Tuyên, trong một khách sạn hoa lệ.

Hàn Tương Kỳ đi tới đi lui có chút bực bội, đi lại lại trong phòng.

Từ sau khi tổ mẫu bị ngộ hại, nàng vẫn luôn không cho phép đi ra ngoài lộ diện.

Bên người vẫn luôn có người tuyên bố sẽ bảo vệ nàng.

Ngay từ đầu nàng còn rất có cảm giác an toàn, nhưng về sau, bên ngoài không có quá nhiều động tĩnh, nàng lại bắt đầu nảy sinh ý nghĩ muốn ra ngoài điều tra hung thủ.

Tổ mẫu cực kỳ cưng chiều nàng từ nhỏ, các loại đồ tốt, chỉ cần nàng mở miệng, sẽ không có chuyện không làm được.

Hoàn cảnh trưởng thành như vậy, khiến nàng từ nhỏ đã nuôi dưỡng thành thái độ ngạo mạn vĩnh viễn mặt hất hàm sai khiến.

Lần này sau khi kinh hãi, chờ nghĩ lại, cái chết đối với tổ mẫu, ngoài chuyện đau lòng, nàng còn phần nộ đến cực điểm.

“Rốt cuộc ngươi định bắt ta vào lúc nào!! Ta muốn đi ra ngoài! Ta muốn báo thù cho tổ mẫu! Cái tên gia hỏa sát hại tổ mẫu ta, ta nhất định phải tìm ra hắn, bắt hắn lại! băm thây hắn vạn đoạn!!”

Hàn Tương Kỳ mặt đỏ lên, hô hấp dồn dập, gắt gao nhìn chằm chằm vào nữ đạo nhân lạnh lùng canh giữ ở cửa.

Đạo nhân tên là Dương Lăng, là một trong những người đột nhiên đi tới sau khi tổ mẫu Hoàng Dật chết đi, nàng tự xưng là đồng môn tổ mẫu, nhanh chóng dùng vũ lực cao cường bảo vệ cháu gái duy nhất của Hàn An Kỳ.

Không cho phép nàng ra ngoài một bước.

“Khi còn sống, Hoàng Duyệt sư tỷ thương yêu ngươi nhất, hiện tại ngươi cũng là nữ nhi duy nhất Hàn gia có khả năng xảy ra chuyện, cho nên không cho phép ngươi ra ngoài, là muốn tốt cho ngươi.” Dương Lăng lãnh đạm nói.

Tính cách của nàng vốn là như vậy, nói một là một, chuyện quyết định tới đây sẽ không có bất cứ chiết khấu nào.

“Chẳng lẽ lại bắt ta ở đây trơ mắt đợi? Nhìn hung thủ giết tổ mẫu ta ngoài sáng, nói không chừng trì hoãn những ngày qua,

tên kia cũng đã chạy ra Vân Châu phủ rồi!” Hàn Tương Kỳ cả giận nói.

“Vậy thì sao. Ta chỉ lo cho sự an toàn của muội, còn lại, ta mặc kệ.” Dương Lăng lạnh nhạt nói.

Hàn Tương Kỳ nghe xong muốn đánh người ngay tại chỗ, nhưng đáng tiếc, nàng đã thử qua rồi. Lấy tu vi đường đường là võ sư mà nàng đường đường, thế mà lại không phải là đối thủ của nữ tử trước mắt này.

Rõ ràng tổ mẫu khi còn sống vẫn chưa triển lộ ra thực lực cao bao nhiêu, tại sao sư muội đột nhiên xuất hiện này lại hung hãn như vậy? Lại còn có thể thực lực tỷ võ sư còn mạnh nữa?

Nàng trăm mối vẫn không có cách giải, nhưng hỏi Dương Lăng, người này lại không nói một lời, bộ dáng không muốn giải thích.

Nàng tự nhiên không biết Dương Lăng sợ tiết lộ tin tức, hung thủ biết được người mình giết là chân nhân Huyền Diệu tông, có thể sẽ chạy trời chết.

Chỉ là thái độ của cô càng như vậy, Hàn Tương Kỳ mà nàng bảo vệ càng nổi giận.

“Dương Lăng, ngươi đã có thực lực như vậy, tại sao lại cam nguyện trốn trong căn phòng nhỏ nhỏ này, cũng không muốn giúp ta truy tung tung tích ba khuôn mặt này!? Ta xem ra cho dù ngươi có sợ hãi! Sợ chính mình cũng gặp phải nguy hiểm!”

Hàn Tương Kỳ cả giận nói: “Ngươi nói ngươi khổ luyện võ đạo nhiều năm như vậy thì có ích lợi gì? Cuối cùng vẫn chỉ dám làm con rùa đen rút đầu, cái gì cũng không dám làm! Mặc dù thực lực ta không bằng ngươi, nhưng cùng lắm thì liều cái mạng này cũng phải bắt cho được hung thủ, báo mối thù tổ mẫu ta bị ngộ hại!!”

Dương Lăng mặt không đổi sắc, vẫn như cũ chặn ở cửa, chính là không nhúc nhích.

Hàn Tương Kỳ tiếp tục mắng, nhưng Dương Lăng thờ ơ, thậm chí đến sau lưng dứt khoát nhắm mắt lại, lười nhìn nàng.

Hàn Tương Kỳ lập tức bắt đắc dĩ.

Cô thử nhảy qua cửa sổ, nhưng sẽ nhanh chóng bị Dương Lăng bắt lại.

Nàng còn thử các loại biện pháp khác đào tẩu, tất cả đều thất bại, toàn bộ bị mạnh mẽ bắt trở về.

Hôm nay nàng đã vô kế khả thi, chỉ có thể ở nơi này luyện miệng.

Nhưng nàng không biết, Dương Lăng cũng rất bất đắc dĩ.

Ba khuôn mặt kia lúc đầu hái hoa giết người, chỉ giết hai người bình thường, sau đó bỗng nhiên bắt đầu nhằm vào võ giả, hơn nữa tu vi càng ngày càng cao.

Hơn nữa người này hoàn toàn không để ý liệu có thể chọc vào các thế lực nguy hiểm hay không, người ở trong phủ thành, được xưng là một trong những thế lực lớn nhất, đều bị gã nhúng chàm qua.

Trước đây cũng không phải không có ai chọc phải Bạch Ngọc quan, nhưng đều bị thế lực cường hãn này phái ra cao thủ, trong nháy mắt chém giết.

Nhưng lần này, Bạch Ngọc Quan cũng thất thủ.

Các nàng phái cao thủ tới bắt một cơ hội, vây quét ba khuôn mặt, kết quả lại là tuyển chọn vây công được, có hai vị nữ võ giả tư sắc không tệ, bị bắt mất tích ngay tại chỗ, e rằng lành ít dữ nhiều.

Không riêng ngọc quan bạch ngọc, không ít thế lực lớn nhỏ trong phủ thành đều bị ba gương mặt trên chọc.

Đáng tiếc thực lực người này quá mức cường hãn, vậy mà tất cả những kẻ truy tung truy sát đều bị hãn truy sát, hoặc là vút bỏ.

Thực lực ba khuôn mặt rất mạnh, nguy hại to lớn, thế cho nên mơ hồ có trình độ để cho rất nhiều thế lực liên thủ điều tra.

Dương Lăng hiện tại chỉ hy vọng tặng viện cho tông môn nhanh chóng đến đó, sau đó có thể che chở Hàn Tương Kỳ và tộc nhân chủ gia Hàn gia của Hoàng gia, nhanh chóng rút lui.

Nàng mở mắt nhìn Hàn Tương Kỳ đi lung tung khắp nơi, trong tay đứa nhỏ này có di sản cuối cùng mà Hoàng Duyệt sư tử lưu lại, nơi đó còn cất giấu mật tích của Hàn gia.

Đồ vật Hoàng Duyệt sư tử lưu lại còn tốt, toàn là tài nguyên mà chân nhân thường dùng, mặc dù trân quý, nhưng đều là hàng thông thường.

Nhưng mật truyền của Hàn gia lại hoàn toàn khác.

Bảo vật ẩn giấu này có tên là Sinh Tương Quả kỳ diệu, loại bảo vật này là một loại chân thú Tam Nhãn Cưu, trên đầu mọc ra bướu thịt.

Mà sư huynh tới đây trợ giúp lần này là chỉ cần tên là sinh tương quả.

Sinh Tương Quả ở trong mật tàng của Hàn gia, mà Hàn gia thì chỉ có Hàn Tương Kỳ mới có thể mở ra, hơn nữa còn biết cụ thể địa điểm.

Lúc này cách khách sạn không xa, trong một quán sủi cảo.

Tổng Thế Hùng nhíu mày nhìn về phía khách sạn.

Trước mặt hắn đang có một khay sủi cảo, chỉ là hắn lúc này không có tâm tình để ăn.

“Lần này ba khuôn mặt kia gây náo động lớn như vậy, ngay cả người của bạch ngọc quan cũng dám giết. Còn có cái gì là hắn không dám làm?”

Hắn thu hồi tầm mắt, nhìn về phía đệ đệ ngồi đối diện mình.

Hai huynh đệ đã lâu không gặp, vẫn luôn lang thang trên giang hồ, nhưng tinh khí thần lại hào thương hơn xa so với trước kia. Dáng người cũng cao hơn rất nhiều, tướng mạo cũng thành thực hơn không ít.

Lần này bọn họ tới cũng là vì đi theo các cao thủ vạn phi cung tới đây.

Vạn phi cung lại cũng có người ngộ hại ở chỗ này, có thể thấy được ba khuôn mặt này quả thực không kiêng nể gì cả.

Chỉ chọn nữ tử thực lực có tu vi cao xuống tay, căn bản mặc kệ thế lực sau lưng nàng ta là gì.

“Ba khuôn mặt này thật là lợi hại, vạn không phải cung, Huyền Diệu tông cũng dám trêu. Lúc trước nghe nói còn giết người hương thỉnh giáo, còn có Bạch Ngọc quan bản địa. Chậc chậc...” Tống Thế Hùng lắc đầu than thở.

“Ta đã tỉ mỉ nghiên cứu qua tốc độ tăng phúc thực lực của hần.” Lúc này Tống Thế Chân cũng không còn bộ dáng nhát gan khúm núm như trước kia.

Mà là trở nên càng thêm thông dong tự tin. Trên người cũng có con đường khỏe mạnh của người luyện võ.

“Ba gương mặt mỗi khi hái hoa thành công một lần, thực lực của mình sẽ nhanh chóng cao thêm một đoạn. Thực lực tăng phúc cực nhanh, quả thực nghe rộn cả người, cho nên dù không phải Cung Huyền Diệu tông phái cao thủ đến, chỉ sợ cũng không nắm được manh mối của hần.

Nếu ta là hần, hoàn toàn có thể thừa dịp thời gian này chạy ra ngoài thành.”

“Nếu ngươi đã phân tích ra ba khuôn mặt không e ngại tông môn, vậy ngươi cảm thấy hần đồng ý chạy ra ngoài sao?”

Tống Thế Hùng nói: “Nếu ta là hần, nửa đường chia ra đánh, lại đi bắt mấy cao thủ võ đạo nữ giới, thực lực lại có thể tăng trưởng một mảng lớn, đến lúc đó chim chóc bay lên trời cao, ai cũng không sợ.”

“Cho nên, phải xem những thế lực lớn này coi trọng việc này hay không.” Tống Thế Chân gật đầu đồng ý với phân tích của ca ca.

Hai người bây giờ đã không còn là thiếu niên giang hồ bình thường như trước kia.

Sau khi dùng Ngũ Chuyên Long Túc đòi lấy không ít tài nguyên, bọn họ đã thật sự bước lên con đường tập võ xa hơn.

Mặc dù thực lực còn rất yếu, nhưng các loại công phu khóa tâm ấn Ngụy Hợp dạy lúc trước, càng luyện càng sâu, bây giờ cũng đã có chút lực tự bảo vệ mình.

Có chút thực lực, tăng thêm hai người gan lớn mật, trên đường cũng coi như cá gặp nước.

Đặc biệt Tống Thế Hùng dựa vào tiền vốn không tồi đã được một nữ cao thủ trong cung thưởng thức, trở thành một trong rất nhiều nam và tân.

Từ đây hai người ăn ngon uống cay, thật không dễ chịu chút nào.

“Xem bên kia!” Đột nhiên ánh mắt Tống Thế Hùng sáng lên.

Hai người dời tầm mắt tới mặt đường cách đó không xa.

Nơi đó có một đội nữ tử quần áo chỉnh tề, đều mặc đạo bào xám trắng, lưng đeo trường kiếm, trên mặt có tiêu chí đặc thù của Bạch Ngọc Quan - Một hình xăm cánh hoa màu hồng.

Lúc này đoàn người đang đi không nhanh không chậm dọc theo mặt đường, đi tới phía xa, tựa hồ đang dò xét.

“Chắc chắc... Bạch Ngọc Quan cũng thật động. Đi đâu kia không phải là Chung Vân, được xưng là Hoa Vũ kiếm sao?”

Trước khi Tống Thế Hùng đến, hẳn ta đã từng nghe ngóng được các loại tin tức từ các nơi, đại khái cũng có hiểu biết về tình huống của Vân Châu phủ.

“Hoa Vũ kiếm? Một trong tam đại Vũ quan của Bạch Ngọc quan? Cao thủ gần với Quan chủ nhất?” Tống Thế Hùng đã từng nghe qua một chút.

Dù sao toàn bộ Vân Châu phủ, Bạch Ngọc quan đều là thế lực đứng đầu.

Một thế lực lớn khác chính là quân Vân Châu.

Có thể đánh đồng với quân Vân Châu, Bạch Ngọc Quan tự nhiên không phải môn phái giang hồ tầm thường, mà là thế lực đứng đầu có minh cảm cao thủ tọa trấn.

“Người tới nơi này nhiều lắm. Bạch ngọc quan, tuyệt không phải cung điện, Huyền Diệu tông, còn có Vân Châu quân, nhiều cao thủ tụ hội như vậy, rất náo nhiệt. Cũng muốn xem ba gương mặt kia còn dám xuống tay hay không.” Tống Thế Hùng mỉm cười.

Xem ra, ba khuôn mặt đối mặt nhiều người truy tung như vậy, còn dám lộ diện, phiêu lưu quá lớn.

Chỉ sợ về sau cũng không có khả năng lại làm loạn, nếu như hẳn có ba khuôn mặt, cơ hội chia ra mà đánh đã qua, hiện tại động thủ lần nữa, phong hiểm quá lớn...

A!!

Đột nhiên có một tiếng hét thảm vang lên cách đó không xa.

Trong lòng hai huynh đệ giật mình, vội vàng đứng dậy nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Nhìn thấy bọn người tuần tra Bạch Ngọc quan, trong đó có một nữ đạo nhân đang che miệng, hiển nhiên vừa rồi là nàng phát ra âm thanh.

Mà bên cạnh nàng là hoa vũ kiếm chung vân, lúc này đôi mắt đẹp cũng hàm sát, gắt gao nhìn chăm chăm nữ thi trên mặt đất bỗng nhiên rơi xuống.

Thân thể không có mảnh vải, không đầu, thân dưới huyết nhục mơ hồ, hiển nhiên là lúc còn sống bị tàn sát hại.

*

*

*

Quan trọng nhất là nàng đã nhận ra thân phận của người này.

“Là Tiết Túc Tiết sư muội bách quan!” Một nữ đạo nhân tiến lên kiểm tra cẩn thận, sắc mặt mang theo một tia bối rối cùng rung động quay đầu lại nói.

Những người phát hiện tình huống trên đường lúc này cũng nhao nhao vây quanh, muốn xem chuyện gì xảy ra.

” Cởi quần áo trùm lấy nàng, để lại hai người trông coi nơi này, kiểm tra vết tích xung quanh. Những người còn lại đi theo ta!”

Hoa Vũ kiếm chung vân đưa tay nắm chuôi kiếm sau lưng, ngẩng đầu đạp một cước, thân hình bỗng nhiên bay lên trời, bay vút về phía tửu lâu ven đường vừa mới thi thể rơi xuống.

Các nữ đạo nhân còn lại nhao nhao đằng không nhảy lên, theo sát phía sau.

Trong phòng khách sạn.

Hàn Tương Kỳ cũng nhìn thấy chuyện xảy ra ở bên ngoài, nữ thi máu me đầm đìa khiến nàng không chỉ không bị dọa mà còn vui mừng trong lòng.

Bởi vì nàng biết, nếu nữ thi xuất hiện, vậy ý nghĩa là ba khuôn mặt, rất có thể ở ngay gần đây.

Cô biết có lẽ mình không phải đối thủ ba mặt, nhưng cô không làm được, Dương Lăng tuyệt đối không thành vấn đề.

Nàng đến bây giờ vẫn không nhìn ra được sâu cạn của Dương Lăng. Theo nàng, vị nữ đạo nhân này chẳng qua là không muốn nhúng tay, lười chẳng qua chỉ là điều tra mà thôi.

Cho nên, nếu nàng lấy chính mình làm môi nhử, điều động Dương Lăng xuất thủ, nói không chừng có thể nắm lấy ba khuôn mặt, báo thù cho tổ mẫu.

Nàng biết rõ Dương Lăng lo lắng cho an toàn của mình nửa bước cũng không rời, nhưng... Ba khuôn mặt lúc nào cũng có thể chạy trốn, cho nên nàng không muốn từ bỏ bất cứ cơ hội nào.

Ngay lập tức, nàng thừa dịp Dương Lăng cũng bị động tĩnh bên ngoài hấp dẫn, tựa hồ đang suy tư điều gì đó thì cũng nhanh chóng nhảy ra cửa sổ.

“Ngươi!?”

Dương Lăng cả kinh, vội vàng tiến lên cửa sổ đuổi theo, chỉ là mới chạy ra cửa sổ, một loại cảm giác ác hàn khó có thể hình dung đột nhiên lướt qua vị trí miễn cảm trên người nàng.

“Không tốt!”

Dương Lăng cảm giác mình như con gà con bị lão ưng nhìn chăm chăm, toàn thân lạnh buốt, kinh lực trong cơ thể tựa hồ cũng vì hàn ý lạnh lẽo mà tham lam này, tốc độ vận chuyển giảm đi không ít.

Nàng lập tức hiểu rõ, mình bị theo dõi!

Nhưng may là Hàn Tương Kỳ đã sớm rời khỏi, nàng cũng coi như là một hậu bối bảo vệ sư tử yêu thương nhất.

Hoàn thành lời hứa hẹn lúc trước.

Chỉ là làm cho nàng có chút kỳ quái là ba khuôn mặt vừa mới không phải là đi dẫn dắt Hoa Vũ kiếm chung vân sao? Tại sao lại xuất hiện ở chỗ này?

Không đúng!

Bỗng nhiên nàng nhớ tới, dường như chưa bao giờ có ai nhắc tới, ba khuôn mặt chỉ có một người.

Nếu như ba khuôn mặt không chỉ có một người, có lẽ mọi chuyện sẽ dễ dàng giải thích.

Lúc này trong Đồng Ninh Nghiêu, Quan gia.

Quan gia ở Vân Châu phủ, mặc dù gần đây hơi suy bại một chút, nhưng bởi vì trước đó bọn hắn dự trữ rất nhiều loại vật tư, còn có các loại dược vật độc vật.

Hiện tại coi như ổn định.

Ở Vân Châu phủ, Quan gia cũng là một trong những người có tiền nhất.

Toàn bộ quần thể kiến trúc của phủ đệ Quan gia chiếm diện tích chừng mấy vạn cái bình điền, trong đó có hơn một trăm tám mươi người của Quan gia cư ngụ từ trên xuống dưới.

Mà Quan Khuyết, là bốn người trong ba phòng Quan Ngọc Đức một chi.

Quan tài Ngọc Đức phong lưu thành tính, thê thiếp đông đảo, còn ở bên ngoài chơi đùa lung tung, nhưng không biết là báo ứng hay là như thế nào.

Qua nhiều năm như vậy, hắn cũng chỉ sinh ra bốn đứa con trai.

Trường Tử Quan uy, Nhị Tử Quan Phúc Lâm, Tam Tử Quan Thanh, Tứ Nữ Quan Khuyết.

Trước khi chiến loạn còn chưa xảy ra, mấy con gái phân biệt lấy được một ít tài nguyên và nhân thủ, tiến về các nơi phát triển thực lực của mình.

Đại đầu Quan gia ngày sau tự nhiên là kế thừa phòng trưởng, cho nên phần lớn phòng còn lại chỉ có thể dựa vào nhân thủ tài

nguyên của gia tộc, một lần nữa phát triển bên ngoài.

Bản thân Quan Ngọc Đức không có năng lực gì, nhưng uy lực của Trường Tử Quan cũng coi như không tệ, sau khi phát triển phân gia, dần dần có thành tựu, cũng coi như có chút danh tiếng trong ba phòng.

Nhưng ba nữ tử còn lại thì không có dấu hiệu gì. Sau khi lỗ hết tài nguyên, đành phải trở về.

Quan gia hơn một trăm tám mươi người, tộc nhân không tính là ít. Trong đó có không ít thành tựu.

Mà tiểu bối như Quan Phúc Lâm, Quan Thanh, Quan Sát vậy là tương đối nhiều.

Lúc này Quan Lam đang ở trong sân nhà mình, thở dài thương hoa.

Từ sau khi nàng thất bại khi từ thành lập Phi Nghiệp, về đến nhà cũng chỉ có thể ở nhà đóng cửa suy nghĩ, học chút ít nữ nhi gia đồ linh tinh lung ta lung tung, chuẩn bị lập gia đình.

Về phần cơ quan học Độc đạo nàng thích, thì hoàn toàn không được động vào.

Mấy năm trước nàng ngay cả mạng sống cũng suýt chút nữa rơi vào. Hiện tại về đến nhà, tự nhiên càng không được cho phép làm ầm ĩ.

“Tứ tiểu thư, có một phong thư của ngài gửi tới từ Hải Châu.”

Lúc này ở cửa viện tử có một nha hoàn tiểu toái bộ đi đến, nhẹ giọng nhắc nhở.

“Tín của ta?” Quan Ngọc kinh ngạc nói.” Hải Châu? Ta chưa từng tới bên kia cơ mà?”

Nhưng nàng vẫn tiến lên nhận lấy lá thư trong tay nha hoàn.

Mặc dù nàng chưa từng đi qua bên kia, nhưng nàng quan hệ giao du rộng lớn, hào sảng, bằng hữu không biết kết giao bao nhiêu, nói không chừng có người đi Hải Châu, hiện tại còn gửi thư tới.

“Tiểu muội, quan hệ này của ngươi đều giao ra Hải Châu rồi, so với đại ca ta thì chạy được chắc?” Thanh niên mặc áo giáp ngựa màu nâu đi theo sau nha hoàn.

Sắc mặt thanh niên nhu hòa, nhìn về phía ánh mắt quan tâm của Quan Ngọc.

“Đại ca, lại nói tiếp, ta dự định tổ chức một bữa tiệc bốn biển trong thành!” Quan Côn Bằng cười nói: “Ta kết giao với rất nhiều bạn bè tri kỷ, vừa vặn mười ngày sau chính là sinh nhật của ta, thừa dịp thời cơ tốt, để cho mọi người tụ tập một chút! Đến lúc đó cho người nhìn xem ý nghĩa của Quan Khuyết ta là như thế nào!”

Nàng Quan đại tiểu thư trượng nghĩa trắng tài, những năm qua đã tiếp tế không ít huynh đệ giang hồ.

Cái được gọi là bằng hữu tri kỷ khắp thiên hạ, chính là nói nàng như vậy.

Lại nói tiếp, nàng vốn không điên cuồng như vậy, nhưng từ sau khi bị cái tên Trình Dục kia kích thích, nàng lập tức hiểu ra.

Quan Phúc Lâm không phản bác được. Hắn cũng biết tiểu muội lấy tiền vẫy nước tiếp tế những nhân sĩ giang hồ kia.

Còn có không ít kẻ chuyên lừa gạt tiền, nàng ta cũng không từ chối.

Kết giao như vậy, có thể giao cho ai tốt?

Sự thật cũng chứng minh cái nhìn của hắn không sai, mấy năm nay, tiểu muội bỏ ra không ít tiền, nhưng báo lại nàng đã ít lại càng thêm ít.

*

*

*

Bất quá hắn quan gia cái gì cũng không nhiều, chỉ là nhiều tiền chút cũng không sao. Tiểu muội rải ra ngoài, hắn Quan Phúc Lâm cũng có thể thu về.

Hình như là nhìn ra sự không tin tưởng của đại ca, Quan Ngọc lại nói ra chuyện trước đó nàng từ thành Phi Nghiệp trở về.

Nếu không phải lúc đầu nàng kết giao với vị cao thủ kia yên lặng quật khởi, đột nhiên ra tay, chỉ sợ nàng cùng Quan Thanh lúc ấy không thể quay về được.

Quan Phúc Lâm cũng bất đắc dĩ, đây chẳng qua là vận khí của tiểu muội tốt mà thôi.

Nhưng người cả đời này, sao có thể theo thứ tự mà vận khí tốt?

“Đại ca, huynh chờ đó, chờ khi Tứ Hải mở tiệc xong ta sẽ cho huynh nhìn chút mặt mũi khi ở Vân châu này!” Quan Côn không phục nói.

“Được rồi, được rồi, biết rõ người Quan Tứ tiểu thư mặt mũi lớn.” Quan Phúc Lâm lại nói mấy câu, sau đó một mình rời đi.

Chuyện ba khuôn mặt làm hấn cũng không lo lắng lắm.

Sau khi ba gương mặt được giải khai, giết chết hai nữ tử bình thường xong cũng chỉ chọn võ đạo cao thủ ra tay.

Đến bây giờ, cao thủ phụ nữ bình thường hấn đều không lọt vào mắt, mấy lần xuống tay đều là loại hình thực lực cực mạnh.

Đối với nữ tử bình thường, cho dù xinh đẹp đến đâu đi nữa, hấn cũng không có xâm phạm chút nào.

Những tin tức này, bọn họ đều biết rộng rãi, cũng chỉ có dân chúng bình thường hoảng sợ, cho nên không biết.

Cho nên, chỉ cần tiểu muội chú ý một chút ở trong nhà, ít ra ngoài tránh nguy hiểm thì vấn đề không lớn.

Hơn nữa đến lúc đó cứ định vị trí tại phụ cận phủ đệ là được, cũng thuận tiện chiếu cố.

Chờ sau khi Quan Phúc Lâm rời khỏi, Quan Sát xé mở thư trong tay, mở ra xem.

Nội dung trong thư không nhiều lắm, nhưng chữ viết gọn gàng.

“Biết được Quan Lam đại tiểu thư vẫn còn ở Vân Châu phủ, thật sự rất vui mừng.

Nhiều năm không gặp, tri kỷ gặp lại, không biết tình hình gần đây của đại tiểu thư. Mấy ngày sau, ngày này đại tiểu thư sinh nhật, tự mình tới thăm hỏi, nếu có quấy rầy, xin hãy thứ lỗi.”

Lưu Danh xử không có tục danh.

Tên không đầu không đuôi này bỗng nói muốn tới thăm hỏi, còn chưa biết rốt cuộc đối phương là ai.

Nhưng bản thân Quan Khuyết lại rất cao hứng, dù sao nói không chừng đối phương có nói tên thì nàng cũng không nhớ rõ.

Bởi vì nàng kết giao bằng hữu quá nhiều, tri kỷ cũng quá nhiều.

Lúc này, bên trong một vùng rừng núi rộng lớn giữa Vân Châu và Hải Châu.

Hai người Ngụy Hợp và Lô Ngạn Nguyệt đang triển khai thân pháp, cấp tốc lướt qua trong rừng.

Những nơi đi qua, tất cả dị thú thậm chí chưa kịp phản ứng, liền cảm thấy bên cạnh hoa lên một cái, thân thể liền biến mất.

Ngụy Hợp âm thầm tính toán khoảng cách.

Hắn lợi dụng tài liệu điều tra của Vạn Độc Môn, biết được tình huống của Quan Lam hôm nay, còn thiếu mười ngày nữa là đến ngày Quan Khuyết sinh nhật, cũng là một thời gian rất tốt.

Bạn cũ trùng phùng, trong lòng của hắn cũng có chút hoài niệm, mà lại, không chỉ Quan Khuyết, hắn đã tra được tin tức của Trình Thiếu Lâu.

Trình gia vẫn đang mở tiêu cục như trước, có điều sinh ý kém xa ban đầu.

Dù sao cao thủ Vân Châu phủ nhiều như mây, thành Phi Nghiệp nho nhỏ lúc trước làm sao so sánh được.

Bất quá không sao, chỉ cần người vẫn còn, vẫn an toàn, đó là tốt nhất.

Mà mạng lưới tình báo của Vạn Độc Môn, cũng điều tra ra được, ba khuôn mặt ngày nay còn rõ tàn sát bừa bãi của phủ Vân Châu.

“Chủ thượng, lần này chúng ta đi qua, nên làm như thế nào mới tốt?” Bên cạnh lâu mẳng Nguyệt truyền âm hỏi.

“Đến lúc đó người phụ trách bảo vệ bạn cũ của ta, còn lại ta sẽ xử lý. Ba khuôn mặt này chỉ ra tay với nữ võ đạo cao thủ, cho nên người cũng phải chú ý an toàn.” Ngụy Hợp thản nhiên nói.

“Còn về phần làm thế nào.” Về mặt hấn bình tĩnh.” Ta tự có sắp xếp.”

Hấn của ngày hôm nay, sớm đã không còn là hấn của ngày trước.

Một cái phủ Vân Châu nho nhỏ, còn không đáng lọt vào mắt hấn.

Đến lúc đó quét sạch mọi thứ, chỉ cần bắt hết tất cả đối tượng nghi ngờ, nghiêm hình tra tấn, kết quả hấn là không thành vấn đề.

Lấy thực lực của hấn bây giờ, lấy Huyền Diệu tông hiện tại cùng liên quân quan, hấn làm như vậy, thật đúng là không có gì phải kiêng kỵ.

Liên quân đã tuyệt đối làm đến mức đó, hấn tự nhiên cũng không cố kỵ gì.

Nếu như Kim Liên tông, Vô Thủy tông có người không phục, tự mình đi Huyền Diệu tông tìm đại sư tử lý luận là được.

Tin rằng đại sư tử nhất định sẽ cho bọn hấn một câu trả lời hài lòng.

373

Phủ Vân Châu, phủ đệ Châu Úy.

Trong sảnh biển Hoài.

Thị nữ dựa vào tường đứng thẳng, trong tay bưng một mâm thức ăn chuẩn bị lúc nào cũng có thể mang lên.

Phòng trên mặt tường đầy hoa văn, đồ án kỳ trân dị thú, bốn phía đều có các binh khí kim loại đặc chế treo trên.

Châu Úy Tôn Hà, vốn là đại tộc bản địa ở Vân Châu, cất giữ thật kỹ áo giáp binh khí cổ đại.

Ngày bình thường, từng bức đồ cất giữ xung quanh, dù sao vào lúc hán dùng cơm vẫn có thể làm cho tâm tình không tệ.

Nhưng bây giờ, Tôn Hà buông đũa Bạch Ngọc Đăng ra, thở dài một tiếng.

“Bây giờ là lúc nào rồi?”

“Bẩm lão gia, giờ chưa phải lúc.” Quản gia mặc áo đen, ở bên cạnh nhẹ giọng trả lời.

“Chưa kịp đâu nha...” Tôn Hà ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài ánh nắng chói chang, đã lại đến mùa hè.

Nhiệt độ không khí cũng bắt đầu dần nóng lên.

Nhưng từ sau khi châu mục bị đâm, châu mục kế nhiệm vô năng, bây giờ Ngô quân trọng áp, cả ngày hoa thiên tử địa, mọi việc mặc kệ.

Bây giờ toàn bộ Vân Châu phủ và mấy thành trì còn lại, toàn bộ đều đặt trên người của hắn.

Trong lòng Tôn Hà mệt mỏi, nhưng lại không thể không chống đỡ.

Hắn biết nếu mình tiếp tục suy sụp, địa bàn còn sót lại của Vân Châu kia, không cần Ngô Quân tạo áp lực, rất nhanh sẽ tự giải tán.

Lòng người hoảng sợ, thiếu tiền thiếu lương nguyên. Thường xuyên giao chiến với Ngô Quân, dẫn tới nhân viên bị thương sinh ra đông đảo, dược vật cũng nhu cầu cực lớn, căn bản không đủ dùng.

Hơn nữa trước đó phái người tham gia liên quân, lại phân ra một nhóm lực lượng.

Nghĩ tới đây, Tôn Hà liền cảm thấy đau đầu.

“Trong thành có ba khuôn mặt, bắt được chưa?” Hấn lại hỏi lần nữa.

“Bẩm lão gia, đã có không ít thế lực tham gia truy sát. Nhưng bây giờ vẫn chưa có tin tức truyền ra.”

Quản gia trả lời, hấn là lão nhân đã theo Châu Úy hơn mười năm, vẫn luôn trung thành và tận tâm, đương nhiên cũng bởi vậy mà đạt được tư cách tham dự rất nhiều sự vụ của châu úy.

Nếu là trước kia, Tôn Hà tuyệt đối sẽ không bao giờ nguyện ý để loại người như Quản gia này nhúng tay vào chuyện chính sự.

Nhưng bây giờ, hấn cũng không có người để dùng, không có biện pháp nào.

“Không còn cách nào khác... Trong quân tổn thất không nhỏ, phần lớn lực lượng còn phải dùng để bố phòng, ba gương mặt chỉ có chút sức mạnh đó, cũng không tính là gì.”

Tôn Hà bắt đầu dĩ lắc đầu.

Ai có thể nghĩ đến, đường đường một châu chi địa, hiện tại trong châu phủ quân, chỉ có chừng này người, cao thủ luyện tạng cũng chỉ còn lại bốn người, trong đó còn có hai người là quan văn.

Hơn mười người cấp bậc Đoán Cốt, nếu đặt ở thế lực bình thường, xem như là rất mạnh, nhưng nơi này là châu phủ quân, là nơi cần trấn áp toàn bộ trung tâm của cả châu phủ.

Một chút vũ lực này, căn bản là nắm được khuỷu tay.

Phiền toái hơn chính là quân doanh Ngô Quân ở cách ngoài thành không xa, mặc dù chủ lực của Ngô Quân đều tụ tập đến

trình độ Tự Nguyên, giăng co cùng liên quân.

Nhưng, tình hình liên quân hiện giờ chưa được tốt.

Tôn Hà chính là xuất phát tướng ái, gia nhập liên quân, mới dẫn đến tình hình quần bách trong đại tướng châu phủ ngày nay.

“Đúng rồi, quan chủ Bạch Ngọc Quan, nghe nói cũng ra tay? Nhắm vào ba khuôn mặt kia?” Hấn đột nhiên hỏi.

“Đúng vậy. Dưới tướng vị quan chủ đã có hai vị nữ cao thủ bị hại.” Quán gia trả lời.

Tôn Hà không phản bác được, thế cục trong thành này, một mớ hỗn loạn. Ba khuôn mặt quả thực chính là cái que phân, ai cũng dám đụng một cái.

Mấy ngày trước hấn và quan chủ Bạch Ngọc quan còn chơi cờ cùng một chỗ, người tính tình ôn hòa như vậy, rõ ràng cũng sẽ không nhìn được tự mình kết thúc.

Có thể thấy được ba gương mặt đang làm ra vẻ quá đáng tới mức nào.

“Thượng Quan Đồng này, mặc dù tâm tính nhu hòa, nhưng lúc cần quyết đoán, cũng có thể xuất thủ vô tình, có hấn tự mình kết thúc, hấn là có thể giải quyết việc này.

Chỉ là, nghe nói tuyệt đối không phải cung, Loạn Thần giáo, Huyền Diệu tông cũng có cao thủ vào thành? Có việc này không?” Tôn Hà trầm giọng hỏi.

*
*
*
*
*
*

“Vâng. Ba gương mặt không chút cố kỵ cũng tập sát thành viên ba thế lực này. Bây giờ ba bên đều đã phái người đến đây,

vạn không phải người trong cung đã đến, là Chung Linh Thần Tú Lệnh Tiên Nhi dẫn đội.

Tình huống của Loạn Thần giáo không rõ, người của Huyền Diệu tông còn chưa tới.” Quản gia cung kính trả lời.

“Lệnh Tiên Nhi.” Tôn Hà xoa xoa huyết Thái Dương. Tuy gã là cao thủ cấp bậc Chân Nhân, nhưng đối mặt với cường nhân cỡ như Lệnh Tiên Nhi vẫn khó mà ứng đối.

Vị này là một trong số mười người của cung vạn bất khả tư nghị.

Vạn phi cung thập hoa, là toàn bộ đệ tử trong cung tổng hợp thực lực so đấu, bài danh ra một bảng danh sách công nhận.

Người có thể đi lên mười hoa, tài nguyên và phúc lợi mỗi tháng nhận được đều vượt xa đệ tử còn lại.

Cho nên Vạn Phi Cung vì vị trí của Thập Hoa, thậm chí còn có người từng đánh ra mạng người. Các loại thủ đoạn âm chiêu liên tục xuất ra, cũng là chuyện bình thường.

Lệnh Tiên Nhi xếp thứ chín trong Thập Liên Hoa, tuy xếp hạng thấp nhưng tốt xấu gì cũng là mười đóa hoa, là cao thủ Hóa Cảnh Chân Nhân.

“Khó xử.” Tôn Hà thở dài, suy nghĩ một chút, gã đang định nói tiếp.

Đột nhiên một tên thân binh từ ngoài cửa xông vào bẩm báo.

“Đại nhân, có việc gấp cần báo!”

“Nói.” Trong lòng Tôn Hà run lên, vội vàng ngồi ngay ngắn lại.

“Huyền Diệu tông chân nhân Dương Lăng, mới vừa rời giếng nước cạnh Túy Tâm lâu, bị phát hiện thi thể.”

“...!!” Tôn Hà mãnh liệt đứng lên, vị chân nhân ẩn cư của Huyền Diệu tông lúc trước bị hại, gã cũng không biết chuyện gì.

Vị chân nhân kia ẩn giấu thật sự quá tốt, khiến người ta hoàn toàn không biết thực lực nàng có minh cảm chân nhân.

Nhưng lần này thì khác.

Lần này là thật sự vào lúc người ta ngộ hại, khi Dương Lăng vào thành, đã chạm mặt hắn, tính tình tương đối nghiêm túc.

Nhưng bây giờ, nàng lại....!!

Trong lòng Tôn Hà chột lạnh buốt.

Không cần nghĩ, hắn cũng biết, lần này làm lớn chuyện rồi...

Huyền Diệu Tông chính là đại tông đương thời, một vị chân nhân bị ngộ hại, tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ.

“Làm phiền rồi...” Tôn Hà hít sâu một hơi, nhanh chóng suy nghĩ nên làm thế nào đối mặt với trọng áp sắp đến.

Huyền Diệu tông vừa mới đánh lui Ngô quân, danh tiếng đang rất nổi bật, hôm nay có chân nhân ngộ hại, vì duy trì khí thế, bọn họ tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha.

Vì lẽ đó... e rằng Vân châu phủ sẽ rối loạn.

Trên bình nguyên.

Ngụy Hợp và Lâu Ngạn Nguyệt cấp tốc chạy đi, thân hình hóa thành hai đạo hư ảnh.

Trên đường một con báo tam giác đang phục hưởng thụ con mồi, cảm giác được không đúng, ngẩng đầu hướng hai người phát ra tiếng gầm trầm thấp, ý đồ đe dọa bọn hắn rời đi.

Bành!

Mũi chân Ngụy Hợp điểm nhẹ, nhẹ nhàng mượn lực trên đầu báo tam giác, lần nữa bắn ra.

Đầu báo tam giác phía sau hắn lúc này đã nổ tung, ngã xuống đất bỏ mình.

Ngụy Hợp giảm tốc độ, ngẩng đầu nhìn nơi xa.

Hình dáng phủ thành trì Vân Châu dần dần có thể nhìn rõ.

“Còn tạm được sao? Có cần nghỉ ngơi không?” Hắn quay đầu lại nhìn lâu cài lâu.

“Không cần, chủ thượng cứ việc làm, không cần băn khoăn ta.” Lâu Tân Nguyệt hiểu chuyện nói.

Nàng biết rõ mình là lục sĩ, là người hầu hạ Ngụy Hợp, là người giảm bớt phiền toái, chứ không phải vì nó mà gia tăng phiền toái.

Ngụy Hợp gật đầu, nhìn về thành trì phía trước.

Hắn không định đi tìm Quan Cương trước, mà dự định đợi sự tình xử lý xong, sẽ đi gặp bạn cũ.

Đã nhiều năm như vậy, thời điểm đọc báo cáo điều tra, Ngụy Hợp cũng nhin không được cười.

Quan Khuyết nhiều năm như vậy thế mà còn chưa thành thân.

Tên này cực kỳ thích độc đạo, phỏng chừng là bị dọa đến không dám nhắc tới hôn.

Mắt thấy khoảng cách phía trước, lộ trình cũng chỉ vài phút, Ngụy Hợp đang định nhất cổ tác khí xông tới.

Nhưng bỗng nhiên có một chút rung động, từ trong túi eo của hắn truyền ra.

Hắn lấy túi tiền ra, lấy từ bên trong ra một cái bình nhỏ trong suốt.

Đây là một phương thức liên lạc và côn trùng đưa tin mà lúc Huyền Diệu Tông hành tẩu bên ngoài, mới được khai phá ra.

Nghe nói là lấy được linh cảm từ Ngô quốc.

Ngụy Hợp thấy vậy liền hiểu rõ, thứ này chính là bia điện của dị giới.

Chỉ là, lúc này trong bình tiểu trùng có tổng cộng ba con, thoáng cái đã chết mất một con.

“Hửm!?”

Tin tức Ngụy Hợp nhận được là, ba con trùng này cùng ba con trong thành chỉ là ba đôi.

Hơn nữa những con côn trùng đưa tin này đều đã kết hợp với kinh lực của ba người trong thành, thuộc về bán chân thú, bên này đã chết một con, tức là người đeo trong thành cũng đã chết...

Nguy Hợp vừa rồi coi như không tệ, tâm tình lập tức trầm xuống.

Hậu phương theo tới, Tân Nguyệt cũng nhìn thấy một con côn trùng đưa tin chết trong bình, sắc mặt khế biến.

“Đi! Vào thành trước đã! Không nên bại lộ thân phận.” Nguy Hợp trầm giọng nói.

“Vâng!”

“Lăng nhi!!”

Trong Túy Tâm lâu.

Một cái giếng sâu dùng để lấy nước, hai gã đạo nhân đang vây quanh một bộ thi thể nữ tử mặc đạo bào, thần sắc tức giận.

Một tên nam tử trong đó quỳ rạp trên mặt đất, tay run rẩy, muốn nhẹ nhàng chạm vào mặt thi thể.

Nhưng hắn căn bản không dám, không dám tới quá gần.

Nam tử tên Cung Hoàn, là đạo lữ chính thức kết làm với Dương Lăng.

Mà bây giờ, thi thể đã chết, thậm chí còn chịu hết vũ nhục, khiến máu huyết toàn thân Cung Hoàn như muốn nổ tung.

Khuất nhục bực này, sinh tử đại thù bực này! Hắn gần như không thể khống chế bản thân.

Đứng bên cạnh Cung Hoàn là một nữ tử, tên là Triệu Nguyệt hỉ, lúc Dương Lăng xảy ra chuyện, nàng và Cung Hoàn đang ở bên ngoài điều tra.

Đáng tiếc, điều khiến bọn họ không nghĩ tới chính là Dương Lăng là hóa cảnh, lại cũng không ngăn cản được ba khuôn mặt tập kích.

Triệu Nguyệt An trong lòng cũng phần nộ, nhưng càng nhiều hơn là sợ hãi.

Bởi vì thực lực của nàng còn không bằng Dương Lăng, hôm nay Dương Lăng còn không cản nổi ba khuôn mặt, nếu tên đâm tặc kia còn xuống tay với nàng thì nàng căn bản vô lực ngăn cản.

Người bảo vệ bọn họ chính là Hàn Tương Kỳ, ở một bên mắt đầy tơ máu, nắm chặt nắm đấm.

Trong lòng nàng tràn ngập áy náy.

Nếu không phải hôm đó nàng tùy hứng lung tung, có lẽ Dương Lăng sẽ không bị đánh lén đến chết.

Cho dù không địch lại, ít nhất phóng ra tín hiệu cầu viện vẫn còn kịp.

Nhưng bởi vì sự tùy hứng của nàng, dẫn tới sự chú ý của Dương Lăng vẫn luôn tập trung trên người hấn.

Cuối cùng mới dẫn đến thảm kịch như vậy.

“Không trách người, cho dù không có người, nếu có ba khuôn mặt để ý tới Dương Lăng sư tử, nàng cũng không thể ngăn cản.” Triệu Nguyệt vui vẻ an ủi.

“Việc cấp bách hiện tại là nhanh chóng rút khỏi nơi này. Sớm cùng người tiếp ứng đỡ đầu, nếu không chỉ dựa vào mấy người chúng ta, sợ rằng không ngăn được ba khuôn mặt.”

Nàng lo lắng mình cũng theo gót Dương Lăng sư tử.

Ba gương mặt có thể giết được Dương Lăng sư tử, nhất định sẽ giết chết nàng ta.

Đương nhiên, gần trăm năm khổ tu cùng du lịch, làm cho nàng cũng không giống như nữ tử bình thường kinh hoàng thất thố, mà vẫn tỉnh táo phân tích vấn đề.

“Người tiếp ứng là vị sư huynh sư tử kia sao? Nhân số bao nhiêu?” Cung Hoàn lau nước mắt, ôm thi thể đứng dậy hỏi.

“Không rõ lắm, phi trùng đưa tin còn chưa tới, chắc tốc độ tiếp ứng người nhanh hơn phi trùng.” Triệu Nguyệt vui vẻ nói:

“Chúng ta phải mau chóng rời khỏi đây.”

“Không, chúng ta không thể đi!” Giọng Cung Hoàn đầy căm hận: “Bây giờ đi mới là chuyện nguy hiểm, trong thành còn áp chế Vạn Phi Cung và Bạch Ngọc Quan. Một khi ba gương mặt này bộc phát, chắc chắn sẽ bị vây công mà chết. Nhưng nếu ra ngoài thành, một khi bị chặn giết, e là chúng ta không còn sức ngăn cản.”

“...” Triệu Nguyệt vui mừng đương nhiên cũng biết lý lẽ này, nhưng bây giờ cô cũng sợ mình bị nhìn chăm chăm.

Dương Lăng bị vô thanh vô tức giết chết, nếu nàng bị theo dõi, cũng sẽ không có kết cục tốt.

Vì vậy... Trác Thiên chỉ muốn đánh cược một lần.

Đánh cược ba gương mặt sẽ không vì mấy người bọn họ mà rời khỏi thành.

“Vậy chúng ta có thể giả vờ rời khỏi, từ sáng chuyển sang tối, chờ tiếp ứng.” Cung Hoàn hưng hăng nói.

Nếu như không bắt được hung thủ, cả đời này hẳn ta đều sẽ không tha thứ cho bản thân mình.

“Kể từ bây giờ, ngươi và ta một bước cũng không thể tách ra!”

“Ta hiểu rồi.” Triệu Nguyệt vui vẻ gật đầu.

Ba người đang muốn đứng dậy rời khỏi nơi đây, nhưng trong đám người vây xem chung quanh, một đám nữ tử mỹ mạo mặc quần dài màu hồng nhanh chóng đi ra.

Những nữ tử này ăn mặc rất kỳ dị, thân dưới váy dài, phía trên là một loại áo khoác màu trắng bó sát người giống như trang phục.

Một đám đại tiểu thư nhà giàu mặc giày ngựa tu dài, dung mạo trang trí tinh xảo, giống như đại tiểu thư nhà giàu vừa ra ngoài ngoại thành đi về.

Cầm đầu là một cô gái dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, khí chất hoạt bát, rõ ràng tư thái dung mạo đã không còn là bé gái trẻ tuổi, nhưng sâu trong ánh mắt xinh đẹp của cô gái này, lại có thể khiến người ta cảm giác được một cỗ sinh động ngây thơ hiếm thấy.

Trong tay nữ tử có một cái vòng trúc nhỏ, vòng trúc không ngừng xoay quanh ngón tay nàng ta, hết vòng này tới vòng khác.

“Tại hạ vạn không phải là Cung Lệnh Tiên Nhi, gặp qua hai vị Huyền Diệu Chân Nhân.”

Ba một tiếng, vòng trúc trong tay nàng dừng lại.

“Hai vị chân nhân, cần gì vội vã rời thành như vậy? Ba khuôn mặt cà rờ như thế, không bằng chúng ta liên thủ tra án, như thế nào? Vạn phi cung ta cùng Huyền Diệu tông một mực lảng giềng, liên lạc rất nhiều, quan hệ cũng không tệ, nếu là chúng ta liên thủ, có lẽ bắt được hung thủ khả năng càng cao.” Tiên Nhi ngữ khí nhẹ nhàng nói.

“Xin lỗi...”

Kỳ thật đề nghị như vậy tương đối thích hợp.

Nhưng hôm nay, Huyền Diệu tông đã bị liên quân từ bỏ, Vạn Phi Cung cũng nằm trong hàng ngũ liên quân, quan hệ hai bên đã rơi xuống cực thấp.

Điểm mấu chốt chính là, Cung Hoàn trên thi thể Dương Lăng, còn phát hiện một dấu vết mờ mịt, dấu vết tu luyện của Cung chủ.

Cung chủ không tu Thái Tu Thái Tu Chân Kinh, kinh lực hùng hồn, có hiệu quả dưỡng nhan trì hoãn già yếu, kinh lực có đặc tính tương đối rõ ràng.

Mặc dù hung thủ ẩn giấu rất sâu, nhưng Cung Hoàn vẫn tìm được một chút dấu vết, nhận ra hung thủ sử dụng, rõ ràng chính là kinh lực của Vạn Phi cung Thái Tuế.

“Người tiếp ứng Huyền Diệu tông ta rất nhanh sẽ đến, cũng không nhọc sự tỷ lo lắng.” Cung Hoàn cố nén bi thương trong lòng, ôm quyền nói.

“Cũng được.” Lệnh Tiên Nhi vốn định lưu lại thi thể, thuận tiện điều tra manh mối, nhìn cảm xúc hai vị chân nhân Huyền Diệu tông, hiển nhiên không thích hợp đề xuất lời này.

Nàng ta cũng ép xuống, phát tay nhường đường cho người nhường đường.

Cung Hoàn mang theo thi thể cùng Triệu Nguyệt hỉ, Hàn Tương Kỳ nhanh chóng rời khỏi đám người, tiến về phía cửa

thành.

Không bao lâu sau, phần eo của Cung Hoàn run lên, có côn trùng đưa tin đưa tin.

Thần sắc hắn bất động, nhưng trong lòng thì đại hỉ, vội vàng lấy ra côn trùng đưa tin, thay đổi phương hướng, bay về phía con côn trùng đưa tin va chạm.

Con côn trùng đưa tin này hình thành song thành, chỉ cần phóng ra một con trong đó, con này tất nhiên sẽ bay đến một chỗ khác với tốc độ nhanh nhất có thể.

Cho nên người tới là dẫn theo một con côn trùng đưa tin khác ở lại tông môn tới đây.

Thấy côn trùng đưa tin bay lên, không chỉ Cung Hoàn vui mừng, Triệu Nguyệt Hoan cũng rất vui mừng.

Hai người mang thi thể không rõ ràng cùng với Hàn Tương Kỳ nhanh chóng đi đến hướng con rôi đưa tin.

Không bao lâu sau.

Trong một ngõ nhỏ vắng vẻ, Cung Hoàn nhẹ nhàng hạ xuống, nhìn vào chỗ sâu trong hẻm.

Nơi đó đang có hai người.

“.....!!?”X4.

*

*

*

Trong đó một nam tử dáng người cường tráng, chỉ là đạo bào bình thường cũng bị nó căng phồng muốn nứt. Một đầu tóc dài màu đen rối tung rơi xuống, lưng hùm vai gấu, ánh mắt tràn đầy tinh quang khiếp người.

Một người khác là nữ tử, quanh thân kinh lực không mạnh, thậm chí cũng không có khí tức chân nhân chân thực. Hắn chỉ là tùy tùng hoặc lực sĩ.

“Vị sư huynh này....? Chẳng lẽ chỉ có hai người các người?”
Cung Hoàn hơi chần chừ.

Vẻ vui mừng của hắn nhanh chóng bị tình huống trước mắt làm cho ngây ngẩn cả người.

“Không sai, tại hạ Ngụy Hợp, mới từ nội sơn ra ngoài, lần này đến, chính là vì giải quyết bên này án kỳ. Vừa rồi lại có người chết?”

Ngụy Hợp lười giải thích, trực tiếp lên tiếng hỏi.

“Vâng! Là đạo lữ của ta Dương Lăng, vừa rồi cũng bị tặc tử kia!..” Cung Hoàn vành mắt đỏ lên, trầm giọng trả lời.

Ngụy Hợp cũng thấy trên tay gã ôm thi thể, thi thể đang chậm rãi hóa thành khói đen, chỉ là tốc độ có chút chậm.

Đây chính là chân nhân, sau khi chân nhân chết, đều sẽ từ từ chìm vào chân thực, thường nhân không cách nào nhận biết.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, người thật đã không giống người bình thường.

“Có đầu mối gì không?” Ngụy Hợp hỏi.

“Không tìm được. Nhưng, dấu vết trên thi thể có liên quan tới Vạn Phi Thái Tuế Chân Kinh...” Cung Hoàn trầm giọng trả lời.

Hắn có chút nhìn ra hy vọng, Ngụy Hợp trước mắt này, tựa hồ thật đúng là môn phái tới tiếp ứng bọn họ.

Đôi mắt thi thể chân nhân, sắc mặt Ngụy Hợp bất động, trong lời nói vẫn như cũ có tự tin lực cường đại nào đó.

Có thể thấy được, người này cực kỳ tự tin với thực lực của mình.

Như vậy, Ngụy Hợp trước mắt này tuyệt không phải người tông môn phái bọn hắn đến đón bọn hắn trở về, mà là thật có khả năng đến điều tra phá án.

“Có thể cho ta xem thi thể không?” Ngụy Hợp hỏi.

Trong bạn tốt của hắn, Việt Tiểu Điệp là vạn phi cung, hắn từng ép hỏi qua nội dung Thái Tuế Chân Kinh, cho nên đối với chủ yếu công pháp của cung tu có chút hiểu biết.

Cung Hoàn trầm mặc, bỏ thi thể xuống, xé quần áo đang bọc y phục ra.

Ngụy Hợp tiến lên, cẩn thận xem xét thi thể.

Thương thể thi thể chủ yếu ở cổ, bị người một đao bêu đầu mà chết.

Quanh miệng vết thương, có dấu vết sức lực đối kháng lẫn nhau, có thể phán đoán, Dương Lăng cũng không phải bị giết dưới tình huống không có chuẩn bị.

Mà sau khi vận kinh toàn lực, bị cứng rắn giáp mặt đánh chết.

Thực lực của đối thủ, ít nhất cũng trên Hóa cảnh.

Bởi vì Dương Lăng chính là Hóa cảnh chân nhân.

Ngụy Hợp đơn giản tra xét một chút, xác thực có vết tích kinh lực Thái Tuế Chân Kinh.

“Người nói không sai, đúng là có vết tích kinh lực vạn phi cung.”

“Vậy Ngụy sư huynh, bây giờ chúng ta nên làm thế nào?”
Triệu Nguyệt bên cạnh vui mừng lên tiếng hỏi.

“Đi thôi.” Ngụy Hợp lắc đầu.

“?” “Mấy người có chút nghi hoặc nhìn hắn, không biết có ý tứ gì.

“Đi đâu?” Cung Hoàn nghi hoặc hỏi.

“Bắt người đi.” Ngụy Hợp khó hiểu: “Chẳng phải dấu vết sức khỏe của cung vạn phi sao? Vậy thì tới bắt hết đám người của các nàng trước chẳng phải xong rồi sao?”

Bốn người đại ra, hoàn toàn không ngờ Ngụy Hợp lại nói như vậy.

“Nhưng... nhưng mà...” Cung Hoàn còn muốn nói gì đó, dù gã có xung động thế nào, cũng biết Vạn Phi Cung là thế lực lớn, không dễ trêu chọc như vậy.

“Nhưng sao lại thế? Người dẫn đường đi.”

Nguy Hợp lười để ý, quét mắt nhìn qua, một phát bắt được Hàn Trương Kỳ, thả người nhảy lên, đảo mắt cấp tốc lướt vào trong thành.

Bên kia.

Vạn phi cung lệnh tiên nhi đang đứng bên giếng nước, xem xét dấu vết lưu lại chung quanh.

Ý đồ tìm ra dấu vết hung thủ lưu lại.

Nhưng rất đáng tiếc, dấu vết nơi này quá mức lộn xộn, dòng người qua lại thường xuyên, cho dù có dấu vết, cũng đã sớm bị không biết bao nhiêu tâm tư bao trùm.

Căn bản không có biện pháp truy tung.

“Đáng tiếc...” Nàng thở dài, ngẩng đầu nhìn lên trời.

Mặt trời nhô lên cao, đã là thời điểm nắng chiều nhiều nhất. Chính là thời điểm nóng nhất trong một ngày.

“Nơi này không tìm thấy manh mối gì, mọi người nên trở về trước, tạm thời chờ hành động lần sau.” Lệnh Tiên Nhi nhíu mày truyền âm nói.

Huyền Diệu tông chân nhân chết rồi, sự tình lần này làm lớn chuyện, Huyền Diệu tông tuyệt sẽ không từ bỏ ý đồ.

Trong lòng Lệnh Tiên Nhi hiện lên rất nhiều danh hiệu chân nhân của nội sơn Huyền Diệu tông, liệt kê một vài người chân nhân ưa thích hành động bên ngoài ra, đoán xem lần này có khả năng là ai tới.

Nàng nhìn đám người chung quanh, người xem náo nhiệt không ít, rất nhiều người đều là người luyện võ, lá gan lớn một chút.

Những bách tính bình thường còn lại, thì bước chân vội vàng, sợ dính phải phiền toái, bị vạ lây.

Ba gương mặt... lại có thực lực có thể tập sát chân nhân.

Xem ra kế hoạch đuổi bắt hẳn lại lần nữa được định ra.

“Sư tử, người của Huyền Diệu tông đã trở lại rồi.” Đột nhiên một sư muội thấp giọng bẩm báo.

“Hửm?” Lệnh Tiên Nhi quay đầu nhìn về phía cửa thành.

Chỉ là làm cho nàng nhũn mày chính là, căn bản không nhìn thấy người phương hướng kia.

“Người nói người Huyền Diệu tông đâu?” Lệnh Tiên Nhi nghi hoặc quay đầu.

Phù.

Đột nhiên nàng trì trệ, không đến hai mét bên người nàng, lúc này đột ngột xuất hiện một bóng người.

Đó là một nam nhân cực kỳ cường tráng.

Khuôn mặt hấn bình thản, da dẻ trắng nõn, ánh mắt ôn hòa, nhìn qua tựa như một giáo viên võ sư tính tình bình thường.

Nhưng một người đàn ông bình thường cứ thế đứng trước mặt đối phương khiến cho cả người Tiên Nhi như bị một bàn tay ôm chặt, không thể động đậy.

“Ta gọi là Ngụy Hợp.” Ngụy Hợp đối với nàng lộ ra một nụ cười bình thản.

Hôm nay hấn khổ tu nhiều năm, sớm đã không còn nóng nảy như trước.

Khổ tu khô khan khiến hấn ta có thể chịu đựng được tịch tịch, đạt được mài giũa, tâm tính cũng trở nên trầm ổn hơn.

“Ngụy sư huynh...”

Ba.

Thân hình Lệnh Tiên Nhi run lên, bỗng nhiên cảm thấy vai phải của mình nhiều thêm một bàn tay.

Cường bạo vô hình to lớn quả thật mạnh mẽ, tựa như sóng biển, trong nháy mắt bao phủ nàng ta vào trong đó.

Kình lực hộ thể cường hãn của nàng vừa kích thích một chút gọn sóng liền bị cưỡng ép đè xuống.

Bản năng khiến nàng đưa tay muốn chống cự, nhưng thân thể đã tê liệt không thể động đậy.

Một ngón tay nhẹ nhàng đặt lên da thịt nàng, truyền ra kinh lực tê dại nhẹ nhàng.

Những kinh lực này tựa như mạng nhện, đảo mắt liền đánh tan kinh lực bản thân nàng, triệt để không chế trạng thái toàn thân nàng.

“Ngụy sư huynh... Người đây là có ý gì?” Lệnh Tiên Nhi cảm thấy hoảng hốt.

Nàng thân là một trong Thập Hoa, coi như xếp hạng thứ chín, một thân tu vi cũng đạt tới đỉnh cảm ba lượt cảnh giới.

Mà người trước mắt... thế mà chỉ một chiêu đã hoàn toàn đánh tan sức mạnh toàn thân nàng.

Cảnh tượng khủng bố cỡ đó thật đúng là sức mạnh, hoảng sợ căn bản nhìn không tới điểm cuối, căn bản không biết có bao nhiêu lượng.

Huyền Diệu Tông... Lần này là quái vật gì vậy?!

Trong lòng Lệnh Tiên Nhi hoảng sợ, trong lúc nhất thời căn bản không biết nên ứng đối như thế nào. Người trước mắt này nàng không nhớ rõ nửa điểm tư liệu, người của Huyền Diệu tông thượng Đạo Lục, tất cả nàng đều đọc thuộc lòng, nhưng tuyệt đối không có người trước mắt này.

Nói cách khác, Ngụy Hợp trước mắt này, là người mới! Hay là lão quái vật giấu mặt?!

Lúc này vạn chúng nữ xung quanh cũng kịp phản ứng, nhao nhao khẩn trương lên, bao vây Ngụy Hợp vào trong.

“Buông tiên nhi sư tỷ ra!” Được một nữ tử tóc trắng dẫn dắt đi.

Hơn mười nữ tử mỹ mạo bắt đầu khởi động kinh lực toàn thân, trợn mắt nhìn, bao vây Ngụy Hợp vào trong.

Bầu không khí lập tức trở nên căng thẳng.

Sắc mặt Ngụy Hợp bất động, chỉ là nắm tay lệnh tiên nhi hơi dùng sức, đưa ra một cánh tay khác.

Năm ngón tay mở ra.

Lượng lớn kinh lực trên người hẳn bắt đầu phun trào, tựa như thủy triều quay cuồng.

*

*

*

“Hạ thủ lưu tình!”

Bỗng nhiên một trận thanh âm có chút gấp gáp từ xa xa truyền tới.

Người chưa đến, thanh âm cũng đã hơi chấn động, truyền đến tai mỗi người ở đây.

Trong lòng Ngụy Hợp vừa động, trên tay không động thủ nữa, ngược lại nhìn về hướng thanh âm bay tới.

Nơi đó có một bóng trắng cấp tốc lướt tới, nhẹ nhàng rơi trước người Ngụy Phù.

Hai người cách nhau không tới năm mét.

Bóng trắng là danh nữ tử, hơn nữa là nữ tử dung mạo xinh đẹp, mảnh lưng dài tới eo hẹp lộ ra đường cong hoàn toàn trước ngực, một đầu tóc dài dùng dây thừng màu trắng nhẹ nhàng buộc lên, trong trẻo thuần khiết.

“Đã lâu không gặp...Ngụy đại ca.” Nữ tử nhẹ nhàng thở ra, nhìn thấy Ngụy Hợp cho nàng mặt mũi thì ngừng tay, vội vàng lên tiếng.

“Việt Tiểu Diệp?” Ngụy Hợp cũng không nghĩ tới ở chỗ này lại gặp cố nhân.

Đối với cô gái này, hẳn không có ý nghĩ gì, lúc trước Việt Tiểu Diệp thích hẳn, bất quá khi đó hẳn đã cưới sư tử Vạn Thanh Thanh, hơn nữa khi đó Việt Tiểu Diệp làm người ngoan độc.

Mặc dù có chút ngây thơ hồn nhiên, nhưng hai người cũng không thích hợp, nên vẫn cự tuyệt.

Không nghĩ tới lần này quay về Vân Châu, lại lần nữa gặp phải ở nơi này.

“Ngụy đại ca, giữa chúng ta có hiểu làm gì không? Nói rõ là được, không cần thiết phải ra tay đánh nhau như thế chứ?”
Việt Tiểu Điệp đôi mắt đẹp nhìn chăm chú Ngụy Hợp, trầm giọng nói.

“Huyền Diệu tông ta đã chết hai vị chân nhân, trên thi thể cuối cùng có dấu vết của Thái Tuế Chân Kinh, Tiểu Điệp, ta nể mặt người, có thể không giết người, nhưng trước khi bị tình nghi quét sạch, ta mang người đi trước.

Nếu các người muốn cứu người, liền tìm ra chân tướng, lại đến tìm ta.”

Ngụy Hợp lười nói nhảm, trên tay dùng sức nắm chặt, một tay phát lên.

Phù!!

Một cỗ cuồng phong gào thét thổi ra, làm ánh mắt chúng nữ phát mê, nao nao che mắt.

Chờ lúc buông tay xuống, Ngụy Hợp đã mang theo lệnh nhi biến mất không thấy bóng dáng.

“Ba ngày sau, ta ở Huyền Diệu tông trú đóng chờ người, nếu không thể cho ta một câu trả lời thuyết phục, đừng trách ta thủ hạ vô tình.”

Thanh âm Ngụy Hợp từ xa xa bay tới.

Thanh âm càng ngày càng xa, càng ngày càng nhẹ, thẳng đến lúc hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa.

Việt Tiểu Điệp trong lòng buồn bực, lần này Vạn Phi cung dẫn đội, mạnh nhất chính là Lệnh Tiên Nhi – hóa cảnh chân nhân.

Nhưng bây giờ ngay cả cao thủ mạnh nhất cũng bị bắt đi.

Nàng là một đệ tử hậu bối, nếu không quen biết Ngụy Hợp, cầu được mặt mũi, nào có thể dính vào chuyện như vậy.

Xem ra chỉ có thể hồi báo cho tông môn, tìm mẫu thân của Nhị Cung Chủ để hỗ trợ.

Trong một trạch viện của Đổng Ninh Lăng.

Ngoài cửa lớn treo bảng hiệu, chữ đỏ nền đen, tên: Huyền diệu.

Trong sân, toàn thân lệnh tiên nhi mềm yếu vô lực, ngồi dưới bóng cây, dựa vào thân cây, lạnh lùng nhìn Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp, Triệu Nguyệt vui, Cung Hoàn, cùng với Hàn Tương Kỳ, lúc này đều ở bên cạnh.

Thi thể Dương Lăng đã hoàn toàn chìm vào thế giới chân thật, Cung Hoàn mang theo bi thống, đem chôn vào trong đất của thế giới chân thật, xem như nhập thổ vi an.

Chìm vào chân thực không có nghĩa là hoàn toàn biến mất, chỉ là không vì người thường có thể cảm giác được mà thôi.

Lúc này, hắn đã trở lại Vân Châu phủ.

Cung Hoàn đặt hết tất cả hy vọng lên người Ngụy Hợp, chỉ mong Ngụy Hợp có thể giúp hắn báo thù rửa hận.

Kiến thức một chiêu Ngụy Hợp bắt lấy thực lực cường hãn của Vạn Phi Cung lệnh Tiên Nhi, hắn liền biết, muốn báo thù, biện pháp lớn nhất chính là đi theo Ngụy Hợp, toàn lực phối hợp với hắn tra án.

“Lệnh Tiên Nhi, không phải một trong thập hoa cung, hóa cảnh chân nhân.” Ngụy Hợp trong tay bưng một chén trà nóng, chậm rãi nhấp miệng.

“Người có gì muốn dặn dò sao?” Hắn nhìn lướt qua lệnh Tiên Nhi đang bị khóa lại sức mạnh, trầm giọng nói.

“Ngụy sư huynh, thực lực vi tôn, ta xưng người một tiếng sư huynh, nếu đánh không lại người, tài nghệ không bằng người, ta không có lời nào để nói, nhưng người không cảm thấy, chỉ dựa vào một chút dấu vết trên thi thể, liền kết luận là ta vạn phi cung gây nên, không khỏi có chút qua loa sao?” Lệnh Tiên Nhi lúc này khôi phục bình tĩnh, bắt đầu phản bác.

Lời này là nói lý, nghi ngờ thì nghi ngờ, nhưng không có chứng cứ trực tiếp động thủ, có phải có chút...

Ba người còn lại đều đồng cảm, tầm mắt không tự chủ được đều hội tụ đến Ngụy Hợp trên thân, xem gã trả lời thế nào.

Ngụy Hợp đặt chén trà xuống.

“Nếu không phải vì lúc trước Vạn lần không phải cung chủ Hạ Linh Tuyên tiên bối, tình cảm tương trợ, người cho rằng người còn có thể sống đến bây giờ?”

Hắn thản nhiên nói.

“Trước kia, Huyền Diệu tông ta cùng Vạn phi cung giao tình không tệ. Nhưng chuyện Ngô quân tập kích, liên quân chỗi cung cấp thái độ như vậy, tình cảm lúc trước cũng không cần nhắc tới.”

Lúc trước từ bỏ Huyền Diệu Tông, Vạn Phi Cung cũng ở trong liên quân, chưa từng nghe nói bọn họ có ý kiến phản đối.

Bây giờ gặp phải chuyện gì mới biết nói đến giao tình?

Đây không phải là chuyện cười sao?

Thấy lệnh Tiên Nhi còn muốn nói chuyện, Ngụy Hợp đưa tay chỉ một cái.

Một sợi kinh lực phong bế cổ họng lão, không cho lão nói.

Sau đó, hắn lại nhìn về phía Cung Hoàn.

“Còn có đối tượng nào hoài nghi? Cùng nói một chút đi.”

Cung Hoàn trong lòng rùng mình, mơ hồ hiểu ra ý tứ Ngụy Hợp.

Nhưng lúc này hắn yêu vợ bỏ mình, trong lòng đâu còn cố kỵ cái gì, hung hăng gật đầu.

“Ba gương mặt trước đó từng có người tận mắt nhìn thấy, lúc hắn bị truy tung thì chạy trốn tới tổng đàn Bạch Ngọc quan biến mất không thấy gì nữa. Ta hoài nghi trong Bạch Ngọc quan cũng có người của hắn.

Hơn nữa Bạch Ngọc Quan mặc dù cũng chết hai người, nhưng người chết của các nàng chỉ là người sát biên giới, có khả năng nghe lẫn lộn!”

Hai người còn lại trong lòng giật mình.

Hàn Tương Kỳ là người địa phương, nhưng biết rõ Bạch Ngọc Quan lợi hại cỡ nào, đây mới thật sự là địa đầu xà, ở phủ thành

có một lượng bang chúng khổng lồ.

Quan chủ cùng tam đại Vũ Quan tạo thành hệ thống thượng tầng, có thể để cho các nàng trong thời gian cực ngắn, kéo ra một đội tử sĩ tinh nhuệ có thực lực trên võ sư.

Người của Bạch Ngọc quan đều là kẻ điên, đám nữ nhân này một khi bắt đầu chém giết, cái gì cũng không để ý, có thể nói là hung danh bên ngoài.

Hơn nữa nghe nói sau lưng Bạch Ngọc quan còn có bóng dáng các đại tông còn lại.

Nếu chỉ vì một chút hoài nghi mà đi trêu chọc.

“Ngụy sư huynh...không phải là còn điều tra thêm một chút nữa sao...” Triệu Nguyệt vui mừng thấp thỏm nói.

“Các người ở đây trông coi, ta đi một chút sẽ trở lại.”

*
*
*
*
*
*

Ngụy Hợp không tính hao phí thời gian ở chỗ này.

Hắn còn phải tìm thời gian ở bên ngoài hoàn thành định cảm lần thứ hai. Lần này tới, là khoái đao trăm loạn ma.

Lời của đại sư tử đã nói xong, hắn còn bó tay bó chân chẳng phải là uổng phí tín nhiệm của đại sư tử sao?

Huyền Diệu tông hiện tại hoàn toàn không cần để ý gì tới hắn.

“Đúng rồi, ta không quen thuộc địa hình, việc này không nên chậm trễ, người theo ta cùng chỉ đường.”

Ngụy Hợp đứng dậy, một phát bắt được Triệu Nguyệt hỉ, kinh phong thoáng một cái, người đã biến mất tại chỗ.

Rõ ràng là đi đến tổng bộ Bạch Ngọc quan.

Chỉ để lại mấy người kia hai mặt nhìn nhau, không còn gì để nói.

Ngay lúc Ngụy Hợp lần nữa xuất động, chuẩn bị động thủ bắt người.

Trong lúc Vạn Phi Cung và Huyền Diệu Tông phát sinh xung đột, một đám võ giả vây xem xung quanh.

Một nam tử bình thường, khuôn mặt gầy gò, nhưng cơ bắp trên người rắn chắc, lưng đeo đơn đao. Sau khi xem hết trò vui, hẩn lạng lẽ rời khỏi sân đấu, vòng qua vòng lại trong ngõ nhỏ trong thành.

Rất nhanh, hẩn đi tới một toà miếu thờ hơi thấp bé rách nát, đưa tay nhẹ nhàng gõ cửa.

Thình thịch.

“Tiến vào.”

Một giọng nói yếu ớt vô lực của một lão nhân từ bên trong bay ra.

Nam tử im lặng đẩy cửa bước vào, trở tay khóa cửa lại.

Trong miếu thờ trung bày một tượng thần không biết tên, tượng thần ba đầu sáu tay, đầu đội mũ, người mặc đạo bào thần phục màu đỏ đen, trên có đồ án sơn thủy điều ngư.

Phía dưới tượng thần, trên một cái bô đoàn, một lão giả tóc trắng dáng người khô gầy đang ngồi xếp bằng.

Lão giả nhắm mắt, đưa lưng về phía đại môn, hô hấp kéo dài mạnh mẽ, căn bản không yếu ớt như vẻ bề ngoài.

“Kim trì, trở về rồi?”

“Sư huynh, quả nhiên Huyền Diệu tông có người đến, người này là một mao đầu tiểu tử, tuổi không lớn lắm, hẩn là mới tấn cấp chân nhân. Bất quá thực lực cũng không tệ lắm, nhìn thân pháp xuất thủ, đã nhanh chóng đánh đồng với ba bốn lần định cảm.” Về mặt trên mặt nam tử bình thường bỗng nhiên biến đổi, trở nên gian tà và xảo trá.

Rất khó hình dung khuôn mặt này, trong thời gian ngắn có thể thay đổi to lớn như thế.

“Huyền Diệu Tông... Thực lực Huyền Diệu Tông là mạnh, Ngụy Hợp kia ta cũng nghe nói qua, tuổi không lớn, nhiều nhất là thực chiến mạnh hơn một chút, đại khái ba bốn lần định cảm mà thôi, đợi ta hoàn toàn khôi phục công lực, cũng chỉ là tiện tay điểm chết bình thường.” Lão giả xoay người, nhìn về phía nam tử.

“Dựa theo phân phó của ta lúc trước, dấu vết người lưu lại đã làm xong chưa?” Hắc trầm giọng truyền âm hỏi.

“Tự nhiên làm xong rồi, Ngụy Hợp Huyền Diệu tông kia, tính tình cũng nóng nảy, bắt đi Vạn Phi Cung lệnh tiên nhi, đến bây giờ còn không rõ tung tích. Quả thực không cần ta tiếp tục chăm ngòi, an bài phía sau một người cũng không dùng được, hai bên liền đánh nhau.” Kim Trì đắc ý cười nói.

“Phủ quân, bạch ngọc quan, vạn lần không phải cung điện, Huyền Diệu tông, nho nhỏ này trong phủ Vân Châu, ngược lại hội tụ không ít cao thủ. Bất quá vừa vặn, nữ cao thủ còn lại, hẳn là đủ giúp ta triệt để khôi phục công lực.” Lão giả thần nhiên nói.

“Nữ nhân còn lại, Vạn phi cung còn có một người, Huyền Diệu tông có hai người, Triệu Nguyệt kia vui vẻ, còn có lệnh tiên nhi bị bọn họ bắt được, hẳn là đều phù hợp nhu cầu của ngài.

Còn có quan chủ Bạch Ngọc quan, nữ giả nam trang nhiều năm, lớn lên lại hoa dung nguyệt mạo, không phải do hậu thiên tu luyện tạo thành.

Trên người cũng có huyết mạch đặc thù, nếu có thể nắm lấy, sư huynh không chỉ có thể khôi phục tu vi, nói không chừng còn có thể nhờ đó nâng cao thêm một tầng.” Kim Trì cười nói.

“Tổng bộ Bạch Ngọc Quan có dò xét tinh trận, dễ dàng bị phát giác. Bất quá, trước đó ta lưu lại manh mối, nếu tính tình Ngụy Hợp Huyền Diệu Tông kia nóng nảy, vậy liền dẫn hắn đi qua trùng sát một chuyến, làm xáo trộn thế cục.” Lão giả lên tiếng nói.

“Việc này ta đã sớm chuẩn bị, yên tâm đi sư huynh, Ngụy Hợp kia bất quá là người có đầu óc đơn giản, hơi lưu lại dấu vết, hấn liền liền lĩnh xông tới. Miễn phí giúp chúng ta mở đường.” Kim Trì gật đầu nói.

“Vậy là tốt rồi. Chờ bắt được bạch ngọc quan chủ, khôi phục công lực xong, ta sẽ xuất thủ giải quyết Ngụy Hợp kia. Ăn hết số tài nguyên còn lại của Huyền Diệu tông.” Lão giả an bài xong trình tự.

Chỉ là Định Cảm chân nhân, trong mắt hấn ta đều chỉ là gà đất chó sành.

Nếu hấn khôi phục trạng thái toàn thịnh, đã từng là cao thủ toàn chân, cho dù Huyền Diệu tông có tới Toàn Chân Nhân, cũng chưa hấn không thể đánh một trận.

Tổng bộ Bạch Ngọc Quan nằm ở Từ gia nắm.

Trong mấy phúc thành ở phủ thành, sở dĩ Từ gia tên là Từ gia, cũng bởi vì, phần lớn sản nghiệp nơi này, phần lớn đều là thuộc về Từ gia.

Từ gia là một đại tộc, tộc nhân đông đảo, quan hệ tựa như mạng nhện, chiếm cứ thành trì.

Đương nhiên, đây cũng không phải là mấu chốt, mấu chốt là sau lưng Từ gia thật ra là do Bạch Ngọc quan khống chế.

Hầu hết sản nghiệp của Từ gia đều đang kiếm tiền để kiếm tài nguyên cho Bạch Ngọc Quan.

Lúc này tổng bộ Bạch Ngọc Quan đang ở trung bộ của Từ gia, một địa phương tên là Tương Tinh Lâu.

Trên mặt ngoài của Tương Tinh Lâu, là nơi nhiều kỳ trân dị bảo nhất của toàn bộ Vân Châu phủ, xưa nay luôn có danh xưng Vạn Bảo Lâu.

Cả tòa lâu cao mười sáu tầng, chiếm diện tích cực lớn, chung quanh là vây quanh cùng dựng lên phó lâu cùng kiến trúc phụ thuộc.

Nơi đây không chỉ bán bảo vật mà còn kiêm cả công dụng đương trường, còn có Bạch Ngọc Quan được xưng là tam đại

cao thủ hàng đầu.

Ba đại Vũ Quan đều là cao nhân luyện tạng, còn đều là nữ tử.

Nếu là nữ tử, tất nhiên phải có chuyện kết hôn gả cưới, sở dĩ thế lực Bạch Ngọc Quan khổng lồ như thế.

Cũng vì phương diện này nên có không ít nữ cao thủ được các nàng bồi dưỡng đều được gả đi vô cùng tốt.

Lúc này quan chủ Thượng Đổng đang chấp tay đứng ở tầng năm của Tướng Tinh Lô, nhìn xuống rất nhiều quan viên thương nhân hào phú đang cử hành yến hội.

Tướng Tinh Lâu này nếu đã mở cửa kinh doanh, tự nhiên sẽ có khách hàng tới lui, yến hội bên ngoài lâu cũng thường xuyên ra ngoài, làm nơi mua vui cho các quan viên giàu có.

“Người nói là, người đến từ Huyền Diệu tông thực lực cực mạnh? Tên là Ngụy Hợp?” Thượng Quan Đồng khuôn mặt âm nhu tuấn mỹ, dáng người thẳng tắp, ngực phát triển, khí thế sắc bén tựa như đao rời vỏ.

Nếu không biết nội tình, sẽ không ai nhận ra nàng ta thật ra là nữ giả nam trang.

Nàng năm giữ Bạch Ngọc Quan đã hơn trăm năm, chưa từng lập gia đình, che giấu thân phận, chính là để chứng minh bản thân không thua kém nam tử, không thua bất kỳ ai khác!

“Đúng vậy, quan chủ. Như ngài nghĩ, chính là Ngụy Hợp mà năm đó chúng ta gặp ở Phi Nghiệp thành.” Trong tầng lầu sau, một nữ tử mặc váy trắng đeo kiếm trầm giọng nói.

“Vạn Độc Môn sao?” Thượng Quan Đồng khẽ lắm bầm.

Lúc trước Bạch Ngọc Quan bị thiệt thòi ở Phi Nghiệp thành, nàng biết được sau đó phái cao thủ đến điều tra, kết quả khi đó Vạn Độc Môn đã rút khỏi Vân Châu, đi tới Thái Châu ở xa.

Khi đó Bạch Ngọc quan đang trong phạm vi thế lực khai thác, phân thân không đủ, liền không để ý nữa.

Sau khi dự định đợi xong chuyện lại đi trả thù.

Kết quả không nghĩ tới thiên hạ thế cục đột biến. Vân Châu hơn phân nửa địa vực, trong nháy mắt liền bị rộng rãi dạy bảo thôn tính.

Lãnh thổ Vân Châu đều thất thủ, chứ đừng nói là Bạch Ngọc quan.

Bạch Ngọc quan còn bởi vì tất cả đều là nữ tử, trong đó không ít nữ tử xinh đẹp, đều bị Ngô Quân ngẫu nhiên bắt được, cầm đi làm quân kỹ.

Thượng Quan Đồng tức giận, toàn lực phối hợp phủ quân, giết không ít cao thủ Ngô quân và Quảng Từ giáo, căn bản là đem Ngụy Hợp và Vạn Độc Môn để lại phía sau đầu.

Không nghĩ tới, lúc này Ngụy Hợp lại dùng phương thức như vậy, lại xuất hiện trước mặt nàng.

“Bây giờ người của Huyền Diệu tông đang ở đâu?”

“Quay lại quan chủ, bọn họ đã trở về nơi đóng quân, không có bất kỳ dấu hiệu rời thành.”

“Khí thú vị... Tên Ngụy Hợp kia chỉ dùng một chiêu đã chế trụ lệnh Tiên Nhi, xem ra thực lực tương đối cường hãn. Lúc này mới bao nhiêu năm không gặp, hắn đã trưởng thành đến trình độ này...”

Thượng Quan Đồng cảm thấy có chút khó giải quyết.

Nàng tự hỏi, nếu mình chống lại lệnh tiên nhi, chỉ sợ cũng không thể trong nháy mắt giết chết Ngụy Hợp như vậy.

Đánh bại thì được, nhưng miểu sát lại là một khái niệm khác.

Bất quá, nàng hơi đánh giá qua thực lực cao nhất của Ngụy Hợp, xem như thực lực hãn mạnh hơn nữa.

Nhưng tu vi cần có thời gian tích lũy.

Đã cách Phi Nghiệp Thành mấy năm rồi, hiện tại cũng chỉ mới có mấy năm.

Một chút thời gian này, Ngụy Hợp coi như có thể bước vào định cảm, cũng sẽ không đạt đến cấp độ cao đến thế nào.

“Huống hồ, lúc trước Ngụy Hợp nghe đồn có thể lấy thực lực luyện tạng, đánh tan hai tên chân nhân Vô Thủy tông, chứng tỏ hắn có thực lực vượt cấp.

Hiện tại trở thành chân nhân, cảnh giới không thể cao, cho dù là thiên tài, nhiều nhất là một lần định cảm, thậm chí có thể còn là một lần luyện tập cũng không có.”

Trong lòng Thượng Quan Đồng cấp tốc phán đoán.

“Như vậy xem ra, Ngụy Hợp này có thể đánh tan hóa cảnh lệnh Tiên Nhi, hẳn là dựa vào chiến lực vượt cấp chém giết

của mình, tăng thêm dùng tới bí kỹ bộc phát, trong nháy mắt bộc phát, lệnh Tiên Nhi trở tay không kịp.

Sau đó thuận lý thành chương, tính sai bị bắt.”

Nghĩ đến điểm ấy, tâm thần Thượng Quan Đồng ổn định lại.

Lập tức, nàng tiếp tục phỏng đoán.

“Như vậy xem ra, Ngụy Hợp người này hẳn là hư trương thanh thế, cố ý giả trang thành cao thủ, như thế mới có thể trấn trụ các thế lực còn lại, trấn trụ ba khuôn mặt ở chỗ tối. giảm bớt khả năng Huyền Diệu tông chân nhân ngộ hại.

Như vậy, tại sao ông ta phải phô trương thanh thế, sau đó lại không rời đi?”

Thượng Quan đồng tâm niệm vừa chuyển, trong nháy mắt liền bình tĩnh lại.

“Xem ra, Huyền Diệu tông, tiếp sau còn có cao thủ muốn đến! Môn chủ Vạn Độc môn này đang đợi người!”

Vừa nghĩ đến Huyền Diệu tông kế tiếp còn có cao thủ, trong lòng Thượng Quan Đồng liền hiện lên kiên kị.

“Cũng được. Nếu Ngụy Hợp này không thể trêu chọc ta, ta liền tha cho hắn một con ngựa cũng được.”

“Quan chủ, người bên Vô Thủy tông tới, là Tiền Trảm Tiên công tử.” Chợt sau lưng lại có thân vệ mới bẩm báo.

“Tiền Trảm đến rồi?” Hai mắt Thượng Quan Đồng sáng ngời.

Tuy lúc trước Vô Thủy tông bị cao thủ Ngô Quân đánh lén, tổn thất không nhỏ, nhưng căn cơ tam chủ phong vẫn hùng hậu như trước.

Không nói đến những chân nhân tàn phế, chân chính được coi là cao thủ, Tam chủ phong so với Huyền Diệu tông cùng Vạn Phi Cung còn nhiều hơn, mạnh hơn.

Mà tiền trảm này, chính là hảo hữu tương giao tâm đầu ý hợp với nàng ta trong tam chủ phong.

“Mau mời.” Thượng Quan Đồng đang nghĩ nên giải quyết thế cục trong thành như thế nào bây giờ, ba mặt mũi càn rỡ vô

cùng, làm cho người ta đau đầu, hiện tại Huyền Diệu tông lại tới tiếp viện.

Hiện giờ Tiên Trảm tới thật đúng lúc.

Nếu có thể mượn nhờ quan hệ của Vô Thủy tông.

Ý niệm trong đầu nàng cấp tốc chuyển động.

Không bao lâu, một công tử áo xanh khí chất ôn nhuận, cầm trong tay một thanh đoản kiếm tinh xảo phong cách cổ xưa, ý cười thản nhiên xuất hiện trong sảnh nhỏ lầu tầng.

Tiên Trảm là chủ phong Ngọc Nha chân nhân của Vô Thủy tông, mấy năm trước vô tình gặp Thượng Quan, liền nhìn ra giới tính của Thượng Quan cùng nhau.

Một lần cơ hội ngẫu nhiên, hắn nhìn thấy trang phục của Thượng Quan cùng nữ, lúc này sợ hãi làm Thiên Nhân, quyết định muốn kết làm đạo侣.

“Đồng Nhi, đã lâu không gặp, thanh cổ kiếm này là ta đặc biệt đi tới Hải Châu, ra biển ở một di tích cổ để thăm dò, người không phải luôn nói thiếu một thanh đoản kiếm để hộ thân sao?”

Hắn nhẹ nhàng đưa đoản kiếm tới.

Thượng Quan đồng ý nhận xong, thở dài một tiếng, trên mặt lại không thấy bao nhiêu vui sướng.

“Sao lại như vậy?” Tiên Trảm nghi hoặc hỏi. Nhìn vẻ mặt của Thượng Quan Đồng Ưu, trong lòng có chút đau lòng.

“Thực không dám giấu giếm, trong thành bây giờ, có ba gương mặt thâm tặc hoành hành...”

Thượng quan biết đối phương vừa tới nơi này, liền cẩn thận kể lại ba khuôn mặt nghe.

Đồng thời hắn cũng lo lắng bên phía Huyền Diệu tông sẽ có cao thủ mạnh hơn bên kia, dẫn tới cục diện không thể khống chế.

Dù sao thế lực sau lưng Bạch Ngọc quan cũng không thể chống đỡ được Huyền Diệu tông.

Tiền Trảm nghe vậy, mặt mày giãn ra.

“Đạo của ta là gì, chỉ là chút chuyện nhỏ, Đồng Nhi không cần lo lắng.

Không nói đến Huyền Diệu Tông bây giờ đã thoát ly liên quân, ngay bây giờ Ngụy Hợp dẫn đội kia, kỳ thật cũng đã từng có duyên với Vô Thủy tông ta.”

“Ồ?” Thượng Quan Đồng lộ vẻ nghi hoặc: “Xin lắng tai nghe.”

“Là như vậy. Lúc trước Ngụy Hợp chính là Vô Thủy tông ta báii nhập, là chi mạch Vô Thủy tông cho hấn võ đạo Trúc Cơ, nếu không như thế, hấn cũng không thành cao độ như vậy, đã sớm chết ở Phi Nghiệp thành.

Sau đó dưới sự trùng hợp, hấn ta từng bước quật khởi, gia nhập Huyền Diệu tông, không ngờ hiện tại lại trở thành chân nhân.

Mà vị Ngụy Hợp mở Mông Ân Sư kia chính là do đệ tử năm đó của cha ta dạy dỗ ra, thật là trùng hợp.” Tiền Trảm nhẹ nhõm cười nói.

“Ngươi yên tâm, nếu đến lúc đó Huyền Diệu tông sẽ có cao nhân tới, ta sẽ giúp ngươi nhờ Ngụy Hợp kia nói chuyện một hai, không có mâu thuẫn mâu thuẫn gì, hấn sẽ không làm khó dễ ngươi.”

Tiền Trảm biết một phần chuyện Ngụy Hợp lúc trước, bất quá cũng không rõ ràng.

Nhưng hấn xem ra, cho dù Ngụy Hợp có không chấp nhận mối quan hệ lúc trước, cũng không đến mức mất lý trí như vậy, dám không nể mặt Vô Thủy tông ngay tại chỗ.

Hiện tại Huyền Diệu tông đang đối đầu với Ngô Quân, dưới cái nhìn của hấn ta, càng không có khả năng tiếp tục gây thù chuốc oán.

Huống hồ người khác sợ Huyền Diệu tông, Vô Thủy tông hấn cũng không sợ.

Máu chốt nhất chính là, nếu có biểu hiện tốt trước mặt giai nhân, có ấn tượng tốt, nói không chừng qua một trận là có thể vào khuê phòng, thành tựu đạo lữ.

Cho nên, cho dù Ngụy Hợp kia không nể mặt, hấn cũng sẽ khiến hấn ta phải cho!

“Nhu vậy, hết thầy đều nhờ vào Tiên công tử...” Thượng Quan đồng thở phào nhẹ nhõm.

“Dễ nói dễ nói.” Tiên Trảm trong lòng mừng rỡ, biết có thêm một cơ hội biểu hiện tốt.

“Lại nói tiếp, mấy ngày nữa chính là Trung Hạ Tiết này, không biết Ngọc Nhi còn bao nhiêu thời gian...”

Bành!!

Tiên Trảm còn chưa dứt lời, liền bị một trận nổ lớn dưới lầu cắt ngang.

“Ai vậy!?”

Nữ tử mặc ngọc quan phòng bị nhanh chóng tiến lên, mới vừa gặp mặt, liền bị một cỗ đại lực mạnh mẽ đánh trở về, nặng nề ngã trên mặt đất.

Một nam tử cường tráng có gương mặt bình thản, một thân đạo bào chậm rãi đi vào.

“Đây chính là Bạch Ngọc quan?”

Nam tử ngẩng đầu, nhìn qua Tướng Tinh Lô trước mắt.

“Ngụy Hợp!? Người tới nơi này làm gì?”

Giữa tầng lầu, quan chủ thượng quan nhẹ người nhảy lên, rơi xuống, đứng trên một cây hoa màu hồng nhạt.

“Ta không nhớ rõ cùng chư vị Huyền Diệu Tông có quan hệ gì. Đương nhiên, nếu có thể trao đổi một chút tin tức tình báo về ba cái mặt, Bạch Ngọc Quan ta cam tâm tình nguyện cùng hưởng, nhưng Ngụy huynh người không giống thái độ trao đổi chứ?”

Thượng quan cùng đứng chấp tay, từ trên cao nhìn xuống quan sát Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp không trả lời, mà nhìn quét chung quanh.

Rất nhiều phú thương và quan viên vừa mới cử hành yến hội, lúc này cũng bùng bùng hứng thú đều nhảy lên, nhìn lại bên này.

Trong số những người này có không ít căn cơ võ học nhất định.

Người rảnh rỗi xem đặc điểm náo nhiệt, thật sự là đi đến chỗ nào cũng không sai biệt lắm.

Hoặc là đám người này cho rằng cho dù đánh nhau thì bọn họ cũng sẽ không bị liên lụy?

Ngụy Hợp thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Thượng Quan Đồng trên cây.

“Cho người ba tức. Tốt nhất người hãy xuống đây, ta không thích nói chuyện ngựa đầu với người khác.”

Thanh âm của hắn bình thản, giống như là trần thuật một sự thật, nhưng nội dung nói ra lại khiến cho người vây xem chung quanh nhao nhao xôn xao.

Huyền Diệu tông là đại tông, xác thực cường đại, nhưng sau lưng Bạch Ngọc quan cũng có thế lực. Hơn nữa, bọn người Vô Thủy tông cũng nhìn thấy, có giao tình với Bạch Ngọc Quan.

Huyền Diệu tông dù không khôn ngoan, cũng không đến mức gây thù chuốc oán lung tung như thế chứ?

Huyền diệu vô cùng, từ đầu đến cuối chính là một chi của Đạo môn.

Thượng quan đồng tâm lạnh lẽo, cúi đầu nhìn ánh mắt Ngụy Hợp. Đối phương trong mắt không có ý đùa giỡn chút nào.

“Một.”

“Hai.”

Trong lòng Thượng Quan Đồng bỗng nhiên hoảng hốt, vội vàng nhảy xuống, vũng vàng đáp xuống đất.

Mặc kệ như thế nào, nàng không muốn trực tiếp phát sinh xung đột với Huyền Diệu tông.

Bạch Ngọc quan có mạnh thế nào, cũng không có khả năng là đối thủ của Huyền Diệu tông.

“Ngươi huynh, ngươi có ý gì?” Sắc mặt Thượng Quan Đồng không tốt.

“Ngươi là Bạch Ngọc quan chủ thượng đồng?” Ngụy Hợp quét mắt nhìn người trước mặt.

“Đúng vậy.” Thượng Quan cùng nhìn mấy tên thủ hạ bị đánh bị thương ở bên cạnh, trong lòng kiềm nén lửa giận, đang tính chất vấn.

Nàng không ngờ thấy hoa mắt, thân hình đối phương vọt tới trước, đảo mắt liền đưa tay chộp tới nàng.

“Ngươi...??”

Thượng quan không kịp phản ứng, liền cảm giác kinh lực hộ thân toàn thân tựa như đê vỡ bị hồng thủy phá sập, trong nháy mắt bôn tán sụp đổ.

Khí huyết toàn thân nàng tê rần, cổ họng bị đại thủ bắt lấy.

“Dừng tay!!”

Một bóng người từ trên lầu phi thân lướt xuống, xuất thủ một quyền, đánh về phía Ngụy Hợp.

Quyền ảnh như núi, kinh lực hùng hậu, đường hoàng chính đạo, trên cánh tay mơ hồ còn có thể nhìn thấy hoa văn đạo văn.

“Vô Thủy Hôi Sơn Quyền?” Sắc mặt Ngụy Hợp không thay đổi.

Giơ tay chộp tới phía trước.

Tầng tầng lớp lớp giống như biển gầm thật mạnh mẽ, âm âm cộ rửa về phía trước.

Bàn tay chưa tới, quyền ảnh phía đối diện đã âm âm sụp đổ.

Sắc mặt Tiên Trảm kịch biến, cảm giác trên người thật đúng như băng tuyết hòa tan nhanh chóng tiêu tán.

“Người của Vô Thủy tông còn dám điên cuồng trước mặt ta?!” Ngụy Hợp gia tăng ba phần.

Chường ảnh mang theo tầng tầng lớp lớp trọng ảnh, xuyên thủng kinh lực hộ thân, âm vang rơi vào trước ngực Tiền Trảm.

Bành!!

Lông ngực hấn sụp đổ, bay ngược ra sau, từ đâu đi ra, từ chỗ đó trở về.

Ngụy Hợp quét mắt nhìn chung quanh, xác định không còn nữ tử cấp độ chân nhân, mang theo cỗ Thượng Quan Đồng, thả người vọt lên, trong nháy mắt đã không còn tung tích.

Thế cục trong thành quá phức tạp, dứt khoát dọn dẹp trước rồi nói sau.

Về phần điều tra chẳng qua chỉ là một cái có mà thôi.

Chỉ cần tập trung toàn bộ nữ nhân này lại, đến lúc đó ba gương mặt nếu muốn tiếp tục ra tay, tất nhiên sẽ tới chỗ hấn.

Đến lúc đó, phải xem thủ đoạn ai mạnh hơn.

*

*

*

Trong bữa tiệc bên cạnh Tướng Tinh Lâu.

Một bên chỗ ngồi chông chất, lúc này đang đứng một đám quan viên vừa mới cử hành yến hội hào thương.

Một nam tử trung niên khuôn mặt chất phác, vẻ mặt vẫn luôn chần động.

Nhưng ánh mắt của hắn vẫn bình tĩnh nhìn toàn bộ tình hình phát sinh trong Bạch Ngọc quan.

Vào lúc Ngụy Hợp xông vào đại môn không chút cố kỵ, đã thương môn nhân.

Trong lòng hắn có chút tự đắc.

Đám người Huyền Diệu tông này tính toán thật tốt, chỉ thi triển chút kế nhỏ, liền dẫn tới giúp mình đảo loạn tinh trận Tướng Tinh Lâu.

Phải biết rằng điểm phiên toái nhất của Tướng Tinh lâu không phải là người, mà là loại tinh trận dò xét.

Nếu không phải tinh trận này, bọn họ hoàn toàn có thể trong khoảng thời gian cực ngắn lao đến quan đồng.

Nhưng có tinh trận này, bọn hắn lén vào sẽ trở nên không còn chỗ ẩn núp.

Ẩn núp đánh lén biến thành cứng rắn xông vào, chỉ cần hơi bị Thượng Quan kéo dài một lát, những chân nhân còn lại nhất định sẽ đến vây công.

Mà Thượng Quan Đồng lại một mực trốn trong Tướng Tinh Lâu không ra ngoài, để cho hắn không tìm được cơ hội.

Bây giờ thì hay rồi.

Huyền Diệu tông Ngụy Hợp ra tay, trực tiếp xông vào, có hấn ngăn ở phía trước, một hồi chính mình thừa cơ lướt đi quan đồng, có thể dễ dàng thoát mái.

Chỉ là, khi hấn nhìn thấy Ngụy Hợp hung hấn ra tay, trực tiếp bắt lấy Thượng Quan Đồng của hấn ngay tại chỗ...

Nụ cười nơi đáy mắt nam tử biến mất...

Hấn cảm thấy có lẽ mình đã tính sai.

Người biết được Huyền Diệu tông hơi lỗ mãng. Trước mặt nhiều người như vậy, đã thương chân nhân Vô Thủy tông, Quang Thiên Hóa Nhật cướp đoạt dân nữ...

Mặc dù Thượng Quan cùng ở ngoại nhân nhìn chỉ là nam, nhưng cái này cũng không ảnh hưởng nam tử trong nháy mắt đổi cách nhìn với Ngụy Hợp.

Nhìn Ngụy Hợp mang theo đám người biến mất không thấy đâu nữa.

Vô Thủy tông Tiền Trảm kia cũng vì tự cảm nhận bản thân quá tốt, kết quả rơi vào trọng thương không có tiếng động, không biết là chết hay là hôn mê.

“Bất quá, không sao, Thượng Quan cùng bên này chỉ là một điểm ngoài ý muốn nho nhỏ. Đi vạn phi cung bên kia, còn có thể bắt được một người.”

Nam tử trung niên trong lòng uất nghẹn, nhưng vẫn là tự an ủi.

Nhìn chung quanh hỗn loạn tung bừa, hấn lặng yên thừa dịp chung quanh không chú ý, trong nháy mắt biến mất ở góc khuất.

Nơi dừng chân của Huyền Diệu tông.

Một bên lệnh Tiên Nhi lại có thêm một Thượng Quan Đồng mềm mại vô lực. Xác thực mà nói, hấn là Thượng Quan Đồng.

Hai người vô lực dựa vào nhau, không thể động đậy khí tức dồn dập, gương mặt xinh đẹp ửng đỏ.

“...” Ngụy Hợp đứng ở một bên, có chút thất vọng.

Hắn vốn cho ba khuôn mặt cơ hội, để cho bọn họ nhân cơ hội tới điểm dừng bắt người.

Như vậy hắn liền có thể tìm hiểu, một mạch tìm tới tất cả mọi người.

Không sai, hắn đã đoán ra ba khuôn mặt không chỉ có một người. Điểm này từ Cung Hoàn, còn có manh mối nhận được từ bên lệnh Tiên Nhi, hội tụ lại, liền đưa ra kết luận này.

Sau đó hắn hạ thuốc trên người Lệnh Tiên Nhi, dù sao chân khí của tên này đã bị hắn đánh tan, cưỡng ép rót thuốc vào trong cơ thể cũng dễ dàng hơn rất nhiều.

Đáng tiếc, không nghĩ tới ba khuôn mặt này không tìm được chỗ nào cả.

Quả thực cho thời gian dài như vậy mà vẫn không xuất hiện.

Ngụy Hợp thu hồi ánh mắt thất vọng, ngồi ngay ngắn bên cạnh bàn đá trong sân, ánh mắt nhìn về phía Cung Hoàn.

“Còn có chỗ nào đáng hoài nghi?” Hắn trầm giọng hỏi.

“.....” Cung Hoàn bây giờ đầu còn choáng váng.

Lão đại Bạch Ngọc quan này, vạn phi cung thập hoa, cứ như vậy bị bắt tới?

Hắn nhìn Ngụy Hợp một chút, cảm giác vị sư huynh tiếp viện nhà mình có phải là hổ hay không.

“Bây giờ... chỉ cần thăm vấn hai người này là được rồi...”

Cung Hoàn cảm thấy có chút lo lắng.

Hai người trước mắt, một người vạn không phải cung, dẫn đầu bị bắt, khẳng định sẽ nhanh chóng phái cao thủ tới đây.

Bạch Ngọc quan kia, sau lưng cũng có thể lực chân nhân duy trì, hắn là sẽ phản ứng rất nhanh.

Vừa nghe nói Ngụy Hợp còn đã thương một vị chân nhân Vô Thủy tông...

Cái này...

Không chỉ Cung Hoàn, Triệu Nguyệt vui và Hàn Tương Kỳ bên cạnh cũng kinh hồn bạt vía.

Một hơi này liền đem những này nhân vật trọng yếu bắt tới, đây là muốn cùng hai đại thế lực hoàn toàn xé rách da mặt a.

“Không có sao?” Ngụy Hợp thản nhiên nói.

“A... Không có...” Cung Hoàn cùng Triệu Nguyệt Hinh đều lắc đầu.

Người dẫn đầu đều đã bị bắt tới, bọn họ còn có thể nói gì nữa?

Sau đó, bọn họ liền nhìn thấy Ngụy Hợp quay đầu nhìn về phía Thượng Quan Đồng cùng lệnh Tiên Nhi.

“Các người thì sao? Các người cảm thấy còn có người nào đáng nghi ngờ?”

Lệnh Tiên Nhi thượng quan cùng hai người đều ngây người.

Đây là ý gì? Ra tay bắt các nàng qua đây, chính là vì hỏi vấn đề này?

Không phải bọn họ bị hiềm nghi sao, loại vấn đề này hỏi có ý nghĩa gì chứ?

“Xem ra Ngụy sư huynh không có dụng ý a.” Lệnh Tiên Nhi trong nháy mắt kịp phản ứng.

Đôi mắt đẹp nhìn về phía Ngụy Hợp, đã minh bạch ý tứ Ngụy Hợp.

Chỉ là cho dù hiểu rõ, nàng cũng vì nó mà dám làm như vậy, mà cảm giác chấn động.

Đây là chuyện cần thực lực cực mạnh mới có thể làm được.

Mặc dù minh bạch ý đồ Ngụy Hợp, nhưng nàng không có biện pháp rửa sạch chính mình, cho nên, tình huống vẫn duy trì nguyên trạng.

“Thật ra ta cảm giác là Châu phủ quân bên kia có chút kỳ quái, rõ ràng ba mặt không kiêng nể gì mà bắt người trong thành. Châu phủ quân là thế lực lớn nhất trong thành, có phản ứng thế nào cũng không có.” Triệu Nguyệt vui vẻ trầm giọng nói.

“Phủ quân sao?” Ngụy Hợp hí mắt hỏi: “Phủ quân Vân Châu vốn có nữ chân nhân sao?”

“Chưa nghe nói qua.” Triệu Nguyệt vui mừng lắc đầu.” Vạn phi cung còn có một gã chân nhân dẫn đội, nếu xuất hiện vấn đề...”

“Hay là đi xem một chút đi.” Ngụy Hợp không nghĩ nhiều nữa, cũng lười suy nghĩ nhiều.

Thủy quá vẫn đục, vậy thì đem nước quét qua một lần, có thể thấy rõ ai trốn ở phía dưới.

Thế lực của Vân Châu phủ có hơi nhiều, ảnh hưởng tầm nhìn, dứt khoát xem toàn bộ châu phủ một lượt.

Ngụy Hợp lười giải thích, đứng dậy muốn rời đi.

Bất quá trước khi rời đi, lệnh Tiên Nhi lại hỏi một câu.

*
*
*

“Ngụy sư huynh, chẳng lẽ huynh không lo lắng ta vạn phi cung, còn có chân nhân sau lưng Bạch Ngọc quan tìm đến sao? Hay là, huynh tuyệt đối tự tin với bản thân mình, sau đó sẽ có người trợ giúp Huyền Diệu tông?”

Ngụy Hợp có can đảm làm ra chuyện bực này, mang đến cho nàng cảm giác tương đối kỳ quái.

Đối phương tựa hồ có chút tự tin quá mức.

“... chờ người đến rồi nói sau.” Ngụy Hợp thản nhiên nói.

Hắn tung người nhảy lên, đảo mắt đã biến mất khỏi tiểu viện.

Sau khi thân thể hắn biến mất.

Trong sân nhất thời nhẹ nhõm xuống.

Ngụy Hợp lúc, luôn khiến người ta cảm giác không khí khẩn trương, ngay cả không khí đều có chút căng thẳng.

“Ngụy sư huynh cứ như vậy khẳng định, ba khuôn mặt sẽ là người trong chúng ta? Hoặc là nói, hắn xác định như vậy, trong chúng ta tất nhiên có ba khuôn mặt?” Lệnh Tiên Nhi tiếp tục nói.

“Ta hiểu ý tứ Ngụy chân nhân, nhưng hấn không sợ ba khuôn mặt dứt khoát rời châu phủ sao?” Thượng Quan Đồng trầm giọng nói.

“... Không... Các người không hiểu gì cả.” Cung Hoàn ở bên cạnh bung lên một chén trà nóng, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

“Đối với Huyền Diệu tông chúng ta mà nói, chỉ cần giải quyết hết tất cả những người nghi ngờ, coi như giải quyết vấn đề.

Ngụy sư huynh tin tưởng, chỉ cần bắt được đủ nhiều người, ba khuôn mặt chắc chắn sẽ chạy trời không khỏi nắng rồi...”

Hấn căn bản không quan tâm các người có bị giết hay không, cũng không quan tâm trong các người có ba khuôn mặt hay không, càng không quan tâm ba khuôn mặt có chạy thoát hay không.

Chẳng qua là hấn ngại phiền phức rồi...

Kỳ thật Cung Hoàn đã hiểu ý của Ngụy Hợp.

Người này căn bản dựa vào thực lực mà muốn làm gì thì làm, chỉ cần giải quyết vấn đề ngoài mặt là được.

Tiếng nói vừa phát ra.

Thượng Quan Đồng cũng được, lệnh Tiên Nhi cũng tốt, đều trầm mặc.

Trong lòng hai nàng phát lạnh, quan cảm đối với Ngụy Hợp trong nháy mắt trở nên cực kém. Loại người không cố kỵ, tùy tâm sở dục, vũ lực hết lần này tới lần khác vẫn cao như vậy...

Trong phủ Vân Châu, khu vực phồn hoa nhất, không thể nghi ngờ là siêu việt xa.

Viễn Trung Phục vốn chỉ là một nơi vắng vẻ ở châu phủ thành, nhưng về sau phủ Vân Châu bởi vì có quá nhiều dân chạy nạn tràn vào, cho nên xây dựng thêm.

Điều này làm cho vừa hoá thành một đoàn người đang ngồi yên lặng, đột nhiên hóa thành một đạo thanh hồng rời xa.

Lúc này trong Bạch Dương khách điểm xa xôi.

Chúng nữ mới vừa trở về phòng khách sạn nghỉ ngơi.

Lệnh Tiên Nhi dẫn đầu tả Tình, đang mặt mày ủ rũ ngồi trong phòng, suy tư xem tiếp theo nên đối phó thế nào.

Huyền Diệu tông chết mất hai vị chân nhân, đã có chút không để ý đến thủ đoạn, trắng trợn bắt người, hoàn toàn không quan tâm các thế lực cùng tông môn khác.

Lệnh Tiên Nhi sư tử bị bắt, Việt Tiểu Điệp tuy có chút quan hệ với đối phương, nhưng...

“Tả sư tử, ta đã truyền tin tức khẩn cấp vào trong cung, chỉ là... một lần cũng là cần thời gian, hơn nữa còn không xác định được Huyền Diệu tông tiếp theo có còn viện trợ hay không...” Việt Tiểu Điệp ở một bên cũng là bất đắc dĩ.

“Tiểu Điệp, ngươi và Ngụy Hợp chân nhân là chỗ quen biết cũ, không biết có thể nói chút tình cảm với lão không?”

Sở dĩ Tả Tình thân là phó thủ, là vì tuy thực lực nàng khá tốt, nhưng phương diện xử lý sự vụ, kém xa lệnh tiên nhi có thể nắm giữ toàn cục, đầu vào đây.

Lúc này Lệnh Tiên Nhi bị bắt tới, nàng có chút luống cuống.

Võ lực cường đại, không thể khiến nó càng ổn định khi đối mặt với hoảng loạn.

Điệp nhỏ nhẹ nhàng lắc đầu.

“Huyền Diệu tông chết hai chân nhân, đây cũng không phải là thế cục mà ta có thể nói tới. Ngụy Hợp đại ca sẽ không để ý tới mấy câu nói nhẹ nhàng của ta.

Việc cấp bách trước mắt, việc chúng ta cần làm là mau chóng tìm được manh mối của ba khuôn mặt, dẫn dắt chân nhân Huyền Diệu tông truy tra chính xác phương hướng, chứ không phải xuống tay với thế lực đồng minh của mình.”

“Có lý.” Tả Tình gật đầu, suy nghĩ một chút, cảm giác đúng là như vậy.

Hai người lại nói chuyện, thảo luận rất nhiều khả năng phát sinh tiếp theo.

Sau đó nhắm vào mỗi một khả năng, đều nghĩ ra thủ đoạn cụ thể để ứng phó.

Nhưng các nàng hoàn toàn không phát hiện.

Ngay bên ngoài cửa sổ của các nàng, dưới gian phòng, một nam tử chất phác, khuôn mặt bình phàm đang cầm dù, chậm rãi đi qua.

Ánh mặt trời rõ ràng không phải rất mạnh, nhưng hắn vẫn giống như rất nhiều nữ tử, dù che đi mặt trời.

Nam tử một thân áo xanh, tay áo cùng ống quần đều được sửa đổi, càng thêm dễ phát lực ra tay.

Đây chính là thái độ thể đạo hiện giờ. Thư sinh cũng phải luyện tập vài thủ đoạn, để tự bảo vệ mình.

Loạn thế bực này, thư sinh gì đó, càng nổi danh, giá trị võ lực càng cao.

Bởi vì danh tiếng, theo một ý nghĩa nào đó cũng sẽ đưa tới phiền phức.

Nam tử chính là ao vàng mới từ chỗ sư huynh đi tới.

Hắn thoải mái nhìn khách sạn nơi vạn người cư trú.

“Lần này may mắn mà có Huyền Diệu tông ngu xuẩn kia, bắt được lệnh tiên nhi.

Có lệnh Tiên Nhi ở đây, ta còn phải hao phí một phen tay chân, bây giờ không có ở đây mà bắt được nữ nhân chân nhân còn lại, có lẽ có thể làm cho sư huynh khôi phục hơn phân nửa thực lực, sau đó... Khà khà...”

Tâm tình của hắn rất sung sướng, thu ô lại, muốn đi cửa sau của khách sạn.

Vèo!

Đột nhiên trên đỉnh đầu một tiếng xé gió chọt lóe lên.

Bước chân của kim trì dừng lại, ngẩng đầu nhìn lên.

Chợt nhìn thấy trong cửa chính khách sạn có thêm một nam tử cường tráng đáng người khôi ngô.

Nam tử mặc đạo bào của tông môn huyền diệu, sắc mặt bình thản, ánh mắt thâm thúy, mái tóc rối tung, ánh mắt quét qua xung quanh, không chỗ nào không cúi đầu tránh né.

“Ngụy Hợp! ” Trong lòng Kim Trì rùng mình, bước chân chuẩn bị đi vào trong trong nháy mắt ngừng lại.

“Thời gian này, Ngụy Hợp tới đây làm gì?”

“Ngụy Hợp, ngươi lại tới làm gì!?”

Một đám nữ tử từ cung nhao nhao giận dữ nhảy ra, riêng phần mình lao ra khỏi phòng, đi vào đại sảnh lầu một.

Khí tức không che giấu của Ngụy Hợp tựa như mặt trời, đâm vào các nàng không có khả năng không phát hiện được.

“Vạn phi cung còn lại một vị chân nhân ở đâu?” Ngụy Hợp bình tĩnh hỏi.

“Là ta! Ngụy sư huynh nếu đã bắt đi Tiên Nhi sư tỷ, còn muốn làm cái gì!? Kiêu ngạo như thế làm việc, không sợ vì Huyền Diệu tông đưa tới tai họa cho ngươi?” Thời điểm Tả Tình nên cứng nhắc vẫn rất kiên cường.

Lập tức đứng ra, rơi xuống lầu một đối đầu với Ngụy Hợp.

“Những lời này, tựa ngươi đi nói với Chương môn sư tỷ Huyền Diệu Tông ta.” Ngụy Hợp chậm rãi nói, ánh mắt rơi vào trên mặt Tả Tình.

Mặc dù hẳn không cảm thấy nữ nhân trước mắt này nhìn qua có chút ngây ngốc, có thể có quan hệ với ba khuôn mặt. Bất quá cũng không sao cả.

“Hiện tại ta hoài nghi ngươi có quan hệ cấu kết với ba khuôn mặt này.” Hẳn gần từng chữ.

“Ngụy sư huynh! Rốt cuộc ngươi có mưu đồ gì?? Mượn ba cái mặt thanh danh không kiêng nể gì bắt người! Ngươi muốn....” Tả Tình nghiêm nghị nói, còn chưa dứt lời, đã cảm giác khuôn mặt có một mảng kinh khí gào thét ập tới.

Màu xám đen đúng là mạnh mẽ, trong nháy mắt khi nàng còn đang gào thét thì tựa như biển gầm, bao trùm tất cả góc độ đang tránh né, đè xuống nàng.

Một tay Ngụy Hợp trao xuống, kinh lực không lồ không cần như tiền mà bắn ra, mang theo một mảng kinh phong ở toàn bộ đại sảnh lầu một.

Cho dù hấn tập trung kinh lực, bàn ghế chung quanh cũng bị phong lực nhắc lên, thổi bay.

Đồ ăn trên bàn còn lại đều rải khắp nơi.

Chúng nữ xung quanh vội vàng không kịp chuẩn bị, bước chân rồi bời, người ngã ngựa đổ.

Bành!

Một chưởng Ngụy Hợp nắm lấy cổ Tả Tình, sức mạnh khổng lồ thật sự trực tiếp phá vỡ kinh lực hộ thân bao quanh thân nàng.

Hiện tại đối phó với những chân nhân phổ thông này, hấn không cần dùng chiêu số, trực tiếp đuổi tay là được.

Lượng lớn vô cùng ập tới, trực tiếp đè bẹp xuống đất.

Cho đến tận bây giờ, ngoại trừ sư huynh Tùng Tử ra, hấn không gặp được một chân nhân nào có thể dùng sức mạnh để đối kháng với hấn cả.

Lúc này Tả Tình đang bị một tay Ngụy Hợp nắm cổ, không thể động đậy, toàn thân tê dại vô lực.

Lúc này nàng mới hiểu được cảm giác khủng bố khi đó của Tiên Nhi.

Hải dương kia đúng là mạnh mẽ, căn bản không giống một người ra tay với nàng.

Mà càng giống hơn mười vị chân nhân cùng cấp bậc, đồng thời hợp lực ra tay với nàng ta.

“Tả sư tử!!”

Hơn mười nữ tử vạn phi cung kinh hô, theo bản năng muốn ra tay cứu người.

“Tả sư tử!” Việt Tiểu Điệp cũng lao tới, cắn răng định chắn trước người Ngụy Kỳ.

“Hạ nhân đã đủ.” Ngụy Hợp cầm lấy Tả Tình, quét mắt nhìn những người còn lại, phát hiện không có chân nhân, liền hài lòng xoay người, chuẩn bị rời đi.

“Nguy đại ca!” Việt Tiểu Điệp ở phía sau đột nhiên kêu lên:
“Ngài bắt chân nhân đi, nếu ba khuôn mặt không kiêng nể gì xuống tay với những nữ tử tầm thường chúng ta, chúng ta nên làm như thế nào cho phải?”

Bước chân Nguy Hợp ngừng lại một chút, quay đầu nhìn nàng một cái.

“Người nói rất có lý.”

Hắn nghiêm túc gật đầu.

“Đã như vậy, các người vạn phi cung hãy theo ta trở về là được rồi.”

Lời còn chưa dứt, thân hình hắn lóe lên, trong chốc lát mang theo mấy đạo tàn ảnh, trong nháy mắt liền lướt qua bên cạnh hơn mười tên đệ tử Vạn Tiên Cung.

Vụt nhẹ vang lên, ngăn ngụt vài giây.

Hơn mười nữ tử dồn dập mất đi khí lực, mềm nhũn ngã xuống đất.

Nguy Hợp nhẹ nhàng vỗ tay.

“Đều mang đi hết.”

Chỗ tối xung quanh lập tức lướt ra từng người áo đen che mặt.

Tất cả những người này đều là cao thủ của Vạn Độc Môn, đi theo hắn lần này tới đây.

Trong đó có không ít là nữ, mặc dù con người không nhiều lắm, nhưng trợ giúp cũng đủ rồi.

Việt Tiểu Điệp cũng bị điểm một chỉ, cả người vô lực.

Lúc này nàng chỉ muốn tát mạnh mình một cái, nếu không phải nàng thôi miệng, trước mắt làm sao rơi vào hoàn cảnh bực này.

Bây giờ thì hay rồi, toàn bộ đều bị bắt.

Vạn phi cung chúng nữ đều bị áp giải, rất nhanh nối đuôi nhau rời khỏi khách sạn.

Ngụy Hợp buông Tả Tinh ra, đứng tại chỗ, quét mắt nhìn chung quanh một vòng.

Trong khách sạn có không ít võ giả đang lặng lẽ xem náo nhiệt.

Ngoài cửa cũng có không ít người lớn gan vây xem.

“Lá gan lớn như vậy, còn dám vây xem? Ta hoài nghi các người cũng là ba mặt đồng lừa!”

Khuôn mặt Ngụy Hợp lạnh lẽo, thân hình bỗng nhiên biến mất.

Hắn không chút do dự, lập tức nhào ra phía ngoài vây xem đám võ giả đang vây quanh.

Đưa tay nhanh như chớp chụp lấy mấy người bọn họ.

Vừa rồi ánh mắt rơi vào trên người hắn, lâu nhất chính là mấy người này.

Những người còn lại thì hoàn hảo, căn bản không kịp phản ứng.

Kim Trì còn đang xem náo nhiệt lại là vong hồn đại phiêu.

Hắn căn bản là muốn xem náo nhiệt. Lập ghé lẩn trong quần chúng các võ giả vây xem, nào ngờ Ngụy Hợp lại muốn ra tay ngay cả đám người vây xem.

Lúc trước hắn biết Huyền Diệu tông lỗ mãng, cũng cái này cũng quá lỗ mãng đi?

Thân phận của hắn bây giờ chỉ là quần chúng vây xem thôi, Ngụy Hợp này mà cũng dám động thủ?

Hắn không sợ đám phủ quân Vân Châu cũng bức mình phải đối mặt với nhau sao?

Đáng tiếc, nghĩ nhiều như vậy đã không còn kịp rồi.

Bên kia, Ngụy Hợp đã đưa tay bắt ba người, ném xuống mặt đất đại sảnh khách sạn.

Người thứ tư chính là hắn!

Kim trì đương nhiên không thể bị bắt như vậy, lúc này bắt đắc dĩ vận chuyển kinh lực.

Kinh lực mạnh mẽ của Phụng Liên cuốn tới, mang theo bóng độc vô cùng mãnh liệt, tuôn trào về phía trước.

Theo hai tay của hắn xuất chưởng, bên cạnh kim trì mơ hồ hiện ra kinh lực sương mù màu vàng nhạt.

Đây là dị tượng kinh lực quá mức dày đặc mới xuất hiện.

Phụng Liên đúng là cố gắng lắm mới có thể ngăn cản được Huyền Tỏa kinh của Ngụy Hợp.

Hai cỗ kinh lực va chạm cấp tốc triệt tiêu.

Kim trì nhân cơ hội rút lui nhảy về phía sau, muốn chạy trốn.

Bây giờ còn không phải thời điểm cùng Ngụy Hợp giao thủ, mặc dù hắn cũng không e ngại Ngụy Hợp.

Hắn ta Phụng Liên nhất mạch, thân pháp là mạnh nhất.

Lấy thân pháp của hắn, chỉ cảm giác Huyền Diệu tông, tuyệt đối không có khả năng đuổi kịp.

Trong chốc lát, kim trì toàn lực triển khai thân pháp, thân hình tựa như huyễn ảnh, bộp một tiếng liền phóng về nơi xa.

“Ân?” Ngụy Hợp không nghĩ tới mình chỉ tùy ý ra tay, thế mà có thể bắt được một con cá lớn.

Dùng sức ra tay thêm chút ít.

Ầm!

Trong thời gian ngắn, chân khí màu đen gấp mấy lần lúc trước tuôn trào ra.

Mặt đất dưới chân gã nổ tung âm vang, thân hình biến mất ngay tại chỗ.

Đảo mắt đã xuất hiện trên đường chính phía trước kim trì.

“!?” Hai mắt Kim Trì tròn to, lúc toàn lực chạy vội phía trước bỗng nhiên xuất hiện thêm một người.

Nó căn bản vội vàng không kịp chuẩn bị, đụng thẳng vào đầu nó.

Bành!!

Ngụy Hợp một tay cầm lấy kim trì đã bị đánh ngất, trở về khách sạn.

Nhìn người đứng xem nằm đầy đất, hấn vung tay lên.

“Tất cả mang đi cho ta!”

Hôm nay, lần lượt kiểm tra từng người một.

Về phần kiểm tra như thế nào, dùng thuốc mạnh mẽ ép hỏi là được.

Vừa rồi người nọ đột nhiên bại lộ chạy trốn, khẳng định có vấn đề.

Bất quá dùng thuốc trước cần phải phế bỏ chân lực thật của nó, để tránh xuất hiện kháng tính. Hơn nữa vì để được hiệu lớn hóa, hấn còn phải cưỡng ép áp chế thân thể đối phương tự phục lực và thể lực.

Như vậy rất có thể sẽ khiến cho việc dị hóa suy kiệt mà chết.

Cho nên Ngụy Hợp chỉ hy vọng trong chốc lát người nọ có thể kiên trì lâu một chút.

Trừ bỏ một đám mỹ nữ ngoài vạn phi cung, lại bắt thêm mấy cái vây xem.

Đoàn người Vạn Độc Môn chuẩn bị trở về điểm đóng quân của Huyền Diệu tông.

Lần này không còn ai dám vây xem nữa.

*

*

*

Tất cả mọi người bao gồm chưởng quầy khách sạn, nom nớp lo sợ, cúi đầu không dám nhìn Ngụy Hợp.

Sợ lại bị hấn nghi ngờ, bị nghi ngờ thành đồng bọn ba khuôn mặt.

Người bắt nó trùng trùng điệp điệp nối thành một đường dài.

“Vị huynh đài này, không cảm thấy quá mức sao?”

Ngụy Hợp đang muốn rời đi, lại không biết từ đâu toát ra một gã thanh niên áo trắng, lưng đeo trường đao, lông mày nhú chặt từ phía bên phải đứng ra.

Thanh niên này toàn thân mặc trang phục màu trắng, vóc người cân xứng mạnh mẽ, trên người mơ hồ có dấu vết sóng kinh vờn quanh, vừa nhìn đã biết không dễ chọc.

Không biết nhà ai che giấu hoặc là chân nhân đi ngang qua nơi đây.

Ngụy Hợp dừng chân, nhìn về phía đối phương.

“Các hạ là người phương nào?”

“Tại hạ Mạc Nhất Liên. Các hạ vừa rời chỉ vì đối phương ở chung quanh nhìn người thêm vài lần, liền muốn bắt người trở về, không cảm thấy quá mức bá đạo sao?”

Thanh niên áo trắng đang lẩm bẩm, trong lời nói lộ ra một cỗ chính đại khí chí ý.

“Bá đạo?” Ngụy Hợp cẩn thận dò xét đối phương trong chớp lát.

“Ta hoài nghi người cũng có cấu kết với ba khuôn mặt này! Cho nên, theo ta đi một chuyến đi!”

Hắn không nói hai lời, đưa tay trao về phía trước.

Lực lượng khổng lồ đúng là tựa như biển gầm, phóng tới Mạc Nhất Liên ngay tại chỗ.

Chỉ là lúc những kinh lực này phun trào, kéo theo khí lưu, liền hình thành cuồng phong, thổi cho tạp vật chung quanh quay cuồng.

Càng đừng nói đến áp lực cực lớn mà Mạc Nhất Liên cảm nhận được từ trước mặt.

Sắc mặt hắn vừa bình tĩnh trấn định, lập tức thay đổi.

Cỗ kinh lực trước mắt này, so với vừa rời năm kim trì còn nhiều hơn gấp đôi!

Vừa rồi nếu hấn biết người trước mắt này có công lực như vậy, hấn tuyệt đối sẽ không tùy tiện ra tay ngăn cản như vậy.

Đáng tiếc...

Bành!!

Kình lực xuất thủ ngăn cản của Mạc Nhất Liên bị đánh tan, hóa thành khói vàng nhàn nhạt tán đi.

Đại lực xuất kỳ tích.

Mặc dù chiêu số của hấn rất là tinh diệu, nhưng dù tinh diệu cũng không ngăn được kình lực quá nhiều của đối diện.

chặn được một luồng, còn hai luồng, ba luồng, mười luồng.

Sau đó, trong đội ngũ tù binh Ngụy Hợp lại có thêm một chân nhân.

Ngụy Hợp hừ lạnh một tiếng, buông Mạc Nhất Liên đã hoàn toàn vô lực ra, phát tay.

“Mang đi.”

Vân Châu phủ nhỏ nhỏ này sao lại trùng hợp như vậy, đột nhiên xuất hiện nhiều chân nhân như vậy?

Sao bình thường không thấy những người này xuất hiện gây sự?

Có thể tượng tượng được chắc chắn có vấn đề.

Mặc kệ hấn có lai lịch thế lực gì, bắt hết lại rồi tính.

Lúc này ở một bên khác.

Trong miếu thờ, lão giả đang khoanh chân khôi phục thương thế, nhắm mắt điều tức kình lực.

Bỗng nhiên cánh cửa lớn sau lưng bị đánh bật ra.

“Không hay rồi! Sư phó! Nhị sư thúc cùng Tam sư thúc đều bị bắt!!!”

Một nam tử trẻ tuổi mày rậm mắt to, đầu đầy mồ hôi vọt vào cửa.

“Cái gì!?” Lão đạo ngẩn ra, lập tức nhanh chóng đứng dậy xoay người lại.

“Người vừa mới nói cái gì? Kim trì và Tiểu Đức bị bắt rồi? Ai có thể bắt được bọn họ?!”

Hắn Phụng Liên nhất mạch chân nhân, thân pháp tốc độ vượt xa đồng cấp, chỉ dựa vào Vân Châu phủ chân nhân, muốn bắt được hai tên sư đệ này, đó là si tâm vọng tưởng.

Vì vậy phản ứng đầu tiên của lão đạo là đồ đệ này nghe lầm. Có ta bị lừa, truyền tin giả.

“Không phải, hai vị sư thúc vốn là đi Vạn Phi cung khách sạn bắt người, kết quả gặp phải Ngụy Hợp Huyền Diệu tông kia.

Sau đó bọn họ liền trốn lên. Nhìn thấy Ngụy Hợp bắt đi người của Vạn phi cung trước.

Sau đó... Sau đó... Hai vị sư thúc bởi vì ở trong đám người vây xem, cũng bị bắt đi!!”

“...” Lão đạo.

Là hắn đang đùa ta sao?!!

Lúc này, tâm trạng của hắn hoàn toàn không thể nào hiểu nổi.

*

*

*

Phụng Liên giáo chính là phân nhánh của yêu đảng, nhưng nhiều năm qua, Phụng Liên giáo đã sớm vứt chủ chỉ của yêu đảng ở sau đầu.

Lúc trước Phụng Liên Đạo Quân khai sáng một mạch này, chủ chỉ Thiên Hành Nhân dục, âm dương hoà hợp, sớm đã bị diễn biến thành một phen khác nghiên cứu.

Có thể nói, ngay từ đầu Phụng Liên giáo là chính đạo của Đạo môn.

Sau đó dần dần đi lệch hướng.

Xi Liên Tử chính là như thế, lúc trước hấn ngang nhiên từ yêu đảng phân ra, một mình chèo chống cánh cửa, chính là đánh một lần nữa khôi phục vinh quang ban đầu phụng theo Liên giáo.

Nhưng đáng tiếc truyền thừa trong giáo đã không còn nguyên dạng như trước.

Hấn chỉ có thể trước tiên tăng thực lực của mình lên tới cực hạn, sau đó mới lấy tà từ chối.

Mà giai đoạn tích lũy nâng cao thực lực này càng tiêu hao lớn, lại càng là bóng tối trước bình minh.

Chỉ cần chịu đựng được những thời kỳ này, lúc này cực kỳ vất vả, hy sinh của các cao thủ nữ giới bắt được đều đáng giá.

Chỉ là khiến hấn không nghĩ tới chính là, biến cố đến nhanh như vậy.

“...” Tỳ Hưu hát đạo bào lên, nhìn về phía đệ tử mình.

“Bọn họ không thấy ở nơi nào?”

Hắn không tin hai sư đệ này bị bắt, mà hắn là đã chạy xa rồi, tạm thời không có cách nào liên lạc.

Nhưng nếu đồ đệ đã báo tin, vậy tự mình đi qua xem xét.

“Là ở khách sạn Bạch Dương, chính là nơi ở của đám đàn bà Vạn Phi Cung kia! Bất quá hiện tại, bọn hắn khẳng định đã về trú địa Huyền Diệu tông rồi! Ngụy Hợp kia, trước đó chính là mang tất cả mọi người về chỗ đó.

Bây giờ Nhị sư thúc cùng Tam sư thúc, tuyệt đối cũng bị bắt đến chỗ đó rồi.”

“Người ở lại, xem kỹ những vật ở sau hậu viện, ta đi xem đến tột cùng là đâu.”

Tỳ Hưu không nhiều lời nữa, bước ra khỏi miếu, đảo mắt đã biến mất ở ngoài cửa.

Dùng thị lực của đồ đệ hắn ta, thậm chí ngay cả thấy rõ hắn ta rời đi như thế nào cũng không làm được.

“Ta thật muốn xem xem, Huyền Diệu tông này bây giờ kêu ngạo như thế nào.”

Hành động này của Ngụy Hợp, gặp người liền bắt, đã không phải là bình thường có thể hình dung.

Nếu là lúc trước, Tỳ Hưu còn có thể bứt ra mà lui, đổi chỗ khác tiếp tục săn bắn.

Nhưng bây giờ hắn cũng không có cách nào rời đi.

Hai sư đệ đồng thời bị hãm vào. Nếu không cứu thì thực lực của Phụng Liên giáo sẽ sụt giảm xuống tới đáy vực.

Giáo Liên giáo bây giờ tồn thất không nổi.

Vì vậy hắn không thể không đi.

Nơi dừng chân của Huyền Diệu tông.

Lệnh Tiên Nhi, Thượng Quan Đồng, bây giờ còn tăng thêm Tả Tình, ba người mắt to trừng mắt nhỏ, sau khi trao đổi ánh mắt với nhau, liền nhìn về phía một đám người vây xem bị chế trụ, còn có vạn phi cung nữ tử xinh đẹp.

Những người này vừa nhìn liền biết không phải là chân nhân, cũng không biết Ngụy Hợp bắt bọn họ làm gì?

Lúc này sắc trời dần tối.

Một đám người đợi trong sân không mấy ai lên tiếng. Mọi người tu vi đều bị ngừng lại, không ai mạnh hơn ai.

Chỉ là trong một gian sương phòng cách đó không xa, thỉnh thoảng sẽ có tiếng kêu thê lương thảm thiết từ đó truyền ra.

Sau đó rất nhanh, có người được người từ bên trong đưa ra.

Ngay sau đó, người của Vạn Độc Môn lại chọn lấy một người từ trong đám người, tiếp tục tiến hành trình tự trước đó.

Không rõ nhất là sợ hãi.

Hiện tại mọi người không thấy trong phòng xảy ra chuyện gì, bọn họ chỉ có thể nhìn thấy người đi vào, liền chỉ có thể mang ra, trên người máu me thê thảm vô cùng, mắt thấy sẽ không chịu nổi nữa.

Cứ như vậy, mọi người trong sân, bất luận là ai, sắc mặt đều có chút khó coi.

Ngụy Hợp ngồi ngay ngắn ở trong góc đình viện.

thậm vấn có cao thủ của Vạn Độc Môn phụ trách, hẳn chỉ cần nhìn những người trước mắt, để ba khuôn mặt không cách nào đắc thủ là được.

Bây giờ toàn bộ phụ nữ thật sự của Vân Châu phủ đều ở đây.

Nếu ba khuôn mặt thật không sợ trời không sợ đất, ai cũng dám trêu chọc. Như vậy bọn họ tuyệt đối sẽ không dám tròng kích Huyền Diệu tông ở điểm dừng.

Chắc chắn sẽ không vì mình mà từ bỏ sẵn bản.

Bất kể thế nào, trước tiên đều phải đánh thử một chút rồi mới tính tiếp.

Trong cảnh giới Chân Nhân, không cùng một tông môn, cảnh giới công pháp khác nhau, đồ vật đại biểu cũng khác biệt.

Cảnh giới công pháp chủ tu rất cao, vẻn vẹn chỉ đại biểu cho sức khỏe của người đủ mạnh, tương đương với áo giáp cùng

vũ khí giữa binh lính đủ tốt.

Nhưng nếu thật sự đánh trúng người, còn cần chiêu số bí kỹ võ kỹ.

Mà cho dù có bí kỹ, dùng như thế nào, khi nào dùng, làm sao để phát huy ưu thế của mình, những thứ này lại phải có chiến lược.

Thắng bại tuyệt đối không phải là hai người đứng chung một chỗ, so với ai cao hơn thì người đó thắng.

Nếu quả thật như thế, cũng sẽ không có nhiều người tranh đấu chém giết như vậy, mọi người sáng lên cảnh giới, liền có thể quyết định thắng bại.

Như Ngụy Hợp, lúc trước đã thường lấy yếu thắng mạnh, bây giờ chính mình cũng thành tựu minh cảm, tự nhiên đối với những thứ này càng thêm quen thuộc.

Lúc này, hắn ngồi ngay ngắn ở chỗ cũ, lẳng lặng chờ đợi kết quả thăm vấn.

Đồng thời cũng đang đợi ba gương mặt tập kích bắt người.

“Ngụy sư huynh, ta đã biết được phương pháp của ngài, dùng phương pháp này bức bách ba khuôn mặt kia không thể không ra mặt.

Chỉ là như vậy, chúng ta sớm bị chế trụ, chẳng phải là không còn sức hoàn thủ, nếu không cẩn thận... “Lệnh Tiên Nhi lên tiếng cố gắng tranh thủ điều kiện càng tốt hơn.

Đáng tiếc, Ngụy Hợp chỉ nhàn nhạt nhìn nàng một cái, liền cúi đầu không tiếp tục lãng phí tinh thần nữa.

Ba gương mặt gian trá giao hoạt, nếu như muốn săn bắt, tất nhiên đã thông qua những phương diện khác, biết rõ thực lực của hắn.

Kể từ đó, đối phương tuyệt đối sẽ chuẩn bị vạn toàn chuẩn bị.

Tiếng gió gào thét.

Bất tri bất giác, lại 20 phút trôi qua.

Ngụy Hợp vẫn như cũ xếp bằng ở chỗ cũ, vẫn không nhúc nhích, thể nội thật đúng là kinh thiên ngăn cản quỷ phong chung quanh đánh tới.

Nơi này không có tinh trận, cũng không phải là phúc địa, uy lực của tiếng cười riu rít cũng lớn hơn Hải Châu không ít.

Cho nên Ngụy Hợp lúc nào cũng phải điều động không ít cảm giác, mới có thể vừa ngăn cản quỷ phong xâm nhập, vừa tùy thời giám sát tình huống xung quanh đình viện.

“Người nói ba khuôn mặt kia thật sự sẽ đến sao?” Lúc này Thượng Quan Đồng cũng đang lệnh cho Tiên Nhi giải thích, đã hiểu Huyền Diệu tông đang làm gì.

Hóa ra vị Ngụy Hợp chân nhân của Huyền Diệu tông này là đang dùng đám người bọn họ câu cá!

Nhìn vị Ngụy Hợp ngồi ngay ngắn bên cạnh, Tiên Nhi khẽ lắc đầu.

“Ta không biết.”

Trước khi nàng ra khỏi cung đã từng nghe nói tới tên tuổi Huyền Diệu tông.

Nghe nói đại đa số đệ tử Huyền Diệu Tông khiêm tốn, là nhân xử thế trung chính tự nhiên. Chưa từng nghĩ tới, lại xuất hiện một dị số như vậy!

Người tên Ngụy Hợp này, nàng nghe nói qua một chút thanh danh. Lúc đầu người này xuất phát từ Vô Thủy tông, sau đó chuyển qua Thiên Ấn môn, sau đó mới dưới sự giới thiệu của Vạn Phi Cung, gia nhập Huyền Diệu tông.

Không nghĩ tới nhiều năm trở về, thực lực lại đến cường độ như vậy.

Một tòa phủ Vân Châu to lớn mà lại không ai có thể ngăn cản, không người dám ngăn cản.

“Vậy chúng ta cứ đứng đây chờ như vậy sao?” Thượng Quan cùng bất đắc dĩ nói.

“Ba gương mặt tuyệt đối sẽ đến, chỉ là không biết lúc nào. Lấy độ can rở lúc trước của hắn... Nói không chừng hắn đã lạng lẽ

ấn núp bên cạnh chúng ta.” Lệnh Tiên Nhi trầm giọng nói.

“...” Thượng Quan Đồng không phản bác được, bây giờ hơn phân nửa cao thủ chân nhân toàn thành đều bị bắt tới nơi này, ba khuôn mặt không tới nơi này còn có thể đi đâu? Nàng còn có thể nói gì nữa?

Rắc rắc.

Chợt bên ngoài sân nhỏ, có âm thanh gì đó bỗng nhiên truyền đến, tựa hồ có người đang giẫm lên mái nhà, phi tốc tới gần.

Sắc mặt Ngụy Hợp không đổi, cũng không nhúc nhích, vẫn như cũ ngồi tại chỗ.

Cung Hoàn, Triệu Nguyệt vui bọn họ ở lại chỗ này, đều nằm trong phạm vi cảm ứng của hắn.

Cung Hoàn nhin không được mà đưa mắt nhìn Ngụy Hợp, thấy hắn không nhúc nhích chút nào, trong lòng cũng nén xuống xao động.

Hắn còn nhớ rõ lúc trước Ngụy Hợp dặn dò, chỉ cần còn trong phạm vi tầm mắt của hắn, liền an toàn không ngại.

Ba.

Rất nhanh, tiếng bước chân kia dừng lại, ngay bên ngoài đình viện.

Cách một bức tường, người nọ đứng thẳng bất động, phảng phất đang yên lặng cảm giác dò xét tình huống bên trong.

Lúc này bên ngoài tường.

Một nam tử với khuôn mặt cứng ngắc, đang ngo ngác đứng bên tường chờ người bên trong đuổi theo.

Chỉ cần Ngụy Hợp đuổi theo ra, gã sẽ cấp tốc quay người chạy trốn, dẫn đi đối phương.

Sau đó người ấn núp đi vào bên trong, có thể trước tiên mang đi hai người Kim Trì, cùng với bắt đi Thượng Quan cùng nữ nhân chân nhân.

Chỉ là bất luận hắn ở bên ngoài làm ra động tĩnh gì, bên trong đều không nhúc nhích tí nào.

Ngụy Hợp ngồi tại chỗ, nhắm mắt chờ đợi.

Toàn bộ đình viện ngay cả tiếng côn trùng kêu cũng không có, chỉ có đám người hơi thở ồ ồ.

Lúc này Tỳ Hưu Liên Tử đã lên vào đình viện, chờ cơ hội.

Hắn đang chờ, nhiều người như vậy, chắc chắn sẽ có người sốt ruột, cần phải rời đi một thời gian ngắn.

Tới lúc đó chính là cơ hội của hắn.

Hắn ta muốn cho Ngụy Hợp mất đi cái này.

Trên thực tế, mọi người gấp, hắn cũng gấp.

Rất nhiều thế lực liên tiếp bị hắn ta săn bắn, đều thật sự nổi giận, bất cứ lúc nào cũng có thể phá vỡ toàn bộ cao thủ mạnh hơn tới.

Nếu hắn không động thủ, chờ tất cả các vị đến, sẽ không còn cơ hội nữa.

Vì vậy, hắn phải tốc chiến tốc thắng, nhanh chóng cứu hai sư đệ ra, nhanh chóng rời đi.

Đương nhiên, ba nữ nhân thật sự bị chế trụ kia, có thể thuận theo đồng loạt bắt đi, tự nhiên là tốt hơn.

Lam Liên Tử dùng bí kỹ đặc biệt của Phụng Liên cuốn trên bí kỹ Phụng Liên, che giấu tung tích khí tức, ẩn núp trong tầng tầng của thế giới thực, chậm rãi ở tòa đình viện này.

Nội cảnh trong đó luân chuyển, dễ dàng mai phục dưới mí mắt Ngụy Hợp.

Định Cẩm chân nhân đối với điều tra thực tế, còn xa mới bằng toàn bộ tiến vào.

Cho nên kỹ xảo hoàn chỉnh bực này, đặc biệt là bí kỹ ẩn tàng hàng đầu của Phụng Liên cuốn.

Cho dù Ngụy Hợp cảm giác rất mạnh, rõ ràng cũng bị che đậy.

Loan Liên Tử dựa vào chiêu này đã tránh thoát được vô số cao thủ có tu vi cao hơn gã đuổi giết.

Đây mới là nguyên nhân mấu chốt mà Phụng Liên giáo vẫn luôn được truyền lưu đến nay.

Tại một góc của bóng tối, Tỳ Hưu lẳng lẳng chờ đợi, bản thân gần như hòa làm một thể hoàn toàn với cái bóng, không một tiếng động, không ai phát hiện ra.

Chỉ là thời gian từ từ trôi qua.

Ngụy Hợp một chút dấu vết động tác cũng không có.

Mà những người còn lại thì có mấy người đứng dậy, dưới sự bảo vệ của cao thủ Vạn Độc Môn, vội vàng rời khỏi nơi này.

Hai người Kim Trì cùng sư đệ Mạc Nhất Liên trao đổi ánh mắt, bắt đầu âm thầm tụ lực.

Lúc trước mặc dù bọn hắn bị Ngụy Hợp đánh bại, nhưng cũng không phải là bọn hắn yếu.

Lúc này Ngụy Hợp bởi vì kinh lực cảnh giới thấp, ngược lại bị hai người lẳng yên không tiếng động giải khai kinh lực phong tỏa.

Hai người đều đang dần dần khôi phục thực lực. Chỉ là bởi vì kiêng kị Ngụy Hợp ngồi ở một bên, cho nên không dám động dậy.

“Lát nữa bên ngoài có động tĩnh dẫn dắt Ngụy Hợp, chúng ta liền động thủ, bắt người chạy.

Nếu Ngụy Hợp vẫn không ra ngoài, chúng ta cùng nhau đi nhà xí. Nhân cơ hội đào thoát”

Kim Trì nhỏ đến mức không thể nghe thấy truyền âm nói.

Mạc Nhất Liên nhẹ nhàng gật đầu, biểu thị chính mình đã nghe được.

Hai người bọn họ liên thủ, chỉ cần Ngụy Hợp không ở đây, nơi này tuyệt không có ai là đối thủ của bọn họ.

Đến lúc đó bắt được đám người Thượng Quan Đồng rồi đi, xem đối phương có thể bắt bọn hắn như thế nào!

Đối với việc sư huynh Liên Tương có thể ngăn cản Ngụy Hợp hay không, trong lòng hai người đều có tự tin tuyệt đối.

Dù sao Côn Bằng đã từng là cao thủ hoàn toàn thật sự, từng trải qua đạo lục. Đối phó một tên hậu bối mới có cảm giác, cho dù không giết chết, cũng có thể dễ dàng đắc thủ.

Lúc này bầu không khí trong đình viện mơ hồ có chút khẩn trương.

Cung Hoàn và Triệu Nguyệt Hình nghiêm túc quét mắt nhìn xung quanh, cảm nhận được tất cả những điểm khả nghi.

Trong lòng bọn họ cũng âm thầm kêu khổ.

Một hơi bắt nhiều người như vậy trở về, còn khóa toàn bộ kinh lục. Nếu là bị ba khuôn mặt xông vào, nhiều người như vậy, đủ để hấn tiêu hóa không biết bao lâu rồi.

380

Mặt trời dần dần lặn, ánh sáng trở nên ảm đạm.

Mọi người đả tọa, nhắm mắt dưỡng thần.

Thời gian lâu như vậy, đại bộ phận mọi người đã đoán được
Ngụy Hợp muốn làm gì.

Cho nên, đây là dương mưu.

Ba gương mặt nếu còn muốn săn bắn, tất nhiên sẽ không bỏ
qua cơ hội này.

Ngụy Hợp đang chờ đợi.

Lam Liên Tử cũng đang chờ đợi.

Bây giờ phải xem ai càn không giữ được bình tĩnh.

Mặt trời dần dần chìm vào đường chân trời.

Đèn lồng dưới mái hiên bắt đầu được thắp sáng.

Ánh lửa mờ nhạt đem cả sân nhỏ phủ lên một tầng nhu hòa.

Xa xa trong gió, mơ hồ bay tới một trận tiếng đàn cùng xướng
thê khổ.

Phảng phất như đang tiếc hận thời đại bi ai của dân chúng này.

Thiên tai, chiến loạn, dị thú, chân thú, địch quốc xâm lấn.

Trọng thế đè nặng, khiến cho dân chúng Đại Nguyên vô cùng
áp lực.

Trong tiếng ca này, phảng phất cũng chôn giấu không ít cảm
xúc như vậy.

Ngụy Hợp chẳng biết lúc nào mở mắt, lẳng lặng ngưng thần
lẳng nghe tiếng ca này.

Bốp!

Đang lúc hấn thốt thần rơi vào trong đạo cảnh Nhạc Khúc.

Trên tường bỗng nhiên xuất hiện thêm mấy bóng người áo
trắng.

Những bóng người này mặc từng cái, không khác gì so với lúc trước Tiên Trảm, trên người giống như từng tia núi đá dày nặng, đang lưu chuyển đều đặn, bảo vệ toàn thân.

“Vừa nhận được tin gấp gáp, ta liền lập tức chạy tới, may mắn vừa vặn ở phụ cận làm việc, ngược lại kịp thời chạy tới.”

Trong mấy người này, đứng ở giữa, rõ ràng là người cầm đầu, là tráng hán râu quai nón dung mạo không giận mà uy.

“Ngụy Hợp?” Tráng hán kia ánh mắt mang theo vẻ thương thức cùng tiếc hận, từ trên nhìn xuống Ngụy Hợp.

“Ta là Thạch Hoàn. Mấy năm trước ta đã nghe nói về ngươi. Ngược lại không nghĩ tới ngươi ta gặp mặt lại ở trong hoàn cảnh này.” Tráng hán khẽ lắc đầu nói.

“Thạch Hoàn?” Ngụy Hợp chậm rãi đứng dậy. Không đợi hắn kịp nghĩ đến thân phận đối phương đã.

Triệu Nguyệt Nguyệt bên cạnh vui mừng biến ảo sắc mặt, truyền âm tới.

“Sư huynh, Thạch Hoàn là một trong những đạo chủng của Vô Thủy tông. Tam chủ phong phân biệt có ba vị đạo chủng, hắn chính là một trong số đó, thực lực vô cùng cường hãn! Hơn tám mươi năm trước, nghe nói người này đã là đạo chủng của Vô Thủy tông!”

Trong lòng Ngụy Hợp run lên.

Xem ra vận khí của hắn không tốt lắm, đã đến đây gây rối rồi.

Đều là chân nhân, không toàn lực giao thủ, căn bản nhìn không ra thực lực của đối phương.

Huống chi còn có bí kỹ ảnh hưởng nghiêm trọng tới thực chiến. Đạo chủng Vô Thủy tông, cho dù thế nào cũng tuyệt đối không thiếu bí kỹ đỉnh cấp.

Cho nên, không hề nghi ngờ, nói không chừng người trước mắt này sẽ có chút phiền phức.

Ngụy Hợp hôm nay đối với thực lực của mình, cũng có hiểu biết đầy đủ.

Trên thế đạo, toàn bộ một đại tông cao thủ cũng chỉ như vậy, phân tán đến các nơi, còn bỏ đi bộ phận bé quan khổ tu, ở bên ngoài rất khó trùng hợp như vậy.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Đại Nguyên muốn lập Đạo Lục.

Cao thủ Đạo Lục, mỗi một vị đều đã từng có thời khắc rực rỡ, từng có một sự tích trứ danh lấy bản thân làm trung tâm.

Không ghi chép lại, căn bản không biết thực lực các đại tông như thế nào.

Thạch Hoàn trước mắt này, dám rời xa tam chủ phong, hiển nhiên không phải nửa tàn minh cảm.

Lúc này Thạch Hoàn lại không để ý tới ý niệm chuyển động trong đầu Ngụy Hợp, tiếp tục nói.

“Huyền Diệu tông bây giờ thật là uy phong, thật sát khí. Nguyên Đô Tử tiên bối đánh lui Ngô quân, giết liền mấy tên Phật chủ Bồ Tát, làm thất bại âm mưu đại từ giáo, đáng để kính ngưỡng.

Nhưng... Cái này cũng không thể làm tư cách bá đạo của Huyền Diệu tông người!” Ngữ khí Thạch Hoàn biến đổi, ánh mắt nổi lên từng tia từng tia lạnh lạnh.

“Người là vì tiền trăm mà đến?” Ngụy Hợp trước đó làm bị thương tiền trăm kia, tự nhiên trong lòng đã sớm dự đoán.

“Ngụy Hợp, người đoạn Tiên sư đệ hai tay xương ngực, hôm nay ta liền trả lại thương thế như người...”

Thế cuối cùng còn chưa dứt.

Thạch Hoàn tung người nhảy ra, tựa như một hư ảnh bạch tuyến, trong nháy mắt nhào về phía chỗ Ngụy Hợp.

Tốc độ của hắn cực nhanh, nhưng đây không phải điểm then chốt.

Then chốt là, lúc hắn ra tay từng luồng từng luồng kinh lực hoặc trái hoặc phải, hoặc trên hoặc hạ, quả nhiên là phong tỏa tất cả phương vị Ngụy Hợp có thể trốn tránh.

Từng tầng kinh lực nặng nề tựa như núi đá khổng lồ theo Vô Thủy sơn quyền hợp lại đè xuống đầu Ngụy Quốc.

“Thông Cẩm gương cánh! Trung!!!”

Cơ bắp cánh tay Thạch Hoàn nhanh chóng bành trướng, quanh thân khuấy động lên tầng tầng hơi mờ chông chát rung động.

Một quyền đánh về phía mũi Ngụy Hợp.

Tay Ngụy Hợp giơ lên đã thấy quyền lộ đối phương chuyển động, rõ ràng đối phương hướng đánh vào bụng gã.

Hắn cũng cấp tốc chuyển hướng, một tay ngăn lại một quyền này.

Hai người đồng dạng đều là người chuyển hướng cực nhanh, đây cũng là điểm quan trọng bọn họ thường xuyên chiếm ưu thế khi ra tay.

Lúc này hắn lại không ngờ rằng, đối phương cũng sinh trưởng ở nơi này.

Trong chốc lát, giữa hai người quyền ảnh gào thét, kinh phong xé rách, đảo mắt đã qua hơn mười chiêu.

Thấy một mực không bắt được hắn, trên mặt Thạch Hoàn có chút mất mặt.

“Có hai kế hoạch, đáng tiếc, hôm nay cho dù toàn bộ cao thủ Huyền Diệu tông các ngươi đều ở đây, cũng phải trả lại cho sư đệ ta!”

Ngụy Hợp đã thử chất lượng khí lực đối phương, tốc độ chiêu số phản ứng, có lẽ rõ ràng cấp độ người này.

“Nói như vậy, ngươi cũng là thật?” Hắn có chút hiếu kỳ, Đạo chủng Vô Thủy tông có thể đạt tới tầng thứ gì.

Đạo chủng Huyền Diệu tông, hắn đã được chứng kiến, Huyền Miếu Huyền Trữ tuy rằng lợi hại, nhưng còn không phải là đối thủ hiện tại của hắn.

Dùng át chủ bài bí kỹ, có lẽ sẽ có uy hiếp.

Nhưng cũng giống như vậy.

Tam chủ đạo chủng của Vô Thủy tông trước mắt này, ngược lại làm cho trong lòng hắn sinh tò mò.

Dù sao Vô Thủy tông, thật lâu trước kia hắn vẫn luôn nghe danh tông môn.

Bây giờ gặp lại, không ngờ lại gặp mặt trong tình huống như vậy.

“Toàn thực cũng tốt, không phải chân thật cũng được, có thể đánh bại ngươi là được!” Thạch Hoàn hừ lạnh một tiếng.

Kình lực trên thân lại lần nữa tăng cường mấy bậc, bên cạnh lơ lửng thật thật là mạnh, tựa như một tia sương mù màu xám đen, mơ hồ hiện ra hình dáng khối đá ngưng tụ.

Tùng đồng lớn đá sương mù kình lực, bắt đầu tự do tổ hợp, thậm chí tạo thành một ngọn núi rõ ràng hình dáng.

Uy thế bức này, làm cho trên mặt Ngụy Hợp mơ hồ hiện lên vẻ ngưng trọng, cái này đã sắp tới gần cực hạn hình thái bình thường của gã rồi.

“Khí lực không tệ, nhưng có thể phát huy được hay không còn phải xem bản lĩnh khác của ngươi!”

“Tiếp chiêu!!”

Thạch Hoàn không nói hai lời, thân hình nhanh như tia chớp mơ hồ biến mất, cùng Ngụy Hợp chiến đấu cùng một chỗ.

Hai người lo lắng thương tổn tới người vô tội, đảo mắt càng đánh càng xa, rất nhanh biến mất trong tầm mắt mọi người.

Trái tim Xi Liên Tử nấp trong góc cấp tốc nhảy lên, nhìn một màn trước mắt, hắn biết cơ hội mình rút cuộc cũng tới.

Hiện tại cao thủ Vô Thủy tông đã dẫn dụ Ngụy Hợp của Huyền Diệu tông rời đi, những người còn lại cũng chỉ là gà đất chó sành mà thôi.

Lúc này chính là thời cơ tốt nhất cứu người bắt người!

Tỳ Hưu lập tức không do dự nữa, lặng lẽ không chút tiếng động nhào về phía hai sư đệ và lệnh Tiên Nhi.

“Bắt người!” Nó quát lớn một tiếng, thân pháp triển khai, giống như con dơi khổng lồ đang bay lượn với tốc độ cực nhanh, làm cho người ta hoa cả mắt.

Đào mắt hấn liền nhào về phía vị trí thượng quan vô lực toàn thân.

Thượng Quan Đông và Lệnh Tiên Nhi đã sớm tỉnh lại, lúc này nhìn thấy Tỳ Hưu, lập tức sợ tới mức hoa dung thất sắc.

Kình lực trên thân hai người đều bị phong tỏa, lúc này vô lực phản kháng, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình sắp bị người ta bắt lấy lấy bù nhìn.

Nữ tử bị bắt đi lúc này, các nàng đều thấy kết cục thế nào.

Bây giờ đến phiên mình.

Trên mặt hai nàng đều lộ ra vẻ không cam lòng cùng tuyệt vọng.

Kỳ Liên Tử duỗi tay ra, kình lực quét qua, xông thẳng lên trên, lệnh Tiên Nhi cùng Tả Tình ba người, muốn giống như bao quần áo, đóng gói toàn bộ mang đi.

Nếu bắt được toàn bộ ba người này, hấn không chỉ có công lực mới có thể khôi phục hoàn toàn, nói không chừng còn có thể nâng cao thêm một bước.

Tên ngu xuẩn họ Ngụy Huyền Diệu tông kia đã sớm tập trung ba người nhốt ở chỗ này, lúc này ngược lại lại tiện nghi cho hấn.

Nếu không như vậy, hấn vẫn phải tìm từng người một, dù là nguy hiểm hay là ảnh hưởng khác thì cũng rất phiền phức.

Hai mắt Tỳ Hưu híp lại, hiện lên vẻ tàn nhẫn. Sau khi ăn hết ba người này, sau đó lại đi cảm tạ Huyền Diệu Tông Ngụy Hợp kia.

Chỉ là, ngay lúc bàn tay hấn đưa ra phía trước.

Một bàn tay còn trắng kiện hơn cả hấn đồng thời xuất hiện ở bên phải.

Bàn tay này chụp một cái, vừa vặn nắm ở trên cổ tay của Tỳ Hưu liền.

Bành!

Hai người hai cổ cự lực va chạm, lúc này từng vòng thật sự triệt tiêu lẫn nhau.

“Ai!?” Tỳ Hưu biến sắc, quay đầu nhìn lại.

Ngụy Hợp vừa rồi còn đánh nhau với Thạch Hoàn rời đi, lúc này lại đứng ngay gần bên cạnh mình, phảng phất ngay từ đầu đã một mực đứng ở đó.

“Chờ đã lâu. Ba khuôn mặt.”

Ngụy Hợp ngẩng mặt lên, trong mắt hiện lên một tia hàn ý.

“Hôm nay đạo pháp tự nhiên, chính hợp đạo hữu chịu chết.”

Tay kia nhanh như tia chớp chụp xuống dưới, làn da bàn tay lóng lánh kinh khí xám đen, nồng đậm không gì sánh được.

Cùng một thời gian, một chỗ khác.

Kim trì và Mạc Nhất Liên đồng thời bộc phát kinh lực, dùng hết toàn bộ kinh lực đã tích góp được lúc trước.

Thân pháp hai người chớp liên tục, bay thẳng về một hướng khác.

Bọn họ lựa chọn đám người Cung Hoàn.

Chỉ cần ngăn chặn một thời những người này, chờ Ngụy Hợp trở về, sự tình liền có thể triệt để thành định cục.

Chỉ là, ở ngay phía trước bọn họ, chẳng biết lúc nào đột ngột xuất hiện vài bóng người.

Trong đó có một đạo, chính là Thạch Hoàn vừa rồi còn đang tranh đấu với Ngụy Hợp.

Lúc này làm gì còn chút cảm giác kiêu ngạo ương ngạnh.

Ngược lại trên mặt cười lạnh, lẳng lẳng nhìn hai người.

“Tạm thời nảy sinh ý đồ, không nghĩ tới sẽ có thu hoạch lớn như vậy?”

Những người này thật sự cho rằng hấn sẽ vì tiền trăm tên ngu xuẩn kia mà xung đột với một thiên tài chân nhân của Huyền Diệu tông?

Vô Thủy tông đoàn kết như vậy sao? Sao hấn lại không biết.

Đương nhiên, vẫn phải giữ thể diện tông môn, nhưng đó là sau này, chứ không phải là bây giờ...

Vừa rồi hấn và Ngụy Hợp chẳng qua là lần đầu gặp mặt, liền lập tức ngay thời nảy sinh ý tưởng, truyền âm với nhau, phối hợp diễn xuất vừa ra kịch.

Ba gương mặt một mực không lộ diện, chẳng qua là tìm một cơ hội dẫn nó ra thôi.

“Huống chi... Phụng Liên giáo nhất mạch các người đầu phục Quảng giáo à?”

Trong mắt Thạch Hoành lóe lên một thứ ánh sáng khác thường nào đó.

Từ nhỏ hấn đã tập võ, học tập trường bồi trong tông môn, chính là trực hệ của Vô Thủy tông thuần khiết nhất.

Mặc dù hấn xem thường những thứ chân nhân rác rưởi kia, càng xem thường những võ giả bình thường ở ngoại viện, thậm chí cả Thái châu, người có thể được hấn coi trọng, cũng không nhiều.

Nhưng hấn khinh thường nhất chính là hạng người bán nước cầu vinh như Phụng Liên giáo!

Ầm ầm!!!

Một tiếng vang thật lớn trong chốc lát từ một bên không xa phát nổ.

Kình phong mãnh liệt từ bên cạnh thổi đến, thổi cho tay áo mọi người tung bay, bay phát phới.

Thạch Hoành bỗng nhiên dừng lại, híp mắt ngưng thần nhìn lại.

Nhưng nhìn thấy cảnh tượng bên kia trong nháy mắt, dù đã chuẩn bị tâm lý, hấn vẫn co rụt con ngươi lại.

Màn đêm yên lặng như tờ dưới ánh trăng như cát.

Một tay Ngụy Hợp nắm chặt đầu lâu Tỳ Hưu, giờ lên cao.

Tay của hắn vốn chỉ bằng kích thước người thường.

Nhưng lúc này, lại bành trướng to bằng thùng nước, bàn tay mở ra, nhẹ nhàng bao trùm đầu người.

“Lại là yêu đảng?” Sắc mặt Ngụy Hợp bình tĩnh.

Vốn hắn dự định triển khai thân thể hoàn toàn, tiến vào trạng thái đẳng lâu.

Đáng tiếc thực lực ba gương mặt này dường như không đủ để hắn dùng tới trạng thái đẳng lâu.

Một quả thực cũng không phải rác rưởi, có thể lãng phí thời gian của hắn lâu như vậy, đã đủ để kiêu ngạo rồi.

“Người trẻ tuổi.” Không ngờ, Tỳ Hưu mặc dù bị một chiêu bắt nhưng không chút sợ hãi.

Hắn chỉ dùng đôi mắt có chút đục ngầu và già nua, xuyên thấu qua rìa bàn tay, chăm chú nhìn Ngụy Hợp.

“Có thể nói cho ta biết tên của người không?”

“Ta muốn biết, cuối cùng giết chết người thật sự của ta, đến cùng là ai.”

Hai mắt Ngụy Hợp đối mặt với hai mắt gã, song phương đều không né tránh chút nào.

“Ta chỉ là một tên vô danh tiểu tốt mà thôi.”

Rặc rặc.

Trên lòng bàn tay hắn dùng sức, thủ hạ truyền ra tiếng xương sọ nổ vang rặc rặc.

Tỳ Hưu dường như còn muốn nói gì đó, nhưng dưới sức mạnh khổng lồ, ý thức của hắn đã bắt đầu mơ hồ.

Hắn há to miệng, một chút âm thanh cũng nói không nên lời.

Nhưng bất kể như thế nào, hắn đều nhìn chăm chăm vào người trước mắt.

Hắn không thể tưởng tượng được, mình lại té ở chỗ này, nằm trên tay một tiểu bối Huyền Diệu tông vô danh tiểu tốt.

Phốc!

Đầu Kỳ Liên người nô tung, hoàn toàn mất đi sinh tức, những thi thể còn lại ngã trên mặt đất, bắt đầu chậm rãi bốc lên khói đen.

Tiếp theo, Ngụy Hợp quay người nhìn về phía tên còn lại.

Đạo Chung của Vô Thủy tông nằm ngang.

Thạch Hoành cũng nhẹ nhàng bỏ lại hai người trên tay, Kim Trì và Mạc Nhất Liên ở dưới tay hắn thế mà cũng không chống đỡ được mấy chiêu.

Ba gương mặt giải quyết triệt để, kế tiếp, đây là chuyện giữa Vô Thủy tông và Huyền Diệu tông.

381

“Đổi chỗ khác?” Thạch Hoàn nheo mắt nhìn chằm chằm Ngụy Hợp.

Trước đó một chiêu kia của Ngụy Hợp, dẫn phát động tĩnh, khiến hắn cũng xem trọng gã.

Huyền Diệu tông đánh trọng thương sư đệ hắn, điểm này, trước mặt nhiều người như vậy, hắn cũng không thể không lấy lại mặt mũi.

Bất quá, dù vừa rồi Ngụy Hợp giải quyết xong ba khuôn mặt, hắn cũng không cảm thấy gia hỏa này sẽ là đối thủ của hắn.

Nếu thật sự cho rằng hắn Thạch Hoàn chỉ có chút thực lực bề ngoài, vậy qua nhiều năm như vậy, hắn làm gì mà lừa được nhiều cô hồn dã quỷ như vậy?

“Có thể.” Ngụy Hợp đánh giá Thạch Hoàn, người này tâm trí thực lực tựa hồ không tệ, nhưng thực lực cụ thể, còn phải đánh nhau rồi hẵng nói.

Tuy Vô Thủy tông bị áp chế liên tục hai lần ở chỗ hắn, nhưng điều này không có nghĩa là Vô Thủy tông yếu.

Dù sao những chân nhân chính bài chính trên tam chủ phong, hắn dù một lần cũng chưa từng thấy.

Đương nhiên.

Còn về phần thắng bại?

Hắn không cảm thấy trừ bỏ Phật chủ hoặc là toàn thư ra, ai có thể là đối thủ của hắn.

Cho dù là Phật chủ giáp mặt, toàn bộ ngoài năm bước chân, hôm nay cũng phải đánh nhau mới biết cao thấp.

Trong lòng hai người đều có tự tin, liền muốn đổi địa phương khác đối phó với đực cái.

“Chậm đã, hiểu lầm rồi! Đều là hiểu lầm thôi!”

Đột ngột, một lão đầu tóc bạc từ trong một đám con tin bị bắt làm tù binh xuất hiện.

Lão già chấp tay sau lưng, một bước nhảy lên, đảo mắt đã đến giữa Ngụy Hợp và Thạch Hoàn, ngăn trở hai người.

“Nếu như ba khuôn mặt đã bị bắt mất rồi. Giữa Vô Thủy tông và Huyền Diệu tông cũng không cần phải tranh phong như vậy nữa. Hai người các ngươi đều như vậy mới tốt chứ, võ giả nội bộ Đại Nguyên ta nếu còn tiếp tục hao tổn, sợ là sớm muộn cũng bị đám man rợ Ngô quốc diệt quốc.”

Hắn quay về phía Thạch Hoàn bên kia, trong lòng bàn tay có một tia kinh lực hội tụ thành một cái đồ án không hiểu.

“Thạch Hoàn chân nhân, không phải ngươi vẫn đi làm chuyện kia sao? Còn ở lại đây lãng phí thời gian, đâu có ổn thỏa lắm đâu?”

Thạch Hoàn hơi biến sắc mặt, đồng thời thấy được ký hiệu lóe lên mịt mờ kia, lúc này hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

Hôm nay coi như cho lão đầu này một cái mặt mũi. Nếu không, vì bảo vệ Vô Thủy tông, hắn không được để cho Ngụy Hợp này giáo huấn một cái.

Chỉ là mấy gia hỏa không đạt đến toàn bộ thực tế cũng chỉ có thể vượt cấp đánh vài tên phế vật, còn dám ở trước mặt hắn kiêu ngạo.

Thật không biết trời cao đất dày bao nhiêu!

Thạch Hoàn không nói một lời, xoay người rời đi.

Mấy chân nhân Vô Thủy tông đi cùng với hắn, có người muốn mở miệng, nhưng ngại vì Thạch Hoàn tính tình, lúc này cũng không dám nhiều lời, theo sát rời đi.

Ngụy Hợp nhíu mày, đưa mắt nhìn tiểu lão đầu trước mặt.

Lão nhân này cười tủm tỉm, thoát nhìn tương đối hiền lành, nhưng hắn không nghĩ rằng đơn thuần hiền lành, có thể khuyên nhủ người vừa rời đi.

“Vị lão tiên sinh này có gì chỉ giáo?” Hắn lạnh nhạt lên tiếng.

“Chỉ giáo thì không dám, bắt quá Ngụy Hợp chân nhân nóng lòng cầu thành như thế, nhanh chóng giải quyết việc này, hẳn là còn có chuyện khác phải làm?” Lão đầu cười nói.

“Đúng vậy.” Ngụy Hợp gật đầu, không có gì phải giấu diếm.

Đầu án ba khuôn mặt này nếu đã điều tra rõ, giải quyết hết hung thủ, hẳn còn phải tham gia tiệc sinh nhật của bạn cũ, sau này trọng tâm là lấy được manh mối Tam Nhãn Cừu, tìm được tướng quả sinh rồi tu luyện ngũ chuyển long tức.

Sau đó hoàn thành định cảm lần thứ hai.

“Không biết Ngụy chân nhân còn nhớ rõ Cửu Ảnh hay không?” Tiểu lão đầu bỗng nhiên thu lại vẻ tươi cười, truyền âm hỏi.

“...” Ngụy Hợp lập tức phản ứng lại: “Các người. Là những người trợ giúp sau lưng Cửu Ảnh lúc trước?”

Hắn còn nhớ rõ năm đó Cửu Ảnh lợi dụng con đường Vạn Độc Môn của hắn, cho những thế lực sau lưng kia rất nhiều ủng hộ.

Nhưng đám người này về sau còn muốn cùng hắn tiếp xúc thì bị hắn cự tuyệt.

Cuối cùng chỉ mang đám đồ đệ Cửu Ảnh đi, không rõ tung tích.

Hiện tại không ngờ lại gặp nhau ở chỗ này.

“Bây giờ Ngô quốc áp cảnh, dân chúng lầm than, đại thế áp sát, liên quân cũng sắp sụp đổ, Nguyên Quốc ta sắp vong quốc diệt chủng, Ngụy chân nhân, không muốn góp một phần sức lực cho cục diện này sao?” Tiểu lão đầu truyền âm nghiêm mặt nói.

“Không muốn.”

Sắc mặt Ngụy Hợp bình thản.

Tuy thân thể hắn là Đại Nguyên, nhưng bản thân bắt quá chỉ là một linh hồn khác, đối với Đại Nguyên cảm tình cũng không sâu đậm.

Lúc trước, ở thành Phi Nghiệp cũng vậy, sau đó ở Thái Châu cũng vậy, khắp nơi trong Đại Nguyên tràn ngập những sa đọa, thuế má, tầng tầng lớp lớp áp lực nặng nề cộng thêm thiên tai, ép cho bách tính gần như không thể sống nổi.

Đại nguyên như vậy là tốt nhất, mất nước.

Lão đầu bị lời đáp trả không cần lý lẽ của hắn làm cho ngừng lại, lập tức cũng nhận ra cái gì.

Tư liệu Ngụy Hợp hắn đã sớm chuẩn bị, hôm nay gặp mặt mới biết được người này khó đối phó hơn so với tư liệu ghi chép đơn giản nhiều lắm.

“Có thể đổi nơi khác nói chuyện được không?” Lão đầu tiếp tục truyền âm.

“Không rảnh. Nếu ba khuôn mặt đã bắt được, vậy chuyện này kết thúc a.” Ngụy Hợp lãnh đạm nói, quay người nhìn về phía hai huynh đệ Kim Trì cùng Mạc Nhất Liên.

Hai người bị Thạch Hoàn bắt lấy, sắc mặt đầy trần định, có chút phong phạm lão già Tỳ Hưu kia.

“Mọi người buông ra. Ba khuôn mặt bắt được, mọi người có thể trở về. Sau đó ta sẽ tìm một chỗ rộng rãi, công khai chém đầu thị chúng.” Ngụy Hợp phân phó nói.

Rất nhanh đã có người của Vạn Độc Môn lần lượt cời trời và giải độc cho mọi người.

Lúc này mọi người mới biết được, hóa ra mình bị bắt ở đây, không chỉ có kinh lực còn bị khóa, còn trúng kịch độc.

Nhất thời, đám người bị thả đi, lại nhìn Ngụy Hợp, ánh mắt từng người đều mang theo thật sâu kiêng kị, toàn bộ đều co giò bỏ chạy, trong lòng thề, về sau không bao giờ gặp lại Ngụy Hợp này nữa.

Không bao lâu sau, một đám người tản ra ánh sáng.

Trước khi Việt Tiểu Điệp đi, vốn muốn nhỏ giọng nói mấy câu với Ngụy Hợp, nhưng bị ánh mắt của lệnh tiên nhi cùng đông đảo sư tử sư muội nhìn chăm chăm, nàng cũng chỉ có thể cùng nhau rời đi.

Thượng Quan cùng chịu đựng một bụng tức giận, nhưng lại không thể phát tác.

Mắt thấy vạn người không nghe thấy cung cũng không nói, nàng càng không dám có động tĩnh gì, chỉ có thể nhanh chóng rời đi.

Chỉ chốc lát sau, trong trạch viện, chỉ còn lại mấy người Huyền Diệu tông.

Cung Hoàn, Triệu Nguyệt vui mừng, cùng với hậu nhân Hoàng Duyệt của Huyền Diệu Tông - Hoàng Tương Kỳ, Hậu nhân vẫn luôn được che chở, toàn bộ đều tụ tập trong sân.

Cung Hoàn và Hàn Tương Kỳ quay sang hai người đang bị bắt giữ như muốn ăn tươi nuốt sống, hận không thể giết chết hai người ngay tại chỗ.

Bất quá Ngụy Hợp giữ lại hai người còn hữu dụng, tự nhiên không thể để bọn hắn trực tiếp giết chết.

“Ta hỏi, các ngươi trả lời.”

Ngụy Hợp đi đến trước mặt hai người Kim Trì cùng Mạc Nhất Liên, hai người đang nhìn chăm chăm chỗ thi thể Kỳ Liên Tử.

Lúc này thi thể đã hóa thành khói đen hơn phân nửa.

“Không có gì để nói, thắng làm vua thua làm giặc, người giết chúng ta là được.” Sắc mặt Kim Trì tỉnh táo, giống như nói không phải mạng sống của mình.

“Các ngươi nương tựa vào Ngô quốc rộng rãi dạy dỗ?” Ngụy Hợp hỏi.

“Vâng.” Mặt Kim Trì không thay đổi trả lời.

“Ba khuôn mặt này còn có người ở đây sao?”

“... Không biết.” Kim Trì tùy ý trả lời.

Ngụy Hợp lại hỏi thêm mấy vấn đề, hai người này vẫn là một phen làm bộ, tùy tiện trả lời, hoặc trả lời lung tung.

Trong lòng hắn đã có phán đoán, cũng lười quản, dù sao lần này mục đích hắn tới đây đã đạt được.

Cái gọi là ba khuôn mặt, kỳ thật chính là đại âm tặc thân pháp thực lực mạnh hơn so với định cảm bình thường, so với kẻ hái hoa bình thường, thực lực của bọn chúng mạnh hơn rất nhiều.

Chỉ thế mà thôi.

*

*

*

Kế tiếp, ánh mắt hắn nhìn về phía Hàn Tương Kỳ đang có chút kích động ở bên cạnh.

“Sinh Tương Quả ở đâu?”

Hàn Tương Kỳ lúc trước đã được thông báo, mình cần trả giá tương quả Tam Nhân Cưu, làm thù lao, đưa cho người trước mắt, coi như thù lao nhiệm vụ lần này của hắn.

Có thể báo thù cho tổ mẫu mình, chỉ cần trả một cái tương sinh mà chính mình cũng không biết tác dụng là gì, năng tự nhiên vui mừng đến cực điểm.

Lập tức cũng gật đầu đáp lại.

“Sinh Tương Quả ở trong bảo khố của gia tộc ta, hiện tại nhất thời nửa khắc ta cũng không lấy ra được, bất quá sau khi giải quyết chuyện bên này xong, ta có thể mang ngài đi lấy. Bảo khố cách nơi này không tính là xa.”

“Ừm. Bên này các người tự xử lý đi. Cung Hoàn, hai người này liền giao cho người trông giữ, đừng giết chết sớm, sau đó còn phải giữ lại công khai chém đầu thị chúng.” Ngụy Hợp dặn dò vài câu, cũng lười để ý tới, quay người lách mình rời đi.

Ba mặt mũi đang làm việc, vốn dĩ việc này sẽ kéo dài rất lâu, nhưng bị hắn giải quyết dễ dàng hai ba lần cực kỳ thô bạo.

Kế tiếp, nên đi xem qua vị bằng hữu cũ ở phủ thành đã lâu của mình.

Mấy ngày sau...

Viễn Trung Bang, Thiên Hương lâu.

Lúc này khắp nơi tại Thiên Hương lâu đều treo các loại câu đối chúc mừng sinh nhật, vải vóc, hoa lam.

Mặc dù Quan Lam không thể giống trống khua chiêng bày tiệc ở nhà, nhưng bởi vì ba khuôn mặt đèn tột, nàng cũng không cần hạn chế ở nhà.

Vì vậy hẳn liền ở bên ngoài, bao một chỗ tửu lâu sống qua.

Quan gia ba phòng, không có lão tử không chịu trách nhiệm mở cửa như Ngọc Đức thì những người còn lại đều đã đến.

Đại ca Quan Uy, nhị ca Quan Phúc Lâm, Tam ca Quan Thanh, tất cả đều ở đây.

Quan Cương thân là tiểu muội, lại là tính tình thích kết giao bằng hữu nhất, ba người đều có thể chăm sóc, cố gắng hết sức chăm sóc.

Trừ bốn người ba phòng, còn có mấy quan gia khác giao hảo với bọn họ, ghi chép một bút, không ngừng ghi tên người tặng lễ tên cùng lễ vật.

“Hai phòng, quan tự nhiên, đình Thục một viên, minh châu ba mươi.”

“Trường phòng, Quan Tân Vũ, Bách Hoa san hô một toà.”

“Lão bản Dur Hoàn Phường thành công, Phong Sa Kim Nhất cân.”

Từng nhân mạch ba phe giao hảo, nhao nhao đưa lễ lên lầu, sau đó ngồi xuống ghé.

Quan Ngọc ngồi ở bàn chính lầu hai, thần sắc có chút khó coi.

Lúc trước nàng kết giao với nhiều bạn bè kết giao, vung tiền ra không biết bao nhiêu. Bây giờ nhìn lại, lại không nghĩ tới...

Bà kinh doanh quan hệ nhân mạch lâu như vậy, đã nói là huynh đệ tử muội giang hồ, bây giờ tổ chức sinh nhật, lại tặng quà gì cũng không mang, trực tiếp tới cửa ngồi ăn uống.

Quan Côn Bằng không còn lời nào để nói, nhìn mấy cái bàn lớn ngồi kín mấy vị bằng hữu ở mấy góc lầu hai.

Người rất nhiều, ngồi trọn vẹn bảy tám mươi người, đây còn chưa tính là mười mấy cái bàn bên đại sảnh lầu một kia.

Nhưng những người này tính toán toàn bộ, tặng lễ cũng chỉ có mấy người.

Tuyệt đại đa số đều là qua đây ăn chùa uống chùa, không thèm để ý chút nào đến thể diện.

Hơn nữa ăn thì ăn, toàn bộ lầu hai ồn ào, uống rượu khoác lác khắp nơi, căn bản không có an bình.

Quan Phúc Lâm trong lòng lắc đầu, nhìn ánh mắt cô đơn của Quan Khuyết, trong lòng cũng đau lòng.

Hiện giờ Quan Côn Bằng cũng là người hơn ba mươi tuổi, đáng tiếc tâm tư một mực ôm lấy tâm tư cầu may, luôn nghĩ, mình kiên trì không ngừng kết giao hảo hữu như vậy, rồi sẽ có một ngày, những bằng hữu này người nào cũng có một người phát đạt, sẽ cho nàng một hồi báo vượt xa mong muốn của mọi người.

Đáng tiếc, hiện thực là tàn khốc.

Những người này đều là loại không biết xấu hổ, có thể không biết xấu hổ đến đây ăn uống, tự nhiên đều là người có giới hạn thấp tới mức không rõ ràng.

Đừng nói đến hồi báo sau khi phát tích, cho dù không phát tích, cũng đừng mong để cho bọn họ nhớ kỹ.

Nói không chừng đám người này còn mắng nàng ngu xuẩn.

382

“Ta đã sớm nói rồi, người kết giao những người này không được. Xem đi.” Quan Phúc Lâm thở dài nói.

“Con người luôn thay đổi.” Quan Ngọc lắc đầu, “Hiện tại có lẽ bọn họ không phải rất ưu tú, nhưng về sau gặp gỡ nào có thể biết được?”

“Đó cũng là chuyện sau này.” Quan Phúc Lâm cạn lời.

Hắn nhìn lại cảnh tượng đang ma loạn vũ trước mắt, càng im lặng.

Các mạch người đến đưa lễ, từng người cũng lưu lại lễ vật liền không dừng lại, xoay người rời đi.

Dù sao những người này cũng quá kém cỏi.

Tiệc sinh nhật đến ăn uống thoải mái, không mang theo một chút quà mừng, đây quả thực là một sở thích đến ghê tởm.

Cũng chính là Quan Cương vẫn còn kiên nhẫn, từng người đều thu hết toàn bộ vào chiêu đãi cho tốt.

“Tiêu cục Trình gia có ít ngày, đưa mười cây tiêu cục!”

Cuối cùng cũng có được một chút quan kết giao, mang theo lệnh thưởng môn.

Quan Cương lập tức vui mừng, vội vàng đứng dậy đi nghênh đón.

Nơi cửa ra vào của tử lâu.

Một chiếc xe ngựa có chút cổ xưa chậm rãi dừng lại, màn xe xốc lên, một nam tử trung niên khí chất ôn hòa, tóc hoa râu chậm rãi đi xuống.

Nhìn thấy Quan Khuyết nghênh đón ở cửa, nam tử mỉm cười, ôm quyền.

“Đã tới chậm, đừng trách chớ trách, giữa đường vì tìm những bút vàng thích hợp này nên ta tốn không ít công phu.”

Khuôn mặt nam tử tang thương, ánh mắt ôn nhu, so với nhiều năm thì khí chất đã trưởng thành hơn rất nhiều.

“Trình đại ca ngươi đến rồi là tốt rồi. Ta vẫn luôn nghĩ vì sao Trình gia vẫn chưa có người tới. Năm nay phần hy vọng vào đồ vật của Trình ca ngươi sẽ giữ thể diện.” Quan Lam bất đắc dĩ nói.

Trình Thiếu Cửu biết nàng nói tới chuyện gì, cũng là bất đắc dĩ.

Trước kia hắn cũng có tình huống Quan Khuyết, nhưng về sau, khi tiêu cục hắn gặp phải phiền toái nguy nan, đám người gọi là bằng hữu kia không ai nguyện ý giúp hắn.

Từ đó trở đi, y đã hiểu, kết giao bằng hữu là phải dựa vào người.

Không phải trả giá tất cả đều có thể có hồi báo.

Hai người vào tửu lâu, ngồi xuống chủ vị lâu hai.

Hắn tùy ý trò chuyện về tình huống trong thành gần đây, rồi chuyển đề tài, đột nhiên nhắc tới lá thư mà trước đó nàng nhận được.

“Có lẽ là bằng hữu cũ, đi ngang qua nơi này, lâm thời nảy sinh ý định đến thăm ngươi.” Trình Thiếu Cửu trả lời.

Lại nói tiếp, hắn và Quan Cương quen biết, cũng là bởi vì quan hệ lúc ở Phi Nghiệp thành.

Khi đó, bởi vì Ngụy Hợp ra mặt cho Trình gia, một mực chú ý quan hệ Ngụy Hợp, cũng bởi vậy mà nhận ra Trình Thiếu Cửu này.

Nhắc tới Ngụy Hợp, Trình Thiếu Cửu lâu cũng nói đến một số chuyện buồn cười.

“Khi đó, điều kiện trong nhà Tiểu Hà không tốt, nhưng luyện công phi thường khắc khổ, người khác đều đang ăn nhậu chơi bời, hắn đang tu hành. Người khác nghỉ ngơi tiêu khiển, hắn đang tu hành, vô luận lúc nào, hắn đều đặt luyện công ở vị trí thứ nhất.”

Hắn ta vừa cười vừa nói.

“Ta cho người biết, khi đó ta từng đến nhà nó, một lần ta ăn cơm cùng nó. Nhị tử của nó, Ngụy Ngọc làm một món ăn ăn rất ngon, là thịt và thức ăn.

Khi đó, khắp nơi đều là đói hoang, mọi người đói không chịu nổi, Ngụy Hợp vừa mới luyện công không ra thành tích gì. Cũng không ra ngoài thành đánh thu phong, nào có thể lấy được đồ ăn gì.

Ta ăn một lát, cảm thấy hương vị cũng không tệ lắm, bèn hỏi Nhị tử xem miếng thịt trong rau kia là từ đâu ra. Tử đoán thế nào?”

“Sao thế?” Quan Côn Bằng cười hỏi.

Diễn cố giữa Trình thiếu gia và Ngụy Hợp là nội dung mà bà thích nghe nhất.

Mỗi lần gặp Trình ca, hai người đều sẽ nói ra những chuyện này.

“Nhị tử lúc ấy chỉ vào một cái lỗ góc tường, nói với ta, sông nhỏ mỗi ngày luyện công cần ăn nhiều, cho nên nó mỗi ngày ở nhà để ăn một chút, câu chuột.”

“Ngay từ đầu, chuột không nhiều lắm, nhưng sau lại từ từ bị nàng nắm được bí quyết, biết cách dùng đồ vật hương hơn câu dẫn, bắt được chuột liền từ từ biến nhiều lên.”

Quan Chỉ lập tức nở nụ cười.

Khi đó Ngụy Hợp thật thâm.

Thời gian không luyện thành danh đường, trong nhà lại nghèo không có chỗ dựa, quả thực là nhân sinh thấp nhất.

Hai người vừa nói vừa cảm khái.

Không ngờ về sau Ngụy Hợp lại có thể phát triển đến độ cao như vậy.

Không chỉ cứu Trình ít ngày, còn cứu được huynh muội Quan Thanh Quan.

“Chỉ là hiện tại đã qua nhiều năm như vậy, cũng không biết hiện tại sông nhỏ thế nào rồi. Còn có các sư huynh đệ khác...”

Trình Thiếu Khẩu có chút hoài niệm cuộc sống lúc trước.

Còn đang trong quyền viện, mỗi ngày đơn thuần chỉ cần cân nhắc luyện công và vui đùa, còn chuyện nhà có người và sự phụ chồng đỡ, chắn gió chắn mưa, không lo không lo.

So với hiện tại, thoải mái hơn không biết bao nhiêu lần.

“Lúc trước ta phải người về Phi Nghiệp thành một lần, nhưng đáng tiếc... Quyền viện không còn, những người trước kia có nói đã đi hết rồi.” Quan Côn trả lời, cũng là tiếc hận.

“Nếu Ngụy Hợp vẫn còn, nói vậy hiện tại cũng nhất định có thể sống không tồi.” Nàng nhẹ giọng nói.

“Người hiểu rồi.” Chợt có một giọng nói vang lên từ bên cạnh.

Hai người ngồi bên bàn, không biết khi nào lại có thêm một người.

Người nọ đội nón che màu đen, trên người mặc một bộ trang phục hấp dẫn màu xám của giang hồ, một tay cầm bình rượu rót cho mình.

“Người là...!” Quan Ngọc giật mình, còn chưa hỏi xong, liền thấy người kia đội nón che lên, lộ ra khuôn mặt bên dưới.

Mặc dù không ít năm không gặp, nhưng nàng chỉ liếc mắt một cái mà đã nhận ra người trước mắt.

“Ngụy Hợp!?” Nàng một chút muốn đứng lên, mặt mũi tràn đầy mừng rỡ.

Nhưng lập tức bị Ngụy Hợp đưa tay đè xuống.

“Đừng kích động. Đừng để người khác biết ta đã tới nơi này.”

Ngụy Hợp nhẹ giọng an bài, hiện tại hắn và Quan Cương gặp mặt, đối với hắn cũng không tính là chuyện tốt.

Dù sao hiện tại Huyền Diệu tông và liên quân thoát ly, hắn đắc tội quá nhiều người.

Nếu tùy tiện công khai, lúc đó hắn tự nhiên còn tốt, nhưng nhưng sau khi hắn rời đi, đối với Quan gia tuyệt đối ảnh hưởng cực lớn.

Trình thiếu một bên cũng chấn động trong lòng, vội vàng nhìn lại Ngụy Hợp.

Khi nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc dưới tấm khăn che mặt kia, hắn cũng kích động muốn hô lên.

Nhưng rất nhanh hắn liền ngăn chặn kích động.

“Tiểu Hà! Quả nhiên ngươi vẫn còn sống, hơn nữa không chỉ còn sống. Ta xem ra hiện tại ngươi chính là một trong những người ra khỏi thành Phi Nghiệp chúng ta, là người có thể trà trộn vào loại tốt nhất rồi.” Trình Thiếu gia đè nén âm lượng, nhưng vẫn có chút kích động.

“Trình ca.” Ngụy Hợp cười duỗi tay ra, cùng Trình Thiếu Lâu nắm chặt tay.

Đã cách nhiều năm, hắn lại lần nữa gặp bạn tốt của mình lúc còn nhỏ, tâm tình khó tránh khỏi có chút phập phồng.

Lúc trước khi hắn còn ở Phi Nghiệp Thành, mới vừa học quyền có mười sáu tuổi, bây giờ thoáng chớp mắt một cái, không ngờ đã hơn ba mươi tuổi rồi...

Năm tháng không tha người, đảo mắt đã hơn mười năm trôi qua.

Ngụy Hợp đánh giá Trình Thiếu Cửu trước mặt, so với Phi Nghiệp thành, lão đã già hơn nhiều, nhưng bởi vì luyện võ, tựa hồ bảo dưỡng coi như tốt.

Chỉ vì bận rộn chuyện làm ăn của tiêu cục, so với trước kia phải ổn trọng hơn nhiều.

“Nếu đã tới, cũng đừng đi nữa, ở lâu thêm mấy ngày, lát nữa về nhà ta, cùng chị dâu ngươi, làm vợ gặp mặt. Người làm cha như ngươi, từ nhỏ đã không khiến cô ta trông thấy.”

Trình thiếu gia có chút kích động nói, nữ nhi của lão Trình Hà, từ nhỏ đã đưa cho Ngụy Hợp, nhận lão làm cha nuôi. Bây giờ gặp được, tự nhiên là định cưỡng ép kéo lão trở về nhận người.

“Ta ở đây cũng vậy, lúc trước ngươi đã cứu ta và Tam ca ta một mạng, ta còn chưa trình trọng nói lời cảm tạ, bây giờ gặp

lại, người có thể cho ta cơ hội hồi báo chứ!” Tâm tình Quan Ngọc vui mừng cực độ, cười nói.

Ngụy Hợp đánh giá quan liền, đại tiểu thư Quan Ngọc xinh đẹp trước kia, hiện tại cũng đã thành thực hơn nhiều, dung mạo tư thái tựa như một tấm chắn bằng nước thuần thực, khá là mê người.

Nhưng trong đôi mắt to long lanh như nước kia, vẫn giống như trước kia, hiện ra sự tò mò và tinh khiết.

Hắn ta cười lắc đầu: “Lần này ta xuất môn làm việc, lâm thời đi ngang qua nơi này, cho nên đưa cho người một phong thư, không nghĩ tới còn có thể gặp được Trình ca.”

Hắn nghĩ nghĩ, dù sao ở đâu cũng có cảm giác giống nhau, không bằng ở chỗ này, chờ sau khi lấy được Sinh Tương Quả, liền ở chỗ này bế quan đột phá.

Dù sao cũng đã định cảm lần thứ hai, về mặt công lực hắn đã đột phá, chỉ là cần ở bên ngoài mở ra siêu cảm, để quý phong phát một tháng, dùng cái này lực lượng lột xác.

Ba người trò chuyện vui vẻ, Ngụy Hợp cũng đáp ứng, ở lại Trình gia một đoạn thời gian, gặp lại bạn cũ, để Trình Thiệu Khuyết và Quan Diêm tận hết tình nghĩa chủ nhà.

Ăn xong yến hội, Ngụy Hợp dâng quà sinh nhật mà chính mình mang đến, là một món bảo bối lúc trước hắn từng dùng - một viên Ích Độc Châu có thể trừ độc rất nhiều độc vật.

Đối với hắn bây giờ, chính pháp quyết hộ thân, hắn không chỉ bách độc bất xâm, còn có thể liên tiếp đem kinh lực của mình nhiễm lên kịch độc.

Bất quá bởi vì những kịch độc này không có hiệu quả đối với chân nhân bình thường, nên hắn mới không dùng.

Trên thực tế, trừ Chân Nhân, các tầng còn lại gặp phải kịch độc chính pháp quyết ẩn chứa, đều khó thoát khỏi cái chết.

Ích Độc Châu đối với Ngụy Hợp vô dụng, có tác dụng rất lớn đối với Quan Khuyết.

Lập tức, Ngụy Hợp theo Trình Thiếu hồi lâu ở cùng. Mặc dù Quan Khuyết bên này cũng cực lực mời, nhưng dù sao nàng cũng là nữ tử, lưu nam tử ở nhà, truyền ra thanh danh không tốt.

Bên phía ba gương mặt kia, Ngụy Hợp dứt khoát cũng không ra mặt, để Cung Hoàn thay thế hẳn chủ trì việc chém đầu.

Bản thân hẳn thì ẩn tàng ở Trình gia, mỗi ngày cùng Trình Thiếu nhiều chuyện cũ, ngẫu nhiên đi liên lạc với Trình Hà tình cảm.

Trình trình xuất hiện hơn mười tuổi, yếu điệu, xinh đẹp đáng yêu, chẳng qua cũng là tính cách cay độc, suốt ngày chỉ biết múa đao chơi thương, tập võ ầu đả.

Đi ra ngoài ba ngày đánh một trận nhỏ, năm ngày một trận lớn.

Ngụy Hợp vừa tiến vào chân thật một thời gian dài, bắt đầu lần thứ hai định cảm, vừa thỉnh thoảng dạy sơ trình, tránh cho nàng ra ngoài gây họa cho người trong nhà.

Thời gian thâm thoát thoi đưa.

Bất tri bất giác đã hơn một tháng đã trôi qua.

Đối với việc chém đầu công khai, Huyền Diệu tông cũng đã hoàn thành, sau đó nhân thủ của Huyền Diệu tông hoàn toàn rút khỏi Vân Châu phủ.

Mà vạn không phải cung không có cao thủ chân chính đến, sau khi phát hiện không có ai, cũng không thể nói gì hơn.

Muôn gây phiền toái, nhưng người của Huyền Diệu tông đã không còn, đồ nhi không biết làm sao.

Về phần Ngụy Hợp, sau khi kết thúc định cảm lần thứ hai đã tìm được một khoảng thời gian, để Hàn Tương Kỳ dẫn hẳn đến bảo khổ Hàn gia một chuyến, nhận được một phần Tướng Quả và manh mối bắt Tam Nhãn Cưu.

Ngụy Hợp vốn cũng dự định quay về tông, chính thức tu hành Ngũ Chuyển Long Tức làm át chủ bài.

Dù sao Huyền Diệu tông tông môn bản thân, các loại tài nguyên đều đầy đủ, muốn tu hành bí kỹ, tự nhiên là trở về tốt nhất.

Nhưng một là tin tức do Huyền Diệu tông đột nhiên truyền đến, làm cho hắn không thể không từ bỏ ý định trước đó.

“Cái gì?! Đại sư tử không ở tông môn mà đi Ngô quốc??!”

Trong một gian phòng dành cho Trình gia trạch viện.

Ngụy Hợp bỗng nhiên đứng dậy, vẻ mặt ngạc nhiên chấn động nhìn người trước mặt.

Đứng trước mặt hắn, rõ ràng là Diêu Văn Diêu sư tử đã tu dưỡng từ lâu.

“Lừa tử làm gì? Thật ra trước khi tử rời đi, đại sư tử đã không còn ở tông môn nữa rồi. Ở lại bên kia chỉ là thể thân mà thôi.”

Diêu Văn cười khẽ nói.

“Đám tiện nhân kia, cho rằng chúng ta chỉ có thể bị động ngăn cản, đâu có nghĩ tới đại sư tử lại dám chủ động xuất kích.”

“Diêu sư tử, sao tử lại như thế?” Ngụy Hợp khó hiểu, đã muốn giữ bí mật, tại sao hiện tại lại đột nhiên nói cho hắn biết?

Dứt khoát giữ bí mật không phải tốt hơn sao?

“Tất nhiên là vì chuyện đã làm xong rồi.” Diêu Văn không nói gì liếc nhìn cô.

“Đại sư tử ám sát Ngô Hoàng, mặc dù không hoàn toàn thành công, nhưng cũng nhân cơ hội chặt đứt một cánh tay, bản thân bị thương nặng.

Hiện tại toàn bộ Ngô Quân đều sắp bị bức điên rồi.

Lúc trước đại quân áp cảnh, muốn tiêu diệt huyền diệu của ta, bây giờ lại lập tức bị đại sư tử giữ lại!”

Diêu Văn cũng nói tiếp, thần sắc phấn chấn.

Bất kể là Đại nguyên hay là Đại Ngô, đều lấy võ lập quốc.

Xung quanh Ngô Hoàng cao thủ nhiều như mây, chỉ là tông sư đứng đầu đã có hai vị hộ vệ. Cao thủ còn lại nhiều vô số kể.

Còn có tinh trận cỡ lớn, tầng tầng lớp lớp phòng ngự.

Tuyệt cảnh như vậy mà đại sư tử Nguyên Đô Tử lại có thể đánh gãy một tay, khiến y trọng thương.

Có thể thấy được thực lực của nó hung hãn đến thế nào.

“Nhưng như thế, Ngô quân chẳng phải là càng thêm trọng tâm đặt ở trên Huyền Diệu tông ta?” Ngụy Hợp nhíu mày hỏi.

“Bọn họ không dám.” Diêu Văn cười nói: “Hai vị tông sư đứng đầu, cộng thêm ba tầng tinh trận, hơn mười cao thủ đạt tới cực hạn, đều không cần nổi một mình đại sư tử.

Cả Đại Ngô, trừ bỏ quốc sư rộng rãi, chỉ sợ không có người thứ hai có thể mang đến cảm giác an toàn cho Ngô Hoàng. Cho nên, hấn tất nhiên sẽ chiêu mộ quốc sư nhiều lần hội triều.

Ma đa không ở đây, Ngô Quân ở trên phương diện chiến lược cao cấp đã không còn sức chiến đấu chủ yếu nữa. Cộng thêm đường tiếp tế dài, gánh nặng rất lớn, xem ra chiến tranh sắp tiến vào giai đoạn mới rồi.”

“Hơn nữa, nếu Ngô Quân muốn ngọc đá cùng vỡ, chúng ta cũng sớm có chuẩn bị. Hiện tại Huyền Diệu tông đã sớm chuẩn bị tốt hải thuyền, thanh lý hết các thế lực mai phục xung quanh. Một khi động thủ, có đại sư tử tiềm phục tại một nơi bí mật gần đó, cao tầng Ngô quân trừ nhiều, còn có ai dám ngủ ngon giấc?

Nếu lúc ấy không có Tinh Trận áp chế, chỉ sợ đại sư tử sẽ đại sát tứ phương ở Ngô Hoàng hoàng cung rồi!”

Diêu Văn tâm tình sáng khoái cười ha hả.

Chờ nàng cười một hồi lâu, mới nuốt nước miếng.

“Đúng rồi, thiếu chút nữa là quên chính sự. Ta tới gọi người về tông di dời. Không phải Thiên Hải đảo trước kia, là một nơi khác.”

“Hửm? Chuyển đi?” Ngụy Hợp sửng sốt.

“Cũng không hẳn, Huyền Diệu tông ta vốn không chỉ có một tông môn. Lần này chỉ là phòng bị Ngô quốc trả thù, hoàn toàn

quay về biển sâu.” Diêu Văn cười nói. Chỉ là lần này, người cần phải mài giũa tu hành ở tông môn thật tốt.”

Tông môn chuyển nhà, tất nhiên cần rất nhiều nhân thủ, gặp phải kẻ thù cũng sẽ xuất hiện rất nhiều phiền phức.

Vì vậy tất cả nhân thủ bên ngoài đều phải hồi lưu. Có thể suy đoán, lần này Huyền Diệu tông di chuyển, tất nhiên sẽ có không ít trâu bò rắn rết toát ra.

383

“Lần này ta tính toán sẽ không xuất quan tại tông môn. Không luyện đến cực hạn, tuyệt không xuất quan.” Ngụy Hợp gật đầu nói.

Hôm nay hắn lấy được một ít Sinh Tương Quả, mặc dù số lượng không đủ, nhưng biết ở đâu lấy tiếp, cũng không thành vấn đề.

“Việc này không nên chậm trễ, mau chóng chuẩn bị rời đi đi, sau khi tông môn chuyển đi, sẽ thu hồi tất cả nhân thủ đóng tại ngoại giới. Nếu có cái gì cần chấm dứt ân oán, cũng mau chóng xử lý. Cần ta hỗ trợ thì cứ việc nói thẳng.

Có lẽ đợi đến lần tiếp theo chúng ta đến sẽ là rất nhiều năm sau.”

Ngụy Hợp gật đầu.

Lần này, theo ý của Diêu Văn, không chỉ chuyển đi mà còn đóng cửa sơn môn.

Chỉ là đại sư tử mới ra tay đánh trọng thương Ngô Hoàng, hôm nay lại đột ngột hồi tông, đóng cửa sơn môn... Điều này không thể không khiến người ta liên tưởng đến, năng ta phải chăng đã bị trọng thương?

Dù sao đây cũng là hoàng cung Ngô Quốc, là nơi nguy hiểm nhất của cả nước Ngô.

Sau khi ra vào, sao có thể không trả giá chứ?

Sau khi dọn dò xong mọi chuyện, Diêu Văn lặng lẽ rời đi.

Ngụy Hợp thì khoanh chân ngồi trong phòng suy tư một đêm.

Sáng sớm ngày thứ hai, Trình thiếu phu dẫn Trình Hà tới tìm hắn.

“Ngụy Hợp, tiết trời hôm nay vừa đẹp, cùng đi ngoài thành núi Đạp Thanh nhé? Trước kia, ngay cả Đoạn Kim Sơn bên kia ta cũng không dám đi, bây giờ có người ở đây, vừa vận mượn uy thế của người, qua bên kia giải sầu.”

Trình Hà ở một bên cúi đầu thuận mắt, không thích hé răng. Đối với lão cha Ngụy Hợp, bà cũng không quen thuộc lắm, chỉ cảm thấy đối phương rất có uy nghiêm, nhất cử nhất động đều có uy thế khiếp người.

Cho nên mặc dù Ngụy Hợp tận lực thu liễm khí tức trên thân, vẫn như cũ có chút dọa Trình Hà, để lão không đến mức cử chỉ buông lỏng.

Ngụy Hợp còn ngồi trong phòng, liền nghe trong viện ít ngày vang lên thanh âm.

Hắn đứng dậy đi ra khỏi phòng, trên mặt mang theo vẻ tươi cười.

“Hôm nay không cần đi nơi khác rồi. Trình ca, lúc trước đề nghị với ngươi, ngươi suy nghĩ thế nào rồi?”

Trên mặt Trình Thiếu Cửu hiện lên nụ cười xán lạn, chậm rãi tỉnh táo lại. Lão nhìn Ngụy Hợp, mơ hồ đoán ra điều gì.

“Ngươi muốn rời khỏi sao?”

“Ừm, đã lưu lại lâu như vậy, cũng nên đi thôi.” Ngụy Hợp gật đầu.

Bây giờ hắn đã hoàn toàn định cảm lần thứ hai, kinh lực xuất hiện biến hóa rất nhỏ, mặc dù đối với thực lực của hắn bây giờ không tăng lên nhiều.

Nhưng đây là con đường phải đi qua khi đặt chân lên cảnh giới cao hơn, nhất định phải đi một lần.

Kế tiếp là đi nắm bắt nhiều sinh tướng quả nhất, sau đó trở về tông môn.

Mà đề nghị này, chính là lúc trước hắn nói cho Trình Thiếu Cửu biết, muốn đưa Trình Hà trở về Huyền Diệu tông.

Không riêng là Trình trình, quan Chủ bên kia, ông cũng cho một ít danh ngạch, có thể mang Quan Khuyết trở về, Quan gia tam phòng nếu nguyện ý, cũng có thể đồng hành.

Đương nhiên, không có khả năng là bao trọn bọn họ tiến vào tông môn, điều này rõ ràng không thực tế, chỉ là do Ngụy Hợp tự mình dạy dỗ mà thôi.

Thành tựu thế nào cũng phải cao hơn ở đây nhiều.

Hiện giờ Trình gia ngay cả một võ sư cũng không có, chỉ có thể miễn cưỡng ở Vân Châu phủ kiếm cơm ăn. Chỉ dựa vào hai huyết ba huyết, đối với Vân Châu phủ mà nói, chính là số mệnh pháo hôi.

Nếu không phải Trình gia chủ tu cước công, chỉ sợ không chờ Ngụy Hợp đến, đã sớm bị thôn phệ hầu như không còn.

“Suy nghĩ kỹ lại đi. Một ngày thời gian cần thận cần nhắc.”
Ngụy Hợp trịnh trọng nói.

Hắn chẳng qua chỉ muốn cấp cho đám bạn tốt của mình chút hạt giống mà thôi.

Trong thời loạn thế này, mạng người như rơm rác, không cần thận ngã xuống đất, không thể đứng dậy nổi.

Cho nên nếu mang Trình Hà đi gia nhập Vạn Độc Môn, cũng sẽ khiến Vạn Mệnh phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Trình Thiếu Khẩu trầm mặc xuống, nhìn Trình Hà bên cạnh.

Nữ nhi này mới khoảng mười tuổi, so với lúc trước Ngụy Hợp Võ còn nhỏ hơn rất nhiều. Chính là thời gian tạo cơ sở tốt nhất.

Nếu có thể bán Ngụy Hợp làm sư phụ, tuyệt đối cũng không tồi.

Nhân giới của hắn không đủ, mặc dù không biết Ngụy Hợp bây giờ lợi hại bao nhiêu, nhưng khẳng định vượt xa hắn tưởng tượng.

“Ta sẽ suy nghĩ cẩn thận.” Trình Thiếu Khẩu gật đầu.

“Nếu đồng ý, ta sẽ sai người an bài, đưa nàng đi. Hôm nay ta có việc, phải ra ngoài trước một chuyến.”

Ngụy Hợp dự định tiến về thăm dò Tam Nhãn Cưu.

Từ chỗ Hàn Tương Kỳ, hắn nhận được một bộ phận tư liệu về Tuế Huỳnh Trùng, hôm nay vừa vặn đi qua nghiệm chứng một chút.

“Ừm, trước tiên ta mang Trình Hà trở về, suy nghĩ cho kỹ đã.”

Trình Thiếu Cửu biết công pháp nhà mình, tối đa chỉ có thể luyện được ba giọt máu. Bây giờ hảo huynh đệ tốt đã có chỗ dựa, để Trình Hà đi qua đó, cũng là một cơ hội tốt.

Chỉ là trong lòng hần hiểu rõ, chuyến này sẽ rất lâu sau.

Từ lợi ích mất đi, hần biết nên lựa chọn như thế nào.

Nhưng xét theo phương diện tình cảm, hần lại khó mà hạ quyết tâm.

Ngụy Hợp không biết Trình Thiếu Khuyết nghĩ thế nào, sau khi tiễn hai người, y rời Trình gia, tiến đến thông báo cho bọn người Cung Hoàn, cùng nhau trở về.

Không sử dụng thân pháp, Ngụy Hợp cũng chỉ coi mình là người bình thường, không nhanh không chậm đi bộ về phía trụ điểm Huyền Diệu tông.

Trước khi đi, hần cũng dự định nhìn tòa thành sâm uất nhất Vân Châu này.

Trong phủ Vân Châu, phố lớn ngõ nhỏ, vẫn có thể nhìn thấy vết tích phồn hoa lúc trước.

Hiện tại từng tòa lầu kiến trúc trang trí hoa lệ, lại giống như quỹ ốc trống rỗng, không có cái gì cả.

Trên đường cũng có thể nhìn thấy rất nhiều cửa hàng bán hàng rong, chỉ là lẻ tẻ có chút ít.

Quan binh tuần tra qua lại không ít.

Chỉ là từ trong mắt những quan binh này, Ngụy Hợp cũng nhìn ra lo lắng, sợ hãi các loại.

Ngô Quân xâm chiếm hơn phân nửa Vân Châu, bây giờ uy hiếp phủ thành, một khi chiến tranh bộc phát, những quan binh tầng dưới cùng như bọn họ chính là pháo hôi tốt nhất. Sao có thể không sợ?

Ngụy Hợp chậm rãi đi tới, nhìn qua khu phố có chút rách nát, trên mặt đất khắp nơi đều là rác rưởi chông chát.

Ngẫu nhiên có võ giả chạy qua nhanh như tên bắn, hoặc cười ngửa dị thú, nhanh chóng xuyên qua.

Phủ thành dần dần hiện xu hướng suy sụp.

Xuyên qua Mục Lăng Viễn Trung, Ngụy Hợp rất nhanh liền tới chỗ hỗn phố giữa Mãng cùng Lăng.

Giữa năm, thường xuyên sẽ có rất nhiều nơi như chợ nhỏ.

Dòng người tụ tập xong, ngược lại những nơi này còn dơ dáy lộn xộn hơn so với bên trong.

Ngụy Hợp không muốn nhìn nhiều, vốn có dự định nhanh chóng lướt qua.

“Cha nuôi!!” Bỗng nhiên một tiếng kêu to kinh hãi, dọa hấn nhảy dựng lên.

Ngụy Hợp quay người nhìn về hướng âm thanh truyền tới.

Tổng Thế Hùng và Tổng Thế Chân hai huynh đệ, mặt lộ vẻ vui mừng, chạy như điên về phía hấn.

Thân pháp hai người so với trước đó Ngụy Hợp rõ ràng mạnh hơn không ít.

Trong đó thậm chí còn có biến hóa tránh né mới.

Bất quá lúc này Ngụy Hợp quan tâm còn không phải là cái này, mà là hai huynh đệ sau lưng đuổi theo không bỏ.

Người nọ một thân áo lam trắng, tay áo phấp phới, thân pháp không chậm, chỉ là đi thẳng tới đi lui, căn bản bắt không được huynh đệ Tổng gia.

“Cứu mạng, cha nuôi!!” Tổng Thế Hùng sững chết trước mắt, nhưng không quan tâm gì nữa, kêu to.

Ngụy Hợp không phản bác được, người đuổi giết hai huynh đệ phía sau lại là một võ sư.

Huynh đệ Tổng gia và người đuổi giết chạy tán loạn khắp nơi, rất nhanh đã đến trước người Ngụy Kỳ đang dừng bước.

Tổng Thế Hùng nhanh chóng dừng lại, mang theo đệ đệ một mạch trốn phía sau Ngụy Cô.

Ngụy Hợp cũng không ngăn cản.

Hai huynh đệ này tạo cho hắn cảm giác rất kỳ diệu, tựa như cỏ dại cháy rừng, vô luận gặp phải phiền toái gì, bọn họ đều có thể từ đó tìm được đường sống, tránh thoát khỏi cuộc chiến.

Tên thanh niên đuổi giết kia, nhìn thấy Ngụy Hợp ngăn ở phía trước, sắc mặt bình thản, hoàn toàn không để hắn vào mắt.

Gã thanh niên kia lập tức nổi giận.

“Hai người các ngươi rút ra đây cho ta! Tống Thế Hùng, lúc trước ngươi nói như thế nào, hứa hẹn không làm được thì thôi đi, bây giờ ngược lại còn đảo hôn!?”

“??” Ngụy Hợp vốn tưởng rằng đó là trả thù đơn thuần. Nghĩ đến, bên trong tựa hồ còn có ẩn tình.

Hắn quay đầu lại nhìn Tống Thế Hùng có chút chột dạ, giờ tay xách hắn ta ra.

“Nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Ngụy Hợp thản nhiên nói.

“A...” Tống Thế Hùng không biết nên nói thế nào.

Còn đệ đệ Tống Thế Chân của y bên cạnh lại mang vẻ mặt xấu hổ.

“...Là như vậy, đại ca... Đại ca lúc trước trêu chọc chút chuyện, vì tìm người cứu mạng, liền đáp ứng một cuộc hôn sự, bỏ ra đại giá, nhờ người ta hỗ trợ thoát thân.”

“Sau đó các ngươi thoát thân, đại ca lại đổi ý?” Ngụy Hợp hỏi.

“Vâng.” Tống Thế đúng là thành thật, lúc này cũng không có mặt mũi gặp người khác.

“Không có cách nào, ai bảo nhà bọn họ lừa ta!” Tống Thế Hùng không cam lòng phản bác: “Ban đầu rõ ràng nói tân nương kia chỉ có hai trăm cân, nhưng cuối cùng ta nhìn kỹ, mẹ của ta, ít nhất ba trăm năm mươi cân! Ngồi phịch xuống, ta còn có thể sống được?!”

Có thể thấy được, trong mắt hắn đã có chút bóng râm. Hiển nhiên là bị tân nương tử lúc trước lừa cho thảm.

Con dâu ba trăm năm mươi cân...

Ngụy Hợp vừa thấy tên Tống Thế Hùng này, thể trọng tuyệt đối không vượt quá một trăm năm mươi cân.

Tỉ lệ này.

Trong lúc nhất thời hắn cũng không còn gì để nói.

Vốn chỉ định tùy tiện đi dạo một chút, giải sầu một chút, lại không ngờ gặp phải hai tên dở hơi này.

“Nếu đã đáp ứng người khác, một lời quân tử khó đuổi theo, vậy phải làm đến.” Hắn phát tay nhắc Tống Thế Hùng lên, quăng về phía trước, vừa vịn ném tới trước mặt thanh niên kia.

“Cầm lấy đi, mang về xong hôn sự.”

Thanh niên kia mừng rỡ, hắn cũng nhìn ra Ngụy Hợp không dễ chọc, bây giờ giải quyết, thông tình đạt lý, đó là không thể tốt hơn.

Hắn lập tức áp giải Tống Thế Hùng hô to gọi nhỏ, xoay người nhanh chóng rời đi. Còn Tống Thế Chân, hắn cũng lười để ý tới.

Dù sao thì chỉ cần có tân lang ở đây là được.

Ngụy Hợp nhìn hai người rời đi, lại nhìn Tống Thế Chân ở một bên không đi mất.

“Chuyện của ca ca ngươi đã giải quyết xong, ngươi thì sao?”

“Con...” Tống Thế cười khỏ... Cha nuôi của con đã phát hiện ra.” Trong lòng hắn biết lần này nếu muốn chạy thoát, con nhất định phải cho thật nhiều da mặt dày.

Không có Ngụy Hợp mượn lực, có thể đại ca chỉ là kết hôn thôi, nhưng hắn muốn chết mất.

“Chân ca? Ngươi thật sự không muốn ta sao?”

Hai người phía bên phải, trên nóc nhà nhẹ nhàng nhảy xuống một bóng dáng yếu điệu.

Bóng người đội nón che màu vàng nhạt, mặc một thân váy dài bó sát người, dáng người lả lướt hấp dẫn, lộ ra thân thể nữ tính mềm mại.

Hơn nữa thân pháp của hắn cũng mạnh hơn so với thanh niên vừa rồi.

Ngụy Hợp liếc mắt qua, được rồi, lại là muội tử vạn lần không phải cung.

Hai huynh đệ này thật sự là có thể gây chuyện.

“Thật sự không phải chúng ta muốn gây chuyện mà.” Tống Thế Tức bất đắc dĩ, “Là nàng ăn quá của đại ca ta, bây giờ lại muốn ăn thịt ta, nhưng ta còn nhỏ, không thích phong cách đó...”

Nếu chỉ ăn thôi thì cũng thôi, nhưng trong những ngày đại ca bị ăn, tu vi không hề tiến bộ, ngược lại còn thụt lùi không ít.

Hắn đã biết tình huống, liền quyết định không muốn giống như này.

Ngụy Hợp đánh giá nữ tử trước mắt này, đáng người rất tốt, nhưng trên mặt khó nói hết một lời.

Khuôn mặt dưới nón là những vết sẹo, còn có những dấu vết đã bị lửa đốt.

“.....”

Lần đầu tiên nhìn qua quả thực giống như ác quỷ.

Nàng kia tới gần, nhìn kỹ Ngụy Hợp, lập tức biến sắc.

Hiển nhiên là nhận ra mặt Ngụy Hợp.

Chỉ là Ngụy Hợp chính là chân nhân Huyền Diệu tông, cường thế bậc nào, làm sao lại cùng một chỗ với hai tên tiểu hỗn tử này.

Nàng nhất thời nửa khắc cảm giác mình đoán sai rồi phải không.

Hắn ta đứng nguyên tại chỗ do dự.

“Đào cô nương, ngươi bỏ qua cho huynh đệ chúng ta đi, ta còn nhỏ, thật sự không chịu nổi ngươi ăn...” Tống Thế Chân bất đắc dĩ lên tiếng.

Trên đường cái này giáp mặt, chung quanh mặc dù người không nhiều, nhưng cũng có không ít nghe được câu này.

Lúc này liền có không ít người dừng chân, xa xa mang theo nụ cười ám muội hứng thú, nhao nhao đến gần xem náo nhiệt.

“Hai người các ngươi...” Ngụy Hợp không còn gì để nói. Lúc này liền muốn rời khỏi, lười để ý tới chút chuyện vặt này.

Chỉ là hắn mới bắt đầu sinh ý, liền nghe Đào cô nương kia lên tiếng nói.

“Chân ca, ngươi sai rồi. Ta lần này tìm ngươi, không phải vì chuyện đó, mà là có người khác muốn tìm ngươi.”

Nàng không trực tiếp nói thẳng, mà lựa chọn truyền âm.

Chỉ là nàng này thực lực bất quá là võ sư, khoảng cách gần như vậy truyền âm, làm sao có thể giấu giếm được Ngụy Hợp.

Tuy rằng truyền âm bí ẩn, nhưng dưới sự chênh lệch thực lực cực lớn, cũng không có bí mật gì đáng nói.

Cảm giác Ngụy Hợp cường đại, trong nháy mắt bắt được thanh âm chân động.

“Có cao nhân nhìn trúng tạo nghệ thiên phú của ngươi trên biển hóa trận pháp, muốn ta dẫn ngươi trở về, hỗ trợ giải khai một chỗ di tích trận pháp cổ đại.

Nếu ngươi có thể cởi bỏ... tất có lượng lớn phần thưởng. Cho dù ngươi và ca ca ngươi tùy ý chơi đùa cả đời, cũng không kiệt sức.” Đào cô nương nghiêm túc khuyên bảo.

Nhìn ra được, bà thật sự không muốn Tống Thế Chân từ chối. Lời nói chân thành.

*

*

*

Di tích?

Ngụy Hợp nghe được từ này, trong lòng khẽ động.

Lúc này lại nghe thấy Đào cô nương kia tiếp tục truyền âm nói.

“Hơn nữa, Chân ca, người có biết, người mời người trước đây là cao nhân của Vô Thủy tông, không phải là ta và người phản kháng. Nếu không thể mang người trở về, cho dù là ta cũng sẽ bị trừng phạt tại chỗ.”

Nàng đánh ra Vô Tình Bài, trên gương mặt xấu xí, lệ quang lóe lên. Thế mà mơ hồ cũng có thể cho người ta một loại ảo giác ta nhìn thấy mà trù mền.

Tống Thế đã thật sự mềm lòng rồi.

Không thể không nói, lúc ban đầu huynh đệ bọn họ dựa vào thực lực Đào cô nương tránh được không ít phiền phức. Giải quyết không ít khó khăn.

Bây giờ Đào cô nương gặp nạn, bọn họ không có năng lực thì thôi đi, hết lần này tới lần khác có năng lực, còn không ra tay tương trợ, như vậy cũng có chút vong ân phụ nghĩa.

“Người muốn ta làm như thế nào?” Tống Thế Chân cuối cùng vẫn phải đảm đương trách nhiệm của đại ca nhà mình. Lập tức đứng lên một bước, cắn răng nói.

“Chỉ cần người có thể cởi bỏ nan đề trận pháp di tích vị tiên bối kia đưa ra, trước đó huynh đệ các người gây ra hết thảy phiền toái, không chỉ tiêu hao toàn bộ, còn sẽ trả thêm vạn lượng hoàng kim cho người bồi thường!” Đào cô nương vui vẻ trong lòng, ngữ khí càng thêm ôn nhu.

Ngụy Hợp ở một bên nghe, ngược lại là có ý nghĩ.

Vô Thủy Tông, di tích, trận pháp phong tỏa, những từ ngữ máu chốt này tập trung lại một chỗ khiến hắn cảm thấy có chút hứng thú.

Lúc trước hắn có chút nghi hoặc, Vô Thủy tông kia đá ngang, tới hơi đột ngột, quá nhanh.

Giống như hắn vốn đang ở phụ cận, nhanh chóng chạy đến nơi này.

Hiện tại xem ra, hắn là Vô Thủy tông tra được một chỗ di tích phụ cận, vì vậy liền phái người đến đây điều tra, kết quả gặp phải trận pháp phong tỏa, không thể nào cởi bỏ.

Nhưng Tổng Thế thật sự không biết làm sao, triển lộ ra thiên phú nhất định, cho bọn họ tiến triển nhất định.

Thế là gặp phải phiền phức.

Ngụy Hợp vừa nghe hai người nói chuyện, trong lòng chậm rãi sắp xếp lại tin tức.

Vốn hắn chuẩn bị rời đi, lúc này lại nghe Vô Thủy tông phát hiện di tích gần đó, hơn nữa còn phái Thạch Hoàn thuộc cấp bậc Đạo Chung tới tọa trấn đại cục.

Hiển nhiên di tích này tuyệt đối không tầm thường.

Ngụy Hợp dần dần cảm thấy hứng thú.

Kỳ hạn Huyền Diệu tông di chuyển còn có chút thời gian, đúng lúc này chút thời gian, hắn có thể đi xem xem di tích rốt cuộc là cái gì.

Thế mà có thể để Vô Thủy tông phái một trong các chủng tộc tới tọa trấn.

Đương nhiên, hắn tuyệt đối không phải vì trước đó Thạch Hoàn nói năng lỗ mãng với hắn, cho nên muốn đi tìm tội.

Hắn thật sự chỉ là đột nhiên tâm huyết dâng trào, muốn đi xem di tích thế nào.

Lúc này Tổng Thế Chân đã nói xong với Đào cô nương, lập tức ôm quyền nói cảm ơn với Ngụy Hợp, cáo biệt đang muốn

đi theo đối phương rời đi.

Ngụy Hợp phát phát tay, lơ đễnh để hấn ta tự rời đi.

Mặc dù hấn cảm thấy hứng thú, nhưng biểu hiện bên ngoài tuyệt đối sẽ không lộ ra, chỉ cần lặng lẽ đuổi theo hai người sẽ có thể tìm được di tích.

Vừa vặn tìm cơ hội đi thử Thạch Hoành kia, rốt cuộc có sức lực gì mà dám cuồng trước mặt hấn.

Vẫn là câu nói kia.

Người Vô Thủy tông, vẫn dám cuồng trước mặt hấn.

Đó chính là tự tìm đường chết.

Năm đó hấn ủy khuất rời khỏi Vô Thủy tông, bởi vì thực lực không đủ, không có cách nào lấy lại mặt mũi.

Hôm nay thoáng có chút thực lực, còn ủy khuất ủy khuất chính mình, chẳng phải là ngay cả Vương Bát cũng không bằng.

Đại sư tử công khai dận dò, làm việc không cần kiêng kỵ.

Như vậy nếu hấn còn bó tay bó chân, thật uổng phí một phen tâm ý của đại sư tử.

Xung quanh Vân Châu phủ có một dãy núi liên miên.

Dãy núi này có hình dạng kỳ lạ, tựa như một cái đồng hồ cát thật lớn, to cỡ hai đầu, ở giữa mảnh như vậy.

Được người địa phương gọi là Công Sơn.

Sâu trong Công Sơn, lúc này tại một nơi được một mảng lớn rừng đá bao trùm.

Nền núi tràn đầy đá vụn đất cát, đã bị người đào ra một khu mộ phần màu xám đen.

Lối vào phẳng phát như một gian nhà lớn của vương phủ, có cửa lớn, có thú đá trấn trạch, có bảng hiệu treo lơ lửng.

Chỉ là những thứ này đều trái ngược với quy củ của Dương gian.

Cửa lớn bị bôi một mảnh trắng bệch, mơ hồ có thể nhìn thấy đường vân mơ hồ ở phía trên.

Trần trạch thạch thú không phải sư tử đá, mà là hai con dơi đá dữ tợn.

Trên tấm bảng treo lơ lửng là một loại đồ án văn tự, không ai có thể nhận ra được.

Người thường nhìn qua, cũng cảm thấy có chút quỷ dị khó coi, nhưng nếu chân nhân nhìn qua, liền có thể cảm giác được trong đó ẩn chứa nguy hiểm cùng uy hiếp.

Lúc này xung quanh mộ, vô số người của Vô Thủy tông nhao nhao thủ vệ bốn phía, đề phòng bất cứ người nào khả nghi tới gần.

Thạch Hoành đang ngồi trên một chiếc ghế dài phía dưới một cây cột đá cách đó không xa, lẳng lặng nhắm mắt tu hành, đang chờ đợi cái gì đó.

“Đại sư huynh, chúng ta đã giải tinh trận này hơn một tháng rồi mà vẫn chưa tìm được manh mối gì. Ở lại đây cũng chỉ hao tổn tâm lực, huynh xem có nên đi mời thêm một số tinh trận mạnh hơn nữa để mọi người đến xem hay không?”

Một bên là một nam tử râu dê dăm dăm nhíu mày lên tiếng.

Người này tên là Triệu Húc, trước khi Thạch Hoành đến, Vô Thủy tông đã tọa trấn ở đây.

Bây giờ đạo chủng Thạch Hoành đã đến, quyền phát ngôn của hắn ở đây đã rơi xuống vị trí thứ hai.

Khuôn mặt Thạch Hoành bình tĩnh, trước khi đến đây hắn cũng đã sớm thu thập qua không ít tư liệu.

Nhiệm vụ chủ yếu xuất hành lần này chính là bắt di tích âm thú này.

Chỉ là ba khuôn mặt thôi đương nhiên không cần phải cần cao thủ có thể vượt cấp chém giết toàn quân như hắn.

Người thật sự có thể dẫn động được một nhân vật có trọng lượng như hắn, thật ra chính là di tích trước mắt này.

Di tích âm thú.

Nơi này hạch tâm nhất, còn là âm thú trong đó.

Âm thú này, cũng là một loại thuộc về chân thú, toàn thân đen kịt, tựa như sương mù ngưng tụ lại.

Tính tình nó hung mãnh, xuất thế cần phải tưới máu tươi.

Quan trọng nhất là tinh thạch trong cơ thể âm thú, là tinh hạch.

Đây là một loại kết tinh phẩm chất càng cao, so với tinh thạch tiêu hao làm phổ thông mà nói, tinh hạch là tinh trận năng càng thêm cường đại.

Một tòa di tích âm thú, có thể liên tục không ngừng sản xuất âm thú, sau đó sản xuất tinh hạch.

Đối với chân nhân bình thường, mỗi một đầu âm thú đều có thực lực khủng bố, đó là tai nạn.

Nhưng đối với đại tông như Vô Thủy tông mà nói, đây lại là tài nguyên khoáng sản to lớn!

Thạch Hoàn tự mình đi tới, xác nhận tình huống cụ thể của di tích này.

Nếu quả thật là di tích âm thú, như vậy Vô Thủy tông sẽ tiếp tục phong tỏa nơi đây, thâm nhập thăm dò, dò toàn bộ Âm thú tinh bàn đến ngọn chủ phong.

Tinh bàn âm thú, chính là nguồn gốc của toàn bộ di tích âm thú. Chỉ cần lấy được vật này, lại cung cấp chất dinh dưỡng, liền có thể không ngừng chế tạo âm thú, săn giết thu được tinh hạch, có thể dùng rất lâu.

Đương nhiên, đối với người bình thường thì đây chỉ là năm mồ để não loạn ma quái.

Người thường căn bản không cảm giác được âm thú ẩn núp trong thế giới chân thật, cũng không thể chạm vào âm thú tinh bàn.

“Phải lấy được tinh bàn âm thú lần này, nguồn phát ra tinh hạch của tam chủ phong đã sắp cạn kiệt. Lần này phát hiện di tích, nếu có thể sản xuất ra tinh bàn, đối với ta mà nói cũng là một đại công...”

Thạch Hoàn trầm giọng nói.

“Cho nên, tinh trận phải phá giải. Trước ngươi không phải nói, cái tên mà Tống thế chân phàm nhân kia, lại tạo nghệ nhất định trên phương diện tinh trận, trùng hợp giải được một cửa ải khó khăn sao?”

“Đúng, ta đã phái người qua tìm người. Tống Thế Chân kia vốn chỉ là người trong giang hồ tầm thường, không ngờ cơ duyên xảo hợp lại phá giải được nan đề của trận pháp mà chúng ta treo giải. Trái lại là nhân tài, sau này có lẽ sẽ nhắm vào tài nguyên, bồi dưỡng một chút.” Triệu Húc trầm giọng nói.

“Được.” Thạch Hoàn gật đầu.

Hắn nhìn chăm chú cửa lớn di tích, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, quay đầu hỏi.

“Đúng rồi, Vạn Phi cung bên kia đã triệt để rút lui rồi sao?”

Lần phát hiện di tích này, vạn không phải cung cũng có phần, thậm chí là ban đầu phát hiện giả.

Chỉ là không biết nguyên nhân gì, các nàng từ bỏ khai phá một mình, mà là tìm Vô Thủy tông hợp tác.

Mà hiện tại, vạn phi cung tựa hồ bên trong đã xảy ra chuyện gì đó, chủ lực rút lui toàn bộ, chỉ lưu lại một chút nhân thủ đóng tại đây.

“Đã rút lui, Lệnh Tiên Nhi cùng với ánh sáng màu lam đang đuổi tới sau đó, hôm qua cũng đã rời khỏi Vân Châu địa giới.” Triệu Húc nhanh chóng trả lời.

“Nghe nói trước đó cung chủ Hạ Linh Tuyền của bọn họ bị tập kích bên ngoài, đã bị trọng thương, hôm nay xem ra là thật. Vạn phi cung bất luận nội tình hay tổng hợp thực lực, thua xa Vô Thủy tông ta. Bất quá một thương nhân sáng lập tông môn, chỉ cần có chút gió táp mưa sa là có thể lung lay sắp đổ. Thật buồn cười.” Thạch Hoàn lạnh lùng nói.

“Đại sư huynh nói rất đúng, Vạn phi cung, không đáng nhắc tới, chúng ta chỉ cần chú ý Huyền Diệu tông là được.

Người dẫn đầu của Huyền Diệu tông chính là độc thủ tâm Ngụy Hợp. Chỉ cần cẩn thận đừng để hắn phát hiện di tích,

khuấy động thế cục rất tốt là được.” Triệu Húc tức giận nói.

“Huyền Diệu tông vận khí cũng không tệ, ra một cái ấn đen, về phần những người còn lại, cũng chỉ là tầm thường mà thôi.”

Thạch Hoàn lãnh đạm nói.

“Ngụy Hợp không tới còn tốt, nếu dám đến quấy rối, nhìn vào mặt Hắc Ấn Tỳ Hưu, ta không giết hẳn, phết một tay một cước hẳn, coi như trừng phạt là được.”

Là một trong ba đệ tử mạnh nhất đứng đầu của Vô Thủy tông, trong toàn tông, không ít cao thủ chân thật đều không phải là đối thủ của hắn, huống chi chỉ là một khu vực bên ngoài.

Mà sau khi điều tra tình huống, hắn mới biết được, Ngụy Hợp kia rõ ràng chỉ là người xác định cảm giác lần thứ hai.

Hơn nữa còn là ấn tượng lần thứ hai.

Sau khi biết được lai lịch chân thực của đối phương, trong lòng Thạch Hoàn lúc ấy liền tuôn ra sự giận dữ và xấu hổ cực mạnh.

Hắn khó có thể tưởng tượng được bản thân lại bị hạ người vô danh kia hù dọa như thế.

Lúc nào, Thạch Hoàn hẳn lại bị một tên gia hỏa thứ hai chỉ có vẻ vụn vặt hù dọa.

Hắn vẫn luôn cho rằng mục tiêu của mình chỉ có quái vật biến thái Kim Liên tông kia mới đúng.

Không ngờ chỉ một lần cảm giác thứ hai đã có thể trấn áp hắn, không dám ra tay.

Ô....

Đột nhiên bên phải di tích âm thú, giữa mảng lớn rừng đá hoang vu, mơ hồ có khói đen cuộn cuộn lan tràn.

Tiếng thú rống trầm thấp dần tới gần.

Một đầu giống như trường xà, đầu mọc lút nha lút nhít vô số Chân Thú mắt nhỏ đỏ thẫm, uốn lượn bò tới chỗ này.

Quý Phong gào thét, con chân thú này dài trọn vẹn hơn ba mươi mét, kéo dài một hồi dài, bò về phía Thạch Hoàn.

“Quý Nhân Long...!” Triệu Húc và mấy người chân nhân biến sắc.

Trong Chân Thú, Quý Nhân Long xem như là một loại thú thật sự cực kỳ phiền toái.

Lực lượng của nó cực lớn, độ cứng rắn của lân phiến vượt xa những Chân Thú cùng cấp còn lại.

Loại chân thú này bình thường ưa thích ngủ sâu dưới lòng đất, chỉ khi cảm ứng được chân khí nồng đậm vô cùng, mới có thể thức tỉnh qua.

Mà lúc này một con Quý Nhân Long như thế xuất hiện, hiển nhiên là đã bị di tích âm thú nơi đây hấp dẫn.

“Quý Nhân Long này sống ít nhất hơn ngàn năm. Nhìn số lượng con mắt trên đầu nó, một con mắt đại biểu cho một trăm năm...!” Một chân nhân Vô Thủy tông run run nói.

Nhìn vẻ can đảm của hắn, liền biết là rác rưởi chân nhân dựa vào phúc địa miễn cưỡng đột phá lên.

“Quý Nhân Long bình thường thì ít nhất phải ở cấp độ chân chính mới có thể giải quyết triệt để được. Hiện tại...” Triệu Húc không tự chủ được nhìn về phía Thạch Hoàn.

Hắn đã tính trước được nếu Thạch Hoàn chống đỡ không nổi, hắn tùy thời tính toán xoay người thoát đi.

Khổ tu trăm năm, hắn cũng không phải vì hy sinh thân thể cho tông môn ở đây.

“Một đám phế vật!” Thạch Hoàn kiêu ngạo bá đạo trước sau bạo phát ra.

Nhìn đồng rác rưởi này, trong lòng hắn cháy lên lửa.

“Tất cả cút ra!”

Hắn đứng lên, trên người bỗng nhiên có một cỗ thật kinh vô hình đánh xơ xác.

Chân nhân Vô Thủy tông cùng cao thủ bình thường chung quanh nhao nhao bị chấn động, nhường vị trí ra khắp nơi.

Hắn nhìn chăm chú vào Quỷ Nhãn Long đang nhanh chóng tới gần. Cánh tay phải mở ra, từng đốm sáng lốm đốm màu xám thật mạnh mẽ, cấp tốc hội tụ ở lòng bàn tay hắn.

Một hư ảnh dãy núi chợt lóe lên phía sau hắn.

Hai mắt Thạch Hoành nhanh chóng biến hóa thành một tầng đồng tử màu vàng trắng quái dị phủ kín.

“Chết!!”

Mặt đất dưới chân hắn bỗng nhiên nứt ra.

Bành!

Bành, Bành, Bành, Bành!!

Tiếng bước chân liên tục không ngừng như sấm rền, nặng nề vô cùng.

“Trời khai địa động!”

Tốc độ Thạch Hoành càng lúc càng nhanh, hư ảnh dãy núi trên thân hiện lên nhiều lần, đúng là kinh lực trên tay hắn càng ngưng tụ càng nhiều.

Một người một xà cấp tốc tiếp cận, trong chớp mắt âm âm chạm vào nhau.

Âm âm!!

Khói đen cuồn cuộn bắn ra, không phân rõ là sức thật của ai.

Mặt đất núi đá nổ tung, kinh phong mãnh liệt thổi quét ra bốn phía.

Từ từ, kinh lực co rút lại, cấp tốc truyền vào trong cơ thể Thạch Hoành, hiện ra tình huống.

Một cước của gã đã đâm nát thi thể Quỷ Nhãn Long cực lớn. Toàn bộ nửa thân trên của Quỷ Nhãn Long đều bị lực lượng cực mạnh đập nát, máu thịt be bét, vô cùng thâm thắm.

“Dọn dẹp, tiếp tục canh giữ!”

Thạch Hoành lạnh giọng ra lệnh, liếc nhìn đám rác rưởi xung quanh, nếu không phải lúc tu hành của hắn cần người để ý, hắn cũng lười để ý tới đám rác rưởi thực lực này.

385

“Mau lên, đừng để các tiền bối chân nhân Vô Thủy tông chờ lâu.”

Đào cô nương thoáng thúc giục.

Tổng Thế Võ thật lòng bất đắc dĩ, nhưng đã đồng ý rồi thì cũng không còn gì để nói nữa.

Hắn chỉ hy vọng các chân nhân Vô Thủy tông có thể dễ chịu ở chung một chút, vạn nhất gặp phải cao thủ tính tình bạo ngược này, sợ là sau này sẽ phiền toái.

Lại thở dài lần nữa, Tổng Thế Chân đi theo Đào cô nương, một đường ra khỏi thành, xuyên qua từng rừng đá lớn nhỏ không đều nhau.

Đào cô nương đi trước dẫn đường, thỉnh thoảng thúc giục vài câu.

“Đào cô nương có biết rốt cuộc là di tích gì không?” Tổng Thế Chân thật khó tưởng tượng, có di tích gì mà cần cởi bỏ các loại bố trí như trận pháp.

“Ta cũng không biết, nhưng không nên hỏi thì đừng hỏi, người chỉ cần làm tốt việc của mình là được.” Đào cô nương lắc đầu.

Tổng Thế Chân không dám nói nữa, hai người nhanh chóng tới vòng canh phòng do Vô Thủy tông phong tỏa.

Sau khi xem xét thân phận, đạo nhân xuyên qua bên ngoài, hai người một đường đi vào trong, rất nhanh liền thấy Thạch Hoàn ngồi trên ghế dài.

“Người cứ việc nói cần cái gì, chỉ cần có thể giải khai trận pháp, tìm được cửa ra vào, mọi chuyện còn lại đều tốt mà nói.”

Thạch Hoàn mặc kệ hắn, nhưng một lão giả râu dê bên cạnh lên tiếng nói rõ.

“Vãn bối đã hiểu, nhất định sẽ cố gắng hết sức” Tổng Thế Chân thật thà trả lời.

Lão giả hài lòng gật đầu.

“Được rồi, dẫn hắn đi thôi.”

Tông Thế Chân nhanh chóng bị một người tới cửa chính di tích.

Có người chuyên môn vẽ lên trận pháp mô phỏng cho hắn một chồng trận pháp đồ.

Thứ này giống như mê cung tổ hợp theo một loại tính chất nào đó, cần phải ghép chính xác lại với nhau, chính xác rồi mới có thể có được một thông đạo an toàn ra vào.

Mà kết hợp lại như vậy, có thể có rất nhiều loại tổ hợp.

Tông Thế Chân nhìn tờ giấy trước mặt, hít sâu một hơi, bắt đầu chăm chú nghiên cứu phá giải.

Lúc hắn phá giải trận pháp, Thạch Hoàn đợi một lát, có chút không kiên nhẫn đứng dậy rời đi.

Lưu lại một bộ phận nhân thủ thủ bảo vệ ở nơi này.

Bản thân di tích âm thú cũng không có nguy hiểm gì.

Chỉ có cấp độ chân nhân, có thể cảm giác được sự thật, mới có thể gặp phải nguy hiểm.

Nếu là người thường tới đây, cho dù trộm mộ đi vào, cũng chẳng tìm thấy gì. Cùng lắm là cảm giác mộ phần còn âm lãnh hơn các phần còn lại một ít.

Đương nhiên, không cảm giác được nguy hiểm, cũng sẽ không tìm thấy âm thú tinh bàn, không chiếm được trân quý nhất.

Sau khi Thạch Hoàn rời đi, không bao lâu.

“Nơi này chính là di tích sao?”

Xa xa, trong tán cây của một cây đại thụ.

Ngụy Hợp nửa ngồi ở trong đó, ẩn núp thân hình, xa xa nhìn phương hướng di tích.

Từ nơi này có thể nhìn thấy, một đạo nhân đang ngồi trước đại môn di tích cách đó không xa, một tay bưng rượu, tựa hồ đang phân phó một người nào đó.

Từng bóng người mặc đạo bào Vô Thủy tông trông coi xung quanh.

Ngụy Hợp cẩn thận đánh giá cánh cửa di tích, cánh cửa kia dường như phong ấn một thứ gì đó rất nguy hiểm.

Từ khoảng cách của hắn, có thể nhìn thấy một tia chân khí ăn mòn không ngừng từ trong khe cửa tản ra.

Đương nhiên, đây là phần mà thị giác siêu cảm mới có thể nhìn thấy.

Hắn quét mắt nhìn qua đám người Vô Thủy tông, cảm đầu là ba chân nhân, tựa hồ đều là thị giác siêu cảm.

Những chân nhân của tông môn này, phần lớn đều có thị giác siêu cảm.

“Nơi này... Vô Thủy tông coi trọng như vậy, chắc chắn có chỗ tốt để ẩn giấu. Nhưng làm sao để nhúng tay vào được...”

Ngụy Hợp trong lòng suy tư.

Vô Thủy tông coi trọng như vậy, hắn tùy tiện ra tay cướp đoạt, danh bất chính ngôn bất thuận, cũng không thích hợp.

Hơn nữa ba khuôn mặt đã có quyết định, nếu hắn lại quang minh chính đại xuất thủ, tức là cố ý dẫn phát tranh chấp giữa Huyền Diệu tông và Vô Thủy tông.

“Phải tìm một người làm rõ di tích này có tác dụng gì, mới là đúng bệnh.” Ngụy Hợp liếc nhìn chung quanh, dừng lại trên thân đám người Vô Thủy tông, lựa chọn mục tiêu.

“Hơn nữa, còn cần một góc độ hợp lý để tiến vào.”

Ngụy Hợp có thể không cho rằng chỉ tùy tiện ngụy trang mà có thể giấu diếm được chân nhân. Đặc biệt là ba người chân nhân ở đây dường như cũng không phải cảm giác mới nhập định.

Chân nhân cấp độ này, ngũ giác đều cực kỳ nhạy cảm, đem người khác coi là đồ ngu, chính mình cũng thành kẻ ngu.

Ý niệm trong đầu Ngụy Hợp chuyển động.

Rất nhanh, hắn nghĩ đến một cái biện pháp.

Nếu lấy Tống Thế Chân làm cơ để cắt vào di tích, có lẽ sẽ khiến Thạch Hoàn không còn gì để nói.

Như vậy cũng có thể động thủ ở góc độ hợp lý.

Đúng vậy, thật ra y không quan tâm Vô Thủy tông tìm được thứ gì, chỉ muốn dạy dỗ đám người Thạch Hoàn một chút.

Vừa vặn có thể lấy Tống Thế Chân trước đó được mình dạy bảo, coi đó là lý do.

Nghĩ tới đây, Ngụy Hợp cuối cùng nhìn di tích, nhẹ nhàng nhảy xuống đất.

Hắn cũng lười ẩn núp, cứ như vậy chối lợi đi ra khỏi rừng cây, tới gần di tích.

Người canh gác Vô Thủy tông nhanh chóng chú ý tới hắn.

Hai đạo nhân tiên tới gần, thần sắc nghiêm nghị.

“Dừng lại, nơi này tạm thời cấm đi qua, người có thể đi đường vòng khác mà qua.”

Ngụy Hợp mặt không biểu tình, đưa tay điểm một cái.

Xuy!

Thân ảnh hắn lóe lên, trong phút chốc sượt qua giữa hai người.

Thân thể hai gã đạo nhân cứng đờ, trong nháy mắt không thể động đậy, đứng tại chỗ mất đi thanh âm.

Cơ bắp toàn thân bọn họ đều bị từng luồng thật mạnh mẽ khóa lại, không thể động đậy.

Cũng chính là Ngụy Hợp hiện tại còn chưa tới tầng thứ tư Huyền Tỏa kinh, nếu không căn bản không cần phiền toái như vậy, trực tiếp mỗi người một tia Huyền Tỏa kinh, liền có thể dựa vào phong ấn lực đặc biệt của Huyền Tỏa kinh, nhẹ nhõm phong ấn kinh lực toàn thân hai người.

Cũng không cần phải giống như bây giờ, cưỡng ép dựa vào đại lượng sức mạnh áp chế hai người.

Đương nhiên, đối với hai người mà nói, đại lượng kinh lực cũng chỉ là một điểm nhỏ bé, hơn một phần mười.

Chút kình lực ấy, chỉ cần áp chế hai người trong chốc lát, với năng lực ăn mòn của thực lực thật sự, cũng có thể tạm thời phế đi thực lực của hai người, trọng thương một thời gian ngắn.

Ngụy Hợp không có ý định giết người, Vô Thủy tông mặc dù buồn nôn, nhưng còn chưa đến mức tùy tiện đuổi tận giết tuyệt như vậy.

Chỉ là tâm tình hắn không tốt, đơn thuần tới phá hư chuyện tốt của Vô Thủy tông.

Xuyên qua hai người, những người còn lại của Vô Thủy tông cũng phát hiện không đúng, lại có mấy người chạy tới nơi này.

Một người từ xa nhìn thấy Ngụy Hợp liền biến sắc.

Người nọ giơ tay gọi mọi người lại, truyền âm giải thích gì đó.

Sau đó Ngụy Hợp liền chứng kiến đám người Vô Thủy tông này đều biến sắc, từng người nhìn về phía ánh mắt của hắn, tựa như nhìn thấy một mãnh thú thủy triều.

Hắn liền biết, đám người này hẳn là đã nhận ra hắn.

“Có ý tứ.”

Ngụy Hợp tiếp tục đi tới phía trước, rất nhanh tới gần vị trí Thạch Hoàn ngồi lúc trước.

Lão đạo vừa rồi còn ngồi uống rượu, lúc này sắc mặt cũng ngưng trọng đứng dậy nghênh đón.

“Triệu Húc của Vô Thủy tông ra mắt Ngụy sư huynh của Huyền Diệu tông.” Lão đạo ôm quyền nói.

“Không biết Ngụy sư huynh đến đây là có chuyện gì?” Trong lòng gã lo lắng, lúc trước Thạch Hoàn cùng Ngụy Hợp phát sinh xung đột, Triệu Húc liền nhanh chóng điều tra chuyện liên quan tới Ngụy Hợp.

Biết được lúc trước Ngụy Hợp rời khỏi Vô Thủy tông, không được chọn vào nội viện, trong lòng hắn ta cũng mắng loạn một trận.

Sau Ngụy Hợp chấp chương Thiên Ấn môn, đổi tên thành Vạn Độc Môn, sau đó gia nhập Huyền Diệu tông, chỉ mấy năm

ngắn ngủi đã từ một võ giả bình thường nhảy lên trở thành cao thủ chân nhân cực mạnh trong cảm giác hiện tại.

Thiên tài như vậy mà lại bị đám phé vật nội viện trên núi kia từ bỏ!?

Mặc dù chuyện như vậy đã không phải lần đầu tiên, nhưng duy chỉ có lần này, sau khi hấn tra được tình huống, thật sự muốn mắng chửi người.

Nếu lúc trước Ngụy Hợp không xuống núi, có lẽ hiện tại Tam Chủ Phong bọn họ có thêm một thiên tài đệ tử.

Mà nhìn tình huống hiện tại, vị sư huynh Ngụy Hợp Huyền Diệu Tông này, hiển nhiên rất canh cánh trong lòng chuyện năm đó.

Đặc biệt hấn còn tra được, lúc trước Vạn Độc Môn cùng Vô Thủy tông xung đột, thủ viện bị giết, nội viện còn phái ra mấy tiểu chân nhân đuổi đánh trả thù Ngụy Hợp, còn bị Ngụy Hợp đánh lui tại chỗ, đánh trở về.

Cái này dây dưa phiền toái, một dùm tiếp một dùm, căn bản không rõ.

“Người làm thế nào nhận ra ta?” Ngụy Hợp vẫn ung dung, có chút hứng thú nhìn đối phương.

“Sau khi tại hạ trở về, đã tra điển tịch ghi chép trước đó, biết một chút chuyện năm đó.” Triệu Húc trầm giọng trả lời.

“Không biết Ngụy sư huynh, có hài lòng với chuyện ngoại viện hay không? Nếu nguyện ý, vẫn bồi sẽ tận lực, sau khi hỏi tông sẽ điều tra kỹ càng, nhất định có thể cho người một câu trả lời thuyết phục.”

Triệu Húc không hề kiêng kỵ gì Thạch Hoành.

Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ lần này, không bị ngoại lực quấy nhiễu, hấn làm ra những hứa hẹn không quan trọng này, cũng không bị ảnh hưởng chút nào.

Bởi vì lấy thân phận địa vị của hấn, mặc dù không thể so sánh với Thạch Hoành, nhưng xử lý một số việc ở ngoại viện, cũng là có quyền lên tiếng vô cùng.

Cho dù thể lực trên sơn môn có gút mắc, hấn tốt xấu gì cũng là tam chủ phong chân nhân, phía sau cũng có thể lực duy trì.

Vì vậy lời nói của y không phải nói linh tinh.

“A? Người như vậy, ngược lại khiến ta có chút khó xử...”

Ngụy Hợp nhíu mày, “Ta vốn định qua đây xem, nếu thái độ các người hơi có chỗ không tốt, liền động thủ phế bỏ nơi này. Không ngờ người người này ngược lại thú vị.”

Lời của Ngụy Hợp quang minh đại, có chút làm cho Triệu Húc trong lòng giật mình.

“Ngụy sư huynh nói đùa rồi, Vô Thủy tông Huyền Diệu tông cùng thuộc chi Đạo môn, tuy không phải liên thủ đồng minh, nhưng cũng không đến mức phải đối địch với nhau mới đúng.”

“Như vậy, người có thể nói một chút, di tích này rốt cuộc làm cái gì?” Ngụy Hợp tiến về phía trước tiếp tục tới gần.

Triệu Húc thầm kêu khổ trong lòng, đã âm thầm sai người đi mời Thạch Hoàn tới.

Trước đó Ngụy Hợp càn quét vô địch trong phủ thành Vân Châu, không ai có thể ngăn cản, gã cũng không cho rằng mình có thể chống đỡ được đối phương.

“Di tích này... là một chỗ đặc biệt mà Vô Thủy tông ta tình cờ phát hiện, chúng ta dự định ở chỗ này nghiên cứu một loại Chân Thú đặc biệt. Bởi vì loại Chân Thú này khá nguy hiểm, cho nên bắt buộc phải phong tỏa xung quanh, không cho nó tiết lộ ra ngoài...”

Dưới tình thế cấp bách, Triệu Húc nhanh chóng bịa ra một đoạn trả lời.

“Thật sao?” Ngụy Hợp gật đầu. “Nhưng sao ta lại có cảm giác, nơi này có chút giống di tích âm thú?”

“!?” Triệu Húc không nghĩ tới Ngụy Hợp là chân nhân mới, thể mà cũng có thể nhận ra di tích âm thú.

Trong lúc nhất thời, hấn há mồm còn muốn phân biệt.

“Người đang lừa ta!?”

Chỉ thấy thần sắc Ngụy Hợp vốn hài hòa đột nhiên biến đổi.

“Ngụy Hợp Bình ta ghét nhất là người khác gạt ta! Hơn nữa ta thích nhất là con trai nuôi của ta là Tống Thế Chân, trước đó cũng bị các người bắt tới đây.

Vô Thủy tông, phái lớn thật! Thế mà dám tùy ý bắt chân nhân của đại tông khác! Hôm nay người dám bắt con nuôi của ta, ngày mai người dám bắt cha mẹ ta bắt huynh đệ!!

Các người nhìn Huyền Diệu tông ta yếu ớt, dễ bắt nạt, đúng không?”

“A... Ngụy sư huynh hiểu lầm rồi!!” Sắc mặt Triệu Húc đại biến, còn muốn nói gì đó.

“Còn dám gạt ta!?” Ngụy Hợp vừa vặn chột lóe, đảo mắt tới gần di tích, đi tới một chỗ khác, Tống Thế Chân chính ở nơi đó chuyên tâm phá giải bản vẽ ở trong tay.

“Quả nhiên là ở chỗ này!” Ánh mắt Ngụy Hợp âm lãnh, nhìn chăm chăm vào Triệu Húc.

“Hôm nay ta sẽ thay mặt sư môn trưởng bồi các người, hảo hảo giáo huấn các người một chút!”

Dứt lời, gã không đợi Triệu Húc muốn giải thích, tay phải chụp về phía trước nhanh như chớp.

Tê.

Trong tiếng rít chói tai, năm đạo bén nhọn thật đúng là kinh tựa như lưỡi dao sắc, hình thành một cái hắc thủ lớn hơn nữa, đồng thời chụp vào Triệu Húc cùng mấy tên đạo nhân khác.

Lần này tới cực kỳ bất ngờ.

Triệu Húc vội vàng không kịp chuẩn bị, toàn lực ra tay, một quyền đánh vào trên lưỡi dao sắc bén màu đen.

386

Đương.

Trong tiếng kim thiết va chạm, quyền mặt của hắn bị chém ra một vết máu thật sâu.

Đang lúc hắn tưởng mình ngăn trở một chiêu này, hắc nhận trước mặt hắn bỗng nhiên sụp đổ, từ đó tuôn ra mấy chục đạo khói đen, gào thét bay qua chung quanh hắn.

Trong nháy mắt, hơn mười đạo khói đen liền bao vây hắn và mấy tên chân nhân chung quanh.

Bộp bộp bộp bộp!

Liên tục mấy tiếng vang lại, mấy người bay ngược ra sau, trùng trùng điệp điệp ngã trên mặt đất.

Triệu Húc cùng mấy chân nhân không hề có chút sức phản kháng nào.

Một người trong đó còn dùng bí kỹ tăng phúc chính mình.

Đáng tiếc mặc kệ hắn bí kỹ gì, Ngụy Hợp như đầu rồng bung cao bức thủy thương, điên cuồng phun một trận là được.

Mặc kệ người dùng chiêu thức lực gì, chỉ cần kinh lực không bằng hắn, sẽ bị lượng biển thật đúng là kinh bao vây bao vây, sau đó bị cưỡng ép giam cầm.

Không có thần lực cùng kháng tính như người loạn huyết nước Ngô, những chân nhân dựa vào lực lượng mạnh mẽ này, một khi thật sự giành không lại sức, thì chỉ có chờ chết.

Chính là lực lượng mấy ngàn cân, căn bản đừng nghĩ chống cự thật đúng là mạnh giam cầm.

Bên này đột nhiên động thủ, khiến đám đạo nhân Vô Thủy tông âm thầm cảnh giới xung quanh rối loạn.

Đang lúc Ngụy Hợp chuẩn bị động thủ càn quét toàn trường thì.

Trong thời gian mấy hơi thở, những đạo nhân Vô Thủy tông còn lại giống như chim sợ cành cong, chạy trốn tứ tán.

Ngụy Hợp không còn gì để nói.

Lực ngưng tụ của Vô Thủy tông này thật là tuyệt vời.

Ở chỗ cũ chỉ còn lại mấy người Triệu Húc chân nhân, sau khi bị giam cầm thì mềm nhũn ngã xuống đất, không thể động đậy.

Ngụy Hợp đi đến bên cạnh Tống Thế chân thân xách lên, phóng tới trước mặt Triệu Húc.

“Nói thử xem, các người bắt con ta làm sao tính được món nợ này? Bồi thường thế nào?”

Ngụy Hợp căn bản là đi qua tìm cớ, cái gọi là quan hệ con trai, hấn có nhận hay không, còn phải xem liệu có hữu dụng với hấn hay không.

Mặc dù phương thức bói móc của hấn tương đối thô sơ, bắt quá hiệu quả đạt được là được. Dù sao hấn cũng không thành thạo luyện công, sau này luyện tập nhiều sẽ biết.

Tống Thế Chân ở bên đang cúi đầu phá giải bản vẽ, không ngờ vừa ngẩng đầu đã thấy đám người Vô Thủy tông chạy tán loạn.

Mấy người đi đầu kia trong chớp mắt liền bị Ngụy Hợp bắt lại, không chịu nổi một kích.

“Ngụy sư huynh, nơi đây cực trọng đối với Vô Thủy tông ta, nếu như hiện tại ngài thu tay lại, tam chủ phong còn không đến mức làm lớn chuyện, nhưng nếu thật sự có sơ suất gì, ta dám cam đoan, toàn bộ tam chủ phong, tuyệt sẽ không bỏ qua ý đồ.”

Triệu Húc mềm mại không chịu nổi, lúc này mới dùng sức uy hiếp.

“Vậy hãy để cho bọn họ đến. Nếu như đủ gan thì đến sơn môn huyền diệu để tìm ta là được, ta đứng đó đợi.”

Ngụy Hợp tùy ý nói. Trên miệng rộng nói ai không biết?

Lúc này người của Vô Thủy tông chạy không sai biệt lắm. Chỉ có Tổng Thế Chân về mặt bối rối, còn có mấy người Triệu Húc, không thể động đậy.

Ngụy Hợp cũng lười để ý tới bọn họ, đi thẳng đến trước đại môn di tích âm thú.

Di tích âm thú, hẳn ta từ trong tư liệu điển tịch của tông môn đọc được.

Loại di tích này có thể đạt được một thứ gọi là âm thú tinh bản, đây mới là nguyên nhân khiến phúc địa tinh trận của đại tông môn tiêu hao trong thời gian dài.

Nếu không chỉ dựa vào tinh hạch săn bắt Chân Thú, cung cấp cho tinh cầu phúc địa vận chuyển, vậy cần bao nhiêu người mỗi ngày phải đi săn khắp nơi mới được?

Trên cửa lớn của di tích trắng xóa mơ hồ có từng đạo ấn ký xám đen, giống như vật còn sống không ngừng bò lên.

Đây là cánh cửa di tích chân thực trong thị giác.

Từng tia chân khí màu đen đang không ngừng từ trong khe cửa tràn ra khuếch tán, hiện ra khí tức nguy hiểm nồng đậm.

Ngụy Hợp quét mắt nhìn hai bên, hoàn toàn không thấy tinh trận bố trí ở đâu.

Loại tinh trận này có thể áp chế khí tức di tích âm thú, tuyệt đối có giá trị rất cao.

“Các người bắt ta làm con nuôi, ta cho các người một cơ hội bù đắp.”

Hắn xoay người nhìn về phía Triệu Húc.

“Ngụy sư huynh cứ nói, có thể làm được, chúng ta nhất định sẽ làm được.” Triệu Húc vui mừng, thấy hy vọng, vội mở miệng.

Nếu có thể tiêu phí chút đại giới còn lại, là có thể đuổi được ác khách trước mắt này, là không thể tốt hơn.

“Rất đơn giản...” Ngụy Hợp mỉm cười.

Một lát sau.

Toàn bộ phong tỏa tinh trận xung quanh di tích âm thú hoàn toàn biến mất, ngay cả toàn bộ gia sản trên người đám người Triệu Húc cũng biến mất.

Lấy đi đồ vật, Ngụy Hợp một lần nữa đi tới trước di tích âm thú.

Từ sau khi hắn đặt chân vào Chân Cảnh, còn chưa từng tiến vào loại di tích này.

Nghe nói di tích âm thú có thể lấy được tinh bàn âm thú. Vật này là vật có giá trị lớn nhất trong cả di tích.

Hắn nếu đã tới, liền không thể tay không trở về.

Thạch Hoàn trước kia tương đối kiêu ngạo, lần này vừa vụng vụng tận mắt giáo dục hắn ta một chút, để hắn ta biết người trong giang hồ, không ai quen hắn ta.

Nghĩ tới đây, Ngụy Hợp ngẩng đầu nhìn sắc trời.

Lúc giữa trưa, ánh mặt trời chính liệt.

Chẳng qua là ánh mặt trời xán lạn, chiếu xuống dưới, phẳng phát mang theo hàn ý, không có nhiệt độ gì.

“Nếu như không phá giải trận pháp tiến vào, sẽ phát sinh chuyện gì?” Ngụy Hợp lên tiếng hỏi.

Triệu Húc ở phía sau hắn, thân sắc chán nản, toàn bộ đồ trên người đều bị đào rỗng, kể cả tinh trận đều bị cướp đi.

Hiện tại hắn chỉ hy vọng Ngụy Hợp có thể ở chỗ này một lát. Chờ Thạch Hoàn đến, hắn liền có bàn giao.

Lúc này hắn thoáng chần chừ, nhưng nhìn thấy ánh mắt lãnh lệ của Ngụy Hợp quét tới, lập tức trên thân rung mình một cái, vội vàng trả lời.

“Cuống ép mở cửa, chỉ có hai khả năng. Một, không thể mở di tích.

Hai, trận pháp bị mạnh mẽ đánh nát, di tích âm thú tự hủy, tất cả đồ vật bên trong đều biến mất, trở thành di tích bình thường.”

“Tự hủy?” Ngụy Hợp ngoài ý muốn, cơ cấu trận pháp tiến vào như vậy?

Trong lòng hiếu kỳ, hắn nhắm mắt lại, trong nháy mắt lại mở ra.

Hết thấy cảnh tượng trước mắt lại một lần nữa hóa thành thế giới chân thật.

Núi rừng chung quanh hóa thành màu xám, bầu trời trở nên âm đạm, mây đen dày đặc dày đặc.

Trong gió thỉnh thoảng có một số vật sống thổi qua, phát ra tiếng kêu quái dị.

Ngụy Hợp giương mắt nhìn di tích âm thú trước mặt.

Cửa lớn trắng xóa, Chân Thú thạch điêu khắc dơi, những thứ này cũng không có vấn đề gì.

Nhưng dưới chân vẫn là mặt đất.

Hai mắt Ngụy Hợp nhíu lại, nhìn chằm chằm vào chỗ dưới chân mình đang đứng.

Trên mặt đất không đơn giản là đất đen, cũng không phải đất sỏi đá, mà là một cột sống khổng lồ dài dòng.

Bọn hắn đứng ở chính giữa cột sống, trên cột sống trắng bệch bao trùm màng thịt màu xám trắng hoặc là bắp thịt.

Có lẽ do thời gian quá lâu, hai bên cột sống kéo dài ra từng đám xương sườn, nối với tầng tầng lớp lớp màng thịt.

Những cơ bắp cùng màng thịt này đều sắp khô héo, biến thành chất liệu bán trong suốt tựa như tờ giấy.

Xuyên thấu qua những màng thịt này, Ngụy Hợp có thể nhìn thấy dưới chân mình còn có một ít cự trùng màu đỏ thẫm dài cỡ cánh tay.

Chúng chậm chạp nhúc nhích giữa khe hở xương sườn, bò đi, thỉnh thoảng lắc lư cái đầu to béo, đê lên từng tầng nếp nhăn trên người, chui vào những nơi còn lại.

Nếu như chỉ như vậy, còn không đến mức khiến Ngụy Hợp chấn động như thế.

Làm cho hấn chính thức chấn động, là giữa những xương sườn cùng cự trùng này, còn đều khảm nạm từng cái đỉnh kim loại tinh tế chế tạo, còn có kết cấu một ít bánh răng máy móc đơn giản, thay thế một ít lỗ hồng xương bị tổn hại.

Mà từ tình huống dưới chân, ánh mắt Ngụy Hợp một đường đi động, một lần nữa trở lại đại môn di tích.

Mới phát hiện, cửa lớn này vừa vặn nằm ở đỉnh đầu xương sườn dưới chân.

Nếu dưới chân là một người không lồ thì nơi cửa chính chính sẽ là đầu lâu của người không lồ.

Ngụy Hợp nhìn chăm chú vào đại môn di tích trước mắt.

Bên cạnh Triệu Húc không ngừng mấp máy môi, nói gì đó.

Nhưng hấn không có tâm tư nghe những tạp âm này.

Tới gần một chút, Ngụy Hợp ngẩng đầu nhìn về phía bảng hiệu treo trên cửa chính.

Hấn bỗng nhiên phát hiện, cái trang bị quét phim mà dường như không phải tấm biển gì đó, mà giống y nhìn thấy trong mảnh phim khoa học viễn tưởng.

Trang bị quét thân phận nào đó.

Quả nhiên, sau khi hấn tới gần, dường vân quý dị trên tấm biển bắt đầu chậm rãi biến hóa, tổ hợp tự do.

Rất nhanh, dường vân biến hóa trong chốc lát, lại một lần nữa khôi phục nguyên trạng, không có động tĩnh gì.

Hiển nhiên là sau khi quét qua, Ngụy Tổng còn chưa đủ thỏa mãn điều kiện tiến vào.

“Không cho vào sao?”

Ngụy Hợp không có gì ngoài ý muốn.

Giơ tay lên đánh một chuông về phía cửa lớn.

“Không được!!” Triệu Húc ở phía sau vội vàng lên tiếng.

Nhưng đã không còn kịp nữa rồi.

Một chưởng của Ngụy Hợp nhẹ nhàng rơi xuống trên cánh cửa lớn trắng toát.

Bành!!

Tiếng nổ mạnh ngọt ngào vang lên, toàn bộ đại môn chấn động âm vang, lập tức rơi xuống mảng lớn bụi bặm bột phấn.

Mặt ngoài cửa có thêm một dấu bàn tay mờ mờ.

“Phù...” Triệu Húc thở phào nhẹ nhõm, may mà cửa lớn của di tích cực kỳ chắc chắn, cho dù là cao thủ toàn bộ cũng đừng mơ tưởng trong thời gian ngắn có thể phá hủy đại môn.

Chẳng qua khi hắn nhìn thấy Ngụy Hợp lần nữa giơ tay lên, chuẩn bị bắt đầu chưởng thứ hai, trong lòng lại lần nữa được nâng lên.

“Ngụy sư huynh!!”

Trong nháy mắt thanh âm của hắn bị một tiếng vang thật lớn bao phủ biến mất.

Oanh!!!

Lần này Ngụy Hợp vận dụng sức mạnh chân chính đạt tới toàn bộ, toàn bộ tựa như một đoàn sương mù thật lớn, từ trên tay ngưng tụ xoay tròn, sau đó một chưởng về phía trước.

Quả cầu kinh khủng kia chỉ trong nháy mắt đã nổ tung ở mặt ngoài cửa lớn.

Lực trùng kích to lớn bỗng nhiên rơi vào trên đại môn, hết thảy phảng phất đứng im bất động.

Vô số kinh mãnh nhập vào cửa, phảng phất như mất tích, biến mất không thấy gì nữa.

Trong nháy mắt.

Rắc rắc.

Lấy bàn tay Ngụy Hợp làm trung tâm, bốn phía vỡ ra từng vết rạn.

Rậm rập chằng chịt vết rạn, tựa như mạng nhện, trong nháy mắt bò đầy toàn bộ cánh cửa chính.

Rầm rầm.

Một tiếng trâm đục vang lên, toàn bộ đại môn vỡ vụn thành một đồng đá nhỏ, rải rác trên mặt đất.

Mà âm thú di tích vừa mới một mực phát ra cảm giác nguy hiểm quỷ dị, cũng theo đại môn vỡ vụn, biến mất vô tung.

Trong hai mắt Ngụy Hợp, lúc này di tích âm thú trước mắt không ngừng tuôn ra vô số khói đen.

Khói đặc cuộn cuộn từ trong cửa lớn vỡ vụn tuôn ra, không ngừng bay lên bầu trời.

Rất nhanh, khói đặc mờ đi rồi thu nhỏ lại, mãi tới khi biến mất.

Đám người Triệu Húc thấy thế thì trợn mắt há mồm, da đầu tê dại, không dám hó hé một tiếng nào.

Cho đến khi thấy Ngụy Hợp hài lòng thu tay về, mấy người mới như từ trong mộng tỉnh lại, toàn thân phát run.

Di tích âm thú, lại bị dẫn phát tự hủy!?

Một di tích âm thú có thể khiến cho bọn họ lập công lớn, chung quanh trên trăm năm mới có thể phát hiện một di tích hi hữu, cư nhiên dễ dàng bị hủy như vậy.

Mấy người Vô Thủy tông chỉ cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, trong đầu ù ù một mảnh, không biết là bị chấn động do một chuông vừa rồi của Ngụy Hợp đánh ra, hay là bởi vì chuyện này mà bị chấn động.

Ngẫm lại cũng biết, nếu trong tông môn mà biết cả một cuộc đời sẽ có bao nhiêu phiền toái và phần nộ.

Cuối cùng Ngụy Hợp nhìn xung quanh, xác định không có gì làm được, mới nhắc tới Tống Thế Chân còn đang bối rối, tung người nhảy một cái, biến mất tại chỗ.

Nếu như không tìm được Thạch Hoành thì cứ hủy đi thứ mình muốn đi là được rồi.

Dù sao chỉ cần Vô Thủy tông muốn, muốn làm, hẳn đụng phải liền làm.

Nếu không phải tông môn chuyên nhà quan trọng, hẳn vốn định ở chỗ này chờ đợi một thời gian, đợi Thạch Hoành trở về sẽ động thủ ngay.

Bất quá như vậy cũng đủ rồi, một di tích âm thú có chút hơi bị hủy đối với Vô Thủy tông, tuyệt đối là đả kích cực lớn đối với Thạch Hoành.

Sau khi Ngụy Hợp rời đi.

Không bao lâu, một bóng người bỗng nhiên như tên hỏa tiễn từ trong rừng phụ cận lao ra, đảo mắt đã đến gần đại môn di tích.

Bóng người chậm rãi ngưng thực, hiện ra.

Rõ ràng là nhận được tin gấp gáp, Thạch Hoành của Vô Thủy tông chạy hết tốc lực trở về.

Nhìn thấy đại môn di tích âm thú bị hủy, còn có chung quanh tinh trận bị cướp đi từng khối trận bàn.

Hai mắt Thạch Hoành tối sầm, thiếu chút nữa đã không thở nổi.

“Ngụy Hợp đâu!?”

Hắn tóm lấy Triệu Húc còn chưa quay lại, gần như nâng hắn lên giữa không trung.

“Đi... đi thôi.”

“Phế vật!” Thạch Hoành đột nhiên đấm một quyền vào con dơi đá ở bên hông.

Con dơi đá cứng rắn, trong nháy mắt liền bị hắn đánh cho nổ tung.

“Ngụy Hợp!! phá hỏng chuyện tốt của ta, còn muốn trốn! Chỉ là phế vật lúc ta không có tới đây quấy rối, đừng để ta bắt được ngươi!”

Thạch Hoành trong lòng phẫn uất và uất ức cơ hồ muốn tràn ra lòng ngực.

Ngụy Hợp thừa dịp hắn không có ở đây, tập kích hủy diệt di tích âm thú, còn đả thương mấy vị phó thủ chân nhân Vô Thủy

tông, cướp đoạt phong tỏa khí tức tinh trậ đất đỏ.

“Nguy Hợp, ta và ngươi không đội trời chung!!!”

Thạch Hoàn gâm lên giận dữ, lại nện thêm một quyền xuống đất.

Tầng tầng chấn động dồn dập đẩy đất đá lên, sau đó lặng lẽ hình thành một khoang trống đường kính mấy mét.

“.....”

*

*

*

Thanh tông mười hai năm.

Liên quân của Đại Nguyên chư hầu đã tan tác từ lâu, mấy chục vạn binh tốt trốn về phía Thái Châu, Cẩm Châu, Nguyên Khí của Nguyên Quốc đại thương.

Có tướng lãnh đóng giữ khác cử thành hàng Ngô, bên trong thông nước. Mười chín châu bất quá mấy tháng, liền có hơn phân nửa quy về Ngô quốc.

Còn sót lại Thái Châu, Hoàn Châu, Hải Châu, Thục Châu, bốn phía vẫn còn tồn tại.

“Đi! Đi!!”

Trên bình nguyên đầy trời của Phi Tuyết Hải Châu, con đường đã dần thưa thớt, mấy tên hắc mã tín sứ đang toàn lực bay nhanh, phóng về phía Chấn Đào thành.

Chỗ thành Chấn Đào có bến tàu, có thể nôi thẳng tới đảo Thiên Hải, do đó có một tông môn huyền diệu đang chuyên nhà.

Ngoài hắc mã có vảy đen, không giống vật bình thường, nhưng lúc này cũng không chịu nổi không ngủ không nghỉ chạy như điên, con người đã có chút tan rã, miệng sùi bọt mép, mắt thấy sắp không xong rồi.

Kỵ sĩ dẫn đầu thấy thế càng thêm lo lắng, tay ấn mạnh vào lưng ngựa, một cỗ kinh lực tràn vào thân ngựa, mạnh mẽ kích thích khí huyết đang hoạt động, kéo dài sinh mệnh.

Con ngựa đen một đường bão táp dữ dội, nửa khắc đồng hồ sau, rốt cuộc đã đến dịch trạm ngoài thành Chấn Đào.

Kỵ sĩ xoay người xuống ngựa, đưa ra mật thư.

Rất nhanh lại có một đạo nhân áo xanh, lấy được thư, vội vàng đi đến trong sân dịch trạm, cột mật thư vào trên thân một con Bạch Đầu Ưng tuấn sư tử.

“Đi đi.” Đạo nhân thần sắc ngưng trọng, đút cho bạch đầu ưng một viên thuốc đặc thù.

Loại thuốc này, có thể làm cho Bạch Đầu Ưng dùng tốc độ nhanh nhất bay đến Thiên Hải đảo Huyền Diệu tông, đưa mật tin đến trong tay tông môn.

Mà cái giá phải trả chính là, bạch đầu ưng sau khi uống thuốc, đưa tin xong sẽ lập tức quay đầu mà chết.

Rất nhanh, một đạo bạch ảnh phóng lên trời, bay nhanh về phía Thiên Hải đảo xa xa.

Tiếng ưng kêu réo rất vừa vang lên, liền nhanh chóng đi xa.

Trong núi Huyền Diệu tông.

Nguyên Đô Tử đang ngồi đối diện với một lão giả hói đầu, trước mặt hai người đặt một bàn hắc bạch tử.

Nguyên Đô Tử cầm trắng, lão giả hói đầu cầm hắc.

Hắc tử lúc này chiếm ưu thế, tình thế rất tốt.

Nhưng lão hói đầu lại không có vẻ gì vui mừng sắp thắng, ngược lại có chút khẫn trương nhìn chăm chăm Nguyên Đô Tử.

“Ồ.” Hắn lại buông một quân cờ đen xuống. “Còn muốn tiếp tục không? Nguyên Đô.”

“Đương nhiên, đánh cờ phải có kết thúc, không đến cuối cùng thì ai biết ai thắng ai thua?” Nguyên Đô Tử mỉm cười nói.

“Nhưng mà... Thế cờ này không phải đã rõ ràng rồi sao?” Lão giả hói đầu bất đắc dĩ ngẩng đầu lên nói: “Người thua.”

“Ta thua chỗ nào? Chẳng lẽ sư thúc hoa mắt?” Nguyên Đô Tử mỉm cười cầm lấy một quân cờ trắng, nhẹ nhàng đặt ở chỗ trống trên bàn cờ.

Ba.

Quân cờ gõ lên bàn cờ, phát ra tiếng vang giòn giã.

“Đây không phải là rõ ràng...?” Lão già hỏi đầu còn chưa dứt lời, cúi đầu nhìn.

Bàn cờ vừa mới sắp đầy, giờ đã trống rỗng, chỉ còn lại một khối nhỏ cuối cùng mà bọn họ đặt ở đó.

Còn lại một bộ phận, tất cả quân cờ đều không cánh mà bay.

Lão già hỏi đầu nhìn giỏ cờ của mình một chút, bên trong vốn dĩ đã sắp trống không, lúc này cũng không biết lúc nào, một lần nữa tràn đầy.

“Su thúc, tiếp tục?” Nguyên Đô Tử ôn hòa ngẩng đầu nhìn đối phương.

“...” Đây đã là lần thứ ba, còn đặt cái rắm làm gì!

Ông lão hỏi đầu không còn gì để nói, nếu không phải không đánh lại vị sư diệt này thì hẳn đã khổ sở như đánh cờ rồi sao?

Thở dài một tiếng, lão già hỏi đầu chính là Tổ sư Quỷ Thủ nhất mạch, Quỷ Thủ đạo nhân.

Mới về tông không lâu, hẳn liền bị Nguyên Đô Tử lôi kéo đánh cờ cùng một chỗ.

Sức cờ của hắn ta rất mạnh, được xưng là đệ nhất toàn tông, cho dù ở ngoại giới cũng là cao thủ kỳ đạo mà toàn bộ Đại Nguyên nắm giữ.

Dù sao người này sống một thời gian dài, thoáng nghiên cứu một chút là có thể đi đến một phương hướng cực cao.

Quỷ Đầu đạo nhân cũng như thế.

Đáng tiếc, thiên hạ này của hắn có vô số cao thủ cờ đạo, cùng Nguyên Đô Tử chơi cờ lại là thời điểm cực ít có thắng.

“Báo! Có mật thư ở ngoại châu.”

Ngay lúc hai người đang suy nghĩ đường cờ thì một đạo nhân nhanh chóng tiến vào cửa, quỳ xuống đất bẩm báo.

Nguyên Đô Tử cùng Quỷ Thủ đạo nhân, cũng không ở các nơi bí ẩn như sườn núi đen, mà chỉ tùy ý ở dưới một cây hòe lớn bên trong núi, tìm đại một cái bàn đá, liền bắt đầu ván cờ.

Lúc này người đến bấm báo, tự nhiên cũng đưa tới không ít người chung quanh chú ý.

Chỉ là trong nội sơn vốn quanh quẽ, ngẫu nhiên có chân nhân đi ngang qua, cũng chỉ là xa xa dặm chân hành lễ.

Rất nhanh, một phong thư hoa chạm trở màu đen nhạt rơi vào tay Nguyên Đô Tử.

Nàng thả quân cờ xuống, cầm lấy lá thư, ngón tay run lên, lá thư tự động mở ra, bay ra tờ giấy bên trong.

Nội dung phía trên không nhiều lắm, Nguyên Đô Tử nhìn lướt qua, có chút không thú vị thu vào.

“Thế nào? Người tính đi sao?” Khoảng cách gần như vậy, quý thủ đạo nhân tự nhiên liếc mắt liền thấy chữ viết trên lá thư.

“Ta đã dự định thoát ly thế tục, làm sao còn để ý những hư danh này.” Nguyên Đô Tử mỉm cười nói.

“Cũng đúng. Năm đó, nếu không phải ta và sư phụ ngươi, lôi ngươi từ nơi đó ra, chỉ sợ hiện tại ngươi cũng không muốn ra ngoài.” Quý thủ gật đầu đồng ý.

Nguyên Đô Tử không nói gì thêm, chỉ là lá thư trong tay tùy ý đặt trên bàn cờ.

Trên đó có con dấu rõ ràng.

Một hàng chữ mở đầu của thư, rõ ràng là:

“Nghe nói Huyền Diệu Tông Nguyên Đô, chính là tông sư chí cường Đại Nguyên Thiên Hạ.

Bản thân An Kỳ La – Ma Đa, đã lâu Mộ Nguyên Quốc Chân kinh chi đạo, sẽ là cửu nguyệt cửu nhật, tại Trung Châu Kim Liên Tông La Phù Cung, kính đợi đại giá, lĩnh giáo quý tông vô thượng huyền công.”

Đây là một bức thư hình chiến tranh.

Hơn nữa là Ngô quốc sư tự mình buru nhiều thân bút khiêu chiến tín.

“Chỉ là, nếu không đi, bên Trung Châu, sợ là sẽ xảy ra chuyện...” Quý thủ thở dài.

“Liên quan gì tới ta?” Nguyên Đô Tử nhẹ nhàng trả lời, tiện tay điểm nhẹ hư ảnh ước chiến một cái, vỡ thành vô số bột phấn, tung bay phiêu tán.

“Tiểu Hà, người chuẩn bị khi nào xuất phát? Đã đi nhóm thứ ba. Trục hệ bên kia sắp đi vào thời gian rồi.

Nếu người muốn đi, nhớ nói trước cho ta một tiếng. Có người ở đây, ta sẽ cho thêm người.

Mấy ngày trước Thái Mạnh vui vẻ chặn giết một đám Minh cảm chân nhân không biết lai lịch trên đường.

Thời đại này cũng kỳ lạ, đại sư tử đánh ra cái danh lớn như vậy, thế mà còn có kẻ không sợ chết xông lên.”

Cánh tay phải Diêu Văn mang băng vải, ngồi trong động Ngụy Hợp, tay mang theo rượu và thức ăn, mặt mũi tràn đầy khó chịu.

Cánh tay này của nàng, chính là trên đường hộ tống di chuyển trước đó, bị hai chân nhân vây công gây thương tích.

“Nghe nói có người lén lén lút lút làm cái gì đó trừ khử Huyền Đồng Minh, liên hợp với một nhóm lớn tà ma thế lực trước kia bị chúng ta trấn áp, muốn cứu ra tà ma tổ sư đã bị tông môn ta phong ấn. Thật sự là không sợ chết, sao lúc trước thời quốc chiến không tích cực như vậy chứ?”

Diêu Văn hiện tại còn có chút tức giận bất bình.

Ngụy Hợp cũng ăn đồ ăn như vậy, động tác bình thản, một chút cũng không bị cảm xúc của đối phương ảnh hưởng.

Từ khi hắn mang theo một đứa cháu của Quan Khuyết và Trình Hà trở về, liền không hỏi chuyện bên ngoài nữa, mỗi ngày không phải tu hành, mà là về nhà dạy dỗ con trai và mấy hậu bối.

Hiện giờ thủ hạ của hắn cũng đã có chín đồ đệ, ngoại trừ Trình Hà trình độ cùng tiểu hài tử Quan gia kia, ngoài ra còn có những người bạn cũ hắn ở Thái Châu, sau khi mang theo, trong tông còn có quan hệ với Vạn Độc Môn, đưa tới mấy môn đồ.

Tổng cộng chín người, sau đó đóng cửa không thu nữa, chín phần mười có thể xem là vô cùng rõ ràng.

“Sư tử có biết còn muốn di chuyển mấy lần không?” Ngụy Hợp bình tĩnh hỏi.

“Có lẽ bên ngoài đã dọn sạch rồi, tạp sự cũng có người làm, chúng ta chủ yếu phụ trách bảo vệ an toàn là được.” Diêu Văn trả lời.

Cầm lấy một cái đùi gà gặm một miếng, nàng có chút bất đắc dĩ nhìn Ngụy Hợp một chút.

“Người nói tiểu tử người, không phải tu luyện thì là tu luyện, cũng không giao lưu với các đồng môn khác.

Lúc trước bọn họ còn tổ chức phần thưởng gì đó, còn tổ chức thành hai đội đạo lữ. Người cũng không tham gia.”

“Ta đã cưới vợ sinh con, không có hứng thú với những thứ này.” Ngụy Hợp lắc đầu.

“Nhà người chỉ có một hạt giống độc đỉnh, nhân khẩu không nhiều.” Diêu Văn khuyên nhủ. “Huống hồ nguyên phối thể tử của người không thể dẫn người tới cuối cùng, sớm muộn gì cũng phải kéo dây.”

“.....” Ngụy Hợp chỉ mỉm cười, hiện tại toàn bộ tâm tư của gã đều đặt trên việc tu hành.

Sau khi lấy được tướng quả Sinh Tử, hắn chăm chú nghiên cứu, đã tìm ra manh mối.

Bây giờ mấy tháng qua, hắn cơ bản đã đặt nền móng vững chắc Ngũ Chuyển Long Tức.

Trung tâm môn bí kỹ này là sử dụng một loại hô hấp đặc thù kết hợp kinh lực vận chuyển pháp, cưỡng ép tiêu hao đại bộ phận tiềm lực thân thể.

Với tiềm lực này sẽ ảnh hưởng tới khí huyết trong cơ thể, ảnh hưởng tới mục đích của đòn bẩy, cưỡng ép vận chuyển cơ bắp gân cốt toàn thân, tăng cường khí lực bản thân.

Trong Sinh Tương Quả ẩn chứa một loại Nguyên Tố thiếu lượng nào đó, chính là điểm mấu chốt trong đó.

Tu luyện ngũ chuyển long tức, có một quá trình, cũng không phải một lần là xong. Mà là từng chút từng chút chuyển từ ngũ chuyển sang ngũ chuyển, không ngừng tăng lên.

Chỉ khi hoàn toàn tu thành mới có thể tăng được năm lần khí lực.

“Kỳ thật chân nhân chúng ta vốn không nên dây vào đại sự quân quốc nhiều, Nguyên Đô Tử đại sư tỷ đoán chừng là đã nhìn ra mách khóe này, cưỡng ép di chuyển tông môn, là để dây dưa phần nhân quả này, triệt để đoạn tuyệt, để tránh càng lún càng sâu.” Diêu Văn thở dài.

“Đúng vậy a... Đại sư tỷ có tâm tư, không phải chúng ta có thể phỏng đoán.” Ngụy Hợp cũng gật đầu.

Giống như các tông môn còn lại, ban đầu các tông sư cao tầng căn bản không thêm để ý tới quốc chiến.

Chỉ là về sau, môn nhân đệ tử dần dần bị ân oán dây dưa vào, các tông sư cũng không thể không liên lụy kết quả.

Sau đó chiến tranh nhanh chóng thăng cấp.

Cái này đối với bất kỳ thế lực nào, đều là bất ngờ.

Hai người ăn cơm xong, đứng dậy rời khỏi động, tản bộ trong núi.

Lần di chuyển này, tuy rằng đã đi được vài nhóm người, nhưng lúc này có thể thấy được Nội Sơn chân nhân mang theo lực lượng đi ngang qua.

Thỉnh thoảng có người nhiệt tình tiếp đón Diêu Văn.

Bầu không khí của Huyền Diệu tông và Vô Thủy tông hoàn toàn khác biệt, đám người nội sơn huyền diệu, luận về độ đoàn kết, thì đều hơn xa ngoại tông.

“Đây là người ẩn cư bên ngoài cũng bị thông tri trở về rồi sao?” Ngụy Hợp lần đầu tiên nhìn thấy nội sơn nào nhiệt như vậy.

Từ vách đá tổ ong đi ra, bên ngoài nhìn vào, trong núi rừng có bóng người từ trên xuống dưới, cũng có người dùng chân nói

chuyện phiếm, còn có người dút khoát đứng trên tán cây nhẹ nhàng thổi sáo.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ tộc Huyền Diệu dường như đều thay đổi một nơi khác.

“Người trực hệ tương đối nhiều. Lúc trước phần lớn bọn họ ở bí cảnh, hoặc là đi hải vực thăm dò chân thực. Bởi nhiều gia tộc thân hữu đều ở trong tông, cho nên không có hứng thú với quốc gia đại sự bên ngoài.

Đám người này chuyên chú tu hành và các phương diện còn lại hơn. Lần này di chuyển là đại sự tử phát tín nhiệm, mới gọi được những người này về.” Diêu Văn giải thích.

Hai người đi xuống chỗ Huyền Trang Ngọc Bích, nhìn thấy trên quảng trường có hơn mười người tụ tập cùng một chỗ, từng người tựa hồ đang phân phối thứ gì đó.

Đứng ở vị trí đầu, đang truyền âm nói chuyện, rõ ràng là Huyền Miểu lúc trước Ngụy Hợp gặp qua.

Hắn đứng chấp tay, thần sắc trong trẻo, không biết đang bàn giao thứ gì.

Xa xa nhìn thấy Diêu Văn và Ngụy Hợp đi ngang qua, Huyền Miếu từ xa gật gật đầu với hai người, xem như chào hỏi, liền tiếp tục giảng giải.

“Trên đường di chuyển gặp phải một bầy cá ba mắt lớn rất khó chơi, Huyền Miếu hẳn là nhận nhiệm vụ truy quét bầy cá này.” Diêu Văn tùy ý nói.

Ngụy Hợp gật đầu, nhìn kỹ đám người kia. Trong đó một nửa là chân nhân, một nửa lực sĩ. Trên người đều mang theo không ít chân nhân trang bị.

Chỉ là từng khuôn mặt xa lạ kia, hẳn thế mà không nhận ra một người nào.

Hai người xuyên qua ngọc bích, tiến vào trong hắc ám phúc địa, không hiểu sao.

Xung quanh không hiểu sao lại có không ít người tụ tập chân nhân.

Những người này bao lớn bao nhỏ, đều đang không ngừng lưu giữ những thứ trong nội cảnh, lấy hành lý thành công, tùy thời chuẩn bị ly khai.

Diêu Văn tới gần, đánh tiếng chào mấy người đứng phía trước.

“Thế nào? Có muốn cùng đi với chúng ta không? Ta đây là nhóm thứ hai dưới cùng, nếu còn không đi, người phải đi theo nhóm cuối cùng.” Nàng quay đầu lại nhìn về phía Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp nhìn quanh.

Trong nội cảnh phúc địa này, phẳng phát vĩnh viễn là một mảnh hắc ám âm trầm.

Chỉ có thể quan sát chung quanh một cách khó hiểu, có ánh sáng nhạt chiếu rọi, có thể nhìn thấy không ít đất trống.

Ở bên ngoài, khắp nơi đều là sương mù xám xịt nhè nhẹ, trên mặt đất cũng có thể thấy được một ít thực vật hình thù quái dị.

Thế giới chân thật trong phúc địa còn sạch sẽ hơn ngoại giới.

Trừ bộ phận chân thú cố ý nuôi dưỡng, không có vật sống quái dị, nhưng cũng có vẻ càng thêm rộng rãi trống trải.

“Nghĩ kỹ chưa?” Diêu Văn lại thúc giục.

“Ta đóng gói hành lý, ít nhất phải hai ngày.” Ngụy Hợp nói.

“Không sao, với thực lực thân phận của ngươi bây giờ, còn lo lắng không tìm được người hỗ trợ? Để lâu gia phái người cùng đi.” Diêu Văn nói.

“Vây cũng được.” Ngụy Hợp suy nghĩ một chút rồi đáp.

Nơi này là hải vực sâu trong biển cách bờ biển Đại Nguyên có ít nhất mấy ngàn dặm, có một hòn đảo lớn tên là Cự Tuấn.

Đảo lớn cũng không phải là độc lập, mà chung quanh có lượng lớn quần đảo, trên đảo đều có người ở, phần lớn là hậu nhân ngư dân di chuyển qua các quốc gia định cư.

Hơn nữa cự Tuấn cũng không tùy ý lựa chọn vị trí, mà là Huyền Diệu tông rất sớm đã bố trí cứ điểm của thế lực Thâm Hải.

“Quyết định rồi, liền nhanh chóng trở về kết thúc việc nhà, lần này rời khỏi Đại Nguyên, ngày sau còn muốn trở về, không biết đã qua bao lâu rồi.” Diêu Văn thở dài.

“Diêu sư tỷ không nỡ bỏ tình nhân sao?” Một nữ nhân trêu ghẹo.

“Ngươi đi, ngay cả ta cũng dám trêu ghẹo? Không muốn sống đúng không?” Diêu Văn làm bộ muốn rút kiếm động thủ, khiến cô gái kia sợ tới mức chạy đi.

Hai người dường như là người quen biết, tiến lên phía trước, lôi Diêu Văn thương lượng vài thứ là mang hay không mang theo, một lần mang không hết quá nhiều tạp vật, tóm lại phải tiến hành lấy hay bỏ.

Ngụy Hợp ở một bên nhìn Diêu Văn vội vàng ứng phó những người còn lại, cũng chào hỏi rồi quay người ly khai.

Hắn cả ngày khổ tu, không tham gia hoạt động của tông môn nên tất nhiên cũng không biết được mấy người, không thể dung nhập vào trong đó.

Ra khỏi phúc địa, Ngụy Hợp xuống núi, xuyên qua Đạo Cung, một lần nữa trở lại phủ đệ nhà mình trên Thiên Hải đảo.

Trong phủ đệ người đến người đi, đã có rất nhiều thứ được thu vào.

Con trai Ngụy An đã chín tuổi, cao một mét năm. Thể trạng cường tráng như con nghé con.

Lúc này chính là các loại chuyển đổi vòng tròn do Trình Hà mang về từ Vân Châu.

Trình Hà dung mạo xinh đẹp, mặc dù so với Ngụy An còn lớn hơn mấy tuổi, nhưng thể trạng hai người Tiên Thiên khác biệt, nhìn từ xa, cũng không khác gì bạn cùng lứa tuổi.

Xa xa nhìn thấy cửa vào Ngụy Hợp.

Hai đứa nhanh chóng tiến lên khom mình hành lễ.

“Bái kiến phụ thân.” “Bái kiến sư phó.”

“Được rồi, đồ vật thu thập ở đây thế nào rồi?” Ngụy Hợp thuận miệng hỏi. Ngồi ở chủ vị thính phòng khách, hạ nhân mang nước trà lên.

“Thu xong hết rồi, hôm qua lâu gia còn đưa cho hai chiếc thuyền lớn, mẫu thân, bà ngoại, còn có ông nội một nhóm con cháu, đều đang nghĩ đủ mọi cách nhét đồ vào trong.”

Ngụy An bây giờ nói chuyện cực trật tự, đã không khác gì đại nhân bình thường.

“Bài học các người hoàn thành thế nào?” Ngụy Hợp hỏi.

“Lúc trước ngài dạy Vân Hải Công quá mức thâm ảo, hiện tại khó khăn lắm mới nhập môn...” Trình Hà có chút khiếp đảm trả lời.

Ngụy An ở một bên, ánh mắt phiêu hốt bất định, hiển nhiên gã cũng không làm gì cả.

Ngụy Hợp thấy thế, cũng là bất đắc dĩ.

Tiểu tử này khi còn bé còn được, coi như nghe lời, bây giờ càng lớn lại càng khó quản. Hấn cũng không thể đóng đinh bên cạnh hấn bất cứ lúc nào.

Vân Hải Công là công quyết cơ sở trong vân hải pháp điển hấn sáng lập dung hợp.

Lấy độ cao hiện giờ của hấn, quay đầu lại nhìn về võ học cơ sở vận chuyển khí huyết, tất nhiên là xây nhà cao, dễ như trở bàn tay liền tinh hoa sở học cả đời, hỗn hợp tinh luyện, thiết kế ra một bộ phương pháp thoát thai khỏi Thiên ấn cứu phạt cùng rất nhiều công pháp đặc thù bí tịch còn lại.

Vân Hải pháp điển cũng từ một môn chỉ có thể dựa vào Phá Cảnh châu võ học gian nan, bị hấn chuyển đổi thành công pháp bình thường có thể thông dụng.

Đương nhiên, chuyển đổi dạng này cũng không phải là không có trả giá, bởi vì rất nhiều tài liệu tài nguyên tuyệt diệt, Vân Hải pháp điển uy lực xa xa không bằng Ngụy sử dụng.

Thực chiến, cường độ kinh lực cũng không khác biệt nhiều so với chín phần mười so với toàn bộ Thiên Ấn.

Không có nhiều phúc lực như vậy, nhưng có thể một đường luyện tới cảm giác khác sâu.

Ngồi ở trong sảnh chính, kiểm tra hai đứa bé một hồi. Rất nhanh Vạn Thanh Thanh nghe tin chạy về, cùng trở về, còn có hai người Ngụy Oánh Ngụy Xuân.

“Lão gia, thu thập đồ đạc xong xuôi, định đến giờ xuất phát rồi sao?”

Vạn Thanh Thanh bây giờ càng ngày càng phát triển mỹ lệ, nắm lấy tay Ngụy Hợp, ngồi ở một bên, chỉ có giữa lông mày lơ lơ có thể nhìn thấy, khí chất hiên ngang lúc còn ở Thiên Ấn môn.

“Ừm, chuẩn bị một chút đi, ngày một xuất phát” Ngụy Hợp nhìn thân tộc đang chậm rãi nhiều lên trong đại sảnh.

Người trong nhà, thân tộc, vạn người nhà, thân tộc vạn người. Cùng với các đồ đệ, còn có thân tộc đồ đệ, nhà lực lưỡng....

Bên ngoài còn có các cao thủ hạch tâm của Vạn Độc Môn, đám người Vạn Thanh môn, bọn họ cũng có chính tộc nhân của mình.

Bất tri bất giác, toàn bộ trong phủ đệ cũng vang lên tiếng người huyên náo.

Rất nhanh, lại có Vạn Lăng cùng Ngụy Hợp phụ mẫu đồng đạo trở về, vừa nói vừa cười, bầu không khí hoà hợp.

Ngụy Hợp liếc mắt nhìn qua, trong nháy mắt đã có hơn mười người.

Mấy chục người này, đều là phụ thuộc vào cánh chim của hắn, hắn vinh, thì mọi người vinh, hắn khô, thì mọi người đều khô.

Vốn hắn vẫn luôn cảm thấy mình đang đứng một mình ở phía trước, vượt mọi chông gai, không vướng bận gì.

Bây giờ quay đầu nhìn lại, mới phát hiện, bất tri bất giác đã có nhiều vướng mắc như vậy.

“Lão gia? Lão gia?”

Một trận thanh âm nhu hòa gọi Ngụy Hợp từ trong thất thần trở về.

“Không có việc gì, vừa rồi có chút thất thần.” Ngụy Hợp cười cười, thu liễm ý niệm trong đầu.

“Chuyện gì?” Y nhìn hai người đứng cúi đầu trước mặt, nghi ngờ hỏi.

“Là như vậy. Là đại tỷ, trận trước nàng ra ngoài du lịch, lúc gặp nạn bị người cứu. Hôm nay cứu người trong nhà nàng gặp nạn, đại tỷ muốn dẫn bọn họ rời khỏi Đại Nguyên, cho nên tới hỏi ngài có đồng ý không?” Vạn Thanh Thanh nhẹ giọng truyền âm giải thích.

Ngụy Hợp lập tức hiểu rõ.

Hắn nhìn hai người trước mặt, hai người này đều là nữ tử, dung mạo bình thường, trên người cũng mang theo chút võ học, khí chất giống như ông chủ quán này.

Ngụy Xuân ở một bên sắc mặt nghiêm nghị, nhưng cũng không thân cận như trước, mà mang theo một tia khẩn cầu cùng tâm thần bất định chờ đợi quyết định của mình.

Thực lực càng ngày càng cao, địa vị trong tông môn càng ngày càng mạnh.

Lời nói Ngụy Hợp ở trong nhà cũng càng ngày càng nặng, hơn nữa hẳn thường xuyên bề quan tu hành, thỉnh thoảng mới về nhà nhìn người thân một chút.

Dần dần, thân tộc trước kia cũng không dám ở trước mặt hẳn tùy ý buông lỏng.

Ngay cả đại tỷ to lớn nhất trước kia cũng trở nên cẩn thận hơn.

Ngụy Hợp trong lòng thở dài, nhưng cũng biết đây là tất nhiên phát sinh hiện tượng.

Hắn có chút mất hứng, nhìn hai nữ tử trước mặt, gật gật đầu, xem như đáp ứng.

“Cũng không thiếu vị trí của một người như vậy, đều mang theo cả rồi.”

Được rồi, như thế giống như mở đầu.

Ngay sau đó, phụ thân Ngụy Đường cũng tiến đến, nói muốn dẫn theo một hảo hữu, một phú thương họ Đường cùng lên thuyền.

Mẫu thân Lý Thúy, cũng là muốn mang hảo tử muội của nàng cùng một chỗ rời đi.

Ngụy Hợp có lo đẽnh hay không, về sau, mỗi người đều cấp cho hai danh ngạch, có thể mang những người trọng yếu của mình rời đi cùng nhau.

Chỉ là khiến hẳn không nghĩ tới chính là, rời khỏi Đại Nguyên, lại có thể làm cho những người trong nhà này vui vẻ như vậy.

Không chỉ không có một chút tâm tình có thổ nào rời khỏi, ngược lại như là có khúc mắc, tất cả mọi người đều vui vẻ.

Rời khỏi phủ đệ.

Hắn một mình đi tới bờ biển Long Loan, nhìn ra xa xa mặt biển.

Mặt trời lặn xuống khiến nước biển dát lên một tầng màu đỏ vàng.

Đứng một hồi lâu, Ngụy Hợp trong lòng cũng thủy chung không cách nào bình tĩnh. Hắn nhớ tới thời gian ở Vân Châu, nhớ tới thời gian ở Thái Châu, càng nhớ tới thời bình thân của Cẩm Châu.

Hôm nay sẽ hoàn toàn rời khỏi mảnh đất này, nhưng trong lòng hắn lại hiện ra rất nhiều hình ảnh ký ức.

Rất xa, hắn nhìn thấy một chiếc thuyền lớn từ phía Chấn Đào thành lái tới, trên boong thuyền có mấy người đứng, trong đó có sư huynh thường học trung.

Hắn đang cùng hai người khác cười nói chuyện, quan hệ thân mật, vỗ vai nhau.

Xa hơn, từng chiếc từng chiếc thuyền lớn lục tục chạy đến trên đảo, mỗi một chiếc thuyền đều đại biểu cho hảo hữu thân tộc của một đệ tử chân nhân.

“Ngụy Hợp? Ngụy sư đệ?”

Chợt một giọng nói quen tai của Ngụy Quốc vang lên.

Là một giọng nói nam tử ôn hòa rộng rãi.

Ngụy Hợp quay người, nhìn về phía chỗ thanh âm phát ra.

Người nói chuyện là một thư sinh tuấn mỹ, khí chất cực kỳ giống Vương thiếu quân khi còn trẻ.

“Quả nhiên là ngươi.” Thư sinh cười đến gần, đứng trên bờ cát phía bên phải Ngụy Hợp, cũng nhìn ra xa hải thuyền.

“Lúc trước nghe Hoán Tùng Tử sư huynh đề cập tới ngươi, nói ngươi là thiên tài thực chiến trong thế hệ trẻ chúng ta. Vì vậy đã sớm muốn tới cửa bái phỏng, không ngờ vẫn kéo dài tới bây giờ.”

Hắn thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Ngụy Hợp.

“Tại hạ Đoàn Diễm Huy, là chân nhân của một mạch di chuyển. Nghe nói trong phủ Vân Châu người đã vô cùng bạt tai Vô Thủy tông, đúng là khiến người ta hả hê.” Trong giọng nói của hắn lộ rõ vẻ thân cận.

“Năm đó Thạch Hoành và ta vô tình gặp nhau ở Thiên Đường sơn, một lời không hợp liền đánh ta bị thương, làm hại ta và tiểu sư muội cùng nhau trở về tông dưỡng ba năm mới tốt.

Vốn cho rằng Huyền Diệu tông ta chỉ có ba vị sư huynh Đạo Chung, mới có thể cùng hắn tranh đấu, không nghĩ tới Ngụy sư đệ xuất mã, đảo mắt hung hăng cho hắn một cái tát.”

Đoàn Diễm vui sướng cười rộ lên, hiển nhiên đối với Thạch Hoành xui xẻo tương đương sáng khoái.

“Thạch Hoành, rất mạnh sao?” Ngụy Hợp nhẹ giọng hỏi. “Ta chưa cùng hắn giao thủ, vừa vặn sai rồi.”

“Vô Thủy tông ngoại trừ tam chủ phong tổ sư ra thì hắn đứng năm hàng đầu. Thịnh thoảng sẽ có dao động, nhưng vẫn sẽ không rơi vào năm vị trí đầu, là tồn tại có hy vọng trở thành đạo chủ đứng đầu của phong chủ tương lai.” Đoàn Diễm gật đầu nói.

“Cũng may là người không gặp được hắn. Nếu không...” Thật ra Đoàn Diễm cũng không xem trọng Ngụy Hợp có thể thắng được đối phương.

Dù sao hắn cũng đã được chứng kiến thực lực của Thạch Hoành. Tên kia quả thực là một kẻ biến thái, vượt cấp giết địch giống như ăn cơm uống nước vậy.

Ngụy Hợp không trả lời.

Gã không cho rằng mình yếu hơn Thạch Hoành.

Bây giờ hắn ngoại trừ mở giao hoán cho sư huynh Tùng Tử ra, còn có ba vị thủ tịch, ba vị tổ sư, những người còn lại đều phải đánh xong rồi nói tiếp.

Cao thủ từ Chân Chân năm bước trở lên, Huyền Diệu tông trừ tổ sư và thủ tịch ra thì chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Mà sau khi bí kỹ tu thành, đến lúc đó thực lực còn có thể tăng lên một đoạn bạo tạc.

Đương nhiên, Ngũ chuyên long tức không thể sử dụng như lẽ thường, chỉ có thể làm át chủ bài.

Sau khi sử dụng, tác dụng phụ sẽ vô lực toàn thân, vẫn khá trí mạng.

“Kỳ thật hiện tại thảo luận có mạnh hay không cũng không có ý nghĩa gì, chúng ta lập tức phải rời khỏi Đại Nguyên, về sau khi nào trở về, còn không biết.” Đoàn Diễm Huy thu liễm nụ cười, nhìn về phía xa xa trên mặt biển, dường như cũng nhớ ra cái gì đó.

Mặt biển gợn sóng lăn tăn, còn lại một nửa dừng lại phía trên đường biển.

Ô....

Một tiếng kêu trầm thấp có tiết tấu từ xa vọng lại.

Kia dường như là một loại nhạc cụ nào đó, thổi ra một tràng dài dằng dặc.

Lại giống như tiếng thở dài cuối cùng phát ra khi con cá voi khổng lồ nào đó gào thét.

Mặt biển chậm rãi rung động lắc lư, từng đầu dị thú độc giác, vây đen, tựa như rắn biển chậm rãi trôi lên mặt biển, hướng về phía Thiên Hải đảo mà thét dài.

Chúng nó ngửa đầu thét dài, trong miệng thỉnh thoảng phun ra bọt nước theo tiếng huýt dài.

“Đó là... bạn của Bách Hòa Tử sư tử Huyền Miểu Xà...”
Đoàn Diễm Huy cũng nhìn thấy những sinh vật khổng lồ dài ít nhất mấy chục mét kia.

“Huyền Chi Xà?” Ngụy Hợp không hiểu.

“Ừm, một loại dị thú hung mãnh, từ khi còn rất nhỏ, chính là bị Bách Hòa sư tử phóng sinh đưa vào biển, về sau chúng không muốn đi, liền thành đàn dị thú Bách Hòa sư tử dự trữ nuôi dưỡng ở phụ cận.” Đoàn Diễm Huyền có chút động dung nói. “Đây là bày Huyền Miểu Xà đang cáo biệt chúng ta.”

Ánh mắt hấn híp lại: “Ta nhớ, lúc đầu nhìn thấy chúng còn rất nhỏ, lớn nhất cũng chỉ cỡ bàn tay, không ngờ hiện tại đã lớn như vậy rồi.”

Nguy Hợp nghe hẳn nói, luôn cảm thấy bầu không tên. Ánh mắt Đoàn Diễm tựa hồ càng giống ánh mắt yêu thích thịt chó hơn nhìn chó...

“Ta quan tâm hơn, đám người kia ăn gì mà lớn lên?”

Nguy Hợp cẩn thận nhìn kỹ đám dị thú này. Tuy rằng không phải là chân thú, nhưng có thể nuôi dưỡng dị thú, cũng coi như là cử chỉ vĩ đại rồi.

Phải biết rằng người thường nuôi dưỡng bình thường đều là huyết mạch dị thú sau khi hỗn tạp lại có.

Hơn nữa đều là hình thể nhỏ bé.

Một thân thể cỡ lớn như vậy, rất ít người dự trữ nuôi dưỡng.

“Bách Hòa sư tử cứ cách một đoạn thời gian lại đem tội ác tày trời bên ngoài bắt đi cho rắn ăn.” Đoàn Diễm Huy trả lời:

“Ngẫu nhiên cũng sẽ từ Ly Uyên Tuyệt Ngục bắt một số chân thú suy yếu đến cực điểm, sắp chết lại ném cho mấy con rắn này ăn.”

Nguy Hợp nghe vậy, yên lặng gật đầu.

Dưới ánh chiều tà mờ mịt, bầy Huyền Miểu Xà nhao nhao xuất hiện trên mặt biển, gào thét về phía Thiên Hải Đảo của Huyền Diệu Tông.

Tràng cảnh trong lúc nhất thời đủ khiến bất luận kẻ nào cũng phải rung động.

Cầm đầu là một đầu Huyền Miểu Xà, hình thể cực lớn, cơ hồ gấp hai lần số rắn còn lại.

Tráng một vòng lớn.

Trên đầu rắn đã mơ hồ hiện ra màu đỏ, hiển nhiên sắp tiến vào giai đoạn tiếp theo.

“Kỳ thật, nếu không phải đại đảo chúng ta di chuyển thuộc về vùng biển sâu, không thích hợp cho Huyền Miểu Xà sinh sống, Bách Hòa sư tử cũng dự định dời toàn bộ bầy rắn này đi.” Đoàn Diễm Huy nói.

Lúc này lại là một tiếng kêu dài, từ đằng xa truyền đến.

“Lại thêm một điều nữa.” Đoàn Diễm cười nói.

Ngụy Hợp theo tầm mắt của gã nhìn ra nơi xa, quả nhiên lại là một đầu Huyền Miểu Xà to lớn, đang cấp tốc bơi tới bên này.

Cự xà kia cao cao dựng thẳng lên, lân phiến trên thân dưới ánh mặt trời phản xạ màu đỏ vàng nồng đậm.

Tiếng kêu thật dài càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.

Bành!!!

Trong chốc lát, nửa người trên của Huyền Miểu Xà bỗng nhiên nổ tung.

Giống như khí cầu tràn ngập trong không khí, trong nháy mắt hoàn toàn nổ tung.

Máu thịt xương cốt bay đầy trời, giống như một bao huyết tương to lớn dày đặc, xôn xao một cái roi trên mặt biển.

Tiếng kêu dài đột nhiên im bặt.

Nụ cười rạn rở của Đoàn Diễm lập tức cứng đờ, không chỉ có hắn, mà không ít môn nhân tông môn chung quanh cũng nhìn thấy cảnh này, khuôn mặt đều cứng đờ.

Huyền Miểu Xà không tập kích người ở khu vực phụ cận, cho dù người ngoài tới gần, chúng vẫn chủ động nấp ở khu vực dưới mặt biển, giúp bảo vệ mặt biển.

Nhưng hiện tại, một trong những Huyền Miểu Xà dài nhất trong đó, nổ thành mảnh vụn ngay dưới mắt bọn họ.

“Không tốt!!” Đoàn Diễm Huy biến sắc, tựa hồ nghĩ tới điều gì, đang muốn nói chuyện.

Nhưng xa xa từng đầu Huyền Cương Xà, đã nhao nhao thất kinh, tứ tán chui vào nước, đảo mắt đã biến mất trên mặt nước.

Chỉ để lại một đoàn rắn vốn đang chiếm một vùng biển trông trải.

Trên mặt biển sóng cả cuộn cuộn, bọt nước khuấy động.

Rắn rời đi rồi, nhưng có một bóng người đang đứng đó.

Bóng người kia cứ lảng lảng đứng trên mặt biển nhìn về phía Huyền Diệu tông.

“Nguyên Đô, ra ngoài gặp một lần.”

Một giọng nam bình thản chậm rãi truyền ra từ chỗ bóng người.

Thanh âm không lớn, nhưng lại khuếch tán chính xác ra toàn bộ các nơi trong Huyền Diệu tông.

Sóng âm cuồn cuộn, giống như sóng triều đẩy mạnh tầng tầng, càng đến phía sau càng vang dội.

Từ đằng xa bay tới, rất nhanh phảng phất toàn bộ bầu trời Thiên Hải đảo, đều vang vọng thanh âm này.

Ngụy Hợp và Đoàn Diễm Huy đồng thời cảm giác thanh âm kia chui vào chỗ sâu trong lỗ tai hai người.

Chẳng qua là nghe tiếng vang, hai người liền cảm giác trong đầu của mình truyền đến trận trận đau đớn bén nhọn, như là có người dùng dùi đâm thủng màng nhĩ.

Hai người đều ngơ ngác, lấy thực lực cảnh giới như bọn họ, lại ngay cả một câu nói của người đối diện cũng không chống đỡ nổi?

Lúc này trên toàn bộ Thiên Hải đảo, từng bóng người nhao nhao từ nội sơn lao ra, đáp xuống bờ cát.

Cùng thời gian đó, thủ tịch Bách Hòa Tử Quỷ Đầu một mạch mặc váy đen, thả người bay ra sườn núi, sắc mặt xanh mét nhìn khu vực mặt biển bị nhuộm đỏ.

Phía sau Bách Hòa Tử còn có từng người lục tục chạy tới.

Huyền Cương Xà mà nàng nuôi dưỡng bị giết, có thể tưởng tượng được sự phẫn nộ trong lòng nàng ta lúc này.

Chỉ là cho dù là nàng khi nhìn thấy gương mặt của người tới cũng phải cố gắng đè nén sát ý trong lòng, hít sâu để ổn định lại tâm tình.

“Quốc sư Ma Đa... Ý của ngài là gì?!”

Tại sao có thể chắc chắn đại sư tử ở trong tông môn như vậy?

Trong lòng Bách Hòa Tử cố nén lửa giận, ý niệm nhanh quay ngược trở lại, trong nháy mắt hiểu được, khẳng định là ước chiến trước đó phát đến có vấn đề.

Ma nhiều tuyệt đối là thông qua phong ước chiến thiếp, mới xác định lúc này Nguyên Đô Tử còn ở tông môn.

Thủ đoạn bực này tuy rằng bí ẩn, nhưng Quảng Từ giáo cũng không phải là chưa từng có tiền lệ.

Lúc này bóng người trên mặt biển kia chậm rãi tới gần, lộ ra khuôn mặt.

Đó là một tăng nhân cao lớn toàn thân hiện ra màu da đồng cỏ, trên thân khoác áo cà sa vân văn màu vàng đen.

Tăng nhân thoạt nhìn cùng cao tăng bình thường không có gì khác nhau, thậm chí dáng người hần cũng chỉ có một mét tám, chỉ là bình thường.

Nhưng người này một thân một mình, đứng trên mặt biển, trên người không có dao động kinh lực, cũng không có rung động gì, lại cứ như vậy bình thường không có gì lạ đứng ở trên mặt biển, không chìm vào trong nước.

Ma đa!!!

Lời này vừa ra, thanh âm chấn động truyền ra, lập tức không chỉ mọi người chung quanh Bách Hòa Tử chấn động, ngay cả một ít đội thuyền thoáng tới gần, cũng nhao nhao dừng lại, chuyển hướng, rời xa.

Trong lòng Đoạn Diễm Huy và Ngụy Hợp càng chấn động, cảm thấy không ổn.

Trong lúc Huyền Diệu tông di chuyển, đa số quốc sư đều đột nhiên một thân một mình đi tới.

Trên lý giải bình thường, tất cả mọi người cho rằng quốc sư đa phần sẽ không dễ dàng hành động.

Dù sao nơi này cách Ngô Quốc đường xá xa xôi, xa vạn dặm, dù có hành động, cũng tất nhiên sẽ có báo trước.

Căn bản không ai ngờ được, ma nhiều, lại đột nhiên đi tới trước sơn môn Huyền Diệu tông như vậy.

Không chút dấu hiệu, không chút dấu vết.

Không ít người bỗng nhiên kịp phản ứng.

Đúng rồi, tuy vạn dặm đường xá xa xôi, nhưng đối với chân nhân, đối với cường giả đỉnh cấp nhiều hơn mà nói, nếu muốn đi đường, chỉ sợ tốn thời gian cực ít.

Mà trước đó đại sư tử Nguyên Đô Tử ám sát Ngô Hoàng nước Ngô cũng là đạo lý tương tự.

Quốc thổ rộng lớn này, ở trong mắt thường nhân cần bốn ba thời gian thật dài, nhưng ở trong mắt bọn họ, bất quá là bước đi một chút thời gian mà thôi.

Nếu Nguyên Đô Tử có thể trực tiếp nghịch phá Hoàng Long, vì sao ma nhiều lại không thể thẳng tiến Huyền Diệu tông?

Nhất thời, trong lòng mọi người đều xuất hiện ý tứ không ổn.

Nếu như lần này Ma nhiều thêm hạ quyết tâm, chỉ sợ chút người còn lại của Huyền Diệu tông, căn bản không đủ cho hắn giết.

Nhưng ngoài dự đoán của mọi người là, ma nhiều cũng không tiếp tục tới gần. Mà dừng lại trên mặt biển cách hòn đảo chừng hai dặm, ngừng chân ngẩng đầu nhìn lên.

Nhưng cho dù như vậy, cho dù hắn không tiếp tục tới gần, cách hai biển vẫn có thể cảm nhận được từng cảm giác áp lực khó tả.

Bóng cây nổi tiếng, quốc sư đa số có thể ở Trung Châu, dùng sức một người đối kháng với rất nhiều tông sư liên thủ.

Bàn về vũ lực, chính là thiên hạ đệ nhất.

Mà Nguyên Đô Tử mặc dù một mình nhập địch doanh, ám sát Ngô Hoàng, nhưng cuối cùng thành danh quá muộn. Phải đối đầu quá nhiều, ai thắng ai thua, chưa thể biết được.

Không bao lâu sau.

Trong tầm mắt của mọi người, một đạo hắc ảnh cũng từ trên đỉnh núi lửa của Thiên Hải Đảo nhảy xuống.

Người kia quần dài tung bay, đáp xuống, tốc độ lại quý dị bảo trì tốc độ đều đặn.

Lúc sắp rơi xuống đất, dưới thân bóng người khuấy lên một vòng khí lưu xoay tròn, chậm rãi đỡ nàng hạ xuống.

Sau khi hạ xuống, bóng người ngẩng đầu, để lộ gương mặt hoàn mỹ không chút tì vết của Nguyên Đô Tử.

“Ma Đa.”

Nguyên Đô Tử từ xa nhìn về phía đối diện, vốn nàng bất luận đối mặt với ai, đều duy trì một loại bình tĩnh nhu hòa.

Nhưng giờ phút này, cảm thụ được một tia uy hiếp không hiểu từ xa truyền đến, lần đầu tiên Nguyên Đô Tử khuôn mặt trở nên lãnh đạm.

Hai người cách xa mặt biển, xa xa giảng co.

Trong hai người, một người được khen là đệ nhất cường giả chân huyết mấy trăm năm qua.

Là người thống nhất toàn bộ võ giả chân huyết toàn bộ Đại Ngô, đặt chân đến đỉnh phong, có thể một người đối kháng được vô số tông sư rộng rãi, quốc sư đa phần.

Một người khác là người đứng đầu Đại Nguyên Đạo Lục, có danh xưng là đệ nhất cường giả của Đạo môn đệ nhất tông sư, đại biểu cho thành tựu tối cao của tông chủ Huyền Diệu, Nguyên Đô Tử trong võ đạo Chân Kính.

Mỗi người trong hai người đại biểu cho chân huyết, đỉnh cao nhất của chân kinh.

Lúc này tương đối, lại phảng phất người bình thường, không phát ra bất luận dị trạng gì, chỉ là ánh mắt cách xa nhau mấy dặm, xa xa đối mặt.

Không có sát ý, không có áp chế, không có khí thế.

Xung quanh gió êm sóng lặng, nhưng ngược lại có loại cảm giác trùng trùng điệp điệp mưa gió sắp tới.

Rõ ràng không có bất kỳ kinh lực kích động nào, nhưng tất cả người vây xem, mọi người chung quanh, đều cảm giác trái tim

của mình phảng phất đều bị níu thật chặt, hô hấp của phổi càng khó khăn, đè nén.

Ngụy Hợp đồng dạng có cảm giác này, rõ ràng không có bất kỳ khí tức nào phát ra, nhưng trong cảm giác của hắn, Nguyên Đô sư tỷ cùng Ma Đai, cảm giác tồn tại của hai người, phảng phất chiếm cứ toàn bộ cảm giác của hắn.

Giống như người bình thường khi đứng ở dưới một tảng đá lúc nào cũng có thể sụp đổ đè xuống, cảm nhận được loại cảm giác uy hiếp cùng trí mạng kia.

“Đây chính là thực lực tông sư đứng đầu sao?..” Hắn cắn chặt hàm răng, lúc trước trong lòng vừa mới dâng lên sự hài lòng đối với thực lực, trong nháy mắt bị đánh cho đổ nát không còn một chút nào.

Chỉ khi cảm nhận được chênh lệch to lớn, con người mới biết mình thật nhỏ bé.

Chẳng biết từ lúc nào, gió đã nổi rồi.

Trên mặt biển, trời chiều dần dần chìm xuống, chìm vào dưới hải tuyến.

Ánh sáng trở nên âm đạm.

Trong thoáng chốc, tầm mắt Ngụy Hợp hoàn toàn mơ hồ, phảng phất mất hẳn một cái chớp mắt.

Sau một cái chớp mắt, Ma Đai đứng trên mặt biển, đã biến mất không thấy gì nữa, không biết tung tích.

“Người đâu rồi?” Hắn đột nhiên mở to hai mắt, chớp mắt đã tiến vào thế giới thật sự, nhưng trong Chân giới vẫn trông trải như trước.

390

Biển rộng được phủ một lớp bụi thật dày, nước biển không ngừng cuộn trào như bình thường.

Chỉ có điều không còn lại là cỗ áp lực như núi cao lúc nãy.

Không thấy bóng dáng đâu nữa.

Ngụy Hợp chợt phản ứng lại, nhìn về phía Nguyên Đô Tử đại sư tử.

Những người còn lại đều cùng phản ứng với hắn, đồng thời nhìn về phía Nguyên Đô Tử.

Cũng may là Nguyên Đô Tử vẫn còn ở đó.

Điều này mang ý nghĩa hai người không đánh nhau.

Phù...

Ngụy Hợp trong nháy mắt nghe được chung quanh liên tiếp truyền ra tiếng từng khí.

Đó là âm thanh như trút được gánh nặng.

Quốc sư Quảng Từ Giáo hiện nay có rất nhiều, chiến đấu với Nguyên Đô Tử và tông chủ Huyền Diệu Tông đã không chỉ đại diện cho hai người thắng bại đơn giản.

Mà là đại biểu cho hai nước, hai hệ thống lớn đối đầu trực tiếp với nhau.

Dù hai người là ai thì cũng không thua nổi.

Nguyên Đô Tử thua, toàn bộ Huyền Diệu tông sẽ gặp tai họa ngập đầu.

Ma nhiều thua, đại biểu chính là toàn bộ hệ thống chân huyết nước Ngô cuối cùng thua mất một bậc chân khí.

Điều này cũng có ảnh hưởng không tốt lớn tới những quốc giáo ngưng tụ tín ngưỡng như vậy.

Mà mấu chốt nhất là, hai người bất luận là ai, nếu không có hoàn toàn đem đối phương lưu lại năng lực, như vậy chờ đợi

đối phương, chính là ngày sau một người khác vô cùng vô tận ám sát trả thù.

Một Đạo Lục đứng thứ nhất, một quốc sư nước Ngô, cường giả tông sư đỉnh cao như vậy mà muốn ám sát, ai có thể chống đỡ?

Cho nên ma nhiều không ra tay triệt để hủy diệt Huyền Diệu tông. Bởi vì đây là vương mắc của Nguyên Đô Tử.

Hủy diệt mối lo duy nhất của nàng, sẽ đạt được chỉ có thể là đệ nhất cường giả Đại nguyên không cố kỵ gì.

Đồng dạng, lúc trước sở dĩ Nguyên Đô Tử không giết Ngô Hoàng cũng là vì như vậy.

Cá chết lưới rách, kết cục cuối cùng là nguyên khí hai bên đều tổn thương nặng nề. Không ai là người thắng cuối cùng.

Đứng bên bãi biển, Nguyên Đô Tử nhìn một lúc thật lâu.

Phảng phất như sau khi xác định đã rời đi, nàng trầm mặc không nói, cũng xoay người hóa thành khói đen, tiêu tán không còn, trốn vào Chân giới rời đi.

Cho đến khi hai người đều rời đi, mọi người trên bờ cát mới lục tục rời đi.

Mà tổ sư Tam mạch từ đầu đến cuối, cũng không lộ diện nữa.

Tỏa Sơn tổ sư còn tốt, trước đó bởi vì bị người giả mạo, kì thực là bởi vì bản thân ông bị thương tiềm tu.

Bây giờ trở về, hẳn cũng một ngày đóng cửa dưỡng thương.

Nhưng hai vị tông sư còn lại cũng đều không ra khỏi cửa, trong đó có chút ý nghĩa khiến người ta phỏng đoán.

Lần này gặp mặt, toàn bộ hành trình không bộc phát chém giết, tổn thất duy nhất chính là Quỷ Thủ Nhất mạch Bách Hòa Tử Thủ.

Nàng nuôi dưỡng Huyền Cương xà đã chết một con lớn nhất trong số đó.

Ngụy Hợp xa xa nhìn thấy nàng từng bước đi vào nước biển, đứng ở đầu thi hài Huyền Cương Xà đã chết kia bên cạnh mặt

biển, ngồi xổm xuống đưa tay vuốt ve thi thể lân phiến, thật lâu không nói tiếng nào.

“Đi thôi.” Đoàn Diễm Huy ở một bên lên tiếng nhắc nhở.

Ngụy Hợp thở hắt ra một hơi thật sâu.

Hắn bỗng nhiên có loại dự cảm, Ngô quốc rộng rãi hiền giáo tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ.

Quốc sư lần này đến nhiều, có lẽ là để biểu lộ thái độ này.

Trước đó ám sát làm bị thương nặng Ngô Hoàng, mặc dù xác thực thành công khiến cho Ngô quốc không còn dám ra tay với Huyền Diệu tông nữa, nhưng cũng bởi vậy mà hai bên kết thành thù không đội trời chung.

Ngô Hoàng chính là người cầm quyền tối cao của một quốc gia, há có thể cho phép một tôn tại bất cứ lúc nào có thể uy hiếp đến an toàn sinh mệnh của mình dừng lại bên ngoài?

Nói không chừng lần này Ma nhiều đến Huyền Diệu tông này, chính là Ngô Hoàng ở phía sau thúc đẩy.

*
*
*
*
*
*

“Đừng suy nghĩ nhiều, độ cao như vậy, còn cách chúng ta rất xa, có Nguyên Đô Tử đại sư tử ở đây, còn có tổ sư Tam mạch ở đây, trời sập xuống cũng có bọn họ chống đỡ. Yên tâm đi, Ngô quốc không dám tùy tiện động thủ.” Đoàn Diễm Huy ở một bên an ủi.

Ngụy Hợp gật đầu.

Hắn hiểu rõ, với thực lực của hắn lúc này, cho dù lo lắng thế nào đi nữa cũng chỉ là uổng phí.

“Đi thôi, mau chóng thu thập xong rồi rời đi. Hải Châu... Cuối cùng cũng không ngăn được nữa. Dù sao Đại Nguyên này cũng không còn là cố thổ của chúng ta.” Đoàn Diễm Huy thở dài, quay người đi lên núi.

Kỳ thật Ngụy Hợp cũng nhìn ra, Đoàn Diễm Huy không phải không nhìn ra thế cục lúc này, chỉ giống như gã nói lúc nãy, thực lực bọn họ không đủ, cho dù nhìn ra cũng có ích lợi gì?

Trầm mặc hồi lâu, Ngụy Hợp xa xa nhìn Bách Hòa sư tử đang ngồi xồm trên mặt biển, than nhẹ một tiếng, quay người rời đi.

Một tháng sau, Đại Nguyên Hải Châu thất thủ.

Toàn tông Huyền Diệu tông chạy xa ra nước ngoài, không hỏi thế sự.

Kim Liên tông đầu quân, Thái Dương châu, Vô Thủy tông di chuyển, ẩn thế biến mất.

Người cuối cùng phái hộ hoàng phái Trần Triển, phản khởi chống cự, hai mươi vạn đại quân toàn bộ đã diệt tại Đông Châu Nghi Lăng.

Trần Triển mang theo ấu tử Thanh Tông Lý Vinh chật vật chạy trốn, hai người ở nửa đường chật vật rơi xuống sườn dốc, không rõ sống chết.

Huyết mạch Hoàng tộc cuối cùng của Đại nguyên, đến đây kết thúc.

Đến đây, bước đầu tiên Đại Ngô thống nhất lãnh thổ hai nước Ngô Nguyên.

Tháng tiếp theo, Ngô Hoàng bởi vì bệnh thoái vị, Thái tử Tư Mã Linh kế vị, xưng là Định Nguyên Đế. Định quốc là Nguyệt, phế bỏ phân chia mười chín châu, trọng phân thiên hạ là chín.

Cùng tháng trước, Định Thanh tông mười ba năm vì đại nguyệt nguyên niên.

Đại Nguyệt vương triều thành lập, diện tích quốc thổ đạt đến đỉnh điểm trước nay chưa từng có.

Năm Đại Nguyệt Nguyên, ngày chín tháng một.

Định Nguyên Đế Tư Mã Linh tắm rửa tưng kinh, tế tự thiên địa trong tổng đàn rộng lớn, khăn cầu mưa thuận gió hoà, quốc thái dân an.

“Hiện giờ Đại nguyên sơ định, chỉ còn lại đám dư nghiệt Lý Chu Chiêu chạy trốn, các châu cơ bản thống nhất. Quốc sư, có tin tức nữ nhân Huyền Diệu tông kia không?”

Trong nội điện tổng tế điện.

Định Nguyên Đế mặc hắc long đế bào, thân thể cao hơn năm thước khí thế hùng hồn, cung kính quỳ gối trước mặt tượng thần Mục Đà thần uy nghiêm, hai tay chấp trước ngực.

Quốc sư Ma Đa ở một bên, trong tay nắm một chuỗi Phật châu, chậm chậm chuyển động, trong miệng bất động, nhưng mơ hồ có tiếng tụng kinh không ngừng vang lên.

“Bệ hạ...” Ma Đa muốn nói gì đó, nhưng lập tức bị Định Nguyên Đế cắt ngang.

“Trẫm thân là con người, bây giờ đã là toàn bộ thánh Đại Nguyệt chí cao vô thượng, nhưng mỗi ngày chỉ có thể trơ mắt nhìn cha ruột bị thương đau đớn tra tấn.”

Hai mắt hấn như chuông đồng, trong đó lưu chuyển chằng chịt tơ máu đỏ sẫm, đảo mắt nhìn chăm chăm vào quốc sư Ma Đa.

“Quốc sư, ngài đã là quốc sư, cũng là Đế Sư, ngài nói thật với trẫm, nếu ngài chính diện giao thủ với Nguyên Đô Tử, có mấy thành nắm chắc?”

Ma Đa ngậm miệng, trẫm mặc chốc lát.

“Chín thành nắm chắc, lưỡng bại câu thương.”

Định Nguyên Đế im lặng.

Đây là hậu quả mà hấn ta không thể chịu đựng nổi.

Hấn từ trên bờ đoàn chậm rãi đứng dậy.

“Lệnh cho Võ Nghiên Viện toàn lực thu thập tư liệu về Nguyên Đô Tử. Trẫm không tin thiên hạ này thật sự không có kẽ hở.

Nguyên Đô Tử tuy mạnh nhưng tốc độ cũng quá nhanh, không cách nào bắt giữ, trăm dùng lực lượng quốc gia, sớm muộn gì cũng có thể tìm ra nhược điểm trí mạng! Đến lúc đó, chỉ cần tìm được phương pháp khiến các tông sư hoặc là Tinh Trận hợp lại, Nguyên Đô Tử, chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ!”

Ma nhiều thêm một bên sắc mặt bình tĩnh, ánh mắt không buồn không vui.

Mà lúc này, tại một hòn đảo huyền diệu, một nơi cách xa hải ngoại, Cự Tuấn đảo.

Leng keng leng keng leng keng!

Một chưởng Ngụy Hợp ngăn trở trường kiếm sắc bén bên cạnh chém tới, nhục chưởng tương cách, lại phát ra kim loại giao kích giòn vang.

Hắn xoay người, trở tay đánh về phía sau lưng, lại một chưởng ngăn cản một đạo kiếm quang khác chém tới sau lưng.

Trong giây lát, hai tay của hắn liên hoàn đón đỡ, nhanh như tia chớp không ngừng ngăn cản kiếm quang chém tới chung quanh.

Diêu Văn ở bên cạnh hai tay như hóa thành hư ảnh, từng đạo kiếm quang chém ra.

Chỉ là thực lực nàng bây giờ, cách Ngụy Hợp đã rất xa.

Bất quá thực lực nàng hoàn toàn thật thấp, toàn bộ đều nhờ kiếm pháp tăng phúc, mới có thể lưu danh trên Đạo Lục.

So với Ngụy Hợp, hắn ta chỉ có thể giao thủ với người này trong trạng thái bình thường.

Hai người đánh một hồi, Diêu Văn chủ động dừng động tác lại, thở hổn hển.

“Không đánh nữa. Tên gia hỏa nhà ngươi càng ngày càng biến thái. Thật không biết hôm nay cả tông môn còn có mấy người có thể đánh lại ngươi?” Nàng cảm giác mình giống như đang cùng Ngụy Hợp qua nhà vậy.

Chênh lệch giữa hai người quá lớn, hoàn toàn không có hiệu quả rèn luyện.

Nguyên bản nàng dự định để Ngụy Hợp giúp nàng rèn luyện kiếm pháp hiệu quả, nhưng hiện tại thất bại cảm giác quá mạnh, thế cho nên nàng cảm giác mình giống như trẻ con, không có hiệu quả rèn luyện.

Ngụy Hợp chậm rãi thu tay lại, mỉm cười.

“Rõ ràng là sư tỷ gọi ta tới hỗ trợ. Mặt khác, người nói sai rồi, trong tông môn, còn có không ít người mạnh hơn Ngụy Hợp của ta. Những thứ khác không nói, đổi lại là Tùng Tử sư huynh chắc chắn mạnh hơn ta.”

Hôm nay sau khi rời khỏi Đại Nguyên, mỗi ngày hẳn đều ở trong núi Cự Tuấn đảo khổ tu.

Hoàn cảnh nơi này cơ hồ giống đảo Thiên Hải như đúc.

Toàn bộ được xây dựng dựa trên cấu trúc của đảo Thiên Hải.

Cho nên cơ hồ không có chút cảm giác ôn hòa nào. Tất cả mọi người rất nhanh liền dung nhập vào cuộc sống trên đảo.

Dù sao Huyền Diệu tông ở Thiên Hải đảo, vốn giao lưu với ngoại giới không nhiều lắm, chủ yếu là tiến hành thương mại với Chân Đào thành.

Hôm nay đơn giản chính là thay đổi con đường tiếp tế thương mại khác.

“Phải phải phải, người nói cái gì cũng có lý.” Diêu Văn bắt đầu nói, “Nhưng, ta tìm người tới hỗ trợ, kết quả lại không giúp được gì, chẳng phải uổng công ta một ân tình.”

Nàng dừng một chút, lại nói tiếp.

“Dù sao người cũng đã đến rồi, không có cách nào giúp ta tu hành, thẳng thắn giúp ta một chuyện chứ?”

“Chuyện gì?” Ngụy Hợp lơ đãng, thuận miệng hỏi.

“Trước kia tông môn chúng ta chỉ có một phần nhỏ lực lượng ở chỗ này, cho nên dẫn phát phiền toái không lớn.

Bây giờ thì khác, tất cả lực lượng của các tông ta di dời tới đây, ảnh hưởng quá lớn tới chung quanh.

Chung quanh đây vốn cũng có một số thế lực hải ngoại tồn tại, trong đó cũng có môn phái không kém.”

“Chẳng lẽ còn có người mạnh hơn so với ta Huyền Diệu tông?” Ngụy Hợp cười hỏi.

“Cũng không đến mức như vậy, nhưng cũng không thể khinh thường đối phương.” Diêu Văn cười nói: “Bây giờ người mới định cảm lần thứ hai, mới nhập hóa cảnh, trong thời gian ngắn, không cần suy nghĩ thêm, lần định cảm tiếp theo ít nhất cũng phải mấy năm nữa. Chi bằng tiếp nhiều nhiệm vụ tông môn, rèn luyện bản thân một chút, tăng cường kinh nghiệm.”

Nàng thu liễm nụ cười, nghiêm mặt nói.

“Nói thật, chúng ta chuyển tới nơi này, kẻ địch lớn nhất không phải thế lực xung quanh mà là Quỷ Phong trên biển có thể biến hóa bất cứ lúc nào.

Cường độ những Quỷ Phong này tùy thời có thể chuyển biến thành cường phong, sau đó theo đó mà đến, chính là lượng lớn Chân Thú cường hãn lui tới.

Vì vậy người đã chuẩn bị để đối phó với chân thú và Quỷ Phong trong thời gian dài.”

Nàng dừng một chút, bỗng ho khan một hồi, tay che miệng, trên trán lờ mờ có chút đỏ mồ hôi.

Hai mắt Ngụy Hợp híp lại, cảm giác trạng thái Diêu Văn tựa hồ có chút không đúng.

“Su ty ngươi.”

“Không sao, chẳng qua gần đây có chút thụ phong hàn, quỷ phong quét xuống, tăng thêm lúc trước bị thương, thân thể chưa lành... Không cần lo lắng.” Diêu Văn ngẩng đầu, lộ ra nụ cười sáng khoái quen thuộc.

“Không có việc gì là tốt rồi.” Ngụy Hợp gật đầu, mới di chuyển tông môn, chung quanh hết thấy đều lạ lẫm.

Bây giờ bạn tốt của hắn không nhiều lắm, Diêu Văn tính là một người.

“Suýt, nếu như có việc, nhất định phải nói cho ta biết, không cần giấu diếm, có thể giúp ta tuyệt không hai lời.”

Diêu Văn khoát tay cười nói.

“Yên tâm đi, sẽ không quên đại cao thủ là người đâu.” Diêu Văn cũng biết, thực lực chân chính của Ngụy Hợp ít nhất có thể xếp trong mười thứ hạng đầu của Huyền Diệu tông, mạnh hơn nàng nhiều.

391

“Tốt, sư tử người còn chưa nói, cần ta hỗ trợ cái gì?” Ngụy Hợp trở lại đề tài lúc trước.

Bây giờ toàn bộ Huyền Diệu tông đều rời xa Đại Nguyên, rời xa tai hoạ chiến loạn, ngược lại khiến cho tâm tình mọi người đều nhanh chóng bình tĩnh lại.

Đảo Cự Tuấn vẫn giống với bố cục của đảo Thiên Hải lúc trước, càng làm cho mọi người nhanh chóng thích ứng hơn.

Dưới tình huống như vậy, chung quanh có chuyện gì, thế mà cần Diêu Văn một cao thủ toàn thực xuất thủ? Ngụy Hợp cũng không rõ.

“Là như vậy, ta nhận một cái nhiệm vụ tông môn, là liên quan tới hoang đảo khai khẩn.” Diêu Văn cười nói, “Người cũng biết, chúng ta mới tới nơi này, nhu cầu đều cực lớn, nguyên bản khu vực này, bao gồm cả Cự Tuấn đảo một nơi rất lớn, đều được gọi là Viễn Hi.”

“Viễn Hi?”

“Đúng vậy. Hy vọng ở phương xa chỉ là một ngụ ý. Toàn bộ hy vọng tuy nhỏ hơn Đại nguyên nhưng diện tích cực lớn, bởi vì toàn bộ hy vọng ở xa đều do một lượng lớn hải đảo tạo thành.

Hải đảo này có những hòn đảo lớn như gã, có những hòn đảo rải rác, nhỏ hơn một chút có thể cư trú ở các hòn đảo.

Nhưng phần lớn là hoang đảo bị dị thú chân chính chiếm cứ. Mà tài nguyên chính thức phong phú chính là hoang đảo này.

Lần này ta tiếp nhận một nhiệm vụ tông môn, chính là muốn tiến hành khai hoang hơn mười hoang đảo chung quanh cự tuấn.”

“Khai Hoang sao? Là gặp nguy hiểm gì?” Ngụy Hợp hiểu rõ.

Cự Tuấn thân là hạch tâm của Huyền Diệu Tông, tự nhiên sẽ không cho phép xung quanh ẩn chứa nguy hiểm nào. Cho nên

phải ra Hoang uy hiếp nguy hiểm cũng là chuyện bình thường.

“Bị người đoán ra rồi. Rất phiền phức.” Diêu Văn thở dài:

“Tông môn điều tra ra, phụ cận hoang đảo có hai mỏ quặng Mặc Ngọc cực kỳ dư thừa, còn có một di tích đặc biệt của âm thú. Sau khi khai thác hai mạch khoáng kia, người dưới báo lên, ta đã giải quyết xong, cũng chỉ bị thương nhẹ một chút. Nhưng di tích kia lại có chút phiền toái.”

Diêu Văn thở dài một tiếng.

“Đồng dạng phát hiện di tích, còn có đại thế lực bản thổ Viễn Hi này, Hải Ninh Minh.”

“Hải Ninh Minh... Thật ra ta từng nghe lực sĩ của ta nhắc tới.”
Ngụy Hợp gật đầu.

Lúc Tân Nguyệt lâu phục vụ cho hắn làm việc vặt, thỉnh thoảng nói chuyện phiếm, sẽ nhắc tới một cái tên Hải Ninh Minh.

Lâu sông hàng Nguyệt luôn oán giận, trong chốc lát Hải Ninh Minh này lại phát sinh xung đột với đội tàu nhà lâu của nàng, lúc thì lại bị cố ý làm khó dễ, dù sao cũng là hàng loạt phiền phức.

Nhưng không phải xung đột lớn gì, hiển nhiên song phương đều cực kỳ kiềm chế.

Diêu Văn cười nói: “Thật ra trước khi Huyền Diệu tông ta tiến vào đây, ở xa là không có Hải Ninh Minh này. Cũng là vì ta nhập trú nơi này, thế lực bản địa của Viễn Hi không chịu nổi áp lực, vì vậy kết minh thành một tổ chức rời rạc, để công thủ đồng minh, đối kháng Huyền Diệu tông ta áp chế.”

Nàng dừng một chút, rồi nói tiếp: “Tuy nhiên tuy rằng phân tán, nhưng thực lực Hải Ninh Minh vẫn rất mạnh. Năm người của Minh chủ phó minh chủ, trước đó cũng đã bãi phỏng Nguyên Đô Tử đại sư tử và ba vị tổ sư. Nghe đồn năm người kia đều là Tông sư.

Hai bên trao đổi điều kiện với nhau, Nguyên Đô Tử và Đại sư tử cũng đều đồng ý. Hai bên đều nhượng bộ.”

Ngụy Hợp gật đầu. Nguyên Đô Tử đại sư tử ngày thường tính tình vẫn rất tốt, hết thầy đều rất dễ nói chuyện.

Đương nhiên, điều kiện là không nên chọc giận nàng.

“Cao Hi ngoại trừ Hải Ninh Minh, còn có một ít thể lực rải rác, nhưng những thứ này đều cực kỳ nhỏ yếu, không đáng nhắc tới. Mặt khác còn đáng nói, chính là nơi này còn có mấy tông sư tán nhân thành lập nên hòn đảo trung lập, chuyên môn cấp cho một ít võ giả tán nhân giao dịch cùng để tạm thời nghỉ ngơi. Người nếu gặp phải, không cần ngạc nhiên.”

Ngụy Hợp gật đầu.

“Thôi được, nếu sư tử đã mời, ta liền cùng đi với người một chuyến, đi xem di tích âm thú này.”

“Ừm, vẫn là người đáng tin cậy.” Ánh mắt Diêu Văn thả lỏng, có Ngụy Hợp gia nhập, lần này sao lại tự tin hơn một chút.

Dù sao thì thực lực Ngụy Hợp nàng cũng biết đến.

Kỳ thật, nếu không phải Hải Ninh Minh lần này có cao thủ cực mạnh, nàng cũng không đến mức phải chạy tới chỗ Ngụy Hợp trợ giúp.

Nói thật, thực lực của nàng tuy không tệ, nhưng trong tình huống di tích âm thú bực này, nàng vẫn hơi yếu một chút.

Dù sao cấp độ di tích âm thú này, không có hoàn toàn chân thực lực, người tiến vào cũng là làm mồi ăn cho âm thú mà thôi, uống công chịu chết.

“Lúc nào xuất phát?” Ngụy Hợp tùy ý nói.

“Xem người rảnh lúc nào.” Diêu Văn nói.

“Vậy thì ngày mai? Lúc trước ta làm di tích âm thú của Vô Thủy tông, kỳ thật muốn đi vào xem xem, đáng tiếc cởi bỏ trận pháp cần thời gian quá lâu, dứt khoát vì không tiện nghi cho Vô Thủy tông, liền một quyền hủy đi.

Lần này lại có cơ hội tiến vào xem một chút.” Ngụy Hợp mỉm cười nói.

“Xong việc rồi, chia hai phần cho người!” Diêu Văn tức giận nói.

“Được!”

Hai người đã ước định xong, sau đó mới tự mình rời đi.

Ngụy Hợp trực tiếp trở về động quật bên trong tổ ong núi.

Bởi vì bố cục nơi này giống với trước kia như đúc, nguyên bản huyết động của hãn cũng được xây dựng lại.

Chỉ bất quá so với đảo Thiên Hải bên kia, trong động này mùi tanh biển càng đậm. Dù sao bốn phía thân ở biển sâu, cách xa lục địa.

Lúc vào cửa, lâu lâu hàng trú Nguyệt đang giúp quét dọn vệ sinh, sửa sang lại sách vở.

“Chủ thượng.” Nhìn thấy Ngụy Hợp trở về, lâu lâu canh cung vội vàng dừng lại, khom mình hành lễ.

Gần đây nàng tựa hồ càng xuyên qua mát xa, lúc này nàng mặc một thân váy trắng hồng buộc eo, sau lưng là một sợi tơ trắng noãn rủ xuống, tóc dài xõa vai, khuôn mặt như vẽ, rất có khí chất sĩ nữ cổ đại.

Ngụy Hợp lên tiếng, khoanh chân ngồi xuống.

Bây giờ hãn định cảm lần thứ hai, bắt đầu tu hành tầng thứ ba Huyền Tỏa Công.

Kỳ thật tầng ba cùng tầng thứ hai không khác biệt nhiều, chủ yếu là trên cơ sở tầng thứ hai càng thêm tăng cường.

Quá trình cụ thể vẫn nguyên như cũ:

Bước đầu tiên là tăng cường sức mạnh cơ sở của Huyền Tỏa kinh.

Bước thứ hai, Huyền Giáp lúc luyện tập phong ấn cảm giác siêu nhiên đã dùng.

Bước thứ ba, chuyển đổi thành tồn thân kinh lực mới.

Bước thứ tư, là có thể ra ngoài phúc địa, tiếp nhận quý phong phát phơ, tiến hành ba lần định cảm.

Trên thực tế đại bộ phận Chân Nhân Huyền Diệu Tông đều tu hành như thế.

Trong bốn bước này.

Bước đầu tiên là tăng cường độ và tổng lượng sức mạnh của mình lên, chỉ cần tiến hành theo trình tự, dựa theo công pháp chủ tu là có thể đạt được.

huyền giáp bước thứ hai, là dùng để mở ra cảm giác siêu cảm sau, mạnh mẽ đem cảm giác càng thêm xâm nhập chân thật, một lần nữa phong ấn đóng lại. Đây là dùng để phong ấn chính mình, không để cho mình tùy thời bị quỷ phong xâm hại.

Bộ thứ ba, tồn thần kinh lực chuyển hóa càng cao tầng, đây là dùng để phong ấn ngoại vật của người khác.

Mục đích của tồn thần là để sức mạnh bản thân xuất hiện đủ loại đặc tính cường đại, sau đó có thể nhanh chóng đánh tan phong ấn kẻ địch.

Khác với huyền giáp, huyền giáp là phong ấn bản thân. Tồn thần, là phong ngoại vật Huyền Diệu tông độc hữu.

Mà bước thứ tư cuối cùng, là bản thân hoàn thiện, nên kéo ra thử một chút, để Quỷ Phong tiến hành thử thách.

Thông qua được khảo nghiệm liền có thể thành tựu ba lần định cảm, không thông qua được, liền trực tiếp dị hóa, biến thành quái vật chân thú.

Ngụy Hợp thu hồi tâm tư.

“Đúng rồi, nhớ lúc trước ngươi có nhắc tới, lâu gia có gặp người của Hải Ninh Minh, có phát sinh xung đột? Tiểu Nguyệt, ngươi có biết tình huống cơ bản của Hải Ninh Minh không?”

Lần này giúp Diêu Văn sư tử nhận nhiệm vụ, có thể sẽ gặp phải người của Hải Ninh Minh, Ngụy Hợp cũng đã hỏi trước.

Bây giờ tu vi của hắn ổn định tăng lên về phía trước, nhưng khoảng cách ba lần định cảm, còn có khoảng cách không ngắn.

Bình thường mà nói, thuận lợi, tư chất bình thường cũng đủ chân nhân, một khi thành công nhập môn định cảm, liền có thể

dựa theo tốc độ bình quân mười năm một lần, tiến về phía trước.

Đây là thời điểm thuận lợi, thỉnh thoảng sẽ xuất hiện chân nhân bị kẹt giữa đường, hoặc là trực tiếp biến dị biến mất.

Bởi vì một khi khắc cảm, đạt thành tựu chân nhân, trừ phi mọi thời gian người đều ở phúc địa, nếu không Quỷ Phong hội lúc nào cũng không ở đây phát phơ người.

Cho dù người không muốn định cảm, Quỷ Phong cũng sẽ khiến người có cảm giác kiên cường.

Nếu như công lực của người không tăng lên, kết cục cuối cùng chính là chết hoặc là dị hóa.

Đây chính là vận mệnh của tán nhân.

Cho nên tán nhân, hoặc là chết nhanh, hoặc là thực lực cực mạnh, lưu lại đều là tinh anh.

“Hải Ninh Minh à, ta vừa vặn tra được một vài thứ.” Lâu Hồng Nguyệt vội vàng nói.

Mặc dù nàng chỉ luyện tạng, nhưng lưng dựa vào mấy vị chân nhân trấn giữ nhà lâu, biết được cũng không ít.

“Hải Ninh Minh là Hải Hi, là thế lực khổng lồ mà hơn mười thế lực trước kia tụ hợp mà thành. Minh chủ, là người có danh hiệu đệ nhất Hải Long Vương của viễn Hi trước kia.

Phó Minh chủ là đầu lĩnh hơn mười thế lực trước kia đảm nhiệm, cho nên trong Hải Ninh Minh có rất nhiều phó minh chủ.

Tuy nhiên người mạnh nhất cũng chỉ năm người mà thôi, được gọi là ngũ đại tông sư.”

“Năm người nào?” Ngụy Hợp hỏi, nếu muốn xuất hành, tự nhiên phải làm rõ những phiền toái nào, để tránh gặp phải những người không thể trêu vào.

“Người bản địa phương xa xa, đem ngũ đại tông sư này đặt cùng một chỗ, thuận tiện nhớ kỹ. Đó chính là: Đông Tây Nam Bắc Trung Trung.

Đông tông Trương Hàn, Tây tông Mạc Cốc Thiên, Nam tông hướng ay, Bắc tông Chu Vũ điển, Trung tông Hồ Xảo Linh.”

Ngụy Hợp nhớ kỹ những cái tên này trong đầu, dự định sau khi đi ra ngoài, tìm được tư liệu về bức họa tương ứng, cũng tránh gặp phải bất ngờ.

“Đã biết. Thu thập hành lý cho ta, ta dự định ngày mai ra ngoài một chuyến.” Hấn vẫy tay phân phó.

“Vâng. Chủ thượng có muốn dẫn ta cùng ra ngoài không?”
Lâu Hồng Nguyệt vội vàng hỏi, đôi mắt đẹp tỏa sáng.

“Lúc nào ngươi có thể đột phá Minh cảm, ta quyết định mang ngươi ra ngoài.” Ngụy Hợp cự tuyệt.

Tân lâu Nguyệt lập tức thất vọng.

Ngụy Hợp không để ý tới tâm tình của nàng, lần trước Thạch Hoành kia không thể đi vào di tích âm thú nhìn xem, lần này, hấn dự định thăm dò một chút.

Tràng cảnh di tích âm thú ở trong thế giới chân thật khiến hấn có không ít suy đoán.

Vừa lúc, tiến độ tu vi hiện giờ của hấn cũng khôi phục lại trình độ bình thường.

Cách tầng thứ ba của Huyền Toả công, ít nhất phải trên bảy tám năm, mới có thể tu đến viên mãn, đến lúc đó mới có thể dùng Phá Cảnh châu để đột phá.

Đây mới là tốc độ tu hành bình thường của các chân nhân khác. Những chân nhân còn lại, người nào không tiến vào trạng thái nhập định, tích lũy liên tục mấy chục năm như một ngày.

Ngụy Hợp có thể tiến vào định cảm nhanh như vậy một lần, cũng là hấn có Tiên Thiên Khí Huyết rất dày, trực tiếp vượt qua thời kỳ tích lũy lúc đầu.

Sau ngày hôm nay, điều kiện không tốt như vậy, nên đành hoàng từng bước một đi về phía trước.

Vì vậy trong thời gian ngắn, Ngụy Hợp cũng không có việc gì bận, không bằng ra ngoài du lịch thăm dò, thuận tiện tìm đủ

toàn bộ tài liệu tu hành Ngũ Chuyển Long Túc.

Ngũ chuyển long túc sinh tướng quả, chỉ đủ cho hấn miễn cưỡng tạo dựng cơ sở. Còn lại chẳng mấy chốc sẽ tiêu hao hết.

Thu thập đồ đạc, sáng sớm ngày thứ hai, Ngụy Hợp liền một thân một mình đi tới bến tàu vịnh Long.

Trên bến tàu, đội thuyền dày đặc ra ra vào vào vào, tương đối náo nhiệt.

Xem tiêu chí của thuyền, không ít đều là thuyền buôn từ bên ngoài đến.

Bên bờ đều là người bản địa bàn ăn nói, gian nan dùng cả tay chân giao tiếp với người Huyền Diệu tông trên đảo, giao dịch các loại hàng hóa.

Diêu Văn và ba người khác trợ quyền, sớm đã ở trên một chiếc lầu thuyền hai tầng màu nâu, đang nhỏ giọng tán gẫu gì đó.

Ngụy Hợp nhẹ nhàng triển khai thân pháp, lướt qua hơn mười thước, nháy mắt đã đến boong thuyền rồi dừng lại.

Hấn nhìn lại mấy người kia, bên trong thành linh có người hấn biết lúc trước.

392

Tam anh của Tỏa Sơn nhất mạch đều đến đông đủ, từ từ, Chung Viễn Lâm, cùng với Diêu Văn ba người đều ở đây.

Còn có một nữ tử, rõ ràng là Quý Đầu nhất mạch Trình Uyển.

Cũng là hảo khuê mật của Diêu Văn.

Trước đó Ngụy Hợp còn biết qua thường thức tu luyện mệnh khí của chi Quỷ Thủ gã.

Bốn người nơi này, cộng thêm Ngụy Hợp, tổng cộng có năm người, năm vị chân nhân.

Hơn phân nửa tinh anh thế hệ trẻ của Tỏa Sơn nhất mạch đều ở đây.

Tỏa Sơn Tam Anh, ba người đều là toàn thật.

Mọi người đều đã gặp rồi, cũng không có giới thiệu cho nhau, trực tiếp hạ tối chu thẳng đến di tích hoang đảo.

Từ Hợp và Ngụy Hợp là hai nam tử duy nhất hành động lần này, lúc này hẳn cũng cười ôm quyền với Ngụy Hợp.

“Không nghĩ tới ở chỗ này lại gặp Ngụy sư đệ.”

“Ngụy Hợp bái kiến Từ sư huynh.” Ngụy Hợp ôm quyền về.

Trong tông hành lễ, bình thường đặc biệt trường hợp chính thức, mới có thể đánh chấp tay, bình thường trực tiếp ôm quyền chiếm đa số.

“Đã sớm nghe nói thực lực Ngụy sư đệ mạnh tuyệt, thực chiến rất mạnh, có thể cùng Hoán Tùng Tử sư huynh trong thời gian ngắn chống đỡ không bại. Chúng ta bội phục.

Hôm nay lần này phải trông cậy hết vào Ngụy sư đệ cùng Từ sư huynh rồi.” Chung Viễn Lâm bên cạnh khẽ cười nói.

Từ Anh đứng đầu Tỏa Sơn Tam Anh, một thân thực lực cũng là cường giả toàn bộ, hơn xa Diêu Văn, lần này được dùng làm át chủ bài mời gia nhập.

Kỳ thật hẳn rất tin tưởng Ngụy Hợp Thực Chiến, dù sao ở Vân Châu phủ cũng không phải là một chiến tích giả.

Nhưng nghe đồn vượt cấp nhiều như vậy, trực tiếp có thể so với bốn bước chân thật, năm bước thì hẳn cũng không tin.

Dù sao bản thân hẳn cũng là cấp độ toàn bộ, biết rõ cấp bậc này rốt cuộc mạnh bao nhiêu.

Đặc biệt sau khi toàn bộ Chân Chân, tốc độ tăng nhiều, tự giảm lực lượng, còn có cấp độ này, cơ hồ đều là đại tông tinh nhuệ chiếm đa số, các loại kinh lực cường hẳn các loại đặc hiệu bắt đầu phát huy tác dụng trên phạm vi lớn, nào phải cảm giác Ngụy Hợp chỉ vền vẹn hai lần là có thể tưởng tượng.

Cho nên hẳn càng tin tưởng là, Ngụy Hợp hẳn là dùng bí kỹ nào đó trong thời gian ngắn tăng thực lực, ngắn ngủi đạt tới độ hoàn toàn bốn bước.

Đương nhiên, ý nghĩ này chỉ là ý tưởng, hẳn cùng Ngụy Hợp quan hệ bình thường, không nói ra miệng đắc tội người khác.

“Nếu cần, cố gắng hết sức.” Ngụy Hợp gật đầu.

Hiển nhiên, thực lực của hẳn bây giờ cũng đã chậm rãi truyền ra tại thượng tầng Huyền Diệu tông.

Đã như vậy, hẳn ta cũng không che giấu nữa.

Bây giờ trạng thái của hẳn rất bình thường, có thể hoàn toàn đối đầu với cao thủ cấp thấp như Diêu Văn.

Sau khi tiến vào trạng thái thật sự, kết hợp sức mạnh cá voi quyết cự lực, toàn thân có chút dị biến, hẳn là có thể đạt tới khoảng năm bước chân.

Đây là thực lực định vị khi đánh nhau với Phật Tử Hắc Thập Nhân kia lúc trước.

Nhưng bọn họ mấy tháng trước, hiện giờ nước lũ đang không ngừng gia lực, kinh lực cũng đã vượt qua lần thứ hai để định giá, xuất hiện biến hóa mới, còn có tồn thần sản sinh kinh lực nhỏ bé lực hút vào.

Ngũ chuyển long tức cơ bản tuy không thể tăng gấp năm lần, nhưng tăng gấp đôi vẫn không thành vấn đề.

Đủ loại biến hóa lúc này kết hợp với nhau khiến cho Ngụy Hợp thật sự có phong thái đĩnh đạc, tốc độ linh hoạt, còn có lực lượng tăng phúc, lại có tăng lên.

Bây giờ, hẳn có lẽ so sánh độ cơ sở về uy lực của kinh lực, mạnh hơn không ít so với lúc chém giết Hắc Thập Tự.

Cũng không biết cụ thể mạnh hơn bao nhiêu lần.

Đương nhiên, thắng bại chưa bao giờ đơn thuần chỉ đơn thuần là công lực, ai dũng mãnh hơn.

“Lần trước ở di tích, gặp được Đoạn Sùng Sinh ở Hải Ninh Minh, bên phía hẳn người đông thế mạnh, ta và Trình Uyển không địch lại, bắt đắc dĩ chỉ có thể trở về. Lần này có từ xa lâm các người trợ quyền, còn có Ngụy Hợp trấn trường của người.

*

*

*

Nếu như lại gặp được Đoạn Sùng Sinh kia, nhất định hẳn sẽ biết uy danh của Huyền Diệu tông ta!” Diêu Văn vừa nhắc tới chuyện trước đó, ánh mắt đã lạnh đi.

Lần trước nàng bị Đoạn Sùng ý vào nhiều người, bị vây công thụ thương, còn suýt chút nữa bị âm thú chặn.

Lần này nàng gọi bạn tốt nhân mã cùng đi, ngược lại muốn nhìn xem tên kia còn dám can rở.

“Diêu Văn người yên tâm đi, lần này không cần Ngụy sư đệ ra tay, ta và Viễn Lâm cũng có thể giúp người ép lui bọn họ.” Từ Ngôn nhàn nhạt lên tiếng nói.

“Mặc dù Hải Ninh Minh rất lớn, nhân số hơn xa so với Huyền Diệu tông ta, nhưng các thế lực trong đó vốn ăn khớp đan xen, cũng không đoàn kết nhất trí. Vì vậy không cần lo lắng đoạn Sùng Sinh kia có thể tìm được ngoại viện mạnh đến nhường nào.” Chung Viễn Lâm cũng nhẹ giọng cười nói theo.

“Ta cũng cho là thế, nhưng cẩn thận đi được vạn năm thuyền, cho nên lần này ta vẫn mang theo Ngụy sư đệ, cũng coi như có

bảo đảm.” Diêu Văn cười trả lời.

Nàng vỗ vỗ trên người mang theo một cái túi.

“Các ngươi yên tâm, lần này nếu thành công lấy được di tích, tinh hạch lấy được cuộn cuộn không ngừng, chúng ta dựa theo tỉ lệ ước định trước rồi chia, ngày sau chính là một phần đại tài liên tục mấy chục năm không ngừng sử dụng.

Cứ như vậy, tài nguyên trong tương lai chúng ta cũng có thể thông qua bán một phần tinh hạch cho tông môn thu hoạch tài nguyên, không cần bên ba bên ngoài nữa.”

Tất cả mọi người đều gật đầu.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân bọn họ nguyện ý tới đây liên thủ.

Tinh hạch là càng đến hậu kỳ, càng có tác dụng lớn, đặc biệt là tinh trận, tiêu hao chủ yếu là tinh hạch.

Mấy người nói chuyện khách sáo vài câu, sau đó lâu thuyền chậm rãi mở ra.

Phần lớn thủy thủ là võ giả tội phạm Huyền Diệu tông dùng bí pháp khống chế, đều là trêu chọc Huyền Diệu tông, nhưng lại không thể đắc tội với người ngoài chết.

Một phần nhỏ là gia tử Diêu Văn Diêu gia chỉ huy.

Lâu thuyền theo gió vượt sóng, chậm rãi gia tốc, chạy về phía hải vực xa xa.

Đảo hoang mà đám người Diêu Văn đi, tên là Thạch Liên đảo.

Trên đảo tùy ý có thể thấy được vách đá gập ghềnh, toàn bộ hòn đảo giống như một toà Thạch Liên chậm rãi nở rộ, trôi nổi ở trên hải vực xanh thẳm to lớn.

Khắp nơi trên đảo là những ngọn núi nhỏ, trung tâm là vùng đất bằng phẳng trồng trái như đài sen liên hoa.

Mà di tích âm thú, chính là phát hiện tại đài sen này.

Lúc này tại đài sen.

Mấy tên nam nữ mặc trang phục trắng xanh, thả người bay xuống, tụ tập đến một góc.

Này mấy người người dáng người cân xứng mạnh mẽ, nhưng cũng không phải cái loại đặc biệt cường tráng.

Nam tử mặc dù không phải toàn bộ tuấn mỹ, nhưng làn da ngăm đen, mặt mày rạng rỡ, đều mang theo phong cách đặc biệt của người bên phía Viễn Hi.

Nữ tử cũng có làn da màu lúa mạch, nhưng mặc dáng dấp, so với người bên Đại Nguyên Đại Ngô thì nóng bỏng hơn nhiều.

Trang phục trên người các nàng chỉ che khuất những chỗ yếu hại trên người, như ngực dưới thân, phần lớn thân thể đều lộ ra bên ngoài.

Chân dài cùng cánh tay trắng kiện, vòng eo cân xứng là yêu thú, thậm chí trước ngực đều lộ ra khe hở mơ hồ, đùi hơn phân nửa đều ở bên ngoài.

Những nữ tử này trang phục như thế, vẻ mặt cũng lơ đãng, hiển nhiên đây là thái độ ở quần đảo xa xôi.

Mấy người này chính là một đám chân nhân Hải Ninh Minh đến đây để cướp di tích âm thú.

“Lần này có thể được các vị trong minh tương trợ, là do Đoàn mỗ may mắn. Đương nhiên, may mắn nhất, vẫn là Trương sư huynh cũng tới!”

Khuôn mặt của Đoạn Sùng Sinh gầy gò, hai mắt hẹp dài, mơ hồ làm cho người ta có cảm giác như mặt hồ ly.

Nhưng người hấn ta hết sức tôn sùng kia lại hoàn toàn trái ngược với khí chất của hấn ta.

Nam tử kia cầm chiếc quạt vải trắng như tuyết trong tay, đầu đội mũ tóc lam ngọc, có màu trắng nhạt theo mái tóc dài rủ xuống.

Khuôn mặt gã tuấn lãng, trong đôi mắt ẩn ẩn có lam ý chợt lóe qua.

“Huyền Diệu tông vốn là ngoại lai giả, bây giờ còn dám bá đạo như thế, mưu toan chiếm di tích Viễn Hi ta, nếu trước đó bản tọa không biết thì thôi, bây giờ nếu Đoạn sư đệ sớm thông

tri ta, để ta biết được việc này. Vậy nhất định không thể để cho Huyền Diệu tông đạt được.”

Nam tử mỉm cười, giọng điệu bình thản, trong lời nói lộ ra sự tự tin cường đại.

“Có Trương sư huynh ở đây, di tích lần này nhất định là mười phần chắc chín!” Một nữ tử nũng nịu mở miệng nói.

“Đâu có, Huyền Diệu tông chính là Đại Nguyên đại tông, Đạo môn bảo bình nhất mạch, thực lực cực mạnh. Các vị phải kiên đề mới đúng.” Trương sư huynh ngược lại khiêm tốn nói.

“Ba vị Đạo Chủng Huyền Diệu Tông, ba vị Thủ tịch đều có chỗ đi, không ở gần đây, bây giờ Diêu Văn có thể mời tới, nhiều nhất chỉ là cao thủ cấp bậc Chân Nhân cùng nòng.

Mà chúng ta có Trương Khiêm và sư huynh ở đây, chắc chắn có thể đại công cáo thành.” Đoàn Sùng mỉm cười tăng bốc.

Trương Khiêm cùng khiêm tốn vài câu, dưới sự tăng bốc của mấy người, mơ hồ có chút tự đắc.

Cuộc đời hắn rất thích được người khác tăng bốc, bây giờ Đoàn Sùng nảy sinh tình nguyện, lại thêm mấy vị sư muội xinh đẹp cùng phụ họa, trong lời nói mơ hồ có ý ái mộ, lập tức khiến cho nòng càng thêm lâng lâng.

Đương nhiên, thân là cao thủ toàn bộ, nếu thật sự có người cho rằng hắn sẽ dễ lừa gạt như vậy, nhất định sẽ bị nuốt đến ngay cả xương cốt cũng không còn.

Có thể luyện đến trình độ như Trương Khiêm cùng người khác, không có ai là đơn giản.

Cũng không ai biết về tự đắc lúc này của hắn là thật hay giả, hoặc là mấy thành sự thật, mấy thành giả.

Mà người khiến hắn ta thực sự đến đây trợ quyền cũng không phải là chút tăng bốc này, mà là thật sự có lợi ích.

Mấy người bọn hắn thương nghị một chút đối sách về di tích, sau đó rất nhanh rời đi, đi đến một huyết động dưới mặt đất ở trung tâm đảo nhỏ.

Từ huyết động tiến vào, mới có thể tìm thấy chỗ di tích Âm Thú chân chính.

Mấy người rời đi không bao lâu, rất nhanh bên cạnh hòn đảo, liền có một chiếc thuyền hai tầng chậm rãi tới gần.

Thuyền còn chưa hoàn toàn cập bờ, bên trên liền có mấy bóng người nhún người nhảy lên, đập trên nước biển, nhẹ nhàng bay về phía hòn đảo.

Trong nháy mắt, năm người nhao nhao đáp xuống đất, đứng trên bờ cát.

“Nơi này chính là Thạch Liên đảo, cũng chính là di tích Âm Thú của đảo.”

Diêu Văn trầm giọng nói.

Nàng nhìn một chút một chiếc thuyền nhỏ trên bờ cát cách đó không xa.

“Xem ra trên đảo đã có khách. Chỉ là không biết có phải người của Hải Ninh minh hay không.”

“Hẳn là như vậy, loại hoang đảo này ngày thường cơ hồ không có người nhìn thấy. Hôm nay vừa vặn đến thời gian trận pháp di tích mở ra, bọn họ đã đến, không phải bọn họ sẽ trùng hợp như vậy.” Trình Uyển nhẹ giọng nói.

“Bây giờ nên hành động thế nào?” Từ Từ dần nhìn về phía Diêu Văn, hành động lần này là kế hoạch của nàng, bởi vậy nàng hẳn cũng có kế hoạch trước.

“Đi trước đã, nhưng lối vào di tích có hai chỗ, thông hướng khác nhau. Ta cũng không rõ là chỗ nào là cửa giả, hay là có vấn đề. Cho nên...” Diêu Văn dừng một chút.

“Cho nên, đến lúc đó chúng ta chia làm hai đường!” Nàng nhìn về phía Từ Nhiễm và Ngụy Hợp: “Vậy làm phiền Từ sư huynh và Ngụy sư đệ. Thực lực hai người các người mạnh nhất, làm phiền các người một mình dẫn đường. Về phần những người còn lại, chia làm hai đội hành động cùng hai bên.”

“Có thể.”

“Không thành vấn đề.”

Lúc Từ Nhiễm đồng ý với hợp đồng Ngụy Quốc.

Chỉ là đồng ý thì đồng ý, tiếp theo phân phối nhân thủ, lại gặp chút lúng túng.

“Ta và Từ sư huynh quen biết nhiều năm, đều là lão hợp tác, phối hợp ăn ý với nhau là tốt nhất.” Chung Viễn Lâm mỉm cười nói.

“Ta muốn phụ trách phá trận, một bước trong đó phải phối hợp toàn chân kinh lực của Từ Nhiễm sư huynh...” Diêu Văn lên tiếng nói.

Vì vậy ánh mắt mọi người đều nhìn vào Trình Uyển.

Sắc mặt Trình Uyển cứng đờ.

Mặc dù Ngụy Hợp thực chiến rất mạnh, nhưng muốn so sánh với ai, so sánh với Từ Duệ thật sự đang ở đoạn cao nhất, Ngụy Hợp chung quy không đáng tin cậy bằng từ từ.

Dù sao thì từ từ cũng là cao thủ chân thực tại bốn bước chân mà trở lên.

Nhưng lúc này những người còn lại cùng từ từ đi một đường, nếu là nàng cũng cứng rắn chen qua...

Trong lòng Trình Uyển bồi rồi, nhìn Ngụy Hợp đứng bên cạnh.

Nguyên bản nàng cũng muốn đi theo từ từ, như vậy cũng có thể có cảm giác an toàn. Nhưng như vậy, bọn họ có vẻ cô lập Ngụy Hợp.

Tính tình Trình Uyển dịu dàng, nghĩ tới đây, cuối cùng lại không thể làm được chuyện này.

Cuối cùng cô cắn răng một cái, nếu thật sự không đánh thắng được, gặp phải nguy hiểm, cùng lắm thì đến lúc đó vận dụng thứ ép đáy hòm của cô, kéo dài thời gian, đánh không lại vẫn có thể.

“Vậy ta... Cùng Ngụy sư đệ đi thôi.” Nàng rốt cục mở miệng nói.

*

*

*

Thạch Liên đảo nằm lòng đất.

Một đường hầm giống như tổ kiến, bốn phía thông suốt, một mực kéo dài hội tụ đến phía dưới cùng, trước đại môn hình bầu dục.

Cửa lớn trắng bệch thành hình tròn, ở giữa là khe hở hình dạng sơ bộ, hai bên có khung đặc thù tựa như thủy tinh màu tím, mờ hồ hiện ra tử quang.

Trước cửa để hai con dơi màu tím, giống như bức tượng đá mà đám Ngụy Hợp đã gặp lúc trước.

Ngay lúc Hải Trữ Minh cùng Huyền Diệu tông chân nhân đến trên đảo, cánh cửa chậm rãi từ khe hở chui vào một tia khói trắng.

Khói trắng xuyên qua cửa lớn, xuyên qua đường hầm thâm thúy, thông đạo, lướt qua từng đại sảnh gian phòng, từng pho tượng thâm nghiêm, rất mau đã tới nơi sâu nhất.

Chỗ sâu nhất trong toàn bộ di tích âm thú là một vách tường hình tròn có đường vân màu tím cực lớn.

Chính giữa vách tường điêu khắc một khuôn mặt mơ hồ.

Gương mặt tựa hồ là người, nhưng chung quanh mặt có từng vòng từng vòng hắc xà dày đặc vây quanh.

Tê tê...

Làn khói trắng chậm rãi bám vào, thấm vào trong pho tượng mặt người.

Thời gian dần trôi qua, mặt người chậm rãi hoạt động, hắc xà dài hẹp bên má cũng như tóc dài, cũng bắt đầu chậm rãi hoạt động, phát ra âm thanh tê tê.

Người từ từ mở mắt ra, một tia khói trắng dày đặc từ trong miệng hắn chậm rãi chui ra.

Vô số khói trắng dần dần bao phủ toàn bộ đại sảnh, một chấn động chấn động không thể hình dung đang chậm rãi khuếch tán ra toàn bộ di tích.

Trong màn sương trắng này tràn ngập một loại độc tính cường đại vượt xa âm thú bình thường.

Đầu âm thú mặt người này đã tồn tại hơn một ngàn năm ở chỗ này.

Nó so với âm thú trong di tích âm thú bình thường, cường đại hơn rất nhiều, bình thường chân nhân ở trước mặt nó cũng chỉ ăn lương thực.

Nó huyền hóa ra rất nhiều hình thể, rất nhiều kiến trúc loại hình, dùng phương thức khác nhau để hấp dẫn sinh vật ngoại giới, tiến vào nơi ở của mình. Sau đó nuốt chửng chúng, coi như là lương thực.

Mà lần này, nó lại ngửi thấy mùi của con môi.

Rất nhanh, vô số khói trắng nhanh chóng thu về, hút vào trong miệng mũi người ta.

Ngay sau đó, thạch bích nhân tựa hồ đã nhận ra di tích bên ngoài, có người đến, ý đồ tiến vào.

Mắt nó lộ vẻ suy tư, bỗng nhiên khẽ động, nghĩ tới điều gì đó.

Rất nhanh, toàn bộ khuôn mặt nó chậm rãi bắt đầu hòa tan biến hình, đảo mắt liền biến thành một khối phức tạp khó hiểu, phía trên khắc đầy các loại hoa văn màu tím thần bí.

Nếu là có chân nhân ở đây, tất nhiên có thể nhận ra, đây chính là hình thái của Tinh Bàn Âm Thú.

Nhưng tuyệt đối không ai nghĩ tới, trên đời này rõ ràng còn có cái gì tồn tại, lại có thể mô phỏng ra được Âm Thú Tinh Bàn đến mức độ chân thật như vậy.

Mà nếu có người không biết nội tình, đưa tay chạm vào thạch bàn, kết quả nhất định là thân tử đạo tiêu.

Thạch Bích Nhân sau khi làm xong hết thầy liền từ từ dừng lại, bất động, hóa thành thạch điêu chân chính.

Không ai biết, chỗ di tích này kỳ thật căn bản không có Tinh Bàn Âm Thú nào, hết thầy chỉ là biểu hiện giả dối con người Thạch Bích Diện kia.

Hai lối ra vào di tích.

Lúc này đám người Đoàn Sùng Sinh của Hải Ninh mình đang đứng trước một đại môn trong số đó.

Đoàn người thấp giọng nói vài lời, sau khi truyền âm, Đoàn Sùng Sinh tiến lên, đưa tay vỗ nhẹ lên cửa.

Lập tức lòng bàn tay hấn sợ bị đánh, thoáng cái lan tràn ra mảng lớn quang văn màu tím.

Tê.

Cửa đá chậm rãi mở ra, bên trong lộ ra đường hang đá đầy thâm thúy.

“Để ta dẫn đường trước, Trương sư huynh, chư vị sư đệ sư muội còn lại xin mời đi theo ta.” Đoàn Sùng Sinh nhẹ nhàng truyền âm.

Mọi người gật đầu.

Mũi chân của Đoàn Sùng khễ điềm, lập tức nhẹ nhàng bay vào.

Những người còn lại theo sát phía sau, nối đuôi nhau tiến vào di tích.

Chỉ là lúc tiến vào cuối cùng tấm khiên tôn kia, chợt cảm giác có chỗ nào không đúng, nhưng hấn dừng lại nhìn chung quanh một chút, lại phát giác không biết nơi nào có vấn đề.

Mắt thấy trong đường đá phía trước, những người còn lại chậm rãi kéo dài khoảng cách ra.

Lúc này hấn mới đề xuống nghi hoặc trong lòng, đề cao cảnh giác, theo sát phía sau.

Sau khi đoàn người biến mất.

Không bao lâu, cửa lớn mở ra lại có một đoàn người tới.

Lần này là ba người Diêu Văn mang theo Từ Nhiễm Chung Viễn Lâm.

“Chính là chỗ này, xem ra Hải Ninh Minh đã tiến vào trước rồi. Chúng ta cũng tranh thủ thời gian vào đi, trước đó chúng ta phá giải trận pháp bên trong, đánh chết âm thú, đã thăm dò hơn phân nửa khu vực.

Lần này nhất định có thể hoàn thành một nửa khu vực còn lại.” Diêu Văn bình tĩnh nói.

Lần trước ở bên trong di tích, bọn hắn đã hao phí vô số thời gian.

Bởi vì trong di tích âm thú, có nhiều chỗ trận pháp, cần chờ thời gian biến hóa, thừa dịp trận pháp vận chuyển suy yếu nhất, ra tay mới có thể phá giải.

Đây cũng là nguyên nhân ả không lo Hải Ninh Minh có thể nhanh chóng đột phá, lấy được Tinh Bàn Âm Thú.

Nhưng hôm nay không giống, nàng chọn ngày hôm nay tới, chính là vì hôm nay thời điểm tính toán xong tinh trận nơi này yếu kém nhất.

“Viễn Lâm, người ở trên tinh trận, trình độ của chúng ta là sâu nhất, lần này nếu như lại gặp phải tinh trận, thì phải nhìn người rồi.” Diêu Văn cười nói.

“Không vấn đề gì, cứ giao cho ta.” Chung Viễn Lâm gật đầu, nghiêm nghị quét mắt nhìn cảnh vật chung quanh.

“Còn nữa, các người phải cẩn thận, bên trong di tích âm thú này, thực lực âm thú không mạnh, lần trước chúng ta đến gặp âm thú mạnh nhất cũng chỉ kém hơn ta một bậc, không đáng để lo, chúng ta lấy được không ít tinh hạch.

Chỉ có điều phải cẩn thận bên Hải Ninh minh. Đám người Đoạn Sùng Sinh lại tới, đương nhiên cũng tìm viện thủ mới, cuối cùng có thể lấy được âm thú tinh bàn hay không, phải xem ai thắng ai thua.” Diêu Văn nghiêm túc nói.

“Yên tâm được rồi, lần này Tỏa Sơn Tam Anh chúng ta đồng loạt ra tay, trừ phi gặp Huyền Miêu sư huynh dạng đạo chủng.

Nhưng tinh hạch không thiếu đạo chủng như vậy, căn bản không đến mức phải mạo hiểm đi vào nơi này sẵn bản.”

Từ từ khẽ mỉm cười, thần sắc bình tĩnh.

Đạo chủng cấp bậc chân nhân, có con đường thu hoạch tinh hạch, căn bản không cần như bọn hắn, thăm dò di tích âm thú, vì điểm tinh bản tranh đoạt sống người chết.

Đối với cấp độ này mà nói, tài nguyên sư môn cho căn bản không phải tinh bản này hằng năm sản xuất ra nhiều tinh hạch như vậy.

Giống như một người bình thường thu nhập một tháng năm nghìn, mà có một cơ hội, để hắn đi liều sống liều chết vì mười đồng, chỉ sợ sẽ không ai đồng ý.

Diêu Văn cùng Chung Viễn Lâm cũng biết đạo lý này, cho nên di tích âm thú là một nơi như vậy, bình thường không có khả năng hấp dẫn cao thủ đạo chủng đến đây.

Địa phương phiên toái của cao thủ đạo chủng, không ở tu vi của gã, mà thực ra chiến lược bình thường đều có thể vượt cấp, hơn nữa có lợi hại càng tốt.

Mặt khác, trên người đạo chủng đều mang theo lá bài tẩy các loại sư môn đưa cho tuyệt sát.

Nếu như chống lại, đánh cho bản thân không chết sẽ rất thảm, đánh chết chính mình càng thảm hại, cực kỳ phiền phức.

“Như vậy thì cùng nhau đi, chúng ta không đi theo đường cũ, bên trong di tích âm thú này, đường đá bình thường rất nhiều, thông suốt bốn phương, nhưng phần lớn là có tinh trận ngăn cản. Nếu Hải Ninh Minh cũng đi vào từ cửa này, đi trước chúng ta, nếu muốn vượt qua bọn họ, nhất định phải mở lối riêng.” Chung Viễn Lâm lên tiếng đề nghị.

Diêu Văn từ từ đồng ý, ba người nhanh chóng triển khai thân pháp, đảo mắt nhảy vào, bay nhanh về phía trước trong đường đá.

Không bao lâu, ba người tới một chỗ trong sảnh đá.

Phía trước thạch sảnh có năm lối rẽ phân ra, phân biệt có khói đen dày đặc phong tỏa đường đi.

Lúc này tại một ngã rẽ, đã có chút âm đạm mỏng manh.

“Bọn họ nhất định là đi con đường này.” Chung Viễn Lâm chỉ vào lối rẽ mỏng manh kia nói.

“Không cần gấp, bố cục nơi này hẳn là trận pháp sinh tử bát quái trong Cửu Trung Bát Quái, loại trận pháp này, đi cửa này không phải lựa chọn tốt nhất. Các người đi theo ta.”

Trong lòng nàng phân tích tính toán, trên tay bắn ra một tia kinh lực, phân biệt bắn vào trong bốn ngã rẽ còn lại.

Căn cứ vào dao động của khói đen, Chung Viễn Lâm nhanh chóng tập trung vào một ngã ba.

“Bên này nhanh hơn! Đi!” Nàng dứt khoát lao về một hướng khác.

Hai người còn lại cũng không nói nhảm, theo sát phía sau.

Chung Viễn Lâm vừa tiến vào đường rẽ, rất nhanh phát hiện tinh trận mới ngăn cản, những tinh trận này mặc dù có chút khó khăn, nhưng cũng không làm khó được nàng, vừa vịn trong phạm trù ứng phó của nàng ở Nam Hoàn.

Nàng tiện tay liên tiếp phá giải, một đường thoải mái thoải mái, ngược lại là để Diêu Văn Từ từ hai người thay đổi cách nhìn với hắn.

Chung Viễn Lâm trong lòng vui sướng, nhưng cũng nổi lên một tia nghi hoặc. chuyển di tích này tựa hồ quá thuận lợi.

Bành!!

Một chưởng Ngụy Hợp tùy ý đánh tan một đầu âm thú đầu ưng do khói đen hóa thành, đánh tan thành khói đen.

Âm thú biến mất để lại một khối kết tinh bất quy tắc màu tím đen rơi xuống đất.

Hắn giơ tay vẫy một cái, kinh lực vô hình lập tức đem miếng tinh thể này hấp dẫn, rơi vào lòng bàn tay.

“Tinh hạch nơi này, cái đầu cũng không tệ lắm.”

Lúc trước hẳn cũng đã từng thấy tinh hạch, nhưng không có tinh hạch lớn như vậy.

Bên kia, Trình Uyển cũng dễ dàng giải quyết một đầu âm thú, nhặt lên tinh hạch.

“Nếu không như thế, chúng ta cũng không đến mức tranh đoạt với Hải Ninh Minh. Nguy sự đệ, vẫn là nên đẩy nhanh tốc độ đi.”

“Ừm.” Ngụy Hợp gật đầu, không biết là bọn hắn lựa chọn cửa vào khác nhau, hay là có nguyên nhân gì khác, bọn hắn từ cửa thứ hai đi vào, trên đường đi gặp mấy chỗ tinh trận, cũng không bảo thủ vững chắc, bị bọn hắn cưỡng ép đánh vài cái, giống như đã lâu không tu sửa, chính mình tán đi.

“Có thể trước chúng ta đã có Hải Ninh Minh đi vào rồi, những tinh trận này nói không chừng là bọn họ đã đánh tan trước một lần, cho nên mới có thể đơn giản như vậy.” Trình Uyển suy đoán.

“Có khả năng này, nếu thực sự như thế, chúng ta phải nhanh lên.” Ngụy Hợp gật đầu.

Hai người một trước một sau, đi trên đường đá dài một chút, nhìn phía trước cơ hồ không có điểm cuối.

Ngụy Hợp lấy ra một ngọn đèn tinh xảo như cá voi.

Dùng kinh lực bao trùm ngọn đèn, hắn nói với Trình Uyển một tiếng, dưới chân phát lực, bỗng nhiên gia tốc lao ra.

Trình Uyển cũng theo sát phía sau.

Hai vị chân nhân triển khai thân pháp đi đường, một di tích âm thú tuy lớn, nhưng chắc hẳn rất nhanh có thể đi đến chỗ sâu nhất mới đúng.

Trong con đường đá đầy âm u, ánh sáng hoàng hôn của Kinh Đẳng cấp tốc di chuyển về phía trước.

Ngụy Hợp vừa đi đường, vừa cẩn thận cảm giác tình huống chung quanh.

Di tích trong thế giới chân thật, trên vách đá, trên mặt đất khắp nơi đều có vô số hạt giống như vật còn sống nhúc nhích.

Toàn bộ thông đạo phẳng phát như đang có mưa, bất cứ lúc nào cũng tán loạn.

Có một số hạt rơi trúng kinh lực hộ thân của bọn họ, rất nhanh bị mạnh mẽ ăn mòn, rơi xuống, bảo đảm nhục thân không dính một hạt bụi.

Đọc theo tuyến đường đá dài một mực đi về phía trước hơn mười phút, phía trước vẫn quanh co hắc ám, không nhìn thấy điểm cuối.

Không chỉ như vậy, hai người Ngụy Hợp từ vừa mới gia tốc bắt đầu, một mực không gặp lại tinh trận cùng âm thú.

“Ngừng!” Ngụy Hợp chột dừng bước. Nhíu mày nhìn xung quanh.

“Chỉ sợ chúng ta đã tiến vào một khu tuần hoàn mê cung nào đó, vẫn luôn đảo quanh một địa phương.”

Trình Uyên không biết mê cung là cái gì, bất quá câu sau ngược lại có thể nghe hiểu.

“Cái này ta có cách.” Nàng lấy từ trong túi ra một cái bình nhỏ trong suốt, mở bình nhỏ ra.

Bên trong chậm rãi bò ra một tiểu trùng màu trắng ửng vào bốn cánh.

Tiểu Phi trùng kia đầu nhọn thân bút, phần đuôi còn mọc ra một đờ án lớn màu đen lông tơ, nhìn qua giống như một cái ống nói màu đen có cánh.

“Đông Đông, làm phiền người dẫn đường, ta muốn tìm nơi có chân khí nồng đậm nhất.” Trình Uyên dịu dàng vuốt ve tiểu phi trùng.

Phi trùng như nghe hiểu được, vỗ cánh, bay lên không, bay vào chỗ sâu trong thông đạo.

394

Trình Uyển hướng Ngụy Hợp giải thích: “Đây là thú cưng ta nuôi, trời sinh có năng lực đặc thù cảm ứng nồng độ chân khí.”

Ngụy Hợp gật đầu.

Hắn ngược lại nghe nói Trình Uyển vốn xuất thân thế gia y dược, gia tộc giỏi về nuôi trồng, cũng sử dụng trồng chữa trị rất nhiều bệnh tật.

Không nghĩ tới lại có năng lực bực này.

Nghĩ tới đây, trong lòng hắn bỗng nhiên khẽ động.

“Đúng rồi, Trình sư tỷ, người có biết Diêu Văn sư tỷ, tiền trận là bởi vì cái gì bị thương không?”

“Bị Đoàn Sùng Sinh đánh lén đả thương. Thật ra lần trước chúng ta tới đây thăm dò di tích, lúc đầu không phát hiện người Hải Ninh Minh cũng theo vào.

Phía sau khi phá giải một chỗ tinh trận thì đột nhiên bị đoàn người Đoàn Sùng Sinh xông ra phía sau đánh lén, kết quả không địch lại, chỉ có thể rút lui.

Diêu Văn bị thương khi đó. Nhưng Hải Ninh Minh có một người cũng bị thương, có lẽ bây giờ bị thương cũng không khá hơn chút nào.”

Trình Uyển vừa đi theo phi trùng, vừa trả lời.

Ngụy Hợp gật đầu.

“Thì ra là thế, ta còn muốn hỏi một vấn đề. Trước kia Trình sư tỷ đã tiến vào di tích âm thú chưa?”

“Tất nhiên là tiến vào.” Trình Uyển gật đầu, “Ta tu hành bước vào Minh cảm xong, trước sau tổng cộng tiến năm lần di tích âm thú.”

“Xin hỏi sư tỷ, cường độ của di tích này, ở trong di tích trước kia mà người tiến vào thì có trình độ như thế nào?” Ta hỏi lại.

“Xem là yếu.” Trình Uyển ăn ngay nói thật. “Bất quá có chút kỳ quái chính là lần trước khi chúng ta đến, tinh trận nơi này so với hiện tại còn mạnh hơn, làm sao hiện tại lại yếu đi như vậy?”

Bỗng nhiên nàng dừng bước, tựa hồ nghĩ tới điều gì, gương mặt xinh đẹp hơi đổi.

“Không đúng!”

Nàng dừng bước, đưa tay triệu hồi phi trùng.

“Trước khi ta đến đã nghe người điều tra nghe nói trong miệng, di tích này đã tồn tại hai năm.

Thời gian hai năm, chung quanh tuyệt đối không có chân nhân nào phát hiện ra nơi đây.... Tinh trận phòng hộ yếu như vậy, không có khả năng tồn tại lâu như vậy mà vẫn hoàn hảo không tổn hao gì!

Hơn nữa, lần trước ta và Diêu Văn đi vào, tinh trận còn chưa yếu như vậy, nhưng cũng vừa mới đạt tới phạm trù chúng ta có thể ứng phó.

Tinh trận nơi này, rất có thể sẽ biến hóa theo thực lực của người tới!”

Trên mặt nàng dần dần hiện ra vẻ ngưng trọng.

“Ý Trình sư tỷ là...” Ngụy Hợp cũng lộ ra vẻ suy tư. ” Di tích này có vấn đề gì sao?”

“Khả năng là có vấn đề, hoặc là có người có ý thiết kế nơi đây, muốn đạt được mục đích gì đó.

Hoặc là bản thân di tích có vấn đề, có thể khiến cho chân nhân vô công trở về, thậm chí trực tiếp chết trong đó, không thể truyền tin ra ngoài.”

Trình Uyển gật đầu.

Có thể trở thành chân nhân, tự nhiên đều không phải kẻ ngu, một chút không đúng lập tức có thể phát hiện không đúng.

Lúc này hai người đã dưới sự dẫn dắt của phi trùng, đi ra mê cung, đi vào một ngã rẽ khác.

Năm khúc queo, lúc này đã có hai dấu vết người tiến vào.

Trình Uyển đi đến một nơi, trong góc phát hiện một cây kim nhỏ cắm trên mặt đất.

“Là ám hiệu Diêu Văn lưu lại, bọn họ đi bên này.”

Nàng chỉ vào thông đạo bên trái.

Trong sảnh đá âm u, lúc này chỉ có cá voi, đèn đen trong tay Ngụy Hợp tỏa ra ánh sáng lờ mờ.

Chung quanh yên tĩnh không tiếng động, các chân nhân vừa mới tiến vào vậy mà không có một chút tiếng vang nào quanh quẩn ra.

“Đi, đuổi theo bọn Diêu sư tử trước!” Ngụy Hợp không nói hai lời, xách đèn bước vào thông đạo phía trước.

Nếu di tích này đã có vấn đề, bọn họ cũng phải thông báo cho Diêu Văn bên kia mới được.

*

*

*

Ngụy Hợp Nghệ cao nhân gan lớn, lại thêm Diêu Văn là người được hấn công nhận không nhiều lắm, lúc này mang theo Trình Uyển nhanh chóng đuổi theo trong con đường đá tràn ngập khói đen kia.

Lúc này ở chỗ sâu nhất trong di tích.

Bên trong di tích điện lớn nhất.

Trong thạch điện hình vuông, bốn phía tường đều có từng luồng khói đen xám đen tuôn ra.

Đó là di tích chân khí lưu động.

Khói đen bao phủ mặt đất thạch điện, đi vào căn bản không nhìn thấy chân.

Lúc này một quái nhân lục Nhĩ cao hơn sáu thước đang vung vẩy bốn cánh tay, điên cuồng đánh về phía chân nhân đang né tránh chung quanh.

Phía sau mấy vị chân nhân Hải Ninh Minh, Trương Khiêm và Trương Thân đang đứng, híp mắt nhìn chăm chú vào con quái nhân Âm Thú này.

Trên tay hắn nắm lấy một thanh phi đao màu đen.

Từng luồng từng luồng thật kinh rớt vào trong phi đao, bao phủ nó vào trong khói đen nhàn nhạt.

Cánh tay cầm đao của Trương Khiêm, mu bàn tay chậm rãi hiện lên từng đám mạch máu màu xanh biếc, giống như không phải con người vậy.

“Tránh ra!” Đột nhiên hắn quát lớn một tiếng.

Đám chân nhân lập tức phân tán tránh ra.

Bốp!

Trương Khiêm cùng một đạo ngân quang trong tay nổ tung, khí lưu cắt đứt làn da, lấy tay làm trung tâm, hiện lên hình quạt tản ra phía trước.

Phi đao hóa thành xiềng xích màu bạc, trong nháy mắt xuyên qua mấy chục thước, chuẩn xác chui vào ngực quái nhân Lục Nhĩ.

Bành!!

Trong đao nổ mạnh tuôn ra cả mảng lớn màu đen.

Hải lượng thuộc về Trương Khiêm và hắn thật đúng là mạnh, mang theo một loại thuộc tính kỳ dị nào đó nhanh chóng chảy khắp toàn thân quái nhân.

Quái nhân sáu tai gào thét một tiếng, mặt ngoài thân thể dần dần hiện lên một tầng lam băng sương nhàn nhạt.

Nó lao đảo đi về phía trước hai bước, liền quỳ rạp xuống đất.

Bành.

Quái nhân bắt đầu từ đầu gối, ùn ùn nổ tung, hóa thành vô số mảnh vụn băng lam nhạt.

Mãi tới khi ngã xuống đất, biến mất trong khói đặc trên mặt đất, không thấy bóng dáng.

“Thành công rồi!” Một đám chân nhân của Hải Ninh Minh đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Mỗi một chỗ di tích âm thú, cuối cùng đều có một đầu âm thú cường đại nhất trấn thủ Âm Thú tinh bàn.

Bây giờ đầu mục âm thú đầu tiên để cho bọn họ liên thủ đối kháng một hồi lâu, rốt cục dưới sự xuất thủ của Trương Khiêm, trong nháy mắt giải quyết.

Quái nhân Âm Thú chết đi, nhất thời phía sâu bên trong thạch điện, có khói đen che đậy vách tường, rốt cuộc lộ ra.

Ánh mắt đám người Đoàn Sùng Sinh dồn dập rơi vào trên vách tường có hoa văn của mâm tròn.

Chính giữa tường đang có một mâm tròn màu tím khảm nạm, đang chậm rãi phát ra ánh huỳnh quang màu tím.

“Tinh bàn âm thú! Lần này xem như đã tới tay!” Đoàn Sùng Sinh thở phào nhẹ nhõm, chủ động tiến lên, đeo găng tay đặc chế, đứng ở trước mặt tinh bàn.

Mấy người còn lại cũng nhao nhao tới gần, chiến đấu vừa rồi, mọi người đều ra sức, đương nhiên cũng có tư cách từ trên tinh bàn này chia một chén canh.

“Mảnh tinh bàn này, sau khi bọn ta mang về, hàng năm chế tạo tinh hạch, dựa theo tỉ lệ ước định trước đây, chư vị không ý kiến chứ?” Đoàn Sùng Sinh trầm giọng nói.

“Tất nhiên là không....” Một nữ tử chân nhân vừa mới mở miệng, bỗng nhiên bị Trương Khiêm và Trương Khiêm bên cạnh nàng một tay đè bả vai lại, sau đó liền kéo về phía sau.

Phốc phốc!

Đáng tiếc vẫn chậm một bước.

Thạch bích trước mặt mọi người chẳng biết từ lúc nào đã biến thành một gương mặt trắng bệch.

Xung quanh mặt người này có rất nhiều hắc xà đang vờn quanh.

Trong đó một đầu hắc xà từ trên vách đá bay nhào ra, ở giữa không trung càng lúc càng lớn, một ngum liền cắn tới nữ nhân kia.

Một tiếng phốc xuy giòn vang, nữ tử chân nhân kia, thân thể trong nháy mắt bị cắt thành hai đoạn.

Kình lực hộ thân trên người nàng lại tựa như giấy dán, không hề có lực ngăn cản.

Không chỉ như vậy, tất cả chân nhân khác, bao gồm cả Đoạn Sùng Sinh ở bên trong, lúc này toàn bộ đều bị tập kích cùng thời gian.

Hắc xà dày đặc trong chớp mắt bay ra, biến lớn tới gần cắn xuống.

Khoảng cách gần như vậy, thạch bích trước mặt người đánh lén, ngay cả Trương Khiêm cũng không thể tránh thoát, bả vai bị cắn trúng một cái.

*

*

*

Thấy đám người Đoạn Sùng bị rắn đen cắn, Trương Khiêm lập tức nổi giận.

“Ngươi muốn chết!!”

Da toàn thân hắn hiện lên lân phiến màu lam nhạt, lam quang trong hai mắt tiêu tán, thân thể nhanh chóng biến lớn lên, đồng thời đánh tới mặt người đá.

Trong thạch điện rất nhanh truyền ra một trận tiếng va chạm, nhưng thanh âm rất nhanh ảm đạm xuống, dần dần biến mất.

Âm thanh thuộc về Trương Khiêm và Hòa, triệt để không còn động tĩnh.

Rất nhanh, khói đen lại lần nữa bao trùm mặt đất, bao phủ hết thấy dấu vết.

Quái nhân sáu tai vừa rồi bị giết chết, lúc này lại một lần nữa khôi phục thân thể từ trong khói đen cuộn cuộn, đứng lên,

nhắm mắt thủ hộ phía trước thạch bích.

Ở chỗ sâu trong di tích lại khôi phục bình tĩnh.

Chỉ là không bao lâu sau.

Bên ngoài thạch điện từ từ truyền tới tiếng nói chuyện.

“Nơi này chính là chỗ sâu nhất trong di tích!” Diêu Văn cất tiếng từ ngoài cửa lớn thạch điện truyền vào.

“Dọc theo đường đi vẫn luôn có tinh trận và âm thú ngăn cản, xem ra chúng ta đã đi tới trước mặt Hải Ninh Minh. Con đường ở phía xa xa của người quả thật rất đúng!”

“Cũng may mắn.” Chung Viễn Lâm cười nói: “Con đường mà ta tìm, vừa vặn gặp được tinh trận đều là ta có thể ứng phó. Rất thuận lợi liền tới đây.”

Bành.

Cửa lớn thạch điện chậm rãi bị đẩy ra.

Từ Nhiên thúc ngựa đi trước, mang theo Diêu Văn và Chung Viễn Lâm chậm rãi đi vào.

Trên người Từ Nhiễm nồng đậm thật mạnh, hình thành một quả cầu hình bầu dục, ngăn cách toàn bộ khói đen ở bốn phía ra bên ngoài.

Vừa vào cửa, ánh mắt ba người liền rơi vào trên thân quái nhân sáu tai đứng chính giữa thạch điện.

“Cẩn thận Âm Thú!” Từ Từ một tay rút ra một thanh loan đao màu bạc dài bằng cánh tay sau lưng.

Nhìn quái nhân âm thú cao hơn sáu thước trước mắt, đáy mắt hắn cũng hiện lên một tia ngưng trọng.

“Cùng nhau ra tay, nhanh chóng vây giết âm thú này. Nếu không thời gian dài, di tích sẽ sinh ra càng nhiều âm thú tham chiến vây công chúng ta.” Hắn nghiêm nghị dặn dò.

“Được!” Diêu Văn và Chung Viễn Lâm đồng thời đáp, liếc mắt nhìn nhau, tiến lên một trái một phải, phân biệt đứng ở bên cạnh Từ Uyên.

“Đáng tiếc, nếu sớm biết con đường chúng ta đi là chủ đạo, ngay từ đầu đã không để Ngụy Hợp phân đường.” Diêu Văn thở dài.

“Ngụy sư đệ tuy mạnh, nhưng chung quy cảnh giới thấp một chút, chúng ta có thể tự mình giải quyết, cũng không phiền hấn tham dự.” Từ từ cười nói.

Ngụy Hợp là môn hạ của Nguyên Đô Đại sư tử, tuy là sư đệ, nhưng kì thực là sư đồ.

Cho nên có thể để cho hấn ít động thủ cũng là chuyện tốt, nếu không vạn nhất thương tổn đến nơi nào, bọn hấn trở về còn không có cách nào ăn nói với Nguyên Đô Tử sư tỷ.

Nếu là trước kia thì không nói, nhưng hiện giờ Nguyên Đô Tử sư tỷ là đệ nhất tông sư Đạo Lục.

Nói không chừng về sau sẽ còn nơi nào cần Ngụy Hợp hỗ trợ. Hiện tại tạo quan hệ tốt cũng không tồi.

Đây cũng là nguyên nhân khiến đám người Từ Nhiên không ngại Ngụy Hợp tham dự vào, còn lấy nhiều phần như vậy.

Ngụy Hợp mặc dù bởi vì căn cốt vấn đề, không đạt được tư cách đạo, nhưng Nguyên Đô sư tử sư tỷ lúc đầu đã coi trọng hấn. Cho nên quan hệ cùng hấn bất luận thế nào cũng không tính là sai.

“Tốc chiến tốc thắng!”

Từ Từ cầm đao tung người nhảy về phía quái nhân sáu tai, một đao chém xuống đầu.

Ông!

Bỗng nhiên bước chân Ngụy Hợp dừng lại, tựa hồ nghe được phía trước truyền đến chấn động rất nhỏ.

“Đánh nhau rồi!” Hấn trầm giọng nói.

“Còn có thể tăng tốc không?” Hấn quay đầu hỏi Trình Uyển.

Trán Trình Uyển đã lấm tấm mồ hôi, thân pháp tăng lên đến cực hạn. Thấy Ngụy Hợp vẫn là bộ dáng thành thạo điêu luyện, nàng không khỏi mở to hai mắt.

Lúc này nàng mới chính thức cảm nhận được chênh lệch giữa thiên tài như Ngụy Hợp với mình.

Khi một sư đệ cảnh giới thấp hơn mình rất nhiều, bỗng nhiên biểu hiện ra sự mát mát này mạnh hơn rất nhiều so với sức chịu đựng của mình.

Rõ ràng mình đã rất nỗ lực tu hành, cảnh giới còn cao hơn đôi phương, nhưng vẫn bị cảm giác mát mát dễ dàng đuổi kịp.

Làm cho trong lòng Trình Uyển lúc này phức tạp khó hiểu.

Nhưng lúc này nàng cũng biết, di tích này có vấn đề, bây giờ không phải lúc suy nghĩ lung tung.

“Không cần để ý tới ta! Người đi báo cho bọn Diêu Văn trước đi, nếu không ta sợ quá muộn!” Nàng cũng nghe được phía trước truyền đến tiếng chân động.

“Tốt! Người ở phía sau tranh thủ thời gian chạy tới.” Ngụy Hợp gật đầu, trong mắt nổi lên từng tia hung ý.

Mặc dù thực lực Diêu Văn yếu hơn một chút, nhưng tốt xấu gì lúc trước cũng phải âm thầm thủ hộ hắn vài năm.

Phần tâm ý thành thật này, hắn vẫn luôn ghi tạc trong lòng.

Vì vậy, trước đó hắn không ở đây thì thôi, nhưng bây giờ hắn đã ở đó, Nhược Diêu Văn vẫn xảy ra chuyện.

Vậy hắn nhất định phải để tất cả những người tham gia việc chôn cùng.

Ngụy Hợp hít sâu một hơi.

khom người, khom lưng ngẩng đầu, dưới chân phát lực.

Bành!!!

Thân hình hắn biến mất như thiểm điện tại chỗ, điện xạ về phía thông đạo phía trước.

Tốc độ lúc này, thậm chí ngay cả thân ảnh Trình Uyển phía sau cũng không thấy rõ.

Trình Uyển há hốc miệng, lúc này nàng mới biết, trước đó vẫn luôn là Ngụy Hợp di chuyển theo nàng.

Nếu không lấy tốc độ của hấn, chân chính chạy đi, mặt mũi cũng không nhìn thấy.

Bành! Bành! Bành!!!

Trong thông đạo phía trước, mơ hồ truyền ra tiếng tinh trận bị mạnh mẽ phá vỡ.

Tay Trình Uyên vịn vách tường, cảm giác hư ảo và không chân thực.

395

*

*

*

Ở chỗ sâu nhất trong di tích.

Quái nhân sáu tai cao hơn sáu thước, toàn thân bị xuyên thủng từng lỗ kiếm, cái cổ trên đầu còn bị lưỡi đao chém đứt một nửa, thê thảm vô cùng.

Vết thương trên người nó không ngừng bốc khói đen, động tác yếu đuối vô lực, lui về sau hai bước, rớt cuộc gào thét một tiếng, ngã ngửa trên mặt đất.

Bành.

Quái nhân sáu tai ngã xuống, chìm vào trong khói đen cuộn cuộn.

Từ từ thu đao mỉm cười nói: “Sức mạnh chân thú này rất mạnh, thậm chí so với ta còn mạnh hơn một bậc, nhưng tốc độ và sự linh hoạt quá kém, hơn nữa độ cứng và tự lạnh trên người cũng xem như yếu trong hàng ngũ chân thú. Cho dù ở trong âm thú, cũng không tính là lợi hại.”

“Nhưng nếu như vậy, chúng ta cũng có thể tới trước Hải Ninh minh, lấy được tinh bàn rồi.” Diêu Văn cũng không ngờ mọi chuyện lại thuận lợi như vậy, dọc đường đi, tinh trận của bọn họ đều thông suốt.

Chung Viễn Lâm phát huy vượt mức bình thường, không chút trở ngại, liền dẫn hai người tới nơi này.

Mà đám người Hải Ninh Minh, e rằng bây giờ đang chậm rãi thâm tóm phá giải trận pháp ở phía sau.

“Được rồi, ta nhanh đi lấy tinh bàn.” Diêu Văn đeo bao tay đặc chế lên, đi về phía trước, đi về phía tử quang tinh bàn cuộn cuộn trong khói đen.

“Đợi một chút?” Đột nhiên phía sau Chung Viễn Lâm vang lên một giọng nói nghi hoặc.

“Sao vậy?” Diêu Văn dừng bước, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy lúc này Chung Viễn Lâm đang ngồi xổm bên thi thể quái nhân Lục Nhĩ, lông mày nhíu chặt.

” Âm thú này tại sao không có tinh hạch?”

Từ từ cũng búng ngón tay bắn ra một cỗ kính phong, đem khói đen chung quanh lục nhĩ quái nhân tạm thời thổi ra.

Hắn tiến lên cẩn thận xem xét, phát hiện quả thật như Chung Viễn Lâm nói, quái nhân Lục Nhĩ kia thật sự không có tinh hạch.

“Cái này...” Từ Từ Từ mơ hồ cảm giác có chút không đúng. Hắn bước vào Minh cảm đã hơn tám mươi năm, trước kia dường như cũng từng gặp loại tình huống này.

Nhưng hiện tại nhất thời không thể nghĩ ra.

“Chẳng lẽ đây là một loại Âm thú đặc thù, hoặc là nó căn bản không có chết, qua một thời gian ngắn nó sẽ sống lại?”

Từ Từ nhíu mày.

“Nói thật, thực lực của con âm thú này có chút không đảm đương nổi vị trí của một di tích âm thú mạnh nhất. Nhưng nếu sau này nó còn có thể phục sinh, vậy còn gì để nói.”

Diêu Văn cũng gật đầu, nhưng việc cấp bách trước mắt vẫn là bắt được tinh bản, để tránh đêm dài lắm mộng.

“Ta lấy cái khay trước.” Nàng nhanh chóng nói.

Nếu thật sự là suy đoán như vậy, nàng sẽ nhanh chóng gỡ được tinh bản xuống.

Bành!

Nguy Hợp bị đụng vai một cái, đụng nát một mảnh tường đất đen sì phía trước.

Chỉ là thạch sảnh trống trải âm u trước mắt, khiến hắn lần nữa dừng bước.

Tựa hồ nơi đây không phải di tích sâu nhất mà hẳn muốn đi.
Trên mặt đất thạch sánh chất đồng một tầng đen sì sền sệt dày đặc.
Trên tường, trên trần nhà, khắp nơi đều khắc một ít đường vân ký hiệu không biết tên.
Chính giữa trần nhà khảm một khối thủy tinh hình thoi màu tím nhạt.
Trong thủy tinh mơ hồ có vật sống chậm rãi du động, Ngụy Hợp nhìn chăm chú, đó là một loại côn trùng màu trắng giống như sợi tơ.
Hắn dừng bước, nghiêng tai lắng nghe.
Nhưng bây giờ ngược lại không còn tiếng động như vừa rồi.
Hắn đi vài bước trong sảnh đá, chợt nghe bên trái truyền đến tiếng nói chuyện rất nhỏ.
Ngụy Hợp chuyển hướng, đột nhiên xông về hướng kia.
Kình lực toàn thân hắn ở trên vai, hình thành một cái vô cùng dày chắc va chạm vào sừng nhọn.
Thêm nữa bản thân hắn cũng có hồng quyết tăng biên lực, cứ như vậy xông tới.
Bành!!
Vách tường bên trái lại lần nữa bị đâm ra một cái động lớn, lộ ra một thông đạo trống rỗng phía sau.
Tảng đá vỡ vụn rơi xuống đất.
Ngụy Hợp đứng tại chỗ, nhìn thông đạo phía trước.
Trong thông đạo là một mảnh u ám, hai bên không biết thông hướng nơi nào, an tĩnh dị thường.
Từng đợt gió lạnh không ngừng từ hai bên cửa thông đạo thổi vào, hoàn toàn yên tĩnh.
Ngụy Hợp quay đầu nhìn về phía sau lưng.
Trong thạch sánh sau lưng, yên tĩnh tĩnh mịch, lúc trước Trình Uyển đi theo phía sau, lúc này cũng không biết ở đâu, không

phát ra âm thanh.

Trong thạch sảnh rộng lớn, theo ánh sáng của đèn dầu cá voi chập chờn, không ngừng biến hóa ra quang ảnh sáng tối bất định.

“Dựa theo tốc độ vừa rồi của ta thì hẳn là đã chạy đến chỗ sâu nhất trong di tích rồi.

Chỉ là, nơi này...”

Ngụy Hợp đi vào thông đạo, hai đầu đều là thông đạo u ám nhìn không tới điểm cuối, không biết thông đến nơi nào.

Ngụy Hợp đứng nguyên tại chỗ, cẩn thận lắng nghe, ý đồ dùng thính lực tìm ra manh mối động tĩnh của những người còn lại.

Đáng tiếc, tiếng thở rất nhỏ, ảnh hưởng đến phán đoán của hắn.

Hơn nữa nơi này tựa hồ có một loại âm thanh đặc thù, tiếng vang kia giống như tiếng rấn rít, rất nhỏ như ẩn như hiện, như có như không.

Chính loại thanh âm này làm cho Ngụy Hợp không cách nào nhận ra chính xác, vị trí của Trình Uyển cùng Diêu Văn.

Chỉ là hắn không biết, ngay tại mặt sau vách tường đối diện đường hầm trước mặt hắn.

Chính là đại sảnh chỗ sâu di tích của bọn người Diêu Văn.

Diêu Văn và Từ Nhiên cẩn thận loại bỏ nguy hiểm có thể tồn tại, đi đến thạch bích khám nạm “Tinh Bàn”.

Chỉ cần Ngụy Hợp tiếp tục xuất thủ, như vừa rồi, phá vỡ vách tường thông đạo, là có thể tìm được đám người Diêu Văn Từ Nhiễm sát vách.

Chỉ là lúc này một ít tiếng vang không hiểu từ hai bên thông đạo truyền đến, hấp dẫn sự chú ý của hắn.

Hắn cẩn thận nghe âm thanh, đoán phương hướng và khoảng cách của nó.

Sau đó quay đầu lại nhìn thạch sảnh của mình.

“Chẳng lẽ ta đi sai đường?” Ngụy Hợp nhăn mày hỏi.

Lại lần nữa cẩn thận nghe được thanh âm, hấn suy nghĩ một chút, xoay người đi về phía thông đạo bên trái.

Âm thanh nơi đó tựa hồ muốn vang lên một chút.

Rất nhanh, thân ảnh Ngụy Hợp cấp tốc biến mất ở cuối thông đạo, chui vào hắc ám.

Ngay lúc hấn vừa mới rời đi không lâu, thông đạo nơi này nhanh chóng phong bế, thay đổi đường, phong tỏa hoàn toàn vị trí Ngụy Hợp vừa mới đứng.

Trên vách tường tràn ngập ra đại lượng vật chất màu xám đen, không đến vài giây, liền xây dựng lên một bức tường vây.

Thông đạo vốn có thể đi thông suốt lập tức biến thành ngõ cụt.

Khói đen cuộn cuộn tản ra.

*

*

*

Một ít vật chất màu đen dọc theo mặt đất đi về phía trước, bắt đầu tăng thêm vách tường, hơn nữa trên mặt tường còn chạm trở ra vết tích cũ.

Chỉ là vật chất màu đen trên mặt đất mới leo ra một chút khoảng cách, liền đụng phải một cái giày da màu đen.

Mặt ngoài đôi giày có đường vân hình chữ Thập giao thoa, bên cạnh khớp khớp một chữ Khải đơn giản: Huyền.

Vật chất màu đen đi về phía trước, còn chưa ủi được.

“Cho nên ta mới nói ta cảm giác không đúng.” Mặt Ngụy Hợp không biểu tình, giơ chân lên, một cước hung hăng đạp xuống.

Phốc.

Kình lực thật sự nổ tung, trong nháy mắt đã đánh tan vật chất màu đen.

Sắc mặt hấn âm trầm, quét mắt nhìn chung quanh.

Biến hóa quý dị của di tích này khiến bản năng của hấn cảm thấy nguy hiểm, di tích lại hoạt động, hơn nữa còn có ý thức

ngăn cản hẳn tìm kiếm đám người Diêu Văn, ngăn cản hẳn tụ họp với những người còn lại.

Hí...

Nguy Hợp hít một hơi thật sâu, không khí chung quanh nhanh chóng bị kinh lực hộ thân quét sạch, tràn vào mũi miệng gã.

Dòng khí lưu quá nhanh bắt đầu khởi động, thậm chí tạo thành từng đợt khí xoáy rất nhỏ.

“Đã như vậy...”

Lạch cạch.

Hắn tiện tay ném ngọn đèn qua một bên, ánh đèn chậm rãi tắt đi.

Trong bóng tối chỉ có hai mắt Nguy Hợp, bắt đầu chậm rãi sáng lên huyết quang đỏ sậm.

“Khối Âm Thú Tinh Bàn này, sao cảm giác có chút không giống với trước kia vậy?” Chung Viễn Lâm nhíu mày nhìn lên mâm tròn trước mặt.

Hoa văn trên vòng tròn này, xác thực không sai biệt lắm với các ngôi sao còn lại trong trí nhớ, chỉ là, khối đen chân khí chung quanh có phải là quá nhiều rồi không?

Hơn nữa ánh sáng tím lóe lên trên mâm tròn này là cái gì?

Nàng nhớ kỹ tinh bàn trước kia, bên trên không có loại tử quang này.

“Có lẽ là một chủng loại biến dị mới?” Diêu Văn cười nói, đưa tay nắm lấy tinh bàn trên tường.

Bất kể nói thế nào, trước tiên phải tới trước khi người của Hải Ninh minh đến mới kịp lấy được tinh bàn.

Từ Từ từ ở một bên phụ trách cảnh giới cách đó không xa, để tránh chung quanh xuất hiện phiền toái gì.

Chỉ là, theo tay Diêu Văn dần dần tới gần tinh bàn, từ từ có cảm giác có chút không đúng.

Nhìn vách đá Diêu Văn trước người, ánh mắt hắn hốt hoảng, tựa hồ thấy vách đá xuất hiện biến hóa nào đó.

“Chờ một chút... Đó là... Đó là cái gì!?” Hai mắt Từ Nhiên trợn to.

Đúng lúc này, tinh bần trên thạch bích phát ra ánh sáng màu tím mãnh liệt, cấp tốc hòa tan biến hình, hóa thành một phù điêu mặt người.

Phù điêu dữ tợn há mồm, từng sợi tóc dài màu đen ở xung quanh bay ra khỏi vách đá, nhào về phía Diêu Văn và Chung Viễn Lâm trước mặt.

Biến hóa này, nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, chỉ trong chớp mắt, thạch bích nhân mặt liền nhào ra khỏi tóc răn, hung hăng cắn Diêu Văn và Chung Viễn Lâm.

Hai người căn bản không kịp né tránh, hơn nữa không biết lúc nào, dưới chân các nàng đã bị khói đen nồng đậm cuộn cuộn quấn quanh.

Khói đen tựa như vật còn sống, giống như một sợi dây thừng quấn chặt lấy hai chân hai nàng, khiến nàng không thể động đậy.

Xuy xuy xuy!

Xà phát ở giữa không trung trong nháy mắt biến lớn, miệng răn biến lớn, khuếch trương ra, hóa thành hai lỗ đen, nhằm vào đầu hai người nuốt xuống.

Kình lực hộ thân dưới sự cắn xé của miệng răn chỉ trong chớp mắt đã tan vỡ.

Diêu Văn trợn tròn hai mắt, con ngươi co lại như mũi kim, toàn thân bộ kình lực bộc phát toàn bộ bản năng, nhưng không cách nào ngăn cản hắc xà nhào tới.

Miệng răn đầy dữ tợn càng lúc càng gần, càng lúc càng lớn hơn.

Cuối cùng...

Phốc!!

Tất cả trở nên yên tĩnh.

Chung Viễn Lâm ở bên cạnh, dùng hết toàn lực đẩy Diêu Văn ra, chính mình lại ngăn phía trước.

Trong một sát na, cả người nàng bị hai đao miệng rấn một trái một phải gắt gao cắn lấy.

“Văn tử! Đi!!”

Thanh âm cuối cùng của nàng thông qua kính lực chấn động truyền ra.

“Đi!!”

Quát!

Chung Viễn Lâm bị hai con rắn đen xé thành hai mảnh.

Âm thanh đột nhiên im bật.

Diêu Văn ngơ ngác nhìn mọi thứ trước mặt, máu tươi rơi đầy mặt cô.

Ngay sau đó, phù điêu nhân diện tựa hồ bị chọc giận, tóc rắn phô thiên cái địa từ chung quanh lao ra, cắn về phía Diêu Văn.

Đúng lúc này, tất cả hắc xà đột nhiên cứng đờ, treo giữa không trung, cấp tốc lui lại.

Nhưng đã không còn kịp nữa rồi.

Bức tường chỗ tượng điêu khắc mặt người bắt đầu cấp tốc nhô lên, rạn nứt, hiện lên mảng lớn vết rạn như mạng nhện.

Rặc rặc...

Oanh!!!!

Trong chốc lát toàn bộ bức tường âm âm nổ tung, một bóng người cao hơn ba thước tựa như kỳ binh lao ra.

Đá vụn vẩy ra, sảnh đá chấn động, va chạm to lớn mang theo ù ù ù, không ngừng ở trong sảnh đá rung động vang vọng.

Hai mắt bóng người đỏ như máu, toàn thân quấn quanh một màu xám đen như thực chất.

Tiến vào sảnh đá, hần liền thấy Diêu Văn một mình đứng nguyên tại chỗ.

“Đi!!”

Ngụy Hợp phát tay đánh ra một đạo kinh lực, cưỡng ép bao trùm Diêu Văn lại rồi ném ra ngoài.

Làm xong những thứ này, hắn trở tay một trảo, vừa vặn đem mảng lớn hắc xà đánh tới hắn nắm chặt.

Tất cả hắc xà giống như bị lực hấp dẫn nào đó tụ tập đến một khối, vừa vặn đều tập chung một chỗ, bị một tay Ngụy Hợp nắm chặt.

Tiếng rần rít của hắc xà chi chít làm da đầu người ta tê dại.

Bành.

Tay kia của Ngụy Hợp cũng hung hăng chồng chất lên nhau, toàn lực nắm chặt bầy hắc xà.

Lực lượng của những con rắn này lớn đến kinh người. Hắn thật đúng là sức mạnh của cá voi và lực lượng Hồng Quyết đều có chút không khống chế nổi.

Vừa rồi hắn phát hiện không đúng, lập tức bộc phát toàn lực, toàn bộ các vị trí đứng xung quanh vách tường bị nện một lần.

Kết quả đúng như hắn dự liệu, mới nện đến lần thứ ba, liền tìm được mục tiêu.

Đáng tiếc, hắn vẫn tới chậm một bước, trong thạch sảnh vết máu loang lổ, từ từ không biết tung tích, cả Chung Viễn Lâm lẫn quần áo đều bị xé nát vẫn diệt.

Nếu không phải hắn kịp thời chạy tới, Diêu Văn cũng đã bị giết.

Diêu Văn bị lực lượng khổng lồ đánh bay, thoát khỏi sự trói buộc của khói đen, sau khi rơi xuống đất, hai chân cô mềm nhũn, không thể dùng lực được.

Hiển nhiên màn khói đen vừa rồi cũng không tầm thường.

Nàng vội vàng quay đầu nhìn lại.

“Ngụy Hợp!”

“Su tử ngươi đi trước, ta đi sau.” Ngụy Hợp không quay đầu lại, toàn thân cơ bắp nổi lên, đang đấu sức chính diện với phù điêu mặt người.

Thật đúng là kinh lực ngưng tụ cùng một chỗ, cộng thêm Kinh Hồng quyết, tăng thêm lực hút của bản thân kinh lực.

Toàn bộ xếp chồng lên nhau, thế mà vẫn bị người khác dùng phù điêu kéo qua một chút.

“Nơi này...! Hoàn toàn không phải là di tích âm thú gì cả!!” Ánh mắt Ngụy Hợp dư lại, đã nhìn thấy từng bộ thi cốt rơi ra từ trên mặt tượng.

Những bộ hài cốt kia mặc trang phục Hải Ninh Minh.

Hiển nhiên đám người chân nhân Hải Ninh Minh trước đó đã bị gã này thôn phệ hầu như không còn.

Khói đen cuộn cuộn chung quanh lúc này cũng bắt đầu tựa như vật sống, không ngừng dùng với Ngụy Hợp, ý đồ bao phủ gã.

“Ngươi muốn chết!!” Ngụy Hợp từng bước một bị kéo tới phía trước, trong lòng cũng bị bức phải tuôn ra hung tính.

Hai mắt hấn lấp loé hung quang, bước chân ngừng lại, làn da toàn thân bắt đầu cấp tốc phiếm hồng.

Không phải màu đỏ nhạt bình thường, mà là màu đỏ đen thuần túy, mặt ngoài thân thể càng tràn ngập ra từng đạo vết tích màu đen giống như xiềng xích.

Tê tê...

Phù...

Tiếng hít thở không lồ tựa như cự thú từ trong cơ thể hẳn truyền ra. Đó là sức mạnh thuộc về ngũ chuyên long tức.

“Ta đề ngươi kéo!!!”

“Giết!!!”

Hai tay Ngụy Hợp đột nhiên dùng sức, ngửa đầu cuồn hồng, lực lượng toàn thân âm vang tăng vọt, kéo về sau một cái.

Băng băng!

Dưới sức mạnh to lớn của lực lượng, tóc răn màu đen nhao nhao đứt gãy ra.

Ngụy Hợp bước về phía trước, nắm tay phải mang theo kinh lực cuồn bạo, tựa như chiến kích, hung hăng đập một cái.

Ầm ầm!!!

Một tiếng vang thật lớn.

Thân dưới mặt phù điêu nhân nhanh chóng ngưng tụ ra thân thể đen kịt, nó vươn tay một trảo ngăn cản một quyền này.

Nhưng hẳn đoán chừng lực lượng Ngụy Hợp đã sai lầm, một quyền này ngăn trở trong chớp mắt, cánh tay của hắn trong nháy mắt sụp đổ.

Nắm đấm Ngụy Hợp tiến quân thần tốc, hung hăng đánh vào trên mặt hắn ta.

Từng mảnh vỡ mặt nạ trắng bệch văng ra, bị Ngụy Hợp một phát bắt được.

“Ngao!!!” Gương mặt thạch điêu dữ tợn, chung quanh tử quang đại tác, dưới thân tuôn ra càng nhiều khói đặc, ngưng tụ ra càng nhiều cánh tay màu đen, từ phía sau đuổi ra chụp vào Ngụy Hợp.

Đáng tiếc lần này lại bắt hụt.

Ngụy Hợp sớm đã không còn tại chỗ, xuất hiện bên trái nó, hung hăng một quyền đập trúng thân thể nó.

Mấy cái hắc thủ bị nện bay ra.

Ngụy Hợp tựa như không có quán tính vật lý, im hơi lặng tiếng xuất hiện ở phía bên phải, phía trên, phía sau.

Tốc độ thân pháp của hắn so với trước kia càng nhanh hơn.

Dưới sự gia trì của man lực, lực hút thật đúng là tăng phúc, Ngụy Hợp nhẹ nhàng tựa như không trọng lượng, trong chớp mắt lập loè chung quanh mặt tượng đá hơn mười lần.

Mỗi một lần đều toàn lực xuất quyền, nện gãy cánh tay màu đen của tượng đá.

Bộp bộp bộp bộp!

Liên tiếp không ngừng có âm thanh va chạm cực lớn vang lên, thạch điêu hình người không ngừng lùi lại phía sau.

Sức mạnh chính diện của nó rất mạnh, có thể nghiền ép Đoạn Chân Nhân hoàn toàn, hơn nữa còn có kịch độc có hiệu quả thực sự.

Đáng tiếc, những thứ này đối mặt với Ngụy Hợp đều không có tác dụng gì.

Lực lượng, sử dụng ngũ chuyển long tức Ngụy Hợp, mặc dù chỉ tăng phúc gấp đôi lực lượng, nhưng tăng thêm thật thực lực, cũng đã có thể ngang hàng với nó.

Mà kịch độc, pháp quyết chính hợp của Ngụy Hợp sớm đã vạn độc bất xâm, dù gặp phải loại độc tố kinh khủng bậc này cũng không thể hoàn toàn miễn dịch.

Nhưng kháng tính cũng vượt xa đám chân nhân còn lại.

Ít nhất giờ phút này, Ngụy Hợp ngâm mình trong khói đen kịch độc đã lâu như vậy, một chút cảm giác cũng không có.

Một người một quái vật ở sâu trong di tích tới người tụ tập, cận thân chém giết.

Hai người đều có lực lượng quái dị cực lớn, lượng lớn đúng là điên cuồng đè ép, va chạm, thoát ly.

Bành!!!

Mặt đất chính giữa đảo Thạch Liên bỗng nhiên run rẩy một hồi, hai đạo nhân ảnh từ dưới đất chui lên, phóng lên tận trời.

Ngụy Hợp cùng thạch điêu mặt người còn ở giữa không trung, giữa hai bên liền không ngừng tóe ra mảng lớn tia lửa.

Đó là hai người giao thủ quá nhanh, sức mạnh quá mạnh đã tạo thành va chạm tóe lửa.

Diêu Văn cũng chạy ra khỏi đất, đứng trên mặt đất nhìn trận chém giết thảm khốc này từ xa.

Nàng không biết mặt người đá kia là cái gì, nhưng giờ phút này, nàng chỉ hy vọng mình có thể có chỗ nào giúp được Ngụy Hợp.

Chung Viễn Lâm chết rồi, Từ Nhiễm chạy trốn. Hiện tại người có thể giúp đỡ chỉ có mình nàng.

Ý niệm trong đầu Diêu Văn nhanh chóng xoay chuyển, cô nén bi thương trong lòng, suy tư đối sách.

Chỉ là không đợi nàng nghĩ ra đối sách, giữa không trung hai người đã có kết quả.

Tốc độ Ngụy Hợp quá nhanh, không ngừng lần lượt đập xuống cánh tay màu đen có tượng người.

Một lần hai lần không có việc gì, dù sao cũng có thể tự lành, hai mươi lần thì hai mươi lần sẽ bắt đầu hiện ra vấn đề.

Tốc độ hồi phục trên cánh tay tượng đá rõ ràng trở nên chậm chạp, hơn nữa càng ngày càng chậm.

Tốc độ thân pháp của nó vốn không bằng Ngụy Hợp, chỉ là dựa vào nhiều cánh tay mới có thể cân bằng.

Lúc này đã không còn nhiều cánh tay, rõ ràng Thạch Điêu Nhân mặt bắt đầu lực bất tòng tâm.

Mấy đòn liên tục đều đánh lên lưng hắn.

Từng mảng khối đen lớn bị đánh cho bắn tung tóe tứ tán.

Thạch điêu nhân thấy tình thế không ổn, quay người muốn chạy trốn, lại bị Ngụy Hợp một phát bắt được biên giới mặt người.

“Chết đi!!”

Ngụy Hợp cuồng bạo đánh ra một quyền, toàn lực đánh tới chính giữa mặt người.

Một quyền này đã hội tụ toàn bộ sức mạnh của hắn. Một khi đánh trúng, cho dù không thể giết chết con quái vật trước mắt này, cũng có thể khiến hắn trọng thương khó mà khôi phục.

“Định!”

Đột nhiên một tiếng ngâm khẽ từ xa truyền tới.

Thanh âm chưa đến, cánh tay Ngụy Hợp đã bị cố định giữa không trung.

Dường như có một cỗ man lực vô hình cường hành cố định, không cách nào nhúc nhích.

Người lúc này mới hoảng sợ bay khỏi, rất nhanh bay đến bên cạnh một nam tử cao gầy mặc nửa thân giáp màu bạc.

Mặt người đã tản đi, thân hình tựa như một con mèo nhỏ, trôi lơ lửng trong tay nam tử, tùy ý để y nhẹ nhàng vuốt ve.

Khuôn mặt nam tử mơ hồ, dường như có một tầng vụn vẹo không thấy rõ, che chắn khuôn mặt y.

Hắn ta chăm chú nhìn Ngụy Hợp, tựa hồ mang theo một tia thương thức.

“Một quyền này của tiểu hữu, thiếu chút nữa đã phá hủy Quỷ Diện của ta.”

Hắn đứng thẳng người, bước từng bước một tới gần bãi cỏ xanh biếc.

“Ta đặt súng vật trên đảo nghỉ ngơi, kết quả các ngươi không mời mà tới, còn cố gắng giết chết tiểu tử của ta.”

“May mà hôm nay ta phát hiện không đúng, tới xem trước. Nếu không...”

Khóe mắt nam tử tựa hồ có ánh sáng nhạt màu bạc lập loè. Nhưng nếu nhìn kỹ sẽ có thể phát hiện, đó không phải ánh sáng, mà là vảy cá màu bạc.

“Người nói xem, ta nên xử trí như thế nào với các người đây?” Hai mắt hắn híp lại, tựa hồ đang cười thế nhưng lại lộ ra vẻ rét thấu xương.

“Người muốn xử trí ai?”

Chợt có một giọng nói vang lên từ bên cạnh.

Ý cười trên mặt nam tử liền ngưng trệ, quay đầu nhìn lại.

Chỉ là phương hướng âm thanh truyền đến không có một bóng người, cái gì cũng không nhìn thấy.

Nam tử biến sắc, bỗng nhiên quay đầu, nhìn lại phía sau.

Một bóng người váy đen đang lặng lẽ đứng ở phía sau hắn, cách hắn không đến năm mét.

Gần như vậy, hắn thế mà không phát hiện được chút nào.

Trong lòng nam tử hoảng sợ, nắm lấy Quỷ Nhân Diện, liền muốn xông về phía trước hơn mười mét, nhưng gã mới xông ra được một nửa, thân thể liền bị một cỗ khoảng cách bỗng dừng nắm giữ.

“Huyền Diệu tông chủ! Đây là hiểu lầm!! Ta...”

Bành!!

Toàn bộ cơ thể nam tử bị man lực bóp nát ngay tại chỗ.

Tính cả Quỷ Nhân Diện cùng một chỗ, cả hai đồng thời bị cự lực đè ép bạo nổ, không một tiếng động, hóa thành một mảnh huyết vũ rơi trên mặt đất.

Cao thủ đứng đầu vừa rồi còn ép Ngụy Hợp Diệu không thở nổi, giờ lại bị giải quyết dễ dàng như vậy.

Nguyên Đô Tử quay người nhìn về phía Ngụy Hợp, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng.

“Cô làm rất tốt, có thể dùng đồ ta đưa cô kịp thời cho ta. Nếu hơi chậm một chút, lần này các cô sẽ gặp nguy hiểm.”

Ngụy Hợp nhẹ nhàng thở ra, tay kia nắm một thứ cây mà Nguyên Đô Tử đưa cho gã lúc trước.

Vật này đã bị hấn bóp nát, nếu không Nguyên Đô Tử cũng không thể tới nhanh như vậy được.

“Đại sư tử... Chung Viễn Lâm...” Ngụy Hợp trầm giọng nói.

“Có lẽ đây là số mệnh của ả.” Nguyên Đô Tử trầm mặc: “Mặt khác, lần sau gặp lại người vừa rồi, nhớ kỹ, lập tức quay người bỏ chạy.”

Ngụy Hợp gật đầu, có chút nghi hoặc.

“Ý của sư tử là, người nọ còn chưa chết?”

Rõ ràng người vừa rồi đã bị Nguyên Đô Tử bóp nát rồi?

“Đó chẳng qua là thể thân của hấn mà thôi. Người này am hiểu nhất là dùng một loại bí thuật nào đó không chế ảnh hưởng đến người khác, đem thành thể thân của bản thân.” Nguyên Đô Tử giải thích: “Danh hào của người này, ở nơi phương xa hi vọng cũng lưu truyền nhiều năm. Rất nhiều người gọi hấn là Thiên Diện Ma Quân.”

“Thiên Diện Ma Quân...” Lần này Ngụy Hợp đã chính thức được chứng kiến, hy vọng này quả thật vô cùng nguy hiểm.

Hoặc là nói, khả năng là Huyền Diệu tông bọn họ tiến vào, dẫn đến rất nhiều thế lực đang tập thể chống lại phản kích.

“Đừng nghĩ nhiều, Thiên Diện Ma Quân này không chỉ nhằm vào Huyền Diệu tông chúng ta, người này là một trong những tông sư tán nhân nổi tiếng xấu xa nhất của Viễn Hi, ở tà đạo ma đạo đều có lực uy hiếp rất mạnh.

Cho nên, chỉ là vận khí các ngươi không tốt.” Nguyên Đô Tử thở dài, thật ra nàng còn chưa nói thêm.

Căn cứ tin tức nàng đạt được, Thiên Diện Ma Quân và Đại Nguyệt vương triều tựa hồ có liên hệ ngàn vạn tia.

Đại Nguyệt vương triều chưa bao giờ từ bỏ hành động nhằm vào Huyền Diệu tông, Thiên Diện Ma quân chỉ là một quân cờ trong đó.

Thống nhất Đại Nguyên và Đại Nhật vương triều, thực lực mạnh mẽ vượt xa một quốc gia trước kia.

Nguyên Đô Tử nhìn về phía Diêu Văn tựa như một kẻ thất thần, còn có Trình Uyên vừa mới từ dưới đất chui lên.

Nếu lần này Ngụy Hợp không gia nhập đội ngũ này, không riêng Chung Viễn Lâm sẽ chết, Diêu Văn cũng sẽ chết, trừ Từ Nhiễm ra, những người còn lại một người cũng không trốn thoát được.

Có thể nói, là Ngụy Hợp cứu Diêu Văn Trình một mạng.

“Việc từ từ, ta sẽ về tông vấn trách. Nhưng cũng đừng ôm hy vọng. Lâm trận bỏ chạy, cùng lắm bị xử phạt chút ít, người này Từ Nhiễm tuyệt đối nhận ra thân phận Quý Nhân Điện, cho nên mới không có ý động thủ, xoay người bỏ chạy.”

Nguyên đô Tử giải thích.

“Ta hiểu.” Ngụy Hợp gật đầu.

Sau lần này, sợ rằng thanh danh của Từ Nhiễm sẽ bị hủy trong tông.

Diêu Văn mặc dù không muốn gây phiền phức cho hắn, nhưng tuyệt đối không giữ bí mật chuyện lâm trận bỏ trốn.

Ngụy Hợp thở dài trong lòng, nhìn Diêu Văn đang lặng lẽ rơi lệ.

Rất hiển nhiên, Chung Viễn Lâm và tình cảm của nàng tương đối tốt, nghe nói Diêu Văn lúc trước còn từng cứu Chung Viễn Lâm. Giữa tam anh Tỏa Sơn, tình cảm luôn rất tốt.

Nhưng bây giờ lại vì chuyện lần này mà hoàn toàn bị hủy hoại.

Chung Viễn Lâm chết rồi, Từ Từ chạy trốn, Diêu Văn bị kích thích, còn chưa biết sau này sẽ ra sao.

“Đi thôi, đi về thôi, sau đây ta sẽ sai người đến thu dọn, bên Hải Ninh Minh cũng đã chết không ít chân nhân, cần phải người thông báo cho bọn họ.” Nguyên đô Tử nói khẽ.

“Đại sư tử.” Ngụy Hợp bỗng nhiên nghĩ đến điều gì, lại hỏi một câu: “Gần đây chuyện giống như vậy xảy ra nhiều không?”

Nguyên Đô Tử trầm mặc lại.

“Không ít. Đây là lần thứ năm đến đây. Mấy lần trước đã chết ba vị chân nhân.”

“Đi thôi...” Nàng ta không muốn nhiều lời nữa, xoay người bước ra một bước, thân hình hóa thành khói đen trồn vào chân giới, biến mất không thấy đâu nữa.

“Thiên Diện Ma Quân...!!” Diêu Văn đứng yên tại chỗ, lau nước mắt, cắn răng nắm chặt chuôi kiếm, nhìn về phía di tích, như đã hạ quyết tâm gì đó.

*

*

*

Thời gian trôi qua cực nhanh, năm tháng thấm thoát.

Từ sau chuyện di tích âm thú phát sinh, Ngụy Hợp theo Nguyên Đô Tử trở về tông môn, vẫn một mực tu hành trong môn.

Chuyện lần này, khiến cho hẳn thậm chí ngay cả Tam Nhân Cửu cũng không đi ra ngoài tìm kiếm, mà là dùng phương thức giao dịch, ủy thác ngoại giới tìm kiếm.

Mà đối với Diêu Văn, sau khi về tông, được sư tông môn đã giúp bà ngoại trừ độc tố ẩn chứa ở hai chân, ngăn cản tình huống chuyển biến xấu.

Đáng tiếc là, hai chân Diêu Văn bị độc tố lưu lại ảnh hưởng, không thể tự lành, dược thạch khó chữa.

Loại di chứng kỳ lạ kia ẩn sâu trong thần kinh cốt, căn bản không thể chữa trị được.

Ngụy Hợp cũng tiến đến thăm dò, cũng bất lực.

Diêu Văn cũng vì vậy hai chân tàn tật, đi lại bình thường đa số chỉ dùng xe lăn thay cho đi bộ.

Một cao thủ kiếm thuật bỗng nhiên không còn năng lực hành tẩu bình thường.

Mặc dù đối với Diêu Văn đây là toàn bộ cao thủ chân chính, bình thường khi cần xuất hành thì có thể dùng thực lực làm động lực, phụ trợ cuộc sống.

Cũng không tạo thành quá nhiều bất tiện.

Nhưng trên thực chiến tu hành, thực lực của nàng thật sự tổn hao nhiều.

Đối với việc này, Ngụy Hợp cũng không có biện pháp gì.

Loại độc tố như Thiên Diện Ma Quân, hẳn cũng nhìn qua, còn lấy được một chút mảnh vỡ hình dạng từ chỗ Quý Diện.

Nhưng nhờ có như vậy, hẳn mới rõ ràng, loại phiến toái độc tố này.

Loại độc này cũng không phải là độc chất thuần túy, nói chính xác hơn thì đây thực chất là một loại độc trùng đặc thù.

Lúc trúng độc, sâu gặm nhấm rất nhiều máu thịt và cốt tủy thần kinh trên hai chân Diêu Văn Vãn, phá hủy năng lực tái sinh tự chữa lành của nó, còn để lại rất nhiều vật chất còn sót lại có ảnh hưởng với cốt tủy.

Y thuật Huyền Diệu tông hiện đang nhắm vào Diêu Văn, nhiều nhất có thể giải độc cho hắn, nhưng cốt tủy thần kinh đã bị phá hủy, không thể tiếp tục được nữa.

Diêu Văn sau khi tổn hao nhiều thực lực, tính tình cũng chậm rãi trở nên trầm mặc ít nói, ngay cả Ngụy Hợp ngẫu nhiên đi tìm bà ta, cũng thường xuyên không biết bà ta đi đâu.

Hắn nghe người ta nói, Diêu Văn thường xuyên ra ngoài nghe ngóng tung tích Thiên Diện Ma quân, bình thường cũng thường tới thăm hai hậu bối ở xa xa chung.

Gia tộc Chung Viễn Lâm tàn lụi, vài năm trước bởi vì chiến loạn mất đi liên hệ với người nhà, sau đó lại tìm được, Diêu gia cũng chỉ còn lại hai đứa trẻ còn sống, những người còn lại đều chết bởi một trận ôn dịch.

Toàn bộ Chung gia cũng chỉ có hai người sống sót.

Diêu Văn đã từng cứu Chung Viễn Lâm, Chung Viễn Lâm lại cứu Diêu Văn, mỗi chén một mỏ tự có thiên định.

Ngụy Hợp trừ thờ dài, cũng không biết nên nói gì cho phải.

Ngay từ đầu, Đại Nguyệt vương triều đối với Huyền Diệu tông cũng không có ảnh hưởng quá lớn.

Nhưng theo thời gian trôi qua, đại nguyệt chung quy là một thế lực vương triều cực kỳ khổng lồ, bây giờ sau khi nhất thống thiên hạ, đăng xuất thủ nhằm vào Huyền Diệu tông, tự nhiên dễ dàng.

Kim Liên tông theo địch, Vô Thủy tông mất tích lánh đời, Đạo môn bảo bình nhất mạch, chỉ còn lại Huyền Diệu tông đứng một mình chèo chống.

Hơn nữa cha của Đinh Nguyên Đế bị Nguyên Đô Tử ám sát trọng thương, lưu lại tàn tật. Hiện tại tất cả lực chú ý đều tập trung lên người Huyền Diệu tông.

Sau việc này, Diêu gia sau lưng Diêu Văn càng ngày càng kín đáo.

Ngụy Hợp thì đóng cửa khổ tu, không hỏi thế sự, một lòng chỉ muốn đột phá huyền tòa kinh tầng hai, thành tựu tầng ba.

Mà một tu sĩ như vậy, đảo mắt đã qua tám năm...

Đương.. Đương..

Tiếng chuông trầm thấp ngân nga làm Ngụy Hợp từ trong trạng thái tu hành tỉnh lại.

Đây là thanh âm của Thanh Hàn chung.

Ngụy Hợp chậm rãi mở hai mắt ra, trong miệng phun ra một ngụm trọc khí thật dài, phảng phất đem tất cả phế khí lồng ngực tích lũy, toàn bộ tràn ra.

“Tiếng chuông thanh hàn hòa hoãn, chỉ có hai lần... Nên là trong tông lại có chuyện gì tốt hay không vậy...”

Hắn giương mắt lên, ánh mắt phảng phất có thể xuyên qua cửa đá, nhìn thấy xa xa chuông cổ ở sườn núi.

Thanh Hàn chung có ý nghĩa đặc thù trong Huyền Diệu tông, chỉ có mỗi khi phát sinh đại sự mới gõ chuông này để thông cáo tất cả mọi người.

Bởi vì Thanh Hàn Chung ở trên một sườn núi giữa nội sơn và núi, cũng có Tinh trận phát ra tiếng vang lớn.

Cho nên bất luận tiếng chuông là nội cảnh chân nhân hay là đệ tử ngoại sơn đều có thể nghe được.

Tiếng chuông ngân vang tổng cộng đập hai cái.

Đại biểu có chuyện tốt xảy ra, nhưng cấp độ chuyện tốt cũng không quá cao.

Ngụy Hợp nhập môn Huyền Diệu tông, hôm nay cũng đã mười năm rồi, đối với những thường thức này đã sớm biết được.

Mặc dù hấn rời xa phân đông đệ tử cùng cấp, nhưng cũng không thể tránh khỏi việc nhất định phải tham gia hoạt động của rất nhiều tông môn.

Ví dụ như nhiệm vụ tông môn, thỉnh thoảng cần hấn xuất động phối hợp trợ giúp.

Cũng may lúc cần dùng hấn, cũng không nhiều, thêm vào thực lực bản thân Ngụy Hợp cường hấn, còn có Ngũ Chuyển Long Túc làm át chủ bài.

Ngược lại thuận lợi lợi đều đã hoàn thành.

Ngẫu nhiên gặp phải nguy hiểm, dưới át chủ bài Ngụy Hợp bộc phát, cũng đều hữu kinh vô hiểm, thuận lợi giải quyết.

Mấy năm nay, Ngụy Hợp ở trong tông môn, dần dần có danh tiếng của mình.

Từ Từ bởi vì thấy chết không cứu, lâm trận bỏ chạy, bị phạt diện bích hồi lỗi quá khứ, ba mươi năm không được rời khỏi nội sơn.

Mà với tư cách là một trong Tam Anh Tỏa Sơn, hấn cũng không có khả năng được người ta gọi là “Anh”.

Một vị trí Tam Anh Không đi ra, cũng không tránh khỏi rơi xuống trên đầu Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp chậm rãi đứng dậy, nhìn thấy trong động bị lâu hèn Nguyệt chính lý trang trí vật phẩm gọn gàng.

Ở một bên giường, còn có một quyển huyền phong mật sách Huyền Tỏa Công sắp bị hấn lật nát kia.

Tám năm rồi, hấn ngũ chuyển long túc tu tứ chuyển, còn thiếu một bước cuối cùng, cần một chút thời cơ, mới có thể hoàn thành.

Mà Kinh Hồng quyết cũng đã thành công tu tới một bước cuối cùng, cũng chính là cảnh giới tầng thứ tư.

Một thân khí lực, tổng số đạt tới ba mươi hai lần trước nay chưa từng có.

Phát tay có thể đạt đến khí lực gần bảy vạn cân.

Đối với võ giả chân huyết, có lẽ không tính là gì, những quái vật chủ tu thân thể, một Phật tử đen mười lăm ngàn cân cũng có thể có hơn mười vạn cân man lực.

Nhưng đối với chân lực yếu ớt của khí lực mà nói, nguồn lực lượng này có thể nói là thần lực.

Dù sao bọn họ chủ tu thật đúng là mạnh, không phải lực lượng.

“Đến đây, kinh hồng quyết cũng chỉ có thể dừng ở đây...”
Ngụy Hợp thở dài một tiếng.

Tu đến trình độ này, Kinh Hồng quyết đã đạt tới cực hạn hệ thống do người sáng tạo ra.

Đi tiếp không có đường, Kinh Hồng quyết tầng thứ năm chỉ là một phỏng đoán, ngay cả người sáng tạo ra nó cũng không biết có thể tu được hay không.

Bất quá đối với môn công pháp Kinh Hồng quyết giúp hắn rất nhiều, Ngụy Hợp cũng phi thường hài lòng.

Dù sao thì đó cũng là một môn phái bình thường mà hắn tìm được ở Thiên Ân môn, có thể dùng đến mức này thì đã rất lợi hại rồi.

Huống hồ, với khí lực gần bảy vạn cân, lại trải qua năm chuyển long tức bộc phát...

Chỉ bằng lực lượng, coi như Hắc Thập Tự lúc trước giáp mặt, hắn cũng có thể một quyền đâm chết hắn.

Bất quá bí pháp lá bài tẩy bình thường không dùng, mà Ngụy Hợp bản thân, cuối cùng vẫn là đi hệ thống chân kinh.

Đã không thể quay đầu lại từ lâu rồi.

Đẩy cửa đá ra, Ngụy Hợp chậm rãi đi ra khỏi động quật.

Hang động tổ ong ở nội sơn lúc này đã không còn quanh quẽ như trước.

Sau khi Huyền Diệu tông di chuyển, rất nhiều chân nhân bị triệu hồi, bởi vì mới tới hải ngoại gặp phải phiền toái và uy hiếp rất lớn.

Rất nhiều chân nhân nhờ vậy mà sinh ra khát khao đối với thực lực, dẫn đến người khổ tu càng ngày càng nhiều.

Nơi cung điện nơi Đạo pháp tự nhiên cũng đã được tông môn sửa chữa xong, sau đó xua đuổi vài con Kim Ti hầu luôn quấy rối.

Đúng vậy, trên núi này còn có Kim Ti Hầu, không còn là những lão hầu tử lười biếng lúc trước nữa.

Lúc này nghe được tiếng chuông lạnh vang lên, rất nhiều chân nhân tu hành ùn ùn xuất động, xuống núi, hướng tới đại đạo tràng bên rìa vịnh núi núi và phụ đạo đức cung tiến đến.

Ngụy Hợp trở tay đóng cửa, mũi chân điểm một cái, nhẹ người nhảy lên, bay xuống phía dưới.

Hàng lâu Nguyệt từ phía sau một cái cửa hang đi ra, thấy thế vội vàng đuổi theo.

“Chủ thượng, ngài rốt cục xuất quan.” Tiểu cô nương thanh thuần đơn giản lúc trước, bây giờ cũng dần dần mất đi vẻ ngây ngô, trở nên nghiêm túc hẳn lên.

“Ừm, người có biết chuyện vui gì không?” Ngụy Hợp sau khi rơi xuống đất, bộ pháp không nhanh không chậm, đi ở phía trước, tùy ý hỏi.

“Hẳn là chuyện của Thái Mạnh Thiếu Thái sư huynh đầu tiên. Lúc trước Thái sư huynh một người một kiếm, chém giết ba tên hung ác Trọng Hải. Sau đó trở về tông môn lĩnh ngộ được đôi chút, lúc này bế quan đã hai tháng. Chẳng lẽ là Thái sư huynh đột phá?”

Tân lâu Nguyệt vừa nhắc tới Thái Mạnh Hoan, trong giọng nói cũng lộ ra vẻ kính mộ nồng đậm.

Đúng vậy, trong thế hệ trẻ tuổi của Huyền Diệu tông hiện tại, có nhắc tới Thái Mạnh Cung, không ai mà không tỏ thái độ như vậy.

Kể từ năm năm trước, đạo chùng thứ nhất của ta đã một bước lên trời, sau đó hai năm một cảnh giới, liên tục đột phá, bây giờ đã vượt qua thể hệ trước của Diêu Văn, đạt tới cấp độ hoàn toàn hai bước chân.

Trong lòng Ngụy Hợp cũng có chút cảm khái.

Thái Mạnh Hoan, nhớ đến tám năm trước, chỉ mới định cảm ba lần, hôm nay đã là cảnh giới như vậy, vượt qua đám người Diêu Văn thể hệ cao hơn hẳn.

Tốc độ tu hành bậc này, không hổ là thiên tài đệ nhất trong mấy trăm năm qua của Huyền Diệu tông.

Ngắn ngủn vài chục năm đã đặt chân lên Huyền Diệu tông đứng đầu hiện nay.

Ngụy Hợp lại nhìn chính mình.

Hiện tại hắn đã sắp tu thành tầng ba Huyền Tỏa Công, tầng một này chủ yếu là tâm bồ Tồn Thân, dùng Tồn Thân chuyên hóa thành Huyền Tỏa Kính, tiến thêm một bước, phát sinh biến chất.

Trên thực tế, Ngụy Hợp cũng biết, tiến độ của mình lúc này mới là tốc độ bình thường.

Nói như vậy, mười năm chắc chắn sẽ có cảm giác, đây là tốc độ tu hành của chân thân bình thường.

Chỉ là tốc độ Thái Mạnh vui vẻ quá nhanh.

Người này hậu tích bạc phát, lúc đầu tốc độ cũng không nhanh, nhưng càng về sau, tốc độ tu hành càng nhanh.

Đây cũng là thái độ thiên tài đứng đầu mới có.

Tám năm, rất nhiều người còn lo lắng Quỷ Phong thâm thấu, tu vi không đủ để ngăn cản định cảm tiếp theo.

Ngụy Hợp cẩn thận như vậy, cũng mới miễn cưỡng đi xong hơn phân nửa tầng thứ ba, sắp chuẩn bị phá quan.

Mỗi một người chân nhân phá quan đều cần chuẩn bị đầy đủ, dù sao tỷ lệ thất bại cực cao, một khi lần đầu tiên thất bại, tỉ lệ lần sau sẽ thấp hơn. Còn có thể khiến tu vi bị thương.

Mà Thái Mạnh Tân lại giống như căn thuốc, hai năm một bước, bão táp lao tới.

Ngụy Hợp thở dài trong lòng, lấy lại tinh thần.

Lúc này hẳn ta đã dẫn Lâu Tân Nguyệt đi cùng, giống với rất nhiều chân nhân còn lại, mang theo lực sĩ, giống như từng đạo từng đạo điem đen, hội tụ đến trong Đại Đạo Tràng.

Đám người thân là chân nhân, Ngụy Hợp chuyên môn xem lễ đài, không giống những người còn lại đứng ở dưới đại đạo tràng.

Chỗ đứng của Ngụy Hợp là hàng thứ tư.

Xếp đầu tiên, là vị trí ba vị tổ sư, còn có Nguyên Đô Tử cũng lưu lại.

Bốn người đứng thẳng người, đại biểu cho toàn bộ đỉnh cao nhất của Huyền Diệu tông - bốn vị Tông sư.

Hàng thứ hai sau đó, là ba gương mặt Ngụy Hợp không nhận ra, đều là tóc trắng xoá, nam có nữ có.

Tuy hẳn không biết, nhưng cũng đã từng nghe nói tới ba vị này.

Ba người chính là thái thượng lão mới hồi tông mấy năm gần đây. Là đồng môn cùng thời đại với ba vị tổ sư, bồi phận cực cao, tu vi cũng mạnh.

Không phải tông sư, nhưng trong toàn bộ sự thật, đã đạt tới cực hạn chín bước.

Ba người này trước kia ra ngoài thăm dò Chân giới, sau khi nhận được tin tức, lại qua một hồi lâu mới quay về tông.

Lúc trở về, bọn hắn mang về không ít tư liệu về Chân Giới Chân Thú, nghe nói còn dẫn tới toàn tông chấn động.

Hàng thứ ba là thủ tịch Tam mạch và ba vị Đạo chủng: Huyền Miếu, Huyền Trữ, Thái Mạnh Cung.

Nguyên Đô Tử bây giờ đã không còn là thủ tịch, vị trí thủ tịch Tỏa Sơn, do một nam tử cao lớn phong thần tuần lãng đảm nhiệm.

Ngụy Hợp không nhận ra người này, đoán có lẽ là nội sơn chân nhân một mực tiềm tu.

Thủ tịch đầu quý vẫn là Bách Hòa Tử, thủ tịch di dời, vẫn là Thanh Mai Tử như cũ.

Hàng thứ tư, mới là các loại cao thủ Tam mạch, như Hoán Tùng Tử cùng mấy cao thủ lâu năm cũng đứng ở hàng này.

Những lão bài này toàn bộ phía sau, mới là đám người tam mạch tam anh.

Tòa Sơn Tam Anh sớm không phải ba người trước kia.

Bây giờ là Ngụy Hợp, cùng một vị khác khác miệng có nốt ruồi mỹ nhân thanh lãnh, còn có một nam nhân trung niên mập mạp khí chất ôn hòa.

398

Ngụy Hợp liếc mắt nhìn những người còn lại, vị trí tam anh của hai chi còn lại, hẳn không nhận ra một ai.

Hắn đi đến hàng thứ tư, đứng tại chỗ đặt tên mình, liền không động đậy nữa.

Đại bộ phận xung quanh đều là cao thủ chân thật, duy chỉ có hắn là có cảm giác thấp hơn.

Bất quá mặc dù cảnh giới hắn không cao, nhưng thực lực cũng nổi danh trong tông môn. Ngược lại cũng không có người nào không mặt dày tiến lên khiêu khích.

Tất cả mọi người đều biết hắn thiên phú dị bẩm, trời sinh nguyên huyết rất nhiều, còn có kỳ ngộ, vì lẽ đó thực chiến kinh người.

Còn phía sau bọn người Ngụy Hợp, chính là Huyền Diệu tông chân nhân phổ thông.

Từng hàng chân nhân, từng người phân ra Tam mạch đứng vững thành ba khối khu vực.

Đưa mắt nhìn lại, ước chừng có hơn trăm người.

Đây cũng là nội tình của toàn bộ Huyền Diệu tông chân nhân.

Tân lâu Nguyệt làm lực sĩ, năm ngoái khó khăn lắm mới bước vào minh cảm, còn chưa có một lần cảm giác, cũng không có thiên phú sẵn sẵn.

Nhưng minh cảm chính là cảm giác khắc sâu, đã có tư cách đứng ở chỗ này.

Nhưng thân là lực sĩ, nàng chỉ có thể đứng cuối cùng, cùng những lực sĩ khác.

Chờ một lúc sau, tất cả mọi người đều đứng lại.

Nhìn từ trên cao xuống, trên toàn bộ đạo tràng Huyền Diệu tông, đệ tử ngoại sơn chia làm đạo lực cung, Trữ Tâm điện, ba khối đại trận của Đức Trữ điện.

Rậm rạp chằng chịt mấy trăm người, thuần một sắc tất cả đều là đạo bào lam nhạt thay đổi.

Nữ tử cũng có nền tảng giống nhau, có điểm khác biệt là, nữ tử lại càng thất lưng một chút, có thể lòi ra đường cong đẹp đẽ.

Mà người của Tam Đại Phương Trận khác nhau ở chỗ trên người đeo dấu kim dẹt bất đồng.

Người ở đầu thì đeo huy chương ở đó.

Chỗ đứng của Ngụy Hợp là ngay phía trước đài cao của đại đạo.

Đài cao gần mười mét, từ phía trên nhìn xuống có thể nhìn thấy toàn cảnh đạo tràng.

Trên Đạo Tràng, chính giữa có ba trận hình vuông màu lam nhạt.

Bởi vì chưa trải qua huấn luyện, cho nên trận hình đã chen thành hình trứng.

Có thể nhìn ra được, người phụ trách duy trì trật tự đang rất nỗ lực, cố gắng biến phương trận trở nên giống vừa rồi.

Đáng tiếc bình thường không huấn luyện qua, khiến cho thực lực các đệ tử ngoại môn càng lúc càng kiêu ngạo.

Điều đáng an ủi duy nhất là, mọi người đều đang nghiêm túc điều chỉnh bản thân, không dám tùy ý chạy lung tung.

Hai bên Đạo Tràng, còn có rất nhiều đại biểu ngoại giới được mời đến xem lễ trên đảo Cự Tuấn.

Ngụy Hợp thế mà nhìn thấy trong đó còn có người nước ngoài tóc vàng mắt xanh.

Chỗ ngồi của những người này đặt một tấm bảng gỗ tên.

Bên cạnh còn có đại biểu của Hải Ninh Minh và đại biểu thế lực của mấy tông sư tán nhân.

Chờ một lát sau, một lão đạo tóc trắng tiên phong đạo cốt, thả người đi lên bệ đá cao nhất duy nhất trong đạo tràng, bắt đầu lái nhai một đồng lời thừa thãi.

Đầu tiên là tuyên bố, mục đích của phiên hội này là ở vị trí đạo chủng đệ nhất Thái Mạnh Cung.

Cũng không biết lão đạo này học được chiêu số từ đâu, đầu tiên là tuyên dương sự tích cuộc đời của Thái Mạnh Ngang, thời khắc ánh sáng dâng cao.

Sau đó giảng giải chiến tích của họ như thế nào để lợi hại, phẩm đức như thế nào mới tốt.

Cuối cùng mới là mấu chốt.

“Trải qua quyết nghị nhất trí của cao tầng tông chúng ta, ngay hôm nay, Thái Mạnh gia nhập vào Đạo Tử Huyền Diệu tông, thu được một bộ phận quyền hạn tinh trần của tông môn.”

Lời vừa nói ra, rốt cuộc toàn trường có chút xôn xao.

Nhưng rất nhanh lại khôi phục bình tĩnh.

Đạo Tử, Đạo Chủng, mặc dù chỉ khác nhau có một chữ, nhưng kỳ thật lại có khác biệt rất lớn.

Đạo chủng có rất nhiều thứ đại biểu cho tiềm lực to lớn. Tương lai có thể trở thành trụ cột của tông môn.

Mà Đạo Tử thì lại đại biểu cho quyết định sáng suốt, tương lai tông chủ chính là một mình hắn.

Nói cách khác, nếu hiện tại Nguyên Đô Tử thoái vị, hoặc là sau này xảy ra chuyện, Thái Mạnh Hữu sẽ là người cầm lái toàn tông danh chính ngôn thuận.

Dưới tình huống không có tổ sư Tam mạch xuất hiện, hắn có thể quyết định hết thảy sự vụ trong tông sau này.

Rất nhanh, Thái Mạnh Triền Phi lên đài, tiếp nhận tín vật đại diện cho Đạo Tử mà lão đạo đưa tới, đó là một chiếc nhẫn bằng gỗ mang phong cách cổ xưa, nhìn qua vô cùng bình thường, tối đen.

Sau đó, Thái Mạnh vui vẻ nói mấy câu đơn giản, cảm tạ sự trưởng bồi dưỡng, cảm tạ mấy người Nguyên Đô Tử chăm sóc, lúc này mới bước xuống đài cao.

Lúc này, kinh lực dao động trên thân hai chi còn lại, rõ ràng xuất hiện biến hóa, hiển nhiên là chịu kích thích không nhẹ.

Ngụy Hợp đối với chuyện ai làm tông chủ cũng không để ý, ngược lại hắn để ý đến là đám người nước ngoài ở Quan Lễ Đài bên kia, tóc vàng bích nhãn kia.

Phía trước đám người lập một cái bảng hiệu, bên trên viết: tái An Hợp quốc.

Càng khiến Ngụy Hợp để ý là cách ăn mặc trên người những người nước ngoài này lại mơ hồ có chút hình dáng xu hướng thuyết phục.

Trên tay bọn họ có dùng kính viễn hình, đang hướng về đài cao này ngắm nhìn. Một số phu nhân tiểu thư mặc đồ trang phục, thì cầm trong tay quạt, thỉnh thoảng che miệng cười khẽ, tựa hồ đang tán gẫu gì đó.

Nhìn ra được bọn họ cũng tương đối hiếu kỳ với buổi lễ Huyền Diệu tông.

Nhìn đến đây, nảy sinh liên tưởng.

Trong lòng Ngụy Hợp có chút hoài niệm hiện đại cuộc sống của kiếp trước, bất quá gã cũng minh bạch, những thương giới lúc trước kết cấu quý dị, liền có thể nhìn ra, thế giới này rất có khả năng không phải lộ tuyến lúc trước.

Nghĩ tới đây, hắn thu liễm tâm tư, tiếp tục chờ đợi diễn lễ chấm dứt.

Buổi lễ lần này tựa hồ là do cao tầng trong tông môn cử hành, chuyên nhằm xác định vị trí Đạo Tử của Thái Mạnh Hình.

Về phần vì sao lại quyết định chọn ra nhân tuyển Đạo Tử vào lúc này, có lẽ có nguyên nhân khác.

Rất nhanh sau khi đại điển hoàn thành, tổ chức lễ cao tầng tông môn chậm trễ, mời các tân khách tham gia.

Bọn người Ngụy Hợp cấp độ kém hơn một chút, không cần bị cưỡng chế yêu cầu tham gia hoạt động tự do.

Mang theo lâu hàng tháng, Ngụy Hợp giải tán hội tâm ở vịnh Long, quyết định trở về tu luyện lần nữa.

Hắn lập tức có thể đạt tới bình cảnh viên mãn, chỉ cần kinh lực chuyển hóa xong, tiếp theo bình cảnh đối với hắn mà nói, tương đương với không, trực tiếp có thể dùng phá cảnh châu xông tới.

Đối với người khác mà nói, mỗi một lần định cảm đều là vô cùng lo sợ, không biết mình rốt cuộc có thể đột phá tu vi kinh lực hay không, có bị thương hay không, không thể không chuẩn bị tốt tất cả mọi khả năng ứng đối.

Nhưng đối với Ngụy Hợp, chỉ cần hắn có thể không ngừng tu hành tiến bộ, là có thể không ngừng đột phá.

Có Phá Cảnh Châu tồn tại, hắn không sợ nhất chính là quan tạp bình cảnh.

Lo lắng duy nhất là căn cốt quá kém, tu hành một chút tiến độ cũng không có. Đó mới là tuyệt vọng.

Không tiến bộ, tức là ngay cả tư cách đạt tới bình cảnh cũng không có.

“Ngụy sư đệ!”

Đang lúc Ngụy Hợp dự định quay về động tu hành, thì một thanh âm truyền âm vào trong tai hắn.

Bóng đêm mông lung, ánh trăng nhàn nhạt tựa như lụa mỏng bao trùm trên thân người tới.

“Đã lâu không gặp, cùng nhau đi à?” Người tới nhẹ giọng nói.

Lúc này trong vịnh rộng an tĩnh không người, chỉ có sóng biển không ngừng lên xuống.

Ngụy Hợp ngẩng đầu, nhìn người nọ một chút, lập tức gật gật đầu.

“Được.”

Người nọ đi tới gần, lộ ra gương mặt dưới ánh trăng, rõ ràng là cây tùng đã lâu không gặp.

“Nghe nói gần đây ngươi rất nỗ lực đó.” Hoán Tùng Tử quen thuộc vỗ vỗ bả vai Ngụy Hợp.

“Thế nào? Hiệu quả rất kém sao?” Hấn cười nói: “Đã bảo người đừng lãng phí thời gian, người xem xem, đến bây giờ vẫn là lần thứ hai định cảm, vô dụng chứ?”

“...” Ngụy Hợp nghe xong muốn đánh người.

Nếu không phải không dùng bí kỹ nhất định đánh thắng được gia hỏa trước mắt này, hấn thật muốn vỗ một cái ngay tại chỗ.

“Ta nói cho người nghe, tuổi của người tựa như một ông già, cả ngày chỉ biết tu luyện, vậy thì quá mất mặt.

Người phải hiểu được hưởng thụ, nhìn xem ta, sư huynh người ta, từ nhỏ đến lớn, không phải vẫn chơi thật sao? Đạo pháp tự nhiên, khổ tu một mực là không phù hợp với chí lý trời đất.”

“... Sư huynh người muốn nói cái gì, có thể đừng nói nhảm được không?” Ngụy Hợp không nói gì.

“Được rồi được rồi. Chẳng phải ta sợ người nhảm chán hả? Là thế này, Diêu Văn không ở đây, Diêu gia có người gây chuyện, chọc phải hậu nhân của ta, làm loạn đến chỗ ta. Ta và Diêu Văn không thân.

Nghe nói người có quan hệ không tệ với nàng ta, cho nên qua đây hỏi ý của người.”

Trong lúc Hoán Tùng Tử nói chuyện, nụ cười trên mặt thu liễm lại một chút.

Diêu Văn từng là một cao thủ tiền đồ tốt, tên là Đạo Lục.

Nhưng bây giờ hai chân nàng tàn tật, trong cơ thể nàng bởi vì thần kinh bị hao tổn, lúc tu hành cũng không được dốc toàn lực, căn cốt tư chất bị ảnh hưởng không nhỏ, về sau coi như tiền đồ bị hủy.

Cho nên Diêu gia bây giờ địa vị bạo giảm, cũng may là Diêu Văn trước kia đã bảo vệ không ít chân nhân, cũng coi là nhân mạch không tệ.

Mọi người đều nể mặt nàng, đều chiếu cố Diêu gia một chút.

Nhưng không ngờ Diêu gia hôm nay lại trêu chọc vào Hoán Tùng.

Ngụy Hợp nghe vậy, trong lòng cũng sững sờ.

Hoán Tùng Tử này, ngày thường vẻ mặt cợt nhả, cử chỉ bại hoại, mọi chuyện đều rất đạ mạp.

Người như vậy, đều bởi vì sự tình hậu nhân gia tộc, đặc biệt tìm tới hấn.

Rất hiển nhiên, chuyện lần này không phải là việc nhỏ, rất phiền phức.

Đôi Tùng Tử hỏi hấn, chính là cho hấn mặt mũi.

Ý nghĩa sâu xa, chính là hỏi, nếu hấn xuất thủ trả thù, Ngụy Hợp có ra mặt vì Diêu Văn hay không?

Trong nháy mắt, Ngụy Hợp hiểu ra, Diêu gia chọc tới chuyện đôi lầy Tùng Tử, tuyệt đối rất nghiêm trọng.

Hôm nay Diêu Văn tàn tật, thực lực cũng giảm mạnh, tuy rằng nhân mạch vẫn còn, nhưng người chịu nể mặt bà cũng ít đi rất nhiều.

Trong lúc nhất thời, trong lòng Ngụy Hợp có loại bi ai khó hiểu.

Nghĩ tới đây, dù nói thế nào, Diêu Văn trước đây vẫn quan tâm đến tình cảm của hấn, cho nên...

Nhìn ánh mắt Bình Tử chờ đợi hấn trả lời, Ngụy Hợp nhẹ nhàng thở dài.

“Sư huynh, có thể nói cho ta biết cụ thể Diêu gia xảy ra chuyện gì không?”

Lời này vừa nói ra đại biểu cho hấn ta đồng ý gánh thêm một phần sức cho Diêu gia.

Đôi Tùng Tử dùng sức vỗ vỗ bả vai Ngụy Hợp.

“Có những lời này của ngươi, ta còn có thể nói gì đây? Không sao, chính là giữa đám tiêu bồi phát sinh xung đột, hậu nhân nhà ta bị trọng thương hôn mê.

Bất quá nhìn trên mặt Ngụy Hợp, chỉ cần Diêu gia nhận lỗi, đem lễ số làm chân thành, ta có thể không truy cứu.”

“Đa tạ sư huynh.” Ngụy Hợp gật đầu.

“Đừng nói nhảm, nói thật, chân nhân một thế hệ các người, người ta thích nhất chính là người.” Hoán Tùng tử nói lời này có chút giả tạo.

Bất quá Ngụy Hợp cũng không để ý, hẳn biết sở dĩ những thứ này do chân nhân coi trọng, kỳ thật không phải thực lực chiến đấu vượt cấp của mình.

Dù sao chính mình biểu hiện ra thực chiến lực, tuy mạnh, nhưng cũng chỉ là năm bước chân, cùng một cấp độ trao đổi tòng.

Chân chính làm cho những người này coi trọng, vẫn là hẳn được Nguyên Đô Tử đại sư tử coi trọng.

“Được rồi, không nói nữa, ta có việc nên về trước, người chào hỏi Diêu gia một câu. Làm xong rồi, chuyện này coi như kết thúc.” Hoán Tùng Tử cười nói.

“Được.” Ngụy Hợp gật đầu.

“Đi rồi, uống rượu ~ “

Lập tức đổi tòng tử khoát khoát tay áo, nghênh ngang rời đi trong màn đêm.

Ngụy Hợp nhìn hẳn dần dần đi xa, nhưng trong lòng lại một lần nữa cảm nhận được, nội sơn chân nhân, sự hưng suy của mỗi người, đều có quan hệ mật thiết với ngoại sơn hậu nhân.

Nếu thực lực Diêu Văn vẫn còn, tiềm lực vẫn còn, cần gì Ngụy Hợp ra mặt, thân là cao thủ Đạo Lục, Diêu Văn tìm tới Tùng Tử, tự mình nhận lỗi, đền bù tổn thất một chút là xong.

Đáng tiếc...

Diêu Văn hôm nay, không có tư cách này.

Tuy rằng nàng vẫn là chân nhân, nhưng không có khả năng tiến lên, sẽ không còn hi vọng, tương lai không xuất hiện phúc địa còn tốt, một khi không ngừng rời khỏi phúc địa, tương lai nhất định sẽ dị hóa.

Về điểm này, thái độ đối với Nguyên Đô Tử đại sư tử lúc này lạnh dần là được.

Cho nên đôi Tùng Tử tìm được Ngụy Hợp, ý tứ chính là, nếu Ngụy Hợp không muốn xuất đầu lộ diện, việc này hẳn sẽ không nể mặt Diêu Văn, mà truy cứu tiếp.

Nghĩ tới đây, Ngụy Hợp thở dài một tiếng, nhìn về phía bên này, dự định phủ thêm một hàng hà nguyệt phủ lên bên ngoài áo cho hắn.

“Đi thôi, trở về.” Hãn thần nhiên nói.

“Vâng.” Lâu hàng Nguyệt muốn nói lại thôi, nhưng nhìn thần sắc Ngụy Hợp, vẫn là tự mình nhịn xuống, không mở miệng nữa.

Hai người chuyển hướng, chậm rãi đi về phía khu vực Nội Sơn Phúc.

Lưu lại hai hàng dấu chân một sâu một cạn, từ bãi cát liền đến sơn đạo.

Còn nửa tháng nữa, Ngụy Hợp có thể tu luyện tầng huyền tảo thứ ba đến bình cảnh. Bình thường, chân nhân tu luyện đến cửa ải này, muốn đột phá bình cảnh hoặc là thời gian đau khổ chịu đựng, hoặc là đạt được kỳ ngộ, ngoại lực trợ giúp.

Khổ chịu, còn cần thêm hai năm thời gian mới được, hơn nữa giai đoạn định cảm đột phá, có hơn phân nửa tỷ lệ Huyền Diệu Chân Nhân sẽ thất bại.

Một khi thất bại, căn cơ bị hao tổn, lần sau còn muốn đột phá thì lại càng khó hơn.

Nhưng cũng may, những Ngụy Hợp này cũng không cần lo lắng.

Sự việc lần này khiến hắn càng thêm kiên định với lòng tiến tới.

399

Đảo mắt, là nửa tháng trôi qua...

Vì an tâm đột phá tu vi, Ngụy Hợp không có đi ra ngoài, một mực trốn trong động khổ tu.

Trong núi không có nhật nguyệt, nhoáng cái hơn mười vầng nhật nguyệt xoay chuyển.

Không thông báo cho bất kỳ ai, Ngụy Hợp vền vẹn chỉ bảo lâu sinh Nguyệt đẩy bớt mọi chuyện bên ngoài cho hắn, ngay cả tin tức cũng tạm thời không nên ảnh hưởng đến hắn.

Một mình nó đứng trong động, không ăn không uống, chỉ nhắm mắt một lần lại một lần, lặp đi lặp lại quá trình tâm bỏ tồn thần thật sự.

Dưới sự tâm bỏ của hắn, lực hút càng lúc càng thêm nồng đậm đen kịt.

Cái này ấn dấu ở khiêu huyết giả thân liền, dần dần ở dưới tư duy tiềm thức ảnh hưởng, hiện ra một hình thái cố định.

Đó là một hình người thuần túy tạo thành từ đen kịt.

Không có ngũ quan, không có tóc, chỉ có bề ngoài thoát nhìn như là hình người.

Hương thơm nhàn nhạt của Ngưng thần hương ở trong động chậm rãi phiêu đảng.

Ngụy Hợp chậm rãi mở mắt.

Hôm nay, hắn đã càng ngày càng quen với loại cuộc sống khô khan này, nhưng trong lòng lại có cảm giác thỏa mãn.

Hắn rất quý trọng mỗi một giây phút ở phúc địa này.

Ở chỗ này an tĩnh tu hành như thế, không thể ở bên ngoài các tông môn thu hoạch tinh bản, duy trì vận chuyển khổ cực của tinh trận.

Cho nên cho dù là vì những sư huynh đệ chân nhân vật và bên ngoài, hắn cũng phải quý trọng mỗi một giây một giây ở nơi

này, nỗ lực tu hành.

“Cũng may, không sai biệt lắm so với dự đoán, cuối cùng cũng hoàn thành.”

Ngụy Hợp thở dài một hơi.

Mỗi lần trường tu tĩnh lại, hẳn đều thả lỏng bản thân như vậy.

Tưởng tượng trọc khí từ các vị trí thân thể không ngừng thấm thấu vào phổi, sau đó phun ra một hơi...

Phù...

Ngụy Hợp nhìn thấy trong khí tức mình phun ra, rõ ràng có một chút mảnh vụn màu xám.

Hắn liền biết, cặp mắt siêu cảm của mình lại sâu hơn.

Theo tu vi tăng lên, cảm quan của siêu cảm cũng sẽ càng ngày càng thâm hóa, từng bước một tiếp cận thế giới chân thật sâu hơn.

Hiện tại hẳn mới định cảm lần thứ hai, hai tay cùng hai mắt trên thân đã có cảm giác siêu việt.

Đến chân thực, thân thể sẽ tự nhiên mà cảm quan được tiến vào siêu cảm. Đến lúc đó có thể trong nháy mắt toàn thân tiến vào chân giới, từ đó nháy mắt đạt tới mục đích cùng loại với ẩn hình.

“Đạt tới viên mãn, một luồng kinh lực cuối cùng triệt để chuyển hóa hoàn toàn. kế tiếp, chỉ còn một bước cuối cùng, là có thể luyện thành tầng thứ ba Huyền Tỏa Công.”

Ý chỉ chính của tầng thứ ba Huyền Tỏa Công ở chỗ tầm bổ tồn thần.

Mà bước cuối cùng, máu chốt cũng là trên người tồn thần.

“Dựa theo trên mật sách nói, ta tự nghĩ ra tồn thần, năng lực thần thông của nó, đều là định nghĩa của mình, cho nên máu chốt của tầng này là làm thế nào kích hoạt thần thông.”

Ngụy Hợp cẩn thận suy tư.

Thần thông lực hấp dẫn tự nhiên chính là thao túng lực hút.

Như vậy thì làm sao tính là thao túng lực hút.

Một mạch não bộ của Ngụy Hợp đem các loại hình ảnh lực hút mà kiếp trước đã kiến thức qua, đều bám vào trên thật giả, nhét vào.

Tồn thân là một giai đoạn rất kỳ diệu, sau khi ngưng thân thành hình, sẽ thân bí dẫn động các loại hiệu ứng tự nhiên bên ngoài.

Ghi chép mật sách: Lý giải về Thần Cương tồn thân càng sâu, càng toàn diện, uy năng thần thông của Thần Khuyết cũng sẽ càng mạnh.

Ngụy Hợp cảm giác nhận thức về lực hút vạn người, có lẽ so với tuyệt đại bộ phận người ở thế giới này thì tốt hơn rất nhiều.

Lúc này hắn đưa ý định nhét mấy thứ này vào trong.

Lực hút thân vẫn không thay đổi gì, cũng không biết cần điều kiện gì thêm mới có thể đột phá.

Nếu là thần cương mười hai đạo đồ điển hình của tông môn truyền xuống, thần cương bên trên đều đánh dấu các điều kiện đơn giản cần để đột phá.

Ví dụ như: có kẻ muốn ra ngoài đi dạo khắp nơi, cảm thụ xã hội tự nhiên.

Có người muốn thân ở trong một hoàn cảnh chỉ có kiếm, dài đến một năm.

Còn có thời gian dài rơi vào trạng thái đen kịt không thể thấy vật, mới có thể đột phá.

Mà những điều kiện này, sau khi thỏa mãn, cũng chỉ có thể là có tỷ lệ đột phá.

Người thất bại đều có chỗ hơn.

Bất quá những thứ này, đối với Ngụy Hợp đều không để ý.

“Nếu viên mãn rồi, vậy liền bắt đầu đi...”

Hắn cảm thụ được sức mạnh trong cơ thể sau lần thứ hai đã được chuyển hóa, quả thật lực lượng này đã có chút đặc thù

ban đầu của tầng Huyền Tỏa kinh thứ ba, nhưng vẫn còn thiếu một điểm cuối cùng nữa.

Chỉ có hoàn thành điểm này, bọn họ mới được coi là kinh lục của tầng ba huyền tỏa chân chính.

Ngụy Hợp mơ hồ cảm giác, mình cần phải ở trong hoàn cảnh hoàn toàn thất trọng, cần thận lĩnh hội vạn có lực hút, mới có thể đột phá cửa ải này.

Chỉ là bằng vào chính mình đột phá, lấy chút tư chất căn cốt này của hắn, nguy hiểm quá cao.

Vì vậy...

“Phá cảnh châu... Phá!”

Ngụy Hợp tâm niệm vừa động.

Cảm giác toàn thân sung mãn sắp bùng nổ lượng hải lượng thật đúng là mạnh, ý niệm tựa như gai nhọn, đâm một cái tại ngực phá cảnh châu lên.

Phốc.

Trong lòng một tiếng vang nhỏ, trong nháy mắt, bên trong Phá Cảnh Châu tuôn ra từng dòng nước lạnh vô hình, chia ra bốn phía.

Số lượng dòng nước lạnh này cũng không nhiều, nhưng phảng phất như chất xúc tác, những nơi nó đi qua, tất cả mọi thứ đều từ từ chuyển hóa tươi sống.

Thật đúng là mạnh quá mức, nhưng bởi vì tổng lượng quá nhiều nên có vẻ hơi tối.

Lúc này, dưới sự thôi hóa của Phá Cảnh Châu, tất cả thực lực của hắn ngày càng trở nên thâm trầm.

Ngán ngùn vài phút.

Ngụy Hợp bình tĩnh đưa tay ra, nắm trong lòng bàn tay.

“Đây là tầng thứ ba...”

Vô thanh vô tức, hắn cũng đã đạt tiêu chuẩn tầng thứ ba, kế tiếp nên tu luyện tầng thứ tư.

Hắn có thể cảm nhận được, tầng thứ ba thật đúng là mạnh, so với trước đó nhiều hơn một chút biến hóa.

Biến hóa đơn giản nhất chính là lực hút.

Lúc trước toàn thân thật đúng là sung túc, có lực hút hơn vạn cân, hiện tại nguồn sức mạnh này đã được tăng cường, tăng cường rất nhiều.

Ngụy Hợp chỉ duỗi ra ngón trỏ, đầu ngón tay ngưng tụ một đơn vị thật là mạnh.

Lúc trước hắn đơn vị này, không sai biệt lắm có thể phụ trọng một trăm cân. Một trăm đơn vị chính là khoảng một vạn cân.

Hiện tại...

Ngụy Hợp diễm nhẹ lên bàn đá nặng hơn hai trăm cân về phía trước.

Cái bàn chậm rãi, run rẩy trôi nổi, sau đó tới gần hắn.

“Tăng gấp hai đến ba lần...”

Ngụy Hợp hơi chấn động, cảm giác có chút không khoa học. Bởi vì dựa theo quy luật tự nhiên, chính hắn cũng phải cảm nhận được lực kéo mới phải.

Nhưng lúc này hắn không cảm nhận được chút lực kéo nào.

“Mặt khác, uy lực của bản thân thật sự đã cường hóa. Tính ăn mòn, hoạt động lực đều có tăng lên...”

Ngụy Hợp kiểm tra sơ qua, tầng thứ ba và tầng thứ hai tương đương với việc cường hóa tầng thứ hai.

Không có gì thay đổi.

“Đáng tiếc, cần bốn lần ổn định, mới có thể dùng Tồn Thân tiến hành công kích. Trước đó, chủ yếu dựa vào chiêu số vũ kỹ chém giết.”

Hoàn thành ba lần định cảm, khiến Ngụy Hợp cảm thấy nguy cơ trong lòng, thoáng có chút an ủi.

Đúng như lúc trước Nguyên Đô Tử nói, thực lực của hắn tăng lên cũng không nhiều, lực hút vạn cân sinh ra, đối với hắn mà nói chỉ là dẹt hoa trên gấm, không mang theo chất biến.

Nếu không có bí kỹ Ngũ Chuyển Long Túc, thứ hấn dựa vào lá bài tẩy chủ yếu vẫn là số lượng thật.

Dựa vào số lượng bạo phát, tiến vào trạng thái Đăng Lâu thật, đây chính là át chủ bài của hấn.

Bây giờ tiến vào tầng thứ ba, thực chiến tăng lên không nhiều. Nhưng tầng tiếp theo chính là tầng thứ tư, cũng chính là một lần biến đổi về chất.

“Tầng thứ tư a.... Tu thành tầng thứ tư là có thể dùng năng lực phong ấn của tồn thần rồi.. Đến lúc đó, ta cũng muốn xem xem năng lực phong ấn mạnh bao nhiêu.”

Trong lòng Ngụy Hợp tương đương chờ mong.

Thích ứng thân thể biến hóa một chút, kinh lực biến hóa, hấn đi ra động, dự định tán tâm, đi chung quanh đi dạo.

Lúc trước chuyện Diêu Văn gia, hấn mở miệng giúp một câu, Diêu Văn trở về, sau đó cũng nửa đường tới tìm hấn nói cảm ơn, kết quả là người khác đang bế quan đột phá, không gặp phải.

“Tiểu Nguyệt, Diêu Văn sư tử bây giờ đang ở đâu?” Ngụy Hợp giờ tay vẫy vẫy hàng rào chờ lệnh ngoài động.

“Ồ đệ ngũ quan khó hiểu.” Lâu Khang Nguyệt trả lời. “Diêu sư tử nhấn lại, để ngài xuất quan qua bên kia một lần, nàng đứng đó chờ.”

“Ừm.” Ngụy Hợp gật đầu, không để lâu hàng gác thàng đi theo, một mình rời khỏi, rời khỏi vách động tổ ong, đi qua huyền phù ngọc bích, tiến vào bên trong. Rất nhanh, dưới sự chỉ dẫn của lệnh bài trên tay, hấn đi tới phụ cận quan thứ năm không biết tên.

Cảnh bên trong đen kịt, lúc này trong đôi mắt sau khi thâm hóa một lần, đã không còn là một mảng hắc ám thuần túy nữa.

Trong không khí mơ hồ có hình tia, đang bay múa, không biết đó là cái gì.

Trong lòng Ngụy Hợp cảm khái, tu vi càng tăng thì càng cảm giác được sâu hơn.

Đứng thứ năm trong bóng tối đen kịt, gần đó lấy đạo quán làm trung tâm, có Võ Đạo Tràng lớn nhỏ.

Nơi này là rất nhiều nơi để Định cảm chân nhân chuyên tu luyện bí kỹ, luận bàn với nhau.

Tổng cộng có bốn Võ đạo tràng, Ngụy Hợp tùy tiện dạo một vòng đã tìm được Diêu Văn.

Trong đạo tràng có rất ít người dùng, có đủ đan dược trong tay, rất nhiều chân nhân đều thích rời khỏi phúc địa, ra ngoài tìm chân thú để kiểm tra thực lực.

Cho nên nơi này chỉ có thi thoảng vang lên tiếng luận bàn với chân nhân.

Diêu Văn ngồi trên xe lăn, đầu gối được che đậy bằng chăn lông, thần sắc bình tĩnh nhìn sọt tơ trôi qua ngoài cửa sổ Võ Đạo Tràng.

Nàng ta không quay đầu lại, nhưng cũng cảm giác được Ngụy Hợp vào cửa rồi.

Võ Đạo Tràng rất lớn, ước chừng bằng hai quả lảng, ở giữa có từng tầng tường đá màu đen bị chia cắt thành từng khối.

Hai cặp chân nhân luận bàn tựa hồ đang kiểm tra chiêu số mới nào đó, thỉnh thoảng đánh vài cái liền dừng lại, tỉ mỉ thảo luận nghiên cứu.

Không có tiếng nói chuyện, nghĩ đến là thông qua truyền âm tiến hành trao đổi.

Ngụy Hợp yên lặng đi đến sau lưng Diêu Văn, đứng lại, không lên tiếng. Mà là đánh giá tỉ mỉ hiện tại của nàng.

Đã lâu không gặp Diêu Văn, cô gầy đi.

Vốn gương mặt thanh tú xinh đẹp trở nên bén nhọn, xương gò má hơi lồi ra một chút, tóc dài thưa thớt một chút, cũng không sáng bóng như trước kia.

Dưới ánh sáng chiếu rọi của dạ minh châu được khám nạm trên trần nhà, lúc này Diêu Văn dường như đã hoàn toàn thay đổi, khí chất lạnh như băng, hờ hững, từ chối người ngoài ngàn dặm.

“Đã lâu không gặp, Ngụy Hợp sư đệ.”

Đợi một lát, Diêu Văn mới chuyển động xe lăn, ánh mắt bình tĩnh nhìn Ngụy Hợp.

“Khoảng thời gian trước đang bế quan, Diêu sư tỷ ra ngoài, lại đi điều tra Thiên Điện Ma Quân sao?” Ngụy Hợp nhẹ giọng nói: “Có đầu mối chưa?”

“...Đã tra được một số thứ, đã báo lên cho tông chủ.” Diêu Văn sắc mặt bình tĩnh.

Trong lúc nhất thời hai người dường như không còn gì để nói, chỉ có thể trầm mặc.

Qua vài phút, Ngụy Hợp mới nhận không được đánh vỡ an tĩnh.

“Diêu sư tỷ có việc tìm ta sao? Nếu có chuyện có thể nói thẳng.”

“...” Diêu Văn ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào hai mắt Ngụy Hợp, hình như cũng nhìn ra vẻ thành khẩn trong mắt hắn.

Ánh mắt nàng cũng dịu dàng đi.

“Chuyện trong nhà lần trước, đa tạ ngươi... Nếu tự ta giải quyết, chỉ sợ cái kia sẽ không nể mặt ta.

Cũng không nghĩ tới, lúc trước ngươi còn nhìn như vậy yếu, nháy mắt, càng ngày càng mạnh, đến bây giờ, ta đã kém xa...
“

400

“Chỉ là việc nhỏ, bất quá, sự tử vẫn chú ý điều tra một chút, xem làm sao lại chọc đến Hoán Tùng Tử sư huynh.” Ngụy Hợp đơn giản nói một câu.

“Ừ, ta biết.” Diêu Văn gật đầu: “Nhớ Ngụy An, bây giờ đã mười tám tuổi rồi chứ?”

“Đúng vậy a, trước đó còn là một tiểu mập mạp chạy loạn khắp nơi, hiện tại vừa chớp mắt, cũng đã lớn như vậy rồi...” Ngụy Hợp gật đầu cảm thán.

Mỗi lần hấn trở về, dạy dỗ chín tên đồ đệ thì nhìn thấy nhi tử mình có vấn đề, đó là một trận đánh bậy bạ.

Cho nên Ngụy An mặc dù được mẫu thân vạn thanh thanh trọng sủng ái, nhưng không chệch hướng, vẫn là may mắn nhờ có Ngụy Hợp tại duy trì giáo dục cơ bản tam quan niệm.

Đương nhiên, cái hại như vậy chính là quan hệ giữa phụ tử bọn họ, phần lớn thời gian cũng không tốt.

Mỗi lần Ngụy An nhìn thấy Ngụy Hợp liền giống như chuột thấy mèo, không dám cử động chút nào.

Đây cũng không phải là thời đại tuổi tác của kiếp trước có thể càng lớn lại càng yếu, giống như Ngụy Hợp chân nhân vậy, tuổi càng lớn, chỉ cần không dị hóa không chết, đó chính là thực lực càng mạnh.

Ngụy An dù dốc hết toàn lực, liều chết cũng đừng mơ có thể làm cha mình.

Mặt khác, trừ Ngụy An, mấy năm nay Ngụy Hợp cũng không phải không muốn lấy thêm mấy đứa trẻ, nhưng mặc kệ y nỗ lực với Vạn Thanh Thanh thế nào, cũng không thể mang thai nữa.

“Tiểu An là đứa bé ngoan. “... Bây giờ cũng đã tới tuổi nên kết hôn rồi.” Diêu Văn cười cười: “Trong nhà ta cũng có tộc

nhân, là cháu gái của đường muội ta, cũng đã đến tuổi, không bằng để bọn họ gặp mặt, thử xem có được không?”

Ngụy Hợp nhất thời im lặng, hóa ra lần này tìm hắn là muốn kéo Hồng tuyến cho Ngụy An?

Có điều Diêu Văn đã chính miệng mở miệng, hắn cũng không tiện nề mặt, dù sao hắn khác với gia chủ, truyền thừa lý niệm của người đời trước, hắn cho rằng bọn nhỏ nên do mình quyết định tương lai và một nửa khác của mình.

Phụ mẫu có thể giúp đỡ canh gác, nhưng không thể cưỡng ép sắp xếp.

“Cũng tốt, tìm thời gian, để bọn hắn gặp mặt cũng được.”

Ngụy Hợp cười gật đầu, đáp ứng lần tương thân này.

“Được rồi, không nói nhiều nữa, lần này tới tìm ngươi, là ta ngộ được một ít đồ mới, xung quanh không có đối thủ thích hợp, cho nên... Đến tìm ngươi giao kiểm tra một chút.” Diêu Văn nghiêm nghị nói.

“Không thành vấn đề.”

Ngụy Hợp gật đầu.

Từ sau khi Diêu Văn hai chân xảy ra vấn đề, tâm tình cô vẫn luôn trầm xuống, tính tình đại biến, bây giờ đã nói cô ngộ được một chút gì, chắc sẽ có biến hóa khác thường.

Rất nhanh, hai người đã đi vào một khoảng cách, đứng đối diện nhau, cách nhau năm mét.

Diêu Văn vẫn ngồi trên xe lăn, nhưng so với vừa rồi, trên người đã có một tầng sức lực thật sự tối tăm mờ mịt.

“Lại nói tiếp, mặc dù ta thân là toàn bộ, nhưng mà lực phong ấn mà tông môn am hiểu nhất lại rất yếu.

Chỉ có kiếm thuật, từ đầu đến cuối vẫn luôn bồi tiếp ta. Vũ kỹ, kinh lực, tinh thần, ba khối, thứ chân chính ta phải dựa vào chính là kiếm thuật.

Ngay cả thần thông tăng phúc cũng là kiếm thuật tăng cường, lực phong ấn trái lại là thứ yếu.”

Tay nàng vỗ lên xe lăn một cái, thân thể chậm rãi đứng lên.

Đây không phải đứng thẳng bình thường, mà là dựa vào chân thân, cơ bắp phụ trợ ngăn ngui đứng thẳng.

“Ta biết thực lực của ngươi vượt xa ta, cho nên ta không khách khí nữa.”

“Su tử mời.” Ngụy Hợp gật đầu.

Vừa dứt lời, trước mắt hắn bỗng hiện lên một đạo kiếm quang màu bạc.

Kiếm quang như đường thẳng, nhằm thẳng vào khuôn mặt hắn mà chém tới. Tốc độ cực nhanh.

Một kiếm này, thế mà còn nhiều hơn kiếm thuật của Diêu Văn lúc trước.

Sức mạnh trong đó vẫn không thay đổi, nhưng chiêu số có biến hóa kỳ diệu.

Ngụy Hợp nhắm mắt lại, kinh lực bao trùm bàn tay, chụp về phía trước một cái.

Đương!

Mũi kiếm va chạm vào bàn tay hắn phát ra tiếng vang, nhưng khiến hắn kinh ngạc chính là một cảm giác vừa quen thuộc lại vừa xa lạ từ trên lưỡi kiếm truyền đến.

Trên thân kiếm lạnh như băng, sức mạnh truyền tới, không có gì thay đổi, vẫn giống như trước kia.

Nhưng cường độ xuất thủ của Ngụy Hợp phảng phất như đánh vào trên thứ gì đó, nhẹ nhàng liền từ mặt bên trượt ra.

Một chương này mang kinh lực và lực độ ra, chỉ rơi vào trên Diêu Văn Kiếm Nhận phần lớn còn lại đều bị chặt đứt.

“A?” Ngụy Hợp tựa hồ nghĩ đến chính mình từng ở nơi nào chứng kiến kỹ nghệ bậc này.

Nhưng không đợi hắn hoàn hồn, Diêu Văn có một lần tiên công tới.

Cánh tay nàng huy động liên tục, trong chốc lát chém ra hơn mười đạo kiếm quang, phô thiên cái địa phóng tới Ngụy Hợp.

Kiểm quang ti tuyến phác hoạ thành một tấm lưới, lưới màu trắng bạc, hoàn toàn phá hỏng tất cả phương vị phía trước của Ngụy Hợp.

Đương đương đương đương đương đương!

Trong chốc lát, hai người giao kích hơn mười lần, nhưng mỗi lần Ngụy Hợp phản kích xuất lực đều bị Diêu Văn đơn giản tránh đi.

Điều này cũng dẫn tới hấn ta chỉ có thể chịu đòn, không cách nào đáp trả.

Loại tài nghệ kỳ dị này, làm cho toàn bộ lực đạo của hấn đều rơi vào khoảng không.

Dưới ánh huỳnh quang của Dạ Minh Châu, hai người giao thủ nhanh như chớp, hầu như không thấy rõ hình người, các chân nhân bên cạnh chỉ có thể nhìn thấy hai luồng hư ảnh đang không ngừng chuyển dời.

Đôi với chân nhân còn lại ở đây mà nói, giao thủ toàn cảnh giới, vốn không phải bọn họ có thể với tới được.

Bất tri bất giác, hai cặp Chân Nhân còn lại đều dừng luận bàn, từ xa tiến lại gần để quan sát cuộc giao thủ bên này.

Tình hình chiến đấu có chút giằng co.

Ngụy Hợp xuất lực đều bị Diêu Văn trượt ra, mà kiếm quang của đối phương rơi vào trên người hấn, căn bản không chém ra được kinh lực hộ thân dày đặc.

Ba tầng Huyền Tỏa công của Ngụy Hợp, cộng thêm sức mạnh khủng bố kia, đã tạo thành phòng hộ thân mạnh hơn trước kia.

Cũng tức là hấn sợ Diêu Văn bị thương, cho nên chỉ dùng vừa vặn lực lượng có thể ứng phó với thế công của đối phương.

Dù như thế, Ngụy Hợp cũng có chút giật mình.

Bởi vì lúc này lực lượng hấn đã đạt đến tổng số ba mươi phần trăm.

Trước kia không phải hấn chưa từng giao thủ với Diêu Văn, khi đó hấn không thể dùng nhiều sức như vậy.

Không nghĩ tới Diêu sư tử sau khi bị thương tàn tật, không chỉ không nhụt chí, ngược lại còn mở lối đi riêng, nâng cao một tầng.

Phải biết rằng, hãn sớm đã không phải là hãn năm đó, lúc trước hãn đánh Tam Tương Bô Tát, dùng tổng cộng bảy phần kinh lực bộc phát, mới giết chết người này.

Mà bây giờ, hãn lại gặp được toàn bộ chân huyết Tam Tương Bô Tát này, lấy kinh lực lúc này của hãn tổng lượng, không vượt qua một phần mười, có thể nhẹ nhõm giải quyết được.

Bởi vì bây giờ kinh lực của hãn đã đạt thành huyền tòa kinh tầng ba, tuy rằng mỗi tầng tăng phúc không nhiều lắm, nhưng tích góp được xuống vẫn không thể chịu nổi một lượng lớn kinh lực.

Vì vậy tăng cường tổng thể rất dễ nhìn.

Nói cách khác, Diêu Văn lúc này thực chiến đã vượt qua trạng thái toàn lực của Tam Tương Bô Tát, thậm chí có thể nói là đã vượt qua không chỉ một chút.

Kinh lực của nàng không thay đổi, năng lực phong ấn không thay đổi, duy chỉ có kỹ xảo võ đạo dường như phát sinh biến hóa, đã mạnh mẽ như vậy.

Điều này càng làm cho Ngụy Hợp cảm thấy hứng thú với loại biến hoá này.

Hai người một người xuất kiếm, một người, dưới sự hỗ trợ thật đúng là mạnh mẽ.

Tốc độ xuất thủ của Ngụy Hợp không bằng Diêu Văn, nhưng gã thắng ở da dày, dù bị chém mấy lần cũng không quan trọng.

Chỉ là làm cho hãn có chút buồn bực chính là, mặc dù hãn nhiều lần xuất chiêu, đánh vào trên lưỡi kiếm.

Nhưng bản thân mình thật đúng như trúng tà, trượt sang hai bên.

“Với ta mà nói, trình độ này quá yếu, có thể tăng thêm chút sức lực không?” Diêu Văn trực tiếp truyền âm.

Tình huống hiện tại là hai người không ai làm gì được nhau.

Nàng dứt khoát lùi lại mấy bước, thu kiếm lưu lực.

“Để ta mở mang kiến thức thực lực chân chính của ngươi đi, đừng để cho ta tiếp tục đi theo.” Nàng nghiêm nghị nói.

Ngụy Hợp gật đầu, lúc này nếu đã thử tăng thực lực của Diêu Văn lên không ít, hẳn cũng không giấu giếm nữa.

Kình lực từ trên người hắn tựa như bùn nhão màu đen từ từ tuôn ra.

“Vây, sư tỷ cẩn thận.” Ngụy Hợp cũng nghĩ thầm, loại năng lực quý dị này của Diêu Văn có thể chống đỡ được bao lâu.

“Đúng rồi, sư tỷ năng lực thiên phú của ngươi là gì? Lâu như vậy ta còn chưa từng thấy.” Hắn thuận miệng hỏi.

“Trong thời gian ngắn tăng tốc xuất kiếm, độ sắc bén, lực bộc phát.” Diêu Văn trả lời, “Nhưng một ngày chỉ dùng một lần. Ta sẽ phối hợp bí kỹ sử dụng, dùng một đòn quyết định là tốt nhất.”

Đôi mắt Ngụy Hợp nàng không giấu diếm chút nào, nói thẳng.

Nguyên bản năng lực thiên phú bực này tốt nhất là phải giữ bí mật, nhưng đối với Ngụy Hợp, nàng không có gì phải giấu diếm.

“Như vậy, cẩn thận.” Ngụy Hợp không nói thêm nữa, hết sức bốn phần mười, mặc dù chỉ chênh lệch một phần mười kình lực tăng phúc.

Nhưng tổng kình lực của Ngụy Hợp kinh khủng cỡ nào, tương đương với cường giả cùng cấp đến ba mươi lần.

Một phần mười của hắn, tương đương với tổng kình lực toàn thân thêm hai lần định cảm chân nhân ba lượt.

Thật đúng là một loại kình lực kỳ diệu, nó có thể tăng cường lực lượng thân thể, tốc độ, phản ứng, còn có thể làm áo giáp phòng ngự tất cả, ngăn cản tất cả thương tổn.

Thật đúng là nhiệt tình to lớn, có thể khiến cho toàn bộ lực lượng nhỏ yếu chỉ có mấy ngàn cân cùng cao thủ mười vạn cân cảnh giới Chân Huyết chính diện chống lại.

Sức mạnh này bắt nguồn từ thân thể và cũng tự tạo thành một hệ riêng của chính mình.

Ngụy Hợp lúc này bỗng nhiên có cảm ngộ.

Hình như hệ thống Chân chính là Chân chính, cũng là dựa vào thân thể.

Căn nguyên của lực lượng bộc phát thật sự, không phải cường độ cơ nhục thân thể của chân nhân, mà là hệ thống phát lực khác trong bọn họ đang tích góp.

Sức cơ bắp và mạnh thật, đây hoàn toàn là hai hệ thống.

Như vậy, sức mạnh thật sự phát ra từ đâu?

Mang theo một tia nghi hoặc, một tay Ngụy Hợp đánh về phía trước.

Chưởng lực mang theo kinh phong, gào thét cuốn lên toàn bộ không khí trong phòng xung quanh, đều đang xoay tròn phun trào.

Giống như cuồng phong đi qua.

Một chưởng này uy lực mạnh hơn lúc nãy quá nhiều, vừa ra chiêu, Diêu Văn sắc mặt đã hơi đổi.

Hai tay nàng cầm kiếm, từng luồng thật sự tràn vào trong kiếm.

“Bí kỹ – Nguyên Hoàn!”

Phốc!

Một đạo bạch quang chói mắt từ phía sau nàng nổ tung sáng lên.

Một sát na này che đậy Ngụy Hợp giác quan, trong chớp mắt, Diêu Văn cấp tốc di động, khó khăn lắm tránh thoát một chưởng này, lại cầm kiếm toàn lực chém về phía vai trái Ngụy Hợp.

Đương!

Một kiếm này bởi vì không dễ phát lực, tuy rằng chém trúng bả vai Ngụy Hợp, nhưng cũng nhẹ nhõm bị kinh lực hộ thể ngăn lại.

Chỉ trong nháy mắt như vậy, Diêu Văn bởi vì chém trúng Ngụy Hợp, ngược lại bị lực lượng khổng lồ làm mất cân bằng, đồng thời dùng sức quá mạnh, lâm vào trì trệ trong nháy mắt.

Lúc này Ngụy Hợp tăng lên thật đúng sức lực, tốc độ và lực lượng đều được tăng phúc, thấy thế trở tay một chiêu chụp tới.

Một chiêu này còn nhanh hơn lúc trước, mạnh hơn.

Diêu Văn Chính đang bị vây trong tình trạng cũ, lực mới chưa sinh, kỹ xảo lĩnh ngộ lúc trước cũng không có điều kiện thi triển.

Bành!!

Rốt cuộc, nàng cố gắng chịu đựng một chương này, thân thể bị đánh bay ra ngoài, liên tục thối lui hơn mười bước trên mặt đất, khó khăn lắm mới có thể đứng vững được.

Khụ khụ khụ...

Sắc mặt Diêu Văn đỏ lên, ho khan kịch liệt mấy tiếng, cổ tay cầm kiếm run nhè nhẹ.

“Lợi hại!” Nàng ngẩng đầu nhìn về phía Ngụy Hợp. Thấy sắc mặt đối phương vẫn như cũ bình tĩnh, phảng phất căn bản không nhúc nhích.

“Ta còn tưởng sau khi thực lực ta tiến nhanh, có thể làm cho người phải thật động, không ngờ... ta đang tiến bộ, người cũng tiến bộ.” Diêu Văn cười khổ.

“Sư tử, lực lượng vừa rồi của người rất lợi hại.” Ngụy Hợp nghiêm túc đánh giá.

Tuy rằng hắn chỉ dùng bốn phần sức lực, không dùng lực hút, không dùng Hồng Quyết kinh chiến, không dùng bí kỹ Ngũ Chuyển Long Tứ Chuyển.

Nhưng Diêu Văn quả thật rất lợi hại.

Ngụy Hợp đã nhớ lại, nhiều năm trước, lúc giao thủ với chân nhân Vô Thủy tông, hắn đã gặp được người cũng sử dụng loại kỹ nghệ này.

Chỉ là bởi vì qua nhiều năm, hẳn trước đó nhất thời nửa khắc không nhớ tới, bây giờ giao thủ nhiều lần như vậy, tự nhiên nghĩ tới tình cảnh lúc trước.

“Được rồi, người quả thực là quái vật, không đánh nữa.” Diêu Văn hoạt động cổ tay, trở tay cầm kiếm lên lưng.

Nàng vốn cho là mình lĩnh ngộ được cảnh giới võ đạo mới, thực lực tăng lên, hẳn là có thể bức ra Ngụy Hợp vài phần bản lĩnh.

Nhưng bây giờ nhìn lại...

Lúc này nàng mới hiểu được, vì sao Nguyên Tử đại sư tử lại coi trọng vị sư đệ có cảnh giới không cao này như vậy.

“Kỳ thật, lần này ta dự định tham gia Thú Ma đội.” Kinh lực trên người nàng lưu chuyển, đem quần áo vừa mới có chút xóc xệch, một lần nữa làm tốt.

“Thú Ma đội?” Ngụy Hợp nhíu mày.

“Chưa từng nghe qua cũng là chuyện bình thường, đây là phần mới xây dựng, chuyên môn truy sát thế lực phụ thuộc Thiên Diện Ma Quân và Thiên Diện Ma Quân. Những năm gần đây, Thiên Diện Ma Quân và thế lực phụ thuộc dưới trướng hẳn, tạo thành không ít phiền phức cho chúng ta.

Vì vậy tông chủ phái nhân tuyển, tổ chức một đội ngũ chuyên môn săn bắt Thiên Diện Ma Quân.” Diêu Văn giải thích.

“Ta mấy ngày nữa lại phải xuống núi, cho nên, vì cảm tạ người lúc trước giúp đỡ, sau này có thể cần người giúp đỡ, ta dự định truyền thụ cho người loại năng lực vừa rồi của ta.” Diêu Văn nghiêm mặt nói.

“Diêu sư tử nói là... năng lực này có thể truyền thụ sao?” Ngụy Hợp kinh ngạc.

“Nhìn ngộ tính của người kia.” Diêu Văn liếc nhìn chân nhân chung quanh, trực tiếp truyền âm.

“Kỳ thật trong rất nhiều sách cổ có cảnh giới võ đạo, cũng có ghi chép về loại cảnh giới này. Chỉ là trước kia người có lẽ không để ý.

Ta cũng vậy, trước đó chỉ chú trọng việc liều mạng tăng lên thực là mạnh. Đối với chiêu số võ thuật, căn bản không coi trọng bao nhiêu. Mãi tới lúc này đây...

Ta bởi vì trùng hợp mà không thể không đem toàn bộ lực chú ý tập trung vào chiêu số... Lại không ngờ được có được kinh hỉ bực này.”

Diêu Văn nghiêm túc nói, tiếp theo, bà bắt đầu giải thích cho Ngụy Hợp loại hạch tâm cảnh giới võ đạo này.

“Ta lĩnh ngộ cảnh giới cỡ này, tên là thực lưu thủy. Là thông qua huấn luyện bản thân, có thể đem thể công của kẻ địch nhanh chóng thích ứng điều chỉnh, cũng giảm hơn phân nửa cảnh giới đặc thù.

Muốn luyện thành cảnh giới này, nhất định phải khống chế lực lượng bản thân, dưới đại khổ công.

Đương nhiên còn phải có ngộ tính nhất định, cảnh giới này không phải ai cũng có thể luyện thành. Cho nên phải xem vận khí của người.”

Ngụy Hợp nghiêm túc gật đầu.

Không thể không nói, loại cảnh giới nước chảy này, thực dụng tính cách cực mạnh, bất kể là cao tầng giao thủ hay là đối chiến pháo hôi, chỉ cần là thực lực chênh lệch không lớn, đều có thể đưa đến tác dụng rất lớn.

Một khi đạt tới cảnh giới này, trong nháy mắt sẽ nhiều thêm một tầng hộ thuẫn làm giảm bớt thương tổn.

Ngay sau đó, hai người một người dạy một người, thỉnh thoảng còn giao thủ biểu diễn.

Mỗi người không ai không thay đổi.

Ngụy Hợp vốn tưởng Diêu Văn sư tử sẽ chán chường, dù sao sức mạnh không thể nào đẩy về phía trước được, vậy đại biểu, lần sau dự cảm, Diêu Văn tử sẽ ứng phó cực kỳ gian nan trong yên tiệc.

Nhất định phải dựa vào ngoại vật, hoặc dứt khoát trốn trong nội sơn.

Nếu lần sau định cảm, nàng rời núi, rất có thể sẽ chết.

Có lẽ sau này nàng sẽ biến thành một lão chân nhân vĩnh viễn chỉ có thể ở lại phúc địa.

Có thể chính là biết điểm này.

Cho nên bây giờ, nàng mới liều mạng như vậy, muốn mau chóng tìm được tung tích Thiên Điện Ma quân, báo thù cho Chung Viễn Lâm.

Bởi vì nàng biết, nếu mình không tranh thủ thời gian, sau này sẽ không còn cơ hội nữa rồi...

401

Chiêu số cảnh giới ở Võ Đạo Tràng và Diêu Văn học ở thực lưu thủy, Ngụy Hợp bỏ ra trọn vẹn ba ngày.

Nhưng vẫn không tìm được bí quyết.

Nguyên lý hẳn đã hiểu, nhưng khác với những người khác, hẳn cần điều khiển thật sự rất nhiều, thực sự quá nhiều.

Càng đừng nói đến sức mạnh sau khi hồng quyết đột phá, nguyên huyết còn đang chậm rãi gia tăng, chuyển hóa thành thực lực thật.

Sự tăng trưởng này cũng khiến cho thực lực của hắn tăng lên, tăng thêm một bước.

Vốn là cùng cấp chân nhân gấp ba mươi lần, bây giờ lại càng không biết đến bao nhiêu lần.

Bản thân hắn cảm giác chí ít cũng phải gấp năm mươi lần chân nhân cùng cấp độ.

Chỉ là Ngụy Hợp cũng nhớ kỹ câu nói lúc trước của Nguyên Đô Tử.

Sau khi toàn bộ Chân Thực năm bước, tốc độ phản ứng bộc phát sẽ tăng lên trên diện rộng, hẳn đúng là mạnh hơn nhiều, tốc độ phản ứng không kịp, cũng chỉ là bia sống mà thôi.

Cho nên đối với việc gia tăng mới thật đúng là mạnh mẽ, hẳn cũng không để ý lắm.

Khiến hắn để ý, vẫn là loại nước chảy hoàn toàn mới này cảnh giới.

Diêu Văn dạy hắn toàn bộ quá trình lĩnh ngộ của bản thân, cho nên đã đi theo đội săn ròi khỏi tông môn.

Ngụy Hợp một mình nghiên cứu hồi lâu trong tông môn, thủy chung không nắm được trọng yếu.

Bất đắc dĩ, hắn tìm được tông môn nội, ở phương diện này thuộc loại người nổi bật, danh tiếng ở bên ngoài đổi thành

tùng.

Hướng về vấn đề có liên quan với hấn.

Trong Võ đạo trường rộng thùng thình, bốn phía đều trông từng dãy đại thụ xám trắng, giữa đại thụ kết nối với tấm lưới bằng kim loại màu bạc, làm màn che, bao trọn vẹn Võ đạo tràng ở trong đó.

Nguy Hợp cùng Loan Tùng Tử đứng đối diện nhau, sáng sớm, hướng ánh nắng nghiêng nghiêng bắn vào cước chân hai người, động tác càng nổi bật lên lúc này của hai người yên tĩnh.

Không chút nhúc nhích, tựa như bức tượng vậy, chính là trạng thái của hai người.

“Chiêu thức cảnh giới như thực lưu thủy, bình thường có rất ít người tổn hao thời gian lĩnh ngộ. Không nghĩ tới người sẽ chạy tới hỏi ta chuyện này.” Hoán Tùng tử có chút bất đắc dĩ, “Nếu là những thứ khác, ta có thể cho người kiến nghị, nhưng loại cảnh giới này, chính ta cũng sẽ không biết, người bảo ta nói cái gì?”

Hấn nhìn thân sắc Nguy Hợp đối diện có chút thất vọng, chuyển đề tài: “Bất quá mặc dù ta không biết, nhưng cảnh giới võ đạo này, kỳ thật cũng biết, người có muốn nghe không?”

“Xin lắng tai nghe.” Nguy Hợp gật đầu.

Đôi Tùng Tử cũng vui vẻ tạo quan hệ tốt với tiểu sư đệ mà Nguyên Đô Tử đại sư tử coi trọng này.

Lúc này hấn cười cười, chậm rãi nói: “Võ đạo chiêu số cảnh giới, thật ra lúc ban đầu chính là những người không cách nào tiến thêm một bước, chỉ có thể ở lại phúc địa, trong thời gian ngắn các chân nhân giả ra ngoài, nghiên cứu ra được, bù đắp chênh lệch thực lực giữa bản thân và vị cao chân nhân.”

Hấn nhìn Nguy Hợp như đang suy nghĩ, tiếp tục: “Đây là một loại kỹ xảo chiêu số và phương thức vận dụng đến mức tận cùng, cũng có thể xem chúng như một loại bí kỹ kéo dài, sử dụng hiệu quả cũng rất mạnh. Có thể vượt cấp chiến đấu, nhẹ nhàng khắc địch. Nhưng mà...”

“Loại cảnh giới võ đạo này, độ khó cùng uy lực phát huy không phải chính xác, tính giá sẽ cực thấp.” Hoán Tùng Tử giải thích, “Cảnh giới võ đạo, có thể khi dễ, đều là người chênh lệch không lớn với mình, nếu là chênh lệch quá lớn, đó chính là nhảy múa trên mũi đao, chỉ cần không chú ý một chút, chính là kết cục thân tử đạo tiêu. Cũng bởi vậy, lĩnh ngộ cao thủ cảnh giới võ đạo, thường thường không phân biệt tử vong.

Cái gọi là bơi lội, người giỏi, sau khi đề cao chiến lược thì coi như là ăn cơm cho kẻ địch vượt cấp, thế nhưng thực tế nền tảng của bản thân bọn họ không thể bị tàn phá như vậy.

Vì vậy thời gian trôi qua... Vết thương ngấm, phiền phức đã tới.”

Khuôn mặt của Hoán Tùng tử thay đổi vẻ nghiêm túc: “Ngụy sư đệ, nhất định không thể trầm mê trong tiểu đạo bậc này, chiêu số võ đạo bất quá là kỹ xảo hữu dụng trong phạm tục cùng với chân nhân cấp thấp, đến cấp độ cao hơn, thật đúng là kinh mới là trung tâm hết thảy.”

“Cảm tạ sư huynh, Ngụy Hợp hiểu rõ.” Ngụy Hợp gật đầu.

“Lại nói tiếp, hãn ngươi đã đột phá tầng ba Huyền Tỏa công? Có muốn thử xem không? Hiện tại có thể đánh bại ta hay không?”

Chị dâu ngươi sắp xuất môn, ta còn phải đi theo. Bỏ qua lần này, ít nhất trong năm sau sẽ không có cơ hội này.” Bình Tùng cố ý chỉ điểm, khuôn mặt nghiêm nghị hòa hoãn, mỉm cười nói.

Hắn ta là đạo lữ Trần Tùng Tử, hiện tại đang phụ trách tuần tra phòng tuyến tông môn.

“Vậy xin sư huynh chỉ điểm một chút.” Ngụy Hợp hơi khom người, đáp ứng lời chỉ điểm này.

Hắn và Tùng Tử tuy không phải lần đầu tiên giao thủ với nhau, nhưng mỗi lần đối tòng đều không sử dụng thực lực hoàn chỉnh của toàn bộ ngũ bộ trở lên.

Ngay cả lực phong ấn cũng vô dụng, năng lực tồn thân và thiên phú cũng không dùng.

Mặc dù Ngụy Hợp vô dụng, nhưng hắn luôn có loại cảm giác như đôi cây tùng, biểu hiện thực lực, tuyệt đối thấp hơn nhiều so với bộ phận hắn ẩn tàng.

Là một người trong thế hệ trẻ tuổi Huyền Diệu tông, có thể đại diện cho toàn bộ ngũ bộ chân nhân, rút cuộc thực lực chân chính của Tùng Tử mạnh đến mức nào. Đây là điều Ngụy Hợp muốn biết.

Bởi vì, thông qua đôi lá cờ, có lẽ có thể thử ra được sự chênh lệch giữa hắn và toàn bộ ngũ bộ chân nhân của đại tông môn đến cùng là bao nhiêu.

“Đôi Tùng Tử sư huynh, trước đó Nguyên Đô Tử đại sư tỷ từng nói, bây giờ ta đối mặt thực lực chân chính năm bước trở lên, tốc độ phản ứng thế nào cũng không theo kịp.

Ngài cũng là Ngũ Bộ chân nhân, có thể cho ta kiến thức một lần, chân chính Ngũ Bộ chân nhân, rốt cuộc ngài nhanh đến mức nào?”

Ngụy Hợp nghiêm túc thỉnh cầu.

“Ngũ Bộ chân nhân chân chính... Kinh lực biến đến trình độ nhất định, tốc độ phản ứng tăng lên, xác thực sẽ rất nhanh. Chúng ta đang ở trạng thái này, gọi là mờ mịt.” Bình thường, “Bất quá nếu muốn tiến vào trạng thái mờ mịt, cần vận dụng toàn bộ thực lực, đồng thời gia tăng phúc lợi của bản thân. Cho nên trước kia lúc ta giao thủ với ngươi, cũng chưa dùng tới.”

Lão dừng một chút, nhìn thấy đường thanh âm khẩn thiết của Ngụy Hợp, ho khan hai tiếng.

“Thôi được, nếu ngươi đã thành khẩn thỉnh cầu như vậy, vậy ta bày cho ngươi một chút. Ba tức. Ta chỉ dùng ba tức, ngươi tự quan sát cho tốt.”

“Được!” Ngụy Hợp trịnh trọng gật đầu, cơ bắp toàn thân nhanh chóng điều động căng thẳng, ở trạng thái phát lực.

Hai người an tĩnh lại.

Tê tê...

Tùng cổ kính lực màu xám đen từ trên thân đôi lấy từng từ tuôn ra, bao trùm toàn thân.

Trong nháy mắt, cả người hắn tựa như bị bùn đen bao trùm, bùn đen rất nhanh tản đi, người khác đã biến mất tại chỗ.

“Cẩn thận đấy!” Thanh âm của Hoán Tùng tử phảng phất như từ một nơi nào đó xa xôi truyền đến.

Ngụy Hợp mở to hai mắt, tiến vào siêu cảm, cảnh tượng trước mắt đại biến.

Hết thấy sự vật đều bao trùm lên một tầng xám đen nhàn nhạt, ánh sáng càng phát ra âm u, trong không khí phiêu tán từng mảnh giống như sợi tơ đồ vật.

Nhưng để Ngụy Hợp chấn động chính là, hắn vẫn như cũ không nhìn thấy bóng người đôi tùng.

Bốp!!

Trong chốc lát một tiếng gió từ bên trái hắn kéo tới.

Ngụy Hợp vội vàng ra tay đón đỡ, thật đúng là điên cuồng càn quét chung quanh thân thể.

Nhưng đáng tiếc là, tay hắn vừa nâng lên, một đạo khí tức bèn nhọn khủng bố, trong nháy mắt phá vỡ kính lực hộ thân của hắn, dừng ngay tại cổ.

Mà lúc này, hắn còn mạnh mẽ ở bên ngoài cơ thể, đang chuẩn bị tới bù đắp lại việc tiếp viện, thế nhưng kính lực lại lưu động được một nửa thì tất cả đều kết thúc.

Tốc độ chênh lệch quá lớn.

“!!” Ngụy Hợp không cách nào nói.

Hóa ra đây mới là thực lực chân chính của toàn bộ năm bước trở lên sao?

“Kỳ thật người xui xẻo. Gặp ta.” Thân hình Hoán Tùng tử một lần nữa hiện ra ở phía trước hắn. Trong tay nắm một thanh đoản đao, mũi đao chỉ vào cổ Ngụy Hợp.

Hiển nhiên, vừa rồi chính là hắn, trong nháy mắt phá vỡ kính lực Ngụy Hợp hộ thể, khiến hắn ngay cả đón đỡ cũng không

kip, liền kết thúc chiến đấu.

“Nửa năm trước ta đã đột phá vào lục bộ, hơn nữa ta tuy không bằng người biến thái, nhưng cao hơn một cấp vẫn có thể. Kinh lực, một chút chênh lệch chính là có thể dùng phương diện khác bù đắp. Cho nên đừng so sánh với ta cùng chân nhân phổ thông a.”

Đôi Tùng Tử thu đao, bày ra tư thế, thân sắc tiêu sái ngạo nghễ.

Ngụy Hợp không nói gì đứng lại, cẩn thận nhớ lại một đao vừa rồi.

chênh lệch giữa năm bước trở lên và bên dưới giống như có chút quá lớn...

Giống như đang bay vậy, trên thực chiến có biến đổi chất.

Điểm ấy hoàn toàn khác với chữ thập thập trước kia.

Thập Tự da dày thịt béo, sức mạnh cực lớn, đủ để mười mấy vạn cân. Tốc độ lại kém xa tốc độ như vậy.

So sánh ra, thực lực hẳn là không bằng đối địch. Hơn nữa còn xa mới bằng.

Đều là cao thủ cùng một cấp bậc, vì sao Hắc Thập lại kém nhiều như vậy?

“Đừng nản chí, người còn trẻ, tuy vừa rồi ta không dùng tồn thần để chấn nhiếp, không có năng lực phong ấn chân chính, cũng không có năng lực thiên phú, liền không cần tốn nhiều sức lực để đánh bại người. Nhưng trong người cùng thế hệ, người vẫn là rất mạnh.”

Hoán Tùng tử làm bộ hiền lành bắt đầu an ủi.

“.....” Ngụy Hợp càng ngày càng cảm giác muốn đánh người.

“Càng đến phần sau, vượt cấp càng khó khăn, đây cũng là chuyện rất bình thường, người không cần phải để ý.” Hoán Tùng Tử nghiêm mặt nói, “Bởi vì giai đoạn trước cảm giác, có thể vượt cấp, phần lớn dựa vào chính là, thật đúng là tổng lượng lớn, bí kỹ mạnh, thiên phú đặc thù, vân vân đặc biệt...”

Nhưng đến cuối cùng, phía trên năm bước, chậm rãi tầm bở hết thấy nhược điểm của bản thân, thời điểm này chân nhân hầu như không tồn tại đoạn điểm, chỉ có cường cường tranh phong.

Sau năm bước, cảnh giới chân nhân trở lên, thật đúng là chất lượng hùng hậu, cơ bản đạt đến cực hạn thân thể có thể dung nạp, thân thể đến cực hạn, liền cần ký thác vào tồn thân, mới có thể tiếp tục tăng lên.

Dùng Tồn Thân bồi dưỡng nhục thân, xây dựng thân pháp thuộc về tông sư, đây chính là tu hành pháp thuật từ năm bước trở lên, a... Ít nhất là phương pháp tu hành chân chính.

Đến lúc ấy, tổng lượng của mỗi người thật sự rất nhiều, vẫn là hấn có thể cất chứa cực hạn của thân thể, bản thân đã khai phá đến cực hạn, đồ vật của Tiên Thiên dùng hết, mọi người so sánh chính là trả giá, ngộ tính, tích lũy.”

Đôi tùng chẳng lẽ nói nhiều như vậy.

“Cho nên đây chính là nguyên nhân người suốt ngày đục nước, cũng có thể tăng tu vi lên?” Ngụy Hợp không nói gì.

Đôi Tùng Tử cười to vài tiếng.

“Thân thể của ta có thể giả bộ quả thật đã đến cực hạn, không thể so được với người. Có khổ tu nữa cũng vô dụng, bây giờ ta cần chính là tu hành trên tinh thần. Tinh thần!”

Hấn chỉ chỉ ốt.

“Phải chú ý giữ cho tinh thần bình tĩnh, đây mới là đạo kéo dài.”

Ngụy Hợp không nói gì.

Kế tiếp, hấn cùng với Hoán Tùng Tử thử phong ấn lực chính thức sáu bước chân thực sự, tồn thân chấn nhiếp.

Hấn đều bị miêu sát.

Lượng lớn trên người thật đúng là mạnh, tựa như áo giáp chất lỏng vụng về, căn bản không kịp đổi tốc độ cùng lực bộc phát.

Cho dù Ngụy Hợp toàn bộ thực lực, ngay từ đầu đã hình thành kinh lực hộ thể thật dày, cũng vô dụng.

Hoán Tùng Tử chỉ dùng một chiêu, kinh lực ngưng kết hẳn thành một cây kim dài, trong nháy mắt phá hộ thân kinh lực của Ngụy Hợp.

Sau nửa canh giờ, Ngụy Hợp chịu đủ mệt mỏi rã rời, cáo biệt đối tòng, trở về trong động.

Một người đứng trong động.

Hắn không ngừng nhớ lại chi tiết vừa rồi giao thủ cùng Tùng Tử.

“Nếu như ta vận dụng bí kỹ ngũ chuyển long tức, lại thêm sức mạnh cá voi hồng quyết, thân lực chồng chất lên nhau, không biết có thể đánh bại Hoán Tử sư huynh hay không?”

402

Trong lòng Ngụy Hợp có nghi vấn.

Nghĩ đến là làm.

Lúc này hắn nhắm mắt lại, lại mở mắt, hô hấp trong nháy mắt kéo dài liên miên, khí lưu chung quanh phảng phất bị hai vòng xoáy hút vào lá phổi Ngụy Hợp, sau đó lại chậm rãi phun phun ra.

Bài trí trong động nhao nhao bị thổi cho ngã trái ngã phải.

Toàn thân Ngụy Hợp biến thành màu đỏ sậm, có vô số lốm đốm âm đạm chậm rãi hiển hiện.

Hắn không để ý những thứ này, mà giờ tay lên.

Sau đó vung tay.

Bốp!

Nháy mắt cánh tay của hắn đã xuất hiện ở một chỗ khác.

Tốc độ thậm chí là Ngụy Hợp bây giờ cũng có chút thấy không rõ.

Nhưng hắn vẫn nhíu mày.

Bởi vì cho dù như vậy, hắn cảm giác tốc độ của mình vẫn là chậm hơn so với mặt gỗ cũ một chút.

Cả hai đều cực nhanh, đối lại Tùng Tử sư huynh không chỉ có tốc độ nhanh hơn một bậc, còn có thể tiến vào chỗ sâu trong Chân Cảnh, ẩn hình thân thể, khiến cho bình thường chân nhân cũng vô pháp nhìn thấy.

Một chân nhân què trình không thể nhìn thấy.

Hơn nữa còn là người có năng lực tùy thời phá vỡ kinh lực hộ thân của hắn.

Trong lòng Ngụy Hợp chỉ thoáng mô phỏng một chút, giao thủ với y, liền cảm giác lông tơ dựng đứng.

Bất luận hấn mô phỏng thế nào, bản thân đều là một phương bị miêu sát.

Nếu đổi lại là Tùng Tử dốc toàn lực xuất thủ, bước vào trạng thái mờ mịt, hấn trước mặt còn sống không nổi một giây.

Kết luận này, tựa như một chậu nước đá, đem Ngụy Hợp từ đầu đến chân triệt để phủ xuống.

Cũng làm chậm một tia ngạo mạn hấn vừa mới đột phá mang đến, nhanh chóng tiêu tan.

Cảnh giới tương tự cũng không sai biệt lắm, vẫn là cảnh giới chữ Thập lúc trước rất đáng yêu a...

Da dày thịt béo nắm tay vào thịt, chạy nhanh có ý nghĩa gì, trên mặt mới là lãng mạn của nam nhân.

“Xem ra, Chân kinh hệ thống chính thức đã thay đổi, vẫn là từ chân chính năm bước trở lên. Sau này phải chú ý...”

Ngụy Hợp hít sâu một hơi, tán đi trạng thái ngũ chuyên long tức.

Trong trạng thái này, hấn có thể tăng biên lực lượng tứ chuyển, nhưng lực lượng tăng biên quá lớn, dẫn đến lúc hấn di động ra tay, phải dùng đại lượng bảo hộ bản thân thật.

Bằng không sẽ tự xé rách tổ chức cơ bắp của chính mình.

Dù sao lực lượng không lồ cũng có tác dụng ngược.

Sau khi xác định thực lực của mình cực hạn, Ngụy Hợp nhanh chóng thu thập hành lý, dặn dò lâu lâu hàng ngày, sau đó liền xuất động đi xuống dưới chân núi.

Kế tiếp, hấn là thời điểm hấn ra ngoài xác định rồi.

Đột phá công pháp chỉ đại biểu cho bản thân lúc mình có năng lực ứng phó với Quỷ Phong có cảm giác ổn định.

Nhưng muốn hoàn chỉnh đạt tới ba lần định cảm, xuống núi đi ra ngoài giới một lần, để quỷ phong thổi bản thân, cường hóa kinh lực, vẫn cần thiết.

Còn có ba lần cảm giác, cũng có tư cách sử dụng tinh trận phụ trợ tu hành.

Chỉ cần mình chịu được, chân nhân hoàn toàn có thể dùng tinh trận thôi hóa gia tốc tốc độ tu hành của bản thân.

Đương nhiên, củng cố hay không, phải xem cơ sở của mình không chắc chắn.

Huyền Diệu tông là đại tông Đạo môn, đương nhiên cũng có phúc lợi ở phương diện này.

Chỉ là Ngụy Hợp biết được, tông môn phát ra trận bàn tinh tú, gia tốc thêm chỉ có mười phần trăm, tức là một phần trăm.

Đây là điểm kém nhất, hơn nữa tiêu hao tinh hạch cũng nhiều.

Cho nên hắn cũng suy nghĩ, tính toán đi nơi nào định chế trận bàn mới được. Một trận bàn thích hợp, nếu dùng tốt, có thể tiết kiệm một công lao khổ công mấy chục đến trăm năm của chân nhân.

Vô cùng quan trọng.

Hắn nhất định phải đối xử thận trọng.

Tuy nhiên trước đó, Ngụy Hợp vẫn có ý định đến chỗ đại sư tử, nhận lấy Tinh Trận miễn phí, tới tay trước rồi hãy nói.

Mấy năm nay, hắn cũng hiểu rất rõ giá thị trường tinh trận, bình thường giá cả tinh trận không đắt, nhưng tinh trận có thể gia tăng tốc độ tu hành lại có giá không nhỏ.

Coi như là tông môn phát cho, không có trên trăm lượng tinh thạch, nghĩ cũng đừng nghĩ.

Mà công hiệu càng tốt, càng đi lên cao, giá tiền càng đắt hơn, có tiền mà không mua được.

Trước đó Hải Ninh Minh tổ chức phòng đấu giá, một khối Song Thanh Vân Phượng trận, tốc độ tu hành bảy thành, còn bán với giá mười cân Tinh thạch màu vàng.

Đen, xám, trong suốt, bạc, vàng, tinh hạch, cũng tức là tinh thạch, cũng đều phân biệt rõ ràng.

Mỗi một cấp đều là mười lần tiến chế, mười cân Tinh thạch màu vàng, quả thực chính là thu hoạch sẵn sẵn của rất nhiều tiểu tông môn trong một năm.

Ngụy Hợp thu liễm tâm tư, đi dọc theo sơn đạo xuống dưới.

Từ khi Huyền Diệu tông di chuyển cự tuần tới nay, thân ở hải ngoại, bởi vì quý phong trong Chân giới biến hóa khó lường.

Có lúc một buổi sáng ở đây vẫn là gió nhẹ, buổi chiều liền biến thành gió mạnh.

Trong biển sâu, chân thú cường đại chỗ nào cũng có, hàng năm còn có thể bộc phát một đến hai lần hải thú xâm nhập.

Cái gọi là hải thú xâm nhập, chính là dị thú cùng chân thú trong biển lên bờ trên đảo, săn bắt sinh vật trên mặt đất.

Cho nên Huyền Diệu tông thiết lập không ít đội tuần tra là để củng cố ổn định xung quanh Cự Tuần đảo.

Bởi vậy, tông môn cùng rất nhiều chân nhân, nhu cầu đối với tinh trận, cũng tăng lên kịch liệt.

Vì vậy hàng năm đều tổn hại và cần thay đổi tinh trận cũng không phải số lượng nhỏ.

Cũng chính vì vậy, dẫn tới tinh trận càng lúc càng thưa thớt, giá tiền tăng vọt.

Lúc này bên trong Vân Tiên Đài.

Nguyên Đô Tử đang cầm trong tay một quyển sách, ánh mắt phiêu hốt, tựa hồ đang đọc sách, lại tựa hồ đang thất thần.

Phát giác được Ngụy Hợp đến, nàng ta chậm rãi thu hồi sách, đứng dậy từ trên giường xuống.

Vân Tiên Đài chính là một tấm cung nhỏ, bên trong có chỗ du ngoạn, chỗ luyện võ, nơi tụ tập, đồng dạng cũng có chỗ nghỉ ngơi.

Nguyên Đô Tử mặc một bộ váy dài màu đen không có vai, khoác lên một cái áo lông tơ thuần khiết, tựa như đuôi hồ ly, vừa vặn che khuất cả vai nàng.

Chậm rãi đi ra khỏi phòng ngủ, nàng giương mắt nhìn về phía Ngụy Hợp đứng trong sân.

“Đột phá? Không tệ.” Nguyên Đô Tử khẽ gật đầu. Thời gian tám năm, định cảm ba lần, tốc độ này cũng coi như bình

thường.

Lúc trước sở dĩ nàng chú ý đến Ngụy Hợp, là bởi vì nàng cũng giống như mình, Tiên Thiên đã có Nguyên Huyết cực kỳ khổng lồ.

Hơn nữa hiện tại xem ra, nguyên huyết trong cơ thể Ngụy Hợp càng khổng lồ hơn.

Nguyên Đô Tử mơ hồ từ trên thân Ngụy Hợp ngửi được một tia khí tức đồng tộc.

Đó là huyết mạch của Bành Ngự...

Đặc biệt là hiện tại, khí tức Bành Ngự trên người Ngụy Hợp cơ hồ đạt đến đỉnh phong.

Cũng bởi vậy, ánh mắt Nguyên Đô Tử nhìn về phía Ngụy Hợp cũng trở nên càng thêm nhu hòa.

Nàng không nghĩ tới Bành Ngự nhất tộc đã diệt vong lâu như vậy, rõ ràng còn có huyết mạch còn lưu lại trên thế gian.

Thu liễm tâm tư, Nguyên Đô Tử vẫy tay một cái, một góc gian phòng, một ngăn kéo tủ gỗ tự động mở ra, bên trong bay ra một vật, nhẹ nhõm rơi vào lòng bàn tay nàng.

“Đã ba lần định cảm, kế tiếp, nếu ngươi có năng lực có thể dùng tinh trận gia tốc tốc độ tu hành của mình. Đương nhiên đây là cần tiêu tiền. Tiền lưu thông giữa chân nhân, chính là tinh thạch.

Với tư cách là đệ tử tông môn, Huyền Diệu tông có thể miễn phí nhận một cái Tụ Tinh Trận. Có thể giúp ngươi ngày thường tu luyện, gia tốc đạt một mức độ nhất định.

Đương nhiên, tinh trận tiêu chuẩn bình thường, ngươi không hài lòng, có thể tự mình đi tìm tinh trận mới mạnh hơn. Chỉ cần ngươi trả nổi tinh hạch.”

Nguyên Đô Tử một phen nói, làm Ngụy Hợp hiểu rõ.

Quả nhiên, đây chính là phải làm cho chân nhân không thể không liên tục săn bắt chân thú.

Hắn tiếp nhận tinh trận do Nguyên Đô Tử đưa tới.

“Ta hiểu, đa tạ sư tỷ.”

“Vừa rồi là đái ngộ của chân nhân bình thường trong tông môn, tấm này là tinh trận ta tặng riêng cho ngươi, tên là Trọng Nguyệt Thiên Lang trận.”

Nguyên Đô Tử nhẹ giọng giải thích.

“Trận này mỗi tháng mười lượng tinh thạch màu đen tiêu hao, tác dụng giúp tăng tốc độ chuyển hóa. Có công năng ẩn tàng và cảnh giới cơ bản, so với tinh trận phổ phát của tông môn vẫn mạnh hơn không ít.”

Ngụy Hợp khẽ giật mình, ba thành Tăng phúc, đây đã là tiểu cực phẩm trong Tụ Tinh Trận rồi.

Một trận bàn nhỏ như vậy, nếu đưa ra ít nhất cũng đáng giá mấy ngàn tinh tinh lượng hắc tinh thạch. Căn bản không phải chân nhân bình thường có thể khao khát.

Trong lòng của hắn thở dài, nếu là tán nhân bên ngoài, muốn lấy được một khối Tinh trận bàn như vậy, trừ giết người cướp đoạt, cũng chỉ có thể nợ đại nhân tình, khẩn cầu Trận Pháp sư định chế, còn phải tiêu phí nhiều tiền, còn phải đi khắp nơi góp nhặt tài liệu.

Đâu giống như trong đại môn phái, sư phó tiện tay liền đưa xuống một khối phẩm chất không tồi.

Hắn biết Tụ Tinh Trận của tông môn chỉ có một thành.

Lúc trước còn nghĩ đi tìm chế độ khắp nơi, không nghĩ tới trong nháy mắt đã có thể dùng được rồi.

Nguyên Đô Tử sư tỷ quả thật ra tay bất phàm.

“Đa tạ sư tỷ tặng hậu!” Ngụy Hợp trịnh trọng tiếp nhận trận bàn, cẩn thận đánh giá.

Trên tinh trận bàn có khắc một đầu cự lang màu đen giống như đúc, không giống cự lang bình thường, đầu cự lang này có sáu cái chân.

Xung quanh cự lang còn có mảng lớn ký hiệu mơ hồ không rõ, phẳng phát đang lưu động đường vân màu đen.

Bản thân trận bàn này như vật sống.

Cứ như vậy, cũng giải quyết được nhu cầu cấp bách của hắn, không cần trừ tiền đi định ra tinh trận.

“Ta biết ngươi nên ra ngoài săn bắn tinh hạch, nhưng ra bên ngoài, mọi việc đều phải cẩn thận. Gần đây hải vực biến hóa khó lường, gió mạnh kéo theo tốc độ di chuyển cực nhanh. Cần phải chú ý tình hình chung quanh bất cứ lúc nào, có gì không ổn, lập tức rời đi.”

Nguyên Đô Tử căn dặn.

Đối mặt với thiên tai mạnh mẽ như vậy, cho dù là cô cũng bất lực.

Những chân thú có thực lực vô cùng mạnh mẽ đều có thể xuất hiện, hơn nữa số lượng lại vô cùng vô tận.

Cho dù là cô, ở lâu trong gió mạnh cũng sẽ gặp nguy hiểm.

“Ngụy Hợp đã biết.”

Ngụy Hợp trịnh trọng gật đầu, ôm quyền hành lễ.

“Nếu ngươi muốn đi săn bắn thì xung quanh tông môn gần đó đã bị giết gần hết rồi. Hi vọng địa giới này ngược lại còn có ba nơi thích hợp.”

Nguyên Đô Tử nhẹ giọng nói.

“Một người là sau khi rời đi, hướng phía tây nam khoảng chín ngàn sáu trăm dặm, có một hòn đảo lớn, tên là Hắc Chúc.

Thứ hai, nếu thủy tính của ngươi không tệ, có thể xuống biển khoảng sáu ngàn dặm, có thể thấy một vực biển tên Quy Huyền. Thâm, sâu không thấy đáy, chỉ cần ngươi đứng lên vào sâu hai dặm là được.”

“Chỗ thứ ba là Bà La Sa quần đảo, nơi đó có chủng loại phong phú, là tiền tuyến chủ yếu để hải thú xâm nhập. Cho dù bây giờ không đến mùa, cũng sẽ có không ít dị thú chân chính từ trong biển tuôn ra, tập kích đám người.

Tuy nhiên, ngoại trừ việc cẩn thận với chân thú ra, ngươi cần phải cẩn thận người khác.

Nơi đó so với Hải Ninh Minh, Hải Ninh Minh và tông quan hệ với ta giống nhau, nếu người muốn đi, tốt nhất tìm người kết bạn mà đi.”

Nguyên Đô Tử dịu giọng chậm rãi giải thích.

Ngụy Hợp suy nghĩ một chút, lần này hẳn khai mở tinh hạch sẵn bản tinh thần, còn phải cùng chung một cảm giác.

Nói cách khác, hẳn còn phải cần một chút thời gian nghỉ ngơi, dừng lại không làm gì, chỉ vì định cảm.

Vì vậy lựa chọn tốt nhất là quần đảo Bà La Sa.

Chỗ đó tụ tập người, tuyệt đối có chỗ cho người nghỉ ngơi an toàn.

Hơn nữa lần này ra ngoài, nếu có cơ hội, hẳn còn muốn tìm kiếm bí kỹ Ngũ Chuyển Long Tức đại thành, cần có vật phẩm quan trọng - Long Tỏa Mộc.

Ngũ chuyển long tức cuối cùng, cần hấp thụ một loại vật chất kỳ dị nào đó ẩn chứa bên trong long tỏa mộc.

Không có cửa ải cuối cùng này thì không cách nào đại thành.

Ngụy Hợp cũng là bởi vậy, tìm khắp nơi cũng không có manh mối.

Quần đảo Bà La Sa dày đặc người, chân nhân tụ tập, đối kháng chân thú trong biển, tuyệt đối là nơi linh thông tin tức nhất.

Nếu ở đó không tìm thấy Long Tỏa Mộc thì tỷ lệ còn lại càng thấp.

Đã có quyết định.

Ngụy Hợp lập tức cung kính xin từ chức Nguyên Đô Tử, rời khỏi Vân Tiên Đài.

Sau đó, hẳn về nhà dặn dò chuyện bà con với Diêu gia, trước khi đi còn lại chỉ điếm cho Ngụy An và chín đệ tử còn lại.

Chuẩn bị tốt tất cả, hẳn mới lẻ loi một mình, ngồi thuyền lên lầu, đi đến hướng Bà La Sa quần đảo.

Đi tới quần đảo, đương nhiên hẳn không thể thuyền lên thẳng.

Nếu là như vậy thì ai cũng biết hẳn là người của Huyền Diệu tông.

Cứ như vậy, một đồng lớn thế lực ngằm nhằm vào Huyền Diệu tông tìm tới cửa sẽ rất phiền toái.

Cho nên, vì tình huống lẩn trốn, Ngụy Hợp ngồi lâu gia thuyền, đi trước trên đường đến một hòn đảo nhỏ.

Lại từ nơi này xuống thuyền, thay quần áo, đi đánh dấu trên người, mặt khác tìm một chiếc thuyền lớn đi tới Bà La Sa quần đảo ngồi trên.

Đối với chân nhân mà nói, không có gì có thể so sánh với việc ẩn giấu trong phạm tục.

403

Ba ngày sau.

Phụ cận Bà La Sa quần đảo, một chiếc thuyền nhỏ một người chậm rãi đi ngược dòng nước, tiến đến hòn đảo rải rác ở ngoài cùng.

Trong nước biển xanh thẳm bát ngát, thuyền nhỏ màu trắng như hải ngư theo gió vượt sóng.

Rõ ràng không có buồm, lại có thể tự động thay đổi phương hướng, tăng tốc chạy về phía biên giới đảo.

Ngụy Hợp đứng chấp tay, đứng ở trong thuyền, nhìn ra nơi xa.

Xa xa trên mặt biển, giữa sóng nước hoa râm mơ hồ có thể nhìn thấy một ít thuyền mặc giáp chậm rãi lướt qua chung quanh.

“Trước tiên tìm được đảo nhỏ kia ổn định, sau đó bố trí một chút, lúc rảnh rỗi thì săn tinh hạch, lúc nghỉ ngơi cũng có thể dùng tinh trận an tâm. Nhất cử lưỡng tiện.”

Mấu chốt chính là đây, chính là nơi Ngụy Hợp nghe được về manh mối Long Tỏa Mộc.

Long Tỏa Mộc có tác dụng trấn an chân thú, nhưng đối với người thì không có tác dụng gì lớn.

Cho nên loại dược liệu này tuy rằng rất ít ỏi, nhưng cũng không trân quý, cũng không có ai đi bán cái này.

Ngụy Hợp vận dụng thế lực Vạn Độc Môn phát triển những năm này, liên hệ với một tổ chức tán nhân bản thổ ở Bà La Sa quần đảo, từ trong tay vị chân nhân tổ chức này, gián tiếp lấy được manh mối Long Tỏa Mộc.

Làm cho Ngụy Hợp ngoài ý muốn là vị trí của Long Tỏa Mộc cũng không xác định, chỉ có một phạm vi đại khái.

Mà trong phạm vi này, quần đảo bên này bị tiêu ký là khu vực nguy hiểm cao độ.

Cũng khó trách hẳn để cho lâu gia và Vạn Độc môn tìm kiếm nhiều năm, cũng vẫn không có biện pháp tìm được.

Nếu thực lực khu vực nguy hiểm hơi yếu một chút thì chắc chắn phải chết.

Xét theo chút võ lực của Vạn Độc môn, dấu sao cũng không đủ dùng.

Lâu gia mặc dù mạnh hơn một chút, nhưng cũng không đến mức khiến cho chân nhân trong gia tộc liều mạng vì Ngụy Hợp.

Thu hồi tâm tư, Ngụy Hợp nhìn hòn đảo đã có hòn đảo to bằng quả trứng gà phía xa.

Hòn đảo toàn thân xù lông, phẳng phát như một khối bánh ngọt màu đen mốc meo, phía trên điểm tuyết màu xanh sẫm.

Còn chưa tới, Ngụy Hợp mơ hồ ngửi được một cỗ khí tức kỳ quái, tựa như máu thịt đã khô lâu.

Thuyền nhỏ thẳng tắp chạy về phía rìa đảo, phía sau kéo theo một dải nước trắng xóa.

“Này.” Đột nhiên bên phải cách đó không xa, một chiếc thuyền lớn có âm thanh truyền đến.

Ngụy Hợp lấy mắt nhìn qua, thanh âm là đến từ một chiếc thuyền đen rộng lớn, trên thuyền đen có một hình tròn lồi lên như nấm.

Ra tiếng chính là một tên béo đứng ở bên mạn thuyền.

“Huynh đệ! An Sa đảo sắp tiến vào thời kỳ sôi trào rồi! Lúc này mà đi sẽ rất nguy hiểm!” Tiểu mập mập hảo tâm nhắc nhở.

Ngụy Hợp nhìn thấy bên mạn thuyền, có hai quý phụ trung niên, bị thanh âm của mập mập làm ồn, đi qua, mấy người nhỏ giọng nói, tựa hồ đang răn dạy tiểu mập mập.

Mập mập cũng chỉ mười mấy tuổi, giãy giữa khối bàn tay lớn của phu nhân, dường như rất không kiên nhẫn.

“Hẳn là người trong nhà bảo vệ, đi ra ngoài du ngoạn du lịch du mục du lịch.”

Ngụy Hợp suy đoán trong lòng.

Thuyền lớn kia thể tích rất lớn, là bình thường thuyền hai lần còn nhiều hơn, mà thân tàu rộng lớn, hai bên hộ vệ đông đảo, trên boong thuyền còn lắp đặt có thể chuyển hướng quay về đài pháo.

Những con thuyền cỡ này vừa nhìn đã biết không phải là những gia đình bình thường có thể gánh vác được.

Nhìn thấy tiểu mập mập tựa hồ bị răn dạy, Ngụy Hợp mỉm cười, truyền âm cự ly xa.

“Đa tạ nhắc nhở, trong lòng ta biết rõ.”

Cái gọi là thời kỳ sôi trào, chính là người bản địa nơi này, tổng kết ra quy luật hoạt động tập kích hải thú.

Bọn họ phát hiện, mỗi một hòn đảo khác nhau, cách một khoảng thời gian sẽ tiến vào thời kỳ mà hải thú gọi là giai đoạn sôi trào và kì ỉn núp.

Trong thời kỳ sôi trào, tần suất tấn công của Hải thú cùng với cường độ, gấp ba lần bình thường.

Mà thời kỳ ỉn núp, lại là bình thường không đến một nửa.

Trong một năm, thời kỳ sôi trào ở Bà La Sa quần đảo, giữa gian phòng đều không có dấu vết để tìm ra. Chỉ có thể thông qua biến hoá hoạt động của hải thú để phát giác quy luật trong đó.

Trước khi Hải thú bộc phát thời kỳ sôi trào, sẽ có một ít chi tiết đặc biệt xuất hiện.

Mọi người thông qua những điều này để phán đoán khoảng cách giữa hai bên.

Ngụy Hợp trả lời xong, rất nhanh vút đại thuyền ra sau lưng, thuyền nhỏ trực tiếp gia tốc, một đường không ngừng.

Rất nhanh đã đến bờ biển loạn thạch lờm chờm.

Hắn nhảy về phía trước, trở tay chụp tới thuyền, lập tức một tay giơ lên thuyền nhỏ màu trắng, đập sóng mà đi, phóng lên trên bờ.

Thuyền mộc màu trắng mấy trăm cân ở trong tay hấn tựa như rom rạ, thậm chí ngay cả nơi hấn nắm thuyền, cũng không xuất hiện vết rạn nứt sinh ra quá tải lớn.

Khoảng cách mấy chục mét, chỉ là vài lần nước chảy rào, Ngụy Hợp nâng thuyền gỗ đáp xuống bên bờ hòn đảo.

Lúc này mặt trời đã ngả về tây, sắp tiến vào hoàng hôn.

Không gian xung quanh chỗ này trống rỗng, không có bóng người. Trên bờ cát, bóng người cũng cực ít, khắp nơi là những lỗ nhỏ rậm rạp chằng chịt.

“Người ít đại diện cho chân thú nhiều, nguy hiểm, nhưng cũng đại diện cho tinh thạch nhiều. Trước tiên tìm một chỗ bí mật nghỉ ngơi đã.”

Ngụy Hợp nâng thuyền mộc, mũi chân điếm một cái, nhẹ nhàng đi về phía núi rừng trên hòn đảo.

Núi rừng trên đảo hoàn toàn yên tĩnh, không có tiếng côn trùng kêu, không có loài động vật, phảng phất cái gì cũng không có.

Nhưng Ngụy Hợp mơ hồ cảm giác có chỗ không đúng.

Hấn nhanh chóng tìm được một sơn động trống rỗng, ném thuyền mộc vào trong, sau đó lại đưa ra một ít tảng đá lớn và cây cối bịt kín cửa động, chỉ chừa lại một khe hở trong suốt.

Sau đó, hấn lại thu thập chút củi khô, dùng hỏa thạch đốt một đồng lửa, liền coi như ở chỗ này định ra.

Một mình ngồi trong động.

Trước mặt hấn là một đồng lửa lớn, bên ngoài có một khe hở mơ hồ thổi tới từng cơn gió mát.

Bầu trời trong khe hở, từ mờ nhạt biến thành màu đỏ vàng, rồi biến thành màu đỏ ảm đạm, cuối cùng hóa thành bóng tối.

Ngụy Hợp nhìn đồng lửa trước mặt, cành lá côn gỗ khô héo, dưới hỏa diễm xâm nhập, chậm rãi biến vàng biến thành đen, sau đó hóa thành than cốc.

Mộc đầu nổ lép bốp thỉnh thoảng từ trong lửa truyền ra.

Ba.

Chợt, trong đồng lửa một khối gỗ lớn chèo chống khe hở, bị đốt sụp.

Ngụy Hợp đưa tay đi vào, bắt lấy vật liệu gỗ, một lần nữa chèo chống nó theo một góc khác.

Hắn sờ sờ độ cứng của vật liệu gỗ, nó đã bị thiêu rụi.

rút tay lại, hắn nhìn nhìn ngón tay đen sì của mình một chút.

“Bất tri bất giác, ta cũng đã đến nước này... Người bình thường sợ ngọn lửa như sợ hổ, dưới kinh lực hộ thân của ta, không khác gì vật bình thường.”

Ngụy Hợp có chút cảm khái.

Hắn từ trong hành lý lấy ra thịt khô rau khô chuẩn bị làm, hoa quả khô, mang một cái nồi sắt, đổ nước vào, liền có thể nấu canh.

Bất quá trước khi nấu canh, Ngụy Hợp lấy ra tinh trận mà Nguyên Đô Tử sư tử tặng cho - Trọng Nguyệt Thiên Lang trận.

Tinh trận bàn hiện lên màu xám, tựa hồ là đá chế tác, mặt ngoài cự lang màu đen, hai mắt mơ hồ lóe lên lục quang, chung quanh vẫn lộn xộn, phù lục và đường vân nhúc nhích.

Ngụy Hợp đứng lên, tìm một chỗ trong động, đặt trận bàn dưới đất.

Sau đó lại lấy từ túi eo ra một viên tinh hạch màu đen.

Tinh hạch ước chừng to bằng trứng gà, nặng khoảng ba cân, là đồ tốt hắn đạt được ngoài ý muốn khi giết Chân Thú trước.

Phải biết rằng Chân Thú bình thường, tinh hạch nhiều chừng mười hai lạng, cũng chính là một cân.

Mà mạnh hơn một chút thì mới có thể tăng lên hai cân.

Tinh thạch màu đen ba cân, chỉ có từ trên thân những chân thú có lực sát thương có thể so với cao thủ chân thật mới có thể lấy được.

Mà một con chân thú như vậy, không đến gần vùng gió mạnh, bình thường rất hiếm thấy.

Ít nhất Ngụy Hợp cũng hiếm thấy.

Dem tinh hạch đặt lên trận bàn, sau đó nhẹ nhàng điếm một cái, nhất thời đem tạp chất bao bọc bên ngoài tinh hạch trừ đi.

Địa chất thuần túy tinh thạch, thoáng cái tiếp xúc trên trận bàn.

Tê tê...

Trên tinh trận bàn, cự lang màu đen bắt đầu kịch liệt nhúc nhích, ký hiệu hoa văn chung quanh nó cũng bắt đầu chuyển động gia tốc vờn quanh cự lang.

Một vòng chấn động vô hình từ trận bàn làm trung tâm khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Ngụy Hợp đưa tay đè lại trận bàn, cảm ứng phạm vi ba động đang khuếch tán.

Tốc độ chấn động không nhanh, đủ để hắn nắm giữ tốc độ.

Rất nhanh, khi phạm vi ba động vừa vặn bao trùm toàn bộ huyết động, Ngụy Hợp rút thật một cỡ thật lực vào trong trận bàn.

Chấn động dừng lại, phạm vi bao quát vừa vặn.

Ngụy Hợp buông tay ra, trở lại bên đồng lửa, trận bàn khởi động liền có công hiệu hoàn chỉnh, còn bao gồm gia tốc công hiệu tu hành.

Nói thật có chút lãng phí, nhưng hắn sẽ không điều chỉnh, chút điếm tinh hạch này, hắn cũng không thiếu.

Với thực lực của y, thật ra chỉ là một chuyện rất đơn giản.

Nghỉ ngơi một chút, ăn một ít đồ ăn.

Bên ngoài đã triệt để tiến vào ban đêm.

Ngụy Hợp buông nồi canh xuống, đứng dậy đi vào cửa động.

Thân hình vừa nhấc lên, nhất thời ở chỗ cửa động, tảng đá chậm rãi xếp bằng, lộ ra tình cảnh trên hòn đảo ở bên ngoài.

Mây đen che khuất ánh trăng, trên hòn đảo lúc này trừ trong động lộ ra một điểm hỏa quang, còn lại khắp nơi là một mảnh đen kịt.

Hai mắt Ngụy Hợp bỗng nhiên run lên, tiến vào trạng thái siêu cảm.

Bóng tối trước mắt nhanh chóng phai màu, biến thành màu xám đen có thể miễn cưỡng nhìn vật.

Sau khi siêu cảm, năng lực thị lực bắt lấy ánh sáng tựa hồ cũng mạnh hơn rất nhiều.

“Cái này nếu đổi cách nói khác, có phải nên gọi thị giác vi quang?” Ngụy Hợp trong lòng thờ dài.

Ra khỏi động khẩu, hắn trở tay thả viên đá lại chỗ cũ.

Sau đó chính mình đã sớm chuẩn bị Kinh dầu đặng, tay chà xát hỏa thạch, đánh ra tia lửa.

Lập tức đèn dầu bắt đầu chậm rãi sáng lên.

Ánh đèn có chút lờ mờ, có thể chiếu sáng lấy hắn làm trung tâm, phạm vi hơn mười mét chung quanh.

Cái này còn là vì Ngụy Hợp siêu cảm thị lực có thể thích ứng với hoàn cảnh âm u.

Bành, Bành.

Mới vừa đốt đèn, lập tức có hai tiếng bước chân nặng nề từ phía trước truyền đến.

Ngụy Hợp ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy nơi cuối ngọn đèn, trong rừng cây màu đen trên đảo, một con Cự Tích xám đen dài ba mét đang chậm rãi leo ra.

Con Cự Tích này toàn thân nát như, chung quanh tỏa ra mùi hôi thối nồng đậm, một nửa cái giường còn lộ ra ngoài.

Nó bò đùng đùng về phía trước hai bước, mỗi một bước chân sẽ rơi xuống lượng lớn chất nhầy đen sì.

“Chân thú nhiều như vậy sao? Nơi này xem ra quả thật rất nguy hiểm.”

Ngụy Hợp cũng không nghĩ tới mới lên đảo đã gặp phải chân thú.

Hắn cẩn thận đánh giá con cự tích trước mặt.

“Toàn thân mục nát hóa mù, lại là thần lẫn lớn, thế thì gọi người là thần lẫn mù cũng được.”

Y nhún chân một cái.

Một hòn đá đột nhiên bay ra, đánh chuẩn xác vào đầu con thần lẫn.

Bành!

Toàn bộ đầu thần lẫn mù nổ tung, nó giãy dựa mấy cái về phía trước, rồi mới nằm im bất động trên mặt đất.

Ngụy Hợp tới gần, vung tay lên, lập tức phá vỡ toàn bộ thi thể con thần lẫn thành một cái động lớn, vấy tay một cái.

Một khối tinh hạch đen sì liền bay ra, rơi vào lòng bàn tay Ngụy Hợp.

Hắn ta làm đem.

“Nhiều nhất là tám lượng, quá kém.”

Thu hồi tinh thạch, Ngụy Hợp đi về phía trước cầm theo ngọn đèn cá voi, chậm rãi đi về hướng bờ biển trong đêm tối.

Trong bóng tối, tiếng gió gào thét, mơ hồ có tiếng cười khê của nữ tử truyền đến, đó là gió lớn đang quấy phá.

Hôm nay oanh tiểu phong, điểm phong lực ấy, đối với Ngụy Hợp cũng không tạo thành phiền toái.

Hắn đi thẳng đến bờ biển trong trí nhớ.

Chỉ chốc lát sau, lại là hai con thần lẫn mù chạy ra, ý đồ tập kích hắn, sau đó bị nhẹ nhàng miểu sát.

Loại chân thú này vừa nhìn đã biết tác chiến dựa vào kịch độc và dịch bệnh trên người, đối mặt với loại đối thủ đến gần Ngụy Hợp cũng không làm được, tất cả đều như trẻ con, không hề có sức phản kháng.

Dần dần, rừng cây trên hòn đảo đã bị xỏ xuyên qua một nửa.

Bỗng nhiên trong bóng tối, một tia chớp đỏ sậm từ mặt bên bay về phía Nguyệt Hợp.

Hồng tuyến ngắm hồng quan sát đầu của hắn, tốc độ cực nhanh.

404

Phốc.

Ngụy Hợp chỉ tay một cái, vừa vắn chặn lại hồng tuyến ở giữa không trung.

Không ngờ tơ hồng vừa đặng liền thu lại, đảo mắt đã bay trở về.

Trong bóng tối, một bóng đen cực lớn mãnh liệt lao ra, hình thể cao hơn ba thước, bề ngoài giống như những con thằn lằn còn lại, đều hiện ra rõ ràng.

Con đại gia hoả này chính là đầu lĩnh những con thằn lằn mù còn lại vừa rồi.

“Một tộc đàn sao?” Ngụy Hợp đánh giá đại gia hỏa trước mặt, phát hiện chỉ là phiên bản sản xuất của thằn lằn mù, không có biến hóa gì ngoài nó, vì vậy cũng mất đi hứng thú.

Hắn tiện tay bẻ một nhánh cây bên cạnh, dồn lực vung về phía trước.

Một trận tiếng xé gió bén nhọn đột nhiên nổ tung, cành cây trong nháy mắt liền chui vào bên cạnh bụng con thằn lằn.

Sau đó.

Bành!!

Một đoàn thật thực kinh từ trong bụng mù nổ tung.

Máu thịt lẫn lộn, đại lượng chân kinh thuộc về Ngụy Hợp, bắt đầu mạnh mẽ tràn vào trong cơ thể con thằn lằn khổng lồ.

Hai giây sau, con thằn lằn mù trùng trùng điệp điệp ngã lăn trên mặt đất.

Ngụy Hợp thu thập tinh hạch, tùy ý đi về phía trước.

Đọc theo đường đi, hắn lại giết liên tục bốn con thằn lằn mù.

Cuối cùng cũng tới bờ biển.

Sau đó, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy cái gọi là hải thú xâm nhập đảo nhỏ là tình cảnh như thế nào.

Trên bãi biển ban đêm, từng con thằn lằn mù đang chậm rãi bò ra từ trong nước biển.

Có rít gào, có bào móng vuốt, còn có lặc lư đầu, tựa hồ còn chưa tỉnh.

Ngụy Hợp đứng bên cạnh rừng, từ xa nhìn lại, chỉ riêng trên bãi biển chỗ gã này đã có hơn mười con thằn lằn mù, phía xa rậm rạp chằng chịt, nhìn qua đoán chừng còn nhiều hơn.

Trong nước biển, tựa hồ còn có những con thằn lằn mù không ngừng bò ra ngoài.

“Lợi hại!”

Ngụy Hợp lui về sau mấy bước, không tiếp tục nữa, mà chuyển thành thăm dò toàn bộ hòn đảo.

Tu vi thực lực của hắn bây giờ ở khu vực như gió yếu mang giới hạn này, đối mặt với bất luận chân thú nào cũng đều rất thành thạo.

Số lượng thằn lằn mù tuy nhiều, nhưng đối với hắn uy hiếp cũng không lớn.

Rất nhanh, ở trên đảo lượn một vòng, Ngụy Hợp phát hiện số lượng rắn mù vào ban đêm lên bờ ít nhất cũng hơn một ngàn, vây quanh toàn bộ hòn đảo.

Mà bên trong hòn đảo tựa hồ có mạng lưới ngầm vô cùng phát triển.

Hắn phát hiện rất nhiều động quật lớn nhỏ không đồng nhất, tựa hồ là các loại sinh vật khác nhau chuyên môn đào ra.

Không lập tức đi vào, mà Ngụy Hợp trở lại chỗ ở, tu chỉnh trạng thái. Một mực bảo trì siêu cảm, chuẩn bị cảm giác.

Để ổn thỏa mọi chuyện, hắn định sẽ xác định lại ba lần, sau đó mới tiến vào.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Ngụy Hợp dứt khoát ở lại đảo này, hòn đảo sôi trào, mỗi buổi tối đều có đại lượng dị thú chân chính lên bờ.

Những quái vật này lên bờ, tìm kiếm vật còn sống, ngoại trừ cây cối, bọn họ chỉ cần thịt, cái gì cũng ăn.

Thời gian từng ngày trôi qua, trong nháy mắt, ba mươi ngày đã đầy.

Ngụy Hợp mỗi ngày ở chỗ này, đói liền xuống biển bắt cá, khát liền uống nước mình mang tới.

Ngẫu nhiên còn có thể từ trong tay một số người tới đảo ban ngày mua được nước ngọt.

Nếu thật sự không được, liền dùng luật pháp hấp hối, làm nước biển bốc hơi ra uống nước nhạt, bất quá như vậy làm ra nước không có vật chất quặng, uống lâu đối với thân thể không tốt.

Ngụy Hợp cũng chỉ có chừng này thời gian tạm thời uống uống.

Ba lần cảm giác đã định, đối với hắn hiện tại dễ như trở bàn tay, hết thảy không chút trở ngại, rất nhanh liền kết thúc một tháng định kỳ.

Ngụy Hợp có thể cảm giác được chân khí khổng lồ của mình đã một lần nữa thích ứng xâm nhập vào tầng sâu hơn.

Sau khi cảm giác siêu cảm của hắn ta càng sâu hơn về chân giới.

Chân khí tầng sâu trong Chân Giới cũng theo đó chậm rãi bị hấp thu tinh luyện, tiến vào trong cơ thể, hòa làm một thể với thực lực.

Đến một bước này, Ngụy Hợp mới chính thức tính là ba lần định cảm cao thủ.

chấm dứt một bước này, hắn bắt đầu tiến hành nhiệm vụ chính thức lần này.

Đó chính là tìm kiếm Long Tỏa Mộc.

Thời gian một tháng, Ngụy Hợp đã chuyển trái lần trước và trái sang phải của hòn đảo này sang phải một lần.

Ngoại trừ việc cái gì cũng ăn mủ ở bên ngoài, thì nơi này cũng chỉ có cây cối đen sì và đất đá.

Thi thoảng còn có một chút thực vật dị loại màu xanh sẫm sinh trưởng.

Nhưng đây không phải Long Tỏa Mộc hẳn muốn.

Nhưng Ngụy Hợp tìm được manh mối tình báo, chính là nói có người ở chỗ này từng thấy Long Tỏa Mộc.

Chính giữa hòn đảo.

Ngụy Hợp mang theo bọc hành lý, một lần nữa đi tới trước một hồ nước có chút xanh biếc.

Bên cạnh hồ nước có một mảnh thạch bích, trên vách đá màu đen, khắp nơi là động quật lớn nhỏ không đều nhau.

Những động quật này chính là manh mối cuối cùng trên đảo.

Ngụy Hợp không chút do dự, định cảm ứng hoàn thành, trong khoảng thời gian này tinh hạch bởi vì sẵn mồi mủ nên hái được không ít.

Những con thần lằn mủ này nhiều lắm chỉ một lần định cảm, vô lực chống cự trước mặt hẳn như trẻ sơ sinh.

Tinh thạch màu đen hạ cấp nhất, Ngụy Hợp đều đã góp nhặt hơn trăm cân.

Đây là hẳn ngẫu nhiên vài ngày không ra ngoài săn giết thành quả.

“Những con thần lằn mủ kia sau khi lên bờ, nhiều nhất cũng chỉ tới nơi đây, không có một con thần lằn mủ nào dám chui vào, xem ra nơi này hẳn định có vấn đề.”

Ngụy Hợp không do dự nữa, tìm một cái động lớn, thân ảnh lóe lên, bay thẳng vào trong động, rất nhanh biến mất không thấy gì nữa.

Trong động tối đen như mực, đưa tay không thấy được năm ngón.

Ngụy Hợp thấp sáng ngọn đèn cá voi, vẫn luôn đẩy vào trong. Hang động ngay từ đầu chỉ là hơi dốc xuống, nhưng một mực kéo dài ra sau trăm thước, thông đạo bắt đầu cấp tốc nghiêng, phẳng phát muốn một mực đi xuống đáy biển.

Ngụy Hợp cầm đèn, an tĩnh gia tăng tốc độ, lấy tốc độ mỗi giây trên trăm mét chạy đi.

Vách đá đen sì không ngừng bay nhanh lui về phía sau, Ngụy Hợp tập trung tinh thần, tùy thời chú ý phía trước có thể xuất hiện phiến toái.

Tuy rằng phản ứng của hắn không hơn cao thủ năm bước chân trở lên, nhưng trên thực tế, tốc độ phản xạ của hắn mạnh hơn so với đám Chân Nhân còn lại.

Nếu không với tốc độ nhanh như vậy, đảo mắt liền sẽ xuất hiện tình huống không kịp quanh co tránh né, sau đó trực tiếp đụng vào động.

Trên đường đi ước chừng chạy mấy phút.

Thông đạo dần dần bằng phẳng, sau đó lại nghiêng về một bên.

Hơn nữa chiều hướng dốc càng lúc càng cao, cuối cùng phẳng phát như leo núi.

Lại duy trì mấy phút đồng hồ nữa, nếu không phải Ngụy Hợp vô cùng kiên nhẫn, sớm đã quen với khổ tu buồn tẻ vô vị.

Đôi thành hắn trước kia, sợ là đã sớm nóng nảy mất kiên nhẫn.

Lại lần nữa đi về phía trước mấy phút, rốt cuộc, thông đạo phía trước dần dần có ánh sáng truyền đến.

Ngụy Hợp chân động tinh thần, tăng nhanh tốc độ.

Vèo!

Đột nhiên hắn vọt tới, trực tiếp bay vọt ra ngoài cửa động.

Bên ngoài thông đạo là một khu rừng âm u tràn ngập sương trắng nhàn nhạt.

Trong rừng có từng cây cối cao ngất thẳng tắp, tựa như cây lao cắm trên mặt đất, thẳng tắp thon dài.

Mỗi cây đều cao ít nhất hai ba mươi mét.

Mà điều làm Ngụy Hợp trấn trụ không phải là những thứ này.

Mà là một sinh vật hình người đứng trước mặt hắn ta.

Một sinh vật hình người không lồ màu đen cao khoảng gần mười thước.

Gia hỏa này giống như thụ nhân trong truyền thuyết, quanh thân mọc đầy xúc tu đen sì, xúc tu rậm rạp kéo đến mặt đất, giống như kéo dây leo, vẫn còn nhỏ xuống chất nhầy hôi thối.

Toàn thân con quái vật này đều bị xúc tu bao phủ, theo động tác của nó, xúc tu lắc lư chung quanh, khắp nơi đều là chất nhầy tanh tươi.

Ánh mắt Ngụy Hợp nhanh chóng quét qua một vòng chung quanh, rất nhanh hai mắt hắn sáng ngời, ngay sau lưng quái vật này, một mảnh cây cối, phát hiện thứ hắn muốn tìm.

Vỏ cây có đường vân tựa như rồng cuộn, có màu vàng nhạt, phiến lá như kim châm, nặng nề đến cực điểm, cứng rắn như sắt.

Chính là Long Tỏa Mộc.

Hơn nữa không chỉ có Long Tỏa Mộc, còn mọc ra một gốc cây Long Tỏa Mộc màu trắng viền vàng.

Hoa Hoa Nhị kia, đang chậm rãi bay ra sương mù màu vàng, nhìn qua liền biết không phải là phạm phẩm.

Lúc này thụ nhân ác độc kia cũng đã phát hiện Ngụy Hợp.

Nó cúi đầu, giang hai chân ra, hung hăng đạp mạnh về phía Thạch Hạo.

Bành!!

chất lượng to lớn âm âm rơi xuống, nện vào chỗ Ngụy Hợp đứng nguyên bản, đạp mặt đất bùn đất ra một cái hố sâu hơn một thước.

Tảng đá bùn đất bắn tung tóe.

Ngụy Hợp lắc mình xuất hiện ở một bên khác, đại khái tính toán khí lực gia hỏa này.

“Có hai tên.” Hấn sắc mặt bất động, phỏng chừng bí kỹ bản thân không ra, chỉ sợ không nhất định có thể chống lại quái vật này.

“Vậy thì du kích chiến thuật.”

Thân hình lóe lên, Ngụy Hợp đã vọt lên giữa không trung.

Tay phải hấn duỗi ra, lòng bàn tay ngưng tụ từng vòng thật mạnh mẽ, hình thành tựa như đám mây màu xám, hung hăng nện xuống đầu thụ nhân ác tanh.

Bành!!!

Một chương này mạnh mẽ đập lên đầu Thụ Nhân.

Lực lượng này tương đương với một nửa Ngụy Hợp, mạnh mẽ tuôn ra, đánh cho Thụ Nhân ngửa đầu ra sau, những xúc tu trên mặt nhao nhao bị đánh gãy nổ tung, vẩy ra bốn phía.

Chỉ là Ngụy Hợp cũng không nghĩ tới, gã vì đề cho an toàn, sử dụng một nửa thật thật thật mạnh, thế mà khó khăn lắm mới đánh lui Thụ Nhân này một bước.

Thụ Nhân quơ quơ đầu, cũng chỉ có trên mặt đứt mắt một vài rễ cây.

Rống!!

Nó gào thét một tiếng, hai tay đột nhiên trào về phía trước.

Xuy xuy xuy xuy!!!

Trong chốc lát tiếng xé gió dày đặc vang lên, trên cánh tay Thụ Nhân dùng hàng ngàn xúc tu, nhao nhao bắn ra, bắt lấy Ngụy Hợp.

kinh lực trên thân Ngụy Hợp lần nữa tăng lên, lần này hấn không dám lãnh đạm, vận dụng toàn lực vận động thật đúng là sức mạnh.

Từng khối lôm đôm bắt đầu hiện lên bên ngoài thân Ngụy Hợp Thể, hình thể của gã cũng cấp tốc bành trướng biến lớn, khối phức hình thể bình thường hơn ba thước.

Giữa không trung, hai tay hấn xoay lại, trên cánh tay thật đúng là ngưng tụ ra hình lưỡi đao, trong nháy mắt cắt đứt xúc tu

chung quanh.

Thừa cơ, Ngụy Hợp từ khe hở đằng không nhảy ra, một lần nữa đáp xuống đất.

Từ trên cao đáp xuống, hắn bỗng nhiên chú ý tới, tiếng cười nơi này tựa hồ lớn hơn nhiều so với lúc trước hắn cảm thụ trên đảo.

“Không đúng, loại phong lực này....! Nơi đây đã gần với chỗ gió mạnh mang tới rồi!” Ngụy Hợp đột nhiên phản ứng lại.

Khó trách con Chân Thú trước mặt này lại hung hãn như vậy, thì ra có thể là một tên đại gia hỏa cường phong mang theo.

Không kịp suy nghĩ nhiều, Ngụy Hợp chợt lóe sang trái.

Bành!

Một mảnh xúc tu từ trên trời giáng xuống, hung hăng đâm vào vị trí cũ của hắn.

“Lại nào!”

Trong lòng Ngụy Hợp cũng bị kích động hung tính, dưới chân giẫm một cái, mượn lực nhảy lên.

Lần này hắn hội tụ kinh lực toàn thân, kết hợp với thần lực của Kinh Hồng quyết.

Một quyền nện xuống.

Một quyền này có bóng dáng Hồi Sơn Quyền, cũng có bóng dáng Ngũ Lĩnh chưởng, càng có rất nhiều dấu vết võ kỹ Ngụy Hợp trước kia tu hành.

Trên thực tế, Ngụy Hợp không hơn không kém người theo chủ nghĩa chuyên về sức mạnh.

Hắn luôn cho rằng, chiêu số võ kỹ đều là thứ yếu, chỉ cần kinh lực đủ mạnh đủ nhiều, bùng nổ đủ nhanh, không cần chiêu số, tùy tiện một quyền một chưởng cũng có thể bộc phát uy lực khủng bố.

Mà chính ông ta cũng làm như vậy.

Lúc này hắn bộc phát toàn lực, nắm đấm phảng phất bao bọc lấy vô số sợi tơ đen nhánh.

Lượng lớn thật sự đã ngưng tụ thành sợi tơ như thực chất, vòn quanh nắm đấm của hắn, hình thành một bàn tay màu đen cực lớn.

Nắm đấm đen dài chừng bốn, năm mét rộng, mang theo lực lượng cực lớn của Kinh Hồng quyết, ầm một tiếng nện thẳng lên đầu Thụ Nhân.

Oanh!!!

Tiếng nổ mạnh vang lên, kèm theo một vòng vụn gỗ phá toái cùng xúc tu, còn có chân vụn thật sự bị đụng tán ra.

Thụ nhân xấu xí bị nện lùi về sau mấy bước, toàn bộ nửa người trên bị lồm xuống.

Đầu cùng thân trên, gần nửa bộ vị, toàn bộ nổ nát báy, thương thể còn lại, còn có mảng lớn Ngụy Hợp đúng là bám vào ăn mòn, phát ra tiếng tê tê.

Đang lúc Ngụy Hợp nghĩ sẽ chấm dứt, Thụ Nhân bỗng nhiên đứng vững gót chân, ngay chỗ thương thể nổ tung, nổ tan kinh lực của Ngụy Hợp.

Sau đó, chung quanh từng khối gỗ vỡ nát cùng xúc tu, nhao nhao bay vụt trở về trên người nó.

Dường như thân thể nó là một khối nam châm cực lớn, mà những xúc tu còn lại của gỗ đều là kim loại.

Bất quá một giây sau, thụ nhân lại khôi phục hình thể vốn có.

Rống!!

Nó phần nộ cuồng hồng một tiếng, đột nhiên một quyền nện ở chính giữa ngực mình.

Phốc!!

Một quyền này nhìn như đang tự hại chính mình, nhưng nắm đấm đánh trúng, đột nhiên nổ tung mảng lớn bột phấn xám đen.

Bột phấn cấp tốc khuếch tán ra chung quanh, đảo mắt liền bao phủ hoàn toàn phương viên mấy trăm mét.

Ngụy Hợp vốn còn muốn tiến lên truy kích, mới nhảy lên một nửa đã bị bột phấn này thổi trúng.

Hắn nhất thời cảm giác thân thể chính mình trở nên cực kỳ nặng nề, phảng phất nặng hơn vạn cân.

“Thứ quý gì vậy?!” Không kịp nghĩ nhiều, trước mắt Ngụy Hợp liền xuất hiện hai bàn tay gỗ thật lớn.

Đó là hai bàn tay của Thụ Nhân.

Bàn tay gỗ nắm lại.

Hắn hung hăng hướng về phía Ngụy Hợp ở giữa đụng một cái.

Bành!

Dưới sự trùng kích cực lớn, thật đúng là đủ sức đối kháng, cự lực cùng cự lực đối kháng.

Chính giữa, Ngụy Hợp mở hai tay ra, gắt gao chống đỡ hai cánh tay gỗ, không cho khép lại.

Cuối cùng hắn cũng biết vì sao Nguyên Đô sư tử sư tử vẫn luôn nhân mạnh, không được tùy tiện tiến vào gió mạnh.

Chỉ cần tùy tiện gặp được một con yêu thú thôi cũng đã biến thái rồi, nếu như gặp phải một con quái vật như thế này thì chắc chắn không còn là cường phong nữa rồi.

Toàn bộ Đại Nguyên... Năm đó làm sao mà chống đỡ nổi?

Không đúng, Ngụy Hợp bỗng nhiên nghĩ, trước đó Đại Nguyên cũng không phải không có cao thủ tông sư, không khắp nơi đều là thiên tai.

Đại hạn, đại vũ, ôn dịch, những tai họa này thoát nhìn hiện tại, phía sau đều mơ hồ có vết tích chân thú.

Xem ra không phải là không có tông sư, mà là tông sư không chống đỡ nổi a.

Hai cỗ cự lực chống đỡ, Ngụy Hợp rõ ràng chậm rãi bị áp chế.

Lực lượng mộc thủ cực lớn so với hắn cao hơn không ít, chính là gắt gao tiến vào giữa càng ngày càng gần.

“Đáng chết!!”

Ngụy Hợp cảm giác thụ nhân này tuyệt đối không phải cao thủ bình thường có thể ứng phó được.

Bây giờ hấn và thụ nhân này thật đúng là mạnh tám lạng người nửa cân, giằng co với nhau, nhưng khí lực lại rơi vào thế hạ phong.

Bất đắc dĩ, trong lòng hấn khẽ động.

Toàn thân vẫn còn thật lực quán quanh, lập tức nhiều ra một cỗ lực hút không lớn.

Cỗ lực hút vượt quá mức này bạo phát khá đột ngột, phối hợp trong nháy mắt buông lỏng, kéo Ngụy Hợp đột nhiên vọt ra bên ngoài, đảo mắt chạy ra khỏi phạm vi hai bàn tay gỗ hợp kích.

Dư thân vận dụng hấp lực, Ngụy Cương vừa vận nhanh chóng khôi phục nhẹ nhàng, hơn nữa so với trước còn nhẹ nhàng quý dị hơn.

Hấn hoàn toàn không có quán tính, thỉnh thoảng xuất hiện bên trái, thỉnh thoảng xuất hiện ở phía bên phải.

Mỗi lần xuất hiện đều một quyền toàn lực nện lên Thụ Nhân.

Thụ Nhân bị đập nát thân thể, nhanh chóng tự khôi phục, sau đó càng trở nên nổi giận, truy kích Ngụy Hợp bốn phía.

Một mảng lớn xúc tu như mưa rơi loạn xạ.

Giữa cả hai bộc phát ra trận trận tiếng va chạm cực lớn.

Chung quanh cây cối từng mảnh bị quét ngã, đất đá bùn đất nhao nhao bị đập nát, lưu lại từng cái từng cái hố lớn nhỏ không đều.

Lúc này Thụ Nhân và Ngụy Hợp đều đánh ra chân hỏa.

Cả hai thân pháp linh hoạt, né tránh cao hơn, một cái khác lực tự lành cực mạnh, bị đánh nát thân thể cũng có thể khôi phục.

Trong lúc nhất thời lâm vào trạng thái tiêu hao.

Ngay từ đầu, Ngụy Hợp cho rằng Thụ Nhân dù có thể tự lành, cũng nhất định có cực hạn, nhiều lần nhiều, tuyệt đối sẽ xảy ra vấn đề.

Nhưng đánh hơn ba canh giờ, hấn đã thật sự phát đau toàn thân. Quái vật đối diện lại một lần nữa khép lại thân thể vừa mới bị đánh nát.

“Không tìm được nguyên nhân gia hỏa này tự lành, xem ra tạm thời không làm gì được nó.” Ngụy Hợp hiểu rõ.

Nó đã thử nghiệm đánh nát tất cả vị trí của Thụ Nhân, nhưng bất luận vị trí nào bị đánh nát nó đều có thể tự chữa trị.

Hấn nhìn sang Long Tỏa Mộc bên kia, nếu như không có cách nào giải quyết triệt để thụ nhân này, vậy dẫn dụ nó đi chỗ khác, sau đó lại tăng tốc trở về lấy!

Trong lòng thiết kế kế hoạch đơn giản, Ngụy Hợp lại lần nữa nhảy lên, hung hăng một quyền đánh gãy cánh tay trái Thụ Nhân.

Sau đó mượn tác dụng phản tác dụng, nhảy lên xa xa, rơi xuống.

Thụ nhân đã sớm phản nộ tới cực điểm, cũng thù hận Ngụy Hợp tới cực điểm.

Ba giờ đồng hồ không ngừng bị phá hủy, cho dù có thể tự lành thì cũng cảm thấy rất đau đớn.

Vì vậy lúc này mắt nó cũng đỏ lên, bước nhanh một bước đuổi theo đối phương.

Cả hai một đuổi một chạy, dần dần rời xa, những nơi đi qua cây cối sụp đổ, mặt đất nổ mạnh.

Rất nhanh, cả hai hoàn toàn biến mất trong tầm mắt.

Đúng lúc này.

Sâu trong rừng cây bên cạnh, bùn đất trên mặt đất bỗng nhiên nổ tung, hai đạo nhân ảnh lao ra, bay thẳng đến Long Tỏa Mộc cùng Ngũ Diệp Hoa viền vàng.

Hai người này sớm đã mai phục bên cạnh hồi lâu, lúc trước bọn họ ở Ngụy Hợp cùng Thụ Nhân chém giết say sưa thì bị động tĩnh hấp dẫn tới.

Kết quả nhìn thấy đầu Thụ Nhân này đang ản núp thân hình, chờ đợi thời cơ.

Thụ Nhân Bất Diệt gần đây đi theo luồng gió mạnh, đột nhiên xuất hiện một con Chân Thú toàn bộ trên hòn đảo gần đó.

Hơn nữa không phải là toàn bộ chân thú bình thường, trước đó Hải Ninh Minh có hai vị toàn chân nhân tới đây cũng bị trọng thương mà trốn thoát.

Hai vị chân nhân này vốn chỉ đi săn chân thú xung quanh, không nghĩ tới lại gặp phải chuyện tốt thế này.

Vừa rồi quái nhân kia có thể chính diện chống lại Bất Tử Thụ Nhân, thậm chí còn dẫn dụ gã đi chỗ khác.

Đây quả thực là một cái bánh từ trên trời rơi xuống, hai người lúc này không chút do dự, ra tay hết tốc lực, trước tiên lấy được bảo bối Bất Tử Thụ Nhân bảo vệ rồi tính sau!

Đến lúc đó hẳn mang theo thứ gì đó, chạy một mạch vào trong biển người, ai biết là ai lấy được chứ?

Hai chân nhân chợt hạ xuống bên cạnh Bảo Hoa, một người đeo găng tay bằng tơ tằm, nhanh chóng hái Bảo Hoa một cái, bỏ vào một cái hộp gỗ, xung quanh cũng phủ đầy cỏ khô.

“Đi!” Bất lấy đồ vật, hai người xoay người bỏ chạy.

“Muôn đi! Hai người các ngươi thật ra may mắn, dễ dàng nhất được món hời như vậy.”

Một bên đột nhiên xuất hiện thêm một người.

Người này làn da ngăm đen, tóc ngắn tặc, nhìn tựa như một đồng ruộng lão nông quanh năm lao động.

Nhưng khác với những lão nông bình thường khác chính là, người này nhếch miệng cười, lộ ra một hàm răng bén nhọn chính tề, tựa như một con mèo.

Cái kia không giống như là răng người, càng là một loại nào đó ăn thịt mãnh thú.

“Giao Bảo Hoa ra đây, ta có thể cho hai người các ngươi một mạng, nếu không... Hắc hắc.” Nam tử bước lên phía trước một bước, dưới chân bốc lên một luồng khí màu đen hình thù như hoa sen.

Thật đúng là sức mạnh bình thường màu xám nhạt, nếu là có người đem thực lực luyện thành màu đen, vậy không cần hoài nghi, đây chính là nồng độ cực cao thật sự chông chất cùng một chỗ, mới có màu sắc như vậy.

Lúc này lão nông nam tử, dưới chân dâng lên Hắc Liên, liền làm cho hai tên tán nhân mặt mũi xanh mét.

“Hắc Liên chân kinh... Ngươi là Từ Thừa Đào của Hải Ninh Minh?” Một người sắc mặt đại biến, cắn răng nói.

“Nếu đã biết thì lưu lại đồ đi, cút nhanh lên!” Từ Thừa Đào cười lạnh.

“Từ Thừa Đào, ngươi thân là đạo chùng của Hải Ninh minh mà cũng coi trọng bảo vật tầm thường như vậy?” Một người

khác không cam lòng. “Nếu lần này để bọn ta rời đi, bọn ta có thể dùng một bí mật trao đổi với ngươi!”

“Xem ra ta đã lâu không đi lại bên ngoài, khiến người ta quên mất thủ đoạn trước kia của ta rồi.” Từ Thừa Đào cười hắc hắc, đột nhiên xông về phía trước.

Tốc độ của hắn cực nhanh, thậm chí làm cho hai người chân nhân không cách nào thấy rõ thân hình, chỉ có chớp mắt một cái, hai người theo bản năng tả hữu phân tán, muốn tránh đi.

Nhưng đáng tiếc quá muộn.

Phốc phốc phốc!

Trong nháy mắt hai người đứng vững, cứng ngắc bất động, nơi ngực đồng thời tỏa ra một cỗ nhiệt huyết.

“Đây là... Định Tâm Như Ý chỉ!!”

Đều là thật, hai người hoàn toàn không nghĩ tới, mình ngay cả một chiêu của đối phương cũng không tiếp nổi.

Thân pháp của Từ Thừa Đào cực nhanh, kinh lực hùng hậu, quả thực giống như dãy núi, xông tới với tốc độ cao, nhưng lại có thể lấy chỉ pháp bén nhọn, bộc phát uy lực.

Lấy điểm vạch mặt xuống, hai người dùng kinh lực hộ thân thùng rỗng kêu to, lúc này trái tim bị thương, không dám động đậy nữa.

“Tuồng lời nói của ta là sự thật hay sao?” Từ Thừa Đào thu tay cười lạnh: “Huống hồ, cho dù ta không động thủ, các ngươi cho rằng mình có thể an toàn cầm bảo hoa rời đi sao?”

Hắn xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía một chỗ khác.

“Ta nói đúng chứ? Vị đạo huynh này.”

Ánh mắt hắn nhìn tới đâu, sau lưng một cây đại thụ bị gãy một nửa, từ từ đi ra thân ảnh cao lớn của Ngụy Hợp.

“Cảm giác thật nhạy cảm.” Ngụy Hợp hí mắt nhìn chằm chằm vào Từ Thừa Đào.

Hắn tự nhiên là đã sớm trở về.

Lấy mưu tính của hắn, hai chân nhân kia đến trước đó, hắn cũng đã phát hiện, chỉ là hắn không thể phân thân, tạm thời quản không được.

Phía sau hắn có ý dẫn dắt Bất Tử Thụ Nhân, chính là muốn mượn tay hai người kia mang đi Bảo Hoa, chạy ra xa hơn một chút để tránh bị Bất Tử Thụ Nhân kia đuổi kịp.

Về phần hai chân nhân chạy mất thì làm sao bây giờ?

Hắn quả thật không thể hạ độc trên người hai chân nhân, nhưng trên người Bảo Hoa cùng Long Tỏa Mộc kia, hắn đã sớm phóng ra xa một chút độc tố truy tung.

Truy Hồn Hương hắn sáng tạo ra không phải là thứ mà một cái hộp gỗ có thể ngăn cách được.

Loại này dựa vào khứu giác bén nhạy của sâu bọ, đến truy tung độc phấn, chỉ cần dính vào là có thể truy tung hành tung.

Hôm nay, độc đạo của Ngụy Hợp mặc dù đối với chân nhân không có lực sát thương, nhưng một ít độc được phụ trợ, lại vẫn như cũ trợ lực.

Hơn nữa, Truy Hồn Hương cũng có thể bám vào bên ngoài kinh lực hộ thân của chân nhân. Trong thời gian ngắn, chỉ cần đối phương không tiêu hao nhiều mà bám vào độc tố thì sẽ không bị thanh trừ khí tức.

“Người phát hiện ra ta khi nào?” Ngụy Hợp mặt không biểu tình nhìn người này, trong lòng âm thầm đề cao cảnh giác.

“Tới lúc người tới rồi.” Từ Thừa Đào cười nói: “Chớ hiểu lầm, ta không có hứng thú gì với Bảo Hoa, ta tìm người chủ yếu là muốn mời người, hợp tác giết chết tên Thụ Nhân bất tử kia, thế nào?”

“Hợp tác?” Ngụy Hợp nheo hai mắt lại: “Thù lao là?”

Nếu có thể giải quyết triệt để Bất Tử Thụ Nhân, hắn cũng có thể an tâm xuống chặt cây và xử lý Long Tỏa Mộc.

“Một cân Ngân Tinh Thạch.” Từ Thừa Đào mở miệng ra đầy hào phóng.

Ngân Tinh Thạch đổi thành hắc tinh thạch, ước chừng tỷ lệ một trăm. Một cân Ngân Tinh Thạch chính là một trăm cân hắc tinh thạch.

Mặt ngoài chuyên đổi là như vậy, nhưng trên thực tế, Ngân Tinh Thạch càng thêm trân quý, rất nhiều trọng yếu cần có tài nguyên trung tâm của Cao Đoạn Tinh Trận.

Vì vậy giá thị trường còn cao hơn một chút.

Ngụy Hợp chính mình cũng vất vả một tháng, mới tích tụ được hơn trăm cân hắc tinh thạch.

“Tốt.” Suy nghĩ một chút, Ngụy Hợp lần này đi ra, vốn định tích góp từng tí tinh thạch, như vậy thù lao cũng coi như không tệ.

“Bất quá nếu thành công, ta còn muốn lấy một nửa vật liệu của Thụ Nhân.” Hắc lại bổ sung.

“Người hẳn phải biết, ta chỉ cần lấy được đồ là được, không cần thiết liêu mạng với Thụ Nhân kia.” Ngụy Hợp trầm giọng nói.

“Được rồi. Ta chỉ cần Thụ Nhân Thụ Tâm, còn lại đều có thể cho người, hợp tác vui vẻ.” Từ Thừa Đào rất hào phóng, không quan tâm chút tổn thất đó.

“Tốt!” Ngụy Hợp nghiêm túc gật đầu.

Sau đó, hắc mới nhìn về phía hai chân nhân bị cố định tại chỗ, cũng không dám động đậy.

“Người còn hữu dụng sao?” Hắc nhìn về phía Từ Thừa Đào.

“Tùy ý.” Lão giả không thèm để ý khoát khoát tay.

Bành!!

Ngụy Hợp đánh ra một quyền nhanh như chớp.

Màu xám đen đậm đặc thật đúng là hình thành một nắm đấm lớn màu đen, vừa vãn bao phủ đầu hai người lại.

Bành!!

Hai tên chân nhân còn chưa kịp nói gì, liền toàn thân kinh lực phá vỡ, đầu như dưa hấu nổ tung.

Bịch bịch hai cái, hai thi thể ngã xuống đất.

Một quyền này gọn gàng nhanh chóng, trong nháy mắt giải quyết hai tán nhân. Khiến Từ Thừa Đào hơi kinh ngạc là, trong hai người này lại có một người là toàn cảnh giới.

Tuy rằng cấp bậc toàn bộ bên ngoài của ba người, nhưng cũng không cường hãn bằng toàn bộ đại tông môn.

Nhưng Ngụy Hợp một quyền có thể đập chết hai tên chân nhân, chính là thực lực hiện ra.

Trong lòng hắn mô phỏng một quyền vừa rồi, trong lòng như có điều suy nghĩ.

“Đến rồi!” Bỗng nhiên Từ Thừa Đào quay người nhìn về phía xa xa.

Ngụy Hợp đem bảo hoa rơi trên mặt đất, đặt ở một bên chuẩn bị đánh xong lại lấy đi.

Thứ này hắn không biết công dụng của nó, bất quá nếu là ở cùng một chỗ với Long Tỏa Mộc, bán cũng không tệ, vậy trước mang về rồi hãy nói.

Lúc này mặt đất xa xa hơi chấn động, có tiếng bước chân dồn dập nặng nề từ bên kia truyền đến.

Bát Tử Thụ Nhân lắc lư rễ cây toàn thân, dồn dập chạy về phía bên này.

Hiển nhiên nó ý thức được bảo bối mình trông coi xảy ra chuyện.

“Đạo huynh, trước sau người ta.”

Từ Thừa Đào truyền âm nói, thân thể đột nhiên nhảy lên, dùng tốc độ cực nhanh vòng về phía sau Thụ Nhân.

Ngụy Hợp hít sâu một hơi, dưới chân giẫm mạnh, thân thể cao ba mét tựa như bị vụ nổ đẩy, hung hãn xông tới Thụ Nhân.

Nhẹ nhõm tránh thoát một quyền Thụ Nhân đánh xuống, một chưởng Ngụy Hợp mang theo chân thật mạnh mẽ, hung hăng đánh vào đùi phải Thụ Nhân.

Bành!!

Chân phải Bất Tử Thụ Nhân nổ tung, vỡ nát thành lượng lớn mảnh vụn.

Mảnh vụn vừa mới vấy ra, liền lại lơ lửng giữa không trung, đang muốn bay trở về khôi phục.

Chợt một tiếng quát truyền đến.

Một mảnh chân động vô hình từ sau lưng Thụ Nhân khuếch tán ra, bao phủ toàn thân nó.

Chân phải vừa muốn khôi phục nhất thời giảm tốc độ, giống như bị nhấn nút giảm tốc độ.

Vô số mảnh vụn ở giữa không trung chậm rãi bay trở về, có thể thấy rõ ràng.

Nếu nói ngay từ đầu, thụ nhân chỉ cần khôi phục một giây là không tới, như vậy hiện tại tốc độ khôi phục của thụ nhân đã bị cỗ dao động không hiểu kia cưỡng ép kéo dài thêm mấy lần.

Ngụy Hợp tính toán một chút, dựa theo tốc độ phi hành của những mảnh vụn này ít nhất phải năm giây, Thụ Nhân mới có thể chữa trị thân thể.

“Cùng động thủ! Huy diệt tất cả thân thể của nó hoàn toàn!”
Âm thanh của Từ Thừa Đào từ phía trước truyền đến.

Ngụy Hợp quyết định thật nhanh, một chương đánh về phía đùi trái Thụ Nhân.

Đồng thời, Từ Thừa Đào từ sau lưng cũng nhảy lên thật cao, xuất thủ chỉ một cái, điểm chính xác vào ót Thụ Nhân.

Oành oành!!

Hai tiếng trầm đục, uy lực một chỉ này của hắn thậm chí so với một quyền của Ngụy Hợp còn mạnh hơn một chút.

Một ngón tay hạ xuống, cả đầu Thụ Nhân và nửa người trên giống như bị lưỡi dao cắt vào.

Mấy tiếng xuy xuy vang lên, bộ vị từ phần eo Thụ Nhân trở lên bỗng nhiên phân tán thành mấy chục khối, tựa như cây tích mộc rơi xuống.

So sánh ra, Ngụy Hợp ra tay càng bạo liệt, nhưng lực bộc phát cùng tính chất đột ngột, ngược lại không như người thường.

Chỉ là Từ Thừa Đào sau khi ra một chỉ liền thở hắt hắt, trong tay đặt vào một tinh trận bàn bằng đá hơi mờ, dường như tiêu hao rất nhiều.

Bất Tử Thụ Nhân không lộ đứt hai chân, bị Ngụy Hợp liên tiếp đánh vài quyền, trên thân thể còn sót lại.

Sau mấy tiếng bộp bộp vang lên.

Thân thể Thụ Nhân triệt để tản mát, một điểm huỳnh quang màu xanh nhạt từ trong một khối gỗ nhỏ trong đó bắn ra, chạy thục mạng về phía xa.

“Muốn đi!” Từ Thừa Đào mừng rỡ, thả người đuổi theo quang điểm huỳnh quang kia.

Thừa dịp hấn truy tung điểm sáng, Ngụy Hợp nhanh chóng tìm kiếm trong thân thể còn sót lại của Thụ Nhân, lấy được một khối Kim sắc tinh thạch rất nhỏ, lúc này mới hài lòng đứng dậy rời đi.

Một lần nữa trở lại bên cạnh Long Tỏa Mộc, kiểm tra thi thể hai người thật sự mấy lần, trừ bỏ một ít đồ vật linh tinh vô dụng, liền chỉ có một khối tinh trận bàn rác rưởi thô ráp có chút giá trị.

Ngụy Hợp cũng không thèm nhìn, đem trận bàn mang đi, cầm hộp gỗ Bảo Hoa, để dành trước mặt Long Tỏa Mộc.

Long Tỏa Mộc chỉ chính là một cây cối như vậy.

Toàn bộ long tỏa cao sáu thước, to cỡ thùng nước. Cành lá rậm rạp bên trên rất tươi tốt.

Ngụy Hợp đưa tay gõ nhẹ lên thân cây.

Đương đương.

Giống như đập vào mặt ngoài kim loại, rất là thanh thúy.

“Sao mang về?” Hấn khẽ nhíu mày, đi một vòng quanh Long Tỏa Mộc.

Nhưng từ đầu đến cuối vẫn không tìm được chỗ hạ thủ.

“Được rồi.” Hấn dứt khoát tiến lên bắt đầu đào đất trên mặt đất.

Bởi vì không rõ Ngũ Chuyển Long Túc cần bao nhiêu Long Tỏa Mộc mới có thể luyện thành, cho nên hấn dự định đào hết cả rễ cây về.

Việc này nhất định phải hoàn thành trước khi Từ Thừa Đào trở về, gia hỏa kia là cao thủ Hải Ninh Minh, một chỉ vừa rồi của hấn còn mạnh hơn uy lực toàn lực bạo phát của Ngụy Hợp.

Để tránh đêm dài lắm mộng, vẫn nên mau chóng rời đi thì tốt hơn.

Hấn cũng không muốn ở nơi này dùng bí kỹ, dù sao sau khi dùng bí kỹ xong, giai đoạn suy yếu quá mức nguy hiểm.

Không lâu sau, Ngụy Hợp đã đào đứt không ít rễ cây Long Tỏa Mộc, từ đó bẻ gãy nó.

Cuối cùng mới kẹp trong tay, dọc theo đường đi nghênh ngang rời đi.

Ngay lúc hấn rời đi không lâu, Từ Thừa Đào rất nhanh lại trở về chỗ cũ, ánh mắt lập loè, xem xét hai bên.

Lại không phát hiện tung tích Ngụy Hợp.

“Thế mà đi, thù lao cũng không cần. Vừa rồi người nọ rõ ràng dùng huyền tỏa kinh của Huyền Diệu tông, cảnh giới không cao, nhưng tổng lượng rất nhiều, người này hoặc là thiên phú dị bẩm, hoặc là hậu thiên có kỳ ngộ. Đáng tiếc... Đáng tiếc...” Hấn thấp giọng nói.

“Đáng tiếc Thụ Tâm chạy quá lâu, nếu không ta và người nói không chừng còn có thể bắt được tên cao thủ Huyền Diệu tông kia, mang về cũng là một công lớn.”

Nữ tử áo xám im lặng xuất hiện bên cạnh hấn, âm thanh the thé nói.

*

*

*

“Muốn bắt chính ngươi, ta chỉ muốn kết giao làm quen, bậc cao thủ này ngươi cho rằng Huyền Diệu tông sẽ không cho hấn thứ tốt nào sao?”

Bí kỹ cũng tốt, át chủ bài cũng tốt, nếu thực sự muốn dùng, ta và ngươi cũng chưa chắc có thể gánh vác được.” Từ Thừa Đào lườm nữ tử một cái.

Hắn trở thành Đạo chủng đã gần trăm năm, bây giờ kẹt ở trong hoàn toàn năm bước dài, bước tiếp theo chính là nghĩ biện pháp đột phá tính chất.

Lên năm bước chính là một tầng thiên địa khác.

“Được rồi, nếu đã rời đi, chúng ta cũng trở về. Vô Hồi đảo này lúc nào cũng có thể bị gió mạnh bao trùm, không thể ở lâu.”

“Đi thôi.” Nữ tử gật gật đầu, mắt nhìn vị trí Long Tỏa Mộc Ngụy Hợp đảo xuống, nơi đó chỉ còn một cái hố sâu to lớn.

“Long Tỏa Mộc cũng chỉ có một khối nhỏ trái cây ở giữa thân cây mà thôi, người này tại sao phải đào toàn bộ thân cây đi? Hắn không ngại nặng sao?” Nữ tử không nói gì.

“Chẳng lẽ là muốn lấy về để dờn ngôi sao?” Từ Thừa Đào suy nghĩ một chút rồi nói.

Hắn thân là tinh trần sư, từng thấy qua tài liệu gì tốt, đương nhiên Long Tỏa Mộc cũng dùng qua.

Thứ này nặng đến trăm trăm, giống như một cái cây vừa rồi, toàn bộ cộng lại phải nặng ít nhất mười vạn cân.

Ở một nơi khác...

Ngụy Hợp thở hồng hộc một đường gian nan ôm thân cây, nếu không có lực hút chia ra, hiện tại hắn đã sớm đi từng bước một

dấu chân, hăm sâu mặt đất, đường cũng đi không được.

“Chính là ta, kinh lực và khí lực đều vượt xa đồng cấp, đổi lại là chân nhân thì nhất định sẽ mệt chết.”

Bất quá mặc dù mệt mỏi, nhưng đồ vật tới tay, chính là thành công.

Lập tức, Ngụy Hợp vận khởi khí lực, tiếp tục đi dọc theo đường cũ trở về.

Rất nhanh, hần một lần nữa trở lại động khẩu dưới mặt đất, nhìn cửa động trước mặt.

Ngụy Hợp nắm chặt Long Toả Mộc trong tay, thở ra một hơi.

Qua cầu rút ngắn thông đạo dưới lòng đất, trước đó còn chưa cảm thấy mệt mỏi, nhưng bây giờ lại cảm thấy...

Hồi tưởng lại người vừa rồi, Ngụy Hợp cũng có ấn tượng khắc sâu.

“Hải Ninh Minh Từ Thừa Đào... Xem ra không phải là hạng người dễ gặp, mà là một trong các đạo chủng.”

Lần này nếu không có Từ Thừa Đào xuất hiện, hần còn không nghĩ ra biện pháp giải quyết Bất Tử Thụ Nhân kia.

Cũng không lấy được viên tinh hạch màu vàng kia.

Xem như thu hoạch ngoài ý muốn.

Dứt lời, mục đích ra ngoài lần này xem như đã đạt được toàn bộ.

Long Toả Mộc tìm được, định cảm hoàn thành, còn lấy thêm được tinh hạch màu vàng. Tuy rằng không nhiều lắm, nhưng chỉ có một khối nhỏ, nặng hơn phân nửa cân.

Nhưng cũng coi là tốt.

Đối với việc này Ngụy Hợp tương đối hài lòng.

Mấy ngày sau.

Một chiếc hải thuyền chậm rãi bay trở về Huyện Diệu tông tu sĩ đảo.

Ngụy Hợp sắc mặt khó chịu từ trên thuyền xuống, đứng ở trên bến tàu.

Hắn kéo dài trọn vẹn một ngày Long Tỏa Mộc, mãi đến ngày thứ hai, phần còn lại của Long Tỏa Mộc bắt đầu chuyển sang màu xám tro, mục nát, chỉ có trung gian thụ tâm còn sót lại huỳnh quang.

Lúc này hắn mới hiểu được, hạch tâm của thứ này chỉ có Thụ Tâm, còn lại đều là nuôi trồng vật phụ thuộc.

Nghĩ đến lúc trước hắn vì kéo long tỏa mộc mệt mỏi không chịu nổi, Ngụy Hợp trong lòng cũng không nói gì.

Tuy nhiên, may mắn là lần này ra ngoài thu hoạch không tệ.

Lúc này hắn đã khôi phục hình dáng một mét tám.

Chỉ là hắn vừa mới lái thuyền một chút, liền cảm giác bầu không khí nơi bến tàu có chút không đúng.

Đệ tử Đạo Cung Đức Trữ Điện bên ngoài tông môn, lúc này phối hợp với rất nhiều đệ tử ngoại vi, thiết lập vài cửa ải kiểm tra ở khu bến tàu.

Trên mặt mỗi đệ tử đều hiện lên vẻ nghiêm nghị và trầm thấp.

“Phàm là xuống thuyền, đi qua bên này, nói rõ mục đích đến Huyền Diệu tông của ta, dừng lại trong thời gian, là địa phương cần đi tới!”

Cách đó không xa có một đệ tử áo đỏ hét lớn, an bài mọi người đi theo con đường quy định.

Bến tàu được người ta dùng một ít tấm ván gỗ đơn giản làm ra một thông đạo lộ thiên.

Những hành khách rời thuyền đều ngoan ngoãn xếp hàng, lục tục đi trong thông đạo, lần lượt thông qua cửa ải tra xét.

Ngụy Hợp lấy Yêu bài ra, nhanh chóng thông qua kiểm tra. Gã tùy ý bắt lấy một đạo nhân nhíu mày hỏi.

“Xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao đột nhiên lại bắt đầu nghiêm như vậy?”

“Ngụy sư huynh?!” Đệ tử kia nhận ra Ngụy Hợp Yêu bài, lập tức cung kính chấp tay.

“Là nửa tháng trước, tông chủ mới xác định Đạo tử Thái Mạnh Hoan sư huynh, lúc tản bộ ở Long Loan trong tông môn, bị người ta đánh lén, hôm nay trọng thương được cứu, còn đang hôn mê!”

“Thái Mạnh Hoan?!” Ngụy Hợp cả kinh, nghe nói Thái Mạnh Hưng đã là sự thật, hơn nữa còn là thiên tài hàng đầu có thể vượt cấp thực chiến, vậy mà lại bị người trong tông môn đánh lén trọng thương.

Chẳng trách nơi này lại nghiêm như vậy.

Hơn nữa đây còn là vừa vặn Nguyên Đô Tử đại sư tử xác định Đạo Tử xong, lập tức trọng thương.

Đây căn bản là vả mặt ngay trước mặt mà!

“Biết là ai làm không?” Ngụy Hợp nhanh chóng trầm giọng hỏi.

Đệ tử kia lắc đầu: “Không biết, Ngụy sư huynh ngài là người thật, có lẽ hỏi thăm thăm chân nhân nội sơn một chút, hẳn phải biết nhiều hơn nữa.”

Ngụy Hợp buông hất ra, thả người nhảy lên, cấp tốc chạy về phía nội sơn.

Một lát sau.

Ở Vân Tiên Đài, hắn nhìn thấy Thái Mạnh đang hôn mê bất tỉnh đang nằm trên giường.

Bên giường còn có hai vị chân nhân đầu bạc trắng tay chân nhân, chịu trách nhiệm thâm thấu vào thân thể, gia tăng tốc độ chữa trị thân thể.

Nguyên đô tử sắc mặt âm trầm, đang cùng Thanh Mai Tử nói gì đó.

Hoán Tùng Tử cùng mấy tên Ngụy Hợp trước đó chưa thấy chân nhân, đứng ở một bên, lẳng lặng chờ đợi.

Nhìn thấy Ngụy Hợp tiến đến, Tùng Tử tranh thủ thời gian vẫy vẫy tay với hắn ta, ra hiệu cho hắn ta đi qua.

Ngụy Hợp tranh thủ thời gian lặng lẽ đi qua, bước vào hàng bên cạnh người Bình Tử.

“Xảy ra chuyện gì vậy!?” Hắn không thể nào ngờ được, Thái Mạnh hoan lúc trước vẫn còn hăng hái, hiện tại mới nửa tháng không gặp mà đã ngã xuống hôn mê bất tỉnh, thân bị thương nặng.

“Là Thiên Diện Ma Quân.” Hoán Tùng Tử truyền âm nói. “Ài, Thái sư đệ thiên tư tung hoành, không ngờ...”

Ngụy Hợp im lặng không nói.

Thiên Diện Ma Quân bị Huyền Diệu tông đuổi bắt nhiều năm như vậy, bây giờ càng làm Đạo Tử tông môn trọng thương hôn mê.

Nhìn Thái Mạnh hoan nằm trên giường, trong lòng Ngụy Hợp càng cảm thấy nguy hiểm.

“Đừng lo lắng, sau khi chuyện này xảy ra, đại sư tỷ ở các nơi trong tông môn đã phải trả một cái giá lớn, lập ra thủ đoạn phòng bị.

Ba vị tổ sư khác cũng tức giận rời núi, chuẩn bị chia làm hai đội tự mình xuất động, truy nã Thiên Diện Ma Quân!”

Đôi Tùng Tử lặng lẽ truyền âm.

Ngụy Hợp lại không nói gì.

Chính diện đối đầu, Thiên Diện Ma Quân khẳng định không phải là đối thủ của Nguyên Đô Tử đại sư tỷ.

Đáng sợ thì chỉ sợ ở đây, thực lực của người này cực cao, hơn nữa còn cực kỳ không biết xấu hổ.

Tông sư không cần thể diện, chỉ thích ra tay với tiểu bối.

Hơn nữa năng lực nguy trang của hắn vô cùng cường đại. Trên dưới Huyền Diệu Tông không có mấy ai có thể nhìn thấu.

Điều này dẫn đến việc mỗi người của Đại Huyền Diệu tông đều cảm thấy bất an.

Bởi vì nếu Thiên Diện Ma Quân nguy trang thân phận, cũng giống như Thái Mạnh vui vẻ giới thiệu với mọi người một chút.

Vậy không ai có thể ngăn cản.

Đây chính là thủ đoạn thích khách cao cấp nhất...

Trong lòng Ngụy Hợp cảm thán.

Lúc này trong lòng hắn càng thêm tin vào câu châm ngôn kia.

Mộc Tú trong gió rừng tất phá vỡ, xuất thương đánh bay con chim đầu đàn.

Thái Mạnh vui vẻ ra mặt nhanh nhất, diện mạo còn cao hơn các cây cối còn lại, cho nên là người đầu tiên bị chơi cho.

“Hơn nữa ta hoài nghi, việc này còn có người của đại nguyệt đang giở trò, chỉ cần một mình Thiên Diện Ma quân, không có khả năng có bản sự lớn như vậy.” Tùng Tử trầm giọng truyền âm.

“Đại sư tỷ đã có đối sách chưa?” Ngụy Hợp hỏi.

“Dự định xây dựng một tinh trận cỡ lớn bao phủ toàn bộ hòn đảo, chuyên dùng kinh lực phân biệt thân phận. Ài, trước đó đại sư tỷ và Quách hợp các quốc gia bên kia trao đổi sinh ý với nhau, lương thực bên phía xa Hi đều bị các phú thương cướp sạch.

Nếu không như vậy, sau khi Thiên Diện Ma Quân đã thương người, cũng không thể nhẹ nhõm chạy trốn.”

Ngụy Hợp không còn gì để nói.

Hắn nhìn về phía Nguyên Đô Tử, mơ hồ cảm giác, bây giờ Huyền Diệu tông tựa hồ đang trở nên nôn nóng.

Đại nguyệt không chính diện động thủ, mà lợi dụng các phương diện sức ảnh hưởng khác nhau, thủ đoạn còn lại ở biên giới, náo động từng chút một đến Huyền Diệu tông không được an bình.

Có lẽ, đợi đến khi Đại Nguyệt cảm giác thời cơ chín muồi, cũng chính là ngày bọn họ động thủ.

Những năm qua, Đại Nguyệt vương triều vẫn luôn có những động tác nhỏ.

Cũng chính là Nguyên Đô Tử tọa trấn tông môn bất động, nếu không đổi lại thế lực khác đã sớm bị đại vương triều nghiền nát.

Rất nhanh Thanh Mai Tử cáo từ rời đi, sắc mặt Nguyên Đô Tử âm trầm, phân phó cho nhóm người Hoán Tùng Tử và Ngụy Hợp chú ý an toàn, không có việc gì ít ra ngoài núi, sau đó liền chuyên tâm trị liệu đối với Thái Mạnh Hưng.

Một hàng chân nhân chậm rãi rời đi.

Tình hình như vậy, tất cả mọi người cũng không có tâm tư nói chuyện phiếm, mà nhanh chóng mỗi người trở về chỗ ở, bày ra cảnh giới tinh trận.

Mặc dù biết rõ ngăn không được tông sư, nhưng chỉ cần kéo dài thời gian bao lâu, có thể đợi đến lúc Nguyên Đô tông chủ xuất thủ, cũng coi như là một lời an ủi trong lòng.

Ngụy Hợp thì cầm lấy thu hoạch mang về, trở về trong động, tiếp tục tu hành.

Tinh trận đặt xong, hiệu quả gia tốc quả thật không tệ, Bảo Hoa kia hẳn cũng đã điều tra, là một loại bảo dược trân quý nội thương có hiệu quả kỳ diệu, tên là Kim Tuyền Liên.

Thứ này rất nhanh liền bị Ngụy Hợp tra xét điển tịch, điều phối thành dược tán, để có dược hiệu lớn nhất.

Dược tán dược điều phối, dược hẳn gọi là Dương Ngọc Bồ Thần Tán. Có thể tiến hành tẩm bổ thương tích tổn hại thân và thần bị thương cực lớn.

Tổng cộng năm bộ thuốc, Ngụy Hợp thử một bộ thuốc, hiệu quả vô cùng tốt, liền lại đưa cho Nguyên Đô Tử đại sư tử một bộ trang phục, làm cảm tạ trận bàn hồi báo.

Còn ba bộ tồn tại trong tay, chờ giá mà mua.

Bây giờ không dùng được cũng không có nghĩa là sau này không dùng được.

Sau khi phối chế xong xuôi, Ngụy Hợp lại lần nữa tiến vào khổ tu, lần này có đầy đủ các loại tài nguyên, hấn dứt khoát chuyên tâm tu hành, đóng cửa không ra ngoài.

Trong nháy mắt thời gian trôi qua cực nhanh.

Lại qua ba năm, Thái Mạnh hoan mới miễn cưỡng chữa khỏi thương thế, dưới sự chỉ điểm của Nguyên Đô Tử, lại bắt đầu tu hành.

Chỉ là trước đó thụ thương, trong cơ thể hấn cuối cùng lưu lại không ít mầm họa.

Nếu muốn đột phá, nhất định phải sớm điều trị tốt những tai họa ngầm này. Điều này làm trễ nải hấn quá nhiều thời gian.

Vốn dĩ sau khi tiến vào cảnh giới toàn chân, mỗi một bước đều sẽ tiến triển vô cùng gian nan.

Bây giờ sau lần trọng thương này, tốc độ tu hành bị thất bại càng thêm chậm chạp.

Chớp mắt lại ba năm trôi qua.

Hai, ba năm, chính là sáu năm. Thái Mạnh Hoan tu dưỡng thân thể cho tốt, khôi phục tốc độ tu hành bình thường, cũng dần dần khôi phục lại phong phạm thiên tài ban đầu.

Huyền Diệu tông cũng dần khôi phục bình tĩnh, trừ ba vị tổ sư ra không công mà đi ra, không tìm được Thiên Diện Ma quân, còn lại vẫn nhớ tới quy luật cuộc sống trước kia.

Ngụy Hợp một môn tâm tư đóng cửa tu hành, có tinh trận gia tốc, tăng thêm hấn tiêu hao tinh hạch bất kể phí tổn, tốc độ tu hành xác thực tăng lên không ít.

Sáu năm, hấn rút cuộc đã luyện xong tầng thứ tư của Huyền Tỏa kinh.

Chỉ cần luyện đến bình cảnh, lại dùng Phá Cảnh Châu đột phá, liền có thể thuận lợi đột phá đến tầng thứ tư.

Kỳ thật ở giai đoạn định cảm, thực lực của hấn tăng lên cũng không nhiều, toàn bộ giai đoạn định cảm đều là ở trên chất lượng thật sự, mà không phải tăng tốc độ phản ứng.

Chân kinh Ngụy Hợp vốn đã vượt xa thường nhân, tăng cường thêm nữa, kết quả cũng vậy.

Hôm nay chân chính quyết định hẳn và cao tăng hơn thắng bại, không phải cái khác, mà là tốc độ phản ứng của kinh lực.

Chỉ là, ngay lúc hẳn chuẩn bị các loại vật liệu, giả bộ tuyên bố bế quan, muốn chính thức đột phá.

Bên ngoài lại xảy ra chuyện.

Nhưng lần này xảy ra chuyện không phải Huyền Diệu tông mà là vương triều Đại Nguyệt.

Đại Nguyệt vương triều, Trung Châu quân giới.

Từng cái hoá lò khổng lồ cao mấy chục thước, tựa như từng tòa phòng ốc, đứng sừng sững ở phụ cận dòng sông bạch thủy rộng lớn.

Trong lò lửa không ngừng thiêu đốt đại lượng hỏa diễm, ngọn lửa đỏ bùng ngẫu nhiên còn có thể từ ống khói đỉnh lò chạy ra.

Phía dưới, một xe than đá, các loại nhiên liệu, không ngừng bị đổ vào miệng lò nóng.

Các thợ thủ công mồ hôi chảy như suối, cúi đầu mài linh kiện trên từng dãy sân khâu công tác.

Cách đó không xa trên một đài cao kim loại, vài lão giả tóc trắng xoá cường tráng đang nhìn về phía rất nhiều lò luyện đan đang làm việc.

Trong đó liền có người phụ trách bộ cục quân giới Đại Nguyệt hiện tại, trong nước đều có Tông Tượng Trần triều cao giọng ca ngợi cực cao.

Trần triều từ lâu đã hơn hai trăm tuổi, tóc và chòm râu đều là trắng như tuyết, không hề có chút tạp sắc nào, ở trong mấy lão nhân thì hẳn cũng là người có vị trí cao nhất.

Ông ta đã chứng kiến toàn bộ vương triều Đại Nguyệt, còn là con đường quật khởi từng bước một của thời Đại Ngô, hiện tại lại càng là đệ nhất tông sư thiên hạ mà Định Nguyên Đế tín nhiệm nhất.

Cái gọi là tông sư, chính là chỉ trong chuyến đi Tượng sư này, có cái gọi là tôn xưng tương đương với địa vị Tông sư.

Đây không phải là người ngoài tùy tiện xưng hô, mà là triều Đại Nguyệt vương có sắc phong chính thống.

“Cấp bậc thành công rồi sao?” Trần triều không tự chủ kéo râu, trầm giọng hỏi.

“Đã thành công, hiện tại là lặp lại lần thứ năm.” Một vị lão tượng sư bên cạnh cung kính trả lời.

“Nếu phương pháp này có thể thực hiện được, như vậy huyết khí sẽ giúp cho toàn bộ đại nguyệt tiến thêm một bước.” Trần triều vừa nói liền cảm khái, thở dài nói.

Đại Nguyệt vương triều từ lúc còn là Đại Ngô, vẫn luôn tìm kiếm phương pháp tăng cường võ đạo Chân Huyết.

Trong huyết mạch cao có kết hôn, là một biện pháp, nhưng đạt được xác suất dị dạng quá lớn.

Mà hiện tại, trải qua nhiều năm bất kê chi phí, đưa số tài nguyên ra để nghiên cứu.

Một loại phương pháp chiết xuất chân huyết có thể chiết xuất lớn nhất trong cơ thể rốt cuộc đã tìm được.

Đó chính là vũ khí bằng máu.

Trần Triều vừa dẫn dắt đoàn đội, mấy chục năm như một ngày toàn tâm toàn ý nghiên cứu, chính là không phụ lòng Hoàng gia ủy thác.

Mấy năm nay, chỉ cần hần mở miệng, hoàng gia đều có cầu tất đáp, muốn cái gì cho cái đó.

Điều kiện nghiên cứu đã làm được đến cực hạn.

Mà Trần triều vừa rồi cũng không phụ sự nhờ cậy, rốt cuộc đem vũ khí chân huyết chiết xuất thành công làm ra.

Rất nhanh, có người đem thành phẩm vừa mới làm ra, chạy chậm dùng mâm kim loại bung lên.

Trong cái tô vuông đen sì, dùng tơ lụa phủ lên một tầng đệm.

Ở giữa đặt một đồ vật to như kim loại.

Trong cái ống có kết cấu tinh xảo màu lam nhạt, từ trong ống thủy tinh trong suốt nhìn vào, có thể nhìn thấy trong cái ống tựa hồ có lượng lớn đường vân, linh kiện, lọc tầng tầng lớp lớp.

Đây mới chỉ là nơi có thể nhìn thấy tầng ngoài, hiển nhiên bên trong hạch tâm càng thêm phức tạp.

“Trong này tụ hợp hai cái tiểu tinh trận, đã là tiểu tinh trận chúng ta có thể làm được nhất. Nguyên lý thuần hóa tinh trận, linh cảm đến từ nghiên cứu của ta. Mà trình độ công nghệ hiện tại, chỉ có thể làm được đến mức này.”

Trần triều vừa cầm cái ống, cái ống này hơi nhỏ hơn cánh tay hẳn một chút, càng dài mười lămcm. Bên ngoài bọc một lớp màng mỏng trong suốt phòng ngự, cũng không biết là da ở đâu.

“Hiệu quả thế nào?”

Một lão giả một mắt đứng một bên trầm giọng nói.

Độc Nhân lão nhân mặc trường bào Huyền Diệu màu đen, thân hình cao lớn, là trọng thần Vũ Bộ được Hoàng gia phái đi đảm nhiệm phó thủ ở chỗ này - Quan Như Kỳ.

Trần triều mới vừa gật gật đầu: ” đeo sau lưng, tiến hành tinh hóa huyết dịch cố định, một năm có thể làm một lần, hiệu quả có thể tăng lên bốn thành nồng độ chân huyết nguyên bản.”

“Bốn thành! Tốt lắm. Xem ra là trời phù hộ trăng của ta! Hợp lại để đại nguyệt của ta hứng khởi!” Quan Như Kỳ khuôn mặt già nua nhanh chóng nở nụ cười.

“Cứ như vậy, tất cả mọi người có thể tiến hành một lần chân huyết chiết xuất, sau này mặc dù sẽ mất máu nhiều, nhưng cũng có thể đề thăng nồng độ chân huyết của mình cực lớn.”
Trần Triều Cương mỉm cười nói.

Huyết khí xuất hiện, đã đánh dấu thịnh thế chân chính của vương triều Đại Nguyệt đã bắt đầu.

Tinh luyện huyết khí, có thể giúp rất nhiều loạn huyết giả chưa đạt tới tiêu chuẩn thấp nhất trước kia cũng đạt được hiệu quả cường hóa.

Trước kia bởi vì nồng độ chân huyết không đủ, dẫn đến các cường giả không thể đột phá đỉnh cao, cũng có cơ hội tiến thêm một bước nữa để tinh luyện.

“Đây là phát minh của thời đại này a... Trần lão, nếu kiểm tra vượt qua phạm vi của huyết khí, có lẽ từ nay về sau, người sẽ

là công thần của cả đại nguyệt! Ngày sau lưu hương bách thế, hậu nhân lập bia cũng không phải là không thể!”

Quanh miệng cười thoải mái, nhẹ nhàng vỗ vai Trần Triều Cương.

“Huyết khí vừa xuất, ngược lại khiến cho chuyện Vũ Điện trở nên nổi bật.” Quan Như Kỳ thu lại vẻ tươi cười, thở dài nói.

“Bên trên đã bắt đầu tụ tập đông đủ cao thủ và đại thánh võ điện. Thu nhận tất cả võ học cấm kỵ, để phối hợp với Cẩm Võ Lệnh của dân gian mở rộng.”

“Đến lúc động thủ rồi.” Trần triều mới gạt đầu: “Năm đó vì để yên ổn thiên hạ, mau chóng thu nạp lực lượng nội quốc, ứng phó đại hạn thiên tai tiếp theo cho nên đã tiếp nhận không ít tông môn của Nguyên Quốc.

Hiện tại thiên tai đã dịu xuống, dân chúng chậm rãi khôi phục nguyên khí, ngược lại quả thật có thể bắt tay giải quyết việc này.”

“Đúng vậy... Có người nói lần này có một trăm hai mươi tư loại võ đạo ghi chép lại trên võ điện Đại Nguyệt, được liệt vào hai loại võ học cấm kỵ.” Ngay từ sớm, Quan Như Kỳ đã nghe được phong thanh.

Chẳng qua nhìn những cái tên được ghi trong võ điện, hẳn liền cảm giác được một làn gió tanh mưa máu sắp bộc phát.

Năm đó thỏa hiệp là vì an bình trong nước, hiện tại Định Nguyên Đế nghỉ ngơi lấy lại sức, cộng thêm tuổi trẻ khỏe mạnh, tinh lực dồi dào, đương nhiên phải động thủ loại bỏ nội hoạn.

Mà nội hoạn lớn nhất trong đó, chính là thế lực Đạo Mạch đứng mũi chịu sào.

“Vẫn là người thoải mái hơn, mỗi ngày ở chỗ này chuyên tâm nghiên cứu, cái gì còn lại cũng không cần để ý.”

“Thúi lắm, con mắt nào của ngươi nhìn thấy ta thoải mái hơn hả? Lão nhân gia ta ngày đêm cải tiến huyết khí, sắp hoa cả mắt rồi.

Thật vất vả mới làm ra được mấy món như vậy.” Trần Triều Cương cũng hiểu được một chút tình huống.

Huyết khí xuất hiện đại biểu cho võ đạo Chân Huyết càng thêm cường đại.

Mà các tông hùng mạnh chiến đấu đến nay, căn bản không có cách nào so sánh với sự toàn lực nghiên cứu của một vương triều.

Cho dù là Kim Liên tông lớn nhất dùng để nghiên cứu công pháp nhà mình, lại có bao nhiêu nhân thủ? Thậm chí còn không biết phải người nghiên cứu những thứ này.

“Vô Thủy tông, Kim Liên tông, Huyền Diệu tông, tam tông cũng nên thanh lý. Tuy ẩn vào dưới đất, nhưng ba tông môn Đạo môn bảo bình mấy năm nay không ngừng tiêu động tác, đặc biệt là Vô Thủy tông.

Còn tưởng rằng bệ hạ nhân từ nương tay, không dám động thủ? Nếu không phải là không muốn liên luy quá nhiều, lạm sát người vô tội, chẳng lẽ lúc trước bọn họ còn muốn ẩn giấu?” Quan Như Kỳ lạnh lùng nói.

Nhìn bên dưới tựa như quần kiến, rất nhiều thợ thủ công bận rộn dị thường, trong lúc nhất thời hai người đều rơi vào trầm mặc.

Thanh toán xong, không chỉ là hành động đơn giản mà còn kèm theo một lượng lớn gió tanh mưa máu.

*

*

*

“Lúc trước đám người Đạo môn đã âm thầm thành lập giáo phái, phối hợp với Ma đạo tà đạo, thuyết phục hương lây giáo đại quân.

Phiền toái lớn như vậy, bệ hạ chịu đến bây giờ mới động thủ, đã coi là nhân từ rồi.”

Quan Như Kỳ lắc đầu: “Nếu bọn họ thức thời, ngày sau đóng cửa không thu đồ nữa, đồng thời thay đổi hệ thống cũng có thể

giữ được tính mạng.”

Trần triều vừa không trả lời.

Dĩ nhiên hẳn biết hệ thống này sẽ lãng phí tài nguyên bao nhiêu đối với thời đại Đại Nguyên Chân Kính.

Bây giờ triệt để thanh lý cũng tốt, ngày sau liền có thể không có nhiều ản hoạn như vậy.

“Võ điển thág lớn? Huyét khí?”

Trong núi Huyền Diệu tông, Hắc Nhai.

Sắc mặt Nguyên Đô Tử khẽ biến, nhìn tình báo trong tay truyền về.

Mấy năm nay, nàng đã tiêu hóa gần hết cơ duyên lấy được, bây giờ thực lực vững chắc bất động, thật lâu không tiến thêm.

Mà tông sư còn lại của Phương Hi phần lớn nhiều năm vẫn không nhúc nhích.

Tu vi tới trình độ các nàng, Quý Phong bình thường cho dù có mang theo uy phong, cũng sẽ không gây phiền toái cho các nàng.

Chỉ có những chân thú hàng đầu thỉnh thoảng xuất hiện trong hàng ngũ cường phong, mới xem như là địch thủ của tông sư.

“Không nghĩ tới... võ đạo chân huyết của thág lớn lại phát triển nhanh như vậy.” Tổ sư mạch Quý Đầu - Yến Vô Tử cầm theo một bình rượu chậm rãi đứng lên.

“Mấy lão già chúng ta, từng người đều phân tán, căn bản không mạnh bằng nắm tay được tạo thành từ thág lớn.” Yến Vô Tử thở dài: “Nếu tin tức là thật, có lẽ chỉ cần vài năm nữa, quốc lực võ đạo của thág lớn sẽ lại tăng lên.”

“Không chỉ...” Nguyên Đô Tử nghiêm nghị nói: “Huyết khí chỉ là tương lai, nhưng chuyện võ điển, Đại Nguyệt định liệt kê võ học hệ thống Chân Kính, phần lớn đều là cấm kỵ!”

“...” Yến Vô Tử trầm mặc chốc lát, “Đây là muôn thanh toán xong rồi à... Lúc trước Đại Nguyên chiến bại quá nhanh, rất nhiều cao thủ Đạo Môn, nhưng vẫn còn tồn tại bên trong Đại

Nguyệt cảnh. Đối với Định Nguyên Đế mà nói, những thứ này đều là tai họa ngầm.”

“... Hấn lấy đâu ra sức lực? Dám cùng nhiều đại tông sư như vậy kêu đúng!?” Nguyên Đô Tử trầm giọng nói.

Tông sư đánh không lại có thể chạy, du kích chém đầu chiến thuật tuy rằng không chịu nổi, nhưng sự thật chứng minh cực kỳ hữu hiệu.

Nhìn Thiên Diện Ma Quân là biết, qua nhiều năm như vậy, Thiên Diện Ma Quân chính là không bị Huyền Diệu tông bắt.

Rõ ràng thực lực của hấn chỉ một mình, đoán chừng ngay cả một vị tổ sư Huyền Diệu tông cũng không sánh bằng.

“Mặc kệ nói như thế nào, chúng ta đã rời xa lục địa, trong thời gian ngắn, không cần lo lắng bọn họ xuống tay huyền diệu với ta.” Yên Vô Tử lấy ra một cái bình rượu, vặn nắp, ngửa đầu uống một ngụm.

“Vẫn là nghĩ biện pháp, trước tiên giải quyết tên Thiên Diện kia đi đã. Đây mới là việc cấp bách.” Hấn nhìn về phía Nguyên Đô Tử.

“Năng lực nguy trang Thiên Diện quá mạnh, ta lo lắng chuyện Đạo Tử lại phát sinh lần nữa.” Nguyên Đô Tử bình tĩnh nói.” Vì vậy ta liệt kê một danh sách trọng điểm bảo vệ, chuẩn bị tiến hành định chế tinh trận thủ hộ quan trọng nhất trong tông môn.”

“Trong lòng ngươi có tính toán là tốt rồi, người bảo vệ trọng điểm không cần quá nhiều.”

“Tổng cộng là những người kia, chỉ cần bọn họ bất động, các ngoại vi còn lại, dù có bị thương cũng có thể khôi phục lại bất cứ lúc nào.” Nguyên Đô Tử bình tĩnh nói, trong lời nói lộ ra nhè nhẹ lãnh khốc.

hàm nghĩa của những lời này, chính là chỉ bộ phận cứng nhắc, còn lại Đoạn Chân Nhân hoặc là ngoại môn nhân, chỉ có thể từ bỏ mặc kệ, tùy theo số phận.

Coi như là chết hết, chỉ cần Huyền Diệu tông vẫn còn, tất cả cũng có thể bắt đầu lại.

Nguyên Đô Tử lấy ra một quyển sách nhỏ, giao cho Yến Vô Tửu.

Người sau chậm rãi triển khai, phía trên là một cái tên cần bảo hộ trọng điểm.

Trong đó Thái Mạnh Hưng đứng hàng đệ nhất, sau đó Huyền Mi Huyền Trữ cũng có mặt, Hoán Tùng Tử cũng ở đây, còn có mấy tên đệ tử thiên tài trực hệ, tuy rằng không cường thế bắt mắt như Thái Mạnh Hưng, nhưng vì đề phát triển cũng cực kỳ khả quan.

Trên danh sách chuyên đánh dấu bộ phận trọng yếu nhất, cần trọng điểm bảo hộ nhất.

Người không nhiều lắm, tổng cộng bốn người, mà ở vị trí vị trí thứ nhất dưới cùng, thành linh viết hai chữ lớn Ngụy Hợp.

“Bây giờ Thái Mạnh Triển cũng đã đến bước thứ ba, tu vi tiếp theo không thể đột phá nhanh hơn nữa, hôm nay vừa vặn có thể khiến hắn lắng đọng lại.” Yến Vô Tửu thản nhiên nói.

“Còn có Ngụy Hợp này.... Chuyện gì xảy ra? Một cái căn cốt cao nhất chỉ có hạt giống chân chính?” Hắn chỉ vào tên Ngụy Hợp hỏi.

Những người bên trên, ai cũng đều có tư chất từ chân thân năm bước trở lên.

Là tinh anh trong vô số đệ tử tinh anh Huyền Diệu tông tuyển chọn được từ vô số đệ tử.

Cái này đột nhiên xuất hiện một Ngụy Hợp.

408

*

*

*

“Ta thấy đột phá trước đây của hấn cực kỳ vững chắc, thực chiến cũng tương đối lợi hại. Bây giờ mặc dù chỉ là định cảm, nhưng có thể phát huy ra chân thực lực, tương đối khó được. Cho nên cũng tăng thêm một cái tên.”

Lời này của Nguyên Đô Tử có chút gượng ép, có lẽ là nàng vốn lười nghĩ nhiều có, tùy ý tìm một lý do.

Yến Vô Tửu nhìn nàng một chút, chẳng qua mặc kệ chuyện đã lâu, tăng thêm chính diện vừa rồi lại đánh không lại.

Cho nên hấn quả quyết bỏ qua đề tài này.

Mặc dù Ngụy Hợp thực chiến rất mạnh, nhưng ở Võ Đạo giới cũng xuất hiện rất nhiều thiên tài thực chiến.

Bọn họ đều có thể vượt cấp chém giết.

Nhưng đến hậu kỳ, theo thời gian trôi qua, tu vi của bọn hấn cuối cùng càng ngày càng chậm, căn bản thực lực không theo kịp, cái gọi là vượt cấp, cũng chỉ là chuyện như vậy.

Loại thiên tài này tuy quý giá, nhưng còn chưa tới mức dùng được với chế tạo Tinh trận tốt nhất.

Nguyên liệu Huyền Diệu tông những năm này góp nhặt tinh trận, dùng để định chế tinh trận tư nhân, cũng chỉ đủ mấy người.

Hiện tại Ngụy Hợp muốn chiếm một vị, rõ ràng là do Nguyên Đô Tử bất công.

Bất quá Yến Vô Tửu không dám hỏi nhiều, cảm quyền sách nói làm bầm vài tiếng, vội vàng rời đi, chuẩn bị tự mình động thủ, thiết kế bốn người định trụ phòng hộ tinh trận.

Còn lại Nguyên Đô Tử một mình đứng ở vách núi, thật lâu trầm mặc không nói.

Đại Nguyệt vương triều làm ra động tác lớn, cũng bắt đầu tạo cho nàng một chút áp lực.

Huyết khí xuất hiện, ký hiệu cho thấy toàn bộ võ đạo Chân Huyết sẽ được tăng cường trong một khoảng thời gian cực ngắn.

Ngược lại, lúc này Huyền Diệu tông... lại bắt đầu đi xuống dốc.

“Tình huống thế nào? Gần đây.”

Trên sườn núi bên cạnh Dracula, một dòng suối chậm rãi chảy xuống.

Dòng suối liền xây dựng một cái đình mát cùng mấy cái bàn đá, cho người nghỉ ngơi.

Ngụy Hợp đẩy xe lăn Diêu Văn, chậm rãi đi tới đình nghỉ mát dừng lại.

Trong đình vốn có vài tên ngoại môn đệ tử, sau khi nhìn thấy nội núi trên thân hai người treo lệnh bài, đều không tiếng động hành lễ, sau đó tự giác thối lui tránh né.

“Mấy năm nay, tông môn cũng có không ít môn nhân bản địa tiến vào đây.” Ngụy Hợp nhìn mấy người rời đi, đều thấy rất rõ ràng đặc thù người bản xứ Viễn Hi.

Xương gò má bọn họ cao hơn, gương mặt so với người của đại nguyệt thì cảm điễm một cái, có cảm giác rất đặc biệt.

“Đúng vậy. Đảo mắt, chúng ta đã dời đi xa, cũng đã hơn mười năm rồi.” Diêu Văn thản nhiên nói.

“Phong cảnh nơi này vẫn giống như mười năm trước. Không có gì thay đổi.” Hai gò má nàng hiện tại càng thêm tái nhợt, so với trước kia, lúc này con ngươi của nàng dần dần có chút ố vàng, có chút đục ngầu.

Gió biển thổi tới, làm tóc dài hai người đều bay ngược ra sau.

Ô...

Xa hơn, một chiếc thuyền sắt đang chậm rãi phun khói đen nồng đậm, lướt qua một bên hải vực của đảo Cự Tuấn.

Thân thuyền có đồ án hình chữ thập to lớn màu nâu đậm.

Đó là tiêu ký quốc kỳ dùng để lôi kéo các quốc gia hợp lại.

“Trước kia ta chưa từng nghĩ tới, thuyền sắt nặng như vậy lại có thể di chuyển trên biển như vậy.” Diêu Văn thất thần nhìn cự luân đi xa.

“Ta cũng vậy. Tuy nhiên, thế giới đang phát triển.

Chúng ta không thay đổi, không có nghĩa là người khác không thay đổi.” Ngụy Hợp cũng có chút cảm thán.

“Thời đại hoàn toàn khác... Hiện tại ngay cả Cự Tuấn nơi này cũng thường xuyên nhìn thấy một ít người tóc vàng đến buôn bán mắt ngọc phen.”

“Đúng vậy... tất cả mọi người đều đang thay đổi... cho dù chúng ta có dừng lại, người khác cũng sẽ không chờ ta.” Diêu Văn giọng nói càng lúc càng mềm mại.

“Su ty có chút cảm khái?” Ngụy Hợp nhẹ giọng nói.

“Là có cảm khái.” Diêu Văn cười cười: “Nghe nói người sắp bế quan trùng cảnh?”

“Ừm, chính là chuyện mấy ngày nay.” Ngụy Hợp gật đầu, bây giờ hắn đã đạt tới bình cảnh tầng thứ tư.

Kình lực đã chuyên hóa hoàn toàn, chỉ còn thiếu một cơ hội cuối cùng nữa là có thể kích hoạt Tồn Thần, kích hoạt phong ấn lực.

Đây mới là trọng điểm mấu chốt của bốn lần định cảm.

Lực phong ấn mới là hạch tâm của Huyền Diệu tông với tư cách đại tông môn.

Mỗi mạch có lực phong ấn khác nhau, mà mạch của Tỏa Sơn chính là dùng Tồn Thần Cương làm phong ấn chủ công.

Càng đến hậu kỳ, Huyền Tỏa Công càng phong ấn kỹ càng.

Ngụy Hợp tương đối chờ mong, chính mình sau khi phong ấn lực thức tỉnh, sẽ là tình huống thế nào.

Bình thường mà nói, lực phong ấn của Huyền Tỏa công sẽ chịu sự cường hóa của Tỳ Hưu Thần, từ đó thể hiện ra sự quan trọng khác nhau.

Có phạm vi trọng yếu, có khoảng cách rất xa, có phong ấn cường đại.

Chỉ là không biết lực hút thần linh là ở hướng nào.

“Chớp mắt, người cũng đã định cảm bốn lần rồi, năm lần sau, vượt qua ngưỡng cửa kia, chính là thật...” Diêu Văn nói tới đây, liền không nói gì thêm.

Các nàng là thiên tài thể hệ trước, bây giờ cũng dần dần đến cực hạn, bắt đầu khoan chân tại chỗ, trì trệ không tiến.

Mà mắt thấy Ngụy Hợp ở phía sau từng bước một đuổi theo, loại cảm giác kỳ dị này, làm cho Diêu Văn trong lòng có chút nghẹn ngào.

Chính là nàng hoàn toàn hai bước.

Cái gọi là cánh cửa toàn bộ, kỳ thật chỉ cần sống đủ lâu, bước vào cảnh giới toàn bộ thật sự là chuyện sớm muộn.

Bởi vì toàn bộ sự thật, đại biểu chính là toàn bộ thân thể đều tiến vào chân thực, hết thảy cảm giác siêu cảm, đây là từ lúc mới bắt đầu tiếp xúc chân thật về sau, liền tất nhiên sẽ đạt đến kết quả.

Nếu thực lực mình không đủ, người như vậy cũng không sống tới chân thực, nửa đường sẽ dị hóa, hoặc là đi tìm chết, hoặc là trốn ở phúc địa không thể ra ngoài.

“Thường học trung trước đây thất vọng rồi.” Diêu Văn đột nhiên nói.

Ngụy Hợp dừng lại một chút.

“Ta biết, lúc trước đi xem hấn một lần, sau này hấn cũng không thể tùy tiện ra ngoài, tránh để Quỷ Phong không thẩm thấu vào.”

Tư chất trung thành của thường học có hạn, có thể đi đến một bước này đã là cực hạn. Định cảm thất bại cũng rất bình thường.

“Ta cũng cảm thấy thất bại.” Diêu Văn ngẩng đầu, hít một hơi thật sâu vào hơi mặn do gió biển thổi tới.

“...” Ngụy Hợp không biết nên trả lời ra sao. Phải an ủi hay không? Nhưng Diêu Văn lại không biểu hiện ra tâm tình khổ sở.

“Không sao, con người chính là như vậy, luôn có lúc không thuận lợi. Người xem hai vị đạo chưởng Huyền Miếu Huyền Ninh không phải cũng thất bại.

Trong mười năm này, định cảm tông môn thất bại không ít, cũng may có đan dược vác, cũng còn có cơ hội mới để lần nữa ổn định cảm giác.”

“Nói cũng đúng.” Ngụy Hợp gật đầu. “Nhưng sư tử nhất định phải nhớ chăm chỉ chải chuốt tâm thần cho tốt, trong tông môn có không ít vấn đề về tinh thần. Trên thạch bích tổ ong của ta, đã có mấy chân nhân bởi vì khổ tu mà ra vấn đề tinh thần.”

Thời gian dài không gặp người, cố nén buồn tẻ nhàm chán, một môn tâm tư khổ tu công pháp, kết quả dục tốc bất đạt, tâm tính trở nên vụn vẹo không ổn định.

Chân nhân như vậy, Ngụy Hợp trong lòng quy nạp tên là: bề quan tổng hợp quân người.

“Ta biết rồi, yên tâm đi.” Diêu Văn gật đầu. “Trước khi báo thù cho khu rừng xa xa, ta sẽ không xảy ra chuyện gì. Yên tâm.”

“Như vậy là tốt nhất.” Trong lòng Ngụy Hợp khẽ buông lỏng, tối thiểu bây giờ nhìn lại, Diêu Văn vẫn là bình thường.

Hai người nhất thời nửa khắc không nói nhiều nữa, chỉ an tĩnh ngắm nhìn hải cảnh xa xa.

Rất nhanh, sắc trời dần tối, Ngụy Hợp liền đẩy Diêu Văn, chậm rãi men theo sơn đạo rời đi.

Trước khi hai người tách ra, Diêu Văn đột nhiên nói một câu.

“Sông nhỏ.”

“Hả?” Ngụy Hợp quay người, nghi hoặc nhìn Diêu Văn.

Diêu Văn không quay đầu lại, vẫn quay xe lẩn, đi về phía xa.

“Nếu như ta dị hóa, ta hi vọng người sẽ kết thúc.”

Diêu Văn truyền âm chậm rãi lọt vào tai.

Ngụy Hợp đứng trên bình đài, nhìn xe lăn dần dần đi xa, không tiến vào sương trắng chung quanh, không nhìn thấy vết tích.

Hắn không biết Diêu Văn muốn làm gì, nhưng mỗi một người đều thật, có thể đi đến một bước này, đều không rời được vô số mồ hôi và ý chí.

Diêu Văn nếu trốn trong phúc địa, có lẽ sẽ sống mãi được, nhưng bà rõ ràng không muốn như vậy.

Dị hóa, là chân nhân bất nhập phúc địa, trong thời gian dài bị tập kích và rồi hình thành nên biến dị hoàn toàn.

Khi đó chân nhân sẽ triệt để mất đi lý trí, biến thành chân thú.

Mà nếu thật sự có một ngày như vậy, Diêu Văn dị hóa, Ngụy Hợp có lẽ sẽ thật sự thỏa mãn nàng, tự tay kết liễu.

Mãi đến khi không cảm giác được khí tức Diêu Văn, Ngụy Hợp mới im lặng trở về trong động.

Bất đầu chuẩn bị bế quan đột phá.

Chỉ là trước khi đột phá, hắn bỗng nhiên nghĩ tới lúc gặp phải dị hóa chân thú đầu tiên, con Tam Đầu Ly đang bị vây khốn trong sơn cốc kia.

Dị hóa, cũng không chỉ là biến dị, còn có biến sau đó ý thức bị vụn vụn thú hóa, lưu lại vô tận thống khổ.

Ở trong động thông báo cho Hồng Nguyệt xuống lầu, thông báo cho trong nhà một tiếng, Ngụy Hợp lại lần nữa tiến vào trạng thái bế quan.

Có Phá Cảnh châu tồn tại, lần bế quan đột phá này tương đối thuận lợi.

Tầng thứ tư của Huyền Tỏa Kính lại tăng thêm mật độ thật.

Nhưng tổng lượng cũng không thể gia tăng, lúc này Ngụy Hợp thật đúng là rất mạnh, đã đạt đến khả năng dung nạp cực hạn của thân thể.

Chân chính làm cho hấn lưu tâm chính là tầng thứ tư Huyền Tỏa công mang đến phong ấn lực.

Mấy ngày sau.

Cửa động từ từ mở ra, lầu canh canh ở ngoài cửa lập tức thanh tĩnh từ trong tu hành, sau đó nhìn vào bên trong.

Lúc Ngụy Hợp bế quan thì nàng không cho phép tiến vào.

Vì vậy chỉ có thể lặng lẽ chờ ngoài cửa.

Lúc này cửa động mở ra, hiển nhiên Ngụy Hợp đã có kết quả.

Trong động các loại bài trí hỗn độn giống như bị gió lớn thổi qua ngã trái ngã phải.

Sắc mặt Ngụy Hợp có chút quái dị từ bên trong đi ra, nhìn thấy lầu cài lầu canh ở ngoài cửa, hấn ho nhẹ vài tiếng.

“Không sao, người đi về trước đi.”

Hấn không nói mình rốt cuộc có đột phá hay không. Lâu Khang Nguyệt có chút hiếu kỳ muốn hỏi, nhưng vẫn kiềm chế suy nghĩ, thấp giọng đáp một câu, sau đó lui về trong động của mình.

Ngụy Hợp nhẹ nhàng nhảy xuống khỏi thạch bích, một đường không ngừng, đi vào nội sơn, đến bến tàu.

Hấn quả thực đã đột phá, cũng thuận lợi hoàn thành việc tôn thần thức tỉnh, kích hoạt lực phong ấn.

Chỉ là, lực phong ấn này của hấn có chút nhỏ dị thường.

Trên bến tàu dòng người bắt đầu khởi động như trước, lưu lượng qua lại cực lớn.

Ngụy Hợp tìm một chỗ bờ biển không người, thả người nhảy lên, đáp xuống mặt nước, từng bước đi tới vị trí sâu hơn.

Sau đó, hấn mở ra thị giác siêu cảm, vươn tay hướng trong nước quơ một cái.

Một quái ngư trên cổ có một vòng gai thịt màu xám bị hấn nắm trong tay.

Ngụy Hợp nhẹ nhàng nắm lấy quái ngư, rút vào bên trong một tia thật sự.

Huyền Toả Công luyện thành công tầng thứ tư, hôm nay kinh lực của hắn có thể tùy ý phát động phong ấn lực.

“Uy!”

Ngón tay Ngụy Hợp run lên, lập tức kích phát hiệu quả phong ấn của kinh lực trong đó.

Bốp.

Chỉ thấy thân thể quái ngư đột nhiên cứng đờ, sau đó nhanh chóng co lại thành một đoàn.

Thật sự là một đoàn rồi.

Giống như quả cầu.

Ngụy Hợp cầm lấy quả cầu tung hứng ném đi, quái ngư kia vẫn không nhúc nhích tựa như đã chết.

Lắc đầu.

Hắn ném quả cầu cá trong tay xuống biển, sau đó đưa tay bao trùm kinh lực, tạo thành hình lưới, chụp xuống biển.

Nhất thời hơn mười con quái ngư được đủ các kiểu đủ các kiểu liền nhao nhao bị vớt ra khỏi mặt biển.

Ngụy Hợp tâm niệm vừa động, kinh lực kích phát ra hiệu quả phong ấn.

Trong nháy mắt, toàn bộ hơn mười con quái ngư đều co rụt lại, lập tức biến thành hơn mười quả cầu nhỏ.

“Cuối cùng cũng có lực phong ấn, ý nghĩ lúc trước của ta có thể thực hiện được rồi.”

Ngụy Hợp cảm thấy thoải mái.

Lực phong ấn của hắn chỉ có một đặc thù, sẽ đem bất cứ vật gì còn sống trong phong ấn biến thành quả bóng!

Ngụy Hợp kiểm tra quái ngư bị phong ấn, phát hiện khí huyết chúng trì trệ, cơ bắp cứng ngắc, bất luận nó đem trói thành

hình dạng gì, cuối cùng đám quái ngư đều co lại thành một quả cầu.

Nhưng những chuyện này không thành vấn đề.

Mấu chốt để Ngụy Hợp quan tâm đến phong ấn lực chính là bởi vì nó nhất định phải phát huy ra hiệu quả.

Mà cứ như vậy, hắn liền nghĩ đến, như thế nào ứng phó toàn bộ năm bước trở lên, tốc độ cực nhanh đối thủ.

Đối thủ kia, tốc độ nhanh đến mức thậm chí còn không kịp phản ứng.

Sau khi kinh lực hộ thể bị phá vỡ, lực lượng còn lại chung quanh thậm chí còn không kịp khôi phục.

Đây cũng là nguyên nhân Ngụy Hợp không cách nào ứng đối với năm bước cao thủ cảnh giới trở lên.

Nhưng có phong ấn lực, có lẽ... có lẽ.. Hắn có thể thử, cưỡng ép kéo đối phương vào cùng một trình độ với hắn, lại dùng hắn hậu hĩnh vô địch thật đúng là sức, quần áo đối phương.

409

Ừng ục ục...

Trên mặt đất lăn đầy các loại quả cầu, mặc kệ hình dạng gì, ngoại hình gì, cái gì, cái gì lân phiến cứng rắn như sắt.

Cho dù là cột sống bằng gân thép, cũng toàn bộ tự mình bẻ gấp khúc, lăn thành một quả bóng.

Một chỗ này, làm cho Ngụy Hợp trong lòng có loại cảm giác nói không ra lời.

Hắn luôn cảm thấy dường như võ đạo của mình đang phát triển theo một phương hướng kỳ quái.

Phát tay quét qua.

Các loại hình cầu trên mặt đất nhao nhao lăn xuống rơi xuống nước biển.

“Nếu như lực phong ấn xuất hiện, cũng có thể xây dựng lưới hút sức hấp dẫn thuộc về ta rồi.”

Đúng vậy, những năm qua Ngụy Hợp cũng không uổng phí. Từ một năm trước, hắn đã nghĩ ra một phương pháp nhắm vào cao thủ toàn thân có tốc độ cao.

Đó chính là lưới hút sức lực.

Lưới lực hút sấm sét mượn nhờ lực phong ấn tiếp xúc liền kích phát đặc tính, có thể ở chung quanh không trung, bố trí mạng lưới lực hút cho phạm vi cực hạn.

Mạng lưới này trải rộng khắp nơi, thật ra chính là phiên bản tăng cường hộ thân.

Chỉ cần địch nhân tiếp xúc với lực hút, sẽ sinh ra hiệu quả giảm tốc và phong ấn trên phạm vi lớn.

Đặc biệt là sức mạnh Ngụy Hợp hôm nay, tổng cộng đã có thể sinh ra lực hút gần bốn vạn cân.

Đây đã là một nửa khí lực trên thân thể hắn rồi.

Hơn nữa theo sự phát triển không ngừng tăng lên, lực hút này còn có thể tăng lên theo không gian.

Ngụy Hợp nhìn chung quanh một chút, xác định không ai chú ý tới hắn ở chỗ chế tạo cầu này.

Những quái ngư kia chỉ tồn tại Chân giới, người thường không nhìn thấy, nhưng chân nhân lại đều vội vã, không có người nào có lòng dạ thanh thần chạy khắp nơi.

“A! Vừa rồi là... cầu?”

Chợt một thanh âm quen thuộc vang lên từ phía sau người Ngụy.

Thân thể Ngụy Hợp cứng đờ... Chậm rãi xoay người lại...

Quả nhiên!

Chính là Tùng Tử mà toàn tông nhân rồi nhất.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, trầm mặc một lát.

“Đôi Tùng Tử sư huynh, không phải ngài cùng đại tẩu ra bên ngoài làm nhiệm vụ sao?” Ngụy Hợp cảm giác khóe miệng có chút cứng ngắc.

Đôi Tùng Tử không đáp lời, đi quanh chỗ Ngụy Hợp thí nghiệm một vòng.

“Chậc chậc, người cái kia, chẳng lẽ là người dành cho toàn bộ đặc hiệu mới?” Hắn biểu hiện cực kỳ hứng thú.

Vừa rồi hắn nhìn thấy một chút xa xa, liền chợt cảm thấy mới mẻ.

Thời đại này tuổi thọ của các chân nhân lại dài, thời gian dài như vậy, toàn bộ đều lấy ra tu hành quả thực là lãng phí.

Vì vậy hầu hết các chân nhân đều tìm thú vui để giết thời gian.

“Nào, xem lại cho ta xem?” Hoán Tùng tử dạo qua một vòng, không phát hiện quả cầu còn lưu lại, liền cười nói với Ngụy Hợp.

“Ta còn không thể không chế, tạm thời biểu hiện không được, xin lỗi sư huynh.” Ngụy Hợp không muốn bị người nhìn khi xem kịch, quả quyết cự tuyệt.

“Đây là người không đúng rồi, sư huynh ta, là đại cao thủ chân chính lục bước, chỉ cần chỉ điểm cho người một chút là có thể khiến người bót đi rất nhiều đường vòng. Mau mau, cho ta xem hình bóng của người.” Hoán Tùng hứng thú, liên tục thúc giục.

“...” Ngụy Hợp không nói một lời, xoay người rời đi.

Đôi Tùng Tử ở phía sau không cam lòng, mau đuổi theo.

Hai người một đường từ ngoài khơi trở lại bên tàu.

Vô luận đôi Tùng Tử nói như thế nào, Ngụy Hợp cũng không động thanh sắc, quyết đoán từ chối.

Cối mòn hơn nửa ngày, thẳng đến có người chạy tới gọi Hoán Tùng tử có việc, hẳn mới không thể không rời đi.

Trước khi đi, ước định lần sau nhất định phải xem cho hẳn biết.

Trước kia Ngụy Hợp biết thế này đôi tùng tử chơi rất lớn, chỉ là không nghĩ tới lại lớn như vậy.

Vắt vả vút bỏ tùng, Ngụy Hợp lại không kịp chờ đợi nữa quay trở về trong động, tiếp tục bế quan, tu luyện lực hút trong tưởng tượng.

Đây chính là điểm mấu chốt để hẳn có thể đối phó với toàn bộ cấp độ lục giai hay không.

Nói trắng ra là, toàn bộ trừ tốc độ sáu bước ra với tốc độ quá nhanh, còn các phương diện khác, Ngụy Hợp thật đúng là không gạt bọn họ.

Thân thể lục bộ, có đạt tới cực hạn siêu lượng thật đúng là kinh lực.

Hẳn cũng đang đạt tới cực hạn, hơn nữa thân thể của hẳn trải qua sự hồng quyết của riêng mình không ngừng tăng lên, lại thêm thiên phú năng lực tăng phúc huyết nang, trên thực tế so với chân nhân bình thường thì dung lượng cũng lớn hơn nhiều.

Hơn nữa còn lớn hơn rất nhiều. Tổng lượng sức tuyệt đối hơn hẳn lục bước.

Ngụy Hợp tự phán đoán, cho dù về mặt chất, kinh lực cùng sáu bước có chênh lệch, nhưng xem biểu hiện lúc trước đối cây tùng, nếu như thật có thể hạn chế tốc độ mờ mịt của bọn họ, vậy nhất định có cơ hội thắng.

Mấu chốt hiện tại chính là xây dựng lưới lực hấp dẫn.

Trở lại trong động, Ngụy Hợp nhanh chóng giải quyết đồ ăn, ngồi chính giữa.

Từng tia từng tia kinh thật sự, bắt đầu từ các nơi trong thân thể hần tuôn ra, men theo toàn thân, từng chút từng chút bao bọc toàn bộ làn da quần áo.

Ngay sau đó, tất cả kinh lực hộ thể của hần không ngừng khuếch trương ra ngoài.

khuếch trương từng chút một, khuếch trương.

Mỗi khi mở rộng một chút, hần lại phải chuyên tâm tăng thêm thực lực.

Phạm vi này được tăng lên theo cấp số nào.

Trong động, hần vừa khống chế kinh lực, vừa phát tay kích phát Tinh Trận Bàn trên mặt đất.

Trong động u ám, bốn phía đỉnh đầu là nham thạch phủ kín khắp nơi.

Một số đồ dùng bài trí lẻ tẻ đều được đặt ở trong góc.

Từ lần trước tu luyện, trong phòng loạn thất bại, Ngụy Hợp liền để lâu trang trí hang động của mình.

Hần có kinh lực hộ thể, giường ngủ cũng không khác gì mặt đất.

Chỉ cần cam đoan ăn uống thường ngày là được.

Lúc này ngồi xếp bằng tại trung tâm động, trên thân Ngụy Hợp dần dần bao trùm ra một tầng kinh lực màu xám đen.

Muốn kéo dài kinh lực hộ thân, mới có thể tiến hành động tiếp theo.

Rất nhanh, kinh lực hộ thân gia tăng đến cực hạn, sau đó Ngụy Hợp mới bắt đầu phóng thích kinh lực ly thể.

Ngay từ đầu hấn không phóng thích quá nhiều kinh lực, chỉ là từng chút từng chút một phóng xuất ra, bay lên không trung.

Một tia kinh lực này tựa như sợi tơ màu xám, từ trên tay Ngụy Hợp bay ra, chậm rãi hướng ra ngoài bay đi.

Rất nhanh.

Một mét, hai mét, ba mét.

Ba mét xuất đầu điểm một cái, một tia chân khí bắt đầu khuếch tán, mất đi không chế hóa thành chân khí cơ sở cùng tạp chất biến mất.

“Ta thật đúng là mạnh, kéo dài phạm vi lớn nhất là ba mét sao?” Ngụy Hợp hiểu rõ.

“Xem như miễn cưỡng, trong tông môn có rất nhiều chân nhân tựa hồ đều có thể làm được. Xem ra lực hút và tinh thần đối với phương diện này không có tăng phúc.”

Trong lòng hấn khẽ động, thu hồi một chút sức lực này.

Đúng là sau khi kinh lực thuế biến thành chân khí, liền càng phát ra lực lượng bán sống.

Thu hồi kinh lực, Ngụy Hợp lại bắt đầu phóng thích một sợi tơ rất nhỏ lực lượng.

Sợi tơ màu xám nhẹ nhẹ, rất nhanh bện thành một tấm lưới lớn giao thoa, bao Ngụy Hợp ở trung tâm.

“Ta muốn đối phó với đối thủ, phần lớn là con người, như vậy mật độ khe hở của tấm lưới có thể lớn hơn một chút...”

Ngụy Hợp phát tay phóng thích càng nhiều kinh lực hơn.

Lập tức, từng cái lỗ thủng thật đúng là to bằng nắm tay mạng lưới, liền không ngừng nổi lên, tầng tầng lớp lớp bao trùm chung quanh thân thể hấn.

Chỉ là, loại không chế độ tinh tế này, cho dù hấn vì một chiêu này mà chuẩn bị rất nhiều năm.

Còn có ý định đi thỉnh giáo Nguyên Đô Tử, rèn luyện lực không chế kinh lực.

Lúc này cũng cảm giác lực bắt tông tâm.

Đến tám lưới thứ ba, hắn cảm giác điều khiển không được nữa.

“... Cái này cách sự tưởng tượng của ta còn có chênh lệch rất lớn a...” Ngụy Hợp cảm giác không hài lòng.

Trước đó, rõ ràng hắn có thể không chế hơn chín mươi sợi tơ kinh lực, kết thành bốn tám lưới bao trùm chung quanh.

“.....”

Nhưng bây giờ, hắn chỉ có thể kết ra hai lá.

Hai tám lưới được phân bố đều đến bên ngoài cơ thể, chỉ có thể bao trùm không gian không đến một mét.

” Kính Lực tăng cường, lực hút tăng cường, ngược lại còn có tình huống này sao...” Ngụy Hợp cẩn thận tính toán, hiện tại hắn có thể không chế tất cả kinh lực tuyến, số lượng chỉ có không đến ba mươi sợi.

Nếu như vượt qua ba mươi cái, dư kinh lực sẽ tự động tán loạn.

“Ba mươi cực hạn...” Ngụy Hợp trầm ngâm.

Nhìn tám lưới hút lực mình bố trí ra, trầm mặc không nói.

Ba mét, súc thủy thành một mét bây giờ...

Đây chẳng lẽ là chênh lệch giữa lý tưởng và hiện thực?

Trầm ngâm một lát.

“Xem ra chỉ có một biện pháp...” Ngụy Hợp hít vào một hơi, chậm rãi phun ra.

“Muốn đạt tới cực hạn của phạm vi ba thước, lại phải có đủ lực sát thương, còn có thể giảm tốc độ hoàn toàn sáu bước, thậm chí tốc độ đối thủ cao hơn.

Vậy biện pháp duy nhất, chính là...”

“Biến thô!”

Mười phút sau đó.

Mạng lưới cực hạn ba thước, cuối cùng cũng tới...

Ngụy Hợp ngồi xếp bằng dưới đất, nhìn chung quanh tung bay múa mạng lưới, thật lâu không cách nào nói được.

Tuy rằng đạt mục đích dự đoán, kết xuất lĩnh vực hút lực ba thước cự hạn.

Nhưng mà...

Một con rắn lớn màu xám đen to bằng cánh tay chậm rãi bay lướt qua bên cạnh hắn.

“Đây hoàn toàn không phải hiệu quả ta muốn...”

Ngụy Hợp không còn gì để nói.

Lúc này xung quanh hắn có hai mươi lăm luồng kinh khí màu xám đen to bằng cánh tay đang vờn quanh.

Không, hiện tại không thể dạy tư được nữa, mà phải gọi là lực hút.

Vốn có hoạt tính nhất định, lúc này lại lớn thêm to bằng cánh tay, lập tức tựa như một con cự mãng dài hẹp, không ngừng bay múa vờn quanh Ngụy Hợp.

“Được rồi, chỉ cần thực dụng, cái gì cũng dễ nói.” Ngụy Hợp bất đắc dĩ.

Ít nhất trong phạm vi ba thước như vậy, hắn đều có sức mạnh phô thiên cái địa.

Kinh lực phóng thích lực hút, tuyệt đối có thể ngăn chặn tất cả ý đồ thông qua lĩnh vực này đối thủ.

Vì cái mạng lưới này, Ngụy Hợp còn chuyên môn rèn luyện một ít công pháp khổng chế lực công pháp, mặc dù sau này công pháp tán công đã tán mất, lại gia tăng một bộ phận khí huyết.

Nhưng hiệu quả vẫn đạt được.

Lúc này, hắn chậm rãi đứng dậy, bắt đầu thử mang tám lưới hút sức mạnh này tùy ý hoạt động.

Chỉ là trạng thái bất động, hắn có thể điều khiển mạng lưới lực hút hoàn mỹ.

Nhưng nếu cử động, hắn khó mà nói trước được.

Điều này cần thời gian thích ứng nhất định.

Nhưng mặc kệ nói như thế nào, Ngụy Hợp có thể khẳng định là nếu cùng cao thủ như Tùng Tử giao thủ.

Chỉ cần hấn kịp thời thả ra lưới chống sức, đối tòng tuyệt đối không có khả năng nhẹ nhõm đánh bất ngờ đến mình.

Khoảng cách ba mét mặc dù rất ngắn, nhưng đủ cao thủ cấp bậc như hấn kịp thời phản ứng.

Dù sao tốc độ ứng phó của hấn cũng không chậm, chỉ là xa xa không bằng năm bước chân mà thôi.

“Cứ như vậy, ngoại nhân nếu muốn thông qua lĩnh vực lực hút lưới ba thước, nhất định phải vận dụng bản thân để chống cự lại, triệt tiêu.

Như thế, ta liền thành công đem người kéo vào cục diện chiến đấu thực là mạnh mẽ. Mà so với thực lực thật, ta còn chưa bao giờ sợ qua ai!”

Trong lòng Ngụy Hợp thỏa mãn.

Mặc dù hấn bây giờ họa phong biến thành có chút không đúng.

Tóc dài, áo đen, da tái nhợt, hai mươi lăm con rắn lớn xám đen vờn quanh bên cạnh, đã hoàn toàn không có họa phong chính phái.

Nhưng vì an toàn, vì thực lực, hấn chưa bao giờ để ý tới họa phong.

“Dù sao cũng thành dạng này, dứt khoát bóp thành thật cự mãng.”

Ngụy Hợp dứt khoát từ bỏ trị liệu.

Bắt đầu không chế chân chính, làm ra đầu rắn và đuôi rắn. Về phần lân phiến gì gì đó quá lãng phí lực không chế, lười làm.

Chỉ cần gật đầu một cái là được.

Chẳng mấy chốc, những lực lượng to như cánh tay đã thật sự biến thành Cự Mãng màu xám đen...

“Như vậy còn có thể dùng để dọa người, nói không chừng còn có thể giảm độ khó phong ấn xuống. Về phần có cần người hay không, ai biết được?” Ngụy Hợp hài lòng.

Nhìn hai mươi lăm con cự mãng không ngừng di chuyển vờn quanh mình, hắn lập tức cảm giác được một cảm giác an toàn nồng đậm, tự nhiên sinh ra.

“Đúng rồi, dù sao cũng đã thêm vào rồi, không bằng cũng mang pháp quyết chính xác thêm vào.

Chỉ cần tính ăn mòn của thực lực thật sự quá chậm. Nếu thêm kịch độc của bản thân Chính pháp quyết, như vậy khi đụng phải sẽ chết, gặp cục diện bị vây công cũng có thể dễ dàng hơn nhiều.”

*

*

*

Trong lòng Ngụy Hợp có ý nghĩ.

Chính pháp quyết luyện đến trình độ hiện tại của hắn, sớm đã đạt tới đỉnh điểm trên lý thuyết.

Lúc trước hắn và Cửu Ảnh đặt ra công pháp này, chỉ vì lấy độc luyện chính, tăng cường khí huyết kéo dài thọ nguyên.

Kết quả bây giờ, khí huyết không tăng lên bao nhiêu, ngược lại công pháp càng luyện càng độc.

Lần trước Ngụy Hợp lấy từ trên thân Quỷ Diện thủ hạ Thiên Diện Ma Quân, kiếm được một ít mảnh vỡ hoạt tính.

Kịch độc bên trong thậm chí có thể hạ độc Diêu Văn toàn bộ cấp độ chân chính.

Hơn nữa trong thời gian ngắn ngủi đã độc chết Diêu Văn song cước, thần kinh không cách nào chữa trị.

Lúc ấy sau khi lấy được mảnh vỡ đầu nguồn loại độc này, Ngụy Hợp liền động tâm, những năm này thỉnh thoảng đầu nhập nghiên cứu.

Trên kịch độc, kinh nghiệm và tri thức dự trữ của hắn hiện tại đã sớm dẫn trước một thời đại ở thế giới này.

Kết hợp với học thức cơ sở của kiếp trước, Ngụy Hợp trải qua mấy năm nghiên cứu khó chịu.

Cuối cùng cũng có chút thành quả, dung nhập vào chính pháp quyết của mình.

“Đáng tiếc, chút kịch độc này dùng một lần ít một lần, nhiều lắm chỉ có thể phụ độc ba lần trên kinh lực toàn thân, đã là cực hạn.”

Ngụy Hợp dùng chút tài liệu lúc trước, điều phối phóng đại cực hạn, mới đạt được lượng độc được lớn như vậy.

Dù sao toàn thân hắn thật sự mạnh quá nhiều, toàn bộ bao trùm một lần kịch độc, số lượng độc được cần thiết cũng nhiều.

Chính pháp quyết tuy mạnh, nhưng không thể tự dung tạo độc. Kịch độc tiêu hao cần phải dùng hết bổ sung cho bên ngoài.

Mặc dù như vậy có chút phiền phức, nhưng pháp quyết chính là chỗ tốt lớn nhất, chính là có thể sử dụng các loại kịch độc, khiến cho mình trở nên vạn độc bất xâm.

Đây mới là chỗ tốt lớn nhất.

Như quý nhân diện kịch độc của Thiên Diện Ma Quân, bây giờ sau khi dung nhập chính pháp quyết, liền đại biểu cho việc vô dụng với hắn.

Tính toán đến lúc còn ở trong tông môn, thỉnh thoảng sẽ giao thủ luận bàn với người khác, cho nên Ngụy Hợp tạm thời không bôi toàn bộ thuốc độc, mà chỉ phụ độc một con cự mãng, dùng nó làm át chủ bài, máu chốt là lẫn vào cự mãng bình thường sử dụng.

Làm xong những thứ này, hắn lại tiếp tục bắt đầu thao túng lực hút.

Nhất định phải làm được, đồng thời thao tác mạng kéo lực hút, đồng thời có thể tự nhiên hoạt động mới được.

Cứ như vậy là có thể làm được, ngoại địch tiến vào lưới hút sức mạnh, sau đó giảm tốc độ, phong ấn, kịch độc.

Bởi vì lượng lớn kinh lực sẽ phong ấn kéo dài thật sự, dẫn đến nhất thời nửa khắc không cách nào sử dụng bí kỹ bộc phát để tránh thoát.

Sau đó tự mình ra tay một đòn đoạt mạng, kết thúc trận chiến.

Toàn bộ quá trình như thế, mới là thủ đoạn tốt nhất để Ngụy Hợp tưởng tượng.

Bên ngoài Huyền Diệu tông.

Trên một vùng biển hoang vu không một bóng người.

Nước biển xanh thẳm nhấp nhô, thỉnh thoảng có từng con quái ngư hình thù kỳ quái chậm rãi bơi qua.

Trên mặt biển có chút sương mù, ánh mặt trời cũng không thể chiếu sáng triệt để toàn bộ hải vực.

Vèo.

Một bóng người mơ hồ bỗng nhiên từ đằng xa đạp sóng mà đi, lao nhanh tới, giảm tốc độ dừng lại trên mặt biển.

Bóng người đứng trên nước biển, như giẫm trên đất bằng, sóng nước dưới chân giống như bị lực lượng nào đó cưỡng ép đè ép xuống.

Xuất hiện một mặt nước hình tròn đường kính hơn một mét.

Bóng người đứng bên trong vòng tròn một mét này, nước biển dưới chân tựa như mặt gương, không nhúc nhích tí nào.

Đợi một lát.

Rất nhanh, liền có ba người từ đằng xa đạp sóng mà đến.

Ba đạo nhân ảnh như ẩn như hiện trong sương mù, tất cả đều dùng quần áo che đậy khuôn mặt.

“Bái kiến sư phụ.”

Ba người cung kính cúi đầu hành lễ với bóng người trước đó.

“Tốt lắm. Lần này bên phía Đại Nguyệt lại có đồ tốt, nếu làm xong một đơn này, ba mươi năm sau các người sẽ có tài nguyên tu hành, không cần phải lo lắng. Cộng thêm còn có thể đạt được năm phần của trận tu hành tinh.” Bóng người mơ hồ ban đầu thản nhiên nói.

“Sư phụ mời nói, cái giá phải trả lớn như vậy, chẳng lẽ cũng giống như lần trước?” Một người trong ba người trầm giọng hỏi.

“Cũng không khác lắm.” Bóng người mơ hồ gật đầu: “Huyền Diệu tông lần này âm thầm liệt kê danh sách những thành viên trọng bảo vệ. Ta tìm ba người các người đến, chính là muốn các người ra tay, ám sát trong đó ít nhất có hai người.”

“Chỉ sợ là rất khó. Lấy tu vi của chúng ta, muốn đánh chết những người trọng điểm bảo hộ kia, độ khó cực lớn. Tinh anh đẳng cấp khác, trên thân đều có giấu át chủ bài bảo mệnh.” Một nam tử có vóc người cao lớn nhất trong ba người nói thẳng.

“Nếu không khó, giá cũng sẽ không đắt cao như vậy.” Bóng người mơ hồ lạnh nhạt nói, “Ta đã gọi các người tới, chính là vì chuyện này các người có năng lực làm được.”

“Trong danh sách ám sát sư phụ nói, có phải chính là Thái Mạnh Hình cùng Huyền Cốt, Huyền Cốt, Ngụy Hợp bốn người?”

Người thứ hai bỗng nhiên lên tiếng, mới mở miệng đã nói ra cơ mật chỉ có người trong Huyền Diệu tông mới biết.

Hơn nữa giọng nói của người này còn là của nữ tử.

“Đúng vậy. Sau khi chuyện thành, các người không cần ngại trang nữa, trực tiếp rời khỏi Huyền Diệu tông.” Bóng người mơ hồ nói.

“Nhưng Nguyên Đô Tử và ba đại tông sư vẫn luôn tọa trấn trong nội sơn, một ta cũng không có cơ hội động thủ.” Nữ tử nói.

“Rất nhanh sẽ có cơ hội.” Bóng người mơ hồ nhẹ giọng nói: “Ngày nào đó Đại Nguyệt vương triều sẽ có cao thủ đến Viễn Hi, đến lúc đó, Nguyên Đô Tử sẽ ngồi không yên, ba tông sư còn lại ít nhất cũng sẽ ra mặt hai người. Mà một người còn lại... Ta sẽ ra tay kiềm chế.”

“Hiểu rồi.” Cô gái gật đầu.

“Còn nữa.” Bóng người mơ hồ tiếp tục nói: “Nếu lần này hoàn thành nhiệm vụ, ta sẽ tuân thủ hứa hẹn. Thả ba người các người rời đi.”

Ba người thân hình hơi chấn động, trên thực tế nếu không có sư phó một mực lấy độc không chế bọn họ, ba người đã sớm có thể đi xa tha hương, rời xa hi vọng.

Lấy năng lực cùng tu vi của bọn họ, đi nơi nào không tốt hơn ở xa trông có thể tốt hơn?

Đáng tiếc, việc không như mong muốn, điều khiến kịch độc của bọn họ, điều kiện cực kỳ hà khắc, chỉ có một mình lão sư trước mắt là có thể hiểu được.

“Lão sư, lời ấy là thật sao?” Nữ tử nhịn không được lên tiếng hỏi.

Nàng không phải người ngây thơ, chẳng qua là lão sư trước mắt am hiểu kịch độc, nhưng làm người xử thế, xưa nay đều là nói có tin.

Nếu là chân nhân khác nói những lời này, nàng tuyệt đối sẽ không tin.

Nhưng người trước mắt này, có lẽ thật sự có khả năng này.

Hai người còn lại, lúc này thân thể cũng căng cứng, nhìn chăm chăm lão sư trước mặt, chờ đợi câu trả lời.

*

*

*

“Thật chứ, bởi vì sau lần này, ta cũng sẽ đi xa.” Bóng người mơ hồ khẽ cười nói, “Đến lúc đó đổi thân phận, một lần nữa sinh hoạt, còn mang theo ba người các người cũng chỉ là gánh nặng.

Ở chung với nhau hơn một trăm năm, các người cũng đã làm nhiều chuyện như vậy, một trận thầy trò ta chưa từng bạc đãi các người, các người cũng chưa từng phản bội ta.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ lần này, liền như vậy có thể tụ tập hòa tan.”

Lời này nói rất khẩn thiết, ba người cũng có vài phần tin tưởng.

“Ta hiểu rồi. Nhiệm vụ lần này, chúng ta tiếp.” Nữ tử trầm giọng nói.

“Vậy là tốt rồi, ba người các người tự phân phối mục tiêu đi, làm sao hoàn thành nhiệm vụ ta mặc kệ, ta chỉ cần kết quả.”

Bóng người mơ hồ sắp xếp xong, không hề dừng lại, quay người khinh thân mà đi, trong nháy mắt biến mất ở cuối mặt biển.

Lưu lại ba người còn đang ở chỗ cũ.

Ba người truyền âm cẩn thận thương nghị, bắt đầu quyết định khi nào cùng nhau động thủ.

Làm thế nào để động thủ, lúc nào động thủ, sau khi động thủ thì đào thoát như thế nào. Đây đều cần chuẩn bị.

Đương nhiên, mấu chốt nhất chính là phải chờ cao thủ bên phía vương triều Đại Nguyệt tới, kiểm chế mấy vị tông sư của Huyền Diệu tông mới được.

Đảo mắt, chính là hơn nửa tháng qua đi.

Ngụy Hợp mỗi ngày đều khổ luyện, không ngừng quen thuộc lực hút, đồng thời còn phải không chế lực hút trên tấm lưới, đồng thời tự nhiên xuất thủ tiến công phòng ngự di động.

Cũng may trước đó vì giờ phút này, hắn đã rèn luyện rất nhiều, lúc này chỉ là độ khó tăng lên, có chút không thích ứng, một lần nữa điều chỉnh lại.

Nửa tháng, hắn đã thành công được một bên điều khiển lực hút, một bên hành động tự nhiên.

Chỉ là hiệu quả thực chiến của lực hút lưới, hắn còn cần chút thời gian để kiểm tra.

Đúng lúc hắn định đi xin ra ngoài, tìm địa điểm thí nghiệm uy lực của kính lực lưới.

Nhưng Vân Tiên Đài lại có người tới, muốn gọi hắn tới.

“Bái kiến Đại sư tử.”

Bên trong Vân Tiên Đài.

Ba người trọng điểm bảo hộ Huyền Diệu tông, Huyền Khôi, Huyền Ninh, Ngụy Hợp, ba người đứng song song, hành lễ với Nguyên Đô Tử trong sảnh chính.

Sau đó ba người lại chia ra hành lễ với quý đầu nhất mạch tổ sư Yên Vô Tử đang ngồi một bên.

Trừ điều đó ra, xung quanh cũng không còn người nào khác.

Thần sắc Nguyên Đô Tử có chút mỏi mệt, nhưng ánh mắt vẫn trấn định trấn định, tinh mịch như biển cả.

Có nàng ở đây, Huyền Diệu tông vững như bàn thạch, không ai dám quấy phá ở đây.

“Lần này gọi các người tới đây, là có thứ gì muốn giao cho các người.” Nguyên Đô Tử vẫy tay một cái, đặt ba cái rương cạnh Yến Vô Tử, lập tức đồng loạt mở ra.

Trong rương bay ra ba vật, được kinh lực dẫn dắt, rơi xuống tay ba người.

“Ba món đồ này, chính là vật giao cho các người tự bảo vệ.” Nguyên Đô Tử dừng một chút: “Vật này là do Yến Vô Tử tự mình chế tạo, hao hết đại lượng tài liệu trân quý. Nhưng trong lúc nguy cấp, bảo trụ các người trong ba mươi hơi thở.”

Yến Vô Tử ngồi bên cạnh ho khan vài tiếng, đứng dậy.

“Tam Tinh trận này tên là Nhất tuyến, tên như ý nghĩa, chính là lưu lại một đường sinh cơ cho các người.

Bên trong không cần các người đặt tinh hạch, cũng không cần giữ gìn hằng ngày, chỉ cần mang theo bên người là được.

Nhưng các người phải nhớ kỹ, một đường kích phát, là dùng kinh lực toàn thân các người tiếp cận tiêu tán làm tiêu chí. Cho nên, nếu gặp loại cao thủ đứng đầu có thể trong nháy mắt đánh chết người, vậy liền vận dụng toàn bộ kinh lực liều mạng đi. Như vậy có thể có thêm nhiều sinh cơ, cũng có thể kích phát một tuyến trận chờ chúng ta đến cứu mạng.”

Huyền Miểu cầm trong tay đồ vật, nhìn thế nào cũng không nhận ra đây là một tinh trận.

Nếu Yến Vô Tử sự tỏ không nói cho bọn họ biết, thậm chí bọn họ còn tưởng rằng đây là ba viên trân châu bình thường, không đáng chú ý gì.

Bởi vì bên ngoài trận này là một viên trân châu màu đen to cỡ móng tay.

Những đặc thù khác cũng không có.

“Được rồi, đều cất đi. Chúng ta lo lắng chính là ba người các người, chỗ Đạo Tử cũng có người giống vậy. Được rồi, đều đi xuống đi.” Yên Vô Tử không rệu vấy vấy tay.

“Đa tạ tổ sư, đa tạ đại sư tử.” Ba người Ngụy Hợp vội vàng hành lễ.

“Đúng rồi, bắt đầu từ hôm nay, đãi ngộ Ngụy Hợp, toàn bộ điều chỉnh đến mức cao nhất, việc này chỉ thông cáo với các người một tiếng, đừng tùy tiện tuyên dương là được.” Nguyên Đô Tử bỗng nhiên bổ sung một câu.

Ba người nhất thời ngạc nhiên.

Huyền Miếu Huyền Ninh là ngoài ý muốn hay không cách nào lý giải.

Ngụy Hợp thì không hiểu ra sao, không biết xảy ra chuyện gì.

Chỉ là ba người rất nhanh đã kịp phản ứng, trong lòng mang theo nghi vấn, hành lễ rồi đi.

Đã có một tuyên trận, bất luận thế nào cũng có thêm một thủ đoạn bảo vệ tính mạng.

Ba mươi hơi thở, đối với người bình thường thì có lẽ không có tác dụng gì.

Nhưng đối với chân nhân mà nói, ba mươi giây là có thể chạy một đoạn rất dài rồi.

Ba người cùng rời khỏi Vân Tiên Đài, tự mình phân tán ra đại môn, tiến đến chỗ ở của mình.

Hai người Huyền Miếu Huyền Ninh vì là huynh đệ nên rất thân thiết với nhau nên đồng hành cùng nhau.

“Trước kia đãi ngộ đỉnh cấp, không phải đều là ba người huynh đệ chúng ta và Thái sư huynh sao? Lần này sao Ngụy sư đệ cũng tới? Lại còn phải có tư cách...” Huyền Ninh có chút nghi hoặc.

Bởi vì ba người bọn họ đã là căn cốt cấp bậc đạo chủng, tu vi đã thật sự cao.

Cho nên ở Huyền Diệu Tông, vẫn luôn được coi trọng tầng cao nhất, cho nên mới có thể đạt được đài ngộ đỉnh cao hơn đạo chủng một tầng.

Trong quá khứ có đại sự gì, đều chỉ có ba người bọn họ. Bây giờ lại nhiều thêm một Ngụy Hợp.

“Với tu vi và căn cốt của Ngụy sư đệ, những năm này tốc độ tu hành của hắn không thể so sánh với chúng ta. Có lẽ là vì đại sư tử thiên vị.” Huyền Miêu thản nhiên nói.

Ngụy Hợp lấy danh tiếng vượt cấp thực chiến, từ đó tiến vào trong mắt thượng tầng.

Nhưng nếu vượt cấp thực chiến, huynh đệ bọn hắn cũng có thể làm được như Thái sư huynh.

Mặc dù không khoa trương như Ngụy Hợp, nhưng vượt cấp, cũng phải xem đôi thủ.

Trận thực chiến này không phải tận mắt nhìn thấy, giao thủ thật sự, nói thật, phân lượng rất lớn.

“Quản nhiều như vậy làm gì? Đại sư tử muốn chiếu cố ai, ai dám nhiều lời?” Huyền Miêu thu liễm tâm tư, bồi thêm một câu.

“Chỉ là hiếu kỳ thôi.” Huyền Ninh lắc đầu, trước đó bị Thái Mạnh vui cấp tốc đuổi kịp thì thôi, hắn không tin trong tông môn còn có Thái Mạnh Hưng thứ hai.

Tuy nói như vậy, nhưng tài nguyên tầng cao nhất của tông môn cứ thế rơi xuống người Ngụy Hợp.

Trong lòng Huyền Miêu vẫn còn chút chua xót.

Vì cái này đạo chủng thân phận, bọn họ không biết đã nỗ lực bao nhiêu. Trong tông môn, cũng còn có rất nhiều người, cảnh giới thực lực vượt xa Ngụy Hợp.

Chỉ mấy hảo hữu chí giao của Huyền Chỉ đều có tư cách này.

Nhưng bọn họ đều không có vận khí như vậy.

Nhưng nếu Nguyên Đô Tử đại sư tử đã lên tiếng, thì không ai dám lãng phí chút tài nguyên cả.

Mặc dù căn cốt Ngũ Hạo, nhiều nhất chỉ có thể chèo chống
hắn đạt tới đoạn thấp nhất.

411

*

*

*

Một tháng sau...

Thời tiết tháng năm càng lúc càng gay gắt, ánh mặt trời chói mắt, mặt ngoài nước biển phản xạ ra mảng lớn hào quang màu vàng.

Bến tàu vịnh Long Trù đảo Cự Tuấn.

Từng chiếc từng chiếc thuyền ba tầng vô cùng nặng nề, treo cờ xí Huyền Diệu tông, chậm rãi lái ra khỏi Long vịnh.

Trên thuyền có rất nhiều cao thủ Huyền Diệu tông lần này xuất hành.

Nguyên Đô Tử thành linh ở trong đó, chấp tay nhìn hải vực nơi xa.

Trừ hai người đó ra, còn có hai vị tông sư khác đi cùng, Yên Vô Tử và Tiểu Lăng.

Còn lại là ba vị cao thủ đứng đầu nội sơn, ba vị này trước kia là nội sơn chân nhân thế hệ trước với Nguyên Đô Tử, chỉ là bởi vì hào quang bị Nguyên Đô Tử cùng ba vị thủ tịch che dấu, cho nên không ai biết mà thôi.

Nhưng không để người khác biết không có nghĩa là bọn họ không đủ mạnh.

Thân là cực hạn toàn bộ, có thể sống đến bây giờ, bản thân đã đại biểu cho thực lực.

Bởi vì trong suy nghĩ không ngừng của Chân giới, người không đủ mạnh đã sớm biến dị hoặc đã chết từ lâu.

Mà lấy nội tình Huyền Diệu tông, cao thủ như vậy, cũng không chỉ có vài người lộ diện trong điện lễ lúc trước.

Mỗi một mạch Tam mạch tích góp từng ấy năm như vậy, tự nhiên đều có góc gác thâm hậu.

Nếu là cao thủ như vậy, ít nhất Huyền Diệu tông cũng ẩn tàng năm sáu người.

Chỉ là trong ngày thường, những người này hoặc là rời xa, hoặc là trông coi Ly Uyên Tuyết Ngục, hoặc là đóng cửa nghiên cứu cái gì.

Cơ bản không giao lưu với người bên ngoài.

Nhưng lần này, Nguyên Đô Tử cũng không thể không điều động nội tình cuối cùng của tông môn này.

Bởi vì, lần ra ngoài này không chỉ mỗi mình nàng là có thể ứng phó được.

“Nhờ nói rõ lần này ta đã giao thủ gặp mặt. Chắc là bởi vì huyết khí lúc trước đã được tăng cường.” Sắc mặt Nguyên Đô Tử bình tĩnh.

“Có chắc chắn không?” Tiểu Lăng trầm giọng nói, có chút lo lắng.

Nguyên Đô Tử là toàn bộ Định Hải Thần Châm của Huyền Diệu tông, nếu nàng xuất hiện phiên toái gì, như vậy toàn bộ tông môn sẽ rung chuyển.

“Năm đó ta cùng hắn tám lạng nửa cân chênh lệch không lớn. Ta so với hắn mạnh hơn một chút. Nhưng bây giờ... khó mà nói được.” Nguyên Đô Tử híp mắt nói khẽ.

“Bất quá, duy trì bất thắng bất bại vẫn có thể.”

Tiểu Lăng thở dài.

Hôm nay Huyền Diệu tông có thể thịnh vượng như vậy, là ba người bọn họ năm đó cũng không ngờ tới.

Dù sao nếu chỉ dựa vào ba người bọn họ, muốn đưa tông môn tới mức này thì tuyệt đối không có khả năng.

Chỉ là bây giờ...

“Ma nhiều đi theo còn có Phật tương lai rộng rãi, Tăng Hưng Phật, đại thế đến mấy người Bồ Tát, đại ân Tuệ Tát. Hai vị

Phật chủ đều là Tông sư, liền phải nhờ hai vị Tổ sư động thủ. Về phần những người còn lại, chính là Dự Quang Tử sư đệ các người.” Nguyên Đô Tử dặn dò.

“Yên tâm đi, cứ giao cho bọn ta là được.” Tiểu Lăng gật đầu không cho là đúng.

Nếu là đối đầu với nhiều người, hẳn một chút nắm chắc cũng không có, nhưng đối mặt với người còn lại, thân là một trong tam tông huyền diệu như hắn vẫn là có lòng tin.

“Chỗ chúng ta cũng không có vấn đề, chỉ cần duy trì không bại là được.” Dự Quang Tử là một trong những ân tu, đã từng là đồng môn thế hệ này với Nguyên Đô Tử.

Thuyền dần dần đi xa.

Rất nhiều sứ đoàn tiến đến phía xa hi vọng, điếm dừng chân liền ở một tòa cô đảo cách Huyền Diệu tông không xa.

Ở trên đảo, có rất nhiều thân bút viết thư triệu chiến, đưa đến tay Huyền Diệu tông, chỉ tên đạo họ muốn giao thủ với Nguyên Đô Tử một lần.

Chuyện này không phải bí mật gì cả, toàn bộ tông môn đều biết.

Mà ngay lúc đội tàu rời đi không lâu.

Trên mặt biển Huyền Diệu Tông.

Một chiếc thuyền nhỏ bằng gỗ màu trắng bắt mắt đến gần Cự Tuấn đảo.

Trên tiểu chu lẳng lẳng đứng thẳng một nho sinh áo sam trắng sữa.

Nho sinh tóc dài phiêu tán, đầu đội thanh ngọc quan, hai mắt mơ hồ có lân quang thoáng hiện.

Hiển nhiên đó là Huyền Diệu tông tông sư Ma đạo đã truy tung nhiều năm - Thiên Diện Ma Quân.

“Chính là chỗ này.” Dưới chân hắn chấn động, dừng thuyền nhỏ lại, nhìn về phía đảo Cự Tuấn phía xa.

Ở chỗ này, khoảng cách này, hấn tin tưởng vị tông sư lưu thủ trong Huyền Diệu tông kia, tuyệt đối sẽ cảm giác được.

Đương nhiên, chỉ có một vị tông sư, rất có thể hấn sẽ không nguyện ý đi ra.

Nhưng không sao cả.

Trên mặt Thiên Diện Ma Quân lộ ra một tia mỉm cười thoải mái.

Bởi vì, việc hấn cần làm hiện tại, chính là dương mưu.

Hấn sẽ ở chỗ này chờ đợi trăm hơi thở, trăm hơi thở sau, nếu vị tông sư lưu thủ kia còn không ra ngoài, hấn liền bắt đầu phá hủy thuyền buôn Huyền Diệu tông cùng đuổi giết các đệ tử còn lại.

Rất rõ ràng, vị tông sư cuối cùng lưu thủ Huyền Diệu tông cũng biết khả năng này.

Rất nhanh, sau một tiếng thét dài, tiếng chuông đại biểu cảnh giới dồn dập vang lên, tiếng động tĩnh trên đảo Cự Tuấn kích động.

Một lượng lớn người không liên quan bắt đầu rút lui, từng vị đạo nhân khẩn trương phân tán ra, cảnh báo xung quanh hòn đảo nhỏ.

Nội sơn chân nhân thì thủ ở trung tâm, kết xuất tinh trận đều, chuẩn bị ứng phó Thiên Diện Ma quân tập kích bất ngờ bất cứ lúc nào.

Một số đội thuyền xung quanh nhao nhao rời đi về hướng rời xa Thiên Diện Ma Quân, sợ bị liên lụy.

Thuyền nhỏ ở phía xa nhận được tin, thậm chí không dám tới gần, chỉ có thể đứng trên mặt biển phiêu diêu theo gió.

Uy lực của Tông sư, có thể thấy được một chút.

Rất nhanh, một bóng người từ trên đảo Cự Tuấn bay nhanh ra, đập sóng lao nhanh về phía Thiên Diện Ma Quân.

Tốc độ của nó cực nhanh, thanh thế tạo ra động tĩnh to lớn vượt xa toàn bộ chân nhân.

Mỗi một lần người này giẫm đạp trên mặt biển, đều làm bắn lên liên tiếp cột nước cao ngất.

“Nhiều năm không gặp, Phong Nhiên huynh vẫn càng già càng dẻo dai.” Thiên Diện Ma Quân vẫn đứng nguyên tại chỗ, thậm chí hơi lộ ra ý cười, chờ đợi đối phương nhanh chóng tới gần.

“Ngươi còn dám tới!?” Người tới chưa lên tiếng đã tới trước, không hề dừng lại, chỉ một chiêu đánh về phía Thiên Diện Ma Quân.

Một chiêu này kinh lực bao bọc, cứng rắn đem một quyền bình thường trực tiếp, biến thành vô số kinh lực bao vây gió dữ xoay tròn.

Kinh lực khuấy động nước biển phía dưới, cuốn nước biển lên một cách quỷ dị, hóa thành hơn mười đầu xiềng xích như nước chảy, mang theo hàn khí vây quanh Thiên Diện Ma Quân.

Dưới một quyền này, trong nháy mắt đã vây quanh Thiên Diện Ma Quân, toàn bộ mặt biển hóa thành từng mảnh trận pháp phong tỏa.

Dòng nước này bám vào kinh lực, hình thành tinh trận, đó là lực trói buộc cường đại ẩn chứa tầng tầng sát chiêu.

“Đến hay lắm, hôm nay không ai quấy nhiễu, ngược lại phải thỉnh giáo một chút, cao chiêu Huyền Diệu tông.”

Thiên Diện Ma Quân vừa thay đổi liền chạy, lần này rõ ràng chính diện xuất thủ, bàn tay phải trong nháy mắt hóa thành màu đen, sau lưng một hư ảnh Kinh Ngư cực lớn chọt lóe lên, chính diện nghênh đón.

Bành!!

Hai người hai quyền giao nhau.

Hai cỗ kinh lực khổng lồ tựa như hai thùng thuốc nổ kịch liệt, trong nháy mắt nổ ầm ầm.

*

*

*

Sóng khí mệnh mông khuếch tán ra chung quanh hai người, hình thành một vòng vết tích sụp đổ rõ ràng.

Đại lượng nước biển bị đè ép ra, thật lâu không thể khôi phục, hình thành một cái chén kết cấu.

Đúng vào lúc này.

Trong Huyền Diệu tông.

Ba đạo nhân ảnh lấy phương thức khác nhau lặng yên tới gần ba gã tinh anh đang hoạt động ở các nơi.

Huyền Miếu đang ở trên vách núi xa xa nhìn tình hình chiến đấu mặt biển phía xa xa, chung quanh một đồng môn cũng không có.

Chỉ có một tên lục sĩ của hắn đứng phía sau lẳng lặng chờ đợi.

Hắn vốn đang ở chỗ của mình đoàn tụ cùng tộc nhân, không nghĩ tới đột nhiên lại xảy ra chuyện lớn như vậy.

Hơn nữa, Thiên Diện Ma Quân đột ngột hiện thân, nhất định có mục đích muốn đạt thành.

Điểm ấy rất nhiều người nghĩ đến.

“Khả năng lớn nhất chính là gương đồng kích tây, dẫn dắt Tô sư ra ngoài, lưu lại sơn môn huyền diệu trống rỗng.

Chỉ là lúc này tinh trận đã mở, cho dù lại thêm một vị tông sư, trong thời gian ngắn cũng đừng mong xông vào trong tinh trận động thủ.”

Kết hợp với mười mấy chân nhân của Huyền Diệu tông, phối hợp với lượng lớn tinh thạch tài nguyên tạo ra tinh trận đỉnh cấp, một khi khởi động, toàn bộ võ giả đối địch tiến vào sẽ bị áp chế cực lớn.

Cho dù tông sư vào núi, cũng sẽ bị tinh trận áp chế không ít.

Trong tình huống bị tinh trận cỡ lớn áp chế, còn có một đồng lớn cao thủ kết trận vây công, dù là tông sư cũng có thể vẫn lạc.

Dù sao Huyền Diệu Tông vẫn có ẩn tu tồn tại.

Những ả tu này ngày thường không có cảm giác tồn tại, nhưng một khi gặp phải tông môn sống chết trước mắt, tất nhiên sẽ ra tay bạo phát.

Cho nên Huyền Miêu cũng không nghĩ ra chủ ý của đối phương là gì.

“Đại ca, huynh không xuống dưới cùng mọi người chung sao?” Thân hình Huyền Ninh từ phía sau nhanh chóng đi tới.

“Không đi, phía dưới người quá nhiều, có chuyên gia chỉ huy, ta đi cũng chỉ là thêm phiền phức. Ngược lại người, không phải ở dưới đó làm gì?” Huyền Miêu quay đầu, có chút nghi hoặc hỏi.

“Có điem nghi hoặc.” Huyền Ninh nhíu chặt chân mày: “Thiên Diện Ma Quân bày rõ là điều hổ ly sơn, nhưng chúng ta đã mở tinh trận, trong thời gian ngắn bọn họ không cách nào đột phá trận pháp, rốt cuộc hẳn có chủ ý gì?”

“Mặc kệ hẳn có mục đích gì, chỉ cần chúng ta không loạn, lấy bất biến ứng vạn biến, cuối cùng cũng sẽ không sai.” Huyền Miêu trầm giọng nói.

“Không sai.” Huyền Ninh gật đầu: “Thật ra, ta cũng đoán được một khả năng.”

“Người muốn nói là nội gian?” Huyền Miêu hí mắt nói, hẳn tự nhiên cũng đoán được, chỉ là không có nói ra trước đó.

“Đúng vậy, chỉ cần là nội gián, trải qua trận pháp phân biệt rõ ràng, sẽ không bị trận pháp áp chế, còn có thể không bị tự do hoạt động chú ý, muốn đạt tới mục đích chẳng phải tương đối đơn giản?” Huyền Ninh lo lắng nói.

“Tuy nói thế, nhưng... còn có ả tu, những nội gian này có thể làm gì? Cho dù phá huỷ một số trọng điểm, cũng không thể thực hiện được. Trừ phi...” Huyền Miêu dừng lại, đoán ra cái gì đó.

“Đúng vậy... Trừ phi là nhằm vào người khác.” Huyền Ninh nhíu mày nói. “Nếu Thiên Diện Ma Quân còn có người khác giúp đỡ, ám sát một số người trọng yếu trong tông... Ví dụ như, đối phó với sư huynh Thái Mạnh Hoan của Đạo Tử...”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, chỉ trong chớp mắt đã nghĩ tới điểm này.

“Không tốt, nhanh đi Vân Tiên đài!” Huyền Miêu lập tức phóng về phía vách núi phía dưới.

Phốc!

Đúng lúc này, Huyền Ninh phía sau hấn đột ngột xuất thủ, một thanh đoản kiếm chẳng biết đã xuất hiện ở trong tay hấn từ lúc nào, đâm ra một chiêu cực kỳ chuẩn xác.

Chiêu kiếm này không hề trở ngại đâm thủng kinh lực của Huyền Miêu hộ thân.

Ngay sau đó là mặc quần áo, làn da, cơ bắp, sau đó trên ngực Huyền Miêu lộ ra một chút mũi kiếm.

Máu huyết rơi xuống đất.

Huyền Miêu cúi đầu không dám tin, nhìn thương thể trên ngực mình.

“Đại ca... Đừng trách ta... Dù sao, ta chính là đệ đệ thân ái của huynh.”

“Huyền Ninh” phía sau không còn tính cách do dự như bình thường mà là trên mặt mang theo nụ cười quái dị.

Mà nữ tử lực sỹ canh giữ bên cạnh, sắc mặt bất động, không động dung chút nào nhìn kỹ hết thấy.

“Xong chưa? Được rồi thì đi mau. Thay quần áo và Yêu bài của hấn, đi chỗ tiếp theo.” Nàng lãnh đạm nói.

“Rất nhanh liền tốt. Hiện tại hai huynh đệ hấn chưa thể chết, thể bài này có năng lực cảm ứng, một khi chết sẽ báo động. Chắc chắn, kỹ thuật của Huyền Diệu tông này rất tốt, thứ tốt như vậy, lão sư chúng ta cũng chưa từng lấy được.”

“Huyền Ninh” rút đoản kiếm ra, đỡ lấy Huyền Miêu dần dần trúng độc, vẻ mặt thoải mái cười nói.

“Đừng lè mề nữa, ám sát thì dễ. Ba người này tuy là tinh anh trọng điểm, nhưng lòng cảnh giác không cao, phối hợp với độc khí trên tay chúng ta, chỉ cần bị thương là có thể bắt được.

Khó khăn hơn là sau khi giết người xong, chúng ta làm sao đi ra ngoài đây.” Cô gái bình tĩnh nói.

“Biết, cứ để ta, cứ yên tâm.” “Huyền Ninh” cười vài tiếng quý dị.

412

Bên ngoài thạch bích tổ ong.

Bên ngoài động chỗ Ngụy Hợp, “Triều bạt Nguyệt” đang buồn chán vô cùng chờ đợi.

Hắn thay bài ngoại mạo lâu hèn Nguyệt, ở nơi này đã đợi hơn mười phút.

Mục tiêu Nhiệm Vụ cuối cùng là Ngụy Hợp còn chưa ra.

Bất quá dựa theo thói quen thường ngày của Ngụy Hợp suy đoán, hắn cũng sắp đi ra rồi.

Bởi vì bên ngoài xảy ra chuyện lớn như vậy, “Lâu Khang Nguyệt” đã sớm truyền tin tức vào.

Mà những chân nhân còn lại chung quanh, rất nhiều người đã bế quan đi xuống núi, cũng chỉ còn lại Ngụy Hợp và vài người còn chưa đi.

Rất nhanh.

Két két...

Quả nhiên, cửa đá truyền đến tiếng động rất nhỏ.

Cửa được mở ra.

Một nam tử trẻ tuổi tóc trắng mặc hắc bào, áo choàng đen từ từ đi ra cửa động.

“Chủ thượng, cuối cùng ngài cũng đi ra, dưới chân núi có tông sư đột kích, nghe nói là Thiên Diện Ma Quân trước đó tông môn đuổi bắt, hiện tại tổ sư dời nhà tông môn đã xuống núi nghênh chiến rồi.

Mà đám người Nguyên Đô Tử đại sư tử lại không ở đây...

Ngài tốt nhất vẫn nên nhanh chóng xuống chân núi tụ hợp với mọi người, kết trận tự bảo vệ mình thì tốt hơn, tránh bị người ta lợi dụng sơ hở.”

“Lâu hàng Nguyệt” Thần sắc ngưng trọng nhanh chóng đề nghị.

Ngụy Hợp mới mệt xoa xoa huyết Thái Dương, ngẩng đầu nhìn lâu lâu hàng sông.

Ánh mắt hắn ta khựng lại, ánh mắt trở nên âm trầm.

“Người không phải lâu lâu hàng trăng!?”

“!?!” Thần sắc Lâu Hồng Nguyệt sững sốt, trong lòng hơi chấn động, lại không biết rốt cuộc làm thế nào lộ ra.

Mình rõ ràng là nguyệt trang cực kỳ hoàn mỹ mới đúng. Thế nhưng hắn đã cẩn thận quan sát lâu trang hô Nguyệt thật lâu, tập được hầu như tất cả chi tiết của nàng, mới dám bắt chước khoảng cách gần như vậy.

Chẳng lẽ hắn ta đang lừa ta?!

“Chủ thượng ngài đang nói cái gì? Ta chính là Tiểu Nguyệt a!??” Trong lòng “Lâu hòe” cảnh giác, nhưng trên mặt vẫn như cũ bất động, một bộ dáng mờ mịt vô tri.

“Còn giả bộ!?” Ngụy Hợp cười lạnh, trên thân lâu cài Nguyệt có độc hẳn hạ, mà trên thân người trước mắt này cực kỳ sạch sẽ.

Chỉ bằng điểm ấy, còn dám ở trước mặt hắn giả vờ giả vịt?

Hắn lười nói nhảm, giơ tay lên đột nhiên một chương toàn lực, cấp tốc chộp tới người này.

Lần này đột nhiên tập kích, khoảng cách giữa hai người lại gần, hoàn toàn không ngờ Ngụy Hợp lại đột nhiên ra tay như vậy.

Lần xuất thủ này mang ý nghĩa Ngụy Hợp nhất định nắm chắc tuyệt đối, nhìn ra thân phận của hắn.

Bành!

Trong lúc vội vàng không kịp chuẩn bị, “Lâu hăng” bị đánh lên lão đảo một cái.

Nhưng chung quy cảnh giới của hắn cực cao, không có thực lực đứng đầu, hắn cũng không dám lên vào đại tông như Huyền Diệu tông, hành động ám sát.

Chỉ là bây giờ kế hoạch bại lộ, ám sát đánh lên biển cường công, khiến hắn có chút không kịp thích ứng mà thôi.

Bất quá dù bại lộ, trong lòng hắn cũng không vội, lấy cảnh giới thực lực Ngụy Hợp hắn phụ trách.

Cho dù giao thủ chính diện, hắn ta cũng có thể chắc chắn mình có thể giải quyết người này trong hai chiêu.

Dù sao cũng chỉ là một người có thiên phú Định cảm chân nhân mà thôi.

Ngay cả thật còn chưa tới, cũng dám ở trước mặt hắn... Phụt phụt!!!

Liên tục ba tầng nổ vang.

Kình Nguyệt “H lâu hàng” có kình lực hộ thân trước người tựa như pháo nổ nát, một cỗ kình lực khổng lồ tựa như dòng lũ dấy núi, tuôn trào đến.

Nháy mắt đã đem làn da, xương cốt cơ bắp của hắn, trong nháy mắt khi tiếp xúc với lực mạnh, liền bị va thành một đồng bùn nhão.

Trong lúc nguy cấp, “Lâu Hồng Nguyệt” mắt thấy ngực mình sẽ bị một chưởng đánh xuyên đập nát.

Hắn bất chấp che giấu khí tức, kình lực toàn thân ầm vang bộc phát, tiến vào toàn chân ẩn hình, sau đó tiến vào trạng thái mờ mịt, cấp tốc thoát ly.

Trong nháy mắt, hai người đã tách ra hơn mười mét.

Lòng ngực “Triều bạt Nguyệt” lúc này một mảnh bằng phẳng, thậm chí còn sụp đổ vào đó một đoạn nhỏ.

Trong miệng hắn không ngừng phun ra từng dòng máu tươi, hiển nhiên bị thương không nhẹ.

“Ngươi!!?” Gã như gặp quỷ nhìn chằm chằm Ngụy Hợp, trong mắt kinh nghi bất định.

Một chiêu vừa rồi là cái quỷ gì?

Cái loại này thật đúng là kình lực không giống con người làm sao mà có? Chỉ bằng vào kình lực tổng lượng, hắn toàn bộ

năm bước đều không so được với định cảm chân nhân trước mắt này được rồi? Được rồi?

“Cao thủ toàn chân? Hay là Cao Đọa?” Ngụy Hợp nhìn thấy trạng thái mờ mịt, trong lòng cũng run lên.

Nói như vậy, tất cả cao tất cả đều đạt đến cấp độ cao hơn năm bước, những người này nắm giữ được tình huống mờ mịt, có thể nói trong cả phạm vi toàn thực sự, đã được coi là cao thủ tương đối cường hãn rồi.

Loại người này thực lực cực kỳ kinh khủng, sau khi thay đổi chất lượng sẽ mờ mịt, không phải cao thủ nắm giữ trạng thái mờ mịt không thể chống đỡ.

Mà cao thủ như vậy, lại vô thanh vô tức thẩm thấu vào Huyền Diệu tông, còn ý đồ làm loạn giả thành lính gác lâu các của mình.

Trong đầu Ngụy Hợp hiện lên rất nhiều ý niệm, nhưng rất nhanh, tất cả ý niệm hóa thành một điểm.

“Mặc kệ hãn là cao thủ gì, cứ đánh chết trước rồi nói!”

Vừa rồi hãn đột nhiên ra tay đánh lén, lấy hình thái này xuất lực lớn nhất, đã đả thương người này, không bằng thừa cơ rèn sắt nóng.

Hãn biết rõ tự trọng của cao thủ toàn chân sẽ đáng sợ tới mức nào.

Chút thương thế này nhìn như nghiêm trọng, nhưng qua trận này là có thể khôi phục.

Vì lẽ đó, nhân lúc hãn bệnh đoạt mạng hãn!

Phốc!

Ngụy Hợp không nói hai lời, thân ảnh lóe lên, tiến lên, lại chiêu thứ hai đánh về phía “Lâu hòe thảng”.

Một chiêu lúc trước kia hãn đã dùng hình thái ngụy trang của bản thân để điều động toàn bộ.

Ước chừng tương đương với sáu thành toàn lực.

Trình độ này, là Ngụy Hợp có thể duy trì hình thế không thay đổi này cực hạn.

Không ngờ sáu thành lực lượng đánh lên chỉ khiến đối thủ bị thương.

Người này dám can đảm lên vào Huyền Diệu tông, quả nhiên thực lực bất phàm.

Ngụy Hợp lúc này vận khởi chiêu số, khi thì vẩy tay về Sơn Quyền, khi thì một chiêu Thất Diệu Chân Công, hoặc là một chiêu vũ kỹ chiêu số hẳn không biết học từ nơi nào.

Kỹ thuật võ kỹ, kỹ xảo tranh đấu võ đạo chính là võ kỹ.

Mà Ngụy Hợp lĩnh hội đầy đủ, thích hợp với bản thân mới là tốt nhất.

Dung hợp tất cả võ kỹ xong, tuy hẳn còn chưa tới cảnh giới thực lưu của Diêu Văn sư tử, nhưng vận dụng chiêu số cũng đủ phát huy hết sức mạnh của mình.

Lúc này bên cạnh Ngụy Hợp kinh lực màu xám đen cuộn cuộn vờn quanh, tựa như sương mù bao phủ. Một quyền một cước của hắn, đều được hùng hậu thật lực gia trì, trở nên uy lực cực kỳ khủng bố.

“Lâu hàng Nguyệt” liên tiếp né tránh, trong mắt loé lên vẻ tàn nhẫn.

“Ta cũng muốn xem xem bí kỹ năng này của ngươi dùng bao lâu!”

Hắn không cam lòng, tiến lên hung hãn rút ra đoản kiếm kịch độc, giao thủ cùng Ngụy Hợp.

Sau khi tiến vào trạng thái mờ mịt, thân hình hắn như ẩn thân, tốc độ cực nhanh.

Vòng quanh Ngụy Hợp nhanh chóng chuyển động, thỉnh thoảng ra một kiếm, vừa vận đâm về phía vòng kinh lực yếu kém nhất quanh thân Ngụy Hợp.

Mặc kệ Ngụy Hợp ra tay như thế nào, đều không có biện pháp đánh trúng gã một cái.

Hai người giao thủ tại bãi đất trống bên ngoài thạch bích tổ ong.

Người ngoài nhìn theo.

Toàn thân Ngụy Hợp bao bọc trong kinh lực nồng đậm màu xám đen, bên cạnh thỉnh thoảng sẽ nổ tung một chút hỏa hoa chói mắt.

Giống như có quái vật gì đó không nhìn thấy đang tấn công hẩn ở các góc độ khác nhau.

Phần lớn chân nhân nơi này đều đã rời đi, chỉ có số ít mấy người, lúc này nghe được động tĩnh, mới từ trong động đi ra xem xét.

Nhưng những chân nhân này cảnh giới không cao, bản thân thạch bích tổ ong này cũng sử dụng cho những người có cảnh giới không cao.

Cho nên những người này đều không thấy người công kích Ngụy Hợp là ai.

Còn có người còn tưởng rằng Ngụy Hợp đang tu luyện một loại công quyết kỳ dị nào đó.

Lúc này Ngụy Hợp mới cảm nhận được, một cao thủ có sát ý mờ mịt hình dạng toàn chân, rốt cuộc khủng bố đến mức nào.

Hắn ra tay đả thương đối phương trước thời hạn, người này còn có thể bộc phát ra tốc độ cường hãn như vậy.

Cũng may người này đã yếu đi không ít từng, không cách nào một kiếm đâm xuyên qua tầng cường kinh lực hộ thân của chính mình.

Nhưng thủ lâu tất mất. Không quá mười hơi thở, Ngụy Hợp liền cảm giác kinh lực hộ thân dần dần có ý chống đỡ không nổi.

Nói thật, hẩn thật sự không muốn bại lộ lá bài tẩy của mình ở chỗ này.

Cho nên không chút do dự, hẩn xoay người bỏ chạy.

Tốc độ thân pháp của chân nhân nhanh cỡ nào, Ngụy Hợp bây giờ đã có thể một giây hơn trăm mét.

Mà “Triều bạt tháng” có vẻ mờ mịt tự nhiên lại càng nhanh hơn.

Hai người chỉ trong một cái hô hấp đã biến mất trước vách đá tổ ong, xông vào đồi núi mặt bên.

Chẳng bao lâu sau, trong một khu rừng trống không không người.

Trong rừng chòm sáng như cột, nghiêng nghiêng bắn xuống đất.

Ngụy Hợp dừng bước, xoay người lại.

Kình lực quanh thân hần, giống như một quả cầu da dày tùy thời có thể bị mũi kim đâm thủng.

Bên trong nội bích màu xám đen kình lực, không ngừng nhô ra từng cái hình dáng mũi kiếm bén nhọn.

Đó là “Triều bạt nguyệt” đang dùng sức mạnh bảo vệ thân thể hần với tốc độ cao.

Hiển nhiên, hôm nay chất lượng Ngụy Hợp mạnh hơn rất nhiều, so với năm đó giao thủ cùng Hoán Tùng Tử, hiện tại kình lực hộ thân của lão cũng mạnh hơn một đoạn lớn.

Sẽ không bị một chiêu đâm thủng trọng thương mà thua.

Đương nhiên, có lẽ là cùng với người trước mắt này không bằng Hoán Tùng Tử cường hãn.

Đúng rồi, hần còn bị thương.

Ngụy Hợp cảm thấy, một quyền kia của mình vốn gây tổn thương một quyền thẳng ngực, hần là cũng rất cao.

Hiện tại hần còn có thể nghe được lúc phối đối phương mạnh mẽ hô hấp, truyền ra tiếng thở hồng hộc.

Nghe khá khổ sở.

Đứng trên đất bằng, trong lòng Ngụy Hợp cũng buông lỏng không ít.

“Cùng là thái độ mờ mịt, cái đồ chơi này của người coi như là chia đều đều cho toàn bộ Cao Đoạn nhỉ?”

Hắn im lặng nói.

Xuy!

Lại một kiếm đâm mạnh vào kinh lực hộ thân.

Mắt thấy mũi kiếm sắp đột phá.

Ngụy Hợp lại lặng lẽ tăng thêm một chút lực hút.

Không sai, sở dĩ đôi phương một mực đâm không xuyên, còn bởi vì hắn ở trong bóng tối gia tăng sức hấp dẫn hộ thân.

Tầng lực hút cực lớn làm chậm hiệu quả xuyên thấu mũi kiếm lại.

Vừa vặn người trước mắt có chút suy sụp, hơn nữa còn bị hắn làm bị thương, xuất lực bị ảnh hưởng.

Cho nên Ngụy Hợp vừa lúc dùng để kiểm tra sự chênh lệch giữa mình và Lục Bộ chân nhân.

“Triều bạt Nguyệt” lúc này cũng xác thực cảm giác một mảng phổi nóng bỏng, một chiêu vừa rồi bị đánh lên đả thương kia, ít nhất khiến hắn xuất lực yếu ba thành.

Hít thở phổi luôn là khí quan hạch ảnh hưởng tới lực lượng xuất lực.

Hiện tại bị hao tổn, năng lực tự lành trong thời gian ngắn tuy rằng có thể hồi phục tốt, nhưng đó là tốc độ khôi phục bình thường, mà không phải toàn lực chiến đấu như vậy.

Nói là chậm, nhưng trên thực tế hai người từ khi nói chuyện đến giao thủ, cũng mới qua nửa phút.

Mắt thấy chiêu số bình thường không bắt được Ngụy Hợp, hắn quyết định thật nhanh, lui về sau hai bước.

Bốp!

Trên đoạn kiếm quanh quần tầng tầng lớp lớp sợi tơ thật đúng là mạnh mẽ.

Một đường vân hình hoa viên giống như hoa cỏ hình thoi từ trên thân kiếm ngưng tụ ra.

Đây là hiệu quả đặc thù của kinh lực, điểm hần, trong thời gian ngắn có thể cường hóa ra mấy lần gai nhọn khủng bố.

Nhưng thời gian chỉ có mười mấy giây, sau khi dùng thêm lần nữa, nhất định phải chờ mấy phút sau tụ lực.

“Kết thúc đi!” Lâu Hồng Nguyệt hai tay cầm kiếm, kinh lực quanh thân trong nháy mắt ngưng tụ thành một cái trùy đen thật lớn, bao phủ toàn thân hắn.

Xa xa nhìn lại, cả người hắn đều biến thành một thanh chùy màu đen, mũi nhọn thì là điểm đỉnh của đoàn kiếm kịch độc.

Xuy!!!!

“.....”

Trong nháy mắt, số điểm một phần mười giây.

Chùy đen âm âm phóng tới lồng ngực Ngụy Hợp, dường như muốn hoàn trả lại thương thế vừa mới đánh lén.

dùi đen bén nhọn cách Ngụy Hợp càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.

Ngụy Hợp cấp tốc lui về phía sau, mặt không biểu tình nhìn công kích trước mắt.

Tiêm trùy cách hắn càng gần, nhưng quỹ dị là vô luận mũi nhọn tiến về phía trước thế nào, cũng không có biện pháp tiếp tục tiến thêm một bước.

Hai người cấp tốc di động, nhưng tiêm trùy thủy chung vẫn kém một chút.

“Đáng giận...!! Ngươi làm sao có thể nhanh như vậy! Chỉ là một cái định cảm!!”

“Lâu hàng Nguyệt” tâm thái có chút sụp đổ, trông mắt đỏ đến khó tin.

“Không phải ta nhanh.”

Ngụy Hợp bỗng nhiên đưa tay ra, nắm chặt chuôi Độc Kiếm gần trong gang tấc.

“Mà là người biến chậm quá a...”

“Kiểm tra xong. Cho nên... Người đã vô dụng.”

Ầm ầm!!

Một tiếng nổ vang.

Nguyên bản Ngụy Hợp một mét tám, chiều cao ầm vang tăng vọt, toàn thân huyết nhục hóa thành đen kịt, bỗng nhiên biến lớn bành trướng đến ba mét năm.

Cơ bắp trên người hắn tựa như cự mãng rễ cây dữ tợn vụn vụn, không lồ hóa thành cuồng phong vân vụ, lấy hắn làm trung tâm bạo tạc ra chung quanh.

Tùng mảng lớn sức mạnh trong nháy mắt bao phủ toàn thân “Liền bạt nguyệt”.

“Phong ấn!!!”

Song chưởng to lớn tựa như màn trời, nhằm thẳng vào đầu “Triều lâu sinh Nguyệt” đè xuống.

Một cảm giác thoải mái vô cùng nhanh chóng từ trong lòng Ngụy Hợp tuôn ra.

Đây là kinh lực bị đè nén bấy lâu, bỗng nhiên bộc phát một chiêu, sau đó sinh ra cảm giác phát tiết.

A a a!!!

“Lâu hàng Nguyệt” điên cuồng hét lên một tiếng, hai mắt băng liệt, cổ lấy kinh lực toàn thân phóng lên trên.

Hắn không tin!!

Không tin một cái cảm giác bình thường có thể thắng được hắn!

Phốc.

Mặt đất rung lên bần bật.

Lập tức ầm ầm lồm xuống, nổ tung thành một vòng núi đá bùn đất.

Một cái hồ tròn rộng một mét xuất hiện trước mặt Ngụy Hợp một cách hoàn mỹ.

Hắn trầm mặc nhìn một bãi thịt nát trước mặt.

Vừa rồi... Hắn rõ ràng chỉ muốn phong ấn thôi...

Hắn đã hoàn mỹ đánh ra một đòn phong ấn mạnh nhất của mình, thậm chí không dùng đến Hồng Quyết kinh sát, cũng không dùng lực hút của mạng.

Đơn giản là dùng phong ấn cùng lực hút sau khi thật mạnh tiếp xúc sinh ra hiệu quả đơn giản, cộng thêm toàn lực bộc phát tất cả kinh lực.

Sau đó...

“Nếu như ta nói, vừa rồi chỉ là ngoài ý muốn, các người tin sao?”

Ngụy Hợp ngẩng đầu nhìn hai người Huyền Lục Huyền Trữ vừa mới xuất hiện cách đó không xa.

“Ta không ngờ hắn lại yếu như vậy.”

“Xem ra các người cũng là thích khách...”

Hắn nhìn Huyền Miểu Huyền Trữ trên mặt hiện lên vẻ chán động và bi ai.

“Như vậy.... Có muốn thử một chút giết chết ta hay không?” thân hình cao hơn ba thước của Ngụy Hợp lộ ra một nụ cười thiện ý.

413

Leng keng leng keng.

“Huyền Miêu” diện mục dữ tợn, một thanh kiếm ngắn được rút ra.

“Không kịp rồi, chúng ta đi!” “Huyền Ninh” bên cạnh nắm lấy cánh tay đồng bạn, lắc đầu nói.

“Nhưng mà tiêu đệ...”

“Đi!”

“Huyền Chi” diện mục vắn vẹo, vành mắt đỏ lên, nhưng vẫn không tiếp tục động thủ.

Hai người trong nháy mắt biến mất tại chỗ, đồng dạng trước hàng đồng thịt nát của Ngụy Phù cũng biến mất.

Cho dù hấn chộp tới phía trước kịp thời, vẫn như cũ không bắt được bất kỳ vật gì.

“Lại là hai cao thủ mờ mịt!?” Ngụy Hợp tập trung tinh thần cao độ.

Hấn có thể thắng tên hàng trú của giả lâu kia, chủ yếu là vì hấn đi trước một bước đánh lên đả thương đối phương, hơn nữa cảnh giới hiện tại của hấn đã cao hơn trước kia, thật đúng là đã cường hóa không ít.

Thử lại đối thủ thực lực kém xa sau khi thay đổi tòng, Ngụy Hợp mới nổi lên ý định thí nghiệm.

Về sau trong quá trình giao thủ, hấn âm thầm tăng lên lực hút, làm chậm tốc độ của đối thủ.

Cuối cùng bố cục kết thúc, tốc độ đối thủ bất tri bất giác đã yếu bớt rất nhiều, còn không tự biết.

Sau đó bị hấn toàn lực ra tay, một chiêu triệt để phong ấn...

Có thể nói ngay từ đầu hấn đã đánh lên, thăm dò, phán đoán, kiểm tra, cẩn thận phòng thủ, cuối cùng giải quyết đối thủ.

Mà nếu ngay từ đầu đối phương không bị đánh lén, không bị thương, đường đường chính chính giao thủ, Ngụy Hợp thật đúng là không có biện pháp lưu lại.

Dù sao tốc độ mờ mịt quá nhanh, đánh không lại vẫn có thể chạy.

Trừ phi hẳn có thể đem kinh lực của bản thân bám vào trên người đối thủ trước đã.

Đáng tiếc, ám sát không thành lại bị tính kế.

“Thế giới của người trưởng thành không bao giờ có sai lầm, bởi vì người sai lầm, kết cục chính là chết.”

Ngụy Hợp cảm khái nhìn cái hố màu đỏ trước mặt, hình thể của gã nhanh chóng thu nhỏ lại, khôi phục độ cao một mét tám của ngụy trang.

Rất nhanh sau đó, một vòng huyết sắc cuối cùng kia cũng hóa thành khói đen chậm rãi tản đi.

Không phải đối phương dùng thủ đoạn tiêu trừ dấu vết để tiến vào Chân giới, mà dường như đối phương đã dùng cách nào đó để xóa đi vết tích.

Ngụy Hợp không có truy kích, hẳn biết rõ mình không đuổi kịp.

Mà cho dù đuổi theo, đối mặt với hai cao thủ mờ mịt, hẳn không cảm thấy mình có thể thắng. Dù sao đối phương có cảnh giới gì, còn chưa biết có thủ đoạn gì.

Lực hút của lá bài tẩy của hẳn nhất định phải đánh trúng một đòn, nếu không bị người ta phát giác, kéo dài khoảng cách với con điều giấy thì hẳn sẽ không thể làm gì được.

Trên thực tế, nếu như đường thích khách vừa rồi chính diện giao thủ với hẳn, còn sẽ không bị bại nhanh như vậy.

Chắc chắn bọn họ không thể chỉ nhằm vào một mình ta được.

Trong lòng Ngụy Hợp minh bạch.

Nghe được tông môn chân nhân xa xa đang cấp tốc tiếp cận động tĩnh, hẳn ta biết chuyện lần này coi như tạm thời kết

thúc.

Nhưng trước đó Thiên Diện Ma Quân đã phé Diêu Văn sư tử, bây giờ còn ra tay với lính gác lâu lục sĩ của hắn.

Vậy thì lần sau, sau khi phát hiện thì không làm gì được hắn thì sẽ ra tay với gia tộc của hắn.

“Ta còn chưa đủ mạnh... Tông sư có Tô sư và Đại sư tử ứng phó, nhưng dưới Tông sư còn nhiều người mạnh hơn ta...”

Hắn xoay người lóe lên, đột nhiên biến mất tại chỗ.

Không cần chờ những người còn lại đến, nơi này tự nhiên sẽ có đạo nhân trong sơn môn giải quyết hậu quả.

Điều hắn cần làm bây giờ là tranh thủ thời gian xem xét tình huống của Hồng Nguyệt và Huyền Miêu Huyền Trữ.

Cùng lúc độn tốc, Ngụy Hợp cũng dùng sức hung hăng bóp nát yêu bài của mình.

Đây là thời khắc nguy hiểm cảnh giới, có thể nhanh chóng nhắc nhở người các tông môn còn lại.

Rất nhanh, Ngụy Hợp trở lại vách đá tổ ong, đi tới trong động ở lầu canh cung trăng.

Cũng may, lâu hèn Nguyệt ngã trên mặt đất hôn mê bất tỉnh, tựa hồ đã trúng một loại mê hương nào đó.

Ngụy Hợp kiểm tra một chút. Người hạ thủ không có ý định giết người, có lẽ là vì phòng bị sau khi giết người sẽ dẫn phát cơ chế nguy hiểm, kinh động đến người Huyền Diệu tông còn lại.

Sau khi giải độc cho hàng lâu, hắn lại ngựa không ngừng vó chạy xuống núi.

Nơi bến tàu vịnh Long.

Lúc này đại lượng chân nhân Huyền Diệu tông cùng đại lượng kinh lực cao thủ, hội tụ cùng một chỗ, mơ hồ kết thành từng cái tinh trận ngoại hình.

Có thể kích phát tinh hạch bất cứ lúc nào, phát huy hiệu quả.

Ngụy Hợp xuống núi, tăng thêm lúc trước bóp nát yêu bài, lập tức khiến cho người chú ý.

Nhưng phát hiện là hấn, cũng không ai để ý tới.

Là mấy đệ tử được đãi ngộ cao nhất, Ngụy Hợp có đủ loại đặc quyền không cần cưỡng chế hoàn thành nhiệm vụ.

Chịu trách nhiệm chỉ huy, là một vị sư huynh thuộc chi Quỷ, sắc mặt trấn định, ngược lại trong mắt còn có một tia kích động. Tựa hồ muốn dùng đại trận thử thành tựu Tông Sư.

Ngụy Hợp từ phía sau đứng lại, nhìn về phía xa cách tinh trận.

Cũng giống như hấn, trên núi cũng có rất nhiều người lặng yên xuất quan.

Dù sao cũng không phải tất cả mọi người đều là nhân viên chiến đấu.

Từng ánh mắt nhao nhao rơi vào trên mặt biển xa xa, chờ đợi kết quả.

Chỗ đó có hai bóng người đang bị hơi nước nồng đậm bao phủ, căn bản không nhìn thấy bên trong xảy ra chuyện gì.

Ngụy Hợp thông báo, rất nhanh liền đáp lại.

Nhóm người của tông môn phụ trách duy trì trật tự tuần tra, lập tức tiến về chỗ ở của huynh đệ Huyền Ninh.

Chỉ chốc lát sau, từ những nơi này, mang hai huynh đệ hôn mê trọng thương ra ngoài.

Bành!

Trong sương mù xa xa, một tiếng vang thật lớn lại lần nữa nổ tung.

Nước biển sóng cả mãnh liệt, Ngụy Hợp từ xa nhìn lại, mơ hồ có thể từ trong sương mù nhìn ra hai quái ảnh khổng lồ, đang điên cuồng giao thủ chém giết.

Mắt thấy trong chốc lát đã không có kết quả.

Ngụy Hợp hơi dừng lại, sau đó nhanh chóng trở về nhà.

Bành!

Cửa lớn Ngụy phủ bị đẩy ra, một bóng người cấp tốc nhảy vào đại sảnh, nhìn trái phải.

Lúc này toàn bộ đại gia đình Ngụy gia từ trên xuống dưới đều tụ tập trong đại sảnh.

Cha mẹ Ngụy Hợp, hai tỷ tỷ, còn có Vạn Thanh Thanh Vạn Lăng, Ngụy An, đều ở đây.

“Cha!” Nhìn thấy Ngụy Hợp tiến đến, một đám người lúc này mới kịp phản ứng.

Phản ứng đầu tiên là Ngụy An.

Hắn tựa hồ đang che chở một nữ hài yếu điệu, ngồi bên cạnh mẫu thân mình là Vạn Thanh Thanh.

Nhìn thấy Ngụy Hợp, vội vàng đứng dậy tới gần bên này.

“Xảy ra chuyện gì?” cấp bậc Ngụy An không đến, tự nhiên không rõ bên ngoài đang xảy ra chuyện gì.

Hắn hơn hai mươi tuổi, hiện tại đã không còn là thiếu niên.

Ngụy An hôm nay, thân cao một mét tám, đầu to khỏe mạnh.

Tu vi võ đạo cũng thuận lợi luyện đến cảnh giới Đoán Cốt.

Chẳng qua đến cấp độ này, hắn không có Phá Cảnh Châu của cha hắn, Ngụy Hợp, bởi vậy tư chất di truyền có hạn.

Năm đó nếu không phải Ngụy Hợp tăng lên căn cốt một lần, lúc này căn bản không thể đi đến một bước này.

“Không có việc gì, các người đều đừng ra ngoài, ở nhà hảo hảo ở lại!” Ngụy Hợp quét mắt nhìn mọi người.

Phụ mẫu tuổi già rồi, đang vội vàng đứng dậy, muốn nói lại thôi.

Những người còn lại cũng như vậy, bởi vì vừa rồi có người truyền lệnh cho bọn họ không được tùy ý ra ngoài, ở nhà chờ tin tức.

Tất cả mọi người trở về nơi này, tụ tập lại chờ đợi phản hồi.

Ngụy Hợp lúc này tới, vừa lúc cho bọn họ cơ hội hỏi thăm tình huống.

Ngụy Hợp thờ dài trong lòng, nhưng cũng chỉ có thể an ủi mọi người.

“Tạm thời không sao, tuy nhiên tốt nhất các người nên trốn ở dưới đất. Vạn nhất xảy ra chuyện, như vậy cũng không có sơ hở gì.”

“Lão gia... Là có người đánh sao?” Vạn Thanh Thanh Thanh trầm giọng hỏi.

“Ừm. Có tổ sư ở đây, trời không sập xuống được.” Ngụy Hợp biết lúc này lòng người bàng hoàng, cho nên an tâm mở miệng nói.

Dù sao Huyền Diệu tông là đại tông như thế, bình thường đều gió êm sóng lặng, bình thường phiền toái nhỏ cũng sẽ không gây ra động tĩnh lớn như vậy.

Một khi đại tông môn như vậy xảy ra chuyện, đó chính là đại sự.

Vạn Thanh Thanh cũng hiểu đạo lý này, thấy Ngụy Hợp không muốn nhiều lời, biết đám người mình cũng không có biện pháp, chỉ có thể gật đầu dẫn người đi vào tầng hầm.

Dưới đất tránh nạn là tất cả mọi người trên đảo nhất định phải chuẩn bị.

Nơi đó có thông tin liên thông với không gian dưới đất của tông môn. Nếu xảy ra đại sự, tông môn mở ra thông đạo, bọn họ hoàn toàn có thể trốn vào trong phương tiện chủ yếu dưới mặt đất.

trấn an mọi người trong nhà, Ngụy Hợp lại nhanh chóng đi ra ngoài.

Là hạch tâm chân nhân Huyền Diệu tông, gặp phải phiền toái, hẳn tự nhiên cũng muốn xuất một phần lực.

Mới đi được nửa đường, Ngụy Hợp liền gặp phải đội tuần tra chân nhân.

Những người này đang triển khai cửa bên ngoài, thiết lập cửa ải ở quan ải, kiểm tra hết thấy người vắng lại.

Hiển nhiên là vừa rồi hẳn truyền tin nói còn có Huyền Mi Huyền Trữ bị tập kích, khiến cho nội bộ trong tông trở nên khẩn trương.

Trên đường Ngụy Hợp tiến lên, khắp nơi trên đường đều là đội ngũ tuần tra chịu trách nhiệm kiểm tra tuần tra.

Chẳng qua là bởi vì thiếu đi người cầm đầu, hết thảy có vẻ hơi hỗn loạn.

Nguyên Đô Tử và ba vị tổ sư đều không ở đây, lúc này Huyền Diệu tông có thể nói là thời điểm trống trải nhất trong lịch sử.

Tất cả trật tự, thường ngày đều có đạo đức cung, Đức Trữ điện, phụ trách quản lý.

Huyền Diệu tông tự có cung chủ, điện chủ ngoại môn, các chức vị chuyên môn phối hợp với tông chủ cùng tông quản hạt toàn bộ tông môn.

Những vị trí này đều do nội sơn chân nhân phụ trách, mà trong đó phụ trách giám sát điều tra nội bộ an toàn, đúng là Huyền Trữ!

Còn bây giờ Huyền Ninh trọng thương hôn mê, không rõ sống chết.

Hung thủ trong tông môn rốt cuộc có ly khai hay không, còn chưa biết được. Cho nên lòng người bàng hoàng.

Ngay cả cao thủ như Huyền Miểu Huyền Ninh cũng bị đâm hôn mê, những người còn lại làm sao có thể đối phó được hung thủ?

Vì vậy ai ai cũng sợ.

Ngụy Hợp xuống núi, một đường đi tới, nhìn thấy chính là cảnh tượng hỗn loạn như vậy.

Sau khi người chuyên phụ trách trật tự hôn mê, Huyền Diệu tông tiếp nhận nhiệm vụ lại không đủ kinh nghiệm, phân phó xuống động tác hỗn loạn trùng điệp.

Quả thực là không lọt vào trong mắt.

Ngụy Hợp thở dài trong lòng.

Những chân nhân này quanh năm đóng cửa khỏ tu, hoặc là ra ngoài hưởng thụ, nguyện ý quản sự không nhiều, lúc này gặp phải sự kiện đột ngột phát sinh, lại không có người tiếp nhận.

Một đường bay nhanh, hấn xuống đến Long Loan, nhìn đông đảo chân nhân kết trận phía dưới.

Đôi Tùng Tử cũng ở trong đó, sắc mặt nghiêm nghị, bên cạnh là một nữ tử mặt mày đầy đặn xinh đẹp.

Hai người vô cùng thân thiết, mặc dù biểu cảm nghiêm túc, nhưng có thể nhìn ra quan hệ đạo lữ của hai người.

Trình Uyển cũng ở trong trận hình tinh tú của chi Quỷ Thủ, cùng chân nhân bình thường khác, kết trận mà đứng.

Mặt khác, còn có rất nhiều người Ngụy Hợp đã gặp qua.

Chân nhân Lô gia, Thái Mạnh Hoan, Vương Hi, Đoàn Diễm Huyền, vân vân, còn có Âu Dương Tĩnh, Lương Hồ Diệu, Âu Dương Lạc vân vân.

Còn thật ra là lực sĩ của Âu Dương Lạc, Thượng Quan Hạnh, hôm nay rốt cục miễn cưỡng cảm nhận được.

Lúc ánh mắt Ngụy Hợp đảo qua, hấn đứng ở vị trí dễ thấy, vừa vặn cũng phát hiện Thượng Quan Hạnh cũng đang nhìn hấn.

Nữ tử này lúc trước cùng Ngụy Hợp qua một tiểu viện, cùng nhập môn với Ngụy gia nhập luyện nô bộc.

Bây giờ cùng Ngụy Hợp, sớm đã là hai phương diện người.

Ánh mắt bị Ngụy Hợp phát hiện, Thượng Quan Hữu tự nhiên lộ ra một tia tươi cười nịnh nọt.

Lúc trước nàng hét thầy đều đặt cược trên người Âu Dương Lạc, cũng chưa chắc không có hối hận.

Nếu lúc đó nàng có thể bái nhập vào môn hạ của Chu Mộ Thanh, trở thành lực sĩ của hấn, có lẽ... kết cục lại là một cảnh tượng khác.

Nhưng trên đời này chưa từng có nhiều nếu như vậy.

Cho dù là Chu Mộ Thanh, sau này mặc dù cũng khắc sâu, nhưng ai có thể ngờ sẽ phát sinh chuyện đó.

Trong lòng Ngụy Hợp có chút cảm khái.

Trái lại, Âu Dương Lạc bên cạnh Thượng Quan Hạnh lại chú ý tới ánh mắt giao thoa của hai người.

Thần sắc hắn bất động nhưng trong lòng vẫn nhớ rõ.

len lén liếc nhìn chỗ Ngụy Hợp ở, Âu Dương Lạc cũng có chút bực bội.

Lúc trước hắn cùng Ngụy Hợp vào nội sơn, bây giờ hắn đã định cảm lần thứ hai. Mặc dù dựa vào trường bối dẫn dắt, mới có thể tăng nhanh như vậy, nhưng đa phần là do tư chất cùng cố gắng của hắn.

Mà Ngụy Hợp, gia hỏa này rõ ràng chỉ có thể đánh được một chút, lại có được may mắn như vậy, được tông chủ đại nhân ưu ái.

Vừa vào trong nội sơn đã là đải ngộ cao nhất của đạo chủng.

Cho đến bây giờ, nhiều tài nguyên như vậy, cái gì cũng không thiếu, Ngụy Hợp cũng chỉ có ba lần định cảm, so với hắn thì nhanh hơn một chút.

Dựa vào cái gì!

Xưa nay Âu Dương Lạc luôn là người có tính cách cực kỳ tự phụ. Nhưng so với Ngụy Hợp, rõ ràng gã mới là người ưu tú hơn.

Nhưng thứ đạt được lại kém xa tài nguyên của đối phương.

414

Trên thực tế, trong tông môn có không ít người mắt đỏ Ngụy Hợp.

Không ít người thí nghiệm căn cốt, so với hấn mạnh hơn rất nhiều. Mà những năm gần đây, tốc độ tu hành Ngụy Hợp cũng không tính là nhanh.

So với Huyền Mi Huyền Trữ, còn có tốc độ tu hành của các thiên tài hàng đầu như Thái Mạnh Ngao, Ngụy Hợp quả thực chính là một điển hình bình thường.

Về phần có thể đánh? Một người cao nhất chỉ có thể tu hành đến mức thật sự thấp kém, đánh được thì có ích lợi gì?

Hậu nhân không theo kịp tu vi, sớm muộn gì cũng bị dị hóa hoặc vẫn lạc.

Không đến toàn bộ cao đoạn, chân chính ăn mòn sẽ tồn tại một mực, hơn nữa sẽ càng ngày càng mạnh.

Lúc này trong tinh trận, rất nhiều chân nhân đang kết trận, nhìn thấy không ít Ngụy Hợp.

Có người đổ kị, có người muốn kết giao, cũng có người trầm mặc hờ hững.

Đủ loại thái độ không cân nhắc.

Từ khi Ngụy Hợp tiến vào tầng cao nhất bồi dưỡng danh sách, tin tức trong lúc vô tình chậm rãi lan truyền ra, càng làm cho người ta nghi ngờ.

Nghi vấn hấn có tư cách gì tiến vào danh sách bồi dưỡng tối cao.

Chỉ là Ngụy Hợp tự mình suốt ngày khổ tu, cũng không biết tình hình, nhưng trên thực tế chuyện này đã đảo ngược trong tông.

Ô!!

Chợt từ hải vực xa xa truyền đến một tiếng gầm thống khổ thật lớn.

Khu vực bao phủ hơi nước màu trắng kia, rớt cuộc chậm rãi yên lặng xuống.

Rất nhanh, trong sương mù, một bóng người nhanh chóng quay trở lại, rõ ràng là Huyền Diệu tông tổ sư vừa mới xuất sơn ra tay.

Tốc độ Tổ sư quá nhanh, cũng không bắt chuyện với mọi người, liền đi thẳng vào trong núi đen.

Hiển nhiên là nhận được tin nội bộ bị tập kích.

Sương mù chậm rãi tan đi, Thiên Diện Ma Quân sớm đã biến mất không còn tăm tích. Nơi đó trên mặt biển chỉ còn lại một số tảng băng trôi rất quái dị.

Tất cả mọi người nhẹ nhàng thở ra, Thanh Mai Tử dẫn đầu đám chân nhân kết trận nhao nhao tản ra, trở về trên núi, điều tra thích khách vừa hành hung.

Bách Hòa Tử mang theo chân nhân nhất mạch của nàng, tựa hồ đang truyền âm nói gì đó.

Từng bóng người chung quanh lao nhanh qua, mỗi giờ mỗi khắc đều có không ít người lên núi xuống núi, có vẻ hỗn loạn như trước.

Ngụy Hợp đứng đơn độc ở một góc bãi biển, nhưng không có ai bắt chuyện với gã.

Người quen của hắn không nhiều lắm, lại suốt ngày đóng cửa khổ tu, quan hệ nhân tế thật đúng là không được tốt lắm.

“Ngụy sư đệ.” Thanh Mai Tử chợt vòng lại bên cạnh hắn, trầm giọng hỏi: “Là người trước đó bóp nát lệnh bài báo tin sao?”

“Bái kiến Thanh Mai Tử sư huynh. Đúng vậy, lúc trước lực sĩ đi theo ta đã thay đổi. Bởi vì một ít thói quen cẩn thận của cá nhân, cho nên sớm phát hiện thích khách ngụy trang, vì thế đánh lén ra tay, nhân cơ hội đánh bại người ta.

Chỉ là không nghĩ tới, thích khách còn có đồng bọn, cho nên dưới tình thế cấp bách, bóp nát lệnh bài môi cảnh báo.”

Ngụy Hạo tường thuật đơn giản toàn bộ quá trình một lần.

“Có nhìn thấy đặc thù của thích khách sao?” Thanh Mai Tử nhíu mày.

Hắn ta nhận được tin tức nói là thích khách yếu nhất cũng có thực lực hoàn toàn cao thâm, đều là đại cao thủ có thể nắm giữ trạng thái mờ mịt.

Thích khách ở cấp độ này, Ngụy Hạo lấy cái gì để đánh bại đối phương?

Hắn biết thực lực Ngụy Hạo có thể vượt cấp chiến đấu, nhưng vấn đề là Việt cấp này cũng càng nhiều quá?

Ngụy Hạo hiện tại cũng mới ba lần định cảm, lấy cái gì đi vượt?

Hắn cũng không biết Ngụy Hạo lúc này đã đột phá tầng bốn, lập tức ra ngoài định cảm, có thể bắt đầu tu hành định cảm cuối cùng.

Mặc dù không quen với vận khí này của sư đệ Tỏa Sơn nhất mạch, nhưng Thanh Mai Tử cũng không phải là người không biết biến hóa, lúc này cũng không vạch trần Ngụy Hạo khoác lác.

Tại hắn nghĩ, Ngụy Hạo trước đó còn cùng Hoán Tùng Tử lúc đối luyện bị miểu sát, hiện tại có thể đánh bại cao thủ mờ mịt, đây không phải nói khoác là cái gì.

Tiếp đó, hắn lại hỏi thêm một vài vấn đề liên quan tới thích khách.

Ngụy Hạo đều trả lời từng cái.

Tới cuối cùng.

Ngụy Hạo hỏi thăm tình huống giao thủ vừa rồi trên hải vực.

Rốt cuộc Tổ sư và Thiên Diện Ma quân thắng ai thua?

Đây cũng là đề tài mà tất cả mọi người đều muốn biết.

“Thiên Diện Ma quân bị thương nhẹ, chạy trốn rồi.” Thanh Mai Tử lắc đầu tiếc hận: “Những chuyện này không cần người phải quan tâm, người trở về Tỏa Sơn bên kia. Đại sư tử hiện

giờ không có ở đây, do Cung Vũ sư muội phụ trách chỉ huy, không được đi lung tung khắp nơi.”

“Vâng.” Ngụy Hợp gật đầu đáp ứng.

Nguyên Đô Tử hôm nay tự nhiên không thích hợp đảm nhiệm vị trí thủ tịch, cho nên thủ tịch tân nhiệm của Diêm Sơn nhất mạch chính là vị cung vũ này.

Người này trước đó một mực ở bên ngoài quanh năm, bây giờ một thế hệ trước đã trở về là thật.

Thực lực cũng tương đối cường hãn, năm đó nếu không có Nguyên Đô Tử nghiền ép hết thảy, trên thực tế hẳn là người chân chính đảm nhiệm vị trí thủ tịch, là nàng mới đúng.

Thanh Mai Tử hỏi xong, lắc mình rời đi.

Ngụy Hợp cũng nghe lệnh đi tới trận doanh tinh tú của Tỏa Sơn nhất mạch.

Chỉ là bởi vì ai cũng không biết, hẳn chỉ có thể đứng ở phía cuối một chuyên chân nhân, lẳng lặng nghe cung vũ phía trước truyền âm.

Huyền Diệu tông vốn có kết cấu lỏng lẻo, phần lớn các chân nhân đều không ước thúc bao nhiêu.

Vì lẽ đó sau khi bị tập kích, có rất nhiều người chân tay luống cuống chân tay, không biết mình nên ở vị trí nào.

Lúc này tông sư cũng không có ở đây, sau khi mọi người bị tập kích, lập tức luống cuống, cho nên mới dẫn đến tình huống hỗn loạn vừa rồi.

“Ngày sau, nếu là lại gặp tình huống như thế, xin chư vị sư đệ sư muội, trước tiên tiến về đệ nhất vị trí thứ nhất. Nơi đó tông chỉ huy ba mạch, phụ trách quy hoạch ứng đối, không nên như ong vỡ tổ xuống núi kết trận.

Người kết trận thì không thành vấn đề, nhưng mọi người đều xuống dưới, trận pháp trên núi ai đi canh giữ? Người nhà tộc nhân của mọi người ai đi canh giữ?”

Khác hoàn toàn phong cách tùy ý tự nhiên của Nguyên Đô Tử, mặc dù cung vũ bề ngoài xinh đẹp, nhưng ngữ khí từ ngữ lại

tương đương nghiêm khắc.

Ngụy Hợp đứng ở cuối cùng, vừa nghe vị cao thủ mới nhậm chức này nói, vừa chú ý tình huống chung quanh, đồng thời còn nhớ lại tình huống vừa rồi giao thủ cùng thích khách kia.

Hắn đang hồi tưởng xem bản thân có cách nào để xử lý không tốt.

Có cần cải thiện hay không.

“Tốt rồi... Chuyện này nói đến đây, thích khách vừa mới gặp Bách Hòa Tử sư tử đã dẫn người chặn đường, đáng tiếc vẫn để bọn hắn chạy thoát. Nhưng chúng ta vẫn lưu lại một người. Điểm này Ngụy Hợp Ngụy sư đệ làm rất tốt.”

Thanh âm Cung Vũ bỗng nhiên chuyển đến trên người Ngụy Hợp.

“??” Ngụy Hợp vẻ mặt ngạc nhiên, ù ù cạc cạc nhìn thấy ánh mắt chung quanh chân nhân, tất cả đều tập trung trên người hắn.

“Ngụy sư đệ tuy rằng cảnh giới không cao, nhưng tại thời khắc mấu chốt, biết dùng đánh lén ám toán, các loại thủ đoạn, san bằng chênh lệch cảnh giới giữa hai bên.

Điểm ấy rất đáng để tán thưởng.” Cung Vũ tán dương trước mặt mọi người.

“Huyền Diệu tông ta ở bên ngoài nổi danh là Hắc, mọi người cũng đừng cười, cái gọi là đạo pháp tự nhiên, chỉ cần có thể thắng, cái gì cũng có thể dùng tự nhiên.

Tình huống cứ như vậy mà được công nhận. Cho nên, vốn danh tiếng không được tốt lắm, mọi người đừng cố kỵ, có thủ đoạn gì có thể thắng, đều lấy ra. Tất cả lấy người làm chủ, chỉ cần người còn sống, danh tiếng cái gì, đều không sao cả!”

Tên thủ tịch mới là Cung Vũ này, đúng thật là nói làm cho người ta chết không ngớt, trước mặt nhiều chân nhân Tỏa Sơn như vậy, trực tiếp hô khẩu hiệu bực này.

Ngụy Hợp dở khóc dở cười, bất quá là ngạc nhiên cảm thấy khẩu vị của mình.

Hắn quan sát tỉ mỉ cung vũ.

Đây không phải là sư tử thanh lãnh lúc trước hắn tại quan sát diễn lễ, người đứng ở bên miệng hắn có nốt ruồi mỹ nhân kia sao?

Khí chất lạnh lẽo như vậy, không ngờ bên trong lại là một tên vô dụng.

Ngụy Hợp trong lòng không nói gì.

Sau một phen giáo huấn, đám chân nhân giải tán.

Ngụy Hợp cũng dự định trở về chỗ ở của mình.

“Ngụy sư đệ đừng bước.” Cung Vũ vội vàng gọi hắn lại.

“Cung sư tử có việc gì?” Ngụy Hợp dùng chân hỏi.

“Là như vậy. Qua trận này, tông môn định tổ chức một cuộc thi đấu hàng ghế nội bộ, quyết phải quyết ra được nhân vật thủ lĩnh đối phó với thú triều không lâu.

Đến lúc đó chúng ta cũng sẽ đấu với Hải Ninh Minh, còn có một đạo tán nhân chống lại Hải thú.

Ngươi cũng biết, Hải Ninh Minh không hợp với chúng ta, thường xuyên có những cử động vương mất.

Trước đó mỗi lần hải thú triều, bọn họ đều sẽ dùng danh nghĩa của mình để tham gia khiêu chiến, chèn ép thanh danh tông môn.

Cho nên... Ta muốn mời sư đệ ngươi đảm nhiệm phó thủ đội ngũ lần này. Không biết ý ngươi thế nào?”

Trong mắt Cung Vũ, Ngụy Hợp có dũng có mưu, tuy cảnh giới thấp nhưng có thể quyết đoán tập kích, bức lui thích khách, dùng cảm giác cảnh giới để bức lui toàn bộ cao thủ.

Như vậy cũng thừa sức đảm nhiệm phó thủ.

“Đệ tử lĩnh đội Tỏa Sơn nhất mạch, đến lúc đó tham gia thi đấu nội bộ sẽ có quyết định. Đương nhiên, Ngụy sư đệ ngươi có tư cách đãi ngộ cao nhất, có thể không tham gia.

Cho nên ta hy vọng ngươi đảm nhiệm vai trò phụ tá, ở thời điểm mâu chốt hỗ trợ dẫn dắt đội trưởng, thiếu mất phương

hướng. Sao nào?” Cung Vũ nghiêm túc nói.

Ngụy Hợp suy tư một lát, kỳ thật hắn chỉ muốn bé quan khổ tu, không muốn đi đâu cả.

“Nghe đôi Tùng Tử nói, Ngụy sư đệ lập tức sẽ có bốn lần định cảm, vừa vận bốn lần tu vi đột phá, Huyền Toả Công của Toả Sơn nhất mạch ta cần phải ra ngoài phong ấn nhiếp thần, hóa ngoại lực thành tư lương, làm đại triển tồn thần...” Cung Vũ còn chưa dứt lời.

Ngụy Hợp lại hiểu được ý của nàng.

Đúng vậy.

Huyền Toả Công cũng không phải một môn bé quan khổ tu có thể đạt tới đỉnh điểm công pháp.

Nói chính xác hơn, không có bất kỳ một môn công pháp nào, chỉ cần đóng cửa Tạo Xa là có thể luyện đến đỉnh điểm.

Huyền Toả công tự nhiên cũng vậy.

Đến tầng thứ tư, tự nhiên định phải vì tồn thần lớn mạnh, gia tăng một ít dinh dưỡng.

Chỉ riêng ý chí đúng là mạnh mẽ và ý chí của mình vẫn còn rất xa mới đủ.

Chân nhân còn cần phải ra ngoài phong ấn đủ mạnh mẽ chân thú, hoặc là chân nhân.

Dùng tinh thần của hắn để nhiếp thần lưu niệm, dung nhập tồn thần, cường hóa uy lực của thần cương.

Ngụy Hợp xem mật sách tầng thứ tư, tự nhiên cũng biết.

Chỉ là hắn vốn định tìm một thời gian ra ngoài tìm kiếm, nhưng bây giờ cung vũ đã nhắc tới.

Có thú triều ở đây, chắc hắn hoàn thành trình tự nhiếp thần lưu niệm này, hắn là rất dễ dàng.

Đối tượng phong ấn này, nhất định phải có đủ cường hãn đối thủ, sau khi phong ấn mới có thể đạt được nhiều dinh dưỡng hơn.

Mà đối thủ càng phong ấn thành công càng mạnh sau khi hoàn thành định cảm thì lực phong ấn càng lợi hại.

Đương nhiên, cũng phải cẩn thận tính toán thực lực nội tình của mình.

Dù sao một khi phong ấn thất bại thì sẽ bị phản phệ mà bị thương. Đó là một thủ đoạn cực kỳ nguy hiểm.

Cho nên các chân nhân Huyền Diệu tông thường là đánh đối thủ gần chết, sau đó lại an toàn phong ấn.

“Mặt khác, ta biết Ngụy sư đệ không thích ra ngoài, nhưng lần này Hải Ninh Minh và Huyền Diệu tông của ta liên thủ đưa ra một giải thưởng lớn.” Cung Vũ thần bí cười nói.

“Ồ? Phần thưởng gì?” Ngụy Hợp hí mắt.

“Người có biết vì sao Thái Mạnh Hoan đạo tử có thể đột phá nhanh như vậy không?” Cung Vũ không đợi Ngụy Hợp trả lời liền nói tiếp.

“Mặc dù có lý do tư chất của hắn cực mạnh ngộ tính cực cao, nhưng còn có một nửa nguyên do, là vì...”

“Vũ Vũ, người ở đây à, Huyền Diệu tông các người thật sự quá nguy hiểm! Ta mới đến mấy ngày mà chỗ này đã xảy ra chuyện rồi.

Nếu muốn ta nói vũ vũ người nên tới Vạn Khố Hải ta tu hành đi. Phong cảnh nơi đó tốt, người cũng tốt, còn yên tĩnh hòa bình. Có ta thương người, tuyệt đối sẽ không để bất cứ kẻ nào khi dễ người!”

Một nam tử tóc trắng mang một nửa mặt nạ màu bạc, trong chớp mắt hiện lên bên người cung vũ, ánh mắt chứa thâm tình nhìn chăm chăm vào nàng.

Vẻ mặt cung vũ vừa mới ổn định cứng đờ, dần dần có vết nứt sụp đổ.

“... Cửu Khô, không phải hôm qua người đã đi rồi sao??”

“Ta đâu có muốn đi. Không ngủ được Vũ Vũ Vũ người, sao ta có thể cam tâm cứ như vậy mà đi được?” Nam tử tóc trắng chân thành nói.

“Mỗi đêm ta đều hận không thể dùng sức ** lông cánh, dùng sức thân thể, hận không thể vĩnh viễn chúng ta hòa hợp một thể, cho người mỗi ngày đều ăn của ta...”

A a a!!

Bành!

Cung Vũ xấu hổ và giận dữ đan xen, một cước đá tới, nhanh như chớp vả vào đầu nam tử.

Dưới tiếng nổ mạnh, đúng là kinh lực khủng bố đã bạo tạc ra.

Nam tử đã biến mất tại chỗ, không biết đi nơi nào.

“Được rồi, chúng ta tiếp tục.” Cung Vũ lấy lại bình tĩnh, mặt mũi tràn đầy giận dữ và xấu hổ phân hồng.

“Đừng để ý tên bệnh thần kinh vừa rồi. Vừa nói đến... thú triều lần này số giết nhiều nhất, hai mươi người đứng đầu đều nhận được một lượng Định Hải Nguyên Tinh.”

“Định Hải Nguyên Tinh chính là điểm mấu chốt để đặc ý tăng nhanh như gió của Thái Mạnh. Hắn có một lần kỳ ngộ, trong tay có lượng lớn Định Hải Nguyên Tinh. Thứ này có thể tăng tốc không có tác dụng phụ thật sự bằng việc tăng tốc, có thể tăng tốc rất lớn.”

“Định Hải Nguyên Tinh...” Ngụy Hợp biết loại bảo vật này, đương nhiên cũng chỉ là biết.

Thực ra hắn luyện tới mức nhập kinh vẫn luôn không thể dùng thiên tài địa bảo tăng tốc tu hành.

“Ngụy sư đệ, cả ngày đóng cửa khổ tu, so ra còn kém tranh đoạt bảo vật trong thực chiến. Nếu có thể lấy được một lượng Định Hải Nguyên tinh, có thể giảm bớt cho người ít nhất mười năm khổ tu.” Cung Vũ nhẹ giọng nói.

Tại hoang hải hải vực.

Tại khu vực xa hi, chung quanh là một vùng biển hoang vu, bởi vì nước nhiều cá ít. Bình thường hiếm có ngư dân nào có thể bắt cá ở những nơi này, vì vậy được gọi là Hoang Hải.

Ngoại trừ Hoang Hải thỉnh thoảng có thuyền bè qua lại, còn lại thì không có bóng người nào.

Nhưng lúc này, một đội ngũ Chân Huyết võ đạo đến từ Đại Nguyệt vương triều đang đứng trên một chiếc chiến hạm cực lớn Ngũ Nha, xa xa nhìn về hướng đám người Huyền Diệu tông đang dần tới gần.

Ngũ Nha Đại hạm, thật ra chính là chiến hạm lớn năm tầng.

Chiếc đại nguyệt vương triều này kiến tạo hạm thuyền, dài hơn sáu mươi mét, chung quanh lít nha lít nhít lỗ đạn cùng xạ lỗ, hai hàng mái chèo thuyền từ hai bên thân thuyền kéo dài ra, theo sóng cả không ngừng đẩy mạnh.

Nhiều thêm một thân tầng bào màu trắng, trên đầu ánh sáng màu đồng cổ còn nhiều thêm từng đường vân dài hẹp màu đen.

So sánh với cao thủ chân huyết xung quanh, hẳn chỉ có khoảng một mét sáu, thậm chí còn thấp hơn nhiều năm trước.

So sánh với hình thể khổng lồ chung quanh ít nhất hai, ba mét, Ma Đa đứng ở chính giữa, ngược lại giống như trẻ con.

Nhưng không ai dám vì thân thể khinh thường hắn.

Lần này Ngũ Nha Đại hạm lấy danh nghĩa làm sứ Viễn Hi quần đảo Truy Quốc, ra biển tới hải thăm.

“Biển xa bản thổ, thật sự là hơn tám mươi quốc gia sao?” Ma nhiều hơn một bên, một tầng nhân mập mạp cao hơn ba thước, vỗ lên trên cái bụng béo nghi hoặc hỏi.

“Nơi diện tích lớn như vậy chỉ có hơn tám mươi quốc gia, hơi lung tung hả? gộp lại còn không bằng một nửa diện tích thảng lớn của ta.”

Vị tăng nhân này mặt đầy thịt mỡ, mắt mũi miệng đều nhanh chóng bị thịt đè ép đến mức nhìn không thấy gì nữa. Đây chính là tăng nhân thứ hai dưới sự ma sát của đám người này, tương lai sẽ có nhiều hơn Phật Già Lam cóc.

“Không sao cả, mục đích của chúng ta vốn không phải là xa vời.” Một tăng nhân khô gầy cao hai mét bên cạnh, trầm giọng mở miệng nói.

Vị này chính là một vị khác đi theo đến đây, danh Phật Tăng Hưng.

“Ma thêm lần này đối đầu Nguyên Đô Tử, ngươi có nắm chắc không?” Tăng hưng Phật chính là một trong mấy người mạnh nhất trong lễ phật điện rộng rãi dạy dỗ.

Cũng là tu vi Tông sư, chỉ là bởi vì danh khí nhiều quá mạnh, dẫn đến hấn và Phật Già Lam cóc tương lai cũng không hiểu rõ cho ngoại nhân.

Trong mắt người ngoài, toàn bộ dạy dỗ rộng rãi thì chỉ có quốc sư cậy mạnh khắp thiên hạ, không có bất bại.

Hào quang của hấn ta gần như lấp đầy toàn bộ, là đại danh từ dạy bảo tất cả tăng nhân.

Bất quá hai người cũng không quan tâm đến hư danh này. Cái bọn họ quan tâm là trong chốc lát chân chính động thủ.

Đa số có đạt được mục đích lần này của bọn hấn hay không.

Đó chính là áp chế đánh bại Nguyên Đô Tử.

Dù sao trước khi đến đây, bọn họ đều thông qua việc kiểm tra huyết khí, một lần nữa đem thân thể dọn dẹp lại một lần. Cơ hồ thực lực cùng tố chất thân thể mỗi người đều có tăng lên.

Nên mới có chuyện đi lần này.

Mục đích của Định Nguyên Đế là muốn mượn sức mạnh của nhiều người để tính theo tính toán, nếu lấy đa số làm chủ, vậy các cao thủ đỉnh phong khác vậy công có giải quyết được Nguyên Đô Tử hay không.

Cái tên Huyền Diệu tông này, ở trong lòng Định Nguyên Đế như nghẹn ở cổ họng, mỗi lần ngắm nhìn Thái Thượng Hoàng,

lại nhìn khuôn mặt đau đớn của phụ thân khi phạm bệnh.

Định Nguyên Đế lập tức biết đây là ý trời đang nhắc nhở hần, sớm muộn gì cũng phải báo thù ám sát năm đó về.

“Không biết.” Ma Đa lắc đầu: “Nguyên Đô là trụ cột của Đạo môn, những năm này có lẽ cũng sẽ tiến triển. Cho nên, trước khi chân chính giao thủ, ta cũng không biết thắng bại như thế nào.”

“Thuyền của Huyền Diệu Tông cũng đến rồi.”

Một tăng nhân ở bên cung kính hồi báo.

*

*

*

Bọn họ có gương nhìn xa đặc chế hải ngoại, cộng thêm bản thân võ giả có thị lực cường đại, còn nhìn xa hơn cả Tông Sư.

“Tới rồi sao?” Ma Đa trông về phía xa xa.

Trên một mặt biển xanh thẳm, từ xa xa hiện ra mấy điểm đen.

Ở giữa một điểm đen tuy không thấy rõ bóng người nhưng cũng có thể cảm giác được một cỗ khí tức cực kỳ khổng lồ hoàn toàn khác so với hình thể.

“Lại nói, người thực dũng võ đạo, phô trương lớn thật. Vừa sức lực ra, phạm vi ảnh hưởng lớn hơn chúng ta nhiều.” Giọng nói của Phật tương lai không hiểu sao nói.

“Chuẩn bị động thủ.” Vẻ mặt của Tăng Hưng Phật không chút biểu tình, mạch máu trên người lòi ra, hình thể cũng bắt đầu dần dần bành trướng.

Rất nhanh, đội thuyền Huyền Diệu tông dừng lại cách bên này ba trăm mét.

Hai bên thuyền lớn giăng co.

Chung quanh là một mảnh biển hoang xanh thẳm.

Nguyên Đô Tử đứng ở đầu thuyền, xa xa nhìn về phía Ma Đa.

“Nhiều năm không gặp, ma nhiều người ngược lại là càng ngày càng thấp rồi?” Nguyên Đô Tử thoáng kinh ngạc.

“Nguyên Đô thí chủ từ khi chia tay đến giờ không có việc gì chứ.” Ma Đa nói không có thừa thãi.

Hắn vốn cũng không phải là người am hiểu ngôn từ, khổ tu mấy trăm năm, hôm nay đứng ở độ cao này, lần này đến đây, cũng chỉ là một chút xíu xen vào trong kiếp sống dài đằng đẵng của hắn.

Chỉ là, đối với Nguyên Đô người này, hắn còn có chút nghi hoặc.

“Nhiều năm không thấy, Nguyên Đô thí chủ vẫn giống như trước, năm tháng không dấu vết.” Ma Đa truyền âm nói.

Truyền âm bình thường, nhiều lắm là điếm đúng, nhưng truyền âm của hắn lại tựa như sấm sét, truyền qua lại, chấn động toàn bộ đội tàu Huyền Diệu, thậm chí mặt nước xung quanh cũng hơi rung động.

“Bẩm nói ít, ma nhiều, ta biết người mới tu hành Ma La Kim Thân Công đã lâu, chính là vì nhằm vào tu vi năm đó của ta.” Nguyên Đô Tử lười nói nhảm, trực tiếp phi thân lên, rơi vào trên mặt biển phía trước thuyền, như giẫm trên đất bằng.

“Hôm nay, tốc chiến tốc thắng đi.”

“Được.” Ma Nhiều cũng không nói nhảm.

Hai người đều là người không giỏi ngôn từ, nói làm thì làm, phong cách trực tiếp sáng khoái.

Không có lý do, không có nói nhảm.

Bởi vì cả hai bên đều biết rõ mục đích của đối phương, cho nên cũng không cần trình tự rườm rà nữa.

“Quảng Từ Ma Đa, xin chỉ giáo.”

Ma đa chấp tay trước ngực, cúi đầu nhắm mắt.

“Huyền diệu, Hắc ấn nguyên đô, xin chỉ giáo.”

Nguyên Đô Tử không có tự xưng Nguyên Đô Tử, bởi vì cái tên thật sự của nàng, kỳ thực gọi là hắc ấn, Côn Bằng chỉ là

ngoại nhân đặt cho nàng biệt danh, mà Nguyên Đô Tử, chỉ là nàng hóa thân thành người lúc còn rất nổi tiếng.

Nhưng bản thể của nàng, từ đầu đến cuối, đều gọi là Hắc Ân.

Ánh mắt hai người đối lập. Tinh khí thần xa xa giao thoa tranh phong.

“Pháp thân... Ân Côn Bằng màu đen!”

“Pháp thân, Thiên Thủ Như Lai!”

Hai tiếng quát chói tai phảng phất như chông chát, đồng thời nổ tung, nước biển bị lực lượng cực lớn hất tung lên, tóe lên vô số bọt nước mây mù.

Cùng lúc đó, hai con quái vật khổng lồ phóng lên trời, xoáy nước biển mây mù âm âm đụng vào nhau.

Nguyên Đô Tử ra ngoài chưa từng trở về.

Huyền Diệu tông vẫn duy trì vận chuyển như trước, sau khi bức lui Thiên Diện Ma Quân, bên trong tông môn rất nhanh khôi phục lại bình tĩnh.

Mà nơi đất trống của một mạch Tỏa Sơn.

Lúc này chính là đại bộ phận chân nhân của toàn bộ Tỏa Sơn nhất mạch hội tụ.

Toàn bộ chân nhân có thể tới kịp thời, tất cả đều đến đông đủ, đều không ngoại lệ.

Cung Vũ cùng Bách Hòa Tử hai người ngồi ở trên ghế dựa đơn giản, trước mặt hai người đã xuất hiện một lôi đài kiên cố cao hai mét.

Xung quanh lôi đài dường như có một bày Yêu thú cỡ nhỏ đang hỗ trợ vận chuyển tảng đá, dựng lên lôi đài.

Những chân thú như chuột đồng này chính là nhân viên mới được Tông Huyền Diệu nghiên cứu mấy năm gần đây.

Một vị thiên tài chân nhân mới tấn cấp, nghiên cứu ra ngôn ngữ đặc biệt có thể lưu chuyển với dòng chảy của chuột lách này.

Vì vậy, dưới sự tiến hành bán đấu giá, Huyền Diệu tông có thể thông qua vị thiên tài chân nhân này, mời những con Thử Yêu này giúp thành lập các loại kiến trúc.

Nếu như là kiến trúc quá mức phức tạp, có lẽ những chân thú này còn chưa được.

Nhưng nếu đơn giản như trên lôi đài thì thật sự là dễ dàng.

Rất nhanh, lôi đài được dựng xong, rất nhiều đội Bàn Nhược Công nhao nhao rút lui.

Lưu lại tất cả chân nhân nhất mạch Tỏa Sơn cơ bản đến Tề Quốc.

Ngụy Hợp cũng đứng ở trong đó.

Bất quá bởi vì hắn đãi ngộ cao nhất tông môn, bình thường các loại máu thịt dị thú cao cấp, có thể không hạn chế buông ra ăn.

Cho nên lần bình xét nội bộ này, hắn có thể không tham gia.

Chỉ là sự tích trước đó hắn đẩy lùi thích khách lộ ra ngoài.

Rất nhiều chân nhân cho rằng hắn ta vì may mắn, cảnh giới thấp nên được chia là sát thủ yếu nhất.

Sau đó sát thủ này bởi vì không cẩn thận, ngược lại bị Ngụy Hợp đánh lén làm bị thương.

Trong lòng mọi người đều khen Ngụy Hợp có vận khí tốt.

Nhưng chỉ có một số ít cao tầng chân nhân biết rõ thực lực chân chính của Ngụy Hợp không hề yếu.

Cho nên lần này nội đấu, Ngụy Hợp không có ý định nhượng bộ.

Bởi vì lần này đi tiêu diệt Hải thú, quyền lực dẫn đội rất lớn, rất có thể sẽ ảnh hưởng đến sự sắp xếp và phát triển của hắn sau này.

Cho nên hắn dự định tranh giành một lần, đương nhiên, là lấy hình thái phổ thông, dưới tình huống không dùng lá bài tẩy và bí kỹ, hắn sẽ ra tay tranh giành.

Ngụy Hợp cũng muốn nhìn một chút, trạng thái bình thường của mình có thể mạnh bao nhiêu.

Đạo pháp Huyền Diệu tông tự nhiên, bình thường phần lớn các chân nhân đều tản mạn khắp nơi, lúc này dưới yêu cầu của Cung Vũ, bắt đầu nội bộ thi đấu, trước tiên phải quyết ra đội trưởng đội hộ sơn.

Phương thức thi đấu, cũng nhất mạch kế thừa, kế thừa truyền thống tự nhiên của đạo pháp Huyền Diệu tông.

“Lên đài, chỉ cần có thể thắng, mặc kệ các người dùng thủ đoạn gì, đều cho phép! Nhưng, dùng ngoại chiêu thì không thể dùng một lần.

Nhất định phải nhờ đến người bây giờ mới có thể sử dụng, ra bên ngoài, đối với Hải Ninh minh và đám tán nhân còn lại cũng có thể dùng mới được.”

Cung Vũ nghiêm mặt lớn tiếng nói.

Chỉ là nàng nhìn quét qua chúng chân nhân ở đây một lần.

Những người này đại đa số mặt không chút biểu tình, không có hứng thú. Hiển nhiên không có hứng thú đối với việc so đấu người lợi hại nhất.

“Mặt khác, tổ sư bên kia đã sớm được cho phép, ba người đứng đầu mỗi một nhánh của tam mạch đều có thể đạt được một cơ hội tiến vào mật khố lựa chọn bảo vật!

Mà hai mươi hạng đầu cũng có thể được ban thưởng hạng nhất của nền móng tinh trận bàn.”

Những lời này vừa nói ra, lập tức một đám chân nhân có hứng thú.

Ba thứ hạng đầu, đại bộ phận đều không dám nghĩ tới, nhưng hai mươi thứ hạng đầu vẫn có thể tranh giành một phen.

Mọi người đều cảm thấy mình có cơ hội.

Bây giờ số lượng chân nhân cũng nhiều hơn không ít so với trước kia.

Tổng cộng hơn tám mươi người ở đây, phần lớn là Đoạn Chân Nhân thấp, có không ít người sau khi đi vào nơi xa, mới lần lượt gia nhập phúc địa.

Nguyên bản những người này rất nhiều đều là tán nhân, bởi vì nhìn trúng phúc địa Huyền Diệu tông cùng các loại phúc lợi, mới lựa chọn gia nhập.

Vì vậy số lượng chân nhân được gia tăng rất nhiều.

Mà trong tám mươi mấy người này, thật sự có chín người.

Từ Lễ còn đang bị trừng phạt diện bích suy nghĩ, cho nên không có ở đây, mà những người khác phần lớn là do Ngụy Hợp không quen biết.

Tùng là Tỏa Sơn Tam Anh, Chung Viễn Lâm chết rồi, Diệu Văn Phế, Từ Ngôn bị phạt không cách nào ra ngoài.

Hiện giờ đã hoàn toàn phế bỏ.

Lần này ngược lại vừa vặn, có thể tuyển ra tam anh mới của Tỏa Sơn.

Cung Vũ, một gã lục sĩ phụ trách duy trì trật tự.

Ở đây hơn tám mươi người thật, lại thêm từng tên lục sĩ, còn có gần hai trăm người chân nhân đến xem náo nhiệt.

Bầu không khí rất náo nhiệt.

Mấy người Cung Vũ thương lượng một chút, quyết định chọn cách đơn giản nhất để quyết ra thứ hạng.

“Chân nhân sức chịu đựng rất mạnh, sức khôi phục cũng rất mạnh, cho nên trực tiếp lên đi. Xa luân chiến, ai thắng được nhiều hơn, ai có thể đứng đến cuối cùng thì được xếp hạng cao nhất.

Xếp thứ hai mươi hạng cuối cùng, tất cả mọi người còn có thể khiêu chiến lại một lần.”

Rất nhanh, quy tắc đi ra, cung vũ cùng Bách Hòa Tử thương lượng một chút, trực tiếp truyền âm ra.

“Như vậy, nội bộ của chi Tỏa Sơn ta bắt đầu thi đấu. Xin hỏi, vị sư đệ sư muội nào lên sân khấu trước?”

Cung Vũ nhìn lướt qua, chờ đợi đệ nhất nhân xung phong nhận việc.

Gần hai trăm người vây quanh lôi đài, không khác gì lôi đài tỷ võ chiêu thân trên chợ.

Nếu như người ngoài nhìn thấy, căn bản sẽ không cho rằng đây là lôi đài thi đấu của chân nhân.

Không hề cấp bậc, đơn giản, trực tiếp, thô lỗ.

Nhưng đây chính là phong cách của Cung Vũ.

Nàng ta chính là như vậy, chỉ cần có hiệu quả, không cần đẳng cấp.

Thanh âm chung quanh dần dần yên tĩnh lại, trầm mặc một hồi.

Một nữ chân nhân thân thể cường tráng, cao tới gần hai mét nhẹ nhàng nhảy lên lôi đài.

“Tại hạ Đinh Lô, xin chư vị đồng môn chỉ giáo.”

Trong khi vị chân nhân này nói chuyện, khí xám quanh thân tản ra, nhanh chóng bắt đầu tăng cường kinh lực hộ thân của mình.

416

“Đinh sư muội, để ta.” Một thanh niên tóc dài khác khí chất ôn hòa, bay lên đài.

“Tại hạ Mạc Âm lan, xin chỉ giáo.”

Hai người không có gì nói nhảm, người thật tốc độ cực nhanh, ra tay thật đúng là mạnh mẽ, thắng bại mạnh yếu đánh một đánh là biết, rất là rõ ràng.

Sau khi giao lưu xong, hai người nhanh chóng cận chiến.

Giao thủ xong, mọi người liền nhìn ra cấp độ bọn họ.

Không có lực phong ấn, kinh lực không tính là mạnh, thần thông Tồn Thân cũng không có.

Chỉ có thiên phú năng lực phối hợp bí kỹ, bùng nổ mới có thể nhìn xem.

Ngụy Hợp đứng ở dưới đài, nhìn hai gà trống trên đài mổ nhau, cảm giác có chút không thú vị.

Dù sao lấy thực lực lúc này của hắn, cao thủ có thể một đấu một giết chết mờ mịt chân nhân, đã đứng dưới tầng cao nhất toàn bộ Huyền Diệu tông sư rồi.

Vì vậy nhìn lại hai người này, cảm thấy tương đối nhàm chán.

Hai người đều dùng Thất Diệu Chân Công phối hợp Huyền Tỏa Kính nghênh địch.

Cùng một chiêu thức, cùng một kinh lực, tự nhiên so đấu chính là xem ai ứng dụng thực chiến, càng thêm ưu hóa.

Ai có năng lực thiên phú phối hợp cùng tài nghệ của bản thân lại càng thuần thực, uy lực càng lớn.

Chỉ là sau một lúc, Đinh Lôi đột nhiên chiêu số biến đổi, không vận dụng Thất Diệu Chân Công nữa, mà vận dụng một bộ chương pháp âm độc mềm mại như nước.

Đột nhiên biến hóa vô số chiêu thức, nhất thời Mạc Âm lan tay chân luống cuống đánh tới, ứng phó không được mấy chiêu

liền thua trận, bị đánh rớt khỏi lôi đài.

“Đinh Lôi Thắng. Thắng một trận.”

Nữ lực sĩ bên cạnh cung vũ phụ trách ghi chép.

Rất nhanh, người thứ hai cũng bước lên đài, lần này là một ông lão tóc trắng xóa.

Nhưng kết cục của hắn cũng giống như người đi trước, chừng mười chiêu, bởi vì không cách nào thích ứng loại chương pháp âm độc kia, bại xuống trận.

Rất nhanh, năm người Đinh Lôi liền chiến đấu, đều dựa vào bộ chương pháp trên tay nàng để chiến thắng.

Điều này làm cho Ngụy Hợp cảm thấy hứng thú một chút.

“Đó gọi là Lãnh tuyến chương, là một bộ võ kỹ công công phu cất giữ trong kho vũ khí của tông môn. Ra tay xác thực mạnh hơn nhiều so với các võ công còn lại.”

Bên cạnh Ngụy Hợp truyền đến tiếng giải thích.

Hắn quay đầu nhìn lại, rõ ràng là thường học trung.

“Đã lâu không gặp, Thường sư huynh.”

“Ừ, có đôi chút thời gian không thấy.” Thần sắc trung thành của Thường học viên có chút tái nhợt, nhưng tinh thần vẫn rất tốt, không nhìn ra được cảm giác thất bại lúc trước đã gây ra.

“Tuy võ kỹ không có tác dụng gì lớn, nhưng dưới tình huống cảnh giới chênh lệch không lớn, vẫn có thể mang đến tác dụng quyết định.” Thường học trung nhìn thi đấu trên lôi đài, cảm khái nói.

“Quả thật.” Ngụy Hợp ở phía dưới cũng thấy rõ ràng.

Những chiêu số của Đinh Lôi kia không tuân theo lẽ thường của người khác.

Kỳ lạ kỳ diệu, như vậy ngược lại khiến người ta không thể đoán trước chiêu thứ hai của nàng, là xuất hiện từ chỗ nào.

Mà bộ võ công này của nàng, bộ pháp phối hợp cũng khá lợi hại.

Cái này cũng tương đương với người khác đánh tới, mười lần sẽ bị rơi năm lần.

Mà nếu mình đánh ra, trong mười lần đến chín lần đều có thể trúng điểm yếu của đối thủ.

“Võ kỹ, chính là như thế.” Ngụy Hợp cũng gật đầu cảm thán.” Cùng cấp bậc, võ kỹ có thể gia tăng né tránh, gia tăng mệnh trung, lợi hại, còn có thể duy trì tiết tấu, áp chế toàn phương vị.”

Thứ này, chính là vũ khí phát huy cảnh giới và thực lực, là Đinh Lôì trên đài, chính là như thế.

Rõ ràng thị đã có cảnh giới cực kỳ mạnh mẽ, chỉ còn có lần thứ hai.

Nhưng lúc này nàng đã đánh bại hai cao thủ chân nhân định cảm ba lượt.

Bởi vì người khác không thể đánh trúng nàng, mà nàng đánh người khác, luôn có thể đánh vào nơi yếu kém nhất của người khác.

Ngụy Hợp ở dưới đài nhìn đến đây, trong lòng bỗng nhiên nghĩ tới một từ: tổn thương hữu hiệu.

Thất Diệu Chân Công dù sao cũng là công pháp cơ sở kết hợp với võ tu hành nhất thể, về mặt thực chiến thì uy lực còn thiếu rất nhiều.

Ngụy Hợp hí mắt, nhìn đinh lôì trên đài càng cố hết sức.

Bành!

Đinh Lôì bị một chiêu đánh trúng vai, bay ngược ra khỏi lôì đài.

Đánh bại nàng là một nam tử khôi ngô mắt tròn.

Hình như nam tử này học Nguyên Đô Tử đại sư tử, vị trí đeo bịt mắt, màu sắc, kiểu dáng đều giống nhau.

“Tại hạ Đổ Đào, xin chỉ giáo.”

Ngụy Hợp lúc này không hề chờ đợi lâu, lần này y đánh lui thích khách, người khác đều cho rằng y may mắn, vừa vặn gặp

được một người thực lực yếu ớt.

Lại bị hấn đánh lén, cho nên mới có thể thành công.

Ngụy Hợp cũng vui vẻ bị người ta coi thường, như thế cũng có thể che giấu thực lực thấp hơn.

Nhưng mà...

Lần này ra ngoài, vị trí dẫn đầu, cùng với phần thưởng xếp hạng đầu, vẫn phải có.

Lần này sau khi ra ngoài, sớm muộn gì cũng bại lộ thực lực, cho nên Ngụy Hợp dứt khoát cũng không ẩn giấu nữa.

“Chỉ cần bại lộ thực lực bình thường, hấn là không có vấn đề.”

Ngụy Hợp trong lòng hạ quyết tâm, chờ Đỗ Đào trên đài, nhẹ nhõm lấy một môn quyền pháp không biết tên, đánh bại một người xong.

Dưới chân hấn điếm một cái, nhẹ nhàng bay lên trên đài.

“Tại hạ Ngụy Hợp, xin chỉ giáo.”

Hấn vừa lên đài, lập tức thanh âm chung quanh đều nhỏ đi không ít.

Đối với hấn ta đạt được đai ngộ đỉnh cấp, đã có rất nhiều người không phục. Hôm nay nghe nói hấn ta lại đánh bại thích khách bức lui, càng làm cho người ta bán tín bán nghi đối với thực lực Ngụy Hợp.

Cung Vũ ngồi ở chủ vị cũng là ngoài ý muốn, Ngụy Hợp hoàn toàn có thể không tham gia lần thi đấu này.

Nhưng nghĩ lại, như vậy cũng tốt.

Thực lực Ngụy Hợp có, nhưng làm sao đánh bại được thích khách thì nàng cũng rất tò mò.

Trong mắt nàng, giải thích duy nhất là thực lực thích khách kia không mạnh, cho nên mới cho Ngụy Hợp cơ hội.

Cung Vũ nhìn lại Bách Hòa Tử ở bên cạnh.

Bách Hòa Tử cũng có vẻ hơi hiếu kỳ.

Lúc trước khi Ngụy Hợp được nhắc tới đả ngộ đỉnh cấp, nàng cũng có chút giật mình. Hôm nay lại muốn nhìn xem, người này có tư cách gì mà được đả ngộ đỉnh cấp.

Đả ngộ đỉnh cấp của Huyền Diệu tông được thể hiện trên phương diện này, tỷ như sử dụng thuốc trị thương không ràng buộc, có đồ tốt gì mới, cũng sẽ ngay lập tức được thưởng thức, nhận được phần thưởng chia sẻ.

Ăn uống hằng ngày cũng sẽ được đề cao thực lực tối đa. Còn có một đơn ra ngoài, tất cả tiêu hao đều là tông môn cung cấp. Mỗi năm tông môn sẽ dành cho đệ tử đỉnh cấp, một phần tài nguyên đặc thù.

Những tài nguyên này là những thứ tông sư và Nguyên Đô Tử ngẫu nhiên ra tay lấy được.

Mấu chốt nhất là, tiến vào cấp độ này, đối ngoại sẽ thông cáo chờ.

Ở bên ngoài, cũng có tư cách tự xưng là đệ tử tông sư.

Gặp phải nguy hiểm, phiền phức, thậm chí ba vị tổ sư Nguyên Đô Tử đều có thể tự mình ra tay, giải quyết vấn đề.

Dù sao thì đả ngộ cao cấp, một cái tên khác cũng chính là tông sư rồi.

“Nghe nói Ngụy sư đệ thực lực hơn người, hôm nay, cũng muốn thỉnh giáo.” Đỗ Đào sắc mặt quái dị, tựa hồ cũng không nghĩ tới Ngụy Hợp hội xuất trận.

“Mời.”

Ngụy Hợp gật đầu.

“Xuất chiêu đi.” Hắn đứng nguyên tại chỗ, sắc mặt bình thản.

Thực lực cảnh giới của đối thủ vừa rồi, hắn đã thấy được, định cảm ba lần. Còn không bằng hắn cảnh giới cao.

“Như vậy, cẩn thận!” Đỗ Đào cũng biết rõ bản thân không phải là đối thủ, dù sao Ngụy Hợp Việt cấp thực chiến cũng nổi danh toàn tông.

Lập tức hấn không chút do dự, bước một bước, trong nháy mắt xông lên, đạo đạo thật đúng là kinh tụ tại trên quyền mặt, tựa như mang một cái bao tay màu đen, hung hăng đánh về phía lòng ngực Ngụy Hợp.

Bành.

Một tay Ngụy Hợp nắm lấy năm đấm, đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Đồng tử Đỗ Đào co rút lại, tiến lên phía trước thu quyền lại, sau đó quay chung quanh Ngụy Hợp nhanh như tia chớp bộc phát ra một quyền.

Bộp bộp bộp bộp bộp.

Nhưng mỗi một quyền đều bị một tay của Ngụy Hợp ngăn trở.

Tầng kinh lực hộ thân bao trùm ở trong lòng bàn tay Ngụy Hợp quả thực mạnh đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Phốc.

Không đợi Đỗ Đào hoàn hồn, bỗng nhiên có một bàn tay lớn lơ lửng trước hai mắt hấn, vừa vịn phá vỡ kinh lực hộ thân của hấn, đến thời khắc máu chốt cũng bất động.

“Đa tạ.” Ngụy Hợp bình tĩnh thu tay lại.

Đỗ Đào tâm phục khẩu phục, năng lực thiên phú các loại đều vô dụng, chênh lệch quá lớn, hấn cũng chỉ ôm quyền, không có nói nhảm cái gì.

“Ngụy sư huynh thực lực hơn người, danh bất hư truyền!” Hấn nhả xuống lời đài.

“Ta là người thứ hai!”

Lập tức có người không kịp đợi, nhảy lên tiếp sức.

Đáng tiếc, Ngụy Hợp tính tốc chiến tốc thắng, không lãng phí thời gian.

Đỗ Đào còn chút thực lực, mà người trước mắt, một tay hấn giơ lên, hướng về phía trước thân hình lóe lên, một trào.

Lực lượng khổng lồ thật sự tản ra, vờn quanh, ngưng tụ thành một bàn tay lớn.

Bành!

Lôi đài chấn động mạnh một cái.

Hai tay chân nhân vừa tới liền mềm nhũn, kinh lực trên người bị mạnh mẽ đánh xuyên qua, rơi xuống lôi đài.

“Người tiếp theo.”

Ngụy Hợp bình tĩnh nhìn những người còn lại.

“Ta tới thỉnh giáo.” Lại một người lên đài.

Đáng tiếc, chỉ trong một chiêu, Ngụy Hợp đã trực tiếp kết thúc trận chiến.

Một chiêu này tổ hợp lại bình thường không có gì lạ, nhưng quỷ dị chính là, bất luận đối thủ né tránh như thế nào, đều không tránh khỏi một trảo này.

Rất nhanh, lại liên tiếp đi lên cảm giác cố định bốn lần. Năm lần hai người, nhưng đều bị một chiêu này của Ngụy Hợp cưỡng ép xé rách kinh lực hộ thân đánh xuống lôi đài.

Mọi người dưới lôi đài cuối cùng bắt đầu yên lặng.

Kinh lực hộ thân trong nháy mắt liền bị xé toạc, điều này đại biểu, nếu Ngụy Hợp nguyện ý, trong nháy mắt hẳn có thể giải quyết tất cả mọi người vừa lên đài.

Nếu như là chân nhân thấp hơn cảnh giới Ngụy Hợp thì thôi, nhưng năm lần sau, năm lần Định Cảm chân nhân cũng bị một chiêu đánh tan.

Chuyện này có chút khoa trương.

Bởi vì đại biểu cho sự thật lực của Ngụy Hợp, uy lực vượt xa cùng cảnh giới, thậm chí cao hơn một tầng cảnh giới.

“Xem ra vị trí lĩnh đội lần này, hẳn là giao cho Ngụy sư đệ?” Khoé miệng cung vũ hiện lên vẻ mỉm cười, lên tiếng hỏi.

Thực lực Ngụy Hợp khiến nàng kinh hỉ không nhỏ, lại thêm tính cách biến đổi, nếu lần này thành lĩnh đội, đi ra ngoài cũng không thành vấn đề.

“Vậy cũng chưa chắc.” Thấy chung quanh chân nhân đều không lên đài nữa, lúc này một nam tử cao lớn hơi mập, thả

người nhảy lên, rơi xuống đối diện Ngụy Hợp.

Một cỗ khí tức khác hẳn khí tức mạnh mẽ của tất cả mọi người lúc trước, chậm rãi tản ra.

Đây là toàn cảnh giới thật sự, có sức phong ấn thật đúng là mạnh.

“Ta đến lĩnh giáo cao chiêu của Ngụy sư đệ.”

Chỉ có mấy người của Tỏa Sơn, người này tên là Mạnh Xuân Hàm, cũng là một trong những người có thực lực rất mạnh.

Bởi vì trước đó Diêu Văn quan hệ, bọn họ hoàn toàn không giống như Ngụy Hợp tầng dưới chót, hoàn toàn không biết gì về thực lực.

Hơn nữa biểu hiện của Ngụy Hợp lúc trước không tầm thường, cho nên hẳn ra sân, cũng hết sức cẩn thận.

“Xin Mạnh sư huynh chỉ giáo.” Ngụy Hợp cũng muốn lĩnh giáo người đối diện này thực lực.

Danh tiếng của Mạnh Xuân Hàm, lúc trước hẳn cũng đã từng nghe nói.

So với Diêu Văn năm đó thì mạnh hơn rất nhiều.

Người này cũng giống như Cung Vũ, trước đó sau khi ra ngoài nhiều năm, gần đây trở về lão bài chân nhân nhất mạch Tỏa Sơn.

Thực lực hiện giờ, ít nhất phải là bốn bước chân thật sự trở lên.

Là người mạnh nhất trong tông là Tỏa Sơn nhất mạch, trừ Khai Cung Vũ đối Tùng Tử ra.

“Kỳ thật ta cũng rất tò mò Ngụy sư đệ rút cuộc là như thế nào mà đánh lén được thích khách.” Bề ngoài của Mạnh Xuân Hàm thoạt nhìn có vẻ vui vẻ, vẻ mặt mập mập rất là hòa khí.

“Có lẽ là vận khí ta tốt.” Ngụy Hợp lẳng lẳng trả lời.

“Ta không nhìn thấy.” Mạnh Xuân Hàm cười nói.

Y không lùi lại, bóng người lóe lên, đột nhiên ra tay, vòng qua bên phải Ngụy Hợp một chưởng đánh tới eo của y.

Một chương này bình thường không có gì lạ, nhưng tốc độ cực nhanh, hơn nữa trên bàn tay mông lung như ngọc, hiển nhiên là trù Huyền Tỏa kinh, hẳn còn luyện chương pháp phụ trợ gì đó.

Đáng tiếc, tốc độ hẳn mặc dù nhanh, nhưng còn chưa tới trình độ Ngụy Hợp phản ứng không kịp.

Bành.

Bàn tay hai người lại tách ra.

Trên mặt Mạnh Xuân Hàm vẫn tươi cười như trước, nhưng sự thoải mái trong mắt dần dần biến mất, thay vào đó là sự rung động mãnh liệt.

Hắn ta là cao thủ cực hạn thực sự bốn bước chân, chênh lệch với Ngụy Hợp trọn vẹn một đại cảnh giới.

Theo lý mà nói, khoảng chênh lệch giữa hai bên về sức mạnh phải được chia bằng nhiều lần, nhưng trên thực tế thì...

“Đây là năm thành lực lượng của ta, Ngụy sư đệ lại có thể không động chút nào, xem như công lực thật tốt!” Mạnh Xuân Hàm điều chỉnh lại tâm tình, trầm giọng nói.

Sắc mặt Ngụy Hợp bình tĩnh, vẫn đứng tại chỗ.

“Mạnh sư huynh khen trật rồi.”

Không phải hẳn không muốn biểu lộ cảm xúc, mà là cấp độ giao thủ này thật sự không thú vị, nhàm chán.

Hoàn toàn không kích phát nổi hứng thú của hắn.

Nếu đã quyết định thứ tự tranh đoạt lần này, hẳn cũng dứt khoát không tiếp tục giấu giếm bản thân nữa.

Đáng tiếc, một chiêu vừa rồi, ngay cả một phần ba kinh lực bình thường của hắn cũng không bức ra được.

Mặc dù Mạnh Xuân Hàm đã rất mạnh, mờ mịt không xuất hiện, một chương vừa rồi của hắn đã tương đối cường hãn, thậm chí mang đến cho hắn một cảm giác không hề yếu hơn Hắc Thập Tự Phật Tử lúc trước.

Nhưng đối với Ngụy Hợp mà nói, phàm là so đấu chưởng lực kinh lực đều không có khả năng hơn hẳn.

“Lại nào!”

Mạnh Xuân Hàm không dám khinh thường, hẳn kẹt tại năm bước đã rất nhiều năm, mặc dù không có biện pháp tiến thêm một bước, nhưng chỉ dựa vào thực lực, hẳn tin tưởng mình đã ở trong tông môn, làm được ngũ bộ trở xuống mạnh nhất.

Ngay từ đầu, hẳn sợ làm Ngụy Hợp bị thương, nhưng lần này, hẳn không dám lãnh đạm, toàn thân kinh lực chùng chắt lên nhau.

Năng lực hiếm có: kinh lực tăng phúc, đồng thời mở ra.

Chân kinh trên hai tay hẳn hội tụ đến hai tay thật đúng là lại lần nữa bành trướng gấp gần gấp ba lần!

“Nghe nói Ngụy sư đệ trời sinh thật là mạnh mẽ, có dám tiếp chiêu này của ta?!” Mạnh Xuân Hàm trầm giọng gầm nhẹ.

“Sư huynh mời.” Ngụy Hợp hạ quyết tâm, lần này đoạt được vị trí đội trưởng, như vậy cũng làm phiền mình phối hợp với người khác.

Lời mời vừa dứt, lôi đài chấn động ầm ầm.

Quanh thân Mạnh Xuân Hàm hiện lên một hư ảnh cự tượng, dưới chân hắn đạp mạnh ầm ầm về phía giữa thân thể Ngụy Hợp.

Tầng tầng lớp lớp màu đen đúng là mạnh mẽ, ở trên người hắn tựa như một con voi to lớn đang mặc chiến giáp, trầm trọng hung mãnh.

Toàn bộ lôi đài đều tại từng bước một đạp xuống, nhao nhao rạn nứt, nổ tung hòn đá.

Một kích này, ngay cả cung vũ thần sắc cũng ngưng trọng lên.

Vì cho dù là nàng, không mờ mịt cũng không dễ ứng phó đòn đánh này.

Mạnh Xuân Hàm không lộ thật lực tựa như một con voi thật, trong phút chốc lướt qua hơn mười thước, ầm ầm đâm vào

trước người Ngụy Minh kinh lực hộ thân.

Ầm ầm!!!

Tầng tầng kinh lực hóa thành gợn sóng nổ nát khuếch tán ra.

Trên lôi đài cuồng phong tàn phá bừa bãi, lực va đập cuồng bạo khiến lôi đài cũng phải lay động sụp đổ.

Bụi đất tung bay, kinh khí tràn ngập, trong lúc nhất thời mọi người căn bản không thấy rõ bên trong đã xảy ra chuyện gì.

“Đa tạ, sư huynh.”

Nhưng vào lúc này, thanh âm bình tĩnh của Ngụy Hợp từ trung tâm lôi đài truyền ra.

Kinh phong thổi bay phần lớn bụi đất, lộ ra tình cảnh lúc này bên trong.

Mạnh Xuân Hàm cả người gắt gao dừng lại trước người Ngụy Kỳ, chưa đến một thước, hai đầu gối đã lún xuống.

Hắn toàn bộ kinh lực hội tụ, đổi lấy một kích, toàn bộ đánh vào trên thân một con cự mãng màu đen đang phiêu phù vờn quanh Ngụy Phù.

Cự mãng nọ dĩ nhiên là màu đen thuần túy thật đúng là ngưng tụ thành.

“Mạnh sư huynh thực lực cao tuyệt, sư đệ ta cũng dốc hết toàn lực mới miễn cưỡng ngăn cản được. Lĩnh giáo...”

Ngụy Hợp lại lần nữa lên tiếng.

Toàn thân Mạnh Xuân Hàm run rẩy, một câu cũng nói không nên lời.

Trong nháy mắt hắn vừa mới toàn lực đụng vào, liền từ cổ lực phản chấn kia cảm nhận được nội tình phía đối diện.

Sức mạnh khủng khiếp của nó như vực biển vậy, quả thật là mạnh mẽ, quả thật... khó mà tin nổi!

Quá mạnh mẽ!!

Tên gia hỏa Ngụy Hợp này...

Quả thực là... Mạnh đến mức không cách nào hình dung!

Hắn căn bản chính là quái vật!

Trên lôi đài.

Ngụy Hợp bình tĩnh đứng tại chỗ, nhìn Mạnh Xuân Hàm đứng đối diện không thể động đậy.

Cự mãng màu đen ở bên cạnh nó vờn quanh gào thét dữ tợn, từng vòng từng vòng khí lãng vô hình lấy nó làm trung tâm không ngừng tản ra.

“Còn đánh nữa không?”

“.....” Mạnh Xuân Hàm không còn gì để nói, còn đánh cái rắm.

Đến lúc này, hắn làm sao còn không biết, giữa hai người thực lực chênh lệch cực lớn.

Đôi với loại quái vật như Ngụy Hợp, cảnh giới đã vượt xa so với trước kia.

Giống như con quái vật Kim Liên tông lúc trước.

Hắn nhanh chóng chỉnh đốn tâm trạng, ánh mắt phức tạp chấp tay, lui về phía sau.

“Ngụy sư đệ thực lực cường đại, ta phục rồi.”

Nói xong, hắn quay người không chút do dự nhảy xuống lôi đài.

Chung quanh chân nhân vây xem hoàn toàn yên tĩnh, không ít người khề há hốc miệng, cảm giác tam quan bị trùng kích.

Rất nhiều người đều đã nghe nói qua, Ngụy Hợp có thể vượt cấp chém giết.

Có thể là càng nhiều cao thủ cấp như vậy trực tiếp đánh bại Mạnh Xuân Hàm, điều này thật sự có chút khoa trương.

Cung Vũ ngồi tại chủ vị, cũng giống như Bách Hòa Tử trong lòng sợ hãi thán phục.

Nhưng cũng chỉ là kinh ngạc cảm thán mà thôi.

Mặc dù Ngụy Hợp đánh bại Mạnh Xuân Hàm chứng minh thực lực của mình, nhưng đối với bọn họ mà nói, Mạnh Xuân Hàm cũng đồng dạng có thể dễ dàng đánh tan.

Vì vậy hai người chỉ kinh ngạc một chút rồi nhanh chóng đi xuống.

“Còn có ai muốn ra tay khiêu chiến không?” Cung Vũ lên tiếng nói.

Một đám chân nhân và lực sĩ thấp giọng truyền âm, có xì xào bàn tán.

Nhưng không ai dám lên đài đối chiến.

“Nếu không có ai, ta tuyên bố, lĩnh đội lần này do Ngụy Hợp Ngụy sư đệ đảm nhiệm.”

Cung Vũ nhìn về phía trong lần ra ngoài này, thực lực mạnh nhất là mấy người hoàn toàn thật.

Mấy người này hoặc là lắc đầu, hoặc là cúi đầu.

Đều không có ý kiến với quyết định này.

Rất hiển nhiên, Ngụy Hợp có thể nhẹ nhõm đánh bại Mạnh Xuân Hàm, trừ hai cái thủ tịch, không ai có thể làm được điều ấy.

Cho nên vị trí dẫn đội, ngoài Ngụy Hợp thì không ai khác.

“Như vậy, xác định đầu lĩnh Tỏa Sơn nhất mạch ta, chính là Ngụy Hợp Ngụy sư đệ.” Cung Vũ hạ quyết nghị.

Ngụy Hợp duỗi tay ra, tùy ý để hắc mãng chui vào lòng bàn tay, sau đó hơi khom người hướng cung vũ cùng chân nhân xung quanh hạ thấp người, nháy xuống lồi đài.

Đối với quyền lựa chọn một kiện bảo vật của mật khổ Huyền Diệu tông, hẳn cảm thấy rất hứng thú.

“Đằng đầu đã chọn ra, như vậy kế tiếp sẽ là hạng hai.”

Kẻ đứng đầu đã xác định, tiếp theo là hai gã đằng sau.

Ngụy Hợp thì không có hứng thú.

Hiện tại đối với hắn mà nói, những người trên đài đều thuộc phạm trù không chịu nổi một kích. Thay vì ở chỗ này xem trò vui, lãng phí thời gian, không bằng trở về tìm một chỗ nghỉ ngơi cho tốt.

“Ngụy sư đệ dừng bước.”

Chợt một giọng nói quen thuộc gọi hắn lại.

Ngụy Hợp dừng bước, quay đầu nhìn lại.

Thế mà lại là Thái Mạnh Hoan.

Gia hỏa này tại Vân Tiên Đài tu dưỡng lâu như vậy, hôm nay cũng khôi phục hơn phân nửa. Nghe nói còn có hiệu quả điều chế dược tề của Ngụy Hợp.

“Lần này đa tạ đan dược chữa thương lúc trước người đã điều chế. Hiệu quả rất tốt, đa tạ!” Thái Mạnh Hưng ôm quyền nói lời cảm tạ.

Thực lực Ngụy Hợp vừa rồi, cũng làm cho hắn có chút sợ hãi thán phục, hơn nữa trước đó Nguyên Đô Tử đưa ra đãi ngộ cao nhất, cũng làm cho hắn coi Ngụy Hợp là người cùng cấp bậc với mình.

Nếu không nhìn thân phận của Đạo Tử của lão khoa trương, như vậy không thể nghi ngờ Thái Mạnh Ngao chính là một đạo nhân trẻ tuổi vô cùng ôn hòa bình thường.

Thoạt nhìn hắn ta y hệt như cao thủ luyện nôm bụi ngoại môn bình thường, trẻ tuổi, thư sinh, ôn hòa, khiêm tốn.

“Thái sư huynh có việc gì?” Ngụy Hợp thấp giọng nói.

Từ sau khi được Đạo Tử thăng cấp, tất cả đệ tử trong tông môn nhìn thấy hắn cũng phải xưng hô một câu sư huynh.

*

*

*

*

*

*

Nhìn kỹ, trong đôi mắt của Thái Mạnh Cung như có một hố đen, ẩn chứa một chút gợn sóng đen tối, thoát nhìn khí chất cũng không tầm thường.

Hắn ngửa đầu tựa hồ đang xem thi đấu trên lôi đài, nhưng trên thực tế lại đang cùng Ngụy Hợp truyền âm nói chuyện phiếm.

“Lần này là tổng lĩnh lĩnh đội ta dẫn đội tới thú triều, đại biểu thân nhân di dời. Đến lúc đó, còn mong sư đệ phối hợp nhiều hơn.”

Gió biển thổi quét, hóa thành từng vòng xoáy lớn nhỏ không đều.

Nguyên Đô Tử nhìn chiến hạm Đại Nguyệt vương đi xa.

Ngay vừa rồi, nàng đã kết thúc chém giết với nhiều người.

“Nguyên Đô?” Tô sư Yến Vô Tửu truyền âm nói.

Trước đó hai người cuốn lên quá nhiều sương mù nước biển, tăng thêm kinh lực quét sạch, cảm giác bị che đậy, căn bản không rõ hai người ai thắng ai thua.

Cho nên lúc này Yến Vô Tửu mới nhin không được lên tiếng hỏi.

“Không sao.” Nguyên Đô Tử ho nhẹ một tiếng: “Ta thắng một chiêu. Dựa theo tính cách đa dạng, trong thời gian ngắn bọn họ sẽ không tìm tới tông môn huyền diệu.”

Đám người xung quanh lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Đại Nguyệt vương triều hôm nay, quốc lực cường thịnh, thực lực cực kỳ khổng lồ.

Hoàng triều to lớn như vậy, tất nhiên không chỉ có thêm một tông sư chí cường.

Chỉ kém hơn một chút so với những người khác, thì thắng Đại Nguyệt cũng có tới mấy người.

Nếu Nguyên Đô Tử hơi thất bại thì Đại Nguyệt tuyệt đối sẽ tấn công toàn diện ngay tại chỗ.

Lần này đi sứ ngũ nha đại hạm, chỉ là một lần thăm dò.

Cho dù thua nhiều, đối với đại nguyệt cũng không có ảnh hưởng gì. Nhưng đối với Huyền Diệu tông, kết quả tuyệt đối không thể thừa nhận.

Nguyên Đô Tử tất nhiên cũng biết điểm ấy cho nên lúc này mới trầm mặc, không có nhiều lời nữa.

Lần này nàng đã thắng.

Nhưng có nhiều lực lượng pháp thân kinh khủng, cũng làm cho nàng bị thương không nhẹ.

Chỉ vì ổn định thế cục, nàng không nói ra chuyện mình bị thương.

Mặc dù nàng thắng, nhưng lúc này thân thể phảng phát xuất hiện dị thường, ần ần có sinh cơ bùng bùng.

Lúc này nhớ lại, Nguyên Đô Tử mới phát hiện, ma nhiều trước tựa hồ cũng không phải là lùn.

Mà là... trở nên càng ngày càng trẻ đi!

Nghe hai vị tổ sư bên cạnh nói vậy, sắc mặt Nguyên Đô Tử bình tĩnh, hồi tưởng lại ánh mắt nhẹ nhàng lúc trước, trong lòng không hiểu sao dâng lên một tia vô lực.

Ngụy Hợp rời khỏi quan không hiểu, chậm rãi đi ra huyện cương ngọc bích, chuẩn bị về nhà một chuyến, xem tình huống Ngụy An cùng đám đệ tử còn lại như thế nào.

“Ngụy Hợp!” Chợt trên đường núi, có một người ngăn cản đường đi của hắn.

Đó là một nam tử khôi ngô, khí thế không tầm thường.

“Có việc gì?” Ngụy Hợp khẽ ngẩng đầu. Hắn đã chứng minh thực lực của mình, chắc hẳn rất nhanh, tin tức trên lôi đài sẽ truyền khắp tông môn.

“Ngụy sư huynh xem ra là quý nhân hay quên, không nhớ tên ta sao?” Nam tử trầm giọng nói, trong mắt lóe lên một tia âm ức.

“Ta nhớ người, Âu Dương Lạc, nhưng chúng ta không quen biết, có việc gì cứ nói thẳng.” Ngụy Hợp yên tĩnh nói.

Âu Dương Lạc nén giận trong lòng, thật ra gã chỉ đi dạo trong tông môn, uống chút rượu với bằng hữu, sau đó thấy Ngụy Hợp trên đường, nhất thời xúc động, liền đi lên ngăn cản đối phương.

Nhưng sau khi thật sự ngăn cản người ta, hắn lại không biết nên nói gì cho phải.

Nhìn thấy hắn trầm mặc không nói, Ngụy Hợp cũng lười lãng phí thời gian, tự mình đi xuống dưới núi, không để ý tới nữa.

Âu Dương Lạc thấy thế, trên mặt hiện lên một tia giận dữ và xấu hổ.

Hắn là người cao ngạo cỡ nào, ở nội sơn cũng có trường bối của mình lúc nào cũng theo dõi, chưa bao giờ bị người ta bỏ qua như thế.

Nhưng bây giờ...

Nhìn Ngụy Hợp đảo mắt liền lướt qua, biến mất ở cuối sơn đạo, trong mắt Âu Dương Lạc hiện đầy tơ máu, cơ hồ muốn phun lửa ra ngoài.

Hắn ta ghen tỵ, ghen ghét tư chất Ngụy Hợp rõ ràng kém như vậy.

Rõ ràng hắn và hắn một thời gian nhập môn nội sơn.

Dựa vào đâu mà vận khí của hắn tốt như vậy, được tông chủ ưu ái, nhận được nhiều tài nguyên như vậy bồi dưỡng.

Dựa vào cái gì, hắn ta chỉ có thể dựa vào chính mình và trường bối của mình, miễn cưỡng khổ tu.

Ngụy Hợp bây giờ có thể trở nên mạnh như vậy, chắc chắn là vì tông chủ âm thầm đem lượng lớn tài nguyên tu hành đắp trên người hắn.

Nếu hắn ta cũng có thể có được loại tài nguyên cấp độ này, hắn ta tuyệt đối sẽ có biểu hiện mạnh hơn so với Ngụy Hợp!

Âu Dương Lạc hơi có chút say sưa, lúc này dưới sự ganh tỵ phóng đại, càng phát ra tư thế như đồng cỏ cháy, không thể kìm nén.

Hơn nữa biểu hiện trước đó của Thượng Quan Hạnh và Ngụy Hợp Mi lại rất gần gũi.

Hoả khí trong lòng hắn càng đè nén không được.

“Chủ thượng...” Thượng Quan Hạnh lặng yên trở lại bên cạnh hắn, “Rượu Kim Sa ngài muốn đây...”

Bốp!

Âu Dương Lạc trở tay tát lên mặt Thượng Quan Hạnh một cái.

Quả thật kinh triệt tiêu, một tát này hung hăng đem gương mặt Thượng Quan Hạnh co lại sưng phù lên.

Nàng ngạc nhiên và khó hiểu ôm mặt, rượu trong tay cũng đổ ra đất, lăn trên mặt đất.

“Cút về!” Âu Dương Lạc gầm nhẹ một tiếng, vành mắt đỏ ngầu.

Lực sĩ của Chân Nhân đối với mình có quyền lực rất lớn.

Trên thực tế phần lớn lực sĩ đều có tư chất không đủ, nếu không có thân phận lực sĩ, liền không thể tiếp tục ở lại phúc địa.

Như vậy, lấy thực lực và tư chất của bọn hắn, sau khi ra ngoài phúc địa, chắc chắn không bao lâu sẽ dị hóa, sau đó bị thảo phạt mà chết.

Huyền Diệu tông cũng có biện pháp trừng phạt nghiêm khắc với chân nhân ở bên ngoài.

Tông môn sẽ phái ra cao thủ tiến hành xử quyết.

Cho nên một khi biến dị tương đương với bỏ mình.

Ánh mắt Thượng Quan Hạnh rũ xuống, bi ai. Phần nhục nhục nhả đau đớn, hỗn tạp cùng một chỗ, muốn phản kháng, lại bởi vì nguyên nhân bên ngoài, chỉ có thể đè nén, nhẫn nại.

Nàng không chỉ một lần, tưởng tượng, nếu mình trở thành lực sĩ Ngụy Hợp năm đó, có lẽ có thể sống tốt hơn nhiều so với hiện tại.

Gần đây do Âu Dương Lạc càng lúc càng ghen tị với Ngụy Hợp, tính tình càng lúc càng táo bạo vụn vụn.

Hắn thường xuyên ngược đãi, quyền đấm cước đá, các cách chơi tàn nhẫn kỳ quái, đều do cô thực hiện.

Nhiều lần, thân thể nàng lấy tài năng của mình suýt chút nữa không chịu nổi, đã bị trọng thương.

“Cút!” Âu Dương Lạc giận dữ hét lên.

Đến khi đuổi Thượng Quan Hạnh đi, hắn mới thở hồng hộc, một đường đi về phía phủ đệ của mình.

Trở lại trong phủ, Âu Dương Lạc gạt bỏ tất cả hạ nhân, trực tiếp đi vào phòng luyện công của mình.

Hắn muốn đuổi theo Ngụy Hợp, cho nên ngày thường tu hành cũng không ít.

Chỉ là lần này, hắn dự định bình phục cảm xúc, chuẩn bị tiếp tục tu hành.

Hắn ngày thường ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, cứ thế mà lại có thêm một phong thư.

Âu Dương Lạc nhìn trái nhìn phải một chút, gọi hạ nhân tới.

“Vừa rồi ai đã tiến vào phòng luyện công của ta?!”

Hạ nhân lắc đầu.

“Bẩm lão gia, căn phòng này từ sau khi người rời khỏi, vẫn luôn bị phong tỏa, không được sự cho phép, ngay cả việc chúng tôi đến quét dọn cũng không dám.”

Âu Dương Lạc nhìn mặt tường trống trải xung quanh, cửa sổ cửa sổ còn có mặt đất trơn bóng.

Khắp nơi đều không có vết tích.

Trang bị cảnh giới hắn bố trí cũng không có để lại bất kỳ dấu vết nào.

Nếu là có ai có thể giấu diếm bố trí của hắn, lặng lẽ đến đây bỏ phong thư xuống, như vậy nhất định là cao thủ thực lực vượt qua hắn.

Thế nhưng là cao thủ cấp bậc này, vì sao lại tìm tới hắn?

Âu Dương Lạc lui người lui ra, đóng cửa lại, đi tới trước bờ
đoàn.

Ánh nắng ấm áp từ khe cửa sổ trên bầu trời phóng xuống,
chiếu lên phong thư trên tay hắn.

Trên phong thư màu vàng nhạt mơ hồ có một mảng ấn ký quý
dị.

Trên trang bìa có một hàng chữ rõ ràng, chậm rãi hiện ra dưới
ánh mặt trời chiếu rọi.

Âu Dương Lạc chỉ nhìn thoáng qua câu nói kia, mặt liền biến
sắc.

Chuyện đó hắn tự nhận là tuyệt đối không ai phát giác, nhưng
bây giờ... lại bị một phong thư như vậy khai quật ra.

Trong lòng hắn căng thẳng, sắc mặt trắng bệch.

Nếu bị tông môn biết chuyện năm đó hắn làm, chỉ sợ trong
nháy mắt sẽ mất đi hết thầy năm giữ trước mắt.

Ánh mắt hắn lập loè, Âu Dương Lạc vẫn xé bỏ phong thư,
xem nội dung bên trong.

*
*
*
*
*
*

Nội dung trong thư rất đơn giản.

Thậm chí yêu cầu của đối phương quá đơn giản, khiến Âu Dương Lạc vui mừng trong lòng.

Trong thư, yêu cầu hẩn ở trong đội ngũ hải thú triều lần này, tùy thời đem tin tức vị trí Ngụy Hợp, dùng một loại phương thức bí mật, truyền ra ngoài.

Đối với Ngụy Hợp, Âu Dương Lạc đã sớm ghen ghét dị thường, bây giờ, mặc dù hẩn biết nguy hại đồng môn bản tông, là phạm vào tội kỵ tông môn.

Nhưng nếu người này là Ngụy Hợp, phản ứng của Âu Dương Lạc lại không lớn.

“Ta biết ngay mà... thế giới này chung quy vẫn công bằng, một mỗ một mỗ là có thiên định!” Âu Dương Lạc nắm chặt lá thư, chà xát nó thành mảnh vụn.

“Ngụy Hợp, lúc trước ngươi may mắn bao nhiêu, hiện tại, ngươi sẽ có bao nhiêu xui xẻo! Đừng trách ta.... Ta cũng là bất đắc dĩ.”

Kỳ thật trong lòng của hẩn vẫn còn có chút bất an, nhưng không có biện pháp, nếu hẩn không dựa theo chỉ thị trên thư mà làm...

Nhiều lắm là lúc hẩn ta làm, không tự mình động thủ mà để tiện nhân Thượng Quan Hạnh kia gánh tội thay đi.

Trong nháy mắt trong lòng Âu Dương Lạc đã nghĩ ra một kế hoạch an toàn.

Mặc kệ chủ nhân của bức thư này có mục đích gì, hấn chỉ cần làm bộ như cái gì cũng không biết là tốt rồi.

Vừa vặn hấn cũng đã sớm không vừa mắt Ngụy Hợp, lần này thiết kế đem tin tức truyền ra, đồng thời âm thầm tìm kiếm rốt cuộc là ai, âm thầm tính kế hấn.

Đến lúc đó Ngụy Hợp và hắc thủ âm thầm xung đột, hấn cũng có thể thấy rõ ràng là ai đang âm thầm thao tác.

Như vậy mới có thể một lần giải quyết xong hậu hoạn.

Trên một hòn đảo nhỏ gần Huyền Diệu tông.

Hai người trong giang hồ phương xa, người giang hồ ăn mặc như tán nhân du lịch, lưng đeo đao kiếm ngồi trong một tiệm ăn sáng do ngư dân trên đảo mở.

Hai người từ phía xa nhìn về phía đảo Cự Tuấn đang được bao bọc trong lớp lân quang màu vàng kim ở phía đối diện.

“Không nghĩ tới người cuối cùng trong danh sách kia, lại có thực lực bức kia, Ngụy Hợp kia ẩn tàng sâu như thế, lão tam chết không oan.”

Nữ tử che mặt trong hai người truyền âm trầm thấp nói.

“Nhưng chúng ta cũng không tính là thất bại, hai người Huyền Miểu Huyền Ninh đều bị ta ra tay nặng, thêm vào độc của giáo viên. Chỉ cần hai năm tu dưỡng không tốt, coi như phế.” Nam tử còn lại thản nhiên nói.

“Còn chưa đủ, lão tam bỏ mình, Ngụy Hợp kia ẩn giấu sâu như vậy, khẳng định là Huyền Diệu tông cực kỳ trọng yếu chủng.

Nói không chừng những đạo chủng mặt ngoài đều là nguy trang, chân chính âm thầm bồi dưỡng chính là loại nhân vật như Ngụy Hợp.” Nữ tử tiếp tục nói.

“Ý của lão sư là gì?” Nam tử nhíu mày.

“Lão sư nói, phía kia cho rằng chúng ta chưa thực sự giết chết bất kỳ ai, cho nên không tính là hoàn thành nhiệm vụ, cần chúng ta ít nhất lại giết thêm một người.

Thế thì ta định dùng ám bài giấu giếm. Lần này hai người chúng ta đồng thời ra tay, thầy cũng ra tay trợ giúp.” Cô gái trầm giọng nói.

“Như vậy... Ý của ngươi là...”

“Huyền Miêu Huyền Ninh đã ở bên trong tinh trận bảo vệ Dưỡng Thương. Chỉ có hai người Đạo Tử Thái Mạnh cùng Ngụy Hợp có thể xuống tay, bọn họ lập tức phải đi tới thú triều, dẫn đội chống cự xâm nhập.

Cục diện hỗn loạn như vậy, vừa lúc chúng ta ra tay là thời cơ tốt nhất.”

“Sư phụ sẽ đích thân ra tay nhằm vào Thái Mạnh, chúng ta sẽ chịu trách nhiệm với Ngụy Hợp. Nếu chúng ta giải quyết chậm trễ, sau khi lão sư giải quyết được Thái Mạnh hoan thì sẽ chạy tới phối hợp với chúng ta.” Cô gái nói rõ chi tiết.

“Được rồi... Huyền Diệu tông không hổ là Đạo Môn đại tông, dưới sự kiềm chế này, lại còn có thể làm cho chúng ta chưa tận công.” Nam tử than thở.

“Thù của lão tam, nhất định phải báo. Đến lúc đó...” Nữ tử truyền âm càng lúc càng thấp, dần dần nhỏ đến mức không thể nghe thấy.

Mấy ngày sau.

Đám người Nguyên Đô Tử trở về, đội ngũ vương triều Đại Nguyệt đi tới ra nước nhỏ còn lại, hết thủy phảng phát lại trở nên gió êm sóng lặng.

Nhưng người thường cũng không biết, lúc này đã là đêm trước khi thú triều bộc phát.

Những ngày qua, Huyền Diệu tông phối hợp với đội ngũ chống cự thú triều, cũng ở dưới đội ngũ Thái Mạnh Cung dẫn đầu, cưỡi lên đội tàu, tiến về một nơi có tên là Song Mục quần đảo.

Nơi đó là vị trí ban đầu của thú triều. Cách đầu nguồn gần nhất.

Hải Ninh Minh cũng sẽ phái cao thủ cùng nhau tới đó.

Từng chiếc từng chiếc Song Lô thuyền chậm rãi xuất phát từ Huyền Diệu tông, chở theo đồ ăn uống nước, chạy về phía quần đảo hai mắt.

“Từ hôm nay trở đi, mấy chiếc thuyền này chính là chỗ chúng ta di chuyển. Quần đảo nơi đó gần như không có chỗ đặt chân, chúng ta muốn an toàn, chỉ có thể ở trên thuyền.”

Trên boong thuyền, đội trưởng Thái Mạnh Hưng cùng hai đội trưởng còn lại hội tụ cùng một chỗ, nhìn ra xa xa mặt biển, đang trao đổi an bài đi ra.

Thái Mạnh Triển này thiên phú tư chất cực cao nhưng lại không cao lãnh, tính tình ôn hòa đối với những thư sinh bình thường đều rất hào hoa lễ độ.

Vừa không thân thiết, cũng không kéo dài khoảng cách.

Hắn ta xuất thân từ một mạch di chuyển, là đội trưởng của nhất mạch lần này.

Ngụy Hợp là đội trưởng của nhất mạch Tỏa Sơn.

Mà đội trưởng chi Quý Thủ là một nữ tử tên là Hồng Tiêu.

“Thái sư huynh thực lực hơn người, lần này kính xin chiếu cố tiểu muội nhiều hơn một chút.” Hồng Tiêu bên ngoài giống như tiểu muội nhà bên, thanh tú động lòng người, xinh đẹp động lòng người. Nhìn qua thì cả người lẫn vật đều vô hại.

Nhưng không ai tin một cường giả có thể đánh tan rất nhiều cao thủ chân nhân của chi Quý quốc là vô hại.

Ngụy Hợp chỉ gật đầu, tỏ vẻ mình biết. Không nói gì.

Hắn còn đang thích ứng mấy ngày trước mới lần nữa nắm được tinh trận.

Bảo vật của mật khô, hắn vẫn không cần, mà lựa chọn gia tăng cho tinh trận của mình một loại công năng.

Bảo vật nơi kho mật, đơn giản chính là các loại vũ khí trang bị, hoặc là bí kỹ bí dược.

Nhưng những chuyện này không tăng phúc cho thực lực của hắn trong một thời gian ngắn.

Mà bí dược, hắn có lúc trước điều chế thuốc trị thương dược độc, bí kỹ, cho dù lấy tới tay rất mạnh, trong thời gian ngắn cũng không cách nào chuyển hóa thành thực lực.

Vì vậy, tốt nhất là lựa chọn gia tăng một công năng hạng nhất trên tinh trận.

Mà công năng lựa chọn của Ngụy Hợp là phòng ngự.

Nguyên Đô Tử đưa Trọng Nguyệt Thiên Lang trận cho hắn, bản thân đã có năng lực cảnh giới nhất định.

Nhưng phương diện phòng ngự, cực kỳ yếu ớt, cho nên Ngụy Hợp vừa lúc lấy ra cải tạo một chút, tăng thêm một loại năng lực phòng ngự.

Tuy rằng sau khi tăng thêm phòng ngự lực, tốc độ tiêu hao tinh thạch sẽ gia tăng rất nhiều.

Nhưng thú triều lần này, chẳng phải là lúc kiếm đủ nhiều tinh thạch hay sao?

Hơn nữa bản thân công năng này có thể tạm dừng bị khống chế.

Ba đội trưởng đang bàn bạc an bài hành trình, sau đó mỗi người trở lại đội thuyền của mình.

Lần này tham dự đối kháng thú triều, tông sư tuy rằng sẽ không đi theo, nhưng bởi vì nguyên nhân Thiên Diện Ma Quân.

Lần này cũng sẽ có một vị tổ sư âm thầm đi theo, để tọa trấn ở đây mọi người sẽ không xảy ra rắc rối gì.

Ngụy Hợp trở lại trên thuyền của Tỏa Sơn nhất mạch, cùng hắn ta là ba người đứng đầu, còn lại hai người phân biệt là Mạnh Xuân Hàm và Triệu Dân.

Bề ngoài Triệu Dần có chút âm lãnh, toàn thân băng vải màu trắng, bên ngoài khoác áo bào màu trắng, chỉ có một đôi mắt lộ ra ngoài.

Trừ ba người ra, còn lại tham gia thú triều, Tỏa Sơn nhất mạch có bảy người, vừa vắn gom góp thành mười người.

“??”

Ngụy Hợp sau khi trở về thuyền, cũng không để ý tới những người còn lại, kéo Mạnh Xuân Hàm đến, để hắn thay mặt quản lý mọi người, một mình về phòng nghỉ ngơi.

Bắt đầu từ giờ trở đi, y đã bắt đầu cảm thấy siêu cảm.

Tu thành tầng bốn Huyền Tỏa Công xong, bây giờ hắn cần chính là để kinh lực toàn thân được tầng tầng chân thật ảnh hưởng, từ đó hoàn thành bốn lần định cảm.

Hoàn thành định cảm sớm, đối với chân nhân mà nói, chỗ tốt cũng cực lớn.

Càng sớm ổn định, số năm kéo dài lại càng nhiều.

Hơn nữa còn có thể khiến thân thể dừng lại ở thời kỳ cường thịnh nhất.

Ba chiếc thuyền chậm rãi rời khỏi tông môn Huyền Diệu, bay về phía quần đảo hai mắt.

Lần này, bởi vì bất cứ lúc nào cũng phải quan sát sự tập kích của chân thú trong nước biển, cho nên tốc độ của đội tàu rất chậm.

Sáng sớm ngày thứ hai.

Bành!

Một tiếng vang thật lớn làm cho Ngụy Hợp từ trong giấc ngủ nhập định giật mình tỉnh lại.

Hắn chậm rãi mở mắt, từ trên giường đứng thẳng lên.

Phốc.

Chợt tại chỗ cửa sổ hình tròn của khoang thuyền, một cái mắt kếp màu xanh lá cực lớn, thoáng cái đã chạm tới, tựa vào thủy tinh, dán lên mặt thủy tinh nhìn chằm chằm Ngụy Hợp.

Nguy Hợp híp mắt cùng Phục nhĩn to bằng nắm tay kia nhìn nhau trong chớp mắt.

Bản thể trong mắt là một con ruồi thật lớn.

“Đã xảy ra chuyện!” Trong lòng hấn rùng mình, vội vàng triển khai thân pháp, đẩy cửa đi ra.

Chỉ nháy vài cái đã tới trên boong thuyền.

Trên boong thuyền sâu nầu, lúc này đang có từng con ruồi khổng lồ cao hơn đầu người, đang bay múa đầy trời, vây quanh đám chân nhĩn trên boong thuyền không ngừng đánh giết.

Đám ruồi bọ khổng lồ này, mắt kếp cực lớn, tám chân rất dài, kéo ở phía dưới, toàn thân không ngừng nhỏ chất nhầy màu xanh nhạt xuống.

Chất nhầy rơi trên boong thuyền, ăn mòn ra từng cái hố cháy đen lớn nhỏ không đều.

Các chân nhĩn thuộc mạch Tỏa Sơn đã đến đại bộ phận, lúc này không ngừng ra tay, chống cự những cơn sóng lớn tập kích bất ngờ.

Khắp nơi trên boong thuyền đúng là kiếm quang cùng gào thét.

Nguy Hợp mới đi ra, liền có một đầu cự cực đại nhìn thấy, từ bên cạnh gã mãnh liệt nhào tới.

Xuy!

Một đạo kiếm quang màu bạc bỗng nhiên xẹt qua.

Mấy con ruồi cá khổng lồ ở xung quanh lập tức một phân thành hai, rơi trên boong thuyền.

Triệu Dãn vẫn một thân băng bó, rút kiếm chậm rãi đi qua bên hông.

Nguy Hợp híp mắt lại, một kiếm vừa rồi, kiếm tốc khiến gã cũng có chút liếc mắt.

Là cao thủ có thể xếp thứ ba trong đội ngũ lần này, Triệu Dãn hiển nhiên cũng là toàn bộ.

Dùng kiếm cao thủ thật sự, điều này làm Ngụy Hợp nhớ tới Diêu Văn sư tử.

“Chỉ huy đội trưởng, chúng ta gặp phải bầy ruồi thối rữa, phải nhanh chóng đuổi những con ruồi khổng lồ này đi, nếu không nọc độc của chúng ăn mòn toàn bộ thân thuyền!” Triệu Dân trầm giọng nói.

Không ngờ chính là, thanh âm của hắn lại là của một giọng nữ.

“Có biện pháp đuổi đi sao?” Ngụy Hợp nhìn ra ngoài thuyền, bên ngoài có từng đoàn cự li ti chằng chịt vây quanh toàn bộ đội thuyền, đang không ngừng bay nhào tới công kích.

Khắp nơi trên bầu trời đều là tiếng ông ông đáng ghét.

“Có chút ý nghĩ.” Triệu Dân gật đầu.

Ngụy Hợp vốn chỉ tùy tiện hỏi một chút, sau đó tính toán tự mình xuất thủ.

Lấy lực lượng và thực lực của hắn thì hoàn toàn có thể dùng ám khí, đánh rơi một lượng lớn những con ruồi khổng lồ hung hăng ngang ngược này.

Nhưng không nghĩ tới Triệu Dân lại thật sự có biện pháp.

“Chúng ta chỉ ngoài ý muốn tiến vào lãnh địa bầy ruồi thối rữa này, cho nên chỉ cần chúng ta mau chóng rời khỏi nơi này, hẳn là có thể tránh bị tập kích.”

“Đơn giản như vậy?” Ngụy Hợp kinh ngạc.

“Vâng.” Bản thân Triệu Dân không chỉ am hiểu kiếm thuật mà còn am hiểu nuôi dưỡng chân thú.

Kỳ thật số lượng nuôi dưỡng Chân Thú trong tông môn không ít, hắn chỉ là một trong số đó.

“Kỳ thực những bầy hư thối này không phải phiền toái, ta lo bọn hắn sẽ dẫn tới chân tướng, lấy bầy hư thối này làm thức ăn.

Nơi này đã tiến vào hoang hải, không còn là khu vực phụ cận tông môn tuần tra, phong lực xung quanh biến hóa cực nhanh.

Theo lý mà nói, nơi này gặp phải bất kỳ chân thú nào cũng đều có khả năng.” Triệu Dân trầm giọng nói.

“Vậy thì thông tri, tăng tốc thuyền.” Ngụy Hợp quét mắt nhìn lít nha lít nhít cự ruồi lít nhít đầy trời, đám quái vật này chỉ ít có mấy ngàn đầu, che khuất bầu trời, cơ hồ che lấp không ít ánh mặt trời.

“Được.”

Triệu Dân lĩnh mệnh đi xuống.

Ngụy Hợp đứng tại chỗ, nhìn những con ruồi khổng lồ bay lượn đầy trời, bỗng nhiên trong lòng khẽ động.

Nó duỗi ngón tay ra, chỉ về phía một con cự lớn đang bay tới.

Một cỗ thực kinh màu xám đen bỗng nhiên bắn ra, đánh chuẩn xác vào con ruồi.

Lực lượng phong ấn đột nhiên bộc phát.

Lập tức con cự giải kia vốn đang phi hành, bỗng nhiên thân thể nghiêng một cái, rơi vào nước biển, cuộn mình thành một quả cầu, chìm vào trong mặt biển.

Mà Ngụy Hợp cảm nhận được một sợi chân khí bay trở về, dung nhập vào trong cơ thể mình, đồng thời cũng mang đến một luồng khí tức mát mẻ.

“Đây là phương thức tu hành tầng thứ năm của Huyền Toả Công?” Ngụy Hợp hiểu rõ.

Phong ấn bên ngoài sinh vật, từ trong tâm niệm của đối phương, hấp thụ đầy đủ dinh dưỡng tẩm bổ cho mình.

Đây chính là phương pháp tu luyện tầng thứ năm của Huyền Toả công.

Mặc dù Ngụy Hợp bây giờ còn chưa hoàn thành định cảm.

Nhưng hắn đã luyện thành tầng thứ tư của Huyền Toả kinh, cũng không ảnh hưởng tới tu hành tầng thứ năm.

Ngụy Hợp nhớ lại lời ghi chép trên sách mật.

“Nhiếp thần lưu niệm là phương thức tu hành chủ yếu của tầng thứ năm, hơn nữa việc hấp thụ thần niệm cũng có liên quan tới

giới hạn dung nạp của Thần Lam.

Bình thường hấp thu được Thần Cương có thể tự nhiên phóng ra ngoài, trấn áp phong ấn ngoại vật xem như hoàn thành.”

“Trong đó yếu tố là phải chú ý, thần niệm hấp thu không thể ảnh hưởng tới tinh thần chính của mình.

Đối với chân nhân mà nói, hấp thu những thần niệm ngoại lai kia, kỳ thật xem như là tạp niệm, chút tạp niệm có thể tầm bô rèn luyện Tồn Thần, nhưng nhiều hơn sẽ trở thành gánh nặng, do đó mà tiêu hóa không tốt.”

“Điều thứ hai, đó là phải tận lực thu lấy thần niệm phù hợp với thuộc tính tồn thần của bản thân, là đối thủ cùng một loại.”

Ví dụ như Thần Cương còn sống am hiểu kiếm, như vậy cao thủ phong ấn kiếm đạo có thể tăng lên uy năng phong ấn Thần Cương trên phạm vi lớn.

Thần thông lực hút thần thông là không chế lực hút, mà loại lực hút này, vạn vật đều có...

Hoàn toàn không cần phân loại.

Nói như vậy, chẳng phải hấn phong ấn bất kỳ vật gì, cũng có thể tăng cường thần uy lực hút sức mạnh sao?

Trong nội tâm Ngụy Hợp hiện lên điểm yếu, lúc này cũng bắt đầu thử nghiệm lưu niệm nhiếp thần lần lượt, rèn luyện Huyền Tỏa kinh tầng thứ năm.

Hấn cũng muốn xem một chút, cái này kết hợp với lý luận cơ sở khoa học của kiếp trước của hấn, cùng lực hút của hệ thống tu hành Huyền Diệu Tông hiện tại, có thể đạt đến độ cao nào.

“Đã có thể đạt được thu hoạch. Vậy thì... cứ thử một chút là được.”

Ngụy Hợp nhìn bầy ruồi thối bay qua bay lại đầy trời.

Hai tay hắn chập lại, thân hình nhảy lên, cấp tốc lướt qua người từng con ruồi khổng lồ.

Tất cả ruồi muỗi khổng lồ bị hắn lướt qua, nhao nhao rơi xuống đất, trước co lại thành quả cầu, sau đó bỗng nhiên vỡ nát ra.

Lấy tốc độ Ngụy Hợp lúc này, thoáng cái liền có mấy chục đầu cự trảo rơi xuống đất.

Những thứ này có thể so với cự cực giống cảm giác chân nhân bình thường, trước mặt chân nhân còn lại, da dày đỡ mờ, nhưng trong tay đám cao thủ như Ngụy Hợp, lại tựa như giấy dán.

Trong lúc nhất thời những cự trảo này quá nhiều, dù tốc độ Ngụy Hợp nhanh, hắn chung quy sẽ không bay, rất nhiều cự trảo tốc độ cực nhanh, phát hiện hắn khó đối phó, liền cấp tốc lách qua, tập kích những người còn lại.

Trong lúc nhất thời, trên boong thuyền, thượng nhân cùng cự cực hỗn chiến, đánh cho hỗn loạn tung bừa.

Ngụy Hợp lại lần nữa điếm chết hai cái chân. Có tiếng kêu lớn, tốc độ của chúng nhanh hơn rất nhiều so với cự khâu, giáp da cũng chắc chắn hơn rất nhiều.

Cho dù là hắn, cũng phải tổn thêm chút sức lực.

“Đội lĩnh đội, cứ tiếp tục như vậy thì không được. Phải nghĩ biện pháp nhanh chóng rời khỏi khu vực này!” Triệu Dân ở cách đó không xa truyền âm nói, đồng thời một kiếm chém ba con ruồi khổng lồ thành hai mảnh.

Chỉ là những cự giải này quá nhiều, vừa mới giết chết không ít, bây giờ còn từ trong biển tuôn trào ra, lít nha lít nhít nào

về phía đám người trên boong thuyền.

Trong lòng Ngụy Hợp trầm xuống, đã thấy có người sắp không chịu nổi bị thương.

Hắn vừa định thử dùng sức mạnh của biển để kiểm tra một nơi cách xa.

Bỗng cách đó không xa một mạch thuyền di chuyển lên, truyền đến một trận tiếng sáo lạnh lùng.

Tiếng sáo trầm thấp uyển chuyển, tựa như dòng suối chảy ồ ồ, nghe không ra là nhạc khúc gì.

Nhưng không đợi mọi người hoàn hồn, tiếng sáo đã vang lên ngàn ngạt.

Tiếng vang bén nhọn chói tai ở giữa không trung phảng phất như tiếng sấm, ngay cả Ngụy Hợp cũng cảm giác màng nhĩ nổ tung, có chút đau nhức.

Trong lúc nhất thời, bầy ruồi thối rữa đầy trời như gặp phải thiên địch, nhao nhao thất kinh, bỏ nào về phía mặt biển hai bên thân thuyền.

Đảo mắt, mấy ngàn đến vạn con ruồi khổng lồ đã ít đi hơn phân nửa.

Còn lại cũng trong nháy mắt, liền biến mất không thấy gì nữa, toàn bộ trở lại trong nước biển.

Lúc này, tiếng sáo kia mới chậm rãi dừng lại.

Ngụy Hợp đưa mắt nhìn lại.

Chỉ thấy trên thuyền di chuyển của dòng dơi, một bóng người áo trắng đứng ở đầu thuyền, đứng thẳng người, tay cầm một cây sáo dài màu đồng, chính là Đạo Tử Thái Mạnh Cung.

Thu hồi sáo đồng, hắn xa xa nhìn về phía mặt biển phía trước, phảng phất chỉ là làm một việc nhỏ bé không có ý nghĩa, không thêm để ý chút nào.

“Không hổ là Đạo Tử! Một khúc kinh sợ thối lui ngàn vạn cự hồ! Ha ha ha! Lần này trở về lại có rượu và thức ăn nữa rồi!”
Có chân nhân hào sảng cười to.

Thái Mạnh vui vẻ mỉm cười, không nói gì, chỉ là hơi nhoáng lên, biến mất ở đầu thuyền.

Ngụy Hợp híp mắt cẩn thận cảm thụ tiếng sáo vừa rồi, tiếng sáo kia chỉ là biểu tượng, nội lực hùng hồn vô cùng to lớn, mới là điểm hấp dẫn chú ý.

Thái Mạnh này, dù là trong mắt Nguyên Đô Tử đại sư tử, cũng xếp ở vị trí trên hẳn.

Hôm nay xem ra quả nhiên có chút bản lĩnh.

Đối với thiên tài như Thái Mạnh Hình, cảnh giới chỉ là biểu hiện, nếu là ai dựa theo cảnh giới mà đối đãi với hắn thực chiến, vậy nhất định sẽ chết không thể chết thêm nữa.

Tựa như Ngụy Hợp, thực lực chân chính của hắn, vượt xa cảnh giới của mình.

“Khó trách lần này tông môn mời Đạo Tử tự mình dẫn đội. Có quỷ địch của Đạo Tử phụ trợ, dọc theo đường đi có thể tránh được không ít phiền toái.” Mạnh Xuân Hàm vứt bỏ cự cực lớn trên tay, thở phào một hơi.

Mặc dù thực lực những cự quái này rác rưởi, nhưng mỗi con đều có kịch độc, lại còn ghê tởm.

Chân nhân bọn họ thì không sao, nhưng thuyền viên mở thuyền không đỡ nổi.

Vì vậy có thể nhanh chóng bức lui là tốt nhất.

Người chung quanh cũng nhao nhao tán thưởng thực lực cường hãn của Đạo Tử, Ngụy Hợp không lên tiếng, chỉ âm thầm tính toán trình độ sát thương tiếng sáo có thể bộc phát ra.

Võ công vốn không phân cao thấp, nhưng người có.

Đến cấp độ như Ngụy Hợp, bản năng cũng sẽ phán đoán cao thủ mà mình quan tâm.

Bầy ruồi thối rút đi, lưu lại thi thể đầy sán thuyền nọc độc, một đám chân nhân nhao nhao phát tay lấy kinh lực đại diện thanh lý.

Những nọc độc này, thân là thuyền viên thủy thủ bình thường không nhìn thấy.

Vì vậy chỉ có thể để bọn họ tự mình động thủ.

Đội tàu tiếp tục gia tốc về phía trước.

Sáng sớm hôm sau, lại có một trận mưa lớn nữa, vừa vặn rửa sạch ba chiếc thuyền một lần.

Đến ngày thứ tư, đội tàu rút cuộc đã bước đầu đến quần đảo Song Mục.

Quần đảo Song Mục nằm gần Hắc Vũ Hải Uyên, chính là khu vực chủ lực đối kháng với thú triều quan trọng nhất.

Hải Ninh Minh xây dựng ở đây mười ba tòa thành lũy trên đảo lớn nhỏ không đồng nhất.

Phân biệt tên là Hắc Hải mười ba thành.

Ngày thường lúc không có thú triều, mười ba thành này cũng có không ít tán nhân lưu thủ, lấy săn bắn mà sống.

Sau khi Huyền Diệu tông nhập trú đã lâu thì cũng đã thành lập một cứ điểm ở nơi này, nhưng bởi vì thời gian quá ngắn nên vẫn chưa có phát triển gì.

Lúc này đội thuyền đến chính là cứ điểm Huyền Diệu tông thành lập —— còn thành thời.

Nói là thành, trên thực tế là một hòn đảo nhỏ diện tích không lớn, xung quanh dựng một vòng công sự phòng ngự, nhân khẩu chỉ có hơn một trăm người.

Bên trên dự trữ không ít thức ăn nước ngọt, ngày thường còn có nô bộc bắt được ở đây canh tác công.

Hơn nữa trừ người của Huyền Diệu Tông ra, trên đảo căn bản không có người ngoài.

“Còn thành Từ Hương Anh, bá kiến Đạo Tử, bá kiến Ngụy sư huynh, Hồng sư tỷ.”

Thủ lĩnh đóng giữ trên đảo vội vàng tiến lên nghênh đón đông đảo chân nhân xuống thuyền.

“Hiện giờ thú triều thế nào rồi?” Thái Mạnh Hưng lên tiếng hỏi.

“Trận trước có rải rác một ít chân thú cấp thấp, nhưng đều bị chúng ta giải quyết dễ dàng.

Mấy ngày gần đây số lượng càng ngày càng nhiều, bọn ta cũng có chút ứng phó không được, rất vất vả, cũng may Đạo Tử ngài dẫn người đến.”

Ba đội trưởng đi phía trước hỏi tình huống, phân phối khu phòng thủ chờ.

Trong đội ngũ phía sau, Âu Dương Lạc rũ mắt xuống, không dám nhìn mấy người phía trước.

Nửa đường hấn thả đội thuyền ra, kết quả đưa tới đám đông cực lớn hư thối.

Lúc ấy hấn ta đã hiểu, lá thư đặt trong phòng mình không ngờ lại hữu hiệu đến vậy.

Đáng tiếc, không thể kéo dài thời gian, dựa theo hồi âm của đối phương, nếu hấn vụng trộm động tay chân, giảm tốc độ đội tàu, hấn là có thể kéo dài đến khi đám lớn kia xuất hiện.

Đáng tiếc, tốc độ giải quyết của Đạo Tử Thái Mạnh Hưng quá nhanh.

Trước sau không quá ba mươi hơi, toàn bộ bức lui bày cực hạt hư thối.

“Nhưng không sao.” Âu Dương Lạc trong lòng bình tĩnh, từ lúc năm đó vì bảo vệ tính mạng, bán đi sư huynh đồng môn, một tia ranh giới cuối cùng trong lòng gã đã sớm biến mất.

“Sau này sẽ còn cơ hội.”

Lần này trong giao dịch cùng người thần bí kia, chỉ cần hấn âm thầm truyền tin, giải quyết Ngụy Hợp, như vậy đối phương sẽ dựa theo hứa hẹn, tặng hấn một hai viên Định Hải Nguyên Tinh.

Đương nhiên, Định Hải Nguyên Tinh gì đó, vừa nghe là lừa gạt, Âu Dương Lạc hấn tuy tự phụ, nhưng cũng không ngốc.

Duy trì hành động cũng không phải là Định Hải Nguyên Tinh, mà chỉ cần thấy Ngụy Hợp xui xẻo là hắn ta lại thấy thoải mái hơn không ít.

Vừa nghĩ tới Ngụy Hợp cùng lực sĩ của mình mày qua mày lại, hai người lúc trước ở một cái sân nhỏ, nói không chừng đã sớm tìm tới.

Hơn nữa Ngụy Hợp vô duyên vô cớ được tông chủ ưu ái, ghen tị hay không cân bằng nhất thời khiến lửa giận trong lòng Âu Dương Lạc càng cháy càng lớn.

“Tốt nhất là mau chóng chết đi...!” Âu Dương Lạc rũ mắt xuống, chỉ biết cao thủ cực kỳ nhạy cảm với ác ý của mình mà thôi.

Nếu hắn cứ nhìn chằm chằm Ngụy Hợp như vậy, nhất định sẽ bị phát giác.

Sau khi đoàn người bàn giao rõ tình hình, nhân thủ Tam mạch có ba mươi người, chia làm ba khối, phụ trách ba mặt trên đảo.

Rất nhanh lĩnh đội ba người liền chia vị trí xong, sau đó chuẩn bị vào thành nghỉ ngơi.

Đúng lúc này.

Đột nhiên từ phía xa vang lên một tiếng thét dài.

Một bóng người áo trắng đập nước từ mặt biển mà đến, kéo ra liên tiếp những dòng nước màu trắng.

Bóng người nhẹ nhàng bay lên, vũng vàng rơi vào trên một khối đá ngầm màu đen to lớn.

“Thái Mạnh vui, trận chiến lần trước là đại ý của ta, tiếc thất bại một chiêu, lần này không nghĩ tới ngươi và ta thủ khu lại giáp lá cà, ngươi có đảm lượng đánh tiếp một trận không?!”

Người tới có gương mặt nhẵn nhụi, da trắng như bạch ngọc, dáng người trước lồi sau vênh, mặc áo trắng, hoàn mỹ để lộ vóc người nóng bỏng.

“Phó dung, chút bản lĩnh đó của ngươi, sợ là ngay cả Thái huynh ba chiêu cũng không bỏ qua được? Còn nói khoác không biết xấu hổ nói mình tiếc bại một chiêu?”

Một người khác vô thanh vô tức xuất hiện ở một nơi khác trên đảo, đột ngột từ Chân giới hiện thân, hiển nhiên là trước đó thông qua toàn bộ thân ảnh cấp tốc chạy tới.

Người thứ hai thanh âm thanh thúy uyển chuyển, tóc đen cúi xuống eo, mặt mày như vẽ, thân mang váy nữ tử màu xanh biếc, trên lưng đeo một cây đàn cầm đen hơi nhỏ.

“Mục nguyện người thủ khu cách xa như vậy, cũng chạy tới tham gia náo nhiệt gì?” Nữ tử áo trắng Phó Nhan lạnh nhạt nói.

“Chỉ là cước trình mấy chục dặm, ta đến nơi nào, còn chưa tới lượt người nói.”

Hai người người một lời ta một câu, lại ngay trên hai phương hướng trên đảo ồn ào cả lên.

Thái Mạnh Kháng kẹp ở giữa, trên mặt mang theo nụ cười khổ, trong lúc nhất thời cũng không biết nên làm như thế nào cho phải.

Hai người này đều là hảo hữu bạn tri kỷ hần quen biết lúc ở bên ngoài, tuy là đệ tử Hải Ninh Minh, nhưng quan hệ với hần vô cùng tốt.

Đáng tiếc... Mỗi lần hai người gặp nhau đều phải động chân hoả cãi lộn thậm chí động thủ đánh nhau.

Bên này hai vị cao thủ toàn nữ cãi nhau, người của Huyền Diệu tông, trừ Thái Mạnh Triển ra thì những người còn lại ngay từ đầu đã có chút khản trương, tưởng là đến tìm người sao.

Kết quả vừa nhìn thấy thì...

Ngay cả Ngụy Hợp cũng lập tức biên ra mấy ngàn chữ tình hận thù.

Rất rõ ràng hai cô gái này đều có chút trung ý với Đạo Tử Thái Mạnh Hinh.

“Cái này sợ là không phải trung tâm trong truyền thuyết rồi?”

Ngụy Hợp trong lòng không nói gì, chỉ là tính cách hần luôn cực độc, đối với việc của người khác, chỉ cần không ảnh

hưởng đến hắn, đều không quan hệ.

Mặc kệ Thái Mạnh Triển và hai nàng này có quan hệ như thế nào, đều là chuyện riêng của người khác.

Nhìn thấy ánh mắt quý dị của đám người Ngụy Hợp, Thái Mạnh Hình cũng nhanh chóng tỉnh táo lại, vội vàng lắc đầu giải thích.

“Chờ đã! Không phải như các ngươi nghĩ!”

Thực lực của hắn ta có thiên phú cực cao, nhưng phương diện buôn bán tình hình này lại...

Thủ lĩnh Quý Thủ nhất mạch Hồng Tiêu đưa tay vỗ vỗ bả vai hắn.

“Cố lên.”

Cô bé xinh xắn này liền dẫn người rời đi.

Ngụy Hợp thì mặt không thay đổi phát tay, mang theo Tỏa Sơn nhất mạch, đi vào trong thành nghỉ ngơi.

Để lại Thái Mạnh khóc không ra nước mắt, hắn thật sự trong sạch.

Đối với hai nữ tử kia, cùng lắm là hắn nhìn thấy cái không nên nhìn, sờ được cái không nên sờ. Nhưng cái đó đều là ngoài ý muốn...

Không phải hắn ta tự nguyện!

Đáng tiếc, không ai nguyện ý tin tưởng hắn.

Trong lúc nhất thời, mọi người trên bãi biển đều chủ động tránh đi, để lại không gian cho vị Đạo Tử Huyền Diệu Tông này.

Đạo Tử là tông chủ tương lai của tông môn Huyền Diệu, tiềm lực đều cực kỳ khủng bố.

Nếu không thừa dịp bây giờ có cơ hội tạo quan hệ tốt, sau này thực lực càng ngày càng mạnh, có thể sẽ không có cơ hội.

Trên đảo là một vách đá dựng đứng.

Tiểu Lăng cùng một lão giả khác đang đứng sóng vai, nhìn một màn phía dưới.

“Thái Mạnh tiểu tử này, không ngờ lại gây chuyện đến tận đây tìm lão tử! Huyền Diệu tông các người quản lý hay không, đừng trách lão tử động thủ đánh chết hần!”

Độc nhãn lão giả nhìn tình huống phía dưới, trong lòng lập tức hỏa đại.

Tôn nữ ngoan của hần ở trong tông môn được sủng ái cỡ nào, có thể nói là tập hợp ngàn vạn sủng ái trên thân, bây giờ vì một tên tiểu tử thú, tranh đến trình độ quyết đấu với tiểu gia hỏa Ngọc Hải tông khác.

Cái này nếu là truyền ra ngoài, mặt mũi tông chủ Đoạn Hải tông hần có còn muốn không đây!?

“Lão Phó đừng nóng vội.” Sư tổ Tỏa Sơn Tiêu Lăng cầm một bình rượu chậm rãi nhấp một ngụm.

“Người trẻ tuổi nên có sức sống của người trẻ tuổi, chuyện của đời con cháu, do chính bọn họ quyết định là được, tình cảm thứ này, không phải người cứ đàn độn là có thể làm được.”

Đối với Thái Mạnh hoan, những thứ khác hần đều không hài lòng, tính cách ưu ái quả quyết, bản tính quá mức ôn nhu thiện lương, làm việc bà bà.

Nhưng chỉ riêng phương diện tình cảm này, hần tương đương hài lòng.

Chính là muốn như vậy!

Tốt nhất là bắt tất cả khuê nữ gia nhập Minh môn của Hải Ninh Minh lại đây, toàn bộ ngủ một lần! Mỗi người đều có một đồng hài tử.

Như vậy có thể không đánh mà khuất phục người chi binh, há không phải là cực diệu!?

“Lão bất tử! Có phải ngươi còn muốn đòi đánh nữa không?!”
Lão già một mắt lập tức nổi nóng.

“Ha ha ha, ngươi nói cứ như ngươi đã thắng được ta vậy.”
Tiểu Lăng cười khinh thường.

Mấy năm trước Huyền Diệu tông và Hải Trữ Minh còn có quan hệ khẩn trương, bây giờ lại có một bộ phận tông môn, bởi vì chuyện Thái Mạnh vui, trời xui đất khiến dần dần cùng Huyền Diệu tông hòa hoãn quan hệ.

Hơn nữa các tông dần dần cũng nhìn ra, Huyền Diệu tông không có dã tâm gì mở rộng, thế là chậm rãi cũng có chút giao tình.

Tông chủ của Đoạn Hải tông trước mắt là một trong số đó.

“Được rồi, đừng có khoác lác nữa, đoán xem lần này bên nào có thể lấy hạng nhất? Lần này ba người Huyền Diệu tông tam mạch lĩnh đội, ta thấy cũng có khả năng.”

“Đánh rắm. Trong mười chín tông môn của Hải Ninh Minh ta, ngũ đại tông sư đều có đệ tử trực hệ so sánh, ai mà không mạnh hơn tiểu tử thôi Huyền Diệu tông kia chứ?!”

Phó Ân Hải cũng là Tông sư, nhưng trong Hải Ninh Minh, Tông sư cũng có chênh lệch.

Người mạnh nhất trong Hải Ninh Minh đương nhiên là Minh chủ Thâm Hải Long Vương Mặc Dẫn, tiếp theo chính là ngũ đại tông sư trong Đông Nam Tây Bắc.

Trên thực tế, nếu Hải Ninh Minh có thể từ trên xuống dưới đồng lòng, trừ Nguyên đô Tử ra, những người còn lại đúng là không đủ dùng.

Trong phạm trù chân nhân, Tông sư, chỉ miêu tả một giai đoạn thành tựu mà thôi.

Phàm là người có thể tu thành pháp thân đều có thể được xưng là Tông sư.

Bởi vì pháp thân, đại biểu cho việc khai thác cực hạn của bản thân. Đem tất cả bản thân tất cả đều tự thành một hệ, có thể

truyền thụ xuống, khai tông lập phái, thành tựu một môn võ học chân công.

Cứ như vậy, pháp thân cũng phân chia cao thấp.

Trong đó chênh lệch cực lớn, Nguyên Đô Tử có nhiều tông sư mạnh mẽ như vậy, tông sư bình thường đến ba bốn tông sư cũng chỉ đưa đồ ăn mà thôi.

Tựa như lúc đầu Ma đa vẫn là Quốc sư Đại Ngô Quốc, khi chống lại Đại Nguyên Tông Sư đã thường lấy một chọi nhiều hơn, hơn nữa còn có thể thắng.

Bên kia.

Ngụy Hợp dẫn người vào trú đóng trên đảo, đến trong thành.

Kiến trúc trong thành đều được dựng từ đá, đơn sơ nhưng lại thiết lập một tinh trận cảnh giới đơn giản.

Chung quanh còn kiến trúc tường cao hơn ba thước, xem như miễn cưỡng có chút lực phòng vệ.

Vào ăn, sau khi ăn cơm, Ngụy Hợp có chút không quen ăn như nước biển chấm vào phương pháp ăn cơm.

Tùy ý ứng phó, liền mượn ánh trăng, đi tới xung quanh đảo ghi chép địa hình.

“.....”

Mỗi một chỗ đến, hẳn nhất định phải làm quen địa hình, như vậy, khi gặp phải phiền toái mới có thể làm được.

Dạ sắc hỗn loạn.

Lúc đi đến bãi biển mặt trái trên đảo.

Ngụy Hợp ngoài ý muốn nhìn thấy Thái Mạnh Hình cùng một nữ tử áo tím đang cùng nhau nói chuyện với nhau dưới ánh trăng.

Hai người cử chỉ thân mật, nhưng mấu chốt là, nữ tử này căn bản không phải một trong hai người ban ngày kia.

Mà là một cô gái xinh đẹp tuyệt trần mặc y phục khác có tiêu chí của Hải Ninh Minh.

Xa xa, Thái Mạnh vui vẻ phát hiện nhìn về phía Ngụy Hợp của mình: "...”

Hai người có chút xấu hổ liếc nhìn nhau, sau đó đều riêng phần mình dời ánh mắt đi.

Ngụy Hợp không nói một lời, tiếp tục điều tra địa hình của mình.

Thái Mạnh Triển có chút bất đắc dĩ, nhưng nhìn ra ý tứ của Ngụy Hợp, trong lòng hắn cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hắn có chút lo lắng Ngụy Hợp hiểu lầm, dù sao hắn chỉ xem Tạ Linh Nhi trước mặt như muội muội.

Tuy rằng trước đó hai người gặp phải trùng hợp ngoài ý muốn, bất đắc dĩ Xích Chân phải đổi mặt, nhưng trong lòng hắn thật sự chỉ coi Tạ Linh Nhi là thân muội.

Ngụy Hợp lười để ý tâm tư điều này, hắn dạo qua một vòng, đang muốn quay về chỗ ở.

Chợt mặt đất chấn động.

Vừa rồi vị trí Thái Mạnh Hoan, một tiếng thú rống chói tai bỗng nhiên nổ vang.

Nhưng tiếng thú rống còn chưa kịp kêu được một nửa đã im bật, lập tức biến thành tiếng kêu thảm thiết.

Ngụy Hợp giẫm chân, nhảy lên thật cao, nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Ở hướng kia, dưới ánh trăng, Thái Mạnh vui mừng nhảy lên cao cao, vừa vãn một chưởng quét ngang đánh ra một đạo hắc sắc loạn nguyệt kinh lực.

Kình lực tựa như lưỡi đao, xẹt chính xác qua đầu một con thằn lằn đen khổng lồ cao hơn tám mét.

Trong nháy mắt, máu từ trên không trung rơi xuống, cự tích âm ngã xuống đất.

Hắc Tích Dịch kia lưng mọc bốn cánh, diện mục dữ tợn, răng nanh đầy miệng, trong hai mắt còn mơ hồ có ánh huỳnh quang huyết hồng.

Chân kinh quanh quẩn trên thân cũng vượt xa chân thú bình thường, thậm chí khiến cho Ngụy Hợp cũng cảm giác kinh ngạc.

Con thần lẫn màu đen thực sự mạnh mẽ, so với sức mạnh của hấn còn muốn mật hơn, hiển nhiên là tính toán qua, cảnh giới còn cao hơn hấn rất nhiều.

“Tứ Dực Cự Tích... hơn nữa lại là hoàn toàn... tiếp cận chân thú đứng đầu vô hạn năm bước chân chính...” Ngụy Hợp hồi tưởng lại tin tức.

Hấn hơi nghi hoặc một chút, cường độ của thú triều này tựa hồ có chút không đúng.

Sao bọn họ mới lên đảo, lại có một con chân thú kinh khủng đến gần chân thật năm bước?

Nếu tùy ý có thể thấy được loại Chân Thú đẳng cấp này, thì lúc trước hòn đảo này đã sớm không thủ được nữa, trực tiếp bị Chân Thú tàn sát hầu như không còn mới là sự thật.

Nhưng bởi vì không biết rõ thú triều cho nên Ngụy Hợp cũng không có ý định suy nghĩ lung tung, chờ ngày mai tìm Thái Mạnh Hoan Triệu Kiệt thương lượng một chút liền biết tình huống.

Xoay người, dưới chân hấn đạp một cái, thả người nhảy về phía chỗ ở.

Chỉ là mới đi được một nửa, đột nhiên một đạo truyền âm chui vào trong tai hấn.

“Ngụy Hợp, chớ có ra! Có cao thủ đột kích!”

Là thanh âm của Tỏa Sơn tổ sư Tiểu Lãng, trong thanh âm lộ ra một tia ngưng trọng cùng khẩn thiết!

Ngụy Hợp trong lòng chấn động. Nhưng hấn không nghe theo tổ sư, mà nhanh chóng lấy ra Trọng Nguyệt Thiên Lang Trận mang theo trên người, kích hoạt Tinh Thạch phía trên người.

Lập tức một vòng gợn sóng lực tràng vô hình khuếch tán ra xung quanh hấn.

Phạm vi bao trùm không lớn, chỉ chừng hai mét chung quanh.

Sau khi làm xong, hắn lập tức đi đến khu kiến trúc trên đảo.

Bành!!

Trong giây lát, tại vị trí Thái Mạnh Cung vừa mới đứng phía xa truyền đến một tiếng nổ mạnh đĩnh tai nhức óc.

Có thể mơ hồ nghe thấy tiếng gào thét của Tổ sư Tiểu Lăng.

Thanh âm càng ngày càng xa.

Không bao lâu, liền dần dần biến mất không nghe thấy.

Ngụy Hợp dừng chân mãnh liệt không tiến tới.

Chỗ hắn đứng lúc này vừa vặn ở trên một con đường nhỏ thông hướng khu kiến trúc trên đảo.

Hai bên đường nhỏ là rừng cây rậm rạp, âm u ẩm ướt ẩm áp.

Vốn là trong hoàn cảnh như thế này thì hắn là có rất nhiều muỗi bay lượn.

Nhưng lúc này một chút trùng minh hắn cũng không nghe được.

Trước sau trong hai bên rừng chỉ có ánh trăng trắng bạc u tối.

Xung quanh tĩnh lặng không một tiếng động, thậm chí cả tiếng sóng biển cũng không nghe thấy. Dường như trong nháy mắt hắn đã trở lại đất liền mà không phải ở hải đảo này.

Cách Ngụy Hợp không xa.

Dưới ánh trăng bạc, một bóng người đứng chấp tay sau lưng hắn.

Bóng người thân hình cao lớn, trên quần áo sau lưng thêu một chữ tông to.

“??”

“?”

“.....”

Không chỉ như vậy, chỗ tối hai bên Ngụy Hợp, đồng thời chậm rãi đi ra hai đạo nhân ảnh.

Hai người lần lượt là một nam một nữ, một người cầm song đao trong tay, một người cầm trường thương.

Ba đao kinh lực không lồ khí tức tựa như ba vòng xoáy nước biển, ba luồng long quyển khí tức, chậm rãi hút không khí chung quanh ra.

Một loại cảm giác áp lực từ trong lòng Ngụy Hợp chậm rãi tuôn ra.

“Tông sư!?”

Một cảm giác nguy hiểm cực độ tỏa ra khắp da thịt hắn như bị kim đâm, không ngừng lan rộng ra khắp cơ thể.

Loại cảm giác uy hiếp giống như kim châm đau đớn kia giống như nước mưa từ trên cao rơi xuống, rơi trên người hắn như mưa rơi trên lá chuối, tóe lên vô số giọt sóng giọt sóng.

“Không chỉ là tông sư! Còn có hai người, là hai thích khách lần trước! Toàn bộ đều từ năm bước trở lên, nắm giữ trạng thái thích khách mờ mịt!!”

Nguy cơ trong lòng Ngụy Hợp tựa như chuông cảnh báo, điên cuồng nổ vang.

Hắn không biết tông sư mạnh đến mức nào, nhưng hắn biết rõ, hiện tại bản thân mình, tuyệt đối không thể nào là đối thủ của tông sư!

Trừ phi vận dụng Ngũ Chuyển Long Túc! Có lẽ có thể kéo dài một hai...

“Tốc chiến tốc thắng. Sau khi giải quyết hắn, lại đi giết Thái Mạnh Cung.” Cô gái cầm thương bên phải trầm giọng nói.

“Được.” Nam tử đeo song đao bên trái gật đầu: “Nhớ giữ đầu của hắn lại, ta muốn mang hắn tới trước mặt lão tam thiêu hủy.”

“Được. Tông Lục, ngươi cũng cùng ra tay đi, thời gian của chúng ta không nhiều lắm.” Nữ tử nhìn về phía thân ảnh cao lớn đưa lưng về phía ba người.

Nam tử khôi ngô sau lưng có chữ tông chậm rãi xoay người.

“Bỏ tọa chỉ đến đây hiệp đồng, không phải thuộc hạ của các người. Lúc cần xuất thủ, ta sẽ tự ra tay.”

“Có thể hỏi một vấn đề không.” Đột nhiên Ngụy Hợp đứng ở giữa lên tiếng nói.

Ba người đều nghi hoặc, nhìn về phía Ngụy Hợp ở giữa.

“Ngụy mỗ có tài đức gì, có thể dẫn dắt được một vị tông sư, hai vị toàn bộ đến Cao Đoạn vây giết?” Ngụy Hợp ngưng thần nhìn chằm chằm nam tử khôi ngô kia, tùy thời chuẩn bị chạy trốn.

“Ừc...” Nam tử kia ho khan hai tiếng: “Mặc dù bỏ tọa rất mong đợi tông sư, nhưng ta chỉ là họ Tông, không phải Tông Sư...”

Ánh mắt Ngụy Hợp khẽ giật mình, định thần nhìn nam tử, lại nhìn hai người còn lại.

Nét mặt hắn ta dần dần thất thật.

Sau đó vắn vẹo, sau đó biến thái.

Phốc.

Hắn đập một cước về phía trước, lún thật sâu vào mặt đất.

“Không phải tông sư, người dám mặc bộ quần áo này!!?”

Từng tia thật kinh nồng đậm từ bên cạnh hắn quanh quần hiện ra, hội tụ thành mảng xà.

“Người đang đùa ta sao!!!”

Oanh!!!

Mặt đất nổ tung, Ngụy Hợp trong nháy mắt biến mất tại chỗ, tựa như mũi tên lửa, âm vang xuất hiện trước người nam tử khôi ngô.

Một quyền!

Cánh tay Ngụy Hợp cấp tốc bành trướng biến lớn, kinh khủng hóa thành cự mạng vờn quanh trên tay hắn, một kích vừa vào ngực.

Bành!!!!

Thân thể nam tử khôi ngô cấp tốc bành trướng, đồng thời cuồng hồng một tiếng, chấp tay trước ngực, đỡ phía trước.

Quyền này là toàn lực.

Đột nhiên giữa hai người nổ tung tạo thành một gợn sóng không khí.

Y phục trên cánh tay nhao nhao nổ tung, hóa thành mảnh vỡ bay tứ tán.

Hai tay nam tử bị thật sự khổng lồ dồn ép tới gập lại phía sau, từng khúc xương nứt không ngừng vang lên.

Trên mặt hấn toát ra vẻ không thể tin được.

Dựa theo tu vi của hấn, ít nhất cũng tương đương với cao thủ Chân Kính hệ thống sáu bước trở lên.

Nhưng cái tên trước mắt này!

Tên gia hỏa này! Làm thế nào mà đột phá được da đồng xương sắt của hấn!?!

Trong chốc lát, hấn tựa như đạn pháo bay ngược ra ngoài, hai tay quay cuồng, đau đớn kịch liệt, đụng gãy từng cây đại thụ, bay ra mấy chục thước mới ngã xuống đất.

Oa!

Hấn không nhìn được phun ra một ngụm máu, quỳ rạp trên mặt đất, nỗ lực chống đỡ thân thể.

Đáng tiếc thân thể phát tê, trong thời gian ngắn thế mà không thể đứng lên.

“Kẻ yếu, nên ngoan ngoãn quỳ rạp trên mặt đất khóc lóc là được.”

Ngụy Hợp đứng thẳng dậy, hai mắt vô số tơ máu tựa như vật sống, du động trong mắt trắng dã.

Quanh người hấn bao quanh một đầu cự mãng màu đen, đồng thời cánh tay phải bành trướng lên, khôi phục một phần hình thể.

“Giết hấn!!”

Một nam một nữ hai bên, lúc này da đầu cũng tê dại, hô hấp choáng váng.

Lúc này bọn hắn làm sao còn không rõ, quái vật khủng bố chân chính của Huyền Diệu tông, không phải là Thái Mạnh Hữu kia, mà là Ngụy Hợp vừa mới đem Đại Nguyệt vương triều đàn Thích Phật chủ trước mắt đánh bay!

Con quái vật này!!!

Đó chính là vị Phật chủ mạnh nhất đã từng đánh bại toàn bộ Đại Nguyệt sáu bước!!

Lại là một đòn như vậy, liền trực tiếp đánh bay hắn, trong thời gian ngắn lâm vào cứng ngắc!

“Giết!!”

Hai người một trái một phải đồng thời xuất thủ.

Trong nháy mắt tiến vào trạng thái mờ mịt, thân thể biến mất tại chỗ.

“Đến đây đi, giết ta đi! Ha ha ha ha ha ha! Nếu như các ngươi có thể làm được!” Ngụy Hợp giang hai tay cười to.

“Ba cái rác rưởi! Gây đến ta thật tưởng rằng tông sư đến! Kết quả chỉ là ba con cá tạp nham!?” Hắn ngữ khí khinh miệt.

“Cá nhép nên có giác ngộ của cá nhép!”

Bành!!

kình lực hộ thân bên phải của Ngụy Hợp đột ngột bị xuyên thấu, mũi thương đâm về phía cổ họng hắn.

Phốc.

Thân thương bị một tay y nắm chặt.

“Quá chậm!”

Một chưởng.

Thất Diệu Chân Công kẹp lấy sức mạnh khủng khiếp, giống như nước lũ bất ngờ bộc phát, âm âm đánh lên người nữ tử cảm thương.

Trong tiếng va chạm thật lớn, cánh tay nữ tử co lại, trường thương chia làm hai đoạn, dùng nửa đoạn thương ngăn trước người, đồng thời cấp tốc lui về phía sau.

Đương!

Nổ vang một tiếng, thân thương vặn vẹo, hai chân nữ tử hãm sâu mặt đất, tựa như bị xe ngựa to lớn đụng vào, bay ra mấy chục thước.

Hai chân nàng rướm máu, cánh tay nắm thương, cơ bắp gan gan miệng hồ đôn dập nát toác.

Song đao nam tử bên kia hóa thành hai đạo điện quang màu trắng, không ngừng phách trảm lên kinh lực hộ thân Ngụy Hợp.

“Ngươi có biết vừa nãy ta sợ tới mức nào không?!”

Hai tay Ngụy Hợp đột nhiên duỗi ra, hai đầu cự mãng màu đen trông rỗng ngung tụ, bỗng nhiên bao phủ tất cả phạm vi chung quanh vào trong đó.

Ầm!

Cự mãng nổ tung, vô số kinh lực màu nâu đen bay tán loạn bao trùm.

Phát động lực hút.

Tốc độ thân hình nam tử song đao rơi xuống mà mắt thường cũng có thể thấy được.

“Ngươi đang hoảng sợ a!! Tạt ngư!!”

Hai tay Ngụy Hợp đột nhiên chộp tới trước, chế trụ bả vai nam tử.

Đột nhiên vô số đao quang nổ tung giữa hai người.

Dưới tình thế cấp bách, nam tử kia dốc toàn lực bộc phát đao pháp bí kỹ.

Trình độ sắc bén so với vừa rồi càng hơn một bậc đao quang, tựa như hải dương, lít nha lít nhít cọ rửa trên người Ngụy Hợp.

Nhưng hắn không có ý buông tay chút nào, vô số đao quang rơi vào trên người hắn, cũng chỉ miễn cưỡng phá vỡ kinh lực

hộ thân, bên ngoài thân lưu lại vết máu nhàn nhạt.

Quát!

Đột nhiên một âm thanh chói tai vang lên.

Ánh đao đột nhiên biến mất.

Dưới ánh trăng, Ngụy Hợp khé miệng chảy máu, sắc mặt tái nhợt, một tay nắm lấy một nửa thi thể, ném xuống đất.

Không hề dừng lại, hắn xoay người phóng hết tốc độ về phía cô gái cầm thương.

Vừa rồi hắn nói nhiều mấy lời vớ vẩn như vậy, không phải vì để mấy người này dừng chạy sao.

Đánh chính diện với hắn ta không sợ, nhưng vấn đề là ngộ nhờ người ta chạy trốn, hắn ta cũng không đuổi kịp.

Cho nên thời điểm này trào phúng chính là máu chốt.

Lại muốn trào phúng, còn phải cho đối phương một chút hy vọng.

Cũng giống như máu ở khé miệng hắn, còn có sắc mặt tái nhợt.

Quả nhiên, nữ tử cầm thương nhìn nam tử kia chết, gương mặt đau đớn, phẫn nộ, điên cuồng.

“Ngươi lại giết Nhị đệ!! Ta muốn xé ngươi a!!!”

Nữ tử cầm thương thương, làn da toàn thân cấp tốc biến thành màu đen, tím phát, hai tay cơ bắp bành trướng biến lớn lên, một đạo hư ảnh Chân Thú hình cự ưng, chọt lóe lên trên thân nàng.

“Bí kỹ... Trời sinh vạn răng!!”

Hồng Anh Thương trong chốc lát phân hoá mấy chục thương ảnh, lập tức lại sát nhập làm một, đoạn cuối mũi thương tựa như điện giật, phun ra tiếng vang tê tê chói tai.

Vô số răng cưa xám đen thật mạnh, lấy mũi thương làm trung tâm, hình thành một mũi nhọn hoắt thật lớn.

Bành!!!

Mũi thương đâm hết tốc lực về phía Ngụy Hợp.

Tốc độ trong nháy mắt này thậm chí vượt qua tốc độ âm thanh, nổ tung lên tiếng sấm sét.

“Giết!!!” Nữ tử như điên cuồng, khuôn mặt lộ ra mạch máu, tựa như không phải người.

Một thương đâm ra.

Ngụy Hợp không tránh không né, cười điên cuồng đánh ra một quyền, ba đầu hắc mãng từ phía sau gã bay múa lao ra, cắn xé nữ tử.

Tầng tầng lớp lớp màu đen thật sự mạnh mẽ tựa như sóng biển, cuộn lại trên nắm tay của hắn, tựa như quyền giáp.

Quyền thương giao nhau.

Đầu tiên là một tiếng vang giòn, ngay sau đó một vòng nổ nặng nề vang lên ầm ầm.

Xuy xuy xuy xuy xuy xuy!

Lấy hai người làm trung tâm, vô số thật sự vỡ nát phân liệt, tựa như mưa rơi bắn tung tóe ra ngoài.

Kình lực bay ra đánh vào cây cối chung quanh cùng trên mặt đất, nhao nhao đánh ra từng cái từng cái cửa hang lớn nhỏ không đều.

Hai người đồng thời tách ra.

Ngụy Hợp nhìn qua vết thương trên nắm tay sâu có thể thấy được cả xương, rồi lại nhìn nam tử khô ngô ngụy trang tông sư đã không biết tung tích kia.

Sự điên cuồng trên mặt hắn nhanh chóng thu hồi.

Đạt được mục đích rồi, thì khỏi cần giả Long Ngạo Thiên thu hút thù hận.

Vết thương trên tay giả bộ cho người ta nhìn một chút. Còn tưởng rằng người cuối cùng lá gan lớn như vậy, nhìn thấy thương thế của hắn nặng như vậy, có lẽ có thể nhân cơ hội này đánh lên.

Đáng tiếc, hắn vẫn đánh giá thấp độ cẩn thận của tên kia.

Lúc này trên mặt đất phía đối diện, nữ tử cảm thương đứng thẳng tắp tại chỗ, chính giữa lồng ngực, một lỗ máu to bằng quả dưa hấu rõ ràng có thể nhìn thấy rùng cây sau lưng.

Cô còn chưa chết, tay vẫn nắm chặt thân thương.

Một đôi mắt tràn đầy tơ máu nhìn chăm chăm Ngụy Hợp.

“Con quái vật!! Ta sẽ ở Địa Ngục... Chờ ngươi!!”

“Ngươi rất nhanh, sẽ tới theo ta... Ha ha ha ha!”

Nàng cười ha hả.

Bành!

Đầu cô gái bị một quyền đánh nát.

Ngụy Hợp từ từ thu tay lại, tiến lên bắt đầu kiểm tra chiến lợi phẩm.

Mau chóng thu thập xong chạy ra xa một chút mới là sự thật. Mục tiêu chủ yếu đêm nay của đối phương rõ ràng là Đạo Tử Thái Vân.

Ngay cả Tổ sư Tiêu Lăng cũng bị dẫn đi.

Có thể nghĩ bọn họ nhất định còn phải xuất động Tông sư, loại cục diện này quá nguy hiểm.

Phải lập tức tìm một chỗ trốn đi!

421

Tình huống cũng không tệ như Ngụy Hợp nghĩ.

Ngụy Hợp giết người, quay người liền tìm nơi tránh né, cho đến sáng sớm ngày hôm sau.

Bên ngoài triệt để không có động tĩnh, hắn mới lặng lẽ ra ngoài, điều tra tình huống.

Toàn bộ trên đảo là một mảnh an bình, không khác gì lúc trước.

Không có tông sư, cũng không có ám sát gì cả.

Tất cả mọi người vẫn giống như trước, theo thường lệ đi tuần tra chung quanh, giải quyết con cá lọt lưới là Chân Thú nước biển.

Nhưng thật ra Đạo Tử Thái Mạnh Cung sai người đến căn dặn, nói là bị thương nhẹ, tu dưỡng trong phòng, chuyện tiếp theo sẽ do hai mạch của bọn họ xử lý.

“Tối hôm qua Ngụy sư huynh gặp phải chuyện gì vậy?”

Trong một gian nhà đá đơn sơ trên đảo.

Triệu Dần có chút kỳ dị khoanh chân ngồi đối diện Ngụy Hợp.

Tối hôm qua nàng phát hiện một vài vết tích, tổng dẫn đầu Đạo Tử Thái Mạnh Cung bị tập kích, dẫn đầu Hồng Minh Minh Minh của một mạch khác cũng bị tập kích.

Liên tục hai tên đội trưởng đều bị tập kích, một mạch Tỏa Sơn bên này, Ngụy Hợp hiển nhiên rất rõ ràng, cũng có thể bị tập kích.

“Không có việc gì, chỉ là có người đột nhiên ám sát tập kích ta, bị ta đánh lui. So với ta bên này, tình huống của tổng lĩnh Thái sư huynh bên kia thế nào rồi?” Ngụy Hợp hỏi ngược lại.

Hắn bên kia giết hai người, đều là cá lọt lưới lần trước.

Ngay cả hắn mà cũng có bố trí mạnh như vậy, như vậy bên Đạo Tử Thái Mạnh Ngao tuyệt đối sẽ càng phiền phức hơn.

“Tình hình của Thái sư huynh còn ổn, thích khách lúc đầu có tông sư tham dự, kết quả đã chờ đợi tổ sư từ lâu, nhưng đối phương vẫn còn lưu thủ phía sau. Sau khi truy kích đối phương rời đi không bao lâu, Thái sư huynh đã bị thương.” Triệu Dân trầm giọng nói.

“Bị thương?” Ngụy Hợp sững sốt. Theo suy đoán của hắn, Thái Mạnh Cung thực lực tuyệt đối cực mạnh, thậm chí có khả năng không kém gì hắn.

“Đúng vậy, thích khách đã dùng thuốc nổ, hơn nữa trọng lượng không nhỏ.” Triệu Dân gật đầu.

“...” Ngụy Hợp trong lòng hít vào một ngụm lương khí, thuốc nổ loại này, đối với bọn hắn như thế nào, số lượng bình thường không có tác dụng gì, nhưng không chịu nổi số lượng chồng chất.

Nếu nhiều hơn một chút...

Trong lòng Ngụy Hợp căng thẳng.

“Mặt khác, chuyện lần này tới đây luôn luôn có chút nghi hoặc.” Triệu Dân tiếp tục nói.

“Thích khách làm thế nào rõ ràng biết hành tung của chúng ta? Còn có, làm cách nào để gây ra thuốc nổ trên hòn đảo nhỏ này? Thậm chí ngay từ đầu đã cho người ta cảm giác được, bọn họ tựa hồ đã sớm biết mục tiêu của chúng ta.”

“Xác thực như vậy.” Ngụy Hợp gật đầu. “Con Cự Tích bốn cánh tối qua cũng như thế, rất có thể là bị người đưa tới, chuyên môn hấp dẫn chú ý của Đạo Tử.”

“Cho nên hiện giờ mọi người đang kiểm tra xem chuyện này có phải là chuyện mà chúng ta nghĩ hay không.” Về mặt Triệu Dân đầy nghiêm túc.

Có thể luyện đến mức độ này thì không ai là kẻ ngu, cho dù có người vì khổ tu thời gian dài mà tư duy cứng nhắc, nhưng không có nghĩa là an nguy cơ bản sẽ có rất nhiều sơ hở.

“Thương thế của Thái sư huynh như thế nào rồi?” Ngụy Hợp dừng một chút rồi tiếp tục hỏi.

“Không có gì đáng ngại, kịp thời tránh được thuốc nổ nổ tung, chỉ là vết thương nhẹ, không ảnh hưởng đến thú triều đại bi.”
Triệu Dân trả lời.

“Vậy là tốt rồi.” Ngụy Hợp gật đầu.

“Vậy, ta cáo từ trước. Sau này, nếu có tin tức gì mới, ta sẽ lập tức trở về thông báo.” Triệu Dân đứng dậy.

Hắn là Ngụy Hợp an bài, tùy thời nhìn chăm chăm hai đội còn lại bên kia.

Bên phía mạch Tỏa Sơn, tối hôm qua cũng có người bị thương nhẹ, nhưng cũng không đáng lo.

Kẻ mà thích khách nhắm vào chủ yếu là Đạo Tử Thái Thường và Ngụy Hợp.

Đặc biệt là Ngụy Hợp.

Hắn sau khi nghe Triệu Dân thuật lại, trong lòng đã có một chút cảm giác nguy cơ.

Thái Mạnh vui vẻ gặp phải tông sư ám sát. Đây mới là ngày đầu tiên của việc đến nơi này.

Về sau còn có thời gian dài như vậy...

Rất hiển nhiên, từ lời kể lại của Triệu Dân, có thể thấy được bản thân Huyền Diệu tông, hẳn là không có ý nghĩ lấy Đạo Tử làm mối dụ thích khách.

Chỉ là thích khách là bị gọi ra ngoài, thích khách tông sư đã bị đánh chạy nhưng Thái Mạnh hoan vẫn bị thương.

Không ai nghĩ đến đối phó lại có thể vận dụng thuốc nổ như vậy.

Sau khi Triệu Dân rời đi, rất nhanh lại có người đích thân đến thăm.

Lần này người tới thăm, lại làm cho Ngụy Hợp khuôn mặt nghiêm nghị, mang theo một tia cung kính đứng dậy nghênh đón.

“Đệ tử, bái kiến sư tổ.”

Trên bãi đất trống bên ngoài gian nhà đá, Ngụy Hợp ôm quyền khom lưng, hướng về phía Tông sư Tiểu Lãng, chấp tay thi lễ thật dài.

“Miễn lễ.” Tiểu Lãng từ trên xuống dưới đánh giá Ngụy Hợp trước mặt.

“Ta tới là vì chuyện thích khách lúc trước. Người nói thật cho ta biết, thích khách kia có mấy người, thực lực ra sao?”

Trong đầu Ngụy Hợp đã sớm chuẩn bị, lập tức không chút do dự trả lời.

“Có ba người, trong đó hai người có thể tiến vào trạng thái mờ mịt, thực lực rất mạnh. Nếu không phải đệ tử có lá bài tẩy Nguyên Đô Tử đại sư tử tặng, chỉ sợ lúc này đã vô duyên nhìn thấy hình dáng tổ sư rồi!” Ánh mắt hắn trầm xuống, biểu lộ vẻ may mắn.

“... Hai thích khách mờ ảo, còn một tên nữa, có lẽ cũng không kém. Ngụy Hợp, người thế mà có thể không sử dụng Nhất Tuyển Trận, từ nơi này an toàn thoát đi. Ta ngược lại phải lau mắt mà nhìn người.” Tiểu Lãng cũng đã từng nghe nói đến tên Ngụy Hợp.

Bất quá không phải từ trong miệng các chân nhân khác, mà là nghe được từ trong miệng Nguyên Đô Tử.

Nguyên Đô Tử, tựa hồ khá coi trọng Ngụy Hợp, lần này đến, nàng cũng đã đề cập trước với hắn, muốn bảo vệ tốt người này.

Tiểu Lãng cũng ghi nhớ.

Lúc này xem ra, Ngụy Hợp này tựa hồ cũng có chút bí mật.

Chẳng qua ở giai đoạn Chân Nhân, không có mấy người dựa vào bí ẩn của mình, chỉ cần không gây hại đến lợi ích tông môn, còn lại đều không quan trọng.

Về phần Ngụy Hợp nói, dựa vào át chủ bài đều cho, đánh lui thích khách, hắn ngược lại không hoài nghi.

Dù sao đây mới là phát triển hợp lý.

Nếu không cố định bốn lần giết chết ba thích khách có trạng thái mờ mịt, quả thật có điểm là Thái Ma Huyền.

Nhưng, chính vì như vậy, có thể trước mặt đối thủ mờ mịt mà không bị miểu sát, đã rất tốt rồi.

“Ta tin tưởng ngươi là đứa bé ngoan, ngày sau, nếu có phiền toái, có thể trực tiếp dùng vật này liên hệ ta.” Tiểu Lăng giơ tay ném ra một tấm thẻ gỗ màu bạc tinh xảo.

Ngụy Hợp đón lấy chuẩn xác, còn muốn mở miệng hỏi thăm cái gì, trước mắt đã không còn dấu vết Tổ sư Tiểu Lăng.

Trong lòng hắn thậm chí run sợ, nhưng cũng biết tông sư không thể suy đoán ra được.

Tốc độ của hắn ta ngay cả trạng thái mờ mịt cũng không theo kịp, chứ đừng nói là Tông Sư.

Nhưng nhìn thái độ của Tổ sư, hiển nhiên đối với thực lực của hắn cũng có chút hiểu biết.

Ngụy Hợp cũng muốn giấu diếm tình hình thực tế, nhưng nếu giấu giếm chuyện này, ngày sau có lẽ sẽ xảy ra đại sự.

Cho nên cuối cùng hắn vẫn quyết định nói thật. Dù sao lúc mình ở bên trong luận bàn, đã bại lộ một phần thực lực, bây giờ bộc lộ thêm một chút cũng không quan trọng.

Dù sao trước đó khi ứng phó thích khách, hắn đã bày ra thực lực, cũng chính là toàn lực bình thường, tăng thêm ba con lực lượng măng xà.

So với hai mươi lăm con lực lượng măng lúc hắn toàn thịnh, điểm ấy chẳng qua chỉ là mưa bụi mà thôi.

Thời gian tiếp theo.

Hắn lại tiếp tục đóng cửa tu hành định cảm, chờ đợi thú triều.

Các chân nhân còn lại của Tỏa Sơn nhất mạch, thì tự do hoạt động.

Đám người chân nhân vốn đã tự do tản mạn khắp nơi, không có ai thích bị ràng buộc tùy thời.

Mà tính tình Ngụy Hợp, lại là loại người phối hợp tu hành, dẫn đến nhất mạch Tỏa Sơn nhất mạch chân nhân càng thêm tán loạn.

Sau sự kiện Thích khách lần này, hành tung mọi người càng thêm bí ẩn, mỗi người đều có phương thức tự bảo vệ mình.

Chỉ khi nào mọi người tụ tập theo lệ thì mới tụ họp lại, thời gian còn lại căn bản không biết chạy đến nơi nào.

Ngụy Hợp cũng không để ý tới, một bộ tâm tư tăng tốc cảm giác.

Đã đến cấp độ này, hẳn sắp tiếp xúc loại quý phong thứ hai, cũng chính là Quý Phong thiên miên phía sau tiếng gió lớn.

Xác định cần một tháng để duy trì cảm giác siêu cảm, vì vậy thú triều chậm chạp không đến, hẳn ngược lại là người không vội nhất.

Mỗi ngày mở tinh trận một mình tu hành là được.

Đảo mắt đã hơn một tháng trôi qua.

Dần dần, xung quanh hòn đảo, mỗi ngày đều bắt đầu xuất hiện hải thú chân thú thừa thốt trên bờ, ý đồ tập kích nhân loại.

Chân thú tập kích nhân loại, nếu là người thường tập kích, thường sẽ khiến mọi người xuất hiện bệnh tật của bờ biển, có lúc là đột nhiên ôm bụng, có khi là đột nhiên mất tinh thông, hoặc là lây nhiễm một loại bệnh nào đó.

Sau khi tập kích, tình huống xuất hiện thiên kì bách quái.

Cũng may trên đảo đã sớm chuẩn bị các loại thủ đoạn ứng đối.

Theo hải thú dần dần lên bờ, đoàn người Huyền Diệu tông, rốt cuộc cũng bắt đầu chính thức tiến hành đóng giữ bên bờ biển.

Rầm rầm.

Một tiếng nước vang lên.

Một Chân nhân cao cỡ nửa người bị một mạch Tỏa Sơn đâm thủng chỗ yếu hại trên đầu, ngã vào trong nước biển.

Chân nhân cúi người bắt đầu giải khai thi thể hải thú, đào ra một khối tinh thạch đen sì.

Trên đường ven biển, nắng chiều chiếu xuống, trong gợn sóng màu đỏ vàng, lúc này bảy tên chân nhân đang phân tán ra, hình

thành một đường, cùng nhau ứng đối với hải thú chân thú
thỉnh thoảng xuất hiện trên bờ.

Ngụy Hợp ở phía sau và Triệu Phi, cùng nhau trấn thủ cục
diện.

Xa xa nhìn lại, không ngừng có chân thú bị đánh gục, rơi
xuống nước biển, phát ra tiếng vang.

Ước chừng trong mỗi giây, xuất hiện một số tần suất của hai
con hải thú.

Tốc độ bọc này đối với người bình thường mà nói quả thật
phiền phức, nhưng với tốc độ xuất thủ cùng tốc độ di chuyển
của chân nhân, tần suất này không tính là gì, chỉ có thể là tặng
đồ ăn.

Hai mắt Ngụy Hợp phía sau híp lại, dẫn đầu, những chân thú
bình thường trước mắt hấn chướng mắt.

“Dựa theo quy củ, trận thi đấu giữa chúng ta và Hải Ninh
Minh chủ yếu là xem số lượng tinh hạch hải thú trong suốt bao
nhiều.” Hấn bình tĩnh thấp giọng nói.

“Đúng vậy.” Triệu Dần ở bên gật đầu, “Hải thú trong suốt tinh
hạch, đối ứng thực lực, bình thường cảm bốn lần, khi toàn bộ
hai bước chân, hơn nữa Hải thú ở giai đoạn này mới thật sự là
chủ lực của hải triều tập kích.”

Nàng hơi có chút cười khở.

“Như thế, thực lực của chân nhân bình thường căn bản không
có tác dụng gì trong loại thú triều này. Đến lúc đó còn muốn
chúng ta tự mình đẩy lên.”

“Người hiểu là tốt rồi.” Ngụy Hợp gật đầu. Thực lực của toàn
bộ mạch Tỏa Sơn bên này chỉ có hấn, ba người Triệu Dần,
Mạnh Xuân Hàm.

Cho nên mới nói, trên thực tế người có tư cách dự thi chính là
ba người bọn họ.

“Ta sẽ cố gắng hết sức. Không so được với thực lực Ngụy lĩnh
đội như người.” Triệu Yên thở dài nói.

Những sự kiện ám sát lúc trước không có kết quả sau khi điều tra nhưng cũng khiến cho đám người này khi đối phó với hải thú đều phải giữ lại một phần sức lực, tránh vạn nhất lại xuất hiện sự kiện tương tự, không kịp ứng phó.

Điều này cũng dẫn đến trên bãi biển lúc này, tất cả mọi người đều cố gắng giữ lại, ứng phó với Hải thú dần dần có chút mềm yếu.

Bành!

Đột nhiên một tiếng trầm đục vang lên, trên mặt biển xuất hiện một con hải thú màu đen dữ tợn cao hai tầng.

Ngao!

Hải thú kia tựa như voi ma mút, toàn thân lông dài, dưới miệng mọc ra bốn cái sừng trắng như tuyết, tựa như bốn lưỡi đao bén nhọn.

Hai mắt nó đỏ như máu, xông về phía vài tên phong sơn chân nhân bên bờ.

Tốc độ ra tay của y không hề chậm hơn đám người chân nhân chút nào.

Do bất ngờ không kịp đề phòng, có hai tên chân nhân không kịp phản ứng kịp, bị oanh một cái đánh bay ra.

Con hải Tượng chân thú này gầm lên một tiếng giận dữ, lao về phía sau Ngụy Hợp, Triệu Dần hai người.

Không chỉ như vậy, một phương hướng khác, cũng xuất hiện hai đầu voi biển lớn quy mô tương đương, từ một bên khác giải khai phòng tuyến chân nhân, vọt tới phía hai người Ngụy Hợp.

Sau lưng hai người là công việc phòng ngự của đảo nhỏ, nếu bọn họ không ngăn được, một khi công việc phòng ngự bị phá tan, như vậy những hải thú còn lại cũng có thể nương theo lỗ hổng mà vào.

Đến lúc đó càng phiền toái.

“Đề ta.” Chợt có một bóng người từ bên hông nhảy lên, lao về phía voi biển.

Bộp bộp bộp bộp!

Thân pháp của bóng người như điện, tốc độ so với voi biển nhanh hơn rất nhiều, liên tục qua lại, rất nhanh liền trên đỉnh đầu mỗi một con voi biển chụp xuống một chưởng.

Cho nên hải tượng bị đánh trúng nhất thời tựa như trúng định thân pháp, dừng động tác lại, đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Có cái bởi vì quán tính xông tới, nặng nề ngã xuống đất, không động đậy nữa, đầu mắt mắt dần dần tràn ra huyết thủy.

Một chuỗi thủ hạ này ra, người này trong nháy mắt liền đánh gục vài con hải thú hải tượng.

“Mạnh sư huynh!” Triệu Dần thở phào nhẹ nhõm, ôm quyền hướng về người nọ.

Người ra tay chính là Mạnh Xuân Hàm.

Vị cao thủ cấp bậc bốn Chân Chân này, lúc này nhìn về phía Ngụy Hợp, ôm quyền hành lễ nói.

“Hải thú cấp bậc bậc này, không cần Ngụy sư đệ ra tay, đề ta làm cho.”

Dưới sự luận bàn nội bộ, hẳn bị Ngụy Hợp dễ dàng đánh bại, một mực cực kỳ tôn sùng Ngụy Hợp.

Cũng xem như là trụ cột tương lai của chi phụ Tỏa Sơn, kể từ đó Ngụy hợp lại làm người cầm đầu.

“Mạnh sư huynh khách khí rồi.” Ngụy Hợp gật đầu, cũng không ra tay cướp đoạt.

Hai người còn muốn nói chuyện vài câu, nhưng lúc này bờ biển đã gầm thét lao ra hơn mười đầu Hải Tượng cự thú.

Trong những hải tượng chân thú này, còn có một con hải tượng cao tới mười mét, toàn thân có giáp trụ trắng xóa.

Con thú này vừa nhìn đã biết thủ lĩnh, gầm lên giận dữ, liền cùng Mạnh Xuân Hàm đánh nhau.

Lúc này Triệu Dân cũng không thể không ra tay tham chiến.

Số lượng hải thú quá nhiều, nhất định phải toàn lực ra tay.

Chỉ để lại Ngụy Hợp bình tĩnh đứng tại chỗ, chờ bên đó xuất hiện vấn đề, hấn ở giữa kịp thời xuất thủ cứu viện.

Xa xa trên bờ biển khác, Âu Dương Lạc vừa mới bị thương, đang muốn được đưa đến phía sau nghỉ ngơi thì nhìn về nơi này, thấy Ngụy Hợp an tĩnh tọa.

Trong lòng hấn không tự chủ được lại tuôn ra từng luồng từng luồng Đố Hỏa!

Nếu hấn có được một lượng lớn tài nguyên như Ngụy Hợp, làm sao lại bị một con Hải thú cấp thấp đánh bị thương như vậy?

Hấn cũng có thể giống như Ngụy Hợp, đứng ở hậu phương lớn, không cần động đậy, chỉ cần nhìn những người còn lại giải quyết đám hải thú là được.

Căn bản không cần giống như bây giờ liều sống liều chết, còn không giết được mấy đầu Hải thú.

Đố Hỏa trong lòng sắp không đè nén được.

Âu Dương Lạc kịp thời cúi đầu xuống, để phòng bị Ngụy Hợp phát giác.

Nhưng đáng tiếc là, trước đó sau khi hấn đưa tin, người ám sát không trả lời lại.

Tựa hồ sau đêm hôm đó, người hồi âm trả lời đã hoàn toàn biến mất.

Điểm ấy mặc dù cũng giúp hấn không bị nguy hiểm bị phát hiện, nhưng cũng không có con đường Âm Tử Ngụy Hợp tìm kiếm.

Trong đầu Âu Dương Lạc cuộn cuộn đủ loại suy nghĩ.

Có vài thứ, có một vài giới hạn, chỉ cần đột phá một lần thì sẽ không tự chủ được có lần thứ hai, lần thứ ba.

Đối với hắn mà nói, chỉ cần quy củ tông môn không bị phát hiện, đó chính là không có quy củ.

Âu Dương Lạc khoanh tay, hai mắt sụp xuống, bước nhanh hơn về phía trung tâm hòn đảo đang nghỉ ngơi.

Nghe được trên đường ven biển phía sau truyền đến tiếng Hải thú gầm gừ, hắn chợt nhớ tới những thích khách lúc trước cho hắn, dùng để dẫn dụ vật đặc thù Hải thú cường hãn.

Loại dược vật này, trên tay hắn còn có một phần. Đây là một trong thù lao hắn thỉnh cầu từ đối phương.

Ngày thường, có lẽ chút ít đồ vật này không có tác dụng gì lớn.

Nhưng nếu là vào thời điểm máu chốt, chờ lúc thú triều đạt tới nguy hiểm nhất, lại dùng đến Tỏa Sơn Ngụy hợp bên kia...

Đến lúc đó, nhất định có thể hấp dẫn một lượng lớn hải thú cấp cao, trùng kích phòng tuyến bên Ngụy Hợp. Đến lúc đó... Xem Ngụy Hợp chết như thế nào!!

Âu Dương Lạc không chút chú ý tới, tâm thần của gã đã dần dần mất đi trạng thái bình thường.

Lúc này tâm tư hắn nghĩ đến chính là giết chết Ngụy Hợp!

Ý niệm này theo thời gian tích lũy trôi qua, cơ hồ sắp thành chấp niệm của hắn.

“Âu Dương, ngươi còn không mau trở về dưỡng thương, đứng ở chỗ này làm gì?”

Âm thanh dẫn đầu đột nhiên kéo hắn từ trong tâm tình trở lại.

Âu Dương Lạc ngẩng đầu nhìn lại, là Hồng Tiêu.

Vị đội trưởng Quý Thủ nhất mạch này, lúc này trên cánh tay bị thương nhẹ, đang chảy máu, nhưng trên gương mặt xinh đẹp lại không có chút đau đớn nào.

Ngược lại còn toát ra một khí tức nguy hiểm nhàn nhạt, mang theo mùi vị nguy hiểm mỉm cười.

“Tham kiến lĩnh đội.” Âu Dương Lạc vội cung kính thi lễ với đối phương.

“Ừm, cố gắng nỗ lực, người cùng Ngụy đầu lĩnh nhập môn nội sơn, người xem Ngụy Hợp, bây giờ người ta đã có thể làm đến vị trí này rồi, người cho dù thiếu chút nữa, cũng phải nỗ lực đuổi kịp mới đúng, không nên bị kéo ra chênh lệch quá lớn.”
Hồng Tiêu mỉm cười miễn cưỡng nói.

“Vâng.” Âu Dương Lạc nghe vậy, ác ý trong lòng gần như sắp kìm nén không được mà bạo phát ra.

Lại là Ngụy Hợp!

Lại là Ngụy Hợp!!

Hắn không kìm lòng nổi nắm chặt tay, điên cuồng rít gào rống giận.

“Tốt rồi, nhanh trở về nghỉ ngơi đi.” Hồng Tuyên vỗ vỗ bả vai hắn.

“Vâng.”

Âu Dương Lạc gật đầu, đè nén ác ý trong lòng, hành lễ rồi vội vã rời đi.

Hắn sợ nếu mình tiếp tục ở lại, sẽ nhin không được bộc phát ra tâm tình.

Nhìn bóng lưng Âu Dương Lạc đi xa, Hồng Tiêu liếm liếm môi anh đào màu hồng, trong mắt hiện lên vẻ quỷ dị.

Hải thú tập kích, cường độ cao vọt tới, liên tục đến đêm khuya mới chậm rãi dừng lại.

Trên bãi biển chật đầy thi thể Chân Thú còn chưa hoàn toàn tiêu tán tại Chân Giới.

Đám chân nhân chỉ đơn giản đào tinh hạch xong, ngay cả thi thể cũng không có sức xử lý, cả đám mệt mỏi ngồi trên mặt đất thở hổn hển.

Một ngày trôi qua, chỉ tính qua Ngụy Hợp, bên phía Diêm Sơn nhất mạch, đã có thể xử lý ít nhất hơn một ngàn hải thú chân thú.

Trong đó Hải thú cấp độ toàn bộ đã có hơn ba mươi con rồi.

Nhiều lần ép hẳn phải tự mình xuất thủ, giải quyết tình thế nguy cấp.

Mà đây, mới chỉ là bắt đầu.

Chỉ là ngày đầu tiên Hải thú tập kích.

Sau đó, liên tục hơn mười ngày, mỗi ngày đều có cường độ cao như vậy chém giết.

Các chân nhân tham dự phòng tuyến, sát ý và sát khí trên người cũng phát triển với tốc độ kinh người.

Đối với chân nhân mà nói, có lẽ nửa đời trước bọn họ chém giết Chân Thú gộp lại cũng không bằng mấy ngày nay.

Mà đây mới chỉ là món khai vị đầu tiên.

Cũng chính là cường giả Chân Nhân tự lực khôi phục lực lượng biến thái, nếu không, căn bản không có khả năng chống đỡ được cường độ chém giết bực này.

Phòng thủ cỡ này cũng chỉ có đội ngũ quy mô lớn như tông môn mới có thể ứng phó được.

Chân nhân tông môn ủng hộ được gian nan như thế, những tán nhân kia, dưới cường độ bực này, sợ là đã sớm bị hải thú cắn nuốt không chừa một chút nào.

Hơn mười ngày sau, đó là đợt hải thú triều thứ nhất.

Sau đó mới chính thức bắt đầu là sóng lớn.

Ông!

Một vòng lực tràng vô hình hơi mờ từ trung tâm hòn đảo chậm rãi khởi động, khuếch tán ra bốn phía.

Vì ứng phó đợt thú triều kế tiếp, sử dụng tinh hạch do đám chân nhân giả giáo sát phía trước, cuối cùng hòn đảo cũng bắt đầu phát huy hiệu quả cứ điểm.

Loại tinh trận cỡ lớn áp chế, bắt đầu chính thức phát huy tác dụng.

Một đám chân nhân cơ hồ dừng lại nghỉ ngơi tu luyện, đều ở bốn phía bãi biển.

Bởi vì hải thú lúc nào cũng có thể bất ngờ trên bờ, cho nên đóng giữ phải thay phiên nghỉ ngơi này.

Bất cứ lúc nào cũng nhất định phải có người nhìn chăm chăm vào bãi biển.

Trong thời gian dài như vậy, Ngụy Hợp sớm đã thuận lợi thông qua định cảm.

Kế tiếp, mục đích của hắn chính là thông qua vô số Hải thú tầng cao, hoàn thành tu hành Huyền Tỏa kinh tầng thứ năm.

Tầng thứ năm huyền tỏa kinh, hạch tâm tu hành chính là phong ấn.

Phong thần lưu ý, nhiếp lấy tinh thần dinh dưỡng từ vạn vật, đây là phương thức tu hành tầng thứ năm.

Sóng biển trắng xóa khẽ chuyển động theo nước biển, khiến vị trí của nó không ngừng di chuyển.

Ngụy Hợp ngồi xếp bằng trên một khối đá ngậm màu đen, nhìn mặt biển dần dần bình tĩnh.

Lúc này trên mặt biển, phương hướng mà ỏ núi này phụ trách chỉ có hải thú rải rác thỉnh thoảng từ trong nước lao ra, sau đó được ba gã chân nhân lưu thủ nhẹ nhõm giải quyết.

Có tinh trận áp chế, cộng thêm những ngày tôi luyện này phối hợp, tốc độ giết chóc của các chân nhân dần dần mạnh lên.

Lúc này trong cùng cấp bậc, một gã chân nhân có thể thoải mái giết chết hai đầu ba đầu Hải thú cùng cấp bậc.

Đây chính là hiệu quả giết chóc.

Ngụy Hợp vẫn không nhúc nhích, chỉ có hải thú đã ngoài cấp độ chân chính mới có thể giúp hắn xuất thủ.

Chỉ là gần đây hai bên phòng tuyến còn lại đều có hải thú mới tập kích, mà bên phía Tỏa Sơn lại càng phát ra thưa thớt.

Điều này làm cho nội tâm Ngụy Hợp có chút nghi hoặc.

“Ngụy sư đệ.” Đang lúc trong lòng hắn sinh nghi, thanh âm Thái Mạnh Hình từ phía sau truyền đến.

“Thái sư huynh.” Ngụy Hợp đứng dậy gật đầu: “Có chuyện gì?”

“Không phải người tìm ta để thương lượng chuyện quan trọng sao?” Thái Mạnh vui vẻ hỏi.

Trong tay hắn nắm một cây đồng dịch, trên thân còn dính một ít vết máu, hiển nhiên cũng là mới chém giết nghi ngại không bao lâu.

“Ta tìm người?” Ngụy Hợp sừng sốt: “Ta ở đây thủ thế, căn bản không tìm người!”

Thái Mạnh Hung nghe vậy cũng híp mắt lại, trong lòng biết không đúng.

Ngang ngược!!

Trong chốc lát trong nước biển có hai đạo cự ảnh phá nước lao ra, đồng thời đánh tới hai người.

Đó là một sinh vật màu xám trắng, dài hơn hai mét, mọc ra cánh thịt.

Loại sinh vật này có vô số xúc tu màu xám, trên mỗi một cái đuôi đều có gai nhọn màu lam nhạt.

Hai cánh của nó chỉ vỗ nhào một lần, liền khuấy động ra kinh lực khủng bố, kéo thân thể vỗ nhào về phía hai người.

Chỉ vọt tới, hai con quái vật đã đạt đến tốc độ âm thanh, phát ra tiếng âm thanh như chấn động nổ tung.

“Tranh Thiên Côn Bằng!!! Nơi này tại sao có thể lật trời!!!”

Thái Mạnh Thân hơi biến sắc, vội vàng ra tay, vận kinh đồng sáo điểm trước người một cái.

Một mảnh kinh lực màu xám đen hình thành một cây sáo dài lớn hơn nữa, từ trên hung hăng điểm xuống đầu con lật trời.

Bành!!!

Đáng tiếc lực trùng kích của con Phiên Thiên Cương kia vượt xa lực trùng kích của toàn bộ Chân Hải Thú bình thường.

Giữa một người một thú, trong nháy mắt khuếch tán ra từng vòng gợn sóng kinh lực.

Chớp mắt đã có tiếng nổ mạnh dày đặc hơn truyền ra.

Hiển nhiên hai cái này đã giao thủ.

Ngụy Hợp bên này cũng giống như vậy, dưới tình thế cấp bách, quanh người gã hiển hiện ba đầu hắc mãng.

Những ngày qua, hắn thường xuyên vận dụng lực lượng Khiên Mãng dễ dàng giải quyết Hải thú, chút thực lực bại lộ ấy cũng không sao.

Trong trạng thái bình thường, thân thể không thay đổi, lại thêm ba đầu lực hút mãng xà, đã đủ để ứng phó với tình huống của Hải thú lúc bình thường.

Ngụy Hợp vốn cho rằng lần này vấn đề cũng không lớn, đáng tiếc, ba con lực lượng mãng xà của hắn xông về phía trước, mới đụng phải con nghiêng trời lệch đất kia.

Hắn ta mới biết sai.

Lực trùng kích to lớn của con Tỳ Hưu kia, mật độ trên người thật đúng là cực cao, quả thực nghe rợn cả người.

Lúc này hắn mới hiểu được, vì sao Đạo Tử Thái Mạnh Hoan khi nhìn thấy loại chân thú này lại đột nhiên biến sắc.

Bành!!

Trong ba ngày lực hút mãng xà tán loạn gần một nửa, tạo thành thân thể chúng nó, là Ngụy Hợp thật đúng.

Mà lúc này hắn thật sự mạnh mẽ, rõ ràng bị Phiên Thiên Cương triệt tiêu gần nửa.

Chỉ trong nháy mắt tiếp xúc mà thôi.

Ngụy Hợp biến sắc, vội vàng ngưng thần ứng đối, hai tay trước người như thiểm điện xuất chưởng.

Bộp bộp bộp bộp!

Trong chốc lát, trong tiếng đánh liên tục không ngừng, hắn và Phiên Thiên Cương trong nháy mắt đã giao thủ hơn mười cái.

Mỗi một cái đều bắn tung tóe ra mảng lớn mảnh vỡ kinh lực.

Ngụy Hợp càng đánh càng kinh hãi.

Tốc độ của lực lượng Thiên Cương còn thật là chất lượng, rõ ràng còn cường hãn hơn so với hai thích khách mà hắn đã tiếp xúc trước đó.

Nó không chỉ có tốc độ mờ mịt mà toàn thân còn là da đồng xương, lực phòng ngự cực kỳ kinh khủng, còn có cả một lượng sức mạnh khủng khiếp.

Bàn tay Ngụy Hợp đánh lên người nó, căn bản bình yên vô sự. Loại chân thú kinh khủng như vậy tại sao lại xuất hiện ở đây!? Đây mới là thú triều mới bắt đầu!?

Lúc này trong lòng hai người Ngụy Hợp và Thái Mạnh Cung đều lộ ra vẻ kinh nghi.

Chỉ hai đầu ngựa trời, hai người coi như có thể ứng phó được.

Nhưng chỉ sợ là sợ còn sót lại, vạn nhất lại xuất hiện càng nhiều hơn Thiên Cương...

Ngang ngược!!

Không đợi hai người suy đoán, trên mặt biển lại lần nữa hiện ra hai đầu Hồng lật trời, phá nước xông lên, đánh tới hai người hung mãnh.

Mà cách đó không xa.

Âu Dương Lạc cười quỷ quyết thu hồi một bình nhỏ màu nâu trong tay.

“Đánh đi... Đánh đi.. Tốt nhất là chết hết cho ta...”

“Làm không tệ.” Bỗng nhiên thanh âm Hồng Tiêu xuất hiện bên cạnh hắn, nhẹ nhàng vũ mị.

Toàn thân Âu Dương Lạc cả kinh, bỗng nhiên nhảy ra mấy mét, kinh nghi bất định nhìn về phía người đang đi tới.

Hồng Tiêu vẫn đứng nguyên tại chỗ, không hề nhúc nhích. Chỉ là trên khuôn mặt xinh đẹp toát ra một tia mỉm cười quỷ dị.

“Lấy tinh khí thần, thần niệm của ngươi làm thổ, bổ sung ra mỗi nhữ, quả thật không tệ, lại dẫn tới bốn con lật Thiên Cương... Xem ra trong khoảng thời gian này, ngươi đều nghe lời ta, mang theo mỗi nhữ được bên người đi.”

Hồng Tiêu mỉm cười nói rồi đứng dậy, từng bước một đi về phía Âu Dương Lạc.

“Ngươi...!?” Trán Âu Dương Lạc toát mồ hôi lạnh, lúc này làm sao gã còn không rõ, mình bị người khác dùng làm thương.

“Ngươi không phải ghen tị với Ngụy Hợp sao? Hiện tại cho ngươi một cơ hội cuối cùng.” Hồng Tiêu cười quỷ dị nói:

“Ngươi đi giết Ngụy Hợp và Thái Mạnh Cung đi.”

“Hồng Tiêu ngươi!!” Âu Dương Lạc há miệng định rống giận. Nhưng miệng gã lập tức tự động ngậm lại, thân thể hoàn toàn mất đi khống chế.

“Không phải sợ. Trước cái chết, tất cả mọi người đều bình đẳng...”

Nàng đi đến trước người Âu Dương Lạc, nhẹ nhàng vươn ngón tay, điểm vào chính giữa lồng ngực gã.

“Để ta nhìn xem, dùng mạng của ngươi có thể ép ra thực lực chân chính của Thái Mạnh hoan cùng Ngụy Hợp hay không.”

Thực lực chân chính?

Gương mặt của Âu Dương Lạc vặn vẹo, vẫn đang cố gắng giãy giụa thân thể bị khống chế.

Chỉ là khi nghe được câu này, trong lòng hắn lập tức run lên.

Thực lực chân chính? Chẳng lẽ Ngụy Hợp tiện nhân kia...

Hắn chợt có chút không dám nghĩ tiếp nữa.

“À đúng rồi.” Hồng Tiêu cười nói, “Ngươi sẽ không thật sự cho rằng, Ngụy Hợp chỉ có chút thực lực mà ngươi thấy thôi chứ? Cũng đúng, thực lực của ngươi quá yếu, cái gì cũng không biết, cái gì cũng không nhìn thấy, thật sự là đáng thương...”

Cái ngươi truy đuổi, căn bản chỉ là cái bóng người khác lưu lại...”

“Tên kia... Giết ba tên đệ tử của ta... Lại còn hại ta bị thương nặng... phế vật như ngươi há có thể so sánh?”

Nụ cười trên mặt Hồng Tiêu càng ngày càng rạng rỡ.

Âu Dương Lạc nghe thấy tiếng nói bén nhọn của đối phương, sợ hãi trong lòng nhanh chóng dâng lên.

Đến bây giờ, hắn làm sao còn không rõ, bản thân mình căn bản là bị người lợi dụng, từ đầu đến cuối, nhất cử nhất động của hắn đều nằm trong sự khống chế của người khác.

Mà Ngụy Hợp mà gã ghen tị kia, cũng là lão âm vô cùng, từ đầu tới cuối đều chưa từng triển lộ ra thực lực chân chính.

Người trước mắt này, đến giờ hắn cũng đã đoán được thân phận.

Thiên Diện Ma Quân!!

Hồng Tiêu này, vốn là Thiên Diện Ma Quân!

Mà Ngụy Hợp có thể âm thầm xử lý ba tên đệ tử trước mắt, cũng đại biểu, lúc trước hắn nhìn thấy, thực lực Ngụy Hợp, có lẽ ngay cả một phần ba nội tình chân chính, cũng không nhất định có!

Không.... có lẽ nhiều hơn!

Ngụy Hợp ẩn tàng thực lực, có lẽ so với mình tưởng tượng còn muốn nhiều hơn nhiều!

Không cam, phẫn nộ, ghen khuất, hối hận, điên cuồng, sợ hãi.

Từ đáy lòng Âu Dương Lạc trùng trùng điệp điệp cảm xúc, dồn dập dâng lên, cuồng bạo hỗn loạn.

Hắn cảm thấy bản thân như một thằng hề, hoàn toàn không biết gì mà giãy dụa vụn vụn trong vũng bùn lầy.

Hắn muốn rống giận, muốn phẫn nộ rít gào, tức giận mắng Vận Mệnh bất công.

Nhưng đáng tiếc, bây giờ bất cứ chuyện gì hắn cũng không làm được.

Chỉ có thể dưới sự điều khiển của “Hồng Tiêu” phi thân đến gần hai người Ngụy Hợp và Thái Mạnh Cung.

423

Bên bãi biển.

Bốn con Thiên Cương dùng tốc độ âm thanh di chuyển cao, tựa như bốn sợi dây nhỏ không ngừng quay chung quanh Thái Mạnh gia và Ngụy Hợp, cấp tốc tấn công.

Liên tiếp thanh âm va chạm đôm đốp vang lên, kinh lực bắn tung tóe.

Chạy với tốc độ mỗi giây ba trăm bốn mươi thước, nhưng tốc độ cực nhanh của Ngụy Hợp chỉ có thể đạt đến khoảng một trăm sáu mươi mét mỗi giây.

Chênh lệch tốc độ chính giữa này, nếu không phải hắn có phản xạ điều kiện cùng kinh lực hộ thân ngăn cản, căn bản không kịp ứng phó.

Nhưng cho dù như thế, hắn cũng ứng phó được đỡ trái hờ phải, cực kỳ gian nan.

Ba đầu lực lượng lôi điện không ngừng vờn quanh, từ chính diện đối địch, đổi thành trợ thủ.

Cũng may tốc độ của Phiên Thiên Cúc mặc dù nhanh, nhưng điểm công kích lại cực kỳ dễ dàng dự đoán.

Dù sao Chân Thú bực này không có chỉ số thông minh gì, tư duy đơn giản, chỉ biết đi thẳng, công kích cũng nhiều hơn một ít chỗ yếu hại.

Thái Mạnh vui ở một bên thông dong hơn nhiều so với y, sáo đồng trong tay chuẩn xác tung ra từng vòng kinh.

Kinh lực hóa thành mâm tròn, vững vàng ngăn trở thế công lật trời giáng xuống.

Có chút quỷ dị chính là, kinh lực của hắn chấn động ra, tự nhiên phát ra âm thanh vù vù nhàn nhạt.

Sau khi tiếp xúc với âm thanh vù vù, động tác của Hồng Thiên Cương rõ ràng có chút biến hình, quỹ tích hành động cũng dần dần chậm lại.

Đây cũng là mấu chốt khiến hấn ứng phó với hai con Thiên Cương càng thêm dễ dàng.

Bất quá cho dù như thế, trong lòng hai người đều minh bạch, hai đầu này lật trời, ít nhất cũng phải toàn bộ cao thủ trong trạng thái mờ mịt, mới có thể ứng phó được.

Hai người đều rất tự tin về bản thân.

Không ngờ đối phương cũng làm được tới mức này.

Trong mắt Thái Mạnh Hoan lóe lên vẻ kinh ngạc.

Trước kia hấn cũng đã nghe qua Ngụy Hợp thanh danh, chỉ là ngay từ đầu bởi vì đối phương cảnh giới thật sự quá thấp, cho nên cũng không để ý. Không nghĩ tới lúc này...

Đình.

Hấn đẩy hai con Thiên Cương đang lật ngược trước mặt ra, Thái Mạnh vui mừng phát hiện ra điều gì đó, cấp tốc truyền âm.

“Phía sau Ngụy sư đệ!”

Ngụy Hợp híp mắt liếc nhìn sau lưng.

Lấy trạng thái của hấn lúc này, ứng phó hai đầu Hồ Thiên Đột, đã có chút miễn cưỡng.

Cũng vô lực phân thần chú ý cái khác.

Chỉ thấy phía sau, một bóng người tựa hồ bị cự lực đánh trúng, âm vang phóng tới hai người bên này.

Hấn nhìn kỹ lại, rõ ràng là Âu Dương Lạc.

Thân thể Âu Dương Lạc cứng đờ, quay lưng về phía Ngụy Hợp nhanh chóng phóng tới.

Ngụy Hợp tung người một cái, cấp tốc tránh về phía bên trái.

Ngay lúc Âu Dương Lạc vừa lúc bay qua giữa Ngụy Hợp và Thái Mạnh Hi.

Ầm ầm!!!

Trong chốc lát một tiếng vang thật lớn, toàn bộ cơ thể hấn nổ tung lên một điểm hồng quang.

Hồng quang chói mắt nhanh chóng hóa thành vàng óng, sau đó nổ tung.

Một quả cầu lửa vàng kim óng ánh bao trùm hai người Ngụy Hợp và Thái Mạnh Cung.

Cùng lúc đó, một bóng người đột ngột xuất hiện đằng sau quả cầu lửa.

Rõ ràng là Hồng Tiêu.

Thoạt nhìn nàng vô cùng lo lắng, trên người bọc thật tinh khiết, liền phóng tới trung tâm hỏa cầu, tựa hồ muốn cứu người.

Đúng lúc này, hai đạo nhân ảnh từ trong hỏa cầu bay ra.

Thái Mạnh hoan ở giữa không trung cấp tốc xoay người, vũng vàng rơi xuống đất. Sắc mặt có chút cháy đen.

Hiển nhiên, vừa nãy tuy rằng bị đánh lén thế nhưng vào thời khắc mấu chốt thì đã chặn lại được vụ nổ.

Ngụy Hợp bên này cũng không phải dễ như vậy.

Trên người gã cháy đen một mảnh, kinh lực tán loạn, khí tức suy yếu, khóe miệng lớn tuôn ra từng ngụm từng ngụm máu.

Bành.

Hắn đập ầm ầm lên một khối đá ngậm màu đen, nện cho đá ngậm chia năm xẻ bảy.

Phiên Thiên Côn Bằng đuổi theo không tha, lúc này cũng nhằm về phía Ngụy Hợp suy yếu vô lực.

Mắt thấy sẽ tập sát ngay tại chỗ.

“Lôi Chuyển Đạp Ảnh!”

Chợt một tiếng quát vang lên.

Bóng người Thái Mạnh Hình chợt lóe lên, chắn trước người Ngụy Phù.

sáo đồng trong tay gã cấp tốc xoay tròn, hóa thành hư ảnh mâm tròn.

“Phượng địch!”

Ông!!

Hư ảnh mâm tròn cấp tốc quấy lên mảng lớn chân kính xám đen, trong nháy mắt hình thành mâm tròn lớn hơn.

Toàn bộ mâm tròn cơ hồ có hai mét đường kính, mặt ngoài ông ông tác hưởng, không ngừng khuếch tán âm ba đặc thù có thể làm giảm tốc độ.

Đồng thời một loại uy nghiêm, thâm trầm, to lớn trầm ngâm, từ phía sau mâm tròn cấp tốc truyền ra.

Bốn con Toan Nghê toàn lực va chạm cực nhanh với nhau.

Bộp bộp bộp bộp!

Bốn tiếng nổ vang lên, vòng tròn tán loạn. Sắc mặt Thái Mạnh Hình trắng bệch, lão đảo lui về phía sau.

“Ngụy sư đệ đi mau!” Hấn quát khẽ một tiếng, hai tay mười ngón mang theo tàn ảnh, liên tiếp điễm qua lỗ tròn trên dịch đồng.

“Lấy máu làm dẫn, tầm đạo tự nhiên!!”

Thái Mạnh vui vẻ quát khẽ một tiếng, kinh lực toàn thân đồng thời cũng giống như vừa rồi, nhao nhao chấn động đặc biệt.

“Bí kỹ – Động Huyền Nghiêm Chân!!”

Trong chốc lát một hư ảnh Thần Cương ba đầu sáu tay màu đồng cổ xưa chọt lóe lên trên người hấn.

Trên tay Thần Khuyết sáu tay, mỗi tay đều cầm một cây sáo đồng.

Ô ~ ~ ~!!!

Thái Mạnh vui mừng trở tay điễm ra một cỗ kinh lực, đem thân thể Ngụy Hợp tiễn ra xa.

Đồng thời tự xoay người, đồng sáo điễm một cái.

Từng đạo kinh lực màu xám đen hóa thành nước lũ, dập dờn ngưng tụ trước người hấn.

Trong dòng lũ kinh lực hiện ra hình dáng thần cương ba đầu sáu tay, nhào về phía trước bốn đầu lộ da.

Một tiếng nổ ầm vang.

Thân nghiên và viên cầu phát ra kinh lực màu xám đen.

Trong lúc nhất thời phạm vi hơn mười mét, tất cả đều là do kinh lực tràn ngập màu xám đen, cái gì cũng không nhìn thấy.

Ngụy Hợp bị lực va chạm cực lớn ném bay ra ngoài, thân thể như búp bê rách nát, lăn lộn trên mặt đất, văng ra thật xa, lăn xuống đất.

Oa!

Hắn há mồm phun ra một ngụm máu, mặt vàng như giấy, ánh mắt mơ hồ có chút tan rã.

“Xem ra ta thắng rồi.”

Thân hình Hồng Tiêu đột ngột xuất hiện trước mặt Ngụy Hợp, cúi đầu nhìn Ngụy Hợp trên mặt đất.

“Tuy nhiên, có thể được ta dùng kịch độc pháo hoa, còn có thể duy trì ý thức tỉnh táo, còn có thể ngăn trở hai con Thiên Cương tiến công. Khó trách ngươi có thể giết chết ba đồ đệ kia của ta.”

“Đáng tiếc...”

Hồng Tiêu thở dài một tiếng, không chút do dự đưa một ngón tay điểm tới mi tâm Ngụy Hợp.

Đầu ngón tay này sáng lên kinh lực đen kịt, dễ như trở bàn tay phá vỡ kinh lực hộ thân Ngụy Hợp, mắt thấy sẽ rơi vào mi tâm của gã.

Phốc!

Chợt một vòng sáng xám trắng từ trên thân Ngụy Hợp đột nhiên nổ tung, ngạnh sinh ngăn một chỉ này ở bên ngoài.

“Quả nhiên, trong danh sách những tên gia hỏa đều có thứ này.” Hồng Tuyên thu tay lại, chờ thời gian trôi qua.

Trước khi giải quyết Huyền Ninh, cũng có thứ tương tự hộ thể.

Bất quá thứ này tuy rằng mạnh mẽ, có thể kéo dài thời gian không dài.

Chỉ cần hơi chờ một chút là có thể biến mất.

“**Hồng Tiêu!!!** Người điên rồi sao!!” Thái Mạnh hoan cách đó không xa sắc mặt dữ tợn, tràn đầy mạch máu xanh đen lồi lên, tựa hồ dùng bí pháp gì đó.

Mặt đất bên cạnh hắn là bốn con Tỳ Hưu đã mất đi sinh khí, hai con còn lại không rõ tung tích, hiển nhiên đã bị hắn đánh lui.

Thân phận Thái Mạnh Hinh nhanh vô cùng, thậm chí đã có chút tiếp cận với tốc độ khủng bố của Phiêu Thiên Cương, đạt tới hơn hai trăm thước mỗi giây.

Trong nháy mắt, hắn liền chắn trước người Ngụy Phù.

“Thân là Đạo Tử Huyền Diệu Tông, ta không cho phép bất kỳ ai chết ngay trước mặt ta!!”

Ánh mắt Thái Mạnh Hinh nghiêm nghị, kiên định, mang theo một tia quyết tâm không thể nào giải thích được.

Bốp!

Một tay hắn nắm chặt sáo đồng, thân thể hơi cong.

“**Hồng Tuyền...** Người quả nhiên là nội ứng của Thiên Diện Ma Quân!”

“**Không...** Hoặc có thể nói, người chính là bản thân Thiên Diện Ma Quân!”

Trong nháy mắt hắn đã đoán ra thân phận của đối phương.

“**Lợi hại.**” Thiên Diện Ma Quân nhẹ nhàng vỗ tay.” Đáng tiếc, người trúng kịch độc mà ta hạ xuống, vừa rồi còn bị nội thương nghiêm trọng như vậy, bây giờ có thể làm được gì chứ?”

Lúc này Ngụy Hợp bị trọng thương, trúng độc vô lực, như vậy trở ngại duy nhất chính là tên Thái Mạnh Hữu trước mắt này.

“**Người đã muốn chết như vậy...** Vậy ta sẽ thành toàn cho người!!”

Khuôn mặt Thiên Diện Ma Quân hơi vặn vẹo, miệng rộng vỡ ra, lộ ra một vòng răng nanh bén nhọn.

“Thiên Thiểm!”

Hắn vươn một tay ra, năm ngón tay xa xa chụp tới.

Xuy xuy xuy xuy!!!

Trong thời gian ngắn, từng đạo kinh lực bén nhọn như lưỡi đao trống rỗng xuất hiện trước người Thái Mạnh Phúc.

Lưỡi đao liên tục tuôn ra từng luồng kinh lực như không có điểm cuối, ầm ầm nổ tung trước mặt Thái Mạnh Hinh.

Hai loại này đúng là cấp tốc mai một triệt tiêu.

Nhưng rất rõ ràng, chất lượng kinh lực của Thái Mạnh Hoan xa xa không bằng đôi diện, chỉ một giây, hắn liền liên tiếp lui về phía sau, đáy mắt nổi lên màu đỏ máu.

Đúng lúc này, trường lực vô hình phía sau Ngụy Hợp bỗng nhiên tiêu tán.

Đã đến giờ.

Thiên Diện Ma Quân mỉm cười, thân hình biến mất tại chỗ, tiến vào trạng thái mờ mịt.

Trong Chân giới đang cấp tốc di chuyển, hai tay hắn ngưng tụ kinh lực, trong tay hiện ra một thanh trường kích to lớn dài đến ba mét.

“Bí kỹ, Hải Long Kinh Thiên Kích!”

Vô thanh vô tức, Thiên Diện Ma Quân vung trường kích, đột nhiên chém về phía trước.

Xuy!!!

Một mũi kinh mang khủng bố mạnh gấp mấy lần so với lúc trước đột nhiên xuất hiện trước mặt Thái Mạnh Hinh.

Mũi nhọn ngưng tụ trong chớp mắt, lập tức giống như nước biển nổ tung, rầm một tiếng bao trùm toàn thân Thái Mạnh Cung.

Ông!!

Một đường lực trảng xám trắng lại lần nữa kích phát, lực trảng vô hình đồng loạt đánh tan một chiêu này.

Trận pháp này thuộc về Thái Mạnh mà bị kích phát.

“Người thứ hai.” Thiên Diện Ma Quân không chút bất ngờ, lách qua Thái Mạnh Hình chụp lấy Ngụy Hợp.

Đương!

Cây sáo đồng trong tay Thái Mạnh Hình vậy mà lại đuối kịp tốc độ của hắn lúc này.

“Cút!!!”

Một cỗ kinh lực khiến Thiên Diện Ma Quân thay đổi sắc mặt, mạnh mẽ đón đỡ bàn tay của hắn ta.

Cho dù lúc này bản thân hắn bị trọng thương, nhưng cũng không chắc là kẻ trước mắt toàn thực sự có thể chống đỡ được.

Phải nói không hổ là Đại Tông Đạo Tử sao?

Thiên Diện Ma Quân bất ngờ không kịp đề phòng đã bị chặn lại, giao thủ với Thái Mạnh vui thú mấy chục chiêu nhanh như chớp.

Sau đó nhanh chóng lui về phía sau.

Hắn giơ hai tay lên, nhìn một chút bàn tay.

Trên lòng bàn tay rõ ràng có vết rách rất nhỏ.

“Đây là..... Long huyết!!” Con ngươi của hắn co rụt lại, nhận ra bí bảo từng khiến cho rất nhiều thế lực ở Đại Nguyên Trung Châu bị cuốn vào trong thị phi này.

“Ngươi... lại có long huyết!?”

Long huyết... Trên thực tế, long huyết không phải là những hiệu quả như lời đồn.

Hoặc có thể nói, long huyết chân chính còn khoa trương hơn cả lời đồn.

Không chỉ có thể cải thiện tư chất, trái ngược với Tiên Thiên.

Còn có thể để cho người phục dụng có một loại trạng thái huyết mạch cực kỳ đặc thù.

Đó chính là Long Hóa.

Thái Mạnh hoan lúc này mơ hồ đầu nhô lên, mọc ra một đôi sừng, làn da toàn thân bắt đầu bao trùm vảy đen.

Long hóa, hình thái cơ bản. Hiệu quả là tăng phúc tránh né, tốc độ, tự lành, phòng ngự, lý trí các loại, toàn diện tăng lên tám mươi phần trăm.

Tăng phúc khủng bố bậc này, trong lúc nhất thời cho dù là Thiên Diện Ma quân, cũng chỉ nhìn mà than thở.

“Khó trách... Người sẽ được xác định là Đạo Tử Huyền Diệu Tông... Đáng tiếc... Nếu cho người thêm trăm năm, có lẽ người sẽ ngăn được ta, nhưng bây giờ...”

“Con còn non lắm!!”

Một tiếng quát chói tai vang lên.

Cuối cùng Thiên Diện Ma Quân cũng bắt chấp tất cả, thật sự rất động.

“Pháp thân... Kính Yêu!!”

Một tiếng ầm vang nổ tung, vô số kinh lực xám đen lầy hấn làm trung tâm hướng chung quanh nổ tung, hình thành sương mù bao phủ.

Trong sương mù, một hư ảnh màu bạc lóe lên, xông thẳng về phía Thái Mạnh vui vẻ.

“Đã như vậy, hôm nay ta không thể lưu người được!!”

Lúc này Thái Mạnh Hoan mới nhìn rõ hư ảnh lao ra là cái gì.

Đó là một sinh vật kỳ dị, toàn thân khoác áo giáp mặt nạ màu bạc.

Thân nó cao bốn thước, thân thể thon dài, đầu là một tinh thể mặt kính không theo quy tắc nào.

Da toàn thân đều là gương, có thể chiếu rọi hết thấy sắc thái cảnh vật chung quanh.

“Giết!” Thái Mạnh Tân biết đây là pháp thân của tông sư nên không dám chậm trễ, huy động sáo đồng ra tay với tốc độ cao nhất, nhanh như chớp giao thủ với đối phương.

Chỉ là lần đầu tiếp một kích, hắn cảm giác một cỗ kinh lực khủng bố không thể địch nổi, trong nháy mắt phá tan thật đúng kinh trên sáo đồng của hắn.

Cỗ kinh lực này tựa như hắc xà, một đường uốn lượn phóng thích, lướt qua địch, xuyên qua gân mạch cánh tay, tinh chuẩn phóng tới trái tim hắn.

Lần này, Thiên Diện Ma Quân cũng dốc toàn lực xuất thủ, cần phải dùng dư lực trong nháy mắt giết chết Thái Mạnh Hình trước mặt.

Đối phó với thiên tài bậc này, hắn rất có kinh nghiệm, tuyệt đối không thể để cho đối phương có thời gian trì hoãn thích ứng.

Nếu không sau này rất có thể sẽ xuất hiện nhiều loại biến số.

Vì vậy vừa ra tay hắn đã dốc toàn lực.

“!!!??”

Năng lực của Pháp Thân Kính Yêu, không tính là cường hãn trong tông sư, nhưng dùng để ngược đãi đồ ăn, là không thể mạnh hơn.

Bởi vì năng lực hạch tâm của Kính Yêu chính là phục chế chiêu số đối thủ, bí kỹ và đặc hiệu kinh lực của đối thủ.

Lúc này thứ hãn phục chế chính là hiệu quả của bí kỹ Thái Mạnh Hoan, cùng với... trạng thái long hóa.

Mặc dù chỉ là tạm thời bất chước, nhưng lấy tông sư pháp sau lưng hãn, sinh ra kinh khí hiệu quả, so với thật kinh hiệu quả mạnh hơn rất nhiều.

Tông sư còn có một xung hô khác, đó chính là Ngự Khí Cảnh.

Tăng phúc sau khi long hóa khiến cho lúc này tốc độ ra tay và uy lực của hãn tăng vọt.

“Kết thúc.” Tay phải Thiên Diện Ma Quân lúc này đã hóa thành dạng gai nhọn màu bạc, đây là pháp thân biến hình đặc thù.

Trong phút chốc trên người Thái Mạnh hoan nổ tung thành một mũi tên máu, gạt hết kinh khí đang tập kích vào trái tim ra khỏi cơ thể, bắn về phía xa xa.

“Bí kỹ, Động Huyền Nghiêm Chân!”

Thái Mạnh Hưng lại lần nữa sử dụng bí kỹ này, chỉ khác với lúc trước, lần này hãn sử dụng trong cơ thể mình, hơn nữa còn sử dụng trong trạng thái Long Hóa, mạnh mẽ chặn đứng luồng kinh khí kia.

Dưới song trọng tải, làn da toàn thân hãn đều mơ hồ văng tung tóe máu.

“Ta đã nói rồi, chỉ cần ta còn ở đây, cũng đừng hòng đụng đến đệ tử Huyền Diệu tông ta!!”

Hắn gầm lên giận dữ, hai tay nắm chặt sáo đồng, trong lỗ thủng thân sáo từng cái phun ra kinh lực màu đen tựa như hỏa diễm.

Thân pháp Lôi Chuyển thúc giục, miễn cưỡng tránh được gai nhọn của đối phương.

Thái Mạnh Hưng phối hợp với sóng âm Phượng Địch, nương theo trạng thái long hóa sôi trào thiêu đốt thật đúng là sức mạnh, một kích toàn lực điềm về phía lồng ngực Thiên Diện Ma Quân.

Tốc độ của hắn lúc này dưới sự tổ hợp bí kỹ nhiều tầng, tăng lên một tầng, trực tiếp đạt tới tốc độ âm thanh.

Mỗi giây hơn ba trăm mét tốc độ khủng bố, ở trong phạm vi cực nhỏ né tránh ra tay, hiệu quả nó thể hiện cực kỳ kinh khủng.

Cho dù là tông sư, trong trạng thái trong nháy mắt này, cũng có chút không kịp bùng nổ.

Hướng chi lúc này Thiên Diện Ma Quân vốn đang bị thương nặng, không chống đỡ được bao lâu pháp thân.

Đối mặt với một kích này, uy lực lần này đã tiếp cận một chiêu của tông sư bình thường.

Sắc mặt Thiên Diện Ma Quân cũng có chút thay đổi.

Địch ảnh trùng trùng, trong nháy mắt đã đến ngực hắn.

“Hấp thu!” Pháp thân Thiên Diện Ma Quân, năng lực đặc thù không chỉ có bắt chước năng lực phục chế đối thủ, còn hấp thu công kích của đối thủ, chiếu phản xạ trở về.

Nếu là sư môn chính tông bộc phát kinh khí, chiêu số tự nhiên không dễ phản xạ, nhưng lúc này chỉ là một hoàn toàn chân thiên tài bộc phát, cũng không ảnh hưởng tới hiệu quả phản xạ hấp thu.

Lúc này đồng địch điềm tại ngực Thiên Diện Ma Quân, phía trên ẩn chứa lực trùng kích to lớn, cùng thật đúng là kinh lực, cấp tốc bị lồng ngực hấp thu vào.

“Chết đi!” Hai tay Thiên Diện Ma Quân bắt lấy hai tay Thái Mạnh, vận hết tất cả kinh khí còn lại, chính diện công kích vừa hấp thu kia tiến về phía trước. Nhất cử đánh ra ngoài!

Đánh ra một kích này, hắn cũng không có sức chèo chống pháp thân nữa, chỉ có thể nhanh chóng thoái hóa khôi phục hình người.

Đúng lúc này, ngay trong nháy mắt khi hắn khôi phục hình người.

Phốc!

Một cánh tay, trên cánh tay vẫn vẫn đen vừa thô vừa to đột nhiên đâm thủng bụng Thiên Diện Ma Quân.

Từ lưng xuyên qua, chính diện đâm ra.

Máu chảy kèm theo nội tạng cũng bị bàn tay đen kia lôi đi, mạnh mẽ lôi ra ngoài.

Phản xạ phản kích của Thiên Diện Ma Quân bởi vì lần này mà đánh lên, nhưng hậu lực không đủ, uy lực giảm mạnh, chỉ đánh cho Thái Mạnh Hưng bay ra ngoài hơn mười mét.

Sắc mặt Thiên Diện Ma Quân cứng ngắc, muốn lao ra khỏi hắc thủ đâm xuyên.

Nhưng đáng tiếc quá muộn.

Phía sau Ngụy Hợp sớm đã khôi phục hình thể, toàn thân thật đúng là ngưng tụ ra từng đầu lực măng xà.

Trong nháy mắt này, tất cả lực lượng lôi điện đều lấy tay Ngụy Hợp đâm xuyên làm trung tâm, toàn lực bạo phát khuếch trương.

Hai mươi lăm con lực măng đồng thời phát động, trong nháy mắt, Ngụy Hợp không giữ lại chút nào, thừa dịp lão bệnh lấy mạng lão.

Thần lực của Kinh Hồng quyết bộc phát, lực hút bộc phát, dốc hết tốc độ phát động.

Lúc này... Không chỉ là đang đánh lên...

Còn đang, phong ấn!!!

Biến cố bất thành linh này không chỉ có mỗi Thiên Diện Ma quân cảm thấy bối rối, ngay cả Thái Mạnh Triển cũng sợ ngây người.

Ai có thể ngờ được Ngụy Hợp sắp trọng thương sắp chết, lại đột nhiên bộc phát ra sát chiêu khủng bố có thể đột phá lực lượng hộ thân tông sư.

Chỉ trong chớp mắt đã đánh lén, thời cơ xoay chuyển thật sự quá chuẩn xác.

Vừa vận là Thiên Diện Ma Quân đưa lưng về phía Ngụy Hợp, toàn lực ứng phó với Thái Mạnh Hình trong nháy mắt.

Toàn bộ kinh khí của hắn đều bộc phát, chỉ để lại một tầng hộ thể mờ mờ, cũng chính là lúc này.

Ngụy Hợp trong nháy mắt toàn lực bộc phát, khôi phục bản thể, Kinh Hồng quyết bộc phát, lực hút mãng xà bộc phát.

Lúc trước hắn chỉ vận dụng một phần ba thực lực, liền chính diện giết chết hai chân nhân có thái độ mờ mịt.

Còn bây giờ, cố tình tính toán không có ý định, Ngụy Hợp toàn lực bộc phát, một chiêu đánh vào điểm yếu nhất của Thiên Diện Ma Quân.

Xuy!

Thân hình Thiên Diện Ma Quân lóe lên, lao về phía trước.

Trong nháy mắt thoát ly kiềm chế Ngụy Hợp, hắn đáp xuống trên bờ cát khác, nửa quỳ trên mặt đất.

Lúc này Ngụy Hợp chậm rãi đứng lên, hình thể to lớn cao hơn ba thước, toàn thân bao trùm cơ bắp như rễ cây áo giáp.

Nơi nào có nửa điểm mệt mỏi như sắp chết.

“Thân là tông sư, ngươi còn muốn đánh lén ta một đệ tử Huyền Diệu tông bình thường, Thiên Diện Ma Quân, ngươi cần chút mặt mũi sao?!” Ngụy Hợp lạnh giọng quát khê.

“...” Thái Mạnh ở bên cạnh không biết nói gì, nhìn Ngụy Hợp trong lúc nhất thời không biết nên nói như thế nào.

Nói ngươi vừa rồi không giống như đánh lén.

“Ha ha ha ha...” Thiên Diện Ma Quân đột nhiên cười lạnh.

“Đến. Có muốn giết ta không?” Hấn ngẩng đầu nhìn về phía Ngụy Hợp và Thái Mạnh ở phía sau.

“Nói không chừng lấy thực lực hai người các ngươi liên thủ, thật sự có thể làm được.”

“Lấy chân thực giết tông sư, truyền đi, các ngươi đều sẽ dương danh thiên hạ.” Thiên Diện Ma Quân cười nói.

“Đương nhiên... Giết ta đi, dù sao các ngươi cũng sẽ có một người chôn cùng ta. Không ngờ đã nhiều năm như vậy, vẫn đến lúc dùng tới cái kia...”

Hấn đang hư trương thanh thế.

Càng đạt tới cấp độ này thì lông chim càng quý hiếm, sẽ không tùy ý mạo hiểm.

Mà lúc này hấn mặc dù trọng thương, nhưng trước mắt có hai người, tuyệt đối là không ai muốn mạo hiểm chính mình bị thương tử vong cả, buộc phải giữ hấn lại.

Những lời hấn nói, người khác có lẽ không tin, nhưng chỉ cần thời khắc mấu chốt có ý nghĩ này trong đầu thì khi ra tay tự nhiên sẽ yếu đi một phần.

Trên thực tế, lúc này Thiên Diện Ma Quân liên tiếp bị trọng thương, sức lực toàn thân đã cạn kiệt.

Bất quá không quan hệ, chỉ cần kéo dài một chút thời gian, hấn có thể khôi phục một phần... lực.

Trong chốc lát, Thiên Diện Ma Quân yên lặng nhìn chăm chú vào Ngụy Hợp trước mắt.

Không chỉ có người mà trước người đối phương còn xuất hiện hai mươi lăm con măng xà to lớn lực hút vừa thô vừa to.

Một mảnh lực hút dài hẹp, trong đó ngưng tụ kinh lực ẩn chứa, hầu như tương đương với tổng hòa của hai cao thủ Chân Nhân.

“Lên cho ta!!” Ngụy Hợp chỉ tay.

Hai mươi lăm con lực măng xà nhất thời rít gào một tiếng, phóng tới Thiên Diện Ma Quân.

Lực hút khổng lồ kết thành lực hút khổng lồ, trong nháy mắt đã kéo lấy Thiên Diện Ma Quân đã suy yếu đến cực điểm, làm chậm tốc độ thân pháp của gã lại.

Oanh!!!

Trong âm thanh va chạm liên tiếp, hai mươi lăm đầu lực hút mãng xà không ngừng bị đánh tan, sau đó lại bị Ngụy Hợp tiện tay bổ sung phóng ra.

Không cần tới gần, Ngụy Hợp ở trong phạm vi ba thước, thao túng lực lượng mãng xà điên cuồng trùng kích Thiên Diện Ma Quân.

Thái Mạnh bên cạnh thấy vậy trợn mắt há hốc mồm.

Hắn tự hỏi tổng lực cũng là rất nhiều, nhưng giờ phút này, nhìn thấy lực lượng Ngụy Hợp, hắn trầm mặc.

Đây đã không phải vấn đề nhiều.

Loại sức mạnh này, hắn căn bản không phải là chân thú gì nhỉ? Căn bản không phải là người!

“Đừng tới gần, trước để hắc mãng nổ trong chốc lát đã.” Ngụy Hợp lúc này đang truyền âm nhắc nhở hắn.

“Đối mặt với tông sư, coi như là bị thương nặng, dù cẩn thận thế nào cũng không quá đáng.”

Vẻ mặt Thái Mạnh Hung vô cùng phức tạp, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Từ biểu hiện thực lực vừa rồi của Ngụy Hợp đến xem, nếu toàn bộ gia hỏa này triển khai tổng lực kinh lực, không kém hơn so với trạng thái mờ mịt hoàn toàn.

Mới định cảm bốn lần, đã có kinh lực kinh khủng như vậy.

Hắn bỗng nhiên có chút minh bạch, vì sao Nguyên Đô Tử đại sư tỷ coi trọng Ngụy Hợp như vậy.

Đúng lúc này, hai mươi lăm con hắc mãng vờn quanh oanh tạc bãi cát, oanh tạc nổ tung một mảnh sương mù màu xám.

Hồi vụ bao phủ chung quanh, che giấu tầm mắt.

“Không xong, hấn muốn chạy trốn!” Trong lòng Thái Mạnh Hưng quỳnh lên, vừa định nhấc chân động thủ.

Bốp!!

Trong một cái chớp mắt, một đạo nhân ảnh từ trong sương mù xám lao ra, cánh tay phải mang theo huỳnh quang màu bạc, nhắm phía đầu đánh tới một quyền tới Ngụy Hợp.

Cú đấm này mang theo kinh khí khủng bố tầng tầng lớp lớp.

Trong nháy mắt kinh khí màu xám đen hóa thành từng vòng hình đỉnh ốc hướng bộ mặt Ngụy Hợp phóng tới.

“A a a a!!!”

Bóng người rông giận, gào thét, toàn thân máu thịt phảng phất đều đè ép ở trên một quyền này, khiến cho năm đấm của hấn cấp tốc bành trướng, trở nên to bằng đầu người.

Người này rõ ràng là Thiên Diện Ma Quân.

Nhưng lúc này, hấn đã khác so với vừa rồi.

Hai mắt hấn nhắm nghiền, khóe mắt chậm rãi chảy ra huyết tuyến, hai tay bao trùm một tầng lân phiến màu trắng bạc.

Sau lưng mơ hồ có cánh cá màu trắng bạc như cánh mọc ra.

Thân thể mơ hồ có dấu vết dị hóa.

Thấy một quyền này càng ngày càng gần, hai mắt Ngụy Hợp trợn to, kinh lực toàn thân không giữ lại chút nào phóng xuất ra, lực hút toàn lực bộc phát, trì hoãn tốc độ.

Chỉ nhìn quyền này, da đầu hấn liền tê dại, toàn thân hiển hiện đau đớn tựa như kim đâm.

Một quyền này bị đập trúng, sẽ chết!

Không khỏi, trong lòng Ngụy Hợp tuôn ra ý nghĩ này.

Đây chính là Tông sư sao?

Đã đến tình cảnh tuyệt vời như vậy mà vẫn có thể nghịch đảo được, nếu như đổi lại là người khác có lẽ lúc này chỉ có thể chờ chết.

Hai mươi lăm con rắn đen ở bên ngoài, sức mạnh hộ thân không đủ, không thể tiếp tục.

Chỉ có thể dựa vào bản thân chống cự một quyền này.

Nếu đổi lại là bất kỳ một võ giả chân chính nào, chỉ cần không đến tông sư, lúc này đều phải chết không thể nghi ngờ.

“Đáng tiếc...”

“Người nghĩ ta là ai!!!”

Toàn thân Ngụy Hợp cấp tốc bành trướng, hình thể vốn cực lớn, lần nữa biến lớn một vòng, huyết dịch dưới da trong cơ bắp điên cuồng phun trào, phảng phất muốn nổ tung vỡ ra.

Từng đạo tơ máu từ cổ ngũ quan hấn chảy ra.

“Ngũ chuyển long tức!!!”

Một tiếng gào thét giận dữ vang lên, giống như quả bom nổ tung.

Lực lượng thân thể Ngụy Hợp kích phát Kinh Hồng Quyết, lấy Ngũ chuyển long tức bành trướng biên độ.

Nguyên bản thân thể hấn có man lực nặng bảy vạn cân, dưới sự tăng phúc theo ngũ chuyển long tức, trong nháy mắt tăng vọt lên đến hai mươi tám vạn cân.

Máu bắn tung tóe, hai tay Ngụy Hợp điên cuồng hợp lại ở giữa.

Ầm ầm!!!

Hợp này, hung hăng nắm chặt một quyền Thiên Diện Ma Quân đánh tới, giữ chặt cánh tay hấn ở giữa.

Hai mươi tám vạn cân sức mạnh cực lớn, nếu tông sư bình thường, có lẽ có thể nhẹ nhõm ứng phó được.

Nhưng lúc này lực lượng mà Thiên Diện Ma Quân dùng bí kỹ kích thích thân thể trong thời gian ngắn.

Vào thời khắc này, hấn vốn chỉ định cưỡng ép giết Ngụy Hợp, sau đó lập tức rời đi.

Nhưng ai có thể nghĩ tới Ngụy Hợp ẩn tàng sâu như vậy.

Trong nháy mắt lực lượng thân thể còn có thể bộc phát đến trình độ này.

Kết cục tính sai.

Cho dù chết.

“Người...”

Thiên Diện Ma Quân ngẩng đầu rống giận, muốn nói gì đó.

Ầm ầm!!!

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Ngụy Hợp biến mất tại chỗ, toàn lực đánh một quyền vào giữa đầu gã.

Lực xung kích khổng lồ kéo Thiên Diện Ma Quân bay ngược ra sau.

Hai người đồng thời bay ra, ầm ầm đâm vào trong nước biển phía sau.

Mặt biển rộng lớn đột nhiên bị cắt rời thành vết tích bọt nước màu trắng hơn trăm mét.

Rầm rầm.

Một cột nước mấy chục mét cuối cùng bỗng nhiên nổ tung, sau đó chậm rãi rơi xuống, kích động vô số sóng nước.

Thái Mạnh vui ra tay bên cạnh, y ngơ ngác đứng tại chỗ, nhìn nước biển tung tóe trên mặt biển, một lúc lâu sau vẫn không nói gì.

Không bao lâu sau.

Mặt biển đã không còn khí tức Thiên Diện Ma Quân, chỉ có Ngụy Hợp cầm theo thứ gì, từng bước lơ lửng ra mặt biển, đi về hướng này.

425

Huyền Diệu tông.

Vân Tiên đài.

Một buổi tiệc khai sinh đang diễn ra ở đây.

Nguyên Đô Tử tay cầm chén rượu, chính là người chủ trì yến hội lần này.

Trong sân bãi bên cạnh nàng, hai vị tổ sư lưu thủ đều ở đây, còn có mấy vị tông sư bên ngoài.

Đây là bữa tiệc của tông sư.

Mà tông sư tham dự, trừ Huyền Diệu tông ra, còn lại có gần mười người.

Nếu là có người quen thuộc thời kỳ Đại Nguyệt vương triều ở đây, sẽ nhận ra, ở nơi này tông sư, thế mà đa số là người đã từng là Đại Nguyên đạo môn.

Kim Liên Tông, Vô Thủy tông, còn có tán tông tông sư, phân tán giáo phái.

Tông sư tụ họp trong đại đường như vậy, mục đích chỉ có một mà thôi.

“Nguyên Đô Tử Đạo Hữu, lần này mục đích chúng ta tới đây, chắc hẳn trong lòng ngài cũng biết rõ.”

Một ông lão đầu trọc tay cầm rượu đi tới bên cạnh Nguyên Đô Tử, trầm giọng nói.

“Hiện giờ Đại Nguyệt vương triều qua cầu rút ván, vứt bỏ ước định lúc trước, ngang nhiên động thủ với Đạo môn ta, trở thành người đứng đầu Đạo môn, chẳng lẽ ngài không có biểu hiện gì sao?” Lão giả chính là đại biểu của rất nhiều tông sư lần này.

“Hạng Thành, nếu các ngươi có thể đến chỗ của ta làm khách, ta rất vui, dù sao ngày đó lão nhân ngày càng ít.

Ngày sau, còn có thể thấy bao nhiêu, ai cũng không biết.”
Nguyên Đô Tử thở nhiên nói.

“Nhưng bây giờ Huyền Diệu tông ta đã sớm rời xa đại nguyệt, đối với rất nhiều sự vật trên đại lục, sớm đã không tham dự vào trong đó. Cho nên, ta đưa ra hứa hẹn và trợ giúp, chỉ có thể ở hải ngoại tiếp ứng các người rút lui.”

Nguyên Đô Tử ngữ khí bình thản, không thềm để ý chút nào năm đó liên quân vứt bỏ Huyền Diệu tông.

Nguyên nhân căn bản là rất nhiều năm trước, Đạo môn nhất mạch liên thủ truyền đạt áy náy với Huyền Diệu tông, cũng cho bồi thường không lồ.

Trong đó một hạng bồi thường, chính là long huyết.

Lần trước sau khi Đạo Tử bị tập kích đã bù đắp tổn hại căn cơ của hắn, Nguyên Đô Tử liền dành long huyết cho Đạo Tử Thái Mạnh Cung, trợ giúp hắn ta một tay.

Trừ long huyết ra, Huyền Diệu tông với tư cách là khôỉ thủ của Đạo môn, đạt được lợi ích không chỉ có vậy.

Cho nên đây mới là nguyên do khiến các tông môn Đạo môn đến xin giúp đỡ.

“Chuyện năm đó, lòng Đại Nguyệt rõ ràng như lòng bàn tay, nếu không có Đạo môn chúng ta liên thủ một thể, chỉ sợ hôm nay toàn bộ Đại Nguyệt đã sớm là Phật môn thiên hạ, Phật môn tổ đình Đông tông ở phía sau giúp đỡ rộng rãi giáo dục, trong đó tâm sớm đã nổi ở thiên hạ.

Hiện tại trăng lớn ban phát võ điển, xếp võ đạo chúng ta vào cấm võ, đây là chuẩn bị cắt đứt hoàn toàn căn nguyên của Đạo môn ta!”

Hạng Thành của lão đầu trợ chính là một trong những tổ sư của Kim Liên tông, cũng là một trong chín vị Tông sư của Kim Liên Cửu Tâm, xếp hạng khá cao.

Lần này đến đây, chính là hy vọng khôỉ thủ Nguyên Tử ra tay tiếp ứng Kim Liên tông chi thủ đang chuyển dời ra hải ngoại.

“Nguyên Đô đạo hữu, nghe nói trước đó ngài cùng quốc sư Quảng Từ Giáo Ma Đa giao thủ, không biết thắng bại như thế nào?” Tên còn lại tới gần nhẹ giọng hỏi.

Người này tóc trắng mi dài, thân khoác áo bào trắng, dung mạo trong trẻo nhưng lạnh lùng nghiêm nghị, hoàn toàn là điển trạng tiên phong đạo cốt tiêu chuẩn nhất.

Người này tên Công Tôn Phiến, chính là đại biểu của tam chủ phong tông sư Vô Thủy tông.

Ngọn núi cao nhất Vô Thủy tông có ba vị tông sư, bao gồm cả Công Tôn Phiến, năm đó ba người đều từng giao thủ với ba vị tổ sư của Huyền Diệu Tông, đã từng luận bàn. Mà đều hơn một chút.

Chẳng qua là năm tháng trôi qua, trong lãnh thổ Đại Nguyệt vương triều, bị triều đình cai quản nhiều năm đuổi giết như vậy.

Bọn họ sống so với Kim Liên tông thảm hơn nhiều.

Ba vị tông sư ngược lại không có việc gì, nhưng số lượng đệ tử môn hạ đã giảm ước chừng chín thành.

Những năm gần đây, không có cung cấp của đệ tử phía dưới, Tam chủ phong chân nhân phần lớn là hạng người rác rưởi, thoát ly phúc địa cũng chỉ có thể chờ đợi dị hóa.

Vì thế lực của Vô Thủy tông ngày nay đã sụt giảm nghiêm trọng, nếu không phải tông sư còn đang tọa trấn, chỉ sợ đã sắp biến thành tông môn Nhị Lưu.

Chi nhánh những đạo môn còn lại chung quanh như tử nhất môn, Thiên Sơn môn... cũng trở thành một đạo.

Vì vậy khi nói tới thán giêng, bọn họ mới là kẻ hận nhất trong toàn bộ Đạo môn.

“Chỉ hơi hơn một chút thôi.” Nguyên Đô Tử hờ hững đáp lại.

“Như vậy Vô Thủy tông ta cũng đã chuẩn bị tốt toàn bộ, thán sau phải dựa vào huyền diệu giúp đỡ.” Công Tôn Phiến trầm giọng nói.

“Không sao, cùng là Đạo môn, đồng khí liên chi, nên làm vậy.” Nguyên Đô gật đầu.

Tình hình dễ nghe thì ai mà không nói, trường hợp này, nàng tự nhiên sẽ không nói Vô Thủy tông vì lần này mà trả giá bao nhiêu.

Trong khoảng thời gian này, rất nhiều tông môn trong Đại Nguyệt vương triều vì ra ngoài hải ngoại, phần lớn là thông qua con đường Huyền Diệu tông đi ra ngoài mua sắm hòn đảo, sớm bố trí.

Cũng chính là Nguyên Đô Tử không có dã tâm gì, nếu không chỉ sợ lúc này toàn bộ Đạo môn sẽ rơi vào cấp dưới huyền diệu.

“Đa tạ đạo hữu.” Công Tôn Phiến nâng chén mời rượu.

Đây là phương thức đàm thoại truyền từ hải ngoại tới năm nay, rất đơn giản, cũng chậm rãi được lưu truyền rộng rãi.

Nhìn thấy Kim Liên tông và Vô Thủy tông đều đàm luận thỏa đáng, các tán môn còn lại cũng nhao nhao tiến lên, trao đổi chuyện tiếp ứng cho hai người Nguyên Đô Tử và Yến Vô Tử và Yến Vô Tử.

Lần này Đạo môn được biên soạn dưới Đại Nguyệt Võ Điện, cuối cùng triệt để xóa bỏ ý định tồn tại, mà là chuẩn bị di dời triệt để.

Đúng lúc này, bỗng bên ngoài đài Địa Vân, một con yến màu ám kim lao xuống lướt nhẹ qua, bay vào sảnh yến, giảm tốc độ, nhẹ nhàng rơi vào vai Nguyên Đô Tử.

Yến Tử chỉ to bằng lòng bàn tay, nhưng vẫn đứng trên vai Nguyên Đô Tử dùng miệng chải vuốt lông chim.

“Kim đưa tin yến? Dùng tin tức của chân thú đưa tin, xem ra là có chuyện gì đó cực kỳ trọng yếu.”

Ở đây tông sư đều tồn tại ít nhất ba bốn trăm năm, kiến thức lịch duyệt tự nhiên vượt xa thường nhân, liếc mắt liền nhận ra con chim én màu vàng này có tác dụng như thế nào.

Tốc độ phi hành yến đưa tin cực nhanh, thậm chí lời đồn có thể so sánh với âm thanh.

Mà bản thân bản thân vốn có thực lực không tầm thường, có thể liên tục lui tới Chân Giới với tốc độ cao như vậy.

Bởi vì hấn ra ngoài ở Chân giới, cho nên người thường không thể thấy, chân nhân bình thường cũng không ra tay ngăn cản được.

Chỉ có Cao Đoạn chân chính hoặc tông sư mới có thể chặn con yến đưa tin.

Hơn nữa hấn ta còn phi hành như chim yến đưa tin, ít nhất phải cao hơn vạn mét.

Cho nên cho dù là tông sư cùng hoàn toàn cao đoạn, cũng sẽ không tùy thời nhìn chăm chăm không trung vạn thước phía trên, chặn giết vật ấy.

Bởi vậy trên lý thuyết, vật ấy là phương thức đưa tin an toàn nhất toàn bộ Chân Giới, không có một cái nào.

Điều làm cho mọi người nghi hoặc chính là, lúc này lấy địa vị Huyền Diệu tông, lại có tin tức đáng giá dùng phương thức Kim Tín Yến này để đưa tin?

Nguyên Đô Tử thần sắc bình tĩnh, thò tay gỡ kim tín yến xuống, từ trên chân lão lấy ra cuốn giấy trói buộc.

Mở cuộn giấy màu nâu vàng ra, nàng nhanh chóng quét mắt một lần, lập tức sắc mặt khẽ biến, tựa hồ có chút chấn động.

“Mời hai vị sư tôn xem.” Nguyên Đô Tử xem xong, cầm giấy trong tay nhẹ nhàng ném tới chỗ hai người Yến Vô Tử.

Quyển giấy từng cái được hai người xem qua một lần.

Lập tức sắc mặt hai vị tổ sư đều trở nên cực kỳ kỳ quái, lại có chút kinh hỉ rung động.

Ánh mắt ba người trao đổi rất nhanh đạt thành nhất trí.

“Người đâu!” Nguyên Đô Tử nhẹ nhàng vỗ tay.

Lập tức một vị chân nhân vội vã vào cửa, khom mình hành lễ.

“Truyền lệnh xuống, kể từ hôm nay giải trừ điều tra truy nã Thiên Diện Ma Quân. Mặt khác, Đền Tòa Sơn nhất mạch chân nhân Ngụy Hợp, vì tông môn Đạo Chung, thứ vị Đạo Tử.”

Nguyên Đô Tử chậm chậm nói ra một câu, không riêng gì chân nhân truyền lệnh chấn động mà còn có chút bàng hoàng.

Ngay cả các tông sư chung quanh nghe nói đến, cũng nhao nhao chấn động.

“Đạo Tử Thái Mạnh Hoan của bốn tông liên thủ với đạo chung Ngụy Hợp, sau khi bị tập kích hôm qua thì bị giết chết, thành công giết chết Thiên Diện Ma Quân của Ma đạo tông sư.

Các người truyền tin tức này xuống, thông báo toàn tông!”

Trong thanh âm trầm ồm của Nguyên Đô Tử còn ần ần mang theo một tia thư sướng thoải mái.

Thiên Diện Ma Quân mấy năm gần đây lại khuấy động tới mức toàn bộ Huyền Diệu tông gặp phiền phức không ngừng.

Hôm nay, lại chết bởi hai vị đệ tử môn nhân liên thủ.

Mặc dù trong thư nhắc tới, Thiên Diện Ma Quân sớm đã bị Tiểu Lăng ám toán, đánh trọng thương, nhưng dù sao đó cũng là tông sư.

Một vị tông sư cường hãn cỡ nào, trước đó chưa từng có ghi chép về tông sư trở xuống giết tông sư.

Bây giờ, Thái Mạnh cùng Ngụy Hợp hai người, mặc kệ tư chất trước kia của bọn họ như thế nào, tương lai sau này sẽ như thế nào.

Nhưng vào lúc này, không nghi ngờ gì nữa, bọn họ cháy rồi.

Nguyên Đô Tử truyền âm vừa ra, tông sư ở đây đều sững sốt.

Chân nhân giết phản tông sư?

Bọn họ có chút hoài nghi liệu có phải mình nghe lầm hay không. Cho dù là hai người liên thủ, đó cũng là Tông Sư.

Pháp thân tông sư chênh lệch cực lớn so với toàn bộ Chân Thực, quả thực giống như lạch trời.

Đồ vật tu hành của cả hai đều bất đồng.

Tông sư đã là sử dụng thật hay tức giận, mà chân nhân vẫn chỉ là thật.

Kình khí và kình lực là hai loại lực lượng hoàn toàn khác nhau.

Lúc này phân đông tông sư đều nhìn về phía ba người Nguyên Tử và Yên Vô Tử.

Ý đồ nhận được chứng minh từ chỗ bọn họ, chứng minh vừa rồi là bọn họ nghe lầm.

Đáng tiếc, lúc này trên mặt Yên Vô Tử như muốn nở hoa.

“Không sai, tin tức không sai. Thiên Diện Ma Quân đúng là bị Đạo Tử Thái Vân của tông môn ta và Đạo Chung của Ngụy Hợp hai người bọn ta liên thủ, lén tập kích giết người.

Đương nhiên bản thân Thiên Diện Ma Quân đã bị đánh trọng thương, nửa đường còn bị đánh lén trọng thương. Nhưng...”

Câu tiếp theo, mọi người đều không còn tâm tư nghe nữa.

Tin tức này mang đến chấn động tâm lý, quả thực chỉ đứng sau Đại Nguyệt vương triều ban phát võ điển.

Trước đó Huyền Diệu tông có Nguyên Đô Tử khiến thiên hạ kinh sợ, sau lại toát ra hai chân nhân đỉnh tiêm kinh tài tuyệt diệu như vậy kế thừa.

Huyền Diệu tông như thế liên tục có người kế tục, so sánh ra, các Đạo môn tông môn còn lại quả thực hoàn toàn là hai loại cảnh giới.

Cho dù là Kim Liên tông tốt nhất hiện nay, cũng đã sớm xuất hiện dấu hiệu vàng xanh không tiếp, tuy thực lực thượng tầng vẫn còn, nhưng môn nhân phía dưới đã sớm không chống đỡ nổi nữa.

Cũng chính là vị thiên tài đỉnh tiêm có quái vật kia, chèo chống cho tầng dưới chân chân nhân Kim Liên tông.

Nếu không căn bản không có cách nào đánh đồng với Huyền Diệu tông.

“Ngụy Hợp? Có phải là môn chủ Thái Châu Vạn Độc Môn - Ngụy Hợp?”

Bồng nhiên Công Tôn Phiến của Vô Thủy tông gấp giọng hỏi.

Nguyên Đô Tử nghe vậy, ngược lại cũng nghe nói qua Ngụy Hợp trước đây, từng sáng lập thế lực Vạn Độc Môn này.

Đối với đồng tộc như mình, nàng tự nhiên sớm đã điều tra được rõ ràng.

Lúc này trả lời cũng cực kỳ rõ ràng.

“Ngụy Hợp quả thật đã từng sáng lập Vạn Độc Môn, bất quá đó đều là tiểu hài tử tiểu nháo.”

“Vậy mà... thật là hần?” Công Tôn Phiến ngạc nhiên, lập tức tựa hồ nghĩ tới điều gì, lắc đầu, không nói thêm gì, yên lặng rời đi.

Nếu như hần nhớ không lầm, lúc ban đầu Ngụy Hợp này tựa hồ là định tiến vào Vô Thủy tông bọn họ.

Kết quả ở trên núi, bởi vì người phía dưới đều thu được chỗ tốt, không cho người này tiến vào nội viện.

Nguyên bản dựa theo quy củ, Ngụy Hợp có chi mạch tiến cử, như thế nào cũng có thể vào nội viện lưu lại tu hành.

Đáng tiếc, lúc ấy nội viện thủ quá mức thực tế, không lưu tình cho sư tôn Ngụy Hợp, không theo quy củ làm việc, cuối cùng thế mà đuổi Ngụy Hợp xuống núi.

*
*
*

Công Tôn Phiến nhìn ba người Huyền Diệu tông đang tiếp nhận chúc mừng của tông sư xung quanh, nghĩ đến Vô Thủy tông bây giờ không tiếp nhận nổi vàng xanh, trong lòng không khỏi cảm thấy khó chịu.

Đây vốn là hạt giống tốt của Vô Thủy tông, kết quả...

Chính bọn họ không bắt được thiên tài do chi mạch nhà mình bồi dưỡng ra, thế mà lại đưa cho Huyền Diệu tông.

Nhưng hiện tại Vô Thủy tông còn yêu cầu Huyền Diệu tông hỗ trợ tiếp ứng.

Đối với việc này, chỉ có thể là trong lòng chua xót, chuyện gì cũng không làm được.

Công Tôn Phiến trong lòng uất ức, đáy mắt hiện lên một tia tàn nhẫn, hạ quyết tâm, lần này sau khi trở về, tra rõ việc năm đó, thiên tài hàng đầu được thả ra ngoài, cũng bởi vì môn hạ tham một chỗ tốt, không làm việc theo quy củ, không nể tình.

Hắn hận không thể trở về sẽ giết những môn nhân liên quan chuyện này lúc trước!

Nhưng lúc này, cũng không thể không đi theo mọi người, biểu đạt ý chúc mừng với ba vị tông sư Huyền Diệu Tông.

Quần đảo Song Mục.

Tại vị trí đóng giữ của Huyền Diệu tông trên hòn đảo.

Lúc này tinh trận mở ra, Đạo Tử Thái Hình và Ngụy Hợp, còn có Hồng Tiêu vừa được cứu ra, ba người tề tụ trước mặt tổ sư Tiểu Lăng, tiếp nhận dò hỏi.

Lúc này thú triều vẫn đang kéo dài, chẳng qua cường độ xa không bằng thời khắc đầu tiên.

Những người còn lại đều phân bố ở bên ngoài, trong thời gian ngắn phối hợp với tinh trận bảo vệ một vấn đề không lớn.

Chủ yếu là do sự kiện lần này, thực sự quá dọa người.

Khiến Tiểu Lăng không thể không gọi ba người ba gã đội trưởng tới, cẩn thận hỏi thăm.

“Nói như vậy, trong các người, chủ yếu là Thái Mạnh Hoan chủ công, Ngụy Hợp đánh lén, cuối cùng liên thủ cưỡng ép đánh chết Thiên Diện Ma quân bị trọng thương?”

Tiểu Lăng nghiêm nghị nhìn chăm chăm Thái Mạnh Hinh và Ngụy Hợp.

Người trước là Đạo Tử, thật ra hẳn biết rõ thực lực chiến đấu, lúc trước đã bị Thiên Diện Ma Quân đánh lén một lần, có thể giữ được tính mạng, bản thân đã đại biểu thực lực của hắn rất mạnh.

Đừng nhìn hắn chỉ là ba bước chân chân thật, nhưng thực lực chân chính, đã đến cấp độ cực hạn chân chính.

Dùng đủ loại lá bài tẩy không hề yếu hơn những Phật chủ cực hạn kia.

Danh tiếng Đạo Tử Huyền Diệu Tông, hoàn toàn xứng đáng.

Có hắn ở phía trước, ứng phó với một tên Thiên Diện Ma Quân đã bị thương nặng, thời gian ngắn hẳn là không vấn đề lớn.

Gã cộng thêm Ngụy Hợp cùng một chỗ, có thể trên tay Thiên Diện Ma Quân bảo trụ tính mệnh, gã tin tưởng.

Nhưng giết lại ngay tại chỗ...

Cái này...

Tiểu Lăng hiểu Thái Mạnh hoan, nhưng lại không hiểu Ngụy Hợp.

Cho nên lúc này người hắn ta nhìn chủ yếu là Ngụy Hợp.

“Người...” Tiểu Lăng vô cùng tò mò, là lá bài tẩy gì mới có thể khiến Ngụy Hợp chính diện nghênh địch một vị tông sư?

Nhưng có một số lời hỏi thăm trực tiếp thì bản thân lại không đúng lúc. Mỗi người đều có bí mật riêng của mình.

Ngụy Hợp có thể vượt cấp nhiều như vậy, phụ trợ Thái Mạnh giết chết Thiên Diện Ma quân, có thể thấy được bí mật ẩn giấu trong đó tuyệt đối không phải chuyện đùa.

Kết hợp với thân phận bí ẩn mà hẳn cực kỳ được Nguyên Đô Tử coi trọng.

Lời nói của Tiểu Lăng đặt trong lòng xuống, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười.

“Mặc kệ như thế nào, các người làm được có thể nói là trước nay chưa từng có ai hậu nhân vô lai. Liên thủ đối địch tông sư, chuyện này ta đã thông qua Kim Tín Yến truyền cho tông môn.

Sau ngày hôm nay, hai người các người chắc chắn sẽ dương danh thiên hạ. Sau này phải chuẩn bị thật tốt.”

“Ta thà không có chuyện như vậy.” Thái Mạnh cười khô.

“...” Ngụy Hợp không lên tiếng, danh khí gì đó, đối với y không có chút ý nghĩa, dù sao y cũng chỉ một mục khổ tu để trở nên cường đại.

Trừ phi danh khí có thể mang đến trợ giúp mang lại tính thực chất cho hắn.

Nếu không, hẳn cũng không thêm quan tâm những thứ này.

Lại nói tiếp, trước đó hắn phong ấn Thiên Diện Ma Quân, thành công biến hắn thành một quả cầu máu thịt.

Lúc ấy một bước này, phản hồi được tôn thần lưu niệm, liền làm tăng thứ năm Huyền Tỏa Công, cấp tốc trưởng thành.

Hiện giờ đã tiến vào được nửa đường, có thể nói là chỉ trong nháy mắt đã tiết kiệm được công lao năm sáu năm.

Dựa theo tính toán của hắn trước đó, thần niệm hồi tưởng của một vị tông sư tương đương với việc hắn phong ấn toàn bộ chân cấp mấy trăm con chân thú!

Dựa theo tốc độ này, qua hai năm nữa, hắn có thể thành công đạt tới bình cảnh tầng năm, bắt đầu tu thành tầng Huyền Tỏa Công thứ năm.

Sau tầng cảm giác thứ năm, chính là hoàn toàn thật.

Cuối cùng hắn cũng đã tới cửa ải này. Bước vào bên trong chân nhân cũng coi như là cao thủ trong phạm vi cảnh giới này.

Mặc dù thực lực của hắn lúc này, đã vượt xa so với các cấp độ hoàn toàn bình thường.

“Lần này phát sinh sự tình, ba người các ngươi bị trọng thương, tiếp theo còn có thú triều quy mô lớn tiến hành.

Lúc này đường đi xung quanh đã bị cắt đứt, chỉ có chúng ta mới ứng phó được.

Cho nên, thuốc trị thương ở đây có chút hiệu quả, các ngươi cầm lấy mà ăn, đợi sau khi thú triều chấm dứt, tông môn sẽ khen thưởng những thứ khác” Tiểu Lăng mỉm cười nói.

Lúc này đây, hắn lại nhìn Thái Mạnh Hình và Ngụy Hợp, phân lượng hoàn toàn khác trước.

Đặc biệt là Ngụy Hợp.

Cái này vốn cho rằng chỉ có thể đạt tới thiên tài chiến đấu chỉ có thể thực sự thấp kém, bây giờ hào quang bộc phát, đã khiến cho người ta không quan tâm về sau hắn có thể đạt tới cảnh giới cao bao nhiêu.

Cho dù Ngụy Hợp dừng lại tại cấp độ này thì đối với Huyền Diệu tông mà nói, cũng đã là một trụ cột chiến lực tương đối trọng yếu.

Chứ đừng nói chi là nếu hắn đột phá vào trọn vẹn, tương lai không biết còn có thể đạt tới độ cao cỡ nào.

Về phần người cuối cùng.

Hồng Tiêu.

Nàng bị Thiên Diện Ma quân đánh ngất trong góc, sau đó bị nguy trang thân phận, đánh lên Thái Mạnh Hoan Ngụy Hợp,

kết quả thất bại.

Lúc này trên người nàng còn lưu lại kịch độc của Thiên Diện Ma Quân, căn bản không có cách nào động võ.

Cho nên phòng thủ trên đảo lúc này chỉ có thể dựa vào Thái Mạnh Hoan và Ngụy Hợp.

Thái Mạnh Hưng có long huyết trong người nên kịch độc đối với gã là vô hiệu.

Ngụy Hợp vốn có chính pháp quyết, lại thêm mình cũng là người chế độc, tự nhiên không sợ.

Hai người phục dụng dược tề chữa thương, lúc này trạng thái đã tốt hơn rất nhiều.

Sau một hồi dặn dò, Tiểu Lăng lái nhải cả nửa ngày mới bảo Thái Mạnh Hình và Ngụy Hợp đứng dậy rời đi.

Nếu không phải hiện giờ nhân thủ thú triều thiếu thốn nghiêm trọng, hẳn căn bản không muốn để hai người rời đi tầm mắt.

Hai người rời khỏi nhà đá kiến trúc ở trung tâm, đi ra bãi đất trống bên ngoài.

Lúc sắp tách ra, trở lại khu vực của hòn đảo mình trấn giữ.

Thái Mạnh Hoan đột nhiên hỏi một câu.

“Ngụy sư đệ, ngươi biết chuyện này không?”

“Chưa đồ tường?” Ngụy Hợp dừng bước, không biết hai chữ này có ý tứ gì.

“Xin lỗi, nếu như ngươi chưa từng nghe qua, vậy sau này, có cơ hội chúng ta sẽ nói lại.” Thái Mạnh vui vẻ trả lời.

“Được.” Ngụy Hợp gật đầu.

Nhìn thái độ của Thái Mạnh Ngao, cái này chưa tường thành, tựa hồ là một đề tài tương đối trọng yếu.

“Bây giờ, Đại Nguyệt vương triều ngày càng cường thịnh, mà sau này, có lẽ phải dựa vào chúng ta duy trì thế hệ tiếp theo.

Cho nên, ngày sau, thỉnh chiếu cố nhiều hơn. Ngụy sư đệ.”

Thái Mạnh Hưng nghiêm nghị nói.

Ngụy Hợp gật đầu, đưa mắt nhìn đối phương rời đi.

Xem ra, vị Đạo Tử này cũng cảm nhận được áp lực trùng trùng của mưa gió sắp tới.

Đại Nguyệt vương triều phát minh huyết khí, quốc lực tăng lên trên diện rộng, cường giả càng ngày càng cường đại.

Đối với áp lực của Huyền Diệu Tông cũng càng tăng thêm.

Hôm nay Huyền Diệu tông cơ hồ hoàn toàn dựa vào Nguyên Đô Tử chống đỡ.

Mà một khi Nguyên Đô Tử hơi lộ ra vẻ suy sụp, cơ hồ có thể khẳng định, Đại Nguyệt vương triều tất nhiên sẽ lấy thế sét đánh, nháy mắt động thủ với Huyền Diệu tông.

Trong lòng Ngụy Hợp sáng tỏ, lúc này toàn bộ Ngụy gia, Vạn Độc Môn của hắn đều đã hòa làm một thể với Huyền Diệu Tông.

Tương lai, nếu là huyền diệu xảy ra chuyện, Ngụy gia cũng sẽ bị liên lụy, tiến mà suy bại.

“Quả nhiên, không chậm trễ mỗi giây mỗi phút tăng lên thực lực, mới là vương đạo chân chính thế giới này sinh tồn.”

Vào thời khắc này, lòng hắn càng thêm kiên định với việc bản thân trở nên mạnh mẽ.

Chỉ là cao thủ Đại Nguyệt vương triều nhiều như mây, tông sư cũng không ít, hắn phải đạt tới trình độ nào, mới có thể không bị liên lụy, mới có thể ổn định thế cục?

Trong lòng Ngụy Hợp mơ hồ có đáp án.

Đó chính là, trở nên mạnh như Nguyên Đô Tử và Đại sư tử, thậm chí, còn vượt qua cả nàng!

Như vậy, mới có thể ổn định thế cục, để mình, để các bạn tốt đồng môn của gia tộc an ổn tiếp tục kéo dài ở thế giới này.

Ngụy Hợp lúc này có chút lo lắng, dựa theo căn cốt của hắn, hắn nhiều nhất chỉ có thể tu luyện đến toàn cảnh thấp nhất, sẽ dừng bước không tiến, sau đó, cho dù có Phá Cảnh Châu tại đây, hắn không sợ bình cảnh.

Nhưng khi tiến độ tu hành ngày thường đều không có, ngay cả bình cảnh cũng không đạt tới, Phá Cảnh Châu căn bản không phát huy được tác dụng.

Đến lúc đó, hắn nên làm gì bây giờ?

“Xem ra, đã đến lúc tìm kiếm phương pháp tăng căn cốt rồi.”

Ngụy Hợp thu liễm ý niệm trong đầu, bước nhanh về phía khu vực đóng giữ của nhất mạch Tỏa Sơn.

Lúc này sắc trời u tối, giữa trưa lại như sắp mưa.

Trên đường ven biển, có từng đàn cua màu trắng cao hơn đầu người, không ngừng quơ cái càng cực lớn, điên cuồng vọt tới phía đệ tử chân nhân đóng giữ.

Trên người đám cua này được bao trùm rất nhiều, ngay cả chân nhân phổ thông không có cảm giác an toàn cũng có thể dễ dàng ứng phó được.

Tinh hạch lấy được cũng chỉ là một viên tinh hạch màu đen rất nhỏ.

Ngụy Hợp lười xuất thủ, chỉ là trấn thủ phía sau.

Hắn đang suy nghĩ, con đường tương lai của mình, phương hướng tương lai.

Chuyện về Vũ Điện, hắn cũng biết được, Đại Nguyệt đang hoàn toàn cấm các võ giả thuộc hệ thống Chân Kinh để tu hành.

Dưới sự điều khiển của vũ khí màu máu, ưu thế võ giả chân huyết rõ ràng càng lớn hơn nhiều so với võ giả chân chính.

Cho dù võ giả Chân Huyết yêu cầu nồng độ huyết mạch, nhưng võ giả Chân kinh cũng có yêu cầu căn cốt tư chất, hai người tám lạng nửa cân.

Mặc dù võ giả Chân Kinh nhìn như tất cả mọi người đều có thể tu luyện, nhưng trên thực tế trên đường tu luyện cần tài nguyên, ngộ tính vân vân, điều kiện so với chân huyết càng thêm hà khắc, cũng càng khó hơn.

Ngụy Hợp nhìn thấy cua chân thú màu trắng không ngừng tuôn ra mặt biển, trong lòng bỗng nhiên có chút mờ mịt.

Từ khi hắn tới thế giới này tới nay, một đường leo lên, đi qua vô số gian nan khôn khó, gặp được đủ loại đối thủ.

Bây giờ đi tới bước này, trong lúc nhất thời, động lực đã không còn bao nhiêu.

Mặc dù sắp tới đại nguyệt sẽ gây nguy hiểm đến Huyền Diệu tông, nhưng hôm nay Nguyên Đô Tử đại sư tử còn đang tọa trấn đại cục, nhất thời không có việc gì.

Ngụy Hợp không cảm giác được trọng áp đập vào mặt, chung quanh cũng không có quá nhiều điểm cần có thực lực.

Với thực lực của hắn lúc này cũng đủ để che chở cho gia tộc rất nhiều năm.

Ngụy Hợp bỗng cảm thấy mờ mịt, mờ mịt không biết phải làm gì cho cảm giác cô đơn.

Cha mẹ vì tu hành mà càng ngày càng cách xa hắn.

Mà trên thế giới này, những người khác, hắn lại không có quá nhiều lo lắng.

Hắn muốn làm gì? Có thể làm cái gì? Sau này sẽ biến thành cái gì?

Một loạt vấn đề chợt hiện lên trong đầu Ngụy Hợp.

Hắn bỗng nhiên có chút minh bạch, tại sao tông môn nhiều chân nhân như vậy, nhao nhao ra bên ngoài thăm dò Chân giới, thăm dò nhiều hơn nữa.

Có lẽ, so với không gian chật hẹp, thế giới bên ngoài rộng lớn vô ngần, ẩn chứa vô số thế giới huyền bí mới là thứ mà bọn họ muốn hiểu rõ hơn.

Phốc!

Đột nhiên, cách đó không xa, một gã Phong Sơn chân nhân vội vàng không kịp chuẩn bị, bị một sợi dây nhỏ xám trắng xuyên thấu lồng ngực, một nửa thân thể nổ tung ngay tại chỗ, hóa thành huyết nhục toái phân.

Sợi dây nhỏ xám trắng kia ngoặt một cái, cấp tốc bay tới Ngụy Hợp bên này.

“Tranh Thiên Cương!?” Ngụy Hợp liếc mắt một cái liền nhận ra bản thể sợi dây nhỏ này.

Chính là kẻ bị hắn và Thái Mạnh Hưng liên thủ ngăn cản hôm đó.

Ý niệm lộn xộn trong đầu hắn bỗng nhiên tán đi, tinh thần tập trung, một tay phát lên, năm đầu lực lượng mẫn xà bay múa xung quanh hắn.

Lưới hấp lực nho nhỏ đột nhiên thành hình.

Trong nháy mắt quay Thiên Cương phóng tới Ngụy Hợp, lực hút hàng lâm trên người nó, ép cho nó hung hăng trầm xuống, tốc độ đại giảm.

“Bất kể thế nào, trước đột phá đến cực hạn định cảm rồi hãy nói!”

Ngụy Hợp trong lòng yên ổn, chuyên tâm đối phó trời đất.

Tốc độ sợi dây nhỏ màu xám trắng đạt tới tốc độ âm thanh, cho dù là Ngụy Hợp cũng không đuổi kịp, nhưng đuổi không kịp, không có nghĩa là không làm gì được hắn.

Ngụy Hợp phát tay triển khai năm con lực măng, hắc măng tỏa sáng xung quanh, hình thành một khu vực hút sét nhỏ.

“Lại gần ta.” Hắn trầm giọng quát.

Các chân nhân còn lại nghe vậy, nhao nhao tới gần hắn.

Triệu Dần cùng Mạnh Xuân Hàm hai người thực lực mạnh nhất nhưng dưới tốc độ lật trời, cũng không có biện pháp ứng phó. Lúc này toàn thân thương tích, chỉ có thể bảo vệ chỗ hiểm, không để cho hắn bị thương.

Đám người vờn quanh một chỗ, lập tức bị hấp dẫn xoay chuyển phương hướng, đánh tới Ngụy Hợp bên này.

Vèo!

Đường mỏng xám trắng vừa mới tới gần, tiến vào phạm vi hấp lực măng xà, lập tức bị lực hút ảnh hưởng.

Một trảo của ngón tay Ngụy Hợp tuôn ra lực thật khổng lồ, trong nháy mắt hình thành lực hút mạnh hơn.

Trường lực vô hình vụn vụn, mạnh mẽ giảm tốc độ lật Thiên Cương xuống một cái cực hạn.

Con Phiên Thiên Cương này còn chưa kịp thích ứng, đã bị Ngụy Hợp một phát bắt được thân thể.

Bành!!

Hắc khí màu đen thật sự trong nháy mắt bao trùm nó, sau đó nổ tung.

Ngụy Hợp đã sớm biết cường độ thân thể của Phiên Thiên Cương cực cao, cho nên lúc này ra tay không lưu tình chút nào, kinh lực tuôn ra cấp tốc, bao lấy toàn thân nó.

Kình lực nổ tung đánh tan Thiên Cương thật đúng là sức mạnh, lúc này hai cánh nó hoàn toàn bị ăn mòn nổ tung, xuất hiện từng vết thương sâu tới tận xương trống rỗng.

Ngụy Hợp lại lần nữa đưa tay nắm lấy đầu lâu, đột nhiên đè xuống.

Trong tiếng vang ken két, trời đất lập tức cứng ngắc bất động.

Đây là Ngụy Hợp vận dụng lực hút thật mạnh, mạnh mẽ đem tủy não trộn thành một đoàn cháo.

Tuy rằng cách xương sọ, nhưng tác dụng của lực hút có thể ảnh hưởng đến bên ngoài cơ thể.

Đặc biệt sau khi đánh tan kình lực hộ thân của Thiên Cương, không có kình lực hộ thể, lật trời lật ngược cho dù thân thể có cường độ đặc thù, cũng không cách nào ngăn cản lực hút.

Thu tay lại, Ngụy Hợp chợt nghĩ tới một cách dùng như lực hút của mình.

Nếu như lúc này hắn có thể xuyên qua xương sọ, đánh ra một kích trí mạng cho Thiên Cương, như vậy thì có thể sử dụng trên người của võ giả Chân Huyết không?

Bất quá suy nghĩ một chút hắn cũng biết là rất khó, bản thân võ giả Chân Huyết thực sự không phải là thần lực thuần túy đã xong việc.

Trên người bọn họ còn có một loại khí tức đặc thù nào đó.

Nếu không ánh sáng là thần lực, cũng không có khả năng đánh bại cùng tiếp xúc với chân thú.

Ý niệm trong đầu hiện lên, Ngụy Hợp cấp tốc khởi động kình lực, đem khí tức còn có phiên thiên cương cường ép phong ấn lên.

Đào Ngột vốn cởi mở, dưới tác dụng của phong ấn chi lực, cấp tốc cuộn người lại, làn da xương cốt toàn thân đều không chịu nổi gánh nặng phát ra thanh âm ken két.

Nhưng bất kể tiếng động như thế nào, không đến vài giây sau, toàn bộ Thiên Cương đã triệt để co lại thành một quả cầu thịt.

Ngay sau đó, một cỗ khí lưu thanh lương từ phong ấn lật Thiên Cương thật sự phản hồi.

Ngụy Hợp cảm thụ được khí tức thần cương đang tồn thân lại cường thịnh một đoạn, trong lòng vừa lòng.

“Đào ra tinh hạch, sau đó xử lý một chút.”

Hắn giao thi thể cầu thịt cho Mạnh Xuân Hàm ở một bên.

Đám người Triệu Dần, Mạnh Xuân Hàm ở một bên, đều là nhìn mà than thở.

Vừa rồi ở trong đám người bọn hắn không kiêng nể gì, đụng vào liền bị thương cường hãn lật trời, ở trong tay Ngụy Hợp như đồ chơi, nhẹ nhàng liền giải quyết.

Lúc này, bọn họ mới chân chính tự mình thể hội đến, thực lực Ngụy Hợp và bọn họ thực chiến chênh lệch nhau.

“Su đệ yên tâm đi, giao cho ta xử lý.” Mạnh Xuân Hàm gật đầu nghiêm nghị nói.

Ngụy Hợp giao thi thể Chân Thú quý giá như vậy cho gã là vì tin tưởng gã.

*

*

*

Loại Chân Thú này có cường độ thi thể rất lớn, nhất định phải dùng phương pháp đặc thù cùng công cụ, mới có thể cạy được thi thể, lấy được tinh hạch.

” Xử lý tốt thi thể vị sư đệ kia, bảo tồn cho tốt, đưa về gia tộc của hắn.”

Hắn dặn dò kỹ càng.

“Vâng.” Mạnh Xuân Hàm gật đầu.

Đối với người chết kia, hắn không có giao tình gì, nếu đã tham dự thú triều, tất nhiên sẽ xuất hiện chuyện này.

Chỉ cần chiến đấu, chém giết, sẽ có tổn thương tử thương.

Trước khi đến đây, tất cả mọi người đều có giác ngộ.

Ngụy Hợp gật đầu, không nói gì nữa, mà tiếp tục rời khỏi bãi biển, ngồi yên trên đá ngầm cách đó không xa, chờ đợi Chân Thú lợi hại mới xuất hiện.

Thú triều đến đây cũng không có biến số gì.

Có Ngụy Hợp tọa trấn, Thái Mạnh có thể tọa trấn, tất cả các đàn thú xung quanh đảo nhỏ đều không thể nào vượt qua lồi trì một bước.

Một đàn chân thú tập kích, mạnh nhất cũng chính là một loại quái vật Hải Sư thật lớn ở bốn bước chân.

Loại sư tử biển này không có mắt, toàn bộ đều nhờ xúc tu màu xám đen mọc đầy trên người, cảm giác ngoại giới.

Phòng ngự rất mạnh, rất mạnh lại tái sinh. Nếu đổi lại là chân nhân khác, còn có thể cảm thấy khó giải quyết.

Nhưng mà đám thủ hạ của Thái Mạnh cùng Ngụy Hợp, loại hải sư chân thú này chỉ sau vài lần bị hai người mạnh mẽ xé rách, biến thành thi thể.

Thú triều kéo dài hai tháng, sau khi biết rõ đã hoàn toàn qua đi, Thái Mạnh Hưng lấy được một trăm ba mươi hai phần, Ngụy Hợp lấy được một trăm ba mươi lăm phần trăm.

Hai người không khác nhau là mấy.

So sánh với Hải Ninh Minh và các thế lực còn lại, hai người xếp hàng thứ bảy và thứ tám.

Sau khi giao nộp viên kiểm tra ngôi sao thu hoạch được, hai người tự mình lấy được một phần Định Hải Nguyên Tinh.

Nhưng thú triều kết thúc không có nghĩa chuyện phiến toái lần này chấm dứt.

Mặt trời rực rỡ chiếu rọi khắp nơi.

Thuyền của Huyền Diệu tông chậm rãi đi trên mặt biển một mảnh xanh thẳm, phía trước là trung tâm của quần đảo Song Mục.

Lúc này chỗ đó đã hội tụ quanh người tất cả các thế lực phụ trách ngăn chặn thú triều.

Dưới tình huống bình thường thú triều có quy mô không lớn, nếu như các chân nhân Cao Đoạn xuất thủ, tự nhiên có thể giải quyết dễ dàng, nhưng vì rèn luyện hậu bối, cho nên thế lực khắp nơi cũng sẽ không trực tiếp nghiền ép như vậy.

Thiết kế phần thưởng mục đích, cũng là để kích thích môn nhân hậu bối có cạnh tranh, có thể càng thêm cố gắng tu hành.

Định Hải Nguyên Tinh mặc dù là thế lực khắp nơi ban thưởng, nhưng không có nghĩa là nhất định chỉ có bọn họ lấy được.

Huyền Diệu tông Hải Ninh Minh các thế lực, mời thế lực tán tông sư còn lại, chỉ cần không dưới tông sư, tuổi dưới hai trăm, cũng có thể tham dự lần thịnh hội này.

Có cạnh tranh mới có thể khiến cuộc thi lần này càng có lực bức bách.

Đứng ở đầu thuyền, Ngụy Hợp đón gió biển nhìn ra xa.

Phía trước là một toà cảng khẩu to lớn màu xám trắng, đang dần dần tới gần.

Toàn bộ cảng khẩu thành lập một nửa trên núi, một nửa xây trong biển.

Liếc nhìn lại, toàn bộ cảng chủ có màu xám trắng, bên ngoài màu trắng và màu xanh lá cây hỗn tạp nổi lên.

“Hạ cảng Ân Khư là hòn đảo lớn nhất quần đảo hai mắt, không có một trong số đó, nơi đây cũng là nơi tập trung nhiều thú triều trước kia.”

Mạnh Xuân Hàm ở bên cạnh giải thích.

Hắn ta là lão nhân, bối phận cao nhất, cho nên lần này đi ra, có ý điều tra rõ ràng tất cả mọi chuyện.

“Ân Khư... Cái tên này... “Ngụy Hợp không tự chủ được nghĩ đến Ân Khư trong truyền thuyết của kiếp trước.

“Nghe nói là lấy từ một từ trong một quyển sách cổ nào đó. Sau thú triều, mọi người tới nơi này, ngoại trừ tổng thành tích hội họp, còn có một mục đích nữa, là trao đổi lẫn nhau.

Võ đạo cũng không thể đóng cửa hàng ngày, giao lưu trao đổi với nhau cũng là chuyện đương nhiên. Cho nên sau khi thế lực khắp nơi kết thúc thú triều, đều sẽ tới nơi này.

Một mặt là giao lưu võ đạo, một mặt khác là trao đổi tài nguyên.

Dù sao thú triều cũng xuất hiện ở khắp nơi, chủng loại cũng khác nhau. Sau khi trao đổi, nói không chừng vừa vặn có thể tìm được thứ mình cần.”

Ngụy Hợp gật đầu, không nói gì.

Mạnh Xuân Hàm ở một bên vừa cười nói.

“Bất quá Ngụy sư đệ hôm nay người đã có chiến tích đánh chết tông sư, chỉ sợ sẽ có không ít người đến tìm người luận bàn.

Khiêu chiến thì không thể nào, nhưng luận bàn hữu nghị thì tuyệt đối rất nhiều.”

Ngụy Hợp không nói gì.

Bất quá luận bàn cũng tốt, như Mạnh Xuân Hàm nói, kiến thức uyên bác trăm nhà, cũng là một loại tăng lên đối với võ đạo của mình. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là nếu là cao thủ.

Hơn nữa, nơi này tụ tập nhiều người như vậy, có lẽ hẳn cũng có thể ở đây tụ tập trao đổi các loại phiên chợ để tìm thứ mình cần.

Vấn đề lớn nhất hiện giờ của hắn là làm cách nào để giải quyết vấn đề căn cốt, vì vậy các loại kỳ trân dị bảo, dược phương đặc thù, thậm chí tàn công bí điển đều có thể thu được một ít.

Trước khi Ngụy Hợp đến, trên đường đã nghĩ kỹ rồi.

Đối với hắn, thứ hữu dụng nhất, có lẽ chính là tàn công bí điển.

Cũng giống như Hồng quyết của cá voi năm xưa, bản tàn công này vẫn luôn được hắn sử dụng cho tới tận bây giờ.

Có thể nói trợ giúp to lớn nhất đối với hắn, là trong tất cả công pháp.

Cho nên lần này hạch tâm chủ yếu của hắn là phải tìm tòi công bí điển thích hợp cho mình.

Rất nhanh, thuyền chậm rãi đến cảng khẩu.

Cảng khẩu xuất hiện, đã có không ít người sớm chờ đón.

Đi đầu là một đám người mặc trang phục màu xanh, nền trắng.

Trang phục của đám người này mặc dù là trang phục nhưng nhìn từ xa lại khiến cho người ta cảm thấy cực kỳ thanh mát.

Nam tử cũng không tệ, phần lớn nữ tử chỉ che lấp những bộ vị nhạy cảm, hơn nữa lại mặc đồ kinh trang bó sát người, mơ hồ kéo giãn những đường cong trên thân thể ra ngoài.

Ngụy Hợp liếc mắt nhìn qua, những người này mặc y phục, trong lúc nhất thời làm cho hắn có chút hoảng hốt trở lại kiếp trước.

Đó không phải là quần soóc ngắn tay áo ngắn cùng với cái áo ngực siêu quần sao?

Trừ nhãn hiệu không có thương hiệu ra, từ xa nhìn lại, những người này mặc cùng phong cách của hắn đời trước không sai biệt lắm.

“Chân nhân Hải Ninh Minh đã đến.” Mạnh Xuân Hàm ở một bên nhắc nhở: “Cẩn thận một chút, không sợ khiêu chiến cũng sợ đám người này gây khó dễ.”

Ngụy Hợp khẽ gật đầu.

Thuyền từng chiếc từng chiếc cập bờ, Thái Mạnh Xán xuống thuyền lần thứ nhất, nói vài lời khách sáo với một thanh niên khôi ngô trên bờ, chờ Ngụy Hợp bên này đồng thời xuống thuyền.

Mọi người được Thái Mạnh Hình cùng thanh niên khôi ngô dẫn đầu đi tới nhà bếp trung tâm quần đảo đôi mắt.

Đoàn người xếp thành một nhóm trưởng thành, không sử dụng thân pháp, mà là dọc theo đường đi chậm rãi tiến lên, tiện thể quan sát cảnh sắc hòn đảo này.

Đội ngũ kéo dài mấy chục mét, hai bên có chuyên gia phụ trách duy trì trật tự, những người này tựa hồ đều là nhân viên phòng thủ trên đảo bản thổ.

Những đảo lớn này quanh năm đều có người ở, đương nhiên cũng có lực lượng thủ bị của bản thổ.

Chẳng qua những lực lượng này so với thế lực của Hải Ninh Minh và Huyền Diệu tông mà nói, quả thực không đáng nhắc tới.

Vì vậy lúc này chỉ có thể phát huy tác dụng duy trì trật tự.

Ngụy Hợp cũng đang quan sát tình huống chung quanh.

Hắn cảm đầu là chân nhân Tỏa Sơn nhất mạch, nhao nhao đi theo phía sau. Nguyên bản trong chân nhân nhất mạch Tỏa Sơn cũng có nhiều lời.

Nhưng phong cách của lão đại Ngụy Hợp rõ ràng ảnh hưởng tới toàn bộ người trong đội ngũ. Lão đại không nói lời nào, người phía dưới líu ríu ồn ào, rõ ràng là kỳ cục.

Điều này cũng dẫn đến một đội người của Tỏa Sơn trầm mặc ít nói, khí thế có chút dọa người.

Chung quanh Hải Ninh Minh chân nhân không tự chủ được mà thấp thoáng cách bọn họ xa hơn một chút.

“Xin hỏi là Huyền Diệu tông Tỏa Sơn Ngụy Hợp sư huynh không?”

Chợt một nữ tử từ bên phải tới gần, mở miệng nói với Ngụy Hợp.

“Vâng. Có việc gì?” Ngụy Hợp quét mắt nhìn qua.

Cô gái này bề ngoài khoảng chừng hai bốn năm tuổi, mái tóc vàng rực rỡ, là một bông tai xanh biếc, vóc người nóng bỏng, dễ làm người khác chú ý nhất chính là lồng ngực, độ ngực cực kỳ khoa trương, lúc đi lại còn khẽ lung lay.

“Nghe nói lúc trước người cùng Đạo Tử tông môn các người giết Thiên Diện Ma Quân?!” Nữ tử mở to đôi mắt đẹp màu xanh biếc, hiếu kỳ hỏi.

“... Không có chuyện, người nghe lầm rồi.” Ngụy Hợp thuận miệng nói.

Hắn lười giải thích, cho nên dứt khoát phủ định.

“A...” Cô gái sửng sốt: “Ta tên là Địch Mạn Mạn, các hạ...”

Nàng còn chưa dứt lời, liền nhìn thấy Ngụy Hợp cũng không nhìn nàng, tự mình đi lên phía trước.

Đi theo sau là chân nhân Tỏa Sơn nhất mạch, có mấy người mang theo thần sắc cổ quái, tựa hồ nhin cười.

“Điện hạ, người đi xa rồi.” Một thuộc hạ nhỏ giọng nhắc nhở phía sau Địch Mạn Mạn.

“Biết rồi, không hồ là cao thủ chân nhân Huyền Diệu tông, hơn nữa còn là đạo chủng. Lần này tới đây thật đúng lúc.” Địch Mạn cũng không tức giận, khóe miệng hơi cong, nhìn chằm chằm bóng lưng Ngụy Hợp rời đi.

“Đi thôi, đuổi theo.”

Nàng bước nhanh hơn, đuổi sát theo sau.

Địch Mạn Mạn có địa vị tương đối đặc thù trong Hải Ninh Minh.

Bản thân nàng ta không chỉ là cao thủ chân chính, đồng thời còn là đại công chúa ở nước ngoài đang thu nạp rất nhiều đế quốc.

Lúc này Ngụy Hợp đang được Mạnh Xuân Hàm giải thích truyền âm, hiểu rõ thân phận của nữ tử kia.

“Thực lực bản thân Địch Mạn bình thường, nhưng phía tây sau nàng nạp nhiều đế quốc, là nguồn gốc chủ yếu để cung ứng lương thực và hoa quả cực kỳ quan trọng bên phía Viễn Hi.

Cho nên Tây tây phần nhiều Hoàng thất cùng Hải Ninh Minh có quan hệ hợp tác rất sâu.

Ngay cả Huyền Diệu tông chúng ta cũng có không ít vật tư cần phải vào miệng từ tây này.” Mạnh Xuân Hàm giải thích.

“.....” Ngụy Hợp không còn gì để nói.

Vũ lực có thể giải quyết rất nhiều vấn đề, nhưng có rất nhiều vấn đề là không thể dùng vũ lực để giải quyết.

Tựa như Tây Đại Đế quốc vậy.

Bản thân nó vốn không biết vũ lực của mình, cộng thêm việc có quan hệ mật thiết với rất nhiều tông sư như Hải Ninh Minh, cho nên địa vị của Địch Mạn Đại Công chúa này rất đặc thù.

“Rất nhiều thành viên vương thất được Hoàng thất đưa đến nơi này, cũng không chỉ có một mình Địch Mạn Mạn, nhưng nàng tuyệt đối là một trong những người quan trọng nhất. Cho nên, Ngụy sư đệ, sau khi người ứng phó, hãy chú ý chừng mực một chút.” Mạnh Xuân Hàm khuyên nhủ.

“Biết rồi.” Ngụy Hợp đáp.

Đội ngũ Huyền Diệu tông một đường đi tới, chung quanh không ít ánh mắt nóng lòng muốn thử không ngừng quét tới.

Hiện nhiên đã có không ít người có ý định khiêu chiến Ngụy Hợp và Thái Mạnh Cung.

Sau khi ăn cơm ở nhà bếp xa hoa ở trung tâm, Thái Mạnh Gia dường như chấp nhận lời khiêu chiến của một người của Hải Ninh Minh.

Mọi người cùng đi tới một chỗ vịnh trông trải trên đảo.

Ngụy Hợp thậm chí nhìn thấy không ít người cưỡi xe ngựa chạy tới xem như vậy.

Trong đám người vây xem, có người nước ngoài tóc vàng mắt xanh, cũng có người nước ngoài da đen răng trắng như tuyết. Một bên vịnh biển ngừng lại dựa vào thuyền hơi nước, đèn thắp xa xa chợt lóe, phảng phất đang hướng xa xa đánh tín hiệu.

Nhìn những tràng cảnh hiện đại quen thuộc này, Ngụy Hợp cảm giác như mình lại trở về kiếp trước.

Đáng tiếc, từng đạo bóng võ giả bay vọt lên, nhao nhao đứng ở trên điểm thích hợp xem cuộc chiến, một màn này đã cắt đứt cảm xúc của Ngụy Hợp.

Ít nhất kiếp trước sẽ không xuất hiện loại tình huống này.

Trong lòng của hắn thở dài, thu liễm tâm tư, nhìn xuống phía dưới.

Thái Mạnh Hoan đang giằng co với thanh niên khôi ngô lúc trước.

Hai người nói mấy câu, thân hình lóe lên, tiến vào trạng thái toàn chân, trong không khí chỉ có thể nhìn thấy từng đóm lửa va chạm bắn tung toé ra.

Còn lại cái gì cũng không nhìn thấy.

Ngụy Hợp lắc đầu, như vậy thì không có ý kiến gì.

Lúc này hắn chưa tới toàn thư, cũng không thấy rõ tình hình chiến đấu. Được rồi, nếu đã không thấy rõ, cùng với lãng phí thời gian ở chỗ này, không bằng đi xem chung quanh có cái gì có thể mua được hay không.

Vừa rồi khi hắn đi ngang qua, đã khóa chặt mấy chỗ thị trường giao dịch.

“Nghe nói Huyền Diệu tông nhất mạch Ngụy Hợp Ngụy sư huynh, thực lực hơn người, năng lực địch với tông sư. Tại hạ là Diệu Ngọc tông, Đạo Tử Từ Thánh, thỉnh Ngụy sư huynh chỉ giáo.”

Đang lúc Ngụy Hợp quay người chuẩn bị rời đi, một tráng hán làn da ngăm đen nửa bước chắn trước người hắn.

“Ta bị trọng thương.” Ngụy Hợp đạo.

“Ngụy sư huynh, tại hạ chỉ là muốn luận bàn mấy chiêu...”

“Ta bị trọng thương.” Ngụy Hợp đạo.

“Ngụy sư huynh nếu là không muốn luận bàn, nói thẳng là được, cần gì phải dùng phương pháp bực này cố...” Người nọ lông

mày nhíu chặt, nghiêm nghị nói.

“Ta bị trọng thương.” Ngụy Hợp tiếp tục.

“Người đứng chỗ này rất tốt, làm sao bị thương!?” Người nọ lập tức tức giận, tiến lên chuẩn bị động thủ.

“Ta chỉ cố gắng chống đỡ, trên thực tế đã bị trọng thương rồi. Người dám đụng ta thử, ta ngã người thì người dính vào đại sự. Huyền Diệu tông ta là viễn Hi đệ nhất đại tông sư, không sợ chết thì động, sau này khẳng định sẽ tìm người gây phiền toái.”

“.....” Những người xung quanh.

“.....” Người nọ rõ ràng đã bị dọa sợ.

“Hơn nữa, người suy nghĩ cẩn thận lại cũng nên minh bạch, trên thế giới này nào có một Định Cảnh chân nhân, có thể sống sót dưới tay tông sư?

Ta chỉ là kẻ tay chân, trên thực tế là muốn giải quyết tên tông sư bị thương nặng kia, chỉ có Đạo Tử Thái Mạnh Hoan sư huynh.” Ngụy Hợp lại lần nữa nói.

Nghe xong lời này, người nọ nhất thời có chút dao động, quả thật, lúc nghe được tin tức này, mọi người cũng không tin lắm.

Hiện tại nghe người trong cuộc cũng nói như vậy, người này nhất thời bán tín bán nghi.

“Cho nên người khiêu chiến, là tìm làm người.” Ngụy Hợp bình tĩnh nói.

“... Được rồi, quấy rầy rồi...” Người nọ thu tay lại, cũng hiểu được tình huống, ánh mắt cuồng nhiệt muốn thu lại muốn khiêu chiến nhất thời chuyển dời đến trên người Thái Mạnh Cung.

Ngụy Hợp trong lòng gật đầu, rất tốt, hẳn đến xem có thứ gì đáng giá để mua hay không, cũng không phải là lãng phí thời gian trên người loại rác rưởi trước mắt này.

Còn về việc tặng lịch duyệt võ đạo, nếu không phải cao thủ, còn lại xem nhiều là được, không cần tự mình lên sân khấu.

Sau khi đuổi tên khiêu chiến kia đi, Ngụy Hợp đưa mắt nhìn sang Mạnh Xuân Hàm cùng Triệu Dần sắc mặt cổ quái bên cạnh.

“Có muốn đi xem chợ không?”

“Đi! Tự nhiên phải đi.” Mạnh Xuân Hàm gật đầu.

“Như vậy giải tán đi, ba ngày sau, tự mình lên thuyền tập hợp.” Ngụy Hợp thản nhiên nói.

“Vâng!”

Một đám người sớm đã không chịu nổi sự nhàm chán chờ đợi của đám Ngụy Hợp.

Lúc này ở dưới đài, Thái Mạnh Hình đã dễ dàng giải quyết thanh niên khôi ngô kia, hai người đang cùng nhau nịnh nọt lẫn nhau.

Bên cạnh cũng có không ít người đang chờ khiêu chiến Thái Mạnh Cung.

Ngụy Hợp từ xa nhìn lại, người khiêu chiến vừa mới nói chuyện kia cũng ở trong đó, hơn nữa còn cùng mấy người kia nói chuyện gì đó.

Hắn là cách nói khuếch tán Ngụy Hợp của gã.

Như vậy đã không tệ rồi.

Ngụy Hợp cảm thấy thoải mái.

Cảm nhất định tông sư, nói thật, chính bản thân hắn nghe được những lời này cũng không tin.

Vì vậy nếu muốn phủ định quả thực không quá dễ dàng.

Nhiều lắm người có thể cho rằng cuộc chiến giết chết tông sư của hắn đã có chút tác dụng.

Về phần tông sư đánh chết chính diện hay là thôi đi thì hơn.

Ngụy Hợp lúc này không hề nhìn nhiều, quay người thân pháp lóe lên, cấp tốc ly khai.

Trung tâm đảo hai mắt.

Diện tích cư trú thích hợp cho con người không lớn.

Toàn bộ chung quanh hòn đảo kiến tạo một vòng lớn tường cao xám trắng, chính giữa là một mảnh phòng ốc tô điểm rất nhiều hoa hoa cỏ thảo.

Từng cái phòng ốc không cao ngoài tường đều quét lên các loại sắc thái hoa văn kỳ dị.

Ngụy Hợp lắc mình xuất hiện ở trên bên tàu, lần theo dấu hiệu trên lệnh bài, đi đến hướng chợ.

Trên bên tàu có không ít người bình thường lui tới, trong đó đại bộ phận là thương nhân cùng hộ vệ bảo tiêu.

Còn một số ít là cư dân trên đảo bản thổ.

Cư dân trên đảo rất nhiều làn da ngăm đen, có người trên lưng còn đeo sọt, bên trong còn có trẻ mới sinh ngủ.

Cư dân bản địa phần lớn là đang dẫn đường, hoặc là khuân vác hàng hóa vật nặng, cảm tạ việc khổ lực.

Ở trong thế giới Chân Thú có thể thấy được, người bình thường nếu muốn sống sót ở trên hòn đảo này thật sự rất khó.

Ngụy Hợp lần theo hướng chỉ lệnh bài, nhảy vài cái, liền vượt qua mấy trăm thước, đi tới trước một ngã tư đường dốc.

Hai bên đường phố tất cả đều là nhà trệt xám trắng, bên trong có người ngồi xếp bằng trên mặt đất, tùy ý dùng tấm giấy xếp đặt đồ vật.

“Xin hỏi lão gia có thể trợ giúp ngài được không?” Một bé gái đuôi ngựa linh động, vội vàng chạy đến gần cúi đầu hỏi.

Ngụy Hợp liếc mắt nhìn qua, tiểu hài tử như vậy còn không ít, cơ hồ mỗi người tới trước mặt, đều chạy tới một đứa trẻ.

Hơn nữa tính nhấm vào khá thú vị.

Trước mặt nam giới chính là bé gái, đứa bé gái trước mặt là đứa bé trai. Hơn nữa đều là những đứa trẻ có tư sắc không tệ, lớn hơn mười mấy tuổi.

“Ta muốn tìm nơi trao đổi vũ công mật quyền... các quầy hàng. Người có thể tìm được không?” Ngụy Hợp dùng phương pháp bên phía Viễn Hi mở miệng hỏi.

Nếu đã tới nơi này, hẳn đương nhiên cũng học được một ít ngôn ngữ bên này, thuận tiện giao lưu.

Tuy rằng Đại Nguyên Quan của tiểu cô nương này nói năng tạm được, nhưng nghe vẫn là lạ.

“Có cũng có! Ta mang ngài đi, nơi này tổng cộng có năm quầy hàng, đều là bán những thứ này.” Tiểu cô nương tranh thủ thời gian trả lời, hẳn không đề cập đến chuyện trả tiền.

“Mời ngài đi theo ta.”

Ngụy Hợp đi theo sau lưng nàng, đi vào đường phố, xuyên qua mọi quầy hàng.

“Vị lão gia này, xem ra ngài đến đúng chỗ rồi, xung quanh chỗ này có không ít di tích, rất nhiều võ giả lão gia đến nơi này, trước thú triều đều thăm dò được không ít đồ tốt, trong đó phiến đá ghi chép mật tích võ đạo cổ đại cũng có không ít.”

Tiểu cô nương này rõ ràng còn rất hiểu.

Ngụy Hợp hơi kinh ngạc, theo tiểu nữ hài một đường rẽ trái rẽ phải, rất nhanh, hai người đã tới trước quầy hàng đầu tiên.

Quầy hàng đặt ở phía sau một dãy phòng ốc hai tầng, trên một tấm vải rách vuông vức, đặt từng đồng phiến đá màu đen có khắc văn tự.

Chủ quán là một tráng hán mặt đen, tay cụt, đang ngồi dưới đất ngủ gà ngủ gật.

Ngụy Hợp đưa mắt nhìn một khối bia đá bên cạnh sạp hàng.

Phía trên rõ ràng có khắc chữ: hai mươi lượng hắc tinh thạch một khối.

Trước kia Ngụy Hợp cũng đã nghe qua, trên hải vực có không ít di tích, bên trong có người đào móc ra rất nhiều loại công pháp.

Hải Ninh Minh và rất nhiều tông sư tán nhân chân công chính là bắt nguồn từ những nơi này.

Chỉ là những di tích này kỳ thật có thể đào móc có giá trị, đã sớm bị đào móc gần hết rồi.

Còn lại đều là rác rưởi mà các thế lực lớn không để vào mắt.

Tựa như những thứ trước mắt vậy.

Ngụy Hợp ngồi xỏm xuống, cầm lấy một phiến đá quét qua.

Bên trên khắc một môn công pháp cổ đại tên là Thiên Thủy Chân Công.

Văn tự phía trên sử dụng là một loại chữ tên Tân Văn.

Loại thể chữ này, Ngụy Hợp những năm tu hành cũng đọc qua, lúc này đọc thì cũng không có gì đáng ngại.

Môn Thiên Thủy Chân Công này vì sao có thể bán rẻ như vậy, tất cả đều bởi vì nó chỉ có hai tầng.

Tổng cộng năm tầng, ở nơi này chỉ có hai tầng.

Hơn nữa sử dụng kíp nổ tu luyện, cũng là sinh vật kỳ dị đã sớm tuyệt chủng chưa từng nghe nói qua.

Ngụy Hợp tùy ý lật xem một chút, buông phiến đá xuống, lại đi xem các bộ phận còn lại.

Nơi này phiến đá không ít, chừng hơn mười khối.

Trên mỗi một khối đều ghi chép chi chít các loại chân công.

Chủ quán hiển nhiên cũng là một chân nhân thực lực không kém, mở mắt thấy Ngụy Hợp mở phiến đá ra, mặt không đổi sắc, liền biết tới khách hàng.

“Nói thật, những thứ này đều là chân công cổ đại, bán rẻ, tuy rằng khắp nơi đều có bản in in, nhưng công pháp là thật, ý tưởng mua về nghiên cứu đúng là không tệ.” Hấn lên tiếng chào hàng.

“Ta hỏi thăm một chút, trong chân công cổ đại, có loại nào có thể cải thiện căn cốt không?” Ngụy Hợp hỏi.

“Tu phục căn cốt?” Chủ quán sừng sốt: “Có thì có, nhưng mà, nếu cần vật liệu gì thì đều có...”

Hấn tự tay điểm một cái, vô hình kinh lực lật phiến đá trên quầy hàng lên, rất nhanh ba phiến đá bay ra, rơi vào trước mặt Ngụy Hợp.

“A, ba cửa này đều là cốt, chuyên tu thân thể, có chút giống hệ thống chân huyết, nhưng thật ra là thuần túy thân thể rèn luyện võ đạo. Người có thể nhìn xem, đương nhiên, hiện tại tìm không thấy thuốc có thể dùng rồi.”

Trong lòng Ngụy Hợp khẽ động, cẩn thận nhìn lại ba phiến đá này.

Bích Không Quyết, Bá Long Bát Tướng Chính Pháp, Tam Tâm Quyết.

Tên rất đúng quy củ, Ngụy Hợp cầm lấy một khối quét qua một lần.

Bộ phận máu chốt trên phiến đá, đều bị một tầng chất keo màu nâu mờ hồ che lại, phòng bị người xem xong nhớ kỹ.

Nhưng nội dung đại khái vẫn còn sót lại, đặc biệt là giới thiệu công pháp đều có.

Cánh cửa thứ nhất Bích Không quyết, là bắt chước một loại chim biển khổng lồ tên là Bích Dã, bay lượn đi săn thú, tự

nhiên thân pháp cùng động tác nổi lên, sáng tạo ra.

Bích Dã cự điều trong truyền thuyết, là cự thú khổng bố dài trên trăm thước, trong một đoạn thời gian đã từng thống trị toàn bộ bầu trời xa hâu.

Cho nên Bích Không Quyết xem như một trong số rất nhiều công pháp mô phỏng.

Môn công pháp này giới thiệu ghi chép, sau khi tu luyện đại thành, mạnh mẽ đem căn cốt tư chất của bản thân xoay chuyển tới gần Bích Dã Cự Điều.

Nhưng tu hành ở chính giữa, nhất định phải có không ít máu tươi và lông vũ của Bích Dã Cự điều.

Mà hiện tại đi đâu tìm loại cự thú đã tuyệt diệt mấy ngàn năm nay đây?

Ngụy Hợp trong lòng sáng tỏ, khó trách những công pháp này chỉ có thể dùng để nghiên cứu.

Cái này ngay cả tu hành cơ bản vật liệu cũng không có, cho dù hẳn có Phá Cảnh Châu, cũng không có cách nào.

Hắn lại nhìn về phía cửa thứ hai.

Bá Long Bát Tướng Chính Pháp, môn công pháp này lấy chính là chân ý của một loại cự thú tên là Hải Bá Long chân thú, Hải Bá Long có tám loại phân nhánh khác nhau, môn công pháp này chính là chỗ mạnh nhất của tám loại Hải Bá Long, hòa làm một thể, tu luyện thành công pháp.

Sau khi tu thành, căn cốt sẽ trở thành tư chất của tám đời, cực kỳ bá đạo, bất luận tư chất gì cũng có thể tu hành.

Nhưng chính là thời gian tu hành rất dài, mà ở giữa cần tám loại máu huyết của Hải Bá Long làm nơi dùng để đột phá và tu luyện.

Ngụy Hợp trong lòng lắc đầu. Đây chính là gia đình của cự thú cổ đại, mới có tư cách tu hành công quyết.

Lại tới cửa thứ ba.

Tam Tâm Quyết, tên rất đơn giản, nhưng nội dung lại không đơn giản.

Đây là một công pháp cường hãn có chút âm độc quỷ dị.

Ba lòng, tên như ý nghĩa, chính là ba trái tim, mục đích của môn công pháp này là cướp đoạt bên ngoài trái tim, lấy đây làm trung tâm, tạo nên một cỗ thân thể mạnh mẽ vượt xa tư chất và căn cốt của chính mình.

Nhưng thứ cướp đoạt này không phải người cướp, mà là cướp của chân thú!

Nhìn đến đây, trong lòng Ngụy Hợp trong nháy mắt động tâm.

Loại công pháp này, quả thực chính là hoàn toàn đột phá tư duy công cùm xiềng xích, đột phá tất cả hệ thống võ đạo cổ kim.

Hắn nhìn kỹ lại.

Rất nhanh, điềm khó khăn của Tam Tâm quyết đã xuất hiện.

Công pháp này rất khó tu hành, tổng cộng ba tầng, một tầng một lòng, nhưng muốn luyện thành, nhất định phải là một loại Chân Thú đặc thù tên là Ngung Huyết Bì Yêu, dùng toàn bộ máu thịt, đặt nền móng.

Loại huyết nhục đặc thù của Chân Thú này, là dùng để hòa hoãn trợ giúp.

Chân Thú cùng nhân loại bản thân liền có sự khác biệt sinh lý cực lớn, mà loại tài liệu huyết nhục này, chính là dùng để bao trùm trong cơ thể con người, làm cho thích ứng giữa người và Chân Thú sử dụng chậm lại.

Chờ đến hậu kỳ, dần dần thích ứng, mới có thể dần dần đưa Chân Thú vào hệ thống thân thể, hòa làm một thể.

Ngụy Hợp đọc đi xem lại mấy lần giới thiệu, xác định sự khó khăn bên trên đề cập đến, chủ yếu là hai cái.

Thứ nhất, tu hành công pháp rất khó, cần năng lực thao tác cực cao, hơi bất cẩn một chút sẽ tẩu hỏa nhập ma, bị ý thức của chân thú ảnh hưởng, dẫn đến dị hóa.

Hai, cần một con yêu Ngung Huyết Bì nguyên vẹn, dùng để nhập môn Trúc Cơ. Dùng làm Chân Thú cùng thân thể giữa huyết nhục tổ chức chậm rãi. Mà loại Ngung Huyết Da Yêu này, đừng nói là tuyệt diệt, ngay cả ở thời đại đó, cũng chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết.

Cho nên, dựa theo công pháp này, bản thân nó cũng không phải do người cổ đại sáng chế ra, mà là công pháp thượng cổ bọn họ đạt được từ thời kỳ truyền thừa từ thời xa xưa.

Công pháp thượng cổ sao?

Ngụy Hợp trầm ngâm một chút, vung phiến đá trong tay lên.

“Khối Tam Tâm Quyết này, ta muốn nó.”

“Ánh mắt tốt!” Chủ sạp cười nói: “Môn công pháp này, nhưng là lúc trước cấp rất nhiều tông môn dẫn dắt, dẫn tới rất nhiều cao thủ nghiên cứu phương hướng phát triển này.

Tuy cuối cùng không thành công độc, nhưng cũng là nền tảng vững chắc cho sự phát triển võ đạo của cả hy vọng.”

Tuy rằng cuối cùng nghiên cứu phần lớn người đều bị phế hoặc chết.

Đương nhiên những lời này hẳn tuyệt đối sẽ không nói ra khỏi miệng.

Ngụy Hợp thanh toán tinh thạch, để quầy chủ gỡ chất dính trên phiến đá xuống, lộ ra ý đồ võ đạo bên trong.

Chân công cấp bậc này, trên cơ bản vẫn tự cùng hình vẽ cũng có tác dụng trọng yếu.

Tương đương với tác dụng của ý đồ võ đạo, nếu rời khỏi nguyên bản, lại đi luyện tập, tuyệt đối sẽ làm nhiều công ít.

Thậm chí đến cửa ải máu chột, còn có thể vì phương hướng đi nhầm mà lệch lộ tuyến.

Cho nên những công pháp này quan trọng nhất chính là nguyên bản.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao loại công pháp này không phải phiên bản thác ấn, mà là nguyên bản phiến đá.

Tất cả những phiến đá này đều là những thứ võ giả đã từng am hiểu công quyết thời cổ đại, đều là đồ vật tự tay khắc ấn xuống.

Mà tam tâm quyết định, khối đá này có màu sắc cổ xưa hơn những thứ khác, nói không chừng còn là thứ từ cổ đại truyền tới.

Sau khi đạt được phiến đá, Ngụy Hợp lại đi những nơi khác vài vòng.

Chẳng mấy chốc đã có thêm mấy phiến đá có thể giúp gia tăng căn cốt.

Trừ việc đó ra, hắn còn dự định sau khi trở về tông môn sẽ thỉnh giáo Đại sư tử Nguyên Tử, có biện pháp nào có thể vượt qua hạn chế về căn cốt.

Những bí kỹ bí ấn này, nói không chừng ở chỗ đại sư tử, trong tông môn Huyền Diệu tông cũng có sưu tầm.

Đi dạo hết phiên chợ, sắc trời cũng có chút không còn sớm nữa.

Ngụy Hợp cáo biệt cô bé, đi ra chuẩn bị trở về trên thuyền.

Dòng người trên đảo Ân Khư lúc này dần dần trở nên nhiều hơn.

Bến tàu vịnh biển, lại có một đám đội thuyền mới cập bờ, hiển nhiên lại có người tới.

Gió biển hơi lạnh, thổi cho cây cối giữa hai bên phòng ốc trên đảo rung động rào rào.

Ngụy Hợp còn có thể mơ hồ ngửi thấy mùi hương xào rau của nhà nào.

Trong đầu hắn còn đang nghĩ biện pháp tu hành mấy môn công quyết mới nhập vào tay.

Mấy môn công pháp này đều có thể cải thiện căn cốt, sau khi hắn lựa chọn, những công pháp này đều dùng cửa ải khó có thể đột phá cùng tài liệu tu hành, cực kỳ khó tìm được đặc điểm.

Như vậy mới có thể phát huy hết ưu thế của Phá Cảnh Châu.

Ngụy Hợp rất rõ ràng, bản thân nếu muốn đột phá công cùm xiềng xích, nhất định phải bắt đầu từ chỗ mạnh nhất của mình.

Mà Phá Cảnh châu chính là địa phương mạnh hơn tất cả những người khác.

“Huyền Diệu tông Ngụy Hợp huynh?”

Bỗng nhiên một thanh âm từ phía trước truyền đến, có chút quen tai.

Ngụy Hợp ngẩng đầu nhìn lại.

Người trước mắt này, một thân áo vải xám trắng mộc mạc, làn da ngăm đen, tướng mạo già nua, nhìn tựa như lão nông cày giữa đất.

“Chúng ta đã từng hợp tác giết Bất Tử Thụ Nhân, Ngụy huynh còn nhớ không?” Người tới mỉm cười nói.

“Từ Thừa Đào?” Ngụy Hợp lập tức kịp phản ứng.

Lúc ấy hẳn ra ngoài định cảm, tìm kiếm tài liệu cần thiết cho tu hành Long Tỏa Mộc, ngoài ý muốn gặp được đầu kia cực lớn Thụ Nhân.

Thụ nhân kia không cách nào giết chết, cuối cùng vẫn là hai người bọn họ phối hợp, mới triệt để bắt lại.

“Cùng uống một chén?” Từ Thừa Đào mỉm cười mời.

“Được.” Ngụy Hợp trầm ngâm một chút, gật đầu đáp ứng.

Rất hiển nhiên, người này đến đây có chuyện muốn thương lượng.

Hai người ngồi xuống một quầy hàng nhỏ trên đảo, thừa dịp ông chủ đang bụng thức ăn lên.

Từ Thừa Đào lấy ra một vật nhẹ nhàng đặt ở trên mặt bàn trước mặt Ngụy Hợp, đẩy tới.

“Ngụy huynh lần trước từ biệt, ta liền biết sớm muộn gì người cũng một trận oanh minh kinh người, bây giờ nhìn lại, quả nhiên là như thế.”

“Từ huynh quá khen rồi, ta cũng chỉ là thừa dịp loạn đánh lên một tay, vận khí mà thôi, nếu không có sư huynh chủ công, chỉ sợ ta...” Ngụy Hợp lắc đầu, trên mặt lộ ra một tia nghĩ mà sợ.

Nói gì thì nói, còn Từ Thừa Đào tin hay không, đó chính là chuyện của y.

“Vật này là?” Ngụy Hợp nhìn về phía đồ vật trước mặt mình.

“Đây cũng là nguyên nhân lần này ta tới tìm Ngụy huynh.” Từ Thừa Đào thu hồi nụ cười nói: “Ta và một vị đạo huynh khác, ở một chỗ hải vực phát hiện một đầu chân thú cực kỳ hi hữu, con chân thú này cũng có năng lực bất tử tái sinh rất mạnh, giống như con bất tử thụ nhân lần trước vậy.

Cho nên, sau khi nghe được tin tức Ngụy huynh ở đây, ta liền nghĩ, mời Ngụy huynh cùng đến hợp tác, săn giết con chân thú này.

Mà cái này, là bộ phận thân xác con Chân Thú kia, có thể dùng để luyện chế tăng lên các loại đan dược có tính kháng tính quỷ phong.”

“Chân thú cấp bậc gì?” Ngụy Hợp đang muốn tìm Chân Thú cường đại khắp nơi phong ấn, lúc này hỏi một câu.

“Không biết, chẳng qua không tính là bất tử, chí ít là cao nhất. Nhưng không đến tông sư ngự khí cảnh.” Từ Thừa Đào trả lời.

Gã nhìn thấy Ngụy Hợp có chút do dự, liền nói thẳng: “Nếu lần này có thể thành, ta nguyện ra cái giá này.”

Kình lực hần phun một cái, lập tức trên mặt bàn ngưng kết ra một hàng chữ.

Ngụy Hợp quét mắt, trong lòng rung mình.

Một cân Kim Tinh thạch, xem như rất có thành ý. Dù sao lần trước hắn giết chết Bất Tử Thụ Nhân, cũng chỉ mới lấy được nửa cân Kim sắc tinh thạch.

Nhưng suy nghĩ một chút, Ngụy Hợp cự tuyệt.

Hiện tại thứ hần thiếu không phải là tinh thạch, mà là đại lượng chân thú cấp cao phong ấn, từ đó hấp thụ thần niệm trả lại, tăng lên tu vi.

Tinh thạch lúc trước sẵn bắn đủ nhiều, đủ dùng. Nếu cùng đối phương hợp tác, hiệu suất quá thấp.

“Hiện tại ta không thiếu tinh hạch. Cho nên...”

“Ta hiểu, một khi đã vậy, chúng ta có cơ hội hợp tác.” Từ Thừa Đào lập tức hiểu ý Ngụy Hợp, hiển nhiên cảnh giới Ngụy Hợp còn chưa tới, còn chưa tới lúc cần lượng lớn tinh thạch.

Càng đến hậu kỳ, càng cần thời khắc khắc dùng tinh hạch gia tốc tu hành tinh trận.

Mà càng gia tăng thêm nhiều tinh trận, tiêu hao càng lớn.

Hắn liền đứng dậy cáo từ, phương thức trao đổi liên hệ cùng Ngụy Hợp.

“Hai ngày sau, nơi này sẽ có một cuộc đấu biên hội, Ngụy huynh nếu cảm thấy hứng thú, có thể ở lại thêm hai ngày.” Lúc Từ Thừa Đào đi khỏi lưu lại một câu.

“Đa tạ.”

Ngụy Hợp nhìn ra được thái độ của đối phương, muốn cùng hắn giao hảo, hắn cũng không bài xích.

Nếu có thể kết giao nhiều hơn với cao thủ cấp cao ở Chân giới, sau này cũng có thể có thêm nhiều tin tức và nguồn tài nguyên.

Rất nhanh, đồ ăn được bung lên, Ngụy Hợp chậm rãi gấp thức ăn lên, nhưng trong lòng đã an bài thời gian tiếp theo thỏa đáng.

Bọn họ phải ở chỗ này chờ đợi xét duyệt, thẩm tra xong mới có thể để Hải Ninh Minh và cao tầng Huyền Diệu tông phát Định Nguyên tinh.

Ở giữa có một đoạn thời gian nhàn rỗi, hắn vừa lúc lấy ra đi xung quanh sẵn bắn phong ấn chân thú.

Đồng thời Ngụy Hợp còn muốn thử nghiệm một chút, Tam Tâm Quyết tu hành môn công pháp này.

Tu hành Tam Tâm quyết cần phải có Ngung Huyết Bì Yêu, nhưng không phải tất cả quá trình tu hành đều cần Ngung Huyết Bì Yêu.

Mà là khi từ Nhập Môn đến tầng Trúc Cơ thứ nhất, cần sử dụng.

Như vậy sẽ cho hẳn không gian ứng dụng của Phá Cảnh Châu.

430

Sáng sớm hôm sau.

Gần đảo Ân Khư hơn trăm hải lý.

Nước biển nhấp nhô sóng lớn, mặt trời chói mắt.

Một bóng người áo đen tóc dài bay nhanh trên mặt biển.

Trên thân bóng người mơ hồ tản ra mùi thơm thần bí nhàn nhạt, đó là mùi như có thể làm cho tính tình chân thú xao động.

Rầm rầm!

Đột nhiên một tiếng nước vang lên, bọt nước bắn ra một con hải thú cực lớn như con nhện.

Đầu hải thú này có một cặp càng lớn, thân dài hơn mười thước, phần đuôi đều là những xúc tu hút rậm rạp chằng chịt.

“Thiên Túc săn mồi thú.” Bóng người lóe lên, tránh đi công kích của hải thú, đứng ở chỗ trống trên mặt biển, lộ ra một khuôn mặt lãnh đạm bình tĩnh.

Chính là Ngụy Hợp trước đó còn đang ở Ân Khư.

“Dựa theo tư liệu về chân thú, săn mồi thú ngàn chân, ba chân chân chính, trong sáu loại chân chính, Thiên Túc Thực Vương có thể đạt tới cảnh giới thứ sáu, bình thường chỉ có toàn bộ ba loại.

Thú triều này vừa lui, còn lưu lại, lúc này dùng mồi như, vừa vắn.”

Trong lòng Ngụy Hợp thoả mãn, thả người nhảy lên, thân hình dưới lực hút kéo xuống, xê dịch trái phải, nhẹ nhàng tránh thoát đại lượng xúc tu săn mồi của Thiên Túc Thôn Thú.

Ở giữa một đám xúc tu to lớn, hấn đột ngột xuyên qua, đưa tay một chưởng.

Phốc.

Chính xác đánh vào giữa hai thanh cự kim săn mồi của Thiên Túc Thực Thú, nơi đó chính giữa đầu của nó.

Bành!!!

Một vòng hào quang mênh mông thật mạnh không chút nào che giấu, hóa thành gọn sóng xám xịt, từ đầu con thú săn mồi ngàn chân khuếch tán ra.

Trong nháy mắt, con cự thú hơn mười mét này hét thảm một tiếng, thân thể cấp tốc co rút lại, cuộn nhạc, chỉ vài cái đã thu nhỏ thành một quả cầu thịt đường kính hơn hai mét.

Đồng thời một cỗ thần niệm thanh lương tiến vào khiêu huyết não hải Ngụy Hợp.

“Không sai, nếu lại phong ấn cường độ năm mươi đầu Chân Thú như vậy thì có lẽ có thể hoàn thành tầng Huyền Tỏa Công thứ năm tích lũy.”

Ngụy Hợp thâm tính toán, tiện tay đào ra tinh hạch, là một viên tinh hạch màu bạc, sau khi thu vào túi eo, hấn tiếp tục chạy vội về phía hải vực xa xa.

Hải thú cường hãn như ngàn chân săn mồi, mặt ngoài hải vực đều là bá chủ thống trị một vùng hải vực.

Cho nên Ngụy Hợp cần phải không ngừng thay đổi hải vực, mới có thể dụ dỗ ra càng nhiều Chân Thực Hải Thú hơn.

Những hải thú này, thường xuyên ngư dân nhìn không ra, chúng thường chế tạo sóng biển, sóng gió, đánh đổ ngư dân, sau đó tiến lên thôn phệ, cực kỳ khó chơi.

Ngụy Hợp lúc này cũng coi như là vì dân trừ hại.

Trong tiếng bước sóng, Ngụy Hợp một đường phi nhanh, rất nhanh lại đi tới một vùng hải vực khác.

Hấn ta giảm tốc độ, mặc cho khí tức mồi như trên người chậm rãi khuếch tán.

Rất nhanh, một bóng đen to lớn chậm rãi hiện lên dưới chân hấn.

Ầm!!

Nước biển thoáng cái bị đẩy ra, một Cự Quy màu đen sau lưng có mai lớn lao ra khỏi nước biển, cái miệng rộng đầy răng cưa, hung hăng cắn về phía Ngụy Hợp.

Cự quy không giống rùa biển bình thường, có tám cái chân, tựa như nhện vậy mà vẫn có cấu tạo của chân tay.

Nó xông ra mặt biển, vừa mới bỏ nhào về phía Ngụy Hợp, liền thấy hoa mắt, trán bị trùng điệp một chường.

Một tiếng bộp thật lớn vang lên.

Kinh lực toàn thân nhện hải quy tiêu tán, kinh lực hộ thân bị đánh tan, toàn thân nó bắt đầu cấp tốc co rút lại, cuộn mình.

Đảo mắt, thân thể cao lớn đã cuộn mình thành một quả cầu thịt đường kính ba mét.

Bên ngoài hình cầu còn có mai rùa bị nghiền nát.

Ngụy Hợp cảm nhận được một cỗ thần niệm không kém phản hồi, tâm tình vô cùng tốt.

Hắn vung tay lên, lập tức trong thực lực phát động lực hút, cường ép tách nhục thể của xác rùa biển nhện trước mắt ra.

Chỉ là kỳ dị chính là, thịt và mai rùa của con rùa biển này, vậy mà lại là thật.

“Không... Không phải chân không, mà là dùng thật lực duy trì khoảng trống...” Ngụy Hợp cẩn thận quan sát, lập tức phát hiện huyền bí.

“Chờ chút, thật đúng là mạnh?”

Hắn bỗng nhiên nghĩ tới điều gì.

Vung tay lên, từ trong mai rùa bay ra một viên tinh hạch màu bạc rơi vào trong tay hắn.

Nhưng Ngụy Hợp lại không mảy may để ý, ngược lại nhíu mày đứng nguyên tại chỗ, cẩn thận suy nghĩ lại những suy nghĩ vừa rồi trong đầu mình chợt lóe lên.

“Nếu như dùng thật lực làm cách ly hòa hoãn, như vậy lực hút của ta chẳng phải là cũng có thể dùng làm tác dụng tương tự?”

Ngụy Hợp trong lòng linh cảm phát ra.

Nếu như nói cách ly thật sự, thì còn có khả năng bị ô nhiễm.

Nhưng dùng lực hút để cách ly, tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì.

Suy nghĩ đầu tiên của Ngụy Hợp là, công pháp võ đạo vừa mới lấy được, Tam Tâm Quyết.

Trong lòng vừa động, hãn không chế thật đúng sự, bắt đầu dựa theo phương pháp tam tâm quyết, cấp tốc vận chuyển kinh lực.

Rất nhanh, từng tia thật đúng là mạnh mẽ, bắt đầu ở lồng ngực phía bên phải của Ngụy Hợp, xây dựng ra một trái tim lực lượng vô cùng tinh tế mới.

Đây là bước đầu tiên của Tam Tâm quyết.

Ngụy Hợp thao tác độ khó không lớn.

cấu tạo trái tim, đối với loại chuyên gia độc đạo giải thích vô số vật còn sống như Ngụy Hợp mà nói, không khó.

Chỉ là muốn dùng sức mạnh mô phỏng điều khiển, cũng có chút phiền phức.

“Sau đó là lựa chọn một loại chân thú làm mục tiêu xây dựng trái tim thứ hai.”

Ngụy Hợp nhìn con nhện hải quy trước mặt: “Lấy cái này làm thí nghiệm là tốt rồi.”

Bản thân thực lực của bản thân con rùa biển này là từ đầu đến chân, là năm loại yêu thuật hoàn toàn khác nhau.

Đừng nhìn nó ở dưới tay Ngụy Hợp, giống như rác rưởi, tùy ý liền bị nghiền chết.

Nhưng nếu là thủ đoạn bình thường, lại không mạnh mẽ dùng phong ấn đại lượng như Ngụy Hợp dùng để nghiền ép.

Như vậy làn da của con nhện có thể cứng rắn vô cùng, mai rùa có thể xem như một trong những chân thú khó chơi nhất dưới trạng thái mờ mịt.

Trong lòng Ngụy Hợp khẽ động, đưa tay về phía trước điểm một cái.

Nhất thời ngón tay của hắn chỉ qua chỗ nào, thịt cầu máu thịt tách ra, lộ ra một thông đạo huyết nhục bị kinh lực mạnh mẽ ăn mòn ra.

Cuối thông đạo, bất ngờ lại là một trái tim huyết sắc đang chậm rãi đập.

Ngụy Hợp nhắm mắt, nhớ lại đồ văn đặc thù cùng nội dung văn tự trên phiến đá Tam Tâm Quyết.

Trên phiến đá tổng cộng có hơn mười bức đồ văn, mấy ngàn văn tự rậm rạp chằng chịt, trong đó như thế nào mới có thể cướp lấy trái tim Chân Thú.

Ngụy Hợp trầm ngâm một lát, đưa tay về phía trước, năm ngón tay chậm rãi bay ra từng sợi dây nhỏ màu xám đen.

Những sợi tơ nhỏ này nhẹ nhàng chặt đứt mạch máu xung quanh trái tim, lặng lẽ nâng nó lên, dùng sức mạnh chặn máu từ trong mạch máu tuôn ra, sau đó bay ra bên ngoài.

Rất nhanh, một quả tim màu máu lớn chừng đầu người, liền trôi nổi ở trước mặt Ngụy Hợp.

Hắn từ trong túi thuốc lấy ra dược vật phụ trợ đã chuẩn bị trước.

Dược vật là một bình vật phẩm dạng cao màu đen sền sệt đậm đặc.

Ngụy Hợp trực tiếp đem nó đổ vào trong tay, sau đó hai tay chà xát với nhau, nhẹ nhàng bôi họa lên mặt ngoài trái tim.

Sau đó, hắn đặt trái tim của con nhện lên một vị trí bên trái sau lưng mình.

Ngón tay vạch một cái, cắt quai lưng mình thành một vết rách, sau đó cưỡng ép nhét toàn bộ trái tim vào trong da thịt.

Một trái tim to bằng đầu người được cấy lên lưng, nhìn qua tựa như lưng Ngụy Hợp Đà.

Nhưng hắn không để ý, nhắm mắt, vận chuyển sức mạnh xây dựng trái tim thật sự trong lòng ngực, bắt đầu từ từ từ từ từ từ từ từ từ từ ra phía sau lưng, đem một bộ phận vật chất tinh hoa

thần bí trong trái tim con nhện, chậm rãi dẫn dắt, chuyển dời vào bên trong trái tim của kinh lực.

*
*
*

Không bao lâu, trái tim Ngụy Hợp bắt đầu khô quắt, thu nhỏ lại, đến cuối cùng khô héo chết đi.

Ngụy Hợp mới từ trên lưng đào lên ném đi.

Đợi đến khi vết thương trên lưng cấp tốc khép lại, hắn mới hài lòng liêm liêm bờ môi.

“Chỉ hoàn thành được một phần mười con tim của Quy yêu nhện, nói cách khác ta cần ít nhất chín con rùa biển mới có thể hoàn thành chuẩn bị nhập môn Trúc Cơ đầu tiên.”

“Sau khi hoàn thành chuẩn bị, có thể bắt đầu dùng yêu da Ngung Huyết bao bọc lấy trái tim, sau đó thử nhập môn tầng một Trúc Cơ.”

Yêu da Ngung Huyết đã sớm tuyệt chủng, cũng may ta có Pháp Cảnh Châu có thể mô phỏng.”

Ngụy Hợp trong lòng tính toán chu đáo, phát tay lau đi mùi huyết tinh trên người, lại tiếp tục dò xét chung quanh tìm kiếm càng nhiều con nhện hải quy.

Phong ấn, moi tim, hoàn thành tam tâm quyết, lợi dụng tuân hoàn như thế.

Rất nhanh, trong hai canh giờ ngắn ngủi, Ngụy Hợp cơ hồ tìm khắp phương viên trăm dặm chung quanh.

Không phải toàn bộ chân thú đều mặc kệ, chính là như vậy, thừa dịp thú triều rút đi, hắn cũng phong ấn hơn ba mươi đầu Hải thú toàn bộ.

Huyền Toả công tầng thứ năm, còn có một chút chênh lệch mới đến bình cảnh.

Trong đó, mật đều bằng biển, hắn đều tìm đủ rồi.

Sau khi thu thập được tinh hoa trái tim của mười con Tri Chu Hải Quy, Ngụy Hợp mang theo tâm tình chờ mong, trở về hải thuyền Đảo Ân Khư, chuẩn bị thử dùng Phá Cảnh Châu cường ép đột phá Tam Tâm Quyết xem hiệu quả thế nào.

Dù sao hắn có bí pháp tán công không có tác dụng phụ, nếu hiệu quả của Tam Tâm quyết không tốt, trực tiếp tán công là được.

Đêm khuya.

Vịnh sông Ân Khư, trên thuyền lớn Huyền Diệu tông.

Trong một khoang thuyền trang trí tinh xảo.

Ngụy Hợp khoanh chân ngồi trên giường mình, nhắm mắt ngưng thần.

Làn da hắn lúc này xám đen, mạch máu dữ tợn, không ngừng hiện lên trên người hắn rồi biến mất.

Vòng đi vòng lại, biến hóa tuần hoàn.

Rất nhanh, một khắc đồng hồ sau.

Ngụy Hợp chậm rãi mở mắt.

“Trước khi nhập môn đã chuẩn bị xong. Tiếp theo, cần phải có Ngưng huyết kỹ yêu làm vật dẫn, chính thức bắt đầu tầng thứ nhất Trúc cơ.”

“Những người còn lại không có yêu thú Ngưng Huyết Bì, chỉ có thể dừng lại ở đây, hấp thu tinh hoa trái tim, còn phải sắp ra trong cơ thể khác, nếu không sẽ biến thành dị vật ảnh hưởng tu vi. Nhưng... Ta lại khác.”

Ngụy Hợp ngưng thần không chế Phá Cảnh Châu chỗ ngực, đồng thời trong đầu hiện ra nội dung tầng thứ nhất Trúc Cơ Tam Tâm Quyết.

Phá!

Trong lòng hắn khẽ động, lập tức Phá Cảnh Châu tán loạn ra, hóa thành vô số khí lưu mát mẻ, cấp tốc chảy khắp toàn thân.

Sau đó tất cả khí lưu hội tụ tại chỗ hội tụ lấy trái tim mô phỏng do Ngụy Hợp tạo ra.

Vô số khí lưu vô hình, bắt đầu nhanh chóng hiển hình ở mặt ngoài trái tim, giống như băng tuyết, ngưng kết ra một tầng vật chất kỳ dị màu đỏ sậm hơi nhúc nhích.

Nếu như Ngụy Hợp đã từng gặp qua Ngưng Huyết Bì Yêu, liền có thể nhận ra, đó chính là huyết nhục tinh hoa của Ngưng Huyết Da Yêu.

Tầng vật chất đỏ sậm này dùng kinh lực mô phỏng ra trái tim giả tạo của Ngụy Hợp, mạnh mẽ biến thành một trái tim huyết nhục thực sự tồn tại.

Hơn nữa còn là bản thu nhỏ trái tim của con rùa Ma Chu.

Trái tim không ngừng được hoàn thiện, ngay cạnh trái tim cũng có rất nhiều mạch máu mới xây, kết nối với cơ thể Ngụy Hợp với tổ chức huyết nhục.

Giống như là trái tim bắc cầu, chỉ là chỗ Ngụy Hợp này thêm ra một trái tim, gia nhập hệ thống huyết dịch tuần hoàn trong cơ thể.

Bịch bịch.

Bịch bịch.

Bịch bịch.

Hai nhịp tim bắt đầu cân đối hợp tác.

Ngụy Hợp thở dài một hơi, mở hai mắt ra.

“Cứ như vậy đi. Tam Tâm Quyết tầng thứ nhất Trúc Cơ, coi như thành công.”

Tam Tâm Quyết chỉ có ba tầng, mỗi tầng lại đúc thành một trái tim.

Mà mỗi một trái tim đều có thể dùng nó làm trung tâm, dựng nên một hệ thống kinh mạch huyết mạch hoàn toàn mới.

Đây chính là mấu chốt của Tam Tâm quyết cưỡng ép cải tạo căn cốt thân thể.

Nó căn bản không phải làm vặn chương trên căn bản mà là làm một cái bếp lò khác, một lần nữa tạo ra một hệ thống mới.

Cho nên môn công pháp này chỉ có sau khi tu luyện hoàn toàn, siêu cường tự lực dưỡng mới có tư cách tu hành.

Nếu không người bình thường căn bản cũng không chịu nổi huyết nhục ăn mòn của Chân Thú, còn có các loại phản ứng bài xích sau đó...

“Tầng thứ nhất Trúc Cơ hoàn thành, tiếp theo chính là lấy đây làm trung tâm, chậm rãi hoàn thiện huyết mạch kinh lạc.”

Ngụy Hợp có chút mong đợi. Đây chính là công pháp mà cô đại rất khó có người tu luyện thành.

Dùng tinh hoa trái tim của mười con Tri Chu quy để xây dựng trái tim thứ hai, có thể tạo ra tác dụng cường hóa nào đối với thân thể của mình?

Lý luận về Tam Tâm quyết chỉ có tác dụng cướp đoạt trái tim, tăng cường căn cốt.

Nhưng trên thực tế, loại công pháp này vừa nhìn đã biết là phong cách của tà đạo, cướp đoạt trái tim tất nhiên sẽ ảnh hưởng tới bản thân.

Ghi chép về tam tâm quyết là cướp đoạt trái tim, có trình độ nhất định sẽ khiến tu hành giả đạt được một bộ phận năng lực đặc thù của chân thú.

Trái tim chân thú, là chiếc giường ôn nhu thai nghén tinh hạch, không giống với động vật dị thú bình thường, trái tim chân thú có ý nghĩa đặc thù với nó.

Cho nên cướp đoạt trái tim cũng mang tới chỗ tốt khó hiểu cho tu hành giả.

Còn về phần lợi ích gì thì phải xem vận may.

431

Đại Nguyệt.

Trên cung điện đế quốc vàng son lộng lẫy, hai hàng triều thần khom mình hành lễ, ba hô vạn tuế.

Định Nguyên Đế ngồi ngay ngắn ở trên đế vị, quan sát đông đảo học viên tham gia thi võ ở điện lần này.

Hiện giờ Đại Nguyệt cũng đang cử hành thi võ toàn quốc, bởi vì lấy võ định quốc cho nên thực lực của võ tướng là quan tâm nhất trong cả Đại Nguyệt.

“Thí văn đã qua, tinh trận mở ra.”

“Thiền điện hạng cuối cùng, mời các tiến sĩ đối kháng tinh trận áp bách, kiên trì thời gian dài quyết định xếp hạng cuối cùng.”

Một lão thái giám bên cạnh cao giọng phân phó.

Từng hàng tiến sĩ tham gia tỷ thí điện phía dưới, ai cũng ngũ lớn tam thô, thân thể khô ngô, kém nhất cũng là kẻ nhiều hơn hai mét, toàn thân đầy cơ bắp.

Cho dù là nữ tử, cũng là bắp đùi và hông của nam nhân bình thường không khác nhau là mấy.

Liếc mắt nhìn lại, trên toàn bộ đại điện tất cả đều là một mảng đường cong cơ bắp, trong không khí tràn ngập các loại mùi thơm che giấu thể vị.

Định Nguyên Đế Đầu đội hạt châu Đế quan, sau khi che mặt vào rèm châu, hai mắt tựa như lang ưng, trong ánh mắt lạnh như băng mang theo một tia chờ mong.

“Có thể bắt đầu rồi.” Hắn giơ tay trái lên.

Lão thái giám ở một bên cúi người hành lễ, sau đó đi tới một bên, đứng trước một bộ phù điêu, đưa tay vuốt mắt con rồng trên bức tượng.

Két két...

Trong tiếng cơ quan phát ra rất nhỏ.

Tất cả mười mấy tên tiến sĩ tạo thành phương trận, chung quanh chậm rãi dâng lên từng đạo lưới tường kim loại.

Ầm!!

Trong chốc lát, một mảnh chấn động kịch liệt nổ vang, xen lẫn áp lực vô hình nặng nề, trùng trùng điệp điệp áp lên tất cả tiến sĩ ở đây.

Nhất thời, vừa mới xong trận hình rất nhiều đội ngũ tiến sĩ chinh tề, lúc này thoáng cái lộ ra cao thấp.

Các tiến sĩ cuối cùng đều không chịu nổi gánh nặng, chậm rãi bị ép tới cong lưng, trán đổ mồ hôi, mắt thấy là không chịu nổi nữa.

Nhưng ở giữa và tiến sĩ phía trước thì thoải mái hơn rất nhiều.

Mà trong mấy người đứng đầu, một người phảng phất như hoàn toàn không có cảm giác.

Người nọ tóc dài xoa vai, nhưng không phải màu đen, mà là màu trắng tinh khiết hiếm thấy.

Hắn chỉ đứng đó một cách đơn giản, rồi mơ hồ lộ ra một luồng áp lực mạnh mẽ, tà dị.

Mặt mày gã tuấn mỹ, cơ hồ giống như nữ tử tinh xảo, nhưng trên người đường cong cơ bắp, lại là những người cường tráng nhất trong đám tiến sĩ.

Loại cảm giác kết hợp giữa loại cuồng bạo và tinh mỹ này, làm cho người này trong nháy mắt liền trở thành một trong hơn mười tiến sĩ dễ làm người khác chú ý nhất.

“Sau khi tinh luyện Huyết khí lần này thì xuất hiện rất nhiều thiên tài, nhưng người mạnh nhất trong đó chính là người có mái tóc màu trắng.”

Đại tổng quản lão thái giám bên cạnh Định Nguyên Đế, thấp giọng truyền âm nói.

“Ồ? Mạnh nhất? Có thể đạt tới mức nào?” Định Nguyên Đế hơi chờ mong hỏi.

“Người này tên là Tây Khuynh, xuất thân từ Linh Phong tự trên núi Đại Tuyết, trước khi vào cung đã có thể tự tay chém giết cao thủ hàng đầu cấp Bồ Tát.” Lão thái giám trả lời.

Đại Tuyết Sơn Linh Phong tự?

Ánh mắt Định Nguyên Đế khẽ động.

Đây là một thế lực lớn tương lập với Phật môn, ngang ngược giáo dục.

Trên danh nghĩa ghi danh sách, là một trong ba trăm Phật Tự hợp pháp nội quốc.

“Chân huyết Tây Tế đã đạt đến chín mươi bảy phần trăm so với số trước kia. Trước nay chưa từng có ai không đến, đợi sau khi hấn bước vào tông sư, nói không chừng chính là ma nhiều tiếp theo.

Không.... có lẽ tương lai của hấn. So với kẻ mạnh hơn nhiều!”
Lão thái giám trầm giọng truyền âm.

Định Nguyên Đế trong mắt hiện lên vẻ mỉm cười.

Ma nhiều năm qua càng khiêm tốn, cũng luôn từ chối rất nhiều nhân vật hạ phái của đế quốc và việc vặt.

Rất nhiều người đều cho rằng, sau khi đại chiến với Khôi Thủ Đạo Môn Nguyên Đô Tử, đa phần đều bị nội thương.

Nhưng chỉ có đám người Định Nguyên Đế biết, dường như Ma Đa có ý định khác.

*
*
*
*
*
*

“Toàn lực bồi dưỡng! Đế quốc cần một Ma Đa thứ hai, dùng cục diện này để ngăn chặn.” Định Nguyên Đế phân phó nói.

“Vâng!”

Sau khi huyết khí phổ biến, toàn bộ võ giả chân huyết của đế quốc ngày nay, đều có thể được huyết mạch chiết xuất chiết xuất.

Cái này tương đương với cường ép đem người dưới căn cốt, tăng lên một giai tầng lớn, đạt đến trong căn cốt.

Mà người trong căn cốt lại có thể tăng lên.

Cao thủ hàng đầu như Tây Tế Tự nhiên là căn cốt tăng lên tới trình độ không thể biết.

“Về phần Ma Đa...” Đinh Nguyên Đế hừ lạnh một tiếng, không nói thêm nữa.

Bây giờ Quảng Từ giáo quá mức mập mạp cực lớn, đã đến lúc đẩy ra một thế lực cùng cấp để chế ngự nó phát triển.

Đại Nguyệt Trung Châu, trong một quần thể kiến trúc đạo cung hoa lệ.

Một trong Cửu Tâm của Kim Liên tông, có danh xưng Phá Quân chân nhân, lúc này hai mắt hấn ta khép hờ, lẳng lẳng ngồi xếp bằng trước tượng thần cao lớn, im lặng không một tiếng động.

Toàn bộ đạo cung trống rỗng, chỉ có mấy lão đạo già cả sức yếu ở đây.

Những người còn lại sớm đã không biết đi đâu.

Bành!

Chợt cửa lớn của cung điện dưới lòng đất bị một đòn hung hăng đẩy ra.

Một đội tráng hán binh sĩ dáng người khôi ngô, phần lớn là hơn hai thước, đi nhanh đến, nhìn chăm chăm lão đạo ngồi xếp bằng trên bồ đoàn.

“Phá Quân liên thông Cửu, xin lỗi, phụng mệnh hành sự.”

Vũ tướng dẫn đội mặc giáp nặng đen kịt toàn thân, lưng cõng hai thanh Trảm đao to lớn đỏ sẫm.

“Không ngờ bệ hạ lại phái người tới đây.” Phá Quân chậm rãi mở mắt ra, xoay người, trên mặt mang theo một tia bi ai.

Hắn ta nhìn đạo cung cổ xưa xung quanh đầy rẫy đạo vận, trong lòng không còn cảm thấy may mắn nữa.

Tòa đạo cung cổ xưa đã truyền thừa ngàn năm này, từ hôm nay về sau, có thể sẽ trở thành phế tích.

“Thật có lỗi, công pháp Kim Liên tông được liệt vào hàng ngũ cấm pháp Vũ Điện, trước đó nhiều lần ủng hộ công vô ích, bây giờ là chuyện đương nhiên.” Song Dao võ tướng trầm giọng nói.

“Nói nhiều như vậy làm gì?” Phá Quân thản nhiên nói: “Nếu muốn lấy gốc gác của Kim Liên tông ta, cho dù là Phật chủ Kim Sí nhà ngươi cũng phải trả giá đắt!”

“Vậy thì để ta nhìn xem, đã nhiều năm trôi qua, Kim Liên tông sư còn có tiến bộ gì không.”

Kim Sí Phật chủ bước lên trước một bước, thân hình biến mất nhanh như chớp, đánh về phía Phá Quân.

Trên mặt biển xanh thẳm.

Hai tay Ngụy Hợp giơ ngang, đúng là lực lượng biến thành lực hút mãnh liệt tự do bay ra, vờn quanh.

Tầng thứ nhất Tam Tâm Quyết, hắn rất nhẹ nhàng liền luyện thành.

Chính hắn cũng không nghĩ tới có thể nhanh như vậy, có lẽ do tính chất công pháp tương đối phù hợp với hắn.

“Sức mạnh không có gì thay đổi.”

Ngụy Hợp cẩn thận kiểm tra kết quả, sự hoàn thành của trái tim con rùa biển Tri Chu không có cải thiện gì đối với sự mạnh mẽ của hắn.

“Sau đó là cái khác.”

Bước chân Ngụy Hợp đạp mạnh, thân thể lập tức vọt tới, lướt nhanh trên mặt biển.

“Tốc độ hơi tăng lên, nhưng không nhiều.”

Ngụy Hợp cẩn thận cảm nhận thân thể.

Lúc này, thân thể của hắn đã nhiều hơn một trái tim để cung máu lúc trước, nhiều hơn một mảnh mạng lưới gân mạch mạch, trên khả năng chịu đựng và sức bộc phát, quả thực mạnh hơn một chút.

Mà tốc độ bộc phát trong thời gian ngắn, chính là liên quan đến lực bộc phát.

Chỉ trong chớp mắt đã dừng lại.

Ngụy Hợp duỗi tay phải ra.

“Tiếp theo, là lực lượng.”

Két...

Cơ thịt trên cánh tay hắn cấp tốc phồng lên, sau đó gân xanh nổi lên, hung hăng đánh xuống một quyền.

Oanh!!!

Không khí phía trước lập tức khuấy động ra quyền phong cường hãn, quyền phong đè ép nước biển phía dưới ra, hình thành một mảnh hình dáng chén lõm xuống.

“Ân? Lực lượng, hình như tăng lên một chút?” Trong lòng Ngụy Hợp khẽ động.

Tam Tâm Quyết này, vốn là hắn muốn nâng cao tu hành căn cốt, nhưng hiện tại không nghĩ tới còn có thu hoạch ngoài ý muốn.

Sau khi Tam Tâm Quyết cấy vào trái tim một con Chân Thú, lại vẫn có thể tăng tố chất thân thể của bản thân lên một mức độ nhất định.

“Sau đó, là năng lực đặc biệt...”

Ngụy Hợp thu tay lại, toàn thân run lên.

Lập tức từng mảng nếp nhăn như vỏ cây bắt đầu xuất hiện trên da hắn.

Đây là tầng thứ nhất Tam Tâm Quyết, thu thập trái tim đạt được năng lực đặc thù.

Thiên phú đặc thù đến từ Chu Chu Hải Quy: Da dẻo.

“Cường độ không được.” Ngụy Hợp tiện tay đâm một cái, liền thấy da mềm trên cánh tay mình bị vạch ra một vết rách, sau đó thông thả tự lành.

“Cường độ này, nhiều nhất chỉ có thể ngăn được toàn bộ đoạn công kích tay không, ngay cả lợi khí đâm xuyên cũng ngăn không được.”

Bất quá nghĩ đến việc tu hành Tam Tâm Quyết cũng dễ dàng, Ngụy Hợp cũng không quá để ý.

“Chờ đợi thời điểm thích hợp, lại thay trái tim.” Ngụy Hợp quyết định.

Mặc dù đối với bản thân việc tăng phúc chẳng ra sao, nhưng môn công pháp này vốn là chuẩn bị để căn cốt.

Hắn không biết hiện tại căn cốt của mình có tăng lên hay không.

Nhưng trở về tu luyện xem sao, rồi sẽ biết.

Kiểm tra kết thúc, Ngụy Hợp tiếp tục tiến hành nhiệm vụ trước đó, tìm kiếm toàn bộ Chân Thú phong ấn, hoàn thành lần tu hành Huyền Tỏa kinh thứ năm.

Cũng chính là Tồn Thần lực hấp dẫn Thần, hắn đi qua phạm vi sản cực lớn, chỉ cần có Chân Thú lực hút trọng lực cũng có thể phong ấn công pháp gia tăng tu vi.

Nếu đổi thành những chân nhân khác, ở cấp độ này, cũng chỉ có thể nhắm vào việc tìm đối tượng thích hợp phong ấn của bản thân mà thôi.

Mà quá trình này, vận khí tốt, có lẽ mấy năm là có thể hoàn thành, vận khí không tốt, vậy không biết phải đợi bao nhiêu năm mới có thể gom góp đủ.

Cũng như Diêu Văn lúc trước, để vượt qua tầng này, hắn ta đặc biệt tìm kiếm phong ấn cao thủ Kiếm đạo chân nhân khắp nơi.

Vì một bước này, bỏ ra hơn hai mươi năm mới hoàn thành yêu cầu.

Ngụy Hợp bây giờ càng cảm nhận được, chính mình tồn thân lực hút tinh thần đã rất thuận lợi rồi.

Một ngày sau.

Bốp!

Ngụy Hợp đứng chấp tay, trước người là một con cá voi màu đen cực lớn, dưới tác dụng chân lực khổng lồ của nó, nhanh chóng thu nhỏ, ngưng tụ thành quả cầu.

“Một con cuối cùng.”

Hắn cảm nhận được một luồng khí lưu thanh lãnh quen thuộc, theo lực hút bay trở về tràn vào óc hắn.

Một cảm giác viên mãn vi diệu từ trong nội tâm tràn ngập ra.

“Đến cực hạn rồi.”

Ngụy Hợp thở phào một hơi.

Huyền Toả công này tầng thứ năm, là tầng tiến độ nhanh nhất từ trước tới nay của hắn.

Vừa hay gặp phải thú triều, vừa vận quét được đại lượng chân thú cấp bậc toàn chân, vì vậy cứ thuận lý thành chương hoàn thành như vậy.

“Tiếp theo, chính là, chờ Phá Cảnh Châu một lần nữa tràn ngập, lại lần nữa đột phá.”

Hiện tại cường độ phá cảnh châu cần ba tháng mới có thể một lần nữa tràn ngập.

Hắn đưa tay thu nhỏ con cá voi khổng lồ lại, dẫn dắt tới.

Sau đó cánh tay nhẹ nhàng đâm một cái.

Phốc phốc.

Dao của hắn thoải mái đâm vào cự kính cầu thể, từng luồng từng luồng kính lực tuôn ra, ăn mòn huyết nhục cự kính, ra một đầu thông đạo rõ ràng.

Rất nhanh, một quả tinh thạch màu bạc chậm rãi bị bắt ra.

“Ừm.” Đột nhiên Ngụy Hợp mơ hồ cảm giác có chút không đúng.

Hắn đâm thủng lực lượng huyết nhục cự kinh, tựa hồ thoải mái hơn một ngày trước.

“Chẳng lẽ?” Trong lòng hắn bỗng khẽ động, thu tay về, đột nhiên đánh một quyền về một phía.

Râm râm!

Một tiếng trầm đục vang lên.

Không khí đè ép nước biển, lần nữa hình thành hình bát lồi xuống.

Nhưng lần này, diện tích của cái chén lồi vào so với ngày trước lớn hơn một chút.

Ngụy Hợp sững sốt, lập tức nhắm mắt, trên thân bắt đầu vờn quanh một đầu lực măng xà.

Lực hút của những lực đàn lực này đã được hắn tính toán cẩn thận. Bởi vì tiến độ tiến độ tu vi, lực hút mạnh hơn trước đây một chút.

Tất cả lực lượng của lực đàn măng xà cộng lại, kéo lực hút ước chừng trên dưới năm vạn cân.

Dựa theo số liệu này làm tiêu chuẩn, hắn có thể đánh giá rất dễ dàng, sức mạnh thân thể lúc này của mình có bao nhiêu.

Vị trí cơ bắp khác nhau, các tư thế khác nhau phát lực vân vân.

Rất nhanh, một số liệu mới hiện lên trong lòng Ngụy Hợp.

“Quả nhiên.... lực lượng nhục thân thuần túy của ta lại gia tăng... Hơn nữa còn gia tăng rất rõ ràng!”

Hắn tính toán kết quả, lực lượng nhục thân ít nhất gia tăng một vạn cân.

Ngụy Hợp vốn do Hồng Quyết kinh phong gia thành, lực lượng thân thể là bảy vạn cân, bây giờ mới một ngày đã gia tăng một vạn cân.

Đây rõ ràng là hiệu quả do Tam Tâm Quyết mang tới.

Hơn nữa Ngụy Hợp còn có thể cảm ứng được trái tim thứ hai còn đang liên tục không ngừng tâm bổ cho hắn ta.

Trái tim thứ hai xuất hiện, đang xây dựng mạng lưới hoàn toàn mới cho cơ thể hắn.

“Có ý tứ.”

Trong lòng Ngụy Hợp có chút chờ mong, không biết loại tăng phúc này có thể đạt tới trình độ nào.

Sau khi hoàn thành số lượng phong ấn, hắn đi thẳng trở về Ân Khư.

Chờ bình luận của Hải Ninh Minh và Huyền Diệu tông hợp thành, đưa ra phán định cuối cùng, sau đó cấp phần thưởng.

Định Hải Nguyên Tinh là thứ tốt, chỉ có thể ngộ nhưng không thể cầu, có lấy được thì tốt nhất là lấy được.

Ngày tiếp theo.

Toàn bộ chân nhân trên đảo Ân Khư hội tụ tại một hải vực bên hòn đảo.

Lượng lớn thuyền bè nối liền thành một mảng, boong tàu nối liền boong tàu, thuyền kê sát thuyền, hình thành mảng lớn kết cấu cùng loại với đất bằng.

Xa xa nhìn lại, trong nước biển màu lam phảng phất nhiều hơn một khối lục địa màu tạp.

Mấy trăm vị chân nhân đến từ các nơi xa xăm, quần áo khác nhau, đều là nhân thủ tham dự trận đấu thú triều lớn.

Lúc này tất cả mọi người tụ tập tại đây, âm ỉ âm ỉ, đang nhao nhao đưa mắt, quăng về phía một chỗ chính giữa một chiếc lâu

thuyền.

Chỗ đó, trên đỉnh lâu thuyền, đang từ từ mở ra một lỗ hồng, dâng lên một cái giá đỡ bằng kim loại cao chống đỡ.

Đài cao càng lên càng cao, mãi tới khi hơn ba mươi mét mới dừng lại.

Lúc này thân thuyền đang ở độ cao, lại thêm độ cao của đài cao khiến tất cả mọi người xung quanh đều có thể nhìn thấy rõ ràng cảnh tượng trên đài cao.

Cao tằng của Hải Ninh Minh và Huyền Diệu Tông, hai vị lão giả đang lẳng lẳng đứng trên đài.

Hai người một đen, một trắng, áo bào màu sắc rõ ràng có thể thấy được.

Theo hai người xuất hiện, thanh âm chung quanh dần dần yên tĩnh trở lại, chờ đợi hai người mở miệng.

Chờ một lát sau, thanh âm bắt đầu truyền ra.

“Thú triều lui bước, dựa theo lệ cũ đại bĩ, mấy ngày nay chúng ta đã tiến hành thống kê thành tích, cũng hoàn thành công tác thẩm tra.

Kế tiếp, hấn bắt đầu tuyên đọc thi đấu lần này, xếp hạng hai mươi, xếp sau tiến về phía trước, cũng có thể đạt được phần thưởng tương tự.”

Thanh âm của lão giả không cần mở rộng âm khí, thông qua kinh lực mở rộng, liền có thể truyền khắp toàn bộ đội thuyền chung quanh.

Ngụy Hợp đứng ở trên thuyền Huyền Diệu tông, phía sau là rất nhiều chân nhân của Tỏa Sơn nhất mạch, đoàn người có trầm mặc, có người lẳng yên truyền âm nói chuyện với nhau, trên mặt đều có thú triều hoàn toàn kết thúc nhẹ nhõm.

Ngụy Hợp khẽ nghiêng đầu nhìn về phía một chiếc thuyền khác, nơi đó Đạo Tử Thái Mạnh Hưng đang bị hai nữ tử ngược to kẹp lấy, ba người nói gì đó, cũng không biết tình huống ra sao.

Hai nữ tử rõ ràng là hai em gái không biết thân phận gì của hắn.

Tên đệ muội của người này có chút hơi quá.

Những ngày qua, Ngụy Hợp cũng thấy không ít nữ tử tranh giành tình nhân cho hắn ta.

Nhưng hết lần này tới lần khác Thái Mạnh Hoan lại tôn tâm như thế, những nữ tử này thế mà cũng nguyện ý tranh nhau vây lấy hắn.

Chút công lực ấy cũng khiến Ngụy Hợp cảm thán.

Phát giác được ánh mắt Ngụy Hợp, ánh mắt Thái Mạnh Tân cầu trợ hướng hắn bên này bay tới.

Ngụy Hợp khần trương giả bộ không nhìn thấy.

Hắn vừa nghe bên trên bắt đầu đọc lên thứ tự, vừa cảm thụ được thân thể vẫn như cũ phát sinh biến hóa.

Đúng vậy, sáng sớm hôm nay hắn đã phát hiện, lực lượng thân thể của mình, thuần túy là sức mạnh, lại tăng ít nhất một vạn cân.

Mà cái tạo trái tim thứ hai, còn đang cuộn cuộn không ngừng tiếp tục.

Loại cải tạo này cực kỳ thô bạo mau lẹ, cũng chính là cấp bậc chân nhân cường đại lực đương nhiên có thể gánh vác được.

Nếu không đổi lại là người khác, mấy lần nữa sẽ bị nội huyết bạo liệt mà chết.

Chỗ tốt mà Tam Tâm Quyết mang đến rất rõ ràng, chính là ăn uống lại lần nữa tăng nhiều, dẫn đến Ngụy Hợp có chút phiền phức khó chịu.

Hôm qua đến bây giờ, số ăn hắn đã tăng lên gấp đôi bình thường.

Lúc này thanh âm trên đài đã niệm đến Ngụy Hợp.

“Ngụy Hợp Huyền Diệu Tông, hạng bảy.”

“Huyền Diệu tông Thái Mạnh Hoan, hạng sáu.”

Hai người sát nhau, vốn thực lực của hai người không đến mức chỉ có thứ tự này, chủ yếu là hai người bị tông sư ám sát, trong lúc đi đường dưỡng thương một thời gian ngắn.

Dường như còn là vì Tông Sư làm loạn, dẫn đến số lượng Chân Thú cường hãn xung quanh hòn đảo lúc ấy giảm đi rất nhiều.

Vì vậy số lượng săn giết không nhiều lắm cũng là bình thường.

“Hạng ba, Hải Ninh Minh vạn cốc nhất.”

“Hạng hai, quan lại Thuấn của Thất Quỷ đạo.”

“Hạng nhất, Hải Ninh Minh, Tôn Phượng Châu.”

Hai mắt Ngụy Hợp nheo lại, có chút kinh ngạc.

Hải Ninh Minh, Tôn Phượng Châu và Vạn cốc nhất, hẳn đã nghe nói qua, đều là Đạo tử đứng đầu.

Bởi vì Hải Ninh Minh có rất nhiều tông môn gia nhập liên minh, cho nên Đạo Tử cũng có rất nhiều, dù sao một tông môn, so với Huyền Diệu tông tự nhiên nhiều hơn không ít.

Mà Tôn Phượng Châu còn có một thân phận khác, đó chính là đệ tử thân truyền của Thâm Hải Long Vương Mặc Tỳ Hưu.

Mặc Ngọc là tông sư đứng đầu có thể so sánh với Huyền Diệu Tông Nguyên Tử, trưởng bối dạy dỗ ra, tự nhiên không phải người bình thường chân nhân có thể so sánh.

Chỉ là làm cho Ngụy Hợp có chút kinh ngạc, chính là người thứ hai.

Thất Quỷ Đạo từ đâu chui ra tông môn? Thượng Quan Thu Lãm càng chưa từng nghe qua cái tên này.

“Thất Quỷ Đạo.” Hai mắt Ngụy Hợp nheo lại, tiếp theo chính là thời khắc lên đài nhận phần thưởng, đến lúc đó muốn xem xem Thất Quỷ Đạo có tài đức gì, có thể đứng cùng độ cao với Hải Trữ Minh Huyền Diệu Tông.

“Tiếp theo, mời hai mươi vị trí đầu tiên, lên đài nhận phần thưởng.” Lúc này lão giả Huyền Diệu Tông trên đài cao giọng

truyền âm.

Ngụy Hợp bước lên phía trước, thân hình nhẹ nhàng vọt lên, hóa thành một đạo dây nhỏ, phóng tới đài cao.

Cùng lúc đó, cũng như hần, còn có mười chín bóng người khác.

Hai mươi bóng người đồng loạt phóng lên đài cao.

Đúng lúc này, trong hai mươi bóng người.

Một đạo toàn thân đen kịt, sau lưng mang theo khói đen quỷ dị hình người, chọt vươn tay hướng chung quanh trảo một cái.

Xuy xuy xuy xuy xuy!

Trong chốc lát, vô số sợi tơ tuyết trắng từ trong hắc bào hình người kia bắn ra.

Rậm rạp chằng chịt những sợi tơ trắng như tuyết bay về phía những người đầu tiên, chính là những chân nhân còn lại đang cùng nhau bay lên đài cao chung quanh.

Sợi tơ tuyết trắng, nhìn mềm mại, không cứng cỏi chút nào, trong đó một bó cũng bay tới phía Ngụy Hợp.

Hần nhíu mày lại, đưa tay điểm một cái, một con lực lượng măng xà lã không hiển hiện, cắn một cái về phía sợi tơ tuyết.

Phốc!

Lực măng không chút trở ngại xuyên qua ti tuyết, vậy mà hoàn toàn không thể chạm vào ti tuyết tuyết trắng nào.

Ngụy Hợp biến sắc, cấp tốc né tránh, nhìn tránh đi sợi tơ quấn quanh.

Hần xoay người mấy cái, dưới tác dụng lực hút, thân pháp không hề có quán tính, tự nhiên tránh lui về phía sau, hoàn mỹ tránh đi những tia tơ còn lại giáp công.

Ba.

Ngụy Hợp đáp xuống vững vàng, trở lại boong thuyền ban đầu.

Lúc này hấn lại lần nữa ngửa đầu nhìn lên, lúc này mới phát hiện, mười tám tên chân nhân còn lại, lúc này thế mà hơn phân nửa bị loại ti tuyến tuyết trắng này quán quanh trôi buộc, hình thành từng kén trùng màu tuyết trắng, trôi nổi giữa không trung.

Biến cố này xuất hiện đột ngột, không chỉ Ngụy Hợp không kịp phản ứng, mà ngay cả hai vị lão giả đỉnh cao chủ trì hoạt động lần này cũng không kịp phản ứng.

Đợi đến khi hai người lấy lại tinh thần, quát lớn tung người nhảy lên, nhào về phía bóng đen quỷ dị phóng ra ti tuyến kia.

Người nọ nhẹ nhàng nhảy lên, ở giữa không trung liền hóa thành một mảnh khối đen, lóe lên một chỗ trống khác.

“Thật sự là mục nát, có thấy không? Đây chính là thực lực của hy vọng xa vời hôm nay. Nhỏ yếu, rút lại phía sau, tự phong ấn bản thân.”

Bóng đen kia âm thanh hùng vĩ, tựa hồ là cố ý để cho tất cả mọi người đều có thể nghe được.

Hấn nhẹ nhàng lơ lửng giữa không trung, dựa vào lượng lớn sợi tơ xung quanh, quán quanh chống đỡ cho hấn duy trì vị trí.

Tất cả các chân nhân phía dưới nhao nhao xông xáo.

Trường hợp máu chốt này, thế mà đều có người dám can đảm làm loạn.

Phải biết rằng, nơi đây tối thiểu là nơi tụ tập gần sáu vị tông sư của tất cả các tông môn, trong đó còn có những tông sư lớn như Hải Ninh Minh Huyền Diệu Tông.

Có không ít cao thủ đứng đầu trong giới hạn toàn chân.

Lúc này gây sự, là phải một mình đối mặt với nhiều đối thủ cường hãn như vậy.

Đây quả thực là tự tìm đường chết.

“Nhiều năm không gặp, nơi này vẫn suy yếu vô lực như vậy.” Người áo đen vươn tay ra, ngón tay khô héo như dán một lớp da lên xương trắng, tựa như một bộ xương khô.

“Người nào dám cả gan làm càn!!”

Hải Trữ Minh mấy đạo nhân ảnh phóng lên trời, tất cả đều khoác áo choàng ngắn màu trắng đại biểu tông sư thân phận.

“Chặc chặc chặc... Ba vị tông sư, vẫn giống như trước, thích người đông thế mạnh sao?” Thanh âm trào phúng của người áo đen truyền ra.

“Đáng tiếc, nếu ta của trăm năm trước, có lẽ chỉ có thể bó tay chịu trói, nhưng bây giờ...”

Hắc bào nhân thủ xiết chặt, hơn mười trùng kén lập tức thắt chặt lại.

“Muốn giết toàn bộ bọn chúng thì các ngươi có thể tùy ý động thủ!”

“Thượng Quan Thu Sâm, rốt cuộc ngươi có mục đích gì!?”

Tông sư dẫn đội lần này của Huyền Diệu Tông, Tỏa Sơn Tiêu Lăng cũng đột ngột xuất hiện bên cạnh Thái Mạnh Hình, ngửa đầu nhìn về phía đối phương.

“Mục đích?” Người áo đen khẽ cười. “Chân huyết đang quật khởi mà chân kinh của chúng ta lại đang âm thầm hư thối. Các ngươi không nhìn thấy gì cả, không hiểu gì cả...”

Hắn giang hai tay ra.

“Thời đại đang tiến lên, mà chúng ta vẫn đang dậm chân tại chỗ. Các ngươi cái gì cũng không hiểu!”

“Chờ đi, rất nhanh, rất nhanh tất cả sẽ bắt đầu...”

Hắn đột nhiên giơ cánh tay lên, lập tức liên lụy hơn mười cái kén trùng lung lay bay lên, theo hắn bay vọt ra, xa xa lao đi hải vực.

“Muốn chạy sao?” Ba vị tông sư đồng thời xuất thủ, ba đạo kinh khí từ các góc độ khác nhau đánh về phía Quan Thu Hàn.

Nhưng nhìn kỹ có thể phát hiện, mục đích những tông sư này xuất thủ cũng là để chặn lại kén trùng trói buộc đệ tử nhà mình.

Căn bản không có một ai ra tay về phía Thượng Quan Thu Hàn công kích.

Thượng Quan Thu lăm liệt bỗng nhiên xuất thủ, bàn tay lẳng không vỗ liên tục ba lần.

Ba luồng kinh khí mạnh mẽ bắn ra, tựa như ba mũi tên nhọn, khí kinh chuẩn xác ngăn cản ba gã tông sư ra tay.

Oành oành oành!!!

Kinh khí khổng lồ va chạm phát ra gợn sóng chấn động, tựa như ba quả bom nổ tung giữa không trung.

Cả đội thuyền lặn nước biển phía dưới đều không ngừng lắc lư đè ép xuống.

“Nếu muốn chuộc lại người của các ngươi thì mang Uyên Nhân đến đây... Ở Hắc Vũ Hải Uyên... Chúng ta sẽ ở đó chờ.”

Thượng Quan Thu Huyền lưu lại một câu, mang theo rất nhiều kén trùng, trong nháy mắt liền từ từ nhạt đi, biến mất giữa không trung.

“Cảm giác xoắn xuýt... Quả thật là đám người kia!” Tiểu Lăng hít sâu một hơi, đoán được lai lịch của đối phương.

Cũng may là đám đệ tử Huyền Diệu tông bên này đều kịp thời tránh đi. Trong hai mươi người bị bắt thì hầu hết đều là thế lực của Hải Ninh Minh và những thế lực còn lại.

Người kia dường như cũng nhắm vào người của Hải Ninh Minh.

Toàn bộ đệ tử Hải Ninh Minh lên đài, chỉ có Tôn Phương Châu kịp thời tránh đi, không bị bắt đi.

Lúc này đông đảo chân nhân chấn động xôn xao, nhao nhao thả người nhảy lên, tự mình hội tụ đến bên cạnh tông sư nhà mình.

Tiểu Lăng nghiêm mặt, nhìn Thái Mạnh Hình và Ngụy Hợp.

“Đây là món nợ cũ mà Hải Ninh Minh từng nợ, không liên quan gì đến chúng ta. Chúng ta không nên tham dự quá nhiều,

bây giờ lập tức trở về tông, không nên chậm trễ. Trong đại hội
Định Hải Nguyên Tinh tông sẽ giao cho các ngươi.”

433

Nghe Tiểu Lãng nói vậy.

“Vâng!”

Thái Mạnh Hoan và Ngụy Hợp đều gật đầu.

Đột nhiên phát sinh chuyện lớn cỡ này, trong hai mươi hạng đầu của thú triều, có hơn mười người bị bắt đi toàn bộ.

Trước mặt mấy trăm chân nhân, cái tên Thượng Quan Thu Hưng kia, không biết có mục đích gì.

Còn nữa, rốt cuộc Uyển Nhân là cái gì, hắn đã nói những lời đó rõ ràng là nhằm vào Hải Ninh Minh.

Trong đó quả thực là một đoàn tề đại.

Ngụy Hợp trong lòng không nói gì, chỉ là đơn giản lĩnh một cái thưởng, cũng có thể xuất hiện biến số bậc này.

“Tổ sư, Thượng Quan Thu lẫm liệt kia rốt cuộc là ai?” Thái Mạnh Cung nhìn không được tò mò hỏi.

Vấn đề này cũng là điều mà mọi người chung quanh muốn biết.

Lập tức từng đôi mắt đều tập trung lên người Tiểu Lãng.

“Nếu như ta đoán không sai, hắn đã hoạt động mấy trăm năm trước, ở phía xa là một tổ chức trung lập với thế lực tên là Triều tịch.”

Tiểu Lãng nhanh chóng nói: “Triều tịch là thiên tài cao thủ đứng đầu các thế lực lúc trước, hội tụ một đường, tạo thành một thế lực không phải tông môn. Lúc ban đầu, mục đích thành lập tổ chức này, là suy diễn võ đạo chân công mạnh hơn.

Chỉ là sau đó, một loạt biến cố phát sinh, dẫn đến các thành viên Triều tịch, không vì toàn bộ viễn hình dung túng, thế là lúc ấy tất cả tông môn liên hợp vây quét, triệt để giao sát toàn bộ phân bộ Triều tịch.

Việc này vốn dĩ phải chấm dứt ở đây, không nghĩ tới hiện tại lại có người xuất hiện.”

Tiểu Lăng dừng một chút: “Nhưng việc này không liên quan gì tới chúng ta, đây là nhân quả năm đó thế lực bản địa bên phía Viễn Hi tiếp nhận, về trước rồi nói sau.”

Đám người chung quanh nhao nhao hiểu rõ.

Ngụy Hợp không nói một lời, liên tưởng đến phong cách ngôn luận vừa rồi của Thượng Quan Thu Sùng kia, đây không phải là cách làm thoả đáng của đám thượng kiếp trước sao?

“Còn nữa, Thượng Quan Thu lẫm liệt kia, không phải đơn giản là cấp độ toàn thứ, mà là Tông Sư, nếu các người gặp được, mau nghĩ cách chạy trốn trước tiên!” Tiểu Lăng dặn dò lại lần nữa.

Ngày tiếp theo, Hải Ninh Minh và Huyền Diệu tông, cùng với đội thuyền của các thế lực còn lại, dồn dập tản ra.

Đại lượng cao thủ từ trong Hải Ninh Minh phân tán ra, bắt đầu tìm tòi tung tích quan thu trên Thất Quỷ đạo.

Đoàn người Ngụy Hợp, dưới Tiểu Lăng dẫn đội, cấp tốc rời khỏi Ân Khư, trở về tông môn.

Đến khi bọn họ trở lại tông môn thì đã có tin tức truyền đến.

Tổ chức Triều tịch mà Thượng Quan Thu Sùng tọa lạc, lại lần nữa hiện thế, lại xuất hiện một người, thực lực cường hãn đến cực điểm, lập tức đã thương một vị Tông sư của Hải Ninh Minh, Thượng Quan Thu lẫm bị phát hiện cùng lúc thoát ly đuổi bắt.

Lúc này, một vùng xa nguyên bản đang an bình, phảng phất như bị một tảng đá lớn đập vào mặt nước tạo ra vô số bọt nước.

Tổ chức Triều tịch cường hãn vượt xa thế lực tông môn bình thường, trong lúc nhất thời chọc cho toàn bộ Viễn Hi nghe tin mà biến sắc.

Mà sau khi Ngụy Hợp trở về tông môn, lực lượng thân thể rõ ràng còn đang tăng trưởng.

Hắn mơ hồ phát hiện, bản thân nguyên huyết của Tam Tâm quyết tăng trưởng cũng không nhiều, thế nhưng sau khi được Hồng quyết của Kinh Hồng quyết phóng đại thì Tăng phúc liền cực kỳ đáng sợ.

Sau khi trở về tông, chỉ mấy ngày ngắn ngủi, mỗi ngày hắn đều gia tăng một vạn cân, đặt ở trên cơ sở vốn có, lực lượng kinh khủng gia tăng sáu vạn cân.

Sáu vạn cân, cộng thêm khí lực của hắn lúc đầu bảy vạn cân, Ngụy Hợp lúc này bất tri bất giác cũng đã đột phá mười ba vạn cân đáng giá.

Đến trình độ này, lực lượng nguyên huyết tăng tới trái tim thứ hai mới chậm rãi biến mất.

Mười ba vạn cân tăng phúc khiến Ngụy Hợp có chút hoài nghi không biết có phải mình đã đi nhầm lộ tuyến hay không.

Nói không chừng hắn nên đi theo con đường chân huyết của nhục thân, nếu như lúc trước sinh ra ở Ngô quốc, đoán chừng hiện tại hắn cũng đã thành Phật chủ.

Ngay sau đó, hắn bắt đầu kiểm tra căn cốt của Tam Tâm Quyết tăng lên.

Trải qua một loạt khảo nghiệm, Ngụy Hợp kết luận.

Tam Tâm Quyết xác thực tăng lên một phần căn cốt, nhưng cũng không tính là nhiều. Thượng cổ công pháp mà thiên môn này có được, tăng cường lớn nhất cho hắn, ngược lại là về sức mạnh thân thể.

Lực lượng lớn mười ba vạn cân đã có thể so với Hắc Thập Tự Phật Tử lúc trước, nếu như dùng bí kỹ Ngũ Chuyển Long Tức bộc phát, sau bốn lần, cỡ lực lượng Ngụy Hợp này không cách nào tưởng tượng còn ai có thể ngăn cản.

Bất quá thiên môn chung quy là thiên môn. Mục tiêu Ngụy Hợp, vẫn là cảnh giới chủ tu công pháp tăng lên.

Dù sao hắn cũng là võ giả chân chính, hơn nữa Tam Tâm quyết không thể nào tăng thọ nguyên lên được.

Đảo mắt đã ba tháng trôi qua.

Rất nhanh, Phá Cảnh Châu một lần nữa tràn ngập, có thể tiến hành đột phá tầng thứ năm của Huyền Tỏa Công.

Còn toàn bộ tổ chức Triều tịch cũng chỉ hoạt động trên mặt đường, làm mưa làm gió, khiến cho mỗi người trong Hải Ninh Minh không được an bình.

Đúng lúc này.

Nguyên đô tử ban cho Thái Mạnh Hoan và Ngụy Hợp là một nhiệm vụ đặc thù.

Trên hắc nhai.

Nguyên Đô Tử ngồi trên mặt đất, trên đầu gối bày ra một cây đàn cổ, nàng không hề động thủ, chỉ là dây đàn tự động đàn dưới tác dụng của kinh lực, tự động kích thích, phát ra nhạc khúc.

Cấp độ tông sư, có thể tự mình quyết định, sử dụng kinh lực hay kinh khí.

Sau khi kinh khí tinh luyện độ cao, đã thực chất hóa thành một loại lực lượng đặc thù.

Uy lực của nó cường đại, nhưng tiêu hao cũng lớn.

Cho nên ngày thường tông sư đều vận dụng đúng là mạnh mẽ.

Thái Mạnh Hoan sóng vai với Ngụy Hợp, đứng cách đó không xa lẳng lặng chờ đợi.

“Bồ ung cũng phải rời khỏi tổ một mình mới có thể biết bay.” Nguyên Đô Tử nhẹ giọng mở miệng nói.

Mở mắt ra, nàng xoay người nhìn về phía Thái Mạnh Tân và Ngụy Hợp.

“Đạo môn bên phía Đại Nguyệt đã rút lui, cần phải tiếp ứng. Lần này ta tự mình ra tay, các người theo ta cùng đi.”

“Ngay cả ngài cũng muốn đích thân ra tay sao?” Thái Mạnh vui vẻ nói.

“Kim Liên Tông và Vô Thủy tông đồng thời rút lui, hơn nữa đều là chủ lực. Nếu ta không ra tay, chỉ dựa vào bọn hắn, chỉ

sợ không phải là nhiều đối thủ.” Nguyên Đô Tử thản nhiên nói.

“Các ngươi yên tâm, cho dù là Đại Nguyệt cũng phải có quy củ. Tông sư sẽ không ra tay với các ngươi. Đương nhiên điều kiện tiên quyết là các ngươi đừng đi trêu chọc bọn họ.”

“Hiểu, chỉ là, đệ tử muốn hỏi một chút, trong những người rút lui lần này, chỉ có người Đạo môn thôi sao?” Ngụy Hợp ở một bên mở miệng hỏi.

“Không chỉ, còn có một phần cao thủ của Vạn Phi cung và Yêu đảng.” Nguyên Đô Tử lên tiếng nói.

“Không cần lo lắng.” Nàng ôn hòa nói: “Các ngươi chỉ cần phụ trách tiếp ứng những người từ tông sư trở xuống lên thuyền là được. Số người tiếp ứng lần này tổng cộng khoảng hai trăm người. Đều là cao thủ. Một chiếc thuyền liền có thể chở đi.”

“Xem ra cũng không phải là lần đầu tiên rút lui rồi?” Thái Mạnh Hưng nhẹ giọng hỏi.

“Không sai.” Nguyên Đô Tử khẽ gật đầu: “Được rồi, không nói những thứ này nữa, tu vi ngươi gần đây thế nào? Có tiến triển không?”

“Đại sư tử nói đùa rồi, trong thời gian ngắn như ta đây, đừng mong tiến thêm một bước.” Thái Mạnh Cung trả lời.

“Chỗ ta ngược lại có chút tiến triển. Sắp đến cửa ải, còn cần không ít chuẩn bị, mới có thể tăng lên tỷ lệ đột phá thành công.” Ngụy Hợp nói.

Nhìn thấy khí tức tu vi hắn không che giấu, Nguyên Đô Tử hơi suy tư, tốc độ tu hành Ngụy Hợp, đúng quy củ, xem như không tệ.

Nhưng hạn chế căn cốt ở đó...

“Đúng rồi, xin hỏi đại sư tử, căn cốt này có biện pháp làm cho nó tiến thêm một bước hay không? Mặt khác, ta còn muốn đọc qua một chút công quyết cốt tịch của tông môn.” Ngụy Hợp đưa ra thỉnh cầu.

“Căn cốt tăng lên rất khó. Trừ một vài công pháp bàng môn tà đạo có tính nguy hiểm rất cao ra, có một ít thiên tài địa bảo, cũng có thể đạt tới hiệu quả này.

Nhưng những thứ đó đều đã bị diệt sạch từ lâu.” Nguyên Đô Tử cũng thở dài.

Vật như căn cốt này, cho dù là bộ phận chông chát rèn cốt tăng lên, cuối cùng cũng có giới hạn cao nhất.

Căn cốt Tiên Thiên cộng thêm căn cốt được sáng tạo từ Đoán Cốt, hợp lại cùng một chỗ, chính là căn cốt tư chất của một người chính thể.

Nếu muốn thay đổi, rất khó.

“Về phần cỗ tịch, người thân là Đạo Tử dự bị, tất nhiên có tư cách tùy ý đọc qua tàng thư tông môn. Tự mình xem là được.” Nguyên Đô Tử thay đổi đề tài.

“Đệ tử đã hiểu.” Ngụy Hợp gật đầu.

“Tốt rồi, xuống dưới chuẩn bị thật tốt đi, dọc theo đường đi không thể thiếu các loại động thủ.” Nguyên Đô Tử phát tay nói.

“Vâng.” Hai người Thái Mạnh cùng Ngụy Hợp đồng thời cáo lui.

Hai người rời sườn núi đen, xuyên qua rừng cây nhỏ, bước chân chậm lại.

“Ngụy sư đệ, người có cảm thấy, gần đây đại sư tử có chút lạ?” Thái Mạnh vui mừng truyền âm nói.

“?” Ngụy Hợp khẽ giật mình: “Làm sao người biết?”

“Có lẽ cảm giác của ta sai. Đáng tiếc, tu vi của chúng ta vẫn quá yếu, nếu có thể bước vào tông sư, chắc hẳn có thể phân ưu cho đại sư tử rồi.” Thái Mạnh Tân thở dài nói.

“Có lẽ vậy.” Ngụy Hợp trong lòng bất đắc dĩ. Bất kể hẳn giãy dựa khổ tu như thế nào, Huyền Tòa Công muốn đạt tới tầng cao hơn cần tiêu phí thời gian chính là nhiều như vậy.

Đây cũng là chuyện không còn cách nào.

Mặt khác, mặc dù Tam Tâm Quyết giúp hắn tăng lên không ít lực lượng Nguyên Huyết, nhưng Ngụy Hợp rất rõ ràng, những thứ kia đều là tiểu đạo, căn nguyên của bản thân vẫn là Huyền Tỏa Công chân chính.

Vừa hay, hôm nay phá cảnh châu đầy, trở về liền bước vào tầng thứ năm, bước tiếp theo chính là tiến vào toàn bộ.

Trở lại trong động của mình, Ngụy Hợp bắt đầu chuẩn bị để đột phá tầng tiếp theo.

Mặc dù hắn nắm chắc tuyệt đối, dựa vào Phá Cảnh Châu đột phá cảnh giới, nhưng công phu mặt ngoài vẫn phải làm.

Một đầu khác trên hắc nhai.

Sau khi hai người rời đi, Nguyên Đô Tử vẫn đứng bên vách núi, không hề rời đi cũng không lên tiếng.

Ước chừng một khắc đồng hồ sau.

Một bóng người mơ hồ xuất hiện đột ngột sau lưng Nguyên Đô Tử cách đó không xa.

“Lần đầu gặp mặt, tại hạ Tam ngọc.”

Nguyên Đô Tử chậm rãi xoay người, nhìn về phía người này.

“Người Triều tịch các ngươi tìm đến một tông môn ngoại lai là vì chuyện gì?”

“Nguyên Đô đạo hữu cũng biết, bây giờ thiên hạ đại thế, Chân Huyết từng bước ép sát, Chân Kính Cảnh như hiện tại, nếu không cải cách, không đến trăm năm, sẽ triệt để biến thành Đạo.” Ngọc Điệp bình tĩnh giải thích.

“Triều tịch có cách giải pháp không?” Nguyên Đô Tử tự nhiên cũng nhìn ra điểm này, nếu không căn bản sẽ không tùy ý gặp gỡ người Triều tịch.

Phải biết rằng lúc này triều tịch, sớm đã được chứng thực là toàn bộ tổ chức khủng bố mà hy vọng xa xưa đã từng.

Thay vì giải thích tiếp xúc, tương đương đẩy bản thân vào phía đối lập với toàn bộ hy vọng xa xôi.

“Có một cách.” Ngọc trâm gật đầu.” Thâm Hải Long Vương Mặc Tỳ Hưu, trong tay có Uyên Uyên Nhãn dị bảo, đó là mấu chốt để ta có thể chân chính hứng thú. Nếu có thể lấy được trong tay, có thể mở ra một phương hướng mới cho hệ thống chân kinh của chúng ta.”

Nguyên Đô trầm mặc xuống.

Tác dụng của Uyên Nhãn, nàng ta biết rõ.

“Ta cần chứng minh.” Nguyên Đô Tử trầm giọng nói, thuận miệng nói muốn nàng hỗ trợ hợp tác, bất quá là người si nói mộng.

“Được.” trâm ngọc gật đầu. “Rất nhanh, ta sẽ chứng minh cho người.”

“Trước khi trở về, ta sẽ chứng kiến chứng minh và thành ý của các người.” Nguyên Đô Tử thản nhiên nói.

“Được.”

Thân hình ngọc trâm lập tức biến mất.

Thủ đoạn vụn vặt cảm giác bực này, ngay cả Nguyên Đô Tử cũng khẽ nhíu mày.

Bởi vì ngay cả nàng cũng chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy thân ảnh đối phương rời đi.

Tổ chức Triều tịch này dường như đã tìm được một loại tần suất đặc thù siêu cảm khác hẳn với thường nhân.

Loại tần suất này không cao, nhưng đặc thù dị thường, có thể làm cho phần lớn chân nhân đều không thể cảm giác được bọn họ tồn tại cùng di động.

434

*

*

*

Cảm giác được đôi phương cấp tốc đi xa.

Nguyên đô tử nhắm mắt trầm ngâm.

Nàng sở dĩ nguyện ý tiếp xúc với người Triều tịch, cũng là bởi vì đôi phương cho nàng một cái đại lễ gặp mặt không cách nào cự tuyệt.

Nàng đã có ước chừng mấy chục năm, không tiến bộ chút nào.

Chân kinh ở chỗ nàng tựa như đã đi tới phần cuối.

Cực hạn của tông sư, pháp thân cực hạn, đã đạt đến mức thể trạng có thể dung nạp cực điểm.

Nhưng bây giờ, triều tịch cấp cho nàng ý tưởng và phương hướng mới.

Chỉ là, nếu muốn hoàn thành ý tưởng này thì nàng có thể sẽ suy yếu trong một thời gian ngắn, cho nên hiện tại vào thời khắc mấu chốt này nàng vẫn chưa thể động đậy.

Đương... Đương.. Đương..

Tiếng chuông từ xa trên đảo chậm rãi vang lên.

Có lượng lớn tiếng áo bay di động, từ ngoài động truyền đến.

Đó là động tĩnh của đại lượng đệ tử chân nhân đi tham gia tiết học buổi sáng.

Huyền Diệu tông phát triển đến bây giờ đã là đại tông đứng đầu Viễn Hi, đây là chuyện mà chỉ luận tông môn.

Mà Hải Ninh Minh không lẽ nhất không phải một tông môn, mà là rất nhiều tông môn liên hợp.

Ngụy Hợp ngồi xếp bằng ở trong động, chậm rãi từ trong nhập định tỉnh lại.

Tầng thứ năm huyền Toả Công, trong mấy canh giờ ngấn ngủ vừa mới nhập định, nhẹ nhõm đột phá.

Cảm giác năm tầng đã đạt thành.

Biến hóa của tầng này đối với thân thể cũng không lớn như trong tưởng tượng, nhưng cũng là tầng cơ sở nhất, là về sau hoàn toàn thật, đánh xuống chỗ máu chốt vững chắc.

Bởi vì nếu hoàn thành toàn bộ thì cần phải có cảm giác toàn thân siêu cảm.

Trước đó Ngụy Hợp cũng đã hoàn thành xúc giác, thị giác, thính giác.

Mà sau khi hỗn hợp trái tim thứ hai, hần siêu cảm nhận được tâm huyết chân thú ảnh hưởng, vị giác còn lại của khứu giác đều cực kỳ thuận lợi.

Chỉ cần thời gian thích ứng, rất nhanh liền có thể thuận lợi hoàn thành toàn bộ cơ sở.

Thích thích thích.

Cửa động bị người gõ nhẹ.

“Chủ thượng, đã đến giờ rồi.”

“Thái sư huynh có đưa tin gì ở chỗ đó không?” Ngụy Hợp trầm giọng hỏi.

“Đã tới rồi.” Hồng Nguyệt bên ngoài lầu nhỏ giọng trả lời.

“Được.”

Ngụy Hợp chậm rãi đứng dậy.

“Người thông tri cho Ngụy phủ bên kia, ta đi ra ngoài một chuyến, thời gian trở về không được xác định.”

“Vâng.” Sau khi Lâu Khang Nguyệt bị thương lần trước, tính tình bây giờ cũng trầm ổn rất nhiều.

Ngụy Hợp thu hồi một ít vật phẩm tùy thân, đi đến trước cửa động.

Leng keng leng keng.

Cửa động thạch lớn lăn qua bên trái.

Ánh mặt trời ám áp chiếu vào, chiếu lên trên mặt hắn.

Lần phản hồi đại nguyệt này là lần đầu tiên trong nhiều năm qua của hắn sau khi ra biển.

Tiếp ứng thế lực Chân kinh đạo môn mà Đại Nguyệt lưu lại, có lẽ còn có thời gian đến thăm cố hữu một chút.

“Còn có chuyện gì?” Ngụy Hợp đưa mắt nhìn qua hàng lầu bên cạnh.

“Vâng.” Lâu hàng Nguyệt cúi đầu ngoan ngoãn, đứng ở một bên nhẹ giọng nói.” Mấy ngày sau đệ tử của ngài chính là thời gian tuyển chọn nhập tông.”

“Dựa theo quy củ chính là, không cần bởi vì bọn họ là đồ đệ của ta, liền đặc biệt khai ân.” Ngụy Hợp nói.

“Hiểu rồi.” Lâu Hồng Nguyệt bây giờ ngoại trừ khai mở làm Ngụy Hợp lực sĩ, cũng kiêm nhiệm một chấp sự kiểm tra bên Đạo Cung kia, có quyền lực tuyển chọn nhập tông nhằm vào võ giả bên ngoài.

Vì vậy lúc này mới lên tiếng hỏi.

Ngụy Hợp lại dặn dò một số việc vặt, sau đó tiếng chuông lại lần nữa vang lên hai tiếng.

Hắn ngẩng đầu nhìn sắc trời, chậm rãi rời khỏi cửa động.

Rất nhanh đã đến sườn núi đen phía sau núi.

Thái Mạnh Hưng đã chờ ở đó từ lâu. Trên người tên này đeo trên người một đồng đồ trang sức của các cô gái, nhìn qua không giống như là đang hoàn thành nhiệm vụ mà giống như là đi ngoại ô dạo.

“Người ít ỏi vậy sao?” Thái Mạnh vui vẻ nhìn túi quần áo nhỏ trên người Ngụy Hợp, lại nhìn hai cái rương lớn trên mặt đất của mình.

“Người mang nhiều quá khứ như vậy? Là muốn chuyển nhà sao?” Ngụy Hợp không nói gì.

“A... Hai muội muội bên phía Đại Nguyệt mang đồ về. Dù sao cũng lâu rồi mới gặp một lần.” Thái Mạnh Bất đắc dĩ nói.

“.....” Người rút cuộc còn có mấy muội muội tốt? Tại sao khắp nơi đều là muội muội của người vậy?

Ngụy Hợp trong lòng không nói nên lời than thở.

Hắn cảm thấy gia hỏa này đến bây giờ còn chưa bị đánh chết, thật là nhờ vào một thân tư chất khủng bố.

Nếu không đổi thành một người thực lực kém một chút, sớm đã không biết bị phân thân bao nhiêu lần rồi.

“Đừng nhìn ta như vậy, thật sự chỉ là muội muội thôi.” Thái Mạnh vui mừng nhanh chóng giải thích.

“Chỉ như người, cho dù thật là muội muội, sớm muộn cũng sẽ xảy ra chuyện.” Ngụy Hợp thản nhiên nói.

“A...” Thái Mạnh vui vẻ không phản bác được.

Hai người chờ một lát, không bao lâu, một bóng người váy đen nhẹ nhàng từ phía sau bay vọt xuống.

Chính là Nguyên Đô Tử.

Nàng đổi một thân áo đen ống tay áo dài, trên đầu vẫn là tóc dài màu đen, và bịt mắt màu đen che khuất hai mắt.

“Chuẩn bị xong chưa?” Nguyên Đô Tử đưa mắt nhìn hai người.

“Đúng vậy.” X2.

Hai người Ngụy Hợp đồng thời trả lời.

“Lần này binh quý thần tốc, cho nên chỉ điều động một ít cao thủ để tiếp ứng. Bên phía Đại Nguyệt cũng không nhất định nắm chắc chính xác thời cơ của chúng ta hôm nay, cho nên tính nguy hiểm không cao. Đương nhiên, nếu như gặp phải rắc rối, phải bóp nát cái này.”

Nguyên Đô Tử phát tay một cái, lập tức hai cây đen sì như cành cây khô rơi vào trong tay hai người.

Thứ này Ngụy Hợp dùng qua một lần, bóp nát có thể lập tức gọi đại sư tử tới.

“Trong tông môn, ta vẫn chưa yên tâm về những người còn lại, nhưng hai người các người ứng phó với nhiệm vụ lần này, chỉ

cần không gặp phải cao thủ cấp cao nhất trong số những người mạnh nhất thì chắc chắn không có vấn đề gì.”

Nguyên Đô Tử chuẩn bị để cho hai người cùng nhau hành động, cũng bởi vì chuyện lần trước Ngụy Hợp, Mạnh Ngao hai người liên thủ tiêu diệt Thiên Diện Ma quân.

Hai người này một chính một phản, phối hợp khăng khít, cho dù đối mặt với tông sư bình thường, cũng không đến mức trong nháy mắt bị thua.

Mà chỉ cần tranh thủ đến thời gian, nàng sẽ kịp thời xuất thủ tương trợ.

Mà thực lực phối hợp của hai người, có thể nói là cấp độ tông sư mạnh nhất. Như vậy chẳng khác nào chuyển đi này thêm ra một tông sư phối hợp với mình.

Hơn nữa bản thân Nguyên Đô Tử và một vị tổ sư khác đồng thời xuất thủ với Yên Vô Tử.

Lần này tiếp ứng đảng hành động sẽ không chút sơ hở.

“Đệ tử minh bạch.” Hai người Ngụy Hợp vội vàng đáp lại.

“Rất tốt. Như vậy thì đi thôi.” Nguyên Đô Tử gật đầu.

“Lần này, chúng ta không ngồi thuyền.”

Ngay lúc hai người có chút nghi hoặc, đã thấy Nguyên Đô Tử nhắc tay lên.

Phù!!

Một trận gió kịch liệt áp xuống, lập tức từ đỉnh đầu ba người phủ xuống.

Ba con bạch điều thân dài mấy mét đang nhẹ nhàng lao xuống, xoay tròn ở phía trên ba người.

Đỉnh đầu ba con bạch điều này có màu đỏ son, lông chim trắng như tuyết, chân dài nhỏ, vừa nhìn đã biết cực giống Hạc Đan Đỉnh trong truyền thuyết.

Thể tích ba con cự điều này có chút lớn hơn Đan Đỉnh Hạc, hơn nữa đầy răng nanh, nhìn thế nào cũng không giống người lương thiện.

“Đi.” Nguyên Đô Tử thả người nhảy lên, nhẹ nhàng rơi vào sau lưng một con Đan Đỉnh Hạc.

Thái Mạnh Hoan và Ngụy Hợp cũng giống như vậy, thả người nhảy lên, nhẹ nhàng ngồi ở lưng Đan Đỉnh Hạc.

Thái Mạnh vui lòng nhìn cái rương lớn trên mặt đất để lại.

“Sớm biết như vậy không ngồi thuyền qua, ta cũng không mang nhiều đồ như vậy.”

“Ha ha... Người thật đúng cho là đi ngoại ô dạo chơi sao?”
Ngụy Hợp ở một bên truyền âm nói.

Ba người ngồi trên lưng Đan Đỉnh Hạc, xoay quanh trực tiếp xuyên qua một tầng sương trắng thanh lãnh ẩm ướt.

Rất nhanh liền bay lên trên không toàn bộ hòn đảo Huyền Diệu tông.

Từ trên không quan sát xuống, toàn bộ đảo Cự Tuấn tựa như một chiếc bánh răng bị gặm mất mấy miếng.

Ngụy Hợp hít sâu một hơi, trong lòng rất là mới lạ.

Đây là lần đầu tiên hẳn ta bay đến độ cao như vậy trên thế giới này.

Đan Đỉnh Hạc dưới thân thể này đã bay cao ít nhất phải mấy ngàn mét.

Trên bầu trời xanh thẳm, ba người cười Đan Đỉnh Hạc cấp tốc bay về phía đại nguyệt phía xa.

Gió lạnh kịch liệt không ngừng thổi ở trên người Ngụy Hợp, thổi hộ thân kinh lực hơi biến hình.

Tốc độ Đan Đỉnh Hạc cực nhanh, mặc dù không đến mức đạt đến tốc độ âm thanh, nhưng cũng có một giây hai trăm thước, so với Ngụy Hợp toàn lực bộc phát không sai biệt lắm.

Hẳn ngồi trên lưng Đan Đỉnh Hạc quan sát xuống dưới.

Đảo mất, Huyền Diệu tông liền chậm rãi bị bỏ lại phía sau, phía dưới dần dần đổi thành một mảnh hải dương xanh đậm.

Có một ít thuyền đang di chuyển trên mặt biển, chậm chạp tựa như một con kiến.

“Các ngươi đây là lần đầu tiên đến độ cao này.” Thanh âm Nguyên Đô Tử từ phía trước truyền về.

“Hiện tại, các ngươi tiến vào Chân giới thử xem.”

Thái Mạnh cùng Ngụy Hợp hai người liếc nhau, biết Nguyên Đô Tử sẽ không vô duyên vô cớ mở miệng nói ra lời này.

Hai người hít sâu một hơi, lúc này từ từ nhắm mắt lại, điều chỉnh cảm giác, tiến vào trạng thái siêu cảm.

Bóp.

Hai người đồng thời mở mắt.

Toàn bộ mặt biển trước mắt đã biến thành một vùng biển màu xám đen.

Trên mặt nước ở hải dương, bao trùm một tầng bột phấn màu xám thật dày, chúng nó ngo nguậy, sôi trào lên, phảng phất vô số bầy trùng chông lên từng tầng một.

Trên bầu trời phía xa.

Rất nhiều điểm nhỏ phảng phất bọt biển, theo cuồng phong thổi xuống.

Mà những chi tiết này bắt nguồn từ những chỗ cao hơn.

Ngụy Hợp ngẩng đầu lên, ý đồ tìm kiếm nguồn gốc những điểm nhỏ này.

Chỉ là hắn vừa mới ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy Nguyên Đô Tử đột nhiên truyền âm vào tai.

“Cẩn thận.”

Ngay phía trước, một sinh vật hình dạng măng xà khổng lồ to chừng trăm mét uốn lượn từ phía trước vọt tới.

Toàn thân đầu Cự Mãng này xám đen, hình thể thô to, trên lưng mọc đầy rất nhiều nham thạch giáp tầng, trên tầng nham thạch còn có Hoa Hoa Thảo Thảo Thảo các loại màu sắc tô điểm.

Hai mắt cự măng có vòng xoáy màu vàng hình xoắn ốc, cái miệng cực lớn không ngừng nhỏ xuống rất nhiều chất nhầy.

“Đây là Không Thú, không cần để ý. Có ta ở đây sẽ vô hại.”
Thanh âm Nguyên Đô Tử truyền đến tai hai người Ngụy Hợp.

“Không thú...” Ngụy Hợp đã từng thấy ghi chép loại Chân Thú này trên điển tịch.

Hình thể loài Chân Thú này cực kỳ không lồ, nhưng trí thông minh không cao, thực lực lại bình thường.

Nhưng chúng nó có đặc điểm lớn nhất, đó là không có giá trị gì.

Chân thú sau khi chết sẽ tự nhiên tiêu tán thành thể, cũng không có tinh hạch.

Chúng sẽ không chủ động công kích ngoại vật, tựa như từng hiện tượng tự nhiên, tùy ý đều có khả năng qua lại và di động.

“Không thú chỉ tồn tại ở trên không trung, khoảng cách còn xa thì không cách nào nhìn thấy. Con này coi như nhỏ, nếu gặp phải con lớn, phần lưng nó có thể sẽ tồn tại di tích hoặc chân thú nguy hiểm, cho nên sau này nếu các người gặp loại này, cần đặc biệt cẩn thận.” Nguyên đô Tử dặn dò.

“Vâng!” X2

Lần này hai người Thái Mạnh cùng Ngụy Hợp xem như được mở rộng tầm mắt.

Loại thú không này, không hề nghi ngờ, ngay cả điển tịch cũng cực ít ghi chép.

Mà Nguyên Đô Tử lúc này truyền thân dạy, đem những bí ẩn mà chân nhân tầm thường không thể biết cho biết, chính là có ý tứ thâm nhập truyền thừa.

“Mặt khác, di tích Không Thú, cũng là địa phương có tính nguy hiểm cao hơn nhiều so với di tích dưới lòng đất. Ngày thường, rất nhiều tông sư thường xuyên không thấy bóng dáng, phần lớn là đi đến di tích Không Thú thăm dò.

Ngày sau nếu các người có nhu cầu, chờ khi nào tu vi cao hơn một chút thì thử lại.”

Đại Nguyệt - Hải Châu.

Mặt biển màu xanh lam bình tĩnh như gương, tựa như một khối bảo thạch màu xanh thật lớn.

Mây trắng chậm chạp di động, một nửa là từ mặt trời cho đến mây.

Nơi này là vịnh biển nào đó ở một góc Hải Châu.

Chỗ bờ biển quanh co và nước biển tiếp giáp là một bãi cát màu vàng nhẵn nhụi.

Lúc này trên bờ cát, đang có một đội nhân mã lẳng lẳng đứng, nhìn ra xa xa về phía mặt biển.

Trong đám người này, có già có trẻ, nhưng nhiều nhất là tuổi Thanh trung.

Mà tất cả mọi người tuy rằng quần áo lộn xộn, có rách nát có chỉnh tề, có như là viên ngoại, cũng có như là nông phụ tầm thường.

Nhưng trên thân mọi người đều toát ra một tia khí chất nghiêm nghị khó hiểu.

“Đến rồi!” Một người lên tiếng.

Rất nhanh, trên mặt biển xa xa dần dần hiện ra hai chiếc thuyền to lớn.

Thuyền lớn cao chừng ba tầng, trên đó có một đám người đứng thưa thớt, trên cánh buồm có in một chữ Huyền cực lớn.

“Người Huyền Diệu tông, quả nhiên thủ tín hứa hẹn.” Một trong đám người trên bờ cát, một lão giả tóc trắng thổi dài một tiếng, nhìn về phía một nam tử trẻ tuổi bên cạnh.

“Quê mới, lần này ra nước ngoài, cần phải làm việc khiêm tốn. Với thiên phú của ngươi, có lẽ không bao lâu sau sẽ có thể dẫn dắt ta Kim Liên tông trở về đỉnh phong!”

“Tổ sư gia ta hiểu rồi!” Nam tử trịnh trọng gật đầu.

“Bỏ tông Kim Liên Cửu Tâm, bây giờ vì yểm hộ chúng ta rút lui, cuối cùng chỉ còn lại ngũ tâm.... Tồn thất lớn như thế, Đại Nguyệt...” Lão giả cắn răng, muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng lại thở dài một tiếng.

Đại Nguyệt vương triều bây giờ như mặt trời ban trưa, thực lực càng lúc càng cường thịnh, cho dù bọn hắn có tâm thì đã sao?

Dùng cái gì đối nghịch với loại địch nhân như vậy?

Nhớ lại thảm trạng khi bọn hắn giao thủ với Chân Huyết Phật chủ.

Những Phật chủ kia vốn mạnh mẽ lẽ phật điện, đặc biệt là mấy vị trước, sau khi được huyết khí tăng lên, thực lực bây giờ càng thêm hung mãnh.

Còn có mấy khuôn mặt mới xuất hiện, rõ ràng là cao thủ đứng đầu những năm gần đây quật khởi.

So với thời kỳ tân trần Tà cao thủ tầng tầng lớp lớp, Kim Liên tông cùng các tông môn khác đã dần dần hiển lộ xu hướng suy sụp.

Đúng lúc này, trên bầu trời vang lên một tiếng hạc kêu trong trẻo, xuyên vân mà ra.

Mọi người nhao nhao ngửa đầu, vừa lúc nhìn thấy ba con Đan Đỉnh Hạc to lớn lao ra khỏi tầng mây, nhẹ nhàng hạ xuống độ cao, rất nhanh rơi vào bờ cát bên cạnh mọi người.

Đan Đỉnh Hạc cực lớn vỗ cánh, đi chậm trên bờ cát vài bước mới ngừng lại.

Nguyên đô tử, Thái Mạnh Hoan, Ngụy Hợp, cùng nhau xoay người xuống.

“Kim Liên Tử tông chủ, mấy chục năm không gặp, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ.” Nguyên Đô Tử thản nhiên nói.

Lão già tóc bạc vội vàng tiến lên nghênh tiếp.

“Không ngờ lại làm phiền Nguyên Đô đạo hữu tự mình tiếp ứng, Kim Liên Tử hổ thẹn không dám nhận.”

Trước đây khi Kim Liên tông đối đãi với Huyền Diệu tông, mặc dù trong liên quân khuyên bảo phản bác vài câu, nhưng không thể kiên trì lập trường, hôm nay nghĩ lại, trong lòng hẳn cũng thấy xấu hổ.

Mà, nếu năm đó đã kiên định quyết tâm, hiện giờ có lẽ ngay cả trả giá cũng không cần trả giá bao nhiêu, là có thể tùy ý mời Huyền Diệu tông xuất thủ trợ giúp rút lui.

“Không có việc gì, đều là Đạo môn nhất mạch, theo lý mà nói.” Nguyên Đô Tử mỉm cười, không đề cập tới việc nàng nhân cơ hội làm thối một lượng lớn tài nguyên của đôi phương.

Hai người trao đổi, Nguyên Đô Tử chợt phát hiện không đúng.

“Sao người của Vô Thủy tông còn chưa tới?”

“Dựa theo lộ trình, hôm nay Vô Thủy tông hẳn là sớm hơn chúng ta một chút mới đúng.” Kim Liên Tử cũng nghi hoặc.

“Có lẽ là trên đường gặp đội ngũ đuổi giết của Đại Nguyệt. Đại Nguyệt nhắm vào Vô Thủy tông, hung ác hơn nhiều so với Kim Liên tông ta.” Kim Liên Tử than thở.

“Hiện giờ Tông Sư Vô Thủy tông không nhiều, trước đó bị trắng lớn tiêu trừ mấy lần, tử thương không ít, có lẽ lần này...”

Nguyên Đô Tử trầm ngâm, quay đầu nhìn về phía hậu phương Thái Mạnh Hưng cùng Ngụy Hợp hai người.

“Nhiệm vụ tiếp ứng giao cho các người hoàn thành, thế nào?” Nàng nhẹ giọng hỏi.

“Vâng.” Ngụy Hợp và Thái Mạnh vui vẻ nhìn nhau, cúi đầu đáp.

Tuy đám người Kim Liên tông phía trước nhìn như nghèo túng, nhưng tốt xấu gì cũng là tông sư dẫn đội, cho nên nguy hiểm cũng không có gì.

“Bên phía Vô Thủy tông, phỏng chừng chủ lực cũng không có vấn đề gì.” Nguyên Đô Tử thản nhiên nói: “Nhưng trước đó ta đã liên lạc với bọn họ, bọn họ chia ra ba chỗ, lần này chạy tới cũng là ba đội nhân mã. Động tĩnh lớn hơn Kim Liên tông bên này.”

“Là như vậy.” Kim Liên Tử ở bên cạnh gật đầu. “Trước khi ta đến, nhân thủ phía sau cũng nghe được tin tức. Quan diện Đại Nguyệt tổ chức Nguyệt Thiên, đã phái người tập trung vào một đội người bên trong Vô Thủy tông.”

“Nguyệt Thiên?”

“Không sai, nghe nói là một tổ chức quan phủ tương đối với Lễ Phật điện, thực lực rất mạnh, thành lập không bao nhiêu năm, thủ lĩnh không phải Ma Đa, mà là một tông sư đứng đầu thực lực cực mạnh.” Kim Liên Tử thở dài.

Theo thời gian trôi qua, Đại Nguyệt vương triều này càng thêm cường thịnh.

Mà những người này... Lại chỉ có thể không ngừng mệt mỏi rã rời, bị ép tha hương, từ bỏ tất cả cơ nghiệp lúc trước.

Tư vị trong đó khó có thể nói thành lời.

“Ta nhận được tin tức, Vô Thủy tông làm chủ cũng có tông sư dẫn đội, bắt quá giữa đường bọn họ còn tính mang sơn cốc, tông nam cốc, tại biên trấn, lấy tài vật bọn họ giấu đi lúc trước.” Kim Liên Tử trầm giọng nói.

“Chỗ đó...” Nguyên Đô Tử ngẩn ra, lập tức lắc đầu: “Chỉ sợ không được, bên kia có người của Huyền Diệu Tông ta truyền tin, hình như có người của Đại Nguyệt đang theo dõi, chỉ sợ bên trong có người tiết lộ tin tức. Nếu tiếp tục, sợ rằng xảy ra chuyện.”

“Vậy cứ gọi bọn hắn trực tiếp tới là được, chúng ta đợi thêm nửa canh giờ, nếu không đến, liền tự hành rời đi. Nguyên Đô đạo hữu ý thế nào?” Kim Liên Tử đề nghị.

“Được.” Nguyên Đô Tử cũng không phải người thiếu quả quyết, không thể vì chờ Vô Thủy tông mà bỏ công bỏ sức ở đây được.

“Như vậy ta sẽ truyền tin cho bọn họ, nếu không đi tới ba nơi kia, hẳn là có thể chạy tới nơi này nhanh nhất.” Nguyên Đô Tử đưa tay trao một cái, lập tức giữa không trung trống rỗng hiện ra một con bọ cánh cứng màu vàng nhạt.

Giáp trùng kia chấn động hai cánh tròn xoe, ông ông rơi ở trên đầu ngón tay của nàng.

Nguyên Đô Tử rất nhanh vẽ xong một phân chữ viết, quán trên chân giáp trùng, để nó rời đi.

Làm xong những việc này, nàng nhìn về phía hai người Thái Mạnh Hưng và Ngụy Hợp.

“Ba đội nhân mã của Vô Thủy tông, trong đó có hai đội có tông sư dẫn đội, một đội khác là ước định do chúng ta hỗ trợ.

Nếu là thế lực Ngụy Hợp người đã từng quen thuộc, hôm nay hai người người đi tiếp ứng, cũng là thích hợp. Đi thôi.”

“Vâng.” Hai người vội vàng đáp.

Ngụy Hợp khom người thi lễ một cái, xoay người cùng Thái Mạnh hoan liếc nhau, hai người đồng thời hóa thành hư ảnh, cấp tốc lao về phía xa.

Trước đó, trên lưng Đan Đỉnh Hạc, Nguyên Đô Tử cũng đã cấp cho hai người biết địa đồ cần thiết cho hành động lần này rồi.

Hiện tại, hấn chỉ đi tới địa điểm ước định chờ người tới, sau đó nhận lời trở về.

Nếu gặp phải phiền toái, liền ra tay hiệp trợ một chút, nhiệm vụ đơn giản như thế, nếu còn không hoàn thành, vậy thân phận Đạo Tử hai người bọn họ cũng không cần làm nữa.

Hai người rời vịnh biển, men theo núi rừng thưa thớt, cấp tốc đi tới địa điểm ước định.

Cây cối trong rừng cao thẳng tắp, mỗi một cây đều tựa như cây gậy trúc nổi thẳng tắp đâm ngược lên mặt đất, dài nhỏ đều đặn.

Trong rừng mơ hồ còn có sương mù phiêu đảng.

*

*

*

Thái Mạnh ở phía trước, Ngụy Hợp ở phía sau, hai người vừa chạy vừa nói chuyện phiếm.

“Ngụy sư đệ, nghe nói trước kia ngươi còn muốn tiến vào Vô Thủy tông?” Thái Mạnh Cung tùy ý truyền âm hỏi.

“Khi đó ta mới mười mấy hai mươi tuổi, lại biết cái gì?” Ngụy Hợp thân nhiên nói.” Kỳ thật ta vốn xuất thân từ chi mạch Vô Thủy tông, chỉ là về sau trời xui đất khiến... Sau khi tiến vào Thiên Ân môn, mới bởi Vạn phi cung quan hệ, tiến vào Huyền Diệu tông...”

Hôm nay hẳn đã sớm nhìn ra, lúc này nếu Thái Mạnh Hưng hỏi thì cũng đem những gì mình trải qua năm đó nói ra từng chút một.

Cách không xa biên trấn.

Lúc này trong rừng, một đội ngũ toàn thân khoác ngoại bào màu xám, che kín cực kỳ chặt chẽ.

Hắn ta đang chậm rãi dừng bước, mượn rừng cây che lấp, nhìn về phía trấn biên.

“Bên Tổ sư truyền đến tin tức bảo chúng ta từ bỏ việc khai quật bảo tàng, lập tức đi đến điểm ước định.”

Trong đội ngũ, một người nhẹ giọng hồi báo.

“Có chắc là tin tức của tổ sư?” Tên còn lại nhẹ nhàng vén áo bào xám lên, lộ ra một khuôn mặt thanh lệ nghiêm nghị.

Thình lình đúng là Tam chủ phong Ngọc Nha Phong của Vô Thủy tông, Lâm hoạ chân nhân.

Chi của Lâm hoạ chân nhân là cố ý chia rẽ, đi tới nơi này, mục đích chính là vì tài vật tông môn chôn ở bên này trấn áp.

Nhưng bây giờ... Người của các nàng đều đã tới, nhưng lại nhận được tin tức từ tổ sư bên kia, nói là có mai phục, muốn các nàng từ bỏ đào bới, lập tức trở về.

Tài vật ở trước mắt, rõ ràng đã tùy thời có thể xuất phát rời đi, hiện tại đi, Lâm hoạ chân nhân tự nhiên không cam lòng.

Đang lúc trong lòng nàng do dự, trong mấy tên đệ tử một bên, có một người kéo áo bào xám xuống, lên tiếng nói.

“Sư tôn, sắp tới nơi rồi, nếu như thượng cấp đã từ bỏ nhóm tài vật này, như vậy chúng ta chỉ cần động tác nhanh chút, nhanh chóng xuất tài vật, lập tức rời đi.

Đến lúc trở về tông môn, chẳng phải chỉ có lượng tài vật này là chúng ta hưởng thụ một mình? Như vậy chẳng phải là càng thích hợp hơn việc nghe lệnh thành thành thật thật?”

Người này mặc áo bào xám, lộ ra khuôn mặt, khí chất rõ ràng điềm tĩnh tự nhiên, dung mạo lại mang theo một tia diễm quang.

Rõ ràng là Thanh Diệp, một trong những nội viện thủ tịch của Vô Thủy tông năm đó.

“Thanh Diệp nói như vậy... Có chút mạo hiểm.” Lân hoạ chân nhân hơi nhíu mày.

Mặc dù nàng cũng có chút động tâm, nhưng nếu tam chủ phong bên kia truyền tin tới, vậy rất có thể đại biểu bên này có vấn đề.

“Có lẽ là do Huyền Diệu tông bên kia thúc giục, thời gian gấp rút.” Nàng trầm giọng nói.

“Vậy thì sao? Lần này Huyền Diệu tông đến tiếp ứng chúng ta, bỏ ra đại giới, bảo bọn họ chờ một chút thì thế nào?” Thanh Diệp đương nhiên nói.

“Nếu Vu Biên trấn bên này có mai phục, e rằng chúng ta sẽ gặp nguy hiểm.” Lân hoạ chân nhân lắc đầu nói, nàng vẫn quyết định nghe theo mệnh lệnh, lập tức phản hồi.

“Nếu sư tôn lo lắng, không bằng chờ cao thủ Huyền Diệu tông tới tiếp ứng, nhanh chóng động thủ, kiếm tài vật. Đến lúc đó người của Lễ Phật điện phát hiện chúng ta, còn có người của Huyền Diệu tông, tuyệt đối sẽ bị dẫn ra một phần truy binh, chia sẻ áp lực.”

Thanh Diệp lại lần nữa đề nghị.

“Sư tôn, lần này chúng ta tới hải ngoại viễn hi không phải là quá khứ tạm dừng mà muốn trùng kiến tông môn. Mà trùng kiến tông môn, nếu thiếu tài vật tài nguyên, đó là nửa bước khó đi.

Vì vậy, chỉ cần hơi đắc tội với chân nhân tiếp dẫn của Huyền Diệu tông, thì ảnh hưởng cũng không lớn, cùng lắm thì lúc đó tặng lễ bù đắp đôi chút là được.” Thanh Diệp giải thích.

Rõ ràng Lân hoạ chân nhân đã bị nàng nói động rồi.

Rất nhanh, liền có quyết định.

“Như thế, vậy thì xác định rồi, chúng ta nhanh chóng ra ngoài chôn giấu tài vật.”

“Vâng!”

Đoàn người vội vàng đáp ứng.

“Sư tôn, thật ra còn có một cách càng tiện nghi.” Thanh Diệp lại lần nữa lên tiếng.

“Ồ?” Lân hoạ chân nhân híp mắt nhìn về phía tên đệ tử đầu óc linh hoạt nhất.

“Huyền Diệu tông không phải cho chúng ta một tín vật liên hệ định vị sao? Chúng ta chỉ cần đem tín vật kia đặt ở biên trấn, như vậy tương đương, để cao thủ Huyền Diệu tông giúp chúng ta thăm dò trấn biên giới trước.

Như vậy, nếu không có cao thủ mai phục coi như xong. Nếu có cao thủ, còn có thể miễn trừ tiêu hao lực lượng tông môn chúng ta.”

*
*
*

Lân hoạ chân nhân nhìn thật sâu Thanh Diệp một cái.

“Người không sợ đắc tội Huyền Diệu tông chân nhân?”

“Sợ, đương nhiên sợ. Nhưng trên thực tế, quan hệ giữa chúng ta và Huyền Diệu tông vốn chỉ là giao dịch thuần túy. Nếu không phải coi trọng điều kiện tài vật của tông môn ta đưa ra, bọn họ làm sao lại đơn giản đáp ứng chúng ta, hỗ trợ di chuyển?” Mặt Thanh Diệp lộ vẻ nhìn thấu.

“Hơn nữa, lấy quan hệ giữa chúng ta cùng Huyền Diệu tông, lần giao dịch này sau khi hoàn thành, khả năng lớn nhất là không qua lại qua lại. Đắc tội một chút cũng không quan hệ nhiều.” Nàng mỉm cười nói.

“Huống hồ chỉ là tiếp ứng có thể đắc tội với toàn bộ Huyền Diệu tông? Vậy không phải quá mức khoa trương rồi chứ? Đến lúc đó chúng ta liền nói, tín vật trong lúc vô ý thất lạc, những người khác bất đắc dĩ phân tán, bọn họ cũng không còn lời nào để nói.”

Rõ ràng Thanh Diệp đánh trúng chỗ mà Lân Hoạ chân nhân để ý.

“Thôi được, việc này cứ làm như vậy đi. Xin Huyền Diệu tông tiếp ứng chân nhân, xuất thủ thăm dò, ngăn cản có thể có tồn tại mai phục ở trấn biên. Chúng ta thừa cơ xuất ra đồ vật, sau đó cùng nhau rời đi.”

“Sư tôn anh minh.” Thanh Diệp gật đầu.

“Chuyện này nếu do người đưa ra, vậy liền do người, Lục Hồng, Hoàng Hạnh đồng thời động thủ. Chúng ta chia làm hai đường. Các người đi tín vật định vị để vào phụ cận biên trấn, sau đó phân tán ra, chờ đợi người đến.

Bọn ta đi chôn đồ ở gần đó chờ đợi, đợi khi chân nhân Huyền Diệu tông đến, các người lập tức phát tín hiệu, bọn ta lấy đồ ra liền đi.” Lân hoạ chân nhân phân phó.

“Vâng, sư tôn.” Thanh Diệp, Lục Hồng, Hoàng Hạnh, ba người vội vàng cung kính đáp lại.

“Nếu gặp Huyền Diệu tông chân nhân, vừa nói chính mình cùng mọi người rời đi, bọn họ cũng không còn gì để nói.” Lân hoạ chân nhân phân phó.

“Vâng.” Chúng nữ vội vàng vâng dạ.

Một đội nhân mã nhất thời chia làm năm nhóm, chờ đợi thời cơ đến.

Bành.

Một hồi trầm đục vang lên.

Trong trần biên giới.

Một cây lang nha bổng to bằng đùi bị hung hăng nện trên mặt đất, tạo ra một cái hố nhỏ.

Bùn đất văng ra, gai nhọn Lang Nha bổng đâm vào mặt đất, vững vàng cố định nó, đứng thẳng lên.

Hoàng Chân lau cái ót bóng loáng của mình, nhìn hai đồng bạn đang nhắm mắt ngủ gà ngủ gật trên tường bên cạnh.

“Ta nói, chúng ta còn phải chờ ở đây bao lâu? Trong tình báo có nói nơi này có hàng ẩn giấu của Vô Thủy tông, bọn họ nhất định sẽ tới lấy, nhưng bây giờ đã đến lúc nào? Sao còn chưa có người tới?”

“Gấp cái gì? Chân huyết chúng ta đang che giấu bản thân vốn không chân kinh bằng mình, cho dù bọn họ tới, người có thể biết ở đâu?” Một người mở mắt lãnh đạm nói.

“Hải Châu Bồ Tát, người cũng nói mấy câu? Chỉ chờ đợi như vậy, vạn nhất bọn hắn không tới thì làm sao đây?” Hoàng Chân không kiên nhẫn nhìn về phía người thứ ba.

Người thứ ba là một cự hán khôi ngô cao năm mét, ngồi xếp bằng ở góc tường.

Mi tâm cự hán có một vết đỏ dựng thẳng, một tiếng cơ bắp tựa như đồng cổ, cứng rắn vô cùng, còn mơ hồ có đồng văn nhỏ.

Trên hai lỗ tai nó còn treo hơn mười cái vòng tròn màu vàng dài nhỏ, mỗi một cái vòng tròn đều to bằng nắm tay, lít nha lít nhít nhét chung một chỗ, hầu như ép vành tai ra bàn tay dài nhỏ.

“Bọn họ không đến thì chúng ta còn có thể bớt việc, đặt ở nơi chôn đồ, ở ngay bên cạnh chúng ta, chỉ cần có người đến, chúng ta tuyệt đối có thể phát hiện.” Hải Châu mở mắt nói.

Ba người bọn họ mặc dù đều là cấp bậc Bồ Tát, nhưng ở Lễ Phật điện, cũng không phải là người bình thường.

Trong đó Hải Châu cùng Hoàng Chấn, đều là đỉnh tiêm chân nhân thực lực cực mạnh.

Mà Hải Châu, từ hơn mười năm trước đã có thực lực Phật chủ, chỉ là vì không muốn thăng cấp nên cố ý giấu diếm thực lực.

Dù sao sau khi thăng cấp, tuy có không ít tài nguyên phúc lợi, nhưng chuyện ứng phó cũng sẽ nhiều hơn không ít.

Lần này có mấy điểm bảo tàng của Vô Thủy tông, bọn họ tới, chính là một chỗ khá ít.

Trừ hai người ra, còn có một người khác, chính là gia hỏa tên là Chu Ngọc.

Còn lại là người thần bí nhất trong ba người.

Người tên Chu Ngọc này đã sớm được liệt vào danh sách năm năm với Phật Tử, nghe đồn sau lưng gã là một vị tông sư đứng đầu Phật điện.

Cho nên bất cứ ai có thể thoải mái, lại có nhiệm vụ có thể tích lũy thành tích, đều có thể nhìn thấy thân ảnh của hắn.

Hôm nay cũng giống như vậy, nhiệm vụ ôm cây đợi thỏ này, bởi vì tài nguyên tài vật chôn giấu tại đây không phải là điểm chôn cất chủ yếu của Vô Thủy tông, cho nên kẻ địch đến đây, đối ứng cũng sẽ không quá mạnh.

Hoàn toàn thích hợp với Chu Ngọc xoát công lao.

Đối với việc này, trong lòng Hoàng Chấn và hải châu Bồ Tát đều biết rõ. Bất quá chỉ đắc tội không nổi, dứt khoát cũng cho người đứng sau y một cái mặt mũi.

“Tới rồi.” Hoàng Chấn đột nhiên ưỡn thẳng lưng, trầm giọng nhìn về phía bên ngoài trần.

Hải Châu Bồ Tát lúc này cũng nghe được động tĩnh rất nhỏ, đang đứng dậy, bắt đầu chỉnh tề nếp gấp trên người mình.

Ba người lục tục đi ra ngoài sân.

Điểm chôn cất này, chính là một khu sân hoang phế trong trần.

Ba người xuyên qua cổng vòm trên tường vây, nhìn về phía xa xa có động tĩnh trong rừng.

Nơi đó đang có hai đạo nhân ảnh, cấp tốc tiếp cận bên này.

“Ồ? Không phải của Vô Thủy tông? Y phục kia... Hình như là người của Huyền Diệu tông!?” Hải Châu Bồ Tát bỗng nhiên phát giác có điều không đúng.

Từ xa nhìn lại, tình huống này không đúng với dự đoán lúc trước.

Hai người Hoàng Chấn và Chu Ngọc cũng có chút mộng. Tại sao nơi này lại gặp phải người của Huyền Diệu tông?

Chỉ là bọn họ sững sờ, Thái Mạnh hoan cùng Ngụy Hợp đang vội vã chạy tới đối diện cũng có chút bối rối.

Bọn hắn dựa theo tín vật truyền ra định vị, thẳng tắp chạy tới địa điểm, kết quả người Vô Thủy tông không nhìn thấy một người, liền thấy ba tráng hán mặc quan phục màu lam nhạt của Đại Nguyệt vương triều.

Một người đàn ông trong đó, quả thực dễ làm người khác chú ý đến cực điểm, thân thể cao năm mét, dù đang ngồi xếp bằng cũng tạo cho người ta cảm giác lực chấn động cường hãn không gì sánh kịp.

“Sư đệ, đây là có chuyện gì?” Thái Mạnh Cung nghi ngờ nói: “Sao tín hiệu tín vật là từ bên này phát ra vậy? Chẳng lẽ, bản thân ba người này thật sự là người của Vô Thủy tông, chẳng

qua tạm thời nguy trang thành cao thủ của vương triều Đại Nguyệt?”

Không thể không nói, não bộ của Thái Mạnh Hình đã trở nên cực kỳ rộng lớn.

Nhưng Ngụy Hợp liếc mắt nhìn qua, thấy ánh mắt càng lúc càng hung hãn đối diện, bọn họ lập tức biết tình huống không đúng.

“Không đúng, đối diện chính là người của vương triều Đại Nguyệt, về phần tín vật tại sao lại nằm trong tay bọn họ, điều này còn cần phải hỏi sao?”

Ngụy Hợp nhướn mày.

“Chắc chắn là chúng ta tới trễ một bước... Người của Vô Thủy tông đã bị ngộ hại hết rồi.”

Hắn ta thở dài một tiếng.

Thái Mạnh vui mừng khẽ giật mình, lập tức cũng phát hiện ra, lời giải thích này cũng tương đối có khả năng.

“Đáng tiếc... Nếu sớm biết như vậy.. Chúng ta liền toàn lực chạy đi. Đáng tiếc...”

Hắn liên tục dùng hai cái đáng tiếc, sau đó cùng Ngụy Hợp nhìn nhau một cái.

Vèo!!

Hai người xoay người bỏ chạy, không hề dừng lại.

Nếu người của Vô Thủy tông đều chết hết, bọn họ còn ở lại đây làm gì? Mau về thuyền rời khỏi Đại Nguyệt đi, để tránh truy binh chạy đến.

“Muốn chạy!!” Hải Châu Bồ Tát của Đại Nguyệt vương triều cùng ba người Hoàng Chấn, vốn còn có chút không nắm chắc thực lực hai người Huyền Diệu tông đối diện.

Dù sao nếu chưa chính thức giao thủ, không ai biết kẻ địch đối diện rốt cuộc mạnh bao nhiêu.

Nhưng khi thấy đối phương xoay người bỏ chạy.

Ba người lập tức cảm thấy, khẳng định là do ngoại hình ba người bại lộ một phần thực lực, dẫn đến đối phương bị hù dọa, xoay người bỏ chạy.

Dù sao thân thể Bồ Tát biến cao năm mét, không phải bình thường có lực uy hiếp.

Bình thường có cao thủ chân huyết cao cỡ này, ít nhất cũng là Bồ Tát cấp bậc.

Ba người lập tức có lòng tin, lập tức ra tay đuổi theo hai người Ngụy Hợp.

Bên này một trước một sau theo đuổi rời đi, lúc này đám người Thanh Diệp mới phát ra tín hiệu, để đám người Lân hoạ chân nhân tranh thủ thời gian bắt đầu khai móc tài vật chính thức.

Tâm tình đoàn người rất tốt, có người Huyền Diệu tông dẫn dắt cao thủ truy binh Đại Nguyệt đi, các nàng đạt được một đoạn thời gian an toàn vô ưu.

Cho nên kể cả Lân Hoạ chân nhân, tất cả đệ tử Vô Thủy tông ở đây đều tương đối thoải mái.

Đoàn người nhanh chóng tiến vào sơn hoang phế, bắt đầu đào móc những vật chôn giấu.

“Lần này nhờ có Thanh Diệp nghĩ ra biện pháp tốt, chúng ta có được số tài vật này, đến hải ngoại, nhất định có thể so sánh với đồng môn khác cao hơn rất nhiều. Thanh Diệp xem như lập công.”

Lân hoạ chân nhân không ngừng phát tay vận chuyển kinh lực, lấy xẻng đào móc bùn đất trên mặt đất, vừa hài lòng truyền âm nói.

“Không ngờ lần này thuận lợi như vậy, đúng là may mắn nhờ có chủ ý của Thanh Diệp.

Nếu không chúng ta cứ trở về tay không như vậy, khi ra nước ngoài chỉ sợ ngay cả đan dược duy trì tu vi cơ bản cũng không thể sử dụng được.

Phúc địa của tông môn cũng không phải dễ dàng khôi phục như vậy” Lục Diễm cũng cười nói.

“Không sai, ngày thường Thanh Diệp luôn luôn ỏn trọng đáng tin cậy, hôm nay thời khắc mấu chốt, càng có năng lực biểu hiện ra vẻ bình thường không ra. Quả nhiên là nhờ có Thanh Diệp sư muội.” Còn có người cũng đang lên tiếng tán thưởng.

Một đoàn người sau khi biết mình có thể chia cắt các tài vật trong lòng đất, tâm tình mỗi người đều rất tốt, ngay cả việc dờn ra hải ngoại cũng trở nên dễ tiếp thu hơn nhiều.

*

*

*

“.....”

Thanh Diệp khẽ hít một hơi, trên khuôn mặt lộ ra một tia mỉm cười rụt rè.

Một đầu khác.

Thái Mạnh cùng Ngụy Hợp hai người cấp tốc trở về đường cũ, lại thấy phía sau một mực có ba người Hải Châu Bồ Tát đuổi theo không bỏ.

Hai đợt người phi nước đại lao vụt trong rừng.

“Sư đệ, ba người đằng sau còn dám đuổi theo, có cần thử thành nhan không?” Thái Mạnh truyền âm nhẹ giọng nói.

Nghe nói hôm nay Đại Nguyệt vương triều, hệ thống Chân Huyết bởi vì chiết xuất huyết khí, thực lực tổng thể cũng tăng lên không ít.

Lúc trước Thái Mạnh Hưng chỉ nghe những chân nhân khác nói đến chuyện này, nhưng chính mình lại không nếm trải qua.

Hiện tại vừa lúc gặp được một ít nhân thủ, muốn đích thân thử xem cũng là bình thường.

“Những người này đến mai phục, khẳng định có vật liên hệ với nhau, nếu muốn động thủ, nhất định phải tốc chiến tốc thắng.” Ngụy Hợp trả lời.

“Vây, một ta hai?” Thái Mạnh vui vẻ đề nghị: “Xem ai nhanh!”

“Người là sư huynh, người nói đi.” Ngụy Hợp cười nói.

Hai người nhìn nhau cười, đồng thời giậm chân, xoay người, phân tán hai bên.

Đạo đạo hắc khí tuôn trào ra, đảo mắt liền quét qua toàn bộ rừng cây.

“Lôi chuyển đập ảnh, Phượng Địch!!”

Thân ảnh Thái Mạnh trong nháy mắt mờ hồ không rõ, sáo đồng trong tay giống như nổ tung, âm âm bay ra mảng lớn âm ảnh, đảo mắt liền bao phủ Hải Châu Bồ Tát và Hoàng Chân Toàn ở phía sau vào trong.

Hiện nhiên, hấn nhìn hình thể đặc thù của Hải Châu Bồ Tát trước, chủ động chụp lấy hai người có thực lực mạnh nhất kia.

Ngụy Hợp quay người lại, bên cạnh hiện ra năm cột hút lực Cự Mãng vừa thô vừa đen.

“Đi!”

Tay hấn chỉ một cái, năm đầu cự mãng hướng về phía Chu Ngọc cuối cùng.

Vẻ mặt Chu Ngọc bối rối, nhưng thực lực bản thân hấn khó khăn lắm mới tiến vào cảnh giới toàn chân, nào phải đối thủ của năm đầu lực lượng mãng xà Ngụy Hợp.

Chỉ đối mặt một cái, hắc mãng bay trở về, ngay tại chỗ cũng chỉ còn lại một đám quần áo cùng xương vụn sót lại.

Bên kia, khói đen thật đúng là tản đi, thân hình không lồ của Hải Châu Bồ Tát dính đầy vết máu, tựa như đạn pháo cấp tốc bỏ chạy về phía xa.

Tốc độ cực nhanh, cho dù Ngụy Hợp nhìn thấy cũng cảm thấy hơi ghen mắt.

Tốc độ kia gần như có thể bắt kịp trạng thái mờ mịt.

Bất quá xem làn da toàn thân gã hiện ra màu đỏ sậm, hiện nhiên là dùng bí kỹ gì đó tự tổn hại.

Sư huynh Thái Mạnh hoan ở bên sắc mặt ửng hồng, thu hồi chân khí.

“Sư đệ, người cư nhiên nhanh như vậy!?” Hấn nhìn Ngụy Hợp có chút kinh ngạc.

Hấn vì tăng tốc, còn vận dụng bí kỹ, kết quả vẫn không bằng Ngụy Hợp.

Hấn dò xét Ngụy Hợp từ trên xuống dưới một chút.

“Không hổ người bộ dạng hùng vĩ như vậy, hấn là một công việc thật tốt!”

“...” Ngụy Hợp không phản bác được, vị sư huynh này chỗ nào cũng tốt, chỉ là ở một phương diện nào đó không tự giác...

“Sớm biết người có thể chịu được, ta đã chia người người có dáng người tốt nhất rồi!” Thái Mạnh Cung tiếp tục thở dài nói.

Bên kia.

Đoàn người Lâm hoạ chân nhân nhanh chóng đào ra hàng quý chôn cất, mỗi người mang một phần theo, tiến đến điểm tập hợp đã hẹn.

“May mắn có hai người Huyền Diệu tông dẫn đi phục binh, người tháng này quả thực âm hiểm, thật đúng là giầu cao thủ ở nơi đó.” Hoàng Hạnh nhìn lá xanh một bên, nhin không được nhẹ giọng nói.

Thanh Diệp mỉm cười, thủ đoạn xử lý bực này trong phạm vi quy tắc thật ra không tính là quá tuyệt vời, nhưng nếu có thể thu được hảo cảm của người xung quanh.

Đối với địa vị của nàng trong sư môn, cũng sẽ có chỗ tốt không nhỏ.

Chuyện lần này, tất cả mọi người trong tiểu đội ở đây đều có phần. Hơn nữa số lượng bảo vật vùi giấu này đối với toàn bộ Vô Thủy tông mà nói không nhiều lắm.

Nhưng đối với mấy người bọn họ thì lại là một trọng lượng tương đối lớn.

Cứ thế mấy người chia đều, không nghi ngờ gì tuyệt đối là đại thu hoạch.

Một đám người, một bên thương lượng xem sau này làm sao vận dụng hàng hóa này, một bên đều tán dương Thanh Diệp.

Ngay cả Lâm Hoạ chân nhân cũng không thể không thừa nhận, mưu kế lần này, Thanh Diệp gần như lợi dụng chỗ có thể lợi dụng đến cực hạn.

Kết quả cuối cùng, tất cả mọi người được lợi không nhỏ.

“Nói trước đi, hàng hóa của chúng ta lần này mọi người nhất định phải giữ kín miệng. Nếu để lộ phong thanh, đến lúc đó chớ trách ta không niệm tình cũ.” Lâm hoạ chân nhân lạnh lùng nói.

“Vâng!”

Mọi người nhất thời rùng mình, biết sự tình nặng nề.

Lúc này tất cả mọi người từ trong hàng hóa này đạt được lợi ích, nếu là một mình để lộ phong thanh, hại chính là tất cả mọi người tại đây.

“Vậy thì tốt.” Lân hoa chân nhân hài lòng gật đầu.

Đoàn người lần lượt đem đồ vật chôn ở một nơi khác. Như vậy sau khi trở về sẽ thuận tiện hơn.

Như vậy mặc dù chỉ là qua chỗ chôn cất, nhưng tính chất lại khác biệt. Từ vật tư của tông môn, biến thành đồ vật tư nhân của các nàng.

Về phần trở về như thế nào, chỉ cần ở ngoài hải ngoại ổn định, muốn tìm cơ hội trở về, mục tiêu không lớn, hệ số an toàn cũng lớn hơn rất nhiều.

Ít nhất hiện tại an toàn hơn nhiều so với bây giờ.

Nhanh chóng chôn đồ tốt, nhóm người Chân Nhân Lân hoa nhanh chóng chạy tới địa điểm đã hẹn.

Trên bãi biển là một vùng vàng óng ánh, chỉ là thời gian ước định chỉ hơi vượt qua vài phút mà thôi.

Chỉ là nơi bãi biển hoàn toàn trống rỗng, không nhìn thấy một bóng người.

Một đám nữ nhân đứng ở ven rừng, nhìn ra xa xa.

“Người đâu? Người của Huyền Diệu tông đâu?” Lục Huyền ngạc nhiên nhìn ra xa trên mặt biển, đáng tiếc là không nhìn thấy bóng dáng của các thuyền.

Lúc này những người còn lại cũng cảm thấy không ổn.

“Chúng ta chỉ chậm một chút thời gian, hẳn là vấn đề không lớn mới đúng. Tông môn không có khả năng tùy tiện buông tha chúng ta như vậy mới đúng.” Lân hoa chân nhân gặp nguy không loạn, trấn định nói.

Tuy trong lòng nàng cũng lo lắng, nhưng lúc này còn có thủ đoạn liên lạc, cho nên cũng không vội vàng như vậy.

Lập tức, nàng nhanh chóng lấy từ trong ống tay áo ra một ống trúc nhỏ.

Đem ống trúc mở ra, bên trong bay ra một tiểu trùng cánh chim màu đen trong suốt.

“Đi đi, liên hệ với chủ lực của tông môn, xem thử bọn họ ở đâu.”

Tiểu trùng vỡ cánh bay về phía xa.

Bất quá phương hướng bay đi, không phải là cánh rừng sau lưng, mà là mặt biển rộng lớn phía trước.

Nhìn phương hướng côn trùng màu đen bay đi, lúc này Lân hoạ chân nhân làm sao còn không rõ, đây là tông môn người đã sớm ngồi thuyền rời đi a...

Con côn trùng càng bay càng xa, dần dần biến mất ở xa xa ngoài khơi, bị sương mù mịt mờ bao phủ.

Lân hoạ chân nhân đứng nguyên tại chỗ, thật lâu không nói gì.

“Thế nào!? Sư tôn!?”

Lục Diễm bên cạnh lên tiếng hỏi.

“Người của tông môn... Đã ngồi thuyền rời đi rồi...” Trong lòng Lân hoạ chân nhân chỉ cảm thấy một cỗ phiền muộn và ảm ức, ngấn ở trong lòng, một chút cũng không thở được.

Khí huyết ở trong lòng va chạm loạn khắp nơi, đặng nàng đầu vầng mắt hoa, gần như muốn thổ huyết.

“Hà???”

Câu trả lời vừa ra, tất cả mọi người tại đây đều tròn tròn mắt.

Thanh Diệp nghe được lời này, cũng là ngơ ngác, một loạt mưu kế tốt đẹp vừa rồi.

Lúc này, chỉ vì một câu nói kia mà tan thành mây khói.

“Làm sao có thể! Chúng ta rõ ràng không vượt quá thời gian ước định bao lâu!?” Nàng ta không thể nào hiểu được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Thời điểm này, cho dù chúng ta hơi chậm một chút, nhưng cũng không đến nỗi ngay cả bóng lưng thuyền cũng không nhìn thấy. Đây tất nhiên là bọn họ đã sớm lái thuyền rời đi! Nếu không chúng ta bây giờ còn có thể nhìn thấy bóng dáng đội thuyền!”

Sắc mặt của Thanh Diệp đều thay đổi.

Không chỉ nàng, những người còn lại ở đây đều giống như vậy.

Tất cả mọi người đều rõ ràng, nếu không có đội thuyền rời khỏi đại nguyệt, sau này sẽ gặp tao ngộ thế nào.

Đại Nguyệt vương triều bây giờ có Nguyệt Thiên và Quảng Từ giáo, hai thế lực lớn, kể cả quân đội chính trực, bốn phía đuổi bắt võ giả chân kinh.

Dưới hoàn cảnh như thế này, không cần nói cuộc sống bình thường, chính là trong rừng sâu núi thẳm, bị người nhìn thấy một cái tổ cáo, đều có khả năng có nguy hiểm tính mạng.

Trong thời điểm này, đối với võ giả chân chính, an toàn duy nhất chỉ có hải ngoại.

Nhưng bây giờ, thuyền lại không còn nữa rồi?!

“Chẳng lẽ tông môn thật sự từ bỏ chúng ta?!” Thanh Diệp lập tức nghĩ tới một điều then chốt.

Càng nghĩ, nàng càng cảm thấy có khả năng.

“Nhất định! Thực lực của đội nhân mã của chúng ta không mạnh, nếu bị bỏ rơi thì đúng là có khả năng này. Nếu không chúng ta sẽ không thể không nhìn thấy bóng lưng của đội thuyền nhanh như vậy đâu.”

Nàng nói lời này, không chỉ vì tình huống lúc này mà muốn cho Lâm hoa chân nhân không giận lây sang người nàng.

“A...” Trong lòng Lâm hoa chân nhân tự nhiên minh bạch đạo lý này.

Chỉ là lúc này con thuyền không còn nữa, tiếp theo các nàng phải cân nhắc làm sao ở thời đại này, trong hoàn cảnh như thế này mà vẫn có thể sinh tồn được.

Nếu không...

“Nếu lúc đó chúng ta đi, không làm trễ thời gian đào đồ, có lẽ sẽ không đuổi kịp...” Chợt Lục Trãi không nhịn được cúi đầu nói một câu.

Lời này ý tứ mang theo oán trách, nhưng cũng xác thực nói ra trong lòng mọi người.

Xác thực, nếu ngay từ đầu các nàng không làm nhiều vòng vo như vậy, thành thành thật thật nghe theo mệnh lệnh của tông môn, đi tới điểm tụ tập, trực tiếp lên thuyền rời đi.

Như vậy, cũng không đến mức náo loạn đến mức này.

Thanh Diệp cảm nhận được oán khí của người xung quanh, ngậm miệng không nói gì nữa.

Trong số mọi người ở đây, thực lực của nàng xếp ở chỗ cuối cùng, chung quanh tất cả đều mạnh hơn nàng, thời điểm này lên tiếng, ở trong hoàn cảnh lúc này, vậy thì đúng là tìm ngược.

“Không cần lo lắng, chút nữa chúng ta còn có thể tiếp tục liên lạc với tông môn, chỉ cần có được chỗ cụ thể ở lại, chúng ta có thể tự mình ngồi thuyền, đi đến địa phương trước.”

Lân hoạ chân nhân nhẹ giọng an ủi.

Nhưng lời này nói thì dễ, nhưng muốn làm thì dễ lắm.

Tâm tư của chúng nữ ở đây đều trở nên hốt hoảng.

Lúc này người của Đại Nguyệt vẫn còn ở phía sau, lúc nào cũng có thể xuất hiện.

Nếu là bị đụng vào...

Đúng lúc này, trong rừng phía sau mơ hồ truyền đến một trận thanh âm rất nhỏ.

Lân hoạ chân nhân nhanh chóng quay đầu lại, vừa hay nhìn thấy một đội võ giả cao lớn thân hình cường tráng, mặc trang phục Nguyệt Thiên, đang dẫn đội một gã nam tử đầu trọc lao ra khỏi rừng.

Các nàng nhìn thấy đối phương, cũng nhìn thấy ánh mắt độc đáo của các nàng.

“Lại còn có cá lọt lưới của Vô Thủy tông! Lên! Bắt hết mang về!”

*

*

*

Hắn ta vốn tưởng mình tới chậm nhưng lại thấy có một đội Vô Thủy tông xuất hiện.

Lúc này đại hỉ.

Một đám người tìm tòi hồi lâu, bây giờ thấy công lao ngay trước mắt, lập tức con mắt đều xanh mét.

Hôm nay sau khi sử dụng huyết khí, tư chất và tổng thể của võ giả Chân Huyết đều trở nên tốt hơn không ít.

Mọi người càng thêm khao khát về tài nguyên phúc lợi và quyền lực sau khi thăng cấp.

Dùng vũ lực trong người, ai mà không muốn kiến công lập nghiệp, trở nên nổi bật. Nhưng vị trí chỉ có mấy người mà thôi.

Còn bây giờ, chính là cơ hội tốt nhất.

Càng đừng nói, đám người Vô Thủy tông phía trước rõ ràng đều là cao thủ võ đạo nữ giới Thủy Linh.

Sau khi bắt được loại mặt hàng này thì đưa về, nhưng tài nguyên giao dịch cao cấp nhất.

Những quý tộc chân huyết đang ngồi ở vị trí cao kia, họ thích nhất là loại hàng hóa này.

Đặc biệt là võ giả Chân Kính có kinh lực hộ thể, năng lực tự giảm cực mạnh.

Bắt lấy trở về chơi như thế nào cũng không dễ chết, càng được hoan nghênh.

Nhìn thấy đám người này nhanh chóng phóng tới đám người mình, kể cả đám người Lân hoạ chân nhân đều biến sắc.

“Phân tán đi!” Lân hoạ chân nhân lớn tiếng quát, xoay người bỏ chạy.

Nàng hoàn toàn không để ý tới những người còn lại, lúc này ném một viên xuống đất.

Phốc.

Một mảnh sương mù trắng xoá nổ tung.

Lân hoạ chân nhân đã không còn bóng dáng, ngược lại những người còn lại, mấy đệ tử của nàng bên trong, đều bị sương mù mê muội làm hôn mê một cái chớp mắt, động tác trì hoãn một chút, bởi vậy không thể đào thoát.

Trong lòng bọn Thanh Diệp hoảng sợ, rõ ràng là bị sư tôn mình coi là bia đỡ đạn, kéo dài thời gian truy binh.

Mọi người trong lòng đại hận, nhưng việc đã đến nước này lại không thể làm gì được.

Chúng nữ liếc nhau, chỉ có thể dốc toàn lực triển khai tốc độ, tách ra chạy trốn.

Vào lúc này có thể chạy thoát hay không đành trông vào tạo hóa của từng người.

Lúc này Thanh Diệp cuối cùng mới tuôn ra một tia hối hận, nếu là lúc trước các nàng không trì hoãn thời gian đào móc, không có người dẫn lửa cho Huyền Diệu tông tiếp ứng.

Mà là trực tiếp nghe theo chỉ thị của tông môn, đi theo người tiếp ứng đến đây, có lẽ đã sớm ngồi ở trên thuyền ra biển.

Làm gì có lúc như lúc này, người bị Đại Nguyệt phía sau đuổi sát không tha, một khi bị bắt lại, nguy cơ sớm tối, sinh tử cũng không phải do mình nắm chắc.

Chỉ tiếc, lúc này hối hận, đã quá muộn.

Chúng nữ bộc phát hết tốc lực, nhao nhao vận dụng bí kỹ, ý đồ thoát khỏi truy binh truy đuổi phía sau.

Vô Thủy tông chung quy là có truyền thừa lâu đời, các nàng thân là đệ tử chân nhân, sử dụng bí kỹ, tự nhiên cũng là loại tác dụng phụ cực nhỏ.

Lúc này lại dùng tới, trong nhất thời nửa khắc không cho cao thủ Nguyệt Thiên truy đuổi phía sau đuổi kịp.

Lúc này trên mặt biển, hai chiếc thuyền lớn của Huyền Diệu tông đang từ từ tiến về phía xa.

Hai người Ngụy Hợp và Thái Mạnh Cung đứng trên boong thuyền.

“Lúc chúng ta chạy tới, tín vật đã nằm trong tay mấy cao thủ của vương triều Đại Nguyệt.” Thái Mạnh vui cần thận miêu tả lại tướng mạo đặc thù của mấy cao thủ Đại Nguyệt kia.

“Không sai, trong đó đúng là cao thủ rộng rãi dạy dỗ, đuổi giết các người, thân cao nhất kia, hẳn là một tiểu bối tên gọi là Hải Châu Bò Tát, lớn tiếng dạy dỗ.

Bất quá, các người có chắc không gặp mấy người Lân hoa chân nhân phân đội thứ ba không?”

Vô Thủy tông tông sư Đỗ Hàm Quân nhíu mày hỏi.

Tam chủ phong Vô Thủy tông, Đỗ Hàm Quân chính là một trong các phong chủ.

Trước kia khi còn là Vô Thủy Tông đỉnh phong, sao chỉ có ba vị tông sư dưới trướng, nhưng hiện tại quanh năm bị Đại Nguyệt vây quét, từng vị tông sư vẫn lạc.

Hôm nay còn có thể dư lại tam chủ phong chủ phong của bọn họ, đã là tương đối khó được rồi.

Không nhìn Kim Liên tông, Kim Liên Cửu Tâm mạnh nhất, hiện tại cũng chỉ còn lại năm người.

Bốn người còn lại, toàn bộ chết hết ở trong cuộc đối kháng với vương triều Đại Nguyệt.

Đây vẫn là Kim Liên tông lúc trước sinh ra trạng thái quy hàng, đại nguyệt sẽ không công khai nhằm vào bọn họ.

Cứ như vậy, thực lực của Kim Liên tông cũng tiêu giảm thành như vậy.

Đừng nói đến Vô Thủy tông luôn bị đuổi bắt truy nã.

“Chắc chắn không gặp phải. Khi chúng ta phát hiện được tín vật thì vật kia đã bị ném tới bên cạnh viện tử của mấy cao thủ Đại Nguyệt vương triều, những người còn lại cũng không thấy đâu.” Thái Mạnh Hưng trầm giọng trả lời.

“...” Đỗ Hàm Quân thở dài một tiếng: “Xem ra Lân Họa sư diệt hơn phân nửa là bị ngộ hại... Đáng tiếc...”

Trong tông môn, Lân họa cũng là đại mỹ nhân số một, hơn nữa mấy đệ tử dưới trướng đều có tư sắc riêng, có thể nói là một màu sắc rực rỡ của Vô Thủy tông, hôm nay bị ngộ hại.

Dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ đến, những võ giả chân huyết Đại Nguyệt tàn nhẫn thô bạo kia sẽ đối đãi với những nữ tử đối địch như thế nào.

“Như thế, vất vả cho hai vị sư diệt rồi.” Đỗ Hàm Quân hơi ôm quyền.

Người khác thì không tính, nhưng hai vị trước mắt là Đạo Tử Huyền Diệu mà Nguyên Đô Tử coi trọng nhất, tương lai có khả năng chấp chương toàn bộ hạt giống đứng đầu Huyền Diệu tông.

Đương nhiên thái độ của hắn cũng phải hơi thấp một chút.

Dù sao bây giờ người đứng đầu Đạo môn chính là Nguyên Đô Tử đang đơn độc chèo chống.

“Tiền bối khách khí.”

Thái Mạnh Hoan và Ngụy Hợp vội vàng dựa theo lễ số hoàn lễ.

Sau đó dồn dập cáo lui, cho người của Vô Thủy tông.

Sau khi hai người rời đi, trở lại phụ cận Nguyên Đô Tử, hành lễ, cẩn thận kể rõ tình huống lúc trước.

Nguyên Đô Tử chấp tay đứng ở đầu thuyền, gió biển thổi qua, đem thân thể lả lướt hấp dẫn của nàng lòi ra ngoài.

Nhưng dường như nàng ta không thèm để ý.

Nghe xong tường thuật, Nguyên Đô Tử khẽ lắc đầu.

“Mặc kệ kết quả thế nào, nhiệm vụ lần này tính các người hoàn thành. Tiếp theo còn có chút thời gian, các người có tính toán gì không, có thể tự mình rời đi, sau khi xử lý xong, do Huyền Diệu tông ta cố định điểm tối lên thuyền trở về.”

Huyền Diệu tông có quan hệ hơi vi diệu với nhập kinh Đại Nguyệt vương triều.

Bởi vì có Nguyên Đô Tử và nhiều người có quan hệ giằng co, Đại Nguyệt vương triều không có ai trắng trợn vây giết người của Huyền Diệu tông. Ngày thường cũng ra lệnh cho cao thủ phía dưới, chỉ cần người của Huyền Diệu tông không gây sự thì sẽ không đi trêu chọc.

Cho nên, bên phía Đại Nguyệt vẫn còn lưu lại ám điểm tiếp ứng.

Ít nhất trước khi Nguyên Đô Tử và Ma đa phân phân thắng bại, những ám điểm này đều an toàn.

Đây cũng là nguyên nhân Huyền Diệu tông dám đường hoàng lái thuyền đến tiếp ứng người của Đạo môn.

Nếu không thật sự coi Đại Nguyệt vương triều có nhiều chiến thuyền hải quân như vậy là ăn chay ư?

Chẳng qua chỉ là cho Huyền Diệu tông chút mặt mũi, không ra biển đuổi giết mà thôi.

Song phương cực kỳ ăn ý.

Chỉ cần không trắng trợn ra, mọi người ngằm mắt nhắm mắt mở là được.

Dù sao cừu oán với Nguyên Đô Tử cũng là hoàng tộc, mà không phải là tất cả mọi người phía dưới. Nếu không có như thế, không ai muốn cùng với thực lực cường hãn trấn giữ Nguyên Đô Tử đối trận.

“Đại sư tỷ, ta có chút chuyện... Muốn tới khu nội địa của tháng Đại Nguyệt một chuyến...” Thái Mạnh Hưng có chút xấu hổ nói.

“...” Ngụy Hợp vừa nhìn đã nhớ tới trước khi gia hỏa này xuất phát, mang theo hai cái rương cho muội muội mình.

Khá lắm, đồ vật mang theo kia có hai cái rương, có quỹ mới biết ở đất liền hẳn có mấy chục muội muội.

Nguyên Đô Tử nghe vậy, cũng nghĩ đến điểm ấy, trong mắt hiện lên một tia bất đắc dĩ.

“Mạnh Hoan, có vài thứ, cần phải tiết chế, không nên phụ kỳ vọng của tông môn đối với ngươi, cũng không nên phụ lòng trời ban cho ngươi một thân căn cốt cùng ngộ tính này.” Nàng nhẹ giọng khuyên.

“Đệ tử hiểu rồi! Đệ tử... đây là lần cuối cùng!” Thái Mạnh vui vẻ cúi đầu cam đoan.

“Lần cuối cùng. Những lời này của ngươi ta đã nghe không biết bao nhiêu lần rồi.” Nguyên Đô Tử bất đắc dĩ nói.

Ánh mắt nàng nhìn về phía Ngụy Hợp.

“Như thế, Ngụy Hợp ngươi cũng đi cùng hẳn một chuyến đi, thời điểm máu chốt, cần phải cường hành đem hẳn mang về.”

“Vâng!” Ngụy Hợp trịnh trọng gật đầu.

“Nhớ kỹ, vật trên người hai người các ngươi đã bị chặt đứt, có thể đảm bảo mười hơi thở sau không việc gì, nhất định phải dùng vào chỗ máu chốt nhất. Mặt khác, không nên lộ ra đặc điểm võ công Huyền Diệu tông. Đừng quá trắng trợn.”

Nguyên Đô Tử căn dặn.

“Vâng!”

Hai người vội vàng đáp lại.

“Vậy thì tốt. Đi thôi. Đi sớm về sớm. Có việc gì có thể dùng ám điểm đưa tin.” Nguyên Đô Tử lòng mệt mỏi khoát khoát tay, ý bảo Thái Mạnh Hưng rút nhanh.

Thái Mạnh vui mừng như được đại xá, vội vàng kéo Ngụy Hợp phi thân xuống thuyền, chở lên một chiếc thuyền gỗ nhỏ tiến về phía mặt đất của Đại Nguyệt.

“Thái sư huynh, rốt cuộc ngươi có mấy hồng nhan tri kỷ ở đại nguyệt nội địa? Ta chỉ hỏi một chút, khoảng cách xa như vậy,

trước đó người thông đồng như thế nào?” Ngụy Hợp đứng ở đuôi thuyền nhìn không được hỏi.

“Cái gì gọi là cảm dỗ? Nói khó nghe như vậy, ta chỉ là không đành lòng để muội tử thương tâm thôi.” Thái Mạnh Hưng lắc đầu thờ dài nói.

“Cái khó tiêu thụ nhất trên đời này, chính là mỹ nhân ân đó...”
Về mặt hấn đây cảm khái.

“Su đệ, người mặc dù kết thân, nhưng ở phương diện này, tuyệt đối không hiểu đạo lý chút nào.” Hấn nhìn Ngụy Hợp có chút tiếc hận.” Có cần vi huynh dạy người mấy chiêu hay không?”

“Đừng, ta bỏ qua vậy.” Ngụy Hợp vội vàng giải quyết. Cả ngày quần nhau trong Tu La Trường, ngay cả võ đạo cũng dễ bị phân tâm liên lụy, cuộc sống mệt mỏi không chịu nổi này có gì tốt đâu?

“Người ấy.” Thái Mạnh vui vẻ bắt đắc dĩ.” suốt ngày chỉ biết tu luyện, chẳng lẽ không nghe tới độ căng thẳng, kết hợp chặt chẽ mới có thể nâng cao một bước?”

“...” Lời này nghe rất đúng, nhưng nghe Thái Mạnh nói ra, liền cảm thấy là lạ.

Ngụy Hợp lười để ý hấn.

Ở chung nhiều nên biết rõ vẻ ngoài của tên Thái Mạnh Hoan này rất đúng đắn, thật ra chỉ là bực bội mà thôi.

Ngoài miệng đối mặt muội tử ôm ấp, một lời cự tuyệt, thật có lỗi, từ chối, nhưng trên thực tế lại muốn cự tuyệt tiếp đón.

“Lần này vẫn phải phiền toái sư đệ đi cùng ta một chuyến, mặt khác, sư đệ có muốn đi dạo một chút không?” Thái Mạnh Cung hỏi.

Nhắc tới điều này, Ngụy Hợp lại nghĩ đến nhiều năm trước, mai táng mộ địa Vân Châu của Trịnh sư. Nếu đã trở về, vậy thì đi nơi đó xem một chút.

Với tốc độ nhanh nhất lúc này của hấn, tốc độ chạy tới chạy lui rất nhanh.

Còn có một số cố nhân năm đó... Vương Thiếu Quân cũng không biết bây giờ như thế nào, còn có thiếu chút nữa trở thành “Anh rể” thật sự...

“Có mấy nơi, có người muốn đi xem một chút. Đến lúc đó chúng ta chia nhau hành động, sau đó hội họp tại địa điểm ước định, như thế nào?” Ngụy Hợp đề nghị.

“Được.” Thái Mạnh vui mừng vội vàng gật đầu, lúc này hẳn đang nghĩ tới một người để tiện hành động, hơn nữa vừa hay những muội muội của mình có sinh cho hắn một trai một gái hay không.

Hai người đều có tâm tư riêng, dùng chân kinh chèo thuyền, nghịch phong phá sóng, tiện thể đem áo bào trên người thay đổi, thay trang phục thông thường.

Y phục vừa thay đổi, hai người nhanh chóng biến đổi, nhất thời trở thành bình dân thường ngày của hai con đường.

Cùng lắm là nhìn từ chất liệu quần áo, có thể thấy được gia cảnh không tệ.

Thái Mạnh Hoan là công tử nhà giàu khí chất nho nhã ôn hòa.

Mà Ngụy Hợp là con cháu của Không Võ Hữu Lực, có chút thực lực để luyện gia tử.

Lấy thể trạng của hắn, giả mạo một võ giả Chân Huyết cấp thấp, thật đúng là chuyện không khó gì.

Hơn nữa bản thân hắn có pháp quyết cá voi, thần lực kinh người, chỉ dựa vào sức mạnh thể chất đã có thể chống lại Phật tử cực hạn của Bồ Tát.

Giả mạo chân huyết cấp thấp đúng là không có sơ hở gì.

Xử lý tốt một vài chi tiết nhỏ.

Hai người rất nhanh từ một bờ biển khác của Hải Châu lên bờ.

Trên bờ một mảnh đá ngăm lộn xộn, trống trải không người.

Ngụy Hợp lấy từ trong túi quần áo ra chiến lợi phẩm vừa mới vợ vét được, tạp vật Chu Ngọc bị hắn miêu sát kia cũng ở trong đó.

Trong đó thân phận Văn Điệp, lệnh bài chức trách Quảng Từ Giáo, còn có một chút tiền vé, Tinh Thạch.

Cùng với một quyển sách nhỏ có chút cũ kỹ về võ công chân huyết, tên là Quảng Thiên Công.

Ngụy Hợp chia đồ cho Thái Mạnh. Bản thân để lại một phần thời gian gặp mặt, sau đó mỗi người tự chia ly địa điểm.

Thái Mạnh vui thẳng đến Trung Châu bây giờ.

Ngụy Hợp dự định đến Tây Châu vào lúc này của tháng Đại Nguyệt, nơi đó bao gồm Vân Châu, vốn là Đại Nguyệt.

Rời khỏi đường ven biển Hải Châu, Ngụy Hợp vừa muốn triển khai tốc độ cao nhất.

Đi không bao xa, lại ngoài ý muốn nghe được một trận tiếng vang quái dị.

Trong núi rừng rậm rạp.

Ngụy Hợp giảm tốc độ, thân hình nhảy lên, nhẹ nhàng nhảy đến một chạc cây cao, khí tức thu liễm.

Vận dụng quá lâu kỹ xảo vô dụng để thu liễm lại bản thân.

Trong khu rừng phía trước, lúc này đang là một đoàn người ngựa chậm rãi đi qua.

Dẫn quân là quan binh của vương triều Đại Nguyệt, quan binh là chính, tăng nhân là phụ.

Một tiểu tướng mặc giáp trắng khoảng ba thước, tay cầm loan đao màu đen cực lớn vác ở trên vai, một tay dùng móng út xỉa răng, không nhanh không chậm dẫn đường tiến về phía trước.

Quan binh phía sau xem áp giải, dùng một cái xiềng xích kim loại thật dài, xuyên chuỗi lại với tù phạm một hàng dài.

Những tù phạm này đều mặc áo tù màu xám đen, người đầy vết máu, hai tay đều bị những xiềng xích liên tiếp xiềng xích trói buộc.

Máu chột nhất chính là, khí tức trên thân những tù phạm này đều suy yếu vô cùng, trên thân mơ hồ có từng tia khí tức khí

lực tản ra, nhưng những khí tức này đều cực kỳ suy yếu, tựa như bị phá công quá mức bình thường.

Nơi mà võ giả Chân Kinh tích trữ kinh lực bị đánh trọng thương hoàn toàn, loại thương thế này liền gọi là phá công.

Sau khi phá công, sẽ dẫn đến võ giả Chân Kinh cả đời dừng lại vĩnh viễn ở đó, hơn nữa nếu muốn chữa khỏi thương thế như vậy, cũng cần thời gian dài điều dưỡng dưỡng sinh tức.

Nếu đổi thành võ giả chân kinh cường thịnh, dùng bảo vật bí pháp cẩn thận điều dưỡng cũng có thể chữa trị.

Nhưng bây giờ... Vậy thì đừng có nghĩ tới nữa.

Một khi phá công, sau này không chiếm được gì để điều dưỡng tốt, ngày sau tuyệt đối sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng tới thể chất tu vi kinh lực.

Ngụy Hợp nhìn ra, đây là người của Đại Nguyệt áp giải tù binh.

Bây giờ đại nguyệt phát võ điện, đem rất nhiều công pháp võ đạo chân chính phân chia làm cấm kỵ.

Lúc trước tu luyện chân kinh đều bị phế bỏ, còn có thể không truy cứu.

Nhưng nếu là sau đó, còn muốn len lén tiếp tục tu luyện, đó chính là phạm vào tối kỵ, trực tiếp bị bắt ngồi tù.

Đám người này, Ngụy Hợp đoán, hẳn là đám võ giả tu hành mà Đại Nguyệt bắt được.

Rất nhanh, đám người này chậm rãi đi qua, biến mất ở trong rừng sâu.

Lúc này Ngụy Hợp mới nhảy xuống, tiếp tục chạy.

Những người đó và hẳn không thân cũng không quen, hẳn tự nhiên sẽ không tùy tiện ra tay cứu người.

Một đường men theo phương hướng có dấu chân người tiến đến, Ngụy Hợp dự định trước tiên tìm được người ở điểm, hỏi phương vị, mới có thể xác định chính mình có đi nhầm hay không.

Dù sao trong thời đại này cũng không có vật điều khiển di động định vị. Hành tẩu bên ngoài, toàn bộ đều dựa vào ngôi sao màu trời cùng hỏi người.

Trên đường đi, hấn lại liên tục gặp vài nhóm, đội ngũ áp giải giống như vừa rồi.

Trong đó có một số là võ giả thuộc hệ thống Chân Kính, còn một số là phạm nhân áp giải không biết thân phận.

Hiển nhiên đối thủ của triều Đại Nguyệt vương không chỉ có hệ thống Chân Kính, còn có không ít đối thủ.

Tiến lên không bao lâu, Ngụy Hợp cũng quang minh chính đại không cần trốn tránh, lẫn vào trong đám người đi đường tiến lên.

Phân tán hết kinh lực hộ thân, chỉ dựa vào một thân thần lực Kinh Hồng Quyết Tam Tâm Quyết trên người, bao trùm trên người một tầng lân văn nhàn nhạt, lúc này hấn giả mạo Chân Huyết võ giả vẫn dư dả.

Đọc theo đường lớn tiến về phía trước, rất nhanh, Ngụy Hợp lại gặp phải đội ngũ hộ tống.

Chỉ là, lần này khác biệt so với lúc trước.

Đội ngũ này, áp giải phạm nhân, khí lực trên người, có chút nặng.

Tựa hồ là bởi vì tới gần thành trấn, quan đạo lại có không ít người lên đường.

Ngụy Hợp và những người còn lại đứng sát bên, nhường lại cho đoàn xe áp giải đi ra khỏi không gian.

Giống như những người đang xem náo nhiệt còn lại, Ngụy Hợp cũng giả bộ tò mò, nhìn đội phạm nhân một đội trưởng đội đang áp giải đi.

“Nhường đường hết đi! Đừng cản đường!” Binh lính mở đường phía trước lớn tiếng hét to.

Khí lực cường đại mà Chân Huyết võ đạo mang đến, bảo bọn họ không cần dùng công cụ phụ trợ, có thể tạo ra hiệu quả mở rộng âm khí.

Phía trước đoàn xe là từng cỗ xe áp giải tù binh một mình, trên mỗi cỗ xe đều khắc không ít phù văn tinh trận.

Người bị áp giải cũng có khí tức cường hãn, có nam có nữ, có già có trẻ.

Ngụy Hợp đảo mắt nhìn qua, trên xe có khoảng năm chiếc tù phạm, tất cả đều là người của Vô Thủy tông, hơn nữa dường như còn là cấp bậc chân nhân!

Hắn thầm thở dài, Vô Thủy tông đã từng cao cao tại thượng, bây giờ lại rơi xuống ruộng đồng như vậy.

Những chiếc xe chở tù nhân được giam giữ phía trước chậm rãi qua đi, sau đó là những chiếc xe chở tù nhân chất thành từng chiếc lồng giam lớn.

Trong mỗi một lồng giam lớn, có một đồng người ngón ngang lộn xộn.

Một đồng nam một đồng, một đồng nữ.

Những phạm nhân này khí tức trên thân yếu đi rất nhiều, nhưng cho dù không phải là người thật, cũng đều là võ giả luyện võ.

Vả lại rất nhiều người áo quần rách bươm, trên người loang lổ vết máu, khí tức suy yếu, đoán chừng đều đã bị phá công.

Bên ngoài lồng giam, còn có tám biển gỗ chuyên môn treo trên, trên bảng hiệu viết: thịt ba đấng, năm lượng một cái, tùy tiện chọn, bảo đảm tươi sống.

“Lần này hàng hình như không tệ! Lát nữa chờ qua chờ, miễn cho bị cướp xong.”

“Nếu có thể quý khách của Phi Vân Lô thì tốt rồi, ưu tiên chọn hàng tốt, loại người này, mang về cho dù chơi đến nghiện cũng là một người có sức lao động tốt!”

“Thôi bỏ đi, tư chất mua bán không đủ, người có tiền cũng không mua được đâu, không sợ nửa đêm bị nô lệ cắt đứt yết hầu à?”

Người qua đường xung quanh bưng bưng hứng thú thảo luận chủ đề liên quan đến đội áp giải đội ngũ này.

Ngụy Hợp lắng lắng nghe, trong lòng đối với hoàn cảnh bây giờ của Đại Nguyệt, kết cục của võ giả hệ thống Chân Kính có chút bi thương.

Hắn không nghĩ tới Đại Nguyệt lại tuyệt thế như vậy.

Trong lòng thở dài một tiếng, hắn không để ý nữa, xoay người chuẩn bị hướng về thành trấn tiến đến, định xem thành trì Đại Nguyệt bây giờ có biến hóa gì không.

Nhưng khi ánh mắt lướt qua lồng giam thứ hai đếm ngược, bước chân Ngụy Hợp chợt dừng lại.

Đột nhiên dừng lại.

Ánh mắt hắn quay lại, cẩn thận nhìn lại trong lồng giam kia.

Chỉ thấy trong lồng giam, hơn mười nữ tử đang chen lấn cùng một chỗ, sắc mặt như là heo, chết lặng, quần áo không thể che đậy thân thể, cuộn mình lại.

Một trong số đó, rõ ràng khiến cho hắn nhìn có chút quen mắt.

Tập trung nhìn lại, Ngụy Hợp thoáng cái đã nhận ra thân phận người nọ.

Lại là Khương Tô nhiều năm không gặp!

Lúc trước chuyện này từng cùng hắn rời khỏi Vân Châu, đến Thái Châu và bá nhập sư tử Vô Thủy tông.

Hôm nay mặc dù dung mạo vẫn tươi đẹp như trước, nhưng khắp người đều là vết thương, bên cạnh còn có một nữ hài tuổi còn rất nhiều cũng kề bên.

Dung nhan hai người tương tự, chỉ là hai chân nữ hài trẻ tuổi kia thon dài hơn một chút, thân cao hơn.

“Khương Tô...” Ngụy Hợp trầm than một tiếng.

Từng tràng cảnh năm đó còn ở quyền viện tập võ nhớ lại, xông lên trong lòng.

Nếu không gặp được thì thôi, đã gặp, nói không chừng đã xuất thủ tương trợ.

Đương nhiên là không thể trực tiếp ra tay cướp người được. Không cần phải làm ra động tĩnh lớn như vậy.

Nhưng nguy trang thân phận, vẫn có thể mua người bỏ tiền.

Dù sao Nguy Hợp lần này đến Đại Nguyệt, kỳ thật còn có một mục đích, chính là muốn nhìn xem, mình có thể kiên tu một chút chân huyết võ đạo hay không.

Nếu có thể đồng thời tu luyện võ đạo Chân Huyết, liền có thể lợi dụng kỹ thuật khoa trương thời đại mà triều Đại Nguyệt Vương phát minh.

Chân huyết chân kính đồng thời tu luyện, đến lúc đó, hẳn sẽ bước lên cảnh giới đỉnh cao mà chưa ai từng có.

Đương nhiên, Chân Huyết võ đạo cần nhất chính là huyết mạch chân huyết, việc này hẳn không có.

Nhưng tam tâm quyết cho hẳn một tia chân huyết.

Cho nên, hẳn muốn thử xem sao.

Dưới điều kiện tiên quyết này, thuận tay cứu cố nhân năm đó, cũng coi như là hết một phần tình nghĩa đồng môn năm đó.

439

Tây Châu, Ô Liên thành.

Bánh xe ùng ục xen lẫn với tiếng bùn lầy lội, dừng lại ở một góc sát chợ, hội tụ cùng nhau.

Tùng lồng giam lớn nhao nhao được thả xuống, chất đồng đặt cùng một chỗ.

Bên cạnh lồng giam, trên một đài cao bằng gỗ, nhảy lên một người lùn dáng người thấp bé.

Đương.

Gã lùn gõ chiêng đồng trong tay một cái.

“Quy củ cũ, khởi điểm giá cả tự mình xem, tới trước được trước, người thực lực không đủ chớ đập! Tùng câu văn đầy đủ!”

Ngụy Hợp lẫn trong đám người, nhìn về phía bên này từ xa.

Trừ việc quan sát lồng giam ra, hắn cũng đang quan sát Đại Nguyệt nhiều năm.

Đại nguyên lúc trước, dân chúng lầm than, tai họa liên tục, các nơi tai họa liên tiếp phát sinh, dân chúng chỉ có thể bám vào phụ cận thành trì cỡ lớn mới có thể sống sót.

Mà bây giờ...

Ngụy Hợp liếc nhìn, quần áo dân chúng và tinh khí thần rõ ràng tốt hơn rất nhiều.

Hơn nữa... võ giả trong đó dường như cũng ít đi rất nhiều.

Cấm Võ Lệnh của dân gian, quả thật hữu hiệu.

Thân hình cao lớn khôi ngô của Ngụy Hợp trong đám người giống như hạc giữa bầy gà, có chút đáng chú ý.

Bất quá cũng không phải chỉ có một mình hắn, trong đám người cũng có một ít người giống như hắn, thậm chí cao hơn hắn cũng có.

Nhưng so với Đại Nguyên trước đây, rõ ràng tỉ lệ ít hơn rất nhiều.

Đương!

Bất chấp nhìn lại, Ngụy Hợp lần nữa bị tiếng chiêng đồng hấp dẫn.

Chỉ thấy từng nô lệ trong lồng giam được kéo ra, đặt lên đài đầu giá.

“Năm lượng!”

“Mười lượng!!”

“Hai mươi! Ta ra hai mươi!”

“Một trăm!!”

Lập tức từng đám người vây xem chung quanh bắt đầu trở nên hưng phấn.

Tiếng hò hét cạnh tranh không ngừng vang lên.

Ngụy Hợp đảo mắt nhìn qua, những người hô giá, phần lớn đều là hạng người khôi ngô.

Cũng đúng, nô lệ như vậy, người bình thường cũng không dám mua.

Nói cách khác, nơi này nhìn có vẻ nhiều người, nhưng trên thực tế nếu thật sự dám mua thì cũng chỉ có mấy chục người.

Trong lòng Ngụy Hợp khẽ nhúc nhích, cũng không nói lời nào, cứ như vậy nhìn từng người trên đài bị chụp xuống, mang đi.

Tốc độ cực nhanh, lúc mua bán cũng giống như bán heo, không có gì khác biệt cả.

Rất nhanh đã đến phiên hai cái lồng giam của Vô Thủy tông.

“Nhóm tiếp theo là Cao thủ Vô Thủy tông của môn phái trước kia, đương nhiên hiện tại đã bị phá hết công lực, nuôi dưỡng không tốt, nhưng lấy làm chút sức lực bình thường thì không thành vấn đề.”

Gã lùn cười giới thiệu.

Chẳng bao lâu sau, hai nữ tử cường tráng đã bắt được một đám nữ tử Vô Thủy tông chạy lên đài cao, để những người này lần lượt quỳ xuống, thành một hàng.

“Bụng hàng này, chỉ có năm lượng đấu giá, đương nhiên phải chú ý cản trở, không có thực lực đạt tới cảnh giới Khai Minh, không có tư cách đấu giá.” Gã lùn nhắc nhở.

Nhóm người này tất cả đều là nữ tử, hơn nữa trong đó còn có rất nhiều người có nhan sắc vô cùng tốt.

Hai người Khương Tô ở trong đó cũng chỉ có thể xem như trung đẳng.

Sau lưng đám người đều cột tám bảng gỗ, bên trên viết số hiệu. Từ một đến mười lăm.

“Ta nói trước, sau khi đấu giá những người này không cho phép giao dịch lần thứ hai, nếu không muốn mua thì có thể thu hồi giá thấp. Nhưng dân gian không cho phép giao dịch lẫn nhau.”

“Hiện tại, số Một bắt đầu đập.”

Nhất thời bầu không khí trở nên náo nhiệt hẳn lên.

Danh tiếng chính là nữ tử xinh đẹp nhất kia.

Nàng cúi đầu, không rên một tiếng, khuôn mặt lạnh lùng, gương mặt bị tóc che khuất không nhìn thấy ánh mắt.

Ngụy Hợp liếc nhìn qua, không quen biết người này, cũng lười để ý tới.

Rất nhanh, số một bị người mua với giá ba trăm lượng.

Sau đó là số hai, số ba.

Hai người Khương Tô phân biệt là số sáu và số bảy.

Ngụy Hợp sờ sờ túi quần áo vừa mới dùng giấy vàng đôi lấy được kim phiếu.

Đây là kim phiếu thông dụng của cả nước Đại Nguyệt Ngân Trang, chỉ cần là bên trong Đại Nguyệt, đều có thể tùy ý đổi lấy chi phí.

Toàn bộ vàng trên người hắn đã đổi được hai ngàn lượng vàng. Dựa theo giá vừa rồi, mua hai người là dư xài.

Rất nhanh, người bán đến hạng 5.

Năm thứ năm cũng là một cô gái khí chất đoan trang thanh lệ, nhìn qua khoảng chừng ba mươi tuổi.

Nếu những người còn lại của Vô Thủy tông ở đây, nhất định có thể liếc mắt một cái liền nhận ra, nàng này chính là Thanh Diệp, một trong những viện thủ của ngoại viện.

Thanh Diệp cúi đầu trầm mặc, trong đầu mất hết hy vọng.

Công lực của nàng yếu nhất, vào thời khắc máu chốt lại bị sư tôn bán cho một đợt, tốc độ trì hoãn.

Lại trong lúc trốn chạy, đồng môn bị đả thương cô ý bỏ lại đây kéo dài thời gian truy binh.

Thế là kết cục đã định.

Nàng bị cao thủ của đại nguyệt phá vỡ kinh lực ngay tại chỗ, một thân võ công bây giờ chỉ còn lại lực lượng cơ thể, cùng chút sức lực còn sót lại.

Không chỉ như vậy, người của Nguyệt Thiên còn ở trong cơ thể nàng nôn ra dung dịch đặc thù.

Loại thuốc này sẽ làm cho các nàng nô lệ như vậy, không chỉ luyện không thành chân khí, ngay cả chân huyết cũng dừng hồng kích phát.

Cơ bắp toàn thân bị phá hủy hơn phân nửa nhờ tác dụng của dịch dung dịch.

Lúc này cho dù Thanh Diệp quỳ gối trên đài, toàn thân cũng mềm yếu vô lực.

Nàng vẫn chờ đợi nghe thấy tiếng đấu giá với nàng, trong lòng mờ mịt.

Trong đầu hắn không tự chủ hiện lên từng ký ức quá khứ trước kia.

Lúc còn ở Vô Thủy tông hăng hái, lúc ở nội viện ngoài núi, tam chủ phong quyền cao chức trọng.

Rất nhiều người tự kiêu hư vinh vây quanh nàng.

Tất cả những chuyện nàng đã từng trải qua đều giống như ký ức bị giả tạo, lần lượt chảy trong đầu nàng.

Cuối cùng, trong trí nhớ của nàng, rõ ràng là bóng lưng Trịnh sư huynh lúc trước rời đi.

Thanh Diệp cúi đầu, cảm giác hai mắt ướt át.

Nàng lúc này mới phát hiện bản thân sớm đã bất tri bất giác rơi nước mắt.

“Một trăm năm mươi lượng! Giao dịch với số năm mươi!”

Thanh âm của gã lùn lúc này mới vang lên bên cạnh nàng.

Rất nhanh, Thanh Diệp bị một bàn tay lớn vén tóc lên, một bàn tay lớn khác của đối phương nắm lấy mặt của nàng, nhìn kỹ một chút.

“Hàng không tệ, mang về đào lưỡi làm người hầu mù thì không còn gì tốt hơn.”

Tráng hán như nàng gật đầu hài lòng, cầm theo Thanh Diệp, thanh toán tiền, xoay người sai bước rời đi.

Cách đó không xa, Ngụy Hợp liếc mắt quét qua bên này, dừng lại trên người Thanh Diệp trong một cái chớp mắt, liền quay về trên thân Khương Tô.

Hắn không có ấn tượng gì với Thanh Diệp, đương nhiên sẽ không ra tay mua một người không quen biết.

Hắn hoàn toàn không biết, cô gái vừa mới được mua đi sắp phải trải qua thảm cảnh, lại từng cao cao tại thượng, đảm nhiệm chức vụ viện thủ ở Vô Thủy tông.

Nhân sinh kỳ ngộ, chính là như thế.

“Tiếp theo, là số sáu! Giá khởi năm lượng.”

Gã lùn lúc này cho người lên đài.

Lúc này Khương Tô đã trưởng thành hơn rất nhiều so với lúc trước, cũng đầy đặn hơn rất nhiều.

Dù sao hắn cũng đã trở thành võ sư cao thủ.

Mặc dù Ngụy Hợp không biết, Khương Tô lúc trước mới hai huyết, là dựa vào cái gì, thành tựu Võ Sư.

Bất quá cũng không sao, hiện tại năng, khí tức toàn thân mềm yếu vô lực, rõ ràng là không được.

Rất xa, Ngụy Hợp liền có thể ngửi được một cỗ khí tức nước thuốc, tựa hồ là mùi của cơ bắp hòa tan giải độc.

Đối với độc đạo hắc vô cùng quen thuộc, tự nhiên một chút liền ngửi ra loại tác dụng phụ này cực lớn, dược vật tổn thương rất nặng đối với thân thể.

Loại thuốc này, bình thường là thú dược dùng cho súc vật không nghe lời lúc trước, cho nên tác dụng phụ cực lớn.

Căn bản hắc không nghĩ tới tính an toàn.

Bởi vậy có thể thấy được, Đại Nguyệt hoàn toàn không coi đám võ giả này là người nào.

“Hai mươi lượng.” Có cửa hàng đầu giá trước đó làm đệm, lúc này Khương Tô lên.

Khí chất mê người của chín gái, tuy rằng không đẹp bằng mấy người lúc trước, nhưng vẫn hấp dẫn sự hứng thú của một số người.

Thanh âm cạnh tranh lập tức vang lên.

“Năm mươi lượng.” Ngụy Hợp cũng nhắc tay ra giá.

Đương nhiên hắc không dùng dung mạo nguyên bản của mình.

Là võ giả cấp bậc chân nhân, không chế cơ mặt biến hình cơ bắp, chút kỹ xảo nhỏ này, kỳ thật cũng không tính là quá khó.

Lúc này khuôn mặt gã chất phác, mũi ưng, xương gò má cao ngất, ánh mắt âm lãnh.

Khí chất dung mạo còn kém bản thân bình thường không ít.

“Sáu mươi lượng!” Bên tay phải có người ra giá.

“Bảy mươi.” Ngụy Hợp lại lần nữa nhắc tay.

“Tám mươi lăm!”

“Một trăm.” Ngụy Hợp lần thứ ba ra giá.

Một trăm lượng kim phiêu, cái giá này so với số mấy trước, đã là cao hơn rồi.

Dựa vào dáng người xinh đẹp và tu vi trước đây của Khương Tô, thì giá tiền này đã quá cao rồi.

Dù sao nàng cũng chỉ là một võ sư bình thường, tự lãnh lực cũng không mạnh. Thọ mệnh cũng không tính là dài.

Với tư sắc ung dung duy trì lúc này, sẽ không vượt quá hai mươi năm, sẽ già đi.

Bảo vệ tính chất ngắn như thế, kém xa cấp bậc chân nhân.

Cấp bậc chân nhân có thể duy trì đến chết, đều không già. Hơn nữa chơi bách chơi không hỏng, giá trị cực cao.

Đến lúc đó chơi chán nên bán sang tay, cũng là một khoản thu nhập.

Ngụy Hợp ra đến một trăm lượng, lập tức không còn thanh âm cạnh tranh.

“Đã xác định, một trăm lượng một lần, một trăm lượng hai lần, một trăm lượng ba lần! Giao dịch!”

Gã lùn gõ chiêng vài lần, liền xác định quyền sở hữu của Khương Tô.

Ngụy Hợp tiến lên, bắt đầu ở trước mặt một nữ tử một mét chín thân cao cường tráng, mua khế ước.

Khế ước được điền vào trong kinh thư của hắn, chứng minh hắn đã thỏa mãn mua tư cách.

Sau đó trả tiền.

Bành.

Nữ tử cường tráng nhú mày, tát một cái vào trên mặt của Ngụy Phù.

“Phụ giúp một tay, qua ả coi như có tư cách mua.” Nữ tử trầm giọng nói.

Ngụy Hợp đưa mắt nhìn đối phương.

Trên áo giáp màu xám trên người đối phương có khắc chữ Tây Châu, Đồng Thành.

“Được.” Hấn vươn tay, đặt khuỷu tay lên mặt bàn.

Hai người bàn tay nắm nhau.

Đây là khảo nghiệm lực lượng thân thể thuần túy.

Cao thủ hệ Chân Kính, cho dù luyện tạng thì tối đa cũng chỉ có lực lượng mấy ngàn cân.

Hơn nữa bởi vì hệ thống khác nhau, khi võ giả Chân Kính vận dụng sức mạnh, sẽ không thể không tự động kích phát kinh lực trên người, sinh ra dấu vết.

Vì vậy đây cũng là một phương pháp thí nghiệm đơn giản.

Leng keng leng keng.

Ngụy Hợp và nữ tử cường tráng, hai người nắm chặt bàn tay, cơ bắp nhanh chóng bạo khởi, lực lượng khổng lồ đối kháng lẫn nhau.

Rất nhanh, nữ tử buông tay ra.

“Không thành vấn đề.” Bản thân nàng là cảnh giới mới sáng tỏ, nắm giữ cơ sở ba ngàn cân.

Mà Khai Minh là cấp bậc thấp nhất của chân huyết, tương đương với một đến ba giọt chân huyết của chân kinh.

Cứ như vậy, khai sáng đều có sức mạnh cơ bản tới ba ngàn cân.

Mà hệ thống Chân Kính, dù có luyện tạng thì cũng chỉ dựa vào thống kê của Đại Nguyệt, dưới tình huống không cần kinh lực mà thôi.

Cao thủ luyện tạng kinh, lực nhục thân nhiều lắm chỉ khoảng hai ngàn cân.

Đây là chênh lệch to lớn trên thân thể thuần túy.

Vừa mới dừng lại một chút, nữ tử đã cảm giác được, lực lượng trên tay Ngụy Hợp vượt xa mình.

Lập tức minh bạch đối phương là cao thủ chân huyết đã vượt qua cảnh giới của mình, lúc này không hỏi nhiều nữa.

“Được.” Ngụy Hợp gật đầu, thu tay lại, nhìn về phía Khương Tô bị kéo tới.

“Đúng rồi, ta cũng mua cái kia, được không?” Hấn chỉ cô gái đằng sau Khương Tô kia.

“Có thể, cạnh tranh là được.” Nữ tử cường tráng trả lời với giọng điệu ôn hòa.

Ngụy Hợp gật gật đầu, ý tứ hẳn hỏi thăm, là đang thăm dò một người có mua hai nô lệ hay không.

Câu trả lời của đôi phương chính là ý của hẳn.

Trả tiền, ký khế ước xong, rất nhanh, Khương Tô liền bị một cái vòng đeo ở cổ, đưa đến trước mặt hẳn.

Đầu kia của vòng dây thừng, đưa vào trong tay hẳn.

“Từ hôm nay trở đi, nàng chính là tài sản của người, chú ý, nếu như nàng bị thả ra ngoài đả thương người khác, người phải gánh vác trách nhiệm pháp luật cho nàng.”

Nữ tử cường tráng giải thích.

“Bởi vì nàng là chó người nuôi, chó người cắn người khác, tự nhiên cần người phụ trách bồi thường. Điều này hiểu rõ chứ?”

“Đã hiểu.” Ngụy Hợp gật đầu.

Tiếng nói của người thàng lớn vẫn giống như trước, không thay đổi bao nhiêu.

Điều này cũng thuận tiện cho hẳn khỏi phải học từ đầu.

“Vậy thì tốt.” Nữ tử cường tráng gật đầu.

Ngụy Hợp dứt khoát đợi ở chỗ này.

Rất nhanh, số bảy cũng bị hẳn dùng sáu mươi mua.

Bởi vì tu vi nữ hài không bằng Khương Tô, chỉ có hai huyết, cho nên giá cả càng thấp hơn.

Tu vi càng thấp, đại biểu bảo vật kỳ ngấn, cho nên Ngụy Hợp lúc ra giá, ngay cả người cạnh tranh cũng không nhiều.

Rất nhanh, Ngụy Hợp đã xử lý xong thủ tục số bảy.

Chỉ cần chứng minh hẳn không phải là võ giả chân chính, có thực lực trấn áp nô lệ là có thể trả tiền. Bên Phi Vân Lâu mua bán, căn bản không quan tâm hẳn đến từ nơi nào.

Mục đích mà bọn họ muốn, thật ra rất đơn giản, đó là chân khí tu luyện, hoàn toàn biến thành một loại sỉ nhục mà tất cả mọi người xem thường, mặt lưu.

Địa vị khiến bọn họ ở trong xã hội hoàn toàn biến thành tầng thấp nhất.

Trong lòng Ngụy Hợp cũng nhìn ra điểm ấy.

Đại Nguyệt cố ý dùng giá thấp như vậy để mua bán những võ giả chân chính ở khắp nơi, mục đích có thể nói là tương đối độc ác.

Mua được hai nàng Khương Tô, mục đích của hắn cũng đạt được, lúc này mang theo hai người, thuê một chiếc xe ngựa, chui vào, đi về phía khách sạn lớn nhất ở Ô Liên thành.

Trong thùng xe, Ngụy Hợp ngồi một hàng, hai người Khương Tô ngồi đối diện một hàng.

Hai người cúi đầu, toàn thân bần thiu vết thương, quần áo rách nát mờ hồ có thể nhìn thấy từng điểm xuân quang.

Loại trạng thái này, Ngụy Hợp cũng không có ý chào hỏi các nàng.

Lúc này gặp nhau, ngoại trừ gây phiền toái cho hắn ra, cả hai bên đều không thể xử lý tốt.

Chi bằng trực tiếp giả bộ như là người xa lạ, sau khi cứu giúp, trong thời gian Đại Nguyệt đã an bài tốt hết tất cả cho hai người, như thế cũng có thể đơn giản dễ dàng hơn rất nhiều.

Về phần thân phận, đợi đến khi hắn triệt để quyết định ly khai Đại Nguyệt, mới quyết định có tiết lộ hay không cũng không muộn.

Trong buồng xe, trong lúc nhất thời trầm mặc một hồi, chỉ có thể nghe được tiếng bánh xe chuyển động cuộn cuộn.

Trên đường phố bên ngoài không ngừng có tiếng người bán hàng rong hét to, tiếng trẻ con ồn ào.

Sinh cơ của dân chúng so với Đại Nguyên lúc đầu tốt hơn không biết bao nhiêu lần.

Sau khi Cấm Võ Lệnh ban phát, dân gian không cho phép có võ giả.

Tất cả võ giả đều bắt nguồn từ hai nơi, một là quan hệ chính, một là Phật môn.

Ngụy Hợp chính là cầm văn điệp Phật môn.

Loại thân phận văn điệp này, đại biểu cho hẳn có tư cách tập võ, là võ tăng được Phật Môn chính thức xác nhận.

Thân phận Văn Điệp chỉ là chứng minh thân phận căn bản, ai cũng có thể dùng.

Cái này rất lỏng lẻo, dù sao võ giả Chân huyết muốn kiếm nghiệm cũng cực kỳ dễ dàng, giả mạo rất khó.

Chỉ cần Ngụy Hợp không cần một lệnh bài chức vụ khác phổ biến từ chức giáo giả mạo thân phận, sẽ không xảy ra vấn đề lớn.

Trong xe hoàn toàn yên tĩnh.

Hai người Khương Tô chờ một hồi lâu, vốn tưởng rằng Ngụy Hợp sẽ không kìm lòng nổi mà leo lên đùa bỡn các nàng.

Các nàng đều đã chuẩn bị tâm lý nhắm mắt chịu đựng.

Nhưng đợi một hồi lâu cũng không có động tĩnh gì.

Thật ra, nếu không phải bị ăn dịch thể, Khương Tô vốn định tự sát.

Đáng tiếc, hòa tan chất liệu làm cho các nàng ngay cả khí lực tự sát cũng không có.

Khương Tô tu vi chỉ là võ sư, uống thuốc dung dịch tiêu chuẩn liều lượng, lúc này khí lực ngay cả người bình thường cũng không bằng.

Không có lợi khí, tự sát cũng là một việc khó khăn.

Huống chi, nữ nhi của nàng còn ở bên cạnh, nếu như nàng chết... Một người con gái trên thế giới này phải sống như thế nào đây?

Mỗi khi nghĩ đến điều này, Khương Tô cắn răng mạnh mẽ chống đỡ lại.

Nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới, mình thế mà lại lưu lạc tới tình trạng này.

Lúc trước vì cầu võ biến cường, từ Vân Châu ngàn dặm xa xôi đến Thái Châu, thật vất vả bái nhập Vô Thủy tông, ở trong đó phá vỡ công cùm xiềng xích Tiên Thiên, liều mạng thành tựu Võ Sư.

Kết quả là, tất cả đều là công dã tràng.

“Ngươi...” Khương Tô lên tiếng muốn nói gì đó.

Đột nhiên xe ngựa dừng lại.

Bên ngoài truyền đến tiếng xa phu.

“Lão gia, đã tới nơi rồi.”

“Đi thôi.” Ngụy Hợp lên tiếng.

Dây thừng trong tay hắn rung lên, vén màn xe lên xuống xe trước.

Hai người Khương Tô cũng có chút nghi hoặc, có chút vui mừng, theo xuống xe, nhắm mắt đi theo sau Ngụy Kỳ.

Tổ hợp ba người như vậy khiến người chung quanh vừa nhìn đã biết là mới từ điểm đấu giá của Phi Vân lâu đi tới.

Vào khách sạn, Ngụy Hợp không để ý đến ánh mắt những người còn lại, nhanh chóng mở ra một căn phòng lớn.

Sau khi trả tiền, lập tức có một tiểu nhị dẫn đường cho hắn, mang theo cửa phòng đi vào.

“Tiểu nhị, phụ cận nơi này có phòng ốc nào thuê không?”

Ngụy Hợp thuận miệng hỏi.

“Nếu thuê phòng ở, khách nhân ngài có thể đi qua ngã tư cách đường trao đổi đường. Nơi đó không chỉ có phòng thuê, còn có phòng ốc mua bán, trao đổi đồ dùng cũ các loại. Xem như là thị trường giao dịch tạp hóa. Địa chỉ ngay tại ngã tư đường Hòe Hoa số 130.”

Tiểu nhị nở nụ cười, nhanh chóng trả lời.

“Ừm, không tệ, vậy ngươi có biết gần đây có điểm nào là tham gia tòng quân không?” Ngụy Hợp thăm biết, nếu muốn nhanh

chóng được đại nguyệt bên này bồi dưỡng tài nguyên, đương nhiên là có tốc độ tham gia tông quân là nhanh nhất.

Phật Môn còn phải nói chuyện câu bá sư thử thách gì đó, nhưng tông quân thì chỉ cần quân công đủ, leo lên cọ cọ cọ cũng nhanh hơn Phật Môn nhiều.

“Ngài nói đi chiêu binh điếm đi, tới cứ điếm binh mã ty là được, ra khỏi khách sạn, theo con đường này đi thẳng vào trung tâm thành, đến chỗ nào tùy tiện hỏi quan binh tuần tra là có thể tìm được vị trí Binh Mã Ty.” Tiểu nhị trả lời tương đối sáng khoái.

“Đa tạ.” Ngụy Hợp gật gật đầu, trong lòng đã an bài.

Không bao lâu sau tiểu nhị dẫn ba người vào phòng.

Gian phòng do Ngụy Hợp chọn lựa, là một gian sương phòng lớn bên trong chỗ sâu nhất trong khách sạn.

Một gian phòng như vậy, diện tích tương đương gấp ba lần gian phòng bình thường, giá tiền tự nhiên cũng tương đương cảm động.

Bất quá Ngụy Hợp dùng được.

Chỉ cần có thân phận hợp lý che giấu, trên người hắn có một đồng tinh thạch đổi lấy tiền, dù có ở cửa hàng một trăm năm cũng không hết.

Mang theo hai nữ nhân vào phòng, tiểu nhị có ánh mắt rất tốt khiến người ta lập tức bắt đầu đun nước nóng, một lát là có thể đưa lên.

Sau khi đám người lui ra ngoài.

Cửa gỗ đóng lại của Ngụy Hợp quay người nhìn về phía hai người Khương Tô đang đứng ở bên tường, có chút bất an.

Hai nữ dung mạo cực kỳ tương tự, một người trẻ tuổi, một người trưởng thành.

Một cái giống như sách nước quen thuộc, một cái như hoa tiên thủy ngân ngũ thuận khiết.

Máu chốt nhất chính là, trên thân hai người chỉ có một tầng áo gai vải xám đơn giản, áo gai rách nát, cũng chỉ có thể che khuất ngực và hạ thân đơn giản.

Còn lại đều lộ ra bên ngoài.

“Các ngươi, một hồi tắm rửa, rửa sạch sẽ chút, ta bảo tiêu nhị mang quần áo tới. Trước tiên ở lại trong phòng.” Ngụy Hợp phân phó nói.

“Vâng...” Khương Tô liền vội vàng gật đầu. Đường như nhìn ra Ngụy Hợp không phải là chủ nhân bạo ngược nên dễ nói chuyện hơn một chút.

Cho nên nàng trước tiên hạ quyết tâm, tận lực nhu thuận một chút, phối hợp với yêu cầu của đối phương.

Như vậy, có lẽ nữ nhi cũng có thể bớt phải chịu tội.

Chỉ cần nữ nhi dễ chịu chút ít, bản thân vất vả chịu một chút dằn vặt cũng đáng.

“Các ngươi tên là gì?” Ngụy Hợp giả bộ hỏi.

Khương Tô do dự một chút, lên tiếng nói: “Ta tên Khương Tô, nàng là con gái ta, Đường Ân Ân Ân. Ân tình tha thiết, đáng thương...”

“Con gái sao?” Ngụy Hợp hiểu được, quả nhiên giống như hần nghĩ.

Dựa theo tư chất lúc trước của Khương Tô, cho dù thế nào cũng không thể đột phá võ sư.

Có thể tưởng tượng, nàng có thể đột phá, rất có thể là dựa vào ngoại lực.

Bây giờ xem ra, đứa con gái này, chính là chứng minh nàng đã từng dựa vào người nhà chồng lưu lại.

Sau đó hần lại hỏi tuổi tác tiếp theo.

Khương Tô nhất nhất trả lời.

Khương Tô tuổi so với Ngụy Hợp còn lớn hơn một chút, nhưng bởi vì bảo dưỡng thoả đáng, cộng thêm đã từng phục

dụng trú nhan được vật, cho nên vẫn như cũ khoảng ba mươi cái.

Còn nữ nhi Đường Ân, Đường Liên lại mười chín tuổi, chính là tuổi tốt nhất.

Tùy ý hỏi thăm một chút, rất nhanh, nước nóng đưa vào trong phòng.

Ngụy Hợp đi vào sương phòng bên cạnh, tùy ý để hai nàng tắm rửa ở một bên phong cách bình thường.

Cột kẹt..t..tttt.

Mở cửa sổ ra, Ngụy Hợp quan sát bên ngoài.

Hắn ở trên lầu ba khách sạn này.

Từ cửa sổ nhìn xuống, có thể nhìn thấy tình huống hai con đường bên ngoài.

Không có võ giả từng cao Lai Cao Độ, chỉ đơn giản như mặt đường cổ đại ở kiếp trước mà thôi.

Con người bình thường, cửa hàng bình thường, phòng ốc bình thường.

Ngẫu nhiên mới có thể nhìn thấy một số quan binh thân hình cao lớn và tăng nhân đi ngang qua.

Đầu đường cuối phố, còn có tiểu lại chuyên môn, mang người truyền bá cho người qua đường, nói rõ pháp luật pháp quy mới nhất.

Xa xa, Ngụy Hợp còn có thể nhìn thấy, xung quanh tiểu lại vây quanh một vòng là nửa đại thiếu niên.

Nghe giảng rất rõ ràng, phần lớn đều là trẻ nhỏ, tại đây niên đại giải trí cần cỗi, đến nơi này nghe giảng, không chỉ có thể giết thời gian, còn có thể miễn phí được một ít đường mạt chược quan gia phân phát.

Đó tương đối thoải mái.

Xa xa, thính lực Ngụy Hợp còn có thể nghe được nội dung pháp quy cao giọng đọc.

“Trong trường hợp công cộng không cho phép ẩu đả đánh nhau, không cho phép lừa đảo lừa đảo bán hàng, không cho phép nuôi dưỡng các loại thú nguy hiểm.

Quy định cụ thể trong đó, là như vậy...”

Tiểu lại cẩn thận giảng giải từng chi tiết trong đó, còn giơ lên một ít ví dụ, làm ví dụ để so sánh, để cho hài tử xung quanh lý giải càng sâu hơn.

Ngụy Hợp yên lặng nghe trong chốc lát, trong đó thậm chí còn quy định, cho dù là võ giả của quân đội, tăng nhân Phật môn, cũng không cho phép tùy ý động võ đả thương người trong thành.

So sánh với Đại Nguyên trước kia... Xem qua nụ cười tự nhiên lộ ra trên mặt đám người đi ngang qua.

Lúc này cho dù là hãn cũng không thể không thừa nhận, phương diện thống trị dân gian của Đại Nguyệt vương triều tốt hơn Đại Nguyên rất nhiều.

Cho dù bọn họ phân chia cấp bậc dân chúng, cho dù dân gian bọn họ cầm võ, nhưng vì vậy mà sinh hoạt của dân chúng thoải mái hơn.

Thừa dịp hai nàng rửa mặt, Ngụy Hợp ra khỏi cửa, đi dạo một vòng trong khách sạn. Như hãn sở liệu, khách sạn là một nơi có lưu lượng rất lớn, rõ ràng hãn đặng phải võ giả, cũng chỉ có bảy tám người.

Hầu hết mọi người đều là người bình thường, chuyên buôn bán, thư sinh, sĩ tộc, thợ thủ công, vân vân, tỉ lệ võ giả đã giảm xuống một mức độ yên ổn.

Ra khỏi khách sạn, trong lòng Ngụy Hợp khẽ động, xuyên qua đường phố sát bên.

Rất nhanh, trong một cửa hàng bán hàng hóa, tìm được thứ hãn cần - đom đóm.

Vật này ở khắp nơi đều có bán, chính là dùng để kiểm tra một người có máu mệnh có thể khai thác được hay không.

Giá tiền của trắc huyết châm rẻ, công dụng độc nhất, phổ biến cực cao.

Ngụy Hợp mua một cây, chỉ bỏ ra một đại tiền.

Kim phiếu một Nguyệt hai bằng một trăm tiền, một đại tiền chẳng khác nào một trăm đồng nguyên.

Mà gian phòng khách sạn mà Ngụy Hợp ở, cả đêm phải hơn một ngàn đồng nguyên, cũng chính là hơn mười đồng tiền.

Cho nên mức độ tiện nghi của Trắc Huyết Châm này vượt xa tưởng tượng của người thường. Hiển nhiên là có quan phủ dán vào bên trong.

Mua châm về, hấn trở về sương phòng, đứng bên cửa sổ, cảm lấy trắc huyết đâm nhẹ ngón tay mình một cái.

Xuy.

Lúc Kim Đầu bị Ngụy Hợp vận dụng năng lực, rất nhẹ nhàng đâm vào da thịt, dính vào một chút vết máu.

Rất nhanh, phía sau đầu châm có một vật hình cầu màu trắng dần dần chuyển thành màu đỏ sậm.

“Màu sắc càng đậm, đại biểu cho loạn huyết càng đậm. Xem ra, ta giả mạo thân phận người có loạn huyết, hấn là không có vấn đề gì.”

Ngụy Hợp nhẹ nhàng thở ra.

Lúc trước hấn cũng không nắm chắc, dù sao bản thân cũng không phải người có loạn huyết, bây giờ nhìn thấy cái này, sau khi chính thức kiểm tra mới xác định không có vấn đề.

Vậy thì tốt rồi, đã làm nhiều rồi.

“Chính là không biết là do Tam Tâm quyết hay là do hiệu quả sinh ra của Kinh Hồng quyết, mới có thể chất của ta chuyển hóa thành thể chất loạn huyết?”

Hấn suy đoán, hấn là Tam Tâm Quyết mang tới biến hóa.

Dù sao bản chất của Kinh Hồng quyết vẫn là võ công chân chính.

Mà tam tâm quyết, thật ra đã không thể coi là võ công thuần túy nữa, mà là loại khác bán ghép phần.

“Nếu đã xác định trong cơ thể ta có loạn huyết tồn tại, như vậy... Ngày mai đi báo tin, tranh thủ nhanh chóng lấy được công pháp, sau đó vận dụng Huyết khí chiết xuất huyết mạch.”

Ngụy Hợp cũng muốn thử xem, mình kiên tu chân huyết, sẽ xuất hiện biến hóa gì.

441

Xe ngựa màu tím chậm rãi di chuyển trên con đường phụ cận Tây Châu.

Xe ngựa không có dân đánh xe, một con ngựa già kéo xe, đi lại tập tễnh, bộ lông âm đạm, gầy như que củi, nhìn qua có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.

Nhưng vô luận thùng xe lăn trên đường cái gì, nó đều là một dạng sắp chết không sống.

Vô luận gặp phải tình huống như thế nào, lão Mã vẫn duy trì tốc độ bình tĩnh, không ngừng tiến về phía trước.

Trong xe.

Một nữ tử tóc đen khoác vai, mắt hạnh mày kiếm trắng nõn đang khoanh chân ngồi ngay ngắn trên ghế, trong tay cầm một quyển sách bằng thẻ tre màu vàng nhạt.

Mặt sau thẻ tre có khắc: Ý, thanh, tàn, phù.

Bốn chữ lớn.

Chữ viết là cổ văn tiền triều, người bình thường căn bản không phân biệt được. Nhưng ở trong tay nữ tử lại không hề biết chướng ngại, ngón tay thoải mái đọc qua nội dung từng trang.

“Phật chủ, thuyền tiếp ứng Huyền Diệu tông đã rời đi. Chúng ta cũng nên ra tay chứ?”

Ngoài thùng xe, bên cạnh con đường hoang vu, đột ngột nổi lên một cơn gió mạnh.

Gió dừng, ven đường cũng nhiều hơn một tầng nhân cường tráng cao hơn ba thước.

Tầng nhân hướng về phía thùng xe chậm rãi di động, cúi đầu cung kính nói.

“Nguyên Đô Tử rời đi, đại biểu Huyền Diệu tông bút ra mà lui, không để ý tới chuyện lục địa. Cho nên, nên như thế nào,

nên làm như thế nào, không cần bận tâm.” Nữ tử hạnh nhân buông thẻ tre xuống, nhẹ giọng nói.

“Chu Ngọc tìm được chưa?” Nàng chột hỏi lại.

“Đã tìm được... bất quá.. thi cốt bị chân kinh ăn mòn quá lợi hại, căn bản không phân rõ hình người... Chỉ có thể từ cận bã lưu lại một chút xú để kiểm tra thân phận.” Tăng nhân tranh thủ thời gian trả lời.

Àm.

Xe ngựa dừng lại.

Ngựa xì mũi một cái, đứng ở tại chỗ lười biếng quét mắt nhìn tăng nhân, sau đó quỳ xuống lắc đầu nghỉ ngơi.

Trong thùng xe, nữ tử trầm tĩnh một lát, lại nói.

“Có tra được chân kinh cao thủ vào lục địa chưa?”

“Đã có chút dấu hiệu phát hiện, bất quá không rõ phương hướng cụ thể. Dù sao ngài cũng biết, cao thủ chân nhân chân kinh, che dấu bản thân mạnh hơn chúng ta.” Tăng nhân trả lời.

“Tra được bao nhiêu người?”

“Hai người. Hẳn đều là cao thủ cấp bậc chân nhân trở lên.”

“Hai người...” Trong xe, cô gái kia nhẹ nhàng bẻ ngón tay.

“Để người của Nguyệt Thiên phối hợp, dùng Văn Tức Hầu truy tung. Những chân nhân dị hóa này đa dạng, kiểu gì cũng có thể tìm được tác dụng.”

“Vâng.” Tăng nhân vội vàng trả lời.

Hệ thống Chân Kinh bắt chân nhân, mặc dù có được vật đặc chế kiểm chế, nhưng thời gian lâu sẽ có dị hóa.

Mà sau dị hóa, các loại chân thú vẫn có hiệu dụng khác nhau, vẫn có thể cưỡng chế để đại nguyệt sử dụng.

“Những thú chân kinh này đúng là buồn nôn.” Trong đôi mắt đẹp của nữ tử hiện lên một chút chán ghét.” Nên giết sạch sẽ! Mỗi một người đều là dị thú chân thú tiềm tàng, gây họa cho nhân gian, phá hư trật tự, mang đến tai ương! Đáng tiếc, giáo chủ và bệ hạ đúng là quá nhân từ.”

“Phật chủ nói rất đúng, chỉ là nhân số tu hành hệ thống Chân Kính quá nhiều, trong thời gian ngắn cũng không dám nhúc nhích toàn bộ, chắc hẳn Giáo chủ và bệ hạ cũng vì giảm bớt rung chuyển...” Tăng nhân cười khỏ nói.

Hắn cũng không phải là tăng nhân bình thường, tự nhiên cũng có thể tiếp xúc được những tình huống cơ mật này.

“Theo điều tra, dị thú dân gian, có năm thành đều là chân nhân dị hóa của tất cả các tông trước kia mà sinh ra, cho dù là dị thú, sau khi dị hóa cũng là chân thú và dã thú hỗn tạp, sinh sôi nảy nở mà ra.

Loại tai họa này, còn không mau tuyệt diệt sạch sẽ, còn chờ sau này biến hết toàn bộ thành dị thú chân thú, giết người khắp nơi hay sao?” Nữ tử lạnh giọng nói.

Tăng nhân cũng cười khỏ, không dám nói nữa.

Điều tra này thật đúng là không có vấn đề gì, mấy năm nay Đại Nguyệt cẩn thận tính toán thống kê, phát hiện đầu nguồn chân thú có ba cái.

Một là, sau khi dị thú tự nhiên tiến hóa cường hóa, thành tựu.

Hai là do chân thân không chịu nổi, sau đó thì biến hóa thành.

*

*

*

Ba, Chân Thú bên ngoài bị luồng gió mạnh này bọc lại, di chuyển tới nơi này.

Trong số đó, nhiều nhất chính là hai.

Cũng chính là chân nhân dị hóa ra.

Lúc trước có rất nhiều tông môn Chân Kính, hàng năm đều có người thành tựu chân nhân, hàng năm đều có người dị hóa mà mất tích.

Cho dù có phúc địa, nhưng người có thể dung nạp phúc địa có giới hạn cao nhất, chỉ số lượng có hạn như vậy thì những người còn lại phải làm sao bây giờ?

Nhiều tông môn như vậy, nhiều chân nhân, người dị hóa đi đâu? Chẳng lẽ lại giết hết tất cả?

Đồng môn nhiều năm, có rất nhiều người không đành lòng hạ sát thủ, cũng rất bình thường.

Chân Thú tuổi thọ cực dài, một khi phóng sinh, đó là càng tích tụ càng nhiều...

Bởi vậy, Đại Nguyệt mới quyết tâm, hoàn toàn diệt sạch chân kinh, gạt bỏ tai họa gây tai họa.

“Được rồi, ít nói chuyện phiếm, để Văn Tức Hầu dọc theo đường đi đuổi theo. Có thể đánh chết đánh tan Bồ Tát hải Châu hai chân nhân chân chính, một khi bị xâm nhập thành thị lục địa, có thể mang đến phiền toái, người hẳn phải biết lớn bao nhiêu.”

Nữ tử trầm ngâm một chút.

“Những chân nhân này tiến vào thành trấn, cực kỳ dễ thấy, cho nên tất nhiên sẽ lựa chọn dùng các loại phương pháp, che giấu thân phận, cho nên có thể tra xét trên thân phận Văn Điệp thành vấn.

Truyền lệnh xuống dưới, khiến cho toàn bộ thành trì phụ cận đều tiến hành kiểm tra chi tiết những người ngoại lai trong khoảng thời gian này. Có manh mối lập tức thông cáo cho ta. Hiện tại các nơi ổn định, không thể để cho người chân lục tro tàn lại cháy lên!”

“Đã rõ!” Tăng nhân vội vàng gật đầu cáo lui.

Nói thật, coi như hẳn là cao thủ cấp bậc Bồ Tát, nhưng trước mặt vị tổng lãnh này cũng giống như con kiến hôi đối với chân kinh kiểm tra của Phật chủ Thiên Long.

Dù sao, vị trước mắt này, chính là một trong những thiên tài hàng đầu trong mấy năm qua đột phá cảnh giới tông sư.

Vị này tên là Thiên Long Phật chủ Bàn Toa, mặc dù đứng hàng Phật chủ, nhưng cũng không phải là tăng nhân, chỉ đang đảm nhiệm một chức vụ ở Quảng Từ Giáo.

Trên thực tế, bản thân nàng là một trong năm vị tông sư trên phương diện quản lý chân kinh của toàn bộ Đại Nguyệt.

Lần này bởi vì Chu Ngọc bị giết, Hải Châu bị trọng thương, xác định có đỉnh tiêm chân nhân lên vào nội địa.

Cho nên vừa lúc bản thân Bàn Toa ở gần đây, hấn lập tức chạy tới bắt đầu ra tay kiểm tra.

“Thành trì phụ cận gần ngay có mười ba tòa thành trấn ở Hải Châu và Tây Châu. Có thể sử dụng hai loại phương pháp như Minh Âm đồng thời sắp xếp. Văn Tức Hầu là điều tra rõ ràng, âm thầm vẫn phải dùng Huyết Dẫn.” Bàn Toa phân phó nói.

“Vâng.” Tăng nhân vội vàng gật đầu.

“Được rồi, lui xuống đi, xử lý mọi chuyện thật sớm, tránh bị người của Nguyệt Thiên lấy cớ.”

Tăng nhân cuối cùng cúi đầu, chấp tay trước ngực, thân ảnh chậm rãi tiêu tán.

Xe ngựa lại động dậy lần nữa, chậm rãi chạy về phía trước.

Chỉ là lẩn bánh xe còn chưa được bao xa, liền có một chút hắc tuyến từ khe cửa sổ xe bay vào, chui vào.

Ngón tay Bàn Toa vươn ra, đầu ngón tay rơi xuống một con chim nhỏ màu vàng chỉ lớn bằng con mắt.

Lấy cuộn giấy trên đuôi chim nhỏ xuống, nàng liếc mắt nhìn.

“Tìm được hành tung hai người rồi?”

Nội dung trên trang giấy là một thành Tây Châu Ô Liên đang tiến về Trung Châu.

Thu hồi cuộn giấy.

Bàn Toa nhẹ nhàng vỗ vào khung xe.

Con ngựa già chậm rãi gia tốc, chạy chậm về phía xa.

Nếu đã biết hành tung trấn đại khái, nàng cũng nên kịp thời hành động.

Bên phía trung châu thông báo cho tông sư đóng quân là được, bên phía Tây Châu này vốn là phạm vi quản hạt của nàng, cho

nên nàng tự mình đi qua lũng bắt.

Đối với cao thủ chân nhân có thể trong thời gian ngắn đánh tan cấp bậc Bồ Tát biến, trình độ coi trọng như vậy không quá.

Dù sao, Hải Châu Bồ Tát che giấu thực lực đã tiếp cận Phật tử, có thể nhẹ nhõm đánh tan Phật tử, liền đại biểu lần này thoát thân ra ngoài, ít nhất là đoạn cao nhất.

Ngày tiếp theo.

Ngụy Hợp đã lên giường từ sáng sớm, mẹ con Khương Tô ở một góc khác của sương phòng, nằm trên giường ngủ.

Hai cô gái ôm lấy nhau, trên mặt còn lưu lại vệt nước mắt, không biết đã mơ thấy gì.

Không làm kinh động hai người, Ngụy Hợp mang theo đồ vật liên quan, rời khách sạn.

Căn cứ lời nói của tiêu nhị, hắn đi dọc theo con phố về phía trước, rất nhanh đã tìm thấy quảng trường trung tâm tổ hợp Ô Liên thành.

Chung quanh quảng trường đều có quan binh tuần tra.

Binh mã từng điểm, đặt ở giao lộ mấy con đường có thể thấy rõ ràng nhất.

Tổng cộng tám con đường, trong đó bốn con đường đều có điểm chiêu binh.

Hơn nữa mỗi một điểm đều xếp thành đội ngũ thật dài.

Mấy người tuần tra cầm chiêng đồng vừa gõ chiêng, vừa duy trì trật tự, đang lớn tiếng tuyên truyền các điều chú ý.

“Bốn phúc lợi tòng quân: Quân nhân có thể miễn trừ năm thành thuế má, vật tư sinh hoạt cơ sở, hưởng thụ giảm một nửa ưu đãi.”

“Năm phúc lợi tòng quân: Sau khi quân nhập ngũ ba năm, theo quân hàm hưởng thụ các hạng phúc lợi ưu tiên cho người nhà, sẽ đạt được danh sách quân thuộc đặc biệt cung cấp mua sắm.”

“Sáu phúc lợi tòng quân: Sau khi quân nhân nhập ngũ ba năm, có thể miễn phí được một vị con cái giáo danh ngạch học, năm

đến mười bốn tuổi, tất cả phí giáo dục đều miễn hết.”

Tùng phúc lợi theo tiếng quan truyền bá hô to, không ngừng khuếch tán đến đám đông xung quanh.

Trong lòng Ngụy Hợp hơi biến sắc.

Đây quả thực chính là muốn triệt để biến trung tâm quân đội, chính sách này của Đại Nguyệt, rõ ràng là muốn tất cả mọi người đều lấy tông quân làm vinh.

Hơn nữa hiện giờ chỉ có quân đội và Phật môn mới có thể tập võ, mới có thể đào móc chân huyết trở nên mạnh mẽ.

Cứ như vậy, thực lực quân sự của toàn bộ Đại Nguyệt, tất nhiên sẽ được tăng lên trên diện rộng.

Chỉ là, chân huyết mặc dù không tiêu hao nhiều bằng chân kinh, nhưng cũng tiêu hao rất lớn đối với thịt tươi.

Số lượng chinh binh lớn như vậy, liệu Đại Nguyệt có chịu nổi không?

Trong lòng Ngụy Hợp hiện lên nghi hoặc.

Hắn không tùy tiện chạy đi trung binh điểm xếp hàng, mà là làm bộ như quân chúng vây xem trước, ở một bên quan sát tình huống một số điểm binh khí.

“Tiếp theo, Ngụy Tiểu Xương.” Tiểu lại hiển binh khí lớn tiếng kêu lên tên.

Vừa lúc người này cũng là họ Ngụy, ánh mắt Ngụy Hợp cũng rơi xuống trên người đối phương.

Người gọi là Ngụy Tiểu Xương là một cây gậy trúc cao lớn nhưng cơ bắp gầy yếu. Trên mặt là nụ cười chất phác, quần áo cũng đều là vá đụp, rõ ràng gia cảnh không tốt.

Hắn tiến lên mấy bước, đứng trước bàn gỗ chỗ trung binh.

“Là ta Ngụy Tiểu Xương.”

“Thân phận Văn Điệp lấy ra, trước đó ở đâu làm việc a?” Tiểu lại phân phó một câu, liền bắt đầu cẩn thận hỏi thăm.

“Đây là văn điệp thân phận của ta, trả đại nhân, trước đó ta còn làm tiểu nhị trong xe, hỗ trợ chuyển hàng nặng, chẳng qua

mỗi ngày đều ăn không đủ no, cho nên mới muốn tới tham gia quân đội nhìn xem. Nghe nói tham gia quân đội có thể bao che đủ...”

Ngụy Tiểu Xương cười ngây ngô gật đầu trả lời.

“Yên tâm, cơm canh no rồi!” Tiểu lại hào sảng nói. “Trong nhà có mấy người? Tổ tịch ở đâu?”

“Trong nhà chỉ có mình ta, tổ tịch Vân Sơn Vân Châu.”

“Được rồi, qua một bên kiểm tra tổ chất thân thể. Sau đó kiểm tra máu, qua sẽ trở về chờ tin tức. Yên tâm, chỉ cần tổ chất thân thể không có vấn đề, kiểm tra máu không có vấn đề, khẳng định có thể qua.” Thái độ tiểu lại an ủi rất tốt.

“Cảm ơn đại nhân!” Ngụy Tiểu Xương cảm kích liên tục ôm quyền.

Ngụy Hợp ở một bên, theo đó quan sát quá trình kiểm tra thân thể.

Quá trình rất đơn giản, chính là cân nặng, sau đó kiểm tra tuổi tác của móng tay, cuối cùng dùng kiểm tra máu huyết, xác định có tồn tại loạn huyết hay không.

Ngụy Tiểu Xương bị kiểm tra ra có chút ít máu huyết, vì vậy rất vui vẻ nhận lấy quà trở về nhà.

Đúng vậy, nơi đây vẫn còn lễ vật để chinh phạt binh khí, bất kể người có thành công hay không, cuối cùng đều nhận một món quà miễn phí.

Trong lễ vật có bột mì nhỏ, thịt khô, rau hoa quả, rất là phong phú.

Ngụy Hợp quan sát một lúc, mỗi người một năm chỉ có một cơ hội để ứng tuyển.

Mà quá trình kiểm tra cũng không tính là kỹ càng, chỉ cần xác định không phải thật nhiệt tình, bên ngoài không có dấu vết người nước ngoài, thì sẽ không có vấn đề.

Hắn cẩn thận quan sát, kiểm tra thân phận văn điệp cũng không có kỹ càng, tựa hồ đại nguyệt thượng tầng cũng không

đề ý phương diện này, chỉ cần không phải chân kinh cùng thế lực địch quốc, đều có thể thông qua kiểm tra sơ bộ.

Nhìn đến đây, trong lòng của hắn cũng biết rõ.

Tìm đến đội ngũ cuối cùng, trực tiếp đi lên xếp hàng.

Tốc độ di chuyển của đội ngũ không nhanh, dù sao mỗi người đều phải kiểm tra từng cái một, sau đó mới có thể tiến hành người tiếp theo.

Bởi vì chờ đợi thời gian khá dài, trong đội ngũ người trước trước sau cũng đều nhin không được nói chuyện phiếm với nhau.

Ngụy Hợp xếp cuối cùng không bao lâu, phía sau liền nhiều hơn mấy người.

Phía trước hắn là một muội tử khôi ngô có bím tóc đuôi ngựa, mặt chữ quốc, mắt đồng Linh, mày rậm miệng rộng, một đôi tai to rất dễ làm người khác chú ý.

Nàng đang nói chuyện với một cô bé trước mặt.

“Lâu như vậy còn chưa tốt, ta đã nói với ngươi rồi, ngươi không nghe, nhất định phải tới nơi này một chút xếp hàng, trực tiếp rời khỏi quan hệ của cha ngươi tốt bao nhiêu, dù sao chúng ta cũng không gian lận, dựa theo quy củ kiểm tra là được. Tiểu Dung nói đầu óc ngươi sao cứ cứng như vậy?”

“Quy củ chính là quy củ, chế độ chính là chế độ. Nếu mỗi người đều không tuân thủ, vậy còn định ra làm gì?”

Cô bé phía trước mày kiếm mắt sáng, da trắng mặt đẹp, nhưng khí chất cực kỳ sắc bén, vóc người cũng cao gầy cân xứng, trên hai tay mơ hồ có kén già dày, hiển nhiên từ nhỏ đã có tập luyện một loại võ nghệ nào đó nắm giữ binh khí nào đó.

“Vô nghĩa, một chút ý cũng không. Tất cả đứng ngây ngốc chờ đợi ở đây, những thời gian này về ăn thịt thì tốt hơn... Thịt nướng thơm phức như vậy...” Khôi ngô muội tử bắt đầu dĩ nhiên nói.

“Chính là bởi vì xuất thân của chúng ta bất đồng, cho nên mới nên lấy thân làm gương!” Nữ hài mày kiếm nghiêm nghị nói.

“Lần nào cũng như vậy. Nếu mẹ ngươi biết ngươi và ta cùng đi tòng quân, không chừng sẽ chạy tới đánh gãy chân ngươi. Ngươi đã sắp dính hôn đột nhiên chạy tới tòng quân, đây không phải đang đùa giỡn à?”

“Cha ta ủng hộ là được.” Nữ hài mày kiếm lĩnh đạm nói.

“Nhưng cha ngươi lại đánh không lại mẹ ngươi.” Khôi ngô muội tử nói thâm.

“Ta tuân thủ hành động theo chế độ quy tắc, ta không sai! Cho dù là mẹ ta, có bản lĩnh thì bảo nó đi tìm binh mã Đại Nguyên soái, chế độ là do nó định ra.” Kiếm Mi nữ hài bình tĩnh nói.

“... Cái tính cách cứng rắn của ngươi, cùng cha ngươi quả thực giống nhau như đúc. Mới mười lăm tuổi a... Cũng giống như lão đầu tử mấy chục tuổi kia...”

Ngụy Hợp ở phía sau nghe hai người nói chuyện, cũng cảm thấy thú vị.

Đội ngũ từ từ di chuyển về phía trước.

Rất nhanh đã đến lượt nữ hài mày kiếm.

Lúc này, cách đó không xa, một đội tăng nhân cao lớn mặc thiết giáp đang xếp hàng cầm thiền trượng, bước nhanh dọc đường kiểm tra tới.

Những tăng nhân này đi đến một chỗ, liền ngăn người bên cạnh kiểm tra.

Lúc kiểm tra đều cho người đưa ra bí mật thân phận, sau đó lấy một sợi tóc của đối phương, để hai người vào một hộp nhỏ đen sì nhỏ.

Hộp âm thanh ùng ục vang lên, rất nhanh liền có thể kiểm tra ra, văn điệp có phải hay không chính là bản nhân.

“Là đội Thiết Nhân, sao lúc này lại bắt đầu kiểm tra rồi?” Phía trước đội ngũ có người thấp giọng hỏi.

“Xem ra, hẳn là lại có người chân kinh trà trộn vào trong thành, hơn nữa cũng không phải người bình thường, nếu không sẽ không giống trông khua chiêng kiểm tra như vậy.”

“Hàng năm kiểm tra tối thiểu bốn năm lần cũng là phiền phức.”

“Phiền phức thì phiền phức một chút, nhưng võ giả có thể điều tra chân khí thì tốt nhất. Dù sao thì mỗi võ giả đều có khả năng là dị thú tiềm ẩn, vô cùng nguy hiểm.”

Tùng thanh âm trong đội ngũ truyền vào trong tai Ngụy Hợp.

Khiến hẳn trong lòng có cảm giác không đúng.

Thế mà Đại Nguyệt vương triều này lại trực tiếp tuyên truyền võ giả chân chính thành dị thú tiềm ẩn.

Hơn nữa, kiểm tra đội thiết nhân này, rõ ràng là nhằm vào người giả mạo thân phận.

Mà Văn Điệp hẳn lấy là từ Chu Ngọc, cũng tức là nói, một khi hẳn bị gọi trúng tra xét, tất nhiên sẽ xảy ra chuyện!

Nhìn chằm chằm đội thiết nhân dần dần tới gần, trong lòng Ngụy Hợp rất nhiều ý niệm không ngừng hiện lên.

Lao đầu giết chết đám người này rất đơn giản, nhưng chiến trận lớn như vậy thì không thể nào không có cao thủ tiếp theo được.

Bây giờ thực lực của Đại Nguyệt vương triều hùng hậu, cao thủ nhiều như mây, một mình hẳn muốn xông ra khỏi thành trì thì rất khó để tránh bị đuổi giết.

Cao thủ bình thường, coi như là Phật chủ bình thường, hẳn cũng không sợ.

Nhưng thág Đại Nguyệt thì có tông sư, hơn nữa cũng không phải số ít!

Có rất nhiều lễ phật điện dưới trướng, hiện giờ có ít nhất hơn mười vị tông sư.

Cho nên trong thời gian cực ngắn, Ngụy Hợp đã xác định, nhất định không thể để lộ thân phận võ giả chân chính của mình!

Cho dù bị kiểm tra ra thân phận Văn Điệp không đúng, nhưng hiện tại hẳn chính là võ giả chân huyết.

Nhiều lắm chỉ là phạm vào kiêng kỵ, lén lút luyện công trước thời hạn mà thôi.

Đội thiết nhân càng ngày càng gần, từng người dò xét trên đường, không ngừng tra xét bất kỳ nhân tuyển khả nghi nào.

Chỉ là tới gần, ánh mắt Ngụy Hợp chột ngung tụt.

Xa xa trên đường phố, đang có một đội nhân mã, đang nâng một cái ghế to lớn, nhoáng một cái đi xuyên qua quảng trường.

Ngồi trên ghế là một tăng nhân khổng lồ cao năm thước.

Khí huyết trên thân tăng nhân tựa như lò lửa, chỉ cách có mấy chục thước đã khiến Ngụy Hợp nhạy cảm giác được nóng bỏng tựa như bếp lò.

Cổ khí huyết khổng lồ này không che giấu gì cả, chỉ tính sơ qua một chút, Ngụy Hợp liền cảm giác được, không kém hơn Hắc Thập Tự lúc trước.

Lại nhìn thiết giáp mà tăng nhân mặc trên người, kiểu dáng cùng tăng nhân đội thiết kỵ, thiết giáp mặc cực kỳ tương tự.

Hiển nhiên, tăng nhân khổng lồ này chính là cao thủ tọa trấn đội thiết nhân.

Ngụy Hợp tâm thần tập trung cao độ.

Cao thủ bậc này đột nhiên xuất hiện trên đường, tuyệt đối không ngoài ý muốn.

Cho dù là cao thủ Đại Nguyệt nhiều như mây, như Phật tử vậy, cũng sẽ không vô duyên vô cớ xuất hiện trong thành trì này.

Rất hiển nhiên, có biến cố phát sinh.

Ánh mắt Ngụy Hợp quét qua, còn ở trong đám người chung quanh, phát hiện một ít ánh mắt sắc bén, ngụy trang thành cao thủ bình thường.

Hai tay những cao thủ này rút lại trong tay áo, tựa hồ ẩn giấu thủ đoạn nào đó không biết tên.

Ngụy Hợp cẩn thận xem xét chung quanh, trong đầu nhanh chóng khẩn trương, tìm cách thoát đi nhanh nhất.

Trận chiến trước mắt đã có tư cách tạo thành phiền phức cho hắn.

Dù sao thực lực của hắn tuy mạnh, nhưng tốc độ không đủ nhanh. Một khi bị cuốn lấy, cấp cho đối phương kéo dài thời gian, như vậy tông sư ra sân, đến lúc đó hắn chính là chết chắc.

Với thực lực của hắn bây giờ, một mình đối đầu với Tông sư, chính là bị ngược đãi không hề có hồi hộp.

Tăng nhân đội Thiết Nhân càng ngày càng gần, dần dần bắt đầu tới gần điểm binh khí bên này.

Tăng nhân cao năm mét đi đầu cũng ngồi trên ghế, chậm rãi đi theo đội ngũ di chuyển về phía trước.

“Thiết Pháp đại sư cũng tự mình xuất thủ tọa trấn a. Xem ra lần này phiền toái không nhỏ rồi.” Phía trước, khôi ngô muội tử nhin không được thấp giọng nói.

“Không chỉ, nghe nói có cao thủ chân kinh lên vào Ô Liên thành chúng ta. Lúc trước ta thấy có hộ pháp xuất động, hộ pháp chỉ phụ trách Phật chủ Tông Sư xuất hành nghênh đón. Rất rõ ràng, trong thành khả năng còn có Phật chủ, thậm chí tông sư tiến vào.”

Nữ hài mày kiếm đứng phía trước thân nhiên nói.

Ngụy Hợp rùng mình, lúc này gã đã có thể xác định, hành tung của mình, khẳng định là bị Đại Nguyệt tra được một chút dấu vết.

Bọn họ không cách nào tìm được chính xác, đành dùng loại thảm thức này tìm kiếm.

Rất nhanh, đội thiết nhân do đại sư Thiết Pháp trấn giữ kia đã từ từ tới gần điểm binh.

“Mời xuất ra văn điệp, đối chiếu một chút tình huống.” Tăng nhân thoạt nhìn khôi ngô bá đạo, nhưng trong lời nói tương đối khách khí.

“Được.”

Những người xếp phía sau đội ngũ, đã bị tìm tới, bắt đầu lần lượt đối hạch với văn điệp.

Ngụy Hợp đứng trong đội ngũ, lúc này hắn đã đến giữa đội ngũ, nghe sau lưng truyền đến thanh âm, trong lòng hắn cũng mơ hồ tức giận, cơ bắp mơ hồ bắt đầu căng cứng, tùy thời chuẩn bị động thủ chạy trốn.

Leng keng leng keng leng keng!!

Trong chốc lát, một đạo bạch ảnh phóng lên cao, bay nhanh về phía xa.

Một chuỗi cười khẽ như chuông bạc vang vọng giữa không trung.

Bóng trắng quay cuồng đàng không, ở giữa không trung bằng vào lực lượng, thế mà chân không chạm đất, cứ như vậy nhảy

lên không hơn mười thước.

Càng làm cho tất cả mọi người chấn động chính là, bóng trắng bay vọt ra hơn mười mét, sau đó mạnh mẽ lao xuống.

Mục tiêu công kích không ngờ lại chính là tên Đại sư Thiết Pháp mập mạp năm mét.

“Muốn chết!!!” Trên khuôn mặt mập mạp của Thiết Pháp lộ ra vẻ giận dữ.

Hắn oành một tiếng đập mạnh vào ghế ngồi, mượn lực nhảy dựng lên.

Một đôi nhục chưởng trong nháy mắt biến thành màu đen, quán lên từng sợi gân xanh.

Bành!!!!

Tiếng vang nổ tung, một vòng sóng âm chấn động vô hình từ giữa bóng trắng và thiết pháp nổ tung ra.

Sau lưng bóng trắng hiển hiện đại lượng kinh lực màu xám đen, kinh lực hình thành vách tường, ngăn nòng giữa không trung.

Chỉ một giây sau, thân hình bóng trắng lóe lên, quỷ mị xuất hiện sau lưng Thiết Pháp, đánh một chưởng về phía trước.

Phốc!!

Một chưởng này ngưng tụ kinh lực màu xám đen, rõ ràng lại hình thành một cái đầu lâu to lớn, một ngậm cắn xuống đầu Thiết Pháp.

Rất nhanh khô lâu đã biến mất, chỉ để lại thi thể không đầu đầm máu, ngã xuống đất bỏ mình.

“Kẻ giết người, Thánh môn cửu diệt!”

Bóng trắng bay lên trời, trong tiếng nữ nhân thanh thúy dễ nghe, lưu lại một cái tên, đảo mắt lao về phía cửa thành, mấy lần liền biến mất trong tầm mắt mọi người.

“Đuổi theo!!”

Lúc này các tăng nhân đội Thiết Nhân mới chạy tới, đáng tiếc đã trễ.

Từng đội cao thủ nhân mã, giống như từng miếng bánh răng trong cỗ máy khổng lồ, không ngừng chuyển động, nhao nhao đuổi theo hướng bóng trắng vừa rời đi.

Trong lòng Ngụy Hợp có chút nhẹ nhàng.

Chờ động tĩnh chung quanh dần dần ổn định lại, lúc này tiêu lại chỗ trung bình mới lấy lại bình tĩnh, tiếp tục đăng ký.

“Người kế tiếp. Chu Mộ Dung.”

Nữ hài mày kiếm phía trước vừa vắn đến phiên mình, tiến lên.

Ngụy Hợp cũng đi theo phía trước một bước, nhưng mới đi lên, phía sau gã chợt có một người đụng gã một cái.

Trong lòng Ngụy Hợp khẽ động, trong tay nhiều ra một vật.

Đó là một tờ giấy.

Hắn không xem nội dung tờ giấy, mà là trực tiếp để vào túi áo, dùng ngón tay nhẹ nhàng chạm đến chữ viết mặt giấy.

Dùng cảm giác của hắn, xúc giác đơn thuần là có thể mò ra nội dung chữ viết.

“Sau giờ Ngọ bốn giờ, Hắc Trúc Lâm ngoài thành.”

Có chút thú vị.

Hai mắt Ngụy Hợp híp lại, bóp tờ giấy thành một cục, một tia kinh lực thẩm thấu ra, lập tức nghiền nó thành bột phấn.

“Người kế tiếp, Mạc Thu Tâm.”

Vị muội muội khôi ngô phía trước vội vàng tiến lên.

Nàng có một cái tên rất có thi ý, nhưng giữa người và tên thật sự là tương phản quá lớn, khiến người chung quanh đều có ấn tượng khắc sâu với nàng.

Nhưng nghe xong tên, nhìn bản nhân là không thể quên được.

Rất nhanh đăng ký xong, Mạc Thu muốn xoay người đi đến chỗ kiểm tra.

Sau đó chính là Ngụy Hợp.

“Người tiếp theo, Vương Huyền.”

Ngụy Hợp mặt không biểu tình, tiến lên một bước, đứng trước bàn gỗ.

“Thân phận Văn Điệp.”

“Đây.”

“Năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Mười tám tuổi.”

“Mười tám tuổi? Người đây... Xem ra không giống a.”

“Ta trời sinh lão thành.” Ngụy Hợp không sợ đôi phương nhìn ra, trên người hấn cốt linh móng tay gì gì đó, vừa mới xếp hàng, liền dùng chân thật ăn mòn sau đó một lần nữa sinh trưởng ra.

Võ giả chân chính điều khiển những thứ này thì không thành vấn đề.

Đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là trong cơ thể phải có loạn huyết.

Chỉ có điều, võ giả chân chính không thể mô phỏng nổi.

“Được rồi, quê quán.”

“Tây Châu, Mộc Đào Thôn.”

Ngụy Hợp tùy ý báo một cái tên thôn đã đi ngang qua trước đó.

Thôn kia đã sớm thành phế tích, hiện tại cũng không có đối chứng.

“Được rồi, qua một bên chờ kiểm tra.” Tiểu lại dựa theo quy củ, đăng ký từng cái.

Ngụy Hợp lên tiếng, đi đến một căn phòng nhỏ bên cạnh chờ đợi.

Kiểm tra chính là ở bên trong, nam thì nam, nữ thì nữ.

Rất nhanh, phía trước có một nam tử tóc ngắn đi ra, trên mặt khó coi, hiển nhiên là không quá.

Ngụy Hợp chờ hấn triệt để rời đi, mới đi vào cửa.

Gian nhà gỗ xây cạnh đường, bên trong đặt mấy cái bàn, có nam tử mặc trường bào màu trắng đang ngồi chờ.

Đánh giá chiều cao, nặng cân, nắm cốt linh, kiểm tra móng tay, cuối cùng là trắc huyết châm.

Người phía trước đều không sao, duy chỉ có người phụ trách hái máu, cũng không phải là nam tử, mà là một nữ muội xinh đẹp khí chất ôn hòa.

“Cẩn thận chút, đừng cử động. Sau khi hái máu, kết quả là có liên quan tới đải ngộ nhập ngũ sau này của ngươi.”

“Còn có quan hệ bực này sao?” Ngụy Hợp kinh ngạc nói:

“Không phải là chỉ cần xác định có loạn huyết là đủ sao? “

“Là thế này.” Muội Chi gật đầu, mỉm cười giải thích: “Nhưng chúng ta là trắc huyết châm, không phải hàng cung cấp thông thường, là vật phẩm đặc thù có thể phân ra nồng độ loạn huyết và tư chất, đây là lần đầu tiên được sàng lọc. Sau khi nhập ngũ còn phải kiểm tra nhiều lần.”

“Hiểu rồi...” Ngụy Hợp gật đầu, nhìn em gái nắm máy huyết châm tới gần cánh tay mình, trong lòng của hắn cũng có chút mong đợi.

Không biết loạn huyết trong cơ thể hắn rốt cuộc ra sao?

Xuy.

Rất nhanh, Trắc huyết châm nhẹ nhàng đâm vào cánh tay Ngụy Hợp.

Một chút huyết châu, theo ống châm lẳng lẳng chảy vào huyết nang phía sau.

Huyết nang màu trắng dần biến sắc, từ màu trắng biến thành màu đỏ, sau đó đỏ sậm, rồi màu đỏ thẫm.

Tê tê....!

Tay em gái cầm trắc huyết châm bắt đầu run rẩy.

A!!!

Đột nhiên nàng hét lên một tiếng, đứng dậy chạy ra ngoài.

Rất nhanh, một đội quan binh võ trang hạng nặng xông vào, vây quanh vị trí Ngụy Hợp ngồi.

Trong lòng Ngụy Hợp trầm xuống, thậm nghĩ không ổn, trên thân cấp tốc bắt đầu ngưng tụ thật đúng kinh lực.

“Lão sư mau lên! Thượng đẳng!! Độ dày và tư chất đều là thượng đẳng!!”

Vừa rồi thư muội kia lúc này đang nắm một lão già tóc bạc vôi vàng lôi kéo, chỉ vào Ngụy Hợp kêu lên.

“Cho ta xem xem! Song thượng a!! Rút cuộc, Ô Liên thành chúng ta cũng phải một lần đồng bộ rồi!!”

Tâm tình lão đầu có chút kích động, tiến vào một cái liền thấy được gai huyết châm còn đang trên cánh tay Ngụy Hợp.

Vừa nhìn một cái, ánh mắt hắn ta cũng ngây dại.

“Nhanh...” Hắn run tay đi đẩy đồ đệ giấy em gái: “Nhanh đi mời đại tướng Tử Đình của quân bộ!! Đây không phải là song thượng bình thường!”

“Tông sư tương lai!!! Nhất định phải báo cáo lên! Lập tức báo cáo lên! Phong tỏa tất cả điểm binh khí xung quanh, không cho bất cứ kẻ nào tiết lộ tin tức! Lập tức thông cáo Vương Đô!!”

Vẻ mặt Ngụy Hợp bối rối, bị lão giả lôi kéo đứng lên. Rất nhanh sau đó, một đoàn quan binh cao lớn với sắc mặt kinh hãi nhanh chóng rời khỏi nhà gỗ, tiến về phía phủ đại tướng trong thành.

Hắn nhớ rõ mình đã bắt được một con nhện có huyết mạch, làm sao lại biến thành cấp bậc tông sư tương lai?

Từng đội nhân mã vây quanh Ngụy Hợp, dưới sự dẫn đường của lão giả và nhân viên thẩm tra, nhanh chóng tiến đến phủ đại tướng Ô Liên thành.

Đám người chen chúc, cũng khiến cho bên ngoài đang xếp hàng chờ đợi nhóm người báo danh, phát hiện khác thường.

Quảng trường chung quanh cùng đám người trên đường phố không rõ ràng cho lắm, chỉ có thể nhìn thấy từng đội quan binh, bảo vệ người nào, từ phòng nhỏ kiểm tra đi ra.

Nhưng cho dù không biết nguyên nhân trong đó, tiếng thét chói tai của cô bé vừa mới tra xét huyết dịch kia vẫn bị người khác nghe được một phần.

Rất nhanh, liên quan tới việc đo lường huyết mạch xuất hiện lời đồn đại về một thiên tài đứng đầu, dần dần truyền ra.

Ngay lúc Ngụy Hợp được mang đi đến phủ Đại tướng, một đội tăng nhân khác ngang dọc dạy dỗ vội vã chạy tới nơi này.

Trong đó có một vị hòa thượng Vô Mi chậm rãi di chuyển thân hình khổng lồ hơn sáu mét trên đường.

Mỗi một bước tiến lên, hẳn đều mang đến từng đợt chấn động mặt đất trầm trọng.

Toàn thân Vô Mi khoác cà sa màu vàng nhạt, cơ bắp dưới cà sa, phẳng phất cứng rắn không gì sánh được như sắt thép.

Hắn chỉ bình tĩnh cất bước trên đường phố, bách tính bình dân chung quanh ở bên cạnh, giống như trẻ con đang trốn tránh.

Bành, Bành, Bành!

Trong tay hòa thượng Vô Mi cầm lấy một khối ngọc bài màu máu, phía trên rõ ràng hiện ra một sợi chỉ đen du động.

“Bồ Tát khổng lồ, có phát hiện gì không?”

Phía sau, một giọng nữ thanh thúy xa xa truyền đến.

Tăng nhân Vô Mi nhìn xung quanh một chút, nhíu mày, cúi đầu chấp tay.

“Dựa theo huyết dẫn lưu lại, tìm tới nơi này đã là cực hạn rồi, nơi này quá nhiều sinh linh, ảnh hưởng quá nhiều.”

“Hơn nữa...” Hắc dừng một chút, “Ta ngại được khí tức của Ma Môn.”

Ma môn, chính là thể lực hoàn toàn mới từ khi Đạo môn rời khỏi lục địa, dưới áp lực không chịu nổi của đại nguyệt, Ma môn và yêu đảng đã sáp nhập làm một.

Thủ đoạn của Ma môn quý bí, vì kẻ không quý dị đều đã chết.

Vì vậy việc này do Ma môn nhúng tay, cũng khiến cho hòa thượng Vô Mi nhíu mày.

“Ngay cả người cũng tìm không ra manh mối sao? Vậy thôi vậy, tạm thời không cần để ý tới bên này. Nơi này có Tử Đình tọa trấn, phối hợp với tinh trận, chỉ cần hai tiểu trùng kia dám can đảm xuất hiện, trước tiên có thể không chế hành tung.” Giọng nữ kia thản nhiên nói.

“Vâng.” Tăng nhân Vô Mi lần nữa gạt đầu, cung kính từng bước lui về phía sau, sau đó xoay người đi về phía cửa thành xa.

Hình thể của hắc quá lớn, bình thường không sinh sống ở thành khu này.

Hình thể chân huyết khổng lồ như hắc, là nơi cư trú sinh hoạt chuyên dành cho hắc.

Dù sao, hình thể to lớn như vậy, tùy ý nhất cử nhất động đều có thể tạo thành thương tổn khổng lồ với đám người chung quanh.

Theo tiếng bước chân nặng nề rầm rầm đi xa, đội tuần tra cùng dân chúng chung quanh mới nhao nhao nhẹ nhàng thở ra.

Coi như là tháng lớn ngày hôm nay, cao thủ chân huyết khổng lồ như Bồ Tát cũng là cực ít.

Lúc này hắc đang kiểm tra đo lường gian nhà gỗ ở chỗ trung bình.

Chu Mộ Dung cùng Mạc Thu Ý hai người kết bạn đi ra, đều tập trung tinh thần nhìn phương hướng cự Bồ Tát rời đi.

“Nghe đồn trong truyền thuyết thần lực cự Bồ Tát lớn vô cùng a... Không nghĩ tới lại gặp ở chỗ này. Nghe nói hẳn một mục truy đuổi cao thủ võ đạo chân kinh khắp nơi.” Trong mắt Mạc Thu lóe lên vẻ hâm mộ.

“Thật không biết lúc nào ta có thể trở thành cao thủ giống như hẳn!” Đây là mục tiêu của nàng, cũng là lý tưởng của nàng.

Khóe miệng Chu Mộ Dung bên cạnh co lại.

“Một nữ hài tử, phải biến thành bộ dáng đó, sau này ai còn cần người!?”

“Ai nói nữ hài tử nhất định phải đòi người khác mới được? Lễ Phật điện nhiều Phật chủ như vậy, không phải cũng có rất nhiều là nữ hay sao. Đại Nguyệt Cứu Đại Trấn Quốc Nguyên Soái, còn có một nửa là nữ giới đấy!” Mạc Thu không phục nói.

“.....”

*

*

*

“Vấn đề là người biến thành như vậy, ai nguyện ý kết thân với người?” Chu Mộ Dung hỏi ngược lại.

“Không muốn thì cứ việc đi!” Mạc Thu thản nhiên nói: “Đến lúc đó ta sẽ cướp một trăm cái! Mỗi ngày sẽ thay phiên nhau!”

Ngụy Hợp lúc này hoàn toàn không biết chính mình thiếu chút nữa bị hậu phương truy tung tìm ra.

Nếu tìm được, đại kế ngụy trang của hẳn phỏng chừng chỉ có thể phá sản.

Tuy không đến mức bị bắt nhưng kế hoạch ban đầu chỉ có thể thay đổi hoàn toàn.

Trong phủ đại tướng Ô Liên thành.

Lúc này hắn đang ngồi trong một gian cổ hương cổ xưa, cửa sổ chung quanh tất cả đều là phòng khách chạm trổ hoa chạm trổ.

Trong tay đặt một bình trà thơm, hương trà thơm ngát, hơi nước bốc lên.

Một bên còn có thị vệ và thị nữ chờ đợi, tùy thời nghe hắn phân phó.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ tươi sáng, cửa sổ còn có một chút hoa đào màu hồng nhạt, cành cây uốn lượn xuyên vào cửa sổ.

Gió nhẹ thổi qua, mang đến từng trận hương hoa.

Không bao lâu, hai vị nam tử cao lớn mang áo bào tím, sải bước cười, đẩy cửa vào, nhìn về phía Ngụy Hợp.

“Ha ha ha ha! Không nghĩ tới bản tướng vừa trở về lại gặp phải chuyện tốt như vậy! Ô Liên thành ta ngày sau nhất định là có hy vọng tấn chức! Tốt tốt tốt!”

Người đàn ông kia mày rậm mắt to, mặt chữ quốc, khí độ uy nghiêm, làn da trên người có từng khối hoa văn tròn lớn cỡ đồng tiền.

Trên lưng gã đeo một vỏ đao hắc đao nặng nề, đi trên đường, rõ ràng chỉ là chiều cao hai thước, nhưng thể trọng lại kinh người, từng bước chấn động.

Hiển nhiên có thể so với chiều cao không tương xứng kinh người, đây là mật độ thể chất cực cao mới có dấu vết.

Phía sau hắn, một người áo tím khác, chính là nam tử cao gầy râu cá trê.

Người này mặt mang vẻ mỉm cười, ánh mắt tựa hồ trong ánh mắt chứa một tia nhàn nhạt ngạo nghễ.

Hai người bước nhanh đi tới trước mặt Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp cũng vội vàng đứng dậy nghênh đón.

“Bôn tướng Tử Đình, chính là tổng lĩnh binh mã an toàn phụ trách xung quanh khu vực Ô Liên thành này. Người chính là

Vương Huyền? Vương Huyền, song thượng tư chất sao?!”
Nam tử đeo đao dụi giọng hỏi.

“Vâng, thảo dân Vương Huyền, bái kiến Tử Đình đại tướng!”
Ngụy Hợp thế muốn bái, nhưng lập tức được đối phương đỡ
được.

“Đến chậm một chút, chính là vì kết quả khảo huyết châm
ngươi vừa rồi, chớ trách.” Tử Đình mỉm cười đỡ Ngụy Hợp
ngồi xuống.

Hắn xuất thân đại nguyệt danh môn, sư thừa một trong Cửu
Đại Trấn Quốc Nguyên Soái, tuy rằng Đại Nguyệt không cho
phép khai tông lập phái, không cho phép trong dân gian có bất
kỳ thế lực võ đạo nào.

Nhưng trong quân bộ, bản thân chín đại nguyên soái trên thực
tế bản thân chính là truyền thừa của chín tông môn quân phiệt.

Cửu Đại trấn Nguyên Soái, mỗi một vị đều là tông sư cường
hãn.

Chuyện trên giang hồ, chủ yếu do Quảng Từ giáo và các phật
môn phụ trách, mà phương diện quân bộ, toàn bộ đều do Cửu
Đại Nguyên Soái phụ trách.

Binh mã Đại nguyên soái ban đầu là Công Tôn Lật một trong
số đó, đứng hàng đầu.

Nguyên soái còn lại mặc dù sau đó lục tục phân lập, là vì phân
hóa Công Tôn Nuốt Binh quyền thiết lập, nhưng thực lực cùng
quyền thế, vẫn như cũ không thể khinh thường.

Tử Đình xuất thân từ một hệ, chính là môn hạ Lý Dung
Nguyên Soái có danh xưng là nấu biển.

Một trong những quân bộ mà Lý Dung thống lĩnh, cũng có
biệt danh của Phần Thiên quân bộ.

Tử Đình đến đây ngay lúc này, phát hiện ra một hạt giống tốt
như vậy, đương nhiên phải kéo hắn vào Phần Thiên Quân bộ
xuất thân của mình mới phải.

Y biết thực lực của mình không đủ để thu Vương Huyền đồ,
cho nên trước khi đến, liền phong tỏa tin tức, sau đó phi trùng

truyền thư, truyền tin cho sư tôn Lý Dung.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết của hết thầy là lúc trước hẳn lập đi lập lại xác nhận, huyết châm Ngụy Hợp vừa rồi xác thực có tư chất cực hạn song thượng này.

Lúc này Tử Đình nhìn ánh mắt Ngụy Hợp, quả thực là một vẻ mặt từ ái.

Đây chính là tương lai của Phần Thiên Quân bộ...

Không cần hoài nghi, không bao lâu lão sư đích thân tới, người trước mắt này tuyệt đối sẽ trở thành tiêu sư đệ trong quân bộ.

Về phần điều tra lai lịch, tuy rằng trên người Vương Huyền có một chút điểm đáng ngờ, nhưng chút vấn đề này, trước tư chất khủng bố của hắn, cũng không đáng nhắc tới.

Nếu đối phương quả nhiên là gian tế hệ thống chân kinh, như vậy hạt giống tư chất cực hạn này, các tông sư chân kinh sẽ không tự mình làm mất sách cho hắn tu hành.

Cứ thả ra như vậy, sẽ không sợ vạn nhất chết non, triệt để tôn thất một vị thiên tài hàng đầu?

Hơn nữa chân khí và chân huyết, hệ thống hai bên không thể kiêm dung.

Một cái là luyện nguyên huyết thành sức mạnh, một cái là luyện nguyên huyết luyện thành Chân Hoàng huyết nhục thân.

Nguyên huyết có hạn, nếu như chia làm hai nửa, thành tựu trong tương lai cũng có hạn. Căn bản không có khả năng kiểm tra đo lường được căn nguyên của song phương.

Ngụy Hợp nhìn Tử Đình chăm chăm hắn, hơn nửa ngày không nói lời nào, chỉ không ngừng lộ ra nụ cười quỷ dị, trong lòng hơi sợ hãi.

“Tử Đình đại nhân...”

“A, xem trí nhớ này của ta, ta tới, là muốn hỏi thăm ngươi, có muốn bái nhập vào bộ phận của Phần Thiên quân ta hay không.” Tử Đình vội vàng vỗ vỗ trán, trầm giọng hỏi.

“Đại Nguyệt Cứu Đại quân bộ của ta, Phần Thiên quân bộ là một trong số đó, quân bộ Lý Dung nguyên soái, chính là cường đại tông sư có danh xưng Phần Thiên nấu biển, có thể thấy hoàng không bá, địa vị tôn sùng, thực lực càng cường đại vô cùng.

Nếu ngươi lựa chọn bá nhập Phần Thiên quân bộ ta, tương lai nhất định sẽ được toàn lực bồi dưỡng.”

Tử Thành giới thiệu sơ lược gốc rễ của mình một chút.

Trong lòng Ngụy Hợp hiểu rõ, mục đích của hắn vốn là đến lấy lông dê hệ thống chân huyết, hiện tại có cơ hội, tự nhiên là càng nhanh càng tốt.

Tránh sau này bị tra ra vấn đề, còn muốn vượt lông dê thì không kịp nữa rồi.

“Ta nguyện ý!”

Lúc này hắn quyết đoán trả lời.

“Tốt tốt tốt tốt! Ha ha ha ha!” Tử Tiêu cười to, đây là chỗ tốt của việc chệnh lệch thông tin, nếu bị Quảng Từ giáo hoặc các quân bộ khác nhận được tin tức, tự mình tranh đoạt, tài lực của Phần Thiên Quân bộ thật đúng là không nhất định có thể gánh vác được.

Nhưng hiện tại gần nước lâu đài đặc nguyệt trước, Tử Đình hắn dễ dàng bắt được vị thiên tài căn cốt đỉnh cao này.

Nghe Ngụy Hợp đáp lại, sắc mặt nam tử râu cá trê sau lưng Tử Đình cũng nhu hòa trở lại.

Hắn cũng là người của bộ lạc Phần Thiên, sau khi nghe được tin tức, lập tức chạy tới xem xét, nhưng không ngờ lại thuận lợi như vậy.

“Như vậy đi, ta thay mặt sư nhận ngươi.” Tử Đình vỗ vỗ tay.

Nhất thời ngoài cửa chợt lóe lên một bóng người, bung một cái khay đi tới.

Trên khay đặt một vài thứ.

Hoàng kim, khế nhà, cùng với một quyển sách nho nhỏ.

Bên ngoài sách in chữ to: Long Đỉnh Thác Tháp công.

“Môn Long Đỉnh Thác Tháp Công này là chân công trụ cột của Phần Thiên Quân bộ ta. Nhưng chiết xuất rất nhiều sự tinh thuần và cường hóa trong cơ thể người, lại thêm thiêu đốt thuộc tính huyết mạch. Khi đối địch có uy lực rất lớn. Người cầm đi tu luyện đi, đúng rồi, Vương Huyền, người đọc chữ đi?”

“Biết chữ...” Ngụy Hợp gật đầu.

“Vậy là tốt rồi, nhưng cho dù biết chữ, trong đó còn có rất nhiều khó khăn, cần người cẩn thận giảng giải.” Tử Đình lần nữa phủ tay.

“Quân nhi.”

Ngoài cửa có một cô gái tóc dài mặc giáp da màu tím đang chậm rãi đi vào.

“Phụ thân, chính là hấn sao?” Đôi mắt của cô gái hơi tím, mái tóc dài buộc thành đuôi ngựa, dáng người lồi lõm hấp dẫn, vòng eo mảnh khảnh, chân dài thon dài, khiến người ta vừa thấy đã khó quên.

“Hấn là tiểu sư thúc tương lai của ngươi, cũng là sư đệ của cha ngươi, qua một thời gian ngắn nữa hấn sẽ tới tổng bộ Phần Thiên Quân bộ, trước khi tới đây ngươi giúp đỡ hấn. Giảng giải chi tiết rèn luyện Long Đỉnh Thác Tháp Công.” Tử Đình phân phó.

“Vâng phụ thân.” Cô gái tên Quân Nhi híp mắt lại đánh giá Ngụy Hợp, lúc trước nàng đã nghe nói người trước mắt là người đầu tiên xuất hiện ở Ô Liên thành từ trước tới nay, hơn nữa còn là thiên tài đứng đầu song song thượng cực hạn.

Mặc dù nàng kiêu ngạo, nhưng đối mặt với thiên tài bậc này, lại không dám biểu hiện ra ngoài.

“Ta tên Tử Lâm Quân, người chính là Vương Huyền Cảnh đúng không? Đi, ta dẫn người đi sắp xếp chỗ ở.”

Cô gái đi đến trước người Ngụy Phù, mặt mỉm cười nói.

“Phụ thân, trước tiên ta dẫn hấn đi an bài chỗ ở nghỉ ngơi, thế nào?” Nàng nhìn về phía Tử Đình.

“Đi thôi.” Tử Giao Bằng cười gật đầu.

Đối với đứa con gái này, hấn vẫn rất hài lòng, làm người xử thế mặc dù có vẻ hơi vội vàng xao động, nhưng chuyện lớn vẫn phân ra nặng nhẹ.

Ngụy Hợp cũng vội vàng hành lễ cáo lui hai người.

“Nếu có chuyện gì quan trọng hoặc thứ gì khác cần, người có thể trực tiếp nói với quân nhi, để nàng giúp người hoàn thành, nếu như quân nhân không làm được, sẽ chuyển lời cho ta.

Wương Huyền, không nên phụ lòng một thân tư chất của người, chuyên tâm tu hành, tương lai của người, không thể hạn lượng!”

Tử Đình trước khi đi, nặng nề vỗ vỗ bả vai Ngụy Hợp.

“Ta hiểu, đa tạ Tử Đình đại nhân!” Ngụy Hợp trịnh trọng cảm tạ.

Sau đó dưới sự dẫn dắt của Tử Lâm Quân, nàng mới rời khỏi phòng khách.

Hai người được hạ nhân dẫn đường, dạo vài vòng trong phủ Đại tướng, rất nhanh tìm được một chỗ địa thế cũng được

chiếu sáng khá rộng rãi.

“Đây là Di Hoa Viên, trước kia tòa phủ đệ này là chỗ ở của một vị cao thủ chân nhân ẩn cư, bố trí tương đối xinh đẹp, về sau chân kinh bị trục xuất về sau, nơi này liền cho cha ta.”

Tử Lâm Quân sắp xếp nói: “Vương Huyền đệ đệ, sau này đệ ở lại đây, nếu không hài lòng có thể đổi bất cứ lúc nào, được chứ?”

Ngữ khí nàng hỏi thăm cũng cẩn thận hơn.

“Nếu là cuộc sống có gì bất mãn, có thể trực tiếp nói cho ta, ta lập tức tìm người sửa lại.”

“Rất tốt rồi.” Ngụy Hợp gật đầu: “Đây đều là thứ yếu, ta chỉ cần có một nơi yên tĩnh, nhìn kỹ công pháp trụ cột là tốt rồi.”

“Vậy thì tốt, ngươi nhìn xem, lúc mới bắt đầu tu hành rèn luyện là rất đơn giản, giai đoạn khai sáng chia ba tầng, đều là quá trình đào móc huyết mạch bản thân nhiều lần, ngươi xem qua, nếu có gì không hiểu, liền trực tiếp để hạ nhân dẫn tới tìm ta là được.” Tử Lâm Quân mỉm cười dặn dò.

“Được, đa tạ Quân Nhi tiểu thư.” Ngụy Hợp vội vàng gật đầu.

Tử Lâm Quân lại nói cho hắn một ít thường thức sinh hoạt cơ sở, phải chú ý điều gì đó, sau đó tùy ý hỏi tình huống Ngụy Hợp trước kia, lúc này mới chậm rãi rời khỏi tiểu viện.

Ngụy Hợp tiến gã ra cửa, một mình trở lại phòng ngủ, thuận lợi lấy được Long Đỉnh Thác Tháp Công trong tay, tìm ra, đặt ở trên mặt bàn, bắt đầu cẩn thận xem xét từng trang một.

Ánh nắng mặt trời từ cửa sổ chiếu xạ vào, rơi vào trên mặt giấy công pháp sách, phản xạ ra ánh sáng nhạt như da thuộc.

Ngụy Hợp cẩn thận lật trang sách, hắn tu hành công pháp rất nhiều, một quyển công pháp cơ sở Chân Huyết cấp nhập môn như vậy, đương nhiên đối với hắn đơn giản đến cực điểm.

Ngồi ở bàn đọc sách, Ngụy Hợp xem xét từng từ nội dung, thế mới biết, chân huyết rốt cuộc là tu hành như thế nào.

Môn Long Đỉnh Thác Tháp Công này, tổng cộng có ba tầng, đơn giản minh bạch, tương ứng chính là ba giai đoạn khai

Minh.

Giai đoạn một, chuyển huyết. Chính là thông qua từng bước tập huyết toàn thân, thông qua công pháp cẩn thận, tắm thuốc, hoàn toàn chuyển hóa thành loạn huyết hoàn chỉnh.

Giai đoạn thứ hai, thuần huyết, đây là lần đầu tiên tinh luyện loạn huyết, sau này sẽ có thời kỳ suy yếu, cần lượng lớn đồ ăn tẩm bổ vật, mới có thể vượt qua. Nhưng sau khi thành công, tố chất bản thân sẽ tăng lên trong thời gian cực ngắn.

Giai đoạn ba, ngưng huyết.

.....

.....

Giai đoạn này, chính là giải trừ bớt một chi nhánh trong loạn huyết, chỉ lựa chọn một con đường chuyên môn tiếp tục thuần hóa.

Phải biết rằng, huyết mạch trong cơ thể của người loạn huyết cũng không phải chỉ có một, chín phần mười người loạn huyết trong cơ thể đều có ít nhất ba loại máu huyết.

Chẳng qua tỉ lệ loạn huyết khác biệt, cho nên hiệu quả biểu hiện cũng khác biệt.

Đến giai đoạn thứ ba của Khải Minh thì nhất định phải chọn phương hướng chủ công tương lai của mình.

Ngụy Hợp cẩn thận lật xem sách, phát hiện trình tự phía trên này, kỳ thật rất đơn giản.

Chính là dùng phương pháp đặc thù rèn luyện thân thể, sau đó uống thuốc, tắm thuốc, lần thứ hai rèn luyện.

Sử dụng thủ đoạn đơn giản chỉ là vận công, tĩnh công, được lực phụ trợ ba loại.

Sau khi xác định được nội dung công pháp Long Đỉnh Thác Tháp công, lúc này Ngụy Hợp bắt đầu đọc thuộc lòng, sau đó ghi nhớ.

Cuối cùng đứng dậy, bắt đầu dựa theo trình tự trên mặt sách, thử từng chút một.

Động công Long Đỉnh Thác Tháp Công, là một bộ công pháp có chút quái dị vận vẹo.

Trong quá trình rèn luyện, tay chân thỉnh thoảng vận vẹo đến một tư thái quỷ dị, hơn nữa theo thời gian trôi qua, cần hậu kỳ trong hoàn cảnh cực đoan đặc thù, mới có thể tiếp tục tiến bộ.

Ngụy Hợp đứng trong phòng, chậm rãi dựa theo công pháp bắt đầu cử động thân thể.

Thứ thứ nhất, Cử Khúc Như Ý.

Thứ thứ hai, núi cao san sát.

Thứ thứ ba, nai lớn quay đầu lại.

Ngụy Hợp chỉ luyện hai lần, liền nhẹ nhõm nhớ kỹ động tác cùng yếu nhận.

Rất nhanh, sau khi hẩn luyện thành giai đoạn thứ nhất hoàn chỉnh phát động công, cảm giác huyết dịch toàn thân, thể mà thật sự bắt đầu chậm rãi bài trừ tạp chất.

Nguyên huyết của hẩn vô cùng khổng lồ, khoảng mấy chục lần so với chân nhân bình thường. Nếu đổi lại là người bình thường thì càng không biết gấp bao nhiêu lần.

Mới luyện xong hai lần, Ngụy Hợp liền cảm giác toàn thân ấm áp, làn da trên thân dần dần xuất ra chút mồ hôi.

Hẩn có thể cảm giác rõ ràng, bản thân mình vốn to lớn mập mạp, dưới tác dụng vận công vừa rồi, chậm rãi có dấu hiệu co lại.

“Không hổ là cơ sở của toàn bộ hệ thống cơ sở.” Ngụy Hợp trong lòng cảm thán, động công này làm khí huyết toàn thân hẩn cùng thân thể kết hợp càng thêm chặt chẽ, liên tục không ngừng bắt đầu tằm bổ cơ bắp xương cốt các loại.

Nhưng như thế cũng sẽ làm cho nguyên huyết của hẩn không cách nào chuyển hóa thành ấn huyết, sau đó sinh ra kinh lực.

“Đây căn bản chính là hai con đường, hai hướng, khó trách không thể kiêm dung.” Ngụy Hợp trong lòng hiểu rõ.

Nhưng cũng may mắn không có nhiều thứ khác, chỉ có nguyên huyết nhiều hơn. Hiện tại lượng nguyên huyết khổng lồ cũng không có trợ giúp quá lớn đối với thực lực chính thể, không bằng chia một bộ phận để tu hành hệ thống chân huyết.

Nếu như không đủ, Ngụy Hợp còn có thể tu hành công pháp, sau đó tán công lần lượt gia tăng nguyên huyết.

Ở trong sân, Ngụy Hợp cẩn thận nghiên cứu công pháp, đến ban đêm.

Ăn xong bữa tối mà hạ nhân đưa tới.

Ngụy Hợp đã hoàn toàn lý giải được nội dung ba giai đoạn của Long Đỉnh Thác Tháp Công.

Mà giai đoạn đầu tiên của hắn cũng đã thoải mái hoàn thành không sai biệt lắm.

Dựa theo tiêu chuẩn công pháp, người bình thường phải loại bỏ tạp chất ba lần mới có thể luyện thành giai đoạn đầu của Khai Minh.

Nhưng Ngụy Hợp chỉ gạt một lần, nguyên huyết trong cơ thể cũng đã đạt tiêu chuẩn để miêu tả công pháp.

Hắn cũng cảm giác rõ ràng thân thể sớm đã đình trệ khí lực, bắt đầu tăng trưởng lần nữa.

Hơn nữa càng khiến hắn kinh hãi chính là, hắn vốn đã sớm đạt tới cực hạn kinh lực khổng lồ, vậy mà dưới sự tăng cường của thân thể, lần nữa đạt được mở rộng.

Chỉ là mới bắt đầu tu hành công pháp trụ cột chân huyết, đã khiến kinh lực và khí lực của hắn đồng thời tăng trưởng.

Đây quả thực là vô cùng kinh hãi.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, an ổn nghỉ ngơi, Ngụy Hợp nhờ người mang mẹ con Khương Tô Tô ở quán trọ tới, mời Tử Lâm Quân an bài trong phòng cách vách.

Hai nàng Khương Tô thay bộ quần áo người trên dưới, liền thành nô bộc chuyên môn hầu hạ Ngụy Hợp sinh hoạt.

Đối với thân phận của hai người, Tử Lâm Quân cũng không có gì để nói, dù sao số người bây giờ mua nô bộc Chân Kính làm nô lệ cũng không ít.

Ngụy Hợp nhắm vào một ít khó khăn trong công pháp, cũng hỏi thăm Tử Lâm Quân.

Tuy hắn chỉ liếc mắt đã hiểu ý nghĩa, nhưng vẫn phải nguy trang một chút, thứ cần thiết là phải có.

Lúc xế chiều, Ngụy Hợp hồi tưởng lại tờ giấy bí mật hôm qua.

Khi đó, Thánh môn đột nhiên xuất hiện cửu dật ám sát thiết pháp, tựa hồ có chút quá mức trùng hợp.

Ngay tại thời điểm hắn sắp bị đến phiên tra xét, chín đám mây kia liền đột nhiên ra tay, giúp hắn giải vây.

Sự tình trùng hợp như vậy, Ngụy Hợp có cho là do vận khí, lại thêm vào tờ giấy đối phương đưa ra không.

Điều này có nghĩa là Thánh môn này cố ý ra tay giúp hắn.

Vì vậy, hắn dự định vẫn là nên đi xem thử.

Bởi vì đối phương ra tay giúp hắn, chính là đại biểu bọn họ biết thân phận chân chính của mình là gì.

Điểm ấy không thể không đề phòng.

Buổi chiều có ba điểm.

Ngụy Hợp lấy cờ ra ngoài đi dạo, giải sầu, muốn ra ngoài.

Từ chối Tử Lâm Quân và đi cùng, Ngụy Hợp dưới mấy tên hộ vệ tinh nhuệ của phủ Đại tướng, rời khỏi phủ đệ, đi tới nơi ước định.

Bên ngoài thành Ô Liên có một mảnh rừng trúc đen không lớn, trong đó có đình đình chảy nước, bố trí vô cùng tao nhã, đã từng là hoa viên của một tông môn chân chính nào đó.

Tông môn kia sau khi bị diệt, nơi này đã được công khai, trở thành nơi công cộng miễn phí cho người đi du ngoạn.

Ngụy Hợp mang theo hộ vệ tới đây, mới ở lối vào, liền mơ hồ cảm giác được có ánh mắt đảo qua thân mình.

Nếu là tầm mắt người bình thường, nhất định sẽ không bén nhọn như thế.

Ngụy Hợp bất động thanh sắc, đi về phía trước nhìn rùng rúc đen sì, chậm rãi tiến lên, dọc theo đường nhỏ đi vào trong rừng.

Xuyên qua đường rừng, vượt qua cầu nhỏ, trong một đình nghỉ mát ven đường, một công tử áo đen đang ngồi.

Đối phương giương mắt nhìn về phía Ngụy Hợp. Đôi mắt cùng thần sắc kia, mang theo một loại quen thuộc không hiểu.

Rõ ràng những người tản bộ xung quanh cũng có không ít, nhưng trong dòng người, trong chớp mắt khi Ngụy Hợp giao hội cùng ánh mắt đối phương, lại đều đã nhận ra sự quen thuộc của đối phương.

“Ánh mắt này...” đang cẩn thận phân biệt khuôn mặt đối phương.

Trong lòng Ngụy Hợp đã nhận ra thân phận đối phương.

“Thật... Quả thật là ngươi.”

Năm xưa bởi vì chuyện Nhị tỷ tiếp xúc với Chân Khởi rất nhiều, hôm nay cho dù đã trải qua nhiều năm, hẳn cũng chỉ thoáng nhớ lại thân phận của đối phương mà thôi.

Công tử áo đen rõ ràng chính là phe yêu giả nam trang.

“Vương Huyền.” Tuy rằng Chân Khởi cảm giác quen thuộc, nhưng vẫn chưa nhận ra thân phận Ngụy Hợp, chỉ đề xuống nghỉ hoặc trong lòng, truyền âm nói.

“Ngươi có biết, Quảng Từ Giáo có thủ đoạn truy tung khí tức của ngươi. Nếu không phải hôm qua Thánh môn ta xuất thủ, lúc này ngươi há gặp gỡ như vậy?”

“A? Vậy các ngươi bây giờ gọi ta ra, có ý tứ gì?” Ngụy Hợp giả ý dừng lại trước một cây trúc đen bên đình, tựa hồ đang xem từng hàng chữ trên ống trúc.

Nhưng trên thực tế hẳn cũng đang thông qua kinh lực truyền âm.

“Rất đơn giản, chúng ta hợp tác với nhau. Trên người người có dấu vết thật đúng là không thể phai mờ. Mặc dù ta không biết người dùng biện pháp gì để áp chế, nhưng nếu người cho rằng chỉ riêng mình người đã có thể giấu diếm được Tông Sư, vậy thì sai lầm lớn rồi.” Chân Khởi mỉm cười truyền âm.

“Hợp tác?” Ngụy Hợp cười, theo như lời của Chân La, đúng là hắn đang lo lắng.

Những cao thủ chân khí của Thánh môn có thể ẩn dấu ở thàng lớn nhiều năm như vậy, chắc chắn có thủ đoạn ẩn giấu mạnh mẽ.

Nếu có thể giúp đỡ được bọn họ, như vậy rất có khả năng hắn sẽ tiếp tục đi trên con đường chân huyết này.

“Ta cần nỗ lực để làm gì?” Hắn truyền âm hỏi.

“Vào thời điểm thích hợp, giúp chúng ta dò la tin tức là được.” Chân Khởi mỉm cười nói.

“Ta muốn lấy được phương pháp ẩn tàng trước đã.” Ngụy Hợp lại lần nữa nói.

“Có thể. Đây chính là trụ cột chúng ta có thể hợp tác” Thật sự sáng khoái đồng ý.

“Nếu phương pháp hữu hiệu, ta đáp ứng.” Ngụy Hợp đáp lại.

Nếu phương pháp của Thánh môn có thể hữu dụng, nói không chừng, lần này hắn không cần kiếm một mẻ mà chạy, có lẽ còn có thể xâm nhập Đại Nguyệt...

“Quân Quân tử, nghe nói trong nhà cha ngươi có một hạt giống trẻ tuổi tư chất cực cao?”

Bên trong Ô Liên thành, bên cạnh một hồ sen.

Tử Lâm Quân đang ngồi cùng hai tử muội Khuê Mật bên cạnh đình nghỉ chân nấu trà thưởng hoa.

“Ừm, hôm nay cũng không phải là chuyện cơ mật gì, cha ta đã mời hẳn gia nhập Phần Thiên Quân bộ ta, hẳn cũng đồng ý.”

Tử Lâm Quân nhớ lại Ngụy Hợp này, đối phương nho nhã lễ độ, có vẻ không giống người xuất thân từ thôn nhỏ.

Nhưng những thứ này đều là cảnh cuối cùng, chỉ cần thiên tư đầy đủ, một chút bí mật, cũng không ảnh hưởng đến đại cục.

Đối với chuyện phụ thân đang bận, nàng cũng không rõ lắm, lần này được gọi tới chiếu cố Ngụy Hợp, cũng là như thế.

Nàng chỉ thích săn thú, tập võ, còn lại cũng không quan tâm phát triển thế nào.

“Ai da, nói xem người nọ thế nào? Có được hay không?” Trần Thanh Lâm đang sao chép lại bài học, hứng trí bưng bưng ngẩng đầu hỏi.

Nàng mỗi lần đều nhân lúc thời gian này len lén sao chép lại bạn tù, ở phủ mình chính là không có cơ hội này, tùy thời đều bị đám hạ nhân thị nữ nhìn chăm chăm. Có phân phó của cha mẹ, chỉ cần nàng dám chép nghiệp, đó chính là xác định bị mật báo.

“Vẫn ổn chứ... Một người hiền lành... So với ta muốn nhỏ hơn một tuổi, rất dễ sống chung.” Tử Lâm Quân nhớ lại một chút, đánh giá đơn giản.

“Ngươi vốn không nhân cơ hội này phát triển chút gì à? Tức là đại nhân vật tương lai đấy?” Một vị Khuê Mật khác cười híp mắt nói.

“Người cũng nói tương lai rồi, bây giờ hẳn mới bắt đầu tập võ, chuyện sau này ai có thể nói cho rõ ràng.” Tử Lâm Quân cười nói.

Nàng nhìn về phía Tạ Ngọc.

“Thế nào? Tâm động rồi sao?”

“Có chút, dù sao cũng phải cho bản thân chút cơ hội còn lại chứ, ta cũng sắp đến tuổi không thể không đính hôn rồi. Nếu theo lệ cũ, chỉ sợ sẽ được cha mẹ trực tiếp sắp xếp, thông gia với một tên môn đăng hộ đối nào đó.

Đến lúc đó người ta cũng không nhìn thấy, không hiểu sao lại thành thân, loại chuyện này ai có thể đồng ý? Không bằng mình có thể lựa chọn trước, mau xem thử.” Tạ Ngọc thở dài.

Tử Lâm Quân và Trần Thanh Lâm đều trầm mặc.

Xác thực, đến trình độ của các nàng, hôn nhân sớm đã không phải mình có thể xác định tùy tiện.

Kỳ thật cho dù là người bình thường, cũng có mấy người có thể tự do quyết định?

“Tìm thời gian mang ra cho chúng ta xem thử đi? Người không muốn thì đừng ăn mảnh.” Tạ Ngọc trêu ghẹo.

“Nói cái gì đó?” Tử Lâm Quân giơ tay định đánh, cười nói.

“Tuy nhiên, gần nước lâu đài đặc nguyệt trước, lấy điều kiện kia trong nhà người, nói không chừng về sau so với cha người còn lợi hại hơn nhiều.

Nếu là tính tình tốt, người không tệ, người thật đúng là có thể thử một chút, thừa dịp bây giờ còn có cơ hội tiếp xúc, chờ sau này, nói không chừng người muốn gặp mặt cũng khó. Cấp độ của bọn họ a... Sau này xuất hành rất nhiều người theo dõi, người muốn đi lên quá nhiều.” Tạ Ngọc tựa hồ tương đối xúc động.

“...” Tử Lâm Quân im lặng, vốn dĩ nàng ta hoàn toàn không có suy nghĩ này, nhưng vừa nghe hai người bạn thân này nói, lập tức nàng ta cảm thấy, nếu như phẩm chất của Vương Huyền kia không tệ, có lẽ thật sự là xứng đôi.

“Không nói chuyện này nữa, kết quả tra xét mấy ngày trước của Hữu tướng Hồ Thiếu Nông đã có rồi.” Trần Thanh Lâm thấp giọng nói.

“Sao rồi?” Hai người Tử Lâm Quân cũng quan tâm.

Hồ Thiếu Nông ngồi ở vị trí cao, con trai thứ hai Hồ Vĩnh, con trai thứ hai đều là tướng tài có thể độc nắm một quân, cũng chính là độ đậm của chân huyết hơi thấp, nếu không địa vị Hồ gia còn cao hơn.

Vốn Hồ Thiếu Diêm nom nớp lo sợ, cũng coi như rất được Định Nguyên Đế tín nhiệm.

Chỉ là đột nhiên một ngày, con trai hấn cả đời lấy tên Hồ Quảng.

*

*

*

Hồ Quảng Chân Huyết tư chất vượt xa huynh trưởng nhà mình, vừa sinh ra đã có sức mạnh trăm cân, cực kỳ cường hãn.

Sau đó liền có người báo cáo, nói Chân Huyết mạch Hồ Quảng không phải huyết mạch của Hồ gia truyền thừa, mà là huyết mạch Hồng Long độc nhãn chỉ có Hoàng tộc mới có.

Tuy rằng sau khi Định Nguyên Đế nghe được lời đồn đại, tự mình mang theo thái y đến để đo lường kết quả, nhưng cũng không phải như lời đồn.

Nhưng cho dù không phải Độc Nhãn Hồng Long, cũng là huyết mạch đỉnh cấp có cấp độ cực cao.

Tin đồn có khả năng sánh vai với chân huyết Độc Nhãn Hồng Long.

Lúc này, ấn tượng của Định Nguyên Đế đối với Hồ gia cũng dần dần có biến hóa.

Trước đó trận pháp truyền ra liên quan tới quân bộ Đông Châu, một trong Cửu Nguyên soái của Hồ Thiếu Nông.

Sau đó liền truyền ra tin tức Hồ Thiệu Điền tham ô nhận hối lộ, số lượng tin tức cực lớn.

Sau đó, vị tướng quyền cao chức trọng này bị Đinh Nguyên Đế tạm thời giam lại, chờ điều tra ra chân tướng.

“Vụ án hiện tại nghe nói đã định tính, quả thực Hồ Thiệu Nông tham ô nhận hối lộ, mà lại có số tiền lớn, bên trên đã có kết luận.” Trần Thanh Lâm lặng lẽ nói.

“Còn trong nhà Ngân Châu tử chẳng phải là...”

“Hôn sự khẳng định là vàng rồi, đáng thương Ngân Châu tử tử lúc trước chờ mong như vậy...”

Ba cô gái thở dài một tiếng.

Ngụy Hợp nhìn một phân bí kỹ Nặc Túc vừa mới lấy được, khẽ thở dài một tiếng.

Môn bí kỹ này tên là Định Không Lan, toàn công chỉ có một tầng, tu thành liền có thể giấu kín kinh lực, để cho mình chỉ có lực lượng nhục thân thuần túy.

Chỉ là việc tu hành Định Không Lan này cần không ít thời gian.

“Chỉ có thể mau chóng tu hành, xem có thể đem luyện thành hay không.” Ngụy Hợp trong lòng định ra quyết nghị.

Trí nhớ đơn giản toàn bộ bí kỹ, hẳn mới nhẹ nhàng chà nát trang giấy, vò nát ném đi.

Sau đó tự mình mật ngữ mới biết được, một lần nữa chép bí pháp lại.

Như vậy không cần lo lắng việc quên, cũng không sợ người khác nhìn thấy.

Làm xong những thứ này, Ngụy Hợp đứng dậy muốn lấy ra quyển sách công pháp Long Đỉnh Thác Tháp, bắt đầu tu hành.

Thịch thịch thịch.

Chợt cửa sân truyền đến tiếng gõ nhẹ nhàng.

“Vương sư đệ có ở đây không?” Thanh âm của Tử Oánh ở ngoài cửa truyền đến.

“Tử Đình đại nhân, mời vào.” Ngụy Hợp tranh thủ thời gian tiến lên, mở ra cửa viện.

Ngoài cửa, Tử Đình cầm theo một vài thứ, mặt tươi cười đi vào.

“Một ngày không gặp, không biết công quyết cơ sở của người luyện thế nào rồi? Có cần giải đáp không?”

Lấy tu vi ngang với cấp bậc La Hán của hắn, chuyên môn hỏi thăm tiến độ của Ngụy Hợp là một người mới học, có thể thấy được gã rất quan tâm tới Ngụy Hợp.

“Mặt khác, giữa ta và người đừng quá khách khí, người rất nhanh có thể trở thành tiểu sư đệ của ta, đến lúc đó trực tiếp xưng hô sư huynh là được rồi.” Tử Giao cười nói, “Nói ra, ta xem như là người từ trong phủ Phần Thiên Nguyên Soái đi ra, lăn lộn trong mấy người kém cõi nhất.”

Nói đến cái này, hắn cũng có chút bất đắc dĩ, bất quá nghĩ đến chính mình Ô Liên thành xuất hiện thiên tài hỗn huyết đứng đầu Song Thượng Cực Vương Huyền, trong lòng Tử Huyền cũng lần nữa tỉnh lại.

“Ta đã an bài tốt, ba ngày sau, người theo ta một đường, tiến về Phần Thiên quân bộ báo cáo, đến lúc đó sư tôn ta Lý Dung Nguyên Soái sẽ trực tiếp gặp người, thu người làm đồ đệ!” Tử Đình mỉm cười giải thích.

Toàn thân Ngụy Hợp chân động, mặc dù có bộ phận biểu diễn tại, nhưng trong lòng gã xác thực cũng hơi rùng mình.

Hắn mới lấy được Định Không Lan bí kỹ mà ma môn đưa cho, muốn mượn cơ gặp mặt tông sư?

Ba ngày, căn bản không thể tới kịp.

Nếu như bị tông sư nhìn ra cái gì...

Trong lòng Ngụy Hợp giật giật, cấp tốc suy nghĩ nên kéo dài thời gian như thế nào, dựa theo lời nói của Chân Khởi, Định Không Lan nếu muốn tu luyện đến trình độ che đậy tông sư, thì nhất định phải luyện nó đến tiểu thành.

Nhưng chỉ có ba ngày... căn bản không đủ, cho dù hẳn có Phá Cảnh Châu, cũng không đủ.

Tử Đình lại dặn dò một số thứ, hỏi thăm Ngụy Hợp còn cần gì nữa, xác định không có vấn đề gì, lúc này mới chậm rãi rời khỏi tiểu viện.

Trước khi đi, Ngụy Hợp đã xưng hô với hẳn ta, từ đại nhân Tử Đình, biến thành đại ca Tử Đình.

Tiền Tử oánh xong, Ngụy Hợp ngồi một mình trong sân trầm ngâm một lát, sau đó trở về gian phòng, từ trong phòng lấy ra một cái bình thí nghiệm nhỏ.

Trong bình có một con côn trùng màu vàng nhạt, đang chậm rãi bò ra bốn phía.

Tin tức trùng, hiện tại sớm đã trở thành phương thức đưa tin chính thức của các đại thế lực.

Mà trong tay Ngụy Hợp, cầm chính là một con côn trùng Chân Thú chân chính.

Con côn trùng Chân Thú này không có tác dụng vượt mức, chỉ có một hiệu quả, đó chính là truyền tin Ma Môn.

Hơn nữa còn là sau khi phi độn vào Chân giới đã nhanh chóng đưa tin.

Ma môn ẩn nấp nhiều năm như vậy mà vẫn không bị phát hiện, phương thức đưa tin này rất có công lao.

Ngụy Hợp nhanh chóng viết một tờ giấy, cuộn lại, đưa vào thử quản.

Phi trùng kia chậm rãi bò lên trước quyền giấy, chậm rãi nuốt nó vào trong bụng, sau đó leo ra thử quản, vỗ cánh bay lên, đảo mắt biến mất trong tầm mắt Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp thu hồi thử quản, việc này nếu Ma Môn đầu tư vào hẳn, vậy để bọn họ cũng nghĩ biện pháp.

Thời gian ba ngày, bí kỹ khẳng định không theo kịp, như vậy còn có một biện pháp, chính là dùng ngoại vật, tạm thời trợ giúp che đậy.

Việc này phải xem Ma môn có thể xuất ra bảo vật thích hợp không.

Đương nhiên, Ngụy Hợp chính mình cũng có chủ ý, nếu quả thật không có biện pháp, vậy hẳn lạng lẽ rời đi, chung quanh cũng không ai có thể ngăn cản.

Nhưng như vậy thì không thể thu hoạch được tài nguyên hàng đầu của đại nguyệt rồi.

Làm xong hết thủy, Ngụy Hợp cất giấu xong thử quản, tiếp tục dựa theo Long Đỉnh Thác Tháp Công tĩnh công, bắt đầu tu luyện.

Cái gọi là tĩnh công, chính là đơn thuần khoan chân mà ngồi, lấy tinh thần chuyển vận khí huyết.

Động công tĩnh công, sau đó lại kết hợp dục dục dục, mới là quá trình tu hành hoàn chỉnh.

Mà dục liệu tầm tương ứng, chỉ cần phân phó một tiếng, Tử Vân đã sớm chuẩn bị xong tất cả.

Hơn nữa đều là đẳng cấp cao nhất.

Long Đỉnh Thác Tháp Công tĩnh công, vận may lộ tuyến đường máu, nếu là đối với người mới học bình thường, tự nhiên là rất khó, nhưng ở Ngụy Hợp tu hành mấy chục năm như vậy, trong mắt lão nhân.

Hắn dễ dàng cầm vào tay.

Rất nhanh, Ngụy Hợp vận khí, dựa theo lộ tuyến công pháp quy định, đã thông một chút kinh lạc huyết mạch trong cơ thể, hình thành từng vòng tuần hoàn nhỏ lớn nhỏ không đều.

Ngụy Hợp lúc này mới phát hiện, công pháp chân thật này, trên thực tế so với những cái gọi là luyện công pháp trong kiếp trước khó có được hơn nhiều.

Cánh cửa này mới chỉ là công pháp cơ sở mở ra giai đoạn sáng, trong cơ thể cần phải hình thành vòng tuần hoàn khí huyết lớn nhỏ khác nhau.

Đảo mắt, hơn một canh giờ sau.

Ngụy Hợp thở dài một hơi.

Khí huyết trong cơ thể đã hoàn mỹ hình thành hơn mười huyết luân lớn nhỏ khác nhau.

Đây là giai đoạn thứ hai - thuần huyết.

Đại lượng tạp huyết được Ngụy Hợp không chế, thông qua huyết luân không ngừng bị bài xích ra tạp chất, chỉ lưu lại bộ phận thuần túy nhất.

Ngụy Hợp đưa tay nhìn mặt ngoài thân thể mình một chút, lượng lớn bản thủ màu đỏ thẫm, không biết từ lúc nào, đã bao phủ toàn bộ làn da.

Một mùi máu tươi nhàn nhạt phiêu dăng trong phòng.

“Người đâu, ta muốn tắm rửa, sau đó chuẩn bị tắm thuốc.”
Ngụy Hợp lớn tiếng phân phó.

“Vâng.” Ngoài cửa vang lên tiếng hạ nhân đáp lại.

Chỉ chốc lát sau, dưới sự vận chuyển của mấy hạ nhân, một thùng gỗ cực lớn đặt vào trong phòng.

Sau đó có người đổ nước ấm vào trong.

Còn có người đang nhóm lửa bên dưới.

Dưới đáy thùng gỗ là chất liệu nấu ăn đặc thù trong bọc da kim loại chế thành, có thể dẫn hơi nóng duy trì nhiệt độ nước.

Chỉ chốc lát sau, nước nóng đổ ra.

Ngụy Hợp cởi quần áo, lặng lẽ ngâm mình trong nước.

Hơi nước trắng xóa tung bay nơi trước mặt, hần nhẹ nhàng chà xát lên cánh tay, lập tức xoa xoa lớp bản màu đỏ thẫm ở trên da.

Cột kẹt..t..tttt.

Đột nhiên cửa phòng phía sau từ từ mở ra.

Hai bóng người đi đến.

“Chủ nhân... Chúng ta đến chà lưng cho ngài.”

Một thanh âm quen thuộc vang lên, khiến cho động tác trên tay Ngụy Hợp dừng lại một chút.

Hắn quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy Khương Tô và con gái của mình là Đường Ân Ân, cùng nhau thay đổi một bộ áo lụa trắng mỏng manh, mơ hồ có thể thấy được hình dáng thân thể, đang cố nặn ra vẻ mặt tươi cười bước vào cửa.

Hai cô gái đứng chung một chỗ, không giống mẹ con mà giống tỷ muội hơn.

“Các người?” Ngụy Hợp nhíu mày.

Hắn vốn không có ý định làm gì với các nàng, chỉ chờ một chút mượn cớ, âm thầm thả hai nàng đi xa khỏi hải ngoại.

Nào ngờ được...

“Chủ nhân, để ta tới trước.” Khương Tô dè dặt xấu hổ trong lòng xuống, tiến lên một bước, hai tay nhẹ nhàng để trong nước thấm ướt, sau đó cầm lấy một khối xà phòng đặt ở bên cạnh chà xát, bắt đầu chà xát chất bản sau lưng cho Ngụy Hợp.

Đúng thật nàng không phải bị ép.

Mấy ngày nay, sau khi được Ngụy Hợp cứu, nàng đã suy nghĩ rất nhiều.

Từ lúc mẹ con mình ban đầu bị bắt, đến cả nhà chồng chồng đình nam đều bị giết, rồi trở thành nô lệ, bị nhốt trong nhà giam mấy ngày kia.

Nàng đã nghĩ ra điều này.

Đại nguyệt hôm nay đã không còn là đại nguyên trước kia nữa.

Các nàng đều là dư nghiệt tông môn, vô luận như thế nào, cũng không có khả năng trở lại thân phận người bình thường.

Nàng đã kiến thức qua sinh hoạt nô lệ còn lại bị bán đi, các nàng giống như súc vật, muốn tự sát cũng không được, có thậm chí được làm vật thí nghiệm làm thực nghiệm được vật.

Còn có con trở thành thú săn quý giá, bị quyền quý chân huyết chơi đùa.

Cho nên mấy ngày nay Khương Tô suy nghĩ rất nhiều.

Tới cuối cùng nàng cũng hiểu được, cuộc sống tốt nhất của mẹ con mình chính là tìm một chủ nhân tốt của hai người, chỉ cần mình đủ ngoan, đủ nghe lời thì sẽ không phải chịu quá nhiều đau khổ.

Con người đều có tình cảm, có tình cảm. Chỉ cần thời gian dài bạn bên cạnh chủ nhân, để cho mình trở thành một bộ phận cuộc sống của đối phương, để chủ nhân quen với việc làm bạn của mình.

Như vậy, có thể là tối đa cam đoan an toàn cho mẹ con mình.

Đây cũng là biện pháp mà Khương Tô suy nghĩ rất lâu.

Mà ở nơi đây những lúc này, các nàng cũng đã nghe được âm thanh thảo luận của đám hạ nhân.

Biết rõ mẹ con mình có chủ nhân mới, tư chất cực kỳ cường đại, tương lai không thể hạn lượng.

Mà muốn được chủ nhân bực này thật lòng che chở, như vậy nhất định phải thừa dịp hiện tại, thừa dịp bên người chủ nhân còn không có quá nhiều dị tính ưu chất, bày ra giá trị của mình.

Cho nên Khương Tô nghĩ thông suốt, cũng thông hiểu cho con gái mình, vì vậy thừa dịp Ngụy Hợp đang tắm rửa, hai người chủ động thay quần áo, đi vào cửa, dự định tắm rửa thay cho nó.

Đương nhiên, tắm rửa là giả, mà có ý đồ khác là thật.

Trong nháy mắt, nội tâm Ngụy Hợp đã hiểu rõ suy nghĩ của Khương Tô. Trầm mặc một chút.

Hắn vẫn vẫy tay.

“Không cần, các người đi ra ngoài.”

Dù sao hắn cũng là người có gia thất, tình cảm với Vạn Thanh Thanh vẫn rất tốt. Ở bên ngoài tuy rằng không ai biết, nhưng có một số việc, nếu muốn người không biết trừ phi mình không làm.

Gương mặt xinh đẹp của Khương Tô cứng đờ, gò má mơ hồ có chút đỏ lên.

Nàng không ngờ chính mình cũng chủ động đưa đến cửa, Vương Huyền còn...

Trong lúc nhất thời trong đầu nàng thoáng hiện lên rất nhiều ý niệm.

“Chẳng lẽ.... Vương Huyền hiện tại sắp chướng mắt chúng ta rồi!?”

*

*

*

Nàng bỗng nghĩ tới điểm máu chốt này, tâm tình chợt lo lắng.

Đúng rồi, lúc trước khi Vương Huyền mua các nàng, vẫn chưa kiểm tra ra được tư chất cao cấp như vậy.

Mà hiện tại, có tư chất như vậy chiếm lấy, về sau có thể hưởng thụ đãi ngộ tài nguyên, nô bộc có thể đạt được, nào phải những người tư sắc trung đẳng như các nàng có thể so sánh.

Khương Tô biết sắc đẹp của mình và nữ nhi như thế nào, các nàng cũng không tính là xinh đẹp, nếu thật sự cạnh tranh thì

thật sự không có sức cạnh tranh gì.

“Đi ra ngoài đi.” Giọng của Ngụy Hợp lại vang lên.

Dù sao đã từng là sư tử đồng môn, hấn cố nén lửa giận trong lòng xuống, để cho nàng nhanh chóng ra ngoài.

Bị thôi thúc lần thứ hai, Khương Tô dù không cam lòng, cũng chỉ có thể lên tiếng, mang theo nữ nhi chậm rãi rời đi.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Ngụy Hợp ở trong sân, tắm thân thể, lại ngâm nửa canh giờ tắm thuốc.

Rất nhanh liền bù đắp một phần huyết khí của hư không, một lần nữa bù đắp lại.

Tu vi chân huyết của hấn cũng thuận lợi củng cố ở giai đoạn khai Minh thứ hai.

Mới hai ngày ngắn ngủi, hấn từ một người bình thường chưa từng luyện qua, trở thành võ giả khai huyết giai đoạn thứ hai.

Tin tức này khiến Tử Đình chấn động mừng rỡ.

Trong phủ Đại tướng.

Tử Đình đang cùng một hắc y tăng nhân sánh vai ngồi xuống.

“Kế hoạch cụ thể đúng như vậy, mấy ngày nữa sẽ làm phiên chư vị phủ Đại Tướng vất vả rồi.” Tăng nhân áo đen ôm quyền nói.

“Thủy Nguyệt đại sư khách khí, phối hợp điều tra cũng là nghĩa vụ chúng ta cần làm.” Tử Minh mỉm cười nói. “Nếu sự tình đã an bài thỏa đáng, một hồi trên phủ ta sẽ tổ chức một bữa tiệc chúc mừng, không bằng đại sư cũng lưu lại cùng chúc mừng một chút?”

“Ồ? Thế thì có việc gì vui mừng?” Tăng nhân áo đen kinh ngạc.

Hấn lệ thuộc vào Nguyệt Thiên, quanh năm ra ngoài đuổi bắt các võ giả trái quy chân kinh đồng thời phụ trách săn giết các loại chân thú xung quanh thành thị.

So với cao thủ chân huyết có thể tự khống chế bản thân có dị hóa hay không, võ giả chân kinh bất cứ lúc nào cũng có thể tùy thời theo thời gian mà biến dị thành Chân Thú.

Lần này đến Ô Liên thành, hắn truy tìm hung đồ Ma Môn, dựa theo chỉ dẫn của máy móc huyết dẫn, một đường tìm tới nơi này.

Không nghĩ tới ở nơi này lại gặp được bạn tốt Tử Huyền của mình.

“Là có hi sự, Phần Thiên quân bộ ta lại nhận được một hạt giống tốt, bây giờ mới bắt đầu tu hành hai ngày, cũng đã bước vào giai đoạn khai Minh hai, thiên tư có thể xưng tuyệt thế!” Tử Đình tươi cười nói.

“Ồ? Hai ngày đột phá hai giai đoạn sao? Vậy phải xem thử chứ.” Tăng nhân áo đen lập tức hứng thú.

Trong khoảng thời gian này, đội ngũ mà hắn ta phối hợp lung bắt, lần lượt tìm ra hai cao thủ chân nhân trước đó thoát khỏi Hải Châu.

Đến bây giờ vẫn không có tin tức gì, chỉ là thông qua Huyết Dẫn cuối cùng tìm được Ô Liên thành nơi này.

Mà Ô Liên thành lớn như vậy lại có nhiều người tụ tập ở đây như vậy, đối với huyết dẫn quấy nhiễu thật lớn.

Nếu muốn dựa vào thiết bị để tìm ra manh mối, quả thực khó hơn lên trời.

“Đáng tiếc... Nếu có thể tới gần trong phạm vi mười thước, Huyết Dẫn có thể tra ra thân phận thật sự của đối phương. Chỉ là hiện tại không có thời gian...” Tăng nhân áo đen thở dài trong lòng, trước đó Ma Môn Cửu Lăng Sát Thiết Pháp tạo thành ảnh hưởng vượt xa hai chân nhân chạy trốn lúc trước.

Cho nên, những thành viên phụ trách truy tung này đương nhiên cũng bị điều đi hơn phân nửa, chuyên môn phối hợp với đám hung đồ truy tung Ma Môn.

Suy nghĩ này thu hồi lại.

Tử Đình mang theo hòa thượng áo đen đồng thời đứng dậy, đi về phía nội viện của Đại tướng phủ.

Lúc này trong nội viện đã có một lượng lớn thị nữ hạ nhân, người đến người đi, tiến hành các loại chuẩn bị trước dạ yến.

Tử Đình đi cùng hòa thượng áo đen xuyên qua một cửa vòm, đi vào võ đạo tràng rộng lớn trong nội viện.

Xa xa nhìn lại, trong góc của Võ Đạo tràng phía xa, Tử Lâm Quân đang nhỏ giọng giới thiệu gì đó với Ngụy Hợp.

Xa xa nhìn lại, Tử Đình cười chỉ hướng Ngụy Hợp bên kia.

“Đó chính là Vương Huyền, hạt giống tốt nhất mà Phần Thiên quân bộ ta đào được lần này.”

Tăng nhân áo đen mỉm cười gật đầu.

“Tu chất chân huyết thể nào?”

“Lên song song.”

“Song phương cũng phân chia cao thấp!” Tăng nhân áo đen nở nụ cười: “Đi, ta ngược lại muốn xem, Phần Thiên quân bộ đào được hạt giống gì, có thể đáng giá người phí công như vậy.”

Hắn nhanh chân đi về phía Tử Lâm Quân và Ngụy Hợp.

Tử Đình theo sát phía sau.

Chỉ là mới đi được một nửa, đột nhiên tăng nhân áo đen dừng bước, đưa tay che một cái túi eo sau lưng.

Nơi đó mơ hồ có chấn động rất nhỏ truyền ra.

“Xin lỗi, lão Tử, đến làm nhiệm vụ.” Hắn cau mày: “Bên phía Thiên Long Phật chủ có việc, đã đưa lệnh triệu tập, ta đi trước.”

Tử Đình cũng biết chuyện này nặng nhẹ.

“Không làm trễ nãi người, nhanh đi đi. Lát nữa chúng ta sẽ tâm sự thêm.”

“Ừm!” Tăng nhân áo đen gật đầu lia lịa, bước nhanh quay người, thả người nhảy lên, đảo mắt đã biến mất ở phụ cận.

Tử Đình có chút tiếc hận nhìn phương hướng đối phương rời đi, nếu như lần này có thể dẫn tiến Vương Huyền dẫn tiến cho người bạn tốt này, như vậy có khả năng sẽ liên hệ với Thiên Long Phật chủ.

Vị Phật chủ Thiên Long kia có thực lực cực mạnh trong tông sư.

Ngày sau đối với sự phát triển của Vương Huyền, cũng đặc biệt có lợi.

Đáng tiếc...

Một bên khác, Ngụy Hợp hít mắt nhìn tăng nhân áo đen thả người rời đi, không biết chính mình vừa rồi thiếu chút nữa bị phát hiện.

Nếu thật bị phát hiện, vậy hẳn chỉ có thể bày ra thực lực, cường ép giết ra khỏi thành, hết thấy đem trái trước đó đều uổng phí.

” tăng nhân áo đen vừa rồi của Tử Đình đại ca là ai vậy?” Hãn nhẹ giọng hỏi.

“Là Thủy Nguyệt đại sư Quảng Từ Giáo, cũng là hảo hữu chí giao của phụ thân ta từ nhỏ.” Tử Lâm Quân giải thích.

Nàng nhìn Ngụy Hợp có chút tò mò, cũng cười cười.

“Thực lực Thủy Nguyệt đại sư còn mạnh hơn phụ thân ta, nghe đồn từ rất sớm, lão đã lấy được tư cách tấn cấp Bồ Tát.

A, người còn không biết cấp bậc Bồ Tát là gì à, sau khi người đặt chân chân huyết, có thể xưng là La Hán, La Hán mới có thể gọi là Bồ Tát. Đó chính là cao thủ hàng đầu đấy...”

Nói tới đây, giọng điệu của Tử Lâm Quân cũng có chút hâm mộ.

Từ nhỏ nàng đã tập võ, bây giờ do hạn chế nồng độ chân huyết chưa đủ, cho dù dùng huyết khí chiết xuất, tốc độ tu hành cũng cực chậm, mà tối đa chỉ có thể đến La Hán.

Đây là nàng cả đời khổ tu, mãi đến cuối cùng có thể đạt tới lý luận giá trị đỉnh điểm.

Trên thực tế, dưới tình huống thực tế, nàng có thể ở trước năm mươi tuổi đạt tới luyện tạng, đã là không tệ rồi.

Đừng nhìn Ô Liên thành nhân khẩu hơn trăm vạn, nhưng trong nhiều người như vậy, có thể luyện nô, hàng năm cũng không vượt qua năm người.

Đương nhiên, đó cũng là chuyện liên quan đến đại nguyệt dân gian cầm võ.

Lúc này Tử Đình bước nhanh tới, đi đến trước hai người Ngụy Hợp Tử Quân.

“Đáng tiếc, nguyên bản còn định giới thiệu Thủy Nguyệt đại sư cho sư đệ người nhận biết. Nếu có thể mượn dùng Long Thiên thạch bích trong Thiên Long tự ngộ đạo, có lẽ đối với tương lai của người sẽ có trọng dụng.

Đáng tiếc...” Tử Đình liên tục mất hai lần đáng tiếc.

“Tử Thành sư huynh phí tâm rồi, bây giờ ta đã rất thỏa mãn rồi. Sự chiếu cố của sư huynh, Vương Huyền khắc ghi trong lòng!” Ngụy Hợp trịnh trọng ôm quyền nói.

“Người ta đồng môn, khách khí cái gì? Sau này chuẩn bị xuất phát, chuẩn bị sẵn sàng. Mặt khác, nơi này là chỗ sư tôn lệnh ta tặng cho người một phần lễ vật.”

Tử Hồng đưa tay chụp một cái, tựa như biến ảo ảo thuật, trên tay liền nhiều ra một cái hộp nhỏ hình tròn hình hoa văn tinh xảo màu bạc.

Cái hộp chỉ to bằng nắm tay, nhưng chung quanh điêu khắc hoa điều trùng ngư, mặt ngoài là đồ án Phượng Hoàng màu máu nhũ nhụi.

“Đây là bí bảo mà tất cả môn hạ đệ tử sư tôn Phần Thiên Quân bộ ta đều có - Linh Phượng huyết.”

Tử Thành đưa hộp ngọc tới trước mặt Ngụy Hợp.

“Đương nhiên không phải thật là Phượng huyết, bất quá vật này cũng có tác dụng cường hóa huyết mạch trong cơ thể người cực lớn, làm cho loạn huyết trong cơ thể người thu được hiệu quả đốt cháy phụ thuộc nhất định, lần đầu tiên phục dụng

còn có thể kéo dài tuổi thọ hai mươi, là Phượng huyết pha loãng điều phối mà thành. Bên ngoài là bảo vật trân quý chỉ có thể ngộ không thể cầu.”

Ngụy Hợp nhận lấy cái hộp, trong lòng phức tạp khó hiểu.

“Mau trở về dùng đi, sư tôn lão nhân gia hẳn lâm thời có việc không thể thoát thân, cho nên trước tiên nhờ ta giao vật này cho người.” Tử Đình chân thành nói.

Hắn nhìn chung quanh một chút, hạ giọng.

“Kỳ thật, sư tôn lão nhân gia người, trạng thái bản thể biến dị, chính là Chân Thú Phượng Điều.... Là người có thành tựu cao nhất trong huyết mạch của Phượng Hoàng. Người có phượng Linh Huyết này, chính là người dùng chân huyết của chính mình để pha loãng điều hòa, đặc biệt đem đến cho người.

Vật này hữu hiệu chỉ có ba ngày, trực tiếp phục dụng là được, cho nên, tuyệt đối không được cô phụ một phen trả giá của sư tôn.”

Phượng linh huyết.

Ngụy Hợp Quang nghe thấy công hiệu này thì biết được mức độ trân quý của vật này.

Chớ nói chi phía sau còn có hiệu quả cường hãn hai mươi năm kéo dài, còn là một vị tông sư tự mình lấy máu điều chế mà thành.

Phần lễ gặp mặt này khiến hắn không khỏi so sánh với lúc trước đãi ngộ của Vô Thủy tông.

Hai người trước sau quả thực cách biệt một trời một vực.

Mặc dù lúc trước tư chất của hắn cực kém, nhưng không thể tránh khỏi, Ngụy Hợp chính là đem hai người đặt cùng một chỗ so sánh.

“Lập tức mở ra, uống hết ngay cũng được, việc này không nên chậm trễ.” Tử Huyền vỗ vỗ vai hắn.

Ngụy Hợp gật gật đầu, mở hộp ra.

Trong hộp là một đồng bột phấn màu đen nhỏ bao vây quanh một cái chai nhỏ màu vàng.

Cái bình này được chế tạo từ vàng ròng thuần túy.

Cầm lấy cái bình, mở ra, nhất thời một mùi hoa nồng đậm từ miệng bình phiêu tán ra.

Ngụy Hợp nhìn vào trong miệng bình, chỉ trong nháy mắt đã ngửi được rất nhiều dược liệu được điều phối gia nhập từ bên trong.

Là đại gia độc đạo, lúc trước hắn có thể ngửi được điều phối dược trong hương khí, bây giờ đương nhiên càng lợi hại hơn.

Ngụy Hợp nhẹ nhàng cầm lấy cái bình, hướng miệng lên, khẽ nghiêng.

Máu loãng đậm đặc chậm rãi chảy vào trong miệng gã, phảng phất như chất keo, một chút cũng không dính liền vào vách

trong bình.

Nhưng bởi vì cẩn thận, hắn không trực tiếp nuốt xuống, mà ngâm ở trong miệng, cẩn thận cảm thụ biến hóa trong đó.

Dừng lại một lát, xác định bên trong không còn độc, Ngụy Hợp mới chậm rãi nuốt xuống một ngụm nhỏ.

Mặc dù hắn dùng chính pháp quyết, cũng đủ để kháng độc tính của hắn tăng cường trên phạm vi lớn, loại kịch độc bình thường, lấy làm điễm tâm, ăn vào cũng không thành vấn đề.

Nhưng cẩn thận chèo thuyền vạn năm, bất luận lúc nào, cẩn thận một chút cũng không có sai lầm lớn.

Theo linh huyết vào bụng, Ngụy Hợp rõ ràng cảm giác được một dòng nước ấm ở dạ dày, chậm rãi bắt đầu chảy ra các nơi trên thân thể.

Dường như trong mùa đông bỗng nhiên ở trong người nhiều ra một luồng nước hơi nóng.

Nơi dòng nước chảy đến, khắp nơi liền một mảnh ấm áp.

Không phải khô nóng toát mồ hôi, mà là rất thoải mái, không có ấm áp như mồ hôi.

Rất nhanh, Ngụy Hợp liền cảm giác thân thể tái tạo trái tim con Chu Hải Quy, bắt đầu phù phù phù máy móc lên.

Trái tim của mình lúc đầu thì lại không có chút phản ứng nào.

Hai bên trở thành đối lập rõ rệt.

“Hiệu quả Phượng linh huyết hoàn toàn triển khai, còn cần một khoảng thời gian, khoảng thời gian này cần tiêu hao đại lượng đồ ăn, vừa hay trên dạ yến người cứ ăn thoải mái là được!” Tử Đình cười nói.

“Đa tạ đại ca!” Ngụy Hợp lộ ra vẻ cảm kích.

“Cảm ơn ta làm chi, ngươi nên cảm ơn sư tôn. Phải biết rằng vì đặt một cái bình nhỏ này, nàng phải tu dưỡng một tháng mới có thể hòa hoãn lại.

Bất quá, hiện tại ngươi uống bình máu này, về sau không thể đổi môn đình, cũng nhất định là người của Phần Thiên quân

bộ ta rồi!” Tử Tiêu nhin không được cười ha ha.

“Nguyên lai còn có ý tứ này.” Ngụy Hợp cũng cười rộ lên.

“Được rồi, đi cùng người trẻ tuổi chơi đùa cùng nhau, lát nữa yến hội sẽ tách ra, người trẻ tuổi các người cùng đi, lão nhân chúng ta cùng đi. Ta những người làm trưởng bối, sẽ không chờ các người nữa.” Tử Đình nháy mắt với nữ nhi của mình.

Tử Lâm Quân lập tức hiểu ý, nghĩ đến chuyện phụ thân dặn dò lúc trước, nàng lập tức mặt lộ nụ cười ngọt ngào, lôi kéo Ngụy Hợp đi đến một nơi khác.

Tử Đình đứng tại chỗ, cười ha ha nhìn nữ nhi Ngụy Hợp rời đi, tâm tình thư sướng không ít.

Bởi vì uống hết phượng linh huyết, cũng đại biểu Ngụy Hợp triệt để trở thành một thành viên của Phần Thiên quân bộ, không có khả năng dễ dàng thay đổi môn đình.

Nói cách khác, chuyện này đã ổn.

Có thuộc tính phượng linh huyết của Phần Thiên quân bộ, chỉ thích hợp tu hành công pháp tương ứng võ kỹ của Phần Thiên quân bộ.

Lúc này thay đổi môn đình đi quân bộ khác, cũng chỉ làm chơi ăn thật.

Hai ngày nữa, hẳn sẽ phái người đưa Vương Huyền rời khỏi Ô Liên thành, tiến về quân bộ báo cáo.

Cho nên trước đó, tốt nhất có thể khiến Vương Huyền này tận lực lưu trữ trong thành.

Cho nên Tử Huyền cẩn thận phân phó nữ nhi nhà mình, kêu toàn bộ nữ hài xinh đẹp ở trong Tử gia tới.

Trên danh nghĩa là tổ chức tiệc cưới, nhưng trên thực tế, nếu có thể có người cùng Vương Huyền phối xứng, vậy thì không còn gì tốt hơn.

Về phần nữ nhi nhà mình, mặc dù Tử Đình cũng muốn, nhưng hẳn càng hy vọng nữ nhi tự mình đưa ra quyết định, chính mình lựa chọn phu quân.

Không phải y trực tiếp sắp xếp, cưỡng ép hôn nhân phối hợp.

Huống chi, loại chuyện tệ hại này, tìm người khác làm thì thôi đi, con gái mình còn không đến mức rẻ như vậy.

Thu hồi suy nghĩ, Tử Đình quay người đi về hướng nội viện khác.

Nếu là gia yên, tự nhiên còn có không ít trưởng bối gia tộc đến đây.

Tử gia tuy không phải là gia tộc lớn nhưng trưởng bối sống trong nhà đã lâu, vẫn có mấy người.

Hắn ta phải đích thân tới nghênh đón.

Một đầu khác.

Tử Lâm Quân kéo Ngụy Hợp ra khỏi Võ Đạo Tràng, lượn mấy vòng, chẳng mấy chốc đã tới một biệt viện rộng rãi sau hậu viện phủ Đại Tướng.

Trong biệt viện, không chỉ có hơn mười tộc nữ xinh đẹp Tử gia đều có mặt, mà còn có các bạn thân của Tử Lâm Quân cũng ở đây.

Trần Thanh Lâm, Tạ Ngọc cũng ở trong đó.

Hai người nhìn thấy bạn tốt dẫn theo một gã nam tử cao lớn, bề ngoài xấu xí, nhưng khí chất âm trầm nội liễm tới.

Trong đôi mắt đẹp của Trần Thanh Lâm hiện lên vẻ thất vọng, nàng là Nhan giá đẳng tiêu chuẩn, chỉ cần nhìn mặt là có thể sinh ra loại kích động.

Lúc này nhìn thấy Vương Huyền, giá trị Nhan không phù hợp kỳ vọng của nàng, lập tức có chút mất hứng.

Mặc dù ngoài miệng nói, tìm một phu quân tiềm lực cực lớn trong tương lai, là lựa chọn vô cùng tốt.

Nhưng trên thực tế, nếu nàng muốn chủ động theo đuổi loại nam giới này, thì bản thân nàng hoàn toàn không có cảm xúc.

Ngược lại một người khác là Tạ Ngọc, mặt không đôi sắc, trong lòng rất vừa lòng.

“Đến rồi, mặc dù không đẹp trai, nhưng chỉ cần không xấu, còn lại tăng nhiều điểm ah!”

Nàng biết rõ, loại thiên tài hàng đầu như thế này cũng chỉ có các nàng là có chút cơ hội.

Đợi đến khi người ta quật khởi xong, một nửa còn lại tu vi không đủ, nói không chừng nửa đêm nằm trên giường lăn lộn, sẽ bị đè chết.

Hơn nữa vạn nhất người ta chọn chính là hương kia... Kích thích kia đều đã không đúng, thì càng không có hi vọng.

Lúc này trong biệt viện này.

Cầu nhỏ nước chảy, lương đình bạch sa, hoa thụ chim tước, đủ loại nguyên tố đắp chung một chỗ, có chút thô lỗ tao nhã tao nhã tao nhã.

Một đám nữ hài liền ở quanh đình nghỉ chân, cười đùa đùa giỡn.

Tử Lâm Quân dẫn Ngụy Hợp qua đó, giới thiệu sơ qua, coi như là quen biết.

Sau khi cười nói chuyện phiếm, có người đề nghị uống rượu.

Vì thế... Mười cái giấy xinh đẹp của hơn mười muội muội thay nhau rót rượu cho Ngụy Hợp.

Rượu không phải bình thường, mà là rượu mạnh đặc biệt mang ra thêm.

Từng chén từng chén nối tiếp nhau không ngừng.

Rất nhanh sau khi yến hội được tiến lên, bên cạnh đình nghỉ mát có một cái bàn tròn, thức ăn liên tục bung lên như nước chảy.

Đám hạ nhân cũng bắt tri bắt giác đổi toàn bộ thành thị nữ.

Một làn hương nhàn nhạt kỳ dị bốc cháy tràn ngập khắp nơi.

Thừa dịp bầu không khí căng thẳng, Tử Lâm Quân kéo hai người bạn thân lặng lẽ rời khỏi.

“Các ngươi đi trước đi, ta ở lại!” Tạ Ngọc đột nhiên nói.

“Hả?” Tử Lâm Quân biến sắc: “Ngươi có biết lát nữa sẽ xảy ra chuyện gì không?”

Loại tiệc rượu phối chủng này cũng không phải chỉ một lần như vậy, cũng không phải là lần đầu tiên cử hành.

Rất nhiều thiên tài được kiểm tra đều có thiên phú vô cùng tốt, đều sẽ gặp được một màn như vậy.

Đây chính là hiện tượng đặc biệt của hệ thống Chân Huyết.

Bởi vì ở đại nguyệt huyết mạch chính là tất cả.

Nếu có thể khiến cho những thiên tài đứng đầu này lưu lại một chút huyết mạch, như vậy những cô gái mang thai này về đến nhà đều sẽ trở thành đại công thần, được mọi người chăm sóc cẩn thận.

Cho nên lúc này bên cạnh đình nghỉ mát, hơn mười nữ tử Tử gia, kỳ thật hơn phân nửa đều không phải chỗ tốt, cũng không phải lần đầu tiên.

Đối với loại tiệc tùng này cũng vô cùng thuần thực.

Nhưng Tạ Ngọc lại khác, cô xuất thân từ đại tộc nhưng Tạ gia chương quản minh châu, phụ thân là gia chủ tương lai của Tạ gia.

Nếu nàng lưu lại...

“Ngươi đừng nghĩ không ra, Tiểu Ngọc!” Trần Thanh Lâm cau mày nói.

“Thật ra các ngươi còn chưa phát hiện ra sao?” Tạ Ngọc cười giảo hoạt: “Vương Huyền uống nhiều chén rượu như vậy mà vẫn tỉnh táo như cũ, chứng minh điều gì?”

“Nói rõ huyết mạch của hắn có kháng tính cường đại với rượu!” Tử Lâm Quân trầm giọng nói.

“Cho nên ta ở lại, cũng không sao. Yên tâm đi. Ta chỉ là, có ý định khác.” Tạ Ngọc khẽ cười nói.

“Được rồi.” Tử Lâm Quân tôn trọng lựa chọn của khuê mật, kéo Trần Thanh Lâm còn đang định nói gì đó thì hai người nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Sắc trời càng muộn, nếu còn lưu lại chỗ này, trong chốc lát không chừng sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Ngụy Hợp lúc này cũng đang không ngừng phối hợp các muội giấy của Tử gia, từng chén từng chén uống rượu.

Sâu trong nước rượu đầy ắp đồ vật, đương nhiên hấn cũng đã uống được. Nhưng độc của hấn quá cao, hoặc có thể nói là kháng dược quá cao, nên những thứ này đối với hấn không ảnh hưởng nhiều.

Hơn mười nữ tử xinh đẹp ăn mặc mát mẻ, bên cạnh hấn cười tươi rói, quay cuồng chuyển động, thỉnh thoảng sẽ lộ ra nhiều điểm cảnh sắc.

Đây vốn là một cảnh đẹp.

Nhưng đáng tiếc, Ngụy Hợp mà nói, hết thấy trước mắt không chút nào động dung.

Hấn chỉ thoáng cảm giác, liền nhìn ra trong giấy quần muội có hơn nửa số người mang máu đen, khí tức hỗn tạp, nhiễm không ít mùi vị nam giới.

Điều này đại biểu cho các nàng sớm đã không phải tấm thân xử nữ, hơn nữa trước đây không lâu còn thân cận với người khác.

Mà nửa còn lại nữ tử, mặc dù khí tức thuần khiết, nhưng hấn có gia thất, ngay cả hai mẹ con Khương, mẫu trong phòng hầu hạ, đều bị hấn cự tuyệt, cảnh tượng trước mắt cũng không có gì động dung.

Vừa uống rượu, Ngụy Hợp vừa ăn uống các loại thức ăn ngon được dâng lên đình nghỉ chân.

Trong người Phượng Linh huyết hùng hực thiêu đốt giống như hỏa diễm, làm cho thân thể của hấn càng thêm nóng rực.

Trong ngoài thân thể phảng phất có cảm giác bị đốt khô.

May mà hấn có đủ nhiều huyết khí, huyết khí khổng lồ chống đỡ sự điên cuồng thiêu đốt của linh huyết.

Rất nhanh, nửa canh giờ sau.

Trong đình, một nhóm Tử gia tộc nữ đều bị uống cạn.

Ngụy Hợp một mình đứng dậy, nhìn Tạ Ngọc ngồi ở một bên không uống rượu cuối cùng.

Tạ Ngọc mỉm cười với hắn, đứng dậy, chậm rãi đi tới.

Nàng mặc một bộ váy dài viền xanh trắng, tóc dài màu đen phía trên, chải hai lọn tóc nhỏ nhô ra, còn lại bộ phận rủ xuống như lưu Tô.

Khuôn mặt thanh thuần mang theo một chút đáng yêu, mắt ngọc mây ngài, làn da như mỡ đông.

“Vương Huyền ca ca, có biết mục đích của tiệc rượu tối nay không?” Nàng nhẹ giọng hỏi.

“Không biết.” Ngụy Hợp lắc đầu, hắn đoán được nhưng tự nhiên không thể nói ra những lời này được.

“Nhiều cô gái như vậy, chẳng lẽ không có ai nhìn ra được sao?” Tạ Ngọc tiếp tục tới gần, đột nhiên giơ tay ra, một thứ lạnh lẽo như vậy, lập tức nhét vào trong tay Ngụy Hợp.

“Đáng tiếc, thời gian quá ngắn, cứ như vậy đi, nếu có duyên, ta và ngươi sẽ gặp lại.” Tạ Ngọc trợn mắt, xoay người nhanh chóng rời khỏi.

Ngụy Hợp híp mắt đưa nàng rời đi, bất động thanh sắc để đồ vật trong tay vào túi áo che đi.

Ma môn... đúng là vô số lần...

Hắn không nhìn đám muội tử chung quanh say ngã xuống đất, phân phó hạ nhân thị nữ, để nàng giúp đỡ mang người mang về phòng.

Lúc này Ngụy Hợp mới bước nhanh rời khỏi lương đình, trở về phòng nghỉ ngơi.

Về đến phòng, hắn đóng cửa sổ cẩn thận kiểm tra, xác định không có khả năng giám thị đồ vật của hắn.

Cuối cùng mới lấy đồ trong túi ra từ tay Tạ Ngọc.

Đó là một chiếc hộp nhỏ bằng gỗ chạm trổ hoa văn chạm trổ.

Trong hộp màu nâu, thả ra một khối vuông màu xanh lá giống như xà phòng.

Trên khối vuông nhàn nhạt tản mát ra khí tức thơm ngát.

Bên cạnh cái hộp còn có một tờ giấy dán.

Nguy Hợp mở ra xem một chút.

“Vật này có thể dùng hai tháng. Trong thời gian đó tối cao có thể che đậy tông sư nhận biết. Hai tháng sau hoàn toàn biến mất, đến lúc đó sẽ còn có người đến đây tiếp nhận giao dịch.

Mặt khác: Vật này tuy có thể che đậy cảm giác chân kinh của tông sư, nhưng tháng Đại Nguyệt cũng có kíp nổ mới nhất, có thể tra xét ở khoảng cách gần để tìm tòi, thỉnh cầu mọi lúc đều có thể lẩn tránh.

Cuối cùng, cẩn thận Tử Đình hảo hữu Thủy Nguyệt, hẳn là một trong những đội điều tra dưới trướng Thiên Long Phật chủ, nắm giữ Huyết Dẫn Khí mới nhất, đừng tới gần phạm vi mười mét.”

Ngụy Hợp thu hồi cái hộp, người của Ma Môn không đưa cho hắn bất cứ manh mối nào, hiển nhiên là không muốn tiết lộ bất cứ tin tức gì về vật ấy.

“Hy vọng thật sự hữu dụng.”

Thứ này chỉ là vật bảo hiểm, hạch tâm, còn phải xem bí kỹ hắn lấy được – Định Không Lan.

Sau khi ổn định lại tâm lý, Ngụy Hợp liền ở trong phòng, bắt đầu điều chỉnh lại nguyên huyết, tu hành lấy được Định Không Lan bí kỹ trong tay.

Với lịch duyệt của hắn, đương nhiên có thể nhìn ra, bí kỹ này quả thật có công hiệu ẩn nấp rất mạnh.

Có lẽ Ma môn vẫn còn lưu lại cửa sau tay chân bên trong, nhưng hiện nay có thể khiến cho hắn ẩn giấu bản thân ở trước mặt tông sư, đây là biện pháp duy nhất.

Định Không Lan hiệu quả ra sao mới là mấu chốt để hắn đợi sau Đại Nguyệt lâu dài.

Thu hồi thứ giống như mùi thơm kia, Ngụy Hợp tiếp tục nghiên cứu Định Không Lan.

Việc cấp bách trước mắt là tu thành cái này.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Ngày hôm sau, Vương Huyền không nhìn trúng một muội chỉ, tin tức một mình trở về phòng cuối cùng đã truyền khắp phủ Đại tướng.

Mà Ngụy Hợp, sau khi nghiên cứu Định Không Lan cả đêm, ngược lại có chút tiến triển.

Sáng sớm ngày thứ hai, Tử Lâm Quân đã tới sân nhỏ của hắn, sau khi cho hắn một đồng lớn thông tin liên quan tới việc dùng Phượng Linh huyết.

“Huyền đệ, trước tiên ta cần phải xác định, người thật sự đã đạt tới Khai Minh nhị giai rồi.”

Tử Lâm Quân mặc một bộ trang phục màu đen bó sát người, dễ dàng hoạt động.

Lúc này nàng đứng ở trong sân, híp mắt hỏi thăm Ngụy Hợp.

“Cái này hiển nhiên, ta sẽ không lấy loại chuyện này tùy tiện nói đùa.” Ngụy Hợp gật đầu, trình trọng trả lời.

“Rất tốt, như vậy nhận được cha ta nhờ cậy, ta sẽ giảng giải cho người một chút, mục đích thật sự của giai đoạn Khai Minh, đến cùng là ở đâu.”

Nàng nhẹ nhàng vỗ tay, rất nhanh, cửa sân, Tạ Ngọc chậm rãi đi vào, mặc cùng loại trang phục bó sát người, làm lộ ra đường cong hoàn mỹ.

Hai người ngoại trừ màu sắc không giống nhau, còn lại đều giống nhau như đúc.

Hoàn mỹ hiển lộ ra hai chân và ngực đường cong.

Cũng không biết các nàng có cố ý hay không, trang phục loại này, cực kỳ giống với quần áo lót mà Ngụy Hợp thế hệ trước đã gặp qua, hầu như đem mỗi một đường cong cơ hồ lộ ra rõ ràng.

Tạ Ngọc bung một khay, bên trên đặt một số thứ tương tự thuốc mỡ.

“Đầu tiên, trên thân phận tư liệu của Huyền đệ, có ghi chép về việc mua sắm nô lệ của võ giả chân chính, cho nên trước đó người hẳn là có chút cơ sở võ đạo, những thứ đơn giản, thì ta không nói nữa.

Nơi này ta muốn nói là... hệ thống chân huyết chúng ta, hiểu biết về chính thể.” Tử Lâm Quân có học thức uyên bác, sư thừa tông sư, vừa ra khỏi miệng đã là cực kỳ thuộc hệ thống, nhấn mạnh toàn bộ hệ thống chân huyết.

Dưới ánh mặt trời, hai cô gái xinh đẹp dáng người nóng bỏng tự mình giảng giải cho Ngụy Hợp làm trụ cột võ đạo chân huyết.

Ý đồ này đã rất rõ ràng.

Đại tướng Tử Đình không thể không biết tình huống này đối với người trẻ tuổi huyết khí phương cương mà nói sẽ là kích thích cỡ nào.

Nhưng y vẫn ngậm thừa nhận.

Chỉ cần Ngụy Hợp nguyện trang Vương Huyền, không cần thận một chút, kiềm chế không được, sau đó thuận nước đẩy thuyền. Như vậy sau đó...

Tử Lâm Quân là con gái đại tướng râu tím, hôn tới là chuyện thuận lý thành chương.

Khác với những cô gái lưu chủng lúc trước, một khi Vương Huyền nhìn không được dính vào Tử Lâm Quân, như vậy nhanh chóng kết hôn, liền trở thành lựa chọn duy nhất.

Đáng tiếc Ngụy Hợp sớm đã nhìn thấu hết thấy.

Mặc dù hai muội muội xinh đẹp đang bay loạn trước mặt mình, nhưng chỉ cần thoáng mở ra đôi mắt đầy cảm xúc của mình, trong nháy mắt sẽ không còn cảm giác.

Hai cô gái trong Chân giới, toàn thân lông xù, như có vô số hạt nấm lớn, ngay cả mặt mũi cũng không thấy rõ là ai.

Đi lên đường, lác lư mấy cái, các loại bột phấn bay tán loạn.

“Để ta nói rõ hơn.” Tử Lâm Quân tiếp nhận sự nhờ cậy của phụ thân, tự mình giảng giải chương trình học, thái độ khá đoan chính.

Mặc dù trước khi đến, nàng cũng chưa chắc không thử qua ý tứ của Vương Huyền, nhưng thật sự nhìn thấy đôi mắt tri thức mà đối phương khao khát, nàng nhất thời tâm tình đoan chính.

“Cái gọi là võ đạo chân huyết, hết thấy đều đang phát triển quanh huyết mạch của bản thân.”

“Huyết mạch càng mạnh thì trụ cột thân thể càng mạnh.”

“Dưới nhục thân cường đại bậc này, tập luyện các loại võ kỹ, dùng đối địch, liền có thể phát huy uy lực cực lớn.”

Tử Lâm Quân giơ tay bắn ra.

Đầu móng tay của nàng lập tức phát ra tiếng kim loại va chạm.

“Huyết mạch Tử gia ta, là huyết mạch Thiết Lĩnh Kim Điều. Cái gọi là huyết mạch kỳ thật lại là thần bí, luyện thì đơn giản.”

“Mỗi võ giả Chân Huyết đều có huyết mạch đặc thù của riêng mình, những huyết mạch này, sau khi Đại Nguyệt chúng ta thống nhất, đã xuất đài một tiêu chuẩn lớn.

Mỗi một loại huyết mạch, trừ bộ da đồng xương sắt trụ cột nhất, ở giai đoạn khác nhau, đều sẽ có một cơ hội cường hóa.”

“Cơ hội cường hóa?” Ngụy Hợp nghi hoặc hỏi. “Đây là cái gì?”

“Rất đơn giản. Thiết Lĩnh Kim Điều nhà ta có huyết mạch cấp năm, sau khi đào móc sạch sẽ nhất có thể tổ chức thân thể đạt tới cấp độ La Hán Chân Huyết.” Tử Lâm Quân mỉm cười nói.

“Trên thực tế, võ giả chân huyết bình thường đa số đều có cấp bậc dưới chân huyết mạch, cũng chỉ cấp ba hoặc cấp ba trở xuống.

Tất cả huyết mạch, đều cho chúng ta cơ bản nhất là Đồng Bì Thiết Cốt, cũng sẽ cho chúng ta một cơ hội cường hóa khi chúng ta đột phá Đại Kinh Nhai.

Huyết mạch càng cao cấp thì số lần cường hóa càng nhiều.

Ba cấp huyết mạch có thể cường hóa ba lần, ngũ cấp huyết mạch có thể cường hóa năm lần. Mà cao nhất chính là huyết mạch của Huyền đệ, là huyết mạch bát cấp, có thể cường hóa tám lần!

Đây là căn cơ của tông sư!”

“Mà huyết mạch khác nhau, trong lần cường hóa này, đều có thể lựa chọn phương hướng mình muốn lựa chọn.

Như huyết mạch Thiết Lĩnh Kim Điều nhà ta, hiện tại ta đang giai đoạn khai thân, mà giai đoạn khai sáng cường hóa, ta lựa chọn cường hóa hai tay, cho nên hiện tại hai tay ta, cường độ cực cao.”

Tử Lâm Quân Bá ngoác tay một cái về phía trước.

Nhất thời không khí bị bắt ra một đạo tiếng xé gió bén nhọn.

Trong nháy mắt liền để Ngụy Hợp khôi phục tinh thần, trước đó hẳn bị tư thái nóng bỏng của hai nàng ảnh hưởng, hẳn cũng đã quên, nơi này là thánng giêng, phàm là tập võ đều có huyết mạch, đều là đồng da sắt.

Nói cách khác, hai cô gái trước mắt nhìn qua thì có vẻ nóng bỏng gợi cảm.

Nhưng nam giới bình thường nếu không phải là võ giả, sau khi vui vẻ với các nàng, nói không chừng chỉ cần làm nũng một cái là có thể khiến người ta mỗ bụng, trong nháy mắt chết bất đắc kỳ tử..

“Mà huyết mạch Thiết Lĩnh Kim Điều Tử gia ta, ở giai đoạn khởi minh, có phương hướng cường hóa giống loài nên có thể lựa chọn, ta chỉ chọn một trong số đó.

Tương ứng, cho dù là cùng một loại huyết mạch, người khác nhau đào móc rèn luyện, phương hướng cường hóa bất đồng, cũng sẽ xuất hiện kết quả khác nhau một trời một vực.”

Nghe xong lời này, Ngụy Hợp trong nháy mắt đã minh bạch ý tứ trong đó.

Đây không phải là hình vẽ cây sao?

Mỗi một loại huyết mạch hình cây đều có khác biệt, trên thụ hình đồ không giống người chọn cường hóa phương hướng, kéo dài cũng bất đồng, xuất hiện kết quả lại khác nhau.

Mà mấy tiết điểm của huyết mạch càng cao cấp, hình vẽ cây cũng càng dài, số lần cường hóa càng nhiều, thực lực tự nhiên càng mạnh.

Trong lòng hẳn lập tức hiểu rõ.

Nguyệt không hổ là kết tinh trí tuệ của lực lượng một quốc, so với các tông môn có hệ thống phân binh tản mạn, thì sự phát triển võ đạo ở nơi này rõ ràng đã tiến bộ quá nhiều.

Tất cả đều được liệt vào hệ thống để nghiên cứu.

“Nhanh thôi, với thiên phú của ngươi, Huyền đệ sẽ phải đối mặt với sự lựa chọn cường hóa của huyết mạch lần đầu. Ngươi

phải đi kiểm tra huyết mạch, bên quân bộ phải dùng các loại khí cụ đặc biệt mới có thể kiểm tra ra.

Nếu đã biết huyết mạch còn đỡ, nếu không xuất hiện lần nữa thì phải tìm loại nghiên cứu tương tự huyết mạch.” Tử Lâm Quân giải thích.

“Đã minh bạch...” Ngụy Hợp gật đầu.

“Nói chút đi, hôm nay chúng ta tới thử tay trước.” Tử Lâm Quân mỉm cười nói.

“Mặc dù ngươi là thiên phú cấp tám, tư chất thượng cao, nhưng hiện tại cảnh giới võ đạo còn thấp, cho nên chúng ta giúp đỡ, cũng coi như thích hợp.”

“Đúng rồi, ta muốn hỏi, nếu có người ghét huyết mạch mình cấp bậc thấp, muốn cải thiện, nên làm gì bây giờ?” Ngụy Hợp bỗng nhiên nghĩ tới điểm ấy.

“...” Tử Lâm Quân trầm mặc lại.

Ngược lại Tạ Ngọc ở bên cạnh đột ngột nói chen vào.

“Chỉ có hai biện pháp. Quan hệ thông gia và chiết xuất huyết khí.”

Ngụy Hợp lập tức hiểu được, vì sao hôm qua những đứa bé gái kia phấn đấu quên mình như vậy.

Huyết khí tinh luyện huyết mạch chỉ có thể tăng lên một cấp, cái này hẳn biết rõ.

Mà trừ cái này thì chỉ có quan hệ thông gia mới có thể tăng cấp bậc huyết mạch.

“Đừng nói nhảm nữa, đến đây!”

Tử Lâm Quân cất ngang suy nghĩ Ngụy Hợp, đột nhiên đập về phía trước, đánh một chưởng về phía ngực bụng Ngụy Hợp.

Dáng người nàng nhẹ nhàng, phảng phất như lá rụng, mũi chân nhún một cái, đã vọt tới trước mặt Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp đưa tay bắt một trảo, hai người trong lúc gấp gáp đối kích một chưởng.

Ngụy Hợp bất động, Tử Lâm Quân bị lực phản chấn đẩy lui mấy bước.

Nàng khẽ quát một tiếng, thân hình lóe lên xê dịch, không ngừng bao quanh Ngụy Hợp nhanh chóng di chuyển ra khỏi lòng bàn tay.

Trong giai đoạn khai Minh, tốc độ của nàng xem như không tệ, trong lúc thủ trào ra đòn, luôn có thể tạo ra đạo đạo gió bén nhọn.

Nhưng rơi vào trên người Ngụy Hợp, dù Ngụy Hợp không đón đỡ, cũng chỉ có thể miễn cưỡng lưu lại từng đạo bạch ngân nhàn nhạt.

Ngụy Hợp ngược lại từ trên thân nàng xuất thủ cùng thân pháp, lĩnh ngộ không ít thứ.

Võ giả Chân Huyết này chú trọng sử dụng võ kỹ hơn võ giả chân kinh.

Võ kỹ chính là thuần túy phát huy bản thân thực lực sáng tạo ra.

Chân huyết võ giả, có thể nói trời sinh chính là chiến sĩ hậu huyết ma kháng vật kháng song cao.

Tất cả bọn họ đều lấy bản thân làm chủ, cho nên tất cả võ kỹ đều lấy nhục thân làm chủ.

Lúc này Tử Lâm Quân vờn quanh Ngụy Hợp không ngừng xuất chiêu, thân pháp nàng sử dụng chính là thân pháp Kinh Phong Tế Vũ gia truyền.

Chiêu thức vũ kỹ hần sử dụng, tên là Ngọc Sơn quyền, quyền pháp thượng đẳng, có thể phát huy đầy đủ cơ động lớn và song trào sắc bén của Thiết Lĩnh Kim Điêu.

Nhưng những thứ này, đối mặt với Ngụy Hợp cũng không có công dụng.

Ngụy Hợp chỉ dùng tố chất thân thể giai đoạn khai Minh, không dùng Kinh Hồng quyết, không dùng bất cứ chiêu số nào khác, chỉ là xuất quyền ra chưởng bình thường, tựa như lưu manh đầu đường đánh nhau vậy.

Cứ như vậy, hắn bị chấn động tới mức Tử Lâm Quân lão đảo lui về phía sau, khá chật vật.

Bành!

Có một lần, Tử Lâm Quân đánh mạnh lên cánh tay Ngụy Hợp, Ngụy Hợp không sao, bản thân nàng lại bị chấn động khiến bàn tay đau nhói, lui về phía sau mấy bước.

“Không được, mật độ thân thể của người quá mạnh mẽ...” Lúc này Tử Lâm Quân mới cảm nhận được, thiên tài huyết mạch đỉnh cấp song thượng là khái niệm gì.

Đối phương không dùng bất cứ vũ kỹ gì, chỉ tùy tiện ra tay đánh loạn, đều có thể dễ dàng áp chế nàng không thở nổi.

Lòng ngực Tử Lâm Quân phập phồng kịch liệt, sắc mặt đỏ bừng, khí huyết toàn thân vận chuyển bởi vì tốc độ cao, mà khiến làn da toàn thân đều hơi nổi lên màu hồng.

Nàng tự nhận tay mình cũng có mấy ngàn cân man lực, nhưng đánh vào trên người Vương Huyền, tựa như đánh vào vỏ cây cực kỳ cứng, bị bắn ngược và mất đi đại bộ phận lực lượng.

Một chút sức lực còn lại hạ xuống, Vương Huyền căn bản không đỡ thương được da đồng xương sắt.

Đỉnh cấp huyết mạch trên hai đỉnh cấp, bản thân trên cơ sở da đồng xương sắt, so với bình thường huyết mạch mạnh hơn một điểm.

Tử Lâm Quân này có thể lý giải, nhưng hiện tại mạnh ra nhiều như vậy cũng khó có thể tiếp nhận.

“Được rồi được rồi, đừng đánh nữa, Tử Đình thúc thúc là muốn chúng ta tới giảng giải cơ sở võ đạo, không phải để luyện tập.” Tạ Ngọc bất đắc dĩ nói.

Cô cũng nhìn ra, lúc này Tử Lâm Quân đã bị chấn động đến mức có chút hoài nghi nhân sinh.

“Đúng vậy, bây giờ về mặt võ kỹ, ta cái gì cũng không hiểu, cho nên còn xin hai vị tiểu thư chỉ điểm một chút, sau khi khai sáng, phải phát triển như thế nào?” Ngụy thích hợp lên tiếng giải vây.

Gương mặt xinh đẹp của Tử Lâm Quân đỏ lên, hít sâu một hơi, đỡ lấy ngực lung lay.

“Được rồi, ta chỉ là muốn thử một chút xem, mình với thiên tài hàng đầu có bao nhiêu chênh lệch. Hiện tại xem ra, là ta không tự lượng sức rồi.”

Ánh mắt nàng phức tạp nhìn về phía Ngụy Hợp.

“Khởi khai Minh giai đoạn, người sẽ phải đối mặt với một lựa chọn lớn. Đó chính là, mật độ và mật độ cơ thể tăng lên, hai phương hướng.”

“Cơ nhục đáp cùng mật độ tăng lên?” Ngụy Hợp nghi ngờ hỏi.

“Đúng vậy.” Tử Lâm Quân gật đầu: “Chắc người cũng đã gặp rất nhiều võ giả Chân Huyết, rất nhiều đầu người, cực cao. Bọn họ chỉ chọn con đường đáp cơ bắp để cường hóa mỗi một lần mà thôi.

Chỗ tốt như vậy ở chỗ lực lượng to lớn, thành hình nhanh chóng, giai đoạn đầu rất nhanh có thể thu được lực lượng và phòng ngự cực mạnh.

Nhưng chỗ xấu, chính là hậu kỳ sẽ ảnh hưởng linh hoạt độ.”

“Thì ra là thế.” Ngụy Hợp gật đầu: “Vậy mật độ cơ bắp như vậy thì sao?”

“Cổ tên như ý nghĩa, chính là chuyên gia tăng mật độ thân thể, lộ tuyến này phát triển chậm chạp, nhưng hậu kỳ rất mạnh, không ảnh hưởng tốc độ và độ linh hoạt, còn có thể có lực lượng cường đại chỉ so với lộ tuyến cơ bắp hơi kém hơn một chút bộc phát.

Rất nhiều cao thủ đứng đầu, chính là đi theo con đường này. Cha ta còn có phần lớn trong Cửu Đại Nguyên Soái, đều là con đường này.” Tử Lâm Quân nghiêm mặt nói.

“Ta tự nhiên đi lộ tuyến mật độ cơ bắp, mặc dù chậm một chút, nhưng như vậy không có nhược điểm.” Ngụy Hợp mỉm cười nói.

“Ta đoán cũng đúng.” Tử Lâm Quân gật đầu.

Nàng đánh giá thân thể Ngụy Hợp, vẫn nhìn không được lên tiếng hỏi một câu.

“Có thể tiết lộ một chút, ngươi bây giờ sức lực lớn bao nhiêu không? Thuần túy là dộc sức.”

“Ta không biết... nhưng chắc là không nhỏ.” Ngụy Hợp tự cảm nhận, từ sau khi tạo ra trái tim con rùa biển nhện, làn da toàn thân hẳn trở nên cứng rắn dị thường, hơn nữa khí lực cũng lớn hơn không ít.

Coi như không có hồng thủy quyết tăng phúc, chỉ cần hải quy nhện tăng phúc, cũng đã sáu vạn cân.

Bây giờ sau khi trải qua hai giai đoạn Khai Minh, khí lực đã sớm đình trệ, lại bắt đầu tăng lên.

Chỉ có điều không biết tăng trưởng như vậy có thể kéo dài bao lâu.

Chỉ trong hai ngày này, hẳn lại tăng trưởng hơn một ngàn cân.

“Có cần kiểm tra thử không?” Tử Lâm Quân lập tức hứng thú.

Tạ Ngọc bên cạnh cũng lộ vẻ tò mò, hai nàng đều cực kỳ tò mò với thiên tài cấp bậc Ngụy Hợp.

Dù sao cho dù là ở trong thiên tài hàng đầu của song phương, nghe nói tư chất của Ngụy Hợp cũng coi như là lợi hại.

Cho nên, thiên tài của giai đoạn này, khi nói rõ có thể đạt tới trình độ nào, cũng là điểm mà các nàng rất hiếu kỳ.

“Làm sao đo?” Ngụy Hợp kinh ngạc.

“Đi, tới bên này.” Tử Lâm Quân dẫn đường, tới tìm thị nữ cầm một chiếc áo choàng che khuất thân thể, nhanh chân ra khỏi

biệt viện.

Hai người còn lại vội vàng đuổi theo.

Rất nhanh đi tới viện tử của chính Tử Lâm Quân, trong sân có một cây hoa màu hồng cực lớn bày biện từng quả cầu đá lớn lớn nhỏ không đều nhau.

Trên thạch cầu phân biệt dán nhãn số khác nhau, trong đó phân biệt là mười vạn, ba vạn, năm vạn, tám vạn, mười vạn.

“Đây là quả cầu đá đặc chế ta bình thường luyện công dùng để mài mòn, nhưng sai biệt không lớn, người có thể thử một chút.” Tử Lâm Quân chỉ vào quả cầu nói.

Ngụy Hợp gật đầu, tiến lên đứng trước mặt ba vạn cân thạch cầu, nhẹ nhàng đẩy một cái, thạch cầu rất dễ dàng chuyển động.

Sau đó, hai tay hắn khoanh lại, nhẹ nhõm ôm lấy hắn, cách mặt đất nửa mét.

“...” Tử Lâm Quân ở bên cạnh lập tức im lặng, bình thường cô dùng để luyện tập lực va chạm...

Dựa vào động tác của công kích, cộng thêm sức mạnh bản thân trùng kích, cho dù nàng cũng có thể dễ dàng dịch chuyển được thạch cầu nặng hơn vạn cân.

Mà thạch cầu còn lại, là nàng lưu lại về sau tu vi cao chuẩn bị.

Kết quả không ngờ...

“Mới nói ra thôi...” Tạ Ngọc ở bên cạnh đôi mắt càng thêm sáng ngời.

Đây là chênh lệch huyết mạch.

Đỉnh cấp huyết mạch, so với các huyết mạch còn lại, quả thực chính là chênh lệch một trời một vực.

Đây là kết quả mà Ngụy Hợp không có toàn lực. Nếu như hắn toàn lực cung cấp khí lực sáu vạn cân của Hải Quy Tri Chu thì tuyệt đối có thể làm cho hai nàng không cách nào tưởng tượng được.

Bành.

Ngụy Hợp buông thạch cầu xuống, lau mồ hôi.

“Không được rồi, đây chính là cực hạn của ta.”

“... Rất lợi hại... vô cùng lợi hại...” Hiện tại Tử Lâm Quân đã trực quan giải thích được tại sao phụ thân và Nguyên Soái lại coi trọng Vương Huyền như vậy.

“Sắp rồi, ngươi phải tiến hành cường hóa lần đầu tiên... Tới lúc đó còn có thể có một lần tăng phúc mạnh hơn... Bây giờ ta cũng không có gì để dạy ngươi nữa rồi.” Tử Lâm Quân không nói gì, cô ta đã không muốn nói chuyện nữa.

“Được rồi, không nói những chuyện này nữa, những người có tư chất tầm thường như chúng ta, sao có thể so sánh với thiên tài hàng đầu như Vương Huyền Lạc được, ngày mai hẳn sẽ rời khỏi Ô Liên thành, tiến về Phần Thiên quân bộ, cũng không biết sau này trở thành đại nhân vật, còn nhận ra chúng ta hay không những tiểu nữ tử...” Tạ Ngọc ở một bên thần sắc khó hiểu nói.

Ngụy Hợp không phản bác được, nữ tử này diễn xuất cũng không tệ, thân là nội ứng Ma Môn, chỉ là trong thành trì này làm đại tiểu thư, thật sự là nhân tài.

“Đương nhiên sẽ không, hai vị cô nương chỉ điềm tình cảm, Vương mỗ khắc ghi trong tâm khảm.” Ngụy Hợp mỉm cười nói.

“Được rồi, không nói những chuyện này nữa, để ta nói về việc chú ý trong giai đoạn khai Minh thứ ba đã...” Tử Lâm Quân háng giọng một cái, biết mình và Vương Huyền Đạo chênh lệch quá lớn nên không tiếp tục suy nghĩ lung tung.

Lúc này, hai người một người giảng một cái tai, không còn bất cứ tạp niệm nào.

Thời gian chậm rãi trôi qua, hai người thỉnh thoảng diễn luyện một chút. Tử Lâm Quân không hổ là truyền thừa tông sư, toàn bộ hệ thống chân huyết, có năng giảng giải, cũng có trợ giúp cực lớn đối với Ngụy Hợp.

Bản chất chân huyết là điều khiển khí huyết thân thể, trong đó có rất nhiều kỹ xảo nhỏ, cho dù Ngụy Vô Nhai vừa người là

cao thủ chân nhân cũng được lợi không ít.

Dùng xong bữa ăn, ba người tiếp tục diễn luyện giảng giải.

Khiến cho Tử Lâm Quân chân động chính là, bất kể nàng giảng giải nội dung của loại kỹ xảo gì, Ngụy Hợp chỉ cần thử mấy lần là có thể trực tiếp nắm giữ.

Nắm giữ khí huyết, Ngụy Hợp quả thực đã đột phá tương tượng của nàng.

Không bao lâu, sắc trời dần tối.

Tầng mây lúc chạng vạng tối, phảng phất tầng tầng lớp lớp cầu thang kéo dài đến cuối chân trời.

Ngụy Hợp ngồi ngay ngắn ở giữa sân, chậm rãi phun ra một hơi, khí tức thuần trắng lại dài.

Khí huyết không lồ trong cơ thể hẳn trải qua lời giảng giải của Tử Lâm Quân, chỉ trong một ngày đã dần dần biến đổi về chất.

“Cái gọi là lựa chọn thuần huyết không phải hoàn toàn loại bỏ huyết mạch còn lại, mà là lựa chọn một loại tu luyện làm chủ.” Tử Lâm Quân trầm giọng nói ở bên cạnh.

“Chủ tu... Phải là người có tiềm lực nhất, huyết mạch mạnh nhất của người.” Ánh mắt nàng phức tạp nhìn chằm chằm vào Ngụy Hợp đang ngồi xếp bằng trên mặt đất.

Ngắn ngủi hơn nửa ngày, nàng tận mắt nhìn Ngụy Hợp từ giai đoạn thứ hai, cấp tốc đột nhiên tăng mạnh, nắm giữ các loại kỹ xảo, đem nguyên huyết cấp tốc thao túng như cánh tay chỉ huy.

Với kỹ xảo thao túng khí huyết, nàng chỉ cần biểu diễn một lần, không vượt quá mười phút là có thể bị Ngụy Hợp nắm giữ.

Mà bây giờ...

Ngụy Hợp đã đến cửa ải cuối cùng của giai đoạn thứ hai...

Gió nhẹ nhẹ thổi nhẹ, đem cây hoa trong sân thổi bay.

Từng mảng lớn cánh hoa màu hồng nhao nhao rơi xuống.

Ngụy Hợp đột nhiên mở mắt ra, trong mắt lóe lên một vòng lam sắc.

Một cỗ kỳ dị mang theo nước biển nhàn nhạt từ trên người hắn phát ra.

Cỗ khí tức này kết hợp với dị sắc lóe lên trong mắt hắn, lập tức khiến thân thể Tử Lâm Quân khẽ run lên.

“Chẳng lẽ...”

“Đa tạ chỉ điểm. giai đoạn thứ ba thuận lợi đột phá.” Ngụy Hợp mỉm cười đứng lên.

Giai đoạn ba khai Minh sẽ là ba giọt máu đối ứng với hệ thống Chân Kính.

Chỉ mấy ngày ngắn ngủi, đã hoàn thành thành thành tích quanh năm mới có thể đạt tới...

Đây là sự kinh khủng của thiên phú đỉnh cấp sao?

Trong lòng Tử Lâm Quân dâng lên cảm giác vô lực, nhìn gương mặt bình tĩnh mỉm cười của Ngụy Hợp.

Khuôn mặt kia vốn chỉ là bình thường, lúc này cũng phảng phất mang theo ánh sáng đặc thù nào đó, khiến cho nàng không cách nào dời ánh mắt đi được.

“Nơi này không có kiểm tra đo lường đồ vật huyết mạch, cho nên, tốt nhất ngày mai đi quân bộ, kiểm tra huyết mạch xong, mới quyết định lựa chọn cường hóa phương diện nào...”

“Ta hiểu rồi.” Ngụy Hợp lúc này trong lòng lại nghĩ như vậy, sớm biết sẽ có tình huống hiện tại, lúc trước hắn đặc biệt đi săn cường hãn một ít chân thật thú.

Tuy rằng con rùa biển này mạnh mẽ, nhưng cũng chỉ là một trong ba, hai đến hết năm giai đoạn chân thực.

Hắn ngẩng đầu, nhìn Tử Lâm Quân ngờ ngác nhìn hắn.

“Sao vậy?”

“Không có gì.” Tử Lâm Quân lấy lại tinh thần.” Tiếp đó là giai đoạn khai thân. Phương hướng cường hóa, người có thể giữ lại rồi lựa chọn, tiến tới giai đoạn khai thân...”

Nàng bắt đầu diễn luyện công pháp cơ sở của Phần Thiên Quân bộ ở giai đoạn khai phá thân thể.

Bắt đầu từ giai đoạn khai thân, Phần Thiên quân bộ cần phải tu hành chân công thống nhất.

Đó chính là Phần Thiên Chân Công.

Tên rất giản dị nhưng hiệu quả lại khá lợi hại.

Giai đoạn khai thân của Chân công này, chỉ cần lấy động công làm chủ.

Cần mỗi ngày lặp đi lặp lại một loạt động tác cơ sở bảy mươi hai thức. Trong bộ động tác này, không ít tư thế dưới diễn luyện của Tử Lâm Quân đều tương đối dễ coi.

“Thức thứ mười chín, nước chảy khúc kính, chân phải thẳng tắp, phối hợp khẩu quyết khí huyết...”

Tử Lâm Quân khom lưng, ngực nhô cao cực độ, lộ đường cong, sau đó hai tay chống đất, giơ cao một chân, ngã ngửa ra sau.

Cái tư thế này...

Ngụy Hợp cảm giác muội tử này đang dụ dỗ hắn, nhưng hắn không có chứng cứ.

Hai người cách nhau không đến một mét, khoảng cách gần như vậy, còn mặc quần áo luyện công bó sát người, cơ bản nơi nào cũng thấy được.

Rất nhanh Tử Lâm Quân cũng ý thức được vấn đề, gương mặt xinh đẹp đỏ lên, nhưng vẫn tiếp tục giảng giải động tác tiếp theo.

Sau khi tận mắt nhìn thấy tốc độ tiến bộ khủng bố của Vương Huyền Tông, cảm xúc trong lòng nàng trở nên phức tạp.

Bởi vì nàng đã hiểu rõ, nếu trước mắt bỏ qua người này, sau này cả đời cũng không có khả năng lại gặp được thiên tài cấp độ này.

Nhưng sự thận trọng trong lòng khiến nàng khó có thể làm ra những hành động giống như những tộc nữ kia.

Trong loại tâm tình mâu thuẫn này, hai người giảng giải lần cuối cùng diễn luyện, sau khi Ngụy Hợp toàn diện nắm giữ

Phản Thiên Chân Công khai thân, tuyên cáo kết thúc.

Tử Lâm Quân xinh đẹp ủng hộ tiền Ngụy Hợp ra khỏi viện.

Tạ Ngọc đã tìm có bỏ đi từ lâu, chỉ còn hai người.

“Ngày mai khởi hành, chúc người thuận buồm xuôi gió.”

Nàng đôi mắt đẹp nhìn chăm chú Ngụy Hợp, trong lòng trùng trùng điệp điệp tình cảm, nhưng cũng nói không nên lời.

Ngụy Hợp tuy nhìn ra tâm tư của Tử Lâm Quân, nhưng hẳn vốn là ẩn núp thàng lớn, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày bại lộ, cho dù hôm nay hẳn không có thành gia, cũng sẽ không lưu tình ở đây.

“Đa tạ Lâm Quân chỉ điểm, lần sau về Ô Liên thành sẽ tới thăm người. Sau này ta sẽ gửi thư cho người từ quân bộ, địa chỉ trao đổi và giữ liên lạc.

Nếu là có việc, có thể giúp được một tay, tuyệt đối không hai lời.” Ngụy Hợp hứa hẹn.

“Là người nói đấy nhé.” Hai mắt Tử Lâm Quân sáng ngời:

“Nhưng ta chỉ giảng giải cho người một số thứ rất cơ bản, không xứng với tình cảm thiên tài như người, giúp đỡ thì thôi đi, làm bằng hữu là được, coi như ta trèo cao.”

“Sao lại nói vậy. Tử Đình đại ca là sư huynh của ta, có tầng quan hệ này, cái gì mà trèo cao?” Ngụy Hợp cười nói.

Hai người giống như bằng hữu bình thường, chia ra trước cửa viện.

Ngụy Hợp thẳng tắp đi về phía tiểu viện của mình, trên đường đi gặp hạ nhân thị nữ đều cung kính hành lễ với hắn.

Sắp đến biệt viện, hắn đột nhiên ngừng động tác lại. Ngẩng đầu nhìn cửa viện đóng lại.

Trước cửa có một người lẳng lẳng đứng đối diện với hắn.

Rõ ràng là Tạ Ngọc.

“Đi vào tâm sự?” Tạ Ngọc xoay người lại, mắt ngọc răng trắng, da thịt như ngọc, dưới ánh mặt trời âm đạm, phảng phất hiện ra ánh sáng trắng, làm cho người ta phải lóa mắt.

“Mời.” Ngụy Hợp biết Ma Môn khẳng định có chuyện gì.

Hắn cũng không ngạc nhiên, đẩy cửa đi vào, tùy ý để Tạ Ngọc ở sau lưng đi vào.

“Tất cả các người đều ra ngoài.” Ngụy Hợp vẫy lui thị nữ trong sân, quay đầu nhìn về phía Tạ Ngọc.

“Có chuyện gì thì nói đi.” Hắn trực tiếp truyền âm nói.

“Phần Thiên Quân ở thành Bạch Tượng trong phủ Tây Châu, đến lúc đó ta sẽ theo ngươi cùng qua.” Tạ Ngọc truyền âm trả lời.

“Hửm? Ngươi?” Ngụy Hợp sững sốt.

“Sao vậy? Thân phận Tạ Ngọc này đương nhiên sẽ có người kế thừa khác, đến lúc đó ta sẽ tự đổi thân phận tiếp xúc với ngươi.” Tạ Ngọc mỉm cười nói.

“Có ý tứ. Nói như vậy, ngươi đặc biệt vì ta cùng qua sao?” Ngụy Hợp hỏi ngược lại.

“Có thể nói như vậy, bên trên cực kỳ coi trọng giao lưu với ngươi.” Tạ Ngọc trả lời: “Nếu ngươi có thể xâm nhập Đại Nguyệt, đạt được địa vị cao hơn, đối với cả ta và ngươi đều sẽ có trợ giúp rất lớn.”

“Vậy tên thật của ngươi là gì?” Ngụy Hợp nhìn “Tạ Ngọc” trước mắt, trầm giọng nói.

“Vu tâm.” Tạ Ngọc nhẹ giọng đáp lời.” Phần Thiên Quân bộ bên kia, sau khi qua đó, ngươi nhất định sẽ được coi trọng. Bạch Tượng thành hiện giờ vừa lúc có một lô hàng hóa quan trọng, nếu ngươi có thể giúp bọn ta nghe ngóng xem cụ thể đạo cụ thể trải qua thời gian lộ tuyến, như vậy bọn ta sẽ cho ngươi càng nhiều sự ủng hộ.”

” ủng hộ? Các ngươi còn có thể cho ta cái gì?” Ngụy Hợp khẽ cười nói.

“Ngươi muốn cái gì, phần lớn chúng ta đều có thể trả.” Vu Tâm lộ vẻ chân thành.

“Việc này để sau hãy nói.” Ngụy Hợp mở đề tài.

Lúc này hai người không truyền âm nữa, mà giả bộ như bằng hữu bình thường, tùy ý nói chuyện phiếm.

Ngồi một lát, trong lòng Vu Thành đứng dậy cáo từ.

Ngụy Hợp nhắm mắt ngồi trong sân, điều tức, không có việc gì làm, quyết đoán bắt đầu nghiên cứu bí kỹ Định Không Lan.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Sáng sớm ngày thứ hai, Tử Miếu liền tự mình tới gọi hắn.

Hành lý không có bao lớn bao nhỏ, chỉ có một gói nhỏ đơn giản.

Do Tử Đình tự mình xuất động, hộ tống Ngụy Hợp cùng tiến về Bạch Tượng Thành.

Còn mẹ con Khương Tô đi theo thương đội cỡ lớn, sau đó chạy tới.

Từ Ô Liên thành đến Bạch Tượng thành, dùng tốc độ cao nhất đi đường, mang theo Ngụy Hợp cũng phải mất khoảng nửa ngày mới đến.

Mà đây mới chỉ là trong cùng một châu.

Điều này làm cho Ngụy Hợp cảm thán, bây giờ đại nguyệt quốc thổ rộng lớn, so với Đại Nguyên năm đó lớn hơn rất nhiều.

“Vây chính là Bạch Tượng thành...” Tử Đình đứng trên đỉnh đồi, xa xa nhìn lại một tòa thành trì màu trắng ở phía xa.

Bên cạnh hắn, Ngụy Hợp cũng mặc một thân giáp da đơn giản, hai tay đeo bao tay tơ bạc, nhìn về phía xa xa.

“Bạch Tượng thành so với Ô Liên thành lớn hơn rất nhiều, là một trong chín tòa thành lớn ở chín tòa thành trung tâm của Đại Nguyệt thành. Dân cư lưu động rất lớn, diện tích gấp bốn đến năm lần Ô Liên thành, về sau ngươi hẳn là sẽ ở đây một thời gian dài...”

Tử Giao cười nói: “Nhớ năm đó, ta ở đây đã rất nhiều năm...”

Thần sắc hắn có chút hoài niệm.

“Chỉ là không biết mấy vị sư huynh sư tỷ chưa từng gặp mặt, phải chăng rất thân mật?” Ngụy Hợp ở một bên vẻ mặt “vội thỏm”.

“Yên tâm đi, đối với người khác cũng khó nói, nhưng đối với người, khẳng định là rất dễ ở chung!” Tử Thành vỗ vỗ bả vai Ngụy Hợp, cười to nói.

“Tử Đình sư đệ, người lại đang nói xấu ta à?”

Đột nhiên một giọng nam ôn hòa từ đằng xa nhanh chóng tới gần.

Vừa dứt lời, một bóng người áo trắng đã xuất hiện cách hai người mấy mét.

Người tới trang phục thư sinh, khí chất ôn hòa, mặt đẹp như ngọc, ngũ quan phảng phất như tỉ lệ hoàn mỹ nhất.

Cho dù là ai đi nữa cũng không nhận được khen ngợi một câu quân tử như ngọc.

“Đại sư huynh, người lại cải trang!?” Tử Tiêu ở bên cạnh mở miệng trong nháy mắt phá công.

“Ta đây gọi là vi diệu! Sư dung đó là thay mặt!?” Người tới nhất thời biến sắc, hung hăng trừng Tử Minh một cái.

“Đây là tiểu sư đệ mới nhập môn?” Ánh mắt hần rơi vào trên người Ngụy Hợp.

“Tại hạ Lý Trình Cực, là người lớn tuổi nhất dưới trướng sư tôn, người có thể đi theo Tử Đình, xưng hô đại sư huynh là được.”

Lý Trình Cực nói rất ôn hòa, mỉm cười với Ngụy Hợp mặt, như tấm gió xuân. Thái độ của lão tốt đến không thể tốt hơn.

“Đại sư huynh!” Ngụy Hợp từ thiện như nước, vội vàng kêu một tiếng.

Chỉ với thân pháp cường hãn vừa rồi của Lý Trình Cực nhanh chóng tới gần, liền có thể nhìn ra, thực lực của người này, sợ là không dưới toàn bộ Cao Đoạn.

Tốc độ như vậy đã có thể so với tốc độ mờ mịt của kiến thức Ngụy Hợp lúc trước.

Đó là thân pháp cường hãn gần vượt qua tốc độ âm thanh.

Mà Lý Trình Cực có thể trở thành người đầu tiên dưới trướng tông sư, thực lực tuyệt đối bất phàm.

Ngụy Hợp có chút lo lắng, nhanh chóng thu liễm kinh lực trên thân, sợ bị phát hiện cái gì.

Cũng tốt, là Lý Trình Cực hỏi thăm hẵn một ít chuyện, sau đó không biểu hiện ra bất kỳ khác thường gì, liền mang theo hai người cùng vào thành.

Bạch Tượng Thành có tổng cộng tám thành khu, mỗi khu lại chia làm tám khu trấn, mỗi khu mười hai khu ngã tư.

Toàn bộ đại thành tầng tầng lớp lớp, từng vòng nối từ trong ra ngoài khuếch trương ra, hình thành kết cấu giống như mạng nhện thật lớn.

Tổng bộ Phần Thiên Quân bộ chính là vị trí trung tâm của khu vực trung tâm, nơi quan trọng nhất của toàn bộ Bạch Tượng thành.

Ba người vào cửa thành, ngồi lên xe ngựa đã chuẩn bị từ trước, đi thẳng tới trung tâm.

Ngụy Hợp ngồi trong xe ngựa, từ cửa sổ xe nhìn ra ngoài.

Trong thành dường như đang cử hành hoạt động nào nhiệt gì đó.

Trong lầu các hai bên, cửa sổ đều có nam, nữ đang nhìn xuống.

Trên đường thỉnh thoảng có thể thấy xe hoa đầy hoa tươi đang chậm rãi chạy, trên xe có cô gái trang điểm cực kỳ đẹp, đứng ở trên đỉnh xe nhẹ nhàng nhảy múa.

Tiếng nhạc theo xe hoa chậm rãi di động, ven đường còn có lượng lớn khán giả cao giọng trầm trồ khen ngợi, ném ra các loại đóa hoa.

“Mấy ngày nay là thời điểm cử hành du hoa tiết, tiểu sư đệ người lại tới vừa đúng lúc, hoa khô toàn thành mấy ngày nay, đều bắt đầu múa trên xe hoa trên phố hoa, cuối cùng tất cả hoa khô sẽ ở Túy Phong lầu cao nhất Bạch Tượng thành, cử hành đại bỉ sau cùng.

Người thắng sẽ đoạt danh hiệu hoa khôi đệ nhất Tây Châu.”
Lý Trình Cực mỉm cười giải thích.

“Đúng rồi, nếu tiểu sư đệ cũng tham gia hoạt động thì nhớ tới Túy Phong lâu giúp ta.” Vị đại sư huynh này đột nhiên bổ sung một câu khó hiểu.

“?” Ngụy Hợp vẻ mặt nghi hoặc.

Ngược lại râu tím ở một bên lại vô lực thở dài.

“Đại sư huynh, người lại đi dự thi rồi?”

“...” Mắt Ngụy Hợp tròn to, nhìn Lý Trình Cực một chút, nghe bên ngoài có bầu không khí phi thường náo nhiệt.

Trong lúc nhất thời trong lòng hắn muôn vàn lần vận chuyển, một bụng mà nói thì chỉ là không biết nên than thở như thế nào...

“Đây là ta trải nghiệm sinh hoạt!” Lý Trình Cực mặt không đổi sắc, trong tay mở ra một cái quạt xếp, trên cây quạt đen trắng rõ ràng, viết một hàng chữ: chuyện tốt đẹp nhất thế gian, không ai là không dung nhan.

Ngụy Hợp không còn gì để nói.

Chỉ có thể nói những đại lão Chân Huyết này thật biết chơi.

Xe ngựa một đường đi về phía trước, đi đường thẳng tắp suốt một canh giờ, mới đến khu trung tâm của Bạch Tượng thành, cũng chính là phủ đệ bộ lạc Phần Thiên Quân.

Tổng bộ quân bộ, nhìn bề ngoài thì đó là một phủ đệ cũ kỹ rất đơn giản.

Diện tích rất lớn, nhưng tốc độ trang trí khá mộc mạc, trên mặt đất khắp nơi đều là dấu vết tu bổ qua.

Đứng ở trước cửa còn có thể nghe được bên trong không ngừng truyền ra tiếng kêu rên cùng tiếng đập nện.

Theo Lý Trình Cực vào cửa.

Lần đầu tiên, Ngụy Hợp bị đình viện cực lớn, người đứng thẳng kia hấp dẫn tầm mắt của hắn.

Đó là một nữ tử tóc dài, dáng người cực kỳ nóng bỏng.

Bộ giáp đỏ thẫm bó sát thân, da thịt trắng nõn dưới ánh sáng phản xạ ra ánh sáng như trân châu.

Nếu chỉ như vậy, cũng chưa tính, nhưng chân chính làm Ngụy Hợp chấn động, là sau lưng nữ tử tóc đỏ, thật sự có một đôi lông chim màu đỏ thẫm.

Chỉ đứng ở đình viện, cách nữ tử hơn mười mét, Ngụy Hợp liền cảm giác một cỗ khí lưu nóng rực khô nóng, hóa thành gió nóng, thổi vào trên mặt hắn.

“Vương Huyền?” Ánh mắt nữ tử xoay chuyển, rơi vào trên người Ngụy Hợp.

“Su tôn!”

Lý Cực và Tử Tuyên ở bên cạnh cũng đồng thời cúi đầu hành lễ với nữ tử.

Ngụy Hợp phản ứng chậm một nhịp, nhưng lập tức phục hồi tinh thần lại, người trước mắt chính là tại toàn bộ đệ nhất nhân của Phần Thiên quân bộ, cường giả cấp Tông Sư Lý Dung.

“Đệ tử Vương Huyền, bái kiến sư tôn!” Hắn nhanh chóng bước tới, hai chân quỳ xuống đất, cung kính hành lễ với nữ tử.

Đối với một tông sư lớn tuổi hơn hắn không biết bao nhiêu lần hành lễ, không làm mất mặt.

“Được...” Mi tâm nữ tử bỗng sáng lên một dấu ấn màu đỏ.

Nàng nhìn kỹ về phía Ngụy Hợp, trong mắt toát ra tâm tình phức tạp, nhưng trong đó nhiều nhất, là chờ mong cùng trọng thị.

“Đứa nhỏ ngoan, từ hôm nay trở đi, ngươi chính là đệ tử thứ năm của môn hạ ta. Ngươi yên tâm, gia nhập tường thành của ta, các sư huynh sư tỷ khác sẽ chăm sóc ngươi hết sức!”

“Tiết Hoạch! Người đâu!?” Nữ tử chợt hét lớn một tiếng.

Rất nhanh một nữ tử váy đỏ bên cạnh cấp tốc hiển hiện, đứng bên tường đình viện.

“Sư tôn, người gọi ta là gì?”

“Cho sư đệ người đi nấu nước tắm! Không thấy sư đệ người đường xa đến đây, mệt mỏi trên người không chịu nổi cần nghỉ ngơi sao?”

“A... Ta lập tức đi!” Nữ tử quần đỏ tư sắc bình thường, nhưng giữa lông mày lộ ra một cỗ tức kinh.

“Ngũ phúc? Lăn tới đây!” Lý Dung lại rống to.

“Chuẩn bị cho sư đệ người sửa sang phòng chưa? Tinh thần có an ổn hay không!?” Lý Dung quay đầu nhìn sang một chỗ khác.

Một đạo hư ảnh chợt lóe lên, trong nháy mắt xuất hiện ở trong sân, rõ ràng là một tráng hán cao ba thước.

“Đã thu thập xong, lão sư, dùng tốt nhất là tài liệu tốt nhất...” Tráng hán tên Ngũ Phúc bắt đầu nói.

“Lý Trình Cực, Côn Sơn Hỏa Ngọc bảo người tới lấy đâu?” Lý Dung nhìn đại sư huynh trước cửa.

“Lão sư... Không thiên vị như vậy...” Lý Trình Cực bắt đầu cười khổ nói.

Ngay cả tầng thứ như Côn Sơn Hỏa Ngọc, hãn cũng chỉ có thể dùng một tháng, tiểu sư đệ này vừa đến, đã cho hãn mỗi ngày chuẩn bị tiêu hao một khối.

Bí bảo đẳng cấp khác, một miếng có thể rút ngắn chân huyết trong cơ thể võ giả tầm thường lớn mạnh thêm một năm.

Ở bên ngoài có tiền mà không mua được, cực kỳ hiếm thấy.

Tuy hãn hiểu sư tôn muốn hoàn thành tâm nguyện năm đó, nhưng biểu hiện như vậy có phải quá mức quá mức hay không...

“Tất cả rút đi chuẩn bị!” Lý Dung phát tay, mắt lóe hung quang: “Trong vòng mười phút, người chưa làm tốt, tự mình biết hậu quả.”

Bao gồm cả Lý Trình Cực, một đám đệ tử nhao nhao rùng mình một cái.

Bọn họ biết rõ tính tình sư tôn, một khi không hợp ý nàng, sẽ bị đánh cho gần chết, mà lại bị pháp thân của Lý Dung lông chim, một sợi là có thể trị hết đại bộ phận thương thế.

Trước đánh cho bọn họ gần chết, sau đó phải dùng người, lại chữa khỏi cho người khác...

Loại kinh nghiệm này, bọn hắn không ai lại phải trải qua mấy lần nữa.

Trong nháy mắt mấy người nhanh chóng thoát đi.

Chỉ còn lại Ngụy Hợp và Lý Dung một mình ở trong đình viện.

Ánh mắt Lý Dung hung ác trở lại trên người Ngụy Hợp, nhanh chóng trở nên âm áp như gió xuân.

“Không dọa người chứ? Huyền nhi, kỳ thật chủ yếu là các sư huynh sư tỷ của người, ngày thường không biết nghe lời, cho nên ngữ khí ta hơi nghiêm khắc một chút. Có điều người không cần lo lắng, bọn họ đều là sư huynh sư tỷ, nên chăm sóc người.

Đương nhiên, nếu như người bất mãn với bọn họ, người nói cho ta biết, ta sẽ sửa chữa bọn họ.”

“...” Ngụy Hợp không nói gì, vừa mới vào thành, y đã cảm giác Phần Thiên Quân bộ này, hình như vấn đề hơi nhiều...

451

Mấy ngày sau.

Tiếng tụng niệm vang dội không ngừng truyền ra từ đồng tử lớp bên cạnh thư viện.

Nguy Hợp ngồi bên cạnh bàn, cùng với các bạn học khác, lắng lắng ngồi ở trong phòng học nghe phu tử giảng giải nội dung trên đài.

Đây là thư viện Văn Đức ở Tây Châu, cũng là học viện lớn nhất Tây Châu, chuyên phụ trách các loại kiến thức cơ sở của võ giả và người thường.

Trong đó cổ văn, số học cơ sở, một ít ý thức vật lý chủ yếu học, Thiên văn, cũng ở trong đó.

Trên đài, một lão phu tử họ Từ, đang giải thích ý nghĩa và cách viết thứ bảy trong chân văn “Tuyên”.

Nguy Hợp ở bên dưới chán nản vô vị, yên lặng tu hành tĩnh công.

Chân Văn là một loại vận dụng trong tinh trận và thông dụng từ các cổ đại trong rất nhiều sách cổ.

Tỷ như trong văn tự Đại Ngô tiền triều, liền có bộ phận thuộc về chân văn.

Thứ này có một loại lực lượng thần bí nào đó, cùng loại với văn tự hình voi.

Nhưng cũng không hoàn toàn là hình tượng, thường xuyên được vận dụng trong rất nhiều trang trí và điêu khắc của tinh tú.

Cho nên loại chữ viết này ở rất nhiều nơi đều có thể dùng được.

Mà bên trong di tích cổ đại, phần lớn khu vực đều dùng loại chữ viết như chân văn này.

Những năm này ở Huyền Diệu tông, Ngụy Hợp tự nhiên đã sớm học tập nó nắm giữ, lúc này ngồi ở chỗ này, cũng chỉ là lãng phí thời gian.

Tất cả lớp của hắn lúc này, tổng cộng chỉ có mười lăm người.

Trong đó cũng là đệ tử tông sư giống hắn, chỉ có bộ phận nhỏ, còn lại phần nhiều là con cháu dòng tộc tông sư, mặc dù không phải đệ tử, nhưng địa vị cũng không thấp.

Truyền thụ Chân Văn không phải ai cũng có tư cách nghe giảng.

Nên lớp này được bố trí ở học viện Văn Đức ở Tây Châu, chuyên dành cho những người có cấp bậc đặc biệt như bọn họ.

Ánh mắt Ngụy Hợp đảo qua những học viên khác đang ngồi xung quanh.

Lúc trước khi nhập học, tuy đã giới thiệu qua, nhưng trong lòng hắn vẫn còn có chút cảm khái.

Khó có thể tưởng tượng, hắn lại dễ dàng trà trộn vào đội hình đặc quyền của toàn bộ Đại Nguyệt thượng tầng.

Đại Nguyệt tông sư không ít, trong đó quân đội có Cửu đại nguyên soái, trong cung khải định còn có vài người.

Mà Phật môn bên kia, Quảng Từ giáo cùng mấy năm gần đây quật khởi Linh Phong tự, tông sư liền càng nhiều.

Nghiêm Từ Giáo danh xưng lễ Phật điện bách Phật tồn tại, trong đó trăm Phật, ít nhất mười vị trí đầu đều là tông sư, còn có tông sư ẩn dấu thực lực hay không thì không ai biết được.

Đại Tuyệt Sơn Linh Phong tự thì kém một chút, nhưng có thể cùng Quảng Từ giáo hát đối trận, cũng tuyệt đối không có khả năng kém quá nhiều.

Trong mấy năm nay, theo sự phát minh của huyết khí, thực lực tổng hợp của toàn bộ Đại Nguyệt đột nhiên tăng mạnh giống như một mũi tên.

Rất nhiều cao thủ cấp độ Phật chủ vốn chỉ là một cước ở sát cửa, dưới sự phụ trợ của huyết khí, một bước vượt qua cực hạn, thành tựu tông sư.

Mà rất nhiều tông môn thuộc hệ thống Chân Kinh bị chèn ép mỗi năm, tông sư không những không tăng thêm mà còn vì bị áp chế tài nguyên, thậm chí môn nhân cũng dần dần suy giảm.

Cái này giảm cái kia sinh trưởng, hệ thống chân kinh bị triệt để trục xuất khỏi đại nguyệt, cũng là chuyện thuận lý thành chương...

Ngụy Hợp thở dài, càng hiểu rõ cả đại nguyệt, hẳn càng cảm giác được sự cường đại và khủng bố của quái vật khổng lồ này.

Cũng may chính là hệ thống chân huyết nhanh chóng tăng lên, dường như có đề thăng tổng hợp với phương diện thân thể.

Loại đề cao này lại ảnh hưởng tới tu vi chân kinh của hắn.

Đúng vậy.

Tại phủ Nguyên Soái Lý Dung an bài thời gian này, Ngụy Hợp rõ ràng cảm giác được, theo mình đạt tới giai đoạn khai sáng, Huyền Tỏa Công của mình vậy mà cũng liên tục đột phá về phía trước.

Nó đang tiến vào cảnh giới toàn bộ Chân Cảnh.

Dưới sự cường hóa của chân huyết, lúc này hắn đã loại bỏ được xúc giác cùng thị giác, các khứu giác còn lại toàn bộ chậm rãi tiến vào trạng thái siêu cảm.

Điều này làm cho Ngụy Hợp kinh hỉ khó hiểu, phải biết rằng, hắn mới vừa đột phá tầng thứ năm Huyền Tỏa Công.

Hiện tại còn đang ở giai đoạn định cảm, cần một tháng mới có thể hoàn thành.

Nhưng mà dưới sự thúc đẩy của Chân Huyết công pháp, hắn lại trực tiếp bắt đầu bước vào cảnh giới toàn bộ.

Tu hành chân huyết đột phá, mang theo chân kinh tu vi cũng cùng nhau đột phá.

Liên hệ trong đó khiến Ngụy Hợp mơ hồ sinh ra một suy đoán.

Phục hồi tinh thần lại, lão phu tử trên đài đã giảng xong nội dung, tuyên bố tan học.

Trong phòng học chung quanh, các bạn học khác đều đứng dậy, hướng phu tử tạ lễ, sau đó triệt để tan học.

“Thế nào? chương trình học gần đây đều có thể theo kịp chứ? Có gì cần hỏi, không cần khách khí, trực tiếp tới tìm ta là được.” Nam tử mặt rỗ ngồi phía sau cười nói.

Người này là Lý Hằng, cũng là người tốt được đại sư huynh nhờ cậy trong thư viện, chuyên môn giúp đỡ Ngụy Hợp.

Hắn là tục gia đệ tử phổ bang giáo Phật chủ tông sư, không có quy y, tư chất cũng vô cùng tốt. Tu vi không rõ, tuổi ước chừng mười chín, nhưng tiếp xúc những ngày này, tính tình rất tốt.

Đối mặt với ai cũng một bộ dạng mỉm cười hữu hảo.

Đương nhiên, bởi vì tiếp xúc thời gian ngắn, Ngụy Hợp không dễ kết luận với người khác.

Nhưng do có quan hệ với đại sư huynh nên hai người có thể tính là thân cận.

“Không có vấn đề gì, phu tử giảng giải đều là nội dung rất đơn giản.” Ngụy Hợp lắc đầu, nhân tiện tỏ vẻ cảm tạ.

“Lớp chúng ta đều là môn đồ tông sư nhỏ tuổi, tất cả mọi người đều là thiên tài ở các nơi, tư chất tốt, không bị làm sao chịu nhục bị thương, tính tình tự nhiên cũng thiên kỳ bách quái, không dễ ở chung.

Nhưng trên thực tế mọi người đã quen, nên cũng không ngăn cản nhiều như vậy.” Lý Hằng cười ha hả nói.

Với cấp bậc như bọn họ, trong tháng Đại Nguyệt cũng không vượt qua mười người. Tông sư tuy nhiều, nhưng không phải mỗi Tông sư đều thu đồ đệ hàng năm.

Các tông sư Quảng Từ giáo và quân bộ, thu đồ đệ còn có một cơ chế đào thải, nếu trong thời gian quy định, không đạt tới yêu cầu của sư phụ, như vậy môn đồ tông sư cũng sẽ bị loại bỏ.

Cho nên trong lớp nhân số đông nhất, vẫn là con em ruột thịt của Tông Sư.

Đi lớp, một đám người trẻ tuổi hơn mười tuổi, mỗi người đều là hạng người tâm khí cực cao, tăng thêm tư chất đều vô cùng tốt, tiến bộ cực nhanh.

Cho nên ba ngày đánh một trận nhỏ, năm ngày sau đã trở thành hiện tượng thường gặp trong ban cấp.

Rất nhanh, trong một góc nhỏ, hai tráng hán đã hẹn trước sớm đi ra cửa, đi về phía khu luyện trường.

“Lại bắt đầu rồi...” Lý Hằng lắc đầu, mắt nhìn Ngụy Hợp: “Có muốn đi xem không? Triển Vân Ba nghe nói mấy ngày trước đã đột phá cảnh giới mới, còn luyện thành một môn bí kỹ đặc thù.”

“Được rồi, ta trong chốc lát còn phải đi trà lâu uống trà. Buổi chiều sư huynh còn phải dẫn ta đến bí cảnh, không có thời gian trì hoãn.” Ngụy Hợp khéo léo từ chối, hoàn toàn không hứng thú với tranh đấu của đám nhóc này.

Triển Vân Ba kia, tuy rằng xem như là thiên tài, nhưng hiện tại nếu dùng thực lực đổi lại là Chân Thực Lực bên kia, cũng chỉ là giai đoạn luyện tạng, giai đoạn đánh nhau này có thể có gì đáng xem chứ?

Những ngày qua ở phủ Nguyên Soái, Ngụy Hợp đã lặng lẽ thông qua phương thức ám hiệu truyền tin, báo tin cho Huyền Diệu tông bên kia bình an, nhưng hẳn không để lộ vị trí cùng tình huống hiện tại của mình.

Để tránh gian tế bên trong Huyền Diệu tông bại lộ thân phận của hắn, chỉ nói mình muốn ở lại Đại Nguyệt một thời gian ngắn mà thôi.

Về phần bao lâu, đối với người thật sự bé quan đi ra ngoài mấy tháng, thậm chí mấy năm kể cả các chân nhân, đơi vài năm cũng không tính là gì.

“Được rồi, muội vừa mới bắt đầu, tự nhiên sẽ rất bận rộn. Chờ muội quen rồi, ta dẫn muội đến nơi rất tốt trong thành, hảo hảo hưởng thụ hưởng thụ.” Lý Hằng chớp chớp mắt, mập mờ cười nói.

“Nơi tốt gì?” Ngụy Hợp sững sốt, nếu là thư viện phổ thông, hẳn ngược lại có thể hiểu thành thanh lâu các nơi.

Nhưng bọn họ là ai? Toàn bộ Đại Nguyệt đều có một số ít thiên tài cấp thiên tài Chân Huyết.

Học sinh ở đây tùy tiện lấy ra một học viên, thoát nhìn thân hình phổ thông, nhưng trọng lượng có thể tùy tiện nặn người thành bánh thịt.

Nữ hài thanh lâu bình thường, chỉ sợ là một kích động quá mức, có thể ôm người thành hai đoạn.

“Người biết thực kình chứ? Chân kình chân nhân sau khi bị phế đi công lực, dùng dược vật áp chế, làm cho nửa dị hóa, như vậy tổ chất thân thể sẽ đề cao trên diện rộng, đồng thời còn có cực mạnh tự chữa lành, có thể duy trì khuôn mặt, không đến mức xuất hiện biến cố quá độ.”

Lý Hằng cười hắc hắc hai tiếng, nhìn về mặt ngõ ngác của Ngụy Hợp.

“Nói cho người biết... Mỹ nhân ngư là cái gì, Xà nữ à, Không Tước nữ đó nha...”

“.....” Ngụy Hợp không còn gì để nói.

Một mặt hẳn cảm thấy rung động bởi vàng trắng xa xỉ đó, dù sao thì sự dị hóa của các chân nhân, áp chế chính là cần phải liên tục không ngừng phục dụng đan dược.

Sau khi phế bỏ công lực, trình độ dị hóa thâm sâu lại càng khó áp chế.

Không đúng, Ngụy Hợp chợt nghĩ ra một biện pháp — Tinh trận.

Tinh trận hoàn toàn có thể mô phỏng tạo ra một tiểu hoàn cảnh để tạo phúc địa. Như vậy tiêu hao sẽ nhỏ hơn rất nhiều so với phục dụng đan dược.

Hắn hồi tưởng lại Đại Nguyên năm xưa, đám võ giả chân nhân hăng hái, không ai bì nổi kia, trong lòng không khỏi cảm thấy bi ai.

“Những nơi đó đều là địa phương tốt, chỉ tiêu có chút lớn, đều là động tiêu tiên...” Lý Hằng rung đùi đắc ý, tựa hồ đang hỏi hương.

“Nghe nói gần đây có một nhóm hàng mới, một trong số đó là muội tử... có chút tương tự với Thanh phi của hiện nay...” Lý Hằng đề thấp giọng nhỏ giọng nói, trên mặt lộ ra nụ cười mà ngay cả nam nhân cũng biết.

“Vậy người tốt đẹp...” Ngụy Hợp lắc đầu nói.

“Ai, người cái tên này, suốt ngày chỉ biết tu luyện, cũng không biết thả lỏng giải trí một chút, cứ như vậy trôi qua, có ý gì không?” Lý Hằng bắt đắc dĩ.

“Người cho rằng ai cũng giống những kẻ xấu xa các người sao?” Một nữ tử váy dài màu xanh ở bên chậm rãi đi tới gần.

Muội tử này tóc dài tới eo, khí chất thanh thuần, làn da trắng nõn, khuôn mặt xinh đẹp.

Ngoại trừ một thân cơ bắp như rễ cây đá ra, không có gì khác biệt.

Muội tử tên Âu Dương Nhược Ninh, là người quen biết sau khi Ngụy Hợp đến thư viện.

Hai người bởi vì đều là phong cách khổ tu, lại nhiều lần tại một chỗ đất trống phía sau thư viện ngẫu nhiên gặp, bởi vậy kết bạn.

Âu Dương là một vị tiểu đệ tử Nguyên soái khác, cũng là năm nay mới nhập môn. Tư chất vô cùng tốt, cũng là song thượng, bất quá so với Ngụy Hợp song thượng cực hạn, kém một chút.

“Người biết cái gì, cái này gọi là buông lỏng thể xác và tinh thần, như thế mới có thể tiến bộ nhanh chóng trên con đường tu hành!” Lý Hằng phản bác nói.

“Vậy đi ra ngoài đấu một đi, để ta xem xem gần đây người tiến bộ mãnh liệt thể nào.” Âu Dương Nhược Ninh cười ha hả nói.

Lý Hằng lập tức câm nín, lui về phía sau, không dám nói gì nữa.

Đa số người trong lớp đều là luyện tạng, chỉ có số ít là rèn cốt.

Mở ra, rèn xương, luyện tạng, hai cảnh giới sau này, tên chân huyết cũng giống như chân khí.

Tương tự, chênh lệch giữa hai cảnh giới này cũng cực lớn.

Cho nên Lý Hằng rất rõ ràng mình không phải đối thủ của Âu Dương Như Ninh.

Mặc dù hai người đều là tột cốt, nhưng tư chất huyết mạch của Âu Dương Nhược Ninh đều mạnh hơn hẳn...

Nhưng người mới giống như Ngụy Hợp tạm thời đi vào, lại là cực ít.

Ngụy Hợp vào lớp báo ra cảnh giới Khai Minh Tam giai, lập tức trở thành một trong những người thấp nhất toàn lớp.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Lý Hằng gần gũi với Ngụy Quốc như vậy.

Bởi vì chỉ cần ở bên này, hắn mới hơi tìm lại chút tôn nghiêm thuộc về thiên tài...

Đáp xuống Lý Hằng, Âu Dương Nhược Ninh nhìn về phía Ngụy Hợp.

“Lát nữa cùng nhau ăn cơm? Sau đó đọc sách?”

“Buổi chiều ta muốn đi bí cảnh, chỉ có thể xem một lát.” Ngụy Hợp gật đầu.

“Không có việc gì.” Âu Dương thản biết rõ Ngụy Hợp ưa thích ngâm trà lâu.

Mặc dù ở chung không lâu, nhưng Ngụy Hợp cơ hồ mỗi ngày đều phải phân ra một chút thời gian, đi trà lâu ngâm ở đây.

“Đúng rồi, lần trước người mời ta hỏi thăm vận thân đội Tử Tuyết Kỳ Lân Giác, đoán chừng ngày một đến chỗ chúng ta, đến lúc đó sẽ dừng lại bên này một lát, sau đó xuất phát đi Vương Đô.” Âu Dương Như Ninh nhẹ giọng nói.

” Giác Tử Tuyết Kỳ Lân trong truyền thuyết... Đáng tiếc, nếu có thể liếc mắt nhìn là tốt rồi, nghe đồn hoa văn trên sừng kia ẩn chứa năng lực kỳ dị đặc thù. Nếu ngộ tính đủ cao, có thể từ đó lĩnh ngộ ra bí kỹ cường đại đặc thù.” Ngụy Hợp tiếc hận nói.

“Nói là nói như vậy, nhưng người được xem qua rất nhiều, có thể lĩnh ngộ được mấy người?” Âu Dương Như Bình lắc đầu nói: “Hơn nữa, với thái độ coi trọng người của Phần Thiên Nguyên Soái, mượn xem một lần cũng không phải việc gì khó.”

“Được rồi, bây giờ hết thấy ta vẫn lấy tu hành làm chủ, những thứ này... Còn chưa đến lúc.” Ngụy Hợp thở dài.

Hắn hỏi thăm cái này, tự nhiên không phải vì chính mình, mà là hoàn thành ước định với Ma Môn trong lòng.

Ma môn đưa ra lời hứa hẹn, nếu thăm dò được tin tức, sẽ hồi báo thù lao thoả mãn cho hắn.

Mà sư tôn Âu Dương là Bích Lân Nguyên soái chưởng quản tình báo khắp Đại Nguyệt, nửa bên giang sơn.

Cho nên nghe ngóng tình báo, tìm năng ta sẽ không sai.

“Thời gian không sai biệt lắm, gần đây trong thành có vài đợt phái người đến, muốn đại nguyệt chúng ta mở cửa cho bừa bãi ở biên cảnh Tây Châu.

Đám người này tặng không ít đồ tốt, mấy ngày sau chờ những thứ kia tới tay, ta thấy cái nào không dùng được, các người ra giá đi.” Âu Dương Ninh nói tiếp.

Gia gia của nàng chính là quan lớn phụ trách phương diện này, cho nên tặng lễ chủ yếu là ở nhà nàng.

“Được!”

“Không thành vấn đề.”

Lần trước Ngụy Hợp cùng Lý Hằng gặp qua lễ vật này một lần, đều là mở rộng tầm mắt, lần này tự nhiên cũng sẽ không cự tuyệt.

Ngụy Hợp cẩn thận dò hỏi, rõ ràng lộ tuyến đội ngũ vận chuyển tử tuyết Kỳ Lân Giác đến thời gian, nơi ở chờ đợi.

Nhớ kỹ lấy, đây là thứ tốt để trao đổi lợi ích với Ma Môn đây.

Ba người ra khỏi phòng học, dọc theo hành lang gấp khúc của thư viện, đi về phía phòng ăn.

Sau khi dùng qua một bữa đơn giản, Ngụy Hợp và Âu Dương đều đến phòng sách của thư viện, đọc các loại điển tịch trong chốc lát.

Mà Ngụy Hợp cũng thông qua thủ đoạn đặc thù, lặng lẽ truyền tin tức đội ngũ vận chuyển ra ngoài, truyền cho Ma Môn trong lòng.

Sau khi truyền tổng xong, Ngụy Hợp trầm xuống, vừa đọc sách, vừa yên lặng vận chuyển công huyết tĩnh công.

Hắn lại sắp đột phá rồi. Côn Sơn Hỏa Ngọc không ngừng phục dụng, bây giờ thể chất huyết mạch của hắn tiến triển cực nhanh.

Lần đầu tiên cường hóa thân thể con nhện này, sau khi cường độ thân thể cường hóa, Ngụy Hợp dưới sự chỉ điểm của sư tôn Lý Dung, lập tức tiến hành giai đoạn khai thân tu hành Phần Thiên Chân Công.

Bên ngoài có tông sư tự mình chỉ điểm, các loại tài nguyên quý hiếm bí bảo không ngừng phục dụng.

Bên trong tích góp từng tí một khí huyết cuộn cuộn không ngừng cung ứng, còn có Ngụy Hợp là một võ giả cảnh giới Chân Tiên.

Hai bên kết hợp, tốc độ đột phá của công pháp Ngụy Hợp coi như là cực nhanh trong số các thiên tài của cả lớp.

Đương nhiên, chỉ với chút chân huyết đột phá này, cho dù nhanh đến đâu cũng chỉ là cảnh giới thấp, chân chính làm cho

Ngụy Hợp để ý, là chân huyết đột phá, liên tiếp đột phá chân kinh.

Lần trước hắn đột phá chân huyết, mang theo Huyền Tỏa Công chân kinh, bắt đầu đi khắp nơi.

Căn bản không cần dùng đến Phá Cảnh Châu, Ngụy Hợp liên tục tự nhiên mà bắt đầu bước vào cảnh giới toàn chân.

Mà nếu tiếp tục đi dọc theo chân huyết, có thể khiến chân khí tăng thêm một bậc hay không?

Đây là đề bài tập hoàn toàn mới.

Nếu như chân huyết đồng thời tu luyện, như vậy chẳng phải võ giả có thể tương đương với phương hướng phát triển của Chân Thú bá chủ đứng đầu hóa thân hay sao?

Không.... phương hướng như vậy, hai bên kết hợp lại, thậm chí còn cường đại hơn so với bá chủ Chân Thú đơn giản.

*

*

*

Dù sao Chân Thú cũng không có tu luyện cải thiện công pháp, chỉ có thể dựa vào bản năng để tu hành.

Đang lúc Ngụy Hợp ổn định lại tinh thần, tiến vào con đường xe với tốc độ cao, bên kia, Đại Nguyệt Thiên nhắm vào Huyền Diệu tông, lại có động tĩnh mới.

Đại Nguyệt vương đô.

Trên một tòa tháp gỗ cao ba mươi hai tầng, nơi cao nhất là một tầng lộ đài.

Tây Tế chính diện lãnh đạm từ trên cao nhìn xuống, phóng tầm mắt ra ngoài ngắm hơn phân nửa phong cảnh Vương Đô.

Mái tóc dài tới eo, khuôn mặt yêu dị lãnh khốc, vền vền chỉ đứng ở nơi đó, bản thân đã là một phong cảnh.

“Tây Tung, sớm như vậy đã trở về rồi?” Trong hậu tháp, một nam tử cao lớn mang mặt quỷ đen kịt chậm rãi đi ra.

Nam tử hình thể khô ngô, trên cổ thô to dày nặng, có rậm rạp chẳng chịt dấu vết hồng tuyến lưu lại.

“Su tôn.” Tây Tế khẽ động, xoay người vội vàng khom mình hành lễ với nam tử.

“Tra ra một chút đồ vật, cho nên sớm trở về.” Hấn cúi đầu trả lời.

“Thứ gì mà đáng giá để người gọi ta tới đây nhanh như vậy?” Nam tử đeo mặt nạ quý nghi ngờ nói.

“Là về việc của Nguyên Tử Huyền Diệu Tông.” Tây Loan ngẩng đầu lên: “Đệ tử đã tra được điểm yếu của Nguyên Đô Tử.”

“Nhược điểm trí mạng!”

“Ồ!?” Nam tử mặt nạ ngẩn ra, gương mặt dưới lớp mặt nạ có chút động dung.

“Chắc sư tôn cũng biết, trên thực tế Nguyên Đô Tử không phải là nhân loại?” Tây Tế bình tĩnh nói ra bí mật lớn nhất Huyền Diệu tông ẩn tàng.

“... Không tệ... Nguyên Đô xưng là Hắc Ấn Côn Bằng, đối với bên ngoài mà nói, nàng là phong ấn ấn Côn Bằng, cho nên đặt được biệt danh này. Nhưng trên thực tế... Những lão địch chân chính của chúng ta đã giao thủ với nàng, mới biết được. Nàng chính là bản thân Hắc Ấn Côn.” Nam tử mặt quý gật đầu nói.

Hấn nhìn về phía Tây Tế Đạo.

“Đây là một bí mật gần như công khai ở tầng Tông sư, có thể tra được bước này thì không tính là gì.”

“Đệ tử muốn nói cũng không phải chuyện này.” Tây Tung bình tĩnh nói, trong đôi mắt tà dị hiện lên từng tia sắc bén.

“Đệ tử tra được, lúc trước Hắc Ấn sở dĩ hóa hình nhân hình, đảm nhiệm tông chủ, chủ trì Huyền Diệu tông. Kỳ thật là có liên quan đến cái chết của một người.”

“Hắc Ấn Côn chính là Chân Thú bá chủ, trời sinh có thực lực khủng bố, bạo ngược vô cùng, cho tới bây giờ đều xem những

sinh vật còn lại như đồ ăn, cường giả như vậy, làm sao đột nhiên cam nguyện nguyện trang thành người, đảm nhiệm tông chủ Huyền Diệu Tông nhiều năm như vậy?”

Nam tử đeo mặt nạ quý nói tây một phen liền trở nên trầm mặc.

“Tiếp tục.” Hướng này, lúc trước hẳn tự nhiên cũng điều tra, nhưng cuối cùng vẫn là không có gì không làm được.

Tây Tế gật đầu, tiếp tục nói: “Một chi tiết cụ thể, ta tra không được quá nhiều.

Nhưng Hắc ấn năm đó cam nguyện hóa người, chủ trì Huyền Diệu tông, toàn bộ đều bởi vì một người tên An Sa Lục.”

“An Sa Lục... tiếp tục.” Nam tử mặt quý gật đầu, điểm này bọn hắn cũng tra ra được.

Tây Tế cúi đầu tiếp tục nói: “An Sa Lục Lục đã từng lưu truyền qua một bức họa chân dung, ta tìm được rồi, giống như đúc với Nguyên Đô Tử hiện tại.”

“Cho nên, nhược điểm này có liên quan gì với nhược điểm mà người nói? An Sa Lục đã chết, đã chết mấy trăm năm.” Nam tử mặt quý hỏi.

“Chân thú là có thú tính, mà Nguyên Đô Tử hiện giờ cũng chẳng hề có thú tính, chỉ có nhân tính, rất có khả năng là nàng áp chế thú tính lại.

Ta tra được một chút tư liệu cơ mật. Công pháp của Huyền Diệu tông, đặc biệt là mạch Tỏa Sơn, bản thân lấy phong ấn làm chủ.

Mà thú tính của Nguyên Đô, hẳn là nàng lấy công lực cưỡng ép phong ấn xuống, nhưng vô luận như thế nào, thứ duy nhất nàng coi trọng chính là An Sa Lục. Đó là điều nàng hứa sẽ ở lại Huyền Diệu Tông.

Cho nên... “

Tây lan hít sâu một hơi.

“Cho nên, ta tìm thấy một lần nữa kích phát thú tính của nàng. Chỉ cần cẩn thận thiết kế, kích hoạt thú tính của nàng, thuận

túy là Chân Thú bá chủ tuy mạnh, nhưng thua xa so với Nguyên Đô Tử bây giờ lấy lực lượng chân chính khổng lồ chế lực lượng bá chủ của nhân tâm.”

Nam tử đeo mặt nạ quý trở nên trầm mặc.

“Có mấy thành năm chắc?”

“Năm phần.”

*

*

*

“.....”

“Có thể thử một lần.” Nam tử mặt nạ quý gật đầu: “Ma đa vẫn không muốn lưỡng bại câu thương với Nguyên Đô. Hiện giờ bộ hạ đồng ý với chúng ta, nếu giải quyết được Nguyên Đô Tử, liền chuyển vị trí quốc sư tới Linh Phong tự của ta.

Nếu người thành công, không chỉ có thể hoàn toàn diệt tuyệt đại họa của chân kinh mà còn đả kích sức ảnh hưởng khổng lồ bên kia của bên kia đại giáo. Nhất cử lưỡng tiện.”

“Việc này còn cần sư tôn và chư vị sư bá ủng hộ.” Tây Diên cung kính nói.

“Yên tâm đi, chúng ta sẽ toàn lực ủng hộ người!” Nam tử mặt nạ quý gật đầu.

Bí cảnh của Phần Thiên Quân bộ.

Trong mạng lưới một động quật dưới mặt đất thông suốt bốn phương tám hướng.

Ngụy Hợp đi theo đại sư huynh Lý Trình Cự, từng bước một đi dọc theo đường hầm xuống phía dưới.

“Sư tôn mấy ngày nay bận rộn quản lý sự vụ quân bộ, ngày mai mới có thể trở về, trước khi đi dặn dò ta mang người tới, hoàn thành việc tinh luyện một bước này.

Chân huyết chiết xuất càng sớm hoàn thành, thu hoạch càng lớn, những ngày này, sư tôn ngoại trừ công vụ bề bộn, thời

gian còn lại đều là gom đủ tài liệu tinh thuần cho Huyết khí cho người.” Lý Trình Cực vừa đi, vừa giải thích.

Trong đường hầm có chút âm u, trên hai bên tường khám một khối đá hình tròn hơi trắng huỳnh quang, không biết là chất liệu gì.

Đường hầm nghiêng xuống, chung quanh dùng cấu trúc kim loại hình vuông, chống đỡ kết cấu của toàn bộ đường hầm.

Ngụy Hợp nhìn vào bên trong, chỉ có thể nhìn thấy một mảnh cuối thâm sâu, cái gì cũng không nhìn thấy.

“Điều thuộc huyết mạch, không phải chỉ cần dùng huyết khí là được sao?” Hấn hơi nghi hoặc một chút.

“Điều thuần phổ thông, tự nhiên rất đơn giản, nhưng còn có một loại chiết xuất rất tốt. Có thể làm cho tất cả huyết mạch của người có tỷ lệ sinh ra dị hóa tốt dung hợp.” Lý Trình Cực mỉm cười giải thích.

“Đây là kỹ thuật cơ mật đứng đầu tháng Đại ta, tiểu sư đệ ta hỏi người, trước kia người có từng nghe nói qua loại chân thú Xích Dạ Phượng Hoàng này chưa?”

“Cũng chưa nghe qua, trong điển tịch, cũng không tra ra được.” Ngụy Hợp lắc đầu.

“Đây là cái này. Bởi vì căn bản không tồn tại Xích Dạ Phượng Hoàng Chân Thú, chỉ có Hắc Phượng Hoàng cùng Xích Lĩnh Điều Vương hai loại Chân Thú. Mà huyết mạch Chân Thú của sư tôn, kỳ thật chính là do hai loại huyết mạch này dung hợp dị hóa mà thành.”

Lý Trình Cực mỉm cười nói.

“Tiểu sư đệ, huyết mạch, cũng không phải vĩnh viễn không thay đổi. Chỉ cần trả giá cao, hết thấy đều có thể...”

Nội tâm Ngụy Hợp chấn động, so với những tông môn chỉ biết ăn bản cũ của hệ thống Chân Kính, chân huyết vậy mà đã bắt đầu đề xuất mới, trên cơ sở hệ thống cũ, tiến hóa dung hợp kéo dài hơn.

Cuối cùng hấn cũng hiểu, chân kinh thua không oan, hai loại hệ thống này, có lẽ bản thân không phân chia cao thấp.

Nhưng hai quân thể, quốc gia và tông môn du tán có chênh lệch rất lớn.

Dưới sự kích động trong lòng, Ngụy Hợp như có điều ngộ ra, hít sâu một hơi, Phần Thiên Chân Công trong cơ thể vốn đã đạt tới bình cảnh đột nhiên dẫn dắt khí huyết cấp tốc vận chuyển.

Hơn mười huyết luân trong cơ thể đồng thời chuyển động cao tốc.

Dưới sự hỗ trợ của Nguyên huyết khổng lồ đến mấy chục lần của Chân Nhân, huyết luân nhanh chóng mở rộng, đồng thời càng trở nên ngưng thực.

Huyết khí trên thân Ngụy Hợp chấn động một hồi, bước chân hấn ngừng lại.

“Sao vậy?” Lý Trình Cực đi đầu quay đầu lại nhìn hấn ta.

“A... Không có gì.” Ngụy Hợp trả lời: “Ta vừa mới có chút lĩnh ngộ, đã đột phá thành công.”

“.....” Lý Trình Cực dừng bước, ngưng thần nhìn hấn.

“Ta nhớ là mấy ngày trước ngươi mới hoàn thành chọn lựa cường hóa huyết mạch lần đầu đúng không?”

“Ừm, nói chính xác hơn là ba ngày trước.” Ngụy Hợp gật đầu.

“...” Lý Trình Cực không phản bác được.

Cho dù có Côn Sơn Hỏa Ngọc, nhưng tốc độ này cũng quá nhanh đi?

Năm đó sau khi hấn lựa chọn cường hóa huyết mạch, cũng phải tốn trọn vẹn một năm mới có thể đến được Khai Thân...

“Đi thôi...”

Phốc.

Bỗng nhiên huyết khí trên người Ngụy Hợp run lên.

Lý Trình Cực lại quay đầu, nhìn chăm chăm hấn.

“Người lại làm sao vậy?”

Ngụy Hợp mở to hai mắt.

“Sư huynh, hình như... hình như.. lại đột phá..”

Vẻ mặt Lý Trình Cực đơ người.

Hắn bỗng nhiên đưa tay bắt lấy bàn tay Ngụy Hợp, cảm nhận được trong tay hắn phun trào ra huyết khí hùng hậu, huyết khí như châm, đây chính là dấu hiệu khai thân trung kỳ đặc thù.

“Người...”

Lý Trình Cực hít sâu một hơi, nhìn Ngụy Hợp định thần, nghĩ đến mình năm đó thiên tâm vạn khổ hao tổn ba năm mới đột phá trung gian.

Tư vị trong đó phức tạp khó hiểu.

“Sau này không cần nói chuyện với ta!”

Hắn sợ mình chịu không nổi đả kích này...

Thiên tài có độ cực hạn song song, không phải hắn chưa từng gặp qua, nhưng khoa trương như Vương Huyền, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy...

Trời sinh đã có Nguyên huyết hùng hậu, lực lĩnh ngộ khủng bố, lực thao túng biến thái, đáng sợ hơn chính là, chuyện mà tên này thích nhất, chính là tu luyện...

Thế này còn cần người khác sống làm sao?

453

Tâm tình Lý Trình Cực phức tạp, đoạn đường hầm kế tiếp, lão cũng không muốn nói một câu nào.

Mình vất vả khổ cực tu hành mới đạt được đột phá, ở chỗ Vương Huyền này giống như ăn cơm uống nước vậy, tùy ý là có thể đi qua.

Loại cảm thụ này, người bình thường không thể lý giải được.

Một đường không tiếng động.

Hai người đi qua đường hầm nhỏ, rất nhanh tiến vào một đường hầm lớn.

Đường hầm càng rộng lớn hơn, càng lớn hơn nữa.

Nửa đường, Ngụy Hợp chú ý tới, trên đường còn có đường hầm nhỏ nối liền đường hầm lớn.

Tiếp tục đi xuống ước chừng mấy ngàn dặm.

Rốt cục, một mảnh cự đại động quật so với Huyền Diệu tông địa cung lớn hơn rất nhiều, xuất hiện trước mặt Ngụy Hợp.

Trong động quật, khắp nơi mọc đầy nấm hình tròn ánh huỳnh quang, tựa như từng mảnh từng mảnh lốm đốm sáng ngời.

Đất đá lởm chởm, giữa khe đá có nước chảy qua.

Trên vách đá xung quanh, còn có không ít tổ chim bằng đá màu đen to lớn.

Ngụy Hợp đứng ở cửa ra của đường hầm, nhìn toàn bộ động quật.

Một mảng huỳnh quang hơi trắng chiếu sáng toàn bộ huyệt động, trên vách tường huyệt động, khắp nơi đều là lỗ nhỏ nối thông nơi này.

Mỗi một lỗ nhỏ là một đường hầm.

Mặt đất rải rác đá vụn, có mảnh hình thành từng mảnh rùng đá, có mảnh thì lớn nhỏ không đều xếp chồng lên nhau.

Giữa không trung mờ hồ có sương mù tràn ngập, có hắc điều cực lớn giang cánh hơn một thước thỉnh thoảng bay qua.

“Đến rồi.” Lý Trình Cực dùng chân bắt động: “Nơi này là khu nuôi dưỡng, là khu vực nuôi dưỡng lòng đất lớn nhất Tây Châu. Đồng thời cũng là nơi cung cấp nguyên vật liệu lớn nhất. Động quật lớn nhỏ như vậy, ở phụ cận còn có rất nhiều.”

“Nơi này... hình như tồn tại đã lâu?” Ngụy Hợp nhìn thấy trên một ít thạch bích còn sót lại rêu và ấn ký.

“Không sai, nơi này rất sớm trước kia đã xuất hiện, chúng ta cũng là lúc săn bắt chân thú từ lòng đất toát ra, truy tung phát hiện nơi này. Mảng lớn vương quốc trong lòng đất này, trước kia một phần vẫn là ruộng thịt tiền triều.” Lý Trình Cực mỉm cười nói. “ấn động chứ? Lúc trước ta cũng bị trấn trụ như vậy.”

“Quả thật.... Chấn động...” Ngụy Hợp gật đầu.

Từ chỗ hấn đứng, nhìn chỗ sâu trong động quật, nhìn không thấy điểm cuối, xa xa có thể nhìn thấy vách đá uốn lượn.

Toàn bộ động quật giống như một cái ống mềm thật lớn, kéo dài một mạch đến một nơi không biết bị ngăn trở tầm mắt.

“Được rồi, không trì hoãn nữa, bên kia đã chuẩn bị xong. Nơi này là bí cảnh số chín, ta đưa ngươi tới đây, trước tiên tiến hành việc chiết xuất huyết mạch. Lần này ta đi cùng ngươi còn có mấy người, đừng để cho những người khác đợi lâu.”

“Còn có ai không?”

“Ừm, một nhóm tài liệu bình thường dùng không hết, có người lấy được loại tài liệu này nhiều rồi, nhưng các loại tài liệu còn lại thiếu một chút. Mà có cái thì hoàn toàn ngược lại.

Cho nên phối hợp với nhau, sử dụng đầy đủ tài nguyên cũng là chuyện rất bình thường.” Lý Trình Cực gật đầu nói: “Lần này chúng ta cùng tiến hành với hai hạt giống thiên tài mới được Quảng Từ dạy, còn có thiên tài của vài châu phủ tới, cùng tiến hành.”

Hắn liếc nhìn Ngụy Hợp, lại cười nói.

“Đương nhiên, ngươi là người tốt nhất, dù sao sư tôn cũng đích thân thu xếp cho ngươi, yên tâm đi.”

Ngụy Hợp im lặng, dùng tài nguyên cùng hưởng loại sự tình này, nếu đặt ở hệ thống Chân Kính thì chính là trong một tông môn, muốn đạt tới trình độ này cũng đủ sắc mùi.

Lý Trình Cực một phát bắt được cổ áo Ngụy Hợp, thả người nhảy lên, nhẹ nhàng tựa như lá rụng, bị gió thổi lay động, phiêu đảng đi về phía xa.

Hai người nhoáng lên một cái, nhìn như rất chậm chạp, nhưng tốc độ thật đúng là không chậm chút nào.

Sau khi bay qua một mảng lớn bãi đá vụn, rất nhanh hai người đã hạ xuống trước một tảng đá lớn hình tròn màu trắng.

Giữa tảng đá hình vòm có một căn phòng nhỏ bằng đá.

Lúc này trước cửa phòng nhỏ có một cái đỉnh lớn màu đồng vuông vức, dài hơn mười mét, xung quanh khắc những hình chân văn kỳ dị.

Bên dưới có hai người áo đen chuyên môn phụ trách thêm củi nhóm lửa.

Lửa nóng hùng hực thiêu đốt dưới đáy đại đỉnh, làm đục ngầu Hoàng Thủy bên trong, không ngừng sôi trào.

Khí nóng cuộn cuộn từ phía trên đại đỉnh phiêu tán ra ngoài, tựa như cột khói.

Nhìn thấy Lý Trình Cực và Ngụy Hợp đến, một người áo đen đứng dậy đi tới hai người.

Hắn ôm quyền thi lễ với Lý Trình Cực.

“Đại nhân, tất cả đã chuẩn bị thỏa đáng rồi, có thể mời người tắm tới được rồi.”

Lý Trình Cực gật đầu.

“Thông báo cho người bên ngoài vào đi. Danh ngạch của các ty đã được phân phối xong chưa? Sau khi kiểm tra, có phù hợp tiêu chuẩn hay không?”

“Đã kiểm tra hết, tổng cộng chín người, toàn bộ đều phù hợp tiêu chuẩn.” Người áo đen cung kính gật đầu.

Hai người một hỏi một đáp, lại nói được một ít.

Ngụy Hợp ở một bên lại nhìn ra, vị Đại sư huynh này, tựa hồ bản thân đang cử hành một hạng mục tinh luyện chân huyết cố định.

hạng mục có chín danh ngạch, hẳn là học viên nhập lớp nửa đường chen vào.

Nói chuyện một lát, Lý Trình Cực hướng Ngụy Hợp ngoác tay, hai người cùng nhau đi vào bên trong.

Mặt khác, người áo đen còn bung một kiện tứ giác khối màu đen đơn giản, hoán đổi cho Ngụy Hợp.

Sau đó mọi người đi tới bên cạnh đại đỉnh.

“Bên trong đỉnh đồng này, tổng cộng chia thành chín ô vuông, người đi vào, ngâm bên trái ngăn cản thứ nhất. Đi đi.” Lý Trình Cực dặn dò.

“Vâng.” Ngụy Hợp gật đầu.

Hắn đi dọc theo từng cái bậc thang bằng kim loại ở một bên đỉnh lớn, bước lên từng bước.

Cao ngang với đại đỉnh, hẳn nhìn vào bên trong.

Nước thuốc màu vàng nhạt không ngừng sôi trào trong chín ô vuông, từ xa nhìn lại, tựa hồ không sai biệt lắm.

Nhưng cẩn thận phân biệt, có thể thấy được tài quay cuồng trong mỗi ô vuông, xung quanh chân văn minh khắc cũng không giống đường vân.

“Không cần lo quá nóng, nhiệt độ nước không quá cao, đủ để thừa nhận.” Lý Trình Cực ở bên ngoài nhắc nhở lần nữa.

“Lui xuống đi.” Hắn cao giọng nói.

Ngụy Hợp hít sâu một hơi, tìm được ô vuông thứ nhất, cởi giày giày, để trần, chỉ mặc một cái quần soóc màu đen, nhảy vào ô vuông nước thuốc.

Vừa mới vào nước, hấn lập tức cảm giác được, đúng là giống như Lý Trình Cự nói.

Nước này thoát nhìn nóng hổi, trên thực tế nhiệt độ vừa vặn tốt, chỉ là hơi nóng.

Hấn đem miệng mũi lộ ở mặt nước, cả người hoàn toàn ngấm vào trong nước thuốc.

Lúc này giọng nói của Lý Trình Cự lại vang lên.

“Tiểu sư đệ, ở bên trái của ngươi, có thuốc men đặc thù mà sư tôn đặc biệt chuẩn bị riêng cho ngươi. Khi ngươi cảm giác trong cơ thể nóng rực khó nhịn, nhớ rõ phải kịp thời lấy ra dùng.”

Ngụy Hợp nghe tiếng, nhìn lại vách đồng chung quanh.

Quả nhiên, trên vách đồng bên phải có một cái móc câu, bên trên treo một cái túi da màu đen, trong đó phồng lên, tựa hồ chứa đồ vật bên trong.

Ngụy Hợp đi qua mở ra xem, bên trong là hết thảy ba cái thử quản ngón giữa.

Bên trong mỗi một ống thí luyện đều đựng một loại chất lỏng màu vàng nhạt.

Hơi nước bao phủ xuống, những chất lỏng màu vàng nhạt này lại vẫn như cũ hiện ra kim quang nhàn nhạt.

Cũng không biết là thứ gì.

“Đã tìm được, sư huynh yên tâm.” Ngụy Hợp nói một câu.

“Được.”

Lý Trình Cự ở bên ngoài gật đầu, sau đó liếc mắt nhìn Hắc y nhân bên cạnh.

“Có thể cho những người khác vào.”

“Vâng.” Người áo đen cung kính trả lời.

Tuy rằng dược thủy bất đồng, nhưng trong đó tinh trận chuyên thiết kế lại giống nhau, còn được khảm tinh hạch của Chân Thú đặc thù, để chế tạo ra tinh hạch phóng xạ kỳ dị, xúc tiến huyết mạch dung hợp.

Cho nên, người đầu tiên vào ao tất nhiên hưởng thụ được nhiều lợi ích nhất, tuy có chút không công bằng với những người còn lại, nhưng ai bảo Lý Trình Cự là người phụ trách hạng mục này chứ?

Những ty còn lại đưa người tới, tuy sau lưng đều có thể lực, nhưng ở Tây Châu, có thể lực nào dám đối đầu với Nguyên Soái phủ?

Cho nên biết rõ Lý Trình Cự là đang lấy việc công làm việc tư, nhưng mấy người ở đây đều không dám lên tiếng.

Rất nhanh, xa xa lại có tám người đã sớm chờ đợi, dưới sự dẫn đầu của từng người áo đen, thấp thỏm chờ mong, đi tới hướng này.

Tám người này đều là thiếu nam thiếu nữ tuổi không quá mười chín, lớn nhất mười chín tuổi, nhỏ thì bảy tám tuổi.

Trong đó có không nhiều lắm tu vi.

Lý Trình Cự liếc nhìn tám người, sắc mặt khôi phục lạnh nhạt.

“Đã đến giờ rồi, có thể xếp hàng vừa vào, nhớ kỹ nhân khẩu của các người, nếu đi nhầm, không chỉ không thể dung hợp huyết mạch, mà còn có thể khiến các người xuất hiện biến số. Nhẹ thì tàn phế, nặng thì bỏ mình tại chỗ. Nhớ kỹ!”

“Nhớ kỹ!” Tám người vội vàng trả lời. Từng gia giáo vô cùng tốt, hiển nhiên trước khi đến đây đều là người nhà dặn dò kỹ.

“Các người đều là hạt giống tương lai của các bộ phận Tây Châu ta, lần này dung hợp huyết mạch, bất luận thành công hay không, đều sẽ tiến hành đề thuần huyết mạch bản thân các người, chiết xuất như vậy, hiệu quả tốt hơn so với dùng huyết khí bình thường. Cho nên, cần phải kiên trì đến cuối cùng, mới không lãng phí tài lực cực lớn trong nhà các người.”

“Đa tạ đại nhân chỉ điểm.” Đám người lại vội vàng trả lời.

“Được rồi, đi thôi.” Lý Trình Cự khoát khoát tay, ý bảo mấy người bắt đầu lên cầu thang.

Chỉ là ánh mắt gã quét qua, trên người một thiếu nữ trong tám người này lại dừng lại một cái chớp mắt.

Thiếu nữ này không phải tuyệt sắc, cũng không phải thiên tài, ngược lại, tư chất của nàng tương đối tệ, có thể nói là hoàn toàn không có chút huyết mạch nào.

Nhưng phụ thân hẳn là thương hội hội hội trường xếp hạng đầu Tây Châu, thế lực gia tộc hiển hách, cho nên tiêu tốn tài nguyên cực lớn và nhân tình, mới nhét nàng vào.

Nhắc đến đây, chính là vì lợi dụng nghi thức dung hợp huyết mạch để kích phát loạn huyết mạch trong cơ thể nàng.

Thiếu nữ mặc một thân váy đỏ, ánh mắt kiên nghị, thân thể mảnh khảnh đến mức có chút gầy yếu.

Nếu là trong mắt người bình thường.

Trên người nàng, chỗ thịt dài cực kỳ cao, vòng eo mềm mại nắm chặt, hai chân thon dài mượt mà, là thân hình tốt hiếm có.

Nữ tử như vậy, tuy rằng gương mặt chỉ là loại bích ngọc hình tiểu gia, nhưng vẫn là tư chất thượng đẳng cực kỳ được hoan nghênh.

Nhưng trong thế giới của võ giả.

Dáng người như vậy, có vẻ có chút không chịu nổi.

Vô luận từ góc độ nào, bộ ngực lớn hơn, vóc dáng gầy yếu, đều không thích hợp phát lực cùng tu hành.

Lý Trình Cực trong lòng lắc đầu. Lão bá kiến phụ thân thiếu nữ, là một hậu bối không tệ, mặc dù thân phận ở rẻ, nhưng lại nho nhã lễ độ, đối đãi người khác ôn hòa, rất có nguyên tắc, cũng có năng lực.

Chỉ là không nghĩ tới hẳn lại sinh ra huyết mạch ngoan thạch như vậy.

Phục hồi lại tinh thần, xem ở trên mặt mũi phụ thân, Lý Trình Cực vẫn cho chút chiếu cố.

“Người đầu tiên, Liễu Thừa Hi!”

Thiếu nữ nhu nhược kia tiến lên một bước, thi lễ với Lý Trình Cự một cái, mới cởi áo ngoài ngoài, lộ ra bên trong bao bọc một lớp áo tơ trắng tinh.

Dục y cùng loại sáo, nhưng là dạng hình bao bọc toàn bộ làn da.

Dục y này dùng những khoảng trống lớn hơn, có thể giúp nước thuốc thông qua da thú đặc thù chế thành quần áo đặc biệt, chuyên môn dùng trong trường hợp này, bất tiện cho phép nữ nhân sử dụng.

Trong con người màu xanh lục của Liễu Thừa Hi hiện lên một vòng kiên định, từng bước đi lên cầu thang, đi đến đỉnh đồng.

Rất nhanh, nàng đứng ở đỉnh, dựa theo đồng bài trong tay mình, lần theo chữ viết phía trên, tìm ra ô vuông thứ ba thuộc về mình.

Bên cạnh đại đỉnh hơi lạnh buốt, không chút nóng, nàng đi trên đó, rất nhanh da thịt trắng nõn liền chảy ra mồ hôi.

Lúc đi qua bên trái, Liễu Thừa Hi chợt nhìn thấy trong ô vuông thứ nhất bên trái đang có một người ngâm.

Đại Nguyệt kế thừa một phần truyền thống Đại Nguyên và Đại Ngô, đều lấy trái làm đầu tiên, cho nên ý nghĩa thứ nhất bên trái, tuyệt đối là vị trí trọng yếu nhất trong nghi thức.

Mà người ngâm mình ở đây, đương nhiên là người có địa vị cao nhất trong nghi thức.

Liễu Thừa Hi biết có chừng mực, không tiện nhìn nhiều, sau khi buộc tóc dài của mình lại, nàng bước vào vũng nước thuốc của mình, nhắm mắt, bắt đầu cảm thụ sự biến hóa trong cơ thể.

Ngụy Hợp ngâm mình trong nước, chú ý tới một bên có người đi ngang qua, ngẩng đầu nhìn lên, hơi nước tuy đậm, nhưng không cách nào ngăn cản thị lực của gã.

Trong nháy mắt nhìn thấy Liễu Thừa Hi đi qua, hai mắt Ngụy Hợp khẽ nhíu lại.

Cô bé này... dường như có chút quen mắt...

Tựa hồ. Dáng dấp có chút giống... Một người nào đó trong trí nhớ hấn ta...

Chỉ là trong thời gian ngắn, hấn cũng không nhớ ra được người kia là ai, có lẽ là người nào đó tiếp xúc không nhiều lắm.

Ngụy Hợp ghi nhớ trong lòng, chuẩn bị đợi đi ra ngoài lại hỏi thăm.

Lúc này hấn tập trung sự chú ý vào tấm dược.

Vốn hấn cho rằng, quá trình chiết xuất chân huyết lần này chỉ đơn giản là một lần, tới tìm tới huyết mạch, nhằm vào chiết xuất, là xong việc.

Nó nghe được hầu hết những tình huống ở chỗ bạn học khác, nhưng hầu như đều như vậy.

Chỉ là hấn không nghĩ tới chính là, việc chiết xuất huyết mạch tới đây đã biến thành dung hợp huyết mạch.

Thế thì cũng thôi đi.

Vốn hấn cho rằng, trong cơ thể mình không có huyết mạch gì khác, dù sao lúc trước nếu hấn có loạn huyết mạch, cũng không đến mức luyện võ va chạm, chậm chạp vô cùng.

Nếu không có hạt châu phá cảnh, hấn ngay cả võ sư cũng không luyện được.

Đáng tiếc, hấn lại sai rồi...

454

Dựa theo thư tịch ghi chép, khi chiết xuất huyết mạch, nếu có một loại huyết mạch, sẽ hiển hiện trên cánh tay trái một sợi máu.

Nếu là hai loại huyết mạch thì sẽ hiển hiện hai dòng.

Ba loại đó chính là ba con.

Cứ thế suy ra.

Người bình thường sẽ không vượt qua ba loại, bởi vì bản thân huyết thống có tính bài xích nhất định.

Rất khó có ba loại loạn huyết có thể tồn tại cùng nhau.

Nguyên bản Ngụy Hợp cũng nghĩ như vậy.

Đáng tiếc...

Hắn ngẫm mình trong nước thuốc, lúc này nâng tay trái lên.

Trên cánh tay trái đang hiện ra chi chít chằng chịt huyết tuyến phức tạp.

Phóng mắt nhìn lại, há chỉ một cây, đơn giản mấy chục cây đều có hàng trăm cây.

“Tình huống không đúng!” Ngụy Hợp bỗng nhiên nghĩ đến, chính mình thân là người có loạn huyết, đồng thời thân phận chân nhân của hệ thống Chân Kính, có lẽ cũng sẽ ảnh hưởng đến nghi thức này.

Hơn nữa trong cơ thể hắn bởi vì tu luyện Kinh Kinh Hồng Quyết, thường cách một đoạn thời gian lại bởi vì đột phá, dùng Phá Cảnh Châu mô phỏng một loại dị thú cường hãn sau khi diệt sạch dùng làm tài liệu.

Lại thêm năng lực thiên phú của Huyền Diệu tông, cũng cần bắt giữ Chân Thú.

Như thế huyết mạch hỗn tạp trong cơ thể hắn đã tích lũy được không biết bao nhiêu.

Trong lòng Ngụy Hợp ngưng trọng hẳn lên, nhìn vô số huyết tuyến chằng chịt trên cánh tay trái, mỗi một sợi huyết tuyến nơi đây, đều cần đại lượng nguyên huyết chuyển đổi, mới có thể hoàn thành chiết xuất nghi thức.

Mà người bình thường, nhiều nhất chỉ có thể chống đỡ một sợi máu mà thành thì đã sức cùng lực kiệt rồi.

Hiện tại trong cơ thể hẳn có nhiều tơ máu như vậy...

“Chân kinh kiêm tu chân huyết, có lẽ chỉ có người tu hành Tam Tâm quyết như ta mới có thể đồng thời tiến hành. Những người còn lại sợ là ngay cả cửa cũng không vào được.

Tình huống như vậy... chỉ sợ ta là người đầu tiên gặp được. Chẳng lẽ võ giả Chân Kinh tinh luyện huyết mạch, đều sẽ gặp phải phiền toái lớn như vậy...”

Hắn có chút hoài nghi là mình chỉ có một mình, mới có vấn đề như vậy.

Nhưng cho dù hẳn tu hành kinh quyết cùng tam tâm quyết, gộp lại dùng các chủng loại dị thú, cũng không đến mức phải nhiều như vậy mới đúng.

“Không đúng!”

Đột nhiên Ngụy Hợp nghĩ đến một vấn đề máu chốt.

Người khác đều là chiết xuất huyết mạch, tinh luyện từ trong cơ thể mình truyền thừa không biết bao nhiêu đời huyết mạch.

Mà ta thì trực tiếp cướp đoạt loại chân thú như Chu Hải rùa này, ngưng tụ ra trái tim thu được huyết mạch.

Nói cách khác, ta là đời thứ nhất huyết mạch, kế thừa tất cả huyết mạch của đám Tri Chu Hải quy ta săn giết.

Cho nên, thứ thuần hóa hiện tại cũng hẳn là thuộc về trong cơ thể nhện hải quy, sở hữu chân thú huyết mạch.

Trong đầu Ngụy Hợp hiện lên đủ loại ý niệm.

Hắn không có nhiều huyết mạch như vậy, nhưng không thể đảm bảo hẳn săn giết nhiều con Hải quy nhện như vậy, bên

trong huyết dịch trong cơ thể chỉ có một loại huyết mạch là Chu Hải Quy mà thôi.

Trong cơ thể Chân Thú cũng hỗn tạp rất nhiều huyết mạch còn lại.

Lúc này tám thuộc trôi theo thời gian, đã bắt đầu tiến vào giai đoạn mới.

Kích phát huyết tuyến, dược dịch dần dần rót vào trong cơ thể Ngụy Hợp, bắt đầu thuần hóa huyết mạch.

Quá trình tinh lọc, đồng thời cũng là một quá trình loại bỏ tạp chất.

Ngụy Hợp cảm giác nhiệt độ thể nội càng ngày càng cao, càng ngày càng nóng, thậm chí đã đến tình trạng nóng hồi khó nhin.

Hắn vội vàng lấy xuống một cái ống thử trên vách đá, mở ra ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Chất lỏng màu vàng nhạt mát lạnh chảy vào cổ họng, nhanh chóng đem khô nóng trong cơ thể hắn hòa hợp không ít.

Ngụy Hợp tận hết khả năng nhắm mắt, bình tâm tĩnh khí, đè nén lại ý tứ táo bạo bạo tuôn ra trong lòng.

Rất nhanh, huyết tuyến trên cánh tay trái của hắn bắt đầu biến mất từng sợi, đó là tạp huyết đại biểu cho những dòng máu yếu ớt, bị huyết mạch mạnh mẽ áp chế bài xích thôn phệ.

Huyết mạch càng cường đại thuần túy thì càng có tính bài xích mạnh mẽ.

Rất nhanh, trên cánh tay Ngụy Hợp chẳng chịt hỗn huyết, chỉ còn lại có hai vệt rải rác.

Hai đầu huyết mạch này tựa như con giun, vằn vện bò sát trên cánh tay hắn.

Mỗi một sợi máu đều trở nên to bằng ngón tay cái.

Trong đó có một sợi máu, rất nhanh bắt đầu ngưng tụ cuộn mình lại, dần dần ở dưới dược hiệu duy trì, hóa thành một đồ án con nhện cực đại.

Một sợi máu khác lại có màu hơi đậm một chút, đồng dạng co rút lại, hình thành một cái vằn đỏ sậm của con cá voi to hơn con nhện.

Chỉ là hai bên gò má của Kinh Ngư là vô số những con mắt nhỏ mọc đầy độc lập.

“Đây là... đồ án Kinh Ngư trên Minh Nguyệt Trường Kinh đồ!” Ngụy Hợp lập tức nhận ra thân phận của con Kinh Ngư này.

Trong lòng hắn chấn động, trước mắt đã rất rõ ràng.

Tất cả tạp huyết trong cơ thể hắn đều bị cắn nuốt hoặc bài xích, chỉ còn lại hai cỗ loạn huyết.

Một cỗ hồng quyết đến từ cá voi, đích xác là huyết mạch đặc thù của cự kinh thần bí.

Một cỗ khác đến từ trái tim của con nhện hải quy mà lúc trước hắn ta săn giết, là huyết mạch do Tam Tâm quyết mang đến.

Rất rõ ràng, huyết mạch cự kinh của Kinh Ngư có lẽ cường đại hơn xa so với nhện hải quy.

Chỉ là bởi vì độ tinh khiết của nó cao hơn, dù sao trực tiếp cướp lấy trái tim từ trong cơ thể con nhện, là trái tim đầu tiên bị loạn huyết, không cao mới lạ.

Như vậy, về sau mới có thể đánh đồng với kẻ trước, bất phân thắng bại.

Hai cỗ huyết mạch phảng phất vật sống, chậm rãi du động trên cánh tay trái Ngụy Hợp, phảng phất đối thủ, tùy thời tiến hành quyết đấu.

Đúng lúc này, trong cơ thể Ngụy Hợp lại xuất hiện cảm giác nóng rực.

Hắn biết rõ là đã đến giờ uống thuốc lần thứ hai.

Lần uống thuốc này sẽ bắt đầu dung hợp huyết mạch.

Ngụy Hợp không chần chờ chút nào, lần nữa lấy ra ống thí luyện thứ hai, nhổ nắp đậy, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Chất lỏng mát lạnh chảy vào cổ họng hắn.

Nhưng hoàn toàn bất đồng so với lúc uống thuốc lúc trước, lần này chất lỏng màu vàng nhạt vừa mới vào dạ dày, liền giống như thuốc nổ, trong nháy mắt kích nổ toàn bộ máu Ngụy Hợp trong cơ thể.

Hai mắt hấn đỏ ngầu, ý thức tắt cả trong đầu âm âm nổ tung.

Hai cổ huyết mạch thuộc về hấn, dưới tác dụng của Bạch tri thù Hải Quy và con cá voi khổng lồ, cấp tốc đánh tới đối phương.

Âm âm!!

Bên tai Ngụy Hợp phảng phất nổ tung một đạo cự lôi.

Cả người hấn ngơ ngác ngác, cảm giác thân thể như sắp bị hòa tan.

Thời gian trôi qua, không biết đã qua bao lâu.

Ngụy Hợp chậm rãi tỉnh lại, hồi thần nhìn chung quanh.

Trước mắt là một mảng hơi nước mập mập, hấn vẫn còn tại chỗ, còn ngâm trong nước thuốc.

Mà lúc này trên cánh tay trái hấn chỉ còn lại một cái đồ án huyết mạch.

Không phải Kinh Ngư, cũng không phải là Sa Hải Quy.

Mà đó là một loại đồ án kỳ dị mà hấn chưa bao giờ thấy qua.

Hồi phục tinh thần, Ngụy Hợp tranh thủ lấy ra một cái thử quản cuối cùng, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Lần thứ ba nước thuốc, vừa mới vào bụng, liền làm cho cả người hấn phảng phất hạn hán lâu ngày gặp được Cam Lâm, nhanh chóng từ trạng thái vừa mới khô nóng trở lại bình thường.

Mà vừa rồi còn hiển lộ trên cánh tay trái, cũng theo đó chậm rãi biến mất.

Lại ngâm một lát, vách đồng liền truyền tới tiếng lại cú đánh của Đương đương.

Đây là thời gian đại diện cho đã đến.

Lúc này Ngụy Hợp mới chậm rãi đứng dậy, thân trên trần đi ra ô vuông.

Bên trái hẳn, lúc này cũng có hai người đi ra.

Một thiếu niên choai choai, mặt mũi tràn đầy vui mừng, hiển nhiên dung hợp không tệ.

Mà một nữ hài khác thì cúi đầu rũ xuống, nắm chặt nắm đấm, không nhìn bất kỳ người nào khác.

“Tất cả hạ xuống đi.” Giọng nói của Lý Trình Cực truyền ra từ bên dưới.

Kể cả Ngụy Hợp, chín người nhao nhao nối đuôi nhau đi xuống cầu thang.

“Huyết mạch dung hợp, năm người thành công, bốn người thất bại.”

Lý Cực Lãng cao giọng nói.

“Tích thuận huyết mạch, tám người thành công, một người thất bại.”

Hắn nhìn về phía cuối cùng kia đứng ở vị thiếu nữ, trong lòng thở dài.

Coi như hẳn cho thì tiện lợi, đáng tiếc đối phương không thu hoạch được gì.

Sau khi tinh luyện huyết mạch, vẫn không có hiển hiện ra, loại tình huống này, bình thường là bởi vì huyết mạch của nàng quá mức yếu kém gây nên.

Cho nên dù có chiết xuất cũng không thể hiện ra được.

Đương nhiên, vẫn còn một khả năng nữa.

Đó chính là, trên người của nàng ta không hề có chút máu me nào.

Bất kể là khả năng nào, đều đại biểu cho thiếu nữ trước mắt này, sau này không có cách nào bước lên con đường tập võ nữa rồi.

Đáng tiếc, phụ thân nàng Tống Thế Hùng đầu tư nhiều tài nguyên như vậy, nhiều nhân tình như vậy, cuối cùng vẫn

không thu hoạch được gì.

Di chuyển ánh mắt đi, cuối cùng ánh mắt của hắn rơi vào trên người Ngụy Hợp.

Nhìn ra được, vẻ ngoài Ngụy Hợp lúc này đã có chút biến hóa.

Da vốn trắng nõn, lúc này mơ hồ có huyết tuyến rất nhỏ phân bố khắp toàn thân.

Huyết khí hùng hậu trên người hắn giờ đây đã nội liễm hơn, trầm thấp không dễ bị người khác phát hiện.

“Hiện tại, đi theo người dẫn đường, theo đường hầm nguyên bản của mình trở về.” Lý Trình Cực lớn tiếng phân phó.

“Vâng!”

Mọi người vội vàng đáp lại.

Rất nhanh, từng thiếu nam thiếu nữ, dưới sự dẫn đường của những người áo đen nhao nhao rời khỏi phụ cận đỉnh đồng.

Chỉ để lại Ngụy Hợp đứng tại chỗ.

“Tiểu sư đệ, dung hợp như thế nào?” Lý Trình Cực khôi phục khuôn mặt ôn hòa, đi ra phía trước nhẹ giọng hỏi thăm.

“Thành công. Chỉ là ta cũng không biết dung hợp huyết mạch gì.” Ngụy Hợp đề thấp thanh âm trả lời.

“Trở về rồi hãy nói.” Lý Trình Cực gật gù đầu, lấy thiên phú song cao cực hạn của tiểu sư đệ, dung hợp ra huyết mạch, nhất định là tư chất tông sư.

Chân huyết khác với hệ thống khác, cấp bậc huyết mạch đã định trước là thấp nhất mà mỗi người có thể đi tới.

Mà huyết mạch song thượng cực nhất định là đã định, Vương Huyền ngày sau nếu không chết, tất nhiên sẽ phát triển đến mức Tông sư trở nên cường đại.

Hai người một trước một sau, Lý Trình Cực lại lần nữa bắt lấy cổ áo Ngụy Hợp, nhẹ nhàng nhảy lên, phóng về phía đường hầm.

Đám người áo đen còn lại nhao nhao hành lễ chào từ biệt hai người.

Trên bầu trời, kinh phong quét qua.

Trong lòng Ngụy Hợp cảm khái không thôi.

Lần dung hợp huyết mạch này, thu hoạch của hắn rất lớn, khó mà tưởng tượng nổi.

Thu hoạch lớn nhất của hắn, còn không phải là Chân Huyết bên này thành công, mà là Huyền Toả Công thuộc hệ thống Chân Kính.

Huyền Toả Công tại dung hợp huyết mạch, tạp huyết bị bài xích thôn phệ, đồng thời cũng nhận lấy kích thích, xuất hiện dấu hiệu nhảy vọt tăng trưởng.

Huyết mạch thân thể kéo lấy tinh thần và tất cả những thứ khác.

Mới đi ra khỏi được dục không bao lâu, Ngụy Hợp liền cảm giác mỗi một chỗ cảm quan của thân thể mình đều mơ hồ tiến vào một tầng cảnh giới hoàn toàn mới.

Hắn có loại cảm giác, chỉ cần mình nguyện ý, là có thể hoàn toàn bước vào một thế giới khác.

Một thế giới mà hắn luôn mong ngóng trước kia, chờ đợi rất nhiều năm thế giới - Chân giới.

Đúng vậy.

Ngụy Hợp ngâm mình trong bồn tắm, huyết mạch tinh thuần dung hợp, tu vi chân kinh cũng đột phá.

Hắn, lẳng lặng vô thanh vô tức thuận lợi bước vào toàn thực.

Từ giờ trở đi, trở thành một võ giả hoàn toàn xứng với thực.

“Đúng rồi, sư huynh, cô gái duy nhất không thành công lúc này, có thể hỏi một chút lai lịch không?” Ngụy Hợp chợt nghĩ tới điều này, thuận miệng hỏi một câu.

“A, người nói là Liễu Thừa Hi? Nàng là con gái của hội trưởng một thương hội Tây Châu, phụ thân nàng Tống Thế Hùng, xem như một hậu bối ta khá thích, cho nên ta cho nàng một chút tiện nghi trong chức vụ, an bài nàng tới gần một chút.”

“Tổng Thế Hùng?”

Ngụy Hợp sững sốt, trong nháy mắt nhớ lại cô gái kia trông như ai.

Hắn không nghĩ tới, Liễu Thừa Hi kia lại là con gái của Tổng Thế Hùng.

“Không nói những thứ này nữa, sau khi ngưng hợp, hắn là có thể mang huyết mạch thôi động đến tay trái xem xét, trở về cẩn thận kiểm tra, xem rốt cuộc ngưng hợp thành Chân Thú huyết mạch gì.” Lý Trình Cự cũng có chút hiếu kỳ.

Tiểu sư đệ vốn có tư chất cường hãn, sau khi ngưng hợp có thể đạt tới độ cao như thế nào.

Đối với việc này, hắn vẫn tương đối chờ mong.

“Ta cũng không biết... Ta cảm giác khí lực trên người lại tăng trưởng.” Ngụy Hợp trả lời bằng giọng nói.

“Trở về khảo thí.” Lý Trình Cự cười nói.

Bên trong phủ Nguyên Soái.

Trong luyện võ trường lớn như vậy, một lực trường vô hình độc đáo thuộc về tinh trận trong suốt chậm rãi chống đỡ.

Tam sư huynh Long Ngũ Phúc dưới trướng Ngụy Hợp và Lý Dung môn, đang giằng co đứng thẳng.

Long Ngũ phúc khuôn mặt hàm hậu, thân cao hơn ba thước, trên người thể trạng cường tráng, mạnh mẽ Khổng Vũ. Lúc này hắn mặc một thân áo đen không đeo sau lưng, có chút khản trương nhìn Ngụy Hợp đối diện.

“Tiểu sư đệ, nếu đau thì cứ gọi ra đi, ta bởi vì nguyên nhân huyết mạch mà lực không chế trời sinh không phải quá tốt.”

“Biết rõ, thử một chút xem sao.” Ngụy Hợp gật đầu.

Đột phá đến khai thân, cũng chính là tương đương với cảnh giới võ sư chân kinh. Lúc này khí lực toàn thân hắn, chỉ riêng huyết mạch tăng phúc đã vượt qua bảy vạn cân.

Huyết mạch cực hạn cấp Tông Sư, sau khi thuần hóa dung hợp, đến cùng có thể đạt tới trình độ nào.

Không ai biết được.

Cường giả thiên tài như vậy, toàn bộ thàng lớn tổng cộng chỉ có một bàn tay.

Mà một trong số đó chính là quốc sư Ma Đa.

Mà bây giờ, đa số đều là đệ nhất cường giả của Đại Nguyệt.

Cho nên tình huống Ngụy Hợp lúc này, cũng thu hút sự chú ý của toàn bộ người của Phần Thiên quân bộ.

Tư chất song song thượng cực hạn, sau khi thuần hóa dung hợp, hắn là đã xem như là phá cấp huyết mạch giới hạn.

Loại tư chất cực hạn của toàn bộ Đại Nguyệt này, tất cả mọi người đều đang chờ mong, xem Ngụy Hợp có thể khai thân cảnh thì biểu hiện như thế nào.

Lúc này, xung quanh khu vực luyện võ đã có không ít người vây xem qua, tất cả đều là tướng lĩnh quan viên của phủ Nguyên Soái mặc giáp trụ hoặc là phục sức văn quan.

Từng ánh mắt như thực chất rơi vào trên thân hai người trong sân.

Chủ nhân những ánh mắt này, cơ bản đều là môn hạ Lý Dung Nguyên Soái.

Toàn bộ Phần Thiên Quân bộ, kỳ thật đệ tử do Lý Dung dạy, tổng cộng không dưới mấy chục người.

Nhưng trong đó chỉ có người chân chính bước vào cảnh giới Thần lực, mới được nàng thừa nhận là đệ tử chính thức.

Còn lại đều chỉ là dòng chảy tương tự đệ tử ký danh, không được tính vào danh sách.

Lúc này, Ngụy Hợp cảm nhận được khí huyết cường hãn mênh mêng trong cơ thể tựa như hải dương đang hướng về phía Long Ngũ Phúc gập đầu.

“Bắt đầu đi, Tam sư huynh.”

Mặc dù Phúc Long Ngũ là đệ tử nhỏ nhất ngoại trừ Tử Đình, nhưng vẫn là cảnh giới yếu nhất, cũng là cao thủ cường hãn cấp bậc Bồ Tát.

Hơn nữa bản thân hắn cũng có tư chất thiên tài, có thể được Lý Dung Nguyên Soái thu làm môn đồ, tư chất tất nhiên sẽ không kém.

Vì vậy thực lực mạnh hơn cùng cảnh giới cùng cấp rất nhiều.

Lúc này Long Ngũ Phúc đào dưới đất, thân thể cong lên, khom lưng, lỗ mũi chậm rãi thở hỗn hển.

“Cẩn thận, huyết mạch của ta tên là Cự Ảnh Man Ngưu, chủ yếu lấy khí lực cường hãn trừ danh.”

Vừa nói xong.

Long Ngũ Phúc giẫm chân một cái, mặt đất lập tức nổ tung, cả người hắn dưới tác dụng cực lớn, như mũi tên lửa phóng tới Ngụy Hợp.

Không sử dụng tất cả các chiêu số còn lại, chỉ đơn giản như vậy thôi.

Ngụy Hợp vẫn đứng bất động tại chỗ, chân sau đứng vững, hai tay đối mặt nhau.

Bành!!!

Giữa hai người truyền ra tiếng va chạm kịch liệt.

Cả người Ngụy Hợp bị lực va đập cực lớn, đung lui về sau hơn mười thước.

Hai cánh tay hấn tê dại.

Tuy rằng ở vào thế hạ phong tuyệt đối, nhưng vẫn cố nén xung động dùng kinh phong hồng quyết, mà chỉ thuần túy là huyết mạch lực lượng để ứng phó với long ngũ phúc.

Trước khi hấn tham gia nghi thức thuần huyết, huyết mạch mang đến khí lực, cũng đã đạt đến sáu vạn cân.

Sau nghi thức, huyết mạch được thuần hóa dung hợp, khí lực trong hai ngày này của Ngụy Hợp nhanh chóng tăng lên.

Lúc này, khí lực huyết mạch đơn thuần cũng đã đạt đến bảy vạn cân, hơn nữa còn đang tăng lên.

Sức mạnh của mấy vạn cân đang giằng co với nhau, hai người giống như sức mạnh sừng, liều mạng giữ chặt hai tay đối phương, hướng về phía trước dùng lực.

Trên làn da toàn thân Ngụy Hợp, từ khi dung hợp nghi thức, liền xuất hiện rất nhiều hồng tuyến.

Lúc này hồng tuyến, mơ hồ trở nên càng ngày càng hồng.

“Ha ha!” Bỗng nhiên Long Ngũ Phúc phát lực, hung hăng đâm vào trán Ngụy Hợp.

Đương!

Hai người va đầu vào nhau, phảng phất chùy sắt đập vào cột đồng, thanh âm nặng nề chấn động.

Ngụy Hợp bị nện lui về phía sau mấy bước, ngòai phịch xuống đất, đầu có chút choáng váng.

“Được rồi.” Long Ngũ nói bằng thần sắc phức tạp: “Tiểu sư đệ, nếu chỉ bàn về sức mạnh đơn thuần thì ngươi đã yếu hơn ta một chút rồi...”

Hắn tự mình biết chuyện nhà mình, một thân lực lượng của hắn chính là xuất đầu lộ diện từ mười vạn cân, đây đã là cực hạn của cấp Chân Huyết.

Chân huyết bình thường cũng có thể đạt tới khoảng năm vạn cân.

Mở ra, rèn xương, luyện tạng, sau đó mới là chân huyết.

Hôm nay tiểu sư đệ mới khai thân, đã đạt đến lực lượng tối thiểu sáu bảy vạn cân...

Cái này Phá giới cấp huyết mạch, thật sự là biến thái đến cực điểm!

Long Ngũ Phúc từng cho rằng mình có một thân lực lượng, luyện đến chỗ cao, thiên hạ lớn có thể đi được.

Hắn từng cho rằng, kể cả những cường giả đứng đầu kia, khi cùng cảnh giới với hắn thì cũng sẽ không vượt qua mình quá nhiều.

Hiện tại xem ra, hắn quá ngây thơ rồi.

Chờ đến khi Tiểu sư đệ luyện tạng, có lẽ hắn đã không còn là đối thủ của đối phương.

“Đa tạ sư huynh chỉ giáo.” Ngụy Hợp đứng dậy, lắc lắc đầu.

Lực phòng ngự cường hãn do huyết mạch mang đến khiến cho hắn lúc này cũng có da đồng xương sắt như vậy.

Cho nên nhất nện của Long Ngũ Phúc vừa rồi đối với hắn không có bao nhiêu thương tổn.

“Bây giờ ngươi khai thân, có thể so với cảnh giới Chân Huyết, lại thêm tập võ, tu hành võ nghệ, bí kỹ, sau này nhất định tính an toàn tăng nhiều.” Long Ngũ Phúc đề nghị.

“Cho nên thời gian sau đó, tốt nhất là ở trong phủ tập luyện võ nghệ cho tốt. Lấy thân lực của ngươi, chọn một binh khí

không tề, khi vung lên, lực sát thương tuyệt đối không tầm thường.”

“Đa tạ sư huynh.” Ngụy Hợp gật đầu.

“Được rồi, các người có ai muốn cảm thụ một chút thực lực huyết mạch Vương Huyền sư đệ không? Muốn lên cũng có thể đi lên thử một chút.” Long Ngũ Phúc liếc nhìn mọi người chung quanh, cao giọng nói.

Vừa nói xong, lập tức có mấy người động lòng.

Một tên tướng lĩnh cao tráng mặc áo giáp màu trắng, đầu đội song tu trùng thiên quan, mang theo một thanh Phương Thiên Họa Kích, đi ra.

“Tại hạ Tần Thư, xin Vương Huyền sư huynh chỉ điểm.”

Từ sau khi Ngụy Hợp nhập môn, một mực đóng cửa khổ tu, ngoại giới truyền hán như thế nào thiên phú hơn người, tư chất cường hãn như thế nào.

Những chuyện này cũng chỉ là lời đồn mà thôi.

Trừ sư huynh đệ trong Lý Dung môn biết rõ, người ngoài kỳ thật cũng không biết rõ.

Đây đúng là một cơ hội tốt để nắm chắc cơ hội.

Lý tướng luôn là Tần Hàm, chính là có thể chân chính bái nhập làm môn hạ Lý Dung, lúc này đứng ra, cũng là muốn cân nhắc ước lượng, để Nguyên Soái phá lệ thu nhận Vương Huyền, huyết mạch tốt cuộc tốt đến mức nào.

“Mời.” Ngụy Hợp thở hắt ra, trần định nói.

“Mời.”

Tần Hàm cầm Phương Thiên Họa Kích xuống mặt đất, trên tay trống không.

“Ta cũng không bắt nạt người, người tay không ta cũng tay không.” Hãn cao giọng nói.

“Tốt.” Ngụy Hợp gật đầu, hơi có chút hảo cảm với lão.

Hai người đứng đối diện nhau.

Trong giây lát, Tần hàm lao tới, bước chân quỹ dị rẽ qua lách lại, xuất hiện bên cạnh Ngụy Kỳ.

Bành.

Đây là võ kỹ!

Hắn vỗ một chưởng vào bên trái cổ Ngụy Hợp.

Nhưng cảm giác đánh trúng giống như vỏ cây, cứng cõi thô ráp.

Cự lực gần ba vạn cân ngưng tụ trên một chưởng này, đánh vào trên người Ngụy Hợp, lại phảng phất ngay cả vết lõm cũng không đánh ra.

Cái cổ nhìn như da thịt kia, đánh lên mới phát hiện, căn bản chính là cột kim loại cứng rắn nhất.

Tần hàm ngây người, động tác dừng lại, liền bị Ngụy Hợp nắm lấy cơ hội.

Bành!!

Trong chốc lát hắn cảm thấy ngực đau nhức, toàn bộ áo giáp hộ tâm Kính lõm xuống dưới, thân thể bay ngược ra sau, văng ra xa rơi trên mặt đất cách đó hơn mười mét.

“Đa tạ.” Ngụy Hợp ôm quyền hành lễ.

Đệ tử ký danh vây xem chung quanh, một mảnh xôn xao.

Tần hàm đã là cao thủ luyện tạng cực hạn, bất cứ lúc nào cũng có thể bước chân vào chân huyết.

Nhưng mà ở trước mặt Vương Huyền, ngay cả mười giây cũng không thể chống đỡ nổi.

“Vừa rồi chắc chắn là ngươi giả trò! Ta đến!” Một tráng hán toàn thân lông đen khác mở lồng ngực sải bước lên đài.

“Được.” Ngụy Hợp cũng không tức giận, chỉ mỉm cười đưa tay, chờ đợi đối phương xuất chiêu.

Vài giây sau, đại hán lông đen cũng bay ra ngoài, ôm bụng, vẻ mặt hoài nghi.

Từng đối thủ nối tiếp nhau lên đài, đều không phải đối thủ của Ngụy Hợp.

Hắn có chiêu số gì cũng vô dụng.

Đơn giản là thân thể, tổ chất bình thường nghiền ép.

Sức mạnh bảy vạn cân, cộng thêm tốc độ tăng phúc sau khi dung hợp huyết mạch, còn có một thân da đồng xương sắt có chút khoa trương.

Khiến cho hắn cơ hồ dừng lại để đối thủ đánh, sau đó đánh trả lại vẫn có thể không tổn thương chút nào.

Long Ngũ Phúc ở bên cạnh nhìn thờ dài trong lòng.

Ngay từ đầu những người này đã tiến lên khiêu chiến, có lẽ trong lòng không phục.

Nhưng về sau sau khi thấy rõ sự thật, còn đi khiêu chiến, thật ra là muốn tự mình cảm nhận một chút, chỗ biến thái của huyết mạch cấp Tông Sư.

Một hồi não loạn lao xuống.

Tất cả những người bị thương đều được mang đi.

Sắc trời cũng hơi tối.

Ngụy Hợp cùng Long Ngũ Phúc cáo từ đệ tử ký danh chung quanh, chuẩn bị rời đi.

Lại là phát hiện ngoài ý muốn, sư tôn Lý Dung, không biết lúc nào đã đứng bên sân xem một lát.

Đôi cánh sau lưng Lý Dung thu liễm lại, bị một cái áo choàng lớn màu đỏ ngăn trở.

Nàng ta hài lòng nhìn Ngụy Hợp.

“Xem ra dung hợp không tệ, cũng không uổng công ngũ linh huyết ta chuyên mua cho ngươi.”

“Ngũ Linh huyết?!” Long Ngũ Phúc trong lòng chấn động.

Ngũ linh đại biểu cho máu huyết của năm vị tông sư trong Đại Nguyệt.

Trạng thái năm vị tông sư này vừa vận dị hóa, tương ứng chính là trong thần thoại truyền thuyết ngũ linh.

Cũng chính là ngũ phương linh thú.

Mà muốn lấy được Ngũ Linh huyết, coi như với địa vị thực lực của Lý Dung, cũng cần nợ nhân tình rất lớn.

Tác dụng của thứ này, là tối đa gia tốc tốc độ tu hành, hơn nữa còn không có di chứng gia tốc tốc độ tu hành.

“Sư tôn... Cho dù là lúc trước đại sư huynh cũng chưa từng hưởng thụ qua đãi ngộ này...” Long Ngũ Phúc bất đắc dĩ nói.

“Phí lời, lúc trước ngũ linh đều không tập hợp đủ, cũng tức là huyết khí phát minh ra, sau đó mới có một tông sư mới, bù đắp đủ ngũ linh chi vị.” Lý Dung lờ mờ hắt một cái.

Tâm mắt trở lại Ngụy Kỳ, nàng hít sâu một hơi.

“Huyền nhi, đưa tấm bản đồ dung hợp huyết mạch của ngươi cho ta xem.”

Ngụy Hợp gật đầu, kéo ống tay áo bên trái lên, vận chuyển huyết mạch.

Lập tức trên cánh tay trái hắt chậm rãi hiện ra một bộ huyết sắc đồ văn rõ ràng.

Đó là một con cá voi kỳ dị, toàn thân phủ đầy râu dài, trên người có khảm dày đặc áo giáp.

Hai bên mặt cá voi mơ hồ có thể nhìn thấy con mắt màu đỏ dày đặc tụ lại một chỗ, hình thành hai con mắt phân bố như hai cánh hồ điệp.

“Quả nhiên... có bóng con rùa biển, cũng có bóng dáng con cá voi lớn, còn có một số tạp huyết mạch, cũng bị dung hợp vào.... Sau khi dung hợp, thân thể ngươi có cảm giác biến hóa gì không?” Lý Dung hỏi.

“Khí lực vẫn đang lớn lên, nhưng tốc độ không nhanh, làn da cơ bắp xương cốt đều trở nên cứng rắn. Thực lực biến lớn, tốc độ phản ứng cũng nhanh một chút. Còn lại không có gì khác.” Ngụy Hợp thân nhiên trả lời.

Mấy ngày nay thần bí huyết mạch này mang đến cho hấn biến hóa chính là những thứ này. Hấn cũng không giấu diếm.

*

*

*

*

*

*

“Ừm, không vội, chờ người chân chính chân huyết, bán đi hóa ra, liền có thể phát huy ra một phần thực lực cường đại huyết mạch. Trước đó, chân huyết chúng ta chỉ cần dựa vào võ nghệ và bí kỹ chiến đấu.

Cho nên, bắt đầu từ hôm nay, ta tự mình dạy cho người võ nghệ bí kỹ!”

“Vâng!” Ngụy Hợp vội vàng gật đầu.

“Còn nữa, tin tức của người truyền ra ngoài, phỏng chừng qua một trận sẽ có không ít người tới thăm hỏi. Có thể đẩy thì ta tận lực từ chối, một chút từ chối không được, người vẫn phải gặp mặt, chuẩn bị sẵn sàng.” Lý Dung nói.

“Vâng. Đệ tử hiểu.”

“Còn nữa, đối với huyết mạch của người, khẳng định sẽ có không ít người ngấp nghé. Phương diện này, người chỉ cần chú ý đừng làm chậm trễ tu hành, tất cả còn lại tự do.” Lý Dung nói đến đây, thở dài một tiếng.

“Nếu có thể, tận lực lưu lại một ít huyết mạch thì tốt hơn.”

“Đệ tử hiểu rồi...” Ngụy Hợp ngoài miệng đáp ứng.

“Được rồi, hiện tại, theo ta tới đây.” Lý Dung quay người, dẫn đầu đi đến diễn võ trường sâu bên trong phủ Nguyên Soái.

Nơi đó mới là nơi mà bình thường nàng thường chân chính truyền công.

“Phản Thiên Chân Công chủ yếu dùng để đào móc huyết mạch và cường hóa huyết mạch. Người chân chính Phản Thiên Quân bộ dùng cho thực chiến, là Thất Hoàng Chân Võ, đây là người mà cả đời ta học tập đại thành.”

Lý Dung vừa đi, vừa bắt đầu chỉ điểm cho Ngụy Hợp, về một bộ võ nghệ cường đại Phản Thiên Chân Công.

“Thất Hoàng Chân Võ, coi như là tại toàn bộ Đại Nguyệt, cũng vẫn như cũ có không tầm thường chiến tích.

Nhiều tông sư thág lớn như vậy, vì sao cũng chỉ có chín người chúng ta trở thành nguyên soái? Chính là bởi vì thực lực phân chia cao thấp.” Lý Dung ở phương diện này không khách khí khoa học bản thân chút nào.

“Nghe nói từng là Đại nguyên, có cao thủ Đạo môn từng có cảnh giới võ đạo, có thể tránh né rất nhiều thương tổn khiến bản thân đứng ở thế bất bại.

Mà Thất Hoàng Chân Võ của ta lại là con đường tiên công, luyện đến chỗ cao có thể đạt tới cảnh giới tìm khe hở để tiến tới, không gì không xuyên thủng được.”

Ngụy Hợp mừng rỡ, loại cảnh giới võ đạo thuần túy này, cũng chính là khiếm khuyết của hắn.

Có được một vị Chân Huyết Tông sư cường hãn độc túi truyền thụ, đối với hắn mà nói cũng là kỳ ngộ hiếm có.

Hai người một bên, Long Ngũ Phúc yên lặng vung lui những người xung quanh, an tĩnh đảm nhiệm vị trí hộ pháp.

Hắn cũng đã tập luyện qua Thất Hoàng Chân Võ, đây là một môn luyện đến cực điểm, có thể làm cho đối thủ không thể nào né tránh nhất định trúng võ đạo.

Hơn nữa khi tấn công yếu nhược của địch nhân, muốn tìm kiếm nhược điểm có lực sát thương cực lớn trên phương diện yếu.

Chỉ tiếc, độ khó quá cao, dẫn tới Phản Thiên quân bộ cũng chỉ có đại sư huynh luyện tới tiểu thành.

Sắc trời dần tối muộn, trong diễn võ trường, Lý Dung chuyên tâm giảng giải, Ngụy Hợp chuyên tâm nghe giảng.

Hai người đều hết sức chăm chú, quên mất thời gian, dần dần tiến vào trạng thái khác.

Đại Nguyệt Hải Châu.

Trong một tử lâu bình thường, các tân khách nâng ly cạn chén, các ca nữ ngâm xướng ca.

Trong một gian phòng trong đó, An Khê thấp thỏm ôm tỳ bà yêu thích của mình, đi vào trong phòng, ngồi xuống một góc, bắt đầu điều chỉnh dây đàn tỳ bà, chờ tân khách yến bắt đầu.

Nàng từ nhỏ đã theo gia gia học tỳ bà thổi tấu. Tuy thân là nữ hài, nhưng khuôn mặt cũng không xinh đẹp, dáng người quá gầy gò, không có tư sắc gì.

Bây giờ gia gia mất đi, sinh kế duy nhất của bà là dựa vào tỳ bà này sống qua ngày.

Ngày thường, mỗi ngày đều có khách thấp vài bài hát, đại đa số là cô am hiểu, cũng có một ít điểm sáng phải nghe một số điệu nhạc nhà lạnh.

An Khê cũng sớm đã quen rồi.

Hôm nay phần đơn thứ nhất, khách nhân trong phòng, lại không khiến nàng nhanh chóng bắt đầu tấu đàn.

Trong phòng ngồi hai nam nữ có chút kỳ quái.

Nam tử trầm ôn nội liễm, bề ngoài xấu xí, nhưng một thân áo bào tro, phần lưng thêu đường vân đặc thù, hiển nhiên không phải xuất thân bình thường.

Thần sắc nữ tử trong treo nhưng lạnh lùng xuất trần, rõ ràng nàng ở trong tử lâu nhưng vẫn cho nàng một loại túc mục ở nơi này.

“Thế nào?” Người đàn ông kia nhìn An Khê, lên tiếng hỏi.

“Rất tốt!” Cô gái nhẹ giọng trả lời, “Cùng ta tìm được tư liệu so sánh, phi thường giống. Điều chỉnh thêm chút, chính là một gương mặt giống nhau như đúc.”

“Không... Không cần hoàn toàn giống. Đó không phải chân thực.” Nam tử cười nói: “Đôi khi, quá đồng nhất, ngược lại dễ khiến người ta cảnh giác. Người thường như vậy, hướng chỉ là một vị kia?”

“Thế thì ý của ngươi là...” Cô gái nhìn đối phương.

“Chính là nàng. Nếu hôm nay Nguyên Đô không có nhược điểm, chúng ta sẽ chế tạo ra một cái.” Nam tử cười nói.

“...” Nữ tử trầm mặc, nhìn An Khê, ánh mắt có chút phức tạp.

An Khê đột nhiên nhìn hai người bọn họ, trực giác nói cho nàng biết, dường như bản thân đã gặp phải chuyện gì đó khó có thể tưởng tượng được.

“Xin hỏi hai vị còn muốn nghe một chút lời hát không?” Nàng có chút thấp thỏm không yên hỏi.

Ngụy Hợp đi theo Lý Dung, dốc lòng đóng cửa khổ tu. Trừ mỗi ngày đi thư viện học tập kiến thức văn hóa, thời gian còn lại toàn bộ đều bỏ nhào vào trên Phần Thiên Chân Công cùng Thất Hoàng Chân Võ.

Mà dung hợp huyết mạch, bởi vì cực giống Cự Kinh mặc giáp, cho nên bị Ngụy Hợp lấy tên Tu Di Kinh Vương.

Đối với việc này Lý Trình Cự cười nói y nhìn đồ văn râu dài hơn nhiều, cho nên cố ý gom về râu di.

Ngụy Hợp cũng không phủ nhận.

Sau khi dung hợp huyết mạch mới này, khí lực tăng trưởng quả thực như không có điểm cuối.

Mỗi ngày hoặc nhiều hoặc nhiều hoặc ít trưởng thành.

Mà tiến độ của hắn trên Thất Hoàng Chân Võ, lại giống với cảnh giới võ đạo năm đó, tiến độ cực chậm.

Dường như Ngụy Hợp không có thiên phú gì về võ đạo, không có cảm ngộ, không có tài năng gì.

Thiên phú, tuy rằng chỉ là cách xưng hô thống nhất nhưng cũng phải phân chia rất nhiều loại.

Mà thiên phú lĩnh ngộ võ nghệ đối với võ đạo, chính là khuyết điểm của Ngụy Hợp.

Đối với loại cảnh giới võ nghệ thuần túy này, hắn tiến triển chậm chạp, ngay cả một số kỹ danh đệ tử cũng không bằng.

Điều này làm cho Lý Dung thất vọng, trong lòng có chút cảm khái.

Chung quy Vương Huyền cũng không phải hoàn mỹ, cũng có những điều mà hắn ta không am hiểu.

Vương Huyền Như vậy, trong lòng mọi người, ngược lại càng hiện ra chân thực hơn.

Thời gian cực nhanh, năm tháng như thoi đưa.

Trong nháy mắt, Ngụy Hợp đã ngây ngốc hơn một năm ở Đại Nguyệt.

Cách một đoạn thời gian, hắn truyền tin tức về tông môn, đồng thời cũng truyền một ít tình báo che giấu của tháng trước cho Nguyên Đô Tử.

Trừ những thứ này, Ngụy Hợp tu hành trên võ đạo, ngược lại cuối cùng tiến vào trì hoãn kỳ.

Nhưng sự chậm chạp của hắn so với những người khác mà nói, nhanh đến đáng sợ.

Hơn một năm, hắn từ Khai Thân sơ kỳ, đột phá đến cảnh giới Đoán Cốt.

Mà lực lượng huyết mạch mà thân thể khí lực, đơn thuần Tam Tâm Quyết mang đến đã đạt đến mười vạn cân.

Mới rèn cốt, đã đạt đến cảnh giới nhập môn của Thần lực.

Cảnh giới Thần lực còn có một cách xưng hô khác trong Phật môn, đó chính là Bồ Tát.

Mà như vậy, còn chưa tính cả lực lượng của Kinh Hồng quyết của hắn, còn có lực lượng khổng lồ của toàn bộ lực lượng.

Làm cho Ngụy Hợp tiếc hận chính là, hệ thống chân kinh của hắn quả thật đã lâm vào đình trệ.

Giống như kết luận ban đầu sau khi kiểm tra Huyền Diệu tông, tư chất căn cốt của hắn, ở phương diện chân chính, thật sự chỉ có thể đạt tới mức toàn bộ nhập môn.

Sau khi đạt tới mức toàn chân nhập môn, Ngụy Hợp liền cảm giác phương diện tồn thân của mình, xuất hiện vấn đề.

Sau khi hoàn toàn khôi phục, hắn cố thân đình trệ tăng cường, đứng nguyên tại chỗ duy trì nguyên trạng.

Bất luận hắn dùng sức mạnh tâm bồ như thế nào, lực hút thân lực tồn thân, đều bất động tại chỗ.

Dưới tình huống này, Ngụy Hợp quyết đoán di chuyển trung tâm, tập trung toàn bộ tinh thần vào tu hành chân huyết.

Mà hoàn toàn ngược với chân kinh là, trên chân huyết, tiến độ của hắn tiến độ cực nhanh, quả thực khiến cho tông sư cũng phải thán phục.

Mà theo trọng tâm dời đi như vậy, Ngụy Hợp cũng dần dần thích ứng với đủ loại sinh hoạt ở tháng Đại Nguyệt.

“Huyền đệ? Mấy ngày nữa, hình như hành động tiêu trừ cảm đảng mới bên quân bộ lại bắt đầu rồi. Chỗ ngươi có tin tức gì mới không?”

Dưới màn đêm, trong lâm viên.

Ngụy Hợp ngồi trên ghế đá, bàn đá trong tay bày biện rượu ngon món ngon, nước suối chảy xuôi qua bên dòng suối.

Cách đó không xa, các thế hệ thứ hai, thứ ba Tây Châu, người nào cũng phóng đảng, mỹ nhân tửu ngon trong lòng, tùy ý thưởng ngoạn.

Có người thừa dịp rượu ý hát ca hát, có người ôm mỹ nhân nấp ở góc lặng yên làm việc.

Còn có người tranh luận đánh cờ, mặt đỏ tới mang tai.

Ngụy Hợp yên tĩnh uống rượu như vậy, cũng có không ít người nghe khúc Quan Vũ.

Nơi này là một phủ đệ của Ích Vương phủ Tây Châu.

Là đường đệ của Đinh Nguyên Đế hiện nay, bởi vì cảnh giới Võ đạo của Vương điện hạ không cao, cho nên càng thêm hứng thú hưởng thụ giao tế.

Mà người mà Ngụy Hợp tham gia chính là ích cho Vương trưởng tử - Tư Mã Ngọc Sơn, tự mình thiết lập, mời Thanh Tâm yển của đệ tử quyền lực đứng đầu châu phủ trong Thanh phủ thành.

Tiệc như vậy, kỳ thật Ngụy Hợp cứ cách một đoạn thời gian lại tham gia một lần.

Một mặt là vì bất cứ lúc nào cũng có thể biết động tĩnh khắp nơi từ miệng những người còn lại. Một mặt khác, chính là sự thúc đẩy của sư phụ Lý Dung.

Lý Dung bức thiết muốn Ngụy Hợp cưới vợ sinh con thật nhanh.

Tốt nhất là cưới mười mấy người, sinh một đống con cái, để lại đầy đủ huyết mạch.

Mặc dù huyết mạch thể hệ thứ hai sẽ yếu đi một mảng lớn, nhưng huyết mạch cấp độ phá giới, cho dù yếu hóa, cũng sẽ không kém cạnh gì.

Hồi phục tinh thần lại, Ngụy Hợp thở hắt ra, cười nói.

“Hành động là sư huynh ta chủ trì, còn lại ta cũng không rõ, bất quá lần này chủ yếu vây quét, hẳn là một bộ phận còn sót lại của cấm đảng ban đầu thuộc về yêu đảng.”

“Yêu đảng?” Ngồi bên cạnh hỏi thăm, chính là một trong những đệ tử quyền lực đứng đầu Tây Châu mà Ngụy Hợp kết bạn trong khoảng thời gian này, Cung Lăng Vân.

Mẫu thân của Cung Lăng Vân là một trong những tông sư bản địa của châu phủ, con gái của Cửu Biên tông sư.

Còn phụ thân của Cung Lăng Vân là bộ trưởng công của Tây Châu, quyền cao chức trọng, chính ông ta thuộc loại điển hình quyền quý kết hợp.

Cho dù trong bữa tiệc lần này, địa vị Cung Lăng Vân cũng khá cao.

“Không sai. Yêu đảng tiền triều Đại Nguyên lưu lại, bây giờ đại bộ phận đã sớm sát nhập vào Ma Môn, lần này vây quét, chỉ là một số ít còn kiên trì chính thống lão ngoan cố.” Ngụy Hợp gật đầu nói.

Mấy thứ này, mấy sư huynh sư tỷ của phủ Nguyên Soái đều không giấu hấn, tùy tiện hỏi một chút là biết động tĩnh.

“Yêu đảng mà nói có thể sẽ gặp nguy hiểm, nếu muốn vào để càn quét tư chất... e là phiền phức.” Cung Lăng Vân nhíu mày.

“Chờ một ngày nào đó vây quét một ít tiểu thế lực, ta kịp thời thông báo cho người là được.” Ngụy Hợp cười nói.

Đại Nguyệt cũng lấy võ định quốc, cho nên chiến tích vũ lực mới là mấu chốt quan trọng nhất của việc hàm lượng vàng ròng.

Cho nên Cung Lăng Vân mới nghĩ cách như vậy để có được tư lịch chiến tích.

“Vậy xin đa tạ trước.” Cung Lăng Vân nâng chén cười nói.

“Khách sáo rồi.”

Trong lúc tán gẫu, hai người lại bắt đầu thảo luận một vài chuyện lớn xảy ra ở Tây Châu trong thời gian gần đây.

Ngụy Hợp chính là từ trong những chuyện phiếm này, thu được không ít tình báo có giá trị, đưa về tông môn cùng Ma môn.

Đương nhiên, phía Ma Môn bên kia, tin tình báo hấn nghe được, đương nhiên không phải đưa hết toàn bộ, mười phần tặng năm cái đã là không tệ rồi.

Như lúc trước vận chuyển tình báo Tử Tuyết Kỳ Lân Giác, Ngụy Hợp đưa cho một nửa tin tức.

Ma môn dựa theo căn cứ tiến về cướp hàng, tuy cuối cùng thành công nhưng vẫn tổn thất không nhỏ.

Đương nhiên Ngụy Hợp cũng nhận được hồi báo mình muốn, được vật mới mới thu liễm khí tức khỏe mạnh để bổ sung.

Nếu hắn đem tin tình báo đưa đi hoàn toàn, có lẽ có thể khiến Ma Môn giảm bớt phạm vi tổn thất lớn, nhưng Ngụy Hợp lại rất có khả năng bại lộ.

Hai người đang tán gẫu, bỗng nhiên cách đó không xa một người mập mạp uống đến say khướt, bắt đầu cãi nhau với một vị muội tử xinh đẹp đang gảy đàn cổ.

Ba.

Một cái tát của mập mạp hung hăng tát lên má muội tử.

“Tiện nhân! Bỏ công tử khuyên ngươi nên để mắt tới ngươi, nếu đã tới tận cửa thì còn nói hấn với ta làm màu!”

Muội tử kia chưa từng tập võ, bị một bàn tay đánh cho ngã văng ra ngoài, lăn trên mặt đất nặng nề, trong lúc nhất thời không bò dậy nổi.

“Lão tử nói cho ngươi biết, bên ngoài có rất nhiều người nguyện ý nhường bản công tử lên! Đám tiện dân tạp huyết các ngươi, có thể có cơ hội trả lại hấn sao?”

Tên mập mạp kia còn chỉ vào muội tử đã sắp hôn mê trên mặt đất mắng to.

“Mập mạp chết bầm, ngươi cãi cọ đến lão tử rồi, câm miệng!”

Một giọng nói vang lên cách đó không xa.

“Người ta sắp bị ngươi đánh chết rồi.” Một nữ tử đi tới bên cạnh Chăm sư muội muội, nhìn thương thế.

“Chết thì đã chết rồi, quay lại đổi là được.” Mập mạp không quan tâm nói.

Ngụy Hợp bên kia thu hồi tầm mắt.

Chuyện như vậy, không phải lần đầu tiên phát sinh.

Sau khi Lý Dung, Phần Thiên Quân bộ cảm nhận được tình cảm ám áp giữa chân huyết, hấn bơi lội giữa các con cháu quyền quý, cũng cảm nhận được sự ngạo mạn chỉ thuộc về Chân Huyết đế quốc.

Các quý tộc Chân Huyết, cao cao tại thượng, xem thường toàn bộ đám người cấp thấp huyết mạch.

Chênh lệch giai cấp thật sự khiến đám chân huyết, hoàn toàn trở thành hai cấp độ với bình dân.

Hơn nữa còn là hai giai tầng cực kỳ khó có thể lưu thông.

Nếu bình dân không đưa huyết mạch chân huyết vào thì vĩnh viễn chỉ có thể là bình dân.

Mà chân huyết vì để cho huyết mạch càng cường đại hơn, giảm bớt tạp chất, bình thường đều không cho phép tộc nhân và bình dân thông hôn.

Bởi vậy, hậu quả mang đến là, các quý tộc trong chân huyết khi đối đãi bình dân, giống như đối đãi với heo chó.

Ở đằng xa, thanh âm hùng hùng hù hù không ngừng truyền đến, trong lòng Ngụy Hợp cũng chỉ thở dài, không tiến lên ngăn cản.

Chuyện giống như vậy, gần đây nàng thấy thực sự rất nhiều.

Hầu như tuyệt đại đa số quý tộc Chân huyết, đều dần dần chia mình và bình dân thành hai giai tầng.

Thậm chí rất nhiều chân huyết và nhân chủng đều cho rằng bản thân không phải là một người bình thường.

Cử chỉ như tên mập này không phải là người đầu tiên trong buổi tiệc đêm này.

Giống như Cầm sư muội, mặc dù nhìn như nghiêm trọng, nhưng nếu tình thế không tiếp tục thăng cấp, nhiều lắm là trở về tu dưỡng một đoạn thời gian, cũng có thể không có di chứng gì.

Nhưng vừa vặn chính là lúc này, mập mập kia còn muốn đạp lên một cước cuối cùng, lại bị một nữ tử bên cạnh ngăn lại.

Nữ tử cùng mập mập tranh chấp nhau, thanh âm song phương càng ngày càng lớn, càng ngày càng ồn ào.

“Cút mẹ ngươi đi!” Mập mập rút cuộc không kiềm chế được hỏa khí, tiến lên bưng và nữ tử giẫm một cước.

Một cước này đạp một nửa, lại bị một người bên kia lắc mình ngăn trở.

Phốc.

Chân phải của tên mập bị đá bay ra, thoáng cái đã bị một chân khác của tên kia đẩy ra.

“Ngươi là ai!?” Mập mập nhìn chằm chằm người vừa tới, tức giận nói.

“Huynh đài, yên hội vẫn nên ít động thủ thì tốt hơn. Nơi này dù sao cũng là ích vương phủ.” Người tới chính là Ngụy Hợp

vừa mới đến gần.

“Ngươi là cái thá gì! Dám nói chuyện với Triệu gia như vậy?”
Trên mặt tên béo hiện đầy gân xanh, tức giận nói.

“Triệu gia! Lá gan của ngươi thật đủ lớn, ngay cả đệ tử thân truyền của Phần Thiên nguyên soái mới nhập môn Vương Huyền cũng dám mắng... Chậc chậc... thật là ghê gớm.”

Bên kia, Cung Lăng Vân chậm rãi đi tới.

Mặc dù không biết Ngụy Hợp vì sao đột nhiên xuất đầu lộ diện.

Nhưng nếu đã ra mặt, liền phải tận lực giải quyết thoả đáng sự tình.

“Vương Huyền!!?” Sắc mặt mập mạp cứng đờ, nhất thời mồ hôi lạnh mơ hồ toát ra.

Phủ Nguyên Soái cũng là một thế lực cường hãn bài danh đệ nhất toàn bộ Tây Châu này, hơn nữa trong đó còn có tin đồn về tư chất của Vương Huyền.

Vị sư bá mập mạp sắc mặt xanh mét, hung hăng trừng mắt nhìn nữ tử vừa mới ra mặt.

Nữ tử này chính là Liễu Thừa Hi, người lúc trước tham gia nghi thức với Ngụy Hợp.

Liễu Thừa Hi đến nơi này, bản thân cũng là tới giải sầu, không nghĩ tới tiệc rượu ích thế tử tổ chức này, là chương khí mù mịt như thế.

Khi nhìn thấy mập mạp kia đánh người, loại giọng điệu cao cao tại thượng như thế khi đối mặt với người bình thường.

Thoáng cái đã chọc giận Liễu Thừa Hi.

Nàng đi tới không chút do dự che trước mặt mập mạp.

Kết quả, ngay lúc ả sắp bị đánh thì tên còn lại đã xuất hiện.

Lúc này sắc mặt tên béo kia khó coi đến cực điểm, nhưng vẫn không thể không cúi người, khom lưng, thừa nhận sai lầm của Ngụy Hợp.

“Xin lỗi, ta không biết ngài chính là Vương Huyền, lời nói vừa rồi ngài đừng để trong lòng.”

Hắn đè nén lời xin lỗi, nhưng rõ ràng có cảm giác không phục.

“Triệu gia, vừa rồi ngài uy phong nhỉ...” Cung Lăng Vân ở một bên nheo mắt âm trầm nói.

Bốp!

Mập mạp hung hăng cho gương mặt mình một cái tát.

“Miệng ta bị ối, như vậy được chưa?”

Ngụy Hợp phát tay, lười chấp nhật với hắn ta.

Trong vòng tròn này, thân phận của hắn vẫn là đứng đầu.

Dù sao thì phủ Nguyên Soái cũng là một bộ phận có thực quyền nắm trong tay toàn bộ Tây Châu. Những người ở đây tuy rằng còn có đại biểu của các gia tộc và thế lực khác, nhưng so sánh với phủ Nguyên Soái thì không tính là gì cả.

Mập mạp tự tát mình một cái, dùng sức cũng đủ tàn nhẫn, rất nhanh gương mặt liền chằm chằm sưng lên.

Đợi đến lúc đôi phương rời đi, Ngụy Hợp quay người lại, nhìn về phía Liễu Thừa Hi.

Cô bé này gần như di truyền lại cho cha nó. Nhìn nó giống như nhìn thấy Tống Thế Hùng lúc trước.

Trong lòng Ngụy Hợp so sánh một chút.

Đôi mắt bừng binh của Liễu Thừa Hi không chút sợ hãi, đã cho hắn ấn tượng rất sâu.

“Cảm ơn Vương Huyền công tử!” Liễu Thừa Hi thành khẩn nói lời cảm ơn.

“Không có việc gì, đưa nàng đi xem một chút đi.” Ngụy Hợp gật đầu, coi như đáp lại.

Liễu Thừa Hi lần thứ hai nói lời cảm tạ, mang theo nhạc công kia đứng dậy rời đi.

Có lẽ bởi vì, nàng đồng dạng không có căn cốt huyết mạch, hao tổn tâm tư, cũng chỉ có thể làm người bình thường.

Vì vậy cũng không coi trọng nhất là người bình thường bị chân huyết ức hiếp.

Liễu Thừa Hi cẩn thận đánh giá Ngụy Hợp, chỉ cảm thấy tên Vương Huyền này có chút không giống những người còn lại.

Những người khác đang nhìn nàng, không khác gì nhìn bình dân bình thường, nhưng ánh mắt Vương Huyền nhìn nàng lại mơ hồ có chút khác thường.

Có chút ôn hòa, có chút vị khó hiểu.

Liễu Thừa Hi lại lần nữa nhìn Ngụy Hợp, dưới ánh trăng, khuôn mặt đối phương có chút âm trầm, dáng người không cao không mạnh, nhưng lại cho người ta một loại cảm giác cực kỳ ngưng thực.

Người như vậy, theo lý thuyết không nên tùy ý ra tay gây chuyện...

Liễu Thừa Hi nhớ lại chương trình giáo dục của cha mình cho bản thân, trong đó liền có khả năng nhận biết tính chất của đủ loại người.

Nhìn Liễu Thừa Hi đỡ người đi xa, một chỗ khác, mập mạp đứng xa xa, đang nói chuyện với một nam tử cường tráng khác.

Rất nhanh liền có một người lặng lẽ đuổi theo Liễu Thừa Hi, tựa hồ định làm gì đó.

Ánh mắt Ngụy Hợp híp lại, nhìn về phía người kia.

Cung Lăng Vân ở bên cạnh lập tức hiểu ý, bước nhanh về phía trước.

“Tên béo Tù.”

Không đợi đối phương phản ứng, Cung Lăng Vân tiến lên tóm lấy tóc tên béo, tay phải nhanh như chớp xuất thủ.

Tên béo vô thức phản kháng, nhưng bất đắc dĩ với giá trị vũ lực hơi yếu, bị Cung Lăng Vân giơ tay đẩy ra, tát một cái túm cổ áo, Lăng Không xách lên.

“Sao vậy? Không nghe thấy đê đê ta vừa mới nói gì sao? Ta gọi ngươi là đợc rồi! Có nghe không vậy?!”

Dáng vẻ Cung Lăng Vân rất là khách khí với vị công tử của một phái trước mặt Ngụy Hợp, nhưng trước mặt ngoại nhân, đặc biệt là những người có địa vị thấp hơn hẳn, không thể khách khí như vậy đợc.

“Cung thiếu...” Từ lão mập còn muốn giải thích gì đó.

Phốc!

Nhưng miệng y bị Cung Lăng Vân tát một cái, không nói đợc thành lời.

Cung Lăng Vân chỉ dùng một bàn tay, nắm lấy khoe miệng của gã mập, cứng rắn nhấc gã lên treo giữa không trung.

Gã cứ như vậy ngạnh sinh ngăn chặn miệng mũi đối phương, trong mắt vẻ âm lãnh càng nồng đậm.

Tên béo cố gắng giãy giụa nhưng không thể thoát khỏi áp chế của Cung Lăng Vân.

Trước mặt chân huyết, đẳng cấp huyết mạch, mức độ rất lớn quyết định sự đối lập mạnh yếu, địa vị cao thấp.

Có rất nhiều người cảnh giới thấp, thực lực còn mạnh hơn so với cảnh giới cao, chính nguyên do này.

So với hệ thống Chân Huyết, hệ thống Chân Huyết thì Huyết Mạch mới là hệ thống thứ nhất, cảnh giới chỉ là bước thứ nhất đào móc huyết mạch, chỉ có thể xếp thứ hai.

Không khéo là huyết mạch Cung Lăng Vân mạnh hơn mập mập, cảnh giới cũng mạnh hơn hẳn.

Cho nên lúc này toàn bộ áp chế đều xuất hiện.

Người mập mập không ngừng giãy dụa, động tác lúc đầu khá lớn, nhưng bất kể hẳn có đấm đấm cánh tay Cung Lăng Vân như thế nào cũng không làm nên chuyện gì.

Về sau, động tác hẳn càng ngày càng chậm, càng ngày càng nhỏ, tựa hồ sắp không xong rồi.

Nhìn thấy động tĩnh có chút lớn, chung quanh có hai công tử quý khí lâu hơn một chút đến gần.

“Lăng Vân, có chuyện gì nói ra là được, đừng làm lớn chuyện như vậy chứ.”

Trong hai công tử này, một người cả đời đen nhánh, mái tóc dài buông xuống, cử chỉ thân thể mơ hồ làm cho người ta có loại cảm giác nhẹ nhàng mờ mịt.

Tựa như lúc nào cũng có thể phiêu hốt bay theo gió.

Người này chính là ích vương trưởng tử Tư Vương, Tư Ngọc Sơn.

Trong tên Tư Mã Ngọc Sơn mặc dù có một chữ Ngọc, nhưng trên thực tế bản thân lại không thích đeo vật trang sức và ngọc thạch.

Hắn thích sắc mặt bình thường, trường bào trên người không thể có bất cứ hoa văn tạp sắc nào.

Hơn nữa trong tay rất thích cầm một cây quạt xếp đen nhánh, quạt kia mở ra cực ít, chỉ là cứ như vậy nắm trong tay.

Cho nên thường bị người ta gọi một thanh danh khác, tên là Huyền Phiến công tử.

“Bái kiến thế tử.” Cung Lăng Vân nhếch miệng cười nói: “Không phải ta không nể mặt ngươi, mà là tên mập này không nể mặt đệ đệ ta.”

Đệ đệ?

Cái xưng hô này có chút giang hồ khí, bình thường trong cái vòng tròn này của bọn họ, có rất ít người trực tiếp xưng hô đệ đệ người khác, đều là cách gọi kiểu xưng hô.

Tư Mã Ngọc Sơn quay đầu lại nhìn theo hướng Cung Lăng Vân quay đầu lại, lập tức nhìn thấy vị Vương Huyền mà hắn mời tới, nhưng còn chưa quen thuộc lắm.

Dưới bóng đêm, Vương Huyền khoác một bộ trường bào công tử màu xám đen, tay áo pháp phối, đầu đội khăn màu đen.

Hai người đồng dạng đều là màu đen, nhưng khí chất của Vương Huyền lại là một loại phong cách hoàn toàn khác so với hắn.

Tư Mã Ngọc Sơn hiểu rõ trong lòng.

Trước đó hắn đã từng nghe nói Cung Lăng Vân đi theo Vương Huyền Hồn, tựa hồ muốn tìm một con đường nào đó để hồn hợp quân công từ phủ Nguyên Soái.

Nhưng không ngờ Cung Lăng Vân lại làm đến mức này vì Vương Huyền.

“Vương huynh.” Mặc dù Tư Mã Ngọc Sơn không thích Từ mập mập, nhưng chung quy lại là ở trên bàn tiệc, nếu có mạng người, hay là quý tộc chân huyết, đến lúc đó cái tên tổ chức yến tiệc như y sẽ không được hưởng lợi gì.

Ngụy Hợp cười cười.

“Nếu Ngọc Sơn huynh đã lên tiếng, Lăng Vân đại ca...”

Cung Lăng Vân cười một tiếng, buông tay ra, hai tay giơ cao.

“Không sao, đã có thể tử ra mặt, vậy ta tha cho ngươi một lần.”

Từ béo rơi xuống đất, thở hổn hển từng ngậm từng ngậm, phảng phất như cá lên bờ.

Nghe giọng nói đó, hắn lồm cồm bò dậy, vội vàng dẫn theo tùy tùng rời khỏi nơi này. Hắn sợ lại bị Cung Lăng Vân gây sự.

So gia thế, hắn không sợ Cung Lăng Vân nhưng về mặt võ lực, hai người hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Tư Mã Ngọc Sơn chấp tay thi lễ với Ngụy Quốc.

Ngụy Hợp mỉm cười hoàn lễ.

Hai người không nói thêm gì nữa, Tư Mã Ngọc Sơn xoay người tiếp tục thương lượng chuyện lúc trước với bạn bè.

Ngụy Hợp thì cùng Cung Lăng Vân trở lại bên cạnh nhỏ giọng nói.

Tuy trên danh nghĩa, Cung Lăng Vân gọi hắn là Huyền đệ, nhưng thực tế địa vị của hai người là vừa vắn ngược lại.

Cung Lăng Vân rất phục Ngụy Hợp.

Hai người mặc dù tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng Ngụy Hợp bất luận chuyện gì đều có thể trấn định tự nhiên, thấy ai cũng trầm ổn đại khí.

Cung Lăng Vân có hai lần phiên lòng, là một phiên toái mà chỉ dùng vũ lực thuần túy không thể giải quyết.

Nhưng trong lúc vô tình dò hỏi ý kiến Ngụy Hợp, hấn lại dễ dàng bị lão giả nghĩ ra biện pháp giải quyết.

Mặc dù biện pháp có chút âm thầm, nhưng con người, chỉ cần có kết quả là được, quá trình gì không quan trọng.

Nếu như không phải mình muốn, vậy nhất định là quá trình của mình xảy ra vấn đề, đổi cách khác tiếp tục là được.

Không bao lâu, yên hội kết thúc.

Ngụy Hợp từ chối muội tử vương phủ ý đồ thị ngủ, cùng Cung Lăng Vân cười dị thú long huyết mã kéo đi.

Trước khi đi, không ít hồ bằng cầu hữu chào tạm biệt Cung Lăng Vân, tình cảnh cũng không nhỏ.

Dù sao Cung Lăng Vân cũng là tông sư, hơn nữa trong nhà còn nắm giữ trọng quyền Tây Châu.

Công bộ của Đại Nguyệt, không phải Đại Nguyên trước đó, Công bộ đã nghiên cứu ra bộ phận quan trọng của huyết khí đại sát khí.

Cho nên Công bộ hàng năm có được tài nguyên khuynh hướng, vượt xa các bộ phận còn lại.

Mà Cung Lăng Vân với tư cách con trai độc nhất trong nhà, đương nhiên địa vị cực cao, có đả ngộ bực này cũng là bình thường.

458

*

*

*

Ánh trăng như được rửa sạch.

Từ trên xe ngựa xuống đến phủ Nguyên Soái.

Ngụy Hợp vừa mới xuống tới, chợt nghe một chút tiếng vỗ cánh chợt lóe lên.

Trong mắt hắn hiện lên vẻ không hiểu, trong nháy mắt tiến vào siêu cảm.

Mọi thứ trước mắt trong nháy mắt hóa thành vô số bụi phấn hoạt tính trôi nổi quỷ dị.

Xung quanh trở nên yên tĩnh một chút, ánh trăng trên bầu trời cũng bị vật lơ lửng thật dày che khuất, âm u đến mức cơ hồ không thể thấy được gì.

Trong bóng tối có một chút hàn quang chợt lóe lên, bị Ngụy Hợp nắm chặt.

Ngón tay mở ra, hàn quang kia rõ ràng là một tiểu trùng màu đen.

Ngụy Hợp gỡ quyển giấy trên chân trùng xuống, trực tiếp nhét vào túi quần, ngón tay vừa sờ, liền biết chữ viết phía trên.

Đó là một địa chỉ, vẫn còn thời gian.

“Cuối cùng cũng tìm được đến nơi này sao?” Ngụy Hợp không nhớ rõ địa chỉ của mình ở bên kia. Bất quá lấy mạng lưới tình báo của Huyền Diệu tông, hơn một năm thời gian, có thể tìm được vị trí của mình, cũng không kỳ quái.

Dù sao hắn cũng đã truyền thụ tin tức về tông môn không chỉ một lần.

Chỉ là làm cho Ngụy Hợp có chút kinh ngạc chính là, trên trang giấy lần này, nhớ kỹ không phải tình huống bên kia tông

môn, mà là một gia hỏa khác, lưu lại tin tức đã lâu như hắc ở đại nguyệt.

Đạo Tử tông môn Thái Mạnh Cung.

Song tử Huyền Diệu tông chính là chỉ hắc ta và Thái Mạnh vui vẻ với hắc ta.

Bọn họ mang tiếng tăm của mình, bởi vì liên thủ giết chết tông sư, được gọi là Song hùng huyền diệu. Cũng được xưng là hy vọng trong tương lai huyền diệu.

Chỉ là tuyệt đối không ai nghĩ tới, Thái Mạnh vui vẻ thể hiện quang minh chính đại trước mặt người ngoài, kết quả sau lưng y lại là một lão già lưu tình khắp nơi.

Trong lòng không biết nói gì, Ngụy Hợp nghiền nát quyền giấy, đóng lại cảm giác siêu cảm, sau khi thi lễ hành lễ với binh sĩ thủ bị trong Nguyên Soái phủ, liền đi vào cửa chính.

Đi vào đại môn, xuyên qua hành lang, Ngụy Hợp đang muốn trở về tiểu viện của mình.

Lại là lúc đi ngang qua luyện võ trường, nhìn thấy Long Ngũ Phúc một mình khổ luyện ở đây.

Nói đến, mỗi buổi tối, Long Ngũ Phúc đều tuyệt đối là người luyện công muộn nhất, mỗi buổi sáng, hắc cũng tuyệt đối là người đứng dậy sớm nhất.

Thu hồi ánh mắt, Ngụy Hợp tâm tư trở lại bên Thái Hinh, gia hỏa này trước đó đi Trung Châu, không biết lần này chạy tới tìm hắc có chuyện gì.

Trở về phòng dưới sự hầu hạ của mẹ con Khương Tô, nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm ngày hôm sau, Ngụy Hợp đến thư viện, sau khi học xong buổi sáng, liền phân phó thị vệ bên mình vài câu, lấy cớ đi ra ngoài thành Đạp Thanh, lúc này đi về phía chỗ tờ giấy ước định.

Bên ngoài thành Bạch Tượng.

Trong một rừng rậm màu đỏ sậm.

Thái Mạnh Mạnh ôn nhu lại bắt đắc dĩ nhìn bạch y nữ tử lạnh lùng cầm đao sắc bén trong tay phía đối diện.

“Tình nhi...”

Hai người đang đứng ở bên dòng suối sóng ánh sáng lấp lánh, lá rụng theo gió tung bay, thỉnh thoảng có chim chóc bay vút qua.

“Người lại muốn rời khỏi à?” Cô gái nhẹ giọng nói: “Người nói phải, cả đời vui vẻ với ta... Rõ ràng vài ngày trước mới nói tốt mà...”

“Ta... Ta chỉ là có chuyện tạm thời... Cũng không phải là không trở về!” Thái Mạnh Hưng nhin không được cười khổ nói.

“Lần trước người cũng nói như vậy. Nhưng... kết quả thì sao? Người đi lâu như vậy... Ta chờ người lâu như vậy...” Trong mắt nữ tử hiện lên một tia khó hiểu.

“Ta... có nỗi khổ của ta...” Thái Mạnh vui thấp giọng nói.

Hắn vốn đã hẹn với sư đệ, gặp mặt ở gần chỗ này, nào ngờ lại bị tình nhân cũ của mình tìm tới.

Đây thật ra là cái nôi của hắn, là phương pháp hắn lo lắng cho tình nhân an toàn, cho nên lưu lại liên hệ.

Nhưng không nghĩ tới... Tình nhi lại lợi dụng cách liên lạc này để tìm được hắn.

“Tình Nhi... Thật sự người tin tưởng ta, nếu ta làm xong việc sẽ trở về tìm người!” Thái Mạnh Hưng chân thành nói.

“Người dám rời khỏi ta, ta sẽ tự sát!” Tình Nhi lạnh lùng nói: “Thân thể của ta đã là của người, người cũng là của người...”

“...!” Thái Mạnh vui vẻ cam đoan, hắn thật sự không có ý định chạy trốn, sau khi hắn thực sự định xử lý xong xuôi mọi chuyện sẽ đưa Tình nhi đi xa, trở lại tông môn của mình.

Nhưng đối phương vẫn không tin.

“Tình Nhi... ta thật sự có việc bận...”

“Chuyện gì còn quan trọng hơn cái chết của ta? Người không thể đưa ta đi cùng sao?” Giọng Tình Nhi lạnh lùng nói.

Nhìn mấy ngày hôm trước còn chiếu cố nàng trăm chạy trăm chạy, phu quân chàng ý thiếp thiếp, bây giờ lại là bộ dáng này...

Trong lòng nàng càng tin tưởng vào phán đoán của mẫu thân mình.

Mẫu thân đã sớm hoài nghi người con rể này có thể là võ giả cấp Chân.

Hơn nữa có thể là võ giả thực lực không yếu. Lần này rời đi nhất định là muốn chạy.

Mà những lời mẫu thân nói tối hôm qua, lúc này còn rõ mồn một trước mắt.

Phụ thân ở trong quân thủy chung không chiếm được trọng dụng, bởi vì huyết mạch không mạnh, thực lực có hạn.

Bây giờ nhu cầu cảnh giới của hắn thiếu khuyết một vị tên quý chủ được làm kíp nổ, mới có thể bước vào cảnh giới tiếp theo.

Mà giá chủ được này cực kỳ cao... Nếu như Thái Lang thật sự là võ giả mạnh, nếu là phối hợp mà bắt được hắn...

Dựa theo giải thưởng của quan phủ, tiền mua sắm vị chủ được tuyệt đối đủ... Hơn nữa còn có thể lập được thương quân công.

Nếu nhờ vậy mà cha có thể tiến thêm một bước, toàn bộ gia tộc cũng sẽ được lợi.

Nhìn ánh mắt chân thành của Thái Mạnh Quân, trong lòng Tình nhi mới dâng lên một tia áy náy, cuối cùng vẫn đè nén xuống.

“Ta mặc kệ, Thái Lang, ngươi mà muốn đi thì hãy dẫn ta theo! Nếu không bây giờ ta sẽ chết trước mặt ngươi.”

Ở chung đã nhiều năm, nàng đã đoán được tính tình của Thái Mạnh Hình, biết hắn tuyệt đối không thể nào cam lòng để chính mình bị thương.

“Như vậy...” Thái Mạnh Cung do dự mãi, nhưng vẫn bị ánh mắt yêu nhân cắt đứt.

“Được rồi... Ta mang người đi cùng, nhưng người nhất định phải đáp ứng ta, nhìn thấy cái gì, tuyệt đối không lộ ra bên ngoài.”

“Được!”

Rất nhanh hai người đã hòa giải xong, Tình Nhi thu kiếm lại, dưới sự dẫn đường của Thái Mạnh Hưng, nàng chậm rãi đi đến nơi đã hẹn.

Địa điểm ước định, là một chỗ dưới Thụ Vương trong rừng rậm Hồng Tú.

Trong rừng rậm mịt mù, thụ vương lớn tuổi nhất, là một gốc cây có đường kính lớn nhất.

Một tán cây khổng lồ che khuất diện tích hơn ba mươi mét xung quanh.

Cây Vương như vậy, thán lớn ngày hôm nay tự nhiên có không ít người đến đây du ngoạn bất cứ lúc nào.

Ngụy Hợp lúc này ở phía bên phải Thụ Vương, đứng ở bên ngoài rào chắn đã tu sửa xong, ngửa đầu quan sát toàn bộ Thụ Vương.

Lúc sáng sớm, ánh sáng từ lượng lá cây Vương Hải xuyên qua, hóa thành lấm ta lấm tẩm rơi trên mặt đất.

Ngụy Hợp lẳng lặng chờ đợi, cách thời gian ước định đã gần đến, mặc dù gã không nhìn chung quanh, nhưng cảm giác đã lên tới cao nhất.

Nhìn thụ vương một lát, Ngụy Hợp bất động thanh sắc, chậm rãi đi đến một chỗ khác.

Mà ở hướng kia, Thái Mạnh cùng với Tình Nhi cũng đang tiến lại gần.

Hai bên người đi về phía nhau, càng ngày càng gần.

Rầm rầm một tiếng giòn vang.

Ngụy Hợp và Thái Mạnh vui mừng đồng thời cảm ứng được đối phương, hai người đồng thời nhảy dựng lên, nhanh chóng tiến về phía sâu trong rừng.

Không bao lâu, trên một bãi cỏ không một bóng người.

Sru sru sru hai tiếng vang nhỏ.

Ngụy Hợp và Thái Mạnh vui vẻ xuất hiện ở hai bên bãi cỏ.

Hai người giương mắt nhìn lại đối phương, đều sửng sốt.

Ngụy Hợp bởi vì đối diện không phải tới một người, mà là hai người.

Mà Thái Mạnh Hoan chính là vì Ngụy Hợp biến thành khuôn mặt.

“Sư huynh? Nàng ta là?” Ngụy Hợp hơi nhíu mày, loại gặp gỡ bí ẩn này, bất luận thế nào, mang ngoại nhân đến, cũng là chuyện không hợp quy củ.

Thái Mạnh vui cũng biết điều này, nhưng ai bảo hắn không có cách nào đối phó với Tinh Nhi chứ.

“Giới thiệu sơ qua, chỉ là vị hôn thê của ta.” Lúc hắn lên tiếng, hai mắt lặng lẽ chớp chớp về phía Ngụy Hợp, truyền âm một câu, bảo gã đừng vạch trần hắn.

“Được rồi. Thái sư huynh, người truyền tin cho ta là có chuyện sao?” Ngụy Hợp trầm giọng hỏi.

“Chớp mắt chúng ta đã tới đây lâu như vậy rồi, ta dự định phải trở về rồi. Cho nên trước khi đi, tới hỏi người có muốn trở về hay không.” Thái Mạnh Cung lên tiếng nói.

“Trở về?” Ngụy Hợp bên này vừa mới đi vào quỹ đạo, tuy rằng chân huyết đã được chiết xuất dung hợp, nhưng tương lai còn có thể xâm nhập Đại Nguyệt, lấy được càng nhiều cơ mật, nào có thể cứ như vậy mà rời đi.

Chớ nói chi, hiện tại hắn thực kinh bị kẹt, không thể động đậy, tu vi tăng lên, toàn bộ đều đặt ở bên này chân huyết.

Tông Sư để chân huyết bên này không đi, nhất định phải đi kín đáo không thể động đậy, hắn cũng không phải có bệnh.

“Tạm thời không.” Ngụy Hợp lắc đầu: “Ta ở lại chỗ này còn hữu dụng hơn trở về.”

“Được rồi, thân phận này của ta không cần, trước khi đi, người có chuyện gì cần ta hỗ trợ không? Ta sẽ giúp người giải quyết.” Thái Mạnh Hưng trầm giọng nói.

Nếu đã phải đi, vậy thì có thể không kiêng nể gì cả, toàn lực ra tay tùy ý. Dựa vào thực lực khủng bố mà tông sư của hắn không thể giải đáp, nếu muốn làm chút gì đó, quả thực không phải chuyện dễ dàng gì.

Ngụy Hợp lắc đầu.

“Không có việc gì, chỉ là...” Hắn nhìn thoáng qua có chút khẩn trương, tựa hồ nghe ra chuyện gì đó.

“Sư huynh định mang nàng cùng trở về sao?”

“Không... tạm thời không, nhưng ta sẽ trở về, đến lúc đó ta sẽ mang nàng đi cùng.” Thái Mạnh Cung trịnh trọng nói.

“Được rồi... Người vui vẻ là được.” Ngụy Hợp không còn gì để nói.

Dù sao thì vị sư huynh này cũng không phải tiêu tâm tốn ngày một ngày hai.

Hai người lại tùy ý trò chuyện một chút về chuyện tông môn gần đây, sau đó mỗi người lại tách ra.

Ngay sau khi hai người tách ra không bao lâu.

Cách đó không xa, trong một lùm cây, bỗng nhiên hiện ra ba bóng người che mặt toàn thân.

Phía dưới lớp che mặt bên phải của những người này có một vòng trăng khuyết màu trắng.

Đó là tiêu kí một ty đặc thù của Nguyệt Thiên.

Ba người chậm rãi đứng lên, xác nhận Ngụy Hợp và Thái Mạnh Hình đều đã đi xa, mới thở phào nhẹ nhõm.

“Không nghĩ tới, không nghĩ tới... Không nghĩ tới là đi theo một công cáo của nữ tử bình thường, lại phát hiện được bí ẩn như vậy.

Chắc chắn. Hắn là kẻ mặc đồ đen gần đây nhất là Nguyên Soái Tây Châu, Vương Huyền dễ bồng tay à? Không ngờ hắn cũng

là gian tế thật sự của võ giả! Phát hiện lớn như vậy, lần này là huynh đệ chúng ta thăng quan phát tài!”

Trong đó một người bịt mặt sợ hãi than.

“Bí mật lớn như vậy, chỉ dựa vào tán nhân chúng ta ăn không vô. Thân phận Vương Huyền kia quá mức trọng yếu, là người tông sư coi trọng, nhất định phải tiến thêm một bước tìm người trong bộ phận phụ trách điều tra!” Người còn lại trầm giọng nói.

“Đi thôi, cho dù có tinh trận ngăn cách bí mật, cũng có tỷ lệ nhất định bị phát hiện. Trước rời khỏi nơi này rồi hẵng nói!” Người thứ ba thúc giục.

Ba người trao đổi ánh mắt, rồi nhanh chóng lao về một hướng không người.

Phốc.

Ba người đồng thời ngã nhào xuống đất, lăn lông lốc ngã về phía trước.

Bọn họ dính chặt lấy cổ của mình, muốn tiếp tục hô hấp, nhưng một loại cảm giác ngạt thở mãnh liệt, gắt gao kẹt ở phổi của bọn họ, làm cho bọn họ không cách nào thu hồi dưỡng khí.

Loại hít thở không thông này cực kỳ đột ngột, thậm chí không hề có dấu hiệu báo trước.

Tê.... Xi...

Tiếng giày giẫm qua bãi cỏ dần dần tới gần.

Cuối cùng ấn vào ánh mắt ba người, chính là khuôn mặt bình tĩnh âm trầm mà Ngụy Hợp đã từng ngụy trang.

Ngụy Hợp lại không nhìn ba người, mà khẽ thở dài một tiếng, nghiêng người nhìn về một chỗ khác.

“Nhị sư tử, ra đi.”

“.....” Ở hướng kia, một bóng người đột ngột xuất hiện.

Người tới một thân áo đỏ, tóc đen áo choàng, có chút khó tin nhìn Ngụy Hợp.

Chính là nhị đệ tử Tiết Hoạch của Lý Dung, cũng là nhị sư tử Ngụy Hợp, một trong các đại tướng có Chân huyết thần lực của toàn bộ Phần Thiên Quân bộ.

“Sư đệ... Người làm sao...?” Tiết Hoạch kỳ thật là đi theo Ngụy Hợp bảo hộ mà đến, tiện thể phân tâm ở phụ cận, lại không nghĩ tới nhìn thấy Ngụy Hợp ra tay với ba người kia.

Ngụy Hợp trầm mặc không nói.

Hắn vẫn đề phòng được cơ mật giữa mình và Thái Mạnh Hình, lại không phòng ngừa được sự tiết lộ lúc diệt khẩu.

*

*

*

“Ý đồ ba người này đánh lên ta. Đáng tiếc bị ta kịp thời giết ngược.” Sắc mặt Ngụy Hợp bình tĩnh nói.

“...” Lời này nói ra, lừa gạt trẻ con còn được.

Tiết Hoạch không nói gì, nhìn ba gã thám tử Nguyệt Thiên đã mất đi sinh tức trên mặt đất.

Sau khi trầm mặc, trong lòng nàng có rất nhiều nghi hoặc, nghi hoặc về thân phận Vương Huyền Đạo, nghi hoặc về quá khứ của hắn.

“Sư tử... Người tin tưởng ta sao?” Ngụy Hợp trầm tĩnh nói.
“Bất quá là lính gác ba tháng, ta động thủ cũng là có nỗi khổ bất đắc dĩ.”

Sự thật bày ra trước mặt, hắn không có ý định ngụy biện.

Nhưng bất luận kẻ nào để vào mắt, chỉ là ba tên thám tử, cùng thiên tài tương lai sư tôn mà quân bộ coi trọng nhất.

So sánh hai bên, cái gì nặng cái nặng, căn bản không cần hoài nghi.

Tiết Hoạch nhìn Ngụy Hợp một cái thật sâu, trong lòng trăm ý niệm giao nhau.

Bất luận thế nào, lấy thân phận thiên tư của Ngụy Hợp lúc này, cho dù có một chút vấn đề, cũng có thể được tiếp nhận.

Chỉ cần hắn không làm ra cái đại họa thiên nộ nhân oán gì. Đối với sư tôn Lý Dung mà nói, tư chất huyết mạch như vậy, hết thầy đều có thể tha thứ.

“Bên phía Nguyệt Thiên ta sẽ giúp người xử lý. Chỉ là lần sau, mặc kệ người có vấn đề gì, có thể thông tri cho ta trước được

không?” Trong giọng nói Tiết Hoạch mang theo thương lượng, cẩn thận từng li từng tí một.

“Ta đã biết, nhị sư tỷ.” Ngụy Hợp nghiêm túc gật đầu.

Tiết Hoạch trầm mặc một lát, phất phất tay.

Lập tức trong rừng chung quanh nhanh chóng lao ra mấy tên hộ vệ giáp da, thủ pháp thuần thục dọn dẹp thi thể trên mặt đất, xử lý vết máu còn sót lại.

“Sư đệ, người nhất định phải nhớ kỹ, đối với người bây giờ, chỉ cần người không phụ lòng sư tôn, không phụ Phần Thiên quân bộ ta, tất cả mọi thứ còn lại đều có thể tha thứ.

Nhưng bây giờ người cũng đang đại chiêu phong, cho nên có thể khiêm tốn chút ít, cố gắng khiêm tốn.”

Tiết Hoạch trầm giọng nhìn chăm chú Ngụy Hợp.

“...” Ngụy Hợp trầm mặc một cái chớp mắt.

Hắn vốn tưởng rằng mình sẽ động thủ diệt khẩu.

Nói thật, người không phải thảo mộc ai có thể vô tình, hắn chịu nhiều ân huệ như vậy của Lý Dung, quay đầu xuống tay với đệ tử của nàng, trong lòng Ngụy Hợp có chút không chịu nổi.

Đương nhiên, sự tình đã đến tình trạng không thể không làm, hắn cũng sẽ ra tay.

Có điều xem ra, hình như còn có cách cứu vãn nữa.

Dù sao, dựa theo tư chất hắn biểu hiện ra thực lực, cho dù hiện tại hắn có thiên tài hơn nữa, cũng không thể nào là đối thủ mà Tiết Hoạch tận tình đối đãi.

Khác với Long Ngũ phúc, Tiết Hoạch là Đại Nguyệt Đại Tướng đường đường chính chính.

Huyết mạch so với Long Ngũ Phúc cao hơn một bậc, lĩnh ngộ trên võ đạo cũng vượt xa sau.

Thực lực tổng hợp, ít nhất cũng phải là Bô Tát.

Với thực lực như vậy, muốn hạ gục một tên hậu bối mới rèn cốt, bất kể thiên tài như thế nào, cũng đều dễ dàng.

Nhưng nàng vẫn nhìn được, không hề động thủ.

“Ta sẽ nhớ kỹ.” Ngụy Hợp nặng nề gật đầu.

Những lời này tựa hồ là dấu hiệu chuyển biến, làm cho ánh mắt đang ngưng trọng của Tiết Hoạch dần dần nhu hòa trở lại.

“Tốt rồi, nếu bên này đã xử lý tốt, ta đi trước. Su đệ người... Tự giải quyết cho tốt...”

Tiết Hoạch thở dài một tiếng, quay người chậm rãi rời đi.

Bóng lưng của nàng ta dần dần đi xa, mãi tới khi biến mất trong rừng rậm.

Ngụy Hợp mới thu hồi tầm mắt.

Bốp!

Thân ảnh hấn đột nhiên biến mất tại chỗ, hướng về một phương hướng khác.

Trong rừng rậm.

Thái Mạnh vui mừng ôm Tình Nhi, nhanh chóng triển khai thân pháp, lao về phía xa.

Dọc theo đường đi hai người đều có chút trầm mặc.

Tình Nhi không hỏi, Thái Mạnh vui cũng không nói.

Hồng Tùng trán nhỏ từ Bạch Tượng thành đến chỗ bọn họ tạm thời ở, ở giữa tổng cộng mấy chục dặm đường.

Đoạn khoảng cách này đối với người bình thường đương nhiên là cực kỳ xa, nhưng đối với cao thủ chân nhân như Thái Mạnh Hoan, tự nhiên là vô cùng dễ dàng.

Nếu không phải thân thể của Tình Nhi trong lòng còn có thể chất, hấn còn có thể nhanh hơn.

Mắt thấy sắp trở về Hồng Tùng trán, trong rừng phía xa dần dần có thể nhìn thấy một ít dấu vết người hiện lên.

Thái Mạnh vui mừng giảm tốc độ, nhẹ nhàng dừng lại trên mấy cây tùng bị chặt đứt chỉ còn sót lại một cây.

” hân hoan...” Tình Nhi nghi hoặc, có chút khẩn trương nhìn về phía hấn, không biết vì cái gì mà muốn dừng lại.

Mắt thấy sắp trở lại thôn trấn, chờ ngày mai nàng có thể báo tin đi, phối hợp người của quan phủ, bắt Thái Mạnh Cung.

Còn tên áo đen đã cùng hắn gặp mặt kia, cùng nhau báo lên, nói không chừng chỉ một cái liền có thể lập lên hai lần đại công.

Chỉ là trước mắt, Thái Mạnh Hưng đột nhiên dừng lại.

“Tình Nhi... Ngươi... Tối hôm qua, ra ngoài làm gì?” Hắn phức tạp hỏi.

“... Hoan hoan... Tối qua không phải ta ở cùng với ngươi sao? Còn trước khi ngươi tới, ta đều ngủ một mình.”

Trong lòng Tình nhi có chút thấp thỏm, nhưng vẫn cố gắng ổn định thần sắc của mình.

“Thật sao?” Ánh mắt Thái Mạnh Cung trở nên có chút thê lương.

“Đương nhiên là thật... Đúng lúc vui vẻ, lần sau khi nào ngươi tới tìm ta?” Tình nhi đổi đề tài, dẫn đối thoại về phía sau khi nào gặp lại.

Mỗi khi đề cập đến đề tài này, Thái Mạnh Kháng đều sẽ bởi vì áy náy mà khiêm nhường nàng.

Nhưng đáng tiếc... lần này lại khác.

Thái Mạnh hít sâu một hơi, buông bàn tay của Tình Nhi ra.

“Thật có lỗi... Đừng oán ta, Tình nhi...” Trong lòng hắn hiện ra từng tình cảnh chung giường với nàng.

Trong mắt toát ra vẻ không nữ, đau thương, cùng một tia quyết đoán.

Bốp.

Đột ngột, cả người Thái Mạnh Cung biến mất tại chỗ, hoàn toàn không còn một tiếng động.

Tình nhi đứng nguyên tại chỗ lập tức bối rối.

Chuyện gì đã xảy ra?

Sao đối phương quăng nàng ta một mình trong rừng núi này mà chạy rồi?

Chỉ là không đợi nàng hoàn hồn, sau lưng bỗng nhiên truyền đến trận trận tiếng bước chân rõ ràng.

Tình Nhi quay đầu lại, nhìn thấy trong rừng phía sau, Ngụy Hợp vừa mới gặp mặt Thái Mạnh Hình, lúc này đang từng bước một đi về phía nàng.

“Sư huynh nhất định phải kiểm tra... Đáng tiếc... nhân tâm thứ này, nếu đã hoài nghi, cũng không cần thử nữa...”

Ngụy Hợp thản nhiên nói.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía Tình Nhi, lại giống như đang nhìn một nơi đã rời xa chỗ này, Thái Mạnh vui vẻ muốn trốn tránh nàng.

“Ngươi...!?” Tình Nhi dường như hiểu ra điều gì, bỗng nhiên mở miệng muốn hét to.

Đáng tiếc, một cảm giác hít thở không thông nháy mắt túm lấy yết hầu của nàng, khiến nàng không thể hô hấp.

Hai tay Tình Nhi xiết chặt cổ họng của mình, quỳ rạp xuống đất.

Thân thể vốn xinh đẹp, dưới tác dụng của kịch độc, cấp tốc trở nên nổi lên màu tím.

Gương mặt vốn xinh đẹp lúc này còn dữ tợn hơn cả ác quỷ.

Ngụy Hợp cứ đứng ở một bên, lẳng lẳng nhìn Tình Nhi ngã xuống đất, không cách nào hô hấp, ý thức dần dần lâm vào hỗn độn và tuyệt vọng.

Độc của hắn, chỉ cần không phải cảnh giới Chân Nhân, dù là võ giả luyện tạng cường đại cũng không thể tha thứ.

Huống chi chỉ là một người bình thường.

Trên thực tế bản thân Tình Nhi chỉ là nữ tử bình thường.

Trên người nàng có dấu vết rèn luyện thường ngày, nhưng không nhiều lắm.

Đại Nguyệt có Cẩm Võ Lệnh của dân gian, không vào quân bộ và Phật môn thì đừng nghĩ đến chuyện thu được truyền thừa võ đạo.

*

*

*

Mà nếu truyền thừa võ đạo thức tỉnh huyết mạch, cho dù tập được, uy lực của nó cũng cực kỳ có hạn.

Tình nhi mở to hai mắt, nhìn chăm chăm vào Ngụy Hợp, sắc mặt dần dần tím lại.

Không bao lâu, liền triệt để bất động.

“Sư huynh... Người đã sớm dự liệu được, vì sao còn ôm lấy một tia may mắn cuối cùng?” Trong lòng Ngụy Hợp than nhẹ.

Hắn vung tay lên, một sợi độc phân bắn ra, bắn vào lỗ mũi của Tình Nhi.

Đây là dược vật dùng để sử dụng cùng độc tính trên người.

Lần này Ngụy Hợp sử dụng độc dược, không phải là những chủng loại trước kia, mà là một loại độc phương dược hắn gọi là Xuân Mộng.

Xuân Mộng Vô Ngân, hạch tâm của loại độc dược này ở chỗ Vô Ngân.

Xuân mộng có hai bộ thuốc Nhất Âm Nhất Dương.

Dương dược dùng để vô thanh vô tức độc chết đối thủ, Âm dược, dùng để trung hòa với tiêu trừ dấu vết cái trước.

Hai loại độc dược này sau khi hòa hợp sẽ sinh ra phản ứng khoa học, chuyển hóa thành một ít nguyên tố cùng vật chất nhỏ bé tồn tại trên cơ thể con người.

Như thế mới có thể vô thanh vô tức, làm cho người ta căn bản không biết dùng cách nào giết người.

Ném ra âm dược xong, Ngụy Hợp cũng không nhìn thi thể trên mặt đất, quay người lặng yên biến mất tại chỗ.

Thật ra ngay từ đầu Thái Mạnh Hưng đã muốn dùng lần gặp mặt này để thăm dò tình nhân của mình.

Thật ra hắn sớm đã phát hiện ra thế nhưng vẫn không buông bỏ được, vẫn quyết định cho nàng một cơ hội cuối cùng.

Đáng tiếc...

Vẫn là Tình nhi không nắm chắc.

Ba tháng thám tử bị dẫn tới, ngay cả Ngụy Hợp cũng có thể phát giác được, chớ nói chi là tu vi chân kinh của Thái Mạnh Hữu trên Ngụy Hợp.

Võ giả chân chính về phương diện che giấu và phát hiện thì mạnh hơn rất nhiều so với chân huyết.

Giải quyết hết thấy, Ngụy Hợp trở về, đi đến một nửa, bỗng nhiên giữa không trung loé lên trùng ảnh.

Hắn thò tay trao một cái, trong tay đột nhiên xuất hiện một tờ giấy, trên đó viết rõ ràng hai chữ: “Cảm ơn.”

Là bút tích của Thái Mạnh Cung.

Ngụy Hợp không nói gì thờ dài, gia tốc trở về Bạch Tượng thành.

Thời gian tựa như nước chảy, đảo mắt đã trôi qua hai tháng.

Trong thời gian này Ngụy Hợp vẫn luôn an phận sinh hoạt tu hành.

Mỗi ngày không phải đi theo sư huynh sư tỷ tập võ ở phủ Nguyên Soái, mà là ở học viện học tập kiến thức văn hóa.

Thỉnh thoảng cùng Cung Lăng Vân, còn có mấy vị con cháu quyền quyền quý chân huyết khác hợp lại ở cùng một chỗ, ra ngoài uống rượu, phẩm trà, thưởng thức ca vũ, coi như là thả lỏng.

Mặt ngoài nhìn qua, Ngụy Hợp thành thật không thể thành thật hơn nữa.

Thực ra cũng đúng như vậy.

Hai tháng gần đây, trọng tâm chủ yếu của Đại Nguyệt không ở Huyền Diệu Tông mà là đang vây quét Ma Môn.

Quốc sư Ma Đa ở tháng chín đột nhiên tuyên bố thoái ẩn, vị trí quốc sư mới tạm thời chưa định.

Định Nguyên Đế dường như cũng không muốn sắc phong quốc sư, nhưng Phật môn thế lớn, cũng chưa chắc nguyện ý buông bỏ bộ phận quyền bính này.

Đối với Phật môn có vũ lực cực kỳ cường hãn mà nói, chỗ dựa của Định Nguyên Đế chủ yếu là sự ủng hộ của quân bộ và một quý tộc hộ hoàng phái chân huyết.

Hoạt cấp huyết khí chính là để tăng cường thực lực của quân đội. Dù sao thì nhân số Phật môn dù thế nào cũng không bằng nhân tài dự trữ của toàn bộ Đại Nguyệt.

Nhưng cho dù như thế, đối mặt thế lực liên hợp với Quảng Từ giáo và Linh Phong tự trên Đại Tuyết Sơn.

Cho dù là Định Nguyên Đế, cũng không thể không trì hoãn binh kế.

Đúng vậy, vị đế vương kế nhiệm này đã đưa ra một kế hoãn binh.

Đó chính là để nội bộ Phật môn tổ chức một trận diễn võ đại hội, lấy ra người có vũ lực mạnh nhất, rồi mới đảm nhiệm chức quốc sư.

Phải biết rằng từ khi Huyết khí phát minh tới nay, trong Phật môn thiên tài xuất hiện lớp lớp, nguyên bản huyết mạch không được tốt lắm, nhảy lên một cái, biến thành cao thủ đứng đầu.

Vốn số lượng huyết mạch đỉnh tiêm rất thừa thớt, vừa nhảy lên đã biến thành huyết mạch càng mạnh hơn.

Nguyên một đám cao thủ trở hết tài năng, Phật môn không chỉ có quảng bá giáo và Linh Phong tự mà còn có các chi nhánh khác nữa.

Vì vậy, dưới bối cảnh như vậy, trong Phật môn, mở ra đại hội diễn võ cuộn cuộn.

Lần diễn võ đại hội này đã tác động đến đông đảo cao thủ đỉnh cấp của Phật môn.

Ngược lại cũng khiến cho trong bóng tối của Đại Nguyệt, những võ giả chân kinh kéo dài hơi tàn thoáng có thể thở dốc một cái.

Năm thứ bảy tháng bảy, mười tháng, thu.

Thành Bạch Tượng, Huyền Thủy Thu Nguyệt lâu.

Làm nơi tiêu phí xa xỉ đứng đầu thành trì này, đẳng cấp Huyền Thủy Thu Nguyệt lâu vượt xa lúc Ngụy Hợp còn sống ở Đại Nguyên.

Ngung thần hương cũng có tác dụng với chân huyết, chậm rãi dâng lên trong lư hương.

Lý Trình Cực ngồi đối diện Ngụy Hợp, trong tay nhẹ nhàng cầm lấy một chén trà nóng.

“Trà Chu Đông này, chính là dùng tâm huyết chân thú ôn dưỡng bảy bảy bốn mươi chín ngày, lại lấy mười hai phương pháp thu luyện, hỗn hợp tinh hoa của lượng lớn dược liệu quý báu, cuối cùng cất vào trong hộp ngọc, bỏ đầy một năm thời gian mới coi là sơ thành.”

Hắn lấy ánh mắt ý bảo Ngụy Hợp ngồi đối diện ném thử.

“Uống xem, nếu mỗi ngày dùng trà Chu Đông, có thể gột rửa tạp chất trong cơ thể, làm cho huyết mạch càng thêm tinh thuần ổn định. Thậm chí còn có lời đồn, trước khi một số võ giả sắp dị hóa đã cố gắng dựa vào một lượng lớn uống trà Chu Đông, cưỡng ép kéo bản thân trở về.”

“Lại nói tiếp, hiện tượng dị hóa này, bất kể là chân kinh trước đây hay chân huyết của chúng ta, thật ra đều có. Kỳ thật nói thật, mọi người đều tám lạng kẻ nửa cân, ở dị hóa phương diện khác biệt cũng không lớn.

Tiểu sư đệ, ngươi có biết vì sao võ đạo mạnh mẽ như thế, khi dị hóa thành Chân Thú thì nhiều mà chân huyết của chúng ta thì không mấy mà?”

Lý Trình Cực khuôn mặt chĩnh tề tinh xảo, dưới ánh đèn hõn hợp, chiếu rọi không tỳ vết chút nào, xinh đẹp đến phảng phất không giống người sống, mà càng giống một con rối cá nhân hơn.

“Không biết.” Ngụy Hợp lắc đầu. Mặc dù hắn có chút suy đoán của mình, nhưng thân phận Vương Huyền, hắn không thể đưa ra kết luận có kiến thức được.

Cho nên hắn cần phải hoàn mỹ phù hợp với thiết kế của người khác.

“Đó là bởi vì, tạp và thuần khiết.” Lý Trình Cực mỉm cười nói.

“Tạp hòa thuần?” Ngụy Hợp hí mắt.

“Chân huyết trước nay đều là thuần hóa lộ tuyến, thuần hóa thích hợp nhất với con đường huyết mạch của bản thân, như vậy dễ khống chế nhất, cho dù dị hóa, cũng có thể kịp thời duy trì sự tinh táo.

Nhưng chân khí lại khác, huyết mạch trong cơ thể bọn họ quá tạp nham, mà huyết mạch thì dễ ảnh hưởng nhất, tiếp theo đó ảnh hưởng thần trí.

Cho nên võ đạo chân chính, tới giai đoạn cuối rất dễ mất không chế. Bởi vì trong cơ thể bọn họ ẩn giấu rất nhiều tai hoạ ngầm không bị không chế.”

Ngụy Hợp lộ vẻ chột hiệu.

“Gặp phải phiền phức, cần nhìn thẳng vào nó, mà không phải trốn tránh. Chân kinh chính là dùng trốn tránh, đi luyện thân, ý đồ lấy thân chí mạnh mẽ, mượn ngoại lực chân khí để áp chế thân thể, không chế tất cả.

Loại đường này, đi đến phần cuối tự nhiên rất mạnh, nhưng có thể đi đến cuối đường, lại có mấy người?” Lý Trình Cự tựa hồ trong lời nói còn có hàm ý khác.

Ngụy Hợp có chút phát giác, cho nên lúc này trầm mặc xuống, không lập tức lên tiếng đáp lại.

Lý Cự cũng không thêm đề ý, cười cười.

“Chân khí sớm đã là thái độ xé chiều, dần dần già rồi, kỳ thật nguyên bản lộ tuyến này rất có ý đồ sâu, nhưng đáng tiếc, lúc trước Đại Nguyên tông môn đấu đá với phái thiên đấu.

Tài nguyên nhân tài đều tiêu hao tại nội đấu, ai sẽ đột phá sáng tạo?”

Hắn nhìn Ngụy Hợp, trong mắt có một tia ý vị không hiểu.

Mùi thức ăn thơm nức mũi thỉnh thoảng được bung lên bàn. Đồ ăn giống nhau về cơ bản đều là đồ tốt trên người của chân thú.

Những vật này đã trải qua xử lý đặc thù, khiến cho người thường có thể nhìn thấy được.

Nhưng lại không phải người bình thường có thể ăn được.

Dược tính trên người Chân Thú vượt xa dị thú, tùy ý sử dụng sẽ làm thân thể người bình thường dị hóa.

Chỉ có người có huyết mạch cực mạnh hoặc là bước vào chân huyết mới có thể ăn.

Trong lúc Ngụy Hợp nhớ lại chân ý nào đó trong lời nói của đại sư huynh, Lý Trình Cự lại tiếp tục nói.

“Tốt. Kỳ thật rất nhiều thứ, ta không nói nhiều, chính người cũng có phân biệt, nói chính sự. Lần này gọi người tới, là có chuyện, cần trực tiếp nói với người.”

“Chuyện gì?” Ngụy Hợp lấy lại tinh thần, mặc dù hấn mơ hồ cảm giác, đại sư huynh rất có thể đối với thân phận của mình suy đoán, bất quá điểm ấy ảnh hưởng không lớn.

Từ thái độ của Tiết Hoạch lúc trước, có thể nhìn ra, cho dù biết gã là võ giả chân chính, nhưng không có biện pháp, ai bảo huyết mạch của gã quá tốt. Phần giá trị này so với đem thân phận của gã vạch trần, cứng rắn đẩy đến đối địch, đến hay lắm.

Cái khác không nói, ít nhất khu vực sư môn, thái độ lại có chút ám muội.

“Là như vậy, chuyện của người đã được truyền tới Vương Đô, tạo nên động tĩnh không nhỏ.

Tuy sư tôn giúp đỡ đầy bớt rất nhiều nhân vật phiền phức, nhưng vẫn còn chút chuyện, không thể không để người ứng phó.”

“Ví dụ như?”

“Ví dụ như, người tìm tới cửa lần này là công chúa Hàn Tuyên Tư Mã không thiếu.” Lý Trình Cực cười lắc đầu nói: “Hiện nay thánh kim có hai mươi sáu vị con cháu, trong đó Hàn Tuyên công chúa Tư Mã Vô Khuyết không phải là người được sủng ái nhất, nhưng lại là một người cực kỳ có phần.

Bởi vì mẫu thân của nàng, phụ thân nàng chính là một trong chín đại nguyên soái của Xích Phản tông sư, hơn nữa là con trai duy nhất của Xích Phản tông sư!”

“Cho nên ta không thể không gặp?” Ngụy Hợp biết ngày này sẽ đến, lại không nghĩ tới nhanh như vậy.

“Vâng.” Lý Trình Cực gật đầu. “Thật ra nghe đồn vị công chúa này có hoa dung nguyệt mạo, dáng người yếu điệu...”

“... Hiện tại ta không có ý nghĩ này...” Ngụy Hợp bắt đầu dĩ.

“Đây không phải là chuyện sớm muộn sao? Hơn nữa... Đừng tưởng rằng bây giờ ngươi có thể thả lỏng, Quảng Từ giáo sẽ không buông tha cho hạt giống như ngươi. Đến lúc đó... Hắc hắc.” Lý Trình Cực cười không nói tiếp.

“Cái này lại quan hệ rộng rãi dạy bảo chuyện gì?” Ngụy Hợp không nói gì.

“Ngươi không biết bọn họ có bồ thí Bồ Tát sao? Sắc đẹp hàng đầu trong đó, quả thực là muốn mạng người... Ngươi từng gặp qua thì biết lợi hại rồi.” Về mặt Lý Trình Cực vẫn còn sợ hãi.

“Được rồi... Vẫn không so được với Đại sư huynh ngài kiến thức rộng rãi.” Ngụy Hợp xu nịnh nói.

“A... ngươi nói lời này sao lại là lạ, ta chỉ là đi thể nghiệm sinh hoạt, thể nghiệm sao?” Lý Trình Cực trừng mắt nhìn Ngụy Hợp.

“Vậy Hàn Tuyên công chúa gặp mặt lúc nào?”

“Còn phải ăn thêm một trận nữa, đến lúc đó nàng sẽ được sắp xếp đến chỗ sư tôn tu hành mấy ngày.

Hậu duệ tông sư cộng thêm thân phận Hoàng tộc, huyết mạch của Hàn Tuyên công chúa cũng cực kỳ mạnh mẽ, chỉ có điều tỉ lệ huyết mạch không quá cao mà thôi. Cho nên đến lúc đó đừng coi thường đối phương.”

“Vâng.”

Ngụy Hợp gạt đầu, cầm lấy đĩa ăn mấy miếng, lại nghe ngoài cửa sổ truyền đến một trận tiếng ồn ào náo động.

Hắn thò đầu ra phía ngoài quan sát.

Trên đường dưới lầu, lại có một võ giả thân hình cao lớn, đang tranh chấp cùng mấy người dân bình thường.

Tựa hồ như là tranh quá được rồi, võ giả kia giơ tay nhắc hai người bình thường lên, hướng trên mặt đất ngẩng ra.

Lập tức trên thân hai người truyền ra tiếng xương cốt vỡ vụn, máu chảy đầy đất, ngã trên mặt đất không thể đứng dậy nổi nữa.

Rất nhanh, đội tuần tra chịu trách nhiệm trị an đã đến, dè tên phạm nhân xuống.

Trước khi đi, người nọ còn hùng hùng hổ hổ, tuyên bố chờ hấn đi ra, sẽ cho đối phương biết tay!

Dân chúng vây xem xung quanh đều không lên tiếng, từ xa nhìn lại, Ngụy Hợp mơ hồ cảm giác có bầu không khí áp lực phần uất, tản ra khắp nơi.

“Sao vậy? Nhìn không quen à?” Lý Trình Cự quét mắt nhìn tình huống phía dưới.

“Có điểm, chỉ là khoe miệng muốn tính mạng người, hơi quá rồi.” Ngụy Hợp gật đầu.

“Vậy thì chào hỏi một câu, rồi bắt đầu xử lý. Kỳ thật tên gia hỏa vừa rồi, nếu theo quy củ bình thường, sẽ bị xử phạt nghiêm trọng, giam giữ và bị giam vào tù.

Nhưng trên thực tế, giữa chân huyết có ít nhiều liên hệ với nhau, đều sẽ cho đối phương một chút mặt mũi.

Cho nên sau khi gia hỏa kia bị tổng giam, nhiều lắm là bị giam giữ một tháng là có thể đi ra.” Lý Trình Cự tương đối hiểu rõ nội tình của những quy trình này.

“Giết hai người, chỉ một tháng sao?” Ngụy Hợp hỏi.

“Đã tính là dài rồi. Giữa chân huyết và người thường vốn là chênh lệch cực lớn. Có giá trị đối với triều đình cũng không giống nhau.” Lý Trình Cự Không thấy quen nói.

Nội tâm Ngụy Hợp càng cảm nhận được, dưới đại nguyệt mặt ngoài hòa bình, đang dần dần dè ép dân chúng.

Chênh lệch cấp độ khổng lồ như vậy, thượng tầng nắm giữ vũ lực cực lớn, mà dân chúng tầng dưới căn bản không có cách nào leo lên.

Trước kia còn có hệ thống Chân Kính... Bất kỳ ai cũng có thể tu luyện...

Còn bây giờ.

Nghĩ đến đây, Ngụy Hợp bỗng nhiên minh ngộ.

Vì sao tháng lớn lại liều mạng chèn ép Tuyết Diệt Chân Kính, trong đó tuyệt đối còn có nguyên nhân ở phương diện này.

Mấu chốt nhất chính là, lúc hấn ở Phần Thiên quân bộ, thường xuyên nghe các sư huynh sư tỷ đàm luận về quân bị.

Nguy Hợp phát hiện, Đại Nguyệt tựa hồ cảm chỉ nghiên cứu các loại trang bị vũ khí cấp thấp như công bộ chế ra đạn pháo, mà là tập trung tất cả, đặt tài nguyên ở trên Chân Huyết Võ đạo.

Bành!

Chợt một tiếng trầm đục vang lên, rồi nổ tung ra khỏi quán rượu mặt bên.

Nguy Hợp và Lý Trình Cực ngồi trong phòng, bị một cước đá văng ra.

Một hàng nam nữ quần áo lộng lẫy hoa lệ nhanh chóng nối đuôi nhau tiến vào.

Cầm đầu là một thanh niên cao lớn mặc áo ngắn màu tím, nội bộ ngân thạch, tay áo dài.

“Lý Trình Cực?” Thanh niên lạnh lùng nhìn Lý Trình Cực.

“Ngô Thái Trung?”

Nụ cười nhạt trên mặt đại sư huynh biến mất không còn tăm hơi.

“Hôm qua trên yến hội sư tôn ngươi nói năng lỗ mãng, nhục mạ cha ta, ngươi thân là đại tướng của Phần Thiên quân bộ, nên có thể cho ta câu trả lời đúng không?”

Ngô Thái Trung lạnh lùng nói.

Phụ thân hấn chính là một tông sư Sóc Nguyệt, là người phụ trách tất cả công việc của Tây Châu châu phân bộ Nguyệt Thiên.

Chẳng qua thực lực tháng này không bằng Lý Dung, ngày thường cũng không được mọi người biết.

“Ngươi muốn giải thích thế nào?” Lý Trình Cực cười nói. Hấn và Ngô thái trung không phải lần đầu tiên giao tiếp, mọi người

tám lạng kẻ nửa cân, ai cũng không làm gì được ai.

“Nơi này không thi triển được, có gan thì tới đây!” Ngô Thái Trung cười lạnh nói, quay người đi ra khỏi cửa lớn.

Lúc này Lý Trình Cực đứng dậy, thân hình lóe lên, biến mất ngay tại chỗ.

Ngụy Hợp ở lại bên cạnh bàn, cũng không nói gì.

Từ sau khi hấn gia nhập môn hạ Lý Dung, đây cũng không phải lần đầu trải qua chuyện này.

Lý Dung tính tình nóng nảy, thường nhìn ai không vừa mắt liền muốn giết mình đi lên, cho nên đắc tội không ít người.

Người bình thường bởi vì nàng là Tông sư còn chưa tính, nhưng chung quy không phải chỉ có một mình nàng là Tông sư.

Trước mắt Ngô Thái Trung chính là ví dụ, phụ thân hấn ta trên hội nghị bị Lý Dung bề nghệ dưới mọi người không ra đài.

Hiện tại hậu bối của hấn đã tới tìm tràng diện.

Trong nội tâm Ngụy Hợp lắc đầu, đứng lên, tính toán sổ sách rời đi.

“Chờ đã! Người chính là người gần đây đồn rất là nóng nảy Vương Huyền à? Phá vỡ huyết mạch cấp bậc hạn chế hả?”

Lúc trước trong đám người đi theo Ngô Thái Trung xông vào cửa, tráng hán đầu trọc tiến lên một bước, nhìn chăm chăm vào Ngụy Hợp.

Chân huyết vốn là luyện thể, khí huyết cực kỳ thịnh vượng, nếu ý chí không mạnh mẽ sẽ bạo phát xúc động. Cho nên thời khắc khắc đều phải chú ý tu tâm.

Mọi người đều biết, khi người này bị xúc động thì không lo được điều gì.

Vị trước mắt này chính là ví dụ.

“Phá vỡ huyết mạch cấp bậc cực kỳ ghê gớm sao?” Tráng hán đầu trọc cười lạnh, “Ta và người đều là Đoán cốt, có dám đánh một trận hay không!?”

Ngụy Hợp có chút kinh ngạc.

Nói như vậy, người thường khi nghe được hấn là chân huyết cấp bậc phá giới thì sẽ rất tự nhiên lùi xuống.

Nhưng người này lại không hề lo sợ.

Loại người này, hoặc là có tự tin tuyệt đối vào bản thân, hoặc là sau lưng có chỗ dựa đủ cứng.

“Bỉ nhân An Kỳ Cổ La, Cổ Lan, người khác sợ người phá giới huyết mạch, ta ngược lại muốn lĩnh giáo.”

“An Kỳ Cổ La?” Ngụy Hợp trong lòng khẽ động, họ này...

Tựa hồ chú ý tới ánh mắt Ngụy Hợp, tráng hán đầu trọc nhếch miệng cười một tiếng.

“Như người mong muốn, ông nội ta là đệ nhất cao thủ thán lớn, quốc sư Ma Đa. Làm sao vậy? Không dám động thủ với ta nữa?”

“Ta nghe rất nhiều người nói, tương lai người tất nhiên sẽ đặt chân vào tông sư, nói không chừng có thể sánh được với gia gia của ta. Tuy nhiên, tuy rằng ta không phải là cấp phá giới, nhưng rất nhiều người cũng từng nói với ta như vậy.

Cho nên, ta đến thăm người, có bản lĩnh gì có thể cùng so sánh với gia gia của ta.”

Ngụy Hợp nghe vậy, đôi mắt nheo lại, quân bộ và phật môn so sánh thế yếu, bây giờ xem ra, rốt cuộc sự tình cũng sắp tới.

Hoặc là có người đang đứng sau cố tình gây họa cho hấn, hoặc là Phật Môn cố ý gây sự.

461

Ngụy Hợp tác vì sao trong tương lai Phần Thiên Quân bộ bây giờ, thanh danh ở bên ngoài, người bình thường tự nhiên là không dám mạo hiểm đắc tội một cái quân bộ, tìm đến gây chuyện.

Nhưng người bình thường không dám, người trước mắt này không phải là người bình thường.

Người này là người trong toàn bộ Đại Nguyệt, số ít có cái giá này, không sợ Phần Thiên quân bộ.

An Kỳ Cổ La - Cổ Lan, thân là hậu duệ quyền quý đỉnh cao nhất của toàn bộ Đại Nguyệt.

Thân phận chính là truyền nhân huyết mạch duy nhất lưu lại ở tháng Đại Nguyệt nhiều hơn.

Gia tộc An Kỳ Cổ La đương nhiên không chỉ có mình hắn là truyền nhân, nhưng trong gia tộc này, người có tư chất huyết mạch cao nhất chỉ có mình hắn.

Loại tư chất thân phận này, dẫn đến hắn từ nhỏ đã được tăng bốc, trưởng thành dưới các loại tăng bốc.

Người trưởng thành ở loại hoàn cảnh này, cũng thuận lý thành chương dưỡng thành tính cách kiêu ngạo ương ngạnh.

Mà lần này hắn đến Bạch Tượng thành, cũng là ngẫu nhiên đi ngang qua, vốn định tùy tiện đi dạo cùng bằng hữu một chút, lại không ngờ nghe được có người đánh giá đối với Vương Huyền.

Nói cái gì mà Vương Huyền tương lai nhất định sẽ nhiều hơn so với phỏng đoán, thậm chí có khả năng có thể vượt qua đủ loại lời nói khoa trương.

Vì vậy, vị hậu duệ của tông sư đỉnh cấp này dưới sự dụ dỗ không hiểu từ ngữ nào đó, đi theo vị hậu duệ của Ngô Thái Trung, trực tiếp lên lầu bói móc.

“Ta tôn trọng Ma đa đại nhân, quốc sư lão nhân gia người học vấn Thiên Nhân, thực lực thông thiên, tự nhiên không phải ta có thể so sánh được...” Ngụy Hợp hí hí mắt, cũng không muốn bị coi là bia ngắm dẫn chiến.

Nhưng đáng tiếc, dường như An Kỳ, Cổ Lan đã quyết định phải mở mang kiến thức bản lĩnh của hắn.

Hắn vung cánh tay lên.

“Bớt nhiều lời đi, có gan thì qua đây. Được rồi, ta cũng lười quản người nhiều như vậy. Chỉ là một tiểu thiên tài ở một nơi nhỏ bé, hắc, lời lớn như vậy, cũng không sợ bị gió thổi vào đầu lưỡi sao?”

Dưới chân hắn giẫm một cái, rõ ràng không chút cố kỵ nơi này còn là tử lâu, cơ bắp toàn thân cấp tốc phồng lên biến thành màu đen, âm vang phóng tới Ngụy Hợp.

“Lão tử sẽ đánh gãy tứ chi của ngươi! Nhìn xem ngươi có bản sự nói năng ngông cuồng hay không!!”

Bành!!

Mặt đất nổ tung, phiến đá nổ tung mảnh vỡ bay vọt ra, đánh vào trên mặt tường chung quanh, tựa như phi tiêu khảm thật sâu vào.

Cổ Lan xông lên, tốc độ nhanh nhất mà Ngụy Hợp từng gặp, sức mạnh kéo theo thanh thế, cũng không phải là mạnh nhất gã gặp phải.

Nhưng khi hai bên kết hợp lại tạo cho hắn một cảm giác kỳ quái.

Đó chính là, phảng phất như một loại kết hợp hoàn mỹ trong nhạc khúc.

Đối phương ra tay hình như là một loại tổ hợp nguyên tố hỗn loạn ghép lại với nhau, hình thành nên sự biến đổi về chất.

“Giết!” Cổ Lan trong chớp mắt vọt tới trước Ngụy Hợp, hai tay đồng thời chụp vào hai vai Ngụy Hợp.

Hai móng của hắn mười ngón sắc nhọn, tựa như từng thanh tiểu đao sắc bén, nhắm ngay bả vai Ngụy Hợp đâm tới.

Phối hợp với loại biến cảm kỳ quái này, một chiêu này rõ ràng lại cho Ngụy Hợp một loại uy hiếp đặc thù.

Ánh mắt hắn co lại, bỗng nhớ tới lúc trước sư tôn Lý Dung từng nhắc tới, về cảnh giới võ đạo.

Trong võ kỹ, nghe đồn có người đạt tới cảnh giới cao, có thể trong nhất cử nhất động, trong nháy mắt tìm kiếm nhược điểm của đối thủ, cắt đứt tiết tấu của đối thủ.

Để cho đối phương vĩnh viễn bị rơi vào trạng thái có lực mà không có chỗ dựa, trong nháy mắt khi bị phát lực suy yếu nhất.

Loại cảnh giới này tựa hồ có chút tương tự với chiêu số Cổ Lan sử dụng trước mắt này.

Bành!

Ngụy Hợp như thiểm điện đưa tay ngăn lại một chiêu này.

Lấy tốc độ của hắn, tự nhiên không sợ Cổ Lan tập kích.

Chỉ là bốn cánh tay chạm vào nhau, hai cổ cự lực vừa mới đụng vào, Ngụy Hợp đột nhiên cảm giác có chút không đúng.

Lực lượng của hắn đánh vào đối phương bị thương, phảng phất bị chấn động của nhịp điệu kỳ dị nào đó đánh tan hơn phân nửa.

Mà lực lượng của đối phương đánh vào tay hắn lại giống như vật còn sống, có thể lần theo làn da cánh tay hắn mềm mại vô lực mà chui vào bên trong.

Cảm giác này tương đối khó chịu.

Khiến hắn bị lực lượng va chạm, khí lực so với đối phương sử dụng lớn hơn không ít.

Hơn nữa nguồn sức mạnh của cổ lan này mở đầu lại là hơn mười vạn cân, tương đương với cảnh giới Thần lực Bồ Tát.

Cũng là Đoán Cốt, huyết mạch Ngụy Hợp một mình bộc phát, cũng đạt đến mười vạn cân.

Tuy rằng hắn có Hồng Quyết kinh lượng hùng hậu hộ thân, nhưng thời điểm này dĩ nhiên là không thể dùng trong Đại

Nguyệt.

Một khi sử dụng chân kinh, thường dùng kinh lực không có hiệu quả.

Mà đại lượng kinh lực, kích thước đó nhất định xảy ra vấn đề. Trừ phi hẳn có thể diệt khẩu toàn bộ mọi người chung quanh.

Ngược lại sử dụng Kinh Hồng quyết hẳn là có thể, chỉ là dùng như thế nào, phải chọn thời cơ.

Môn bí kỹ này hoàn toàn có thể sử dụng làm lá bài tẩy để giải quyết dứt khoát. Tùy tiện liền dùng trong loại luận võ tầm thường này, không có lời.

Thình thịch thình thịch!

Hai người Ngụy Hợp Cổ Lan điên cuồng đối kích quyền chưởng.

Lực lượng khổng lồ thuộc về chân huyết, mang theo sóng âm cực lớn, chấn động khiến cho thiết kế trong toàn bộ lầu các nhao nhao nhảy dựng lên.

Ban đầu Cổ Lan thật sự chính là cái gọi là thiên tài không lọt nổi những tiểu địa phương này.

Cái quái quỷ gì vậy? Tùy tiện xuất hiện một thiên tài, cũng dám đánh đồng với gia gia của mình, thiên tài như vậy, hẳn đánh cho tàn phế không biết bao nhiêu lần.

Mặc dù trước mắt đây là một thiên tài có thể nói là phá giải giai cấp Chân huyết, nhưng nghĩ đến điều này, hẳn lại càng giận dữ hơn.

Đại Linh Phong tự chính là Tây Loan, lúc trước trước trước mặt gia gia còn rất yếu ớt, cũng là một bộ nho nhã lễ độ, ngưỡng mộ không thôi.

Lúc trước phụ thân hẳn còn tương đối hữu hảo với hẳn, thường xuyên ra tay giúp đỡ chỉ điểm giúp hẳn một chút.

Nhưng bây giờ nhìn xem.

Tên kia đối đầu với gia gia khắp nơi, đối nghịch với gia tộc Cổ La hẳn.

Nhưng bọn họ không làm gì được đối phương.

Nghĩ đến điều này, Cổ Lan liền mơ hồ đem Ngụy Hợp trước mắt, kết hợp với Tây Loan mà phụ thân năm đó nói.

“Quỷ thiên tài cái gì! Chết cho lão tử!!!” Hấn thâm tức giận, chân trái đạp đất, nghiêng người súc lực, cánh tay phải cơ bắp tựa như khí cầu, cấp tốc bành trướng.

Sau đó co rút lại chỉ trong chớp mắt.

Xuy!!

Nương theo loại co rút này trong nháy mắt, cánh tay phải của hấn chợt bộc phát ra lực lượng cùng tốc độ vượt xa vừa rồi.

Mặc dù Vương Huyền có thân lực hơn mười vạn cân, nhưng có thể chống lại hấn mà không rơi xuống hạ phong.

Điểm ấy khiến hỏa khí trong lòng Cổ Lan hơi giảm một chút.

Cũng khiến hấn biết, đối phương thật sự là thiên tài mạnh mẽ hơn những người hấn từng gặp trước kia.

Nhưng lửa giận vong ân phụ nghĩa của Tây Tung vào lúc này lại bị mơ hồ kết hợp với Vương Huyền trước mắt.

Vương Huyền và Tây Khuynh khí chất mơ hồ tương tự nhau, đều là âm trầm, trong sự trầm tĩnh mang theo cảm giác nguy hiểm nhẹ nhẹ.

Lần này hấn bộc phát, Ngụy Hợp bất ngờ không kịp đề phòng, lực lượng trên tay không thể đứng vững, hai tay lồm vào tại chỗ, toàn bộ thân thể bị trùng điệp đụng bay, từ cửa sổ tửu lâu phía sau đụng vào phá ra ngoài.

Rầm một cái, cửa sổ vỡ vụn, Ngụy Hợp ngửa đầu ngã xuống, trùng điệp đâm vào trên đường phố.

Bành một cái, bụi bặm đất bùn đất bắn lên, Ngụy Hợp quỳ một chân trên đất, chậm rãi đứng lên.

Trước mặt hấn, Cổ Lan bay vọt ra, cũng vừa vạn rơi xuống đất, cười gằn nhìn hấn.

“Cổ Lan huynh đệ, giữa ngươi và ta có hiểu lầm hay không? Lúc trước ngươi nói cái gì so với Ma Đa Quốc Sư, ta tự nghĩ

chưa bao giờ nói qua, mấy tháng nay ta một mực khổ tu tại Nguyên Soái phủ, cực ít ra ngoài...” Ngụy Hợp trầm giọng giải thích.

“Bớt nói nhảm đi!” Cổ Lan lại lần nữa dậm chân, bày ra tư thế nghiêng người, cơ bắp cánh tay phải hấn lại một lần nữa tựa như khí cầu cấp tốc phồng lên.

“Giết!!”

Bành!!!

Một tiếng nổ vang, cánh tay Cổ Lan co rút lại, trong nháy mắt hướng về phía chùy nổ Ngụy Hợp.

Thần lực mười vạn cân, cộng thêm loại bí kỹ bộc phát này, sinh ra quá nhanh chóng xung kích.

Lực xung kích mang đến căn bản không phải cảnh giới Thần lực Bò Tát bình thường có thể tiếp được.

Loại bí kỹ cường hãn này dường như không có di chứng gì sau đó, lại kết hợp với loại cảnh giới võ đạo kỳ dị lúc trước của Cổ Lan.

Không hổ là hậu nhân của cao thủ mạnh nhất toàn bộ Đại Nguyệt, nội tình thâm hậu khó có thể hình dung.

Giống như lời hấn nói, Cổ Lan này mới vẹn vẹn là cảnh giới Đoán Cốt...

Lần bộc phát này Ngụy Hợp đã chuẩn bị tâm lý, hai tay trùng điệp, đồng thời ngăn trở phương hướng nắm đấm của đối phương đánh tới.

Bành!!!

Lực trùng kích cực lớn đụng vào hai tay hấn, tựa như bị xe lửa đụng vào.

Sức mạnh khổng lồ như biển gầm, chính diện nghiền ép xuống.

Cho dù là Ngụy Hợp cũng cảm giác hô hấp hơi chậm lại.

Loại giao thủ này, giao thủ với lúc trước hấn cùng Phật tử Hắc Thập Tự, cảm thụ hoàn toàn khác biệt.

Khi đó hấn toàn thân có sức lực hộ thân cực lớn.

Cho nên trải qua kinh lực hộ thân giảm sút, lực lượng hắc thập vạn cân bạo phát, thật ra cảm giác xung kích kém xa hiện tại.

Dù sao lúc này, Ngụy Hợp một mặt muốn giao thủ với đối phương, một mặt còn phải ngăn chặn bản năng bộc phát chân kinh hộ thân của chính mình.

Vì vậy thực tế y đang nhất tâm nhị dụng.

Một kích này, đánh cho Ngụy Hợp lui về phía sau bay ra hơn mười thước, hai chân trên mặt đất mang theo hai khe rãnh thật sâu.

Phiến đá vỡ vụn phân tán ở hai bên, bị cự lực chấn động thổi tán, đại lượng phấn bụi phiêu lãng kích động lên, ầm ầm hình thành sương mù mù mù bụi.

“Cổ Lan huynh đệ, đủ chưa?” Ngụy Hợp bây giờ còn không muốn xung đột quá lớn với đối phương, dù sao cũng là ma đa thân tộc.

Nếu làm đối phương bị thương, coi như là đối với sư tôn Lý Dung, cũng là một phiền toái rất lớn.

“Lại là loại giọng điệu này!!” Hấn không nói lời nào còn được, vừa nói ra loại giọng điệu này, loại cảm giác cao cao tại thượng này.

Trong nháy mắt khiến Cổ Lan hồi tưởng lại Tây Tế lúc trước.

“Loại cả ngày âm trầm buồn nôn như các người, đều đi chết đi cho ta!!”

Hai mắt Cổ Lan nổi lên huyết sắc.

Đánh đến bây giờ, kỳ thật hấn đã nhìn ra được, Vương Huyền trước mắt này, xác thực thiên phú kinh người, có thể coi là ngoại giới tán dương hấn.

Thật ra, lần thứ hai hấn vận dụng bí kỹ không có kết quả, sau khi biết đối phương quả thật có thiên phú kinh người, hấn đã có tâm thu tay lại.

Nhưng câu nói sau cùng của Ngụy Hợp, vừa vắn gọn như lúc trước, Tây Loan đánh bại chỉ điểm qua gã.

Phụ thân lúc trước được Tây Tế chấp chương đệ tử lễ, đệ tử lại lần nữa trở về, bị đánh tan triệt để trước mặt tất cả mọi người.

Khi đó cổ lan điên cuồng xông lên, ý đồ công kích Tây Tế.

Đáp án của Tây Bàn cũng là như thế, cũng giống như vậy!

Trong lòng Cổ Lan nổi lửa, huyết mạch trong người điên cuồng lao nhanh.

Bộ trang phục bí kỹ huyết mạch Thiên Thủ Như Lai, lập tức không còn cố kỵ nữa, hoàn toàn vận dụng.

Phốc phốc.

Hai cánh tay hấn giống như quả cầu khí bành trướng biến lớn, không chỉ như vậy, thân thể cũng bắt đầu nhanh chóng biến lớn như thổi khí.

“Bí kỹ – Phật ấn... Thiên chương!”

Cổ Lan vốn là tráng hán hơn hai mét, lúc này sau khi bành trướng biến lớn, thổi phồng lên thành cao hơn bốn mét, hai tay càng thêm khoa trương.

Bàn tay cơ hồ rộng như thân thể hấn, làn da hiện lên đường vân kim sắc âm đạm, vân tay rõ ràng, phẳng phát như chế tạo kim loại.

Trong chốc lát, phiến đá dưới chân Cổ Lan nổ tung, tốc độ cả người nhanh hơn lúc trước một đoạn.

Gần như đã đạt đến gần tốc độ âm thanh.

Loại biên độ khủng bố này, ngay cả Ngụy Hợp cũng chấn động trong lòng.

Đây mới là rèn cốt! Thế mà có thể bộc phát ra thực lực khủng bố cấp bậc toàn chân cao.

Đây là đệ nhất huyết mạch của Đại Nguyệt sao? Đây chính là thực lực của Đại Nguyệt huyết khí bây giờ sau khi tăng lên sao?

Chỉ là rèn cốt, có thể bộc phát thần lực mười vạn cân, còn có bí kỹ kinh khủng khiến thực lực của mình tăng lên mấy lần trong nháy mắt...

462

Suy tính như thế, quốc sư huyết mạch chân chính đại thành Ma Đa, thực lực bộc phát ra, lại có thể đạt đến độ cao gì chứ?

Suy nghĩ một chút, Ngụy Hợp không rét mà run.

Nhìn trộm báo từ nhỏ đến lớn, cuối cùng hắn cũng cảm nhận được, Đại sư tử Nguyên Đô Tử vẫn luôn đối mặt với nhau, đó là đối thủ ra sao.

Đối mặt với đối thủ như vậy, thực lực của hắn đã vượt qua “bình thường”, có thể ứng phó phạm trù.

Ngụy Hợp rút cục thở dài trong lòng. Hay là bắt đầu điều động lực lượng trong tập thể thuộc về lực lượng Hồng Quyết.

Từng luồng huyết khí khùng bỏ từ trong túi máu lạng lẽ tràn ra, đều đặn phân tán khắp toàn thân hắn.

Chính giữa đường phố, Ngụy Hợp đứng thẳng lên, làn da toàn thân hơi phiếm hồng, tròng mắt trắng dần dần bắt đầu du động tơ máu, nguyên bản khí chất âm trầm, dần dần bắt đầu chuyển hóa theo phương hướng quỷ dị.

“Không hổ là huyết mạch đệ nhất cường giả của Đại Nguyệt...” Ngụy Hợp thở dài một tiếng.

“Xem ở người giải đáp một phần nghi hoặc cho ta.”

“Cũng chỉ đoạn tứ chi của người... thôi!”

Tiếng cuối cùng vừa dứt.

Lúc Ngụy Hợp Thời bỏ ra một chưởng ngay giữa trời.

“Hạ thủ lưu tình!” Chợt phía xa truyền đến một giọng nói trầm thấp.

Trong chốc lát, một đạo thân ảnh cấp tốc phóng tới một chưởng mà Ngụy Hợp đánh ra.

Thân ảnh kia rõ ràng là một lão giả tóc trắng mặc Kim Văn trường bào.

Trên người gã trong nháy mắt bộc phát ra, có chút tương tự với Cổ Lan khí tức nhàn nhạt.

Trong mắt Ngụy Hợp chớp động hồng quang, bàn tay không giảm mà tăng tốc, đánh ra song chương về phía Cổ Lan.

Oanh!!!

Hai bàn tay sớm đối kích.

Sức mạnh gia tăng của Kinh Hồng Quyết ước chừng đạt bảy vạn cân, lúc này chồng lên cự lực huyết mạch, chính là mười bảy vạn cân thần lực.

Đây là toàn bộ lực lượng Ngụy Hợp thường dùng dưới thái độ bình thường.

Cự lực bực này, Cổ Lan đã dùng bí kỹ gì có thể đối kháng được.

Có thể đạt tới mười vạn cân Thần lực, đó chính là kết quả cuối cùng của sự kết hợp huyết mạch và nội tình của gia tộc vào lúc này.

Bí kỹ sau đó chủ yếu tăng tốc độ cùng sức chịu đựng của thân thể.

Ở cấp độ này thì sức mạnh là cực hạn, đây là cực hạn của thân thể.

Cổ Lan tự nhận đã đạt đến cực hạn của tầng này, lại kết hợp với cảnh giới võ đạo suy yếu đối phương, tăng cường bản thân.

Y có thể phát huy ra lực sát thương vượt xa lực lượng thực tế của mình.

Có thể nói, hắn đã có thể tính là biến thái ở cả tháng trước, nhưng đáng tiếc...

Một tiếng nổ mạnh vang lên.

Mặt đất dưới chân hai người đồng thời nổ tung vô số đá vụn.

Một vòng sóng chấn động vô hình từ giữa hai người khuếch tán ra.

Một kích này gần như ngang tài ngang sức.

Cổ Lan lùi lại phía sau một bước.

Nhưng còn không đợi hắn lần nữa bộc phát bí kỹ, Ngụy Hợp căn bản không cần vận dụng bí kỹ, đánh tới chương thứ hai.

Bành!!!

Căn bản không kịp phản ứng, chung quy Cổ Lan lợi dụng bí kỹ, tạm thời mượn dùng lực lượng thân thể để tăng lên độ cao vừa rồi.

Phản ứng chậm thời gian, đối thủ Ngụy Hợp mười bảy vạn cân căn bản không cùng một cấp độ.

Một chương này hắn căn bản không kịp phản ứng, lập tức bị đánh trúng mặt.

Ầm ầm một tiếng, cả người Cổ Lan bay ngang ra ngoài, đụng vào một tòa thạch lâu bên trái, đánh vỡ vách tường, chấn động lên mảng lớn bụi bặm vụn nát.

Trong phòng lâu truyền đến tiếng thét hoảng sợ, người trốn ở bên trong tranh thủ thời gian tứ tán trốn ra.

Sắc mặt Ngụy Hợp không đổi, cất bước tiến lên, đánh một chương về phía thạch lâu.

Ầm!!

Một chương này của hắn, chính giữa một mặt tường nặng nề của thạch lâu.

Thân tường đứt gãy nổ vụn, hòn đá bay ra nện nát tường phía sau, một phần cũng đập trúng tứ chi Cổ Lan, phát ra tiếng nứt gãy rất nhỏ.

Trong tiếng ầm ầm, toàn bộ lầu đá tầng hai một nửa sụp xuống, vô số nhà đá nện ầm ầm lên người Cổ Lan ở bên trong.

Ngụy Hợp còn muốn tiến lên.

Trước mặt lại đột ngột có thêm một bóng người ngăn cản.

“Đủ rồi!!”

Người tới chính là lão giả mặc kim văn trường bào vừa mới lên tiếng.

“Vô năng sửa điên cuồng.” Ngụy Hợp nhếch miệng cười một tiếng, đưa tay vỗ một chưởng về phía đối phương.

Vung vào mười bảy vạn cân man lực của Kinh Hồng quyết, bộc phát ở khoảng cách gần như vậy, mang theo lực trùng kích là khó có thể tưởng tượng.

Khác với Cổ Lan vận dụng bí kỹ, Ngụy Hợp thuần túy là trạng thái bình thường bộc phát.

Lúc trước lão giả cũng nhìn ra điểm ấy cho nên mới chạy đến nơi này kịp thời.

Đáng tiếc cao thủ giao thủ, tốc độ nhanh biết bao, chỉ là hấn từ bên kia chạy tới chút thời gian này, cũng đủ cho Cổ Lan bị một chưởng đánh bay, thắng bại đã định.

Chưởng lực mang khí lưu hóa thành cuồng phong, làm quần áo toàn thân lão giả bay lên.

Bành!!

Một chưởng này của Ngụy Hợp bị một tay lão giả ngăn trở.

Giữa hai người tầng tầng lực lượng chồng chất tựa như hai trường sóng lớn, điên cuồng va chạm.

Da mặt lão giả không ngừng rung động, rõ ràng bị chấn lui về sau một bước.

Với Thần lực cảnh giới của hắn, vậy mà cũng bị chấn lui về sau một bước.

Trong mắt hắn thần sắc trở nên cực kỳ khó coi.

“Ngươi...!!”

Lời còn chưa dứt, Ngụy Hợp lại thể không buông tha, tiến lên song chưởng liên hoàn đánh ra.

Mới học Thất Hoàng Chân Vũ vạn phần như nước chảy trong tay hắn.

Mặc dù hắn không đạt tới cảnh giới tìm kiếm, nhưng bản thân Thất Hoàng Chân Vũ chính là võ kỹ cường hãn vượt xa chiêu số bình thường.

Môn võ kỹ này, trong đó chỗ cường hãn nhất, không phải là cảnh giới đỉnh cấp có thể nhìn thấy mà không thể với tới kia.

Mà ở trên chiêu số đơn thuần, áp chế kẻ địch.

Dùng kỹ xảo vận lực đặc thù, để võ giả bộc phát ra chiêu, tựa như bảy con phượng hoàng đồng thời tiến công.

Hai tay, hai tay, hai đầu gối, cùng với trán của sợi dây trung dẫn nhất!

Đây chính là bảy điểm công kích của Thất Hoàng Chân Võ.

Tốc độ nhanh chóng, tinh chuẩn, công kích cực kỳ bạo liệt đối với nhược điểm.

Dưới sự áp chế cuồng bạo của Ngụy Hợp, lão giả liên tục lui về phía sau, sắc mặt cũng càng ngày càng khó coi.

Hắn không phải là Đỉnh cấp huyết mạch, tất nhiên cũng không thể làm được bạo phát vượt cấp như vậy.

Lấy thực lực cảnh giới Thần lực của hắn, nhiều lắm cũng chỉ hơn mười vạn cân sức mạnh. Làm hộ vệ, đây đã là tác phẩm khá lớn của gia tộc An Kỳ Cổ La rồi.

Dù sao đi nữa, chính là cảnh giới Phật chủ, cấp bậc Phật chủ căn bản không cần phải đi theo Cổ Lan chỉ là một tiểu bối, cấp độ kia, đủ để tọa trấn một phương, hưởng thụ vinh hoa phú quý, địa vị tôn sùng.

Trong tiếng va chạm thật lớn, lão giả liên tục lui về phía sau, rốt cục bắt đầu nhịn không được.

“Tiểu bối! Ngươi...!” Hắn gầm nhẹ một tiếng, trên người cấp tốc hiện lên dị trạng, từng cây gai xương màu trắng bén nhọn từ sau lưng đâm xuyên ra.

Thân thể bắt đầu bành trướng biến lớn, toàn thân cấp tốc bao trùm lên trên một tầng lân giáp trắng bệch.

“Giết!” Lão giả ủy khuất đến mức muốn điên cuồng, một chiêu chụp vào lòng ngực Ngụy Hợp ngay tại chỗ, đang muốn phóng thích ra phiến muện vừa mới bị áp chế hồi lâu.

“Ngươi muốn giết ai!?”

Trong chốc lát một đạo cự ảnh đột nhiên từ bên cạnh đánh tới, hung hăng đâm vào trên thân lão giả.

Bành!!

Nương theo đó là một hồi âm thanh xương cốt đứt gãy thừa thớt.

Lão giả bị cự ảnh đụng vào thân thể, người còn ở giữa không trung, liền tuôn ra mảng lớn máu.

Cự ảnh bay lên trời, tay phải trong nháy mắt mở về phía trước một cái.

Giống như cự ung tấn công, một chiêu đánh vào chính giữa sống lưng lão giả.

Rắc rắc.

Cột sống đứt gãy.

Hai người cùng rơi xuống đất.

Bụi mù tan đi, bóng người không lồ nhanh chóng thu nhỏ lại, khôi phục bình thường, để lộ bóng dáng đại sư huynh Lý Trình Cự.

“Ai nha, hình như không cẩn thận ra tay hơi nặng một chút...”
Hắn nhìn lão giả mặc trường bào ngã xuống đất không dậy nổi trước mặt, mở trừng hai mắt.

Quay đầu, hắn nhìn về phía Ngụy Hợp.

Lúc này Ngụy Hợp đã hoàn toàn khôi phục nguyên trạng, đang khẽ nhíu mày.

“Đại sư huynh, vừa rồi thật sự không trách ta, bọn họ một già một trẻ nhất định phải lên đây động thủ. Ta đã nhường mấy lần, đáng tiếc...”

“Yên tâm. Tuy rằng Cổ Lan đúng là cháu trai có Ma Đai, nhưng trên thực tế vị đệ nhất cao thủ của thánng Đại Nguyệt kia chưa bao giờ là người nhỏ mọn như vậy.” Lý Trình Cự cười an ủi.

“Hơn nữa, biểu hiện hôm nay của ngươi, cũng đủ cho ngươi sau lưng thêm ra càng nhiều lợi thế.” Trong lời nói của hắn có

lời nói.

“Giáp tậ?” Ngụy Hợp nheo mắt, nhìn về phía Cổ Lan đang hôn mê bất tỉnh ở trong phế tích phía xa xa, như có điều suy nghĩ.

Xem ra đây đúng là một lần thăm dò, chỉ là không biết cụ thể là bên nào thử nghiệm.

Lúc trước hẳn tưởng là Phật môn, nhưng bây giờ nhìn lại, loại thăm dò này càng giống như tự quân bộ an bài.

Bộ lạc xúi giục Cổ Lan động thủ, khơi mào ác cảm của mình đối với Phật Môn.

Còn có thể nhất cử khảo nghiệm thực lực chân chính của mình.

Dù sao năng lực huyết mạch của mình còn chưa thể hiện ra.

Cự lực của Kinh Hồng quyết hoàn toàn có thể coi là năng lực thiên phú mới dung hợp huyết mạch.

Như vậy xem ra... khả năng bố cục của hoàng thất quân bộ là cực lớn.

Ngụy Hợp trong lòng suy nghĩ.

“Được rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy. Trở về trước rồi nói.” Lý Trình Cự cười nói: “Biểu hiện lần này của ngươi đúng là khiến ta hoảng sợ. Sư tôn một mực tranh thủ các loại chỗ tốt cho người ở Cửu Đại quân bộ, lúc trước còn chưa đủ cứng rắn, hiện tại có chiến tích này, hẳn là đủ rồi.”

Đúng vậy.

Lấy cảnh giới Đoán Cốt của Ngụy Hợp lúc này, có thể áp chế cao thủ thần lực Bồ Tát trạng thái bình thường, chờ hẳn luyện tạng xong, có thể so bì với Phật chủ hay không?

Chờ chân huyết của hẳn, thậm chí cảnh giới phía sau, có phải sẽ có hi vọng có thể đối kháng với Phật môn rồi không?

Quân bộ vẫn luôn tìm kiếm người như vậy.

Còn bây giờ, tựa hồ bọn họ đã tìm được.

“Đi thôi. Qua trận này, nếu như người gặp mặt Hàn Tuyên công chúa coi như thuận lợi, như vậy tương lai, có lẽ người...”
Lý Trình Cực nói còn chưa dứt lời, nhưng ý tứ lại làm cho Ngụy Hợp trong lòng miên man bất định.

Nhìn từ vị trí quốc sư Phật môn trông trái, tựa hồ hoàng thất bên này đang tìm kiếm hy vọng có thể đối kháng với Phật môn trong tương lai.

Ma nhiều có lẽ là không muốn tham dự vào những quyền lợi này đầu đá, chủ động thoái vị.

Vốn tưởng rằng sau khi hấn lui ra, hấn sẽ có chút chỗ trống.

Đáng tiếc... Trong Phật môn cũng không nghĩ đơn giản như Định Nguyên Đế nghĩ.

Cho dù không nhiều lắm, bọn họ vẫn không thể áp chế cục diện.

Trong hoàn cảnh như thế này, hoàng thất và quân bộ đều cần một hi vọng có thể đối kháng với Phật môn.

Trên thực tế, bộ lạc chín đại quân sớm đã đưa ra rất nhiều đề xuất cho hoàng thất đế quốc, mà trong rất nhiều đề nghị, phần liên quan đến Vương Huyền là thông qua danh sách khảo hạch.

Nếu thông qua khảo hạch, kế hoạch bồi dưỡng của Vương Huyền, sẽ trở thành phương án dự bị cho kế hoạch chính.

Nghe đến chữ Hàn Tuyên công chúa, Ngụy Hợp đâu còn không rõ. Trận động thủ hôm nay, căn bản chính là do hoàng thất và quân đội sắp xếp.

Rất rõ ràng, đây chính là một cuộc khảo hạch.

Sau đó nếu mình và công chúa Hàn Tuyên có thể thành công, có lẽ tương lai sẽ được toàn bộ quân bộ Đại Nguyệt cùng hoàng thất toàn lực bồi dưỡng.

Đại Nguyệt đế quốc nắm giữ kỹ thuật huyết khí, chân chính toàn lực bồi dưỡng một người, rốt cuộc có thể làm đến mức nào, điểm ấy cho dù là Ngụy Hợp cũng không tưởng tượng được.

Lý Trình Cực đi đầu, hai người rời khỏi đường phố, quay trở về phủ Nguyên Soái.

“Tiêu sư đệ đừng quá lo lắng, ngươi chỉ là một trong những kế hoạch chọn lựa mà thôi. Kế hoạch chính thức vẫn là những phá giới cấp khác.

Bọn họ lớn tuổi hơn ngươi rất nhiều, lòng trọng trọng của đế quốc chủ yếu cũng là để ở bên kia, chỗ này của ngươi cứ tuần tự từng bước, yên tĩnh đi tới là được. Những thứ còn lại không cần quan tâm.” Lý Trình Cực giải thích nói.

“Vậy khác với trước đó là gì?” Ngụy Hợp hỏi.

“Muốn nói có gì khác nhau, điểm khác biệt lớn nhất, có lẽ chính là, sau này ngươi có thể lấy được nhiều tài nguyên và quyền hạn hơn. Nếu ngươi và công chúa Hàn Tuyên có thể thành công, nói không chừng có thể đi vào kho của hoàng gia thần bí nhất, đó chính là cất giữ các loại chân công cao cấp nhất, bí kỹ, bí bảo, tinh hạch...”

Ngụy Hợp im lặng, suy nghĩ trong lòng lưu chuyển.

Tựa hồ, hẳn trong lúc vô ý đã đứng ở một chỗ phân nhánh trọng yếu.

463

Ban đêm trở lại phủ Nguyên Soái.

Lý Dung không ở đây, ra ngoài chấp hành nhiệm vụ.

Có thể đề cho tông sư như nàng làm nguyên soái, tự mình xuất động, tuyệt đối không phải là nhiệm vụ nhỏ.

Mấy ngày gần đây, có thể nhìn thấy Lý Dung có chút mệt mỏi về phủ nghỉ ngơi.

Ngụy Hợp cùng các sư huynh đệ khác muốn hỏi, nhưng Lý Dung đều là tránh mà không nói.

Hôm nay lại xuất hiện chuyện như vậy...

Ngụy Hợp suy nghĩ rất nhiều trong lòng.

Tâm tư quá nhiều, dẫn đến buổi tối hẳn có chút vô tâm mà ngủ.

Lập tức, hẳn dứt khoát đứng dậy, tại tầng thư chỗ duy nhất trong Tầng Kinh Các của Nguyên Soái phủ lật xem điển tịch, tiện thể giải sầu.

Tầng Kinh Các chỉ là một cái tên, kéo dài phong cách hưng thịnh của Đại Nguyệt Phật Môn, ở đây có rất nhiều nơi ưa thích phong cách của Phật môn, đặt tên và đặt tên.

Tầng Kinh Các cũng vậy.

Đây là nơi duy nhất trong phủ Nguyên Soái có Tinh trận pháp bảo vệ hai mươi bốn giờ một của toàn thiên hầu.

Trong đó thu nhận Nguyên soái Lý Dung nhiều năm qua, lấy được rất nhiều điển tịch bí kỹ.

Mặc dù đều là chút ít không đáng tiền.

Giữa tầng dây giá sách bằng gỗ màu vàng nhạt với mùi hương cổ xưa.

Ngụy Hợp tiện tay gỡ xuống một quyển chân võ tường giải, mặt trên giảng giải rất nhiều đạo lý về võ đạo và kỹ thuật đánh ra.

“Chân huyết võ đạo, đầu tiên là tận mắt nhìn thấy.”

“Dùng tận mắt áp chế khí thể đối thủ, áp chế gan đối thủ, dùng cái này có thể tăng cường bản thân một chút thực lực, suy yếu đối thủ nhất định là thực lực.”

“Phương thức tận mắt nhìn thấy có ba...”

Sách này nghe có vẻ giảng giải rất có lý, nhưng thật ra đều là kỹ thuật bình thường cấp thấp để đánh được.

Đối với vị trí cao, trước tiên giao thủ với hình thái bình thường, đánh không lại trực tiếp đánh thức trạng thái dị hóa, trong nháy mắt các ngón tay tăng vọt.

Dưới trạng thái thức tỉnh huyết mạch, tính tình bao nhiêu đều bị ảnh hưởng huyết mạch, tận mắt thấy áp chế chút này, căn bản không quan trọng gì.

Khép lại sách, Ngụy Hợp lướt qua một hàng điện tịch chiến đấu võ kỹ thuần túy, đi tới một hàng nhân văn.

“Lại nói tiếp, đèn tháng Đại Nguyệt lâu như vậy mà vẫn chưa hiểu rõ toàn bộ thể lực của Đại Nguyệt. Chỉ là ngày thường ít nhiều nghe được một ít vụn vặt...”

Ngụy Hợp bỗng nhiên trong lòng hơi động, quét mắt, nhìn thấy trên giá sách của hàng này, đặt một ít tạp chí giống như báo chí vậy.

Bởi vì trang giấy vẫn rất quý, không phải thứ mà người thường có thể sử dụng được. Kỹ thuật lúc trước của Đại Nguyên căn bản là không thể truyền xuống.

Cho nên, những thứ gọi là tạp chí và báo chí này, phần lớn đều có ký hiệu đọc ở bên trong.

Ngụy Hợp quét mắt nhìn qua.

Nghệ Chân Vũ chép mắt, cương phong lai vãng, bề nghệ cửu đạo khúc nhạc 》, 《 Đại Nguyệt thú 》, 《 Nguyệt Tông 》 .
》

Tờ báo chí cứ như vậy, bất quá mỗi loại đều có một chồng rất dày, trong đó cũng có không ít dấu vết được đọc qua.

Hiển nhiên trong phủ Nguyên Soái có rất nhiều người thích xem những tạp chí này.

Ngụy Hợp tìm một quyển sách để xem nhất, đó chính là Nguyệt Tông.

Vật tham dự vào tháng một, nơi này để hơn mười quyển, xem ra năm nào cũng có.

Ngụy Hợp tùy ý lật xem một chút.

Cái vỏ ngoài Nguyệt Tông là một cái gói nhỏ màu vàng, mặt ngoài vẽ chim bay vòng quanh vàng trắng lượn lờ.

Biên giới bị cạnh hoa nhũ của Mịng Không thành, trang giấy còn mang theo hương thơm nhàn nhạt, mặt giấy cũng tương đối dày, lật lên nặng trĩch.

Mở mục lục ra.

Trên đó viết rất rõ ràng, hai đại phân loại.

Chuyện văn, chuyện võ.

Ngụy Hợp lật xem từng trang một.

Rất nhanh, hần từ trong tạp chí này phát hiện yếu điểm.

Ở trên này mặc dù là ghi chép các tin tức biên hoa liên quan đến Đại Nguyệt các đại tông sư, văn sự chính là chuyện của phong nguyệt, võ sự chính là chuyện võ đấu.

Nhưng vừa vặn có thể thỏa mãn hần đại khái hiểu biết về thế lực phân bộ Đại Nguyệt.

Lập tức, Ngụy Hợp bê tất cả Nguyệt Tông lên, đi đến một hàng bàn bên cạnh ngòai xuống.

Hần lật xem từng quyển, từ đó tìm kiếm tin tức mình muốn.

Rất nhanh, trong tin tức đại lượng, Ngụy Hợp dần dần tổng kết ghi chép ra một ít tổ chức thế lực đại khái của Đại Nguyệt.

“Thế lực trận doanh của Định Nguyên Đế có Nguyệt Thiên, Thiên Tâm các.

Thế lực thuộc quân bộ, có chín đại quân bộ, Ngũ Linh đường.

Liên minh thế lực về phương diện văn thần, có Dưỡng Tâm các.

Sau đó là Phật môn, phổ biến giáo dục, Đại Linh Phong tự, vui mừng thiên tông... “

Không xem không biết, vừa nhìn giật nảy mình, Ngụy Hợp cũng không nghĩ tới, Đại Nguyệt lại có thế lực phân bố như vậy.

Rõ ràng đều có cấm võ lệnh của dân gian, lại không nghĩ tới còn có nhiều vấn đề như vậy.

Nhưng nhìn kỹ hẳn lại phát hiện, kỳ thật sau lưng những thế lực này chỉ có ba khối.

Hoàng thất, quân bộ đế quốc, cùng Phật môn.

Về phần các quan văn không cam lòng, làm ra cái gì mà Dưỡng Tâm các, chẳng qua là ôm đoàn sưỡi ấm nhau mà thôi. Trong đó có hai vị thừa tướng quyền cao chức trọng, nhưng thực lực của mình không phải là Tông sư, ở trong Đại Nguyệt Võ Định Quốc này, mọi thứ đều là hư vô.

Điều thú vị là Ngụy Hợp còn ở trong đó, thấy được tin tức liên quan tới An Kỳ La gia tộc.

An Kỳ La gia là Cổ Lan thiên tài đứng đầu, cũng được nhắc qua vài câu.

Huyết mạch người này kiểm tra đo lường là song thượng cấp, mặc dù không biến thái bằng gia gia, nhưng cũng là đôi duy nhất trong gia tộc An Kỳ Cổ La.

Cho nên năm đó vừa ra đời đã được coi trọng.

Gia tộc đối với nó có chờ mong cực cao, mà Cổ Lan chính mình, cũng tự cho mình rất cao.

Từ nhỏ, dựa vào gia tộc, chính là các loại tài nguyên tốt nhất chất lên trên người.

Ngay cả hoàng tử công chúa bình thường cũng không hưởng thụ được thứ tốt, các loại thiên tài địa bảo, đều điên cuồng nhét lên người hẳn.

Điều này cũng dẫn đến thân thể hấn sớm đã tiến vào giai đoạn trưởng thành, sau đó... Thân thể sớm đã trưởng thành, khe hở xương khép lại, trường kỳ bị kích thích quá lâu, thế cho nên rất sớm liền kết thúc phát triển.

Nói một cách đơn giản, chỉ là bỏ khuyết hơi quá, thân thể sớm đã chín rồi.

Sau đó là bị thương thúc giục.

Lúc Cô Lan mười lăm tuổi, luyện công tới Đoán Cốt, liền đột nhiên phát hiện, mình luyện không được...

Huyết mạch của hấn thì không thành vấn đề, nhưng việc này quá mức phát triển, thân thể bị kích thích tiến vào thời kỳ trưởng thành.

Vốn là dưới sự kích thích của chân công, huyết mạch từng bước khai phá, bị lượng lớn bảo dược bổ dưỡng kích thích sớm phát triển hoàn toàn.

Điều này dẫn đến, khi hấn còn đang rèn cốt, liền phát hiện mình không thể luyện được nữa.

Bởi vì huyết mạch đã được dưới sự trợ giúp của dược vật tài nguyên, phát triển hoàn toàn rồi.

Căn bản không cần chân công đào móc.

Nhưng loại huyết mạch kích thích bị động này, căn bản không thể bằng công pháp đào móc đầy đủ và cường hóa.

Vì vậy hấn liền gặp bị kịch. Thành ví dụ duy nhất về Đoán Cốt Cảnh giới, nhưng do huyết mạch khai phá hoàn toàn cường hóa.

Kỳ thật nhìn đến đây, trong lòng Ngụy Hợp đã có phán đoán.

Cái gì mà phát triển sớm, căn bản không phải là nguyên nhân thực sự.

Tuy hấn không nghiên cứu nhiều về chân huyết, nhưng chung quy vẫn là độc đạo đám người, liếc mắt liền nghĩ thấy khí tức âm mưu.

Cô Lan này, căn bản chính là bị phá!

Bị người ám toán.

Có người không hi vọng gia tộc An Kỳ Cổ La lại xuất hiện một trụ cột khác, cho nên âm thầm phế đi hy vọng duy nhất của hắn.

Cổ Lan này, hơn mười năm trước là rèn cốt, hiện tại vẫn là rèn cốt...

Điều này cũng dẫn tới tính tình của hắn cực kỳ cực đoan, đi khắp nơi gây chuyện.

Tuy nhiên bởi vì gia gia của hắn là ma nhiều, là đệ nhất cường giả của Đại Nguyệt, cho nên ngay cả chính miệng Định Nguyên Đế cũng từng lên tiếng, thương hại hắn, cho hắn rất nhiều tiện lợi.

Ngụy Hợp xem đến đây, trong lòng đã có phán đoán.

Khẽ lắc đầu, hắn tiếp tục nhìn về những nơi khác. Một Cổ Lan sau khi đã trưởng thành xong, không đáng để hắn quá để ý nữa.

Dựa theo tư liệu lưu lại trong này thì đến cả An Kỳ và Cổ La gia tộc, ngoại trừ đa số gia tộc, còn lại đều đã bị nuôi phế.

Hắn đang tiếp tục lật xem trang sách, chợt mơ hồ nghe được, trong gió ngoài, mơ hồ truyền đến trận trận tiếng quát tháo.

Hắn đứng lên, đi tới trước cửa sổ, quan sát từ trên cao xuống.

Xa xa nhìn thấy trong diễn võ trường đen sì, một bóng người cao lớn đang xê dịch nhảy vọt, tập luyện Thất Hoàng Chân Võ.

Là phúc của Long Ngũ.

“Đã khuya vậy rồi còn tu luyện sao?” Ngụy Hợp tán thưởng một tiếng.

“Không phải muộn, ngũ phúc là mới rời giường, mỗi ngày hắn chỉ ngủ hai canh giờ, thời gian còn lại không phải hoàn thành nhiệm vụ quân bộ, chính là ở các loại địa phương khổ tu chân công.”

Một giọng nữ nhu hòa bay tới phía sau Ngụy hòa.

Là Tiết hoặc.

Ngụy Hợp sớm đã phát hiện, cũng không bắt ngờ, quay đầu lại.

“Nhị sư tử cũng không ngủ sao?”

“Nhìn thấy đèn đuốc sáng lên, liền tới xem một chút, không nghĩ tới là người.” Tiết Hoặc dường như rất thích màu đỏ, lúc này cũng là một thầy thuốc quần dài màu đỏ nhạt, trên thắt lưng buộc một đai lưng đen tinh xảo hoa văn.

“Tiểu sư đệ còn đang suy nghĩ tình huống ban ngày?” Tiết Hoặc đi tới trước cửa sổ, sóng vai cùng Ngụy Hợp nhìn ra ngoài.

Từ nơi này có thể nhìn thấy rõ ràng toàn bộ phủ Nguyên Soái, thậm chí cả kiến trúc trong thành bên ngoài phủ Nguyên Soái cũng ảm đạm không chút ánh sáng, thỉnh thoảng chỉ có vài điểm ánh sáng lay động theo gió.

Đó là đèn lồng được chiếu sáng trước cửa đại hộ.

Lúc này toàn bộ Bạch Tượng thành vẫn chìm trong trạng thái ngủ say, không hề tỉnh lại.

“Kỳ thực, đừng suy nghĩ nhiều quá, người chỉ cần nhớ kỹ, bất luận xảy ra chuyện gì, Phần Thiên quân bộ chúng ta cũng sẽ không hại người. Thôi được rồi.” Tiết Hoặc nhẹ giọng nói.

“Cổ lan kia, đến cùng là chuyện gì xảy ra?” Ngụy Hợp hỏi.

“Hắn á... cũng là người đáng thương.” Tiết Hoặc lắc đầu, than nhẹ một tiếng.

“Bất quá lần này người cũng cho hắn một bài học không nhỏ, hắn là đủ rồi. Người cũng yên tâm, tuy rằng sau lưng hắn là gia tộc An Kỳ Cổ La, nhưng sau lưng hắn cũng là bộ phận chín đại quân.

Mặc dù bên trong Cửu Đại quân bộ ta có đủ loại vấn đề, nhưng đối mặt với người bên ngoài, vẫn luôn nhất trí đối ngoại.” Tiết Hoặc giải thích.

Rõ ràng là trái tim nàng tới An Ngụy Hợp.

“Ta hiểu rồi.” Ngụy Hợp gật đầu.

Xác thực là hấn, đoán chừng hấn cũng sẽ an bài thăm dò như vậy, hơn nữa trước đó cũng sẽ không thông báo trước cho đối phương.

Như vậy mới có thể kiểm tra ra được tiềm lực chân chính của hậu bối mình.

Cho nên hấn có thể lý giải.

“Quân bộ đối với người thăm dò rất hài lòng, đã đồng ý đưa người vào kế hoạch dự bị. Kỳ thật người nên vui vẻ mới đúng.” Tiết Hoạch cười cười an ủi.

“Đúng rồi, hai lần trước người cường hóa, có thể nói một chút về việc chọn cái gì không?”

Cường hóa là mỗi khi đột phá một đại cảnh giới là có thể lựa chọn cường hóa huyết mạch.

Chân huyết cường hóa, kỳ thực chỉ đơn giản là máy khôi, lực lượng, phòng ngự, tốc độ, khôi phục, nhẫn nại kia.

Trong đó mỗi một loại lại có phân nhánh nhỏ hơn.

“Khởi Minh cường hóa là lực lượng, khai thân cường hóa cũng là lực lượng.” Ngụy Hợp thành khẩn trả lời.

Vừa vặn lực lượng tăng phúc của Kinh Hồng Quyết không giải thích được, đây chẳng phải là nguyên nhân sao?

“Ta phỏng chừng cũng vậy, bằng không ban ngày người cũng không có thể có khí lực chiến đấu cùng Cổ Lan.” Tiết Hoạch gật đầu.

Nàng không nghi ngờ cách nói của Ngụy Hợp.

Mặc dù bình thường huyết mạch, một cảnh giới cho dù cường hóa lực lượng, cũng không có khả năng một lần cường hóa nhiều như vậy.

Nhưng Vương Huyền là ai? Đại Nguyệt chỉ có mấy người có huyết mạch cấp bậc phá giới.

Một lần cường hóa huyết mạch như vậy đã đạt được khí lực mấy vạn cân, khoa trương lắm sao?

Không hề khoa trương.

Chân huyết đúng là loại biến thái này.

Năm đó khi Ngụy Hợp còn ở Thiên Ân Môn, gặp được Chu Hành Đồng, công pháp khai phá huyết mạch gì đó cũng không tu hành, liền tự có cự lực, da đồng xương sắt.

Cái này tương đương với một người bình thường có loạn huyết huyết mạch, không luyện công.

Kết quả là có man lực và da đồng xương sắt, so với những người đã luyện qua chân công mạnh mẽ hơn rất nhiều.

464

Đương nhiên, Ngụy Hợp chỉ nói như vậy, trên thực tế hai lần cường hóa, đều chọn phòng ngự.

Có huyết mạch Quy yêu nhện sau khi dung hợp dị hóa, Tu Di Kinh Vương không chọn phòng ngự, quả thực là lãng phí.

Hiện tại hẳn ta cũng không biết phòng ngự của bản thân mình mạnh tới mức nào.

Lực lượng của hắn đã đủ dùng, cho dù không đủ thần lực, còn có lực hút, nhưng vẫn còn chân khí.

Máu chốt hiện tại là phải tăng tỷ lệ sai, tránh cho đối thủ tốc độ quá nhanh trực tiếp bỏ qua lực lượng đâm vài lỗ trên người mình.

Vậy thì xong đời.

Cho nên Ngụy Hợp hiện tại thiếu nhất, tốc độ cùng phòng ngự.

Trong thời gian ngắn tìm không thấy phương pháp tăng lên tốc độ, hắn liền đề phòng trước, bảo vệ tính mạng quan trọng hơn.

Một mình nằm vùng ở tháng Đại Nguyệt, cho dù là hắn cũng rất thiếu cảm giác an toàn a...

“Sức mạnh rất mạnh... Tu Di Kinh Vương, vừa nghe liền biết khí lực rất lớn...” Tiết Hoắc có chút hâm mộ lắm bậm nói.

“Đúng rồi, bây giờ ngươi đã đạt tới cảnh giới gì rồi? Có thể nói chuyện không?” Nàng bỗng nhiên lại hỏi.

Giữa võ giả, đặc biệt là võ giả chân huyết, cảnh giới võ đạo không phải là máu chốt quyết định mạnh yếu.

Chỉ là đại biểu cho trình độ khai móc huyết mạch.

“Vẫn là đoán cốt, bắt quá lập tức đột phá.” Ngụy Hợp đơn giản trả lời.

Không thể không nói, thiên phú của hắn ở trên chân huyết đúng là biến thái.

Không cần Phá Cảnh châu cũng có thể bắn tên hỏa tiễn bay thẳng lên.

Nhưng đến lúc luyện tạng thì sẽ hoàn toàn chậm lại, bởi vì chân huyết dâng lên sẽ là một cái cửa ải lớn.

Cũng không phải chỉ dựa vào huyết mạch và ngộ tính thuần túy là có thể trong thời gian ngắn đột phá.

Luyện tạng đến chân huyết cần thời gian lắng đọng.

Giai đoạn luyện tạng, giống như chân kinh, là nội tạng toàn thân võ giả, từ trong ra ngoài hoàn toàn tiến hóa cải tạo.

Thậm chí nói, sự cải tạo của chân huyết còn sâu hơn, vì vậy cần thời gian càng nhiều.

Bình thường võ giả Chân Huyết từ luyện tạng đến chân huyết đều cần mười lăm năm trở lên, thậm chí lâu hơn nữa mới có thể hoàn thành giai đoạn này.

Mà huyết mạch càng mạnh thì càng lâu.

“Đến lúc luyện tạng cứ chăm chỉ lắng nghe, đừng nóng vội, bình thường việc luyện tạng đều sẽ kéo dài rất lâu. Vừa khéo thích hợp người dùng để tập luyện cảnh giới võ đạo, còn có đủ loại tri thức quân sự rèn luyện.” Tiết Hoạch nhẹ giọng nói.

“Ân, biết sư tỷ.” Ngụy Hợp gật đầu.

“Tốt rồi. Tranh thủ thời gian trở về ngủ đi. Đừng quá muộn.” Tiết Hoạch nhắc nhở một câu, nếu tiểu sư đệ nhìn qua hết thấy đều bình thường, nàng cũng không dừng lại nữa.

Dù sao cô nam quả nữ ở chung một chỗ, chung quy có chút không tốt.

Tuy phát sinh chuyện gì với tiểu sư đệ, nhưng với rất nhiều người mà nói đó là chuyện tốt.

Nhưng đối với người bạn trai với mình, đây không phải là điều nàng muốn.

Nàng rất thích bạn trai của mình, cũng không muốn vì lợi ích mà đánh đổi hạnh phúc của mình trong tương lai.

Sau khi Tiết Hoạch rời đi.

Ngụy Hợp đứng trước cửa sổ, lẳng lặng nhìn long ngũ phúc không ngừng tu luyện.

Nhìn một lúc lâu, hắn mới xoay người, đi vào tầng cao nhất của Tầng Kinh Các.

Nơi này là nơi cất dấu các loại bí kỹ chân công trân quý nhất của Lý Dung.

Công pháp chân chính của thàng lớn là thông qua các loại rèn luyện thân thể, khai thác đầy đủ các loại công pháp có thể cường hóa huyết mạch.

Trong đó còn có thể có các loại cường hóa. Bản thân nếu là người không có huyết mạch tu luyện, kỳ thật sinh ra không có bao nhiêu uy lực.

Cho nên Ngụy Hợp một mực không sử dụng Phá Cảnh Châu, làm ra chút chuẩn bị ngoài ý muốn.

Nhưng điều này cũng không có nghĩa là phá cảnh châu sẽ hoàn toàn vô dụng.

Bởi vì nơi này còn có bí kỹ.

Ngụy Hợp đã từng tập luyện qua bí kỹ phương diện chân chính, cũng đã đọc qua rất nhiều điển tịch tư liệu liên quan.

Lúc này hắn đến nơi này, cũng không phải là vì học tập bí kỹ nơi này.

*

*

*

Mà vì tự sáng tạo ra một môn bí kỹ thích hợp nhất cho bản thân mình, từ đó triệt để phát huy ưu thế chính thức thuộc về mình.

Đúng vậy, ưu thế của hắn không chỉ đơn thuần là chân kinh, hoặc là chân huyết.

Mà là cả hai kết hợp lại.

Hắn muốn khai phá một loại bí kỹ cường hãn có thể đồng thời kết hợp chân huyết và chân kinh.

Một lần nữa thăm dò một môn bí kỹ, không phải là chuyện dễ dàng, bất quá, may mà hắn có Phá Cảnh Châu.

Phá cảnh châu có chỗ đặc thù, chính là, khi đến bình cảnh, nếu như có thể đột phá, rõ ràng về sau đột phá như thế nào, như vậy liền có thể trực tiếp phá cảnh.

Nếu như đối với cảnh giới tiếp theo không rõ ràng, hoặc là nhận thức sai lầm, vậy thì không cách nào đột phá.

Ngụy Hợp hoàn toàn lợi dụng điểm ấy để kiểm tra phán đoán, bí kỹ mô phỏng mà mình sáng tạo ra có vẻ không đúng.

Đương nhiên đây là một công trình có chút khởng lồ, không phải một hai ngày là có thể hoàn thành.

Ngụy Hợp cũng không vội.

Hắn đã mở đầu, tiếp theo, lúc thử sáng tạo bí kỹ, hắn cũng không lãng phí cơ hội phá cảnh châu mỗi ba tháng một lần.

Những cơ hội này, đều được hắn lấy ra tu luyện một ít công pháp Chân Kính, sau đó tán công, gia tăng tổng nguyên huyết.

Theo chân huyết công pháp của hắn không ngừng tăng lên, những nguyên huyết kia của hắn mơ hồ có chút không đủ dùng.

Dựa theo hắn ước đoán, nguyên huyết của mình, nhiều lắm chống đỡ hắn kiên tu đến chân huyết, có thể sẽ không đủ.

Cho nên từ giờ trở đi, Ngụy Hợp liền bắt đầu sử dụng chân khí của bản thân để tu luyện, sau đó tán công.

Dùng cách thức tổ hợp này, nhanh chóng tăng cường nguyên huyết.

Vừa vặn phòng ngự nhục thân đạt được cường hóa, nguyên huyết có thể dung nạp cũng trở nên nhiều hơn.

Chân huyết và chân kinh căn bản chính là hai hệ thống hỗ trợ lẫn nhau.

Ngụy Hợp cầm lấy một bản sách bí kỹ, nhẹ nhàng mở ra, dần dần lâm vào trạng thái suy tư.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Thi đấu Phật Môn vẫn đang tiếp tục, chỉ là sau khi kết thúc các bộ phận, tổng bộ đã bắt đầu trận chung kết.

Trận chung kết này, quyết định toàn bộ Phật môn hiện nay có địa vị và bài danh lực ảnh hưởng của các thế lực lớn.

Có lẽ ngay từ đầu, mọi người bởi vì vị trí quốc sư mà tranh đấu, nhưng hiện tại, đến bước này, tất cả mọi người đã không chỉ vì vị trí này, mà là muốn giành lấy xếp hạng càng nhiều.

Vì bản thân là Phật môn, mà tranh giành vị trí nổi danh trong toàn bộ Đại Nguyệt này.

“Kể từ hôm nay, Hàn Tuyên công chúa Tư Mã Vô Khuyết sẽ tới phủ Phẫn Nguyên Soái ở một thời gian ngắn.

Các sư huynh đệ, thời gian này các người chiếu cố nhiều hơn.”

Trong sảnh chính của phủ Nguyên Soái.

Lý Dung triệu tập các đệ tử, hội họp tại chủ sảnh, nghênh đón công chúa hàn tuyên mới đến.

Ngụy Hợp cũng ở trong đó, lẳng lặng đứng ở một bên chờ đợi.

Lý Trình Cực, Tiết Hoạch, Long Ngũ Phúc, đều ở đây, Tử Đình đóng quân ở các địa phương khác.

Lý Dung gần đây bận rộn chuyện khác, thời gian còn lại toàn bộ lấy ra dạy Ngụy Hợp, chỉ điểm nghi hoặc cho Ngụy Dung, giảm bớt đường vòng.

Lấy công phu để ý tới chuyện tình trường của những nữ nhi này, nhưng mệnh lệnh của hoàng đế bệ hạ không thể không để ý.

Cho nên nàng dứt khoát đem chuyện này vứt cho tiêu bồi tự quyết định.

Mọi người đã sớm nghe nói đến tên tuổi của công chúa Hàn Tuyên, lúc này nhìn thấy liền cảm thấy danh bất hư truyền.

Lúc này vị công chúa điện hạ này, một thân trang phục đơn thuần, đứng ở giữa sảnh chính, mặt như hoa đào, ánh mắt long lanh long lanh lại dụ người. Dáng người có thể so với chính Lý Dung, trước lời sau vênh lên, nóng bỏng cực điểm.

Phối hợp với một thân áo hồng tinh khiết, càng lộ ra vòng eo mềm mại, thân trên không chịu nổi gánh nặng.

Khoa trương nhất chính là, nàng nhất cử nhất động, mỗi cái nhăn mày cười, đều giống như mang theo khí chất tiểu động vật đáng thương, làm cho người ta nhìn không được muốn ôm vào trong ngực.

“Không hổ là nữ nhi của mỹ nhân đệ nhất thiên hạ năm đó.” Nhìn thấy bản nhân, coi như là Lý Dung, cũng không khỏi cảm thấy cao hứng vì đồ đệ Vương Huyền Huyền.

Đã muốn liên hôn, nếu là đôi tượng cực kỳ ưu tú, vậy tự nhiên là tốt nhất.

Như Hàn Tuyên công chúa, vừa có huyết mạch cường đại, vừa có dung mạo xinh đẹp, dung mạo xinh đẹp.

Thê tử kết hợp hai kiểu này, cho dù là toàn bộ thán lớn cũng khó tìm.

“Tốt rồi, kế tiếp liền để Huyền nhi mang điện hạ đi dạo tại phủ Nguyên Soái.”

Được rồi, ý đồ này tương đối rõ ràng.

Ngụy Hợp im lặng, có điều dung mạo của công chúa Hàn Tuyên quả thật nằm ngoài dự liệu của hắn.

Không nghĩ tới cho dù là đại nguyệt, trên phương diện thẩm mỹ chính thể, cũng có một mặt kiêm dung cũng có.

“Đệ tử đã biết.” Ngụy Hợp tiến lên ôm quyền lĩnh mệnh.

“Tốt rồi, Vô Khuyết điện hạ, người trước để Huyền nhi dẫn người đi dạo chung quanh, sau đó sẽ giảng giải hằng ngày cho người. Không thành vấn đề chứ?” Lý Dung thản nhiên nói.

Nàng thân là một trong Cửu Đại Nguyên Soái, địa vị cao hơn Hàn Tuyên công chúa rất nhiều.

Chỉ có điều khách khí đối với huyết mạch của Hoàng gia hắn mà thôi.

“Không thiếu sót đã biết.” Hàn Tuyên công chúa vội vàng đáp.

Sau đó nàng lại thi lễ với các sư huynh đệ khác, cảm tạ mọi người, rồi mới đi theo Ngụy Hợp ra khỏi phòng khách.

Ngụy Hợp thực ra có chút chán ngấy. Công chúa sẽ làm chậm trễ bước tiến tu hành biến cường của hắn.

Nhưng nếu là sư tôn phân phó, hắn ta cũng không thể không nghe theo.

Hai người ra khỏi sảnh chính, theo một bên cầu nhỏ đi vào bên trong.

“Phủ Nguyên Soái không lớn, tổng cộng có hơn hai mươi cái sân nhỏ, hai tòa Diển Võ Trường, năm phòng kho phòng bếp, nhưng bởi vì sư tôn thân là Nguyên soái, nên nhiều lúc cần phải có tính bí mật tuyệt đối, tính an toàn, cho nên nhiều nơi đều có tinh trận, tùy thời có thể khởi động, cho nên không có việc gì tốt nhất đừng không cần người khác đồng ý, trực tiếp xông vào viện tử của người khác.”

Ngụy Hợp vừa dẫn đường, vừa giải thích.

Tư Mã Vô Khuyết ở phía sau lắng lắng nghe, huyết mạch của nàng ở trong hoàng tộc, chỉ có thể coi là trung đẳng.

Nhưng gương mặt xinh đẹp lại là đám người trên cùng.

Đây quả thực là công cụ thiên nhiên dùng để liên hôn với hoàng tộc.

Cho nên, từ lúc còn rất nhỏ, nàng đã hiểu được điều này, biết mình có thể thay đổi vận mệnh, đó là tìm kiếm một phu quân đủ ưu tú.

Mà hiện tại nàng lại bị sai khiến đi hôn nhân với Vương Huyền trước mặt.

Thật ra nàng không biết Vương Huyền là ai, cũng không có ai nói cho nàng biết.

Nàng chỉ biết, phu quân có khả năng nhất trong tương lai của mình chính là người trước mắt này.

“Thế nào?” Bỗng nhiên thanh âm Ngụy Hợp lọt vào trong tai nàng.

Tư Mã Vô Khuyết không cẩn thận đụng vào sau lưng hắn, trán có chút đau nhói.

Nàng ôm mặt, cảm giác mình như là đâm vào trên trụ đồng, đau đến ngồi xồm xuống.

“Đã đụng phải chưa? Thật có lỗi.” Ngụy Hợp kinh ngạc nói.

“Không có việc gì. Là tự ta không cẩn thận.” Tư Mã Vô Khuyết vội vàng trả lời, đứng dậy.

Nhưng trong lòng lại có chút nhút nhát.

Cứng rắn như vậy, trời ạ, đến lúc đó tự mình làm sao chịu được, sẽ chết... Nhất định sẽ chết!

Nghe nói có rất nhiều cao thủ Chân Huyết còn từng ép chết vợ mình, xong đời rồi...!

Nếu ta giả cho người như vậy... nói không chừng mấy ngày nữa sẽ hỏng mất.

Chẳng qua nghe nói người mạnh như vậy, tựa hồ kéo dài lực cũng rất tốt...

Chắc chắn. Vừa nghĩ như vậy, chẳng phải ta đã lời rồi sao?

Bề ngoài Tư Mã Vô Khuyết mềm yếu, các hình ảnh Xuân Cung trong lòng hắn đã nhanh chóng lóe lên.

Đủ loại tư thế trong phút chốc tuôn ra trong đầu nàng, nhất thời trên người nàng có chút bốc hơi nóng lên.

“Không có việc gì liên tiếp tục?” Ngụy Hợp hỏi, nào biết mới có chút thời gian như vậy, vị công chúa trước mắt này lại một đống lớn nội tâm đang đùa giỡn.

“Ừm.” Tư Mã Vô Khuyết vội vàng thu liễm tâm tư.” Tiếp tục, ta chịu được!” Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, có vẻ ngây ngốc.

Lập tức nàng tựa hồ phát giác lời nói của mình có chút không đúng, vội vàng cúi đầu, tay che cái miệng nhỏ nhắn...

Thực sự là yếu đuối a...

Nói liền một câu, thanh âm hơi lớn chút, đều cảm giác có chút ngượng ngùng, Ngụy Hợp trong lòng cảm thán.

Có thể nhìn ra được, đây chính là công chúa mỹ nhân nhu nhược điển hình.

Chỉ là bản thân Ngụy Hợp cũng không thích loại hình thể này, hẳn càng thích nữ tử hiên ngang oai hùng như Vạn Thanh Thanh.

Hơn nữa, hẳn không thích người khác quyết định đại sự của cuộc sống của mình.

Hai người một trước một sau, không hề nói gì, chỉ yên lặng đi dạo khắp phủ Nguyên Soái.

Nhưng làm cho Ngụy Hợp có chút không thích thú chính là, vị công chúa Điện hạ này trên đường đi một mực dùng ánh mắt có chút hoảng sợ nhìn chăm chú vào hắn.

Không biết rốt cuộc mình đắc tội gì với nàng nữa.

Suy tư về sau không có kết quả.

Cuối cùng Ngụy Hợp đem chỗ ở của Lý Dung an bài trong trạch viện, rồi một mình ly khai.

Chỉ là mới đi được nửa đường, đã có một người ngăn cản đường đi của hắn.

Người nọ chỉ là ăn mặc như tạp dịch bình thường, nhẹ nhàng cúi người với hắn một cái, sau đó dừng lại, đi từ bên trái.

Hắn ngăn cản Ngụy Hợp, không làm bất cứ chuyện gì, chỉ nhỏ giọng thăm hỏi một câu, sau đó rời đi.

Đợi đến lúc người nọ hoàn toàn rời đi, tay Ngụy Hợp nhét trong túi quần áo trên người đã có thêm một tờ giấy.

Hắn vuốt ve chữ viết trên tờ giấy, ánh mắt hơi ngưng lại.

Ghi chép trên tờ giấy không phải cái khác, mà là tin tức đến từ Huyền Diệu tông.

Hơn nữa là đại sư tử Nguyên Đô Tử tự mình truyền đạt mệnh lệnh.

Hy vọng hắn có thể phối hợp che chở cho những nhân vật then chốt cần truy đuổi trong tháng lớn.

Ngoài ra còn có một tin tức nữa, Nguyên Đô Tử sẽ đích thân đến thàng Đại Nguyệt, âm thầm gặp mặt hấn một lần.

Hi vọng hấn ta chuẩn bị sẵn sàng.

“Đại sư tử muốn tới sao?” Ngụy Hợp trong lòng rùng mình.

Lúc trước, không biết đại sư tử mạnh đến mức nào, nhưng thật ra lý giải của hấn đối với tông sư cũng không có gì quá bất hợp lý.

Nhưng bây giờ đã biết cường độ của tông sư bình thường, lại so sánh với đại sư tử cùng Ma Đa Hấn của tông sư bình thường thì mới hiểu được, trong đó ẩn chứa nguy hiểm đến cỡ nào.

Ngụy Hợp trở mặt, trên tờ giấy thế mà còn có một ít chữ viết.

Nếu như nói tin tức chữ viết trước mặt, vẫn chỉ để cho hấn có chút lo lắng ngoài ý muốn.

Chữ viết phía sau chính là để hấn hiểu rõ, tình huống hiện tại của mình mất cảm bao nhiêu.

Tin tức phía sau đã được ghi chép lại rõ ràng, liên quan tới việc thảo luận trong nội bộ quân bộ bây giờ, thái độ của hấn đối với hấn.

Nếu hấn và Hàn Tuyên công chúa có thể thành công thì chính là điều tốt nhất.

Nếu không được...

465

Hai ngày sau.

Thành Bạch Tượng, khu Nghiêm Minh.

Sắc trời âm u, tầng mây dày đặc, gió lạnh hiu hiu, mơ hồ có dấu hiệu trời mưa.

Ngụy Hợp từ trên xe ngựa xuống, thanh toán xa phu tiền, đánh giá hoàn cảnh chung quanh.

Đường phố bẩn thỉu, dòng người thưa thớt, đám người ven đường cũng phần lớn là dân chúng bình thường.

Trên mặt mọi người đều mang vẻ đau khổ.

Rõ ràng tài nguyên sinh hoạt nhiều hơn trước kia rất nhiều, nhưng đầu đường vẫn có thể cảm nhận được khí tức áp lực nhàn nhạt.

Xa xa, trong gió bay tới, không biết từ đâu tới tiếng uống rượu đánh quyền.

Ngụy Hợp theo bên trái con đường, xiết chặt áo bào, một đường đi tới phía trước.

Băng qua mấy cửa hàng đã đóng cửa đại cát, đi tới trước một cửa tiệm yên tĩnh vắng vẻ.

Trong tiệm, bên phải là một bức tường, chi chít chằng chịt những tượng phật nhỏ.

Phật điêu bằng bàn tay xếp thành từng hàng ngay ngắn chỉnh tề đặt trên tường.

Nhìn qua, chỉ sợ là không dưới mấy trăm.

Bên kia, là từng tòa hoặc thành phẩm, hoặc là điêu khắc một nửa tượng phật lớn bằng gỗ.

Một phật đà lớn nhất mặt hướng ra ngoài cửa hàng, hơn phân nửa thân thể đã bị điêu khắc xong, chỉ còn dư lại một phần cánh tay còn lại chưa thành hình.

Cửa hàng có chút âm trầm, Ngụy Hợp đi vào trước cửa, mắt nhìn bài cửa: Thanh Tâm Vong lo lắng.

Đi vào cửa, giữa cửa hàng, trên một cái ghế nhỏ, một lão đầu tóc trắng đang ngồi, tay cầm dao khắc, từng chút từng chút điêu khắc tượng Phật nhỏ bằng gỗ.

“Khách nhân muốn cái gì, tự mình xem, giá tiền đều ở một bên đánh dấu” Lão đầu cũng không ngẩng lên, thản nhiên nói.

“Được.” Ngụy Hợp lên tiếng, đi đến chỗ sâu nhất.

Đi thẳng tới chỗ sâu nhất, sau lưng một tượng phật Kim Cương trợn mắt, hắn ta mới nhìn thấy một bóng người đã sớm chờ ở nơi đó, đang quay lưng về phía hắn ta, không nói một lời, bình tĩnh quay người.

“Đã lâu không gặp, nhìn dáng vẻ của ngươi, xem ra ở bên Đại Nguyệt này sống rất tốt?”

Một nửa khuôn mặt bóng người lộ ra ánh sáng mờ mờ, nhu hòa hoàn mỹ.

Rõ ràng là tông chủ đương đại của Huyền Diệu tông, Nguyên Đô Tử.

“Có chuyện gì, đại sư tử truyền tin tới là được, không cần tự mình tới đây một chuyến.” Ngụy Hợp truyền âm.

“Đến Đại Nguyệt, đúng lúc có một số việc, cũng coi như nhìn xem tình huống hiện tại của ngươi thế nào.” Nguyên Đô Tử cũng có chút chấn động, ai có thể nghĩ đến, một đệ tử vốn không ôm hy vọng của môn hạ mình, thế mà vừa chớp mắt, Đại Nguyệt đã thành thiên tài đứng đầu rồi sao?

“Được rồi, không cần nói nhiều lời. Qua trận này sẽ có một người tên là nút sông đi vào thành Bạch Tượng, nếu ngươi gặp được, điều kiện cho phép thì ra tay giúp nàng một chút.

Đương nhiên, nếu không tiện, trước hết cứ lấy chính ngươi làm chủ đã.” Nguyên Đô Tử nói chuyện vẫn dịu dàng như trước.

“Bị đuổi giết sao?” Ngụy Hợp hỏi.

“Bị truy nã, nhưng mà Đại Nguyệt không quan tâm quá lớn.” Nguyên Đô Tử cười cười.” Mặt khác, một mình người ở chỗ này, lúc nào cũng có khả năng bại lộ nguy hiểm, lo lắng hãi hùng. Cho nên, nếu cần thứ gì, có thể nói thẳng cho ta.”

Nàng từ trong tay áo lấy ra một cái hộp màu đen tinh xảo.

“Bên trong này có một viên Ngũ Tâm Đỉnh Nguyên Đan có hiệu quả vô cùng tốt, là dùng Định Hải Nguyên Tinh phối hợp với bảo dược còn lại luyện chế thành. Sau khi người cầm dùng, luyện hóa dược lực, hẳn là có thể tăng trưởng nguyên huyết, tăng thể chất. Trong thời gian ngắn có thể chứa một thiên tài chân huyết.”

Mặc dù trước khi đến đây nàng đã nắm giữ tình hình liên quan đến Ngụy Hợp, biết gã đã bị Đại Nguyệt nhận định là thiên tài cấp Tông Sư.

Nhưng cho tới cuối cùng, nàng vẫn có chút lo lắng.

Dù sao chân huyết chân khí không cách nào kiếm tu, trong đó chủ yếu là do nguyên huyết không đủ dùng.

Cho nên Ngũ Tâm Đỉnh Nguyên Đan này, chính là nàng tiêu tốn khí lực, lấy được một viên bảo dược chân chính.

“Đa tạ đại sư tử.” Trong lòng Ngụy Hợp cảm thấy ấm áp.

Đan dược có thể trực tiếp gia tăng nguyên huyết, tưởng tượng ra sẽ quý giá thế nào.

Nếu là nguyên huyết trung, hậu kỳ có thể dễ dàng tăng lên như vậy, vậy thì tất cả võ giả đều là thiên tài từ lâu rồi.

Chính bởi vì nguyên huyết cực kỳ khó tăng lên, cho nên mới có nhiều võ giả có số giới hạn không đủ như vậy, cả đời chỉ có thể kẹt ở trên cửa ải cố định, không thể động đậy.

“Tốt rồi, xem rồi, biết người không có việc gì, hết thầy đều tốt. Phương diện chân kinh, người còn có vấn đề gì muốn hỏi không?” Nguyên Đô Tử hỏi.

Ngụy Hợp trầm ngâm một chút, đem chính mình bây giờ đột phá toàn thư, nhưng tu vi lại không tiến triển chút nào, nói cho Nguyên Đô Tử nghe.

“Đây là tư chất tối đa đã đến...” Nguyên Đô Tử trầm ngâm nói: “Tư chất tổng hợp của người chỉ có thể đạt tới mức toàn thực, đây là cực hạn mà rất nhiều năm trước đã định ra, không thể sửa được.”

“Tư chất căn cốt không có khả năng cải thiện sao?” Ngụy Hợp còn nghĩ có thể chân kinh chân huyết song tu, bước lên con đường đỉnh cao trước nay chưa từng có.

Nghe y nói vậy, chung quy vẫn có chút thất vọng.

“Không còn cách nào khác, trừ phi người đổi thân thể, nếu không...” Nguyên Đô Tử khẽ lắc đầu.

Đổi thân thể?

Trong đầu Ngụy Hợp chợt lóe lên một ý niệm.

Mặc dù biết Nguyên Đô Tử chỉ đang nói đùa, nhưng đổi thân thể khác, biện pháp này nói không chừng hẳn thật sự có khả năng làm được.

Bởi vì, hẳn đã có tam tâm quyết định!

Tam Tâm quyết, còn có thể cướp đoạt nuốt chửng hai trái tim này.

Cuối cùng đạt tới tam tâm hợp nhất, dung hợp ba loại chân thú làm một thể, tạo thành huyết mạch tư chất vô thượng căn cốt.

Môn công pháp thượng cổ này tà dị mà huyết tinh, rất dễ dàng bị ý thức bạo ngược cùng ý thức huyết mạch lưu lại ảnh hưởng, nếu là người ý chí không đủ, rất có thể luyện đến sau này biến thành người điên.

Trong lòng Ngụy Hợp suy tư có khả năng.

“Chờ một chút... Nếu có thể đoạt lấy trái tim của chân thú, tạo nên một thân thể huyết mạch, tại sao ta không đoạt trái tim của một thiên tài chân chính? Người và người đều là một chủng tộc, thích ứng tốt hơn, chỉ cần ta cướp đoạt đều là những kẻ trùng phạt, còn có thể trở thành bảo vật phế bỏ, đồ nát là tốt nhất.

Không đúng, cướp đoạt trái tim thiên tài của nhân tộc, vẫn không bằng cướp lấy trái tim của chân thú cường đại hơn. Nếu

có thể lấy được một lượng lớn đoạn cao nhất, thậm chí hoàn toàn là trái tim của chân thú cấp chín bước... Vậy căn cốt của ta, tuyệt đối có thể đồng thời tăng lên tư chất hai bên chân huyết và chân kinh!”

Lần này mở ra suy nghĩ, trong lòng Ngụy Hợp nhất thời nhiều thêm các loại khả năng.

Cùng Nguyên Đô Tử nói thêm mấy câu, Ngụy Hợp mới rời khỏi tiểu điếm, trong tay mua một cái tiểu phật tượng, giống như khách hàng bình thường, đi trở về.

Hắn không ngồi xe ngựa mà cứ thế đi bộ về.

Môn công pháp cổ tà dị Tam Tâm quyết này, cho hắn ta gợi ý cực lớn.

“Bản chất của Tam Tâm quyết kỳ thật vẫn là võ học chân chính, chứ không phải võ học chân huyết, thật sự không biết ở thời kỳ thượng cổ, những võ giả chân kinh kia đến cùng quý dị đến mức nào, ngay cả loại tà công huyết tinh này cũng có thể tu hành.”

Trong lòng Ngụy Hợp cảm thán.

Nhưng cảm thán thì cảm thán, không có công pháp thích hợp hơn Tam Tâm Quyết.

Trái tim của con rùa biển nhện này mang lại cho hắn lợi ích lớn như vậy ở tháng Đại Nguyệt, nếu tới thêm vài lần nữa thì... có lẽ...

Hắn có thể đánh vỡ bình cảnh căn cốt tư chất.

Trên đường đi, Ngụy Hợp cẩn thận quy hoạch phát triển của mình.

Bây giờ tiến độ tu hành Tam Tâm quyết của hắn không cao, chủ yếu là cần tu hành quá nhiều thứ.

Phản Thiên Chân Công, Thất Hoàng Chân Vũ, còn có công quyết Ma Môn dùng để che giấu khí tức, đầu tiên cần phải đảm bảo những thứ này, thời gian còn lại, hắn mới có thể dùng để tu hành Tam Tâm quyết.

Còn bởi vì Tam Tâm Quyết phải dùng chân khí phối hợp mới có thể tu luyện công pháp, cho nên cần phải cực kỳ ẩn nấp hoàn cảnh an toàn và thời gian mới có thể luyện.

Cho nên Tam Tâm Quyết bây giờ, khó khăn lắm mới chỉ luyện tới nhập môn tầng thứ hai.

Hơn nữa tu hành chân công này chủ yếu là xem mức độ phù hợp, trình độ dung hợp với trái tim đoạt được.

Sau khi dung hợp hoàn toàn thì có thể bắt đầu cướp đoạt tầng thứ hai. Đồng thời cướp đoạt cũng là tu hành thuộc về tam tâm quyết.

Ngụy Hợp suy tư về tình huống, nên đi nơi nào mới có thể lấy được lượng lớn trái tim của chân thú cao cấp?

Bằng không, dứt khoát tự mình ra tay săn giết là được rồi.

Dù sao với thực lực của mình bây giờ, nếu toàn lực ra tay, nói không chừng thật sự có thể giết chết.

Ngụy Hợp bây giờ cũng chưa toàn lực xuất thủ một lần.

Chân kinh đột phá toàn bộ, thực lực khăng định tăng nhiều, chân huyết cũng đến Đoán Cốt hậu kỳ, cường hóa phòng ngự hai lần, không cần chân kinh hộ thể, cũng có thể ngạnh kháng công kích cấp Chân huyết.

Bản thân năng lực phòng ngự của con rùa biển này, cộng thêm hai lần tăng cường cảnh giới.

Hiện tại khí lực mấy vạn cân, đánh vào trên người Ngụy Hợp, trừ bỏ có thể đẩy lui chính mình ra, còn lại không có cảm giác gì.

Bị đánh lui, vẫn là bởi vì thể trọng của bản thân không đủ, thuộc về tình huống bình thường mà thôi.

Trở lại Nguyên soái phủ, Ngụy Hợp suy tư tìm kiếm cơ hội ở đâu.

Mấy ngày nay, sư tôn Lý Dung đều để cho hắn dẫn theo Hàn Tuyên công chúa đi khắp các khu thành, làm quen hoàn cảnh.

Điều này căn bản chính là tạo ra thời gian hai người cưỡng chế ở chung.

Ngụy Hợp thì không sao, nhưng Hàn Tuyên công chúa lại có chút quái dị, luôn bày ra bộ dạng quỷ dị, lén lút thừa dịp Ngụy Hợp không chú ý, liếc nhìn vài lần.

Nhưng trừ điểm ấy ra, công chúa này lại là những phương diện khác không tệ.

Không điệu dàng, thói quen sinh hoạt cũng rất bình thường, không có cái gì mà thói quen thói không dùng.

Mỗi ngày thành thật thật đi theo Ngụy Hợp, giống như sáng sớm luyện công, cùng ăn cơm ngủ, không nói nhiều, rất an tĩnh.

Nếu vẫn có thể bảo trì như vậy, thật ra cũng không tệ.

Phát hiện công chúa này rất thành thật, Ngụy Hợp cũng tiện thể nói chuyện phiếm, từ chỗ nàng nghe ngóng một ít tin tức tình báo của Hoàng gia, còn có tin tức mình muốn.

Hoàng thất Đại Nguyệt, rốt cuộc ẩn giấu bao nhiêu bí ẩn, chỉ sợ chỉ có nội bộ Hoàng tộc mới biết được mà thôi.

Mấy tuần sau, Ngụy Hợp và Tư Mã Vô Khuyết đã quen biết, hai người cũng có thể ngồi xuống nói chuyện phiếm như bằng hữu.

Ngụy Hợp cũng thoáng nói về chủ đề nói chuyện phiếm hàng ngày, dẫn đến việc săn chân thú.

“Nói đến bây giờ trong quốc cảnh chân thú, chủ yếu có Cửu đại quân bộ cùng Nguyệt Thiên phụ trách.” Tư Mã Vô Khuyết chung quy vẫn là Hoàng tộc, biết được những thứ này, so với Ngụy Hợp vẫn tránh được rất nhiều.

Dù sao nói không chính xác vị huynh trưởng tỷ tỷ nào của nàng, trong nhà thân tộc, chính là liên quan đến phương diện này đây.

“Thế nào? Người hiện tại muốn tham dự thanh lý chân thú sao?” Tư Mã Vô Khuyết ngồi trong đình nghỉ mát, nhìn Ngụy

Hợp đang tập luyện Thất Hoàng Chân Võ trong sân, kinh ngạc hỏi.

“Mặc dù có chút sớm, nhưng bây giờ ta cảm giác mình thiếu khuyết thực chiến, mà trong nội quốc đối tượng có thể thực chiến, chẳng phải là chân thú lợi hại nhất sao? Chẳng lẽ muốn ta đi tìm những võ giả chân chính xuất quỷ nhập thần?” Ngụy Hợp vừa luyện võ chiêu, vừa thuận miệng trả lời.

“Đúng vậy.” Tư Mã Vô Khuyết lấy một phần bánh bao bằng đường từ trên bàn đá ra, sau khi xé rách, nhẹ nhàng rót vào một chén chất lỏng màu đen tuyền.

“.....”

Đây là cà trời, một loại chén trà quý hiếm từ quốc gia truyền đến, nghe nói uống vào còn có thể tinh thần.

Bất quá sau khi truyền vào đại nguyệt, cảm giác đề thần không cảm nhận được bao nhiêu cảm nhận, nhưng khẩu vị hương thuần túy ngược lại làm cho gã rất được hoan nghênh.

“Thật là một con thú mà người cũng không thấy được a, không phải là chân huyết, ngay cả đụng vào cũng không chạm được. Chỉ có thể đánh dị thú thôi?” Tư Mã Vô Khuyết nghi hoặc nói.

“Dị thú có ý tứ gì.” Ngụy Hợp cười nói: “Với thực lực hiện tại của ta, đánh dị thú không phải là như chơi sao?”

“Vậy làm sao bây giờ?” Tư Mã Vô Khuyết suy nghĩ một chút: “Hay là, thử đấu một chút?”

“Đấu võ?”

“Ừm, chính là tử đấu trong lòng, nhốt người và chân thú lại, tiến hành tử đấu. Người thắng có thể đạt được các loại đồ tốt.” Tư Mã Vô Khuyết giải thích.

“Người làm sao có cảm giác rất quen thuộc vậy?” Ngụy Hợp nghi hoặc hỏi.

Muội muội này nhìn qua có vẻ không thuần khiết lắm sao?

“A... Cái này... Trong tay người ta vừa vặn có mấy cỗ phần của trường Tòa Giác...” Tư Mã Vô Khuyết có chút ngưng ngừng thấp giọng nói.

Dường như nàng sợ Ngụy Hợp hiểu lầm, vội vàng ngắt đầu bổ sung.

“Đều là quà sinh nhật do mẫu tộc ta tặng...”

Mẫu tộc như thế nào lại đem cỗ phân cỗ phân của đĩa nhỏ giác đầu tràng làm quà?

Ngụy Hợp không biết được.

Định Nguyên Đế sinh ra hơn hai mươi con cái, ai cũng không phải xuất thân từ gia đình bình thường.

Dù sao, có thể vượt qua toàn bộ cấp bậc Đại Nguyệt Đế Quân, mẫu thân đời này mẫu thân, tự nhiên cũng đều là đỉnh cấp đại gia tộc.

Chắc chắn... chỉ là quà sinh nhật, mà có thể có quy mô bực này...

Ngụy Hợp không còn gì để nói.

“Kỳ thật chúng ta ở trong cung, ngày thường cũng không được phép ra ngoài, cho nên chỉ thích các loại phương thức tiêu khiển.

Giống như mua một ít đồ vật đẹp để trên người thập tứ ca, để thu thập a. Hoặc là ra ngoài quan sát một chút đấu đá, còn nuôi một ít dị thú làm súng vật a, thế nào cũng có.” Tu Mã Vô Khuyết giải thích.

“Được rồi, ta có thể hiểu được.” Ngụy Hợp gật đầu, thu quyền, bình phục khí huyết.

Phù...

Một hơi thở dài từ trong miệng hắn ra.

Làn da toàn thân Ngụy Hợp nhanh chóng hiện lên mảng lớn hoa văn như mạng nhện.

Những hoa văn này tựa như rạn nứt, hiện ra màu đỏ nhàn nhạt.

Hoa văn kéo dài mấy hơi thở, rất nhanh biến mất không thấy gì nữa.

Ngụy Hợp nhắm mắt điều tức, cảm giác xương cốt toàn thân ấm áp, có thứ gì đó rất nhỏ, tinh vi, đang từ trong nguyên huyết cuộn cuộn cuồn cuộn, dưới nhiệt độ cao của Phần Thiên Chân Công, thẩm thấu vào trong xương cốt.

Lý Dung sư tôn cho ngũ linh huyết, hiệu quả đến bây giờ còn có lưu lại, lúc này dược lực cuộn cuộn không dứt, từ trong cơ bắp thẩm thấu ra, trợ giúp quá trình này gia tốc.

Mặt khác, còn có một cỗ dược lực dự trữ trong trái tim Ngụy Hợp chậm rãi phóng xuất ra.

Đó là dược lực của Ngũ Tâm Đỉnh Nguyên Đan.

Loại đan dược đỉnh cấp này có dược lực tinh thuần khổng lồ, không phải nhất thời nửa khắc sẽ tiêu hao sạch sẽ sao.

Ngũ Tâm đỉnh nguyên đan Ngụy Hợp phục đã được một khoảng thời gian, mỗi lần hấn cần tiêu hao nguyên huyết luyện công, lúc nào cũng đều có một bộ phận được lực ngũ tâm nguyên đan thay thế nguyên huyết, trợ giúp hấn hoàn thành công pháp phương diện chân huyết tu hành.

Lúc này cũng giống như vậy.

Khắp nơi bị ảnh hưởng.

Ngụy Hợp chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân càng ngày càng nóng, càng ngày càng nóng.

Rốt cuộc, sau mười hơi thở, hấn lại thở ra một hơi.

Một hơi này nóng rực, phảng phất như lồng hấp cao, trong nháy mắt khi bốc hơi lên đại lượng nhiệt khí.

Lượng lớn được lực được Phần Thiên Chân Công thôi động, rất nhanh đã khiến xương cốt Ngụy Hợp nóng hồi đến mức ngay cả Ngụy Hợp cũng có cảm giác khó có thể chịu đựng cực hạn.

Trong trạng thái này, xương cốt Ngụy Hợp bắt đầu chậm rãi biến hình, xuất hiện biến chất nào đó.

Không bao lâu sau.

Rặc rặc.

Chợt bên tai hấn vang lên một tiếng giòn giã.

Tất cả xương cốt cấp tốc hạ nhiệt độ.

Ngụy Hợp đột nhiên mở mắt, cảm nhận được toàn thân xương cốt trào ra từng tia khí huyết tinh thuần, hội tụ đến tim.

Tất cả khí huyết hội tụ đến ngực, mát mẻ mang theo cảm giác kỳ dị nào đó.

Ngụy Hợp biết....

Cuối cùng mình cũng đột phá.

Từ rèn cốt đến luyện tạng, khi đột phá một đại cảnh giới, sẽ có một cơ hội lựa chọn phương hướng cường hóa.

Lúc này khí huyết có thể cảm nhận được ở tim hẳn chính là điểm máu chốt để lựa chọn.

“Vẫn là quy củ cũ. Phòng ngự thêm.” Ngụy Hợp không do dự, tập trung tinh thần, để đoàn khí huyết này đều phân bố ở trên da và cơ thịt xương cốt toàn thân.

Dựa theo ý nghĩ của hắn, đoàn khí huyết này bắt đầu tản bỏ lên mức độ cứng cõi của những bộ vị này.

Lần thứ ba phun ra một hơi, Ngụy Hợp lúc này mới hoàn thành đột phá từ rèn cốt đến luyện tạng.

Hệ thống Chân Huyết, không có cơ hội rèn xương đúc lại căn cơ, chỉ đơn giản rèn luyện xương cốt mà thôi.

Nói chính xác hơn, trong hệ thống Chân Huyết, căn cốt huyết mạch đã được xác định ngay từ đầu. Sau đó sẽ không thay đổi.

Mở mắt ra, Ngụy Hợp đi về phía Tư Mã Vô Khuyết bên kia, ngồi xuống bên bàn đá, bung lên một chén cà trời đã ngâm xong, uống một hơi cạn sạch.

Chỉ có vào lúc này, hắn mới mơ hồ cảm giác, chính mình dường như còn tại kiếp trước thế giới kia.

Mùi ô sa quen thuộc, đem hắn kéo về lại thời điểm hắn uống và đập đập cà sa lúc trước.

“Người vừa rồi đứng bất động ở đó, là làm gì?” Tư Mã Vô Khuyết cảm lấy một miếng điểm tâm, thuận miệng hỏi.

“Không có gì, chỉ là có chút cảm ngộ, tiện thể đột phá một chút.” Ngụy Hợp trả lời đơn giản.

“Đột phá một chút... Người không phải rèn cốt sao? Chẳng lẽ. Luyện tạng?” Điểm tâm trong miệng Tư Mã Vô Khuyết rớt xuống, mở to đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm Ngụy Hợp.

“Đúng vậy a. Bị kẹt đã mấy tháng, cuối cùng cũng đột phá.” Ngụy Hợp gật đầu.

“Là hắn sao...” Tư Mã Vô Khuyết nghĩ tới cảnh mình bị kẹt trong năm năm rèn cốt, trong lòng muốn mắng chửi.

Nàng cũng là đoán cốt, nhưng khác với Ngụy Hợp, nàng từ nhỏ đã bắt đầu tu hành.

Mà thời gian Ngụy Hợp tu hành, tính toán đầy đủ cũng chỉ một hai năm.

Vừa định mắng người, nhưng lập tức nghĩ đến hình tượng của mình. Tư Mã Vô Khuyết vội vàng ngăn lại xung động.

Vì vậy chỉ có thể nén giận, nhìn chằm chằm Ngụy Hợp.

“Xem ta làm gì? Luyện tạng cũng không tính là lợi hại a?” Ngụy Hợp kinh ngạc hỏi.

“Đúng không tính, nhưng mà...” Tư Mã Vô Khuyết hồi tưởng lại tư liệu của người trước mắt, trong khoảng thời gian ở chung này, nàng tro mắt nhìn Ngụy Hợp mỗi ngày một cái.

Tu vi tiến triển rõ rệt, quả thực chính là biến thái!

“Được rồi không nói nữa.” Nàng một bụng đầy tâm tình phức tạp, không biết làm sao phun ra, chỉ có thể nghẹn trong lòng.

“Đúng rồi, người vừa mới nói, các người thích cất chứa rất nhiều bộ phận trân quý đẹp đẽ của chân thú?” Nội tâm Ngụy Hợp khê động.” Ta cũng muốn thu gom, có cách nào giới thiệu hay không?”

“Cứu cứu của ta cũng làm cái này làm sinh ý, người muốn cái gì? Ít nhất ta sẽ tặng người.” Tư Mã Vô Khuyết nhẹ giọng nói.

Nàng cuối cùng vẫn nhớ rõ người của mình thiết lập ôn nhu khiến người ta thương hại.

Như vậy mới có thể kích phát sự yêu thương của đối phương lớn nhất.

“Ta muốn Chân Thú, Chân Thú cường đại, ít nhất là thi thể Chân Thú cấp bậc cao hơn! Có thể lấy được không?” Ngụy Hợp hỏi.

“Thi thể Chân Thú? Thi thể toàn cấp bậc Chân Thú, thật sự rất quý. Sau này người mạnh lên, mình cũng có thể săn được, không cần phải chơi mấy trò này bây giờ chứ?” Tư Mã Vô Khuyết khuyên nhủ.

“Nếu như ta chỉ cần một bộ phận nhỏ trong thi thể thì sao? Không phải tinh hạch.” Ngụy Hợp thay đổi lời nói.

“Cái này ngược lại rẻ hơn nhiều, ta có thể dùng giá quy định, lấy được không ít tốt. Nhưng tinh hạch và sừng, da à, xương cốt, vảy gì đó, những bộ phận giá trị nhất này không thể lấy được.

Kỳ thật bởi vì có quá nhiều Chân Thú, cho nên cho dù là bộ phận thân thể cấp bậc bá chủ Chân Thú, bộ phận có giá trị cũng chủ yếu là tinh hạch và những bộ phận này. Những cái giá còn lại đều rất thấp. Nếu không, người muốn điếm cái khác?” Tư Mã Vô Khuyết giải thích.

Ngụy Hợp lắc đầu.

Tam Tâm quyết cần trái tim, càng sống càng tốt. Thi thể chết đi, nếu không phải vừa mới chết đi cũng không có ý nghĩa gì.

Xem ra chỉ có thể tự mình đi săn.

“Hôm nay Đại Nguyệt đã thanh lý tốt yêu thú trong quốc cảnh chưa?” Ngụy Hợp hỏi.

“Đúng vậy a, cũng chính là gió mạnh mang theo phụ cận, thỉnh thoảng sẽ xuất hiện một ít chân thú ngoài dự liệu.

Những nơi còn lại đều bị Cửu Đại Bộ và Nguyệt Thiên Thanh giải quyết xong rồi.” Tư Mã không có khuyết điếm.

Ngụy Hợp gật gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Bên trong Đại Nguyệt cảnh, xem ra là không dễ tìm. Nguyên liệu của Tam Tâm quyết phải tìm đường khác.

Hai người không nói gì thêm, chỉ lặng lẽ ngồi uống trà.

Không bao lâu sau, bên ngoài trạch viện có thị nữ đi vào truyền lời.

“Thiếu gia, công tử Cung gia tới bái phỏng.”

“Cung Lăng Vân đến rồi à?” Ngụy Hợp vừa đứng lên đã thấy Cung Lăng Vân mang theo ý cười tiến vào cửa.

“Huyền đệ, công chúa cũng ở đây, Lăng Vân bái kiến Hàn Tuyên điện hạ.” Hấn làm ra vẻ chào hỏi.

Hàn Tuyên công chúa cũng không thèm để ý, chỉ nhẹ giọng cười cười, cong gối đáp lễ.

Những ngày qua, nàng cũng là gặp qua Ngụy Hợp tùy tùng đại thiếu gia này.

“Lăng Vân tới đây, là có chuyện?” Ngụy Hợp cười nói.

“Huyền đệ, trong thành có một ít thương nhân cô lỗ, có muốn cùng nhau đi xem không, nói không chừng có thể kiếm được thứ tốt gì đó?” Cung Lăng Vân đề nghị.

“Không có hứng thú.” Ngụy Hợp lắc đầu.

“Được rồi, bên Thúy Hương Viên có một lô hàng tốt...” Cung Lăng Vân nhanh chóng nghĩ đến Hàn Tuyên công chúa ở bên cạnh, thanh âm càng lúc càng nhỏ...

Hắn ta xấu hổ cười cười, không dám nói lung tung nữa.

“Dù sao cũng nhàn rồi không có việc gì làm, không bằng ta mời các ngươi đến Giác Đấu Tràng của ta xem thi đấu một chút đi. Thế nào?” Tư Mã Vô Khuyết mỉm cười nói.

“Gần đây tràng tử của ta mới tiến vào một nhóm nô lệ phương diện chân kinh, nghe nói là trước kia Đại Nguyên vạn lần không phải cao thủ của cung.” Nàng bổ sung.

“Vạn phi cung?” Ngụy Hợp trong lòng vừa động. Hắn từng được Cung Chủ giới thiệu, cho nên cuối cùng mới có thể tiến vào Huyền Diệu tông.

Bây giờ lại gặp được người của Vạn phi cung... Có lẽ thật sự là duyên phận.

“Đấu am hiểu, không hồ là công chúa điện hạ!” Cung Lăng Vân cảm thấy hứng thú.

“Vây cùng lên đi.” Ngụy Hợp cũng gật đầu.

“Vừa vặn Huyền ca, không phải ngươi muốn tham dự vào sân chân thú sao? Nếu thật sự rất muốn, ta có thể sắp xếp cho ngươi thử xem.” Tư Mã Vô Khuyết đề nghị.

“Được rồi, tạm thời không vội.” Ngụy Hợp không cần phải là chân thú bình thường, mà là trái tim của chân thú đỉnh cấp,

cho nên đoán chừng công chúa Hàn Tuyên bên này cũng không có khả năng lấy được tài nguyên của đỉnh cấp chân thú.

Ba người quyết định xong xuôi, lúc này cùng nhau ngồi xe ngựa, tiến về vị trí Giác Đấu Tràng ngoài thành.

Đấu trường Bạch Tượng thành có hơn mười nhà, trong đó có ba nhà lớn nhất, một trong số đó thuộc về Tư Mã Vô Khuyết.

Đây là một trong những quà sinh nhật mà mẫu thân nàng tặng cho nàng.

Xe ngựa một đường rời khỏi thành trì, theo quan đạo chạy băng băng vài phút, rất nhanh, rẽ một cái, tiến vào một khu rừng tư nhân vây quanh tường vây quanh.

Cây cối trong khu rừng xanh um tươi tốt, năm bước một trạm gác, thủ bị cực kỳ sâm nghiêm.

Đi đến một nửa, Ngụy Hợp liền nhìn thấy ven đường đang bị một cái xiềng xích vừa thô vừa to xiềng xích, một đoàn người chậm rãi hành tẩu.

Đoàn người này tất cả đều là muội tử.

Hơn nữa tất cả đều là những muội tử có dung mạo tuổi trẻ, dáng vẻ không tệ.

Trên người các nàng mặc trang phục của cung điện vạn phi quen thuộc với Ngụy Hợp, mặc dù những trang phục này rất đơ bản, rất nhiều nơi có chút rách nát.

Nhưng hẳn chỉ liếc mắt đã nhận ra.

Tư Mã Vô Khuyết nhìn thấy ánh mắt Ngụy Hợp nhìn chằm chằm những cung muội tử vạn phi kia, mắt cũng không nháy.

Nhất thời trong lòng đã có suy đoán.

“Kỳ thật, nếu như ngươi muốn... Ta có thể đưa cho ngươi một ít... Ta cũng không ngại...” Nàng thì thầm mềm mại nói.

Chẳng qua là một ít nô lệ chân chính mà thôi, nàng cũng không để trong lòng. Thậm chí nói, nếu có thể có những nô lệ này giúp nàng chia sẻ hỏa lực, nàng cũng có thể thoải mái hơn nhiều.

Dù sao tốc độ tu hành của Vương Huyền này quá nhanh, sau này nàng phỏng chừng một mình cũng không chịu nổi.

Đương nhiên, lý do chỉ là lý do này, trên thực tế lúc này trong đầu Hàn Tuyên đã không thể ức chế được bắt đầu lóe lên, số lượng lớn Vương Huyền cùng những muội muội xinh đẹp kia phát sinh đủ loại chuyện tình cảm.

Nàng cảm thấy lồng mũi nóng lên, nhiệt huyết sôi trào, gần như chảy ra máu mũi.

“Lát nữa lại nói sau, ngươi thế nào?” Ngụy Hợp ở một bên nghi hoặc nhìn nàng.

“Không sao... Ta hơi choáng váng đầu... Không cần phải để ý tới ta.” Hàn Tuyên với dáng vẻ kiêu diễm ướm át, uể oải nói.

Ngụy Hợp gật gật đầu.

Tâm mắt quay trở lại những cung nô lệ ven đường kia, một đường nhìn qua, trong hơn mười người, không nhìn thấy người quen thuộc.

Ngược lại khiến hắn nhẹ nhàng thở ra.

Xe ngựa chậm rãi đi vào một đường hầm dưới mặt đất, sau đó rất nhanh tiến vào trong đại sảnh đại địa cực lớn.

Trong đại sảnh, bốn phía xây dựng một loạt bàn tiệc xem chiến, đại lượng người xem, phân tán ngồi chung quanh, tạo thành từng vòng tròn.

Sau khi ba người Ngụy Hợp tiến vào, trực tiếp tiến vào một chỗ sương phòng ở giữa không trung trịnh trọng nhất.

Theo thủy tinh cực đại trong phòng, có thể nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài rõ ràng nhất.

Lúc này dưới đại sảnh, chính giữa mặt đất đặt một cái lồng đen cực lớn.

Trong lồng đang có hai người chém giết điên cuồng.

Máu tươi vẩy ra, tứ chi và tứ chi va chạm kịch liệt, phát ra tiếng nặng nề không ngừng nổ tung.

Xung quanh tiếng người huyên náo, phần lớn mọi người đều đang rống to, tru lên, tay hảo ý trong lồng cổ gắng lên.

Ngụy Hợp nhìn lướt qua, phát hiện hai người trong lồng chỉ có tu vi luyện võ sư bình thường.

Chỉ có điều, hai người này đều là nữ tử xinh đẹp tư sắc không tê, quần áo cũng càng ngày càng ít đi.

Hắn nhìn Tư Mã Vô Khuyết đang dần biến thái ở một bên.

Hóa ra sở thích mà vị công chúa này cất giấu quả thật bất phàm.

Ngụy Hợp không nhìn nhiều nữa, ngược lại quét mắt nhìn đám người chung quanh.

Rất nhanh, hắn lại nhìn thấy một đội nô lệ giác đấu bị mang đến trước tiên tra khảo.

Chỉ là một khuôn mặt quen thuộc trong đó, làm cho hắn trong lòng khẽ giật mình.

Đó là.... Vạn phi cung chủ, Hạ Linh Lung!!?

Được lắm, đây là đem toàn bộ vạn phi cung đều cho một tội!?

Ngụy Hợp mắt nhìn Tư Mã Vô Khuyết, trong lòng một lần nữa đánh giá lại thế lực sau lưng.

Dù thế nào Hạ Linh Tuyên cũng là người đứng đầu một cung, thực lực phi phàm, tuy không phải là Tông sư nhưng tuyệt đối là cảnh giới cao nhất, thậm chí là cực hạn.

Loại tu vi này đều bị bắt tới. Quả thực quá mức.

467

Trong động quật dưới mặt đất.

Trên vách động rộng lớn, từng dãy ghế ngồi, hơn phân nửa mọi người đều tại kê la, đều tại tru lên.

Dục vọng sâu nhất của nhân tính lần này được dồn dập kích phát ra.

Bản thân chân huyết có hiệu quả giúp tăng cường khí huyết, khí huyết cường tráng, thân thể như được cường hóa hoàn toàn.

Sức mạnh, tốc độ, thể chất nhao nhao được cường hóa, dục vọng cũng sẽ giống như vậy.

Cho nên người càng có khí huyết dồi dào, càng cần tu tâm, mà Phật môn lại bổ sung lẫn nhau như thế, phù hợp tiến vào chân huyết.

Đôi với đại nguyệt mà nói, Phật môn tuyệt đối không thể thiếu, hỗ trợ lẫn nhau.

Không còn ai nhớ rõ ban đầu, rốt cuộc là chân huyết lựa chọn Phật môn hay là Phật môn lựa chọn chân huyết.

Ngụy Hợp đứng trước cửa sổ phòng khách, nhìn ra bên ngoài, bên tai có thể nghe thấy từng mảng lớn tiếng hô quát tạt nhập.

“Dám chơi chết mẹ nó!”

“Lão tử đã đập chết hơn một vạn vàng, đê tiện kia chết đi!”

“Độc Giác Tiên! Giết đi, đánh con mẹ nó! Giết nó!!”

Nguyên Thủy, tâm tình đã man, giống như thủy triều, từng lớp nối tiếp nhau kích động trong toàn bộ hang động dưới đất.

Ngụy Hợp quay đầu lại, nhìn thấy phía sau là công chúa Hàn Tuyên và Cung Lăng Vân, hai người đều có chút bị lây nhiễm.

Gương mặt xinh đẹp của Hàn Tuyên hơi đỏ lên, ánh mắt quý dị.

Cung Lăng Vân hít thở dồn dập, nắm đấm nắm chặt.

“Hàn Tuyên, những người kia vạn phi cung, các người bắt được từ đâu?” Ngụy Hợp không có ý che giấu, trực tiếp lên tiếng hỏi.

“A, đó là một phần dư nghiệt lúc trước trong lúc vô tình của Nguyệt Thiên, đều là những võ sư bình thường không nên thân, chất lượng không tốt lắm, liền đưa tới đây Giác Đấu.” Hàn Tuyên trả lời.

“Thật sao?” Trong lòng Ngụy Hợp khẽ động.

Võ sư bình thường?

Hắn chỉ chỉ phương hướng bên Hạ Linh Tuyên, đường đường không phải là Cung Chủ, cũng như các thành viên còn lại trong cung, đều đứng ở trong chuồng của đấu sĩ chân bình thường, đợi người kế tiếp được an bài lên đài.

“Bên kia cũng vậy sao?” Ngụy Hợp hỏi.

“Đúng vậy. Sao nào? Người có hứng thú không? Nếu như muốn, ta có thể tặng cho người một phần.” Hàn Tuyên cười nói.

Nàng bí mật đánh giá Ngụy Hợp, những ngày qua thân thể cường tráng hoàn mỹ của Ngụy Hợp làm lòng nàng hơi nóng lên.

Trong cung, vóc người tốt cũng không phải là không có, nhưng đều không có khí chất như Ngụy Hợp.

Cái loại khí chất lạnh lẽo, mang theo từng tia thần bí này, không phải nhân vật bình thường có thể so sánh. Hơn nữa hắn lại có bối cảnh vòng sáng phá cấm cấp thiên tài cao nhất...

“Đa tạ, bất quá không cần.” Ngụy Hợp cười cười.

Hắn đã có chút suy đoán.

Cao thủ như Hạ Linh Tuyên, thế mà lại bị xem là nhân vật bình thường. Xem ra bản thân Hạ Linh Tuyên đã xảy ra vấn đề, hoặc là nàng cố ý ẩn giấu thực lực, lên vào nơi này, có mưu đồ.

“Thật không muốn? Qua trận này, lên sân là khó mua rồi. Đến lúc đó thua thân tử trọng thương, thắng được giá trị của bản

thân tăng mạnh, không phải giá tiền như bây giờ.” Hàn Tuyên giới thiệu rất quen thuộc.

“Tạ ơn, chờ lát nữa rồi hẵng nói.” Ngụy Hợp dừng một chút, vẫn không hoàn toàn nói chết.

Với thực lực của Hạ Linh Tuyên, nếu bộc phát toàn diện, e là không ai có thể ngăn cản được tràng diện trước mắt này.

Hắn chỉ cần lẳng lẳng quan sát là được.

Ba người ngay tại trong phòng, nhìn hai người trên sân đánh một trận, rất nhanh một người trong đó toàn thân đầy máu được khiêng xuống.

Người thắng kia cũng quỳ rạp xuống đất, miệng lớn thở dốc.

Tiếp theo, người của Vạn Phi Cung lên đài.

“Tiếp theo, chính là giai đoạn mà chúng ta chờ mong đã lâu, tộc đàn đối kháng với nhau!” Một mỹ nữ cao gầy với làn da màu lúa mạch, đuôi ngựa cột vào, mặc váy ngắn bước lên đài, lớn tiếng tuyên bố.

“Một bên, là gia tộc Thiết ung thắng tám mươi tám trận, một bên, là Vạn Phi Cung đã từng là thế lực cường đại!

Hai phe này, rốt cuộc ai thắng ai thua? Để bọn ta chờ mong trận đại chiến tiếp theo!”

“Chú ý bảng đặt cược trong tay mọi người! Mỗi lần các người đặt cược vào bảng đặt cược, không chỉ có thể đặt cược tiền đặt cược, còn có thể vì các tuyển thủ các người ưa thích kiếm được một phần dục tề chữa thương! Nếu thẻ đặt cược nhiều đến mức số lượng nhất định, có thể đạt được tư cách cường hóa dục tề!”

“Cuối cùng, người cược, có thể đem người thua đấu sĩ mua về tùy ý sắp xếp! Cũng có thể mua được giác đấu sĩ thắng trở về tùy ý trả thù...!!!”

Không thể không nói, người chủ trì này rất biết điều động cảm xúc, tuy rằng chỉ là một câu nói bình thường thế nhưng lại bị lời nói của nàng khơi dậy, vô cùng hấp dẫn.

Người xem xung quanh nhao nhao ném hoa tươi trong tay, lớn tiếng kêu la.

Trong một lan nước trong cung, sắc mặt Hạ Linh Tuyền lãnh đạm, lẳng lẳng chờ đợi thời cơ đến.

Mục đích cuối cùng nàng tới nơi này, kỳ thật chính là vì một lần hành động giải cứu toàn bộ vạn đệ tử không phải cung môn.

Nếu không với thực lực của nàng, làm sao dễ dàng bị bắt lại, bị nhốt đến mức như vậy.

Nếu không phải vì tận lực cứu đi hết tất cả mọi người, nàng cũng sẽ không ở chỗ này kéo dài thời gian dài như vậy, còn chưa động thủ.

Nàng vẫn luôn tìm kiếm một cơ hội thích hợp.

bang bang bang.

Đột nhiên, một võ sĩ nô lệ ở bên cạnh đột nhiên gõ chiêng đồng trong tay, dẫn một lão đầu gầy còm râu cá trê tới gần.

Lão già này còn dẫn theo hai võ giả Chân Huyết, khí chất nghiêm túc, không giống nhân vật bình thường.

Lão già quét mắt một cái về phía đám người Vạn Phi Cung ở đây.

Ánh mắt rất nhanh rơi vào trên người Hạ Linh Tuyền và mấy thiếu nữ xung quanh nàng.

“Dựa theo ánh mắt kia của vị kia, hẳn cảm thấy hứng thú, hẳn chính là những người này. Đều mang đi đi.” Hắn vung tay lên, phân phó.

Hạ Linh Tuyền: “??” Nàng hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, sao đột nhiên lại bị mang đi?

Rất nhanh, hai nữ võ giả Chân huyết đi tới, gọi nàng cùng ba nữ.

“Dẫn các nàng đi đi, có quý nhân nhìn trúng rồi đưa lên phòng bếp.”

“Vâng.” Một võ giả đang trông coi xung quanh cung kính đáp, sau đó kéo mạnh xiềng xích của bảy người Hạ Linh Tuyền.

Toàn bộ nô lệ đấu sĩ, trên người đều có vũng chắc trói chân.

Những kẻ trói buộc này bị trói, toàn bộ đều là xiềng xích.

Sợi xích cực kỳ cứng cõi, là do một loại da thú đặc thù chế thành. Cho dù là võ giả Chân Huyết cũng không thể kéo ra, hơn nữa đối với chân khí còn có kháng tính cực mạnh, không cách nào bị ăn mòn.

Thủ đoạn như vậy đối với những võ giả có tu vi bị áp chế mà nói, căn bản không có cách nào chạy thoát.

Mà cho dù chạy thoát khỏi trói buộc, xung quanh Giác Đấu Tràng còn có tổng cộng ba tầng hệ thống phòng hộ.

Tầng thứ nhất là võ sĩ nô lệ, chuyên môn phụ trách phòng hộ tầng thứ nhất của nô lệ.

Những võ sĩ nô lệ này, mỗi người đều là cao thủ cường hãn được lựa chọn kỹ càng, yếu nhất là cấp độ luyện tạng, mạnh thậm chí có cấp bậc Chân Huyết cực hạn.

Những võ sĩ này, phần lớn đều là huyết mạch tăng lên đến cực hạn, không thể tiến thêm một bước, hơn nữa phần lớn đều là mang tội, vì thế chỉ vì sinh kế và những thứ khác, được đặc biệt mời tới trông coi giác đấu sĩ.

Tầng thứ hai phòng thủ, là bốn nơi tuần tra tuần tra thủ bị.

Đại bộ phận phòng vệ tuần tra đều là võ sư bình thường, sau khi được Chân Huyết Khí phát minh, số lượng Võ Sư của Đại Nguyệt quân bộ cũng chỉ có thể mở ra cấp độ võ giả, chỉ trong mấy năm ngắn ngủi đã tăng lên rất nhiều.

Những võ sư này sau khi xuất ngũ, liền không chỗ để đi, vì thế võ sư cũng biến thành không đáng giá bao nhiêu.

Mấu chốt không phải những võ sư này mà là hai thống lĩnh sau lưng bọn họ.

Đại thống lĩnh và phó thống lĩnh phân biệt đều là cấp độ Thần lực, cũng chính là cao thủ cấp bậc Bồ Tát. Những cao thủ này đều là cường giả trực hệ do Giác Đấu Trường bồi dưỡng ra.

Cũng chính là thế lực bồi dưỡng thuộc về Mẫu tộc Hàn Tuyên công chúa.

Đôi mắt với những Giác Đấu Sĩ đã từng bị suy yếu uống thuốc, trình độ phòng bị như vậy, đã có thể xưng là tường đồng vách sắt.

Tầng thứ ba là vòng phòng hộ do quan phủ bên ngoài phái tới, thực lực của những người này nhiều lắm cũng chỉ là rèn cốt, nhưng thực lực của bọn họ không phải là máu chốt, máu chốt là trong tay bọn họ mang theo tín hiệu.

Một khi xảy ra chuyện, lập tức phóng tín hiệu thương, sau đó trong Bạch Tượng thành tự nhiên sẽ có cao thủ đến vây quét.

Đại Nguyệt hôm nay, thế lực võ giả mỗi ngày đều rèn luyện gân cốt khí huyết, chính là lúc rảnh rỗi đến gào khóc, không có việc gì làm, một tín hiệu dẫn dắt cao thủ cấp độ Phật chủ đến cũng không phải là không có khả năng.

Dưới tình huống như vậy, Hạ Linh Tuyên mới nhận được một lúc, không dám hành động thiếu suy nghĩ, nhất định phải chuẩn bị thật tốt, mới dám cứu người.

Nghĩ tới đây, nàng không có phát tác, mà là cấp cho mấy nữ tử kia ánh mắt, bảy người cùng một chỗ, thành thành thật thật đi theo người dẫn đường kia, ly khai rào chắn, tiến về sương phòng vách động.

Xuyên qua dãy núi cao cấp trung cấp ba tầng, rất nhanh liền tới nơi mà khách nhân tôn quý nhất mới có tư cách đi vào.

Đoàn người cuối cùng dừng lại trước một gian phòng ở trung tâm.

Lão già gầy còm dẫn đường khẽ gõ cửa.

“Điện hạ, người ngài muốn đã được dẫn tới.”

“Không cần vào, chỉ cần đưa đến sát vách là được.” Một giọng nữ êm tai truyền ra từ bên trong.

“Vâng” Lão già cung kính trả lời.

Trong lòng Hạ Linh Tuyên hơi động, nếu lúc này ra tay, bắt cóc người trong phòng kia, với địa vị nữ nhân kia, nói không

chùng...

Nhưng rất nhanh nàng liền đề xuống phần tâm tư này, tại đây bực này trong phòng khách người, vạn nhất thân phận tôn quý đến, tùy thân thị vệ cao thủ đủ để trong khoảng thời gian ngắn ngăn cản tập kích của nàng.

Không cần phải thời gian quá dài, chỉ cần hơi ngăn cản nàng ta một chút, cũng đủ để nàng ta bị vây công, sau đó bị bắt.

Nhưng trước mắt không động thủ cũng không được...

Xem ra, mấy người các nàng này, rất có thể sẽ bị người mua mang đi. Vạn nhất thật sự bị mang đi, vậy mục đích cuối cùng của nàng cũng hoàn toàn bị phế bỏ.

Nàng vất vả lên vào, đợi nhiều ngày như vậy, hết thảy bỏ cục đều uổng phí.

Đáy mắt Hạ Linh Tuyên hiện lên vẻ bất đắc dĩ, trong lòng nàng suy nghĩ rất nhanh đã quyết định, trước khi rời đi, nhất định phải động thủ!

Thật ra thời cơ còn chưa tới mức tốt nhất, nhưng bất ngờ khiến nàng không thể không đưa ra quyết định sớm.

“Đi thôi.” Lão già gầy còm thản nhiên nói.

Đoàn người áp giải Hạ Linh Lung thất nữ, chậm rãi đi tới một gian phòng trống bên cạnh.

Mở cửa, đi vào, Thất nữ được bố trí vào, sau đó có hai nữ võ giả phụ trách trông coi.

Hai người Hạ Linh Tuyên đã sớm thăm dò kỹ càng chi tiết, chỉ là hai võ sư rèn cốt bình thường mà thôi, không đáng để lo.

Toàn bộ Giác Đấu Tràng, nàng lo lắng chỉ có vài người.

Người thứ nhất, đại thống lĩnh của Giác Đấu Trường, Tư Mã Cát.

Trước đó nàng đã nghe người khác nói qua, chính là cao thủ chân huyết cảnh giới Thần lực.

Thần lực tương ứng với cấp bậc Bò Tát.

Bồ Tát ứng với hệ thống chân kinh, tương đương với toàn bộ thực lực vừa đến Chân ngũ.

Theo lý mà nói, tu vi thực lực của nàng, đối đầu đối phương khẳng định có thể thắng.

Tính cả khả năng ẩn tàng thực lực và át chủ bài của nàng, hẳn có thể trong thời gian ngắn đánh bại người này.

Nhưng không thể ngăn được nhiều võ giả Chân Huyết như vậy, vạn nhất có cao thủ nào đó ẩn nấp, hoặc giả là đại thống lĩnh này còn che giấu át chủ bài nào đó.

Không cần đánh bại nàng, chỉ cần kéo dài thêm một chút thời gian, cũng đủ để nàng triệt để bại vong.

Đám người Hạ Linh Tuyền nhanh chóng được an bài thỏa đáng, mỗi người đứng trong một gian phòng trống rỗng chờ đợi phân phó cấp trên.

Mấy người đều dùng ánh mắt lạnh lẽo trao đổi với Hạ Linh Lung, chờ vị cung chủ này phân phó.

Hạ Linh Tuyền suy nghĩ trong lòng, lúc này sự do dự lớn nhất của nàng chính là có nên đánh cược hay không.

Hiện tại mặc dù có chút vội vàng, nhưng toàn bộ người của Vạn Phi cung bị bắt đều tại hiện trường, vì cái gì kia đấu sừng, đều đến đông đủ.

Nàng chỉ cần tốc độ nhanh nhất đánh bại hai thống lĩnh, sau đó có thể mang người cùng đồng thời với Ma Môn, nhanh chóng rút lui.

Chỉ cần giác đấu tràng không có cao thủ ẩn giấu thực lực, chỉ cần trên khán đài chung quanh, không có cao thủ cấp Thần lực xen vào việc của người khác.

Như vậy mọi chuyện đều dễ nói.

468

*

*

*

Rào rào.

Bỗng nhiên lúc này đáp xuống mặt đất ngoài cửa sổ, phía dưới Giác Đẩu Tràng truyền đến một trận tiếng xôn xao cực lớn, tựa hồ phát sinh chuyện gì kinh ngạc, khiến người xem chung quanh đều nhao nhao hô to lên.

Hai võ sĩ nô lệ kia cũng bị dẫn tới trực thần trong chớp mắt, đi tới trước cửa sổ, xem náo nhiệt chút nữa.

Đối với các nàng mà nói, bảy người trước mắt này đều đã có được vật và công cụ áp chế thực lực, cho dù có nghiên cứu cũng không thể tạo ra được bất cứ thủ đoạn gì.

Vì vậy hai người tương đối thả lỏng.

Mà vào lúc này, hung quang trong mắt Hạ Linh Tuyên lóe lên, lúc này quyết định ra tay.

Ngụy Hợp đứng trong phòng khách, chột đáy mắt khẽ động, cảm nhận được ba động chân kinh rất nhỏ cách vách.

Đối với võ giả Chân Huyết, trừ phi dùng công cụ kiểm tra kiểm tra chân chính của Túy Tiên cư mới có thể phát hiện ở khoảng cách gần.

Nhưng đối với hắn, hắn vốn là cao thủ chân chính, dễ dàng nhận ra chấn động nhỏ phát sinh bên trong Chân giới.

“Thú vị....” Khóe miệng Ngụy Hợp hơi nhếch lên, phân ra một bộ phận lực chú ý ở cách vách.

Vừa rồi công chúa Hàn Tuyên nói muốn đưa hắn đi làm nô lệ nên hắn đã khéo léo từ chối.

Nhưng Hàn Tuyên tựa hồ lúc này đã nhìn ra điều gì đó, lặng lẽ đem người này mang lên, hơn nữa còn là những người vừa rồi

ánh mắt hần ngừng lại.

Trong đó có Hạ Linh Tuyên.

Hàn Tuyên sai người mang những người này lên, toàn bộ ngừng bán, chuẩn bị tặng Ngụy Hợp làm lễ vật.

Lúc này lại không ngờ rằng Hạ Linh Tuyên lại ở ngay sát vách bọn họ, cứ như vậy mà động thủ sao?!

Không bao lâu sau, kính lực cửa hàng bên cạnh đã lắng xuống, Cung Lăng Vân thực lực rất mạnh, lúc này thoáng cảm nhận được một chút vấn đề, nhưng võ giả Chân Huyết vốn cảm nhận không mạnh bằng thật.

Mặc dù hần cảm giác được điều gì, nhưng lại cho rằng đó chỉ là ảo giác, nên không để ý.

Dù sao lúc này bên ngoài một mảnh xôn xao, ồn ào không thôi, toàn bộ mặt đất sương phòng đều rung động theo phạm vi tiếng gầm.

“Thế nào?” Hàn Tuyên chú ý tới Ngụy Hợp có chút phân thân, liền vội vàng hỏi.

“Không có việc gì. Chỉ là nghĩ đến một ít chuyện trước kia.”
Ngụy Hợp cười giải thích.

“Được rồi.” Đôi mắt đẹp của Hàn Tuyên chuyển động, tựa hồ lại đang suy nghĩ điều gì.

Phía dưới lúc này trong Giác Đầu Tràng, thành viên gia tộc Thiết Ứng kia, một nữ tử cao lớn dáng người đầy đặn, lúc này mới lên đài, đã bị nữ tử dáng yêu nhỏ nhắn xinh xắn của Vạn Phi Cung kia đánh cho hộc máu, ngã xuống đất không dậy nổi.

Những tiếng ồn ào vừa rồi chính là vì chuyện này.

Hình thể hai nàng khác nhau cực lớn, một người gần ba mét, một người một mét năm ra mặt.

Kết quả là kẻ tát năm mét một cái tát thiếu chút nữa đánh chết.

“Này này, công chúa điện hạ, ta cũng muốn mua một ít nô lệ Vạn Phi Cung, không biết có được hay không, thật sự là rất hăng hái, loại muội tử này mua về nhà, chơi thì chắc chắn có

thể làm rất nhiều trò!” Cung Lăng Vân đứng bên cạnh không chút che giấu ý đồ của mình.

Lúc này hắn đã nhìn thấu bản chất của công chúa Hàn Tuyên, gia hỏa này cũng giống như hắn, đều là phôi cũ.

“Đi đi, những thứ này đều là hàng tốt mà ta gần đây phải tọa trấn, cho Huyền ca đây là ta nhìn đau cắt yêu thương, cho người có thể bán được mấy đồng chứ? Ta thả nơi này đấu đá, mở màn đặt cược, một trận đấu có thể kiếm được hơn vạn lượng!” Lúc này Hàn Tuyên còn chưa phát hiện người của mình thiết lập sập đổ.

Nhìn bộ dáng này của nàng, Cung Lăng Vân đương nhiên không cam lòng, lúc này ở bên cạnh không ngừng nói chuyện, định thuyết phục người bán Hàn Tuyên cho mình một ít Vạn Phi Cung.

Một bên khác, Ngụy Hợp cũng đã cảm giác được, Hạ Linh Tuyên dường như đã bắt đầu hành động.

Các nàng rất sáng suốt, không có lựa chọn đến bên này sương phòng để bắt cóc công chúa Hàn Tuyên. Mà lặng lẽ rời khỏi sương phòng, hướng tới các nơi còn lại.

Trong lòng Ngụy Hợp lắc đầu.

Mặc dù hắn không coi trọng việc tìm cách cứu viện Vạn Phi cung, nhưng cơ hội thích hợp, giúp Hạ Linh Tuyên một lần, cũng không có gì đáng ngại.

Dù sao lúc trước nếu không phải nàng dẫn tiến, chính nàng cũng không vào được Huyền Diệu tông.

Phần nhân tình này, hắn vẫn nhớ rõ.

Chỉ là lúc này Hạ Linh Lung còn không biết hắn nghĩ như thế nào. Cũng không biết phòng bên cạnh vừa rồi có một cô nhân Ngụy Hợp.

Nàng đang mang theo một đám vạn muội tử không phải cung, cường giữ võ sĩ nô lệ vừa rồi, giả bộ chính mình vẫn bị bắt, tiếp tục đi tới chỗ vạn phi cung nhân bị bắt.

Vì thành công thoát ly nơi này, nàng tính toán đem toàn bộ nô lệ nơi đấu trường toàn bộ giải phóng. Dùng cái này chế tạo hỗn loạn, hấp dẫn và phân tán hỏa lực.

Mà lúc này, toàn bộ người ở Giác Đấu Tràng đều không phát giác bên này xảy ra vấn đề gì.

Ngược lại một chỗ khác, trong một gian sương phòng.

Vài tên nam nữ cao lớn đang nhỏ giọng tán gẫu, một người trong đó mơ hồ cảm giác được không đúng.

Quý Võ Phi thích kích thích, cho nên mỗi lần bị bắt và săn giết chân thú và võ giả mạnh mẽ hắn đều điên cuồng xông lên tuyến đầu tiên.

Năng lực huyết mạch đặc thù giúp hắn trở thành cao thủ phát giác cực ít trong võ giả chân huyết.

Lúc này mới từ tiên tuyến lui về, hắn mới hoàn thành việc tiêu diệt một tông môn võ giả cấp Chân kinh.

Lần này tới, liền hẹn mấy hảo hữu của mình lúc còn nhỏ tới quan sát đấu.

Từ sau ba năm hắn ta đột phá đến Kim Thân cảnh giới Thần lực, về sau đã đạt đến cực hạn huyết mạch.

Từ đây, vì gia tộc, vì phát triển sau này, hắn bắt đầu trọng tâm, từ võ đạo chuyển dời đến phát triển toàn diện.

Kết giao quyền quý, theo đuổi con gái của đại quý tộc huyết mạch cao, phát triển sản nghiệp gia tộc, tăng cường chất lượng cuộc sống của mình.

hưởng thụ những thứ mà trước kia hắn luôn áp chế, chưa từng tiếp xúc qua.

Quý Vũ bung rượ lên, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch. Liên tưởng tới dị thường vừa rồi, trong lòng của gã khẽ động, đưa tay nắm lấy ba lô đặt ở một bên ghế dựa.

Mở cửa hộp dùng để kiểm tra chân khí bên trong ra.

Rất nhanh, mặt ngoài chiếc hộp đen dần dần hiện lên hoa văn màu đỏ của quốc kỳ Đại Nguyệt.

Ánh mắt Quý Võ Phi ngưng lại, điều này đại biểu cho xung quanh có võ giả chân kinh lui tới!

Bất quá, trên lôi đài phía dưới, liền có giác đấu sĩ tu vi thực kinh đang chém giết.

Có tình huống này cũng rất bình thường.

Quý Võ nghĩ thầm, lại mở cái hộp ra, đang chuẩn bị tiếp tục thả lỏng, đợi đến khi giác đấu phía dưới kết thúc, mua mấy muôi tử hợp ý rồi trở về.

Vừa nhìn Giác Đấu, vừa bị kích thích sinh ra xúc động, một hơi mua Giác Đấu muôi muôi mang về nhà.

Đây là phương thức lợi hại của sân thi đấu.

Trong giác đấu như ẩn như hiện, tâm lý trả thù sau khi thua cược đỏ mắt, những thứ này đều rất dễ kích thích người chung quanh, bỏ tiền mua giác đấu sĩ.

Đúng vào lúc này, bỗng nhiên, đầu thông đạo từ Giác Đấu Trường đi ra, truyền đến từng trận tiếng ồn ào.

Tựa hồ có người đang đánh nhau trong đồng đạo, kêu thảm thiết.

Người tuần tra nhanh chóng phát hiện không đúng, tiến về phía bên kia.

Ánh mắt Quý Võ Phi ngưng trọng, đứng dậy.

“Ta đi xem thử.” Hắn là quan viên trung cao cấp của Nguyệt Thiên, gặp được chuyện này đương nhiên cũng có trách nhiệm tiến lên ngăn cản.

Lúc này trong Giác Đấu Tràng, sắc mặt hai thống lĩnh cũng ngưng trọng, dẫn đội nhảy vào thông đạo.

Một bên khác, trong phòng khách.

Hàn Tuyên công chúa thấy xảy ra chuyện, lúc này cũng biến sắc, đứng lên.

Nàng đưa tay vẫy vẫy.

Rất nhanh một bóng người áo bào tro che mặt xuất hiện bên cạnh nàng.

Bóng người linh lung, hẳn là nữ nhân, lúc này nàng cúi đầu ghé tai nói vài câu bên tai Hàn Tuyên công chúa.

Hàn Tuyên nghe vậy, vội vàng đứng dậy.

“Xin lỗi, tạm thời có chuyện, ta đi xử lý một chút.” Nàng vội vội vàng vàng xin lỗi Ngụy Hợp và Cung Lăng Vân một tiếng.

“Đi đi, làm việc quan trọng hơn. Lát nữa chúng ta có hạ nhân đi ra ngoài là được.” Ngụy Hợp gật đầu đáp lại.

Cung Lăng Vân ở bên cạnh cũng gật đầu đồng ý.

*

*

*

Hàn Tuyên lúc này mới vội vàng dẫn người rời khỏi gian phòng.

Bên cạnh nàng có cao thủ cận thân thực lực cường đại, mặc dù thực lực bản thân nàng không mạnh, nhưng cao thủ bên người lại có thể phát huy tác dụng rất cao.

Bởi vì cao thủ bên người không thể cách xa nàng, cho nên nàng không thể không tự mình chạy tới.

Ngụy Hợp bùng lên nhạc thô đã nguội trên bàn, uống một hơi cạn sạch, sau đó nắm lấy bánh, hai tay chà xát.

Khống chế lực đạo tinh chuẩn, khiến hắn trong nháy mắt đã bóc hết tất cả hạt dưa ra, tùy tay đổ vào miệng.

“Xem ra đã xảy ra chuyện gì, chúng ta cũng đi thôi.” Hắn đề nghị.

Lúc này hắn nhìn ra cửa sổ liền đoán được có thể là Vạn Phi Cung bên kia gây ra chuyện.

Ngụy Hợp không tiện ra tay hỗ trợ, vậy chỉ có thể hi vọng chính bọn Hạ Linh Tuyên đều thuận lợi.

“Không có chí khí gì cả, thôi được rồi, ta đi tới chỗ của ta trước đó vậy.” Rõ ràng Cung Lăng Vân chơi không đủ, vẫn muốn tiếp tục.

“Huyền đệ, ngươi đi không?”

“Ta không đi đâu, ngươi chơi đi. Chơi cho tốt một chút.” Ngụy Hợp mỉm cười trả lời.

“Đáng tiếc, nếu ngươi cũng đi thì náo nhiệt rồi. Đến lúc đó ta sẽ vung tay hô lên, các công tử tiểu thư trong toàn thành tùy ý gọi đến!”

“Ngươi quá coi trọng ta rồi.” Ngụy Hợp cười nói.

“Đó là ngươi không biết mình nặng bao nhiêu.” Cung Lăng Vân cười nói.

“Được rồi, đi thôi.”

“Ừm, gặp lại!”

Hai người được thị nữ dẫn đi, phân biệt đi tới hai cửa ra của Giác Đầu Tràng.

Hai lối ra khác nhau. Cho nên hai người ra khỏi sương phòng, lúc này liền tách ra.

Bất quá, Cung Lăng Vân vừa mới tách ra, Ngụy Hợp liền dừng bước, quay người trở về sương phòng phía trước.

“Hình như ta rơi trúng thứ gì đó, mau chóng trở về tìm xem.”

“Nhưng đại nhân, bây giờ là lúc khẩn cấp, tất cả mọi người phải mau chóng rời khỏi...” Thị nữ dẫn đường khổ sở nói.

“Không sao, chúng ta mau lên một chút, cầm đồ rồi lập tức trở về.”

Thế này đi, ngươi ra ngoài trước đi, ta thân là võ giả, tốc độ rất nhanh, rất nhanh sẽ lấy ra được thôi.”

Ngụy Hợp nhìn thị nữ sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, an ủi nói.

Đương nhiên, đồ vật rơi xuống là giả, định quan sát xem là thật hay giả.

Hắn dự định lưu lại trong phòng, xem xem rốt cuộc Hạ Linh Tuyên bên kia thế nào, nếu như có thể thành công, tự nhiên tốt nhất, nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hắn ra tay giúp đỡ, coi như là trả lại ân tình năm đó.

Hạ Linh Tuyên mang theo một đám người, mặc quần áo nhân viên công tác ở Giác Đấu Trường, nhanh chóng cúi đầu từ thông đạo an toàn chạy ra bên ngoài.

Nàng vừa mới tiễn một nhóm người ra khỏi Giác Đấu Trường, đây là trở về tiếp ứng nhóm thứ hai.

Không có biện pháp, một lần bỏ đi nhân số quá nhiều, không đi không được, khiến cho tất cả mọi người đều gặp nguy hiểm.

Lúc này mặc dù nhân thủ có chút nhiều, làm cho không giống nhân viên công tác, nhưng Hạ Linh Tuyên lúc này cũng bất chấp.

Dù sao cũng là nhóm người cuối cùng, càng sớm rời khỏi Giác Đấu Trường càng tốt.

Chỉ là mới đi không bao xa, phía trước lập tức truyền đến một trận tiếng hô.

Hạ Linh Tuyên lập tức cảm nhận được một luồng huyết khí vô cùng cường hãn đang từ phía trước chậm rãi tới gần.

Nàng quyết định rất nhanh.

“Đổi đường, đi bên này!”

Nàng mang theo một đám muội muội tăng tốc ngược lại, nhanh chóng chui vào một thông đạo dưới mặt đất khác.

“Cung chủ, đây là một nơi khách quý ở Giác Đấu Trường, vì sao chúng ta không đi bắt cóc mấy khách quý, uy hiếp người bên ngoài, sau đó tìm cơ hội rời đi?”

Bên cạnh là một muội tử cao to, một người phụ trách việc nguy trang khác, Tạ Thiệu Quang truyền âm đề nghị.

“Không đến mức vạn bất đắc dĩ, không nên bắt cóc người này. Một khi hành động của chúng ta biến chất, mở rộng đám người nguy hại, toàn bộ Đại Nguyệt đều có thể động thủ với sự kiện lần này.”

Đoàn người nhanh chóng chạy như điên trong thông đạo, nhưng mới chạy chưa được bao lâu, trước cửa thông đạo, lần nữa truyền đến trận trận tiếng bước chân dồn dập.

Hai cỗ khí huyết cường hãn đang nhanh chóng tới gần từ phía trước.

Hạ Linh Tuyền biến sắc, biết không ổn. Không phải nàng đánh không lại những người này mà là bản thân mình một khi bị cuốn lấy, những người khác cũng không có cách nào.

“Cung chủ, hay là chúng ta tới khu sương phòng bên kia, thừa dịp hỗn loạn bắt mấy người làm uy hiếp, bên kia cũng có thông đạo chuyên dụng cho quý bộ. Nếu không muốn toàn bộ rời đi, căn bản là không có khả năng!” Phó thủ Tạ Thiệu Quang lại lên tiếng nói.

“Không! Chuyện này nhất định không thể mở rộng, nếu không chúng ta nếu muốn rời khỏi thág lớn, sẽ không thể thông qua con đường của Ma Môn!” Hạ Linh Tuyền cắn răng trầm giọng nói.

Lúc này phân biệt ra truyền đến huyết khí cường đại nhanh chóng tiếp cận, hiển nhiên là cao thủ tìm kiếm chân huyết đã phát hiện động tĩnh bên này.

“Đi bên này!” Hạ Linh Tuyền nhìn lướt qua, nhanh chóng nhìn thấy một chỗ cửa thông đạo trên đỉnh đầu, trầm nghĩ.

469

*

*

*

Miệng thông gió là dùng cho việc lưu thông không khí trong toàn bộ Giác Đấu Trường.

Đồng thời bởi vì Chân Huyết võ giả hô hấp đông đúc, cho nên miệng thông cũng kiến tạo tương đối rộng rãi.

Đoàn người Hạ Linh Tuyên nhanh chóng chui vào trong đó, di chuyển về hướng lối ra.

Thông đạo trong thông đạo mật khẩu âm u khô ráo, thường cách một đoạn sẽ có một ít dùng để tránh cho ẩm ướt trong chậu khô đặt.

Giống như suy nghĩ của Hạ Linh Tuyên, ngay từ đầu không ai phát hiện ra bọn họ từ cửa mật khẩu mà di chuyển.

Đám người phía dưới tìm kiếm khắp nơi nhưng một chút manh mối cũng không có.

Tìm khắp hơn phân nửa Giác Đấu Tràng, cũng không thể tìm được đoàn người Vạn Tiên Cung.

“Đại nhân, chúng ta không đi hỗ trợ vết người sao?”

Lúc này bên ngoài Giác Đấu Tràng, tại lối ra vào thông xuống dưới lòng đất, Đại thống lĩnh Giác Đấu Tràng bên cạnh Quý Vũ Phi thấp giọng hỏi.

Ở Giác Đấu Tràng, hắn là thống lĩnh, nhưng sau khi biết Quý Vũ Phi nguyện ý ra mặt trợ giúp bắt người, hắn liền quyết đoán lui về hai tuyến.

Cấp bậc cao thủ Kim Thân cảnh như Quý Vũ Phi, nguyện ý ra tay, trừ phi tìm không thấy ai, nếu không một khi đối đầu với bọn cướp đồ này, phạm nhân nhất định khó thoát.

Kim Thân cảnh giới, Đại Nguyệt Chân Huyết hệ thống cao giai cảnh giới.

Mở ra, rèn xương, luyện tạng, chân huyết, sau đó là thân lực, kim thân.

Vị trí cuối cùng, chính là Tông sư.

Đến cảnh giới này, Kim Thân đã có tư cách gia nhập rộng rãi giáo phái, đảm nhiệm chức vị Phật chủ.

Đây là chân huyết căn cứ vào hệ thống thân thể, dưới tông sư đã vạch ra một cái cảnh giới riêng.

Thực lực có thể so với cao đoạn chân chính đến cực hạn, cũng chính là từ chân thực bước lên năm bước, cực kỳ hung hãn.

Với thực lực này của Quý Võ Phi, cho dù là Nguyệt Thiên, cũng xứng đáng là cao tăng.

Cho nên, bậc đại nhân vật này nguyện ý ra tay tương trợ, tự nhiên là khiến cho bên Giác Đâu Tràng vui mừng.

“Không vội, đây là con đường phải đi qua để ra khỏi cửa, nếu phạm nhân muốn ra ngoài thì nhất định phải đi qua chỗ này.”

Quý Võ Phi thản nhiên nói.

“Mặt khác, thông đạo liên thông toàn bộ Giác Đâu Tràng với ngoại giới, tổng cộng có cái nào? Không chỉ nói thông thường, ta muốn toàn bộ có thể liên thông với ngoại giới.”

Đại thống lĩnh Tư Mã Cát suy tư một lát, chậm rãi trả lời.

“Toàn bộ Giác Đâu Tràng dưới mặt đất, địa phương liên thông với ngoại giới, một là thông đạo bình thường, bao gồm thông đạo bình thường cùng thông đạo khách quý bộ lạc.

Hai là cống rãnh, bài xuất nước đen tiến vào dòng sông ngầm.

Ba là mật đạo, là vì khí tức mạch thông bất tiện, cho nên ở các nơi Giác Đâu Tràng đều có xây dựng ba cái cửa mật khẩu, tổng cộng ba cái. Bất quá chỗ đó cửa mật khẩu không lớn, hẳn là... Không đến mức để cho người ta ra vào...”

Nói xong câu cuối cùng, chính hẳn ta cũng có chút bất định.

“Dẫn người đi tới các chỗ thông báo cùng cửa ra của hồ nước.” Quý Vũ Phi lãnh đạm nói.

Đại thống lĩnh Tư Mã cát lập tức giật mình, biết mình đã bỏ lỡ chỗ nào.

“Vâng!” Hấn lập tức nhận lệnh.

Hiện tại nhân thủ, phân ra ba đội bảo vệ đầu cửa mật, cũng không tính là việc khó gì.

Sắc mặt Quý Vũ Phi thì bình tĩnh, gã lấy ra chân kính dò xét chiếc hộp trong ngực, hoa văn mặt ngoài chiếc hộp theo ảnh hưởng kỳ dị nào đó mà không ngừng biến hóa.

Cứ như đang chỉ vào một hướng nào đó.

“Phản ứng lớn nhất ở hướng này lại có phản ứng chân kính bậc này...” Quý Vũ Phi hơi kinh ngạc.

Đối với trình độ khó chơi của những võ giả Chân Kính này, hấn đã sớm có cảm xúc.

Nếu như đã ở trong thành đụng phải chuyện thế này, vậy thì thuận tay giải quyết cho xong.

Hấn nhìn một chút thông đạo ra khỏi cửa, vung tay lên.

“Chia ra một nửa người đi theo ta.”

“Vâng!” Thuộc hạ ở Giác Đấu Tràng đều lớn tiếng đáp lại.

Đoàn người Hạ Linh Tuyên cẩn thận từng chút một từ thông đạo đi về phía trước.

Nơi này cách lối ra trên mặt đất chỉ còn khoảng trăm mét.

Nhưng càng là lúc này, đoàn người càng không dám manh động.

Miệng mật sáng ngời thông đạo bạch quang, bị một khối cửa sổ trăm lá màu bạc kim loại ngăn trở.

Ánh sáng bên ngoài bị phân tách thành những đường vân, chiếu vào trong thông đạo.

Chỉ là càng tiếp cận bên kia, trong lòng Hạ Linh Tuyên càng có dự cảm xấu.

Động tác của nàng ta chậm lại, càng ngày càng chậm, mãi đến khi cách cửa ra chừng ba mươi mét mới ngừng lại.

“Cung chủ?” Phó tá Tạ Thiệu Quang ở bên cạnh khó hiểu hỏi lại.

Một đám đệ tử Vạn Phi Cung đi theo phía sau, cũng nhao nhao ngừng lại theo, ngẩng đầu không hiểu nhìn về phía Hạ Linh Tuyền.

“Ngừng.” Hạ Linh Lung giơ tay phải lên ra hiệu cấm tiếng.

Mọi người nhất thời không dám lên tiếng, thở nhẹ ra.

Không bao lâu sau... Hạ Linh Tuyền hơi đổi sắc, trong thông đạo phía trước, cái gì cũng không có.

Không có tất cả âm thanh vang vọng.

Bất kể là chim hót hay tiếng người.

Nàng nhìn cách đó trong gang tấc, trong lòng trong lúc nhất thời khó có thể quyết định.

Bành!

Đột nhiên cửa sổ trăm chiếc lá nơi lối ra thông đạo bị người giật xuống.

Quý Võ Phi đứng ở cửa ra nhìn vào bên trong.

“Người đâu rồi?” Hấn cúi đầu nhìn hộp ngọc trên tay.

Phản ứng chân kinh trên hộp lúc này đã phai nhạt xuống.

“Hả?” Hấn có chút nghi hoặc, lần nữa tra xét thông đạo bên trong, phát hiện đúng là không có ai.

Chỉ là, khi hấn đang chuẩn bị rời đi, kinh nghiệm lần theo dấu vết quanh năm, đã cho hấn cảm giác nhạy cảm với lần truy tung này.

Quý Võ Phi liếc mắt liền thấy chỗ sâu trong thông đạo, dưới đáy đã bị tàn phá sạch sẽ rất nhiều dấu vết.

Hấn hơi nheo mắt, ánh mắt theo những dấu vết này một đường kéo dài, rất nhanh đến một thông đạo khác cách lối ra.

Cái thông đạo kia... Cũng không phải là thông ra ngoài giới, mà là vẫn liên thông nội bộ Giác Đẩu Tràng như trước.

“Có ý tứ.”

Trong mắt Quý Vũ lóe lên vẻ tàn nhẫn.

Hắn đưa tay ra hiệu đám người phía sau đừng đuổi theo, tốc độ một mình ngược lại nhanh hơn rất nhiều.

Cũng càng thêm bí mật linh hoạt.

Thân ảnh lóe lên, cả người hắn đã xông vào thông đạo, đi đến chỗ thông đạo khả nghi kia.

Mà lúc này, trong một gian sương phòng của khách quý, Ngụy Hợp đang mỉm cười nhìn đoàn người Hạ Linh Tuyên từ trên trời giáng xuống.

Vừa rồi, nếu không phải hắn cảm giác được Quý Vũ bay đến gần, lập tức đi vào thông đạo trên đỉnh đầu, dẫn đoàn người Hạ Linh Tuyên xuống.

Sợ là đám người này đã bị phát hiện.

Lúc này các nàng từ cửa mật khẩu đi xuống, ngay lập tức trốn vào một chỗ sương phòng dành cho khách quý bộ.

Những phòng khách quý này, có chỗ bởi vì cần thiết, cho nên chế tạo tương đối cách âm, tính giữ bí mật cực mạnh.

Một nhóm muội tử của cung vạn phi, một đám thần sắc kinh ngạc nhìn Ngụy Hợp. Sắc mặt có chút đề phòng, có chút nghi hoặc.

Các nàng không biết Ngụy Hợp vì sao lại giúp bọn họ.

Hạ Linh Tuyên cũng giống như vậy, ánh mắt nàng ngưng trọng nhìn chằm chằm vào Ngụy Hợp.

Từ người trước mắt này, nàng không chỉ cảm nhận được không có địch ý, còn cảm nhận được đối phương cố ý phóng thích một tia thiện ý.

Ngụy Hợp cười cười, không có gì để giải thích.

Gương mặt hắn lúc này cũng không phải mặt của Vương Huyền Đạo, sau lần ném trái thiết thòi lần trước, hắn làm việc

đã cẩn thận hơn rất nhiều.

Cho nên lần này xuất thủ cứu người, hẳn tự nhiên cũng sẽ không lưu lại dấu vết.

“Các hạ là ai! Có mục đích gì?” Hạ Linh Tuyên nhẹ giọng hỏi.

“Đừng quản ta có mục đích gì, nếu các ngươi muốn sống sót rời khỏi nơi này, trước hết yên tĩnh, nghe lời ta.” Ngụy Hợp trả lời.

Mặc dù hẳn thay đổi khuôn mặt, nhưng có vài thứ, nếu thật sự tra xét tỉ mỉ, cũng không khó nghi ngờ thân phận của hắn trên Vương Huyền Đạo.

Vì vậy cách tốt nhất là nhanh chóng đưa người đi, sau đó tự mình rời khỏi.

“Các hạ...”

Hạ Linh Tuyên còn định nói gì đó, lại bị Ngụy Hợp giơ tay cắt ngang.

“Đi ra ngoài trước rồi nói.”

“Đi ra ngoài? Làm sao đi ra ngoài?” Hạ Linh Tuyên sững sốt.

Một lát sau, đoàn người lặng yên không một tiếng động rời khỏi lối ra dành cho khách quý.

Đoàn người Vạn Phi Cung núp trong một chiếc xe ngựa không lớn.

May là đám người này chỉ có mười hai người, chen một chút, cuối cùng cũng có thể ngồi xuống.

Cũng may, xe ngựa Ngụy Hợp ra ngoài lần này, cũng là xe ngựa lớn, không gian rộng rãi.

Bên ngoài xe ngựa treo cũng là Hàn Tuyên công chúa cho phép đi qua, nhất ứng cửa ải, không ai dám ngăn cản.

Lúc này toàn bộ khách quý, vẫn còn có các khách quý rải rác rời đi.

Ngụy Hợp đi ra khỏi một chiếc xe ngựa, cũng không khiến cho bao nhiêu chú ý. Bởi vì nguyên do thông hành cho phép,

cộng thêm Ngụy Hợp mở tấm màn cửa sổ, lộ ra khuôn mặt bên ngoài.

Cho nên lấy thân phận nổi tiếng của Vương Huyền dọc đường đi, cửa ải ngăn cản không có ai dám cản.

Chỉ là...

Lúc này trong xe ngựa, Hạ Linh Tuyên và đám nữ tử đang ngồi, sắc mặt đỏ bừng.

Các nàng đại bộ phận nằm nhoài dưới đáy thùng xe, có trốn dưới gầm bàn, có dán sát vách tường thùng xe, tránh ánh nhìn bên ngoài cửa sổ của xe ngựa.

Nhưng cho dù như thế, nhân số cũng thực sự quá nhiều.

Bởi vì không gian có hạn, cho nên Hạ Linh Tuyên và phó thủ Tạ Thiệu Quang bắt buộc dĩ phải chọn vị trí gần Ngụy Hợp nhất.

Dù sao chỉ có hai người thực lực mạnh nhất. Nếu phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn như thế, cũng có thể...

Xe ngựa ùng ục đi ra khỏi thông đạo.

“Huyền công tử ra rồi sao?”

Phó thống lĩnh thủ bị bên ngoài vội vàng cung kính hướng Ngụy Hợp thăm hỏi.

Tầng quản lý này của bọn họ đương nhiên là biết Vương Huyền là nhân vật lớn.

Vị này chính là phu quân tương lai của cung chủ điện, thiên tài tuyệt đỉnh của tháng Đại Nguyệt trong tương lai.

Không thể dễ dàng đắc tội.

Ngụy Hợp mỉm cười đáp lại, đơn giản trả lời vài câu, xe ngựa liền tiếp tục chạy ra phía ngoài.

Chỉ là không gian trong buồng xe có hạn, hai người Hạ Linh Tuyên và Tạ Thiệu Quang. Lúc này một người trốn ở dưới bàn còn lại của Ngụy Hợp, núp sau lưng ghế của Ngụy Hợp.

Hai người vì tránh ánh mắt ngoại giới nhìn thấy, đều tận khả năng rụt thân thể lại.

Súc hãm như thế, động tác căng thẳng một chút, lúc này trên người Hạ Linh Lung có chút rách rưới không chống đỡ nổi, nứt toác ngay tại chỗ.

Vị trí lồng ngực nàng áp chế không nổi, bắn ra, đụng vào bắp chân Ngụy Hợp.

Khuôn mặt xinh đẹp của Hạ Linh Lung đỏ lên, vội vàng đè lại.

Trong lòng Ngụy Hợp cũng không biết nói gì, cảm giác của gã rất mạnh, tự nhiên cũng biết đã xảy ra chuyện gì.

Xe ngựa chậm rãi chuyển động, mắt thấy đã sắp rời khỏi phạm vi giác đấu tràng, triệt để rời khỏi vòng vây.

“Chờ một chút!” Chợt một thanh âm từ phía sau truyền đến.

Trong nội tâm Ngụy Hợp khẽ động, đóng cửa sổ xe lại, khôi phục bản tướng, từ cửa xe kéo ra một khe hở đi ra ngoài.

Chứng kiến một nam tử oai hùng phía sau nhanh chân chạy tới nơi này.

“Bổn quan Quý Vũ Phi, chính là chủ tướng Nguyệt Thiên Thất Quân.” Người tới chính là tướng lĩnh cao tằng Nguyệt Thiên - Quý Vũ Phi.

Hắn không quen biết Vương Huyền trước mặt, nhưng bên cạnh có người giới thiệu trước cho hắn.

Bất quá bản thân hắn chính là cao thủ có thể so với Phật chủ, vẫn là cao tằng Nguyệt Thiên, cũng không cần quá mức nhượng bộ đối với đệ tử thiên tài bực này.

Dù sao Vương Huyền cho dù là thiên tài, ngày sau muốn đạt đến cấp bậc Phật chủ, cũng cần một đoạn thời gian dài.

Mà đến cấp độ của hắn, cho dù là tông sư, có cũng phải lôi kéo nhiều nơi, đã được xem là cao thủ trọng yếu.

“Vương Huyền bái kiến Quý đại nhân, không biết Quý đại nhân ngăn xe ngựa của ta lại là có chuyện gì?” Ngụy Hợp trầm giọng hỏi.

Lúc này, một đạo là công chúa Hàn Tuyên không có ở đây, lúc này nàng đang dẫn người đi đến cuối cùng, dựa vào cao thủ

tùy thân, áp chế rất nhiều giác đấu sĩ bị Vạn Phi Cung phóng đi toàn bộ.

Nếu như nàng ta, có thể ra mặt giải trừ những phiền toái này vì Ngụy Hợp.

Sắc mặt Quý Võ Phi rất bình tĩnh, nhưng chiếc hộp trên người lại không ngừng có phản ứng, khiến cho trong lòng gã nghi ngờ Vương Huyền trước mặt càng thêm nghi ngờ.

“Huyền công tử, từ Giác Đấu Trường đi ra, còn chưa mở xe ngựa kiểm tra qua, để đề phòng có gian tế ẩn núp, có thể mưu hại công tử, an toàn, hay là để cho thủ bị giả kiểm tra kỹ một chút đi.” Quý Vũ Phi bình tĩnh nói.

Mặc dù Vương Huyền chỉ rèn cốt, nhưng y vẫn dùng ngữ khí khách khí.

“Kiểm tra là có thể, chỉ là có chút bất tiện... Trên xe ngựa của ta, có chút... Ừm, không thể nhìn thấy ngoại nhân. Cho nên...” Ngụy Hợp hí mắt nhìn chằm chằm đối phương, chậm rãi nói.

“Cái gì mà không tiện? Huyền công tử có thể nói rõ được không?” Quý Vũ Phi cũng không phải người dễ bị lừa gạt.

Phản ứng trên cái hộp của hắn, đại biểu phụ cận nơi này có ít nhất một võ giả cấp Chân Kính Chân ẩn núp, cấp bậc này cầm kỳ võ giả khác, một khi bắt được đối với hắn cũng là công lao to lớn.

Cho nên muốn hắn dễ dàng buông tha đối tượng khả nghi trước mặt, cũng không dễ dàng như vậy.

“Tại hạ nhất thời cao hứng, trên xe có mấy nô lệ công chúa đưa đến, hiện tại trên xe ngựa...” Ngụy Hợp không nói tiếp.

Hắn nhìn chằm chằm vào hai mắt đối phương: “Đương nhiên nếu Quý đại nhân nhất định phải điều tra, xin mời cứ tùy ý. Chẳng qua phần nhân tình này, tại hạ nhất định ngày sau phụng hoàn.”

Quý Phi cười lạnh một tiếng, đối phương càng không cho hắn kiểm tra, hắn càng cảm thấy có vấn đề.

Lúc này, hắn phát tay ra hiệu cho người sau lưng tiến lên, mở thùng xe, tiến hành kiểm tra.

Chỉ là các võ sĩ thủ bị ở giác đấu trường phía sau, đều biết Ngụy Hợp, biết người này là phu quân tương lai của công chúa Điện hạ.

Nguyên một đám do dự không dám nhúc nhích.

“Quý đại nhân... Huyền công tử chính là khách của công chúa Hàn Tuyên...” Đại thống lĩnh Tư Mã Cát cũng nhỏ giọng nhắc nhở phía sau.

470

Quý Võ Phi là người của Nguyệt Thiên, Nguyệt Thiên vốn không hợp với quân đội, không sợ đắc tội đối phương, nhưng bọn họ thì không.

Huống chi đắc tội Vương Huyền, chính là đắc tội với Hàn Tuyên công chúa, đối với những người Mẫu tộc phụ thuộc vào Hàn Tuyên công chúa như bọn họ, chỉ vì mấy Giác Đấu Sĩ, căn bản không đáng.

Không phải không ai nhìn ra xe ngựa có vấn đề, mà là nhìn ra rồi giả bộ không biết.

Nhưng Quý Võ Phi cũng không quan tâm chuyện này.

Hai mắt hấn trợn to, khuôn mặt hiện lên một tia cảm xúc thô bạo.

Cao thủ mà hấn luôn mong muốn bị kích thích như vậy, làm sao có thể bởi vì kiêng kỵ một thiên tài tương lai mà lùi bước nhường nhịn.

Nếu dễ dàng nhường thoát như vậy, hấn cũng không có khả năng đột phá Kim Thân nhanh như vậy.

“Không đi đúng không? Ta sẽ tự mình tới!” Quý Võ Phi tiến lên vài bước, thò tay chộp vào thùng xe.

Hấn dám khẳng định, cao thủ chân chính tầng thứ cao hơn chính là hấn muốn bắt đang ở trên chiếc xe ngựa này!

Bành!

Đột nhiên một bàn tay vững vàng nắm lấy cánh tay hấn, kéo hấn lại.

Ngụy Hợp không biết từ lúc nào đã xuất hiện bên cạnh hấn ta, đưa tay nắm lấy cánh tay nhỏ của hấn ta.

“Quý đại nhân, ngươi quyết tâm làm khó ta?” Hai mắt Ngụy Hợp nheo lại, ngữ khí đã có ý cảnh cáo.

Quý Võ Phi ngưng mắt lại.

Động tác vừa rồi của hắn, không phải ai cũng có thể bắt tri bắt giác tiến đến gần, bắt lấy cánh tay của hắn.

Vương Huyền này...

Chỉ là một cái tôi cốt...

Phá giai huyết mạch có hạn, lại biến thái như vậy sao?

“Chờ ngày sau chân huyết người rồi lại nói với ta câu này còn được.

Nhưng bây giờ, người còn chưa đủ!”

Trong lòng Quý Vũ cũng bị lửa giận cuốn lên.

Vương Huyền Lai lịch kinh người, sau lưng gã cũng có bối cảnh ủng hộ. Hơn nữa lúc này đang đối chọi chính diện, tính khí bạo ngược của gã cũng nổi lên.

Rầm rầm!

Vung mạnh cánh tay Ngụy Hợp thoát ra, Quý Vũ mở cửa xe.

Coi như hắn ta có chút lý trí, không có bạo lực dỡ bỏ xe ngựa.

A! Trong tiếng thét chói tai.

Trong thùng xe, một vòng trắng mờ chợt lóe lên.

Với thị lực của Quý Vũ đương nhiên thấy rõ, trong xe có vài mỹ nữ cả người xinh xắn, đưa lưng ra phía ngoài co lại thành một đoàn.

Cảnh tượng bực này, hơn nữa vừa rồi Ngụy Hợp một mực ngăn cản.

Quý Vũ Phi và những người còn lại làm sao còn không biết, hắn ở trong xe làm những thứ gì.

“Quý Vũ Phi!!” Ngụy Hợp ở bên cạnh nổi giận. “Người dám làm nhục ta!!”

Lúc này một chưởng của hắn trùng trùng điệp điệp đánh về phía đối phương.

Quý vũ phi cũng có chút ngơ ngác.

Hắn đưa tay ngăn lại một chưởng này, giữa hai người nổ vang trầm đục, một vòng khí lãng khuếch tán ra.

Lấy thực lực cấp độ Kim Thân của Phật chủ hắn, giờ tay nhắc chân đều là trình độ hai mươi vạn cân trở lên, lại thêm Kim Thân cảnh giới này, vốn là giai đoạn rèn luyện cường độ thân thể.

Một chưởng này đánh vào trên người hắn, mặc dù có chút kinh ngạc nhưng lực lượng trong đó cũng không nhỏ.

Nhưng Quý Vũ Phi vẫn như cũ, không bị tổn thương chút nào.

“Quý Võ Phi!” Ngụy Hợp nổi giận, thi triển Thất Hoàng Chân Võ, thân hóa bảy điểm, tấn công Quý Võ Phi nhanh như chớp.

Một tay gã ngăn cản, dễ dàng ngăn trở gã.

Một cường giả Kim Thân cảnh giới, đối mặt với thế tiên công của Đoán Cốt, cho dù Ngụy Hợp bạo phát cự lực mười vạn cân của huyết mạch.

Nhưng ngoại trừ làm cho hắn kinh ngạc một chút, liền không có phản ứng gì khác.

Rèn cốt có sức mạnh mười vạn cân...

Quý Võ Phi thâm kinh ngạc, đồng thời còn có cả chấn động tương đối lớn.

Đây là chỗ mạnh mẽ của phá giới cấp huyết mạch sao?

Mặc dù vền vẹn chỉ là sức mạnh, chưa đến cảnh giới, nhưng về phương diện tổng hợp lại, thực lực còn không bằng cảnh giới Thần lực cùng cấp độ.

Nhưng cho dù như vậy, cũng vô cùng khủng bố.

Dưới sự chênh lệch cực lớn, Quý Võ Phi tiện tay hát lên, hát Vương Huyền ra ngoài hơn mười mét, ngã lã ra mặt đất, nện cho bùn đất tung tóe.

“Lần này là Quý mỗ đắc tội, nhưng mà, dưới ban ngày ban mặt, Huyền công tử nên trở về chơi mấy trò chơi này thì tốt hơn, nếu vẫn gây ra hiểu lầm giống như hôm nay, sẽ không ổn đâu!” Hắn trầm giọng trả lời.

Lúc này hấn đã hoài nghi Vương Huyền và người thực lực có liên hệ.

Tuy vương phải cảnh vừa rồi, hấn không thể tiến lên kiểm tra nữa nhưng kiểm tra cái hộp thì không nói dối.

Ngụy Hợp ở một bên, sắc mặt khó coi đến cực điểm.

Hấn đứng vững bàn chân, gầm nhẹ một tiếng, lần nữa xông lên.

Lúc này, Quý Vũ vốn không hoàn thủ, mặc cho gã đánh bảy chiêu vẫn không chút thương tổn nào.

Trên người hấn bị công kích, không ngừng phát ra tiếng kim loại va chạm.

“Huyền công tử, có chừng có mực.” Quý Vũ trong lòng bực bội, không kiên nhẫn đánh ra một quyền như thiểm điện.

Một quyền phong khuấy động, hai tay chính giữa của Ngụy Hợp đỡ ở trên.

Bành!!

Ngụy Hợp lại lần nữa bị nện bay ra ngoài, hung hăng đâm vào mặt một cái cọc gỗ, đụng gãy gốc cây, bay ra hơn mười vòng, mới miễn cưỡng rơi xuống đất đứng vững.

Chỉ bằng vào sức mạnh thân thể, hấn bị áp chế hoàn toàn, hoàn toàn không phải là đối thủ của đối phương.

Nếu thật sự muốn đè ép đối phương, trừ phi hấn vận dụng bí kỹ hoặc vận dụng chân kinh.

Bí kỹ ngũ chuyển long tức, có thể trong nháy mắt bạo tăng gấp bốn lần lực lượng, lấy cường độ thân thể hấn lúc này, một khi sử dụng, nhất định phải nhanh trong khoảng thời gian ngắn giải quyết chiến đấu, nếu không rất có thể thân thể sẽ không chịu nổi sắp sụp đổ.

Gấp mười bảy vạn cân... vậy là sáu mươi tám vạn...

Cự lực khủng bố bực này... sợ là tông sư cũng phải như thế.

Quý Vũ Phi hừ lạnh một tiếng, hấn cũng biết cho dù hiện tại có cưỡng ép bắt được võ giả cảnh giới Chân Tiên kia.

Cũng không làm nên chuyện gì.

Vương Huyền rành rành ra, nữ nhân trong cỗ xe là do hắn mua về để chơi.

Đó là vật phẩm riêng của hắn.

Mà tại tháng Đại Nguyệt, quyền sở hữu tư nhân của quý tộc chân huyết, là vật thần thánh không thể xâm phạm.

Đây là giới hạn cuối cùng của luật pháp.

Trừ phi hắn có chứng cứ chính xác, chứng minh cao thủ trong xe kia là căn bản làm cho cả Giác Đấu Tràng náo loạn.

Nhưng chuyện phát triển đến nước này, đã không còn ý nghĩa.

Cho dù có thể chứng minh.

Cao thủ Chân Kính này không tập kích nhân vật trọng yếu, cũng không tạo thành nguy hại gì.

Tạo thành tổn thất chính là Giác Đấu Tràng.

Nhưng nơi này là sân thi đấu, thuộc về Hàn Tuyên công chúa vô cùng tốt với Vương Huyền.

Với quan hệ giữa vị diện hạ kia và Vương Huyền Huyền, thì âm thầm kết thúc việc này là khả năng lớn nhất.

Cho nên đến lúc này, cho dù sự tình phát triển thế nào, ở sau khi Vương Huyền khẳng định một xe này đều là nô lệ của hắn, tất cả sẽ không còn ý nghĩa.

Quý Vũ Phi vốn là đang giúp đỡ Giác Đấu Trường bắt người, nhất thời cao hứng mới ra tay, bây giờ không còn lý do để ra tay nữa, tự nhiên cũng không thể kiên trì được nữa.

Cho nên hắn biết rõ trong xe chính là mục tiêu lần này, nhưng vẫn quyết định thôi lui.

“Chúng ta đi!” Quý Vũ Phi đưa mắt nhìn về phía Vương Huyền đứng lên, xoay người không thèm để ý nữa mà nhanh chóng rời đi.

Nếu như đã hoài nghi sẽ kết thù kết oán với Vương Huyền Huyền, kế tiếp hắn sẽ thu thập nhiều manh mối được cầu kết từ Vương Huyền và võ giả Chân kính.

Nếu người này không có vấn đề, vậy hẳn tự mình tới cửa nhận tội, nhận lỗi, chấm dứt việc này.

Nếu như có vấn đề... cũng đừng trách hẳn lòng dạ độc ác!

Thiên tài?

Cái gọi là thiên tài, còn có ý tứ một tầng khác, đó chính là cường giả còn chưa trưởng thành.

Bất kể là cường giả như thế nào, chỉ cần còn chưa trưởng thành, tương lai sẽ thế nào, không ai nói trước được!

Nếu đã kết thù, vậy thì nắm lấy manh mối, chứng minh người này có liên quan đến chân kinh, hạn chế sự phát triển của hắn như vậy, chỉ cần không chiếm được đủ tài nguyên, cho dù là thiên tài cũng sẽ bị hủy diệt.

Tựa như cỏ lan ban đầu.

Bên ngoài Quý Võ Phi rất ôn hòa, kì thực là bạo ngược, làm cao thủ kim thân dám xông lên tiền tuyến quanh năm chém giết, chưa bao giờ e ngại bất cứ kẻ nào.

Cho dù là tông sư hắn cũng đã từng giáp mặt qua.

“Quý Vũ Phi!” Ngụy Hợp tức giận đến hai mắt đỏ lên, gắt gao nhìn chằm chằm đối phương rời đi.

Người chung quanh giác đấu tràng, cũng không dám tiến lên gần, chỉ dám đứng xa xa quan sát.

Ngụy Hợp nhìn quanh bốn phía, giận dữ gầm nhẹ một tiếng, cuối cùng không tiện ở lâu, lúc này lên xe, đuổi con ngựa huyết mạch dị thú, nhanh chóng rời đi.

Trở lại trong xe.

Bạo nộ trên mặt Ngụy Hợp nhanh chóng tỉnh táo lại, cảm xúc vừa rồi chỉ là nguy trang mà thôi.

Nhưng hắn sờ lên lồng ngực, bị Quý Võ Phi kia dùng một chiêu phòng ngự đánh tới, thân thể vẫn bị nội thương một chút.

Trong chiêu thức của người nọ, dường như có một cỗ lực lượng có thể xuyên thấu tất cả.

Cho dù bị vằn trên mai rùa của hắc triệt tiêu đi rất nhiều, nhưng vẫn có không ít vết thương xuyên vào trong cơ thể, làm cho phé phủ bị thương.

Tuy rằng lúc này chút vết thương cũng đã khỏi hẳn.

Nhưng trong lòng Ngụy Hợp vẫn ghi nhớ Quý Vũ Phi.

Trong thùng xe, bầu không khí có chút xấu hổ. Đám người Hạ Linh Tuyền dưới tình thế cấp bách mới cởi quần áo, ngự trang thành nô lệ bị Ngụy Hợp đùa bỡn.

Tuy chỉ là kế tạm thời, nhưng vẫn khiến trong xe nhiều thêm không ít khí tức mập mờ.

“Kế tiếp, các người có tính toán gì không?” Ngụy Hợp lên tiếng hỏi.

“Lần này đa tạ các hạ tương trợ, ngày sau tất có báo đáp!” Trên khuôn mặt mặt tự nhiên của Hạ Linh Lung hiện lên một vòng ửng đỏ, trịnh trọng ôm quyền truyền âm nói.

“Chúng ta đã có người an bài người tiếp ứng, các hạ chỉ cần sau khi ra ngoài, tìm chỗ không có người, đem chúng ta đặt xuống là được rồi.” Nàng nhẹ giọng nói.

“Được.” Ngụy Hợp gật đầu. Dọc theo đường đi, hắc hủ mới biết được, đám người Hạ Linh Lung vốn theo kế hoạch không chút sơ hở, kết quả lại vì công chúa Hàn Tuyền đột nhiên quyết định, muốn đưa đám người Hạ Linh Tuyền cho mình, dẫn tới cả kế hoạch thiếu mất bộ phận trọng yếu nhất.

Rơi vào đường cùng, Hạ Linh Tuyền mới không thể không lựa chọn bùng nổ sớm.

Hóa ra toàn bộ kế hoạch đều là nôi của mình.

Ngụy Hợp cũng là không biết nói gì. Trên lý thuyết mà nói, đám người Hạ Linh Tuyền ở trước mắt, tính trên luật pháp Đại Nguyệt, thật đúng là nô lệ riêng của Vương Huyền hắc.

“Như vậy, vậy sau này còn gặp lại.” Ngụy Hợp ôm quyền đồng dạng nói.

Xe ngựa rời Giác Đấu Tràng, chạy một đoạn ra ngoài ô, dừng lại bên cạnh một khu rừng nhỏ, sau đó thân xe nhẹ nhàng hơn

rất nhiều.

Nếu có người tới gần xem xét sẽ phát hiện, bên trong sớm đã không còn một bóng người.

Không bao lâu, một bóng người chợt xuất hiện phía sau xe ngựa.

Chính là Quý Vũ Phi.

Hắn thân là cao thủ Nguyệt Thiên, quanh năm chém giết với cường giả Chân Tiên ở tiền tuyến, há lại là hạng dễ như vậy?

Nếu đã phát hiện được sơ hở của Vương Huyền Đạo, chắc chắn gã sẽ không dễ dàng buông tha.

Chỉ cần thật sự cấu kết võ đạo cấm kỵ Vương Huyền Vũ là được. Cho dù hắn là thiên tài, lộ ra ngoài ánh sáng, quân bộ cũng phải xử lý từ trọng điểm.

Quý Vũ mở cửa xe, nhìn một chút dấu vết bên trong.

Hắn rất nhanh liền kiểm tra ra đại khái nhân số trong đó.

“Lưu tích nhiều cao thủ chân kinh như vậy, một người trong đó còn là toàn bộ cao thủ không bị thuốc phong cấm.... Quả nhiên không ngoài dự liệu của ta, Vương Huyền Kính này, nhất định cùng chân kinh có cấu kết!”

Ánh mắt Quý Vũ Phi trở nên thâm thúy.

Một thiên tài đứng đầu có huyết mạch phá giới, ai có thể ngờ lại cấu kết sâu với chân kinh như thế. Còn công nhiên để cho cao thủ chân chính chạy thoát...

Chỉ cần tin tức truyền ra, cho dù quân bộ có thương tiếc đối phương như thế nào, cũng phải xử lý đối phương.

Chẳng qua là ngay khi hắn muốn tiến thêm một bước thu thập càng nhiều chứng cứ.

Một giọng nói yếu ớt vang lên sau lưng hắn.

“Quý đại nhân... Có đôi khi, biết quá nhiều... cũng không phải là chuyện tốt.”

Trong lòng Quý Phi bỗng nhiên phát lạnh, thanh âm gần như vậy nhưng gã lại không phát hiện ra.

Hắn ta chợt xoay người, nhìn về phía sau.

Trong tầm mắt, Vương Huyền sắc mặt bình thản, an tĩnh đứng cách đó không xa.

Khác hoàn toàn với vẻ ngạo nghễ, lúc này hai mắt Vương Huyền Nhân lóe ra u quang nhàn nhạt, toàn thân toát ra một khí chất âm lãnh quý dị.

“Ngươi...” Quý Võ Phi há miệng muốn nói gì đó, đồng thời đưa tay về phía tín hiệu thương bên hông.

Chỉ tiếc hắn vẫn chậm một bước.

Xuy!!

Quý Vũ thấy hoa mắt, Vương Huyền vừa rồi còn ở phía xa đã gần trong gang tấc.

Phốc!

Tay phải Vương Huyền Huyền Như Linh Xà, lách qua hai tay của y đón đỡ, nhẹ nhàng điểm một cái vào lồng ngực y.

Trong chốc lát, vô số màu đen từ đầu ngón tay đột nhiên khuếch tán, ô nhiễm, lan tràn.

Không đến nửa giây, toàn thân Quý Võ Phi đã bị nhuộm thành một màu đen kịt.

Quý Võ Phi còn muốn giãy giụa, nhưng một bàn tay lớn dĩ nhiên đã rơi vào chính giữa mặt gã.

Ngũ chuyển long tức trong khoảnh khắc bộc phát.

Khí tức toàn thân Ngụy Hợp tăng vọt, cơ bắp xương cốt kêu kễ kệt, điên cuồng bành trướng.

Bàn tay của hắn cũng cấp tốc biến lớn, thẳng đến khi hoàn toàn giữ lại đầu Quý Vũ Phi.

Dùng sức bóp.

Bành!

Dưới ánh mặt trời, trong rừng cây, một bóng người đỏ thẫm khổng lồ cao tới bốn mét đang chậm rãi buông bàn tay khổng lồ ra.

Trong tay hắn, một thi thể không đầu vô lực rơi xuống, đã không còn một tiếng động.

Thu tay lại, sắc mặt Ngụy Hợp âm trầm, cảm giác nhạy cảm tùy thời nhìn chăm chăm chung quanh.

Với trình độ cảm giác của hắn, chân kinh chân huyết chông chát lên, tự nhiên có thể làm cho tông sư trở xuống không cách nào giấu diếm được hắn.

Nhưng chuyện trong thiên hạ, chỉ cần làm, nhất định sẽ lưu lại dấu vết.

Nếu muốn người không biết, trừ phi là làm theo ý mình, cho nên nếu đã động thủ, thì phải mau chóng xử lý mới được.

Ngụy Hợp vận chuyển toàn thân chân kinh, lấy lực lượng cực mạnh, bao phủ toàn bộ huyết nhục thi hài của Quý Vũ Phi.

Trong khoảng thời gian ngắn, có thể nhìn thấy toàn bộ thi thể Quý Vũ Phi tựa như một bãi da màu đen không ngừng thu nhỏ lại rồi hoàn toàn hòa tan. Cuối cùng chỉ còn một bãi bùn nhão và quần áo, chậm rãi bốc hơi trong không khí.

Mỗi lần nhìn thấy tính ăn mòn khủng bố như lực lượng này, trong lòng Ngụy Hợp đều có loại cảm xúc khác thường.

Luôn cảm thấy thứ này thật đúng là mạnh, tựa hồ có chút quỷ dị.

Nhặt lên một phần vật còn sót lại, Ngụy Hợp cũng không thèm nhìn, trở lại trên xe ngựa, vội vàng đuổi theo con ngựa đang kinh hãi kia.

Theo hắn một đường đi xa, vết tích bánh xe lưu lại, cũng dưới một tia kinh lực vô hình thổi quét, chậm rãi tan đi, biến mất.

Ngụy Hợp đánh xe đi dạo vài vòng bên ngoài, sau đó mới trở lại Nguyên Soái phủ.

Lúc này Hàn Tuyên công chúa đã đến trước, đang đứng trước viện chờ hắn.

“Sao bây giờ ngươi mới đến, không phải nói ngươi rời đi trước sao? Lúc trước còn cùng một chức quan Nguyệt Thiên kia mở

miệng à?”

Hàn Tuyên có chút lo lắng nói.

Nói xong, nàng mới cảm giác có chút không đúng, lấy người của nàng thiết lập, nói xong lời này cuối cùng vẫn có chút không đúng.

Sau khi phản ứng lại, vị công chúa này lại bắt đầu dịu dàng uyển chuyển, làm cho người ta có cảm giác yêu mến.

“.....” Ngụy Hợp không còn gì để nói. Nếu không phải lúc trước ở đấu trường đã thấy chân diện mục của Hàn Tuyên, nói không chừng hẳn đã bị nữ nhân này xí bỏ.

“Lúc trước bố trí mấy tên Giác Đấu Sĩ người tặng cho ta, cho nên trở về hơi muộn một chút.”

“Chỗ đặt? Nơi an trí như thế nào?” Đôi mắt đẹp của Hàn Tuyên sáng ngời. Gần đây nàng đang lo thiếu tranh vẽ linh cảm. Một câu này liên tưởng đến Vương Huyền và những mỹ nhân lúc trước nàng đưa cho đồng thời tùy ý du ngoạn, trong lòng lại lập tức rục rịch.

Đúng vậy, Hàn Tuyên công chúa của nàng mặt ngoài là Băng Thanh Ngọc Hoàn, là Đại Nguyệt công chúa đáng thương.

Trên thực tế, sau lưng vị công chúa này đặc biệt hiền lành đơn thanh, vả lại sau khi hấp thu phong cách vẽ tranh dầu mỡ từ nước ngoài vào, liền trên đường đi Xuân Cung Đồ không thể vẫn hồi, càng chạy càng xa.

Ngay từ đầu nàng chỉ thích phong cách hai tính bình thường, sau đó khẩu vị càng ngày càng nặng.

Người nha, không ngừng theo đuổi kích thích, lại khiến khẩu vị càng ngày càng nặng.

Bởi vì bản thân người có tính thích ứng, càng muốn kích thích thì càng ngày càng nghiêm trọng.

Vì vậy, theo đuổi nam nữ thuần chất thích họa phong, liền dần dần biến thành nữ, nam nam... Thậm chí còn có người khác.

Vì để ý đến thể diện của Thiên gia, đương nhiên Hàn Tuyên phải lén lút làm việc, sẽ không lộ liễu quá mức, chỉ là trong

kịch nói ẩn giấu vẻ đẹp.

Nhưng trên thực tế... Thứ mà nàng âm thầm vẽ trong toàn bộ Vương đô thành cũng có chút danh tiếng.

Đương nhiên chỉ là tên bút.

“Còn có thể an trí như thế nào, tự nhiên là ta ở bên ngoài.”

Ngụy Hợp Kỳ nói.

“Đúng rồi, hôm nay cái tên Quý Vũ Phi kia có lai lịch gì mà kiêu ngạo như vậy, làm ra vẻ ngay cả mặt mũi ai cũng dám không cho. Hàn Tuyên, người có biết đằng sau hắn có lai lịch gì không?” Ngụy Hợp Thuận thuận miệng hỏi.

“Ta cũng không biết, chỉ biết Quý Vũ Phi chính là quan lớn của Nguyệt Thiên, nắm giữ thực quyền, phía sau là người của Nguyệt Thiên tổng trưởng Tiêu Phục Nguyệt.” Hàn Tuyên trả lời rất đơn giản.

Nàng có chút lo lắng.

*

*

*

“Không phải có chuyện gì chứ?” Trọng thần cỡ này của Tiêu Phục Nguyệt, có thể nói ngắn gọn là cánh tay của Đế Tâm, ở chỗ Định Nguyên Đế cũng là nhân vật xếp hạng nặng.

Chủ yếu nhất là, vị tổng trưởng này cũng là nhân vật cấp Tông Sư, so với Cửu Đại Nguyên Soái thì nặng hơn không ít.

“Không quan trọng, chỉ là một chút ý tứ. Nếu Nguyệt Thiên không có chút lòng dạ dung mạo, sau này cũng sẽ không có Nguyệt Thiên gì. Phía trên tự nhiên sẽ ra tay thanh lý.” Ngụy Hợp lo lắng nói.

“Chỉ là, ta có chút lo lắng, sau khi vị Quý Vũ kia bay trở về sẽ ở Nguyệt Thiên tìm hiểu thị phi. Như thế khó lòng phòng bị.” Ngụy Hợp thở dài.

“Sợ cái gì, chỉ cần thực lực người không tụt xuống, sau lưng người nói chuyện gì, căn bản không tính là chuyện.” Hàn

Tuyền mỉm cười an ủi.

“Đúng rồi, mấy ngày trước người đột phá luyện tạng, Vương Đô bên kia phái người đưa tới một viên Giác Huyết Đan, dùng để thức tỉnh năng lực huyết mạch, là phụ hoàng để ta chuyển giao cho người.” Nàng tiếp tục nói.

“Tĩnh Huyết Đan?” Trong lòng Ngụy Hợp khẽ động.

Chân huyết đều có năng lực đặc thù trời sinh của chân thú, năng lực này chính là bản lĩnh giữ nhà của mỗi người.

Không dễ bị người ta tiếp xúc.

Mà Tâm Huyết đan chính là thứ có thể kích thích năng lực kích phát chân huyết.

“Như vậy, đa tạ công chúa.” Ngụy Hợp nhanh chóng kịp phản ứng, mở miệng nói.

Bên trên được ban thưởng, chẳng lẽ hẳn còn có thể trả lại?

Sau khi Ngụy Hợp lấy được Hồi Huyết Đan, lại cùng Hàn Tuyền vào trạch viện, mở cửa nói chuyện một lát, lúc này hai người mới tách ra.

Đánh chết Quý Vũ Phi, Ngụy Hợp kết hợp với bối cảnh đối phương, trong lòng liền hiểu được, nếu như bị người ta biết hẳn làm việc này, sợ rằng phiền toái sẽ càng lớn.

Quý Vũ Phi chính là quan viên cấp bậc Kim Thân Nguyệt Thiên, thực lực và địa vị đều cực cao.

Hơn nữa Nguyệt Thiên vốn không hợp với quân bộ, cho nên sau khi Quý Vũ bay mất lập tức thu hút sự chú ý của cao tầng Nguyệt Thiên ở phía sau.

Ngụy Hợp ở trong phủ Nguyên Soái, trong thời gian sau đó, mỗi ngày nhìn thấy hảo thủ Nguyệt Thiên xinh đẹp đang tra xét ở phụ cận.

Đáng tiếc, lấy kinh nghiệm Ngụy Hợp xuống tay phong phú, căn bản sẽ không lưu lại bất kỳ sơ hở gì.

Thế là chuyện này lại kéo dài.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Nguy Hợp ngày ngày khổ tu, tăng lên thực lực, tăng thêm Tăng phúc cho Đấng Huyết Đan. Tông sư Lý Dung thiên vị.

Lượng lớn tài nguyên bảo được đều vào bụng hắn.

Rốt cuộc, năng lực thiên phú của hắn thuộc về Tu Di Kinh Vương, cũng bắt đầu thức tỉnh.

Vương Đô, Lễ Phật điện.

Lễ Phật điện của Nghiễm Từ Giáo, cũng có tiếng tăm lừng lẫy trong cả thánh lớn, là đỉnh cấp của sự mạnh mẽ nhất.

Danh xưng Bách Phật của Lễ Phật điện là năm đó tiến hành Bách Phật tề tụ ở đây, bởi vậy chậm rãi lan truyền rộng rãi.

Chỉ là ngày thường thường thường được người đi tham quan Lễ Phật điện, lúc này, lại có thêm hai vị khách quý ngày thường cực ít.

Định Nguyên Đế mặc một thân thường phục, chậm rãi bước vào Lễ Phật điện, ngửa đầu nhìn uy vũ phật đà cao tới hơn mười thước, trong lòng không hiểu sao có chút không thoải mái.

Có lẽ bị ánh mắt dữ tợn của tượng Phật Phật Đà nhìn chằm chằm một lúc lâu, hắn ta mới thở dài một tiếng đi về phía trước.

Định Nguyên Đế chấp tay trước ngực, tôn kính hành lễ với Phật Đà vài cái, liền thấy bên phải một tăng nhân mặc một nửa cà sa màu tối, chậm rãi tới gần.

Tăng nhân dáng người thấp bé, nhưng giữa lông mày lại có chút già nua.

Ánh mắt hai người gặp nhau, đều trầm mặc xuống.

Tăng nhân dừng bước, Định Nguyên Đế cũng bất động tại chỗ cũ.

Trong Lễ Phật điện, khắp nơi đều âm u, điểm bốn phía là ngọn đèn dầu to bằng cánh tay cá voi.

Rừng nến trắng hếu, mơ hồ phản xạ ra ánh sáng không tốt.

Một lúc lâu sau, hai người đều nhìn nhau không nói gì.

Cho đến khi bên ngoài vang lên một tiếng chuông, cắt đứt sự
ăn ý của hai người.

“Gần đây quốc sư có An Khang không?” Định Nguyên Đế
thản nhiên nói.

“Nhờ hồng phúc của bệ hạ, hết thầy còn ỏn.” Ma đa sắc bình
thản.

Ở cấp độ này, rất nhiều thứ tự nhiên đã sớm nhìn thấu.

Nhìn thấu, nhìn thấu, nhìn ra rõ ràng, nhưng không có nghĩa là
hắn muốn làm ra cái gì phản ứng.

Có một số việc, cho dù hắn hiểu, cũng sẽ không dễ dàng động
thủ.

“Hiện giờ quốc sư chủ động thoái vị, Phật môn quân hùng vô
thủ, làm loạn một đoàn. Quốc sư trước khi đi sẽ không an bài
gì sao?” Định Nguyên Đế chợt hỏi.

“Bây giờ bản tăng đã bình tâm, đã sớm cắt đứt liên hệ với thế
gian. Một lòng hướng về Phật, một lòng phụng dưỡng sự vụ
trong điện.” Ma Đa trả lời.

Chuyện của gia tộc An Kỳ La, hắn tất nhiên là biết.

Cho nên, lúc đầu Cổ Lan xảy ra chuyện, nội bộ Đại Nguyệt
cũng có bốn đại thị tộc, đồng thời suy sụp.

Một người trong đó, là hậu tộc của đương kim nữ nương.

Đối với phú quý nhân gia, chính là Thiên gia, Nữ Nương kỳ
thật phân lượng, cũng không yếu hơn so với thân mẫu.

Rất nhiều lúc, thân mẫu không tiện tùy thời bầu bạn bên cạnh,
nhưng Nữ Nương, lại ngày ngày theo nhau chiếu cố.

Tình cảm này, thậm chí còn hơn cả mẹ ruột.

Định Nguyên Đế Nữ Nương lúc trước cũng là như thế.

Mà hiện tại, bởi vì Cổ Lan sau chuyện đó, cả Đại Nguyệt cũng
không còn một chút tục danh như Nữ Nương.

Mặt trời lên trăng lặn, thủy triều dâng lên, cuối cùng vẫn là
ngươi tới ta đi.

Mọi việc trong gia tộc đã được định đoạt, nếu đánh trả, nguyên khí của Hoàng tộc Đại Nguyệt cũng đại thương.

Năm đó việc này âm ỉ không nhỏ, bị liên lụy chém đầu diệt tộc, cũng có rất nhiều.

Cho nên bây giờ nhắc tới An Kỳ Cổ La gia tộc, chính là rất nhiều lão nhân đều sinh lòng kiêng kỵ.

Cho nên nàng ta mới có cử chỉ bá đạo hoành hành trong nước Cổ Lan.

Nhưng trước đó Cổ Lan bị thiên tài của quân bộ coi trọng đánh bị Vương Huyền đả thương, tuy chỉ là tứ chi bị bẻ gãy một vết thương nhỏ như vậy.

Nhưng đây cũng là lần nghiêm trọng nhất trong mấy năm gần đây.

“Nội vụ Phật môn, quốc sư có gì dựa vào dạy ta?” Định Nguyên Đế chậm rãi lên tiếng.

Hắn nhìn thẳng vào hai mắt đối phương, cũng không vì là đệ nhất cường giả của Đại Nguyệt mà sợ hãi.

Đối phương là đệ nhất cường giả của Đại Nguyệt, nhưng phía sau hắn liên lụy, cũng không chỉ là thực lực tầm thường, mà nguyên soái của chín đại quân bộ lạc cùng Nguyệt Thiên tông sư, Hoàng tộc nội tình đều là trợ lực phía sau hắn.

Cho dù do có nhiều thực lực nên hắn vẫn luôn ở thế hạ phong.

“Bệ hạ quá lời. Bản tăng đã không hỏi đến việc vật nữa, hôm nay tự nhiên sẽ có Phật chủ khác xử trí.” Khuôn mặt Ma Đa già nua dường như càng ngày càng trẻ, so với nhiều năm trước nhìn thấy, còn thoải mái hơn rất nhiều.

Không đề cử người mới, nhưng hỏi hiện tại đang có nội vụ Phật môn, chỉ một lòng thi lễ Phật tu hành.

Ma đa hiện nay, thậm chí ngay cả gia tộc An Kỳ đã sớm bị phế bỏ, cũng không quan tâm.

Điều này khiến trong lòng Định Nguyên Đế càng nghi kỵ.

Ma càng nhiều là như thế, trong lòng hắn càng thêm kiêng kỵ.

Nếu là lúc trước, Ma đa còn để ý tới thân tộc, hẳn còn không có kiêng kỵ như vậy. Nhưng bây giờ, một người cái gì cũng không để ý, ngược lại là thời điểm khó có thể dao động nhất.

Ma Dương mắt nhìn Định Nguyên Đế thần sắc dờ dẫm, than nhẹ một tiếng.

“Bệ hạ cần gì lo lắng cho Phật môn, bây giờ đại nguyệt vây khôn, há chỉ ở Phật môn?”

“Triệt... Trẫm muốn làm chút sự tình, nhưng luôn có người ở một bên nhảy ra đủ loại lời vào. Hai trăm Phật ở Lễ Phật điện đặt ngang hàng, trong đó có bao nhiêu người có thể giúp trẫm một tay?” Định Nguyên Đế thản nhiên nói.

“Cho dù Phật môn có hỗ trợ thì đã sao?” Ma Quang hỏi.

“Khi tụt lực thì sẽ xoay chuyển càn khôn!”

“Làm sao mà xoay chuyển?”

“Trẫm muốn dùng phương pháp thực huyết dung hợp vạn dân thành một thể!”

Định Nguyên Đế này đã nhiều năm, đây là lần đầu tiên nói rõ mục đích thực sự của mình.

Ma đa khê lắc đầu.

Trước đây tuy rằng đã sớm đoán được, nhưng từ miệng Định Nguyên Đế nói ra lại là một chuyện khác.

Thực huyết, chính là cưỡng ép dùng phương pháp tiếp trồng, đổ chân huyết lên người tất cả dân chúng.

Bởi vì loại chân huyết tiếp theo cực kỳ thuần hậu, lại trải qua đặc thù tuyển chọn cùng lượng lớn thí nghiệm, sẽ không xuất hiện vấn đề quá lớn.

Cho nên phương pháp này chính là phương pháp căn bản để giải quyết những khó khăn về Đại Nguyệt trong tương lai.

Nhưng cái gọi là phương pháp căn bản, quyền lực mà hẳn lựa chọn theo thực huyết là nằm trong tay Hoàng tộc.

Điểm huyết mạch của thực huyết, cùng lắm là để dân chúng có một cơ sở cho toàn bộ dân chúng tập võ.

Nhưng một đạo chân huyết, huyết mạch làm chủ, cho dù toàn bộ dân chúng đều có thể tập võ, chút huyết mạch loãng này, lại có thể luyện ra cái gì chứ?

Đơn giản chỉ là lừa gạt biểu hiện của dân chúng, ngược lại tăng thêm gánh nặng lương thực khổng lồ.

“Trong tay trăm, nếu có thể tìm được chân huyết khác bài xích phản ứng cực yếu thì sao?” Lúc này Định Nguyên Đế gần từng chữ một.

Àm âm!

Bên ngoài vang lên tiếng sấm cuồn cuộn, chợt có động đất vang lên.

Cuồng phong từ cửa sổ đại điện rót vào, thổi áo bào hai người không ngừng phiêu động.

Hai mắt Ma Đa hiện lên một tia ngưng tĩnh.

Nếu là thượng trung hạ huyết mạch đều có.

Đây là... triệt để nâng không chân huyết lên thông đạo...

Dùng huyết mạch chân huyết làm phần thưởng, đặt nền móng lưu thông tầng Đại Nguyệt giai.

Vừa đoạn tuyệt xung đột bén nhọn của dân chúng trong thiên hạ, vừa có thể đem huyết mạch cao cấp nhất lưu thông trong tay mình.

Hắn nghe nói, mấy năm nay Định Nguyên Đế không tiếc hao tổn vốn liếng để hấp thu song thượng huyết mạch, thậm chí còn phá vỡ huyết mạch cấp giới hạn, lại dùng thuật dung hợp để tạo ra huyết mạch ưu chất cực hạn trong Hoàng tộc.

Xem ra, Định Nguyên Đế mấy năm trước đã có bố cục.

Giữa huyết mạch, thế nhưng cũng có khắc chế.

Chỉ cần đem những huyết mạch cường đại chỉ bị Hoàng tộc khắc chế kia, từng cái thả ra, làm ban thưởng, là có thể giảm bớt oán hận mà dân chúng vô vọng lên cao.

Còn có thể đặt nền tảng quốc lực khổng lồ trong tháng lớn.

“Thế nào? Có thể giúp trăm một tay không? Định Nguyên Đế nói thẳng.

“Hải nạp bách xuyên, tụ cát thành tháp. Nếu thành việc này, đại nguyệt sẽ có căn cơ vạn thế!”

Vì đại nghiệp trong tương lai, hắn có thể đê xuống mối thù diệt tộc của nữ nương, mở rộng cõi lòng.

Ma nhiều không nói gì.

Nếu thật là thành sự, ngược lại là có thể kéo dài vận nước cho tháng lớn. Chỉ là... Đến lúc đó, Phật môn lại nên làm thế nào? Hắn ta nên làm thế nào?

Ma đa sắc vô bi vô hi.

Việc này quả thật có tác dụng rất lớn đối với đại nguyệt, còn có ích với Phật môn, nhưng... Hắn có làm gì?

“Việc của bộ hạ, ta không làm, bản tăng cũng thoái vị, không hỏi thế sự.”

Ma đa phân cuối cùng chậm rãi bỏ lại một câu, cúi đầu không nói nữa, quay người chậm rãi rời đi.

Định Nguyên Đế vẫn không lên tiếng giữ lại, chỉ lẳng lẳng nhìn chăm chú vào đối phương rời đi.

Hôm nay mục đích chuyến đi này của hắn đã đạt được.

Cách thúc đẩy thực huyết, trở lực lớn nhất chính là Phật môn. Bởi vì phương pháp này nằm trong tay Hoàng tộc, cho nên một khi bắt đầu thực hiện, thế lực Hoàng tộc sẽ được gia tăng biên độ lớn.

Huyết mạch cấp 3 trong cấp dưới, một khi thành thế, vạn dân bộc phát tiềm lực, không mất bao nhiêu năm, uy thế của Phật môn sẽ giảm đi rất nhiều.

Phật chủ là người mạnh, có thể đấu thắng được năm người cấp Bò Tát, nhưng mười người thì sao? Hai mươi người đâu?

Về phần tông sư, Định Nguyên Đế khổ tâm xây dựng lại chân huyết hàng đầu há có thể dễ dàng như vậy?

Về phần lương thực, hắn cũng sớm có biện pháp.

Những thứ mà hoàng tộc Đại Nguyệt thiếu hụt chỉ là thời gian mà thôi.

Thời đại thay đổi, kỹ thuật đang phát triển, căn cơ Phật môn vốn là dân chúng rộng lớn tín Phật, bây giờ nếu khu vực này bị đào...

*
*
*
*
*
*

May mà ma nhiều đã rõ ràng mình không nhúng tay vào, mọi chuyện dễ xử lý hơn nhiều.

Một chỗ khác của Vương Đô, một toà tiểu lâu màu xám treo bảng hiệu tên Nguyệt Thiên, tựa như trà lâu bình thường.

Tiêu Phục Nguyệt mặc trường bào hoa văn vân vân màu trắng, đứng chấp tay, trên tầng hai của tiểu lâu.

Lúc này chính là ngày báo cáo công việc hàng tháng.

Bốn chủ tướng Nguyệt Thiên Thất Quân thả nghỉ ngơi, cũng nên trở về báo cáo công tác.

Chỉ là, vốn nên là bốn người, nhưng lúc này, trước mặt hắn nửa quỳ, lại chỉ có ba người.

Nguyệt Thiên tôn thiên tử ra lệnh, không chịu quản hạt của tất cả các bộ phận khác. Không chỉ chịu trách nhiệm kiểm tra quan lại, còn có trách nhiệm tuần tra chân thú dị thú, trách nhiệm cấm kỵ võ đạo.

Chính vì Nguyệt Thiên quyền trách nhiệm quá lớn cho nên quản lý trong nội bộ càng nghiêm ngặt.

Tiêu Phục Nguyệt đã ba trăm tuổi, vẫn là trung niên mặt như người không đến bốn mươi.

Lúc này hắn đang nhíu mày nhìn ba gã chủ tướng đang quỳ trên mặt đất.

Thất Quân Chủ Tướng, tổng cộng có bảy người, đều là trợ thủ đắc lực của hắn.

Mà lần nghỉ phép này có bốn người, ba người trong đó đều đã tới, chỉ có Quý Võ Phi mới được đề bạt gần đây vẫn chưa tới.

“Quý Vũ Phi ở đâu?” Tiêu Phục Nguyệt trầm giọng hỏi.

Lúc này, ba người nghỉ ngơi đều là cao thủ cảnh giới Kim Thân, ở cả tháng giêng này, cũng coi như là cường giả dưới Tông Sư.

Nhưng ngay cả cao thủ cỡ này đứng trước mặt Tiêu Phục Nguyệt cũng nơm nớp lo sợ, thân thể căng cứng, căng thẳng không thôi.

“Quý Vũ Phi gia tộc đã hỏi âm, gần đây không thấy gia chủ bọn họ phản hồi. Máy nơi hẳn thường đi cũng đều không có người đi, tạm thời còn không có tin tức.” Đều là một trong Thất Quân Chủ Tướng, trầm giọng trả lời.

Hắn được coi là một trong Thất Quân Chủ Tướng, tính cách tương đối trầm ổn.

Cũng là sinh tử chi giao có quan hệ không tệ với Quý Vũ Phi, cho nên trước khi đến đây đã có người đi thăm dò rồi.

“Thuộc hạ vốn cho rằng A Phi đi về chỗ mấy anh tước chơi đùa, nhưng phái người tìm tới cũng không thấy bóng dáng.

Vốn tưởng rằng đã đến ngày thì có thể sẽ nhìn thấy người, ngày thường A Phi không hề trì hoãn đại sự, nhưng mà...

“Trầm thanh nói không nên lời.

Tiêu Phục Nguyệt đương nhiên hiểu được ý của hắn.

“Trước mặt người khác, Quý Vũ Phi lộ diện cuối cùng ở đâu?”

“Quê quán hẳn, thành Tây Châu Bạch Tượng.”

“Bạch Tượng thành... bên kia là ai phụ trách?”

“Là thuộc hạ.” Bên cạnh Trạm Thanh, một nam tử khôi ngô tóc dài hỏa hồng, thấp giọng trả lời.

Người này là Công Tôn Hạc, một trong Thất Quân Chủ Tướng.

“Bạch Tượng thành ở Tây Châu luôn là trọng địa của quân đội, tại mắt chúng ta có thể cài vào cũng không nhiều. Thuộc hạ lập tức truyền tin, điều tra tung tích của A Phi.”

Công Tôn Hạc này đối với ai cũng là một bộ dạng công việc công tác, từ trước đến nay không lén kéo bè kết phái, công tư rõ ràng, cũng bởi vậy mà được Tiêu Phục Nguyệt coi trọng nhất.

“Nhanh chóng. Tiểu tử Quý Vũ Phi kia...” Tiêu Phục Nguyệt hừ lạnh một tiếng, không nói nhiều nữa mà bắt đầu hỏi thăm tình hình xung quanh Phật Môn.

Leng keng leng keng leng keng!

Trong tiếng xé gió rất nhỏ.

Bên trong phủ Nguyên Soái.

Dưới ánh mặt trời, Ngụy Hợp quyền cước luân chuyển xuất thủ, ở trong tròng đầu xoay chuyển liên tục, động tác nhẹ nhàng linh hoạt, không hề có ý trì trệ nặng nề.

Hàn Tuyên công chúa đứng một bên nhìn ánh mắt phức tạp khó hiểu.

Bộ trang phục nhỏ nhắn mà Lý Dung Tài truyền thụ, mới xem qua mấy lần, Vương Huyền đã có thể đánh ra bảy tám phần sắc.

Thiên tư có bản lĩnh bậc này, trước kia chỉ là nghe nói còn không thể nào, lúc này gặp mặt trước mặt, mới càng cảm giác chân động.

Mặc dù Ngụy Hợp chỉ lĩnh ngộ nhanh chiều số, nhưng đối với cảnh giới võ đạo vẫn như cũ dốt đặc cán mai.

Nhưng loại động tác chuẩn xác đến mức gần như khó giải, tựa như máy móc không sai chút nào, lúc tập luyện, tự có một loại mỹ cảm khó giải thích.

Sau khi luyện xong một bộ dễ như trở bàn tay, Hàn Tuyên công chúa vội vàng vỗ tay.

Không chỉ có nàng, Lý Trình Cự cùng Long Ngũ Phúc, Tiết Hoạch ở bên cạnh cũng vỗ tay đầy phức tạp.

Lý Dung ngồi ở ghế lão gia bên cạnh, trên gương mặt xinh đẹp lộ ra vẻ hài lòng.

“Không sai, loại dễ như trở bàn tay này, chỉ cần diễn biến thêm chút nữa là có thể phù hợp cùng Thất Hoàng Chân Vũ đồng thời sử dụng. Cả hai không chút xung đột, nếu về sau pháp thân người có thể có bốn tay hai thân, nói không chừng có thể phát huy được tác dụng.

Cho dù không có hai tay, chăm chỉ luyện công pháp này, cũng có thể giúp người bảo trì sự nhẹ nhàng nhạy cảm tiêu chuẩn.”

“Đa tạ sư tôn!” Ngụy Hợp dừng tay đứng thẳng, cung kính hành lễ với Lý Dung.

Một lễ này hắn đã an tâm hẳn, toàn bộ tâm ý đều ở đây.

Không vì cái gì khác, chỉ là vì những thời gian này, Lý Dung trong lúc cấp bách, còn vì hắn chạy nhanh làm hết thấy.

Những ngày qua, một lượng lớn các loại dược liệu quý giá của phủ Nguyên Soái đều được mở rộng ra để Ngụy Hợp tiêu hao toàn bộ.

Các loại dược liệu trân quý trăm năm ngàn năm, các loại chân thú cường hoành, thậm chí tài liệu trân quý của chân thú cấp bá chủ, đều tựa như không cần tiền, toàn bộ đều chảy ở trên người hắn.

Kết quả mang tới là Ngụy Hợp, lúc này hắn đã luyện tạng cảnh giới củng cố. Mà năng lực thiên phú huyết mạch, rốt cuộc cũng kích phát. Liên tục luyện tạng vốn nên tu hành hơn mười năm, tiến độ nhanh chóng tiến lên.

Lúc này đã đến giai đoạn bình cảnh luyện tạng sơ kỳ.

Tu Di Kinh Vương dung hợp huyết mạch bậc này, trình độ cường hãn, ngay cả chính Ngụy Hợp cũng không biết có năng lực thiên phú gì.

Đối diện, hắn tự xưng năng lực thiên phú của mình, chính là kinh hồng quyết.

Kinh Hồng Quyết gia tăng bảy vạn cân lực lượng kia, đó là thiên phú.

Dù như vậy, cũng đã không tệ.

Phải biết rằng, coi như là cảnh giới Chân Huyết, cũng bất quá mới chỉ tám đến tám vạn cân khí lực.

Năng lực thiên phú của Ngụy Hợp hắn đã tăng vọt bảy vạn cân, đã là cực kỳ khủng bố.

Ai có thể ngờ được, kỳ thật năng lực thiên phú của hắn còn chưa được kích phát.

“Được rồi, được rồi, bây giờ Huyền nhi cũng thành công luyện tạng, về sau thời gian cảnh giới cũng sẽ chậm lại. Huyết mạch càng mạnh, giai đoạn này thời gian cường hóa cũng càng dài, ta sẽ tận khả năng nghĩ biện pháp rút ngắn thời gian này.

Nhưng dù ngắn, cũng không phải là mấy năm gần đây có thể vượt qua.” Lý Dung mỉm cười nói.

“Hơn nữa, thời gian này Huyền nhi dùng quá nhiều thuốc, vẫn phải đợi thân thể khôi phục, đợi dược tính chậm rãi biến mất, lại đến lần thứ hai tăng thêm.” Nàng bổ sung một câu.

“Đệ tử minh bạch.” Ngụy Hợp gật đầu.

Những ngày gần đây, tốc độ hấn có thể đột phá giống như mũi tên, ngắn ngủn mấy tháng đã đột phá đến cảnh giới luyện tạng, cùng hai sư tôn đồng thời chiếu cố, không tách rời được.

Tuy huyết mạch của hấn rất mạnh, ngay từ đầu đột phá cực nhanh, nhưng tốc độ ban đầu nhanh, không có nghĩa là bước sau cũng nhanh.

Trên thực tế, đến lúc bắt đầu Đoán Cốt, hấn vốn là tiến độ chậm lại, tích lũy cường hóa mấy năm, mới có thể tiếp tục đi tới phía trước.

Nhưng dưới lượng lớn đồ tốt hai bên chòng chát, tốc độ tiến bộ của Ngụy Hợp không giảm chút nào, tiếp tục duy trì, nhanh chóng tăng lên, đảo mắt đã đột phá Đoán Cốt sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, cực hạn, trực tiếp đến cảnh giới luyện tạng.

“Được rồi, một mực tu hành cũng không phải chuyện, làm việc làm người, chung quy phải căng thẳng có độ.” Lý Dung cười nói.

“Vừa hay, mấy ngày nay trong thành có miếu thờ, rất là náo nhiệt, thương hội bốn phương đều sẽ đến bán hàng, còn có các bang thương đội phiên bang phía ngoài, cũng sẽ có người tới. Các người cũng tiện đi xem một chút, đi dạo.”

Lúc nàng nói, tầm mắt lại nhìn về phía Ngụy Hợp cùng Hàn Tuyên.

“Mặt khác, Huyền nhi người vẫn muốn theo ta truy quét chân thú, bình thường chân thú người không nguyện ý giao nộp, nói là muốn kiến thức một chút cao cấp nhất của yêu thú là cái dạng gì, dứt khoát lần này liền có cơ hội này.

Mấy ngày nữa, quân bộ liên hợp lần thứ ba bao vây tiểu trù gió mạnh dẫn dắt hành động, liền muốn bắt đầu. Trải qua hai

lần vẩy quét trước, đai lưng mạnh kia, chân thú bên trong đã ít đi rất nhiều, vừa vẩy dẫn người đi mở mang kiến thức.”

“Đa tạ sư tôn!” Ngụy Hợp lập tức đại hi.

Trên thực tế, cho đến bây giờ, hắn còn chưa bao giờ thấy qua, cấp độ tông sư bá chủ Chân Thú, là dạng gì.

“Lại nói... Lần vẩy quét này, vốn là tông sư hệ thống Chân kinh... Đáng tiếc..” Lý Dung chột thờ dài.

Ngụy Hợp sững sốt.

“Chân kinh tông sư dị hóa sao? Xin hỏi sư tôn, người đã từng có lai lịch như thế nào?”

“Chúng ta đoán, rất có thể là tông sư Ma Môn.” Lý Dung trả lời.

Ngụy Hợp từ khi đến Đại Nguyệt, trên thực tế còn chưa từng chân chính chứng kiến lực lượng quân đội.

Đại Nguyệt khác với Đại Nguyên, đó là một đế quốc cường đại lấy chân huyết làm trung tâm.

Có thể thống binh, không có cái nào mà không phải là đồng da sắt, quái vật lực lượng lớn vô cùng.

So với Đại Nguyên năm đó, Ngụy Hợp càng muốn xem hơn, bây giờ Đại Nguyệt, rốt cuộc quân đội đạt trình độ gì.

Mà lần này đi vây quét chân thú, hẳn cũng mang theo ý nghĩ tìm kiếm trái tim thích hợp để luyện tập tam tâm quyết.

Chớp mắt thời gian đã qua.

Sau ba ngày, bên ngoài Bạch Tượng thành.

Bên Ngọc Lan hà.

Trên một bãi đất trống tương đối rộng lớn nằm giữa một bờ sông.

Từng đội binh sĩ tinh nhuệ mặc áo giáp màu bạc nhạt, tay cầm cự thuẫn, lưng đeo trường thương tổ hợp.

Những binh tốt này, ai nấy cường thể tráng, ánh mắt sắc bén, những tháp thuẫn cỡ một người khổng lồ kia, ở trong tay bọn hắn lộ ra vẻ nhẹ nhàng.

Hơn nữa giáp trụ trên người mọi người đều có khắc hoa văn hỏa diễm Phần Thiên quân bộ.

Một đoàn binh tốt ước chừng hai trăm người, hội tụ ở đây, lại không có nhiều âm thanh vang lên.

Tất cả mọi người đều yên lặng sửa sang lại trang bị, kiểm tra trạng thái, hoặc là đặt chữa thương dược ở vị trí thuận tay nhất.

Cách đó không xa, lúc này Nguyên Soái Lý Dung mang theo vài tên tướng lĩnh quân bộ, cũng mặc áo giáp cưỡi ngựa đi tới

gần.

“Xuống ngựa.” Lý Dung trầm giọng nói.

Vây quét chân thú cấp bá chủ, ngựa mặc kệ huyết mạch thế nào, đều không thể dùng được.

Lúc này nàng tiến lên phía trước, tùy ý hỏi vài câu với những binh sĩ thủ lĩnh này.

Lập tức, liền thấy tất cả binh tốt bày trận, đồng loạt giơ cao tám chấn về phía Lý Dung, làm lễ tiết.

Không có tiếng hô lớn, chỉ có cử chỉ trầm mặc.

Ngụy Hợp cũng mặc một bộ áo giáp Phần Thiên bộ bó sát người, cùng với mũ giáp, đứng sau lưng Lý Dung, cùng với mấy tướng lĩnh khác đi tới.

“Vây diệt chân thú cấp bá chủ, những binh lính này, mang đi có tác dụng không?” Ngụy Hợp không hiểu.

“Tất nhiên là hữu dụng.” Người đứng bên cạnh hắn, chính là đại sư huynh Lý Trình Cự đi cùng.

“Bây giờ, không đơn giản như lúc trước Đại Nguyên đâu. Những binh lính này đều là cấp bậc luyện nô tạng chân chính, mỗi tên đều có thần lực kinh người, da đồng xương sắt, yếu nhất cũng phải hai vạn cân khí lực. Hắc hắc, nhiều người tụ hợp lại như vậy, người nói có thể bộc phát ra lực lượng mạnh bao nhiêu?”

Ngụy Hợp híp mắt lại, trong lòng có chút chấn động.

Hai trăm người này luyện huyết mạch nội tạng, quả thật cũng chỉ có thặng lớn mới có thể gom đủ. Giống như Đại Nguyên lúc trước, một luyện tạng liền có thể tính là cao thủ thượng tầng của một tòa thành trì.

Mà bây giờ, sự phát minh của huyết khí, quả thực làm cho vũ lực tổng hợp của Đại Nguyệt tăng lên rất nhiều.

“Nếu là hai trăm người, có thể có một nửa lực lượng hội tụ cùng một chỗ, đó chính là lực lượng trên hai trăm vạn cân. Người thử nói xem, người có thể chống đỡ được lực lượng

trình độ này sao?” Lý Trình Cự giống như cười mà không phải cười nói.

Ngụy Hợp trầm mặc.

Kể cả hãn có bạo phát bí kỹ cũng chỉ có mấy chục vạn cân. Ngẫm lại xem, cho dù tông sư cũng chỉ dừng lại ở đó.

Mà binh tốt trước mắt...

“Có thể thực lực, không phải như vậy tính, chỉ có lực lượng cũng không đủ. Tốc độ, phản ứng, cảnh giới võ đạo, vân vân, đều là nhân tố ảnh hưởng cực lớn.

Hơn nữa, cảnh giới của bọn họ không đủ, cũng không nhìn thấy chân thú ư?” Ngụy Hợp phản bác.

“Người nói có lý, đáng tiếc, người lại không biết, những binh tốt tinh nhuệ trước mắt đều luyện tập phối hợp quanh năm, dưới tác dụng của mấy loại tinh trận mang theo, bọn hãn không chỉ có thể thấy được Chân Thú, còn có thể dưới tác dụng của tinh trận, dùng hết khả năng hội tụ lực lượng cùng nhau công kích. Hắc hắc, bây giờ không phải là thời đại năm đó một võ giả đã có thể hoành hành thiên hạ.”

Lý Trình Cự lắc đầu nói.

“Như thế, ngược lại là muốn kiến thức một chút.” Ngụy Hợp gật đầu.

“Rất nhanh người sẽ được mở mang kiến thức. Những binh lính này một khi kết trận, chính là Phần Thiên tuyệt vực, không phải tông sư, muốn trốn thoát, đó là thiên phương đa đàm. Cho dù lão sư rơi vào trận này, cũng sẽ bị áp chế không ít trạng thái, vô cùng gian nan.” Lý Trình Cự cười nói.

“Đến cả tông sư cũng... có thể ảnh hưởng sao?” Ngụy Hợp tập trung tinh thần cao độ.

“Đương nhiên, bằng không đương nhiên người cho là đương kim thánh thượng, vì cái gì có thể cùng thiên hạ đệ nhất cao thủ Ma Đa quốc sư ngồi ngang hàng?” Lý Trình Cự hạ thấp giọng, nói một câu tương đối ngỗ nghịch.

“Nguyên bản quân trận tinh trận, không có biện pháp ảnh hưởng tông sư, nhưng huyết khí xuất hiện, đề cao vũ lực cơ sở, sau đó dẫn đến quân trận cùng tinh trận, đồng dạng chiếm được tầng phúc khủng bố. Hôm nay tự nhiên cũng thành như vậy.”

Lý Trình Cực có chút thôn thức.

“Nhớ năm đó được xưng vạn quân trận mới có thể triệt để áp chế tông sư, mà hiện tại, binh lính bình thường, có lẽ không đến ba ngàn là đủ. Mà tinh nhuệ hàng đầu như chúng ta trước mắt, chỉ cần mấy trăm người, là đủ.”

Trong lòng Ngụy Hợp nặng nề.

Hắn nhìn từng đội binh tốt hung hãn đang xếp hàng tinh nhuệ kia, trong lòng giật mình có cảm giác mất mát không hiểu.

Lực lượng mà dân chúng quảng đại có khả năng nắm giữ càng mạnh đại biểu cho việc một cá nhân có võ lực trấn áp tất cả thế giới lúc trước đang nhanh chóng lui bước.

Hắn bỗng nhiên minh bạch, vì cái gì bộ lạc chín đại quân lại trở thành thế lực đặt chân ở cả đại nguyệt.

Chỉ chín tông sư cũng không làm được như vậy.

Lúc này Lý Dung đã huấn luyện xong, đội ngũ bắt đầu dưới sự dẫn đường của các tiểu đội trưởng, nhanh chóng rời khỏi thành Bạch Tượng.

Đồng thời Ngụy Hợp còn chú ý tới, cách đó không xa, còn có một xe xe nặng hàng hóa, đang bị tám da trâu dày đặc che khuất, không nhìn thấy bên trong là cái gì.

Mọi người yên lặng theo sau, từng đội từng đội đi theo, đi theo phía sau tháp tinh nhuệ.

Rất nhanh, đội ngũ liền cách Bạch Tượng thành phụ cận, vượt núi qua sông, tất cả mọi người yếu nhất cũng là luyện tạng.

Tốc độ của đám tinh nhuệ đỉnh cao này, tự nhiên cũng là nhanh nhất.

Tuy rằng luyện tạng bằng chân huyết khác với chân khí luyện tạng, chủ yếu không phải thể hiện ở tốc độ hiện tại.

Quân đội bình thường không thể so sánh được.

Không bao lâu, ở trong hoang sơn dã lĩnh đi một hồi, Ngụy Hợp chợt ngẩng đầu, cảm giác được một tia dị thường.

Chung quanh không biết lúc nào, bắt đầu dần dần tràn ngập sương mù màu trắng.

Loại sương mù này rất giống với loại chân thú hấn gặp phải dị hóa khi trước.

Lúc này ngay cả Ngụy Hợp cũng không biết mình đã đến nơi nào.

Tính toán của nơi này, đã cách xa Bạch Tượng thành chỉ ít hơn ngàn dặm.

Hơn nữa đại nguyệt địch quốc, địa cảnh rộng lớn, vượt xa Đại Nguyên năm đó.

Cho nên hấn cũng chỉ có thể nghiêng mặt nhìn về phía sư huynh Lý Trình Cực.

“Nơi này là biển rừng hoang vắng, cũng là nơi xuất hiện nhiều gió thổi nhất trong Đại Nguyệt ta. Lát nữa người theo sát ta, đừng đi lung tung.” Nó dặn dò.

“Tốt!” Ngụy Hợp vội vàng gật đầu.

Hấn biết hiện tại mình chỉ là võ giả bình thường ngay cả Chân giới cũng không tiếp xúc được, cho nên tuyệt đối không được làm càn, tùy ý hành động.

Đội ngũ vẫn trầm mặc, tiếp tục đi về phía trước.

Lý Dung đi tuốt ở đằng trước, cánh chim đỏ thẫm sau lưng nàng, ở trong sương mù, ngược lại càng lộ ra vẻ tiên diễm dễ thấy.

“Dừng bước! Chuẩn bị!” Lý Dung đột nhiên giơ tay, cao giọng ra hiệu.

Lập tức, tất cả binh tốt phân thành hình quạt, cấp tốc tản ra. Đồng thời, tất cả mọi người đâm vào phía dưới tháp thuẫn trùng điệp điệp đâm vào mặt đất, lấy bả vai đỡ lại.

Có vài tên tướng lĩnh trốn ở phía sau, từ trên lưng bọc lại, lấy ra từng dải ngân sắc tinh trịn bàn.

Ngụy Hợp lúc này mới phát hiện, những binh lính này đều cầm trường thương, rõ ràng đều trống trơn, bên trong thiết kế những sợi xiềng xích to bằng cánh tay nhỏ.

“Những thứ này đều không phải là xiềng xích bình thường, độ cứng cối cực cao. Chú ý nhìn xem!” Lý Trình Cực ở một bên đột nhiên nhắc nhở.

“Thấy sao?” Ngụy Hợp không hiểu.

Nhưng rất nhanh, một tầng màn sáng vô hình mỏng manh nhanh chóng khuếch tán đến trên người hắn.

Ngụy Hợp cảm giác hai mắt hoa lên, hết thấy trước mắt phẳng phát triệt để thay đổi bộ dáng.

Vô số bụi bặm hoạt tính phiêu phù trong không trung.

Bầu trời biến thành màu xám, mặt đất biến thành một vùng đất màu đen ô nhiễm. Khắp nơi là rác rưởi lưu lại cắm ngược lên mặt đất.

Những thứ này đều không phải là thứ bắt mắt nhất, bắt mắt nhất, vẫn là phía trước xa xa, một cự ảnh to lớn cao tới hơn ba mươi mét.

Hơn ba mươi mét, đây là khái niệm gì.

Nhà cửa của Ngụy Hợp có tiêu chuẩn là gần ba thước.

Hơn ba mươi mét chính là độ cao mười tầng.

Tương đương với một tòa mười tầng.

Ngụy Hợp khi chân chính nhìn thấy, hô hấp liền trì trệ.

Cự ảnh kia là một đầu quái vật tựa như sơn dương đen.

Nó đứng thẳng người lên, cầm trong tay cột đá khổng lồ, hai mắt hiện lên khói đen, toàn thân mọc đầy lông đen. Trên đỉnh đầu, hai cái sừng uốn lượn giống như nham thạch kéo dài về phía sau.

“Chính là nó....Gần đây gần đây xuất hiện một con chân thú cấp bá chủ. Trước đó bị tông sư của Cửu Đại Bộ chúng ta liên

thủ, sau khi đả thương nó liền bỏ chạy đến nơi đây.

Kết quả bị phát hiện ngoài ý muốn, đã trốn ở trong rừng hoang vắng này.” Lý Trình Cự nghiêm túc nói.

“Quái vật trình độ này... Có thể thắng sao?” Ngụy Hợp có chút hoài nghi.

Hắn nhìn ra xa xa từng bước, chậm rãi nhìn sơn dương màu đen to lớn bên này.

Hình thể cao hơn ba mươi mét, đã vượt xa so với những cái gọi là chân thú mà hắn từng thấy trước kia. Giữa lúc hành tẩu, mặt đất đều rung động.

“Cứ chờ xem đi.” Lý Trình Cự trầm giọng nói: “Chúng ta không cần tham chiến, chỉ cần nhìn là được.”

Rất nhanh, tất cả các Tháp Thuần Bình giơ lên trường thương trong tay, nhắm vào cự thú sơn dương màu đen.

“Kích phát tinh trận!” Có thanh âm hét to.

Bốp!

Trong chốc lát, tất cả binh tốt trên đầu đều kích phát ra một đạo hôi khí, hôi khí hội tụ đến cùng một chỗ, âm vang biến thành một đầu hùng ưng to lớn màu xám, phóng tới sơn dương đen của cự thú kia.

Phốc!

Hùng ưng nổ nát, tự động tản ra, hóa thành một đường cong màu xám, cuốn lấy sơn dương màu đen.

Đúng lúc này, toàn bộ binh tốt bắt đầu nhanh chóng không một tiếng động phóng trường thương trong tay ra.

Trong tiếng xé gió bén nhọn, từng đạo trường thương kéo ra quỹ tích khác nhau, rất nhanh vây quanh sơn dương đen.

Ngao!

Sơn dương đen rít gào một tiếng, hai mắt đã sớm mất lý trí tuôn ra hắc khí.

Hai chân nó giẫm mạnh, thân thể cao lớn lập tức hung hăng vọt tới tất cả binh tốt.

Nhưng nó mới đi được vài bước đã cảm thấy tốc độ không nhắc lên nổi, khí xám trên người giống như vật còn sống khiến nó cảm thấy nặng nề vô cùng.

Đồng thời trong trường thương bên cạnh mang theo xiềng xích, cũng bắt đầu không ngừng quán quanh thân thể nó, bắt đầu trói chặt.

“Lực!!”

Đám binh sĩ tháp Thuần đồng loạt rống giậm.

Lập tức, sức mạnh khổng lồ hơn hai trăm ngàn cân đồng thời tác động lên trên người sơn dương đen.

Sơn dương đen lão đảo một cái, bị hai trăm đạo xiềng xích cuốn lấy thân thể.

Nó còn muốn giãy giụa, cầm cột đá trong tay về phía trước, hung hăng đánh tới rất nhiều binh tốt.

Nhưng vào lúc này, Lý Dung đứng ở phía trước nhảy lên một cái.

“Lực!”

Nàng cũng hét lớn một tiếng.

Lập tức một mảnh khí xám bay đến trên người nàng, bám vào bên ngoài thân.

Lý Dung cầm trong tay không biết từ lúc nào, lại lấy ra một thanh trường thương, nhắm ngay sơn dương đen, đột nhiên ném mạnh.

Phốc phốc!

Trường thương như thiểm điện biến mất, sau đó xuất hiện ở chính giữa đầu sơn dương đen, đánh thân thể to lớn của nó bay lên trời cách mặt đất, trôi nổi mười mấy thước, sau đó mới trùng điệp rơi xuống.

Ngao!

Đầu hắc sơn bị đánh ra một cái động lớn, nhưng vẫn như cũ không chết.

Cột đá trong tay nó lần thứ hai đập xuống rất nhiều binh tốt.

Nhưng đáng tiếc chính là, cột đá cực lớn, vừa rơi vào giữa không trung, liền bị đám tháp thuẫn binh hội tụ ra khí xám ngăn trở, nghiêng nghiêng dờn lợc đến một bên mặt đất.

Dưới sự chấn động mãnh liệt.

Hắc sơn dương ngửa đầu gầm thét, trong miệng phun ra lượng lớn sương trắng.

Sương mù quá nồng, dẫn đến ánh mắt Ngụy Hợp dần dần bị ngăn trở, rất nhanh, ngay cả hắn cũng không nhìn thấy tình hình chiến đấu bên trong như thế nào.

Chỉ có thể nghe được tiếng chấn động thật lớn, không ngừng truyền ra.

“Đừng lo lắng, con sơn dương đen này, bản thân đã là nỏ mạnh hết đà, lại thêm có sự phụ lợc trận, lần này vây quét, tuyệt đối không có vấn đề gì.” Lý Trình Cực trầm giọng nói.

“Xoạt trận?” Ngụy Hợp sửng sốt. Không phải lão sư Lý Dung tự mình ra tay vây quét sao?

“Đúng vậy, không phải sư tôn ra tay, mà chủ yếu là xem những quân đội tinh nhuệ này. Trên thực tế, chân thú cấp bá chủ mặc dù có siêu cường tự phục lợc, lợc lượng cũng tăng nhiều. Nhưng đầu cũng biến lớn, đối với quân đội mà nói, ngược lại so với trước khi có dị hóa còn dễ đối phó hơn.” Lý Trình Cực giải thích.

Ngụy Hợp trầm mặc xuống.

Mặc dù có tông sư lược trận, nhưng quân đội tinh nhuệ hàng đầu của thán quốc lớn, thế mà đã có thể nhúng tay vào quyết đấu cấp bậc này rồi sao?

Hắn suy nghĩ cẩn thận, nếu là mình, đối mặt với quân trận như vậy, nên ứng đối như thế nào.

Có lẽ có thể thừa dịp bọn họ còn chưa kích phát tinh trận quân trận, giải quyết đối thủ.

Hay là, dùng tốc độ du kích để giải quyết đối phương.

Hay là dùng độc...

Nghĩ như vậy, chỉ cần không chính diện động thủ, vẫn có thể nghĩ ra biện pháp giải quyết...

Trong lòng Ngụy Hợp an tâm hơn một chút.

Không bao lâu, một tiếng gào thét bi thương truyền ra, sương mù dần dần tản đi.

Một con sơn dương màu đen to lớn âm âm sụp đổ trên mặt đất.

Lúc này trên người nó, hai tay đã sớm bị chém đứt, phần đầu có một nửa không còn, khắp nơi trên lồng ngực là lỗ thủng mấp mô.

Không biết là vũ khí gì tạo thành.

Lý Dung đứng ở một bên, đối diện mấy thủ lĩnh binh sĩ thạp Thuần đang nói gì đó.

Nhìn thấy Ngụy Hợp và Lý Trình Cực tới, Lý Dung vội vàng vẫy vẫy tay với hắn.

“Huyền nhi, tới nơi này. Người không phải muốn nhìn xem cấp bậc bá chủ chân thú như thế nào sao? Lần này đánh chết con Hắc Sơn này, ta cho phép người chọn lựa chiến lợi phẩm, làm lễ vật ta tặng người, tính ở trên phần của ta.”

Lý Dung cười tủm tỉm cất tiếng.

Chung quanh là một vòng người đều thoải mái cười rộ lên.

Làm Tông sư lược trận, Lý Dung tự nhiên có quyền phân chia chiến lợi phẩm.

Dưới tình huống bình thường, nàng đều có thể phân đến phần đáng giá nhất. Còn lại do binh tốt cùng quân bộ phân chia một nửa.

Vì vậy lúc này nàng nói lời này, không ai có ý kiến.

Nghe nói như thế, trong lòng Ngụy Hợp đại động.

Nếu có thể lấy được trái tim của Chân Thú cấp bậc này.

Trong lòng hấn hơi động.

Nhưng chung quanh người quá nhiều, nếu quả thật hấn nhắm vào trái tim Hắc Sơn Dương làm cái gì, chắc chắn sẽ bị phát hiện manh mối.

Hấn áp chế suy nghĩ trong lòng, xem ra muốn tu hành Tam Tâm quyết thì nhất định phải tự mình ra tay, tìm địa phương không có người để tiến hành.

Nhưng mặc kệ nói như thế nào, hấn vẫn lựa chọn trước, muốn trái tim Hắc Sơn Dương.

Tinh hạch trong tim tất nhiên không thể nào cho hấn, nhưng trái tim cũng là một trong những hạch tâm của chân thú.

Vì vậy cũng có giá trị xa xỉ.

Không phải vật liệu quý giá nhất, cũng không tính là rẻ. Lựa chọn của Ngụy Hợp cũng vừa đúng.

Mặc kệ bọn họ nghĩ thế nào, chuyện này, Ngụy Hợp đã chân chính thấy được, đại nguyệt đã bắt đầu dần dần biến chất hệ thống võ lực.

Trận vây quét này, từ đầu tới đuôi Lý Dung thật ra thỉnh thoảng ra tay một chút.

Phần lớn đều là những tháp bảo vệ tinh nhuệ này, kết hợp với đội quân tinh trận tạo lực lượng.

Hai trăm binh tốt có thể đạt tới cấp độ này, vậy nếu nhiều hơn thì sao?

Cho dù không phải tinh nhuệ, nhưng với Đại Nguyệt hiện tại, chắc chắn tố chất của binh tốt bình thường sẽ mạnh hơn Đại Nguyên rất nhiều.

Như vậy... Nếu như Tông sư bị mai phục sớm, bố cục bao vây, thì dù có muốn chạy trốn cũng khó mà chạy thoát được...

Trong lòng Ngụy Hợp sợ hãi.

Rất nhanh, vây quét kết thúc.

Từ ngoài thành trở về phủ Nguyên Soái, Ngụy Hợp vẫn luôn suy tư.

Theo thực lực binh tốt cơ sở tăng lên, theo tinh trận và kỹ thuật phát triển quân trận, từng thời đại thực lực thể áp chế quân thể, tựa hồ cũng đang qua đi.

Quân đội tháng giêng này càng lúc càng mang đến tác dụng cường hãn.

Các cánh cửa Chân Huyết thấp, thậm chí rất nhiều thứ không cần tu hành, trời sinh đã có lực lượng cực lớn và da đồng xương sắt.

Chỉ cần có huyết mạch, căn cơ sẽ không kém.

Quân đội tạo thành như thế, quả thực...

Sau đó, Ngụy Hợp lại theo quân quan sát mấy lần hành động săn bắn tiêu trừ chân thú.

*

*

*

Như hấn sở liệu, chỉ dựa vào quy mô của quân đội, quy mô mấy trăm đến ngàn người, cũng có thể tùy tiện nghiền ép tất cả cao thủ.

Một đầu chân thú cấp độ cực hạn toàn thực, chỉ bị một mũi ngũ tạng tinh nhuệ năm trăm người, một mặt đối mặt.

Liên bị tại chỗ áp chế thành ốc sên, động tác cực kỳ chậm chạp. Sau đó bị nhẹ nhàng chém giết.

Loại khí xám quân trận này, không chỉ có thể giảm tốc độ, còn có thể làm suy yếu phòng ngự của chân thú.

Nhưng theo quan sát của hắn, quân bộ cũng không hoàn toàn là tinh nhuệ như vậy, như Phần Thiên quân bộ, tinh nhuệ hàng đầu như vậy cũng chỉ có sáu trăm người.

Còn lại là mấy ngàn binh lính cấp một.

Nhưng cho dù như vậy, toàn bộ Phần Thiên Quân bộ cũng cực kỳ cường hãn.

Đạt được trái tim sơn dương đen, mỗi ngày Nguyệt Hợp không ngừng hấp thụ tinh hoa huyết mạch trong đó.

Mắt tròn vẹn một tháng mới hoàn toàn khôi phục lại, mất đi sinh cơ.

Sinh mệnh lực khổng lồ của bá chủ chân thú ở đây cũng được thể hiện đầy đủ.

Năm Đại Nguyệt mười tám, ba tháng.

Mưa to trút xuống.

Bên trong phạm vi Đế quốc, sông dài vạn trượng dâng lên, mấy con đê vỡ vỡ đê, lũ lụt tràn lan bao trùm cả bình nguyên, nhấn chìm cả vật và hóa thành.

Gần nửa khu vực phía nam đế quốc không có một hạt.

Định Nguyên Đế sai đại thần khâm sai làm bồi cảnh vương, mang theo vật tư cứu trợ thiên tai, vật tư cứu trợ thiên tai lại đã bị cướp hơn phân nửa trên đường.

Khâm sai vương tư thế bỏ mạng, thiên hạ chấn động.

Đương!

Một thanh cương đao hung hăng chém lên một ngón tay bạch ngọc.

Vẻ mặt cuồng tiếu của sơn phi lập tức ngưng trệ, hắn buông lỏng chuôi đao, lui về sau mấy bước, cảm giác trên thân một mảnh lạnh buốt.

“Quái lạ... Quái vật!”

“Chạy mau ah!! Nữ nhân này chính là quái vật!!”

Lúc này ở phía nam Đại Nguyệt, trên một đỉnh núi hoang vu.

Nguyên Đô Tử nhìn đám sơn phi đang nhanh chóng chạy trốn, quay đầu lại nói với xa phu đang đánh xe sợ ngây người.

“Ta đi một chút sẽ tới.”

Lời còn chưa dứt, thân hình nàng đã biến mất.

Đảo mắt lướt qua trăm mét, nàng một đường theo sơn phi đi tới ven đường trên núi hoang, tìm được cái hang ổ của bọn sơn phi này.

Vốn nàng không định xuất thủ, đáng tiếc... Tại Đại Nguyệt kiểm tra đo lường địa cảnh nghiêm khắc như thế, nàng không thể tùy ý hành động.

Cho nên nàng thường nguy tạo thân phận, sau đó ngồi xe ngựa hành động chung quanh, như vậy cũng có thể giảm bớt mục tiêu, để mặt ngoài nàng không lộ dấu vết.

Đứng trên tường vây sơn phi, Nguyên Đô Tử than nhẹ một tiếng, nhìn sơn phi sợ hãi chạy trốn bên trong.

Đáng tiếc, nửa đường lại bị cướp đường.

Nàng ta tiện tay búng một cái.

Xuy xuy xuy xuy xuy!

Nhất thời một nhánh cây lúc trước tùy ý nắm được bị bóp nát, hóa thành vô số vụn gỗ, nổ bắn ra.

Một mảng lớn sơn phi tựa như tấm bảng gỗ cắm trên mặt đất, nhao nhao chặn ngang nổ tung, ngã xuống đất bỏ mình.

Mấy sơn phi cấp bậc luyện nô bộ dạng cũng giống như thường nhân, bị vụn gỗ đánh gãy phần eo.

Trong lúc nhất thời, sơn trại vừa mới còn ồn ào, đảo mắt đã trở thành một mảnh yên tĩnh tĩnh tĩnh mịch.

Nguyên Đô Tử sắc mặt bất động, xoay người định rời đi.

Chút nhân mạng ấy ở trong mắt nàng, cũng chỉ là cảm giác giẫm chết mấy con kiến ven đường mà thôi.

Chỉ là mới quay người, nàng bỗng nghe được một thanh âm quen thuộc bên tai.

Tiếng khóc la đau thương vang lên, tiếng khóc không còn hi vọng sống sót.

Nếu chỉ là khóc lóc, Nguyên Đô Tử tuyệt sẽ không có phản ứng gì, mấy trăm năm làm nhân sinh làm kiếp này, làm cho nàng đã sớm chán ghét những tình cảnh không ngừng lặp lại này.

Chỉ là, thanh âm này... có chút quen tai, lần trước nghe được, phỏng phát là rất nhiều năm trước kia...

Đôi mắt đẹp Nguyên đô tử ngưng lại, gương mặt nhìn về nơi xa.

Chỗ đó là hướng mà âm thanh truyền tới.

Bốp.

Thân ảnh lóe lên, Nguyên Đô Tử đảo mắt vượt qua trăm thước, xuất hiện trước một căn nhà lá đơn sơ.

Trong phòng có một đám nữ nhân quần áo tả tơi bẩn thỉu.

Tiếng khóc kia, chính là từ giữa đám người này truyền ra.

Nguyên Đô Tử phát tay, sức mạnh vô hình, mở cửa nhà lá.

Trong cửa, một khuôn mặt vô cùng quen thuộc của một đám nữ nhân xuất hiện trước mặt nàng.

“Ngươi!!” Con ngươi Nguyên Đô co rụt lại, kinh lực tựa như mạng nhện, trong giây lát liền bao trùm toàn bộ nhà lá.

Rất nhanh, nàng liền dùng phương pháp đặc thù, xác định khuôn mặt này không phải là chính dung đi ra.

Mà là thuần tự nhiên trưởng thành thật sự.

Nhìn khuôn mặt kia... Nguyên Đô Tử tiến lên một bước, nắm lấy cánh tay nữ tử kia.

Nhưng chỉ đụng một cái như vậy, nàng liền cảm giác tay của nữ tử nóng bỏng vô cùng, huyết khí trong cơ thể cuộn cuộn hỗn loạn, còn kèm theo âm điệu.

“Đây là... Vạn Tỏa Ly Tâm?” Ánh mắt Nguyên Đô Tử trở nên lạnh lẽo.

Loại độc này, giống như đúc với năm đó của nàng!

Đây là một cái bẫy, hơn nữa còn là một cái bẫy cực kỳ bắt mắt.

*

*

*

Đôi phương đã tính đúng rồi, nàng sẽ không để cho nữ nhân trước mắt này chết như vậy.

Tuy nàng chỉ có bề ngoài giống người kia, nhưng đôi mắt với tình huống giống hệt năm đó...

Nguyên Đô Tử không tự chủ nắm chặt nắm đấm.

Nàng ta muốn quay người rời đi, nhưng nhìn khuôn mặt giống hệt nàng ta, lộ ra vẻ thống khổ.

Vạn Tỏa Ly Tâm độc, cần hao phí lượng chân kinh, mới có thể cưỡng ép áp chế. Loại độc này, nói là độc, không bằng nói là một loại ký sinh bệnh.

Là một loại bệnh.

Hấp thu chân khí, sinh ra chân trùng biến dị.

ghét nhất chính là, loại bệnh này không thể chữa khỏi, hơn nữa mỗi lần đưa vào bị áp chế chân khí, lần sau phải truyền nhiều chân khí hơn.

Năm đó An Sa Lục đã bị tiêu hao đến chết. Đây là chất độc không thể giải, ngay cả con thú bá chủ Nguyên Đô này cũng bất lực.

Thành Bạch Tượng.

Trong phủ Nguyên Soái, trong một trạch viện.

Một tay Ngụy Hợp đặt ở trên một trái tim màu đen.

Trái tim lớn chừng chậu rửa mặt, mặt ngoài đã bị dục vật chế thành, khô ráo bóng loáng.

Trong đó tinh hoa sớm đã bị hãm dùng Tam Tâm Quyết hấp thu hoàn toàn.

Nhưng tầng hai Tam Tâm Quyết, hấp thu được trái tim của bá chủ cấp Chân Thú biến dị của tông sư, lại chỉ tiến triển được phân nửa.

Điều này làm cho Ngụy Hợp trong lòng cảm khái, bất quá cũng có thể lý giải.

Nếu như có thể dễ dàng đột phá tầng thứ hai như vậy, Tam Tâm quyết cũng không bị tùy ý lấy ra buôn bán như vậy.

Phóng tay ra khỏi trái tim, Ngụy Hợp nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sau khi đến Đại Nguyệt, cũng đã hai năm. Hôm nay thu hoạch rất nhiều.

Chân kinh đột phá toàn thực, chân huyết cũng đã đến lúc luyện tạng, cũng đã đạt tới bình cảnh.

Lúc này thực lực tổng hợp của hắn, mặc dù không đối chọi một chọi một với tông sư.

Nhưng hồi tưởng lại lúc trước liên thủ với Thái Mạnh, giải quyết Thiên Diện Ma Quân.

Mặc dù chỉ là Thiên Diện Ma Quân bị thương nặng, thực lực tổn hao nhiều, nhưng cũng khiến Ngụy Hợp đối với tông sư thực lực đại khái có lý giải đại khái.

Tông sư, càng nhiều chính là tăng lên toàn diện, thay đổi về chất, thăng hoa.

Tông sư chân kinh hóa kinh thành khí, xuất quỷ nhập thần.

Tông sư Chân Huyết, lực lượng vô cùng lớn, không gì không phá nổi.

“Xem ra, hai bên đều đến bình cảnh, điểm đột phá duy nhất, hẳn là tại tam tâm quyết...” Lúc này trong lòng Ngụy Hợp hiểu rõ.

Thịch thịch thịch.

Chợt có tiếng gõ cửa vang lên.

“Vương Huyền, sư tử bọn họ dự định cùng đi đập thanh, huynh có muốn cùng nhau không?” Thanh âm công chúa Hàn Tuyền ở ngoài cửa truyền đến.

Ngụy Hợp đi lên trước, kéo cửa ra.

Mấy sư huynh đệ đồng môn này của Lý Dung môn, vẫn như trước như cái gì cũng không biết, mỗi ngày tuân tự từng bước, tu hành, du ngoạn, các loại sóng.

Sự biến hóa bên ngoài, thời đại biến hóa, phảng phất như không hề có chút dấu vết nào ở nơi đây.

“Đúng rồi, Hàn Tuyền, lần trước ngươi nói, bản thân ngươi cũng có con đường để mua bán một phần tài liệu Chân Thú sao?” Ngụy Hợp lên tiếng hỏi.

Những ngày qua, hắn cẩn thận suy nghĩ, muốn bí mật thu thập trái tim cần thiết Tam Tâm Quyết, nhất định phải có một thân phận minh bạch an toàn.

“Đúng vậy? Làm sao vậy?” Hàn Tuyền không hiểu cho lắm.

“Có chút ý nghĩ...” Ngụy Hợp không mở miệng trước, có vài thứ cần trải đường, cho nên bây giờ nói ra, không đúng lúc.

Hắn bây giờ tự nhận thực lực tổng hợp lại, sẽ không kém bất luận kẻ nào từ tông sư trở xuống.

Cho nên phương diện an toàn, hắn là vấn đề không lớn, cộng thêm luyện tạng đình trệ thời gian rất dài.

Vừa vặn có thể ra ngoài du lịch một hai, hoàn thành tu hành Tam Tâm quyết, để có thể đánh vỡ bình cảnh.

Nếu không, hơn mười năm thời gian, hắn chưa chắc có thể chờ đợi được.

Ngụy Hợp và Hàn Tuyên ở trong phòng mở cửa nói chuyện, trong đình viện bên ngoài, Lý Trình Cự bồi tiếp một nam tử tuấn mỹ môi như sơn son, mắt đen như mực chậm rãi đi qua hành lang.

Ánh mắt hai người nhìn về phía bên này, đúng lúc chứng kiến tình cảnh Ngụy Hợp cùng Hàn Tuyên cười cười nói nói một chút.

“Thật không biết Hàn Tuyên thích sự đệ của ta gì, nếu nói chuyện hôn nhân của những gia tộc khác, cũng chưa bao giờ giống như nàng, cả ngày chủ động ghé qua trước mặt người ta.” Lý Trình Cự khẽ lắc đầu nói.

“Hắn là tướng mạo thối tha.” Nam tử tuấn mỹ cười nói, người khác không biết khuôn mặt thật của Hàn Tuyên, chẳng lẽ hắn là huynh trưởng tốt nhất của người này?

“Mỗi ngày Huyền đệ chỉ biết tu luyện võ, một viên tâm tư, toàn bộ thời gian, tinh lực đều đặt vào luyện võ, cái gì cũng không có. Hai người sinh hoạt như vậy cũng có thể gom lại một khối, cũng là hiếm có.” Lý Trình Cự thở dài nói: “Ngược lại kẻ ngoan cố như ta lại không có một người bầu bạn. Thế gian này thật sự bất công.”

“Đó cũng là do ngươi chưa tới.” Thanh niên bên cạnh cười nói: “Hơn nữa, không phải vẫn còn có ta ở bên ngươi sao?” Hắn lặng lẽ bóp lấy mu bàn tay Lý Trình Cự.

Lý Trình Cự giật mình một cái, toàn thân nổi lên từng cục da gà.

“Mau đi ra, huynh đệ chúng ta, đừng náo loạn mà quay đầu lại sẽ xé mặt với ngươi.”

“Tiểu Kỷ, ta còn muốn nhìn dáng vẻ của ngươi lần trước. Hoa khôi, ha ha ha ha!” Thanh niên không nhịn được cười to.

Lý Trình Cự lập tức nghiêm mặt, xắn tay áo lên làm bộ muốn động thủ.

Hai người nói náo loạn xuyên qua hành lang chậm rãi rời đi.

Lúc này trong phòng, Hàn Tuyên và Ngụy Hợp cũng đã nói xong.

Ngụy Hợp còn đang phiền lòng tam tâm quyết vẫn đề tiếp theo. dự định đi tra xét tư liệu, mặt khác tìm đường khác, xem có thể giải quyết hay không.

Từ đây liền từ chối đề nghị của Hàn Tuyên.

Ở Hàn Tuyên, hẳn đã nói rõ đường đi mua tài liệu, chân thú.

Sau khi kiến thức được hoạt tính cường đại của tổ chức thân thể Chân Thú, trong lòng Ngụy Hợp cũng nổi lên suy nghĩ này.

Vốn là hẳn lo lắng, sau khi trái tim con thú rời khỏi thân thể sẽ không bảo lưu được hoạt tính vốn có, dẫn đến Tam Tâm quyết không cách nào tu hành thành công.

Nhưng lần này tông sư dị hóa, trái tim bá chủ chân thú, đã cho hẳn một lời nhắc nhở cực lớn.

Trái tim này, coi như bị hẳn hút sạch tinh hoa chân huyết, tinh hoa trái tim, vậy mà còn có hoạt tính yếu ớt. Sinh mệnh lực của nó mạnh mẽ, có thể nói là biến thái.

Như vậy, hẳn mới có con đường đàm phán chuyện mua sắm Chân Thú Tổ với Hàn Tuyên.

“Bất quá... Thật ra là có một con đường... Có thể thử xem.”

Ngụy Hợp nhìn vào trái tim Hắc Sơn Dương trong phòng, trong lòng lại có ý niệm khác.

Hắn tùy ý lấy trong phòng ra một quyển điển tịch, lật xem tìm đọc, sau đó dần dần bên ngoài không còn động tĩnh gì nữa.

Hàn Tuyên và mấy người sư tử cùng ngồi xe ngựa rời đi.

Lúc này hẳn mới khép lại sách, đứng lên, ra khỏi phòng.

Không làm kinh động bất cứ ai, hẳn an tĩnh ra khỏi trạch viện, dọc theo cánh cửa bên hông phủ Nguyên Soái đi ra ngoài.

Giống như không có việc gì đi dạo, xuyên qua phố lớn ngõ nhỏ, rất mau tới một quầy hàng nhỏ bán điểm tâm trà.

Trong quày hàng đã có một ít hán tử lao động, tay trần ngồi ăn điểm tâm trà.

Trừ những người thô kệch này, cũng có thể nhìn thấy nam nam nữ nữ quần áo khảm cứu, ngồi tán loạn, vừa ăn đồ ăn, vừa nói chuyện phiếm khoác lác.

Trà sáng của Bạch Tượng thành này ngược lại là đặc sắc của nơi này.

Là đem lá trà vụn ra, dùng dầu sôi xào thả vào các loại quả táo, thịt, sau đó thêm nước nấu canh.

Nước canh được nấu ra, bánh gạo được nấu từ dầu chiên, ăn xong hương vị ngọt ngào, thích hợp với người có khẩu vị nặng nhất.

Tịch trà điểm này, sau khi Ngụy Hợp tới nơi này, chậm rãi tìm được một cửa hàng cũ.

Tên là: Vương gia trà điểm.

Đương nhiên, Ngụy Hợp tới nơi này, không chỉ vì ăn trà béo.

Hắn tìm một chỗ ngồi xuống, hướng về phía ông chủ trung niên đang mặc tạp dề nói.

“Ông chủ, cho phần lớn nhất trà dầu, thêm mười lăm cái bánh gạo, hai cái bánh thịt.”

“Huyền gia cũng đã đến! Tốt, xong hết ngay!” Ông chủ cũng sớm nhận ra Ngụy Hợp.

Cửa hàng trà dầu giống như hắn, tuy ngẫu nhiên cũng sẽ có quý nhân nếm thử, nhưng cuối cùng thân phận và danh tiếng Vương Huyền đều quá vang dội.

Vì vậy hắn có thể nhớ mãi một lần.

Rất nhanh, một chén trà nóng lớn nhất được mang lên. Mười lăm khối bánh gạo xếp chung một chỗ, hầu như cao bằng cánh tay.

Ngụy Hợp cầm đầu ăn như thức ăn.

Nhưng lực chú ý lại mơ hồ đặt ở trên người một vị khách đã ăn từ lâu.

Vị khách nhân kia để trần cánh tay, trên cổ đeo một cái khăn tay, tóc ngắn da đen, xem ra là một con đường cu li.

“Ta muốn tin tức, có không?” Ngụy Hợp đưa lưng về phía đối phương, trực tiếp truyền âm.

Sắc mặt khỏ lực kia bất động, cúi đầu gặm một miếng bánh gạo.

“Hai tin tức đều có. Ngài muốn nghe tin nào trước?”

Thanh âm hần truyền về, rõ ràng không phải là tiếng nam, mà là giọng nữ cực kỳ quen thuộc của Ngụy Hợp.

Hơn nữa còn là giọng nói của Ma Môn trong lòng.

Trong lòng Ma Môn là tiết điếm trọng yếu luôn liên hệ với hần, ngày thường vì che giấu bản thân, cho nên tinh thông các loại ngụy trang.

Trong đó dịch dung thuật, cũng là một trong số đó.

Nhưng Ngụy Hợp làm sao cũng không nghĩ tới, hán tử khỏ lực này, hần cũng nhìn không ra sơ hở, lại thật sự là do nữ tử xinh đẹp này ngụy trang thành.

Hần ổn định lại, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng.

Nhưng tốt xấu gì hần cũng là người từng trải trải qua sóng gió, rất nhanh khôi phục lại.

“Trước tiên nói Ma Môn pháp thân là Hắc Sơn đó hả?”

“Được.” Trong mắt Vu Tâm lóe lên ý cười.” Trong Ma Môn, Tông sư dùng ngoại hình là pháp thân của sơn dương đen, chỉ có một, đó chính là một nhánh Minh Nghị tông.

Minh Nghị tông đứng đầu, chính là Giác Ma Đổ Lãng. Người này thiên tư trác tuyệt, tâm ngoan thủ lạt, sau đầu có phản cốt, vốn xuất thân Ma Môn còn lại mấy chi, sau đó hấp thu tinh hoa vào tay, liền bắt đầu tự lập môn hộ sáng lập Minh Nghị tông nhất mạch.”

“Bây giờ, một mạch Minh Nghị tông gặp đại nạn, bị nắm chặt đầu vết chân, một đường trèo lên, trong môn đại bại, mà người

này đã sớm cắt đứt liên hệ với chúng ta.” Vu Tâm nhanh chóng truyền âm.

“Minh Nghị tông...” Ngụy Hợp dừng một chút, lại hỏi.” Trừ Đỗ Thái, biết Minh Nghị tông còn có cao thủ nào không?”

“Còn một người là phó tông chủ, trưởng lão bốn người, các đệ tử còn lại nếu làm. Bởi vì phân tán bí mật, cộng thêm trận trước tông chủ dị hóa phát cuồng, bỏ chạy ra ngoài, bây giờ, hẳn vẫn còn ở Đông Châu.” Vu Tâm nhanh chóng trả lời.

“Có thể tìm ra địa chỉ không?” Ngụy Hợp lần nữa nói.

“Được.” Vu Tâm truyền âm nói địa chỉ.

“Tin thứ hai, người người muốn tìm đã tìm được. Ước chừng qua bảy ngày nữa, đội ngũ áp giải hẳn sẽ đi ngang qua thành Bạch Tượng.”

“Ta muốn lộ tuyến cụ thể, tình huống.” Ngụy Hợp lại lần nữa nói.

Người này là đại sư tử Nguyên Đô Tử nhờ hẳn ra tay trợ giúp. Chỉ là không nghĩ tới, người này đã bị cao thủ của Đại Nguyệt bắt được.

“Được. Ngày mai sẽ được đưa đến.” Vu Tâm nhanh chóng trả lời.

Không thể không nói, Ma Môn cùng Ngụy Hợp giao dịch, mặc dù nhiều lần được Ngụy Hợp cảnh báo, giảm bớt tổn thất.

Bởi vậy càng thêm coi trọng hợp tác với Ngụy Hợp.

Sau khi ăn xong sáng sớm, Ngụy Hợp nhận được tin tình báo cụ thể, lúc này cũng không cần chờ nữa.

Trở về thay quần áo, hẳn nhanh chóng lặng yên rời đi.

Đi ra ngoài du lịch, nguy trang thân phận, là chuyện hẳn đã sớm đề cập với đám người Lý Dung trong phủ.

*

*

*

Kỳ thực đã đến bước luyện tạng này, rất nhiều thiên tài vì không bị đối thủ nhằm vào, đều dùng chiêu này.

Đó là nguy trạng thân phận, dùng tên giả, sau đó ra ngoài lịch luyện.

Cho nên hành động bực này của Ngụy Hợp, cũng sớm hơn được Lý Dung cho phép.

Lúc này Lý Dung đứng ở trong thư phòng, đang cầm bút lông, cẩn thận luyện chữ Tĩnh Tâm.

“Đại nhân, Huyền công tử lại lạng lẽ ra ngoài.”

Chợt có một bóng người xuất hiện sau lưng nàng, trầm thấp bẩm báo.

“Bọn Trình Cực đâu?” Lý Dung nhẹ giọng hỏi.

“Lý Trình Cực và hoàng tử Tư Mã Vô Sắc cùng đi đến Túy Hương đình uống rượu.

Tiết Hoạch và Hàn Tuyên công chúa còn có mấy tên đệ tử ký danh, cùng nhau đi ngoài thành Đạp Thanh.

Long Ngũ Phúc, vẫn còn đang ở quán văn võ liệu mạng với người ta.”

“Nhiều người như vậy, kết quả chỉ có Huyền nhi còn đang khổ luyện?” Lý Dung không nói gì lắc đầu.

Lại nói tiếp, từ khi nhìn thấy Vương Huyền Lai, đã ít có người từng thấy hẳn ra ngoài giải trí nghỉ ngơi.

Coi như cùng Cung Lăng Vân và mấy đệ tử quyền quý một chỗ, Vương Huyền cũng không có nhiều thời gian ở chung, mỗi ngày trở về vẫn như cũ khổ luyện công.

“Biết Huyền nhi đi đâu không?” Lý Dung hỏi lại lần nữa.

“Không biết. Người của chúng ta đi theo mất một nửa rồi.” Bóng người trả lời.

“Vậy quên đi. Đến cả chúng ta cũng có thể mất, những người còn lại càng khó đuổi theo. Không trải qua mưa gió ung non thì không cách nào bay lượn bầu trời.” Lý Dung trong lòng lo

lắng, nhưng cũng biết đạo lý, cho nên thở dài một tiếng, phát phát tay.

Bóng người khom người, Bá một cái rời khỏi phòng.

Lý Dung chỉ lưu lại một lần nữa, cầm lấy bút, nhẹ nhàng hạ giấy.

Đại Nguyệt Đông Châu.

Khấp núi đồi hoang vu khô vàng gian.

Một điểm bóng xám tựa như lập loè, đảo mắt liền vượt qua hơn trăm thước, xuất hiện ở một chỗ khác.

Ánh sáng lóe lên giống như thuận di di động, làm cho người ta từ xa nhìn lại, giống như hoa mắt, lại giống như đang phim đột nhiên bị kẹt lại mấy hiệp.

Bầu trời xanh thẳm, nơi xa núi non chập chùng, màu sắc thanh đậm.

Sơn lĩnh gần đó màu xanh đen, mơ hồ có chút đàn khí dị thú qua lại.

Bốp.

Đột nhiên bóng xám dừng lại, đứng trên một ngọn cây, nhìn ra phía xa.

Bóng xám toàn thân mặc áo bào màu xám tro, khuôn mặt chất phác, làn da trắng bệch, dáng người tương đối cường tráng.

Lúc này người này nhìn về chỗ sâu nhất trong mảnh rừng núi phía xa xa.

Nơi đó có một lương đình đứng sừng sững quanh Lan Thúy, đặc biệt dễ thấy.

Trong núi sâu này lại có đình nghỉ mát? Hơn nữa còn là đình nghỉ mát xung quanh không nhìn thấy đường ra vào. Phảng phất như bị người từ trong thành đuổi bắt tới, đặt ở đây.

Người áo bào tro quét mắt trái nhìn phải, đi về phía trước một bước, nhảy xuống, nhẹ nhàng bay xuống, tiến vào đình nghỉ mát.

Trong đình trừ một ít hạt trái cây Hầu Tử ăn còn nhanh chóng nát ra, đó là cành cây lá rụng.

Còn lại cái gì cũng không có.

Người áo bào tro không đổi sắc, lẳng lẳng khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu chờ đợi.

Hắn chính là Ngụy Hợp mới thoát khỏi sự theo dõi từ Đông Châu, ngàn dặm xa xôi tới đây.

Trên đường đi, hắn thay đổi mấy lần ngoại hình, cuối cùng xác định triệt để thoát khỏi tất cả người theo dõi, mới trực tiếp đi tới nơi này.

Mục đích đến nơi này, tất nhiên là muốn nhanh chóng đột phá Tam Tâm quyết.

Đột phá như thế nào, Ngụy Hợp đã có trong lòng?

Chờ đợi không bao lâu.

Chợt, phía xa từng bóng người đang phi thân đến gần nơi này.

Nhưng những bóng người này cũng không cùng một phe, mà chia làm hai nhóm.

Ba người phía trước đang bị đuổi bắt.

Ba người này đều mặc đồ đen, tóc rối bời, đầu mọc sừng dê đen, thân thể đã sắp hóa thành nửa dị hóa.

Bốn người truy tung phía sau, thì mặc quan phục Đại Nguyệt Thiên, xem xét liền biết là cao thủ Nguyệt Thiên.

Mấy người này một đuổi một chạy, nháy mắt nhìn thấy một tòa đình nghỉ mát, đều dừng sò.

Hoang sơn dã lĩnh này, đình nghỉ mát từ đâu tới?

Huống chi, trong lương đình còn có một mặt người chất phác, thân mang áo bào tro.

Ở nơi dã ngoại tràn đầy dị thú này mà còn ăn mặc như vậy, còn dám lẻ loi một mình, dùng mộng nghĩ cũng biết người này không đơn giản.

Ba người bị đuổi bắt lần này là trưởng lão của Nguyệt Ảnh tông Đoàn Thành Hưng và hai đồ đệ của mình, Minh Tâm và Minh Tuyết.

Đoàn Thành Hoan vừa thấy người áo xám trong lương đình, trong lòng mừng rỡ.

Hắn bị người của Nguyệt Thiên phục kích nên đã bị thương, ảnh hưởng tới thực lực, hiện giờ cơ bản không phải là đối thủ của bốn người ở phía sau.

Vốn hắn ta chạy trốn hồi lâu, mắt thấy đã sắp tuyệt vọng vô cứu, lại không nghĩ rằng trong núi sâu này lại gặp được đồng môn!

Đúng vậy, áo bào tro trên người áo bào tro kia, bên trên có tiêu ký ghi rõ Ma môn đặc thù.

Cho thấy, người này căn bản là người trong Ma Môn.

“Tại hạ Nguyệt Ảnh Tông Đoàn Thành Hoan! Kính xin đạo hữu ra tay tương trợ, sau tất có trọng tạ!” Nghĩ tới đây, Đoàn Thành Nhạc lớn tiếng quát.

Hắn dẫn theo hai đồ đệ, chuyên hướng, liền đánh về phía người trong đình.

Về phần đối phương có thể ngăn cản hay không, vậy thì không liên quan tới hắn nữa, chỉ cần có thể cản được nửa khắc là tốt rồi.

Bốn người Nguyệt Thiên phía sau, cầm đầu chính là Tiêu Lâm, một trong chủ tướng Đông Châu.

Chủ tướng, chính là một cấp bậc trong Nguyệt Thiên phân chia, trong Nguyệt Thiên, tổng trưởng là đứng đầu, tiếp đó chủ tướng Thất Quân, chủ tướng lần nữa.

Một vị chủ tướng có thể phụ trách an ổn một thành.

Thất Quân chủ tướng dưới tay, bình thường đều có thể có mấy vị chủ tướng, khu vực đã được củng cố.

Tiểu Lâm và ba phó thủ cũng nhìn thấy người trong đình, trong lòng rung mình, vội vàng lên tiếng.

“Đại Nguyệt Thiên bắt người, kẻ không liên quan chớ phạm sai lầm! Nếu không sẽ cùng bị truy nã!”

Ngụy Hợp ngồi xếp bằng trong đình, ngẩng đầu nhìn đội ngũ hai phe đánh tới bên này.

Hắn ta chậm rãi đứng dậy, vỗ vỗ bụi bặm lá vụn đứng trên người.

Việc này hắn không định tham gia vào, mục đích của hắn cũng không phải tới đây xen vào việc của người khác.

“Các người cứ tự nhiên, ta ở đây chờ mấy người.”

Ngụy Hợp nói được làm được, chỉ ở một bên quan sát.

Bên kia, đám người Đoạn Thành Hoan bởi vì gọi chuyện mà tốc độ chậm lại, cuối cùng bị người đuổi kịp.

Hai bên đường liền đánh nhau.

Người của Nguyệt Thiên xông thẳng tới, giơ tay nhắc chân đều thế không thể đỡ.

Còn ba người Nguyệt Ảnh tông thì nhẹ nhàng quý đi, trong tay thỉnh thoảng đánh ra kinh lực vô hình, có thể tới gần, cực kỳ trơn trượt.

Hai bên đại chiến, lập tức đánh cho từng cây cối chung quanh núi rừng gãy đổ, núi đá vỡ nát, mặt đất cũng thoáng cái là một cái hố to.

Chỉ chốc lát công phu, chung quanh là một mảnh hỗn độn.

Không bao lâu sau, đoạn Thành Hoan kia về sau tài nghệ không bằng người, hai tên đệ tử bị đánh nổ đầu, gã bị vây công, không bao lâu, kêu rên lên ngay cả cơ hội dị hóa cũng không có, liền bị một đao đánh bại, trọng thương ngã xuống đất, bị trói lại.

Ba người Nguyệt Thiên, trừ một người bị thương nhẹ ra thì hai người còn lại đều không bị thương.

Vả lại từ thực lực ba người vừa mới biểu diễn, người cầm đầu trong đó vẫn không hiện ra toàn lực, tựa hồ vẫn còn bảo lưu.

Ngụy Hợp thấy người đánh xong, cũng không lên tiếng, chỉ lẳng lẳng tiếp tục chờ đợi.

Mấy người Nguyệt Thiên định rời đi.

“Ha ha ha! Đám Nguyệt Thiên chó các ngươi chẳng lẽ lại đi bắt nạt kẻ yếu đuối như vậy, thấy cái áo choàng trên người tên này không? Vậy trong ngực hắn không phải vết tích của Thánh môn ta? Không phải tên này cũng là người trong Thánh môn ta, các ngươi dám bắt không?!” Đoạn Thành hoan bị bắt kia đột nhiên cất tiếng cười to.

Ngụy Hợp sửng sốt, lập tức nhìn quanh bốn phía, lại ngoài ý muốn phát hiện, mấy người Nguyệt Thiên rõ ràng thân hình chớp động, mơ hồ lấy hắn làm trung tâm, bao vây hắn.

Đám người này, lại còn muốn động thủ với hắn?

Ngụy Hợp có chút kinh ngạc, quả nhiên là không biết sống chết.

Mục đích của hắn ở chỗ này, tự nhiên là vì đợi được nhánh ma môn thuộc về sơn dương đen, Minh Nghị tông.

Từ trong lòng, hắn có được một tin tức, người của Minh Nghị Ma Môn đang hoạt động quanh năm ở gần đây.

Cho nên hắn tới sớm, chính là vì ôm cây đợi thỏ.

Nào ngờ lại gặp phải chuyện như vậy.

Nguyệt Thiên Tiêu Lâm kia, cũng là bất đắc dĩ, người áo bào tro này vừa nhìn liền biết không đơn giản, hiện giờ càng là quan sát vừa đại chiến xong, còn thờ ơ.

Có thể tưởng tượng được thực lực của hắn ta có khả năng càng phiến toái.

Thật ra nàng hoàn toàn không muốn động thủ với hắn, nhưng không ngờ lão gia hỏa Nguyệt Ảnh Tông kia lại lên tiếng gây tai họa cho Đông Dẫn.

Nói đến Nguyệt Ảnh tông này, nguyên thân của nó chính là Ma Môn Minh Nghị tông, về sau từng có không ít mã giáp, trong đó Nguyệt Ảnh tông chính là một trong số đó.

Lần này nếu không phải bọn họ cẩn thận, thật sự không nhất định sẽ phát hiện dấu vết của Đoạn Thành.

Những người còn lại của Nguyệt Ảnh tông cũng đã rời khỏi nơi đây, đoạn vui vẻ này xem như là một điểm nhân thủ cuối cùng.

Bây giờ còn tốt, nhân thủ cuối cùng này cũng bị bọn họ thành công bắt được. Cứ như vậy, khu vực này cũng coi như thanh tịnh.

“Nể tình trước đó các hạ không nhúng tay vào, khuyên người mau rời khỏi Đông Châu. Nếu không lúc đó Nguyệt Thiên ta tới, sợ rằng người cũng sẽ gặp phiến toái.” Tiểu Lâm trầm giọng khuyên giải an ủi.

Nói xong, nàng không đợi Ngụy Hợp trả lời, ôm quyền dẫn người rời đi.

Nếu nhiệm vụ lần này đã kết thúc, nàng cũng không tiện thêm phức tạp.

Trước đó kết trận tứ tán, chỉ là bản năng cảnh giới mà thôi.

Lúc này, nàng dẫn theo hai người còn lại xoay người mang theo người rời đi.

Ngụy Hợp vẫn bất động tại chỗ, như cũ lẳng lặng chờ đợi, nhìn chăm chú đối phương dẫn người hướng nơi xa rời đi.

Hắn tìm đến Minh Nghị tông tự nhiên là vì tìm kiếm trái tim thích hợp, xem có thể thông qua đám đồ tử đồ tôn một mạch của Hắc Sơn sơn mạch tiếp tục bù đắp nửa tiến độ sau đó.

Chuyện này liên quan tới tầng thứ hai của Tam Tâm quyết trong tương lai của hắn, có thể luyện thành hay không.

Môn tà công Tam Tâm quyết này cho hắn cơ duyên đột phá bình cảnh đặc thù. Chỉ cần có thể đi đến bình cảnh bảo hòa tiến độ, hắn có thể dùng Phá Cảnh Châu cưỡng ép hoàn thành tầng thứ hai.

Đến lúc đó, hai trái tim to lớn trên người, tinh lực toàn thân của hắn sẽ đạt tới mức độ khủng bố chưa từng có người từ trước đến nay chưa từng có!

Ngụy Hợp có dự cảm, cơ duyên tông sư tương lai của mình chính là phải đóng cửa này lại.

Nghĩ tới đây, Ngụy Hợp chợt phát hiện, những tông môn có huyết mạch tương thừa này, hoặc là một loại huyết mạch gia tộc chân huyết.

Dường như chính là lựa chọn tốt nhất để hắn tu hành Tam Tâm quyết.

Nếu là hắc sơn dương hắn không làm được, như vậy Ngụy Hợp sợ là vì hi vọng sau này, đại khai sát giới.

“Đúng rồi.”

Đột nhiên hắn nghĩ đến một ngày, xa xa lên tiếng.

“Mấy vị nếu là người của Nguyệt Thiên, có thể biết, nơi này có một ma môn chi nhánh tên là Minh Nghị tông?”

Ba người Tiểu Lâm đã đi xa, nghe thấy âm thanh đều sững sờ, không ngờ người áo bào tro còn hỏi thăm bọn họ.

Mà Minh Nghị tông?

Đây không phải là tiền thân của Nguyệt Ảnh tông sao?

Tiểu Lâm còn không có phản ứng gì, Đoạn Thành vui vẻ bị tóm, nhưng lại vô cùng hưng phấn.

“Ha ha ha ha!! Lão phu chính là trưởng lão Minh Nghị Tông! Vị cao nhân này, chỉ cần ngài cứu được tính mạng lão phu, ngày sau nhất định sẽ như thiên lôi sai đâu đánh đó cho người!!”

“Người chính là?” Ánh mắt Ngụy Hợp sáng ngời, đứng dậy.

Ánh mắt hắn nhìn về phía Đoạn Thành Hoan, trên mặt lộ ra nụ cười.

“Các hạ, xin chớ tự trách! Chúng ta chính là phân bộ Nguyệt Thiên Đông Châu...” Tiểu Lâm giật mình, còn chưa dứt lời, trước mắt đã nhoáng lên một cái.

Người trong đình kia chỉ trong nháy mắt đã vượt qua hơn trăm mét, xuất hiện trước mặt bọn họ.

Một chưởng Ngụy Hợp nắm lấy Đoạn Thành Hoan hỉ, nhìn bên cổ nàng, quả thật có một dấu hiệu Ma Môn Minh Nghị Tông.

Đó là ký hiệu đặc thù mà Vu Tâm nói cho hắn biết, là ký hiệu đặc thù chỉ có Minh Nghị tông mới có.

“Kết trận!” Đám người Tiểu Lâm đứng bên cạnh lập tức hoảng hốt, biết đã có cao thủ chân kinh khó đối phó.

Ba người lúc này phân tán kết trận, tinh trận trên thân cấp tốc sáng lên, tinh hạch được khảm nạm nhao nhao sáng lên ánh huỳnh quang.

Tiểu Lâm xoay người, tóc dài bay lượn, thân thể bà ta biến đổi kịch liệt, hai tay hóa thành hai lưỡi liềm to như con bọ ngựa.

Đồng thời khoe mặt bộ mặt nó cũng vỡ ra, con mắt biến lớn biến lớn, đồng tử co rút lại, chỗ tròng trắng mắt hiện lên lít nha lít nhít hoa văn tròng mắt màu xanh lục nhỏ bé.

Cứ như con bọ ngựa phục nhãn vậy.

“Giết!”

Tiểu Lâm quát lớn một tiếng, nhảy từ dưới đất lên, song liềm trong tay mang theo kinh phong như lưỡi đao, ầm ầm chém về phía Ngụy Hợp đứng trước người Đoạn Thành.

Phốc!!

Liêm đao đột nhiên rơi vào bên cạnh Ngụy Hợp, vị trí chưa đầy một mét.

Nhưng chính khoảng cách một mét này lại phảng phất chỉ trong gang tấc thiên nhai.

Ngụy Hợp quay đầu lại, bên cạnh vậy mà chẳng biết lúc nào, tràn ngập từng đầu cự mãng màu đen.

*

*

*

Một con cự mãng dài hẹp vờn quanh hắn, giống như sủng vật, lè lưỡi lúu rúu.

“Đi thôi.” Ngụy Hợp đưa tay phất qua xiềng xích trên người Đoàn Thành Hoan. Xiềng xích đứt thành từng khúc.

Hắc mãng bên người lập tức cấp tốc bay vụt về phía ba người Nguyệt Thiên.

Phốc phốc phốc!!

Ba tiếng nhẹ vang lên.

Vị trí ban đầu của ba người chỉ còn lại ba bãi quần áo.

Hắc mãng trở lại bên cạnh Ngụy Hợp, vờn quanh bên người gã.

Đôi mắt Đoàn Thành vui mừng dăm dăm, vừa mới đuổi giết ba thàng cao thủ Tuyên Cơ nửa đêm của bọn họ sao? Trong đó còn có chủ tướng, thế mà lại dễ dàng bị giết chết như vậy?!

“Đi thôi, dẫn ta đi gặp người của Minh Nghị tông.” Ngụy Hợp nhìn về phía người này.

Đã đến cảnh giới này của hắn, đã không còn để trong lòng đối thủ tông sư trở xuống.

Trên thực tế, cho dù là tông sư, hắn cũng chỉ là chưa thực sự toàn lực giao thủ.

Từ rất sớm trước đó, lúc chưa đạt tới toàn chân, đã có thể đối kháng được một đoạn ngắn toàn chân, bây giờ chân kinh chân huyết kết hợp, càng không biết có thể đạt tới độ cao cỡ nào.

“Là...!” Trái tim của Đoàn Thành hoan run rẩy, phong cách của cao thủ Ma môn thì hẳn biết, trước kia cũng còn tốt nhưng gần đây lại không ngừng bị Nguyệt Thiên truy sát và tiêu trừ.

Áp lực nội bộ Ma Môn càng lúc càng lớn, phong cách hành sự của rất nhiều cao thủ cũng càng thêm cực đoan.

Nếu như ngộ nghịch nghịch với người này, sợ là... hậu quả khó lường.

“Những người Nguyệt Thiên kia...” Đoàn Thành Hưng nhin không được nhắc nhở: “Bọn họ hạ truy tung được vật trên người ta...”

Ngụy Hợp đưa tay đặt trên đỉnh đầu gã, nhắm mắt trong chốc lát.

“Bây giờ không còn nữa.” Y mỉm cười thu tay lại.

Đoạn Thành hoan cảm giác loại châm đâm trong cơ thể dị thường kia, xác thực đã không còn, đối với người trước mắt càng kính sợ.

“Để ta dẫn đường! Mời tiên bối!” Lúc này hẳn thả người nhảy lên, tiến về phía tông môn Minh Nghị hôm nay.

Ngụy Hợp theo sát phía sau, nếu vận khí tốt có thể hoàn toàn tập trung tất cả cao thủ trong tâm trí Minh Nghị Tông, có lẽ trái tim thứ hai của hắn cũng sẽ hoàn toàn ngưng kết thành.

Mà trái tim thứ hai, chính là thứ căn bản để hắn ý vào năng lực đột phá tông sư.

Nhìn đoạn thành hoan phía trước dẫn đường, ánh mắt Ngụy Hợp sâu thẳm.

Minh Nghị tông có lẽ có chút vô tội, nhưng trước đó, hẳn cũng hiểu rõ tình huống của chi nhánh này từ trong lòng.

Phân chi này coi như là trong Ma Môn, cũng có thể xưng là ác phái không việc ác không làm.

Đã như vậy, liền để nó trở thành chất dinh dưỡng cho mình để leo lên cảnh giới tối cao.

Bất kỳ cường giả một tông sư nào ở phía sau đều chông chất bạch cốt.

Hiện giờ, hãn Ngụy Hợp và cũng bước lên con đường này.

Vì tương lai, vì đại thế.

Vì trong thời đại sắp cải cách này, vẫn có thể ngăn cản sóng gió ập vào mặt.

Hãn cần lực lượng, lực lượng cường đại hơn!

Viễn Hi, Huyền Diệu tông...

Trên giường lạnh do bạch ngọc đúc thành, lúc này đang nằm một cỗ thân thể phàm nhân phổ thông.

Đó là một cỗ thân thể giống như phàm nhân An Sa Lục.

Nàng hôn mê bất tỉnh, không nhúc nhích.

Bên giường.

Nguyên Đô Tử yên lặng đứng thẳng, nhìn gương mặt quen thuộc lắng đọng ở sâu trong ký ức của nàng.

Cứu hay là không cứu?

Đây là lựa chọn khó khăn.

“Tông chủ... Người này chỉ là phàm nhân, lại trúng kỳ độc như thế... Chỉ sợ nhiều lắm chỉ còn sống được ba tháng. Đây cũng là do độc trên người nàng không phải nhằm vào thân thể mà do bị động hấp thu dưỡng chất.”

Một gã nguyên lão phụ trách Kỳ Hoàng chi thuật trong Huyền Diệu tông bên cạnh, trầm giọng nói.

“.....” Nguyên Đô Tử nhìn khuôn mặt quen thuộc trên giường kia, trong thoáng chốc, dường như lại nhớ tới thời gian bất lực năm đó.

Khi đó, bọn họ cũng nói với nàng như vậy.

Bỏ đi, chúng ta bất lực, độc như vậy căn bản không có thuốc nào chữa được.

Từ bỏ đi...

Từ bỏ đi...

Từ bỏ đi...

Thanh âm kia tựa như ma chú, kích động bên tai nàng.

Nguyên Đô Tử phát tay, tất cả mọi người bên cạnh lạng lẽ lui ra.

Toàn bộ trong sảnh Bạch Ngọc chỉ còn lại một mình nàng.

Nàng yên lặng nhìn người nằm trên giường, trong lòng có vô số ký ức, vô số hồi ức dồn dập cuốn tới.

Nàng có thể ngoan độc với bất kỳ kẻ nào, nhưng duy chỉ có nàng.

Trên đời này, có lẽ thật sự có luân hồi chuyển thế... Nếu không vì sao nàng giống nàng năm đó như đúc?

Trong lòng Nguyên Đô Tử phức tạp khó hiểu, vì sao nàng vẫn ở lại Huyền Diệu tông, chính là vì nơi này là do nàng dặn dò, là nơi nàng sinh ra và trưởng thành.

Nơi này, chấp niệm của nàng.

“Sa Lục...”

Nguyên Đô Tử vẫn tiến lên một bước, vươn tay về phía khuôn mặt vô cùng quen thuộc kia.

Bốp!

Đột nhiên một bàn tay bên cạnh nắm lấy nàng lại.

Là Yên Vô Tửu.

Một tay hấn xách theo bầu rượu, trên người tràn đầy mùi rượu.

“Để ta đi.” Lão nhân này cười ha hả nói, nguyên bản ngày thường có chút mùi rượu làm cho người ta chán ghét, lúc này cũng đã thay đổi hương vị.

“Người không thể xuất hiện chút sơ suất nào. Những lão bất tử như chúng ta đây cũng chẳng có ý nghĩa gì. Cho dù không còn thì cũng không còn.”

Hắn nắm tay Nguyên Đô Tử nặng nề nhấc lên.

“Lão nhân sống nhiều năm như vậy, cũng không sai biệt lắm. Trước khi đi còn có thể giúp người trì hoãn một khoảng thời gian, cũng coi như là có thêm chút công hiến đúng không?”

Nguyên Đô trầm mặc không nói. Nàng muốn mở miệng từ bỏ người trước mặt này, nhưng lời đã đến khóe miệng, lại không biết vì sao nuốt trở lại.

Từng mảnh núi rừng trập trùng liên miên.

Đoàn Thành Hoan dẫn Ngụy Hợp một đường đi rất chậm, rất nhanh đã vượt qua hoàn cảnh Đông Châu, đi tới trước một dãy núi cao cách đại nguyệt địa cảnh ra ngoài một mảnh sơn mạch.

Đỉnh sơn mạch một mảnh tuyết trắng, phía dưới lại là màu sắc giống như thân núi bình thường.

Hiển nhiên là bởi vì thân núi quá cao, mới dẫn đến nhiệt độ đỉnh cao hạ xuống, ngưng tụ ra tuyết.

Hai người nhảy lên cao, đứng ở đỉnh một cây cối, nhìn về phía xa xa thân núi.

“Chính là chỗ này. Không biết tiền bối tìm Minh Nghị tông ta có chuyện gì?” Lúc này Đoàn Thành Hữu cũng lên tiếng hỏi một câu.

Đối với việc lộ diện ngay từ đầu, hắn tuyên bố muốn tìm người xa lạ tông môn, mặc dù được hắn cứu, nhưng trong lòng vẫn có một tia cảnh giác.

“Đều là người trong Thánh môn, có một chuyện, chỉ có người của Minh Nghị tông mới có thể làm được, cho nên hy vọng người của quý tông mở miệng đáp ứng. Về phần thù lao, tự nhiên sẽ không thiếu.” Ngụy Hợp trầm giọng nói.

“Đã như vậy, tiền bối theo ta đi.” Đoàn Thành vui vẻ nhẹ nhàng buông bỏ tâm tư.

Dù sao Ngụy Hợp chính là cao thủ trước mặt hắn, giết mấy tháng ròn rã, nếu không đủ, chỉ cần không phải người quan phủ Đại Nguyệt, thì không thành vấn đề.

Minh Nghị tông là trong Ma môn, có chút đặc thù.

Trong đó am hiểu nhất là thuật giao hợp... đồng thời về mặt dược vật cũng có nghiên cứu. Cho nên số lượng người giao dịch thường ngày cũng không ít.

Đoạn Thành Hoan dẫn Ngụy Hợp đi tới phía trước, xuyên qua một mảnh rừng thâm âm u mang theo mùi hôi thối, phía trước đã sớm có mấy lão giả mặc trang phục màu xanh lục rục rờ chờ đợi đã lâu.

Nhìn thấy Đoạn Thành hoan trở về, nhìn trên người hắn có thương tích mang huyết, lập tức từng người đều biến sắc.

“Đoạn trưởng lão, người bên cạnh người, xin hỏi là...” Một bà lão trong số đó tiến lên trầm giọng hỏi.

Trước đó bọn họ đã nhận được tin tức ngầm, cho nên đã sớm chờ ở đây.

“Đừng nói nữa, hôm nay nếu không phải có vị tiên bối này, ta sợ là ngay cả trở về cũng khó. Trên đường đi hái thuốc, bị mấy thàng Oánh Oánh theo dõi, kết quả rước lấy tên Tiểu Lâm kia.” Đoạn Thành Hoan than thở.

Con người của hắn chuyển động, trong lòng lại nghĩ cách làm thế nào để ép khô vị cao thủ đột nhiên xuất hiện này. Tiên tài trên người hắn có chỗ tốt như thế nào.

Người này lai lịch bất minh, tuy cũng mặc quần áo thánh môn, nhưng chưa chắc đã là người trong thánh môn.

Người này rốt cuộc có mục đích gì, ai cũng không biết.

Cho nên hắn dẫn người tới đây, nếu đối phương có dị tâm gì, cũng có thể phối hợp với cao thủ tông môn, kết trận áp chế.

Bây giờ tông môn trồn đông trồn tây, có thể nói hơi chút nguy hiểm, phải thật cẩn thận ứng phó.

Ngụy Hợp bị đoàn người dẫn lên núi.

Trên đỉnh núi tuyết kia thế mà lại bị một đám người Minh Nghị tông đào ra một cái động tuyết.

Trong tuyết động cực lớn, ánh nến sáng trưng, thế mà tụ tập Minh Nghị tông không dưới trăm người.

Một đoàn người dẫn Ngụy Hợp lên núi vào động.

Trong động, núi non đều đủ, trong đó còn có dấu vết khói lửa nung đỏ.

Đống xương chất đống trong góc đã cao hơn một người.

Có thể thấy được những người này trốn ở chỗ này đã không phải một hai ngày rồi.

Đoạn Thành hoan một đường dẫn đầu, người này tựa hồ ở Minh Nghị tông có địa vị tương đối cao, những nơi hấn đi qua, đều là người khác hành lễ với hấn.

Hấn vừa đi, vừa giới thiệu Ngụy Hợp.

“Minh Nghị tông ta, bây giờ đang trốn ở đâu, đồng thời còn có hai thế lực của Thánh môn nữa.”

Hấn thở dài một tiếng, một bên đi trước dẫn đường, tiếp tục nói.

“Bây giờ đại nguyệt thế lớn, võ giả chân kinh chúng ta tựa như chuột chạy qua đường, không chỗ để đi. Mỗi ngày ăn uống cũng chỉ có thể làm chuyện trong tối, làm trao đổi. Cứ như vậy, không mất bao nhiêu thời gian, chúng ta cũng sẽ không còn gì đáng nói.”

Ngụy Hợp một đường cẩn thận quan sát, từ dưới núi đến dưới tuyết động rải rác, trên đường đi rải rác khắp nơi, ngược lại có không ít đệ tử phân tán ẩn nấp, làm thủ bị.

Mặc dù phần lớn những đệ tử này chỉ có tu vi phổ thông, cao nhất cũng chỉ là võ sư.

Nhưng số lượng thực sự không ít.

Một mình hấn muốn một lưới bắt hết, không thực tế.

“Không biết quý tông tông chủ hôm nay có ở trong động không?” Ngụy Hợp lần nữa thăm dò hỏi một câu.

“Tông chủ lão nhân gia người đang bế quan, hôm nay không tiếp khách. Chẳng qua nếu là quý khách lâm môn, chờ sau khi lão nhân gia người phá quan, ta ngược lại có thể mang theo tiền bối thỉnh chỉ thị, xem có thể gặp mặt một lần không.”

Đoàn Thành vui vẻ trả lời.

Nghe xong câu này là ứng phó.

Sao ngay cả người khác cũng không hỏi mục đích gì, trực tiếp đáp ứng.

Chỉ là lúc này Ngụy Hợp cũng không vạch trần.

Đi vào trong hang tuyết, thỉnh thoảng cũng gặp được một vài đệ tử Minh Nghị.

Số lượng xem ra còn không ít.

Vẫn thỉnh thoảng những đệ tử này áp tải hàng hóa một xe, dùng vải thô che khuất, vận chuyển ra bên ngoài, hiển nhiên là có chút hợp tác với những nơi khác.

Ngụy Hợp lạnh lùng quan sát, vốn định chờ tụ tập người liên động thủ, không nghĩ tới ngược lại có chút thu hoạch ngoài ý muốn.

Minh Nghị tông này, vừa nhìn liền biết không phải đơn độc một mình chiến đấu, mà là ở bên ngoài cũng có liên hệ vận chuyển.

Rất nhanh, Đoàn Thành Hoan dẫn Ngụy Hợp đi đến chỗ sâu trong động, ngồi xuống trong một thạch sảnh mở rộng.

“Tiền bối bây giờ có thể nói, ngài yêu cầu cái gì?” Sắc mặt hắn cung kính hỏi thăm.

“Kỳ thật trong tay ta, có một vụ làm ăn lớn, chỉ có Minh Nghị tông các người, chuyên với đạo này, cho nên không thể không tìm tới cửa. Vụ mua bán này, lại nói tiếp, chỉ có tông chủ các người mới có thể ăn được. Những người còn lại...” Ngụy Hợp nhẹ nhàng lắc đầu.

“Tiền bối nói lời ấy sai rồi, đừng thấy tông môn chúng ta tuy nhỏ, nhưng chúng ta cùng Đại Nguyệt nhiều chỗ, đều có liên hệ hợp tác.” Đoàn Thành vui vẻ nói.

Ngụy Hợp lắc đầu, tiếp tục làm bộ cãi cọ với hắn. Nhưng lực chú ý lại đặt ở phương diện kết cấu huyết động này.

Từ trong lời nói của Đoàn Thành Hoan, hắn đã đại khái đã thăm dò được nội tình của Minh Nghị Tông hiện giờ.

Đương nhiên chỉ có thể là biểu hiện ra bên ngoài, nhưng cũng không sao cả.

Chỉ cần tông sư không ở đây, những chuyện khác đều dễ đối phó.

“Lại nói, bên phía Viễn Hi, chúng ta cũng có liên hệ. Đừng thấy quy mô tông môn của chúng ta không lớn, nhưng giao du rộng rãi...” Đoạn Thành vui vẻ nói, liền khoe khoang nói những tình huống còn lại.

Nhưng nói xong, hấn lại cảm thấy có gì đó không đúng.

Ngồi đối diện Ngụy Hợp, vốn còn đang chăm chú lắng nghe, lúc này lại dần dần nheo mắt lại.

Phảng phất như đang thất thần, hoặc như đang chớp mắt.

“Tiền bối?” Đoạn Thành vui mừng chẳng biết tại sao, trong lòng có chút sợ hãi.

Lại nói tiếp, nếu có thể cùng vị cao thủ tiền bối trước mắt này liên hệ, nói không chừng về sau cũng có thể có chút chỗ tốt.

Chỉ là giờ phút này... Không khí mơ hồ có chút không đúng.

“Lại nói tiếp, Minh Nghị tông các ngươi đãi khách chi đạo, là như thế?” Ngụy Hợp mỉm cười nói.

“Ở đây có thiết lập ít nhất ba tầng tinh trận áp chế, chung quanh còn có cao thủ mai phục chờ đợi.”

Đoạn Thành hoan xấu hổ cười một tiếng: “Tiền bối chớ trách, tông môn chúng ta cẩn thận một chút cũng là chuyện bình thường, bây giờ thế đạo, nếu không cẩn thận, sợ là không thấy được mặt trời ngày mai.”

“Đúng vậy a, như vậy cũng tốt... Nếu không, các ngươi tươi cười đón chào như vậy, ta cũng ngại động thủ rồi. Đáng tiếc...”

Ngụy Hợp vừa nói ra lời này, Đoàn Thành Kinh nghe được liền biến sắc.

“Tiền bối... Đây là ý gì!?” Hấn đứng lên, kinh lực trên người mơ hồ ngưng tụ thành hình.

Sắc mặt Ngụy Hợp không thay đổi, quanh thân vờn quanh từng đầu hắc khí cự mãng.

“Xin lỗi.” Hấn chỉ tay một cái.

Bốp!

Hắc mãng phía sau hấn bỗng nhiên lao ra mấy con, vây quanh Đoạn Thành hoan đánh tới.

Đoạn Thành vui giận dữ hét lên một tiếng, biết không ổn, ngưng tụ kinh lực toàn thân, đánh một chưởng thật mạnh về phía hắc mãng.

Bành!!

Chân kinh cùng chân kinh triệt tiêu, hắc mãng trở nên hơi nhỏ một chút, nhưng thế đi không giảm, trúng ngay lồng ngực hấn.

Tê tê....!

Cả con rắn đen xuyên qua người Đoạn Thành hoan.

Toàn thân hấn run rẩy, thân thể run rẩy, trong nháy mắt miệng liền sùi bọt mép, kinh lực toàn bộ bị triệt tiêu tiêu tán.

Một con hắc mãng kéo hấn chậm rãi đi tới trước người Ngụy Kỳ.

Ngụy Hợp duỗi tay nhẹ nhàng trao một cái.

Phốc phốc.

Một trái tim lập tức xuất hiện trên tay hấn.

Huyết mạch tinh huyết trên trái tim nhanh chóng bị một vết thương trong lòng bàn tay hấn hấp thu vào trong cơ thể.

Huyết mạch này, vừa lúc bị con sơn dương thứ ba hấn còn đang xây dựng hấp thu.

Vốn ngọn núi đen này được tạo thành từ sức mạnh, lúc này thoáng trở nên ngưng thực.

Đoàn Thành Hoan phun ra máu, chỉ vào Ngụy Hợp, một câu cũng nói không ra, mềm nhũn ngã xuống đất, mất đi sinh tức.

“Đừng có trách ta.” Ngụy Hợp bốp nát đã bị hút khô trái tim.

Hấn chậm rãi đi ra khỏi sảnh đá.

Ngoài cửa bỗng nhiên có ba đạo bàn tay xám đen bao bọc kinh lực đánh vào đầu.

Trên ba bàn tay đều mang theo mùi tanh hôi nồng đậm, hiển nhiên đều có kịch độc.

Đáng tiếc, nó không sợ nhất chính là kịch độc.

Một tay Ngụy Hợp vạch ra, tùy ý điễm động ba lần.

Xuy xuy xuy xuy!

Ba tiếng giòn vang, ba đạo nhân ảnh kinh hãi, bay rớt ra ngoài, nhưng chưa kịp bay xa đã bị hắc mãng kéo trở về.

Rất nhanh tim ba người đều bị Ngụy Hợp đào ra.

Hắn rất nhanh bóp nát trái tim khô quắt ném ra, lưu lại ba thi thể, tiếp tục tiến đến một chỗ khác.

Đọc theo đường tiến vào động, hắn sớm đã đem tình huống một đường đi của Minh Nghị tông đều dùng chân kinh cảm giác rõ ràng.

Binh lính phổ thông, hắn không quan tâm, hắn muốn đem thực lực tu hành đến độ cao nhất định, đối với bản thân huyết mạch có ảnh hưởng đến các cao thủ.

Đúng như hắn dự liệu, trái tim của Đoàn Thành Hoan và ba tên cao thủ kia quả thật rất có lợi với hắn.

Vừa mới xây dựng được một nửa trái tim thứ ba, lúc này cũng tăng thêm một phần sáu tiến độ.

“Còn chưa đủ...”

Ngụy Hợp ném ra ba bộ thi thể, lúc này hành động của gã đã dẫn phát động tĩnh nội bộ Minh Nghị Tông.

Rất nhiều đệ tử tông môn nhìn thấy hắn giao thủ với cao thủ tông môn, sắc mặt ai cũng trắng bệch, không nói tiếng nào.

Không hét lớn, cũng không lên tiếng, những người này bỏ lại đồ ngay tại chỗ rồi xoay người bỏ chạy.

Động tác của hắn vô cùng thuần thực, phỏng chừng đã trải qua không biết bao nhiêu lần.

Trong nháy mắt, trong động trước mắt Ngụy Hợp đã không còn ai nữa.

Hắn không đổi sắc, vừa rời một đường đi tới. Hắn cũng không phải không làm gì, độc môn Truy Hồn Hương của hắn cũng vung tới.

Cảm ứng được nơi trước đó đã tiêu ký qua, Ngụy Hợp điềm dưới chân một cái, thân hình trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Ô!!

Đúng lúc này, trong động tuyết đột ngột vang lên tiếng vang bén nhọn.

Như có thứ gì bị dẫn động, kêu dài không ngừng.

Thanh âm bén nhọn không gì sánh được, đâm vào màng nhĩ.

Trong tuyết động, trong một thạch thất khác.

Lúc này người cầm lái Minh Nghị tông đang là người cầm lái, Phó tông chủ Liễu Thành đang cúi đầu thuận mắt, cò kè mặc cả với một người ngồi đối diện.

Bỗng nghe bên ngoài có tiếng động bén nhọn vang lên, Liễu Thành biến sắc, nhanh chóng đứng dậy: “Có kẻ thù bên ngoài xâm nhập, mong khách nhân nhanh chóng rời khỏi mật đạo!”

Người ngồi đối diện thần sắc nghiêm nghị, cũng đứng lên theo.

“Có cần giúp đỡ gì không?” Hắn trầm giọng hỏi.

Liễu Thành còn chưa kịp đáp lời thì cửa đá sau lưng bỗng đùng một cái, truyền ra tiếng va đập trầm trọng.

Liễu Thành xoay người nhìn về phía sau lưng.

Lúc này mặt ngoài cửa đá nặng nề đã sớm hiện đầy vết rạn chằng chịt.

Bành!!

Trong chốc lát, cửa đá nổ tung, đại lượng hòn đá hương trong phòng nổ bắn ra.

Hai người Liễu thành cấp tốc đứng dậy đón đỡ.

Trong lúc nhất thời vụn phẩn trong phòng bay lên, rơi lả tả đầy đất.

“Người nào!” Liễu Thành lớn tiếng hét lớn.

Cửa đá bị phá vỡ, một bóng người áo bào tro chậm rãi đi vào bên trong.

Rõ ràng là mới dọn dẹp Ngụy Hợp nơi còn lại.

Tay phải hắn dính đầy máu, thần sắc bình thản bước vào thạch thất.

“Xin lỗi...”

Cũng không phải là hắn tàn nhẫn, mà là vì đại thế tương lai, không thể không hi sinh.

Dù sao Minh Nghị tông chủ cũng đã chết, những người khác sớm muộn gì cũng phải chết, thay vì chết trong tay Đại Nguyệt, không bằng sớm có lợi cho hắn.

“Người là ai!?” Liễu Thành nghiêm nghị quát.

“Vì tương lai của ta, chỉ có thể ủy khuất các người, hy sinh...”
Ngụy Hợp bình tĩnh nói, ánh mắt không có một tia gợn sóng.

“Người là...Ngụy Hợp?” Người ngồi đối diện Liễu Thành bỗng nhiên đứng lên, phát ra thanh âm kinh ngạc.

Dưới ánh sáng của bích đăng chiếu rọi, cái đầu bóng loáng của người này tương đối bắt mắt, trong đó có một con mắt bị bịt kín, trở thành Độc Nhãn Long.

Hơn nữa hình thể khôi ngô cao lớn của nó, người này... Lại chính là Vu Phục năm đó đã hợp tác cùng Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp cũng sững sờ, không chú ý tới ở chỗ này, thế mà gặp được Vu Phục.

Ánh mắt hai người nhìn nhau, đều giật cả mình, chớp mắt này lại cho Liễu Thành một cơ hội.

Hắn không nói tiếng nào, trên thân cấp tốc phun trào, từng đôi bàn tay kéo theo đạo đạo hắc khí, ngưng tụ ra sơn dương khổng lồ vờn quanh thân thể, phóng tới Ngụy Hợp.

So với những người khác, tu vi Liễu Thành rõ ràng cao hơn rất nhiều.

Chỉ một chiêu này, liền dẫn tới không khí trong thạch thất chấn động, chung quanh lay động, phảng phất muốn sụp đổ toàn bộ.

Hai mắt hư ảnh sơn đen tràn ngập khói đen, đúng lúc này, lóe lên một vòng ánh sáng mỏng rung động nhân tâm quỷ dị.

Ngụy Hợp bị tia sáng này chiếu vào, thần sắc thoáng hoảng hốt.

“Đợi hắn lấy lại tinh thần, Liễu Thành cũng nhằm vào đầu hắn xuất chiêu đánh tới.

Lúc này khoảng cách quá gần, hắn muốn tránh cũng không kịp.

Đương!

Trong chốc lát, một chưởng này của Liễu Thành đánh trúng giữa trán Ngụy Hợp.

Nhưng phát ra thanh âm như trứng gà nện vào tảng đá, một vòng kinh lực triệt tiêu kinh phong khuếch tán ra, tựa như gợn sóng, mở rộng ra bốn phía.

Thần sắc Liễu Thành kinh ngạc rung động, hắn rõ ràng đã nhìn thấy bí kỹ công pháp của mình có hiệu quả, nhưng sao lại như vậy?

Một chưởng này của hắn rõ ràng lại không có bất cứ hiệu quả gì đối với đối phương.

Chỉ là không đợi hắn hoàn hồn, một chưởng Ngụy Hợp thêm điện chớp tới trước.

Năm ngón tay bén nhọn tựa như năm thanh đao nhọn, đảo mắt liền xuyên thấu tầng tầng phòng hộ chân kinh, đâm vào lồng ngực gã.

Quát!

Một mảng máu bay tung tóe.

Ngụy Hợp cưỡng ép đảo trái tim Liễu Thành ở trước mặt Vu Phục ở đối diện ra.

“Đã lâu không gặp, Vu Phục.” Ngụy Hợp có chút cảm khái, trái tim cầm trong tay đặt trên vết thương nơi lòng bàn tay, mặc cho máu huyết trong tay bị tĩnh hóa, bị hấp thu hầu như không còn.

Vu Phục khẽ nhếch miệng, da mặt phát run, đứng tại chỗ nhìn Ngụy Hợp đột nhiên xông vào, sau đó hai chiêu liền giải quyết sạch sẽ Phó tông chủ Minh Nghị Tông.

Trong lúc nhất thời hắn có chút thất thanh, không biết nên nói cái gì cho phải.

Mặc dù mặt của đối phương đã thay đổi, nhưng âm thanh kia, những con hắc mãng quanh quần bên cạnh.

Đối với hắn một mực chú ý Huyền Diệu tông, cũng không xa lạ gì.

Vu Phục nhìn thi thể Phó tông chủ Liễu Thành ở đoạn cao nhất, chậm rãi ngã xuống đất, ngực nhiều ra một lỗ máu.

Lại nhìn nhìn Ngụy Hợp phong khinh vân đạm, đang vút bỏ vũng máu vụn trên tay.

Hắn cảm thấy trái tim của mình cũng có chút đau đớn, da đầu có chút tê dại.

Thực lực Liễu Thành cao hơn hắn ta không biết bao nhiêu lần, nếu không phải thể lực tông môn đứng sau lưng hắn ta, căn bản hắn ta không có tư cách đối mặt nói chuyện với Liễu Thành.

Nhưng hôm nay... Ngay cả đại nhân vật cấp độ như vậy, cũng không phải là đối thủ của Ngụy Hợp...

Trong lúc nhất thời hai người nhìn nhau không nói gì.

Đã qua nhiều năm, lúc trước Vu Phục chưa xuất thủ tương trợ, cũng đã làm cho nhân tình giữa hai người không thiếu nợ

nhau.

Bây giờ mặc dù gặp lại, nhưng lại là dưới tình cảnh như thế này...

“Không nghĩ tới như vậy vẫn bị người nhận ra. Xem ra có vài thứ có thể không dùng đến, nếu không sơ hở quá lớn...”

Ngụy Hợp đá văng thi thể đang dần dần tiến vào chân giới, khiến hắn không nghĩ tới là...

Thực lực của Liễu Thành này, trên thực tế cũng không tệ lắm, có thể mê hoặc được bí kỹ của hắn, thấy thế nào cũng không phải mặt hàng bình thường.

Nhưng không nghĩ tới, hấp thu con người này.... tiến độ của trái tim, tính cả vừa rồi, còn thiếu mất một phần năm.

Trong động tuyệt này, Ngụy Hợp vừa mới một đường đi tới, đánh dấu đã có rất nhiều cao thủ Minh Nghị tông, lúc này cũng đã giết gần hết.

Ngụy Hợp nhìn một chút lỗ hồng cuối cùng, trong lòng tính toán nên đi nơi nào để bù đắp đó.

“Ngụy Hợp... Người bây giờ...” Vu Phục nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Hắn biết, vào lúc này tuyệt đối không được chọc giận đối phương.

Xem điệu bộ của Ngụy Hợp, nếu không cẩn thận bị giết chết một lần nữa ở chỗ này, bên ngoài cũng không biết là ai ra tay.

“Vu Phục tiền bối... Không nghĩ tới sẽ gặp người ở chỗ này. Có lời gì cứ nói thẳng là được.” Ngụy Hợp nếu đã bị nhận ra, cũng không tiếp tục che giấu nữa.

“Tiền bối có thể chỉ điểm một chút không, Minh Nghị Tông trừ bỏ nơi này, còn có nơi nào có thể tìm được cao thủ khác?” Trái tim thứ ba của hắn còn thiếu chất dinh dưỡng, nếu bên này bổ sung không hết, vậy thật sự là phiền toái.

“Vẫn còn, Minh Nghị tông còn có một đệ tử hạch tâm ngoại phái, tên là Hàn Xuân. Kỳ thực tu vi thực không kém là toàn

thư, bất quá bây giờ hẳn không có ở đây.” Vu Phục miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, trả lời.

“Hàn Xuân?”

“Người này tiếm tu tại một chỗ khác trên núi. Người muốn tìm, nên xuất động tìm.”

Nghe nói thế, Ngụy Hợp xoay người, đang muốn đi ra ngoài cửa, chỉ là bỗng nhiên bước chân hẳn dừng lại.

“Tiền bối, không biết tình hình của Chân Khởi hiện tại như thế nào rồi?”

“Thật. Trận trước vì nghĩ biện pháp đột phá Minh cảm, đã bé tử quan. Chuyện vừa mới bắt đầu” Vu Phục thành thật trả lời.

Không phải hẳn muốn thành thật, mà là tư thế Ngụy Hợp tiến vào quá mức dọa người.

Một tay là máu, bên cạnh quanh quần khí đen, hai chiêu giết chết toàn bộ Liễu Thành.

Một màn này, cũng không thể nghi ngờ, Ngụy Hợp lúc này, sớm đã không còn là hậu bối bị hai tên chân nhân rác rưởi của Vô Thủy Tông năm đó, buộc phải dùng hết toàn lực.

Ngụy Hợp gật gật đầu, phóng ra ngoài động.

Việc cấp bách trước mắt không phải ôn lại chuyện cũ, mà là trước tiên bổ sung toàn bộ chất dinh dưỡng cho trái tim thứ ba của hắn.

Sau khi hẳn rời đi không lâu, Vu Phục thở dài một hơi, đi ra thạch thất, nhìn ra bên ngoài.

Bên ngoài tràn ngập một mảnh huyết tinh.

Lúc trước, lúc hẳn đến, trong động tuyết còn náo nhiệt dị thường, lúc này lại phảng phất tử vực.

“Vu Phục, cái này... Bây giờ nên làm gì?” Trong một thạch thất khác, một gã nam tử ăn mặc như văn sĩ hai bên tóc hoa râm, đi ra, nhìn thấy một màn trước mắt, cũng có chút kinh hồn táng đảm.

“Không ngờ người của Huyền Diệu tông lại đến nơi này động thủ? Chỉ là Minh Nghị tông bắt quá chỉ là một trong các nhánh nhỏ của thánh môn ta, lại đắc tội với Đạo Tử Huyền Diệu tông như thế nào?”

Vưu Phục nghi hoặc khó hiểu.

“Bất kể thế nào, vẫn nên rời khỏi nơi này trước đã.” Văn sĩ trung niên thở dài.

*

*

*

“Không phải ta không muốn đi.” Vưu Phục cười khỏ: “Hiện tại cho dù chúng ta muốn đi, cũng phải hỏi ý vị kia một chút. Dựa theo vị kia, hai người chúng ta lúc này nhất định đã bị hạ đồ vật trên người.”

Sắc mặt văn sĩ trung niên khẽ biến, nhất thời cũng nói không nên lời.

Dưới núi tuyết.

Lúc này Minh Nghị tông từng đội đệ tử, đang cực kỳ thuận thục, phân tán ra bốn phía thoát đi.

Thật ra những đệ tử này cũng không phải là người Minh Nghị tông, mà là sau khi các tông môn còn lại của Ma Môn bị tiêu diệt, đều bị Minh Nghị tông thu lấy.

Bây giờ lại xảy ra chuyện, chẳng qua là lại thoát đi.

Sự tình xe nhẹ đường quen.

Không bao lâu, trong ngọn núi xa xa, bỗng nhiên truyền đến một tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Tiếng kêu thê thảm, các đệ tử chạy thoát sợ tới mức toàn thân rùng mình một cái.

Sau đó lại càng nhanh chóng chạy trốn khỏi nơi đây.

Minh Nghị tông vốn đã là Nhật Mộ Tây Sơn, lúc này lại càng cây đổ bầy khỉ tán loạn. Sau khi cao thủ trụ cột chết, đã hoàn toàn không còn hậu duệ.

Vưu Phục cùng văn sĩ trung niên kia hai người, lẳng lẳng xuống núi, ở dưới núi chờ đợi.

Không bao lâu, một đạo bóng xám bỗng nhiên hiện ra, từ trên núi bỗng bành hạ xuống, rơi xuống trước mặt hai người.

“Nhiều năm không gặp, tiền bối sao không dẫn ta đi nhìn Chân Khởi một chút?” Ánh mắt Ngụy Hợp rơi vào trên người Vưu Phục.

Vết máu trên thân nó mặc dù đã sớm bị đánh tan biến mất, nhưng cỗ huyết khí lưu lại kia, vẫn như cũ làm trong lòng hai người không rét mà run.

Minh Nghị tông lớn như vậy, là một trong những nhánh của Ma môn, chỉ trong chốc lát ngắn ngủi mà đã hoàn toàn tan thành mây khói.

Một màn này không chân thật, làm cho Vưu Phục trong lòng nhớ lại năm đó Ngụy Hợp.

Hai bóng người trong lúc hoảng hốt trùng điệp, khiến hấn sinh ra cảm giác quỷ dị mãnh liệt.

“Nếu là Huyền Diệu đạo tử lên tiếng, một chút việc nhỏ, tự nhiên ứng đối.” Vưu Phục Bình Thần, biết năm đó không so với hiện tại.

Đối mặt Ngụy Hợp, đặc biệt là lúc này hấn đứng sau lưng thế lực khổng lồ Huyền Diệu tông, muốn thái độ giống như trước kia đã là không thể.

“Vừa vặn, cũng có một số việc, mời Đạo Tử cùng nhau thương nghị một chút. Bây giờ Đại Nguyệt, tựa hồ lại có dị động.” Vưu Phục tiếp tục nói.

Ngụy Hợp lúc này đang cảm thụ được trong cơ thể vừa mới bổ sung xong ngọn núi thứ ba.

Trái tim mới mang đến cho hấn càng nhiều thân thể biến hóa, loại biến hóa này sẽ lần lượt xuất hiện trong mấy năm kế tiếp.

Nhưng bây giờ, còn chưa đến mức phát sinh ngay lập tức.

“Dị động?” Hấn nghe vậy: “Dị động ra sao?”

“Tuy không biết Minh Nghị tông ở nơi nào chọc phải Đạo Tử, nhưng bây giờ chúng ta thực lực, nhân số càng ngày càng ít. Mấy ngày trước mới nhận được tin tức, bên phía Viễn Hi có không ít môn phái Chân Kính Tông rải rác chạy ra hải ngoại, chỉ trong một đêm đã đột nhiên bị diệt môn.” Vu Phục thở dài: “Ngay cả Kim Liên Tông cùng Vô Thủy tông, cũng có tồn thất không nhỏ.”

“Là đại nguyệt động thủ?” Ngụy Hợp nhíu mày lại.

“Đúng vậy, đã xác định, là Đại Nguyệt Đại Linh Phong tự.” Vu Phục gật đầu.

“May mắn là có Huyền Diệu tông dẫn đầu, liên hợp tông sư các tông tra rõ, phản kích tiêu diệt một đợt thế lực ẩn núp bên này của Đại Nguyệt.” Hấn tiếp tục nói.

Hấn ta đưa mắt nhìn Ngụy Hợp.

“Cho nên, thánh môn chúng ta, quyết định nội bộ, ngồi nhìn đại nguyệt càng ngày càng mạnh mẽ, không bằng thừa dịp này còn có sức đánh một trận, liều chết đánh một trận.”

“Lần này chúng ta tới đây, kỳ thật cũng là tìm kiếm Minh Nghị tông liên hợp gia nhập vào phản kích tuyến, nhưng chưa từng nghĩ tới...” Vu Phục thở dài.

“Phản kích? Các ngươi chuẩn bị phản kích như thế nào, cho dù Huyền Diệu tông ta đích thân đến, không phải ta ý chí người khác, cũng xa xa không phải đối thủ của Đại Nguyệt hôm nay.” Ngụy Hợp lắc đầu.

“Chuyện đó đương nhiên chúng ta biết. Nếu đã quyết định phản kích, tất nhiên Thánh môn ta cũng có lá bài tẩy của mình. Nếu Đạo Tử đồng ý, có thể theo bọn ta tiến về tổng bộ Thánh môn, cùng hộ pháp tả hữu của môn chủ nói chuyện.”

Ngụy Hợp trầm ngâm một chút.

“Nếu có thời gian, thật ra có thể đi gặp mặt một lần, nhưng bây giờ thì không được.”

Bây giờ hấn mới mò được con đường đột phá Tông Sư, lúc này đi tới tổng bộ Ma Môn, đến một nơi đóng đóng Tông Sư, không phải tự mình tìm ngược sao?

Cho dù bây giờ đại nguyệt thể lớn, nhưng Ma Môn có thể ở dưới đại nguyệt mạnh mẽ áp chế, còn có thể kéo dài không suy, có thể thấy được quý bí của nó.

Chỉ là mặc cho Ngụy Hợp nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ra, đám tông sư Ma Môn dự định dùng biện pháp gì để phản kích Đại Nguyệt.

Chênh lệch thực lực lớn bức này, cũng không phải chỉ một hai cao thủ đỉnh cấp có thể bình định.

Chỗ cường đại nhất của Đại Nguyệt là hệ thống Tạo Huyết không lồ, cùng với cao thủ đứng đầu mạnh mẽ nhất đa phần.

Có lẽ bây giờ còn phải gia nhập quân trận.

Những vật này, thực lực chênh lệch cực lớn, một chút kế sách nhỏ căn bản không thể dao động căn bản.

Cùng Vu Phục hỏi thăm tình huống yêu đảng hôm nay, Ngụy Hợp cũng không chậm trễ nữa.

Nếu trái tim thứ ba đã được tái tạo xong, như vậy kế tiếp, nên dùng Phá Cảnh châu đột phá tầng cửa ải Tam Tâm quyết này rồi.

Đắp nặn trái tim cho tốt không có nghĩa là đã hoàn toàn thành Tam Tâm Quyết tầng thứ hai.

Vì vậy sau này hắn còn cần phải trở về, dùng Phá Cảnh Châu cường ép thôi động, đột phá bình cảnh.

Bất quá nếu đã giải quyết bước mấu chốt nhất, sau đó làm từng bước, không ngừng tiến lên phía trước là được rồi.

Từ chỗ Vu Phục, hắn ta biết được, bây giờ đại nguyệt thể lớn.

Yêu đảng bị buộc nhập nhập ma môn, thậm chí không chỉ có thể. Ma môn bây giờ, ngay cả một ít thể lực chân kinh còn sót lại cũng nhao nhao dung nhập vào trong đó.

Cũng như trong hang tuyết này, ngoại trừ Minh Nghị tông ra còn có hai thể lực khác.

Nhưng bởi vì Ngụy Hợp đột nhiên giết chóc, hơn nữa biểu hiện ra thực lực mạnh mẽ.

Hai thể lực còn lại trước khi thăm dò rõ ngọn nguồn thì đều chọn khoanh tay đứng nhìn, che dấu bản thân.

Ngụy Hợp cũng không tùy tiện đi trêu chọc cái khác.

Dù sao trước đó Minh Nghị tông cũng có một vị tông sư tọa trấn, hai người còn lại có thể ở chung thể lực với hắn, cũng tuyệt đối không phải là quy mô nhỏ.

Vạn nhất cũng có tông sư, đến lúc đó thì phiền toái.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ lần này, Ngụy Hợp trực tiếp trở về Bạch Tượng thành. Như trước đó, mỗi ngày đều thành

thành thật tu hành để rèn luyện gân cốt.

Đảo mắt, lại hai tháng trôi qua.

Năm Đại Nguyệt năm thứ mười một tháng.

Một nơi thâm sơn nào đó trong Đông Châu, một đội kỵ sĩ cưỡi ngựa trắng chậm rãi đi về phía trước, dường như đang tản bộ đạp thanh.

Đội kỵ sĩ này, mấy người phía trước là những công tử trẻ tuổi đang mặc hoa phục.

Một nửa sau, là một cỗ vóc người cường tráng khác, rõ ràng là con cháu của một đại gia hỏa tập võ.

Trong đó Hàn Tuyên công chúa và Ngụy Hợp cũng ở trong đó.

Ngụy Hợp cưỡi ngựa đi ở phía sau cùng, thần sắc bình thản.

Bên cạnh hắn, Hàn Tuyên công chúa đang tràn đầy phấn khởi nói về đề tài gì đó. Hai người, một lạnh lùng, một người nhiệt tình, hình thành đối lập rõ ràng.

Lần này là tổ hợp tự do trong Bạch Tượng thành Đạp Thanh.

Cụ thể là ai nhắc lên thì mọi người cũng đã quên mất, chỉ là có âm thanh đề nghị Đế Thanh ra ngoài tản bộ, thưởng thức phong cảnh một nơi phụ cận tên là Cửu Niệm cốc.

Thế là một đám người suốt ngày học tập ở thư viện, con cháu quyền quý đã sớm nhin không được, nhao nhao đáp ứng.

Sau đó, ngay từ đầu đội ngũ chỉ có mấy người, cũng chỉ càng ngày càng nhiều người. Cho đến bây giờ, hơn mười người.

Ngựa đạp đất cỏ xanh biếc, lá rụng bay tứ tán, hương hoa nức mũi.

Cảnh sắc bên ngoài cũng khiến tâm tình mọi người không khỏi thả lỏng.

Hàn Tuyên một thân săn bắn màu nâu, phác họa ra đường cong mỹ lệ, một đôi chân dài mặc quần ngựa, ở hai bên bụng ngựa thon dài, cộng thêm tư thế thân hình cao lớn, đuôi ngựa.

Bức tranh mỹ nhân này thực sự hấp dẫn ánh mắt của không ít người xung quanh.

Nhưng mọi người cũng không dám nhìn nhiều.

Dù sao cũng là công chúa hoàng tộc, cho dù mọi người ở đây tự tin đến mấy cũng không đến mức cho rằng mình có thể tùy ý mạo phạm hàn tuyền.

Chớ nói chi, vị công chúa này còn là thiên tài biến thái Vương Huyền Huyền, đã có hôn ước. Bây giờ ở Bạch Tượng thành, đều biết trình độ khoa trương của Vương Huyền.

Chỉ trong hai năm ngắn ngủi đã đột phá đến cảnh giới luyện tạng.

Không ai nguyện ý vì nữ sắc mà đắc tội thiên tài đỉnh cấp tiền đồ vô lượng như vậy.

“Nghe nói Cửu Niệm cốc tựa hồ có truyền thuyết gì đó đã lâu lắm rồi. Nghe đồn mấy trăm năm trước có một con chân thú bá chủ đi ngang qua nơi đây, khát nước khó nhịn, vì vậy liền tìm kiếm nước ở khắp nơi...”

Lúc này trong đội ngũ phía trước cũng truyền đến tiếng nói chuyện. Có người vừa nói vừa bắt đầu thảo luận quá khứ của Cửu Niệm cốc.

Ngụy Hợp đi theo phía sau, có thanh âm truyền đến, nhưng gã cũng không cảm thấy hứng thú.

Những câu chuyện này dùng để lừa gạt trẻ con còn được, nhưng ở chỗ hấn, cũng giống như vậy.

“Nghe nói gần đây tranh đấu trong Phật môn cuối cùng cũng có kết quả. Đệ nhất cao thủ của Phật môn, dưới tiền đề Ma Đa quốc sư chưa tham dự cũng có thể nói ra tên.”

“Cái này ta biết, Phật Môn lúc trước thi đấu, duy trì trật tự cuối cùng của trận quyết chiến, tham dự chứng kiến kỷ lục, liền có người là trưởng bối Hoàng gia ta.

Sau khi trở về, trong nhà ta cũng đã biết trước cái tên trên thứ hạng này.” Một người trong đó khẽ ngạo nghễ nói.

Lời vừa nói ra, lập tức một đám người công tử lên tiếng, nhao nhao nghe ngóng tin tức trong đó.

“Người không có hứng thú sao?” Hàn Tuyên công chúa phóng ngựa thoáng rút lại phía sau, nhìn về phía Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp lắc đầu.

“Người khác có lợi hại hơn nữa cũng chỉ là người khác.” Hãn thân nhiên nói.

“Được rồi, không hồ là người có chí khí phá cảm huyết mạch, có chí khí! Vậy qua trận này, trong Giác Đấu Tràng của ta lại có một nhóm người mới tới, người có muốn qua đây xem không?” Hàn Tuyên công chúa hỏi.

“Không được, có chút việc phải làm.” Ngụy Hợp lắc đầu.

Nguyên Đô Tử Sư Tôn muốn hãn hỗ trợ cứu trợ người, lúc trước bị hãn tìm quan hệ lạng lẽ cứu thoát.

Chỉ là người kia... Một mực được hãn nuôi ở trong một căn phòng ngoài thành, mỗi ngày tiêu tiền mời người cố định đưa đồ ăn qua cho hãn.

Tiếp theo cũng nên tìm thời gian đưa đến Hải Châu, để người của Huyền Diệu Tông tiếp nhận.

Đương nhiên, trừ những việc này ra, kỳ thật hãn không có hứng thú với hoạt động của bọn Hàn Tuyên công chúa.

Những người này, mỗi ngày nếu không ra ngoài chơi thì chính là tiệc rượu. Không hề mới mẻ.

Lãng phí sinh mệnh vào dạng hoạt động vô nghĩa này, theo Ngụy Hợp thấy, quả thực lãng phí.

“Vậy sau này cùng đi Phật Tự cầu xin được không?”

“Vô nghĩa.”

“Thương hội trong thành tới một nhóm kỳ trân, không bằng chúng ta cùng đi giám định thưởng một chút? Nếu có hứng thú cũng có thể mua về ngay lập tức.”

“Đồ chơi này đã sớm xem đến chán rồi.”

“Vậy chúng ta tới Tàng Thư Các đọc sách?”

“Cái này không sai.” Ngụy Hợp gật đầu.

“Ha ha.” Hàn Tuyên ở chung lâu ngày, cũng dần dần lộ ra bản tính không cách nào che dấu của mình, lúc này cười lạnh vài tiếng.

“Cả ngày không tu luyện chỉ đọc sách, người nói xem người rớt cuộc có phải là nam hay không?”

“Ta có phải là nam nhân hay không, người có muốn tới nghiệm chứng hay không?” Ngụy Hợp nhàn nhạt trả lời.

“...” Hàn Tuyên lập tức ghen lời, tuy kinh nghiệm lý luận của nàng cực kỳ phong phú, nhưng kinh nghiệm thực chiến bằng không.

Mà thân thể của nàng cực kỳ mẫn cảm.

Mỗi khi vẽ xong, nhiệt huyết sôi trào, bản thân nàng cũng tiện thể kết thúc việc này. Thật sự là trên chân thương ngược lại khiến nàng không khỏi run sợ.

“Được rồi, tên nhóc nhà người thật không thú vị.” Hàn Tuyên thở dài, “Đúng rồi, nghe nói người tiến vào luyện tạng tích lũy kỳ rồi hả?”

“Đúng vậy a, làm sao vậy?” Ngụy Hợp gật đầu.

Trái tim thứ ba bây giờ đã hoàn thành, hấn trở về, liền dùng Phá Cảnh Châu tại chỗ phá vỡ bình cảnh, thuận lợi bước vào giai đoạn thứ hai Tam Tâm Quyết.

Cũng chính vì vậy, ngày nào hấn cũng cảm thấy lực lượng cơ thể mình đang không ngừng tăng lên.

Giống như lúc trước.

Với tốc độ của thân thể hấn bây giờ, dùng tốc độ mỗi ngày không ngừng tăng phúc, không ngừng chồng lên nhau.

Đến bây giờ còn chưa ngừng biến hóa.

Mà thân lực huyết mạch của cơ thể hấn đã đột phá hai mươi vạn cân.

Lúc trước hấn không dùng bí kỹ, hấn là khoảng mười bảy vạn cân, bây giờ trái tim thứ ba đã hoàn thành, lực lượng huyết

mạch của thân thể Ngụy Hợp trong khoảng thời gian ngắn đã tăng lên tới mức khoa trương bậc này.

Hiện tại, toàn thân hẳn không cần thật lực và lực hút, chỉ riêng thần lực Chân Huyết bên này và Hồng Quyết đã đột phá đến hai mươi ba vạn cân.

Lực lượng bậc này, sơ bộ đã đạt đến cấp độ kim thân trong chân huyết.

Cho nên, mặc dù cảnh giới Ngụy Hợp lúc này không cao, nhưng thực lực thực tế, hẳn là biểu hiện bên ngoài đạt đến cấp độ kim thân.

Kim thân yếu nhất là phải hai mươi vạn cân cự lực trở lên.

Lúc này Ngụy Hợp, xem như vừa vặn chen vào trong đó.

“Được rồi, người đã ở đâu cũng không muốn đi, vậy quên đi. Đúng rồi, ta từ ca ca tử bên kia nhận được tin tức. Qua trận này, đại quân thiên tài do Đại Nguyệt Cửu đại quân chọn lựa ra, sẽ có cơ hội đạt được mười ba dị bảo Chân Huyết sử dụng, để triệt để đột phá cửa ải dài đằng đằng.”

“Không phải nói giai đoạn luyện tạng này, nhất định phải chậm rãi tích lũy chất biến sao? Còn có biện pháp tăng tốc?” Ngụy Hợp kinh ngạc nói.

“Biện pháp thì có, nhưng các người phải tự mình đi.” Hàn Tuyên giải thích: “Hiện giờ hoàng triều Đại Nguyệt ta có mười ba dị bảo Chân Huyết. Những dị bảo Chân Huyết này, mỗi một loại đều chỉ có hiệu lực thời gian cực ngắn, nhất định phải lập tức phục dụng hoặc xạ dịch. Nếu không sẽ mất đi hiệu lực.”

“Thập Tam Chân Huyết dị bảo?” Ngụy Hợp nghe vậy, hai mắt cũng sáng ngời.

“Không sai. Mười ba loại dị bảo này, trong đó có bảo vật đặc thù rút ngắn luyện nội tạng. Bất quá... Những thứ này đều là đại nguyệt chí cao bất truyền chi bí. Ngay cả người, cũng vốn không có tư cách hưởng thụ.” Hàn Tuyên nghiêm mặt nói.

“Vậy hiện tại như thế nào?” Ngụy Hợp nhíu mày.

“Nghe nói là Lý Dung Nguyên soái, dùng phượng huyết bản thân trao đổi lợi ích tông sư khác, mới cho người một cơ hội tranh thủ danh ngạch. Nguyên bản những danh ngạch này, đều đã sớm có định số, sớm đã bị chia rồi. Hôm nay lại bị ngành sinh gạt ra một người.

Nói nhiều như vậy chính là muốn người phải cẩn thận, người bị người đẩy xuống kia, sau lưng cũng không phải là người hiền lành gì. Mặc dù thiên phú của người cường hãn, nhưng hiện giờ chỉ là cảnh giới luyện tạng.”

Hàn Tuyên nghiêm túc nói: “Có lẽ chờ trăm năm sau, người có thể áp chế đối phương, nhưng bây giờ, khi người còn chưa trưởng thành, nếu đối phương khiêu khích, nhớ đừng kích động.”

“Yên tâm, người nhìn ta giống người xúc động không?” Ngụy Hợp cười nói, nhưng trong lòng lại nghĩ đến Lý Dung.

Vị Chân Huyết sư tôn này đã vì hắn mà trả giá quả thật không ít.

Điều này làm cho trong lòng hắn càng nghĩ tới việc phát sinh trong tương lai, có chút áy náy.

“Dù sao người cũng phải cẩn thận.” Hàn Tuyên dặn dò.

“Đúng rồi, người vừa mới nói, Thập Tam Chân huyết dị bảo, danh ngạch lúc trước đã sớm được định rồi, còn người bị ta đẩy xuống kia, là bối cảnh gì?” Ngụy Hợp bỗng nhiên hiếu kỳ hỏi.

“Là con trai duy nhất của Thái hậu, Trần Yên Sơn.”

“...” Ngụy Hợp không phản bác được, được rồi, xem ra đúng là bối cảnh rất mạnh mẽ.

“Dị bảo Chân huyết của Đại Nguyệt Thập Tam kia, bao lâu mới có thể sử dụng một lần? Một lần có thể cho bao nhiêu người sử dụng?”

“Mười năm một lần, một lần có thể cho năm người dùng. Cho nên nói, sư tôn Lý Dung vì người trả giá bao nhiêu lợi ích trao đổi, người biết rồi chứ?” Hàn Tuyên công chúa lúc này cũng có chút ghen tị.

Như Lý Dung, tông sư toàn lực ủng hộ đệ tử mình, coi như là nàng, cũng có chút hâm mộ.

Mặc dù nàng là hoàng tộc nhưng công chúa hoàng tử hoàng tộc nhiều. Không phải ai cũng có thể được một vị đại lão quân bộ chiếu cố khắp nơi.

“... Tốt rồi.” Lúc này Ngụy Hợp quả thật có chút cảm động đối với cử động của Lý Dung, nhưng nhiều hơn, chính là chờ mong.

Lặng yên không một tiếng động, bản thân lại nằm thẳng một danh gạch trần quý như vậy.

Mà nợ sư tôn Lý Dung, lại nhiều hơn...

Hai người trong lúc nhất thời không nói nhiều nữa, Ngụy Hợp đang nghĩ xem sau này sẽ phát triển thế nào.

Còn Hàn Tuyên thỉnh thoảng vuốt cằm, đôi mắt đẹp nhìn loạn xung quanh, không biết đang quan sát cái gì.

Đúng lúc này, bỗng nhiên một tiếng hét thảm vang lên từ phía đội ngũ phía trước.

A!!

Tiếng kêu cực kỳ thê lương, còn chưa kéo dài đã bị chính giữa cắt đứt.

Trong lòng Ngụy Hợp giật mình, giương mắt nhìn tới phía trước.

Chỉ thấy mấy tên hộ vệ chân huyết cao thủ, đã cùng từng tên thích khách đánh nhau.

Tổng cộng có năm người, đều là áo đen che mặt.

Trong đó bốn người ngăn đám cao thủ hộ vệ, còn lại một người, đang rút đoản đao từ lòng ngực một gã công tử cường tráng ra.

Xem thân hình gầy yếu còn có đao đao trên người quanh quần thật đúng là mạnh.

Ngụy Hợp liếc mắt một cái liền nhận ra, đó là cao thủ hệ thống chân kinh.

Mà bị giết chết, chính là con trai trưởng của hộ bộ là Bành
Trình Vũ.

Bành Trình Vũ hung hăng ương ngạnh, thanh danh trong thành không tốt, nhưng nếu nói ác hành thì quả thật không có.

Nhiều lắm chỉ quấy rối rồi hại chút tài vật, thêm nữa chính hắn cũng chỉ là khai thân thực lực bình thường, căn bản không đủ để hấp dẫn cao thủ cấp bậc khác ám sát mới đúng.

Trừ phi, đối phương nhắm vào cha hắn.

Trong đầu Ngụy Hợp hiện lên ý niệm điện quang hỏa thạch, lúc này hắn đột nhiên cảm giác bên cạnh có tiếng xé gió chọt lóe lên.

“Cẩn thận!” Hắn vội vàng thò tay ra, đè đầu Hàn Tuyên công chúa ở bên cạnh xuống.

Xuy!

Một lưỡi dao sắc bén chọt lóe lên trước người công chúa Hàn Tuyên, thiếu chút nữa đã xuyên qua cổ nàng.

Nếu không phải Ngụy Hợp đè xuống đầu nàng, chỉ sợ hiện tại đầu nàng đã bị chia lìa, chết đến không thể chết thêm.

“Đừng lưu lại người sống! Giết chết những thiên tài này!” Hắc y nhân cầm đầu hai mắt như điện quét qua đội ngũ.

Ngay sau đó, hai bên mã đội lại lần nữa có thêm nhiều người áo đen nhảy ra.

Những người này che kín mũi miệng, trên người thật đúng là từng đạo ngưng tụ, vậy mà toàn bộ đều là Chân Cảnh.

Hơn nữa nhìn trên người bọn họ kinh lực lực có mạnh có yếu, thuộc tính cũng khác nhau, có thể đoán được nhóm người này căn bản là do mấy thế lực tổ hợp lại với nhau mới có thể thành công.

Hí hí luật pháp!!

Ngựa nhao nhao chấn kinh, phát ra tiếng kêu sợ hãi.

“Xuống ngựa!” Trong đội ngũ màu xanh bước ra, không phải ai cũng là phé vật.

Những quyền quý nhị đại này, cũng không thiếu người nhạy cảm, ngay lập tức liền hét lớn nhắc nhở mọi người.

Đội ngũ Đạp Thanh tổng cộng có hơn mười người, lúc này cao thủ hộ vệ bên người mỗi người bọn họ đang ra sức kéo dài thời gian tập kích đám người áo đen.

Trong đội ngũ cũng có mấy người, thực lực không tệ, còn đang đau khổ chèo chống.

Mà những người còn lại, đã bị những tên áo đen ra tay nhẹ nhàng chém ngã.

Trong mắt những hắc y nhân này hiện ra vẻ cừu hận âm trầm, nguyên một đám ra tay không lưu tình chút nào, đều là tử thủ.

Trong nháy mắt, trong đội ngũ đã ngã xuống hơn phân nửa.

Cung Lăng Vân cũng đang giao thủ một cách khó khăn với một người áo đen.

Rất rõ ràng thực lực của hắn thua xa đối phương, bất kể hắn bạo khởi cự lực thế nào, nhưng mãi không đánh tới Hắc y nhân, ngược lại bị một đao kia dễ dàng vạch phá thân thể, lưu lại miệng máu.

Cao thủ chân kinh, càng hậu kỳ thì tốc độ càng nhanh.

Cao thủ chân huyết, càng hậu kỳ thì lực lượng phòng ngự càng mạnh.

Hai sự khác biệt rõ ràng chính là ở chỗ này hiển lộ ra.

Ngụy Hợp che chở cho Hàn Tuyên công chúa, sắc mặt ngưng trọng, sau khi tránh được toàn bộ kinh lực phi đao vừa rồi, nhìn xung quanh.

Chung quanh rừng đầu đầu cũng có bóng người áo đen, không biết số lượng đối phương đã đến bao nhiêu.

“Đi theo ta!” Hắn bắt lấy bả vai Hàn Tuyên công chúa, thả người nhảy lên, lưng ngựa nhảy lên một cái.

Hai người bay lên trời, đánh tới phía sơn lâm bên cạnh. Cùng lúc đó, Ngụy Hợp đột ngột giơ tay đánh một cái.

Một luồng hàn quang bắn thẳng về phía người áo đen đang giao thủ với Cung Lăng Vân.

Hàn quang tập kích, bức Cung Lăng Vân đối diện với Hắc y nhân ánh mắt khẽ biến, động tác bị ép đổi nói, lui về phía sau mấy bước.

Cung Lăng Vân nhân cơ hội nhảy theo, đuổi theo hướng hai người Ngụy Hợp.

“Đuổi theo!” Thủ lĩnh Hắc y nhân hung hăng chém bay một tên hộ vệ cao thủ, nhìn ba người thoát được, lạnh giọng hét lớn.

Lập tức có sáu tên áo đen thả người đuổi theo sau ba người Ngụy Hợp.

Không còn ba người Cung Lăng Vân và Ngụy Hợp, một nhóm công tử tiêu thư còn lại nhao nhao bị chém ngã.

“Mang hết xuống, chờ qua một thời gian ngắn dùng làm tài liệu cùng sử dụng!” Thủ lĩnh áo đen che mặt lạnh giọng nói.

“Vâng!”

Một đám người động tác nhanh chóng, đảo mắt liền mang đi toàn bộ vết tích chiến đấu cùng đám người bị bắt mang đi, xử lý sạch sẽ.

Ngụy Hợp dẫn đường, mang theo Hàn Tuyên công chúa và Cung Lăng Vân nhẹ nhàng xuyên qua vòng vây, theo sát phía sau là một đám người áo đen.

Không chạy bao xa, bỗng nhiên Ngụy Cương vừa vặn dừng lại, đứng vững tại chỗ, quay người lại.

Sáu gã áo đen dồn dập rơi xuống đất, vây ba người vào chính giữa.

“Người có được không đó?” Hàn Tuyên công chúa bị bắt đau bả vai, trong lòng có chút lo lắng.

“Không được thì chết.” Ngụy Hợp thản nhiên nói: “Sợ cái gì?”

“Đám người kia đúng là to gan lớn mật.” Cung Lăng Vân ở bên cạnh cắn răng nói: “Nơi này cách Bạch Tượng thành gần như vậy, chắc hẳn bây giờ trong thành đã phát hiện không đúng, người đã tới cứu viện!”

Ngụy Hợp nhìn về phía sáu người chung quanh.

“Rốt cuộc các người là ai?” Hấn không nghĩ rằng đối phương là người của Ma môn, dù sao Ma môn cũng có liên hệ với hấn.

Đương nhiên, cũng có thể là ma môn nội bộ âm ỉ hỗn loạn, các đại thế lực loạn cào cào. Nói không chừng là một mũi chó trong đó vội nhảy tường, toàn lực động thủ với đám người này.

“Giết bọn chúng!” Một trong những người áo đen quát chói tai.

Bốp!

Sáu người đồng thời rút đao, hư ảnh lục mãng ba mắt chọt lóe qua trên thân sáu người.

Sáu đao đao mang khùng bổ ngang với cảnh giới toàn Chân Đan, trong chốc lát mang theo sóng khí, hóa thành sáu đao lục quang, phóng tới ba người Ngụy Hợp.

Sắc mặt Ngụy Hợp lạnh như băng, đã chuẩn bị sẵn động thủ giết người bất cứ lúc nào.

Nếu chỉ dựa vào tu vi chân huyết hấn luyện tạng hôm nay, nếu muốn ứng phó sáu người trước mắt, không thể nghi ngờ là rất khó.

Trong sáu người này, ít nhất có hai người là đoạn cao nhất. Tuy không nắm giữ được vẻ mờ mịt, nhưng cường độ kinh lực của đoạn cao là thật.

Từ khi nào mà toàn bộ Cao Đoạn lại không đáng giá như vậy?

Đám cao thủ này hoàn toàn không biết từ đâu tới?

Bọn họ giống như tảng đá thoáng cái đã xuất hiện, đột nhiên quân bộ phong tỏa trùng trùng điệp điệp xung quanh, đột phá mạng lưới tình báo trùng trùng của Nguyệt Thiên xung quanh, đột nhiên xuất hiện trước mặt một đám con cháu quyền quý.

Hơn nữa... sức lực của bọn họ... có chút không đúng!

Hai mắt Ngụy Hợp híp lại, cảm nhận được sáu người này thật đúng kinh lực, mơ hồ có chút không đúng.

Những kinh lực này cực kỳ táo bạo, không ổn định, hơn nữa dường như còn chưa đủ tinh thuần. Phảng phất như là lợi dụng bí pháp gì đó cưỡng ép cất cao ra.

Leng keng leng keng leng keng!!

Sáu con lục mãng tựa như sáu đường thẳng, kết thành hình dạng bông tuyết, đánh tới ba người ở trung tâm.

“Giết!” Trong tiếng gầm gừ mang theo giác ngộ điên cuồng liều chết.

Thật đúng là kinh lực mang theo trận trận cuồng phong, thổi cho bãi cỏ cùng cây cối chung quanh tạo thành hình dáng nghiêng ra phía ngoài.

Kịch độc ẩn tàng trong đó theo gió phiêu tán, còn kèm theo lực ăn mòn cường hãn đặc thù. Nơi nó đi qua, cỏ xanh khô vàng, cây cối khô cứng.

Những lực ăn mòn này, trừ đặc tính thực sự mạnh mẽ của bản thân ra, còn có một phần là đặc hiệu của công pháp sáu người này.

Khuôn mặt Hàn Tuyên công chúa tái nhợt, nhắm mắt như chờ chết.

Cung Lăng Vân nghiêng răng nghiêng lợi, vận dụng sức mạnh toàn thân, chuẩn bị liều mạng đánh cược một lần.

Toàn thân Ngụy Hợp dần dần hiện lên lốm đốm, tùy thời chuẩn bị toàn lực động thủ, đánh ngất hai người rồi giải quyết sáu người.

Lấy tu vi luyện tạng của hắn, vô luận như thế nào cũng không thể ứng phó được cục diện trước mắt này.

Trên lý thuyết, khí lực mà hắn biểu lộ ra là mười bảy vạn cân, đã gần bằng với võ giả chân huyết cảnh giới Thần lực Bò Tát.

Nhưng thực chiến không phải xem khí lực, cảnh giới Bồ Tát mang theo rất nhiều đặc kỹ, đối ứng với rất nhiều bí kỹ, tuyệt sát đối ứng với cảnh giới, còn có cấp độ khủng bố kia tự lực khôi phục cùng với da đồng xương sắt, các loại đặc hiệu, hẳn đều không thể bằng vào tu vi chân huyết để chống lại.

Cho nên nếu muốn giải quyết cục diện này, nhất định phải dùng đến chân kinh hoặc bí kỹ.

Vào thời khắc mấu chốt này.

“A di đà phật!” Chợt một tiếng phật hiệu vang vọng xung quanh.

Sáu đạo lục mang bay vọt đến một nửa, liền bị một đạo cường tráng tăng nhân đột ngột xuất hiện trước người Ngụy Phù, một tay trao.

Phốc!

Sáu đạo lục mang giống như bọt biển bị một tay tăng nhân này bóp nát.

Tăng nhân dưới chân đạp đất.

Ầm ầm!

Một tiếng vang thật lớn, sáu vết rạn nứt từ dưới chân hẳn cấp tốc lan tràn ra, vọt tới trước sáu tên áo đen.

Một mảnh phốc phốc phốc vang lên liên tục.

Sáu người nhao nhao hộc máu bại lui, ánh mắt hoảng sợ, sau đó không nói tiếng nào xoay người bỏ chạy.

“Ba vị thí chủ không sao chứ?” Làm xong những thứ này, tăng nhân mới quay người nhìn về phía ba người Ngụy Hợp.

“Không việc gì, đa tạ đại sư cứu giúp.” Ngụy Hợp vội vàng lên tiếng trả lời.

Nhưng ngoài hẳn ra, hai người Hàn Tuyên công chúa và Cung Lăng Vân lại không phát ra bất cứ âm thanh gì.

Điều này làm cho trong lòng hẳn trầm xuống, vừa rồi hẳn bị tăng nhân xuất hiện hấp dẫn sự chú ý, lại không chú ý tới hai người bên cạnh.

Lúc này nhìn lại, hắn mới phát hiện, dưới thân hai người cũng có hai khe hở nhỏ, đầu nguồn khe hở, thành linh chính là tăng nhân trước mắt vừa mới xuất hiện này.

“Xin hỏi đại sư, ngài đây là ý gì?” Trong lòng Ngụy Hợp trầm xuống, ngưng thần nhìn về phía đối phương.

Tăng nhân mày rậm mắt to, khoe mắt có hai khôi thai ký đồ sậm, trên cổ có xăm một đầu Hắc Long bắt mắt, toàn thân cơ bắp cuộn cuộn, phần lưng cơ bắp cường tráng phồng lên cao.

Tay phải của hắn buông xuống, ngón tay chỉ có bốn ngón, ngón cái thì không trọn vẹn.

“Nghe nói thành Bạch Tượng hiện ra chân huyết cấp bậc cấm chế, hôm nay tình cờ đi ngang qua, vừa hay nghĩ tới liền tới đây xem.”

Tê tê...

Trong chốc lát, chung quanh một mảnh lực tràng vô hình bao trùm khu rừng, hoàn mỹ vây quanh bọn người Ngụy Hợp.

Trong nháy mắt tất cả tiếng động xung quanh đều biến mất, giống như đêm tối yên tĩnh.

Đây là tinh trận, hơn nữa là tinh trận cấp độ cực cao.

Có thể khiến Ngụy Hợp đều cảm thấy áp lực, có thể thấy được cường độ của hắn.

“Đại sư có mục đích gì, cứ việc nói thẳng.” Ngụy Hợp trầm giọng nói.

Tăng nhân mỉm cười.

“Thí chủ thiên phú hơn người, độc bộ đại nguyệt, lại không muốn hôm nay sắp đi sai đường. Bàn tăng Việt thần, đến từ Đại Linh Phong tự.

Nếu như đã vô tình đi ngang qua, gặp nhau chính là duyên, nếu không gặp thì thôi, đã gặp, liền mời thí chủ tiến về phía Đại Tuyết sơn tông địa.”

Con người Ngụy Hợp co rụt lại, trong nháy mắt đã minh bạch.

Đây là Phật Môn ra tay, hơn nữa còn là đỉnh cấp thế lực thứ hai của Phật Môn, Linh Phong tự ở Đại Tuyết Sơn.

Đúng là không ra tay thì thôi, vừa ra tay không cho người ta bất cứ cơ hội phản ứng nào.

Lúc này vừa đúng lúc lúc Lý Dung ra ngoài lĩnh quân, đám người Đại sư huynh sợ là cũng bị những cao thủ chân kinh vừa rồi dẫn dắt đi rồi.

“Đại sư có biết đây là đại sư ép buộc bắt cóc không?” Ngụy Hợp trầm giọng nói.

“Thí chủ quả quyết.” Việt Thần mỉm cười, “Đại Thừa độ nhân, Tiểu Thừa độ ta, thế gian khổ, khám phá mộng ảo, nghỉ chân thành thật. Vì duyên tụ hội, thí chủ chuyến này, chính là số mệnh.”

“Vận mệnh đã được định ra? Các người chính là như thế?” Ngụy Hợp lạnh lùng nói.” Xem ra Đại Linh Phong tự các người đã đạt tới Đại Thừa rồi?”

Việt Thần cúi đầu mỉm cười, không nói thêm gì nữa.

Ầm!!

Trong chốc lát dưới chân hắn run lên, một vết nứt cấp tốc lan tràn, kéo dài đến phía Ngụy Hợp.

Ần núp trong khe nứt là một cỗ lực lượng quý dị cường hoành.

Vô số ý niệm trong đầu Ngụy Hợp nhanh quay ngược trở lại, trong nháy mắt vết nứt tới người.

Tất cả tạp niệm hợp lại làm một.

Hiện tại hắn vẫn chưa thể được Phật môn mang đi!

So với Phật môn, quân bộ bên này có thể mang lại lợi ích cho hắn nhiều hơn, cũng có thể thấy rõ ràng.

Phật Môn vốn mạnh hơn hoàng quyền, đối với phe cường giả, coi trọng và bồi dưỡng hắn hơn, tuyệt đối sẽ không yếu hơn bên yếu.

Cho nên...

Nguy Hợp bõng nhiên ngắng đầu, trong nháy mắ hai mắ
trắng trần ngập vô số hờng tuyển du đợng.

481

Bành!

Không hề do dự, không hề chần chờ.

Ngụy Hợp trong nháy mắt vọt tới trước, mỗi ngày mười năm trăm năm mươi mét tốc độ cao, mang theo man lực khổng lồ hai mươi vạn cân, đánh ra phía trước một quyền.

Một quyền này làm khí huyết toàn thân hắn tăng thêm bảy vạn cân của Hồng Quyết kinh động.

Tất cả lực lượng tụ tập trên diện tích lớn chừng quả đấm, lực trùng kích bạo phát, xa xa không phải là lực phá hoại có thể so sánh với thùng xe chứa chất lượng va chạm sinh ra.

Mặt đất dưới chân Ngụy Hợp nổ tung, sụp đổ, lực phản chấn kéo theo mảng lớn bùn đất, bay lên cao về phía sau.

Thân thể hắn vọt tới phía trên khe hở.

Phốc!

Trong khe nứt đột nhiên lao ra một mảng đất cát, xen lẫn kinh lực quý dị đánh lên trên người hắn.

Cỗ kinh lực quý dị này va chạm mạnh mẽ với lực trùng kích do Ngụy Hợp bộc phát.

Kinh lực của vết nứt tán loạn ngay tại chỗ.

Nhưng không đợi Ngụy Hợp tiếp tục, lại hai khe hở từ hai bên lặng lẽ kéo tới.

Hắn lại tranh thủ thời gian huy quyền, hai tay đồng thời ngăn cản hai vết nứt tuôn ra cát đá.

“Đây là đất nứt chân, là võ kỹ kết hợp huyết mạch của bản tạng, tu luyện thành chân công võ đạo của Phật môn. Mặc dù uy lực không mạnh, nhưng cũng có thể phòng bị thương tổn đến thí chủ.”

Việt Thân mỉm cười giải thích.

Đại Linh Phong tự muốn bắt Ngụy Hợp, tự nhiên không phải là muốn giết người, mà là định dùng thủ đoạn đặc thù tẩy não Ngụy Hợp, triệt để kéo đến Phật môn bên này.

Đương nhiên, nếu tẩy não không thành thì ở lại tông địa điều chúng cũng là chuyện tốt.

Nghĩ tới đây, thân ảnh Việt Thần lóe lên, không ngừng từ các phương hướng, giẫm ra từng vết nứt mặt đất, công hướng Ngụy Hợp.

Khe hở ở các phương hướng khác nhau khiến Ngụy Hợp phải chú ý động tĩnh xung quanh bất cứ lúc nào.

Thực lực của Việt Thần có chút vượt quá dự liệu của hắn.

Trong núi rừng.

Từng mảnh rừng bị khe nứt trên mặt đất không ngừng bị hủy diệt.

Ngụy Hợp liên tục né tránh, sau khi trốn liên tục hơn mười cái, lúc này thả người nhảy lên, rơi vào trên một thân cây.

Nào ngờ một cái khe bỗng nhiên nổ tung, từ mặt đất leo dọc theo thân cây leo lên trên, phóng tới Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp giật nảy mình, đây là lần đầu tiên hắn ta gặp phải loại công pháp này.

Lúc này trong lòng hạ quyết tâm, từ trên cây nhảy xuống, một quyền đánh thẳng tới Việt Thần.

Thất Hoàng Chân Võ là cận chiến kỹ năng, khoảng cách bực này căn bản không cách nào phát huy uy lực.

Quyền này Việt Thần chung quy không thể nào tránh khỏi.

Bành!

Hai người đâm nhau, chính diện cứng đối cứng một chút.

Sắc mặt Ngụy Hợp khẽ biến, lùi lại mấy bước.

Lực lượng thân thể của hắn rõ ràng dưới người này, hai mươi vạn cân cự lực đánh vào trên người đối phương lại giống như bùn đất biển rộng.

Không đợi hắn lui ra, lại hai khe hở từ hai bên trái phải kéo dài tới.

Việt Thần ở chính phía trước niệm một tiếng phật hiệu, tay phải bắn ra, một quyền dài phật môn bình thường đánh về phía lòng ngực Ngụy Hợp.

Chỉ là mặt ngoài một quyền này của hắn, nhưng dưới chân lại lan tràn ra hơn mười khe hở dài nhỏ, cấp tốc vây quanh Ngụy Hợp phía đối diện.

Những vết nứt này tựa như vật sống, kinh lực thao túng, đơn giản như tay chỉ huy, như binh sĩ hợp kích Ngụy Hợp.

Hai tay Ngụy Hợp liên tiếp ngăn trở cát đá nổ tung trong khe hở, hắn mặc dù huyết mạch cường hãn, nhưng chỉ dựa vào nhục thân, căn bản không có khả năng là đối thủ của cường giả Kim Thân như Việt Thần.

Chỉ vừa đối mặt một cái, hắn ta đã lâm vào hiểm cảnh.

Thình thịch thình thịch thình thịch!

Trong tiếng giao thủ dày đặc, Ngụy Hợp kêu rên một tiếng, bắt ngờ không kịp đề phòng, bị một vết nứt cát đá đánh trúng phía sau lưng.

Hai chân hắn lún xuống, tiết tấu lập tức rối loạn rất nhiều.

“Không thể động thủ ở chỗ này.”

Đáy mắt Ngụy Hợp loé lên hung quang, cẩn thận lắng nghe cảm giác, là có thể cảm giác được, một chỗ khác, còn có người cận cận giao thủ đối kháng.

Hắn tự nhiên minh bạch, thiên tài cấp bậc phá giới như hắn, chỉ cần có cơ hội, Lý Dung tuyệt đối sẽ không dễ dàng thả hắn ra ngoài một mình, phụ cận vẫn luôn có một người thực lực cường hãn bảo hộ.

Chỉ có điều, dường như người bảo vệ kia cũng bị người của Phật môn ngăn chặn.

Xa xa cũng có thể nghe được chấn động của giao thủ truyền đến.

Trong lòng Ngụy Hợp đại khái sờ xuống nội tình lão hòa thượng đối diện.

Đối phương tuyệt đối là cao thủ chân huyết đứng đầu cảnh giới Kim Thân, ở hệ thống Chân Kính này, cũng là cao thủ chân chính cực hạn.

Hơn nữa lão hòa thượng này, da đồng trên người cứng rắn không gì sánh được, lực lượng cũng vượt xa lực lượng nhục thân lúc này của lão.

Có thể nói, ngay từ đầu, đối phương căn bản không có chân chính toàn lực động thủ, chỉ là như mạng nhện, ý đồ lấy áp lực tuyệt đại, bện thành lưới nhỏ, đem toàn bộ giấy dựa của hắn cưỡng ép đè xuống.

Ngụy Hợp không biết vì sao Phật Môn lại đột nhiên làm ra hành động phá hư quy tắc bực này.

Nhưng trước mắt đã phát sinh, vậy cũng chỉ có thể ứng phó.

Thực lực lão hòa thượng này quá mạnh mẽ, nếu chỉ dựa vào một mình thì tuyệt đối đánh không lại.

Vì vậy...

Đương!

Mạnh mẽ ngăn trở một vết nứt, Ngụy Hợp mượn lực lui về sau, hai chân liên tục đạp lên mặt đất.

Bành một cái, hắn cấp tốc nhảy lên, bay nhào về phía xa.

“Thí chủ, nếu qua thêm trăm năm nữa, có lẽ vượt xa bản tăng, nhưng trước mắt lại như thả sâu vào lưới, sớm đã không chỗ để trốn.” Việt thần khẽ cười một tiếng, thân hình như ảnh tùy hình, cấp tốc đuổi theo.

Theo hắn di động, tinh trận chung quanh vậy mà cũng di động theo.

Hiển nhiên, hạch tâm toà tinh trận này chính là ở trên người hắn.

Xưa nay Ngụy Hợp cho rằng mỗi giây một trăm năm mươi mét của mình là tốc độ rất nhanh. Trừ thái độ mờ mịt cao thêm

một đoạn, còn lại đều có thể bỏ qua.

Nhưng lúc này, cuối cùng hấn cũng gặp được đối thủ.

Bước chân của hòa thượng Việt Thần đạp một cái, vết rạn như hoa sen kia nổ tung, cả người hấn mượn lực lao ra, ở đường thẳng mà tốc độ còn nhanh hơn hấn một đoạn.

Nhìn hai người giao thủ hồi lâu, trên thực tế từ đầu đến cuối, từ lúc đánh đến bây giờ, thời gian mới qua hơn mười giây.

Hai người tổng cộng mới giao thủ được hai chiêu.

Phốc!

Ngụy Hợp không kịp tốc độ, trong nháy mắt lại bị đuổi kịp.

Hai người một đường dồn dập giao thủ trong rừng, quyền quyền đối quyền, nổ ra trận trận tiếng va chạm cực lớn.

Lúc này Việt thần tựa hồ không hề lưu lực nữa, dần dần gia tăng nhiều chiêu số lực lượng.

Hấn thân là cao thủ Kim Thân đại thành, đồng thời tư chất chân huyết cũng là thượng giới.

Kim Thân cảnh giới bình thường, dựa theo lý thuyết, hấn là hai mươi vạn cân từ ba mươi vạn cân đến ba mươi vạn cân.

Lúc này một thân man lực của hấn ta đã đạt đến cực hạn ba mươi vạn cân.

Mà đây mới chỉ là giới hạn của hấn mà không phải là năng lực huyết mạch thiên phú. Nếu vận dụng năng lực thiên phú, lại thêm bí kỹ bộc phát... Cho dù là tông sư, tông sư bình thường cũng có thể đánh một trận.

Cũng chính vì vậy mà Việt Thần mới càng cảm nhận được sự khủng bố của thiếu niên thiên tài trước mắt này.

Mới chỉ luyện tạng đã có sức mạnh đạt tới hai mươi vạn cân, loại thiên phú này... Nếu chờ hấn bước vào chân huyết, sợ là có thể cùng mình ngang hàng.

Nếu đợi nó tiến vào Thần lực Bồ Tát cảnh, có lẽ đã có thể chính diện lực ép chính mình.

Lúc này Việt Thần mới hiểu được, vì sao mấy vị mật vương trong chùa lại coi trọng mấy thiên tài cấp Phá Cấm này như vậy.

Cảm thấy đã có tính toán, hẳn lúc này không nương tay nữa, lực lượng khổng lồ ba mươi vạn cân kết hợp với trường quyền của Phật môn, cùng với đất nứt chân.

Hai người đồng thời ra tay, sau khi mạnh mẽ đánh tan người này thì mang về rồi tính.

Về phần có khả năng là sai, hai chiêu trước hẳn đã thử nghiệm qua.

Lực phản kháng của Vương Huyền rất mạnh, sức mạnh mấy vạn cân xuyên thấu qua, đánh lên người hẳn, giống như không có cảm giác gì.

Trừ việc đánh cho mặt đất sau lưng người ta không ngừng nổ tung ra thì cũng không có tác dụng gì.

“Thí chủ cẩn thận.” Việt Thần nhắc nhở, một khi quyết định không lưu thủ nữa.

Cỗ lực kéo thân thể hẳn, tốc độ bộc phát của hẳn lập tức tăng lên rất nhiều.

Nổ vang một tiếng, Việt Thần mở ra hai tay, tựa như mặt quạt.

Bốp!

Trong chớp mắt hai chân hẳn cắm rễ sâu như đất, thân thể cấp tốc chuyển động.

Xuy xuy xuy xuy xuy!

Nhất thời hàng chục hàng trăm cái khe từ dưới chân hẳn lan tràn ra như bóng mờ, đánh về phía Ngụy Hợp.

Trong mỗi một khe nứt đều có một vết đen do bùn đất ngưng tụ thành, phân cắt mặt đất, gầm thét phóng tới Ngụy Hợp.

Rậm rạp chằng chịt khe nứt hắc tuyến, tựa như hạt mưa, nhao nhao đánh vào trên hai tay đủ tư cách ngăn cản của Ngụy.

Đánh cho hẳn ta không ngừng lui về phía sau.

Đương đương đương đương đương đương!

Tiếng kim loại va chạm liên tiếp nổ tung, mặt ngoài thân thể Ngụy Hợp đau nhức kịch liệt.

Tuy rằng trong cơ thể hắn có sức mạnh thật sự tự động hộ thể dưới da, cường độ thân thể chồng lên nhau, nhưng không bị thương.

Nhưng không bị thương không có nghĩa là không đau.

Bảy điểm công kích của Thất Hoàng Chân Võ đều bị hắn dùng để đón đỡ những vết nứt đen kéo tới xung quanh.

Đến lúc này làm sao lão ta còn không nhìn ra.

Cái gọi là Địa Liệt Chân, căn bản chính là lấy cự lực kỹ xảo, ngưng tụ bùn đất, hóa thành hắc tuyến công kích đối thủ từ dưới đất.

Nhưng biết nguyên lý và có thể ứng phó được hay không là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Thân thể Ngụy Hợp đau nhức kịch liệt, bị đánh cho liên tục lui về phía sau.

Mấy lần hắn ta muốn bộc phát chân kinh kết hợp với chân huyết để giết chết đối thủ.

Cách đó không xa còn có tiếng hô quát liên tục không ngừng truyền đến, đè xuống sự xúc động của hắn. Đó là hộ vệ trong bóng tối đang giao thủ với cao thủ Phật môn.

“Phải nghĩ biện pháp ly khai nơi đây!” Ý niệm trong đầu Ngụy Hợp hiện lên.

Cao thủ hàng đầu giao thủ, trong nháy mắt phân thân đều sẽ dẫn phát kẽ hở. Huống chi Ngụy Hợp lúc này hoàn toàn ở vào trạng thái chịu đòn.

Phân thân như thế, trước người hắn đột ngột xuất hiện thêm một bàn tay lớn, từ trên xuống dưới, tựa như Ngũ Chỉ sơn đè thẳng xuống đầu.

“Kết thúc.” Việt Thần dùng sức chộp tới.

Đương!

Dưới bàn tay hắn, bị hai cánh tay đồng thời nâng lên.

Chỉ là Ngụy Hợp miễn cưỡng nâng đỡ một chiêu này, toàn thân xương cốt kêu lên ken két, hai chân tựa như tai cắm, xâm nhập vào mặt đất một chút, làm hơn phân nửa hai chân lâm vào trong đó.

Mắt thấy Việt Thần vì thế mà một chương chộp tới hấn, song chương hợp nhất, lần này nếu tránh không được, sẽ lập tức sắp thành lại bại.

Ngụy Hợp không kịp nghĩ nhiều, rốt cục lặng yên vận dụng một chút thật giả.

Tay phải hấn vỗ lên mặt đất, hai chân đột ngột từ mặt đất bay lên, tựa như mất đi trọng lượng, bay xéo về một bên.

Nhìn qua, lần này hấn giống như mượn sức của bàn tay, thoát khỏi khốn cảnh.

Lần này thoát thân, tốc độ quá nhanh, có chút vượt qua suy đoán của Việt Thần.

Hấn khẽ đi một tiếng.

Vốn cho rằng vừa rồi đã nắm chắc chín phần mười, không ngờ rằng.

“A di đà phật.” Việt thần đọc một tiếng phật hiệu, sắc mặt không chút thay đổi, dưới chân đạp một cái.

Nhất thời lại một mảng lớn vết rạn nứt đuôi theo.

Liên tục mấy chiêu cũng không thể nhanh chóng bắt được, trong lòng hấn cũng có chút nóng nảy.

Dù sao nơi này cũng gần Bạch Tượng thành, nếu kéo dài quá lâu, sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra biến cố.

Lúc này, hai chân hấn chậm rãi bành trướng lên, mặt ngoài sung huyết, nếu có thể nhìn thấy làn da trong ống quần, liền có thể phát hiện, mạch máu hai chân hấn tựa như con giun, uốn lượn bò lên, mọc lên trên hai chân hấn.

“Nếu thí chủ đã khăng khăng muốn đi, bản tăng đành phải đắc tội.”

Bốp!

Trong giây lát dưới chân hấn nổ tung, khác hoàn toàn với động tĩnh khe hở lúc trước.

Lúc này hai chân hấn chỉ có thêm hai cái lỗ sâu to bằng bàn chân mà thôi.

Lúc này tốc độ hấn không thay đổi, nhưng thân thể di động, hai tay mở ra, vậy mà tựa như quạt gió phiến lá, chuyển động nhanh chóng.

Trong lúc chuyển động, vù vù! Trong nháy mắt chi chít chằng chịt phật châu từ trong tay hấn bắn ra, tựa như mưa hoa đầy trời đánh về bốn phía.

482

Thân ảnh Ngụy Hợp chạy đến một nửa, cũng bị chiêu số thật lớn bao trùm này cắt ngang.

Phật châu có tốc độ cực nhanh, gần như đạt tới tốc độ âm thanh, hắn ta không thể không dừng tay đón đỡ.

Chỉ là mới cản được mấy viên, Việt Thần lại lần nữa rút ngắn khoảng cách với hắn.

Hắn rời khỏi nơi đây, dự định đổi một ý nghĩ động thủ khác, lại bị phá vỡ.

Xuy xuy xuy xuy xuy!

Phật châu rậm rạp chít, chí ít có trên trăm khóa, bao trùm tất cả mọi nơi xung quanh.

Mặt đất, cây cối, nham thạch, khắp nơi đều bị Phật châu đánh xuyên.

Uy lực của những Phật châu này, mỗi một viên đều chứa cự lực mấy vạn cân, mà hạt châu lại chuyển động với tốc độ cao, cũng không mượt mà, còn liên miên cần nhần kết cấu kiểu răng cưa.

Đánh vào trên bất luận vật gì, đều đánh ra từng vết thương như cắt xé xé rách.

Trong núi rừng.

Hai người lại lần nữa khôi phục trạng thái giằng co.

Ngụy Hợp há mồm thở phì phò, trong lòng nổi lửa. Vừa rồi thiếu chút nữa thì có thể rời khỏi nơi đây, tránh khỏi cảm giác của người bảo hộ quân bộ.

Chỉ cần tránh đi người bảo vệ quân bộ, hắn sẽ có lực lượng nháy mắt giải quyết đối phương.

Đáng tiếc vẫn bị lão hòa thượng trước mắt phá hoại.

Trong đầu hắn lại nổi lên ý nghĩ vận dụng bí kỹ ngũ chuyển long túc. Nhưng một khi vận dụng bí kỹ, hắn tự nhiên thực lực

tăng nhiều. Nhưng luyện bản đánh bại kim thân, tin tức bực này truyền đi quá mức khoa trương và kinh thế hãi tục.

Không phải tình huống vạn bất đắc dĩ, hắn không muốn truyền ra chiến quả bực này.

Ánh mắt Việt thần lúc này cũng trầm xuống.

Hắn không ngờ rằng Vương Huyền này lại khó chơi như vậy. Rõ ràng hắn đã dùng sức mạnh vượt qua mấy vạn cân của đối phương mà đánh trúng người này.

Nhưng Vương Huyền này vẫn giống như không có việc gì, tiếp tục nhảy nhót tung bưng.

Chỉ dựa vào da đồng Thiết Cốt đã có thể ngăn trở mấy vạn cân sức mạnh thâm thấu quá khứ của hắn đập nện, người như vậy, hắn đã gặp qua, nhưng tuyệt đối không nên xuất hiện ở trên một cảnh giới luyện tạng như thế này.

Lập tức, hắn duy trì lực lượng vừa rồi, điều động khí lực toàn thân, lần nữa ép tới.

Thời gian đã qua một chút, không thể chậm trễ được.

Đúng lúc này, Ngụy Cương vừa vặn di chuyển một cách quý dị, hoàn toàn vi phạm quỹ tích động lực, từ mặt bên tránh một chưởng này.

Không chỉ như vậy, hai tay Ngụy Hợp dưới mặt đất vỗ liên tục mấy cái, thân thể nhanh chóng phóng về phía xa trong rừng.

“Thí chủ hà tất phải bài xích như thế.” Việt Thần dưới chân cũng đồng dạng nổ tung, thân thể bộc phát tốc độ thẳng tắp, đuổi theo.

Đáng thương cho Ngụy Hợp mới chạy ra hơn mười thước, lại bị gã đuổi kịp.

Hai người một lần nữa giao thủ, lực lượng rõ ràng áp chế vượt qua Ngụy Hợp Việt Thần, một quyền một chưởng không ngừng rơi vào trên thân Ngụy Hợp.

Lần này tựa như rèn sắt, ý nghĩ muốn rời khỏi nơi đây của Ngụy Hợp triệt để phá toái.

Cho dù có hai lần cường hóa thân thể phòng ngự Đổng Bì, nhưng chênh lệch sức mạnh khổng lồ giữa hai người, khiến hấn căn bản không cách nào triển khai một lần phản kích hữu hiệu.

Ngay từ đầu giao thủ thử thăm dò, đến bây giờ đơn phương bị đánh, Ngụy Hợp chỉ dùng hai mươi giây.

Đương!

Trong nháy mắt, hấn lại bị một chưởng đánh vào đầu vai, phát ra tiếng kim loại giao minh.

Chỉ là Ngụy Hợp xoay người một cái, liền từ mặt đất bắn lên, không có việc gì tiếp tục ngăn cản thế công của Việt Thần.

Phốc!

Chợt từ xa xa truyền tới tiếng rống giận dữ bén nhọn.

Thanh âm kia im bật dừng lại, rồi hoàn toàn dứt ròi.

“Lần này hy vọng cuối cùng của thí chủ cũng không còn.” Việt Thần mỉm cười nói.” Phần Thiên quân bộ đối với người thật là hậu đãi, đường đường là cao thủ cảnh giới Thần lực, lại chỉ vển vển làm bảo tiêu cho người.”

Hấn nhìn thấy sắc mặt Ngụy Hợp kịch biến, trong lòng cũng nhẹ nhàng thở ra, bên kia không có động tĩnh, nơi này liền trở thành khu vực ngăn cách tuyệt đối.

Mà Vương Huyền cũng không có khả năng thông báo ra ngoài cầu cứu.

“Nói như vậy, chung quanh này thật sự chỉ có hai người chúng ta?” Ngụy Hợp nắm chặt nắm đấm trầm giọng hỏi.

“Không sai.” Mặc dù cảm giác ngữ khí của đối phương có chút kỳ quái, nhưng Việt thần vẫn mỉm cười gật đầu.

“Thí chủ hay là đừng làm chậm trễ thời gian nữa, tiếp tục ngoan cố chống cự, cũng nên làm cho bản tăng hạ tử thủ. Vạn nhất thương tổn đến người chỗ nào, cái đờc không bù đủ cái mất.”

Ngụy Hợp trầm mặc.

Hắn cẩn thận cảm giác chung quanh, xác thực cảm giác được, hai người vừa rồi còn giao chiến kịch liệt cách đó không xa, lúc này đã không còn thanh âm.

“Xem ra... Thật sự là không có người...”

Ngụy Hợp đứng lên, lưng thẳng tắp.

Hết thấy chung quanh dường như yên tĩnh trở lại.

Bốp!

Trong nháy mắt thân thể Ngụy Hợp biến mất ngay tại chỗ, chạy như điên về phía xa.

Lúc này tốc độ của hắn không nhanh hơn so với lúc trước, nhưng quái dị là tất cả khe hở ngăn cản hắn đều bị hắn tùy tiện đánh tan.

Hắn không ra tay đánh tan mà trực tiếp dùng thân thể cứng rắn đánh tới.

Việt Thần biến sắc, dưới chân phát lực, tranh thủ thời gian đuổi theo.

Chỉ là mới cất bước xông ra mấy mét, phía trước Vương Huyền Đột quay người ra sau, đứng vững.

“Sao nào? Từ bỏ à?” Việt Thần nheo mắt lại.

“Chỉ cảm thấy bực bội.” Trên mặt Ngụy Hợp toát ra vẻ lãnh đạm.

“Ta vẫn luôn chăm chỉ tu hành ở đây, không gây chuyện, không tìm việc. Ta đã tận lực thu liễm bản thân...”

“Nhưng những người các ngươi, tại sao vẫn tiếp nhận một vụ tìm chết?”

Hắn ta hít sâu, khí tức cuộn cuộn trắng kiện.

Từng đường vân đỏ sậm bắt đầu sáng lên trên người Ngụy Hợp, hình thể của gã biến lớn, cao lên, cơ bắp toàn thân bành trướng giống như thổi hơi.

Thân thể gần hai mét, lúc này tựa như máu thịt tăng trưởng vậy, ngắn ngủn mấy giây thời gian đã bành trướng đến bốn mét!

“Hơn nữa, giả yếu cũng rất mệt... Các người có biết hay không!!”

Àm!!

Ngụy Hợp nháy mắt thả người bay nhào tới, phương viên mây thước trên mặt đất bỗng nhiên sụp đổ.

Tơ máu trong mắt hấn tựa như sâu bọ, điên cuồng tăng lên, nhiều đến mức toàn bộ đôi mắt triệt để hóa thành màu máu.

Vũ khí của Thất Hoàng Chân Võ - dục hỏa!

Trong chốc lát, Ngụy Hợp thoáng hiện ra trước người Việt Thần, hai tay giơ lên cao, tựa như lưỡi dao sắc bén, chém xuống một cái.

Việt Thần trợn to hai mắt, cũng bị biến hóa trước mắt liên tiếp làm cho choáng váng.

Người này!?

Trong nháy mắt thân hình cao lên tới mức này, hấn đã từng gặp qua, rất nhiều huyết mạch trong chân huyết đều có thể làm được như vậy, nhưng vấn đề là đối phương chỉ luyện tạng một chút thôi!?

Bốp!

Hai cánh tay từ trên chém xuống.

Đương!!!

Việt Thần vội vàng giơ tay đón đỡ, nhưng vừa mới tiếp xúc với song chưởng của đối phương, sắc mặt hấn ta đã biến đổi.

Lực lượng này...

Một cỗ man lực khổng lồ đến mức gần như không thể ngăn cản từ trên cánh tay đối phương truyền xuống.

Trong nháy mắt hấn cảm thấy không ổn, phản xạ mở ra bí kỹ theo bản năng.

“Bí kỹ – Già Diệp Tâm Thiên!”

Trong chốc lát trên người Việt Thần hiện ra tầng tầng áo giáp màu ám kim tựa như xương cốt.

Rắc rắc.

Lực lượng khổng lồ tựa như dãy núi áp đỉnh, ép đứt hai tay hắn, thẳng tắp xuống.

Phốc!

Việt Thần phun ra một ngụm máu, mượn nhờ hai tay bẻ gãy lực trong nháy mắt giảm xuống, sau đó chột lóe lên.

Ầm ầm!!

Dưới tiếng nổ mạnh, mặt đất xuất hiện hai khe rãnh sâu không thấy đáy.

Phía trước khe rãnh, Ngụy Phù lại lần nữa xuất hiện, hai tay đưa ra.

Lực lượng khổng lồ áp chế xuống, vừa vặn đem Việt thần đang đau đớn nắm lấy hai vai.

Đầu gối đụng vào!

Ầm ầm một tiếng nổ vang, sóng chấn động xám trắng chậm rãi nổ tung, cả người Việt Thần ngược bay ngược ra sau, đụng gãy từng thân cây sau lưng.

Người hắn còn ở giữa không trung, toàn thân đã bắt đầu cấp tốc dị hóa.

Chiếc giường ngà bện nhọn dày đặc từ miệng nhô ra, bộ lông rậm rạp màu vàng căng phồng toàn thân, hai tay tự động khép khớp xương, hóa thành hai móng vuốt sói cường tráng.

Hai chân hắn cũng hóa thành chân sói màu vàng, trên mặt đất một đường kéo lê vết cào bện nhọn thật dài ra.

“Người chọc ta điên rồi!! Cho rằng mở ra bí kỹ là có thể thắng được sức mạnh như vậy sao? Sức mạnh xác thực cường đại, nhưng nếu ngươi cho rằng đó là tất cả thì sai hoàn toàn!”

Thân thể Việt Thần trong nháy mắt biến hóa thành ma lang màu vàng cao hơn ba mét.

Hắn ở giữa không trung liên tục xoay người, hai tay hai chân mượn lực, rất nhanh ngừng lại thân thể bay ngược ra sau.

“Tiếp tục! Bất động kim thân!” Việt Thần gầm lên giận dữ, chân đạp một cái, tốc độ cao nhằm về phía Ngụy Hợp.

Hai quái vật không lờ không né tránh chút nào, đang đối mặt.

Bành!!!

Dưới tiếng rung mạnh kịch liệt, tay chân hai người nhao nhao hóa thành tàn ảnh, như thiểm điện giao kích, làm cho thường nhân căn bản không thể thấy rõ dấu vết.

Khiến Việt Thần trong lòng vẫn kinh hãi chính là sau khi hắn ta biến dị, lực lượng toàn thân đều gấp đôi bình thường, không ngờ vẫn bị đối phương áp chế!

Hơn nữa không phải đơn giản áp chế, mà là hoàn toàn, áp chế chênh lệch không lờ không hề chần chờ.

Mới giao thủ hai giây, hắn liền cảm giác mình có thể ngạnh kháng với kim thân của cao thủ cùng cấp, thế mà mơ hồ bị vây hãm bên bờ sụp đổ.

Đây là dấu hiệu khả năng thừa nhận vượt qua quá nhiều.

Tâm đạo không tốt, Việt Thần bắt đầu tùy thời tìm kiếm đường lui.

Nhưng phân thân như vậy, bên cạnh hắn lập tức bị chụp vào khe hở, một chiêu bị bắn trúng.

Bành!!

Cả người gã cuộn cuộn, bị đánh ngã lăn trên đất, lăn ra hơn mười mét, miễn cưỡng ngừng xu hướng suy sụp, gã mới đứng dậy, liền bị một cước đánh trúng mặt.

Cả người lúc này như mũi tên rời cung đâm vào rừng cây phía xa.

Không biết bay ra bao xa, Việt Thần ngã sấp xuống đất, lăn mấy vòng, toàn thân loang lổ vết máu, đầu óc choáng váng, đầu óc có chút không tỉnh táo.

“Ngươi!” Hắn bò dậy, nhìn thấy Vương Huyền đang đứng trước mặt, vừa muốn mở miệng.

Phốc!

Không có trả lời, hai tay Ngụy Hợp chỉ trầm mặc nhắm ngay huyết thái dương của gã, âm âm dùng sức kẹp lấy.

Sau đó ôm lấy đầu nó, tiện thể xoay kim đồng hồ.

Rắc rắc một tiếng vang giòn, cổ thô trắng của Việt Thần truyền ra một tiếng kim loại vụn vẹo quái dị.

Hắn há to miệng, trong cổ họng phát ra âm thanh ken két, đáng tiếc đã quá muộn.

Thần quang trong mắt hắn cấp tốc ảm đạm xuống, khí tức trên thân dần dần suy yếu.

“Người nói nhảm nhiều quá.”

Ngụy Hợp nhẹ nhàng thở ra, cho dù dùng bí kỹ ngũ chuyển long tức, hắn cũng chỉ thừa dịp Việt thần không hề chuẩn bị sơ hở, trong nháy mắt toàn lực bộc phát, thừa cơ mấy chiêu giết địch.

Áo đồng xương sắt của hòa thượng trước mắt quả thực là cứng rắn nhất từ trước tới nay mà hắn từng gặp.

Cho dù hắn mở bí kỹ, lực lượng cao tới tám mươi vạn cân, lúc vận gãy cổ hắn cũng cảm giác có chút mệt mỏi.

Nếu không phải hắn đánh đối phương trở tay không kịp, sợ là trận chém giết này, còn chưa chắc có thể hoàn toàn giết chết người này.

Lấy lực phòng ngự cùng tốc độ của Việt thần, chỉ cần hắn tránh mà không chiến, Ngụy Hợp thật đúng là muội muội người còn biện pháp gì tốt.

Lúc này lực lượng khủng bố ước chừng tám mươi vạn cân đang chuyển động trong cơ thể Ngụy Hợp khiến toàn thân hắn đau đớn như bị xé rách ra.

Đây là trạng thái mặt trái của lực lượng bành trướng quá độ dẫn tới.

Cũng may, có lẽ chờ cảnh giới võ đạo của hắn cao hơn, là có thể dần dần tiêu trừ.

Phục hồi tinh thần, hấn nhìn hòa thượng Việt thần đã không còn hơi thở trước mặt mình, trong lòng bắt đầu nhanh chóng tính toán xử lý hậu quả như thế nào.

Một cao thủ kim thân cực hạn, cho dù thảng lớn cao thủ nhiều như mây, một cao thủ đỉnh cấp như vậy, chỉ đứng sau Tông sư tồn tại, đột nhiên bị giết, sẽ dẫn đến chấn động, đều là không thể nghi ngờ.

Cho nên việc này nhất định phải cố gắng hết sức để hái chính mình ra ngoài.

Mà biện pháp tốt nhất để đào ra chính là hủy thi diệt tích.

Ngụy Hợp kết hợp với những võ giả chân kinh trước đó đến đây tập kích, lại nhìn những hòa thượng Đại Linh Phong tự này đến đây phối hợp tập kích, có thể thấy được hai phe có quan hệ hợp tác, hoặc là kẻ sau lợi dụng kẻ trước, chủ đạo một lần tính toán.

Nhưng mặc kệ như thế nào, Đại Linh Phong tự chết một tên cao thủ như vậy, tuyệt sẽ không từ bỏ ý đồ.

Ngụy Hợp muốn dùng thật lực ăn mòn thi thể, nhưng thi thể ở cấp độ này, muốn ăn mòn rất khó.

Hấn trầm ngâm một lát, nắm thi thể lên, cấp tốc rời khỏi chỗ cũ.

Chuyện cho tới bây giờ, chỉ có thể đi tìm Ma Môn tại tâm, sau đó lại biên ra một câu chuyện kỳ ngộ gặp được lão gia gia, để mình thành người được may mắn được cứu.

Như vậy coi như cho bên ngoài một câu trả lời.

Về phần Việt Thần cao thủ kim thân kia đến cùng chết như thế nào, vậy cũng không liên quan đến hấn.

483

Nhanh chóng chôn thi thể lại.

Ngụy Hợp quay người trở về, tiến đến vị trí Hàn Tuyên.

Mang theo hai người Hàn Tuyên đã hôn mê, hấn lại nhanh chóng trở lại vị trí lúc trước.

Lúc này, lực tràn Tinh trận vô hình trong rừng đã hoàn toàn tiêu tán theo cái chết của Việt Thần.

Lực lượng tinh trận kích phát kia, trận bàn trong đó đã bị Ngụy Hợp thu vào, phía trên khám nạm một viên tinh hạch màu vàng, cũng bị hấn lấy xuống.

Trong rừng cây màu xanh sẫm.

Ngụy Hợp nhảy lên mấy cái, liền trở lại vị trí lúc trước.

Phía trước mặt đất, có một đám người ngôn ngang lộn xộn, trong đó phần lớn là các đệ tử quyền quý cùng hộ vệ đi ra từ lúc trước.

Nhưng khiến người ta kinh ngạc là lúc này những người bịt mặt kia vẫn chưa thành công được.

Chung quanh không biết lúc nào lại xuất hiện thêm một ít cao thủ mặc giáp da màu trắng, đang cầm đao giao thủ cùng những người áo đen đeo mặt nạ này.

Những giáp nhân da màu trắng này, số lượng không nhiều lắm, ước chừng mười mấy người, nhưng mỗi một người đều cực kỳ am hiểu tổ hợp kết trận phối hợp, người của bọn họ chia làm bốn tổ, tạo thành trận pháp nhỏ, lại có thể dễ dàng đối kháng chân kinh cường hãn của người bịt mặt.

Ánh mắt Ngụy Hợp quét qua, lập tức nhìn thấy một bộ phận đám người nhị đại còn sống trong đó, đã được bảo vệ tại một chỗ hẻo lánh.

Có một lớp giáp người da màu trắng ngăn ở xung quanh.

Một gã nam tử trung niên khí thế bất phàm, cầm dài ba thước, đang nghiêm nghị đứng ở một bên, chăm chú nhìn chiến trường chung quanh.

Từng đợt tiếng va chạm kịch liệt và tiếng nổ không ngừng vang lên chung quanh.

“Sư đệ, không sao chứ!” Bỗng nhiên ở một bên, một bóng người cấp tốc lướt tới, rơi vào bên cạnh Ngụy Hợp lo lắng hỏi.

Người tới rõ ràng là Lý Trình Cự.

Theo hắn một đường đến đây, còn có một đám Xích Giáp quân tướng Phần Thiên quân bộ.

Từng đội quân Chân Huyết nhao nhao bay đến, đảo mắt liền vây quanh đám thích khách Chân Kính còn sót lại.

Phần Thiên Quân bộ trước đó đã thể hiện bản đơn giản hóa quân trận, lại thể hiện một lần nữa.

Trên thân toàn bộ tướng quân bốc lên khí xám, nhanh chóng ngưng tụ ra một con chim xám khổng lồ.

Sặc!

Cự điều phát ra một tiếng kêu to bén nhọn mơ hồ, lao xuống tất cả người bịt mặt phía dưới.

Chỉ vọt tới một cái, người bịt mặt phía dưới liền nhao nhao kêu rên hộc máu, phảng phát bị trọng chùy vô hình đánh vào.

Toàn bộ người bịt mặt trợn tròn mắt, không có sức phản kháng, đều ngã xuống đất.

Dưới góc nhìn Chân Giới, trên thân thể những người này quần quanh đại lượng khí xám, căn bản muốn động đây cũng không làm được.

Ngụy Hợp tập trung tinh thần cao độ, nhìn về phía trong rừng bộ quân tướng Phần Thiên Quân lao ra. Khí tức, cử chỉ động tác, nhiều nhất chỉ là chân huyết bình thường.

Không khác mấy so với thích khách che mặt.

Nhưng dưới tình huống hai bên chênh lệch không nhiều, chân huyết bên nào cũng có thể chiến thắng, có thể thấy được uy

lực mạnh mẽ của quân trận.

“Đại sư huynh, sao ngươi lại tới đây?” Ngụy Hợp thu liễm tâm thần, giả bộ bị thương không nhẹ.

Trên thực tế hẳn ta cũng không cần giả bộ, trước đó bị Việt Thần đánh cho hiện tại toàn thân đều có chút đau đớn.

Bên ngoài da có thể nhìn thấy từng khối tím xanh khắp nơi.

Đương nhiên, những dấu vết này không khoa trương đến như vậy, nhiều nhất là dấu vết Ngụy Hợp làm ra.

“Nghe thấy bên này có chút âm mưu, còn có người của Đại Linh Phong tự nhúng tay vào, ta liền chạy ngay tới.” Thần sắc Lý Trình Cực ngưng trọng, thấp giọng nói.

“Không có việc gì... vừa rồi quả thật có người của Đại Linh Phong tự đến, là một tăng nhân tên là Việt Thần, muốn ta đi tổng tự bọn họ làm khách, kết quả là vừa vặn gặp phải một lão giả râu tóc bạc trắng.

Lão giả trượng nghĩa xuất thủ, đánh tan Việt Thần liền phiêu nhiên mà đi.”

Ngụy Hợp thở dài.

“Nếu không có vị lão tiên bối kia, e rằng lần này ta cũng phải đi Đại Linh Phong tự một chuyến rồi.”

“Nói như vậy, ngươi thật sự bị Phật Môn tập kích?!” Sắc mặt Lý Trình Cực vi diệu, nhưng nghe được Ngụy Hợp Quả bị tập kích, trong mắt của lão cũng hiện lên vẻ tức giận nhẹ nhẹ.

“Việt thần. Đại Linh Phong tự sao?”

“Sự đệ ngươi lần này thật sự là may mắn, nếu không sợ là không chờ được đến ta, sẽ bị mang đi.” Lý Trình Cực nghiêm mặt nói.

Lúc này mấy tên áo đen cuối cùng bị mạnh mẽ đánh ngã xuống đất, khí xám bao phủ, căn bản không thể động đậy.

Hai người Phần Thiên Quân bộ qua lại trong những người bị mất mặt, mạnh mẽ rút cho những người này một loại dược vật đặc thù.

Đáng tiếc, cho dù những người này đều bị bắt, nhưng lúc này vùng núi rừng này đã trở nên lồi lõm khắp mặt đất, cây cối gãy nát, chung quanh một mảnh hỗn độn.

Lần này có một số người đồng thời đi ra từ đời thứ hai, trong đó có một nửa là bị thương vong.

Tồn thất lớn như thế thì dù có bắt được những người này thì cũng đã tạo nên chấn động không hề nhỏ.

“Mang đi!” Lý Trình Cự sắc mặt khó coi, vung tay lên.

Cần phải có người từ nơi này mở miệng, thăm vấn ra hung phạm là ai.

Hơn nữa làm sao đám người này lại chuẩn xác vòng qua vòng bảo hộ xung quanh như vậy, nhiều cao thủ chân kinh như vậy, quy mô lớn như vậy, nếu nói Nguyệt Thiên và hộ vệ Phần Thiên quân quân chung quanh không có vấn đề gì, vậy thì quá lừa dối chỉ số thông minh.

“Hai người còn lại đến, đưa những người này trở về chỗ ở của mình. Ghi chép tên, sau đó lại đi hỏi chi tiết! Những người còn lại, theo ta đuổi theo kẻ bỏ trốn!”

Lý Trình Cự nghiêm nghị nói.

Một đám quân tướng dồn dập đáp lời.

Xa xa, Lý Cự Thú ôm quyền cùng những cao thủ mặc giáp trắng kia, quay người mang theo người đuổi theo đám thích khách che mặt vừa mới bắt đi.

Ngụy Hợp xen lẫn trong giữa những người sống sót, chờ đợi sau đó được đưa về trong thành, giống như những người còn lại, sắc mặt gã chưa tỉnh hồn trắng bệch.

Lúc này Hàn Tuyên công chúa mới từ từ tỉnh lại, xoa xoa ót, vẻ mặt đau khổ.

“Không sao chứ?” Ngụy Hợp quan tâm hỏi.

Hàn Tuyên khẽ lắc đầu, hít sâu vài hơi, ngấm nhìn xung quanh, nhìn thấy khắp nơi trên mặt đất đều là màu máu và hố, sắc mặt nàng cũng trắng bệch.

“Thế còn lão hòa thượng đánh ngất chúng ta thì sao?” Nàng chột nhớ tới.

“Đã đi rồi.” Ngụy Hợp lắc đầu, lại nói ra một lần từ ngữ mà mình vừa nói với Lý Trình Cực.

“Nếu không có vị lão tiên bói kia, chúng ta sợ là...” Hãn không có nói tiếp.

Có vài thứ không thích hợp nói thẳng trước mặt nhiều người như vậy.

Không có chứng cứ tuyệt đối, bất cứ lý do thoái thác nào công khai với Phật môn đều không sáng suốt.

Lúc này trong rừng xa xa, mới có từng bóng cao thủ nhao nhao chạy tới.

Những thứ này đều là tinh nhuệ của các nhà trong thành, sau khi nghe tin liền đến đây bảo vệ công tử tiểu thư nhà mình.

Chỉ tiếc là, có người đã bị thích khách sát hại, còn có người thì bị người khác bắt đi.

Một lần tràng diện lộn xộn, thanh âm huyên náo.

Cha của Cung Lăng Vân cũng đã tới. Đi theo còn có một đội cao thủ thân vệ tinh nhuệ.

Sắc mặt vị Cao Quan này lạnh như băng, mang theo Cung Lăng Vân vẫn đang hôn mê lên tiếng chào Lý Trình Cực, sau đó xoay người nhanh chóng rời đi.

Một trận tập kích này, bề ngoài là chân kinh võ giả gây nên, nhưng trên thực tế, khả năng lớn là Phật môn bày ra.

Lần này là âm mưu hạch tâm, hẳn là nhằm vào Ngụy Hợp.

Những người còn lại có lẽ đều gặp tai ương.

Ngụy Hợp mang theo công chúa Hàn Tuyên cùng những người sống sót, được quân tướng bảo vệ, trở về Bạch Tượng thành.

Mà bên kia.

Phủ doãn Từ Niên quân Bạch Tượng Thành đang dẫn theo đại đội quan binh chạy tới.

Từ niên quân đã sớm hơn hai trăm tuổi, một thân tu vi đã bước vào chân huyết nhiều năm.

*

*

*

Tu vi của hắn tuy bình thường, chỉ có chân huyết bình thường, nhưng phương diện quản lý mới có thể không thể nghi ngờ.

Những năm qua có thể quản lý Bạch Tượng thành đến mức phồn hoa như thế, có thể thấy được năng lực của nó.

Vốn làm Phủ doãn, không đến mức vì một kiện hung án liên chạy tới trước tiên.

Chỉ có điều vụ án lần này thực sự quá miễn cảm.

Một đám người tuần tra bốn phía, trong đó có một bộ đồ đầu áo tím dẫn người tra được chỗ Ngụy Hợp cùng Việt Thần giao thủ.

Sau khi cẩn thận kiểm tra, thần sắc bộ đồ đầu áo tím ngưng trọng, đi đến bên người Từ Niên quân nhỏ giọng bẩm báo.

“Người nói là nơi này phát hiện vết tích chiêu thức Địa Liệt thối của Phật môn?” Từ Niên Quân nhíu mày.

Chuyện liên quan tới Phật môn, chuyện gì cũng khó giải quyết.

Trên thực tế, Phật môn nằm trong thế lực lớn của thán lớn, coi như là tầng nhân phạm tội, nhiều lúc cũng là Phật môn đóng cửa tự kiểm tra tội, người ngoài căn bản không có quyền tra hỏi.

“Đúng vậy, hơn nữa nhìn dấu vết, nơi này có ít nhất hai vị cao thủ hàng đầu cấp bậc Kim Thân giao thủ.” Bộ đồ đầu áo tím nuốt nước miếng, thấp giọng nói.

“Từ vết tích lực lượng lưu lại đến xem... Cùng một vị khác của cao thủ Phật môn giao thủ, nhìn không ra đường số gì, các loại dấu vết đều quá mức hỗn loạn.” Hắn thấp giọng nói.

“Biết rồi.” Từ Niên quân gật đầu, sắc mặt nghiêm nghị.

Hắn thuộc về hệ thống văn quan, cũng không thuộc về hai bên Phật môn và Hoàng quyền, là bên trung lập hiếm có.

Quan viên như hắn cũng không phải ít, những người như bọn họ, phần lớn là đứng dưới hai Văn tướng, mục đích chủ yếu để giữ gìn sự ổn định chính thể diện của đại nguyệt.

“Lui ra đi.” Năm binh sĩ phủ doãn Từ phát tay áo.

“Vâng.” Bộ đầu cung kính lui ra, tiếp tục đi xem xét dấu vết còn lại.

Từ Niên quân đi tới trước một thân cây khô bị bẻ gãy, ngồi xổm xuống, đưa tay vuốt nhẹ mặt vỡ của thân cây.

Thân cây có màu nâu xám, hoa văn rõ ràng, to chừng một người ôm, từ dưới đáy cây đến gần, đứt gãy sụp đổ.

Mặt cắt có dấu vết nổi tung hình dáng phóng xạ.

Tựa hồ có lực lượng nào đó đánh vào trong thân cây, sau đó nổi tung, triệt để bẻ gãy cây cối.

Từ Niên quân cẩn thận vuốt ve mặt cắt.

Hai mắt híp lại, trong lòng tràn đầy nghi hoặc.

Là một trong những nội ứng của Đại Linh Phong tự, lần này bày kế, trong đó cũng có một bộ phận là công lao của hắn.

Chẳng qua là trong kế hoạch, Việt Thần Đại Sư vốn nên thuộc về hạch tâm, lúc này lại đột nhiên mất tích thần bí.

Hơn nữa hoàn toàn không lưu lại ám hiệu liên lạc, điều này không hợp với lời nói lúc trước.

Sau khi cẩn thận kiểm tra những vết tích còn sót lại, Từ Niên quân âm thầm lấy quyển giấy từ trong tay áo ra, lấy ngón tay làm bút, nhanh chóng viết nội dung lên trên.

Vài giây sau, hắn đã cuộn xong cuộn giấy, cong ngón tay búng ra.

Lập tức quyển sách giấy lặng yên không một tiếng động bay ra, rơi xuống một bụi cỏ phía xa xa.

Một con động vật tựa như Hoàng Thủ Lang, phi tốc xuyên qua bụi cỏ, ngậm lấy cuộn giấy nuốt vào, chạy như điên về phía

xa.

Làm xong những việc này, Từ Niên quân đứng dậy, thở dài một tiếng. Nhìn thấy xung quanh không ai chú ý tới, mới duy trì nét mặt nghiêm nghị, đi ứng phó với các trưởng bối trong gia tộc thứ hai đang chạy tới.

Thanh Châu, Nguyệt Thanh Châu.

Trong một hạp cốc bí ẩn.

Sương trắng mờ lung, khe núi dòng suối tựa như tấm lưới, ở giữa khe đá đi qua.

Trong sương mù, hai bóng đen khổng lồ đang một trái một phải bao vây một chỗ, huy động cự trảo xuống.

Bành!!!

Nổ vang, nham thạch nổ tung, sương mù phun trào.

Một đoàn hỏa diễm nóng bỏng tựa như màu trắng, bên trong có màu đỏ son, trong nháy mắt nổ tung, quét qua phạm vi hơn mười mét chung quanh.

Hỏa diễm hóa thành viên cầu, mạnh mẽ làm hai cái bóng to lớn nổ tung, lăn ra xa, đâm vào hai bên vách đá hạp cốc.

Hai bóng người khổng lồ uể oải đứng tại chỗ, thân thể sớm đã vết thương chồng chất, lúc này đã không thể đứng dậy nổi nữa.

“Ngã phạt từ bi. Khổ hải vô biên, thân như lồng chim. Hai vị cố chấp với một thân túi da, cuối cùng là một hồi công dã tràng.”

Hỏa diễm tản đi, lộ ra một bạch bào trong đó cường tráng tăng nhân.

Trên hai tay tăng nhân bao phủ từng vòng kim hoàn, bạch mi lợi hại như đao, hai mắt là một mảnh đen kịt, không có bất kỳ con ngươi, phảng phất như bị người ta cưỡng ép móc đi hai mắt.

“Sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày... Ta chờ... Khôi thủ...”
Một cái bóng khổng lồ giãy dụa, nói ra câu cuối cùng.

Đáng tiếc lời còn chưa dứt, đầu liền nghiêng, triệt để mất đi sinh khí.

Cự ảnh nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng khôi phục thành một thi thể đạo nhân cao hơn một mét.

Một cự ảnh khác gào lên một tiếng bi thống, thả người muốn chạy trốn.

Nhưng nó vừa mới đứng dậy, liền thấy tầng nhân áo bào trắng trong nháy mắt đã tới, một chuồng chớp tới trán nó.

Ngao!!

Cự ảnh gào thét, hai tay hợp lại hướng trung tâm chớp tới.

Cự đại thực lực khủng bố, giống như bóng mờ tối đen kịt, phô thiên cái địa bao phủ về phía tầng nhân.

484

*

*

*

Độ đậm đặc cùng số lượng bụi này, căn bản không phải cao thủ chân chính của giai đoạn này có thể so sánh.

Quả thật lực lượng này đã tản ra, đủ để hủy diệt tất cả mọi thứ trong phạm vi hơn mười mét trong nháy mắt.

Kình lực khổng lồ tựa như khói đen, đánh về phía tầng nhân mặc bạch bào.

Trong chốc lát, trong lòng tầng nhân sáng lên một điểm hồng quang.

Ầm ầm một tiếng nổ vang lên, ánh sáng màu đỏ từ nhỏ biến lớn, quét qua toàn bộ bóng ma khói đen, triệt để bao phủ hết thảy thực kình.

Bành!!!

Một tiếng vang thật lớn.

Bàn tay tầng nhân ấn vững vàng trên trán cự ảnh.

Lực lượng khổng lồ đánh xuyên qua đầu cự ảnh, từ sau đầu xuyên thủng thành một cái lỗ lớn.

Tầng nhân thu tay lại, nhìn thấy cự ảnh nhanh chóng thu nhỏ, khôi phục hình thể bình thường.

Hắn khẽ lắc đầu, có chút thất vọng xoay người chuẩn bị rời đi.

“Mật Vương.”

Chợt một tầng nhân áo bào tro từ xa đến gần, rất mau tới trước người hắn, chấp tay cúi đầu thăm hỏi.

“Chuyện gì?” Tầng nhân mặc bạch bào bình tĩnh hỏi.

“Tiến đến mang về Vương Huyền làm sư thúc Việt Thần của sư thúc đã mất liên hệ. Hiện trường chỉ để lại dấu vết hắc

chém giết với một cao thủ kim thân khác. Nhưng người lại không thấy.” Tăng nhân áo bào tro nói.

“Việt thần mất tích?” Tăng nhân áo bào trắng nhíu mày: “Đại sư huynh nói vậy là sao?”

“Chủ trì xin ngài giải quyết hai vị Chân Kính Tông sư, lập tức đi điều tra việc này.”

“Những mật vương khác đâu?” Tăng nhân mặc bạch bào hỏi.

“Các sư thúc sư bá còn lại, mỗi người đều có chuyện quan trọng, chỉ có ngài rảnh rỗi.” Tăng nhân áo bào tro trả lời.

“Đã rõ.” Tăng nhân mặc bạch bào gật đầu, thở dài một tiếng.

“Vừa lúc, trong đại nguyệt cảnh hiện giờ, tất cả tàn đảng chân kinh, trừ ma môn ra, cơ bản đều được quét sạch. Hai người này là xương cốt cuối cùng.”

“Bất quá, Việt thần mất tích, rất có thể là liên quan đến Cửu đại quân bộ, không nghĩ tới Lý Dung kia lại coi trọng người này như vậy... Người trở về đi, việc này ta sẽ tra ra mấu chốt. Làm hoàng tộc nhúng tay vào thi đấu phật môn ta hồi báo, coi như là Cửu đại quân bộ, cũng cần trả giá đắt.”

“Dựa theo tin tức của Nguyệt Thiên, một trong những chủ tướng của Nguyệt Thiên, Quý Vũ Phi, cũng đã mất tích một cách thần bí, nguyên nhân cụ thể cho đến nay vẫn chưa tìm được.

Nhưng bất kể là Quý Vũ Phi hay là Việt Thần sư thúc, đều có liên quan đến Vương Huyền Tích.” Tăng nhân áo bào tro tiếp tục nói.

“Nói cách khác, Vương Huyền kia có vấn đề?” Tăng nhân mặc bạch bào kinh ngạc nói.” Thôi được rồi, Phật ta từ bi, liền do ta tự mình đi một chuyến, xem rốt cuộc Vương Huyền Căn rốt như thế nào.”

Tăng nhân áo bào tro không lên tiếng nữa, chỉ là lần nữa hợp mười một lễ, quay người rời đi.

Hai tháng, mưa dầm kéo dài. Sắc trời âm u, nhiệt độ không khí chột hạ xuống.

Mùa xuân lạnh lẽo, mưa xuân liên miên, cả hai kết hợp lại, khí hậu tháng hai ngược lại so với mùa đông còn lạnh hơn.

Ngụy Hợp thu thập sách, cất vào túi da, đeo túi da trên lưng, đứng dậy chuẩn bị rời thư viện.

Từ lần bị tập kích trước, xung quanh Bạch Tượng thành bắt đầu nghiêm chỉnh tra xét hành động.

Đại đội quan binh và cao thủ Nguyệt Thiên, qua lại tới lui, càn quét toàn bộ phạm vi mấy chục dặm quanh thành Bạch Tượng.

Một số tiểu tặc và dị thú hung hiểm còn sót lại từ trước đến nay đều bị cơn sóng này quét tan thành tro bụi.

Những người đời thứ hai bị thích khách mang đi kia, bây giờ cũng vẫn như cũ không có tin tức.

Những tên thích khách còn sót lại bị bắt giữ đang diễn ra một hội tập kích mấy ngày trước, toàn bộ đều bị giết chết.

Đầu mối bị cắt đứt.

Hai bên Phần Thiên Quân bộ và Phủ doãn hợp thành đội điều tra đang tức giận, bắt đầu tiến hành càn quét bên trong.

Còn đám người Ngụy Hợp, Hàn Tuyên công chúa và Cung Lăng Vân, trong hoàn cảnh như vậy chỉ có thể đóng cửa đọc sách, tu hành võ đạo. Chỗ nào cũng không được đi.

Ngụy Hợp đứng dậy, theo các đồng môn còn lại thưa thớt, cùng đi ra khỏi phòng học.

Bên ngoài đình viện, tượng người đồng trong sân đang bị hạt mưa đánh cho lạch cạch rung động.

Trong thư viện của Văn Đức, một ít học sinh cầm dù dòn dập nâng dù giấy, đi vào trong mưa.

Như Ngụy Hợp không mang theo dù, chỉ có thể đứng dưới mái hiên chờ mưa nhỏ một chút rồi đi.

Hàn Tuyên không có ở đây, bởi vì lần tập kích trước đó, nàng cũng bởi vì thân phận mẫn cảm của Hoàng tộc, mấy ngày trước bị áp giải về trong cung. Lần sau muốn gặp lại, cũng không biết là lúc nào.

Cung Lăng Vân cũng bị áp giải vào nhà, tạm thời không thể ra ngoài.

Thiếu mất hai người bên người, trước Ngụy Hợp còn cảm thấy phiền, lúc này ngược lại cảm giác quá mức an tĩnh.

Không bao lâu, hạt mưa hơi nhỏ một chút.

Ngụy Hợp lấy lại tinh thần, nhìn nhìn lên trời, thư tín đi vào trong mưa.

Nếu là hắn vẫn là thân phận cao thủ Chân Kính, căn bản không cần lo lắng hạt mưa, trực tiếp lấy lực hộ thân, liền có thể hoàn mỹ che chắn mưa, để quần áo tóc cũng không ướt.

Nhưng chân huyết thì không có bản lĩnh thuận tiện như vậy.

Đi tới lối ra thư viện.

Ngụy Hợp vẫn như bình thường, nhìn về phía cửa lớn.

Nơi đó bình thường sẽ có binh sĩ phủ Nguyên Soái đánh xe chờ ở đây.

Lần này cũng giống như vậy.

Một chiếc xe ngựa màu đỏ son, bên cạnh có khắc hoa văn Phượng Hoàng, lẳng lẳng chờ ở trước cửa.

Một lão binh một mắt làm xa phu, đang tựa vào thùng xe chợ.

Nhìn thấy Ngụy Hợp đi ra, lão binh nhếch miệng cười một tiếng, tranh thủ thời gian ngồi thẳng dậy, nắm lấy dây cương.

Ngụy Hợp bước nhanh hơn, đi về phía xe ngựa.

Nhưng mới đi được một nửa, thân thể hắn chợt cứng đờ, ánh mắt nhìn về phía bên phải.

Một loại cảm giác tê dại như dòng điện chảy khắp toàn thân khiến hắn lập tức dừng tay, nhìn về hướng đó.

Loại cảm giác tê dại này xen lẫn một loại cảm giác thân bất do kỷ.

Toàn thân Ngụy Hợp dựng đứng, từng mảng da gà nổi lên.

Mà loại cảm giác này phát ra từ bên phải!

Ngụy Hợp nhìn về phía bên phải.

Trên một con đường phồn hoa người đến người đi.

Một lão hòa thượng mặc áo bào trắng, bạch mi như đao đang mỉm cười nhìn về phía này.

Cách nhau trăm mét.

Lão hòa thượng xa xa chấp tay hành lễ với Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp cũng vội vàng đáp lễ.

Trong đại nguyệt, Phật môn có địa vị cực cao, lão hòa thượng áo bào trắng thường được rất nhiều người tôn kính.

Cho nên hành động của Ngụy Hợp vô cùng bình thường.

Cưỡng ép thay đổi tầm mắt, trái tim Ngụy Hợp nhảy lên kịch liệt.

Hắn có thể cảm giác được, đối phương chính là nhắm vào hắn mà đến.

Ngụy Hợp từng bước một đi về phía trước, đi đến phía xe ngựa.

Mà bên cạnh hắn ta không nhìn thấy, hòa thượng áo bào trắng đang nhắc chân, từng bước một tới gần Ngụy Hợp.

Hòa thượng đi tới đây đã mấy ngày, chỉ âm thầm điều tra mấy ngày nay mà vẫn không thu hoạch được gì.

Kiên nhẫn của hắn có hạn, hiện giờ dứt khoát dự định trực tiếp động thủ. Trước tiên đem Vương Huyền tìm một cơ hội bắt về rồi tính sau.

Đương nhiên, bề ngoài không phải bắt, mà là mời. Mời tới Đại Linh Phong tự ngồi xuống, đối với cách nói này, không ai nói ra được có gì không đúng.

Dù thế nào, lần này Hoàng tộc nhúng tay âm thầm nâng đỡ Phật môn thi đấu, đã phạm vào kiêng kỵ. Nếu bên kia vượt tuyến trước, cũng đừng trách bọn họ trả lại.

Tăng nhân áo bào trắng đi về phía trước từng bước một, đi về phía xe ngựa.

Lạch cách.

Bỗng nhiên hắn dừng bước, hai mắt híp lại, đứng yên tại chỗ.

Rất kỳ quái, y mặc một thân cà sa trắng như tuyết, hình dung đặc dị, vóc người cường tráng. Vốn dĩ phải là người bắt mắt hấp dẫn sự chú ý mới đúng, nhưng người qua đường xung quanh, kể cả người ra vào thư viện đều không ai chú ý tới y.

Dường như lão hòa thượng này hoàn toàn không tồn tại.

“Thái ý mật vương, đến Bạch Tượng thành ta chưa tới Nguyên soái phủ gặp mặt. Có vẻ không hợp lễ nghi lắm nhỉ?”

Một bóng người đỏ thẫm đột ngột xuất hiện sau lưng tăng nhân mặc bạch bào.

Bóng người mặc áo giáp đỏ đậm, áo giáp nữ nữ diễm lệ viền vàng, rõ ràng là trang bị phòng hộ nhưng lại ở trên thân bóng người, trở thành vật trang sức có dáng dấp mỹ mạo.

Những đường cong hoa mỹ trên bầu trời, bao bọc lấy mảnh giáp nóng bỏng, vóc người hoàn mỹ được phác họa ra bên ngoài.

Trừ những thứ này ra, sau lưng bóng người dễ làm người khác chú ý nhất, chính xác, đó là một đôi cánh màu đỏ thẫm kỳ dị.

Người tới, rõ ràng là Nguyên soái Phần Thiên quân bộ Bạch Tượng thành, Lý Dung.

Giống như tăng nhân mặc bạch bào, nàng cũng không khiến cho bất luận kẻ nào chú ý.

“Đường đường một trong ngũ đại Phật Vương của Đại Linh Phong tự là Thái Hưng Mật Vương, không kiện mà đến, sợ là không hợp cấp bậc lễ nghi chứ?” Lý Dung thanh âm trầm thấp, khóe miệng hơi cong, đôi mắt đỏ nhạt phảng phất đè nén hỏa diễm lúc nào cũng có thể bộc phát.

“Bản tăng ra mắt Lý Nguyên soái.” Tăng nhân mặc bạch bào Thái Hưng Mật Vương mỉm cười, sắc mặt bất động, chấp tay thi lễ với đối phương.

“Bản tăng đến đây chỉ vì một vụ án mất tích của Việt Thần sư diệt. Bởi vì đệ tử quý tộc Vương Huyền, căn cứ tình báo, có

khả năng có liên quan đến vụ án này, cho nên mới đến đây hỏi thăm một chút.” Hấn trầm giọng trả lời.

“Việt thân mất tích hấn quan hệ cái rắm. Bởi vì một điểm hoài nghi, đã muốn tới tìm đệ tử ta làm phiền, ngươi sợ là đang muốn ăn rắm!” Lý Dung sắc mặt lạnh lẽo, trực tiếp chửi tục.

“Trong vòng ba ngày ngươi có thể rời khỏi thành Bạch Tượng. Nếu để ta nhìn thấy thì đừng trách ta điều động quân bộ, dùng lớn hiếp nhỏ phé ngươi!”

Nụ cười trên mặt Thái Hưng Mật Vương cứng đờ.

Nếu là người khác, có lẽ hấn sẽ làm một trò cười nghe một chút, nhưng Lý Dung cô gái này...

Kết hợp với những sự tích trước kia nàng đã làm, nữ nhân này thật sự có thể bất chấp tất cả, đã làm ra chuyện này.

Hấn và Lý Dung vốn là tám lạng nửa cân, thực lực tương đương, nếu lại có quân trận của quân bộ kết hợp cường hóa...

Thái Hưng Mật Vương cân nhắc được mất trong lòng, không nhiều lời thêm, sau khi hợp mùi một lễ, mới chậm rãi xoay người rời đi.

Lý Dung đưa mắt nhìn đối phương hoàn toàn biến mất nơi cuối đường, mới chậm rãi thở ra.

Phục hồi tinh thần, thân hình nàng lóe lên, vượt qua mấy chục thước, đi tới trước xe ngựa Ngụy Hợp, khoan dung lên xe.

Ngụy Hợp thấy hoa mắt, liền thấy sư tôn mình đột nhiên xuất hiện trong buồng xe.

Kết hợp với cảm giác nguy hiểm vừa mới cảm nhận được biến mất, hấn lập tức đoán được cái gì.

“Có nước không?” Lý Dung thờ hỏn hỏn hỏi.

“Cái này...” Ngụy Hợp đang muốn lấy ra ấm nước rót cho đối phương một chén.

Còn chưa nói xong, hấn liền nhìn thấy Lý Dung nâng lên một nửa chén nước hấn đã uống, ngửa đầu uống ừng ực toàn bộ vào bụng.

Ha ha.

Đánh một cái, Lý Dung trường thở ra một hơi.

“Đừng quản lão lừa trọc kia vừa rồi. Trước đó đến gây sự, hiện tại còn dám đến hai chuyên, thật coi như lão nương không biết xấu hổ sao?”

“Su tôn....” Ngụy Hợp cười khò.

Sau khi đánh chết Việt Thần, tìm người của Ma Môn xử lý thi thể, hẳn liền biết sớm muộn gì cũng sẽ có người tìm tới cửa, nhưng không nghĩ tới lại nhanh như vậy.

“Bớt nói nhảm đi. Bên kia đã an bài xong rồi, năm ngày sau, người theo ta một đạo, tiến về mười ba địa phương, thu hoạch mười ba dị bảo Chân Huyết. Nếu như thuận lợi, sau khi lấy được toàn bộ dị bảo, người có thể thuận lợi vượt qua giai đoạn tích lũy của luyện tạng.

Nếu như không thuận lợi, cũng có thể rút ngắn không ít bước thực tiễn của giai đoạn này. Dù sao cái này có lợi vô hại.” Lý Dung giới thiệu.

Thần sắc nàng hơi có chút mỏi mệt, vì tranh thủ danh ngạch này, nàng cũng đã bỏ ra không biết bao nhiêu chỗ tốt, còn hứa hẹn không ít nhân tình.

Trên thực tế, Thập Tam Chân huyết dị bảo này, bởi vì mười năm một lần, cho nên tranh đoạt vị trí này, cũng không phải chỉ là thiên tài thế hệ trẻ.

Mười ba dị bảo Chân Huyết, bởi vì đối với rất nhiều giai đoạn tích lũy đều có tác dụng gia tốc, còn thêm hiệu quả rèn luyện cường hóa thân thể.

Cho nên người tham gia tranh đoạt, từ luyện tạng đến chân huyết đều có, hơn nữa các loại thân phận thân phận huyết mạch đều đủ.

Danh ngạch thu hoạch nó cực kỳ khó khăn, vượt xa so với nghi thức dung hợp huyết mạch.

Mười ba dị bảo Chân Huyết này, bản thân cũng không phải toàn bộ là do quốc gia nắm giữ, chỉ có một nửa, là Đại Nguyệt

quan lại nắm giữ. Còn lại, tất cả đều là truyền thừa của các đại gia tộc.

Cũng chính bởi điểm ấy, cho nên Thập Tam Chân huyết dị bảo cũng không phải là sự phân phối tự nhiên, trong đó liên quan đến rất nhiều loại nhân mạch tài nguyên.

Đương nhiên, một khi hoàn thành, sẽ có rất nhiều chỗ tốt.

“Đa tạ sư tôn!” Ngụy Hợp những ngày qua, cũng từ trên điện tịch hiểu rõ quá trình này, đại khái biết được Lý Dung đối với hắn trả giá.

“Cám ơn cái gì, còn nữa, cái này cho ngươi.” Lý Vinh từ ngực không biết chỗ nào, rút ra một hộp bạch ngọc, ném cho Ngụy Hợp.

Nhận lấy cái hộp, Ngụy Hợp còn có thể cảm giác được bên trên lưu lại âm áp cùng mùi hương nhẹ nhẹ.

“Đây là chiến lợi phẩm ta ra ngoài công làm. Đối với ngươi có lợi, nhớ nắm đúng thời cơ dùng.” Lý Dung giải thích.

“Đây là?”

“Chân kinh vô thủy tông dị bảo, huyền chân huyền tâm tán. Tác dụng là ngưng thần thanh tâm, áp chế quỷ phong ăn mòn, cùng với đối với đột phá bình cảnh nhất định có tác dụng phụ trợ. Ngươi đến chân huyết sẽ dùng đến.”

“Vô Thủy tông?” Ngụy Hợp sững sốt, lần trước nghe được cái tên này là khi nào? Hình như là hần mới vừa tới tháng Đại Nguyệt.

Khi đó...

Hần lâm vào suy tư.

“Ừm, trận trước quân bộ liên hợp tình báo của Nguyệt Thiên, tiến hành tập kích một lần với Vô Thủy tông ở gần Hải Châu. Liên quan đến kế hoạch nhằm vào Huyền Diệu tông, cho nên ta không tiện nói tỉ mỉ, bất quá thành quả vẫn có một chút.”

Lý Dung nói khẽ: “Chúng ta vây giết một tông sư Vô Thủy tông, dùng tài liệu trên người hần sau khi dị hóa, rèn một ít trang bị. Bảo dược này chính là từ trên người tông sư kia tìm được.”

Ngụy Hợp trầm mặc lại.

“Lão sư, không hiểu sao lại bắt đầu tập kích hy vọng xa vời rồi?”

“Không có gì khó hiểu. Viễn Hi là đại bản doanh của võ giả thực kinh, bây giờ lại càng hội tụ lượng lớn tàn đảng chân kinh trong nước, nghe nói còn có tổ chức gì đó Triều tịch, ở phương xa nhắc lên sóng gió. Chúng ta nhân cơ hội suy yếu thực lực bọn họ, có cái gì không đúng sao?” Lý Dung thản nhiên nói.

Bất quá nhìn thấy trong mắt đệ tử rõ ràng không tin, nàng dừng một chút, bất đắc dĩ thở dài nói.

“Được rồi được rồi, phía trước đều lấy cứ, nguyên nhân thực sự là do pháp thân sau khi tông sư dị hóa của Vô Thủy tông, trên người có tài liệu chất ưu chất để Hoàng tộc thí nghiệm.”

“Đúng là lý do đơn giản.”

Ngụy Hợp không còn gì để nói. Đối với Vô Thủy tông đã từng cường thịnh, hôm nay thảm trạng, cảm thấy một tia bi ai nhàn nhạt.

Đại Nguyệt hôm nay quả thật đã vượt xa những tông môn như Viễn Hi.

“Lại nói tiếp, có lẽ trước kia người cũng đã tiếp xúc qua võ giả chân chính, nhưng chuyện trước kia, đều để cho nó qua, người ở lại chỗ này, so với quá khứ còn trọng yếu hơn nhiều.

Có một số thời điểm, kỷ ức và kinh lịch cũng có trọng lượng đấy.” Lý Dung khẩn thiết nói.

Ngụy Hợp trầm mặc, kỳ thật trong lòng của hắn ta cũng có suy đoán, bất quá có nhiều thứ, chỉ cần không nói toạc ngay, kỳ thật còn tốt.

“Được rồi, không nói những chuyện này nữa. Gần đây người có chăm chỉ tu hành không?” Lý Dung chuyển đề tài.

“Mỗi ngày đều có.” Ngụy Hợp trình trọng trả lời.

Hắn hiện tại đã thành công đột phá Tam Tâm quyết, bện thành trái tim thứ ba - Hắc Sơn Tâm.

Sự hoàn thành của trái tim này khiến cho thân thể hắn có được căn cốt huyết mạch, nâng cao một bước.

Có lẽ là trước đó đã bị rút ra đủ cao, cho nên lần này không thể tăng lên được.

Chẳng qua là trên khí lực, thể chất khôi phục lại có gia tăng.

Trải qua mỗi ngày tự kiểm tra, những ngày này, Ngụy Hợp tính toán ra, thân thể của mình một mực không ngừng tăng cường.

Cho đến bây giờ, hắn đã gia tăng được hai mươi lăm vạn cân lực lượng.

Tính luôn cả Tam Tâm quyết, Kinh Hồng quyết, cộng thêm công pháp tu hành, các loại bảo dược sử dụng vân vân.

Toàn bộ những thứ này cộng lại, lực lượng cơ bản của hắn chính thức đạt đến hai mươi lăm vạn cân.

Con số này đã đạt tới tiêu chuẩn nhập môn cảnh giới Kim Thân.

Đương nhiên, nếu như có thêm sức lực, lực hút, cùng với bí kỹ bộc phát, vậy thì càng mạnh hơn.

Bất quá những việc này cũng không làm cho Ngụy Hợp hài lòng. Chân chính làm cho hắn vừa lòng là một bộ phận tam tâm quyết.

Với tư cách là tà công thời Viễn Cổ, Tam Tâm Quyết tạo ra trái tim thứ ba tốn nhiều công phu như vậy, đương nhiên không chỉ gia tăng khí lực cùng sự hồi phục đã xong việc.

Chân chính trọng yếu, là lòng sơn dương đen mang tới thiên phú chân huyết thứ hai.

Loại huyết mạch thứ nhất, Tu Di Kinh Vương, năng lực thức tỉnh, Ngụy Hợp gọi nó là Kinh Tức.

Mà loại huyết mạch thứ hai, lòng sơn dương đen, mang đến năng lực thứ hai, Ngụy Hợp đặt tên là tái sinh.

Tên như ý nghĩa, chính là ý tứ trên mặt chữ, Kinh Tức tăng cường sức chịu đựng, thể lực của hắn ta cực lớn.

*
*
*
*
*
*

Sinh lại, tăng cường là năng lực tự lành của hắn. Hơn nữa không phải một chút năng lực tự lành.

“Mấy ngày nay, ngươi trở về chuẩn bị một chút.” Thanh âm Lý Dung lại một lần nữa gọi lực chú ý của Ngụy Hợp.

“Vâng.” Hắn vội vàng đáp.

“Mặt khác, trừ tu hành, ngươi cũng đừng cả ngày đều trải qua khô khan như vậy. Tóm lại là người trẻ tuổi, đi ra ngoài giải sầu, chơi đùa với người khác, nghe chơi với tiểu khúc, ăn ngon lành hơn một chút so với một người ở nhà khổ tu cả ngày.

Cho dù người là sư huynh long ngũ phúc, cũng biết tu hành chi phí đi ra ngoài uống rượu.” Lý Dung có chút lo lắng về trạng thái tinh thần Ngụy Hợp.

Từ khi nàng tiếp xúc Ngụy Hợp tới nay, đệ tử này có thiên phú vô cùng tốt, mỗi thời mỗi khắc đều tập võ, không phải đang tập võ thì chính là trên đường đi tập võ.

Loại biểu hiện không bình thường này, làm Lý Dung có chút bận tâm.

“Đúng rồi, người phát triển hàn tuyến thế nào rồi?” Nàng đột nhiên hỏi lại.

“Thư thường xuyên qua lại.” Ngụy Hợp trả lời.

“Vậy là tốt rồi.” Lý Dung gật đầu. “Nếu không có gì bất ngờ, bệ hạ sẽ đích thân chỉ hôn, kết hôn với người. Lần này mười ba đệ bảo Chân huyết, một chỗ trong đó, chính là muốn đi Vương Đô. Đến lúc đó người...” Nàng suy nghĩ một chút, vẫn không có làm gì dặn dò khác.

“Thập Tam Chân huyết đệ bảo, là muốn tiến về Thập Tam địa phương sao?” Ngụy Hợp hỏi.

“Không phải, kỳ thật chỉ cần đi đến ba nơi. Những đệ bảo này nắm giữ thực lực, chủ yếu tập trung ở ba nơi này.”

“Đã minh bạch.” Ngụy Hợp gật đầu, tỏ vẻ minh bạch.

Kế tiếp, hắn lại hỏi một ít vấn đề liên quan tới tu hành, trên đạo chân huyết, hắn vẫn chỉ là một người mới bình thường, cho nên ở trước mặt Lý Dung, vẫn còn rất nhiều nghi hoặc chưa rõ.

Hai thầy trò, một hỏi, một đáp, xe ngựa chậm rãi tiến lên, dần dần chìm vào góc đường xa xa trong mưa, dung nhập vào toàn bộ xe ngựa náo nhiệt của Bạch Tượng thành.

Đại Nguyệt Trung Châu.

Trong một huyện thành nhỏ bình thường.

Đêm khuya mủm mím, gió nhẹ mát lạnh.

Một nhà hai nhà vào trong trạch viện, trong thư phòng.

Một thanh niên nam tử thần sắc lạnh như băng, khuôn mặt bình thường, mặc ngoại bào công tử nhà giàu bình thường, nhưng trên người lại tỏa ra khí tức rất vi diệu.

Dưới bóng đêm, hắn đứng ở bên bàn đọc sách, làm ngọn đèn tắt, nhìn một phần thư tín đặt trước mặt.

“Quả nhiên đã tới...”

Nam tử thần sắc âm trầm, nhìn trái nhìn phải một chút, xác định không có bất kỳ người nào trong phạm vi mười mét chung quanh.

Lúc này hắn mới cầm lấy lá thư, xé ra, cẩn thận xem xét.

Trong phong thư, ngoại trừ một phong thư màu vàng nhạt, còn có vật hình dạng chìa khoá màu đen giống nhau.

Nam tử nhanh chóng nhìn lướt qua nội dung trên tờ giấy, hai mắt nhanh chóng trợn to, toát ra vẻ kinh ngạc rung động.

Rất nhanh, xem xong nội dung, hắn lại đưa thư về, thả lại phong thư, lại lần nữa sấp.

Mà chuyện chìa khoá màu đen kia đại biểu cho phần tin tức tình báo này từ chỗ gián điệp cấp bậc nào, đại biểu cho tính quan trọng cùng khẩn cấp.

Nhanh chóng thu thập xong phong thư, nam tử mang theo thư thiếp thân, ngọn đèn tắt, vội vàng rời khỏi nhà.

Bóng đêm thâm thúy, ánh trăng như sa.

Hắn nhẹ nhàng đi ra khỏi nhà, rời khỏi gia viện bình thường mà hắn che giấu hơn mười năm này.

Sau đó chạy về phía ngoại thành huyện thành.

Nội dung bức thư này quá mức trọng yếu, cho nên hắn không thể không mạo hiểm bại lộ, lập tức tiến về Hải Châu, truyền tin về Huyền Diệu tông.

Vì thế, cho dù bại lộ thân phận nguy trang của mình, hắn cũng không tiếc.

Nguyên bản tin tức trọng yếu như vậy, là có thể thông qua tin tức trùng tiến hành lan truyền.

Nhưng tháng lớn gần nhất, tựa hồ trên tin tức về trùng, cũng nghiên cứu ra các loại phương pháp ngăn chặn.

Tin tức về trùng đã không đủ bảo đảm.

Vì vậy hắn phải đích thân đi một chuyến.

Ngay lúc thanh niên nam tử mới lặng yên rời khỏi huyện thành, bước lên đường tới Hải Châu.

Nhà hắn vốn là ở trong trạch viện.

Bành!

Tiếng trâm đục vang lên, cửa viện bị đẩy ra.

Mấy đạo hắc ảnh xông vào, cẩn thận kiểm tra vết tích trong đó.

“Mới đi không bao lâu, đuổi!” Một người áo đen lạnh lùng nói.

“Tình báo lần này, liên quan đến âm mưu liên hợp giữa Ma Môn cùng viễn Hi, còn liên quan mật thám trọng yếu bên trên tiết lộ. Người vừa rời khỏi hắn là nhân vật trọng yếu của Huyền Diệu tông, phải bắt lại!”

Đầu mục áo đen trầm giọng nói.

“Vâng!”

Mọi người nhao nhao lên tiếng, quay người lập lòe, đảo mắt đã rời khỏi mảnh sân nhỏ này.

Sáng sớm hôm sau.

Trong phủ Nguyên Soái, Ngụy Hợp vặn cái khăn lông trong tay, ra sức lau lau mặt.

Trên khăn mặt nóng hầm hập, có hơi nước ẩm áp bóc lên đến khuôn mặt, khiến cho đầu hắn vừa mới tỉnh ngủ thức dậy.

Lạch cạch.

Bỗng nhiên trong thư phòng của hắn truyền đến một tiếng nổ vang rất nhỏ.

Như có thứ gì rơi xuống đất.

Sắc mặt Ngụy Hợp bất động, buông khăn mặt, ném gã vào trong chậu nước nóng.

Sau đó lại bắt đầu chậm rãi đánh răng.

Bàn chải đánh răng đã xuất hiện ở thời đại này, nhưng bánh răng còn không có, dùng để đánh răng chỉ là một loại gọi là muối muối.

Cẩn thận quét răng xong, hắt lau nước đọng nơi khóe miệng, lúc này mới quay người đi về phòng.

Bình thường trừ sinh hoạt trọng yếu phụ trợ, Ngụy Hợp không thích thị nữ quá nhiều người, vờn quanh bên người.

Hắn chỉ cần có người giúp đỡ đun nước ấm, sửa sang lại quần áo một chút là đủ.

Đương nhiên, điều này có liên quan đến bí mật không nhỏ trên người hắn.

Tiến vào thư phòng, xuyên qua bình hoa cao lớn, vượt qua một mặt thanh sơn lục thủy.

Ngụy Hợp liếc mắt liền thấy, trên bàn thư ngày thường mình dùng để luyện chữ, đang trưng bày một phong thư màu đen.

Hắn đi tới, cầm lấy phong thư, mở ra, tinh tế xem xét.

Phong thư màu đen là tiêu ký Ma Môn bên kia, ứng Ngụy Hợp yêu cầu, tình báo bên bọn họ, đều dùng màu đen để đại biểu.

“Đệ tử Trung Châu, Vương Hi của Huyền Diệu Tông mang theo tình báo quan trọng trên đường quay về đang bị đuổi giết. Đuổi giết Phương là Nguyệt Thiên, rộng rãi dạy dỗ.

Wang Hi mang theo tình báo rất nặng, nếu có cơ hội, mong rằng xuất thủ tương trợ một chút.”

Lạc khoản trong lòng Ma môn, đương nhiên không phải tên mà đại biểu cho một con dấu đặc thù trong lòng.

Mặt sau tờ giấy là một hàng chữ nhỏ, đánh dấu chỗ Vương Hi sắp tới cùng với phạm vi chạy trốn đại khái.

Thu hồi lá thư, Ngụy Hợp trầm tĩnh lại.

Cái tên Vương Hi này có chút quen tai.

Tựa hồ là Huyền Diệu Tông nhất khóa nào đó tương đương xuất sắc thiên tài thủ tịch. Về phần thiên tài như vậy, làm sao lại đi vào Đại Nguyệt ẩn núp, sau đó còn mang theo tình báo quan trọng bị đuổi giết. Cái này hẳn không biết.

Quan trọng là tin tức Ma môn đưa cho hắn, cũng là lúc trước hắn và bên kia hẹn nhau.

Đã rất lâu không có tin tức gì truyền đến từ tông môn Huyền Diệu. Dường như các Âm Tử cứ điềm của tông môn ở xung quanh cũng tạm thời xảy ra chuyện.

Cho nên hắn định tìm hiểu từ Ma Môn một chút tin tức.

“Có thể khiến Ma Môn bên này trịnh trọng đưa Hắc Tín đến chỗ ta. Xem ra tin tức Vương Hi mang theo lần này phi thường trọng yếu...” Ngụy Hợp tính toán thời gian, khoảng cách xuất phát còn có ba ngày nữa. Thời gian ba ngày... Đủ rồi.

Với tốc độ của hắn thì từ nơi này đi tới Trung Châu cũng không cần mất bao lâu.

Ngay sau đó, hắn chà bức thư màu đen lại, hóa thành bột phân, tung ra ngoài cửa sổ.

Bột phân tựa như tro bụi, theo gió phiêu tán.

Sau đó hắn nhanh chóng lưu lại trên bàn sách một phong thư, bộ quần áo đã thay, quay người rời khỏi viện, thân hình lóe lên, đảo mắt đã biến mất ngoài tường viện.

Trong chủ viện phủ Nguyên Soái.

Lý Dung ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, nhìn một bộ Chân Hoàng Niết Bàn đồ treo trên tường, khẽ thở dài một tiếng.

“Sư phụ, tiểu sư đệ lại đi ra rồi.” Nhị đồ đệ Tiết Hoạch xuất hiện ở trước cửa viện, thấp giọng nhắc nhở.

“Đã biết.” Lý Dung nhắm mắt lại.

“Cứ để hắn làm vậy sao?” Tiết Hoạch không hiểu hỏi.

“Hắn sẽ biết lựa chọn thế nào. Ở đó, hắn không có tương lai.” Lý Dung trả lời. “Huống chi, nếu hắn thật sự nói đoạn tuyệt, chúng ta ngược lại càng nên cảnh giác hắn.”

Tiết Hoạch không còn gì để nói.

*
*
*
*
*
*

Trên đỉnh ngọn núi mây mù lượn lờ.

Trên vách núi đá nghiêng nghiêng.

Một bóng đen cấp tốc lướt qua, xuyên qua rừng cây, núi đá, từ vực biển mây sâu không thấy đáy nhảy qua, mau chóng bay về phía Hải Châu.

Tâm tình của Vương Hi nặng nề, toàn lực kích phát thân thể thật sự là mạnh mẽ.

Hơn mười năm, hấn một mực ẩn núp tại huyện thành nhỏ bình thường kia, chưa bao giờ vận dụng chân kinh trong cơ thể, chính là vì hiện tại ngày hôm nay.

Với tốc độ của hấn, dùng toàn lực cũng đủ để đưa tin tức tình báo đến căn cứ bí mật bên Hải Châu.

Chỉ là hấn biết, sự tình sẽ không dễ dàng như vậy.

Ngay từ đầu hấn rời đi, hấn là không tạo ra động tĩnh gì.

Nhưng sau khi lướt qua châu giới, hấn có thể cảm giác được sau lưng có thứ gì đang đuổi theo.

Trên đường đi, hấn vòng tới vòng lui, không đi theo lộ tuyến của kế hoạch cũ nữa, mà chuyển hướng về mấy lần, đều không thể thoát khỏi truy binh phía sau.

Điều này làm cho hấn rõ ràng, trên người mình có lẽ có nơi nào đó, trúng thuốc bột dẫn đường tương tự như vậy.

Nếu không người phía sau tuyệt đối không có khả năng chính xác đuổi tới phương hướng của mình như vậy.

Đến cùng là khi nào bị theo dõi, Vương Hi không biết được.

Hắn chỉ biết, mình nhất định phải truyền tin tình báo ra.

Nếu không chắc chắn sẽ gặp đại họa.

Nhanh chóng lướt qua một cánh rừng tùng, dọa cho một đám Hắc Vĩ sóc chạy mất.

Vương Hi bỗng nhiên biến sắc, thân thể ở giữa không trung tựa như băng bồng, bỗng nhiên nghiêng một cái, nghiêng người rơi xuống đất.

Xuy xuy xuy xuy!

Ngay trên đường đi của hắn, hơn mười đạo cương châm xếp theo hình tam giác xuyên qua, cắm hung hăng trên núi đá phía xa, bắn ra một mảnh lỗ thủng sâu không biết bao nhiêu.

Vương Hi rơi xuống đất đứng vững, bỗng nhiên cảm giác mát lạnh bên cạnh.

Ba tráng hán áo trắng bay nhào tới, trong tay mỗi người đều nắm trong tay cương đao đen bóng, xuất đao chém xuống Vương Hi.

Phương vị ba người này tương đối quý dị, vừa vặn đứng ở góc độ khó chịu nhất của Vương Hi.

Ba người, ba phương hướng, vừa khéo để cho Vương Hi ra tay đón đỡ, là góc độ khó phát lực nhất.

Leng keng leng keng leng keng!

Ba tiếng đao quang vạch phá không khí, lực lượng cường hoành của võ giả chân huyết lúc này được thể hiện rõ ràng.

Ba thanh cương đao dưới tác dụng vượt qua hai vạn cân sức mạnh, chém rách không khí, phát ra tiếng rít bén nhọn, đồng thời chém về phía hai chân và lưng Vương Hi.

“Muốn chết!” Vền vền ba võ giả hệ thống chân huyết luyện nhục, sắc mặt Vương Hi loé lên hung quang, song chưởng liên tiếp vỗ một cái, đẩy ra hai thanh cương đao.

Đồng thời thân thể hắn uốn éo, quỹ dị tựa như mỳ, tránh đi một đao cuối cùng tập kích.

Đùi phải giống như rắn độc bỗng dung bắn ra, chân phải màu xám thật sự được vòng quanh chân, tinh chuẩn từng chút một ở trên cổ tay ba người.

Ba người đồng thời kêu rên, lão đảo lui về phía sau, chỉ có thể trợ mắt nhìn Vương Hi bay vút về nơi xa, không cách nào đuổi kịp.

Chỉ là chưa đi được bao xa, phía trước Vương Hi, trên một cây cầu treo xích sắt giữa một ngọn núi.

Nhưng đột nhiên có một người xuất hiện.

Đó là một lão giả thấp bé, râu dài đến một mét.

Ông lão híp mắt nhìn chăm chú phía trước, nhìn chăm chăm vào Vương Hi đang nhanh chóng tiếp cận.

“Ngã phật từ bi.”

Hắn chậm rãi đứng dậy, chân đạp mạnh một cái, thả người bay lên.

Người còn ở giữa không trung, toàn thân lão giả tiếp tục bành trướng lên, trong nháy mắt biến thành cao tráng hán hơn một ba thước.

Ngao!

Tráng hán trong miệng phát ra tiếng gầm gừ như sấm, nhanh chóng đánh về phía Vương Hi.

Cao thủ chân huyết!?

Vương Hi rùng mình, khí thế như thế này, còn chưa tới gần đã khiến người khác cảm thấy hô hấp không thông.

Đôi mắt hắn tròn tròn, chân kinh toàn thân sôi trào, chính diện đối đầu với nó.

Nhất định phải tốc chiến tốc thắng! Bằng không truy binh tiếp theo đuổi tới, hắn tuyệt đối không may mắn thoát khỏi.

Ngụy Hợp mặc một bộ trang phục màu đen, khuôn mặt đối thành một khuôn mặt khác, vẫn độ tuổi tương tự, giới tính chỉ

là điều tiết rất nhỏ khiến người ta vừa nhìn qua đã biết không phải Vương Huyền.

Trong núi rừng, hấn đi tới phía trước, nhìn như nhẹ nhàng tùy ý, một bước lại có thể vượt qua mấy chục thước, tựa như quỷ mị.

Hơn nữa cho dù địa hình cỡ nào cũng không thể ảnh hưởng đến tốc độ tiến lên của hấn.

“Nơi này hấn là gần tiếp ứng điểm, chỉ là người đâu?” Ngụy Hợp nhảy lên, đáp xuống ngọn cây, nhìn trái nhìn phải.

Dựa theo nội dung trong tín thư màu đen, hấn đi tới chỗ có khả năng tồn tại Vương Hi báo tin.

Nhưng dường như người vẫn chưa tới, hoặc đã đến, nhưng vẫn ản núp?

Ngụy Hợp suy đoán.

Từ ngọn cây nhìn ra chung quanh, dưới chân hấn di động, bắt đầu nhanh chóng tìm kiếm dấu vết có thể lưu lại ở phụ cận.

Chân kinh khác hấn với chân huyết, võ giả chân chính ra tay chủ yếu dựa vào chân kinh, vì vậy dấu vết lưu lại càng dễ phân biệt hơn.

“Trước tiên tìm kiếm quanh đây đã.” Lòng mảy Ngụy Hợp cau lại, bắt đầu thi triển thân pháp, tìm kiếm đệ tử Huyền Diệu Tử của Vương Hi ở xung quanh.

Chỉ là hấn tìm hồi lâu, chung quanh vẫn như cũ một điểm dấu vết động tĩnh cũng không có.

Dường như lộ tuyến mà hấn ta tìm không đúng.

“Chẳng lẽ giữa đường đã bị chặn giết?” Ngụy Hợp nhăn mày lại.

Nếu là như vậy, lần này hấn đi một chuyến uổng công. Hơn nữa dựa theo tin tức của Ma Môn, tình báo lần này đối với Huyền Diệu Tông phi thường trọng yếu.

Nếu như bị gián đoạn ở giữa...

Ngụy Hợp không cam lòng, tiếp tục phi tốc tìm kiếm chung quanh, chỉ là hấn tìm khắp mặt đất chung quanh, cũng không phát hiện bất luận vết tích gì của Vương Hi.

Tìm mãi không thấy kết quả, hấn rơi vào đường cùn, chỉ có thể quay về đúng hướng cũ.

Hấn dự định đi thành trấn phụ cận xem một chút, có lẽ những nơi đó sẽ có manh mối.

Bành!

Hai người vừa chạm vào nhau thì Vương Hi bị đánh bật trở lại, rơi xuống đất liền lùi lại mấy bước mới đứng vững được.

Chỉ là khi hấn còn muốn đứng dậy xông lên, trên mặt đất phía đối diện, lại xuất hiện một nữ tử trung niên mặc ngân vân rộng bào.

Nàng kia mặc áo bào Ngân Văn rộng rãi, trên bả vai mơ hồ có đồ án loan nguyệt thật nhỏ, trên đó có khảm nạm.

“Chủ tướng Nguyệt Thiên?!” Vương Hi trong lòng chột lạnh, hít vào một hơi khí lạnh.

Vừa mới giao thủ với hấn, chính là một tinh nhuệ bình thường của Nguyệt Thiên. Như vậy hấn cũng chỉ có thể miễn cưỡng cân sức ngang tài.

Mà cấp bậc chủ tướng, ít nhất cũng là cảnh giới thần lực, cũng chính là cao thủ Bồ Tát cảnh.

Đẳng cấp này, tương đương với chân kinh toàn thực, hấn là một chân nhân tầm thường, cho dù có chút thiên tư, lấy cái gì đi ngăn trước mặt toàn chân cao thủ?

Rất nhanh, phía sau cũng có từng bóng người đuổi theo, chặn hết đường lui phía sau.

Vương Hi thầm kêu khổ, ánh mắt cấp tốc đảo nhanh, tìm kiếm một chút hi vọng sống có thể tồn tại.

Nguyệt Thiên chủ là nữ tử trung niên có khuôn mặt bình phàm.

Thần sắc nàng hờ hững nhìn Vương Hi.

“Tốt lắm, Vô Thủy tông, thám tử Kim Liên tông đã bắt được không ít, gián điệp của Huyền Diệu tông lại là lần đầu tiên bắt được.”

Nàng vỗ vỗ tay.

Nhất thời trên một mặt đất trống rỗng xuất hiện một gã cơ bắp trắng hán tay cầm một chiếc hộp.

Sắc mặt trắng hán nghiêm nghị, nhìn về phía chủ tướng nhà mình. Thấy nữ tử trung niên khẽ gật đầu, hán mới mở hộp ra, nhẹ nhàng đập đồ vật bên trong.

Xuy!

Trong nháy mắt, một chùm pháo hoa màu đỏ phóng lên trời, từng điểm sáng lớn như pháo hoa tự nhiên hình thành một chữ đen đơn giản.

Đây là câu viện Huyền Diệu tông!?

Trong lòng Vương Hi lạnh buốt, những người này... lại định dùng hán làm mồi nhử để hấp dẫn toàn bộ cao thủ cứ điểm xung quanh tới đây.

Bọn họ muốn một lưới bắt hết ư?!

Hán không nghi ngờ những đại nguyệt này sẽ có Huyền Diệu tông pháo hoa.

Đôi địch nhiều năm như vậy, cũng có không ít gián điệp Huyền Diệu tông bị giết chết, lấy được pháo hoa bực này cũng rất bình thường.

Chỉ có điều chỗ đối phương dùng thật quá độc.

Bởi vì tình báo lần này cực kỳ quan trọng cho nên trên đường đi cũng có rất nhiều nhân thủ bảo vệ phái xuất.

Mà lần này, pháo hoa vừa ra, e rằng mấy tên gián điệp mai phục bên Hải Châu cũng có thể ra tay cứu viện.

Mà lệnh bài Huyền Diệu tông, có tác dụng phán đoán sinh cơ. Những người kia đoán hán còn sống, rất dễ tăng tốc đến trợ giúp, như thế...

Đến lúc đó...

Hắn không kịp suy nghĩ nhiều, nghiêng người nhảy lên, cấp tốc nhảy đến vách núi phía bên phải.

Bất quá hắn không định nhảy xuống dốc, mà dự định mượn lực từ vách đá, thoát ly vòng vây.

Đang lúc hắn chuẩn bị nhảy vào vách núi.

Một bên đỉnh núi trong động loạn thạch, đột ngột đi ra hai người.

Diêu Văn và Trình Uyển, thân hình như điện, mang theo từng đạo tàn ảnh, đảo mắt đã xuyên qua mấy chục thước, ngăn cản Vương Hi, ba người cùng đứng tại chỗ, đối mặt với Nguyệt Thiên chủ tướng kia.

So sánh với hơn mười năm trước, lúc này Diêu Văn trầm tĩnh rất nhiều, cũng già nua hơn rất nhiều.

Ngược lại Trình Uyển bên cạnh nàng, vẫn như cũ như cũ, khí tức trên thân tựa hồ so với trước kia mạnh hơn một đoạn.

“Không ngờ mới đến Đại Nguyệt đã gặp được chuyện thế này.” Trình Uyển thở dài một tiếng.

“Tốc chiến tốc thắng.” Diêu Văn ở bên lạnh lùng nói.

Hai người bọn họ đều là toàn thật, liên thủ giải quyết một tháng chủ tướng Hải Trãi không vấn đề gì.

Lần này tới Đại Nguyệt, hai người nhận được tin tức khẩn cấp, cho nên tùy thời ở xung quanh cứ điểm chờ lệnh.

Chỉ là không nghĩ tới người của Nguyệt Thiên lại gian xảo như thế, dùng sự cầu viện của tông môn để dẫn dụ đồng môn của tông môn tụ tập lại, định hốt gọn một mẻ.

Bên phía Vương Hi thở dốc một hơi, trên mặt lộ vẻ may mắn, không nghĩ tới lần này lại là hai cao thủ chân thật tới tiếp ứng.

Chỉ là không đợi tâm tình của hắn ổn định lại.

Chỉ thấy sau lưng Diêu Văn Ngưng xuất hiện thêm một bóng người cao lớn.

Bóng người cầm song chùy trong tay, cao tới bốn mét. Cơ bắp toàn thân trắng bệch, phẳng phất như thi thể bị ngâm trong

nước đã lâu.

Máu chốt nhất chính là, khi bóng người xuất hiện thì đồng thời lặng yên không một tiếng động, hoàn toàn khác biệt so với phong cách của các võ giả còn lại.

Oanh!!!

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Song chùy hạ xuống, để lại trên mặt đất hai cái hố đường kính vài mét.

Đá vụn bắn tung tóe ra.

Trong nháy mắt, Diêu Văn biến sắc, trở tay rút kiếm, chém lên.

Leng keng leng keng!!!

Mũi kiếm uốn lượn, bị sức mạnh khổng lồ đè ép đến phía sau phảng phát muốn gãy.

Trình Uyển một tay đặt lên cổ tay nàng, hai nàng đồng thời hợp lực, mũi kiếm thẳng băng, bộc phát chân kinh tránh được một kích này.

Thân hình hai người lập loè, cấp tốc xuất hiện ở khoảng không cách hơn hai mươi mét.

Sau khi đứng vững, hấn ta mới tập trung nhìn về phía tráng hán cầm song chùy trong tay.

“Chủ tướng Nguyệt Thiên Thất Quân!! Bành Mật!”

Khóe miệng song chùy cự hán nổi lên một tia nhe răng cười.

“Không tệ, không ngờ còn câu ra được hai con cá lớn.”

“Không ngờ pháo hoa kia lại hữu dụng như vậy. Làm tốt lắm, ân má.” Bành Mật nhìn về phía chủ tướng trung niên, mặt lộ vẻ tán thưởng.

“Đây là việc thuộc hạ phải làm, đại nhân.” Cô gái mỉm cười khom người.

Lúc này ba người Diêu Văn đã hội tụ với nhau, sắc mặt ba người đều kịch biến, không ngờ lại xuất hiện biến cố bậc này.

Rốt cuộc Vương Hi vì sao bị Nguyệt Thiên sắp đặt trước thời hạn, không ai biết được.

Minh Minh Vương Hi hơn mười năm như một ngày, chưa từng liên hệ với Huyền Diệu tông, vẫn luôn giữ vững thân phận gián điệp sâu nhất.

“Nghĩ biện pháp rút lui trước! Các người đi trước!” Diêu tối bước lên trước một bước, hai tay cầm kiếm lạnh lùng nói.

Nàng sớm đã là người không còn hy vọng, trước đó sau khi báo thù, bây giờ không còn tiếc nuối nữa. Nhưng hai người còn lại thì khác.

Cho nên... Thay vì chờ đợi dị hóa của tương lai sớm muộn, chỉ bằng dốc hết toàn lực, cuối cùng phóng ra hào quang thuộc về mình.

“Diêu sư tỷ, nhiều năm không gặp, tính tình người vẫn thế...”

Chợt một giọng nói xa xa vọng tới trong núi sương.

Gió núi thổi phát phơ.

Ngụy Hợp chậm rãi từ trong sương mù đi ra, một thân hắc y, ánh mắt bình thản.

“Đã lâu không gặp, sư tỷ.” Hắn nhìn về phía Diêu Văn, mang theo niềm vui gặp lại cố nhân.

“Xem ra ta tới đúng lúc.”

Gió núi thổi phát phơ.

Trên đỉnh núi, trên bãi đất trống hai bên treo kiều.

Người của Nguyệt Thiên, mạnh mẽ dạy dỗ, đều bao vây nơi đây lại.

Nguyệt Thiên đi đầu chính là Bành Thụ, một trong những chủ tướng của Thất Quân.

Chủ tướng của Nguyệt Thiên Thất Quân, bản thân cũng có xếp hạng, mà Bành Mật chính là người mạnh nhất trong số đó.

Về phần Quý Vũ Phi lúc trước bị Ngụy Hợp giết chết, chẳng qua là chủ tướng Thất Quân mới gia nhập, trên thực tế bàn về thực lực, xếp hạng chủ tướng Thất Quân đại biểu cho hết thảy.

Nói cách khác, Bành Mật hẳn là chí cường giả đứng thứ ba trừ Tiêu Phục Nguyệt ra.

Mà Nguyệt Thiên có thể ở trong nhiều tông môn Chân kinh như vậy, tùy ý đuổi giết phần đông võ giả, tự nhiên có bản lĩnh mạnh mẽ chỉ thuộc về mình.

Cứ như vậy đi.

“Khắc khắc khắc!” Bành Mật ngửa đầu cười ha hả, phát ra tiếng cười kỳ quái.

“Xem ra vận khí hôm nay thật sự là không tồi. Rõ ràng lại có thể dẫn tới thu hoạch lớn như thế.”

Hắn phi thường hài lòng với mưu kế kế sách lần này, quyết định lần này trở về, liền vì nó xin quyền lực lớn hơn.

Trong cơ cấu cấp độ như Nguyệt Thiên, địa bàn và quyền lực đại biểu cho tương lai có thể đạt được bao nhiêu chỗ tốt.

“Ngụy Hợp, một trong những đạo tử Huyền Diệu Tông, một trong song anh, ước định thực chiến, đứng đầu cả thiên địa huyền hoàng. So với một đạo tử khác của Huyền Diệu Tông là Thái Mạnh Hình, còn cao hơn một vị, chắc chắn...” Bành Mật

chậm rãi tiến lên phía trước, từng câu từng chữ nói ra tư liệu của Ngụy Hợp.

Ở Đại Nguyệt Đế Quốc, phân chia đẳng cấp thực lực của tất cả võ giả chân chính.

Trong đó bản thân Huyền Diệu tông cũng có thêm manh mối, hơn nữa lúc trước Ngụy Hợp chiến tích có thể liên thủ đánh chết Tông sư cùng Thái Mạnh Ngao, cho dù là một tông sư bị thương nặng cũng không phải cao thủ bình thường có thể tưởng tượng được.

“Đáng tiếc, nếu như chỉ có một mình ta người đầu, thắng bại vẫn chưa thể biết được.” Bành Mật cuồng phóng tóc bị gió núi thổi tới không ngừng đảo loạn.

Khóe miệng hắn nhếch lên một nụ cười tự tin dữ tợn.

“Nhưng bây giờ...” Hắn giơ tay lên, lòng bàn tay nắm chặt.

Phốc.

Trong chốc lát, lấy cầu treo làm trung tâm, toàn bộ đỉnh núi lập tức chống đỡ lên một trường lực vô hình mô phỏng.

Lực tràng tinh trận hình bán cầu đột nhiên đem phương viên mấy trăm mét nơi đây bao phủ vào trong.

Trên người tất cả cao thủ Nguyệt Thiên đều bắt đầu hiện lên một chút khí xám.

Những khí xám này bay lên trời, rất nhanh hội tụ trên thân Bành Mật, hình thành một tầng áo giáp màu xám mỏng manh.

“Đây là... Quân trận!?” Diêu Văn cùng Trình Uyển mới từ lúc nhìn thấy Ngụy Hợp may mắn cùng mừng rỡ hoàn hồn trở về, liền nhìn thấy một màn trước mắt này.

Nguyệt Thiên mạnh mẽ khó hiểu như vậy cũng là vì nguyên nhân.

Trong đó quân trận chính là nòng cốt then chốt của vấn đề.

“Cẩn thận! Đây là Tiểu Thất Sát trận của Nguyệt Thiên, còn có Song Nguyệt Lạc Tinh trận, có thể liên hợp huyết khí của tất cả mọi người trong trận lại với nhau, hội tụ lên người chủ

trận, không đánh bại chủ trận thì không thể đả thương được những người Liệt Trận còn lại!”

Vương Hi vẫn luôn luôn bị xem nhẹ vội vàng nhắc nhở.

Tiêu Thất sát trận!

“Ngụy Hợp, nếu chuyện không thể làm, người trước dẫn bọn hấn rời khỏi nơi đây, ta cản phía sau!” Diêu Văn lại lần nữa trầm giọng nói: “Ta có bí kỹ, trong thời gian ngắn hẳn có thể ngăn cản phần lớn truy binh, tăng thêm quân trận không thích hợp đuổi giết. Các người có thể thuận lợi thoát thân.”

Thương thế hai chân nàng đúng là dùng sức mạnh cưỡng ép nối tiếp trong thời gian ngắn, nhưng loại tiếp theo là phương thức gia tăng tiêu hao kinh lực, cho nên sức mạnh của nàng tiêu hao, kỳ thật nhanh hơn các cao thủ đồng cấp khác.

Chỉ là, mặc dù nàng nói như vậy, Ngụy Hợp vẫn như cũ lắc đầu.

Lúc trước Diêu Văn bị thương gân mạch hai chân, nhưng đường lui đã đứt, tu vi không cách nào tiếp tục tiến bộ.

Bây giờ chỉ sợ là đã đến biên giới dị hóa rồi.

Huyền Diệu tông có thể có bí kỹ như thế, hẳn đều đã biết qua, căn bản không thể nào để cho một cao thủ hai bước chân toàn diện đối kháng với bí kỹ chân huyết của nhiều cao thủ như vậy.

Phải biết rằng Bành Mật thân là chủ tướng của Thất Quân, ít nhất cũng phải là cao thủ Kim Thân, hơn nữa còn giá trị nhiều quân trận như vậy.

Thực lực càng kinh khủng.

Cho nên bí kỹ mà Diêu Văn nhắc tới, chỉ sợ căn bản chính là biến hóa.

Dùng lực tái sinh dị hóa của nàng, chỉ sợ thật sự có thể kéo dài thời gian tác dụng.

Chỉ là...

Ngụy Hợp ngẩng đầu lên.

Từng luồng khí đen tràn ra từ người y, quét qua phạm vi hơn mười mét chung quanh.

Tê tê...

Một con hắc mãng dài hẹp to bằng bắp đùi, uốn lượn không một tiếng động từ trong hắc khí chậm rãi trượt ra, hướng tới người của Nguyệt Thiên và Quảng Từ giáo nhẹ nhàng thổ tín.

“Bắt đầu từ bây giờ.”

Ngụy Hợp giang hai tay, nhắm hai mắt lại.

“Kẻ yếu có thể lui xuống.”

Trong chốc lát hắc mớ hai mắt ra, tròn trắng trong mắt lập tức hóa thành huyết hồng, vô số tơ máu giống như con côn trùng du động trong mắt hắc.

Tóc dài màu đen bay lên, hắc mãng bên cạnh Ngụy Hợp nhào nhào hiển hiện, từng đầu cự mãng đồng thời bay nhào ra, phóng tới đám người Nguyệt Thiên hai bên.

Xuy xuy xuy xuy!

Hơn mười con rắn đen kéo thành một cái rãnh sâu hoắm trên mặt đất, lướt qua cầu treo, giống như vật sống, phá tan đám người Nguyệt Thiên, cắn về phía Bành Sâm.

“Giết!!”

Bành Mật nổi giận gầm lên một tiếng, thả người nhảy lên, song chùy vung lên cao, vô số khí xám lưu chuyển vận hành trên người hắc ta.

“Kim Trì Cửu Liên!”

Leng keng leng keng!!!

Song chùy trong tay hắc liên lụy tới mảng lớn khí xám ở trong Chân giới, đồng thời mang theo chín đạo tàn ảnh, tầng tầng lớp lớp hợp lực đánh tới cự mãng màu đen.

Bản thân Bành Mật chính là huyết mạch của Ngũ Sí Huyền Diệu ở tầng cao nhất, cảnh giới của bản thân cũng là cực hạn của Kim Thân, lúc này quân trận kết hợp đã mơ hồ đẩy thực lực bản thân lên một độ cao cao mới.

“Đến đây đi, để ta xem xem cái gọi là Đạo Tử Huyền Diệu Tông rốt cuộc có bao nhiêu thực lực!?”

Chín đạo chùy ảnh lấy một loại tốc độ cao mà người thường không cách nào thấy rõ, liên tiếp oanh kích lên đầu hắc mãng, mạnh mẽ đem nó đập nổ tung thành những mảnh nhỏ.

Bành Mật nhẹ răng cười, mượn lực dưới chân đạp một cái, cả người giống như đoàn tàu với tốc độ cao, lao về phía Ngụy Hợp.

“Chết!!”

Song chùy của hắn hợp lực, tựa như một thanh, nhằm thẳng đầu đánh tới Ngụy Hợp.

Nhưng khiến hắn không ngờ tới chính là, Ngụy Hợp đứng nguyên tại chỗ, vẫn như cũ không nhúc nhích.

Xuy!

Đột nhiên từng con cự mãng to lớn từ phía sau Bành Mật bay ra, quấn chặt lấy hai tay cùng phần eo của hắn.

Bành Mật sửng sốt, thể bay nhào tới cấp tốc tụt xuống, ngăn ngui hơn mười mét, trong mắt cao thủ như ông ta, chỉ trong chớp mắt là có thể vượt qua.

Nhưng vào lúc này, tốc độ tấn công của Bành Mật càng ngày càng chậm, càng ngày càng chậm.

Đến khoảng cách Ngụy Hợp chỉ có năm thước, thân thể gã triệt để đình trệ lại, bị từng đầu hắc mãng quấn quanh trời buộc, không thể động đậy.

Hai thanh đại chùy nặng nề cũng giơ lên cao, không cách nào hạ xuống.

“Thú vị.... đây là chỗ dựa của ngươi sao? Cổ lực lượng này.. Không hổ là thiên tài thực lực tiếp cận tông sư nhất.” Bành Mật lộ ra một nụ cười dữ tợn.

Cơ bắp hai tay hắn gò lên cao, vô số mạch máu kinh lạc nhao nhao phồng lên, tựa như côn trùng.

Két két...

Lực lượng to lớn toàn thân hắn đang từng bước tích góp, run rẩy.

“Luồng lực lượng này, nếu đối mặt với kim thân cao thủ bình thường, đúng là đủ nghiền ép rồi. Nhưng mà...”

Nụ cười trên mặt Bàn Thụ dần trở nên méo mó.

“Đáng tiếc, thứ người gặp được... là ta!!”

“Giải phóng! Ngũ Sí Huyền Diệu!!!”

Hắn gầm lên giận dữ, làn da khắp người bắt đầu sinh ra rậm rạp chằng chịt lông chim màu đen, sau lưng mọc ra năm cái cánh cực lớn đen kịt.

Khuôn mặt gã bắt đầu trở nên tựa như lão ung, miệng mồm câu, hai mắt hẹp dài, đồng tử nổi lên màu vàng nhạt.

Ngay từ đầu, hắn đã không cho rằng trạng thái bình thường của mình có thể đánh bại Đạo Tử trước mắt.

Vì vậy ngay từ đầu hắn đã đánh chủ ý vào kế hoạch bộc phát trong chớp mắt.

Lúc này chính là như thế.

Giải phóng gần như vậy, tốc độ và lực lượng của hắn sẽ tăng lên kịch liệt, đạt tới hai điểm năm lần lúc đầu của bản thân.

Kinh khủng bậc này tăng lên tuyệt đối có thể đánh cho đối phương trở tay không kịp.

Lại cộng thêm.

“Bí kỹ: Bách Diệu giương cánh!” Bàn Mật giang hai tay, mười ngón tay như móng vuốt sắc bén, giơ lên cao, tạo thành vô số tàn ảnh, trào xuống phía dưới.

Trong nháy mắt này, huyết khí trong cơ thể hắn âm âm nổ tung, trong khoảng thời gian cực ngắn, tốc độ bạo tăng tám thành.

Với tốc độ của hắn lúc này, nguyên bản chính bởi vì Ngũ Sí Huyền Diệu, thuộc về huyết mạch Chân Thú am hiểu lực lượng và tốc độ, tốc độ vốn đã cực nhanh, đã đạt đến gần tốc độ âm thanh.

Có thể nói Bành Mật là một trong số ít cao thủ có hệ thống chân huyết có tốc độ có thể so sánh với một cao thủ chân chính.

Dù sao toàn bộ chân khí cao thâm, đại đa số mọi người đều sẽ dùng một loại kỹ xảo mờ mịt khủng bố.

Một khi hành động mờ mịt, các cao thủ Chân Huyết Kim Thân còn lại dù thế nào cũng không cách nào đuổi kịp.

Mà bên này chân huyết, trừ tông sư ra, các cao thủ còn lại đúng là không có bao nhiêu biện pháp bắt giữ toàn bộ cao thủ.

Cho nên đối với cao thủ chân chính thực lực, số người có thể bắt giết Đại Nguyệt cũng không nhiều.

Cho nên giờ phút này, vì tránh cho Ngụy Hợp bị hù dọa xoay người bỏ chạy.

Bành Mật đến gần mới tự bạo giải phóng bản thân.

Lúc này thân thể hắn vốn cao ba mét lại lớn thêm một bước, đạt tới hơn bốn mét, đồng thời sau lưng năm cánh đen phá tan huyết nhục, vỡ mạnh ở sau lưng.

Bốp!!

Bành Mật vốn đã tiếp cận với tốc độ âm thanh, kết hợp giải phóng và bí kỹ, lúc này lại lần nữa tăng vọt.

Âm thanh tăng gấp đôi!

Tốc độ kinh khủng bậc này không phải là cấp độ mà bọn người Diêu Văn có thể thấy được.

Bành!!!

Âm thanh giống như tiếng nổ vang, trong tai tất cả mọi người đều truyền ra một trận đau đớn.

Song chùy của Bành mật đã hóa thành hư ảnh hoàn toàn vô hình, âm âm đập về phía đầu Ngụy Hợp.

Mặc dù hấn lực lượng bình thường, nhưng Kim Thân cảnh giới cực hạn, bản thân đã có cự lực ba mươi vạn cân, lại tăng tốc gấp hai lần âm thanh với tốc độ cao, bạo tạc đánh xuống.

Uy lực một kích này, bởi vì tốc độ gia trì đã vượt xa ba mươi vạn cân.

Đây cũng là lý do vì Bành Mật có thể liệt vào danh tự của cả vị đệ tam Nguyệt Thiên.

Nếu không có quân trận gia trì, trên thực tế hẳn cũng không dám bộc phát với tốc độ cao nhất như vậy, bởi vì thân thể của hẳn cũng không chịu nổi cú va chạm này.

Nhưng bây giờ, có quân trận gia trì, hẳn không sợ hãi gì!

Sức nặng của bản thân tăng lên cực nhanh, lại thêm sức mạnh cơ bắp trong người bộc phát.

chồng chất lên nhau.

Một kích này rơi xuống, đánh tan tầng tầng hắc khí, phá vỡ hết thủy trở ngại, âm vang đánh tới trung tâm Ngụy Hợp.

Ầm!!

Hắc khí tản ra.

Tất cả những người chú ý trận chiến này, bất kể là Nguyệt Thiên, hay là ba người Diêu Văn Uyển, dù là Nguyệt Thiên, hay là Quảng Từ giáo, đều là ba người Diêu Văn Uyển.

Lúc này đều tụ tập tất cả thị lực, cẩn thận nhìn lại hướng kia.

Vô luận như thế nào, kết quả trận chiến của hai vị đầu lĩnh này, quan hệ đến thắng bại của lần giao chiến này.

“Ngụy Hợp!!” Diêu Văn cắn răng xông lên, nhưng bị Trình Uyển kéo lại.

“Người đi cũng chỉ là chịu chết!” Trình Uyển lạnh lùng nói, “Nếu như ngay cả Đạo Tử Ngụy Hợp cũng không ngăn được, chúng ta cần phải nhanh chóng chạy trốn! Mới có thể không phụ sự hy sinh của hẳn!”

“Nhưng mà...” Diêu Văn biết chủ tướng Thất Quân mạnh tới mức nào, huống chi đây còn từng trải qua trận chiến cường hóa, thực lực e là đã tiếp cận tông sư vô hạn.

Nếu Ngụy Hợp có chuyện gì không hay xảy ra... Vậy các nàng quả thực chính là tội nhân của tông môn huyền diệu!

488

Trên đỉnh núi mây đen giăng đầy, khí lưu bắt đầu khởi động.

Lúc này khí đen cũng dần tản đi, lộ ra hai người giữa sân.

Bành mật song chùy hợp kích vào nhau, nện vào một bức tường cao đồ sộ.

Không...

Đó không phải là tường.

Mà là người!

Một cự nhân đồ sộ cao sáu mét, toàn thân cơ bắp giống như cự mãng rễ cây quấn quanh cự nhân.

Khóe mắt cự nhân nứt ra, trong đôi mắt trắng như tuyết như tuyết, huyết ti di động khắp những con côn trùng, toàn thân bao trùm bởi lân giáp hắc hồng sắc cực kỳ giống như mai rùa.

Hai cánh tay hấn rủ xuống dưới, thân rộng ba thước, cơ bắp trên người còn nhúc nhích theo hơi thở, cơ hồ sắp đập không dưới.

Nếu như nói đầu cự nhân trước mắt này còn có địa phương nào tương tự Ngụy Hợp trước đó, đó chính là hai mắt duy nhất.

Cặp mắt tràn đầy tơ máu kia, cùng hai mắt Ngụy Hợp lúc trước giống nhau như đúc.

Loại ánh mắt đó, từ trên cao nhìn xuống, nhìn xuống tất cả.

“Thật là khoan khoái...”

Ngụy Hợp một đầu tóc đen cuồng loạn rối tung rối loạn ở trên vai, cúi đầu nhìn Bành Mật trước mặt.

Đôi đại chùy kia vừa lúc đánh vào chính giữa lồng ngực hấn, xuyên thấu qua tầng tầng hắc khí, rơi vào trên làn da cứng rắn của hấn, mang đến lực trùng kích, vền vện chỉ làm mặt đất phía sau hấn nháy mắt nổ tung vô số vết nứt.

“Nghe thấy chưa?” Ngụy Hợp nhìn chăm chăm Bàn Mật toàn thân bắt đầu có chút run rẩy: “Gió đang khóc nè.”

Ầm ầm!!

Một bàn tay không lồ nện thẳng xuống đầu, trông tựa như một máy móc không lồ, hai chân bị ép thẳng từ phần đầu của Bàn Sâm xuống.

Trong nháy mắt, tất cả đều yên tĩnh.

Tay phải Ngụy Hợp đặt trên mặt đất, nhẹ nhàng buông ra.

Trước mặt hắn, Bàn Mật vừa nãy vẫn còn, lúc này chỉ còn lại một bãi máu thịt bầy nhầy.

Máu thịt bắn ra, có chút cháy đen.

Đó là nhiệt độ ma sát không khí cực nhanh, sinh ra nhiệt độ cực lớn. Âm tốc chỉ cần vượt qua gấp đôi sẽ bị ma sát trong không khí, tăng lên mấy chục độ nhiệt độ cao.

Mà tốc độ âm thanh gấp mấy lần, là có thể tăng lên mấy trăm độ nhiệt độ cao.

Điều này có nghĩa là, một chương Ngụy Hợp vừa rồi, ở khoảng cách gần, đã đạt đến uy lực khủng bố gấp mấy lần âm tốc.

Đây cũng là kết quả của lực lượng không lồ ở khoảng cách gần.

Mặc dù không có nghĩa là hắn có thể di chuyển tốc độ cũng đến nhanh như vậy, cũng làm cho da đầu người ta run lên, rung động không hiểu.

“Chủ tướng của Thất Quân!? Chết như vậy sao?!” Vị nữ chủ tướng của Nguyệt Thiên kia từng bước lùi lại, sắc mặt chấn động và pha lẫn chút sợ hãi.

Không chỉ nàng, những người chung quanh Nguyệt Thiên và Quảng Từ giáo đều biến sắc, trợn mắt há hốc mồm nhìn thân ảnh không lồ cao sáu mét kia.

Đối với hệ thống chân huyết mà nói, thân thể cao siêu, tuy rằng không phải đại biểu cho thực lực nhưng lại đại biểu cho

mật độ thân thể, cường độ, sức mạnh, cùng với lực phòng ngự tuyệt đối.

Dù sao thân thể lớn như vậy, không có đủ lực chống đỡ căn bản ngay cả hoạt động cũng khó khăn.

Mà hiện tại, một cao thủ hệ Chân Kinh Chi lại đạt đến độ cao không lồ như thế.

Diêu Văn mặc dù đã đoán được cự nhân kia chính là Ngụy Hợp, nhưng từ xa nhìn lại, da đầu vẫn run lên.

Cự nhân sáu mét kết hợp với hắc khí cự mãng khổng lồ bên cạnh mình, lúc này Ngụy Hợp đã hoàn toàn không còn nhân tính, mà biến thành một quái vật cực độ nguy hiểm khủng bố.

“Rút lui!” Đột nhiên một tiếng quát chói tai vang lên.

Nữ tướng xoay người bỏ chạy.

Trong nháy mắt dường như mọi người đã nhận được tín hiệu, tất cả Đại Nguyệt đang nhao nhao chạy trốn ra các hướng khác nhau.

Sắc mặt Ngụy Hợp bình thản, đây cũng là lần đầu tiên gã kết hợp chân kinh, vận chuyển hai trái tim mới được, đồng thời điệp gia bí kỹ bộc phát.

Dù sao Bàn mật cũng chính là chân huyết của Kim Thân, đã giải phóng huyết mạch, hơn nữa còn dẫn động quân trận, thực lực đã vượt qua cực hạn của Kim Thân.

So với Quý Võ Phi, vị cao thủ thứ ba này thực lực vượt xa người trước, cộng thêm mấy tầng tầng cường, càng thêm kinh khủng.

Vì vậy để đảm bảo an toàn, hắn vừa ra tay đã dùng toàn lực.

Sư tử vô thỏ, cũng dùng toàn lực.

Huống chi, năng lực thiên phú chân huyết mà hắn vừa thức tỉnh đã cho hắn không ít kinh hi.

Năng lực của Kinh Tức và năng lực tái sinh, kết hợp lại, mang lại lợi ích khổng lồ cho hắn, chính là lúc này hắn sử dụng bí kỹ Ngũ Chuyển Long Tức, thời gian sử dụng kéo dài thật lớn.

Lúc này lực lượng không lồ đang chậm rãi chảy trong cơ thể hắn.

Sức mạnh hai mươi lăm vạn cân, tăng lên gấp bốn lần, đã đạt tới giới hạn chính thức trăm vạn cân.

Lực lượng không lồ từng giây từng phút đều thương tổn thân thể Ngụy Hợp.

Nhưng năng lực tái sinh, khiến thân thể hắn lúc nào cũng ở trạng thái tự khép lại với tốc độ cao.

Vốn năng lực tái sinh cần tiêu hao một lượng lớn năng lượng.

Mà lúc này, mục thiên phú năng lực cá voi đầu tiên đã có tác dụng khóa đặc thù.

Sức chịu đựng không lồ của kinh tức vốn chứa đựng lượng năng lượng không lồ, dùng để tiêu hao, sinh ra một biểu tượng tốt.

Cứ như vậy, năng lượng dự trữ không lồ do kinh tức mang đến sẽ cho năng lực tái sinh, cung cấp bảo đảm dồi dào.

Hai loại năng lực kết hợp, khiến Ngụy Hợp có cảm giác, cho dù bản thân có mở bí kỹ cả ngày cũng không sao. Sau này cùng lắm là cần bổ sung lượng lớn đồ ăn năng lượng cao là được.

Cộng thêm hai trái tim, huyết mạch mang đến, cường hóa thân thể lúc đầu của hắn.

Lúc này kết hợp với chân khí cường hóa, toàn diện bộc phát ra, ngay cả Ngụy Hợp cũng không nghĩ tới, chính mình rõ ràng một lần hành động đã bành trướng thân thể đến sáu mét.

Lúc này nhìn thấy người của Nguyệt Thiên dồn dập thoát đi.

Ngụy Hợp tự nhiên sẽ không để mặc cho bọn họ rời đi.

Hắn tùy ý giơ bàn tay lên, nắm lấy một nắm đá vụn.

Bốp!

Đá vụn dưới tác dụng của lực lượng không lồ, nổ bắn ra.

Cả mảng lớn đá tựa như bắn ra, nhao nhao mang theo đại lượng thật đúng là mạnh mẽ, đánh chuẩn xác vào trên người

tất cả cao thủ Đại Nguyệt đang chạy trốn.

Một chùm điểm máu nổ tung xung quanh đỉnh núi, tất cả những người bị bắn trúng đều nổ tung thành mưa máu, khiến rừng núi chung quanh loạn thạch nhiễm phải từng đóa hoa mai đỏ.

Ngụy Hợp thở ra một hơi.

Trạng thái của hắn lúc này có chút kỳ quái.

Chân Huyết Cổ kích phát ra càng nhiều chân kinh, chân kinh tuần hoàn, cường hóa nhục thân và huyết mạch.

Cả hai liên tiếp tăng phúc, cường hóa lẫn nhau.

Loại cảm giác này, còn lâu mới chỉ vận dụng một hệ thống, có thể so sánh được.

Chỉ tiếc là, cấp độ Chân Huyết, có chút quá thấp, lực không chế đối với huyết mạch yếu đi không ít.

Ít nhất so với cảnh giới toàn chân kinh, thì yếu hơn không ít.

Dù sao cảnh giới Chân Huyết của hắn bây giờ cũng mới là luyện tạng.

Cảnh giới Chân Huyết, biểu thị chủ yếu là sự đào móc và nắm giữ đối với huyết mạch trong cơ thể.

Cho nên Ngụy Hợp minh bạch, chính mình có loại cảm giác này, cũng là bình thường.

Chỉ cần chờ sau này, tăng chân huyết bên này lên tới cảnh giới cao hơn, hắn là có thể làm cho hai hệ thống trong cơ thể hình thành hoàn mỹ dựa vào nhau, cường hóa lẫn nhau.

Đến lúc đó...

Hắn không biết mình có thể so bì với Tông sư hay không.

Nhưng tuyệt đối sẽ mạnh hơn mình bây giờ rất nhiều.

Xuy...

Trong chốc lát, chung quanh thân thể Ngụy Hợp tràn ngập đại lượng hắc khí.

Cho nên khí đen bao phủ hắn ta, không thấy rõ thân ảnh.

Vài giây sau, khí đen thu nhỏ lại, trở về cơ thể hần.

Ngụy Hợp lúc này đã khôi phục nguyên bản hai mét chiều cao nguyên bản của Ngụy Hợp.

*

*

*

Hần lúc này, tóc dài xõa vai, áo bào trên người đã bị biến thân căng nát, chỉ còn lại một ít áo bào thi thể hần tùy ý bắt được, trói quanh người.

“Trở về đi.” Ngụy Hợp nhìn về phía ba người Diêu Văn chưa tỉnh hồn. Sau đó quay người rời đi.

“Ngụy Hợp!” Diêu Văn đột nhiên hô to một tiếng.

Ngụy Hợp dừng bước, hơi nghiêng người, tựa hồ đang chờ nàng nói gì đó.

“Rốt cuộc ngươi định làm gì?” Diêu Văn cắn răng lớn tiếng hỏi.

Vì sao Ngụy Hợp phải ở chỗ này lâu như vậy, ngay người trọn vẹn hai năm vẫn không chịu trở về.

Tông môn thế nhưng còn có người nhà, sư trưởng. Hần rốt cuộc ở lại Đại Nguyệt, muốn làm gì??

Ngụy Hợp trầm mặc, giơ tay lên nhẹ nhàng vẫy, không có trả lời, tăng tốc rời đi, đảo mắt thân ảnh liền biến mất ở núi rừng xa xa.

Ba người im lặng không nói, vẫn còn hồi tưởng lại cảnh vừa mới thấy.

Nguyệt Thiên, một vị chủ tướng của Thất Quân, cùng với nhiều cao thủ vây công của thán lớn như vậy, chỉ trong nháy mắt gần gũi mà đã bị diệt sạch!

Tồn thất bực này, cho dù Nguyệt Thiên cao thủ như mây, cũng nhất định sẽ thiệt đau lòng.

Dù sao, đây cũng là một vị chủ tướng của Thất Quân, có thể so với cao thủ hàng đầu của Phật chủ, là cường giả thuộc cảnh

giới Chân Huyết Kim Thân.

“Đây chính là Đạo Tử Huyền Diệu Tông của ta sao!?” Vương Hi ngơ ngác nhìn phương xa Ngụy Hợp rời đi, đến bây giờ vẫn còn cảm xúc dâng trào.

Thân hình không lồ tựa như quái vật, khí đen vờn quanh, mặc cho Bàn Thụ toàn lực nện lên người, lại không tổn thương chút nào.

Còn có ánh mắt khủng bố từ trên cao nhìn xuống, giống như thần linh đang nhìn xuống.

Uy năng cùng uy năng không gì địch nổi kia, quả thật khiến hắn lâm vào mê muội!

“Đó mới là... đó mới là đoạn cuối thật sự của chúng ta!!” Cảm xúc dâng trào, Vương Hi kích động tới mức không thể kìm nén được.

Trình Uyển nhìn hai người bên cạnh.

Diêu Văn nghi hoặc rung động, Vương Hi sùng bái kích động.

Ngược lại sau khi nàng kích động lại nghĩ tới càng nhiều.

Trạng thái vừa rồi...

Trình Uyển càng có nhiều thời điểm, kỳ thật cũng không phải là võ giả thuần túy. Nàng thích tìm tòi nghiên cứu bí mật và ảo diệu ẩn giấu sau lưng võ đạo hơn.

Vào thời điểm đến Đại Nguyệt chấp hành nhiệm vụ, nàng cũng nhìn thấy không ít trạng thái biến hóa của võ giả Chân Huyết.

Đồng thời, đối với tình trạng pháp thân của tông sư cũng có rất nhiều tư liệu thu thập được.

Cho nên, nàng liếc mắt liền nhận ra, loại biến thân Ngụy Hợp vừa rời tuyệt đối không phải là pháp thân Tông sư.

Pháp thân của Tông sư có biến chất tuyệt đối và thăng hoa.

Pháp thân hệ thống Chân Kính, là thứ có tính chất biến sinh ra chân khí tồn tại.

Mà bên phía chân huyết, còn không biết sẽ phát sinh biến hóa gì, nhưng tuyệt đối là biến hóa không kém hơn chân kinh.

Nhưng vừa rồi, Ngụy Hợp biến thân, mơ hồ cho Trình Uyển một loại chân huyết kết hợp với chân kinh dung hợp thành cảm giác.

“Ngụy Hợp Đạo Tử... Người rốt cuộc muốn làm cái gì?”
Trong lòng Trình Uyển hiện ra nghi hoặc.

Rắc rắc.

Trong núi rừng, chợt có một bóng người từ trên trời giáng xuống, mượn lực giẫm gãy một cành cây, nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Thân ảnh tóc đen áo choàng, dáng người khô ngô, trên thân trần trụi, rõ ràng là Ngụy Hợp vừa từ bên kia tới.

Sau khi hấn rơi xuống đất, không tiếp tục đi nữa, mà thở dài một tiếng.

“Ra đi.”

Xung quanh trầm tĩnh lại.

“A di đà phật, thí chủ thật nhạy cảm.”

Một lão tăng mi dài mặc tăng bào màu tuyết trắng, chậm rãi xuất hiện phía sau Ngụy Kỳ.

“Người là ai?” Ngụy Hợp quay người nhìn về phía đối phương.

“Bần tăng Huyền Tuệ.” Lão tăng cười khô trả lời. “Phụng mệnh Thái Ý Mật Vương, một đường truy tung thí chủ, không ngờ cuối cùng vẫn bị ngài phát hiện...”

Trên người hấn có một loại huyết mạch cực kỳ đặc thù, có thể che giấu khí tức và cảm giác tồn tại ở mức độ cực lớn.

Kỳ thật nếu không phải mới vừa rồi bị Ngụy Hợp đột nhiên biến hóa khoa trương, thì đã rung động đến, từ đó tiết lộ một tia khí tức của mình.

Chỉ sợ, Ngụy Hợp đến bây giờ vẫn chưa nhất định có thể phát hiện ra hấn.

Đương nhiên, đây là suy đoán của hắn.

Kỳ thật hắn hoàn toàn không biết, chính mình sở dĩ bị phát hiện, hoàn toàn là vì Ngụy Hợp trên đường đi đều dùng Chính Pháp Quyết gieo xuống Hồn Hương Độc Phấn.

Chất độc Truy Hồn độc phấn đã pha loãng không còn độc tính, nhưng giữ lại rất lâu, lại càng không dễ bị người phát hiện.

Ngụy Hợp tinh thông độc đạo, lúc này cực kỳ coi trọng thân phận mình, tăng thêm lần trước bị lão hòa thượng kia để mắt tới, tự nhiên càng thêm cẩn thận.

Sao có thể dễ dàng bị lão hòa thượng này che giấu được.

*

*

*

“Huyền Tuệ...”

Ngụy Hợp thâm cảnh giác.

Không phải cảnh giác lão hòa thượng trước mắt này, mà là cảnh giác các loại huyết mạch quý dị tầng tầng lớp lớp xuất hiện.

Mặc dù tốc độ chinh thể của chân huyết không bằng chân kinh, nhưng huyết mạch hỗn tạp, chủng loại đa dạng, năng lực các loại đều có thể tìm ra, bao hàm toàn diện.

hệ thống bác đại như vậy đủ để ứng phó với nội tình của bất cứ uy hiếp nào.

Giống như bây giờ, nếu không phải hấn nhất quán cẩn thận, sợ là căn bản không có biện pháp phát hiện hòa thượng này tồn tại.

“Thí chủ thiên phú tuyệt luân, huyết mạch phá hạn, thật ra Phật môn ta cũng rất quan tâm ngài. Hiện giờ...”

Lão hòa thượng còn chưa dứt lời, chợt mặt đất biến đổi điên cuồng, cấp tốc lui về phía sau.

Nhưng đã quá muộn.

Bành!

Một tiếng trầm đục vang lên, toàn bộ thân hình của hấn giống như Bành Mật lúc trước, lập tức bị một chương từ trên đánh xuống, ép thành thịt vụn.

Nhưng lần này tựa hồ lực lượng không biến cường sau lưng, cho nên trên mặt đất ít nhiều cũng xuất hiện một cái hố sâu.

Ngụy Hợp giơ tay lên, thu hồi cánh tay tạm thời sung huyết bành trướng, mặt không biểu tình.

Từ lúc vị mặt vương thái ý kia xuất hiện trước mặt hắn, đồng thời âm thầm phái người theo dõi hắn, hắn đã hạ quyết tâm.

Nếu đã quyết định, vậy không thể lưỡng tâm nhị ý, từ một đến một cuối mới là vương đạo.

Đã ăn nhiều thứ tốt của quân bộ như vậy, cũng phải tỏ ý với bên này một chút.

“Phật môn...” Trong mắt Ngụy Hợp hiện lên vẻ lạnh lùng. Người chặt đứt Phật môn theo dõi, đây chính là biểu thị của gã.

Trước đây, người trong Phật môn còn muốn bắt hắn trở về, hiện giờ còn phái người âm thầm theo dõi hắn, đúng là muốn chết.

Dù sao cũng đã trở mặt, dứt khoát không làm thì thôi.

Tiến lên lục soát thân dưới, hắn từ trên người lão hòa thượng lưu lại vật này, tìm được một ít vật nhỏ vụn không bị đập hỏng kiên cố, tỉ như mấy miếng tinh hạch màu vàng.

Những thứ còn lại đều bị lực lượng khổng lồ và đè ép, vỡ thành một đoàn.

Mặc dù có chút tiếc hận, nhưng Ngụy Hợp vẫn kiểm tra, xác định không có vấn đề, thu hồi tinh hạch, quay người cấp tốc ly khai hiện trường.

Tiếp tục lưu lại nơi này, tất nhiên sẽ gặp phải sinh vật vừa rời bị hắn xuất thủ đánh ra tiếng vang, hấp dẫn tới.

Hắn không cho rằng phụ cận nơi này có thể xuất hiện tông sư, nhưng chung quy vẫn là mạo hiểm không cần thiết.

Dưới chân Ngụy Hợp liên tục điem, đảo mắt liền nhanh chóng vọt lên, chui vào núi rừng xa xa.

Không bao lâu sau khi hắn rời đi, rất nhanh, nơi chỗ thi thể lão hòa thượng, mấy hán tử cường tráng mặc tăng y màu vàng nhạt, liền xuất hiện trong khu vực này.

Mấy người xem xét chung quanh, rất nhanh tại nơi bị băm thành thịt nát ngòi xồm xuống, cẩn thận lấy tay ấn xuống bùn đất trên mặt đất.

“Người đã đi xa.” Một người trong đó trầm giọng nói.

“Trong đất này có thứ gì đó!” Một người khác nhanh chóng nói.

“Lập tức truyền về, xin chỉ thị trưởng!”

Mà khi mấy người vất vả đào thi thể từ trong đất ra, thì toàn bộ đám người tham gia hành động lần này đều ngây ngẩn cả người.

Rất nhanh có một phần tình báo mười vạn hỏa cấp báo, nhanh chóng truyền về, thỉnh giới cao tầng đi ra quyết định.

Xa xa, Ngụy Hợp đang bay nhanh về phương hướng lúc đến.

Nếu đã cứu được người, hoàn thành mục tiêu chuyến đi này, cũng nên trở về tiếp tục tập võ rồi.

Phật môn và Nguyệt Thiên, nếu đã phái người vây quét đội ngũ của Huyền Diệu tông, vậy sớm muộn gì cũng sẽ xuất hiện ở phía đối lập với mình.

Cho nên Ngụy Hợp nhìn chung quanh không có ai, không chút do dự, trực tiếp ra tay.

Nếu không bí mật biến thân của hắn bị phát hiện, cũng không phải là chuyện tốt gì.

Loại lá át chủ bài này chỉ có giấu ở dưới đáy, khiến địch nhân không biết, có thể đánh cho nó trở tay không kịp, mới có thể gọi là át chủ bài.

Hai ngày sau.

Trong Bạch Tượng thành, nguyên soái Lý Dung đang ngồi xe ngựa, chậm rãi chạy ra cửa thành, đi về phía ngoại ô xa xa.

Ngày mai là ngày mai rời khỏi thành trì, Lý Dung ngồi ngay ngắn ở trong xe, chuẩn bị đích thân xuất động, tập kích kiểm tra quân doanh, sau đó lại đi vài nơi đặc thù, mang theo ít đồ để trên đường sử dụng.

Xe ngựa lăn lông lốc, chậm rãi chuyển động bánh xe, trước sau đều có hai gã thân vệ bảo vệ xua đuổi người đi.

Trừ lần đó ra, xe ngựa Lý Dung không có bất cứ sắp xếp nào.

Ngay cả bản thân thùng xe cũng là một cỗ xe nhìn bề ngoài bình thường.

Xe ngựa rời khỏi cửa thành, chạy dọc theo đường xe, đi qua hai bên đồng ruộng xanh mượt.

Thỉnh thoảng còn có các loại chim tước bay qua từ chung quanh buồng xe, thỉnh thoảng còn có chim nhỏ rơi vào trên thùng xe, phát ra tiếng kêu khe khẽ.

Sắc trời tối đen, tựa hồ lại mưa.

Xe ngựa đi dọc theo con đường xe, đi ra phía ngoài. Không bao lâu, đồng ruộng hai bên càng ngày càng ít, ngẫu nhiên có vài căn nhà nhỏ trong nông nhà cũng dần biến mất.

Thay vào đó là từng mảng rừng rậm màu xanh sẫm rõ ràng chưa được khai phá.

Mà vào lúc này, mấy con yến tím dừng trên xe bỗng nhiên tựa như bị kinh hãi, nhảy dựng lên, bay về phía xa.

Xe ngựa cũng khẽ run lên, giảm tốc độ.

Phu xe cũng là một thân vệ của Lý Dung, lúc này hơi biến sắc, chậm rãi giảm tốc độ.

Phía trước xe ngựa, không biết lúc nào, xuất hiện một thân ảnh tăng nhân áo trắng.

Hai mắt tăng nhân tối đen, chỉ có hai hắc động, cũng không có bất cứ con mắt nào, phảng phất như bị người ta đào mất hai mắt.

Nhìn qua tuổi tác nó khá lớn, làn da mơ hồ có thể nhìn thấy nếp nhăn, nhưng dáng người đường cong cường tráng, lại giống như thanh niên tráng niên hai ba mươi tuổi.

Loại mâu thuẫn cực độ cùng không cân đối này, làm cho lòng người sinh ra khó chịu chi ý.

Rặc rặc.

Xe ngựa hoàn toàn dừng lại.

Hai con dị thú mang huyết mạch tuần mã kéo xe, bắt đầu bắt an cúi đầu phun mũi vang, cào móng chân.

Bất luận thân vệ trấn an thế nào, chúng nó đều cực kỳ bất an.

“Thái ý mật vương, người đây là chuẩn bị khai chiến với quân bộ ta!?”

Trong buồng xe, thanh âm băng lãnh của Lý Dung mang theo từng tia bạo ngược.

“A di đà phật.” Thái ý mật vương niệm phật, sắc mặt nghiêm nghị: “Bản tểng lần này đến đây, chỉ là muốn tìm nguyên soái đòi một đáp án.”

“Đáp án gì?” Lý Dung Lãnh nói.

“Hai ngày trước, Huyền Tuệ tểng nhân dưới trướng ta đột nhiên mất tích, sợ gặp bất trắc, bây giờ chung quanh lại tìm kiếm không có kết quả. Cho nên. Bản tểng đến đây hỏi thăm Nguyên soái, có thể cho ta một đáp án khiến chúng ta hài lòng không.” Thái Ý mật vương thanh âm bình tĩnh trầm thấp, nhưng lại lộ ra một tia tức giận.

Thực lực Huyền Tuệ không được, cùng lắm chỉ là chân huyết, nhưng huyết mạch trên người hắn, có tính đặc thù cực mạnh.

Loại huyết mạch này đã từng mang đến cho hắn lợi ích khổng lồ.

Bây giờ lại nói không gặp, đã không gặp.

“Buồn cười! Tểng nhân dưới trướng người mất tích, chạy đến tìm ta làm gì!? Chẳng lẽ lại để một lão cầu trong nhà tùy tiện mất tích, cũng muốn tới tìm ta đòi chớ? Bản soái ngày vạn cơ, không rảnh cùng người hồ đồ. Nói lại lần cuối, tránh ra!”

Lý Dung không kiên nhẫn, chuẩn bị động thủ bất cứ lúc nào.

“Ha ha... Xem ra...” Thái Ý mật vương còn chưa dứt lời, chợt ngừng một chút không nói, gương mặt nhìn về phía xa xa phía sau xe ngựa.

Lúc này cho dù là lòng dạ của hắn cũng toát lên vẻ ngoài ý muốn.

Chỉ thấy trên đường xe phía sau xe ngựa, không biết từ lúc nào, bỗng nhiên xuất hiện một gã nam tử trung niên tuổi chừng bốn mươi.

Khí độ nam tử lành lạnh, đứng chắp tay sau lưng, trên một thân trường bào màu trắng, có trang sức hoa văn Triều Chi, trên tóc dài của gã cũng xen lẫn dây ngọc nhỏ bé.

Nhìn thoáng qua, người này tựa như là người nổi bật trong đám con cháu đại tộc, nhưng trên thực tế, Thái Ý mật Vương đã nhận ra thân phận người đến.

Hắn ta niệm Phật hiệu xa xa.

“Nhiều năm không gặp, không ngờ lại gặp Tiêu đại nhân ở đây.”

Trung niên nam tử kia hai mắt híp lại, mắt nhìn Thái Ý Mật Vương.

“Bỏn quan cũng không nghĩ tới, ở đây lại gặp phải mật vương của Đại Linh Phong Tự. Xin hỏi đại sư là vị mật vương nào?”

“Bần tăng thái ý, từng bốn mươi năm trước, ở trên đại yến cung đình, gặp qua Tiêu đại nhân một lần.” Thái Ý mật vương trầm giọng trả lời.

Nam tử trung niên khẽ gật đầu, sau đó ánh mắt lại từ trên người Thái Ý Mật Vương chuyển đến trên người Nguyên Soái Lý Dung.

“Đã lâu không gặp, Lý Nguyên soái, đã lâu không gặp.”

Lý Dung lúc này trong lòng cũng ngạc nhiên chấn động.

Nàng đã nhận ra người này là ai.

Người có vẻ ngoài công tử của đại tộc bình thường này, chính là một trong những tông sư đứng đầu có địa vị hết sức quan trọng ở cả thán này, Nguyệt Thiên Tiêu Phục Nguyệt!

Nguyệt Thiên từng có mấy người lớn tuổi, nhưng đều không thể kéo dài được lâu, chỉ mấy năm ngắn ngủi thôi cũng đã vì các nguyên nhân thoái vị hoặc là bỏ mạng rồi.

Nhưng chỉ có Tiêu Phục Nguyệt, từ khi kế vị đến nay, vẫn luôn cẩn trọng làm việc, lặng lẽ không một tiếng động đem toàn bộ tình báo dưới trướng Định Nguyên Đế biến thành thế lực tình báo lớn nhất.

Thật ra bây giờ Nguyệt Thiên không chỉ là một thế lực tình báo nữa, mà còn là tập đoàn vũ lực khổng lồ có võ lực tương đương.

Tuy không bằng quân bộ, nhưng vẫn có lực uy hiếp cường đại và lực ảnh hưởng cường đại.

“Không ngờ lại là Tiêu Tấn Trường đích thân tới, thật kính.”
Lý Dung vén rèm xe lên, đi xuống xe ngựa.

Nếu như chỉ là Phật môn thái ý mật vương, nàng còn có thể nói bởi vì Phật môn quân bộ lập trường mà không để ý tới đối phương.

Nhưng lúc này còn thêm Tiêu Phục Nguyệt của Nguyệt Thiên nữa, vậy thì phải thực hiện lễ ngộ số cơ bản rồi.

Lý Dung lưng có hai cánh đỏ hồng, dung mạo cực đẹp, bất cứ lúc nào cũng có thể làm cho người ta một loại vẻ đẹp nóng bỏng.

Tiêu Phục Nguyệt gặp lại Lý Dung, trong lòng thầm khen một câu. Kỳ thật nếu không có tính tình bản thân Lý Dung quá nóng nảy, động một chút là sẽ động thủ đánh người.

Còn ra tay không nặng không nhẹ, không ít lần động thủ mà không phải chết cũng tàn.

Nếu không như thế, chỉ sợ ngay cả bệ hạ, cũng sẽ sinh ra tâm ý với Lý Dung.

Bất quá bây giờ không phải lúc nghĩ những thứ này.

Tâm thần Tiêu Phục Nguyệt nhất định, lập tức quét đi tất cả ý niệm thương thức.

“Lý Nguyên soái, lần này bọn quan đến đây là vì vụ án mà hai vị thất quân chủ dưới trướng sắp mất tích, đều có liên quan đến Vương Huyền.

Hy vọng môn hạ Vương Huyền là đệ tử của Nguyên Soái phối hợp điều tra.”

Hắn ta không có gì che dấu, trực tiếp nói rõ mục đích của mình.

Quý Vũ và Bành Mật, hai vị chủ tướng của Thất Quân Liên tiếp mất tích.

Trước khi mất tích, người bị phát hiện phát sinh xung đột với Vương Huyền Đạo.

Vài ngày trước tên kia truy tìm tung tích của Âm tử Huyền Diệu tông, tất cả các cao thủ truy tung đều biến mất hết!

Thậm chí trong những người mất tích này, còn có rất nhiều người phái ra hiệp thống cùng cao thủ.

Vụ án lần này có chút quá lớn.

Một hơi tổn thất nhiều cao thủ như vậy, trong đó còn có hai cao thủ cấp bậc Kim Thân Phật chủ.

Nhiều năm qua, trừ việc tiêu diệt và gặp phải tông sư ra, những lúc còn lại chưa bao giờ có tổn thất nghiêm trọng như vậy.

Cho nên, trong cơn tức giận, hắn ta tự mình bắt đầu điều tra vụ án.

Đáng tiếc, vụ án Bành Mật mất tích không có đầu mối, vì vậy hắn chỉ có thể ra tay với Quý Võ Phi, dự định trước tiên tìm Vương Huyền, một thiên tài hàng đầu, cùng điều tra vụ án này.

“Vừa đúng lúc, Đại Linh Phong tự ta cũng có mất tích, có chút liên quan đến Vương Huyền.” Lúc này Thái Ý mật vương cũng trầm giọng nói.

Hắn rõ ràng phái Huyền Tuệ giám thị Vương Huyền Huyền, kết quả hôm nay Huyền Tuệ mất tích, Vương Huyền An bình yên trở lại Nguyên Soái phủ.

Còn có một số thông tin khác cho thấy, dường như Vương Huyền Cảnh trước đây đã từng là võ giả chân chính, hơn nữa còn có chút liên quan đến Huyền Diệu Tông.

Tầng tầng hoài nghi như vậy chồng chất lên nhau càng làm cho Thái Vân mật vương sinh ra nghi ngờ cực lớn đối với Vương Huyền.

Nói không chừng, chính là Vương Huyền Đạo tiết lộ tình báo trước, lừa gạt dụ dỗ Huyền Tuệ, bị cao thủ Huyền Diệu tông

mai phục, từ đó dẫn đến chuyện Huyền Tuệ mất tích.

Bí mật ẩn giấu sau lưng này tuyệt đối không phải chuyện đùa.

490

Thái ý mật vương và Tiêu Phục Nguyệt hai người, một trước một sau, lúc này giáp công xe ngựa.

Trên thân hai người mơ hồ tản mát ra khí tức áp bách tính không lồ.

Chân Huyết tông sư sẽ không ngại khí, nhưng bởi vì bản thân bọn họ huyết mạch quá mức mạnh mẽ, dẫn đến dù đứng tại chỗ, cũng sẽ tự nhiên sinh ra cảm giác tồn tại to lớn.

Sức ảnh hưởng không lồ, khí tức không lồ phóng ra cực nóng, hình thành trường lực vô hình, một trước một sau, chặn Lý Dung lại.

Lý Dung hừ lạnh một tiếng.

Trên người tông sư cũng tràn ngập khí thế Tông sư không lồ.

Loại giao phong trên khí cơ này, càng nhiều chính là ý chí, tinh thần, thậm chí giai điệu khí tức động mạch vân vân.

Cứ giằng co như phạm nhân, không có lực lượng đặc thù trực tiếp đối kháng, nhưng vẫn có thể khiến tâm thần người ta xao động.

Lý Dung rất mạnh, điểm này không thể nghi ngờ.

Nhưng Tiêu Phục Nguyệt mạnh hơn.

Là người có thể đơn độc chấp chương toàn bộ Nguyệt Thiên, thực lực của Tiêu Phục Nguyệt, cho dù trong cả tháng lớn, cũng có thể xếp vào năm vị trí đầu.

Bộ quân, phật môn, còn có bộ phận thế lực còn lại, tất cả tông sư cộng lại, Lý Dung nhiều nhất xếp vào mười lăm vị trí đầu tiên.

Hơn nữa, kể cả là trong Cửu Đại Bộ Nguyên Soái, nàng cũng không phải là người mạnh nhất.

Chớ nói chi, còn có Nghiễm từ giáo, cùng Đại Linh Phong tự, chờ nhiều tông sư so sánh.

Cho nên lúc này, bị hai đại tông sư trước sau áp chế, coi như là Lý Dung, điên cuồng cổ động huyết mạch thể nội, trên thân từng đợt khí tức nóng rực không ngừng bành trướng lên, cũng vẫn bị cưỡng ép áp chế khí cơ.

Chỉ một mình Tiêu Phục Nguyệt, nàng khó có thể ứng phó, chớ nói chi còn thêm một Thái Ý mật vương.

“Làm sao? Nguyệt Thiên các người, đây là muốn liên thủ Đại Linh phong tự, động thủ với Phần Thiên quân bộ ta??!” Đôi mắt đẹp Lý Dung lóe lên, lạnh lùng nói.

“Dưới trướng bản quan, hai vị chủ tướng Thất Quân mất tích, cường giả Kim Thân tự nhiên biến mất, đến đây tìm Vương Huyền hiệp trợ điều tra, vì sao Lý Nguyên Soái lại tức giận. Huống hồ, chỉ là hiệp trợ điều tra mà thôi.” Ánh mắt Tiêu Phục Nguyệt lóe lên, chăm chú nhìn Lý Dung.

“Cao tăng Đại Linh Phong tự ta mất tích, cũng cần Vương Huyền hiệp trợ tra án, liên hợp nói, lời nói của Lý Nguyên Soái có chút bất công.” Thái Ý mật vương đồng thời tiến lên một bước, cao giọng nhìn chăm chú.

“Có ý tứ, Vương Huyền là tướng lĩnh dưới trướng bản soái, các người có chứng cứ chứng minh hẳn có quan hệ với chuyện người nói không?” Lý Dung lạnh lùng nói.

Tiêu Phục Nguyệt khẽ cười một tiếng, bước từng bước về phía trước, chậm rãi tới gần.

Đại nguyệt lấy võ định quốc, võ giả chân huyết vốn tinh lực dồi dào, nếu lời nói không thông, vậy động thủ kiến chân chương là được.

“Tiêu Phục Nguyệt Tiêu đại nhân. Nguyệt Thiên các người định liên thủ với Đại Linh Phong tự động thủ với Cửu Đại quân bộ của ta?”

Đột nhiên một luồng khí tức âm lãnh từ cách đó không xa nhanh chóng khuếch trương mà đến.

Khác với khí cơ nóng cháy nóng bỏng của Lý Dung, đạo khí tức này lạnh lẽo bóng loáng, tựa như độc xà chậm rãi bò ra từ

trong góc, đè nén tất cả sát cơ, đợi bộc phát bất ngờ trong khoảnh khắc.

Bước chân của Tiêu Phục Nguyệt bỗng dừng lại, quay đầu nhìn về phía bên phải.

Phía trước rừng rậm bên phải, trong một mảnh bụi cỏ diêm xuyết, chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một gã nam tử cao gầy, toàn thân mặc áo giáp tu sĩ đen nhánh.

Toàn thân nam tử đều bọc trong thiết giáp đen kịt, khắp nơi trên khôi giáp đều có răng nanh bén nhọn đâm ra.

Nhìn qua vô cùng dữ tợn.

“Đoạn Ảnh Quân bộ? Tạ Thanh Đồng?” Ánh mắt Tiêu Phục Nguyệt co rụt lại.

Nếu như nói trong Cửu đại quân bộ, luận xếp hạng mạnh nhất, như vậy vị Tạ Thanh Đồng trước mắt, là xếp hạng thứ hai.

Cửu Đại Nguyên Soái, mỗi một vị đều có đặc tính riêng của riêng mình.

Lý Dung là bá đạo nóng bỏng.

Còn Tạ Thanh Đồng lạnh lùng ra tay, chỉ một đòn là chết.

*

*

*

Nguyên soái này rất ít khi động thủ, nhưng một khi động thủ trong thời gian cực ngắn có thể một kích mất mạng, chưa bao giờ thất thủ. Tông sư chết dưới tay y cũng có ít nhất năm người.

Hơn nữa năng lực che dấu của vị Tông sư này rất mạnh. Nghe đồn hẳn vốn là gia tộc sát thủ ra đời, điều này càng khiến người ta kiêng kị hơn.

Tiêu Phục Nguyệt ngược lại không e ngại người này, chỉ là người này ra mặt, liên hợp với Lý Dung, hẳn và Thái Ý mật vương áp chế liền biến thành bọt nước.

Hôm nay mục đích chuyến đi này, sợ rằng cũng không có cách nào đạt được.

“Nếu Cửu Đại quân bộ đã cố chấp như vậy, chuyện hôm nay bản quan sẽ nhớ kỹ.” Trong lòng Tiêu Phục Nguyệt đã có quyết định, xoay người không chút dây dưa, giậm chân một cái, lập tức biến mất.

Thấy hắn rời đi, Thái Ý Mật Vương cũng không dừng lại, cục diện hôm nay bị Tạ Thanh Đồng phá cục ngoài ý muốn, áp chế giải trừ, lại muốn bức bách đối phương giao Vương Huyền ra như trước, khẳng định là không đùa.

Hắn cũng không lên tiếng nữa, niệm một câu Phật hiệu rồi xoay người rời đi, không lâu sau, người đã biến mất ở cuối con đường.

Đợi đến lúc hai đại tông sư đã rời đi.

Lý Dung mới khẽ thở phào, nhìn về phía Tạ Thanh Đồng bên cạnh.

“Lão Tạ, sao ngươi lại tới đây?”

“Ta không tới, chẳng lẽ lại thấy một mình ngươi gánh Tiêu Phục Nguyệt với thái ý?” Tạ Thanh Đồng lạnh nhạt nói.

Lý Dung trầm mặc một lát.

“Chỉ là không ngờ lại trùng hợp như vậy.”

“Lý Dung, trên đời không có nhiều trùng hợp như vậy.” Tạ Thanh Đồng thản nhiên nói: “Ta tới đây không phải trùng hợp. Hai cao thủ Đại Linh Phong tự mất tích cũng không phải trùng hợp. Thất Quân chủ tướng của Nguyệt Thiên mất tích, càng không phải trùng hợp.”

Lý Dung không còn gì để nói.

Tạ Thanh Đồng ngẩng đầu lên nhìn sắc trời.

“Ta biết rõ ngươi vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện năm đó, nhưng đó không phải lỗi của ngươi, cũng không phải là lỗi của bất luận kẻ nào, mà là không cách nào khống chế được hướng đi của lòng người.”

“Lòng người?” Lý Dung thấp giọng nói: “Ta không suy nghĩ nhiều như vậy, ta chỉ là muốn hoàn thành nguyện vọng của phụ thân lão nhân gia. Thiên phú Huyền nhi là người ta đã gặp qua nhiều năm như vậy, người tốt nhất. Phẩm tính của hắn cũng đủ đạt tới hi vọng của ta.”

“Thiên phú của Vương Huyền là đủ rồi, thậm chí vượt xa. Nhưng hắn không thích hợp.” Tạ Thanh Đồng khẽ lắc đầu.

“Lại lịch bất minh, tiền thân vẫn từng là võ giả chân chính. Hôm nay lại càng liên lụy đến nhiều vụ án mất tích. Người không phát hiện sao? vốn còn có rất nhiều người đang chú ý đến hắn, nhưng bây giờ, người trông chừng hắn càng ngày càng ít.”

“Những thứ này đều không sao. Ta tin tưởng con mắt của ta.” Lý Dung trầm thấp nói: “Ta có thể nhìn ra, Huyền nhi trọng tình trọng nghĩa, tri ân báo đáp, vậy là đủ rồi. Tất cả còn lại, không quan trọng.”

“Không hỏi thị phi, khur khur cố chấp, người sẽ hối hận, Lý Dung.” Tạ Thanh Đồng thản nhiên nói.

“Ta tin tưởng phán đoán của mình.” Lý Dung lắc đầu.

Tạ Thanh Đồng trầm mặc, không nói gì thêm, xoay người tiêu thất trong bóng cây, lặng lẽ rời khỏi.

“Về đi.” Lý Dung có chút mệt mỏi thở dài, trở lại buồng xe ngựa, không nói gì nữa.

Mấy thân vệ kia nuốt nước miếng một cái, nhẹ nhàng thở ra, tranh thủ thời gian quay đầu xe lại, quay trở về thành Bạch Tượng.

Vốn bọn họ đi một chuyến này để tập kích quân doanh tra xét, không ngờ lại gặp phải chuyện ngoài ý muốn như vậy.

Bạch Tượng thành, trong phủ Nguyên soái.

Ngụy Hợp đang giao thủ hủy chiêu với nhị sư tử Tiết hoặc.

Trên võ đạo tràng, gió mát hiu hiu, có tinh trận bao phủ, ngăn cách tầm nhìn.

Tiết Hoắc thỉnh thoảng ra tay, biểu diễn một ít chiêu số trong cảnh giới võ đạo vận chuyển sử dụng.

Nàng đang lặp đi lặp lại dùng cảnh giới, cùng với cảnh giới võ dụng, hai chiêu số sinh ra chênh lệch và điểm khác nhau, bóp nát mở ra giảng giải cẩn thận.

Võ kỹ Thất Hoàng Chân Võ cường hãn này, Ngụy Hợp bây giờ mới chỉ nắm giữ đến trình độ như vậy.

“Võ kỹ bình thường, thật ra cũng không phân chia kỹ thuật tỉ mỉ.

Nếu như nhất định phải phân chia, như vậy có thể gọi người vừa học võ kỹ là người mới học. Người thuần thục nắm giữ võ kỹ được gọi là người thuần thục, hoàn toàn nắm giữ, hơn nữa còn có thể vận dụng tự nhiên, trong hoàn cảnh khác nhau, đều có thể vận dụng chiêu số thích hợp nhất để ứng địch thủ, đây là người nắm giữ.

Ba loại giai đoạn này, thường mọi người đều biết đến giai đoạn học tập võ kỹ.

Vậy cảnh giới võ kỹ sẽ là biến đổi về chất, là một giai đoạn khác trên cả ba giai đoạn này.”

Tiết Hoắc cũng là một cao thủ nắm giữ một phần chân ý của Thất Hoàng Chân Vũ Cảnh. Mặc dù thiên phú huyết mạch của nàng không mạnh thế nào, nhưng trên cảnh giới Võ Đạo, còn có chút ngộ tính.

Cho nên lúc này hẳn ta cũng có thể giảng giải cho Ngụy Hợp.

“Thông thường nếu muốn tiến vào cảnh giới võ đạo, tiếp xúc với cấp bậc xem như chí cao kia, điều đầu tiên người cần là Nhập Vi.”

“Nhập vi?” Ngụy Hợp như có điều suy nghĩ.

Hiện giờ một thân khí lực cơ bản của hắn đã đạt tới hai mươi lăm vạn cân, mặc dù cảnh giới chỉ là luyện tạng, nhưng thực tế khí lực đã bước vào cấp độ Kim Thân Phật chủ.

Nếu như có thể nắm giữ cảnh giới võ đạo, nắm giữ chân võ của Thất Hoàng chân võ để tiến vào cảnh giới, không gì không

xuyên thủng, như vậy lực sát thương của quyền cước của hắn còn có thể tăng lên rất nhiều.

Nên biết, dưới cùng cấp bậc, những võ giả nắm giữ cảnh giới võ đạo và không nắm chắc thì hầu như có thể một đánh ba.

Loại kỹ xảo đối địch cùng cấp khoa trương này, là hy vọng duy nhất của rất nhiều cao thủ huyết mạch tăng lên thực lực duy nhất.

Vì vậy tháng giêng này có rất nhiều người nghiên cứu phương diện này.

Trong lòng Ngụy Hợp rõ ràng, càng về sau tu hành, càng đi lên cao, gặp đối thủ có thiên phú càng mạnh.

Năng lực thiên phú của hắn tuy mạnh, nhưng nếu gặp được thiên tài huyết mạch cùng cấp bậc, đối phương nắm giữ cảnh giới võ đạo, mà hắn lại không nắm giữ.

Chênh lệch thực lực chỉ sợ sẽ bị kéo đến trình độ cực lớn.

Cho nên hắn mới khiêm tốn thỉnh giáo Tiết Hoạch, huyền bí trong đó.

“Vừa hay sư đệ ngươi lập tức phải bắt đầu hấp thu mười ba dị bảo Chân huyết, bắt đầu từ ngày mai, mỗi khi hấp thu một loại dị bảo Chân Huyết, ngươi liền có thể cẩn thận lĩnh hội, thân thể huyết mạch mình cùng các phương diện biến hóa.

Sau đó diễn luyện Thất Hoàng Chân Vũ, ngươi có thể từ những chi tiết khác ra tay. Rất nhiều lúc, Thất Hoàng Chân Vũ, kỳ thật cũng không phải là một bộ võ kỹ, mà là bảy bộ. Trong đó ẩn chứa biến hóa rất nhiều, tổ hợp khéo léo, chỉ có sau khi thật sự bước vào, ngươi mới có thể biết được.” Tiết Hoạch giải thích.

Ngụy Hợp cười khổ gật đầu.

Roi vào điểm này, hắn hôm nay cho dù biết cũng rất khó làm được. Bởi vì huyết khí trong cơ thể hắn quá khổng lồ, chân kinh cũng vô cùng hùng hậu.

Sức mạnh khổng lồ như vậy tụ lại trong người, hắn có thể nắm giữ tự nhiên, đã là vô cùng ghê gớm rồi.

Nếu còn phải điều khiển tinh tế, như thế khó mà tưởng tượng được độ khó của con voi khi dùng kim khâu dệt, độ khó của nó lớn đến mức khó mà tưởng tượng nổi.

“Đúng rồi, sư đệ người lần này ra ngoài, phải đi ngang qua thành Vinh Dương, vinh Dương Vương đại hôn, đang phát thiệp mời rộng rãi. Đến lúc đó Hàn Tuyên công chúa cũng sẽ đi. Dù sao cũng là một trong những huynh trưởng mà nàng muốn.

Người với công chúa Hàn Tuyên có quan hệ rất thân thiết, tới đó cũng có thể nhìn thấy nàng. Cho nên nhớ rõ thuận tiện chuẩn bị sẵn lễ vật cho nàng.” Tiết Hoạch cười nhắc nhở.

“Biết rồi.” Ngụy Hợp gật đầu.

Đối với chuyến đi bắt đầu của ngày mai, hắn cũng rất chờ mong.

Thuận lợi mà nói, chuyến đi này về sau, hắn liền có thể vượt qua luyện nô, bước vào chân huyết, đến lúc đó, huyết mạch trong cơ thể sẽ được khai thác thêm một bước, còn có thể đạt được một cơ hội cường hóa mới.

Sức mạnh thực lực có thể tăng lên một bước.

“Huyền nhi.” Chợt một tiếng quát nhẹ, cắt ngang lời nói của Ngụy Hợp và Tiết Hoạch.

Hai người theo tiếng nhìn lại, lại nhìn thấy sư tôn Lý Dung đứng ở bên cạnh, hướng tới Ngụy Hợp khẽ vẫy tay.

“Đi theo ta, kiểm tra ngày mai xuất hành có vật gì thiếu hay không.” Lý Dung phân phó.

“Vâng.” Ngụy Hợp gật đầu, đi ra phía trước.

“Đúng rồi, Huyền nhi.” Lý Dung chăm chú nhìn đệ tử thiên tài mà mình kì vọng.

“Người có từng gặp qua một hòa thượng gọi là Đại Linh Phong tự Huyền Linh Tuệ chưa?”

“Huyền Tuệ?” Ngụy Hợp vẻ mặt khó hiểu: “Đệ tử chưa từng gặp qua bất cứ hòa thượng nào, sư tôn đột nhiên hỏi cái này

làm gì? Đại Linh Phong tự? Không phải ở Đại Tuyết sơn bên kia sao? Liên quan gì tới Phần Thiên quân bộ chúng ta?”

*

*

*

“Huyền Tuệ... Là tâm phúc dưới trướng Đại Linh Phong Tự. Vốn dĩ, hẳn là hẳn đang theo dõi ngươi, hoặc là điều tra tình hình thực tế liên quan đến ngươi.”

Lý Dung nhìn chăm chú vào hai mắt Ngụy Hợp, ý đồ từ trong đó nhìn ra một ít thứ mình muốn.

“Điều tra ta?” Ngụy Hợp hí mắt lại: “Đệ tử mặc dù huyết mạch hơn người, nhưng hẳn là không có gì để điều tra chứ?”

“Một canh giờ trước, người Thái Ý Mật Vương và Nguyệt Thiên đều tới tìm ta, hỏi thăm chuyện Thất quân chủ sắp mất tích cùng với chuyện Huyền Tuệ mất tích. Bọn họ đều cố gắng dẫn ngươi đi phối hợp điều tra.” Lý Dung cẩn thận nhìn sắc mặt Ngụy Hợp.

“Ta trả lời bọn họ, ngươi cùng hai vụ án này không có quan hệ. Bất luận như thế nào, Phần Thiên quân bộ ta cũng sẽ không cho phép ngươi bị ngoại nhân mang đi. Điểm ấy ta có thể cam đoan.”

Lý Dung dừng một chút.

“Nhưng, Huyền nhi, con phải nhớ kỹ. Có một số việc, chỉ cần phát sinh, nhất định sẽ lưu lại dấu vết. Rất nhiều trùng hợp, nếu như hội tụ đến một điểm, vậy thì không phải trùng hợp. Đây là lời một vị nguyên soái khác của Cửu đại quân bộ lạc nói, bây giờ, ta chuyển lời cho con.”

Ngụy Hợp nghe ra ý nghĩa trong đó.

Hắn trầm mặc lại.

“Tạ sư tôn. Đệ tử hiểu rồi!”

Hắn đã có chút minh bạch, có lẽ Lý Dung sẽ đoán được điều gì.

Nhưng chỉ vương phải nguyên nhân còn lại, chưa chính thức vạch trần tất cả.

Trên thực tế, bây giờ mục đích của hắn tại thán lớn, cơ bản đã đạt được không ít.

Đợi ăn xong mười ba di bảo Chân Huyết, đột phá chân huyết, lấy được bí tịch tiếp theo, hắn sẽ tính rời đi kịp.

Đại Nguyệt, cuối cùng cũng không phải nơi ở lâu...

Nếu có thể một đường thuận lợi đột phá đến tông sư, dĩ nhiên là tốt nhất, nhưng xem tình hình trước mắt, sợ là không kiên trì được lâu như vậy...

“Đi thôi, đi kiểm tra một chút, đồ vật phải chăng đều mang đủ chứ.” Lý Dung thở dài một tiếng.

“Vâng.”

Trong lòng Ngụy Hợp cũng có chút áy náy.

Nhưng có một số việc, cuối cùng cũng không thể nói thẳng. Nếu hắn là võ giả chân chính bình thường thì thôi đi, nhưng thân phận khác của hắn chính là người cao nhất dưới Tông môn Huyền Diệu.

Loại thân phận này, nếu thẳng thắn, đến cùng sẽ dẫn phát tình huống gì, ai cũng nói không rõ.

Dù sao thì thân phận Đạo Tử này, nếu lợi dụng tốt, có thể làm được nhiều lắm.

Huống chi, hắn còn là đệ tử tông sư khôi thủ Đạo môn là Nguyên Đô Tử.

Hai ngày sau...

Bắc Châu, Ô Tuyết Sơn.

Trên sườn núi tuyết tuyết trắng mênh mông.

Hai điểm đen to bằng hạt vừng, chậm rãi dọc theo lưng núi tuyết, leo lên trên.

So với toàn bộ núi Ô Tuyết khổng lồ, hai điểm đen hơi kéo xa một chút, liền hoàn toàn không nhìn thấy tung tích.

Bầu trời quang đặng vạn dặm, ánh mặt trời nhàn nhạt hắt xuống, chiếu rọi trọn cả núi tuyết liên miên mơ hồ nổi lên ánh sáng.

Chợt, trên tuyết, một con dê tuyết chậm rãi đi qua, cúi đầu gặm vài cọng cỏ xanh trong đồng tuyết.

Tiếng bước chân ken két từ đằng xa truyền đến.

Tuyết Dương ngẩng đầu, vành tai bén nhọn linh hoạt giật giật, con mắt màu đen nhìn lại hướng âm thanh truyền đến.

Rất nhanh, trong tầm mắt của nó, một mảnh trắng xóa, giống như tờ giấy trắng trong đất tuyết, dần dần đi tới hai chấm đen.

Điểm đen ngay từ đầu rất nhỏ, nhưng rất nhanh liền đột nhiên gia tốc, nhanh chóng phóng đại, khoảng cách trăm mét, chớp mắt đã tới.

Leng keng leng keng leng keng!

Sau hai tiếng vang nhỏ, hai điểm đen hóa thành hai người áo đen, nhanh chóng đạp chân qua mặt tuyết.

Hai người tóe lên tuyết phấn, hất vẩy mặt Tuyết Dương.

Nó như sợ hãi co giò bỏ chạy, nhưng vừa quay đầu lại, đã không còn nhìn thấy bóng dáng hai điểm đen vừa rồi nữa.

Hai người áo đen cấp tốc lên núi, rất nhanh đã đến đỉnh núi tuyết này, chậm rãi ngừng lại ở mặt bên tuyết tùng.

Hai người này đều khoác áo choàng đen rất dày, người phía trước là nữ tử, dung mạo xinh đẹp đại khí, tròng mắt đỏ thẫm, mơ hồ có khí chất đao kiếm sắc bén.

Phía sau gã là một nam tử có dung mạo bình thường cường tráng, tóc đen dài rối vai, dáng người khô ngô, hơi chút hoảng hốt, lại dễ dàng nhận ra là nữ tử hầu hạ, cảm giác tồn tại cực yếu.

Hai người này, chính là từ đường xa đến, từ Bạch Tượng thành rời đi, tiến về chỗ chỗ Thập Tam Chân Huyết dị bảo là chỗ hai

người Lý Dung cùng Ngụy Hợp.

Hai thầy trò không mang theo tùy tùng gì, chỉ tự mình mang theo vật phẩm tùy thân, lấy tốc độ nhanh nhất đi đường, để nhanh chóng hoàn thành phục dựng Thập Tam Chân Huyết Dịch Bảo.

Đây cũng là vì tránh cho chậm chạp mà phát sinh biến hóa.

Tài nguyên bí bảo của Thập Tam gia, nếu có một nhà xuất hiện biến cố cũng sẽ khá phiền phức.

Lý Dung đứng yên trên mặt tuyết, ngẩng đầu híp mắt, ngắm nhìn nơi cao nhất trên đỉnh núi.

“Ta mang người đến đầu tiên, đó là đỉnh núi Ô Tuyết Sơn, dãy núi lớn nhất Bắc Châu.”

Nàng thở ra một hơi khí nóng, khí tức kéo dài trọn vẹn một mét, mới chậm rãi tán đi.

“Những dịch bảo khác đều bị Đại Nguyệt tập trung đến hai nơi, duy chỉ có nơi này có hai loại dịch bảo, không cách nào di chuyển.”

“Là bởi vì hoàn cảnh nguyên nhân sao?” Ngụy Hợp hiếu kỳ hỏi. Hắn đối với Thập Tam Chân Huyết Dịch Bảo có chút mới lạ.

“Không sai.” Lý Dung gật đầu. “Hai loại dịch bảo này, một loại tên là Cửu Thượng Tâm Liên, một loại khác tên là Bạch Như Dạ.”

Cô lại thở dài một tiếng.

“Bây giờ chúng đều đang tập trung đào tạo ở đây, Minh Giác tự.”

“Minh Giác tự... Là vị gia vương thân thương sau khi xuất gia ản tu Minh Giác tự?” Ngụy Hợp đã từng thấy ghi chép trong điển tịch.

Trên thực tế, đối với Đại Nguyệt hiện nay, từng là Chân kinh võ giả, chỉ là Tỳ Hưu Chi Tật.

Đại bộ phận thực lực và tinh lực của Đại Nguyệt đều tụ tập ở bên trong tranh quyền đoạt lợi.

Đế Vương và Phật Môn nghi kỵ đấu đá lẫn nhau, ngược lại các Chân kinh đạo môn đã rời xa đại nguyệt, sớm đã không còn là rất nhiều tông sư chú ý đến hạch tâm.

“Thật là một nghề tốt a... Đó là tiền bối thời Đại Nguyệt hay Đại Ngô, sau khi người trông thấy thì không cần thất lễ. Luận thực lực thì vị thân vương ẩn cư nơi đây cũng không tầm thường đâu.”

“Vâng.”

Hai người nghỉ ngơi và hồi phục một chút, tiếp tục triển khai thân pháp, đi đến một toà Phật Tự không lớn lắm trên đỉnh núi.

Phật Tự tựa như một hình vuông, trên đỉnh đặt một quả cầu tròn cực lớn.

Toàn bộ phật tự toàn thân màu đen, nhưng mặt ngoài hơn phân nửa, đều bao trùm tuyết phấn thật dày.

Tuyết phấn nhuộm toàn bộ phật tự thành màu trắng, chỉ có một vài nơi còn có thể nhìn thấy một bức tường đen trần trụi.

Không bao lâu, hai người Lý Dung Ngụy Hợp đã vượt qua mấy trăm mét, đi tới phật tự điểm cao nhất.

Phật Tự không lớn, dài hai mươi mấy mét, cao hơn mười mét, trước cửa có mười bậc thang bị đóng băng.

Hai bên pho tượng quái thú nằm sắp do tảng đá điêu khắc thành. Quái thú kia cao hơn một người, dài hơn ba mét, giống như sư tử mà không phải sư tử, giống như hổ mà không phải hổ.

Lý Dung mang theo Ngụy Hợp, đi bộ đến trước cửa phật tự, hai người ngay phía trước, trên tấm biển cửa, có ba chữ to đen nền đỏ: Minh Giác tự.

“Phần Thiên Quân bộ Lý Dung, tới bái phỏng Tĩnh Hư chủ trì.” Lý Dung cao giọng hét lớn.

Cũng may thời tiết không tệ, không có gió tuyết, chỉ có ánh nắng màu vàng nhạt không có độ ẩm, đều bao trùm bên ngoài phật tự.

Giọng nói cũng không bị quấy nhiễu gì truyền vào.

Két...

Cửa gỗ từ từ mở ra, mở vào bên trong.

Lý Dung dẫn đầu, Ngụy Hợp đuổi theo, hai người nối đuôi nhau tiến vào trong cửa.

Đập vào mắt là một tòa Nộ Mục Hợp Tí, trên người quần quanh dây lưng giống như một bức tượng phật nữ.

Tượng Phật cao ba thước, toàn thân màu đen, không biết là dùng chất liệu gì.

Trên bờ đoàn phía dưới tượng phật, đang quay lưng về phía đại môn, ngồi một lão tăng cà sa màu đen.

Lão tăng vẫn không nhúc nhích, ngồi ngay ngắn tại chỗ, dường như hoàn toàn không phát hiện có người tiến vào cửa.

“Tĩnh Hư trụ trì, ta dẫn đệ tử đến, tiếp nhận dị bảo chân huyết lần này.” Lý Dung đứng yên dừng lại, nghiêm túc cung kính nói.

Người trước mắt này, cho dù lấy thân phận địa vị của nàng, cũng cần lấy lễ đối đãi.

Dù sao có thể mấy chục năm như một ngày, một mực ở một nơi, chung quanh cái gì cũng không có, chỉ có gió và tuyết.

Cô tịch như vậy, chính là vì trấn thủ quanh đây cường phong mang, phòng bị chân thú tàn sát bừa bãi, đồng thời giám sát có thể xuất hiện uy hiếp cực lớn.

Bỏ ra nỗ lực và ý chí như vậy, đáng để bất luận kẻ nào tôn kính.

Về phần dị bảo chân huyết, chỉ là tiện thể mang theo mà thôi.

Lão tăng im lặng, đợi một lúc lâu, hần mới chậm rãi xoay người.

“Lý Dung... Phần Thiên Quân bộ sao?”

Đó là một lão nhân khuôn mặt như cây khô, nhiều nếp nhăn như vết nứt dày đặc.

Đưa mắt nhìn lại, khiến người ta không nhìn được mà hoài nghi, nếp nhăn trên mặt rớt cuộc là nếp nhăn hay là vết thương.

Lý Dung và Ngụy Hợp vội vàng cung kính hành lễ.

Lễ tiết Phật môn, chỉ vền vện là cúi đầu, chắp tay trước ngực.

“Ta nhớ được người.” Ánh mắt Tĩnh Hư chủ trì mơ hồ chìm vào hồi ức.” Năm đó khi người còn là tiểu cô nương, ta và sư phụ người trò chuyện, người còn ở bên bưng trà đưa nước... Không nghĩ tới bây giờ người cũng đã bước vào giai đoạn này...”

Lý Dung cười khổ, thật sự tính ra, vai vế này của nàng chênh lệch quá nhiều.

“Chủ trì, đây là hạt giống phân thiên quân bộ ta lựa chọn.”

Nàng vội vàng đẩy Ngụy Hợp ra.

Ngụy Hợp nghiêm nghị hành lễ, tiến lên một bước.

“Văn bói Vương Huyền, bái kiến Tĩnh Hư chủ trì.”

Ánh mắt tĩnh hư quét qua trên người hắn một chút.

“Muốn lấy dị bảo, có thể, nhưng người cần chứng minh mình có giá trị phục dụng dị bảo.”

“Trị giá? Ý chủ trì là?” Ngụy Hợp sững sốt, không nghĩ tới sẽ xuất hiện một màn như vậy.

“Dị bảo là do thiên địa linh khí ngưng tụ thành, tự nhiên cũng không thể giao ra qua loa như thế.” Tĩnh Hư thản nhiên nói.

“Như vậy, trụ trì cho rằng, văn bói nên chứng minh như thế nào?” Ngụy Hợp hí mắt nói.

“Rất đơn giản, ở trong chùa có một chiếc chuông cổ, quanh năm không cách nào gõ vang được.

Bởi vì tài liệu của hắn đặc thù, cho nên nếu người có thể gõ vang, liền có thể phục dụng hai loại dị bảo chân huyết nơi đây.” Tĩnh Hư tựa hồ đã sớm chuẩn bị.

Lý Dung Ngụy Hợp đều rùng mình.

Tĩnh Hư cũng không để ý lắm, hắn đứng lên dẫn hai người đi về phía sau tượng Phật, từ cửa sau đi ra, rất nhanh ba người đã đi tới một đình viện.

Đình viện rất nhỏ, nhưng ở giữa lại đặt một cái chuông cổ màu đồng cổ cực lớn.

Chung Việt Việt cao bốn mét, rộng hai mét, bên trên điêu khắc rất nhiều Phật Đà cứu trợ chúng sinh, cùng đủ loại các loại tăng nhân triển lãm thần thông của bản thân.

Tĩnh Hư chủ trì đứng trước cổ chung.

“Đẩy đi.” Hắn vỗ nhẹ lên chuông cổ rồi xoay người rời đi.

“Khi nào thì gõ vang, ta liền đem phần dị bảo thứ nhất giao cho các người, nếu là gõ không vang, chỉ có thể biến thành cuối cùng.”

Lý Dung sắc mặt có chút khó coi, nhưng đồ vật trong tay người ta, nàng cũng bắt lực.

Chỉ có thể nhìn về phía Ngụy Hợp bên cạnh.

Ngụy Hợp tiến lên một bước, đưa tay dán trên chuông cổ, sờ sờ chất liệu, sau đó lại nhẹ nhàng gõ gõ.

Không chút tiếng động.

Chất liệu của chiếc chuông cổ này tựa hồ không phải là kim loại, mà giống như một loại âm thanh lũy, cứng cõi.

Tài liệu như vậy, nếu muốn gõ vang chuông lớn... khó khăn không phải là bình thường.

Nếu đã tới đều tới, Ngụy Hợp cũng kiên nhẫn yên lặng, nghiên cứu làm thế nào gõ chuông cổ này.

Bành.

Hắn trực tiếp đánh một chưởng lên trên chuông cổ, kết quả thì có âm thanh, nhưng căn bản không đủ lớn, hơn nữa cũng không tính là tiếng chuông.

Hai người một mực nghiên cứu trời tối bên ngoài, cũng vẫn như cũ không có đầu mối. Vì vậy cũng tìm một chỗ trong chùa, khoanh chân nghỉ ngơi.

492

Ngày tiếp theo.

Bên ngoài Minh Giác tự, lại có hai bóng người tới.

Mỗi khi đến thời kỳ này, Minh Giác tự vốn quanh hiu, không ngừng nghênh đón những người tới bái phỏng.

Hai bóng người này, một cao một thấp, đều là đầu trọc, trong tay treo phật châu.

Trong đó hòa thượng cao to mặt mũi hiền lành, sắc mặt hồng nhuận, khí tượng một phái cao tăng.

Người thấp hơn một chút kia, mi thanh mục tú, đôi mắt như sao, làn da trắng nõn như ngọc, không tỳ vết.

Hai người cùng tới cửa chính.

“Quảng Từ Quái, bái kiến Tĩnh Hư chủ trì.” Lão hòa thượng cao giọng nói.

“Nguyên lai là Lãng đại sư, không kịp nghênh đón từ xa, mong rằng tha tội.” Thanh âm Tĩnh Hư từ trong chùa truyền ra.

“Tất cả vào trong đi.”

Hai người nghe vậy, tiến lên, đẩy cửa vào.

Dưới tượng Phật cao lớn, lúc này Tĩnh Hư đã không còn quỳ lạy trên bồ đoàn, mà xoay người mỉm cười nhìn hai người.

“Xem ra, vị này chính là người phổ độ tài nguyên tập trung toàn bộ hiện tại, bồi dưỡng ra thiên tài có hạn, Mộc Thành uy hiếp hiền chất?”

Khác với lúc đối mặt Ngụy Hợp Lý Dung, thái độ hẳn lúc này quả thực không quá tốt. Hòa ái dễ gần, ấm áp như gió xuân.

“Đúng vậy, vẫn bói bái kiến Tĩnh Hư chủ trì.” Hòa thượng lùn một chút cung kính trả lời.

“Xin hỏi Tĩnh Hư chủ trì, trước đó chúng ta có có người cầu bảo khác đến không?” Lão hòa thượng trầm giọng hỏi.

“Có, là Lý Nguyên Soái của Phần Thiên quân bộ, cùng với đệ tử Vương Huyền.” Tĩnh Hư trả lời. “Nhưng bởi vì các người còn chưa tới, mà người phục dụng đầu tiên của dị bảo có thể chọn lựa phẩm tướng tốt nhất, phẩm chất kém một chút, được lực cũng sẽ chênh lệch không nhỏ.

Cho nên ta mới bảo bọn họ gõ chuông ở hậu viện, xem như kéo dài thời gian. Thừa dịp hiện tại, các người đi trước uống thuốc trước rồi nói sau.”

Hâm nghe vậy, vội vàng gật đầu.

“Đa tạ trụ trì tương trợ.”

Mộc Thành Uy ở bên vôi vàng cúi đầu nói lời cảm tạ.

“Đều là đồng môn đồng nguyên. Chuyện nhỏ như thế, không cần đa lễ.” Tĩnh Hư mỉm cười đỡ đối phương dậy.

Không trách hẳn làm ra những chiêu trò này, mà là sau khi biết được Vương Huyền Nhất đứng về phe hoàng thất, Phật môn cuối cùng hạ quyết tâm, hoa đại lực, thu Đại Nguyệt từ sớm đã phát hiện một thiên tài phá hạn khác.

Người này chính là Mộc Thành uy.

Mộc Thành uy vốn là người trong Phật môn, vì đủ loại nguyên nhân, Phật môn một mực do dự, cũng không dưới đại lực bồi dưỡng hẳn.

Hôm nay bị Ngụy Hợp kích thích, mấy lần xuất thủ không có kết quả, rốt cục hạ quyết tâm.

Ở đây, tất cả đều là sự khác thường, vô luận là cự dân hay là Đại Linh Phong tự thì lập trước đều đồng loại.

Hai người vôi vàng đi theo Tĩnh Hư, rời khỏi chùa miếu, đi đến một hướng khác trên đỉnh núi.

“Thật ra, loại thực vật dị bảo đó không nằm trong chùa, mà là ở một chỗ khác. Hai vị không cần lo lắng bị người Phần Thiên quân bộ phát hiện.” Tĩnh Hư thở dài: “Ta đồng ý với bọn họ, lúc nào có thể gõ chuông trong hậu viện thì lúc nào mới có thể ăn được dị bảo.”

“Vây, gõ chuông hấn không phải chuyện gì khó nhỉ? Chẳng lẽ trong đó có Huyền Hư khác?” Lộng lấy kinh ngạc hỏi.

“Đương nhiên điều này.” Tĩnh Hư lắc đầu: “Chiếc chuông đó vốn không phải là chuông, chỉ là ta cắt một loại trang bị có tên là Giao Long quang minh, được chế tạo đặc biệt mà thôi.

Tác dụng của nó là khu trùng, chỉ là tạo thành hình dạng chuông. Quang minh Giao rất khó gõ ra tiếng vang, hơn nữa sức mạnh hơi lớn, trong nháy mắt sẽ vỡ nát sụp đổ. Cho nên bất luận thế nào, bọn họ cũng không có khả năng vang lên tiếng chuông.”

Nói xong, hấn ta cũng có chút hồ thẹn.

Đáng tiếc, đạo bất đồng, không mưu đồ. Nếu đã không phải người cùng đường, có cơ hội ngăn chặn đối thủ, tự nhiên phải cố hết sức.

Bảy giờ hai người mới hiểu, cũng yên tâm hơn hấn.

“Như thế, chẳng phải là Vương Huyền của Phần Thiên quân bộ kia, gõ không vang chuông, chỉ có thể ăn tàn thứ phẩm cuối cùng?”

*

*

*

“Nếu thật sự như thế, vậy thì số bọn họ nên như vậy.” Tĩnh Hư thở dài nói.

Mộc Thành Uy lại cười cười, có chút ngạo nghễ nói.

“Ta đã từng nghe nói về Vương Huyền này, cũng là giống như ta, đều chưa phá giới hạn huyết mạch. Kỳ thật theo ta nói, cho dù không làm khó dễ những thứ này, hấn cũng nhất định không phải là đối thủ của ta.

Cho nên cho dù hấn thuận lợi ăn dị bảo, cũng nhất định trở thành đá mài dao cho ta, giúp ta đột phá chân huyết, đưa tài nguyên tới.”

Huyết mạch của hắn chính là lấy lực lượng tuyệt đối xung là huyết mạch Cửu Ngôn Kim Tượng. Lực lượng của hắn cường đại, phòng ngự cứng cõi, vượt xa song thượng huyết mạch.

Hơn nữa lại là phá giới cấp, cho nên Mộc Thành uy danh tại đại nguyệt, cũng coi như là thiên tài đứng đầu so với Ngụy Hợp nổi danh.

“Có phần tin tưởng này là tốt rồi.” So với Mộc Thành uy, Uyển và Tĩnh Hư thân là Tông sư trẻ tuổi, sống mấy trăm năm là ít nhất, đương nhiên sẽ không ngây thơ như vậy.

Chẳng qua, Mộc Thành uy có tự tin, cũng là chuyện tốt.

Trong hậu viện của Minh Giác tự.

Ngụy Hợp đi quanh chuông cổ vài vòng, suy nghĩ nên làm thế nào gõ vang đại gia hỏa này.

Lý Dung ở một bên nhíu chặt lông mày to, không biết suy nghĩ cái gì.

“Loại tài liệu này, rất khó phát ra tiếng vang như tiếng chuông, muốn gõ nó vang lên, căn bản là chuyện không có khả năng...” Ngụy Hợp cau mày nói.

“Không có cách nào sao?” Lý Dung thở dài. “Vậy cũng không sao, chúng ta ăn phải thiết thòi này, một ván tiếp theo đi tìm về là được. Ta cũng không nghĩ tới, vốn cho là Tĩnh Hư chủ trì sẽ không làm khó dễ như vậy...”

“Sư tôn có biết, trật tự trước sau phục dị bảo này có gì cần chú ý không?” Ngụy Hợp hỏi.

Lý Dung dừng một chút, cẩn thận kể lại khác biệt trong đó.

Ngụy Hợp lúc này mới giật mình.

“Xem ra bọn họ muốn bộ phận tốt nhất lưu lại cho người khác, phỏng chừng là người lưu lại cho Phật môn.”

“Chắc là như vậy.” Lý Dung gật đầu.

Nhưng hiểu thì hiểu, bọn họ cũng không có cách gì hay. Nơi này dù sao cũng là Minh Giác tự, là địa bàn của Tĩnh Hư chủ trì.

Hơn nữa vị kia cũng là Tông sư, mà tuân thủ quy củ người trấn thủ dị bảo khắp nơi, bản thân chính là quy tắc chuyển đi lần này.

Dù sao hai loại dị bảo ở đây, đều là quản lý nuôi dưỡng ngày thường.

Ngụy Hợp nhìn đại chung trước mặt.

“Xin hỏi sư tôn, phụ cận nơi này không có một bóng người, chỉ có Tĩnh Hư chủ trì, như vậy, hẳn dùng cái gì để phán đoán chúng ta làm theo lời hắn nói có đúng hay không?”

“Không có cách nào. Nhưng hắn là tông sư, rốt cuộc có năng lực huyết mạch gì, ai cũng nói không rõ. Cho nên...” Lý Dung lắc đầu.

Nói như vậy, thua thiệt này là chắc chắn rồi?

Ngụy Hợp nheo hai mắt lại.

“E rằng là vậy.” Lý Dung thở dài, “Bất quá đừng lo lắng, cửa ải này không được, phía sau chúng ta cũng có điểm dị bảo, đến lúc đó tới phiên bọn họ khổ sở rồi.”

Ngụy Hợp gật gật đầu.

Hai người lại nghiên cứu một hồi, xác định cái chuông này không cách nào gõ vang.

Dứt khoát dứt khoát từ bỏ.

Không lâu sau, bóng người Tĩnh Hư chủ trì xuất hiện trước cửa hậu viện, nhìn về phía hai người.

“Xem ra các người đã từ bỏ rồi?” Hắn trầm giọng hỏi.

“Ý đại sư, chúng ta đã minh bạch. Chuyện hôm nay, ngày sau tất có báo.” Lý Dung bình tĩnh nói.

Nhưng sắc mặt bình tĩnh không có nghĩa là lời nói của nàng ta đã từ chối.

Tính khí nàng nóng nảy, đã đem sự tĩnh hư kỳ cố ý làm khó dễ các nàng ở trong lòng.

“Lý Nguyên soái cứ tự nhiên.” Tĩnh Hư thân là người trong Phật môn, đương nhiên cũng không thêm để ý.

Chỉ là ánh mắt của hắn nhìn về phía Ngụy Hợp, lại phát hiện Vương Huyền này dường như hoàn toàn không bị lần thất bại này ảnh hưởng, sắc mặt vẫn như thường, ánh mắt bình thản.

“Chuyện lần này, vẫn bồi sẽ ghi nhớ.” Ngụy Hợp nghiêm túc hành lễ nói.

Hai mắt tĩnh hư bất động, cẩn thận nhìn chăm chăm Ngụy Hợp.

“Sau hành trình dị bảo, dựa theo quy củ cũ, thí chủ cũng sẽ phá hạn thiên tài với Phật môn ta, cùng với những người phục dụng dị bảo khác, cùng lên sân khấu diễn pháp. Cho nên, chuyện gì cũng có nguyên nhân, mong rằng thứ lỗi.”

Lão hòa thượng này rất hiển nhiên, chỉ cho một lý do đơn giản là xong.

“Mặt khác, nếu các người có gõ chuông hay không thì không thể tiến vào ao hoa. Cho nên, cái này cho các người.”

Lão hòa thượng giơ tay ném đi, nhất thời hai cái thử quản to bằng ngón tay bắn ra, chuẩn xác bị Ngụy Hợp tiếp lấy.

Trong ống thử quản, phân biệt đựng hai loại màu sắc, hoa cỏ một đen một trắng.

“Trong này, màu trắng chính là Cửu Thượng Tâm Liên, màu đen như đêm. liều lượng này đủ để người sử dụng.” Tĩnh Hư cũng không cho Ngụy Hợp đi qua, mà là tự mình đưa cho đối phương.

Hành động như vậy, coi như là Lý Dung, một mực kìm nén tính tình, lúc này cũng có chút không chịu đựng được.

Hai cái thử quản này nhìn qua thì đã lấy xuống từ lâu rồi, được hiệu cũng không biết còn lại bao nhiêu. Cứ tùy ý giao cho bọn họ như vậy.

Đây đã không phải cố ý gây khó dễ, mà là cố ý gây rắc rối.

Rắc rắc.

Lý Dung tay đỡ cột đá, không tự chủ nứt ra từng đường vân rạn.

“Sao nào? Không thông qua khảo nghiệm, định liều mạng?”
Lúc này ngoài cửa lại có hai người tới.

Chính là hai người Hâm và Mộc Thành Uy.

Cười khanh đầy mặt, nhìn chăm chăm Lý Dung. Cùng là tông sư, Phật môn có hai người.

Hơn nữa Tĩnh Hư không phải là Tông sư bình thường, nếu thật sự đánh nhau, bất luận thế nào Lý Dung cũng sẽ rơi vào hoàn cảnh xấu.

“Khảo nghiệm? Khảo nghiệm như thế, xem ra, các ngươi thật sự không quan tâm cửa ải tiếp theo.” Lý Dung lạnh lùng nói.

“Lý Nguyên Soái sao lại nói lời ấy, chúng ta cứ theo quy củ là được.”

Lúc này, ánh mắt Ngụy Hợp cùng Mộc Thành Uy kia đối đầu nhau.

Hai người đều là thiên tài cấp phá giới hạn, chính là những tư chất cao nhất của Đại Nguyệt, ngang ngược áp chế đương đại, là đỉnh cao nhất trong huyết mạch.

Một người là hạch tâm do Phật môn đưa ra, một người là thiên tài được Hoàng thất quân bộ ủng hộ.

Lúc này tầm mắt hai người nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn ra một tia chú ý.

“Chuyện hôm nay, Vương mỗ sẽ ghi nhớ trong lòng.” Ngụy Hợp ôm quyền hành lễ.” Ngày sau, đăng lâm tông sư, tất nhiên sẽ lại đến nơi đây.”

“Làm sao? Ngươi còn tính sau này đến tìm Tĩnh Hư chủ trì phiên toái hay sao?” Lộc sắc lạnh nói.” Vẽn vẽn tiểu bối, thực lực còn chưa tới tông sư, ngược lại khẩu khí còn lớn hơn nhiều so với chúng ta.”

“Không dám.” Ngụy Hợp mỉm cười.

“Chúng ta đi!” Lý Dung ở một bên lạnh lùng nói.

Nàng dẫn đầu đi về hướng cửa sau, Ngụy Hợp theo sát phía sau.

Hai người nhanh chóng biến mất trong màn đêm gió tuyết.

Lưu lại ba người trong đình viện, ngóng nhìn bóng lưng của hai người.

“Thế nào rồi?” Lăng Nhiên nhìn về phía đệ tử của mình.”

Vương Huyền, nghe nói hiện tại luyện tạng cảnh giới, cũng đã có mười lăm vạn cân man lực, có thể so với Thần lực cảnh.”

Mộc Thành Uy khẽ mỉm cười.

“Sự tôn an tâm. Cần phải biết, cho dù cùng là phá giới hạn, giữa chúng ta cũng có chênh lệch.”

Ánh mắt hắn lóe lên một vòng lục quang.

Nếu không phải vì lượng lớn tài nguyên bên Phật môn, sao hắn lại một mình đầu nhập vào đây.

Lúc trước Phật môn vì kiêng kỵ lai lịch và bối cảnh của hắn, vân vân, không hạ quyết tâm.

Hôm nay bởi vì Vương Huyền này, ngược lại hắn đã bỏ ra vốn lớn.

Nhìn từ điểm này, ngược lại hắn còn phải cảm tạ Vương Huyền này.

“Vậy là tốt rồi. Đợi sau khi kết thúc một dị bảo như vậy, đến lúc đó cảnh giới của các người sẽ tăng lên, luận bàn trong Hoàng cung. Đến lúc đó...” Anh Lăng không nói tiếp nữa.

“Yên tâm đi sự tôn.” Đáy mắt Mộc Thành Uy hiện lên một tia tự tin tuyệt đối.

Nếu như hắn thật sự chỉ là thiên tài nhân loại mới tới, vậy hắn có lẽ sẽ lo sợ bất an.

Nhưng đáng tiếc, hắn không phải.

Đối diện, hắn vẫn luôn biểu hiện là một loại huyết mạch.

Nhưng trên thực tế, chỉ có chính hắn đoán được, át chủ bài chân chính của mình kỳ thật là hai loại đỉnh cấp huyết mạch.

Cửu Ngôn Kim Tượng chỉ là một loại trong đó, ngoài ra hắn còn có một loại huyết mạch không thua kém cái trước.

Theo như lời y nói, ý nghĩa phá giới hạn chỉ đại biểu cho phá vỡ cực hạn mà thôi.

Tất cả phá vỡ cực hạn huyết mạch, đều bị phân chia đến giai đoạn này.

Nhưng thật ra giữa giai đoạn này cũng có chênh lệch rất lớn.

Giống như hắn và những người khác đang phá cấm chế.

Mộc Thành Uy hơi mỉm cười, hắn đã âm thầm kiểm tra, nếu như song huyết mạch đồng thời mở ra năng lực thiên phú, sức mạnh chân chính của hắn có thể nhanh chóng tăng lên hai mươi vạn cân trở lên, hơn nữa cơ bắp ngoài da cứng cõi vô cùng, hoàn toàn là cấp độ của cường giả cấp Kim Thân.

Về các cấp độ phá giới thì nhiều lắm chỉ vượt cấp đạt tới chân huyết thậm chí là thần lực đã là cực hạn rồi.

Duy chỉ có hắn là khác.

Mộc Thành uy của hắn ta, chính là người sắp bước lên ngôi đại nguyệt chí cao nhất trong tương lai!

Dưới màn đêm.

Lý Dung dẫn Ngụy Hợp một đường xuống núi tuyết, đi tới địa điểm thứ hai.

Chung quanh núi rừng phi tốc lướt về phía sau, ngẫu nhiên có người lược cá ăn, cũng bị hai người trong lúc vô tình tản ra khí huyết cường đại, cả kinh trốn tránh tứ tán.

Đương nhiên, nói chính xác hơn là khí tức này bắt nguồn từ Lý Dung mạnh mẽ.

Cỗ khí tức này quá độ nóng rực, khiến cho tất cả dị thú chân thú, hơi yếu một chút, cũng không dám dừng lại phụ cận.

Hai người một đường đi tới, ngay từ đầu đều im lặng.

Mãi đến khi hoàn toàn rời khỏi núi tuyết, nhiệt độ đột nhiên tăng lên, mới không an tĩnh nữa.

“Người có từng trách ta? Không chuẩn bị tốt mọi thứ?” Lý Dung thở dài, nhìn Ngụy Hợp im lặng sau lưng.

“Vẫn chưa.” Ngụy Hợp nói thật. Loại chuyện này, kỳ thật căn bản không phải một Lý Dung, một cái quân bộ là có thể giải quyết.

“Kỳ thật Tĩnh Hư chủ trì, ban đầu vốn là hoàng gia thân vương, nhưng về sau, bởi vì một số việc cùng đương kim thánh thượng âm ỉ, dưới cơn tức giận liền đến nơi này ẩn cư. Một lần này, chính là vài chục năm.”

“Mà khi đó Thánh Thượng, là cha đẻ của bộ hạ hiện giờ.”

Ngụy Hợp nhất thời hiểu, khó trách, lão già chết tiệt kia nham hiểm như vậy, toàn là đồ cổ, bồi phạt cao như vậy.

“Tiếp theo, tối nay trước tiên tìm một chỗ nghỉ ngơi, sau đó người dùng hai loại dị bảo này, là có thể cảm nhận được hiệu quả.” Lý Dung đề nghị.

“Vâng.” Ngụy Hợp nhận lấy hai bình dị bảo dược tề vừa mới cầm tới.

Hai người tìm sơn động yên tĩnh hơn, thấp lửa lên, sau đó dùng thức ăn.

Làm xong những thứ này, Ngụy Hợp mới lấy từ trong bao ra hai bình thuốc kia.

Mở nắp ra để kiểm tra, bên trong không có vấn đề gì.

“Tĩnh hư ở phương diện này không dám động tay chân, yên tâm đi.” Lý Dung lên tiếng.

“Vâng.” Ngụy Hợp gật đầu, cầm lấy một lọ ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Dược tề mới vừa vào bụng, hần lập tức cảm thấy một luồng sóng nhiệt, từ dạ dày bao phủ toàn thân.

Cổ nhiệt lãng này giống như hỏa diễm thiêu đốt toàn thân hần.

Một lượng lớn mồ hôi chảy ra từ trong lỗ chân lông.

Trong nháy mắt, quần áo Ngụy Hợp đã ướt đẫm, sắc mặt trắng bệch.

Thứ đầu tiên hần dùng là trắng như đêm.

Hỏa diễm nóng rực thiêu đốt hần hơn mười phút sau mới chậm rãi tiêu tán.

Ngụy Hợp khoanh chân ngồi xuống đất, cảm giác thân thể đều bị loại bảo bối này rèn luyện không ít.

Luyện tạng cảnh giới, tại bên này chân huyết, vốn là phải rất nhiều năm, mới có thể hoàn thành sự tích lũy của chất biến.

Nhưng bây giờ, trước mặt bình trắng như đêm này, Ngụy Hợp luyện tạng rất nhanh đã có một nửa tạng khí xuất hiện biến hóa.

Từng luồng khí huyết mới, khí mới không ngừng tuôn ra từ trong cơ thể hần, sau đó phân bố khắp nơi trên cơ thể.

Ngụy Hợp rõ ràng cảm giác, cảnh giới luyện tạng, rất nhanh đã hoàn thành hơn phân nửa.

Dựa theo tốc độ này, căn bản không cần hơn mười năm, chỉ cần mỗi ngày phục dụng những dị bảo chân huyết này...

“Đừng nghĩ nữa, thứ tốt không chỉ có hiệu quả đối với người mà còn có tác dụng với rất nhiều võ giả các giai đoạn còn lại, cho nên ta mới vội vàng dẫn người đi qua đó. Chính là vì chen lấn với những người phía sau.

Nếu người cho rằng, những người còn lại đợi được mười ba dị bảo Chân Huyết tới, khi đó liền chen lấn.

Hơn nữa, mười ba loại dị bảo này, mỗi loại chỉ có thể phục dụng một lần, sau lần thứ hai sẽ không có hiệu quả. Cho nên, lần đầu tiên phục dụng phẩm chất yêu cầu mới là cao nhất.” Lý Dung đã cân nhắc chu toàn từ sớm.

“Đệ tử đã minh bạch.” Ngụy Hợp gật đầu, lại mượn bình thứ hai.

Kỳ thật hai loại dị bảo này chính là hai loại hoa, xen lẫn rượu thuốc ngấm.

Uống một hơi, Ngụy Hợp cảm giác toàn thân như bị đốt cháy, điên cuồng thiêu đốt, tiêu hao phân ly trong cơ thể hẳn.

Hắn dứt khoát nhắm mắt, cẩn thận cảm thụ tình huống lúc này của mình.

Rắc rắc.

Chợt một tiếng vang nhỏ, trong lòng Ngụy Hợp khẽ động.

Luyện tạng hậu kỳ lại đạt tới thời điểm này.

Dưới màn đêm, Lý Dung ở một bên, nhìn đệ tử mình nhắm mắt ngồi xếp bằng.

Nhìn vào Ngụy Hợp da dẻ đã chín như tôm luộc.

Suy nghĩ trong lòng nàng lưu chuyển, không biết đang suy nghĩ điều gì.

“Luyện tạng bình thường, ở giai đoạn này cần tâm bỏ chờ đợi mười lăm năm, nhưng hiện tại... Có mười ba dị bảo Chân Huyết, người nhất định có thể vượt qua giai đoạn này nhanh nhất.”

Không bao lâu, Ngụy Hợp chậm rãi mở hai mắt ra, thở ra.

“Là ngẫu nhiên có được, kỳ thật đã sớm hấp thu hết dược lực, xin sư tôn thứ lỗi.”

“Không sai.” Lý Dung không nói gì thêm, nhưng nàng có thể cảm giác được, lúc này Ngụy Hợp luyện tạng cảnh giới đã tiến thêm một bước.

Chờ đến khi tất cả bảo dược đều ăn vào, chính là thời khắc Ngụy Hợp bước vào cảnh giới Chân Huyết.

Hai người đều tự mình uống một bát canh thịt, một ít thịt nướng.

“Lão sư, chỗ chúng ta tới là ở đâu?” Ngụy Hợp hỏi.

“Lan bãi, ở một chỗ có tên là Lan bãi ở Bắc Châu. Chẳng qua nói cái tên này, người có lẽ không biết, nhưng nói vinh Dương phủ, người nên biết chứ?” Lý Dung trả lời.

“Vinh Dương phủ? Vinh Dương Thành ta biết!” Ngụy Hợp gạt đầu.

“Phật Môn ở đó và thế lực quân bộ của ta mỗi người một nửa. Cho nên không cần lo lắng còn có chuyện phát sinh lúc trước.” Lý Dung cười nói.

“Nếu người thực sự không thoải mái, vậy thời điểm cuối cùng diễn võ, người tranh thủ đánh cho tên vừa tàn phế kia đi.”

“Diễn võ cuối cùng, là tất cả người phục dụng chân huyết dị bảo, đều tham gia sao?” Ngụy Hợp hỏi.

“Vâng. Trận diễn võ này, ý nghĩa tượng trưng lớn hơn các loại khác. Bất quá mọi việc cũng có ngoại lệ.” Lý Dung cười có chút khó lòng.

Ngụy Hợp không hỏi nữa, vừa nhìn liền biết quân bộ bên này có ý định vấp ngã với Phật Môn.

Đúng như bọn họ vừa gặp.

Một đêm yên tĩnh trôi qua. Sau khi hai người nghỉ ngơi, sáng sớm ngày hôm sau, liền tiếp tục đi về hướng Bắc Châu.

Từ một châu khác vượt qua một châu khác, hơn nữa hai người không phải đều ở sát bên nhau.

Trong lúc đó nếu không có khí tức nồng đậm của Lý Dung Tông sư, trên đường đi dọa chạy không ít hung cầm mãnh thú.

E là dọc đường hai người ăn thịt thừa sẽ lãng phí không biết bao nhiêu.

Xế chiều ngày thứ hai.

Lúc hoàng hôn còn chưa hoàn toàn xuống núi.

Bắc Châu châu phủ, bên ngoài Vinh Dương phủ là một lầu các cổ xưa từng vòng rừng vàng nâu bao quanh.

Tòa lầu các năm tầng này nằm ở chính giữa mảnh biển cây này.

Từng đoàn từng đoàn cây màu nâu vàng tựa như mạ đuôi, hình thành một cái ốc ốc sên cực lớn, bảo hộ trung tâm lầu các ở trong đó.

Lầu các này tên là Thất Tinh Điểm Hà cư, cũng là nơi thứ hai có dược trì đặc thù trồng được năm loại chân huyết dị bảo.

Năm loại dị bảo nơi này lần lượt là: Hàn Vụ Thảo, Thất Tinh Mô Thảo, Thiên Âm Cúc, Cửu Xi Đinh, Lộc Lam Hoa.

Năm loại chân huyết dị bảo này, mỗi một loại đều là bảo vật người thường khó có thể tưởng tượng được.

Mà bây giờ, toàn bộ tập trung ở tòa lầu nhỏ này.

Dĩ nhiên, mức độ phòng bị nơi này cũng là lớn nhất.

Đặc biệt là bây giờ những dị bảo này đều đã tới mức có thể phục dụng.

Lầu các màu vàng nhạt cao năm tầng, biên giới bén nhọn, treo thanh thủy phong linh.

Lúc này trên lầu còn có một số người tới sớm.

Ngụy Hợp và Lý Dung cùng đi đến trước mặt tòa lầu các này.

“Nơi này chính là địa phương tiếp theo mà người cần phải ở lại. Năm loại dị bảo, có ba loại là nắm giữ trong tay quân bộ

chúng ta.

Cho nên, người cần điều chỉnh thật tốt trạng thái, để thông qua các loại dược liệu khảo nghiệm một hồi.” Lý Dung giải thích.

Hai người một đường đi vào lầu các, tầng thứ nhất vắng ngắt, không có người nào, mơ hồ có tiếng nói cười, từ tầng hai rào chắn truyền đến.

Lý Dung mỉm cười: “Được rồi, trên lầu là các bảo vật khác tới trước, chẳng qua không phải đám người Mộc Thành uy trước đó, nếu người có hứng thú, thì hảo hảo thân cận một chút, tạo cơ sở cho sau này phát triển nhân mạch.”

“Sư tôn cũng không phải không biết, đệ tử đối với những thứ này không có hứng thú.” Ngụy Hợp cười khỏ.

“VẬY TÙY NGƯỜI, TA ĐI XEM THỬ LÃO BẰNG HỮU NƠI NÀY TRƯỚC ĐÃ NHIỀU NĂM KHÔNG GẶP, TÓM LẠI LÀ MUỐN ĐI THI LỄ. NGƯỜI TỰ DO HOẠT ĐỘNG.” Lý Dung dặn dò một câu, xoay người điềm chân, nhẹ nhàng tựa như chim bay, xuyên qua cửa sau lầu các, không biết đi nơi nào.

Tầng một, cửa trước cửa sau thông suốt, đứng ở bên trong, có thể nhìn thấy cảnh sắc phía sau.

Không có gì thêm người hầu, chỉ có rải rác mấy vệ binh khí tức cường hãn, thủ bị chung quanh.

Ngụy Hợp nhìn quanh một vòng, lại nhìn sắc trời, còn chưa triệt để khuất phục.

Nơi này dựa theo lời Lý Dung trên đường, không cần vội tranh đoạt danh ngạch đầu tiên, cho nên không cần gấp gáp.

“Xin hỏi người chính là vị thiên tài phá hạn kia của Phần Thiên quân bộ? Vương Huyền!?”

Lúc này bên ngoài lầu các lại có hai người đi tới.

Nói chính xác hơn là mỗi người một thị vệ.

Người đến lưu lại ria mép trên môi, một thân tiên hạc vân vân vân áo gấm màu đen, còn khoác một cái áo choàng lông tơ màu tím mơ hồ có chút bóng đêm.

Nhìn qua tương đối thô lỗ.

“Tại hạ chính là Vương Huyền, xin hỏi các hạ là?” Ngụy Hợp ôm quyền đáp lễ.

“Tại hạ Tư Mã Vân Sinh, mọi người được rất coi trọng, đều gọi ta một câu là Tứ Tuyệt công tử.” Nam tử cười ha hả trả lời.

“Tứ Tuyệt công tử?” Ngụy Hợp vừa nghe đã biết là ai.

Đại Nguyệt vương gia không ít, đất phong cũng không ít. Vị Tư Mã Vân Sinh trước mắt này tự xưng là Tứ Tuyệt công tử, chính là đương kim hoàng thúc, Thiên Vân Vương Tư Mã Vân Sinh.

“Không ngờ là Thiên Vân vương diện hạ ở trước mặt, hạ quan thất lễ.” Ngụy Hợp vội vàng chính thức hành lễ.

Trên người hắn còn treo Lý Dung cho hắn quân bộ hư chức, cho nên một tiếng hạ quan này đúng là danh chính ngôn thuận.

“Vương lão đệ không cần đa lễ. Loại thiên tài như ngươi, cũng không cần để ý mấy cái lễ hư này. Đi, ngươi và ta cùng nhau lên lầu, vừa vặn trên lầu đang tổ chức bữa tiệc tối, hàn huyên cũng ở đây.”

Hắn mở trừng hai mắt, tựa hồ đối với Ngụy Hợp tương đối hữu hảo. Còn chủ động tiến lên, níu Ngụy Hợp, cùng nhau lên lầu.

Ngụy Hợp không tiện từ chối, chỉ có thể tùy ý để y cầm trên lầu hai.

Đọc theo đường đi cầu thang gỗ, chuyển qua rẽ rẽ, lập tức một mảnh mây mù lượn lờ, cảnh tượng mỹ lệ kỳ dị, xuất hiện trước mắt Ngụy Hợp.

Lầu hai là cả tầng bằng phẳng, trong phòng có lư hương tỏa ra mùi thơm, sương khói lượn lờ, tân khách quần áo hoa lệ, tốp năm tốp ba, ai nấy nhỏ giọng trò chuyện với nhau.

Một con tiên hạc đỏ thẫm nhẹ nhàng nhảy múa giữa đại sảnh. Theo điệu nhạc sĩ trong góc, ngẫu nhiên phát ra tên gọi trong trẻo.

Lúc hai người Ngụy Hợp tới, vừa vặn là giai đoạn cuối cùng của vũ tư Tiên Hạc.

Hồng Diễm Tiên Hạc giương cánh một chân, nhẹ nhàng nhảy lên, dưới lông vũ màu đỏ của hai cánh bay ra từng điểm bột phấn màu bạc.

Nhưng vào lúc này, tiếng nhạc đến một âm phù cuối cùng.

Tiên hạc cũng nhẹ nhàng hạ xuống, sau đó cấp tốc cải hình, đảo mắt liền hóa thành một nữ tử xinh đẹp thân khoác quần dài màu đỏ.

“Đây là... võ giả dị hóa!?” Trong lòng Ngụy Hợp chấn động.

Hắn từng nghe nói qua đại nguyệt tầng cao tương đối xa hoa, không ngờ sẽ xa hoa đến mức này.

Võ giả có thể tự nhiên không chế dị hóa, trong hệ thống chân huyết, ít nhất cũng có cảnh giới Chân Huyết.

Cũng chính là tương đương với cao thủ Chân Nhân.

Trước mắt có nhiều tân khách như vậy, nhưng bữa tiệc này lại dùng cao thủ chân nhân để làm diễn viên chính trong một điệu nhảy.

Dùng chân nhân làm vũ nữ.

Thủ bút bậc này. Quả thật...

Ngụy Hợp trong lòng không nói gì.

Lúc này vũ nữ dịu dàng cúi đầu thi lễ với mọi người xung quanh, rồi mỉm cười theo Nhạc sư rời khỏi lầu hai.

Rất nhanh lại đổi thêm một đám người đi lên, bắt đầu tân khúc mục.

“Vương Huyền!” Lúc này một giọng nữ mừng rỡ từ nơi không xa truyền đến.

Ngụy Hợp nghe tiếng nhìn lại, vừa lúc nhìn thấy công chúa Hàn Tuyên, từ một góc chỗ ngồi đứng lên, mặt mang theo vẻ mừng rỡ đi tới nơi này.

Hàn Tuyên vẫn tươi đẹp như trước.

Vóc người tuyệt đẹp trước lời sau, cộng thêm quý khí của hoàng tộc, cùng với dung mạo mỹ lệ, hai mắt quyến rũ long lanh.

Rất là dẫn động ánh mắt tân khách chung quanh.

Bái nàng ban tặng một tiếng này, không ít tân khách xung quanh đều chú ý tới Ngụy Hợp và Thiên Vân Vương mới lên lầu.

Không ít người vội vàng đứng dậy, đi tới nơi này.

“Người chính là Vương Huyền?”

Hàn Tuyên còn chưa chạy đến gần, người kia là một nam tử khôi ngô tóc tím, khuôn mặt hung lệ, liền đi trước một bước tới gần, gắt gao nhìn chăm chăm Ngụy Hợp.

“Đã sớm muốn biết, rốt cuộc danh ngạch lần này là ai đẩy tộc ta xuống đây, không nghĩ tới sẽ là bộ dáng như thế này!”

Người này thần thái can rỡ, hai đồng tử tựa như thú đồng, băng lãnh vô tình, quét mắt từ trên xuống dưới Ngụy Hợp.

“Nghe đồn thiên tài cấp bậc phá giới, cũng chỉ có vậy thôi sao?” Người tới cười khinh miệt. ” Tới đây, người biểu diễn

cho mọi người xem tiết mục, để cho bọn ta thấy thiên tài phá giới cùng thiên tài bình thường có gì khác nhau?”

Ngụy Hợp hí mắt đánh giá người trước mắt.

Nếu sư tôn Lý Dung thả cho hắn tự hoạt động, chính là cho rằng cục diện trước mắt này sẽ không tạo thành phiền toái đối với hắn.

Một khi đã như vậy...

Hắn đang định động thủ thì Thiên Vân Vương ở bên cạnh đột nhiên kéo cánh tay hắn lại.

“Chớ nóng nảy, người này tên Chung Hồn, chính là mẫu tộc đương kim của Thái hậu.”

“Làm sao vậy? Người câm à?” Nam tử tóc tím này vẫn đang lớn tiếng nói chuyện. Ánh mắt hắn lướt qua vóc người nóng bỏng của Hàn Tuyên công chúa, đáy mắt hiện ra vẻ ghen tị.

Mặc dù huyết mạch của hắn không bằng đối phương, nhưng tu hành nhiều năm, bây giờ đối mặt với một gia hỏa luyện tạng, tin tưởng dù thế nào, cũng không đến mức xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

“Vương Huyền, bây giờ ở Thất Tinh Lô này, ngươi có dám đánh cược với ta một lần nữa không? Cược xem những dị bảo chân huyết kế tiếp có tư cách ăn. Nếu như ngươi thắng, sau này ta sẽ không tìm ngươi gây phiền phức nữa.

Nếu ngươi thua... khà khà, tư cách dị bảo kế tiếp sẽ là của ta!”

Nam tử tóc tím này âm thầm cười lạnh, nhìn chằm chằm Ngụy Hợp lớn tiếng nói.

“Chung Quỳ, ngươi hơi quá đáng rồi đấy...” Thiên Vân Vương đứng bên cạnh nhú mày, tiến lên lên lên nói.

“Ngươi câm miệng!” Chung Quỳ bỗng cao giọng quát lớn.” Vân Sinh, ngươi nên biết tính khí của ta. Vị Vương tiểu hữu này đã có thể gạt ta xuống, đẩy ra danh ngạch lần này, bảo ta đợi thêm mười năm, vậy khẳng định là có mấy chỗ ăn chơi.

Hôm nay nếu không lấy ra nhìn một cái, khiến mọi người phục chúng, cũng đừng trách ta... Hắc hắc.”

“Thật có lỗi.” Ngụy Hợp lên tiếng trả lời: “Dương danh ngạch của người lên, thật ra cũng không phải ta làm, tất cả đều là bọn lão sư của ta sắp xếp. Ta cũng không biết.”

Hắn dừng một chút, nhìn chuông trước mặt mơ hồ càng thêm điên cuồng, tiếp tục nói.

“Bất quá, nếu đã muốn đánh cuộc, dù sao cũng phải đưa ra một ít trù mã mà hai bên đều cảm thấy công bằng mới phải, người cảm thấy thế nào?”

“Gián cuộc? Ta không gây sự với người, chính là vốn liếng lớn nhất!” Chung Hồn cười lạnh nói.

“Người có biết ta là ai không! Nếu ta quyết tâm tìm người gây phiền toái, quản thân phận người thế nào, cũng phải quỳ xuống cho ta! Đánh cuộc là để mắt tới người, đừng cho ta biết xấu hổ!”

“Người đã lợi hại như vậy, vì cái gì cũng bị ta đẩy xuống danh ngạch chứ?” Ngụy Hợp mỉm cười phản bác.

“...” Gương mặt Chung Quỳ lập tức bịt lại, nhanh chóng đỏ lên đến tím.

“Người hẳn sao!!” Hắn đưa tay một chưởng tại chỗ, liên hướng trên mặt Ngụy Hợp chộp tới.

Bành!

Bàn tay của hắn, bị Ngụy Hợp nắm chuẩn cổ tay, treo ở giữa không trung, không thể động đậy.

“Làm càn! Buông tay ra!!” Bên cạnh Chung Quỳ, một bạch y lão giả bỗng nhiên thoáng hiện ra, nghiêm nghị quát, đưa tay chụp vào cổ tay Ngụy Hợp.

Phốc.

Đòn này vừa vặn tóm gọn.

Chung Quỳ và lão giả đồng thời dùng sức, sắc mặt hai người đỏ lên đến tím, cơ bắp trên người ùn ùn phồng lên, trên khuôn mặt mơ hồ có từng tia máu vết dị hóa.

Hai người cùng một chỗ, ý đồ dịch chuyển cổ tay Ngụy Hợp ra, năm ngón tay buông ra.

“Ừm ~~~!”

“Ừm!! ~~~”

Lỗ mũi hai người phun ra khí thô, mặt đất dưới chân nhao nhao rạn nứt, tinh trận tràng bao trùm chung quanh bắt đầu hội tụ bên cạnh hai người, gia tốc áp chế khí tức.

“Buông tay! Ngươi buông tay cho ta!!!” Chung Quỳ rút cục nhịn không được.

Ngụy Hợp mỉm cười, nhẹ nhàng buông lỏng.

Hai người Chung Quỳ đột nhiên dùng lực thất bại, lão đảo lùi lại hơn mười bước, thiếu chút nữa đụng vào vách tường bên cạnh.

“Ngươi!” Chung Quỳ phẫn nộ lên tiếng.

“Ngươi bảo ta buông tay.” Ngụy Hợp mỉm cười nói.

“Có thể! Ngươi có gan!!!” Chung Quỳ giận dữ chỉ vào Ngụy Hợp Đạo: “Ngươi chờ đó, đằng sau nhất định phải cho ngươi biết tay!”

“Muôn ta đẹp sao?” Ánh mắt Ngụy Hợp trở nên lạnh đi:

“Ngươi không nghĩ tới, tại sao ta có thể ép ngươi xuống?”

“Thật lợi hại a, ngươi có bản lĩnh như vậy, sao không thu toàn bộ mười ba dị bảo Chân Huyết, một mình mình hấn dùng? Còn tới nơi này làm gì nữa?”

Công khai uy hiếp một thiên tài cấp phá giới hạn, nói mình có thể tùy ý thao túng bố trí dị bảo. Ngươi là đang chủ trì lần này Chân Huyết dị bảo phân phối Cửu đại quân bộ cùng Phật môn hai mạch không tồn tại sao?”

Cảm giác Ngụy Hợp đã nhạy cảm cảm thấy được, chung quanh có không ít tầm mắt đang chờ xem chuyện cười của mình.

Người trước mắt tuyệt đối là đang cố ý bị người khác khích bác, tới gây chuyện.

Tuy rằng cũng có nguyên nhân bị chen xuống không phục, nhưng trước đó không tìm việc, hiện tại đột nhiên tới, trên đời này nào có chuyện trùng hợp như vậy.

Chung Quy bị Ngụy Hợp nói một phen, tức giận đến nghẹn khuất, ngón tay chỉ hắn.

“Người... máu phun người! Ta không có ý này!”

Trời ban thương, ngày thường đều là người chung quanh đồ hấn, cung phụng hấn, nào có ai dám giáp mặt hấn như vậy.

Thế cho nên hấn chưa từng có kinh nghiệm ứng phó loại tình huống này.

“Đáng thương. Chuyến đi này của Vương Huyền ta, chính là đại biểu cho chín đại quân bộ, sư tôn ta chính là nguyên soái của Phần Thiên quân bộ, cường giả tông sư, người ở trước mặt ta, nói muốn ta phải đẹp mặt, đây rõ ràng cho rằng mình so với Cửu đại quân bộ còn mạnh hơn phải không? Xem ra người đã vượt qua đương kim Thánh Thượng, ngay cả Cửu đại quân bộ cũng không để vào mắt.

Đương kim thánh thượng cũng cực kỳ coi trọng Cửu đại quân bộ, người ngay cả Thánh Thượng coi trọng cũng chướng mắt, chắc chắn, nói nhìn xem, để ta xem rốt cuộc người nơi nào đặt chân, lực lượng mạnh như vậy.”

Ngụy Hợp không thích tranh cãi bằng miệng, nhưng trước mắt rõ ràng là có người thiết lập, muốn hấn động thủ đả thương người.

Vì vậy y cứ cố tình không động thủ.

Mặc dù hấn không thích cùng người khác mắng chửi, nhưng cũng không có nghĩa là hấn sợ hãi cùng người ta mắng chửi.

Chung Triệt bị mắng sắc mặt càng ngày càng khó coi.

“Người càn rỡ! Chỉ là tiện dân...!!” Hấn lửa giận công tâm, một bụng phần nộ lại không thể một hơi phát tiết ra. Chỉ có thể chỉ vào Ngụy Hợp, lồng ngực tức giận tựa như ồng bề.

“Tiện dân? Sư tôn của ta chính là Nguyên soái tông sư, ta chính là thiên tài phá hạn. Người xem thường ta, chính là xem

thường sư tôn của ta, xem thường tông sư, xem thường toàn bộ Phần Thiên quân bộ!

Ngay cả thiên tài phá giới như ta mà người cũng xem thường, toàn bộ thiên tài của cả thág lớn đều có thiên phú thấp hơn ta, sợ là người cũng xem thường? Lợi hại! Quả là lợi hại!

Vương Huyền Cực ta ít khi bội phục hơn người, hôm nay xem ra, với cảnh giới Chân Huyết, cũng dám xem thường Tông Sư quân bộ thậm chí là thiên tài thiên hạ. Các hạ quả nhiên là người đầu tiên từ xưa đến nay!”

Ngụy Hợp nói một phen tựa như phi kiếm, hai mắt trong suốt huyết hồng, sắc mặt phát tím, toàn thân run rẩy.

Rốt cuộc, sau một chữ cuối cùng Ngụy Hợp vừa rơi xuống, Chung Quỳ chột gằm to một tiếng.

“A a a!!!” Gã ngửa mặt lên trời điên cuồng gào thét, sau đó lần nữa đánh tới Ngụy Hợp.

“Dừng tay!” Một công tử áo xanh đứng bên cạnh lên tiếng quát bảo ngưng lại. Đồng thời hắn cũng ra tay một trảo, nhẹ nhàng đè cánh tay chuông lại, không thể động đậy.

“Chung Quỳ, nơi này là Thất Tinh Lô, không phải đất chung gia tộc của ngươi! Có chuyện gì đừng ở chỗ này làm loạn!” Công tử áo xanh lạnh lùng nói.

Chung Quỳ giận dữ, nhưng vẫn kiềm nén phần nộ trong lòng, gắt gao nhìn chằm chằm Ngụy Hợp.

“Ngươi to gan!”

Ngụy Hợp mỉm cười đáp lại.

“Ngươi làm vậy là muốn không ngừng khắc sâu ấn tượng của ta với ngươi, chờ sau này tông sư cũng không quên được ngươi sao?”

“Đừng tưởng rằng sau lưng ngươi còn có tông sư!” Chung Quỳ tức giận nói: “Chuyện hôm nay, ngươi chờ đó cho ta!”

Nói xong, hắn ta tức giận đến phát run, quay người bước nhanh rời đi. Không dám ở lại nữa, rõ ràng hắn ta không phải đối thủ Ngụy Hợp, ở lại nữa cũng là tự rước lấy nhục.

Công tử áo xanh lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, quay đầu lại nhìn về phía Ngụy Hợp. Y ôm quyền.

“Tại hạ Lý Tích, đây là một trong những dị bảo chân huyết, tông sư Lý Đạo Viễn, chính là trưởng bối trong nhà.”

“Vương Huyền, gia sư Lý Dung Nguyên soái.” Ngụy Hợp cũng ôm quyền hoàn lễ.

“Người vừa rồi làm Vương huynh khó xử.” Lý Tích bất đắc dĩ nói: “Ta cũng không biết tại sao hắn lại đột nhiên như vậy, trước đó còn biểu hiện bình thường, không ngờ...”

“Cái chuông kia là nhằm vào ta. Trái lại liên lụy tới Lý huynh.” Ngụy Hợp trịnh trọng nói.

“Ai... Không nói những lời này nữa...” Lý Tích nhìn thấy Hàn Tuyên công chúa đứng một bên đợi một lát, lúc này đành nuốt lời mời lại.

“Nếu giai nhân đã có hẹn, vậy không quấy rầy nữa.”

Hắn ôm quyền, quay người rời đi.

Ngụy Hợp hoàn lễ, sau đó nhìn về phía Hàn Tuyên.

Đã thấy muội tử này hai mắt tỏa sáng, bước chân nhỏ đi tới.

“Lợi hại ah! Trước kia ta sao không biết người nói như vậy!”

“Không làm không có nghĩa là sẽ không.” Ngụy Hợp cười cười: “Đã lâu không gặp, người thật đẹp hơn trước.”

“Thật sao?” Mắt đẹp của Hàn Tuyên lóe lên: “Người chuẩn bị sẵn sàng, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Vương Đô nhất cử, nếu như người chiến thắng, vượt qua nổi bật Phật môn, Phụ Hoàng nhất định sẽ chỉ hôn mê người và ta. Nếu không thể chiến thắng...”

“Vậy không được?” Ngụy Hợp hỏi ngược lại.

“Biết là tốt!” Hàn Tuyên cười nói, “Nói lại thì, ngay cả ta cũng không dám nói như vậy với Chung Quỳ, người vừa rồi thật sự há giận!”

Ngụy Hợp cười cười, không tiếp tục nói về chủ đề này.

“Lần này định ở lại nơi này bao lâu?”

“Mấy ngày đi. Chủ yếu vẫn là tới thăm con, cả ngày ở trong cung quá nhàm chán. Ngày nào cũng chơi được, chính là mấy thứ đó.” Hàn Tuyên bắt đầu nói.

Nàng bắt đầu trò chuyện về một số chuyện thú vị mình gặp được sau khi rời khỏi phủ Nguyên Soái.

Cũng bắt đầu tán gẫu vài món sủng vật mình nuôi trong cung, còn có chuyện thú vị phát sinh khi cùng các hoàng tử khác học tập. Ngẫu nhiên ra ngoài du ngoạn, hoặc là từ chỗ Hoàng huynh lấy được một ít vật tinh xảo kỳ dị, cũng có thể làm cho nàng vui vẻ hồi lâu.

Nói cho cùng, ngoại trừ việc mở mắt ra thì bộ phận còn lại của hàn tuyên chỉ là một nữ hài bình thường.

Đối với võ đạo, nàng không có truy cầu quá lớn, chỉ muốn thỏa mãn cuộc sống mình thích đi qua.

Khác với Ngụy Hợp ngày đêm đều liêu mạng tu hành, hai người hoàn toàn là hai thế giới.

“Lại nói, ngươi như thế nào cảm giác khí tức có chút bất đúng.” Hàn Tuyên bỗng nhiên chuyển đề tài, chuyển qua người Ngụy Hợp.

“Không có gì, hẳn là bởi vì vừa mới dùng hai cái dị bảo, dẫn đến tu vi tăng lên rồi?” Ngụy Hợp cười nhạt nói.

“Lại tăng lên... Ngươi sợ không phải lập tức tiến vào chân huyết rồi!?” Hàn Tuyên chấn động nói.

“Nhanh thôi.” Ngụy Hợp tự mình tính toán qua, nếu thuận lợi, toàn bộ Chân huyết dị bảo phục dụng một lần, kém nhất cũng đã đạt tới cấp độ Chân huyết.

“Mới có vài năm.” Đáy mắt Hàn Tuyên hiện lên một tia hâm mộ. Lúc này nhìn lại Ngụy Hợp, hẳn cảm giác sau lưng phảng phất như đang tỏa ra ánh sáng, vô cùng chói mắt.

Lúc này trong góc yên hội, lại có một đội nhạc sư mới nối đuôi nhau tiến vào.

Trong đó một nữ tử quần trắng che mặt, tay cầm tỳ bà, ngồi ngay ngắn đoan trang, chỉ là ánh mắt nhìn về phía Ngụy Hợp

bên này, ngón tay khom boong hơi gấp khúc, làm thủ thế ẩn nấp.

Trong nội tâm Ngụy Hợp lóe lên, nhận ra ám hiệu đối phương.

Vậy mà ở chỗ này cũng có thể gặp được người của Ma Môn, đúng là vô cùng kín kẽ.

Trên dạ hội, từng người quyền quý tham dự nhao nhao ghé mắt, bởi vì biểu hiện vừa rồi của Ngụy Hợp, âm thầm đánh giá lão.

Thiên tài cấp độ cảm chế quả thực rất hiếm thấy, nhưng thời gian tương lai còn dài, rốt cuộc có thể trưởng thành hay không. Có thể thành tựu tông sư hay không cũng cần ít nhất mấy chục đến hơn trăm năm làm khoảng cách.

Thời gian dài như vậy, đủ để phát sinh rất nhiều chuyện.

Một bộ phận người trên yến hội, bởi vì lúc trước bởi vì trong suốt, nên tránh Ngụy Hợp ra xa.

Dù sao không phải tất cả mọi người, đều có thể đủ lực chờ đến khi Ngụy Hợp trưởng thành.

Hiện giờ bọn họ lại gần gũi, đắc tội với Chung gia, sau khi trở về nói không chừng vài năm sẽ bị thanh toán.

Nhưng trừ bỏ một số người này, vẫn có người không sợ Chung gia, chủ động tiến lên giao lưu cùng Ngụy Hợp.

Thiên Vân Vương cũng vì chuyện vừa rồi mà có chút xin lỗi Ngụy Hợp.

“Chuyện của Chung gia, ta sẽ hết sức hòa giải giúp ngươi, chỉ là bởi vì chuyện danh ngạch bị vượt qua lúc trước, chỉ sợ vẫn sẽ có đầu đuôi... Vương Huyền ngươi phải cảnh giác hơn.”

“Vương gia khách khí, việc này nếu có thể đẩy hẳn ra, rất nhiều thứ cũng đã không cần nói nhiều.”

Ngụy Hợp mỉm cười nói, ánh mắt hẳn quét qua nữ tử Ma Môn kia, phát hiện nàng đã khảy một khúc, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Không nói những chuyện không vui này nữa, đến đây, ta giới thiệu với các vị hảo hữu một chút.”

Thiên Vân Vương kéo tay Ngụy Hợp, bắt đầu giới thiệu từng người mẫu chốt ở đây cho hẳn biết.

Xác thực đúng như Lý Dung nói lúc trước, trong đám người ở đây, có một nửa, là giống với Ngụy Hợp, đến đây ăn dị bảo.

Nhưng điểm khác biệt giữa bọn họ và Ngụy Hợp là tu vi của những người này không phải là luyện nội tạng, mà là yếu nhất cũng có chân huyết, cao chính là cảnh giới Thần lực.

Nhưng cao hơn thì không có, hơn nữa huyết mạch những người này cũng không tốt.

Trừ điểm đó, mọi người tại đây, chỗ giống nhất là bối cảnh của tất cả mọi người cực kỳ thâm hậu.

Nếu Ngụy Hợp dùng ống tay áo Thiện Vũ, quảng kết nhân duyên, có lẽ hiện tại chính là cơ hội tốt nhất, đáng tiếc, hắn chỉ không ở đây.

Bị Thiên Vân Vương bày ra hảo ý, sau khi thấy năm sáu người, hắn cũng không nhìn được nữa, tìm một cái cớ rời đi yến hội, đi vào hoa viên nhỏ mặt nghiêng của Thất Tinh Lô.

Trong hoa viên trồng đầy hoa cỏ màu vàng sáng tựa như hoa cúc, nhìn qua, dưới ánh trăng, phảng phất như đặt mình vào biển hoa.

Những đóa hoa này mỗi một đóa đều có cao hơn hai mét, đóa hoa có kích cỡ như chậu rửa mặt, thân cây thô to, cành lá rất nhiều, còn tỏa ra mùi thơm thoang thoảng.

Bên cạnh hoa viên còn có mấy nữ tử đang dựa vào cột hoa nhỏ giọng nói chuyện, thỉnh thoảng nâng tay áo che miệng cười khẽ.

Ngụy Hợp giả bộ như hơi thở, rời khỏi yến hội sảnh, đi vào hoa viên nhỏ, vừa vặn phía bên phải có nữ tử ám tử Ma Môn đang đứng.

“Các người tới đây làm gì?” Ngụy Hợp trực tiếp truyền âm hỏi.

Truyền âm ở khoảng cách gần bực này, tính ẩn nấp cực cao, trừ phi trong vòng mười thước chung quanh có người dùng đạo cụ kiểm tra đo lường, nếu không thì không có khả năng phát hiện tình huống bên này.

“Hồi đại nhân, tổng môn có an bài hành động ở thành Vinh Dương, chúng ta đang thi hành, không thể tiết lộ bí mật, xin hãy thứ lỗi.” Sắc mặt nữ Nhạc sư bất động, trong tay tựa hồ đang gảy dây đàn tỳ bà, nhưng trên thực tế lại đang truyền âm cho Ngụy Hợp.

“Ta không hỏi cái khác, ta chỉ muốn biết hành động của các người, có ảnh hưởng gì đến ta hay không?” Ngụy Hợp truyền âm hỏi.

“Sẽ không.”

“Vậy là tốt rồi.” Ngụy Hợp khẽ vuốt cằm.

“Đúng rồi, các người có biết tình báo gì về người tên Chung Quỳ không?” Hắn đột nhiên nghĩ đến người lúc trước.

Người nọ kiêu ngạo như thế, hiển nhiên sau lưng khẳng định có chút luống cuống.

*

*

*

“Người tên Chung Triệt này chính là cháu trai của Thái hậu Nguyệt. Bởi vì cả mẫu tộc chỉ có hắn mới có thiên phú tốt như vậy, cho nên ngay cả Thái hậu cũng tương đối sủng ái hắn. Người bình thường không dám dễ dàng đắc tội hắn.

Lần này dùng chân huyết dị bảo danh ngạch, nếu nhất định phải có quá nhiều người, trên thực tế hắn cũng là có cơ hội có thể lấy được.

Nếu ngài đắc tội hắn, tốt nhất nên cẩn thận hắn giở trò sau lưng, nửa đường mai phục đánh lén. Đương nhiên, chuyện Chân huyết dị bảo, chú ý quá nhiều, kể cả là Thái hậu, cũng không thể nào trắng trợn động thủ.” Nữ Nhạc sư nhanh chóng trả lời.

“Như vậy phật môn đẩy ra Mộc Thành uy?” Ngụy Hợp lần nữa hỏi.

“Lai lịch Mộc Thành Uy này không rõ, mười lăm năm trước Phật môn phát hiện ra thiên tài phá giới.” Nữ Nhạc sư tiếp tục

nói.

“Người này ẩn tàng cực sâu, tính tình không đồng nhất, đại nhân cần phải cẩn thận.” Nữ Nhạc sư bỗng nhiên nhắc tỷ bà lên, rời khỏi một lối ra khác của vườn hoa.

Ngụy Hợp nhìn theo tiên nàng rời đi, đang muốn tự mình cũng rời đi.

Không ngờ tầm mắt lại quét tới một bóng người.

Nơi tiếp giáp giữa hoa viên nhỏ và Thất Tinh Lô, trong một công vòm đang chậm rãi đi tới một người.

Người nọ đầu lâu ánh sáng, thân khoác tầng bào, rõ ràng là mới gặp qua Mộc Thành uy của Ô Tuyết Sơn bên kia!

Mộc Thành Uy chấp tay sau lưng, cũng đang suy nghĩ điều gì, hấn ngẩng đầu nhìn lên, lập tức cùng ánh mắt Ngụy Hợp nhìn nhau.

Hai người đều là người cạnh tranh, cũng không nghĩ tới lại chạm mặt ở nơi này.

Ngụy Hợp không nhìn nhiều, quay người lạnh nhạt rời khỏi hoa viên.

Khoé miệng Mộc Thành Uy nhếch lên mỉm cười.

Vừa rồi chuyện hai người Vương Huyền và Chung Triệt phát sinh xung đột, y đã biết.

Từ biểu hiện của Vương Huyền đến xem, hấn có thể một tay ngăn trở hai chân huyết, có thể thấy được lực lượng của chúng đã đột phá.

Dù sao chân huyết bình thường, ít nhất mỗi người cũng có năm đến tám vạn. Hai người Chung Quỳ, cho dù kém một chút, cộng lại cũng có thể có mười vạn.

Kết quả lại bị Vương Huyền Thủ đuổi đi.

Nếu đổi thành Vương Huyền trước kia, chắc chắn không thể làm được chuyện này.

Hấn là do hai bình Chân Huyết dị bảo kia có tác dụng.

Chân huyết dị bảo, quả nhiên bất phàm.

Nghĩ đến tiến bộ của mình, nụ cười trong mắt Mộc Thành Uy càng đậm.

“Thành uy, thế nào, có lòng tin không?” Lão tăng phía sau lưng, chậm rãi cũng đi theo vào hoa viên nhỏ.

“Mặc dù không biết cụ thể là khảo hạch gì, nhưng chí ít thông qua, thì chắc chắn là có thể.” Mộc Thành uy cười nói.

“Vậy Vương Huyền thì sao? Sau này các ngươi sẽ có một hồi diễn võ...”

“Ngài yên tâm đi, bất kể hấn có che giấu át chủ bài gì cũng không phải là đối thủ của ta đâu.” Mộc Thành Uy mỉm cười.

Thực lực chân chính của hấn đã có thể so với cường giả kim thân, cộng thêm lần uống thuốc này, tu vi tiến thêm một bước, càng thêm tinh tiến.

Năng lực của hai loại huyết mạch, cũng là do uống thuốc đã được rèn luyện.

Lúc sử dụng thì uy lực càng mạnh.

Tăng phúc như thế, nếu lộ ra toàn bộ, không cần nói một Vương Huyền, chính là hai Vương Huyền, ba Vương Huyền, cũng không thể là đối thủ của hấn.

Sắc mặt Mộc Thành Uy lạnh nhạt, mơ hồ có sự tự tin với tất cả.

“Huyền nhi, Lăng Hâm và Mộc Thành uy cũng đã đến, ngươi chú ý một chút, đừng phát sinh xung đột với bọn họ.

Mộc Thành uy kia, nội tình rất không đơn giản. Lúc trước cấp bậc uống thuốc của ngươi quá thấp, chờ sau khi đi hết toàn bộ các khâu cuối cùng một lần, kéo giãn chênh lệch phương diện này, rồi tính sau, cũng không muộn.”

Sau khi đến trước cửa căn nhà được an bài ở trọ.

Lý Dung dặn dò Ngụy Hợp cẩn thận.

“Nếu như hôm nay ngươi xử lý Chung Quỳ chủ tứ, phương pháp xử lý sẽ rất tốt.”

“Su tôn yên tâm, những thứ này ta cũng đỡ tốn.” Ngụy Hợp gật đầu.

“Biết là tốt rồi, đối với ngươi, ta vẫn rất yên tâm.

Nhưng trước ngươi, ta vốn gửi gắm hy vọng vào đại sư huynh của Lý Trình Cực ngươi, nhưng chung quy hẳn vẫn kém một chút, cũng may ngươi xuất hiện.

Ngày sau, có vài thứ, có một số việc, ta hi vọng trước khi đột phá tông sư, ngươi có thể giúp đỡ làm một chuyện.” Lý Dung tựa hồ uống rượu, hơn nữa uống hơi nhiều.

Gương mặt nàng đỏ bừng, lưng đưa về phía Ngụy Hợp, thanh âm mềm mại, hoàn toàn không có quả dám kiên định như ngày thường.

“Chuyện gì? Su tôn có thể nói trước một chút không?” Ngụy Hợp hỏi.

“Bây giờ còn quá sớm, chờ ngươi đạt tới kim thân lại nói... Bất quá, trong lòng ngươi phải tính toán. Đương nhiên, nếu là ngươi không muốn, ta cũng sẽ không ép buộc ngươi...” Lý Dung nhẹ giọng nói.

“Su tôn đối với ta ân trọng như núi, một chút việc nhỏ, chỉ cần đệ tử có thể làm được, nhất định toàn lực ứng phó!” Ngụy Hợp khẳng định nói.

“Cái đó không phải là chuyện nhỏ, nhưng, đùa bé ngoan... Ngươi có thể đồng ý, ta cũng đã rất vui rồi.” Lý Dung cười cười, xoay người lại.

Nàng đưa một tờ giấy ra.

“Quay về xem, đây là nội dung kiểm tra cửa ải ngày mai. Khảo nghiệm của quân bộ bên ta, bây giờ ngươi trở về, nhanh đi chuẩn bị chút gì đó đi.”

Ngụy Hợp nhận lấy tờ giấy, nhét vào trong túi áo.

“Đa tạ sư tôn.”

Lý Dung thấy thế, cũng gật đầu.

“Nhất định không nên coi thường, nếu như thử thách lúc đầu thì hai người bọn người khẳng định đều có thể thông qua, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Nhưng vì sự vừa mới đi dạo, cho nên ngày mai độ khó so với an bài lúc đầu, khó hơn gấp mười lần, không cẩn thận còn có thể có nguy hiểm cực lớn.”

Trong đôi mắt đẹp dịu dàng của nàng thoáng qua một tia sắc lạnh.

“Lão lừa trọc kia lại dám cho chúng ta sắc mặt như vậy, còn cho người thêm bảo dược đẳng cấp cao nhất, lần này đây liền muốn để cho bọn họ minh bạch, tông sư báo thù, ba ngày không muộn!”

“...” Ngụy Hợp không còn gì để nói.

Lý Dung thấy hắn không lên tiếng, cho là hắn không đủ trọng thị, lại lần nữa dặn dò.

“Nhớ kỹ, trở về chuẩn bị cho tốt, đừng chủ quan! Nếu gặp phải nguy hiểm gì, nhớ hô to một tiếng.”

Nàng suy nghĩ một chút, trong lòng nhanh chóng mô phỏng lại, có thể cho người ta thử nghiệm được hay không, cố ý dụ dỗ Mộc Thành uy, hạ tử thủ đối với Vương Huyền, như vậy nàng sẽ có cơ hội lấy cơ giết chết người nọ ngay tại chỗ.

Đáng tiếc, chỉ là suy nghĩ một chút, nàng từ bỏ mưu đồ này.

Phật môn không phải kẻ ngu, sẽ không để lại sơ hở rõ ràng như vậy.

Vấn đề hiện tại là bất luận bên nào hạ tử thủ, bất luận lý do gì, hai bên đều có thể trở mặt bất cứ lúc nào.

Nói không chừng kết cục của tông sư cũng có khả năng.

Cho nên, chỉ có thể khiến cho hai người tự phân ra thắng bại cao thấp, ngoại lực quyết không thể nhúng tay vào.

“Được rồi, về nghỉ ngơi đi, nấc.” Lý Dung nhìn không được nấc một cái, một mùi rượu nồng nặc tuôn ra.

“Đi thôi.” Nàng nhìn thấy Ngụy Hợp vẫn đang nhìn mình, khuôn mặt già nua đỏ lên, quay người rời khỏi chỗ cũ, đảo mắt đã biến mất trong màn đêm.

Ngụy Hợp khẽ lắc đầu.

Xoay người đi vào trạch viện.

Nơi này là phòng khách, chuyên môn là một khu lầu gỗ mà Thất Tinh lâu an bài khách nhân ở lại.

Vị trí không phải gần Thất Tinh Lâu, mà là một nơi hơi xa hơn một chút.

Rất nhanh, dưới sự dẫn đường của một gã vệ binh, Ngụy Hợp rất nhanh đã tìm được căn phòng ở của mình.

Đóng cửa lại, hắn đang muốn lấy tờ giấy từ trong túi áo ra xem xét.

“Đi ra!” Ánh mắt Ngụy Hợp lạnh lẽo, nhìn chằm chằm phòng trống trống rỗng thấp giọng quát.

“Vương công tử vẫn cảnh giác trước sau như một.”

Trong bóng tối trong góc.

Một nữ tử xinh đẹp mặc váy đen chỉnh tề xinh đẹp, đang mặc váy đen, chậm rãi đi ra.

Trên mái tóc dài của nữ tử cài một bộ trang phục hồ điệp tinh xảo, trên khuôn mặt đeo mạng che mặt, nhưng vẫn có thể từ ánh mắt xinh đẹp như trăng khuyết kia, nhìn ra dung mạo của nữ tử này tuyệt đối không phải phàm tục.

“Vu tâm?” Ngụy Hợp nhận ra người tới. Không phải nhận ra gương mặt của đối phương, mà là loại khí chất này, cùng với chân kinh, không phải là không có cách lừa gạt.

“Vương công tử, nghe nói người định mượn con đường của chúng ta...” Trong lòng còn chưa nói hết lời.

“Tạm thời chuẩn bị chút mà thôi.” Ngụy Hợp ngắt lời nàng: “Thời cơ còn chưa chín. Chỉ là một đường lui. Sao nào? Có độ khó gì không?”

“Nếu chỉ một mình ngươi, cũng không thành vấn đề.”

Trong lòng cười nói: “Chẳng qua ngươi cũng biết, nếu ngươi rời khỏi tháng lớn, Phần Thiên quân bộ sẽ rơi vào hoàn cảnh thế nào?”

“Ta sẽ tự an bài.” Ngụy Hợp thân nhiên nói: “Những điều này không cần các ngươi lo lắng. So với cái này, ta ngược lại khá quan tâm, các ngươi ở bên Vinh Dương thành, rốt cuộc có hành động gì?”

“Hành động đã hoàn thành. Cho nên tại hạ tạm thời mượn phòng của Vương công tử để tránh đầu sóng ngọn gió.” Vu Tâm cười nói.

Hai mắt Ngụy Hợp nheo lại, mơ hồ cảm giác có chút không ổn.

“Ngươi...”

Hắn còn chưa kịp nói gì thì đột nhiên hét lên đau đớn, trong cơ thể như có thứ gì đó nổ tung.

Nàng lão đảo một cái, miệng mũi tuôn ra máu tươi đỏ sẫm, kinh lực trên thân quán quanh, tựa hồ đang toàn lực áp chế cái gì.

Ô!!

Đột nhiên, trên bầu trời đêm ngoài cửa truyền đến một hồi cảnh báo bèn nhọn.

Đó là tiếng cảnh báo dùng sức thổi kèn của võ giả.

Thanh âm từ đằng xa truyền đến, cũng vẫn như cũ lộ ra cực kỳ rõ ràng.

“Chuyện gì xảy ra!?” Ngụy Tộc quay đầu ra khỏi phòng, hướng phía xa xa nhìn tới.

Không chỉ hắn, trong phòng khách chung quanh cũng lần lượt có khách đi ra, ngửa đầu nhìn lại nơi âm thanh truyền đến.

“Đó là... phương hướng của Vinh Dương Thành!” Có người thấp giọng nói.

“Đêm nay đại hôn của Vinh Dương Vương sao đột nhiên lại gây ra cảnh báo toàn thành như vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Người đâu, người đâu! Nhanh vào trong thành nghe ngóng một chút!”

Trong bóng tối, có khách quý ở phòng khách phải phải cao thủ đến Vinh Dương thành thám thính tin tức.

Ngụy Hợp híp mắt nhìn theo hướng Dĩ Dương Thành, trong lòng đã suy đoán, cái này sợ là Ma Môn gọi là hành động, gây ra động tĩnh rồi.

Hắn trầm mặc trở về phòng, đóng cửa sỏ lại, nhìn lại hướng Vu Tâm bên kia.

Đã thấy trong lòng hắn ngã xuống đất, hôn mê bất tỉnh, dưới thân chậm rãi chảy ra một vũng máu đỏ sậm.

“Làm phiền rồi...” Trong lòng Ngụy Hợp thở dài.

Vốn cho là có thể thuận lợi lấy được dị bảo, uống thuốc xong rời đi. Không ngờ... Đang lúc phát sinh chuyện này.

Hắn đi ra phía trước, ngồi xổm xuống, thăm dò hơi thở của tâm thần.

Cũng may, vẫn còn hơi thở.

“Xin chur vị đại nhân ở lại trong phòng, đừng ra ngoài. Người của Nguyệt Thiên đã tới phá án rồi, chẳng mấy chốc sẽ dẹp yên thôi.”

Lúc này bên ngoài truyền đến một trận tiếng hò hét, hiển nhiên là người của Thất Tinh lâu đang ra mặt an tâm.

Thần sắc Ngụy Hợp bất động, nhìn huyết thủy hôn mê trước mặt, còn có một bên trên mặt đất.

Không cần hỏi cũng đoán được, chắc chắn Ma môn đã làm đại sự gì đó.

Nhưng hắn có quan hệ sâu với Ma Môn, đối phương còn biết được thân phận của hắn, cho nên cũng không thể hoàn toàn

mặc kệ.

“Với tâm trí của Vu Tâm, nhất định là biết. Đến nơi này của ta sẽ mang đến cho ta nguy hiểm cực lớn.

Nhưng cô đã tới, vậy đại biểu, trong hành động lần này Ma môn đã không còn đường sống nào khác. Cô không thể không tới.”

Ngụy Hợp lập tức suy nghĩ rõ ràng.

Hắn lập tức ôm người lên, chân kinh trên tay lóe lên, nhanh chóng bao trùm toàn thân, đem vết máu ăn mòn phân giải, biến mất vô tung vô ảnh.

Sau đó hắn đặt người lên giường.

Về việc này, không ai có thể giúp hắn xử lý, chỉ có thể tự hắn xử lý. Đợi đến khi nữ nhân này tỉnh táo lại, hắn là có biện pháp có thể thông qua đường lớn của Ma Môn đưa đi.

Oe!

Chợt nằm trên giường lại nôn ra một ngụm máu lớn.

Ngụy Hợp tay mắt lạnh lẽo, bàn tay trấn an lên, tinh chuẩn tiếp lấy máu, phân giải nó ra.

“Bên này!” Đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng bước chân:

“Vừa mới truyền khí tức kinh lực từ nơi này tới.”

Theo tiếng bước chân, còn có rất nhỏ tiếng nói chuyện, nếu không có chân huyết Ngụy Hợp song tu, thật đúng là không có biện pháp nghe được động tĩnh thật nhỏ như vậy.

Trong lòng hắn rung mình, không dám dùng thực kinh nữa.

“.....”

Chỉ là Vu Tâm trên giường lại đỏ mặt lên, lại tựa hồ muốn hộc máu.

Ánh mắt Ngụy Hợp quét qua, lập tức minh bạch thương thế gã ở đâu.

Hắn nghiên cứu độc đạo nhiều năm, độc y không phân biệt gia đình, tất nhiên cũng coi như là y thuật cao siêu.

Lúc này liếc mắt đã đoán ra, trên người Vu Tâm có mấy chỗ thương thế.

Trên lưng có hai nơi, một chỗ ngực, hai đùi.

“Phiền phức.” Ngụy Hợp nhíu chặt chân mày: “Vu Tâm cô nương, xin lỗi.”

Bàn tay hẩn nắm lấy bên váy đen trong lòng, dùng sức kéo một cái.

Lập tức toàn bộ hắc váy bị lực chấn động vô thanh cởi bỏ xuống.

Dưới váy đen lộ ra đường da trắng nõn không tỳ vết.

Chỉ là lúc này da thịt vốn như ngọc, phía trên lại nhiều ra từng vết đao đâm máu.

Đao thương màu đỏ như máu, vết thương máu thịt văng ra ngoài, còn có khí tức nhàn nhạt tanh hôi tiêu tán.

“Có độc.”

Ngụy Hợp nheo hai mắt lại.

“Coi như người may mắn đi, nếu không gặp phải ta, hôm nay người nhất định phải chết.”

Hẩn lại lần nữa nắm lấy áo trong lòng, nhẹ nhàng kéo một cái, lập tức tất cả vật che đậy rớt xuống dưới.

“Người!” Vu Tâm tựa hồ cảm giác không đúng, đôi mắt đẹp mở ra, vừa lúc nhìn thấy Ngụy Hợp bên cạnh.

Đồng thời nàng cũng cảm giác được trên người mình không có một tia che giấu, toàn bộ bộ vị trí riêng tư hoàn toàn không bỏ sót ở bên ngoài.

“Vô sỉ!”

Một cổ xấu hổ giận dữ trào lên trong lòng, Vu Tâm giương tay lên liền một cái tát đánh về phía mặt Ngụy Hợp.

Oành! Rặc rặc.

Miệng Vu Tâm há to, lúc này cái miệng anh đào nhỏ nhắn đã đủ nhét một quả trứng vịt vào.

Nàng ôm cổ tay gãy, nước mắt không chịu thua kém chảy ra.

“Tâm tình của người bây giờ tương đối kích động, tinh thần bất thường, cho nên trước tiên nên an tĩnh một chút.” Ngụy Hợp thu hồi bàn tay lớn đã bóp đứt cổ tay đối phương, sắc mặt bình tĩnh.

“Không cần lo lắng ta sẽ nhìn trúng người, mặc dù dáng người người không tệ, làn da cũng rất tốt, nhưng không phải loại ta thích.” Ngụy Hợp lãnh đạm nói.

“Ta muốn... giết người!” Vu Tâm vành mắt đỏ lên.

Đáng tiếc nửa câu sau nàng còn chưa hô ra khỏi miệng, liền thấy một bàn tay lớn từ trên trời giáng xuống, trùng trùng điệp điệp rơi vào trên ót nàng.

Bành!

Vu Tâm Ý thức lại lần nữa lâm vào bóng tối, bất tỉnh nhân sự.

Ngụy Hợp thu tay lại, nhìn muội tử đã hôn mê trên giường.

“Vừa tỉnh lại, trước tiên không phải để ý thương thế của mình, mà là động thủ với ta. Thoạt nhìn, nàng hình như không muốn sống nữa. Vậy, có cần cứu hay không?”

Người ta không muốn sống nữa, hấn còn lãng phí khí lực và dược vật làm gì?

“Hay là... trực tiếp chôn?”

Ngụy Hợp cảm thấy quan hệ giữa mình và Ma Môn không tệ, cứ như vậy toái thi ăn mòn hết, vẫn có chút không nhân đạo.

Đang lúc hấn chuẩn bị mang người đi ra khỏi nơi chôn cất.

Vu Tâm trên giường lại chậm rãi mở mắt ra. Nàng từng được huấn luyện chuyên nghiệp kháng hôn mê, cho nên rất nhanh liền khôi phục ý thức.

Chứng kiến đôi mắt Ngụy Hợp lạnh như băng lạnh lẽo vô tình nhìn chằm chằm chính mình, trong lòng gã lập tức nhìn ra được gã muốn làm cái gì.

Trong lòng nàng phát lạnh, nháy mắt nghĩ đến, Ngụy Hợp này, loại bỏ người có tình cảm tốt với mình, đối với người ngoài,

đó là... Băng lãnh vô tình coi như là tốt.

“Chờ một chút! Ta còn có thể... Cứu một chút!”

Thấy Ngụy Hợp nhìn mình, ánh mắt như nhìn thi thể, trong lòng quynh lên, vội vàng truyền âm.

“Thật sao?” Ngụy Hợp sững sốt: “Người vừa rồi là vì bị ta nhìn trúng rồi, cho nên muốn tạt sát?”

“Không... Không sao, nhìn ánh sáng thân thể không sao cả, chỉ cần che mặt là được...” Vu Tâm cảm nhận được ánh mắt Ngụy Hợp càng ngày càng lạnh lẽo, lập tức trong lòng càng thêm hoảng hốt.

Thần sắc Ngụy Hợp cổ quái, lắc đầu.

“Hiện tại người không đánh ta nữa sao?”

“Không được, vừa rồi không kìm lòng được!” Vu Tâm cắn răng rung rung nói.

Nàng cảm thấy Ngụy Hợp có chút không bình thường.

Mà đáng buồn hơn nữa chính là, hiện tại bản thân mình hoàn toàn chỉ có thể dựa vào cái người không bình thường này, mới có thể sống sót.

“Được rồi, người bỏ tay, ta xử lý vết thương cho người.” Ngụy Hợp gật gật đầu.

“Với thể chất cảnh giới của người, vết thương vẫn chưa lành hẳn, khả năng duy nhất chính là trúng độc. Hơn nữa còn không phải độc bình thường.”

“Độc gì?” Vu Tâm cố nén cảm giác xấu hổ, giang hai tay ra, hiện ra toàn bộ thân trên.

“Không biết... Chỉ là cảm giác có chút quen thuộc...” Ngụy Hợp tiến lên, cẩn thận làm vết thương, từng tia chân kinh cực kỳ nhỏ chui vào trong vết thương, dò xét tình huống bên trong.

Chỉ là, càng là dò xét thì hẳn càng cảm thấy có gì đó không đúng.

“Loại độc này... Hoàn toàn đan tựa hồ không phải loại đơn độc mà là vài loại liên hoàn khảm. Ta nhất định phải trong

khoảng thời gian cực ngắn, giải được toàn bộ, nếu không, một khi sai lầm bất luận khâu nào đều dẫn đến người độc phát bỏ mình.”

“Chờ một chút! Loại độc này... Sao cảm giác quen tai vậy?” Tay Ngụy Hợp dừng lại.

Đột nhiên, hắn trợn tròn mắt.

Đây chẳng phải là hãn khóa độc sao?

Đây là độc hãn tự phát minh ra!!

“Sao... Sao vậy?” Vu Tâm ưỡn ngực, quay đầu sang bên, gương mặt xinh đẹp đỏ bừng như muốn nhỏ máu.

“Không có gì, chỉ là vừa mới nghĩ đến biện pháp giải quyết. Yên tâm, người chẳng mấy chốc sẽ tốt lên.” Ngụy Hợp trầm giọng nói.

“Tạ... Tạ ơn...” Vu Tâm cố gắng khiến bản thân không nghĩ tới tình huống hiện tại, nhưng tâm thần xử nữ vẫn luôn được giữ vững, lúc này lại đang trong tư thế như vậy...

Nghĩ đến đây, trong lòng nàng giận dữ và xấu hổ không chịu nổi, đủ loại ý niệm cổ quái ùn ùn kéo tới.

Nhưng cuối cùng, tất cả ý niệm, đều hóa thành một cái, bị ép xuống toàn bộ.

Đó chính là sống sót.

“Đừng thẹn thùng, người không phải đã nói rồi sao? Chỉ cần mặt không bị nhìn thấy, tất cả đều tốt.” Ngụy Hợp ở một bên an ủi.

“Người có thể đừng nói nữa được không!” Rốt cuộc trong lòng cũng nhịn không được lên tiếng.

“Tốt rồi, xử lý tốt rồi, sau đó trên lưng, đùi.” Ngụy Hợp thật vất vả xử lý tốt nửa thân trên thương thế. Dùng độc được giải độc bên người, nhằm vào giải trừ kịch độc.

Sau đó lại xử lý lưng và chân.

Đợi đến khi trên đùi đã xử lý xong xuôi, trong lòng Vu Tâm không còn động tĩnh nữa.

Thanh âm bên ngoài cũng dần dần lắng xuống, một lần nữa khôi phục yên tĩnh.

Ngụy Hợp dùng một vệt chân kinh phân giải làm bốc hơi vết máu trên tay, sau đó mở cửa sổ ra, để không khí lưu thông, tránh cho mùi máu tươi lưu lại.

Làm xong những thứ này, hắn chợt nhớ tới, cổ tay Vu Tâm vẫn bị đứt, vì vậy lại vội vàng đi xử lý chỗ thương thế cuối cùng.

Lúc này sắc trời đã dần dần có màu trắng bạc.

Không ngờ một đêm cứ thế trôi qua như vậy.

Ngụy Hợp khoanh chân ngồi dưới đất, đang muốn nhắm mắt nghỉ ngơi một chút.

Thịch thịch thịch.

Đột nhiên cửa phòng bị gõ nhẹ.

“Ai!?”

Ngụy Hợp trầm giọng hỏi.

“Là ta...” Tiếng nói nhỏ của công chúa Hàn Tuyên từ ngoài cửa truyền vào.

“Chuyện gì? Hàn Tuyên.” Ngụy Hợp không mở cửa, cứ như vậy ngăn cách cửa hỏi thăm.

Dù sao đối phương cũng là công chúa tôn sư, nếu trong thời gian này bỏ vào phòng, ảnh hưởng sẽ rất xấu.

Càng đừng nói trong phòng hắn còn có một tấm lòng.

“Vương Huyền người phải cẩn thận, tân khách mà hoàng huynh ta đại hôn mời đến, tối hôm qua vậy mà có ba đợt, ở nửa đường liền bị người ta chặn giết, hung thủ bây giờ còn không rõ tung tích. Nếu như không có chuyện gì, người tốt nhất hôm nay uống thuốc xong liền nhanh chóng rời đi.

Còn nữa, sư tôn muốn ta chuyên lời cho người. Lúc rời đi phải quản lý căn phòng này cho sạch sẽ.” Hàn Tuyên nói xong câu cuối cùng, liền lặng lẽ rời đi.

Ngụy Hợp trầm mặc không nói, câu nói cuối cùng này, hắn đã nghe ra ý tứ của lão sư.

Lý Dung có lẽ đã biết chuyện hấn cứu lòng.

Nhưng nàng không báo cáo, mà lựa chọn bao dung.

Bây giờ còn kêu Hàn Tuyên tới hỗ trợ truyền tin, nhắc nhở mình.

Sau khi suối nước lạnh rời đi.

Trong lòng Ngụy Hợp đã có tính toán, quay đầu nhìn lại trong lòng, trầm mặc không nói.

Việc cấp bách hiện tại là nhanh chóng liên lạc với người của Ma Môn, đưa tên này ra ngoài.

Hiện tại lưu lại trong phòng, nếu bị người phát hiện, vậy thì đúng là rơi vào Hoàng Hà cũng tắm rửa không sạch sẽ.

Suy tư một lát, Ngụy Hợp đẩy cửa phòng đi ra ngoài, đứng ở trong sân, nhìn ra xa.

Chung quanh nhìn như không có động tĩnh gì, nhưng ẩn núp chỗ, có cao thủ Thất Tinh Lô yên lặng đứng nhìn.

Chỉ cần có chút gió thổi cỏ lay, đều sẽ khiến Thất Tinh lâu chú ý.

Ngụy Hợp suy nghĩ làm cách nào để vận tâm ra ngoài, nhưng thủy chung vẫn không tìm được biện pháp ổn thỏa.

Một người lớn như vậy, nếu không có thủ đoạn nguy trang của mình, chỉ dựa vào hấn, rất khó xử lý.

Ngay lúc hấn đang nghĩ biện pháp xử trí thế nào, thì bên ngoài mảnh phòng khách này, bao quanh một vòng rào ngoài phòng.

Lúc này đang có một đội hắc y nhân mã, tay cầm hộp kim loại thật kinh truy tung, thần sắc ngưng trọng men theo chỉ dẫn của cái hộp nhanh chóng tiếp cận.

Đội nhân mã này đi thẳng tới bên ngoài hàng rào, ngừng lại, ánh mắt nhìn về phía bên này. Mấy người trong đó nhỏ giọng nói, tựa hồ là khách nhân đang giới thiệu ở đây đều có thân phận gì.

“Phương hướng vừa rời cảm ứng được, ngay tại vùng này. Người của Ma Môn trúng phải kịch độc đặc biệt, trong đó có tác dụng phóng đại khí tức chân kinh. Chỉ là không biết làm

sao, hiện tại ngược lại mất đi cảm ứng. Rất có thể là dùng thủ đoạn gì đó ngăn chặn độc tố phát tác.”

Một người dẫn đội thấp giọng nói.

“Người điên rồi?! Nơi này là phòng ở của phòng khách Thất Tinh lâu, bên trong đều là quyền quý đỉnh cấp những ngày qua đến Thất Tinh lâu tâm bảo, người cứ như vậy lỗ mãng xông vào, người muốn chết ta cũng không muốn!” Tên còn lại thấp giọng khuyên nhủ.

“Vụ án này liên quan đến danh dự Vương gia, tân khách bị chặn giết, nếu không điều tra chuyện nước rơi đá ra, chỗ Vương gia, lấy cái gì cho ba gia tộc tân khách bị hại một cái bàn giao!?” Người lúc trước tức giận nói.

“Người...! Người chắc chắn ở chỗ này!?”

“Dựa theo biểu hiện của hộp này, cho dù không ở đây, chắc chắn cũng có thể tìm ra vết tích!” Người lúc trước nói chém đinh chặt sắt.

“Nếu như không tìm được thì phải làm sao?”

“Xảy ra chuyện, ta phải dốc hết sức gánh vác!”

Rất nhanh, đội người này liền tiếp cận khu phòng khách này, hiển nhiên là định quyết định kiểm tra nơi đây.

Ngụy Hợp trong lòng cảnh giác, nhưng lại không thể biểu hiện ra tư thái nóng nảy, chỉ có thể hai mắt nhíu lại, đang muốn quay người trở về phòng.

Nhưng không nghĩ tới, hắn quay người lại, liền thấy trên hành lang phòng khách, đang có mấy người mới rời giường đi ra ngoài.

Mấy người này xem ra đều là khách nhân ở nơi đây, mà một người trong đó rõ ràng là hòa thượng gặp hắn lúc trước, một chân uy.

Mộc Thành Uy cũng nhìn thấy Ngụy Hợp, hai người nhìn mặt, đối phương khẽ mỉm cười coi như là chào hỏi.

Gia hỏa này đưa mắt nhìn tiểu đội điều tra tiếp cận bên ngoài, lại nhìn Ngụy Hợp vừa quay về phòng.

Lúc này tiểu đội điều tra đã tiếp cận lối vào khu phòng khách này, nhưng lập tức bị cao thủ Thất Tinh Lâu canh giữ ở một nơi bí mật gần đó ngăn lại.

Hai bên trao đổi hài hòa với nhau, cuối cùng người của Thất Tinh lâu cũng ngơ ngác, nhưng vẫn để bọn họ đi vào.

Sau khi điều tra tiểu đội được cho phép, lúc này hấn mang theo hộp nhanh chóng tiến vào, một đội người đi theo hộp gỗ, một đường không ngừng, thế mà chạy thẳng tắp về phía Ngụy Hợp bên này.

Nhìn đến đây, ánh mắt Mộc Thành Uy khẽ động, trong lòng liên tưởng đến tư liệu về Vương Huyền đã điều tra lúc trước.

Khóe miệng hấn khẽ nhếch, lộ ra một tia nhàn nhạt ý cười.

“Vương huynh xin dừng bước!”

Ngay lúc Ngụy Hợp sắp trở lại phòng, hấn bỗng cao giọng lên tiếng, gọi Ngụy Hợp đang muốn mở cửa.

“Chuyện gì?” Ngụy Hợp sắc mặt bất động, xoay người, nhìn về phía Mộc Thành uy.

Mộc Thành cười lớn nói: “Vương huynh có biết không, tân khách mà Vinh Dương Vương mời đến đêm nay, ba đợt liên tục ba lượt đều bị tặc tử Ma Môn chặn giết. Hiện giờ đội nhân này chính là người đến điều tra.”

“Sau đó thì sao? Người muốn nói cái gì?” Ngụy Hợp thản nhiên nói.

“Ta muốn nói, đã phát sinh đại sự như vậy, người của đội điều tra cũng đến chỗ chúng ta, không bằng mọi người phối hợp, nhanh chóng để cho người nhà ta kiểm tra xong nơi này, cũng coi như có thể tránh cho tặc tử Ma Môn ản tàng trước.” Mộc Thành uy uy nói.

Hấn đã sớm nghe con đường Phật môn, nghe nói Vương Huyền Nguyên có thể xuất thân võ giả chân chính, chỉ là bởi vì tư chất người này quá cao, cho nên quân bộ mở một con mắt nhắm một con mắt, cũng không thêm để ý.

“Mặt khác, người khác có thể không cần quá để ý, nhưng vương huynh hẳn là sẽ nhanh chóng chứng minh bản thân trong sạch?” Mộc Thành Uy tiếp tục cười nói.

Hắn không biết Ngụy Hợp hội cùng Ma Môn có liên quan, bất quá mặc kệ hắn có liên quan hay không, trước tiên bản thủ nước hắt qua lặn lại rồi hãy nói.

Cho dù không đả thương được Vương Huyền Đạo, buồn nôn đến ghê tởm hẳn cũng tốt.

Huống chi, lúc trước Mộc Thành Uy cũng ẩn ẩn từ phòng khách của Ngụy Hợp, nghe được một chút tiếng động tĩnh. Tựa hồ có tiếng kêu thảm thiết của nữ nhân truyền ra.

Điều này làm cho hắn có chút hoài nghi, tên Vương Huyền này có thật sự liên hệ với thích khách Ma Môn không.

“...” Ngụy Hợp không ngờ Mộc Thành uy lại đứng ra buồn nôn.

Lúc này hắn cũng ý thức được, vừa rồi có khả năng là hắn đã gây ra động tĩnh lớn với Vu Tâm.

Bên kia, một đội nhân mã điều tra đội ngũ đang cầm kiếm tra chiếc hộp, bước nhanh tới gần nơi này.

Rất hiển nhiên, thủ đoạn kiểm tra của bọn họ, xác thực đã tra ra kịch độc và thật đúng là kinh lực cất giấu trên người Vu Tâm.

“Lần này phiền toái rồi.” Trong lòng Ngụy Hợp trầm xuống.

“Chính là chỗ này!” Lúc này bị Mộc Thành uy áp trì hoãn một chút, người dẫn đội điều tra tiểu đội đã đi tới phía sau cách Ngụy Hợp chỉ có ba thước.

Một đội người ngừng lại, nhìn về phía Ngụy Hợp trước cửa.

“Vị đại nhân này, máy móc của chúng ta truy tung, trong phòng của ngài có thể ẩn tàng thích khách Ma Môn, vì lý do an toàn, mong ngài cho phép chúng ta tiến vào cửa điều tra.”

Người dẫn đội mặt mày sắc bén, mơ hồ có một chút khí chất cương chính, tuổi tác cũng là vẻ ngoài bốn năm mươi.

Lúc này người này nhìn về phía Ngụy Hợp, mặc dù ngoài miệng nói khách khí, nhưng ánh mắt lại ả ả lộ ra vẻ hoài nghi.

Ngụy Hợp híp mắt lại, nhìn về phía người này, cách đó không xa còn có Mộc Thành Uy cùng những khách nhân khác đang xem kịch.

Lúc này hẳn đã rất rõ ràng, đối phương có lẽ đã chắc chắn, về tâm thì đang ở trong phòng mình.

“Đây là chỗ ở của tư nhân ta. Vị đại nhân này, lục soát cũng được, nhưng nếu như lòng bắt không được đồ vật... Thì thế nào?” Ngụy Hợp trầm tĩnh nói.

“Lục soát không được người, Vinh Dương vương phủ sẽ cho ngài một câu trả lời!” Người này có chút ngạo nghễ nói.

“Vinh Dương vương phủ? Các hạ có thể đại diện cho vương phủ?” Ngụy Hợp nhíu mày hỏi.

“Tại hạ là tướng lĩnh dưới trướng Vinh Dương Vương Triệu Chí Hoa, trước khi đi được vương gia ban cho lệnh bài vương phủ, vị đại nhân này có muốn kiểm tra thực hư không?” Người này nhanh chóng trả lời, mặt đối mặt, ánh mắt nhìn Ngụy Hợp, không chút sợ hãi tránh né.

Ngụy Hợp nhìn chăm chăm người này.

“Nếu vậy...”

Cột kẹt..t..ttt!

Hắn ta đột nhiên xoay người lại, đẩy cửa phòng ra.

Cửa phòng mở rộng, lộ ra gian phòng trống rỗng bên trong.

Trong phòng trên giường, không có một bóng người.

Cả gian phòng trống trơn, không cần nói thích khách, ngay cả đồ gia dụng cũng không có mấy cái.

Đây là Ngụy Hợp trước đó phân phó, không cần dư thừa đồ gia dụng, cho nên bài biện mới như vậy.

Mà lúc này cũng càng là để cho người ta nhìn không sót thứ gì, căn bản không có chỗ ẩn giấu.

Đội ngũ Triệu Chí Hoa không hề khách khí, cầm cái hộp vào cửa xem xét bốn phía.

Chỉ là phương hướng biểu hiện trên cái hộp, mới vào cửa, liền đột nhiên rẽ một cái, hiện ra ở địa phương khác.

Sắc mặt Triệu Chí Hoa khẽ biến, đi vài bước đến trước giường, lập tức ngửi thấy một mùi thơm nhàn nhạt.

Là phấn hương của nữ nhân sử dụng!

Hắn đưa tay vào trong giường tìm tòi, vẫn còn ấm áp.

Quay đầu, Triệu Chí Hoa nhìn về phía Ngụy Hợp thần sắc bình tĩnh.

“Đại nhân vừa nãy có ở trong phòng một người?” Hắn hỏi.

“Cũng không phải chỉ có một người.” Mộc Thành bên cạnh đột nhiên ngắt lời, cười nói: “Vừa nãy ta nghe thấy tiếng kêu thảm thiết từ trong phòng vị Vương đại nhân này.

“Xin hỏi đại nhân, có thật hay không?” Triệu Chí Hoa tiến lên một bước, nhìn chăm chăm Ngụy Hợp.

“Đúng thì sao?” Ngụy Hợp thần nhiên nói.

“Như vậy, người trong phòng đại nhân lúc trước đang ở đâu?!” Triệu Chí Hoa trầm giọng hỏi.

“Tất nhiên là sớm đã rời đi rồi.” Ngụy Hợp bình tĩnh nói:

“Như thế nào, cuộc sống lén lút của bản thân, Vĩnh Dương vương phủ các ngươi cũng phải bận tâm?”

“Không dám, chỉ vì phòng ngừa đại nhân bị lừa gạt, vạn nhất gặp phải thích khách ngụy trang thành nữ tử, chẳng phải đại nhân thiếu chút nữa lâm vào nguy hiểm sao?” Triệu Chí Hoa nhanh chóng nói.

“Xin hỏi đại nhân, nữ tử vừa mới ngủ lại đây có thân phận gì?” Lúc này hắn lại tiến lên một bước, ngữ khí càng thêm nghiêm khắc, mơ hồ có ý ép hỏi.

Đêm nay, Vĩnh Dương vương phủ xảy ra chuyện lớn như vậy, nếu không nhanh chóng điều tra ra chân tướng, vương gia cũng sẽ lâm vào thế bị động.

Cho nên lúc này cho dù biết có thể mình sẽ làm ác Vương Huyền trước mắt, Triệu Chí Hoa cũng không để ý nhiều như vậy, chỉ cần có thể nắm được manh mối, còn lại cái gì cũng không quan trọng.

Ngụy Hợp nhìn chăm chăm người trước mắt này một chút.

“Ta cũng không biết nàng có thân phận gì, nhưng trước đó nàng trốn ở trên giường của ta, sau khi bị phát hiện, ta đã đánh nàng một chưởng, trên tay còn có chút vết máu, cho nên người hỏi nàng bây giờ ở đâu, ta cũng không biết.”

“??” Triệu Chí Hoa sững sốt, lập tức phản ứng lại: “Ý của ngài là, người trong phòng lúc trước đột nhiên xông vào phòng, sau đó bị ngài một chưởng đả thương, hôm nay mới vội vàng rời đi?”

“Đúng là như thế.” Ngụy Hợp gật đầu, “Ta vốn còn chưa biết Mệnh Dương phủ xảy ra chuyện, hiện tại nghĩ lại, xem ra nữ tử kia vẫn còn có điểm đáng ngờ! Nữ nhân kia thực lực tựa hồ cực cao, nhưng bị trọng thương, nếu không ta cũng không có biện pháp bức lui nàng. Dù sao ta cũng chỉ là một võ giả luyện tạng phổ thông.”

Hai người đối thoại đường quay ngược chiều, nghe Mộc Thành vốn ở một bên nhìn có chút há hê, Mộc Thành uy bồng nhiên sững sốt.

Triệu Chí Hoa lập tức liên tưởng đến lời Mộc Thành uy vừa rồi, ở trong phòng Vương Huyền Phòng nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của nữ tử. Như vậy xem ra vị đại nhân trước mắt này hẳn là đang giao thủ với nữ thích khách kia. Kết quả xem ra vị đại nhân này dường như đã chịu chút thiệt thòi, tâm tình đang rất tệ, không muốn bị người ta phát hiện ra sự xấu hổ của mình.

Nên nàng mới vừa dùng bộ thần sắc đó.

Hắn trong lúc nhất thời liên hệ, lập tức cảm giác trước sau hợp lý.

“Xin hỏi vị đại nhân này, ngài có thể miêu tả một chút tư thái đặc thù của nữ tử vừa gặp không?”

“Không vấn đề.” Ngụy Hợp gật gật đầu, nhanh chóng miêu tả một lần dung mạo mấy lần lúc trước.

Dù sao tốc độ đôi trang phục cực nhanh, nói rõ ra cũng không sao cả.

Vừa rồi nếu không cảm ứng được Vu Tâm nên rời đi, hẳn cũng không đến mức trấn định như vậy chủ động mở cửa cho người tra xét.

Nhận được một tin tức, Triệu Chí Hoa chân mày nhăn lại. Bởi vì miêu tả của Vương Huyền không phù hợp với tin tức điều tra lúc trước của bọn họ, thậm chí có thể nói là có rất nhiều chỗ khác nhau.

Nhưng lúc này thời gian khẩn cấp, hẳn cũng không tiện nhiều lời, lập tức ôm quyền, bỏ lại một câu sau đó sẽ báo được tin, tiếp tục dẫn người đi tìm hướng chiếc hộp chỉ dẫn.

Một đội người nhanh chóng rời đi.

Những vị khách xung quanh xem náo nhiệt cũng nhao nhao tản đi.

Trong đó có mấy người là trước khi gặp mặt Ngụy Hợp, được Thiên Vân Vương dẫn tiến, nói qua mấy câu, lúc này cũng tiến lên bắt chuyện với Ngụy Hợp, sau đó mới tự động rời đi.

Duy chỉ có Mộc Thành uy, lông mày nhíu chặt, nhìn chăm chăm Ngụy Hợp, luôn cảm giác có chỗ không đúng.

Ngụy Hợp lạnh lùng quét mắt nhìn Mộc Thành uy, quay người trở lại phòng, bành một cái đóng cửa lại.

Trong phòng trống rỗng, về tâm xác thực đã đi, Ngụy Hợp cũng giúp nàng bỏ đi kịch độc trên người, bây giờ lấy tốc độ tự lành của chân nhân, nếu như vậy vẫn không thể chạy đi, đó chính là tài nghệ của nàng không bằng người. Không có gì để nói.

Kế tiếp, Ngụy Hợp dự định tập trung tinh thần, chuẩn bị cho khảo nghiệm trong chốc lát.

Hắn chậm rãi từ trong tay áo, lấy ra tờ giấy nhỏ lúc trước Lý Dung đưa cho hắn, trên tờ giấy, dùng chữ xinh đẹp, viết một

hàng chữ tinh xảo tinh xảo.

Ngụy Hợp quét mắt, liền đem tờ giấy phóng lên ngọn đèn dầu, đốt cháy, thiêu hủy.

Sau đó hắn đứng dậy, bắt đầu chuẩn bị cho cửa ải khảo nghiệm sau này.

Cửa ải khảo nghiệm, tổng cộng có năm cửa.

Nơi Thất Tinh Lô này có năm loại bảo dược, vì vậy mỗi loại bảo dược đều do một người thủ quan tiến hành trấn thủ.

Chỉ cần thông qua khảo nghiệm của bọn họ là có thể nắm được quyền sử dụng bảo dược tương ứng.

Sắc trời dần sáng rõ.

Rất nhanh, đã đến lúc bắt đầu khảo hạch quan sai.

498

Phía tây Thất Tinh Lôu, bên ngoài rừng cây, có một hồ nước không lớn.

Lúc này trời mới vừa sáng.

Mặt hồ tràn ngập một tầng sương mỏng nhàn nhạt.

Bầu trời trung tâm là màu mặc lan, biên giới trắng hơi mờ, lại hiện ra màu vàng.

Đã có vân khí bị nhiễm ra màu vàng nhạt.

Chân chính cùng tham gia khảo nghiệm, cộng thêm Mộc Thành uy uy Ngụy hợp, còn lại sáu người.

Đại bộ phận sáu người này đều là trung niên, ngẫu nhiên có hai người trẻ tuổi, cũng là cả người tràn đầy quý khí, khí chất bất phàm.

Trong tất cả mọi người, từ nhỏ đến lớn, từ nam đến nữ đều có, duy chỉ có không có ông lão.

Ngụy Hợp sáng sớm, liền đi tới biên giới hồ nhỏ này, lảng lảng tìm một góc trống, chờ đợi thời gian đến.

Mộc Thành uy cũng bình tĩnh đi đến một nơi khác, hai người cách nhau hơn hai mươi mét, mơ hồ có ý giằng co.

Những người tham gia còn lại, thì nhiều nhất là giống như đang xem kịch vậy, chờ xem hai người ai thắng ai thua.

Kỳ thật mười ba dị bảo Chân huyết này, đổi thành những người khác đến uống thuốc, cũng sẽ không gặp phải khó khăn quá lớn.

Duy chỉ có hai người Vương Huyền cùng Mộc Thành Uy.

Bởi vì hôm nay càng ngày càng nảy sinh tranh đấu cấp vương quyền của Phật Môn, tranh đấu giữa hai người cũng chỉ là một hình ảnh thu nhỏ.

Ngụy Hợp không để ý đến Mộc Thành uy, mà nhìn về phía năm hòn đảo giữa hồ xa xa, phân biệt đúng sừng sững.

Năm hòn đảo nhỏ đều cực kỳ nhỏ, mỗi cái đều xây một căn phòng nhỏ, không gian còn lại.

Thậm chí sau khi lên đảo, vị trí ngay cả người đứng cũng cực kỳ có hạn.

“Nơi đó chính là năm chỗ của bảo dược.” Thanh âm Lý Dung vừa lúc vang lên.

Ngụy Hợp vội vàng quay người, cung kính hành lễ với gã.

“Lão sư, tối hôm qua ta...”

“Không cần nhiều lời, ngươi tuy che giấu rất tốt, nhưng sau này, ít nhất đừng liên hệ với mấy con chuột kia. Có chuyện gì cứ nói thẳng với lão sư ta, ta nhất định có thể giúp ngươi.” Lý Dung nhẹ giọng nói.

Ngụy Hợp trầm mặc. Hẳn ta có chút không biết nên tiếp lời thế nào.

“Được rồi, đừng nghĩ còn lại gì không biết, lập tức bắt đầu thôi.” Lý Dung giơ tay vén xoi tóc.

Ngụy Hợp cũng chú ý tới, trong năm căn phòng nhỏ kia, lúc này mỗi người đi ra một người, là năm đồng tử mặc áo bào màu sắc khác nhau.

Màu đỏ chanh vàng lục lam.

Áo bào năm màu này dưới ánh nắng ban mai, nhìn đặc biệt bắt mắt.

Năm tên đồng tử đạp nước mà qua, vũng vàng đập trên bờ hồ nhỏ, ôm quyền về phía đám người chờ đợi như cũ.

“Tiếp theo sẽ bắt đầu cửa khảo nghiệm hôm nay. Chư vị đại nhân, từ nay đến tối hôm nay, đều có thể tiến vào cửa ải khác nhau. Người vượt ải thành công, có thể dùng tương ứng với một loại bảo dược.”

Đồng tử quét mắt nhìn mọi người ở đây một cái.

“Như vậy, bắt đầu từ bây giờ, khảo hạch chính thức bắt đầu.”

Lời vừa nói ra, lập tức có người đạp nước đi qua, không kịp chờ đợi tiến vào một trong số phòng đó.

“Đi đi.” Lý Dung lên tiếng.

Ngụy Hợp gật đầu, bước về phía trước, đi đến một căn phòng nhỏ.

Dựa theo tình báo Lý Dung cho, người trấn thủ năm căn phòng nhỏ này, kỳ thật cũng không phải là tông sư, mà là ở chỗ này đệ tử của hai vị tông sư.

Năm người này ở đây được gọi là Thất Tinh Ngũ Thủ, là hai người đầu tiên của Thất Tinh Lô, chính là hai đại tông sư trấn thủ nơi đây.

Mà năm đầu còn lại chính là năm người này.

Bởi vì bọn họ, mỗi người đều là cường giả kim thân cực hạn. Ở thành Vinh Dương này, Thất Tinh Lô là thế lực còn cường hãn hơn cả Vinh Dương Vương.

Bên này nhìn thấy Ngụy Hợp cũng động thân rồi, lang thang bên kia cũng thúc giục Mộc Thành uy cùng nhau khởi hành.

Nhất cử nhất động của hai người đã tác động đến sự chú ý của không ít người.

Những người còn lại dùng bảo dược không ảnh hưởng đến.

Nhưng hai vị này dùng bảo dược lại có thể phát huy hiệu quả đến mức nào, vậy thì hầu như quyết định tiềm lực phát triển trong khoảng thời gian mấy chục năm sau này, Phật môn và Vương Quyền quân bộ, trong phạm vi nhất định sẽ phát triển.

Dù sao hai vị này, theo thứ tự là thiên tài hàng đầu do Phật môn và quân đội đưa ra. Tương lai nhất định sẽ hội tụ lượng lớn tài nguyên trong một thân thiên chi tử.

Ngụy Hợp một chân giẫm vào trong hồ, không sử dụng chân kinh, đơn thuần dựa vào chân huyết, muốn đạp hồ mà đi, muốn dùng tốc độ cực nhanh, đạp lên mặt nước, sau đó mượn lực tiến lên phía trước.

Đây giống như là nguyên lý bơi lội.

Mấy lần hấn lướt qua hồ nước, đi tới trước tòa nhà đá được chọn lựa đầu tiên.

Cửa phòng thạch ốc mở ra, bên trong đã có một người đi vào trước.

Không gian bên trong không lớn, chỉ có một cái bàn, vài cái ghế, phòng ở tổng cộng có một phòng khách, ba gian phòng.

Bên cạnh phòng khách có một tráng hán tóc ngắn màu da đồng cổ ngồi.

Tráng hán nhìn thấy Ngụy Hợp đóng cửa, khẽ gật đầu, đưa tay chỉ gian phòng đầu tiên bên trái.

Ngụy Hợp gật đầu, đi vào gian phòng bên trái.

Phốc.

Cửa phòng khép lại, khóa ngược.

Ngụy Hợp tiến vào phòng, cảm giác có chút mơ hồ.

Trong phòng trống rỗng, cái gì cũng không có, chỉ có một người đứng ở cửa sổ, lẳng lặng đứng bất động.

Người này mặc quần áo và trang sức của một thị giả, trong tay bưng một cái khay, trong đĩa đặt một vật đã sớm được chuẩn bị sẵn.

“Vương công tử, mời tiếp khảo đề.” Người hầu tiến lên một bước, cung kính nói.

Ngụy Hợp gật gật đầu, đi ra phía trước, nhìn vào khay.

Được lắm.

Trong cái khay để cái bình nhỏ, từ trái sang phải, bình thứ nhất là tiểu thảo dài bằng ngón tay màu băng lam. Đây là Hàn Vụ Thảo.

Trong bình thứ hai, lá cây có bảy viên hoa văn màu bạc nhạt màu vàng nhạt, mặt ngoài phiến lá còn mọc ra lông tơ màu trắng thật dày. Đây là Thất Tinh Sí Thảo!

Trong bình thứ ba, lại chứa một đóa hoa cúc đen như mực, mở ra vô cùng rực rỡ, chính là Thiên Âm Cúc.

Phía trước ba cái bình còn có một tờ giấy.

Trên đó viết: “Đều là phẩm chất thượng đẳng nhất, yên tâm ăn. Ăn xong rồi nghỉ ngơi một lát.”

Chữ viết trên tờ giấy giống Lý Dung như đúc...

Ngụy Hợp không phản bác được, ngẩng đầu nhìn về phía người hầu, đôi phương nháy nháy mắt với hắn, khẽ cười nói.

“Mời Vương công tử.”

“Được rồi...” Ngụy Hợp gật đầu, biết đây là ưu đãi mà quân bộ cho hắn.

“Đúng rồi, ta có thể hỏi những người còn lại xông quan là dạng gì không? Đặc biệt là Mộc Thành uy.” Hắn hiếu kỳ nói.

“Chuyện này đơn giản.” Người hầu nâng một cái khay lên, lộ ra một mặt khác dưới đáy đĩa.

Chỉ thấy trên mặt viết một hàng chữ.

“Xin hãy dùng dầu, vẽ ra tranh tương ứng với bảo dược trên mặt nước.”

“.....” Hảo gia hỏa, vấn đề này làm khó người ta thật sự có một chút thủ đoạn.

Giọt dầu lên mặt nước sẽ trôi nổi, nhưng vấn đề là cũng sẽ tự động tụ lại cùng một chỗ.

Nếu muốn vẽ ra một bức tranh...

Cái này...

Ngụy Hợp không còn gì để nói.

“Được rồi, ta hiểu rồi.” Hắn cầm lấy bình Hàn Vụ Thảo thứ nhất, mở nắp bình, đem bảo dược ra, trực tiếp nhét vào trong miệng.

Loại bảo dược này đều đã trải qua xử lý đặc thù, có thể trực tiếp phục dụng.

Rất nhanh, mấy miếng nhai nát nuốt vào bụng sau, Ngụy Hợp cảm giác như đang ăn rau xanh, mùi vị có chút cay đắng, cũng có chút ngọt ngào.

Sau đó hắn khoanh chân ngồi xuống, cảm thụ một vòng nóng rực từ da dầy, chậm rãi bay lên, khuếch tán ra toàn thân.

Lúc trước hắn vừa mới đột phá giai đoạn luyện tạng, phần nội tạng còn thừa cũng bị luồng nhiệt lưu này làm cho nóng lên.

Dòng nhiệt lưu phân hoá ra vô số sợi dây nhỏ, bắt đầu tựa như kim khâu, chui vào nội tạng trong cơ thể hắn, tiến hành cường hóa thêm một bước nữa.

Lúc này trong một căn phòng khác.

Mộc Thành Uy sắc mặt nghiêm túc cực kỳ khó coi, nhìn đề thi trước mặt.

Bành!

Hắn tát mạnh một cái lên mặt bàn, ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm người hầu phía đối diện.

“Các ngươi đang cố ý làm khó dễ ta?”

Người hầu không chút hoang mang cung kính trả lời.

“Hồi bẩm ngài, đề bài kiểm tra của ngài, cùng đề thi của những người khác đều giống nhau. Bây giờ đã có người thành công hoàn thành phần đề thi này, mời ngài cẩn thận suy nghĩ, nhất định có thể nghĩ ra biện pháp mới, hoàn thành khảo nghiệm.”

“Ai đã hoàn thành!?” Mộc Thành Uy lạnh lùng nói. Thi đề quý quái này, còn ai có thể hoàn thành?

“Vương công tử của gian phòng đối diện ngài.” Người hầu trả lời.

“Không có khả năng! Ngươi đem đề thi hoàn thành cho ta xem!” Mộc Thành Uy không tin.

“Xin lỗi, sau khi hoàn thành đề thi, chúng ta dùng phương pháp giống như người khảo nghiệm khác, cho nên đã tiêu hủy toàn bộ thi quyền của Vương công tử. Bây giờ ngài đã không thấy đáp án rồi.” Người hầu lại trả lời.

“Ngươi dám lừa ta!?” Mộc Thành uy hỏa, tóm chặt cổ áo người hầu.

“Đại sư bớt giận, nếu ngài hoàn thành không được đề thi, cũng có thể đợi đến sau khi thời gian kết thúc sẽ được lĩnh thưởng tối đa. Bảo dược dưới đây giống như bảo dược, chỉ là phẩm chất hơi kém một chút, sẽ không ảnh hưởng đến an bài chế thuốc chính thể của ngài.”

Người hầu bình tĩnh nói.

“Mặt khác, kính xin ngài buông tay, nếu tiểu nhân ở chỗ này thương tổn đến nơi nào, khảo hạch của ngài cũng coi như thất bại xử lý. Mà đánh người thi, sẽ bị tước đoạt tư cách uống thuốc. Đây là quy tắc Phật môn và quân bộ cùng chế định.”

“Ngươi cái tên này!!” Mộc Thành Uy nén lửa trong lòng, nhìn chậu nước cùng một bình dầu đặt trên mặt đất một bên, sự biệt khuất cùng tức giận trong lòng, đơn giản không cách nào nhịn được.

Bên kia, ở mấy gian phòng còn lại.

Đề thi của những người còn lại cũng khác.

Có con vẽ một bức tranh, có con viết mấy chữ, có mấy vấn đề hỏi thăm đơn giản.

Mặc dù cũng có chút khó khăn, nhưng so với Mộc Thành uy thì đơn giản hơn không biết bao nhiêu lần.

Mà lúc này, Ngụy Hợp đang ở trong phòng, cấp tốc hấp thu Hàn vụ thảo vừa ăn vào.

Huyết khí trong cơ thể hắn đang đi dọc theo kinh lạc cố định trên thân thể, tựa như một tấm lưới lớn, lưu động tuần hoàn nhanh chóng.

Mà thuộc về tích lũy cuối cùng của luyện tạng kỳ, rốt cuộc sắp đến cửa ải máu chốt.

Lúc này trong phòng, trên tóc Ngụy Hợp không ngừng bốc hơi ra khí trắng, làn da toàn thân đỏ bừng, đây là hiện tượng huyết dịch tuần hoàn cao tốc phát sinh.

Lại khoảng mười phút trôi qua.

Ngụy Hợp chậm rãi mở mắt, thở phào nhẹ nhõm.

Chân huyết luyện tạng rốt cục thông qua bảo dược, mạnh mẽ vượt qua giai đoạn khổ luyện, đến chỗ cửa bình cảnh.

Bình thường đến nơi này, hẳn có thể dùng bảo dược kế tiếp, dùng dược lực cường đại, cưỡng ép tích lũy đột phá cửa ải, bước vào chân huyết.

Đây là lộ tuyến bình thường của những người uống thuốc khác.

Bình thường, võ giả Chân Huyết luyện tạng kỳ mười lăm năm khổ luyện thời gian, kỳ thật có một nửa, bị kẹt ở cửa ải cuối cùng, không thể động đậy.

Mà cái gọi là mười ba dị bảo Chân huyết, chính là lợi dụng dược lực cường đại, cưỡng ép để võ giả đánh ra cửa ải Chân Huyết.

Đây thật ra là phương thức lợi dụng dược lực thấp kém nhất.

Trên thực tế, mười ba dị bảo Chân huyết này, dược lực của tất cả bảo dược, đối với bất luận giai đoạn dưới nào, đều có chỗ tốt gia tăng tích lũy, rút ngắn thời gian biến chất.

Cho nên Ngụy Hợp đã sớm lên kế hoạch rồi, làm thế nào để tối đa hóa lợi dụng bảo dược.

Trong lòng của hắn khẽ động, lực chú ý tập trung trên Phá Cảnh Châu ở ngực.

Đã có Phá Cảnh Châu, hẳn hoàn toàn có thể trăm phần trăm lợi dụng tất cả dược lực, không lãng phí nó vào việc đóng lại.

Tâm niệm vừa động, Ngụy Hợp lập tức cảm thấy vô số nhiệt lưu từ ngực trào ra, sau đó vô thanh vô tức chảy khắp toàn thân.

Rất nhanh, dưới sự không chế cường đại của bản thân, mặt ngoài Ngụy Hợp không có bất kỳ dị trạng nào, duy chỉ có hai mắt nhắm chặt, chỗ sâu trong tròng mắt có màu lam nhạt lóe lên rồi biến mất.

Hắn chậm rãi mở hai mắt ra, cảm giác toàn bộ cảm quan của thân thể, đều được huyết khí vô cùng to lớn tắm bổ, thời thời khắc khắc ở trạng thái đỉnh phong nhất.

Mà lúc này, dưới sự cảm nhận mạnh mẽ của hắn thì có thể cảm giác được, da dẻ, phổi của chính mình đều không ngừng từ bên ngoài, tự động hấp thu lấy hạt cơ bản nhỏ bé nào đó.

Hắn không biết những hạt cơ bản này là cái gì.

Nhưng loại cảm xúc hoàn toàn mới này, làm trong lòng Ngụy Hợp có cảm giác kỳ quái.

Hắn cảm giác, chân huyết và chân kinh đang không xung đột chút nào và bài xích phối hợp lại với nhau.

Chân kinh vốn nhạy cảm cảm nhận thức được, dưới sự hỗ trợ của tám hậu thuẫn chân huyết khổng lồ đã trở nên càng thêm nhạy bén, càng thêm tinh tế.

Thứ có thể cảm giác được, tựa hồ so với trước đó càng nhiều hơn.

Mà lại...

Ngụy Hợp còn cảm giác được, lực lượng thân thể đã sớm đình trệ, lúc này lại một lần nữa bắt đầu tăng trưởng.

Mà ở ngực cũng vì mới đột phá một đại cảnh giới, nên bắt đầu xuất hiện hai luồng máu nóng rực.

Đó là hai loại huyết mạch trong người hắn, Tu Di Kinh Vương và Hắc Sơn Vương mang đến hai cơ hội cường hóa.

Hai lần cường hóa, nên dùng vào chỗ nào?

Trong lòng Ngụy Hợp hơi chần chừ, lập tức đưa ra quyết định.

Lần đầu tiên cường hóa, bắt nguồn từ Tu Di Kinh Vương huyết mạch, đặc điểm huyết mạch này sinh ra sức mạnh, như vậy tự nhiên là dùng để tăng cường phòng ngự.

Dù sao huyết mạch này cũng không thiếu lực lượng, chỉ có phòng ngự tốt hơn, mới có thể gia tăng dung túng, phòng ngừa bị người ta đánh phé mấy lần.

Cho dù lực lượng có mạnh hơn nữa cũng phải đánh đến mức nào mới thua được?

Ngụy Hợp suy nghĩ một chút, lập tức được cường hóa dùng vào phòng ngự.

Lần này đột phá nhục tạng, cơ hội cường hóa mang đến rõ ràng khác biệt mấy lần trước.

Lần cường hóa này, Ngụy Hợp cảm nhận được một dòng nước nóng trong lồng ngực, tựa như tấm lưới, nổ tung, phân tán khắp toàn thân.

Lần này cường hóa phòng ngự, rõ ràng là cường hóa từ trong ra ngoài, là sự cường hóa của toàn bộ phương vị.

Từ nội tạng đến xương cốt làn da.

Ngụy Hợp có thể cảm giác rõ ràng hạt cơ bản thân bí đang di chuyển ở bên ngoài cũng bắt đầu theo động tác của bản thân, nhanh chóng hội tụ và tiến vào trong cơ thể mình.

Hắn biết rõ, loại cường hóa này cũng không thể hoàn thành trong thời gian ngắn, vì vậy cần phải chờ một thời gian ngắn, sau khi thân thể không ngừng bị dinh dưỡng, mới có thể đạt tới trạng thái lý tưởng.

“Sau đó, là điều thứ hai.”

Ngụy Hợp trong lòng giải thích, không quản thân thể đang cấp tốc cường hóa phòng ngự. Mà là đem lực chú ý tập trung đến tâm hắc dương.

Hắc sơn huyết mạch là hắc ngoài ý liệu có được, đối với phần huyết mạch này, hắc cũng không hiểu rõ lắm.

Bất quá xem tình hình hiện nay, sau khi có được huyết mạch, phòng ngự và tự lành của hắc đều được tăng lên không ít.

Hiện nhiên hạch tâm của phần huyết mạch này, chính là hai nơi này. Lực lượng tuy cũng có trưởng thành, nhưng so không bằng Tu Di Kinh Vương nhiều như vậy.

“Nếu chỗ dài của sơn dương đen chính là phòng ngự, vậy thì quyết đoán phòng ngự là tốt rồi. Chỉ có tiếp tục tinh thông thâm tạo, làm đến mức tận cùng, mới là chân chính cường đại!”

Trong nháy mắt Ngụy Hợp đã có quyết định.

Trong hoàn cảnh bây giờ của đại nguyệt, hắc đã mơ hồ cảm giác được, nội tình của mình sắp dần dần không che giấu được.

Nói không chừng một ngày nào đó sẽ bị vạch trần.

Vì vậy thời điểm này, tốc độ phòng ngự cường đại và siêu tuyệt chính là lựa chọn tốt nhất.

Phòng ngự có thể khiến chính mình gánh lấy rất nhiều công kích, không quan tâm đến pháo hôi tán binh, cường hành đột phá vòng vây.

Vượt qua tốc độ, có thể khiến mình không bị các tông sư nhắm vào, kịp thời tránh khỏi người khó giải quyết nhất truy kích.

Hiện tại tốc độ này tạm thời không thể tăng lên, nhưng phòng ngự thì được.

Còn về lực lượng.

Ngũ chuyển long tức mặc dù chưa hoàn toàn luyện thành, nhưng năng lực tăng phúc gấp bốn lần, cũng tạm thời đủ sử dụng.

Dù sao, lực lượng mạnh hơn nữa cũng phải đánh cho trung niên mới được.

Hơn nữa ở Đại Nguyệt, sức mạnh có mạnh đến đâu, chẳng lẽ còn mạnh hơn rất nhiều cao thủ hàng đầu kết trận hợp lực?

Vì vậy tốc độ mới là mấu chốt để sau này rời khỏi đại nguyệt.

Trái tim thứ ba kế hoạch Ngụy Hợp lựa chọn tốc độ loại chân thú.

Phục hồi tinh thần lại.

Tâm thần hẳn khẽ động, lực chú ý tập trung vào một luồng nhiệt lưu khác trước ngực.

“Như vậy, chính là phòng ngự rồi!”

Xuy!

Sau một tiếng vang nhỏ, nhiệt lưu bỗng nhiên tán loạn, hóa thành vô số sợi tơ, giống như trước, nhanh chóng chảy về các nơi trên thân thể Ngụy Hợp.

Chỉ là lần này, điểm khác biệt chính là, lòng sơn dương đen cường hóa không phải đều đều cường hóa, mà là trọng tại biểu bì cùng cơ thịt.

Ngụy Hợp ngồi xếp bằng trong phòng, lúc này làn da toàn thân hẳn cũng bắt đầu ở dưới huyết mạch sơn dương cường hóa, bắt đầu biến thành màu đen, có chút dài ra lông đen.

*

*

*

Từng sợi lông màu đen nhìn qua mềm mại, nhưng nếu có người sờ vào sẽ phát hiện những sợi lông đen này đều cứng cáp như thép.

Từng lớp lông đen càng dài, tầng tầng lớp lớp càng nhiều.

Bộ lông cứng rắn màu đen bao trùm toàn thân Ngụy Hợp này, giống như lúc trước hẳn nhìn thấy con sơn dương chân thú bá chủ kia.

Phải biết rằng, sơn dương đen mà vị tông sư Chân kinh kia sau khi dị hóa thành công, là bị một vị tông sư cùng với quân trận tinh nhuệ của hai trăm quân sĩ vây công, kiên trì lâu như vậy, mới bị đánh gục.

Ngụy Hợp tâm niệm vừa động, lông đen ngoài thân nhanh chóng rụng về lỗ chân lông, chỉ lưu lại làn da càng thêm thô ráp đen nhánh.

“Như vậy cũng tốt, màu da lúc trước có chút quá mức trắng trẻo. Hiện tại vừa vặn.”

Rất nhanh, nghỉ ngơi một lúc, Ngụy Hợp mới từ trong phòng đi ra, về phần người hầu kia, trước khi đi nhắc nhở hẩn vài câu, liên quan tới tình báo của hai loại bảo dược kế tiếp.

Ngụy Hợp cũng hiểu rõ.

Không dừng lại chút nào, hẩn rời khỏi phòng nhỏ, trực tiếp đi tới hai phòng nhỏ cuối cùng.

Sau khi đi vào, Ngụy Hợp thi đề liên tục cũng lười xem, trực tiếp lên tiếng từ chối.

Hai đại hòa thượng trông coi cửa ải không nói gì, chỉ có thể cho hẩn hai bình bảo dược.

Hẩn rất tự biết mình, Phật môn và quân bộ tranh nhau gay cấn đến vậy, cho dù hẩn thi thành cái gì cũng sẽ bị đối phương làm khó dễ. Cho nên cứ lãng phí thời gian ở đây, không bằng trực tiếp rời đi.

Dù sao thì hẩn cùng Mộc Thành uy, khác với những người cầu bảo còn lại.

Bọn họ là người có thể hưởng thụ tất cả mười ba dị bảo Chân Huyết.

Giống như những cầu bảo giả còn lại chung quanh, phần lớn đều là những người chỉ thu được một hoặc vài danh ngạch.

Lấy được toàn bộ mười ba dị bảo Chân huyết, có thể đem mỗi loại dùng qua một lần là rất ít.

Còn Chung Quý kia phần nộ cũng là vì vậy.

đơn đả độc lấy vài loại bảo dược, sản lượng bảo dược tương đối nhiều, bằng vào bối cảnh trong suốt, cũng không phải là không có khả năng.

Nhưng muốn lấy được toàn bộ mười ba loại bảo dược, vậy thì không cần một chút quan hệ nhân mạch.

Nhanh chóng đi ra khỏi hai căn nhà đá cuối cùng, cầm lấy bảo dược phẩm chất thấp đi ra, Ngụy Hợp liếc mắt một cái liền thấy được Mộc Thành uy đứng ở bên bờ.

Ánh mắt hai người nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn ra một vòng cảm xúc.

Khác biệt chính là, tâm tình Ngụy Hợp tương đối bình tĩnh một chút. Mà Mộc Thành uy, hiển nhiên ở trong nhà đá gặp phải chuyện tương đối buồn nôn, lúc này trong lòng vẫn còn hỏa khí.

Hắn ta vốn chỉ là tăng nhân có xuất thân nửa đường, chỉ có điều bề ngoài không tệ, lại thêm tư chất tốt, mới bị Phật môn kéo đến làm nhãn hiệu.

Nhưng bây giờ gặp phải khó khăn này, trong lòng hắn cũng nhịn không được nổi giận.

Ngụy Hợp cảm thụ được mật độ cơ bắp không ngừng tăng cường trong cơ thể, cường độ xương cốt không ngừng trở nên cứng cõi.

Không để ý tới Mộc Thành uy của hắn nữa mà xoay người đi đến chỗ công chúa Hàn Tuyên đang đứng cách đó không xa.

Hắn lại biến cường.

Lần này đến tháng lớn, có thể nói là hắn đưa ra quyết định chính xác nhất.

Chờ tới khi hai lần cường hóa kết thúc, thân thể thích ứng biến hóa, hắn có thể tiếp tục phục dụng bảo dược kế tiếp, khiến cho tiến độ chân huyết nhanh chóng tăng lên.

Ở một đỉnh núi xa xa, bên cạnh sườn núi màu đen, Lý Dung cùng hai người khác ăn mặc như võ tướng đang đứng sừng vai,

nhìn về phía xa xa vào vòng khảo nghiệm ngôi nhà đá đang cử hành.

“Dung nhi, chúng ta đầu tư tài nguyên cho Vương Huyền, sau mười ba chân huyết dị bảo, không sai biệt lắm là có thể kết thúc. Người này nội tình cùng Chân kinh ma môn không minh bạch. Còn cần tiếp tục quan sát mới phải, người phải hiểu, nếu như lựa chọn sai lầm, sẽ tạo thành hậu quả lớn bao nhiêu.”

Một nam tử áo giáp màu trắng trầm giọng nói.

Người này tóc dài hoa râm, vóc người khô ngô, cao tới ba mét, một tay ôm mũ giáp của mình, sau lưng đeo một đoản thương kim loại dài hai mét. Chính là Tổng Khánh, một trong Cửu Đại Tông Sư của quân bộ.

Tổng Khánh Đức quản lý Nguyên Quân bộ một trong Cửu Đại Bộ, đồng thời cũng là tông sư quân bộ trấn thủ Thất Tinh Lô.

Tên còn lại, mặc dù toàn thân mặc áo giáp, nhưng lại là nữ nhi.

Chẳng qua diễm lệ nóng bỏng so với Lý Dung, vị nữ nhi này thân thể nguyên soái, lại là cơ bắp tiêu chuẩn, tựa như bạo long.

Nàng khoanh tay trước ngực, chỉ còn một nửa tóc đen không mang mũ, nói đơn giản hơn, chính là bên trái đầu có tóc, bên phải không có.

Trên mặt gã tràn đầy vô số vết đao ảnh vết thương, thậm chí xé rách, xuyên qua vết thương đều có.

Người này chính là Quý Lâm Hoan, Nguyên soái của bộ lạc Thiên Lang quân, đến nơi đây, bất quá là tới ôn chuyện cùng lão tử muội Lý Dung, đồng thời cũng dự định đến xem Vương Huyền, thượng tầng quân bộ gần đây tranh luận rất lớn.

“Đây chính là thiên tài có thể bồi dưỡng nhân tinh nhiều năm của người sao?” Quý Lâm Phong đứng từ xa đánh giá Ngụy Hợp đang nói chuyện với Hàn Tuyên công chúa, nhẹ giọng hỏi.

“Dung nhi, Vương Huyền ẩn tàng rất nhiều, người làm đến mức này, có phải có chút quá mức rồi không?”

Đầu ngón tay Lý Dung vuốt mái tóc đỏ rực của mình.

“Ta cũng biết. Chỉ là hiện giờ quân bộ chúng ta còn có lựa chọn nào?”

“Sao lại không lựa chọn nhỉ, trong mấy cái cấp bậc Đại Nguyệt, Vương Huyền cũng không phải lựa chọn tốt nhất.

Hoặc là nói, ngay từ đầu hẳn đúng là lựa chọn không tồi, nhưng chuyện cho tới bây giờ, hiểm đáng ngờ càng ngày càng nhiều, tâm tư người này cũng càng ngày càng rõ ràng. Lại còn nhiều lần liên lụy trực tiếp xung đột với Phật môn. Bởi vậy thậm chí còn chết mấy cao thủ.” Quý Lâm Uyển khuyên nhủ.

“Ta thấy người này tâm tư bất định, luôn giống như đều có cảm giác kiếm được một đồng rồi bỏ chạy. Người có nghĩ tới hay không, nếu hẳn đột nhiên rời đi, đến lúc đó người sẽ tự xử ra sao?”

“Yên tâm đi, Huyền nhi không phải loại người các người nghĩ.” Lý Dung trấn định nói. “Ta tin tưởng hẳn.”

“Người đừng quá khẳng định, chín đại quân bộ, những người còn lại đã bắt đầu phê phán Vương Huyền, lúc trước bởi vì Phật môn hoài nghi mấy cao thủ kia vì Vương Huyền mà chết, cho nên liên thủ với Nguyệt Thiên nhằm vào chúng ta, dẫn đến mọi người ăn chút thiệt thòi.

Cho nên hiện giờ, chỉ có hai người chúng ta và Bích Lân ủng hộ người.

Chỉ chút người như chúng ta, phải ở phía sau cùng Phật môn ca hát đối thủ, nhưng còn xa mới đủ.” Tống Khánh bên cạnh trầm giọng nói.

“Yên tâm đi, chỉ cần diễn võ trước điện, Huyền nhi sẽ có biểu hiện, như vậy khẳng định có thể khiến cho tất cả mọi người thấy được xu thế sau này.” Lý Dung trả lời.

“Được rồi, nếu người đã kiên trì, không nói cái này nữa, Mộc Thành uy cũng tốt, Vương Huyền cũng tốt, đều phải mấy chục đến trăm năm mới có thể trưởng thành, hay là trước mắt quan tâm chuyện trước đi.

Nghe nói kế hoạch tុ cát của bệ hạ đã thành công cách đây vài ngày.” Tống Khánh Hiền nhẹ giọng nói.

“Thịch cát kế hoạch thành công!?” Lý Dung khẽ giật mình, nàng không biết kế hoạch này còn tốt, nhưng nếu nàng đã biết rồi...

“Là kế hoạch liên hợp quân trận để đối kháng quá nhiều, để nghiên cứu ra sao?” Nàng hỏi lại lần nữa.

“Đúng vậy. Quân trận mới đã có thể làm được một phần công một thể, mấy ngày trước, ta được mời tới xem lễ.

Cũng ngứa tay ném thử. Với thủ đoạn của ta, cũng chỉ đánh ngang tay với một đội ba trăm quân sĩ.”

“Không có tông sư dẫn đội chứ?” Lý Dung có chút không tin.

“Cô nói đi?”

Trong lúc nhất thời, ba người đều trầm mặc.

Theo đại thế, thời đại một người vũ lực có thể thoải mái đục xuyên quân đội, đã một đi không trở lại.

Kế hoạch Tụ Sa, đã có lực ảnh hưởng làm cho các tông sư vốn dần dần giảm xuống, ở trên tính thay thế, càng tiến thêm bị suy yếu.

“Bây giờ thế cục phát triển, tương lai, đợi đến mấy chục năm sau, tông sư rốt cuộc có ý nghĩa thế nào, còn có hay không địa vị chúng ta hôm nay, còn chưa biết được.” Tống Khánh thôn thức nói.

“Mấy chục năm sau...” Lý Dung nhìn Ngụy Hợp nơi xa, trong lúc nhất thời có chút kinh ngạc.

500

Bờ sông, Ngụy Hợp tựa hồ có chút cảm giác, đang cùng Hàn Tuyên công chúa nói chuyện phiếm, trong lòng hơi động một chút, cảm giác có người nhìn trộm mình.

Nhưng với thực lực cảnh giới lúc này của hắn, còn chưa đến mức có cảm giác nhạy cảm như vậy.

Cho nên...

Hắn vẫn tiếp tục nói lời này với Hàn Tuyên, lấy biểu hiện lúc này của hắn, cũng không có gì khác biệt so với trước.

Dù sao dựa theo logic bình thường, hiện tại hắn còn chưa có biện pháp đột phá luyện tạng, vẫn là dưới chân huyết.

Người khác cũng không biết Phá Cảnh Châu đã giúp hắn cưỡng ép đột phá bình cảnh.

Chỉ là hắn có chút buồn bực, đó chính là làm sao để kiểm tra thực lực của mình bây giờ.

“Đúng rồi, Hàn Tuyên, ngươi có biết tình huống bên phía hoàng huynh ngươi thế nào không?” Ngụy Hợp đột nhiên hỏi.

“Tôi hôm qua đuổi bắt hắn cả đêm, đáng tiếc... chỉ bắt được một ít tiểu nhân vật nanh vuốt mà thôi, thích khách sứ chân chính cũng không bắt được.” Hàn Tuyên lắc đầu thở dài.

“Quả thật đáng tiếc, nguyên bản là ngày đại hôn, lại không nghĩ xảy ra chuyện như vậy.” Ngụy Hợp gật đầu.

“Kỳ thật nếu không phải ba nhà đều là đi trước tới tham gia tiệc cưới bị hại, hoàng huynh ta cũng lười để ý tới bọn họ.” Hàn Tuyên lại nói.

“Sao lại nói vậy?”

“Tình huống cụ thể ta cũng không rõ lắm, bắt quá ba nhà ngộ hại kia, đều là kẻ ngày thường tương đương tàn bạo, gây ra rất nhiều chuyện người oán trách.” Hàn Tuyên lãnh đạm nói.

Nàng liếc mắt nhìn Ngụy Hợp, lại nói: “Ồ Đại Nguyệt, mặc dù xác thực có rất nhiều quý tộc Chân Huyết, đối với cấp dưới xem thường. Nhưng đó chỉ là cao cao tại thượng, khinh thường để ý đến việc tiếp xúc.

Nhưng ba nhà kia khác nhau, bọn họ dùng hành hạ hạ hạ tầng thường nhân làm sở thích, ở trong địa vực quản hạt của họ nhiều lần làm ra chuyện buồn nôn. Bây giờ bị ngộ hại, ta thật ra cảm thấy đều đáng đời!”

“Thật sao?” Ngụy Hợp hí mắt, như có điều suy nghĩ.

“Chính là như thế, kỳ thực, cho dù lần này bọn họ không xảy ra chuyện gì, kế tiếp hoàng huynh cũng sẽ định động thủ đối với bọn họ. Dù sao ba nhà này cũng không phải là béo bình thường.” Hàn Tuyên thuận miệng nói.

“Được rồi, Hoàng gia các người tâm tư thật phức tạp, vẫn là ta tốt, tâm tư đơn thuần, chỉ biết luyện võ, những thứ còn lại, ta không muốn để ý, cũng không am hiểu lý lẽ.” Ngụy Hợp thở dài.

“Đơn thuần? Chỉ ngươi?” Hàn Tuyên khinh thường cười: “Nữ nô trong xe ngựa kia, chơi được thoải mái không?”

Lúc trước là ai vụng trộm mang theo nhiều nữ nhân từ Giác Đấu Trường của nàng như vậy đi?

Ngụy Hợp không còn gì để nói.

Điểm ấy hẳn thật đúng là không có cách nào giải thích. Hơn nữa đám người vạn không phải cung kia cũng đã âm thầm đưa tiễn đại nguyệt rồi.

Hàn Tuyên giả bộ như lơ đãng, liếc mắt nhìn nửa người Ngụy Hợp, gương mặt xinh đẹp đỏ lên.

“Lại nói, nghe nói ngươi và Mộc Thành uy, dự định tiến hành diễn võ trước điện Vương Đô một lần?”

“Vâng, làm sao vậy?”

“Vậy ngươi phải cẩn thận đấy, đến lúc đó rất nhiều đại lão sẽ tới đó, thậm chí Phật môn bên kia còn có quốc sư mạnh hơn thiên hạ đệ nhất, cũng sẽ có mặt.” Hàn Tuyên hạ giọng.

Trong lòng Ngụy Hợp xiết chặt.

Việc này không đợi hấn bắt đầu suy nghĩ đối sách trong lòng, Hàn Tuyên lại nói thêm một câu khiến tim hấn thất lại.

“Còn có một việc, ta mấy ngày trước nghe một vị hoàng huynh đề cập tới một câu. Triều đình vì giải quyết mâu thuẫn nội bộ, dự định lấy viễn hi làm thắng bại điểm, để quân bộ cùng phật môn cùng xuất động, tiêu diệt thế lực phản kháng còn sót lại của viễn hi.

Đến lúc đó xem một bên công huân càng nhiều, tương lai ở trong quốc sự chiếm cứ một phương ngữ quyền nói chuyện càng lớn. Nghe nói còn liên lụy đến một đôi đánh cược giữa Phật Môn và Phụ Hoàng.”

Hàn Tuyên thần sắc trịnh trọng nói.

“Cho nên mới nói, quá trận, Phần Thiên quân bộ cũng có thể xuất động cao thủ, tiến về phía tông môn Chân kinh đi. Đến lúc đó Lý Dung sư tôn nhất định sẽ đi.”

“Tiêu diệt Viễn Hi sao?” Trong lòng Ngụy Hợp dâng lên cảm xúc nặng nề.

Tuy rằng hấn đã sớm nghĩ tới, vạn nhất xuất hiện tình huống bực này, nên xử trí như thế nào.

Nhưng hôm nay, khi chân chính đối mặt, hấn mới phát hiện, mình đang ở trong một tình cảnh lưỡng nan.

Dựa theo thân phận chính thức, kỳ thật hấn nên lập tức tìm cơ hội trở về phương xa, trở lại Huyền Diệu tông, mật báo.

Nhưng một khi hấn rời khỏi nơi này... đến lúc đó Lý Dung phải làm sao?

Những người như Hàn Tuyên đối xử tốt với hấn thì phải làm sao?

Cái bọn họ phải đối mặt, không hề nghi ngờ, chính là tội danh thông với nước địch.

“Việc này tại sao ta không nghe thấy phong thanh gì chứ?” Ngụy Hợp lấy lại tinh thần, hỏi ngược lại.

“Ngày ngày người ngoài trừ luyện võ chính là luyện võ, tự nhiên không nghe được tin tức gì.” Hàn Tuyên bắt đầu dĩ nhiên nói.

Nàng nhớ lại mấy ngày trước, từ chỗ nữ nhi Tử Đình Tử Lâm Quân thỉnh kinh, lấy được tin tức liên quan tới Vương Huyền.

Căn cứ phán đoán thích thú của nàng, nàng phán đoán khẩu vị Vương Huyền Nhất thuộc loại người ăn mặn không kiêng kỵ, hơn nữa tính cách cũng tuyệt không phải người chịu không nổi mê hoặc.

Cái gọi là háo mà không lướt, đây không phải là cảnh giới cao nhất trong hai tính với mình hay sao?

Cho nên, đối với vị phu quân tương lai của mình, có thể nói bây giờ có thể nói nàng càng ngày càng hài lòng.

Nói đến Tử Lâm Quân, công chúa Hàn Tuyên vuốt cằm, vóc người, chân kia, ừm... không tệ, coi như không tệ.

Nàng cảm thấy mình đã tìm được một tổ tài hoàn toàn mới.

Nếu ngay từ đầu nói nàng chỉ vì hào quang phá giới cấp thiên tài của Vương Huyền, nên nhìn hấn với cặp mắt khác xưa.

Như vậy hiện tại, nàng càng ngày càng cảm thấy, có một tên Phò mã tương lai như Vương Huyền, là chuyện không tồi.

Ít nhất hiện tại nàng ở trong cung, gặp phải các huynh đệ tỷ muội khác, nội thị trong cung đình, thái độ của nàng đối với nàng cũng không giống trước kia.

Trước kia nàng chỉ là công chúa có vị trí trung tâm, không có gì đáng chú ý, hiện giờ, cho dù là ai cũng sẽ vì tương lai của Vương Huyền, nên nàng cũng rất coi trọng nàng.

Hàn Tuyên thật ra cũng biết, hôn nhân của mình nhất định không thể nào do chính mình quyết định, cho nên, gặp một người thích hợp như Vương Huyền, đó cũng là vận may lớn nhất đối với nàng.

“Được rồi, không nói chuyện này nữa, người mới thông qua khảo hạch, có muốn cùng nhau thả lỏng một chút không, ta hẹn Tử Lâm Quân và hai khuê mật của nàng, cộng thêm một sứ giả hộ hoa của người, cùng ra ngoài chơi một chút?”

Người cũng hiểu được, vóc người của Tử Lâm Quân, tính tình mềm dẻo thật tốt... “

Ở chung lâu ngày, nàng cũng dần dần bại lộ bản chất, dáng vẻ của một lão Tư Cơ.

“...” Nguyên bản tâm tình Ngụy Hợp nặng nề, lập tức bị nàng làm cho loạn.” Người mỗi ngày đều rảnh rỗi như vậy sao?”

“Cũng không phải sao? Ta lại không thích tu luyện, thời gian còn lại vốn không phải học, chính là nhàm chán thu thập đồ vật, nhìn tranh đấu, hôm nay cơ bản cùng người xác định thời gian, ngay cả thời gian học tập cũng không có việc gì làm.” Hàn Tuyên công chúa cười đến hoàn thành hai đường cong.

Nàng bắt đầu thao thao bất tuyệt nói tới cuộc sống hiện nay tốt đẹp ra sao.

Bởi vì sắp được chỉ hôn, tất cả huynh đệ tỷ muội đều không tự giác nhường đường cho nàng.

Nàng có thể nói là muốn cái gì thì có cái đó, chỉ cần không yêu cầu quá mức đều có thể lấy được.

“Ta nói cho người nghe, mấy ngày trước, ta và Tử Lâm Quân, còn có huyền bí trong cơ thể nàng - Khuê Mật nghiên cứu, thật sự có thu hoạch lớn, thì ra những thứ trước đây ta vẽ, đều có sai lệch...”

Hàn Tuyên nói xong, bắt đầu có chút mất hình, biểu lộ dần dần mất khống chế.

Phốc.

Ngụy Hợp một tay che cái miệng nhỏ nhắn của nàng lại, ngăn nàng nói tiếp.

“A!?” Hàn Tuyên mở trừng hai mắt, không giải thích được nhìn về phía Ngụy Hợp.

Nàng ra hiệu cho nàng nhìn về phía sau một chút.

Toàn thân Hàn Tuyên run lên, chậm rãi quay đầu lại.

Lý Dung mặt mày khó coi đứng ở phía sau, ánh mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm Hàn Tuyên...

Một lát sau...

Ngụy Hợp đưa mắt nhìn vị sư tôn Lý Dung nắm lấy lỗ tai Hàn Tuyên công chúa rời khỏi, bản thân cũng nhanh chóng về tới phòng ngủ Thất Tinh lâu nghỉ ngơi.

Còn có hai loại bảo dược cuối cùng, hắn cũng cần có thời gian để thích ứng.

Hơn nữa, những thứ lấy được ở Hàn Tuyên, tin tức về việc đại nguyệt sắp xuất chinh, cũng không biết có phải thật hay không.

Hắn còn cần kiểm tra thêm.

Mang theo tâm tư trùng trùng, Ngụy Hợp thích ứng được sự cường hóa của thân thể, ở Thất Tinh lâu đợi tròn bảy ngày.

Xác định thân thể đã dần dần thích ứng cường hóa, hắn mới lại ăn vào hai bình bảo dược còn lại một hơi.

vững vàng thoi động cảnh giới Chân Huyết lên trình độ trung kỳ.

Sau khi đã bước vào cảnh giới Chân Huyết, lực lượng bản thân Ngụy Hợp cũng đang không ngừng tăng lên.

Vốn hắn đã đạt đến hai mươi lăm vạn cân sức mạnh cơ bản, bây giờ sau khi bước vào chân huyết, mỗi ngày đều có lực lượng lực tục tăng lên.

Ngụy Hợp thông qua tỉ lệ khảo thí, theo tỉ lệ tính ra được khí lực của mình bây giờ.

Cơ bản đã đạt tới trình độ mỗi ngày tăng trưởng một vạn cân.

Càng khiến hắn kinh ngạc hơn là lượng thức ăn của mình không tăng lên bao nhiêu, ngược lại còn giảm bớt không ít.

Tựa hồ chân huyết cùng chân kinh đồng thời bước vào cảnh giới chân nhân, sinh ra biến chất xiềng xích nào đó.

Đảo mắt, đã đến ngày thứ tám hắn lưu lại Thất Tinh lâu.

Cuối cùng khí lực cũng bị đình trệ.

Mỗi ngày Ngụy Hợp trừ tập võ, đó là nhàn rỗi liên lạc với công chúa Hàn Tuyên, đương nhiên, liên lạc tình cảm là giả,

tìm hiểu tin tức là thật.

Con đường của Hàn Tuyên hơn xa Ngụy Hợp, cộng thêm năng lực sự nghiệp của mình, mỗi ngày đều phải đi khắp nơi tìm kiếm tài nguyên, quan sát người khác.

Vì vậy tình báo lấy được cũng không ít.

Ngụy Hợp cũng dò xét nhiều phương, giờ mới biết, Hàn Tuyên công chúa ban đầu cũng không phải là một lão ty cơ đơn giản.

Sau lưng cô còn một sợi xích sản xuất Xuân Cung đồ, một đoàn đội hoàn chỉnh phục vụ cho cô.

Cũng may nàng đội ngũ đều là nữ tính. Điều này cũng làm cho nội tâm Ngụy Hợp hơi chút yên tâm.

Lý tưởng của công chúa này chính là phát dương lý tưởng về sự nghiệp của bản thân, khiến cả thế giới trở nên tình yêu.

Ngụy Hợp không thể nào hiểu được lý tưởng này rốt cuộc là chui ra từ đất đai nào.

Nhưng điều này không làm chậm trễ việc hấn lấy được không ít tin tức hữu dụng từ Hàn Tuyên.

Sau khi theo Lý Dung nơi đó, cũng đã xác minh có thể đi viễn chinh hi vọng tình báo.

Ngụy Hợp suy nghĩ một hồi lâu, hấn có thể cứ như vậy rời đi, nhưng sau khi rời khỏi, Lý Dung phải làm sao bây giờ? Hàn Tuyên làm sao bây giờ?

Mà cứ thế không làm gì, nếu sau đó hai sư tôn gặp nhau...

Ngụy Hợp phát hiện, hai vị sư tôn bất luận vị nào gặp chuyện không may, đều là việc mà hấn không thể chấp nhận.

“Người đang suy nghĩ gì vậy?” Giọng nói của Hàn Tuyên kéo Ngụy Hợp từ trong suy tư ra ngoài.

“Không có gì.” Ngụy Hợp kỳ thật đã có ý định.

Vì kế hoạch hôm nay, biện pháp duy nhất chính là kéo dài thời gian, để Nguyên Đô Tử và Lý Dung căn bản không chạm mặt nhau, như vậy là tốt nhất.

Tốt nhất là phá đi hành động viễn chinh lần này, nếu có thể kéo dài hành động vô hạn, chờ hấn tìm được trái tim cuối cùng của Tam Tâm quyết, sau đó đặt chân lên cảnh giới cao hơn tông sư, đến lúc đó, hấn sẽ đạt được quyền lực và thế lực lớn hơn, cũng càng có thể ảnh hưởng toàn bộ đại nguyệt...

Nghĩ đến đây, Ngụy Hợp chợt phát hiện.

Hấn ta đã lún sâu vào bùn đất rồi...

Cho đến bây giờ, nguyên lai hấn đã không có biện pháp rời khỏi đại nguyệt.

Nếu như không nghĩ tới hai vị sư tôn chém giết lẫn nhau, chết trong tay đối phương. Vậy biện pháp tốt nhất chính là có hy vọng nhất.

Cho dù hấn là Ngụy Hợp, chiếm cứ lực ảnh hưởng cực lớn ở Đại Nguyệt, từ đó vĩnh viễn chống đối Đại Nguyệt và Huyền Diệu tông.

“Chuyện ngươi muốn ta hỗ trợ, ta đã tới tay.” Công chúa Hàn Tuyên hạ giọng, lặng lẽ lại gần nói.

“Hả? Nói nghe thử?” Ngụy Hợp trong lòng khẽ động, cong ngón tay búng ra, mở ra tinh trận ngăn cách trên bàn sách cách gian phòng cách đó không xa, để tránh thanh âm bị truyền ra ngoài.

Giọng nói của Vu Tâm lúc trước truyền ra đã khiến hấn cảnh giác.

Vì vậy hấn chuẩn bị một tinh trận chuyên ngăn cách âm thanh nội bộ truyền ra ngoài.

Dù sao tinh thạch hiện tại của hấn cũng đủ nhiều.

Hàn Tuyên ưỡn ngực, mang theo vẻ thần bí nhìn trái nhìn phải một chút, sau đó khẽ hát váy lên, từ sườn lấy xuống một quyển sách bị buộc lại.

“Đây là thứ ngươi muốn, đồ hình đại nguyệt chân thú!”

Ngụy Hợp tranh thủ thời gian đưa tay tiếp nhận, gã đã tính toán, lúc hoàn toàn thu hoạch tất cả dị bảo bảo được, lập tức thu thập viên trái tim cuối cùng.

Có Phá Cảnh châu ở đây, Tam Tâm quyết là môn thượng cổ tà công này, đối với hắn mà nói không hề khó khăn.

Hắn nhất định phải tối đa hóa lợi dụng ưu thế của mình, gia tốc đuổi theo, mau chóng đạt tới chiến lực tông sư.

Tuy rằng hắn tự nhận, lực lượng của bản thân hiện tại đã không kém gì Tông sư.

Nhưng trong lòng vẫn có chút chột dạ.

Mà bản đồ này trước mắt chính là nơi hắn dùng để chuẩn bị phương pháp thu thập trái tim chân thú có tốc độ nhanh nhất.

Thu thập tinh bào của Đại Nguyệt so với Huyền Diệu Tông thì mạnh hơn nhiều.

501

Viễn Hi, Huyền Diệu tông.

Trên sườn núi đen, Nguyên Đô Tử nhìn ra xa biển mây, cùng với hải dương biển mây phía xa, trong lòng mê loạn như ma.

An Sa Lục đã cứu trở về, nhưng loại độc này đã xâm nhập vào cốt tủy, căn bản không cách nào loại trừ, chỉ có thể liên tục không ngừng truyền vào thật khí càng ngày càng nhiều.

Hôm nay chính là ba vị tổ sư khác của nàng và Huyền Diệu tông, cùng nhau thay phiên đưa vào, treo mạng cho An Sa Lục.

Chính vì vậy, kế hoạch nàng an bài lúc trước vẫn không có thời gian và tinh lực tiến hành.

Mà vào lúc này, từ bên kia Đại Nguyệt truyền đến tình báo, càng làm cho trong lòng nàng sinh ra một tia ý thức nguy cơ.

Cơ bản có thể suy ra được, cô gái giống như An Sa Lục này chính là ám bài mà Đại Nguyệt đã an bài tới.

Chính là vì suy yếu liên lụy đến tông sư tối cao Huyền Diệu Tông của nàng.

Thế nhưng...

“Còn ở chỗ này làm gì?” Yên Vô Tử ở phía sau bưng một bình rượu, loạng chà hiện thân ra.

“Là Đại Nguyệt bên kia, lại tới phiên toái.” Nguyên Đô Tử thờ dãi: “Đúng rồi, ở chỗ kia vui vẻ, tình huống thế nào rồi?”

“Đã đột phá đến cực hạn của toàn bộ rồi. Thật sự rất nhanh ah... Không nghĩ tới bên kia triều tịch cấp cho thứ tốt, thật đúng là không ít.” Yên Vô Tử nói tới đây cũng có chút cảm thán.

“Đáng tiếc, không thể đột phá cực hạn tư chất. Nếu không lấy lực lượng thực chiến Ngụy Hợp đột phá càng cao, tương lai chưa chắc sẽ kém hơn so với vui vẻ.”

Sự vui vẻ trong miệng Nguyên Đô Tử chính là Thái Mạnh hoan.

Hiện tại Huyền Diệu tông đã âm thầm hợp tác cùng Triều tịch, bắt đầu các loại thí nghiệm đối lập cấm kỵ, vì chính là muốn nhanh chóng đuổi theo Đại Nguyệt đã ngày mới nguyệt dị.

“Nói đến Ngụy Hợp, hắn còn chưa nói khi nào trở về?” Yên Vô Tử hỏi.

“Không có, bất quá... Hắn ở Đại Nguyệt, hình như so với ở Huyền Diệu Tông còn tốt hơn nơi này nhiều...” Nguyên Đô Tử nói tới Ngụy Hợp, thần sắc cũng có chút bất đắc dĩ.

“Vậy thật đúng là... nơi sinh sai rồi.” Yên Vô Tử cười nói: “Ngươi đã nghĩ ra biện pháp tốt chưa?”

“Có biện pháp, chỉ xem như kế hoãn binh.” Nguyên Đô Tử thản nhiên nói.

“Ý ngươi là phong ấn?”

“Không sai, bỏ An Sa Lục vào đi, sau đó phong ấn trùng điệp, đảm bảo đặc thù cơ bản sinh lý của nó, lại đặt trong hàn băng, chờ đợi mười mấy năm, có lẽ ngày sau sẽ có phương pháp cứu sống.” Nguyên Đô trả lời.

“Được rồi, không nói chuyện này nữa, ta vừa mới nhận được tin tức, kế hoạch Tụ sa thành công, cao thủ hàng đầu bên kia Đại Nguyệt đều cảm thấy uy hiếp.

Hiện tại Đại Nguyệt đầy mâu thuẫn, kế hoạch Tụ Sa có xung kích cực lớn đối với cao thủ võ đạo, có lẽ sẽ xảy ra chút chuyện...” Yên Vô Tử cười nói.

“Đáng tiếc...” Nguyên Đô thở dài.

Đáng tiếc, cô không đi được.

Nếu không phối hợp với ám tử bên trong Đại Nguyệt ngày nay, nói không chừng, nàng còn có thể âm thầm suy yếu một phần lực lượng của Đại Nguyệt.

Cảm thụ được chân khí trong cơ thể dần dần ít đi một chút, Nguyên Đô Tử không nói gì nữa.

Cô biết tiếp tục làm như vậy, kết quả sẽ xuất hiện mức độ khó khăn nhất.

Nhìn hải dương xa xa, nàng trầm mặc thật lâu.

Nhưng cuối cùng vẫn là, chậm rãi hạ quyết tâm.

Kế tiếp, có lẽ thật sự chỉ có thể hợp tác cùng triều tịch, thử đi con đường cuối cùng rồi.

Kế hoạch tុ cát của đại nguyệt, đã dần dần làm yếu bớt ảnh hưởng của chủ ý anh hùng.

Thê loại, ở trong chiến tranh tương lai có thể tạo thành lực phá hoại, càng ngày càng yếu.

Dưới bối cảnh như vậy, toàn thể kém xa đại nguyệt, chỉ dựa vào chính mình chèo chống Huyền Diệu tông, nếu vẫn như cũ bất động, sớm muộn gì cũng sẽ bị chôn vùi trong dòng lũ thời đại.

Mà có thể suy ra được là bên trong thán lớn, các tông sư mặc kệ Phật môn hay là quân bộ, đại bộ phận mọi người đều bài xích kế hoạch tុ cát.

*

*

*

Đại nguyệt hôm nay giống như một đồng lửa tùy thời có thể bị đốt nổ.

Một khi không cẩn thận sẽ bị kích nổ, đến mức thân thể tan nát không còn.

Ngụy Hợp lấy được đồ giám, cẩn thận lật xem hồi lâu.

Cuối cùng cũng khóa chặt được một loại thú có tính chất tốt nhất - mật vân thú.

Mật Vân thú giống như trưởng thành thể, khí lực tại cảnh giới Kim Thân cảnh giới, ngẫu nhiên sẽ có yếu bớt thần lực cảnh giới.

Loại chân thú này, tốc độ cực nhanh, lúc di chuyển tự nhiên sẽ mang ra mây mù trắng nhàn nhạt.

Cho nên tên như ý nghĩa, được gọi là mật vân thú.

Ngụy Hợp lần nữa phục dụng hai bình bảo dược, thúc đẩy chân huyết đến Chân Huyết trung kỳ.

Sau đó, hắn cảm thấy thân thể mình tạm thời cần tiêu hóa thích ứng một chút, không dám dùng bảo dược trong thời gian ngắn nữa.

Trong tay hắn còn có hai loại bảo dược phẩm chất cao lúc trước hắn chưa ăn, theo thứ tự là Thất Tinh Mô Thảo và Thiên Âm Cúc.

Nhưng việc này phải chờ thêm một thời gian ngắn mới có thể ăn.

Mà sau khi biết được Ngụy Hợp được, lão sư Lý Dung, cũng lần nữa dẫn hắn rời khỏi Vinh Dương thành, thoát ly khỏi vòng xoáy lông gà.

Đến nơi cần đến cuối cùng - Vương Đô.

Từ Vinh Dương thành đến Vương Đô, khoảng giữa cũng không có quá nhiều khoảng cách, dùng tốc độ của Ngụy Hợp và Lý Dung, chỉ cần một giờ là có thể đến.

Nhưng để chuẩn bị tốt những thứ còn lại.

Lý Dung mang theo Ngụy Hợp, ước chừng đi mười hai ngày, chậm rãi khoan thai, một đường du sơn ngoạn thủy, mới đến Vương đô.

Mà trong khoảng thời gian này.

Ngụy Hợp cũng thành công đem hai loại bảo dược cuối cùng ăn hết từng cái một.

Cảnh giới Chân Huyết của hắn đang trong giai đoạn cuối cùng, nhanh chóng biến hóa, phát triển về phía sau.

Hơn nữa cấp độ huyết mạch của Ngụy Hợp còn ở cảnh giới võ đạo bên này, còn chịu ảnh hưởng của chân kinh hỗ trợ lẫn nhau.

Mà bị cảnh giới võ đạo ảnh hưởng, các phương diện còn lại của Ngụy Hợp, phòng ngự, tốc độ, tự lực tự lãnh, đều dưới tác

dụng của huyết mạch, không ngừng tăng lên.

Hai phần bảo dược một ăn xong, lúc đến Vương Đô, Ngụy Hợp đã từ Chân Huyết trung kỳ vượt qua Chân Huyết hậu kỳ, đạt đến cực hạn viên mãn.

Hôm nay đợi đến khi phá cảnh châu đến giờ, sau khi tự động khôi phục có thể trực tiếp phá vỡ chân huyết, bước vào cảnh giới tiếp theo.

Mà thời gian bổ sung hạt châu phá cảnh là ba tháng.

Ô ~ ~!!

Tiếng kèn du dương cổ xưa từ phía chân trời bay tới.

Trên quan đạo của Đại Nguyệt Vương, hai bóng người áo đen đột ngột xuất hiện ở một bên con đường, nhìn xa xa chỉ còn lại một tòa thành trì khổng lồ không đến một cây số.

Dưới ánh mặt trời chạng vạng tối, Vương Đô liếc nhìn qua, tất cả đều là quần thể kiến trúc rậm rạp chằng chịt, căn bản không nhìn thấy giới hạn.

Kiến trúc chủ yếu lấy màu xám làm chủ, rìa mái hiên, phần lớn đều điêu khắc hoặc đơn giản, hoặc là trang trí động vật phức tạp.

Quanh thành trì bao vây một vòng lớn tường thành màu xám.

Nhưng tường thành không cao, trong không khí mơ hồ có cảm giác tóc gáy dựng đứng.

Dường như có một nơi nào đó phóng ra, bao trùm tất cả khu vực chung quanh, khiến người ta không thể trốn tránh.

Ngụy Hợp xa xa nhìn Vương Đô. Trong tầm mắt, tất cả góc độ chỉ có thể nhìn thấy thành trì này.

“Nơi này chính là Vương Đô, thành thị khổng lồ nhân khẩu hơn sáu trăm vạn... Đồng thời cũng nắm giữ rất nhiều thành phố lớn ở tháng Đại Nhật Phụ Thành.”

Lý Dung đứng một bên, mang theo vẻ tự hào nhìn Vương Đô, tâm tình phức tạp nói.

Nàng đã từng ở đây, cũng đã sống chung với lão sư mười năm thứ hai.

“Rất nhiều người, sinh sống ở chỗ này vài năm, nhiều nhất đều chỉ đi dạo quanh khu vực mình ở, đối với tòa thành này, đại bộ phận người có lẽ cả đời, cũng chỉ là hiểu biết non nửa.”

Lý Dung dẫn đầu đi trước.

Ngụy Hợp đi theo phía sau.

“Lão sư, chúng ta phải làm gì bây giờ?”

“Đương nhiên là tìm chỗ ở trước, sau đó lại thông qua khảo nghiệm, thu hoạch bảo dược cuối cùng.” Lý Dung cười nói.

“Vậy chúng ta ở nơi nào?” Ngụy Hợp lại hỏi.

“Yên tâm, nơi này chính là có một tử muội tốt của vi sư.”

Hai người nhanh chóng tiếp cận cửa thành.

Xa xa nhìn lại, Vương Đô thành tựa hồ rất gần, trên thực tế bọn họ lấy tốc độ người bình thường chạy đi, cũng mất hơn nửa giờ, mới đến cửa thành.

Hai bên đường đi thông đến cửa thành cũng xây một ít lầu các trạch viện thừa thớt.

Thậm chí còn xây dựng thạch bảo, thoạt nhìn cùng một huyện thành nhỏ không khác nhau bao nhiêu.

Dòng người cũng từ hi hữu tới dày đặc, rồi lại tới phi thường náo nhiệt, tiếng người huyên náo.

Lý Dung thuận thực mang theo Ngụy Hợp, rất nhanh đưa ra lệnh bài quân bộ, sau đó kéo Ngụy Hợp vào trong biển người mênh mê.

Ngụy Hợp liếc mắt nhìn qua, toàn bộ phố chợ phía sau cửa thành đều là đầu người.

Cao lùn, béo gầy, các loại phục sức, các loại phong cách.

Thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy võ giả có chút đặc thù nửa dị hóa.

Sạp hàng nhỏ ven đường, người bán hàng rong gánh hàng rong tầng tầng lớp lớp.

Các loại tiếng gầm gừ âm ỉ, giống như một loại âm nhạc hỗn tạp nào đó, không ngừng kích thích thần kinh của hắn.

Đương đương đương đương đương.

Xa xa trên một lôi đài, truyền đến từng trận tiếng chiêng.

Triệu Binh Quân kỳ to như tấm chắn, lay động theo làn gió.

Từng đội người trẻ tuổi xếp hàng đăng ký tại chỗ trung binh. Bên cạnh có các cô nương phu nhân đi ngang qua, thỉnh thoảng dừng chân quan sát.

Thậm chí còn có đám sai vặt của các phủ đệ lớn, vẫn thủ hộ ở phụ cận, chờ người nào tư chất huyết mạch tốt nhất, trực tiếp tiến lên cướp người.

Tư chất hàng đầu, khẳng định không cướp được, nhưng tư chất trung thượng, cũng có không ít người cảm thấy hứng thú.

Những hạ nhân nhà giàu, quan lại trung đẳng này, từng người mắt tỏa lục quang, tùy thời đều nhìn chăm chăm vào từng người trẻ tuổi đi ra từ chỗ trung binh.

Ngụy Hợp dưới Lý Dung dẫn dắt, tựa như hai người đi đường bình thường, rất nhanh đi ngang qua nơi này.

“Đi ra rồi, là song thượng tư chất huyết mạch a!!”

Chợt có người gọi nhỏ.

Lúc này một nữ tử trẻ tuổi, thần sắc nghiêm nghị đi ra khỏi phòng kiểm tra, không đợi thần sắc ngạo nghễ của nàng duy trì được bao lâu, một đám đàn bà đang cầm quyển sách lựa chung quanh liền đánh tới.

Không phải nói cho bà ta, mà là mời bà ta gia nhập nhà mình, thu làm nghĩa nữ, đồng ý toàn lực bồi dưỡng.

Thấy một màn như vậy, Ngụy Hợp phảng phất thấy được chính mình lúc trước.

Lý Dung ở phía trước quay đầu lại nhìn thấy, cũng chỉ cười cười, không có nhiều lời.

Một lát sau.

Hai người ngồi trên một chiếc xe ngựa, ngồi trên xe xóc nảy nửa giờ, rốt cuộc tới một phố có chút thanh tịnh.

Hai người vừa mới đánh xe, bên đường liền có mấy nữ bộc cao to, tiến lên hành lễ.

“Chúng ta phụng mệnh chủ nhân đến tiếp đón hai vị đại nhân.”

Lý Dung tựa hồ cũng không ngạc nhiên, mang theo Ngụy Hợp xuống xe, theo những nữ bộc này, dọc theo đường nhỏ đi một đoạn ngắn, rốt cuộc đến một tòa đại viện không lớn lắm.

“Trước tiên cho người một câu.” Lý Dung đứng ở trước cửa, thấp giọng hướng Ngụy Hợp đạo. “Một hồi nhìn thấy người, nhớ giữ quy củ. Nếu nhện không được, mau nói với ta, nếu không sẽ gặp phiền toái.”

“?” Ngụy Hợp vẻ mặt khó hiểu, không biết lão sư nói lời này là có ý gì.

Bất quá nếu Lý Dung đã nói lời này, hẳn cũng đem sự cảnh giác nhanh chóng tăng lên.

Hai người ở dưới sự dẫn đường của nữ bộc, rất nhanh tiến vào sân, xuyên qua hai cửa hiên.

Rốt cục, ở tiểu viện giả sơn tinh xảo, hẳn nhìn thấy một người chưa từng thấy mặt Ngụy Hợp.

Đó là một nữ nhân.

Hơn nữa là một nữ nhân xinh đẹp nhất mà Ngụy Hợp từng gặp.

Nàng vũ mị, mềm mại như nước như ảo, da thịt trắng như tuyết, mỹ nhân như vẽ. Dường như tất cả linh khí trong thiên hạ đều tụ tập trên người nữ nhân trước mắt này.

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, Ngụy Hợp rất khó tưởng tượng, trên một người tại sao lại có nhiều loại khí chất hoàn toàn khác nhau như vậy.

502

“!?!?”

Sư phụ nhà mình Lý Dung, hẳn là đẹp hơn người, nhưng so với người trước mắt này, rõ ràng thiếu đi một phần mịn hoặc, mạnh mẽ hơn.

Đột nhiên hắn cắn đầu lưỡi một cái, Ngụy Hợp mạnh mẽ tỉnh táo lại, dời ánh mắt khỏi nữ tử trước mắt, nhìn về phía hòn non bộ duy nhất trong viện tử.

“Định lực thật là không tệ.” Cô gái kia nhẹ giọng khen.” Cứ như vậy, đem hàn tuyền giao cho hắn, ta cũng có thể yên tâm.”

Ngụy Hợp sững sờ, nhanh chóng phản ứng lại, nữ tử trước mắt này...

Chẳng lẽ?

Sư tôn Lý Dung bên cạnh lại nhìn ra suy đoán của Ngụy Hợp, cười phá tan.

“Giống như người dự đoán, vị trước mặt người chính là đương kim Đại Nguyệt hoàng hậu điện hạ. Nghe đồn đệ nhất mỹ nhân của Đại Nguyệt lệnh Trọng Yên.”

Ánh mắt Ngụy Hợp không khỏi chuyển một cái, lần nữa trở lại trên thân nữ tử kia.

Lúc này hắn mới kịp phản ứng, nữ tử này mặc dù chỉ là một thân trắng xanh đơn giản, nhưng mép váy dài còn có hoa văn phượng hoàng gia tinh xảo lẫn nhụy.

Trên vành tai còn mang theo đỉnh tai màu ám kim tinh xảo.

Chỉ là, bất luận nhìn thế nào, Ngụy Hợp đều không tưởng tượng ra, thiếu nữ trẻ tuổi trước mắt này nhìn qua nhiều lắm chỉ mười chín mười hai tuổi Mị Hoạch, lại là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân mấy chục năm trước làm Trọng Yên.

Mặc dù nàng không phải là mẹ đẻ của Hàn Tuyền, nhưng làm mẫu nghi thiên hạ cho hoàng hậu, tất cả hoàng tử hoàng nữ, đều phải lấy danh nghĩa mẫu hậu vấn an nàng.

Cho nên vừa rồi, cách nói của vị lệnh hoàng hậu này cũng không sai.

Nàng thật sự có tư cách hỏi hôn ước của Hàn Tuyên.

“Hạ quan bái kiến Hoàng hậu điện hạ!” Ngụy Hợp nhất thời hậu tri hậu giác, vội vàng tiến lên hành lễ vãn an.

“Miễn lễ.” Lệnh Trọng Yên cũng không ra vẻ gì, giống như những quý nữ bình thường, từ trên xuống dưới, tò mò quan sát tỉ mỉ Ngụy Hợp.

“Lại nói tiếp, ta cũng rất tò mò, tính cách rút cuộc là dạng gì, có thể dung nạp cái tính tình cổ quái như hàn tuyên, vốn nghĩ là loại ăn chơi gì đó. Hiện tại xem ra, so với suy nghĩ của bản cung còn kém rất xa.”

Nàng nhìn Lý Dung một bên chớp chớp mắt, hơi lộ ra nụ cười xinh đẹp, đi lên phía trước.

“Dung nhi, con đã lâu không tới thăm ta.” Nàng nắm lấy tay Lý Dung.

“Lần trước rõ ràng đã nói, một tháng liền tới thăm ta, hôm nay vì đệ tử như ngươi, hứa hẹn chuyện tốt đều sẽ quên. Thật không giống nói đùa!”

Nữ tử tóc dài tới eo, khuôn mặt trắng nõn, thanh thuần Sở, nhưng lại xen lẫn một đặc tính nào đó có thể làm cho nam nhân tâm hỏa thiêu đốt.

Nếu là nam tử bình thường, thậm chí là nam võ giả, hoặc là vừa mới gặp mặt, vừa vào cửa, sẽ thất thần bị đối phương hấp dẫn.

Ngay cả Ngụy Hợp, cũng mới vừa gặp mặt, liền cảm giác nữ tử trước mắt phảng phất yêu linh trong thần thoại, đẹp đến kinh tâm động phách, nhất cử nhất động phảng phất đều có thể gọi lên dục vọng bảo hộ nam giới cùng nguyên thủy.

Nhưng ngay lúc này.

Chân huyết chân kinh của hắn liên kết với nhau, sinh ra cảm giác thay đổi về chất, lại vi diệu xuất hiện biến hóa đặc thù.

Loại biến hóa này, làm cho Ngụy Hợp nhanh chóng từ trong mê muội mỹ sắc của nữ tử này, tỉnh táo lại.

Đương nhiên điều này cũng liên quan đến việc hắn vốn không phải là một người xinh đẹp.

Bất quá, loại biến hóa đặc thù kia, cũng thật sự trợ giúp không nhỏ cho hắn.

Hắn nhạy cảm cảm giác được, trong sân này tựa hồ có đồ vật gì đó, khác hoàn cảnh bên ngoài.

Hắn cảm nhận được mật độ nhỏ bé của hạt cơ bản bên ngoài cơ thể, cảm nhận được sự khác biệt.

“A Yên, đừng trêu đùa đệ tử của ta.” Lúc này thanh âm Lý Dung mới từ bên tai Ngụy Hợp vang lên.

Thần sắc Ngụy Hợp nhoáng một cái, trong nháy mắt mới phản ứng kịp, một loạt ý niệm trong đầu, rõ ràng đều là bước vào viện tử ngăn ngừa vài chục giây.

Chỉ ngăn ngừa mười mấy giây này, lại để cho hắn cảm giác chính mình, phỏng phát qua hơn mười phút đồng dạng.

“Đùa giỡn cái gì, ta chưa từng trêu đùa qua bất luận kẻ nào. Nếu định lực hắn không đủ, xấu mặt, đó cũng là chuyện của chính hắn, không trách được ta.” Lệnh Hoàng Hậu khẽ cười trả lời.

Ngụy Hợp lần nữa giật mình một cái, từ trong hoảng hốt lấy lại tinh thần.

Phôi hợp những hạt cơ bản đặc thù, còn có chỗ quỷ dị của vị Hoàng Hậu trước mắt này.

Hắn mơ hồ cảm giác có chút không đúng.

Vị lệnh hoàng hậu trước mắt, chẳng lẽ...

“Chính là giống như người nghĩ.” Lý Dung ở bên cạnh cười nói, “Thực lực A Yên còn mạnh hơn ta một chút.”

“?!” Ngụy Hợp lại lần nữa kinh ngạc.

“Kỳ thật ban đầu được định ra có mười vị nguyên soái, chẳng qua vì A Yên thành hoàng hậu, cho nên liền thiếu một vị, chỉ

có chín người.” Lý Dung giải thích.

“Cho nên người mang tên đệ tử này tới đây chỉ là để cho ta xem?” Lệnh Trọng Yên nghi ngờ nói.

“Đương nhiên là không. Lấy quan hệ giữa ta và người, không cho lễ gặp mặt cho đệ tử ta, nói đi là được?” Lý Dung cười nói.

“Lễ gặp mặt sao? A...” Lệnh Trọng Yên suy nghĩ một chút, bỗng nhiên lấy hộp gỗ to bằng bàn tay từ trong tay áo ra.

“Đây là Hàn Thu đan, có tác dụng với tất cả các võ giả từ Kim Thân trở xuống, có thể cố thân củng thể, bổ sung khí huyết, người có thể dùng vào lúc khẩn cấp.”

Ngụy Hợp vội vàng tiến lên tiếp nhận.

Đồ vật bực này, nếu là Hoàng Hậu ban tặng, thì tuyệt đối không thể là rác rưởi.

“Đa tạ điện hạ ban thưởng.”

“Không khách khí, về sau rất nhanh liền là người một nhà.” Lệnh Hoàng hậu mỉm cười nói.

“Tốt rồi, Huyền nhi, người lui xuống trước đi, ta và sư tôn người nói ra suy nghĩ của mình.”

“Vâng.”

Ngụy Hợp nghe vậy, cũng thở phào nhẹ nhõm, dưới thị nữ dẫn đường, ly khai khu vực này.

Vị lệnh hoàng hậu kia, quả thực có chút tà môn.

Rõ ràng hắn không có ý nghĩ phương diện kia, nhưng ở bên người vị Hoàng Hậu kia, hắn luôn sẽ mất tự nhiên mà dâng lên một chút suy nghĩ.

Rời tiểu viện giả sơn, Ngụy Hợp chậm rãi bình phục chính mình, theo thị nữ một mực đi đến các gian phòng còn lại.

Xuyên qua mấy hành lang gấp khúc.

Rất nhanh, đường đi của hắn liền bị hai tên gia hỏa có chút quen mắt chặn lại.

“Không nghĩ tới, không nghĩ tới ta nhanh như vậy đã tìm tới nơi này?” Người tới cười lạnh nói, chính là Ngụy Hợp trước đó đã gặp qua một lần chung cảnh.

Mà người đứng bên cạnh y rõ ràng là một cao thủ khác, không còn là lão đầu tóc trắng như trước nữa.

Mà là nam tử trung niên dáng người khô gầy.

“Ngược lại không nghĩ tới, sẽ ở chỗ này nhìn thấy ngươi.”
Chung Quỳ cười lạnh, nhìn vài tên thị nữ vừa vãn của Ngụy, đột nhiên nhãn châu xoay động.

“Ngươi vào bằng cách nào?”

“Nơi này há lại là nơi mà chó con mèo cũng có thể ra vào?
Nhất định là ngươi tự tiện xông vào nơi đây, Vương thúc, bắt hắn lại cho ta!!”

Hắn ta nhấc tay lên, chỉ về hướng Ngụy Hợp.

Không đợi những người còn lại lên tiếng, hai mắt nam tử cường tráng bên cạnh Chung Quỳ trợn lên, hai chân bỗng nhiên bành trướng biến lớn, âm vang đập nát phiến đá trên mặt đất, một trảo chộp tới mặt Ngụy Hợp.

Phù!!

Một kích này mang theo âm thanh gió rừng rục, trong nháy mắt phát ra tiếng rít, âm vang chụp vào Ngụy Hợp.

Người này lại là một vị cao thủ Bồ Tát cảnh, cũng tức là cao thủ cấp toàn bộ.

Có thể khiến một vị Bồ Tát cận thân bảo vệ, cấp độ này...

Trong nháy mắt, trong đầu Ngụy Hợp hiện lên rất nhiều ý niệm. Bỗng nhiên trong lòng hắn có quyết định nào đó.

Bành!!

Trong phút chốc, hắn đưa tay chộp một cái.

Hai tay va chạm, nổ tung tạo ra một vòng sóng âm kịch liệt, làm cho thị nữ chung quanh mặt lộ vẻ đau đớn, biến sắc lui ra ngoài.

“Ta có thể hỏi, ngươi vì sao muốn có chân huyết dị bảo?”
Ngụy Hợp một tay ngăn trở nam tử cường tráng kia xuất thủ, trực tiếp hỏi.

“Chân huyết dị bảo có thể rút ngắn thời gian tích lũy tu vi cảnh giới bây giờ, ai mà không muốn!?” Chung Hồn Thanh lạnh lùng nói.

Chỉ là điều khiến hắn kinh nghi chính là, Vương Huyền trước mắt, dưới sự tiến công của Vương thúc, vẫn bộ dáng thành thạo điều luyện như cũ.

“Chân huyết dị bảo cứ mỗi mười năm một lần, nói cách khác, ngươi định kết ác với thiên tài cấp Phá Tắc như ta đây sao? Không lo sau khi ta trưởng thành sẽ tiếp tục tìm ngươi gây phiền phức?”

Ngươi không cho rằng Phá Tị Phẩm cấp bậc như ta sau này quật khởi sẽ chỉ là Tông sư bình thường sao?”

Ngụy Hợp hỏi lại.

“Ta không biết trưởng bối trong nhà ngươi nói với ngươi như thế nào. Nhưng tuyệt đối không phải ngươi muốn chạy tới nhắm vào ta.” Ngụy Hợp mỉm cười nói.

“Bất kể ngươi nói thế nào, làm ta mất mặt, còn muốn chấm dứt như vậy sao! Nằm mơ đi!”

Chung Tâm khí xông lên, không giáo huấn Ngụy Hợp một chút, hắn ta khó bình tĩnh.

“Da mặt?” Ngụy Hợp chột cười một tiếng: “Xem ra ngươi còn coi trọng da mặt hơn cả mạng?”

“Ngươi có ý gì!?” Chung Quỷ bỗng nhiên trong lòng phát lạnh.

“Ý là...”

Ý niệm trong đầu Ngụy Hợp bỗng nhiên ngưng tụ duy nhất, gã bỗng nhiên dừng lại, tùy ý để đối thủ một chiêu đánh vào lồng ngực gã.

Đương!

Một chiêu này dưới thần sắc hoảng sợ của đối phương và Chung Hồn, rõ ràng phát ra tiếng kim loại va chạm.

Lòng ngực Ngụy Hợp ngoại trừ tổn hại do quần áo bị tổn hại, lông tóc không bị tổn thương chút nào.

Mà cánh tay nam tử xuất chiêu, cũng bị Ngụy Hợp thừa cơ bắt lấy.

“Vừa rồi là... dấu tay của Phật môn?”

Ngụy Hợp ngẩng đầu nhếch miệng cười một tiếng, nhìn về phía nam tử.

“Ngươi!!”

Một tiếng nổ ùng vang lên, trong chốc lát, cánh tay phải Ngụy Hợp bành trướng lên, vô số lông đen sinh ra, bao trùm cánh tay, đánh xuống phía trước một chưởng.

Thất Hoang Chân Võ đè xuống.

Dưới thái độ bình thường, sức mạnh bộc phát vượt quá hai mươi lăm vạn cân, trong nháy mắt liền đem nam tử nện ngã xuống đất, từ đầu đến chân, triệt để ép thành một đám thịt nát.

Phốc!!

Máu thịt bắn tung tóe khắp nơi, văng khắp thân chuồng.

Trong nháy mắt hấn ngây người, máu me đầy mặt, đứng yên tại chỗ, nhìn Vương thúc đã biến mất không thấy đâu.

Một lát sau, hấn mới đột nhiên hét lên một tiếng.

“Ngươi lại dám!!!”

Phù!!

Trong chốc lát, một bàn tay lớn màu đen bỗng nhiên dừng lại ngay giữa ngực hấn, chỉ thiếu vài cm là có thể đâm xuyên qua xương ngực hấn.

Tay hấn là Ngụy Hợp, nhưng không phải hấn cố ý dừng lại, mà là, mặt khác có một nam tử tóc ngắn tóc vàng, đang ở mặt bên, một tay bắt lấy cánh tay nhỏ của hấn.

“Thật can đảm!” Nam tử tóc vàng quát một tiếng chói tai, nhìn về phía Ngụy Hợp, tay kia như thiểm điện bắn tới, như mưa rơi ầm ầm trên thân Ngụy Hợp.

Đương đương đương đương đương đương!

Trong hai giây, tiếng va chạm mấy chục lần tựa như chồng chất lên nhau.

Mấy chục lần chuông đánh xuống, toàn bộ đánh vào chính giữa lồng ngực Ngụy Hợp, vị trí vừa vặn giống như đúc vị trí hấn vừa mới muốn đánh chuông.

Một cái chớp mắt, Ngụy Hợp liền bị lực lượng khổng lồ đã kích bay ngược ra sau, đụng phá tường vây, đâm vào sương phòng sát vách.

Vật liệu gỗ đứt gãy, bình hoa vỡ nát, còn kèm theo tiếng kinh hô của hạ nhân.

Thần sắc nam tử tóc vàng hơi trì hoãn, nhìn về phía chuông trong vẫn chưa tỉnh hồn.

“Thiếu gia Chung Triệt gia yên tâm, vừa rồi người nọ đã trúng hơn ba mươi.”

Phốc!

Lời còn chưa dứt, toàn bộ đầu lâu nam tử tóc vàng đột nhiên từ trên cổ trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

Đứng trước mặt Chung Quý, vị trí trước mặt hấn chưa tới một mét, nam tử cả đầu đột nhiên biến mất không còn tăm tích.

Tê tê...

Máu loãng dưới động lực trái tim mạnh mẽ, bắt đầu phun ra ngoài, lại lần nữa phun cả thân chuông.

Hấn ngơ ngác đứng tại chỗ, vừa mới bình tĩnh lại tâm tình, lại lần nữa đề thăng tới cực hạn.

Lạch cạch.

Đột nhiên một bàn tay khổng lồ ấn mạnh lên đầu hấn.

Giống như đội mũ vậy.

Đầu lâu nam tử tóc vàng khẽ nhếch bờ môi, lẳng lặng được đặt ở đỉnh đầu Chung Quý.

Máu chảy dọc theo trán, thái dương, chậm rãi chảy xuống, hội tụ thành từng dòng suối nhỏ.

“Cảm thụ được không?”

Khuôn mặt Ngụy Hợp tới gần gáy của hắn ta.

“Sinh mệnh mất dần....”

503

Máu tươi giội xuống sân nhỏ một màu đỏ sậm.

Thi thể không đầu.

Có thêm một cái chuông “đoát”.

Khuôn mặt bình tĩnh, một tay đang kẹp lấy cổ Chung Quỳ của Ngụy Hợp ở sau lưng.

Từng màn trước mắt làm cho đám thị nữ vệ binh xung quanh vốn còn chưa kịp phản ứng, khí huyết nhao nhao dâng lên, lông tơ dựng đứng, tâm thần trong nháy mắt bị chấn động đến mức toàn bộ run lên.

Xảy ra chuyện lớn rồi!!

Giờ khắc này, tất cả mọi người thấy cảnh này, trong đầu ngay lập tức tuôn ra ý niệm này.

A!!

Rốt cục, một thị nữ hét lên thành tiếng, kinh ngạc xoay người chạy về phía xa xa, hiển nhiên là đi mật báo.

Bịch bịch.

Chung Quỳ hai mắt vô thần, một cái quỳ rạp xuống đất, đồng tử phảng phất đã mất đi tiêu cự.

Một cái đầu người từ đỉnh đầu hấn rơi xuống, lăn mấy vòng, hai mắt trợn lên, vừa lúc đối mặt với tầm mắt của hấn.

Chung Quỳ hai mắt đột nhiên co rụt lại, dần dần chậm rãi có tiêu cự.

Hấn nhìn chăm chăm vào đầu người trên mặt đất, chậm rãi nâng hai tay lên, muốn che khuất gương mặt nhưng phát hiện hai tay sớm đã tràn đầy máu tươi.

A...

Hấn há to miệng, muốn hò hét, nhưng yết hầu không phát ra bất kỳ thanh âm gì, chỉ có thanh âm khàn khàn ken két.

Ngụy Hợp đứng phía sau, tóc dài khoác lên vai, trong đôi mắt đen lóe lên ánh sáng màu đỏ nhàn nhạt.

Nhìn đồng hồ quý trên mặt đất, khoe miệng hần khẽ nhếch, quay người rời đi.

Có lẽ Chung Tinh này nhiều lần tìm hần gây sự, hần là bị Phật Môn khiêu khích, nhưng lần này dạy cho hần, hần là ở sâu trong tâm linh hần, lưu lại một chút sợ hãi tuyệt đối không thể phai mờ.

Nói một cách đơn giản chính là, người này đã bị phế.

Chỉ có điều hần mới đi được vài bước.

Một tên hòa thượng tai to mặt lớn, giống như là Di Lạc, cũng đã vô thanh vô tức xuất hiện, che ở phía trước hần.

Đại hòa thượng nhìn thi thể trên mặt đất một chút, lại nhìn mảnh sân nhỏ tràn đầy máu tươi này.

“Thí chủ sát tính thật lớn.”

“Sát tính ư?” Ngụy Hợp nhếch miệng: “Không phải các ngươi phái bọn họ tới sao? Xét cho cùng vẫn là các ngươi hại chết hai người này.”

“Thí chủ làm chuyện ác như vậy, còn dọa cho thiếu chủ Chung gia hoảng sợ như thế, xem ra bản tăng phải thay trường bối phụ huynh giáo huấn người một chút.” Đại hòa thượng thần sắc âm trầm xuống, trong mắt lóe lên một tia thô bạo.

Bọn họ cũng không ngờ tới Ngụy Hợp lại quả quyết như vậy, lập tức ra tay giết chết hai người ngay tại chỗ.

Máu chột nhất chính là, từ đầu đến cuối hần đều không đụng tới chuông ngọc, chết từ đầu tới cuối đều là do bọn họ phái ra nhân thủ trong suốt.

Chung gia quả thực không cho phép Chung Quý đến đây tìm phiền toái. Cho nên cao thủ Chung gia nếu biết được Chung Quý chuyển này, tuyệt đối sẽ đích thân ngăn cản thiếu chủ.

Vốn bọn họ an bài, là làm cho Ngụy Hợp Hỏa đại thành, ngay cả chuông vang cũng trọng thương.

Nhưng không nghĩ tới...

Đại hòa thượng nhìn vào cái chuông đã hỏng mắt tâm thần.

Loại thương tổn trên tâm linh bực này, hoàn toàn không cách nào cho Thái hậu bất cứ cái cơ nào.

Với thiên phú cấp bậc phá giới của Vương Huyền, với thế lực quân bộ phía sau hẳn, chống đỡ được phiến toái này vẫn là dễ như trở bàn tay.

Dù Thái hậu có mạnh mẽ đến đâu cũng không thể chỉ vì đứa cháu của mình bị dọa liền động thủ với thiên tài phá hạn chế của Quân bộ.

Nếu như nàng thật sự động thủ, vậy sẽ không phải ngu xuẩn bình thường.

Phải biết rằng cho dù là Định Nguyên Đế, cũng nhất định phải lôi kéo chín đại quân qua bên cạnh.

Chín đại quân bộ từ trước đến nay, từ trước đến nay cùng tiến cùng lui. Đây chính là thế lực ít nhất chín vị tông sư cường hãn.

Nếu bị ép phải đối lập, vậy mới thật sự là ngu xuẩn đến cực điểm.

Trong nháy mắt, trong đầu đại hòa thượng hiện lên rất nhiều ý niệm.

Hắn cố tình đích thân ra tay, thử xem nét mặt của tên Vương Huyền Đạo này ra sao, nhưng ở phía xa, một hồi tiếng tay áo bay đến gần.

*

*

*

Hắn lạnh lùng nhìn Ngụy Hợp một cái, quay người bước nhanh rời đi.

Về phần thi thể, nơi này tự nhiên sẽ có người đến xử lý.

Mà Vương Huyền, nếu đã dám đưa ra một bản đáp án như vậy, vậy tự nhiên sẽ có đải ngộ đối ứng, chờ hẳn.

Đưa mắt nhìn đối phương rời đi, Ngụy Hợp không để ý tới chuyện trong sân nữa mà tự mình rời đi.

Mà ngay lúc hắn đi ra khỏi viện, ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Lý Dung đang đứng phía trước không đến mấy thước, thần sắc bình tĩnh chăm chú nhìn hắn.

“Chuyện này, ngươi có chút xúc động rồi.”

“Sư tôn yên tâm, trong lòng ta biết rõ.”

“Phật môn vì ngươi tổn thất mấy vị cao thủ, mặc dù đều là khổ khó nói, âm thầm chịu thiệt, nhưng tổn thất chính là tổn thất. Bọn họ đã dần dần trở nên rõ ràng, liên quan tới tất cả mọi chuyện của ngươi.” Lý Dung trầm giọng nói.

“May mà ngươi kịp thời ngăn chặn bản thân, không động tới tiếng chuông.” Cô nhìn cái chuông quỳ rạp xuống đất trong sân, cũng lắc đầu.

Tuy rằng không biết vừa mới xảy ra chuyện gì, nhưng chút cảnh tượng như vậy đã bị dọa thành như vậy, cái chuông này, xác thực như nghe đồn vậy, không học vô thuật, là một phé vật.

“Tốt rồi, chuyện hôm nay, để ta xử lý sau này. Hoàng hậu điện hạ cũng sẽ giúp. Từ giờ trở đi, ngày mai trước khi bắt đầu khảo hạch, cũng đừng ra ngoài nữa, đi nghỉ ngơi đi.” Lý Dung trầm giọng nói.

“Vâng!” Ngụy Hợp trịnh trọng gật đầu.

Bất quá hắn tự mình cũng rất rõ ràng, thủ đoạn của hắn cũng chỉ kịch liệt một chút, từ đầu đến cuối đều chưa từng động tới.

Vì vậy vấn đề xử lý không lớn.

Mẫu tộc bên phía Thái hậu cũng không phải người ngu, vô duyên vô cớ mấy lần đều bị Phật môn coi là kẻ ngốc xông lên đầu tiên.

Lần này hắn bọn họ sẽ kịp phản ứng.

“Vậy, ta đi nghỉ trước.” Ngụy Hợp trong lòng tính toán, lúc này thần sắc bình tĩnh, hơi khom người hướng Lý Dung.

“Đi đi, gặp chuyện gì cũng phải nhịn, chờ lấy được bảo được, thông qua diễn võ sẽ có rất nhiều thời gian thanh toán. Quân tử báo thù, mười năm không muộn. Phải nhớ kỹ.” Lý Dung dặn dò.

“Vâng.” Ngụy Hợp an tĩnh rời đi.

Giết cao thủ Phật môn, khẳng định còn có thể có phản ứng, những thứ này tất nhiên sẽ có.

Nhưng chỉ có như vậy, không có cách nào kích phát mâu thuẫn nội bộ của đại nguyệt.

Vương đô, Phổ Liên tự.

Ánh mặt trời chiếu nghiêng, phân nửa rơi vào trên tượng Phật màu vàng trong đại điện.

Sùng một thân cà sa màu trắng, ngồi xếp bằng trước tượng Phật, tiến hành nhiệm vụ đọc kinh mỗi ngày một lần.

Hắn vốn xuất thân từ Phổ Liên tự, hôm nay trở lại nơi đây, chính là về quê hương quen thuộc của mình lúc đầu.

Cùng với hắn còn có thiên tài Mộc Thành uy, thiên tài cùng trở về.

Hai người thấp giọng tụng niệm kinh văn, thời gian chậm rãi trôi qua.

Không bao lâu, lang thang chậm rãi mở mắt ra, nhìn Mộc Thành uy đang chăm chú hết sức, trong mắt hiện lên một tia vui mừng.

Mặc dù lúc đầu có chút thành kiến đối với Mộc Thành uy, nhưng nếu đã là thầy trò, hắn cũng phải làm tròn trách nhiệm với sư tôn.

“Thành uy, Phật pháp thâm ảo, ẩn giấu rất nhiều điều chí lý, có thể khiến người khác yên tĩnh không dính chút bụi trần.

Nhưng tu vi tâm linh chung quy vẫn chỉ là tâm tư, nếu muốn không ngừng tiến về trước thì chúng ta vẫn không cách nào thoát khỏi tài nguyên thực tế.

Ta mời ngươi một phần Minh Vương đan, lát nữa ngươi nhớ trở về phòng rồi dùng, chuẩn bị sẵn cho khảo nghiệm của ngày

mai...”

“Sư tôn, một viên Minh Vương đan căn bản không đủ, có thể lấy thêm hai phần nữa hay không.” Mộc Thành nghiêm mặt nói: “Ngài cũng biết, ta sắp bắt đầu khảo hạch, cho dù Minh Vương đan có thể cường hóa thể, gia tăng cường độ thân thể tổng hợp, nhưng cuối cùng số lượng quá ít.”

Sùng trầm mặc một chút.

Minh Vương đan có tác dụng thông thả cường hóa cường độ thân thể, trong số nguyên vật liệu, thậm chí rất nhiều là tài liệu Chân Thú cảnh giới cao nhất.

Cho nên loại đan dược này, thời kỳ bảo dưỡng cực ngắn, sản xuất lại rất ít.

Nhưng vừa nghĩ tới ngày mai, đệ tử của mình sẽ phải đối đầu với Vương Huyền mà quân bộ chống đỡ.

Lại thêm, vừa nhận được tin tức từ Phật Môn bên kia.

Vương Huyền vừa đối mặt, liền đánh chết một cao thủ Thân lực cảnh đại thành. Rất rõ ràng, thực lực của hắn lại tăng lên.

Dưới tác dụng của một loạt bảo dược, thực lực của Vương Huyền lại tăng vọt.

Chỉ là cụ thể đã nhảy đến trình độ nào, không ai biết rõ.

“Tốt, chỗ ta còn có một ít đan dược trữ hàng nhiều năm ta cất giữ, đều cho ngươi!” Tống trầm giọng nói.

“Sư tôn, ta nhớ trong tàng trữ ngươi còn có một viên Kim Sí Bằng Vương Đan a? Không bằng đem đan kia đưa cho đệ tử. Đợi đến ngày sau đệ tử bước vào tông sư, tuyệt đối trả lại cho người gấp mười lần kính trọng!” Mộc Thành uy nghiêm nói.

Hâm cũng cười khỏ.

“Ngay cả điều này ngươi cũng biết rồi... Mà thôi, được rồi, một lát ta liền mang tới, Kim Sí Bằng Vương đan kia, sau này trả lại cho ngươi là được.”

Nguyên bản là hắn lưu lại cho mình, tông cộng chỉ hai viên, là dùng để đột phá bình cảnh sau này của bản thân.

Bây giờ Mộc Thành uy lực cần cho hấn một viên là được.

Ở chung mấy ngày qua, khiến Khánh Dung đối với Mộc Thành uy phong hơn không ít tín nhiệm.

Tuy bồi cảnh người này không tốt, nhưng phẩm tính của bản thân, tựa hồ còn tốt.

Cuối cùng trong lòng Quát cũng xem Mộc Thành uy là đệ tử của mình.

Nếu muốn người khác thành kính đối đãi với mình, trước tiên phải đối đãi chân thành với mọi người.

Mà muốn Mộc Thành uy đối Phật môn càng thêm quy củ, muốn lấy lòng đối với hấn ta.

“Đa tạ sư tôn!” Mộc Thành uy lập tức đại hỉ.

Lão già này, mài hấn lâu như vậy, mới mài ra chút đồ tốt này, thật sự là không kiên nhẫn được.

Đối với Mộc Thành uy mà nói, nếu muốn hấn đứng ra đối đầu với thiên tài Vương Huyền của quân bộ, hát hay không đưa ra nhiều chỗ tốt, hấn có thể làm được sao?

Cho nên những thứ này, đơn giản là hấn dựa vào bản lĩnh của mình mà kiếm được.

“Vừa rồi, truyền tin tức đến, Vương Huyền kia hấn là đã có đột phá.

Dưới tình huống hấn ta một chọi một, giáp mặt đánh chết một cao thủ Thần Lực cảnh viên mãn Phật môn ta.” Tống chuyển chủ đề một bên, lên tiếng nói.

“Cái này đơn giản, lát nữa ta sẽ đi tìm người đầu tiên, đánh chết một cao thủ trong quân bộ là được.” Mộc Thành uy phong điềm đạm cười một tiếng.

“Không thể. Vương Huyền ra tay, là dưới tình huống trả đòn, còn có lý do khác. Nếu người ra tay không đủ lý do để chuẩn bị, sợ là sẽ bị người ta bắt nạt, không dễ xử lý.” Hộc nhú mày nói.

“Vậy ngài nói xem phải làm sao bây giờ?” Mộc Thành Uy hỏi. Dù sao Phật môn có sắp xếp như thế nào, hấn cứ làm thế là được.

“Kỳ thật đệ tử ngược lại cảm thấy, ngài không cần lo lắng như vậy.” Hấn nhìn nhìn Khánh lang, cười nói.

“Ồ? Nói vậy là sao?” Hâm có chút khó hiểu.

“Tuy rằng thực lực của Vương Huyền Huyền có tăng lên, nhưng đều là người đã dùng bảo dược, đệ tử cũng có tiến bộ rất lớn. Cho nên, mặc kệ hiện tại hấn nhảy nhót thế nào, đợi đến khi diễn võ bắt đầu, chính là lúc hấn hoàn toàn ngã xuống.”

Mộc Thành uy tự tin nói.

Hấn là thiên tài đỉnh cấp có song huyết mạch, hơn nữa còn không phải đơn giản chỉ biết tu luyện khai quật một loại huyết mạch, mà là hai loại huyết mạch cùng nhau đào móc tu hành.

Vì vậy nên một lần tăng cảnh giới, hấn có thể đạt được hai lần cường hóa.

So với võ giả bình thường, mức độ cường hóa của thân thể hấn đã vượt xa cực hạn cùng cấp, đã sớm đạt đến cảnh giới Kim Thân.

Cho nên, với tư chất này, cho dù Vương Huyền Vũ nhảy nhót thế nào, Mộc Thành uy đều rất tự tin, mình tuyệt đối có thể vượt qua đối phương hoàn toàn.

Dù sao, người khác chỉ có thể tăng lên một lần, mà hấn lại chỉ có hai lần!

Phật môn chỉ là hấn lợi dụng công cụ cường đại của bản thân mà thôi.

504

Ngày tiếp theo.

Vương đô, Minh Phong khu.

Minh Phong Khu bị một dòng sông lớn xỏ xuyên qua. Trên mặt sông, có một tòa lầu các khổng lồ, tên là Địa Hòa Lâu. Di kiến trên mặt sông, thay thế cây cầu lớn.

Phía dưới lầu các quán thông hai bên, có thể để cho người lưu xe lưu hành.

Mà bên trên, tầng một, liền thành nơi nổi tiếng du lãm địa điểm.

Lúc này, dòng người ngựa xe phía dưới lầu các bắt đầu khởi động, mà hai tầng trở lên, đều bị phong bế tạm thời.

Ngay lối vào lên lầu, đều có vệ binh canh gác.

Trên đỉnh lầu các năm tầng đang có mười tên võ giả với khí chất khác nhau tụ tập lại, chờ thời gian khảo nghiệm.

Một lão giả tóc trắng đội mũ thị vệ trong huyền sa, mặc áo tím đen, đang ngồi ngay ngắn dưới mấy tên hộ vệ khôi ngô cự hán, tay bưng một chén trà nóng, thỉnh thoảng chậm rãi nhấp một ngụm.

Lão giả cằm không râu, mặt đầy nếp nhăn, trên người cũng đầy cơ bắp, nhưng cái đầu lại không cao, cũng chỉ kém hai mét.

Nhưng trên người hắn lại lộ ra một luồng khí chất cao cao tại thượng, bén nhọn lãnh khốc.

Những nơi ánh mắt đi qua đều có một cảm giác quan sát khó hiểu.

“Người này là Tào Nham Hư, tổng quản thị vệ đại nội, cũng là một trong những người thân cận nhất đương kim Thánh Thượng.”

Ở một chỗ khác, bên trong mười mấy võ giả, có một nam tử đang cúi đầu trước mặt một nữ tử khác thấp giọng nói chuyện.

Mười người này phần lớn đều có tướng bối ở bên cạnh ân cần chỉ bảo.

Nam tử này cũng vậy.

Hắn ngẩng đầu, đưa mắt về phía Tào Nham Hư, nhưng lại mơ hồ cảm giác đối phương không đơn giản.

“Nói như vậy, sáu loại bảo dược cuối cùng, toàn bộ đều là thánh thượng hoàng gia nắm giữ?”

Nam tử chính là Ngụy Hợp mới theo Lý Dung tới đây.

Ngày hôm qua hắn đã có quyết định, lúc này cũng bắt đầu có ý nghĩ khác khắp nơi.

Thực lực của vàng trắng lớn này vượt quá tưởng tượng của hắn.

Huyết khí xuất hiện, tựa hồ làm cho vương triều lấy chân huyết làm trung tâm này tạo thành, bắn ra năng lượng khó có thể tưởng tượng.

Đặc biệt là đến Vương đô.

Từ hôm qua đến bây giờ, hắn đã gặp hai vị tông sư.

Một người là Hoàng hậu hôm qua, Lệnh Trọng Yên.

Thứ hai, đó là lão thái giám Tào Nham Hư trước mặt này.

“Tất cả sáu loại bảo dược cuối cùng, không phải hoàn toàn do Thánh Thượng nắm giữ, mà là do sáu đại gia tộc nắm giữ. Kỳ thật những bảo dược này vốn là vật gia truyền của bọn họ.

Chẳng qua là chúng ta thường vì sáu nhà đứng trận doanh, đến nói là phe nào nắm giữ.” Lý Dung giải thích.

Ngụy Hợp gật đầu, tỏ vẻ mình đã nghe hiểu.

Ánh mắt hắn thu hồi, lại đi dò xét những người còn lại chung quanh.

Đa số mọi người đối với ánh mắt ôn hòa của hắn, một số ít người thì im lặng không để ý tới, thậm chí còn trừng ánh mắt

sắc bén.

Hiển nhiên là hắn không biết lúc nào đã trêu chọc phải đối phương.

“Giờ đã đến!”

Đúng vào lúc này.

Một tiếng chiêng vang lên.

Bên ngoài lầu các treo một cái chuông lớn, vừa vặn truyền ra tiếng đình dương thời.

Thanh âm trầm trọng chấn động, khiến đám người đình đầu, đều cảm giác làn da toàn thân ngứa ngáy.

Vừa lúc, ở cửa vào lại có hai người đi vào.

Rõ ràng là hai người quen cũ của Mộc Thành Uy và Lăng Hâm.

Mộc Thành Uy tiến vào, liếc mắt liền nhìn thấy Ngụy Hợp bên này, ánh mắt gã lạnh nhạt, lảng lảng đi đến một góc chờ đợi.

Ngụy Hợp thu hồi tầm mắt, cũng lảng lảng chờ đợi Vương Đô chính thức bắt đầu khảo hạch.

“Lần khảo hạch này, tổng hợp sáu quan, tương ứng với một loại bảo dược của sáu đại gia tộc.

Thông qua cửa ải này có thể đạt được một loại. Xin chư vị tự quyết định, phải đi đến nơi nào để vượt ải.”

Lão thái giám Tào Nham Hư đứng dậy, giọng nói vang dội, không hề có cảm giác sắc nhọn.

Hai mắt hắn đảo qua, một tay phát lên.

Lập tức một chồng giấy chồng chất lên mặt bàn trong tay hắn, lập tức bay vút lên, tinh chuẩn rơi vào trước người hơn mười người ở đây.

Tất cả mọi người ở đây đều là võ giả, hơn nữa kém nhất cũng là cấp bậc luyện nô bộc, nhao nhao ra tay tiếp lấy.

Ngụy Hợp cũng tiếp nhận một tấm, đưa mắt nhìn qua.

“Lục Quan Địa:

Hàm Tu Quả —— Mời tiến về Khổng Tước đình trong Bạch Sơn Khu.

Cửu Linh Bạch Xà Quả —— mời đến sông bạc Ngụy gia khu Thanh Hà.

Nguyệt Linh Chi —— xin đi tới Song Thanh lâu khu Cửu Đàm.

Hoàng Vũ Thảo - Mời tiến về Thanh Sơn Vạn Tu Lâu.

Đông Ninh Long Tiên Hương - Mời tới ba dòng trà hội.

Hỗ Hàn Chi —— mời đến Thúy Ngọc Thiên Cầm các.”

Tổng cộng có sáu loại bảo dược, mỗi một loại đều đối ứng có một cửa ải kiểm tra, cần phải đi tới chỗ cửa ải tương ứng để nhận được sự tán thành của thế gia sau lưng, mới có thể nhận được bảo dược.

“Những nơi này đều ở Vương Đô các nơi, chỉ là cần các người tự mình đi tới.

Mặt khác, bắt đầu từ bây giờ, tất cả trợ lực phía sau người đều phải đình trệ trợ giúp, chỉ có một người mới có thể tiến lên thông qua khảo nghiệm.”

Tào Nham nhàn nhạt giới thiệu.

“Mỗi mười năm một lần mở cửa khảo hạch, chính là ngay cả Thánh Thượng cũng phải chú ý. Các người nhất quyết không phạm sai lầm.”

Trong lòng Ngụy Hợp khẽ động.

Tự mình đi đến trước, còn phải đi sáu nơi như vậy, không gian ở giữa này có thể thao tác sẽ rất lớn...

Nếu muốn giờ thủ đoạn gì, tuyệt đối trên đường đi tới những cửa ải này sẽ động thủ.

Có thể nói, Tào Nham Hư Tông sư lúc nào cũng nói thánh thượng chú ý, chớ có tự ngộ, nói như vậy tương đương với nói nhảm.

Không có quy định rõ ràng, như vậy tương đương cho phép.

Cho nên, lần khảo hạch này, từ lúc rời khỏi đây, một mình tiến về các cửa ải khác cũng đã bắt đầu.

Đây không chỉ là sự đối kháng của bản thân, mà còn là sự đối kháng của thế lực sau lưng mỗi người.

Mọi người ở đây đều không phải kẻ ngốc, tu luyện nhiều năm như vậy ai cũng hiểu hàm nghĩa sau lời này của Tào Nham.

“Được rồi, nếu quy củ đã nói hết, vậy từ giờ trở đi, chúng ta đếm ba tiếng, khi đếm trên cùng chấm dứt là lúc khảo hạch bắt đầu.”

Tào Nham dùng ánh mắt đảo qua, đảo qua Mộc Thành Uy cùng Vương Huyền.

Trên thực tế mọi người đều rất rõ, trận khảo hạch này, người cạnh tranh thực sự, chính là hai vị này.

Những người còn lại mặc dù thực lực cũng bất phàm, nhưng nhiều lắm chỉ có thể cầm tới hơn một vài loại bảo dược.

Chỉ có hai vị này, mới có thể chân chính lấy được toàn bộ bảo dược, gom góp mười ba loại, như thế mới có thể phát sinh biến hóa về chất, mượn nhờ bảo dược đột phá cực hạn.

Mà Tào Nham Hu “không cho phép người một nhà đi theo”, cũng không bao hàm ý tứ, không cho đối thủ xuất chiêu ngăn trở người cạnh tranh.

“Ba.”

Thanh âm Tào Nham hư vô quanh quẩn trong lầu các.

“Hai.”

Tất cả mọi người bắt đầu tự giác căng thẳng cả người.

“Một.”

Ánh mắt Ngụy Hợp cùng Mộc Thành Uy đối đầu nhau.

Cùng lúc đó, hai người cũng đánh về phía cửa sổ.

Rầm một tiếng, hai người đồng thời bay vọt xuống, tự mình phóng về hai hướng.

Sở dĩ tranh đoạt như vậy là bởi vì, sáu loại bảo dược còn lại cũng chia phẩm chất cao thấp theo.

Đến trước được phục vụ trước, có thể chọn trước.

Vì phân diễn võ cuối cùng, một chút xíu chênh lệch cũng không thể bỏ qua.

Trên đỉnh lầu cao vút, hai người phi thân xuống.

Một chỗ trên đỉnh lầu, mượn lực giảm một cái, liền đánh tới nơi xa.

Một người khác trên một cây liễu bên bờ sông, mượn lực búng một cái, tà tà rơi xuống đất, nhằm về một hướng ngược lại.

Sau hai người, những người tham gia còn lại mới lần lượt xuống lầu hành động.

*

*

*

Không phải bọn họ không muốn giành trước, mà là bọn họ đều biết, nếu như mình giành trước, tất nhiên sẽ đồng thời lọt vào tầm ngắm của quân bộ và Phật môn.

Nhân vật chính của ngày hôm nay, nhất định chỉ có Vương Huyền cùng Mộc Thành uy.

Sau khi mọi người rời khỏi, trên đỉnh lầu các.

Mấy vị tông sư đứng cùng nhau, nhìn từ trên xuống dưới, nhìn ra đám người phân tán rời đi.

“Lý Dung Nguyên Soái, nghe nói quân bộ bồi dưỡng Vương Huyền, tựa hồ tồn tại khác biệt, có ảnh hưởng đến độ ủng hộ của khảo hạch lần này hay không?”

Ở đây tổng cộng có bốn vị Tông sư.

Bỏ Tào Nham Hư đi, đó là Hâm và Lý Dung, còn có một vị Đại tướng bản thổ Vương Đô - Thượng Quan Dịch Vân.

Vị đại tướng thống này quản lý toàn bộ Vương Đô tuần tra binh mã Ty. Tuy nhiên, mặc dù hắn là tông sư, nhưng so với

cấp bậc nguyên soái như Lý Dung thì vẫn kém hơn không ít. Lúc trước hẳn cũng nhờ vận khí xảo hợp nên mới có thể đột phá.

Cho nên thực lực thực tế cũng rất bình thường trong đội ngũ tông sư.

Lần này hẳn theo một vị con cháu trong đó đến tham dự khảo hạch.

“Chuyện này cũng không cần Thượng Quan huynh quan tâm. Cứu đại quân bộ ta mặc dù nội bộ đều có phê bình riêng, nhưng đối với bên ngoài, cũng không có chia rẽ.” Lý Dung bình tĩnh trả lời.

Xưa nay trên đời này không có thị phi, tức là đen, trắng.

Đại Nguyệt cũng như thế.

Trong quân đội hoàng thất, cũng ẩn giấu người thân cận bị Phật môn lôi kéo.

Trong Phật môn cũng có phái thân cận được Hoàng tộc lôi kéo.

Giống như chuông lúc trước bị châm ngòi, khắp nơi nhằm vào Vương Huyền.

Chẳng lẽ Chung gia không hay biết chút nào sao?

Chẳng lẽ Thái hậu đang ở trên cao, chỉ thật sự một điểm không rõ cử động của Chung Thông này đại biểu cho cái gì?

Cái đó thì chưa hẳn.

“Bất kể thế nào, lần này tông sư không thể xuống đài, trăm thứ còn lại không cần kiêng kỵ. Hạ quan cũng hi vọng hai bên các người có thể khắc chế lẫn nhau một chút, chớ động chân hỏa...” Thượng Quan Địch Vân ôn hòa khuyên nhủ.

Lý Dung không trả lời, nhìn về phía tuấn lang.

Sùng đã nhắm mắt, búng Phật châu trong tay, yên lặng tụng kinh.

Trong phố xá sầm uất.

Ngụy Giả vừa vặn thi triển pháp thuật, tựa như một con cá bơi, cấp tốc phóng về phía chỗ chọn lựa đầu tiên.

Không bao lâu, hấn nhanh chóng đi tới nơi đầu tiên.

Bang, bang, bang.

Hồ đồng cũ kỹ, tiếng gõ gõ trầm đục.

Trên mặt đất là từng phiến đá xanh ẩm ướt, ngẫu nhiên có thể thấy một ít cỏ dại từ khe hở chui ra.

Ngụy Hợp nhìn quanh bốn phía.

Hấn đang đứng trong một con hẻm không rộng.

Hai bên là phòng ốc bằng gỗ khá lâu năm.

Phía trước là một cửa hàng trang sức màu bạc, cửa ra vào còn có sự phụ ngân khí, đang dùng chùy không ngừng gõ gõ cái gì đó, thỉnh thoảng còn dính một chút nước.

Phía sau có một phụ nữ gia đình đang bung chậu gỗ, trong chậu đặt một đồng lớn rau xanh, đang ngâm nước, ngồi xổm xuống rửa sạch rau quả.

Trong không khí mơ hồ có một mùi thơm tươi mát.

Ngụy Hợp đã cảm giác có chút không đúng.

Hấn dừng bước.

Nơi này là Vương đô, không cho phép bất cứ tư đấu nào ngoài đường, nếu có người vi phạm thì sẽ bị nắm chặt cửa nhà giam ngay lập tức.

Vì vậy, nếu Phật môn muốn gây trở ngại cho việc hấn lấy được dị bảo, nhất định sẽ dùng thủ đoạn ngầm.

Nói cho cùng, việc tranh đấu giữa hấn và Mộc Thành uy, ảnh hưởng của bản thân đối với Phật môn và quân bộ cũng không lớn.

Cho nên, bọn họ có thể phái ra lực lượng cản trở, bởi vậy phán đoán, cũng sẽ không mạnh.

Tuy nhiên... Bởi vì hôm qua hấn đã động thủ để bại lộ một chút thực lực, như vậy sức mạnh mà Phật môn phái ra hôm

nay tuyệt đối sẽ mạnh hơn một bậc.

Cho nên...

“A di đà phật.”

Chợt một tiếng phật hiệu từ chung quanh Ngụy Hợp truyền ra.

Người thường nghe, cái này tựa hồ là một tiếng phật hiệu, nhưng Ngụy Hợp nghe vào trong tai, lại là ba người đồng thời lên tiếng.

Ba tên tăng nhân mặc cà sa màu đỏ, đồng thời từ khe hở xung quanh Hồ Đồng đi ra, vây quanh Ngụy Hợp.

“Vương Huyền thí chủ, nếu đồng ý ở lại đây, đợi khảo nghiệm chấm dứt, chúng ta cũng không động thủ nữa.” Một lão tăng cầm đầu bình thản nói.

Ngụy Hợp nhìn quanh bốn phía, mơ hồ cảm giác được cách đó không xa còn có cao thủ đang âm thầm theo dõi. Cũng không ra tay ngăn trở.

Nói cách khác, có thể động thủ, nhưng không thể tạo ra động tĩnh quá lớn?

Hắn nhìn lão tăng phía trước một chút.

Muôn khơi mào nội đấu giữa Phật Môn và Vương Quyền, chỉ dựa vào việc nhỏ đánh nhỏ trước đó của hắn là chuyện không thể nào.

Mà biện pháp tốt nhất là nhường hai bên.

Trong mắt Ngụy Hợp hiện lên một tia sáng nhạt.

Đã như vậy, vậy không cần che giấu tu vi chân huyết bên này nữa.... Điều hắn phải làm trước, là thu được càng nhiều vương quyền quan tâm và coi trọng bên này.

Khiến cho bản thân trở nên càng thêm trọng yếu!

“Cho nên... Xin lỗi.”

Hắn nhẹ nhàng cởi quần áo trên người ra, lộ ra cơ bắp đen thui tựa như rễ cây.

Sau đó hắn bước từng bước một về phía trước.

“Vẫn còn lo lắng sao?”

Địa cùng trên lầu.

Tào Nham mỉm cười nhìn Lý Dung, nhẹ giọng nói.

“Không ngờ Đường đường là Phần Thiên Nguyên Soái nóng tính nhất, vậy mà cũng có thái độ ôn nhu như vậy. Thật là hiếm thấy.”

Lý Dung không che giấu thần sắc mình.

“Nếu hôm qua không phát sinh chuyện như vậy, có lẽ ta sẽ không lo lắng. Nhưng chính bởi vì hôm qua...”

Nàng không khỏi thở dài: “Huyền nhi không chịu nổi kích động như vậy, hẳn vẫn còn quá trẻ, dễ kích động. Nếu bước vào cạm bẫy mà tính kế, tuyệt đối sẽ thiệt thòi lớn...”

“Yên tâm, khảo hạch hôm nay không cho phép xảy ra tai nạn chết người đâu.” Tào Nham cười giả lả nói.

“Rất nhiều chuyện, cũng không cần làm đến một bước này, có thể ngăn cản đường đi của hắn.” Lý Dung lắc đầu.

Nàng nhìn về phía Xi Dung đang nhắm mắt dưỡng thần bên cạnh, trong mắt lóe lên một tia tàn nhẫn.

Nếu như Phật môn nhắm vào Vương Huyền môn mà làm ra chuyện gì không thể vãn hồi, đến lúc đó, cũng đừng trách nàng ỷ lớn hiếp nhỏ, đồng loạt tiêu diệt Mộc Thành uy.

505

“Công chúa vẫn còn lo lắng sao?”

Ở một tầng khác cùng lầu.

Hàn Tuyên công chúa cùng một đám hoàng tử hoàng nữ đứng chung một chỗ, cùng nhìn về phía xa xa.

Thịnh hội mười năm một lần đối với những Hoàng tộc quanh năm không có chỗ giải trí như bọn họ mà nói, không hề nghi ngờ là tiết mục lớn nhất.

Chính bởi vì không có xung đột lợi ích, cho nên phần lớn các hoàng tử hoàng nữ đều có thể ôm tâm thái thoải mái xem kịch.

Hàn Tuyên nhẹ nhàng lắc đầu, mắt nhìn Dao Châu công chúa bên cạnh.

“Trước kia là không có quan hệ gì với mình, mới có thể xem náo nhiệt, lần này lại khác...”

Một đám hoàng tử các hoàng nữ, bất luận là dung mạo hay tư thái, đều không thẹn với hoàng tộc, không có một ai xấu.

Dù sao cũng là phi tử hoàng tộc hoàng hậu, vốn cũng đều là lựa chọn sắc đẹp hàng đầu.

Vì vậy trong mọi người ở đây, đại bộ phận các hoàng tử hoàng nữ đều cao ba mét, đường cong cơ bắp rõ ràng.

Ngoại hình các hoàng tử thoát nhìn đều uy vũ hùng tráng, anh khí bức người.

Các hoàng nữ cũng cơ bắp phát triển, dung mạo tú lệ, bắp đùi có thể so với phần eo người thường.

Một số ít, mới chỉ là hàn tuyên, Dao châu có dáng người nhu nhược như vậy.

Đại Nguyệt thẩm mỹ chủ yếu dựa vào hùng tráng làm đẹp.

Nữ tử nếu quá mức nhu nhược, thậm chí ngay cả dưới gầm giường vui sướng cũng vô lực thừa nhận. Cho nên khuôn mặt

xinh đẹp, mang theo cơ bắp cường tráng, mới là dung mạo thượng đẳng.

Tự nhiên hàn tuyến này chính là tà đạo.

Tuy rằng nàng xinh đẹp như trước, nhưng cũng giống như người thường nhìn thấy một mỹ nữ gầy như que củi. Tuy cũng coi như xinh đẹp, nhưng không có chút hứng thú nào.

Dù sao thì ai lại nảy sinh dục vọng với một bộ xương chứ.

Cho nên, chỉ có một số người giữ lại giai đoạn thẩm mỹ ở thời kỳ Đại Nguyên mới có thể thưởng thức cảnh đẹp dịu dàng nhu nhược.

Mà Hàn Tuyền Dao Châu bực này đã trở thành dị loại trong hoàng tộc.

“Yên tâm đi, ta nghe nói, quân bộ bên kia cũng phái cao thủ đi hiệp trợ ngăn cản. Mặc dù phật môn bên kia sẽ xuất thủ ngăn trở, nhưng bên này cũng có người xuất động, chẳng phải hai bên triệt tiêu rồi sao?” Dao Châu ngây thơ cười nói.

Trong hoàng tộc, nàng là người ngây thơ đáng yêu nhất.

Tất cả mọi người đều cảm thấy nàng được coi là sự sủng ái của động vật đáng yêu nhất.

“Không phải như vậy đâu...” Tuy Hàn Tuyền không biết nhiều thứ, nhưng đoàn đội hậu cần của nàng đã cho nàng nhận biết không ít về tình báo của toàn bộ Vương Đô.

Đặc biệt là nhận thức về tổng hợp đại cục...

Nàng rất thích kỳ quái, nhưng không có nghĩa là nàng thật sự chỉ thích đơn thuần là vì một đội ngũ nhiều thứ như vậy.

Vương đô sáu trăm vạn dân cư, nếu muốn sức ảnh hưởng mở rộng phạm vi và trình độ này, đoàn đội của nàng nhìn như đơn giản, nhưng cũng không đơn giản.

Chính vì vậy nàng mới hiểu, lần đối kháng này nguy hiểm tới mức nào.

“Ta đang lo lắng. Bởi vì, đối thủ lúc này của Huyền ca ca sẽ không có giới hạn cảnh giới. Nếu quân đội bỏ sót một chút,

như vậy trận tỷ thí này sẽ không có người thắng.” Hàn Tuyên lắc đầu.

“Nói như vậy, mục tiêu Phật môn hẳn là nên kéo dài thời gian trước, mà không phải trực tiếp động thủ mới đúng. Dù sao vì phòng bị song phương triệt để xé rách da mặt, lưỡng bại câu thương, dẫn đến Vương Huyền cùng Mộc Thành uy đều không chiếm được toàn bộ dị bảo. Cho nên bọn họ tất nhiên sẽ nhượng bộ trước một bước cho đối thủ.

Như vậy, ngay từ đầu song phương đều không hạ thủ nặng tay, đều sẽ để cho hai người bọn họ trước đạt được một phần dị bảo, sau đó vượt qua được bảo đảm cơ bản mới có thể toàn lực bộc phát.”

Ngoại hình Dao Châu chính là một thiếu nữ xinh đẹp có rất nhiều bím tóc nhỏ, lúc này vẻ mặt nàng ngây thơ đáng yêu, trong nháy mắt đoán được tình thế bên trong.

Điều này làm cho Hàn Tuyên hơi lau mắt mà nhìn.

*

*

*

Kết quả như vậy là nàng thu thập được rất nhiều tình báo mới suy đoán ra được. Không nghĩ tới muội muội...

Bất quá trong lòng nàng thở dài một tiếng, nhìn Dao Châu Thiên thật đáng yêu.

Nhưng con gái hoàng gia thì có ai có thể ngây thơ đơn thuần đến như vậy?

Ánh mắt của nàng nhìn về phía xa xa, nhìn về phía quảng trường nơi Ngụy Hợp đi tới.

Bây giờ, Vương Huyền có thể đi đến mức độ nào, ngay cả tương lai của nàng, cũng sẽ đạt đến trình độ nào.

Đây là một lần khảo nghiệm, cũng là một lần hiện ra.

Cho nên, lúc này nàng chỉ có thể cầu nguyện.

Cầu nguyện Vương Huyền có thể không ngừng thuận lợi thông quan, sẽ không bị cao thủ của Phật Môn vây đánh bại.

Phốc!

Một lão tăng cánh tay cường tráng, âm âm đánh vào ngực bụng Ngụy Hợp, nhưng một quyền nặng nề, lại chỉ đánh ra một chút tiếng va đập rất nhỏ.

“Quá nhẹ.” Ngụy Hợp không nhúc nhích, chỉ tùy ý nắm đấm trùng kích vào thân thể, sau đó chui vào hai chân dưới đất.

“Bí kỹ... Định Tâm!” Cơ bắp toàn thân lão tăng nhanh chóng bành trướng, tiến vào trạng thái dị hóa, sức mạnh toàn thân tăng vọt.

Song quyền của hắn bỗng nhiên hóa thành tia chớp, mỗi một quyền đều mang theo man lực hai mươi vạn cân.

Trạng thái này đã đạt tới tầng dưới cùng của cấp bậc Kim Thân.

Hắn cũng là người có cảnh giới Kim Thân võ giả mạnh hơn so với người mà Ngụy Hợp đánh chết hôm qua.

Mặc kệ là làm sao đạt tới giới hạn hai mươi vạn cân, đạt tới là đạt, có thể vạch vạch, là có thể xưng là cấp bậc Kim Thân.

Cà sa lão tăng xé rách bay đi, nửa người trên xích lữa, hai tay như cuồng phong bạo vũ, điên cuồng nện lên người Ngụy Hợp.

Mặt đất chung quanh hai chân Ngụy Hợp không ngừng nổ tung, nhưng vẫn như cũ không nhúc nhích, tùy ý đối phương đánh vào thân thể mình.

“Không hổ là thiên tài cấp phá giới, cảnh giới bây giờ, nếu như ta đoán không sai, ngươi hẳn là đã bước vào chân huyết rồi?” Lão tăng quát khế một tiếng, đột nhiên xoay người đá về phía sau, hung hăng đá vào cổ Ngụy Hợp.

Bành!

Một vòng khí nổ tung tản ra.

Cổ Ngụy Hợp hơi nghiêng một cái, lại chậm rãi khôi phục bình thường.

“Vẫn quá nhẹ, lão già này.” Nó nhếch miệng cười một tiếng.

Vèo!

Tay của hắn trong nháy mắt biến mất ở bên người.

Oanh!!!

Một đạo hư ảnh phá vỡ không khí, mang ra âm chướng, trong nháy mắt rơi vào trên cằm lão tăng.

Quyền lực khổng lồ mang theo chấn động khủng bố, trong nháy mắt khiến cho xương cằm lão tăng nứt ra.

Vết rạn giống như nhánh cây, điên cuồng lan tràn đến toàn bộ xương sọ.

Rắc rắc.

Sau một tiếng vang nhỏ cuối cùng.

Lão tăng ngơ ngác đứng tại chỗ, ngửa đầu ngã xuống.

Phốc.

Sau khi hắn ta ngã xuống thì không thể đứng dậy nổi nữa.

Sắc mặt hai gã tăng nhân cà sa đỏ khác kịch biến, nhưng vẫn kiên trì tiến lên, rống giận chia ra một quyền đánh về phía Ngụy Hợp.

Hai người đồng dạng bộc phát ra quyền lực Thần lực, tựa hồ còn mượn nhờ bí kỹ đặc thù nào đó, còn có bộ phận huyết mạch giải phóng.

Làn da toàn thân hai gã tăng nhân ửng đỏ, mạch máu lòi ra ngoài, hai mắt cũng trở nên đỏ như máu, như muốn vỡ ra.

Oành oành oành!

Hai tiếng nhẹ vang lên, năm đấm hai người vũng vàng rơi vào trên song chưởng Ngụy Hợp.

Hắn tùy ý vịn một cái, rắc rắc hai tiếng giòn vang.

Hai người rú thảm một tiếng, cánh tay gãy, té quy trên đất.

Ngụy Hợp nhẹ nhàng buông tay, đùi phải quét qua.

Hai tiếng trầm đục vang lên, hai người chia ra hai bên trái phải bay ra, mạnh mẽ đập vào mặt đất, kéo ra hai vết máu thật dài.

Mà quỷ dị nhất chính là, ba người tập kích cùng với Ngụy Hợp giao thủ từ đầu đến cuối, cũng không phá hỏng bất kỳ kiến trúc chung quanh hay công cộng nào.

Ngoại trừ phiến đá trên mặt đất vỡ vụn một ít, người qua đường xung quanh cũng không bị thương tổn.

Giải quyết xong đối thủ, Ngụy Hợp ngẩng đầu đi tới phía trước, sải bước tiến vào một chỗ lầu cũ phía trước.

Trên lầu cũ, treo một tấm biển tên - tam thông trà hội.

Trong quán trà trống rỗng, chỉ có một phu nhân mặc áo bào màu tím, tay bung một cái khay, yên tĩnh nhìn chăm chú vào cửa Ngụy Hợp.

“Bỉ nhân tam câu trà hội hội hội hội hội hội trưởng, Hàn Sinh tham kiến Vương Huyền công tử.” Thanh âm quý phụ thanh thúy dịu dàng nói.

Nàng cầm khay trong tay, đi về phía trước.

“Đây là bảo dược mà ngài muốn, Đông Ninh Tiên Hương.”

“Hả? Không cần khảo nghiệm?” Ngụy Hợp sững sốt.

“Nếu là người khác, tất nhiên là phải, nhưng nếu là ngài, vậy kín trước đó, đã xem như khảo nghiệm rồi.” Hàn Sinh xông tới mỉm cười nói.

*

*

*

Nàng là loại người như đã quá quen bằng bong bóng nước, dáng người đầy đặn, da thịt mềm mại, dung mạo diễm lệ.

Vừa nhìn là biết ngay.

Tư sắc như vậy, nếu là Đại Nguyên khi xưa nhất định sẽ cực kỳ đẹp đẽ.

Nhưng Đại Nguyệt hôm nay, chỉ có thể coi là bình thường.

Có lẽ đây cũng là lý do duy nhất mà nàng còn có thể ở Vương Đô cường giả như mây, duy trì tư thế sạch sẽ tự được.

“Được rồi. Như vậy đa tạ.” Ngụy Hợp nghe ra ý tứ đối phương muốn lấy lòng hẳn.

Vương đô lục đại bảo dược, nói là hành trình lấy thuốc không bằng nói là lục gia cuối cùng quật cường.

Bọn họ biết, bảo dược của mình không giữ nổi, cho nên tận lực tranh thủ được, một phần kế ước nhìn như công bằng như vậy.

Cứ như vậy, cho dù bọn họ trả giá bằng bảo dược, nhưng cũng thu được rất nhiều tình hữu nghị của cường giả.

Cho dù chỉ là cường giả tương lai, nhưng tương lai cũng sẽ từ từ biến thành hiện tại.

Ngụy Hợp cầm lấy đồ vật trong khay, đó là một bình sứ nhỏ màu trắng chỉ cao bằng bàn tay, bên cạnh có một con trường long màu xanh.

“Bởi vì ngài là người đầu tiên đến, cho nên phần bảo dược này là loại có phẩm tướng tốt nhất.” Hàn Sinh Thuần nhẹ giọng nói.

“Đa tạ.” Ngụy Hợp quay người, đi ra khỏi trà lâu.

Lần này không có ai ngăn cản cả.

Chỉ là đám người lão tăng vừa bị hắn đánh bại trọng thương đều bị mang đi cả.

Ngụy Hợp không để ý lắm, ngửa đầu trực tiếp uống Đông Ninh Tiên Hương.

Trong chốc lát một luồng khí nóng từ bộ dạ dày chảy ra toàn thân.

Ngụy Hợp cảm giác một chút tiêu hao vừa rồi bổ sung trở lại. Ngoài ra còn có lượng lớn nhiệt lưu, cuộn cuộn không ngừng hướng các nơi trên thân thể.

Hắn ném bình sứ đi, một bóng người của quân bộ tiến lên, cầm lấy cái bình, giúp hắn cất kỹ.

Bóng người nhìn trên đường phố không có bao nhiêu tổn thương liền giải quyết trận chiến này.

“Xin ngài cẩn thận, ngay từ đầu chỉ là thăm dò, kế tiếp, chúng ta sẽ tận lực ngăn cản hảo thủ đối diện, nhưng chung quy sẽ có cá lọt lưới.”

Hắn trầm giọng nói, thanh âm truyền vào trong tai Ngụy Hợp phía trước.

Hắn khoát tay, cũng không quay đầu lại, ly khai Tam Thông trà hội.

Ở chỗ thứ hai, gần ngay, hắn chọn chính là không tước đình ở Bạch Sơn.

Xuy.

Ngụy Hợp phát lực dưới chân, bỗng nhiên lao ra, phiến đá trên đường vỡ vụn, hắn đã biến mất trên mặt đường.

Hai bên dòng người, kiến trúc, nhanh chóng hóa thành hư ảnh, chỉ có phía trước Ngụy Phù vẫn luôn rõ ràng.

Lúc này hắn đã thi triển Chân huyết cảnh, không có che dấu sự thật mình đã đột phá.

Dù sao thì tư chất huyết mạch vượt cấp, dùng nhiều bảo dược như vậy so với người bình thường thì nhanh hơn một chút đột phá cũng là chuyện bình thường.

Cho dù cảnh giới Chân Huyết vẫn yếu ớt hơn cả Phật Môn, nhưng nếu thật sự cho rằng hắn yếu ớt như vậy thì sai hoàn toàn.

Bên kia.

Thanh Sơn Vạn Tư lâu.

Trên đường phố trước lâu, từng bộ từng bộ cao thủ hôn mê trong quá khứ ngổn ngang lộn xộn.

Bọn họ vẫn chưa chết đi thế nhưng thương thế trên người lại khiến bọn họ sau này, cơ bản không cách nào khôi phục lại

trạng thái vốn có.

Tổng cộng mười hai cao thủ thuộc quân bộ, tất cả đều là cảnh giới thân lực.

Đáng tiếc...

Mộc Thành Uy hoạt động cổ, phát ra tiếng rắc rắc giòn vang.

Quần áo trên người hắn đã rách bươm, chỉ còn lại ống quần màu đen đơn giản, mặc lên người.

Sau lưng hắn có một vòng hoa văn Kim sắc Cự Tượng rõ ràng.

Nó che giấu phía dưới làn da, tựa như đường cong cơ bắp tinh mãnh tựa như đúc bằng sắt.

506

Khác với loại cơ bắp Ngụy Hợp.

Mộc Thành uy uy, thoát nhìn cực kỳ tinh tế hoàn mỹ. Phảng phất như mỗi một đường cong trong thân thể hắn ta, đều là vì lực lượng bộc phát mà sinh.

Nhưng tổng lượng lại không nhiều, không cao lớn như Ngụy Hợp.

Lúc này lộ ra vóc người, hoạt động của Mộc Thành uy, chậm rãi từ trong tay vị lâu chủ Vạn Tư Quốc trước mặt nhận lấy Hoàng Vũ Thảo.

“Đa tạ thí chủ.” Mộc Thành Uy cười lấy phật lễ.

Không đợi đối phương trả lời, hắn quay người đi ra ngoài cửa.

Y tiện tay nhét Hoàng Vũ Thảo vào trong miệng, Mộc Thành Uy vừa đi ra cửa lâu thì đột nhiên dừng bước.

Ngoài cửa đang đứng một nữ tử khôi ngô tay cầm trường thương, tóc tai bù xù.

“Cuối cùng cũng đến nơi rồi sao?” Mộc Thành cười phá lên, “Cũng phải, nhiệt thân kết thúc.”

Hắn đã phục dụng Minh Vương đan, còn có Kim Sí vương đan, từ tối hôm qua trước khi tới đây, đã thành công đột phá đến chân huyết.

Bình thường dùng dược lực, đạt tới cực hạn mới có thể phá vỡ chân huyết Thập Tam dị bảo.

Dưới tư chất phá giới của hắn, hắn hấp thu đầy đủ hai loại huyết mạch.

Kết hợp với cách thức đẩy đỉnh cao đan dược Phật môn, đột phá chân huyết cũng là chuyện đương nhiên.

Kế tiếp, hắn chỉ cần tiếp tục chiến thắng là được.

Mộc Thành Uy lại lần nữa cường hóa hai lần, căn bản không nghĩ tới, chính mình sẽ có lý do gì để thua trận diễn võ.

Vốn hấn đã có thể so với kim thân, bây giờ ngay cả chính mình cũng không biết cực hạn của mình ở đâu.

“Đến đây đi, hãy rèn luyện kim thạch cho ta! Khiến ta càng mạnh mẽ hơn nữa!”

Hấn hơi cúi đầu, phóng tới cô gái đôi diện.

Ánh mặt trời chiếu khắp cả thành.

Các ngõ ngách của Vương Đô lần lượt bùng nổ chiến đấu.

Nhưng chỉ có hai nơi là kịch liệt nhất.

“Hai người đều đã đột phá chân huyết.”

Tào Nham có chút cảm khái.

“Dù sao cũng là tụ tập lượng lớn tài nguyên của quân bộ và Phật môn, có thể đột phá trước thời hạn cũng là chuyện rất bình thường.” Thượng Quan Địch Vân đi qua, mỉm cười nói, không ngạc nhiên chút nào.

“Trước kia tính toán cảnh giới, lúc thống kê hiệu quả bảo dược, đều là thuần túy phục dược, cũng không có nhân tố nào khác, nhưng hôm nay lại khác rồi...” Ánh mắt của hấn nhìn về phía Lý Dung ở bên cạnh.

Lý Dung mặt không biểu tình, nhưng trong lòng mơ hồ có chút lo lắng.

Vương Huyền Đột phá, cũng nằm trong dự liệu của nàng.

Hôm qua, nàng mời tốt Hoàng hậu Khuê Mật ra lệnh cho Trọng Yên, viên thuốc mà nàng đưa ra nhìn như hơi hợt, nhưng dược hiệu lại cực kỳ khủng bố.

Quy nạp Hàn Thu đan xác thực hiệu quả chỉ là bổ sung khí huyết.

Nhưng vấn đề là dược hiệu của đan dược này thậm chí có thể khiến cho một gã Kim Thân cường giả trọng thương sắp chết khôi phục hơn phân nửa chiến lực trong khoảng thời gian cực ngắn.

Dược lực khủng bố ẩn trong viên đan dược nho nhỏ kia đủ để bổ sung toàn bộ dược lực của cường giả kim thân cực hạn

trong nháy mắt.

Hơn nữa trước đó nàng đã đưa cho Ngụy Hợp phân dược tán lấy dược từ Vô Thủy tông kia.

Nếu như dùng một hơi, đột phá chân huyết cũng rất có khả năng.

Chỉ là nàng không ngờ rằng Vương Huyền sẽ mạo hiểm như vậy, tại thử nghiệm trước đêm hôm trước, đột nhiên đột phá.

Như vậy mặc dù sẽ cường đại hơn một chút, nhưng bởi vì đột phá vội vàng, đối với lực lượng cùng khí huyết của bản thân nắm chắc không lớn, ngược lại sẽ làm cho bí kỹ võ kỹ xuất hiện hiệu quả giảm xuống, từ đó ảnh hưởng đến thực lực tổng thể.

Đối với đối thủ bình thường còn tốt, nếu là cao thủ chân chính am hiểu nắm bắt nhược điểm...

Sợ là hỏng.

Đương!

Ngụy Hợp tùy ý để đối thủ là một võ tăng, một đao chém vào lồng ngực của mình.

“Yếu.”

Bành!

Hắn tiện tay vỗ một cái, tên võ tăng Thần lực cảnh này giống như rác rưởi, bị lực lượng khổng lồ âm âm đập trúng vòng eo, theo một tiếng xương gãy nát, người đã bay ra thật xa, đập chính xác vào trên một bức tường đá, đánh ra vết rạn rất nhỏ.

Xung quanh nơi này là một quảng trường rộng lớn.

Mặt đất trên quảng trường phủ kín phiến đá màu đen, ở trung tâm có một suối phun hình tròn, nước suối không ngừng từ trong miệng thạch điêu hổ dữ tuôn ra, rơi xuống ao nước phía dưới.

Tiếng nước sôi trào, người qua đường ở bốn phía sớm đã được dọn dẹp sạch sẽ.

Ngụy Hợp vừa tiến vào quảng trường, liền cảm giác chung quanh có mấy chục đạo ánh mắt, hoặc mạnh hoặc yếu, nhao nhao rơi vào trên thân mình.

Hắn nhếch miệng cười một tiếng, không thèm để ý chút nào, cất bước đi tới phía trước.

Khổng tước đình chính là phần cuối của quảng trường.

Đó chính là nơi chính thức lấy được Hàm Tu Quả.

Ngay lúc hắn ta nhắc chân đi về phía trước, Ngụy Hợp mãnh liệt ngẩng đầu, nhìn về phía nơi xa giữa không trung.

Xa xa bầu trời, ba điểm đen đang từ xa đến gần, nhanh chóng rơi xuống dưới.

Oành oành oành!

Ba tiếng nổ, đá vụn vẩy ra, dòng nước trong ao khuấy động lên, làm ướt gạch trắng cạnh ao.

Chỉ thấy trên quảng trường vốn trống trải, lúc này đã có thêm ba bóng người khổng lồ.

Ba tên võ tăng cao sáu mét chậm rãi từ tư thế nửa quỳ đứng lên, trợn mắt nhìn về phía Ngụy Hợp.

“Ồ? Ba tên to con?” Ngụy Hợp hơi hứng thú, quan sát tỉ mỉ ba người trước mặt.

“Bách Thắng Liên Tụ, Tịnh Tụ.”

“Tịnh Si.”

“Tịnh Sân.”

“Bái kiến Vương Huyền thí chủ!”

Ba tiếng vang tựa như chuông lớn đồng thời vang lên, chấn động khiến mặt đất xung quanh đều run nhẹ.

Có rất nhiều đá vụn lăn trên mặt đất, ao nước cũng nổi lên từng gợn sóng.

“Là ba vị Thánh Tăng của Bách Thắng Liên Tụ, lần này có trò hay để xem rồi!”

Xa xa mơ hồ truyền đến tiếng nói chuyện rất nhỏ.

Cảm giác Ngụy Hợp vượt xa đồng cấp, lúc này cũng mơ hồ nghe thấy.

Hắn ngửa đầu quan sát tỉ mỉ ba người cản đường trước mắt.

Hình thể cực lớn sáu mét đại biểu cho khái niệm gì.

Kiếp trước hắn ba thước là một tầng cao, mà ba người trước mắt này, chiều cao ngang bằng hai tầng lầu.

Cho dù là voi bình thường cũng phải thấp hơn bọn hắn một đoạn. Có lẽ chỉ có Tượng Vương mới có thể cùng bọn họ bình hành.

Ba người trên thân trần trụi, hai tay đeo rậm rạp chằng chịt các loại vòng tròn kim loại.

“Mỗi một cái vòng này, đại biểu một vị cường địch đã từng đánh bại chúng ta.”

Chính giữa Tịnh Tư tiến lên một bước, trầm giọng nói.

“Ba người bọn ta đều là kim thân, nếu thí chủ lo lắng có thể dừng lại nơi đây chờ đợi một canh giờ.

Một lúc lâu sau, chúng ta sẽ tự thôi lui.”

“Một canh giờ?” Ngụy Hợp cười.

Phải đợi thêm một canh giờ nữa, vậy tất cả bảo dược còn lại của hắn đều chỉ có thể nhận được những kẻ kém cỏi nhất.

Tuy trên diễn võ, cuối cùng bất luận thế nào hắn cũng có thể thắng lợi, nhưng...

Lạch cạch.

Ngụy Hợp bước ra một chân, tiến lên một bước, ngửa đầu nhìn thẳng Tịnh Tư.

Hai người một cao một thấp, sáu mét đầu ba mét. Như người lớn đối với trẻ con.

“Mười giây.”

“Cái gì!?” Tịnh Tư sững sốt.

Ngụy Hợp nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra hàm răng trắng hếu.

“Giải quyết các ngươi.”

Bành!!!

Trong phút chốc khuôn mặt của Tịnh Tư vận vẹo, hai cánh tay màu đồng cổ bỗng nhiên khép lại.

Nổ vang lên, song chưởng của gã hoàn mỹ đập Ngụy Hợp vào chính giữa.

Tiếng vỗ tay thật lớn, nương theo một kích đánh lén của hắn, đem tất cả lực lượng đều oanh kích ở trên người Ngụy Hợp.

Hắn có thể cảm giác được mình đã đánh trúng.

Bắt được rồi!

Cho nên... thắng bại đã định!

Phốc phốc!!

Cảm giác đau đớn đột nhiên xuất hiện khiến cả người Tịnh Tư run lên, hai mắt mở to.

Nhìn thấy hai tay mình mu bàn tay, không biết từ lúc nào, lại có thêm hai cái lỗ máu hình tròn.

Trong lỗ máu không có bất kỳ huyết nhục nào, biên giới bóng loáng, phẳng phất như đậu hũ đã từng dùng dao nhọn cắt qua.

“Giết!” Cơ bắp toàn thân Tịnh Tư nhanh chóng bành trướng, nguyên bản hình thể sáu mét khổng lồ, lúc này càng tiến thêm một bước, hướng ngang phát triển. Đảo mắt liền hóa thành một hắc hồng nhục sơn.

Chỗ cổ gã sinh ra đại lượng lông bờm màu vàng, gương mặt ần ần có vài phân dị trạng hùng sư.

“Bất Tịnh Phật Ấn!!”

Bắp thịt toàn thân Tịnh Tư giống như nước chảy, từ bả vai xuống, lần lượt chảy xuôi xuống, hội tụ đến hai tay.

Bóp bóp hai tiếng trầm đục, song chưởng của hắn siết chặt, mười ngón đan xen nhau, toàn lực đè ép vào giữa.

Mượn nhờ Phật Ấn tạm thời tăng lên lực lượng khổng lồ, lực lượng lúc này của hắn đã vượt qua cực hạn ba mươi vạn, xông

về phía bốn mươi vạn cân.

“Chúng ta cùng đi!”

Hai gã thánh tăng khác, đồng thời cơ bắp toàn thân bành trướng, lực lượng trên thân theo tần suất đặc thù nào đó, chấn động cấp tốc tăng cường.

Hai người đồng thời xuất thủ từ những hướng khác nhau, nắm giữ ở bên ngoài song chưởng không sạch sẽ.

“Tịnh Liên Phật Ân!”

“Tịnh Thắng Phật Ân!”

Hai tiếng quát lớn như sấm nổ, ba quái vật khổng lồ đồng thời phát động toàn lực, đè ép toàn bộ lực lượng xuống một điểm.

Tiếng cơ thịt dồn nén ma sát không ngừng từ trong lòng bàn tay ba người truyền ra.

“Năm tức.”

Đột nhiên một tiếng động từ trong lòng bàn tay ba người truyền ra.

Phốc!!

Trong phút chốc, sáu bàn tay to lớn đồng thời nổ tung huyết hoa.

Ba người kêu lên một tiếng đau đớn, vội vàng thu tay lại. Trước mắt lại hiện lên một đạo hắc ảnh hoảng hốt.

Bốp!!

Bóng đen lẳng không nhảy lên, lơ lửng trước mặt hắn.

Một cú đâm.

Quyền mặt nổ âm chường, nện sập mũi, đánh mặt sụp đổ hướng trong.

Máu từ lỗ mũi trào ra, nổ tung trên mặt.

Hai người còn lại nổi giận gầm lên một tiếng xông về phía trước, một người dùng đao, một người cầm quyền chùy đến.

Bóng người chưa kịp hạ xuống đã bị hai người đánh trúng giữa không trung.

Rắc rắc hai tiếng giòn vang to lớn.

Khiến người ta kinh hãi là, người bị thương không phải là bóng người, mà là hai vị thánh tăng ra tay.

Cánh tay hai người tựa như đánh vào trên dãy núi kim loại không thể phá vỡ, từ lòng bàn tay đến cánh tay nhỏ, lại đến cánh tay, bả vai, một loạt bộ vị đều nổ tung, thậm chí xương khớp xuyên thủng ra.

Bóng người nhẹ nhàng đáp xuống đất.

“Một hơi thở.”

Hắn lại nhảy lên lần nữa, nhẹ nhàng lướt tới trước hai người cuối cùng.

Trong phút chốc, Tịnh Si và Tịnh Thiếp đồng thời che lại cổ họng, một lượng lớn máu từ cổ họng trào ra.

Cổ của hai người gần như bị chặt đứt hơn phân nửa.

Cứ việc thương thế như vậy, nhìn qua thì nghiêm trọng, nhưng trên thực tế không phải không thể chữa trị được đối với cường giả kim thân, chỉ là lưu lại một phần di chứng, ảnh hưởng đến sự linh hoạt trên cổ.

Có thể so với thương thế thân thể, tam đại thánh tăng, lúc này tinh thần chấn động, mới là tổn thương càng nghiêm trọng hơn.

Bởi vì, lúc này ba người bọn họ mới thấy rõ được.

Bây giờ Vương Huyền đã không còn dáng vẻ như trước kia nữa, mà là toàn thân mọc ra lông đen dày đặc.

Chính là lông đen này đã cấp cho Vương Huyền Cực Cực Kính phòng ngự cực kỳ khủng bố.

“Loại năng lực huyết mạch này...!!”

Suy nghĩ cuối cùng trong đầu ba người là chấn động, khó mà tin nổi, cùng với bất đắc dĩ.

“Có thể bức ra tư thái này của ta, các ngươi đã không tề.” Hai mắt Ngụy Hợp trong lông mày đen, ẩn ẩn hiện ra hồng quang. Hắn dứt khoát không có thu hồi bộ lông sơn dương đen lại, mà cứ thế đi về phía cuối quảng trường.

Phía sau hắn là ba con quái vật khổng lồ cao sáu mét đang âm âm rơi xuống đất, không còn sức để động đậy nữa.

Mà lúc này.

Bất kể là Địa Hòa lâu, hay là các cao thủ ẩn nấp vây xem xung quanh, đều nhao nhao đứng dậy, lặng ngắt như tờ.

Không ai có thể tưởng tượng được, Vương Huyền vừa mới bước vào chân huyết, vậy mà lại chính diện đánh bại ba vị cao thủ Phật chủ cấp Kim Thân!

Mới có chân huyết, đã có thực lực khủng bố như thế...

Còn cảnh giới Thần lực thì sao?

Thậm chí Kim Thân cảnh thì sao?

Đến lúc đó, cái tên thiên tài cấp bậc phá giới này có thể đạt tới trình độ nào?!

Địa cùng trên lầu.

Tay Tào Nham đang bung nước trà run nhè nhẹ, trong mắt thần sắc sáng tối chập chờn.

Rặc rặc.

Chén trà trong tay hắn không tự chủ vỡ ra một vết nứt, nước trà xanh biếc chảy ra, nhỏ xuống đất.

“Lập tức thông báo trong cung!” Thật lâu sau, hắn trầm giọng phân phó.

Phía sau mơ hồ có khí tức lóe lên, cấp tốc phóng tới hoàng cung xa xa.

Tào Nham nhìn về phía Lý Dung đứng thẳng bên cạnh.

Lý Dung im lặng không nói gì, nhưng hai tay nàng, lại gắt gao nắm ở trên lan can, mười ngón tay cơ hồ đem lan can nắm ra dấu tay.

“Phá giới cấp, thật không giả!” Thanh âm Tào Nham hư vang lên bên tai bà.

“Lý Dung Nguyên Soái, xem ra ngươi nói đúng. Chúng ta cần cân nhắc lại vấn đề quy hoạch liên quan tới Vương Huyền.”

Lý Dung im lặng, nhưng khuôn mặt xinh đẹp lại không kiềm chế được, toát ra một tia dị dạng.

“Huyền nhi một mực rất nỗ lực... Cho nên, ta tin tưởng hẳn, giống như hẳn tin tưởng ta.”

Nàng quay đầu, nhìn về phía Tào Nham Hư, ánh mắt kiên định.

“Cho nên, ta tin tưởng hẳn, tuyệt đối sẽ không phản bội.”

507

Ầm ầm...

Tiếng sấm nhàn nhạt từ trong mây đen trên bầu trời truyền ra, từ gần đến xa, một đường rời xa.

Từng hạt mưa từ trên trời rơi xuống.

Trước cửa Song Thanh lâu của khu Cửu Đàm, phía dưới một pho tượng đồng Phật dựng đứng.

Mộc Thành Uy lau nước mưa trên mặt, nhìn về phía một người đang chần ở phía trước.

Sau khi giải quyết xong đám người ngăn cản trước đó, hiện tại lại có thêm một người tới.

Nếu như nữ nhân lúc trước kia là một con báo săn cường tráng mạnh mẽ. Như vậy người đối diện trước mắt này chính là một con tê giác cường tráng trầm mặc không nói.

Áo giáp đen, mũ giáp toàn diện, trong tay cầm hai thanh chiến phủ, lưng đeo một tấm khiên tháp khổng lồ. Hai mắt từ khe hở của mũ giáp lộ ra ánh sáng màu đỏ nhàn nhạt.

“Phụng mệnh đến đây ngăn cản, yên tâm đi, ta sẽ không ra nặng tay.” Nam tử giáp đen thản nhiên nói.

“Ha ha ha...” Mộc Thành uy phong cười lên, nụ cười trên mặt dần dần vụn vẹo.

“Thân là kẻ yếu, người tự tin để mình dám can đảm nói ra những lời này sao?”

Hắn đi về phía trước từng bước một.

Trước đó vì chém giết chiến đấu mà tăng bào còn sót lại bị phế bỏ, lúc này cũng không thèm để ý, trực tiếp bị một phát bắt được, vút bỏ.

“Chẳng qua cũng tốt. Rốt cục cũng có điểm giống nhau.

Lúc trước vị kia đã là cực hạn trong thân lực, vận dụng bí kỹ cũng không sai biệt lắm đạt tới Kim Thân.

Nói cách khác, người chính là cường giả Kim Thân chân chính rồi?” Mộc Thành Uy hỏi.

Nam tử giáp đen không mở miệng nữa, chỉ hơi hơi cong người dậy. Hai tay cầm chiến phủ đặt ở bên hông, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào hắn.

“Giết!!”

Trong chốc lát, hai người đồng thời động tác, hóa thành hai đạo lưu quang phóng tới đối phương.

Đương!!!!

Một thanh chiến phủ cực lớn hung hăng chém trúng ót Ngụy Hợp.

Sau đó bắn ra một mảng lớn tia lửa.

Ra tay là một tráng hán khôi ngô cao hơn bốn mét, hắn đứng sau lưng Ngụy Hợp, tay cầm cự phủ, dốc sức bú sữa ra, nhưng đáng tiếc...

Khiến con mắt của hắn muốn lòi ra, Ngụy Hợp trước mặt thế mà đứng nguyên tại chỗ, không nhúc nhích chút nào.

Trên trán ngoại trừ gầy mấy cọng lông thì không có bất kỳ biến hóa nào.

Là đánh lén.

Toàn lực đánh lén.

Trên cự phủ còn có kịch độc, có thể khiến Ngụy Hợp tiếp theo xuất hiện các loại kịch độc dị thường.

Tuy không đến mức chết nhưng tuyệt đối có thể ảnh hưởng tới một loạt hành động đằng sau, thậm chí còn lưu lại di chứng vĩnh cửu.

Nhưng đáng tiếc... Bất kể là kịch độc gì, đều phải tiếp xúc thân thể mục tiêu mới được.

Vì vậy...

Phốc!

Cánh tay phải Ngụy Hợp trong nháy mắt biến mất, khuỷu tay khám nạm lồng ngực trắng hán sau lưng.

Cơ bắp đứt gãy, xương cốt vỡ nát, nội tạng đều nổ tung.

Trắng hán vẫn đứng nguyên tại chỗ, quỳ rạp xuống đất, phần lưng bị đánh bật ra một cách quỷ dị.

Oa!

Hắn phun ra một ngụm máu lớn, cự phủ trong tay rơi xuống đất, ý thức dần dần mơ hồ.

Một kích này nhìn như nhẹ nhàng, nhưng đã thương tổn tất cả tạng phủ tạng của hắn, cho dù kịp thời cứu được, cũng sẽ lưu lại tổn thương vĩnh cửu, dẫn đến võ đạo bị hao tổn.

Ngày sau, người này nhiều lắm chỉ có thể làm người bình thường, lại muốn luyện võ, vậy thì đừng mơ tưởng.

Ngụy Hợp thu tay lại, chậm rãi đi về phía không tước đình phía trước.

Không tước đình, tên như ý nghĩa, thật sự là một cái đình, lương đình.

Bởi vì nó có hình dáng cực giống không tước, lại từng có một vị tông sư phật môn tên là Không Tước Thiên Nữ tọa hóa ở chỗ này.

Cho nên nàng mới vì lý do này mà đặt tên.

Mà tự nhiên, thế gia nắm giữ sau lưng Không Tước đình, tự nhiên là đứng ở trận doanh Phật môn.

Đứng trong đình Không Tước lúc này là một nam tử đầu trọc toàn thân có hình xăm Hắc Long.

Hắn ở trần, trong tay bung một cái khay.

Thác cuộn giống hệt cái khay mà Ngụy Hợp lấy được lúc trước.

Hiển nhiên đều được an bài cố định.

“Chúc mừng, Vương Huyền đại nhân. Ngươi đã trải qua khảo nghiệm, như vậy, phần hàm Tu Quả này, giao cho ngươi.”

Mặt hấn như nồi? Tâm trạng rõ ràng cực kỳ không tốt.

Khảo nghiệm của Không Tước đình thật ra là thông qua thiết kế của hấn để đánh lén một loạt cạm bẫy.

Đáng tiếc, bất luận đánh lén gì, trước mặt Ngụy Hợp một thân lông đen, đều ảnh hưởng bằng 0.

Kết quả chính là hiện giờ như vậy.

“Tiếp theo, hy vọng tiên sinh cũng có thể thuận lợi như hiện tại.” Nam tử cười lạnh: “Tam Thánh Tăng và cạm bẫy đều không ngăn được các hạ, chắc hẳn, rất nhanh thôi, bên kia sẽ thực chiêu.”

Hấn nhìn chằm chằm Ngụy Hợp, cười lạnh thành tiếng.

“Ta rất chờ mong, rất chờ mong cảnh ngươi quỳ xuống xin tha.”

Ba.

Trong giây lát, một bàn tay của Ngụy Hợp tát thẳng lên mặt y.

Lực lượng khổng lồ đánh tới cổ hấn phát ra một tiếng rặc rặc giòn vang, đầu bị đánh động một trăm tám mươi độ.

Gân cốt đứt gãy, khí ăn đạo vụn thành ma hoa.

Sắc mặt hấn cứng đờ, quỳ rạp xuống đất, hai tay ôm cổ mình, cố gắng quay đầu trở lại.

Cảnh giới Chân Huyết cường đại, tự lực tự lành cùng sinh mệnh lực, làm cho hấn nhất thời do thương thế chết đi, nhưng mạch máu đứt gãy ở vị trí máu chốt của não, làm cho hấn nhanh chóng cảm giác thân thể bắt đầu không thể khống chế.

Bịch bịch.

Một tiếng trầm đục vang lên, đầu trục ngã xuống đất, không tiếp tục hành động nữa.

“Lại nói?” Ngụy Hợp ngồi xồm xuống, vỗ vỗ mặt của hấn.

“...!” Đầu trục mặt đen dùm một loại ánh mắt oán độc nhìn chằm chằm Ngụy Hợp.

Phốc phốc.

Đáng tiếc ánh mắt hắn còn chưa nắm chắc, đã bị hai ngón tay cắm vào.

Con mắt lập tức nổ tung.

“A!” Hắn im lặng mở to miệng, nhưng đã không thể phát ra âm thanh.

“Nhược, cũng đừng nhảy khắp nơi.” Ngụy Hợp vỗ vỗ mặt đối phương: “Sẽ chết người đấy.”

Hắn không thể giết người, nhưng phương pháp phế bỏ một người, thật sự quá nhiều.

Huống chi, người trước mắt chẳng qua chỉ là một tên tiểu tốt, lại dám ở trước mặt hắn phát ngôn bừa bãi.

Đôi lại là nơi khác trực tiếp đánh chết người này, bất kể là Phật môn hay là quân bộ đều sẽ không nói một câu.

Ngụy Hợp đứng lên, vừa mới xuất thủ, hắn ta đã sớm tiếp nhận khay trong tay đối phương.

Lúc này trong khay còn đặt một trái cây xanh biếc tinh xảo tựa như được ngọc thạch điêu khắc.

Quả thực lớn chừng quả đấm, óng ánh long lanh, còn có thể từ bên ngoài nhìn thấy rất nhiều kinh lạc huyết mạch bên trong.

Thậm chí còn có thể mơ hồ cảm giác được, quả này như trái tim đang từng nhịp đập.

“Đây là Hàm Tu Quả? Không tệ.” Ngụy Hợp biết Phật Môn không dám làm giả phương diện này.

Chung quanh có nhiều tầm mắt như vậy chăm chăm vào nơi này.

Làm giả ở trên chút chuyện nhỏ này, được không bù nổi cái mất.

Vì vậy có thể rất yên tâm về an toàn.

Hắn không chút do dự cầm lên, cẩn thận kiểm tra một lần, xác định không có độc, sau khi xác định không có cơ quan cơ quan ẩn hoạn, bên trong không xen lẫn gì khác, lại kiểm tra bên

trong khay không có ẩn tình gì, xác định đều không có vấn đề, mới ngậm vào trong miệng.

Mười ba dị bảo Chân huyết, đều có thể trực tiếp phục dụng.

Hôm nay hắn đột phá chân huyết chính là thời điểm cần vượt qua kỳ tích lũy.

Cảnh giới Chân Huyết lại có tên La Hán, đến cấp độ này sinh mệnh cũng bắt đầu xảy ra biến đổi về chất.

Lực tự lành và cảm giác đều sẽ phát sinh biến hóa to lớn.

Đây là bước đầu tiên khi tiếp xúc với thế giới chân thật.

Cho nên đại nguyệt, cảnh giới Chân Huyết, tổng cộng chia làm năm tầng. Tương ứng chính là chân kinh từng định cảm năm lần cảnh giới.

Đồng dạng, chân huyết và chân kinh giống nhau, ở giai đoạn này, mỗi lần ổn định, đột phá một tầng là có thể kéo dài tuổi thọ.

Chẳng qua khác với chân khí là chân huyết cảm giác thành công, kéo dài tuổi thọ được quyết định bởi huyết mạch cao thấp.

Huyết mạch càng cao, thời gian kéo dài sau khi ổn định lại càng dài.

Huyết mạch càng kém, sau khi ổn định lại thì thời gian kéo dài cũng càng ngắn.

Không phải như chân kinh, chỉ cần định cảm thành công là có thể kéo dài tuổi thọ mười năm.

Cầm lấy tàng Tu Quả, Ngụy Hợp trực tiếp hướng trong miệng nhét vào.

Khẩu vị giòn tan, chua chua ngọt, mùi vị khá giống quả táo.

Hắn nhai mấy cái, sau đó một mạch mà nuốt vào.

Giống như lúc trước, từng luồng từng luồng nhiệt lưu bắt đầu từ dạ dày hắn tuôn ra, sau đó chảy khắp toàn thân.

Rất nhanh, Ngụy Hợp cảm giác được, mình mới đột phá chân huyết tầng một, lúc này đã bắt đầu tăng lên tầng hai.

Hắn khác với những người còn lại, hắn đã sớm tiếp xúc chân thật, cho nên không cần định cảm thời gian dài, chỉ cần đủ công lực là có thể trực tiếp tăng lên.

Cho nên Duyên Thọ là thứ vô dụng đối với hắn.

Bởi vì hạch tâm kéo dài tuổi thọ là ở chỗ quý phong thổi qua ở thể giới thật, do đó dẫn đến thân thể phát sinh biến hóa, nhưng hôm nay hắn đã sớm tiếp xúc với quý phong.

Cho nên, chỉ cần trình độ khai thác huyết mạch đến, cảnh giới công pháp đến, liền có thể trực tiếp tăng lên.

Ngụy Hợp đứng yên tại chỗ, nhắm mắt. Yên lặng chờ đợi một lát.

Sau đó lại mở mắt.

Bề ngoài hắn không có gì khác lạ, nhưng trên thực tế đã vượt qua một lần định cảm, tiến vào lần thứ hai.

Bên này Đại Nguyệt, phải gọi là Chân Huyết tầng hai.

Quay người ly khai Khổng Tước đình, xuyên qua ao nước vừa mới giao thủ, Ngụy Hợp đi thẳng đến chỗ mục tiêu thứ ba.

Mục tiêu thứ ba mà hắn ta lựa chọn chính là sông bạc Ngụy gia ở khu Thanh Hà.

Cũng tức là bọn họ nắm giữ Cửu Linh Bạch Xà Quả.

Bất quá bắt đầu từ giờ phút này, Ngụy Hợp cũng biết, Phật Môn tuyệt đối sẽ không phái ra tiểu nhân vật ngăn cản.

Trước đó tam đại Thánh Tăng đã chứng minh thực lực của hắn ta.

Vì vậy tiếp theo mới là cục diện càng gian nan.

Xuyên qua từng con đường.

Thân ảnh Ngụy Khôn vừa vặn hầu như hóa thành hư ảnh, cực nhanh lao về phía trước trong dòng người.

Thỉnh thoảng hắn còn phi thân mượn lực, nhảy lên mái hiên hai bên, tránh khỏi đoạn rẽ chật chội nhất.

Từ khu Bạch Sơn đến khu Thanh Hà, ngoại trừ đi xuyên qua lượng lớn đường phố bên ngoài, còn phải thông qua một cây cầu dài chừng sáu trăm thước.

Cầu lớn tựa như một nhụyễn trùng màu trắng to lớn, phía dưới từng cây cột đá, chính là chân nó mập mạp.

Một cây cầu giống như vậy, ở Vương Đô không chỉ có một cây.

Nhưng chỉ có nơi này là đặc thù nhất.

Bởi vì trên mặt cầu cây cầu này, là dùng một loại chất keo đặc thù trải thành mặt đất.

Loại chất dính này lúc ban ngày, sẽ phản xạ ra vàng sáng nhàn nhạt màu sắc rực rỡ, tựa như Phật quang.

Hơn nữa hình dạng của cây cầu đá này còn có hình tròn.

Vì vậy cây cầu này còn có một cái tên.

Đó chính là, Phật Luân.

Hai bên cây cầu Phật Luân, theo thứ tự là hai công viên vườn sông giữa khu Thanh Hà và khu Bạch Sơn.

Trong công viên, trong rừng cây xanh um tươi tốt, đã đứng trước không ít người đến xem náo nhiệt.

Dù sao tranh đoạt mười năm một lần, sớm đã là tiết mục cố định của Vương Đô.

Rất nhiều dân chúng đều biết.

Phù.

Ngụy Hợp tung người một cái, từ đầu cầu bên này công viên Bạch Sơn, nhẹ nhàng hạ xuống, một bước đi lên mặt cầu.

“Đến rồi!!!”

“Cuối cùng cũng tới! Người này chính là Vương Huyền sao? Thật bất phàm! Nhưng mà sao toàn thân đều là lông vậy?”

“Chẳng lẽ là huyết mạch bí kỹ đặc thù gì đó?”

“Nghe nói Vương Huyền huyết mạch chính là Tu Di Kinh Vương? Chẳng lẽ loại cá voi này ở trong biển cũng có lông

mọc? Tu di, chẳng lẽ có chữ Tu, chính là nhiều hơn sao?”

“Cao thủ bực này, há là chúng ta có thể tùy ý phỏng đoán? Chỉ xem bên Phật môn có đối thủ gì thôi.”

508

Lần này quân bộ và Phật môn ngăn cản lẫn nhau, ngay cả không ít Chân huyết quý tộc của Vương đô cũng đều biết.

Lúc này hai công viên đều đã tụ tập hơn trăm người vây xem, mọi người nghị luận sôi nổi, náo nhiệt dị thường.

Có ủng hộ Vương Huyền, ủng hộ Phật môn càng nhiều.

Ngụy Hợp không để ý đến những người này, ánh mắt nâng lên, nhìn về phía mặt cầu xa.

Chính giữa Phật luân kiều, lúc này ngòi xếp bằng một tầng nhân toàn thân ngăm đen, đeo khuyên tai màu vàng.

Tầng nhân chính là ngòi xếp bằng trên mặt đất, đều cao khoảng hai mét. Cơ bắp toàn thân giống như đúc từ kim loại, hoàn toàn hợp thành một khối.

Trên đầu gối gã đặt ngang một cây côn đồng màu vàng đen lớn cỡ nắm tay.

Lúc này Tiểu Vũ đã bay xuống, rơi lên trên thân hai người.

Nhưng bất luận là Ngụy Hợp hay đối phương, đều không động.

Bất kể là chân huyết hay là chân kinh khi đối địch, chỉ nhìn thôi thì rất khó nhìn ra đối phương mạnh hay yếu.

Chỉ có chân chính giao thủ, mới có thể biết đối phương có bao nhiêu thực lực.

Dù sao huyết mạch, bí kỹ, đối với thực lực tăng phúc thực sự quá lớn.

“Cuối cùng cũng đến xem một chút?” Ngụy Hợp mặt không đổi sắc, từng bước một đi tới phía trước.

Hắn đạp đôi giày trên mặt cầu, phát ra tiếng ma sát rất nhỏ.

Quái dị chính là, rõ ràng lúc này có Tiểu Vũ, có gió, có tiếng người, nhưng cho dù là âm thanh gì đi nữa cũng không thể che giấu được tiếng bước chân rõ ràng của nó.

Tăng nhân đồng côn kia chậm rãi đứng dậy, tay cầm đồng côn, chiều cao bốn thước, đứng ở phía trước Ngụy Hợp.

Hai người một người bốn mét, một người ba mét, mặc dù Ngụy Hợp thấp hơn đối phương một chút, nhưng khí thế hoàn toàn không thua kém.

“Thí chủ thực lực hơn người, bản tăng bội phục.” Hắc tăng cao lớn thi lễ nói. Chỉ tiếc.... Bộ pháp hôm nay của thí chủ, chỉ có thể dừng bước tại đây.”

“Chỉ bằng người?” Ngụy Hợp hí mắt lại.

Hắc tăng nhắm mắt lại, hai tay chấp trước ngực, đồng côn kẹp ở khuỷu tay.

“Tất nhiên không có khả năng chỉ có bản tăng.”

Cơ bắp toàn thân hần cấp tốc vận vẹo, bành trướng, răng trong miệng biến hình bén nhọn, hóa thành răng chó.

Từng sợi lông màu đen theo sống lưng mọc ra.

Bất quá một giây, hắc tăng đã triệt để hóa thành ngoại hình to lớn nửa người nửa sói.

Một tiếng nước chảy ào ào.

Hai bên mặt cầu Phật Luân, trong nước có mấy bóng người bay vọt lên.

Rõ ràng là bốn đạo võ tăng giống như hắc tăng, nửa người nửa sói thức tỉnh.

Thân hình bốn người so với hắc tăng thấp hơn một chút, hình thể cũng chỉ nhỏ hơn một chút, trong tay đồng dạng nắm giữ một cây đồng côn tráng kiện.

Trong tiếng nước chảy rào rào.

Bốn người nhao nhao rơi vào mặt cầu, vây quanh hai bên Ngụy Hợp.

Tổng cộng năm người, trên đồng côn còn lưu lại vết máu nhàn nhạt.

Trong đó phần bụng hai người còn bị thương.

Hiển nhiên là vừa rồi cao thủ trong quân bộ âm thầm giao thủ gây ra.

“Vốn tám người côn trận, bây giờ mặc dù chỉ còn năm người chúng ta, đối phó thí chủ cũng đã đủ.” Hắc tăng cúi đầu quan sát Ngụy Hợp, hai tay nắm côn.

“Ồ?” Ngụy Hợp cảm giác chung quanh, trên thân năm người này toát ra khí tức, khí tràng, đều yếu hơn nhiều so với ba Thánh Tăng lúc trước, nhưng vị trí năm người đứng, mơ hồ kết thành một trận hình phong tỏa.

Năm luồng khí cơ tựa như một thể, lại mơ hồ khiến hắc cảm thấy uy hiếp mạnh hơn nhiều so với ba vị thánh tăng lúc trước.

“Thiên Hòe tự.” Hắc tăng tiến lên một bước: “Vô Tướng Phục Ma trận! Xin chỉ giáo!”

Lạch cạch!

Cũng trong lúc đó, năm người cùng tiến lên một bước, đồng côn trong tay nặng nề nện lên mặt đất.

Gợn sóng chấn động giống như cộng minh liên thành một thể, đạt tới một loại tần suất khiến người ta khổ sở không gì sánh được.

Loại tần suất này chấn động thể mà xuyên thấu qua bộ lông đen toàn thân Ngụy Hợp, thẳng đến da thịt xương cốt bên trong.

“Vậy thử ngăn cản ta đi!!”

Trong mắt Ngụy Hợp lan tràn tơ máu, trùng điệp một cước giẫm lên trước.

Răng rắc, mặt đất nứt ra, thân hình hắc âm vang bắn ra, phóng tới hắc tăng.

Tay phải sắc như móng vuốt, nhằm vào trán đối phương chụp vào.

Thân hình hắc hơi nhảy lên, tựa như Phượng Hoàng bay lên trời, từ trên tấn công xuống, sẵn giết con mồi.

“Đại Giác pháp trận!” Hắc tăng quát lớn một tiếng.

Ngũ Nhân Đồng Côn đồng thời rơi xuống.

Côn ảnh trùng điệp, đánh tới các vị trí cơ thể Ngụy Hợp ngay tại chỗ.

Rõ ràng bọn họ đã xuất phát sau đó mà vẫn có thể tới trước được.

Từng tầng lực chấn động cách không truyền, xuyên thấu lông đen, rơi vào trên thân Ngụy Kỳ, chấn động làm lực đạo của gã tê dại, lực lượng hết sức lập tức thành tám phần.

Bành!!!

Côn ảnh và chuông ấn lập tức chạm vào nhau.

Trên mặt cầu một mảnh nổ vang, gợn sóng khí lưu màu trắng nổ tung.

Ngụy Hợp bay ngược ra sau, hai chân mượn lực trên lan can cầu bên cạnh, lao ra mặt cầu, rơi xuống mặt sông bên trái.

Năm người cầm côn đuổi sát, từ trên cầu nhảy lên đuổi theo Ngụy Hợp.

Song phương ở giữa không trung, còn chưa hạ xuống, đã giao thủ lần nữa.

Từng đạo chuông ấn không ngừng bị côn ảnh ngăn lại, từng đạo côn ảnh không ngừng rơi vào trên thân Ngụy Hợp, chấn động khiến thân thể gã khẽ run lên.

Bành!

Sáu người cùng rơi xuống nước, tạo thành một mảng sóng nước lớn.

Nhưng không có ai lặn xuống nước, mà đều đứng trên mặt nước, tiếp tục giao thủ.

“Phân Thiên Chân Công!” Song chuông Ngụy Hợp dần dần mang theo từng trận khí tức nóng rực.

Đây là năng lực phụ gia của Phân Thiên Chân Công huyết mạch cường hãn. Lúc này hẳn ta vận dụng càng làm lực sát thương của chuông lực tăng thêm một tầng.

Đồng thời các chiêu thức của Thất Hoàng Chân Võ không ngừng được sử dụng như nước chảy.

Lấy lực lượng của Ngụy Hợp lúc này, cách duy nhất có thể làm bị thương hắn, chính là loại chấn động quý dị kia, nhưng uy lực chấn động này không mạnh, trong thời gian ngắn chỉ có thể quấy nhiễu hắn phát lực, vì vậy hắn dứt khoát không tránh không né, hoàn toàn triển khai tiến công.

Thất Hoàng Chân Võ vốn là võ kỹ tấn công thuần túy, lúc này đã hoàn toàn triển khai, cộng thêm Ngụy Hợp đã đột phá chân huyết, sức mạnh trên cơ sở vốn ba mươi bốn vạn cân lại lần nữa gia tăng.

Lập tức ép tới năm người đồng côn không ngừng bị đập bay ra.

“Phá Huyết Niết Bàn!!” Hắc Tăng thấy thế, lần nữa quát lớn một tiếng.

Năm người đồng thời cắn chót lưỡi, phun ra một búng máu, đâm trúng đồng côn của bản thân.

Trong chốc lát năm thanh đồng côn sáng lên hồng quang nhàn nhạt.

Phía trên còn có tinh trận khảm nạm, dưới sự kích thích của huyết thủy, lập tức đã được kích phát.

Khói đỏ bốc hơi vụn vụn từ trên năm cây côn đồng bay lên.

“Giết!!”

Năm người đồng thời cầm côn đánh về phía thân thể cứng rắn của Ngụy Quốc.

Lúc này tốc độ và lực lượng của bọn họ đã tăng lên một tầng, đạt tới trình độ trung bình hai mươi vạn cân.

Nếu lần này là thật, cho dù là Ngụy Hợp cũng không có khả năng không bị thương mà chống lại, tuyệt đối sẽ trọng thương tại chỗ.

Côn trận bực này, uy lực đã đủ có thể so với Kim Thân tối cao của Phật chủ sử dụng bí kỹ.

Có thể thấy được Phật môn lần này thật sự đã bỏ cả vốn gốc ra.

Ngụy Hợp bất ngờ không kịp đề phòng, bị uy lực tăng vọt này nện trúng hai cái.

Cánh tay và sau lưng đồng thời trúng chiêu.

Thân thể của hắn cuộn cuộn bay ngược ra sau, rơi nặng nề vào mặt nước.

Rào rào!

Bọt nước nổ tung.

Năm người lại tiến lên lần nữa, không hề dừng lại.

“Bình tay không!” Hắc tăng quát lớn một tiếng.

Trong chốc lát năm đạo côn ảnh mang theo tầng tầng lớp lớp trọng ảnh, tốc độ tăng lên nhiều, rậm rạp chằng chịt côn ảnh rơi vào mặt nước chỗ Ngụy Hợp.

Oanh Oanh Oanh Oanh Oanh!!!!

Tiếng nổ mạnh liên tiếp vang lên không ngừng.

Sóng nước nhanh chóng nổ tung, từng đợt từng đợt sóng chấn động xuất ra vô số gợn sóng.

Mưa bụi rơi xuống.

Chung quanh hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng sóng nước không ngừng bị nổ tung.

Một mảnh côn ảnh đánh ước chừng nửa phút, mới chậm rãi dừng lại.

Lúc này bên trái Phật Luân Kiêu, trên mặt sông đã là một mảnh hoàng hôn.

Hiện nhiên nước bùn dưới đáy sông đều bị kích động nổi lên.

Bọt nước nương theo hạt mưa, lúc này mới chậm rãi rơi xuống.

“Kết thúc rồi.” Hắc tăng thở dài một tiếng, vừa nãy hắn cảm giác được, mỗi côn của đám người mình đều không thất bại.

Tất cả côn ảnh đánh trúng Ngụy Hợp.

Thương thế như vậy, chỉ là một chân huyết, cho dù tư chất huyết mạch mạnh hơn, thì có thể làm được gì.

Cho dù là kim thân cực hạn Phật chủ, bọn họ cũng từng dùng bộ côn trận này đánh chết tại chỗ.

Hôm nay nghe theo sự điều khiển, đến đây ngăn chặn, vốn là ý lớn hiếp nhỏ, hiện tại càng là...

Rầm rầm.

Rốt cuộc, màn nước phía trước triệt để rơi xuống.

Hai mắt Hắc Tăng sững sờ, lập tức đột nhiên trợn to.

Không chỉ gã, bốn người còn lại chung quanh, đồng tử trong nháy mắt cũng trợn to.

Bởi vì vị trí trước mặt bọn họ chỉ là mấy mét.

Vị trí vốn nên là Ngụy Hợp, lúc này vậy mà chỉ có một viên cầu đen.

Đó là một quả cầu màu đen được bao phủ bởi vô số bộ lông.

“Thực sự là lực đạo không tồi.”

Thanh âm Ngụy Hợp từ trong hắc cầu truyền ra.

Hắn từ từ đuổi người ra, bên ngoài quả cầu màu đen có vô số lông mao rơi xuống, rơi là tả xung quanh mặt nước, đồng thời cũng lộ ra thân hình cường tráng bên trong.

Lúc này, lông đen trên người Ngụy Hợp đã rơi xuống hơn phân nửa, chỉ còn lại bộ phận đầu.

Mái tóc đen dài dày, lúc này toàn bộ đều do lông đen thay thế, một mực rủ xuống sau lưng, dày đặc rộng lớn, che khuất toàn bộ phía sau lưng.

Gió mưa phát phới, kéo dài tóc trái vung lên.

“Còn thiếu một chút nữa.”

Ngụy Hợp ngẩng đầu, song đồng không biết khi nào đã biến thành đồng tử màu ó vàng nhàn nhạt.

“Thiếu chút nữa là có thể đánh chết ta rồi...”

Vèo!!!

Thân hình hấn bỗng nhiên vọt tới trước, sóng nước vẩy ra, Ngụy Hợp biến mất ngay tại chỗ.

“Cút mau!! Là thức tỉnh huyết mạch!!!” Lòng tơ toàn thân Hắc tăng dựng đứng, da đầu tê dại, lớn tiếng hét.

Nhưng đã không còn kịp nữa rồi.

Rặc rặc!

Một tiếng côn đồng đứt gãy truyền ra.

Đồng côn trong tay hai võ tăng đứt gãy, thân thể tựa như gấp lại, bị cự lực va chạm, bay ngược ra sau.

Bành!!

Hai người trùng trùng điệp điệp nện vào trong nước sông, rớt cuộc không có động tĩnh gì.

Huyết ảnh dần dần khuếch tán.

“Ha ha ha ha ha!!” Ngụy Hợp ngửa mặt lên trời cười lớn: “Nhìn thấy chưa? Đây chính là huyết mạch! Đây chính là phá giới hạn!!”

Bước chân hấn dừng lại, thân hình lại lần nữa biến mất.

Oành oành oành!

Liên tục ba tiếng nổ.

Đồng côn trong tay hắc tăng uốn lượn vào phía trong, thân thể bị lực lượng khổng lồ va chạm bay ra sau mấy chục thước, nặng nề đâm vào một tảng đá lớn bên bờ thượng thức.

Oe!

Cổ họng hấn ngòn ngọt, một búng máu từ trong miệng nhịn không được nôn ra.

“Ngay cả bóng người... đều nhìn không thấy sao!?”

Hấn liều mạng mở to mắt, ý đồ tìm ra tung tích Ngụy Hợp.

Đáng tiếc, lúc này thân thể hai tên võ tăng khác trùng trùng điệp điệp quăng lên, rơi xuống cạnh bờ.

Mà cái bóng Ngụy Hợp căn bản không nhìn thấy.

Hắc tăng toàn thân phát tê.

Hắn không nghĩ tới, không nghĩ tới cho đến bây giờ, Vương Huyền thể mà mới bắt đầu thức tỉnh huyết mạch.

Lúc trước hắn vậy mà vẫn luôn dùng trạng thái bình thường giao thủ với bọn họ.

Mà bình thường huyết mạch, trung đẳng thức tỉnh, có thể tăng tốc cùng lực lượng ít nhất ba thành.

Mà thượng đẳng, có thể tăng phúc năm thành, trên hai có chừng bảy thành tám thành, thậm chí càng nhiều.

Như vậy, phá vỡ cấp độ hạn chế.... Thức tỉnh, thì có thể đạt tới trình độ nào?

Bốp!

Đột nhiên một tiếng gió từ phía sau hắn truyền đến.

Hắc Tăng bỗng nhiên xoay người, đáng tiếc, hắn mới chuyển đến một nửa.

Một cỗ lực lượng khổng lồ từ phía sau lưng âm âm đâm vào trên người hắn.

Rắc rắc.

Sống lưng của hắn đã đứt đoạn.

Xương cốt toàn thân truyền ra tiếng nổ vang không chịu nổi gánh nặng, tạng phủ tạng nhao nhao nổ tung.

Hai mắt hắn biến thành màu đen, tầm nhìn cũng trở nên mơ hồ, trái tim hắn đập thành thạch như muốn tự cứu mình.

Nhưng mạch máu nội tạng nổ tung lại lấy tốc độ nhanh hơn phóng máu.

Phốc.

Đồng côn trong tay hắc tăng bay lên cao, xoay tròn trùng điệp đâm vào mặt đất phía xa.

Một tiếng phù vang lên.

Một tay Ngụy Hạo rút từ sau lưng hắc tãng ra, trên mặt mang theo nụ cười nhạt.

Lúc này hắn không chỉ có tóc đen tới eo, hai mắt đã hóa vàng. Còn có hai sừng dê dài một ngắn đang chậm rãi đâm từ trên trán ra.

Đây là sự thức tỉnh thật sự của huyết mạch sơn dương đen.

Ở Đại Nguyệt, loại hình thái này được gọi là nửa dị hóa!

Không thèm nhìn võ tãng sau lưng, Ngụy Hạo nhắc chân cất bước đi đến phía Phật Luân Kiều.

Phía trước không còn gì ngăn cản nữa.

509

Đại Nguyệt vương đô, khu thành trung tâm là một dãy cung điện rộng lớn chiếm diện tích cũng không nhiều.

Cung điện không nhiều, cho nên diện tích không rộng, nhưng mỗi tòa đều cực kỳ cao lớn, rộng rãi, xen lẫn mỹ cảm thô kệch cùng xa hoa cân bằng.

Trong đó thỉnh thoảng có thể nhìn thấy rất nhiều bích hoạ cùng hoa văn, đều mang theo phong cách Phật môn dày đặc.

Đại nguyên từng đại biểu cho Đạo môn, đã sớm trở thành quá khứ.

Trong cung điện ở trung tâm, nơi Đế Hoàng cư trú hàng ngày, được gọi là Càn Nguyên cung.

Trong cung điện nguy nga lộng lẫy.

Định Nguyên Đế khoanh tay đứng, lẳng lẳng híp mắt, nhìn chăm chú vào người hầu trong nội bộ thái giám đang quỳ trên mặt đất bẩm báo phía dưới.

Người hầu cung điện hai bên bị một cỗ áp lực vô hình, áp chế không dám thở mạnh.

Áp lực này không phải là khí cơ, không phải nguy hiểm mà là người trước mắt này, mỗi lời nói mỗi hành động đều có thể dễ dàng kích thích vận mệnh bọn họ.

Khi một người hi vọng ái ó, thậm chí một chút mất hứng, động tác nhỏ, đều có thể dẫn đến một đời người khác gặp khó khăn vận mệnh khó khăn.

Cảm thụ như vậy sẽ hóa thành khí áp khổng lồ, áp chế khiến người khác không dám thở mạnh.

Mà lực lượng như vậy.

Tên là Quyên!

Từ đầu đến cuối Định Nguyên Đế chỉ có khuôn mặt đáng vẻ nam tử trung niên.

Không ai biết hắn đã bao nhiêu tuổi.

Lúc trước Thái Thượng Hoàng đưa ông ta vào trong cung, đồng thời tuyên bố, ông ta sẽ trở thành toàn bộ Đại Ngộ thái tử.

Khi đó, nó cũng đã trưởng thành rồi.

Trừ bỏ bản thân hắn, không ai biết hắn sống ở nơi đâu.

Lúc này Định Nguyên Đế bề ngoài đang thanh niên khỏe mạnh, trên mặt để râu cá trê, gương mặt gầy gò, đôi mắt hẹp dài, con ngươi phảng phất đang tản ra lãnh quang nhàn nhạt.

Bất cứ ai bị nàng ta nhìn chăm chú đều không tự chủ được mà sinh lạnh cả người.

Hắn rõ ràng thân hình không cao, chỉ có hai mét, nhưng lại làm cho người ta một loại ý tứ cực kỳ cao lớn.

“Vương Huyền Chính đánh bại Phật Môn Vô Tướng Phục Ma Trận?”

“Đúng vậy. Hồi bẩm bệ hạ, trong khoảng thời gian cực ngắn Vương Huyền không có dừng lại, rời khỏi Khổng Tước đình, thẳng đến Phật Luân Kiều trên mặt sông, chính diện đánh tan Vô Tướng Phục Ma Trận, thông qua Phật Luân Kiều, lúc này đang đi đến khu Thanh Hà.” Thái giám cúi đầu cung kính nói.

“Xem ra mục tiêu kế tiếp của hắn là sông bạc Ngụy gia.” Định Nguyên Đế hơi lộ vẻ ngạc nhiên.

Có thể đánh tan Vô Tướng Phục Ma Trận, dù chỉ là Vô Tướng Phục Ma Trận bị Quân bộ suy yếu không ít, cũng đại biểu Vương Huyền lúc này đã vượt qua sự mong đợi của hắn.

“Dựa theo tính toán bình thường, cảnh giới thực lực của Vương Huyền Cảnh lúc này hắn là mới đột phá chân huyết đúng không?” Định Nguyên Đế nói.

“Đúng, bất quá, dựa theo lời nói quan sát, Vương Huyền Huyền trong chiến đấu thể hiện ra huyết mạch thức tỉnh, tựa hồ cũng không phải là hình thái Tu Di Kinh Vương. Ngược lại càng giống...”

“Giống như là cái gì?”

“Càng giống... Thức tỉnh huyết mạch thứ hai.”

“Huyết mạch thứ hai...” Hai mắt Định Nguyên Đế hơi khép lại, trong lúc nhất thời không nhúc nhích.

Một người vốn là hạt giống phá giới hạn của thiên tài, bây giờ lại càng bạo xuất ra huyết mạch thứ hai, đây chính là huyết mạch thứ hai sau khi dung hợp nghi thức.

Theo lý mà nói, dung hợp nghi thức có thể làm cho toàn bộ huyết mạch trong cơ thể hẳn dung hợp làm một.

Cứ như vậy, chắc hẳn huyết mạch trong cơ thể Vương Huyền có thể không có loại thứ hai mới đúng.

Nhưng bây giờ, đặc trưng thức tỉnh của hắn, thế nào đều hoàn toàn khác với miêu tả của Tu Di Kinh Vương.

Mà có thể sau khi dung hợp nghi thức còn có thể lưu lại loại huyết mạch thứ hai trong cơ thể.

Chỉ có một khả năng.

Đó chính là, loại huyết mạch thứ hai này, cường độ cũng không kém loại trước đó bao nhiêu.

“Thú vị.” Định Nguyên Đế mở mắt, vốn tưởng rằng một bàn cờ nhàn rỗi có thể không có, lại không ngờ rằng... lại khiến hắn kinh hỉ như vậy.

*

*

*

*

*

*

*

*

*

Điều này làm cho hấn dần trở nên chính mắt với hạt giống Vương Huyền.

“Lần đánh cuộc này sau khi đi viễn chinh, tăng cấp bậc bồi dưỡng là được. Cho dù là Tụ Côn, cũng cần có thủ lĩnh...”

Lần viễn chinh này không phải là do tâm huyết của hấn ta, mà là dùng phương xa làm một nguy trang khiến nội quốc thật sự không xảy ra đại loạn, phân ra thắng bại, diễn biến hòa bình.

Hấn hy vọng bình định Phật môn, nhưng lại không hy vọng nội đấu quá lớn.

Như thế, một người hấp dẫn mâu thuẫn giữa hai bên đã biến thành điểm mấu chốt.

Nghĩ tới đây, trong đầu Định Nguyên Đế lại hiện lên, vị nữ tử váy đen đứng đầu Đạo môn kia, trong Huyền Diệu tông có dung nhan hoàn mỹ.

Lần đó chỉ nhìn thoáng qua, khiến cả đời hấn ta cũng không quên được...

Khôn cùng cung.

Càn chính là trời, Khôn là đất.

Khôn cùng cung chính là nơi mà Hoàng hậu lệnh Trọng Yên sinh hoạt hàng ngày.

Dựa theo yêu thích của lệnh Trọng Yên, nơi này đều trồng rất nhiều Đẳng Hoa màu tím như bồn hoa cùng giỏ hoa.

Loại đẳng hoa màu tím này, nguyên tên là Tử Khánh Lan. Nhưng khiến Trọng Yên cảm thấy không dễ nghe, liền đổi nó thành áo tử đẳng.

Những này giống như lông tơ, nhỏ bé, màu sắc tiên diễm đẳng hoa ở trong cùng ngoài cung trang trí khắp nơi.

Lệnh Trọng Yên đang lười biếng nửa nằm trên ngọc đài tinh xảo, ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa huyết thái dương của mình, tựa hồ đang nghỉ ngơi một chút.

Toàn bộ cung chung quanh không có một bóng người.

Tất cả người hầu đều bị cô xua tan.

“Thế nào?” Lệnh Trọng Yên lúc này hoàn toàn không còn thấy Nguyệt Hợp thuần khiết như trước nữa.

Ngược lại thân hình yếu điệu, lúc nắm bên cạnh, phác họa ra một biểu hiệu kinh người.

Mái tóc dài đen như mực xõa ở bên người, giữa những sợi tóc như ẩn như hiện trước ngực trắng như tuyết.

Lúc này, toàn thân nàng tản ra một loại yêu dã mơ hồ.

“Vương Huyền đánh tan Phật Môn Vô Tướng Phục Ma Trận, có lẽ thực chiến đã đến cực hạn của Kim Thân rồi.

Mà Mộc Thành uy, lúc này còn đang triển đấu với cao thủ kim thân của quân đội, tạm thời còn chưa đánh tan đối phương.” Một giọng nói mơ hồ, lặng lẽ truyền vào trong tai Lệnh Trọng Yên.

“??” Lệnh Trọng Yên sửng sốt, đỡ thân thể dậy.

“Vương Huyền, tương đương với cực hạn của kim thân sao? Không phải hãn mới là chân huyết sao?!!”

Chân huyết và kim thân, đây là hai cảnh giới chênh lệch cực lớn.

Vốn dĩ cả hai sẽ không bị nhắc đến cùng một chỗ.

Lại không ngờ rằng...

“Đúng vậy. Xác thực mà nói, là mới đột phá chân huyết không được mấy ngày. Hãn là lấy mười ba chân huyết dị bảo làm thời cơ, cuối cùng mới thuận lợi đột phá.” Thanh âm kia trả lời.

“Thật là lợi hại...” Lệnh Trọng Yên thở dài: “Đáng tiếc, thời đại sinh ra đã có chút sai lầm. Bây giờ với xu thế bệ hạ, tương lai, cho dù hãn có thành tựu tông sư thì cũng không có tác dụng lớn.”

“Hay là chúng ta nên thay đổi một chút phương thức hợp tác.” Âm thanh đó đề nghị.

“Thay đổi như thế nào?”

“Cho hãn thêm nhiều trợ lực. Cũng có thể khiến Thánh Thượng chứng kiến kế hoạch tụ cát, đối với đại nguyệt hôm

nay, tác dụng không lớn.”

Lệnh Trọng Yên rơi vào trầm tư.

“Càng nhanh chóng đẩy hẳn ra, sau đó sẽ cùng kế hoạch Tụ sa diễn ra trận đôi đầu?”

“Thân phận người này chi tiết, chúng ta đều biết rõ. Bây giờ thực huyết bên này có tư chất kinh người như thế, chỉ sợ sớm đã bỏ qua chân kinh bên kia.

Nếu có thể giải quyết các hậu hoạn còn lại ở Đại Nguyệt, chưa chắc không thể kéo chúng ta cùng đi.” Giọng nói kia trầm thấp nói.

“Nếu không kéo qua được thì sao?” Lệnh Trọng Yên nhàn nhạt hỏi.

“Thế thì cứ duy trì nguyên trạng.”

“Không, đó là cách ngu xuẩn nhất.” Lệnh Trọng Yên nhếch mép nói.

“Đến lúc đó, ta sẽ dẫn nổ hẳn. Để Phật Môn và quân bộ, triệt để...”

Ở một chỗ khác trong Vương Đô, Đại Giác tự.

Đại Giác tự chính là phật tự lớn nhất toàn bộ Vương Đô, cũng là cứ điểm của Quảng Từ giáo và Đại Linh Phong tự hiện nay, cùng nhau chấp chưởng.

Đối nội, có lẽ Ma Đa cùng Đại Tuyết sơn nhất mạch, chung quy không phải một đường.

Nhưng đối ngoại, xưa nay toàn bộ Phật môn đều là một mảnh trọn vẹn, chỉ là tên gọi mỗi bộ phận khác nhau.

Ma nhiều cùng Tây Loan, ngồi đối mặt nhau, đỉnh đầu lá rụng bay tán loạn, nhưng lại không có một mảnh, rơi vào trên đầu hai người.

Trước mặt hai người bày ra một bàn cờ, Hắc Bạch kỳ tử chém giết khó phân thắng bại.

Tình hình chiến đấu giằng co nguy hiểm như vậy, sắc mặt hai người thậm chí không động đậy chút nào.

“Mộc Thành uy và Vương Huyền chênh lệch quá xa rồi...”
Tây Diêu buông xuống một thê tử.

“Trò chơi này trước kia cũng từng có.” Hấn nhìn về phía đối diện, nhíu mày.

Mặc dù đôi phương không nói gì, nhưng trên mặt hấn vẫn có thể nhận được không ít tin tức.

Chỉ là chân huyết, cho dù tương lai có trở thành tiềm lực của bọn họ, nhưng chung quy cũng chỉ là tiềm lực, còn cách bọn họ rất xa.

Duy chỉ có mình hấn cảm thấy kinh ngạc khi đánh bại Vô Tướng Phục Ma trận bằng chân huyết.

“Quốc sư có biết chỉ giáo không?”

Ma đa sắc mặt bất động, cầm lấy một viên cờ, nhẹ nhàng đè xuống.

Tây Thị cười ha ha một tiếng.

“Cũng đúng, ngài đã nhảy ra khỏi lồng giam, vậy vẫn bối sẽ tự mình an bài”.

Hôm nay tranh đấu giữa Vương Huyền và Mộc Thành, đã sớm không còn là tranh đấu của hai thiên tài đơn thuần nữa.

Mà là đại biểu cho mặt mũi giữa quân bộ và phật môn, hay là phong hướng phát triển tương lai.

Đặc biệt là vào thời điểm mấu chốt này.

Với thiên phú thực lực mà Vương Huyền Cảnh thể hiện, tất nhiên sẽ càng được quân bộ coi trọng, được hoàng thất coi trọng hơn.

Sau đó họ sẽ đưa càng nhiều càng tốt. Nghe nói kế hoạch Tự Sa đang tìm người dẫn đầu thích hợp ở khắp nơi. Vương Huyền này, nếu hấn trung thành vượt ải sẽ cực kỳ thích hợp.

Mà vào lúc này, nếu nhất cử đánh tan, hủy diệt người này...

Đương nhiên, muốn làm được như vậy, chỉ dựa vào Mộc Thành uy, xem ra là nắm chắc không lớn. Nhưng không sao cả.

Phía tây cười cợt.

Nếu muốn áp chế một tiểu gia hỏa chân huyết, hẳn có thể sử dụng rất nhiều quân cờ.

Rất nhiều lúc, có một số thứ, có một số người cũng không hề quan trọng như suy nghĩ của bọn họ.

Hắn sẽ cho đối phương thấy rõ.

Lướt qua Phật Luân Kiều.

Ngụy Hợp rất nhanh tiến vào khu Thanh Hà.

Khu Thanh Hà tại toàn bộ Vương Đô, cũng là nơi tụ tập rất nhiều sân giải trí.

Thanh lâu, nhạc phường, chợ, bảo lâu, hội thi trà, trà hội, hoa hội vân vân.

Nơi này tùy thời đều có lượng lớn nơi có thể cung cấp tiêu khiển.

Tới nơi đây, điều duy nhất cần lo lắng chính là túi tiền của mình có đủ dày hay không.

Khác với các khu vực khác, phòng ốc khu Thanh Hà, trên đường đi càng thêm phồn hoa, trang trí càng thêm phồn hoa.

Đường phố càng sạch sẽ, người áo qua lại càng tấp nập.

Xe ngựa xa hoa càng nhiều, thỉnh thoảng còn thấy xe ngựa của dị thú kéo.

Tốc độ Ngụy Hợp cực nhanh, không có bất kỳ trở ngại nào, thẳng tắp đi tới trước một tiểu lâu hai tầng có chút cổ xưa.

Tiểu lâu kết cấu bằng gỗ, trước cửa treo một chữ Ngụy cực lớn.

Phía dưới vẽ một con xúc xắc rất sống động.

Chỉ là trong tầng lầu mơ hồ có chút quạnh quẽ, tựa hồ không có bao nhiêu người truyền ra.

“Kỳ thật sòng bạc Ngụy gia vốn không phải ở đây.” Một thanh âm bình thản, từ bên cạnh Ngụy Quốc truyền đến.

Một nam tử trung niên có chút nghiêm nghị, để râu dài ba thước thanh nhã, cách ăn mặc như phú thương viên ngoại bình thường, chậm rãi đi tới gần.

“Về sau, tháng lớn quy định, tất cả tổ chức giải trí phải tập trung vào khu vực Thanh Hà, để kéo các dòng người ở đây. Cho nên, nơi này mới phồn hoa như vậy.” Nam tử thản nhiên nói.

“Vậy cùng ta đến lấy thuốc có quan hệ sao?” Ngụy Hợp lúc này ngoại hình đã khôi phục như thường. Xem ra chỉ là một nam tử tóc dài cường tráng bình thường.

Đối với người trước mắt này, mặc dù nhìn như bình thường, nhưng hẳn không tin, chung quanh có nhiều người đưa mắt nhìn như vậy, người có thể đột nhiên xuất hiện này, lại là người qua đường bình thường.

“Không cần để ý đến lời nói của ta.” Nam tử thản nhiên nói. Ánh mắt hắn dòm khỏi sông bạc Ngụy gia, vươn tay, vừa lúc trong tay có vật gì đó.

Đó là một quả trứng trắng, xung quanh đầy những hoa văn tiểu xà màu xanh.

Một quả kỳ lạ như là quả của bức tượng vậy.

“Người tuổi trẻ, đây là người thắng” Nam tử nhẹ nhàng ném trái cây đó vào trong tay Ngụy Hợp.

“Có ý tứ gì?” Ngụy Hợp cảm giác người này tựa hồ cùng mấy người phía trước bất đồng.

“Phải cẩn thận. Biểu hiện của người so với mặt kia mạnh hơn, cho nên... Đi tiếp theo sẽ không dễ.” Nam tử nói xong, quay người rời đi không ngừng.

Đảo mắt hắn liền biến mất trong dòng người mêh mê.

Ngụy Hợp một thân một mình, nắm Cửu Linh Bạch Xà Quả trong tay, trong lòng mơ hồ suy đoán.

“Xem ra người này thuộc trận doanh của quân bộ. Nói như vậy, biểu hiện lúc trước của ta, hẳn là sẽ thu hút sự chú ý của cấp trên. Chỉ là bọn họ đột nhiên lại chạy tới nhắc nhở ta.

Cũng tức là bên phía Phật môn, có thể còn thủ đoạn nào đó, có thể bị tông sư hạn chế dưới tình huống tông sư không ra ngoài.”

Trong lòng Ngụy Hợp càng thêm cảnh giác.

Vô Tướng Phục Ma trận đã bị hắn phá hủy, nhưng đó là bản không trọn vẹn.

Nếu trận pháp có bản hoàn chỉnh, có lẽ thật sự có thể mang đến cho hắn một ít phiền toái.

Thu hồi bảo dược, lần này hắn không có ăn toàn bộ ngay lập tức, lúc này khí huyết cảnh giới của hắn đã đạt đến cực hạn

viên mãn, tuy rằng cũng có thể dùng bảo dược mạnh mẽ thử nghiệm đột phá tầng dưới, nhưng điều đó quá mức lãng phí.

Ba tháng sau, là có thể...

Phốc phốc.

Ngụy Hợp cắn Cửu Linh Bạch Xà Quả một cái, hương vị rất ngọt, ngọt đến phát ngấy.

Hắn bỗng nhiên nghĩ đến, bảo đảm phẩm chất rất ngấy, không ăn tương đương với lãng phí.

Cho nên, chờ đợi cái gì, nhanh chóng nhét vào miệng, thế cục bây giờ, càng mạnh càng tốt.

Hơn nữa, lúc này cần thực lực, không tranh thủ thời gian tăng cường, giữ lại giúp kẻ địch sao?

Nhiệt lưu nóng bỏng thuận theo dạ dày dạ dày Ngụy Hợp, chậm rãi tản ra.

Hắn hoạt động tứ chi, cảm giác cả người như đang ngâm trong suối nước nóng.

Dược hiệu của Cửu Linh Bạch Xà Quả này tựa hồ mạnh hơn một chút so với các bảo dược còn lại. Hơn nữa lại là dùng phương thức thông thả phóng thích, lợi dụng một loại thành phần kỳ dị, bắt đầu xúc tiến biến hóa đặc thù trong huyết mạch trong cơ thể hắn.

Nhưng dược lực tuy mạnh nhưng vẫn chưa đủ để bước vào Thần lực cảnh.

“Như vậy, đến lượt tiếp theo.”

Thật ra cái gọi là cửa khảo nghiệm lần này không có lấy một cái.

Cửa ải chính thức vốn là cửa Phật môn và quân bộ, đang ngáng chân nhau.

Ngụy Hợp cũng không nhìn sòng bạc trước mắt, quay người đi đến một sòng bạc khác.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, nói không chừng hắn sẽ đụng phải tâm bảo giả còn lại, thậm chí đụng phải Mộc Thành

uy trước.

Loại bảo dược tiếp theo, hẳn lựa chọn chính là Thúy Ngọc Thiên Cầm các.

Hắn chưa quên mục đích ban đầu của mình.

Cho nên, để tất cả mọi người thấy hắn ta mạnh hơn một mặt, đó là mục tiêu của hắn ta.

Hoàng thất sẽ càng coi trọng hắn hơn, Phật môn sẽ càng kiêng kỵ hắn hơn.

Còn có ba dạng cuối cùng.

Thiên Cầm các ở vị trí gần dãy cung điện hoàng thành.

Thúy Ngọc là tên một con đường.

Còn Thiên Cầm các chính là nhạc cụ được Hoàng gia cung ứng, xem như đương đại thương hội.

Chẳng qua trống lớn dùng võ định quốc, gió thượng võ dày đặc, đối với nhạc khí gì đó, thị trường không lớn. Nhiều lúc chủ yếu là để chiêu đãi, sử dụng làm vui cho bối cảnh.

Cho nên địa vị của Thiên Cầm các cũng không cao lắm.

Ngụy Hợp một đường không chút nào dừng lại, thẳng đến phố Thúy Ngọc.

Nơi này cách chỗ ban đầu xuất phát, đã hoàn toàn không nhìn thấy, cho nên không ít người đã dời đi chỗ cũ, chuyên môn chờ người tầm bảo đến.

Mấy người Tào Nham Hư và Lý Dung cũng dời bước, tới gần nội thành hoàng thành hơn.

Nơi này đứng ở chỗ cao, liền có thể thấy rõ cử động của tầm bảo phía dưới.

Đương nhiên, mục tiêu chủ yếu của bọn họ vẫn là Vương Huyền và Mộc Thành uy như cũ.

Lúc này hai người cũng lấy được ba loại bảo dược, hiệu suất khá cao.

Còn lại người tầm bảo còn tham dự đã cực ít.

Không phải bọn họ đã uống xong thuốc trước, mà bởi vì rất nhiều người, cơ bản không có tư cách lấy nhiều bảo dược hơn.

Một số người chỉ cho phép nhận được hai loại, số nhiều thì cũng có ba loại.

Cho nên lúc này tâm bảo nhân còn lại cũng chỉ có Vương Huyền Mộc thành uy hai cái làm trung tâm.

Lúc này Lý Dung đang đứng trên ngọc trì phật tháp cao không sai biệt lắm với kiến trúc cao nhất của hoàng thành, quan sát Ngụy Hợp đi tới trước cửa Thiên Cầm các.

“Ngay cả Vô Tướng Phục Ma trận cũng...” Nàng ta thất thần một lúc, không ngờ rằng, đệ tử của mình sau khi lâm trận đột phá đã nhanh chóng nắm vững trạng thái dị hóa, tăng thực lực lên rất nhiều.

Vô Tướng Phục Ma trận, căn bản là chiến lược trần nhà từ tông sư trở xuống.

Mặc dù trận pháp bị quân đội suy yếu đi ba thành nhưng vẫn có thể áp chế cực hạn của chín thành Kim Thân của Đại Nguyệt.

Nhưng dù là như vậy, lực cản như vậy cũng bị Vương Huyền đánh tan.

Nhìn bóng người đang chậm rãi dừng lại phía dưới kia, Lý Dung chẳng biết tại sao, trong lòng hơi nóng lên. Vốn lo lắng, lúc này lại biến thành mong đợi nhiều hơn.

“Lần này không phải lo đồ đệ của ngươi xảy ra chuyện sao?” Tào Nham Hư ở một bên cười ha hả. ” Mối vào chân huyết đã có thể dị hóa. Tư chất bực này, nên nói không hổ là phá giới sao?”

Huyết mạch cấp phá giới, nhân số cực ít, toàn bộ thán lớn chỉ có một tay.

Cho nên rất nhiều người hiểu rất ít về huyết mạch cấp độ này.

Ma đa năm đó, bây giờ Tây Tung tựa như quái vật, phi hành cũng theo đó mà trưởng thành.

Mà hiện tại, tựa hồ lại có thêm một Vương Huyền.

“Huyền nhi... tuy rằng đã đột phá, nhưng hấn vẫn không có nghỉ ngơi, liên tục chiến đấu, cho dù có bảo dực chống đỡ, cường độ tranh đấu bực này, tất nhiên cũng sẽ dẫn đến thực lực rớt xuống.

Nếu gặp cường địch Phật môn kế tiếp, chỉ sợ... “Lý Dung khẽ lắc đầu.

“Ha ha ha! Lý Nguyên soái thật biết nói đùa, vừa rồi ta đã thấy người phái ra cao thủ đặc lực của mình đi ngăn cản cao thủ Phật môn bên cạnh Vương Huyền.

Huống hồ, tông sư không ra, Phật môn bây giờ, còn có thể xuất động ra thực lực gì, đối kháng Vương Huyền ư? Ngay cả Vô Tướng Phục Ma trận cũng đã thua.” Thượng Quan Địch Vân cười ha hả.

Lý Dung hé miệng cười, cũng thoáng buông lỏng.

Đúng vậy, hiện tại Phật môn, Tông sư không ra ngoài, thật đúng là không có bao nhiêu người có thể làm đối thủ của Vương Huyền Đạo.

Đúng vào lúc này, một tên xích giáp quân nhanh chóng lên lầu, ở sau lưng Lý Dung thấp giọng báo cáo một chuyện.

Thần sắc Lý Dung vốn hòa hoãn, theo quân sĩ nói ra tình báo, lại lần nữa lạnh lùng hấn lên.

Không chỉ nàng, Tào Nham Hư cùng Thượng Quan Địch Vân, ở khoảng cách gần cũng nghe được đại khái nội dung, sắc mặt đều nghiêm túc lên.

hạch tâm nội dung tình báo không phải cái gì khác, chính là liên quan đến cuộc thử thách thông quan này.

Nhưng không phải Vương Huyền, mà là Mộc Thành uy.

Suy tư một lát, Lý Dung quyết định nói thẳng cho người biết.

Hai vị tông sư ở đây, ở khoảng cách gần như vậy, dù muốn giấu giếm cũng không có cách nào làm được. Còn không bằng nói thẳng ra.

“Bản soái vừa mới nhận được tin tức, có tăng nhân Phật môn đi tới tiếp xúc với Mộc Thành uy, sau đó Mộc Thành Uy tại

lần thứ ba lấy thuốc, thành công tiến vào nửa dị hóa thức tỉnh, thực lực bạo tăng. Bây giờ đã nhanh chóng chạy tới Thiên Cầm các bên này!”

*

*

*

“Thú vị... Bên kia cũng đã đột phá rồi. Đột phá sớm, còn dùng thủ đoạn đặc thù, mạnh mẽ giúp hấn đạt đến trạng thái bán dị hóa.” Thượng Quan Địch Vân cười nói, “Các người nói, rốt cuộc diễn võ có thể diễn sớm hơn lần này không?”

“Phật môn đã tới... Người của ta không thể ngăn trở. Bất quá đã như vậy, cũng đừng trách ta độc ác...” Lý Dung nhìn xuống dưới, trong mắt hiện lên vẻ hung ác.

Nàng quyết không cho phép đệ tử của mình lâm vào hoàn cảnh tiền hậu giáp công, cho nên...

Lúc này Vương Huyền, đã từ Thiên Cầm các đi ra.

Lúc này trong tay hấn có thêm một nhánh cây thoát nhìn xám đen bình thường.

Cành cây nhánh cây chia nhánh, có mấy mảnh lá non nhìn rất mềm mại. Trừ cái đó ra, cùng cành khô bình thường không có gì khác nhau.

Ngoài dự liệu của Ngụy Hợp chính là, Thiên Cầm Các không có chướng ngại của Phật môn.

Hấn rất thuận lợi lấy được cành hồ lạnh này.

Chỉ là đối với thứ này, làm sao ăn được, hấn còn có chút nghi hoặc.

“Trực tiếp nhai nát là được.”

Một thanh âm hào phóng từ phía trước bay tới.

Ngay sau đó là từng đợt tiếng bước chân nặng nề.

Dường như thể thể trọng lượng của người tới cực kỳ kinh người.

Loại bước chân này dẫn đến chấn động, cho dù là ba Thánh Tăng lúc trước cũng chưa từng xuất hiện qua.

Xoay người, Ngụy Hợp liếc mắt một cái đã thấy được hình dáng người tới.

Từ rất lâu đến nay, hắn đã hiểu rõ, đại nguyệt chân huyết một đạo, bản thân chính là con đường dung hợp giữa người và chân thú.

Cho nên trên con đường này, xuất hiện một ít hình thái khác thường nhân cũng là chuyện bình thường.

Chỉ là.

Ngụy Hợp chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có hình thái cường giả Chân huyết, sẽ giống như người trước mắt này như vậy.

Đó là một bóng người cao ba mét, cường tráng không khác gì đối thủ lúc trước.

Chỉ là, khác với những người còn lại chính là đầu của người này không chỉ một cái.

Trên bờ vai có hai cái đầu người nằm song song.

Một nam một nữ.

Nam xấu xí, nữ quyền rũ.

Thị giác trở nên tương phản mãnh liệt khiến người qua đường đều tránh không kịp.

Dị tượng bực này vừa nhìn liền biết là trạng thái thức tỉnh.

Đối với việc võ giả thức tỉnh dị hóa, rất nhiều người đều đã từng nghe nói qua, đó là chân huyết quý tộc thượng đẳng mới có năng lực.

Người tới với một thân dáng người đồng cổ, tay cầm hai thanh loan đao đen sì như kim tuyến, từng bước một tới gần Ngụy Hợp bên này.

“Thật ra ta vốn không muốn đến. Nhưng đã đến nước này, ta không đến, thật giống như từ tông sư toàn bộ Phật môn trở xuống đều không bằng ngươi.”

Quái nhân hai đầu từng bước tới gần, cho đến khi cách Nguyệt Hợp chỉ có năm mét mới dừng lại.

“Có thể ép toàn bộ Phật Môn hai phái liên thủ tạm thời đối phó người. Tiểu bối... Người nên cảm thấy vinh hạnh.” Quái nhân hai đầu giờ loan đao, nhẹ nhàng ma sát với nhau.

“Người là... Song Tử Phật Chủ? Hàn tổng?” Nguyệt Hợp chợt nghĩ tới điều gì, sắc mặt khê biến, lên tiếng hỏi.

Phật chủ song tử Hàn Tổng là cường giả cực hạn có thể đột phá tông sư trong mấy năm gần đây. Hơn nữa cho dù là trong cực hạn kim thân thì hắn ta vẫn được vinh danh là cao thủ đệ nhất dưới tông sư.

Một khi đột phá, có thể suy ra, người này nhất định cũng là tông sư cường hãn gần với cường giả hàng đầu.

Có thể nói, người trước mắt này, chính là cường giả đại diện cho Phật môn hiện nay.

Đánh bại hắn ta, toàn bộ Đại Nguyệt tông sư đã không còn địch thủ nữa.

Rắc rắc.

Song đao giao thoa, dưới ánh mặt trời phản xạ ra kim quang nhàn nhạt.

Hai mắt Hàn Tổng nhìn chăm chăm Nguyệt Hợp.

“Nghe nói người giải quyết ba Thánh Tăng trong mười hơi thở?”

“Như vậy, ta sẽ giải quyết người trong mười hơi thở.”

Leng keng leng keng.

Hai thanh trường kích một đen một trắng giao nhau ngăn trước người Mộc Thành Uy.

Hai võ tướng giáp trụ hắc bạch lúc này đang ngăn cản đường đi của hắn.

Phía trước cách mấy con phố, chính là Thiên Cầm các, nhưng chỉ mấy con phố ngăn ngại như vậy, lại làm cho Mộc Thành Uy sinh ra ảo giác khó có thể đến.

“Hắc Bạch Phi Tướng...” Hiếm khi thấy, vẻ mặt của hắn khác với lúc trước, cũng bắt đầu ngưng trọng lên.

Chín đại quân bộ lạc tuy không bằng Phật môn, nhưng vẫn có cao thủ hàng đầu có tính đại biểu.

Dưới chín vị nguyên soái, tất cả các đại tướng, bây giờ được xưng là mạnh nhất, chính là hai vị hắc bạch phi tướng, Hạ Lâm Chiêu, Hạ Lâm Lung.

Hai người này đều là cường giả kim thân, hơn nữa phối hợp cực kỳ ăn ý, thậm chí ngay cả cực hạn của Kim Thân cũng có thể tranh đấu ngắn ngủi.

Chỉ là hai người này tuy mạnh nhưng vẫn kém Phật Môn rất nhiều.

Trên thực tế, hai người này còn là cao thủ Lý Dung mượn từ bộ lạc Bích Lâm, bản thân Phần Thiên quân bộ, mạnh nhất trừ Lý Dung ra, chính là đại sư huynh Lý Trình Cực.

Mà Lý Trình Cực, còn cách hai người rất xa.

511

Xung quanh Thiên Cầm các, tất cả mọi người vây xem đều bị dồn dập dọn dẹp.

Trong bóng tối có nhân lực hai bên cách ly những người bình thường xung quanh.

Mặc dù trên danh nghĩa không thể động thủ giết người ở Vương Đô, nhưng nếu thật sự tranh đấu, người chung quanh sẽ nhiều, cuối cùng sẽ xuất hiện sự xung đột ngoài ý muốn.

Cho nên, trước tiên đề cho thể lực sau lưng xử lý tốt hoàn cảnh xung quanh, đó mới là mấu chốt.

Còn về việc phá hoại địa bàn khi tranh đấu.

Chỉ cần chú ý đừng phá hư kiến trúc xung quanh, sau đó lại tu bổ tốt sau đó...

Bành!!

Ngay trước mặt Ngụy Hợp, Hàn Lập một phát túm lấy cột gỗ trước cửa một tòa phòng ốc ở bên phải, rồi nắm chặt lấy.

Cây cột màu đỏ dài năm thước trong tay hắn như không có gì.

Rõ ràng nắm song đao, lúc này hắn nâng trụ gỗ lên, dùng chuôi song đao kẹp lấy.

“Thế nào, ngươi không phải nói muốn giải quyết ta sao?”

Ngụy Hợp đứng nguyên tại chỗ, sắc mặt lãnh đạm.

Hàn Lập cười lạnh một tiếng, đột nhiên ném cột gỗ lên, ánh đao lóe lên.

Trong chốc lát, một mảnh kim quang lóng lánh, cột gỗ phân hoá thành mảnh lớn mảnh vụn, bộc phát ra tốc độ và uy lực khủng bố như đạn pháo, bao phủ Ngụy Hợp lại.

Từng khối gỗ to bằng đầu người gào thét xoay tròn, phát ra tiếng rít chói tai khó có thể hình dung.

Khối gỗ như mưa rơi nhào về phía Ngụy Hợp, hai thanh loan đao phía sau hóa thành hai con giao long màu vàng, phát ra

một tiếng gầm giận dữ, theo sát phía sau.

Leng keng leng keng!!!

Song đao uốn lượn khúc chiết, vậy mà truyền ra một tia long hồng, bay thẳng về phía trước.

Hai tay Ngụy Hợp cấp tốc đẩy gối ra, hai mắt mở lớn, cơ bắp cánh tay cấp tốc bành trướng lên, cùng võ tới phía trước.

Đương!

Hai tiếng giòn vang hóa thành một tiếng.

Hai con giao long màu vàng bị lực lượng khổng lồ của bàn tay giáp công, cấp tốc áp sát, sau đó tách ra một khối.

Hai tay Ngụy Hợp đặt gắt gao ở bên cạnh song đao của Hàn Tổng.

Hai người mặt đối mặt, cách nhau không quá một mét.

Lúc này hai người điên cuồng đấu lực.

Nếu như lúc trước Ngụy Hợp chỉ có chút cảnh giác, như vậy lúc này thật sự đối đầu rồi, gã mới hiểu được, vì sao Hàn Tổng lại được khen là đệ nhất nhân dưới Phật môn tông sư.

Bởi vì khí lực của tên này thật sự quá lớn!

Trong tay hắn là song đao của đối phương.

Cảm giác được trên lưỡi đao, có một cỗ man lực còn mạnh hơn hắn rất nhiều, gắt gao chặn đao, cắt tới hắn.

Rống!

Trong giây lát, Ngụy Hợp há miệng bộc phát.

Hai tay hắn cơ bắp phồng lên, sừng dê trên trán mọc ra, hình thể nhanh chóng cao lên.

Đây cũng là một trong những lá bài tẩy của hắn bây giờ.

Hắc sơn dương dị hóa.

Sau khi dị hóa, lực lượng của Ngụy Hợp cuối cùng cũng có thể miễn cưỡng đuổi kịp Hàn Khánh.

Bành!

Hai người lui về phía sau nhanh như tia chớp, lại va mạnh về phía trước.

Một vòng gọn sóng nô tung, Ngụy Hợp bị lực lượng khổng lồ bắn ngược lại, chân động lui về sau hơn mười bước.

Hàn tổng phía đối diện cũng giống như vậy, Hàn Lập bị lực phản chấn đẩy lui về phía sau ba bước.

Ba bước mỗi một bước đều in dấu vết thật sâu trên đường.

“Lại đến!” Hấn gầm nhẹ một tiếng, ổn định hai chân, thân thể đứng lại.

Rống!!

Một tiếng quát lớn vang lên.

Đỉnh đầu hai đầu Hàn Tổng nhao nhao sinh ra sừng trâu màu đen.

Thân thể mạnh mẽ kia cũng bắt đầu phồng lên, cao lên.

“Phạm Thiên Tinh Trận!” Hàn Tổng giơ cao hai tay. “Lên!”

Song đao tuốt tay, tốc độ cao xoay tròn bay lên cao.

Xoạt xoạt một cái, Hàn Tổng giật giật tấm vải lụa đỏ quấn quanh hông mình.

dải lụa đỏ rộng lớn bao quanh hấn ta phiêu đảng quấn quanh.

Hai thanh loan đao màu vàng nhạt xoay tròn với tốc độ cao, phân biệt bị treo hai đầu trên dải lụa.

Giờ khắc này, bất quá năm hơi thở.

Hàn Tổng liền lơ lửng vờn quanh dải lụa đỏ, hai lưỡi đao xoay tròn phát ra tiếng cắt chuyên động cao tốc.

Từng vòng lực tràn vô hình lấy hấn làm trung tâm, khuếch tán ra chung quanh, bao trùm phương viên hơn mười mét.

“Đỡ một chiêu của ta, Phạm Thiên – Hỏa Chấn Liệt!!!”

Hàn Tổng hét lên một tiếng, thân hình cao lớn đột nhiên hướng về phía trước, mang theo mảng lớn lụa đỏ nhào về phía Ngụy Hợp.

Song đao chuyển động với tốc độ cao, lúc này lại càng nhanh hơn, hơn nữa vài vóc màu đỏ đang lăn tròn lúc này như mặt trống, nổi lên huỳnh quang nhàn nhạt.

Cuồng phong gào thét, bóng đen khổng lồ bỏ nhào về phía trước.

Lúc này xa xa nhìn lại, toàn bộ chính giữa đường phố, chỉ có thể nhìn thấy Hàn tổng kéo theo mảng lớn khí lưu, cùng vài tờ màu lửa đỏ hình thành từng vòng tròn trận.

Hắn ta và cả trận hình cùng vọt về phía Ngụy Hợp, giống như muốn nuốt trọn cả Ngụy Hợp vào trong đó.

Ngụy Hợp gầm nhẹ một tiếng, hai tay nắm lại, muốn dậm chân chính diện nghênh địch.

Chỉ là còn chưa đôi đầu, hắn đã cảm giác tim đập nhanh hơn.

“Không đúng!” Đột nhiên thân sắc Ngụy Hợp biến đổi. Lực lượng của đối phương so với vừa rồi mạnh hơn rất nhiều!

Nhưng khi cao thủ quyết đấu, trong nháy mắt chân chờ sẽ xảy ra chuyện. Huống chi lúc này hắn bày ra tư thế tốt, đã không kịp nghênh địch lần nữa.

Oanh!!!

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Trong nháy mắt, Hàn Tổng mang theo lượng lớn lực đạo đánh lên người Ngụy Hợp.

Hai thanh đao trận từ hai bên giáp công tới.

Vải đỏ cứng cõi phảng phất như là loại da lông chân thú khó cắt nhất, dưới quyền của Ngụy Hợp, chỉ là lồm xồm chứ không đứt gãy.

Trái lại, từng luồng từng luồng lực va đập nổi lên, từ chung quanh lực đạo, bốn phương tám hướng tập kích đến.

“Đây là... một người thành trận!?” Nội tâm Ngụy Hợp chấn động.

Chỉ trong nháy mắt, trước mắt hắn đã hoàn toàn lâm vào hải dương lực đạo.

Màu đỏ chiếm cứ tất cả tầm mắt của hắn.

Hai thanh loan đao trận từ hai bên giáp công đến.

Còn có quyền lực khổng lồ bí mật, xuyên thấu qua lụa đỏ tập kích chính mình, hắn căn bản không rõ quyền lực từ chỗ nào tập kích.

Từng tầng lụa đỏ lúc thẳng tắp, khi lỏng khi lỏng, hoàn mỹ đem lực lượng Ngụy Hợp ra quyền bản ngược lại, tháo xuống.

Ngược lại là Hàn Tổng, không ngừng như quỷ mị, trong dải lụa đỏ nhanh chóng thoáng hiện, liên tiếp xuất quyền.

Lực lượng khủng bố hơn năm mươi vạn cân không ngừng từ trên hai tay hắn đánh ra.

Hàn Lập hợp lý luận kim thân đã vượt qua cực hạn của Hàn Lập, sức mạnh đã vượt qua cực hạn của ba mươi vạn cân.

Theo lý thuyết, hắn lúc này, có lẽ được xưng là đứng trên kim thân, Tông Sư không trọn vẹn.

“Bảy hơi thở!”

Hàn Lập cuồng bạo như mưa điên cuồng đánh ra năm đám. Toàn bộ năm đám ngăn cách lụa đỏ, đều hoàn toàn rơi vào trên người Ngụy Hợp.

Đương đương đương đương đương!

Giống như đánh thép, cả mảng lớn tiếng kim loại va chạm liên tiếp nổ tung.

“Tám tức!”

Hàn Tổng hơi dừng lại, hai cái đầu đồng thời gào thét, cơ bắp toàn thân phồng lên như nước chảy, run rẩy.

Cơ bắp phía sau lưng hắn nổi lên cao cao, càng lúc càng lớn.

“Bí kỹ... ba đầu rồng tập kích!!”

Phốc phốc, cơ bắp bao trên lưng hắn lập tức vỡ ra, một cái đầu lâu mới lại chui ra.

Đó là một cái đầu rồng hoàn toàn không phải là nhân loại, một cái đầu rồng màu nâu xám giống như ác long!

Ầm ầm!

Một tiếng nổ vang, Hàn Tổng trực tiếp nổ âm chướng, đạo đạo khói trắng lưu lại, phóng tới Ngụy Hợp.

Mặt đất nổ tung, cửa sổ kiến trúc chung quanh nổ tung, tựa như tiếng nổ mạnh khiến cho quảng trường này tựa như mặt nước, khuếch tán ra từng vòng sóng nước thật lớn.

Trong phạm vi chấn động, hết thảy mọi thứ nhao nhao bị chấn động đến nổi lên vết rạn nứt.

Quy định này đã vượt xa quy định của Vương Đô, phá hủy cấm không được phá hư quy củ kiến trúc đường phố xung quanh.

Nhưng Hàn tổng tổng hợp lại không để ý tới những chuyện này.

Dù sao hắn cũng không phải người tham gia tâm bảo, căn bản không để ý tới những quy củ này.

Lúc này hắn chỉ biết, đánh bại Vương Huyền! Trọng thương hắn! Phế hắn!!!

Thân ảnh Hàn Tổng vọt tới, giống như một con Bạch Long, trong phút chốc đã đánh thẳng lên người Ngụy Hợp đang đứng trong trận gấm đỏ.

Một tiếng nổ mạnh vang lên.

dải lụa đỏ sụp đổ, bay về phía sau thành hình người, như đạn pháo bay về phía xa xa.

Ầm!!

Nhân hình đụng vào một tấm bia đá cực đại gần đó.

Đó là bia anh linh vì an ủi mà chết trận anh linh!

Cao hơn mười mét, rộng năm mét, dùng mây đen huỳnh thạch cứng rắn kiến tạo, mặt ngoài còn bao trùm một tầng bảo hộ chất dẻo.

Lúc này bị Ngụy Hợp đụng phải, rõ ràng không có dấu vết gì.

Chỉ là một đường mang theo mặt đất đá vụn, bùn đất, bụi bặm, bao phủ chung quanh, hóa thành từng đoàn từng đoàn mây

xám mờ hồ, làm cho người ta không thấy rõ cảnh tượng chỗ bia đá.

Hàn Tổng nắm tay phải nâng ngang, còn duy trì tư thế ra quyền ngay lúc đó.

“Mười giây.”

Hắn nhẹ nhàng phun ra một hơi, ba cái đầu đồng thời phun ra bạch khí.

“Kết thúc rồi. Quân bộ đệ nhất thiên tài, từ hôm nay trở đi, xoá tên.”

Bụi mù ù ù, mây xám xao động.

Hắn thu tay lại, đứng thẳng người lên, nhìn về phía tấm bia đá xa xa, cảm thụ được đạo khí cơ sinh mệnh mênh mông kia, đang nhanh chóng suy sụp.

“Đừng trách ta, muốn trách thì trách người quá cuồng vọng.”

Hắn thở dài một tiếng, quay người rời đi xa.

Tiếp đó, hắn cần phải đổi mặt, nên phé bỏ gánh nặng mà thiên tài cấp bậc phá giới phải đổi mặt.

Mặc dù có Quảng Từ giáo giúp đỡ ứng đối, nhưng phía sau Vương Huyền Đạo còn có ba vị nguyên soái, đặc biệt là Lý Dung kia, nếu là tâm tình kích động, làm ra chuyện gì cũng là có khả năng.

Vì vậy...

Đột nhiên hắn dừng bước, đột nhiên ngừng đầu.

Cỗ khí tức kia vốn đang cấp tốc suy yếu sau lưng, lúc này rõ ràng lại...

Phù!!

Trong chốc lát phía sau gã mây xám nổ tung, một bóng người so với trước còn muốn khổng lồ hơn, chậm rãi từng bước một, không phát ra tiếng động rời khỏi bụi bặm.

Đạo nhân ảnh kia cao hơn không ít so với ba thước lúc trước.

Lúc này đã cao hơn Hàn tổng cộng một cái đầu, đến năm mét.

Thân thể Hàn Lập cứng ngắc, chậm rãi quay người lại.

Lọt vào tầm mắt là một quái vật hình người cao năm mét, toàn thân đen kịt.

Cuối cùng đầu tứ chi quái vật kia sinh ra móng vuốt sắc bén thô to, đầu vẫn như cũ là hình người, nhưng đỉnh đầu sinh ra từng cái sừng vắn vẹo bén nhọn, tất cả các sừng quấn quanh xuyên vẹo, lại ần ần hình thành một đỉnh vương miện màu xám.

“Người lại thế...!!”

Ông!!

Một tiếng vang thật lớn, mặt đất sau lưng quái vật nổ tung, sụp đổ.

Từ khi gia tốc tới mức âm bạo, không vượt quá một giây.

Lực lượng bộc phát kinh khủng chỉ trong khoảng cách mười mấy mét này đã được thể hiện ra.

Đó là cấp độ còn nhanh hơn nhiều so với trong chớp mắt.

Hàn Tống nhanh chóng phản ứng, dải lụa màu đỏ cuốn quanh người, song đao rơi xuống, nắm trong tay, toàn lực chém ra một đao về phía trước.

Bốp!!!

Ánh đao lóe lên rơi xuống, sau đó...

Đương!

Lưỡi đao đứt gãy, quăng lên cao.

Cả người Hàn Lập bị một bàn tay xám xịt đè lên đầu, đập xuống mặt đất phía sau.

Ầm ầm!!

Mặt đất trên đường phố nổ tung từng vết rạn, lan tràn ra bốn phía.

Phốc!

Hàn Tống phun ra một ngụm nghịch huyết. Cơ bắp toàn thân cùng ba cái đầu đều bị lực lượng khổng lồ chấn động mà ngơ ngác ngác.

Bành!

Lại là một tiếng vang thật lớn.

Móng vuốt sắc nhọn thứ hai tựa như thiên thạch âm âm nện vào vị trí của Hàn Lập.

Cự lực nện chính giữa lồng ngực hắn, đè ép xương cốt toàn thân, ý đồ đập nát hắn, đập thủng!

“Muốn giết ta!! Ha ha ha ha! Lúc này mới đủ mạnh!!” Hàn Lập không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, ba con người càng lúc càng đỏ sạm.

Hắn điên cuồng căng cơ bắp, hai chân lên gối một cái.

Đương!

Lần này phảng phất như người bình thường nện lên thành tấm thép, răng rắc một tiếng vang giòn, Hàn Lập đầu gối nứt ra, đau đớn kịch liệt truyền tới thần kinh hắn.

Đáng tiếc một kích liều mạng này của hắn chỉ làm cho đối phương thoáng dừng lại một chút.

“Lực lượng không tệ, thân thể yếu ớt.”

Ngụy Hợp bình tĩnh nắm trán Hàn Tổng, giơ ngang hắn ta lên.

“Người muốn dùng thân thể như đồ sứ như người làm cái gì?”

“Đùa ta vui vẻ?”

Hắn ta dẫn Hàn Tổng tới gần khuôn mặt mình.

512

“Giết!!” Hàn Lập thừa cơ dùng hai ngón tay đâm về phía gai nhọn, bộ mặt dữ tợn, toàn lực đâm về phía huyết thái dương của Ngụy Hợp.

Đương đương!

Hai tiếng giòn tan vang lên.

Bộ mặt Ngụy Hợp rõ ràng cũng bao trùm một tầng thép bằng bằng xương màu xám.

Hai tay Hàn Tổng bắt đầu cong lại từ ngón tay, bẻ gãy, vụn vụn, xương cốt vỡ vụn.

Nhưng hắn vẫn như cũ liêu lĩnh, điên cuồng dùng song chưởng đánh tới mặt Ngụy Hợp.

Bộp bộp bộp bộp bộp bộp!!

Lần lượt xuất kích một kích.

Hai tay Hàn Tổng đã dính đầy máu tươi, tất cả đều là máu của hắn.

Hắn vẫn gầm thét như cũ, rống giận, định dùng công kích cuối cùng của mình chứng minh bản thân.

“Thật là làm cho người kính nể ý chí.” Ngụy Hợp mặt không biểu tình, lúc này, bộ mặt hắn giấu ở dưới mặt nạ cứng rắn, cũng không có biện pháp gì.

“Cho nên, vì tôn kính người.”

Hắn giọng cao Hàn Tổng lên cao.

“Dừng tay!!”

Nhưng đã không còn kịp nữa rồi.

Hai tay Ngụy Hợp buông ra, sau đó như thiểm điện hợp lại vào giữa.

Phốc!

Lực lượng khổng lồ từ đó đè ép, hợp kích.

Tựa như vua lên trời hợp mưu.

Đòn đánh này nếu như Hàn Tổng toàn thịnh, có thể chịu được khinh thương.

Nhưng lực lượng của hắn ta mặc dù không sai biệt lắm so với Ngụy Hợp, nhưng cường độ thân thể chênh lệch quá lớn.

Tựa như lực trùng kích tương tự, một khối sắt thép cùng một quả trứng gà va chạm.

Toái chỉ có thể là trứng gà.

Trong phút chốc, thân thể Hàn Tổng bị hai bàn tay đè thành một đoàn.

Thời khắc sống còn y liệu mạng rống giận một tiếng, kích phát bí kỹ, xem như miễn cưỡng gia tăng một ít sức chống cự.

Đúng vào lúc này, xa xa có một tiếng rít nhanh chóng đến gần.

Một lão hòa thượng mang áo cà sa kim hồng như thiểm điện xuất hiện trước mặt Ngụy Phù, trợn mắt xuất thủ.

Ngụy Hợp thừa cơ lui ra phía sau, buông ra Hàn tổng quản.

Hai người tiến vào một bước, giống hệt như đã luyện tập trước một ngày.

Hòa thượng tai to ép lui Ngụy Hợp, một phát đón được Hàn Tổng đang hấp hối. Thoáng kiểm tra, hắn liền phán đoán ra, Hàn Tổng mặc dù chưa chết, nhưng nếu muốn khôi phục thương thế, ít nhất có thể quanh năm làm đơn vị.

Hơn nữa sau khi khôi phục tốt, còn không biết có ảnh hưởng đến con đường võ đạo sau này hay không.

“Ngươi!! Thật độc ác!! Thật ác tâm!!” Hắn nhìn chằm chằm Ngụy Hợp, tức giận nói.

Ngụy Hợp mặt không biểu tình, vứt bỏ vết máu trên tay.

“Như thế nào? Đồ đệ đánh không lại, đến phiên sư phụ kết thúc rồi sao?”

“Các ngươi phá hủy quy củ, cũng đừng trách ta xuống tay!” Hòa thượng tai to hung hăng nói. Hắn buông Hàn Tổng xuống, đang định động thủ.

Chỉ thấy Ngụy Kỳ đang chậm rãi đi ra phía sau.

Mái tóc dài màu đỏ, hai cánh như hỏa diễm.

Chính là Lý Dung vẫn luôn quan chiến.

“Muốn đánh sao? Ta đi cùng ngươi.” Lý Dung lạnh lùng nói.

“Lý Nguyên Soái, nên biết phân lượng của Hàn tổng quản hiện tại. Vương Huyền hại y bị thương nặng như vậy, hôm nay không cho một câu trả lời, vô luận thế nào cũng không nói được.”

Phía sau lão tăng tai to lại lần nữa thoáng hiện ra một lão tăng khô gầy, hai tay lão tăng tựa như cành khô, hai mắt nhắm nghiền, cà sa đỏ vàng rộng thùng thình phảng phất treo trên giá quần áo, trống rỗng, theo gió phiêu đảng.

“Rốt cuộc là ai phá hư quy củ trước!?” Lý Dung tập trung tinh thần cao độ, kết cục của hai gã tông sư, cũng không phải là nhân vật bình thường.

Chỉ dựa vào nàng ta, chưa chắc đã ngăn được.

Nhưng lúc này người của quân bộ cũng không có ở đây, Cửu Đại Nguyên Soái, hiện giờ ở Vương Đô chỉ có ba người.

Cho dù có thêm Khuê Mật Lệnh Trọng Yên, thì cũng chỉ có bốn người, những người còn lại không dám đảm bảo đều đứng về phía mình.

Mà Phật môn... Chỉ giáo rộng rãi thôi, ở đây có năm người.

Nghiêm từ lễ Phật điện trăm Phật, cũng không phải đang chơi đùa.

Lễ Phật điện hôm nay so với nhiều năm trước mạnh hơn rất nhiều, huyết khí tăng lên.

Ít nhất trong Lễ Phật điện cũng có hơn mười tông sư.

Càng đừng nói còn có Đại Linh Phong tự.

Nếu như hoàng tộc không nói rõ lập trường, chỉ dựa vào quân bộ thì tuyệt đối không phải là đối thủ.

Nhưng cho dù như thế, biết rõ không địch lại, Lý Dung vẫn như cũ, chắn trước người Ngụy Kỳ.

Nàng tin rằng Hoàng tộc tuyệt đối sẽ không trơ mắt nhìn các nàng bị áp chế.

Tin rằng bệ hạ tuyệt đối sẽ không để mặc cho Vương Huyền bị Phật môn nhằm vào phế bỏ.

Vì vậy...

Trong mắt Lý Dung nổi lên vẻ tàn nhẫn.

Đánh cược một phen!

Lúc này trên đường phố đã bị phá hư không sai biệt lắm.

Lý Dung và Phật Môn hai tông sư giáp mặt, trong lúc nhất thời lâm vào giằng co.

Ngụy Hợp rút khỏi trạng thái thức tỉnh dị hóa.

Hình thái vừa rồi là Tu Di Kinh Vương do hắn vận dụng biến hóa.

Nếu như nói sơn dương đen là lực lượng tăng phúc cùng bộ phận lực lượng tốc độ.

Vậy thì Tu Di Kinh Vương, là một lượng lớn phòng ngự và một lượng lớn sức chịu đựng.

Mặc dù đối với tốc độ không hề trợ giúp, nhưng có thể trong nháy mắt nâng lực lượng của hắn lên đến năm mươi vạn cân trở lên, lại thêm lực phòng ngự vô cùng khủng bố.

Điểm ấy đã làm cho Ngụy Hợp tương đối thỏa mãn.

Còn về Hàn Tổng.

Quả thật hắn ta có thực lực giết chết người này, nhưng chỉ khiến hắn ta trọng thương.

Điều đó tất nhiên là có nguyên nhân.

Một là bởi vì lần này tâm bảo không cho phép giết người, hai là... Vì tê liệt Phật môn.

Nếu hiện tại ra tay quá ác, sau này cũng không dễ dàng ra tay.

Lúc này đứng sau lưng Lý Dung, Ngụy Hợp trong lòng suy nghĩ, không nói một lời, mặc cho sư tôn che chở mình.

Hai vị tông sư Phật môn xuất thủ.

Tào Nham Hư đại biểu cho hoàng quyền, đương nhiên sẽ không tùy ý ra tay, mà Thượng Quan Địch Vân căn bản chỉ là một người lợi hại, hoàn cảnh xấu bực này càng không thể động vào.

Hai vị Nguyên soái quân bộ còn lại, bây giờ không ở gần đây...

Ánh mắt Lý Dung sắc bén, đã chuẩn bị sẵn tâm lý tùy thời mang Vương Huyền phá vòng vây.

“Lát nữa động thủ đi, người đừng quản gì nữa, đi thẳng đến viện tử mà ta đã dẫn người đi, nhớ kỹ chưa?”

Nàng thấp giọng phân phó Ngụy Hợp sau lưng.

“Đã biết.” Ngụy Hợp nghiêm túc gật đầu.

Bất quá hẳn cho rằng, thế cục bây giờ tuy rằng khẩn trương, nhưng trên thực tế khả năng không lớn là đánh nhau.

Dù sao, từ tông sư trở xuống động thủ, động thủ với tông sư chính là hai tính chất khác nhau.

Tông sư, đại biểu cho cờ xí của một thế lực, đánh dấu.

Một vị tông sư động thủ, đại biểu cho việc phát động chiến lược tối cao, đó chính là ý nghĩa của cuộc chiến toàn diện.

Cho nên trừ phi Phật Môn sớm đã chuẩn bị sẵn sàng, nếu không tuyệt đối không thể vội vàng xuất thủ.

Ít nhất cũng không đến mức phải động thủ ngay trước mặt.

Ngụy Hợp quét mắt nhìn chung quanh.

Trên nóc nhà phía xa, có mấy ánh mắt như thực chất đang nhìn hắn.

Tầm mắt cảm giác rất mạnh, chỉ sợ là tông sư trận doanh hoàng tộc.

Cách đó không xa, một âm thanh giao thủ rõ ràng truyền đến, từng đợt tiết tấu cực kỳ rõ ràng.

Hiển nhiên phụ cận vẫn còn có người giao thủ.

Lúc này hai vị tông sư Phật môn đối diện đang từng bước ép sát, khí thế trên người càng lúc càng căng cứng, tùy thời đều có thể động thủ.

Kỳ diệu chính là, tinh thần Ngụy Hợp lúc này lại giống như linh hoạt kỳ ảo, không có nửa điểm khẩn trương, mà là có chút cởi mở đang suy nghĩ về những vật khác.

Sau khi hai loại huyết mạch thức tỉnh chông chất, hắn đã nhận thức được rất rõ chỗ khác biệt của cường giả Chân huyết và cường giả Chân kinh.

Điểm khác biệt lớn nhất giữa hai người chính là một loại chân kinh.

Trên thực tế cường giả Chân Huyết cũng nghiên cứu cách vận dụng lực lượng, nhưng cách vận dụng lực lượng của bọn họ thực sự không phải là chân khí.

Không phải năng lượng thực chất.

Mà chân khí ngược lại là hệ thống năng lượng thực chất.

Cái này giống như là chiến sĩ, khác với pháp sư.

Ánh mắt Ngụy Hợp rơi vào trên người hòa thượng tai to phía trước, ánh mắt đối phương một mực gắt gao khóa chặt hắn.

Một khi động thủ, người này nhất định sẽ dùng một kích sát công về phía mình.

Ngụy Hợp trong lòng bình tĩnh yên ổn, đơn thuần hai loại huyết mạch thức tỉnh, đồng thời sử dụng, hắn có thể không địch lại đối phương.

Dù sao lực lượng đơn thuần mạnh không có nghĩa là vũ lực càng cao.

Thật sự không được, hắn đã chuẩn bị kỹ càng để mở bí kỹ ra.

Một mình sử dụng huyết mạch ngũ chuyển long tức tăng phúc thân thể vẫn có thể.

Chỉ là không biết ngũ chuyển long tức làm ra dị tượng sau khi thức tỉnh, có thể tăng phúc hay không.

Trên thực tế, ngũ chuyển long tức thuộc về trong thời gian ngắn kích phát tiềm lực tương lai, lấy phương thức tiêu hao thân thể, sớm vận dụng lực lượng sau này.

Bất quá bởi vì năng lực thiên phú của Tu Di Kinh Vương, sức chịu đựng, kết hợp sơn dương đen siêu cường tự lành, dẫn đến năng lực khôi phục của Ngũ Hợp quá mạnh.

Cho nên mới có thể tiếp cận đến việc đối mặt với tác dụng phụ của bí kỹ.

Vì vậy căn bản của Ngũ chuyển long tức là ở hai loại năng lực thiên phú chông chất.

Nhưng nếu dưới tình huống căn bản không thay đổi, lại tăng lên phạm vi chông chất lực lượng dị hóa.

Đến cùng có thể tăng lên bao nhiêu, điều này khó nói.

Ngũ Hợp tính toán, dù sao sau khi chính mình chông chất lên, lực lượng đã đạt đến gần năm mươi vạn cân cự lực.

Nói thật, hắn rất muốn tìm một tông sư, triệt để thử một chút...

Vèo!

Đúng vào lúc này.

Một bóng người từ đằng xa phật tháp tung người nhảy xuống, ở giữa không trung xoay người mấy lần, vũng vàng rơi vào mặt đất giữa Lý Dung và hòa thượng tai to.

Người tới mũ sa đen rộng thùng thình, người khoác áo tím đen cá đen, rõ ràng là tổng quản thị vệ đại nội, Tào Nham Hư luôn quan sát.

“Nếu đều là tiểu bối luận bàn, các trưởng bối không nên tùy ý kết thúc.” Ánh mắt Tào Nham Hư vọng rơi vào trên người hòa thượng tai to, làm cho ánh mắt tàn nhẫn của lão không thể không lùi lại một chút.

“Trận chiến này, chúng ta nói một câu công bằng, Vương Huyền Thủ ra tay có hơi nặng, nhưng nếu Hàn Tổng đã đến chặn người, thì hắn là đã chuẩn bị tốt việc bị thương. Nếu đã ra tay, còn muốn để cho người hạ thủ lưu tình. Giao thủ bậc

này, giống như trò đùa, chẳng lẽ lại giao thủ với cao thủ địch quốc, giao thủ với Chân Thú Bá Chủ, còn hi vọng người khác sẽ hạ thủ lưu tình cho người hay sao?”

Tào Nham Hư nói lời này, rõ ràng là lấy danh nghĩa của mình nói ra. Nhưng trên thực tế, vị trí, thân phận của ông ta, không có người đứng sau lưng Định Nguyên Đế cho phép, ông ta sẽ tùy tiện ra mặt sao?

Phật môn niệm Phật hiệu trong miệng hai người.

“Nếu Tào công công đã khuyển, chuyện hôm nay tạm thời ghi nhớ. Đợi sau khi kết thúc khảo hạch sẽ tính tiếp!”

Hòa thượng tai to lạnh lùng nhìn Ngụy Hợp, mang theo Hàn Tổng xoay người rời đi.

Ngụy Hợp hí híp mắt, nhìn người này rời đi.

“Tào công công, vẫn bồi có thể hỏi một câu không, danh hào người này là?”

“Cần rõ! Nơi đây có phần người nói chuyện!?” Lão tăng gầy yếu kia bỗng nhiên quát, rõ ràng hai mắt nhắm lại, rõ ràng chuẩn xác nhìn về phía Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp lý cũng không để ý tới, hẳn có thể cảm giác được, người này chẳng qua chỉ phô trương thanh thế, ngược lại vừa mới rời khỏi hòa thượng tai to kia, thật sự có sát ý với hắn.

Hắn chỉ bình tĩnh nhìn Tào Nham Hư.

Lý Dung cũng không ngờ Ngụy Hợp lại đột nhiên lên tiếng, đối thoại với tông sư bậc này, Ngụy Hợp là một tiểu bồi xen vào, chính là cử chỉ vô lễ.

Nàng rất muốn ngăn cản thế nhưng đáng tiếc đã không kịp nữa rồi.

Tào Nham Hư có chút ngoài ý muốn.

Ánh mắt của hắn di động, rơi vào trên người Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp vừa rời, hai loại huyết mạch chồng chất, quả thật khiến người ta kinh ngạc. Có lẽ trong thời gian ngắn, Vương

Huyền đã có tư cách duy trì bất bại trước mặt tông sư bình thường.

Về phần cân nhắc đến việc Vương Huyền sắp đính hôn với Hàn Tuyên công chúa, trên mặt Tào Nham hiện lên vẻ mỉm cười.

“Người vừa rồi, chính là Tâm Hải tông sư phụ cận Cửu Liên tự. Sao vậy? Người có ý kiến với hắn?”

Ngụy Hợp tiến lên một bước, sóng vai đứng thẳng với sư tôn.

“Vấn bối hiện tại, tự nhiên không dám.”

Hắn ngẩng đầu lên, đối diện Tào Nham Hư, thần sắc không chút giả dối.

“Nhưng uy bức thù của sư tôn ta, ngày sau dù sao cũng phải làm một trận.”

Tào Nham Hư nhất thời ngạc nhiên.

Hắn định thần nhìn Ngụy Hợp, tựa hồ cũng không ngờ gã lại dám nói ra lời này.

Đừng nhìn vừa rồi Vương Huyền Vũ và Hàn Tống đánh nhau kịch liệt, nhưng trên thực tế, nếu thật sự đối đầu với Tông sư, có một số thứ, không phải chỉ đơn thuần lực lượng, cũng có thể xưng là Tông Sư...

“Người cũng đã biết, nếu vừa rồi vị Tâm Hải tông sư kia muốn giết người, cũng không thể dùng mấy chiêu. Hoặc là, người cho rằng tông sư có khí lực lớn một chút hay không? Tốc độ nhanh lên một chút?”

Tào Nham cười ngây ngô.

513

Leng keng leng keng leng keng!

Mộc Thành Uy chống đỡ song kích phía đối diện, bộc phát dư lực cuối cùng, hai chưởng đánh vào Hắc Bạch Phi Tướng trước mặt.

Hai đạo lực trùng kích cực lớn, tựa như cọng rơm cuối cùng, đánh cho thân thể chồng chất vết thương của hai người bay rớt ra sau, rơi trên mặt đất, kéo thật dài vết máu.

Phù...

Hô...

Lúc này Mộc Thành uy đã không còn như lúc trước nữa.

Hai huyết mạch của hắn đã thức tỉnh một loại, đồng thời còn dùng bí dược Phật môn lấy được trước đó.

Là huyết mạch cấp bậc phá giai của Kim Tượng Cửu Ngôn, sau khi thức tỉnh đã tương đối khủng bố với thực lực tăng.

Chỉ cần bị hắn tùy ý lau tới một chút, hắc bạch phi tướng đối diện sẽ trong nháy mắt phá vỡ phòng ngự, bị thương gãy xương.

Nếu không phải tốc độ của hắn không theo kịp, lúc này cũng không đến mức chật vật như vậy.

Thật ra, hắn không thức tỉnh được huyết mạch sớm như vậy.

Nhưng Vương Huyền bùng nổ, kích thích nghiêm trọng sắp xếp của Phật Môn.

Vì vậy dưới chỉ thị của một ít tông sư, Mộc Thành uy áp đạt được không ít bí dược có thể trong thời gian ngắn kích phát tiềm lực bản thân, hóa thành thực chiến thực lực.

Những bí dược trân quý này, bản thân đã ẩn chứa tinh hoa năng lượng khổng lồ.

Lúc này sau khi phục dụng dược vật, Mộc Thành Uy đến bây giờ vẫn cảm giác thân thể của mình giống như một thùng

thuốc nổ nóng hổi, tùy thời có thể bị nổ tung.

Như vậy tự nhiên sẽ có di chứng, nhưng hiện tại, cũng không để ý quá nhiều. Qua cửa ải này rồi lại nói, nếu không mất đi tài nguyên tập trung nghiêng, về sau muốn gặp cơ hội bực này, sẽ rất khó.

Phù...

Hắn thở ra một hơi nóng.

Hắn nhìn lại thân thể của mình.

Lúc này hắn đã bành trướng đến cao hơn ba thước, toàn thân cực kỳ mập mạp cường tráng, làn da cũng giống như bôi phấn kim sắc.

Bên mũi hắn đã có hai cái ngà voi trắng như tuyết, chậm rãi mọc ra.

Đây chính là thức tinh huyết mạch phá giới của Cửu Ngôn Kim Tượng.

Chính vì thế mới thức tỉnh, cho nó sức mạnh lớn lao, chứ đừng nói là nó còn ẩn giấu loại huyết mạch thứ hai.

“Cái này không được?” Mộc Thành Uy nhìn Hắc Bạch Phi Tượng đối diện ngã xuống đất không dậy nổi, duy trì không nổi.

“Quá yếu ớt rồi... chút thực lực ấy, ngay cả trợ hứng cho ta cũng không làm được.” Ánh mắt của hắn thất vọng, quay đầu nhìn về phía xa xa.

Nơi đó có giao thủ với Vương Huyền và những người khác.

Hiện tại đã yên tĩnh, đáng tiếc, lúc này hắn không thể nào đi quan chiến.

“Thành uy, đừng khinh thường, ngay vừa rồi Vương Huyền Chính đã đánh thắng được người được xưng là đứng đầu trong Tông Sư!”

Mộc Thành Uy sư tôn chậm rãi rơi xuống đất, trầm giọng khuyên.

“Đứng thứ nhất dưới tông sư? Ha ha.” Mộc Thành uy từ chối cho ý kiến, cười cười nói.

“Chẳng lẽ ngài cho rằng đệ tử của mình không phải là đối thủ của hắn?”

Trãi một chút.” Hắc Bạch Phi Tướng bị người đánh bại, cùng Hàn Tông chên lệch khá lớn, cho nên...”

“Không sao” Mộc Thành Uy đánh gãy đối phương.

Vương Huyền Cảnh bày ra thực lực mạnh, nhưng thực lực mà y bày ra, chẳng lẽ là toàn bộ sao?

Chẳng qua là đối thủ không đủ cường đại, cho nên không cách nào bày ra lá bài tẩy thật sự của y.

Mộc Thành uy rất tự biết mình. Nếu như hắn mở ra hai loại huyết mạch thức tỉnh, lại bộc phát bí kỹ, vền vẹn Ngụy Hợp, đến lúc đó đơn giản chính là mấy chiêu.

Nhưng không thể gấp gáp được, trong trận diễn võ này, không ít quý nhân quan to thánng lớn đều đến đây.

Đến lúc đó...

Mộc Thành Uy rất quý trọng thời gian của mình lúc này.

Hắn rất chắc chắn, sau khi diễn võ, mình sẽ thanh danh vang dội, ngày sau lại muốn có cuộc sống yên tĩnh như vậy, vậy thì chỉ còn lại hiện tại.

“Đừng khinh thường, Vương Huyền kia thực lực mạnh hơn trước quá nhiều...”

Hâm ý đồ nhắc nhở đệ tử của mình.

Mộc Thành Uy khẽ lắc đầu.

*

*

*

“Sư tôn, chỉ nhìn đối thủ ta cùng hắn gặp, không có ý nghĩa gì. Vẫn nên chờ mấy ngày nữa diễn võ trước điện mới được.”

Đến lúc đó, trước mặt người trong thiên hạ, gã đã hoàn toàn phé bỏ Vương Huyền.

Không, theo mệnh lệnh của tông sư Phật môn sau đó, hẳn nhất định phải hoàn toàn phé bỏ Vương Huyền, khiến hẳn không thể tiến tới nữa.

“Yên tâm đi, sẽ nhanh thôi, sẽ có cách phân biệt.” Mộc Thành uy tự tin nói.

Sau khi Ngụy Hợp lấy được bảo dược của Thiên Cầm các, đánh tan Hàn Tổng, đại biểu cho Phật Môn đối xử với hẳn, không có thủ đoạn ngăn cản nào nữa.

Phá bỏ cấm chế cấp huyết mạch, đến lúc này sơ bộ đã thể hiện ra uy năng khủng bố.

Vương Huyền Đa năm đó như Tây Lâm, quả thực là gặp thần giết thần gặp phật giết phật, không thể ngăn cản.

Sau khi Ngụy Hợp đánh tan Hàn Tổng, một đường chạy tới hai địa phương cuối cùng, cũng không gặp trở ngại gì.

Sau nửa canh giờ.

Cuối cùng cũng là bảo dược Nguyệt Linh Chi, ở trên tay Ngụy Hợp khép lại, một lần nữa che khuất ánh sáng bên ngoài hộp.

“Kết thúc!” Ngụy Hợp thở ra một hơi.

Lần tranh đoạt này, trung tâm không phải ở tốc độ, mà ở việc có thể bị ngăn cản hay không.

Đối với hẳn và Mộc Thành uy mà nói, quân bộ và Phật môn đều sẽ phải cao thủ ngăn cản.

Vì vậy, nếu thông qua thì có tư cách tham dự vở diễn võ tiếp theo.

Nếu không thông qua được, vậy chỉ một người lùn ở phía này.

Mấu chốt nhất là, ý nghĩa đại biểu không giống nhau. Đối với hai người mà nói, lần tranh đấu này thất bại, rất có khả năng ảnh hưởng đến thế lực đứng phía sau bọn họ, mức độ coi trọng họ.

May mà, bọn họ đều không bị ngăn lại.

“Chúc mừng ngươi! Huyền ca!” Hàn Tuyên công chúa lúc này đang bước nhanh xuống xe ngựa cách đó không xa, đi tới gần bên này.

Ngụy Hợp đang đứng ở chỗ bảo dục điểm cuối cùng - phía trước Song Thanh lâu.

Chung quanh căn bản là không có một bóng người, chỉ có một mình hắn.

Nguyệt Linh Chi được đặt ở tầng cao nhất của song thanh lâu, do vài loại cơ quan bảo vệ, căn bản không có người thủ quan.

Đoán chừng là lúc trước hai bên Vương Huyền cùng Mộc Thành Uy phá quan, mang ra động tĩnh quá lớn, dọa người ngoài.

Vì vậy dứt khoát không có ai canh gác.

“Hàn Tuyên... Đã kết thúc?” Ngụy Hợp nhìn về phía nữ hài đang chạy về phía hắn, trong lòng chậm rãi trầm tĩnh lại.

“Ừm, kết thúc.” Hàn Tuyên đến gần, nhìn vết cắt lưu lại trên người Ngụy Hợp, trên mặt nàng toát ra vẻ lo âu.

“Ngươi đã vất vả... bị nhiều thương như vậy...”

“Kỳ thật còn tốt, có sư tôn che chở ta, ngược lại không có bị thương.” Ngụy Hợp cười cười.

Lý Dung giương mắt nhìn về phía sau công chúa hàn tuyên, ở nơi đó, một thân áo bào dài màu đỏ như trường bào, đang cầm trong tay một cây yên thương, nhẹ nhàng hút một cái, phun ra vòng khói trắng.

“Tiểu tử thời này, rốt cục đã kết thúc.” Lý Dung cũng bị chuyện Ngụy Hợp làm ra trước đó làm cho hoảng sợ.

Dù sao, trước mặt tông sư, nói mình sau này nhất định sẽ báo thù, đây không phải là đốt đèn trong nhà xí sao? Muốn chết!

Lý Dung cho tới bây giờ cũng không nở mắng Ngụy Hợp một câu, nhưng vừa mới kết thúc, nàng vẫn nhin không được, tóm lấy Ngụy Hợp quở trách một trận.

Nhìn hai thanh lâu trước, Ngụy Hợp cùng hàn tuyền nhẹ nhàng nói gì đó.

Lý Dung khẽ thở dài.

“Tiếp theo, chính là diễn võ. Lần này, chúng ta đi trước một bước, kiếm được không ít mặt mũi. Lần sau Phật môn sẽ không dễ nói chuyện như vậy.”

Bên cạnh nàng, đứng đây một nam tử khổng lồ, toàn thân trắng tinh khôi giáp, dáng người khôi ngô, cao tới năm thước.

Sắc mặt nam tử bình tĩnh, đầu đội mũ giáp một sừng, sau lưng là mái tóc nhỏ dày đặc, đồng tử có màu vàng nhạt, tựa như con rắn dựng thẳng.

Người này chính là người mạnh nhất trong Cửu Đại Bộ Trung, Nguyên Soái - Bạch Thiện Tín.

Bạch Thiện tin lại có danh xưng đệ nhất Nguyên soái, cũng được cho là cao thủ mạnh nhất trong Đại Nguyệt Quốc, gần với Ma Đa và Tây Khuynh.

Đương nhiên đây là bài danh bên ngoài, luận thực lực ẩn giấu, mặc dù Bạch Thiện Tín không khoa trương như vậy, nhưng cũng có thể xếp hạng năm trong đại nguyệt.

Lần này, cũng chính bởi vì một phen bao che khuyết ngữ trước đó của Ngụy Hợp, còn có biểu hiện, tiềm lực của hắn, khiến mấy bộ còn lại của quân bộ đối với hắn dần thay đổi.

Bạch Thiện Tín vốn không tin tưởng Vương Huyền, cho rằng lai lịch của gã rất mỏng manh, mục đích không rõ.

Thậm chí Lý Dung nói trọng tình trọng nghĩa, theo hắn thấy, cũng không có trái qua thử thách.

Hắn đã gặp qua quá nhiều người nguy trang, những người kia, ánh sáng bằng mắt thường căn bản nhìn không ra có gì đặc biệt.

Chỉ khi đối mặt với nguy hiểm và tuyệt cảnh, nhân tính mới thể hiện ra sự xấu xí khó có thể tưởng tượng được.

Cho nên Bạch Thiện Tín ngay từ đầu đã không tán thành Ngụy Hợp.

Nhưng lần này.

Đặc biệt là từ xa hẳn nhìn thấy, Vương Huyền Diện chịu áp lực của tông sư, giáp mặt với tông sư Tâm Hải của Phật môn, uy hiếp nói muốn báo thù.

Vào lúc đó, Lý Dung căn bản không ngăn được Phật Môn, sợ một chút sẽ tạo thành tử vong chi cục.

Cho nên, có thể ở đó chờ thế cục gian nan nói ra lời nói như vậy. Có thể thấy Vương Huyền Tử này, tâm tính xác thực như Lý Dung nói, trọng tình trọng nghĩa.

Hơn nữa, lúc này hẳn đã thể hiện ra tiềm lực cực lớn.

Chân huyết thức tỉnh song huyết mạch, có thể vượt qua cực hạn của kim thân, là Hàn Lập đệ nhất dưới tông sư.

Có thể thấy được tương lai của hẳn rất cuộc có thể đạt tới mức nào.

Nói không chừng lại là một cái Ma Đa mới tinh.

Cho nên, căn cứ vào những lý do này.

Ông ta đại biểu cho các thế lực còn lại của quân bộ, tự mình đến đây, đồng thời cũng mang đến sự ủng hộ của các quân bộ còn lại đối với Vương Huyền Huyền.

“Bạch huynh, lời ta nói như thế nào? Xem nhân thế nào?” Lý Dung lúc này khẽ híp mắt, khước miệng bất giác nhếch lên một vòng ý cười nhạt.

“Trước đó ngài còn nói ta sớm muộn gì cũng sẽ hối hận, giống như lời tên Bích Lân nói. Vậy hiện tại thì sao? Ngài cảm thấy ta còn có thể hối hận sao?” Lý Dung lúc này trong lòng ngọt ngào, toàn bộ phát tiết ra hết.

Trong lòng sáng khoái vô cùng.

Nhìn Bạch Thiện không nói nên lời, bị đáp lại như vậy không còn gì để nói. Cảm giác ngọt ngào trong lòng nàng lập tức cảm thấy vô cùng khoan khoái dễ chịu.

“Bây giờ Huyền nhi đã thể hiện tiềm lực, đã được bệ hạ coi trọng, kỳ thật cho dù các người có ủng hộ hay không thì ảnh

hưởng cũng không lớn. Mặc dù không cách nào đối kháng với Phật môn, nhưng cũng không đến mức bị hại.

Chỉ cần kế tiếp, tất cả diễn võ đều thuận lợi, như vậy ngày sau không cần dùng bao nhiêu năm, chính là thời điểm Huyền nhi một bước lên trời!”

Lý Dung mỉm cười nói, nhìn Ngụy Hợp và công chúa Hàn Tuyên đang chậm rãi đi tới gần nơi này.

Rất nhiều năm rồi, đã không nhớ bao nhiêu năm rồi, lúc này nàng có thể hãnh diện như vậy.

Trong Cửu đại quân bộ trong, Bạch Thiện Tín luôn nói nàng tính tình nóng nảy, dễ hành động theo cảm tính, dễ dàng tin tưởng người.

Đúng vậy, mỗi lần nàng đều vì đặc điểm này mà chịu thiệt không ít.

Nhưng hôm nay, một lần nàng ta không nhìn lầm.

Mang đến là hồi báo khó có thể tưởng tượng.

“Người cười đến nước mũi muốn rớt ra rồi.” Bạch Thiện Tín bỗng nhiên nói.

Lý Dung đỏ mặt, vội vàng lau mũi, phát hiện căn bản không có nước mũi, nhất thời không nói gì, trừng mắt nhìn Bạch Thiện Tín một chút.

Gia hỏa này vẫn giống như trước đây, không chịu thua, mạnh miệng.

“Yên tâm đi, kế tiếp, ta sẽ tuân theo lệnh bệ hạ, toàn lực ủng hộ Vương Huyền. Sau khi diễn võ, sẽ sắp xếp chỗ tu hành tốt nhất cho thán giêng. Tất cả tài nguyên, tất cả đều có đầy đủ, tăng lên đến cấp cao nhất. Còn có danh ngạch bảo khổ... khẩu dụ bệ hạ, cho phép Vương Huyền Huyền tiến vào mật khổ Hoàng tộc, lựa chọn vật mình cần, không giới hạn phẩm.”
Bạch Thiện Tín thản nhiên nói.

Hắn biết tính khí Lý Vinh, đấu võ mồm với nàng, thua chỉ có mình hắn, huống chi hiện tại quả thật là mình sai rồi.

“Hoàng gia mật khó? Chẳng lẽ là cái kia...?” Lý Dung hai mắt sáng ngời.

“Chính là chỗ đó.” Bạch Thiện gật đầu, gã cũng từng đi qua nơi đó, biết chỗ đó đối với tông sư cũng có lực hấp dẫn không nhỏ.

Nếu như có thể chọn bảo vật ra, đối với sự phát triển tương lai của Vương Huyền, cũng sẽ có lợi ích to lớn.

“Ta trở về sẽ chuẩn bị tư liệu cho Huyền nhi!” Lý Dung lập tức hưng phấn.

*

*

*

Bên này thương lượng làm sao lấy được càng nhiều lợi lộc hơn.

Một bên khác, Ngụy Hợp tới gần, cung kính hướng Lý Dung cúi đầu hành lễ.

“Lão sư, may mắn không làm nhục mệnh.”

Mặt mày hấn thoáng chút mệt mỏi rã rời, lần này quả thật quá mệt mỏi, đại chiến liên tiếp cũng nhiều lần, mỗi lần đều không phải là hạng người hời hợt, tất cả đều là cường giả tinh nhuệ của Phật môn.

Ngay cả Ngụy Hợp cũng cảm thấy có chút mệt mỏi.

Không phải thân thể, mà là tâm linh.

Loại cảm giác này rất kỳ diệu, rõ ràng thân thể còn có thể tái chiến mấy trăm hiệp, nhưng tinh thần đã muốn nghỉ ngơi một thời gian dài rồi.

“Vất vả rồi, tiếp theo người ngoan ngoãn ở Vương Đô nghỉ ngơi, mấy ngày nữa, chính là ngày diễn võ. Đến lúc đó sẽ có võ giả tinh nhuệ các nơi trong Đại Nguyệt, cao thủ đứng đầu hội tụ Vương Đô. Đây chính là trường hợp lớn. Hàng năm cũng chỉ có một lần.” Lý Dung cười nói.

“Ta hiểu rồi.” Ngụy Hợp gật đầu. “Mấy ngày nay ta sẽ nghỉ ngơi thật tốt, đối phó với diễn võ.”

“Ta cũng sẽ bồi Huyền ca.” Hàn Tuyên ở bên cạnh vội nói. “Ừm, ngoan ngoãn bồi tiếp!” Ánh mắt nàng lập loè, khiến người ta không cảm thấy xấu hổ.

Bất quá Ngụy Hợp cùng Lý Dung cũng không chú ý điểm này, dặn dò một chút bảo được phòng thuốc, còn có sự chú ý.

Ngụy Hợp liền trở về nghỉ ngơi trước.

Là võ giả đứng đầu cường giả ngoại quân bộ địa phương đến đây, hẳn tự nhiên có chỗ ở an bài.

Hơn nữa trong lần tranh đoạt bảo dược này, Ngụy Hợp thể hiện ra tiềm lực cường đại.

Định Nguyên Đế trực tiếp phân ra một vương phủ bị bỏ hoang, là chỗ ở tạm thời của Ngụy Hợp.

Đồng thời, ban thưởng như nước chảy, toàn bộ một cỗ ý niệm đều đưa tới.

Đầu tiên là toà mười hai cái vương phủ không lồ này, toàn bộ đưa cho Ngụy Hợp, sau đó là thị nữ mỹ mạo phù hợp Đại Nguyên thâm mỹ, đưa tới mấy chục cái.

Còn có các loại dược liệu, châu báu, đồ cổ, tranh vẽ.

Trong đó chỉ riêng dược liệu đã đủ để Ngụy Hợp xây dựng lại một tông môn Chân Kính cỡ nhỏ, cũng đủ cho mấy chục người tu luyện từ người bình thường đến cảnh giới Chân Huyết.

Vũ khí lớn bực này, mang đến chính là trách nhiệm càng nặng nề.

Ngụy Hợp và Hàn Tuyên công chúa ở cùng phủ Đẳng Vương này, đảo mắt đã qua ba ngày.

Gió nhẹ nhẹ phát phơ.

Bên trong Đẳng Vương Phủ, bên trong một chỗ an tĩnh hoa viên.

Ngụy Hợp mặt không biểu cảm nhìn Hàn Tuyên công chúa đang dây đu ở đối diện.

Lúc này Hàn Tuyên mặc một bộ váy trắng thuần khiết, trang phục rất đẹp, nhưng khiến hắn không có tâm tình tốt chuyện này, mà là thị nữ phục vụ chung quanh.

Những thị nữ này, ai nấy đều xinh đẹp như hoa, khí chất khác nhau. Nhưng các nàng đều có một điểm giống nhau đó là... lớn mật.

Quần áo mặc một nửa che nửa hở thì thôi, hấn ta còn cố ý không để phòng tắm rửa, cởi quần áo, thậm chí còn có người trần truồng ở vườn hoa đùa giỡn.

Bị hấn nhìn thấy tựa như gà con hét lên một tiếng, sau đó ngã xuống tại chỗ nhắm mắt bất động, một bộ dạng mặc cho người hái.

Trong đình viện, khắp nơi đều là mùi thơm thúc dục, trong phạm vi ăn uống cũng thả đại lượng đại bổ dược liệu.

Ngay cả thiết kế tinh trần Đẳng Vương phủ, đều có khí tức màu hồng nhạt nhạt.

Ngụy Hợp rất giống như lập tức chuyển ra ngoài, hấn cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy nữa, bản thân có thể sẽ không chịu nổi Thanh Thanh bên kia rồi.

Nhưng đáng tiếc, hấn mới bày ra chút ý tứ này, Lý Dung và Lệnh Trọng Yên Hoàng Hậu lập tức tiến đến khuyên can, muốn hấn an tâm ở lại.

Dù sao nơi này cũng là bệ hạ ban cho, những thị nữ này đều được bệ hạ lựa chọn kỹ càng tặng cho, nếu biểu hiện ra vẻ mặt chán ghét như vậy.

Tất nhiên sẽ chọc đến bệ hạ không thích.

Ngụy Hợp không còn gì để nói, chỉ có thể nhẫn nại tiếp tục ở lại.

Hiện tại hấn đã có thể lý giải, bên phía Đại Nguyệt có rất nhiều hy vọng hấn sẽ lưu lại huyết mạch suy nghĩ này.

Đây đã là ngay cả mặt mũi của Hàn Tuyên công chúa cũng không thêm để ý, trực tiếp lấy cứng chọi cứng.

Chỉ thiếu chút nữa chỉ vào mũi hấn, muốn hấn sủng hạnh những mỹ nữ này đưa tới.

“Phụ hoàng thật là...” Tâm tình của công chúa Hàn Tuyên sa sút.

Đôi mắt đẹp nàng khẽ nâng lên, nhìn về phía Ngụy Hợp.

“Huyền ca... người...”

“Không cần lo lắng, ta không chế được.” Ngụy Hợp thản nhiên nói.

“Không phải...” Hàn Tuyên lắc đầu: “Huyền ca, ngươi vẫn không hiểu sao?”

“Cái gì?”

“Phụ hoàng cũng được, quân bộ cũng được, thậm chí sư tôn, kỳ thật đều đang nhìn người. Lấy tính cách trọng tình trọng nghĩa của người như vậy, tại sao còn phải không chế áp lực bản thân như vậy?”

“Chẳng lẽ chàng sợ, ở đây lưu lại huyết mạch của mình à?”
Hàn Tuyên nhẹ giọng nói.

Thanh âm tuy nhẹ, nhưng những lời này giống như tiếng sấm, trong nháy mắt xông vào não hải Ngụy Hợp.

Khiến hắn động tác hơi run run.

Đúng vậy... Không ai là kẻ ngu.

Hắn nỗ lực không chế chính mình, đè nén chính mình. Không để cho mình ở lại Đại Nguyệt càng nhiều ràng buộc, không phải vì thời khắc mấu chốt, có thể bớt được gánh nặng, có thể nhẹ nhõm bớt ra mà lui sao?

Nhưng hiện giờ,... ý nghĩ này đã bắt đầu bị hoài nghi và bị nhìn ra manh mối.

Cho nên, lúc này hắn không tiếp nạp súng sủng của những nữ tử này, vậy thì thật sự có thể sẽ bị tất cả mọi người hoài nghi.

Đại Nguyệt cũng không có nhiều hạn chế về quy củ Đại Nguyên trước kia.

Chỉ cần công chúa Hàn Tuyên không ngại, Ngụy Hợp và bao nhiêu người đều tự do.

“Huyền ca, ta thường nghe mẫu thân ta nói, thân là người thượng vị, luôn ưa thích nắm chắc nhược điểm của thuộc hạ, cũng càng thích một người nhìn qua càng dễ nắm chắc hơn.

Những thứ nhìn như quá mức hoàn mỹ, không chê vào đâu được, thường thường không được trọng dụng, có lẽ sẽ có được

ánh sáng nhất thời, nhưng cuối cùng sẽ không lâu dài.”

Hàn Tuyên nghiêm túc nói: “Cho nên, người đã không muốn bại lộ, vậy tự mình đưa ra một phần đáp án là được.”

“...” Ngụy Hợp cũng không ngờ Hàn Tuyên lại có kiến thức như vậy.

“Đừng nhìn ta như vậy, tốt xấu gì ông ngoại ta cũng đường đường Xích Phán tông sư, đương triều Ngôn Tử cùng môn.”
Hàn Tuyên cười cười.

“Cảm tạ, hàn tuyên.” Ngụy Hợp gật đầu.

không chế quá mức tận lực, đã đưa tới Đại Nguyệt bên này nghi kỵ, cho nên, kế tiếp...

Hắn đứng lên, cuối cùng hạ quyết tâm, chậm rãi đi về phía công chúa Hàn Tuyên.

“Người... Người muốn làm gì?” Hàn Tuyên khẽ giật mình, lập tức kịp phản ứng.

Nàng mở to đôi mắt đẹp, kinh ngạc nhìn Vương Huyền từng bước một tới gần nàng, trong lòng bắt đầu nhảy phù phù phù loạn tán loạn.

Trong nháy mắt, trong đầu nàng lật ra mấy trăm loại phương pháp chơi tư thế, nhưng bất luận nàng mô phỏng thế nào, kết cục cuối cùng thế nào, cũng đều là nàng hoàn toàn bị chơi xấu.

“Chờ một chút!!” Hàn Tuyên sợ hãi, đứng lên đưa tay ngăn trở.” Ta còn chưa chuẩn bị sẵn sàng!”

“Chuẩn bị?” Ngụy Hợp sững sốt: “Chuẩn bị cái gì?”

“Ta... Ta phải đi... uống nhiều chút nước!” Mặt Hàn Tuyên đỏ lên, tuy kinh nghiệm của nàng phong phú, nhưng chân chính muốn tự mình làm, lập tức có chút luống cuống.

“Uống nước làm gì?” Ngụy Hợp trừng mắt nhìn.

“Bằng không sẽ xảy ra chuyện... Ta cảm thấy có thể chỉ có một mình ta không gánh nổi, người chờ một lát, ta đi gọi người trợ giúp!” Hàn Tuyên lùi lại từng bước một, nhìn Vương Huyền cao hơn hai mét, trong lòng sợ hãi.

Nàng chính là lúc trước tận mắt nhìn thấy, Vương Huyền Nhất nổi trận lôi đình, còn có thể biến thành quái vật khổng lồ hơn năm mét.

Quy mô bậc đó... Không cẩn thận chính là sẽ chết người đấy!

Không được! Không thể tiếp tục như vậy!

Hàn Tuyên càng nghĩ càng hoảng, trong lòng càng nghĩ càng sợ, sau đó...

Leng keng leng keng leng keng!

Giày da nhỏ dưới chân nàng chuyển hướng, xoay người bỏ chạy.

Lưu lại Ngụy Hợp vẻ mặt không nói gì.

Không hiểu vì sao Hàn Tuyên lại như vậy.

“Lúc trước không phải kinh nghiệm rất phong phú sao?”

Đối với Hàn Tuyên trọng tình trọng nghĩa, hẳn không phải là gỗ, tự nhiên nhìn ra được ý tứ của nàng.

Cho nên, lần này để làm chỗ dựa cho hoàng tộc Đại Nguyệt, hẳn mới có ý định chân chính tốt với hàn tuyên.

Dù sao Hàn Tuyên cũng đã trực tiếp ở cùng nhau, sau này cũng không thể trở thành hôn phu của người khác nữa.

Mặc kệ hẳn không lên cao, hàn tuyên đều đã là người của hẳn.

Vì vậy...

Kết quả, không ngờ tên này chỉ là Vương Giả lý thuyết, vừa nhìn thấy muốn động đây thì...

Nhìn bóng lưng con suối gió lạnh chạy trốn, Ngụy Hợp không còn lời gì để nói.

“Như vậy? Người lo lắng lắm à?”

Chợt một thanh âm có chút quen tai vang lên phía sau người Ngụy.

Sao dám cao thủ này ai ai cũng thích toát ra từ phía sau vậy?!

Trong lòng Ngụy Hợp run lên, cấp tốc quay người.

Đập vào mắt hẳn rõ ràng chính là Hoàng Hậu của Đại Nguyệt đương triều, người đã từng gặp lúc trước, Trọng Yên.

Lệnh Trọng Yên không hề che giấu, mặc dù đeo khăn che mặt, một thân váy lụa đen, nhưng khuôn mặt luôn dễ động lòng người bất cứ lúc nào cũng có thể dẫn động dục vọng nam tử nguyên thủy, cho dù chỉ lộ ra một đôi mắt cũng có thể dễ dàng bị người nhận ra.

“Hạ quan, tham kiến hoàng hậu điện hạ.” Ngụy Hợp vội vàng quỳ một chân trên đất, cung kính hành lễ.

“Miễn lễ.” Lệnh Trọng Yên nhẹ giọng nói: “Đại Nguyệt ta cũng không có nhiều lễ nghi xã giao như vậy. Không hỏi xuất thân, chỉ hỏi có thực lực, hôm nay ta ở trong cung cũng thấy được biểu hiện của ngươi.”

“Tu chất như thế, huyết mạch như thế, cho dù Đại Nguyệt ta kiến quốc mấy chục năm, cũng chỉ có rải rác vài người có thể so sánh...” Lệnh Trọng Yên nhìn Ngụy Hợp, trong mắt hầu như tán thưởng tràn đầy.

“Điện hạ quá khen.” Ngụy Hợp trong lòng có chút cảnh giác, đã trễ như vậy, hiện tại đã là đêm khuya, tương đương với ban đêm hơn mười điểm, lệnh Trọng Yên thân là hoàng hậu, vô luận như thế nào, cũng không nên một mình đến phủ đệ thần tử.

Chuyện này nếu truyền ra ngoài...

“Nghe nói, Vương khanh sau khi được bệ hạ ban thưởng cũng chưa từng chạm mặt những thị nữ kia lần nào. Chẳng lẽ là ghét huyết mạch các nàng thấp kém?” Lệnh Trọng Yên mỉm cười nói.

“Cái này. Hạ quan không dám.” Ngụy Hợp vội vàng trả lời.

“Không dám? Vậy thì lại là một nguyên nhân khác? Chẳng lẽ ngươi là người chuyên tình?” Khiến Trọng Yên hơi kinh ngạc.

Phải biết rằng huyết mạch càng cường đại, về mặt hai tính, càng dễ dàng bị dụ hoặc nhiều hơn.

Ở phương diện này, duy trì chuyên tình, khó khăn hơn xa so với người thường.

Dù sao các loại hình dạng, mỹ nhân tầng tầng lớp lớp không ngừng hấp dẫn tới trước mặt mình.

Cho dù tạm thời không chế được cũng khó có thể kiên trì được quá lâu.

Hơn nữa chân huyết vốn là hệ thống khí huyết cường đại, kích thích sinh lý vượt xa chân khí.

Khí huyết dồi dào, dực vọng các phương diện cũng sẽ càng mạnh.

“Hạ quan, chỉ là không muốn phụ lòng công chúa Hàn Tuyên.” Ngụy Hợp nhanh chóng lấy Hàn Tuyên ngăn trở.

“...” Lệnh Trọng Yên cẩn thận đánh giá Vương Huyền. Huyết mạch ưu tú như vậy, nếu nàng có thể...

Đồng tử chuyển động, nàng tiến lên một bước, chậm rãi vươn cánh tay phải...

“Nương nương, thời gian không còn chậm, nên trở về cung.” Chợt một tiếng nói bén nhọn từ ngoài tường bay tới.

Cánh tay Trọng Yên cứng đờ, điềm nhiên như không có việc gì rút về, vuốt lại sợi tóc nơi thái dương.

“Được rồi, lần này tới thăm ngươi, là bản cung nơi này nhận được một chút tin tức Phật môn bên kia.”

“Tin tức?”

“Mộc Thành uy chỗ đó, có thể sẽ vận dụng một ít thủ đoạn không thích hợp. Cho nên, xem phân của Dung nhi, cái này cho ngươi.” Lệnh Trọng Yên lật tay một cái, lập tức có thêm một quả cầu màu đen lớn chừng quả trứng gà.

Nàng đưa hình cầu cho Ngụy Hợp.

Họ La tiếp nhận, vừa vào tay, liền cảm giác trong lòng nhảy dựng, giống như thứ đồ chơi này có tính nguy hiểm rất lớn.

“Cẩn thận, thủ đoạn Phật môn quý dị, đây là thứ Dung nhi nhờ ta đưa cho ngươi. Nếu thực lực đối phương đột nhiên tăng vọt, ứng phó không được, ngươi liền ném vật ấy về phía trước,

chắc chắn có thể bảo vệ người bình an vô sự.” Lệnh Trọng Yên nhẹ giọng nói.

“Hạ quan hiểu rồi. Đa tạ nương nương trọng thưởng!” Ngụy Hợp cung kính hành lễ.

“Cứ thể hiện cho tốt đi, bọn cung vẫn hi vọng gặp được người trên yến tiệc. Đừng làm bọn cung thất vọng.”

Lệnh Trọng Yên thanh âm nhanh chóng đi xa, đợi đến khi Ngụy Hợp ngẩng đầu lên, trước mắt đã không còn bóng người.

Hắn cầm trong tay hắc cầu, như có điều suy nghĩ đứng thẳng dậy.

Điều này khiến Trọng Yên cảm thấy có chút kỳ quái.

515

Đêm khuya.

Nơi sâu nhất Đằng Vương phủ, bên trong gian phòng vốn thuộc về chủ nhân phủ đệ.

Nguy Hợp bung nước lạnh lên, uống từng ngụm từng ngụm.

Tinh trận trên người đã lấy ra mở ra, là tinh bàn nhỏ bí mật động tĩnh.

Bố trí như vậy sẽ không tạo ra hoài nghi.

Bởi vì tinh bàn như vậy, rất nhiều người đều có.

Ngoài cửa sổ, nguyệt sắc lang hoàng.

Nguy Hợp ngồi bên cửa sổ, cầm bình nước trong tay đặt ở trên tủ đầu giường, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Hắn ngẩng đầu, nhìn Liêm Dao Nguyệt bên ngoài, bản thân ở trăng lớn, đề phòng khắp nơi, khắp nơi phòng bị có thể phát tiết bí mật.

Cuộc sống như vậy, thật sự quá mệt mỏi.

Bất quá còn may, nếu không phải mình đi đến bước này, chỉ sợ hôm nay bên phía Viễn Hi sớm đã không còn hy vọng vẫn hồi.

Nguy Hợp từ trên tủ đầu giường bên cạnh lấy ra một cái hộp ngọc, nhẹ nhàng mở ra.

Bên trong bảo dược cuối cùng hắn cất giữ.

“Đáng tiếc, nếu có thể đột phá bình cảnh, lại sử dụng, nhất định có thể vượt qua thời kỳ tích lũy nhanh hơn. Nhưng bây giờ tình thế bắt buộc, cũng không thể để ý nhiều như vậy.”

Trong lòng hắn tiếc hận, mười ba tòa dị bảo Chân huyết, mỗi một người chỉ có thể phục dụng một lần, sau đó sẽ sản sinh ra kháng tính, hoàn toàn vô hiệu.

Cho nên, chuyện tốt như vậy chỉ có một lần.

Hơn nữa, lúc này hẳn kẹt tại trạng thái Chân huyết viên mãn, còn không biết có thể dựa vào những bảo dược này đột phá bình cảnh hay không.

Nếu là không có biện pháp đột phá, vậy chẳng khác nào uống phí, dù sao thời gian ba tháng vừa đến, Phá Cảnh Châu có thể cưỡng ép phá quan.

Trong lòng Ngụy Hợp chân chờ.

Nhưng cũng không đình trệ bao lâu, hẳn chộp lên một phần bảo dược Nguyệt Linh Chi, nhẹ nhàng không tiếng động cầm lên gặm ăn.

Diễn võ ngay lập tức, đến lúc đó... Thực lực có chút sai sót chính là nguy cơ lớn.

Trong thời điểm này, cũng không thể giấu đồ tốt đến tận lúc đó được.

Có thể tăng lên bao nhiêu thì tăng bấy nhiêu.

Hơn nữa, thời gian bảo dược được bảo dưỡng cực ngắn, giữ lại cũng quá lãng phí.

Ngụy Hợp mặt không biểu tình, há miệng nuốt toàn bộ bảo dược lấy được vào trong miệng, nuốt vào bụng.

Thời gian dần trôi qua, từng luồng nhiệt lưu nóng hổi bắt đầu điên cuồng phóng thích nhiệt lượng trong bụng hắn.

Vô số dược lực kích động bành trướng, tựa như cầu thể co duỗi, ý đồ mượn cỗ bành trướng này, cưỡng ép đột phá cảnh giới Ngụy Hợp lúc này.

Nhưng lúc này cường độ thân thể Ngụy Hợp vượt xa lúc trước, nhiều dược lực như vậy, rõ ràng cũng lộ ra vẻ cực kỳ gian nan cố sức.

Ngụy Hợp yên lặng khoanh chân ngồi xuống, điều tức vận khí, phối hợp dược lực thử đột phá cửa ải.

Chân huyết đến Thần lực cảnh, thật ra ở giữa chân huyết là một lần hoàn toàn cải tạo, cải tạo đối với thân thể.

Về bản chất, đây là thân thể nhân loại, dần dần thích ứng hướng ngược lại của thế giới chân thật, tiến hành quá trình chuyển biến thân thể dị hóa.

Cho nên quá trình này cần thời gian rất lâu.

Nhưng mà, vật chất tinh hoa ẩn chứa trong mười ba dị bảo Chân huyết này lại cưỡng ép đẩy tốc độ tăng tốc những quá trình này.

Giống như chất xúc tác, lượng lớn tinh hoa dược lực, nhanh chóng thúc đẩy thân thể Ngụy Hợp, biến hoá theo hướng thần lực.

“Chưa đủ... Còn thiếu một chút!”

Không biết bao lâu, Ngụy Hợp chợt mở mắt, trong hai mắt là một mảnh huyết hồng, phảng phất có lượng lớn máu chảy ở mặt ngoài trông mắt nhanh chóng.

Hắn động tác cực nhanh, nhanh chóng đứng dậy, từ trong phòng treo túi thuốc, lấy ra dược tán trước đó sư tôn Lý Dung tặng cho, còn có mấy ngày trước hoàng hậu lệnh Trọng Yên cho đan dược.

Không chút chần chừ, Ngụy Hợp trực tiếp nhét hai phân bảo dược vào trong miệng, nuốt xuống bụng.

Năng lực dạ dày cường đại, nhanh chóng nhét hai loại dược hoàn mới vào hệ thống hấp thu.

Rất nhanh, vốn có chút hậu lực bảo dược nóng chảy, lại bổ sung thêm, không ngờ lại có hậu kinh.

Chẳng qua hai loại bảo dược kế tiếp không có tác dụng gì, cũng là tác dụng của những phương diện khác, cho nên sức công kích tăng phúc cũng không nhiều.

Nhưng Ngụy Hợp vốn đã ở vào cực hạn chân huyết, dưới sự thúc đẩy của dược lực, còn kém một cước sắp tới cửa, lúc này cũng không cần quá nhiều trợ lực.

Phốc!

Trong chốc lát một tiếng vang nhỏ.

Ngụy Hợp ngồi xếp bằng trên mặt đất trong phòng, làn da toàn thân rõ ràng lại bắt đầu hở ra.

Cơ thể cường tráng trơn bóng không ngừng phun ra hơi nước màu đỏ nhạt.

Tất cả hơi nước chiếm cứ chung quanh thân thể hắn, dần dần hình thành một viên cầu màu đỏ như máu.

Đồng thời hai loại huyết mạch như sơn dương đen và Tu Di Kinh Vương, vào lúc này cũng đồng thời mở ra trạng thái thức tỉnh.

Khí huyết toàn thân Ngụy Hợp bắt đầu tiến vào trạng thái siêu tốc vận chuyển, chính là để đẩy nhanh quá trình chân huyết đến thần lực biến đổi.

Trong lúc tinh thần hoảng hốt thì hắn mơ hồ cảm ứng được, quanh thân tựa hồ có rất nhiều hạt nhỏ không cách nào phân biệt được đang không ngừng tràn vào hơi nước màu máu bên cạnh hắn.

Những hạt nhỏ này kết hợp được lực, đang nhanh chóng cải tạo thân thể của hắn.

Đồng thời, tựa hồ thực lực trong cơ thể hắn đã lâu không có động tĩnh, cũng nhờ tác dụng của những hạt nhỏ này mà được cải tạo.

Đây là một loại cảm giác rất kỳ diệu.

Ngụy Hợp bỗng nhiên liên tưởng đến một từ của kiếp trước - Thiên Nhân hợp nhất.

Nhưng trên thực tế, hắn nghĩ lại, chính mình lúc này cùng hắn gọi là thiên nhân hợp nhất, không bằng nói là mượn ngoại giới hạt cơ bản thần bí, cướp tu bổ bản thân.

Đúng rồi...

Tu bổ...

Ngụy Hợp đột nhiên tỉnh ngộ.

Lúc này thân thể hắn đang không ngừng hấp thu hạt cơ bản ngoài, sau đó tăng cường kết cấu cùng cơ quan vốn không có.

Loại quá trình này, tựa hồ dùng tu bổ tăng thêm, hình dung, thích hợp hơn.

Đúng vào lúc này.

Vốn Ngụy Hợp cực lực áp chế thật đúng là mạnh mẽ, sau khi những hạt nhỏ này tràn vào, rõ ràng cũng phát sinh biến hóa rất nhỏ.

Chân kinh tự nhiên ngưng tụ ra hư ảnh hấp lực thần mơ hồ, ở trong cơ thể Ngụy Hợp, phẳng phát nhân thần hợp nhất, trùng điệp cùng một chỗ.

Một tia lực hấp dẫn bắt đầu từ thân thể Ngụy Hợp lan ra xung quanh, hấp thu càng nhiều hạt cơ bản hơn xung quanh.

Hí...

Quá trình đột phá Thần lực vốn luôn theo quy luật cũ, lúc này dưới ảnh hưởng của lực hút thần lực thật sự.

Hạt nhỏ thần bí xung quanh Ngụy Hợp vậy mà bắt đầu gia tốc tới gần.

Nếu như nói trước đó mỗi giây hấp thu một trăm viên, như vậy lúc này chính là mỗi giây hấp thu năm trăm viên, thậm chí càng nhiều.

Không chỉ như vậy, lực hút và lực hút còn liên quan đến một ít hạt giống cộng hưởng khác nhau, cùng một ít vật chất hình dáng giống như kinh lạc Lam Huỳnh Quang.

Những kinh lạc huỳnh quang này, chỉ có cảm quan siêu cảm mới có thể nhìn thấy, lúc này cũng bắt đầu bị cưỡng ép xé đứt, hút vào trên làn da Ngụy Hợp từng đoạn một.

“Những thứ này là cái gì!?” Ngụy Hợp cảm giác được từng luồng từng luồng khí thể mát lạnh, không ngừng từ ngoại giới tràn vào trong cơ thể của mình, trung hoà với dược lực nóng bỏng.

Rất nhanh, trong cơ thể hấn vốn ngoan cố dị thường, một ít khu vực chưa cải tạo, dưới dược lực nóng bỏng cùng khí thể thanh lương kết hợp tác dụng, cấp tốc phát sinh biến hóa, bắt đầu tính chất biến đổi.

Hai loại lực lượng kết hợp, trong cơ thể hắn đang cấp tốc vượt qua các võ giả Chân Huyết còn lại cần hơn mười năm, thậm chí mấy chục năm mới có thể hoàn thành việc thăng hoa.

Rắc rắc...

Không biết từ lúc nào, tất cả hơi nước màu máu bên cạnh Ngụy Hợp bắt đầu co rút lại, ngưng tụ bên ngoài thân thể của hắn, hình thành một màng mỏng huyết sắc tựa như quần áo.

Dược lực bắt đầu tiêu hao theo đại lượng, chậm rãi biến mất.

Nhưng khí thể thanh lương ở ngoại giới lại không có vẻ gì là đình trệ, ngược lại càng ngày càng dày, càng ngày càng đậm.

Số lượng cũng càng ngày càng nhiều.

Ngụy Hợp cảm giác nhiệt độ cơ thể của mình bắt đầu chậm rãi giảm xuống, loại khí thanh lương kia trong khi không còn dược lực, dần dần bắt đầu triển lộ ra sự dữ tợn cùng âm độc thuộc về bản thân.

Tùng đột cười khế tựa như Dạ Oanh vang lên bên tai Ngụy Hợp.

Trong đó thỉnh thoảng có tiếng nữ tử rên rỉ dai dẳng.

Ngụy Hợp cảm giác thân thể mình phảng phất bị vô số bàn tay nhỏ nhẹ nhàng vuốt ve, vô số mềm mại áp sát mình, sâu trong thân thể, là dục vọng nhân loại nguyên thủy nhất, đang dần bị câu dẫn lên.

Bản nguyên nguyên huyết của hắn đang bị cỗ thanh lương này móc lên, dẫn động, tiêu hao.

“Không đúng!!” Bỗng nhiên, Ngụy Hợp giật mình một cái, bỗng nhiên kịp phản ứng.

“Đây là gió thiên miên!!”

Hắn nhanh chóng phân biệt được mình đang đối mặt với phiền phức.

Trên thế giới này, bất kể là võ giả chân chính hay cường giả. Bọn họ tu hành công pháp, nâng cao cường hóa bản thân. Tất

cả đều là đối kháng chân thực, để bản thân sống sót trong chân thực tàn khốc.

Khác chính là, các chân nhân mạnh mẽ, bởi vì chủ tu chân khí, kinh lực mạnh mà bản thân yếu, cho nên rất dễ bị ngoại giới ảnh hưởng. Một khi cảm thấy thất bại, sẽ hoàn toàn dị hóa.

Mà cao thủ Chân Cảnh bên Chân Huyết thì lại khác.

Cảm quan siêu cảm của bọn họ là toàn bộ cảm quan tự nhiên, đã đến cảnh giới cao nhất của chân huyết, tất nhiên sẽ có cảm quan toàn diện tùy ý siêu hóa.

Hơn nữa, bọn họ chủ tu thân thể, hoàn cảnh đối với Chân giới bên ngoài, kháng tính cao hơn nhiều so với sức mạnh chân chính.

Vì vậy trong nguy hiểm về mặt dị hóa thì thấp hơn rất nhiều.

Như vậy mặc dù rất tốt, nhưng cũng mang đến một vấn đề mới.

Đó chính là phân nửa dị hóa của Thường trú.

Cũng tức là, các cao thủ Chân huyết, bình thường đều sẽ bị huyết mạch của bản thân ảnh hưởng, tính cách sẽ phát sinh biến dị lớn.

Loại biến dị này, rất nhiều tính cách được phóng đại, có chỗ phóng đại tốt, cũng có chỗ phóng đại xấu.

Rất ít người có dự vọng khắc chế được, vì vậy càng có nhiều người phóng đại chỗ hư hại hơn.

Ngụy Hợp kỳ thật đã phát hiện, người của thán lớn, càng bạo liệt, không hề có một chút hàm súc, tính khí càng nóng nảy.

Đối với dự vọng, càng trực tiếp cởi mở.

Hắn lúc này đã cảm giác được không đúng, dự lực đã không chịu nổi lượng lớn hạt giống mát lạnh từ bên ngoài hấp dẫn tiến vào.

Gió triền miên ăn mòn, đang dần dần tiêu hao nguyên huyết bản thân hắn.

Quý Phong từ đầu tới cuối, cũng không phải chỉ có một loại.

Đó chỉ là một loại cười ríu rít, rất thông thường.

Sau đó, khi tiến vào cảnh giới cao hơn, cảm nhận được chỗ sâu hơn của Chân Giới, sẽ cảm giác được gió lốc triền miên, cùng những Quỷ Phong cấp độ sâu hơn.

Trên thực tế, lúc trước khi hấn bước vào Toàn Chân, cũng có thể cảm thụ gió triền miên, nhưng lúc ấy chân kinh của hấn quá mức hùng hậu, trực tiếp bỏ qua hết thấy ảnh hưởng của quỷ phong ngoại giới.

Nhưng lần này lại khác. Lần này là Ngụy Hợp tự mình chủ động hấp dẫn hạt cơ bên ngoài tiến vào thân thể, gia tốc biến đổi về chất.

“Nguyên lai, đây chính là khác biệt giữa chân huyết và chân khí sao? Ngay từ đầu, chân huyết đã kết hợp cùng ngoại giới, thích ứng.

Còn chân khí thì vẫn luôn đối kháng với ngoại giới.”

Trong lòng Ngụy Hợp bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Hấn bắt đầu cưỡng ép không chế lực hút thần lực trong cơ thể, giải trừ lực hút.

Rất nhanh, vô thanh vô tức, lực hút tiêu tán, chân kinh quy hồi bình tĩnh, nhưng lúc trước hạt cơ bản thân bí hấp dẫn, lưu chuyển vòng xoáy, lúc này lại không ngừng được!

Phảng phất như quán tính, lại phảng phất là đê đê vỡ.

Một lượng lớn hạt cơ bản thân bí từ thân thể của Ngụy Hợp mở ra, điên cuồng tiến vào.

Hô hấp của hấn bắt đầu dồn dập, nhiệt độ trong cơ thể bắt đầu giảm xuống. Tim đập bắt đầu đập thành thịch, gia tốc, huyết dịch tuần hoàn càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh, nỗ lực chống lại sự xâm nhập của hạt cơ bản thân bí bên ngoài.

Nhưng căn bản không thể làm gì, đơn thuần dựa vào nguyên huyết Ngụy Hợp của mình, chỉ có thể miễn cưỡng ngăn chặn gần một nửa.

“Ngũ chuyển long tức!”

Không chần chừ, thân thể Ngụy Cương nhanh chóng bành trướng lớn lên, từng khối vân đen xám hiện ra ở trên người gã, khí huyết vốn đã cực kỳ cường hãn, dưới sự thúc giục của bí kỹ, nhanh chóng tăng lên gấp bốn lần.

Huyết khí nguyên huyết kinh khủng giống như nham thạch nóng chảy đặc dính vào tất cả hạt cơ bản thân bí trong cơ thể Ngụy Hợp.

Thừa dịp này, Ngụy Hợp hít sâu một hơi, không chế huyết mạch toàn thân, đột nhiên chấn động.

516

Một chân này, trong vòng xoáy bỗng xuất hiện một tần suất khác hẳn nhau quá nhiều, lập tức đánh vỡ căn nguyên chung quanh đã hình thành lực hút.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ căn phòng khí lưu bắt đầu khởi động, sóng nhiệt nóng hồi từ trên người Ngụy Hợp phóng ra, hầu như khiến cho quần áo chung quanh đều nóng rực.

Tâm vải vải trên giường bị sóng nhiệt thổi đến không ngừng bay tung tóe, không khí càng ngày càng khô ráo, tựa như bị ngọn lửa nung, phát ra tiếng vang ken két rất nhỏ.

Đây là Ngụy Hợp sau khi tu hành Phần Thiên Chân Công, dẫn đến bản thân mang theo một cỗ thuộc tính khô nóng.

Đối với người ngoài, đây chính là một phần ngoại lực cực mạnh, nhưng đối với Ngụy Hợp chính mình ngược lại có thể đảo loạn bên ngoài hạt cơ bản thanh lương kia.

Phù...

Ngụy Hợp thở ra một hơi thật dài, một hơi này kéo dài trọn vẹn hơn mười giây.

Giống như cuồng phong thổi tới khiến các đồ vật trong phòng có chút lung lay.

Cảm nhận được hạt cơ bản bên ngoài không còn tiến vào trong cơ thể nữa, lúc này Ngụy Hợp mới thở phào nhẹ nhõm, giải trừ Ngũ Chuyển Long Tức.

Hình thể của hắn cũng nhanh chóng khôi phục bình thường.

“Loại hạt cơ bản kia.... Rốt cuộc là cái gì? Chân giới... rốt cuộc ẩn giấu bí mật gì đây? Sao ta lại có cảm giác, những hạt cơ bản kia như có một tính cách nào đó rất sống động...”

Trong lòng Ngụy Hợp mơ hồ có chút sợ hãi.

Tuy rằng những hạt cơ bản thần bí kia không thể hiện ra thần trí, nhưng trước đây khi có ý đồ tiến vào trong cơ thể hắn thì

hắn vẫn có thể cảm nhận được sự tham lam đang lan tỏa khắp cơ thể mình.

“Xem ra, sau khi giải quyết xong phiền toái lần này, cũng nên cẩn thận nghiên cứu một chút, Chân Giới này rút cuộc hình thành lai lịch như thế nào...”

Tâm tư khôi phục, Ngụy Hợp lần nữa quan sát tình huống trong cơ thể mình.

“Ồ! ” Khiến hắn có chút bất ngờ chính là, chân kinh của hắn lúc này, cho tới giờ đều ở vào trạng thái đình trệ chân kinh, lại ngay lúc này, tiến độ đẩy về phía trước một đoạn.

Làm thế nào để phán đoán đúng là mạnh hay không, kỳ thật rất đơn giản.

Công pháp Ngụy Hợp tu hành thật đúng là mạnh mẽ, chính là Huyền Tỏa Công của Huyền Diệu Tông. Môn công pháp này chủ yếu dùng phong ấn, kinh lực cực kỳ nội liễm, mỗi một tia kinh lực đều tương đương cô đọng.

Vì vậy dù có tiến bộ gì cũng có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

Lúc này Ngụy Hợp cảm nhận được, Huyền Tỏa Công của mình rõ ràng đẩy về phía trước một chút, mặc dù không nhiều lắm, nhưng xác thực có tiến bộ rõ ràng.

Biểu hiện cụ thể, tổng lượng kinh lực nhiều hơn một ít.

Ngụy Hợp như có điều suy nghĩ, dưới sự kinh hãi, hắn lại xem xét chân huyết.

Bên phía Phần Thiên Chân Công, lộ tuyến và tâm pháp của Chân Huyết đã không còn tác dụng.

Trái lại, Ngụy Hợp đã thử dùng tâm pháp cấp độ Thần lực, rõ ràng cảm nhận được tầng tầng khí huyết mạch huyệt hậu trong cơ thể, dưới sự điều động của công pháp, đã bắt đầu bị nhiễm tầng tầng khí tức nóng rực.

“Quả nhiên tiến vào Thần lực cảnh...” Ngụy Hợp hơi giật mình.

“Xem ra, đây là cảnh giới chân huyết của ta, vượt qua chân kinh cho nên mới cưỡng ép phá vỡ giới hạn toàn thể một đoạn,

dẫn đến hạn mức cao nhất của chân kinh cũng được đề cao.”

Ngụy Hợp rất rõ ràng, vốn tư chất chân chính của mình cũng chỉ có một bước chân thực, không có biện pháp tiếp tục đi lên.

Nhưng có chân huyết bên này, mạnh mẽ theo lộ tuyến huyết mạch này, đem nhận thức nhận biết của mình đối với Chân giới tăng lên tới cao tầng hơn.

Lúc này, bản thân đang ở bên cạnh chân khí, có thể cảm nhận được rõ ràng hơn về Chân giới.

Từ đó thân thể phát sinh tính chất phản hồi ứng kích liệt biến hóa, sau đó chân kinh mới xuất hiện tăng lên.

“Đây là chân huyết mang theo chân khí mạnh mẽ chạy về phía trước a...” Ngụy Hợp cảm thán trong lòng.

Hắn hoàn toàn không nghĩ tới sẽ xuất hiện tình huống bực này.

Chỉ là sau khi cảm thán, hắn lại ngạc nhiên phát hiện, thăng cấp như vậy cũng không phải không có đại giới.

Tổng nguyên huyết của hắn bị giảm đi một đoạn.

*

*

*

Điều này có nghĩa là, thăng cấp như vậy là phải tiêu hao tiềm lực tổng tiềm lực của bản thân, làm một cái giá phải trả để đề cao.

Nếu là võ giả bình thường cùng nhau tu luyện, sợ là nguyên bản có thể tu đến kim thân, làm như vậy nhiều lắm thì nguyên huyết tu đến thần lực sẽ khô kiệt mất.

Nhưng Ngụy Hợp là ai.

Có Phá Cảnh Châu ở đây, nguyên huyết không ngừng lợi dụng tán công để độ sức, căn bản không cần lo lắng nguyên huyết tổng số lượng không đủ...

“Cũng còn may...không thoát ly được sự nắm giữ lúc trước.... Thần lực đã hoàn thành, kế tiếp, phải xem diễn võ trước điện sau này...”

Hai tay Ngụy Hợp hoạt động, cảm nhận được thân thể có biến hóa khác biệt so với lúc trước.

Trong lòng hắn ta càng thêm tràn ngập chờ mong đối với diễn võ.

Đến trình độ này của hắn, trừ tông sư ra thì không còn bất kỳ ai nữa, cũng đáng giá để hắn giao thủ.

Dù sao thì Thần lực cảnh, nếu là võ giả huyết mạch bình thường, đạt tới cấp bậc này, cũng sẽ tăng lên ít nhất hai đến năm vạn cân sức mạnh.

Mà cấp bậc Ngụy Hợp phá giải tự nhiên càng nhiều hơn. Hơn nữa còn là hai dòng huyết mạch!

Mặt khác, còn có hai cơ hội cường hóa huyết mạch...

Trong màn đêm, trong phòng ngủ không có ánh đèn, hai mắt Ngụy Hợp mơ hồ hiện ra hồng quang bắt mắt.

Hắn cơ hồ không chút do dự, đem toàn bộ hai lần cường hóa này xếp chồng lên trên phòng ngự.

Đại Nguyệt hai mươi ba tháng.

Mỗi năm một lần tổ chức kỳ thi anh kiệt của cả Cửu Châu, lại lần nữa bắt đầu.

Rất nhiều cao thủ đỉnh cao đến từ cửu đại châu nhao nhao hội tụ về Vương đô, ý đồ tranh đoạt tư cách chí cao có thể diễn võ trước điện.

Đại Nguyệt thi hành Cẩm Võ Lệnh dân gian cho nên có thể tập võ, cơ hồ đều là quân đội, Phật môn và các thành viên còn lại của cơ cấu.

Cho nên lần khảo hạch này, trên bản chất, thật ra là biến hóa của khảo hạch thăng chức lên chức quan lại tướng ở bên trong đại nguyệt.

Trên phương diện cao nhất, vô năng giả rớt xuống.

Đây chính là hệ thống trung tâm mà Đại Nguyệt trước giờ vẫn luôn thực thi.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là tất cả mọi người đều là quý tộc chân huyết.

Thịch ~~~!

Tiếng trống cổ xưa từ đỉnh tháp Đế Tân cao nhất Vương đô truyền đến.

Định Nguyên Đế đứng cao cao trên đỉnh tháp, giao trống trong tay cho lực sĩ bên cạnh.

Hấn gõ vang thứ nhất, sau đó tiếng trống do lực sĩ tiếp tục vang lên.

Tia nắng ban mai lộ ra từ đám mây phía xa, tỏa ra vạn đạo kim mang.

Vô số quang trụ màu vàng giống như thực chất phóng đến toàn bộ Vương Đô.

Bịch.

Bịch.

Bịch.

Bịch.

Tiếng trống trầm trọng cổ xưa không ngừng vang lên từ nơi cao nhất của toàn bộ Vương Đô.

Tiếng trống này là do một người đứng ở chỗ cao nhất của kẻ địch ở Đại Nguyệt Quốc tự tay mở ra, đồng dạng cũng là mở ra một thiên thiên mới của Đại Nguyệt đế quốc.

Từ chổi mới, đây chính là âm thanh Nguyệt Cổ, ý nghĩa của nó đối với cả Vương Đô.

Định Nguyên Đế đưa mắt nhìn ra xa, từ tháp cao mấy trăm mét có thể thấy rõ ràng.

Xung quanh Vương Đô, bốn cánh cửa thành mở ra, từng đội ngũ chúc mừng nhân lưu, tựa như bốn con rắn lớn màu sắc rực rỡ, chậm rãi bò vào quần thể vương đô màu xám trắng.

Bành!

Bầu trời bắt đầu nổ tung từng pháo hoa màu vàng.

Trong bốn đội ngũ dưới mặt đất, từng đầu dị thú bị khống chế, hình thể to lớn nhao nhao ngửa đầu rổng dài.

Con Cự Tích hơn ba mét, Độc Giác Man Ngưu gần bốn mét, con Cự Mãng trắng tinh dài hơn mười mét, dưới sự khống chế của các Chân Huyết quý tộc, kéo xa giá đi về phía Vương Đô ở trung tâm.

Đây là sự thịnh hội mỗi năm một lần.

Là đại điển quan trọng trong khảo hạch thăng chức của cả nước Đại Nguyệt.

Xa xa nơi chân trời, giữa tầng mây màu vàng nhạt, lúc này từ từ đáp xuống, từng đội kỵ binh mang thương chông thương, giống một con cự điều cánh xám.

Đoàn kỵ binh bay qua trên không vương đô, rải xuống mảng lớn cánh hoa màu hồng.

“Trời phù hộ trăng lớn của ta!” Định Nguyên Đế giang hai tay, đế bào theo gió căng phồng, thanh âm hùng hậu theo gió truyền tới hơn phân nửa Vương đô.

“Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!!”

Trong nháy mắt, vô số tiếng gầm như bài sơn đảo hải từ các nơi trong Vương Đô hội tụ lại, lúc đầu rất lộn xộn, nhưng rất nhanh liền tạo thành một đạo thanh lãng chính tề, quanh quẩn trên bầu trời toàn bộ Vương Đô.

Tiếng gầm liên tiếp vang lên ba lần.

Trên Đế Tân Tháp, thân hình Định Nguyên Đế chậm rãi bành trướng biến lớn, rất nhanh đã cao gần sáu mét.

Thân thể cao lớn của hắn ngồi tựa lưng vào nhau, ngồi trên ghế đá được an trí trên đỉnh tháp.

Bàn tay khê xoay một cái, lập tức trên vị trí vị trí tay vịn ngồi phát ra tiếng vang ken két.

Toàn bộ ghế đá nhanh chóng chìm xuống, rất nhanh biến mất ở đỉnh tháp, mang theo Định Nguyên Đế, hướng phía dưới rơi xuống.

Xa xa, trên một quảng trường gần dãy cung điện Vương Thành.

Ánh mắt Ngụy Hợp nhìn ra xa Đệ Tân Tháp thu trở về, siết chặt áo bào, chậm rãi đi về phía trước.

Hắn không lựa chọn ngồi xe mà là đi bộ, một đường thưởng thức, một đường tới gần cung điện Vương thành.

Số lựa chọn giống như hắn, không phải số ít.

Đại lượng quý tộc Chân Huyết, đám võ tướng, có không ít người lãnh đạo hậu bối nhà mình, dặn dò bọn họ từng lần, nói về việc cần phải chú ý đến “Giáp hạch”, làm thế nào mới có thể hoàn toàn phát huy trình độ bình thường của mình, làm thế nào mới có thể buông lỏng không cần khẩn trương các loại lời linh tinh.

Đại khảo một năm một lần này, không chỉ khảo hạch bình thường, còn là quý tộc chân huyết bình thường, có thể trèo lên trên con đường trọng yếu.

Ngụy Hợp một thân một mình, chậm rãi bước đi trên phố náo nhiệt tựa như sôi trào.

Trên xe có từng cỗ dị thú hoa xa liên tục không ngừng đi qua.

Rất nhiều hoa xa này đều làm thành ngoại hình của từng đầu dị thú thật lớn, nhưng trên thực tế, đều là dân chúng bình thường dùng tới hoa đầu chúc mừng.

Phần lớn xe của dị thú đều được chế tạo từ da lông của gia súc bình thường, thậm chí có chiếc xe được chế tạo từ bùn đất.

ven đường bày đầy các loại sạp lớn nhỏ nhỏ, tất cả cửa hàng cũng đều đánh ra các loại bảng hiệu chiết khấu.

Đây là một cuộc cuồng hoan, là cuồng hoan thuộc về vương đô.

Vô số anh kiệt đến từ các nơi trong Cửu Châu, kể cả các nô bộc tùy tùng của bọn họ, dừng lại ở đây mỗi một giây, đều tiêu hao lượng lớn tài vật tài nguyên.

Những thứ này sẽ mang lại lợi nhuận khổng lồ cho nhân dân Vương Đô.

Không bao lâu, cho dù Ngụy Hợp đi rất chậm, vẫn đi tới cửa chính của quần thể cung điện - Vinh Hưng Môn.

“Mấy ngày không gặp, không nghĩ tới lúc đó người lại có thể xông qua nhiều cửa ải như vậy, cũng là hiếm thấy.”

Chợt một đạo thanh âm từ nơi không xa bay tới, Ngụy Hợp đảo mắt nhìn lại, lại thấy Mộc Thành uy, đang giống như gã, mặc áo bào đen đơn giản, che lại ngoại hình của mình, từ một khu ngã tư một mình đi ra.

Ánh mắt của hắn nhìn chăm chú Ngụy Hợp, thong dong bình tĩnh, hoàn toàn không có bất kỳ kiêng kỵ gì.

Tựa hồ căn bản không để ý tới chiến tích Ngụy Hợp đánh tan Hàn Tổng lúc trước.

Ngụy Hợp không nói một lời, ánh mắt nhìn về phía gã.

“Có ý tứ.” Mộc Thành Uy mỉm cười. Hắn thật không nghĩ tới, từ ánh mắt đối phương mà xem, Ngụy Hợp lại còn lực lượng cùng hắn khiêu chiến.

Có lẽ bây giờ hắn cảm thấy mình rất giỏi, rất mạnh, nhưng hoàn toàn không biết mình sắp phải đối mặt với cái gì.

Mặc dù đối với sự thức tỉnh của song huyết của Vương Huyền, hắn cũng có chút kinh ngạc, nhưng nếu cho rằng như vậy là thắng, vậy thì quá coi thường hắn rồi.

Hắn rất chờ mong, một lúc diễn võ thì trên mặt của Vương Huyền Huyền Cổ sẽ hiện ra vẻ mặt như thế nào.

Tưởng tượng thì thật sự rất thú vị.

Phù!

Trên quảng trường ngoài cửa cung, một nghệ nhân đang biểu diễn tạp kỹ, đang há mồm phun ra một mảng lớn hỏa diễm lên bầu trời, thắng được một mảnh khen ngợi.

Ánh lửa chiếu rọi gương mặt hai người Ngụy Hợp cùng Mộc Thành uy.

Hai người trao đổi ánh mắt, đều từ đáy mắt đối phương nhìn ra một vẻ trấn định thâm tàng.

Hai người đều có lá bài tẩy, đến lúc lên đài, phải xem lá bài tẩy của ai mạnh hơn, càng nhiều hơn.

Trước khi bày ra tầng sâu này, không ai có thể nhìn ra được bản chất của thứ này.

Ít nhất bề ngoài thì Ngụy Hợp và Mộc Thành uy uy uy cũng không kém bao nhiêu.

“Hi vọng lát nữa ngươi còn có thể giữ được bình tĩnh như vậy. Hoặc là nói, đánh bại mấy kẻ tầm thường kia, sẽ khiến ngươi tự tin phát triển đến mức này? Thú vị.”

Mộc Thành Uy hơi bật cười, không hề đưa mắt nhìn Ngụy Hợp nữa, mà xem y như không khí, quay người đi về phía cửa vào Vinh Hưng môn.

Hắn tự tin thực lực bản thân mạnh hơn nhiều so với Vương Huyền Cảnh bày ra, bây giờ tầm mắt đều hội tụ lên người Vương Huyền, nhưng bởi vì đối thủ bên hấn, không đủ để hấn thể hiện ra thực lực mạnh hơn.

Không có nghĩa là, ông ta yếu hơn Vương Huyền.

Chẳng bao lâu nữa, chờ đi, rất nhanh, khi hấn hoàn toàn phế bỏ Vương Huyền trong diễn võ, tất cả mọi người sẽ biết, thiên phú thực sự của hấn mạnh đến mức nào!

“Diễn võ lần này thắng bại, sẽ từ đó tuyển ra thống soái tướng quân trận Tụ Sa quân.”

Ngụy Kỳ sau, Lý Dung chậm rãi đi ra, thấp giọng nói.

“Nói cách khác, ngươi và Mộc Thành uy, trong hai người, tất nhiên có một cái, sẽ trở thành Tụ Sa thống soái.” Lý Dung nhẹ giọng nói.

“Mộc Thành uy cũng có tư cách?” Ngụy Hợp sững sốt.

“Chẳng qua là thỏa hiệp mà thôi.” Lý Dung thản nhiên trả lời.
“Đương nhiên, Thánh Thượng thực tế coi trọng ngươi chính là ngươi. Cho nên, đừng thua.”

“Hiểu rõ.” Ngụy Hợp gật đầu. Hắn đã quyết định, trong diễn võ hội, ngay tại chỗ đánh chết Mộc Thành Uy.

“Giờ lành đã đến!”

Bên trong quần thể cung điện Vương Thành, nhiều đội ngũ đi về phía khu vực khảo hạch, nhao nhao tăng nhanh tốc độ, tiến về phía Tàng Hương Cung ở trung tâm.

Nơi đó là nơi khảo hạch cố định mỗi năm tháng một lần.

Tổng cộng chín võ đạo tràng, phân biệt ứng đối với chín châu. Sau đó tiến hành loại trừ võ đài, cuối cùng tuyển được cao thủ hàng đầu tham dự tỷ thí trong điện.

Hoặc có thể nói, Trạng nguyên, Bảng nhãn, dò hoa, chính là như vậy mà có.

Cùng những đội ngũ này hoàn toàn bất đồng, Ngụy Hợp cùng Mộc Thành uy thì phân biệt đi trên hai con đường khác nhau.

Bọn họ đi con đường chính giữa, vòng một chút, từ trái phải hai bên, tiến vào bên trong.

Bất luận bên ngoài có đánh trống trận liên tục, tiếng người huyên náo, cũng không có quan hệ gì với bọn họ.

Bọn họ sớm đã ngầm thừa nhận đã chọn được người có tư cách tham gia thi đấu trong điện.

Cho nên trực tiếp chờ trận chung kết cuối cùng chính là tỷ thí. Hoặc là nói, bọn họ cùng những võ giả này rời đi, không phải là một con đường.

Giữa cung điện, tường cao kẹp lấy đường, một đường đi vào bên trong, Ngụy Hợp rất nhanh tới khu chuyên môn dành cho hãn nghị ngơi của quân bộ.

Nơi này tựa hồ là một cung điện vắng vẻ, có tiểu võ đạo tràng, có phòng ngủ nghỉ ngơi, có phòng đan dược, còn có người phụ trách phục vụ giải trừ mệt nhọc, chuyên môn xoa bóp tay chân.

Ngụy Hợp đến lúc, Lý Dung đang khoanh chân ngồi trong Võ đạo tràng, lẳng lặng chờ hãn.

“Vừa nhận được tin tức, Phật môn bên kia đã cho Mộc Thành uy uy rất lớn ủng hộ. Đến lúc đó người lên sân khấu, cần phải cẩn thận. Bọn họ phát hiện Mộc Thành uy lực chinh thể thực lực có thể không bằng người, nhất định sẽ dùng thủ đoạn.”

Lý Dung một thân áo trắng, thần sắc nghiêm nghị, từ ngực lấy ra một cái hộp nhỏ, ném cho Ngụy Hợp.

“Cái này cho người. Lát nữa nếu cảm giác đánh không lại, lén lút bóp nát trong tay áo, nó sẽ thâm thấu vào da thịt người.

Nhưng phải nhớ rằng, dược hiệu nhiều lắm cũng chỉ có thể duy trì liên tục ba mươi hơi thở. Trong ba mươi hơi thở này, người sẽ không sợ đau đớn, sức bộc phát, tốc độ, sức lực, đều sẽ bỏ qua năm thành tăng phúc. Nhưng sau ba mươi tức, người sẽ thoát lực. Cần phải cẩn thận sử dụng.”

“Tăng phúc năm thành? Vậy ta dùng qua bí kỹ cũng có thể tăng phúc?” Ngụy Hợp hỏi.

“Có thể. Thuốc này cũng không phải là tiêu hao thân thể người bộc phát, mà là thuần túy tiêu hao dược hiệu bản thân, tiêu hao bao hàm vật chất đặc thù bên trong.” Lý Dung trả lời.

“Đa tạ sư tôn!” Trong lòng Ngụy Hợp hiểu rõ, loại thuốc này, giá cả khẳng định cực kỳ đắt đỏ.

Đến cấp bậc này, hẳn còn có thể trong thời gian ngắn gia tăng năm tầng, bỏ qua hết thảy điều kiện, dược vật như vậy, đặt vào rất nhiều lúc, mở ra bí kỹ cùng thức tỉnh, lại sử dụng dược vật này cuối cùng chính là một mạng.

Tình cảnh đó, quả thật khó mà tưởng tượng được.

Cẩn thận thu hồi hộp nhỏ, Ngụy Hợp khoanh chân ngồi xuống trước mặt Lý Dung.

Hai người một đen một trắng, bề ngoài tương đối bắt mắt.

“Hiện tại người đã uống thuốc?” Lý Dung hỏi, “Đến giai đoạn Chân Huyết nào rồi?”

Dùng xong mười ba dị bảo, dược lực cường hãn, lại thêm thiên phú cấp Phá Hạng của Vương Huyền, đảm bảo cũng có thể phá tan một tiểu cảnh giới.

Vì vậy cô hỏi rất nhẹ nhàng.

“Đã là Chân Huyết trung kỳ rồi.” Ngụy Hợp không dám nói rằng đã có thần lực. Dù sao lúc trước tiến độ tu vi của hắn tiến nhanh như vậy mà vẫn liên quan đến loại cơ bản kỳ quái bên ngoài này. Hơn nữa còn muốn định cảm.

Chân huyết cũng phải định cảm. Bất quá định cảm thất bại phải trả giá, kém xa chân khí mạnh mẽ.

Vì vậy trả lời đúng là rất bình thường.

Lý Dung nghe vậy, hài lòng gật đầu.

“Vậy là tốt rồi, ta cứ luôn cảm thấy Phật Môn sẽ không tro mắt nhìn ngươi, cứ thuận lợi mà thử chiến thắng trong điện như vậy. Chắc chắn bọn họ sẽ làm ra được mọi chuyện.”

“Không có chuyện gì, lão sư, hết thầy âm mưu quỷ kế, dưới sự chênh lệch thực lực tuyệt đối, đều không có ý nghĩa.” Ngụy Hợp trấn định nói.

“Nói cũng đúng. Thời gian thí nghiệm cụ thể, buổi chiều tất cả khảo hạch đều kết thúc. Đến lúc quyết định ra ba người cuối cùng, sẽ cùng đi với các ngươi, tiếp nhận đợt thí luyện cuối cùng. Đến lúc đó, đại nguyệt gần như đứng đầu đám người, đều sẽ đến xem cuộc chiến.

Chính ngươi tự cẩn thận chút, chú ý hình tượng, đừng quá tùy ý. Dù sao toàn bộ trắng lớn, hơn phân nửa tông sư, có lẽ đều sẽ đến nơi này.” Lý Dung căn dặn.

“Đệ tử minh bạch.” Ngụy Hợp gật đầu.

Kế tiếp hai người lại hàn huyên một chút về cảnh giới võ đạo.

Ngụy Hợp đứng dậy diễn luyện một hai, sau đó nhận được Lý Dung không ngừng sửa lại, sau đó lại đứng dậy tập luyện, lặp đi lặp lại như thế.

Thời gian cực nhanh, theo trong Vương Thành, từng đợt tiếng hoan hô liên tiếp vang lên, trầm trồ khen ngợi.

Thậm chí còn có tiếng thét chói tai, học động vật, dị thú kêu loạn.

Trong vương cung thế mà cũng không có người cấm.

Ngụy Hợp đơn giản ở ngay trên Võ Đạo tràng, nhắm mắt dưỡng thân, chờ đợi người thị vệ trong cung.

Lúc này, đám người Hàn Tuyên khẳng định đang ở ngay khu vực của Hoàng tộc, chờ đợi cuộc chiến diễn ra.

Lý Trình Cực cũng đến, từ Bạch Tượng thành bên kia tới, còn có đám Tiết Hoạch, dù sao cũng là ngày hội một năm một lần, hơn nữa còn là thời khắc trọng yếu của tiêu sư đệ, tới nâng lên sân khấu cũng là bình thường.

Bất quá tất cả mọi người không có tới gần quấy rầy Ngụy Hợp, mà xa xa tụ tập một chỗ nhỏ giọng tán gẫu cái gì đó.

Không bao lâu sau, Lý Dung tựa hồ cũng có nhiệm vụ, lĩnh mệnh rời khỏi Võ đạo tràng.

Chỉ để lại một mình Ngụy Hợp.

Hàn Tuyên cách đó không xa cũng tới một lần, bên cạnh còn có mấy người Tử Lâm Quân.

Mấy cô gái đứng ở phía xa quan sát trong chốc lát, xem như cùng Ngụy Hợp chờ đợi, sau đó dưới sự dẫn dắt của thị vệ, trước đi đến khu vực thí quan chiến, sớm ra sân.

Ngụy Hợp yên tĩnh ngồi xếp bằng. Hắn ta không nhúc nhích, giống như tượng điêu khắc.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Sắc trời cũng dần dần sáng lên, trở nên lờ mờ.

Rất nhanh, một bóng mờ cỡ lớn, từ trên không trung cách đó không xa bay vút đến.

Rõ ràng là một con chim màu đen cỡ lớn sải cánh hơn bốn mét, quái điều này giống như kền kền, cái cổ dài cũng không có lông.

Đỉnh đầu mọc ra bướu đỏ sậm, vẻ ngoài dữ tợn hung hãn.

Lung Hắc Vũ Điều, cuời một giáp sĩ toàn thân màu trắng viền vàng.

“Bộ lạc Phần Thiên Quân Vương Huyền, điện thí nghiệm còn một khắc đồng hồ nữa mới bắt đầu, xin đi tới Lưu Hương cung chuẩn bị đi vào.”

Giáp sĩ từ trên cao nhìn xuống, nhanh chóng truyền lệnh.

“Biết rồi.” Ngụy Hợp lên tiếng, nhìn Hắc Vũ Điều chuyển hướng bay về các phương hướng khác.

Hắn đứng lên, phủi bụi trên người áo bào.

Đã đến lúc.

“Huyền nhi.” Lý Dung xuất hiện ngay rìa Võ đạo tràng, “Đi thôi.”

“Vâng.” Ngụy Hợp gật đầu.

Lý Dung nhìn khuôn mặt yên tĩnh của Ngụy Hợp, trong lòng cũng có chút hoảng hốt, người trước mắt này có thể nói là nàng thu làm đệ tử, làm nàng bớt lo nhất.

Chỉ cần tùy tiện dạy dỗ là có thể nhanh chóng nắm giữ, cảnh giới võ đạo cũng là một ngày một đêm, tốc độ trưởng thành cực nhanh.

Hôm nay sơ ý một chút, rõ ràng đã đi tới một bước này.

Phá bỏ huyết mạch cấp bậc hạn cực kỳ đáng sợ.

Khó trách ma đa số năm đó có thể quét ngang một thời đại, không thể địch nổi.

Chân huyết có thể đánh lên kim thân, sự chênh lệch này quá lớn.

“Sau ngày hôm nay, thuận lợi mà nói, ngươi sẽ chính thức thống lĩnh tụ sa quân. Đến lúc đó, sẽ không còn thuộc về Phần Thiên quân bộ ta nữa. Ngày sau... ngộ sự đều do ngươi tự quyết định, mọi việc không thể chủ quan, không thể phán đoán, nếu ta đoán không sai, bệ hạ nhất định sẽ cho ngươi một phó tướng tham lam.”

Lý Dung bắt đầu nhỏ giọng nói mình suy đoán sau này.

Theo nàng, lần này kết quả thí luyện điện, kỳ thật đã định ra, đại khái là Ngụy Hợp chiến thắng.

Chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra.

Ngụy Hợp ôn hòa lắng lắng nghe.

Với tốc độ tu luyện của hắn, sau khi lên làm Tụ sa đại tướng thì có được thân phận phò mã, cùng với trọng dụng của Định Nguyên Đế, tuyệt đối sẽ một lần nữa đột nhiên tăng mạnh tu vi.

Cho nên người ngoài nhìn thấy, lúc này tiền đồ của hắn một mảnh sáng sủa, tất cả đều là bằng phẳng. Chỉ cần thân thể thích ứng với Chân giới, hoàn thành định cảm năm lần, là có thể thuận lợi độ, bước vào cảnh giới tiếp theo.

Hai người một người nói, một người nghe, rất nhanh liền tới trung tâm cung điện của Khí Hương Cung.

Trữ Hương cung, tên như ý nghĩa, từng là các loại hương liệu đặc biệt lưu giữ vì Hoàng thất mà nổi tiếng.

Sau đó có hoàng phi phát hiện ở phụ cận, ngửi hương thơm vào giấc ngủ, có thể làm cho mình ngủ có chất lượng tốt hơn.

Vì vậy hắn xây dựng một cung điện ở gần đó, làm nơi nghỉ ngơi.

Sau đó, trải qua một loạt biến hóa cải tạo, Tàng Hương cung dần dần trở thành nơi võ giả An Thần đột phá cảnh giới, hơn nữa còn thiết trí tinh trận cực kỳ chắc chắn bảo vệ Võ Đạo tràng.

Đây chính là Võ đạo tràng ở Cửu Châu.

Chín Võ đạo tràng khác nhau, trải qua một ngày đấu tranh, đã quyết định ra ba gã thanh niên cao thủ đứng đầu cuối cùng.

Mà lúc này, trong Trữ Hương cung, cuối cùng bên cạnh võ đạo tràng Trung Châu.

Đám người hoàng tộc do Định Nguyên Đế hoàng thất cầm đầu đang ở trên lầu quan lễ đặc biệt quan sát tình hình chiến đấu phía dưới.

Đám người Phật môn, do Tây Tế dẫn đầu, ở một chỗ khác trong Võ Đạo Tràng, đối lập với Hoàng tộc.

Thực lực Tây Loan bây giờ đột nhiên tăng mạnh, được xưng tụng là đệ nhất nhân Phật môn phía dưới.

Cung cấp tài nguyên không lồ, thiên phú cấp bậc cấm chế, ngộ tính tuyệt cao, tất cả kết hợp lại làm cho thực lực của hắn tăng lên, tựa như thuận gió vượt sóng, phá vỡ tất cả các hải vực, trong thời gian cực ngắn đã vọt tới một cấp độ cực cao.

Sau đó, chính là đại biểu Cửu đại quân bộ cùng các phái khác còn lại, Bạch Thiện Tín, Lý Dung, Bích Lân... cùng với tổng soái Công Tôn Cầm, tổng soái trên danh nghĩa thống lĩnh binh mã thiên hạ.

Bọn họ và đám người văn thần tả văn tướng suất lĩnh đều ở gần khu vực Hoàng tộc.

Ngụy Hợp ở dưới Lý Dung dẫn dắt, lúc này đang đứng ở trong trận doanh Phần Thiên quân bộ, lẳng lặng chờ đợi.

Võ đạo tràng Trung Châu có hình tròn, nhìn từ xa chỉ thấy một cột đá đường kính trên trăm mét.

Toàn bộ Võ Đạo Tràng, hoàn toàn là dùng khối đá bạch âm khổng lồ cao mười hai mét chế tạo thành, mặt ngoài còn bôi đầy chất dính đặc loại dày đặc.

Cho dù lúc trước đã trải qua trận đại chiến khảo hạch, lúc này trên võ đạo tràng vẫn chỉ lưu lại một ít dấu vết mờ nhạt.

Những người chuyên bảo vệ, nhanh chóng tiến lên tu bổ một chút, một lần nữa những nơi tổn thương, dùng chất dính để bổ sung tốt.

Lúc này trên sân đã lựa chọn trạng nguyên, bảng nhãn, thám hoa, ba người đang mang theo một đám thanh niên cao thủ xếp hàng trước, quỳ một chân trên đất, đang lắng nghe canh gà của Định Nguyên Đế cổ vũ.

Sau đó, có Lễ quan chuyên môn tiến lên, trước tiên giới thiệu từng loại tình huống phát tiết của ba vị trí đứng đầu, cũng tuyên bố phần thưởng mà Định Nguyên Đế đại diện cho hoàng thất ban cho. Thịnh ba người cùng vào Tịch Quan Lễ Lâu.

Cuối cùng, mới là thời điểm thí luyện có tên là trợ hứng.

Chỉ là nhìn qua hoàn cảnh này chỉ là trợ hứng, nhưng sớm bởi vì quân bộ Phật môn đối cường, tính chất thay đổi.

“Hôm nay đang là ngày lễ mừng, theo lệ cũ, là quân bộ cùng Phật môn, tất cả đại biểu, diễn hóa công pháp võ học của riêng mình, cho là mọi người trực tiếp giảng giải ưu thế phong cách riêng của mình.”

Lễ quan Lễ bộ cao giọng quát.

Hắn quay đầu nhìn về phía chỗ cao nhất Quan Lễ Lô, sau khi nhận được ánh mắt khẳng định của Định Nguyên Đế, Lễ quan lại lần nữa mở miệng.

“Thỉnh hai bên đại biểu lên sân khấu!”

Đây vốn là một cơ hội để biểu diễn ưu thế của bản thân, phong cách võ học phải thận trọng chờ đợi. Nhưng dưới sự diễn biến dần dần, hiện tại đã trở thành một cái móc để đo lường thực lực phát triển của hai bên trong tương lai.

Cũng là một phân đáp án mà hai phe bồi dưỡng ra cho anh tài đứng đầu, bản thân đưa ra cho ngoại giới.

Ngụy Hợp chậm rãi đứng lên, vuốt mái tóc đen lại, chậm rãi đi về phía trước.

Hắn có thể cảm giác được, trong nháy mắt khi mình đứng dậy đi ra, chung quanh có vô số ánh mắt, hội tụ đến trên người mình.

Vô số ánh mắt, trong đó có mạnh có yếu, có giống như đao nhọn, có lại giống như sợi tơ.

Nguy Hợp coi như không thấy, đi thẳng đến võ đạo tràng Trung Châu, tùy ý tắt cả ánh mắt hội tụ đến trên người hắn.

Đối diện, Mộc Thành uy thần sắc trấn định đi tới Võ đạo tràng.

Hai người một đường đi tới, so sánh nhiều lần như vậy, hiện tại, rốt cục đã đến lúc chân chính phân ra cao thấp.

Hai người giằng co mà đứng, cách nhau mười mét, một người mặc quân phục màu đen, một người khoác tăng bào màu trắng, sắc mặt đều bình tĩnh.

“Cùng là phá giới cấp, hai người này, rốt cuộc là ai sẽ giành chiến thắng?” Hoàng hậu lệnh Trọng Yên ngồi bên cạnh Định Nguyên Đế, lúc này thân hình của nàng cũng đã phóng đại lên khoảng năm mét, chỉ thấp hơn Định Nguyên Đế một chút.

“Thắng bại không quan trọng, quan trọng là có người trầm can hay không.” Định Nguyên Đế thản nhiên nói.

Ánh mắt hắn nhìn về phía phật môn bên kia, không nhìn thấy thân ảnh Ma Đại, chỉ có một Tây Thiên ra mặt.

Ma nhiều từ sau khi thoái vị, rất nhiều chuyện đều không để ý tới nữa, mọi thứ cơ bản đều là đẩy Tây Tế ra mặt. Rõ ràng hai phe phái, lúc này lại có một điểm chung không rõ ràng.

“Tuy nhiên bất luận là người phương nào chiến thắng, hai người này đều là anh tài hàng đầu khó gặp, có thể coi là có tác dụng lớn.” Định Nguyên Đế thản nhiên nói.

Tiêu Phục Nguyệt ở bên cạnh nghe vậy, lông mày cau lại.

Theo hắn, hai người này đều có vấn đề, chỉ là hắn đã đưa tình báo tới, Định Nguyên Đế không nói gì, tức là những chuyện này đều có thể tha thứ.

Vì vậy...

Ánh mắt hắn nhìn xuống phía dưới, rơi vào trên người Vương Huyền cùng Mộc Thành Uy, ngẫm thử dài.

Hơn một trăm năm tiếp theo, chỉ sợ chính là thời đại của hai vị trước mắt này.

Ma đa thời vị, Tây Tung tiến lên, lại thêm có Mộc Thành uy hậu thừa, thế lực Phật môn bên này bất luận là hiện tại hay là tương lai, đều không bị đứt đoạn.

Mà quân bộ bên này, tương lai cũng sẽ xuất hiện một cú nhảy thật lớn.

Vương Huyền, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, sẽ trở thành cường giả hàng đầu của chín đại quân, cấp bậc Tây Khuynh.

Cho dù ở trong đám Tông sư, song huyết mạch thiên phú cấp Phá Tắc, tương lai có thể đi đến một bước nào, cũng không ai có thể biết.

Cho nên, tương lai là có lợi cho bộ hạ. Có lẽ có thể thử phá vỡ cục diện lớn của Phật môn, hình thành cục diện giằng co.

Hiện giờ, điều duy nhất Tiêu Phục Nguyệt có thể khẳng định chính là sau khi quân bộ có khả năng quật khởi một cách nhanh chóng.

Tụ sa và Vương Huyền, chẳng qua là hai vị Bộ hạ dùng để cân bằng đường ranh giới của Phật môn.

Lúc này, Lễ quan trên đài đã giới thiệu qua một lượt Ngụy Hợp và Mộc Thành Uy.

Người xem cuộc chiến biết được lúc này ra sân, lại chính là hai đại thiên tài cấp phá giới nhón nháo lúc trước.

Còn đại biểu quân bộ cùng Phật môn, nhất thời mọi người đều cảm thấy hứng thú.

“Hiện tại người chịu thua vẫn còn kịp.” Mộc Thành Uy nhìn về phía Ngụy Hợp, nhẹ giọng khuyên nhủ.

“.....” Ngụy Hợp không lên tiếng, chỉ chậm rãi cởi áo choàng màu đen bên ngoài, lộ ra quân phục đặc chế bên trong.

Phản Thiên Quân bộ mặc quân phục, bộ phận còn lại đều giống với quân trang đế quốc, chỉ có hai bên tay là có hoa văn hỏa phượng hoàng đỏ sậm.

Hắn nhìn xung quanh, thấy sư tôn Lý Dung nhìn hắn với ánh mắt tha thiết.

Nhìn thấy Hàn Tuyên đang cầm lấy một nữ hài Hoàng tộc, ánh mắt bất giác nhìn về phía hắn, tràn đầy khản trương.

Còn nhìn thấy khuôn mặt tà dị như cười như không của Phật Môn, tựa hồ cuộc luận võ trước mắt chỉ là một hồi trò khôi hài, không đáng nhắc tới.

Trên lầu cao, hoàng hậu lệnh cho sóng mắt chim yến lưu chuyển, đẹp đến hoa cả mắt, phảng phất ẩn tàng vô số vòng xoáy âm lãnh.

Cuối cùng là Định Nguyên Đế cao cao tại thượng, quan sát chúng sinh, tựa như ánh mắt thần thánh.

Tiếng người chung quanh như cách nhau một tầng màng, dần dần đi xa, dần dần rời xa.

Ngụy Hợp đứng tại chỗ, gã tựa hồ nghe được đối phương nói cái gì đó với Mộc Thành uy, lại tựa hồ chỉ nhìn thấy bờ môi đối phương khép mở, thanh âm cũng không phát ra được.

Bầu trời rơi xuống cánh hoa màu vàng nhạt, gió nhẹ phất phơ, có đàn hương nhàn nhạt từ đằng xa bay tới.

Hí...

Chung quanh Võ Đạo tràng, lục tràng tinh tú màu lam nhạt hơi mờ, chậm rãi trởng rỗng hình thành, bao phủ bốn phía.

“Bắt đầu đi.” Ngụy Hợp nhẹ nhàng hít một hơi, chậm rãi đi về phía Mộc Thành uy.

Mộc Thành Uy phía đối diện cũng đồng dạng nhấc chân, đi về phía hắn.

Hai người đối mặt mà đi.

Đi đến khi cách xa bốn mét.

Bành!!!

Hai người đồng thời bước đi, mặt đất dưới chân nổ tung, hai bóng người cấp tốc bành trướng ra.

Cái sừng trên đầu Ngụy Hợp vặn vẹo quán quanh, hình thành vương miện màu xám, thân hình cao tới năm thước, cơ bắp toàn thân đen nhánh, hiện lên mảng lớn lỗ chân lông màu đen. Tóc đen sau lưng điên cuồng tăng trưởng đến phần eo.

Thân hình Mộc Thành Uy cấp tốc bành trướng, mập lên, khuôn mặt sinh ra hai cây ngà voi màu trắng, trên thân hiện ra từng đường vân màu vàng.

Đồng thời, sau lưng gã, xé rách một chút, rõ ràng lại lần nữa vỡ ra hai lỗ hồng, từ chính giữa lưng, hai bên cột sống, lần nữa mọc ra từng cánh tay trắng kiện màu vàng dài ra.

Cánh tay dày đặc chi chít, tựa như rết, sắp xếp chỉnh tề ở bên người hắn, đầu ngón tay của tất cả cánh tay đều là một mảnh gai nhọn màu vàng nhạt, sắc bén dị thường.

Hai người đồng thời thức tỉnh song huyết.

Khuôn mặt Mộc Thành Uy lúc này đã hoàn toàn đổi thành khuôn mặt sâu bọ bao trùm giáp xác màu xám.

Con mắt xanh biếc của lão chăm chú nhìn Ngụy Hợp, trong mắt toát ra một tia thương cảm.

“Ngươi, chết chắc rồi.” Hắn giơ một tay lên, chỉ hướng Ngụy Hợp.

Nếu như vắn vắn chỉ là thực lực của mình, đương nhiên phải ngang ngửa với Vương Huyền Đạo. Nhưng đáng tiếc, con át chủ bài chân chính của y, hiện tại cũng không phải là cơ thể được tăng lên từ song huyết mạch.

Mà là... năng lực thiên phú!

Đặc biệt là loại huyết mạch thứ hai, năng lực che giấu thiên phú!

Bởi vì, đó là thiên phú khủng bố có thể tồn trữ một kích toàn lực của tông sư!!!

Vì vậy...

Hắn đã biến thành móng vuốt phải sắc bén tiến về phía trước một bước, đâm vào mặt đất.

Thân thể cong lên.

Giữa cánh tay sau lưng Mộc Thành Uy chậm rãi hiện ra hai cái bánh bao thịt hình bầu dục.

Từng luồng lực lượng dồi dào được dự trữ trước đó giờ như lò xo kim loại bị áp súc đến cực hạn, bắt đầu thả lỏng trong cơ thể hắn.

“Giết!!!”

Một tiếng nổ vang lên.

Mộc Thành Uy vặn vẹo toàn thân, không khí trong nháy mắt phảng phất hóa thành cứng rắn, bị hấn xông tới trước đánh nát.

Mảnh vỡ không khí giống như quả đông lạnh bị đè ép bay đi, phát ra tiếng nổ mạnh điếc tai.

Nhanh gấp đôi tốc độ âm thanh.

Nhanh gấp đôi.

Gấp ba lần âm thanh!

Lực lượng tông sư kinh khủng bộc phát trong cơ thể hắn, cường ép kéo toàn thân hắn tựa như đạn pháo phóng về phía Ngụy Hợp.

Trên võ đạo tràng, trừ tông sư ra, những người còn lại chỉ có thể nhìn thấy một đạo lưu quang, lưu quang màu trắng, đảo mắt xẹt qua ngắn ngủi mấy mét, phóng tới chỗ Ngụy Hợp.

Âm bạo cực lớn bị tinh trận ngăn cản, bạch khí nổ tung, hóa thành một mặt vòng tròn, theo Mộc Thành uy năng xông tới, hình thành kết cấu bộ hoàn.

“Từ khi ngươi bước lên lôi đài này, chính là một sai lầm lớn nhất trong cuộc đời ngươi phạm phải! Ha ha ha ha ha!!” Mộc Thành Uy hóa toàn bộ cánh tay thành đao, nhắm ngay Ngụy Hợp, điên cuồng hướng về phía trước đâm tới.

“Ngươi lấy cái gì để thắng ta?! Đây chính là sức mạnh Tông Sư chân chính! Những Kim Thân kia há có khả năng tương tượng ra cảnh giới!”

“Cho nên!!”

“Thất bại cho ta!!!” Mộc Thành Uy toàn thân bộc phát mấy chục vạn cự lực, tăng thêm lực tông sư xông tới chông chết.

Hai cái tròng điệp hợp, trong thời gian ngắn, lực lượng của hắn đạt tới hơn trăm vạn cân, sau đó còn tiếp tục tăng trưởng thêm.

Vô số cánh tay hóa thành tàn ảnh, đâm về phía Ngụy Hợp. Phảng phất đem toàn thân hắn triệt để bao vây.

Đương!!!

Trong lúc âm âm, mặt đất vỡ dài nổ tung, sụp đổ và rạn nứt.

Toàn bộ võ đạo tràng trên lôi đài lập tức chìm xuống hơn phân nửa độ cao!

Vô số cánh tay điên cuồng đánh lên người Ngụy Hợp, tựa như mưa to gió lớn.

Không, đó đã là tốc độ cùng lực lượng vượt xa so với mưa bão, thậm chí mưa đá cũng không đủ để hình dung cường độ tiến công của Mộc Thành uy lúc này.

Nhưng đáng tiếc.

Cánh tay gã dù nhiều hơn, lực lượng mạnh hơn nữa, lúc này điên cuồng đánh vào trên thân Ngụy Hợp, lại phảng phất tế một cơn đánh vào trên tinh cương.

Vô số huyết dịch tung tóe, cánh tay của hắn dồn dập bị bẻ gãy, vỡ vụn, vụn vụn, bay xuống.

Ngụy Hợp chỉ lẳng lẳng nhìn chăm chú Mộc Thành uy trước mặt, tùy ý để gã điên cuồng nện lên thân mình.

“Quá yếu ớt.”

“Thân thể của ngươi.”

Trong chốc lát, hắn vươn tay quạt về phía trước một cái.

Bành!!!

Một vòng mây trắng nổ tung.

Lực lượng hai người va chạm vào nhau, cánh tay Mộc Thành uy như trứng gà, dồn dập nổ tung.

Hai mắt hấn mờ mịt, tràn đầy vẻ không dám tin cùng điên cuồng.

Nhưng lực va chạm khổng lồ trong nháy mắt khiến hấn ta không chịu nổi gánh nặng.

Bốp!

Cánh tay sau lưng hấn phảng phất bị đao gọt quá nửa, chớp mắt đã ít đi hơn phân nửa.

“Không!!!!” Hấn đột nhiên hét rầm lên, thanh âm điên cuồng bèn nhọn.

Huyết dịch toàn thân vận chuyển với tốc độ cao.

“Ta muốn ngươi chết!!!”

Y căn bản không tin mình sẽ thua!

Càng không tin rằng, lực lượng của tông sư được tích trữ của bản thân, vậy mà vẫn sẽ thua ở trong tay người trước mắt này.

Hấn ta không thể tiếp nhận chuyện này, không thể nào chấp nhận được!!

Tất cả mọi thứ trước mắt đều là ảo giác!

Nhất định là vậy! Chắc chắn vẫn là ảo giác!!!!

Giết hấn, giết hấn tất cả đều sẽ giải trừ! Giải trừ loại ảo giác này!!

“Giết!!!”

Mộc Thành Uy lập tức vận dụng bí pháp, lực lượng toàn thân lại tăng lên.

Tất cả máu huyết của hấn như suối phun, từ trong vết thương bắn tung toé ra, bao trùm đến các nơi toàn thân.

Ầm ầm!!

Không chút do dự, hấn giơ cánh tay cuối cùng lên, hợp lại cùng một chỗ, đâm về phía trước.

Dùng hết toàn bộ sức mạnh, đòn đánh này, hấn cũng đã đạt tới cực hạn từ trước tới nay!!!

Ngụy Hợp mở hai tay ra, thần sắc bình tĩnh.

“Đến đây đi, dùng sức mạnh của chính ngươi đi chịu chết.”

“Kết thúc trò khôi hài này.”

Chỉ trong chớp mắt.

Ầm ầm!!

Hai đạo nhân ảnh va chạm vào nhau ầm ầm.

Máu thịt bắn tung tóe, hóa thành hạt mưa.

Đào mắt, một đạo thân thể cao lớn tung lên, đâm vào lập trường tinh trận chung quanh, sau đó trùng điệp ngã xuống.

Đó là Mộc Thành uy.

Toàn thân hắn là máu, nằm rạp trên mặt đất, gian nan chống đỡ thân thể.

Hai mắt khó tin nhìn Ngụy Hợp chậm rãi tới gần.

“Có thể nào...!?”

Đây chính là sức mạnh tông sư hắn tích trữ trước thời hạn! Là hắn lặng lẽ hấp thu át át chủ bài của lão sư lang.

Mà bây giờ... Lại là!!

“Thắng bại đã phân, kẻ thắng, Phần Thiên quân bộ, Vương...”
Lễ quan hơi chần chờ, sau đó cao giọng tuyên bố người chiến thắng.

Nhưng gã còn chưa nói xong, liền nghe thấy chung quanh vang lên một mảnh tiếng hô nhỏ.

Ông!!

Toàn bộ lôi đài chấn động ầm vang, lại lần nữa chìm xuống một chút.

Ngụy Hợp vốn đang đứng thẳng, trong nháy mắt biến mất tại chỗ, hắn rõ ràng còn hướng Mộc Thành uy lực đã mất đi lực phản kháng phóng tới!

Hắn muốn làm gì!?!?

“Dừng tay!!” Hộc một tiếng quát chói tai, thả người nhảy lên, như thiểm điện phóng tới Ngụy Hợp.

Nhưng đáng tiếc chung quanh lôi đài có tinh trận ngăn cách lực lượng.

Đột phá tinh trận, khiến thân pháp của hắn hơi chậm một nhịp.

Chính trong chớp mắt này.

Phốc!

Một chưởng Ngụy Hợp đập trúng đầu Mộc Thành uy.

Đầu lâu có huyết mạch song cứng rắn không gì sánh được cấp tốc biến hình dưới lòng bàn tay hắn, vỡ vụn sau đó muốn nổ tung.

Mộc Thành uy theo bản năng điên cuồng giãy dụa, một khắc cuối cùng, toàn bộ tiềm lực của hắn ta đều bị bức ra.

Hai tay chống trên mặt đất, Mộc Thành uy nhanh chóng lùi về phía sau, ý đồ rời khỏi lôi đài.

Nhưng khiến hắn hoảng sợ chính là, vừa rời tốc độ còn không bằng Ngụy Hợp của hắn, lúc này rõ ràng theo sát phía sau, lần nữa một tay chụp tới hắn.

“Ta nói dừng tay! Ngươi muốn chết!!” Đào Ngộ tức giận, xông phá tinh trận, toàn thân nổ vang, tựa như một con chim không lồ, lẳng không nhào về phía sau lưng Ngụy Hợp.

*
*
*
*
*
*

Râm râm...

Mưa to tầm tã.

Mặt biển xuất hiện một cơn sóng lớn mãnh liệt.

Từng tia sét xẹt qua bầu trời.

Trên một bãi cát hoang vu bên rìa Đại Nguyệt Hải Châu.

Một người áo đen đang chậm rãi đi ra từ trong nước biển.

Mưa to bao trùm xuống, áo bào trên người hắn không thể làm ướt, phẳng phất như bị trường lực kỳ dị nào đó ngăn cách.

Bóng người chậm rãi tiến lên, lướt qua bãi cát, đi đến bên cạnh một tảng đá ngầm.

Rặc rặc.

Lại một đạo điện quang màu lam, chiếu sáng toàn bộ bầu trời.

Quang ảnh sau khi lóe lên, bên cạnh đá ngầm, sớm đã không còn bóng dáng Hắc bào nhân.

Không bao lâu, mấy tên nhân viên giám sát của Nguyệt Thiên nhanh chóng nhận lấy mưa, đi đến bên cạnh tảng đá ngầm, cẩn thận xem xét dấu vết.

“Có người đã tới nơi này!” Một người thấp giọng nói: “Không phải chân thú.”

“Cỗ khí tức thực lực còn sót lại này...!” Người còn lại cầm trong tay một cái hộp tinh xảo màu đen, trong hộp có một

dụng cụ giống như la bàn, chậm rãi chuyển động.

Phía trên khắc vô số phù văn cùng hoa văn, phảng phất như sâu bọ, liên tiếp chuyển động nhấp nhô với nhau.

“Lập tức phải lập tức thông báo lên!” Người này trầm giọng nói.

“Không đúng, cao thủ có chân kinh đẳng cấp này sao có thể dễ dàng tiết lộ khí tức của mình như vậy?” Hắc bồng nhiên lộ vẻ khác thường.

“Chẳng lẽ... Là mời như!?” Những người còn lại thấp giọng nói.

Trong lòng mấy người đều lo sợ bất an, nhất thời không có chủ ý.

Cuối cùng, người dẫn đội trực tiếp báo tình báo lên phía trên, do bên trên quyết định xử lý như thế nào.

“Mẫu thân, phụ thân đã nhiều năm không về nhà, không biết hiện tại người ở nơi nào, đang làm gì?”

Viễn Hi, Huyền Diệu tông, Ngụy phủ.

Ngụy An nhìn thời tiết mưa gió phiêu diêu bên ngoài, trong lòng có chút lo lắng.

Bên ngoài Ngụy phủ, toàn bộ tông môn Huyền Diệu vẫn như những năm qua, bình tĩnh, tường hòa, giống như một cỗ máy vận chuyển nhiều năm, không chút ma sát trì trệ.

Từ Ngụy phủ này, có thể thấy nơi xa lui tới mặt biển, không sợ đội thuyền mưa gió, đội thuyền.

Trong thần sắc Vạn Thanh Thanh hiện lên một tia lo lắng, nhưng vẫn bình tĩnh cảm xúc.

“Không cần lo lắng, trước đây hắc bég quan không phải lâu như vậy sao? Tu hành đến trình độ của hắc bég thật ra đã sớm thoát ly phạm trù người thường rồi.”

Bây giờ toàn bộ Ngụy phủ, kỳ thật dưới quầng sáng Ngụy Hợp, được lợi chống đỡ.

Có thể nói, một mình Ngụy Hợp liền hưng thịnh một gia tộc.

Ngụy phủ nắm giữ thế lực Vạn Độc Môn, tại Huyền Diệu tông hôm nay, cũng coi như là một thế lực không kém.

Hơn nữa Ngụy Hợp sau khi được thượng tầng coi trọng, bốn phương mỗi hướng đều nguyện ý cho hắn một cái mặt mũi.

Vì vậy cơ nghiệp Ngụy phủ, dưới loại chiếu ửng này, càng lúc càng lớn.

“Nhưng trước kia vài lần, cuối cùng vẫn sẽ có lộ diện. Nhưng lần này, đã nhiều năm rồi, còn không có chút tung tích nào...” Ngụy An nhíu mày trầm giọng nói.

“Yên tâm, ta hiểu rõ cha ngươi, ông ấy là người cẩn thận, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện. Trước đó ta cũng đã hỏi qua lực sĩ của cha ngươi, có được tin tức, ông ấy chỉ là ra ngoài vân du, nói là muốn thu thập tài liệu gì đó để hoàn thành nhiệm vụ tông môn.

Nghe nói năm ngoái tông chủ còn ghé qua hắn, cha ngươi chỉ là bởi vì nhiệm vụ quán thân nên tạm thời không thể quay về.” Vạn Thanh Thanh nhẹ giọng trả lời.

“Thực hy vọng hắn có thể nhanh chóng trở về, nếu không lúc nào ta mới có thể kết hôn được đây...” Ngụy An bất đắc dĩ nói.

“...” Vạn Thanh Thanh nhìn nhi tử có chút bất đắc dĩ.

Thật ra trong lòng nàng cũng có chút lo lắng.

Ngụy An không kế thừa võ đạo kinh khủng kia của Ngụy Hợp, cho nên dẫn đến Ngụy phủ hôm nay. Trên dưới cả tộc, không ai có hi vọng kế thừa phần cơ nghiệp Ngụy Hợp này.

Cho nên nàng cũng liền ký thác hy vọng vào đời sau.

Đương nhiên, kỳ thật còn có một biện pháp, đó chính là để Ngụy Hợp nạp thiếp.

Kỳ thật Vạn Thanh Thanh cũng nhiều lần có ý nghĩ này, cũng từng thuyết phục Ngụy Hợp, dù sao lấy thân phận địa vị của hắn, tại thế đạo hiện nay, thu thêm mấy môn, thậm chí mười mấy môn, cũng là chuyện bình thường.

Nhưng Ngụy Hợp một mực mê muội tu hành, tăng thêm cảm tình cực kỳ độc nhất, cho nên cho tới bây giờ chỉ nghe là được.

“Lần này chờ hấn trở về, liền nói thẳng với hấn đi...” Trong lòng Vạn Thanh Thanh có chút âm đạm, nàng biết rõ, chính mình không gia nhập chân nhân, cuối cùng thọ mệnh thua xa Ngụy Hợp.

Hiện tại nhất thời nửa khắc còn hoàn hảo, đợi sau này, có lẽ là người mình lão châu đã vàng, Ngụy Hợp còn giống như trước. Cảm thụ như vậy...

Dẫu sao cũng sẽ có một người luôn đi theo hấn, cùng nhau tới cuối cùng...

Vạn Thanh Thanh thả kim thêu trong tay ra, có chút xuất thần.

Tiếng xé gió cuồng bạo, phảng phất chim ưng kêu dài, dị thú thét chói tai.

Một kích đầy tức giận, tăng bào phát phơ hạ xuống, tựa như một con chim khổng lồ, lẳng không bỏ xuống.

“Dừng tay!”

Bộ quân bên này, Lý Dung sắc mặt tức giận, thả người nhảy lên, không chút do dự phóng tới lôi đài.

Không chỉ nàng, Nguyệt Thiên Tiêu Phục Nguyệt phụ trách duy trì trật tự trên lôi đài cũng thi triển hai tay, thả người hóa thành một đường sáng, nhanh chóng phóng tới lôi đài.

Nhưng bất luận thế nào, tất cả mọi người đều chậm một bước. Đều chậm hơn so với hươu bào một bước.

Trong thời gian ngắn.

Trên lôi đài, cánh tay trắng kiện của Ngụy Hợp đè xuống, ngay lúc gã sắp một chưởng ấn chết Mộc Thành Uy.

Mộc Thành uy mãnh mở to mắt, dưới tay hấn, một viên cầu màu đen quý dị xuất hiện.

Viên cầu cấp tốc đỏ lên.

Đồng tử Ngụy Hợp đột nhiên co rút lại, vội vàng rút ra lui lại.

Nhưng đã không còn kịp nữa rồi.

Nhưng vào lúc này, lang thang sau lưng hắn cũng bay nhào tới, một chưởng trùng điệp đánh vào sau lưng hắn.

Trước sau giáp công.

Ầm ầm!!!

Một tiếng vang thật lớn, hỏa diễm mãnh liệt lấy Mộc Thành uy uy làm trung tâm, ầm vang bắn ra bốn phương tám hướng.

Cả người Ngụy Hợp giáp mặt bị bạo tạc to lớn đánh trúng, sau lưng cũng bị một chưởng gần như đánh lén, chính diện đánh trúng.

Lôi đài bổng chốc bị ánh lửa nồng đậm bao phủ, bất kể là Ngụy Hợp hay là Mộc Thành uy, thậm chí phía sau lưng đều bị ngọn lửa che khuất.

Ầm ầm!!

Rất nhanh lại là một tiếng vang thật lớn, đóm lửa thứ hai lại lần nữa nổ tung.

Tựa hồ trước đó bạo tạc nổ tung lại làm nổ ra thứ gì đó.

Hai vụ nổ lớn khiến cho đá vụn lôi đài vẩy ra, một góc bị nổ đứt rơi xuống.

Lôi đài hình trụ vững vàng lúc này đã bị nổ thành những mảnh nhỏ.

Ánh lửa hừng hực chiếu sáng tất cả mọi người chung quanh.

Tất cả mọi người bị cảnh tượng đột biến này làm cho sững sờ.

Thân thể khổng lồ của Định Nguyên Đế hơi nghiêng về phía trước, hai mắt hẹp dài phảng phất nhìn không ra thần sắc gì, chỉ là so với trước đó càng thêm âm trầm hơn chút.

Ánh lửa đối với rất nhiều tông sư chung quanh mà nói cũng không tính là gì, dưới lực thích ứng cường đại, người chung quanh rất nhanh liền thích ứng với đường ánh mắt gai nhọn, dần dần thấy rõ tình cảnh trên đài.

Mộc Thành Uy đã bị nổ tung chỉ còn lại nửa thân thể, nằm rạp trên mặt đất, đã không còn hơi thở.

Phía bên phải gã, một thân thể khô ngô cao hơn năm thước đang nửa quỳ trên lôi đài, không nhúc nhích.

Người này rõ ràng là Vương Huyền.

Toàn thân hắc cháy đen một mảnh, phẳng phất như bị hun khói qua, tóc đen vốn thon dài cũng bị đốt ít đi một đoạn.

Ngay sau lưng Vương Huyền, cả người Mãng toàn thân cháy đen, một chưởng hung hăng đánh vào sau lưng Vương Huyền.

Một màn này nhìn qua cực kỳ hung hiểm.

Chỉ là...

Chỉ là để Ngụy Hợp cảm giác cực kỳ quái dị là, hắc thể mà lại không cảm nhận được bất kỳ thương thế nào.

Một đòn ngấp ngừng tức giận, tuy có uy lực rất lớn, nhưng rơi lên người hắc ta cũng chỉ như vậy mà thôi.

Ngược lại vụ nổ ngay phía trước kia lại khiến cho uy hiếp của y lớn hơn một chút.

Còn có lần thứ hai bạo tạc.

Uy lực này... nằm ngoài dự đoán của hắc.

Còn nguyên do lần thứ hai bạo tạc.

Hắc cúi đầu, nhìn chỗ eo mình, nơi đó có viên cầu màu đen mà Hoàng Hậu lúc trước tặng cho.

Mà bây giờ, hầu bao của hắc đã hoàn toàn nổ nát, không còn sót lại bất cứ thứ gì, mà ngay vừa rồi, hắc rõ ràng cảm giác được, lần thứ hai nổ tung, thành linh chính là bắt nguồn từ hầu bao của chính mình.

Quả cầu đen kia nổ tung kỳ dị, hướng ra phía ngoài, đối nội uy lực không cao, nhưng đối với bên ngoài bạo tạc uy lực lớn đến kinh người.

Trong đó tựa hồ còn kèm theo một loại kịch độc không biết tên nào đó, chỉ là bị hắc miễn dịch mà thôi.

Nhưng kịch độc kia không có hiệu quả đối với hắc, chỉ sợ đối với những người còn lại sẽ không hữu hảo như vậy.

Nếu là hắn vừa mới ném ra quả cầu màu đen kia, đánh lén, Mộc Thành uy cũng bị nổ tung gần chết.

“Thành uy!!!” Chợt sau lưng truyền đến một tiếng rên rỉ đau thương.

Ánh mắt Ngụy Hợp lạnh lẽo, trong miệng nhanh chóng phun ra máu bầm bị Mộc Thành uy bức nổ tung lúc trước.

Uy lực vụ nổ vừa rồi cực mạnh, dù phòng ngự của y cũng bị chấn động, khiến y hộc máu tại chỗ.

Tuy rằng thương thế chỉ kéo dài hai giây, lúc này đã khôi phục không sai biệt lắm.

Nhưng vừa lúc lại phải dùng tới.

Phốc!

Ngụy Hợp phun ra một ngụm máu về phía trước, thân thể run rẩy, triệt để quỳ rạp xuống đất. Phảng phất mất đi tất cả khí lực.

Nhìn hắn triệt để mất đi sức chiến đấu, Khánh Thu tranh thủ thời gian lao về phía Mộc Thành uy trên mặt đất, ý đồ xem còn có biện pháp nào cứu chữa hay không.

Trong nháy mắt ngay lúc hắn bỏ nhào về phía Mộc Thành uy.

Phốc!!

Một bàn tay to lớn đột ngột xuyên thấu qua ngực hắn, nắm chặt trái tim Trầm Tí.

Thân hình còng xuống bỗng nhiên dừng lại, khí lực toàn thân phảng phất cũng bị rút đi một chút.

Quang mang trong mắt hắn nhanh chóng phai màu, tối tăm.

Lực lượng khổng lồ chấn động không chỉ là lấy trái tim của hắn, mà còn xé rách lục phủ ngũ tạng của hắn.

Chỉ trong chớp mắt đã khiến tất cả tạp khí của hắn bị trọng thương.

Oa!

Sùng cúi đầu nôn ra một ngụm máu.

Hắn miễn cưỡng nghiêng đầu.

Phía sau hắn, rõ ràng là Ngụy Hợp rõ ràng đã bị trọng thương!

Lúc này Ngụy Hợp đã mở ra ngũ chuyển long tức, huyết khí khùng bố trong cơ thể mênh mêng lại lần nữa bành trướng lớn lên.

Toàn thân hắn lại phồng lên, đạt tới cực hạn sáu mét, mặt ngoài cơ bắp toàn thân hiện lên từng khối vân xám đen.

Hai mắt gã huyết hồng, huyết khí lưu chuyển quanh thân, giống như sắp đè nén không nổi, tùy thời có thể tiêu tán ra.

Mạch máu lòi ra từ các mạch máu, phảng phất như không phải trói buộc máu tươi mà là yêu ma.

“Người...” hoạn vô lực há mồm, muốn nói cái gì đó, nhưng khí lực toàn thân hắn đang nhanh chóng bị rút ra.

Rầm rầm.

Ngụy Hợp nắm lấy trái tim, kéo mạnh ra bên ngoài, đem trái tim tính cả tâm mạch mạch máu xung quanh lòi ra toàn bộ, tựa như rễ cây thực vật rút từ trong đất ra.

Bịch bịch.

Hộc hai đầu quỳ xuống đất, sau lưng bị xuyên thủng lỗ máu to như đầu người, trái tim cũng bị kéo ra rất nhiều mạch máu, cho dù hắn là tông sư, lúc này có thể duy trì ý thức cuối cùng, đã coi như là kỳ tích rồi.

Gió nhẹ thổi qua, lướt qua khuôn mặt hắn.

Bầu trời còn đang chậm rãi rơi xuống như cánh hoa.

Trong đầu ong ong trống rỗng, hắn thậm chí không hiểu nổi, rốt cuộc mình bị đánh tan phòng ngự như thế nào.

Nhưng giờ phút này, toàn bộ Võ Đạo Tràng hoàn toàn tĩnh mịch.

Tất cả mọi người đều bị biến cố lần này làm cho sợ ngây người.

Mộc Thành chết uy, ngay cả tông sư Phật môn cũng chết!??

Ba.

Ba.

Trái tim Ngụy Hợp vẫn còn đập, nhỏ xuống từng giọt máu tươi.

Sắc mặt hần bình tĩnh, nhìn về bốn phía chung quanh.

Định Nguyên Đế sắc mặt vẫn bất động như cũ, không nhìn ra bất kỳ thần sắc nào.

Nhưng Hoàng hậu bên cạnh lão lệnh Trọng Yên, lại là đồng tử hơi co lại, thần sắc vốn tĩnh mịch, lúc nhìn về phía Ngụy Hợp, nhiều ra một vòng suy tư.

Kết quả đạt được là thứ cô mong muốn, nhưng không phải cô sắp xếp theo cách nào.

520

Trận doanh Phật môn, từng vị tông sư chấn động nhao nhao đứng dậy, Quảng Từ giáo và Đại Linh Phong tự cộng lại, đến phiên liền có gần mười vị tông sư.

Mà người cầm đầu là Tây Loan, lúc này nụ cười tà dị trên mặt cũng dần dần phai nhạt xuống.

Ánh mắt của hắn không nhìn Ngụy Hợp, ngược lại là đang nhìn chăm chú vào Định Nguyên Đế trên Quan Lũ Lâu.

Tông sư chết rồi.

Nếu như nói chỉ riêng Mộc Thành uy, có lẽ cục diện hôm nay sẽ không đi theo cái gì đó, tất nhiên.

Nhưng lại thêm Lăng - Tông sư Phật Môn chính thức này.

Thế thì tính chất lại hoàn toàn khác biệt.

Tây Thị chậm rãi đứng lên.

Phía chín đại quân bộ lạc có rất nhiều tông sư Nguyên Soái cũng nhanh chóng đứng dậy.

Lúc này, không một ai đi xem động tĩnh trên võ đài, nơi đó dù thế nào thì cũng đã được định đoạt.

Kế tiếp, thật sự khó giải quyết, đó vẫn là thái độ của Phật Môn.

“Tây Tung, đây chỉ là một điều ngoài ý muốn.”

Bạch Thiện trầm giọng ra mặt.

Tây Thị không lên tiếng, chỉ là trên khuôn mặt một lần nữa mang theo nụ cười.

Chỉ là loại mỉm cười này so với nụ cười trước đó của hắn, nhiều hơn một chút băng lãnh, bớt đi một phần thông dong.

Phía sau hắn là từng tên tông sư Phật môn, khí huyết trên thân bắt đầu bành trướng vận chuyển.

Từng thân hình bắt đầu chống đỡ tăng bào cả sa nổ tung, cất cao biến lớn lên.

Nhưng không ai lên tiếng, không ai động thủ, tất cả mọi người đều đang chờ quyết định của Tây Tề.

Khí tức chung quanh càng thêm đè nén, tình thế bắt đầu căng thẳng.

Hai mắt Tây Loan và Định Nguyên Đế nhìn nhau, dường như muốn từ trong đôi mắt cao cao tại thượng kia nhìn ra thứ gì đó.

Chỉ là bất luận hần nhìn chăm chú thế nào, đều không thể nhìn ra từ trên người Định Nguyên Đế.

Tây Thị chậm rãi giơ tay lên.

Năm ngón tay trắng nõn thon dài, chỉ là móng tay sắc nhọn, hiện ra màu vàng nhạt.

“Chuyện hôm nay, cần một lời giải thích.”

“Nói rõ? Cái gì khai báo!? Người muốn cái gì dặn dò!?” Lý Dung lớn tiếng đứng ở bên cạnh lôi đài nói.

Nàng nhanh chóng đi tới bên cạnh Ngụy Hợp, đỡ lấy ái đồ. Thần sắc lạnh lùng nhìn chăm chăm Tây Loan.

“Đường đường là tông sư lại phá hư quy củ, lên đài đánh lén một hậu bối! Bây giờ bản thân không địch lại bị giết còn phải bàn giao!?”

Tây phùng nghe vậy cười cười, không trả lời, mà là đi xem Bạch Thiện Tín, xem Định Nguyên Đế và Trọng Yên.

Lấy thực lực bọn họ lúc này so sánh, tạm thời còn chưa phải đối thủ của thế lực hoàng thất trước mắt.

Nhưng thế lực Phật môn lớn, xưa nay không phải dựa vào những thứ này, mà là dựa vào cao thủ đệ nhất thiên hạ Ma Đa, ở bên bọn họ.

Vì vậy...

Rầm rầm.

Đúng lúc này, thân hình khổng lồ của Định Nguyên Đế chậm rãi đứng dậy.

“Phụng thánh chỉ, Vương Huyền cố ý đánh chết Mộc Thành Uy, cướp chức quan trên người, tạm thời từ hôn ước với Hàn Tuyên. Thu giữ cấm thất, chờ đợi thẩm vấn.”

Tào Nham đứng một bên cao giọng nói.

Định Nguyên Đế không nhìn những người còn lại, xoay người chậm rãi rời đi.

Ý chỉ vừa ra, tất cả mọi người bên phía quân bộ đều thở phào nhẹ nhõm.

Bên phía hoàng tộc, trong lòng bàn tay của công chúa Hàn Tuyên toàn là mồ hôi lạnh, sau lưng ướt đẫm, lúc này nàng thở ra một hơi thật dài.

“Vẫn ổn, chỉ là thu nạp cấm thất, đây là đãi ngộ đối với con cháu hoàng tộc đã phạm phải sai lầm! Phụ hoàng quả thật đã xem Huyền ca như con cháu rồi!” Hàn Tuyên cảm thấy may mắn trong lòng.

“Phật môn phá cấm hạn thiên tài bị giết, tông sư cũng chết một vị, tuyệt đối sẽ không tiếp nhận loại trừng phạt nhẹ nhàng này. Nhưng nếu bởi vì chút chuyện ấy mà toàn diện động thủ, khẳng định cũng không có khả năng. Cho nên hôm nay, khả năng lớn nhất...”

Bên cạnh công chúa Hàn Tuyên, một gã thanh niên cao lớn hoàng tộc trầm giọng nói.

“Một vị tông sư, chính là cường giả tuyệt đối trấn áp một mảnh địa vực, Đại Nguyệt ta vẫn là Đại Ngô đã góp nhặt được, đến bây giờ đã hơn hai trăm năm, Phật môn mới chỉ có một ít tông sư như vậy.

Trước mắt lại đột nhiên chết đi một vị, nếu là niên đại chiến tranh ngã xuống thì thôi, nhưng đây là ở niên đại hòa bình, chết ở trên lôi đài, đừng nói Phật môn, dù là bất kỳ thế lực nào cũng không thể chấp nhận được kết quả như vậy.

Nếu phụ hoàng không cho bọn họ một cái công đạo thỏa mãn... Chỉ sợ tình thế nhanh chóng chuyển biến xấu.” Thanh niên phân tích.

“Thế nhưng đại ca... Việc này rõ ràng là tông sư Phật môn tự mình lên đài đánh lén. Vốn chỉ là giao thủ của hai tiểu bối, nhưng hấn lại phá hư quy củ, thẳng cấp xung đột quy tắc!” Hàn Tuyên cau mày nói.

“Nhưng kết quả Phật môn đã ăn thiệt thòi lớn.” Thanh niên đó là Đại hoàng tử của Đại Nguyệt đế quốc, Tư Mã Xích.

“Vậy rốt cuộc phụ hoàng có giải thích bồi thường hay không?” Hàn Tuyên hỏi.

“Vậy phải xem, Vương Huyền Nhân này ở trong lòng phụ hoàng đến cùng có bao nhiêu phần.” Ánh mắt Tư Mã Xích sâu thẳm nói.

Có bao nhiêu phân lượng?

Vương Huyền là người duy nhất trong quân bộ có hi vọng đạt đến trình độ Ma đa, là người có hi vọng được chia nhau địa vị kháng lễ.

Nếu trước khi Tụ Sa quân xuất hiện, có thể nói tuyệt đối sẽ không bị Định Nguyên Đế từ bỏ.

Nhưng bởi vì chuyện Vương Huyền dẫn ra, lại có nguyên do làm rối loạn kế hoạch bên phía Hoàng tộc.

Cho nên rốt cuộc phải xử lý như thế nào, không ai biết trong lòng Định Nguyên Đế nghĩ thế nào.

Định Nguyên Đế rời đi.

Tây Thị cũng chậm rãi thu tay về.

Cuối cùng hấn ta cũng nhìn được, không trở mặt động thủ với hoàng thất ngay tại chỗ. Trừ lúc này lực lượng Phật môn đến đây không bằng Hoàng tộc, còn cân nhắc ở phương diện tụ tập quân đội.

Uy lực của Tụ Sa quân đã có thể so với Tông Sư. Bọn họ đang muốn ra tay, những người này bị các Tông Sư vây quét, hơn nữa còn Tụ Sa Quân, chỉ sợ rất khó rời Vương Đô.

Mặc dù có Ma Đa ở đây, Tây Tung chắc chắn Nguyên Đế tuyệt đối sẽ không động thủ.

Nhưng hẳn không đoán được rốt cuộc Định Nguyên Đế kiêng kỵ nhiều đến mức nào.

Lúc trước xuất chinh nhiều Đại Nguyên, Ngô quốc vương trống rỗng, Ngô Hoàng bị khôi thủ Đạo môn ám sát, cũng chỉ là thụ thương chứ không phải bỏ mình, có thể thấy được Hoàng tộc tuyệt đối có nhiều con át chủ bài che giấu của chính mình.

Tâm tình Tây Tề kích động, đại thế Phật môn uy thế đại nguyệt, bây giờ ở trên lôi đài Vương đô, trước mặt nhiều người như vậy, vẫn lạc một vị tông sư, một vị thiên tài cao thủ phá giới hạn.

Tồn thất bực này...

“Đi!”

Tây giương mắt nhắm mắt, hít một hơi thật sâu, xoay người không chút lưu luyến, dẫn đội rời đi.

Hắn vừa đi, đám người Phật môn cũng im lặng rời đi theo.

Vài tông sư cùng Học Thiết giao hảo tiến lên thu thập thi thể Diêm Mộc Thành Uy.

Trong đó một vị lão tăng khô gầy mi dài, nhìn thật sâu Ngụy Hợp nửa quỳ dưới đất, lập tức rời đi.

Ngụy Hợp ho khan vài tiếng, dưới sự nâng đỡ của Lý Dung, chậm rãi xuống đài.

“Không sao chứ!?” Lý Dung lo lắng, nhẹ giọng hỏi.

Nàng không hỏi Ngụy Hợp tại sao cuối cùng đánh bại Mộc Thành uy, còn muốn đi lên bổ sung một kích cuối cùng.

“Sư tôn... Ta hiện tại đã là địch nhân của Phật môn phải không?” Ngụy Hợp còn có tâm tư đùa giỡn.

“Người cứ nói đi?” Lý Dung bất đắc dĩ. Ngẳng đầu nhìn về phía Bạch Thiện Tín bên kia, nàng nhận được ánh mắt biểu thị của mấy vị Nguyên Soái còn lại, trong lòng an tâm một chút.

Ý tứ Bạch Thiện Tín rất rõ ràng, trước tiên cứ bảo vệ Vương Huyền Bảo rồi tính sau.

Còn lại tất cả phía sau.

“Suyt thuộc loại Quảng Từ, là một trong trăm Phật của Lễ Phật điện. Người giết hấn, ngày sau phải chuẩn bị chu đáo ứng đối với Lễ Phật điện bất cứ lúc nào. Mặt khác, một đòn cuối cùng của người, rốt cuộc là làm sao bộc phát lực lượng mạnh như vậy? Là dùng bí kỹ gì sao?” Lý Dung trầm giọng hỏi.

“Vâng, chỉ là bí kỹ kia một ngày chỉ có thể dùng một lần. Mà ta cũng chỉ có thể duy trì một kích lực. Sau này còn phải điều dưỡng tốt, nếu không sẽ xuất hiện di chứng.” Ngụy Hợp cười khô.

“Nếu nghiêm trọng như vậy, người còn phô trương cái gì!” Lý Dung một chương đánh vào sau đầu Ngụy Hợp, hỏa đại đao.

Nhìn thấy vẻ mặt thống khổ của hấn, nàng lại vội vàng đau lòng đỡ hấn lên, tựa người vào ngực mình.

Chỉ là nàng hoàn toàn không chú ý Ngụy Hợp chen chúc trong lòng ngực nàng, trong mắt lóe lên một vòng mắt tự nhiên.

Cưỡng ép đè xuống xúc động trong lòng, Ngụy Hợp nhắm mắt thu nhỏ lại, khôi phục cao khoảng hai mét, bộ dạng trọng thương vô lực.

Đến tình trạng lúc này, Hoàng tộc và Phật môn cơ bản là làm phản, quan hệ lần nữa rơi xuống điểm băng.

Kể từ đó, hy vọng viễn chinh viễn chinh lúc trước cũng trở thành một chuyện cười.

Lúc này Phật môn tuyệt đối sẽ không phái cao thủ đi viễn chinh hi vọng xa vời nữa.

Như vậy, Ngụy Hợp biết rõ mục đích của mình coi như đã đạt được.

Chỉ là con đường tiếp theo nên đi như thế nào... phải suy nghĩ cẩn thận mới được.

“Người yên tâm, thật vất vả nhìn thấy hy vọng, bệ hạ tuyệt sẽ không dễ dàng từ bỏ người.” Thanh âm Lý Dung ở một bên nhẹ nhàng truyền đến.

“Ta chỉ là... có chút lo lắng ảnh hưởng tới sư tôn.” Ngụy Hợp nhẹ giọng trả lời.

“Ta không sao, ta đang chờ người giúp ta hoàn thành tâm nguyện, yên tâm đi.” Lý Dung cười trả lời.

Chuyện lần này, ngay từ đầu đã lộ ra không thích hợp.

Bất luận là Vương Huyền đột nhiên hạ tử thủ, còn có nổ tung quỹ dị trên người Mộc Thành Uy, trên người Vương Huyền liên tiếp nổ tung.

Cùng với lần đánh lén cuối cùng kia hẳn ta vậy mà có thể đánh bại cường độ thân thể của tông sư.

Cảnh tượng này dường như đều bao phủ một màu đen khác nhau.

Lý Dung rất rõ ràng, lực lượng thân thể của tông sư, kém nhất cũng hơn trăm vạn cân, nếu có thể thừa nhận lực lượng bộc này, cường độ thân thể nhất định sẽ không kém.

Lại thêm cái kia.

Cường độ phòng ngự như vậy, thế mà lại bị một kích của Vương Huyền Vũ dùng bí kỹ đánh xuyên qua phía sau lưng, lôi trái tim ra.

Cái này vốn bất hợp lý.

Là lực lượng Vương Huyền quá mạnh, hay là lần nổ tung trên lôi đài trước đó, sinh ra phản ứng dây chuyền?

Lần thứ hai bạo tạc hình thái cùng ánh lửa... mơ hồ làm Lý Dung có chút quen mắt.

Tựa hồ có dấu vết giống như bí bảo thúc giục nguyên phá.

Thôi Nguyên Phá chuyên nhằm vào Tông Sư, đặc biệt là khí lực cường đại của Chân Huyết Tông Sư cùng với Huyết Nguyên trong cơ thể, do Phá Phòng Bí Bảo thiết kế.

Theo đạo lý, Vương Huyền không thể lấy được mới đúng.

Thôi nguyên phá, toàn bộ Đại Nguyệt cũng chỉ có số lượng có hạn, tài liệu chế tác đã sớm tuyệt diệt. Trong đó còn cần phải có cao thủ tông sư chính thức phối hợp.

Nhưng sự thật chính là, Vương Huyền dùng giục Nguyên Phá, sau đó đánh vỡ phòng ngự thân thể phì phì, sau đó dùng bí kỹ kết hợp sức mạnh khổng lồ, đánh lén giết chết Khánh Lương.

Đây là chuyện mà ai cũng không nghĩ tới.

Tông sư sở dĩ không cách nào vượt cấp chiến, cũng không chỉ chênh lệch về tốc độ lực lượng.

Coi như là Tụ Sa và quân trận, cũng là muốn dùng kết cấu thiết kế tinh trận đặc thù, tiêu hao huyết nguyên, mới có thể đánh chết tông sư hoặc chân thú bá chủ.

Nhìn như Tụ Sa và quân trận vô cùng cường đại, nhưng trên thực tế sau lưng bọn họ cần tiêu hao là từng viên tinh hạch Chân Thú đỉnh phong đắt đỏ đến cực điểm.

“Huyền nhi, ngươi vừa rồi có được viên giục nguyên toái kia, là từ đâu?” Lý Dung đỡ Ngụy Hợp xuống đài, cười quân bộ trở về xe ngựa.

Chung quanh không có ai, nàng mới lên tiếng hỏi thăm.

“Thôi nguyên phá? Thôi nguyên phá cái gì? Đệ tử không biết.” Ngụy Hợp nhíu mày.

Ngay cả cái tên này hẳn cũng chưa từng nghe qua.

“Chính là đầu nguồn vụ nổ lần thứ hai trên lôi đài lúc trước của ngươi.” Lý Dung trầm giọng nói.

“Ngài nói là, viên cầu màu đen kia? Đó là trong đêm một ngày trước Hoàng hậu nương nương tặng cho đệ tử.” Ngụy Hợp nhanh chóng trả lời.

Lệnh Trọng Yên sao?

Đôi mắt đẹp của Lý Dung ngưng tụ.

521

Lý Dung mặc dù cùng với Lệnh Trọng Yên là bạn thân, nhưng đối với vị Hoàng hậu nương nương này, nàng vẫn có suy nghĩ thật sâu.

Rất nhiều lúc, nàng đều không thể hiểu được, vị Đại Nguyệt Hoàng Hậu này rốt cuộc đang cất giấu bí mật gì, có mục đích gì.

Mà lần này thúc giục Huyền nhi Nguyên Phá, là vì muốn hấn ứng phó với Tông sư sao? Hay là...

Không đúng!

“Hoàng hậu lúc ấy nói thế nào?” Lý Dung đột nhiên hỏi.

“Nàng lúc ấy nói, nếu để cho ta ứng phó không được Mộc Thành uy, liền ném viên cầu trong tay đi.” Ngụy Hợp thành thật trả lời.

“Ứng phó Mộc Thành Uy? Không phải người của tông sư, đối mặt với thúc nguyên phá bạo tạc, cơ hồ là cục diện phải chết! Lệnh Trọng Yên đây là...” Lý Dung giật mình.

Nàng bỗng nhiên nghĩ đến, mặc dù thôi nguyên phá là nhằm vào tông sư, nhưng bên trong chung quy ẩn chứa lực lượng tông sư, nếu dùng để ứng phó dưới tông sư, đó là một viên nổ tung, nói không chừng sẽ mất hài cốt ngay tại chỗ.

Nói vậy, mục đích của Lệnh Trọng Yên... là giết Mộc Thành uy?

Lúc này Ngụy Hợp cũng nghĩ thông suốt điếm ấy, chỉ là... Mục đích của Trọng Yên chỉ là để cho hấn ta giết Mộc Thành uy, nhưng hấn ta lại tiện thể giết luôn một tông sư Uyển Tông...

Vị hoàng hậu điện hạ này muốn làm suy yếu Phật môn, nhưng lại không muốn mâu thuẫn lập tức bộc phát.

Nhưng không nghĩ tới, Ngụy Hợp bên này thủ đoạn càng kịch liệt.

Dứt khoát là được...

Ầm ầm!!

Xe ngựa trong chốc lát chấn động, mặt bên buồng xe nhanh chóng nhô lên, biến hình, nổ tung.

Một thanh đồng đại thủ ầm ầm từ trong buồng xe đâm vào, chụp vào Ngụy Hợp.

Trên một thùng xe khác, cũng có một bàn tay lớn, xuyên thấu xe ngựa, một quyền đánh về phía Lý Dung.

“Ngươi dám!!!” Lý Dung kinh sợ, kêu lên một tiếng chói tai, cánh chim sau lưng mở ra, toàn thân mọc ra vô số lông chim màu lửa đỏ, hai tay đánh ra, ngăn trở tiến công.

Thùng xe nổ tung chia năm xẻ bảy.

Lý Dung chụp lấy Ngụy Hợp phóng lên trời, nhưng trong nháy mắt lao ra khỏi buồng xe, chung quanh liền có bốn đạo nhân ảnh như thiểm điện vọt tới nàng.

Tùng đột tiếng tụng kinh nặng nề, tựa như ma chú, chấn động đến mức đầu óc Lý Dung cùng Ngụy Hợp phình to, tay chân như nhũn ra.

Ngụy Hợp lúc này bị “Trọng thương”, căn bản vô lực chống cự, chỉ có thể được Lý Dung ôm vào ngực.

Ầm!

Lý Dung một tay vỗ liên tục, hai cánh phồng lên, ngăn trở bốn người hợp lực đánh ra một kích.

Nhưng lúc này đầu óc nàng cũng phình ra, cổ họng ngọt ngào.

Bốn người này rõ ràng đều là Tông Sư!!

Hơn nữa tất cả đều là tông sư Phật môn, chỉ là bốn người đều che mặt, không để lộ chút dấu vết nào gương mặt.

Rõ ràng đều là tông sư nổi danh, không muốn bị người khác nhận ra thân phận.

“Các ngươi!!?” Lý Dung cũng hoàn toàn không nghĩ tới, Phật Môn lại to gan lớn mật như thế, dám động thủ ngay trong vương cung Vương Thành.

Cách đó không xa, các tông sư Nguyên Soái còn lại đã phản ứng kịp, cấp tốc lướt tới bên này.

Nhưng đã không còn kịp nữa rồi.

Lý Dung bị ba gã tông sư ngăn lại, một người khác bắt lấy Ngụy Hợp, xoay người rời đi, đảo mắt liền bay vút đi hơn trăm thước, biến mất ở trong quần thể kiến trúc mênh mông ngoài cung điện.

“Không!!!” Lý Dung thét chói tai, toàn thân mơ hồ bùng lên ánh lửa đỏ.

“Hồng!”

Trong chốc lát ba người còn lại đồng thời bóp tay ấn xuống, khí tức liền thành một thể, trong miệng phát ra thanh âm chấn động.

Ba luồng sóng âm tần suất đồng dạng chấn động, dưới Huyết Nguyên mạnh mẽ thúc giục, âm vang chấn động đầu Lý Dung Dung.

Cho dù Lý Dung cũng có Huyết Nguyên hộ thể, cũng bị cái này chấn cho đầu óc choáng váng, trong nháy mắt toàn thân rã rời vô lực, gần như mất đi ý thức.

Nhân cơ hội này, ba người liền xoay người rời đi, trong nháy mắt đã biến mất giữa những kiến trúc dày đặc ở phía xa.

Bành!

Bạch Thiện Tín lúc này mới chạy tới, sắc mặt gã âm trầm, hung hăng đánh một chưởng xuống mặt đất.

Trong tâm mắt hắn đã không còn bóng dáng mấy người vừa rồi nữa.

*

*

*

“Đuổi theo! Bọn chúng chạy không xa đâu!” Hãn lạnh lùng nói: “Cho dù lọt ba thước đất cũng phải tìm cho ra!”

Từng bóng dáng cao thủ của quân bộ và Nguyệt Thiên dồn dập lao tới các nơi trong vương đô.

Lý Dung không nói một lời, từ trong hôn mê tỉnh lại, cắn răng muốn xông lên đuổi theo.

Nhưng lúc này phía trước mênh mông, nàng căn bản ngay cả truy đuổi cũng không biết.

Bên trong Trữ Hương cung.

Hàn Tuyên công chúa theo sát Đại hoàng tử Tư Mã Xích, nói nhỏ với nhau rì rì đi.

“Nói như vậy, kỳ thật thực lực vị tông sư Phật môn bị Huyền ca đánh chết kia không tính là mạnh?” Hàn Tuyên mở to hai mắt, tò mò nghe Đại hoàng tử giảng giải.

Không chỉ riêng nàng, mà còn nghe được bí mật cao như Tông sư, các hoàng tử hoàng nữ tới gần cũng đều cảm thấy hứng thú tới gần một chút. Định nghe Tư Mã Xích trả lời.

“Đúng là như vậy.” Tư Mã Xích mỉm cười nói: “Đương nhiên, tất cả tông sư dưới tông sư đều là mạnh nhất, không có cách ứng phó. Trên đài cũng chỉ là ngoài ý muốn.

Mà về tông sư, bởi vì mẫu thân ta nói gì mà đường thân dạy dỗ, cho nên những chuyện này, ta vẫn hiểu một chút.”

Hắn nhìn về phía hàn tuyên.

“Kỳ thật Hàn Tuyên ông ngoại ngươi cũng đã từng nói, có điều trước kia ngươi không chú ý nghe mà thôi.”

Hàn Tuyên le lưỡi, có chút xấu hổ.

“Hoàng huynh hay là mau nói một chút đi, cảnh giới tông sư này, rút cuộc là như thế nào phân chia?”

“Không phân chia như thế nào.” Đại hoàng tử lắc đầu: “Tông sư như thế nào? Ý nghĩa như ý nghĩa, có thể sáng lập ra con đường duy nhất thuộc về mình, làm thầy của cả tông môn, người như vậy, mới có thể được xưng là Tông sư.”

“Nói đơn giản hơn là mỗi vị tông sư đều là người mở ra con đường độc nhất vô nhị thuộc về mình.

Trong con đường này, bọn họ là người mạnh nhất, đủ để trở thành lão sư của tất cả những người đi trên con đường này. Đây chính là lý do về danh xưng Tông sư.”

“Cho nên, đối với tông sư, chúng ta thường thường không thể đơn thuần dựa vào cảnh giới để đánh giá thực lực.

Nhân tố ảnh hưởng thực lực có rất nhiều, huyết mạch là vị đầu tiên, sau đó là huyết nguyên chỉ thuộc về tông sư, trước kia đã từng gọi là huyết yên. Sau đó mới là lực lượng và tốc độ, võ kỹ, bí kỹ các loại.”

“Cái này của huyết mạch đệ nhất chúng ta rõ ràng, nhưng Huyết Nguyên, cái này là cái gì?” Một công chúa nhẹ giọng hiếu kỳ hỏi.

“Huyết Nguyên, là một lực lượng kỳ dị mà hệ thống chân huyết chúng ta đề thăng tới cực hạn. Chúng ta không thể tùy ý điều động Huyết Nguyên, chỉ có thể tùy ý để Huyết Nguyên dự trữ trong cơ thể mình. Không giống như Tông sư Chân Kính, chúng ta tùy tâm sở dục chân khí, thao túng chân kinh, làm ra rất nhiều chuyện khó có thể tưởng tượng.” Tư Mã Xích ôn hòa giải thích.

“Vậy cụ thể tông sư nên phân chia như thế nào?” Một tên hoàng tử lên tiếng hỏi.

“Đại Nguyệt ta, phân chia sơ lược, đó chính là sơ tâm, minh kính, viên mãn, cùng với đại tông sư vô thượng.” Tư Mã Xích cười nói.

“Mà huyết mạch có thể đạt tới Tông sư, ít nhất cũng là cả hai. Cho nên Tông sư một khi bị nó mở ra huyết mạch thức tỉnh, cũng chính là pháp thân, thực lực càng tăng vọt.

Mà dưới sự chênh lệch cảnh giới, thực lực Tông sư và Tông sư cũng sẽ có chênh lệch cực lớn. Cái gọi là phân chia cảnh giới, thật ra là quá trình thăm dò hoàn thiện con đường mà Tông sư dùng cho bản thân.

Sơ Tâm chính là người vừa mới thành lập con đường của mình.

Minh Kính chính là không còn nghi ngờ gì về con đường của bản thân nữa, hấn một đường xông về phía trước, gạt bỏ sương mù.

Viên mãn, chính là đi tới cuối con đường, hoàn toàn viên mãn.

Cuối cùng là vô thượng đại tông sư, chính là cảnh giới viên mãn, cụ thể như thế nào, ta cũng không rõ lắm. Có lẽ chỉ có quốc sư nhiều hơn mới có thể đạt tới cảnh giới như vậy.”

“Cho nên, vừa rồi Huyền ca có thể đánh chết tên phật môn tông sư kia, thật sự là vận khí tốt. Nếu không vận nhất bị hấn thức tỉnh dị hóa, sợ là...” Hàn Tuyên vẫn còn sợ hãi.

*

*

*

“Thật ra cũng giống như chúng ta, huyết mạch mạnh hay yếu đối với tông sư, ảnh hưởng cũng rất lớn.” Tư Mã Xích Đạo nói: “Thật ra bên phía Phật môn tổng hợp huyết mạch, Mục Tông Sư hấn chỉ là sơ tâm cảnh giới, hơn nữa huyết mạch cũng không phải sở trường chiến đấu. Có thể nói bản thân hấn cũng không am hiểu chém giết. Trong lễ phật điện, xếp hạng thứ mười sáu.”

“Nói như vậy, hết thầy vừa rồi chỉ là ngoài ý muốn? Trùng hợp?” Một tên hoàng tử nhẹ giọng hỏi.

“Đúng là như thế... Nhưng...” Tư Mã Xích còn muốn nói gì đó, bỗng bên ngoài đội ngũ vang lên tiếng bước chân dồn dập.

Một thị nữ thân cận hàn tuyên nhanh chóng tới gần, nhỏ giọng nói vài câu bên tai nàng.

“Cái gì!?” Khuôn mặt xinh đẹp của Hàn Tuyên công chúa đột nhiên biến sắc.” Huyền ca bọn họ bị tập kích?”

Một đám hoàng tử hoàng nữ sôi nổi xôn xao.

Thời gian qua đi, xe ngựa của quân đội cũng chưa ra khỏi hoàng cung? Động thủ bên trong cung điện hoàng cung, Phật môn quả thực to gan lớn mật rồi!

Tiếng gió kịch liệt không ngừng xẹt qua bên tai Ngụy Hợp.

Bốn tông sư Phật môn chia làm bốn đội, một người trong đó cầm lấy hấn ta, cấp tốc chạy vội.

Từng luồng từng luồng lực lượng vô hình, thuận theo bàn tay nắm lấy Ngụy Hợp, truyền vào trong cơ thể hấn, áp chế tất cả khí huyết trên người hấn.

Loại sức mạnh này rất kỳ quái, hoàn toàn khác với chân kinh, vô hình vô chất, càng giống như một loại trường lực thuần túy sinh ra từ thân thể.

Hơn nữa vô cùng bá đạo, bất luận gặp phải cái gì, đều có thể cưỡng ép áp chế nó.

Ngụy Hợp bỗng nhiên hiểu ra, khó trách Nguyệt Trường Lực Trường Tinh chơi rất quen, hóa ra con đường tu hành công pháp của bọn họ, bản thân chính là dùng để chơi.

Hấn nhắm mắt giả bộ thân thể trọng thương, suy yếu không chịu nổi bị lực trường vô hình áp chế, không nhúc nhích, mặc cho tông sư kia nắm lấy bờ vai của hấn chạy như điên.

Một tông sư dốc toàn lực chạy, tốc độ nhanh bao nhiêu.

Ngụy Hợp rất nhanh liền biết.

Hấn chỉ cảm thấy chính mình nhắm mắt mười mấy giây, không khí chung quanh khói lửa chuyển biến thành cỏ xanh tự nhiên bên ngoài.

Tông sư kia tốc độ giảm chậm, chậm rãi dừng lại, rơi xuống đất vẫn đứng thẳng bất động, tựa hồ đang đợi cái gì.

Tay của hấn một mực không có rời khỏi bờ vai Ngụy Hợp, loại lực trường vô hình kia, vẫn như cũ không ngừng phong tỏa toàn thân Ngụy Hợp.

Ô thập thiên sư một tay nắm Ngụy Hợp, một tay cầm thiên trượng màu đen nặng nề, nhìn về phía Vương Đô, chờ ba vị đồng môn trở về.

Bọn họ trước đó ước định sẽ tụ họp ở chỗ này, chỉ cần dẫn những truy binh còn lại của Vương Đô rời đi, liền đi tới nơi này.

Chỉ là hấn tới đây trước, ba người còn lại một người cũng không tới.

Lần tập kích này là do Tây Tề thiết kế, định ra kế hoạch.

Sùng chết, Mộc Thành uy phá giới uy cũng vẫn thân, kết quả này, Vương Huyền lệ thuộc vào hoàng thất quân đội, tự nhiên cũng quyết không thể lưu lại.

Chỉ là hấn có chút suy đoán không ra, vì sao còn lưu lại người sống.

Lúc này Ô thập thiên sư mặc dù có chút lo lắng, nhưng cũng không lo lắng chuyện khác, mà lo lắng mấy tông sư đồng môn, bị cuốn lấy không thể chạy thoát.

“Vị đại sư này, dám hỏi người bắt ta tới đây, dự định xử trí như thế nào?” Ngụy Hợp chỉ bị nhốt, cũng không hôn mê, tự nhiên còn có thể nói chuyện.

Ô Thập thiên sư lạnh lùng liếc hấn, không trả lời.

Hấn không sợ Vương Huyền Giả giở trò, trên lời đài lúc trước, nếu không có cái lực lượng nguyên phế thần bí kia bộc phát, nếu không phải đánh lén, Vương Huyền Đạo căn bản không có khả năng giết được Khánh Dung.

Thấy người không trả lời, Ngụy Hợp cũng hiện lên đủ loại ý niệm trong đầu. Nhìn ánh mắt Ô thập thiên sư, dần dần trở nên nguy hiểm.

Chung quanh là một mảnh rừng tùng hoang vu, cách Vương Đô không xa, tựa hồ còn thiết lập cấm thanh tinh trận, nhưng cường độ không cao.

Chủ yếu là đôi phương rất có lòng tin vào thủ đoạn giam cầm của mình, không sợ hấn làm ra những thủ đoạn gì.

Nói như vậy...

*

*

*

Bên ngoài Vương đô, lúc này ba gã tông sư còn lại vừa mới xuất thủ, đang nhanh chóng hội họp.

Thân hình ba người như điện, bên ngoài tường thành, một chỗ chân tường nơi hẻo lánh chợt dừng lại.

“Người đâu rồi?”

“Ở chỗ Ô Thập.”

“Đi tìm hắn.”

“Được!”

Bốn người bọn họ là do Tây Tế thỉnh cầu động, đồng thời xuất thủ bắt giữ Vương Huyền.

Mà bọn họ chỉ mới đoạn đầu tiên, sau đoạn tiếp theo sẽ có hai vị Tông sư Viên Mãn của Lễ Phật điện và Đại Linh Phong tự cùng ra tay bảo vệ, dẫn người trở về tông điện.

Nếu như Mộc Thành không còn uy thế, như vậy Vương Huyền cũng đừng hòng lưu lại, mang trở về tẩy não thành hạt giống Phật là điều hợp lý!

Trong Lễ Phật điện, tông sư chân chính đạt tới viên mãn, kỳ thật chỉ có hai vị, mà Đại Linh Phong tự, chỉ có một vị.

Ba người này, xem như là cường giả đỉnh cấp gần với Ma Đam trong Phật môn. Cho dù là Tây Lâm, cũng chỉ là tương lai có thể mạnh hơn bọn họ, nhưng hiện tại còn không bằng.

Vì lần bắt cóc này, Phật môn trực tiếp vận dụng hai vị cường giả trụ cột thứ ba.

Tông sư đã từng cao cao tại thượng, không quan tâm mọi chuyện bây giờ cũng dần dần rơi vào bụi bặm, cùng dây dưa hỗn tạp với hồng trần.

Mà tất cả những chuyện này đều do đại nguyệt xuất hiện Tu Sa quân trận, đã nghiêm trọng uy hiếp đến địa vị tông sư vũ lực.

Cũng khiến bọn họ không còn cao cao tại thượng nữa.

Trong rừng tùng ngoài thành.

Trên mặt đất mọc đầy cỏ dại, cành khô và chồi non cùng tồn tại.

Ngụy Hợp ngồi xếp bằng trên mặt đất, phía sau đang đứng Ô thập thiên sư.

Hai người trong lúc nhất thời đều trầm mặc, không nói gì.

Ngụy Hợp cũng không phản kháng, mặc kệ đối phương mang hấn ly khai, một mặt là vì che giấu sự thật mình bị trọng thương.

Một mặt khác....

Là hấn cũng muốn thử nghiệm, thực lực chân chính của mình, rốt cuộc có thể chính diện đối kháng với tông sư hay không.

Không phải luận bàn cũng không phải thử thách.

Mà là tử đấu thật sự được phân ra sinh tử!

Đây là một lần khảo nghiệm, hấn có thể chính thức ứng phó với khảo nghiệm của tông sư hay không.

“Đại sư.”

Đột nhiên Ngụy Hợp ngẩng đầu nhìn về phía đối phương.

“Các ngươi chuẩn bị giết ta sao?”

Ô Thập thiên sư mặt không biểu tình, gương mặt dưới mặt nạ lãnh đạm nhìn Ngụy Hợp.

“Ngươi...” Y há mồm định quay về, không ngờ ngay lúc này lại phân tâm phân thần.

Bành!

Ngụy Hợp bỗng nhiên gãy giữa, cưỡng ép dùng bạo lực xé mở trường lực vô hình kia, chạy như điên về phía cách xa Vương Đô.

Tốc độ của hắn quá nhanh, vôi vàng không kịp chuẩn bị, Ô thập thiên sư kia còn chưa kịp phản ứng đã thấy Ngụy Hợp chạy ra mấy trăm mét.

Hắn lấy lại tinh thần, mặt lộ vẻ tức giận, phi nước đại đuổi theo Ngụy Hợp.

“Muôn chạy trốn!!”

Bành!

Trong chốc lát thân hình Ô thập thiên sư biến mất ngay tại chỗ, cấp tốc đuổi theo Ngụy Hợp.

Hai người đảo mắt đã biến mất trong rừng tùng.

Núi rừng hai bên nhấp nhô, lướt qua, khí lưu cũng di động cực nhanh, không ngừng tạo ra từng tiếng sóng âm.

Khiến Ngụy Hợp hơi kinh ngạc là tốc độ của hắn lại không nhanh bằng Ô Thập thiên sư!

Chỉ là chạy ra mấy chục dặm, hắn đã bị hậu phương đuổi kịp.

Tại biên giới một cái hồ nhỏ xanh đậm.

Hai đạo hư ảnh lưu quang, một đen một trắng, đảo mắt đâm vào mặt hồ.

Oành oành oành!

Dưới hai tiếng nước to lớn, hai cột nước dâng lên, chậm rãi rơi xuống, bắn tung tóe chung quanh.

Một ít động vật cùng dị thú đang uống nước, bị động tĩnh to lớn này dọa sợ nhao nhao chạy ra bên ngoài.

Vĩnh ~ ~ ~

Một bóng đen to lớn từ đáy hồ dâng lên, âm âm trôi lên mặt nước, phát ra tiếng rống phẫn nộ trâu bò.

Đó là một con ngựa khổng lồ cao hơn mười mét.

Nó há to miệng, lao ra khỏi mặt nước, nhìn xung quanh tìm kiếm người đến quấy rầy thời gian cơm trưa sẵn sẵn của mình.

Toàn thân hà mã màu đen mới từ bên hồ đứng dậy, sau lưng đột nhiên truyền đến một tiếng nổ mạnh.

Mặt hồ nổ tung, hai đạo nhân ảnh phá nước mà ra, một người tay không, một người cầm trượng, âm ầm chạm vào nhau.

Chính giữa hai người va chạm, thành linh chính là vị trí kế bên hà mã khổng lồ.

Nó bất ngờ không kịp đề phòng, thân thể bị hai bóng người nhỏ hơn rất nhiều nhảy sượt qua.

Động tác cực lớn có thể kéo thân thể nó lão đảo, hung hăng té ngã bên cạnh bờ, tóe lên vô số nước bùn.

Chỗ lưng bị sượt qua, lúc này đã là một mảnh huyết nhục mơ hồ.

Trong mắt hà mã toát ra vẻ sợ hãi, xoay người bỏ chạy.

“Muốn chết!!”

Chợt có người giữa không trung gầm lên giận dữ.

Đương!

Một tiếng kim loại va chạm nổ tung.

Thân thể Ngụy Hợp khôi ngô bị lực lượng khổng lồ nganh sinh đập xuống, từ giữa không trung rơi xuống âm ầm, đập vào trên một khối nham thạch bên bờ hồ.

Nham thạch nổ tung, mặt đất sụp đổ, Ngụy Hợp từ trong bột đá đứng dậy.

Trên người hắn không có vết thương gì rõ ràng, nhưng đã cảm giác được chấn động trong cơ thể khó chịu. Đó là lúc trước bị thương, bất quá hắn khôi quá nhanh, cho nên nhìn qua không thấy bị thương.

Lực lượng tông sư chân chính quả nhiên vượt xa tưởng tượng của hắn.

Lão già trước mắt tuyệt đối có thể ra tay với sức mạnh tuyệt đối hơn trăm vạn cân.

Lúc này hắn chỉ mới có bốn mươi tám vạn sức mạnh thông thường, chênh lệch quá lớn. Nếu không có tất cả huyết mạch cường hóa của hắn cường hóa phòng ngự, chỉ sợ hiện tại hắn đã bị bắt giữ lại rồi.

“Bất quá... Như vậy mới đủ mạnh chứ gì?” Khoé miệng Ngụy Hợp ngoác một cái, lập tức không do dự nữa.

Thân hình vốn đang bay lên cao, chiếc sừng màu xám trên đỉnh đầu vắn vẹo quần quanh, hình thành vương miện.

Hai mắt hóa thành màu xám trắng, sau đó lại hóa thành một mảnh huyết hồng.

Hình thể cấp tốc bành trướng biến lớn, lỗ chân lông toàn thân cấp tốc phóng đại, biến thành màu đen, đó là vô số lông tóc sơn dương đen cấp tốc sinh trưởng lưu lại khe hở.

Tóc đen dài, kéo dài tới phần eo sau lưng.

Trong nháy mắt, Ngụy Hợp liền tiến vào trạng thái thức tỉnh hai loại huyết mạch dị hóa của Tu Di Kinh Vương và Hắc Sơn Dương.

Lúc này chiều cao của hắn đã đạt tới hơn năm thước, đứng ở bên hồ tựa như Chân Thú hình người.

“Còn chưa đủ!!”

Ngụy Hợp cảm nhận được thân thể bắn ra từng luồng từng luồng man lực cuồng bạo, nhưng man lực này vẫn chưa đủ để hắn đối kháng với tông sư.

Sau khi thử qua trạng thái thực lực bình thường của tông sư, hắn đã biết, đối phương chân chính nghiêm túc, rốt cuộc cường đại tới mức nào.

Vì vậy...

“Tới đây, ta cần nhiều hơn! Cần nhiều lực lượng hơn!!”

Ngụy Hợp mở ra miệng rộng, lộ ra vô số răng nanh bén nhọn.

Tê!

Hắn đột nhiên hít vào một hơi thật sâu, lượng phổi khổng lồ như muốn biến tất cả không khí xung quanh thành một lỗ đen.

Đúng vào lúc này, giữa không trung giữa hồ nhẹ nhàng rơi xuống một bóng người cường tráng.

Rõ ràng là Ô thập thiên sư cầm trong tay thiên trượng.

Lúc này Ô Thập thiên sư vẫn duy trì hình người như cũ, chỉ là mặt nạ trên mặt bị đánh rơi, lộ ra gương mặt già nua.

Hắn hít mắt ngưng mắt nhìn Ngụy Hợp.

“Dựa theo cường độ vừa rồi, lão nạp hẳn là đã đánh người bị thương rồi. Nhưng kết quả lại là người không bị thương chút nào?”

“Không đúng, không phải không thương... Mà thương thể của người trong khoảng thời gian ngắn này đã khôi phục rồi?”

Con người Ô thập thiên sư co rụt lại.

Sức khôi phục mức độ này... đã có thể so sánh với lực lượng bá chủ Chân Thú.

“Hoảng xoảng khép lại sao? Có ý tứ...”

Râm râm.

Hắn dựng thiên tượng lên, một thanh đâm vào mặt đất.

Vòng vàng trên thiên tượng không ngừng va chạm, phát ra tiếng giòn vang.

“Xem ra không hổ là phá cấp độ cực hạn, có thể được xưng tương lai có hy vọng đuổi kịp hạt giống của quốc sư Ma Vân...”

“Đã như vậy, ở chỗ này triệt để phế bỏ người là được rồi.”

Bốp!

Hắn đột nhiên rút thiên tượng ra, khí huyết toàn thân cấp tốc vận chuyển, toàn thân bắt đầu mơ hồ vụn vẹo không khí, phẳng phát lấy hắn làm trung tâm, bên cạnh dần dần có lực tràng vô hình nào đó quanh quẩn khuếch tán.

“Chuyển luân kim phạt, thất diệt thiên tượng!”

Bốp!

Liên tục mấy tiếng vang nhỏ, Ngụy Hợp nhìn chăm chú không thể tưởng tượng nổi, Ô thập thiên sư trước mắt, thể mà chia ra làm bảy, trong chớp mắt biến thành bảy người!

Bảy người, lại chỉ có một thanh thiên trượng. Nhưng quần áo, thần thái của tất cả mọi người, hình thể, tất cả đều giống nhau.

“Đây là một trong ba thánh công của Phật Môn.”

Ô thập thiên sư trầm giọng nói. Bảy bóng người nhao nhao vây quanh Ngụy Hợp.

“Thúc thủ chịu trói đi. Bất nhập tông sư, tất cả đều là huyễn diệt bong bóng.”

“Thúc thủ chịu trói?” Ngụy Hợp nhếch miệng cười rộ lên. Hấn giang hai tay ra.

“Người nghĩ vì sao ta phải dẫn người tới đây?”

Ô thập thiên sư đồng tử co rụt lại, tựa hồ cảm ứng được cái gì. Trong mắt hấn, Vương Huyền đối diện rất không thích hợp.

Rõ ràng huyết khí trong cơ thể hấn kém xa chính mình, nhưng lại có loại luật động làm lòng người bất an.

Loại rung động đó...

Cứ như là...

Đang áp áp cái gì.

Trong thoáng chốc, hấn hoảng sợ phát hiện, một cỗ lực lượng ba động cực kỳ quen thuộc đang từ trên người Vương Huyền Giả trước mặt thoát ra.

Nguồn lực lượng chấn động này nhiều đến mức khiến hấn cũng phải liếc nhìn.

Cường độ không cao, nhưng số lượng lại như hải dương.

“Đây là... Thực kinh!!?” Ô thập thiên sư đột nhiên khôi phục tinh thần, con mắt hoảng sợ nhìn về phía Ngụy Hợp.

“Người lại!!!?”

Hấn không thể tưởng tượng được, Vương Huyền trước mắt này rõ ràng là đại nguyệt phá hạn thiên tài, trong cơ thể lại còn ẩn tàng một lượng sức mạnh khủng bố như vậy.

Cường độ bực này, ít nhất cũng là cảnh giới hoàn toàn chân, hơn nữa số lượng. Quả thực giống như mấy chục cao thủ toàn

bộ hợp lại một chỗ, tụ hợp mà ra như thật vậy!

Không thể tưởng tượng nổi!!

Ô thập thiên sư chấn động nhìn chăm chăm Ngụy Hợp.

“Rốt cuộc là người!!?”

Mặc dù ông ta chấn động, nhưng cũng không kinh hoảng, bởi vì cho dù Vương Huyền Cảnh bạo phát ra sức mạnh khổng lồ như thế, nhưng vẫn như cũ không cách nào uy hiếp đến ông ta.

Dù đậu phụ có nhiều cũng không thể đụng nát sắt thép.

Nếu là Chân Kính Tông sư có lẽ sẽ sợ, nhưng hấn thân là Chân Huyết Tông sư, sớm đã đem một thân huyết khí thăng hoa ra Huyết Nguyên. Đây là Chân Huyết tông sư mới có, có thể đối kháng chân chính chi tiết.

Ngưng luyện vô cùng.

Cho dù Ngụy Hợp sử dụng toàn bộ sức mạnh của biển thì thế nào?

Vẫn như cũ không thể nào áp chế được hấn.

“Ta là ai cũng không quan trọng.” Ngụy Hợp đi về phía trước một bước.

Kình kình khổng lồ hóa thành từng đầu hắc mãng dài hẹp, vờn quanh ở bên cạnh hấn.

Hấn lúc này, hai hệ thống lớn chồng chất lên nhau, đã chính thức vượt qua chín mươi vạn lực lượng.

Nhưng vẫn không đủ.

Đối mặt với lực lượng cơ bản đó là trăm vạn cân của tông sư, những lực lượng này vẫn không đủ!

“Quan trọng là... “

Tất cả hắc mãng quanh thân Ngụy Hợp, nhao nhao hóa thành hắc khí, từng đầu hội tụ về trong cơ thể gã.

“Người chết chắc!”

“Ta sinh!!”

Rắc rắc, một tiếng giòn vang.

“Ngũ chuyển long tức!!!”

Một tiếng gầm vang lên.

Trong âm vang, huyết khí kinh khủng tựa như vòng xoáy từ trên thân Ngụy Hợp nổ tung ra.

Huyết khí kết hợp quả thật đúng là mạnh, ở trong cơ thể Chân Huyết mạch thức tỉnh, điên cuồng hỗn tạp, vạn thành từng luồng từng luồng cự lực càng thêm khổng lồ.

Sợi cơ nhục vốn cứng rắn như cương ti, dưới cổ huyết khí kinh khủng này, lại một bước đạt được cường hóa.

Lực lượng toàn thân Ngụy Hợp tựa như hỏa tiễn, âm âm lao thẳng tới.

Chín trăm ngàn cân trước đây nhanh chóng vượt qua trăm vạn.

Một trăm mười vạn.

Một trăm năm mươi vạn.

Một trăm tám mươi vạn.

Hai trăm hai mươi vạn.

Hai trăm tám mươi vạn.

Ba trăm vạn!!!

Xoạt.

Cơ bắp trong ngực Ngụy Hợp tựa như đồ sứ, chợt hiện lên một vết rạn rất nhỏ.

Huyết khí khủng bố hấn cấp tốc đề thăng, tại thời khắc này, cũng không thể cưỡng ép áp chế, làm chậm tốc độ vạn chuyển, đình chỉ mượn tiềm lực tương lai.

Bởi vì, thân thể này rốt cuộc cũng đã tới cực hạn rồi...

Nhưng giờ phút này, cũng đủ để ứng phó tất cả...

Khí lưu cuồng bạo, vờn quanh bên hồ xoay tròn.

Lúc này thân thể Ngụy Hợp đã bành trướng đến sáu mét.

Phía sau hần tóc đen như hắc xà điên cuồng bay múa. Khắp toàn thân đều là những vết nóng rực do Phần Thiên Chân Công tạo ra, theo đó là chân khí và chân huyết lưu động, nhanh chóng lan tràn ra.

Đây là lần đầu tiên hần thả bản thân ra, cũng là chân chính không cố kỵ gì, hoàn toàn giải phóng chân huyết và chân kinh.

Sức mạnh chân chính và chân khí tuần hoàn lẫn nhau, giao hòa vào nhau, lúc này lại lần nữa tạo ra biến đổi về chất, bắt đầu hấp dẫn những hạt cơ bản thần bí xung quanh.

Cúi đầu xuống, Ngụy Hợp nhìn về phía bảy bóng người cách đó không xa.

Bành!!

Hần không nói tiếng nào, dưới chân âm âm nổ tung, trong phạm vi hơn mười mét, tất cả mặt đất trong nháy mắt bị lún xuống.

Bùn đất bị chấn động đến mức hóa thành tro bụi nhỏ vụn.

Tốc độ Ngụy Hợp bản thân cũng không nhanh, ít nhất ở cấp độ này, ở cấp bậc tông sư, cũng không nhanh.

Nhưng lực lượng của hần quá lớn.

Lúc này chỉ mượn lực phản chấn, đã làm cho lực bộc phát trong thời gian ngắn của hần, tốc độ và đường thẳng tăng lên tới một trình độ kinh khủng.

Hơn nữa loại lực bộc phát này lại không hề có chút âm bạo nào, tựa như đây là hiệu quả được tạo thành từ hạt cơ bản kỳ diệu nào đó vậy.

Chỉ là vô thanh vô tức, hần đã đến giữa bảy người, tay cầm thiên trượng Ô thập thiên sư kia.

Không có bất cứ kỹ xảo nào.

Một tay Ngụy Hợp nện xuống đầu.

Ô thập thiên sư cảm giác không ổn, bảy người cấp tốc tụ hợp hợp lực, cầm thiên trượng lên trên.

Phốc.

Cánh tay va chạm với thiên trượng, tiếp xúc với nhau.

Một vòng cuồng phong từ trung tâm hai người đánh tan nổ tung.

Lực lượng trên trăm vạn cân của hai người nhanh chóng triệt tiêu, ngay sau đó là lực lượng của sáu phân thân còn lại, tuy rằng không có trăm vạn nhưng vẫn có bảy tám mươi vạn.

Sáu người hợp lực, tuy rằng do góc độ khác nhau nên suy yếu đi rất nhiều. Nhưng vẫn ráng chống đỡ đòn đánh này.

Mấu chốt nhất chính là, tại vị trí hai người đón đỡ, một tầng lực tràng vô hình cứng rắn ngăn cách ở giữa thiên trượng và cánh tay.

Tầng lực tràng này, khiến Ô thập thiên sư vốn bị lực lượng khổng lồ nện gãy xương, vậy mà ganh kháng được một kích này.

Chỉ là lần này nện xuống, sắc mặt Ô thập thiên sư cầm thiên trượng từ nguyên bản hồng nhuận phơn phớt, nhanh chóng trở nên trắng bệch.

Huyết Nguyên của hắn quả thật đã chặn được lần này, nhưng... Huyết Nguyên không hề bị tiêu hao chút nào.

Căn nguyên của nó bắt nguồn từ một thân khí huyết khổng lồ của Tông sư.

Khí huyết càng mạnh thì đương nhiên Huyết Nguyên lực tràng cũng càng mạnh.

Bình thường, nếu như ngoại giới công kích không thể phá vỡ, như vậy Huyết Nguyên tiêu hao sẽ cực nhỏ.

Nhưng một khi công kích bên ngoài có thể phá vỡ phòng ngự, như vậy tiêu hao huyết nguyên sẽ đạt tới trình độ cực lớn.

Đây cũng là nguyên nhân tông sư có thể bị quân trận cỡ lớn vây giết.

Nếu không, nếu Huyết Nguyên không sợ bị tiêu hao, chẳng phải tông sư sẽ hoàn toàn qua lại như gió, không sợ bất cứ quân trận nào.

Phốc.

Hai tay Ô thập thiên sư mềm nhũn, mặt lộ vẻ kinh hãi, biết không ổn.

Lực lượng thân thể của hắn mặc dù chỉ là loại hình lệch tốc độ, nhưng lại không bằng một tên hậu bối tông sư trước mắt, điều này có chút khoa trương rồi.

Cho dù là mấy tên phá giải giai đoạn trước cũng không có biểu hiện khoa trương như vậy.

Cho dù là ma đa trước đây, khi còn trẻ, trong bản ghi chép cũng không có khả năng có biểu hiện bực này.

Thiên tài quan sát nhiều cũng không bằng, người trẻ tuổi trước mắt này... không, có lẽ người trước mắt này sẽ được gọi là quái vật thực sự!

Quyết không thể để hắn ta rời đi!!!

Trong giây lát, Ô Thập thiên sư hạ quyết tâm, mặc dù không biết Ngụy Hợp rốt cuộc có mục đích gì.

Nhưng trước mắt, chỉ cần ngăn chặn đôi phương, đợi đến lúc viện binh đến, đến lúc đó nếu có Tông Sư viên mãn ra tay, nhiều người liên thủ, tuyệt đối có thể...

Bốp!

Trong chốc lát, hai tay Ngụy Hợp tựa như tàn ảnh, âm vang hạ xuống mấy chục kích.

Giống như một cơn mưa to gió lớn, lấy góc độ xảo trá của Thất Hoàng Chân Võ mà bạo phát ra, mỗi một đòn đều mang theo sức mạnh kinh khủng của ba trăm vạn cực hạn.

Với tốc độ lúc này của Ngụy Hợp, mấy chục kích rơi cũng chỉ trong một giây mà thôi.

Tất cả vung lên nện xuống, trước người hấn hóa thành một màn xám, lập tức rơi xuống.

Đúng lúc này, bảy người Ô Thập thiên sư hợp nhất, trong nháy mắt toàn bộ hợp lại.

Làn da toàn thân hấn bắt đầu hiện lên màu xanh biếc, trong máu thịt sau lưng rất nhanh mọc ra hai cánh con ruồi mỏng như cánh ve.

Hai mắt nó mở càng lúc càng lớn, nhãn cầu lồi lên, mặt ngoài màng mắt cấp tốc cứng hóa.

Trong tiếng xé gió, hai tay Ô thập thiên sư bắt đầu cấp tốc vỡ ra, vươn ra một đôi tay màu đen đầy gai nhọn.

“Pháp thân - Thứ Nguyệt tà dương!!”

Ô Thập quát lớn một tiếng, bốn đôi thủ chân lên trên đỡ lại, chặn đòn đánh của Ngụy Hợp vào hôi mạc trên tay.

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!!

Trong tiếng nổ cực lớn liên tục, cơ thịt toàn thân Ô Thập run rẩy kịch liệt.

Pháp thân của hấn có đặc hiệu là độc, nhất cử nhất động tự mang kịch độc.

Mà sau khi thi triển pháp thuật, lực lượng bản thân sẽ tăng gấp bội, lực phòng ngự và tự lành cũng sẽ được tăng lên một bước, nhưng tốc độ sẽ hơi bị giảm xuống.

Chỉ khiến hấn chấn động chính là, lực lượng gấp bội bản thân lại không địch lại Ngụy Hợp. Độc tố tựa hồ không có tác dụng.

Chỉ trong nháy mắt giao thoa, hấn liền cảm giác được huyết nguyên của mình đang nhanh chóng tiêu hao.

Nhìn bề ngoài thì hấn cùng đối phương ngang tài ngang sức, nhưng trên thực tế hấn lại ở thế hạ phong tuyệt đối.

Hiện tại có Huyết Nguyên, hấn không hề bị thương tổn gì. Nhưng chờ Huyết Nguyên tiêu hao hầu như không còn, lúc đó chính là lúc hấn thua cuộc.

“Chỉ tiếc là... tuy người có lực lượng mạnh, nhưng chung quy vẫn không phải là Tông sư a...”

Ô Thập thiên sư sắc mặt hung ác, cánh ve sau lưng chấn động.
Ông!

Động tác cực lớn có thể kèm theo hấn huy động thiên tượng.

Lúc này Thất Diệt Thiên tượng phối hợp với nhiều đối thủ đánh ra, võ kỹ cường hãn một trong ba thánh công Phật môn này, lúc này mới chân chính thể hiện ra uy lực khủng bố.

Ô Thập mỗi một kích, đều có thể tránh chính xác Ngụy Hợp, rơi vào bên ngoài thân Ngụy Hợp.

Mà công kích của Ngụy Hợp rơi vào trên người Ô Thập, lại bị huyết nguyên hoàn toàn ngăn trở, không bị tổn thương mảy may.

“Giết!!!”

“Chết!!!”

Hai người điên cuồng tấn công, không chút phòng ngự. Đối đầu như mưa to gió lớn, giết đến đỏ cả mắt.

Ô Thập có Huyết Nguyên hộ thể, loại sức mạnh này không chỉ có thể đón đỡ lực lượng từ trên trăm vạn cân xung kích mà còn có thể miễn dịch độc tố, ngăn cách nhiệt độ cao băng hàn các loại trạng thái tiêu cực.

Phần Thiên Chân Công của Ngụy Hợp mang đến nhiệt độ cực cao, căn bản không có cách nào đột phá phong tỏa của huyết nguyên, làm tổn thương Ô Thập lúc này.

Trong lúc nhất thời, chỉ có thể nhìn thấy huyết nhục trên người Ngụy Hợp, không ngừng bị đánh nát, vỡ vụn.

Mà Ô Thập vẫn như cũ không bị thương.

Mặt ngoài thoát nhìn, Ngụy Hợp thâm trầm vô cùng, nhưng trên thực tế bắt đầu hoảng hốt, lại là Ô Thập.

Bởi vì hấn phát hiện, bất luận mình tiến công thế nào, cũng chỉ có thể đả thương tầng da thịt bên ngoài Ngụy Hợp. Căn bản không đả thương được khớp xương của hấn.

Mà tương đối khác chính là, Huyết Nguyên của hắn lúc này đang nhanh chóng tiêu hao. Lúc này đã tiêu hao hơn phân nửa.

“Nhất định phải tốc chiến tốc thắng!” Trong đầu Ô Thập hiện lên ý niệm cấp bách.

Pháp thân bộc phát cũng bắt đầu rơi xuống hạ phong, như vậy...

“Bí kỹ, Vô Sinh Thiên!!”

Ô Thập lui lại một bước, mặt ngoài cánh tay bắt đầu bao trùm từng tầng huyết nguyên vạn vạn.

Đến cấp bậc tông sư, bí kỹ cũng nhất định phải tăng lên cấp độ, mới có thể điều động khí huyết nhục cường hãn của tầng Tông sư.

Mà ở cấp độ này, tất cả bí kỹ tu hành trước kia đều sẽ giảm đi rất nhiều.

Còn Vô Sinh Thiên chính là bí kỹ ẩn ẩn chứa Phật môn rộng rãi thuộc về tông sư chân chính.

Cho nên...

Trong chốc lát, tốc độ công kích của Ô Thập thiên sư tăng lên rất nhiều.

Nếu như nói trước đó, là một giây đánh ra mấy chục quyền, như vậy lúc này chính là trên trăm quyền một giây!

Ngụy Hợp công tốc đã rõ ràng không theo kịp. Hắn xuất thủ một lần, đã bị đánh trúng hai lần.

Nhưng hắn không thèm để ý chút nào, sắc mặt vẫn dữ tợn điên cuồng đối công Ô Thập.

Hai người từ bên bờ hồ giống như máy đẩy đất, một đường nổ tung lớp bùn đất trên mặt đất.

Một ít cây cối sinh trưởng ở bên hồ, cũng bị hai người lau trực tiếp cắt ngang.

Mặt đất tựa như bị địa lôi bạo tạc lật tung lên, bùn đất trộn lẫn đá vụn cây vụn, cây cỏ, còn có nước hồ bị chấn động nổ tung lên bờ, ướt nhẹp một mảnh.

Ầm ầm!!

Trong giây lát một tiếng vang thật lớn.

Một đạo cự ảnh bắn pháo vào mặt đất cách đó không xa, tạo ra một khe rãnh sâu hoắm.

Một tia nhiệt độ cao mà siêu âm mang đến, ma sát ra khói xanh, chậm rãi từ cuối khe rãnh phiêu tán ra.

Ô thập chậm rãi từ trong khe rãnh gian nan bò dậy.

Hai mắt hấn trợn lên, gắt gao nhìn chăm chăm Ngụy Hợp nhẹ nhàng rơi xuống đất phía đối diện.

Vừa mới vận dụng bí kỹ đôi công.

Hấn thua rồi.

Nhưng làm cho hấn hoàn toàn không cách nào lý giải chính là Ngụy Hợp ở đối diện, tất cả vết thương lại khôi phục.

Lúc này hấn liếc mắt nhìn qua, ngoại trừ trên người kia dính một chút vết máu, cùng với quần áo có chút tổn hại, không còn thấy vết tích gì khác.

Mà chính hấn ta...

“Huyết Nguyên... đã hao hết...” Ô Thập cảm giác được trái tim của mình đang kịch liệt nhảy lên, ý đồ từ trong thân thể xuất ra càng nhiều lực lượng và huyết khí hơn cho mình.

Đáng tiếc...

Thân thể này đã sắp cạn kiệt, không còn cách nào bỏ ra dù chỉ một chút tiềm lực nữa.

Hấn là Tông Sư, vốn đã khai phá tất cả tiềm lực, khai phá hoàn toàn đỉnh điểm.

Nhưng mà, lúc này đỉnh cao nhất của hấn lại không phải là đoạn giữa của con quái vật đối diện kia.

Ba, ba, ba.

Ngụy Hợp từng bước tới gần, đi về phía hấn.

“Lại thêm một chút nữa!”

“Lại thêm một chút!! Chỉ cần một chút...!!”

Nhìn thân ảnh Ngụy Hợp đến gần, Ô Thập cố gắng chống lưng lên, lưng thẳng tắp.

“A!!!”

Hắn há to miệng phát ra tiếng rít gào, nhưng đã bị hao tổn thính lực, lúc này đã không cách nào nghe được chính mình phát ra âm thanh hay không.

Một kích cuối cùng của hắn bộc phát ra toàn bộ sức mạnh của bản thân, vung lên thiên trượng.

“Giết!!”

Thiên trượng màu đen đánh thẳng vào đầu Ngụy Hợp.

Đòn đánh này là lực lượng cuối cùng của hắn.

Ở dưới tầng tốc của bí kỹ, tốc độ cực nhanh, đã đạt đến trình độ kinh khủng gấp bốn lần tốc độ âm thanh.

Ngụy Hợp căn bản không kịp trốn tránh, chỉ có thể đưa tay theo bản năng, hai tay chống lại.

Đương!!!

Rắc rắc một tiếng, cánh tay Ngụy Hợp bị bẻ gãy, xương tay gãy mang theo thiên trượng đập vào bên trái trán gã.

Máu... dọc theo trán hắn ta chậm rãi chảy xuống.

Rầm một tiếng, thiên trượng bị hắn ném qua một bên.

Ngụy Hợp vẫy tay, xương tay bị đập gãy trở lại chỗ cũ, sau đó dưới cơ nhục nhúc nhích cố định, sinh trưởng, khép lại.

Mà trán bị nện vỡ, vết thương cũng nhanh chóng khép lại, rất nhanh biến mất không thấy gì nữa.

Đây chính là hai loại huyết mạch phá giới, sau khi chổng lên mang tới hiệu quả vô cùng kinh khủng.

Có Tu Di Kinh Vương mang đến sức chịu đựng siêu cường, toàn bộ năng lực Ngụy Hợp đều có thể được liên tục không ngừng phát động.

Vừa rồi điên cuồng đối công, giờ tự lực cũng như thế.

Hai trái tim mà Tam Tâm Quyết mang đến, đồng thời vận chuyển khí huyết siêu cường, còn có vô số chân kinh lực lượng Kinh Hồng quyết mang đến, những thứ này đều là tăng phúc lực chịu đựng cùng với lực bộc phát.

Mà bây giờ, toàn bộ chúng nó chồng chất lên nhau, tạo thành Ngụy Hợp lúc này.

Về mặt tốc độ tuyệt đối, hẳn không sánh bằng tông sư, phòng ngự Huyết Nguyên, hẳn cũng không bằng tông sư.

Nhưng chỉ có một điểm duy nhất, hẳn ta mạnh hơn Ô Thập.

Kia chính là sức chịu đựng!

“Cho nên, vĩnh biệt.”

Ngụy Hợp nâng hai tay lên.

Đôi mắt Ô Thập thiên sư kiệt sức, bỗng nhiên rơi xuống.

524

Rào rào!

Máu bắn tung tóe.

Ô Thập đứng tại chỗ, trong ngực nhiều ra một vết thương hình chữ thập thật lớn.

Vết thương này hầu như cắt thân thể hắn thành bốn khối.

Nguy Hợp đứng trước người hắn ta, thở ra thật dài.

Tông sư mạnh hơn tưởng tượng của hắn, nhưng bất luận thế nào, đi tới bước này.

Hắn đã hoàn thành mục đích mà mình muốn làm rồi.

Trước khi đi, để cho Đại Nguyệt tạm thời kết thúc.

“Phá giới thiên tài bị tông sư Phật môn bắt đi, hai người mất tích một cách thần bí trên đường.”

Tin tức như vậy, hắn là có thể dẫn phát Phật Môn và Vương Quyền bên trong Đại Nguyệt triệt để xé rách...

Nguy Hợp không dừng lại, chân kinh trên tay cấp tốc tuôn ra, bao trùm tất cả vết máu chung quanh, sau đó hai tay bắt lấy Ô Thập, thả người cấp tốc nhảy lên phía xa.

Cánh tay Ô thập run rẩy, đầu ngón tay nhẹ nhàng rơi ra một chút bột phấn màu vàng rất nhỏ.

Đáng tiếc bột phấn mới rời tay, liền bị một sợi màu đen thật mạnh xẹt qua, ăn mòn biến mất.

Đồng thời một bàn tay lớn chụp lấy đầu hắn, hung hăng chuyển một cái.

Rắc rắc.

Toàn bộ đầu Ô Thập bị xoay chuyển ba trăm sáu mươi độ, một lần nữa trở lại chỗ cũ.

Cột sống của hắn đã triệt để đứt gãy, mất đi liên hệ.

Ngụy Hợp bất động thanh sắc, nhanh chóng túm người chạy vào trong rừng phía xa.

Bành!

Một âm thanh bùng nổ, trong nháy mắt hấn biến mất trong rừng.

Đề lại bên hồ một mảnh hỗn độn.

Trừ bỏ từng sợi khí tức lưu lại, còn lại tất cả đều không còn.

Một lát sau.

Hai bóng người mơ hồ xuất hiện ở bên hồ, nhìn quanh bốn phía, chỉ phát hiện dấu vết đánh nhau lưu lại.

Chẳng qua là lượng lớn phá hư quá nghiêm trọng, tất cả dấu vết đều đảo lộn lộn, căn bản không có cách nào tiếp tục truy tung.

Hai người nghi hoặc kiểm tra một chút, rất nhanh tựa hồ cảm ứng được cái gì nhanh chóng rời đi.

Lại qua thêm một lát.

Bạch Thiện Tín mang theo hai vị tông sư quân bộ đến nơi này, ánh mắt ngưng trọng nhìn quét chung quanh.

“Sự chấn động vừa rồi chính là chỗ này.”

Lý Dung từng bước một đi đến bên hồ, nhìn từng con cá chết trong nước hồ hiện ra cái bụng trắng.

Thần sắc nàng ngậy ra, nhìn quét khắp nơi trên mặt đất, ý đồ tìm ra tàn ngân của đệ tử mình lưu lại.

Nhưng đáng tiếc, những dấu vết này bị phá quá mức nghiêm trọng, trừ có thể cảm ứng được thực lực ra, còn lại cái gì cũng không có.

“Phật môn...!” Hai tay nàng nắm chặt, cơ bắp căng cứng, móng tay găm như rơi vào lòng bàn tay của mình.

“Kiểm tra bước đầu, nơi này hẳn là có hai vị tông sư chém giết tranh đấu, trong đó có một vị thân phận không rõ, một vị là tông sư Phật môn. Còn kèm theo thật đúng là cao thủ.” Lúc này cao thủ điều tra điều tra tin tức đã đưa ra kết luận.

“Không có tin tức của Vương Huyền sao?” Bạch Thiện trầm giọng hỏi.

“Tạm thời chưa phát hiện... Nhưng mà, căn cứ theo tin tức chúng ta đang ở bên kia Quảng Từ giáo báo lại, tông sư mà bọn họ phân ra, hẳn là người đứng đầu trong mười thứ hạng đầu của Quảng Từ giáo.

Mà mười vị đầu tiên, theo từng chút dấu vết đánh nhau lưu lại, hẳn là mấy vị am hiểu tốc độ. Cụ thể là vị nào, chúng ta không cách nào phán đoán.” Võ tướng trung niên phụ trách điều tra trầm giọng trả lời.

“Mười hạng đầu, am hiểu tốc độ... Chỉ có mấy người.” Ánh mắt Bạch Thiện Tín âm trầm, “Nếu đã không phán đoán ra, vậy liền... Lý Dung, ngươi muốn đi đâu!!”

Hắn chợt nhìn về phía Lý Dung đang bay lên trời.

“Đi tìm Quảng Từ Giáo đòi người!!” Lý Dung lạnh lùng nói.

“Ngươi điên rồi!” Bạch Thiện Tín tung người nhảy lên, ngăn cản Lý Dung.

“Ta không điên!” Từng sợi khí tức nóng rực tràn ngập khắp người Lý Dung: “Ta sẽ không ngu ngốc mà đánh thẳng vào!”

“Ngươi bình tĩnh một chút!” Bạch Thiện Tín dè Lý Dung lại.

“Ta rất bình tĩnh!” Lý Dung hai mắt tràn đầy tơ máu, phảng phất lúc nào cũng có thể nổ tung máu.

*

*

*

“Ta biết với thực lực của một mình ta tuyệt đối không thể nào là đối thủ được, cho nên.. Ta sẽ mang Phần Thiên quân bộ gia nhập!!”

Chín đại quân bộ và tụ sa, hoàn toàn là hai hệ thống khác nhau.

Cửu đại quân bộ lạc liên hợp lại, mặc dù trên danh nghĩa đứng về phía Định Nguyên Đế, nhưng chung quy vẫn có tính tự chủ

nhất định.

Mà tុ cát lại là hoàn toàn vũ trang tự nhân của Định Nguyên Đế.

Tình thế vốn như vậy, sẽ kéo dài rất lâu mà không hề thay đổi.

Nhưng hành động Phật môn lúc này lại khiến Cửu Đại Gia bộ lạc tựa hồ tiến thêm một bước, kết hợp với Định Nguyên Đế.

Tụ Sa vốn là thiết kế cho tông sư đứng đầu quân trận. Là hội tụ lực lượng của mọi người, lấy trình độ tinh trận và quân trận đỉnh phong dung hợp đối kháng với các võ giả đơn thể.

Nếu như gia nhập thêm tông sư chân chính, uy lực sẽ mạnh đến mức nào...

“Ngươi...!” Bạch Thiện trong lòng tự tin rùng mình, nhìn Lý Dung, trong lúc nhất thời lại nói cái gì cũng nói không ra.

Mấy ngày sau.

Hải Châu, bến tàu thành trì nơi nào đó.

Triều tịch phun trào, lên lên xuống xuống, không ngừng ở bờ biển lưu lại từng đầu bạch tuyến, sau đó không ngừng biến mất.

Sáng sớm, mặt trời vừa lên, bờ biển đang đẩy thuyền đánh cá lên bờ, kéo theo hải ngư bơi xuống biển. Về mặt đây thỏa mãn.

Lúc này trước một chiếc thương thuyền cỡ trung, đầu thuyền đang cùng tháo hàng khổ lực cò kè mặc cả, tranh thủ áp giá, để cho mình vận chuyển hàng hóa từ xa, bản năng thấp hơn một chút.

Bên phía Viễn Hi có rất nhiều các loại hàng hóa biển sâu, còn có Hải Trân Châu tốt nhất, rất được đại nguyệt bên này hoan nghênh.

Vì vậy số lượng thuyền buôn qua lại không ít.

Bất quá đây đều là tiểu đả tiểu nháo, bởi vì đại nguyệt nghiêm cấm cùng viễn hi thông thương. Đối với thương hội cỡ lớn sẽ có cấm, nhưng đối với loại tiểu đả tiểu nháo này, cũng không

thèm để ý, chỉ cần điểm đúng chỗ, đều là mắt nhắm mắt mở.

Đang cố gắng áp chế giá trị trên thuyền buôn.

Bỗng nhiên một nam nhân khoác áo choàng da thú màu đen đi tới bên cạnh bọn họ.

“Lão bản, có thể dẫn người đi xa không? Giá tiền có thể thương lượng.”

Người mới tới vươn tay ra, lòng bàn tay nắm một vật không trọn vẹn ánh vàng rực rỡ.

Khẩu âm người này có chút hương vị của Đại Nguyệt Trung Châu, nhưng thân là đầu thuyền của người Trung Châu, một chút đã nghe ra đối phương không thuần khiết.

Đoàn người này thường xuyên gặp phải một ít gia hỏa cố gắng chạy lên thuyền, tiến về phía phương xa tránh nạn.

Những kẻ này có kẻ rất nguy hiểm, có kẻ lại chỉ là tội phạm có tiền.

Mà người trước mắt này...

Trên mũi thuyền đánh giá đối phương một chút.

Trang phục màu đen, da lông dị thú man Ngưu, đầu cũng được che dưới mũ trùm, trên mặt đeo mặt nạ.

Những tên tội phạm truy nã này cũng gần giống nhau, hận không thể che kín toàn thân mình lại.

Đầu thuyền không để ý, chỉ là xuyên qua quần áo của đối phương, hẳn có thể nhìn thấy từng đường cong cơ bắp rắn chắc.

“Người này rất có thể là võ giả!” Trong lòng hắn đoán ra được.

Võ giả thág lớn, không phải quân đội mà là đệ tử Phật môn.

“Không dám không dám.” Người đầu thuyền trong nháy mắt đã định không dám trêu vào quyết định của đối phương, tiếp nhận khối vàng trong tay đối phương, cân nhắc một chút.

“Phí tàu đã đủ rồi, vẫn còn dư, nhiều hơn ra đổi thành đồ ăn nhà tiền ăn, như thế nào?” Hấn cũng sẽ không để phí tàu mà chạy mất.

Nhưng vì bảo vệ thanh danh tốt, dứt khoát dùng phí thuê phòng cùng thức ăn làm danh nghĩa chôn xuống.

Người khác cũng không biết hấn cung cấp phòng và thức ăn gì. Nước trong hai cái này sâu bao nhiêu.

“Có thể.” Người nọ nhàn nhạt trả lời.

“Vậy được, người ở một bên đợi chút, ta dỡ hàng xong lập tức đóng gói hàng, khoảng một canh giờ là xong.” Đầu thuyền phân phó một câu.

“Được.” Người nọ gật đầu, sau đó lấy từ trên mũi thuyền ra một tấm lệnh bài thân phận bằng đá đơn sơ, đại biểu cho phép lên thuyền kiểm chứng.

Sau đó liền có thể hoạt động tự do ở bên cạnh.

Hấn thu tất cả bằng chứng vào trong ngực, mặt Ngụy Hợp đeo mặt nạ màu đen, khễ nâng lên, nhìn về phía xa sau lưng.

Liên miên núi rừng bên kia, phảng phất có thể nhìn thấy rất nhiều người quen thuộc ở Đại Nguyệt này.

Lý Dung, Hàn Nguyệt, Lý Trình Cự, Tiết Hoạch, Tử Minh, Tử Lâm Quân vân vân.

Lần này hấn mượn mất tích rời đi, gặp lại, không biết đã bao lâu.

Trong tháng Đại Nguyệt, tất cả tài nguyên hấn có thể lấy được đều đã lấy được.

Mười ba dị bảo Chân huyết đều ăn vào, Phần Thiên Chân công, Thất Hoàng Chân Võ, những công pháp vũ kỹ hệ thống Chân huyết này hấn đều có được.

Huyết mạch cũng đạt được dung hợp.

Đáng tiếc còn có tư cách lựa chọn bảo khố của Định Nguyên Đế vô dụng, đáng tiếc...

Nhưng Ngụy Hợp cũng biết, bỏ lỡ cơ hội tốt để rời đi thì không biết phải đợi bao lâu nữa.

Chỉ là không biết lão sư Lý Dung, sau khi biết mình mất tích sẽ có phản ứng gì.

Nàng hẳn là sẽ rất khó chịu a...

Còn có Hàn Tuyên. Chính mình rời đi, đối với người đã được coi là một thể với mình thì đả kích là lớn nhất.

“Bất quá... Sớm muộn gì ta cũng sẽ trở về...” Ngụy Hợp thầm than trong lòng.

Thiết kế lần mất tích này chỉ để lại tên tuổi mất tích, đương nhiên là hẳn đang vì sau này trở về, lấy cớ.

“Cha, cha không sao chứ!” bỗng nhiên cách đó không xa, một nữ hài cao gầy có bím tóc đuôi ngựa đang đỡ lấy một lão già, thấp giọng hô gấp.

“Không... Không có chuyện gì, giúp ta cầm thuốc!” Lão già lão đảo nắm một cây nhỏ ở bên tàu, thân thể run rẩy, cầm trong tay mấy viên thương đỏ, ăn vào một ngụm.

Một lát sau, mới hơi an phận một chút.

Hai cha con nhỏ giọng nói mấy câu, liền tựa hồ nhớ tới chuyện thương tâm gì đó, lệ nóng doanh tròn, thấp giọng nức nở.

Nhìn hai người bọn họ gói lớn mang theo, cô gái kia vóc người mỹ lệ, đường cong rắn chắc, hiển nhiên là từng luyện võ.

Lão già ngược lại thân thể suy yếu, tựa hồ chỉ là người bình thường.

Ngụy Hợp thu liễm tâm thần, nhìn đầu thuyền cách đó không xa, lẳng lặng chờ thời gian lên thuyền đến.

Thời gian dần qua, khoảng một canh giờ đã đến.

“Lên thuyền lên thuyền!” Đầu thuyền lấp xong một hòm hàng cuối cùng, quay người hô to với chung quanh bên tàu.

Nhất thời, bên tàu vừa rời thoát nhìn có chút vắng lặng, thoáng cái không biết từ trong góc nào xuất hiện mười mấy người,

kinh ngạc cảm đầu theo thuyền nghiên mực.

Ngụy Hợp cũng đứng dậy, chậm rãi nuốt đi phía sau, theo đội ngũ lên thuyền.

Thuyền chỉ là thuyền hàng cỡ trung khoảng ba mươi mét, bên ngoài đều dùng da sắt bọc một lớp để phòng va chạm.

Phía trước mũi thuyền là một đầu hươu cực lớn đứng đầu thuyền.

Chỉ là sừng của hươu đực này không phải màu nâu bình thường mà là một loại màu tím nhuộm màu.

Rất nhanh, hơn mười người và thuyền viên dồn dập lên thuyền, sau đó đầu thuyền sắp xếp cho từng gian phòng.

Hai đại hán cường tráng vừa nhìn đã biết không dễ chọc, đang đứng ở đầu thuyền, khoanh tay chống đỡ cực diện cho hấn.

Một tiếng trầm đục vang lên.

Thuyền chậm rãi rời khỏi bến tàu, theo đáy thuyền đến từng trận âm thanh ù ù.

Toàn bộ thuyền không cần sức người, liền từ từ chạy về mặt biển xa xa.

“Được rồi, các vị, hoan nghênh ngài Tử Lộc hào của ta.” Đầu thuyền phỉ tay, ý bảo mọi người đều nhìn về phía hấn.

“Chỗ đến của chúng ta, là đảo nhỏ gần thương bạo nhất - Hôi Hùng. Tất cả mọi người đến nơi đó, cũng xin tự rời thuyền, muốn chuyển thuyền hoặc làm chuyện khác, đều tùy các ngươi. Ta chỉ phụ trách đưa các ngươi đến Hôi Hùng.”

“Ngoài ra, nhắc nhở các ngươi một câu, bây giờ phía xa không yên ổn. Hạ thuyền tốt nhất đừng tới gần trung tâm, đặc biệt là gần quần đảo phía bắc...” Thuyền cau mày, cầm tẩu thuốc hít một hơi thật sâu.

“Lão đại mũi thuyền, có thể nói cẩn thận một chút không.” Một gã áo đen đội mũ rộng vành trở tay ném ra một khối vàng vụn.

Mũi thuyền đỡ lấy, néo néo.

“Thật ra cũng chẳng có gì ghê gớm, có lẽ những tên quý tử Dương Quốc hợp tác với Kỳ Hi trước đây cũng đã đánh nhau với Hải Ninh Minh rồi. Cụ thể là cái gì thì ta cũng không rõ lắm, nhưng mà có Hải Hải Long Vương của Hải Ninh Minh có lẽ cũng không phải là vấn đề gì to tát.”

“Đánh nhau rồi sao? Chẳng lẽ là khai chiến?” Một ông già trầm giọng hỏi.

“Đúng vậy... khai chiến rồi, nghe nói đã đánh mấy trận rồi, điều động chiến thuyền không dưới ngàn chiếc!” Đầu thuyền nói một mình nghe được.

Cách đó không xa, ánh mắt Ngụy Hợp bên mạn thuyền ngưng lại, vừa nghe nói chuyện, ánh mắt lại rời khỏi phương hướng đại nguyệt, ngược lại nhìn về phía Viễn Hi Huyền Diệu Tông.

Trong tiếng gõ đình đang đang đang.

Đầu thuyền đứng ở trên boong thuyền, không ngừng giám sát những người còn lại, tu bổ cho đội thuyền.

“Mẹ nó, bên này có hai người tới đây, đem sừng rồng tới bồi bổ nơi này!”

Hắn chấp tay sau lưng dò xét chung quanh, thỉnh thoảng kêu to.

Những khách nhập cư trái phép trên thuyền đều không nói một lời đứng ở mép mạn thuyền, nhìn ra xa.

Những khách nhập cư trái phép này, có thể một mình xuyên qua mảng lớn đất hoang, cho dù không có võ lực gì, cũng đều là người có át chủ bài và thủ đoạn.

Vì vậy cho dù thuyền có tham lam hơn nữa cũng không dám tùy tiện nảy sinh mâu thuẫn với những kẻ này.

Dù sao trong đám người nhập cư trái phép, có những kẻ vong mệnh và tội phạm truy nã.

Ngụy Hợp ngồi xếp bằng ở đầu thuyền trên boong thuyền, lẳng lẳng nhìn về phía trước mặt biển phẳng phát như bất biến.

Mấy năm không quay về hi vọng, cũng không biết bây giờ trong tông môn như thế nào.

Bất quá không quan hệ.

Chỉ cần đại sư tử Nguyên Đô Tử vẫn còn, Huyền Diệu tông sẽ không sợ uy hiếp gì.

Đối với điểm ấy, hắn vẫn rất có lòng tin.

Lần này hắn rời khỏi tháng Đại Nguyệt, kỳ thật trung tâm nhất không phải là quay về huyền diệu mà là tìm kiếm con thú phù hợp với trái tim thích hợp với tam tâm quyết cuối cùng - mặt vân thú.

Dựa theo ghi chép trên đồ án Đại Nguyệt lúc trước.

Bình thường thú mật vân trường thành thể ở cảnh giới kim thân, ngẫu nhiên sẽ có cảnh giới thần lực yếu nhược.

Loại chân thú này, tốc độ cực nhanh, lúc di chuyển tự nhiên sẽ mang ra mây mù trắng nhàn nhạt.

Cho nên tên như ý nghĩa, được gọi là mật vân thú.

Mà nơi mà mật vân thú mới nhất ẩn hiện, chính là vùng hải vực này.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân đầu tiên mà Ngụy Hợp chọn cách phản hồi Kỳ Hi ra biển.

Nước biển vỗ vào trên thuyền.

Lúc trước có gặp phụ nữ ở bên cạnh, lúc này nữ nhi đang dìu dắt phụ thân mình đến trên boong thuyền, nhìn ra xa, thuận gió thổi qua.

Ông lão kia luôn khiến người ta cảm thấy có chút quen mắt.

Ngụy Hợp nhìn hai người chậm rãi đứng ở cạnh thuyền, tìm ghế ngồi xuống.

“Hắn chỉ là người bình thường mà thôi.” Trong nội tâm Ngụy Hợp hiện lên suy nghĩ, không để ý nhiều nữa.

Chỉ là lúc cô bé kia xoay người, một góc da dẻ trên mặt lại có chút tổn hại, lộ ra bên trong càng thêm trắng nõn da.

Điều này làm cho Ngụy Hợp không khỏi nhìn thoáng qua.

Thuật dịch dung rất thô ráp.

Trong lòng Ngụy Hợp lắc đầu.

Hắn dứt khoát ngồi xếp bằng trên boong thuyền, nhắm mắt dưỡng thần. Ở trên mặt biển này, hắn cũng không cần nơi nào cũng che dấu thân phận cao thủ chân chính của mình.

Dù sao nếu chân khí so với chân huyết, trong cuộc sống hằng ngày sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.

Ví dụ như hiện tại, hắn tùy ý ngồi xếp bằng trên boong thuyền, cũng không cần lo lắng việc dơ bẩn y phục.

Leng keng leng keng leng keng.

Chợt, bên phải thuyền vang lên tiếng đàn cổ chân chính.

Ngụy Hợp mở mắt nhìn lướt qua, thấy trong tay nữ nhi kia đang cầm một nhạc khí to bằng cánh tay, nhẹ nhàng đàn lên dây đàn.

Tiếng gõ thanh thúy như châu ngọc vang lên, trong tiếng sóng biển chập trùng, vô cùng rõ ràng.

Một khúc đàn uyển chuyển uyển chuyển êm tai, rất nhanh dưới đàn của nữ nhi kia, chảy xuôi ra.

Bài hát này rất nhẹ nhàng an tĩnh, khiến mọi người trên thuyền đều cảm thấy bất an, nhẹ nhàng hóa giải hơn phân nửa.

Ngay thời điểm mọi người trên boong thuyền trầm mê trong tiếng đàn.

Trong khoang thuyền.

Vài tên thuyền viên thủy thủ, đang lặng yên không một tiếng động dùng chìa khóa lén vào, tìm kiếm đồ đạc.

Tùng gian phòng được mở ra, sau khi tìm tòi đã lấy đi bảo bối. Sau đó lại lặng lẽ đóng cửa lại.

Những thủy thủ này vốn là đạo tặc tạm thời, trong thời đại không giảng đạo lý này.

Chỉ có tiền tài và vũ lực mới là căn bản khiến người ta đề ý nhất.

Đặc biệt là nơi này khác với Đại Nguyệt, ở xa xăm, trên các hòn đảo có thể bảo đảm an toàn cho mình, mấu chốt nhất chính là vũ lực.

Rất nhanh, một thủy thủ lặng yên đi tới gian phòng của Ngụy Hợp.

Nơi này đã phân phối cho Ngụy Hợp, bên trong đặt một ít quần áo và đồ vật hẩn thu thập được.

Tất cả mọi thứ đều dùng một cái túi da màu đen.

Một gã đại Hồ Tử đi vào phòng, nhanh chóng đưa tay về phía túi da.

“Đợi một chút!” Bỗng nhiên sau lưng vang lên tiếng thủy thủ khác.

“Có chút không đúng!”

“Chủ nhân của gian phòng này, chúng tôi lão đại không nên trêu chọc.” Người nọ trầm giọng nói.

“Được.” Gã ria mép hậm hực cười, thu tay lại.

“Hoàn thành nhiệm vụ trước rồi hãy nói.” Một người khác bổ sung thông báo cho Thủy cung.

Nếu đã thu tiền thì phải đi trên con đường này, để hai người an tâm lên đường.

Mấy người lặng yên rời khỏi phòng Ngụy Hợp, đi tới trước một căn phòng khác.

Một người nhẹ nhàng dùng chìa khóa mở cửa phòng, đi vào.

Đây rõ ràng là gian phòng của phụ nữ bệnh tật yếu kia.

“Chính là chỗ này?”

“Ừm, ở đây đi, tìm cho kỹ vào.”

Lúc này trên boong thuyền, Ngụy Hợp đang lẳng lẳng nghe cô bé kia gảy một khúc nhạc không biết tên.

Sự lo lắng âm uẩn chuyển, phảng phất cất giấu vô số bất đắc dĩ, chua xót.

“Tuổi còn nhỏ, là có thể bắn ra nhạc này.” Phía sau có người thấp giọng đánh giá.

Ngụy Hợp bất động thanh sắc, lần nữa nhìn lại hai người cha con kia.

Sau khi hai người kết thúc một khúc, mỗi người lẳng lẽ rời lẹ.

Lúc này theo cô bé kia dùng tay áo nhẹ nhàng lau mặt, dần dần lộ ra hình dáng tàng dưới.

Ngụy Hợp mới nhìn thấy, nàng này chân chính dung mạo.

Hắn cảm thấy hơi giật mình.

Bởi vì nữ tử này chính là Liễu Thừa Hi mà hắn đã gặp trước đó.

Chỉ là Liễu Thừa Hi, thật ra bất quá là đồng bạn hắn gặp qua trên nghi thức dung hợp huyết mạch mà thôi.

Nhưng bên người Liễu Thừa Hi, phụ thân mới là căn bản khiến Ngụy Hợp có chút cảm khái.

Bởi vì phụ thân Liễu Thừa Hi chính là Tổng Thế Hùng từng truyền nghệ ngấn ngủ năm đó của ông.

Tổng Thế Hùng thông minh bách biến luôn gặp dữ hóa lành, đệ tử ký danh.

“Bọn hắn như thế nào lại đến nơi này?” Ngụy Hợp có chút kinh ngạc.

Cha con cháu Tổng Thế Hùng, đáng lẽ phải ở Tây Châu mới đúng. Nghe nói bản thân Tổng Thế Hùng chính là con rể của đại thương hội bản địa, còn đảm nhiệm chức vụ của hội trưởng thương hội, phát triển không tệ.

Với địa vị giàu có của hai người, thì cũng không đến mức tới được nơi này mới đúng.

Chỉ là Ngụy Hợp không biết.

Lúc này Tổng Thế Hùng và Liễu Thừa Hi đã sớm là chó nhà có tang.

Liễu Thừa Hi nước mắt mông lung, đỡ phụ thân, một tay đưa Tụ Trân Cầm sang một bên.

Nhìn sóng cả mãnh liệt trên mặt biển phía trước, trong lòng nàng cảm thấy khó chịu.

Nếu chỉ mình bị vu oan hãm hại thì cũng thôi, nhưng bây giờ liên lụy đến lão phụ, phụ thân đã mắc bệnh nặng hồi lâu, từ khi ra biển đến nay bệnh tình càng thêm nghiêm trọng, ngày sau nếu xảy ra chuyện gì không hay, nàng nên làm gì bây giờ?

Liễu Thừa Hi hoàn toàn không nghĩ tới, mọi thứ của mình trong mấy năm ngấn ngủ lại phát sinh biến hóa long trời lở đất như thế.

Trước đó, bà vẫn là phụ thân yêu thương gấp bội, tài nguyên đắp lên cũng phải nghĩ đủ mọi cách tập võ trên bàn tay mình châu.

Đào mất, chỉ mất hai năm, con gái của hội trưởng thương hội đã trở thành kẻ bị vu oan hãm hại, độc chết mẹ sau mình.

Vận Mệnh, tàn khốc khó lường như vậy.

Liễu gia thương hội lớn như vậy, hiện giờ chắc hẳn đều đã rơi vào trong tay của cậu.

Nhớ lại người cữu ca kia, cho dù là tư chất hay tâm kế, đều hơn xa biểu tủy của mình, trong lòng Liễu Thừa Hi lạnh buốt một trận.

Nếu không phải nàng dễ dàng tin tưởng đối phương, hôm nay sao lại rơi vào kết cục như thế, lại còn liên lụy phụ thân lang bạc kỳ hồ.

“Liễu Trọng tuyệt đối sẽ không buông tha chúng ta, lúc trước lên thuyền, ta đã sớm nhận ra, nơi này có cường nhân đuổi theo bọn họ tiêu tiền thuê.”

Tổng Thế Hùng ở bên cạnh hét lên như muỗi kêu.

“Có lẽ là thủy thủ đầu thuyền, có lẽ là những người còn lại cùng lên thuyền. Tất nhiên trong đó có cường nhân đã bị mua chuộc, chuẩn bị xuống tay với chúng ta.”

Liễu Thừa Hi trong lòng lạnh lẽo, nhưng vẫn chăm chú gạt đầu.

“Phụ thân yên tâm, nữ nhi nhất định sẽ bảo vệ ngài chu toàn. Cho dù có việc, nữ nhi cũng nhất định chết ở trước ngài!”

“Đứa nhỏ... nỗ lực hết sức của ta, muốn người thoát khỏi vận mệnh của chính mình, không để cho người dễ dàng đi chịu chết như vậy. Không đến đường cùng, tuyệt đối không được nhắc đến chữ chết, kiểu gì cũng sẽ có biện pháp... Luôn có thể tìm được cơ hội xoay chuyển...”

Tổng Thế Hùng nghĩ đến thân tử mình chết bất đắc kỳ tử, mặc dù tính tình thân tử vẫn luôn không tốt, đối với ông ta vẫn luôn

rất chướng mắt, nhưng đối với người con gái này, thê tử giống ông ta, dốc hết toàn lực bồi dưỡng.

Nếu không, hẳn chỉ cần một mình, cũng không thể có tư cách lớn như vậy, điều động nhiều tài nguyên như vậy, giúp nữ nhi gia nhập nghi thức dung hợp huyết mạch.

Đáng tiếc... Thê tử đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, bị độc giết, mà chứng cứ trùng trùng điệp điệp, toàn bộ đều chỉ về nữ nhi của mình, biểu hiện đúng là nữ nhi của mình ra tay.

Điều này không thể nghi ngờ, chính là vu oan giá họa!

“Con đường chúng ta ra biển này, Liễu gia có tất cả ba phương pháp có thể đẩy chúng ta vào chỗ chết.”

Tổng Thê Hùng rõ ràng tuổi tác không quá cao, nhiều năm lao tâm lao lực, lại tạo cho người ta một loại cảm giác bảy tám mươi tuổi.

Nhưng lúc này trong mắt hắn lóe lên tia trí tuệ nào đó.

“Thứ nhất, trên thuyền này chắc chắn có người bọn họ thu mua, trên đường chắc chắn sẽ ra tay với chúng ta.”

“Thứ hai, chúng ta đi về phía xa, trên đường nếu xuất hiện hải tặc, báo cáo toàn bộ thuyền mất tích, chìm xuống đáy biển, đó mới thật sự là thủ đoạn chết không toàn thân, sạch sẽ lưu loát. Nếu ta là Liễu Trọng, nhất định sẽ chọn thủ đoạn này.”

“Thứ ba, quần đảo xa xa long xà hỗn tạp, bọn hắn hoàn toàn có thể chờ chúng ta xuống thuyền, mua hung giết người, nguy trang thành thấy tiền ý, cũng không tệ.”

Hắn cười cười.

“Nhưng, ta cá là con gái Liễu Hân viên của hắn, sẽ dùng loại thủ đoạn thứ nhất.”

“Tư chất chân huyết của Liễu Hân Viên hơn xa người, hiện giờ đã là võ giả khai thân, dựa theo tư chất của hắn giới hạn, tương lai nói không chừng tiền đồ rộng lớn. Cho nên vì nữ nhi, Liễu Trọng nhất định sẽ không buông tha vật trong tay ta. Mà hai phương pháp còn lại, chuyển nhượng quá nhiều, nguy hiểm

quá lớn.” Ngữ khí Tống Thế Hùng suy yếu, nhưng trong lời nói nắm bắt trí châu.

“Cho nên, chỉ cần thứ kia không cho bọn hán tìm được, bọn hán tuyệt đối sẽ không giết chúng ta!”

“Phụ thân... Nếu chúng con giao đồ vật ra, có thể hay không...” Liễu Thừa Hi nhìn không được nước mắt mờ lung khuyên nhủ.

“Không có khả năng.” Tống Thế Hùng lắc đầu: “Bọn họ giết mẹ con người đã là thù không đội trời chung với chúng ta, tuyệt đối sẽ không lưu lại hậu hoạn, cho nên, chỉ cần lấy được vật kia, sau đó cha con chúng ta sẽ chết đến lúc đó.”

Liễu Thừa Hi cắn chặt môi dưới, trong lúc nhất thời tâm loạn như ma. Bây giờ thực lực của nàng thấp kém.

Bởi vì không có căn cốt huyết mạch, cho nên nàng chỉ có thể tập luyện võ đạo bình thường, trên người không thể không mang thân phận một nữ binh.

Nhưng chính là như vậy, nhiều năm xây dựng tài nguyên như vậy, nàng vẫn như cũ, ngay cả một võ giả khai Minh nàng cũng đánh không lại.

Đây là tác dụng của lực lượng huyết mạch.

Không có huyết mạch, lực lượng sức mạnh tốc độ của nàng không bằng người khác, ngoại trừ rèn luyện được kỹ xảo cực kỳ kinh người, Liễu Thừa Hi cái gì cũng không có.

Nghe hai người nhỏ giọng nói chuyện với nhau, Ngụy Hợp mới giật mình.

Hắn ta không nghĩ tới ở chỗ này lại gặp phải cha con hùng mạnh của Tống thế. Hơn nữa hai người này còn bị vu oan hãm hại, không thể không chạy ra hải ngoại xa.

Đáng tiếc...

Hắn cũng không phải là thánh mẫu, trước kia đã giúp Liễu Thừa Hi, người cần tự giúp đỡ, không phải dựa vào ngoại lực lần này.

Cho nên, Ngụy Hợp lần này sẽ không xuất thủ, mà dự định nhìn xem hai người rốt cuộc có biện pháp gì, thoát khỏi khốn cảnh này.

Chút tình cảm giữa Tống Thế Hùng và hắn, đã sớm được mấy lần trợ giúp trước đó, tiêu hao hầu như không còn.

Tống Thế Hùng bây giờ đối với hắn chỉ là người xa lạ.

Ngụy Hợp bất động, mấy người còn lại có mấy người cũng nghe được động tĩnh rất nhỏ, tự nhiên càng sẽ không động.

Ai cũng tự mình quét tuyết trước cửa, ai quan tâm người ngồi trên sương, đạo lý này, chỉ cần là người hành tẩu bên ngoài, đều sẽ hiểu.

Thuyền không ngừng đi về phía trước, theo gió vượt sóng.

Không bao lâu, sắc trời dần dần đến xế chiều, sóng gió cũng thoáng yếu chút. Thuyền thuyền xóc nảy chút ít.

Liễu Thừa Hi không dẫn phụ thân trở lại khoang thuyền, mà nghỉ ngơi ngay trên sàn thuyền.

Coi như là bọt nước gió nổi lên, cũng như hạt mưa vẩy trên boong thuyền, cũng không quan tâm.

Sau khi hai người ăn uống nghỉ ngơi, Liễu Thừa Hi đứng dậy, bắt đầu quan sát trên boong thuyền từ từ diễn luyện một bộ

quyền pháp.

Bộ quyền pháp này cực kỳ tinh diệu, trong chiêu số kiêm thủ, pháp độ lạnh lạnh, xem liền biết là xuất thân danh môn chính phái.

Chiêu thức mặc dù thành thạo, nhưng cử chỉ cử chỉ của Liễu Thừa Hi lại bớt đi một chút lực độ cùng tốc độ.

Ngụy Hợp nhìn thoáng qua, rồi không thèm để ý nữa, nhắm mắt dưỡng thần.

Hắn cũng không quay về phòng, chỉ ngồi xếp bằng trên boong thuyền.

So với không khí ẩm ướt như sóng triều trong phòng, không khí trên boong thuyền càng thêm thoải mái.

Về phần những giọt nước biển mưa rơi xuống, những thứ này đều bị chân kinh hộ thân ngăn cách, không cần để ý.

Ngụy Hợp dứt khoát nhắm mắt dưỡng thần.

Dựa theo lộ trình giới thiệu, bọn họ sắp đến nơi cần đến. Ít nhất còn ba ngày nữa mới xuất phát.

Ngay lúc hắn nhắm mắt không lâu.

Liễu Thừa Hi vẫn đang không ngừng diễn luyện võ kỹ, chỉ là theo thời gian trôi qua, nàng diễn luyện võ kỹ lại mơ hồ nhiều hơn một tia linh tính.

Linh tính kỳ dị.

Rõ ràng không có tốc độ và lực lượng thỏa đáng, nhưng Liễu Thừa Hi lại khắc khổ lĩnh ngộ tập luyện đối với võ kỹ, làm cho nàng bất tri bất giác đã đạt tới một cảnh giới kỳ dị.

Chính cảnh giới này đã khiến nàng luôn cảm thấy mình không nên từ bỏ.

Không phải mình không có tiềm năng trên võ đạo.

Cho nên nàng vẫn kiên trì, một mực tìm kiếm bất kỳ con đường nào có thể thoát ra của mình.

Giờ khắc này, nếu Ngụy Hợp có thể mở mắt nhìn một cái, sẽ kinh ngạc phát hiện.

Liễu Thừa Hi nắm giữ cảnh giới đặc thù, rõ ràng là hẳn khổ luyện một thời gian dài không có kết quả, cảnh giới võ đạo - thực lưu thủy.

Không chỉ như vậy, Liễu Thừa Hi diễn luyện trong chốc lát, rõ ràng lại đổi một bộ chương pháp khác.

Bộ chương pháp này bị nàng đánh cho nhẹ nhàng, mau lẹ dị thường, mang theo một loại linh tính đặc thù nào đó, đúng là một loại linh tính hoàn toàn khác với thực thủy.

Chỉ là lúc này Ngụy Hợp nhắm mắt, khách đi lại trên thuyền cũng không có bao nhiêu người, chú ý bên này, vả lại cũng rất khó nhìn ra ảo diệu trong đó.

Ngụy Hợp lúc này, một bên tiêm tu Phần Thiên Chân Công, một bên cũng đang suy nghĩ lộ tuyến sau đó.

Hắn dự định đến Hôi Hùng đảo trước, sau đó lại đi vòng, tiến về nơi tìm kiếm mật vân thú.

Thuyền vẫn đi về phía trước, đến tận lúc chạng vạng tối.

Rốt cuộc, trên hành trình thuận buồm xuôi gió cũng xuất hiện phiến toái.

Trên một vùng biển mênh mông bát ngát phía trước, trên mặt biển màu lam, nhiều thêm một chiếc thuyền thiết giáp hình thể to lớn, dài đến hơn năm mươi thước.

Trên thuyền treo một quân kỳ hoa trắng nền đen.

Đôi phương quay mặt thuyền, còn có một cửa hạm pháo hơi thô lậu.

“Hải tặc Bạch Lan! Là hải tặc Bạch Lan!” Đầu thuyền từ xa xa đã cảm kính viễn vọng của đơn đồng, vừa nhìn thấy quân kỳ, lập tức sợ tới mức nhảy dựng lên, da đầu run lên.

“Chết tiệt, sao nơi này lại xuất hiện hải tặc Bạch Lan chứ! Không phải bọn chúng vẫn hoạt động ở phái xa sao?!” Trán thuyền chảy đầy mồ hôi.

Trên boong thuyền, thủy thủ cũng được, khách nhập cư trái phép cũng được, trên mặt ai nấy đều lộ vẻ khẩn trương, nhìn về phía chiếc thuyền đối diện.

Khuôn mặt Ngụy Hợp dưới mặt nạ bình tĩnh, nhìn những người còn lại chung quanh một chút.

Hắn chú ý thấy cha con hùng của Tống Thế, hình như nhìn thấy hải tặc đến cũng không bất ngờ, mặc dù cũng rất khẩn trương nhưng lại không hoảng loạn như những người khác.

Đội thuyền hai bên dần dần tới gần, rất nhanh, lúc chỉ còn mấy trăm mét, thuyền hải tặc đã ngừng lại.

Trên thuyền đi xuống vài cái thuyền nhỏ, nhanh chóng tiếp cận bên này.

Rất nhanh, thuyền nhỏ theo mạn thuyền, ném móc câu, từng hải tặc tóc nâu thân hình cường tráng theo dây câu lục tục bò lên.

Người dẫn đầu là một tráng hán khôi ngô đeo khăn trùm đầu màu trắng, một tay nắm kiếm, mặc quần đèn lông màu xám và hắc mã giáp.

“Ngọ An, con dân thán lớn đáng yêu của chư vị, các người có thể gọi ta là Tước Tước Nam.”

Tráng hán tóc nâu mắt xanh, nho nhã lễ phép cúi người với mọi người, nhìn qua tương đối lễ phép.

“Hoan nghênh đã đến thời điểm cướp bóc, hiện tại mời chư vị móc tất cả tài vật trên người ra đặt ở boong thuyền trước mặt mình.

Động tác phải nhanh, nếu không ta cũng không ngại lưu lại mấy lỗ máu trên trán chư vị.”

Hắc hắc mỉm cười, dùng ngữ khí ôn hòa, nói những lời tương đối sát tính.

Đôi mắt xanh của hắn tựa như một thanh kiếm sắc bén, nhìn lướt qua từng tên thủy thủ và khách qua lại trên sàn thuyền.

Đặc biệt là dừng lại ở đầu thuyền và người xâm nhập nhiều hơn một chút.

Hiển nhiên bọn họ cũng biết đám thủy thủ kia không có lợi, người có tiền thật sự vẫn chỉ là đầu thuyền và người nhập cư trái phép.

“Tôn kính... Tước Tước tôn kính, ngài không thể như vậy, chúng ta đã sớm nộp lộ phí, bạch lan hải tặc đoàn đi qua hải vực, chúng ta đã hướng Tân Lộ đại nhân giao nạp qua!” Đầu thuyền rõ ràng còn muốn tranh luận vài câu.

Bốp!

Trong chốc lát một đạo kiếm quang màu lam lóe lên.

Trên trán thuyền lập tức nhiều ra một lỗ máu lớn chừng con mắt.

Hắn mở to mắt, ngã ngửa ra sau, dọc theo con đường này đầu thuyền coi như an phận, thế mà cứ như vậy chết ở trước mặt tất cả mọi người.

Trên thuyền có nữ quyến phát ra tiếng kinh hô, nhưng nhanh chóng liền bị đè xuống, không ai dám hét to lung tung.

Mấy tên đầu thuyền phần nộ đứng dậy, nhưng cũng lập tức bị Ô Lang tay đâm kiếm, dễ dàng đâm ngã trên mặt đất.

Ngụy Hợp cẩn thận đánh giá thanh kiếm đâm trong tay Mão, có chút hiếu kỳ.

Khoảng cách gần như vậy, hắn có thể cảm ứng rõ ràng được, khi quạ xuất kiếm, làn da cơ bắp trên tay lập tức bộc phát ra lực lượng và tốc độ cường hãn.

Nhưng cơ bắp đối phương lại dày, hình dạng cùng độ dày, rõ ràng không thể bộc phát ra lực lượng có tốc độ như vậy.

Cái điều này, tựa hồ đang vận dụng một loại lực lượng không rõ ràng, không giống với chân kinh, thúc đẩy gai kiếm của mình ra đòn.

Loại lực lượng kỳ dị này, là hệ thống đặc thù Ngụy Hợp chưa bao giờ thấy qua, điều này làm cho hắn tương đương cảm thấy hứng thú.

Chỉ là ngay lúc hắn cẩn thận quan sát, bóng ma đã chậm rãi đi tới trước người cha con Tống Thế Hùng.

“Hai vị buổi chiều khỏe chứ, ta rất vui khi được gặp mặt hai vị các người lần thứ hai.” hệt như chim ưng quen biết hai người Tống Thế Hùng.

“Bây giờ, mời giao Thiên Cầm đồ ra đây. Xét thấy giao tình trước kia của chúng ta, ta cho phép các người ở lại trên chiếc thuyền nhỏ một mình rời đi.”

Mang ma cười xán lạn nói.

“Ở trên biển rộng mênh mông này, chỉ cần chúng ta không nói, những người còn lại không nói, sẽ không có ai biết được các người không chết, chỉ là chạy trốn mà thôi.”

“Điềm... Thật không ngờ...” Tống Thế Hùng đương nhiên sẽ không dễ dàng tin vào hứa hẹn của đối phương, trước đây hắn đã từng đánh với Hắc Giao không chỉ một lần.

Hiểu biết của hắn tương đối sâu.

Chỉ là hắn dù thế nào cũng không nghĩ tới sẽ ở tình huống này, nhìn thấy chim sẻ.

“Cẩn. Có thể tin nhắn cho ta sao? Rốt cuộc là ai bảo người tới?” Tống Thế Hùng cười khở đứng lên.

“Hơn nữa theo ta được biết, xung quanh hải vực này, đã lệ thuộc Huyền Diệu tông?” Hắn bổ sung.

“Người nói không sai.” Lang Mãng cười cười: “Nếu người muốn tìm người của Huyền Diệu tông, như vậy lát nữa lên thuyền, có lẽ người có thể gặp bọn họ một lần.”

“Người có ý gì!?” Tống Thế Hùng sửng sốt.

Bành!

Trong giây lát, hắn bị đối phương tát một cái vào đầu, cả người bay ngang ra ngoài, đâm vào mạn thuyền.

“Cha!” Liễu Thừa Hi hét lên một tiếng, muốn xông lên xem xét thương thế, nhưng cũng bị một người bên cạnh chim ưng đá một cước, như tia chớp rút ở phần eo của nàng.

Liễu Thừa Hi cố gắng muốn tránh, nhưng tốc độ chênh lệch quá lớn, căn bản tránh không được.

Bành!

Nàng cũng bị một cước đánh bay ra ngoài, ngã thẳng xuống sàn thuyền.

Oa!

Một búng máu từ trong miệng nàng tuôn ra.

“Thật là đáng thương.” Lang Mãng cười nói.” Người của Huyền Diệu tông các ngươi từng đi qua, kỳ thật không cần suy nghĩ. Huyền Diệu tông trước đây, thực sự là thế lực có thể uy hiếp phụ cận hải vực, nhưng đáng tiếc... hiện giờ thủ lĩnh của bọn họ có thể không tốt lắm.”

“Hả?” Một tiếng rầm giòn vang.

Trên boong thuyền, bỗng nhiên đứng lên một bóng người cao lớn.

Vẻ mặt Ngụy Hợp vốn yên tĩnh có chút biến hóa, hấn đứng lên, đi ngược lại trước người hắc báo.

“Ngươi mới vừa nói Huyền Diệu tông không ổn? Nghĩa là sao?”

“Có ý gì?” Chiêm Ứng liếc Ngụy Hợp một cái, huy động đâm kiếm trong tay.

“Lôi kéo đại sư liên minh, ba vị hoàng gia kiếm thuật đại sư dặt tay nhau tới, đánh liền một mạch, cái gọi là tông sư xa hơn các ngươi cũng chỉ có thế mà thôi.”

“Vài lần chiến dịch trước, hy vọng yếu ớt của họ đã lộ rõ rồi.” Đôi mắt màu lam của tà địch nhìn thẳng vào đôi mắt của Ngụy Hợp.

“Vị bằng hữu này, đối với những thứ này, ngươi có ý kiến gì không?”

“.....” Ngụy Hợp trầm mặc lại.

Lúc trước hấn đã sớm cắt đứt liên hệ với tông môn, sau này chỉ có thể dựa vào Ma môn chuyển động, có chút tình huống cũng không tiện nhiều lời, liên hệ trên đó cũng càng yếu hơn.

Hiện tại mới trở về, không ngờ tông môn lại có vấn đề.

Điều này làm cho hấn cảm thấy có chút khó tin, dù nói thế nào, Huyền Diệu tông cũng có Nguyên Đô Tử sư tử là người đứng đầu Đạo môn, sao lại như vậy!

“Vậy tông chủ Huyền Diệu tông Nguyên Đô Tử thì sao?”
Ngụy Hợp đột nhiên hỏi.

“Tông chủ? Tông chủ của bọn họ đã mất tích từ nửa tháng trước.” Hắc Lang cười nói.

“Mất tích!?”

Lòng bàn tay Ngụy Hợp không tự chủ được nắm chặt.

“Như vậy, Huyền Diệu tông bây giờ, hiện tại như thế nào?!”

Hắn đột nhiên bước lên trước một bước, ánh mắt căng thẳng.

Ngụy Hợp làm sao cũng không tưởng tượng được, trên đường trở về, thế mà gặp được chuyện bực này, nghe được chuyện này.

“Bây giờ thì sao?” lịch sự cười rộ lên.

“S hạm đội hỗn độn tung hoành bốn biển, đã liên tục đánh tan hai lần hạm đội xa xa của các người. Hiện tại, đồng bào của các người có khả năng đang cố gắng lấy lòng chúng ta mò mẫm, nghĩ biện pháp để chúng ta thu tay lại đi.”

Hắn nâng lên đấm kiếm, lè lưỡi nhẹ nhàng liếm trên thân kiếm một cái.

Bành!!!

Một bàn tay lớn ấn lên mặt hắn, một luồng sức mạnh không tưởng tượng nổi mạnh mẽ đè cả người hắn ra sau rồi đập xuống.

Rặc rặc!

boong thuyên nổ tung, trong miệng chim ưng còn cắn kiếm, hàm răng văng tung tóe, máu chảy như suối.

Rầm một tiếng, điều hâu lại bị tóm lên.

“Người.... Rốt cuộc là ai!!” Khuôn mặt hắn vặn vẹo, miệng hàm răng không rõ sợ hãi nhìn chằm chằm Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp nhìn quanh một vòng, thấy chung quanh từng khuôn mặt người sợ hãi.

Đám khách nhập cư trái phép hoảng sợ, cơn phẫn nộ và sợ hãi của bọn hải tặc, còn có sự chấn động và sắc mặt vui mừng của phụ nữ Tống Thế hùng nữ.

“Kể từ bây giờ, thuyền của các người đã bị trưng dụng.”

Đám hải tặc ngo ngác, trong lúc nhất thời còn chưa kịp phản ứng lại.

Liên thấy một tay Ngụy Hợp xách theo quạ đen, thả người nhảy lên, hạ xuống mặt biển, phóng về phía thuyền hải tặc.

Mặt biển dưới chân hắn như giẫm trên đất bằng.

Khoảng cách mấy trăm mét chỉ có mấy giây.

Ở trên mạn thuyền mượn lực nhảy lên, Ngụy Hợp nhẹ nhàng đáp xuống trên boong thuyền.

Thình thịch thình thịch!

Tiếng thương dày đặc không ngừng nổ tung.

Một mảng lớn đạn bắn ra từ một bên mặt có hình quạt bay về phía hắn.

Tốc độ bắn ra này tức là gấp đôi tốc độ âm thanh.

Ngụy Hợp cũng lười động đậy, kinh lực hộ thể bên cạnh tự nhiên hình thành một tầng phòng hộ màu xám, ngăn trở toàn bộ đạn vào.

Hắn quay đầu nhìn lại, một đám quỷ tử biển nước dưới sự dẫn dắt của một nữ tử tóc vàng, tay cầm súng thương dài, tiến hành xạ kích liên tục về phía mình.

Thình thịch thình thịch!

Liên tục bắn ba đoạn, bay tới liên tục không dứt, phảng phất không ngừng nghỉ chút nào.

“Muốn chết.” Ngụy Hợp phát tay lên, một cỗ chân kinh bỗng nhiên bay ra, tựa như cự mãng, ở trong đám người mạnh mẽ xông vào.

Đảo mắt đã đánh tan đám người này, tổn thương thâm trầm vô cùng.

“Giết!” Nữ tử tóc vàng kia mang hung tính, rút ra bên hông đâm kiếm, nhanh như tia chớp mang theo một tia lam quang,

đâm tới con mắt Ngụy Hợp.

Đương.

Kiểm đâm giữa đường liền bị kinh lực hộ thân ngăn trở, không thể động đậy.

“Lực sát thương ở cấp độ Đoán Cốt?” Ngụy Hợp hơi kinh ngạc, đối phương vừa đánh trúng, không chỉ có tốc độ và sức mạnh, mà còn có một loại lực trường kỳ dị nào đó.

Loại trường lực này dường như có chút tương tự với loại lực trường thần bí trên người Chân Huyết Tông Sư kia.

Nhưng trong đám nhân thủ này lại là phiên bản siêu cấp suy yếu.

“Có ý tứ.” Ngụy Hợp muốn nghiên cứu một chút, lại lần nữa phát tay.

Bốp!

Một mảnh hắc khí hóa thành hắc tuyến, giống như khổng tước xòe đuôi, trong nháy mắt đem tất cả hải tặc chung quanh nổ tung.

Nữ tử tóc vàng kia càng bị từng tia từng tia hắc khí, tựa như dây thừng, trói lên ném xuống đất.

Bộp một tiếng, nữ tử bị nện hôn mê bất tỉnh.

“Có ai biết nói chuyện không?” Ngụy Hợp ném Điều Điều lên boong thuyền.

“Đại nhân! Ta biết! Ta biết!” Một gã hán tử đầu trọc nhanh chóng từ trong đám người đẩy thuyền hải tặc ra.

“Người Huyền Diệu tông ở trên thuyền này?” Ngụy Hợp nhìn về phía người này.

Những dương nhân này luôn cho hắn cảm giác như Âu Mỹ Nhân hệ trước.

Trong lúc nhất thời phảng phát lại về tới khu vực nước ngoài kiếp trước.

“Huyền Diệu tông? Phòng giam tạm thời trên thuyền.” Đầu trọc biến sắc, biết không ổn.

“Mang người ra đi.” Ngụy Hợp không nói gì, nếu không phải những người này còn cần cho hắn cầm thuyền, hắn gặp mặt sẽ giết sạch.

Không bao lâu sau, gã đầu trọc dẫn theo mấy hải tặc nguyện ý thần phục, cùng nhau xuống khoang thuyền, đưa ba gã tông nhân mặc áo bào rách nát, mặt xanh xao vàng vọt lên boong thuyền.

Ba người tựa hồ bị giam giữ một trận, ánh mặt trời chói mắt có chút không mở được mắt, lúc nhìn thấy Ngụy Hợp, trong chốc lát không kịp phản ứng.

Nhưng rất nhanh, Ngụy Hợp kéo mạng che xuống.

“Các người có nhận ra ta?”

Ba người nhìn kỹ, thích ứng ánh sáng, lập tức mở to hai mắt, rõ ràng nhận ra thân phận Ngụy Hợp.

“Đạo Tử!!”

“Thế mà lại là Đạo Tử đích thân tới!!”

“Quý Đầu Trương Hằng Lâm, tham kiến Đạo Tử!”

Ba người đồng loạt quỳ xuống hành lễ.

Ngụy Hợp híp mắt quan sát thân thể ba người, cảm nhận được khí huyết của bọn họ bị hụt hụt rất nhiều.

“Nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Ba người trao đổi ánh mắt, đều nhin không được lệ nóng doanh trướng.

“Khởi bẩm Đạo Tử, nửa tháng trước, tông chủ đã rời đi một mình, sau khi mất đi liên lạc, ba vị tổ sư còn lại một người đi tìm trước. Hai vị khác tọa trấn tông môn, tình huống trong tông vẫn luôn không tốt.”

“Thái Mạnh Hoan đâu?” Ngụy Hợp trầm giọng hỏi.

*

*

*

“Thái Mạnh Chúc đạo tử một thân một cây cũng không chống đỡ nổi, có một tông sư ngoại quốc kéo đến chơi, nói là tới chơi, kì thật là đang thăm dò.

Phát hiện trong tông chỉ có hai vị tổ sư tọa trấn, nút mở liền càng thêm kiêu ngạo.”

“Trước đó Hải Ninh Minh và tái tạo mấy trận chiến liên miên, tổn thất thảm trọng. Minh chủ sâu trong Hải Long Vương Mặc Giao, ở trong đại chiến đã trúng mai phục, bị đại nỗ trọng thương, hôm nay thương thế còn chưa khỏi hẳn. Đối với tái tạo, toàn bộ chương ngại cuối cùng của Giao Dịch, chính là Huyền Diệu tông! Cho nên thế cục bây giờ cực kỳ khẩn trương.”

Ba người người một lời ta một câu, nhanh chóng đem cục diện bây giờ của Viễn Hi nói hết ra.

Bù Quái một mực có ý đồ với Viễn Hi, lúc trước mượn thương mậu, không ngừng thăm dò nội tình thực lực bên này, sau đó lúc này, rốt cục bại lộ dã tâm.

Tạp xích hợp lẫn trong nước, cũng có tông sư thuộc về chính mình, bọn họ gọi nó là đại sư.

Mà Đại sư trong nước này đều thuộc về một tổ chức gọi là Đại sư liên minh.

Trên thực tế, xì xào rắc rắc chủ lực xâm lấn lần này, chính là liên minh Đại sư.

Ngụy Hợp chỉ hiểu rõ tổng thể một lần, sau đó lại bắt hải tặc trên thuyền tới hỏi thăm một lần.

Sau khi xác định những tin tình báo này không có vấn đề gì mới tìm kiếm Hải Đồ.

Từ đầu hải tặc dẫn đội, hai chiếc thuyền nhanh chóng chuyển hướng, thẳng đến hải vực phụ cận Huyền Diệu tông.

Hắn phải quay về tông môn thật sớm để xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hắn không tin Đại sư tử Nguyên Đô Tử sẽ xảy ra chuyện, y đã từng không biết thực lực Tông sư mạnh bao nhiêu.

Nhưng hôm nay, sau khi chính tay hắn giết chết một gã tông sư, Ngụy Hợp mới hiểu được, thực lực của đại sư tử mạnh đến mức nào.

Đó chính là thực lực mạnh mẽ nhất của cả một thời đại!

Là đỉnh điểm khủng bố mà mấy vị tông sư liên thủ, cũng không thể địch nổi.

Cho nên hắn tuyệt đối không tin đại sư tử sẽ xảy ra chuyện.

Chắc chắn là có chuyện gì đó, ngăn chặn bước chân của đại sư tử.

Cho nên, điều hắn muốn làm chính là trước khi đại sư tử trở về, phối hợp với hai vị tổ sư, cùng nhau ổn định đại cục.

Huyền Diệu tông.

Phốc mặc quần rộng màu trắng, hắc mã giáp, giày lớn, trên thắt lưng treo hai thanh kiếm thập tự, bội trước ngực đại biểu liên minh đại sư mang lên huy chương.

Hắn lười biếng từ cửa lớn phủ đệ tạm thời đi ra, dưới hai gã tùy tùng đi cùng, lại lần nữa đi tới phía khu vực ngoại sự Huyền Diệu tông.

Với tư cách là sứ giả lôi thôi, hắn ở chỗ này đã gây ngốc hơn một chút.

Chính là vì yêu cầu Huyền Diệu tông ký một hiệp ước mà mình mang đến, đồng thời liên minh Đại sư đưa ra đủ loại điều kiện.

Trên hợp đồng, hắn làm sứ giả của liên minh Đại sư, cũng có quyền hoạt động phạm vi nhất định.

Hiện tại hợp đồng đã được giao lên, phải xem Huyền Diệu tông có đồng ý ký tên hay không thôi.

Căn bản đây không phải đàm phán mà là thăm dò đơn phương.

Nếu Huyền Diệu tông dưới áp lực của hắn mà lùi lại, lộ ra trạng thái suy yếu, như vậy sắp tới sẽ nhanh chóng xuất kích, cứng rắn chiếm cứ khoáng sản mà liên minh cần.

Gã xe nhẹ đường quen đi tới bên ngoài.

Bên trong phân điện thô kệch phong cách cổ xưa, đã có mấy người sớm chờ ở chỗ này.

Cầm đầu, không ngờ lại là Thái Mạnh Hình.

Sắc mặt Thái Mạnh Thân rất khó coi, bàn tay đặt trên bàn, ấn một tờ giấy hợp đồng hợp đồng dùng hai loại ngôn ngữ.

Đây là thông điệp cuối cùng đưa cho bọn hắn.

Mang Dẫn Đại sư liên minh, trong đại chiến với Hải Ninh Minh, trước sau xuất động mười lăm vị cao thủ đại sư.

Đổi thành lời giải thích của Phương Hi chính là kết cục mười lăm vị tông sư bất nạt tiêu bằng hữu.

Cộng thêm Thâm Hải Long Vương Mặc Tỳ Hưu bị số lượng lớn thuốc nổ đánh bị thương, toàn bộ Hải Ninh Minh thất bại thảm hại, căn bản không có biện pháp đối kháng chặt vật.

Ngay cả tông sư đông đảo Hải Ninh Minh cũng không địch lại, hôm nay Nguyên Đô Tử và Đại sư tử không có mặt, thì Huyền Diệu Tông làm sao có thể đối kháng được với một liên minh Đại sư khổng lồ như vậy?

Cho nên, bây giờ ở trong sơn môn Huyền Diệu tông, khi trong lòng mọi người đối mặt với sứ giả Cam này, đều là ủy khuất đến cực điểm.

Nhưng trong lòng uất ức, bọn họ còn phải biểu hiện cùng một lúc, cho dù Nguyên Đô Tử không ở đây, Huyền Diệu tông cũng có lá bài tẩy, tư thái cực kỳ tự tin.

Đứng sau liên minh đại sư là hai cường giả tông sư.

Mà nếu Nguyên Đô Tử vẫn còn, có lẽ tông chủ vẫn còn sống, nhưng hành tung tông chủ bây giờ đã biến mất.

“Được rồi, ta vừa mới nhận được thông cáo quốc gia, tiến độ đàm phán của các đại sư liên minh tương đối bất mãn với ta, cho nên kế tiếp, các người chỉ có năm ngày, nếu không ký tên trên hợp đồng, vậy đến lúc đó gặp lại trên chiến trường.”

Tạp Dung hơi ngẩng đầu lên, khí thế cực mạnh cất cao giọng nói.

Quyết máu chót đàm phán của hắn, chính là áp chế đối phương lại, khiến cho tâm thần hắn thất thủ, bất tri bất giác đã bị chính mình chần nhĩp, từ đó ký hiệp ước đối với bản thân càng có lợi hơn.

“Năm ngày. Các hạ có thể đại diện cho liên minh khai chiến với Huyền Diệu tông ta?” Sắc mặt Thái Mạnh vui vẻ nói.

“Có thể đại biểu hay không, đến lúc đó chư vị sẽ biết. Đây là kỳ hạn cuối cùng.

Giờ khắc này, hạm đội hải quân ta sệt soạt, đã chở các thành viên của Đại sư liên minh đến, đang tiếp cận quý tông.

Tốc độ của bọn họ rất chậm, năm ngày là thời hạn cuối cùng của bọn họ.

Cho nên, thời gian của các người không nhiều lắm.” An An thần nhiên nói.

“Nhưng trên hiệp ước, về phương diện khai thác quyền khai thác mỏ, chúng ta không có khả năng nhường ra một nửa, mới chỉ giao dịch được 10 triệu cộng tệ. Còn có chuyện hoàn toàn mở ra miễn thuế thông thương bờ biển, càng không có khả năng!

*

*

*

Nếu những điều khoản này không đổi, như vậy thì cứ trực tiếp khai chiến là được rồi! Huyền diệu của ta không hề sợ chiến!” Thái Mạnh Hưng đứng dậy vỗ bàn nói.

Huyền Diệu tông bây giờ đã sớm không phải tông môn bình thường vừa mới vào biển lúc trước, lan ra hải vực quản lý, đủ để so sánh với một ít tiểu quốc.

Cho nên khu vực không lồ như thế, thuế thu hoạch cũng là thu hoạch khổng lồ.

Còn có khoáng sản lợi nhuận cực lớn.

Biên Lôi nhìn Trọng Viễn Hi, cũng là khoáng sản tài nguyên do nơi này phân phó.

“Năm ngày, các người chỉ có năm ngày, bất kể thế nào, đến lúc đó nếu không ký tên, tự gánh hậu quả!” An Băng nói.

“Không cần năm ngày, không sửa điều khoản, hôm nay hiệp ước này cũng không cần bàn! Trực tiếp khai chiến!” Thái Mạnh hung hăng nói, hai mắt và ân cần đôi mắt, một tác cũng không nhường.

Trong thời điểm này, nếu thoáng có một chút khí thế yếu ớt, sẽ bị ép tới bước đường phải nhường lại lợi ích.

Lúc ban đêm.

Trên mặt biển, một chiếc chiến hạm và một chiếc thuyền hàng, một trước một sau chậm rãi đi.

Trên thuyền hàng phía sau, trên mặt biển ban đêm ánh trăng tinh tế, chợt buông xuống một chiếc thuyền nhỏ một người.

Trên thuyền lặng lẽ rơi xuống một bóng người toàn thân bao phủ màu đen.

Bóng người lặng yên không một tiếng động, dùng mái chèo kéo thuyền nhỏ, nhanh chóng chạy về mặt biển xa xa.

Trong tay bóng người run lên một cái bọc, cẩn thận cởi ra bao quần áo, sau đó quan sát tỉ mỉ đồ vật mang theo bên trong.

Mượn ánh trăng chiếu rọi, hẳn mới có thể thấy rõ, mặt ngoài của vật này, đang điêu khắc từng đàn cổ khác nhau đủ loại, khác nhau.

Mỗi một chiếc cổ cầm đều cực kỳ mừng rỡ bức người, phảng phất người vẽ tranh đứng trước mặt các cổ cầm này, vẽ lại từng nét một.

“Đây chính là Thiên Cầm đồ... ai có thể nghĩ đến, Thiên Cầm đồ chân chính lại khắc họa bên ngoài một cái chén gỗ. Chậc chậc...”

Nếu trên thuyền có thuyền thủy thủ, lúc này nhìn thấy bóng người này, sẽ nhận ra, người này chính là một trong những

người lúc trước lặng lẽ vơ vét hành lý hành lý của từng người trên khoang thuyền.

Vốn hấn còn tưởng rằng không còn cơ hội, không nghĩ tới, tên cao thủ đột nhiên xuất hiện, sau khi chinh hợp toàn bộ đội thuyền, liền không ra tay nữa, ngược lại một mực ở trong phòng không ra ngoài.

Như vậy hấn mới có cơ hội thứ hai.

“Thiên Cầm Đồ ơi là Thiên Cầm Đồ... Nghe đồn ai có thể có được ngươi là có thể thấu tâm kiến tính, khám phá hư vô. Không ngờ bảo vật bực này...”

Bành.

Bỗng nhiên thuyền nhỏ tiến về phía trước, tựa hồ đụng phải thứ gì, không hề nhúc nhích.

“Đụng vào đá ngầm rồi?” Bóng người sững sờ, nhưng lập tức phản ứng lại, nơi này là khu vực biển sâu, không có khả năng đột nhiên toát ra đá ngầm.

“Ngươi vừa nói, Thiên Cầm Đồ là cái gì?”

Một giọng nam trầm thấp đột ngột vang lên ở phía trước thuyền, dọa cho bóng người run lên, thiếu chút nữa thì không thốt nên lời.

Hấn ngẩng đầu nhìn lên, trên mặt biển phía trước, một nam tử cao lớn cao hơn hai mét đang đứng.

Nam tử lưng đối diện với ánh trăng, không thấy rõ khuôn mặt. Nhưng ánh sáng từ thanh âm và khí chất, bóng người liền nhận ra đối phương.

Chính là Ngụy Hợp – cao thủ hiện tại đã hợp nhất hai chiếc thuyền.

Mồ hôi lạnh trên trán hấn từ từ chảy ra.

“Các hạ... Thiên Cầm đồ, chính là bảo bối nâng cao ngộ tính tuyệt hảo của con người. Truyền thuyết nói rằng dùng nó tham ngộ võ học, bình thường đều có thể đưa đến tác dụng làm ít mà hiệu quả nhiều.”

“Ừm. Sau đó thì sao?” Ngụy Hợp chỉ cảm ứng được có người lặng lẽ thả thuyền, muốn rời đi.

Lại không ngờ đối phương lại không biết sợ hãi như vậy.

“Trợ giúp tìm hiểu võ học? Thứ này thần kỳ như vậy sao?”
Ngụy Hợp kinh ngạc hỏi.

“Ngài...”

Bóng người còn chưa nói xong đã hoảng sợ cảm ứng được Thiên Cầm đồ trên tay đã biến mất hoàn toàn.

Ngụy Hợp lật qua lật lại nhìn kỹ Thiên Cầm Đồ, cũng không có cảm giác gì đặc biệt.

Vì vậy hắn liền ngẩng đầu lên, nhìn về phía đối phương.

“Tha mạng!!” nhất thời bóng người hoảng sợ, biết không ổn, bèn nhảy trái, muốn nhảy xuống nước biển.

Ngụy Hợp xuất thủ nhanh như tia chớp, tay trái hóa thành hư ảnh điếm một cái.

Bành!

Một tiếng trầm đục nổ tung, bóng người còn chưa chạm nước đã nổ tung giữa không trung, hóa thành một đoàn huyết vụ, biến mất không thấy gì nữa.

Cầm Thiên Cầm đồ, Ngụy Hợp thả người nhảy lên, trở lại sàn thuyền.

Trên boong thuyền đã có người bị vụ nổ làm kinh động, đi ra xem xét chuyện gì.

Còn cha con hùng vĩ của Tống thế cũng nằm trong số đó.

Hai người nhìn Ngụy Hợp cầm Thiên Cầm Đồ nhảy trở lại boong thuyền, lập tức hiểu ra mọi chuyện.

Trước đó, hai người đều có hảo cảm với Ngụy Hợp.

Hôm nay nhìn đến Ngụy Hợp trong tay có cầm Thiên Cầm Đồ, liền đều minh bạch tình huống.

“Vị đại nhân này.” Tống Thế Hùng bước tới vài bước, ôm quyền cung kính nói.

“Có thể hay không đem đồ vật trong tay giao trả lại cho cha con chúng ta, cảm tạ ngài đã bảo hộ chúng ta”.

Ngụy Hợp nhìn hai người, Tống Thế Hùng sắc mặt bình tĩnh, Liễu Thừa Hi cũng trấn định, hiển nhiên hai người đều biết vài thứ. Không sợ Thiên Cầm Đồ mất tích.

“Có thể nói cho ta biết chuyện gì xảy ra không?” Hấn đã giúp Tống Thế Hùng vài lần, không thể không nói, đúng là rất lợi hại với việc vận đạo của tên này.

Mỗi lần đại nạn tới, đều có thể gặp được cứu tinh.

Hôm nay thoát nhìn tựa hồ lại là như vậy.

“Thiên Cầm Đồ...” Tống Thế Hùng mượn ánh trăng nhìn về phía Ngụy Hợp, trong chốc lát không thể nhận ra đối phương là nghĩa phụ mình từng cưỡng ép nhận mình.

Dù sao Ngụy Hợp tu hành chân huyết, cũng đã nhiều năm, cách ăn mặc khí chất nhiều lắm có chút tương tự, so với trước kia đại biến dạng.

“Thiên Cầm Đồ là đồ tốt tại một hội cổ thu được, vật này có thể tăng cao ngộ tính, giúp tâm thần không minh, lĩnh ngộ một số nan đề, phi thường hữu dụng.

Nhưng nó chỉ có một điều kiện duy nhất, đó là xem phù hợp.”

Tống Thế Hùng cười khổ nói.

“Ta cũng tốt cho mấy người bên cạnh ta, nhưng đều không được Thiên Cầm Đồ phù hợp, chỉ có nhi tử của ta...”

Ngụy Hợp cẩn thận đánh giá chén gỗ trong tay.

“Chính là thứ này, để các người chạy trốn ra xa?”

“Đương nhiên không phải, câu chuyện này lại là một câu chuyện khác.” Tống Thế Hùng thở dài.

“Có thể biểu hiện cụ thể một chút, hiệu lực của Thiên Cầm Đồ này không?” Ngụy Hợp lên tiếng hỏi.

“Chuyện này không thành vấn đề. Tiểu nữ vì không có cách nào tập võ, nhưng từ nhỏ dựa vào Thiên Cầm đồ, trên phương diện ngộ tính, không ai bằng được, cho nên, nếu tiểu nữ có biểu hiện không tệ, không biết đại nhân, có thể thu tiểu nữ làm đệ tử, truyền thụ võ nghệ không?”

Tống Thế Hùng lúc này linh cơ khẽ động, nghĩ tới điều đó, hấn ôm phải một cọng rơm cứu mạng, muốn chết cũng không buông tay.

Biểu hiện Ngụy Hợp lúc trước khiến hắn hiểu ra, thực lực người trước mắt này cực mạnh, nếu là ở phương xa này hy vọng, muốn che chở cha con bọn họ, tuyệt đối có thừa.

Cho nên, chỉ cần có thể sống sót thì cho dù đối phương là người tốt hay người xấu, cứ leo lên trước rồi nói sau.

Ngụy Hợp hơi im lặng.

Lại thêm chiêu này, lúc trước hắn mới vì chiêu này mà có quan hệ với Tổng Thế Hùng, giờ chiêu này lại là chiêu này.

Nhưng đối với Thiên Cầm Đồ, hắn cũng có chút tò mò.

“Thiên Cầm Đồ đã không bị những người khác sử dụng, như vậy tại sao tên này lại muốn trộm đồ của người?” Hắn lại hỏi.

“Bẩm đại nhân, mặc dù Thiên Cầm Đồ không thể cho người ngoài sử dụng, nhưng người phù hợp với tiêu nữ, có thể dùng đủ loại cảm xúc mà bản thân lĩnh ngộ được.” Tổng Thế Hùng trả lời rất nghiêm túc.

“Hơn nữa, trong lúc bày ra, Thiên Cầm Đồ sẽ huyển động theo, xuất hiện một phạm vi lĩnh ngộ không lớn, trong phạm vi lĩnh ngộ này, những người còn lại đều có cơ hội đề thăng tư chất ngộ tính và tinh thần của bản thân.” Hắn nói tiếp.

“Ồ?” Ngụy Hợp ngẩn ra, năng lực này cũng có chút lợi hại. Khó trách vừa rồi người nọ nói rõ là chỉ nhằm vào Thiên Cầm Đồ mà thôi.

Hắn xoay chuyển ánh mắt, nhìn Liễu Thừa Hi ở một bên.

“Có thể biểu diễn một hai?”

“Vâng!”

Lúc này trên boong thuyền đã có không ít thủy thủ còn lại và người nhập cư trái phép đi lên, nghe nói như thế, lập tức sắc mặt khế biến, nhao nhao tản ra rời đi.

Mặc dù Ngụy Hợp không giống người tàn bạo, nhưng biết bí mật của hắn càng ít, tự nhiên là càng an toàn.

Người có thể ở bên ngoài lâu như vậy, không ai là đồ ngọc cả.

Rất nhanh, trên boong thuyền chỉ còn lại ba người Ngụy Hợp và cha con Tống Thế Hùng.

Liễu Thừa Hi lúng búng một tiếng, rút đao thẳng bên hông ra.

Đao thẳng sáng loáng ở trên thuyền chiếu xuống đèn đuốc, phản xạ ra hoàng quang đường hoàng.

“Toái Diệp đao pháp, xin tiên bối chỉ điểm.”

Liễu Thừa Hi một tay cầm đao, bỏ về phía trước, trong phút chốc một đạo hoàng quang kéo thành một mảnh huyền ảnh.

Nàng toàn tâm toàn ý bắt đầu triển lãm đao pháp mình học.

Xa xa nhìn lại, phảng phất một đoàn hoàng quang không ngừng lóng lánh quay cuồng.

Ngụy Hợp thần sắc lạnh nhạt nhìn, Toái Diệp đao pháp này chỉ là võ kỹ chiến trường bình thường nhất, trừ việc cực kỳ đơn giản, đối với hắn đã không còn tác dụng.

Nếu đối phương chỉ có tác dụng như thế, vậy Thiên Cầm Đò này cũng không có giá trị gì mà hắn phải ra tay.

Chỉ là không biết chuyện gì xảy ra, Ngụy Hợp mới nhìn thêm vài lần, từ từ, thần sắc hắn ngưng trọng hẳn lên.

Hắn vậy mà cảm nhận được một loại ý cảnh đặc thù trong đao pháp của Liễu Thừa Hi.

Loại đao cảnh này vô cùng tương tự với cảnh giới võ kỹ hắn đã tiếp xúc lúc trước.

“Đây chẳng lẽ là...!?” Ngụy Hợp không tự giác đi về phía trước hai bước.

Nhìn dáng người Liễu Thừa Hi tung bay, toàn tâm toàn ý diễn võ tư thái.

Hai mắt hắn nhíu lại, bỗng nhiên vươn tay, ngón trở điểm nhẹ về phía trước.

“Cẩn thận.” Hắn lần này là dùng tốc độ và lực lượng mạnh hơn một chút so với Liễu Thừa Hi, cho nên cũng không lo lắng nàng bị thương.

Hắn chỉ là chuẩn bị, dùng chút dò xét này, nhìn xem Liễu Thừa Hi rốt cuộc có giống với hắn nghĩ hay không.

Phốc.

Ngón tay Ngụy Hợp nhẹ nhàng rơi vào vai Liễu Thừa Hi, nhưng lại phảng phất rơi vào trên da bên ngoài cực kỳ bóng loáng trơn bóng, thoáng cái liền trượt ra.

“Quả nhiên! Quả nhiên là nước chảy thật!!” Trong lòng Ngụy Hợp chấn động.

Lúc trước hắn khổ tâm nghiên cứu loại cảnh giới này, đáng tiếc. Cuối cùng vẫn thất bại.

Loại cảnh giới võ kỹ này, nhìn qua tựa hồ chỉ có thể xưng hùng trong cùng cấp.

Nhưng chuyện gì cũng không thể chỉ xét bề ngoài, nếu có một người có ngộ tính siêu cường, nắm giữ hết thảy các loại cảnh giới võ kỹ.

Công kích, phòng ngự, né tránh, các phương diện đều sẽ đạt tới một trình độ kinh khủng.

Thử nghĩ, nếu lấy thực lực Ngụy Hợp lúc này giao thủ, nắm giữ thực thủy cảnh, dẫn đến đối thủ đánh vào trên người hắn, có thể bị phá mất hơn phân nửa.

Chỉ với chút chỗ tốt ấy, có thể khiến chiến lực Ngụy Hợp trong nháy mắt tăng lên một mảng lớn.

Không đợi Ngụy Hợp lên tiếng, lúc này Liễu Thừa Hi lại đổi một bộ đao pháp khác.

Đao pháp lần này có khí độ thâm nghiêm, phòng ngự chắc chắn, thế mà lại mơ hồ có một loại cảnh giới võ kỹ khác ẩn giấu trong đó.

Cổ họng Ngụy Hợp khẽ nhúc nhích, cảm giác có chút khó tin.

Những cảnh giới này không phải là rau cải trắng gì, mà là kỹ xảo đỉnh cấp mà ngay cả rất nhiều Chân Nhân cũng khó nắm giữ.

Tiểu cô nương trước mắt này...

Mắt thấy Liễu Thừa Hi chuẩn bị bày ra loại đao pháp thứ ba.

Ngụy Hợp vội vàng lên tiếng ngăn lại.

“Ngươi chờ một chút!” Ngụy Hợp mở to hai mắt nói: “Ngươi nói cho ta biết, bây giờ ngươi nắm giữ được bao nhiêu cảnh giới? Là loại kỹ xảo vừa rồi ngươi dùng để phá vỡ lực đạo của ta. Có bao nhiêu?”

Liễu Thừa Hi có chút bối rối, kỹ xảo đó sao? Rất quý giá sao? Vậy không phải có tay là được rồi sao?

Bất quá nếu tiền bối hỏi, nàng cũng thành thật trả lời.

“Tổng cộng có sáu loại...”

“Sáu loại!?” Ngụy Hợp khẽ giật mình.

Hiện tại ngay cả một loại hãn cũng không lĩnh ngộ được...

Nhưng tiểu nữ hài trước mắt này, rõ ràng trên người không có nửa điểm dấu vết kinh lực, khí huyết cũng không dồi dào.

“Đến đến đến, ngươi tới biểu diễn một lần cho ta xem, nếu thật sự có sáu loại, ta sẽ thật sự thu nhận ngươi!” Ngụy Hợp cảm giác mình gặp được một thiên tài.

“Vâng!” Liễu Thừa Hi lập tức trở nên hưng phấn.

Trong lúc nhất thời, hứng thú của hai người tăng lên nhiều, bắt đầu diễn luyện ngay tại một góc boong tàu, một người quan sát.

Đảo mắt một cái, một buổi tối liền trôi qua.

Hai người trắng đêm không ngủ, Tống thế Hùng ở bên cũng mừng rỡ.

Chỉ cần hai cha con bọn họ có thể được vị cao thủ trước mắt này che chở... Như vậy có khi sau này sẽ không cần phải cuộc sống lang bạc kỳ hồ ly khai nữa.

Ở hải ngoại xa xăm, hãn đã cảm nhận được, không có vũ lực thì nửa bước cũng khó đi.

Chỉ là tâm tình của hãn không tệ, tâm tình Ngụy Hợp lại có chút quỷ dị.

Nhìn Liễu Thừa Hi diễn võ cả đêm, hắn đã bước đầu hiểu được tình huống của Liễu Thừa Hi.

Nếu thật sự luyện không được, chân huyết cũng không được.

Hai con đường đều không có thành công, kỳ thật bởi vì bản thân Liễu Thừa Hi vốn là Tiên Thiên Nguyên Huyết cực yếu.

Loại yếu ớt này không chỉ là tổng lượng nguyên huyết của nàng yếu, mà còn là vật chứa chứa đựng nguyên huyết của nàng, cực yếu.

Thân thể của nàng chỉ có thể đựng một chút nguyên huyết như vậy thôi.

Cho nên dẫn đến bất luận chân kinh hay chân huyết, hắn đều không đi nổi.

Trừ những thứ này, Ngụy Hợp phát hiện nữ tử này ngộ tính tư chất thật biến thái.

Trong đó đúng là có hiệu quả của Thiên Cầm Đồ, sau khi loại bỏ Thiên Cầm Đồ, ngộ tính của Liễu Thừa Hi cũng cao đến đáng sợ.

Điều này làm cho Ngụy Hợp từ trên người nàng tựa hồ thấy được một loại khả năng lĩnh ngộ võ kỹ cảnh giới mới.

Thuyền càng lúc càng tới gần Huyền Diệu tông.

Ngụy Hợp mỗi ngày không ngừng thỉnh giáo Liễu Thừa Hi, làm sao nắm giữ võ kỹ cảnh giới.

Mặc dù bản thân Liễu Thừa Hi bởi vì trình độ lý luận có hạn, không cách nào nói rõ nguyên lý nội dung.

Nhưng sau nhiều lần quan sát không ngừng, Ngụy Hợp vẫn như cũ đạt được một ít thu hoạch.

Mượn nhờ sự tăng phúc ngộ lực yếu ớt của Thiên Cầm đồ, thêm nữa Liễu Thừa Hi không giữ lại chút nào không ngừng diễn luyện lặp lại.

Kết hợp lại sự tiếp xúc và lý giải đối với Chân Lưu Thủy lúc trước.

Ngụy Hợp rút cục, chậm rãi minh bạch, thực lưu thủy nên chinh hợp thân thể thể nào, phát động loại kỹ xảo phòng ngự đặc thù này.

Đồng thời cũng bắt đầu tự tu tập cảnh giới này.

Thời gian đảo mắt đã trôi qua hai ngày.

Trên chiếc thuyền đi qua vị trí khách nhập cư trái phép kia, bị Ngụy Hợp đặt lên một hòn đảo náo nhiệt ở chính giữa.

Chính hắn thì mang theo thuyền thuyền hải đảo, còn có cha con Tống Thế Hùng cùng nhau, không lập tức trở về Huyền Diệu tông.

Mà là chuyển hướng, đi tới một chỗ hải vực phụ cận.

Ngụy Hợp cô ý hơi chút buông tha, chính là vì thuận thể đi ngang qua, khả năng có mật vận thú hoạt động mạnh mẽ mang theo khu vực Chân giới.

Hắn tính toán, trước khi trở lại Huyền Diệu Tông sẵn được Huyệt Vân Thú trọn vẹn, đem tam tâm quyết, tầng cuối cùng hoàn thành.

Tuy thời gian lạnh lẽo của Phá Cảnh Châu còn chưa tới, nhưng chuẩn bị cho tốt, cũng không có vấn đề gì.

Hiện nay, hy vọng cũng được, Đại Nguyệt cũng được, đều cần hắn dùng một tư thái càng mạnh, trở về giải quyết hết thảy mọi chuyện.

Cho nên, đề thăng Tam Tâm quyết, sau đó dưới tiên đề tu hành chân huyết, lĩnh ngộ các loại cảnh giới vũ kỹ của Liễu Thừa Hi bên này.

Đây cũng là ý định trong tương lai của Ngụy Hợp.

Nơi mà mật vân thú sinh sống, chính là một mảnh quần đảo thừa thớt mây mù lượn lờ.

Trong mắt người bình thường, nơi này một mảnh hoang vu, không có một ngọn cỏ, tất cả đều là những hòn đảo nhỏ có diện tích không lớn, tạo thành quần thể.

Hơn nữa những hòn đảo nhỏ này mỗi một khối đều cách nhau tương đối xa, căn bản không thích hợp cư trú trên đảo.

Nhưng ở trong tầm nhìn của Ngụy Hợp để chân nhân siêu cảm, liền có thể nhìn thấy, xa xa phía trước, trên quần đảo trong một mảng lớn mây mù kia, đang có từng sinh vật kỳ dị toàn thân râu bạc trắng, phảng phất như con rận khổng lồ, đang chậm rãi hoạt động.

Hắn đã xem qua hình vẽ của Đại Nguyệt, cho nên nhận ra tất cả những người này đều là Vân Sư, tên là Vân Sư, thật ra chỉ là một con rận nhỏ nhỏ mà thôi.

Loại chân thú này tương đối phiền phức.

Loại phiền toái này, cho dù là tông sư cũng không muốn dễ dàng trêu chọc.

Bởi vì thực lực Vân sư cực yếu, nhưng thể dịch sau khi chết đi sẽ tạo thành đả kích mang tính hủy diệt không thể nghịch chuyển hoàn cảnh.

Chắc đảo nhỏ này đã hoàn toàn bị Vân Sư phế bỏ.

Hoàn cảnh bị hủy diệt, không chỉ không thể gieo trồng bất kỳ thực vật nào, thậm chí ngay cả chạm vào, cũng sẽ tạo thành tổn thương mạnh mẽ.

Cũng may Ngụy sát nhập không để ý đến hoàn cảnh hòn đảo này.

“Đây chính là chỗ lão sư ngài muốn đến sao?” Liễu Thừa Hi đứng bên cạnh Ngụy Hợp, thấp giọng dò hỏi.

Chỉ là trong tầm mắt của nàng, nơi này cái gì cũng không có, trên những quần đảo này, tất cả đều là đá, thậm chí ngay cả bùn đất cũng không có.

Tới nơi này thì có ý nghĩa gì?

Nàng có chút không rõ nhìn về phía Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp cười cười: “Ở đây có rất nhiều thứ, chờ ngươi cảm giác đạt được độ cao kia, có lẽ có thể cảm ứng được. Nhưng con đường sau này của ngươi... Ta còn cần suy nghĩ an bài thế nào.”

Nếu như là trước khi nhìn thấy hệ thống sức mạnh của Dương Quý Tử, có lẽ hẳn đã trực tiếp chẩn đoán Liễu Thừa Hi, cho rằng không có thuốc nào chữa được, không có cách nào giải quyết vấn đề căn cốt.

Nhưng kiến thức những công pháp kỳ dị đặc thù kia, Ngụy Hợp cũng có một ít ý tưởng thăm dò không tệ.

“Cảm giác.” Liễu Thừa Hi không phải là người kiến thức nông cạn, đương nhiên đã nghe rõ ý tứ Ngụy Hợp.

Từ những lời này, nàng có thể phán đoán ra, lão sư của mình, nhất định là cảnh giới Chân Nhân.

Nghĩ tới đây, nàng lập tức có chút kích động.

Chân Nhân bất luận là chân huyết hay là chân kinh, đều có địa vị tương đối tôn sùng và phân lượng tương đối cao.

Cho nên nếu vị lão sư rẻ tiền này thật sự có thể cảm giác được điểm dị thường, điều đó chứng tỏ cảnh giới của hắn tuyệt đối là ở cấp độ đó.

“Tốt rồi, các ngươi ở chỗ này chờ ta, ta tiến vào xem.” Ngụy Hợp không có tâm tình chiếu cố đồ đệ, mà là nhìn chung quanh mặt biển, còn có không trung thời tiết.

Hắn thả người nhảy lên, nhẹ nhàng tựa như lá rụng, tiến đến hướng quần đảo màu đen xa xa.

Chỉ ngần ngừ mười mấy giây, Ngụy Hợp đã đến đảo nhỏ màu đen gần nhất.

Tê!

Hắn vừa mới lên đảo, liền thấy trên đảo vốn là rận thật lớn đang liếm vỏ lẫn nhau, lập tức quay đầu, một đôi mắt màu xanh lục lớn chùng hạt đậu, nhao nhao mang theo ánh mắt lướt qua người ăn, nhìn chăm chăm Ngụy Hợp.

Có thể cảm giác được chân thú, tự nhiên cũng sẽ bị chân thú cảm giác đầu tiên.

Chân Thú cũng không phải tất cả đều là cảnh giới Chân Nhân, kỳ thật đại bộ phận Chân Thú, thực lực cũng không mạnh, chỉ là phương thức tồn tại của chúng khác biệt rất nhiều.

Mà trong miệng các cảnh giới Chân Nhân có nhắc tới, cùng với chân thú coi trọng, thường thường đều chỉ có thực lực chân nhân tồn tại.

Ngụy Hợp quét mắt nhìn một vùng hải vực này, quay đầu nhìn thuyền phía sau.

“Các người ở nguyên tại chỗ chờ nửa ngày, nửa ngày sau, ta đi ra cùng nhau rời đi.”

Cách xa nhau xa như vậy, chân kinh truyền âm của hắn cũng có thể truyền tới rõ ràng.

Nếu là võ giả Chân Huyết, sẽ không có nhiều lợi ích như vậy, chỉ có thể dựa vào rỗng.

Thấy trên thuyền có thủy thủ đang huy động cờ ngũ trả lời, Ngụy Hợp biết bọn họ đã nghe thấy, cũng không quay đầu nhìn lại, tung người nhào về phía đảo nhỏ phía trước.

Trong nháy mắt, hắn đã đáp xuống một hòn đảo nhỏ màu đen.

Ba đầu Vân Sư gần một chút lập tức kinh hãi, nhao nhao quay người há miệng với hắn.

Phốc phốc phốc!

Từng luồng từng luồng nọc độc màu xanh lá trống rỗng bay về phía Ngụy Hợp, ba cột nước dính màu xanh lá, tựa như ba mũi tên nhọn, tốc độ cực nhanh.

Trong nháy mắt, trước người Ngụy Phù bỗng xuất hiện ba bãi chất nhầy màu xanh lá.

Có vô hình chân kinh màu xám, mạnh mẽ đem những nọc độc này ngăn ở giữa không trung cách hần hơn mườim.

Ngụy Hợp vận chuyển chính pháp quyết, trước tiên lưu trữ loại nọc độc này rồi nói sau.

Không riêng loại nọc độc này, còn có lúc trước hần quyết đấu với tông sư kia, cũng đã đem kịch độc phóng thích cất giữ lại, chờ sau này sử dụng.

Kịch độc cũng có nồng độ cùng cường độ, Chân Huyết tông sư cường hãn tồn tại có thể làm cho nó là kịch độc, dùng để công phạt tất nhiên là kịch độc cũng có thể hữu dụng với tông sư.

Cho nên Ngụy Hợp tự nhiên tích trữ nó đầu tiên.

Hơn nữa với các loại kịch độc dự trữ mấy năm nay của hần, dùng chính pháp quyết dự trữ tạm thời, chờ đợi lúc cần sử dụng, liền có thể cho kẻ địch một niềm vui lớn.

Đương nhiên, kịch độc không phải là một đồng hỗn hợp mà có thể sản sinh ra độc tố mạnh hơn.

Mà là cần phải cẩn thận phối hợp.

Cho nên Ngụy Hợp dự định sau khi trở về tông môn, lợi dụng dụng dụng dụng cụ chứa đồ trong phủ đệ, hảo hảo nghiên cứu ra một loại kịch độc kiểu hình mới.

Chỉ có thâm nhập chân huyết chân chính, thân thể đạt tới cường độ cực cao, Ngụy Hợp mới thử chế tạo ra độc tố mạnh hơn.

Chỉ khi biết được cao thủ hàng đầu của chân huyết rốt cuộc phải đối kháng với độc dược, có thể đạt tới trình độ nào.

Hồi phục tinh thần lại, Ngụy Hợp hí mắt nhìn ba con Vân Sư đang đánh tới mình.

Dưới chân giẫm một cái.

Bành!

Hần phi thân lên, mũi chân điểm nhẹ lên đầu ba con Vân Sư.

Sau ba tiếng vang nhỏ, đầu ba con Vân Sư nổ tung, ngã xuống đất, không còn hơi thở.

Bước chân Ngụy Hợp không ngừng, cấp tốc bắt đầu giao sát đám Vân Sư còn lại chung quanh bị kinh động.

Vân Sư cũng không phải là mục tiêu của hắn, nhưng loại chân thú này, lại là sinh vật pháo hôi do mật vân thú thống lĩnh.

Thường thường chỉ cần một đám mây sư tử, sẽ có một đôi dày đặc thú thống lĩnh. Mà mật vân thú bình thường rất thích tụ tập quần sinh hoạt.

Vì vậy, cho dù loại chân thú như Vân Sư, cũng sẽ đi theo mật vân thú hình thành hành động với quy mô lớn.

Mà tập hợp Chân Thú đại quy mô lớn như vậy, bình thường chỉ có vật tư ở hải vực cực kỳ phong phú mới có thể cung ứng được.

Cho nên, nếu muốn săn bắt mật vân thú, biện pháp tốt nhất chính là...

Ngụy Phù vừa vặn như điện, như thiểm điện không ngừng huy động trong bầy vân sư.

Mỗi một lần huy động sẽ có mấy đầu vân sư nổ đầu ngã xuống đất.

Bất quá mặc dù tốc độ hắn nhanh, lại nhiều lắm chỉ có toàn cảnh giới Chân Thực, trình độ âm tốc gấp đôi bình thường.

Chân kính bộc lộ ra, cũng chỉ là hoàn toàn chân thực tiến vào.

Đây là giúp ta tê liệt mật vân thú.

Trong lúc nhất thời, Vân Sư trên đảo nhỏ bắt đầu đại lượng bị thương tử vong, loại Chân Thú thực lực này mới chỉ đoạn trước thực lực bình thường, tự nhiên xa xa không phải là đối thủ Ngụy Hợp.

Từng tiếng kêu thảm thiết đau đớn không ngừng nổ tung tại vùng biển này.

Thanh âm chân thú bực này, người trên thuyền đều nghe không được, nhưng dù không cách nào cảm giác, cũng có thể

cảm giác được thân thể cực kỳ khó chịu.

Những người bình thường này cảm giác không được âm thanh, đồng dạng sẽ sinh ra tổn thương đối với bọn họ.

Chỉ là khá yếu ớt yếu ớt mà thôi.

Ngụy Hợp rất nhanh liền đề sát xong một cái đảo nhỏ, ngay sau đó lại tiếp tục hướng đảo nhỏ thứ hai đánh tới.

Từng dòng chất nhầy màu xanh lục đuổi sát hấn không ngừng tấn công, nhưng cũng không thể công phá kinh lực hộ thân của hấn.

Ngụy Hợp phi thân xuyên thẳng qua hải vực, đánh về phía hòn đảo nhỏ thứ hai.

Nhưng mới vọt được một nửa.

Nước biển dưới chân bỗng nhiên nổ tung.

Hai cự ảnh màu trắng phóng lên tận trời, bọc lấy sương trắng nồng đậm, há miệng cắn tới hấn.

Tốc độ hai đầu cự ảnh cực nhanh, cơ hồ đạt đến tốc độ âm thanh.

Cũng chính là vừa phá vỡ nước biển, dẫn đến tốc độ giảm xuống.

Nhưng dưới sự tập kích, loại công kích đột nhiên bộc phát bực này, dù đối thủ có tốc độ nhanh hơn, cũng sẽ bởi vì đột nhiên, thân kinh phản xạ không đủ, bị đánh lén thành công.

Đáng tiếc, bọn chúng đối mặt chính là Ngụy Hợp đã sớm chuẩn bị.

Trái tim cuối cùng của Tam Tâm quyết sắp rơi xuống người đám mật vân thú này, hấn tự nhiên đã sớm thu thập lấy tư liệu về loại chân thú này.

Hai đầu cự ảnh hung hăng cắn về phía Ngụy Hợp, lại bị hai chân gã điếm một cái.

Bành!

Hai đầu mật vân thú ở trên không bị lực lượng thật lớn điếm ở trên hàm dưới.

Trong khoảnh khắc dưới hàm nỏ tung, mảng lớn máu tươi vẩy ra, không cần tiền rơi vãi trên mặt biển.

Ngụy Hợp hiểu không buông tha người, hai tay mở ra, tựa như Phượng Hoàng không lò, đằng không bay lên, lao xuống dưới.

Giống như cự điều đang săn mỗi cá lớn phía dưới.

“Thập Phượng Dao.”

Từng tia khí tức nóng rực Phần Thiên Chân Công từ trong hai tay hắt lan ra.

Phần Thiên Chân Công vận chuyển, lúc này huyết mạch chi lực trong cơ thể hắt tự động triển khai, cộng thêm chân kinh tự nhiên bộc phát.

Hai thứ chồng lên nhau, thực lực Ngụy Hợp lúc này cũng đã đạt đến năm mươi vạn cân.

Trong chớp mắt, hai vết thương giống như bị thiêu đốt đã xuất hiện trên người của mật vân thú, có thể thấy được cả xương.

Hai con mật vân thú không chịu nổi đả kích, gầm lên một tiếng, vân vụ toàn thân bành trướng ra, bao phủ toàn thân Ngụy Hợp vào.

Lúc này Ngụy Hợp ở khoảng cách gần mới thấy rõ mật vân thú như thế nào.

Đây là một loại sinh vật tương tự Nhân Ngư.

Nửa trên của nó là hình người, nửa dưới là cá lớn, cả người màu trắng, vỏ giáp, trên giáp xác có chi chít lỗ nhỏ đang không ngừng phun khói độc ra ngoài.

Mà gương mặt người này cũng tương đối xấu xí, giống như bị hoả hoạn, tương đối khó coi.

Hơn nữa những thú mây này đều to bằng đầu người, chừng năm mét, tương đối cao lớn.

Lúc này hai con mật vân thú bị trọng thương, lập tức giận dữ, toàn thân đại phóng vân vụ.

Cùng lúc đó, trong mây mù, thân hình hai đầu mật vân thú nổ tung, trong nháy mắt đạt đến tốc độ khủng bố gấp đôi tốc độ

âm thanh.

Đúng, đối với những cao thủ bình thường, tốc độ âm thanh đã là rất mạnh. Chỉ khi đạt tới tốc độ gấp đôi, cao thủ đỉnh cấp mới có thể đạt tới.

Tựa như trong chân huyết, lúc trước Ngụy Hợp và Mộc Thành uy chém giết nhau.

Mà giờ này khắc này, trong mây mù, hai đầu mật vân thú, thế mà cũng trong nháy mắt đạt đến tốc độ này.

Điều này cũng làm cho Ngụy Hợp giật mình.

Bất quá mật vân thú càng nhanh, trong lòng hắn càng mừng rỡ.

Dù sao mục đích chuyên đi này của hắn, chính là phải lấy trái tim thứ ba Tam Tâm Quyết.

Lúc này, hắn không thăm dò nữa, tốc độ ra tay cũng tăng vọt, lực hút kéo lên hiệp trợ, tăng thêm khoảng cách chân huyết nổ tung.

Tốc độ cự ly ngắn của hắn, lập tức vượt qua mật vân thú.

Oành oành!!

Hai tiếng nổ lớn vang lên.

Ngực hai con thú liền xuất hiện lỗ máu cực lớn.

Hai tay Ngụy Hợp nắm chặt một trái tim, huyết dịch màu trắng không ngừng theo ngón tay nhỏ xuống.

Bàn tay hắn vạch một cái, liền vạch ra một vết thương trông ở chỗ ngực bụng.

Sau đó ấn trái tim lên miệng vết thương một cái, hai trái tim lập tức chậm rãi chuyển động, liên tiếp dung nhập vào cơ thể.

Từ vết thương Ngụy Hợp tuôn ra từng đám xúc tu bằng thịt lít nha lít nhít, phảng phất xúc tu hấp thu của bạch tuộc, trong nháy mắt bao trùm trái tim, kéo vào vết thương.

Sau đó, vết thương Ngụy Hợp nhanh chóng khép lại, phảng phất chưa từng tồn tại.

Hai trái tim bị cắn nuốt hết, huyết nhục tinh hoa trong đó rất nhanh bị hấp thu.

Chỉ hấp thu hết, Ngụy Hợp mới cảm giác được, hai trái tim này căn bản không đủ.

Muôn xây dựng trái tim thứ ba, dựa theo tiến độ lúc này, cần ít nhất ba mươi trái tim của mật vân thú.

Tựa hồ do cường độ thân thể mình tăng lên quá nhiều, dẫn tới trái tim cũng trở nên càng nhiều.

Trong lòng Ngụy Hợp như có điều ngộ ra.

Nó ngẩng đầu nhìn về bầy Vân Sư bị kinh động ở xung quanh, lúc này nó không do dự nữa mà bay lên trời nhằm về phía chúng nó.

Cuộc săn bắn này kéo dài hơn một canh giờ.

Lấy thực lực Ngụy Hợp lúc này, cho dù không thức tỉnh huyết mạch, chân huyết thực kinh phối hợp cũng đã đạt đến cực hạn kim thân.

Đổi lại là Chân Thực Kính, đó chính là cực hạn của toàn bộ. Hơn nữa mới nắm giữ cảnh giới Thực Lưu Thủy, cùng với năng lực chịu đựng siêu cường, năng lực khép lại siêu cường.

Sau một canh giờ săn thú, hầu như toàn bộ Vân Sư trên vùng biển này đều bị giết sạch, phần lớn còn lại đều bị dọa đến bỏ chạy tứ tán.

Mà mật vân thú cũng giết không dưới một nửa tiến độ.

Ngụy Hợp cũng không nghĩ tới, bây giờ hắn còn cần nhiều tiến độ như vậy.

Vì bổ sung phần còn lại, hắn dứt khoát mở rộng phạm vi săn bắn, tìm tòi chỗ xa hơn.

Phải hoàn thành nhu cầu của tâm huyết tinh hoa thứ ba trong Tam Tâm quyết ngày hôm nay.

530

Cách mấy ngàn hải lý Huyền Diệu tông.

Dưới đáy biển.

Chỗ sâu trong nước biển u ám âm lãnh, một rãnh biển hình rãnh thật lớn, tựa như vết sẹo hải dương, lẳng lẳng đứng sừng sững ở chỗ này.

Nước biển nóng và lạnh không ngừng xoay quanh trong rãnh biển này.

Trong rãnh biển sâu không thấy đáy, dòng nước nóng cuộn cuộn không ngừng tuôn ra cuộn cuộn, những dòng chảy nóng này cũng dẫn đến nơi này, trở thành giường ấm của vô số sinh vật nhỏ bé và hải dương.

Một con rận biển màu lân, thân thể mềm mại uốn lượn, nhanh chóng từ các hải vực còn lại bơi tới nơi này, đảo mắt liền tiến vào chỗ sâu trong rãnh biển này.

rãnh biển càng ngày càng sâu, ngọn đèn màu xanh lá đầu cá chình cũng càng thêm nổi bật, chiếu sáng cảnh vật chung quanh.

Không biết con cá khổng lồ kia bơi đến vị trí sâu đến cỡ nào.

Rốt cuộc, một vòng xám trắng nhàn nhạt xuất hiện dưới ánh đèn chiếu rọi.

Mà quý dị là, trong đáy biển rõ ràng, nước ấm cực kỳ nóng rực.

Nhưng dưới đáy này, ngược lại băng hàn thấu xương.

Dưới đáy rãnh đen sì, khắp nơi đều là tầng băng màu xám.

Những tầng băng này hỗn tạp lớp đất cát, bề ngoài cực kỳ khó coi.

Nhưng trong tất cả tầng băng màu xám lại có một chỗ, hoàn toàn khác biệt với những nơi còn lại.

Đó là một khối băng huỳnh quang màu xanh đậm hình bầu dục, bên rìa có những lỗ hồng nhỏ.

Dưới đáy một khe rãnh đen kịt, khối băng như vậy như Tự Quang Đăng, cực kỳ khiến người khác chú ý.

Mà chính giữa khối băng là một nữ tử toàn thân mặc váy đen, đeo mạng che mặt màu đen.

Cô gái cúi đầu, lẳng lặng nhìn chăm chú vào trong khối băng, một cô gái khác đang nằm yên không nhúc nhích.

Nếu như có bất kỳ đệ tử Huyền Diệu tông nào có thể xuất hiện chữ này ở đây, nhìn thấy cảnh này sẽ nhận ra ngay.

Nữ tử váy đen chính là khôi thủ Đạo môn Viễn Hi hiện tại, Nguyên Đô Tử Huyền Diệu tông.

Mà trong khối băng đó, rõ ràng là nữ tử thân bí trước đó được Nguyên Đô Tử cứu về.

Nàng đặt tên nữ tử này là An Sa Lục.

Việc này khiến hắn nhớ lại những chuyện đã từng trải qua, nhớ về người năm đó.

“Bọn ta đã giúp người tìm được nơi tuyệt vời này, kế tiếp, người chỉ có thể chúc người thành công.”

Cách đó không xa, trong khe rãnh hắc ám, một bóng người mờ hồ không rõ xuất hiện trong nước biển, xa xa truyền âm cho Nguyên Đô Tử.

“Ta biết.” Nguyên Đô Tử nhàn nhạt trả lời.

Đặc hiệu của chân kinh làm cho bọn họ dù ở sâu trong biển cũng có thể tùy ý truyền âm.

“Lần này thử, nếu thành công, người tự nhiên có thể đột phá công cùm xiềng xích, bước vào thiên địa mới. Nhưng nếu thất bại...” Bóng người lo lắng nói.

“Bất luận đầu tư gì đều có nguy hiểm. Không phải sao?” Nguyên Đô Tử nhàn nhạt trả lời.

Bóng người trầm mặc một chút, nghĩ đến nội dung hợp tác giữa Triều tịch và Nguyên Đô Tử.

Cuối cùng cũng không nói nhiều nữa.

“Được rồi, vậy bây giờ Huyền Diệu tông phải làm sao?”

“Nếu như ta thành công, tự nhiên sẽ trở về gần cơn sóng dữ.

Nếu ta thất bại, vậy để tất cả tan thành mây khói.” Nguyên Đô Tử bình tĩnh trả lời.

“Hảo phách lực! Đắc tình mà vong tình, nếu người thành công, vậy triệt để vứt bỏ xiềng xích năm đó An Sa Lục ký thác trên người người.” Bóng người tán thưởng, cuối cùng liếc nhìn Nguyên Đô Tử, quay người, hướng lên trên du động rời đi.

“Chúc người may mắn.”

“Cảm ơn.” Nguyên Đô Tử khoanh chân ngồi xuống, nhẹ giọng trả lời một câu, nhắm hai mắt lại.

Trong đầu nàng, giờ phút này, toàn bộ ký ức lấp lánh đều liên quan đến An Sa Lục Lục.

Vui vẻ, buồn, đau buồn, uể oải. Chờ một chút, các loại ký ức, giống như bọt mật, từ trong lòng nàng lúc này thanh tịnh trôi nổi lên.

Chỉ là làm cho nàng có chút kinh ngạc chính là, trong những bong bóng xà phòng này thế mà còn xen lẫn mấy Ngụy Hợp.

*

*

*

Sau khi biết được Ngụy Hợp là thân tộc duy nhất trên đời mình, Nguyên Đô Tử đã từng có cảm giác cô đơn to lớn kia, cũng đã biến mất.

Lúc trước sở dĩ nàng có giao hảo với An Sa Lục, cũng là bởi vì loại cảm giác cô tịch không lồ bẩm sinh này.

Từ khi nàng sinh ra, phụ mẫu vẫn thân, chưa từng gặp lại loại tồn tại huyết mạch khác giống mình.

Mà Ngụy Hợp, là người đầu tiên nàng nhìn thấy trong nhiều năm qua.

Vì vậy...

“Kể cả vì tộc đệ, cũng phải triệt để đột phá mới đúng!”

Hạ quyết tâm, Nguyên Đô Tử hoàn toàn đắm chìm vào tâm thần, đầu nhập vào bên trong xiềng xích tránh thoát An Sa Lục.

Bành!

Lại một tiếng nổ vang lên, Ngụy Hợp nhẹ nhàng từ trên đầu một con mật vân thú cuối cùng nhảy xuống.

Lúc này, lượng lớn trái tim của mật vân thú đã thu thập gần hết.

Hắn ở trong vòng hai canh giờ ngắn ngủn đã có thể đồ sát hai đám Vân thú và sư tử mây cỡ lớn.

Đại lượng vân sư bị dọa đến tứ tán đào vong, mà Ngụy Hợp, cũng không truy kích tộc đàn mật vân thú thứ ba nữa, dừng động tác lại.

Cầm trái tim vừa mới đắc thủ, đặt trên miệng vết thương của mình, Ngụy Hợp nhìn nó bị đại lượng xúc tu bao khóa, lôi kéo vào thôn phệ.

Cảm thụ được tinh hoa trái tim trong cơ thể triệt để viên mãn, Ngụy Hợp rốt cục thở phào nhẹ nhõm.

Đến lúc này, tài nguyên trái tim đã chuẩn bị thỏa đáng. Chỉ cần đến lúc phá cảnh châu tới là có thể bước vào giai đoạn cuối cùng của Tam Tâm quyết.

Hai loại huyết mạch trước đó đã khiến Ngụy Hợp chiếm hết ưu thế trong thág lớn. Hắn đã nhận được đánh giá phá được huyết mạch cấp bậc Đại Hạn.

Như vậy, khi trái tim của hắn, cộng thêm trái tim Tam Tâm Quyết, tổng cộng bốn trái tim, cùng nhau tuần hoàn cân bằng ở chung.

Chỉ sợ không ai có thể tưởng tượng được tình cảnh như vậy.

Nếu đem bốn trái tim cấy ghép toàn bộ lên một người, như vậy, cường độ thân thể bình thường của chân nhân căn bản vô

lực thừa nhận.

Cũng chỉ có thân thể với cường độ kinh khủng như Ngụy Hợp, sức chịu đựng kinh khủng và tự lành mới có thể chịu đựng được.

Chỉ là săn thú mập Vân Thú không có gì phát sinh ngoài ý muốn.

Nhưng trong quá trình đuổi giết mập vân thú, Ngụy Hợp ngoài ý muốn phát hiện một điểm nghi hoặc.

Hắn hít mắt đứng trên đảo nhỏ, nhìn đại phiến khí lưu màu xám trắng phía trước, trên mặt biển chậm rãi di động.

Khí lưu kia nhanh chóng xoay tròn, liền trời tiếp đất, thành linh chính là xoáy xoáy trong ấn tượng Ngụy Hợp!

Vòi rồng lại có tên Long Hấp Thủy, từ xa nhìn lại giống như một con trườn long màu xám thật, không ngừng nuốt chửng nước biển.

Tiếng gió gào thét kịch liệt, tràn ngập toàn bộ thính giác Ngụy Hợp.

Hắn tập trung tư tưởng nhìn chằm chằm vào lốc xoáy này.

Con rồng khổng lồ cao hơn trăm mét tựa như một con cự thú gào thét, đang chậm rãi đi ngang qua trước người hắn.

Chỉ mang theo cuồng phong và sóng biển, liền đủ để lật tung thuyền kim loại dài chừng mười thước bình thường.

Đương nhiên, loại trình độ sóng gió như vậy sẽ không ảnh hưởng đến thị lực của Ngụy Hợp.

Chỉ là, khiến hắn kinh nghi bất định chính là, chung quanh vòi rồng kia, phảng phất có vô số tiếng thét chói tai màu xám trắng mang theo sợ hãi.

Lúc này trong tầm nhìn chân giới của hắn.

Vòi rồng này có màu xám trắng, xung quanh phủ đầy vết rạn, trong vết rạn lộ ra hồng quang đỏ sậm như huyết tương.

Ngụy Hợp cực kỳ kiêng kỵ hắn.

Bởi vì vừa rồi, một đầu mật vân thú mà hấn truy đuổi, dưới sự kinh hoàng, nó liền xông về phía vòi rồng, sau đó trong nháy mắt liền bị nuốt vào trong đó, biến mất không thấy gì nữa.

Đó chính là một con Chân Thú mạnh mẽ, thực lực chí ít cũng đã đạt tới trình độ chân chính cao nhất.

Nhưng chỉ trong nháy mắt như vậy, đã hoàn toàn biến mất.

“Đó chính là mắt gió giới sao?” Ngụy Hợp xem qua tư liệu liên quan, đối với loại lốc xoáy này có chút hiểu biết.

Tương truyền, nếu gặp phải vòi rồng có ngoại hình và thanh thế này, nhất định sẽ là hiện tượng tự nhiên quý dị của giới phong nhân.

Dựa theo điển tịch ghi chép, giới phong nhân này đã từng có không ít cao thủ thàng lớn tự điều tra, nhưng cuối cùng tất cả cao thủ điều tra đều mất tích.

Đôi mắt gió này giống như một thông đạo đi thông đến khu vực không gian còn lại, bất kỳ vật gì bị cuốn vào trong đó, đều sẽ triệt để mất tích, không cách nào tìm được.

Nhìn gió thổi mắt nhìn về phía xa xa, rời đi.

Trong lòng Ngụy Hợp cũng nhẹ nhàng thở ra.

*

*

*

Lúc xế chiều, hấn từ trong mây mù tung người nhảy xuống nước, đảo mắt đã vượt qua khoảng cách mấy dặm, đáp trên boong thuyền, nhẹ như lông chim.

Mọi người trên thuyền thấy hấn trở về, đều thở phào nhẹ nhõm.

Trên hoang hải bực này, nếu không có cao thủ bậc Ngụy Hợp hộ tống, chiếc thuyền này, sợ là không bao lâu sẽ bị dị thú hoặc hải tặc giải quyết.

“Lão sư!” Liễu Thừa Hi ngồi trên boong thuyền, nhìn thấy Ngụy Hợp lên thuyền, vội vàng tiến lên cung kính vấn an.

“Chuyện của ngài đã làm xong rồi?”

“Đã giải quyết xong, đi thôi, đi về hướng Huyền Diệu tông.”
Ngụy Hợp thân nhiên nói, tâm tình tựa hồ vô cùng tốt.

Kế tiếp chính là trở lại tông môn, chờ đến thời gian.

Thuyền hải tặc chậm rãi chuyển hướng, bay về phía Huyền Diệu tông.

Lúc này cờ hải tặc trên thuyền cũng đã bị xé toang.

Ngụy Hợp trực tiếp cho người dùng vải trắng ga giường, viết một chữ Ngụy thật lớn, treo lên.

Thuyền đi xuyên qua một vùng hải vực giữa các đảo lớn, sau khi bổ sung nước ngọt thì tiếp tục đi về phía trước.

Cuối cùng, tại xế chiều ngày thứ hai, thành công tiến vào gần biển Huyền Diệu Tông hòn đảo.

Thái Mạnh vui vẻ mệt mỏi ngồi trên hắc nhai, trước mặt lão là hai vị tông sư tổ sư khác của tông môn.

Hai vị tổ sư lần lượt là phong lưu lẫm liệt, cùng Tỏa Sơn Tiểu Lãng.

Sắc mặt hai người đều ngưng trọng.

“Hai vị tổ sư, kế hoạch bây giờ rất cuộc nên đối phó như thế nào, xin xin chỉ thị.”

Bây giờ Thái Mạnh Hình đã đạt đến cực hạn của chân thật, thực lực cũng tăng lên nhiều.

Nhưng dưới tình huống này, nếu Huyền Diệu tông ứng phó không tốt, đảo mắt sẽ rước họa vào thân.

Đại sư tử không ở đây, không có tông chủ chèo chống Huyền Diệu tông, thật ra cũng chỉ là một môn phái mạnh mẽ bình thường.

Trước kia Huyền Diệu tông có địa vị siêu nhiên, kỳ thật đều là vì nể mặt Nguyên Đô Tử, mới nguyện ý cho thêm tiện lợi.

Hiện giờ không liên lạc được với Nguyên Đô Tử nên đã mất tích.

Trong khoảng thời gian ngắn này, bên ngoài Huyền Diệu tông còn có thể giữ bí mật, dùng uy danh lúc trước để kéo dài lâu như vậy.

Nhưng nếu tông chủ còn chưa tới, vậy thì...

“Cao thủ của liên minh Đại sư nói là năm ngày đã trôi qua nhưng thực tế ở trên đảo nhỏ gần đó đã sớm truyền đến tin tức, cao thủ đứng đầu của bọn họ ít nhất là hai vị đại sư, đều tới đây nghỉ mát.” Thái Mạnh buồn rầu nói.

“Dung nghi là giả, quan vọng là thật.” Phong Nhiên thở dài: “So với dương nhân, chúng ta xa hy vọng quá yếu. Hàng năm đều tự chiến, sụp đổ, hao tổn nghiêm trọng. Cao thủ thực sự quá ít.”

“Còn chưa tìm được tung tích tông chủ sao?” Tiểu Lăng ở một bên bắt đầu dĩ nhiên nói.

Thái Mạnh Hoan lắc đầu.

Đến lúc này, bọn họ mới chính thức cảm nhận được Nguyên Đô Tử đã cho Huyền Diệu tông bao nhiêu cảm giác an toàn.

“Ta đã từng giao thủ với Đại sư Kỳ Lân, thực lực bọn họ quả thật rất mạnh, đi theo lộ tuyến tương tự với Đại Nguyệt, nhưng đồng thời lại có sự khác biệt rất lớn.

Nhưng chính thể mà so sánh, chỉ có một đại sư thực chiến cũng không bằng chúng ta, chỉ là lần này người tới quá nhiều...” Phong bạo suy tư một lát, trầm giọng nói.

“Nếu thật sự không có biện pháp, vậy cũng chỉ có thể nhượng bộ.”

“Bất kể thế nào, chúng ta cũng không thể thực sự có kết cục như vậy được. Một khi chúng ta có kết cục, đối phương phát hiện tông sư Huyền Diệu Tông không đủ, tông chủ còn đó, cuối cùng sẽ hoàn toàn không còn đường sống.

Vì vậy, lúc này chỉ có thể để các người xử lý.” Phong Nhiên nhíu mày nói.

“Ta đề nghị nên kéo dài thời gian một chút, điều kiện của bọn họ quá hà khắc, nếu quả thật đáp ứng thì cả tông môn sẽ tổn

thất cực lớn.” Thái Mạnh Hưng trầm giọng nói.

“Kéo dài tới khi nào?”

“Kéo dài tới cực hạn rồi thì dừng lại thôi.” Thái Mạnh vui vẻ nói.

Hai vị tổ sư suy tư một lát.

“Thế thì kéo dài thêm một thời gian. Có thể đạt tới trình độ nào tùy theo ý trời.”

Tông chủ vừa rời đi, người của Đại sư liên minh lập tức tới cửa cường bức, rõ ràng trong tông môn có nội gian.

Thái Mạnh Hưng còn muốn nói gì đó, chợt truyền âm đến.

Vẻ mặt hắn đột nhiên trở nên vui vẻ.

“Hai vị tổ sư, Ngụy Hợp trở lại rồi!”

531

Ngay lúc Ngụy Hợp sắp đến Huyền Diệu Tông.

Chỗ quần đảo hấn tàn sát lúc trước, hải vực bên cạnh, dần dần hiển hiện từng chiếc từng chiếc thuyền kim loại thuần trắng.

Những chiếc thuyền này kiểu dáng, giống như đội thuyền hải tặc mà Ngụy Hợp cướp mất trước đó.

Trên mỗi một chiếc thuyền đều treo cờ của thủy tặc Bạch Lan.

Nhưng trên thực tế chỉ có người biết được, cái gọi là đoàn hải tặc Bạch Lan, căn bản chính là âm mưu chật vật.

Bản chất của bọn họ, thật ra là do thuê đại sư quân cộng thêm chật vật liên minh Đại sư phái thế lực tạo thành.

Lúc này trên cờ hạm cắm đầu.

Một gã nam tử dáng người thon dài, trên áo lót màu trắng ở trước ngực có một viên hoa Diên Vĩ Hoa màu xanh đậm, sắc mặt bình tĩnh nhìn chăm chú vào một quần đảo loại nhỏ màu đen này.

Đứng bên cạnh ông ta là vài “Hải tặc” cao tầng, trong đó có nam có nữ.

“Lúc trước nơi này bộc phát năng lượng cao quy xung đột, nghi ngờ hình như có người đang giao thủ với mật vân thú ở đây. Xem ra là cường giả không biết tên kia chiến thắng rồi.” Một nữ tử cao tầng trầm giọng nói. ngôn ngữ sử dụng rõ ràng là thông dụng của Giao Dịch.

“Khăn Duy Cách đại sư, bây giờ nên làm thế nào, xin chỉ thị.” Nữ tử nhìn về phía nam tử tóc vàng, chờ câu trả lời.

Ánh mắt nam tử tóc vàng thâm thúy, lẳng lẳng nhìn quét mảnh mây mù màu đen này đi quần đảo.

Một lát sau, hấn mới chậm rãi lên tiếng.

“Ta qua đó xem thử, trước tiên các người đừng qua đây, mật vân thú và thể dịch vân sư đều có kịch độc thuộc tính axit cực

manh, thực lực không đến, dính một chút cũng sẽ chết.”

“Vâng.” Đám người nhao nhao đáp ứng.

Dưới chân Hủ Duy nhẹ nhàng điểm một cái, lam quang lóe lên, gã lập tức phóng lên trời, bay xuống mặt biển, lướt đến hòn đảo nhỏ màu đen gần nhất.

Loại tộc đàn chân thú như mật vân thú này, có thể một mực tồn tại phụ cận nơi này, trừ thể dịch bọn hắn sẽ phá hư hoàn cảnh nghiêm trọng, còn có một nguyên nhân căn bản.

Đó chính là, chúng nó quá mạnh mẽ.

Làm Chân Thú đỉnh cấp, cho dù mật vân thú là tông sư của phương xa, cũng không muốn dễ dàng trêu chọc.

Loại chân thú này có thể bộc phát ra tốc độ khủng bố gấp hai lần âm tốc.

Phải biết rằng, kể cả là chân khí toàn bộ cao đoạn, đạt đến tốc độ gấp đôi, cũng đã tương đương đáng sợ rồi.

Huống chi mật vân thú là chân thú cường hãn, toàn thân kịch độc mây mù.

Trước đó Da Duy đã từng tới đây, từng thử qua đám mây dày đặc này, hắn ba bốn con thì không thành vấn đề, nhưng nếu vượt qua sáu con vây công, hắn sẽ không đủ sức.

Mà dựa theo hắn đoán chừng, tông sư bản thổ ở xa này, thiếu chút nữa là đến đây ra tay giảo sát, nhiều lắm cũng chỉ có thể chống đỡ được khoảng mười cái đầu.

So với thành viên Đại sư liên minh của bọn họ, Viễn Hi Tông sư mạnh hơn một chút, nhưng cũng chỉ có thể mạnh hơn mà thôi.

Chính vì những nguyên nhân này mà đám mây thú vẫn luôn có cuộc sống tự do tự tại ở đây, không ai dám trêu chọc.

Nhưng hôm nay... bộ tộc khổng lồ này lại chạy tứ tán, một tên cũng không tha mà biến mất toàn bộ.

Ngay cả đại lượng Vân Sư thống trị, những tộc đàn phụ thuộc cũng đều biến mất toàn bộ.

Điều này khiến cho tấm khăn trong lòng chấn động.

Hơn nữa, hấn tin tưởng không bao lâu nữa, thế lực bản địa ở xung quanh hi vọng cũng sẽ vì thế mà chấn động.

Bọn mật vân thú này ngang ngược bá đạo ở nơi này, cũng không phải ngày một ngày hai ngày...

Nhưng bây giờ...

Sau khi cẩn thận kiểm tra một phen, sắc mặt Khản Duy càng ngày càng khó coi.

Bởi vì dấu vết chém giết trên quần đảo này, không có chỗ nào mà không phải mặt ngoài, số lượng người đồ sát bọn mật vân thú này không nhiều.

Thậm chí có thể chỉ có một hai người.

Một hai người có thể đồ diệt được đám mật vân thú này, điều này có nghĩa là...

*

*

*

“Lại có cao thủ cấp đại sư xuất hiện rồi...” Khản thêu trong lòng lâm bầm.

Trong liên minh Đại sư, hơn chín phần mười thành viên đều đến từ các địa khu hợp chúng quốc gia gia minh, đại sư đại biểu nổi bật ra mặt.

Mà trong số những đại sư này, lại có thể dùng chiến lược thực chiến, đơn giản phân ra cấp bậc, trung vị, cấp độ thực lực cao.

“Có thể phòng ngự công kích và kịch độc của mật vân thú, còn có thể đuổi kịp tốc độ của chúng, còn có thể có lực sát thương cực mạnh bộc phát. Thực lực như vậy, ít nhất cũng có thể xem như là đại sư hạ vị tiêu chuẩn đối đãi.” Ánh mắt Khản vênh mặt ngưng trọng.

Vào thời điểm thế cục bây giờ thay đổi nhiều, đột nhiên ở hải vực phụ cận Huyền Diệu tông toát ra một đại sư, điều này làm cho trong lòng Khản cách khó tránh khỏi xuất hiện lo lắng.

“Được rồi, đem kết quả quan sát gửi về, do mọi người quyết định.” Hấn lập tức quyết định, xoay người bay nhanh về phía thuyền.

Rất nhanh, đội tàu tăng tốc chuyển hướng, đảo mắt rời đi.

Mà ngay lúc đội tàu rời đi không lâu, lại có một đạo hư ảnh màu xám, tựa như u hồn, nhẹ nhàng lướt qua mặt biển, dừng ở quần đảo Mật Vân thú nghỉ lại.

Người tới ở góc áo bào tro, nếu có người thấy rõ, sẽ phát hiện trên đó có tiêu ký đến từ Hải Ninh Minh.

“Mật vân thú ở nơi này đã bị tiêu diệt rồi ư?”

Nhìn trên quần đảo đen sì, độc huyết mạnh mẽ, hắt vẩy khắp nơi, toàn bộ một vùng hải vực này đều trở nên khó ngửi.

Thực lực hơi yếu, ngay cả nghe được mùi hôi chua này cũng cảm thấy đầu váng mắt hoa.

Đây là nước biển ở đây bị mật vân thú và huyết thủy vân sư ô nhiễm rồi.

“Nhân số không nhiều, có lẽ chỉ có một hai người, có thể đồ diệt mật vân thú nơi này chỉ ít cũng phải đạt đến cực hạn, không... phải mạnh hơn mới được...”

Bóng xám ở khắp các hòn đảo màu đen cẩn thận xem xét.

“Có chút giống Kim Thân cực hạn của Đại Nguyệt bên kia, hơn nữa còn là quý tộc huyết mạch cao cấp. Nhưng kỳ quái là, người này lại còn có chân kinh lẫn lộn, còn không yếu, xem ra nên là hai người liên thủ gây nên.”

Rất nhanh hư ảnh màu xám đã suy đoán ra.

“Tổng hợp phán đoán, hẳn là ở trên cực hạn của tông sư, so với những bậc đại sư lôi kéo khác cũng không khác lắm, còn không sợ kịch độc... Nhưng số lượng có thể thất nhiều như vậy, tuyệt đối không chỉ là hạ vị. Năng lực phòng hộ của đại sư hạ vị không đạt tới tiêu chuẩn này. Nơi này từ khi nào lại xuất hiện một cao thủ như vậy...”

Cái gọi là đại sư, vị trí trung vị và địa vị cao còn có thể xem được, nhưng hạ vị, kỳ thật chính là ở cực hạn của Viễn Hi này

còn phải mạnh hơn một chút.

Sau vài lần đại chiến vừa rồi, Hải Ninh Minh cũng tương đối quen thuộc với những đối thủ này.

“Một vị cao thủ cấp bậc đại sư xa lạ... Cũng không biết là trận doanh cỡ nào nữa.” Cảm nhận được khí tức Phần Thiên Thân Công do Ngụy Hợp lưu lại, bóng xám không hề dừng lại, quay người biến mất.

Nhưng cả Hải Ninh Minh lẫn Đại sư liên minh đều không ai đoán được, thật ra đám người đồ sát thú mây đen kia chỉ có một.

Hơn nữa lại chỉ sử dụng thái độ cơ bản nhất.

Điều này cũng dẫn đến, bọn họ tuy rằng coi trọng và lưu ý người tới, nhưng không đủ coi trọng.

Ngụy Hợp có thể toàn lực đánh tan phật môn tông sư Đại Nguyệt, bản thân không phải những tông sư gây yếu này có thể so sánh.

Trong tông sư, dưới cùng cảnh giới hiện giờ, tông sư của Đại Nguyệt Phật Môn vốn mạnh hơn Tông sư tầng một của Phương Hi.

Còn tông sư viễn Hi lại mạnh hơn đại sư liên minh tầng một.

Điều này liền dẫn đến... Ngụy Hợp lúc này, thực lực thật sự giống như đá kích hàng phục, vượt xa dự đoán của các thành viên trong liên minh Đại sư.

Huyền Diệu Tông - Cự Tuấn đảo.

Thuyền hải tặc màu trắng chậm rãi treo cờ xí Ngụy Tự, đi vào vịnh Long Huyền Diệu.

Ngụy Hợp dẫn đầu nhảy xuống, đứng trên bờ cát, nhìn ra bốn phía.

Cảnh sắc từng là tông môn, bây giờ cũng đã cảnh còn người mất, có biến hóa.

Vịnh rộng so với lúc hấn rời khỏi, càng quy tắc chỉnh sửa hơn, hai đầu xây dựng một cửa pháo đài, hòng pháo đông nghịt ùn

ùn chỉ hướng xa xa, nhìn qua uy vũ hung hãn.

Trên bờ cát vốn có thuyền buồm nối liền không dứt, bây giờ cũng thưa thớt, ít đi rất nhiều.

Một đội người mặc phục sức tông môn đang đi tới nghênh đón bên này.

“Ngụy Hợp!”

Xa xa, Thái Mạnh hoan lớn tiếng kinh hi.

” hân hoan!” Ngụy Hợp cười cười.

Hai người tới gần ôm chầm lấy nhau, vỗ vỗ lưng đối phương.

Dù sao cũng là chiến hữu đã từng đồng sinh cộng tử, kẻ vai chiến đấu, quan hệ hai người vẫn không tệ.

“Đừng nói ta vui vẻ giống như một con chó.” Thái Mạnh bắt đầu nói.

“Không sao, ngươi phải làm cho người ta vừa nhắc đến cái tên này, người đầu tiên nhớ tới không phải chó, mà là ngươi, vậy đã thành công.” Ngụy Hợp hí mắt cười nói.

“Cái này của ngươi...” Thái Mạnh vui mừng không nói gì chỉ vào Ngụy Hợp không nói gì mà chống đỡ.

“Ngươi thay đổi rồi, trước kia ngươi cũng không phải là người đùa kiêu này.”

“Trước kia ta bình thường không cùng người sống nói giỡn” Ngụy Hợp gật đầu.

“... Hôm nay không có cách nào hàn huyên nữa rồi.” Thái Mạnh vui mừng cạn lời.

Ngụy Hợp cùng hấn sau khi gặp mặt, ngẩng đầu nhìn ra xa, vừa lúc có thể nhìn thấy hai vị tổ sư, đang đứng ở chỗ xa xa giữa sườn núi, nhìn ra nơi này.

Hiển nhiên cũng đang chờ hấn.

Hấn ôm quyền thi lễ một cái về hướng kia.

Sau đó mới nhìn về phía một bên, đang nhanh chóng hướng bọn người Ngụy phủ nơi này chạy tới.

Mấy người Vạn Thanh Thanh, Ngụy An, còn có phụ thân Ngụy Đường, mẫu thân Lý Thúy, đại tỷ, Nhị tỷ, Vạn Độc Môn, lục sĩ lâu Trang Nguyệt đều tới.

Nhìn thấy người nhà mình, trong lòng Ngụy Hợp âm áp, tiến lên nghênh đón.

Những người còn lại cũng tự giác nhường đường cho bọn hắn.

Mấy năm không gặp, chung quy cũng sẽ có rất nhiều lời muốn nói.

Bất quá Ngụy Hợp cũng biết nặng nhẹ, hơi ôn tồn cùng người nhà, liền tiến về trong tông môn nội sơn, bái kiến tổ sư.

Đồng thời hắn cũng muốn hỏi rõ ràng, Nguyên Đô Tử đại sư tỷ đã xảy ra chuyện gì, vì sao lại mất tích!

Một khắc đồng hồ sau.

Trong núi, Vân Tiên đài.

Tiểu Lăng, phong nhã, Thái Mạnh Hoan, Ngụy Hợp, đổi các loại tỳ tử, đều tề tụ trong một đại điện ở Vân Tiên đài.

Đại điện này liên thông bốn phía, hội tụ khí lưu tứ phương, chính là có ý liên kết kết.

Cũng là hội nghị tông môn lớn nhất của Vân Tiên Đài.

Ngụy Hợp cũng thay đạo bào thuộc về mình, lại ngồi khoanh chân trên hàng bồ đoàn đầu tiên cùng Thái Mạnh Cung.

Giống như bọn họ, còn có bốn người Hoán Tỳ Tử, Bách Hòa Tử, Thanh Mai Tử, Cung Vũ.

Bốn người này xếp phía sau bọn họ, lẳng lặng ngưng thần tĩnh khí, chờ đợi bắt đầu.

Đại điện với mọi người chính là Phong Nhiên và Tiểu Lăng.

“Hiện giờ hai vị đạo tử tụ tập đông đủ, cũng nên thương lượng một chút, làm thế nào đối phó với áp bức do liên minh Đại sư kia tạo ra.” Phong nhiên thở dài một tiếng, hỏi.

“Trong liên minh Đại sư, rốt cuộc thực lực của thành viên kia có thể đạt tới trình độ nào? Không biết trước đó Tổ sư đã từng

kiểm tra hay chưa?” Ngụy Hợp vừa mới trở về, đối với tình huống không hiểu nhiều lắm.

“Việc này để ta nói cho.” Thái Mạnh Hưng trịnh trọng nói:
“Lôi kéo đại sư trong liên minh, mỗi một vị đại sư đều tương đương với tông sư, thực lực rất mạnh.

Bình thường bọn họ chia làm hạ, trung, cao, ba giai đoạn. Mà đại sư hạ vị tương đương với Tông Sư Chân Kính yếu ớt. Chỉ một đôi một, từ mấy lần chiến tích trước đoán chừng bọn họ so với tông sư xa hơn ta hơi yếu. Nhưng những người này thủ đoạn âm thầm, thiện dụng hỏa khí uy lực lớn.

Trước đó Hải Ninh Minh cũng vì vậy mà bất cẩn, dẫn tới Minh chủ bị nổ tung, bây giờ thương thế còn chưa khỏi hẳn.”

“Trên thực tế, người cứ coi Đại sư như một tông sư hơi yếu là được. Tông sư hơi yếu một chút cũng là Tông sư! Ta sẽ dốc hết toàn lực, trong thời gian ngắn có thể chặn một vị lại.” Thái Mạnh vui vẻ giải thích.

“Hôm nay trên đảo nhỏ phụ cận Cự Tuấn đảo, đã có thể thăm dò rõ ràng, liền có hai gã đại sư qua lại. Lấy tính nhếch nhác của đại sư, bọn hắn tuyệt sẽ không làm chuyện không nắm chắc. Tin tức Huyền Diệu tông ta hiện nay chỉ có hai vị tổ sư tọa trấn, rất có thể đã tiết lộ ra ngoài, cho nên, bọn hắn tuyệt đối không chỉ có hai người, còn có thể sớm động thủ, đề phòng tông chủ phản hồi.”

“Chẳng lẽ bọn hắn không sợ Nguyên Đô Tử sư tử trở về tính sổ?” Ngụy Hợp nhíu mày.

“Không rõ, có lẽ, bọn họ chắc chắn mình có thể ứng phó được tất cả phiền phức.” Thái Mạnh Hưng lắc đầu.

“Có một khả năng.” Thanh Mai Tử là thủ tịch di chuyển, trầm giọng lên tiếng: “Có lẽ bọn họ cho rằng, tông chủ không thể về được nữa.”

“Không có khả năng!” Hoán Tùng Tử cùng thủ tịch Tỏa Sơn Cung Vũ đều trầm miệng một lời phản bác.

“Với thực lực của tông chủ, toàn bộ tông sư Viễn Hi liên thủ vây giết nàng cũng không thể thành công. Huống chi, lão nhân gia người chỉ là tạm thời rời đi!” Hoán Tùng Tử nói như chém đinh chặt sắt.

“Vậy chính là, tái Quái bên kia cho rằng, cho dù tông chủ trở về, bọn hắn cũng có phương pháp ứng phó. Nếu không bọn hắn sẽ không can rờ như vậy.” Thủ tịch quý đầu Bách Hòa Tử nhẹ giọng nói.

“Rốt cuộc là con át chủ bài cỡ nào mà có thể khiến bọn họ tự tin đến vậy..” Thái Mạnh Cung nhíu mày.

“Mặc kệ là át chủ bài gì, không bằng đi trước tra xét một chút, như thế nào?” Ngụy Hợp đề nghị.

Hắn ngay cả tông sư Đại Nguyệt Chân Huyết Phạt Môn cũng chính diện đánh chết một người, còn sợ những thứ này.

Huống chi, bây giờ cảnh giới Chân Huyết Thân lực của hắn vẫn đang nhanh chóng tiến bộ.

Tư chất huyết mạch cấp Phá Giới, cũng không phải đùa giỡn.

Phỏng chừng mấy năm nữa, hắn có thể vững bước tiến vào giai đoạn tiếp theo, đào móc ra càng nhiều lực lượng huyết mạch.

“Điều tra... Việc này nên do ai phụ trách?” Phong Nhiên lên tiếng.

Trên cơ bản mọi người tại đây, chính là tất cả cao tầng của Huyền Diệu tông hiện tại.

Cũng chỉ có thực lực của những người này mới dám đi thăm dò thực hư của thành viên trong liên minh Đại sư.

Chỉ thiếu một cao thủ thôi, e rằng chỉ vừa đối mặt đã bị giết chết.

“Để ta đi.” Ngụy Hợp lên tiếng nói. Vừa lúc hắn muốn nhìn xem, thực lực của đại sư liên minh rốt cuộc như thế nào.

“Không được, Ngụy sư đệ ngươi vừa mới trở về, không hiểu rõ tình huống, chưa từng thấy đối phương ra tay, hay là ta đi cho thật tốt.” Thái Mạnh Cung trầm giọng nói.

“Các ngươi cũng đừng tranh, ta đi. Ta am hiểu dịch dung, cũng thuận tiện che giấu hành sự.” Bách Hòa Tử lên tiếng nói.

“Tốt rồi, vậy thì Bách Hòa Tử đi.” Tổ sư Tiểu giải quyết dứt khoát.

“Những người còn lại đặc biệt là Ngụy Hợp, nghi ngại và hỏi phục cho tốt, chúng ta nên đi xem qua tư liệu điển tịch về chiến dịch, để biết được cách chiến đấu của những đại sư kia.” Hắn phân phó.

“Vâng.” Ngụy Hợp trịnh trọng gật đầu.

Nhiều vị tông sư áp cảnh, coi như là hấn, trong lòng cũng ngung trọng lên.

Đây không phải là du kích chiến đấu mà là công phòng chiến, sau lưng hấn chính là người thân của gia tộc mình.

Một khi thất bại thì hậu quả khó mà tưởng tượng được.

Tiếp theo, mọi người lại thương thảo thảo kế hoạch an bài cho tông môn trong chốc lát.

Nhưng bất luận là chuyện gì, lúc này liên minh Đại sư cũng không vòng vo được.

Thành viên của liên minh Đại sư ở gần đó, có tác dụng phong tỏa đường biển.

Một con thuyền cỡ nhỏ còn có thể đi được, nhưng một khi đã lên quy mô thì sẽ bị ngăn cản.

Sau khi tan họp.

Ngụy Hợp và Thái Mạnh vui vẻ rời khỏi Vân Tiên đài.

Vừa vặn hấn cũng có chút nghi hoặc, muốn hỏi đối phương.

Hai người ra khỏi Vân Tiên Đài, dừng lại tại sườn núi đen, xem như tìm chỗ yên tĩnh nói chuyện.

Trên hắc nhai mây mù lượn lờ, ngẫu nhiên có một con chân thú phi điều, từ chung quanh xẹt qua kêu to.

“Kỳ thực, ta đại khái có thể đoán được, đại sư liên minh với bên kia rốt cuộc dựa vào cái gì... Chỉ là chuyện đã tới nước này rồi mà vẫn không muốn tin.” Thái Mạnh vui vẻ đi trước, trên mặt bất giác mang theo nụ cười khổ.

“Người nếu biết, vì sao vừa rồi không nói?” Ngụy Hợp nhíu mày.

“Nói thì thế nào? Thật ra thì...” Thái Mạnh vui vẻ chân chờ, y thở dài một tiếng.

“Thật ra, trong lòng mọi người đều hiểu. Chuyện cho tới bây giờ, ta đã phát hiện. Chúng ta, hình như đi nhầm đường.”

“... Đi nhầm đường?” Ngụy Hợp hí mắt nhìn về phía Thái Mạnh vui vẻ phía trước: “Sao lại nói vậy?”

Thái Mạnh vui vẻ im lặng, không trả lời ngay.

Mà là giờ tay, nhẹ nhàng vẫy một cái.

Giữa không trung lập tức có một con chim màu đen giống như quạ đen, nhẹ nhàng hạ xuống, dừng lại ở lòng bàn tay hắn, bắt đầu an tâm chải vuốt lông chim.

“Nó gọi là Hắc Ngọc, nhưng mà người cũng biết, ngàn năm trước nó cũng là một trong những chân thú có cánh trải dài mười mét thật sự.”

“Người muốn nói cái gì?” Ngụy Hợp cảm giác chính mình mơ hồ đoán được, Thái Mạnh Hữu muốn nói gì đó.

“Hiện tại nó chỉ có lớn như vậy, cũng chỉ có thể sinh trưởng lớn đến như vậy.” Thái Mạnh Hưng nhẹ nhàng dùng một tay vuốt ve lông của Hắc Ngọc Điều, thần sắc kỳ dị.

“Người là muốn nói, đổ ra chén nước, bất luận thế nào, vô luận dùng biện pháp gì, một lần nữa cất vào trong chén, đều sẽ ít hơn trước kia phải không?” Ngụy Hợp nhẹ giọng nói.

“Tỉ thí này rất thỏa đáng.” Thái Mạnh vui vẻ gật đầu: “Mấy năm qua, thật ra tông chủ vẫn luôn nghiên cứu và thống kê ở phương diện Triều tịch.”

Hắn nhẹ nhàng ném đi, đem hắc ngọc điều thả bay đi.

“Bây giờ so với ngàn năm trước, tông sư không chỉ có Chân Kinh ngày càng ít xuất hiện. Ngay cả trong Chân giới tự nhiên, bá chủ chân thú cũng ngày càng ít.

Lúc trước khi Đại Nguyên còn sống, thời kỳ hưng thịnh nhất, Chân Thú bá chủ hoành hành, tông sư quần tụ.

Hôm nay... Nhìn xung quanh xem đã bao nhiêu năm rồi, chưa từng xuất hiện tông sư mới?”

“Người nói là, chân kinh suy yếu, là vì hoàn cảnh chính thể suy yếu?” Ngụy Hợp hí mắt nói.

“Đúng vậy.” Thái Mạnh vui vẻ gật đầu: “Đây là kết luận của tông chủ. Chân kinh võ đạo của chúng ta, thứ cần nhất là tài liệu để bồi dưỡng bản thân, luyện hóa chúng dung nhập vào

công pháp. Dùng công pháp khống chế huyết mạch và chân khí, từ đó nâng đỡ bản thân từ từ biến đổi.”

“Mà bây giờ, cảnh vật chung quanh đã sớm không còn các loại chân thú cường hãn, tương ứng là, có thể cường hóa huyết mạch chân huyết truyền thừa, ngược lại càng phát ra hung thịnh.”

Thái Mạnh vui vẻ thở dài một tiếng.

“Đây chính là quá độ ỷ lại vào ngoại giới, dựa vào trời ăn cơm, chỗ xấu.”

Ngụy Hợp nghĩ, đúng là như thế.

So với chân huyết, chân kinh xác thực cực kỳ dựa vào dị thú, chân thú, mà chân huyết thì bất đồng. Bọn họ chỉ cần bắt đầu chọn lựa tốt huyết mạch, sau này luyện công là có thể không ngừng cường hóa huyết mạch, khôn thì ngu, tiến hóa, nhiều đời sẽ không ngừng thích ứng hoàn cảnh, càng thêm ưu hóa, mạnh hơn.

“Cho nên, cái này có liên quan tới việc đại sư tử đột nhiên rời đi?” Ngụy Hợp nhíu mày.

“Ta đoán có liên hệ.” Thái Mạnh vui vẻ gật đầu: “Lần này người nằm vùng Đại Nguyệt, nghĩ đến cũng thu được không ít chỗ tốt, nghe nói tư chất của người ở Đại Nguyệt vô cùng tốt, như thế... Hai vị tổ sư âm thầm dặn dò, muốn ta nhắc nhở người vài câu.”

“Mời nói.” Ngụy Hợp nghe là do hai đại tổ sư phân phó, lập tức nghiêm nghị đứng lên.

“Tổ sư đã sắp xếp xong thuyền nhỏ đặc chế, ngày mốt, ta và người liền từ dưới nước lặng lẽ rời đi, tiến về một chỗ bí mật hải vực, chấp hành nhiệm vụ bí mật.”

Ngụy Hợp lập tức im lặng.

Sao càng nghe càng thấy loáng thoáng...

Hắn xoay người nhìn về phía dưới sườn núi đen, đáy cốc một mảnh trắng xoá.

Vân khí lưu động, thần bí thâm thúy.

Lúc này mới trở về, Ngụy Hợp liền cảm giác xa lạ khó hiểu.

Sự rung chuyển của nàng, sự bất an trên mặt của mọi người, khiến cho hắn không tự chủ được mà so sánh với đại nguyệt.

“Ta từng lôi kéo nơi đó, từng kiến thức một loại vũ khí phá hoại lực cực mạnh. Bọn họ gọi nó là vũ khí sinh vật.” Thái Mạnh Hưng lại lần nữa lên tiếng nói.

“Loại vũ khí này, có tốc độ và lực phá hoại phi thường cường hãn, vượt xa truyền thống thương giới. Cho dù là người bình thường, trải qua huấn luyện cũng có thể hình thành quy mô áp chế.

Mà vũ khí nổ tung Thâm Hải Long Vương lúc trước chính là loại vũ khí này.”

Ngụy Hợp nhíu mày.

“Vũ khí sinh vật? Có thể tạo ra uy hiếp với chân nhân không?”

“Người bình thường đều có thể sử dụng vũ khí trường thương, tùy ý bắn ra, là có thể đạt tới tốc độ âm thanh, thậm chí nhanh gấp đôi, người nói xem... Có thể thương tổn được chân nhân hay không? Chỉ riêng chiến thuật biến người đã có thể đè chết chúng ta. Võ đạo khổ tu nhiều năm, ngoại trừ kéo dài tuổi thọ, nhiều lắm có thể bằng mấy người bình thường.” Thái Mạnh cười khò.

Ngụy Hợp càng nghe càng cảm giác, đây không phải là vũ khí nóng áp chế lãnh binh khí sao?

Tuy rằng Viễn Hi cũng có thương giới, nhưng cũng không coi đây là chính.

Nhưng nếu lời trong miệng Thái Mạnh Hình nói là sự thật thì có thể nói là nhanh gấp đôi so với tốc độ ban đầu.

Như vậy những vũ khí chật vật này, không hề nghi ngờ giống như ghi chép trong lịch sử kiếp trước của hắn, áp chế đối với chiến tranh quy mô hóa của xa hy.

Mà nếu lại có biện pháp ngăn chặn hành động chém đầu của tông sư đứng đầu, như vậy thì việc Lộ Dịch có thể xâm lấn

quy mô lớn, thật đúng là không phải là may mắn cùng vận khí...

Ngụy Hợp tâm thần tập trung cao độ.

Kiếp trước bởi vì khoa học kỹ thuật lạc hậu mà bị quân đảo áp bức, cũng không phải số ít.

Cho dù là toàn bộ cao thủ, cũng nhiều lắm là tốc độ âm tốc gấp đôi.

Hắn động thủ, bao trùm cú đả kích kiểu mãnh liệt, dùng đạn pháo tăng lên gấp bốn năm lần để cường hóa, Chân Nhân gì đều phải chết. Cũng chỉ có Tông Sư mới có thể sống được.

Hơn nữa đôi phương cũng không phải kẻ yếu gì, đại sư liên minh ngăn trở hành động chém đầu của đôi phương.

Song phương thắng bại mạnh hay yếu, nên chỉ trong nháy mắt đã rõ ràng.

Cho dù tông sư có sống sót, thì những người còn lại đều chết hết thì có ích lợi gì?

“Còn tông sư đạo môn khác đâu!?” Ngụy Hợp bỗng nhiên nhớ tới.

“Một bộ phận đã chết, một số đã gia nhập liên minh Đại sư rồi...” Thái Mạnh Ngao nhắc tới chuyện này thì sắc mặt trở nên khó coi.

“Hiện tại trừ tông môn Huyền Diệu của chúng ta ra, còn có Kim Liên tông ẩn tàng chỗ tối, đang nỗ lực duy trì, các chi nhánh của các đạo môn còn lại... Nếu không phải đầu nhập địch thì chính là mất tích bị diệt.”

“Bọn họ có tông môn, muốn mượn sức mạnh của người dân để phản công Đại Nguyệt cũng không nghĩ nhiều, những người này đều là lòng lang dạ sói...” Thái Mạnh Hưng nói ra chuyện này, trong mắt lộ ra vẻ oán giận.

“Nói cách khác, hiện tại trong liên minh Đại sư, còn có thể gặp được tông sư thế lực xa vời?” Ngụy Hợp trầm giọng nói.

“... Đúng vậy...”

Trong lúc nhất thời hai người không nói gì với nhau.

Ngụy Hợp chăm chú nhìn hắc nhai quay cuồng mây mù, trong lòng không hiểu sao suy nghĩ quay cuồng, phảng phất cùng mây mù này.

Hắn cảm giác chính mình phảng phất như đang ở đây, kiếp trước võ đạo bị thương giới loại trừ thời đại.

Lực lượng từ trong tay cao tầng dần dần truyền vào tay người bình thường.

Thời đại võ đạo như thể quần tinh đang âm đạm dần bị ngòi sao óng ánh rực rỡ bao phủ.

Chân kinh tông môn dùng hết toàn lực, cũng không thể ngăn cản dòng lũ cuộn cuộn nghiền áp thời đại.

Đã không còn đại nguyệt, lại toát ra một cái nút kéo mới.

Dù là chạy trốn tới nơi nào, cuối cùng cũng không thoát khỏi vận mệnh tất yếu của mình...

Loại cảm giác số mệnh mãnh liệt này khiến nội tâm Ngụy Hợp mơ hồ phát lạnh.

533

Ngay lúc Ngụy Hợp phản hồi tông môn, đang sửa sang lại tình hình bây giờ.

Trên một hòn đảo hải vực xa xa có một trận chiến đột nhiên bộc phát, bắt đầu đột ngột.

Trên mặt biển xanh thẳm, từng chiếc từng chiếc Giao Lô màu trắng pha lẫn các quốc gia vận binh thuyền, đang ở dưới sự bảo vệ của hạm hộ, nhanh chóng tới gần bãi biển hòn đảo.

Mà bên bờ đảo, một ít cao thủ thực lực Hải Ninh Minh đang canh gác, xa xa liền phát hiện rất nhiều thuyền đang đến gần.

Ô!!

Tiếng cảnh báo dài dằng dặc báo động vang lên.

Trên hòn đảo, từng bóng người cấp tốc lướt đi, nhằm phía bãi biển chuẩn bị nghênh chiến.

Từ trên không quan sát hòn đảo.

Giữa những thảm thực vật bao trùm màu nâu xanh biếc có ít nhất trăm võ giả xông ra.

Trong đó có hơn mười võ giả, nhẹ nhàng nhảy lên, đảo mắt toàn thân đã ẩn hình biến mất, tốc độ di chuyển còn cực nhanh.

Rõ ràng là toàn bộ cao thủ của Hải Ninh minh.

Hầu hết các võ giả còn lại đều nắm giữ đủ loại binh khí, có người tay không tác sát, người cỡi trần, còn có người mặc trang phục thanh lương của Phương Hi, cũng không có trận hình phóng tới bãi biển.

Bỗng nhiên, xa xa mơ hồ truyền đến một tiếng quát to, tựa hồ là tiếng hò hét bên kia.

Một đám võ giả Hải Ninh Minh đang chạy về phía bãi biển, dựa vào ngũ giác nhạy cảm, nghe được động tĩnh phía xa.

Xuy!

Trong chốc lát, một mảnh rậm rạp chằng chịt như tiếng rít gào của dị thú nào đó, từ xa xa truyền đến.

“Quang Quang đạn! Là Chiết Quang đạn!”

Một số võ giả trước đây đã từng trải qua chiến trường đều biến sắc, nhao nhao ngã nhào xuống đất.

Ngay lúc những người còn lại còn không biết chuyện gì xảy ra.

Từng luồng khói kéo theo đuôi dài màu vàng nhạt bắn tới, tốc độ kinh khủng với tốc độ âm thanh gấp năm lần từ xa xa ầm ầm hạ xuống.

Phốc!

Phốc!

Phốc!

Những vết động này tựa hồ không có uy lực của vụ nổ, tất cả đều nổ tung trên trời cao, tạo thành một mảng ngân phần rậm rạp.

Vô số bột bạc trong khoảnh khắc bao trùm hơn phân nửa hòn đảo.

Trên bầu trời, bờ biển khắp nơi.

Những ngân phần này rơi xuống, các cao thủ lúc trước tiến vào đều bị rải ra thân hình.

Ngân phần tựa hồ có tác dụng kỳ dị nào đó, chúng nó giống như vật còn sống, không ngừng chui lên người các cao thủ đang tiến vào trạng thái Chân giới.

Làm cho tốc độ hộ thân và kinh lực của những cao thủ này tiêu hao càng lúc càng nhanh.

Mà những bột bạc này lại không có tác dụng gì quá lớn đối với các võ giả bình thường khác, chỉ đơn giản là ăn mòn mà thôi.

“Giết!!”

Các võ giả còn lại dưới sự dẫn dắt của trưởng bối tông môn, tiếp tục đánh tới những chiếc thuyền đang đậu bờ.

Đúng lúc này, mặt bên của thuyền xa xa, từng họng pháo lít nha lít nhít, nhao nhao sáng lên hồng quang.

Oanh Oanh Oanh Oanh Oanh!!!!

đạn pháo rợp trời rợp đất, với tốc độ gấp sáu lần âm thanh, xé rách không khí, xé rách tất cả, oanh tạc ở một nửa khu vực của hòn đảo.

Lấy tâm bắn của những thuyền này, quần đảo phía xa, phần lớn đều có thể bị bọn họ hoàn toàn bao trùm.

Trong lúc nhất thời, hỏa diễm bạo tạc bao phủ toàn bộ hòn đảo, võ giả chân kinh đều chết một cách nghiêm trọng.

“Láo xược!!”

Một tiếng nổ vang như sấm rền.

Phía sau hòn đảo, một bóng người áo bào tro thả người nhảy lên, đảo mắt liền bước vào tốc độ âm thanh, thẳng đến thuyền thuyền mặt biển.

Người này dùng đường cong quý dị hình cung di động tốc độ cao, không ngừng tránh hỏa lực oanh tạc.

Ngẫu nhiên gặp phải tránh không được, liền dứt khoát ngạnh kháng lại.

Uy lực đạn pháo phát nổ, cũng chỉ khiến nó hơi dừng lại, cũng không thể phá vỡ chân kinh hộ thể của nó.

Từng đội pháo binh trên thuyền lập tức dao động hẳn lên.

Trên chiến hạm, một lão giả tóc trắng mặc trang phục quý tộc màu xanh đậm, cầm kính viễn vọng, xa xa nhìn người áo bào tro đang phi tốc tiếp cận.

“An Khuê đại sư, hẳn là cao thủ đứng đầu Hải Ninh minh xuất hiện. Kính xin đại sư liên minh xuất thủ.” Lão giả buông kính viễn vọng, nhìn về phía một người bên cạnh.

Người kia làn da tái nhợt, thân hình thon dài, khuôn mặt cực kỳ tuấn mỹ, tựa như mặt trời có một mái tóc vàng xán lạn.

Vị đại sư An Khuê này không nhiều lời, tốc độ tông sư cực nhanh, rất nhiều người có thể đạt đến tốc độ âm thanh gấp mấy

lần.

Thoáng trì hoãn liền có thể bị tiếp cận tập kích.

Cho nên hắn giơ tay lên, nhẹ nhàng nắm lại.

“Kỳ nguyện kéo.”

“Kỳ nguyện kéo áo!”

Hai gã phía sau cũng giống như hắn, đều là trung niên nam nữ mặc áo bào trắng, đồng dạng giơ tay phải lên, trầm giọng quát.

Ông.

Một đạo trường lực vô hình từ bên hông An Khuê đại sư bỗng nhiên khuếch tán ra.

“Lấy danh nghĩa Thánh khí gia tộc, chúng ta sẽ cắt đầu của tông sư Man Hoang chi địa, coi là vinh quang của gia tộc ký.”

Trên người An Khuê loé lên bạch quang, thả người nhảy lên, cùng hai người còn lại nhảy xuống chiến hạm, nghênh đón tông sư Hải Ninh Minh đang vọt tới.

Ba người kết làm trận hình tam giác, bên cạnh lực tràng vô hình khuếch tán một vòng một vòng, đảo mắt bao trùm phương viên hơn mười mét.

Tông sư của Hải Ninh Minh vừa mới tới gần, đã giống như bước vào vũng bùn.

Thân thể bị tầng tầng lực tràng vô hình quấn quanh ngăn chặn, những lực tràng này nguyên bản tốc độ cực nhanh, cấp tốc đại giảm.

Đồng thời còn có cảm giác ngạt thở vô hình, tùy thời áp bách hô hấp của hắn.

Thậm chí quanh thân hắn mơ hồ cảm giác được, có áp lực nước cường hãn, không giờ khắc nào không đè ép kinh lực hộ thân.

Thật giống như, hắn thoáng cái đã tiến vào đáy biển sâu.

“Giết!”

Tông sư Hải Ninh Minh không hề sợ hãi, lúc trước ông ta cũng từng giao thủ với những người này nên cũng biết đến sự tồn tại của Thánh khí.

Đám người đại dương này lúc trước giả vờ giao hảo với Kỳ Hi, cung cấp các loại tài nguyên tài nguyên, sớm đã thăm dò rõ ràng từ lâu.

Lần này xâm nhập, nhét lần rất nhiều vũ khí của sinh vật, đều là nghiên cứu nghiên cứu đối với người dân xa xa.

Cực kỳ phiền toái.

Nhưng cho dù như thế, vị tông sư Hải Ninh Minh này cũng không cho rằng mình sẽ thua.

Cho dù lúc này tốc độ của hắn đã bị hạ thấp xuống gấp đôi tốc độ âm thanh.

Cũng không phải những tên lãng phí nhân cỡ này có thể sánh vai với địch nhân.

Trong chốc lát, tông sư áo bào tro cùng ba người An Khuê Cử chính diện va chạm với nhau.

Ba thành viên liên minh Đại sư liên minh, dưới sự trợ giúp của Thánh Khí, thực lực được tiến thêm một bước.

Mà tông sư áo bào tro đối diện, dưới áp chế của khí lực Thánh Khí Tràng, đi lại khó khăn.

Cái này giảm cái kia lâu, song phương rõ ràng đánh ngang nhau.

Nhưng thế cục bên này ổn định, các khu vực còn lại cũng không còn cách nào khác.

Võ giả chân kinh trên đảo đảo đảo đảo mắt liền bị bao trùm hình pháo kích, tử thương vô cùng nghiêm trọng.

Chỉ có cao thủ cấp độ toàn chân là may mắn thoát khỏi.

Chỉ là trên thân những cao thủ toàn thực này nhiễm ngân phân, chân kinh tiêu hao nhanh chóng. Mặc dù có ít người xông lên thuyền gần đó, tạo thành không ít tử thương.

Nhưng rất nhanh bọn họ đã không thể kiên trì được nữa.

Một số cao thủ niết bàn cũng nhao nhao xuất chiến, một chọi một, lắm lắm cao thủ không phải đối thủ của toàn bộ cao thủ.

Nhưng sự tồn tại của bột bạc làm cho những cao thủ này gánh vác rất nhiều gánh nặng, chân khí tiêu hao thật lớn.

Hai bên nhanh chóng bắt đầu đối kháng khốc liệt ở Chân giới.

Nhưng sau khi võ giả tầng đáy tử thương, cảm xúc của tất cả cao thủ đều dần mất khống chế, xuất hiện sai sót.

Thắng bại, cân trời phát sinh nghiêng.

*

*

*

Trên thuyền lôi kéo, rất nhanh nổi lên một vật cực lớn màu trắng tinh giống như sứa.

Đó là mật khí trong chiến tranh hỗn loạn, là tinh hoa tăng phúc trong chiến tranh của vũ khí sinh vật - Mẹ phiêu phù.

Ánh sáng trắng nhàn nhạt từ trên người mẹ phiêu phù phóng ra, bao trùm phạm vi mấy dặm chung quanh.

Tất cả gặp người ở dưới bạch quang chiếu rọi, biểu lộ đều dần dần trở nên cuồng nhiệt.

Lực lượng và tốc độ của bọn họ dần tăng lên, sức chịu đựng tự từ từ được cường hóa.

Thắng bại thiên cân lại một lần nữa nghiêng đi.

Ngày tiếp theo.

Bốp.

Ngụy Hợp đột nhiên mở hai mắt ra từ trong giấc mơ.

Trước mắt, là phủ đệ nhà mình, trần nhà màu xám đen trong phòng ngủ.

Kim tuyến ngư văn nhỏ vụn theo hoa văn trên trần nhà, hơi lan tràn kim quang.

Bên người là tiếng hô hấp bình yên của thi tử Vạn Thanh Thanh.

Ngụy Hợp nhẹ nhàng kéo cánh tay Vạn Thanh Thanh ra, từ trên người, đắp vào chần.

Tự mình chậm rãi đứng dậy, xuống giường.

Một giấc mộng vừa rồi khiến hắn tỉnh lại, còn tưởng mình đang ở tháng giêng này.

Trong nháy mắt mở mắt, loại cảm giác rối loạn trong mộng cảnh và hiện thực kia khiến đầu óc Ngụy Hợp thoáng có chút loạn.

“Đã trở về rồi a...” Ngụy Hợp thở ra một hơi.

Lặng lẽ đứng lên, khoác áo ngủ lên, đi ra phòng ngủ.

Hắn trở tay nhẹ nhàng đóng cửa phòng, đi ra khỏi phạm vi của Cách Âm Tinh Trận.

Lúc sáng sớm, ánh sáng mặt trời màu vàng đã không chút nào keo kiệt đem ánh sáng, vẩy về bốn phía.

Ngồi trong sân, bung lên ấm trà đêm qua còn chưa uống hết, ngửa đầu hưng hăng uống một hớp lớn.

Ngụy Hợp mới cảm thấy hơi thoải mái một chút.

Hôm qua tông môn xuất người, tiến về trước điều tra cụ thể số lượng cao thủ do liên minh Đại sư phái tới, hiện tại cũng không biết đã về chưa.

Nghỉ ngơi trong sân một hồi.

Ngụy Hợp rất nhanh liền nghe thấy có tiếng xé gió rất nhỏ, đang nhanh chóng tiếp cận vị trí của mình.

Không bao lâu, một bóng người từ trên trời giáng xuống, đứng vững vàng trong sân nhỏ.

Người tới rõ ràng là lực sĩ Lâu Hồng Nguyệt.

“Chủ thượng, bên trong nội sơn mời ngài qua đó một chuyến.”

“Biết rồi.” Ngụy Hợp gật đầu, biết đã có kết quả.

“Biết là chuyện gì không?” Hắn thuận miệng hỏi một câu.

“Lột Quái phái sứ đoàn mới đến thăm hỏi tông môn.” Lâu Khang Nguyệt cung kính trả lời.

Nhìn vị chủ nhân mình phụng dưỡng trước mặt, trong lòng nàng có chút cảm khái.

Nguyên bản bởi vì chủ thượng không ở bên cạnh, một mình nàng ở trong tông môn, không chỗ nương tựa, trong lòng bất an.

Lại không nghĩ rằng, bởi vì Ngụy Hợp, cao tăng của tông môn đối với nàng đều có chút chiếu cố.

Mỗi lần nàng làm việc cho Ngụy phủ, đều tương đương nể mặt.

Nói cách khác, cho dù Ngụy Hợp không ở đây mấy năm, nhưng nàng và Ngụy phủ, vẫn như cũ không bị lạnh nhạt.

“Kích lập sứ đoàn... Bọn hấn đến đây làm gì? Thử dò xét sao?” Ngụy Hợp nhướng mày, đứng lên.

“Nghe nói, đối phương dẫn đội là hai thành viên liên minh Đại sư đã xuất hiện gần đây.” Lâu Hồng Nguyệt nhắc nhở.

“Bách Hòa Tử sư tỷ đã trở lại chưa?”

“Vẫn chưa.” Lâu Khang Nguyệt lắc đầu.

Ngụy Hợp trầm mặc xuống, mơ hồ cảm giác có chút không ổn.

Bách Hòa Tử cũng là cao thủ toàn lực lão bài, hôm qua mới đi thăm dò, hôm nay liên minh Đại sư đã tới sứ đoàn.

“Đi thôi, dẫn đường.”

“Vâng.”

Ngụy Hợp không tin trùng hợp như vậy, hấn mới trở về, ngược lại có động tác.

Vừa vặn, lúc trước hấn cũng cảm thấy hứng thú với hệ thống lôi kéo kia, lần này đối phương lai giả bất thiện, vừa vặn thăm dò một chút, nhìn xem cao thủ chân chính hệ thống này là dạng gì.

“Thái Đạo Tử dặn dò ngài, trước tiên không nên bại lộ sớm, thân hình gương mặt của ngài hẳn là còn chưa bị bọn họ chú ý.” Lâu cài Nguyệt nhẹ giọng truyền âm.

“Ta có tính toán.” Ngụy Hợp thản nhiên nói.

Hai người một trước một sau, đảo mắt nhảy ra sân nhỏ, chạy về phía nội sơn.

Liên tiếp đả đều đặt vào trong núi, xem ra lần này người tới thực lực không kém.

534

Huyền Diệu tông, Nội sơn.

Trong một khu rừng rậm rạp bình thường tương đối rộng rãi.

Lúc này nhân số đã dựng nên một sân rộng.

Cái bàn, lồi đài, cái gì cần có đều có.

Từng đội đệ tử Huyền Diệu tông, thống nhất áo bào, chỉnh tề đứng hai bên.

Lúc này, ba thành viên của liên minh Đại sư, Thích Lan, lữ, cùng Mã Ân, đều mặc một thân áo trắng, trên mặt mỉm cười, mang theo vài cao thủ đi theo, cùng Huyền Diệu Tông tiếp đãi chân nhân sống vai tiến lên.

“Chúng ta lồi thôi hợp tác cùng Huyền Diệu tông, một mục tương đối hoà hợp.

Từ rất nhiều năm trước, song phương của chúng ta đã hợp tác, khi đó nhớ ta từng đến đây quan sát Khánh Điền nội bộ của quý tông. Vừa chớp mắt, không ngờ đã qua nhiều năm như vậy.” Ba Lan có chút cảm khái nói.

Thân phận của hắn, là nguyên lão của một gia tộc trong Động quốc. Đồng thời cũng là thành viên trung vị tiêu chuẩn của liên minh Đại sư.

Thân phận thành viên trung vị đại biểu cho thực lực của hắn, đánh giá bên trong đã đạt tới trình độ đại sư trung vị.

Lúc này, ba gã đại sư cùng nhau tiến vào, người dẫn đội cũng tự nhiên đứng ở vị trí trung tâm trên người hắn.

“Không ngờ Hiệp Lan các hạ, năm đó cũng đã tới bốn môn.” Người dẫn đầu, là tổ sư Huyền Diệu Tông Tỏa Sơn nhất mạch Tiêu Lăng.

Đối mặt với tông sư, tất nhiên cũng phải là tông sư tiếp đón.

“Có thời gian, Tiểu Lăng các hạ, cũng có thể tới Lộc Dịch ta, dẫn đường không giống vẻ đẹp kỳ diệu của Kỳ Hi xa. So với

phong tình hải đảo, tái tạo phong tình, núi non sông ngòi không gì không biết, nhất định sẽ không để cho ngài thất vọng.” Mộc Lan mỉm cười nói.

Tiểu Lăng và Phong Nhiên đều mỉm cười đáp lại.

Hai bên nói chuyện phiếm một lát, sau đó rất nhanh tới mảnh đất trống trong rừng, tự mình ngồi xuống.

Sau khi phân biệt nói vài lời thừa, lời nói nhanh chóng xoay chuyển, nhắc tới chuyện Hải Ninh minh và Khắc Khang Khắc lời kéo khai chiến.

“Giữa chúng ta hỗ trợ hữu nghị bất đồng, nội bộ Hải Ninh minh hỗn loạn, ngang ngược càn rỡ, không chỉ nhiều lần trong trao đổi mật dịch với quốc chúng ta. Cao tăng của bọn hắn, còn mấy lần biểu đạt khinh bỉ đối với ta lúc công khai...”

Ba Lan vừa nhắc tới điều này, lập tức thao thao bất tuyệt đứng lên.

Trong lời nói của y hoàn toàn là sự chê bai Hải Ninh Minh.

“Lại nói tiếp, hôm qua quân thứ ba tập kích phòng tuyến Hoàng Đảo của Hải Ninh Minh, đang tuần tra Hải Ninh Minh giao chiến với quân đội tuần tra. Thành công đánh chết một mình tông sư, toàn bộ năm người, mười bảy người chân nhân. Võ giả bình thường ít nhất hai trăm.” Giọng của Trùy Lan thoải mái nói.

Phong thái ngồi đối diện cùng Tiểu Lăng đều rùng mình.

Tông sư của Hải Ninh Minh chết trận cũng không phải là lần đầu. Trước đó hai lần chiến dịch, Hải Ninh Minh cũng có ghi chép về tông sư chết trận.

Lúc này đối phương sẽ nói ra lúc này, hiển nhiên là đang thị uy cơ bấp.

Hai người bất động thanh sắc, chuyển chủ đề sang hướng khác.

Rất nhanh, từng cao thủ Huyền Diệu tông nhao nhao hiện thân, ngồi vào chỗ.

Thái Mạnh Hoan, Tùng Tử, đám người đều đã đến.

Ngụy Hợp cũng mang theo Lô Tân Nguyệt, cùng Thái Mạnh vui vẻ ngồi ở phía sau hai vị trí của Tổ sư.

Trùng Lan đi chuyến này, tựa hồ mục đích rất rõ ràng.

Không nói bao lâu, hắn liền đề xuất muốn bãi kiến Tông chủ Nguyên Đô Tử, nhưng bị gió thổi bay đi theo lý do tông chủ đi xa.

Sau đó Trùng Lan lại đưa ra ý nghĩ muốn luận bàn hữu nghị với Huyền Diệu tông, trao đổi võ kỹ.

Dựa theo cách nói của hắn, là chỉ đến mới thôi, chỉ là luận bàn đơn giản. Nhưng nếu thật sự có người tin tưởng chỉ là như vậy, vậy thì đã nằm trong lòng bọn họ.

Ngụy Hợp ngồi phía sau, yên lặng chú ý cử chỉ của Thích Lan cùng hai gã đại sư khác.

Không bao lâu, ba người này lại bắt đầu đề nghị, muốn cho bọn tiểu bối luận bàn. Giao lưu tâm đắc.

Phong nhiên dừng lại một chút, vui vẻ đồng ý.

Sau đó song phương đều xuất người, bắt đầu một chọi một đấu luận bàn.

Ngụy Hợp ngồi ở hàng thứ hai, cẩn thận quan sát đặc điểm các đặc điểm võ đạo kéo người này.

Rất nhanh, song phương đã bàn bạc xong.

Một thanh niên tuấn mỹ tóc dài màu nâu, từ trận doanh lôi kéo người đi ra.

Người này tay cầm kiếm, tóc dài phiêu dật, hai mắt như hải dương, tràn ngập phong tình dị vực.

“Sĩ sĩ Y Lạp Nhất đẳng, xin chỉ giáo.”

“Sĩ sĩ hàng đầu? Đây là cấp bậc gì?” Ngụy Hợp hai mắt nhíu lại, nhẹ giọng truyền âm hỏi.

“Khó lôi thôi, dưới đại sư, chính là ngũ đẳng kỵ sĩ phân chia thực lực. Dưới kỵ sĩ, là chiến sĩ bình thường, cấp chiến sĩ chia ra cấp chín.” Thái Mạnh ở một bên nhẹ giọng truyền âm nói.

“Chiến sĩ cấp chín, năm bậc kỳ sĩ, sau đó chính là ba vị đại sư?” Ngụy Hợp dứt khoát tổng kết.

“Đúng vậy, ngũ đẳng kỳ sĩ thực lực cao nhất, nói cách khác, địa vị Y Lạp Mãng này, ngang với người và ta ở Huyền Diệu tông.” Thái Mạnh Hình gật đầu.

Bên phía Huyền Diệu tông, đôi thành Tùng Tử đứng dậy.

“Huyền Diệu tông, đôi Tùng Tử, toàn bộ năm bước.” Hoán Tùng tử trên người vẫn mang theo mùi rượu, nhưng trên khuôn mặt lại không có vẻ gì say.

So với lão tửu quý trước khi Ngụy Hợp đi hẳn có chút già hơn. Hiện giờ nhìn lại, hẳn giống như một lão tửu quý bình thường mới đi ra khỏi tửu quán.

Cho dù một thân áo trắng không nhiễm một hạt bụi, cũng vẫn làm cho người ta một loại lồi thối lếch thếch.

Hai người đứng đối diện nhau, cách xa nhau năm mét.

Tê.

Một tầng lực tràng tinh cầu vô hình mở ra, bao trùm chung quanh, phòng bị đánh nhau phá hư hoàn cảnh chung quanh.

Ngụy Hợp nhìn thấy đại sư Bối Lan đối diện tựa hồ có chút hứng thú với tinh trận, nghiêng người nhỏ giọng nói vài câu với một vị đại sư khác bên cạnh.

Hắn lại nhìn về phía tổ sư nhà mình.

“Nếu chỉ là luận bàn, vậy thì dừng lại ở đây.”

Tổ sư mỉm cười nói: “Có thể bắt đầu rồi.”

Đôi Tùng Tử cầm trường kiếm, chậm rãi rút mũi kiếm từ trong vỏ ra.

“Cẩn thận.” Ánh mắt hắn lạnh lẽo.

Trong chớp mắt, toàn bộ Tùng Tử biến mất tại chỗ, thành linh tiến vào Chân Giới.

Điểm cường hãn nhất của Hoàn Chân chính là di động tốc độ cao sau khi tiến vào Chân giới sẽ khiến đối thủ khó lòng nắm bắt được quỹ tích.

Hơn nữa nếu đổi lại là Tùng Tử thì chắc chắn hẳn ta sẽ có sức lực thật sự, trong toàn bộ Huyền Diệu tông, trừ tông sư ra thì còn có thể đứng thứ tư nữa.

Trong nháy mắt này biến mất, lập tức khiến tim Y Lạp Lộ lạnh lẽo.

“Kiếm thuần linh quang!”

Trong lòng hắn khẽ quát, toàn thân bỗng nhiên nở rộ ánh sáng nhợt nhạt. Sau lưng ánh sáng nhạt kia mơ hồ hiện lên hình ảnh kiếm thuần tương giao mơ hồ.

Có linh quang gia trì, động tác của Y Lạp Mãng cực nhanh, cực kỳ tinh chuẩn cản trái lại, vừa vặn ngăn trở cây tùng đột nhiên lao ra.

Bành!!

Lực lượng màu xám thật sự tựa như sương mù, cùng linh quang màu trắng va chạm đè ép lẫn nhau, hai người tách ra, lần nữa tiến lên như thiểm điện.

Trong tiếng chạm khắc kịch liệt đó, bề mặt vũ khí của hai người dần dần bắn ra tia lửa.

“Loại bạch quang này, chính là linh quang sinh mệnh đặc biệt của Tạp Lô.” Thái Mạnh ở một bên truyền âm giải thích cho Ngụy Hợp.

“Đang lô kéo, học được cách điều động tiềm năng, có thể sử dụng tiềm năng bộc phát, trong thời gian ngắn bộc phát lực lượng và tốc độ thật lớn, còn tăng cường độ thân thể lên.

Người như vậy, có thể được đánh giá là chiến sĩ.

Mà sau khi đề cao đẳng cấp chiến sĩ tới mức tận cùng, nếu có thể lĩnh ngộ sinh mệnh linh quang, vậy có thể được xưng là kỵ sĩ.

Linh quang sinh mệnh của kỵ sĩ là thứ có thể kéo dài tuổi thọ tới cực hạn của bọn họ. Hiệu quả của linh quang khác nhau cũng khác nhau. Nhưng nghe nói tất cả linh quang đều có thể tăng cường độ thân thể và cảm nhận trên phạm vi lớn. Cho nên cũng giống như chúng ta, có thể tiến vào chân giới.”

Nguy Hợp gật đầu.

“Lát nữa ngươi phải lên sân khấu sao?”

“Không cần, đôi Tùng Tử sư huynh hẳn là có thể giải quyết.”
Thái Mạnh Hưng lắc đầu.

Vừa dứt lời.

Trong chốc lát một đạo bạch quang nổ tung, tựa như không tước xòe đuôi, phân ra thành mấy chục đạo, âm âm chém lên người Hoán Tùng.

Leng keng leng keng!!

Trong tiếng va chạm dày đặc, Tùng tử như bị sét đánh, tựa hồ bị thương không nhẹ.

Nhưng hắn lập tức gầm nhẹ một tiếng, toàn bộ tay chân cấp tốc bành trướng lên, tựa hồ dùng bí kỹ.

Trong phút chốc, tốc độ công kích của hai người tăng cao, mạnh mẽ tiến vào trạng thái đối công.

Trong tình trạng, thực lực đám người hơi kém một chút, cũng chỉ có thể nhìn hai đoàn hư ảnh cấp tốc giao thoa va chạm.

Bành!

Trong phút chốc, Y Lạp Mãng bay ngược ra ngoài, hai chân kéo lê, kéo ra hai khe rãnh thật sâu.

Xuy một cái, kiếm đâm trong tay hắn hung hăng đâm xuống mặt đất, mượn cơ hội này ổn định cân bằng chính mình.

Một vệt máu tươi từ khước miệng hắn chậm rãi tràn ra.

“Ta thua.”

“Đa tạ.” Hoán Tùng tử thắng cũng không dễ dàng.

Trên thực tế, hắn có thể thắng đã là kỳ tích.

Dựa theo cảnh giới, Y Lạp Mân là cảnh giới cao nhất từ đại sư trở xuống.

Mà đôi lại là tùng tử, chỉ là toàn bộ năm bước, khoảng cách đến cảnh giới cực hạn của chân thực là chín bước, còn có không ít khoảng cách.

Nhưng chính là như vậy, hấn vậy mà đều thắng!?

Chỉ là...

Ngụy Hợp mở trừng hai mắt, cảm giác có chút không đúng.

Giống như suy nghĩ trước đó của hấn, thực lực của những người này... hình như có chút...

“Tên thật của Huyền Diệu tông quả không giả truyền.” Đại sư Ba Lan mặt không đổi sắc, lại lần nữa phái ra một người, ra trận.

Huyền Diệu Tông thì phái ra Thanh Mai Tử.

Thanh Mai Tử thoát nhìn khoảng ba mươi mấy tuổi, trên thực tế đã hơn hai trăm tuổi, khí chất lạnh lạnh, đầu đội mũ.

Điều quan trọng nhất là, vị này là thủ tịch của một mạch di chuyển, cảnh giới còn mạnh hơn so với Tùng Tử rất nhiều.

Hai người lên sân khấu, lại là một trận long tranh hổ đấu.

Rất nhanh, cao thủ Hạt Lan phái ra lại lần nữa thất bại, sắc mặt ba vị đại sư rõ ràng là không tốt rồi.

Ánh mắt của hấn ta quét qua, giờ tay phải lên.

“Thẻ Lô, tiếp theo, người tới đi.”

Phía sau hấn, một gã nam tử khôi giáp thân hình cường tráng từ từ đi ra.

Trên lưng hấn đeo hai thanh đại kiếm hai lưỡi giao nhau, đầu cũng đội mũ giáp kim loại nặng nề, căn bản không nhìn thấy mặt.

“Nghe nói một vị Đạo Tử khác của quý tông từ bên ngoài trở về, bây giờ có còn không?” Ba Lan mỉm cười nói.

Hấn nhớ rõ Đạo Tử Huyền Diệu Tông khác, mặc dù thực chiến rất mạnh, nhưng cảnh giới chỉ có cảnh giới hoàn toàn mới vào. Đạo Tử như vậy, cho dù có mạnh, cũng đoán chừng là chém gió, vừa vịn đem ra lập uy.

Lập tức tất cả mọi người chung quanh, ánh mắt đều tập trung trên thân Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp cũng không nghĩ tới đối phương sẽ chọn lấy, cuối cùng còn lựa trên người gã.

Thần sắc hấn quái dị, nhìn về phía Tô sư Tiểu Lăng.

“Nếu đoán Lan đại sư đã chỉ đích danh, Ngụy Hợp, vậy người lên đường thử một lần đi.” Tiểu Lăng mỉm cười nói.

Từ trận tiền tông môn chặt đứt tình báo của Đại Nguyệt bên kia, hấn cũng không biết thực lực Ngụy Hợp bây giờ như thế nào, nhưng tuyệt đối sẽ không kém hơn trước.

Ngụy Hợp khẽ gật đầu, đứng lên.

Bây giờ thân hình hấn bình thường cao liền hai mét, toàn thân cơ bắp cuộn cuộn, khôi ngô vô cùng, chút hình thể ấy, tại Đại Nguyệt tự nhiên là không tính là gì.

Nhưng ở chỗ này...

Thân lôi thể kia cao ngang Ngụy Hợp không sai biệt lắm, cũng chỉ hai mét, nhưng hình thể mặc áo giáp toàn thân, cũng mới rộng bằng Ngụy Hợp.

Hai người đứng dậy giằng co, chênh lệch nhất thời lộ ra.

“Đợi kỳ sĩ nhất, gia tộc Mục Nhĩ, Lôi Tạt, xin chỉ giáo.” Lôi Tạt hít vào một hơi, kéo mặt nạ kim loại xuống, hai tay rút ngược ra đại kiếm trên lưng.

“Đạo Tử Huyền Diệu tông, toàn bộ là Nhị Bộ, Ngụy Hợp.”

Trước tay Ngụy Hợp Không, thần sắc bình thản.

“...” Lôi Tạt Cung đứng dậy, hai mắt dần dần sung huyết, một tia linh quang màu trắng từ trên người hấn lập lòe mà lên.

Tiềm năng thuộc về chiến sĩ cấp chín bùng nổ, mở ra.

Linh quang chiến tranh thuộc về nhất đẳng kỳ sĩ đồng thời tỏa ra.

Sức mạnh cuồng bạo bắt đầu khởi động trong cơ thể hấn.

Mở miệng ra, Tạt Lôi không tiếng động điên cuồng hét lên, bước chân đạp một cái về phía trước.

Ầm ầm, mặt đất chấn động, người khác xông về phía trước, giống như một mũi tên lửa.

Hai thanh cự kiếm tựa như chiến phủ ầm ầm đánh xuống đầu Ngụy Hợp.

Xuy!!!

Trong phút chốc hắc quang chột lóe.

Hai con hắc mãng to lớn giao thoa qua nhau, xuyên thấu qua thân lôi thể biến mất, lưu lại dấu vết mờ nhạt.

Lôi Tạt giờ song kiếm lên cao, ngơ ngác đứng tại chỗ, không nhúc nhích.

“Đa tạ.”

Ngụy Hợp nhàn nhạt lên tiếng.

Bịch bịch.

Hai mắt Lôi Tạt vô thần, quỳ rạp xuống đất, ngã trên mặt đất trước người hắn.

Trong tiếng ken két, Quái Lan khó có thể tin đột nhiên đứng lên, gắt gao nhìn chăm chăm Ngụy Hợp.

Lôi Cức có thể nói là trong đoàn người bọn họ, trừ Đại sư ra, người mạnh nhất.

Coi như là tất cả mọi người ra sân lúc trước, cũng không phải đối thủ của lôi trạm.

Nhưng bây giờ...

Đại sư sao?

Huyền Diệu Tông, một đại sư trẻ tuổi như vậy.

Bach Lan cùng hai gã đại sư khác, đều là tâm tình khó có thể hình dung.

Từng ánh mắt tụ tập trên thân Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp thản nhiên nghe vậy, lần này y trở về, vốn đã không có ý giấu diếm.

Thực lực có thể ẩn giấu, nhưng kinh nghiệm thực chiến không thể nào dựa vào việc che giấu thu hoạch được.

Mà từ xưa đến nay, bất kể là cường giả cao nhất nào, đều không thể dựa vào việc che giấu mãi được.

Vô luận là Ma Đa, hay là Đại sư tử Nguyên Đô Tử, đều phải trải qua vô số cường giả trước ngã xuống chém giết, cuối cùng mới lên tới đỉnh áp thế.

Bây giờ hẳn sắp thành tựu tầng thứ ba Tam Tâm Quyết cuối cùng, phá giới huyết mạch kết hợp toàn bộ chân kinh.

Đã có thể bước đầu bước lên con đường này.

Ánh mắt nhìn đám người liên minh Đại sư đối diện không thể tin được, Ngụy Hợp bước về phía trước một bước.

Nếu như cường giả thật sự bị đào thải chính là đại thế của thời đại, như vậy... Hẳn phải làm.

Chính là đi ngược dòng mà đi, đem tất cả những gì mình để ý, cường ép lưu lại bên cạnh.

Để làm được điều này, bất kể là lực lượng gì cũng có thể sử dụng. Chân kinh cũng tốt, chân huyết cũng tốt.

Vì vậy...

“Huyền Diệu Ngụy Hợp, xin đại sư chỉ giáo.”

Bốp!

Ánh mắt như thực chất của hắn đột nhiên dừng lại trên người ba người Thích Lan.

Lời vừa nói ra, lập tức bất luận Huyền Diệu tông hay là chạt vật, đồng tử tất cả mọi người co rụt lại.

Không ai ngờ Ngụy Hợp lại dám công khai khiêu chiến Đại sư với thân phận Đạo Tử Huyền Diệu Tông.

*

*

*

Viễn Hi, Kim Liên tông.

“Giết!!”

Trên mặt biển, một bóng người màu vàng, quanh thân quần quanh đại lượng khí lưu màu xám đen, như thiểm điện nhào về phía một chiếc chiến hạm hơn trăm mét.

Trên chiến hạm màu trắng, một chùm tia sáng mờ nhạt tựa như cái bàn lớn úp ngược, lẳng lẳng bao trùm chung quanh.

“Tông sư cường giả! Quả danh thật không sai.”

Xa hơn trên mặt biển, hai lão giả mặc trường bào màu trắng viền vàng ngóng nhìn chiến trường phía xa xa.

“Tốc độ cực nhanh, cơ hồ có thể so được với số đạn pháo kém một chút. Phòng ngự cũng rất mạnh, Tông Sư kém cõi nhất cũng có thể đạt tới cấp bậc Đại sư trung vị. Nếu không phải chúng ta mang theo số lượng bảo hộ đủ nhiều thì thật sự không dám tùy ý đụng chạm đến cường giả đẳng cấp này.” Một trong số lão giả thân nhiên nói.

“Nơi được che chở cùng thánh khí, kết hợp với mẹ phiêu phù, cùng với vòng tròn xiềng xích chiến tranh, bốn tầng kết hợp, suy yếu xuống, tông sư viễn hi cho dù muốn chạy cũng không có cách nào thoát đi. Lực lượng và tốc độ cũng sẽ bị giảm cực độ, chỉ là điều duy nhất cần lo lắng là bọn họ không ra tay chính diện với chúng ta.” Một lão giả tóc dài trầm giọng nói.

“Quả thật, dù sao chỗ được che chở và Thánh khí, chúng ta cũng không thể vào bất cứ lúc nào.”

Hai người nhất thời nhìn về phía Tông sư cùng Đại sư đang giao chiến phía xa xa.

Xuyên qua lực tròng suy yếu tầng tầng, vẫn có thể nhìn thấy, hai người bên trong đang dùng tốc độ âm tốc khủng bố gấp ít nhất gấp hai lần, cấp tốc giao chiến.

“Chỉ còn lại mấy sợi xích chiến tranh?” Ông lão tóc dài đột nhiên hỏi.

“Còn năm bộ, nhưng quốc nội đã tiếp tục vận chuyển.” Một ông lão khác nhanh chóng trả lời.

“Tạm thời đủ rồi. Nếu không phải loại Thánh khí này bắt buộc phải sẵn được chân thú đỉnh cao như Không thú mới có thể chế tác, chúng ta cần gì mỗi lần đều đánh gian nan như vậy.” Lão giả tóc dài thở dài, sau đó không hề nhìn nhiều nữa, xoay người rời đi.

“Mẽ Âu đại sư, ngài không nhìn sao?”

“Không cần phải nhìn nữa. Chiến cuộc đã định. Viễn Hi, sau khi phế bỏ Mặc Ngọc, không còn đối thủ nào có thể đánh một trận.” Thân hình lão giả tóc dài lóe lên, bay sát mặt biển.

Trong núi Huyền Diệu tông, lá rụng trong rừng bay tán loạn.

Ngụy Hợp giương mắt nhìn về phía ba vị Đại sư đối diện.

“Ngụy Hợp! Không nên vọng động!” Tiểu Lăng ở phía sau vội vàng đứng dậy quát.

Dưới cái nhìn của hắn, nếu Ngụy Hợp và Thái Mạnh Hưng liên thủ khiêu chiến ba lan, có lẽ còn có khả năng. Nhưng chỉ một mình Ngụy Hợp...

Cho dù là đồng tu chân huyết ở bên kia Đại Nguyệt, cũng không khác nào chịu chết.

Phải biết rằng tông sư ra tay, trừ phi người thứ ba thực lực hơn xa hai người trong sân, nếu không căn bản không kịp ra tay ngăn cản.

Một khi Trắc Lan đang muốn hạ quyết tâm giết chết Ngụy Hợp.

Vậy thì...

Ngụy Hợp giơ tay lên.

“Tổ sư, ta rất rõ chính mình muốn làm cái gì.”

Lần này hắn trở về, vốn đã có trụ cột đặt nền móng hết thảy.

Nếu như lấy thực lực át chủ bài của hắn lúc này, đều cần sợ hãi rụt rè, vậy một đường đi tới, khổ tu mấy chục năm, có ý nghĩa gì?

“Ngụy Hợp! Ta cũng đi!” Thái Mạnh Đức ở phía sau đột nhiên tiến lên một bước.

Ánh mắt gã lo lắng, gã đã từng đối mặt với Đại sư nên hiểu rất rõ về thực lực của những gã đó.

Mặc dù thực lực của từng người trong bọn họ đều yếu hơn một chút so với chân kinh, nhưng không ai dám chắc những người này đang ẩn giấu thứ gì.

Những dương nhân này so với Đại Nguyệt và Kỳ Hi đều giỏi về vận dụng ngoại vật.

“Nếu là khiêu chiến, thì để một mình ta đi.” Ngụy Hợp đứng đối diện với Ba Lan, vị trí chỉ mới sáu mét, vẫn đứng bất động.

Tróc Lan hí mắt nhìn người trẻ tuổi trước mắt.

Sống hơn hai trăm năm, hắn ta cũng đã tiếp nhận rất nhiều cao thủ không phải Đại sư khiêu chiến.

Chỉ là trước nay chưa từng có người khiêu chiến giống như người trước mắt này, ánh mắt bình tĩnh như hồ nước, phẳng phát đối mặt không phải đại sư, mà chỉ là một đối thủ phổ thông.

“Được... Người trẻ tuổi có xung động.” Hắn chậm rãi đứng lên. “Chẳng qua, dựa theo cổ ngôn của hy vọng xa của các ngươi, chính là, người quý trọng có thể tự biết mình. Huyền Diệu Tông Đạo Tử Ngụy Hợp, hôm nay, mặc kệ thắng bại như thế nào, ta đều nhớ kỹ tên của ngươi.”

“Nếu khiêu chiến ba người chúng ta, vậy để ta đi trước.” Một vị đại sư khác của liên minh, lúc này cũng bất động thanh sắc đứng lên, nhìn về phía Ngụy Hợp.

Khuôn mặt của gã rất lạnh nhạt, trên người mặc giáp nửa người nửa màu trắng bạc, hai tay đeo găng tay đặc biệt, không

biết có ích lợi gì.

Hắn thân là đại sư hạ vị, trong liên minh được đánh giá không cao. Nhưng cho dù không cao, cũng không đến mức ngay cả đệ tử từ tông sư trở xuống cũng đánh không lại.

Hai người rất nhanh đổi mặt với nhau.

Người Huyền Diệu tông tâm tình khẩn trương, nhìn chăm chăm vào hai người ở trung tâm.

Bất kể là Tiểu Lăng hay là Thái Mạnh Xán, Độn Tử, đều có chút bất ngờ, Ngụy Hợp làm ra hành động này.

Dùng toàn chân khiêu chiến Đại sư chính là một lần khiêu chiến vượt cảnh giới.

“Người có thể động thủ, để tránh đi truyền ra nói ta ức hiếp hậu bối.” Tay phải lữ rử xuống, từng tia từng tia linh quang màu trắng chập rây nở rộ.

Bốp!

Hai người đồng thời biến mất tại chỗ.

Trong chốc lát, một đoàn khói đen và bạch quang ở giữa bỗng nhiên nổ tung.

“Vinh sinh! Đột kích!”

Hai tay Cách Ác Sát nâng lên, lòng bàn tay sáng lên tầng tầng bạch quang, mang theo lực trường đặc hữu của đại sư, trực tiếp đâm thẳng về phía Ngụy Hợp.

Chỉ đâm tới một nửa, bàn tay hắn biến ảo đường cong, trong chớp mắt quẹo qua mấy lần, điểm về phía eo trái Ngụy Hợp.

Trong nháy mắt biến hướng mấy lần, đây là võ kỹ Đồng Thích am hiểu nhất đánh bất ngờ, hắn cũng thường xuyên dựa vào chiêu này, giành được ưu thế cực lớn từ lúc mới bắt đầu.

Chính là khi hắn một chiêu điểm về phía Ngụy Hợp eo eo.

Từng đầu cự mãng màu đen bỗng nhiên hiện ra, từ mặt bên liên tiếp cắn về phía hắn.

Sắc mặt của lữ sát bất động, ngang nhiên tiếp tục đi về phía trước, muốn khiêng đám hắc mãng do sức mạnh thật biến

thành này, một kích giải quyết Ngụy Hợp.

Trong nháy mắt bàn tay của hắn tiếp xúc với con rắn thứ nhất.

Bành!

Hắc mãng nổ nát, bị linh quang cường đại cùng lực trường đè ép nổ tung.

Ngay sau đó là đầu thứ hai, đồng dạng nổ tung.

Con đường thứ ba.

Điều thứ tư.

Đầu thứ năm!

Phốc!

Bàn tay của Đồng Bằng cuối cùng cũng bị dẫn dắt nghiêng lệch, đâm vào khoảng không.

Ngụy Hợp ngăn cản chiêu này, vung tay lên, lập tức từng con rắn đen lại lần nữa ngưng tụ, phóng tới Nam Thích.

Hắn căn bản không động quyền cước, mà là thuận túy dựa vào thực lực, điều khiển trận quyết đấu.

Trong lúc nhất thời, hai người ở trong tinh trận, người tới ta đi, đánh cho cát bay đá chạy, không khí nổ tung.

Tiếng động lớn ầm ĩ lần lượt đột phá âm chướng, dù là tinh trận cũng không cách nào ngăn cách hoàn toàn, vẫn như cũ tầng tầng truyền ra, chuẩn bị quan chiến đám người nghe được.

Bành!

Không quá mười mấy giây, Ngụy Hợp liên tục lui về phía sau mấy bước, mỗi một bước đều lún thật sâu vào mặt đất, bên cạnh hắc mãng vờn quanh, vừa bị đánh nát lại lần nữa ngưng tụ, dường như căn bản không tiêu hao gì.

Thoạt nhìn hắn rơi vào thế hạ phong, nhưng rõ ràng giao thủ với hắn những thời gian này, còn chưa bị triệt để đánh tan.

“Toàn bộ hai bước, thế mà có thể làm được như vậy. Không hổ là Đạo Tử Huyền Diệu nổi tiếng trong thực chiến!” Sắc mặt

Ba Lan và Mã Ân đều có chút ngưng trọng.

“Đừng chơi nữa. Thích.” Mã ân nhin không được lên tiếng thúc giục.

“Biết rồi!” Sắc mặt Liêu Bình bình tĩnh, dường như không có gì tổn hao, nhưng vừa rồi liên tiếp mấy chục chiêu, năng lực đột kích mà gã vẫn luôn kiêu ngạo lại bị những con rắn đen kia cưỡng ép làm hỏng.

Cho nên cho tới bây giờ, hãn thế mà còn chưa đụng tới một to một hào Ngụy Hợp.

Mặc dù hãn cũng chỉ vận dụng một bộ phận thực lực, nhiều lắm cũng chỉ mạnh hơn một chút so với cấp bậc kỳ sĩ. Nhưng người đối diện cũng chỉ là Đạo Tử yếu ớt của Huyền Diệu Tông mà thôi...

Có một số tên thích khách trên mặt không chịu được, quyết định thực động một chút.

“Người trẻ tuổi, bây giờ ngươi nhận thua vẫn còn kịp. Kế tiếp, ta cũng phải xuất chiêu thật sự.” Hãn ngưng mắt nhìn về phía Ngụy Hợp, trầm giọng cảnh cáo.

Ngụy Hợp trầm mặc không nói, chỉ là từng đầu hắc mãng bên cạnh chậm rãi tiến lên một bước, phát ra tiếng gào rú dữ tợn.

Hãn thuần túy lấy chân kinh nghênh địch, toàn bộ hai bước chân thật là mạnh, cường độ quả thực chẳng ra gì.

Nhưng bởi vì sự mạnh mẽ của Kinh Hồng Quyết và nguyên huyết bản thân khiến cho sức mạnh của hãn thật sự hơn xa so với cùng cấp.

Lại thêm thiên phú hai đại huyết mạch, tăng cường độ chịu đựng và tự lành.

Cho dù hãn ta chỉ vận dụng chân kinh, cũng mạnh mẽ dựa vào sức chịu đựng khủng bố, lấy phương thức Hắc Mãng nổ tung, gánh lấy tiến công của Thích Sát đối diện.

Mà theo như kiểm tra của hãn, tên hơ này bộc phát vô cùng cường hãn, nhưng loại bùng nổ này cũng không kéo dài.

Những lực lượng tiến công của những con người này tựa hồ lấy thân thể làm cơ sở, dùng tiềm năng bộc phát tăng cường, dùng linh quang cường hóa, lại bao trùm bên trên lực trường đặc thù của Đại sư.

Cứ như vậy, cường hóa tầng tầng lớp lớp, cuối cùng đạt tới một độ cao cực kỳ khủng bố.

Ánh mắt Ngụy Hợp trở nên ngưng trọng.

Kết cấu như vậy quả thực rất lợi hại.

Nếu như nói Đại Nguyệt đi theo con đường huyết mạch thuần túy trong nhục thân.

Như vậy những người này chính là đi theo con đường tổng hợp, các loại lực lượng hỗn tạp trộn lẫn cùng một chỗ, lại còn tương đương cấp độ kết hợp với nhau, cuối cùng hình thành một hệ thống hoàn thiện.

“Thật khó đối phó a...” Ngụy Hợp hí mắt lại nhìn về phía Lu Động đối diện.

Đơn giản chỉ dùng chân kinh, không dùng thân thể, không dùng chân huyết, không dùng bí kỹ quả thật không dễ đối phó.

Bốp!

Đúng lúc này, Thích Phong lại lao tới, hai tay tựa như hai thanh kiếm gai, nhanh như chớp đâm về phía trước mấy chục lần.

Hắn mang theo bạch quang song chưởng, giống như chân chính thứ kiếm, đâm rách không khí, hình thành một mảnh nhàn sáng trắng nhàn nhạt.

Quầng sáng ở kẽ hở một giây một giây, ép về phía Ngụy Hợp.

“Chí Cức linh quang!” Cả người Liêu ánh sáng trắng bỗng nhiên cùng màn sáng luyện thành một mảng lớn gai nhọn, đồng dạng hiện ra mảng lớn gai nhọn màu trắng.

Gai nhọn xuyên thấu mạnh mẽ, lực xuyên thấu tăng lên rất nhiều, trong nháy mắt liền đâm thủng một mảnh hắc mãng đang ngăn cản.

Sau đó, hung hăng một chút, đánh tới chính giữa lồng ngực Ngụy Hợp.

“Dẫn.”

Trong chốc lát, Ngụy Hợp quát khê một tiếng.

Lấy hấn làm trung tâm, phạm vi mấy mét xung quanh, tất cả đồ vật thật đúng là bỗng nhiên hình thành một tấm lưới lớn.

Tấm lưới lớn bắn ra lực hút cường hãn cực kỳ khoa trương.

Cỗ lực hút này hình thành trường lực, bao phủ ở trên người Liêu. Đồng thời con rắn đen ở ngay phía trước không ngừng nổ tung, hình thành áp lực, đồng dạng cản trở y tiếp tục đi về phía trước.

Cảm giác khó chịu chông chát giống như tiên vào vũng bùn, khiến sắc mặt Liêu khê biến.

Hấn vội vàng bứt ra, một lần nữa đứng ở bãi đất trống cách đó không xa.

Vừa mới đột kích, chiêu thức lực lượng dùng hết, trước sau bị hai loại lực lượng phối hợp, đã không đủ để khiến Ngụy Hợp không thể né tránh.

Cho nên lựa chọn quyết đoán lui về phía sau, một lần nữa đánh giá Đạo Tử Huyền Diệu tông đối diện khiến hấn bất ngờ này.

“Có hai tên lưu lại. Xem ra không thật sự động chân chương là không thắng được người. Thế nhưng hậu bối của ngày hôm nay quả thật không kém.

Chẳng qua, nếu người cho rằng mình có thể thắng, vậy thì đúng là ảo giác. Vừa rồi chỉ là lão phu nho nhỏ thử một chiêu. Mà bây giờ...”

Sắc mặt của Trùy Lan phía sau có chút không nhịn được.

Hấn rất quen thuộc cách điều khiển, đã nhìn ra lúc này bạn tốt này có cảm giác khó giải quyết.

“Không cần lưu thủ nữa.” Nó lên tiếng nhắc nhở.

Thích Sát gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Gã cong người lên, một đôi mắt màu lam tựa như chim ưng, gắt gao nhìn chăm chăm Ngụy Hợp.

“Cẩn thận... kẻo tiếp nếu ngươi không cẩn thận úng phó... Thì sẽ chết!”

Trong nháy mắt một màn sáng trắng mờ hiện ra phía sau hắn.

Màn sáng tạo thành một con số lớn cỡ đầu núi, phát ra tiếng kêu dài.

“Giết!”

Phóng ra màn sáng kên kên trên Bạch Đầu sơn, chân đạp một cái, tốc độ rõ ràng nhanh hơn một mảng lớn so với trước, đạt đến tốc độ gấp đôi.

Phải biết rằng, trước đó tốc độ của hắn cũng chỉ gấp đôi tốc độ âm thanh, lúc này lại trực tiếp bạo tăng gấp đôi.

“.....”

Chênh lệch tốc độ to lớn, lần này đột nhiên tăng lên, cho dù Ngụy Hợp cũng không dự liệu được.

Lực hấp lực trước người hắn cùng hắc mãng, trong lúc ứng phó gấp đôi tốc độ âm soạt, cũng đã sức cùng lực kiệt, lúc này đôi mắt tốc độ gấp đôi âm thanh, càng vô lực ngăn cản.

Thậm chí hắn còn không ngờ, trong nháy mắt như vậy, lại có một vụ nổ lớn như thế.

Ầm!!

Không hề có chút bất ngờ nào.

Một kích này trúng mục tiêu chính giữa, đột phá lực hút tràng vô cùng chuẩn xác cùng hắc mãng ngăn cản, hung hăng đánh vào lồng ngực Ngụy Hợp.

Gợn sóng va chạm to lớn từ giữa hai người chậm rãi nổ tung khuếch tán ra.

Rắc rắc.

Bang trưởng ngạc nhiên ngây ngốc nhìn cổ tay mình bị đứt rời.

Ngụy Hợp không biết nên dùng vẻ mặt gì.

Bởi vì trong khoảnh khắc vừa rời tốc độ của Đồng Thích quá nhanh, ngoài dự liệu của hắn, dẫn đến hắn cũng rất bất ngờ. Căn bản không kịp áp dụng đối sách khác.

Sau đó...

“Còn yếu hơn so với tưởng tượng...”

Trong lòng Ngụy Hợp thầm than một tiếng, cuối cùng không câu nệ ở chân kinh nữa.

“Ngươi...!” Liêu Dung lộ ra vẻ mặt giống Mộc Thành Uy lúc trước.

Kinh ngạc, không dám tin, hoài nghi, mờ mịt.

Tâm tình trùng trùng điệp điệp hỗn hợp cùng một chỗ, khiến hấn gần như trong một cái chớp mắt này mất đi tự hỏi.

Trong đầu chỉ còn một nghi vấn: tay của hấn bị đứt như thế nào?

“Thật có lỗi.” Ngụy Hợp nhẹ giọng nói một câu.

“!?” lúc Dục há mồm định nói gì đó.

Tê!!

Trong chốc lát trước mắt hấn, bóng người nhanh chóng bành trướng lớn lên, tóc dài đen kịt đến eo, cơ bắp toàn thân tựa như hơi thở, lại như nham thạch, từng khối từng khối ngưng kết ra, một đôi sừng dê màu đen cũng từ trán mọc ra.

Trong nháy mắt, dưới phản ứng trợn mắt há hốc mồm của tất cả mọi người.

Ngụy Hợp khôi phục hình thể cao năm mét.

Trước mặt hấn là một chướng đập xuống.

Bàn tay to như quạt hương bồ, hầu như che lại nửa người trên lư.

Oanh!!!

Lực lượng khổng lồ kết hợp với chân kinh âm âm rơi xuống.

Mặt đất chấn động, từng mảng lớn rạn nứt nương theo chấn động lan tràn ra bốn phía.

Dưới bạch quang lóng lánh, ý đồ chống cự cự lực lượng, nhưng chỉ giây dựa trong một cái chớp mắt, liền bỗng nhiên sụp đổ, bị mạnh mẽ ép nổ tung.

Đảo mắt, Ngụy Hợp giơ tay lên.

Chỗ gã lữ sát đã chỉ còn lại một bãi thịt nát, mơ hồ còn có khói xanh nổi lên.

Từ Cách Vô Công trở về, đến khi Ngụy Hợp ra tay giết người, từ đầu đến cuối chẳng qua chỉ là lật ngược không đến một giây.

Lúc trước còn ở trên gió, chớp mắt đã bị giết chết.

Ba Lan cùng Mã Ân sắc mặt kịch biến, trên người thoáng hiện linh quang, muốn ra tay tiến lên.

Hai người dù thế nào cũng không thể tưởng tượng được, Ngụy Hợp thể mà có thể trong nháy mắt bộc phát, đánh chết Nhận Không sức chống cự.

Không chỉ bọn họ, hai vị tổ sư Huyền Diệu Tông Tiểu Lăng và Phong Nhiên cũng đều khẽ nhếch miệng, hoàn toàn không kịp phản ứng đối với sự việc đột ngột phát sinh đột ngột.

“Không tốt!” Thân hình Tiểu Lăng chợt lóe, định ra tay cứu người.

Ngụy Hợp đánh chết đôn ước, bất kể là đánh chết thế nào, ví Lan và Mã Ân còn lại tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ, tất nhiên sẽ ra tay trả thù.

Chỉ là không đợi hấn xuất thủ.

Bên cạnh Truy Lan cùng Mã Ân chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện thân hình khôi ngô cao năm thước của Ngụy Hợp.

Căn bản không ai nhìn rõ hình dáng cụ thể của hấn, tất cả mọi người chỉ có thể nhìn thấy hấn cấp tốc phóng tới vị trí của hai người.

Toàn thân hắc khí quay cuồng, giống như Chân Thú hung ác nhất tập kích.

Trong lòng hai người nghiêm nghị, vội vàng xuất thủ, linh quang màu trắng trên thân nhao nhao sáng rõ, sau lưng hiện lên hình ảnh cự lang một sừng màu trắng cùng song đầu hùng sư hoa ban.

Ba người giống như thiên thạch va chạm, trong một hơi toả ra hơn trăm gợn sóng nổ tung.

Tiếng nổ âm âm kịch liệt, chớp mắt đã xé rách tinh trận.

Từng vòng từng vòng gợn sóng màu trắng bạo tạc nổ tung tựa như sóng nước, không ngừng khuếch tán ra nơi xa.

“Ra tay! Đừng để bất luận kẻ nào thoát đi!” Tiểu Lăng quyết đoán, hất trường bào lên, lao người về phía chiến đoàn.

Phong nhiên không nói hai lời, đè xuống rung động trong lòng, đồng thời phối hợp xông về phía chiến đoàn, trợ trận chặn lại Ba Lan cùng Mã Ân.

Một khi đã xé rách thể diện, cũng không cần cố kỵ điều gì, trước tiên lưu lại người rồi nói sau!

Ngụy Hợp lúc này đang một tay ứng đối một người.

Hắn không chút phòng ngự, tùy ý Thích Lan và Mã Ân, đồng thời toàn lực công kích trên người hắn.

Mã ân tuy là đại sư, nhưng đánh vào trên người hắn thì lực lượng cũng chỉ ngang bằng với Mộc Thành uy.

Mà Trùy Lan tuy hơi bình thường một chút, nhưng mức độ vẫn có hạn.

Tầng tầng tia lửa ở khắp toàn thân Ngụy Hợp không ngừng sáng lên.

Hắn mặt không chút thay đổi, hai tay hóa thành hư ảnh, tùy ý đón đỡ hai gã đại sư công kích bên người.

Đối mặt lúc này đã thức tỉnh hai loại huyết mạch, còn kết hợp với trạng thái chân kinh, cho dù Tuế Lan có thể so với sư chính tông, cũng căn bản không cách nào phá được phòng ngự.

“Nhuòng tất cả, bắt đầu từ bây giờ đi.”

Ngụy Hợp ngửa đầu nhìn lên bầu trời, ánh mặt trời chói mắt như đang quan sát đại địa.

Băng lãnh vô tình.

Bốp!

Đột nhiên hắn vung tay phải lên.

Bành!

Vị trí vốn trống không, bỗng dung bị hắn nắm ra mã ân bay vút qua.

“Không tốt! Người không phải thực kinh!! Người là!!?” Thân thể Mã Ân bị bàn tay lớn nắm chặt, giấy dựa không thoát.

Lúc này ở khoảng cách gần, hắn mới thấy rõ hai mắt dữ tợn tràn đầy tơ máu của Ngụy Hợp.

Phốc!

Sức mạnh không lồ trong nháy mắt bộc phát, cự lực vượt qua tám mươi vạn cân, lập tức bóp thân thể Mã Ân biến thành thịt nát.

Máu tươi vẩy ra, tựa như suối phun vẩy ra bốn phía.

“Mã ân!!!” Dịch Lan di chuyển tốc độ cao, nghẹn họng nhìn muốn nứt ra.

Lúc này hắn mới chú ý tới, đám đệ tử cùng thuộc hạ mình mang đến đã bị đám người Tiểu Lăng và Phong Nhiên liên thủ dọn dẹp không sai biệt lắm.

“Cái con này!! Con quái vật này!!”

Hết thầy đều bởi vì Ngụy Hợp Đạo Tử này!

Toàn Chân hai bước tuyệt đối không có khả năng có thực lực như vậy!

Hắn tuyệt đối không phải toàn bộ! Tuyệt đối không phải!!!

đồn Lan trong lòng điên cuồng cảnh báo, không chút do dự, hắn xoay người rời đi.

Chỉ là hắn quay người mới đi được mấy mét, phía trước liền xuất hiện thân thể Ngụy Phù, ngăn trở con đường phía trước.

Song chưởng như quạt hương bồ kia phảng phất có thể che khuất bầu trời, từ hai bên bao trùm mà đến.

“Giết!” Quái Lan nổi giận gầm lên một tiếng, toàn thân sáng rõ bạch quang, Độc Giác Cự Lang sau lưng ngựa mặt lên trời rít gào.

Từng vòng bạch quang tinh khiết từ trên người hắn khuếch tán ra, thuộc về lực trường Độc Giác cự lang độc hữu của Đại sư, nháy mắt tăng tốc độ cùng ra lực phá hoại của hắn.

Mượn cỗ lực lượng này tăng lên, Hạng Lan lại lần nữa bay lên trời, toàn bộ lực lượng đánh trúng vào kiếm trên tay điểm một cái.

Thứ kiếm đâm về phía trước, mang theo ánh sáng trắng chói mắt.

Một kiếm này đã đạt đến sức mạnh trăm vạn cân của Đại Nguyệt Tông Sư chân chính.

Nhưng đáng tiếc...

Phốc.

Gai kiếm chỉ đâm vào da Ngụy Hợp một chút xíu, liền bị kẹt lại, không cách nào động đậy.

Mà hai bàn tay to của Ngụy Hợp lập tức đè xuống.

Một tiếng nổ vang lên, Ngụy Hợp cứng rắn chặn lại Ba Lan, hai tay bao trùm, ấn trên mặt đất, không thể động đậy.

Phong Nhiên và hai vị tổ sư Tiểu Lăng không chút do dự, từ hậu phương hiệp đồng, một người cầm đao, một người tay thịt, âm âm đánh ở sau lưng Ba Lan.

Ba người hợp lực, cho dù hai tổ sư không phóng thích pháp thân, sinh ra lực phá hoại, cũng vượt xa so với một mình Phạm Lan có thể thừa nhận.

Chỉ một giây.

Khuôn mặt hấn trì trệ, lập tức oành một tiếng vang thật lớn, triệt để nổ thành vô số huyết hoa, ngay cả xương cốt cũng bị lực lượng khổng lồ đánh nát thành cặn.

“Ngụy Hợp...” Tiểu Lăng nhanh chóng nhìn Ngụy Hợp định nói gì đó.

Nhưng mới quay đầu lại đã phát hiện không thấy đâu.

Phong nhiên chậm rãi thu tay lại, khẽ lắc đầu với hấn.

Ngay từ đầu hai người chân động, cho tới bây giờ liên thủ phối hợp. Bọn họ đều nhìn ra quyết tâm của Ngụy Hợp, muốn lưu lại tất cả mọi người trong liên minh Đại sư.

Cho nên bắt đầu từ Ngụy Hợp, hai vị tổ sư đã sớm có chuẩn bị.

Chỉ là điều duy nhất bọn họ tưởng tượng không ra, đó là thực lực Ngụy Hợp.

Gió nhẹ thổi qua, tất cả quay về an tĩnh.

Tiểu Lăng thần sắc phức tạp nhìn ba bãi thịt nát trên mặt đất, trong lúc nhất thời không biết nên phản ứng thế nào.

Theo lý thuyết, Ngụy Hợp đột phá, đạt đến trình độ như vậy, hẳn là cao húng.

Nhưng đến khi Ngụy Hợp ra tay giết người, bọn họ mới biết được thực lực tên đệ tử này đã đạt tới trình độ này.

“Vừa mới... Đó là thủ đoạn chân huyết sao?” Phong Nhiên hướng tới Thái Mạnh Ngao - người quen biết nhất với Ngụy Hợp.

Lúc trước Thái Mạnh Hưng cùng Ngụy Hợp đi đến đại nguyệt.

Hàn Lập gật đầu, sắc mặt phức tạp.

“Ta đã sớm nói, Ngụy Hợp ở tháng lớn rất được hoan nghênh, tư chất rất cao...”

“... Thế gian này, quả nhiên là...” Tiểu Lăng không còn gì để nói, thân hình đột nhiên biến mất, phóng xuống dưới núi.

Hắn đã đoán được Ngụy Hợp muốn đi làm gì.

Ba tên đại sư đã chết, nhưng thuyền của bọn họ vẫn còn.

Long Vịnh bãi biển.

Ba chiếc thuyền màu trắng đang tiếp nhận tiếp tế, giương lên quốc kỳ hỗn độn, lẳng lặng tựa vào bên cạnh cảng khẩu, chờ ba vị đại sư lên bờ trở về.

Hình thể Ngụy Hợp một lần nữa khôi phục hai thước, thủy chung duy trì tốc độ âm tốc gấp đôi, mấy hơi thở đã vượt qua mảng lớn, bay thẳng đến một chiếc thuyền trong đó.

Ầm!!

Trong tiếng va chạm to lớn, Ngụy Hợp đâm vào thuyền bên trái.

Lực tấn công to lớn, kéo theo thuyền lung lay, hầu như lật thuyền.

Binh sĩ trên thuyền dồn dập kinh hô, lúc này lại có cao thủ khác mới phản ứng kịp, kêu to địch nhân tập kích.

Nhưng rất nhanh, một tiếng nổ nặng nề từ bên trong thuyền vang lên.

Trong chớp mắt, vô số khí đen tràn ngập thuyền, bao phủ ngoài cao thấp.

Trong hắc khí mơ hồ có từng trận tiếng kêu thảm thiết truyền ra, rất nhanh quay về yên lặng.

Bất quá mấy giây, một bóng đen từ trên thuyền lao ra, nhào về phía hai chiếc khác.

Hắc khí nổ tung, không bao lâu, ba chiếc thuyền đều yên tĩnh lại, hoàn toàn không còn tiếng người.

Bốp!

Bóng đen từ một chiếc thuyền cuối cùng bay ra, lướt qua mặt biển, nhẹ nhàng đứng lại bên bờ, lộ ra thân hình Ngụy Hợp bình tĩnh.

Hắn chăm chú nhìn ba chiếc chiến hạm đã bị diệt sạch, trong lòng đã có dự định tốt hơn đôi phó với việc mở đường hỗn loạn.

“Để ta xem thử cực hạn của mình, rốt cuộc ở đâu.”

Giải quyết chiến hạm, sau đó là đánh bất ngờ lôi kéo căn cứ quân sự phụ cận.

Nếu đại sư tử đã không ở đây, vậy để hắn thay thế đi tọa trấn Huyền Diệu tông.

Hai tiếng keng keng vang lên, hai người Phong Nhiên và Tiểu Lăng đồng thời xuất hiện ở phía sau Ngụy Hợp, cùng một chỗ còn có đám người Tùng Tử, Thanh Mai Tử, cùng với Thái Mạnh Hoan.

Tùng cao thủ Huyền Diệu tông nhao nhao xuất hiện, ánh mắt rung động phức tạp nhìn về phía Ngụy Hợp.

Rất nhiều người đều mơ hồ nghe nói qua, Ngụy Hợp ở đại nguyệt phát triển rất tốt. Nhưng cụ thể chỗ nào tốt, cũng may ở chỗ đó, không ai biết.

Mãi tới bây giờ.

Bọn họ mới thật sự hiểu được...

Trận chiến hôm nay, sợ là từ nay về sau, một nhà Ngụy phủ đều bởi vậy mà một bước lên trời.

“Ngụy Hợp... Người tiếp theo... định làm như thế nào?” Tiểu Lăng trầm giọng hỏi.

Từ động tác vừa rồi đến xem, thực lực Ngụy Hợp lúc này, thậm chí ngay cả hắn cũng không bằng.

Ít nhất hắn không có cách nào nhẹ nhàng như vậy để ứng phó Truy Lan và Mã Ân vây công.

“Phản công đi.” Ngụy Hợp xoay người: “Một bên phản công, một bên tìm kiếm tông chủ. Chúng ta không ngăn cản được đại thế, nhưng có thể bảo toàn bản thân.”

Viễn Hi, quần đảo miểu trạch.

Loan xoáy trắng tinh không lồ kéo cùng liên hợp hạm đội, đang lắng lặng đậu ở các bến cảng trong quần đảo này.

Từng tầng từng tầng màn sáng bán trong suốt bảo hộ, không ngừng lưu chuyển lóng lánh, che chở mỗi một vị trí khu vực này.

Tất cả binh dân trên đảo đều đã bị mạnh mẽ quản thúc, tiến vào từng chức vụ khác nhau, tiến hành các loại phục vụ cho hạm đội quần đảo.

Bên rìa quần đảo, sóng biển lên xuống tầng tầng, tiếp cận mặt biển màu lam đậm hoàn mỹ, nhọn nhọn ma quang màu vàng nhạt trên bầu trời.

Đúng lúc này, từng đội binh sĩ quý tộc được bảo vệ, tới gần trên một bãi biển thuộc căn cứ.

Nam tử tuần mỹ tóc dài xanh đậm, đang mặc quân phục hoa lệ liên hợp hạm đội, trong tay nắm một thanh đoản trượng bạch kim, nhẹ nhàng nằm trên mặt đất, nhìn về phương xa.

Làn da nam tử tựa như bạch sứ, hai mắt màu lam nhạt cộng hưởng cùng tóc dài màu lam đậm, tinh khiết không có một tia tạp sắc.

Dáng người hấn cũng không cường tráng, cũng không đơn giản, thuộc về hình thể thích hợp nhất. Hơi lộ ra mu bàn tay phải da thịt, mơ hồ lộ ra một mảng vết sẹo đỏ sậm dữ tợn.

“Đã nhớ không biết bao nhiêu năm, chưa từng thấy bãi biển tinh khiết như vậy...” Nam tử nhẹ giọng tán thưởng. “Không có ô nhiễm, không đục ngầu, không có mùi cá, quả đúng như dự liệu. Viễn Hi, đủ để làm điểm khởi đầu của tương lai ta.”

“S Tát Phát các hạ gọi ta trở về, chính là vì mấy câu cảm thán này?”

Bóp!

Một bóng người bỗng nhiên xuất hiện bên cạnh nam tử mấy mét.

Người tới rõ ràng là một lão giả râu tóc bạc trắng, một đầu tóc dài rối tung đầu vai, thân khoác trường bào viền vàng màu trắng, trang nghiêm trang trọng.

“Mẽ Âu đại sư, thật xin lỗi, đã vội vàng chuyển ngài từ tiên tuyến trở về.” Nam tử tóc xanh nhẹ giọng nói: “Vừa nhận được tin tình báo, tình hình chiến đấu bên Hải Ninh minh đây mạnh, tất cả thuận lợi. Nhưng phương hướng Huyền Diệu tông, liên minh phái sứ đoàn, bây giờ vẫn không có một chút tin tức nào về. Dựa theo tín hiệu an toàn phản hồi, bây giờ đã qua ba giờ vẫn còn chưa có tin tức gì. Cho nên...”

“Người nghi ngờ bên kia đã xảy ra vấn đề gì sao?” Mẽ Âu híp mắt nói: “Huyền Diệu tông. Chẳng lẽ là tông chủ đã trở về? Không thể nào, báo cáo không có sai. Nếu như Nguyên Đô Tử trở về, bọn họ không có khả năng chậm từng bước nhượng bộ như vậy.”

“Tình hình của Côn Bằng Hắc ấn xưa nay luôn lôi đình đánh một đòn, không hề nhượng bộ, không hề thỏa hiệp. Nếu như nàng trở về thì không đến mức ngay cả binh lính bình thường cũng không có chút tin tức nào.

Dựa theo nhân cách phân tích của nàng, nếu đã trở về, lớn nhất có thể sẽ đánh chết sứ đoàn đại sư, lưu lại những binh lính còn sót lại và truyền đi uy danh của hắc ấn. Dùng cái này để chấn nhiếp các phiến toái khác.” Nam tử tóc xanh phân tích nói.

“Con người thì thay đổi. Nhưng mà...” Mẽ Âu còn muốn nói gì đó, bỗng nhiên phía xa có một bóng người đạp biển cấp tốc tiếp cận.

Trong nháy mắt, khoảng cách mấy trăm mét đã đến.

Một gã kỵ sỹ cao lớn toàn thân bao bọc trong áo giáp trắng, nửa quỳ trước người nam tử tóc xanh.

“Quy án các hạ, Mẽ Âu đại sư, vừa mới nhận được tin báo. Huyền Diệu tông phát sinh kịch biến, khiến toàn quân bị diệt, kẻ ra tay là Đạo Tử huyền diệu, Ngụy Hợp.”

“?” Thần sắc Mễ Âu khẽ giật mình. “Đạo Tử Huyền Diệu? Nếu như ta nhớ không lầm, Đạo Tử hẳn là đệ tử tinh anh chưa nhập tông sư?”

“Đúng vậy, căn cứ tin tức báo, Đạo Tử Huyền Diệu Ngụy Hợp, rất nhiều năm trước đã một mực ẩn giấu thực lực, bây giờ đột nhiên bộc phát, đánh chết hai gã đại sư ngay tại chỗ, sau đó liên thủ với hai gã tông sư Huyền Diệu tông đánh lén đại sư Ba Lan. Sau đó lại thêm điện tập kích thuyên sứ, dẫn đến trên dưới hai trăm người sứ đoàn, không một ai sống sót.” Kỵ sĩ trắng nhanh chóng trả lời.

*
*
*
*
*
*

“Sặc Lan... Vậy mà tiểu tử này cũng không thoát được? Có chút ý tứ.” Đôi mắt Mễ Âu đầy nghiêm nghị.

“Mặc dù Tr xá Lan là từ liên minh phía bắc gia nhập liên minh, nhưng thực lực vẫn phải có.” Nam tử tóc xanh gật đầu nói: “Có thể khiến hắn cùng hai vị đại sư hạ vị muốn chạy trốn cũng không được, xem ra... Huyền Diệu tông có chút vấn đề.”

“Cũng chỉ như vậy thôi, trước kia chúng ta tiêu diệt rất nhiều thế lực dân bản xứ, mỗi khi trước khi chết, không thường xuyên xuất hiện một số nhân vật anh hùng hay sao?” Mễ Âu không cho là đúng.

“Nếu dám can đảm chặn giết sứ đoàn, vậy cũng không cần đàm phán, để hạm đội phía bắc đi qua đó một chuyến. Năm vị đại sư dẫn đội, dựa vào xiềng xích chiến tranh cùng Thánh khí, trực tiếp tiêu diệt Huyền Diệu tông.”

Nam tử tóc xanh suy nghĩ một chút.

“Không ổn, nếu ẩn triện màu đen thật trở về, chỉ riêng các nàng Ngải cũng không phải đối thủ.”

“Như vậy ta sẽ tự mình đi một chuyến.” Mễ Âu trầm giọng nói, một người bị tính toán cũng không phải là toàn thịnh âm màu đen.

Kết hợp với thánh khí, đủ loại thủ đoạn che chở.

Hơn nữa với tư cách là một trong những đội ngũ viễn chinh lần này, chỉ có hai người là một trong hai thánh tông, hẳn chỉ cần ra tay là có thể giành được thắng lợi.

“Không vội... Chắc hẳn rất nhanh, Huyền Diệu tông sẽ cho chúng ta một câu trả lời thuyết phục mới.” Nam tử tóc xanh mỉm cười nói.

Ba tên đại sư giống như Ba gã đại sư đã chết, đối với hắn mà nói cũng không thêm để ý, mặc dù có chút ảnh hưởng đến đại cục, nhưng bản thân Tru Lan thuộc về các thế lực phía bắc Hợp chúng quốc, chết ở chỗ này, cũng coi như là làm suy yếu ảnh hưởng của liên minh đại sư trong liên minh.

Kỳ thật nếu không phải nhằm vào, hẳn cũng sẽ không phải ba người Yểm Lan đi sứ Huyền Diệu tông nguy hiểm.

Mễ Âu đứng bên đường như cũng nghĩ tới điều gì.

Nếu thật sự động thủ, Bạch Anh trú đóng ở căn cứ gần bọn họ nhất, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện.

Mà căn cứ phụ trách Bạch Anh cũng là một cái gai khác trong hạm đội viễn chinh.

Nghe nói vị tông sư phản loạn bản địa kia hoàn toàn không để mệnh lệnh bên này vào mắt.

Sóng biển cuộn trào, ánh mặt trời rực rỡ.

Cách Huyền Diệu tông mấy ngàn dặm, một chỗ quần đảo hình tam giác.

Loan lôi thuyền khổng lồ đậu lại chỗ này, lẳng lặng tắm rửa ánh mặt trời nóng rực.

Trên thuyền, nhân viên bảo vệ và binh sĩ tàu từ trên xuống dưới, không ngừng di động làm chuyện của mình.

Bạch quang phòng hộ nhàn nhạt, bao trùm chung quanh những chiếc thuyền này, đó là màn sáng phòng hộ đặc thù của những con giun.

Ngụy Hợp và Tô sư Tiểu Lăng, Đạo Tử Thái Mạnh vui, ba người liền đứng ở trên mặt biển xa xa, ngóng nhìn căn cứ hải quân nơi này từ xa.

Huyền Diệu tông để lại phong phạm một vị tông sư, phụ trách thống lĩnh những người còn lại, mở ra tông môn tinh trận phòng thủ.

Ngụy Hợp và Tiểu Lăng thì nhẹ nhàng xuất phát, trước tiên tập kích căn cứ hải quân lôi kéo cách tông môn gần nhất.

Còn về Thái Mạnh Hoan thì chính mình cũng muốn đi theo.

“Đây là căn cứ Bạch Anh, tái nhợt phân hạm đội đóng quân trên đảo.” Tiểu Lăng xa xa nhìn quần đảo và thuyền thuyền liên miên, trầm giọng giới thiệu.

“Hạm hạm đội là Lý Lan đại sư của liên minh đại sư, người này có danh xưng là sát thủ thâm sâu, trong lúc giao chiến với Hải Ninh Minh, đã mấy lần đánh tan quân đội Hải Ninh Minh, cũng đã thu phục được một vị tông sư Vô Thủy tông.”

“Tông sư Vô Thủy tông?” Ngụy Hợp sững sốt: “Là ai?”

“Đỗ Hàm Quân.”

“.....” Ngụy Hợp không còn gì để nói.

Nhớ lại tình cảnh lúc trước ở sơn môn Vô Thủy tông, hôm nay còn như hôm qua.

Chớp mắt đã qua nhiều năm như vậy.

“Ta đề nghị, phải ra tay với căn cứ của Bạch Anh, tốt nhất là chờ khi bọn họ xuất binh và Hải Ninh Minh giao chiến, chúng ta sẽ tập kích bên cạnh. Săn giết cao thủ!” Tiểu Lăng hiển nhiên đã chuẩn bị sẵn tâm lý trước khi đến đây.

Thân là tông sư Chân kinh, tốc độ, cảm giác, mới là điểm mạnh của bọn họ, vì lẽ đó đánh du kích và tập kích là thích hợp nhất.

Hải Ninh Minh cũng làm như vậy, nếu không có bọn người Thâm Hải Long Vương thì đã sớm bị tiêu diệt rồi. Căn bản không thể kéo dài thời gian dài như vậy được.

“Chỉ cần Lý Lan không tự mình ra tay, chúng ta tức chiến tức thắng, sẽ không có vấn đề gì.” Tiểu Lăng lại lần nữa nói.

Chung quy hẳn vẫn lo lắng, hẳn từng cùng Đỗ Hàm Quân giao thủ qua, hẳn tiếc bại một chiêu.

Mà bây giờ còn phải đối diện với cao vị đại sư Lý Lan có thể thu phục Đỗ Hàm Quân.

Mà người tập kích chỉ có ba người bọn họ, cho dù thực lực Ngụy Hợp có thể so với Tông sư, so với hẳn còn mạnh hơn, hẳn cũng không cho rằng ba người mình có thể làm được gì.

Bây giờ là biện pháp tốt nhất, chỉ có thể chờ đợi, chờ căn cứ Bạch Anh lộ ra sơ hở.

Ngụy Hợp nhìn về căn cứ phía xa, trầm mặc lại.

“Đại sư Lý Lan sao...” Trong lòng của hẳn nhanh chóng có dự định.

Căn cứ Bạch Anh.

Trong phòng họp hải quân, từng vị tướng lĩnh dồn dập ngồi xuống.

Lý Lan đứng ở vị trí chủ vị, phó thủ Tạ Nguyệt ở bên trái hẳn, Vô Thủy tông Đỗ Hàm Quân thì ở bên phải hẳn.

“Vừa mới nhận được tin tức tổng bộ, tiến về sứ đoàn tuần Lan của Huyền Diệu tông đã tuyên cáo mất tích hoàn toàn, mất đi liên hệ, cho nên bây giờ đã có thể coi Huyền Diệu tông là trạng thái khai chiến. Chư vị có ý kiến gì không?”

Thần sắc Lý Lan lạnh nhạt, nhìn không ra cảm xúc gì đặc biệt, vẻ ngoài y như một người thợ đồng hồ khí chất bình hòa, không chút lệ khí.

Cho dù trên người mặc trang phục Giáo hoàng đại biểu quyền lực, cũng không có uy nghiêm chỉ thuộc về người lãnh tụ hạm đội cao nhất, càng không có sự cường hãn khí tràng của vị đại sư cao cấp.

Nhưng biết rõ chiến tích của vị vua này ở đây, cũng không ai dám khinh thị lão.

“Đường báo mới nhất, Huyền Diệu tông đã mở ra tông môn tinh trận, như vậy kết quả của sứ đoàn ba Lan không cần hoài nghi nữa.” Một tướng quân tóc trắng trầm giọng nói.

“Bắt đầu khai chiến đi. Tông chủ Huyền Diệu tông không có ở đây, chuyện này đã được xác định, chúng ta trực tiếp xuất phát tấn công Huyền Diệu Tông sơn môn Cự Tuấn đảo.”

Một người đề nghị.

“Không ổn, nếu lúc chúng ta xuất động, hạm đội Hải Ninh Minh phản công trở về phải xử lý như thế nào?” Một người khác phản đối.

“Báo cáo báo lại xác định Hắc Án Tỳ Hưu không ở đây, xuất thủ là Đạo Tử Ngụy Hợp của Huyền Diệu Tông đột nhiên bộc phát.

Người này trước tiên giả bộ nhỏ yếu, sau khi thăm dò rõ tình huống đột nhiên bùng nổ, giết Phi đại sư, sau đó lại liên thủ với hai vị tổ sư tông sư, cùng đánh lén, giết chết hai vị đại sư Ba Lan phản ứng không kịp.

Như thế xem ra, Huyền Diệu tông bây giờ thực lực đúng là thời điểm trống trải.

Như vậy chúng ta có thể tạo thành tình nhuệ tập kích tiêu đội, cấp tốc tập kích giải quyết Huyền Diệu tông, sau đó kịp thời trở về căn cứ.

Còn có thể ở nơi căn cứ này làm giả là cao thủ chủ lực vẫn chưa rời đi, dùng cái này mê hoặc kẻ địch.

Dù sao thì bất kỳ người nào khi phải đối mặt với hoài nghi đều sẽ nghĩ biện pháp tiến hành nghiệm chứng, mà chúng ta chỉ cần mượn Hải Ninh Minh trong khoảng thời gian này nghiệm chứng sự thật giả là thật hay giả, thừa cơ nhanh chóng giải quyết Huyền Diệu tông, là có thể đánh một khoảng thời gian chênh lệch hoàn mỹ giải quyết vấn đề.”

“Người làm sao đảm bảo Hải Ninh Minh sẽ bị ngăn chặn lâu như vậy? Làm sao cam đoan Hải Ninh Minh sẽ không liên hệ

với Huyền Diệu tông, từ đó liên hợp lại?” Khênh Thiển thân là phó lệnh, lên tiếng chất vấn.

“Không.” Lý Lan giơ tay lên, ánh mắt lấp lóe: “Cách này được đây, đáng để thử một lần. Cho dù có liên hệ, cũng cần có thời gian hòa hoãn.

Lần này ta tự mình ra tay, Đỗ Hàm Quân đại sư cùng đi trước, Tạ Tĩnh Thiển, Lư Lư, các người cùng nhau, trong khoảng thời gian cực ngắn, đủ để phế bỏ Huyền Diệu Tông tinh trận.

Chỉ cần phá vỡ tinh trận, bắt lấy rất nhiều tộc nhân gia quyến của các cao thủ Huyền Diệu tông, lại dùng cái này để uy hiếp, chưa hẳn không thể để đại sư Huyền Diệu tông sinh ra cố kỵ.”

“Mấu chốt của kế hoạch này chính là nhanh!” Lý Lan Hoàn nhìn quanh một vòng, nhanh chóng điếm lại mấy cái tên.

Bọn họ đều là những cao thủ đứng đầu, có thực lực cực mạnh trong hạm đội.

Những người này cùng với bọn họ hợp thành tập kích, để hẳn tự mình dẫn đội, ba vị đại sư hiệp đồng.

Có xác suất rất lớn đánh tan tinh trận, bắt lấy con tin.

Nếu như vậy, sau này Hắc ấn Côn Bằng thật sự trở về, bọn họ cũng có thể có chút lo lắng.

“Năm phút sau, ta tự mình dẫn đội xuất phát. nguy trang thành quan hệ liên lạc bình thường, tập kích Huyền Diệu tông! Trộn sở liên giao cho chư vị, chế tạo giả sự mê hoặc Hải Ninh minh.” Lý Lan trầm giọng nói.

“Nộ lệnh yên tâm, chúng ta nhất định sẽ độc hết toàn lực!”

“Kỳ nguyện kéo.”

“Kỳ nguyện kéo.”

*

*

*

Mọi người nhao nhao đứng dậy, tay phải nắm chặt.

Căn cứ Bạch Anh bên ngoài.

Ba người Ngụy Hợp lẳng lặng đứng ở trên mặt biển.

“Ngụy Hợp, quyết định của ngươi là gì?” Ánh mắt Tiểu Lăng ngưng trọng nhìn chăm chú vào Ngụy Hợp.

Sau khi Đạo Tử của Tỏa Sơn nhất mạch này trở về từ Đại Nguyệt, hắn cũng đã nhìn không thấu.

Có lẽ lúc này nghĩ lại, hình như trước giờ hắn chưa từng nhìn thấu qua tên đệ tử này.

Một lần này, Ngụy Hợp đột nhiên bộc phát, giết chết hai gã đại sư, cùng bọn hắn liên thủ giết chết vị đại sư trung vị Ba Lan này, thực lực của gã hiển lộ ra cường đại, đã có thể xưng tụng là gần bằng với tông chủ Huyền Diệu tông.

Không biết hắn tu luyện như thế nào, mới bao nhiêu năm? Đã đạt đến độ cao như vậy.

Chẳng lẽ chân huyết kiêm tu, thật sự có uy lực mạnh như vậy sao.

Nhưng... Nguyên huyết có hạn, người thường nào có thể giống như Ngụy Hợp, trời sinh nguyên huyết khổng lồ, có thể kiêm tu?

Nếu như kiêm tu một đạo có thể phổ cập, vậy...

Tiểu Lăng trầm nghĩ trong lòng, cảm thấy không thể tin nổi.

“Tùy tiện tập kích căn cứ, bên trong nhất định có rất nhiều thủ đoạn chúng ta không quen thuộc. Không thể mạo hiểm.” Ngụy Hợp thản nhiên nói.

Hắn ở đại nguyệt lâu như vậy, vẫn ở tại Phần Thiên Quân bộ lạc, tự nhiên biết quân đội có rất nhiều thủ đoạn chuyên môn nhằm vào cao thủ đơn thể.

Cao vị đại sư vốn không biết mạnh mẽ bao nhiêu, nếu lại toát ra thủ đoạn tương tự trận tinh trận của Đại Nguyệt quân.

Khi đó, bọn họ không phải đi tập kích nữa, mà là đi chịu chết.

Vì vậy, hắn nhất định phải tương đối cẩn thận.

“Chúng ta chú ý phòng tuyến điều tra, trước tiên đi quanh căn cứ một vòng, nhìn chính thể địa hình.” Ngụy Hợp đề nghị.

Tiểu Lăng và Thái Mạnh vui vẻ không có ý kiến gì.

Hai người một người là tổ sư bế quan quanh năm mặc kệ mọi chuyện, một người khác là suốt ngày chỉ biết tán gái, khắp nơi lưu tình yêu thích thú.

Người Huyền Diệu tông chân chính gánh vác, vẫn luôn là Nguyên Đô Tử.

Ba người thu liễm lại hơi thở, thỉnh thoảng ẩn vào Chân Giới, ẩn nấp thân hình, bắt đầu vòng quanh căn cứ một vòng.

Chỉ là mới vòng một vòng nhỏ, ba người liền nhìn thấy trong căn cứ, có một chiếc thuyền nhỏ màu trắng nhanh chóng lái ra, bay thẳng về phía xa.

Chiếc thuyền nhỏ không lớn, chỉ là chiếc thuyền liên lạc thường thấy trong căn cứ.

Kéo nhỏ như vậy ra vào số lượng không ít, chẳng có gì lạ.

“Căn cứ tình báo chúng ta thu thập ở tiền tuyến.” Tiểu Lăng trong quá trình lượn lờ, cũng không ngừng nhắc nhở Ngụy Hợp các loại tin tức.

“Lôi kéo không ít binh khí nhằm vào tông sư cường đại. Trong đó phiền toái nhất chính là xiềng xích chiến tranh, có thể khóa chặt tông sư, để hẳn chỉ có thể tử đầu.”

“Sợi xích chiến tranh?” Ngụy Hợp cảm thấy hứng thú: “Tổ sư có thể nói rõ một chút được không, xiềng xích chiến tranh này có nguyên lý gì?”

“Nguyên lý cụ thể, làm sao thực hiện được, ta không hiểu. Nhưng vật này có hiệu quả rất mạnh, nghe nói là lấy một loại Chân Thú cường đại đặc thù bên kia lôi kéo làm tài liệu, phối hợp nhiều công nghệ, cuối cùng mới tỉ mỉ chế tác thành.”

“Cũng chính bởi vì vật ấy tồn tại, ở nút mở, các đại sư vẫn bị ước thúc dưới quyền lực quốc gia, không đến mức hỗn loạn pháp luật. Hoặc là nói, ở nút đây, rất nhiều người có địa vị cao, bản thân chính là đại sư.”

“Nói như vậy, vũ khí hỗn chiến, thậm chí uy hiếp so với Đại Nguyệt còn lớn hơn?” Ngụy Hợp nhíu mày nói.

“Sợi xích chiến tranh này, rốt cuộc là vận dụng thể nào? Tông sư đến Vô Ảnh đi vô tung, tốc độ kém nhất cũng có thể đạt đến tốc độ gấp đôi, làm sao khóa chặt bọn họ?” Ngụy Hợp không thể giải thích.

“Ta cũng không rõ lắm, nhưng vì vật này mà tông sư Hải Ninh Minh đã ngã xuống ít nhất bốn người.” Tiểu Lăng lắc đầu thờ dãi: “Nếu không với sức nặng của Hải Ninh Minh, làm sao lại bị đánh cho liên tiếp bại lui nhanh như vậy được, cho dù Thâm Hải Long Vương bị ám toán trọng thương cũng không đến mức thảm như vậy, mất lãnh thổ nhiều như vậy.”

“Trừ xiềng xích chiến tranh ra, còn có cái gì cần chú ý...” Ngụy Hợp còn chưa dứt lời, bỗng nhiên quay đầu, nhìn về phía cách đó không xa.

Trên mặt biển nơi đó, một chiếc thuyền liên lạc, đang theo phương hướng hoàn toàn khác với những chiếc thuyền khác, tựa như dã thú rời đàn, chạy thẳng về một hướng khác.

Mà phương hướng kia... Chính là chỗ Huyền Diệu tông.

“Làm sao vậy?” Tiểu Lăng theo ánh mắt Ngụy Hợp nhìn lại, không phát hiện vấn đề gì.

Thái Mạnh vui lúc này cũng phát hiện có điểm không đúng. Hắn quanh năm hoạt động bên ngoài, kinh nghiệm chấp hành nhiệm vụ phong phú, lòng cảnh giác cao hơn tở sư Tiểu Lăng rất nhiều.

“Phương hướng chiếc thuyền nhỏ này đi đến, hình như chính là tông môn chúng ta. Chẳng lẽ là bởi vì sứ đoàn mất đi liên hệ cho nên mới phái người đến đó điều tra?”

“Có khả năng này...” Ngụy Hợp gật đầu. “Nhưng mà... biết rõ việc sứ đoàn đã mất liên lạc, người ngồi trên chiếc bè nhỏ này, sao khí tức còn yếu ớt như vậy?”

Ánh mắt hắn hơi trầm xuống.

“Có ba khả năng.”

“Một: trên thuyền nhỏ người cực ít, chỉ có phụ trách điều tra pháo hôi chuyên nghiệp. Nhưng biết rõ dùng đoàn mất đi liên hệ, còn phái ít pháo hôi đi như vậy, không hợp lý.”

“Hai: trên thuyền nhỏ không có ai. Điều này càng bất hợp lý.”

“Ba: trên có người, nhưng đều thu liễm khí tức của bản thân, cho nên chúng ta cảm giác được khí tức rất yếu. Mà có thể khiến chúng ta cảm giác được kỹ nghệ thu liễm khí tức, nhất định là cao thủ đứng đầu mới có thể làm được. Cho nên...”

Tiểu Lăng và Thái Mạnh vui vẻ đều trở nên trầm mặc.

“Chặn bọn chúng lại!”

Ba người đồng thời biến mất tại chỗ, bay thẳng về phía thuyền nhỏ ngay trang thành thuyền liên lạc bình thường.

Ba người đồng thời từ ba góc độ xông về thuyền nhỏ.

Chỉ là bọn họ cũng không có lập tức động thủ, mà theo đuôi ở phía sau, một mực đi theo thuyền nhỏ hướng về phía xa.

Đợi đến lúc đi được hơn mười phút đồng hồ.

Tê!

Mặt biển bỗng nhiên kéo theo ba con sóng nước màu trắng dài ngắn không đồng nhất, khoảng cách mấy trăm thước chỉ là hai hơi ngắn ngủn.

Ầm!!

Ngụy Hợp không chút do dự, đâm đầu vào trên thuyền nhỏ.

Lực trùng kích cực lớn, nương theo bọt nước đầy trời, nổ tung trên mặt biển thành một vết lõm thật lớn.

Nước biển bị lực lượng bạo liệt, khuếch tán ra bốn phương tám hướng, trọn vẹn mấy giây, cũng không cách nào quay về.

Chỉ có thể chứa được mười mấy người thuyền nhỏ, dưới cú va chạm khủng khiếp đó, trong nháy mắt đã chia năm xẻ bảy, nổ thành mảnh vụn.

Nhưng thuyền tuy hỏng nhưng người trong đó lại chẳng hề hấn gì.

Mấy đạo nhân ảnh từ trong bạo tạc phân tán bay ra, vũng vàng rơi trên mặt biển bên cạnh, nhìn lại hướng Ngụy Hợp.

“Người nào!?” Lý Lan lớn tiếng quát, có chút kinh nghi bất định.

Bọn họ mới bắt đầu nguy trang hành động, còn chưa chạy được nửa đường đã bị tập kích nổ tung liên lạc.

Uy lực vừa rồi xem ra đã đạt đến cấp độ Đại sư, chỉ sợ có chút phiền phức.

Bọt nước văng lên tựa như hạt mưa, nhao nhao rơi xuống.

Trong tiếng rầm, Ngụy Hợp một mình từ trong nước biển cất bước đi ra, ánh mắt nhìn về phía đối diện.

Lý Lan dẫn đầu, hai bên cạnh, phân biệt là phó tướng Tậ Nguyệt, sư phụ Vô Thủy Tông - Đổ Hàm Quân.

Còn lại là ba người kỵ sĩ nhất đặc đi theo.

Bất quá ba người này trực tiếp bị Ngụy Hợp bỏ qua, hôm nay trong mắt hắn, cấp bậc kỵ sĩ chỉ như pháo hôi.

“Người là ai!?” Hai mắt Lý Lan lạnh như băng mang theo sát ý. Vừa mới chấp hành kế hoạch mà đã bị nửa đường người ta

phát nổ thuyền rồi, cho dù ai gặp tình huống như thế này cũng sẽ rất hot.

Lúc hấn lên tiếng hỏi, Đỗ Hàm Quân bên cạnh đã mơ hồ nhận ra Ngụy Hợp, ánh mắt khẽ biến, lui về sau một bước.

Từ năm đó sau khi biết được chuyện Ngụy Hợp, bởi vì sai mất thiên tài, hấn cực kỳ chú ý vị Đạo Tử Huyền Diệu Tông này.

Cho nên hấn vẫn luôn thu thập tư liệu về người này. Cho nên ở đây, hấn mới là người hiểu rõ Ngụy Hợp nhất.

Hôm nay sau khi nghe Ngụy Hợp có thể đánh tan tông sư, hấn lại càng cảnh giác.

“Huyền Diệu tông đạo tử! Hấn là Ngụy Hợp! Huyền Diệu tông trừ bỏ Thái Mạnh Hi - một vị đạo tử khác!” Đỗ Hàm Quân nhanh chóng truyền âm nói.

“Cẩn thận! Hấn tuyệt đối không thể nào đi một mình ra ngoài được!”

Hấn lập tức phản ứng lại, tin tức Huyền Diệu tông bên kia vừa mới tin tức về sứ đoàn mất tích, hiện tại lập tức tìm được một đạo tử tập kích quan lạc.

Điểm ấy làm sao thấy không thích hợp.

“Vô Thủy tông...” Ngụy Hợp nhìn về phía Đỗ Hàm Quân, tiêu chí trên thân y bào của đối phương rất rõ ràng, đúng là hình dạng của Vô Thủy tông.

“Nếu đã quyết định phản bội.” Hấn giơ tay phải lên.

“Vậy thì đi chết đi!”

Bành!

Bàn tay nắm chặt, tiếng nổ vang lên.

Trong nháy mắt Ngụy Hợp đập sóng vọt tới trước, sóng biển phía sau tựa như bị lưỡi đao cắt đứt, kéo ra khe rãnh dài.

Oanh!!!

Trong chốc lát, hấn lao thẳng về phía ba người ở trung tâm.

Âm thanh va chạm âm ầm vang lên.

Lực trùng kích to lớn lại lần nữa nổ tung vô số bọt nước sóng biển, từng vòng từng vòng sóng khí nương theo nước biển, không ngừng khuếch tán ra bên ngoài.

Vô số bọt biển quét qua, nước biển bị nhấc lên, sau đó rơi xuống.

Tất cả đều an tĩnh lại trong chốc lát.

Tất cả cảnh tượng đều bị bọt biển tạm thời che đi.

Ầm ầm!!!

Một tiếng vang lớn lại lần nữa nổ tung.

Vô số hắc khí phá vỡ nước biển, quét qua phạm vi mấy chục mét.

Một tiếng rống không giống như của nhân loại, ngay giữa luồng khí đen đột nhiên nổ tung.

Nước biển tạo thành màn nước, như thể bên trong có thêm một cái bong bóng khí, nhanh chóng biến lớn, sau đó ầm ầm bạo phá.

Phốc!!

Vô số dòng nước như mũi tên bắn ra bốn phía.

Một bóng người khôi ngô cao hơn năm mét, toàn thân cơ bắp cuộn cuộn, tóc đen dài, đỉnh đầu mọc sừng, chính diện va chạm điên cuồng với hình người mơ hồ màu lam trên người.

Trong tay hắn rõ ràng là một thi thể không đầu, toàn thân đầm máu, đó là thi thể của Đỗ Hàm Quân thuộc Vô Thủy Tông.

“Linh quang phòng hộ cao cấp! Tam Mục Hải Sa!!”

Toàn thân Lý Lan lam quang, kinh sợ đan xen.

Trường kiếm trong tay gã chấn động, vô số điểm sáng màu lam từ trên người bay tán loạn ra, kết hợp cùng mảng lớn điểm sáng trong suốt ở không trung chung quanh lẳng không hiển hiện.

Vù một tiếng, hai màu sắc quang điểm đồng thời hội tụ, ngưng kết thành một tháp thuẫn phức tạp tinh xảo hoa lệ.

Tùng con từng con kim sắc dựng thẳng ở giữa tháp thuấn đột nhiên mở ra.

Xuy xuy xuy xuy!

Ánh sáng kim sắc dày đặc từ trong đồng tử dựng thẳng đồng thời bắn ra, toàn bộ đánh lên người Ngụy Hợp.

Ầm ầm!

Kim quang dẫn phát bạo tạc, ngọn lửa màu đỏ trắng quét sạch tất cả, triệt để bao phủ Ngụy Hợp vào.

“Mặc kệ ngươi có thực lực thân phận gì! Hôm nay, ngươi nhất định phải chết!!”

Mái tóc dài của Lý Lan tựa như nhiễm hỏa diễm, dựng thẳng đứng lên.

Linh quang và lực trảng tràn đầy hỗn hợp trên người hắn, hình thành hình thái ngọn lửa màu lam.

Một con cá mập biển màu xanh da trời khổng lồ đã hiện ra sau lưng hắn từ lâu. Con cá mập nước biển này cao tới hơn mười mét, phần sau của thân thể nó đang nối liền với mặt biển.

“Mật kiếm!”

Bá một tiếng, Lý Lan dựng thẳng trường kiếm trong tay lên, dựng thẳng trước mi tâm.

Ánh sáng màu lam lốm đốm cấp tốc hội tụ trên thân kiếm, thân kiếm bắt đầu hiện lên từng đường vân cùng ký hiệu thâm lam.

“Dì Tập Lạp Thần Liệt Trảm!!”

Lam quang rực rỡ ngưng tụ trên thân kiếm, khiến cho toàn bộ trường kiếm phảng phát hóa thành quang nhận.

Quang nhận màu lam đột nhiên chém về phía trước.

Xuy!!!

Mặt biển lập tức bị cắt ra một vết thương khổng lồ dài mấy chục mét, sâu hơn mười mét.

Vô hình kiếm áp tựa như thực chất, phách trảm ra hết thủy vật
ngăn cản, chém bay vẩy nước biển, rơi thẳng xuống mặt biển
chỗ Ngụy Hợp.

“Ngũ chuyển long tức!!”

Chỉ phút chốc một tiếng gào thét từ nước biển truyền ra.

Đương!

Tiếng kim loại va chạm thanh thủy truyền ra.

Sóng biển nổ tung, lộ ra cảnh tượng bên trong.

Một đại thủ màu xám đen vững vàng nắm chặt quang nhận
màu lam chém xuống.

Sau lưng bàn tay màu đen là một cự nhân khô ngô cao tới sáu
thước.

Chiếc sừng màu xám vắn vẹo mọc lên, kết thành vương miện.

Da thịt toàn thân Ngụy Hợp hiện đầy từng khối lốm đốm màu
đen, cơ bắp bành trướng dày đặc đến cực hạn phảng phất áp
súc hợp kim, cứng rắn hiện ra ánh sáng kim loại.

Băng!

Quang nhận màu lam trong tay Ngụy Hợp bị bóp nát.

Mặt biển phía sau hấn đột nhiên sụp đổ bạo tạc.

Mái tóc dài màu đen phấp phới theo gió, có vô số thực lực
màu đen bám vào quần quanh.

“Thất Hoàng Chân Vũ - Hồi Thiên Huyết Phượng!”

Trong một ngàn giây, Ngụy Hợp thả người nhảy lên, tựa như
chim phượng màu đen to lớn lao xuống.

Oanh!!!

Mặt biển trong nháy mắt ngưng kết, Lý Lan điên cuồng gào
thét, lại lần nữa khởi động mật kiếm chém lên.

Lam quang xán lạn cùng Hắc Phượng chạm vào nhau âm âm.

Ông!

Mặt biển bỗng nhiên xuất hiện một lỗ đen đường kính mấy chục thước sụp đổ.

Sâu trong hắc động, một vòng lam quang tựa như cuối cùng giãy dụa, lập loè vài cái chớp mắt, cuối cùng dập tắt.

Một tiếng nước chảy âm âm vang lên, vô số nước biển từ trong hố đen sụp đổ tuôn ra, khuấy động tạo thành sóng biển cao mấy chục mét.

Trong sóng biển, toàn thân Ngụy Hợp quần quanh hắc khí, ngăn cách nước biển, chậm rãi trôi lên mặt biển, trong tay cầm theo một cái đầu lâu của trung niên nam tử.

“Không ngờ thành công rồi!?” Cách đó không xa, Tiểu Lăng đang ngăn Tạ Tĩnh Tuyên giao thủ.

Tốc độ thân pháp của hai người cách biệt khá lớn, hẳn ứng đối coi như nhẹ nhàng, chỉ là vì muốn thăm dò các loại nội tình của đối phương, cho nên tạm thời không ra tay.

Không đợi hẳn thăm dò nội tình, Ngụy Hợp bên kia đã đánh chết hai tông sư.

Một vị Vô Thủy tông Đồ Hàm Quân, một vị đại sư Lý Lan.

Tiểu Lăng khó tin nhìn chằm chằm vào mặt biển cách đó không xa, ngay cả hẳn cũng chấn động, trong lúc nhất thời xuất chiêu cũng cứng đờ.

Mẫu mẫu ở đối diện, tự nhiên càng là chấn động.

Lý Lan thân là đại sư cấp cao, có thể nói là hạch tâm của toàn bộ Bạch Anh cơ sở.

Mà hiện tại, hẳn lại chết ư?!

Đây chính là Đại sư cao cấp, chỉ đứng sau Thất Thánh tông hiện tại, trong liên minh Đại sư, cũng được coi là cao thủ cường hãn.

Hiện tại, lại bị Đạo Tử Ngụy Hợp của Huyền Diệu tông, đánh mấy lần phé đánh chết.

“Rút lui!” Tạ Tĩnh Tuyên đột nhiên lấy lại tinh thần, hét lớn một tiếng, rút lui chạy như điên.

Rõ ràng là mặt biển xanh thăm, nhưng ở chỗ này, lại giống như mặt đất bình thường, đảo mắt kéo ra vết dài màu trắng.

Tiểu Lăng cũng bị chấn động, ngược lại không đuổi theo kịp.

Ngụy Hợp bên này bị kinh động, vừa định xuất thủ, liền nghe phương hướng căn cứ Bạch Anh xa xa truyền ra một trận tiếng chấn động ù ù, không biết xảy ra chuyện gì.

Bên phía Thái Mạnh Hoan vừa vặn giải quyết mấy tên kỵ sĩ nhất đẳng.

Có thể nói đợt này là toàn bộ cao thủ đỉnh cấp ở căn cứ Bạch Anh, toàn quân bị diệt.

“Lý Lan đã chết, căn cứ Bạch Anh trống rỗng, chúng ta có thể nhân cơ hội phá doanh!” Thái Mạnh vui mừng từ trong rung động bình tĩnh trở lại, lớn tiếng nói.

“Đi!” Ngụy Hợp không nói hai lời, vút đầu người trong tay, cấp tốc hướng Bạch Anh căn cứ đập sóng mà đi.

Thời điểm này chính là lúc tranh thủ phần đoạt miểu sát.

Ba người đốc toàn lực chạy đi.

Mặc dù tốc độ Ngụy Hợp không nhanh, nhưng đó chỉ là tốc độ biến đổi của đường cong.

Dưới sự hỗ trợ của lực lượng siêu cường, tốc độ đường thẳng của hắn không hề kém hơn tốc độ âm thanh gấp hai, thậm chí còn cao hơn.

Lúc này hắn chạy với tốc độ cao nhất, một người một ngựa xông lên phía trước.

Không bao lâu, liền từ trên mặt biển xa xa nhìn ra xa thấy được kiến trúc trụ sở Bạch Anh khổng lồ cùng hạm đội.

Ô!

Tiếng cảnh báo chói tai sớm đã quanh quần không ngừng trong căn cứ.

Một tầng tầng quầng sáng màu trắng mỏng manh, sớm đã mở không biết bao nhiêu tầng. Mỗi một tầng quầng sáng mở ra, sẽ dẫn phát một trận chấn động.

Hiển nhiên đây là nguyên nhân gây ra chấn động vừa rồi.

Trên bến cảng, trên thuyền thuyền, chi chít họng pháo cũng đang nhanh chóng hướng bên này thay đổi.

Trụ sở không biết dùng biện pháp gì, ngay lập tức đã biết thăm trạng của đám người Lý Lan, sau đó lập tức bắt đầu chuẩn bị.

Bọn họ đã làm rất đúng lúc.

Đáng tiếc, tốc độ so với đám người Ngụy Hợp vẫn quá chậm.

Ầm!!

Ngay khi đám người Ngụy Hợp chạy như điên về phía trước, một loạt đạn pháo, bắn pháo trước một bước.

Tiếng đạn pháo nhanh gấp bốn lần âm thanh, rậm rạp chằng chịt rơi xuống.

Mặc dù tốc độ Ngụy Hợp nhanh, nhưng biến hóa chưa đủ, ngay tại chỗ đã bị đạn lực căn cứ chế tác ngay tại chỗ.

Bộp bộp bộp bộp!

Vô số đạn pháo mang theo động năng khủng bố ào ào rơi xuống bên cạnh Ngụy Hợp.

Sắc mặt hấn không đổi, dứt khoát cúi đầu đâm mạnh vào cường bạo phía trước.

Từ trong tầm mắt xuất hiện, đến khi xuyên qua mảng lớn hải vực, đến bờ bến căn cứ bên cảng.

Ngụy Hợp chỉ dùng ba hơi thở.

Một hơi thở sau.

Vô số đạn pháo nổ tung ở trên người hấn, giống như khói lửa liên tục nổ tung, nhưng thương thế vẫn như cũ không có, thậm chí ngay cả làm cho hấn xiêu vẹo cũng không làm được.

Trong lúc vội vàng, mấy khẩu pháo này căn bản không phải đạn pháo có uy lực lớn nhất.

Hai hơi thở.

Dưới chân Ngụy Hợp nổ tung, sụp đổ khổng lồ đường kính hơn trăm mét, mặt biển thoáng chấn động. Hấn mượn lực bay lên trời, dán sát mặt biển tốc độ cao bay ra.

Ba hơi thở sau.

Không chần chờ chút nào, Ngụy Hợp cứng đầu đâm đầu vào màn sáng tầng tầng căn cứ che chở.

Ầm ầm!!!

Ngũ chuyển long tức sau khi mở ra, lực lượng khổng lồ đạt tới cực hạn ba trăm vạn cân của thân thể, không hề giữ lại phát tiết toàn bộ lên trên màn sáng khổng lồ này.

Mấy màn sáng phòng hộ đến từ vài chỗ che chở, kiên trì ngăn ngui một hơi, liền soạt một tiếng bị lấy điêm phá mặt, triệt để vỡ vụn.

Thân thể màu xám tro của Ngụy Hợp tựa như sao băng, hung hăng phá vỡ màn sáng, nện lên một chiếc thuyền màu trắng trong căn cứ.

Thuyền còn đang trong trạng thái pháo nổ, liền bị Ngụy Hợp một đầu đụng phải.

Ầm!!

Trong tiếng va chạm to lớn, từng vòng từng vòng sóng chấn động xám trắng từ phương vị thuyền bị đụng vào nổ tung.

Thuyền lay động kịch liệt, kích động, bên hông bị đâm ra một lỗ thủng cực lớn đen ngòm.

Vô số khói đen, từ cửa động không ngừng toát ra.

“Lập tức tiêu diệt kẻ xâm lấn!!”

Từng đội từng đội ánh mắt kiên định lôi kéo chiến sĩ hải quân, tay cầm thương giới, ở trên boong thuyền lay động kịch liệt ổn định bày trận, nhanh chóng phóng tới lỗ hồng lỗ đen.

Mà kỵ sĩ lão gia phụ trách chỉ huy thì sau khi phát ra mệnh lệnh, nhanh chóng bắt đầu chuẩn bị biện pháp giết chết cao thủ một thân đơn độc.

Mang Dẫn Dịch xâm nhập nhiều địa vực như vậy, sớm đã tạo thành các loại phương án hoàn thiện ứng đối với các loại cao thủ.

Trong khói đen nồng đậm.

Bành!

Một bàn tay lớn màu đen từ trong bóng tối vươn ra, bắt lấy bên cạnh lỗ hồng.

Rất nhanh, thân hình sáu mét khổng lồ của Ngụy Hợp chậm rãi từ trong hắc động lòi ra.

Vai phải của hắn còn mơ hồ đỏ lên, giống như bàn ủi bị đốt đỏ, đang không ngừng toát ra sương mù màu xám.

Có nước biển bị kích động văng đến vai lão, lập tức bị bốc hơi, hóa thành hơi nước.

Hiển nhiên, Ngụy Hợp vừa mới dùng lực va chạm vào vai phải, trong lúc va chạm kịch liệt, nhiệt độ rõ ràng tăng lên tới một mức độ cực kỳ khoa trương.

“Kích phát Thánh khí!!”

Bên ngoài cách đó không xa, một giọng nói cuồng hồng mơ hồ truyền đến.

Ánh mắt Ngụy Hợp lạnh lẽo, ngẩng đầu nhìn về hướng âm thanh truyền đến.

Ông!!

Trong chốc lát, không khí chung quanh bỗng nhiên rung động.

Giữa không trung rơi xuống mảnh liệt từng mảnh màn sáng tựa như lụa trắng.

Những màn sáng này khác với màn sáng vừa rồi. Nếu như nói màn sáng vừa rồi là thủy tinh cứng rắn mà lại thanh thúy, vậy những màn sáng này, chính là tấm lưới mềm mại nhưng cứng cõi.

Từng tầng sa võng màu trắng không ngừng rơi xuống, bao trùm thân Ngụy Hợp.

Hắn lập tức cảm giác được, thân thể phảng phất bị nhựa cao su bám chặt.

Nhất cử nhất động, đều trở nên tương đối trầm trọng chậm chạp.

“Đây là Thánh khí sao?” Hắn thử hoạt động cánh tay, quả thật cần phải có nhiều lực lượng hơn trước mới có thể hoạt động một cách tự nhiên.

“Quả thật có hiệu quả suy yếu... tính ra thì. Ước chừng có thể làm suy yếu khoảng năm mươi vạn đến sáu mươi vạn cân sức mạnh.. Quá lợi hại rồi!”

Trước đó Ngụy Hợp vẫn luôn nghe nói các loại vũ khí của người dương dương rất lợi hại. Hiện tại tự mình thể nghiệm, hẳn mới hiểu được, vì sao ở xa xa bên này nhiều Tông sư như vậy bị những cái gọi là Đại sư này không ngừng chặn giết.

Sức mạnh năm mươi vạn cân này suy yếu, cho dù là tông sư cũng không chịu nổi.

Một tông sư viễn hi phổ thông đổi thành lực lượng Chân Huyết, thuần túy phá hoại lực lượng, nhiều lắm chỉ là thái độ lực lượng tám mươi vạn cân.

Bị suy yếu hơn phân nửa, ai mà chịu nổi chứ!

“Thánh khí... Không hổ là một chữ Thánh...” Ngụy Hợp hoạt động bàn tay.

Bành!!

Trong chốc lát lại có từng tiếng pháo nổ vang.

Là một chiến hạm khác bên cạnh, trực tiếp nã pháo về phía hắn.

Hơn nữa còn là pháo chủ oanh kích.

Những người này hoàn toàn mặc kệ nơi này trên thuyền còn có các đồng liêu và binh sĩ khác, ngang nhiên nã pháo.

Không chỉ như vậy, Ngụy Hợp lập tức còn cảm giác được dưới thân có thứ gì, đang kịch liệt tăng nhiệt độ, tựa hồ sẽ nổ tung!

Hắn hơi biến sắc, tung người nhảy lên, một quyền đánh nổ đạn pháo. Thân thể xảo diệu triển khai thân pháp Thất Hoàng Chân Võ, mượn lực đạn pháo rẽ một cái, bay về phía một chiến hạm khác cách đó không xa.

Những chiến hạm này ít nhất cũng nặng hơn vạn tấn.

Toàn bộ lực lượng của Ngụy Hợp bây giờ bộc phát ra, ba trăm vạn cân, nhìn qua cực nhiều, kỳ thật cũng chỉ là mười lăm vạn cân, mười lăm ngàn tấn.

Chút lực lượng này, đối với những tấn công này, thậm chí là mấy vạn tấn chiến hạm mà nói, cũng không tính là gì.

Trên thực tế dưới tốc độ cố định di động, lực trùng kích chủ yếu do chất lượng vật thể và thời gian va chạm phải quyết định.

Sức mạnh mười lăm ngàn tấn của Ngụy Hợp lúc này bộc phát ra kỳ thật biểu hiện đã thành tốc độ gấp hai lần hẳn.

Quan trọng là sau khi hẳn đến thuyền, bản thân xuất lực bộc phát lực lượng khủng bố.

Hơn một ngàn tấn lực lượng tập trung ở trên thân thể sáu thước của Ngụy Hợp, sau đó phát sinh va chạm.

Đây mới là điều kinh khủng nhất. Mà không phải lực va chạm đơn thuần.

Ầm!

Lại là một chiếc chiến hạm bị Ngụy Hợp đụng vào, trên boong thuyền bị đập ra một hố tròn to lớn sụp đổ.

Ngụy Hợp từ trên trời giáng xuống, nửa quỳ trong hố tròn, chung quanh đều là hải quân binh sĩ bị đập chết ngất xỉu.

Không đợi hẳn đứng vững, không trung chung quanh liền truyền đến trện trện tiếng rít.

“Là Xích Ma phân liệt! Ngụy Hợp mau tránh!!” Tổ sư Tiểu Lăng truyền âm lúc này mới truyền đến.

Nhưng đã không còn kịp nữa rồi.

Ngụy Hợp nghe được tiếng rít, thân thể cũng đã bị bắn trúng.

Nói đúng hơn, chỉ trong nháy mắt khi hẳn nghe thấy âm thanh, hẳn đã có cảm giác bắn trúng.

Một luồng ánh sáng đỏ chói mắt tựa như cắt ra tất cả đường màu đỏ, từ căn cứ của bóng trắng ở phía sau, nổ bắn ra.

Tốc độ hồng tuyến khủng bố kinh người, đã vượt qua tốc độ đạn pháo lúc trước, mức độ âm thanh tăng lên gấp tám lần.

Khoảng cách mấy trăm thước ngắn ngủi, Ngụy Hợp thậm chí còn chưa kịp phản ứng, liền cảm giác sau lưng đau xót.

Ầm ầm!!!

Một vòng hỏa diễm xám trắng lấy Ngụy Hợp làm trung tâm, âm vang nổ tung.

Ngọn lửa bao phủ tất cả mọi thứ trong vòng mấy chục mét xung quanh, hơn phân nửa chiến hạm bị bao vào trong, giống như bị một cái chùy lớn vô hình đập trúng.

Nửa đoạn trên chiến hạm lập tức vụn vụn, sụp đổ, biến dạng, tựa như da cá da cá, dễ dàng bị xoắn cong.

Sau đó âm ầm nổ tung.

Bên trong chiến hạm tuôn ra vô số ánh lửa và bị vụ nổ lần này làm bùng nổ lần thứ hai.

Oanh!!!

Ánh lửa đỏ thẫm và ngọn lửa xám trắng quý dị xen lẫn cùng một chỗ, điên cuồng hòa tan hết thủy bao khóa bên trong.

Tất cả an tĩnh lại, chỉ có tiếng hỏa diễm thiêu đốt.

Trên mặt biển lúc này đã trở thành một đồng hỗn độn.

Trên bầu trời, một con mẹ phiêu phù to lớn đang không ngừng phóng thích ra lực lượng vô hình, khiến cho tất cả sĩ quan trong phạm vi đều cuồng nhiệt mà dũng mãnh không sợ chết.

Xa hơn, trong một tòa kim tự tháp ở trung tâm căn cứ, còn có ánh sáng màu lam tinh khiết không ngừng tỏa ra, từng vật chất dạng vảy trắng không ngừng từ đó bay ra.

Đó là nơi khởi động của thánh khí.

Lúc này bọn Tiểu Lăng đã bị thánh khí áp chế đến không dám xâm nhập, mà Tạ Tĩnh Tuyền tiến vào trong phạm vi thánh khí, nhanh chóng phản công, chỉ vài cái đã mạnh mẽ bức lui Tiểu Lăng và Thái Mạnh, rời khỏi phạm vi bao phủ của thánh khí.

Ngụy Hợp đi sâu vào, đụng nát màn sáng bảo vệ, dẫn phát cơ chế phòng ngự liên tiếp kích thích, lúc này hoàn toàn yên lặng.

540

Sắc mặt của Tạ Tĩnh Thiên đỏ bừng, mồ hôi thấm đẫm cả người chế ngự.

Với tư cách là một sĩ quan phụ thuộc, lần này, tất cả biến hóa phát sinh ở bên ngoài, dù là nàng chinh chiến nhiều năm, cũng chưa từng thấy qua.

Mới rời khỏi căn cứ không bao lâu, các nàng đã bị kẻ địch chặn giết, sau đó chủ tướng suất Phiên Lý Lan chết trận tại chỗ, những người còn lại cũng được giải quyết, chỉ có nàng thấy tình thế không ổn, trước tiên quay về, lúc này mới kịp thời trở về khu vực thánh khí bao trùm, mượn dùng thánh khí và vũ khí, cưỡng ép bức lui địch nhân.

May mắn chính là, khiến nàng kiêng kị nhất chính là Đạo Tử Huyền Diệu kia, cực kỳ hung hãn vọt vào hệ thống phòng ngự.

Sau đó dẫn phát liên tiếp cơ chế phản kích phòng ngự.

Những cơ chế phòng ngự phản kích này có uy lực to lớn, cho dù Lý Lan còn sống, cũng không dám ra tay thử.

Trong đó có các cao thủ cấp kỳ sỹ thao túng các loại vũ khí cự pháo mạnh mẽ để mai phục.

Cuối cùng Xích ma bị phân liệt với đòn sát thủ cuối cùng.

Cao thủ cấp kỳ sỹ đánh không lại tông sư, nhưng việc thao túng vũ khí nhắm vào tông sư bị thánh khí áp chế vẫn có thể.

Thâm Hải Long Vương Mặc Côn lúc trước, sau khi đánh bại hai đại sư cao cấp, khinh địch xâm nhập, đại lượng hắc ma bị mai phục phân liệt nổ tung, do đó bị thương nặng.

Xích ma phân liệt tuy rằng uy lực không bằng hắc ma, nhưng vẫn có lực sát thương khủng bố cực cao.

“Phản công!” Trong đầu Tạ Tĩnh Tuyên lập tức hiện lên suy nghĩ này.

Lúc này hẳn đã giải quyết xong tên Đạo Tử Ngụy Hợp khó giải quyết nhất của Huyền Diệu Tông, chỉ còn lại Tiểu Lăng

và một Thái Mạnh, hoàn toàn có thể nhân cơ hội phản công, bắt hai người lại.

Lý Lan đã chết trận. Kế tiếp, chỉ cần nàng có thể ổn định căn cứ đại cục, sau đó thành lập thêm một phần công huân, nói không chừng có thể tiến lên một bước, thay thế vị trí của Lý Lan.

Phó tướng tới lệnh, tuy chỉ khác nhau có một chữ nhưng hàm nghĩa lại hoàn toàn khác.

Phó chức cho tới bây giờ chỉ có ý hiệp trợ, chân chính nắm giữ một chi hạm đội, nắm giữ một chi cơ sở, mới là chủ tướng một phương, là nhân vật thực quyền thế lực phe cánh của mình.

Chẳng qua trong nháy mắt, ý niệm trong đầu Tạ Tĩnh Tuyên nhanh chóng hiện lên tầng tầng.

Lập tức, nàng liền muốn thông hiểu máu chốt trong đó.

“Hình Thiên đại nhân, bây giờ nên làm như thế nào?!”

Những người thuộc về chiến sĩ của chính mình nhanh chóng xuất hiện trên mặt đất, thần sắc nghiêm nghị.

“Đánh lui kẻ xâm lấn! Tốt nhất là bắt lấy hoặc giết chết thành viên trong đó!” Tạ Nguyệt nhìn cảnh phía trước, đã tổn hại hai chiếc chiến hạm.

Chiếc chiến hạm quan trọng này thậm chí còn có thể dùng làm chiến hạm cờ!

Nhưng bây giờ lại tự động phản kích, hai chiến hạm đã hoàn toàn bị hủy.

Xa xa Tiểu Lăng và Thái Mạnh vui vẻ đứng ngoài phạm vi bao trùm của lò luyện khí, không chịu rời đi, hiển nhiên là vì cái tên Đạo Tử xông vào trước kia.

Thần sắc của Tạ Tĩnh Tuyên nghiêm nghị.

“Xích Ma phân liệt còn thừa bao nhiêu?”

“Còn lại hai viên cuối cùng.” Một gã kỵ sĩ trong đó nhanh chóng trả lời.

Loại đạn pháo cấp thấp có uy lực cực lớn này cần phải có khẩu pháo đặc thù mới có thể bắn ra, mà một khi không được bắn trúng, lãng phí một viên chính là tương đương với giá của một chiến hạm loại nhỏ!

Cho dù lộn xộn, cũng chỉ khi đối mặt với nhân vật cực kỳ nguy hiểm mới có thể vận dụng.

“Lập tức thông báo Tát Phát Hồ, Lý Lan hi sinh chức vụ, Bạch Anh căn cứ gặp phải cường địch đột kích! Tỉnh táo đại sư trợ giúp!” Mâu Khên nhanh chóng phân phó.

“Cái gì!?”

Một gã kỵ sĩ phía sau thân sắc đại biến, Lý Lan từ mạng lại chết chức?!

Phải biết rằng với tư cách đại sư Lý Lan cấp cao, đó là tồn tại cường hãn nhất ở căn cứ Bạch Anh.

Nếu cơ chế kết hợp với các hạng cơ quan thiết kế của căn cứ, cho dù bên phía xa xa có bốn năm tông sư đến, cũng đừng hòng đánh lén công phá phòng ngự.

Mà bây giờ... Trác Thiên lại nói là Lý Lan đã chết chức?!

“Còn không mau đi đi!!” An An nghiêm nghị quát lớn.

Chỉ là nàng nghiêng đầu, nhìn về phía vài tên kỵ sĩ cấp dưới, đột nhiên thân thể cứng đờ, dừng lại một chút.

Không chỉ là nàng, lúc này các kỵ sĩ khác cũng đều nghiêng đầu, nhìn về phía đó.

Vị trí bọn họ nhìn, rõ ràng là vị trí chiến hạm vừa mới cùng với Đạo Tử Huyền Diệu Tông Ngụy Hợp, đồng quy vu tận.

Trong ánh lửa hùng hục, còn lại non nửa không chìm vào trong thân thể tàn chiến hạm của nước biển.

Một thân hình khổng lồ cao sáu mét đang chậm rãi đứng thẳng lên từ trong ngọn lửa.

Rắc rắc.

Một vật hình than cháy đen từ trên người hấn vỡ vụn ra.

Ngụy Hợp chậm rãi ngừng đầu, hốc mắt bị thiêu hủy nhanh chóng sinh ra tơ thịt, tơ thịt tụ lại, quấn quanh, sinh ra một con mắt đỏ sậm.

Khói xanh và tia lửa nhỏ vụn từ phía sau lưng hắn thỉnh thoảng nổ tung tóe ra.

Ầm!!

Lại một lần bạo tạc khuếch tán sau lưng hắn ta.

Ngọn lửa đỏ đậm như vòng tròn, vương miện màu xám dính lên đầu Ngụy Hợp.

“Nên kết thúc thôi.”

Xa xa gã nhìn về phía Tạ Tĩnh Tuyên, nhếch miệng cười một tiếng, răng nanh bén nhọn trắng như tuyết sắc bén dày đặc mà sắc bén.

Xuy!!

Bóng người lập tức mơ hồ.

Sắc mặt của Tạ Tĩnh Thiên kịch biến, cấp tốc lui về phía sau.

Nhưng nàng hoàn toàn không ngờ tới, điểm công kích của đôi phương, căn bản không phải nàng.

Oanh! Oanh! Oanh! Oanh!!!!

Từng chiếc chiến hạm dừng lại trong căn cứ, nhao nhao bị va chạm to lớn tạo thành từng cái lỗ lớn.

Vị trí trong kho vũ khí trong đó, sau khi va chạm nhiệt độ cao nhao nhao phát nổ.

Từng chiếc từng chiếc chiến hạm nhao nhao nổ tung, bốc lên ánh lửa hùng hực.

Bốn phía xung quanh ánh lửa nối liền thành một mảnh, phẳng phát như toàn bộ căn cứ xung quanh đều bị nhuộm thành màu đỏ lửa.

Bầu trời hơi có khói đen, cuồng phong thổi nghiêng ngọn lửa, nhưng nhiệt độ cao lại nóng bỏng tới bỏng rát.

Theo từng chiếc từng chiếc chiến hạm bị phá hư, mật yêu đột nhiên lấy lại tinh thần, toàn thân sáng lên bạch quang chói mắt.

“Giết hắn!!”

Nàng không tin trong phạm vi Thánh khí của mình lại không phải là đối thủ của người kia!

Nàng là đại sư trung vị, dù ở liên minh Đại sư cũng không phải kẻ yếu! Lúc này được thánh khí bao phủ, đã tương đương với đại sư không có tăng cường phúc...

Cho nên!!

Ầm ầm!!

Trong chốc lát một đạo hồng quang từ trên trời giáng xuống, vị trí chỗ Tạ Tĩnh Tuyên, mặt đất ầm ầm sụp đổ nổ tung.

Vô số đá vụn bị lực xung kích cực lớn, va chạm bay ra, tựa như đạn bắn, đánh ngã binh sĩ hải quân gần đó.

Ầm!

Lại là một tiếng nổ kịch liệt vang lên, đạn dược nổ tung từ trong đạn kho phía xa xa.

Ánh lửa ngút trời cùng khói đen dày đặc giống như Ma đăng trong trẻ con cấp tốc sinh trưởng, bay lên phía chân trời.

Trong hố sâu dưới mặt đất, Ngụy Hợp chậm rãi nhấc lên sắc mặt dữ tợn của Tạ Tĩnh Thiên.

Người sau đang điên cuồng liều mạng công kích hắn. Thế công của mưa to gió lớn nặng nề đánh vào người Ngụy Hợp, ngoại trừ tóe ra một ít hoa lửa, cũng vô dụng.

Lúc này Ngụy Hợp mở ra ngũ chuyển long tức, hai loại huyết mạch thức tỉnh, cho dù đứng để mật thám đánh, cũng căn bản không phá được phòng ngự.

Bây giờ trái tim thứ tư của hắn còn chưa hoàn toàn đột phá Tam Tâm quyết, nhưng đã hiện ra hiệu quả tăng phúc đối với thân thể.

Chỉ là không có Tam Tâm Quyết đột phá chính hợp, không có cách nào nhét trái tim thứ tư vào hệ thống toàn thân.

Chỉ có nhét vào hệ thống tổng hợp mới có thể khiến tư chất tăng lên, tăng cường chân huyết.

“Xem ra là ta thắng.” Cuối cùng Ngụy Hợp đưa mắt nhìn Tạ Tĩnh Tuyên, tay niết một cái.

Phốc!

Đầu người chia lìa, cuối cùng cường giả Bạch Anh căn cứ Đại sư đã hoàn toàn chết đi.

Đồng thời cũng tuyên cáo toàn quân căn cứ này đã bị hủy diệt.

Mà Ngụy Hợp thì lại xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía khu trung tâm nơi cơ sở, đó là chỗ đầu nguồn lực lượng Thánh khí phát ra.

Hắn cũng cảm thấy khá hứng thú với thứ như Thánh khí này.

Còn có vũ khí khủng bố kia, rõ ràng lại khiến hắn không cách nào trốn tránh được, sau đó là nổ tung, cũng khiến thân thể hắn bị thương không nhẹ.

Nếu không phải hắn khôi phục lực lượng cường hãn, còn có lực chịu đựng siêu cường chèo chống tiêu hao, chỉ sợ trận chiến này thắng bại khó liệu.

“Không ngờ ngay cả một căn cứ làm người ta chết cũng khó công kích đến như vậy. Nếu cái tên Đại sư cấp cao lúc trước vẫn luôn ở căn cứ cố thủ, e rằng tấn công chính diện thì không cách nào chiến thắng được.”

Ngụy Hợp nhanh chóng lục soát thi thể, gom toàn bộ chiến lợi phẩm cất vào trong túi.

Sau đó quay người đi về phía Thánh Khí.

Lúc này toàn bộ căn cứ loạn thành một đoàn, cao tầng tử thương thảm trọng, nhưng nơi này tựa hồ có thủ đoạn quân chế diện rộng.

Trụ sở còn lại người đã sớm thấy được kết quả chiến đấu.

Đại bộ phận binh sĩ đều tập hợp trên mấy chiếc thuyền còn sót lại, nhanh chóng thoát khỏi bến tàu trạm gác.

Ngụy Hợp không có hứng thú với những tiểu nhân vật này, đi thẳng đến bến tàu căn cứ Thánh khí.

Thân hình hắn lập loè, nhìn như bước chân chậm chạp, nhưng trên thực tế tốc độ lại cực nhanh.

Đảo mắt đã tới trước tòa kiến trúc đặc thù tựa như tam giác tự tháp kia.

Bành!

Đại môn nặng nề bị Ngụy Hợp một cước đá văng.

Bên trong không trung khắp nơi tràn ngập vô số đồ vật như lụa trắng.

Đi đến nơi này, Ngụy Hợp rõ ràng cảm giác gánh nặng trên người càng nặng hơn.

Đi vào đại môn.

Bên trong là một kho hàng không lớn.

Từng cái từng cái hòm lớn nhỏ xếp chồng lên nhau, trung tâm đồ trang màu nâu, một chỗ trống không lớn, có một hình thoi màu trắng.

Phía trên để tọa, lơ lửng một thủy tinh màu xanh lam cao cỡ một người.

Thủy tinh thể không ngừng chuyển động, cách vài giây lại tách ra một sợi lụa trắng.

“Đây là Thánh khí?” Ngụy Hợp đi vào thương khố, cách tinh thể còn mấy mét thì dừng lại.

“Nếu như có thể lợi dụng Thánh khí áp chế đôi phương của Huyền Diệu tông ta, như vậy chiến trường sau này tuyệt đối có ưu thế cực lớn.” Ngụy Hợp sinh lòng chờ mong, lần nữa bước tới phía trước một bước.

Xoạt.

Bỗng nhiên hắn tựa hồ nghe được thanh âm gì đó, sắc mặt khẽ biến, đột nhiên đưa tay ngăn cản khuôn mặt.

Oanh!!!

Trong chốc lát, toàn bộ thủy tinh màu lam âm âm nổ tung, hóa thành vô số gai nhọn màu lam óng ánh, bắn ra chung quanh.

Leng keng leng keng!

Dày đặc tiếng va chạm đánh vào trên thân Ngụy Hợp, lực bạo tạc to lớn đẩy hắn lui về phía sau mấy bước.

Cũng chính là bây giờ hắn vẫn còn mở Ngũ Chuyển Long Túc, nếu không lực bạo tạc này cũng không đơn giản thúc đẩy hắn đi vài bước đã coi như xong.

Chỉ trong nháy mắt khi Thánh khí hoàn toàn nổ tung, toàn bộ lực trường bằng lụa trắng đang tràn ngập xung quanh cơ thể Bạch Anh hoàn toàn tiêu tán.

Tiểu Lăng và Thái Mạnh thấy thế, vội vàng tiến lên căn cứ cảng khẩu.

Lúc này toàn bộ căn cứ cảng khẩu, đã rút lui hơn phân nửa binh sĩ, còn có một ít người biên vội vàng mang theo hành lý thu thập, leo lên thuyền thuyền chạy ra xa.

Hai người lười để ý tới những tạp binh này, bay thẳng đến Chiêm Cơ đài.

Xa xa liền thấy Ngụy Hợp từ trong một tòa kiến trúc tam giác trong Giáp Giáp đi ra, sắc mặt khó coi.

“Không có việc gì chứ! Ngụy Hợp!” Thái Mạnh Cung vội vàng xông lên. Thần sắc lo lắng, cẩn thận đánh giá toàn thân Ngụy Hợp.

Chỉ là tất cả thương thế trên người Ngụy Hợp đã sớm khép lại, lúc này vấn đề duy nhất, không phải là vết thương, mà là quần áo.

Hình thể cao sáu mét khổng lồ, căn bản không che được chỗ yếu hại trên người.

Nếu không phải lúc trước bị hỏa thiêu, dẫn đến trên người có rất nhiều vị trí nhiễm than.

Lúc này hắn đã lao nhanh trong trần trụi.

“Không có việc gì.” Thân thể Ngụy Hợp nhanh chóng thu nhỏ lại, tay trao một cái, từ trên thân một binh sĩ chết đứng bên cạnh, giật xuống một bộ quần áo, mặc lên người.

“Tuy nhiên, cũng may trước đó chúng ta không trực tiếp xông vào căn cứ, nếu chúng ta xâm nhập vào một căn cứ hoàn chỉnh, tuyệt đối không có khả năng thắng.” Hấn trầm giọng nói.

Trụ sở phối hợp hai loại vũ khí, quả thực là khó giải quyết đến cực điểm.

Hôm nay cũng chỉ có hấn, phòng ngự kinh người, lực khôi phục khủng bố, cho nên mới không sao.

Nếu đổi lại là một tông sư khác.

Tuyệt đối không chống nổi đạn pháo với tốc độ kinh khủng lúc trước.

Dưới áp chế của Thánh khí, nếu gặp phải loại đạn pháo kia, kết cục duy nhất chính là ngã xuống.

Đến bây giờ, Ngụy Hợp cuối cùng cũng hiểu rõ, Hải Ninh Minh xa xôi nhiều tông sư như vậy, còn có Hải Long Vương, đại lão có thể so chiêu cùng Nguyên Đô sư tử, thế mà cũng bị bức liên tiếp bại lui, mất đi hơn phân nửa cương vực.

Những thứ này lôi kéo người, đơn độc ở bên ngoài, cho dù là Lý Lan đại sư cao cấp, bất quá cũng chỉ tương đương với Tông sư đại thánh lớn một chút mà thôi.

So với lão hòa thượng đánh chết ở tháng Đại Nguyệt, hấn còn yếu hơn không ít.

Nhưng một khi được những đại sư này phối hợp thêm các loại thủ đoạn, thánh khí, bảo vệ, còn có loại đạn pháo khủng bố vừa rồi.

Kết hợp trùng điệp, lực phá hoại do các vị Đại sư cao chức này bộc phát ra, sợ là có thể so sánh với Tông Sư viên mãn cường hãn trong chân huyết.

“Thu thập chiến lợi phẩm, lập tức rút lui đi!” Ngụy Hợp trầm giọng nói: “Kiết lộ lộ tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ. Kế tiếp

chúng ta cũng nên toàn lực rút lui.”

“Rút lui?” Tiểu Lăng còn chưa hoàn hồn từ thực lực cường hãn khủng bố của Ngụy Hợp, đã nghe câu này không còn nữa.

“Chúng ta đánh thắng vì sao phải rút lui?” Thái Mạnh Hưng trầm giọng hỏi.

“Bởi vì quân trận tác chiến, chúng ta không phải là đối thủ” Ngụy Hợp nghiêm nghị nói” Không thể để cho trận địa cố định ngăn chặn hành động của chúng ta. Trận địa chiến đấu không đánh lại, nhưng chỉ cần bọn họ không có các loại áp chế, gặp phải chiến trường, bọn họ chắc chắn phải chết!”

Lúc này hắn đã hiểu đại khái ưu điểm hệ thống hỗn tạp.

“Mặt khác, bắt thêm mấy người, thăm vấn các chi tiết chân chính. Tổ sư, hoan hỉ, tông môn có người hiểu ngôn ngữ hay không?” Ngụy Hợp lại lần nữa hỏi.

“Có.” Thái Mạnh vui mừng nói.

Lần này hắn hầu như không có tác dụng gì, lúc này vội vàng cảm ứng tồn tại.

“Cuối cùng, nhìn xem còn có thể tìm được thứ gì tốt, nhanh chóng mang về rút lui.”

Cuối cùng Ngụy Hợp nhìn về phía xa xa mặt biển, từng chiếc từng chiếc chiến hạm đã triệt để đi xa, sắp chỉ còn lại có chấm nhỏ.

Bây giờ hắn đã hiểu rõ thực lực của mình, ở phương xa Hi có tính là cấp bậc gì. Tiếp theo, đó là tính toán khác.

“Trụ sở Bạch Anh đã hoàn toàn bị hủy hoại?”

Biên Dịch kết hợp với tổng bộ hạm đội.

Trong cự pháo hình tháp cao ngất, Tát Phát buông một phân tử liệu trong tay xuống, sắc mặt ngạc nhiên ngẩng đầu lên.

Nhìn giám quan đưa tin quý một chân xuống đất phía đối diện, hấn chau mày lên.

“Toàn bộ Viễn Hi, hôm nay còn có thể chính diện đánh tan toàn bộ trạng thái của Lý Lan đại sư không?”

“Nghe nói là bắt nguồn từ tập kích Huyền Diệu tông, dẫn đến Lý Lan Nhất Tại trên đường rời khỏi căn cứ tạm thời, bị hấn chặn giết, chưa kịp đạt được trạng thái toàn diện gia trì. Cho nên...” Quan đưa tin trầm giọng nói.

“Cho nên hấn cứ như vậy chết đi? Động thủ thì người nào? Có mấy người?” Tát Phát thở dài, chuyện này đột nhiên phát sinh, đã xáo trộn không ít bố trí của hấn.

Vốn dĩ chân kinh của Viễn Hi thế như chẻ tre chính là do hấn đã bố trí nhiều năm thành quả.

Mà Huyền Diệu tông bên kia đột nhiên mất tích là do Nguyên Đô Tử, bị thủ đoạn nào đó khổng chế.

Hơn nữa Mặc Ngọc bị tính toán trọng thương.

Nhân cơ hội tốt như vậy hấn mới động thủ, nhanh chóng lấy được chiến công huy hoàng.

Có thể nói, bây giờ toàn bộ hy vọng đối với hấn chính là như lấy đồ trong túi, không thành vấn đề.

Kim Liên tông ần lui biến mất, Vô Thủy tông rách nát, một nửa nhân thủ quy hàng, những tán nhân Đạo môn còn lại nhao nhao gia nhập dưới trướng, chính là vì những hứa hẹn lúc trước mà hấn lưu lại kia.

Vốn tưởng rằng sẽ lập tức có thể nhất thống hy vọng xa vời, không ngờ đột nhiên lại xuất hiện thêm một Đạo Tử Huyền Diệu Tông.

Vẫn là một tên cường hãn như vậy.

“Lệnh nhân, căn cứ kết luận tình báo, Đạo Tử Huyền Diệu tông Ngụy Hợp, đối chiến công bình với mệnh lệnh Lý Lan. Thậm chí có thể nói, là đạo tử Ngụy Hợp kia lấy một địch hai, giết chết Lý Lan tương thân cùng một vị đại sư Vô Thủy tông khác.” Quan truyền tin thoáng giải thích.

“Ồ?” Bàn tay Tát Phát đặt ở trên mặt bàn trơn bóng, nhẹ nhàng gõ một cái.

Đầu ngón tay của hắn cách đồ án hình cân nhật nguyệt đậm đặc ở trung tâm mặt bàn, chỉ có mấycm.

“Có thể chính diện đánh chết Lý Lan cùng một vị tông sư khác của bản địa, xem ra Đạo Tử Huyền Diệu Tông Ngụy Hợp này, thực lực hẳn là cũng ở cấp độ Thất Thánh Tông.”

Trong lòng hắn đã có phán đoán.

Thất Thánh tông thật ra cũng là một Đại sư cao cấp, nhưng bởi vì thực lực của bọn họ vượt xa cấp cao bình thường, đã đạt tới một biến chất khoa trương.

Cho nên Thánh khí bị so sánh với người trong Nhân tộc, bị Tạp Tra Thập Tam Thế Hoàng Đế bệ hạ, tự mình ghi danh Thánh Tông.

Bảy thánh tông, chính là chỉ bảy vị đại sư mạnh nhất của nội bộ Bát Quái, uy áp quốc cảnh cùng rất nhiều khu vực thuộc địa.

Mà ông cũng là một trong số đó.

Giọng nói trở nên yên tĩnh lại.

Sart Cách Phát khẽ nhắm mắt lại, trong lòng thầm tính toán.

Vốn tưởng rằng viễn hi có thể yên ổn ngay lập tức sẽ có thể yên ổn, đột nhiên xuất hiện thêm một cao thủ như vậy. Nhưng dù khó giải quyết, nhưng có Âu đại sư ở đây, lợi dụng xiềng

xích chiến tranh, cố tình tính toán vô tâm, chỉ cần ngăn chặn đối phương một lần, là có thể triệt để vây chết đối phương.

“Còn có tin tức gì, căn cứ Bạch Anh bị hủy diệt, tình huống của tứ đại căn cứ còn lại như thế nào?” Tát Phát lại lần nữa ngắt đầu.

“Cũng không có tin tức trọng đại truyền về, dựa theo phản hồi của thống kê bộ, tứ đại căn cứ đều đang ứng phó phức kích của tông sư bản thổ xa xôi. Bất quá dùng phương thức từng bước đẩy mạnh chiến đấu, không gian du kích của những tông sư này cũng càng ngày càng nhỏ. Nghĩ cần không bao lâu nữa là có thể hoàn toàn phong tỏa.” Quan truyền tin trả lời.

Làm quan chuyên môn đưa tin, hẳn nhất định phải nắm giữ tất cả tư liệu tình báo đệ nhất thủ, sau đó trước từ trong đó sàng lọc bộ phận chủ yếu, sau đó đưa ra cho Tát Phát.

Vì vậy nhiệm vụ của hắn vượt xa tưởng tượng của người thường.

*

*

*

“Thánh khí dự trữ còn bao nhiêu?” Tát Phát cũng không hỏi Thánh khí căn cứ Bạch Anh thế nào rồi.

Chiến tranh dùng Thánh khí, khi không có người thuộc huyết mạch tọa trấn, sẽ không bao lâu nữa tự nổ tung. Vì vậy tiêu hao khá lớn.

“Còn mười một tòa nữa, đã xin bổ sung rồi.”

“Vậy thì... tuyên bố lệnh truy nã Huyền Diệu tông, điều động tứ đại căn cứ, phối hợp với tổng bộ chờ đợi cơ hội chính diện tấn công tổng sơn môn Huyền Diệu tông. Ta sẽ giao danh sách điều động trong chốc lát.”

“Vâng.” Quan truyền tin cúi đầu thật sâu.

Sau khi hủy diệt căn cứ Bạch Anh, Ngụy Hợp cho rằng người của đại dương sẽ nổi giận, sau đó điên cuồng phái người đuổi giết hắn.

Nhưng kết quả lại là gió êm sóng lặng.

Hắn cũng không chậm trễ chút nào, nhanh chóng thu thập chiến lợi phẩm, sau đó trở về tông môn.

Không bao lâu, đại lượng nhân thủ của toàn bộ Huyền Diệu tông nhao nhao xuống núi, bắt đầu chuẩn bị rút khỏi sơn môn.

Một chiếc thuyền này, một nửa là lấy từ căn cứ của Ngụy Hợp, một nửa khác là đoạt từ xung quanh căn cứ Bạch Anh.

Lúc này trên hắc nhai.

Ngụy Hợp, Tiểu Lăng, phong thái, ba người, đang an tĩnh khoanh chân đối mặt nhau.

Tiểu Lăng phong nhiên từ chỗ Tiểu Lăng nghe được thực lực khủng bố của Ngụy Hợp bộc phát, đến bây giờ vẫn còn một mặt sững sờ.

Điều này giống như là một người bình thường bỗng nhiên có ngày về đến nhà, nghe được cháu trai nhỏ của mình đang đỗ ở đó, đã sáng tạo thành công ngàn vạn phú hào.

Bất kể là ai, sau khi nghe thấy chuyện như vậy, phản ứng đầu tiên của hắn chính là không tin.

“Ha ha ha ha! Tiểu Lăng ngươi cũng thật là, bây giờ lại bắt đầu nói đùa rồi.” Phong Nhiên cười lớn lắc đầu nói.

“Ta không nói đùa với ngươi. Người Ngụy Hợp ở chỗ này, thử mạnh yếu một lần là biết, cần ta nhiều lời sao?” Tiểu Lăng cũng bất đắc dĩ.

Nhìn vẻ mặt vô tình của bạn cũ, hắn căn bản không biết nên thuyết phục đối phương như thế nào.

“Huống hồ, lần này Bạch Anh căn cứ, bên trong có Lý Lan cao vị đại sư, còn có Vô Thủy tông tông sư Đỗ Hàm Quân, cũng bởi vậy mà cùng nhau vẫn lạc. Chuyện lớn như vậy, có nhiều cao thủ binh sĩ biển người chạy thoát như vậy, tin tưởng rất nhanh sẽ truyền khắp toàn bộ Viễn Hi.” Tiểu Lăng tiếp tục nói.

“Khoa trương đến vậy sao...” Phong Nhiên có chút ngây ngốc, lại lần nữa ngắm nhìn Ngụy Hợp.

“... Ta chỉ đang làm việc của chính mình thôi.” Ngụy Hợp thở nhàn nói. “Tổ sư, việc cấp bách hiện tại của chúng ta là nhanh chóng rút lui khỏi tông môn, phân tán nhân thủ, tránh cho người trong đại dương công kiên chiến.”

“Rút lui chúng ta đã chuẩn bị, mấu chốt là rút tới chỗ nào.” Phong Nhiên hỏi ngược lại.

“Sớm muộn gì Hồ Lô cũng sẽ chiếm cứ hạm đội không lồ. Bọn chúng chỉ dựa vào căn cứ mà xây năm cái, bây giờ vẫn còn tiếp tục dựng. Đám người đại dương này, cực kỳ biết lợi dụng vũ khí. Nếu gặp phải bên ngoài, coi như có thể đối kháng. Nhưng nếu là công chiến cứng rắn, các loại vũ khí, Thánh khí, ép tới, coi như là chúng ta, cũng được.” Tiểu Lăng lắc đầu.

“Đám người Xa Hi nếu bị chiếm cứ thì cho dù chúng ta có lui nữa thì những người còn lại có thể lui đến đâu?” Phong thái giải thích.

“Còn có một nửa khu vực chưa thành lập căn cứ phát tán, như vậy kế tiếp, ta đến thử xem tập kích tất cả đội ngũ do căn cứ phái ra. Chỉ cần bọn họ hấn động, chúng ta liền đánh lên thuyền rời khỏi.” Ngụy Hợp trầm giọng nói.

“Rất khó, chúng ta cũng đã thử qua, bọn họ có khả năng gọi là xích chiến tranh kỳ dị, có thể bức bách tông sư tử chiến với bọn họ. Mấy vị tông sư tốt của Hải Ninh Minh, chính là bị vật kia ép phải quyết đấu, cuối cùng vẫn lạc.” Tiểu Lăng phản bác.

“Mỗi nơi đều có một phạm vi mà?” Ngụy Hợp nhíu mày: “Chỉ cần cẩn thận một chút, tốc chiến tốc thắng...”

“Ngẫu nhiên một lần tập kích cũng được, nhưng một khi nhiều lần, chỉ cần bị bọn họ bắt được một lần, mai phục một lần, chúng ta tổn thất sẽ rất lớn.” Phong Nhiên trầm giọng nói.

“...” Ngụy Hợp hiểu.

Đúng vậy, tông sư của Xa Hi quả thật có thể du kích đánh nhau, nhưng trong quá trình du kích, một khi gặp đối phương nguy trang mai phục, dùng xiềng xích chiến tranh trói lại, mạnh mẽ quyết đấu với bọn họ...

“Hơn nữa, hôm nay Hải Ninh Minh suy thoái vi, một bộ phận Tông sư phản chiến, lại thêm Tạt Lộ, còn lại cũng chỉ có năm người vờn quanh Hải Long Vương, củng cố địa bàn cuối cùng. Nếu không phải có sự âm thầm ủng hộ quấy nhiễu của tổ chức Triều Tịch, chỉ sợ bọn họ cũng chống đỡ không được bao lâu nữa.” Tiểu Lăng tiếp tục nói.

“Triều tịch... Điều này thật là đúng, lực lượng vốn là bài xích, bây giờ ngược lại thành cây cỏ cứu mạng.” Phong Nhiên châm chọc lắc đầu.

Ngụy Hợp vẫn như cũ trầm mặc, hắn đang suy nghĩ kế hoạch sau đó.

Nhìn từ mặt ngoài, thật sự thì đại thế của Viễn Hi đã đi rồi. Lộ Dịch đã dẫn đo suy nghĩ nhiều năm như vậy, chuẩn bị điều tra một hồi lâu như vậy, nhất cử bộc phát tập sát, quả thực đánh cho toàn bộ Viễn Hi trở tay không kịp, không hề có sức chống cự.

Cũng may, tin tức tốt duy nhất chính là, hắn chỉ cần chờ đợi thời gian, chờ Phá Cảnh Châu viên mãn, liền có thể hoàn thành Tam Tâm quyết đại thành, sau đó bù đắp lại tốc độ của khối ngấn này, thực lực tiến thêm một bước.

Đến lúc đó tư chất chân huyết cũng sẽ tiến thêm một bước, chân kinh hắn cũng sẽ tăng căn cốt.

Khi đó, mới là lúc hắn thật sự tích lũy mỏng manh!

Vì vậy, kế hoạch hiện tại là kéo dài thời gian.

Sau một hồi tiểu hội, Huyền Diệu tông tiếp tục thi hành phương án rút lui.

Mà phương hướng rút lui là hơn phân nửa lãnh thổ Huyền Diệu tông ban đầu đã rút nhỏ lại, đi tới một hòn đảo lớn tên là Dự trữ.

Vị trí địa lý và tài nguyên khoáng sản trên Hằng Dự đảo đều thua xa gã tuần tú, nhưng cũng là hòn đảo thông suốt bốn phương, tiện tiến thoái nhất.

Mà Ngụy Hợp cũng một mình thử tập kích mấy lần, mỗi lần đều lợi dụng tốc độ cao cấp tông sư của gã, cưỡng ép đột nhập

vào thuyền kéo xuất ra khỏi khe hở.

Dù sao da dày máu của hắn đã khôi phục nhanh, sức chịu đựng còn cực mạnh.

Ngắn ngủn hơn hai tháng, chỉ riêng đội thuyền một mình hắn tập kích hủy diệt đã có sáu đội.

Mặc dù đối với việc lôi kéo khổng lồ đến mấy trăm chiếc thuyền liên hợp, mười mấy chiếc thuyền như vậy không tính là gì.

Nhưng phản kích của Huyền Diệu tông không hề nghi ngờ là đã chọc giận hắn.

Rất nhanh, một hạm đội Thánh khí do Đại sư vị trí cao dẫn đội đã đến phụ cận tổng bộ của Huyền Diệu tông, bắt đầu khuếch tán ra bốn phía, điều tra vị trí của tông môn mới.

Ngụy Hợp cũng thử tập kích một lần, nhưng không thể thu hoạch thành quả.

Chi hạm đội này là Bạch Kinh, trong đó rõ ràng có hai vị đại sư.

Hơn nữa bọn họ đã rút ra bài học về căn cứ Bạch Anh, tuyệt đối không ra ngoài một mình, bất cứ lúc nào cũng phối hợp với Thánh Khí và quân đội cùng tiến thối.

Sau khi toàn lực giao thủ với một vị Đại sư cao cấp trong đó mấy lần.

Ngụy Hợp không thể đánh chết đối phương.

Áp chế thánh khí, mẹ phiêu phù cường hóa các cao thủ xung quanh, còn có các loại vũ khí có uy lực cao như đạn phân liệt của Xích Ma, lúc nào cũng nhắm chuẩn.

Còn phải đối phó với vị đại sư cao cấp đã từng được Thánh khí cường hóa.

Chiến trận như vậy, cho dù là Ngụy Hợp cũng bị áp chế đến không có tính tình, đơn độc đấu một lúc, hắn chỉ có thể miễn cưỡng chiếm thượng phong.

Mà một chọi hai, hẳn không còn cách nào khác, chỉ có thể rút lui.

Cũng may là đôi phương không nắm chắc nên không ai dám tùy ý sử dụng xiềng xích chiến tranh. Dù sao xiềng xích chiến tranh cũng không phải là vĩnh viễn trói buộc mà là có thời gian kéo dài.

Loại lợi khí chiến tranh này, có thể áp chế tốc độ di động của đơn thể trên diện rộng, loại áp chế này thậm chí so với Thánh Khí áp chế còn mạnh hơn rất nhiều.

Nói chính xác hơn, xiềng xích chiến tranh, bản thân nó chính là một loại Thánh khí cực đoan.

Nó đem tất cả các công năng khác chuyển đổi thành tốc độ áp chế, hơn nữa còn là đơn phương áp chế tốc độ địch nhân.

Cho nên mới có hiệu quả kinh khủng như thế.

Cứ giằng co như vậy.

Đảo mắt, thời gian ba tháng cũng đã đến. Ngụy Hợp cuối cùng cũng kéo dài đến thời gian phá cảnh châu viên mãn.

542

Trên đỉnh Hằng Dụ Đảo, có một nơi tên là Thanh Ngự Hàn Phong.

Giống như đỉnh núi bị đóng băng cùng với gai nhọn.

Ngụy Hợp toàn thân bốc lên hắc khí, đứng thẳng ở đỉnh núi, nhìn ra nơi xa.

Nơi này đã tương đối gần đại nguyệt lục địa.

Mặc dù vẫn là hải vực xa vời như cũ, nhưng khoảng cách đến Đại Nguyệt chỉ có mấy trăm dặm mà thôi.

Lúc này hai tổ sư và đám người Thái Mạnh Hoan đều đi an bài điều chỉnh sự vụ trong tông môn.

Chuyện tìm kiếm tông chủ vẫn phải tiếp tục, bên phía Hải Ninh Minh cần phải bù đắp cho nhau, trong tông cũng phải tích cực cân đối, dù sao thân nhân tộc nhân của mọi người đều ở đây.

Vạn nhất xảy ra sơ xuất gì đó, chính là phiên toái thật lớn.

Những tộc nhân thân nhân này, cũng không phải là chân nhân, gây yếu vô lực, lại không thể bỏ qua.

Mà ngắn ngủi hơn hai tháng, Ngụy Hợp trong khoảng thời gian này, trong tông môn, những người còn lại xem các loại biểu tình của mình, trong lòng liền có chút buồn cười.

Ngay từ đầu, tất cả mọi người cho rằng hãn căn bản không phải Ngụy Hợp, mà là gian tế Đại Nguyệt nào đó tới đây giả trang.

Bởi vì thực lực như vậy, căn bản không có khả năng là người Ngụy Hợp toàn lực tiến vào.

Sau đó đợi sau khi chứng thực, một nhóm cao tầng Huyền Diệu tông mới thật vất vả mới miễn cưỡng tin tưởng.

Chân huyết chân kinh kiêm tu, thế mà có thể một gia một lớn hai? Điều này càng khiến bọn họ không thể hiểu nổi.

Nguyên huyết của ai có nhiều làm cái gì? Có thể không kiêng nể gì cả mà sử dụng.

Cho đến khi Ngụy Hợp thả ra toàn bộ chân kinh của mình ngay tại chỗ, tổng kinh mệnh môn khổng lồ kia, hình thành mấy chục con hắc mãng vờn quanh bay múa.

Tình cảnh như vậy, trong nháy mắt liền khiến cho tất cả mọi người trầm mặc.

Vì lý do đó, Ngụy Hợp liền được hai vị tổ sư bảo đảm, trở thành vị tông chủ hiện tại.

Thân phận Đạo Tử vốn là dịch vụ bị của tông chủ, chẳng qua hiện tại chỉ hơi sớm một chút mà thôi, cũng coi như là chính thống.

Chỉ là sau khi trở thành đại diện tông chủ, Ngụy Hợp mới biết được, toàn bộ thực lực bây giờ của Huyền Diệu tông đã sớm là thâm hiểm.

Dưới sự phong tỏa chiến tranh lúc trước, kinh tế trong tông môn bị chèn ép, vào không trả nổi.

Tiêu hao cực lớn gần như đã tiêu hao sạch những vật tư dự trữ trước đây.

Hiện tại lưu lại cho Ngụy Hợp, có chút giá trị, chính là trước đó Huyền Diệu tông âm thầm thu thập các loại mật sách tu hành.

Nếu muốn đánh bại kẻ địch thì phải hiểu rõ địch nhân trước.

Huyền Diệu tông trước đó cũng làm như vậy, cho nên cũng góp nhặt được, từ chiến sĩ cấp chín đến kỳ sĩ cấp năm, toàn bộ mật sách tu hành.

Chỉ có cấp bậc Đại sư là không có thu hoạch.

Trong lòng Ngụy Hợp suy tư nhiều lần, hôm nay phương pháp phá cục huyền diệu này.

Nhưng tin tức từ Hải Ninh Minh truyền đến, cùng với Nguyên Đô Tử vốn lâu không tìm thấy kết quả rơi xuống, còn liên hợp hạm đội với nhau từng bước ép cho tâm tình của y càng lúc càng khẩn cấp.

“Xem ra... chỉ có thể làm như vậy.”

Ngụy Hợp nhẹ giọng thở dài.

Kỳ thật hẳn vốn không muốn làm như vậy, nhưng bây giờ vì bảo vệ sự huyền diệu, bảo vệ người thân bằng tộc nhân của mình.

Đây là biện pháp tốt nhất và cũng là biện pháp duy nhất.

Biện pháp này, chính là thiết kế, để cho Đại Nguyệt tham chiến!

So với hy vọng tàn yếu không chịu nổi của tàn vọng mạnh mẽ ngày hôm nay, quốc lực phát triển vô cùng mạnh mẽ của Đại Nguyệt vương tộc, quả thực chính là một người khổng lồ hang động tàn bạo hung mãnh.

Hắn đang chém giết lẫn nhau trên đại nguyệt lục địa rộng lớn này cùng một người khổng lồ khác của Phật môn.

Để tránh cho quốc lực suy yếu, nội quyền quá độ, Đại Nguyệt Hoàng Đế trước đó từng có ý nghĩ chuyển đổi mâu thuẫn với bên ngoài, chỉ là bị Ngụy Hợp thiết kế châm ngòi hủy bỏ.

Nhưng bây giờ thì khác.

Hơn nữa hy vọng gây yếu cùng nút kéo cường đại, hoàn toàn là hai tính chất.

Là để một thế lực viễn cổ tiếp tục tồn tại, là hòa hoãn, hay là làm cho thế lực cường đại ở biên giới láng giềng.

Lựa chọn như vậy, cho dù Định Nguyên Đế suy xét như thế nào, cũng sẽ không có lựa chọn khác.

Điều duy nhất cần chú ý là Đại Nguyệt có khả năng trước tiên giải quyết chân kinh trước, sau khi thanh trừ nội hoạn rồi mới động thủ với gã.

Nhưng điều này cũng dễ xử lý.

Mục đích của Ngụy Hợp ngay từ đầu, chỉ cần bảo vệ được người là được, về phần những cơ nghiệp cố định ngồn ngang của Huyền Diệu Tông, hẳn cũng không quan tâm.

Cho nên, chỉ cần chân kinh của Viễn Hi hoàn toàn “Hủy diệt”, Đại Nguyệt cùng Quạt Lô không còn bận khoăn.

Đương nhiên, kế hoạch này cần phải suy nghĩ thật kỹ, cũng không phải một mình hắn có thể dễ dàng thực hiện được, cần phải phối hợp rất nhiều.

Còn muốn hoàn toàn giao nộp nội gian bên trong.

Nguy Hợp chỉ quan tâm Huyền Diệu tông có tồn tại hay không, về phần Hải Ninh Minh và triều tịch, hắn đều không để ý, đến lúc đó hai bên chân chính bị tiêu diệt cũng không tệ, có thể làm giả bộ mê hoặc cả đại nguyệt.

Trong lòng đã có kế hoạch, Nguy Hợp thu hồi tâm thần, phát tay khê vượt lên đỉnh núi trên mặt đất.

Lập tức vách đá màu nâu xám bị cứng rắn sinh ra một mảnh bình đài trơn bóng lớn mấy thước.

Bình đài giống như bị người khổng lồ dùng đao cắt ra, chỉnh tề bằng phẳng.

Nguy Hợp ngồi xếp bằng trên đó, lấy ra tinh trận, đặt lên tinh hạch, triển khai cách ly cùng Trọng Nguyệt Thiên Lang Trận ẩn nấp.

Trận pháp này bây giờ đã bị hắn tăng cường chồng chất mấy lần, không chỉ có tác dụng tăng phúc tốc độ tu hành.

Sau đó, hắn mới ngưng thần tĩnh khí.

Nhắm mắt lại.

Bịch bịch.

Bịch bịch.

Bịch bịch!

Ba nhịp tim vang lên.

Trong giây lát hắn mở mắt ra lần nữa, hai mắt đã hóa thành vô số tơ máu không ngừng du động.

Bộ phận của Tam Tâm quyết trong cơ thể bắt đầu cấp tốc khởi động. Vô số khí huyết dọc theo mạng lưới huyết mạch phức

tạp vô cùng kéo lấy huyết mạch của mật vân thú vừa mới ngưng tụ, nhanh chóng nhảy lên.

Ngụy Hợp tâm thần không chút do dự đâm về phía Phá Cảnh Châu chỗ ngực bụng.

Phốc.

Phá cảnh châu tròn tựa tựa như thủy ngân cầu nổ tung, im ắng băng liệt, tiêu tán khắp nơi.

Vô số nhiệt lưu nóng hồi, tổng lượng vượt xa động tĩnh trước kia Ngụy Hợp sử dụng Phá Cảnh Châu.

Hiển nhiên, theo sự biến cường của nó, Phá Cảnh châu cũng đang lạng lẽ cường hóa.

Nhiệt lưu chìm vào khắp người Ngụy Hợp.

Mà lúc này, trái tim huyết mạch mây rậm vừa mới hòa vào trong cơ thể, dưới sự bao trùm của một mảnh nhiệt lưu, liền lộ ra lồi ra ngoài đặc biệt.

Toàn thân đều là nóng bỏng, duy chỉ có trái tim của thú mây vẫn lạnh như băng.

Rất nhanh, vô số dòng chảy nóng theo Ngụy Hợp tăng lên ý chí ba lòng quyết, nhanh chóng co rút lại, từ các nơi toàn thân quay về, sau đó mạnh mẽ tiến vào chỗ trái tim của mật vân thú.

Trong lúc nhất thời, sức nóng và lạnh lẽo cùng tồn tại.

Hai loại cảm giác này nhanh chóng dung hợp, không hề cực đoan.

Chưa tới mùi hơi thở.

Vô luận là nóng hay lạnh đều hoàn toàn tiêu tán. Chỉ để lại thân thể viên mãn như một cảm giác hoàn chỉnh.

Tơ máu trong mắt Ngụy Hợp nhanh chóng nhạt đi.

“Thành công rồi!”

Hắn mỉm cười.

Tam Tâm Quyết, cuối cùng cũng đại thành!

Hí...

Đột nhiên, Ngụy Hợp hơi sững sờ, giơ cánh tay lên.

Trên cánh tay của hắn, làn da vốn màu xám lúc này hiện ra vô số lỗ nhỏ tinh mịn.

Không phải những lỗ chân lông nhỏ như vậy, mà là những lỗ nhỏ màu xám đen to cỡ hạt gạo.

Vô số lỗ nhỏ dày đặc, không chỉ là cánh tay, Ngụy Hợp toàn thân các nơi, lúc này đều bắt đầu sinh ra lỗ nhỏ như vậy.

Khí huyết khổng lồ thuộc về trái tim của mật vân thú, dưới tác dụng của Tam Tâm quyết đại thành, dung hợp hoàn mỹ cùng thân thể này.

Huyết mạch hoàn toàn trở thành huyết mạch của Ngụy Hợp.

Thời thượng cổ Tam Tâm Quyết là một công pháp cực kỳ khó luyện.

Mặc kệ là thời đại nào, công pháp có thể thay đổi tư chất căn cốt huyết mạch, cũng không khó.

Cao thủ khi đó, tu hành tam tâm quyết, có thể dung hợp một trái tim, lấy được một loại huyết mạch, coi như lợi hại.

Dung hợp hai loại, chính là lông phượng sừng lân.

Mà như Ngụy Hợp lúc này, dung hợp thành ba loại... thì hầu như không tồn tại.

Đối với Ngụy Hợp mà nói, đột phá Tam Tâm Quyết không hề nguy hiểm, có Phá Cảnh Châu lót đáy, đột phá tựa như ăn cơm uống nước.

Nhưng đối với ngoại nhân mà nói, Tam Tâm quyết là một môn công pháp càng về sau thì độ khó càng lớn.

Càng về sau, xác suất dung hợp trái tim thành công sẽ càng thấp.

Nếu không cẩn thận sẽ bị kiếm củi ba năm thiêu một giờ, hoàn toàn phế bỏ tất cả công pháp. Sau đó tẩu hỏa nhập ma, triệt để biến thành quái vật chân thú mất đi ý thức.

Nếu như nói, tỷ lệ thành công một lòng ba lòng, từ thời thượng cổ là năm mươi bảy, như vậy hai lòng chính là cục u trên cơ sở này. Ba lòng... Chỉ có bảy nhiều đáng thương.

Cho nên giao thiệp với tỷ lệ thành công quá thấp, trái tim cuối cùng của Tam Tâm quyết, bình thường không ai thử tu hành.

Đáng tiếc, không ai nghĩ đến hậu thế lại có loại quái thai như Ngụy Hợp, cứng rắn đem tam tâm quyết luyện tới cảnh giới đại thành đỉnh phong.

Lúc này trên đỉnh núi, lại thêm trái tim nhân loại, tổng cộng bốn trái tim, đồng bộ nhảy lên trong cơ thể Ngụy Hợp.

Vô số nguyên huyết được chuyển hóa thành bốn loại huyết mạch khác nhau, sau đó lại hòa hợp với tam tâm quyết, nhao nhao dung hợp.

Cuối cùng, tất cả huyết mạch dung hợp thành một thể.

Huyết dịch màu xanh da trời của Tu Di Kinh Vương, huyết dịch của sơn dương đen xám xịt, huyết dịch màu trắng của mặt vân thú.

Cuối cùng còn có huyết dịch thuộc về nhân loại.

Màu xanh đen trắng hồng.

Bốn loại sắc thái tựa như nham thạch nóng chảy chảy trên mặt đất, kiên định ở trong cơ thể Ngụy Hợp nhao nhao dung hợp.

Xương cốt, cơ bắp, tế bào, gen của Ngụy Hợp đều không ngừng run rẩy, thay đổi, đã xảy ra cải tạo nghiêng trời lệch đất.

Kết cấu toàn diện của thân thể được ưu hóa.

Xương cốt trở nên càng thêm cứng cỏi, kết cấu cơ bắp càng thêm dày đặc tập hợp lý, hình thể dần dần phát triển theo hướng có ưu thế.

Lực lượng đang tăng lên.

Tốc độ, càng được ưu hóa.

Vô số tạp chất rác rưởi còn thừa được đẩy ra ngoài, hóa thành sương mù màu xám, vô số lỗ nhỏ trên người Ngụy Hợp bay ra ngoài, tiêu tán trong không khí.

Nương theo làn cải tạo thân thể này, Ngụy Hợp rõ ràng cảm giác được, nguyên huyết trong thân thể mình lại có chút không đủ dùng...

“Xem ra lại phải quét công pháp rồi...”

Cường độ thân thể tiếp tục tăng lên, sức mạnh cũng có tăng lên, nhưng những thứ này cũng không nhiều.

Chân chính trọng tâm, vẫn là ở tốc độ.

Ngụy Hợp cường đại cảm giác, đã có thể cảm giác được, thân thể chính mình đang trở nên nhẹ nhàng, thể trọng so với trước đó ít nhất thiếu đi một phần ba.

Hơn nữa trên da mọc ra vô số lỗ nhỏ, đây là một loại năng lực thiên phú thuộc về mật vân thú.

Đó chính là mây mù cực tốc!

Giống như lần trước Ngụy Hợp gặp qua, mật vân thú trong lúc chiến đấu có thể phóng thích mảng lớn sương trắng, do đó trong nháy mắt tăng tốc của mình lên rất nhiều.

Lúc này Ngụy Hợp cảm giác mình cũng có thể làm được điểm ấy.

Hắn suy nghĩ một chút rồi giơ tay lên.

Tê.

Vô số lỗ nhỏ trên cánh tay nhao nhao phun ra sương mù màu trắng.

Những sương mù này vờn quanh mấy chục mét chung quanh hắn, cũng không tản ra.

Mà Ngụy Hợp lại cảm giác thân thể trở nên càng thêm mềm mại, những sương khói này phảng phất một bộ phận thân thể của hắn kéo dài, tương đối kỳ diệu.

Bốp!

Thân thể của hắn đột nhiên biến mất, từ hư không xuất hiện ở một đầu khác của sương mù.

Khoảng cách mấy chục mét, hắn trực tiếp đột phá âm tốc gấp đôi, nhưng lại không sinh ra thanh chướng!

Hơn nữa, hẳn cảm thấy mình còn có thể nhanh hơn nữa! Hơn nữa là nhanh hơn rất nhiều!

“Vậy là đủ rồi... Lần này.. cho dù là Tông Sư Đại Nguyệt tốc độ cao, cũng không có khả năng nào có thể áp chế được ta ở phương diện này.” Ngụy Hợp trong lòng hài lòng.

Thu hồi khối trắng chung quanh, mặc cho tất cả khối trắng trở lại trong cơ thể.

Tiếp theo, hẳn kiểm tra các phương diện thân thể còn lại.

Khiến hẳn kinh hỉ chính là Phần Thiên Chân công của chân huyết, được huyết mạch của mật vân thú cường hóa, rõ ràng lại tiến thêm một bước đột phá.

Thần lực cảnh giới không có nhiều giai đoạn phân chia nhỏ như vậy, chính là toàn bộ cảnh giới, nhiều lắm là có thể đại khái phân chia thành bốn giai đoạn sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, viên mãn, bốn giai đoạn.

Trên thực tế bốn quá trình này chính là tổng hợp lại tiến độ nắm giữ Thần lực cảnh, tiến hành miêu tả mà thôi.

Tam Tâm Quyết đại thành, kéo Thần lực cảnh cũng bước vào trung kỳ, sức mạnh lại lần nữa tăng thêm một đoạn.

Võ giả chân huyết bình thường, giai đoạn này thăng cấp chủ yếu nhằm vào sức mạnh.

Võ giả có tư chất Chân Huyết trung đẳng, cảnh giới rèn xương, có thể tăng lên ít nhất năm vạn cân sức mạnh.

Đây là sự đào móc của huyết mạch.

Nhưng Ngụy Hợp mới cảm giác Phần Thiên chân công đột phá đến Thần lực cảnh.

Ngay lập tức liền cảm giác được trái tim ba khối huyết mạch Chân Thú trong cơ thể có phản ứng.

Huyết mạch Tu Di Kinh Vương bắt đầu là người đầu tiên phát ra huyết dịch tăng lên, sau khi biến chất, cải tạo toàn thân.

Trái tim Hắc Dương bắt đầu năng lượng bồi dưỡng dự bị, chuẩn bị lần thứ hai cường hóa.

Trái tim của mật vân thú bắt đầu được cường hóa ba lượt.

Ngụy Hợp ngạc nhiên, dứt khoát khoanh chân kiên nhẫn chờ đợi.

Sự cường hóa trong tim ba con Chân Thú cũng không làm hắn thất vọng, đủ cường hóa ba ngày.

Ba trái tim, chia ra cho hắn ta ba lần cường hóa tổ chất toàn thân.

Mặc dù chỉ là đột phá giai đoạn nhỏ, mang đến tăng phúc, nhưng cũng khiến tổ chất thân thể Ngụy Hợp tiến thêm một bước. Lực lượng được tăng lên.

Hơn nữa còn có huyết mạch của mật vân thú gia nhập, nên tất nhiên đem đến càng tăng phúc, toàn bộ cường hóa, khiến cho Ngụy Hợp có hai mươi vạn lực lượng xuất đầu tăng trưởng.

Vốn dĩ Ngụy Hợp trạng thái bình thường cũng đã có năm mươi vạn khí lực, bây giờ lại bạo tăng hai mươi vạn.

Hơn nữa hình thể hắn ngược lại so với lúc trước thon dài cân xứng hơn rất nhiều.

Chỉ là toàn thân dày đặc lỗ nhỏ xám xịt, rất dễ dẫn phát chứng sợ hãi dày đặc, khiến người ta khó chịu.

543

*

*

*

Viễn Hi, Hải Ninh Minh.

Hòn đảo dày đặc lóm đóm như đồ sứ bị nghiền nát, rơi lả tả trên mặt biển màu lam.

Chính giữa quần đảo, vị trí trung tâm nhất.

Từng tòa kiến trúc màu xám xây dựng tựa như những chiếc thuyền khổng lồ, chính là tổng bộ Hải Ninh Minh - Hải Ninh Cung.

Lúc này trong cung khí áp trầm thấp.

Một vài thị nữ thị vệ im lặng không dám lên tiếng, trong lúc hành tẩu cũng chỉ biết cúi đầu, sợ phát ra động tĩnh thì sẽ gặp phải đại họa.

Kết cấu của Hải Ninh cung cũng không phức tạp lắm, có thể chia làm ba khu vực trước sau.

Lúc này sâu bên trong hậu cung, trong một cung điện được khảm đầy trân châu san hô hoa lệ.

“Phụ thân!” Một nữ tử váy đen hai mắt không ngừng rơi lệ, quỳ rạp trước giường, nắm chặt bàn tay lớn của người trên giường.

“Khinh nhi...”

Người nằm trên giường sắc mặt bình thản, ánh mắt mang theo tia tiếc nuối cùng ảm đạm. Nếu không phải trên ngực hắn có một lỗ máu hình cái chén cực lớn, có thể trước ngực sau lưng, sợ rằng sẽ không ai cho rằng hắn là người bị thương nặng sắp chết.

Hắn dùng sức nắm chặt tay con gái mình. Trong mắt có lưu luyến, tiếc nuối, bi ai.

“Sau khi ta đi, người không cần quan tâm đến Liên Minh, mang theo tộc nhân lập tức rút lui. Không được lưu lại nơi xa. Nhớ kỹ!”

“Phụ thân,...Người sẽ không chết! Nhất định sẽ không chết!!”
Nữ tử váy đen lệ rơi đầy mặt, toàn thân run rẩy.

“Không cần sợ, ta đã sắp xếp xong tất cả...” Mặc Ngọc truyền âm nói: “Lát nữa người lập tức rời đi, thừa dịp ta còn chưa không chế được thế cục. Ta đi, sau đó, cho dù tin tức từ nơi này truyền ra, bất luận là người phương nào, đều ít nhất ngày mai mới có thể xác nhận được tin tức, thừa dịp này, trốn đi... rời khỏi nơi này, ly khai viễn hi...”

“Phụ thân!!!” Mặc Khinh nhìn khuôn mặt phụ thân không nở rời xa, cảm giác cả trời như muốn sập xuống.

Nhưng nàng hiểu, tuy trên danh nghĩa, Hải Ninh Minh lấy phụ thân làm đầu, nhưng về bản chất là do lượng lớn liên minh tông môn tạo thành.

Rất nhiều tông môn đều có tông sư thuộc về mình.

Thậm Hải Long Môn lớn nhất bây giờ không có môn chủ, trong nháy mắt toàn bộ Thâm Hải Long Môn sẽ từ tông môn đứng đầu sụp đổ thành thế lực trung hạ.

Mà tài nguyên tài phú của Thâm Hải Long Môn chiếm cứ, cũng sẽ trở thành hương thơm khiến người ta thèm thuồng nhìn trộm.

Lòng người tham lam, cho dù là đại địch trước mắt cũng không cách nào áp chế.

Các thúc thúc bá bá trước đây hòa hòa khí, có lẽ sau khi cha chết, trong nháy mắt sẽ biến thành gương mặt khác.

“Đáng tiếc... ta từng cho rằng hết thấy, cuối cùng vẫn chỉ cho là...” Thần thái trong mắt Mặc Ngọc nhanh chóng ảm đạm xuống.

Dường như vầng thái dương sáng ngời đang nhanh chóng ảm đạm dần, dần mất đi hào quang.

Khuôn mặt vốn bình thản sung mãn của hắn cũng giống như quá trình mất đi hào quang, nhanh chóng khô quắt, già nua.

Một loại cảm giác phong chúc tàn niên dần dần nổi lên trên người hắn.

“Đi. Đi nơi xa hơn, từ bỏ tất cả tài vật, đến một nơi không ai tìm thấy, bắt đầu lại từ đầu, một lần nữa...”

Thanh âm Mặc Ngọc càng thêm yếu ớt, ngăn ngùn mấy tức, hắn từ một người trung niên bề ngoài, già yếu thành như lão nhân trăm tuổi.

Câu nói sau cùng còn chưa nói hết, hắn liền chậm rãi nhắm hai mắt lại, hơi thở như tơ.

Mặc Kinh đã khóc không thành tiếng. Cả người nằm trên tay phụ thân, đau đớn không thôi.

Sau nửa canh giờ.

Bên ngoài Hải Ninh Cung, ngay cảng khẩu, một chiếc thương thuyền trung hình, không hề có tiếng động xen lẫn vào giữa đội tàu, bay về phía hải vực xa lạ.

Đến ban đêm, mới có thị nữ tới hầu hạ Thâm Hải Long Vương, phát hiện người này đã không còn khí tức.

Mà độc nữ Mặc Ngọc mặc dù đã biến mất từ lâu, mang theo không ít tài vật và vật tư rời khỏi Hải Ninh Cung, không rõ hành tung.

Đại Nguyệt hai mươi năm, tháng bảy ngày.

Minh chủ Hải Ninh Minh, Thâm Hải Long Vương vẫn lạc, độc nữ Mặc Kinh Thần bí mất tích.

Ngũ đại tông sư trong Minh, mỗi tông sư nắm giữ một mạch, đặt lại liên minh, chia đều tài nguyên do Hải Long môn để lại.

Nhưng đại lượng là do thực lực của Mặc Ngọc và mị lực nhân cách của Hải Long Vương hấp dẫn được Trung tiểu tông môn, nhao nhao tuyên cáo lui quân.

Vì thế thực lực của Hải Ninh Minh cũng giảm mạnh.

Các thế lực còn lại chia ra năm nhánh, phân ra làm Đông tông Trương Hàn, Tây tông Mạc Cốc Thiên, Nam tông Hương Tông, Bắc tông Chu Vũ Điền, Trung tông Hồ Xảo Linh, năm người đều tự không chế.

Đến lúc này, tổ chức tông sư khổng lồ chiếm giữ hơn trăm năm nay đã hoàn toàn biến mất, chân kinh của Viễn Hi nát mạch, trở lại trạng thái tông môn rải rác.

Đồng thời, cũng tuyên cáo lực lượng chống cự lớn nhất của Viễn Hi đã hoàn toàn tán loạn.

Cùng tháng.

Huyền Diệu tông tự tra nội gian, lấy Ngụy Hợp cầm đầu nội sơn chân nhân thế lực.

Lấy giả ý tập kích lôi kéo căn cứ trọng yếu, một mình đi tới chỗ hải vực thuận tiện vây giết, cùng với độc vật đặc thù cùng tinh trận toàn phong bế kiểm tra từng bước một, thành công bắt mười hai người nội gian sơn môn.

Vị trí trong đó cao nhất là một người, lại là đệ tử thân truyền Bách Hòa Tử Hồ Hiểu.

Sau khi mười hai nội gian thanh trừ, Ngụy Hợp tuyên bố phong tỏa toàn diện, dùng cách ly tinh trận bao vây tất cả mọi người, sau đó khiến cho toàn bộ Huyền Diệu tông tách thành từng mảnh nhỏ, toàn bộ phản hồi biên cảnh đại nguyệt lục địa.

Mưa to rào rào giống như thác nước từ trên trời giáng xuống, nặng nề cọ rửa hết thảm mặt đất.

Phía cực Tây của đại nguyệt.

Trong một dãy núi màu nâu xám.

Trên rừng rậm, từng bóng người trống rỗng xẹt qua, thỉnh thoảng điểm một cái trên ngọn cây.

Bóng người ai nấy toàn thân đầy bụi bặm, nếu là người của Đại Nguyệt Nguyệt Thiên nhìn thấy nhất định có thể lập tức nhận ra, những người này đều là cao thủ võ giả thực lực cường hãn.

Đi đầu từng đạo bóng người, Ngụy Hợp chợt dừng lại, nhìn ra phía trước.

Phía trước xa xa là một dãy núi đá màu xám kéo dài không dứt.

Đó mới chân chính là núi đá, là ngọn núi đá thuần túy.

“Nơi này chính là cực Tây của Đại Nguyệt, là Phù Linh Sơn Mạch.” Hấn hơi xúc động nói.

Từ lúc đại nguyệt, hấn đã đọc thuộc lòng địa đồ của toàn bộ quốc thổ này.

Cho nên lúc này hấn mới có thể thoải mái dẫn người đi tìm dãy núi hoang vu phía tây này.

“Phù Linh sơn mạch là vùng đất cằn cỗi trù danh, không có nguồn nước, không có thực vật, không có vật sống, không có khoáng vật, cái gì cũng không có. Chúng ta thật phải định cư ở chỗ này sao?”

Thái Mạnh hoan ở bên cạnh bất đắc dĩ nghi hoặc nói.

“Nơi này vừa vụn. Nếu là có giá trị, đại nguyệt cũng sẽ không buông tha nơi này.” Ngụy Hợp thản nhiên nói.

“Bất kể như thế nào, trước an bài chỗ này đi. Nơi này có lính gác tháng lớn, chỉ là lính gác biên cảnh cũng sẽ không quản nghiêm như vậy, một số chân thú cường hãn lui tới đều là nhìn quen mắt. Cho dù có dấu vết chân chính cũng không ai để ý tới.” Ngụy Hợp giải thích nói.

Những người còn lại phía sau gã nhao nhao dừng lại, xóc lên mũ che mặt trên thân.

Những người này, thành linh đều là mấy vị có thực lực mạnh nhất Huyền Diệu tông.

Tam đại thủ tịch, hai vị tổ sư, thủ tịch trong đám đệ tử, cùng với ba vị trí đầu tiên.

“Uống nước đồ ăn xử lý như thế nào?” Thay Tùng Tử trầm giọng hỏi.

“Ta tra được nơi này có nước ngầm, chúng ta có thể rút ra tự dùng.” Ngụy Hợp trả lời.

“Thức ăn đâu?”

“Đi săn, ruộng thịt, đều có thể.” Ngụy Hợp trả lời: “Còn về thời gian dài, ta có con đường cung ứng khác.”

Huyền Diệu tông từ trên xuống dưới, cộng thêm thân tộc, không sai biệt lắm mấy ngàn người. Nhiều người như vậy, bất luận tiêu hao thế nào cũng là đại đầu.

“Gần đây có không ít tộc đàn dị thú, thế nhưng cũng không đủ để cấp cho nhân số chúng ta.” Một gã chân nhân trầm giọng nói.

Tiêu hao mấy ngàn người, nói nhiều không nhiều, nói ít không ít.

*

*

*

“Lương thực, ruộng thịt mang theo đủ chèo chống bao lâu?” Ngụy Hợp trầm giọng hỏi.

“Khoảng hai tháng.” Người kia trả lời.

Ngụy Hợp thầm tính toán.

Lúc trước hẳn tập kích thuyền kéo các nơi, cũng thu được chiến lợi phẩm bắt giết.

Trong đó vật tư cũng có không ít, chỉ là tạm thời cất giữ ở những chỗ khác.

Ngụy Hợp tính toán một chút, nếu cộng thêm vật tư bên kia, hẳn là còn có thể chống đỡ một hai tháng.

Chỉ là rất nhiều cao thủ chân nhân, không chỉ cần vật liệu cơ sở, còn có các loại vật liệu dùng để tu luyện.

“Bất kể thế nào, trước tìm kiếm vị trí đã.” Ngụy Hợp trầm giọng nói.

Đây là điều mà tông môn đã sớm phái cao thủ tuyển chọn.

Cũng đã có một bộ phận người, tới nơi này trước, bắt đầu khai khẩn vật liệu đá, ở trong núi sâu xây dựng phòng ốc thạch bảo.

Ngụy Hợp ngồi vị trí thượng vị trong khoảng thời gian ngắn, liền phái người định ra đường lui này.

“Vây... Tông chủ, tông môn một đường triệt để phong tỏa tin tức, dùng tinh trận ngăn cách hành động, không cho phép bất luận tin tức gì truyền ra ngoài, phía xa bên kia sẽ xử lý thế nào?”

“Không vội, kế tiếp, nên trở về bên kia rồi...”

Nhìn sơn mạch nham thạch phía trước phảng phất không có điểm cuối, Ngụy Hợp tâm tư bất giác lướt tới chỗ đại nguyệt kia đã từng ngậy người mấy năm.

Đại Nguyệt - Bạch Tượng thành.

Phân Thiên Quân bộ.

Trên thảo trường, nguyên một đám võ tướng Phân Thiên Dong bá sư Lý Dung, truy bắt nhau, dưới màn sáng tinh trận bao phủ, đang kịch liệt chém giết.

Quyền cước đấu quyền cước, binh khí đấu binh khí.

Còn có binh sĩ tinh nhuệ kết ra quân trận cỡ nhỏ, đối với võ tướng cảnh giới cao.

Bên cạnh thảo trường khổng lồ.

Lý Dung ngồi ở trên ghế thái sư, cánh chim sau lưng thu lại, thần sắc hờ hững.

Trong tay cầm một bản báo cáo mới của Tụ Sa Quân Trận để xem xét.

Tụ Sa quân đã có quy mô mới, uy lực sau khi kết trận so với quân trận trên truyền thống mạnh hơn rất nhiều.

Đối với sự hao tổn của quân sĩ cũng cực kỳ yếu ớt, hơn nữa loại quân trận mới này còn có tính linh hoạt cực mạnh.

Cho dù là cường giả tông sư đánh lên âm tốc cũng không thể trong thời gian ngắn có thể xuyên thủng phòng tuyến của bọn họ.

Toàn bộ tụ sa, sử dụng cảm ứng tinh trận, mô phỏng theo một loại chân thú cường hãn linh mãnh cực cao.

Loại tinh trận này có thể tự động cảm ứng được uy hiếp, nhanh chóng tự động ứng đối, hơn nữa tốc độ phản ứng cực nhanh.

Đại nguyệt phân biệt lấy tốc độ âm gấp đôi, tốc độ âm gấp hai, gấp ba lần âm thanh, làm kiểm tra, phân ra số lần tính toán.

Lúc phát hiện ngoại trừ âm ba lần tập kích bất ngờ, một ít Tụ Sa quân còn lại đều xuất hiện bên ngoài, tốc độ tập kích bất ngờ cũng có thể hoàn toàn ứng phó được.

“Chỉ là, đội ngũ của Tụ Sa quân ít nhất cũng hơn ngàn người, thêm nữa phải có tinh hạch cấp bá chủ Chân Thú, còn có lượng lớn Liên Tỏa Tinh Trận phối hợp...”

Lý Dung cau mày.

Bây giờ Tụ Sa quân mới thành quân, chỉ hoàn thiện ba chi nhánh, cũng chính là ba ngàn người.

Mà những thứ còn lại, là bởi vì võ giả cần tạm thời không đủ.

Yêu cầu của Tụ Sa quân không chỉ là thực lực huyết mạch cảnh giới mà còn có phối hợp.

Chỉ có phối hợp cực kỳ chuẩn xác hoàn mỹ, mới có thể phát huy ra uy lực quân trận mới của Tụ Sa siêu cường.

Loại quân đội chỉ dựa vào bản thân mà đã có thể đối kháng với tông sư cường hãn này, chỉ cần mấy trăm người là có thể so được với tông sư.

Một đội ngũ hơn một ngàn người, đủ để so với mấy vị Tông Sư.

Lý Dung đang suy tư, làm thế nào để tăng lên khả năng tự cảm ứng phó với tông sư cao tốc.

Bỗng nhiên bên ngoài quân bộ truyền đến âm thanh ồn ào.

Nàng cau mày lại, nhìn về phía âm thanh truyền đến.

“Chuyện gì xảy ra?!”

Gần đây lần lượt giao thủ với Phật môn càng ngày càng nhiều, tuy rằng đều chỉ là va chạm nhỏ. Nhưng mâu thuẫn giữa hai bên càng lúc càng lớn, hỏa khí càng ngày càng nhiều, lúc nào cũng có thể bộc phát chính thức đại chiến.

Cho nên lúc này lòng cảnh giác của nàng cũng mạnh hơn rất nhiều.

Phật môn Ma nhiều không ra, bây giờ là Tây rả chuyện. Tên kia thủ đoạn lệch lạc, chuyện gì cũng làm được.

“Lão sư, có người đầu đầu lòi đuôi, nói có tin tức quan trọng, muốn gặp người tự mình truyền đạt.” Tiết Hoạch từ cửa lớn tiến vào, cau mày nói.

“Các vệ binh ngoài cửa muốn đuổi đối phương đi, kết quả là không còn cách nào. Hiện tại các sư huynh đệ còn lại đã đi qua, có lẽ sẽ nhanh chóng giải quyết xong.”

“Ồ?” Lý Dung còn muốn nói gì đó, bỗng nhiên ngoài cửa vang lên một tiếng trầm đục.

Ngay sau đó là một đám binh sĩ bị mạnh mẽ hất ngã xuống đất.

Một bóng người mang theo tàn ảnh nhỏ, chợt xuyên qua đại môn, hành lang, xuất hiện ở trên thao trường, cách Lý Dung cũng chỉ vèn vèn không đến mười mét.

544

Người tới một tiếng, đội nón che màu xám đen, đeo mặt nạ, xác thực như Tiết Hoạch nói, người này ngay cả một chút gương mặt cũng không lộ ra ngoài, chỉ có thể nhìn thấy một đôi mắt xám đen nhàn nhạt.

“Ừm!?” Lý Dung đột nhiên cảm thấy đôi mắt đó có chút quen thuộc. Cô từ từ đứng dậy.

“Lẽ nào ngươi là...!?” Nàng có chút không dám tin, thanh âm hơi run lên.

Bốp.

Người này tháo áo choàng ra, để lộ mái tóc dài đen kịt bên trong.

“Đã lâu không gặp, sư phụ.” Trên khuôn mặt bình tĩnh của Ngụy Hợp lộ ra một vòng mỉm cười nhàn nhạt.

“Ta đã trở về.”

Bành!!

Một tiếng vang thật lớn.

Lý Dung âm vang biến mất tại chỗ, một phát ôm lấy Ngụy Hợp.

Lực lượng thân thể khổng lồ căn bản không phải chân kinh cùng những đại sư tông sư kia có thể so sánh.

man lực kinh khủng mấy chục vạn cân lập tức ép tới Ngụy Hợp, thiếu chút nữa ngực hắn ta khó chịu, không thở nổi.

Cả người hắn bị Lý Dung hung hăng ôm vào ngực.

Bộp bộp bộp bộp!

Lý Dung đỏ mắt, vội vàng vỗ một chưởng vào lưng Ngụy Hợp, phát ra tiếng trầm đục.

“Tiêu tử ngươi chạy đi đâu rồi! Không có việc gì thì không về!!! Biết ngay là bọn ta lo lắng mà!”

“Không có việc gì, lão sư, ta không phải trở về rồi sao?” Ngụy Hợp cố giữ nụ cười trên mặt.

Xung quanh thao trường, đám người Tiết Hoạch, Lý Trình Cự dồn dập đi ra, nhìn cảnh này, tâm tình đều có chút động dung.

Lý Dung nổi danh bảo hộ người nhà. Trước khi Ngụy Hợp mất tích, khiến Lý Vinh tự mình gia nhập Tụ sa, trở thành thủ lĩnh trong tụ sa.

Vốn tưởng rằng sau này sẽ không thể gặp lại Ngụy Hợp, không ngờ hôm nay lại trở về.

Ngụy Hợp lựa chọn trở về tất nhiên có mưu tính của hắn. Mấy ngàn người Huyền Diệu tông tiếp tế, đối với những người khác mà nói không thể nghi ngờ là một con số lớn.

Nhưng đối với Phần Thiên quân bộ mà nói, một trong chín đại quân thống lĩnh Phần Thiên, đừng nhìn kích thước của quân bộ chỉ nhỏ như vậy.

Nhưng quân đội quản lý dưới trướng không dưới năm mươi vạn người.

Một đội quân như vậy chi tiêu, không nghi ngờ chút nào, chỉ riêng bộ lạc Phần Thiên đã tiêu hao các loại tài nguyên mỗi ngày, đã là cực kỳ khủng bố rồi.

Càng đừng nói đến Định Nguyên Đế mới thành lập Sa quân, tiêu hao càng nhiều tài nguyên.

Lần này Ngụy Hợp trở về, không riêng gì tính toán theo kế hoạch của Phần Thiên quân bộ, còn chú tâm tập trung về phía quân cát.

Dù sao lúc trước hắn diễn võ thành công, Định Nguyên Đế đã dự định để hắn tự mình dẫn đội.

“Bất kể ngươi đi nơi nào, trở về là tốt rồi.” Lý Dung buông Ngụy Hợp ra, tảng đá lớn trong lòng rớt cuộc trùng điệp rơi xuống.

“Nếu đã trở về, lập tức theo ta yết kiến bệ hạ!” Nàng nhanh chóng nói.

“Vâng!” Ngụy Hợp nghiêm nghị gật đầu.

Không cần đoán cũng nhìn ra được, bên trong đại nguyệt hôm nay, tranh đấu giữa Vương tộc và Phật môn đã rơi vào một loại tranh đấu tùy thời có thể trở mặt.

“Trước theo ta xuất phát, trên đường ngươi kể cho ta nghe một chút, chuyện này rốt cuộc ngươi đi đâu?” Lý Dung nhanh chóng nói.

Sau khi ân cần thăm hỏi cùng lão sư, Ngụy Hợp lại liên tiếp ôm những người còn lại.

Tất cả mọi người đều cho rằng hấn dữ nhiều lành ít. Hôm nay trở về, Lý Trình Cự cùng Tiết Hoạch biểu hiện hài lòng nhất.

“Hy vọng Phần Thiên dựa vào ngươi! Trở về là tốt rồi!” Lý Trình Cự hưng hăng vỗ một chưởng vào Ngụy Hợp, sau đó tay bị lực lượng khổng lồ bắn ngược trở về, đau đến sắc mặt tái nhợt.

“Ngươi không biết đó thôi, sư phụ cho rằng ngươi đã chết, suốt ngày mất ăn mất ngủ, không phải tự lại Sa quân mà là trở về tiếp tục huấn luyện quân trận.”

Ngụy Hợp cảm thấy tâm tình nhu hòa, mắt nhìn Lý Dung đỏ hoe, lại nhìn Tiết Hoạch trầm mặc không nói.

Một ý nghĩ trước giờ chưa từng có lặng lẽ nảy sinh trong lòng hấn.

Mặc dù không biết ý tưởng này có thành công hay không, nhưng nếu thật sự thành công, có lẽ bất kể Huyền Diệu tông hay Phần Thiên quân bộ đều có thể chung sống hòa hợp.

Ngụy Hợp trở về, dẫn phát toàn bộ quân bộ chấn động.

Nếu Ngụy Hợp trở về, vậy Phật môn tông sư đuổi bắt hấn lúc trước, bây giờ ở đâu?

Không ai biết, chỉ sợ người duy nhất biết được, chính là Ngụy Hợp.

Trong chùa miếu Phật Môn gần đó, phản ứng đầu tiên khi nhận được tin tức là nhanh chóng báo lên chùa chi giáo và Đại Linh Phong.

Chỉ là lúc bọn họ nhận được tin tức, Ngụy Hợp đã theo Lý Dung, bước lên con đường đi tới Vương đô.

Lần này hai người không giống trông khoa chiêng, chỉ có hai người đang dốc hết tốc lực chạy về phía Vương đô.

Bởi vì, ở Vương Đô chờ đợi Ngụy Hợp không chỉ có mỗi Tụ Côn quân mà còn có Hàn Tuyên công chúa Tư Mã không thiếu sót.

Một ngày sau...

Đại Nguyệt vương ở Hoàng thành.

Định Nguyên Đế mệt mỏi xoa xoa huyệt Thái Dương, cảm giác đầu có chút mơ hồ.

Tụ Sa quân thành lập, xác thực có lực uy hiếp thật lớn, tạm thời là Lý Dung Nguyên soái, dẫn dắt Tụ Sa quân, thể hiện ra chiến lực cực mạnh.

Trong mấy lần xung đột với Phật môn, Tụ Côn lại mang tới tác dụng tương đối trọng yếu.

Chỉ là Lý Dung đồng thời còn phải chú ý Phần Thiên quân bộ, không có khả năng một mực tụ cát mài hợp.

Mà sự rèn luyện của cát thì cần tổng hợp với quân sĩ, sống chung lâu dài, mới có thể có uy lực cao hơn một bậc.

Trừ Lý Dung ra, các tông sư khác lại không yên tâm.

“Nếu lúc trước Vương Huyền Huyền diễn võ ở đây, mới là người thích hợp nhất. Đáng tiếc...”

Định Nguyên Đế buông tấu chương trong tay xuống, thở dài một tiếng.

Hắn rất ít khi biểu hiện hi nộ trên mặt, vì Đế giả, bất luận thời điểm nào, cũng không thể bày ra nội tâm sâu cạn, không thể bị ngoại nhân nhìn thấu bên trong.

Đây là nguyên tắc mà hắn học được từ phụ hoàng.

Thời điểm hôm nay lúc ở một chỗ, hắn mới thoáng lộ ra vẻ mệt mỏi.

“Tụ Sa thật sự rất mạnh, thuần túy dựa vào quân sĩ là có thể ngăn cản tông sư. Hiệu suất quân trận so với quân trận bản gốc đã giảm bớt rất nhiều.”

“Chỉ là tiêu hao quá lớn thôi.”

Định Nguyên Đế nhìn các nhu cầu tiêu hao tài nguyên vừa rồi, chỉ nhớ lại một chút đã cảm thấy đau đầu.

Với thân phận địa vị của hắn, tổng lượng tài nguyên có thể triệu tập cũng cảm thấy đau đầu, chứ đừng nói chỉ một bộ quân, hoặc một thế lực Phật môn.

Trên thực tế, về số lượng tài nguyên, Phật môn không thể nào so được với toàn bộ Đại Nguyệt Hoàng tộc.

“Bệ hạ? Bệ hạ?” Bỗng nhiên tiếng người hầu cắt đứt dòng suy nghĩ của Định Nguyên Đế.

“Chuyện gì?” Hắn có chút không vui nói. Nếu đối phương không nói ra lý do, ngày mai liền đi ra ngoài, đối người trấn thủ là được.

“Bạch Tượng thành bên kia, Lý Dung Nguyên Soái xin bí triệu kiến.”

Tụ Sa quân là đội quân cường hãn được xây dựng từ tháng lớn, tất nhiên có rất nhiều đặc quyền.

Một trong số đó, chính là chủ tướng, có thể lúc nhu cầu sự kiện trọng đại, xin bí mật triệu kiến.

Nếu như Định Nguyên Đế đồng ý thì có thể tiến hành bí mật triệu kiến.

Đây là đặc quyền, trước kia chỉ có Tiêu Phục Nguyệt của Nguyệt Thiên. Hôm nay lại có thêm một Lý Dung.

“Tuyên.” Định Nguyên Đế biết tính tình của Lý Dung, nếu không có chuyện gì đặc biệt quan trọng, nàng bình thường sẽ không đột nhiên tiến cung, hơn nữa còn xin bí mật triệu kiến.

Gần người hầu lui ra, rất nhanh truyền lệnh xuống tầng tầng.

Không bao lâu sau.

Hai bóng người khoác áo choàng rất nặng, cả đầu che kín trong áo choàng rất dày, nhanh chóng đi theo sau lưng hầu hạ, xuyên qua hành lang cung dài dòng, tiến vào đại điện.

“Mặt tướng Lý Dung, khẩu kiến bệ hạ.” Lý Dung dẫn đầu cởi áo choàng ra, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, một đầu hồng phát sáng rực rỡ bắt mắt đến cực điểm, phảng phất đang thiêu đốt.

Chỉ là điều làm cho Định Nguyên Đế hơi kinh ngạc chính là, lúc trước Lý Dung vì đệ tử phá giới hạn mà mất tích, dẫn đến cảm xúc cực kỳ sa sút, lúc này tinh khí thần lại tương đối cao vút.

Không nhìn ra chút dị thường nào.

“Miễn lễ.” Định Nguyên Đế nhìn về phía sau Lý Dung, đi theo người mặc áo choàng lễ bái.

“Lý Nguyên soái vào cung đêm khuya, có việc gấp không?”

Trực giác của một võ giả đỉnh cấp khiến hắn cảm nhận rất nhạy cảm, điểm mâu chốt để Lý Dung vào cung lần này, sợ là người ở phía sau kia.

Râm râm một tiếng.

Người thứ hai cởi áo choàng của mình ra, lộ ra khuôn mặt khiến Định Nguyên Đế có chút ngạc nhiên.

“Là người!?” Ánh mắt của hắn hơi vui mừng, liền từ trên long ý đứng dậy.

“Vương Huyền, tham kiến bệ hạ.” Ngụy Hợp thần sắc nghiêm nghị, lần nữa hành lễ.

“Quả nhiên là người! Vương Huyền! Trở về là tốt rồi! Quay về là tốt rồi!” Định Nguyên Đế trong chốc lát theo người tới hiện thân, giải khai.

Vương Huyền thiên phú cấp bậc phá giới còn sống! Điều này có nghĩa là Tụ Sa quân của hắn cuối cùng cũng tìm được tổng hợp thích hợp nhất.

Vương Huyền có thiên phú cấp bậc phá cấm, trước đó hắn đã có thể so chiêu với Tông sư bình thường, thậm chí lợi dụng

thủ đoạn đánh lén giết chết một người.

Nếu như sau này trưởng thành, kết hợp với Tụ Sa quân, toàn bộ tụ cát, sẽ rất có khả năng trở thành thế lực khổng lồ có uy áp toàn bộ Phật môn!

Đây vốn là kế hoạch lúc trước hắn lập ra, sau đó theo sự ám sát của Vương Huyền bị ám sát mà tuyên cáo thất bại.

Bây giờ Vương Huyền tái hiện... hy vọng tụ cát uy áp Phật Môn lại lần nữa dâng lên!

Cũng chỉ có Chân Huyết mạch tương đương với cấp phá giới hạn nhiều như tây rải, mới có thể chân chính mang đến hy vọng nghiền áp hết thảy.

Điểm ấy là tông sư bình thường như Lý Dung và Thường Sư không cách nào với tới được.

“Vương Huyền, ngươi mất tích mấy tháng rồi, rốt cuộc đi đâu?” Định Nguyên Đế đẽ niềm vui xuống, trầm giọng nhìn về phía Ngụy Hợp.

Hắn rất tò mò, Vương Huyền đến tốt cùng là làm thế nào mà có thể thoát khỏi tay tông sư Phật môn.

“Khởi bẩm bệ hạ.” Trên mặt Ngụy Hợp lộ ra vẻ may mắn.” Sau khi hạ quan bị bắt, nghe bọn họ nói, vốn là muốn bị đưa tới Phật Môn Đông Tông, cưỡng ép lưu lại huyết mạch. Chỉ là nửa đường, tông sư Phật Môn bị một nhóm người khác tập kích, bỏ mình tại chỗ.”

“Ồ? Còn có người có thể chính diện giết chết tông sư của Phật môn sao?” Định Nguyên Đế kinh ngạc nói.

“Hạ quan cũng hoàn toàn không nghĩ tới.” Trên mặt Ngụy Hợp lộ ra một tia kinh ngạc, chấn động cảm thán.

“Cứu người của ta, lại đến từ phương xa!”

“Viễn Hi!?” Định Nguyên Đế lấy lại bình tĩnh, trong lòng hiện lên một tia kinh ngạc: “Viễn Hi sao? Có biết là thế lực nào không?”

“Không biết.” Ngụy Hợp lắc đầu, “Sau này vì tránh né Phật Môn truy tung, ta liền theo ân nhân đi xa, ở nơi đó chờ mấy

tháng, dưỡng thương thật tốt, mới lạng lẽ quay về.”

“Xem ra ở phía xa này cũng có hào kiệt chi sĩ.” Đinh Nguyên Đế khẽ vuốt cằm, sâu trong đôi mắt tựa hồ nghĩ tới điều gì.

“Viễn Hi, chẳng lẽ là do tổ chức gặp mặt lúc trước làm?”

Trong lòng hắn hiện lên suy đoán.

“Bất kể thế nào, đã trở về, bình an là tốt rồi, như lúc trước trăm đồng ý, ai diễn võ thắng, sẽ là tổng soái tân quân của Sa tân quân ta. Bây giờ người đã bình an trở về, như vậy chức vụ tổng tướng này người có nguyện ý không?”

So với thế lực cái địa phương nhỏ kia của Viễn Hi, Phật Môn mới là việc cấp bách. Quảng từ giáo, Đại Linh Phong tự, còn có tổ đình vẫn luôn ẩn giấu ở sâu nhất...

“Hạ quan nguyện lĩnh!” Ngụy Hợp khầu tạ.

Bước thứ nhất cũng giống như dự liệu của hắn, thuận lợi hoàn thành.

Ánh mắt Ngụy Hợp lấp lóe, ngẩng đầu, lộ ra khuôn mặt nghiêm nghị mộc mạc.

Kế tiếp, như thế nào để cho Đại Nguyệt cùng tái nhợt khai chiến toàn diện.

Đơn giản là tiểu nháo, không có khả năng dẫn phát đại diện chiến tranh, chỉ có không cách nào điều hòa mâu thuẫn, mới có thể khiến song phương không thể không chiến.

Vì vậy... còn phải cẩn thận bố trí một chút...

Đại Nguyệt hai mươi năm, tháng bảy.

Quần đảo phía bắc xa xôi.

Quần đảo phía bắc Hải Ninh Minh, lúc này nghênh đón một đám thương nhân cùng thủy thủ, thuê công từ trên thuyền lôi kéo xuống.

Một đám người đội mũ, tóc vàng hoặc là màu nâu, trong tay cầm các loại đoản trượng thích hợp, mặc áo đuôi chim yến vênh cao, để râu mép tinh xảo, đi xuống thuyền, đánh giá hải đảo rải rác nhưng rộng lớn.

“Dựa theo mệnh lệnh của Sùng các hạ, mỗ Tử Huỳnh Thạch ở đây vượt xa tưởng tượng, chúng ta phải trong vòng mười năm khai phá đến đủ để các hạ hoàn thành đại nghiệp.” Một thương nhân tóc trắng mang theo vẻ mặt tươi cười nói.

“Lão ủy thác, chẳng lẽ người tính triệt để đặt ở trên người Tát Phát Mệnh?” Một lão giả khác bên cạnh cười hỏi.

“Trước tiên nhìn xem một chút. Bất quá chính sách nơi này rất không tồi a, tính toán sư thuộc hạ của ta đã cẩn thận tính toán qua, nếu thành lập công ty, thuê người bản địa lao công, lợi nhuận hàng năm là gấp ba lần khu vực thuộc địa còn lại. Mạch khoáng nơi này, chất lượng quá cao...” Thương nhân tóc trắng thở dài nói.

“Hay là đi xem trước đi, trước khi ta tới, điệt nữ đã sớm đề cập với ta, thế cục nơi này cơ bản đã định ra. Đã có không ít kẻ mạo hiểm, ở đây kiếm được món lời đặc biệt.”

“Cũng tốt.”

Đoàn người rất nhanh ngồi lên xe ngựa do thủ hạ an bài.

Ngồi trong xe ngựa rộng rãi, thông qua cửa sổ xe nhìn ra ngoài.

Xe ngựa rất nhanh dọc theo cảng khâu đường, hướng phía trong đảo đi tới.

Không bao lâu, ven đường đã đi qua một mỏ quặng.

Mảng lớn khoáng thạch màu tím đậm nhạt giống như thủy tinh, xen lẫn màu xám đen mọc chung một chỗ.

Từng đội thanh niên trai tráng bản địa đang được đốc công hô hào, lục tục ngo ngoe ra vào từ trong động khoáng thạch, đồng thời cũng mang theo một xe ra khai thác khoáng thạch.

Ánh nắng gay gắt, quặng mỏ rộng rãi lại không có phòng bị thiết bị, lúc này tất cả mọi người ở xa đều chịu sự kháng cự dưới ánh nắng gay gắt này.

Lão Thác Hàm nhíu mày.

“Những người này đều là người bản địa?” Hấn nhìn làn da ngăm đen hoặc màu đồng cổ trên người tên Viễn Hi, thuận miệng hỏi một câu.

“Đúng vậy.” Lão giả bên cạnh trả lời, “Hiện giờ Tát Phát Mệnh cơ bản thống nhất viễn hi toàn cảnh, hấn là thân báo hoán đổi thành Tổng đốc. Hơn nữa, dựa theo chính sách của Tát Phát đại nhân, hấn chia vật cần thiết của Tử Huỳnh Thạch thành mấy khối, chia đều cho công ty của mấy nhà, để bọn họ liên hợp giao hàng.

Nếu không thể hoàn thành phần giao hàng, như vậy sẽ bị trừng phạt, thiếu hụt bao nhiêu tiền, liền lấy một trăm cân khoáng thạch cắt một cái lỗ tai coi như đền bù tổn thất.”

“Chính sách sử dụng chung quanh thuộc địa khác sao?” Lão Thác khẽ gật đầu.

“Đúng vậy, lần đầu tiên không cách nào hoàn thành phối hợp, đó là cắt tai, lần thứ hai gãy tay, lần thứ ba xử tử.

Tuy nhiên ngược lại ta lại hoài nghi, đám dân bản xứ da vàng này đại bộ phận vừa gầy vừa nhỏ, không biết có thể hoàn thành phân ngạch cố định đào móc không.” Lão giả bắt đầu giải thích.

Lão ủy không nói gì thêm. Không bao lâu, đoàn xe đi vào trung tâm hòn đảo, đến một khu vực quý tộc dùng tường đá vây thành.

“Chúng ta đến rồi, trong ngành cũ, nơi đây chính là bắt đầu sự nghiệp! Nếu như người quyết định chính thức đầu nhập vào xa hi.” Lão giả mỉm cười đi trước một bước xuống xe ngựa.

“Nơi này khoáng mạch phong phú, nhưng nhân lực có phải không đủ không?” Lão Thác theo người hầu chậm rãi xuống xe.

*

*

*

“Điều này không cần lo lắng, người ở đây mặc dù không đủ sức nhưng vẫn tính là lợi nhuận trung thực. Được Tát Phát đại nhân thực hiện chính sách phân phối đến hộ, số lượng quặng phải được phân phối đến các nhà, nếu chưa hoàn thành, liền giống như những người khác, cắt tai xử tử.”

“Nếu như thanh niên trai tráng mỗi hộ đều chết hết thì sao?”

“Nữ nhân như nhau có thể lên sân khấu, ta đã thống kê sơ qua, toàn bộ hy vọng ít nhất cũng phải hai trăm triệu nhân khẩu. Trừ bỏ hài tử lão nhân, chúng ta còn có sức lao động.” Ông lão giang hai tay ra cười to nói.

“Đây thật sự là một thời đại giàu có.”

“Đúng vậy, tài phú như nước chảy dưới sông, tùy thời đều chạy mất. Chúng ta phải nắm chặt mới được.” Lão giả cười nói.

Đứng ở chỗ cao trên cao, lão nhìn vào trung tâm hòn đảo, nhìn thấy một đồng huỳnh thạch màu lam tinh khiết chong chóng trên đó, đáy mắt hiện lên một tia lửa nóng.

Tạp Lạc vì sao xâm lấn Viễn Hi, còn bố cục nhiều năm như vậy, chính là vì quặng tử huỳnh vô cùng phì nhiêu nơi này.

Đây là khoáng thạch trân quý, là vật chế tác Thánh khí, binh khí sinh vật, cùng với nhu yếu phẩm khi các kỵ sĩ đại sư tu hành.

Còn ở phía xa, Tử Huỳnh Thạch còn có một cái tên khác: Tử Tuyết Thạch.

Đó là tài liệu bắt buộc phải chế tạo nền móng của tinh trận quân.

Ra khỏi hoàng cung đã là đêm khuya.

Ngụy Hợp một mực bám báo với Định Nguyên Đế về chi tiết của Thái Hi, hao tổn không ít thời gian.

Hắn miêu tả đám người cứu viện mình thành thần bí, cường đại, đối với Đại Nguyệt không có thành kiến.

Quan hệ mật thiết với nhau, đây là kế hoạch từ trước của hắn.

Điều này càng thuận tiện hơn là sau này khi hắn giao dịch vật tư cho Huyền Diệu tông, cho dù bị phát hiện, cũng có thể giải thích được hắn cảm ơn.

Dù sao lần này, mạng của hắn chính là sự cứu giúp của Viên Hi cho nên có thể hiểu được.

Hắn cất bước trên hành lang hoàng thành dài dòng ngoài cung, hai mặt đều là tường đỏ cao hơn ba thước.

Bức tường đỏ đen kịt trong đêm càng thêm âm trầm.

Ngụy Hợp đi theo sau tiểu thái giám dẫn đường, an tĩnh đi tới.

Đồng thời hắn cũng đang suy tư tình huống vừa rồi.

Định Nguyên Đế vừa thấy mặt liền không chút nghi ngờ, đưa hắn ta vào hệ thống tự sát một lần nữa.

Điều này thật ra khiến Ngụy Hợp khó hiểu.

Bởi vì người bình thường mà nói, một tên thuộc hạ vốn rất trung tâm của mình, đột nhiên có một ngày đối phương mất tích.

Đợi thêm mấy tháng nữa, người nọ lại trở về.

Như vậy trong khoảng thời gian này, đã phát sinh chuyện gì, lời nói của người kia rốt cuộc có phải là sự thật hay không, trong đó có che giấu nguy hiểm gì, những chuyện này đều cần tra xét từng người một.

Nhưng Định Nguyên Đế thế mà không hỏi một câu nào, chỉ trực tiếp hỏi hắn các loại đãi ngộ hiểu biết từ xa của Hi.

Chuyện này thật kỳ quái.

“Vương Huyền đại nhân, xin dừng bước.”

Đang lúc Ngụy Hợp suy tư, phía trước bên trái, chợt truyền đến thanh âm nam tử.

Âm thanh cũng không quen tai, hẳn là chưa bao giờ gặp người này.

Trong nháy mắt Ngụy Hợp kịp phản ứng, ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Nhờ ánh trăng và đèn lồng, hẳn nhìn rõ những người cản đường phía trước.

“Nguyên lai là Đại hoàng tử điện hạ. Xin hỏi điện hạ đêm khuya cản người, cần làm chuyện gì?” Ngụy Hợp liếc mắt một cái liền nhận ra thân phận đối phương.

Đại hoàng tử Tư Mã Xích.

Nếu là nơi khác, có lẽ Đại hoàng tử rất có thể sẽ được lập làm Thái tử.

Nhưng ở Hoàng tộc Đại Nguyệt, lấy võ đạo vi tôn, cũng không đơn thuần xếp vị trí theo trường ấu.

Đại hoàng tử, thật đúng là trình tự.

“Có thể đi một bước nói chuyện không?” Tư Mã Xích không có yêu cầu âm thầm gặp mặt Ngụy Hợp, hẳn dự định ở chỗ này thoáng hỏi thăm một chút tình huống bên trong.

Dù sao thân là hoàng tử, dựa vào tướng lĩnh thống binh sắp được bổ nhiệm, bất luận lúc nào truyền ra cũng là một chuyện mất cảm.

“Tự nhiên có thể.” Ngụy Hợp đi ra phía trước, một mình với Tư Mã Xích ở biệt viện bên cạnh, tìm được một cái đình nghỉ mát công dụng.

Sau khi hai người đi vào, để cho những người còn lại đều hơi cách xa một chút.

Thân hình Tư Mã Xích cao lớn, không sai biệt lắm khoảng ba mét, nhưng khí chất bình hòa, tựa hồ không thường xuyên giao

thủ với người khác.

Nghe đồn, Đại hoàng tử bản tính rộng rãi, là người hiền lành, là người tốt hiếm có trong hoàng tộc.

Dùng người tốt để hình dung một hoàng tử, có thể thấy được tính cách của hắn.

“Hiện tại điện hạ có thể nói rồi chứ?” Ngụy Hợp không biết lúc này Tư Mã Xích ngăn mình lại là có ý gì.

Trước đó nếu lão sư Lý Dung vẫn còn, có lẽ hắn có thể nghe ngóng một hai tình huống từ Lý Dung.

Nhưng lúc hắn bị Định Nguyên Đế hỏi, Lý Dung giữa đường rời khỏi, đi tụt cát tiến hành nhiệm vụ tiếp đón chuẩn bị.

Vì vậy, bây giờ hắn chỉ có thể dựa vào phán đoán tình thế của bản thân.

“Vương Huyền, không, bây giờ chắc nên gọi ngươi là Vương tướng quân rồi nhỉ?” Tư Mã Xích nhẹ giọng nói.

“Điện hạ khách khí.”

“Cũng không, hôm nay đến đây chỉ là để kết thiện duyên với Vương tướng quân.” Tư Mã Xích mỉm cười nói.

“Ồ? Điện hạ nói vậy là có ý gì?” Ngụy Hợp hơi nghi hoặc.

“Vương tướng quân thật nghi hoặc, vì sao phụ hoàng lại tin nhiệm ngươi như vậy, ngay cả chút hoài nghi hay khảo sát cũng không có, ngươi muốn ủy thác trọng trách đối với ngươi?” Tư Mã Xích hỏi.

“Đúng là có chút nghi hoặc, bất quá, bệ hạ hu Hoài Cốc, có lẽ đây là khí phách thân Nguyệt Hoàng.” Ngụy Hợp bất động thanh sắc vượt mông ngựa nói.

“... Vương tướng quân...” Khóe miệng trần của Tư Mã Xích giật một cái: “Vương tướng quân có biết Đại Nguyệt ta đã lâm vào tình thế ngàn cân treo sợi tóc rồi không?”

“Xin lắng tai nghe.” Ánh mắt Ngụy Hợp khẽ động, không biết người này trong hồ lô bán thuốc gì.

Khuôn mặt Tư Mã Xích nghiêm nghị, nhẹ giọng nói: “Hiện giờ, người mà Hoàng tộc Đại Nguyệt kiêng kỵ nhất chính là Phật môn. Vì thế, Phụ hoàng có thể nói là nghĩ đủ mọi biện pháp để đối kháng với thế lực Phật môn, củng cố thân thể Đại Nguyệt quốc hoàn chỉnh, lúc này mới bày ra Tụ Sa quân.”

“Chút mặt tướng này cũng có nghe thấy.” Ngụy Hợp gật đầu. Bây giờ quan hệ với Phật môn rơi xuống điểm băng, hắn cũng không cần tiếp tục che giấu nữa.

Đều bị tông sư Phật môn bắt người cướp đi một lần, biểu hiện như vậy của hắn mới tính là bình thường.

“Nhưng thế lực Phật Môn không lồ, cho nên trong mắt Phụ Hoàng, bất luận là lực lượng nào, chỉ cần có thể giúp ích, trợ giúp hắn đối kháng Phật Môn, ai tới hắn cũng không cự tuyệt.” Tư Mã Xích híp mắt trầm giọng nói.

“Ý tứ của điện hạ, mặt tướng hiểu.” Ngụy Hợp gật đầu, ý tứ của Tư Mã Xích kỳ thật đã rõ ràng.

Đại Nguyệt biết hắn không rõ lai lịch, nhưng chỉ cần hắn và Phật môn không hợp nhau, vậy thì mọi người vẫn là bạn tốt.

“Về phần tụ cát, mấu chốt của việc thành quân, là ở chỗ lượng lớn tài nguyên. Những tướng quân này sau khi nhập quân tử mĩ hiểu rõ, liền biết được. Ta liền không nói thêm nữa.

Cuối cùng, tiện thể nói một câu, Vô Khuyết vẫn một mực chờ đợi tướng quân, không được phụ lòng nàng.”

Tư Mã Xích bỏ lại một câu cuối cùng rồi xoay người nghênh ngang rời đi.

Trong lòng Ngụy Hợp như có điều suy nghĩ.

Đại hoàng tử này đột nhiên xuất hiện, điểm danh cho hắn tâm tư của Định Nguyên Đế, rõ ràng là chuyên môn tới để an ủi tâm tư của hắn. Sau đó lại nhắc tới Tư Mã Vô Khuyết chính là biến tướng nhắc nhở hắn sắp định hôn.

Mà từ trong lời nói của đối phương, có thể thấy được Tụ Sa quân này cực kỳ tiêu hao tài nguyên, hơn nữa Định Nguyên Đế cũng không lo lắng bản thân nắm giữ quân quyền, liền không nghe hiệu lệnh.

Hiển nhiên ở trong Tụ Sa quân, hấn cũng có chuẩn bị phía sau bố trí.

Tư Mã Xích nhắc nhở, còn tiện thể gọi cả muội muội mình ra.

Nghĩ đến công chúa Hàn Tuyên, Ngụy Hợp cũng thở dài trong lòng, bất quá lần này y đến đây, lên trò chuyện với Vạn Thanh Thanh rất lâu. Y cũng mơ hồ đoán được tâm tư của Vạn Thanh Thanh, nên cũng không bài xích chuyện y ở đại nguyệt.

Chỉ là so sánh với Tư Mã Vô Khuyết của Hoàng tộc huyết mạch thì Vạn Thanh lại nghiêng về phía hấn, lại cưới một đạo lữ tu vi ngang bằng với bản thân, như thế mới có thể làm bạn lâu dài trong con đường dài đằng đẵng.

Cho nên đối với việc đính hôn, Ngụy Hợp cũng không hề kháng cự. Dù sao Hàn Tuyên đối với hấn cũng tình thâm nghĩa trọng.

*
*
*

“Còn có một điếm máu chốt, Hoàng hậu lệnh Trọng Yên, lúc trước cố ý thôi nguyên cho ta, mà trên người Mộc Thành Uy kia cũng có thôi nguyên phá. Không biết có phải cũng là Hoàng hậu tặng cho hay không, nếu trên người hai người chúng ta đều là nàng tặng... Vậy...”

Trong lòng Ngụy Hợp nhanh chóng đề cao cảnh giác đối với lệnh Trọng Yên.

Phục hồi lại tinh thần, trong tầm mắt hấn rớt cuộc không nhìn thấy bóng lưng Đại hoàng tử nữa, lúc này mới quay người đuổi theo chờ đợi tiểu thái giám, đi ra ngoài cung.

Tự sa có thể bị mình hoàn toàn nắm giữ hay không, Ngụy Hợp không quan tâm, chỉ cần hấn có thể hiệu lệnh được động, có thể vì chính mình kiếm lợi ích là được, những thứ khác không quan trọng.

Chỉ có tu vi võ đạo của mình mới thật sự là nòng cốt.

Quan niệm này vẫn luôn là máu chốt của Ngụy Hợp.

Cho dù bây giờ ở Đại Nguyệt, lực lượng của quần quân trận càng thêm cường thịnh, vị trí tông sư cũng bởi vì quân trận càng ngày càng mạnh, dần dần trượt xuống.

Nhưng Ngụy Hợp biết, bản thân mình khác với những người còn lại.

Ở bên phía Đại Nguyệt, mọi người đều cho rằng hấn chỉ có thể miễn cưỡng giao thủ vài chiêu với Tông sư.

Không ai biết rõ, là hấn một tay đánh giết tông sư Phật môn. Thậm chí hôm nay sau khi tiến thêm một bước đại thành Tam Tâm quyết, Ngụy Hợp đã có thể cảm giác được, bất cứ lúc nào mình cũng có thể từ từ gia tăng Thiên Thần công.

Phản Thiên Chân Công không ngừng tăng lên, đó là đang không ngừng đào móc ba loại tiềm lực huyết mạch của cơ thể mình.

Vốn hần chính là hai loại huyết mạch cấp bậc phá giới, bây giờ tam tâm quyết đại thành, trái tim của mật vân thú vừa ra, tư chất chân huyết đã tiến thêm một bước so với trước kia.

Ngụy Hợp chính mình cũng không biết tư chất gì. Hần chỉ biết là, có lẽ hôm nay cả tháng lớn, cũng không có người nào có tư chất huyết mạch mạnh hơn mình.

Tiểu thái giám dẫn đường, Ngụy Hợp từ từ rời khỏi hoàng thành.

Ngày mai, hắn dự định sau khi gặp qua hàn tuyền, liền đi tới tụ sa, khống chế tân quân mới xây dựng nên.

Chỉ cần mấy trăm người là có thể chính diện chống lại đội quân của Đại Nguyệt Tông sư. Hắn cũng muốn biết, quân đội nào lại mạnh mẽ như vậy.

Lúc này sâu trong hoàng cung, trên một cái lộ đài cực cao.

Thân hình cao lớn của Định Nguyên Đế đang đứng chấp tay, nhìn về phía Ngụy Hợp đang dần rời đi, ánh mắt bình tĩnh.

“Khe hở Tử Tuyết Thạch còn bao nhiêu?” Hắn thở dài một tiếng, xoay người nhìn về phía Nguyệt Thiên Đại tổng quản Tiêu Phục Nguyệt ở phía sau.

“Căn cứ vào công bộ thống kê, cần dựa trên sản lượng cơ sở quặng mỏ tử tuyết hiện nay, đề cao bốn lần, mới có thể duy trì thu chi cân bằng, duy trì tân quân vận chuyển hoàn thiện.”
Tiêu Phục Nguyệt cung kính trả lời.

“Các người có thượng sách gì không?” Định Nguyên Đế hỏi.

“Thần... đã tăng cường dò xét quặng Tử Tuyết Thạch. Nhưng loại khoáng sản này cực kỳ trân quý, khoáng mạch bên trong cảnh cũng vì một lượng lớn quân trận tinh tú mà tiêu hao, số lượng còn lại không nhiều.

Cho nên... tạm thời... “Trên trán Tiêu Phục Nguyệt đã lấm tẩm mồ hôi, không dám nói tiếp nữa.

“Được rồi, trăm muốn nó cách khác. Chuyện giục nguyên phá lúc trước có tra được gì không?” Định Nguyên Đế lại hỏi.

“Bẩm bệ hạ, thần tra được, rất có khả năng nguyên Phá là từ trong tay Hoàng hậu nương nương chảy ra...” Tiêu Phục Nguyệt nhẹ giọng nói.

“Quả nhiên sao?” Định Nguyên Đế vẫn không lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

Đối với một số lực lượng lệnh Trọng Yên che dấu, hấn ta không quan tâm, chỉ cần tất cả có thể làm việc cho Trọng Yên, hấn ta đều có thể bao dung.

Nhưng loại dung nham này cũng chỉ có hạn độ.

Trong chuyện lần này, Trọng Yên đã qua đường.

Cho nên, hấn sẽ nghiêm trị đối với sức mạnh sau lưng.

Hai ngày sau.

Phía đông bắc Vương đô, Đồng Tuyên thành.

Thành Đồng Tuyên vốn chỉ là thành trì cỡ trung bình thường, xung quanh vòn quanh hơn mười huyện trấn, dựa sát vào cồn cát, cũng không có gì đặc biệt.

Nhưng sau khi được chọn làm nơi đóng quân của Tụ Sa quân, nơi đây liền nhanh chóng trở nên phồn vinh.

Quân nhân tập cát số tuy ít, chỉ có mấy ngàn người, nhưng cần rất nhiều loại tài nguyên, quả thực khiến người ta ghen hòng nhìn trần trời.

Ngụy Hợp tỵ cùng Hàn Tuyên tiểu đoàn ngày sau, ngựa không dừng vó, chạy tới Đồng Tuyên thành.

Hấn đã đưa các hành lý mình mang theo từ phía xa tới trước, đưa đến nơi này.

Những hành lý này đại bộ phận đều chỉ là vật bình thường, nhưng duy chỉ có một dạng, là hấn khá coi trọng. Đó là các loại tư liệu lẫn lộn cùng hệ thống tu hành.

Những người này đều là cao thủ Huyền Diệu tông đã bỏ ra không ít công sức mới lấy được tới tay.

Hôm nay Ngụy Kỳ vừa vặn là tông chủ tạm quyền, tự nhiên vung tay lên, toàn bộ kiểm tra trước rồi hãy nói.

Mặt khác, còn có một số học tập lý lẽ học tập giáo lý, cùng với một gã đệ tử Huyền Diệu tông học nói một cách thông dụng.

Huyền Diệu tông bây giờ đã hoàn toàn biến mất trong tầm mắt của Viễn Hi Đại Nguyệt.

Chỉ cần không đề cập tới cái tên này, Ngụy Hợp cũng không lo lắng sẽ rước lấy phiền toái gì.

Hiện tại điểm mấu chốt chính là, hắn dự định nghiên cứu, cái này nút mở hệ thống cùng tư liệu, dùng cái này để phán đoán, làm sao gây động đại nguyệt cùng hắn khai chiến.

Huyền Diệu tông bị bức từ bỏ sơn môn, phúc địa tiêu hủy, còn tồn hại không ít cao thủ đệ tử, bị người uy bức đến cửa nhà, thù hận như thế, cuối cùng phải đánh một trận lại nói.

Trong thành Đồng Tuyên, trong một phủ đệ bí ẩn.

Ngụy Hợp cầm một quyển sách nhỏ bìa màu trắng, va chạm công kích dưới sự chỉ đạo của một gã phu tử trung niên, tiến hành mở rộng cửa cho đọc.

Trung niên phu tử kia, chính là đệ tử Huyền Diệu tông giả.

Người này tên là Hàn Xuân Vu, bản thân xuất thân phu tử, nửa đạo tập võ, cho nên đối với việc dạy võ tương đối quen thuộc. Học tập tri thức mới cũng nhanh hơn rất nhiều so với những người khác.

Sau khi bị lôi kéo xâm nhập, hắn dựa vào tốc độ cực nhanh, học từ chỗ tù binh học được một bản sách cơ bản thông dụng và trao đổi.

Về mặt thiên phú ngôn ngữ, tương đối lợi hại.

Trong khoảng thời gian này, Ngụy Hợp ở Huyền Diệu Tông vẫn luôn không ngừng học tập cách dùng.

Đến bây giờ hắn đã có thể va chạm va chạm nhau nói được mấy đoạn, mà xem phương diện mật sách, cũng có thể xem đại khái hiểu được đại bộ phận nội dung.

Chỉ là rất nhiều thứ, đều liên lụy đến hệ thống văn hóa đặc biệt của địa phương, không phải chỉ riêng việc có thể biết chữ là được.

Cho nên Ngụy Hợp muốn đọc thấu triệt để, còn cần thời gian rất lâu.

“Chẳng qua trình độ như bây giờ, cũng đủ rồi.”

Ngụy Hợp nhìn kỹ mật sách trong tay.

Đây vốn là sách bí mật tu luyện của chiến sĩ cấp chín che kín cơ sở.

Bên trên, bỏ qua đa số kỹ xảo chiến đấu cơ sở và kỹ xảo rèn luyện thân thể, trung tâm nhất chính là bộ phận tiềm năng trong đó.

“Tiềm năng tu luyện, cần dùng dược tề đặc thù bồi toàn thân, sau đó ở vào trạng thái cực hạn sinh tử, không ngừng bức bách chính mình, làm cho thân thể thích ứng cực hạn. Khi cực hạn của thân thể sinh ra thích ứng tính, trở lại trạng thái bình thường, sẽ như sau khi phụ trọng đột nhiên giải trừ, toàn thân thoải mái đến cực điểm, thực lực tăng nhiều.”

“Nhưng mỗi lần tiềm năng bộc phát, đều phải đối mặt thử thách gần chết, một khi thất bại, sẽ chết bất đắc kỳ tử tại chỗ.” Ngụy Hợp khẽ lắc đầu, phương pháp huấn luyện như vậy quá mức cực đoan.

Nếu đem so sánh, chân kinh và chân huyết sẽ ôn hòa hơn nhiều.

Hắn buông xuống mật sách chiến sĩ cơ sở, lại cầm lấy mật sách của kỵ sĩ.

Nhanh chóng xem qua nội dung bên trong, gặp được người không hiểu lập tức hỏi phụ tử bên cạnh.

Ngụy Hợp sớm đã đem phương pháp tu hành của cấp độ sĩ đại khái hiểu rõ.

Những kỵ sĩ bạch dương này, chủ yếu lấy chiến sĩ sau khi đạt đến cực hạn cuối cùng, ngưng tụ toàn bộ tinh khí thần thành

một điểm, sau đó lấy bí pháp của kị sĩ, thăng hoa bản thân, sinh ra linh quang đấu khí.

Đây cũng là một lần cửa ải sinh tử, đấu khí linh quang như ngọn lửa sinh mệnh, cần tiêu hao tinh khí thần, thiêu đốt tất cả mọi thứ.

Nếu thành công thì có thể thăng cấp kị sĩ, linh quang đấu khí cũng sẽ phụng dưỡng bản thân, cải tạo thân thể, kéo dài tuổi thọ.

Nếu như thất bại, đương nhiên sẽ chết tại chỗ.

Lần này lại là một ván cược lớn.

Trong hệ thống tu hành này, Ngụy Hợp nhìn thấy tất cả đều là từng trận cược.

Đại khái hẳn có chút lý giải đối với phong cách lôi kéo của Giao Dịch.

Phương pháp tu luyện linh quang của kị sĩ làm cho hẳn có chút động tâm, nếu có thể kiêm tu thêm một hệ thống nữa...

Nhưng rất nhanh hẳn gạt bỏ ý nghĩ này, về bản chất thì chân huyết cũng được, chân kinh cũng tốt, đều là tinh khí thần thâm hậu kết hợp với lực lượng bên ngoài, hệ thống sinh ra.

Chẳng qua là chân huyết kết hợp lại với huyết mạch Chân Thú.

Chân kinh kết hợp với chân khí bên ngoài.

Mà hệ thống tu hành của những người này lại đi theo con đường đào sâu của bản thân.

Chỉ là Ngụy Hợp nghĩ lại, hồi tưởng lại kiến thức trước đó của các đại sư, sau lưng hiện lên các loại hình tượng sinh vật khi động võ.

Hắn mơ hồ đoán ra, đã đến cấp bậc Đại sư, có lẽ sẽ phát triển theo phương diện huyết mạch.

Buông mật sách xuống, hẳn phát tay ra hiệu cho phu tử Hàn Xuân rời đi.

Bản thân thì suy tư một mình, làm thế nào dẫn chiến đấu với Đại Nguyệt và nút mở.

Trở lại thư phòng.

Ánh nền sáng lên khẽ lay động.

Nguy Hợp ngồi xuống bên bàn, bắt đầu lật xem các tin tức tình báo hiện tại của Đại Nguyệt. Có một vị lão sư là chủ tướng của quân đội, còn có vị hôn thê sau lưng vị Hàn Tuyên công chúa nắm giữ mạng lưới tình báo, những vật này cũng không khó thu thập.

Dù sao hẳn cũng chỉ muốn chuyện lớn trong mấy tháng gần đây của Đại Nguyệt.

Một bên khác, Huyền Diệu tông cũng thu thập được các loại tình báo liên quan tới nút mở.

Từ xa thu thập đại nguyệt, độ khó hoàn toàn bất đồng với việc thu thập hy vọng từ Đại Nguyệt.

Dù sao Huyền Diệu tông mới từ hy vọng rút lui, quan hệ nhân mạch ở nơi đó vẫn còn rất nhiều.

Nguy Hợp cầm lấy một cuốn báo cáo tình báo, cẩn thận đọc.

Hắn muốn tìm đại nguyệt và nút mở một chút kíp nổ.

“Nếu để cho một đội cao thủ hỗn hợp trắng lớn chết ở một nơi xa xoát hi vọng lôi kéo, hoặc là phản công... Có thể dẫn chiến hay không?”

Nguy Hợp vừa nghĩ liền biết không thực tế.

Giữa các thế lực lớn của hai nước có giao chiến toàn diện hay không cũng không phải dựa vào chút xung đột này mà có thể dẫn phát.

“Như vậy nhân vật trọng yếu thì sao? Nếu là người Hoàng tộc, hoặc là cao tăng Phật môn, chết ở nút thắt...”

“Cũng rất khó, cùng lắm là sẽ đàm phán với đối phương, giao ra hung thủ, muốn toàn diện dựa vào cũng không thực tế được.”

“Chỉ có hai biện pháp.”

“Một là, người cầm quyền một phương nhanh chóng xuất binh tập kích, tạo thành sự thật, bức bách đối phương không thể không chiến.”

“Hai, bởi vì lợi ích, song phương tranh đoạt lợi ích mà mình cần, do đó không thể không chiến.”

“Loại phương pháp thứ nhất rất khó thực hiện... Mặc dù ta có thể lập tức nắm giữ Tụ Côn nhưng cũng không thể hoàn toàn không chế được. Còn những quân đội khác, ta cũng không có khả năng vô duyên vô cớ xuất binh với sự phụ.

Mà dụ dỗ cao thủ Lộc Lôi phía đối diện đánh lén trắng lớn.... quy mô dẫn động nhỏ, nhiều lắm là bồi thường một hai, sẽ không có hiệu quả gì. Chỉ có làm một phương, xuất hiện tôn thất to lớn, không thể vẫn hồi... “

Ngụy Hợp trong nháy mắt nghĩ đến sự việc trên châu kiếp trước.

Lại kết hợp với loại phong khí lôi kéo thích đánh cược này...

Trong lòng của hắn mơ hồ có ý nghĩ.

Chỉ là...

Nếu là muốn dụ dỗ mở đường, để hắn tiến công Đại Nguyệt, nhất định phải làm cho hắn cho rằng, chỉ cần đánh cuộc một lần, từ Đại Nguyệt có thể thu được lợi ích khổng lồ.

Nói thế nào, mới có thể làm được như vậy?

Lợi ích gì mới có thể làm cho song phương nỗ lực để lợi dụng?

Ngụy Hợp cẩn thận suy tư.

547

Ngày hôm sau.

Ngụy Hợp tu hành theo thông lệ xong, trực tiếp tiến về quân doanh Tụ Sa quân gần thành.

Nói là quân doanh, nhưng trên thực tế toàn bộ Tụ Côn quân đều sống trong động quật dưới mặt đất.

Động quật to lớn dưới mặt đất, cho bọn hắc bí mật lực vô cùng tốt.

Tại mấy quan viên bản địa cùng đi, một gã tiểu tướng lĩnh tụ tập quân.

Ngụy Hợp cưỡi song giác xe ngựa, rất nhanh rời khỏi Đồng Tuyên thành, dọc theo một con đường nhỏ mới mở, một đường tiến lên.

Xe ngựa chạy hơn nửa canh giờ, sau đó chậm rãi dừng lại bên cạnh một khu rừng đá.

Sâu trong rừng đá, mơ hồ có thể nhìn thấy một vách núi cực lớn. Trên vách núi có cửa hang cao tới hơn mười mét.

Dây leo treo cao, đóa hoa nhỏ đỏ trắng tô điểm xung quanh.

Gió mát từ trong động thổi ra.

“Vương tướng quân, nơi này là cửa vào quân doanh Tụ Sa quân.” Tiểu tướng dẫn đường tên là Công Tôn Hạo, cũng là tiên phong trong quân tụ tập Sa quân.

Nói là nhỏ nhưng kỳ thực người này không hề nhỏ, thân cao ba mét, thể trạng như gấu, hai cánh tay giống như chân voi, tráng kiện mạnh mẽ, chiếm cứ tỉ lệ thân thể cực lớn.

Trên người chỉ đơn giản là mặc giáp nặng và mũ giáp, nhưng chế tác cũng không tốt gì.

Thoạt nhìn có chút giống trọng trang kiếm sĩ cổ đại ở châu Âu kiếp trước, bất quá là tăng cường phiên bản cường tráng.

Chỉ có ngẫu nhiên có thể nhìn thấy các loại hoa văn trên giáp trụ, mới khiến Ngụy Hợp nhớ tới, gia hỏa này không phải phong cách trọng giáp châu Âu, mà là thiên hướng đại nguyệt tụ tập Sa quân phương đông.

“Vào đi.”

Thu tâm mắt lại, Ngụy Hợp nhìn về phía cửa động phía trước, cất bước đi lên phía trước.

Công Tôn Hạo thoáng lệch ra sau một bước, mắt nhìn Ngụy Hợp cao hơn hai mét.

Đối với cái tên mới tới này, mấy cái đầu trong nội bộ bọn họ cũng đã thảo luận hồi lâu.

Theo lý thuyết, tư chất của Vương Huyền Phá Giới, chiến tích của thời điểm diễn võ, bất kể trong quân đội nào cũng có thể tạo ra hiệu quả không tồi.

Nhưng Tụ Sa quân lại khác.

Nơi này tụ tập kỳ vọng của Nguyệt Hoàng, hội tụ toàn bộ võ giả tinh anh được tuyển chọn tỉ mỉ từ Nguyệt Hoàng.

Có khoảng ba ngàn võ giả Chân Huyết, người yếu nhất có tu vi rèn xương, mạnh đến mức có cảnh giới Thần lực. Một số lượng võ giả khổng lồ như vậy.

Sức mạnh được hội tụ ra, dưới sự gia tăng của Tụ Côn Quân Trận, đủ để hình thành một cỗ lực lượng vô cùng kinh khủng.

Dù sao, coi như là võ giả Đoán Cốt, kém nhất cũng có sức mạnh một vạn cân, mà đây vẫn là huyết mạch bình thường.

Thần lực cảnh giới, yếu nhất là trên mười vạn cân khí lực.

Mà trong quân đội, ba cao thủ Thần lực cảnh, chính là thủ lĩnh của ba đội ba ngàn người.

Bọn họ không riêng gì Thần lực cảnh giới, mà còn là cực hạn của Thần lực, tùy thời có thể đột phá Kim Thân.

Một khi quân trận kích phát, hội tụ lực lượng vượt xa trăm vạn cân.

Mà chủ tướng có thể thừa nhận càng nhiều sức mạnh thì quân trận phát huy uy lực càng mạnh.

Theo lý thuyết, các phương diện lý lịch của Vương Huyền, chủ tướng tiền nhiệm không có khả năng có vấn đề.

Nhưng nơi này không chịu nổi cát bụi.

Đoàn người lần lượt xếp thành một đội, xâm nhập vào trong động khẩu.

Hai bên thỉnh thoảng có thể thấy binh sĩ trấn thủ, đều cầm trong tay cương thương kim loại, khuôn mặt ẩn dưới mũ giáp kim loại.

Ngụy Hợp chỉ là lúc đi ngang qua, nhìn thấy bọn họ hơi hạ thấp người, xem như hành lễ.

Quân dung nghiêm nghị như thế, cũng làm cho hắn có chút hiếu kỳ, rốt cuộc cái Tụ Sa quân này là như thế nào.

Đám người chuyển tới đi lui rất nhanh tới một đại bình đài cực lớn bị nham thạch màu xám hình nấm, bao vây.

Hai bên bình đài, lúc này đang có ba đội binh sĩ, tất cả đều là trọng giáp màu đen, tay cầm binh khí, xếp thành hàng chờ đợi.

“Mạt tướng vương tử Đào.” Mạt tướng Trần Hâm: “Mạt tướng Trương Khải Tú.”

“Bái kiến chủ tướng đại nhân.”

Ba tên đầu mục đồng thời hành lễ với Ngụy Hợp.

“Những người còn lại đâu? Chính là các người phụ trách cả tụ sa?” Ngụy Hợp đi ra phía trước, nhìn quét ba người này.

Đây chính là ba thứ tròn vo như cái bình sắt, ngay cả con mắt cũng đã được che chắn trong suốt. Từ xa nhìn lại, căn bản không nhìn ra hình dạng con người.

“Hồi bẩm chủ tướng, nơi này là nơi quan trọng của chúng ta nghỉ ngơi chủ yếu, những người còn lại, một bộ phận cần tuần tra duy trì chung quanh, một bộ phận được điều động đi theo bệ hạ xử lý quân vụ.” Một người đứng đầu tiến lên một bước trầm giọng trả lời.

“Người gọi là vương tử Đào?” Ngụy Hợp quét mắt nhìn xung quanh.

Mặt đất lưu lại dấu vết đánh nhau, nhưng không có máu, tựa hồ vừa dừng tay dưới luận bàn.

“Vâng.”

“Vậy thì dẫn ta đến nơi trung tâm của Tụ Sa quân trận.”

Quân trận chia làm ba bộ phận trung tâm, tử thể, tinh hạch.

Tinh hạch là tác dụng của boong thuyền, là vật dụng giúp tất cả mọi người mang theo trên người, tùy thời tự động kích phát trận pháp bên trong.

Quân trận trước đó, lúc gặp phải tông sư tập kích, vẫn sẽ tạo thành không ít tử thương.

Là bởi vì tốc độ tông sư cực nhanh, còn chưa kịp trận pháp mở ra, bọn họ đã giết không ít người rồi.

Nhưng tích tụ được điểm này thì lại tốt hơn.

Quân trận tụ cát, lợi dụng tự động phản ứng thiết kế, lấy một loại chân thú đặc thù kích khởi nhạy bén làm tài liệu, loại thiết kế này phản ứng cực nhanh. Nhanh đến mức tông sư cũng không cách nào tập kích quân trận.

Vương tử Đào dẫn Ngụy Hợp đi vào sâu bên trong động.

Công Tôn Hạo đi theo phía sau, một đường bàng quan, hai người đều đang quan sát tính tình của Ngụy Hợp mới nhậm chức trưởng quan.

“Lại nói, chủ tướng tụ cát trước đó, là Lý Dung Nguyên Soái tạm thời. Sau khi Lý Dung Nguyên Soái từ chức, hạch tâm quân trận vẫn luôn ở trong mật khẩu.”

“Nói đến trung tâm quân trận, Tụ Sa quân trận này hoàn toàn khác với tất cả quân trận còn lại. Hẳn có thể đi cùng...”

Vương tử Đào đang muốn nói tiếp, chợt hắn tựa hồ nhìn thấy cái gì đó, ngậm miệng không nói, lời nói cũng chỉ nói một nửa bỗng nhiên câm miệng.

Trong lòng hấn không khỏi sợ hãi nhìn về một cửa động phía trước.

Cửa động nơi đó mở rộng ra hai cánh cửa kim loại nặng nề màu trắng, trước cửa có mấy binh sĩ cường tráng như gấu, mặt mày hớn hở, tay chống trường thương tựa sát cạnh cửa, nửa tỉnh nửa mê.

Mặt đất kho bí mật còn có dấu vết vật nặng kéo qua.

Đây là gặp chuyện không may a! Tân chủ tướng vừa tới đã tự động xuất hiện nhà kho...

“Phòng kho nơi này, trừ chủ tướng, còn có ai có thể vận dụng?” Ngụy Hợp sắc mặt khế biến, trực tiếp hỏi vương tử dẫn đường Đào Doanh.

“Nơi này... Chỉ có chủ tướng... cùng quan cần hậu cần... mới có thể lấy đi tài vật.” Vương tử Đào có chút lắp bắp, trước mặt chủ tướng, bọn người kia lại dám...

Trong lòng hấn kinh hoàng, biết có thể sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Tụ Sa quân mặc dù là vì đối kháng quân đội đặc chủng do Phật môn sáng lập, nhưng cũng không phải là thùng sắt một khối, trong đó bao hàm không ít tinh anh các châu, bọn họ đại biểu cho từng khu vực và thế lực lợi ích.

Đại Nguyệt cầm môn phái, nhưng lại không có biện pháp khổng chế sự lớn mạnh của phe phái.

Người luôn đề bạt người thân cận với mình, cũng luôn sẽ bồi dưỡng người thân cận với mình.

Cho nên chỉ cần đại nguyệt cầm quyền cấp bậc không thay đổi, thời gian dài sẽ xuất hiện các loại thế lực hệ phái mới.

Trước mắt, rất có thể những thế lực này đối đầu không phát ra một tiếng động đối kháng với Vương Huyền.

Mặc dù Vương Huyền Quốc nổi danh là võ giả cấp Phá Hạng. Nhưng gã đại diện cho Phần Thiên Quân bộ, sau lưng là lực lượng của quân bộ.

Cái này chung quy vẫn bất lợi đối với các thế lực khác và quân bộ.

Có lẽ, loại đối kháng không phối hợp này cũng là một loại thăm dò.

Trong lòng vương tử Đào bỗng nhiên hiểu rõ.

Hắn nhìn về phía Ngụy Hợp, muốn nhìn hắn đối mặt với tình huống này, phải ứng đối như thế nào.

“Người phụ trách quản lý mật khẩu là ai?” Ngụy Hợp nhìn về phía hắn hỏi.

“Là Phạm ái hiền, Phạm Ngân Ti...” Vương tử đầu đầy mồ hôi nhỏ giọng trả lời.

“Gọi hắn tới đây.” Ngụy Hợp lười nói nhảm.

Không bao lâu sau, hai tên binh sĩ Tụ Sa quân chạy đi tìm người.

Ngụy Hợp thì tiến vào nhà kho, xuyên qua từng tầng từng tầng rương hòm chồng chất cao.

Ở chỗ sâu hơn trong kho hàng, trên một pháp trận đặc thù, mọi người thấy được một vật màu đỏ tựa như phù bài, đang trôi nổi trên một pháp trận màu đỏ nhạt.

“Đây là trung tâm quân trận?” Ngụy Hợp cảm thấy có chút hứng thú.

“Đúng vậy, nếu hạch tâm quân trận có đủ tài nguyên để chèo chống thì có thể phát huy tác dụng hoàn mỹ, có thể nối liền tất cả sức mạnh của tinh trận lại với nhau, đồng thời...”

Vương tử Đào dừng lại một chút.

“Đồng thời cái gì?”

“Đồng thời, điểm cường hãn nhất của Tụ Sa quân trận là ở chỗ chủ tướng có thể làm trung chuyển, tăng phúc và phản hồi lực lượng tinh trận và binh sĩ.

Nói cách khác, chủ tướng càng mạnh thì Tụ Sa quân cũng càng mạnh. Chủ tướng càng yếu, Tụ Sa quân cũng chỉ có thể duy trì thực lực vốn có, không thể tiến thêm một tấc.”

Ngụy Hợp nghe vương tử Đào nói, đi về phía trước gần khối lệnh bài màu đỏ kia.

“Cầm nó lên là có thể thu được quyền không chế tuyệt đối nơi này.” Vương tử Đào lên tiếng.

Ngụy Hợp trầm mặc đưa tay ra, nhẹ nhàng nắm lấy Hồ phù.

Ông!

Một quyền lam quang từ trên hồ phù khuếch tán ra, sau đó nhanh chóng co vào, lập tức toàn bộ hồ phù biến thành màu đen.

Ngụy Hợp nắm chặt một tay, trong chốc lát một loại cảm giác huyết mạch tương liên từ trên hồ phù truyền ra.

Hắn cảm giác thứ này tựa như một vật sống, hít thở chậm rãi, nhảy nhót.

“Chủ tướng, đây là phương pháp sử dụng của Tụ Sa quân trận.” Vương tử Đào không biết từ đâu lấy ra một xấp giấy đưa cho Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp thu hồi bùa hộ mệnh, nhận lấy tờ giấy tùy tiện lật qua lật lại.

Chỉ là tùy ý quét qua một lần, con ngươi hắn liền co rụt lại, mơ hồ có chút chấn động.

Tụ Sa quân này lại đặc biệt như thế.

Nếu những tư liệu mà hắn nhìn thấy đều là thật, vậy thì. Tụ Sa quân này, có lẽ thật sự thích hợp với hắn nhất.

Dựa theo ghi chép trong tư liệu, điểm mấu chốt lớn nhất của Tụ Sa quân trận là ở chủ tướng.

Sức chịu đựng của chủ tướng càng mạnh thì biên độ cho quân sĩ còn lại cũng càng nhiều.

Ví dụ như chủ tướng có sức mạnh cực lớn, vì vậy các binh sĩ còn lại cũng được tăng cường một cách ngắn ngủi về phương diện sức mạnh.

Mà chủ tướng có tốc độ cực nhanh, như vậy toàn bộ Tụ Sa quân cũng tốc độ cực nhanh.

Đây là năng lực quân trận đầu tiên.

Năng lực quân trận thứ hai chính là một thể.

Tất cả quân đội Tụ Sa được kích hoạt, hội tụ thành một thể, đạt được phòng ngự cực cao gia tăng, tốc độ khôi phục sinh mệnh, cùng với phòng hộ lực tràng.

Có thể nói Tụ Sa quân đã giúp phòng hộ và sinh mệnh khép lại một chỗ, chất thành cực hạn.

Sau đó trong trạng thái này, toàn bộ binh sĩ năm thành sức mạnh đều hội tụ hoàn mỹ trên người chủ tướng.

Chủ tướng không chết, các binh sĩ còn lại rất khó bị giết chết.

Năng lực của loại quân trận thứ ba mới thật sự là nòng cốt của Tụ Sa quân.

Tốc độ phản ứng của Tụ Sa quân trận là nhanh nhất, thậm chí còn vượt xa quân trận thông thường.

Tông sư âm tốc gấp hai lần lúc xâm nhập quân trận, trong nháy mắt sẽ triệt để kích phát cơ chế nghênh đón.

Nếu chủ tướng phản ứng nhanh hơn, như vậy phản ứng của quân trận cũng sẽ nhanh hơn, phản ứng của Tụ Sa quân trận là kết nối với chủ tướng.

Ngụy Hợp hít mắt cẩn thận cảm nhận cảm giác hộ phù trong tay.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng, bùa hộ phù tựa hồ nối liền mảng lớn sợi tơ, những sợi tơ vô hình vô chất này liên kết với trên thân quân sĩ bốn phía.

“N cây tử thể vào trong cơ thể mỗi quân sĩ Tụ Sa quân, đây chính là quân trận thân thể. Có loại tiêu ký này, cho dù tông sư xâm nhập quân trận, cũng có thể phản ứng lại ngay.” Vương tử Đào tiếp tục giới thiệu.

Ngụy Hợp gật đầu.

“Ngân Ti còn chưa tới sao?”

“Vẫn... Còn chưa.”

“Dẫn ta đi.” Ngụy Hợp mặt không biểu tình.

Trái tim của vương tử Đào Đào liền thất lại.

Tinh anh trong Tụ Sa quân đến từ các châu đại tộc, mỗi người đều là nắm tay một lần phát động toàn thân.

Trong đó có quan hệ với các quân bộ còn lại, có hậu bối của Nguyệt Thiên bên kia.

Còn có, thậm chí là nhân thủ mà đám hoàng tử hoàng tộc âm thầm đưa vào.

Bên trong nước rất sâu, quả thực không dám thâm thúy.

“Dẫn đường!” Ngụy Hợp lại lần nữa lên tiếng.

Toàn thân vương tử Đào Đào run lên.

548

Một đoàn người dưới dẫn đường, rất nhanh trong động quật dưới mặt đất đi quanh vài vòng, đi vào một gian phòng phía trước hành lang gấp khúc có vân văn màu bạc.

Thình thịch, thình thịch thình thịch.

“Phạm Ngân Ti? Phạm Ngân Ti?” Một tên binh sĩ dẫn đường tiến lên gõ cửa.

“Ai vậy.” Bên trong truyền đến một trận nam nhân có chút lười biếng, trong đó còn kèm theo nữ nhân thấp giọng rên rỉ.

“Phạm Ngân Ty là tộc đệ Mục Châu ở Ngân Châu, bởi vì mỗi tháng Tụ Sa quân cung cấp tài trợ rất nhiều, cho nên...”

Vương tử Đào nhỏ giọng giải thích cho Ngụy Hợp.

Sắc mặt Ngụy Hợp không thay đổi. Nhìn cửa phòng chậm rãi bị người bên trong đẩy ra, tạo thành một khe hở.

“Ai?”

Một nam nhân trung niên để râu quai nón, từ khe cửa lười biếng lên tiếng.

Bành!

Trong chốc lát tay Ngụy Hợp trao một cái, từ khe cửa phóng vào, tóm chặt tóc nam nhân, kéo ra ngoài.

Rặc rặc!

Nó đầu gối đâm lên cửa mặt nam tử, sức mạnh thậm chí khiến cho vách tường dưới mặt đất đều hung hăng chấn động.

Phịch một cái, toàn bộ đầu lâu nam nhân như quả dưa hấu nổ tung, toàn bộ màu đỏ và trắng rải đầy đất.

Toàn trường lặng ngắt như tờ, hoàn toàn yên tĩnh.

Vương tử Đào há hốc miệng, không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, ngơ ngác nhìn thi thể trên mặt đất.

Các binh sĩ còn lại theo bản năng muốn rút đao, nhưng lập tức kịp phản ứng, chứng kiến bùa hộ mệnh trong tay Ngụy Hợp

một lần nữa đè nén xuống, chỉ là ánh mắt vẫn hoảng sợ như cũ.

Cách đó không xa, bị tiếng vang lớn chấn động đến, từng đội Tụ Sa quân nhanh chóng hội tụ lại, bao vây nơi đây lại.

Từ lúc động thủ đến khi các quân sĩ còn lại hiện thân, trước sau không quá năm giây.

Nhưng họ thấy kẻ động thủ lại là tân chủ tướng, tất cả mọi người không biết phải làm sao, không ai dám lên tiếng.

“Hiện tại không còn Phạm Ngân Ti nữa, người hãy chọn một người đi” Ngụy Hợp ném thi thể trong tay xuống, xoa xoa mặt tường rồi nhìn người xung quanh.

“Nếu ta chủ trì Tụ Côn quân, như vậy tất cả đều nghe theo quy củ của ta. Các người không phục, hoan nghênh đến khiêu chiến bất cứ lúc nào. Người thắng đạt được tất cả, kẻ bại phục tùng tất cả.”

Nếu đã biết đằng sau Tụ Sa quân có thủ đoạn của Định Nguyên Đế, hẳn đương nhiên sẽ không lãng phí thời gian ở trên nhánh quân này.

Chỉ cần thỏa mãn nhu cầu chờ mong của Định Nguyên Đế đối với hắn là được.

Ngược lại, hắn càng biểu hiện ra sự bạo ngược khắc nghiệt đối với Tụ Sa quân, không mua chuộc lòng người thì bên phía Định Nguyên Đế chắc hẳn cũng sẽ càng an tâm.

“Vị phụ trách thứ hai của kho hàng là ai, tới gặp ta.” Ngụy Hợp lại lần nữa phân phó.

Bỏ lại những lời này, ở trong phòng tiếng thét chói tai của nữ nhân, hắn xoay người nghênh ngang rời đi.

Hơn mười phút đồng hồ sau.

Nguyên Khôn dường như nằm dưới đất.

Ngụy Hợp nhanh chóng lật giờ hồ sơ trong tay. Trước mặt hắn ta, những người phụ trách phụ trách các sự vụ trong quân đã tề tụ đông đủ.

Mà nhà kho thì có một người tên là Trương Tuyền thay thế.

Đôi với hành động giống như Ngụy Hợp điên, các cao thủ Nguyên Khôn Đường còn ở đây, đều kinh hồn bạt vía, sợ Ngụy Hợp đột nhiên lại phát bệnh.

Râm râm.

Chợt, động tác Ngụy Hợp dừng lại một chút, cố định tại một chỗ.

“Tinh hạch và Tử Tuyết Thạch? Tiếp tế tiếp theo khi nào bắt đầu?” Hấn đặt hồ sơ xuống, trầm giọng hỏi.

“Hồi bẩm chủ tướng, bình thường mỗi tháng một lần, hiện tại là lần tiếp tế trước đó mới được vận chuyển đến, cho nên...” Vương tử Đào vội vàng trả lời.

“Từ trên hồ sơ mà xem, Tụ Sa quân rất thiếu tinh hạch và Tử Tuyết Thạch sao?” Ngụy Hợp hỏi lại.

“Đúng vậy.” Vương tử Đào vội vàng nói.

Ngụy Hợp trầm mặc lại.

“Thông báo cho tất cả mọi người, toàn quân kiểm tra, ta sẽ chờ ở đây để gặp mặt mọi người, thân thiết quen thuộc.”

Tụ Sa quân hộ phù, cho hấn cảm thụ khác thường.

Theo thời gian mang theo hộ phù càng dài, Ngụy Hợp liên cảm giác, hộ phù làm được càng nhiều.

Giống như hiện tại, hấn đã có thể cảm giác được, có lực chống đỡ cuộn cuộn không ngừng, nhanh chóng lan tràn từ các nơi, hội tụ lên trên thân mình.

Dưới sự dẫn dắt của vương tử Đào, một gian chủ tướng của Ngụy Hợp dưới đất lẳng lặng chờ đợi ở trong phòng.

Khi sắc trời còn chưa hoàn toàn tối đen, cuối cùng toàn bộ Tụ Côn quân triệt để đến đủ rồi.

Ba chi nhánh lớn, mỗi chi đầu mục, đều lục tục được an bài, ở trong phòng thấy Ngụy Hợp một mặt.

Dựa vào uy tín đánh chết Phạm Ngân Ti, Ngụy Hợp lại liên tục trọng thương phế bỏ hai phiến toái, rốt cuộc triệt để áp chế

thể cục bão cát.

Nhưng áp chế này chỉ tạm thời, nếu muốn hoàn toàn thành công thì phải đợi sau này hẳn thể hiện năng lực phục chúng mới được.

Toàn quân đến đông đủ, Ngụy Hợp dần dần phát hiện, Tụ Côn quân trận biến thái này đúng là hơn xa các quân đội khác.

Tại tụ cát, chỉ cần thân ở trong quân trận, tay cầm bùa hộ mệnh, tất cả công kích của đối chủ tướng đều đều đều đều từ từ đổ lên người mọi người.

Một cỗ lực tràng vô hình tràn ngập chung quanh tất cả mọi người, tất cả công kích đều mở ra.

Chỉ là, loại chia đều này nhất định phải là mở ra quân trận mới được. Mà quân trận mở ra cần tiêu hao Tử Tuyết Thạch và tinh hạch thì mới tính theo thời gian.

Cho dù là tiêu hao thấp nhất, ít nhất cũng một ngày tiêu hao một viên tinh hạch cực hạn kim thân, cùng với nền tảng đá tử tuyết nặng hơn một ngàn cân.

Tiêu hao lớn đến như vậy, cho dù là hoàng tộc của Đại Nguyệt cũng cảm thấy khó mà chịu đựng nổi.

Tinh hạch cấp Kim Thân chỉ là thứ yếu, chủ yếu là Tử Tuyết Thạch nặng hơn ngàn cân, cái này tương đối phiền toái.

Tử Tuyết Thạch là vật tư chiến lược ứng dụng cực lớn, tuy hiện tại Đại Nguyệt Tử Tuyết Thạch quặng tạm thời dồi dào, nhưng nếu muốn cung cấp đầy đủ cho Tụ Sa quân, trừ khi quân bộ bên kia từ bỏ một nửa yêu cầu, toàn bộ lui bước.

Ngụy Hợp phiền não, tra xét tư liệu, phát hiện hiện hiện hiện tại nhu cầu của Đại Nguyệt đối với Tử Tuyết Thạch không phải hiện tại mà là tồn tại từ rất nhiều năm trước.

Tử Tuyết Thạch là một trong những loại khoáng thạch đặc thù đã tồn tại bộ phận năng lượng, là khoáng thạch chế tạo tinh trận, quân trận, vật liệu tốt nhất.

Tử Tuyết Thạch có độ tinh khiết càng cao, có thể phụ trợ tinh trận, hiệu suất chuyển hóa càng cao.

Dường như Đại Nguyệt vẫn luôn có nhu cầu rất mạnh đối với Tử Tuyết Thạch.

Mà trong quá trình thu gom cát tỵ, Ngụy Hợp còn phát hiện, mình và hộ phù tương dung càng lâu, toàn bộ tổng bộ Tụ Sa quân, lực lượng phòng hộ trên người binh sĩ càng mạnh.

Những quân sĩ này dường như hấp thụ lực lượng trong hư không thần bí chung quanh, bổ sung cơ thể trên người.

Mỗi người bọn họ đều có con cái, đang không ngừng tiến tới điểm đặc biệt của Ngụy Hợp.

Đó chính là da dày, đề phòng cao.

Chỉ cần quân sĩ và Ngụy Hợp không kéo dài quá ba ngàn mét thì có thể hưởng thụ hiệu quả hưởng thụ chiến trường này trong quân trận mở ra.

Hiện tượng thần kỳ này khiến cho Ngụy Hợp và Sa quân trận càng thêm hứng thú.

Bành!

Trên sàn giáo trường dưới đất.

Hai tên tinh nhuệ trong Tụ Sa quân toàn lực hướng tới đầu của đối phương đâm ra một quyền.

Hai người gần như đồng thời đập vào cánh cửa đối diện. Nhưng quỷ dị là trên thân hai người đều có một tầng mỏng manh vô hình, mạnh mẽ đem nắm đấm ngăn lại.

Hai vị tinh nhuệ có chút bồi rồi lui về phía sau hai bước, phát hiện rõ ràng lông tóc của mình không bị thương chút nào, lập tức càng thêm mờ mịt.

Ngày thường, bọn họ cũng không phải không luận bàn với nhau, trước khi chủ tướng tới, mọi người đánh nhau vỡ đầu chảy máu đều là chuyện bình thường.

Trước đó Lý Dung đảm nhiệm chủ soái, tốc độ và lực lượng càng tăng mạnh, luận bàn với nhau, hơi không chú ý, chính là trọng thương nằm xuống.

Nhưng lần này, trước mặt chủ tướng mới, hai người toàn lực hạ độc thủ đối phương, lại không ngờ... Tình huống hoàn toàn bất đồng so với trước kia.

Hai người đã dốc toàn lực nhưng vẫn không cách nào đã thương được đối phương.

Sắc mặt Ngụy Hợp không thay đổi, ngồi ở ghế chủ tướng, nhìn tinh hạch chân thú phía sau phù lục không ngừng tỏa ra ánh sáng mờ nhạt.

Quân sĩ bên dưới giơ tay lên đối công, tinh hạch trong tay hấn lập tức truyền tới năng lượng kỳ dị liên tục, hội tụ lên người tất cả quân sĩ.

Trong cảm giác của Ngụy Hợp, bùa hộ mệnh phảng phất một trung tâm cực lớn quay cuồng, hấn đem năng lượng trong tinh hạch được khảm nạm trên thân các quân sĩ kết hợp chân khí chung quanh, toàn bộ lôi ra, hội tụ lại trên người hộ phù.

Sau khi đi ngang qua tám bùa hộ mệnh, lại chia lần nữa cho tất cả quân sĩ.

Loại năng lượng này, tựa hồ là chân khí, lại tựa hồ xen lẫn thành phần khác phức tạp hơn.

Ngụy Hợp không biết được.

Nhưng hấn ta có thể cảm nhận được, chủ tướng có thể chịu được sức chịu đựng càng mạnh, lực lượng chân khí hội tụ trong hộ phù càng nồng đậm, phòng hộ của toàn bộ quân trận càng mạnh.

Toàn bộ Tụ Côn quân trận giống như một cao thủ chân kinh khổng lồ, tự nhiên hình thành kinh lực hộ thân.

Lúc này Ngụy Hợp đang ngồi ở vị trí chủ tướng, nhìn một tổ đội quân phía dưới.

Đúng như hấn dự liệu, sau khi hấn nắm giữ bùa hộ mệnh, lực phòng ngự trên người đã tăng lên rất nhiều.

Thậm chí có một số quân sĩ xuất hiện đối chiến toàn lực lẫn nhau, còn đánh không làm bị thương tình hình lúng túng của đối phương.

Điểm ấy rất giống tình huống lúc này của hắn.

Bởi vì Ngụy Hợp chính là như thế, nếu như không mở ra ngũ chuyên long tức, chỉ bằng chút lực lượng kia của hắn, đánh chính mình, cũng không khác gì gãi ngứa.

“Thú vị... Tụ Sa quân này, căn bản là hệ thống Chân Kính mới có thể khai phá ra...”

Ngụy Hợp vuốt vuốt Tụ Sa hộ phù, trong lòng như có điều suy nghĩ.

Cái này cùng hệ thống máu của Đại Nguyệt, hoàn toàn là hai hướng. Mà là chân khí vận dụng mạnh mẽ.

Hắn vừa nhìn giáo trường phía dưới, rất nhiều binh sĩ đang chém giết nhau, vừa chậm rãi suy nghĩ, tìm kiếm điểm nỗ liên quan tới Đại Nguyệt và tái tạo.

“Đúng rồi, không hiểu rốt cuộc là vì cái gì nên mới xâm lấn Kỳ Hi?”

Đột nhiên trong lòng hắn sinh ra nghi hoặc này.

Bất cứ một quốc gia nào, bắt đầu hành động găm, đều cần phải bóc lên phong hiểm cực lớn.

Mà dẫn đến hỗn độn mạo hiểm, tất nhiên là càng thêm lợi ích khổng lồ.

Mặc dù sản vật của Xa Hi phong phú, nhưng hắn sẽ không đến mức để cho nút Lỗ lôi kéo bỏ cục nhiều năm như vậy mới xuất binh.

Lông mày Ngụy Hợp cau lại, bỗng nhiên nghĩ đến vấn đề này.

Hắn nhớ lại những tư liệu tìm tòi lúc trước, còn có hệ thống tu hành.

Đột nhiên xuất hiện một điểm giống nhau, chợt lóe lên trong đầu hắn.

“Tử Tuyết Thạch!?”

Hai mắt Ngụy Hợp tròn to.

Hắn bỗng nhiên liên tưởng đến phương bắc hi vọng, khu vực của Hải Ninh Minh có sản lượng khoáng thạch tử tuyết thật

lớn.

Mà trong hệ thống tu hành bên kia, rất nhiều chỗ cần dùng đến Tử Tuyết Thạch.

Bọn họ dường như đã đổi tên khác, gọi là Tử Huỳnh Thạch.

Lúc trước Ngụy Hợp còn hỏi qua đệ tử xuất thân của Huyền Diệu tông kia.

Đối phương đã cẩn thận giải thích.

“Chẳng lẽ... mục tiêu của bọn họ, là khoáng mạch tử tuyết!”
Trong lòng Ngụy Hợp mơ hồ có suy đoán.

Nếu muốn xác định suy đoán này, kỳ thật cũng rất đơn giản, lát nữa phái người trở về xa điều tra một phen là được.

Ở phương bắc xa xôi, ở khu vực cách xa nhất của tháng lớn có mỏ Tử Tuyết Thạch, mạch khoáng cực kỳ phong phú.

Mà Đại Nguyệt bên này, tựa hồ nhu cầu đối với Tử Tuyết Thạch cũng tương đối cao.

“Nếu để cho Đại Nguyệt biết được ở phương xa có khoáng mạch Tử Tuyết thạch cỡ lớn...”

Nhất thời trong lòng Ngụy Hợp cảm thấy giật mình.

Hơn nữa quân trận tụ cát trước mắt còn khiến hấn nghi ngờ.

Nghi ngờ Định Nguyên Đế, có lẽ sau lưng hấn ta đã sớm lên nghiên cứu hệ thống chân kinh.

549

*

*

*

“Bệ hạ, đây là tầu gấp từ bên kia Tụ Sa quân truyền tới. Người thượng thư là tân nhậm Sa chủ Tướng Vương Huyền.”

Đêm khuya tĩnh lặng.

Hoàng thành Đại Nguyệt, trong Ngự Thư Phòng.

Định Nguyên Đế nhẹ nhàng buông một phần tầu chương trong tay xuống, lông mày nhíu chặt.

Cùng phật môn thiếu chút nữa xé rách da mặt, các nơi khuynh hướng thế lực phật môn đều xuất hiện tình huống bất ổn.

Cửu Đại quân bộ lạc cộng thêm Nguyệt Thiên, mới đem tất cả mạnh mẽ đè xuống.

Bề ngoài Phật môn không có bất cứ phản kháng nào với quân đội.

Nhưng tại hôm qua, hai vị nguyên soái quân bộ bị tập kích thụ thương, loại chuyện này, cho dù không có bất cứ chứng cứ gì.

Nhưng trong tháng Đại Nguyệt, có ai có thể khiến hai vị tông sư của quân bộ đồng thời bị thương? Trừ Phật môn ra còn có thể là ai chứ?

Phía Nguyệt Thiên, gián điệp lúc trước chôn ở Đại Linh Phong tự cũng bị nhổ ra, tất cả đều bị diệt sát.

Tên Tây Tế này lòng dạ độc ác, thủ đoạn cũng thật đủ mạnh.

“Đại Linh Phong tự.” Định Nguyên Đế thở hắt ra, bài trong tay hẳn thực sự quá ít.

Bộ lạc, hoàng cung, Nguyệt Thiên, người thật sự có thể đánh ngang tay với Phật môn cũng chỉ có ba nơi này.

Bởi vì chỉ có ba nơi này mới có cường giả tông sư.

Nhưng... Ba nơi này, cũng chỉ có hoàng cung và Nguyệt Thiên là hoàn toàn thuộc về hắn, quân bộ ở vào trạng thái bán thuộc sở hữu, chỉ là dưới áp lực của Phật môn, tạm thời quy phục.

Nghĩ tới đây, Định Nguyên Đế cầm tấu chương Vương Huyền đưa tới, thu liễm tâm tư.

Hắn cũng có chút tò mò, Vương Huyền Tài này mới nhậm chức không được mấy ngày, liền rộng to đưa tới một phen kịch tấu.

Ngược lại phải xem hắn viết gì.

Mở ra tấu chương màu trắng, Định Nguyên Đế lẳng lặng quét mắt nhìn nội dung trong đó.

Chỉ là mới nhìn không đến một nửa, hắn bỗng nhiên nhắm hai mắt lại, mặc dù sắc mặt không đổi, nhưng chỗ sâu trong lòng mắt lại hiện lên một vòng sợ hãi lẫn vui mừng.

Ba.

Hắn buông tấu chương xuống, trầm ngâm một lát.

“Người đâu! Chiêu Công bộ vài vị yết kiến.”

“Vâng!”

Trong mắt Định Nguyên Đế lóe lên ngọn lửa khó hiểu.

Nếu là ở sâu bên trong Tử Tuyết Thạch, thật sự có một mỏ khoáng thạch khổng lồ. Nghe nói cứ cách một đoạn thời gian, nàng ta lại có thú triều.

Điều này không vừa lúc đại biểu cho lượng lớn tinh hạch của Chân Thú, có thể tiếp tục khai thác hay sao?

Như thế xem ra, Viễn Hi là nơi tất phải tranh giành trong tương lai!

Trong lòng Định Nguyên Đế bị phân tấu chương Ngụy Hợp này làm cho nảy sinh tâm tư.

Nếu như đội người của Công bộ tới đây, tình huống xác thực là thật, như vậy... Binh quý thần tốc, vừa lúc để bộ quân phối

hợp với quân cát cùng xuất chinh, nhanh chóng chiếm lĩnh mạch khoáng Viễn Hi.

Định Nguyên Đế nhất định trong lòng.

Còn về sự tàn dư chân kinh của Viễn Hi, còn có Vương Huyền tấu đề cập đến quân đội Bạch Bì Nhân gì gì đó.

Đến lúc đó vừa vặn có thể bắt lại làm nô lệ, khai thác mạch khoáng.

Bành!

Một bàn tay Ngụy Hợp đánh bay tráng hán mặt đen kiệt ngạo bất tuân phía trước, hung hăng đung đầu vào tường, lặn lông lóc xuống, đầu đầy máu.

“Ta không thích ánh mắt vừa rồi của ngươi.”

Ngụy Hợp híp mắt nhìn chằm chằm đối phương, gằn từng chữ một.

“Cho ngươi một cơ hội để hồi báo lần nữa, vì sao lại tới muộn như vậy?”

Tráng hán mặt đen lắc lắc máu trên mặt, ngẩng đầu nhìn Ngụy Hợp một chút, mặt mũi tràn đầy dữ tợn.

“Nguyên soái của Thất Trảo quân bộ là thúc thúc của ta, Vương Huyền, ngươi chẳng qua dựa vào mặt mũi Phần Thiên mà thôi, ta nói cho ngươi biết, hôm nay ngươi có gan thì đánh chết ta đi! Nếu không thì...”

Phốc!

Một nghiên mực màu đen trong nháy mắt đập ở trên ót hần, nghiên mực dài chia năm xẻ bảy, cả khuôn mặt tráng hán mặt đen cũng triệt để sụp đổ xuống dưới, không một tiếng động, ngã ngựa ra sau.

Một âm thanh trầm đục vang lên, toàn thân Tụ Sa thân cận vệ đứng gác ở cửa run lên, cố nén ánh mắt không liếc ngang liếc dọc, trong lòng lại có nhận thức mới về vị tân chủ tàn bạo này.

Từ hôm qua đến hôm nay.

Vương Huyền Chủ Tướng hầu như đều đang chằm chọc, chỉ cần tập hợp quân sĩ Sa quân, có kẻ không tuân thủ quy củ chút nào thì lắc đầu.

Hắn ta không nói hai lời, trực tiếp đánh chết.

Đánh chết một người, kích phát tâm lý trái ngược của mọi người, một số người đã sớm âm thầm tập kết, đã tâm muốn chia quyền, vụng trộm cười thầm, sau đó bắt đầu xui khiến càng nhiều người ra tay phản kháng.

Tụ Sa quân là tâm huyết của Định Nguyên Đế, Vương Huyền làm chủ tướng, không thành vấn đề, nhưng nếu động tác quá lớn, chỉ sợ chủ tướng là Vương Huyền cũng sẽ bị đánh.

Cho nên Vương Huyền vừa tới, ngay từ đầu đã hành động bạo ngược, phối hợp với kế hoạch trong lòng bọn họ.

Vì vậy các Dã Giới âm thầm bố trí một đợt chống chế mới.

Sau đó là chuyện xảy ra vào sáng nay.

Bởi vì kháng lệnh không sớm, bị Vương Huyền đánh gục tại chỗ mười người!

Có bùa hộ mệnh của hắn, tùy thời có thể huỷ bỏ bất kỳ lực tròng phòng hộ nào trong Tụ Sa quân gia trì.

Mà một khi bị huỷ bỏ lực tròng phòng hộ cùng quân trận gia trì, Tụ Sa quân sĩ cũng chính là võ giả Chân Huyết bình thường, ở trước mặt Vương Huyền không chịu nổi một kích.

Giết nhiều người như vậy, đám dã tâm lại càng mừng như điên, cho rằng đây là cơ hội để giết Vương Huyền Bàn, vì vậy chuẩn bị càng nhiều thủ đoạn chống lại hắn.

Sau đó...

Sau đó không còn nữa.

chống lại chưa bắt đầu, Vương Huyền liền tùy tiện tìm một chút lý do, trực tiếp đánh chết mười hai tên trong ba chi nhánh lớn. Trong đó đã bao gồm rất nhiều dã tâm.

Những người bị giải quyết, trong đó có năm người bởi vì đến trễ.

Bởi vì có sáu người với ánh mắt không lễ phép.

Người cuối cùng thật sự tìm không ra lý do, Vương Huyền trực tiếp khiến người này lấy quy cách lớn nhất, tiến hành huấn luyện đơn người.

Lý do là muốn xem xét nội tình của đối phương.

Sau đó lại phát hiện trên đường đi người này lên giờ trò, huấn luyện cường độ không thể qua ải, không nghe quân lệnh mà đột nhiên ra tay đánh chết tại chỗ.

Tráng hán mặt đen là người thứ mười ba, gã cho rằng mình cũng là quân bộ, hay là xuất thân từ một trận doanh với Vương Huyền, cho rằng mình có thể được ưu đãi.

Đáng tiếc...

“Thu thập thi thể đi.” Ngụy Hợp nhàn nhạt ngồi trở lại ghế chủ ngôi, cũng không thèm nhìn thi thể tráng hán mặt đen không còn khí tức trên mặt đất.

Thân vệ canh gác ở cửa, nhanh chóng phân ra hai người, dọn dẹp sạch sẽ gian phòng, sau đó lui ra.

“Truyền lệnh xuống.” Ngụy Hợp nghỉ ngơi một lúc, bỗng nhiên lên tiếng.

“Ngày mai mở Hải Châu, bắt đầu huấn luyện thực chiến.” Hấn sắp xếp lại tư liệu, phương thức tập hợp huấn luyện hiện nay của Tụ Sa quân chủ yếu là giết chết đàn chân thú Chân giới do gió mạnh mang lại.

Bởi vì bá chủ chân thú mai danh ẩn tích, cuồng phong mang đến nhiều nhất chính là yêu thú cấp bậc kim thân.

Vừa vặn dùng để kiểm tra một chút, hiện giờ cấp bậc và thực lực của Tụ Sa quân.

*

*

*

Ngụy Hợp tay cầm bùa hộ mệnh, trong lòng có chút chờ mong.

Chủ tướng khác nhau sẽ có phong cách khác biệt về Tụ Sa quân. Thứ hấn am hiểu nhất bây giờ chính là đề phòng cao, khôi phục nhanh chóng.

Mà Tụ Sa quân trận có thể hội tụ càng nhiều lực lượng đến một người.

Quân trận này biến thái ở chỗ, ở chỗ kẻ địch tấn công bất cứ nơi nào, lực công kích đều sẽ bị lực tròng xử lý.

Mà lực lượng quân sĩ tụ tập lại sẽ hội tụ trên người chủ tướng, khiến thân thể đạt tới mức cực hạn có thể thừa nhận.

Hơn nữa tốc độ kích phát phản ứng của quân trận cũng móc nối với tốc độ phản ứng của chủ tướng.

Toàn bộ Tụ Sa quân trận tương đương với một võ đạo cao thủ thật lớn.

Sức mạnh đạt tới ngàn vạn cân, tốc độ cực nhanh, phòng ngự cực cao, gần như không có nhược điểm.

Nếu muốn đánh tan quân trận, cách duy nhất chính là tiêu hao chiến.

Cho nên, chỉ cần bù đắp điểm yếu của tài nguyên Tụ Sa quân này... tương lai...

Ngụy Hợp trong lòng bỗng nhiên đối với Đại Nguyệt cùng tái nhợt khai chiến, có lòng tin cực lớn.

Ngay cả hấn cũng có thể nhìn thấy vấn đề máu chốt, Định Nguyên Đế không thể không nhìn thấy.

Trước đó có lẽ bởi vì quốc nội mâu thuẫn trùng trùng, mạch khoáng của Viễn Hi lại là ở biên sâu cách xa đại nguyệt lục địa, cho nên không có tin tức tình báo.

Nhưng hiện tại sau khi có điều tra chính thức của hấn, thực tế lại chỉ ra. Nếu Định Nguyên Đế không động tâm, vậy thì thật sự là quá giả.

“Đế Tử Đào.”

Hấn nghĩ đến đây, bỗng nhiên lên tiếng.

“Vâng!” Vương tử Đào là một trong ba vị đầu lĩnh, đầu nhập vào Ngụy Hợp nhanh nhất.

“Trong nhà kho có bao nhiêu lương thực thịt khô?” Ngụy Hợp ra vẻ tùy ý hỏi.

“Hồi bẩm chủ tướng, đủ để cho toàn quân gom cát ăn uống trong vòng ba tháng.” Vương tử Đào nhanh chóng trả lời.

Bởi vì giao sát Phạm Ngân Ti lúc trước, Ngân Ti mới nhậm chức làm biểu đạt công tích, thu được không ít tài trợ, hơn nữa còn xét nhà kia của nhà Phạm Ngân Ti, lấy được vật tư lại đủ để tập hợp quân Sa dùng bấy lâu.

“Nhiều quá, đi kiếm một nửa đưa đi Bạch Tượng thành. Gần đây khẩu vị không được tốt, vừa lúc đổi khẩu vị.” Ngụy Hợp tùy ý phân phó.

“Chuyện này...” Vương Tử Đào hơi chân chờ, nhưng vừa ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt âm trầm của Vương Huyền Chủ, hấn giật mình một cái, lập tức lớn tiếng đáp.

“Mặt tướng lĩnh mệnh!”

Rõ ràng chủ nhân sắp công mưu tư, chuyện này quả thực...

Vương tử Đào không biết nên mô tả Vương Huyền như thế nào, vị chủ tướng mới nhậm chức này, quả thực hoàn toàn không dễ thuộc hạ trong lòng, chỉ cần nghe lời, tất cả còn lại đều không quan tâm.

Nhìn vương tử Đào không dám phản kháng, ngoan ngoãn lĩnh mệnh đi xuống.

Trong lòng Ngụy Hợp đại khái thở phào một cái.

Phía Tụ Sa quân bên này xem ra là bên ngoài áp đảo, tiếp theo chính là huấn luyện thực chiến.

Theo quan sát của gã, lúc này Tụ Sa quân, quân trận không kích phát thì toàn quân chịu ảnh hưởng từ tổ chất của bản thân gã.

Toàn bộ binh sĩ đều được bao phủ bởi lực tràng thần bí thật dày, đảm nhiệm chức năng giáp phòng hộ.

Về phần những chuyện khác rồi tính sau.

Y nói rất rõ nhu cầu vật tư, không nóng lòng với binh quyền, một phái chỉ lo phát triển phong thái của bản thân.

Như thế, chính là biểu hiện khiến cho hoàng thất yên tâm nhất.

Trên đỉnh núi tuyết nguy nga, giữa dãy núi tuyết, một ngôi chùa chiền hình ngọn núi màu ám kim, một nửa chôn ở trong tuyết phần, phẳng phất đã rất lâu không ai hỏi thăm.

Chùa miếu không lớn, chỉ lớn cỡ một trạch viện bình thường.

Dài rộng không quá mười mét.

Nhưng toàn bộ chùa miếu lại phẳng phất như mảnh thú bá chủ trong rừng rậm, vô hình tản ra áp lực khủng bố.

Lấy chùa miếu làm trung tâm, trong vòng mấy chục mét chung quanh, không có bất kỳ động vật côn trùng nào dám tới gần.

Tất cả những vật còn sống, đều tiếp cận nơi này, tự nhiên lách ra.

Sắc trời hơi sáng.

Đột nhiên trong núi tuyết xa xa, có một điểm đen đang nhanh chóng tiếp cận, phóng lớn.

Phốc.

Điểm đen hóa thành một tảng nhân râu bạc màu đen mặc cà sa màu đen.

Hai mắt hấn hơi khép lại, nhìn quét chung quanh, xác định không có dị thường, mới ngẩng đầu nhìn hướng chùa miếu phía trước.

Ngay phía trên chùa miếu, chỗ bảng hiệu treo một chữ “Vãn” cực lớn.

“Vãn xà mật vương có ở đây không?”

Tảng nhân áo cà sa màu đen lên tiếng dò hỏi.

Trong chùa im lặng.

Mấy hơi thở sau, một tiếng đập tuyết phần rất nhỏ từ bốn phía truyền ra.

Cột kẹt..t..tttt...

Cửa miếu mở ra, cánh cửa gỗ dày nặng đẩy tuyết phún ra.

Một lão tăng làn da trắng bệch, không có lông tóc, chậm rãi đi ra.

“Văn xà bá kiến nơi ở.”

Hắn ngược lại cung kính hành lễ với tăng nhân áo cà sa đen nhìn trẻ hơn so với hắn rất nhiều.

“Không cần đa lễ, ta đến đây là định mời văn xà mật vương rời núi, phối hợp với bên kia của Nghiễm Từ giáo liên thủ, giải quyết việc tập hợp quân cát.” Tăng nhân áo cà sa được gọi là trụ kia trầm giọng nói.

“Vương Huyền?” Văn Xà sững sốt.

Là một trong những tông sư Minh Kính của Đại Linh Phong Tự, trước đây hắn đã sớm tham dự hành động bắt giữ Vương Huyền Huyền. Kết quả sau đó Vương Huyền mất tích, Ô Thập bắt người cũng biến mất không thấy đâu nữa, cho nên mới trì hoãn.

Lại không ngờ tới, lại một lần nghe được cái tên này ở đây.

*

*

*

“Bây giờ Vương Huyền chấp chương Tụ Sa quân, chỉ sợ không thể giải quyết như vậy.” Vương Văn Xà lắc đầu.

Hắn rất rõ chỗ khó chơi của Tụ Côn, lúc Tụ Côn vừa mới thành quân, Phật môn đã phái người ra tay đánh lén mấy lần.

Đáng tiếc.. sắp thành lại thất bại. Tụ sa thành quân tương đối dễ hơn rất nhiều, lấy tông sư ra chiến đấu với đối phương, không đáng.

Vì vậy Phật môn dứt khoát cũng tự sát theo, xây dựng binh chủng tương tự, đó chính là người đồng.

Vốn Mộc Thành uy, chính là nhân tuyển tốt nhất Đồng Nhân, đáng tiếc...

“Vương Huyền chấp chương Tụ Sa, đã định cục, nhưng hôm nay, hắn lại tấu chương với vị thượng thư kia, trong đó trình bày kỹ càng khu vực biển sâu phía bắc Hi với khoáng mạch Tử Tuyết Thạch khổng lồ.” Cà sa đen bình tĩnh nói.

“Nếu ta tính toán không sai, không bao lâu sau, vị kia sẽ sinh ra ý nghĩ muốn tiến về phía xa.”

“Ý của ngài là?” Văn Xà Lâm Vương nghi ngờ hỏi.

Hắn bế quan Tuyết Sơn đã lâu, không rõ ý tứ trụ trì của mình.

“Chặn Tụ Sa quân lại, không thể để cho vị kia thu hoạch quá nhiều Tử Tuyết thạch được. Một khi Tụ Sa quân đi xa ngoài hải ngoại, chân thú triều và tử tuyết thạch cuồn cuộn không ngừng, đủ để khiến cho quân lực của hắn nhanh chóng khuếch trương.” Cà sa màu đen xoay người nhìn về dãy núi tuyết liên miên xa xa.

Một mảnh trắng mênh mông bát ngát, phẳng phất như một tờ giấy trắng tinh khiết nhất, không có bất cứ dấu vết nào bị nhuộm lên.

“Cho nên, chúng ta phải chuẩn bị đôi chút.”

“Ta hiểu rồi.” Văn Xà hiểu ra.

Bất Vương Huyền Thất bại, lại còn tổn thất một vị tông sư Phật môn lâu năm Ô Thập.

Nếu sau này Định Nguyên Đế muốn binh ra xa hi vọng, chinh phạt lấy quặng Tử Tuyết, như vậy Phật môn nhất định phải nhúng tay vào, cho dù không thể ngăn cản cũng phải phân chia lợi ích tương tự.

Dù sao kế hoạch của Đồng Nhân cũng cần một lượng lớn Tử Tuyết Thạch.

Chỉ là, hẳn rất tò mò, Vương Huyền Hà Đức này có tài cán gì, lại có thể lấy sức một mình, làm cho người ta từ lâu đã ỷ tu tự mình lộ diện?

“Về phần Vương Huyền.” Giọng nói cà sa màu đen dừng lại một chút. “Đường đường là Đạo Tử khôi thủ của Đạo môn, lên vào Đại Nguyệt ẩn núp nguy trang. Nếu như bắt không được, vậy hoàn toàn hủy diệt đi...”

Chỉ cần vạch trần thân phận của hắn, hủy diệt tín nhiệm Định Nguyên Đế đối với hắn, lại thừa dịp hắn suy yếu, để hắn tự mình ra tay đánh giết.

Thiên kiều một đời cuối cùng cũng chỉ là bộ xương khô một lần.

Ngụy Hợp chấp tay nhìn trăng.

Bầu trời đêm lấp lóe tinh thần, trăng tròn treo cao.

Mây mù nhàn nhạt tựa như sợi tơ, từng sợi chậm rãi phiêu động, nhưng lại không cách nào che lấp ánh sao lóng lánh.

Ngay lập tức là tập hợp sự huấn luyện thực chiến của Tụ Sa quân.

Nhưng hắn vẫn đang đợi.

Đợi tin tức từ Vương đô bên kia truyền về.

Lúc này, quân tụ cát vừa được huấn luyện xong, đã trở về chỗ ở nghỉ ngơi.

Lúc này xung quanh không có một bóng người, một mình hấn giải sầu trong rừng đá.

Bởi vì biểu hiện ra sự tàn bạo bạo bạo ngược, tất cả tướng sĩ trong Tụ Sa quân đều rõ ràng không hề tôn kính hấn, mà chỉ là e ngại.

Khi hấn phát tay không cần thân vệ, không ai dám ở bên cạnh hấn.

Nhưng không sao cả.

e ngại cũng là một loại coi trọng.

“Muốn xoay chuyển tất cả, nghịch lưu mà lên, có thể dựa vào, chỉ có chính mình.”

Tay Ngụy Hợp nhẹ nhàng đặt ở trên một cây cột đá, tùy ý để một con bọ cánh cứng màu đen bò lên trên cột đá.

“Phật môn đại sư, nếu đã tới, cần gì giấu đầu lòi đuôi, đi ra gặp mặt thế nào?”

Giọng nói của hấn trong trẻo, khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Âm thanh men theo khe hở của thạch lâm mà quanh quẩn, tản ra.

Chờ một lúc sau, một tiếng thở dài thật dài từ sâu trong rừng đá truyền ra.

Một lão tăng toàn thân làn da tái nhợt, không hề có một sợi tóc, chậm rãi từ trong bóng tối đi ra.

“Nghe đồn Vương Huyền tướng quân thiên tư tung hoành, thực lực siêu phàm, trước đó trên lôi đài đánh lén, đánh chết tông sư Phật môn ta. Bản tăng không phục, đặc biệt đến thỉnh giáo.”

Ngụy Hợp nhếch miệng cười một tiếng.

“Hòa thượng nhà ngươi quá không thẳng thắn, muốn động thủ liền động thủ, còn muốn tìm nhiều cái cơ đường hoàng như vậy.”

“Nơi đây là chỗ tập hợp quân trận cát, cho nên bản tăng tới đây chỉ muốn đối mặt với tướng quân.”

Hai mắt lão tăng hắc bạch phân minh, con ngươi dựng thẳng lên, tựa như một loại sinh vật nào đó đang bò bò.

“Trông mặt?” Ngụy Hợp trong lòng cảnh giác. Những phật môn này thế mà cũng bắt đầu bày mưu tính kế?

Chẳng phải bọn họ vẫn luôn bạo lực hơn người hay sao?

“Nếu Vương tướng quân đã có thể lấy không phải cảnh giới tông sư tập kích giết tông sư Phật môn ta, cũng nên ngờ sẽ có ngày hôm nay.” Lão tăng nhẹ nhàng vỗ tay.

Ngụy Kỳ sau khi chậm rãi đi ra một người, là một tăng nhân thân cao bốn thước, toàn thân làn da màu đồng cổ khô ngô.

“Vẫn chưa từ bỏ ý định sao?” Ngụy Hợp kinh ngạc.

Hai vị tông sư ra tay... Phật môn có phải quá coi trọng hấn rồi không?

Hơn nữa, bây giờ hấn chấp chương tụ cát, cho dù không kích hoạt quân trận, cũng có thể trong thời gian cực ngắn tụ tập quân sĩ thành trận.

Vì vậy, hai hòa thượng này đến đây, e rằng chỉ là thăm dò, hơn nữa còn là tự thăm dò.

Thăm dò hấn bây giờ chấp chương tụ sa, có thể phát huy ra bao nhiêu thực lực.

Bất quá như vậy cũng tốt.

Ngụy Hợp nâng tay lên, áo choàng màu đen sau lưng xoay tròn theo khí lưu, chậm rãi kéo về phía sau.

Ba người nhất thời im lặng.

Phốc!

Ngụy Hợp nắm chặt trong tay, khí lưu phun trào nổ tung, tựa như bom.

Thân hình hấn lóe lên, trong nháy mắt chỉ để lại một đạo tàn ảnh màu xám.

Đảo mắt đã tới hơn mười mét.

Văn xà giơ hai tay lên, từng đường cơ bắp nhanh chóng bành trướng, hai tay phồng lên, tiến về phía trước nghênh đón.

Bành!!!

Một đạo hư ảnh âm vang đùng vào trên tay hấn, giữa hai người nổ tung một tầng khí lưu màu trắng.

Một tầng kinh phong từ bên chân hai người nổ tung ra ngoài.

Một kích trao đổi này, Ngụy Hợp hơi yếu một bậc, lui về phía sau mấy bước, thân ảnh tựa như quỷ mị lập loè vài cái, đánh tới một đạo cổ đồng tăng nhân cao bốn mét khác.

Hấn cấp tốc vờn quanh tăng nhân đồng cổ lóe lên, rơi xuống phía sau lưng xoay người lại một khuỷu tay, trúng vào sau lưng.

Sức mạnh to lớn đánh cho tăng nhân đồng cổ xưa lão đảo một cái.

Dưới thái độ bình thường, lực lượng Ngụy Hợp hôm nay ước chừng đạt bảy trăm vạn cân, so với lực lượng trăm vạn lần bình thường của tông sư, chênh lệch không xa.

Đôi kháng chính diện tuy rằng không bằng, nhưng cũng không xuất hiện trạng thái nghiêng ép miêu sát.

Giống như trước kia hấn ta chỉ có thể dựa vào lực lượng mạnh mẽ phòng ngự cứng rắn chống đỡ, nhưng bây giờ thì khác.

“Phạm Tâm ở trên người ta!” Văn xà mặt vương ngâm lên một tiếng dài, làn da toàn thân nhanh chóng nổi lên màu máu.

“Lập địa thành phật!”

Song chưởng của hấn đồng thời đẩy về phía trước.

Xé xoạt một cái, dưới chân hấn tựa như cự mãng uốn lượn bò, trong nháy mắt, toàn thân hiện lên vẩy đỏ, hình thể kịch liệt bành trướng đến năm mét.

“Pháp thân, Tam Thủ Trát Mãng!”

Đầu của hai con huyết sắc cự mãng từ trong máu thịt sau lưng gã thò ra trước tiên.

Vền vền trong nháy mắt xuất chương, pháp thân liền hiện ra hoàn toàn, tốc độ cực nhanh, căn bản không cho Ngụy Hợp thời gian phản ứng.

Cùng thời gian đó, tăng nhân cổ đồng gào thét một tiếng, hai tay ôm lấy một bên cột đá, răng rắc một tiếng trầm đục, cứng rắn đánh gãy cột đá, sau đó đập về phía trước.

Cự lực trăm vạn cân trở lên nương theo chất lượng cột đá, tùy theo tốc độ cao gấp đôi vọt tới phía Ngụy Hợp.

Trước có cự chương, sau có cột đá.

Cả hai đều là công kích của tông sư hơn trăm vạn cân trở lên, thậm chí sau khi pháp thân Văn Xà Mật Vương bộc phát, lực lượng đã nhảy lên tới khoảng nam ngàn vạn cân trở lên.

Bóng ma trước sau không lồ, trong nháy mắt bao phủ Ngụy Hợp vào trong đó, không cách nào trốn tránh.

Trước sau cộng lại, lực lượng ước chừng gần ba trăm vạn cân, dù bởi vì góc độ gặp phải vấn đề sẽ bị hao tổn, cũng đã vượt xa cực hạn Ngụy Hợp có thể ứng phó lúc này.

Nếu trước khi Ngụy Hợp chấp chương tụ cát, một kích này bất luận thế nào, hẳn đều muốn tránh đi.

Đại nguyệt tông sư cũng không phải là đại sư chạt vật, cũng không phải là những chân kinh yếu đuối kia, mà là cường giả đứng ở tầng cao nhất.

Bọn họ bình thường đều có thể có cự lực trăm vạn cân, giờ tay nhắc chân cũng có lực sát thương kinh khủng.

“Đáng tiếc...”

Trong tay Ngụy Hợp đột nhiên bóp hộ phù một cái.

Ông!!

Một lực tràng vô hình lấy hắn làm trung tâm bỗng bành trướng ra bên ngoài.

Cột đá cùng song chường ầm vang một tiếng, đồng thời đánh vào Vô Hình Lực Tràng.

Mặt đất chấn động nứt ra, cột đá đứt gãy bắn ra, hai tay Văn Xà mật vương bắn lên cao, thân thể cũng lui về sau mấy bước.

Ngụy Hợp đứng tại chỗ, lông tóc không tổn thương chút nào.

Hắn lại chỉ dựa vào trạng thái bình thường, dùng toàn bộ Tụ Côn quân trận mạnh mẽ khiến đối phương đỡ lấy một đòn.

Vượt ngoài dự đoán của hắn chính là Tụ Sa quân trận cực kỳ mạnh mẽ, hai đại tông sư cũng không thể nào liên thủ với nó tạo thành uy hiếp.

Nhưng đồng dạng, Ngụy Hợp cảm ứng được, bùa hộ phù của mình Âu Bắc, tinh hạch cấp Kim Thân thích hợp được khám nạm, bỗng nhiên tiêu tán gần một nửa năng lượng.

Quân trận này mạnh là mạnh, nhưng lại tiêu hao quá lớn.

Cho dù làm tinh hạch dẫn tử cũng phải tiêu hao khổng lồ như vậy.

Cùng lắm lại gánh một chút, quân trận liền vô dụng... Phải lập tức thay đổi tinh hạch.

Ngụy Hợp thở dài một tiếng, hắn cũng không muốn bản thân vất vả thu thập tinh hạch lâu như vậy, toàn bộ đều dùng trên thi đấu vô nghĩa.

Hơn nữa, nhìn dáng vẻ hai người đối phương, chắc hắn cũng rõ ràng.

Sức mạnh của nó quá yếu, cần phân chia quân trận quá nhiều, cho nên mới khiến quân trận tiêu hao quá lớn.

Nếu là một tông sư dẫn đội, chỉ cần quân trận chia sẻ một chút lực lượng, là có thể trợ giúp hắn chiến thắng.

Đáng tiếc hắn không phải.

Đang lúc Ngụy Hợp tiến lên một bước, dự định giải khai huyết mạch, phế bỏ hai tông sư này.

Hai vị tăng nhân đồng thời ngừng tay.

“Hôm nay vừa thấy, Vương tướng quân thật sự có tư chất hơn người như trong truyền thuyết, thực lực phi phàm. Đã như vậy, chúng ta yên tâm.”

“Nếu tướng quân có duyên, ngày sau gặp lại.”

Từ lúc hộ phù tiêu hao tinh hạch, trong lòng hai người đã minh bạch cấp độ Ngụy Hợp, không đợi gã trả lời, liền rút ra nhanh chóng thối lui, đảo mắt lao về phía xa, trong nháy mắt biến mất trong rừng đá hắc ám.

Thần sắc Ngụy Hợp sững sốt, đứng trong gió đêm, trong lúc nhất thời không nhúc nhích.

Hắn không biết kết quả thử nghiệm của Phật Môn là cái gì, nhưng chỉ cần có đầy đủ tinh hạch, hắn xem từ thực nghiệm vừa rồi, cho dù là tông sư hợp kích, cũng có thể chịu được.

Chỉ là nếu chủ tướng quá yếu, quân trận cần chia sẻ quá nhiều, tiêu hao cũng sẽ trở nên cực nhanh.

Cho nên phương pháp tốt nhất, vẫn là hợp lực công kích chứ không phải phòng ngự.

“Có ý tứ...”

Ngụy Hợp thu tầm mắt lại, nhìn một chút thạch lâm hỗn độn chung quanh, trên người có một dòng khí nóng lưu động trong mạch máu.

Vô thanh vô tức, Thần lực cảnh trung kỳ chậm rãi đi qua.

Cấu tạo thân thể toàn thân hắn lại chậm rãi phát sinh biến hóa, kết cấu sức mạnh đạt được ưu hóa mới.

Tam Tâm Quyết đại thành, Ngụy Hợp chân huyết tư chất đã đạt tới tình trạng trước nay chưa từng có ai đến.

Mà căn cốt chân kinh của hắn cũng đạt được ưu hóa, không chỉ là một bước chân thật sự như lúc đầu.

Chỉ là tư chất thực lực cải thiện chậm hơn rất nhiều so với chân huyết.

Ngụy Hợp nheo mắt, cảm giác giống như vô số sợi tơ từ trên xuống dưới phun trào đến ngực, sau đó lại tản ra, lại tụ hợp.

Như vậy mấy lần.

Phân Thiên Chân Công chậm rãi tỏa ra khí tức nóng rực, tiến lên phía trước một bước.

Thần lực cảnh giới, cuối cùng cũng đạt đến hậu kỳ.

Chỉ là cảnh giới tăng lên, cũng không khiến hắn an tâm.

Hồi tưởng vừa rồi, hành động của hai tông sư Phật môn khiến hắn ta cảm thấy có chút bất an.

*

*

*

Vương đô hoàng thành.

“Vương Huyền là đạo tử Chân Kinh?” Định Nguyên Đế cầm một phần tin tức gấp gấp đưa tới.

Ha ha cười một tiếng.

Chuyện nhỏ này còn cần mật báo?

Hắn ném tấu chương qua một bên.

“Cả đồng tấu chương vạch mặt Vương Huyền đều thống kê ra hết, những người này hẳn đều là quân cờ của Phật Môn, sau này cùng nhau tìm cơ hội xử lý.”

“Vâng.” Người hầu bên cạnh thấp giọng đáp.

Trong lòng mỗi người đều có bí mật, về phần Vương Huyền có phải Vương Huyền Đạo hay không, vấn đề này quan trọng lắm sao?

Chỉ cần có thể làm việc cho mình, còn lại có quan hệ gì?

Còn chân khí?

Chân kinh hiện giờ còn có gì đáng chú ý?

Sau khi Nguyên Đô Tử mất tích, toàn bộ Chân kinh đạo môn cũng chỉ là một đồng cát rời rạc. Mà những người còn lại...
Đều không đáng kể.

Định Nguyên Đế thu liễm tâm tư, hiện tại mấu chốt vẫn là ở Phật môn...

Phật môn thế lớn, cho dù kiêng kỵ con át chủ bài của hoàng tộc mà hắn nắm giữ, không dám quá phận áp bức, nhưng không ngừng chia cắt, cũng đủ để áp chế toàn bộ vương tộc.

Cho dù hấn đã lôi kéo tất cả lực lượng có thể lôi kéo, nhưng vẫn kém Phật Môn một chút.

Cho nên, nếu như bên phía Viễn Hi có một mỏ Tử Tuyết thạch khoáng mạch thật lớn thì điểm mấu chốt của nó có thể sẽ biến thành sức mạnh biến hóa sau này của thế lực.

Theo quân trận càng lúc càng mạnh mẽ, tác dụng của tông sư dần dần suy yếu, chỉ có phối hợp với quân trận mới có thể phát huy chiến lực cực lớn.

Dựa theo hướng phát triển tương lai là một ít tông sư không có sức uy hiếp nữa.

Trên cơ sở như vậy, Tử Tuyết Thạch càng nhiều thì quân trận càng mạnh, tông sư tác dụng càng nhỏ thì chỗ tốt đối với hoàng quyền lại càng lớn.

Bởi vì bồi dưỡng một tông sư, cùng tạo thành một quân trận có thể so với tông sư, độ khó hoàn toàn là hai đẳng cấp.

Hơn nữa quân trận chỉ cần có đủ tài nguyên, bất cứ lúc nào cũng có thể tổ hợp. Nhưng tông sư lại không thể.

“Đúng rồi, Vương Huyền mấy ngày nay làm cái gì vậy?” Định Nguyên Đế bỗng nhiên nghĩ đến, thuận miệng hỏi một câu.

Nội thị bên cạnh, cung kính báo cáo tình báo Nguyệt Thiên bên kia.

Giết người, giết người, lại thêm công vật tư lợi, còn không che giấu chút nào.

“Tiểu tử này.” Định Nguyên Đế trong nháy mắt liền hiểu rõ tâm tư của Ngụy Hợp, đây là muốn nói rõ đầu đuôi cho hấn, chỉ cần hấn không hài lòng, là có thể tìm được lý do, đổi lấy vị trí chủ tướng của hấn.

Vì vậy, đây là một người hiểu chuyện.

Wang Huyền tuy còn trẻ, nhưng tâm tư không tệ.

“Những vật tư thông thường lấy đi đều là vật tư, đã thích như vậy, thì phải trả bao nhiêu!” Định Nguyên Đế cầm lấy mực bút, trên một tấm chiếu thư trống bắt đầu viết một chiếu thư mới.

Đại Nguyệt cái khác không có, chỉ là các loại vật tư trữ vật phẩm nhiều mà thôi.

Ô ~ ~

Tiếng kèn ngân nga chậm rãi vang lên trong quân ngũ.

Dãy núi xanh mướt vờn quanh, một con đường xe uốn lượn giống như dải lụa màu xám, một mực kéo dài không nhìn thấy điểm cuối.

Trên xe đạo, một đội ngũ đội ngũ đội quân chữ Vương cực lớn đang nhanh chóng chạy dọc theo xa lộ về phía trước.

Trên quân kỳ màu đen có một chữ màu đỏ sậm, trên đó viết một chữ Vương thật to.

Tiên phong chính là Trần Hâm, một trong ba vị thủ lĩnh của Tụ Thần lực cảnh, lúc này đã chính thức thuận phục.

Đương nhiên, mặt ngoài thần phục, nội tâm suy nghĩ thế nào thì không ai biết được.

Bất quá Ngụy Hợp chỉ muốn bề ngoài phục tùng là được.

Hai người khác, Vương Tử Đào và Trương Khải Tú, đều hộ vệ bên cạnh Ngụy Hợp. Trương Khải Tú vốn còn định giãy dụa, nhưng động tác giết người liên tiếp của Ngụy Hợp dọa cho hắn hoảng sợ.

Người ta giết người lập uy, cũng phải tìm lý do mượn cớ.

Nhưng Ngụy Hợp giết người, không có lý do gì cũng phải chế tạo, nhìn hắn toàn bộ có muốn hay không.

Lúc này hộ vệ bên cạnh Ngụy Hợp, Trương Khải Tú rất khẩn trương, luôn chú ý nhất cử nhất động của Ngụy Hợp, chỉ sợ hiểu lầm ý tứ nào đó, sau đó bị đánh chết tại chỗ.

Đối với Ngụy Hợp hỉ nộ vô thường, hai ngày này coi như hắn kiến thức.

Ngay cả người của bộ lạc Cửu đại quân cũng chẳng nề mặt chút nào, nói giết là giết. Người khác còn có gì để nói nữa.

Phía trước là hai ngàn Tụ Côn quân, xe cộ hạng nặng đi theo phía sau cùng, cuối cùng là một ngàn Tụ Sa quân điện.

Toàn bộ trận hình nằm trong quy củ.

Quân đội chậm rãi đi về phía trước, nhưng tốc độ này đối với võ giả mà nói lại rất chậm, đối với người bình thường thì lại là cực nhanh.

Nửa canh giờ sau, phía trước đã đến biên cảnh Hải Châu.

Giữa hai vách núi, có một vực sâu rộng lớn, ở giữa dùng một tòa xiềng xích rộng thùng thình nối liền với nhau.

Chỉ là khi quân đội xuất phát tới nơi này, thám tử phụ trách dò đường phía trước bỗng nhiên bị người chặn đường.

Từng đội nam nữ mặc đồ hiệu phục, cánh tay buộc khăn đen, nhao nhao xếp hàng chắn ở đầu cầu treo, hoàn toàn chặn lại con đường quân đội đi qua.

Trên đất trồng hai bên còn có từng vòng hoa màu trắng, từng bức họa người chết đặt trên đài gỗ, thoáng một cái liền bố trí nơi này thành một mảnh Linh đường.

Gió núi thổi qua, trên mặt những người này mang theo bi phẫn, ánh mắt cừ hận nhìn chằm chằm Tụ Sa quân đang dần dần tới gần.

Đặc biệt là Ngụy Hợp nhìn chằm chằm vào chiến mã.

Trong đó có một lão giả cao gầy chòm râu dê, tay áo phiêu phiêu, vành mắt phiếm hồng, tiến lên một bước.

“Trời xanh ơi! Mở mắt ra!” Hắn ngửa đầu rộng to, thanh âm bị tu vi Võ đạo gia trì, chấn động khiến thân núi chung quanh vang vọng từng trận hồi âm.

“Con ta Từ Thăng rộng lượng, chỉ là thoáng liếc mắt nhìn chủ tướng trong quân đội một cái liền bị chém đầu thì chúng ngay tại chỗ! Thế nào là bất công! Thật quá hoang đường!”

“Trong lịch sử chưa từng nghe nói tới, có ai vì ánh mắt nhìn chằm chằm vào gia chủ mà bị giết chết! oan uổng biết dường nào chứ!”

Ông lão ngã nhào trên mặt đất, nước mắt tuôn rơi, khóc đến rối tinh rối mù.

Hắn mở cái đầu này ra.

Những lão già còn lại cũng nhao nhao tiến lên, nước mắt tuôn đầy mặt, dồn dập phẫn nộ mà không chế ngự Hợp tàn bạo và vớ vẩn.

Trong Tụ Sa quân, vì Hợp cố ý gây hấn, xử lý sạch sẽ quân sĩ, liền có hơn hai mươi người, đây chỉ là con số mặt ngoài, trên thực tế, hắn ngầm xử lý càng nhiều.

Thân tộc gia quyến của những người này hội tụ lại, dưới tổ chức của người hữu tâm, liền thành cảnh tượng trước mắt này.

“Các người chính là tinh nhuệ thảng lớn bảo vệ quốc gia! Chính là quân hiệu mạnh nhất của toàn bộ đại nguyệt chân huyết võ đạo, cường quân như vậy, là dùng tàn bạo bất công trị quân sao?”

“Phàm là người thống trị quân đội trên thế gian, nhiều kẻ không có lương thiện!”

“Đề người bất trung bất nghĩa này nhận được báo ứng! Thương Thiên bắt mắt!”

Âm thanh của những thân tộc bị giết quân sĩ này hội tụ thành một đoàn, chấn động sơn cốc chung quanh.

Trong lúc nhất thời tiếng gió kích động, toàn bộ vách núi một mảnh âm ỉ, ồn ào gì đó cũng nghe không rõ.

Ngụy Hợp mặt không biểu tình cười ngượng, nhìn chăm chú trận kịch này.

Mấy chục người, xen lẫn với một số người không biết đang ở đâu, tiếng khóc rung trời.

Đám người tang phục tiền hàng, nước miếng đều sắp bay đến mặt mũi của tiên phong quân đoàn.

Một ít quân sĩ tay cầm binh khí, từng người không tự chủ lui về phía sau, không biết là cố ý hay là bị ép, quân trận dần dần có chút biến hình.

Ngụy Hợp chậm rãi giơ tay lên.

“Cung bộ thượng tiên.”

Quân lệnh như núi, đám cung thủ trong nháy mắt nghiêng về phía sau trung quân hơi chần chờ, vẫn là nhao nhao giơ lên cung lớn.

Từng cây cung lớn sừng trâu dài đến hai mét nhanh chóng giương tên lên dây.

Âm thanh kéo căng dây cung rất chói tai, thể hiện rõ sự sắc bén.

“Hôm nay chúng ta đến hết, chính là ôm tâm tất phải chết, nếu không thể vì ta nhi tìm một cái công đạo, liền dùng máu chúng ta, gọi..” Thanh âm người mai phục vẫn tiếp tục...”

Xuy.

Ngụy Hợp vung tay xuống dưới, tựa như trăm đao chém xuống.

Bốp!!

Mưa tên rậm rạp chẳng chịt lập tức bay lên trời, tựa như sơi mưa màu đen, mang theo một đường ném hoàn mỹ, trùng điệp rơi xuống đám người tang phục phía dưới.

Những mũi tên này đều do sức lực cực mạnh của võ giả Đại Nguyệt, mỗi một mũi đều nặng đến mấy cân.

Dùng tài liệu dị thú chế thành thân dây cung, cũng có thể gánh mấy ngàn cân cự lực.

Một đám thân tộc ngay trước cầu lớn tiếng tức giận mắng chửi, đao mắt liền bị mưa tên phô thiên cái địa đánh xuống, đóng vào chỗ trống trên mặt đất.

Tu vi võ đạo của Tụ Sa Quân cường hãn, khiến bọn họ bắn ra mưa tên không một mũi phá hư kết cấu cầu treo.

Toàn bộ đều tinh chuẩn không gì sánh được.

Tiếng mắng chửi giận dữ im bật.

Không khí lập tức yên tĩnh lại.

Con ngựa đen ngồi dưới Ngụy Hợp tham lam nhúc nhích mũi, lộ ra miệng đầy răng nanh, con mắt huyết hồng tựa hồ bị máu

thịt dày đất câu khởi ra dục vọng, muốn hướng về phía trước
cẩn xé.

Nhưng bị Ngụy Hợp ngăn chặn, không cách nào nhúc nhích.

Một đám tang phục cản đường phía trước tựa hồ cũng không
ai ngờ tới, Ngụy Hợp hạ lệnh động thủ với những người tay
không tác sắt như bọn họ.

Cho dù trong bọn họ có một số kẻ tiêu lại quân bộ biết võ,
nhưng thân phận của tất cả bọn họ lúc này đều là người thân bị
giết quân sĩ.

Lần này đến đây, cũng là nghe theo mệnh lệnh của người sau
lưng, muốn hoàn thành nhiệm vụ, kiếm thêm một ít lợi ích.

Nhưng...

“Dọn sạch.” Trương Khải Tú đứng bên cạnh Ngụy Hợp run
run.

Hơn trăm người trước mắt, đại bộ phận đều là dân chúng
không tác sắt. Trận thế như vậy, sát tính như vậy...

Khiến hẳn ta có nhận thức hoàn toàn mới đối với tân nhậm chủ
tướng.

Đây căn bản chính là một người ra tay vô tình, tuyệt đối sẽ
không chịu bất kỳ trở ngại nào mà thay đổi mục đích của
mình.

Cũng đúng, từ lúc trước ngự tiền diễn võ, ngang nhiên tập sát
tông sư, liền có thể nhìn ra sát tính của người này to lớn, can
đảm to lớn, quả thực nghe rợn cả người.

Rất nhanh, một đội người đã lập tức tiến lên, thanh lý thi thể
trên mặt đất, quân đội tiếp tục đi tới phía trước.

Từ đầu đến cuối, Ngụy Hợp không thèm nhìn thi thể bị bê trên
mặt đất lấy một lần.

Móng ngựa chà đạp trong vũng máu rồi nghênh ngang lướt
qua.

Quân đội một đường tiến lên, vượt qua vách núi, địa hình
chung quanh dần dần bằng phẳng, dần dần tiến vào khu vực

Hải Châu càng thêm rộng lớn.

Bất quá Tụ Sa quân cũng không tiến về bất kỳ thành trì nào, mà hướng về một hướng khác, tiến về phía hoang vắng không người.

Ước chừng ba khắc đồng hồ sau.

Ba ngàn nhân mã Tụ Sa quân dần dần dừng lại, đứng trên một thảo nguyên rộng lớn vô biên.

Thảo nguyên xanh tươi mênh mông bát ngát, chim bay lên bay lên xuống, nhưng lại quý dị không có nửa điểm trùng kêu.

Ngụy Hợp giơ tay lên.

Vương tử Đào, Trần Hâm, Trương Khải Tú, ba người đồng thời giơ tay lên cao.

“Thật vậy à!”

Vương tử Đào trầm giọng hét lớn, thu liễm tạp niệm.

Quân trận được đặt vào cơ thể Tụ Côn quân lập tức nhao nhao tỏa ra bạch quang nhàn nhạt.

Mỗi người đều mang tinh hạch Chân Thú trên người, từ từ phóng ra những hạt cơ bản vô hình nhỏ bé.

Những hạt cơ bản này kết hợp với chân khí xung quanh, hóa thành từng sợi sương mù màu xám trắng bốc lên nghi ngút.

Tất cả quân tụ cát tẩm trong sương mù này, không có tiến vào chân huyết, cũng bị kéo theo, cảm giác kéo dài, hai mắt sáng ngời, dần dần thấy rõ cảnh tượng Chân giới trước mặt.

Làn sương khói chậm rãi tan đi.

Chung quanh mọi người, thảo nguyên vốn xanh biếc biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là một mảnh xám trắng, tựa như sa mạc hoang vu bình nguyên.

Dưới chân đất là vô số cát trắng nhẵn nhụi.

Mà phía trước cách đó không xa, là một mảnh cực lớn huyết hồng giống như vách tường.

Từ hướng Tụ Sa quân tiến về phía trước trăm mét, phảng phất như tiến nhập vào một thế giới màu máu khác.

“Phần cường phong mang theo nguy hiểm nhất Hải Châu chính là chỗ này.” Ngụy Hợp ngẩng đầu nhìn màn gió màu máu cao tới hơn mười mét phía trước.

Trong mắt hắn, nơi đây không chỉ là tầng cường phong mang cường phong tầng một, mà còn là ở tầng thứ hai có gió mạnh kéo dài.

Vô số tiếng gió oanh oanh yên yên khẽ cười, cùng âm thanh rên rỉ như xương triền miên, không ngừng xen lẫn nhau, tựa như ma âm rót vào tai, quấy nhiễu trong lòng người phiền muộn không thôi.

Hắn dẫn đội tới đây, đó là báo cáo, nơi này có cực hạn Kim Thân Chân Thú lui tới, cho nên dẫn đội tới huấn luyện thực chiến trước.

“Dẫn hương.” Ngụy Hợp duỗi tay ra.

Có quân sĩ nhanh chóng đem một bình ngói tinh xảo màu nâu đưa đến cho hắn.

Đây là dược sư của Hoàng gia Đại Nguyệt tỉ mỉ điều chế để dụ dỗ chân thú.

Ngụy Hợp đi về phía trước xa xa.

Tiếng gió gào thét, cái hũ mang ra một cái dây chuyền ném đồ vật thật cao, sau đó dùng một cái roi trên mặt đất, vỡ nát đầy đất.

Một bãi chất lỏng màu nâu dính dính từ trong đó vẩy ra, tản mát ra khí tức đặc thù khó nói nên lời.

Âm thanh của toàn quân nhanh chóng bị đè nén.

Trước đó Tụ Sa quân cũng sẵn qua cự hình chân thú, tự nhiên biết quá trình.

Tất cả mọi người đều yên tĩnh chờ đợi biến hóa.

Thời gian chậm rãi trôi qua, chỉ mấy phút.

Một tiếng ầm vang thật lớn, trong màn gió màu đỏ phía trước, một chân người vẩy đen dài hơn mười thước nhô ra.

Ngay sau đó là phiến váy giáp màu đen, cùng một chân người dài hơn mười mét khác.

Trong nháy mắt, một con quái vật khổng lồ cao hơn hai mươi mét xuất hiện trước mắt mọi người.

Đây là một đầu chân thú thật lớn đầu trâu, miệng ung, thân người.

Toàn thân hần phủ đầy lân giáp màu đen, thân thể có những vết nứt huyết hồng lớn nhỏ không đều.

Những vết nứt này phẳng phát như vết thương, trong đó lộ ra ánh sáng màu đỏ nhàn nhạt, hiển nhiên cũng không phải là trang trí.

“Là Hồng Liệp Ưng Chủy Vương!” Vương tử Đào nhỏ giọng nói bên cạnh Ngụy Hợp.

“Phân chia cảnh giới gì?” Ngụy Hợp kỳ thật đã nhận ra, bất quá vẫn mở miệng hỏi.

“Dựa theo cao độ phán đoán, Hồng Liệp Ưng Chủy Vương, hình thể khoảng năm trượng (16 mét), cảnh giới giai đoạn Thần lục.

Nhưng con trước mắt này, ít nhất tám trượng (Nhị Thập Ngũ Mễ)! Sợ là đã đến giai đoạn Kim Thân.”

Giai đoạn cảnh giới, là dùng để phán đoán trình độ khai phá chân huyết trong cơ thể Chân Thú.

Trên thực tế hệ thống Chân Huyết, lúc đầu chính là thông qua việc học tập chân thú, từ đó tổng kết ra, các Chân Thú dùng năm tháng dài đằng đẵng để tiến hóa ra hệ thống mạnh mẽ.

Chỉ có điều hệ thống này đã bị đám võ giả Chân Huyết dùng những phương pháp kích thích khác để gia tốc, giúp con người rút ngắn quá trình cường hóa này.

“Miệng ung Hồng Liệp Ưng cảnh giới Kim Thân... Một đầu tối thiểu phải ba bốn Kim Thân võ giả mới có thể ứng phó

được. Mà nơi này là nơi gió mạnh, chúng ta lại dùng dẫn hương, chỉ sợ là...” Vương tử Đào còn chưa nói xong.

Cách đó không xa trong màn gió, lại có một con Hồng Liệp Ưng miệng vương chậm rãi đi ra.

Ngay sau đó, giống như chọc phải tổ ong vò vẽ, tất cả Hồng Liệp Ưng chủ đầu đều có hình thể không lồ cao thấp không đồng nhất, nhao nhao đi ra khỏi màn gió, nhanh chóng tiến đến hướng dẫn hương.

Ông!

Ngụy Hợp trực tiếp mở ra Tụ Sa quân trận, tinh hạch được khám nạm bắt đầu xói mòn lực lượng.

Lực tràng vô hình bao trùm lên mỗi một quân sĩ.

Hắn vung tay lên.

“Dự bị!”

Tất cả mọi người ngưng thần nín thở, chuẩn bị nghe lệnh thất cổ những chân thú cường đại bị dẫn tới này.

“Tiên công tự do!”

Ngụy Hợp vừa hạ xuống, phát ra lại đề cho tất cả mọi người có chút cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

Tự do tiên công?

Đây không phải là ý tự mình xông lên à?

Ba tên tướng lĩnh còn tướng mình nghe lầm. Nhưng quay đầu nhìn Ngụy Hợp, phát hiện chủ tướng căn bản không có ý giải thích gì.

Tất cả Tụ Sa quân nhao nhao xông về phía trước, không chút do dự phóng tới tất cả Hồng Lăng ưng Vương.

Mũi tên tản ra đầy trời bay về phía từng con cự thú.

Mũi tên mang theo lực trùng kích cực lớn, xen lẫn một tầng lực lượng vô hình trên quân trận, tinh chuẩn rơi vào bên ngoài thân cự thú.

Có mũi tên đâm vào vảy bên ngoài thân, có gãy gãy rơi xuống.

Ba ngàn Tụ Sa quân phân tán thành từng đội nhỏ, tự phát tạo thành tiểu đội, nhằm vào việc săn giết từng đầu Hồng Liên ung chủ.

Một con thú khổng lồ rống lên điên cuồng, tung ra một chưởng, âm âm nện xuống mặt đất, tạo thành một chưởng ấn khổng lồ.

Có hai người vội vàng không kịp chuẩn bị không thể tránh đi, lập tức bị nện trúng.

Nhưng sự khủng bố của Tụ Sa quân rất nhanh chóng được thể hiện ra, tất cả mọi người gặp phải đả kích, đều sẽ bị tách ra.

Trong chưởng ấn, hai tên Tụ Sa quân từ trong hố nhảy ra, phun ra một ngụm máu, sau đó tiếp tục phóng tới cự thú.

Không chỉ có hai người bọn họ, trong số những tiểu đội còn lại, những quân sĩ không cẩn thận bị cự thú đánh trúng cũng đều như vậy.

Ngụy Hợp cảm nhận được tinh hạch kim thân chân thú được khám nạm trên Tụ Sa hộ phù đang không ngừng gia tốc tiêu hao.

So sánh với đả kích tiêu hao của hai vị tông sư lúc trước, tinh hạch lúc này tiêu hao cũng không thấp.

Nhưng hai người lại có tính chất hoàn toàn khác nhau.

Lúc này cùng đối mặt với hơn mười con Hồng Liên ung chủ - loại quái vật này.

Ngụy Hợp cẩn thận quan sát tình huống của Tụ Sa quân.

Rất nhanh, hắn phát hiện, toàn bộ quân sĩ Tụ Sa quân không phải chịu đả kích gì lớn đều bị chia ra.

Nhớ lại cảm giác lúc trước mình cố gắng chống đỡ hai đại tông sư hợp kích kia.

Hắn đại khái đã có chút cảm nhận.

Gặp phải công kích thì bản thân sẽ chịu lấy một phần đầu tiên, tiếp đó là mở rộng phần còn lại rồi triển khai quân trận.

Đây là hiệu quả của quân trận.

Quân trận càng mạnh thì càng nhiều, Tụ Sa quân trận chỉ sợ đã hơn tám phần, đơn giản là khoa trương.

Ánh mắt Ngụy Hợp khẽ chuyên, nhìn về phía ba người vương tử Đào, ba người này là người nắm giữ phó tướng hộ phù trong Tụ Sa quân.

Lúc này ba người cũng có thể điều động một bộ phận lực lượng Tụ Sa quân, hội tụ đến bản thân, đánh ra một chiêu, rõ ràng cũng có thể có được cự lực gần tám mươi vạn cân.

Thoạt nhìn, nếu không phải tố chất thân thể bọn họ không cách nào thừa nhận nhiều, tụ tập lực lượng của Tụ Sa quân, đủ để bọn họ trở thành cao thủ hàng đầu trên chiến trường có thể so với tông sư.

Ngụy Hợp lúc này mới hiểu được, vì sao Phật môn lại kiêng kỵ Tụ Sa quân như thế.

Tuy nghe nói Phật môn bên kia cũng có quân chủng tương tự, nhưng tuyệt đối không hoàn thiện và cường hãn bằng Tụ Sa bên này.

Lúc này một loạt quân sĩ giống như một tiểu cường đánh không chết, không ngừng xông lên, lại không ngừng bị đánh bay ra.

Ngay từ đầu những quân sĩ này còn chưa cảm nhận được hiệu quả phòng ngự khoa trương như vậy, còn phải tuân theo thói quen trước kia, né tránh phòng ngự đủ kiểu.

Cho đến sau đó không ít người bị mạnh mẽ đập trúng chỗ yếu hại, còn không quan hệ gì, dù là một chút vết thương cũng rất nhanh khép lại biến mất.

Nhất thời tất cả mọi người đều hiểu chủ nhân mới nhậm chức của mình đang ở đâu.

Vì vậy, tất cả mọi người đều mừng như điên.

Đối với Tụ Sa quân, thứ bọn họ cần nhất vẫn luôn là phòng ngự và khôi phục, chứ không phải lực phá hoại.

Dù sao trên chiến trường, chỉ cần tận lực đảm bảo giảm bớt quân số, hoàn thiện chiến lực là có thể duy trì toàn bộ chiến

lực tập thể của Tụ Sa quân.

Mười mấy phút trôi qua, đại khái đã kiểm tra xong, Ngụy Hợp cầm lên bùa hộ mệnh.

“Minh Kim.”

Thân binh phía sau lập tức cầm lấy chiêng gõ vang.

Rất nhanh, từng đội quân cát nhanh chóng trở về phòng ngự.

Ngụy Hợp thì dẫn đầu đi về phía trước, xoay người xuống ngựa.

Lúc này Hồng Liệp Ứng Chủ Vương đã bị săn giết ba con, còn có rất nhiều Tụ Sa quân đuổi theo rút lui điên cuồng vọt tới.

“Nên để ta thử xem, cực hạn lớn nhất là bao nhiêu.”

Tam Tâm Quyết của hắn đã đại thành, cảnh giới cường hóa chân huyết toàn thân lần lượt là lựa chọn phòng ngự.

Hôm nay bất luận là phòng ngự hay là lực khôi phục, đều đã vượt qua cấp Tông Sư.

Trước đó đã hoàn toàn trong trạng thái thể nội, Ô Thập thiên sư dưới trạng thái bình thường công kích, đánh vào trên người hắn cơ bản không phá được phòng ngự.

Chỉ có vận dụng bí kỹ, mới có thể làm tổn thương.

Vì vậy...

Ngụy Hợp chính diện nghênh đón những con cự thú đang điên cuồng lao đến.

Hắn giang hai tay ra.

Hình thể nhanh chóng biến hóa, tóc đen kéo dài tới eo, trên trán mọc sừng nhọn màu xám, quần quanh thành vương miện.

Hình thể hơn hai mét chớp mắt tăng lên sáu mét.

Hai mắt chuyển hóa thành huyết hồng thuần túy, giống như vô số tơ máu chồng chất lên nhau.

“Tụ Sa trận chuyển hóa, xin đưa vào lệnh bài bí mật.”

Trên hộ phù phóng xuất ra lam huỳnh quang, ngưng tụ thành chữ bán trong suốt trước Ngụy Phù.

Ngụy Hợp sững sốt, phảng phất như khoảnh khắc này về tới thế giới khoa học của kiếp trước, chỉ một cái chớp mắt đã trôi qua, hần nhanh chóng lấy lại tinh thần.

“Khởi động ngữ điệu.”

“Tụ Sa Mãn Nguyệt!”

Ô...

Trong chớp nhoáng này, Ngụy Hợp phảng phất nghe được tiếng gió.

Vô số khí lưu, vô số gió đang từ bốn phương tám hướng tụ về phía hần.

Mỗi một luồng gió đều tựa như thực chất, trực tiếp thấm vào trong cơ thể hần ta.

Một luồng gió mang đến sức mạnh khác lạ.

Số lượng lớn hơn vạn, ít nhất mấy ngàn, hàng trăm lực lượng, không ngừng hội tụ vào thể nội Ngụy Hợp.

Thân thể hần vốn sáu mét bắt đầu tựa như bị ngọn lửa thiêu đốt, trở nên đỏ bừng phát nóng.

Từng tia sương khói nóng hổi từ trên người hần bốc hơi lên.

Không khí xung quanh bắt đầu vẩn vọ, nóng lên.

Lực lượng như vô cùng vô tận điên cuồng xâm nhập vào trong cơ thể Ngụy Hợp, giống như thổi khí vậy, muốn làm thân thể khung bố của lão căng phồng nổ tung.

Trăm vạn cân!

Hai trăm vạn!

Ba trăm vạn!

Bốn trăm vạn!!

Năm trăm vạn!!!

Rắc rắc.

Bên ngoài thân Ngụy Hợp hiển hiện từng tia từng tia vết rạn.

Cho dù bây giờ hấn lại lần nữa tăng cường phòng ngự, Tam Tâm quyết cũng đại thành, đã có thêm một loại cường hóa do trái tim Chân Thú mang tới.

Nhưng thân thể vẫn dừng lại ở trình độ năm trăm vạn.

Năm trăm vạn cân!

Tông sư Chân Huyết tông phổ thông thường có hơn trăm vạn, pháp thân thi triển có thể tăng lên mấy chục vạn cân, tăng thêm bí kỹ có thể tăng lên tới hơn hai trăm vạn.

Lúc trước Ô thập thiên sư cũng như thế.

Mà năm trăm vạn đã là bạo phát gấp hai lần lực lượng Ô Cái lúc trước!

Thân thể Ngụy Hợp có thể tiếp nhận đến trình độ này, còn chỉ là Thần lực cảnh giới, quả thực chính là nghe rợn cả người.

Xuy.

Lỗ mũi Ngụy Hợp phun ra hai đạo bạch khí, xông lên trên mặt đất, đánh ra hai cái hố nhỏ.

Hấn xoay người, cúi người. Thân thể cao lớn co lại như lò xo, co thành ba thước.

Bành!!!

Mặt đất âm âm sụp đổ, trong nháy mắt phương viên hơn mười thước bị lún xuống mấy thước, hình thành một cái hố sâu.

Miệng liệt ưng vương màu đỏ khoảng hai mươi mét vuông phía trước Ngụy Hợp duỗi bàn tay to ra gằm thét về phía trước.

Phốc!

Lòng bàn tay nó xuyên qua một lỗ máu đỏ bùng, ngay sau đó là lồng ngực.

Từng con Hồng Liệt Ưng, chủ ưng, từng con cự thú hoặc đầu, hoặc lồng ngực đều bị một đạo hư ảnh lưu tinh màu đỏ xuyên qua.

Lực lượng khổng lồ năm triệu cân tập trung trong diện tích nhỏ hẹp lúc Ngụy Hợp xông tới, mang đến lực xuyên qua khủng bố.

Phụt một cái, đầu thứ năm Hồng Liệp Ứng Chủy Ứng lão đảo lui về sau mấy bước, bị lực trùng kích khổng lồ mang theo thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Lông ngực nó xuất hiện thân ảnh Ngụy Hợp nửa ngời.

Mượn lực một chút, Ngụy Hợp nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Ngao!!

Một con cự thú đuổi bàn tay khổng lồ tức giận nện xuống hấn.

Bàn tay khổng lồ mang đến bóng ma, cơ hồ bao phủ cả người Ngụy Hợp.

Chỉ là phốc phốc một cái, cự chưởng mới huy động đến giữa không trung, bị lực lượng vô hình chế trụ, không cách nào động đậy.

Ngụy Hợp đứng lên, hai tay đặt ở trước ngực, đan chéo vào nhau.

Chân khễ cong, hấn thả người nhảy lên.

Oa!!!

Trong chốc lát, cả người hấn tựa như chim phượng cực lớn, hai tay chém ra tiếng gào thét bén nhọn như chim, từ đỉnh đầu cự thú nhảy qua.

Trong nháy mắt, tất cả cự thú bị hấn nhẹ nhàng vượt qua. Tất cả Hồng liệp ung chủ đều ngơ ngác đứng tại chỗ.

Chỉ trong mùi hơi thở, tất cả Hồng Liệp Ứng Chủy Vương, toàn bộ đều cứng đờ tại chỗ.

Ngụy Hợp nhẹ nhàng rơi xuống đất, vút bỏ giọt máu trên tay, áo choàng sau lưng vẫn như cũ không nhiễm một hạt bụi, phảng phất chưa từng động thủ.

Cách đó không xa, tất cả Hồng liệp ung chủ âm âm sụp đổ, phảng phất như đã thỏa mãn, tất cả hóa thành mấy chục khối thịt vụn, máu chảy thành sông.

Bác bộ xa xăm.

Trong khu vực biển sâu liên miên, từng quặng mỏ khai thác tử tuyết thạch trên biển di động, ở hộ vệ hạm bảo hộ, chậm rãi phát động máy móc lặp lại vận động.

Kết cấu cơ thể kim loại thật lớn, dưới tử tuyết đá và châm có năng lượng thúc đẩy, từ trong biển sâu không ngừng kéo ra quặng tử tuyết đá liên miên không dứt.

Làm một loại năng lượng quặng mỏ, Tử Tuyết Thạch bẩm sinh có không ít ảnh hưởng, chớ nói chi đây là nơi có mạch khoáng Tử Tuyết Thạch dày đặc nhất.

“Nơi đó chính là quặng mỏ khai thác Tử Tuyết Thạch sao? Thật là tráng lệ a...”

Trên đường xa, một bánh xe đi qua.

Vài tên thương nhân tiện đường ngồi thuyền, xa xa ngắm nhìn quặng mỏ treo lá cờ hỗn quốc trên biển, mặt mũi tràn đầy tán thưởng cùng chấn động.

Trong đó có một thương nhân làn da vàng vọt, mấy người còn lại thì phần lớn là nước da thuần trắng, đều là lô kéo người trong các quốc gia còn lại.

“Cách Lỗ tiên sinh, nơi này nhiều mỏ quặng như vậy, chẳng lẽ thật sự có lượng lớn tử tuyết đá nguyên quáng? Tại sao trước kia ta chưa từng nghe nói qua?”

Thương nhân da vàng tên là Thương Vinh, mấy năm trước, ông ta vẫn là nhà giàu đã được hưu hưu, về sau vì nhi tử hiếu cá cược, trong nhà đã rơi xuống, ông ta không thể không trọng thao nghề cũ, lại lần nữa ra biển chạy buôn bán.

Mấy người còn lại mặc dù đều là người đông, nhưng đều là quan hệ nhân mạch trước kia hãn kết giao, cho nên thái độ giao tình vô cùng tốt.

Một người trong đó tên là Cách Lỗ cười cười, nói: “Thương Vinh huynh ngươi là nhiều năm rồi không chạy thương lượng, gần đây chặt vật đánh bại Hải Ninh Minh và Huyền Diệu tông, bắt đầu thành lập sa mạc. Chủ trì trận chiến này là liên hợp hạm đội Giáp Sát đại sư.”

“Người tên Tát Phát này đã tâm bùng bùng, sau khi trở thành bảy thánh tông, vẫn luôn muốn trọng chấn gia tộc vĩ nghiệp. Nhưng quốc nội đã sớm vứt bỏ chế độ đế quốc, hoàng đế bệ hạ cũng chỉ là danh hiệu vinh dự trên danh nghĩa, cũng không có thực quyền. Huống chi từng là đại quý tộc.

Cho nên, hẳn đặt tâm tư ở trên khu vực thuộc địa.”

Cách Lỗ thở dài.

“Trong bảy thánh tông liên minh, chỉ có Sartre đã tâm lớn nhất, bây giờ viễn hi triệt để rơi vào tay giặc, sợ là...” Hắn khẽ lắc đầu, hiển nhiên đối với sự cực khổ của đám đông nhân dân viễn hình tương đối thông cảm.

“May mà ngươi không phải là người của Viễn Hi, Thương Vinh huynh.” Một người khác vỗ vỗ bả vai Thương Vinh, vui mừng nói.

“Đúng vậy...” Trong khoảng thời gian này Thương Vinh cũng nhìn thấy cảnh người dân xa xa sống theo kiểu gì.

Loại tình trạng thê thảm và tàn khốc này quả thực đã không còn là của con người.

“Đúng rồi, các ngươi còn chưa trả lời vấn đề của ta, nơi này chẳng lẽ thật sự có nhiều khoáng thạch màu tím như vậy?” Thương Vinh tiếp tục hỏi, bộ dáng tương đối tò mò.

“Có, mà lại rất nhiều. Chẳng qua... Bởi vì ở trong biển sâu, cho nên cực kỳ khó khai thác, hơn nữa trước kia bởi vì viễn hi thể lực bản thổ, nhu cầu đối với Tử Tuyết Thạch không lớn, cho nên vẫn không có ai động vào những khoáng vật này.” Cách Lỗ gật đầu trả lời.

“Nói cách khác, chặt vật có kỹ thuật có thể khai thác ra?” Thương Vinh cả kinh.

“Không sai. Coi như là trong phạm vi thế giới, kỹ thuật khai thác chặt vật cũng là số một số hai.” Cách Lỗ trả lời.

Tiếp theo, Thương Vinh lại cẩn thận hỏi thêm mấy vấn đề nhỏ, đều liên quan tới Tử Tuyết Thạch.

Cách Lỗ cũng đều trả lời từng người.

Bưu luân chậm rãi rời xa hầm mỏ di động, đi về phía Nam của Kỳ Hi.

Thương Vinh ở trên boong thuyền tán gẫu một hồi, sau đó cẩn thận từng li từng tí trở lại khoang thuyền trong phòng ngủ.

Hắn nhanh chóng từ bên trong túi quần, lấy ra một cái hộp nhỏ hình tròn hoa văn màu đỏ thẫm.

Mở cái hộp ra, bên trong là một loại côn trùng kỳ lạ hơi mờ cùng loại với muỗi.

*

*

*

Hắn nhanh chóng viết tình báo lên, ghi chép cuộn giấy, sau đó nhẹ nhàng buộc nó lên chân con muỗi lớn.

Đám côn trùng này lớn cỡ con chim, dùng để trói chặt giấy cuộn trên cổ thì vẫn còn dư dả.

Mở cửa sổ khoang thuyền ra, hắn nhẹ nhàng gỡ kim loại côn trùng cố định xuống.

Ông!

Bọ cạp trong nháy mắt vỗ cánh, bay nhanh ra ngoài cửa sổ.

Phốc!

Bỗng nhiên một cây phi châm bắn về phía côn trùng, kèm một chút liên đánh bay côn trùng, rơi xuống nước biển.

Sắc mặt Thương Vinh đại biến, xoay người định bỏ chạy.

Răng rắc một cái, một cỗ kính phong vô hình từ cửa sổ bay vào, chính xác đánh vào trên cổ hắn, lập tức cả người hắn kẹt không nổi.

Bành.

Cửa phòng phía sau hắn đột nhiên bị phá, một đội nhân mã xông vào cửa, xông lên chính là quyền đâm cước đá một trận với hắn.

Đám người này đều là bạch nhân, toàn bộ mặc quân phục lôi kéo.

Người đi đầu nhìn ra cửa sổ, cùng với cái hộp trống trơn.

“Đã chết chưa?” Nó kiểm tra xong nhịp tim của Thương Vinh lúc này, vẫn còn sống.

“Đại nhân, tên thám tử này định xử lý như thế nào?” Binh sĩ bên cạnh áp giải bên cạnh trầm giọng hỏi.

“Xử lý sạch là được rồi.”

“Nhưng mà đại nhân, lai lịch người này không phải là người phương xa, chỉ sợ là các thế lực còn lại phái tới...” Một người trong đó còn muốn tranh luận cái gì đó.

Nhưng bởi vì bị đồng bạn kéo xuống, cuối cùng không thể nói ra khỏi miệng.

Tựa hồ nhìn ra sự lo lắng của thuộc hạ, đội trưởng cười nói: “Bất quá là giống đám thám tử còn lại, chỉ là màu da bất đồng mà thôi, xử lý như thế nào kỳ thật đều không quan trọng.”

“Hơn nữa người này là hoàng nhân, cùng với đám khỉ này của Viễn Hi là một màu da, cả viễn hiu cũng bị chúng ta đánh rơi, còn sợ một tên khỉ đột da vàng sao?” Hắn không thèm quan tâm cười rộ lên.

“Chẳng lẽ các ngươi cho rằng toàn bộ hy vọng xa xôi, có thứ gì có thể lôi kéo chống lại ta?”

Sắc mặt mấy người hơi trì hoãn, trong lòng xác thực suy nghĩ một chút, có chuyện như vậy, liền không nhiều lời nữa.

Trùng điệp kia giống như muỗi, mang theo cuốn giấy phi tốc lướt qua mặt biển, lướt qua mảng lớn hải vực hi vọng xa xôi, bay thẳng tấp đến bờ Đại Nguyệt Hải Châu.

Mà bên bờ biển lúc này, đã có mấy tên thám tử Nguyệt Thiên chờ trên bờ.

Bóng đêm mông lung.

Biên giới Đại Nguyệt, Huyền Diệu tông.

Ngụy Hợp ngồi đoan đoan ở trong một tòa phủ đệ, tứ bình bát ổn, trong tay bưng một chén trà xanh, nóng hôi hổi.

Chỗ đất trống trước mặt hắn, Liễu Thừa Hi đang luyện một bộ động tác cổ quái mắt có mục.

Động tác này, tên là chiến sĩ trụ cột rèn luyện, là Ngụy Hợp từ trong hệ thống lôi kéo chiến sĩ, đào móc ra hàng tốt.

Động tác này có thể rèn luyện từng mảng cơ bắp toàn thân, rèn luyện toàn thân, tăng trưởng khí huyết, khai phá tiềm lực, được rất nhiều chỗ tốt.

Điểm yếu duy nhất là tiêu hao thân thể.

Hơn nữa không phải tiêu hao bình thường.

“Chiến sĩ cơ sở rèn luyện, về bản chất là dùng tất cả tương lai, đổi lấy cường đại hiện tại. Vô luận là ở chân huyết hay chân kinh, đây đều là con đường hoàn toàn không thể lấy được. Là đạo tự sát.” Ngụy Hợp thản nhiên nói.

“Nhưng ở hải ngoại, đám người da trắng kia lại dựa vào phương pháp như thế, đi ra một con đường khác. Đây là cầu sống trong chỗ chết.”

Ngụy Hợp một bên cũng đang vận chuyển Phần Thiên Chân Công, tu luyện chân huyết, một bên cho mình thu đồ đệ, giảng giải con đường tu hành của chiến sĩ.

Tư chất Liễu Thừa Hi thấp, chân huyết và chân kinh đều không có chỗ dung thân của nàng, duy chỉ có con đường lôi kéo chiến sĩ, không cần yêu cầu bất cứ tư chất gì.

Chỉ cần không thua kém khí huyết Tiên Thiên là có thể tu luyện đạo này.

Liễu Thừa Hi lúc này đang duy trì một tư thế cổ quái.

Một chân ôm lấy gần sát gò gò má, một chân khác hơi gấp khúc, một chân đứng thẳng phẳng phát như đứng.

Cái tư thế quái dị này cực kỳ tiêu hao thể lực của nàng, thế cho nên mới không duy trì được đến mười phút. Cả người nàng mồ hôi đầm đìa, quần áo luyện công rộng thùng thình bị ướt đầm.

Nhưng nàng vẫn nỗ lực kiên trì như cũ.

“Bất quá, loại phương pháp này cực kỳ chú trọng ý chí lực, nếu người có thể kiên trì, sau đó đào móc có thể bí mật có thể thành công, là có thể chính là bước vào đạo này.”

Ngụy Hợp nhàn nhạt tổng kết.

Bịch bịch.

Vừa dứt lời, Liễu Thừa Hi liên sức lực không chống đỡ nổi, ngã xuống đất không dậy nổi.

Nàng gian nan bò dậy lần nữa, ý đồ lần nữa dọn dẹp tư thế cho tốt, đáng tiếc thể lực tiêu hao quá lớn, vô lực tiếp tục.

Mà cơ bắp của nàng còn vì tiêu hao quá độ, bắt đầu run rẩy rút gân.

tiện tay Ngụy Hợp dính một chút nước trà, đi về phía trước một chút.

Hạt nước bắn ra như đạn bắn trúng vào các vị trí trên người Liễu Thừa Hi.

Lực đạo tinh diệu trong nháy mắt giải trừ cơ bắp nàng run rẩy.

“Hôm nay đến đây thôi, ngày mai tiếp tục.” Ngụy Hợp bình thản nói.

“... Vâng.” Nghe thấy lời này, Liễu Thừa Hi mới thở phào nhẹ nhõm, ngã nhào xuống đất.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, Liễu Thừa Hi cung kính hành lễ, rời khỏi tiểu viện.

Lưu lại một mình Ngụy Hợp lẳng lẳng uống trà.

Đay đờ đệ xong, Ngụy Hợp lại lần nữa suy nghĩ về thể cực hiện nay.

Kỳ thật hấn cũng đã rõ ràng, lai lịch của mình, chỉ sợ tại đại nguyệt sớm đã không còn là bí mật nữa.

Nhưng không sao, chỉ cần hấn còn giá trị, còn bày ra tiềm lực cực lớn của mình, Đại Nguyệt chỉ cần còn hấn, sẽ không xảy ra chuyện gì.

Huyền Diệu tông bây giờ đã hoàn toàn “biến mất”, chân kinh cũng bị thế lực của dương nhân đánh cho thất linh bát lạc, không có khả năng phát triển.

Đại nguyệt như mặt trời giữa trưa, càng nhiều là tiến hành nội bộ tranh đấu với Phật môn. Không đến mức còn để ý đến chân kinh.

Vì lẽ đó, tạm thời bọn họ còn an toàn.

Bất quá vẫn phải chuẩn bị sẵn sàng, không thể đem an nguy của mình đặt vào sơ sẩy của người khác.

Hít một hơi, Ngụy Hợp đứng dậy, đặt chén trà xuống.

Hấn ngửa đầu nhìn tinh không tinh khiết, trong thoáng chốc mới nhớ tới, bản thân đã tới thế giới này, bất tri bất giác đã qua mấy chục năm.

*

*

*

Chân kinh, chân huyết, một đường đi tới, hấn không biết đã trải qua bao nhiêu tôi luyện.

Chạy trốn trốn, bây giờ đã có thể thấy hy vọng không bỏ trốn nữa.

Đúng vậy, bây giờ cho dù hấn không mượn nhờ Tụ Côn, chỉ bằng thực lực của mình cũng có thể đánh bại Chân Huyết tông sư Đại Nguyệt.

Nói cách khác, dựa theo chiến đấu thực tế, hấn đã có thể xưng là cấp Tông Sư.

“Vẫn chưa đủ... Nếu muốn triệt để nắm giữ toàn bộ bản thân mình, nhất định phải đạt đến trình độ vượt ve đa dạng.”

Thu liễm tâm tư, Nguyệt Hợp cảm ứng tình huống chân huyết trong cơ thể.

Sau khi Tam Tâm Quyết đại thành, tư chất chân kinh của hắn giống như nhận được xích giải, hoàn toàn không bị hạn chế. Tuy không biết về sau có thể nhảy lên tới trình độ nào, nhưng sớm muộn gì... Có Phá Cảnh Châu ở đây, sớm muộn gì hắn cũng có thể nhảy lên đến cực hạn.

Hoàng thành Đại Nguyệt Hoàng Thành.

Rầm rầm một tiếng, Định Nguyên Đế từ bên cạnh bàn ngự thiện đứng dậy, đồ ăn trên bàn bị đụng có chút động dậy.

Thức ăn chạm trở tinh xảo bị chấn động đến đứt gãy, hắn cũng không thèm để ý chút nào.

Lúc này, toàn bộ tinh thần của hắn đều tập trung vào quyển tình báo mà người của Nguyệt Thiên đưa tới.

“Bệ hạ? Là món ăn gì mà không hợp tâm ý sao?” Hoàng hậu ra lệnh Trọng Yên nhẹ giọng dò hỏi.

“Không có việc gì... chỉ là trên phương diện chính vụ có tin tức mới.” Định Nguyên Đế không thèm nhìn món ngon đang bày ra bàn mà xoay người bước nhanh rời đi.

“Trẫm đi tới ngự thư phòng một chuyến. Các người tự dùng đi.”

“Cung tiễn phụ hoàng.”

Một đám hoàng tử hoàng nữ nhao nhao đứng dậy khom người.

Ánh mắt Đại hoàng tử Tư Mã Xích lóe lên, tựa hồ ý thức được sắp xảy ra chuyện lớn.

Nhìn thân ảnh to lớn của phụ hoàng nhanh chóng rời đi, hắn bất động thanh sắc, cũng đứng dậy khẩu vị không tốt, thối tiếc cáo từ.

*
*
*
*
*
*
*
*
*

Trong Ngự Thư Phòng.

Rào rào.

Thân thể khổng lồ của Định Nguyên Đế xoay người, chậm rãi ngồi lên long ỷ ám kim tượng trưng Đế Vương.

Áp lực thật lớn ép cho long ỷ vang lên tiếng ken két.

Bành, Bành, Bành!

Trong tiếng bước chân nặng nề.

Một bóng người cao lớn toàn thân trắng toát trọng giáp năm mét, chậm rãi đi vào thư phòng, hơi cúi đầu bên cạnh, cung kính hành lễ.

Đây là đệ nhất tông sư của quân bộ, Bạch Thiện Tín.

Hắc ảnh lóe lên, giống như từng đạo khói xanh vô thanh vô tức bay vào thư phòng, nguyên soái ba đại quân còn lại lặng yên xuất hiện hai bên Bạch Thiện Tín, đồng thời hành lễ với Định Nguyên Đế.

Thiên Lang, Bích Lân, Nguyên Không, tam đại nguyên soái đứng chỉnh tề thành một hàng.

Ngay sau đó là Nguyệt Thiên Tiêu Phục Nguyệt.

Hắn mặc một bộ trường bào lộng lẫy, yên lặng hiện lên ở bên kia Định Nguyên Đế, đối lập với người của quân bộ, sau đó hơi cúi đầu tỏ vẻ tôn kính.

Tổng quản nội cung đình Tào Nham lắc mình lao ra, toàn thân tản ra Huyết Nguyên vạn vẹo vô hình.

Hắn khom lưng hành lễ, lập tức ánh mắt nhìn về phía tông sư quân bộ đối diện.

Ngay sau đó, lại là tông sư Thượng Quan Địch Vân phụ trách thủ vệ Hoàng thành.

Bốn vị đại thần Binh Bộ, bốn vị lão thần đều có cảnh giới cực hạn Kim Thân, mà đứng ở vị trí cuối cùng.

Trong ngự thư phòng nhỏ, trong khoảng thời gian ngắn đã tiến vào bảy vị Tông sư, bốn vị cao thủ Kim Thân cực hạn.

Trừ bỏ năm vị Nguyên Soái trấn thủ ở bên ngoài, những người này chính là đại bộ phận cường giả đỉnh cấp có thể tụ tập bất cứ lúc nào trong Hoàng tộc Đại Nguyệt.

“Từ hôm nay trở đi, Tứ Quân Bộ điều binh ba mươi vạn, phát binh xa hi vọng.”

Bàn tay Định Nguyên Đế nắm chặt trên tay long ý.

“Bạch soái, ở xa xa có vô số mạch khoáng Tử Tuyết Thạch, hải dương nơi đó phẳng phát như có sữa và mật.

Đại Nguyệt quân trận cần những thứ này, hải dương phì nhiêu như thế, theo lý nên để cường giả chiếm cứ!”

Thân thể khổng lồ của Định Nguyên Đế hơi nghiêng về phía trước.

“Bốn đại quân kết hợp với Tụ Sa quân, đừng để trầm thất vọng...”

Trong con mắt dọc màu vàng nhạt của Bạch Thiện hiện lên hung quang, gã tiến lên một bước, thân hình hơn năm mét ảm vang quỳ một chân xuống đất.

“Mặt tướng, nhất định không phụ trọng vọng!”

Tụ Sa quân bộ.

Ngụy Hợp đứng ở trên vách núi, nhìn về phía xa xa nơi quân sĩ Tụ Sa đang đuổi bắt chém giết.

Ba ngàn người chia làm hai đội, dốc toàn lực chém giết.

Không cần phải lo lắng đến việc bị thương, chỉ vì không sợ chết nên mới sẵn được tinh hạch của tinh cầu Chân Thú thì có thể sử dụng trong một thời gian ngắn.

Chỉ có ở trạng thái toàn lực chém giết như vậy, mới có thể làm cho toàn bộ quân sĩ nhanh chóng thích ứng chủ tướng mới, mang đến quân trận tăng phúc.

Gió núi thổi mạnh sau khi mặc áo choàng màu đen phấp phới bay phát phới.

Bốp!

Đột nhiên một bóng người che mặt xuất hiện phía sau hắn.

“Vương Huyền Chủ tướng, bệ hạ mặt chỉ, lệnh cho toàn quân Tụ Sa quân hiệp quân cùng tứ đại quân bộ, sau nửa tháng, hội sư ở Hải Châu Ngũ Đỉnh thành.”

“Vi viễn chinh hy vọng!”

Ngụy Hợp xoay người, nhìn thánh chỉ màu vàng trong tay người tới.

Hắn tiến lên một bước, quỳ một chân xuống đất.

“Mặt tướng lĩnh chỉ!”

Thánh chỉ bị nhẹ nhàng đặt trong hai tay hắn.

Người bịt mặt lại biến mất ngay lập tức.

Lưu lại một mình Ngụy Hợp, hai tay nắm chặt thánh chỉ, gương mặt cúi thấp không tự giác nhếch lên khóe miệng.

Hắn biết, mục đích mình muốn đạt thành.

Một tòa kim bích huy hoàng, tựa như Hoàng cung lộng lẫy trong phật điện.

Bach ba chân ngòi phịch xuống đất, cơ bắp toàn thân giống như rễ cây nhô lên cao cao, rậm rạp chằng chịt huyết sắc phù văn du tẩu bên ngoài thân hắn, giống như vật còn sống.

Vô số ánh nến ở phía sau hắt nổi thành một mảnh.

Trong bóng tối, Ma nhiều chậm rãi đi ra, hắt một thân cà sa trắng như tuyết, khuôn mặt càng thêm trẻ tuổi, phảng phất thành thiếu niên tăng nhân mười mấy tuổi.

Người này có khuôn mặt tuấn mỹ, đồng tử thâm thúy, một loại cảm giác cực đoan mâu thuẫn từ trên người hắt chậm rãi lan ra.

“Chúc mừng ngươi.” Ma Đa ôn hòa nhìn tên hậu bối một mực tự mình chỉ điểm, liên tiếp đột phá.

Trên mặt thì Đại Linh Phong tự và Quảng Từ Giáo là đối lập, nhưng trên thực tế sau khi hắt triệt để thoái ẩn, Tây Diêu đã sớm nhận được một quyền to lớn của Đại Thừa giáo và Đại Linh Phong tự.

Phật môn lại sáp nhập làm một.

“Nếu không có sư phụ chỉ điểm, Tây Tê tuyệt đối không thể trong thời gian ngắn đã đạt tới cảnh giới như vậy.” Tây Tung bình tĩnh nói.

Nó đứng dậy, phù văn trên người nhanh chóng phai nhạt rồi tiêu tán.

“Nguyệt Hoàng sắp viễn chinh, tranh đoạt mỏ Tử Tuyết Thạch. Đệ tử cũng nên động thủ. Bên Tổ Đình liền do sư phụ ứng phó.”

“Không sao.” Ma đa mỉm cười nói.

Nghiêm Từ Giáo và Đại Linh Phong tự phát triển đến tình trạng bây giờ, tự nhiên không cam lòng tiếp tục bị Tổ Đình không chế.

Đối thủ của Phật môn, xưa nay không chỉ có Nguyệt Hoàng, còn có tổ đình càng cường đại hơn.

Đại Nguyệt hai mươi năm, tháng tám.

Đệ nhất Nguyên Soái Đại Nguyệt quân bộ Bạch Thiện Tín, thống binh ba mươi vạn, liên hợp đốc toàn bộ năm đại tông sư của Phật môn tông sư, tám tông sư Phật môn viễn chinh hy vọng.

Vương Huyền thống lĩnh tụ tập Sa quân đi theo.

Đại Nguyệt không nói mà chiến.

Biên Dịch đến gần hải hạm vội vàng nghênh kích.

Trên hải vực xanh thẳm.

Từng đội chiến hạm màu trắng bắn pháo, đạn pháo giống như hạt mưa tốc độ cao gấp mấy lần, bao trùm cả vùng biển xa xa.

Bộp bộp bộp bộp!!

Khói mù được bắn ra như mây khói, theo gió thổi tan.

Ầm!!

Tiếng nổ liên miên không dứt, hạm đội ở phía xa không ngừng nổ tung, khói đặc cuộn cuộn, ánh lửa thoáng hiện.

Chỉ là sau khi vụ nổ này nổ, đại hạm đội Nguyệt Hoàng đánh dấu loạn nguyệt vẫn bình yên vô sự như cũ.

Trên trăm chiến hạm xếp hàng, quanh thân bao trùm tầng tầng phòng hộ của quân đội, hoàn toàn ngăn cản đạn pháo.

Mấy vị tông sư liên thủ bố trí quân trận, dung hợp làm một thể, hình thành phòng hộ lực tràng siêu lớn.

Trong chiến hạm màu đen rậm rạp chằng chịt, trên chủ hạm, Bạch Thiện Tín cầm lấy kính viễn vọng xa xa nhìn chăm chú lôi kéo hạm đội.

Hắn giơ cao tay phải, lòng bàn tay nắm chặt.

Vèo!

Trong chốc lát, trên thuyền phía sau, bay lên trời, một đám lớn chim khổng lồ đen nghịt.

Trên lưng chim khổng lồ tọa kỵ từng vị trọng giáp thủ.

Hàng trăm cự điều bay lên không lao về phía xa kín đáo lấy hạm đội.

Đúng lúc này, lực tràng vô hình thuộc về Thánh khí bỗng nhiên khuếch trương ra, bao phủ xung quanh hạm đội sột soạt.

Vẻ mặt Bạch Thiện Tín không chút thay đổi, bàn tay mở ra, lại lần nữa ra dấu.

Tê tê...

Lập tức, trong đại nguyệt quân trận, mấy chục chiếc tựa như chiến hạm nặng màu xám bao trùm mai rùa đồng loạt chạy ra, không ngừng gia tốc, tốc độ cao nhằm trường lực đối diện.

Những chiến hạm này cũng ngưng tụ từng tầng từng tầng lực tràng quân chiến dũng mãnh. Chỉ có điều điểm khác biệt là chiến trường của bọn họ có kiểu dáng chiến mâu.

Chỉ sau một lát.

Trận trận lực tràng của Đại Nguyệt quân va chạm vào lực tràng của Tế La thánh khí.

Hai cỗ lực trường đối kháng kịch liệt, tan biến, không khí vẩn vèo hình thành gió, thổi cho quân kỳ chung quanh điên cuồng lôi kéo.

Hai bên cao thủ binh sĩ dòn dập hành động, chém giết nhau trên mặt biển giữa chiến hạm.

Thế tay của Bạch Thiện lại biến đổi.

Vô số thuyền nhỏ lít nha lít nhít giống như bầy cá nhỏ, lại như vô số chòm sao được thả vào trong biển, cấp tốc xông về chiến trường phía trước.

Trong đó xen lẫn không ít đại tướng Kim Thân xuất động.

Sau khi hạm đội chuyển hướng ở lực trường bị triệt tiêu hơn phân nửa, hai vị cao thủ cấp đại sư nhanh chóng xuất thủ, cũng bị kim thân đại tướng ngăn lại.

Từ trên không quan sát xuống.

Toàn bộ vùng biển này, chiến hạm màu trắng dùng tốc độ khoa trương, bị hỏa lực và quân sĩ bao phủ phá bại.

Rầm rầm!!

Trong chốc lát một tiếng vang thanh thúy nổ tung, trong một chiếc chủ hạm trong đó, tiếng nổ tung thuộc về thánh khí vỡ nát khuếch tán ra.

Một gã Đại sư điên cuồng xuất kiếm, toàn thân bao trùm lam quang chói mắt, sau lưng có hư ảnh liệp ưng cực lớn hiện lên.

Đáng tiếc, bốn gã đại tướng Kim Thân tàn nhẫn cười gằn vây quanh khe hở, giống như mèo vờn chuột, thỉnh thoảng ra tay một cái.

Mỗi nhát chém đều tạo thành một mảnh huyết nhục trên người vị Đại sư này.

Tốc độ xuất kiếm của Đại sư bị trọng thương, căn bản không thể làm bốn người chung quanh bị thương được.

Ngụy Hợp chậm rãi thu hồi kính viễn vọng, trầm mặc nhìn chỗ khác, nơi đó đã hóa thành một vùng địa ngục hạm đội cận hải.

Sau lưng hạm đội gần biển, toàn bộ cơ sở tạm thời được xây dựng trên đảo, đã có không ít người không phải theo quân đội di chuyển tới đây, tiến hành hoạt động mậu dịch.

Trong đó rất nhiều người là thân tộc quân sĩ.

Mà lúc này, đại nguyệt khổng lồ hạm đội tựa như dòng nước lũ màu đen to lớn, không hề bất ngờ bao phủ hạm đội gần biển nhỏ, tràn vào căn cứ hòn đảo phía sau, thôn phệ hầu như không còn.

Thánh khí cũng vậy, Xích Ma chia rẽ cũng tốt. Đại sư cũng tốt, đều không thể ngăn cản sự trùng kích của hạm đội Đại Nguyệt khổng lồ.

Đứng ở cảng khẩu sau khi thiêu đốt, còn bốc lên khói đen trên mặt đất.

Ngụy Hợp không động thủ, chỉ nhìn là biết, động thủ tông sư có năm người, kim thân đại tướng mười lăm người.

Trong đó hai tông sư bị xích ma phân liệt đánh trúng, nhưng lực trường huyết nguyên khủng bố của đại nguyệt chân huyết, khiến bọn họ chỉ bị thương, vẫn chưa chết.

Ngược lại, loại công kích nguy hiểm bậc này lại bị coi là khiêu khích tông sư.

Năm vị tông sư, bao gồm cả người trong Phật môn, cùng nhau thức tỉnh ra tay, đến đâu cũng không ai có thể ngăn cản, từ

thương vô cùng nghiêm trọng.

Căn bản không cần mình phải động thủ, toàn bộ cơ sở gần biển đã biến thành phế tích.

Ầm!!

Trên hòn đảo căn cứ xa xa, truyền đến một trận bạo tạc to lớn.

Ánh lửa ngút trời chiếu sáng bốn phía bầu trời.

Cả mảng lớn chim không lồ màu đen phát ra tiếng gào thét bèn nhọn, từ trên cao đánh giết lấy tất cả cao thủ căn cứ có ý đồ đào tẩu.

Rắc rắc.

Ngụy Hợp dừng bước, chậm rãi từ dưới chân nhặt lên một mảnh vỡ của thứ gì đó.

Dường như mảnh vỡ chỉ là một cái áo, chỉ còn một nửa.

Hắn mở ra, bên trong có một bức họa.

Bên cạnh hồ nước trong vắt, một nam tử cường tráng, đang khiêng một tiểu nam hài bảy phần tương tự mình, tay nắm một nữ tử dịu dàng tóc vàng, hướng về phía ống kính cười to.

Hàm răng trắng như tuyết, bọt nước trong veo, đứa bé trai giãy dụa.

Thoạt nhìn tất cả đều rất tốt đẹp.

Chỉ có một góc hình đã bị đốt tắt, còn dính máu đỏ sẫm.

Hợp lại bộ ngực, Ngụy Hợp nhìn về phía xa xa, đó là phương hướng bắc xa xăm, cũng là điểm cuối của chuyến đi xa lần này.

Lạch cạch.

Mái tóc hắn rơi khỏi tay hắn, trượt xuống một cái khe trên mặt đất.

Ngụy Hợp bước nhanh về phía trước, sau lưng đại biểu áo choàng dày nặng của chủ tướng một quân tung bay theo gió.

Ở phía sau hắn, từng đạo thân ảnh như hạt mưa bay vút qua với tốc độ cao, phóng tới nơi cuối cùng còn sống sót trên căn

cứ đảo.

Thông soái Đại Nguyệt Bạch Thiện tin tưởng, sau khi thu thập tất cả tình báo, nhanh chóng lập ra kế hoạch không lồ “Tránh đánh xa”

Trong một trận chiến tiêu diệt hạm đội gần biển, người biển biểu hiện ra rất nhiều vũ khí hệ thống, đều cần phải có thời gian chuẩn bị, mới có thể phát động.

Bởi vậy, hắn quyết định không cho phép đối phương có bất cứ kế hoạch nào để dự định thời gian.

Từ tám tháng đến cửu nguyệt, ngăn ngừa một tháng, đại nguyệt tập kích viễn hi, nút nút thắt mở căn cứ mới xây mười hai tòa, cần quét một phần ba khu vực hi vọng.

Giết địch hơn hai mươi vạn, thương vong lại chỉ có hơn năm ngàn người.

Mục tiêu của đại quân là lôi kéo rất nhiều Tử Tuyết Thạch ở phía bắc xa xa.

Ngụy Hợp thì lấy danh nghĩa Tụ Sa quân, vơ vét tài nguyên trên quý khắp nơi trong trận chiến này.

Đồng thời hắn cũng bắt đầu phụ tu một môn công pháp khác, chờ đợi sau khi tán công tăng bổ Nguyên Huyết.

Sau khi thành công nhen nhóm Đại Nguyệt và tái hỗn loạn, nhiệm vụ của hắn đã hoàn thành.

Tiếp đó, làm cách nào để thu được nhiều lợi ích nhất trong cuộc chiến này.

Trong một tháng ngăn ngừa, hắn mơ hồ có cảm giác tu vi chân kinh của mình đã sắp đột phá.

Hắn kẹt tại toàn bộ hai bước đã lâu. Bây giờ tư chất cải thiện xong, hết thầy phảng phất lại khôi phục quỹ đạo.

555

*

*

*

Bành!

Bình hoa xanh tinh xảo thượng hảo, bị bàn tay Tát toi quét xuống đất, vỡ nát.

Khuôn mặt tuấn mỹ của hắn có chút âm trầm, đứng dậy, từ phía sau bàn đọc sách đi ra. Hít sâu một hơi, giải thích rõ những bông hoa trắng noãn trước ngực, hắn bước ra khỏi phòng làm việc.

Bên ngoài phòng làm việc là hàng trăm chiến hạm khổng lồ liên kết với hạm đội.

Thuyền dày đặc lấy đội hình làm đơn vị, sắp xếp chỉnh tề, cơ hồ chiếm cứ toàn bộ tầm mắt của Tát Phát.

Các quan quân tướng quân đội chỉnh tề, xếp đội chào chào, sắp xếp chỉnh tề ở hai bên con đường cảng khẩu.

Tất cả mọi người nhường một con đường, đó là việc có thể để cho hắn đi đến nơi cao nhất của đảo, diễn thuyết lâm thời nói thẳng.

Sart Cách Phát nhắm mắt lại, lần thứ hai mở ra, đôi mắt màu lam đậm của hắn nổi lên một ít lam quang, nhanh chân đi về phía trước.

Bốp!

Cận vệ quân mang bao tay trắng như tuyết giơ cao trường thương, ánh bạc đâm cao lên bầu trời.

Ngắn ngắn mấy trăm mét, Tát Phát đi ước chừng mười phút, vẫn luôn đi đến đài cao.

Sartre quan sát phía trước, ngay phía trước hắn, trên quảng trường rộng lớn hình quạt, từng đội quân phục màu trắng,

quân đội chinh tề, tựa như từng khối từng khối vuông vức hoàn chỉnh.

Hàng ngàn ánh mắt nao nao nhìn vào người hắn.

Tất cả mọi người nơi đây đều là quan quân tinh nhuệ liên hợp toàn bộ hạm đội, bọn họ mới thật sự là khung xương chủ trì xây dựng hạm đội.

Xuy!

Đoàn trưởng trong tay Sartre tựa như lợi kiếm, đâm vào mặt đất, tấm áo choàng trắng tinh phía sau khẽ vung lên.

“Mấy tháng trước, Đại Nguyệt đế quốc đối với chạt vật vật mà chiến đấu, ngăn ngừa thời gian hai tháng, mười hai căn cứ lâm thời luân hãm, hàng vạn đồng bào biến thành nô lệ, tài phú lấy ngàn ức nhớ hóa thành đất đai khô cằn.”

“Thánh khí sụp đổ, chiến hạm chìm ngìm, toàn bộ biển cả hi vọng, đều chảy dọc theo ta lôi kéo máu tươi của phạm nhân!”

Âm thanh của hắn ta chấn động, truyền khắp toàn bộ quảng trường.

“Nhưng khi ta đưa tin về nước, có được lại là mệnh lệnh toàn diện lui lại.”

Đám người hơi rối loạn, nhưng vẫn bảo trì quân dung hoàn chỉnh như trước.

“Với thế cục trước mắt, liên hợp hạm đội cô quân tác chiến, khả năng thắng cũng không lớn.” Tát Phát tiếp tục nói.

“Nhưng không phải chúng ta không có cơ hội thắng!” Ánh mắt của hắn lấp lóe lam quang: “Năm mươi năm trước trên biển cả, nhét thụt vượt qua Ba Lâm, thành tựu bá nghiệp trên biển.

Ba mươi năm trước, hạm đội các nước đã trải rộng khắp thế giới đại dương.

Mười ba năm trước, hạm đội đế quốc Lạc Lan Uyển đã nằm ở trước mặt Quang Minh hạm, thất bại tan tác quay về.”

“Mà hiện tại!” Tát Phát giơ cao hai tay, “Chẳng lẽ chúng ta cứ như chó nhà có tang, được ghi chép vĩnh viễn ở lịch sử quốc gia hợp chúng ta, trở thành người bại trận sỉ nhục nhất?”

Quân trận phía dưới càng thêm xôn xao.

“Hiện tại, ta nói cho các người biết, quân đội của Đại Nguyệt để quốc chỉ là đánh chúng ta không kịp trở tay. Luận về chính diện tác chiến, chỉ cần là trên biển lớn, nhét vào nhau là vô địch!”

“Vì vậy mời chư quân cho ta mượn sức mạnh, ta nhất định sẽ tặng lại cho vinh quang!”

“Tất thắng!!”

Quân trận phía dưới nhao nhao bộc phát ra tiếng hò hét chấn động.

Tiếng rống giận dữ bài sơn đảo hải, hóa thành hải dương gầm thét, đem Tát xanh gắt gao bao vây.

Khuôn mặt hấn ngưng lại nghiêm nghị, hướng về phía mọi người cung kính thi lễ, xoay người đi xuống đài.

Đại biểu cho đại quyết chiến phản công sắp bắt đầu.

Trên chiến thuyền đang chạy với tốc độ cao.

Ngụy Hợp đứng ở mạn thuyền, nhìn bọt nước phía dưới bị kéo ra dải lụa màu trắng, trong lòng không vui không buồn.

Lúc này hấn đang ở bên trên hạm đội tuần tra.

Chiến hạm của Đại Nguyệt chủ yếu lấy chiến hạm Tà Nguyệt làm chủ, sau đó là chiến hạm Quy giáp cùng với chiến hạm các chòm sao phối hợp.

Ba loại cấp bậc, chính là toàn bộ hình hiệu của toàn bộ đại nguyệt hải quân.

So với chật vật thì tự nhiên kém xa, nhưng chiến lược chủ yếu của Đại Nguyệt vốn không phải dựa vào chiến hạm, mà là dựa vào người.

Hạm đội tuần tra tổng cộng có ba mươi sáu chiếc thuyền cấp Phù Nguyệt, trên trăm chiếc mai rùa, hơn ngàn đoàn tinh cấp.

Lúc này đoàn hạm đội khổng lồ này hoàn toàn nắm trong tay một người Ngụy Hợp.

Trên thực tế, diện tích của người dân phía xa quá mức khổng lồ, dù Ngụy Hợp nắm giữ hạm đội này, nhưng các tướng lĩnh còn lại, thậm chí các tông sư cũng nắm giữ càng nhiều hạm đội hơn.

Mà vì muốn công khai tư lợi, Ngụy Hợp dứt khoát đem cao thủ Huyền Diệu tông cũng điều tới.

Mặt ngoài những cao thủ này là cao thủ bản địa Viễn Hi chiêu mộ bản thổ quy hàng, nhưng trên thực tế...

“Chúng ta cứ dựa theo chỉ lệnh mà tuần tra quanh đảo căn cứ sao?” Một nam tử cao ráo đeo mặt nạ màu đen đi đến bên cạnh Ngụy Hợp thấp giọng hỏi.

“Chạng vạng sẽ có một lần tập kích tác chiến, mục tiêu là Thụ Tâm đảo phía bắc.” Ngụy Hợp nhàn nhạt trả lời.

Nam tử kéo mặt nạ xuống, để lộ gương mặt Huyền Diệu Đạo Tử Thái Mạnh Cung anh tuấn.

Không chỉ hấn, cách mạn thuyền không xa, còn có bóng lưng Hoán Tùng Tử đang ngửa đầu uống rượu.

Trên thuyền còn có một đội mười hai người, tất cả đều là cao thủ đến từ Huyền Diệu tông.

Thật ra bọn họ không phải Ngụy Hợp chủ động mời, mà là muốn tận mắt chứng kiến, đại nguyệt binh lực rốt cuộc mạnh bao nhiêu.

Mà những ngày đi đến dưới trướng Ngụy Hợp, tất cả người của Huyền Diệu tông đều trầm mặc.

Quân trận Tụ Sa cường hãn vô cùng đã lật đổ tất cả tướng tượng của bọn họ.

Đặc tính khủng bố có thể phân chia hết thủy thương tổn, lại thêm phạm vi áp chế khổng lồ của quân trận, một khi triển khai toàn diện, cho dù là tông sư Chân Kính, cũng chỉ có bị Ngụy Hợp phế bỏ vài lần.

Mà quân trận như vậy, ở trăng lớn còn có chín tòa trở lên.

Tuy đều là bản suy yếu, nhưng có tông sư dẫn đội, cũng cực kỳ khủng bố.

Có thể nói một tòa quân bộ tùy ý, có thể dễ dàng tiêu diệt tông môn huyền diệu không có Nguyên Đô Tử trấn giữ.

“Nguy chiến a.... Lại là lôi kéo...” Ánh mắt Thái Mạnh Hưng phức tạp, có chút muốn nói gì đó, nhưng lại nhin xuống.

Mấy ngày nay, hấn trợ mắt nhìn, nguyên bản càn rỡ không gì sánh được lôi kéo, ở dưới quân trận khủng bố của Đại Nguyệt bất ngờ đánh bất ngờ, thất bại thảm hại.

Tông sư dẫn đội, cường giả kim thân xung phong, dưới sự triệt tiêu của quân trận, chỉ còn một chút tăng phúc của các đại sư bạch nhân, quả thực giống như tờ giấy, đụng một cái liền vỡ.

Cho đến tận bây giờ, đại nguyệt thương vong cũng chỉ có bốn gã đại tướng Kim Thân cực hạn, bị Xích Ma phân liệt bạo tạc thân vong.

Tốc độ tập kích của đại nguyệt quá nhanh.

Nhưng hôm nay, nút mở cũng nhanh chóng phản ứng lại, áp súc phòng tuyến, tập trung binh lực, rốt cuộc khiến chiến tranh lâm vào giằng co.

Hòn đảo của nàng ta gần hai phần ba đã nằm trong tay Nguyệt.

Nhưng cương vực phía bắc then chốt nhất, cũng chính là phần phong phú nhất của Tử Tuyết Thạch, vẫn bị bạch nhân nắm giữ như cũ.

Ngụy Hợp thu hồi suy nghĩ này.

Gần đây hấn đi theo đại quân càn quét mấy hòn đảo lớn, kiếm được không ít thứ tốt. Trong đó có hỗn độn càn quét tông môn Chân kinh, lấy được rất nhiều bí tịch, còn có lượng lớn tài nguyên bảo vật kho hàng.

Bây giờ Ngụy Hợp Chân Kinh không có tư chất hạn chế, tự nhiên cũng bắt đầu tăng mạnh.

Có những tài nguyên bảo dược này ủng hộ, tu vi chân kinh của hấn cũng bắt đầu nhanh chóng đi tới.

Ầm!!

Trong tiếng hỏa lực vang lên thật lớn.

Vô số đạn pháo lần nữa bay về phía Đại Nguyệt Quân trận.

Bầu trời phẳng phất như trong chớp mắt tối sầm lại, vô số đạn pháo ầm ầm rơi vào bên ngoài lực trường quân đội, bùng nổ một vụ nổ cực lớn.

Tụ Sa quân phân tán binh lực, mười người một tổ, nhao nhao đập nước lao về phía hạm đội xa xa.

Ngụy Hợp bất động thanh sắc, đổi lại tinh hạch Chân Thú mới, bóp nát một viên tinh hạch đã tiêu hao hết.

Nhìn đám binh sĩ Tụ Côn quân hung hãn không sợ chết công kích, hấn ngược lại tốc độ chậm rãi tới gần hạm đội đối phương.

Làm thống soái tuần tra hạm đội, lần chiến đấu này cũng chỉ là tao ngộ chiến bình thường mà thôi.

Hạm đội đối diện theo quy cách, chỉ là một hạm đội tiên phong thăm dò mà thôi.

Chi chít binh sĩ Tụ Côn quân tựa như trẻ con không đánh chết được, bắn lên người bọn họ thì bị bắn văng ra, đạn pháo rơi xuống người cũng chỉ có thể bị thương chứ không đánh chết người được.

Mà người bị thương hơi nghỉ ngơi một chút, rất nhanh liền có thể khôi phục hoàn toàn, tiếp tục xung phong.

Cộng thêm ba thủ lĩnh chi đội có thể tạm thời mượn tạm lực lượng Tụ Sa, cũng đồng dạng có thể phát huy ra thực lực cấp Đại sư.

hạm đội do hơn mười chiến hạm đối diện tạo thành rất nhanh bị đốt cháy, chiếm lĩnh.

Chờ đến lúc Ngụy Hợp tới gần, hết thủy đã kết thúc.

Hơn mười quân sĩ bị thương nặng đang nằm trên boong thuyền uống thuốc.

Tùy theo dược sư vội vàng băng bó cho bọn họ.

“Chủ tướng! Chúng ta phát hiện một món Thánh khí còn chưa kích hoạt!”

Bỗng nhiên vương tử Đào từ một chiến hạm khác nhanh chóng lướt qua, vẻ mặt có chút kích động nói.

“Ngoài ra, còn có một nhóm đạn dược chuẩn bị vận chuyển đến tiền tuyến. Chúng ta bóp chết hạm đội này căn bản không phải là tiên phong, mà là vận chuyển hạm đội!” Vương tử Đào nhanh chóng giải thích.

Trong lòng Ngụy Hợp khẽ động, bây giờ đại nguyệt tham chiến, chặt vật liên tiếp bại lui, tổn thất thảm trọng.

Xa Hi cũng bị Đại Nguyệt chiếm hơn phân nửa diện tích, mục đích của hắn đã đạt được.

Điều duy nhất hiện giờ cần làm là xây dựng lại Huyền Diệu tông, chờ Nguyên Đô Tử Sư tử trở về.

Chỉ là xây dựng lại như thế nào còn phải bàn bạc kỹ hơn.

Lúc trước còn có một người ở xa có thể tránh né, với tư cách điểm ẩn thân của hệ thống Chân Kính, hiện giờ không còn ai, chân kinh càng lúc càng suy yếu, căn bản không có chỗ để đi.

Hơn nữa, mục tiêu trong lòng Ngụy Hợp không chỉ có mỗi cái này.

Đại Nguyệt cũng vậy, huyền diệu cũng tốt, đều có người hắn coi trọng, cho nên, muốn tất cả mọi người ở chung hòa bình, cách duy nhất chính là...

“Dẫn ta đi xem.” Ngụy Hợp cũng tương đối hiếu kỳ với Thánh khí, lúc trước bất kể giao chiến lần nào, một khi thua, Thánh khí sẽ hoàn toàn nổ tung. Căn bản không lưu lại thân thể hoàn chỉnh.

Vương Tử Đào vội vàng chuẩn bị dẫn đường, mấy chục binh sĩ hộ vệ còn lại hộ vệ đi theo.

Một đoàn người rất mau tới chiếc chặt vật máy móc thương khổ, đại môn mở rộng, bên trong chứa hai vật phẩm.

Một cái là thủy tinh thánh khí to lớn hình thoi, một cái khác là nền móng tinh xảo phức tạp dưới thánh khí.

“Quả nhiên là không có kích hoạt Thánh khí!” Ngụy Hợp trong lòng vui vẻ, vật này nếu có thể bị phá giải, Đại Nguyệt chắc chắn như hổ thêm cánh, mà người thu được, gã cũng chắc chắn...

“Không tốt, lui!!” Đột nhiên Ngụy Hợp biến sắc, cấp tốc rút lui sau lưng.

Nhưng vẫn chậm một bước.

Một tiếng nổ mạnh vang lên ầm ầm, Thánh khí này nổ tung với lực lượng cường đại hơn trước, ầm ầm nổ tung.

Cùng lúc với vụ nổ, còn có một đống lớn đạn dược tập trung trong kho hàng.

Ầm ầm!

Từng vòng liên hoàn nổ mạnh, một nửa ngọn lửa ngút trời tuôn ra từ sau chiến hạm.

Toàn bộ chiến hạm như bị nổ thành hai đoạn.

Toàn thân Ngụy Hợp điên cuồng lui lại, bạo tạc cực lớn nhiệt độ cao hung hăng đâm vào trên người hắn, cũng may có tụ cát quân trận phân ra, tăng thêm chính hắn phòng ngự và khôi phục cực mạnh.

Cho nên chỉ bị lực đẩy khổng lồ đẩy bay xa khỏi mặt biển.

Chỉ là hắn vừa mới xuống biển, bên cạnh chiến hạm liền có hai đạo kiếm quang xanh đậm, tựa như con quay khổng lồ đâm thủng da thuyền, hung hăng phóng tới Ngụy Hợp.

Hai đạo lam quang này đột ngột xuất hiện, mưu đồ đã lâu, giống như đã đợi Ngụy Hợp bị bạo tạc nổ tung, sau đó nhắm chuẩn xuất thủ.

Đương đương!

Hai tiếng sau đó phảng phất giòn vang, Ngụy Hợp không kịp lui lại, liền bị hai đoàn lam quang bao vây, liều chết ám sát.

“Linh quang trói buộc!” Một đoàn lam quang bên trong truyền ra thanh âm già nua.

Ngụy Hợp lập tức cảm giác toàn thân xiết chặt, bị linh quang vô hình trói buộc.

Cho dù chỉ trong chớp mắt, thời gian chậm trễ không quá trình tiết. Một giây, nhưng cao thủ tranh chấp, trong nháy mắt sẽ khiến nguy hiểm cực lớn.

Huống chi, thực lực hai người này cường hãn hơn xa so với các Đại sư còn lại.

“Cao vị đại sư!?” Ngụy Hợp trong lòng giật mình.

Lấy thánh khí làm môi nhử, hai đại sư cao chức liền thủ ám sát, chẳng lẽ là nút mở bẫy này cố ý thiết lập.

Chỉ vì ám sát tướng lĩnh cao đẳng của đại nguyệt.

Chỉ là không nghĩ tới lại vừa lúc bị hấn đụng phải.

Hai người này sau khi bùng nổ tiềm năng cùng kích hoạt linh quang, trong nháy mắt sau lưng lại sáng lên hai loại hư ảnh khác nhau.

Một cái là Bàn Dương to lớn, một cái là Độc Giác Phi Mã trắng như tuyết.

Sau khi kích phát hư ảnh, phong cách hai người càng thêm rõ ràng.

Hư ảnh Bàn Dương tăng phúc lực cùng lực lượng trùng kích khổng lồ, độc giác phi mã tuyết trắng tức thì chủ yếu gia tăng tốc độ.

Tốc độ của hai vị Đại sư cao giai nhanh nhẹn hơn hẳn, sau khi hợp nhất, Ngụy Hợp cảm thấy mình như đang giao thủ với hai

vị Đại Nguyệt Chân Huyết Tông Sư.

Mặc dù chỉ tương đương với Chân Huyết Tông Sư bình thường, nhưng khi hai người liên thủ, cũng bộc phát ra hiệu quả vượt qua một cộng một.

Trong nháy mắt liền có vô số kiếm kỹ đâm vào trên người Ngụy Hợp.

Tụ Sa quân trận bị giải hơn phân nửa, kiếm kỹ còn lại vẫn làm da thịt hấn đau nhức.

Ầm!

Trên mặt biển, đạo đạo cột nước bắn lên cao tóe lên.

Bọt nước bay tán loạn, thân hình Ngụy Hợp âm âm biến hóa, thân hình khô ngô cao tới sáu thước từ trong sóng nước lao ra, như thiểm điện giao thủ với hai gã đại sư.

Phần Thiên Chân Công được vận chuyển tới cực hạn, xung quanh bốc lên từng luồng hơi nước.

Giao thủ không đến mười hơi thở, bên ngoài thân Ngụy Hợp lại lần nữa hiển hiện vô số lốm đốm, hình thể bành trướng một bước, trở nên càng thêm khô ngô.

Hấn nhanh như chớp đánh một chương về phía trước, tốc độ bạo tăng, hung hăng rơi vào trước ngực một gã đại sư không kịp đề phòng.

Phịch một tiếng, vị Đại sư này trên người lam quang lập lòe, nhưng chỉ ngăn cản được một cái chớp mắt liền tuyên bố vỡ tan.

Cả người lão bị đánh bay lên cao, xương cốt toàn thân vỡ vụn, miệng phun máu tươi.

Trong miệng tên còn lại phát ra tiếng rít, tựa hồ vận dụng bí thuật gì, hư ảnh Bàn Dương khổng lồ sau lưng trong nháy mắt bành trướng lên, sau đó xông về phía trước.

Ầm ầm!

Trong tiếng nổ mạnh, Ngụy Hợp bị đụng lui về sau mấy chục thước, hai tay giao thoa ngăn trước người, trên cánh tay ngăn

lại toát ra khói xanh.

Khiến hắn cảm thấy kinh ngạc là hắn không phải bị lực lượng khổng lồ đẩy lui mà là loại va chạm này của đôi phương có chứa hiệu quả của sự cưỡng chế lui về phía sau.

Khiến chân hắn không tự giác mềm nhũn, liền lui về phía sau mấy chục thước.

“Muốn chạy!?” Ngụy Hợp giẫm chân, sóng biển văng ra.

Thân hình hắn lập tức phóng tới đại sư đối diện.

Rất nhanh, mấy tức sau, một đoàn huyết vụ bị nổ tung giữa trời.

Hai gã đại sư cao chức, không biết danh hào gì, liền bị Ngụy Hợp đánh bại tại chỗ.

Chỉ là để sắc mặt Ngụy Hợp âm trầm là, Tụ Sa quân cuối cùng vẫn bị hai người giết chết mười mấy người.

Cho dù Tụ Sa quân có dốc sức thế nào đi nữa thì hai gã Đại sư cấp cao tiện tay ám sát cũng không phải là quân sĩ bình thường có thể chống cự được.

Cho dù bị phân mất tám phần lực lượng, hai tâng còn lại cũng không phải thứ bọn họ có thể chịu được.

“Tồn thất thế nào?” Ngụy Hợp nhẹ nhàng rơi xuống mặt biển, thu hồi Ngũ Chuyển Long Túc, nhìn chiến hạm đang từ từ chìm xuống, sắc mặt âm trầm.

“Mười sáu người chết, hai mươi hai người trọng thương.” Vương tử Đào đi đến phía sau hắn, cung kính báo cáo.

“Nhưng mà...” Vương tử ngập ngừng muốn nói.

“Có việc gì cứ nói.”

“Đúng, chúng ta còn đang ở trong một chiếc thương khố chiến hạm khác, phát hiện ra một món chưa kích hoạt Thánh khí mới, còn phát hiện trang bị bị chúng ta không chế kịp thời, không thể làm nổ.” Vương tử Đào dừng lại một chút, “Trừ bỏ Thánh khí, còn có không ít vật tư còn lại, dường như đều là định vận chuyển rong di chuyển. Xem ra hạm đội này định

lén lút vượt qua phòng tuyến Đại Nguyệt, đưa tài nguyên ẩn giấu nào đó trở về căn cứ, kết quả bị chúng ta vừa lúc phát hiện.”

“Ồ?” Trong lòng Ngụy Hợp khẽ động, vật tư tài nguyên có thể để hai vị đại sư tự mình hộ tống, trong đó tuyệt đối có đồ tốt!

“Dẫn ta đi xem một chút.” Hần định kiểm tra cẩn thận, nếu có hàng tốt, lập tức thu vào trong túi trước rồi nói sau.

“Vâng!”

Rào rào!

Bỗng nhiên, cách đó không xa trên mặt biển, hai đạo sóng trắng cấp tốc tiếp cận, đồng thời cùng một chỗ tới gần, còn có hai luồng khí huyết khủng bố vô cùng to lớn.

“A di đà phật!”

Một tiếng Phật hiệu ngâm nga vang lên.

Hai gã tăng nhân cao hơn năm thước từ đằng xa nhảy lên, nhẹ nhàng đáp xuống mặt biển phía sau Ngụy Kỳ, rồi chậm rãi đứng dậy.

“Vương Huyền tướng quân, đã lâu không gặp, đã lâu không gặp.”

Trong đó có một tăng nhân râu tóc bạc trắng, mắt như chuông đồng, mặt đầy nếp nhăn, rõ ràng là tông sư viên mãn của Phật môn cùng ra biển lần này, trụ trì Đại Linh Phong tự - Khấu Tùng thiên sư.

Một người khác cũng là tông sư Phật môn, tên là hòa thượng lông tuyết.

Mấu chốt nhất là, người này tuy không phải viên mãn, nhưng cũng đã tiếp cận cảnh giới viên mãn. Trong lần xuất chinh này, thực lực của tất cả các tông sư, chỉ đứng sau Bạch Thiện Tín và Khấu Tùng.

“Nghe nói Vương tướng quân phát hiện không kích hoạt Thánh khí, chúng ta đúng lúc đi tuần tra xung quanh đây, cũng đến xem thử.” Khấu Tùng mỉm cười giải thích.

Với tốc độ của Tông sư Viên Mãn, cho dù không phải ở gần đây thì khoảng cách mấy chục dặm cũng chỉ mấy phút mà thôi.

Nội tâm Ngụy Hợp khẽ biến, quét mắt nhìn Tụ Côn quân chung quanh.

Không cần phải nói, khẳng định trong đó có thám tử Phật môn.

Kỳ thật cũng không khó lý giải, hấn cố ý không giữ gìn quan hệ với Tụ Côn quân, xuất hiện tình huống như thế này cũng là bình thường.

“Hai vị đại sư không có ở bên cạnh Bạch soái giúp đỡ, chạy đến hạm đội tuần tra của ta làm gì? Thánh khí chưa kích hoạt à? Vừa nãy không cẩn thận bị người ta kích nổ rồi.”

Sắc mặt Ngụy Hợp không đổi, quay người trả lời.

Con lừa trọc Phật môn này, không nên theo quân mà đến đây, mục đích cũng rất rõ ràng.

Chính là tới chia chiến lợi phẩm.

“Chưa chắc?” Hòa thượng Vô Tuyệt ngoài cười nhưng trong không cười, nhìn trái nhìn phải.

“Quả thật không hổ là chủ tướng Tụ Sa quân, hai vị đại sư đột kích cũng bị tướng quân đánh gục tại chỗ.”

“Chẳng qua là hai đại sư hạ vị mà thôi.” Ngụy Hợp khẽ lắc đầu.

“Vương tướng quân quá khiêm tốn, không cần nói nhiều, thánh khí chưa kích hoạt ở đâu, chúng ta dự định hộ tống trọng bảo như vậy, trở về căn cứ nghiên cứu trước, sẽ không làm chậm trễ công vụ của tướng quân.” bút tuyết mỉm cười nói.

Mục đích của bọn hấn tất nhiên không chỉ là nghiên cứu Thánh khí.

Lúc trước nhiều lần đột kích trong chiến tranh, kỳ thật Phật môn đã thu được một Thánh khí, những Thánh khí này nhìn như là thủy tinh cứng rắn, nhưng chất lỏng óng ánh lưu động trong đó lại là vật dễ dàng kích phát huyết mạch.

Là bảo được có thể kích phát huyết mạch hiểm có đối với tông sư cũng có tác dụng kích phát.

Nếu mang về nghiên cứu, có lẽ có thể nghiên cứu ra con đường có thể thúc đẩy tiến giai lên tông sư để cường hóa lực lượng huyết mạch thêm một bước.

Có thể hữu dụng với việc đào móc huyết mạch cực hạn của tông sư.

Trình độ quý giá của Thánh khí thủy tinh cấp tốc được Phật môn nâng cao tới mức độ coi trọng cao nhất.

Chẳng qua hiện tại tin tức đã bị phong tỏa, hoàng tộc Đại Nguyệt còn không chú ý tới tác dụng của Thánh khí.

Vì vậy...

“Hai vị có phải quá coi trọng mình quá rồi không?” Sắc mặt Ngụy Hợp bình thản, đứng chấp tay, trên mặt biển.

“Bỏn tướng chỉ nghe theo mệnh lệnh của chủ soái Bạch soái, tất cả chiến lợi phẩm đều sẽ vận chuyển đến hạm đội chính một phương.

Về phần thánh khí, có thu được hay không không không liên quan tới các ngươi.”

“Tướng quân một mình, e là trên đường gặp nguy hiểm, vạn nhất gặp phải biến cố gì đó nguy hiểm đến tính mạng, mất thánh khí thì chung quy vẫn không hay ho gì...” Ánh mắt hòa thượng hào tuyệt lộ ra hung quang, trầm giọng nói.

Cho dù đám hòa thượng này trở thành Tông sư, hung tính thuộc về chân thú trong huyết mạch vẫn không giảm.

Huống chi, thân là tông sư, ngày thường ai cũng tôn sùng.

Ngoại trừ Tụ Cổ Sa quân, các bộ phận còn lại, bọn họ nào cũng nhân cơ hội cưỡng cấp một phần lợi lợi lớn chiến lợi lớn.

Ngay cả những tông sư lâu năm cũng không dám đắc tội với bọn họ, Vương Huyền chỉ là một hậu bối không đến cảnh giới Tông sư, không ngờ còn dám ngang ngược như vậy.

“Nhu thế nào? Người đang uy hiếp bản tướng!?” Hai mắt Ngụy Hợp nhắm lại, nhìn chăm chú hai người trước mặt.

Trụ trì Đại Linh Phong tự, không cần phải nói khẳng định là tông sư cấp bậc viên mãn, hơn nữa Chân Huyết tông sư là mạnh nhất trong tam đại hệ thống.

Càng đừng nói đến việc hấn ta vốn là trụ cột, chắc chắn sẽ có không ít bí kỹ cường đại.

Hơn nữa hòa thượng Vô Úy Tuyết đứng bên cạnh...

“Sao tướng quân lại nói lời ấy.” Hòa thượng lông mày tuyết tiến lên một bước.” Chúng ta theo quân binh tông sư, đương nhiên cũng xuất lực vì thắng lớn. Tướng quân không cho chúng ta xuất lực, sợ trong lòng có quỷ?”

“Có quỷ?” Ngụy Hợp chậm rãi giơ tay lên. Cho dù hai gã tông sư đối diện, một người trong đó vẫn là viên mãn.

Nhưng bây giờ hấn là chủ trường, ba ngàn quân sĩ tụ cát xung quanh, trong nháy mắt mượn lực, sau khi nhận được phòng ngự cực mạnh và lực lượng mạnh mẽ, kết hợp với việc áp chế quân trận tinh trận, thắng bại thật sự vẫn phải đánh rồi hãy tính!

Trong mắt hòa thượng hào Tuyết cũng lộ ra vẻ tàn nhẫn, huyết nguyên toàn thân vận vẹo không khí, hiển nhiên đã chuẩn bị tốt để động thủ.

Rắc rắc.

Chung quanh chẳng biết lúc nào, đã tụ tập mảng lớn Tụ Sa quân, từng tầng từng tầng lực tràng tinh trận mở ra, tụ tập trận trận vô hình khuếch tán.

Tê tê...

Khí tức mọi người hội tụ đến một thể, trên bầu trời Ngụy Hợp ngưng tụ ra một đầu Sa Long khổng lồ.

Sa long uốn lượn xoay quanh, quan sát phía dưới, nhìn hai gã tông sư Phật Môn phát ra tiếng gào thét dữ tợn.

Hai mắt hào tuyết bỗng chốc hóa thành thú đồng màu vàng óng, tiến lên phía trước một bước, muốn động thủ.

Ba.

Một bàn tay lớn ở phía sau đè lên bả vai hắn.

“Nếu Vương tướng quân đã khẳng khẳng không muốn, vậy thì sau này tự mình hộ tống Thánh khí là được.” Quản lý Ngao Tùng mặt mỉm cười, ngữ khí bình thản.

Hắn ngẩng đầu híp mắt nhìn con Sa Long khổng lồ cao mấy chục mét, khễ giờ tay, thì lễ rồi lập tức xoay người rời đi.

Trong lòng Ngụy Hợp mơ hồ cảm thấy cổ quái.

Hắn có thể cảm giác được, vừa rồi chính bọn chúng tuyệt đối không phải do mình mà rút lui, những con lừa trọc này để thu hoạch lợi ích, có cái gì không biết xấu hổ đều làm ra được.

Hiện tại lại dễ dàng lui lại như vậy.

Nghe chủ tướng quân bộ còn lại nói, dựa theo tình huống trước kia, hai người này tuyệt đối sẽ xuất thủ thăm dò một chút. Xác định việc không thể làm mới có thể rời đi.

Hôm nay lại không nghĩ tới...

Bỗng nhiên hắn cảm thấy có gì đó cổ quái.

Hai người Phật môn kia... hình như không phải tới thăm mình, chỉ là cướp Thánh khí mà thôi.

Mục đích chủ yếu của bọn họ là Tụ Côn quân.

Ngụy Hợp nghĩ tới cử động quái dị của Khấu Tùng vừa rồi, quay đầu nhìn về phía hư ảnh Sa Long khổng lồ.

Sa Long vẫn giữ nguyên uy nghiêm dữ tợn, nhưng đó chỉ là hư ảnh do quân trận Tụ Sa quân ngưng tụ lại, đại biểu cho việc quân trận đã tụ tập đến cực hạn, sinh ra dị tượng đặc thù.

“Như vậy, dù sao cũng là Đại Linh Phong tự, vì sao phải hành lễ với một hư ảnh Sa Long.

Loại tồn tại gì đáng giá để hắn hành lễ?” Trong lòng Ngụy Hợp hiện lên một tia nghi hoặc.

Trong lòng hắn mơ hồ có chút suy đoán.

Có lẽ Tụ Sa quân không đơn giản như mình nghĩ.

Rất nhanh hai gã tông sư Phật Môn cấp tốc đi xa, biến mất ở cuối tầm mắt.

“Dẫn ta đi xem thánh khí!” Sắc mặt Ngụy Hợp bình tĩnh, tán đi Hộ Phù Quân Trận.

Sa long trên đầu cũng tự nhiên tán loạn theo.

Đoàn người leo lên một chiếc chiến hạm khác, phần lớn chiến hạm sọt soạt người đã sớm chìm xuống, chỉ còn sót lại một chiếc.

Chưa kích hoạt Thánh khí và những vật tư còn lại đều được cất giữ trong kho hàng.

Lúc Ngụy Hợp đuổi tới, trong thương khó đã là một mảnh màu lam nhạt.

Một Thánh khí khác hẳn với trước đó, đang chậm rãi trôi nổi giữa không trung, phóng ra lam quang, phía dưới là nền màu đen.

Nhưng khác với các thánh khí còn lại chính là, thánh khí này chưa xoay tròn, cũng không phóng thích ra một vầng sáng như lụa mỏng.

“Có sách hướng dẫn không?”

“Ở đây!” Vương tử Đào nhanh chóng cầm trong tay một quyển sách nhỏ đưa đến.

Ngụy Hợp mở ra, vốn định tùy ý nhìn lướt qua, lại không nghĩ tới, nội dung phía trên khiến hắn nhanh chóng ngưng tụ.

“Phải tuân theo nguyên tắc đã định.”

“Một: Tử thể sử dụng hữu hiệu hai tháng.”

“Hai: Kẻ sử dụng tử thể, cần dựa theo trình độ Thánh khí giáo dục, trả giá đắt.”

“Ba: cần ký kỳ ấn huyết mạch khởi động.”

“Nhất định phải dùng ấn ký huyết mạch mới có thể khởi động?” Long mày Ngụy Hợp nhíu chặt.

Vốn tưởng rằng khó khăn lắm mới có thể lấy được một Thánh khí chưa kích hoạt, nhưng kết quả lại không thể dùng?

“Mang về, từ từ nghiên cứu!”

Hắn không dừng lại, vung tay lên, ý bảo toàn bộ thương khó mang về rồi tính sau.

Tụ Sa quân nhanh chóng tiến lên, kiểm tra từng thứ trong kho hàng, sau đó chuyển về chiếm hạm Đại Nguyệt Phù Nguyệt.

Hạm đội tuần tra tiêu diệt một hạm đội chạt vật, còn nhận được không ít tin tức chiến lợi phẩm, rất nhanh truyền về hạm đội chính.

Nguy Hợp đem đại bộ phận đồ vật ném trở về hạm đội chính, thánh khí cùng bộ phận hấn thích lựa chọn để lưu lại toàn bộ.

Kỳ thật không chỉ chính hắn làm như vậy, đại quân chi nhánh còn lại đều là như thế.

Đây cũng coi là quy tắc ngầm của quân bộ Đại Nguyệt.

Nếu thật sự không có chút lợi ích gì, cũng sẽ không ai nguyện ý liều mạng nữa.

Sau khi tuần tra kết thúc, hạm đội trở về gần cảng tu chính.

Nếu cư dân bản địa Viễn Hi tạo thành đội sửa chữa sẽ nhằm vào chiến hạm Đại Nguyệt mà tiến hành bảo vệ tu sửa.

Những cư dân bản địa xa xa này, đối với việc chạt vật thống khổ vô cùng, duy trì thế lực đối địch chạt vật.

Sau khi phát hiện điểm ấy, Bạch Thiện Tín lập tức ban bố chế độ công dân của tháng lớn.

Đánh người thi đấu giun dế thành nô lệ thấp nhất, mà người dân từ xa bình thường, được liệt vào công dân cấp ba cấp cao.

Người của Đại Nguyệt còn cao hơn một cấp hai.

Sau khi ban phát chế độ này, Đại Nguyệt viễn chinh quân nhận được không ít người dân bản địa ủng hộ.

Quá trình viễn chinh cũng càng ngày càng thuận lợi.

cảng giai điệu.

Đây vốn là hoang đảo, sau khi bị nút mở chiếm lĩnh, nhanh chóng xây dựng một căn cứ nhỏ ở cảng quân sự.

Lúc này Ngụy Hợp đang đứng trong sân của phủ đệ, nhìn Thánh khí đặt trên mặt đất, híp hai mắt, cẩn thận quan sát.

Hắn đã vận dụng cảm quan siêu cảm, nhưng Thánh khí trong Chân giới vẫn không hề thay đổi, vẫn y như hiện thực.

Chỉ là như thế, Ngụy Hợp càng cảm giác vật này bất phàm.

Bởi vì dưới tình huống bình thường, sự vật trong Chân Giới sẽ thể hiện ra số lượng lớn vật sống.

Những phù vật này tựa như dịch bệnh rơi xuống, khắp nơi ở Chân Giới đều có thể nhìn thấy được ở khắp nơi.

Nhưng lại không hề dính phải Thánh khí.

Hắn tiến lên đưa tay gõ gõ.

Mặt ngoài Thánh khí phát ra tiếng leng keng trong trẻo, hết như thủy tinh lưu ly nào đó.

Bên trong mơ hồ còn có thể nhìn thấy có gợn sóng hương sâu bên trong khuếch tán ra.

“Bên trong là chất lỏng sao?” Ngụy Hợp suy nghĩ một chút, đưa tay từ một bên chuẩn bị khay, cầm lấy một cái mũi khoan.

Đầu mũi khoan bén nhọn dưới ánh trăng lóe ra ngân quang sắc bén.

*

*

*

Ngụy Hợp nhắm ngay mặt ngoài Thánh khí, bàn tay nắm chặt mũi khoan đột nhiên hoa lên.

Tay của hắn phảng phất biến mất, hóa thành hư ảnh màu xám.

Trong nháy mắt, kim đồng hồ nghịch thời tiện thể lập đi lập lại phóng ra ít nhất mấy chục vòng.

Phốc.

Mặt ngoài Thánh khí lập tức hiện ra một lỗ tròn lớn cỡ móng tay.

Ngụy Hợp lấy mũi khoan ra, nhìn thấy mép lỗ tròn bắt đầu chảy ra chất lỏng rất nhỏ.

Hắn tự tay dính chút chất lỏng trong suốt này, ngửi ngửi tại chóp mũi.

Một hương hoa nhàn nhạt thấm vào trong lòng, thanh sáng yên tĩnh.

Ngụy Hợp chú ý tới, chút chất lỏng dính trên ngón tay, cứ như vậy trong giây lát, cũng đã bốc hơi biến mất không thấy gì nữa.

Ngay sau đó, hắn mơ hồ cảm giác được, nội thể của mình quả thật mạnh mẽ, tựa hồ đã lớn mạnh hơn một chút.

“Ân? Chẳng lẽ là?” Ngụy Hợp trong lòng khẽ động, nghĩ đến một khả năng nào đó.

Liên tưởng đến hai tông sư Phật môn lúc trước, không biết xấu hổ chạy tới cướp đồ.

Có thể hiểu, Thánh khí này rất có thể là đồ tốt vô cùng quan trọng.

“Trước tiên lấy một ít tới kiểm tra dược tính độc dược một chút đã.” Ngụy Hợp nhanh chóng đưa ra quyết định.

Hắn lấy từ trong túi da ra một ít chất dính màu lam nhạt, bôi lên chỗ lỗ thủng của Thánh khí.

Rất nhanh, lỗ thủng bị chất dính màu lam ngăn chặn hoàn toàn.

Loại giăng co này chính là vật hòa bình nhất, mà lại có tính kháng thức ăn mòn rất lớn, thích hợp làm nút thắt cho nó là thích hợp nhất.

Là nghiên cứu giả độc đạo, Ngụy Hợp cũng có chút hiểu biết về y đạo.

Lúc này, hắn nhanh chóng thu thập một ít bình chứa cùng vật còn sống có thể dùng để kiểm tra.

Sau khi tiến hành thí nghiệm vật còn sống rất nhiều lần, Ngụy Hợp đưa ra kết luận sơ bộ.

Bản thân chất lỏng Thánh khí có năng lượng cực mạnh phát ra, loại phóng thích này có nguy hại cực lớn đối với người bình thường.

Nhưng đối với võ giả chân chính chân huyết, chất lỏng Thánh khí có hiệu quả thúc đẩy tu vi tăng lên.

Nhưng phiên toái chính là, võ giả sau khi dùng thánh khí dịch, sẽ xuất hiện hiện tượng phân khởi cực độ, tính tình sôi sục đặc thù.

Điểm này tương tự với tác dụng thánh khí kích phát sĩ khí ở trong chiến tranh lúc trước, gặp được sĩ khí đại diện quân sĩ.

Có lẽ đây cũng là nguyên nhân khiến Thánh khí chất lỏng có hiệu quả kỳ hạn.

Chất lỏng bên trong đã dùng hết, đương nhiên Thánh khí cũng không dùng được.

Sau khi Ngụy Hợp lấy được thánh khí, mỗi ngày đều giải trừ nhiệm vụ tuần tra, thời gian còn lại đều bỏ vào việc kiểm tra dịch thể thánh khí.

Hắn phát hiện dường như chất lỏng này còn mạnh hơn so với tăng phúc của chân khí.

Ít nhất ở trong cơ thể hắn, Chân huyết mạch còn chưa được hấp thu, đã bị thật nhanh chóng cướp đi tất cả chất lỏng Thánh khí.

Sau khi xác định công hiệu của Thánh dịch và tính chất cơ sở, Ngụy Hợp kết hợp với các loại dược vật tài nguyên lúc trước cướp đoạt, tổng hợp bắt đầu thử luyện chế đan dược đặc thù có thể tăng trưởng tu vi.

Vẫn tiếp tục chiến tranh, Đại Nguyệt và Cự Vũ Lộc Dịch không ngừng bạo phát quy mô giao chiến.

Sau khi đòi núi co rút chiến tuyến, ở khu vực cố thủ cũng xuất hiện tung tích của Thất Thánh Tông.

Đại sư đỉnh cấp của Thất Thánh tông bày ra bí bảo cường hãn của thánh khí cấp cao, kết hợp với các biên độ khác nhau,

cộng thêm thủ đoạn phân liệt của Xích Ma, ngăn cản hạm đội Đại Nguyệt bên ngoài khu mỏ.

Đại nguyệt viễn chinh quân ở nội bộ cùng phật môn đề phòng lẫn nhau, ai cũng không muốn trả giá quá nhiều cùng tổn thất, cường công quặng mỏ, liền bị đối phương chiếm tiện nghi.

Tình hình chiến đấu trong lúc nhất thời cũng giằng co như vậy.

Tại trên cơ sở như vậy, Ngụy Hợp thống lĩnh Tụ Sa quân, trừ mỗi ngày tuần tra bên ngoài, thời gian còn lại, tất cả đều tập trung vào phân tích chế tạo thánh dịch.

Nửa tháng sau...

cảnh nam, chủ tướng phủ.

Trong giáo trường, một bóng người cân xứng mạnh mẽ, dịch chuyển đi, đang chuyên chú diễn luyện một bộ chương pháp.

Khí lưu nhỏ bé bị chương pháp của bóng người quấy đến phát ra tiếng gào thét.

Liễu Thừa Hi đang tập luyện diễn võ, rõ ràng luôn luôn theo bên cạnh Ngụy Hợp.

Không thể không nói, mặc dù Ngụy Hợp là vị lĩnh ngộ càng nhiều cảnh giới võ kỹ khác, cho nên mới đem tên đồ đệ tiện nghi này ở bên cạnh.

Nhưng không nghĩ tới, nữ nhân này lại mang đến cho hắn một sự kinh hi.

Sau khi hắn dạy Liễu Thừa Hi tu hành chặt vật đại sư, cả người Liễu Thừa Hi phảng phất một lần nữa tìm được hi vọng cuộc sống.

Phun ra một tia quyết tâm và nghị lực khiến Ngụy Hợp cũng phải kinh ngạc.

Chỉ cần hắn phân phó nhiệm vụ huấn luyện, cô bé này không chỉ hoàn thành đúng hạn, mà còn tự mình âm thầm gia luyện. Cường độ của nó ít nhất gấp ba lần nhiệm vụ.

Nếu không phải Ngụy Hợp kịp thời phát hiện, khiến cho quân y điều trị thân thể.

Chỉ sợ cô bé này đã sớm luyện thành nửa phé thái rồi.

Nhưng dù như thế, thời gian nửa tháng, Liễu Thừa Hi vậy mà thành công mở ra tiềm năng, chính thức trở thành chiến sĩ bậc một trong hệ thống hỗn tạp.

Mà ảnh hưởng khi báỉ nàng, Ngụy Hợp cũng dần dần lĩnh ngộ được cảnh giới thứ hai - Hư Phù Vân.

Cái này trong miệng Liễu Thừa Hi, chỉ cần có đủ cảnh giới đơn giản là có thể hiểu, hao phí thời gian mấy tháng Ngụy Hợp mới dùng đến phương pháp gian lận, miễn cưỡng nắm giữ được vẻ ngoài.

Hư Phù Vân cũng giống như nước chảy, đều là về phương diện phòng ngự.

Hiệu quả cụ thể, là có thể ở trong phạm vi nhỏ, tiến hành cực tốc né tránh, để đối thủ không cách nào chạm đến thân thể của mình.

Bởi vì những cảnh giới vũ kỹ này đều là nhằm vào cao thủ cùng cấp sáng chế ra. Cho nên Ngụy Hợp sau khi lĩnh ngộ loại võ kỹ cảnh giới này liền tự nhiên mà đạt đến trình độ vô địch của võ giả cùng cảnh giới.

Nói cách khác, đối với việc lĩnh ngộ thực thủy càng tiến thêm một bước —— hẳn Hư Phù Vân, toàn bộ võ giả từ Thần lực cảnh trở xuống đều khó có thể làm hắn bị thương.

Mà võ giả cảnh giới cao hơn, chỉ cần tốc độ không vượt qua hẳn quá nhiều, cũng có thể tạo ra hiệu quả lẩn tránh không nhỏ.

Ba ba ba...

Bên thao trường, Ngụy Hợp nhẹ nhàng vỗ tay, nhìn đệ tử mình thu thế đứng thẳng, thở ra một hơi thật dài.

“Không sai, dựa theo tiêu chuẩn lôi kéo, người hôm nay xem như tiến vào cấp độ chiến sĩ cấp hai.”

“Vậy là cấp hai?” Liễu Thừa Hi ngạc nhiên hỏi.

“Hệ thống của bọn hắn, đẳng cấp phía trước, chủ yếu phải xem hai nơi.” Ngụy Hợp cười nói, “Một: Muốn kích phát độ nắm

giữ tiềm năng, có thể kích phát tỉ lệ.

Hai: Trong thực chiến, có thể vận dụng tổ chất thân thể của mình tới thực chiến hay không.

Mà hai điễm này, điễm thứ hai người trải qua nhiều trắc trở như vậy, cũng rất dễ dàng đạt tới.

Cho nên nhân tố duy nhất ảnh hưởng người chính là điều thứ nhất.”

Ngụy Hợp vốn chỉ là Liễu Thừa Hi tùy ý nhận lấy, nhưng bây giờ xem ra, nữ tính này hết sức kiên nghị, hướng về võ tâm cực cao, xác thực đáng được tài bồi.

“Nếu không có sự phụ chỉ điễm...” Liễu Thừa Hi còn muốn nói cảm ơn, nhưng còn chưa mở miệng đã bị Ngụy Hợp cắt ngang.

“Đừng nói lời thừa, hôm nay nhiệm vụ tu hành kết thúc, người trở về dùng nước thuốc cho người nửa canh giờ.” Ngụy Hợp khoát tay, ý bảo nàng có thể trở về.

Liễu Thừa Hi khá hiểu chuyện cúi đầu hành lễ.

“Như vậy, đệ tử cáo lui trước.”

Chờ Liễu Thừa Hi rời đi, Ngụy Hợp ngồi xếp bằng trên bờ đoàn bên cạnh giáo trường, từ trong tay áo lấy ra một ống thử dài nhỏ chứa chất lỏng màu bạc nhạt.

Đây chính là dược tề được phối chế ra từ Thánh khí trước đó.

Toàn bộ chất lỏng trong Thánh khí, toàn bộ đã được phối trí xong, cũng chỉ có một chút dược thủy trong tay Ngụy Hợp.

“Thí nghiệm lâu như vậy, rốt cuộc đến thời điểm nên xem công hiệu chữa trị rồi.”

Hắn nhỏ nắp bình, hướng trong miệng quả quyết ngã xuống.

Mùi mát tựa như chất gia vị ngọt ngào chảy vào miệng hắn.

Bản thân nước thuốc đương nhiên không phải là ngọt.

Đây là cải thiện khẩu vị, Ngụy Hợp tăng thêm đường tương sau này của mình.

Chất lỏng ngọt ngào theo khoang miệng chậm rãi chảy vào cổ họng, chảy xuống phần dạ dày.

558

Ầm ầm!!!

Một tiếng vang thật lớn, phảng phất bên tai Ngụy Hợp triệt để nổ tung.

Khí lực khổng lồ trong cơ thể hắn thật sự mạnh mẽ, giống như thùng thuốc nổ, toàn bộ bộc phát tứ tán, từ bên ngoài thân bay tán ra.

Nhưng bởi vì đặc tính của bản thân thật sự, tất cả kinh lực bị cưỡng ép nổ tung, lại nhanh chóng lần theo làn da thẩm thấu chui trở về.

Đại lượng dược dịch bốc hơi vung phát, hóa thành mây mù màu bạc, tản ra khắp toàn thân Ngụy Hợp, bắt đầu dung hợp với kinh lực thật.

Bốp!

Ngụy Hợp đột nhiên mở to hai mắt.

Dưới tác dụng phụ trợ của dược hiệu, mắt hắn nhanh chóng được nâng cao.

Trong hệ thống Chân kinh, mỗi lần đột phá đều có thể cường hóa thêm một bước trong cảm quan siêu cảm của bản thân.

Mà giờ khắc này, Ngụy Hợp bắt đầu cảm giác tiến hóa thêm một bước nữa.

Dược dịch màu bạc nhạt hóa thành vô số điểm sáng màu bạc trải rộng khắp toàn thân hắn.

Hết thảy trước mắt Ngụy Hợp, trong nháy mắt phát sinh kịch biến.

Giáo trường, phủ đệ trước mắt nhanh chóng bắt đầu mục nát, phủ đầy bụi bặm.

Xa hơn nữa, bầu trời đêm màu đen hiện ra từng đường cong mạch lạc dài hẹp tựa như mạch máu.

Trong không khí truyền đến tiếng kêu rên thống khổ như vô số người.

“Nơi này là...”

Ngụy Hợp muốn hít vào một hơi, lại phát hiện chính mình căn bản không có công cụ hô hấp.

Hắn cúi đầu, lại không nhìn thấy lồng ngực mình, chỉ có thể nhìn thấy bóng người tạo thành một mảnh đen kịt.

Giơ tay lên, lúc này hai tay của hắn cũng đã biến thành màu đen kịt.

Phù...

Trong thoáng chốc, từng trận tiếng gió gào thét tới gần nơi này.

Tiếng gào thét xen lẫn từng trận kêu rên thống khổ, nam nữ già trẻ, phảng phất vô số người thống khổ khóc lóc.

“Gió đau đớn!” Ngụy Hợp trong nháy mắt minh bạch chính mình ở phương diện nào.

Cảm quan siêu cảm mỗi khi đạt được thăng cấp sẽ càng thâm nhập sâu tiếp xúc đến tầng sâu Chân Giới.

Oanh cười, triền miên, thống khổ.

Đều là chủng loại trong Cửu Phong.

Có thể cảm giác được gió thống khổ, đại biểu lúc này cảm quan của hắn đã tăng lên một loại trình độ khác.

“Oanh tiếu phong cùng chỗ chân giới triền miên, là tầng diện của vô số phù vật. Dựa theo kiếp trước hiểu biết, phù vật càng hiện ra nhiều loại dịch bệnh.

Nhưng dường như cơn gió thống khổ này lại có sự khác biệt.”

Ngụy Hợp cẩn thận quan sát xung quanh.

Độn vật so với hai tầng phía trước ít hơn rất nhiều.

Giáo trường trống trơn, trừ tiếng gió thổi bao hàm thống khổ ra, còn lại không có bất cứ nguy hiểm nào.

Nhưng hắn không dám khinh thường.

Bí phong cười ríu rít và gió triền miên không gặp phiền toái gì, chẳng qua là do tu vi hắn sớm vượt ra khỏi cường độ đối ứng nhau.

Nhưng không có nghĩa là chín loại quỷ phong này không có hiệu quả với hắn.

Ngay cả tiếng gió rít gào ở chỗ có cuồng phong quán quanh cũng có thể xuất ra chân thú cấp Kim thuộc tính, chứ đừng nói đến chân giới thống khổ về mặt gió...

Ngụy Hợp đứng lên, ngắm nhìn bốn phía, chung quanh không có bất kỳ vật sống nào.

Lúc này, thân binh canh gác cũng đã biến mất hoàn toàn.

Ban đêm chim chóc kêu vang, cũng hoàn toàn không có tiếng động.

Tường đen có kết cấu răng cưa vây quanh toàn bộ giáo trường. Yên tĩnh không một tiếng động.

Xa xa kiến trúc phòng ốc liên miên, cũng đều một mảnh đen kịt, trống rỗng.

Chỉ có tiếng gió rên rỉ thống khổ, không ngừng xuyên qua giữa các kiến trúc.

Ngụy Hợp thả người nhảy lên, nhẹ nhàng đứng ở đỉnh tường vây, nhìn ra xa.

“Mấy ngày nay, toàn bộ bận rộn với quân vụ và tu hành, lâu lắm rồi không được thăm dò Chân giới thực tế.”

Trên thực tế, việc Đạo môn thăm dò Chân giới cũng không nhiều.

Một mặt là bởi vì bản thân Chân giới cực kỳ nguy hiểm.

Mặt khác, thời gian dài siêu cảm ở trong Chân giới, chịu quỷ phong xâm nhập, sẽ dẫn đến thân thể xuất hiện dị hóa càng cao hơn. Cuối cùng hoàn toàn mất đi chính mình, trở thành quái vật.

Tập kích nhằm vào Quỷ Phong, Đạo môn chủ yếu khai phá ra phúc địa và các loại đan dược, tinh trận.

Phật môn thì có hệ thống chân huyết và quân trận.

Nhưng bất luận bên nào cũng không dám sống trong trạng thái Chân giới một thời gian dài. Chỉ khi cần phải chiến đấu chém giết mới có thể trong thời gian ngắn tiến vào Chân giới giao thủ.

Đứng ở đỉnh tường vây, Ngụy Hợp nhìn ra nơi xa.

Chỗ phủ đệ của gã, phía trước không có bất kỳ vật gì che chắn, liếc mắt liền có thể nhìn thấy hải dương rộng lớn vô biên phía xa.

Nhưng lúc này biển rộng trong Chân giới giống như mực, đen vô cùng, yên lặng không một tiếng động.

Đúng lúc này, trong im ắng, trong mặt biển xa xa, có quang điểm màu lam lóe lên lóe lên, tựa như vô số đom đóm hiển hiện.

Điểm sáng càng ngày càng sáng, càng ngày càng rõ ràng.

Rầm rầm.

Rốt cục, điểm sáng trời lên trên mặt nước.

Vô số điểm sáng đột nhiên tối sầm lại, phảng phất đột nhiên tắt điểm đặng, trong nháy mắt biển mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Lông mày Ngụy Hợp nhăn lại, ngưng mắt nhìn lại nơi đó, muốn nhìn kỹ một chút chuyện gì xảy ra.

Ông!!

Trong chốc lát, toàn bộ mặt biển âm âm phát sáng.

So với trước đó nhiều ra vô số điểm sáng màu lam, trong nháy mắt sáng lên hơn phân nửa mặt biển màu đen, phóng xuất ra vô số lam quang quý dị.

Tất cả lam quang hợp thành một khuôn mặt có đường kính hơn ngàn mét.

Ngụy Hợp kêu lên một tiếng đau đớn, hai mắt mãnh liệt phun ra máu loãng, bỗng nhiên rời khỏi Chân giới, trở lại hiện thực.

Ba.

Một giọt máu tươi theo khe hở ngón tay của hấn nhỏ xuống mặt đất.

“Đó là cái quý gì!?” Ngụy Hợp trong lòng rung động.

Quý Phong, tổng cộng có chín loại. Trong đó có gió cảm giác bề mặt vô cùng gần, mà có cái lại ở chỗ sâu hơn.

Những thứ này đều do các tiên bối chân kinh thống nhất chỉnh lý ra, phân chia cho Chân giới.

Những chân nhân bình thường đều có thể miêu sát Quý Phong, đa số đều là tiếng cười ríu rít, gió kéo dài.

Đây là chín thành chân nhân chủ yếu tiếp xúc với mặt Quý Phong.

Mà khi cảm thấy siêu việt sâu hơn, sẽ tiến vào gió đau.

Đây là chỉ có cao tầng trong toàn bộ chân thực mới có thể tiến vào phương diện siêu cảm. Mà cấp độ quý phong này, ảnh hưởng đối với hiện thực càng thêm mật mờ, cũng sẽ không trực tiếp dùng phương thức thiên tai nhanh chóng phản ứng ra.

Ngụy Hợp so sánh quá mức cảm thống khổ, tu vi cần thiết, lúc này tu vi hấn là xa xa có thể đạt tới.

Dù sao chiến lược thực tế của hấn bây giờ cũng đã đạt tới cấp Tông Sư.

Mà tình huống vừa rồi cũng chứng minh suy đoán của hấn.

Gió thống khổ với hấn mà nói, vền vẹn chỉ là một loại tạp âm khó nghe.

Nhưng phiền toái chính là, loại điểm sáng này tạo thành mặt người cực lớn...

Sắc mặt Ngụy Hợp ngưng trọng.

Buông hai tay ra, đôi mắt vừa mới nổ tung lại lần nữa khép lại.

Cũng chính là hấn, nếu là chân nhân bình thường, sợ là giờ phút này hai mắt đã triệt để tiếp cận thất minh.

“Quả nhiên, năm nơi nguy hiểm ở Chân giới đều không có ở đây.... Ngay cả liếc mắt nhìn cũng sẽ phát nổ hai mắt người cực lớn này...”

Lúc này Ngụy Hợp nhớ lại, mới phát hiện, trong điển tịch mình xem qua, bất luận Huyền Diệu tông hay là Đại Nguyệt tàng thư, đều ghi chép sơ bộ oanh tiêu phong.

Mà phương diện gió kéo dài cũng có một số ít.

Bất quá bởi vì cùng oanh tiêu phong cực kỳ tiếp cận, biến hóa không lớn, cho nên đại đa số sát nhập cùng nhau.

Quý Phong cấp độ sâu hơn, căn bản chưa từng nhìn thấy ai ghi chép cả.

Phần lớn mọi người xuống núi rời khỏi phúc địa, đều dựa vào đan dược để duy trì, không cho cảm giác tiến vào Thái Du Chân Giới.

*

*

*

“Có thể tiếp xúc với tầng gió thống khổ, ít nhất phải đạt tới trình độ chân thật trở lên một chút. Không đúng, có lẽ còn cao hơn nữa!”

Ngụy Hợp bỗng nhiên nghĩ đến, mình là chân huyết và chân kinh kết hợp, đều có tiến bộ lẫn nhau, cho nên cảm giác của mình, có lẽ so với ba bước chân hoàn toàn bình thường mạnh hơn rất nhiều mới đúng.

“Lát nữa ổn định lại, cũng đến lúc thăm dò Chân Giới rồi.”

Trực giác nói cho hắn ta biết, trong Chân giới tuyệt đối cất giấu bí mật sâu nhất của thế giới này.

Về phần hiện tại, hắn cần tập trung đạt được mục đích của mình.

Phục hồi tinh thần lại, Ngụy Hợp duỗi tay trao một cái.

Lòng bàn tay lập tức tuôn ra một luồng kinh lực đen như mực.

Cỗ kinh lực này so với trước đó, nồng độ tăng lên không ít. Mà lại mơ hồ hấp dẫn lực hút đặc thù của mọi vật chung quanh.

“Cường độ tiêu chuẩn đạt tới bốn bước chân toàn thực.... Xem ra vừa rồi hẳn là lúc đột phá mang đến cảm giác siêu việt, về sau cần định cảm, thời gian dài tiếp nhận gió núi thống khổ phát qua, để thân thể thích ứng.”

Tuy nhiên trước đó, hẳn phải tiến về trước, tìm kiếm xung quanh xem bọn hắn có gặp phải áp lực như thế nào không.

Lúc ban đêm.

Chủ hạm đội, căn cứ tạm thời ở Đại Nguyệt hải.

Trụ sở tạm thời là dùng lượng lớn chiến thuyền gắn kết cùng một chỗ, hình thành một chiếc thuyền to lớn.

Diện tích thậm chí còn lớn hơn so với hòn đảo nhỏ bình thường.

Ở trung tâm căn cứ, tổng soái bộ chính là nơi tập hợp tất cả các tướng lĩnh được đặt ra tín nhiệm.

Lúc này bóng đêm thâm trầm, hải vực chung quanh bị mảng lớn ánh đèn chiếu sáng như ban ngày.

Theo Lộ Dịch thu được đèn sáng, cột đèn hình thành quét ra bốn phía, vẽ qua xẹt lại trên mặt biển.

Vô số chiếc thuyền nhỏ cấp Tinh Tinh ở bốn phía giống như bầy cá ăn thịt người, đi tuần cảnh giới.

Ngụy Hợp dẫn theo Tụ Sa quân Trần Hâm và một đội thân binh sau khi lên thuyền thì nhanh chóng tiến đến hướng tổng soái bộ.

Cho dù đang là ban đêm, nhưng sàn thuyền vẫn sáng rõ như trước.

Hắn nhanh chóng tiến vào phòng họp.

Bên trong đã âm ỉ thành một cục.

Bạch Thiện tín ngồi ngay ngắn ở vị trí chủ soái, chư tướng còn lại đang tranh luận không thôi về một bộ Đại Hải đồ bên cạnh.

Ngụy Hợp tiến vào phòng nghị sự, tìm vị trí của mình ngồi xuống, cũng không kỳ quái cảnh tượng như vậy.

Quyết sách trong quân đội của Đại Nguyệt, bình thường đều ồn ào như vậy mà ra.

Bởi vì thực lực của đại nguyệt vô cùng hùng hậu, phần lớn thời điểm đánh thế nào đều sẽ thắng.

Cho nên thắng như thế nào, để ai thắng mới là mấu chốt để tranh luận.

Nói cách khác, sự tranh giành của đám tướng lĩnh này, kỳ thật là ai ra trận lập công trước.

Mà các tông sư khác nhau, trừ Bạch Thiện Thân là thống soái tam quân, không thể không ra mặt, các tông sư còn lại đều không ở chỗ này.

Phần lớn những tướng lĩnh này đều là người phát ngôn của bọn họ.

Sau một hồi tranh luận, rất nhanh tin tức của đám người này được tổng hợp lại, phân phối sơ lược mục tiêu kế tiếp.

Trọng điểm cuối cùng là an bài công tác phòng hộ tiếp tế hậu cần.

Toàn bộ hội nghị tác chiến coi như kết thúc.

Một lát sau, từng đám tướng lĩnh tản đi, trở về hạm đội của mình.

Ngụy Hợp cũng không lập tức rời đi, mà trực tiếp tìm đến tổng soái Bạch Thiện Tín.

“Tổng soái, có thể có thời gian tâm sự sao? Sư tôn đã nói, nếu dọc đường có chỗ nào không hiểu, có thể hỏi ngài.”

Bạch Thiện Tín đi ra khỏi phòng họp, đang chuẩn bị bay lên chỗ của cự điều.

Nghe thanh âm Ngụy Hợp sau lưng, hắn xoay người, nhìn về phía người tới, ánh mắt nhu hòa một cái chớp mắt.

“Vương Huyền sao? Sư phụ ngươi quả thật có dặn ta.” Hắn nhìn đồng hồ thời.

“Cùng đi uống một chén đi.”

“Đa tạ tổng soái!” Ngụy Hợp ôm quyền. Chân huyết cùng chân kinh giống nhau, cũng cần định cảm, bất quá bởi vì so với chân kinh bất đồng chính là, chân huyết cảm giác đơn giản rất nhiều, bình thường đều không dễ dàng xảy ra vấn đề.

Vì vậy phương diện ghi chép không nhiều.

Nhưng mục đích Ngụy Hợp đến đây, không phải vì cái gì khác, mà là vì cái mặt người cực lớn sáng lên kia, làm sao thu được càng nhiều Thánh khí.

Dược dịch điều chế ra thánh khí thánh dịch, rút ngắn được tiến độ tu vi của hắn trên phương diện chân kinh.

Nếu có thể có càng nhiều hơn, tu vi toàn chân của hắn tuyệt đối có thể tăng nhanh hơn.

559

Cơ sở trên biển lâm thời, bởi vì tổ hợp chiến hạm khổng lồ mà bị trải thành mặt đất rộng lớn.

Điều này cũng dẫn tới một số cửa hàng nhỏ lâm thời cũng được sinh ra ở đây.

Tòa căn cứ khổng lồ này, chủ yếu dùng đến tái thu chặt vật để lôi kéo chiến thuyền, thuyền hàng, ít lượng không chịu nổi sử dụng chiến hạm Đại Nguyệt Phù Nguyệt.

Ba thứ hỗn hợp mới tạo thành một lục địa khổng lồ như thế.

Có tinh trận che giấu bảo vệ, nơi này không cần lo lắng lửa, không cần phải cảnh giới, tự nhiên hấp dẫn không ít tiểu thương đi kinh doanh.

Bạch Thiện Tín cũng không để ý đến việc giữ bí mật. Trên căn cứ tạm thời, hắn ta đặc biệt vẽ ra một bộ phận nhỏ ở khu vực, mở cửa hàng cho những tiểu thương này ở bên ngoài.

Cứ như vậy, cũng có thể thả lỏng cho các binh sĩ Đại Nguyệt.

Lúc này, hắn dẫn Ngụy Hợp đi vào một cửa hàng rượu quen thuộc.

Ban đêm, cửa hàng bán bằng hiệu treo cửa hiệu Nguyệt Ảnh quán, vẫn có mấy quan quân ngồi bên trong nhẹ nhàng tụng chén.

Nơi này cung ứng rượu trái cây với số cực thấp, đề phòng người say rượu xuất hiện trong quân.

Nhìn thấy Bạch Thiện Tín và Ngụy Hợp vào cửa, quan quân và lão bản trong cửa hàng rượu nhao nhao đứng dậy.

“Không cần để ý, hiện tại là nghỉ ngơi thời gian.” Bạch Thiện Tín thường ngày vẫn rất thân thiết.

Tùy ý tìm một góc ngồi xuống, hắn rất là thuận thực gọi một ít thức ăn, cộng thêm vài loại rượu trái cây khác nhau, sau đó đưa thực cho Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp khoát tay, hấn đến nơi này không phải để ăn uống.
Đội đến lúc người hầu đi đời xong thì tách ra phía sau.

Ngụy Hợp thẳng lưng, nghiêm nghị nhìn chăm chăm Bạch Thiện Tín nói: “Bạch soái, kỳ thật ta vẫn muốn hỏi. Trên đường tu hành võ giả chúng ta, tất nhiên phải tiếp xúc Chân giới.

Mà trong Chân giới, hôm qua ta đã tiếp xúc với gió thông khô.

Nhưng ngay lúc ta mới bắt đầu định cảm, trùng hợp nhìn thấy trên mặt biển xa xa, một điểm sáng màu lam tạo thành khuôn mặt người. Vền vền chỉ liếc mắt một cái, tròng mắt của ta thiếu chút nữa phát nổ.”

“Người cũng thấy sao?.. không chỉ là người.” Vẻ mặt trên mặt Bạch Thiện Tín không thay đổi, chỉ là ánh mắt càng thêm thâm thúy.

“Tôi hôm qua tổng cộng có hai mươi lăm vị võ giả Kim Thân, bởi vì cảm giác được mặt người phát sáng nên thân thể xuất hiện tổn thương khác nhau. Bọn họ đều là vừa vặn tiến vào tầng lớp gió thông khô.” Bạch Thiện Tín giải thích.

“Cái kia phát sáng nhân diện rốt cuộc là cái gì?” Ngụy Hợp trong lòng khẩn cấp muốn biết đáp án.

“Ta không biết. Bởi vì trước đây, ta cũng chưa bao giờ gặp loại tình huống này.

Có thể nhìn từ xa lại khiến võ giả chúng ta xuất hiện tổn hại, năng lực này quả thực là không thể tưởng tượng.”

Bạch Thiện Tín không giống như nói dối, lông mày hấn ta cau lại, khẽ lắc đầu.

“Theo ngài vừa rồi nói, loại người này rất nhiều mặt mũi? Ta bên kia nhìn thấy một tấm, bên này cũng có?” Ngụy Hợp hỏi.

“Không chỉ vậy, những người còn lại đi ra ngoài hạm đội, cũng gặp thứ này.” Bạch Thiện tin nói.

Ngụy Hợp không hỏi thêm nữa, ngay cả ánh mắt hấn cũng thiếu chút nữa bị thương, huống chi khôi phục lực lượng cùng thân thể còn không bằng người hấn.

“Không cần lo lắng, việc này, ta sẽ phái người chuyên môn điều tra. Tạm thời trọng tâm của chúng ta, vẫn phải đặt ở đúng chỗ.” Bạch Thiện Tín trầm giọng nói.

Ngụy Hợp gật đầu, hắn ta không tiện nói gì.

Chỉ là, ngay cả cấp bậc như hắn cũng có khả năng xảy ra chuyện, các cao thủ còn lại trong quân sợ là càng phiền phức hơn.

Nếu như bên này không tìm được tư liệu gì, hắn liền đổi chủ đề, hỏi chuyện Thánh khí.

Bạch Thiện Tín biết gì nói nấy, tổng bộ quả thật cũng vơ vét không ít nơi. Về Thánh khí, đúng là đã lấy được mấy chỗ.

Đại nguyệt viễn chinh quân, cho đến tận bây giờ, trừ thánh khí Ngụy hợp thu được, còn lại năm tòa, đều là trong lúc giao chiến dập tắt hỏa hoạn kịp thời, ngăn chặn bạo tạc mà có.

Nhưng đều bị các tông sư chia nhau.

Rất hiển nhiên, tất cả mọi người đều biết Thánh dịch trong Thánh khí là một thứ tốt.

“Thế nào, phát hiện chỗ tốt bên trong Thánh khí?” Bạch Thiện Tín cười nói.

Cùng là người trong quân bộ, quan hệ giữa hắn và Lý Dung coi như thân cận, năm đó nói đến còn từng truy cầu Lý Dung, đáng tiếc bị cự tuyệt.

Bây giờ ánh mắt của Ngụy Hợp cũng đã gần với những người còn lại.

“Ta khuyên ngươi tốt nhất là đừng ở trên chiến trường, không nên nghĩ đến những ngoại vật này. Bây giờ Tạp Lộ một mực trầm mặc, rõ ràng ở thế xấu vẫn chưa rút lui, hiển nhiên còn có lá bài tẩy cũng vô dụng. Đây cũng là nguyên nhân ta thu được chiến tuyến, không có tùy tiện tấn công.

Nếu ngươi vì tham lam mà bị thiết kế dụ dỗ bị thương, ta trở về cũng không có cách nào ăn nói với lão sư của ngươi.

Cũng không có cách nào nói với bộ hạ coi trọng ngươi. Hiện giờ ngươi chính là thơm ngon trong mắt bộ hạ.”

“Bạch soái nói đùa rồi.” Ngụy Hợp bật cười, trong lòng của gã biết rõ chính mình đang ở vị trí nào.

Hơn nữa Tụ Sa quân bị mang tới tham dự chiến trường, sau một hồi không ngừng chém giết, hấn mơ hồ cảm giác, quân trận tụ cát, hư ảnh bão cát ngưng tụ ra, tựa hồ đang xảy ra biến hóa quái dị nào đó.

Hai người lại rảnh rỗi hàn huyên, ăn chút đồ, Ngụy Hợp thỉnh giáo về vấn đề cảnh giới Chân Huyết Kim Thân.

Sau đó mới cáo từ đứng dậy rời đi.

Bạch Thiện tin rằng nơi này lấy được tin tức không nhiều lắm, nhưng Đại Nguyệt và Lộ Dịch lúc nào cũng có thể bùng nổ quyết chiến, tin tức này vẫn tương đối trọng yếu.

Mục tiêu của Ngụy Hợp quán quanh trong trận chiến quốc gia mệnh mông cuồn cuộn này, cũng từ việc lúc trước nhằm vào nút mở, biến thành tận khả năng thu hoạch lợi ích trong trận chiến này.

Ngay sau khi một mình Bạch Thiện Tín gặp mặt không lâu, tái mặt lôi kéo phản công rốt cuộc bộc phát.

Một vụ nổ cực lớn, tập kích hai tên Đại Nguyệt Tông Sư đang tập kích truy tung Thánh Khí.

Hơn nữa còn là tông sư Phật môn.

Vụ nổ kinh khủng này so với lúc Xích Ma phân liệt còn mạnh hơn rất nhiều.

Trong nháy mắt, bạch quang nổ tung, liền nuốt sống thân thể hai gã tông sư, bao phủ phạm vi hải vực mấy chục mét, bốc lên vô số hơi nước sương mù.

Mà hai gã tông sư Phật môn đi vào, không còn sống trở về.

Cùng lúc đó, tại một chiến trường khác, một vị tông sư của quân bộ bị hắc ma phân liệt tập kích, dưới tốc độ kinh khủng gấp năm lần âm thanh, huyết nguyên nổ tung, chết ngay tại chỗ.

Cho dù vị tông sư khác giết chết cao thủ cấp kị sĩ ở xa xa đánh lén, cũng vẫn như cũ không cách nào vẫn hồi, Đại

Nguyệt trận doanh đủ để ba vị tông sư tổn thất.

Bạch Thiện tin tưởng, chủ trì Đại Linh Phong tự là Khấu Tùng cấp tốc tổ chức hội nghị khẩn cấp, thương thảo như thế nào đối phó với vũ khí tân chiến lược lôi kéo xuất hiện – Hắc ma phân liệt.

Tranh luận một phen, ba vị tông sư tử vong, bởi vậy lợi ích quốc gia còn trống ngược lại trở thành mấu chốt để mọi người tranh đoạt một phen.

Mà làm sao tiếp tục chinh phạt nút mở ra, lại hoàn toàn bị đám người vớt ra sau đầu.

Ngụy Hợp ở trên hội không nói một lời, phảng phất thấy được vẻ mặt liên quân Đạo môn năm đó.

Đại nguyệt hôm nay, tranh đấu giữa quân bộ và phật môn đã đến mức độ xấu xí như thế.

Nếu là trước kia, thời điểm hấn chỉ là Chân Kính Đạo Tử, có lẽ sẽ cao hứng một chút.

Nhưng hiện tại hấn đối với thân phận của Đại Nguyệt cũng có chút cảm giác tán thành, lại đến xem cảnh tượng này, trong lòng cảm thấy buồn nôn.

*

*

*

Trong mấy tháng này, hấn thuận lợi hoàn thành định cảm bốn bước chân, cảm quan siêu cảm cũng đạt tới yêu cầu, ổn định lại.

Phá cảnh châu cũng tăng thêm một lần nguyên huyết.

Nhưng khiến hấn tiếc nuối là mấy tháng nay hấn không thu được Thánh khí nữa.

Cũng may Chân Huyết Mạch của hấn đã phá giới hạn, tốc độ tu hành cực nhanh, Phần Thiên Chân Công gần như thành hình mấy ngày.

Trong khoảng thời gian này, cuối cùng hắn cũng đạt Thần lực cảnh giới đến cực hạn viên mãn. Kế tiếp là bước vào Kim Thân.

Tư chất Tam Tâm Quyết vượt qua cấp bậc phá giới, tốc độ tu hành khủng bố, quả thực là gấp mấy lần những võ giả Chân Huyết khác.

Bên kia, tu vi Chân Kính tu vi cũng nhanh chóng tăng lên, chính là Huyền Tỏa Công của Huyền Diệu Tông tu hành.

Lúc tăng cường, đồng thời còn có cường độ lực hút tự nhiên tăng phúc thần lực, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện.

Hai loại công pháp cùng tiến, còn mơ hồ dẫn dắt những hạt cơ bản thần bí xung quanh.

Tất cả dường như đều đi theo hướng tốt.

Ngay cả đồ đệ Liễu Thừa Hi cũng thuận lợi tấn cấp đến chiến sĩ cấp bốn.

Nhưng Ngụy Hợp luôn cảm giác trong lòng có chút không đúng.

Ô ~ ~ ~

Cảnh báo phòng ngự chói tai quanh quẩn trên bầu trời.

Lần tiến công thứ năm, cảnh Giao Dịch.

Vô số chiến hạm tinh hộ chiến hạm Phù Nguyệt, phóng tới khu vực Thánh khí thật lớn ở cảng khẩu.

Ngụy Hợp đứng ở trên chiến thuyền phía sau, xa xa còn có thể nhìn thấy đại nguyệt phía trước giao thủ cùng cao thủ như tên mở đường bộc phát lam quang.

Những lực tràng thánh khí giống như sương mù che lại, tăng cường cho toàn bộ quân sĩ bạch nhân tham chiến.

Mảng lớn lực tràng quân đội vô hình, làm biên hướng đại quân của các quân đội bên Đại Nguyệt.

Hàng vạn võ giả chém giết, bắn pháo, đạn pháo, đao, rống giận, loạn thành một đoàn.

Trên bầu trời, kỵ sĩ cự điều bay lượn không ngừng bị bắn pháo mạnh mẽ oanh tạc rơi xuống.

Mặt biển chung quanh đều bị máu nhuộm thành màu hồng nhạt.

Ngụy Hợp đứng trên hạm đội chủ hạm của Tụ Sa quân, án binh bất động, chờ Bạch soái bên kia truyền đạt quân lệnh.

“Hạp cảng triền lang là một trong hai bên cảng cuối cùng, chỉ cần đánh hạ nơi này, sau đó liên hợp với hạm đội tổng trụ sở. Chỉ cần giải quyết hai nơi này, toàn bộ tái tạo lực lượng của Viễn Hi đều sẽ bị trục xuất hoàn toàn.”

Ngụy Hợp nhàn nhạt giải thích cho hai gã áo choàng đen bên cạnh.

Hai người này, một người là Thái Mạnh hoan một mực đi cùng thuyền, một người khác, chính là Tông sư Chân kinh mới từ Huyền Diệu tông tới, tổ sư của chi Tỏa Sơn, Tiểu Lăng.

Ba người đứng ở đầu thuyền, xa xa nhìn về phía trước hải vực huyết chiến phẳng phất như không có giới hạn, trong lòng mỗi người đều rung động.

“Lát nữa kính xin tổ sư đừng ra tay, chỉ có thời khắc máu chót nhất, lại động thủ tốt nhất.” Ngụy Hợp lần nữa dặn dò.

Tiểu Lăng ánh mắt phức tạp, gật đầu đáp lời.

Hắn tới đây, tự nhiên không phải là vì nhìn xem chiến trường như thế nào, mà là vì đặc biệt bảo hộ Ngụy Hợp, để phòng ngừa xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

“Gần đây, ta cũng thấy người nói lúc trước, điểm sáng kia tạo thành mặt người, thiếu chút nữa bị thương.” Tiểu Lăng trầm giọng nói.

Ngụy Hợp gật đầu: “Trong quân có không ít cao thủ, đều vì vậy mà bị thương, có hai mắt tạm thời chưa thể khôi phục, cho nên gần đây Bạch soái nghiêm lệnh tất cả mọi người, không thể tiến vào chân giới thống khổ trước mặt.”

“Ta cũng suýt trúng chiêu.” Thái Mạnh vui mừng nói: “Cũng may mà nhớ tới lời nhắc nhở của người nên nhắm mắt kịp

thời, nếu không... Rốt cuộc thứ kia là cái gì? Trước kia chưa từng xuất hiện quái vật lợi hại như vậy.”

“Không biết... Bất quá, ta có loại dự cảm không tốt.” Ngụy Hợp nhẹ giọng nói.

Đúng lúc này, một tên binh sĩ nhanh chóng tới gần, quỳ xuống đất.

“Chủ tướng, tổng soái quân lệnh, lập tức tấn công cánh bên phải quân địch, ngăn chặn quân lực đối phương ít nhất là mười phút!”

“Đi thôi.” Ngụy Hợp hoạt động xương tay, vỗ xuống Tụ cát hộ phù bên hông.

Hộ phù sáng lên ánh sáng nhạt, trong nháy mắt thông báo cho tất cả quân sĩ Tụ Sa quân.

Hắn giơ cao tay phải, hung hăng nắm chặt.

“Toàn quân xuất kích thuyền!”

560

Bành!

boong thuyền dưới chân Ngụy Hợp hung hăng trầm xuống, người khác đã biến mất ngay tại chỗ.

Để ứng phó với việc bị hắc ma phân liệt ám sát, thì cách mà Đại Nguyệt nghĩ ra chính là di chuyển với tốc độ cao.

Chỉ cần bản thân luôn ở vào trạng thái di động siêu âm, kị sĩ của đối phương rất khó bắt được.

Mà hắc ma phân liệt loại bảo vật này, tuyệt đối không có khả năng tùy tiện dùng được. Bởi vì sản lượng chúng cực ít, cực kỳ trân quý.

Vì vậy loại chiến thuật này vừa ra, hiệu quả vô cùng tốt.

Biên Dịch Kiếm liên tiếp bại lui, tình thế trên chiến trường càng trở nên rõ ràng hơn.

Trên chiến trường hắc bạch khổng lồ, hàng ngàn con ken kết chiến thuyền màu trắng lấy hàng ngàn đê tính, không ngừng bị sơn thành chiến hạm lớn màu đen tấn công, mở ra chiến hạm kết nối mạn thuyền.

Ngụy Hợp dẫn đầu Tụ Sa quân từ phía bên phải quét vào, đội ngũ ba ngàn người tựa như một lưỡi dao sắc bén, hung hăng đâm vào sâu trong trận doanh màu trắng.

Toàn bộ chiến sĩ, kị sĩ, thậm chí hai vị đại sư, đều không thể ngăn cản lưỡi dao sắc bén này đánh bất ngờ.

Ngụy Hợp không ngừng mượn lực giảm đập mặt biển, dưới chân bắn lên đạo đạo cột nước.

Viên đạn giống như hạt mưa đánh vào trên người hắc, bên người căn bản không thể phá vỡ phòng ngự.

đạn pháo không ngừng nổ ở bên người hắc, chỉ có thể bắn ra vài viên bọt nước.

Tốc độ âm gấp hai lần tốc độ cao, làm cho hắn không chút trở ngại bay thẳng đến cánh phải của đại quân nút nút.

Quân sĩ bình thường căn bản không theo kịp tốc độ của hắn.

Ngụy Hợp nhảy lên mây cái, xông vào trong khu vực lực trường thánh khí cùng mẫu thân trôi nổi phóng thích ra lực tràng.

Tầng tầng trói buộc áp chế xuống, tốc độ của hắn giảm nhiều.

Hai gã đại sư cầm đoản đao cùng thứ kiếm trong tay, vọt tới trước mặt hắn.

Sau lưng bọn họ lóng lánh vượn không lồ cùng hư ảnh một con thần lân khổng lồ.

Từng đạo lam quang từ trong tay hai người nổ rộ ra, toàn lực đâm về phía Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp hơi dừng lại, lập tức cảm giác thân thể có cảm giác uy hiếp giống như bị kim đâm.

Trong lòng hắn rung mình, làn da toàn thân hiện lên đại lượng lỗ nhỏ.

Trong vô số lỗ nhỏ tuôn ra sương mù màu trắng, trong nháy mắt bao trùm phương viên mấy chục mét, đồng dạng cũng bao phủ hai gã đại sư vào.

Rất nhanh trong sương mù truyền ra tiếng va chạm kịch liệt và giao thủ.

Mười mấy giây sau.

Một đại sư bay ngược ra ngoài, người đầy máu, xoay người bỏ chạy.

Trong tay Ngụy Hợp mang theo một đại sư khác, khoảng sáu mét thân hình đuổi sát theo, phóng tới đối phương.

Xuy!!

Hai đường cong âm thanh khủng bố gấp năm lần, trong nháy mắt vượt qua hơn một ngàn thước, oanh kích trước người hắn.

Một đường cong bị Ngụy Hợp cấp tốc lóe lên, trực tiếp thất bại.

Một đạo khác lại không thể né tránh, đánh trúng cánh tay phải của hắn.

Ầm!!

Ánh lửa màu trắng âm âm nổ tung.

Đây là Xích Ma phân liệt.

Ngụy Hợp lao ra khỏi ánh lửa, thân thể có chút chật vật.

Hắn từ xa nhìn về vị trí của người đánh lén, liền muốn xông lên giải quyết đối phương.

Bỗng nhiên phương hướng trung quân, truyền đến một hồi tiếng thú gầm đinh tai nhức óc.

Không khí tựa như quả cầu nổ tung, từ trên không trung của quân đội, âm âm nổ tung thành một quả cầu vụn vụn.

Một cái đồng tử màu vàng dựng thẳng, cự nhân sáu mét sau lưng mọc lên hai cánh màu đen, đang từ dưới bay lên, phóng lên trời.

Người nọ nửa người dưới quần lầy trọng giáp màu trắng, vai trái, đang có một vết cháy đen. Chính là tổng soái của Bạch Thiện Tín.

Lúc này vết thương còn bốc khói xanh, hiển nhiên là vừa rồi mới bị thương.

Bên kia.

Một nam tử tóc dài màu lam, hai mắt lóng lánh lam quang, sau lưng kéo theo hư ảnh hùng sư ba mắt màu đen cao hơn mười thước, cả người ngưng tụ thành áo giáp màu lam tựa như thực chất.

Người này chính là Cúc La Bàn.

Hai người phóng lên trời, ở giữa không trung tựa như hai đạo lưu tinh, một trắng một lam, đi lại điên cuồng va chạm.

Mỗi một lần giao thủ, đều bắn tung tóe ra mảng lớn điểm sáng màu lam.

Hiển nhiên thực lực thực tế của Tát Phát vẫn hơi kém hơn là Bạch Thiện Tín.

Ngụy Hợp ở dưới chân đạp mạnh trên mặt biển, thả người nhảy lên.

Hắn đứng từ trên cao mười thước quan sát chiến trường xung quanh.

Lúc này hơn phân nửa cảng ân hơn phân nửa đã nhuộm thành màu đen của thán lớn.

Khắp nơi là chiến hạm đang bị thiêu đốt.

Thi thể và mảnh vỡ trôi nổi trên mặt biển, có thể thấy được ở khắp mọi nơi. Phía xa hơn phía trước thỉnh thoảng còn có từng đợt ánh lửa nổ tung.

Đó là tông sư còn lại đang tổng phản công.

Ngụy Hợp lại lần nữa điềm xuống dưới chân, thân hình giống như đạn pháo, hung hăng đánh về phía chiến hạm nơi người vừa mới đánh lên hắn vừa sử dụng.

Ầm!

Y đâm xuyên chiến hạm giáp thép, toàn bộ chiến hạm bị va chạm kịch liệt lay động, hầu như nghiêng sang bên.

Đúng lúc này, bỗng nhiên một tiếng giòn vang của xiềng xích rất nhỏ từ giữa không trung truyền ra.

Ngụy Hợp từ bên trong chiến hạm chui ra, theo tiếng kêu nhìn lại.

Vừa hay nhìn thấy một hư ảnh xiềng xích cực lớn màu lam lóe lên trên bầu trời rồi biến mất.

“Sợi xích chiến tranh!?” Hắn rùng mình.

Vì sao lại phóng thích xiềng xích chiến tranh vào thời điểm như thế này?

Rõ ràng đã thua trận, đại cục đã định, bọn họ còn nhốt mình ở đây, rốt cuộc là...

“Không đúng!” Đột nhiên hai mắt Ngụy Hợp trợn lên, thấy được một màn cực kỳ nguy hiểm ở trên bầu trời.

Tổng cộng có ba sợi xích chiến tranh, đồng thời hóa thành hư ảnh cực lớn, nháy mắt đã trói toàn bộ Bạch Thiện Tín giữa

không trung, còn có mấy tông sư phụ cận lại.

Trên xiềng xích lấp loé lam quang, lại cưỡng ép làm cho thân hình năm tên tông sư cứng ngắc, tốc độ đại giảm, cơ hồ dừng ở giữa không trung.

Đến lúc này mọi người bên phía Đại Nguyệt mới biết được.

Vận dụng dây xích chiến tranh không phải chỉ để ước thúc cao thủ kẻ địch, khiến hấn không cách nào trốn đi, còn có thể trong thời gian ngắn triệt để ràng buộc kẻ địch.

Tuy vận dụng như vậy tựa hồ không kiên trì được bao lâu, nhưng tại thời khắc máu chốt đã đủ.

Máu chốt nhất chính là, Ngụy Hợp cũng không nghĩ tới, đám đại sư hỗn tạp này, ngay cả chính bọn hấn cũng làm theo.

Mấy người Bạch Thiện Tín cũng cảm thấy không ổn.

Ngao!!

Cơ bắp toàn thân hấn nhanh chóng bành trướng, ngực hiện lên một phù văn màu đen to lớn, tựa hồ dùng bí kỹ gì đó, mạnh mẽ thoát khỏi ràng buộc của xiềng xích chiến tranh.

Nhưng cuối cùng vẫn không còn kịp nữa rồi.

Vận dụng bí kỹ để làm hiệu lực, cũng cần có thời gian.

Mà sự dừng lại chưa tới một giây này, trong mắt cao thủ, đã đủ rồi.

Từ chỗ sâu của cảng ân cần, hai sợi dây nhỏ trắng như tuyết, xuyên thủng hết thảy, chớp mắt liền đã đến trước người Bạch Thiện Tín.

Xuy!!

Một tiếng rít bén nhọn chói tai, lúc này mới khoan thai đến chậm, bỗng nhiên vạch phá bầu trời.

Ầm ầm!!!

Bầu trời trong chốc lát nổ tung thành một mảnh lửa trắng tinh.

Bên ngoài ánh lửa hiện lên màu lam, trung tâm mơ hồ hiện ra màu xám đen.

Phạm vi trăm mét bạo tạc, đem Bạch Thiện cùng mấy tên tông sư chung quanh toàn bộ bao vào.

Oanh!!!

Lại là một trận bạo tạc cực lớn nổ tung.

Trung tâm ánh lửa màu xám đen âm âm khuếch tán, hóa thành từng điểm ánh sáng màu lam, phiêu tán rơi xuống mặt biển.

Vô số lam quang rơi lả tả, nhìn thì tinh khiết đẹp đẽ, nhưng bất kỳ vật gì chạm đến chúng nó, đều sẽ tự cháy trước tiên.

Tiếng nổ mạnh âm âm không ngừng truyền ra. Bất kể chiến hạm bên nào cũng bị những chấm sáng màu xanh lam kích nổ.

“Hắc ma phân liệt!?” Ngụy Hợp trước kia cũng nghe nói qua loại vũ khí chiến lược này nguy hiểm, nhưng chính thật tận mắt nhìn, mới biết được.

Mẹ nó, đây không chỉ là nguy hiểm có thể hình dung, mà quả thật là khủng bố!

“Rút lui!!”

*

*

*

Giữa không trung, một bóng người hiện ra trong ánh lửa, cường ép nâng tin tức Bạch Thiện Toàn thân cháy đen lên, bay vút về phía sau, đảo mắt đã trở về hướng Ly Mật cảng.

Âm thanh vàng vang rất nhanh truyền khắp toàn bộ chiến trường.

Ngụy Hợp nhẹ nhàng thở ra, quay đầu lại nhìn về phía Tụ Sa quân của mình.

Mảng lớn Tụ Sa quân loạn xạ còn triển đấu với người trên chiến hạm.

Tốc độ đẩy bọn hắn cực chậm, vì duy trì quân trận hoàn chỉnh, cho nên không cách nào giống như Ngụy Hợp một hơi xông ra quá xa.

Xông lên quá xa, không thể hưởng thụ hiệu quả phân quán quân trận.

Tốc độ lúc này chậm, ngược lại là ưu thế quay về.

“Rút lui!” Ngụy Hợp cấp tốc bứt ra phản hồi.

Giống như hấn, quân trận Đại Nguyệt phía còn lại cũng đều nhao nhao lui về phía sau.

Mắt thấy chỉ thiếu chút nữa là có thể công phá cảng khẩu. Đáng tiếc bị đối phương trả giá bằng xiềng xích chiến tranh, trói buộc mấy vị tông sư đỉnh cao, xoay chuyển cục diện.

Nếu không có tông sư dẫn đầu quân trận thì Đại Nguyệt không có cách nào đối kháng lại Thánh khí và áp chế tốc độ áp chế của mấy con mẹ lơ lửng đối diện.

Rất nhanh, hơn hai mươi vạn đại quân của Đại Nguyệt, hơn một ngàn chiến thuyền, sau khi ném xuống gần nửa thuyền thì thể thì hốt hoảng rút lui.

Mà so với Đại Nguyệt, tái tạo đại quân càng thảm hại hơn, binh lực chỉ thối một phần ba, đại sư chết trận cũng chỉ còn lại có bốn người.

Toàn bộ bến cảng cơ bản đã bị phá hủy. Hắc ma kia bị phân liệt, không chỉ làm hỏng đại nguyệt mà còn làm hỏng chính bọn họ.

Sart Cách Phát ôm vết thương ở ngực trái, vừa rồi hấn cũng bị dư chấn bởi vụ nổ làm bị thương rất nặng. Hấn chỉ có thể chặt vật thối lui, lui về căn cứ cuối cùng - liên hợp Tổng bộ hạm đội.

Lần này để định vị trí tông sư là Bạch Thiện Tín, hấn đã bố trí một vị thất thánh tông khác tự mình ra tay đánh lén.

Đại đội hạm đội tổn thất thảm trọng, đổi lại là chủ soái đối phương bị trọng thương, cuộc mua bán này rốt cuộc là lời hay lỗ, ai cũng nói không rõ.

Theo đại quân song phương thối lui, vùng biển bị nhuộm đỏ trở nên tối tăm, rốt cuộc một lần nữa khôi phục yên tĩnh.

Chỉ để lại đại phiến hải cốt cùng thi thể lẳng lẳng trôi nổi.

Đại Nguyệt Hồng Niên, Xuân.

Tổng soái Đại Nguyệt Bạch Thiện Tín, thống nhất ba mươi vạn đại quân, tiến công cảng Nhạc Tâm xa.

Hai quân tổng cộng bảy mươi vạn, nửa ngày sau, Bạch Thiện lấy Bạch Thiện làm đầu, năm tông sư, hãm vào cạm bẫy, trọng thương hôn mê, cuối cùng tuyên cáo Đại Nguyệt đã rút lui.

Trong căn cứ của Đại Nguyệt đang trôi nổi.

Trong đình viện cổ kính có một đám Tướng lĩnh cao tầng của Đại Nguyệt đang đứng chờ tình huống bên trong phòng, tổng soái Bạch Thiện Tín đi khám bệnh.

Ngụy Hợp cũng ở trong đó, lẳng lặng chờ đợi.

Thế cục phát triển đến lúc này, tiếp tục tấn công là khả năng không lớn. Khả năng lớn nhất chính là kéo dài thời gian duy trì trạng thái giằng co.

Không bao lâu, trong phòng, một lão y quan tóc trắng xoa cằm hòm thuốc đi ra.

“Bệnh tình của tổng soái như thế nào?” Quân bộ Triệu Dần tạm thời đảm nhiệm chức vụ tổng soái, tiến lên gấp gấp hỏi.

“Rất phiền phức... một loại độc tố cực kỳ khó dây dưa quanh quẩn trong cơ thể tổng soái. Hạn chế năng lực tự lành của bản thân hẳn.” Quan viên khẽ lắc đầu. “Hơn nữa loại độc tố này giống như là vật sống, còn nhanh chóng khuếch tán lớn mạnh. Cũng chính là thực lực bản thân Bạch Soái cao thâm, nếu không đổi thành một vị khác, sợ là xương cốt đều lạnh lạnh.”

“Trước đó cao thủ hàng đầu của tông sư Chân Kính Kỳ, Thâm Hải Long Vương Mặc Côn Bằng chính là đã trúng mai phục, cũng là bị hắc ma này đánh cho trọng thương, cuối cùng vẫn lạc.

Không nghĩ tới bây giờ Bạch soái cũng vậy...” Trong đám chư tướng có người bất đắc dĩ nhẹ giọng nói.

“Bên Phật Môn thế nào rồi?” Bích Lâm Nguyên Soái nhú mày hỏi.

“Khấu quân chế cũng bị hôn mê bất tỉnh, trọng thương khó chữa trị, tình huống so với Bạch soái tốt hơn một chút. Mà ba gã tông sư thi cốt vô tòn kia, tất cả đều là người trong phật môn.” Có tướng lĩnh trả lời.

Lần này cả thán Đại Nguyệt tổn thất thảm trọng.

Chỉ trong nháy mắt đã bớt đi chiến lực của năm tông sư.

Trong đó Bạch Thiện và Khấu Tùng vẫn là Tông Sư viên mãn, nếu không có bọn hấn ngăn cản hai Thánh Tông phía đối diện, chiến dịch này căn bản không cách nào đánh.

Ngụy Hợp đứng ở một bên, trong lòng cũng không ngờ tới sẽ đánh nhau thảm liệt như thế.

Đại Nguyệt tổn thất thảm trọng, tái tạo cũng thảm, trừ hai người Thất Thánh tông, đại sư còn lại chỉ còn lại hai người, sắp chết đến nơi rồi.

Song phương chiến đấu tổn thất binh lực đều là quá nửa, sau khi trở về còn phải tiến hành an ủi cho thương vong quân sĩ, đây lại là một khoản chi tiêu kha khá.

Cũng chính là hai bên đều là võ giả tạo thành đại quân, sĩ khí cao vút hơn xa so với quân đội bình thường.

Nếu đại quân do người bình thường tạo thành sợ là tổn thất một thành hai, có thể trực tiếp sụp đổ.

Nội tâm Ngụy Hợp lập loè.

Đánh nhau đến tình trạng này, song phương đều tổn thất nặng nề, kế tiếp sợ là sẽ đánh ra chân hỏa, chân chính quyết định.

Đặc biệt là Phật môn, lần này tổn thất thảm thiết như vậy, nếu vẫn không lấy được lợi ích gì, nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ.

Chỉ là so với việc này, trong lòng Ngụy Hợp càng thêm lo lắng, gần đây càng thường xuyên xuất hiện khuôn mặt lam quang.

Loại điểm sáng này tạo thành mặt người, càng ngày càng nhiều lần xuất hiện.

Nguy Hợp ý mình năng lực tự lành rất mạnh, nhiều lần quan sát từ xa, cho dù ngẫu nhiên bị thương một chút cũng có thể nhanh chóng khép lại.

Trong lòng hắn có một loại bản năng cảm ứng, loại này lam quang mặt người không ngừng xuất hiện, khẳng định còn kèm theo các biến hóa khác.

Chỉ là loại biến hóa này, hắn còn chưa phát giác ở đâu.

Nhưng bản năng của hắn lại cảm thấy loại biến hóa này không phải là tốt.

561

*

*

*

Năm Đại Nguyệt Hồng, tháng bảy.

Đại Nguyệt và tái mở hai bên, tự mình kiến lập hai phòng tuyến ở quần đảo phía bắc xa hi vọng.

Phân biệt là phòng tuyến Trọng Lâu và tái thông phòng tuyến Khang Ngọc.

Nửa năm, hai bên giao chiến quy mô nhỏ không ngừng.

Mang Dẫn Dịch không ngừng tăng binh lên, binh lực một lần đạt tới sáu mươi vạn, đại sư tăng lên tới mười lăm vị.

Đại nguyệt đồng dạng trần binh bốn mươi ba vạn, số năm mươi vạn, lấy Công Tôn Nhược làm tổng soái, ba vị tông sư bộ quân đội phụ trợ, tiếp viện Viễn Hi.

Sau khi thấy được uy lực khủng bố do hắc ma phân liệt tạo thành, Đại nguyệt tông sư lấy quân trận làm căn cơ, từng bước là doanh, chậm rãi đẩy mạnh.

Hắc ma phân liệt chính diện đối đầu trực diện với quân trận do tông sư dẫn đầu, uy lực bị phân tán áp chế rất nhiều.

Sau mấy lần kiểm tra, đại nguyệt phía sau phát hiện hắc ma phân liệt có thể đánh tan quân trận, nhưng cũng không thể trọng thương tông sư viên mãn trong đó.

Đến tận đây, quân đội Đại Nguyệt đế quốc, trong vòng tuần trung tuần sáu tháng, tại cảng Tam Môn, lại lần nữa phát động tổng tiến công quyết chiến lần thứ hai.

Binh lực song phương vượt qua trăm vạn, Tông sư đại sư hỗn chiến, tử thương vô cùng nghiêm trọng.

Hỗn chiến kéo dài mấy ngày.

Cuối cùng, sột soạt hò hét, Quân Úy Tát viễn chinh, trọng thương bỏ chạy, viễn chinh quân tan tác, tan tác khắp nơi.

Đại sư liên minh với Mễ Âu của Thất thánh tông chết trận.

Dưới sự bạo liệt của hắc ma, đại nguyệt tông sư Quảng Từ giáo tôn thất ba người, một mình quân bộ.

Đến tận đây, trong trận chiến giữa Viễn Hi, Phật môn rộng rãi dạy cùng tông sư vẫn lạc ở Đại Linh Phong tự, đã đạt đến tám người!

Mà quân bộ, chỉ vền vẹn hai người chết đi.

Mặt trời lên tháng tám.

Chỗ cứ điểm cuối cùng của Tạp Lôi bị triệt để nhổ ra, xa hi tuyên cáo dịch chủ.

Quặng mỏ số mười ba ở phía bắc xa xa.

Ngụy Hợp khoác áo choàng tướng quân của quân bộ, đi theo phía sau là một đám Tụ Sa quân sĩ tuần sát, cùng với thủ vệ tướng trấn trên quặng mỏ trên đảo, tuần tra tại một quặng mỏ lớn nhất.

Ánh mặt trời chói mắt từ trên cao chiếu xuống.

Lượng lớn quặng Tử Tuyết Thạch chất đồng ngoài quặng mỏ chiếu rọi giống như thủy tinh.

Nhưng trên thực tế khoáng thạch này còn có giá trị cao hơn so với thủy tinh chân chính.

Ngụy Hợp mặt không biểu tình, chậm rãi đi tới, vừa nghe thủ lĩnh giới thiệu tình huống khoáng mạch cùng phẩm chất.

Nhiệm vụ lần này của hắn, chính là đi tuần tra từng quặng mỏ trọng yếu, xác định phẩm chất trong đó khác biệt, sau đó ghi vào báo cáo, đưa về Vương Đô.

Đi vào quặng mỏ, hai bên đứng đây người người phụ trách đào quặng cùng người Viễn Hi.

Những thợ mỏ này ai ai cũng ăn mặc gọn gàng sạch sẽ. Hiển nhiên là vì nghênh đón Ngụy Hợp tuần tra nên đã sớm chuẩn bị và thanh tẩy.

Ngụy Hợp liếc mắt nhìn qua, những thợ mỏ này lớn thì năm sáu mươi tuổi, nhỏ thì cỡ mười mấy tuổi.

Hoàn toàn khác với bộ dáng mỹ hóa trong bộ phim ở kiếp trước.

Đám thợ mỏ không phải chỉ đắp trên người một lớp bụi là được. Lúc tuần sứ nhân vật chính, cũng không phải là tùy tùy tiện tiện lau tro trên mặt, là có thể nhặt được mỹ nữ da trắng mỹ mạo.

Trong những thợ mỏ này cũng có nữ tử trẻ tuổi của tiểu loli, nhưng làn da các nàng đều thô ráp, túi mắt rũ xuống, khắp nơi trên mặt đều là vết sẹo cũ bị vết cắt mới, trên tay cũng đều là vết chai cũ.

Coi như là thu thập sạch sẽ, cũng hoàn toàn không có gì tư sắc đáng nói.

“Thiếu tướng đại nhân, xin hỏi, chiến tranh đã kết thúc chưa? Khi nào thì chúng ta có thể về nhà?”

Một người phụ trách quặng mỏ đội mũ quặng mỏ màu trắng, xoa xoa tròng mắt, tiến lên một bước hỏi.

Làm cho người ta ngoài ý muốn chính là người phụ trách này là một bạch nhân, tuổi không nhỏ, ít nhất là mười sáu mươi mấy tuổi.

Quan Nguyệt của hắn nói cũng không phải rất thành thạo, mang theo nhiều điểm tiếng rung quái dị.

Ngụy Hợp dừng bước lại, giương tay lên ngăn chặn thủ tướng đang muốn kéo người đi.

Hắn nhìn lão đầu bạch nhân này chăm chú, phát hiện tất cả những người còn lại trong hầm mỏ đều quan tâm tới vấn đề này.

Bất luận là nô lệ bạch nhân hay là quặng quân nhân bản thổ xa xa, thậm chí thủ vệ quặng binh nơi này.

Trong mắt mỗi người đều toát ra một tia chờ mong.

Ngụy Hợp nhìn quanh một vòng.

“Tạm thời kết thúc.” Hấn trầm giọng trả lời.

“Tạm thời. Vậy, chúng ta còn cơ hội trở về không?” Lão đầu phụ trách không người kia tiếp tục truy vấn.

“Cái này quyết định do các người nhét nước vào, có nguyện ý đến chuộc người hay không.” Ngụy Hợp trả lời.

Trên thực tế, sau khi kết thúc chiến dịch Thê Bang thứ hai, bất luận đại nguyệt hay là lục lạc, đều tổn thất không nhỏ.

Nhắc đến bản quốc, kỳ thật vẫn là có tiềm lực chiến tranh không lồ, cũng không bị đại nguyệt đánh tan.

Mà Đại Nguyệt cũng không xuất động chiến lực cấp độ đại tông sư vô thượng chân chính.

Dù sao năm đó đại nguyệt có thể kiến quốc, đánh tan chân kinh, chủ yếu dựa vào cấp độ đại tông sư vô thượng mà Ma Đa.

Nhưng cuối cùng, căn cứ tin tức quân bộ và Nguyệt Thiên nhận được, chât vật vẫn là rút binh.

Nguyên nhân một mặt là hậu cần bổ sung quá nặng.

Hai là, lần này đối chiến với Đại Nguyệt chiến bại, đánh nát quyền uy bá chủ của đại nguyệt trên biển.

Sau khi Tát Phát trọng thương bỏ trốn, tin tức này truyền ra tứ tán. Quạt lôi kéo nhiều khu vực thuộc địa bộc phát khởi nghĩa, từng bá chủ trên biển Lạc Lan Ung Ung rất rục rịch, ý đồ tìm kiếm cơ hội đoạt lại địa vị.

Vì vậy, trong khoảng thời gian ngắn, nút thắt muốn góc đầu trở lại, là đừng nghĩ đến nữa.

*

*

*

Tổn thất lớn như vậy, bọn họ phải áp chế thuộc địa nội bộ, khiêu chiến với đối thủ cũ.

Thu hồi tâm tư, Ngụy Hợp không dừng lại nữa, tiếp tục đi tuần sứ phía trước.

Trên đảo quặng mỏ nối liền, rất nhanh, toàn bộ khu quặng mỏ đã dò xét xong. Sau đó lên thuyền đi tới một hòn đảo tiếp theo.

Trong mấy tháng này, Ngụy Hợp lại xoát hai lần nguyên huyết của Phá Cảnh châu, cũng coi như đủ nguyên huyết.

Còn về mặt tu vi, bởi vì không có thánh khí bổ sung, chỉ có thể tuần tự tu hành từng bước một.

Ngắn ngủn mấy tháng, hẳn cũng có khả năng tiến triển rất lớn. Dù sao bây giờ không phải là lúc tu vi thấp.

Đến cảnh giới toàn chân, cảnh giới Thần lực, tu hành hơi một tí đều dùng năm làm đơn vị.

Cho dù hẳn có vượt qua cấp độ giới hạn đi nữa, cũng không thể nào tiến bộ nhanh như vậy được.

Trên chiến thuyền, gió biển thổi qua, từng đàn hải ngư xung quanh lượn lờ, như ẩn như hiện trên mặt nước.

“Thiếu tướng, thư của ngài trong nước.”

Ngụy Hợp nhận phong thư phụ tá của hoàng tử Đào Cung đưa tới, quét mắt nhìn qua.

Người gửi thư là bộ lạc Phần Thiên quân.

Xé bỏ phong thư, hẳn rút lá thư bên trong ra xem.

Tín này là tay Lý Dung viết, sau khi hẳn ta về nước, trước tiên đi tìm cô ta, có chuyện quan trọng muốn nói.

Ngụy Hợp ghi tạc trong lòng, hai tay chà xát một cái, phong thư và cả tín giấy đồng thời hóa thành bột phấn, tùy gió thổi tán.

Chiến tranh đã chấm dứt, hẳn cũng nên tu chỉnh một hai.

Thật ra Ngụy Sát không thích chém giết chiến đấu.

Nhưng thế sự là như vậy, nếu người không giết thì người khác sẽ giết người, sẽ cho rằng người yếu đuối có thể ức hiếp.

Nếu có thể, Ngụy Hợp thích yên tĩnh tìm một chỗ hơn.

Nhưng mà...

Hắn ta thở dài một tiếng.

“Đại nhân, không phải chúng ta đã đánh thắng rồi sao? Ngài xem ra vì cái gì mà còn chưa thả lỏng chút nào?” Vương tử Đào ở một bên nhẹ giọng hỏi.

“Đúng vậy, chúng ta thắng. Chỉ là quá trình thắng, có chút phiền toái.” Ngụy Hợp thản nhiên nói.

Những ngày qua, lượng lớn Tử Tuyết Thạch cuộn cuộn không ngừng vận chuyển về thàng lớn. Trong nước không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn đang xây dựng các loại quân trận mới.

Rất nhiều quân trận, cho dù lãnh binh đại tướng không phải là Tông Sư, nhưng nếu có Kim Thân thực lực, liên hợp lại, cũng có thể bức lui Tông Sư chính diện.

Quân trận như vậy, chính là thiếu hụt lượng lớn Tử Tuyết Thạch.

Sau khi huyết khí phát minh, Đại Nguyệt cũng không thiếu những võ giả cấp thấp. Một khi lượng lớn quân trận bộc phát.

Đối với Phật môn là bất lợi nhất.

Hơn nữa lần này tranh đoạt chiến đấu ở phương xa, Phật môn vẫn lạc nhiều tông sư như vậy, cũng không biết Bạch Thiện Tín tổng soái làm như thế nào.

Nhưng lần này sau khi tuần tra trở về, tất nhiên phải đối mặt với lực lượng tranh đấu trong Đại Nguyệt Quốc.

Phật môn bị nhiều tông sư như vậy, tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ.

“Ngụy Hợp.” Bỗng nhiên thanh âm Tiểu Lăng truyền vào tai Ngụy Hợp.

“Lần này trở về, không nên trì hoãn nữa, trực tiếp tuyên bố bế quan, không được trộn lẫn vào bên trong đại nguyệt tranh đấu.”

Tiểu Lăng ngữ khí ngưng trọng, thanh âm rõ ràng.

“Vì sao?” Ngụy Hợp sững sốt. Hắn còn định mượn cơ hội này đục nước béo cò, kiếm được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Càng là vào thời điểm này, Định Nguyên Đế càng vui lòng đưa ra các loại chỗ tốt, hơn nữa hẳn còn có một cơ hội tiến vào kho mật vô dụng.

“Đừng hỏi quá nhiều, trở về ngươi sẽ biết. Lần này...” Tổ sư Tiểu Lăng không nói tiếp, tựa hồ đang lo lắng gì đó.

Lông mày Ngụy Hợp cau lại, trong lòng không ngừng hiện lên suy đoán.

“Đừng nghĩ nữa, tìm một cơ hội, ngươi tới nơi này một chút, nơi đó có thứ ngươi muốn.” Tiểu Lăng lại tuôn ra một địa chỉ.

Địa chỉ này không phải địa chỉ trên ý nghĩa bình thường mà là một rãnh biển dưới mặt biển, vị trí rãnh biển.

“Thứ ta muốn?” Ngụy Hợp bất động thanh sắc ghi nhớ.

Mấy ngày sau.

Đại Nguyệt vương đô.

Định Nguyên Đế nhìn thấy thống kê số liệu mới đưa tới, trong lòng cực kỳ thoải mái.

Tám vị tông sư của Phật Môn ngã xuống mang đến lợi ích trông trải, đối với người bình thường mà nói thì đây được coi là con số trên trời. Nhưng trong mắt hắn, những thứ này chỉ là thứ yếu.

Trọng điểm là tám vị tông sư này ngã xuống, đồng thời đổi lấy một lượng lớn Tử Tuyết Thạch đưa vào.

Nắm giữ nguyên khí và kỹ thuật lôi kéo lưu lại, Đại Nguyệt ở trên khai thác Tử Tuyết Thạch, so với trước kia mạnh hơn rất nhiều.

Quân trận mới cũng đang được chuẩn bị, gần đây xuất hiện không ít cao thủ thiên tài. Vừa vặn thành lập một quân trận mới cho nhóm cao thủ này.

“Có lượng lớn Tử Tuyết Thạch, rốt cuộc trăm cũng có thể bước ra một bước máu chốt.” Định Nguyên Đế thở phào nhẹ nhõm, buông tờ thống kê trong tay xuống.

Một bước này đi tương đối nguy hiểm, tông sư Phật môn mất mạng kỳ thật cũng không trong kế hoạch, chỉ cần Tử Tuyết thạch có thể tới tay, chính là thành công. Chỉ là cơ hội tới, liền thuận thế đẩy một phát.

“Bệ hạ.” Tông sư đệ nhất của quân bộ, đúng là thiện tín, lúc này tu dưỡng đã khôi phục gần như hoàn toàn.

“Bên kia quả nhiên là người tin, hành tung đưa tin tức vừa qua, lập tức có thể xác định vị trí chính xác, không sai chút nào đạt tới mục tiêu. Thần hoài nghi bản thân chúng ta trong quân, cũng có tai mắt của đối phương. Nếu không tuyệt đối không thể làm được chuẩn xác như vậy.”

Trong lời nói Bạch Thiện Tín lúc này, thứ gì lộ ra nhìn mà giật mình.

“Mặc kệ bọn họ làm như thế nào. Chỉ cần đạt mục đích là được.” Đinh Nguyên Đế gật đầu, cũng không để ý.

Mục tiêu cuối cùng của hắn vẫn chưa thay đổi. Đó chính là hoàn toàn tiêu trừ lực ảnh hưởng và cao thủ của Phật môn ở Đại Nguyệt Môn.

Nói ngắn gọn chính là Diệt Phật!

Bây giờ mới chỉ là bước đầu tiên.

“Nhưng để đổi chác, trăm cũng bỏ ra không ít. Đám người này quá mức thần bí, tin rằng người âm thầm điều tra trước đó thế nào? Có điều tra ra được quỹ tích hành động của bọn họ không?”

“Cũng không phải...” Bạch Thiện Tín lắc đầu, hắn còn muốn nói gì đó.

Bỗng nhiên rầm một tiếng, hắn biến sắc, tựa hồ cảm giác được cái gì, đột nhiên từ chỗ ngồi đứng lên.

Động tác vô cùng kịch liệt liên lụy đến vết thương mới dài của nó, vô cùng đau đớn.

Nhưng hắn không để ý chút nào, ngược lại hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào cửa cung màu đen cách đó không xa.

Ba, ba.

Tiếng bước chân thanh thúy, một cái tiếp một cái từ ngoài cửa
cung truyền đến.

Ngự Tiền thị vệ thủ bị không biết khi nào không có tiếng vang,
cả đám mềm nhũn tựa vào tường, mất đi ý thức.

562

Sâu trong đêm tối, trên hành lang ngoài cửa cung, một chiếc đèn lồng đèn lồng theo tiếng bước chân người tới không ngừng thấp sáng.

Bước chân đến, ánh đèn nhu hòa vàng nhạt, cũng theo đó chiếu rọi tới đó.

Toàn thân Bạch Thiện Tín run rẩy, gắt gao nhìn chăm chăm bóng người càng lúc càng gần.

“Người...!!”

Định Nguyên Đế đẩy ghế dài ra, từ trước bàn dài Ngự Thư Phòng đứng lên.

Khuôn mặt luôn trấn định của hắn lúc này cũng không khỏi co lại.

“Ma Đa...”

Ánh mắt hắn thẳng tắp, nhìn về phía người tới.

Người nọ mặc tăng bào màu xanh nhạt, mặt như ngọc, vóc người cao ráo, chính là vị đại tông sư vô thượng duy nhất tháng lớn - Ma Đa.

“Chỉ là mấy tên hậu bối Phật môn đã chết, đến ngươi cũng bị kinh động sao?” Định Nguyên Đế nắm chặt hai tay.

Một khi Ma Đa đã xuất hiện ở đây, thì đây chính là khu vực trọng yếu nhất của cả Hoàng thành.

Tức là hắn ta đã nắm chắc việc ứng phó với át chủ bài ẩn tàng của Hoàng tộc.

Tức là, sau trăng lớn, toàn bộ thiên hạ sẽ kịch biến!

“Chẳng trách... Chẳng trách ngươi cái gì cũng không quan tâm! Hóa ra là ở đây chờ trẫm!” Trong nháy mắt Định Nguyên Đế hiểu ra.

Khó trách những năm gần đây, hắn ta hoàn toàn bỏ qua tất cả ngoại vật, chỉ một lòng khổ tu.

“Xem ra bởi vì chết trận tám vị tông sư Phật môn, có nhiều người cũng không ngồi yên được. Hôm nay tới đây, là muốn triệt để hủy diệt hòa bình mấy chục năm qua của toàn bộ Đại Nguyệt sao!?” Bạch Thiện đều mang theo vẻ mặt nghiêm nghị đi tới, ngăn trước người Định Nguyên Đế.

Ma đa hơi dừng lại, đứng tại chỗ.

“Bản tãng tới đây chỉ là vì đã đến giờ.”

Lời còn chưa dứt.

Thân ảnh hắt lóe lên, vượt qua mấy chục mét bay vọt tới trước mặt Bạch Thiện Tín.

Một ngón tay điểm ra.

Một chỉ này, rõ ràng tốc độ không tính là nhanh, nhưng Bạch Thiện Toàn thân lại như sa vào vũng bùn, bị một loại áp lực không hiểu vắn vẹo đè ép thân thể, không thể động đậy.

Hắn không tiếng động bay ra ngoài, va vào trên tường cung, nhẹ nhàng trượt xuống, giã giữa mấy cái, hắn muốn đứng lên, nhưng toàn thân khốn cùng, vô lực nhúc nhích, rất nhanh liền không hiểu sao hôn mê.

“Ma thêm người dám!” Ngón tay chỉ chỉ của Định Nguyên Đế đâm vào lòng bàn tay, tiến lên phía trước một bước.

Ông!

Lấy dưới chân hắn làm hạch tâm, từng tia hồng quang rậm rạp chằng chịt, điên cuồng khuếch tán ra.

Trong nháy mắt, toàn bộ mặt đất hoàng thành Vương cung đồng thời sáng lên vô số hồng quang.

“Ninh.” Ma đa tay phải ép xuống.

Một chùm lực lượng vô hình từ trong tay hắn khuếch tán ra, trong nháy mắt phong tỏa toàn bộ Ngự Thư Phòng cùng tất cả liên hệ bên ngoài.

Ánh sáng màu đỏ trên mặt đất lấp lóe mấy lần, rồi lại âm ảm dập tắt.

Định Nguyên Đế toàn thân run rẩy, phần nộ và tuyệt vọng trong lòng như tuyết lở, từ trên xuống dưới, cọ rửa toàn thân hẳn thành một mảng lạnh buốt.

Mắt thấy tử tuyết đá tiến nhanh, kế hoạch diệt phật của mình sắp bắt đầu bước đầu tiên.

Lại không ngờ rằng...

Hắn ta không cam!!

“Cứ để tất cả kết thúc ở đây đi...” Ma Đa giơ tay lên, lực lượng vô hình lại lần nữa hội tụ chấn động trên người hắn.

“Kết thúc? Tất cả chỉ vừa mới bắt đầu!”

Trong lúc giật mình, một giọng nữ trong trẻo nhưng lạnh lùng từ trong bóng tối đằng sau Định Nguyên Đế truyền ra.

Ông!!

Ma nhiều trong tay lực lượng vô hình đẩy về phía trước, phảng phất như tường đá ép về phía Định Nguyên Đế, lại bị một cỗ lực lượng vô hình nửa đường dừng hiện ngăn trở.

Hai cỗ lực lượng vô hình đè ép đối kháng. Dư ba lực lượng bắn ra cuốn lên cuồng phong, thổi cho bốn mặt khí lưu trong ngục thư phòng bắt đầu khởi động, các loại trang trí nhao nhao bị thổi ngã xuống.

Nheo mắt nhìn về phía đối diện.

Phía sau Định Nguyên Đế, chỗ bóng tối vốn là chỗ cửa sổ, lúc này đang đứng một nữ tử yêu điệu đeo hắc sa.

“Nhiều năm không gặp, có phải người sống càng ngày càng thụt lùi rồi không?” Đôi mắt xinh đẹp của nữ tử híp lại, bên cạnh hiện lên chân khí màu đen khùng bố tựa như vực biển.

Đó là thật sự chỉ có đại tông sư chân kinh vô thượng mới có được.

*

*

*

“Quả nhiên là người.” Ma Đa nhẹ giọng thờ dài.

“Nguyên Đô Tử.”

Một chỗ hải đảo xa xôi.

Trên hải đảo một mảnh hoang vu, không có một ngọn cỏ, đất đá trên đảo phẳng phất như bị độc tố gì đó ăn mòn qua, khô héo không có bất kỳ chất dinh dưỡng nào.

Không bao lâu, xa xa một bóng người cấp tốc chạy tới, nhẹ nhàng rơi vào trên hải đảo.

Người tới tóc đen choàng vai, dáng người khôi ngô, toàn thân khoác áo choàng đủ để che lấp toàn thân.

Không ngờ chính là Ngụy Hợp mới từ hạm đội chạy tới.

Hắn nghe được tin tức từ tổ sư Huyền Diệu Tông - Tiêu Lăng, nơi này có thứ hắn cần.

Vì vậy một mình tới đây xem xét tình huống.

Địa chỉ của Tiêu Lăng tổ sư không phải ở trên đảo mà là ở một rãnh biển phía nam đảo.

Ngụy Hợp nhìn bốn phía.

Chung quanh có chút kỳ dị là, một chút hải thú cũng không cảm ứng được.

Bản thân hắn mang hai hệ thống sức mạnh Chân Thực Lực và Chân Huyết, đương nhiên cảm ứng mạnh hơn rất nhiều so với cao thủ cùng cấp.

Nhưng cho dù như vậy, hắn cũng không cảm giác được, xung quanh không có bất kỳ vật sống nào.

“Phía nam sao?” Ngụy Hợp trong lòng thầm tính toán khoảng cách. Thân thể chuyển hướng, trực tiếp nhảy vào trong nước biển phía nam đảo.

Nước biển xanh đậm mặt ngoài tóe lên vô số bọt khí tinh mịn.

Ngụy Hợp thoáng cái đã nhảy xuống biển, phía dưới là rãnh biển đen kịt thâm thúy. Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, không có bất cứ hải ngư bơi lội, nhất phái tử khí trầm trầm.

Hắn nhìn hai bên một chút, tin rằng Tổ sư sẽ không hại hắn.

Hơn nữa cho dù có chuyện gì, hắn một mực không để lộ ra toàn lực, cũng có thể ứng phó các loại phiền toái.

Dù sao mặt ngoài, thực lực hắn cực hạn, là tiếp cận tông sư vô hạn, nhưng còn chưa tới tông sư, cũng chính là cực hạn của Kim Thân.

Nhưng trên thực tế, không ai có thể nghĩ đến, chân huyết hiện giờ hợp nhất, mở ra ngũ chuyển long tức, coi như là trong tông sư cảnh giới viên mãn, cũng phải đánh xong mới biết thắng bại.

Nước biển tương đối thân thiết với Ngụy Hợp.

Một trong hai loại huyết mạch của hắn, Tu Di Kinh Vương, chính là hải dương chân thú. Cho nên có thủy thân và lực cũng là bình thường.

Trong rãnh biển, thân thể Ngụy Hợp tựa như cá bơi, nhẹ nhàng khẽ động, liền có thể cấp tốc lao ra mấy chục mét.

rãnh biển càng tiềm nhập càng sâu.

Rất nhanh, chung quanh Ngụy Hợp đã không có bất kỳ ánh sáng nào. Thanh âm mặt biển cũng rời xa hắn.

Hắn thoáng ngừng lại, ngửa đầu nhìn lên trên.

Trên đỉnh đầu, mặt biển vẫn còn sáng lên như cũ, nhưng chỉ còn lại bàn tay lớn hơn một chút.

Ừng ục.

Một chuỗi bọt khí từ trong miệng Ngụy Hợp tuôn ra, không ngừng bay lên.

Hắn từ trong ngực lấy ra một hòn đá màu lam to bằng móng tay.

Đó là một viên huỳnh quang thủy tinh mới giật được từ nút kèn.

Thủy tinh sáng lên, nhất thời chiếu sáng chung quanh một vòng nhỏ phạm vi.

Ngụy Hợp nắm lấy thủy tinh, đặt xuống dưới, tiếp tục bơi vào chỗ sâu nhất trong rãnh biển.

Bất tri bất giác, khi khe nứt trên đỉnh đầu đã hoàn toàn không nhìn thấy chút ánh sáng nào.

Bên trái Ngụy Hợp, rột cuộc xuất hiện một chút biến hóa.

Trên thành rãnh rãnh biển bỗng nhiên hiện lên một vòng mực đen.

Ở chỗ sâu nhất của rãnh biển này, vốn không có bất kỳ ánh sáng nào, đột nhiên hiện lên một vòng màu đen, căn bản không có người có thể nhìn thấy.

Ngụy Hợp tự nhiên cũng như vậy.

Nhưng không nhìn thấy, không có nghĩa là không cảm giác được.

Thân là cao thủ chân chính bốn bước, hấn tự nhiên đối với khí tức thật sự rất mẫn cảm.

Lúc này hấn lập tức cảm nhận được vị trí của màu đen.

Ngụy Hợp chuyển hướng, cấp tốc tiếp cận nơi đó.

Rất nhanh, hấn đi tới lấy ra vách ngăn.

Tới gần, dùng huỳnh quang thủy tinh chiếu sáng, hấn mới thấy rõ ràng, trên vách đá đến cùng là cái thứ gì.

Đó là một bộ trận đồ có chút quái dị, dùng thật lực tạo dựng.

Ngụy Hợp cẩn thận quan sát, phát hiện tám trận đồ này tựa hồ còn có thể tự hấp thu chân khí từ bên ngoài, bổ sung bản thân.

“Loại khí tức này... khá giống Huyền Tỏa Công!”

Hấn cẩn thận quan sát, nhưng càng quan sát càng cảm thấy quen thuộc.

Nhẹ nhàng đưa tay ra, Ngụy Hợp vuốt ve những đường vân màu đen này.

Xuy!

Trong chốc lát, một cỗ lực hấp dẫn dẫn dẫn dắt hấn hơi kéo về phía trước một cái.

Ngụy Hợp tận mắt nhìn thấy, cánh tay của mình vẫy mà lại lâm vào trong vách đá.

“Không... Không đúng, đây là thật sự phong tỏa tốt động quật trong biển!”

Trong lòng hắn lập tức hiểu rõ, thu tay về, lại duỗi tay ra, như thế qua lại mấy lần.

Mãi tới tận khi xác định đồ văn này đúng là dùng để ngăn cách thế giới bên ngoài, là lối vào có thể đi vào.

Hắn mới ổn định lại tâm thần, một bước tiến về phía trước, bước vào trong đó.

Bốp!

Trong nháy mắt, trước mắt Ngụy Hợp là một mảnh mê muội, rất nhanh cảnh tượng đại biến.

Hắn vốn ở trong rãnh biển sâu.

Lúc này thoáng cái đã thoát khỏi nước biển, đứng trong một cái động tối om hình bầu dục.

Trong lỗ tán loạn chất đồng một số rương, đều là phong cách lôi kéo.

Trong góc phòng có không ít đại gia hỏa được vải đen che chắn.

Ở trung tâm lỗ thủng là một cây cột hình trụ đá, trên cây cột có ba viên tinh hạch của ba loài thú thật sự được khảm đỏ như ngọc thạch.

Ngụy Hợp đi đến trước cột đá, hồng quang từ phía trên chiếu sáng gương mặt của gã.

Một phong thư màu vàng nhạt đặt ở khe hở giữa ba khối tinh hạch.

Rút lá thư ra, Ngụy Hợp mở giấy, nhìn về phía bên trên nội dung.

“Ta liều mạng đi về phía trước, cho rằng mình đã thành công. Đáng tiếc...”

Chữ viết có chút ngoáy, nhưng vẫn có thể nhìn ra một tia cảm giác quen thuộc.

Ngụy Hợp đờ xuống rung động trong lòng, tiếp tục xem tiếp.

“Sông nhỏ, những thứ trong góc đều để lại cho người. Nhớ kỹ, bất luận tương lai phát sinh cái gì, cũng không được từ bỏ.”

“?” Ngụy Hợp nhíu mày, ngẩng đầu nhìn về phía những thứ bị vải đen che khuất ở một góc.

Hắn ta đi qua, vươn tay nắm lấy tấm vải đen.

Rào rào!

Vải đen bị giật xuống toàn bộ.

Đó là một loạt thánh khí lóng lánh lam sắc quang mang...

Bành!

Trong chốc lát, cửa vào động quật bị thứ gì đó phong bế lại.

Ngụy Hợp từ trong ngây người kịp phản ứng, như thiểm điện vọt tới lối ra, đưa tay sờ một cái.

Cửa ra biến mất rồi...

Hắn biến sắc, kinh lực trên người thật sự hóa thành mũi nhọn như mũi khoan, ngưng tụ tại đầu ngón tay, đâm lên trên mặt tường một cái.

Đương.

Một loại lực lượng không rõ hình nào đó, ngăn trở đâm xuyên qua cửa hắn.

“Đây là!!?”

Ngụy Hợp lui về phía sau một bước, vung quyền hung hăng đập tới mặt tường.

Bành!!

Hang động rung bần bật, nhưng vách tường vẫn không có bất kỳ vết nứt nào.

“Chuyện gì xảy ra!?” Ngụy Hợp nhanh chóng biến thân, vương miện màu xám ngưng tụ trên đỉnh đầu, thân hình cao

tới sáu thước hầu như đã đạt nửa thước.

Hắn nện một quyền âm âm lên mặt tường.

Nhưng quỷ dị chính là, vách tường vẫn không có dấu hiệu vỡ vụn, dường như có lực lượng vô hình nào đó che chắn tất cả.

Dem vách tường cùng hắn tách ra.

Ánh mắt Ngụy Hợp biến đổi, ngũ chuyển long tức trong nháy mắt phóng thích, từng luồng từng luồng lực lượng cuồng bạo khủng bố, cấp tốc tràn vào trong cơ thể gã.

Hoa văn đỏ thẫm hiện lên khắp nơi trên người hắn.

Ầm!!

Lần này hắn lại đâm thêm một quyền, dốc toàn lực đánh lên mặt tường.

Vù vù...

Lực lượng vô hình tạo ra từng gợn sóng trong suốt trên bề mặt tường.

Nhưng vẫn giống như trước đó, ngay cả Ngũ Chuyển Long Tức cũng không mở được!

*

*

*

Thành Đại Nguyệt Vương.

“Người là... Nguyên Đô Tử!?” Tâm trạng của Định Nguyên Đế từ từ hạ xuống, bỗng nhiên lùi về phía sau mấy bước, trái tim thiếu chút nữa vì tình huống đột nhiên thay đổi mà đột nhiên ngừng lại.

Cũng chính là thực lực ẩn giấu của bản thân hắn, cũng là tu vi Tông sư, nếu không lúc này đã không chống đỡ nổi dư âm của cuộc giao thủ của hai vị Đại Tông sư.

Dù như thế, trong lòng của hắn cũng rung động như sóng to gió lớn, lúc trước khi liên hệ với hắn, rõ ràng nói sẽ có cao tầng trong đó tự mình ra mặt trợ giúp hắn một tay.

Nhưng hắn làm sao cũng không nghĩ tới, cao tầng Triều tịch này, lại là Nguyên đô Tử khôi thủ Đạo môn.

Trong Ngự Thư Phòng, ngoài dự đoán của mọi người chính là, Nguyên Đô Tử cùng Ma Đa cũng chưa chính thức đánh nhau.

Mà chỉ cách nhau mấy mét, đứng thẳng bất động.

“Xem ra người cũng phát hiện rồi.” Ma Đa thở dài.

Nếu không có ngoại giới biến hóa, hắn làm sao đột nhiên xuất hiện nhúng tay vào Hoàng triều thay đổi.

Muốn giết Định Nguyên Đế, từ rất nhiều năm trước, thật ra hắn đã có cơ hội ám sát.

Theo hắn thấy, Hoàng tộc che giấu át chủ bài của siêu đại quân, mặc dù có chút phân lượng, nhưng nếu hắn chấp nhận trả giá lớn nhất định, cũng có thể giải quyết quyết được Nguyên Đế.

“Vốn còn định hỏi người muốn quyết định như thế nào, hiện tại xem ra, ta không cần lo lắng chút nào.” Khóe miệng Nguyên Đô cười lạnh.

Dường như tính cách của nàng đã khác trước kia.

Trở nên càng rộng rãi, càng có tính xâm lược.

“Nếu sớm biết người vẫn còn, ta sẽ không như thế.” Ma Đa trầm mặc một chút, nhẹ giọng nói.

Hai người đều là bạn cũ, giao thủ mấy chục năm, đều rất rõ trình độ thực lực của đối phương.

Trước khi đột phá, nhiều lần không phải đối thủ của Nguyên Đô Tử, kém một chút.

Hiện tại hẳn đã đột phá, cho rằng mình có phần thắng, không nghĩ tới đối phương cũng đột phá.

Mặc dù thoát nhìn tựa hồ có chút thiếu hụt giá cả, nhưng thực lực đột phá cũng không có gì giả dối.

“Ta khác với lựa chọn của người.” Nguyên Đô Tử cười nói: “Thiên địa đại thế, nếu không cách nào nghịch chuyển vậy tự chế tạo một tiểu thiên địa thích ứng với bản thân! Ta liên thủ Triệu tịch, đã tính toán đến tình huống xấu nhất!”

Ma đa lắc đầu, cảnh giới của hắn và Nguyên Đô Tử tương tự nhau, đều biết trình độ của đối phương.

Nhưng đối mặt với đại thế, tính cách hai người bất đồng, đương nhiên lựa chọn cũng bất đồng.

Hắn lựa chọn nhanh chóng giải quyết hết thảy, trước khi đại thế tiến đến, tận khả năng sớm đạt thành mục tiêu của mình.

Mà Nguyên Đô Tử thì lựa chọn nghĩ hết tất cả biện pháp bảo toàn bản thân.

Không nói thêm gì nữa, liếc nhìn Định Nguyên Đế nhiều lần, biết mục đích của mình hôm nay đã không thể đạt thành, xoay người lóe lên, trong nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh.

Phù!

Định Nguyên Đế thở phào nhẹ nhõm, xoay người nhanh chóng nhìn Nguyên Đô Tử, lại phát hiện vị này cũng đã biến mất không thấy đâu.

Một trận chiến thiếu chút nữa có thể phân ra thiên hạ đệ nhất, cứ thế im bật, không có gì phát sinh.

Định Nguyên Đế trong lúc nhất thời cũng không chỉ cảm thấy may mắn hay tiếc nuối.

Thân thể cao lớn của hắn ngã ngổ trên ghế, nhắm mắt hít sâu, trong đầu suy nghĩ loạn hết cả lên.

Chân giới.

Ngụy Hợp khoan chân ngổ trong động, thân thể cảm quan đã một lần nữa tiến vào Chân Giới, đồng thời tiến vào cực hạn cảm giác của mình, thống khổ vị trí gió lốc.

Tất cả huyết động xung quanh đều bị phủ một tầng tro đen thật dày, bên trong thành sinh trưởng cùng loại với đồ vật san hô chết.

Màu sắc lộn xộn, hoàn toàn nhuộm vách động thành màu sắc không chủ lưu chuyển.

Ngụy Hợp cẩn thận kiểm tra toàn bộ huyết động này, phát hiện Chân Giới nơi đây cùng hiện thực hầu như không thay đổi gì.

Khác biệt duy nhất, có lẽ là chỗ động khẩu có hắc sắc tinh trận, tại Chân Giới bên trong càng thêm ngưng kết, phảng phất thực lực thật, không ngừng phóng thích ra nhè nhẹ từng sợi khói đen.

Cái đó dường như không còn mạnh thật nữa, mà là một loại chất lượng cao hơn.

“Không được, nếu Nguyên Đô sư tử đem ta nhốt ở chỗ này, nhất định là có nguyên nhân.

Nơi này có nhiều thánh khí như vậy, xem ra là chuyên để ta đột phá tu vi. Nói cách khác, ý của đại sư tử là, chờ ta hấp thu hết thánh khí nơi này, liền có thể đột phá phong tỏa, rời khỏi huyết động?”

Ngụy Hợp suy đoán.

Nhưng nói như vậy cũng không thỏa đáng, nếu thật sự muốn hấn đột phá thực lực, cưỡng ép hấn bế quan.

Vậy cứ nói thẳng là được rồi, căn bản không cần dùng loại chiêu số này.

“Trừ phi, trên đường đi nàng suy đoán, ta nhất định không chống đỡ nổi, muốn rời khỏi nơi đây.”

“Có chuyện gì ta lại nửa đường không gánh nổi?” Trong lòng Ngụy Hợp nhanh chóng suy đoán ra mấy cái.

“Một, ta đột phá không thể nhận được quý phá, cần thời gian dài. Nhưng điểm này không đúng, nơi này không có thức ăn dự trữ, cho dù ta hiện tại tiếp cận tích cốc, cũng không chống đỡ được mấy tháng.”

Ngụy Hợp lập tức lật đổ khả năng này.

“Hai, bên ngoài có thể sẽ xảy ra biến hóa, ta không muốn thấy biến hóa đó. Vì ngăn cản ta, cho nên đại sư tử nhất ta trước, miễn cho làm loạn.”

Chút năng lực này cũng có thể.

“Ba, bên ngoài xuất hiện biến hóa, rất có thể không cách nào giải thích và ngăn cản, sẽ ảnh hưởng đến tất cả mọi người.

Vì vậy dứt khoát phong bế ta, chờ sau khi biến hóa xong thì thả ta ra ngoài. Loại biến hóa này rất có thể sẽ không duy trì liên tục trong thời gian dài.”

Trong lòng Ngụy Hợp càng nghiêng về loại thứ ba.

Lúc trước khi hấn nhìn thấy khuôn mặt phát sáng kia thì trong lòng có dự cảm không lành. Hành động hiện tại của Nguyên Đô Tử chỉ là càng chứng thực suy đoán của hấn.

Là đại sư tử đứng đầu đại tông sư môn, tuyệt đối là người rất sớm đoán ra được sẽ xảy ra chuyện gì, cho nên mới chuẩn bị tốt mấy thứ như Thánh khí.

Suy nghĩ trong lòng hấn lập loè, từ lúc bắt đầu cho đến kết luận, Ngụy Hợp cũng chỉ tốn có mấy phút mà thôi.

“Đến cùng biến hóa thế nào, cần phải triệt để phong tỏa ta ở nơi này?”

Ngụy Hợp không biết được.

Nhưng hắn biết, nếu mình đột nhiên mất tích như vậy, trong nhà cùng Lý Dung sư tôn bên kia, tuyệt đối sẽ lo lắng tìm người.

Nhìn tin nhắn của Nguyên Đô Tử thì bên ngoài phát sinh biến hóa, e rằng chính bản thân nàng cũng không thể nào tránh khỏi được.

Nếu thật như thế thì hắn càng không thể trốn ở đây mà không cáo biệt được!

Đứng dậy, Ngụy Hợp rời khỏi Chân giới, nhìn về từng hàng Thánh khí ở trong góc.

Nếu như ngay cả Ngũ Chuyển Long Túc cũng không phá vỡ được bố trí do đại sư tỷ lưu lại, điều đó chứng tỏ thực lực của hắn còn chưa đủ mạnh.

Trước đó vì phòng bị nguyên huyết không đủ, cho nên hắn vẫn luôn đè ép cảnh giới thần lực, không tiếp tục đột phá.

Nhưng bây giờ, hắn tán công mấy lần, lợi dụng Phá Cảnh Châu một lần nữa bổ sung một phần nguyên huyết, đã đủ dùng một trận!

“Vậy thì bắt đầu đi.”

Ngụy Hợp đứng lên, đi về phía một trong những thánh khí thủy tinh.

Hắn duỗi ngón tay ra, thật đúng là kinh hóa thành điện toán xuyên thủng, nhẹ nhàng đâm một cái mặt ngoài thánh khí.

Không có phối dược khác, cũng chỉ có thể dùng loại phương thức nguyên thủy nhất này để hấp thu dược hiệu.

Một tia màu đen thực kinh, tựa như sợi tơ, nháy mắt đâm vào toàn bộ thánh dịch Thánh khí.

Trong nháy mắt phẳng phất như thủy tinh bị nhuộm đen.

“Từ lần sử dụng Phá Cảnh châu đến nay mới qua một tháng, còn phải chờ thêm hai tháng nữa mới có thể tu bổ đầy đủ.”

Ngụy Hợp trong lòng hơi ổn định, nếu như vên vện chỉ hai tháng, hẳn là không có vấn đề.

Đứng trước khối Thánh khí Thủy Tinh này, hẳn cảm thụ được toàn bộ trong cơ thể rất mạnh mẽ, giống như vật còn sống, tham lam hút Thánh dịch.

Mới đột phá thuộc về tu vi Chân Kính toàn bộ năm cấp bậc, dưới thánh dịch tẩm bổ cùng thôi hóa, chậm rãi càng thêm thuần hóa, càng thêm thăng hoa địa chất.

Mà thăng hoa mới ra ngoài thật là mạnh mẽ, lại bắt đầu chuyển hóa cường hóa cảm quan của Ngụy Hợp vào lúc này.

Chân kinh tiến giai, cho tới bây giờ không phải dựa vào bản thân.

Toàn bộ quá trình, là sự biến đổi về chất, cường hóa khiến người ta cảm nhận được quá trình sâu xa của Chân giới.

Sau khi cảm giác, lại bị Chân giới cường hóa thích ứng thân thể, cảm giác được chân khí mạnh hơn, từ đó hấp thu chân khí, tăng thêm một bước tính chất.

Vì vậy tăng cường thật sự là nhờ chân khí của thể giới bên ngoài gia nhập.

Mà cấp độ khác biệt thật sự rất mạnh, cần cấp độ chân khí cũng khác biệt.

Bước tiếp theo của Ngụy Hợp là tăng lên sáu bước chân thực. Cho nên hẳn cần chân khí cấp độ sâu hơn.

Lúc này, hẳn nhắm mắt lại, ngũ giác nhanh chóng tăng cao, cường hóa, tăng phúc.

Rất nhanh hẳn đã tiến vào tầng lớp gió thống khổ ở Chân giới.

Nhưng còn chưa đủ.

Ngụy Hợp cảm giác mình như đang ở trong bóng tối đang nhanh chóng rơi xuống.

Cảm giác toàn thân xuất hiện cảm giác thất trọng ngăn ngủi.

Âm thanh bên tai nhanh chóng đi xa, ánh sáng trước mắt nhanh chóng biến thành màu đen, trong lỗ mũi mơ hồ ngửi thấy mùi hôi thối quái dị.

Bốp!

Hắn đột nhiên mở hai mắt ra.

Hấp thu thật nhiều thánh dịch, tạm thời đem hai mắt hắn ta, cường hóa cảm giác được trình độ sâu hơn một tầng chân giới.

Mà càng sâu hơn so với thống khổ phong tầng, là một trong Cửu Phong Thực Cốt!

Phù...

Một trận hàn phong lạnh thấu xương từ bên cạnh Ngụy Quốc thổi tới.

Tiếng gió rất nhỏ, phảng phất như có ai đó đang dùng lưỡi dao cắt những miếng thịt nào đó. Chỉ nghe thấy thế, hắn liền cảm thấy da đầu không tự chủ được run lên.

Tựa như người thường bỗng nhiên nghe thấy phiến đen cạo vào phiến đen, dùng mặt sau hung hăng ma sát, phát ra âm thanh bèn nhọn.

Loại cảm giác làm cho người ta cảm thấy bản năng không được khỏe, cảm xúc không thích hợp có thể không chế.

Ngụy Hợp một lần nữa mở mắt, nhìn quanh bốn phía.

“Đây là Thực Cốt Phong tầng diện gì?” Hắn không quen thuộc thực cốt tầng Chân Giới này.

Về mặt bản chất, tầng này chỉ có tông sư mới có thể tiếp xúc tiến vào Chân giới.

Bất quá bởi vì chân huyết bản thân hắn là song tu, thực lực tăng lên quá nhanh, thân thể cường hóa có thể so với Tông Sư.

Cho nên mới có thể tiếp xúc với cấp bậc này sớm hơn.

Nói cho cùng, Chân giới có thể bị cảm ứng được hay không, chỉ xem cảm quan có thể cường hóa đến cấp độ kia hay không.

Mặc dù cảnh giới Ngụy Hợp không tới Tông sư, nhưng cảm giác cường độ tăng lên đã đầy đủ.

Thực Cốt Phong tầng diện chân giới.

Hoàn toàn khác với Ngụy Hợp tưởng tượng lúc trước.

Hắn nhìn thấy mình vẫn đứng trong huyết động như trước, chỉ là giữa không trung chung quanh đang có từng luồng khói đen, tựa như xiềng xích, lại như mạng nhện, chiếm cứ toàn bộ huyết động không trung, không để lại một tia sơ hở nào.

Hắn ở trong mạng nhện to lớn này, bất luận cử chỉ hay cử chỉ gì, đều sẽ bị mạng nhện lôi kéo, phân tán lực lượng.

Lúc này hắn mới cảm giác được, chính mình trong bất tri bất giác, lực lượng nhất cử nhất động, đều bị những đại lượng khói khí màu đen này hấp thu, phân bố.

Dưới tình huống này, hắn bất giác muốn đi cũng phải dùng tới sức mạnh thân thể to lớn nhất.

Nhưng quỷ dị là lúc trước hắn không hề có cảm giác gì.

Trừ bỏ hắc khí, những bộ phận còn lại trong này tựa hồ không khác gì với thế giới hiện thực.

Ánh mắt Ngụy Hợp quét qua, bỗng nhiên ngừng lại, trong mắt nhanh chóng hiện ra vẻ vui mừng.

Ở thực hư giới của Thực Cốt Phong, hắn nhìn thấy một góc của huyết động này, phảng phất như có một lỗ thủng đang thông thả hấp thu và cắn nuốt toàn bộ mạng nhện.

Hắn đi tới vài bước, đưa tay nhẹ nhàng đụng vào chỗ kia trên mặt tường, đang chậm chậm thôn phệ hắc khí trống rỗng chung quanh.

Ngón tay nhẹ nhàng đụng vào lỗ hồng kia, nhất thời một cỗ đau đớn thấu tâm theo đầu ngón tay truyền ra.

Ngụy Hợp lúc này mới phát hiện, thân thể của mình vẫn như cũ là một mảnh đen kịt tạo thành. Lúc này vị trí đại biểu ngón tay, đã thiếu một đoạn nhỏ.

Hiển nhiên là bị cái lỗ trống đó thôn phệ cắt đứt.

“Không phải cửa ra?”

Hấn rứt tay về, trên người thật đúng là đã được cường hóa qua thân thể Chân huyết mạch, vậy mà không có chút phản ứng nào.

Đảo mắt nhìn một chút, Ngụy Hợp bỗng nhiên phát hiện, lỗ trống màu đen như vậy còn rất nhiều.

Chỉ là có đang chậm rãi thôn phệ khói đen, có không có.

*
*
*
*
*
*

Bốp!

Trong cảm giác bỗng nhiên truyền ra một loại cảm giác suy yếu rất nhỏ.

Trước mắt Ngụy Hợp hoa lên một cái, tất cả cảm quan cấp tốc lui về phía sau, đảo mắt liền rời khỏi trạng thái siêu cảm, trở lại hiện thực bình thường.

Trước mặt hắn vẫn là Thánh Khí Thủy Tinh, Thánh Dịch bên trong đang bị hắn hấp thu thật sự.

Nhưng vừa rời tinh thần vẫn còn sung mãn, giống như bị móc rỗng, mỗi một bị vây khốn.

Ngụy Hợp lấy ra chất dính ngưng lại, ngăn chặn cái động do thánh khí chui ra, sau đó khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu tu hành Huyền Tỏa Công.

Hôm nay hắn đã luyện Huyền Tỏa Công đến tầng thứ mười, vừa vặn chính là toàn bộ năm bước chân.

Trên thực tế, Huyền Tỏa công tổng cộng chỉ có mười hai tầng, cao nhất chỉ có thể luyện đến toàn bộ bảy bước.

Sau đó, cần tu hành công pháp cao hơn một bước của Tỏa Sơn nhất mạch. Hoặc là công pháp Huyền Tỏa Công tiến thêm một bước.

Bất quá bây giờ Ngụy Hợp mới đến toàn bộ năm bước chân, khoảng cách toàn bộ bảy bước còn sớm. Liền không cần cần nhắc những thứ này.

Điều hấn cần cân nhắc chỉ là nhanh chóng đột phá, sau đó phá vỡ phong tỏa của Đại sư tử Nguyên Tử, trở lại mặt biển.

Sau khi tiếp xúc với tầng thứ tạp của Thực Cốt Phong, luồng chân khí cấp độ Thực Cốt bắt đầu không ngừng bị hút vào trong cơ thể Ngụy Hợp.

Có thể cảm giác được cấp độ nào, liền có thể hấp thu chân khí tầng thứ cao hơn kia.

Đây chính là điểm mấu chốt của hệ thống Chân Kinh.

Nói ngắn gọn, hệ thống Chân kinh là dựa vào cảm quan siêu cảm và chân khí bên ngoài.

Toàn thân Ngụy Hợp thật đúng là mạnh, bắt đầu cấp tốc hấp thu Thực Cốt Chân Khí, dung nhập nó vào trong cơ thể, trong quá trình dung nhập như vậy, huyết mạch trên người hấn cũng bắt đầu bị Thực Cốt Phong kéo theo, phát sinh biến dị rất nhỏ. Để thích ứng với hoàn cảnh Chân Giới mới.

Đây chính là quá trình tu luyện chân khí.

Thăm dò, cảm giác, hấp thu, thích ứng, sau đó lại lần nữa thăm dò.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy.

Khoanh chân ngồi xuống, Ngụy Hợp cũng bắt đầu nhanh chóng hướng huyền tỏa công tầng thứ mười một phóng đi. Đó là cảnh giới sáu bước chân toàn diện.

Mà lúc này, trên mặt biển, Đại Nguyệt viễn chinh binh thiếu tướng, tin tức Tụ Sa chủ đánh mất tích Vương Huyền đang từ từ lan truyền theo thời gian.

Tụ Sa quân tìm kiếm khắp bốn phía trên biển, đáng tiếc đều không có bất kỳ đầu mối nào.

Mà đám người Huyền Diệu tông Vương Huyền Huyền Đạo mang đến trước đó, cũng đều sớm rút đi, biến mất thần bí.

Thời gian từng ngày trôi qua.

Đảo mất một cái đã hơn nửa tháng trôi qua, Vương Huyền vẫn không có tin tức gì.

Vì thế liền có lời đồn bắt đầu suy đoán: Có lẽ là tên thích khách sát thủ Lộc phái ra mai phục trước, giết chết Tụ Sa Chủ Tướng, để báo thù chiến dịch Mân Bài.

Đội ngũ điều tra không ngừng mở rộng, nhưng vẫn không hề có chút tin tức nào.

Lời đồn đại này cũng vì vậy mà dần dần bị người bán tin bán nghi.

Tất cả mọi người đều biết, Vương Huyền là Đại Nguyệt, tương lai những thiên tài tuyệt đỉnh có hi vọng truy đuổi ma sát nhiều nhất trong tương lai.

Mang Lôi phái người ám sát, cũng có thể nghe được.

Dần dần, một tháng sau.

Tin tức Vương Huyền mất tích, truyền đến lục địa trong Đại Nguyệt.

Bành!

Lý Dung hung hăng đập nát cái bàn thấp bên cạnh.

Nàng đứng lên, ánh mắt lạnh như băng nhìn chăm chăm lính đưa tin trước mặt.

“Huyền nhi còn chưa chết! Viễn chinh quân phía bên kia liền từ bỏ tìm người!? Bọn hãn diên rồi phải không? Bạch Thiên Tín đâu!? Hãn ở đâu??”

Đám người Phần Thiên quân bộ, Lý Trình Cự, Tiết Hoạc đều sắc mặt khó coi nhìn chăm chăm lính đưa tin.

Cho dù quan hệ giữa bọn họ và Ngụy Hợp bình thường, nhưng dù sao cũng là đồng môn sư đệ, hơn nữa là tuyệt đỉnh thiên tài có khả năng phát dương quang đại nhất của Phần Thiên Quân bộ.

Cứ thế đột nhiên mất tích, ngay cả sự an toàn của bản thân cũng không thể nào cam đoan được.

Đây là thời điểm chiến tranh thì thôi, trong chiến loạn xảy ra chuyện gì cũng có thể.

Nhưng hiện tại là thời kỳ ngưng chiến! Rõ ràng đã cùng Táp Lôi ngưng chiến, thế mà lại phát sinh chuyện như vậy.

Hơn nữa điều quý dị nhất chính là, Hoàng đế bệ hạ vẫn luôn cực kỳ coi trọng Vương Huyền, lúc này lại im lặng không lên tiếng, ngay cả Vương Đô cũng không có chút động tĩnh nào.

“Một tháng trước, Bạch soái sẽ tới Vương đô yết kiến bệ hạ, hôm nay vẫn chưa trở về.” Tu vi võ đạo đưa tin của binh sĩ này không tệ, là một trong những thân binh của Bạch Thiện Tín.

Nhưng mặc dù như thế, đối mặt với một người nổi danh tính tình nóng nảy của Phần Thiên quân bộ Lý Dung Nguyên soái.

Hắn vẫn như cũ có chút kinh hồn bạt vía, sợ Lý Dung một cái tát hung hăng quạt ở trên người hắn.

“Một tháng trước đã tới Vương Đô?” Lý Dung trực giác cảm giác không đúng.

Nếu như Bạch Thiện Tín sớm đã không còn ở xa hi, như vậy hiện tại phương xa hi, Vương Huyền chẳng lẽ thật sự bị thích khách chận vật bắt cóc ám sát hay sao?

“Không có khả năng! Nếu thật sự là hỗn độn, chuyện tốt bực này có thể đã kích sĩ khí Đại Nguyệt, bọn họ tuyệt đối sẽ không kín mà không nói, tuyệt đối sẽ rêu rao khắp nơi. Cho nên Huyền nhi mất tích, có khả năng rất lớn cùng nút không liên quan đến Táp Dịch!”

“Su tôn, nếu như một tháng trước Bạch soái đã đến Vương đô, chi bằng chúng ta trực tiếp đi Vương Đô hỏi thăm là được. Nói không chừng có thể có được manh mối của tiểu sư đệ.” Lý Trình Cự trầm giọng đề nghị.

“Được! Ta đi một mình là được, các người ở quân bộ bên này chờ.” Lý Dung nghĩ đến sẽ làm, không nói hai lời, xoay người đạp chân một cái, người đã mang theo một mảng hồng quang, tung nhảy về phía xa.

Đại Nguyệt vương đô.

Hoàng thành vốn thâm nghiêm cao quý, bây giờ đã bị một cỗ lực lượng bí ẩn bên ngoài, âm thầm nắm giữ toàn bộ thủ bị.

Trong Ngự Hoa Viên ở trung tâm hoàng thành.

Một tòa lại một toà hai tầng đình nghỉ mát cao thấp bất bình, điểm xuyết ở ngự hoa viên mênh mông trong biển hoa.

Hồng nhạt, lam nhạt, thuần trắng, chờ màu sắc hoa tạo thành trong biển hoa, từng đường mòn hẹp dài tựa như huyết mạch kéo dài, nối liền tất cả tầng lương đình hai tầng màu đỏ sậm kia.

Trên bầu trời, một tầng dùm để cảnh giới cùng cấm không tinh trận, đang chậm rãi dập dờn gợn sóng ẩn hình.

Nguyên Đô Tử yên tĩnh đứng tại lầu hai lớn nhất của một toà đình nghỉ mát, quan sát phía dưới ngự hoa viên liên miên chập chùng.

Phía sau nàng, Hoàng hậu lệnh Trọng Yên cùng với một lão đạo khác râu tóc đen sì, đầu đội hồng quan, đang cung kính đứng chờ.

“Rất nhiều năm trước, ta đã đi qua Ngự Hoa Viên ở Đại Ngô, không có nơi này xinh đẹp khí phách.” Nguyên Đô Tử thản nhiên nói.

“Chúc mừng khôi thủ thành công thoát khỏi gông cùm xiềng xích, bước vào thiên địa mới!” Thanh âm Hồng quan lão giả khẽ run, khom người chúc mừng.

“Ta gọi các người đến, cũng không phải là vì nghe mấy câu khen tặng.” Nguyên Đô Tử quay người lại, nhìn về phía hai người sắc mặt cung kính nghe theo.

Đặc biệt là lệnh Trọng Yên.

“Những năm gần đây, ngược lại Ma Môn các người càng sống lại rồi trở về sao?”

Lệnh Trọng Yên tim đập mạnh một cái.

“Khôi thủ nói rất đúng, chỉ là chân huyết thể lớn, chúng ta không thể không nhân nhượng cầu toàn, nếu không còn không đợi được khôi thủ trở về, chân kinh cũng đã hoàn toàn diệt vong.”

Trước kia nàng còn có thể cảm ứng được chênh lệch cực lớn giữa mình và Nguyên Đô Tử là đại tông sư.

Bây giờ, cho dù nàng đứng trước mặt đối phương, nhưng ngay cả chênh lệch cũng không cảm giác được.

Thay vào đó là một lỗ hổng giống như vực sâu.

Đó là sâu không thấy đáy, phẳng phất không có vật gì, lại phẳng phất ẩn chứa mênh mông thật sự khủng bố.

Hư thực đan xen, không cách nào phỏng đoán.

Nguyên Đô Tử không có lên tiếng, chỉ là sắc mặt cười một tiếng.

Bành!!

Trong nháy mắt nàng đánh ra một chưởng, lực lượng vô hình lập tức đụng phải kinh lực hộ thân của Trọng Yên.

Kinh lực hộ thân tựa như vật sống tự động tách ra, lộ ra một cái lỗ lớn, mặc cho bàn tay Nguyên Đô Tử hung hăng đánh trúng thân thể.

Khiến Trọng Yên vội vàng không kịp chuẩn bị, thân thể bay ngược ra ngoài, từ lầu hai lương đình liên tiếp ngã vào Hoa Hải, đập nát không ít cành hoa, trong lúc nhất thời không thể đứng dậy, nghiêng đầu ọc một tiếng phun ra máu tươi.

Chỉ một chưởng.

Kinh lực hộ thân của tông sư Viên Mãn không có tác dụng gì, thân thể nàng phục dụng lượng lớn tinh hoa Chân Thú mạnh mẽ, cũng tựa như giấy dán. Tất cả năng lực tự lành, cường độ thân thể đều phẳng phất mất đi hiệu quả.

Chỉ trong nháy mắt, Trọng Yên đã bị đánh trọng thương dưới một chưởng này.

Nàng giống như lúc này căn bản không phải tông sư mà là người thường. Kinh lực, bí bảo, tổ chất thân thể đều trong nháy mắt biến mất.

Hồng quan lão giả sắc mặt trắng nhợt, cố nén không nhìn lệnh Trọng Yên mà vẫn cung kính cúi đầu đứng tại chỗ.

“Sự vụ tiếp theo của Ma Môn do người tiếp nhận.” Lời dặn dò của Nguyên Đô Tử truyền xuống.

Lão giả đội hồng quan vội vàng cung kính chấp tay.

“Vâng.”

“Lui xuống đi.”

Nguyên Đô Tử thoáng không kiên nhẫn nói.

“Thuận tiện mang lệnh Trọng Yên đi.”

Sau khi nàng tiến vào hoàng thành, trong thời gian qua cũng không phải là chỉ giam lỏng Bạch Thiện Tín và Định Nguyên Đế.

Còn mượn ý chỉ của Định Nguyên Đế hội tụ số lượng lớn tài nguyên các nơi trong hoàng thành Đại Nguyệt, sau đó lặn lẽ vận chuyển ra bên ngoài.

Bây giờ hơn một tháng đã qua, tài nguyên vận chuyển đã đủ phát động.

Vì lẽ đó, đã đến lúc động thủ.

Đương nhiên, những thứ này không quan hệ gì đến trọng thương Lệnh Trọng Yên, sở dĩ đánh nàng, chẳng qua là bởi vì nữ nhân này dám can đảm tính kế Ngụy Hợp.

*

*

*

Bỗng nhiên trong lòng Nguyên Đô Tử khẽ động, hai mắt hiện lên một chút bạch quang.

Trong mắt nàng, hết thấy Ngự Hoa Viên đảo mắt biến thành một mảnh âm u.

Tất cả hoa cỏ tiêu thất, bên dưới chỉ còn lại bùn đất xám xịt.

Bầu trời, mặt đất, tất cả đều hóa thành màu xám đen.

Nơi này là Chân giới, nhưng lại không phải Chân giới mà các tông sư bình thường tiến vào, mà là nơi càng sâu hơn.

Trong đất bùn, vô số điểm sáng màu lam nhạt, phảng phất sinh trường, từ trong bùn đất lặng yên bay lên.

Điểm sáng càng ngày càng nhiều, càng ngày càng dày.

Sau đó hội tụ thành một gương mặt người cực lớn.

So với khuôn mặt Ngụy Hợp lúc trước mà nói, tấm này rõ ràng nhỏ hơn rất nhiều, nhưng theo thời gian trôi qua, vô số điểm sáng từ trong bùn đất bay ra, ngưng tụ trên mặt người, còn gia tốc bành trướng của nó.

Nguyên Đô Tử sắc mặt bình tĩnh nhìn chăm chú mặt người lam quang, không có động tác mảy may.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Rốt cục, điểm sáng phía dưới mặt người ánh sáng xanh dần dần nhạt đi, ít đi.

Nó thống khổ há mồm muốn phát ra âm thanh, đáng tiếc...

Phốc!

Một tiếng vang nhỏ phát ra, toàn bộ khuôn mặt của ánh sáng màu lam bị nghiền nát ầm ầm, một lần nữa hóa thành vô số điểm sáng, tiêu tán không còn.

Nguyên đô tử đứng trên đỉnh nghỉ mát, trong đôi mắt đẹp dịu dàng hiện lên một tia thất vọng.

“Cho dù trốn, lại có thể trốn tới nơi nào chứ?”

Nàng vất vả lắm mới thoát khỏi An Sa Lục, bây giờ lại lâm vào tuyệt cảnh.

Dưới đáy rãnh biển.

Trong động quật.

Ngụy Hợp đột nhiên mở mắt ra, hai đồng tử phảng phất hóa thành hai lỗ đen kịt, thâm sâu vô cùng.

Bên cạnh hắn đã có hai Thánh Khí Thủy Tinh bị hấp thu sạch sẽ.

Mà lúc này sức lực của hắn cũng đã thông qua hấp thu chân khí ngoại giới, tăng lên cấp độ mới.

Kế tiếp, chỉ cần lợi dụng Huyền Tỏa Công, luyện hóa hoàn toàn lực lượng mới đúng của mình, liền coi như hoàn thành đột phá sáu bước chân.

Chỉ là không biết làm sao.

Ngụy Hợp lúc tu hành, bất tri bất giác cảm giác được, quá trình mình hấp thu chân khí có chút gian nan.

Nếu không phải có thuộc tính lực hút, dựa theo tốc độ hấp thu lúc trước, chỉ sợ hãn ngồi xếp bằng một năm cũng không nhất định đủ để đột phá chân khí ngoại giới.

“Là do hoàn cảnh nơi này đặc thù, hay...” Trong lòng Ngụy Hợp mơ hồ suy đoán.

Nhưng đột phá tới sáu bước chân cũng là chuyện tốt với hãn.

Mặc dù đối với thực lực của hãn bây giờ, biên độ tăng có hạn. Dù sao chân khí bắt nguồn từ chân khí bên ngoài cùng sự kết hợp của tinh khí thần của bản thân, uy lực đại bộ phận do hấp thu chân khí quyết định.

Cho nên uy lực đối ứng cấp bậc chân kinh kỳ thực là cố định phạm vi.

Đối với Ngụy Hợp bây giờ, trừ phi đột phá Chân kinh tông sư, nếu không đối với Chân huyết mạch khủng bố của hãn mà nói.

Đột phá chân kinh càng nhiều chỉ có thể dùng điều hòa chân huyết, sinh ra hình thái cộng hưởng.

Hoặc là lúc toàn lực bộc phát, dùng để chông lên một tầng uy lực, cũng có thể làm cho trạng thái thức tỉnh huyết mạch tiến thêm một bước.

Nhưng chỉ vậy thôi.

Chỉ là, mặc dù thực lực đối với Ngụy Hợp lúc này tăng lên không lớn, nhưng hãn như cũ tương đương coi trọng.

Bởi vì so với việc chỉ dựa vào chân huyết bản năng thì nhiều hơn. Chân kinh thăm dò cùng nghiên cứu hoàn cảnh ngoại giới, nhiều hơn rất nhiều so với chân huyết.

Chân huyết đối nội, chân kinh đối ngoại, quan hệ cả hai hẳn là hỗ trợ lẫn nhau.

565

Thời gian từng ngày trôi qua.

Ngụy Hợp không ngừng hấp thu thánh khí, dựa vào thánh dịch cấp tốc tăng lên chính mình thật đúng là sức mạnh.

Trong động tổng cộng có mười cái Thánh khí dự trữ, thời gian mười lăm ngày, hắn đã hấp thu hơn phân nửa.

Bởi vậy, tu vi của hắn cũng cấp tốc bành trướng tăng lên, phương diện thật mạnh đã cường hóa đến mức có thể tăng cường cảm giác đến tầng cao hơn một tầng chân giới.

Điều này có nghĩa, hắn có thể cảm nhận được cơn gió thống khổ càng cao hơn và nhận biết được nó đang hấp thu chân khí.

Chân khí tầng cao hơn, đại biểu cho chất lượng thật đúng là mạnh hơn.

Cũng đại biểu thực lực chân kinh mạnh hơn.

Ngụy Hợp có thể cảm giác được, võ đạo chân chính của mình mỗi thời mỗi khắc đều đang nhanh chóng tăng lên.

Mặc dù chỉ đơn thuần tăng lên, không có bất cứ bộ bí kỹ hay võ kỹ nào khác.

Nhưng tiến bộ này vẫn khiến trong lòng hắn thỏa mãn.

Nếu có thể một mực duy trì tốc độ cao như vậy tăng lên như vậy, không bao lâu nữa, hắn nghĩ sẽ đạt tới trình độ toàn bộ bảy bước chân, cũng chính là Huyền Tỏa Công cực hạn mười hai tầng.

Đến lúc đó, khoảng cách đến cực hạn của toàn bộ Chân Cửu Bộ cũng chỉ còn cách nhau hai bước.

Chuyên tu bất cứ công pháp thượng cấp cao nào, cũng tương đối nhẹ nhàng.

Thời gian tu hành trong động, cứ cách một đoạn, Ngụy Hợp sẽ dừng lại, thử đánh tan phong ấn huyết động Nguyên Đô Tử phong tỏa.

Chỉ là, cho dù tu vi của hắn đang tăng lên, nhưng đối mặt với tầng phong tỏa kia, hắn bộc phát toàn lực, lực lượng cực hạn gần tới năm mươi lăm vạn cân, đánh lên cũng bất động như trước.

Tông sư bình thường cũng chỉ trăm vạn cân, bí kỹ bộc phát chỉ là gần hai trăm vạn.

Như thân thể Ngụy Hợp gia tăng toàn bộ phòng ngự, lực lượng hoàn toàn dựa vào tổ hợp bí kỹ biến thái, căn bản cực kỳ thừa thớt.

Sức mạnh kinh khủng mỗi một lần đánh vào cửa động đều không có hiệu quả chút nào.

Mà làm cho Ngụy Hợp có chút lo lắng chính là...

Hắn cảm nhận được chân giới, khi hấp thu chân khí để định cảm, dù nghĩ cách tăng cường nồng độ, cuối cùng cũng có thể cảm giác được chân khí của Chân giới đang ngày càng ít đi.

Loại biến hóa này làm trong lòng Ngụy Hợp có chút bất an.

Khi tiến vào Chân giới hấp thu chân khí cao tầng hơn, hắn cũng có thể cảm giác được, chân khí chung quanh còn mỏng manh hơn những tầng cấp thấp khác.

Hơn nữa tốc độ loại biến hóa này, tựa hồ tăng thêm tốc độ, càng lúc càng nhanh.

Bành!!

Hang động đang chấn động.

Ngụy Hợp thu hồi một quyền, nhìn phong tỏa màu đen trước mặt, không ngừng kích động ra từng tầng gợn sóng trong suốt.

Gợn sóng khuấy động mấy vòng, màu đen phong tỏa dần dần nhạt hơn chút.

“Hả?” Tinh thần Ngụy Hợp chấn động, chú ý tới điểm biến hoá này.

Mấy ngày nay, hắn mỗi ngày đều thử đột phá phong tỏa một lần. Nhưng lần này, lại là lần đầu xuất hiện dấu hiệu phong tỏa màu sắc nhạt hơn.

“Có hiệu quả rồi!” Hấn lại lần nữa vung nắm đấm, từng quyền từng quyền hung hăng đánh vào phong tỏa màu đen.

Chỉ là, kết quả những công kích này vẫn giống như trước, phong tỏa màu đen vẫn chỉ kích động gọn sóng, không chút sút mẻ.

Sau nhiều ngày đánh, Ngụy Hợp dần dần nhìn ra, phong tỏa trận pháp này có thể hấp thu chân khí ngoại giới, bổ sung cho mình trận pháp cường hãn.

Nếu không thể trong thời gian cực ngắn, một lần hành động đã bộc phát ra lực lượng vượt quá cực hạn, đừng hòng đánh vỡ được phong tỏa.

Sau hơn một canh giờ nện, Ngụy Hợp khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu nghỉ ngơi.

Sau khi nghỉ ngơi, lại bắt đầu hấp thu thánh khí tu hành.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy.

Ngày thứ hai, hấn một lần nữa đánh vào phong tỏa, phát hiện màu sắc của nó lại nhạt đi một chút.

Không nghi ngờ chút nào, nỗ lực trước đó của hấn đã có hiệu quả.

Mà theo sự cường hóa không ngừng hấp thu thánh khí, thật đúng là lực lượng của Ngụy Hợp, cũng bắt đầu tiến thêm một bước cường hóa.

Trên gió thổi khỏ thổi, khiến tinh thần Ngụy Hợp thân thể bắt đầu định cảm thích ứng.

*

*

*

Cho dù thống khổ chân khí giảm bớt, cũng không thể ảnh hưởng quá nhiều tiến độ Ngụy Hợp.

Dù sao bản thân hấn cũng có lực hút mạnh mẽ.

Chân khí thừa thớt, liền dùng lực hút tụ tới, tăng cường hiệu suất hấp thu.

Thời gian trôi qua từng ngày, cửa động phong tỏa không ngừng nhạt đi, định cảm Ngụy Hợp hoàn toàn sáu bước chân cũng dần hoàn thành.

Rõ ràng chỉ là cảnh giới sáu bước, nhưng có thể hấp thu gió mát thông khổ của tông sư mới có thể hấp thu chân khí thực cốt.

Điều này làm cho Ngụy Hợp thật đúng là mạnh mẽ, biến thành mật độ siêu cao giống như Chân Kính Tông Sư.

Nhưng cảnh giới của hắn lại hạn chế, thật đúng là không cách nào chuyển thành thật.

Cho nên lúc này nó rất mạnh mẽ, uy lực thấp hơn hẳn tông sư bình thường, lại cao hơn tất cả các cao thủ chân chính khác.

Lý Dung thân khoác áo bào xám, che mặt, lẳng lặng ngồi ở trên một tửu lâu nhỏ trong Vương thành.

Từ cửa sổ của quán rượu có thể nhìn thấy cửa lớn hoàng thành nguy nga – Nguyệt Tâm Môn.

Chân khí biến hóa chung quanh, nàng cũng cảm nhận được.

Nếu như ngay từ đầu nói những biến hóa này chỉ có Ma Đa cùng đám người Nguyên Đô Tử cảm giác được.

Như vậy hiện tại, cho dù là La Hán, chân nhân sơ nhập chân cảnh bình thường, đều có thể nhận thấy biến hoá chung quanh.

Lý Dung bung lên một chén rượu, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Nàng đi tới Vương cũng đã mấy ngày rồi, lúc trước nàng còn đi trên đường nên phát hiện tình huống có chút không đúng.

Bên trong Vương đô, không riêng một ít người quen biết của nàng biến mất không thấy gì nữa, ngay cả tông sư thủ vệ thành trì trước đó, Thượng Quan Địch Vân cũng không biết tung tích.

Phát hiện có chỗ không đúng, nàng lập tức che giấu thân phận, lặng yên vào thành điều tra tình huống.

Điều tra này mới phát hiện, toàn bộ Vương thành đã hoàn toàn khác biệt trước đây không lâu.

Thành Vệ quân vẫn duy trì trật tự như trước, nhưng mọi người đều có thể nhìn ra sự thấp thỏm cùng bất an của những binh lính này.

Trên đường vốn là quan lại võ giả dày dặc, cũng ít đi rất nhiều. Ngược lại dân chúng bình thường càng thêm náo nhiệt.

“Ai... Lưu huynh, có biết gần đây phát sinh biến hóa gì không, vì sao... Vì sao tu vi của chúng ta không tiến mà còn lùi!?”

Một bàn tiệc rượu bên cạnh, ba người tề tụ, trong đó sắc mặt hai người đều khổ sở, ánh mắt mang theo chờ mong nhìn về phía người cuối cùng.

Người cuối cùng có thân hình cao lớn khôi ngô, khoảng ba mét, trên bắp thịt mơ hồ có thể thấy màu bạc nhàn nhạt.

Hiển nhiên là người có huyết mạch đặc thù nào đó.

Nghe hai bằng hữu hỏi thăm, hắn ta cũng cau mày.

“Đừng nói các ngươi, ta cũng vậy, gần đây tu vi rút lui, tinh thần không hiểu ra sao cũng trở nên kém đi. Thể lực cũng không tốt như trước kia nữa...”

Hắn bưng lên một chén rượu, ngửa đầu uống hết, tiếp tục nói: “Ta đi các ngành khác hỏi, phạm là Vương Đô này, chỉ cần là người bước vào chân huyết, đều xuất hiện trạng thái tu vi thụt lùi như chúng ta.

Ngược lại là chưa tiến vào chân huyết, ảnh hưởng còn chưa lớn như vậy.”

“Chân huyết chính là giới hạn sao? Chẳng lẽ trước đó sử dụng huyết khí, tinh luyện huyết mạch xảy ra vấn đề?” Một người sắc mặt khó coi nói.

“Chỉ sợ không phải...”

Còn tráng hán họ Lưu kia thì lắc đầu.

“Ta còn nhờ người hỏi bằng hữu ở nơi khác, chỉ cần là chân huyết đều có vấn đề. Có một số hoàn toàn không dùng qua huyết khí chiết xuất cũng được.”

“Điều này... làm sao đây!?” Một người thở dài, không biết ứng phó thế nào.

Đại Nguyệt lấy võ định quốc, nếu như võ đạo này xảy ra vấn đề, vậy thì phiền toái lớn rồi.

“Đừng nóng vội, chúng ta bắt quá chỉ là tiểu nhân vật, đại sự bực này, tự nhiên có các đại nhân vật phía trên nghĩ biện pháp. Chờ đi, Đại Nguyệt quốc ta giàu dân mạnh, cương vực rộng lớn, có thể nhân dị sĩ vô số, cuối cùng cũng có thể tìm được biện pháp giải quyết.” Tráng hán họ Lưu ngược lại là lạc quan.

Lý Dung cầm lấy đũa, gấp một miếng thịt cá, bỏ vào miệng chậm rãi nhai nuốt.

Trong lòng lại đang suy nghĩ biến hóa phát sinh đột ngột này.

Nếu như chỉ là mấy người nói đến chuyện này, nghe một chút cũng không tính. Nhưng trên đường đi nàng đã từ nhiều con đường khác nhau nhận được tin tức.

Không chỉ Vương Đô mà các quân bộ còn lại cũng đều xuất hiện hiện tượng tu vi thoái hóa trên diện rộng.

Hiện tượng này chủ yếu tập trung ở chỗ có thể cảm nhận được chân huyết và võ giả trở lên mà có thể cảm nhận được chân giới.

“Chân huyết trở lên... Chính là phải thích ứng Chân giới, từ đó làm cho huyết mạch bản thân mạnh hơn. Tầng thứ này xảy ra vấn đề, vậy khẳng định là Chân giới xảy ra vấn đề.”

Lý Dung rất rõ ràng trong lòng.

Tuy trên danh nghĩa, Chân huyết ỷ lại Chân giới rất nhỏ.

Nhưng thực tế lại không phải như vậy.

*

*

*

Huyết mạch bản thân chân huyết vốn bắt nguồn từ chân thú trong Chân giới.

Chân Thú được Chân giới thai nghén, dựa vào chân khí mà sinh ra.

Chân giới xảy ra vấn đề, chân thú tất nhiên sẽ xảy ra vấn đề, mà chân huyết, giống như vậy cũng không chạy thoát được!

Bởi vì chân huyết không giống chân khí nên cực kỳ ỷ lại vào chân thú. Chân huyết thì dựa vào chân khí của chân giới.

Lý Dung nhẹ nhàng hít một hơi, nhắm mắt, lại mở mắt.

Mọi thứ trước mắt trong nháy mắt hóa thành một mảnh trống rỗng.

Xung quanh quán rượu, tất cả mọi người bỗng nhiên biến mất, trên bàn toàn bộ phủ một tầng tro đen thật dày.

Bên ngoài bầu trời hiện ra từng tầng từng tầng mạch lạc đỏ sẫm giống như mạch máu.

Trong không khí phiêu tán một loại khí tức hôi thối nào đó.

Lý Dung vươn tay, thử hấp thu chân khí ngoại giới.

Thân là tông sư, huyết mạch trong cơ thể nàng đã sớm khai phá khai thác đến cực hạn.

Với tư cách huyết mạch Chân Thú, đương nhiên nàng cũng có thể tùy ý lợi dụng chân khí ở Chân giới.

Chỉ là Tông sư cùng Chân Thú không khác biệt lắm, bản năng thân thể huyết mạch sẽ tự động phun ra nuốt vào chân khí, không cần bọn họ điều khiển.

Hơn nữa cường độ thân thể của Tông sư cực cao, lực thôn thỏ rất mạnh, mới Trần đời cảm tạ chậm chạp. Bị phong bế thời gian dài như vậy cũng không ảnh hưởng nhiều.

Cho nên Lý Dung cũng không để ý chân khí biến hóa.

Lúc này nghe những người trên đường đi nói chuyện, nàng mới cẩn thận bắt đầu lĩnh hội.

Lần hấp thu này, Lý Dung lập tức cảm thấy không đúng.

“Không ngờ lại mỏng đi ít nhất một nửa!”

Sắc mặt nàng khẽ biến.

Cảm giác trong nháy mắt rời khỏi Chân giới. Cô buông đũa, đứng bật dậy.

Bản năng, nàng cảm nhận được biến hóa của Vương Đô, sự thay đổi của đồ đệ Vương Huyền đã mất tích, có khả năng có quan hệ với sự thay đổi của Chân giới này.

Nhìn xa xa một mảnh hoàng thành yên ắng hiện giờ.

Lý Dung cuối cùng hạ quyết tâm đêm nay chính thức nhập cung tìm tòi.

Đến cùng là kết cục của Định Nguyên Đế đã xảy ra chuyện gì, còn vì sao Vương Huyền Hội lại mất tích, rốt cuộc hiện tại hắn đã rơi xuống nơi nào!

Cùng với biến hoá của Chân giới là vì sao.

Đại Nguyệt Hải Châu.

Trong một khu rừng hoang vu hẻo lánh.

Vô số chim chóc bay lên bay lên, vờn quanh phi hành, phát ra lít nha lít nhít tiếng chim kêu.

Bên trong chim bay có đen có trắng, có lớn có nhỏ, các loại chủng loại đều có hình thể.

Thậm chí ngay cả một ít loại thú điều hiếm lạ cũng có được hậu lĩnh ở trong đó.

Sâu trong núi rừng, từng đội nhân mã đang vận chuyển nhanh chóng kiến tạo một loại kiến trúc nào đó.

Xác thực mà nói, cũng không phải là một loại kiến trúc, mà là cách mỗi một đoạn, liền muốn tại chỉ định vị trí, kiến tạo cùng loại hình trụ tròn hình lộ thiên tam giác trận nhỏ.

Một bên công trường kiến tạo, đoàn người Huyền Diệu tông đang lăng lẳng quan sát công trường tiến triển.

Vạn Lăng Vạn Thanh cũng ở trong đó.

Ngụy gia và toàn bộ nhân thủ Vạn Độc Môn đều triệu tập tới tham gia trận đại kiến này.

“Ngụy Hợp đến bây giờ vẫn không có tin tức, cũng không biết là đi nơi nào.” Vạn Thanh Thanh đã không còn trẻ nữa, bây giờ nàng đã gấp sáu mươi, mặc dù bởi vì nguyên nhân công pháp, bảo dưỡng thoả đáng.

Làn da vẫn bóng loáng như trước, dáng vẻ vẫn yếu điệu. Nhưng ánh mắt và khí chất đã sớm không còn non nớt.

Mà nàng cũng như thế thì Vạn Lăng đứng một bên càng già hơn.

Chẳng qua là nàng luyện tạng cấp độ, cũng không có định cảm chân nhân lâu dài năng lực, chỉ có thể dựa vào bản thân công pháp đặc thù, ngày thường an dưỡng, có thể dưỡng nhan sắc.

Mặc dù như thế, hiện tại nàng đã hơn chín mươi tuổi, tướng mạo không khác gì bảy mươi mấy lão nhân nhà người bình thường.

Vẫn trên đuôi cá, ngẩng đầu, các loại ký hiệu đại biểu cho già yếu lộn xộn rơi xuống.

Cho dù có các loại dược vật dưỡng nhan, nhưng vẫn không ngăn cản được năm tháng trôi qua.

“Yên tâm đi... Nguyên Đô Tử Tông chủ xuất thế, nếu như lão nhân gia bà đã tự tay dẫn Ngụy Hợp bế quan, nói vậy tuyệt đối sẽ không để lão gặp chuyện không may.” Vạn Lăng trấn an.

“Chỉ là đáng tiếc, nữ nhi của con trai Tiểu An, cháu gái của hắn cũng không thể kịp thời nhìn thấy.” Vạn Thanh Thanh tiếc nuối nói.

“Không vội, ngày sau còn dài, Ngụy Hợp chính là chân nhân, tuổi thọ dài đằng đặc, không thiếu chút thời gian này.” Vạn Lăng nhẹ giọng nói.

Vạn Thanh Thanh còn muốn nói thêm gì đó, nhưng đột nhiên thần sắc vừa động, xoay người nhìn về một hướng khác.

Nơi đó có một bóng người tựa như hư ảnh, trong thời gian ngắn liền từ trên không trung cách đó mấy trăm thước bay vút

đến.

Bóng người nhẹ nhàng đáp xuống đất, đứng ở một bên công trường, tựa hồ đang dò xét tiến độ chung quanh.

566

*

*

*

Người đến rõ ràng là Yên Vô Tử, một trong ba vị tổ sư Huyền Diệu Tông.

Vị tổ sư này trước đó ra ngoài tìm kiếm Nguyên Đô Tử, bây giờ cũng theo Nguyên Đô Tử trở về, cùng nhau trở về tông.

Chỉ là lúc này hấn, tựa hồ không thoải mái như trước kia. Trong tay mặc dù còn cầm bầu rượu. Có thể kiểm tra thái độ công trường chung quanh, lại tương đối nghiêm cẩn.

Những nơi hấn đi qua, đệ tử Huyền Diệu tông nhao nhao cung kính hành lễ với hấn.

“Tổ sư!” Vạn Thanh Thanh chủ động tiến lên, trước tiên cung kính hành lễ.

“Xin hỏi Tổ sư, bây giờ lão gia nhà ta đang ở phương nào, không biết khi nào mới có thể trở về?”

“Là Thanh Thanh a.” Yên Vô Tử ái ốc ô xuống, cũng nhận ra Ngụy Hợp thê tử Vạn Thanh Thanh.

Dù sao Ngụy Hợp và Thái Mạnh Cung hiện nay, là một trong hai đạo tử Huyền Diệu tông, trước đó còn là thay mặt tông chủ.

“Không cần lo lắng, không bao lâu, tông chủ sẽ trở về. Ngụy Hợp, hấn được tông chủ an bài ở một chỗ bí ẩn khổ tu, đoán chừng phải cần một khoảng thời gian mới có thể trở về.

Chẳng qua người hấn mặc dù không có ở đây, nhưng các người yên tâm, trong tông môn, bất luận là tông sư hay là ba lão già chúng ta, đều sẽ chăm sóc cho các người.

Hơn nữa, quan hệ giữa hấn và Thái Mạnh Hoan tiểu tử kia cũng rất tốt, nếu có chuyện, các người có thể tìm mấy người

bọn ta.” Yên Vô Tửu cười trả lời.

“Đa tạ tổ sư.” Vạn Thanh Thanh vội vàng hành lễ cáo lui.

“Tông chủ không phải đi đến Đại Nguyệt Vương Đô sao?” Trên chạc cây ở một bên, Tổ sư Tiểu Lăng thả người nhảy xuống, mũi chân nhẹ nhàng điềm trên mặt đất, hoàn toàn đem lực trùng kích từ trên cao rơi xuống, bất động thanh sắc hóa giải.

“Sẽ nhanh chóng trở về thôi.” Yên Vô Tửu lắc đầu.” Nàng ta chỉ đi làm chút chuyện, cũng không ở lâu.

Dù sao nơi đó cũng là trọng địa Phật môn, đúng là nhiều.”

Ô ~ ~

Gió nhẹ tựa như nữ tử nức nở, thổi lên người Ngụy Hợp khiến cho toàn thân gã lạnh buốt.

Hắn đột nhiên từ trong nhập định tỉnh táo lại.

Hắn mở mắt nhìn bốn phía, thấy mình vẫn ở trong động quật như cũ.

“Là loại gió vừa rồi?”

Hắn nhíu nhíu mày, tâm thần khẽ động, cảm quan lập tức tiến vào trạng thái siêu cảm.

Động quật trước mắt nhanh chóng biến sắc, vô số thứ màu sắc sắc sỡ tựa như san hô cứng rắn bao trùm toàn bộ động quật.

Ti tuyến màu đen hình lưới vẫn trải rộng trong động quật như trước.

Ngay cả trên người hắn cũng dính không ít.

Tiến vào tầng chân giới thông khổ, thanh âm ô ô bên tai Ngụy Hợp lập tức rõ ràng hơn rất nhiều.

Hắn nhìn thấy cửa động đen ngòm lúc trước hắn bị chặt đứt ngón tay, lúc này đang có một đoạn toàn thân nhăn nheo, không ngừng nhúc nhích, đang cố gắng từ trong lỗ đen chui ra.

Nhuyễn trùng mọc ra một khuôn mặt vặn vẹo, mặt người chỉ to bằng móng tay không ngừng phát ra tiếng kêu bén nhọn.

Dường như thật sự là một người sống.

Ngụy Hợp biến sắc.

Hắn đã ở Phong Chân giới thông khổ. Mà mặt ngoài khu vực lỗ đen kia có thể bỏ qua kinh lực hộ thân cùng nhục thân mạnh mẽ của hắn, trực tiếp chặt đứt ngón tay.

Điều này đại biểu cho nguy hiểm bên trong hắc động vượt xa thực lực của hắn lúc này.

Mà con nhuyễn trùng này có thể chui ra từ trong động, rất có thể có uy hiếp cực lớn đối với hắn.

Vì vậy...

Ngụy Hợp ngưng thần nhìn về phía nhuyễn trùng kia.

Con nhuyễn trùng đen sì điên cuồng giãy dụa, ra sức nhô thân thể mình ra.

Bành!

Đột nhiên, một tiếng trầm đục vang lên.

Nhuyễn trùng toàn bộ nổ tung, hóa thành một đoàn hắc vụ cùng huyết nhục, bắn tung tóe ra chung quanh.

Khuôn mặt trắng bệch lớn cỡ móng tay kia vụn vẹo vài cái trên mặt đất, sau đó triệt để không còn động tĩnh.

Ngụy Hợp im lặng nhìn tàn thi trên mặt đất, đưa tay nhặt nó lên.

Khác với chân thú còn lại chính là, thứ này cũng không phân giải thành hắc khí tiêu tán.

“Sinh vật chưa từng thấy qua, trong hình vẽ của Đại Nguyệt cũng không có.”

Hắn lại lần nữa liếc nhìn lỗ đen kia, một lần nữa rời khỏi Chân giới, trở lại Chân Thực Động quật.

Mà ngay lúc con nhuyễn trùng kia nổ tung, không bao lâu sau, Ngụy Hợp liền cảm giác được, chân khí chung quanh càng loãng hơn.

“Loại biến hóa này... ngay cả nơi phong tỏa của ta cũng chịu ảnh hưởng... xem ra bên ngoài xảy ra chuyện lớn rồi...”

Hắn đứng dậy, lại đi tới trước Thánh khí cuối cùng.

Hắn giơ tay lên, năm ngón tay đồng thời kéo dài ra năm đạo hắc khí thật.

Xuy xuy xuy xuy xuy!

Năm âm thanh giòn giã vang lên.

Năm sợi tơ nhỏ thật đúng là thật sự xây dựng, chuẩn xác đâm vào trong năm viên Thánh khí thủy tinh.

Thánh dịch cuộn cuộn không ngừng bị hút vào thật đúng là mạnh.

Chỉ là tốc độ hấp thu bực này gấp mấy lần tốc độ bình thường, làm cho bắp thịt toàn thân Ngụy Hợp không tự chủ được căng cứng lên.

Một cảm giác bành trướng sắp bùng nổ từ cánh tay hắn lan ra toàn thân.

Phốc.

Một đạo huyết khẩu nổ tung trên người Ngụy Hợp.

Sắc mặt hắn không đổi.

Nếu như đã biết bên ngoài đang xảy ra biến cố lớn, như vậy hắn nhất định phải nhanh chóng phá vỡ phong tỏa đi ra ngoài giới.

Một thân một mình trốn ở chỗ này chỉ vì tự vệ, vậy không có ý nghĩa gì.

Nếu chỉ vì tự vệ, hắn đã có thể vứt bỏ tất cả, tới một nơi không ai nhận ra mình mà sống một mình.

Không có vương bạn, liền không có nhược điểm.

Đáng tiếc...

Phốc phốc phốc phốc!!

Trong chốc lát, chi chít lỗ máu từ trên người Ngụy Hợp nổ tung, năng lực thiên phú của Chân Thú lại nhanh chóng phát

huy tác dụng, cấp tốc khép lại vết thương.

Nhưng vết thương vừa mới khép lại lại lại dưới tác dụng của Thánh dịch khổng lồ, tiếp tục nứt toác ra.

Lấy thực lực khổng lồ của Ngụy Hợp, cũng không cách nào trong thời gian ngắn hấp thu nhiều thánh dịch như vậy.

Bất quá vì rút ngắn thời gian ngắn, cũng chỉ có thể như thế.

Dược lực khổng lồ hầu như đem Ngụy Hợp thật đúng là mạnh mẽ, chóng đến mức trong tối tăm phiếm phiếm lam.

Quả thật cấp tốc được cường hóa, căn bản không kịp hấp thu nhiều chân khí hơn nữa.

Trong hoàn cảnh như bây giờ, trong thời gian ngắn cũng không thể hấp thu nhiều chân khí như vậy.

Rất nhanh, trong tất cả Thánh khí còn lại, tất cả Thánh dịch đều bị hấp thu hết.

Ngụy Hợp đứng yên tại chỗ, nhắm mắt.

Vô số khí đen từ trên người hắt lan ra, khí đen bao phủ toàn thân, che khuất tất cả.

Chớp mắt lại tỏa ra.

Hắn đã cao sáu mét, vương miện màu xám bản thể khổng lồ.

“Nếu như ta đoán đúng. Ngoại giới chân khí biến hóa, tất nhiên cũng sẽ ảnh hưởng đến phong tỏa nơi này.”

Ngụy Hợp quay người nhìn về phía hắc trận phong tỏa cửa động.

Quả nhiên màu sắc trận pháp ở đó lại nhạt hơn một chút. So với mấy ngày trước rõ ràng nhạt hơn rất nhiều.

Ngụy Hợp cung thân, nắm tay phải co rút lại bên người.

“Thất Hoang Chân Võ - Hỏa Liệt!!”

Trong chốc lát toàn thân hắn hiện ra lóm đóm, sức mạnh kinh khủng kéo lên tới năm trăm vạn cân trở lên.

Bốp!!

Nắm tay phải tựa như bốc cháy, ma sát không khí, dùng tốc độ âm thanh gấp mấy lần bộc phát ra.

Tê tê tê tê...

Mấy chục con hắc mãng chân kinh dồn dập hiện lên, quần quanh cánh tay hắn, dữ tợn phát ra tiếng gào thét.

Oanh!!!!

Hang động chấn động mạnh một cái.

Vẫn như cũ không có bất kỳ biến hóa nào, hắc trận chỉ kích động vài vòng gợn sóng, liền khôi phục bình thường.

Nhưng chỉ trong giây lát này.

Hai tay Ngụy Hợp âm vang hóa thành hư ảnh.

Vô số lần hỏa liệt quyền, giống như mưa to gió lớn, toàn bộ tập trung ở trên hắc trận.

Thình thịch thình thịch thình thịch!

Toàn bộ hang động lay động kịch liệt, không ngừng chấn động.

Vô số đá vụn nhao nhao rơi xuống, trên cột đá ở trung tâm, ba miếng tinh hạch Chân Thú điên cuồng lấp lóe hồng quang.

Nhưng theo Ngụy Hợp điên cuồng xuất quyền, hồng quang cũng càng ngày càng yếu.

Trận pháp có mạnh mấy cuối cùng vẫn có giới hạn.

Chỉ sợ cho dù là Nguyên Đô Tử, cũng không nghĩ tới Ngụy Hợp lại tiến triển nhanh như vậy.

Hơn năm trăm vạn cân man lực khủng bố, còn có thể liên tục bộc phát, đánh vào một điểm nhỏ, mà thân thể không sụp đổ.

Cấp độ như vậy, kể cả Chân Huyết tông sư, cũng chỉ có cấp độ viên mãn mới có thể đạt tới.

Rặc rặc.

Rốt cục, mặt ngoài hắc trận hiện ra một vết nứt.

Hí...

Phảng phất như bị rò khí, chân khí trong động bắt đầu cấp tốc chui vào khe hở.

mật độ chân khí ở ngoại giới dường như còn xa mới bằng trong động.

nồng độ chân khí vốn đã tương đối mỏng manh, lúc này nhanh chóng trở nên mỏng manh hơn.

Ngụy Hợp mặt không đổi sắc, cuối cùng đưa tay một quyền.

Ầm ầm!!

Đá vụn vẩy ra, toàn bộ hắc trận cửa động ầm vang bị đánh nát.

Vô số dòng nước tuôn vào.

Ngụy Hợp đứng thẳng dậy, sau lưng hiện ra mấy chục đầu cự mãng màu đen, tựa như xúc tu nâng thân thể y lên, bơi ra phía ngoài động.

Mới đi ra ngoài, cho dù ở chỗ sâu trong rãnh biển, hấn cũng cảm giác hai loại hoàn cảnh hầu như khác biệt so với trước kia.

Nếu như nói trước kia môi trường giống mật, thì bây giờ chính là nước, hơn nữa nước còn không ngừng thừa thớt.

“Hoàn cảnh như vậy...”

Cự mãng bên cạnh Ngụy Hợp khoát tay, mang theo hấn như cá bơi, phi tốc lao về phía mặt biển.

“Nhất định phải nhanh một chút.” Cảm nhận sự cường hóa trong cơ thể đến một trình độ nhất định.

Sau đó chỉ cần an tâm bế quan tại một nơi, hấp thu chân khí Chân giới cấp độ sâu hơn, là có thể bước vào cảnh giới mới.

Đáng tiếc... Thời gian không đủ.

Hơn nữa, nếu bản thân mất tích quá lâu, mặt đất khó tránh khỏi sẽ phát sinh chuyện mình không muốn nhìn thấy.

Không ngừng bay lên, Ngụy Hợp cảm nhận được chân khí thừa thớt hơn.

Rầm rầm một tiếng.

Hắn nổi lên mặt nước, cảm nhận được chân khí ít ỏi hơn rất nhiều so với trong nước biển.

Chân kinh trong cơ thể như được dẫn dắt bởi một lượng chân khí mỏng manh, sau đó thẩm thấu ra bên ngoài.

Bản chất của chân khí vẫn là chân khí như trước. Chỉ là trộn lẫn vào tinh khí thân cá nhân, cùng với luyện hóa hồi lâu mới biến thành chân khí chân nhân.

Cho nên lúc ngoại giới xâm nhập chênh lệch quá lớn, hệ thống tu hành chân kinh, lập tức cảm giác được, tu vi bản thân tiêu tán và thoái hóa.

Chỉ là loại người ngoài này xem ra nhanh chóng thoái hóa, tại Ngụy Hợp nơi này, trở nên cực kỳ chậm chạp.

Hắn vốn có kinh lực tự mang theo lực hút, chỉ cần tới gần chân khí của hắn đều trốn không thoát.

Bởi vậy, ảnh hưởng của chân khí bên ngoài đối với hắn lại cực kỳ bé nhỏ.

Trên thực tế, loại chân khí mỏng manh này sẽ ảnh hưởng đến những người khác, mạnh hơn nhiều so với Ngụy Hợp mong muốn.

Từ lực hấp dẫn của hắn đều có thể bị ảnh hưởng, có thể nghĩ được nếu là người bình thường, chỉ sợ tu vi sớm đã tụt xuống một hai cấp rồi.

rồi lơ lửng trên mặt biển, mũi chân Ngụy Hợp điểm một cái, thả người ra nước, mang theo một đầu bạch tuyến, phóng tới Hải Châu.

Hiện tại phương thức liên hệ nhanh nhất chính là tìm kiếm nhãn tuyến trải rộng khắp nơi của Nguyệt Thiên.

Cách bọn họ đưa tin nhanh nhất.

Chỉ là hắn mới đi ra không bao lâu, trên mặt biển phía trước liền thấy có lít nha lít nhít các loại cá màu nâu, lật bụng lơ lửng ở trên mặt nước.

“Thâm Thủy sa?!” Ngụy Hợp tới gần một chút, rất nhanh liền nhận ra, những con cá lớn lật bụng này, thế mà toàn bộ là một

loại hải ngư chân thú tên là Thâm Thủy sa.

Trong lòng Ngụy Hợp trầm xuống, cấp tốc tăng nhanh tốc độ chạy đi.

Nhưng từ sâu thủy sa bắt đầu, cách mỗi một đoạn ngắn, đều sẽ đụng phải từng đàn cá tuyệt chủng.

Hơn nữa những con cá đã chết này phần lớn đều là chân thú, hoặc là dị thú.

Trong nội tâm Ngụy Hợp càng thêm nặng nề, nghĩ đến lúc trước đại sư tử Nguyên Tử nói tới nội dung.

Trong lòng hắn nổi lên một tia dự cảm không ổn.

567

Ầm ầm...

Ầm thanh chấn động cực lớn vang lên.

Trên mặt biển, một đạo cự ảnh chậm rãi hiển hiện, từ nhạt đến dày đặc, đến tận phiến hải vực này.

Đó là một con ngựa khổng lồ màu trắng, lưng mọc vô số lông đen to lớn.

Khác với nhân mã bình thường, đầu nó bị mấy cây trường mâu thuần bạch đâm xuyên qua.

Sáu cái gai nhọn lóe lên bạch quang, từ một bên não nó đâm xuyên qua một bên khác.

Trên gai nhọn che kín hoa văn thần bí phức tạp, dưới ánh mặt trời phản xạ ra ánh sáng pha lê nhẹ nhẹ như thủy tinh.

Rống!!

Nhân mã nửa người ngựa đầu rít gào.

Hình thể nó cao tròn mười lăm mét, hai tay nắm chặt thanh cốt mâu màu đen dài hơn hai mươi mét, trên người khoác cốt giáp màu trắng.

Từ xa nhìn lại giống như một pháo đài màu trắng đứng trên mặt biển.

“Đáng tiếc...”

Một tiếng vang nhỏ vang lên, một bóng đen yên lặng xuất hiện ở một vị trí cách chỗ nhân mã khoảng trăm thước, ngựa đầu chăm chú nhìn con quái vật này từ sâu bên trong Chân giới hiện ra.

“Chân khí tiết ra bên ngoài.”

Bóng đen giương khuôn mặt lên, được tầng mây dờn đi chiếu sáng, rõ ràng là Ngụy Hợp vừa mới thoát khốn.

Hắn cứ như vậy đứng tại chỗ, nhìn chăm chú con quái vật khổng lồ nhìn như kinh khủng này, không có bất kỳ động tác

gì.

Rống!!

Nhân mã nửa người khó khăn đi tới phía trước vài bước.

Oành! Dưới một tiếng vang thật lớn, hai đầu gối khổng lồ của nó hung hăng quỳ rạp xuống đất, toàn bộ thân thể vô lực ngã nhào trên mặt biển.

Từng tia khí tức vô hình bắt đầu lấy nửa đội ngũ làm hạch tâm, điên cuồng khuếch tán bốc hơi.

Ngụy Hợp trầm mặc, nhìn nửa người ngựa chậm rãi nhắm hai mắt tuyệt vọng. Hắn thả người nhảy lên, nhẹ nhàng rơi xuống trước người nửa người.

“Người đã không còn sức giãy dụa, vậy thì cho ta mượn lực của người đi.”

Hắn vươn tay ra, rơi vào trên cốt giáp thân thể nửa người.

Bây giờ hắn hấp thu đại lượng thánh dịch, thật đúng là đã tăng lên tới cấp độ cực cao, nhưng còn thiếu đại lượng chân khí, là có thể tăng lên Huyền Tỏa Công.

Vì vậy...

“Phong ấn!”

Ngụy Hợp quát khẽ một tiếng.

Một mảng lớn hắc sắc thật đúng là kinh lực từ bàn tay hắn chen chúc ra, phảng phất mực nước, rất nhanh nhuộm đen toàn bộ nhân mã.

Con ngựa nửa người này rất mạnh mẽ.

Ngụy Hợp có thể cảm nhận được, coi như là đối phương sắp chết, cũng có lực lượng kinh khủng có thể so với tông sư bình thường.

Không nghi ngờ chút nào, đây là một con Chân Thú bá chủ.

Đáng tiếc...

Số lượng thật đúng là điên cuồng phóng thích phong ấn chi lực, đem nửa người toàn thân tận lực co vào.

Vốn là, Ngụy Hợp đơn thuần dựa vào tu vi chân kinh của mình, không có cách nào phong ấn chân thú cường hãn như vậy.

Chỉ là đối phương đang ở trạng thái gần chết, chiếm lấy một lợi thế cho hắn.

Không bao lâu, nửa người ngựa khổng lồ màu trắng dần dần thu nhỏ toàn thân lại. Từ hơn hai mươi mét trở thành hơn mười thước lại co người thành năm mét.

Cho đến khi triệt để không thể nữa rút lui, Ngụy Hợp mới thu tay về.

Tất cả mọi thứ của nhân mã chân thú này đều đã bị hắn phong ấn.

Tại phong ấn đồng thời, hắn cũng từ trên thân nó, hấp thu đại lượng cao tầng chân khí.

Không ngoài Ngụy Hợp đoán, gia hỏa này đến từ Thực Cốt Phong cùng thống khổ tầng mặt gió, chân khí trên thân nó, chủ yếu là hai loại quý phong khí tức đang hỗn tạp.

Lúc này thứ Ngụy Hợp cần chính là Thực Cốt Phong.

Phong ấn chân thú đã đạt được lượng lớn Thực Cốt Phong hấp thu nồng đậm.

Đồng thời, năng lực phong ấn, lực hút thần lực của hắn, cũng bởi vì phong ấn một đầu Chân Thú bá chủ, trên sức hút tăng lên không ít.

Uy năng của lực hút thần chủ yếu tăng lên, dựa vào nhiếp thần lưu niệm kỹ xảo này.

Nhất định phải dùng lực lượng Thần lực phong ấn đủ mạnh để phù hợp với đối thủ, mới có thể không ngừng hấp thụ tinh thần của đối thủ, tăng cường uy năng Thần Cương.

Mà vừa mới phong ấn hấp thu tinh thần một con bá chủ chân thú sắp chết.

*

*

*

Ngụy Hợp rõ ràng cảm giác khiêu huyết hút lực chiếm cứ truyền ra từng luồng từng luồng cảm giác căng tràn.

Hiển nhiên tăng lên không ít, lực hút ánh sáng liền tăng lên ít nhất ba thành như trước.

Phục hồi tinh thần, hấn nhìn về phía thi thể to lớn trước mặt.

Vô thanh vô tức, thi thể tự nhiên phân giải, nhàn nhạt, trong suốt, biến mất, cũng không nhìn thấy nữa.

Ngụy Hợp phát tay muốn gỡ xuống một chút tài liệu trên người chân thú.

Đáng tiếc hấn mới chuẩn bị động thủ, liền thấy toàn bộ thân thể nửa người ngựa đều bắt đầu phong hoá, triệt để biến mất.

Trong lòng hấn thờ dài một tiếng, đã có suy đoán.

Nhất định là tầng sâu Chân giới đã phát sinh biến cố gì đó, dẫn đến những Chân Thú bá chủ này không trốn ở chỗ sâu nhất nữa, mà bị buộc bắt buộc dĩ phải bỏ chạy khỏi mặt tiền Chân Giới khác.

Chỉ tiếc, dù chúng nó có bỏ chạy khắp nơi, cũng không thể chữa khỏi thương thế trước đó, cuối cùng ngã xuống trước mặt Ngụy Hợp.

Sau khi phong ấn mất toàn bộ chân thú, mũi chân Ngụy Hợp điểm một cái, tiếp tục đi đến hướng Đại Nguyệt Hải Châu.

Rất nhanh, lại một đám Chân Thú khổng lồ cao hơn mười mét tuôn ra hiện thực.

Chân thú sắp chết đánh ngã mấy chiếc thuyền đánh ngã ngư, còn chưa kịp chạy xa đã bị Ngụy Hợp xuất thủ phong ấn thành quả cầu.

Tinh thần của tất cả con Chân Thú trước khi chết không ngừng bị phong ấn hấp thu vào hút lực lượng.

Ngụy Hợp cảm nhận được thần uy lực lực hút thần năng cấp tốc tăng lên, đồng thời trong lòng càng thêm nặng nề.

Bốp!

Trong chốc lát, Ngụy Hợp nhảy lên đầu một con Tam Nhân Ngu đầu người cao hơn mười mét rơi xuống.

Tên đầu trâu sau lưng cao lớn toàn thân được hắc sắc chân khí bao bọc âm âm ngã xuống đất, toàn thân bắt đầu thu nhỏ lại.

Lượng lớn chân khí Thực Cốt Phong, theo quá trình phong ấn, bị Ngụy Hợp đường hấp thu.

Đây đã là đầu trâu đầu lâu mười bốn mắt mà hắn phải hấp thu phong ấn rồi.

“Đủ rồi... Rút cuộc.”

Ngụy Hợp thở ra một hơi. Lúc trước trong động quật, chính là vì chân khí của Thực Cốt Phong Chân Giới không đủ, cho nên không cách nào tiêu hóa số lượng lớn thánh dịch đã hấp thu được.

Nhưng bây giờ có những chân thú thoát ra liều chết phụ trợ, lúc này hắn cần chân khí đã sắp đầy đủ.

Nếu không phải chân khí của những con Chân Thú gần chết này tiêu tán rất nhiều, hắn đã có thể tích góp từng chút một từ lâu rồi.

Tê tê...

Một tia màu đen thật đúng là mạnh mẽ, dưới sự vận chuyển của Huyền Tỏa Công, hấp thu số lượng lớn chân khí, trở nên càng thêm nồng đậm, dày nặng.

Đây là lần cuối cùng tăng độ dày đặc thật sự, đồng thời cũng đại biểu cho tầng cuối cùng của Huyền Tỏa công, sắp sửa tu thành viên mãn.

Mười hai tầng Huyền Tỏa công cuối cùng đạt được cảnh giới, chính là bảy bước chân của toàn bộ cảnh giới.

“Nhanh thôi... Đợi đến lúc thánh dịch hoàn toàn tiêu hóa xong, chính là đến cửa ải cuối cùng của toàn bộ bảy bước chân.

Hơn nữa, nếu thần năng lực hấp dẫn một mực bị phong ấn, uy năng không biết có thể tăng lên tới trình độ nào.”

Lực hút Thần lực khác với Tồn Thần của các tông còn lại, giới hạn cao nhất của nó cực cao, cho nên căn bản không cần lo lắng đến cực hạn.

Trọng lực không chỗ nào không có, lựa chọn phong ấn thân thể cũng không có hạn chế.

Chỉ cần phong ấn tinh thần càng nhiều, càng mạnh, hút thần lực sẽ càng cường đại.

Đây là cơ hội ngàn năm khó gặp, có lẽ sau này sẽ không còn cơ hội như vậy nữa.

Ngụy Hợp quay đầu nhìn hải vực mênh mông lần cuối, quay người lại, cũng không quay đầu, trực tiếp phóng tới bên bờ Hải Châu.

Dưới chân hắn giảm mạnh xuống đất.

Bành!

Trong chớp mắt, người cũng đã không thấy bóng dáng, lao về phía Đại Nguyệt Vương.

Đại Nguyệt vương đô.

Lý Dung ở dưới mật vệ dẫn dắt, lặng yên xuyên qua tầng tầng cửa cung, đi qua hành lang gấp khúc trong cung.

Rất nhanh, ở trong Ngự Hoa Viên, nhìn thấy Định Nguyên Đế Tư Mã Linh đang đứng thẳng ngắm hoa.

Tư Mã Linh một thân một mình, thần sắc có chút kỳ quái. Bên cạnh hắn là một cung nữ thị vệ cũng không có.

Nhìn thấy Lý Dung một thân nhưng trang tiến cung, trên mặt Định Nguyên Đế toát ra vẻ bất đắc dĩ cùng thần sắc khó hiểu.

Nói chung không hề có thái độ như lúc vào cung yết kiến trước đây.

“Thần, Phần Thiên quân bộ Lý Dung, bái kiến bệ hạ.”

Lý Dung mặc một bộ áo giáp màu lửa đỏ, tiến lên ôm quyền hành lễ.

Thần là tông sư, nàng có quyền tiến cung không quy.

“Lý soái... Người tới thật không đúng lúc...” Định Nguyên Đế thở dài một tiếng.

“Bệ hạ nói thế là có ý gì?” Lý Dung Đôi mắt đẹp rung mình, cảm giác có chút không đúng.

Định Nguyên Đế khẽ lắc đầu. Chuyện cho tới bây giờ, hẳn cũng hiểu rõ, lúc trước hợp tác với Đạo môn, cuối cùng sẽ liên lụy vào Nguyên Đô Tử, cũng là chuyện đương nhiên.

Dù sao triều tịch cũng là Đạo môn tổ chức, mà Nguyên Đô Tử chính là người đứng đầu Đạo môn, cho dù có gia nhập triều tịch, cũng tất nhiên là tầng cao nhất trong đó.

Trong thời điểm này, Triều Tịch dám nói muốn giúp hắn một tay. Trong thiên hạ, kẻ có thể đối kháng với Phật môn, ngoại trừ Nguyên Tử Đạo môn, còn ai có thể giúp hắn?

“Lý soái lần này đến đây, có phải đã gặp qua tình huống đại lượng võ đạo thoái hóa không?” Định Nguyên Đế nhẹ giọng hỏi.

“Bệ hạ có biết nguyên nhân cụ thể không?” Lý Dung sững sờ, lập tức nghiêm nghị hỏi.

Định Nguyên Đế khẽ lắc đầu: “Trước đó một vị tiên bối từng giải thích với ta, đây là Chân giới rung chuyển. Tầng sâu xuất hiện đại biến... Không thể nghịch chuyển, chỉ có thể thử lo thân mình.”

Trong lời nói của hắn lộ ra một tia mỗi một khó có thể che giấu.

Thậm chí, lúc này hắn cũng không còn lấy trăm tự xưng là trăm nữa.

Dường như lúc này hắn chỉ là một người bình thường.

Nói chính xác hơn, đến khi hắn phát hiện ra những hậu chiêu mà mình bố trí nhiều năm, trong mắt người khác chỉ là chuyện cười, khi đó, tất cả tâm khí của hắn đều bị triệt để đánh tan.

Có thể nói, nếu không phải Nguyên Đô Tử và Triều tịch đứng sau lưng hắn, hiện tại toàn bộ Vương đều sẽ trở thành địa bàn nhiều cửa Phật môn.

Cái gì mà hoàng tộc, cái gì quân bộ, đều so với Ma Đa tự mình ra tay.

Đại thế của thiên hạ, vương quyền phú quý, đều không địch lại sức mạnh vô thượng kia của đối phương.

“Sâu trong Chân giới xuất hiện nào động sao? Bệ hạ có biết là Chân giới tầng mấy không?” Lý Dung nhíu chặt lông mày.

“Ta cũng không biết, nhưng chắc chắn là chân giới còn sâu hơn cả Thực Cốt Phong. Hơn nữa...”

Định Nguyên Đế giơ tay, nhẹ nhàng điểm một chút vào không khí trước mặt.

Tê.

Một vòng sương mù màu trắng nhẹ nhẹ, đang xoay tròn ngưng tụ trên đầu ngón tay hắn.

Đồng tử Lý Dung co rụt lại, kì lòng không được lui về sau một bước.

Nếu như là sương trắng bình thường, nàng tất nhiên sẽ không sợ. Nhưng sương trắng trên ngón tay Định Nguyên Đế lại tựa như vật còn sống, đang không ngừng phân tán chạy trốn.

Sương trắng giống như vô số đám mây do vô số tiểu phi trùng tạo thành, hoặc như vô số cát sỏi bị cuốn sạch.

Chỉ là tới gần một chút, Lý Dung đều có thể cảm giác được, một cỗ cảm giác quái dị khiến bản thân cực kỳ khó chịu.

“Đây là vật kỳ dị phát hiện ra từ một góc hẻo lánh ở Ngự Hoa Viên.” Định Nguyên Đế tiếp tục nói: “Tên nó là ‘Hư Vụ!’”

“Hư vụ!?” Mí mắt Lý Dung nhảy lên, nhìn một đoàn bạch vụ nhỏ kia, rõ ràng diện tích chỉ lớn chừng bàn tay, lại làm cho nàng có một loại cảm giác khó chịu khó nói nên lời.

“Không sai. Hư vụ đối ứng chính là chân khí. Chính là vật tuyệt đối có thể tương khắc với chân khí trời sinh.” Định Nguyên Đế giải thích.

“Dựa theo tin tức trầm lấy được từ nơi khác, vật này là hư vụ, hẳn là một trong những nguyên nhân gây rung chuyển ở chỗ

sâu trong Chân giới.”

“Hư vụ.. Số lượng như thế nào?” Lý Dung hỏi nhanh. “Có thể thông qua tinh trận và quân trận để ngăn chặn quân trận không?”

“Rất khó...” Đinh Nguyên Đê lắc đầu, còn muốn nói gì đó.

Đột nhiên hắt hơi biến sắc, cầm miệng một cái, ngẩng đầu nhìn sau lưng Lý Dung.

Nhưng vào lúc này, từ sau lưng Lý Dung, dần dần truyền tới một tiếng bước chân thanh thúy có tiết tấu.

Tiếng bước chân từ xa đến gần, đúng là tiếp cận vị trí hai người.

“Số lượng hư vụ vô cùng vô tận. Đây là thiên mệnh đại thế, không thể ngăn cản.”

Một giọng nói nhu hòa, nhưng giọng nữ trong trẻo nhưng lạnh lùng, từ sau lưng Lý Dung truyền ra.

568

Lý Dung thần sắc khẽ biến, đột nhiên xoay người, lại nhìn thấy phía sau mình không có vật gì, chỉ có ngự hoa viên liên miên.

Cô lập tức ý thức được điều gì, quay đầu đi.

Lại nhìn thấy, phía trước nàng là khoảng không sau lưng Định Nguyên Đế, một nữ tử xinh đẹp mặc váy đen toàn thân mặc sa đen chậm rãi đi ra.

Một đôi mắt nữ tử tựa như vực sâu đen kịt, thâm sâu không gì sánh được, phảng phất có thể hút linh hồn người ta vào.

Làn da trắng không tỳ vết tựa như được tạc từ ngọc thạch thượng đẳng vậy.

Trừ ngoại hình, quần áo trên người nàng ta, còn không kiêng nể gì cả, có một tiêu ký Lý Dung có chút quen mắt.

“Huyền Diệu tông!” Ngữ khí Lý Dung lập tức lạnh xuống. Rốt cuộc hiểu được, vì sao trước đó Định Nguyên đế thần sắc không thay đổi như vậy.

Nguyên đô tử có chút kỳ dị đánh giá Lý Dung.

Lúc nàng còn đang triều tịch, cũng đã thăm dò được, tộc nhân duy nhất của mình Ngụy Hợp, ở đại nguyệt rất được Lý Dung chiều cố.

Lệnh cho thuộc hạ thăm dò được tin tức, cũng đều điếm một cái, Lý Dung đối với Ngụy Hợp, xác thực vô cùng tốt.

Gần như tặng hết tất cả những gì mình có thể trả.

Cũng chính bởi vì như vậy, nàng mới nguyện ý chủ động đến gặp nàng này.

Sau khi bế quan thành công, tự tay giết chết người nọ, thoát khỏi khúc mắc tâm lý của An Sa Lục, hiện tại tâm linh và tu vi của nàng đều đã tăng lên một cấp độ khác.

Huyền Diệu tông cũng vậy, Triều tịch cũng vậy, thậm chí Đạo môn cũng vậy. Trong mắt nàng lúc này, chẳng qua chỉ là vật tiện tay là có thể vứt bỏ.

Duy chỉ có huyết mạch tộc nhân Ngụy Hợp còn sót lại mới là chí thân cuối cùng trong thiên địa này.

Tâm cảnh tùy tâm sở dục như vậy, làm cho Nguyên Đô Tử lúc này so với lúc trước có thêm một phần nguy hiểm và trắng trợn hơn.

“Có thể ở chỗ này trắng trợn không kiêng nể gì, còn có ngoại hình ngoại hình dung mạo luôn hoàn mỹ lúc này. Xem ra, ngài chính là khôi thủ đương kim Đạo môn, hắc ấn Nguyên Tử tiền bối rồi?”

Lý Dung thân là Nguyên soái, tự nhiên không phải hạng ngu xuẩn, trong nháy mắt liền nghĩ đến thân phận của đối phương.

Với thực lực và địa vị của nàng ta với Định Nguyên Đế, ở trước mặt bọn họ mà còn dám làm càn như thế.

Ngoại trừ vị cường giả đệ nhất thiên hạ được xếp vào hạng nhiều hơn thì không còn ai ngoài Nguyên Đô Tử.

“Nhận ra ta? Vậy người có muốn biết tại sao ta lại xuất hiện ở chỗ này không?” Nguyên Đô Tử mỉm cười nói.

Nàng cẩn thận đánh giá ngoại hình Lý Dung, đôi mắt lưu chuyển, tựa hồ đang nghĩ gì đó.

Lý Dung nhanh chóng suy nghĩ: “Nói như vậy, Phật môn đã bức bách đến tình trạng này? Cần Bệ hạ phải dẫn vào Đạo môn tương trợ, đối kháng Phật môn?”

Nàng gần như đoán ra một phần chân tướng.

Định Nguyên Đế bất đắc dĩ lắc đầu, chuyện cho tới bây giờ, đại thế đã không còn trong lòng bàn tay hắn.

Chân giới đại biến, hư vụ hiện lên, nhiều hơn cử động quái dị của Nguyên Đô Tử, đủ loại biến hóa, đều làm trong lòng hắn mơ hồ có dự cảm bất tường.

Đặc biệt là trong mấy ngày gần đây, hắn đã dùng để làm chỗ dựa cho toàn bộ đại trận hoàng cung, dưới hoàn cảnh ngày

càng thừa thớt chân khí, rõ ràng có không ít hạch tâm trận pháp, ngay cả khởi động cũng không khởi động được.

Sau khi đến mức độ này, Định Nguyên Đế cũng hoàn toàn hết hy vọng.

Không có tinh trận, không có quân trận, hấn căn bản không có khả năng đối kháng được nhiều hơn cùng Phật môn.

“Phật môn gì gì đó, đó là chuyện các ngươi cần ứng phó sau này.” Nguyên Đô Tử mỉm cười nói.

“Ta và Triều tịch Huyền Diệu tông, rất nhanh sẽ rút lui. Nơi này cũng không phải nơi có thể ở lâu.”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Định Nguyên Đế khẽ biến.

Hiện giờ đa phần đều đang canh giữ ở ngoại ô Vương thành, bất cứ lúc nào cũng có thể động thủ.

Nếu không phải Nguyên Đô Tử tọa trấn hoàng cung, nơi đây sẽ bị Phật môn nghiền ép chỉ trong vài phút.

“Tiền bối...” Hấn há miệng muốn nói.

“Không cần nhiều lời.” Nguyên Đô Tử ngắt lời nói. “Chân giới đại biến, ta cũng không muốn vô duyên vô cớ để ông trời cướp đi tất cả! Ở lại nơi này cũng không làm được gì, chẳng lẽ vô duyên vô cớ chờ chết hay sao?”

Về phần đa số, rốt cuộc hấn nghĩ thế nào cũng không ai biết, nói không chừng bản thân Phật môn tổ đình người ta có phương pháp phòng bị đấy?”

Nàng cười hai tiếng, xoay người hướng phía xa xa rời đi. Vậy mà hoàn toàn không để ý tới Lý Dung và Định Nguyên Đế phản ứng như thế nào.

“Ý tứ tiền bối, chẳng lẽ thế cục sau này còn hồng bét hơn hiện tại?” Lý Dung nhảy dựng trong lòng, cảm giác mình có thể nghe được tin tức không tầm thường.

Nguyên Đô Tử cũng đã đi xa, chớp mắt đã biến mất ở cuối vườn hoa. Không có âm thanh truyền về.

“Bệ hạ!” Lý Dung quay đầu nhìn về phía Định Nguyên Đế.”
Cái gì mà đại thế ta mặc kệ, dám hỏi đồ nhi ta là Vương
Huyền, hiện đang ở nơi nào!? Tụ sa quân ở nơi nào!”

Nàng vẫn không quên mục đích chủ yếu chuyến đi lần này
mình đến đây.

“Vương Huyền tướng quân... chưa rõ tung tích.” Định
Nguyên Đế lắc đầu. “Chẳng qua...”

“Nhưng mà... Vương Huyền Danh tên Ngụy Hợp, chính là
một trong những Đạo Tử Huyền Diệu Tông, bây giờ Huyền
Diệu Tông xuất thế, có lẽ hẳn ta trở về tông môn cũng nên...”
Nói tới chuyện này, Định Nguyên Đế cũng có chút bất đắc dĩ.

Thậm chí còn có chút tiếc nuối.

Từ biểu hiện mấy ngày nay của Nguyên Đô Tử đến xem, hẳn
là nàng khá coi trọng Ngụy Hợp Đạo Tử này.

Như thế xem ra, nếu hẳn có thể sớm định hôn sự, để Vô
Khuyết và Ngụy Hợp sớm ngày thành hôn, có lẽ thế cục bây
giờ tốt hơn trước rất nhiều...

Hẳn phái người điều tra qua, Vương Huyền cũng chính là
người nhà Ngụy Hợp, tất cả đều mất tích thần bí, rất có thể là
Đạo Môn Huyền Diệu Tông ra tay, sớm đem người đón bảo
vệ.

“Việc này Vương Huyền, ta chỉ có thể nói cho người biết, hẳn
không sao, còn rất an toàn. Còn những người khác, người...
hay là đừng nghĩ nhiều quá... Thôi trở về đi.” Định Nguyên
Đế trầm mặc, quay người chậm rãi rời đi.

Lý Dung đứng tại chỗ, nhìn chăm chú bóng lưng đối phương
rời đi, lại liên tưởng đến thái độ ôn hòa khó hiểu của Nguyên
Đô Tử vừa rời, trong lòng cũng mơ hồ có đáp án.

Chỉ là bây giờ Vương Huyền đã rời đi, ngay cả một tin nhắn
trả lời cũng không để lại. Loại cảm giác này...

Nàng cắn chặt môi, trong lòng có cảm giác không nói nên lời.

Có khổ sở, có thất vọng, nhưng càng nhiều lại là một loại bất
đắc dĩ bị người phản bội.

“Huyền Diệu đạo tử a... Su phụ còn là thiên hạ đệ nhất cao thủ Nguyên Tử, khó trách chương mắt tông sư Đại Nguyệt Tông bình thường như ta...”

Nàng trầm mặc, lập tức tự giấu cười một tiếng.

Nàng biết chênh lệch giữa mình và Nguyên Đô Tử lớn bao nhiêu.

Nguyên Đô Tử và Ma Đa, vốn là Vô Thượng đại tông sư đứng ở độ cao nhất thiên hạ.

Loại tên tuổi này không phải truyền ra từ bên ngoài mà là bắt nguồn từ chém giết.

Hàm nghĩa Vô Thượng Đại Tông Sư chính là, chỉ cần bọn họ ở đây thì không có tám vị Tông Sư trở lên, sớm tạo thành quân trận Tinh Trận, căn bản đừng hòng ngăn cản bước chân của gã.

Năm đó Nguyên Đô Tử ám sát Thái Thượng Hoàng Đại Nguyệt, những nơi đi qua bất luận tông sư nào, bất luận tinh trận quân trận nào, cũng không thể ngăn cản nàng tiến lên.

Mãi đến thời khắc sống còn, nàng mới bị thủ đoạn kỳ lạ nào đó của Hoàng tộc dọa chạy.

“Huyền nhi...” Lý Dung hít sâu một hơi, trong lòng không khỏi cảm thấy chua xót, khó mà kiềm chế.

Nàng không tin Vương Huyền Hội là loại người vô tình vô nghĩa. Nhưng... Sự thật là như thế.

Nếu đúng như Định Nguyên Đế nói, như vậy có lẽ lúc này Vương Huyền đã trở về Huyền Diệu tông, không cáo biệt, hoàn toàn từ bỏ thân phận bên này của Đại Nguyệt.

Nghĩ tới đây, nàng không khỏi hồi tưởng lại, chính mình lúc trước nghĩ tới chuyện có hi vọng.

*

*

*

Vì nguyện vọng của phụ thân, nàng vất vả bao nhiêu năm mới tìm được hy vọng, hôm nay lại...

“Thôi thôi...” Nàng hít sâu một hơi, xoay người lại.

Bốp!

Một khuôn mặt đang dán chặt lấy nàng, vô thanh vô tức lơ lửng ở giữa không trung.

“Sợ!?” Toàn thân Lý Dung run lên, phản xạ theo điều kiện là đưa tay đánh ra một chưởng.

Bành!

Lòng bàn tay đánh vào không khí, như trung bại, không chịu lực.

Lý Dung cảm giác một chưởng này phảng phất nhẹ nhàng đến cực điểm, liền đánh xuyên qua thân thể người trước mắt này.

Chỉ là lúc này nàng mới chú ý tới, khuôn mặt sau lưng rõ ràng là vừa mới rời đi của Nguyên Đô Tử.

Có điều khác với lúc nãy, lúc này trên mặt Nguyên Đô Tử đang phải nhìn kỹ.

Bốp!

Cánh tay Lý Dung dễ dàng bắt được, cứng ở giữa không trung, không thể động đậy.

Nàng cấp tốc vận chuyển huyết nguyên cùng toàn thân cự lực, lại quý dị phát hiện, lực lượng toàn thân phảng phất biến mất, không dùng chút khí lực nào.

“Nếu ngươi chết rồi, dòng sông nhỏ sẽ đau lòng đấy...” Trong mắt Nguyên Đô Tử lóe lên thần sắc khó hiểu, dường như đang có quyết định nào đó.

“Ngươi!” Lý Dung toàn thân mềm yếu vô lực, giống như Bạch Thiện Tín. Đối mặt với đại tông sư trở lên như vậy, tông sư bình thường căn bản không có lực phản kháng.

“Xem ra, trong tất cả những người bên cạnh hắn, chỉ có ngươi có thể sống thật lâu ah...” Nguyên Đô Tử phảng phất lầm bầm nói.

“Ngươi nói ta nên xử lý ngươi thế nào?”

Trực tiếp giết, có lẽ sẽ không ai biết, sau đó Ngụy Hợp coi trọng nhất chỉ còn một mình nàng.

Năm tháng dài đằng đặc, Nguyên Đô Tử rất rõ người nhà, con cái, con cái, đều không thể làm bạn lâu dài bên cạnh lão.

Bởi vì bọn họ quá yếu.

Nhưng Lý Dung thì khác.

Lý Dung thân là tông sư, không có gì bất ngờ xảy ra, thọ mệnh so với những người Ngụy phủ kia còn lâu hơn.

Hơn nữa Lý Dung cũng là lão sư Ngụy Hợp, lão sư phương diện chân huyết.

Cứ như vậy, thân phận nhân vật của cô ta và Lý Dung có chút chồng lên nhau...

Nguyên Đô Tử có cảm giác bảo bối trong lòng, bỗng nhiên cảm giác bị người ta cướp đi một nửa lúc mình đang ngủ.

“Người rớt cuộc muốn làm gì?” Lý Dung khuôn mặt xinh đẹp càng thêm đỏ.

Đã bao nhiêu năm, từ khi nàng đột phá tông sư, chưa từng gặp tình trạng sinh tử rơi vào tay người khác như thế nào nữa.

Không cách nào vận lực, bí kỹ cũng không cách nào dùng được, trạng thái thức tỉnh của pháp thân càng như bị cái gì đó phong tỏa lại.

Cảm giác biệt khuất khó chịu này khiến nàng muốn học máu.

Nguyên Đô Tử lẳng lặng đưa tay ra, nắm lấy gương mặt xinh đẹp của nàng.

“Được rồi, vẫn là giết chết là được rồi.”

Bành.

Quái vật tê giác khổng lồ cao tới hơn mười thước, âm âm quỳ rạp xuống đất, cấp tốc thu nhỏ, hóa thành một đoàn huyết nhục đường kính mấy mét màu đỏ.

Ngụy Hợp không có chiến đấu, vèn vèn chỉ đứng lên, chung quanh là một mảnh quái vật Chân Thú cường hoành mới từ Chân giới tầng sâu nổi lên.

Mỗi một con chân thú này đều có cảnh giới ít nhất da dày Kim Thân.

Nhưng lúc này lại vô thanh vô tức, toàn bộ chết ở chỗ này.

Bọn họ giống như hải ngư từ trong biển sâu nổi lên. Bị thứ gì đó bức bách.

Không thể không xuất hiện ở thế giới hiện thực.

Ngụy Hợp ngấm nhìn bốn phía, trọn vẹn trên trăm đầu Hắc Giáp Tê Ngưu Vương, toàn bộ đều bị gã phong ấn thành khối thịt.

Những Hắc Giáp Tê Ngưu kia sắp chết làm cho uy năng lực hấp dẫn thần lực của hắn lại tăng vọt lên một đoạn.

Liên tiếp đột phá tu vi, cộng thêm phong ấn tăng lên.

Lực hấp dẫn của hắn lúc này, lực lượng có thể phát huy, đã vượt xa số liệu ban đầu.

Sau khi kiểm tra, lúc này chỉ cần lực hút tụ hợp, lực lượng có thể bộc phát, cũng đã đạt đến trình độ bốn mươi vạn cân.

So với mười mấy vạn lúc trước, quả thực cách biệt một trời một vực.

Cuối cùng hắn thu tay lại từ trên đầu Hắc Giáp Tê Ngưu trước mặt.

Ngụy Hợp có thể cảm giác được khát vọng đối với sinh ra của nó, trong đôi mắt thô ráp dày kia, toát ra là không phản kháng chút nào với sự hấp thu tinh thần của hắn.

Có lẽ nó cho rằng, bản thân đang bị lực hút Thần lực hấp thu, cũng coi như là một loại biến hướng khác, tồn tại ở trên đời này.

Đến cấp bậc này, trong đám chân thú này, rất nhiều người trí lực đã không kém người thường bao nhiêu.

Theo từng sợi chân khí cuối cùng dững mãnh tràn vào.

Rốt cuộc toàn bộ thánh dịch trong cơ thể Ngụy Hợp đã triệt để tiêu hóa xong.

Huyền Toả công trên người hấn cuối cùng tăng vọt, giống như một ngọn lửa, trong nháy mắt bốc cháy lên tất cả thật sự.

Kình lực sôi trào bốc cháy lên.

Rất nhanh, tất cả thực lực trong cơ thể Ngụy Hợp đều bị dẫn cháy hết.

Đây là tầng cuối cùng của Huyền Thiên công, tầng thứ mười hai, mấu chốt của biến hóa Chân Thất Bộ.

“Đã đến lúc rồi...”

Ngụy Hợp ngẩng đầu.

Trong giây lát này, hấn dường như đã nắm bắt được thời cơ đột phá toàn bộ bảy bước chân.

Mà giờ này khắc này, mặc dù hấn không có cảnh giới Tông Sư, nhưng dưới tình huống bình thường, bản thân man lực tăng thêm lực hút thật mạnh, khó khăn lắm đã vượt qua trăm vạn cân.

Hấn của hiện tại, không phải tông sư, vượt qua tông sư!

569

Trên bầu trời của một vương thành khổng lồ.

Một đám hắc điều vũ cánh bay qua thành trì.

Phía dưới là một quần thể kiến trúc lớn, người thường không cách nào nhìn thấy chân giới, chỉ thấy một tầng sương trắng mỏng manh, đang bao phủ khắp nơi trong thành.

Tất cả cao thủ cấp độ chân huyết trở lên nhao nhao cảm giác huyết mạch trên người mình đang thoái hóa.

Huyết mạch Chân huyết sinh ra từ trong chân khí, lại bắt đầu thoái hóa vì chân khí biến mất.

Có người phát hiện, kinh hoàng thất thố, tìm kiếm đối sách.

Có người không hề phát giác, vẫn ngồi đây chuyện mình đã làm lúc trước.

Còn có người ý đồ rời xa sương trắng, tiến về phía xa hơn.

Càng có người thử thiết lập tinh trận, ngăn cản sương trắng lan tràn, bảo hộ bản thân.

Vương Đô nhất thời từ náo nhiệt phồn hoa trở nên vắng vẻ an tĩnh.

Quý tộc chân huyết yên lặng khiến toàn bộ thành trì này trở nên hoang mang. Dân chúng bình thường cũng bị mệnh lệnh không có việc gì tận lực ở nhà mình.

Ngụy Hợp lặng yên vào thành, ngắm nhìn chung quanh, đi trên đường phố Vương thành chủ.

Tin tức hắc đã thông qua Nguyệt Thiên truyền về. Chỉ là để hắc có chút kỳ quái chính là, đến bây giờ, Nguyệt Thiên cũng không có người tiếp ứng.

Mà những nơi khác, hắc nhìn qua.

Trên đường phố, căn bản không nhìn thấy mấy võ giả chân huyết.

Đi ngang qua, đều là binh dân vội vàng đi lại, hoặc là luyện một ít quân nhân tiểu lại võ đạo bình thường.

Nhưng chính là như vậy, Ngụy Hợp có thể nhìn thấy, khí tức huyết mạch trên thân tất cả mọi người, đều đang nhanh chóng nhạt đi, tiêu tán.

Hắn trầm mặc, cảm nhận tình trạng cơ thể.

Lực hút tinh thần sau khi tăng lên, có lực hút mấy trăm ngàn cân, lúc này đang mạnh mẽ đem ý đồ tản ra ngoài thật đúng là mạnh mẽ, gắt gao cố định ở bên cạnh mình.

Ngoại giới không thể hấp thu chân khí, nhưng lúc trước hấp thu chân khí từ trên người đại lượng chân thú.

Hơn nữa rất nhiều là chân khí tầng cao của Chân giới, cho nên số lượng đột phá đã đủ dùng.

Dọc theo đường đi, lực hút thân lực từ mười mấy vạn cân dần dần tăng vọt lên hơn bốn mươi vạn.

Nhưng cũng chỉ có vậy.

Phong ấn chỉ có tác dụng đối với sinh vật còn sống, mà trên đường đi, Ngụy Hợp nhìn thấy nhiều nhất là thi thể Chân Thú.

Theo chủ đạo, một đường tiến về hoàng cung.

Hắn không làm kinh động bất luận kẻ nào, mà là lúc sắp đến cửa cung, dùng phù phù lệnh của mình ở bên trong Tụ Côn quân, trực tiếp xuyên qua tầng tầng phong tỏa, tiến về chỗ sâu trong hoàng cung.

Toàn bộ cung điện một mảnh vắng lặng.

Trừ thủ vệ thừa thốt ra, trong hoàng cung vậy mà không nhìn thấy mấy thủ lĩnh và quan viên, thậm chí ngay cả Hoàng tộc vốn ở chỗ này cũng không nhìn thấy bất kỳ kẻ nào.

Mãi đến khi tiểu thái giám dẫn đường đưa hắn tới trước cửa Ngự Thư Phòng, Ngụy Hợp mới chợt phát hiện trong Ngự Thư Phòng trống rỗng.

Trước cửa chỉ có một tên thủ vệ mặc ngân giáp đứng một mình, nhìn thấy Ngụy Hợp đi tới.

Thủ tướng cung kính tiến lên.

“Vương tướng quân, đây là thứ bệ hạ lưu lại cho chư vị.”

Hắn tiến lên, đưa một phần thư lên.

Phong thư màu nâu, được phủ bởi hỏa sơn sáp.

Ngụy Hợp trầm mặc xuống, cầm lấy phong thư nhẹ nhàng xé mở, đổ ra thư tín bên trong.

Mở thư ra, hắn cẩn thận nhìn lên.

“Thiên địa biến đổi lớn, hư vụ đột kích, lòng người dao động. Trẫm đã thử xây dựng Linh Lung tháp, ngăn cách chân khí.”

Phía dưới là chỗ của một nhóm Linh Lung Tháp.

Phong thư không có để lại, hiển nhiên Định Nguyên Đế là viết theo số lượng, để lại cho tất cả tướng lĩnh của tất cả quan viên đến hoàng cung.

Hư vụ...

Ngụy Hợp bỗng nhiên nhìn về phía bạch vụ phiêu động chung quanh, những sương mù này khác biệt với sương trắng bình thường, chúng tựa hồ có tác dụng kích thích huyết mạch trong cơ thể mình.

Lúc này, Ngụy Hợp đã không còn cảm nhận được chút chân khí nào từ xung quanh nữa.

Hiển nhiên tất cả đều có hiệu quả của loại sương trắng này.

“Linh Lung Tháp.” Ngụy Hợp không có ý định tiến về nơi đó, mặc kệ Định Nguyên Đế có thành công hay không, hắn cũng không bị ảnh hưởng.

Mấu chốt hiện tại chính là, loại biến đổi này chỉ có hại với Chân huyết cảnh giới của chân nhân.

Trên đường đi hắn đã gặp rất nhiều võ giả bình thường, đều không sao cả, cũng chính là huyết mạch trên người từ từ nhạt dần, tu vi thụt lùi.

Nhưng ít nhất an toàn của thân nhân không thành vấn đề.

Thật sự là cao thủ cấp bậc người thì lại khác.

Những thứ này đã tự thân dị hóa tồn tại, ở dưới loại sương mù trắng này bao phủ, chân khí trên thân nhanh chóng lui bước.

Mà không có chân khí, bọn họ giống như cá mất nước, thân thể sụp đổ khô héo mà chết cũng không ít.

Nhìn những chân thú sụp đổ ngã xuống thì cũng biết kết cục.

Thu hồi thư.

Ngụy Hợp ngẩng đầu nhìn về phía thủ lĩnh chịu trách nhiệm phát tin.

“Nói như vậy, đại bộ phận trong cung đều đi tị nạn sao?”

“Đúng vậy, tất cả cao thủ từ chân huyết trong nội cung toàn bộ tiến về Linh Lung Tháp. Nơi đó nghe nói là nơi bệ hạ và Đạo Môn liên thủ thành lập.” Thủ lĩnh cung kính trả lời.

Chỉ là hắn có chút tò mò là, Ngụy Hợp trước mắt này lại như không có chuyện gì trong sương trắng này, không bị ảnh hưởng chút nào.

Thứ này hoàn toàn khác với những võ giả Chân Huyết còn lại.

Ngụy Hợp còn muốn hỏi gì đó.

Bỗng nhiên phía sau truyền tới tiếng kêu của nữ tử.

“Vương Huyền!”

Ngụy Hợp quay người, một bóng người vội vàng nhào về phía hắn.

Phốc.

Công chúa Hàn Tuyên phi thân một cái, hung hăng ôm lấy cổ nàng.

“Ngươi trở về là tốt rồi!”

Nàng đang chăm chú vẽ thứ tốt trong nội cung, kết quả bỗng nhiên có Ngự Tiễn thị vệ và hoàng huynh Hoàng tử chạy tới nói cho nàng biết, tất cả cao thủ từ chân huyết trở lên trong nội cung đều đã rời đi, đi tới Linh Lung Tháp mới xây.

Hàn Tuyên giật mình một cái, chạy ra xem xét khắp nơi, mới phát hiện toàn bộ Hoàng cung diện tích to lớn như vậy chỉ có

thể là thị vệ Chân Huyét tầng thấp nhất.

Thủ lĩnh hơi mạnh một chút đã hoàn toàn biến mất.

Thậm chí một ít Hoàng tộc có thực lực cao cường trong đó cũng đều rời đi theo.

Loại rời đi này dường như khá vội vàng, Định Nguyên Đế để lại khẩu dụ cùng ý chỉ để lại mấy người có tu vi thấp hơn chân huyết trong hoàng tộc được quản thúc toàn bộ hoàng cung.

trách nhiệm.

Mà Hàn Tuyên công chúa cũng được chia sẻ một phần chức trách.

“Tất cả loạn hết rồi!!” Hộc mắt hàn tuyên đỏ lên, gắt gao ôm Ngụy Hợp, trong lúc nhất thời có chút hoang mang lo sợ.

Nàng chẳng qua là mấy ngày bế quan vẽ tranh mà thôi, ai biết được tụt đại biến thiên hạ.

Bên ngoài sương trắng lúc nào cũng tiêu giảm thực lực huyết mạch của các nàng.

Khí huyết trên người nàng lúc này gần như bị triệt tiêu biến mất.

“Đừng nóng vội, định thần từ từ nói.” Ngụy Hợp thở phào nhẹ nhõm.

Hắn cũng muốn biết, sau khi mình mất tích, bên ngoài rốt cuộc xảy ra tình huống gì.

Hơn nữa, hiện tại hắn có chút bận tâm chỗ gia đình Huyền Diệu tông bên kia.

Còn có lão sư Lý Dung, đại sư tử Nguyên Tử bên kia, loại sương trắng này có ảnh hưởng đến bọn họ hay không.

Những người khác cũng không có lực hút thần lực như hắn, có thể không khắc nào tự nhiên thu lại chân khí.

“Vương Huyền, tất cả mọi người đều đi Linh Lung Tháp, người cũng nhanh đi đi, nếu không ở lâu trong loại sương mù này, sẽ xảy ra chuyện!” Bỗng nhiên Hàn Tuyên nghĩ đến cái gì, vội vàng buông ra tiếng gấp gấp nói.

“Không sao, ta có biện pháp tạm thời ngăn cản. Người trước tiên hãy nói tình huống trong cung ra sao. Đạo môn là chuyện gì? Còn có loại sương trắng này, bệ hạ nói như thế nào? Phạm vi cụ thể là bao nhiêu?!”

Ngụy Hợp cảm giác trong thời gian mình không ở đây, tựa hồ xảy ra đại sự gì đó.

Hàn Tuyên lấy lại bình tĩnh, nhanh chóng nói ra tất cả những gì mình biết.

Bức cung Phật môn ám sát Nguyên Đế, bị Nguyên Đô Tử đứng đầu Đạo môn ra mặt ngăn cản. Sau đó Đạo môn liên hợp trắng lớn, khẩn cấp điều động tất cả nhân lực vật tư, kiến tạo Linh Lung Tháp, dùng quy tắc tránh thiên địa đại biến.

Sau đó, Định Nguyên Đế hạ chỉ triệu tông sư các nơi tới hoàng cung.

Chỉ là ý chỉ còn chưa đưa ra xa, sương trắng đã tới.

Loại sương trắng này tên là Hư Vụ, đối với tất cả cao thủ chân huyết đều giống như kịch độc. Đối với chân huyết trở xuống, cũng có hiệu quả thoái hóa huyết mạch.

Cao thủ chân huyết bất ngờ không kịp đề phòng nên đã tử thương vô cùng nghiêm trọng.

Mà dưới chân huyết, từng võ giả huyết mạch khổ tu nhiều năm, đặc chất huyết mạch cường đại trên thân nhanh chóng rút lui, hóa thành võ giả bình thường.

Vốn tố chất thân thể cường đại, cũng chỉ mạnh hơn cực hạn của người bình thường một chút.

“Hiện tại hoàng cung là ai phụ trách!?” Ngụy Hợp gấp gấp hỏi.

“Không có ai, nguyên lai Đại hoàng huynh Tư Mã Xích là người phụ trách, nhưng hiện tại cũng đã mất tích, đoán chừng là tìm nơi lẩn tránh hư vụ.”

Hàn Tuyên nhanh chóng trả lời.

Sương mù đối với chân huyết là vật trí mạng, đối với võ giả dưới cấp thì là tiêu trừ đặc tính huyết mạch cường đại.

Bất kể là giai tầng nào, khổ luyện tích lũy nhiều năm như vậy, một khi trở lại quá khứ, cho dù là ai cũng sẽ sụp đổ.

“Đúng rồi, Nguyên Đô Tử trước khi đi, còn bắt sư phụ người Lý Dung Nguyên Soái! Phỏng chừng bây giờ đã một dòng đi về phía Linh Lung Tháp bên kia rồi.”

Hàn Tuyên vội vàng bồi thêm một câu.

“...!” Ngụy Hợp trong lòng giật mình.

Đại sư tử và Lý Dung sư tôn như thế nào lại cùng tiến đến!?

Trong lòng hấn bỗng có chút hốt hoảng.

Nếu không cẩn thận, hai người phát sinh xung đột, Nguyên Đô Tử ngay tại chỗ đánh chết Lý Dung sư tôn..

“Hiện tại chúng ta nên làm gì đây?” Hàn Tuyên tâm loạn như ma.

Nàng chẳng hiểu sao vẽ tranh, ra ngoài hết thầy đều rối loạn. Quân trận mất hiệu lực, tinh trận vô dụng.

Nguyên bản tất cả cao thủ đứng đầu bên cạnh đều bị phế bỏ, tất cả còn lại đều là thị vệ lạ lẫm được điều lên tạm thời.

Suy nghĩ trong lòng Ngụy Hợp chuyển động, ánh mắt rất nhanh có quyết định.

“Người ở hoàng cung chờ ta. Ta đi Linh Lung tháp xem một chút!”

Đại sư tử Nguyên Đô Tử đột nhiên ra tay, cùng Đại Nguyệt xây dựng Linh Lung Tháp.

Như vậy bà ta nhất định có an bài toàn diện.

Cho nên hiện tại bên Linh Lung Tháp, rất có thể tất cả mọi người trong Huyền Diệu Tông đều ở đây.

“Nhưng toàn bộ Hoàng cung toàn bộ thay đổi người! Chút người đó của chúng ta..” Hàn Tuyên trước đó cũng đã cảm giác được, những thủ lĩnh thị vệ mới đổi được, tình huống có chút không đúng.

Hiện tại bọn họ cũng không xác định loại hư vụ này, là trong lúc nhất thời, hay là vĩnh viễn đều có.

Vì vậy tạm thời không có dị tâm.

Nhưng một khi sương mù vĩnh viễn có, võ giả chân huyết trở lên sẽ chết. Đến lúc đó...

Lòng người khó lường, không biết sẽ xảy ra chuyện gì, thì không ai có thể nói trước được.

“Không cần lo lắng.” Ngụy Hợp lấy từ trong túi thuốc ra mấy ống thuốc nhỏ.

“Dược thủy nơi này, một khi phát sinh phiền toái, người có thể ăn vào màu lam, màu trắng sẽ đập nát mặt đất.”

“Tốt!” Hàn Tuyên tiếp nhận dược quản, “Phá vỡ sẽ phát sinh chuyện gì?”

“Trong năm giây, tất cả vật sống trong phương viên hai mươi mét mềm yếu vô lực, cả đời tàn tật.”

“... Tốt! Ta chờ người!” Hàn Tuyên biết Ngụy Hợp muốn đi làm cái gì. Vào thời điểm mấu chốt này, việc duy nhất nàng có thể làm chính là không dây dưa dài dòng.

“Người ngay trong cung, đừng đi đâu cũng được...” Ngụy Hợp còn chưa dứt lời, đột nhiên ánh mắt lạnh lẽo, quay người nhìn về phía xa xa.

Cách tường cung cao lớn, hẳn có thể cảm ứng được có một luồng khí tức cực kỳ to lớn mênh mông đang tràn ra toàn bộ hoàng cung, vọt tới nơi này.

Ngụy Hợp không kịp nghĩ nhiều, giẫm mạnh tại chỗ, thả người nhảy lên, nhẹ nhõm nhảy lên cao mấy chục mét.

Từ trên cao nhìn xuống.

Xa xa phía tây hoàng cung, đang có một mảnh sương mù màu trắng thuần khiết đang cuộn cuộn mà đến.

Hư vụ tựa như sóng biển, triệt để bao phủ tất cả những nơi đi ngang qua.

Nếu nói hư vụ trong cung lúc trước là từng sợi nhè nhẹ. Như vậy một mảnh hư vụ trước mắt chính là dòng lũ cuộn cuộn.

Vô thanh vô tức, dòng nước lũ màu trắng nhanh chóng vọt tới Ngụy Hợp bên này.

Cả người hắn còn chưa kịp rơi xuống đất đã bị mảng lớn sương trắng xông tới trước mặt, toàn thân đều bị bao phủ trong sương mù.

Vô số hư vụ tựa hồ cảm ứng được chân khí khổng lồ trong cơ thể hắn, điên cuồng ý đồ chui vào lỗ chân lông, cùng tất cả chân khí rơi xuống.

Mà cự đại thẩm thấu ép xuống, chân khí trong cơ thể Ngụy Hợp cũng muốn xông ra, tràn vào hoàn cảnh chân khí gần như tuyệt tích bên ngoài.

Nhưng dưới tác dụng của lực hút thần trí, Ngụy Hợp mạnh mẽ khóa lại chân khí, khép kín lỗ chân lông.

Dưới lớp da dày đặc phòng ngự, bên ngoài thân thể Ngụy Hợp trở nên không khác gì người bình thường.

Điều duy nhất cần chú ý là không cho sương mù ngoại giới tiến vào trong cơ thể.

Hắn mở mắt xem xét bốn phía trong hư vụ.

Trong sương mù trống rỗng, cái gì cũng không có.

Bành.

Hai chân Ngụy Hợp rơi xuống đất, vững vàng đứng lại.

Cũng may da mặt hắn dày, mỗi lần đột phá đều tăng cường phòng ngự.

Một tiếng dày da, bất luận mật độ hay cường độ, đều vượt xa những người khác, thậm chí vượt qua tông sư.

Nếu không căn bản không có biện pháp ngăn cản hư vụ thẩm thấu.

“Vương Huyền ca ca!? Người ở đâu? Ta không nhìn thấy người đâu cả.” Giọng nói gấp gáp của Hàn Tuyên truyền đến

từ trong sương mù.

“Ta không sao.” Ngụy Hợp theo tiếng tới gần, nắm lấy tay Hàn Tuyên.” Đi tới!”

Hắn ôm lấy hàn tuyên, dựa vào phương hướng lúc trước, nhảy lên phía trên.

Hắn muốn đi Linh Lung tháp xem!

Nếu như Nguyên đô đại tử đại sư tử và Lý Dung sư tôn đều ở đó, như vậy đại bộ phận người hắn quan tâm, có thể đều ở đó.

Loại thời điểm nguy hiểm này, tự nhiên muốn ở cùng với người nhà sư trưởng của mình trước tiên.

Còn về phần Hàn Tuyên, lúc trước nếu không phát sinh sương mù bao phủ, có lẽ hắn còn có thể yên tâm, nhưng thế cục bây giờ không rõ, ai cũng không biết sau đó sẽ phát sinh chuyện gì.

Vì vậy dứt khoát mang theo.

Trong hoàng cung, Ngụy Hợp phi tốc mượn lực, không ngừng nhảy lên lao ra ngoài cung.

Rất nhanh, sương trắng chung quanh từ từ tiêu tán.

Nhưng Ngụy Hợp căn bản không dám khinh thường.

Bởi vì trong cảm giác của Chân giới, hư vụ này không chỉ không tiêu tan mà còn nồng đậm hơn nữa.

Hắn chỉ có thể hoàn toàn đóng kín cảm quan siêu việt, giống như người thường tiến về phía Linh Lung Tháp.

Đọc đường đi ngang qua từng tòa quân doanh, trong doanh địa hỗn độn, tất cả đều là dấu vết tinh trận cùng quân trận bị phá bỏ.

Không ít người thần sắc đờ đẫn giờ lên từng bộ từng bộ thi thể, chuyển ra bên ngoài.

Những nơi hắn đi qua, tất cả đều là những quân sĩ bình thường không tiến vào chân huyết.

Hư vụ tới quá đột ngột, rất nhiều người căn bản không có thời gian chuẩn bị, đã bị thổi quét qua.

Sau đó chính là chân khí tiết ra ngoài, thể chất không cách nào thích ứng thiếu khuyết hoàn cảnh chân khí, sinh sôi “Khóc khát” mà chết.

Từng tòa quân doanh, từng tiếng kêu rên thảm thiết sâu bi.

Lúc trước trăng lớn cường thịnh cỡ nào thì lúc này đã thảm rồi.

Huyết khí xuất hiện, nâng cao số lượng chân huyết của tháng lớn lên.

Mà hiện tại, những tên quý tộc Chân huyết này trong nháy mắt đều hít thở không thông mà chết.

Lượng lớn quan lại trung tầng tử vong, dẫn đến trật tự của hoàng thành Đại Nguyệt hầu như phải đổi mặt với sụp đổ.

Tu vi của quân sĩ đã thoái hóa, tâm trạng vô cùng nôn nóng, lại không có ước thúc của quan quân. Chân huyết của thượng tầng cũng đã chết không sai biệt lắm.

Tự nhiên, động tĩnh liền bắt đầu...

Ngụy Hợp mang theo dòng suối lạnh, từ trong thành đến ngoại thành, ngoại ô, quan ải khẩu, nhìn thấy chính là tình cảnh như vậy.

Khắp nơi là hỗn loạn, rất nhiều binh lính trú quân đã sớm trống trải, toàn bộ người ở bên trong đã chạy mất.

Rất nhiều sĩ khí phát nổ, thậm chí phát sinh bạo động ẩu đả, tự giết lẫn nhau, đánh đến một mảnh hỗn độn, tử thương thảm trọng.

*

*

*

Chỉ tiếc, nếu như có thời gian, Ngụy Hợp vui lòng quản thúc, nhưng lúc này hấn nóng lòng đi tìm đại sư tử cùng sư tôn Lý Dung, tìm được vợ con mình.

Căn bản không rảnh để ý tới những thứ này.

Ở cực Đông của đại nguyệt.

Sơn mạch màu xanh nguy nga liên miên không dứt, tựa như cự nhân nằm nghiêng.

Giữa tầng tầng núi rừng, một đạo hư ảnh mơ hồ nhanh chóng lóe lên, mỗi một lần lấp lóe, chính là hơn trăm thước biến mất không thấy gì nữa.

Trong một sơn mạch màu xanh biếc, bên cạnh một thác nước màu trắng chảy thẳng xuống.

Ma đa một thân áo vàng, bỗng nhiên xuất hiện ở một bên bờ.

Một bên thác nước là vách đá xám đen cao mấy chục mét.

Ma nhiều ngẩng đầu nhìn về phía vách núi, phía trên khắc một hàng chữ viết.

“Thiên Tâm Như Trần, không có vật gì ta không có.”

Chữ viết như hạt cát, mép ngoài sớm đã mọc ra không ít cỏ dại, hiển nhiên đã trải qua rất nhiều năm rồi.

“Người tới làm gì? Ma Đa?” Phía dưới vách đá, một bóng người như khói xanh đột nhiên thoáng hiện.

Đó rõ ràng là một lão tăng da đen, cao gầy như cây gậy trúc.

“Vô niệm, mấy chục năm không gặp, người vẫn như cũ...” Ma đa khuôn mặt bình tĩnh, nhìn về phía người tới.

“Nếu người tới, là muốn vào tổ đình tránh né thiên tai, vậy mời trở về đi.” Lão tăng không niệm mà bình tĩnh nói, không tránh né chút nào, nhìn thẳng vào mắt nhiều người.

“Năm đó Tổ sư tụ toàn bộ lực lượng của Tổ Đình, giúp người leo lên cảnh giới Đại Tông Sư, chỉ sợ làm thế nào cũng không thể nghĩ ra người sẽ đối phó ngược lại với chúng ta.”

Ma đa mỉm cười.

“Năm xưa uy áp Đạo môn bao phủ thiên hạ, thiên tai quét qua, thiên địa lập lại quy tắc, cũng suy yếu tới hiện tại.

Bây giờ không ngoài một vòng luân hồi mới. Phật ta từ bi, nên biết thiên địa chí lý, tuần hoàn lập đi lập lại, há có lý lẽ nào là vật vĩnh hằng bất diệt?”

Hắn không nhìn sắc mặt khó coi của đối phương.

“Tài vật cũng tốt, tích lũy cũng được, cuối cùng bất quá chỉ là một trận mộng ảo.”

“Rốt cuộc ngươi có ý gì!?” Vô Không Niệm nhìn khuôn mặt đang mỉm cười của đối phương, trong lòng hốt hoảng.

“Bàn Nhược, thiên định, tinh tiến, nhân nhục, cầm giới, bồ thí. Trong sáu độ, hiện tại phật môn ai có thể nhớ rõ?” Ma Đa lắc đầu.

“Nếu ta rời đi, cho dù thế nào đi nữa, dẫu sao tổ đình cũng sẽ phái người ra ngoài, lập lại pháp môn.”

Hắn chăm chú nhìn đối phương.

“Đáng tiếc, Phật ý của ta cũng không phải dùng võ lực để truyền thừa. Thiên địa đại biến, thiên ý vĩnh hằng. Bỏ ngoại vật đi, nghỉ phép là sự thật. Hiện tại chính là thời cơ tốt!”

“Ngươi... Chẳng lẽ muốn!?” Không Niệm biến sắc, tựa hồ nghĩ tới điều gì.

Ma nhiều thì không nhiều lời nữa, chỉ thẳng tắp đi đến chỗ vách đá kia.

Vách đá cực lớn từ từ tách ra, khe hở hơn mười mét, mang theo chấn động cực lớn vỡ ra.

Lộ ra một tượng phật đà ba mắt vàng kim cao tới ba mươi mét bên trong.

Đôi môi trông rỗng mấp máy, muốn nói ra điều gì đó nhưng lại không thể nói thành lời.

Lúc trước hắn biết, rất nhiều năm trước, Ma Đa bắt đầu vân du bốn phía, tại các nơi giảng pháp khai đàn, lưu lại rất nhiều hoả chủng.

Những hoả chủng này chính là tăng nhân bình thường bên trong chùa miếu, phần lớn là hạng người không có võ công.

Hắn ta tuyên dương Phật môn là trọng pháp chứ không phải là võ công. Nói hiện tại Phật môn đã lệch khỏi phương hướng ban đầu, trở thành tông môn võ đạo thuần túy.

Sau đó bị tổ đình ra tay áp chế, ma nhiều lấy có xung đột với Định Nguyên Đế, mà thói vị nhượng bộ, không để ý tới sự vụ Phật môn nữa, một lòng đóng cửa tu pháp.

Lúc đó hắn còn tưởng đã từ bỏ, trong tổ đình cũng không thiếu loại Phật lý phái này, nhưng dù sao bọn họ cũng thể đơn lực bạc, khổ tu suốt ngày cầm Phật lý.

Hàng ngày Phật võ phái hoa thiên tử địa, trắng trợn không chút kiêng dè, muốn làm gì thì làm, tự do tự tại hưởng thụ, quả thực là hai thái cực.

Chỉ là không ai ngờ được, nhiều người lại ở đây chờ đợi.

Hóa ra thiên địa đại biến, hắn đã đoán trước từ rất nhiều năm trước rồi?

Khuôn mặt già nua của hắn run rẩy, hắn đã đoán được muốn làm gì rồi...

*

*

*

Hắn không sợ chết, mà là muốn trước khi chết, sửa đổi tương lai của chính Phật môn.

Mà tổ đình chính là ngăn cản lớn nhất ngăn cản đường cải chính tương lai của hắn.

Đã từng là Phật môn, nay đã sớm trở thành con rối truy đuổi quyền lợi.

Xa xa giữa thiên địa, một đầu bạch tuyến đang cấp tốc phun trào, vọt tới nơi này.

Đó là hư vụ trắng toát vô biên vô hạn, vô hạn.

Trong tiếng ù ù.

Trong vách đá, trước Tam Nhân Phật.

Ma nhiều quay người nhìn về phía ngoại giới, ánh mắt phảng phất một cái chớp mắt thấy được hải dương hư vụ trắng tinh nhanh chóng tới gần.

Hắn mỉm cười, đưa lưng về phía tượng Phật Tam Nhân này, khoanh chân ngồi xuống.

“Cứ để cho tất cả, bắt đầu từ giờ phút này.”

Rặc rặc...

Mặt ngoài tượng Phật Tam Nhân từ từ nứt ra, vô số bột vàng rơi xuống.

“Ma Đa!!!”

Tượng Phật cao mấy chục mét trợn mắt gào thét, tay nắm chặt Phật côn, âm vang từ trên xuống dưới đập về phía Ma Đa.

Ầm ầm!!!

Sương mù màu trắng vô tận tràn vào trong khe nứt, quét qua tất cả, nhấn chìm tất cả.

Suy nghĩ cặn kẽ những gì nhìn thấy sau cùng, là chấp tay trước ngực, nhắm mắt tụng kinh.

Hắn ta và tượng Phật ba mắt khổng lồ sau lưng hắn ta, đều lập tức bị nuốt sạch.

Vô số sương trắng thuận theo đường hầm sau lưng Tam Nhân Phật Tượng tràn vào lòng đất, cấp tốc tiến vào tổng đàn chân chính trong lòng đất Tổ Đình.

Phủ Âm Sơn.

Phần mộ của hoàng gia Đại Nguyệt.

Trong đó có một ngôi mộ lớn nhất chính là nghĩa trang mà Định Nguyên Đế kiến tạo cho mình.

Ngôi mộ khổng lồ được kiến tạo hơn mười năm này đã được cải tạo thành một cung điện khổng lồ dưới mặt đất.

Hoặc có thể nói bản thân nó chính là một tòa cung điện khổng lồ trong lòng đất.

Chỉ là lúc này được trùng tên là Linh Lung Tháp, chung quanh trong ngoài đều vẽ lên tầng tầng lớp lớp tài liệu đặc chế thật dày.

lăng mộ chính môn, là một tòa chính hình tròn, hai màu âm dương to lớn Thái Cực đồ án.

Lúc này trong toàn bộ Thái Cực Đồ, chỗ Âm Dương Ngư vừa vặn là hai cái lỗ thủng.

Câu thang đá dài, từ dưới lên trên, một mực kéo dài ra thành hai lối ra vào.

Toàn bộ Thái Cực đồ cao hơn năm mươi mét, bên ngoài sáng bóng như ngọc thạch.

Nguyên Đô Tử đứng ở lối vào Âm Ngư, một thân váy đen, nhìn ra nơi xa.

“Chỉ đơn thuần dựa vào mật bết, trốn không được lâu. Ta từng thí nghiệm, hư vụ đối với người bình thường không có bất kỳ chỗ xấu, nhưng đối với người tiến vào chân huyết chân kinh, tựa như kịch độc trí mạng.”

Đứng bên cạnh nàng không ngờ lại là Định Nguyên Đế, Tiêu Phục Nguyệt, quân bộ mấy vị nguyên soái, tam tổ sư Huyền Diệu tông, còn có ba nam nữ che mặt, Triều tịch của Viễn Hi.

Nhân số ở đây không nhiều, nhưng có một điểm chung, đó chính là Tông Sư.

Cho dù là chân khí hay là chân huyết.

“Tinh trận dựa vào chân khí vận chuyển, vô dụng. Quân trận cũng vậy.” Định Nguyên Đế cau mày nói.

“Cho nên phải dùng vật thật, có thể ngăn cách hư vụ thực vật! Kiến tạo không gian phòng hộ.” Nguyên Đô Tử trầm giọng nói, “Chỉ cần cho chúng ta thời gian, chậm rãi thích ứng, luôn có thể thích ứng thành phần hư vụ, điều chỉnh bản thân.”

“Thứ chúng ta thiếu chỉ là thời gian!”

“Chúng ta, thật sự có thể thành công sao?” Ánh mắt Định Nguyên Đế phức tạp hỏi, hấn chẳng thể ngờ mình lại hợp tác với Nguyên Đô Tử như vậy.

“Không biết.” Nguyên Đô Tử cười nhẹ nhàng gỡ khăn che mặt xuống: “Nhưng ta không muốn ngay cả giấy dựa cũng không chịu, cứ chờ chết như vậy đi.”

Nàng nhẹ nhàng vươn tay, buông khăn che mặt màu đen ra, mặc cho nó tung bay theo gió, theo không trung rơi ra ngoài.

“Huyết trì đã chuẩn bị tốt chưa?” Nàng nhẹ giọng hỏi.

“Mọi thứ chuẩn bị sẵn sàng.” Một người có Triều tịch tiến lên trả lời: “Nhưng người có thể thao tác Huyết trì chỉ có một mình ngài... Như vậy có phải quá mạo hiểm rồi không?”

“Vậy người còn có cách nào tốt hơn không?” Nguyên Đô Tử quay đầu nhìn nàng.

“Trong này có rất nhiều người, rất nhiều người người ta đều rất quan trọng. Vô luận là vì bọn họ, hay vì chính chúng ta, đơn giản chỉ là liều mạng một phen mà thôi.”

Nàng quay mặt đi, nhìn về phía xa xa giữa thiên địa một mảng màu trắng chậm rãi hiển hiện.

“Huống chi cả thiên hạ này, không có ai có thể không trả giá đắt liền giết chết ta.”

“Thiên tai, cũng không được!”

Trong tiếng nổ vang, vô số sương trắng vọt tới phía Thái Cực Đồ như thủy triều.

Hư vụ tựa như kịch độc càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.

Tất cả mọi người nhao nhao lui về phía lối vào.

“Máu đến!”

Trung tâm hai con người Nguyên Đô Tử sáng lên hai điểm kim mang, phía sau mấy tên tông sư đồng thời thúc dục vận khí thật.

Rầm rầm!!

Vô số máu tươi trắng bạc từ lối vào phun ra, dưới tác dụng của khí kinh, hóa thành vô số giọt nước màu bạc, bay lượn giữa không trung.

“Pháp thân.”

“Hắc Ân Côn Bằng!!!”

Nguyên Đô Tử thả người nhảy lên, nhảy vào trong mưa máu, quanh thân bỗng nhiên bị xé rách bành trướng.

Trong phút chốc, một con chim khổng lồ dài hơn trăm mét sai hai cánh, gầm thét đánh về phía làn sóng hư vụ.

Biển mây trắng mênh mông hóa thành một cơn sóng lớn xông qua mặt đất, dãy núi, sông ngòi, cuối cùng xông về hải dương.

Trước lăng mộ hoàng gia Đại Nguyệt, trong một mảng rừng tùng.

Một bàn tay chậm rãi nhặt lên một tấm khăn che màu đen tinh xảo.

Một góc trên tấm khăn che mặt có hoa văn lá liễu rậm rạp, mơ hồ còn lưu lại mùi thơm nhàn nhạt.

Ngụy Hợp nhìn khăn che mặt trong tay, đã nhận ra đây là vật bên người của Đại sư tử Nguyên Đô Tử.

Hắn không nói một lời, ngẩng đầu, ánh mắt nhìn xuyên qua rừng cây, xa xa nhìn về phía quần mộ lăng mộ nơi xa.

Vừa mới trải qua hư vụ cọ rửa, khắp nơi nơi còn lưu lại một ít sương mù như sợi tơ.

Phía sau, công chúa Hàn Tuyên chậm rãi tới gần, nàng lo lắng nhìn hắn.

“Đây chính là vị trí của Linh Lung Tháp... Nhưng chung quanh cũng không có một ai...”

Hai người cách lăng mộ ít nhất phải mấy dặm, nếu có người, ít nhất từ nơi này có thể nhìn thấy dấu vết hoạt động chung quanh.

Nhưng hai người đứng ở chỗ này, chung quanh một người cũng không nhìn thấy.

Ánh mắt Ngụy Hợp rơi vào lăng mộ trung tâm, trên lăng mộ hoàng gia to lớn có một đồ án mà hắn khá quen thuộc – Thái Cực Âm Dương Đồ.

Cũng là tiêu chí đại biểu cho Đạo môn.

Mà tại nơi như lăng mộ hoàng gia Đại Nguyệt xuất hiện một đồ án có tính chất đặc thù như vậy, hàm nghĩa trong đó làm

cho người ta có chút suy tư.

“Tới gần xem xét.”

Ngụy Hợp một tay ôm lấy dòng suối lạnh, thả người nhảy lên, cả người tựa như mũi tên nhọn, bay nhanh đến hướng Thái Cực Đồi.

Do có hạn chế thể chất của hàn tuyến nên tốc độ của hắn không thể quá nhanh, nhưng cũng không tốn nhiều thời gian liền đi tới trước Thái Cực Đồi.

Theo cầu thang đá cực lớn phía trước Thái Cực Đồi, một đường đi lên.

Ngụy Hợp rất nhanh đi tới lối ra vào Âm Dương Ngư.

Đứng ở trên cao, hắn quay đầu lại nhìn về phía Châm Diệp Lâm đang nhìn, bỗng nhiên thần sắc khẽ giật mình.

“Đó là cái gì?” Hai mắt Ngụy Hợp ngưng tụ.

Trong một thung lũng phía trước Thái Cực Đồi, trong phạm vi hơn một ngàn mét, khắp nơi rải rác từng khối nham thạch màu trắng.

Hình dạng những nham thạch này rất kỳ quái, giống như từng quả cầu không bị mài mượt mà.

Mỗi một khối nham thạch hình cầu đều vượt qua đường kính ba mét.

Ngụy Hợp ngấm nhìn bốn phía, không phát hiện điều gì khác thường. Sau đó hắn ta mới quay đầu, nhìn về phía cửa vào lăng mộ.

Lối vào dùng cửa đá phong kín dày nặng phong kín chết đi.

Hắn đưa tay sờ sờ, khe cửa từ bên trong còn dùng một loại chất dính đặc thù nào đó để ngăn chặn.

“Muốn mở nó ra sao?” Hàn Tuyên ở một bên lên tiếng hỏi.

Ngụy Hợp đưa tay sờ sờ, khẽ lắc đầu.

“Hoàn cảnh ngoại giới hiện tại bất đồng, nếu quả thật có người trốn ở bên trong, như vậy ta mở ra cánh cửa này, chính là đang giết chết tất cả mọi người bên trong.”

Hắn đã có hiểu biết đối với trình độ kinh khủng của hư vụ trên đường đi.

Từ mạng che mặt của đại sư tử có thể thấy rất có thể lúc này nàng đang ở trong đạo môn này.

Còn có Định Nguyên Đế, sư tôn Lý Dung... một nhóm tông sư, có lẽ đều ở đây.

Nhưng chỉ cách có một cánh cửa như vậy, hắn cũng không dám chân chính đẩy cửa tiến vào.

“Nếu như phụ hoàng bọn họ thật sự ở chỗ này, như vậy cửa hắn nhất định sẽ lưu lại người liên lạc phụ cận, phụ trách bảo vệ tình huống bên ngoài nơi này!”

Hàn Tuyên bên cạnh lên tiếng nhắc nhở.

“Người liên lạc?” Ngụy Hợp khẽ gật đầu, xác thực như thế.

Cho dù Đại Nguyệt tổn thất thảm trọng, nhưng một đế quốc to lớn như vậy, không có khả năng tìm không ra cấp độ tu vi thấp, còn độ trung thành cực cao.

Vì lẽ đó phụ cận nơi này, rất có thể sẽ có người bảo vệ.

Bọn họ có thể sẽ biết làm cách nào để liên hệ với người trong lăng mộ, trao đổi tin tức.

Trong lòng Ngụy Hợp hiện lên phán đoán này, khẽ gật đầu với Hàn Tuyên.

“Chúng ta đi xung quanh nhìn xem.”

“Được!”

Hai người nhanh chóng đi xuống, lấy lăng mộ làm trung tâm, từng vòng từng vòng thăm thức tìm tòi.

Rất nhanh, hai người đã tìm được một sơn trang lẻ loi trợ trợ ngay tại chân núi.

Trong sơn trang, một đội lão binh mặc giáp trụ đặc thù đang trấn giữ.

“Cách liên lạc bệ hạ?” Lão binh thủ tướng tên là một tướng lĩnh khôi ngô tên là Trần Hùng.

Trên người gã không có bất kỳ khí tức chân huyết nào, hiển nhiên huyết mạch đã bị hư vụ thôn phệ thoái hóa không sai biệt lắm.

“Mặt tướng cũng không biết, chẳng qua bệ hạ lệnh cho chúng ta chờ đợi mệnh lệnh ở đây, chờ đến thời điểm cố định, sẽ đưa vật tư đến địa điểm chỉ định. Còn lại chúng ta cũng không biết.” Trần Hùng lắc đầu giải thích.

Hắn đánh giá Ngụy Hợp, ánh mắt có chút quỷ dị.

Hư vụ bao phủ xung quanh, Ngụy Hợp chính là thiên tài nổi danh.

Hắn nhớ không lầm thì người này sớm đã đạt tới cảnh giới Thần lực, là cao thủ chân huyết tiêu chuẩn.

Vì sao hắn không sợ loại tai họa này?

“Lại nói, ngài tới chậm một bước, nếu sớm hơn, nói không chừng có thể chứng kiến trận đại chiến lúc trước.” Lúc này Trần Hùng có chút cảm thán.

Cao thủ đệ nhất thiên hạ, tên tuổi của ấn đen, tất cả mọi người trong lòng Đại Nguyệt quân đều nhớ rõ.

Mà người từng ép cho đại nguyệt không ngẩng đầu lên được là cao thủ đệ nhất của đạo môn này, trước mặt làn sương mù mờ ảo tựa như thiêu thân lao đầu vào lửa, điên cuồng giãy dụa chống cự.

Những viên cầu màu bạc kia trôi nổi bên cạnh nó, nhanh chóng hấp thu tất cả hư vụ vọt tới.

“Đại chiến?” Ngụy Hợp nhíu mày: “Lúc này còn đại chiến gì?”

Trần Hùng lắc đầu: “Là đệ nhất nhân Hắc ấn của Đạo môn ra tay hấp thu cơn sóng hư vụ tấn công. Pháp thân khổng lồ như vậy, thân thể cao hơn trăm mét, quả nhiên là...”

Hắn hiện tại còn có chút chấn động vừa mới thấy một màn.

“Đại sư tử...” Ngụy Hợp trong lòng lẫm liệt, Nguyên Đô Tử vậy mà không có trốn vào trong, mà toàn lực xuất thủ, đón đánh hư vụ?

“Nhìn thấy dấu ấn màu đen cuối cùng kia như thế nào?” Hấn vội vàng hỏi.

Trần Hùng lắc đầu.

“Ngay từ đầu còn có thể thấy một chút, sau đó sương mù quá dày đặc, cái gì cũng không thấy.

Chờ đến khi sương mù tản đi, cái gì cũng không còn, toàn bộ biến mất không thấy gì nữa.”

Trong lòng Ngụy Hợp hơi lạnh buốt.

Mặc dù hấn tin tưởng thực lực của đại sư tỷ, nhưng đối mặt với làn sóng hư vụ vô cùng vô tận như vậy...

Lại một lần nữa trở lại khu đất trống phía trước của Thái Cực Đồi.

Ngụy Hợp chậm rãi xem xét từng lần, tìm kiếm dấu vết khả năng lưu lại.

Rất nhanh, hấn liền từ trong hố trên mặt đất tìm được khí tức của vết máu, còn có từng đám tro tàn màu đen dài đến hơn một mét.

Lúc phát hiện ra lông chim thì những dấu vết của những dấu ấn này từng đại biểu cho những thứ này đang nhanh chóng biến thành cát, nát bầy rồi tiêu tán.

“Vương Huyền ca.” Hàn Tuyên công chúa yên lặng đi theo phía sau hấn, nhìn hấn lần lượt tìm kiếm dấu vết chung quanh, mỗi lần đều do dự nhìn về phía Thái Cực Đồi.

Nàng có thể nhìn ra, Ngụy Hợp rất muốn đi vào xác nhận an nguy cùng tin tức người trọng yếu của mình, nhưng một khi đánh vỡ cánh cửa đá kia, sẽ mang đến tai nạn cho người trong môn phái.

Bởi vì hấn không xác định cánh cửa kia rốt cuộc có thể mở ra hay không, một lần nữa bị phong kín lại.

Sắc trời dần tối muộn.

Liêm đao nguyệt cùng với từng điểm tinh thần xuất hiện ở bầu trời đêm.

Phốc.

Ngụy Hợp ngồi lên một khối đá trắng, ánh mắt nhìn chăm chú Thái Cực Đồ, trong lúc nhất thời có chút xuất thần.

“Vương Huyền ca... Một khi người bên trong đã có thể ra ngoài giao tiếp vật tư, chúng ta hoàn toàn có thể gửi thư vào trong vật tư, đưa cho người bên trong, để hỏi thăm.” Hàn Tuyên nhẹ giọng nói.

“Ta hiểu... Ta chỉ là...” Ngụy Hợp bỗng nhiên có chút sợ hãi.

*

*

*

Hắn sợ đợi đến lúc đó, thư đưa vào sẽ không có ai hồi phục, sợ những người bên trong, có lẽ đã chết hết.

“Mặc kệ nói như thế nào, nếu phụ hoàng bọn họ lựa chọn nơi này, tất nhiên sẽ làm tốt kế sách hoàn toàn, sẽ không vô duyên vô cớ đưa mình vào chỗ chết! Cho nên, chúng ta chỉ có thể tin tưởng bọn họ!” Hàn Tuyên chân thành nói.

Ngụy Hợp có chút thất thần.

Đã tới nước này, đại nguyệt sụp đổ, hi vọng đã biến mất. Chân huyết chân kinh phỏng chừng không mấy ai có thể chống đỡ được sự ăn mòn của hư vụ.

Phật Môn cũng vậy, Đạo môn cũng được, chỉ sợ tất cả Chân Cảnh đều thành mây khói trôi qua...

Chân khí đoạn tuyệt, chân thú tuyệt diệt.

Lúc này nhiều lắm hắn mới đột phá đến bước thứ bảy trọn vẹn, con đường sau đó cũng sẽ bị đoạn tuyệt.

Có được lực hút Thần lực bảo vệ chính mình không bị ảnh hưởng, đã là may mắn lớn lao rồi.

Con đường tương lai, hẳn là con đường thế nào.

Ngụy Hợp bỗng nhiên có chút mờ mịt.

“Vương Huyền ca, ngươi và ta! Còn có rất nhiều người còn sống!” Thanh âm Hàn Tuyên kéo hẳn từ trong thất thần trở về.

Ngụy Hợp giơ tay lên, nhìn khăn che mặt trong lòng bàn tay.

Đúng rồi, hẳn đã đến đời này, cũng không phải lẻ loi một mình, hẳn còn có người nhà, còn có cha mẹ, thê nhi. Thuộc hạ, còn có rất nhiều người của Huyền Diệu tông không có vào chân nhân, đều đang chờ hẳn.

Từ nay về sau, có lẽ hẳn sẽ trở thành trụ cột của tất cả mọi người...

Hắn đứng dậy, tùy ý gió đêm thổi dài, khẽ hát tóc về phía sau.

“Ta không sao.”

Chuyển ánh mắt qua, ánh mắt Ngụy Hợp rơi vào trên mặt Hàn Tuyên.

“Không thiếu sót, ngươi có biết tên thật của ta không?”

“Hàn Tuyên sững sờ. “

“Ta tên Ngụy Hợp, chính là một trong những Đạo Tử của Đạo môn huyền diệu.” Ngụy Hợp cười cười, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc hàn tuyên.

“Ngụy Hợp?” Hàn Tuyên mở to hai mắt, nhưng rất nhanh lại không thèm để ý.

“Chuyện cho tới bây giờ, thân phận gì khác biệt? Đạo môn cũng tốt, Đại Nguyệt cũng tốt, bây giờ dưới hư vụ, chỉ sợ không còn sót lại thứ gì...”

Thật ra nàng không ngốc, cũng không ngây thơ.

Cho nên rất rõ đẳng cấp chế độ của Nguyệt Đại Quốc, đè ép lượng lớn dân thường đến mức nào.

Hàng năm các quý tộc Chân Huyết đều áp bức nô dịch, đè ép rất nhiều mâu thuẫn với giai cấp bình dân.

Hiện giờ quý tộc Chân Huyết đã hoàn toàn sụp đổ, các bình dân tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Dưới tình huống đại nguyệt không có thượng tầng quyết sách, thiếu mất đại lượng cao thủ chân huyết.

Sau đó, sợ là một mảnh loạn tượng bộc phát mở màn.

Hơn nữa, đại thảng trước cung ứng lương thực, phần lớn đều dựa vào hệ thống ruộng thịt. Bây giờ ruộng thịt đã thiếu chân khí, sẽ không có thêm nữa.

Cả đế quốc gặp phải khó khăn lớn nhất, chỉ sợ không phải loạn, mà là đói hoang!

Mà rất có thể nạn đói sẽ dẫn đến càng nhiều loạn động hơn.

Ngụy Hợp không đành trệ, nếu đã quyết định, liền lập tức an trí hàn tuyến xung quanh, một mình tiến về Huyền Diệu tông.

Hắn muốn bảo đảm trong nhà mình không xảy ra chuyện gì. Sau đó di chuyển nơi ở đến gần lăng mộ hoàng gia.

Đề nghị cách liên lạc với người bên trong bất cứ lúc nào, nghĩ biện pháp giải quyết khôn cảnh.

Biên giới Đại Nguyệt, nơi trú đóng của Huyền Diệu tông.

Giữa mảng lớn rừng đá, từng tòa phòng ốc bằng đá liên tiếp nổi lên.

Trong phòng ốc, có từng dải lụa trắng bị trói ở chỗ cao, phiêu đảng theo gió.

Tiền giấy đơn thuần rải rác khắp nơi.

Trong Huyền Diệu tông, trên giáo trường lớn nhất, lúc này đang sắp xếp chỉnh tề từng dãy linh vị.

Rất nhiều đệ tử mặc áo gai, tất cả đều quỳ rạp trên mặt đất, trên mặt người đều mang vẻ đau đớn.

Cách đó không xa, trên mái hiên, một hàng quạ đen bị hấp dẫn từ đằng xa đến, nhao nhao dừng lại trên mái hiên, nhìn xuống đám người phía dưới.

Toàn bộ phạm vi địa cảnh Huyền Diệu tông rộng lớn như vậy, tinh trận duy trì phúc địa đã sớm mất đi hiệu lực.

Tất cả kiến trúc giống như nơi cư trú của môn phái võ đạo bình thường, trở về bình thường.

Gương mặt Thái Mạnh Xán đã già đi rất nhiều so với lúc trước, lúc này hắn đã từ nam tử tuần mỹ trẻ tuổi biến thành

một nam nhân trung niên có nếp nhăn trên khóe mắt.

Sợi tóc màu xanh nguyên bản đầy đầu cũng biến thành màu hoa râm.

Bên cạnh gã đi theo hai gã hồng nhan tri kỷ, ba người lẳng lẳng đứng ở trong góc, nhìn giáo trường tràn đầy linh vị, trong mắt đều có chút ảm đạm.

Lúc này Huyền Diệu tông còn ở đây, trong tam mạch chỉ có rải rác trăm người trước mắt, mà phần lớn đều là thân tộc người nhà.

Trong nháy mắt phúc địa tan vỡ, toàn bộ chân nhân Tam mạch bất ngờ không kịp đề phòng, tổn thất nặng nề.

Mà kết quả, chính là hàng linh vị trước mắt kia.

Đúng lúc này.

Bốp.

Trên nóc kiến trúc đối diện, thân ảnh Ngụy Hợp đột ngột xuất hiện ở nơi đó.

Thái Mạnh vui sùng sốt, nhìn về phía Ngụy Hợp, lại ngạc nhiên phát hiện, đối phương không có bất kỳ biến đổi khuôn mặt nào.

Hơn nữa nhìn từ tốc độ vừa rồi thì... tu vi Ngụy Hợp.

Trong mắt Thái Mạnh Hình đột nhiên hiện lên một tia hi vọng.

Rất nhanh, tầm mắt của hắn cùng ánh mắt Ngụy Hợp nhìn nhau.

Nhưng lập tức, hắn tựa hồ nghĩ tới điều gì, thần quang trong mắt chậm rãi ảm đạm xuống.

Ngụy Hợp nhẹ nhàng nhảy xuống, đáp xuống trước người hắn ta.

Hai người đứng ở trong góc, phía bên cạnh là một loạt linh vị đang tế điện.

“Người...” Ngụy Hợp nhìn về phía Thái Mạnh.

“Ta tán công rồi.” Thái Mạnh cười cười.

“Lúc rời đi, tông chủ từng hỏi qua ta, có muốn cùng nhau rời đi hay không. Ta đã cự tuyệt” Hắn nắm chặt tay hai nữ nhân bên cạnh.

Nếu đi vào, chắc chắn các muội muội bên ngoài chỉ có thể thân lâm vào hiểm cảnh mà thôi.

“Không sao chứ?” Ngụy Hợp dừng lại một chút, hỏi.

“Không sao. Ta là thiên tài mà.” Thái Mạnh cười nói: “Bản thân tuổi tác không lớn, sau khi tán công cũng có thể sống rất lâu.” Lời này đương nhiên là giả, từ lâu hắn đã trở thành chân nhân, cấu tạo thân thể đã thay đổi.

Bây giờ tán công không bao lâu, cuối cùng chết.

Ngụy Hợp trầm mặc xuống.

“Mặt khác, người mau trở về xem một chút đi.” Nụ cười trên mặt Thái Mạnh Hình thu lại.

Bước chân Ngụy Hợp dừng lại, thân hình bỗng nhiên biến mất.

Lấy tốc độ lúc này của hắn, chỉ mấy hơi thở đã trở lại vị trí phủ đệ Ngụy phủ.

Lúc này trên bảng hiệu Ngụy phủ cũng treo lụa trắng, trong cửa lớn mở ra mơ hồ có thể nghe được một chút tiếng khóc.

Bước chân Ngụy Hợp dừng lại một chút, tiến lên từng bước đi vào cửa.

Vợ chồng con trai Ngụy An dẫn theo một đứa bé quỳ gối bên cạnh đại sảnh.

Vạn Thanh Thanh mang theo vẻ đau buồn quỳ gối ở một bên khác, trong tay lẳng lẳng đốt tiền giấy trong chậu than.

Còn có Nhị tỷ Ngụy Oánh, đại tỷ Ngụy Xuân, đều ở đây. Hai người đều chỉ là thực lực bình thường, bị ảnh hưởng không lớn, cũng chỉ là tán công mà thôi.

Mặt khác, một phân cao thủ của Vạn Độc Môn, người hầu của Ngụy phủ lão nhân, đều quỳ sát hàng phía sau.

“Lão gia!?” Bỗng nhiên một thị nữ ngẩng đầu nhìn thấy Ngụy Hợp đi vào cửa, kinh hô một tiếng.

“Lão gia đã về!”

Trong một mảnh rối loạn, đám người nhao nhao kinh hãi, đứng dậy nghênh đón Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp không trả lời, chỉ ngẩng đầu nhìn lại, phía sau linh đường có bày biện các bức họa, trong đó một bức, chính là nhạc mẫu Vạn Lăng.

“Phu quân!” Vạn Thanh Thanh bước lên trước vài bước, ngoại trừ khuôn mặt già nua ra thì cũng không có thay đổi gì lớn.

Hư vụ tản đi tất cả kinh lực của cô, không có võ công dưỡng nhan, xuất hiện biến hóa như vậy cũng là bình thường.

“Người thật vất vả rồi... Thanh Thanh.” Ngụy Hợp nhẹ nhàng ôm Vạn Thanh Thanh vào trong lòng.

Hắn không ở đây mấy ngày, trong nhà từ trên xuống dưới trong ngoài trong dăm, đều là dựa vào Vạn Thanh Thanh lo liệu.

“Phu quân người...” Vạn Thanh Thanh tựa người vào ngực Ngụy Hợp, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt trẻ tuổi của Ngụy Hợp không có chút biến hóa nào, trong lòng nghi hoặc.

“Những chuyện này để sau hãy nói. Hiện tại, ta đã trở về.” Ngụy Hợp trịnh trọng nói.

“Lần này... Có thể chờ thêm một chút thời gian sao?” Vạn Thanh Thanh cẩn thận từng li từng tí nắm chặt lấy tay hắn.

Trong lòng Ngụy Hợp run lên, xoay tay lại nắm thật chặt tay nàng.

“Lần này ta sẽ không đi nữa.”

Thiên địa đại biến, hắn đã quyết định đem toàn bộ Huyền Diệu tông dời đến bên cạnh lăng mộ hoàng gia Đại Nguyệt, nghĩ cách liên lạc cùng bọn người sư tôn trong lăng mộ.

Dù là hư vụ có phiền toái bao nhiêu, người có thể từ tự nhiên trở hết tài năng trong tự nhiên, trở thành bá chủ của sinh vật liên kết, không phải vì xuôi theo sóng lớn mà tiếp thu hiện thực vận mệnh.

*

*

*

Chỉ cần thăm dò, nghiên cứu, tìm tòi, thí nghiệm, một ngày nào đó nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp sống sót trong hư vụ.

Năm Đại Nguyệt thứ hai mươi hai, Nguyên Nguyệt.

Hư vụ tràn ngập, thủy triều quét qua lục địa, Chân Cảnh Chân Cảnh các nơi tử thương hầu như không còn.

Sự thiếu khuyết nghiêm trọng của Đại Nguyệt đế quốc, sau khi cố gắng duy trì mấy tháng rốt cuộc sụp đổ.

Nghĩa quân các nơi giờ gậy, trong chín đại quân có cứ loạn cả lên, khói lửa nổi lên khắp nơi.

Ba tháng đồng thời, nghĩa quân công phá hoàng thành Vương đô, sau khi đốt cháy cướp bóc thì thiêu đốt hoàng cung.

Cuối cùng, một bộ phận Hoàng tộc của Đại Nguyệt đã chết trận, một số thì bỏ chạy mất tích.

Lửa thiêu hoàng thành, tuyên cáo dư âm cuối cùng của Đại Nguyệt đế quốc đã hoàn toàn chết đi.

Sáu tháng, viễn hi tuần kiệt khởi nghĩa.

Tám tháng, nhét vào rắc rối hợp chúng quốc phân liệt, lâm vào nội loạn. Các nước khác trên biển vốn nên thừa lúc cháy nhà hôi của, cũng bởi vì hư vụ thiên tai đột nhiên bùng nổ mà bắt đầu xây dựng lại trật tự nội bộ.

Liên minh Đại sư giải thể, sinh vật vũ khí thoái hóa, Thánh khí mất linh nghiệm, rất nhiều hệ thống vũ khí mất hiệu lực, còn có thể lưu lại hiệu quả, chỉ có vũ khí hỏa dược giới kết cấu nguyên thủy nhất.

Dân chúng đã từng bị Võ Đạo áp chế, lần lượt bắt đầu khởi nghĩa, ánh lửa đốt khắp thế giới trên thế giới.

Mười tháng, trong ngoài đại nguyệt, xung quanh, toàn bộ rơi vào trong một mảnh chiến tranh loạn lạc.

Mà không giống với bên ngoài gió nổi mây phun, Ngụy Hợp dẫn đầu đám người Huyền Diệu tông di chuyển trú địa, mang theo Hàn Tuyên công chúa ở phụ cận lăng mộ của Hoàng tộc Đại Nguyệt thành lập một trang viên ở lại.

Cũng lựa chọn giống như bọn họ, còn có những cao thủ khác đang trốn trong lăng mộ.

Lượng lớn thân tộc tụ tập cùng nhau, theo thời gian trôi qua, khai khẩn đất hoang, hấp dẫn tiểu thương, tiểu thương tiếp theo có người hấp dẫn càng nhiều bình dân di chuyển đến.

Sau một hồi cuối cùng, nơi này dần dần biến thành một thị trấn nhỏ ở gần nhất không ai biết.

Mà Ngụy Hợp, cũng tuân theo hứa hẹn của hắn, vẫn bồi tiếp thê tử nhi nữ, phụ mẫu tử tử, cưới hàn tuyền cùng nhau ở trấn nhỏ biên thù sinh hoạt.

Hắn vẫn luôn chờ đợi.

Chờ người trong lăng mộ ra ngoài, giao tiếp tài nguyên hàng hóa với ngoại giới.

Dưới tình huống chân khí bên ngoài tiêu tán, Ngụy Hợp rất nhanh đột phá đến chân chính bảy bước, tu vi triệt để đình trệ.

Không có càng nhiều trợ giúp chân khí bên ngoài, cho dù hắn có Phá Cảnh châu cũng không cách nào từ không biến cường.

Mà đem trọng yếu người đều mang bên người, Ngụy Hợp cũng không đi du lịch khắp nơi, mà một mực lưu lại trên trấn, yên tĩnh sinh hoạt cùng thân nhân.

Chỉ là làm cho hắn bất đắc dĩ là, chính mình bởi vì tu vi mà một mực không thay đổi dung nhan, cùng người chung quanh dần dần biến già gương mặt, tạo thành chênh lệch rõ ràng.

Thời gian từng năm trôi qua.

Rất nhanh, phụ mẫu Ngụy Đường cùng Lý Thúy Thọ đã ngủ say, mà trong lăng mộ vẫn không có tin tức truyền ra.

Ngụy Hợp yên lặng mai táng cha mẹ xong, lại tiếp tục sinh hoạt ẩn cư không tranh với đời.

Bình thường điều chế dược vật, dựa vào buôn bán dược phẩm đan kinh thương duy trì cuộc sống, nhàn hạ lúc rảnh rỗi liền đi lăng mộ hoàng gia, ở trước Thái Cực Đồ to lớn kia, chờ đợi tĩnh tọa.

Hay là đi cùng Vạn Thanh Thanh, tản mạn xung quanh, du ngoạn nghỉ ngơi.

Không còn chân khí, toàn bộ thế giới như biến thành ngày thường.

Không có quái vật, không có dị thú, càng không có chân thú.

Tất cả đều bình tĩnh dị thường.

Đôi với dân chúng không có võ lực quá mạnh mà nói, ngẫu nhiên trên núi đi qua cọp đen gấu đen, đều là dã thú hung mãnh đả thương người giết người.

Ngụy Hợp bây giờ cũng không cần thiết định cảm.

Chỉ là trong cơ thể hần tích góp thật đúng là sức mạnh khổng lồ, cùng với lực lượng Tam Tâm huyết mạch, còn có trụ cột nguyên huyết khổng lồ, đủ khiến hần thọ mệnh ít nhất bốn trăm năm.

Nhưng những người còn lại thì khác.

Ngụy Hợp thử đề bọn Vạn Thanh Thanh, bắt chước con đường của mình, đi ra phương pháp hút lực lượng thần linh.

Đáng tiếc vô dụng.

Bản thân lực hút tinh thần phải đạt tới Chân Cảnh mới có thể tu luyện.

Không có chân khí tẩm bổ khiêu huyết, căn bản không thể nuôi dưỡng được Tồn Thần lực.

Sau đó Ngụy Hợp đành phải cầu nguyện thứ yếu, tiếp tục tìm kiếm biện pháp có thể kéo dài tuổi thọ.

Đáng tiếc... Còn chưa đợi hần nghiên cứu ra phương pháp tu hành mới, Vạn Thanh Thanh đã bị thương cũ tái phát khi còn trẻ, lây nhiễm ngoại tật ly thể.

Không còn kinh lực hộ thân tẩm bổ và thương thể, Vạn Thanh chung quy chỉ là phạm nhân, không thể sống qua sinh lão bệnh tử.

Mà Hàn Tuyên công chúa Tư Mã không thiếu sót, cũng bởi vì tuổi già sức yếu nên bị Vạn Thanh lây bệnh, cũng nhiễm bệnh tương tự, không lâu lắm cũng cùng nhau qua đời. Nàng chết rồi, bởi vì chân khí tuyệt tích, huyết mạch trong cơ thể thoái hóa, thậm chí cả một đứa con nối dõi cũng không lưu lại.

Ô... Ô...

Tiếng gió thổi qua cửa sổ.

Trong linh đường một loạt nghen ngào.

Ngụy An tóc hoa râm cùng hai người trẻ tuổi dáng người cao to, quỳ gối trước đường.

Ngụy An thân sắc đờ đẫn đốt tiền giấy chầu than.

Ngoài cửa điện quang lập lòe, tiếng sấm cuộn cuộn, thỉnh thoảng có hạt mưa đánh vào trên lá cây, phát ra tiếng vang giòn giã.

Hai người Ngụy Xuân cùng Ngụy Oánh, tay chống quải trượng, đi lại tập tễnh chậm rãi tiến vào Linh đường.

Hai người đều già rồi, tóc bạc đầy đầu, lưng eo cũng đều cong lên, bước đi thoảng nhanh một chút, liền không thể không nhờ tiểu bối giúp.

Hai tử muội cùng Ngụy Hợp bất đồng, đều không có huyết mạch hậu nhân, mà là thời kì khó khăn nhất, từ bên ngoài chiến loạn, ôm về hai cô nhi.

Hai nam một nữ trung niên đang dìu hai người này chính là hậu nhân của hai người.

Gió loạn trong linh đường không ngừng cuốn lên, mấy tờ tiền giấy chưa bị đốt hết bị thổi bay ra, lau trên đất, thổi ra ngoài cửa lớn.

Ánh đèn trong linh đường lập loè, phảng phất có chút điện áp bất ổn.

“Tam đệ đâu?” Ngụy Xuân ho khan mấy tiếng, nhìn chung quanh một chút, trong tâm mắt đục ngầu, cũng không tìm được tung tích Ngụy Hợp tiểu đệ.

“...” Ngụy An im lặng lắc đầu.

Hôm nay hẳn đã càng ngày càng ít thấy được thân ảnh của phụ thân mình.

Không phải là tìm không thấy người, mà là mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt trẻ tuổi như người trung niên kia, trong lòng hẳn càng cảm thấy khó chịu.

Mà bây giờ thời đại chân khí diệt tích, như Ngụy Hợp trú nhan đến mức khoa trương, thật sự là quá chói mắt.

Ngụy Xuân không nhìn thấy người nào, có chút thất vọng. Nàng đi lên trước, trình trọng cúi đầu hành lễ với Vạn Thanh Thanh.

“Hai em gái đi thông thả. Qua thêm vài năm nữa, ta và Oánh Tử sẽ cùng tìm các người.” Ngụy Xuân thở dài nói.

Gần đây nàng cảm giác thân thể cũng bắt đầu không tốt, nhưng dù sao tuổi lớn như vậy, vẫn từng trải qua niên đại nạn đói, còn từng làm thợ mỏ.

Căn cơ thân thể vốn đã bị tàn phá, có thể sống đến bây giờ còn vô bệnh vô tai, đã được bảo dưỡng rồi.

Ngụy Nhiễm nhìn hai người trẻ tuổi trước mặt Ngụy An, hai người kia có khuôn mặt trẻ tuổi, thoáng chốc như thấy được Ngụy Hợp khi còn trẻ.

Trong hai người, ánh mắt của ca ca rất giống Ngụy Hợp, mà đệ đệ thì rất giống khuôn mặt.

“Ngụy Vinh, Ngụy Đào, các người...” Ngụy Oánh muốn dặn dò gì đó.

“Không tốt rồi! Không thấy lão tổ tông đâu nữa!!!”

Bỗng nhiên bên ngoài viện tử truyền đến tiếng la gáp gáp của người khác, ngay sau đó là tiếng đám người chạy đến tìm người.

Ngụy An thoáng cái biến sắc, đứng lên muốn lao ra.

Toàn bộ Ngụy phủ chỉ có một người, có tư cách được xưng là lão tổ tông.

Đó chính là Ngụy Hợp.

Kỳ thật hẳn ta đã suy đoán, rất có thể phụ thân sẽ rời khỏi nơi này vào lúc nào đó. Dù sao mẫu thân mình vạn thanh thanh, sau khi Tư Mã vô khuyết với Hàn Tuyên công chúa, Ngụy Hợp không còn vương bận nữa.

Chỉ có điều không ngờ lại xảy ra vào lúc này.

“Dừng lại đi, nếu không có đệ muội vẫn còn, tiểu đệ chỉ sợ hã đã rời đi từ lâu rồi.” Ngụy Xuân thở dài. “Có thể ở lâu như vậy, đã đủ rồi.”

“Đúng vậy a, nếu tiểu đệ muốn đi, không ai có thể ngăn được.” Ngụy Oánh gật đầu.

Đã hơn ba mươi năm kể từ lúc đại nguyệt diệt quốc.

Hiện giờ, trơ mắt nhìn những người quen thuộc xung quanh, từng người một rời đi với hã.

Bên cạnh càng ngày càng cô độc, tịch mịch.

Cảm giác như vậy, nhất định là rất khó khăn.

“Lão tổ tông một mình ra ngoài, cũng không có ai chiều cô, vạn nhất gặp phải nguy hiểm gì...” Ngụy Vinh thế hệ cháu trai có chút lo lắng nói.

“Hiện tại bên ngoài có quân phiệt, chiến loạn không ngớt. Hải Gia bên chúng ta là Diêu Quân Diêu Chương chiếm cứ.

Người này tính tình hỉ nộ vô thường, trước kia còn từng vì quân phí nguy trang thành thổ phỉ, gia gia một mình ở bên ngoài, trên đường đi nhất định gặp phải loạn binh gì đó...”

“Yên tâm đi, gia gia của ngươi không phải người thường, không thể chịu thiệt.” Ngụy Xuân lắc đầu nói.

“Rất nhiều khi, con người luôn thích nhớ lại tất cả những gì mình đã trải qua.”

Ngụy Hợp đứng ở trên một đỉnh núi nhỏ, ngắm nhìn lãng mạn Thái Cực Đồ cao lớn của Hoàng gia ở phía xa xa.

Hắn nghĩ sau cùng sẽ đi vào thăm dò một chút, đáng tiếc... Vẫn không thể động thủ.

Hơn ba mươi năm.

Bất kể kết quả như thế nào, chung quy trong lòng của hắn, muốn lưu chút niệm tưởng cho mình.

“Hừ vạ... Ta sớm muộn cũng sẽ nghĩ ra biện pháp, giải quyết phương pháp tu hành!” Trong lòng Ngụy Hợp sớm đã có quyết định.

Con đường võ đạo đã đi hết, những năm này ngoại trừ dùng công pháp võ đạo, quét nguyên huyết một phen, còn lại cũng không có làm bất cứ điều gì khác.

Chân kinh, chân huyết, đều cần chân khí và chân thú.

Cho dù không phải là chân nhân, cũng cần phục dụng lượng lớn máu thịt dị thú năng lượng cao, mới có thể từng bước tinh tiến.

Nhưng dị thú vốn là huyết mạch Chân Thú diễn sinh, bây giờ dị thú cũng tuyệt tích.

Chỉ có dã thú bình thường.

Ngụy Hợp đã thử qua, cùng một bộ Thiên Ân Cửu Phật chân công.

Giai đoạn cơ sở đều luyện không nổi, luyện đến hai huyết sẽ không lên được nữa.

Hệ thống Chân Kinh tan vỡ, chân huyết càng là đoạn đường cụt.

Bởi vì chân huyết hoàn toàn dựa vào huyết mạch trong cơ thể.

Ngược lại hệ thống chiến sĩ lôi kéo chỉ rèn luyện thân thể đến cực hạn. Lực chiến đấu ngược lại có chút tác dụng.

Nhưng loại rèn luyện này, đạt đến cực hạn, cũng bởi vì không có chân khí, chân thú, dị thú bồi bổ bản thân, căn bản không sinh ra được linh quang kỳ sĩ, không cách nào có thể kéo dài tuổi thọ để khôi phục bản thân.

Cho nên Ngụy Hợp sau khi thí nghiệm, tái tạo hệ thống chiến sĩ, luyện lên rất có sức mạnh, chính là càng luyện chết càng nhanh...

Ba con đường hắc đã thử qua mấy lần, đáng tiếc.. không có con đường nào để đi.

Từ đỉnh núi đi xuống.

Ngụy Hợp chậm rãi đi về phía cách xa lăng mộ.

Sự lo lắng đã qua, bây giờ hắn còn có ba trăm năm tuổi thọ, liền dùng thời gian như vậy, nhìn thế giới này, nhìn xem đại thế biến số bên trong, duy nhất có thể tiếp tục tiến tới cơ hội phá cục, rốt cuộc là ở đâu.

Mấy năm nay, hắn đã điều tra cẩn thận, phát hiện Nguyên Đô Tử đại sư tử rất có khả năng không trở về lăng mộ, cũng không chết ở đất trống.

Ngay cả lông vũ của nàng rơi xuống trước lăng mộ cũng kiên trì được lâu như vậy nên mới tán loạn.

Đại sư tử Nguyên Đô Tử có tu vi cỡ nào, càng không có khả năng ngay cả một chút hài cốt cũng không thấy được.

Hơn nữa, dẫn đến Ngụy Hợp muốn rời khỏi tìm kiếm manh mối còn có một điểm mấu chốt.

Đó chính là, trong một lần ra ngoài dạo chơi mấy năm trước, hắn tình cờ gặp được du khách xem Thái Cực Đồ.

Từ trong miệng những du khách này, hắn biết được.

Ở trong đó có hai du khách quê hương, có con chim đen khổng lồ phi hành lướt qua truyền thuyết trên bầu trời.

Con chim đen kia miêu tả rất giống ngoại hình của Đại sư tử ẩn ẩn đen.

Sau khi nhận được tin tức này, Ngụy Hợp liền có chút ngồi không yên.

Nhưng lúc ấy Vạn Thanh Thanh và Hàn Tuyên đều cần tự mình chăm sóc, Ác Tật khó chữa, nếu không phải y thuật của hắn cưỡng ép phối chế thuốc chuộc mệnh, chỉ sợ hai nàng căn bản không sống quá trăm ngày.

Có thể kéo dài thời gian lâu như vậy đã là cực hạn.

Nếu lúc đó hắn rời đi, chỉ sợ hai nàng sống không quá ba tháng.

Cho nên vì người nhà, hắn cố kiềm chế xung động trong lòng.

Sau đó, lục tục tìm hiểu kỹ càng, Ngụy Hợp mới phát hiện thế giới sau khi chân khí biến mất, tựa hồ cũng không phải đơn giản như gã nghĩ.

Vũ khí sinh vật đúng là đã rời khỏi.

Vũ khí, thuốc nổ cơ sở bình thường xuất hiện.

cải cách ba mươi năm, đã làm cho mặt đất của Đại Nguyệt phát triển giống với trạng thái ở thời kỳ nước dân kiếp trước.

Thương giới hỏa pháo một lần nữa đạt được hoàn thiện, tuy rằng uy lực không khoa trương như trước kia dùng tài liệu dị thú chế tác.

Nhưng đối phó với người bình thường thì vậy là đủ rồi.

*

*

*

Mấu chốt nhất chính là, những võ giả không có võ giả cao thấp, người bình thường dã tâm, đã bắt đầu nắm giữ quyền lên tiếng.

Từng cái quân phiệt dùng các loại phương thức, chiếm cứ các địa bàn lớn của Đại Nguyệt, phân cách nơi này thành rất nhiều khối.

Người đông, thương nhiều, đạ nhiều, chính là cường quyền!

Đây chính là chủ đề của thời đại này.

Nhưng chỉ như vậy, cũng không đủ để cho tốc độ bộc phát của Ngụy Hợp có thể đơn giản đạt tới tốc độ gấp hai lần âm thanh.

Hắn thực sự chấn động, là từ trong miệng người từ ngoài vào nghe được, về chuyện lạ nghe được từ các nơi mơ hồ bạo phát.

“Bán Bạng Quế Hoa Bát Đường! Bữa Quế Hoa của tư lỵ, ăn không lấy tiền! Năm vãn tiền một chén!”

Người bán hàng rong cầm đòn gánh, lắc lư một cái, giẫm lên nền đá rêu xanh hơi ẩm, một đường đi tới, một đường thét to.

Trên vai gã đòn gánh không ngừng uốn lượn duỗi thẳng ra.

Buổi sáng đến bảy điem.

Ngẫu nhiên có thể thấy được mấy tên quân sĩ tuần tra của Thâm Lam quân đình, rung đùi đắc ý đeo thương, lười biếng ngáp dài tản bộ.

Sáng sớm tại Ninh Châu thành, còn có sương trắng nhàn nhạt phiêu dăng.

Người bán hàng rong đi một đoạn, gọi một đoạn, vẫn không có buôn bán gì, dứt khoát tính toán đến bên bậc thang trước một tiệm dược liệu, buông cái gánh xuống nghỉ ngơi một chút.

Cửa hàng bán thuốc còn chưa mở cửa, nhưng bên trong mơ hồ có thể nghe được tiếng người đang thu dọn đồ đạc.

“Nước đường thượng hạng, nước đậu phụ đường lạnh! 5 vãn tiền một chén, ăn không lấy tiền!” Người bán hàng rong rướn cổ kêu.

“Cho ta một bát.” Một giọng nam trầm thấp vang lên sau lưng tiểu thương.

Người bán hàng rong hai mắt tỏa sáng, cuối cùng cũng có khách mở cửa.

Hắn vội vàng xoay người lại, nhìn thấy một tráng hán cao hai mét như cột điện, đang khoác áo choàng màu xám đen dày đặc, đứng ở trước mặt mình.

Tráng hán kia để râu quai nón, đầu trùm mũ rộng vành, trên người mặc áo ngắn màu đen kỳ quái bó sát người.

Bộ y phục bó sát người kia rất đơn bạc, nhìn kiêu dáng cổ quái, giống như là chiếc áo ngắn mặc đau khổ khi đi những ngõ hẻm kia, nhưng chất liệu rõ ràng không phải đồ rẻ tiền.

Người bán hàng rong thấy kỳ quái, nhưng nhìn chất liệu quần áo, người trước mắt tuyệt đối không phải người nghèo.

Ít nhất cũng phải là người nhà có tiền nhàn rồi.

Dù sao trong thời đại này, không có chút gia sản nào có thể mọc ra khối lớn như vậy.

Hắn tranh thủ thời gian không nói hai lời, cởi vải dày bảo vệ ấm ra mở nắp, dùng muôi gỗ treo ở bên trong, thuận thực múc một bát canh Băng Quế Hoa, đưa cho đối phương.

Tráng hán khời ngô lấy từ trong túi áo ra một đồng tiền, đếm được năm đồng, đưa trả lại, sau đó bung canh hoa quế uống một ngụm.

Nơi này cách lăng mộ hoàng gia Đại Nguyệt ít nhất cũng năm ngàn dặm lộ trình.

Năm ngàn dặm, đối với người bình thường mà nói, đúng là trong tình huống mọi việc đều thuận lợi, cũng phải mất mười ngày mới có thể chạy tới.

Nhưng đối với Ngụy Hợp, chỉ mới hai giờ lộ trình.

Tốc độ này còn nhanh hơn phi cơ kiếp trước, ít nhất còn cần thời gian kiểm tra phi cơ, hắn không cần an kiểm.

Ngụy Hợp bung canh hoa quế, vừa uống, vừa đánh giá những thành thị mới đến này.

Cái tên thành Ninh Châu này, trước đây không gọi cái tên này, mà sau khi quân phiệt hỗn chiến, tòa thành cổ này đã từng bị cướp sạch không còn gì trong hai mươi năm trước.

Sau đó những bách tính còn sót lại ở những vùng đất khác cũng bắt đầu hỗn loạn, xây dựng lại gia viên mới khiến cho cả tòa thành được đổi tên thành Ninh Châu.

Ý là vì muốn được bình an.

“Chỉ có người từng trải qua chiến loạn mới biết được sự đáng quý trong hòa bình.”

Ngụy Hợp cảm thán.

“Ngài nói rất hay... văn hóa!” Người bán hàng rong giơ ngón tay cái lên.

Mặc dù khẩu âm của đối phương có chút cổ quái, nhưng ý tứ cơ bản hẳn vẫn nghe hiểu được.

Ba mươi năm diễn biến, Ngụy gia cũng không đoạn tuyệt liên hệ với ngoại giới, tự nhiên vẫn bị biến hoá bên ngoài ảnh hưởng.

Mà Ngụy Hợp nếu muốn đi ra tìm manh mối, đã sớm chuẩn bị đủ các loại chuẩn bị.

khẩu âm, tiền tài, địa đồ, đều là một phần trong đó.

Mà nguyên nhân hẳn tới thành Ninh Châu này, tất nhiên là vì truyền thuyết về con chim khổng lồ từng nghe nói qua.

Thu liễm tâm tư, ánh mắt Ngụy Hợp đảo tới đảo lui, quét mắt nhìn trên đường, dần dần tăng nhiều người đi đường.

Những người này đều xanh xao vàng vọt, da bọc xương, dinh dưỡng không tốt.

Thời gian này, đại bộ phận đều là lao động cùng tiểu nhị.

Ngẫu nhiên có cỗ xe đẩy người chậm rãi cùng ô tô chậm rãi mở ra, bên trong mơ hồ có thể thấy được người có tiền mặc trường sam và mã choàng, khí sắc tràn đầy, hoàn toàn giống với người qua đường bên ngoài.

Ngụy Hợp không khỏi nhớ tới đại đói khổ vài năm trước.

Sau khi trắng lớn tan vỡ, phần lớn ruộng thịt đã hỏng, không còn lượng lớn các loại thịt dùng thực vật cùng chân khí để cung cấp.

Hệ thống cung ứng lương thực của cả tháng lớn lập tức sụp đổ hơn phân nửa.

Tràng đại đói khổ kia, chết đói không biết bao nhiêu vạn người.

Sau đó lại gặp nước lũ tràn ra, không ít tác phẩm đều chảy trong nước, sản lượng cả nước giảm mạnh.

Khi đó, các loại dịch tử mà ăn, thật sự không phải nói chơi mà thôi.

“Tiểu ca, nghe ngóng một chút chuyện.” Ngụy Hợp lên tiếng nói.” Trước kia ta ở bên ngoài, nghe nói trong thành Ninh Châu này có chim đen cực lớn bay lượn qua. Còn từng dừng lại ở đây nghỉ ngơi, không biết truyền thuyết này có phải là thật hay không?”

“Chim đen khổng lồ? A, ngài nói chính là truyền thuyết của Ô Nha Vương à?” Người bán hàng rong đối với việc mình được gọi là Tiểu ca có chút phê bình, dù sao Ngụy Hợp thoát nhìn cũng chưa chắc đã lớn bằng nó.

Nhưng bây giờ đối phương hỏi ra vấn đề, ánh mắt hấn sáng lên, thấy trong tay đối phương bỗng nhiên nhiều ra mấy đồng tiền.

Khóe miệng của hấn cười, bất động thanh sắc tiếp nhận đồng tiền, vội vàng trả lời.

“Nghe nói Nha Vương từng dừng lại ở Nhạc Vũ Sơn phụ cận. Có điều thời gian dừng lại không nhiều lắm, rất nhanh, nó lại lần nữa bay lên, rời đi về phía xa.”

“Hiện tại bên phía Nhạc Vũ Sơn còn có nơi mà Ô Nha Vương tên là Đãng Tiên Đài từng dừng chân. Ngài có thể đến đó xem một chút.”

“Đãng Tiên đài?” Ngụy Hợp như có điều suy nghĩ.

Uống xong canh hoa quế, Ngụy Hợp trả lại cho đối phương bát gỗ.

“Đúng rồi, còn hỏi một câu, trong thành Ninh Châu này có nơi nào thích hợp để tập võ không?”

“Tập võ?” Người bán hàng rong sững sốt.

Lập tức hấn chú ý tới, sờ dĩ thân thể vị tráng hán trước mắt cường tráng như vậy, rất có thể là vì dính dáng đến luyện võ.

“Địa phương tập võ, ngược lại là ở ngoại thành phía Bắc thành, có một đạo quán. Bất quá năm ngoái nghe nói ở đó có lửa lớn, phòng ốc cũng bị đốt. Hiện tại cũng không biết đã đi đâu.” Người bán hàng rong lắc đầu.

Trong thời đại này, luyện võ thì có ích lợi gì? Trước đó ở trên đường, hấn nhìn thấy một hán tử tập võ, nhìn lính đi tuần không quen cầm trái cây mà không đưa tiền, liền ra tay bênh vực kẻ yếu.

Đáng tiếc bị một thương đánh chết ngay tại chỗ.

“Vậy quên đi.” Ngụy Hợp thản nhiên nói, tuy rằng trước khi đến, trong lòng hấn đã có suy đoán.

Chân khí đoạn tuyệt, Võ đạo thích ứng không nổi, phần lớn bí tịch võ học đều thành giấy lộn.

Chỉ có một phần nhỏ cơ bản mới có tác dụng.

Nhưng điểm cơ sở như vậy, nhiều lắm chỉ ở cấp độ một huyết, căn bản không có khả năng đánh thắng được hỏa khí hiện tại.

Người bán hàng rong cáo biệt, Ngụy Hợp nhìn đường phố đã dần dần náo nhiệt, trong thoáng chốc, có cảm giác như trở lại thành cổ kiếp trước.

Nhưng rất nhanh hấn liền thu lại tâm tình, đi nhanh ra khỏi thành.

Dưới chân núi Nhạc Vũ Sơn.

Mấy chiếc xe nhỏ mang theo ồn ào, chậm rãi dừng ở trên chân núi.

Rắc rắc một tiếng, cửa xe mở ra.

Phía trên hạ xuống một thanh niên tóc đen mày rậm mắt to, vóc người hữu lực.

Những chiếc xe còn lại cũng lần lượt đi xuống những người trẻ tuổi tầm hơn mười hai mươi tuổi.

Thanh niên tóc đen ngẩng đầu nhìn con đường nhỏ lên núi, lại quét mắt nhìn qua những người bán hoa quả ở hai bên.

Lão tên là Chung Lăng, con cháu của những gia đình giàu có trong thành Ninh Châu. Cha mẹ trong nhà là nhà thương gia giàu có, Hôi Đạo lập nghiệp, mạnh mẽ ở Ninh Châu phức tạp hung ác, một con đường lao ra, đánh hạ cơ nghiệp to lớn.

Nhưng cha mẹ cường hãn không có nghĩa là con cái nhất định sẽ thừa kế bản lĩnh của ông ta.

Chung gia thanh niên, trưởng tử Chung Lăng, quanh năm trầm mê trong các loại kỳ nhân dị sự, võ công tu hành.

Ở trong thành từ nhỏ tìm kiếm cao thủ võ thuật dạy bảo khắp nơi. Trên người loạn thất bát tao, thật đúng là luyện được một ít tư đường.

Mà con thứ Chung ấn tuyết thì suốt ngày trầm mê học tập, vẽ tranh, tham gia các loại yến hội rượu, cực kỳ hướng về những người gọi là Viện quý nữ kia.

Nơi này gần phần lớn đều là Lao Sơn, xa trình bất quá chỉ là một giờ.

Chuông ấn tuyết không thỏa mãn khu vực nhỏ của Ninh Châu mà thường xuyên di chuyển về phía đường tử Lao Sơn.

“Gần đây có một gia đình luyện tập lợi hại đến đây? Các người chắc không hỏi nhầm tin tức chứ?”

Chung Lăng si mê võ thuật, tìm kiếm cao thủ chân tài thực học bá sư học nghệ.

Chỉ là tiêu phí tiền tài không ít, gặp được không phải là giang hồ lừa đảo thì là hoa màu chiêu thức.

Cho nên nhiều năm qua, trên người hắn có một đồng võ thuật, cái gì mà bộ ngựa quyền, Tam Hoàng thủ, Truy Phong cước.

Lừa gạt cũng học không ít, cái gì Thiếu Dương Chương, Phong Hầu Thương, Nhất Khí Hồn Nguyên Chỉ, Hồi Sơn Quyền...

Thật đúng là muốn lấy ra để đánh một trận, đó là lão binh ngay cả nhìn thấy máu trên chiến trường cũng có thể quật ngã hắn một chút.

Vì vậy, nhiều năm qua khổ sở tìm kiếm, khiến trong lòng Chung Lăng chậm rãi sinh ra hoài nghi đối với võ thuật.

Rốt cuộc trả giá nhiều năm như vậy có đáng hay không.

Lần này, hắn lại nhận được tin tức từ tùy tùng, biết rõ Nhạc Vũ Sơn bên này, lại có một người Luyện gia có thân thủ bất phàm.

Có thể mấy chiêu đánh bại người áo đen cường tráng khiêu chiến trên đài.

Chung Lăng bán tín bán nghi, lại một lần nữa miễn cưỡng cháy lên sự nhiệt tình đối với võ thuật, dẫn người tới nơi này.

“Lăng ca, là thật, lần này ta đã thăm dò rõ ràng. Xác định chính là chiến tích thật sự, không sai.”

Một thanh niên trẻ tuổi tóc tai bù xù bước tới.

“Người kia tên là Tiết Hán Võ, nói là đi ngang qua nơi này, thuận đường kiếm tiền, muốn đi qua Lao Sơn bên kia.

Nếu chúng ta không nhanh hơn một chút, thì sẽ bỏ lỡ thật.”

“Được được được!” Chung Lăng gật đầu. “Đi lên xem trước đã. Nhưng học võ phải chú ý tới thành tâm, không có quà gặp mặt nên không thể biểu đạt quyền tâm mà ta muốn tập võ

được! Hạ Hiểu Quang, người đi chiếc xe thứ ba, xem xét một chút hàng tốt đi!”

“Được rồi Lăng ca.” Một thanh niên trẻ tuổi gật đầu đáp, xoay người đi chiếc xe thứ ba.

Xa phu kiêu cóc cũ, động lực không đủ, tốc độ cũng không nhanh, Hạ Hiểu Quang đi đến xoắn ốc, muốn mở cửa rương ra.

Bỗng nhiên hấn quét mắt qua phía bên phải, nhìn thấy một bóng người vừa mới đi qua.

“Hả? Sao lại cường tráng như vậy?” Hạ Hiểu Quang hơi kinh ngạc.

Người vừa rồi đi ngang qua, cao chừng hai mét, eo thô tay tròn, có thể nói là tiêu chuẩn lưng hùm vai gấu, vừa nhìn liền biết không phải thịt mỡ lơ lửng.

Hơn nữa trên người này còn mặc một chiếc áo ngắn màu đen thiếp thân, quần dài. Tuy bên ngoài khoác áo choàng, nhưng vẫn không cách nào ngăn cản người này vóc người khô ngô.

Thành Ninh Châu rất ít khi nhìn thấy người đàn ông dáng người này.

Thân cao hai mét không phải không có, nhưng cường tráng như vậy, thật đúng là cực ít.

Hạ Hiểu Quang theo Chung Lăng không ít thời gian, đối với luyện gia tử cũng có chút nhãn lực, lúc này thấy người nọ đi ngang qua, bản năng của hấn cảm giác, đối phương tuyệt đối đã từng luyện qua.

Về phần luyện võ hay làm lính, vậy thì không rõ ràng lắm.

Từ tra xét lấy ra hộp lễ vật, Hạ Hiểu Quang vội vàng đi tới phía Lăng ca.

Hấn cẩn thận đem người nọ vừa mới thấy, nói ra một câu cho Chung Lăng.

“Thật sự hùng mạnh như vậy sao?” Ánh mắt Chung Lăng hơi sáng lên: “Người ở đâu?”

“Ở bên kia.” Hạ Hiểu Quang nhanh chóng nhìn về hướng người vừa mới rời đi.

“Ồ? Người đâu rồi?”

Lúc này trên một con đường lên núi, trong những tán khách kia có người nào, liếc mắt là có thể thấy rõ ràng.

Lúc này hai người nhìn lại, nơi đó tất cả đều là người bình thường dáng người gầy yếu, căn bản không có loại hán tử khôi ngô như hắn vừa mới nói.

“Cái này... Bên này lên núi, nhanh như vậy đã không thấy rồi?” Hạ Hiểu Quang có chút hoài nghi liệu có phải mình hoa mắt hay không.

Chung Lăng cũng không trách hắn, chỉ cho rằng hắn hoa mắt nhìn lầm rồi, vỗ vỗ bả vai hắn, không nói gì.

“Đi thôi, lên núi nhìn xem vị cao thủ kia.”

Hắn ngẩng đầu nhìn đường lên núi, dẫn đầu đi về phía trước.

Nếu lần này vẫn vô pháp, hắn ta sẽ thật sự từ bỏ.

Mộng cảnh võ thuật, có lẽ cũng đến thời điểm nên tỉnh.

Cha mẹ già rồi, chung quy không thể che gió chắn mưa vì bọn họ cả đời. Có vài thứ, hắn nhất định phải tự mình vác vác.

“Đợi Lăng ca một chút!” Hạ Hiểu Quang lại gọi hắn.

“Sao vậy?” Chung Lăng có chút không kiên nhẫn, còn lè mề nữa thì sư phụ người ta đã chạy mất rồi.

“Còn có một chuyện, ta phải nói sớm với ngươi một chút.

Ngươi còn nhớ một thời gian trước đó, vụ án nhân khẩu mất tích bên Nhạc Vũ Sơn không?” Hạ Hiểu Quang hạ giọng hỏi.

“Sao vậy? Chẳng lẽ có liên quan đến sư phó hiện tại của ta ư?” Chung Lăng sững sững ngạc nhiên.

“Ta mới nhớ ra, mấy người mất tích kia, hình như cũng giống như sư phó kia, đều đi ngang qua nơi này...” Hạ Hiểu Quang nhìn trái phải, hạ giọng nói.

“Không phải chứ?” Thần sắc Chung Lăng có chút ngưng trọng.

“Cái này ta cũng có nghe nói qua.” Một người hầu khác ở bên cầu nhỏ tranh thủ thời gian chen vào nói: “Nghe nói là trên núi có quý quái.”

Hắn cố ý dùng một loại thanh âm thần bí nói.

“Hắc quỷ!?” Trong lòng Chung Lăng có chút sợ hãi.

Không giống người thường, hắn biết rõ, trên đời này có rất nhiều lời đồn, cũng không đơn thuần chỉ là nghe đồn.

Bên kia.

Nguy Hợp hành tẩu như gió, hết lần này tới lần khác trên đường hầu như không ai chú ý tới, tốc độ của hắn khác hẳn với người thường.

Rõ ràng bước chân hắn không nhanh, nhưng mỗi một bước là có thể vượt qua mấy mét.

Đây là vì hắn không muốn kinh thế hãi tục, cưỡng ép áp chế tốc độ của mình gây nên.

Dù vậy, Nguy Hợp leo lên Nhạc Vũ Sơn cũng chỉ tốn vài phút đã đến quảng trường trên đỉnh núi.

Đăng Tiên Đài, đây chính là tên của quảng trường này.

Mấy đầu sơn đạo khẩu trên đài, đều có tảng đá lớn dùng chu sa điêu khắc thành chữ.

Trên quảng trường bởi vì thân ở đỉnh núi, gió núi mạnh mẽ, dị thường mát mẻ.

Còn có một ngôi chùa không biết tên.

Tượng Phật bên trong nhìn qua có chút lâu năm, thờ phụng là tượng Phật Hán Quảng Từ.

Trên vách tường còn có từng trang kinh văn dùng không rõ văn tự viết, hấp dẫn không ít du khách đến quan sát.

Trong chùa phật có lão tăng mang theo tiểu sa di, dựa vào hương hỏa tiền cùng mình trồng rau dưa quả mà sống.

Nguy Hợp vừa lên tới, liền thấy được toà phật tự màu đồng có chút cũ kỹ này.

Hắn đứng ở đằng xa, nhìn lướt qua bên trong, liền thấy cung phụng, vén vén chỉ là La Hán mà thôi.

Lại nói, năm đó Huyền Diệu tông cũng từng cung phụng thân linh, chỉ có điều Huyền Diệu tông thuộc về Đạo môn, cung phụng là Đạo môn chí cao Thần, Thái Thủy Nguyên Quân.

Nguy Hợp nhìn kỹ lão tăng đang quỳ ở Phật điện.

Xác định trên người đối phương không có bất kỳ dị thường nào, chỉ có khí huyết suy yếu, liền thu hồi ánh mắt.

Mục đích hắn tới nơi này, là vì tìm kiếm vết tích lúc trước của Nguyên Đô Tử có đi qua nơi này hay không.

Gã tin rằng với thực lực tâm chí của đại sư tử Nguyên Đô Tử chắc chắn sẽ không đơn giản như vậy mà chết.

Ngay cả hắn cũng không bị sương mù thôn phệ giết chết, đại sư tử vốn là Đại Tông Sư, lại còn đột phá đến cấp độ cao hơn nữa, tuyệt đối có thể tìm được phương pháp tránh né hư vụ!

Nguy Hợp tin tưởng vào điểm này.

Đúng lúc này, một bên có mấy du khách lên núi chỉ trở lên tiếng.

“Đặng Tiên đài đặng tiên đài, rõ ràng tiên nhân là cách nói của Đạo gia, nhưng nơi này lại dựng một ngôi chùa, cũng thật nực cười.”

“Hiện tại làm sao còn Phật gia nào khác chứ, có thể sống sót đã là rất không dễ dàng rồi.” Tên còn lại than thở.

“Mấy năm trước nạn đói, sau đó lại là hồng tai, ôn dịch, người chết quá nhiều. Đi thôi, đi xem bia đá chỗ Trương Hưng Văn tướng quân lưu bút kia một chút.”

Mấy du khách xem ra cũng không phải bách tính tầm thường, trên người cũng đều mặc áo lụa ngựa.

“Trương Hưng Văn?” Nguy Hợp trước khi đi đã điều tra thu thập tài liệu.

Trong những năm hấn ản cư, Đại Nguyệt đã từng thuận buồm xuôi gió.

Ở giữa quân phiệt liên tục chinh chiến, trên đường từng có ngoại địch dương nhân xâm lấn.

Tạp xích bởi vì năm đó thù cũ, góc đầu trở lại, lợi dụng Thương pháo phát ra so với Đại Nguyệt bản thổ, từng chiếm không ít lãnh thổ.

Nhưng bị rất nhiều quân phiệt liên thủ đuổi ra ngoài.

Ở giữa có rất nhiều quân phiệt, cũng từng có cục diện thống nhất cực kỳ ngắn ngủi, đáng tiếc. Bởi vì mục nát, lợi ích, tranh chấp, đảng, vân vân, thống nhất rất nhanh tan rã, quay về cục diện loạn chiến.

Mà Trương Hưng Văn chính là quân phiệt yêu hoàng quân dân của đương thời, danh vọng rất lớn, chết trận trong cuộc chiến bên ngoài.

Mấy người chậm rãi rời đi.

Ngụy Hợp thì chậm rãi đi dọc theo quảng trường Đăng Tiên đài, chuyển động từng chút một.

Trước tiên là bình thường đi qua nơi này một lần, nhưng lại không phát hiện được gì.

Sắc mặt hấn bất động, nếu là thật như vậy lưu lại dấu vết, nhiều năm như vậy, khẳng định đã sớm bị những vết tích khác che khuất.

Tìm một góc hẻo lánh, Ngụy Hợp đứng bất động, hai mắt lóe lên, trong nháy mắt tiến vào Chân giới.

Bây giờ không có chân khí bên ngoài, muốn tiến vào Chân giới nhất định phải tiêu hao chân lực dự trữ trong cơ thể hấn.

Dùng sức mạnh ản chứa chân khí để thay thế thì mới có thể duy trì trạng thái cảm quan siêu cảm, chứ sẽ không bị hư vụn rút lui.

Cũng may Ngụy Hợp nhiều năm như vậy, rất ít vận dụng chân khí, lại thêm hấn vốn kinh lực khổng lồ đến cực điểm, là đồng cấp chân nhân mấy chục lần.

Vì vậy chỉ dùng để duy trì cảm quan, duy trì tiêu hao cả trăm năm cũng không lo lắng hết mức.

Chỉ là Ngụy Hợp vốn định dùng suy nghĩ thật đúng là hơi ít một chút, tận lực tránh sử dụng.

Huyết mạch Tam Tâm Quyết của hắn cũng như thế, không có chân khí tâm bồ, những năm này chỉ có thể nhắm lại, ngẫu nhiên dùng thật lực tâm bồ một hai.

Xem như miễn cưỡng duy trì cấp độ vốn có.

Tình huống hiện tại chính là, sức lực khổng lồ của Ngụy Hợp thật sự rất mạnh, biến thành sặc bảo vật, thỉnh thoảng lại cho Tam Tâm Quyết thân thể cường hãn và độ mật báo của siêu nhân.

Chỉ cần không phóng xuất thật lực ra ngoài, bản thân lực lượng Ngụy Hợp đủ để duy trì sự chết già.

Cho dù là thực chiến, hắn cũng chỉ có thể vận dụng thuần túy thân thể, dùng tốc độ và lực lượng giải quyết tất cả phiền toái.

Sau khi cảm quan tăng lên, cảnh tượng trước mắt Ngụy Hợp lập tức đại biến.

Nhất là một tầng Chân giới thấp nhất - tiếng cười ríu rít vang khắp không gian.

Du khách trên Đãng Tiên đài người đến người đi, trên thân từng người bao lấy một chút bột phấn nổi vật.

Tựa như người kẹo đường cuộn bột.

Nụ cười quái dị vẫn như cũ, nhưng chân khí trong không khí lại biến mất không thấy gì nữa.

Ngụy Hợp cẩn thận từ mặt đất quét một đường, lần nữa vòn quanh Đãng Tiên đài một vòng.

Bỗng nhiên, bước chân hắn dừng lại. Ánh mắt hắn rơi thẳng vào một chỗ sát mép mặt đất.

Chỗ đó gần rào chắn vách núi, trên mặt đất có hai cái dấu móng vuốt chim bay cực lớn.

Trảo ấn hiện ra năm ngón, bén nhọn sắc bén, khảm vào mặt đất rất sâu, hình thành năm lỗ trống đen sì.

“Không có chân thú, lại có vật gì khác toát ra sao?” Ngụy Hợp tập trung tinh thần cao độ.

“Hay là nói, đây là dấu vết lưu lại từ rất nhiều năm trước.”

Hắn ngồi xổm xuống cẩn thận kiểm tra.

Phát hiện dấu móng vuốt này có chút tuổi thọ, cũng không phải dấu vết lưu lại gần đây.

“Chẳng lẽ đây là dấu vết đại sư tử lưu lại?”

Ngụy Hợp vuốt ve dấu móng vuốt trên mặt đất, cau mày.

Đột nhiên hắn khẽ giật mình, giờ tay lên người.

Một cỗ khí tức tanh hôi nhàn nhạt hư thối chui vào mũi hắn.

“Mùi gì thế?”

Mùi hôi trên thảo ấn có chút hỗn tạp, nhưng càng nhiều là thì hài thói rửa mang đến.

Ngụy Hợp đứng lên, nhìn ra vách núi phía bên cạnh thảo ấn.

Nơi đó là một mảnh hư vụ trắng xoá.

“Chân khí bị hư vụ hoàn toàn thay thế sao?” Ngụy Hợp nheo nheo mắt, cố gắng nhìn từ trong sương mù thấy gì đó, đáng tiếc cái gì cũng thấy không rõ.

Cân nhắc đến hiện tại hấn đang ở trong đám người, không thể trực tiếp nhảy xuống dốc. Nếu không hấn đều muốn nhảy xuống sườn núi, xem một chút tình huống bên kia thế nào.

Nếu như sau khi hoàn toàn tiến vào Chân Giới, thân thể sẽ biến mất trong hiện thực.

Ánh mắt hấn ta run lên, Ngụy Hợp một lần nữa rời khỏi Chân giới.

Bên cạnh lại lần nữa khôi phục hiện trường não nhiệt người tới người đi, toàn bộ Đãng Tiên đài, lúc này theo thời gian trôi qua, du khách cũng càng ngày càng nhiều.

Thân hình cao lớn của Ngụy Hợp, đứng trong đám người, rõ ràng rất bắt mắt.

Hấn nhìn chung quanh một chút, lúc này trên Đãng Tiên đài, trong một góc, có người bày quán bán nghệ.

Một bên khác có bán nhỏ đồ ăn ngọt, nước ngọt, còn có người lung công tượng Thần, mộc điêu của các giáo Phật loại nhỏ, gặp người liền bắt đầu chào hàng hàng.

Ngụy Hợp đứng xa xa đưa mắt nhìn người bán nghệ diễn võ bên kia, người bán nghệ là một hán tử trung niên tóc hoa râm, mang theo một cô gái trẻ tuổi, đang chấp tay nói chuyện với những người xung quanh.

Nhìn từ hướng Ngụy Hợp, lọt vào mắt mọi người, bất kể là khán giả, hay là bán nghệ.

Tất cả đều khô gầy như củi, gương mặt hãm sâu, tư thái dinh dưỡng không tốt.

“Ồ? Vị tiên sinh này tới Nhạc Vũ Sơn tìm người à?” Đột nhiên một giọng nam trẻ tuổi bên cạnh vang lên.

Ngụy Hợp bình tĩnh nhìn lại, lại nhìn thấy một thanh niên tóc ngắn tóc đen mắt quý khí, đang đứng sau lưng mình, vẻ mặt ôn hòa ý cười.

“Làm sao người biết ta là tìm người?” Ngụy Hợp chậm rãi hỏi.

Chỉ trong chớp mắt, hắn đã nhìn ra người trước mắt này chỉ là một người bình thường.

Bất quá người này niên kỷ không lớn, nhưng khí huyết lại khá mạnh trong đám người xung quanh.

“Nhìn hình thể tiên sinh, chiều cao có lẽ không phải người bản địa, cho nên mới mạo muội hỏi một câu.” Thanh niên này chính là Chung Lăng thấy cái nóng bỏng sáng lạn.

Lúc trước hắn nghe Hạ Hiểu Quang nói về chuyện của một nam tử cường tráng nên đã chú ý nhiều hơn.

Không ngờ hắn lên núi lại tìm được người mà Hạ Hiểu Quang nói.

Xa xa nhìn lại, hắn chỉ nhìn dáng người, liền biết đối phương tuyệt đối không phải là hàng tốt.

Thế là định tiến lên kết giao.

“Người có biết truyền thuyết của Nha Vương nơi này, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra không?” Ngụy Hợp thuận miệng hỏi một câu.

“Ô Nha Vương? Chuyện này ta biết, là chuyện cũ bên phía Ninh thành rồi. Trước kia vẫn luôn có người ở nơi khác, cách một khoảng thời gian, sẽ lại mất tích ở Nhạc Vũ Sơn bên này.

Bất quá bởi vì là người từ nơi khác đi ngang qua, không ai biết rõ lai lịch, cũng rất nhiều thời điểm không thể đến được. Qua Vương chính là truyền thuyết thời đó lưu truyền ra ngoài.”

Chung Lăng giới thiệu sơ lược.

“Bất quá lại nói, gần đây cũng có tin tức, nói bên ngoài người ở chỗ này lại lần nữa bắt đầu mất tích. Cũng không biết xảy ra chuyện gì, người của cảnh vệ trong thành cũng đều đi ra điều tra.”

“Ô Nha Vương có đặc thù gì sao?” Ngụy Hợp nhíu mày hỏi.

“À, đây chẳng phải là chuyện xưa trong truyền thuyết hay sao? Cụ thể ra sao thì chắc lão nhân sẽ ôn thôi.” Chung Lăng chân chờ nói.

Hắn bỗng nhiên liên tưởng đến vụ án mấy ngày nay lại xảy ra, trong lòng tựa hồ không chắc chắn lắm.

“Được rồi, đa tạ.” Ngụy Hợp gật đầu nói lời cảm tạ, quay người xuống núi.

Trong lòng Chung Lăng nghĩ ra, không nghĩ tới đối phương lại mạnh mẽ phong hành như vậy.

Hắn tranh thủ thời gian xoay người nhìn lại, phát hiện người nọ rõ ràng đã biến mất trong dòng người.

Hắn nhìn chung quanh một chút, nhưng không phát hiện tung tích người kia.

Lại đi hỏi những người khác xung quanh, mấy người căn bản đều không thấy Ngụy Hợp rời khỏi như thế nào.

Roi vào đường cùng, Chung Lăng chỉ có thể từ bỏ.

Mang theo đám người Hạ Hiểu Quang, hắn nhanh chóng lên Đãng Tiên đài, đi về phía chỗ của người bán nghệ kia.

Hạ Hiểu Quang và một tùy tùng khác đồng thời đẩy quần chúng ra, đi vào.

“Xin hỏi, Hồng Trường Hồng sư phó có ở đây không?” Chung Lăng tiến tới, ôm quyền cất cao giọng nói.

Người bán nghệ lúc này, vừa vặn ở giữa khoảng thời gian nghỉ ngơi. Trên sân chỉ có một nữ hài choai choai đang cầm một cái chậu sắt, đi một vòng, đang muốn tiền thưởng.

Chung Lăng tiện tay thả một khối ngân nguyên vào. Một khối ngân nguyên có thể đổi lấy một trăm văn tiền. Lúc này có thể

nói là có chút nặng rồi.

“Vị cô nương này.” Chung Lăng trên mặt lộ ra một nụ cười ôn hòa: “Xin hỏi Hồng trưởng lão có đó không?”

Nữ hài ngẩng đầu nhìn hẳn, chỉ chỉ vào miệng mình, sau đó lắc lắc tay.

Ý nói là nàng không nói được lời nào.

“Cái này...” Chung Lăng cũng không nghĩ tới đối phương lại là người câm, đang muốn đổi phương pháp khác, tìm đám người Hồng Trưởng đang bên trong nghỉ ngơi.

Phù...

Đột nhiên một trận gió nhẹ âm lãnh từ phía trước thổi qua.

Gió lạnh thấu xương, cho dù nơi này là đỉnh núi nhưng gió núi vẫn rất lớn, cả người Chung Lăng cũng nổi hết cả da gà.

A!

Đúng lúc này, trong lều trại nghỉ ngơi lâm thời của bán nghệ, truyền đến một tiếng hét thảm.

Cô gái câm giật mình, lập tức chấu sắt trong tay đột nhiên trượt xuống, xoay người liền chạy về phía lều vải.

Rầm rầm!

Tám rèm vải được vén lên, bên trong là một nam tử trung niên, khuôn mặt tiêu tụy, mặt không còn chút máu.

Hắn đang đứng trong lều, ngẩng đầu lên nhìn cô gái bị câm, cả người chột nhẹ nhàng ngã xuống đất.

Hai mắt nữ hài không nói gì đột nhiên trợn to, lúc này mới nhìn thấy dáng vẻ sau lưng nam tử.

Nam tử này vậy mà chỉ còn lại một nửa thân thể phía trước, một nửa phía sau đã biến mất không thấy gì nữa.

Tựa như một thanh đao, từ trên xuống dưới, cắt hẳn thành hai mảnh trước sau vậy.

Máu sớm đã nhuộm đỏ mặt đất trong lều.

Cô bé cầm kinh ngạc đứng tại chỗ, sau đó đột nhiên há to miệng.

A!!

Trong miệng nàng phát ra tiếng thét chói tai đến cực điểm.

Đám người Chung Lăng nghe được tiếng động, cũng vội vàng đi theo vén rèm vải vọt vào. Khi nhìn thấy thi thể trên mặt đất, tất cả mọi người đều ngây dại.

Đúng lúc này, trên thi thể vô hình bay ra một vòng khói trắng nhàn nhạt.

Khói trắng lẫn trong sương mù trên núi khiến người ta không cách nào nhận ra.

“Người đâu, người chết rồi!!”

Tiếng hét liên tiếp cùng tiếng la chói tai đồng thời truyền ra trên đỉnh núi.

Trong bụng Chung Lăng quay cuồng một trận, nhìn nửa phiến thi thể trên mặt đất, hấn thiếu chút nữa phun ra.

Chỉ là hấn không chú ý tới chính là, một tia khói trắng ở giữa không trung phiêu đảng một chút, tựa hồ đang chọn lựa người.

Rất nhanh, khói trắng liền chọn trúng Chung Lăng ở đây, huyết khí nồng đậm nhất.

Vèo.

Một tiếng vang nhỏ, khói trắng bỗng nhiên bay đến trên người Chung Lăng, chui vào da hấn.

“Đi mau! Mau rời khỏi đây!!” Chung Lăng liên tưởng đến âm phong vừa mới bị thổi trúng người, trong lòng càng thêm bất an.

Hấn kéo hai người Hạ Hiểu Quang ở một bên, xoay người bỏ chạy.

Hai người cũng biết lợi hại, đi theo Chung Lăng cũng không lâu, nhưng đây là lần đầu tiên họ trông thấy sự việc quái dị như vậy.

Có ai có thể mang theo một người, từ chính giữa, cứng rắn cắt thành hai mảnh trước sau?

Cái này cần bao nhiêu lực lượng, tốc độ nhanh bao nhiêu, mới có thể chinh tề cắt đứt một người như vậy.

Dù sao người cũng sẽ gãy giữa, hơn nữa cường độ cốt cách và huyết nhục đều không giống nhau.

Rất dễ trượt qua lưỡi đao.

Có thể làm được điều này, bất kể là có phải người hay không, đều tuyệt không phải bọn họ có thể trêu chọc.

*

*

*

*

*

*

Ba người sợ tới mức động tác cực nhanh, từ đỉnh núi chạy xuống, rất nhanh liền biến mất không thấy bóng dáng.

Cách Nhạc Vũ Sơn hơn mười dặm, trong một thung lũng hình bầu dục.

Những thảm thực vật rậm rạp bao trùm toàn bộ thung lũng, trong đó còn có một hồ nước nhỏ tinh xảo được khám nạm ở một góc của thung lũng.

Lúc này bên bờ hồ, trên mảnh đá cuội nhỏ trên hồ, một nữ tử cao gầy sắc mặt chất phác, đang mặc áo vải màu xám bình thường, ngồi xổm bên hồ rửa sạch tay phải của mình.

Toàn bộ cánh tay phải của nàng dính đầy huyết tương màu đỏ sẫm, lúc tắm rửa thì dần dần nhuộm đỏ một khu hồ nhỏ trên bờ.

“Tỷ tỷ, ngươi lại ra ngoài săn thú...” Bỗng nhiên, một giọng nói của nữ tử từ trong thung lũng truyền đến.

Giọng nữ như ẩn như hiện, lúc xa lúc gần, không phân biệt được vị trí cụ thể.

Chỉ có thể từ âm sắc phán đoán đối phương còn rất trẻ.

“Thật vất vả mới gặp được một người khí huyết dồi dào, chỉ ăn một cái răng tẻ mà thôi, như thế nào, người địa phương người cũng không nhường, người xứ khác người cũng muốn ngăn ta?” Nữ tử chất phác dừng động tác lại, đứng dậy vung vẩy nước trên tay.

“Không phải ngăn, nhưng tử tử ngài nhìn chăm chăm muội muội ta chuẩn bị ăn thịt ngon một hồi lâu, cái này thật có chút quá mức.” Thanh âm kia nhẹ nhàng nói.

“Nực cười, Ninh Thành lớn như vậy, tùy tiện gặp được một người thì sẽ trở thành thức ăn cho người à? Mụ già Lao Sơn cũng không bá đạo như người đâu!” Cô gái chất phác khinh thường cười khẩy.

Hiện tại thiên hạ náo động, quân phiệt các nơi bị chiếm cứ, những thủ lĩnh quân phiệt này, cũng không phải chỉ dựa vào những binh sĩ bên dưới, sau lưng đồng dạng còn có các loại hợp tác khác nhau.

Như bên phía Ninh Thành này, có yêu ma tên Vân Tứ, chiếm cứ địa giới.

“Tiểu muội ta cũng không dám so sánh với Mang Sơn lão mẫu, bất quá tử tử nếu không nghe khuyên bảo, ngày sau vạn nhất xảy ra chuyện, cũng đừng trách tiểu muội không có việc gì nhắc nhở trước.” Thanh âm kia khẽ biến.

Nữ tử chất phác cười lạnh một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Xảy ra chuyện gì? Ăn mấy tên nhân loại như súc vật, còn có thể xảy ra chuyện gì?

Các nàng đã di chuyển đến mảnh đất này, cũng đã hơn hai mươi năm rồi. Vô luận làm loạn như thế nào, cũng không có chuyện gì.

Nếu không phải lo lắng tát ao bắt cá, ăn một hơi quá nhiều người, dẫn đến nhân khẩu giảm bớt đi, nàng đã sớm sung sướng ăn đủ rồi.

“Chuyện của ta, không cần người quản, sao lúc trước không thấy người cẩn thận như vậy? Chẳng lẽ đôi thân thể, ngược lại lá gan càng ngày càng nhỏ?” Nữ tử chất phác giễu cợt nói.

“Tỷ tỷ... Mảnh đất này cực kỳ rộng lớn, trong ghi chép đã từng lưu lại, một mực có rất nhiều ghi chép khoa trương không cách nào giải thích. Đặc biệt là những người tập võ, lại còn có một chương khùng bổ khí huyết khùng bổ có thể đánh ra man lực mấy vạn cân. Tỷ khi đi săn, vẫn nên tận lực đề phòng một chút...”

Thanh âm còn chưa dứt, thân hình nữ tử chất phác nhảy lên, mấy lần nữa hóa thành một cỗ âm phong rét thấu xương, biến mất ngay tại chỗ.

Thật lâu sau, một tiếng thở dài chậm rãi vang vọng trong sơn cốc.

Bên hồ nhỏ, một thiếu nữ xinh đẹp ngay cả thân váy vàng nhạt, chậm rãi nổi lên, nhìn phương hướng nữ tử chất phác rời đi, lông mày cau lại.

Nàng rất rõ ràng, yêu ma như các nàng, cho dù có chút pháp lực, nhưng trạng thái mạnh nhất, chính là bản thể lúc các nàng hiện ra nguyên hình.

Nhưng cho dù bản thể các nàng cũng rất khó một kích đánh ra man lực mấy vạn cân.

Chỉ có số ít yêu ma chủng tộc thiên phú dị bẩm mới có thể làm được điều này.

“Nhiều năm qua, chẳng lẽ những ghi chép đó, thật sự chỉ là thần thoại truyền thuyết thôi sao?”

Thiếu nữ nhẹ nhàng nắm lấy bím tóc trước ngực, nhìn hồ nước trong vắt có chút xuất thần.

Nàng nhớ lại hai dấu móng vuốt đã thấy ở Đãng Tiên đài trước đó.

Khí tức lưu lại bên trong thảo ấn kia...

Trong lúc nhất thời không khỏi xuất thần.

Mấy ngày sau.

Nơi cửa thành Ninh Thành.

Dòng người sáng sớm hồi hả, theo cửa thành mở ra, nhao nhao tràn vào đường phố.

Trong dòng người, hai người một già một trẻ mặc đạo bào bản thủ, đang cầm hai sọt măng bọ, chuẩn bị vào thành bán đổi lấy quần.

“Lão đầu tử à, mỗi ngày khoác lác cái gì chân huyết ba mươi năm trước, luyện khí luyện thân, một quyền đánh chết. Vấn đề là thân thể của ngài, ngay cả một trăm cân cũng không làm được... Chúng ta có thể sống đến hiện thực một chút hay không, trước tiên giải quyết no nê không?”

Người trẻ tuổi gánh một gánh nặng hàng núi, đi lại khó khăn, đầu đầy mồ hôi, đi theo phía sau lão đạo nhân.

Vừa đi, một bên trong miệng còn đang lảm nhảm.

“Người thì biết cái quái gì, cũng do mấy năm nay thọ mệnh người đều quá ngắn, không vượt quá ba mươi lăm người sẽ chết, một thế hệ trong vòng ba mươi năm đều sắp chết hết. Có thể nhớ được khi đó người quá ít, nếu không hiện tại...”

Lão đạo còn muốn nói cái gì, nhưng nghĩ tới tình huống bây giờ, hấn ngừng lại, thở dài, không nhiều lời nữa.

Đạo nhân trẻ tuổi bên cạnh lắc đầu.

“Lại nói tiếp, không biết trong thành Ninh Châu này có vụ án nào có thể bổ sung thêm việc nhà dùng hay không.”

Đạo sĩ à, thông qua mấy chiêu của lão đạo nắm giữ cái gọi là thuật pháp, bọn họ ngẫu nhiên cũng có thể dựa vào khu quỹ bất yêu để kiếm cơm ăn.

Cũng chính là thời loạn thế này, mạng người như cỏ rác, yêu ma quỷ quái tất cả đều túa ra quấy phá mới có loại người như bọn họ.

“Người đang suy nghĩ cái rắm gì mà ăn!” Lão đạo hùng hổ nói: “Lão tử sao có thể có tên đồ đệ khốn nạn như ngươi chứ!”

Khu quỷ bắt yêu, đó là lấy mạng đổi tiền, thật sự cho rằng những yêu ma quỷ quái kia đều là ăn chay, đứng chỗ đó chờ người đi chém giết? Còn sẽ không phản kháng?

Nghĩ đến bây giờ yêu ma hoành hành, âm thầm cấu kết với quân phiệt, tùy ý cắn nuốt người sống.

Đường đường là ức vạn con dân bên trong Nguyên Nguyệt cảnh, bây giờ lại trở thành lương thực của những yêu ma ngoại vực này...

Trong lòng lão đạo liền một mảnh bi thương.

“Nếu chân khí năm đó vẫn còn...” Hắn ta nhịn không được lại bắt đầu cảm khái.

Đáng tiếc, bây giờ võ đạo hơi yếu, thực lực ngay cả hai ngum cũng không qua được... Chứ đừng nói chi là cái khác...

Mà chân huyết thì càng không cần phải nói, huyết thống đoạn tuyệt, thậm chí còn không bằng chân khí.

“Lại nói, chúng ta đi tìm lão hữu ở địa giới này trước.” Lão đạo trầm giọng nói: “Đó là sư huynh đồng môn năm đó của ta, có điều sau đó bởi vì tổn thương ngoài ý muốn, sau đó không cùng người tranh đấu nữa, chuyên tâm tu dưỡng thân thể, kết quả ngược lại là vào lúc đó rơi vào hoàn cảnh tốt.”

Nhắc tới vị sư huynh kia, trong lúc nhất thời hắn cũng có chút thẫn thức.

“Lão già kia tên là gì?” Đạo nhân trẻ tuổi hiếu kỳ hỏi.

“Chu Hành Đồng. Đến ngươi nhớ gọi Chu sư bá là Chu sư bá.”

“Dạ.”

Ngay lúc một già một trẻ đi ngang qua đường.

cách đó không xa là một tòa tử lâu lâu ba, tại vị trí gần cửa sổ, cổ tay Ngụy Hợp chợt dừng lại, trong chén trà đang bung lên, nước trà khẽ lay động.

Vừa rồi, hình như hắn nghe thấy có người nhắc tới một cái tên, một cái tên hắn đã từng rất quen thuộc.

Quay đầu nhìn xuống từ cửa sổ lâu ba, ngoại trừ xe ngựa đông đúc người qua lại, Ngụy Hợp không nhìn thấy mặt người quen thuộc gì cả.

Cũng không nghe thấy giọng nói vừa rồi kia.

“Áo giác sao?” Hắn nhíu nhíu mày.

Trước đó hắn đi theo thảo án kia, một đường tìm tới hướng kia, đồng thời đồng thời cũng không ngừng hỏi thăm, liên quan tới tin tức qua vương.

Đáng tiếc, vẫn chẳng có thu hoạch gì.

Hắn có chút hoài nghi, rốt cuộc Nha Vương có phải là Nguyên Đô Tử đại sư tử hay không, nhưng bây giờ dưới bất kỳ manh mối nào khác, hắn chỉ có thể cứ như vậy tìm mãi.

Nói thật, trong mắt hắn, thành Ninh Châu này có chút cổ quái.

Chỗ tối trong đó dường như ẩn tàng bí mật nào đó.

Những người ở đây, trên mặt thường xuyên toát ra cảm giác chết lặng nhàn nhạt.

Rất nhiều người, chỉ cần không phải người trong nhà đã chết, đều đã tập mãi thành thói quen, nhìn quen lắm rồi.

Bung chén trà, Ngụy Hợp một hơi uống cạn, chén trà nóng hổi, làm cho trong lòng hắn nôn nóng, chậm rãi bình phục lại.

Hơn ba mươi năm chờ đợi, tâm cảnh của hắn đã sớm tới luyện đến mức không có chút cảm xúc nào.

“Tiếp theo, nên tìm từ nơi nào?” Ngụy Hợp suy tư.

Ô Nha Vương rõ ràng là cố sự tương tự với truyền thuyết dân gian, nếu muốn thật sự tìm được Nha Vương, đầu tiên phải xác định trước, đến cùng có người chứng kiến hay không.

Phải xác định Quạ Vương có thật sự tồn tại hay không.

Sau đó, lại thu thập tất cả tư liệu liên quan, đánh dấu các loại tập tính, đặc thù, phạm vi sinh hoạt của Quạ Vương.

Những chuyện này đối với người bình thường mà nói rất phiền toái, nhưng đối với Ngụy Hợp lại rất đơn giản. Dù sao tốc độ của hắn cực nhanh, tinh lực thịnh vượng đến cực điểm.

Đang nghĩ tới sắp xếp tiếp theo.

Bỗng nhiên, trên đường phía dưới, một chiếc xe cóc màu trắng, chậm rãi chạy qua.

Trong xe có một nam tử trẻ tuổi sắc mặt tái nhợt khiến Ngụy Hợp chú ý.

“Là tiểu gia hỏa đã trả lời ta ở Đãng Tiên đài hôm đó?”

Ngụy Hợp liếc mắt một cái liền nhận ra, trong xe là một thanh niên bộ dáng suy yếu vô lực, chính là Chung Lăng vẫn còn long tinh mãnh, khí huyết sung túc hôm trước.

*
*
*
*
*
*

“Chuyện gì xảy ra vậy? Khí huyết hệt hệt nghiêm trọng như vậy sao?” Hắn liếc mắt một cái, liền thấy thân thể Chung Lăng lúc này suy yếu, lúc nào cũng có thể ợ hơi.

Nhưng điều quái dị chính là, loại thua lỗ này, cho dù mấy ngày qua ban đêm đàn ca, điên cuồng dục vọng, cũng không đạt đến tình trạng như vậy.

Phải biết thân thể con người là có cơ chế tự bảo vệ bản thân.

Trong thời gian ngắn nếu không dùng thuốc, rất khó có thể thoải mái đến mức độ này.

Bất quá Ngụy Hợp cùng đối phương không thân không quen, người này sống hay chết, có quan hệ gì tới hắn?

Cho nên hắn chỉ nhìn lướt qua rồi thu hồi tầm mắt.

Đúng lúc này, bỗng nhiên hắn cảm thấy một ánh mắt rõ ràng rơi vào trên người hắn.

Theo bản năng, trong nháy mắt Ngụy Hợp nhìn theo ánh mắt kia.

Ngay sau khi thanh niên hư thoát ngồi ở đằng sau ô tô nhỏ, một nữ tử trung niên dung mạo chất phác bình thường, đang ngẩng đầu nhìn về phía hắn bên này.

Đó là ánh mắt của chủ nhân.

Nữ tử bị phát hiện, nhưng cũng không hoảng hốt, vẫn như cũ sáng rực nhìn chăm chăm Ngụy Hợp, mắt không chớp.

Nàng trước kia tựa hồ là đi theo ô tô nhỏ, nhưng lúc này sau khi nhìn thấy Ngụy Hợp, nàng cũng không đi theo, dừng ở tại chỗ, dùng một loại tham lam, vui mừng, ánh mắt cực độ mong đợi nhìn chăm chăm Ngụy Hợp.

Rất khó tưởng tượng, trong một người hai mắt có thể hiện ra nhiều thần sắc phức tạp như vậy.

Nhưng Ngụy Hợp chính là rõ ràng, từ trên thân đối phương cảm nhận được những cảm xúc này.

“Hả?” Hắn nhíu nhíu mày, không rõ cho lắm.

Nàng kia nhìn qua không khác gì người bình thường, vì sao dùng loại tầm mắt này nhìn người khác?

Loại cảm giác này, giống như là...

Giống như đang nhìn một loại thức ăn cực độ ngon miệng nào đó...

Rầm rầm một tiếng, Ngụy Hợp đẩy ra ghế, đứng lên.

Hắn dự định đi xuống xem thử, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Chung phủ.

Chung Lăng mang theo vẻ khát vọng ngồi tựa vào ghế da trên đại sảnh, trên người dường như không có khí lực.

Nhưng mặc dù như thế, hấn vẫn có chút kích động nhìn tăng nhân cao lớn đối diện.

” Mễ phòng đại sư, đa tạ ngài không từ chối vất vả, đường xa mà đến, khuyên tử trừ tà. Ngài yên tâm, sau khi chuyện thành công, lúc trước Chung mỗ đã nói sẽ đem gấp bội đưa lên!”

Phụ thân Chung Lăng trợn vện, thần sắc thành khẩn ôm quyền nói.

Chuông lâu toàn thân mặc áo khoác da gấu trắng, thân hình cao lớn, khỏe mạnh Khổng Võ, tướng mạo ngũ quan, nhìn qua là bộ dáng nghiêm nghị nói ra tất hành.

Hấn dựa vào tướng mạo này, ở trên thương trường vô số lần lấy tín nhiệm người, từ đó từng bước một đi đến thành tích như bây giờ.

Cho dù ở tại thành Ninh Châu, Chung Đức hấn cũng coi như giàu có nhất trong ba hạng đầu.

Đương nhiên, nếu có người muốn đem hấn làm dê béo, vậy cũng phải nhìn xem thủ hạ hấn nuôi trăm cán thương, có đồng ý hay không.

Trước đó không lâu, nhi tử bỗng nhiên trúng tà, cả ngày phân lớn thời gian đều mê man, một ngày gầy hơn một ngày.

Chung Cửu Toàn biết rõ tình huống, liền tranh thủ thời gian phái người đem đại sư phòng gạo xa gần nghe tiếng, mời vào trong nhà, trừ tà cho nhi tử.

“Chung tiên sinh khách khí rồi.” Đại sư của Mễ phòng mỉm cười gật đầu, sau đó ánh mắt quay lại nhìn về phía vẻ yếu ớt của Chung Lăng.

“Tình huống nhìn qua quả thật không ổn. Bất quá không quan trọng, bản tăng có Khu tà linh phù tổ tiên lưu truyền xuống, dùng một đạo, hấn là vấn đề không lớn.”

Hấn nói chắc nịch, vượt chòm râu nói.

Trên thực tế, hấn căn bản không biết pháp thuật trừ tà gì, chỉ dùng một ít lão đồ trước kia tổ sư lưu lại, miễn cưỡng có thể trị được những phiền toái nhỏ và mấy vấn đề nhỏ.

Nhưng điểm thông minh của y là không nhận vụ án mà mình không nắm chắc.

Hơn nữa, lúc trị liệu, biểu hiện của mình càng có tự tin thì khách hàng càng tin phục.

Lúc trị liệu càng tốn sức thì khách hàng càng yên tâm.

Cứ như vậy, cho dù cuối cùng bởi vì vấn đề của mình, xảy ra di chứng hay phiền toái gì, đối phương cũng có thể thông cảm nhiều nhất.

Lúc này nhìn thấy Chung Lăng, hình dáng so với lúc trước hẳn từng trị vì không có gì khác nhau. Hắn cũng không chần chừ nữa.

“Việc này không nên chậm trễ, chúng ta bắt đầu trừ tà trước đi.” Mễ Phòng đại sư đề nghị.

“Được được được, phiền đại sư.”

Ngụy Hợp trả tiền, chậm rãi đi xuống lầu.

Dọc theo đường đi, ngay tại cầu thang, đều có thể nghe được các loại âm thanh bàn luận ở bên ngoài các loại tạp sự.

Có người đang say rượu, kêu loạn, ca hát, khóc rống lên.

Khác với cảm giác chết lặng bên ngoài, dưới tác dụng của cồn thì chỉ có thể là loại địa phương này, mới có thể thoáng nhìn ra một chút tính tình người Ninh Châu.

Loại bi ai và bất đắc dĩ ẩn giấu ở trong tình trạng chết lặng.

Mãi đến khi đi đến ngoài cửa lớn tửu lâu, Ngụy Hợp còn có thể nghe được tiếng một nam nhân trung niên chết vợ con, rồi bi thương mà khóc lớn.

Trong lòng hắn hiện lên một tia hoài niệm.

Sau đó tầm mắt lại trở lại trước mặt.

Quả nhiên, nữ tử trung niên chất phác kia vẫn đang đợi ở dưới lầu.

Nàng ta đứng bên phải cửa lớn, đứng trước cửa một cửa hàng bánh bao đóng cửa, an tĩnh như một bức tượng.

Chỉ là tầm mắt của nàng không còn yên tĩnh như thân thể nàng.

Ngụy Hợp không hiểu sao lại tới gần.

“Người là ai?”

Nữ tử trung niên tham lam nhìn chăm chú vào hắn, khoe miệng mơ hồ có chất lỏng óng ánh chảy ra.

Nàng ta lại đang chảy nước miếng sao!

Giống như mỹ thực đối mặt với mỹ thực không gì sánh kịp, không kìm được mà tiết ra một lượng lớn nước bọt.

“Tới..... ta đi theo ta...” Cô gái giơ tay, vẫy vẫy về phía Ngụy.

Đầu ngón tay nàng bỗng sáng lên điểm điểm bạch quang.

Điểm sáng tán loạn rơi xuống, phân tán ra bốn phía.

Người qua đường đi ngang qua xung quanh vậy mà không phát hiện ra chút nào về nơi này.

Xung quanh có một vòng lực lượng vô hình tựa như bao trùm hoàn toàn hai người, ngăn cách với bên ngoài, sau đó...

Đem chung quanh tính cả hai người, từng chút từng chút một kéo vào chân giới.

“Thật là... Thật muốn ăn người...!” Khuôn mặt nữ tử bắt đầu vặn vẹo, hai mắt mở to như muốn lòi ra khỏi hốc mắt, lượng lớn nước bọt trên khoe miệng chảy ra, nhỏ xuống đất một mảng lớn.

Ngụy Hợp nhìn chăm chú vào bạch quang trên ngón tay đối phương.

“Xem ra mấy chục năm không tới, lại có đồ mới xuất hiện.”

Bốp!

Trong phút chốc nữ tử đối diện đã biến mất.

Thân hình nàng hiện ra, đã đến trước người Ngụy Phù, tay phải hóa thành móng vuốt sắc bén đen kịt, một trảo hung hăng bóp lấy cổ Ngụy Hợp, nhắc lên.

Xoạt.

Không chút sút mẻ.

Leng keng leng keng leng keng!

Sắc mặt nữ tử cứng đờ, dùng hết toàn lực, lại lần nữa nhấc lên.

Vẫn bất động như trước.

“...” Ngụy Hợp im lặng nhìn nàng.

Bây giờ mật độ thân thể của hắn, nếu không phải nhiều năm như vậy một mực dùng lực hút giảm bớt trọng lượng, sợ là đi đường cũng có thể lún vào mặt đất.

Thân thể của Tông Sư vốn còn mạnh mẽ hơn so với cấp Tông Sư bình thường, sau khi được triển khai hoàn toàn, đã cao tới sáu mét.

Một cỗ thân thể khủng bố có thể bộc phát man lực mấy trăm vạn cân như vậy, cộng thêm hơn ba mươi năm tích góp nguyên huyết.

Ngụy Hợp cũng không biết mình nặng bao nhiêu.

Dù sao tông sư từ thời kỳ đó tới cũng không có một người nào thua kém mười tấn công. Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến các tông sư rời khỏi chân khí là phải chết.

Không có Huyết Nguyên, không có thực kinh, bọn họ ngay cả thể trọng của mình cũng không chịu nổi.

A a a!!

Gương mặt nữ tử vặn vẹo, hai tay ôm lấy thân thể Ngụy Hợp, điên cuồng nhấc lên.

ù ù...

Âm thanh chấn động cực lớn vang lên.

Phốc!

Hai chân nàng lún xuống mặt đất, giẫm nát phiến đá trên mặt đất.

Rặc rặc.

Đột nhiên một tiếng giòn vang.

Sắc mặt nữ tử cứng đờ, hai tay chậm rãi buông ra, đỡ lấy eo mình.

Bịch bịch.

Nàng quỳ rạp xuống đất, che eo mờ mịt, ngẩng đầu nhìn gương mặt yên tĩnh của Ngụy Hợp.

Bỗng nhiên hai hàng nước mắt nàng chảy ra.

“Vì sao ngươi lại khóc?” Ngụy Hợp bình tĩnh nói: “Còn nữa, thứ ngươi vừa dùng kia là cái gì? Thế mà có thể kéo ta vào Chân giới?”

Toàn thân nữ tử trung niên chấn động, tựa hồ phản ứng lại tình huống hiện tại như thế nào.

Nàng lau nước mắt, đứng dậy, ánh mắt lạnh lùng.

“Rốt cuộc ngươi là ai!?” Lúc này nàng đã hiểu, cái tên dê béo trước mắt này căn bản không phải nhân vật đơn giản.

“Hiện tại là ta đang hỏi ngươi.” Ngụy Hợp thản nhiên nói: “Sự kiên nhẫn của ta có hạn. Từ giờ trở đi, ta nói một câu, ngươi trả lời ta một câu.”

“.....” Người phụ nữ trung niên lùi lại một bước, đột nhiên vung tay áo lên, rải ra một mảng lớn bột phấn màu đỏ nhạt.

Khói bụi bao phủ gương mặt Ngụy Hợp, mang theo tê liệt kịch liệt cùng nhói nhói.

“Nếu cận chiến vô dụng, vậy thì dùng độc!” Nữ tử một bên tung độc, một bên cấp tốc xoay tròn quanh Ngụy Hợp.

Theo tốc độ chuyển tốc càng lúc càng nhanh, thân ảnh nữ tử cũng dần dần mơ hồ.

“Như vậy ngươi không bắt được.”

Àm!

Nàng đâm đầu vào trên tay trái Ngụy Hợp duỗi ra, nửa thân trên nhô ra phía trước, lại bị bắn trở về, nặng nề đụng vào một bên tường, ngã xuống đất.

Phốc!

Một ngụm máu tươi phun ra từ miệng ả, bắn tóe lên mặt đất.

Ngụy Hợp khẽ lắc đầu.

Một tay tiến lên bắt lấy mái tóc dài của nàng, nhắc người khác lên.

“Nói cho ta nghe, vừa rồi người dùng kỹ thuật gì?”

Thế mà có thể kéo người vào Chân giới, nhưng từ trên người đối phương, hẳn lại không cảm giác được khí tức Chân Giới Chân Thú.

Kết hợp hiện thực Chân Giới bây giờ tất cả đều là hư vụ, Ngụy Hợp cảm giác mình tựa hồ đoán được chút gì.

“Người... Vì cái gì.. Liên tiếp độc cũng...” Trước ngực nữ tử tất cả đều là máu, trong mắt toát ra vẻ tuyệt vọng sâu sắc.

Rõ ràng nàng đã hạ xuống một loại kịch độc khiến cả người đau nhức, huyết dịch sục sôi.

“Độc?” Ngụy Hợp lắc đầu. Biết là độc, không biết còn tương rã nàng đang đánh sáng khoái thân phần...

Bột phấn vừa rồi, ngoại trừ hương vị tốt, còn có tác dụng gì?

Hình như có chút đề tỉnh tinh thần?

“Người còn không rõ sao? Đối với người là độc, nhưng đối với ta, đó là đồ ăn.”

Ngụy Hợp có chút thẫn thức.

Đối với Ngụy Hợp, một chút độc này, đừng nói đến hẳn, ngay cả Đại Nguyệt trước kia, đối với võ giả cao cấp mà nói, cũng chỉ là dùng để đổi hương liệu.

Mà từng có lúc, những tiểu quái vật này bắt đầu đem hương liệu năm đó của bọn họ coi là độc dụng...

Khuôn mặt trung niên nữ tử trì trệ, lập tức không nhịn được nữa.

Bành!

Cả người nàng lại phun ra một ngụm máu lớn, nước mắt lại càng khóc lớn hơn.

“Đi thôi, tìm một chỗ chúng ta hảo hảo tâm sự tình.” Ngụy Hợp mang theo nàng, nhìn chung quanh một chút, thân hình lóe lên, nhanh chóng biến mất tại chỗ.

Mượn thuật yểm hộ của nữ tử, cuối cùng hẳn cũng không cần lo lắng sẽ có phiền toái.

Đối với Ngụy Hợp mà nói, hẳn hy vọng ở dưới điều kiện tiên quyết không gây chú ý quá độ, chính mình đã đạt thành mục đích.

Dù sao mấy chục năm trôi qua, thế giới bên ngoài rột cuộc như thế nào? Xảy ra biến hóa gì, có nguy hiểm gì mới hay không, những thứ này đều chưa biết.

Cho nên, hẳn ta theo bản năng lựa chọn bí mật giải quyết vấn đề, chứ không phải gióng trống khua chiêng.

Một lát sau.

Trong một khoảng sân vắng vẻ ở thành Ninh Châu.

Ngụy Hợp và nữ tử trung niên ngồi đối diện nhau.

Trước mặt hai người đặt riêng một ly trà, nước trà nóng hổi, mùi thơm tỏa ra bốn phía.

Ngụy Hợp tay che chén trà nóng, vừa đánh giá nhà nữ tử này.

Điện Đăng đã có, chẳng qua chỉ là loại hình trụ cột nhất - một treo đèn.

Năm đó ở Ngụy phủ, hẳn đã từng tiến vào sử dụng.

Các điện cụ còn lại, có một máy điện tuyên truyền viết văn tự con người, còn có một cái máy được lưu lại bằng gấm.

Trừ điều đó ra, chính là trên giá sách thả ra ngoại ngữ ngữ chủng cơ bản, là Tạp Lôi bên kia.

“Chiến tranh và hoa hồng?”

Ngụy Hợp đọc tên trên một quyển sách trong đó. Đây là tên của tình yêu nước ngoài.

“Không nhìn ra người còn rất có tình tính?”

Hắn mặc dù đã coi là đồ cổ rồi, dù sao hiện tại cũng đã trăm tuổi. Nhưng những năm này nhàn hạ, cũng không phải hoàn toàn không để ý thế sự.

Không ít danh tiếng của các nước ngoài, đều có xem qua.

Nữ tử trung niên nuốt nước miếng, cẩn thận ngẩng đầu lên nhìn hắn.

“Nhìn ngó lung tung, nhìn ngó lung tung...” Nàng cố gắng nặn ra một nụ cười.

Trên đài bên cửa sổ, đặt một chậu hoa cúc nửa mở ra, cánh hoa dài nhỏ xanh nhạt thỉnh thoảng lay động theo gió.

Trên vách tường bên phải hoa cúc, treo một bộ bản đồ thế giới.

Điều này ngược lại dẫn tới sự hứng thú của Ngụy Hợp, trên thực tế, đại nguyệt trước kia, cũng không tiên tiến như vậy, thậm chí ngay cả thế giới bản đồ cũng có thể làm ra được.

Mặc dù vẫn tự ký hiệu trên bản đồ đều là dùng ngoại văn, nhưng tái tạo thành bá chủ thế giới hải năm đó, toàn dùng ngữ tự nhiên cũng là phạm vi ứng dụng rộng nhất.

Cho nên bản đồ này cũng dùng làm tác, gọi ngắn gọn.

Ngụy Hợp nhìn kỹ địa đồ.

Địa hình toàn bộ thế giới, được phân thành tam đại châu tứ đại dương.

Đông Châu, Tây Na Châu, Lâm châu.

Khoảng cách chính giữa, Đông dương, thành thạch, thi đầu Phát dương, tây cát dương.

Đại Nguyệt đã từng ở Đông Châu, Ngụy Hợp liếc mắt một cái thấy được khu vực bị bồi thành màu đỏ.

Cả tháng này, diện tích đỏ rực chiếm hơn phân nửa khu vực Đông Châu, đè ép các quốc gia còn lại xuống một góc.

Mà ở Tây Châu cũng chiếm diện tích khá lớn, chỉ nhỏ hơn Đại Nguyệt một chút.

Các quốc gia còn lại, Ngụy Hợp không nhìn kỹ, hiện tại cũng không phải là lúc xem bản đồ.

Dù sao nếu đã biết có bản đồ rồi, sau này có rất nhiều thời gian từ từ xem.

Nhưng khiến hắn có chút cảm khái là...

Mới gần gần hơn ba mươi năm, thế giới này cũng đã khiến hắn có chút cảm giác quen thuộc.

Đó là kết quả của văn minh cơ sở đang phát triển.

Nhưng nghĩ lại, Ngụy Hợp cũng có thể hiểu được. Dù sao năm xưa có thể nhìn thấy chiến hạm, còn có Tinh Trận quân trận, hẳn đã có thể thực hiện chức năng cao hơn.

Bây giờ đã có điện, liền tiến nhập vào thời đại điện khí, phát triển đến cấp độ này, hơn ba mươi năm, không tính là gì.

“Nói đi, tại sao phải công kích ta?” Hấn cẩn thận đánh giá nữ tử trước mặt.

Thật vất vả mới phát hiện một thằng bé có thể giao lưu, còn dám động thủ với mình.

Tất nhiên hẳn phải vất kiệt tất cả giá trị của đối phương.

Đầu tiên, chính là phải từ trong miệng đối phương biết rõ ràng cái kỹ thuật có thể kéo người vào Chân giới kia rốt cuộc là cái gì.

Nữ nhân kia hít một hơi.

“Hồi đại nhân, cái pháp thuật cách ly kia là dùng linh lực, yêu lực trong cơ thể để phác họa thuật thức đặc thù, dẫn động lực lượng thiên địa, phóng thích, chuyên môn cách ly pháp thuật nhàn rồi.”

Nàng không biết vì sao Ngụy Hợp không nhận ra loại pháp thuật cơ sở này, nhưng nếu đối phương đã hỏi, nàng chỉ có thể thành thật trả lời.

“Pháp thuật? Linh lực? Yêu lực?” Ngụy Hợp nghe vậy, lập tức hai mắt sáng ngời.

Quả nhiên, ba mươi năm mới xuất hiện hệ thống mới? Nhanh như vậy sao?

Hấn dừng lại một chút: “Ngươi không phải người bản địa đúng không?”

Cô gái gật đầu: “Vâng, tiểu nữ tên là Lộ Cửu, là từ nơi khác di chuyển tới. Không phải sinh ra từ bản thổ của Nguyên Nguyệt.”

“Ngươi là người sao?” Ngụy Hợp hỏi.

“Tiểu nữ là Lộc Yêu, cũng sinh sống ở Ninh Châu thành hai mươi năm...” Trung niên nữ tử thành thật trả lời.

“Lộc yêu?” Ngụy Hợp càng cảm thấy hứng thú, đây không phải cùng loại hệ thống yêu ma hẳn biết trước đó sao?

Linh lực, yêu lực, nghe có vẻ rất lợi hại.

“Ngày thường các ngươi ăn cái gì?” Hắn hỏi.

“Ăn huyết thực... Nhưng chúng ta đều là người ăn ngoài đường qua, không ăn bản địa.” Nữ tử tranh thủ giải thích.

“Ngươi loại bỏ cái loại yêu thuật xưa tan không để ý kia còn cái gì nữa? Có cao cấp chút không?” Ngụy Hợp cảm thấy hứng thú.

“Còn không nhiều lắm, yêu thuật của chúng ta, đều là trời sinh một nửa sẽ hiểu được, một nửa học được từ yêu ma khác...”
Lộc Cửu thành thật trả lời.

“Vậy ngươi tới dạy ta, xem có thể học được hay không.” Ngụy Hợp đối với sự vật mới, rất dũng mãnh thăm dò tinh thần.

Bây giờ chân khí đoạn tuyệt, nếu có thể tìm được con đường mới, vậy tương lai nói không chừng có thể đi ra phương hướng mới.

Lộc Cửu không dám nhiều lời, thành thành thật thật bắt đầu dạy Ngụy Hợp làm thế nào để phóng thích yêu thuật.

Đầu tiên, dùng yêu lực câu thông ngoại giới, sau đó dùng thủ pháp thủ quyết cố định, dẫn động lực lượng thiên địa ngoại giới.

Sau đó xây dựng thuật thức xong, nhắm vào mục tiêu, buông tay.

Một yêu thuật đã xuất hiện.

Nhưng mấu chốt của Ngụy Hợp là, hẳn là người, không có yêu lực...

Mà yêu lực, lộc cửu trả lời là do bọn họ trời sinh đã có.

Đi tới nơi này, tiến vào ngõ cụt.

“Không có cách nào sao?” Hấn không cam lòng hỏi: “Không phải vẫn còn linh lực sao? Vậy thế nào?”

Lộc Cửu lắc đầu: “Yêu lực linh lực, đều là yêu ma quỷ vật độc hữu của chúng ta. Yêu ma nắm giữ yêu lực, âm hồn lệ quỷ nắm giữ linh lực. Người sống, ta chưa bao giờ nghe nói qua có thể nắm giữ hai loại này.”

Ngụy Hợp hiểu, trầm ngâm một chút.

“Như vậy, yêu ma lợi hại nhất mà ngươi biết là tiêu chuẩn gì? Miêu tả một chút.”

“Yêu ma lợi hại nhất, ta biết, chỉ có lão mẫu Nghiêu Sơn ở phụ cận Nghiêu Sơn thị.” Lộc Cửu thành thật trả lời: “Nghe đồn nàng từng cùng đại yêu ma khác giao thủ chém giết, đánh ước chừng hai ngày hai đêm, hủy đi nửa thành thị Lao Sơn lúc ấy.

Cuối cùng vẫn là dựa vào nàng hợp tác nhân loại, dùng đại pháo đánh lén đánh chết đầu đại yêu ma còn lại, lúc này mới chiếm cứ Nghiêu Sơn.”

Ngụy Hợp hí mắt lại, lại hỏi thăm tình huống các nơi trên Đại Nguyệt.

Trọn vẹn hơn hai canh giờ, hấn không ngừng hỏi đủ loại thường thức vấn đề.

Một số chi tiết nhỏ cũng không tiếc hỏi lại, thẳng đến khi triệt để biết rõ.

Nhìn từ miêu tả của Lộc Cửu đến xem.

Đại Nguyệt hôm nay đã hoàn toàn trở thành thiên đường của yêu ma ngoại vực.

Ở nơi này, nhân loại hoàn toàn là đối tượng bị đám yêu ma quỷ quái đồ sát thôn phệ.

Mà sở dĩ bây giờ Đại Nguyệt có rất nhiều quân phiệt chiếm cứ địa bàn, không bị yêu ma chiếm cứ hoàn toàn.

Cũng bởi vì đạn pháo các loại thuốc nổ, đối với đại bộ phận yêu ma vẫn có lực uy hiếp nhất định.

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là bắt giữ được bọn chúng.

Yêu ma đa số biết thuật pháp, tính ẩn nấp cực mạnh, rất nhiều còn có thể khống chế đám người. Căn bản không phải đạn pháo có thể dễ dàng đối phó.

Cho nên quân phiệt không thể không hợp tác với một số yêu ma, dùng phương thức chu kỳ để cung ứng người sống, đổi lấy sự bảo vệ hợp tác của bộ phận yêu ma này.

Mà đám quân phiệt ở bên trong cũng có một tổ chức liên hợp, chuyên nhằm vào thể lực yêu ma mà thành lập tổ chức cỡ lớn Nguyệt Thiên.

“Bên trong Nguyệt Thiên, có không ít kinh nghiệm lợi dụng hỏa khí và kiến thức riêng biệt, sẵn giết đám yêu ma cấp thấp, chúng ta gọi hẳn là Tịnh Ma đội.” Lộc Cửu giới thiệu nói.

“Chẳng qua đại bộ phận Tịnh Ma đội, cũng chỉ có thể đối phó với yêu ma quỷ vật nhược điểm mà thôi. Hơn nữa tỷ lệ tổn thất chiến đấu cực cao, ta cũng chưa từng tiếp xúc qua.

Nghe nói trong đó có cao tầng, nắm giữ một ít át chủ bài, có thể sẵn yêu ma hóa hình cao cấp trong đó, không biết là thật hay giả. Ta biết chính là những cái này.”

Lộc Cửu nói một hơi, sau đó tâm thần bất an nhìn về phía Ngụy Hợp.

“Nguyệt Thiên... Tịnh Ma đội?” Ngụy Hợp cũng không nghĩ tới, năm đó Đại Nguyệt tổ chức tổ chức tình báo của đế quốc, thế mà lại biến thành tổ chức sẵn giết yêu ma đội hôm nay.

“Vậy người thuộc loại yêu ma cấp bậc gì?” Ngụy Hợp hỏi.

“Ta là yêu ma hóa hình cao hơn yêu ma hạ cấp một tầng. Có thể hóa hình là tiêu chí cấp bậc này của chúng ta, cao hơn nữa chính là đại yêu ma.

Nhưng đại yêu ma cũng có trình độ khác nhau, chẳng qua cấp độ đó thì ta không biết mạnh yếu ra sao.

Trên thực tế, phân chia cảnh giới yêu ma không quan trọng, tất cả mọi người đều xem thực chiến. Cường yếu là do đánh ra.

Phải xem độ mạnh yếu của nó, nhìn xem địa bàn nó chiếm cứ không lớn, sẽ biết được.”

Lộc Cửu tỉ mỉ giới thiệu.

“Người kia đâu? Nhân loại chưa từng xuất hiện cao thủ cường hãn gì? Cái loại không dùng hỏa khí Võ đạo gia này thế nào?”
Ngụy Hợp ôm một tia hy vọng hỏi.

“Chưa từng nghe nói.” Lộc Cửu lắc đầu, “Từ khi chúng ta tới vùng đất này, người nhìn thấy đều rất yếu... Đương nhiên, trừ ngài ra.”

“Vậy tại sao các ngươi lại muốn tới nơi này?”

“Trước kia khắp nơi đều có một loại khí tức rất đậm đặc, loại khí tức này chúng ta cũng có, nhưng không dày đặc bằng Nguyên Nguyệt, có thể khiến toàn thân chúng ta sa đọa, vụn vụn mà chết. Cho nên chúng ta căn bản không dám tới gần nơi này.

Sau đó bỗng nhiên có một hồi, khí thế ấy đột nhiên biến mất toàn bộ. Sau khi bọn ta phát hiện thì đều đi tới.” Lộc Cửu trả lời.

“Như vậy sao?” Ngụy Hợp căn bản có thể hỏi, đều hỏi rõ ràng. Đương nhiên, cụ thể là thật hay giả, còn phải dựa vào chính hần phán đoán.

Bất quá tối thiểu bây giờ, xác thực là không có vấn đề.

“Vấn đề cuối cùng.” Ngụy Hợp lại ngẩng đầu lên.

“Người có từng thấy qua, một đầu cự điều màu đen hình thể cực lớn, bay qua nơi này?” Hần trầm giọng hỏi.

Lộc Cửu suy nghĩ một chút.

“Không có.”

“Được rồi. Cảm ơn người chia sẻ. Đúng rồi, nước trà nguội rồi, có thể giúp ta thắp một bầu nóng không?” Ngụy Hợp gạt đầu nói.

“Được rồi, ta lập tức đi ngay.”

Lộc Cửu vội vàng đứng dậy, xoay người đi về phía phòng bếp.

Phốc!

Đầu nòng bỗng nhiên nổ tung, giống như dưa hấu không chín muối, trắng hồng trộn lẫn cùng một chỗ, sau đó vẩy ra một bãi đất.

Thi thể đứng nguyên tại chỗ, trọn vẹn mấy giây, mới chậm rãi bỏ nhào về phía trước.

Bành.

Một cái ghế bên cạnh cũng bị kéo ngã xuống đất.

Ngụy Hợp thu hồi ngón trở tay phải, chính là ngón tay này, vừa mới bắn ra một đạo chỉ phong, giải quyết xong Lộc Cửu.

“Yêu ma, quỷ vật, yêu lực, linh lực...” Thế giới này càng ngày càng thú vị.

Tên yêu ma Lộc Cửu này, nếu đã ăn thịt người, vậy thì không có khả năng để cho nàng sống sót.

Ngụy Hợp dù có khoan dung độ lượng, cũng sẽ không tùy ý để một yêu ma giống mình ăn làm thức ăn, trước mắt lắc lư.

Huống chi giá trị trên người Lộc Cửu đã bị vắt kiệt, còn lại một chút tác dụng cuối cùng.

Đó chính là yêu ma dùng nàng để dẫn tới mạnh hơn.

Chắc hẳn những yêu ma mạnh hơn kia, trên người sẽ mang đến cho hắn càng nhiều kinh hỉ.

Cho nên Ngụy Hợp chính là dùng chỉ phong đánh chết, vì muốn tận dụng hết khả năng có thể giết chết cấp độ lực lượng của Lộc Cửu, lừa gạt yêu ma sau đó.

Đề bọn họ cho rằng gia hỏa giết chết Lộc Cửu chỉ mạnh hơn nàng không nhiều.

Hơn nữa phương thức đánh lén này lại càng khiến người ta có ảo giác.

Cái kia chính là, lại để cho người cho rằng, tên giết Lộc Cửu, là bởi vì không dám chính diện giao thủ với hắn, mới lựa chọn thừa dịp người nguy hiểm, sau lưng đánh lén.

Như vậy cũng có thể giải thích được, ở đây không có vấn đề đầu vết đánh nhau.

“Như vậy là được rồi...”

Ngụy Hợp đứng lên, thu hồi địa đồ thế giới trên tường, sau đó đem đồ vật mình nhìn thấy, cầm từng cái lên, cuối cùng mang đi túi tiền Lộc Cửu.

Đương nhiên, hắn cũng không lập tức rời đi, mà sau khi quét sạch một vài vết tích thì lại đứng ở một bên chờ trong chốc lát.

Vốn hấn còn tưởng rằng sau khi yêu ma hóa hình chết, sẽ khôi phục nguyên hình.

Đáng tiếc hấn đợi một hồi lâu, cũng không thấy Lộc Cửu khôi phục bản thể.

Roi vào đường cùng, lúc này hấn mới xoay người rời đi.

Rất nhanh, ở đối diện, tìm một tiểu viện trông trải, thanh toán tiền thuê ở lại.

Nếu đã biết trên đời này lại có những ngoại lai giả này xuất hiện.

Như vậy, nếu không biết rõ thực lực của yêu ma quỷ quái có hạn hay thủ đoạn, Ngụy Hợp cũng không có ý định hành sự ngang ngược.

Dù sao hấn trời sinh tính cẩn thận, rõ ràng có thể càng an toàn hơn đạt mục đích, không cần cứng đối cứng, làm cho mình toàn thân là vết thương.

Nói không chừng còn có khả năng liên lụy tới người nhà Ngụy phủ nơi xa.

Đặc biệt khi biết rõ, quân phiệt nơi này, sau lưng đều có Đại yêu ma ủng hộ, Ngụy Hợp liền biết, mình cẩn thận là đúng.

Ai biết được những đại yêu ma này rút cuộc có năng lực gì.

Như Lai Phật Tổ còn từng bị bò cạp tinh thông một lần, huống chi là hấn.

*

*

*

Kế tiếp chính là câu cá. Nhìn xem cái chết của yêu ma này có thể thu hút được bao nhiêu thứ.

Chung phủ.

bày các loại hương án pháp đàn cúng phẩm.

Mễ Phòng đại sư cầm kiếm gỗ trong tay, vây quanh Chung Lăng đang nằm, miệng lẩm bẫm, chân xoay tròn không ngừng.

Lúc này gió lạnh thổi qua, lá cây lay động.

Chung lâu toàn cùng thê tử Mặc Hàm, đứng cách đó không xa, cùng một đám thủ hạ nhìn chăm chăm bên này.

Mặt khác còn có thiếu nữ yếu điệu da thịt trắng nõn, hai mắt to lớn quyến rũ, trong tay cầm lấy lá bùa khấn trang chờ đợi.

Căn cứ đại sư gạo phòng nói, chốc lát nữa có thể cần nàng kịp thời hỗ trợ rải ra lá bùa, phụ trợ trừ tà.

Thiếu nữ này chính là Chung gia Chung Ân Tuyết, cũng là muội muội của Chung Lăng.

Tuy nàng có chút ái mộ hư vinh, nhưng dù sao cũng là ca ca ruột của mình, sau khi nghe được tin tức, lập tức chạy về giúp nàng chăm sóc.

Chỉ là bọn họ không biết chút nào, đại sư gạo phòng lúc này trong lòng kêu khổ không thôi.

Hắn đã đi vòng vòng như vậy hơn nửa canh giờ rồi.

Nhưng tà khí trên thân Chung Lăng vẫn không hề thối lui, hơn nữa không những không lùi mà dường như còn bị lá bùa của gã kích phát, trở nên xao động hơn.

Điều này khiến cho Chung Lăng càng lúc càng yếu ớt vô lực, mơ màng màng.

Vốn tưởng rằng đây là một việc nhẹ nhàng, đáng tiếc nhà gạo đã dùng vài loại thủ đoạn theo lệ cũ của mình, đều vô dụng.

Hắn liền biết, e rằng việc này của Chung Lăng khó giải quyết rồi.

Thực ra gã chính là một tên lừa đảo, không có bản lĩnh gì, chỉ dựa vào chút đồ trước đây tổ sư lưu lại, miễn cưỡng giả danh lừa bịp.

Nhưng bây giờ...

Có điều hắn cũng không dám.

Hiện tại xung quanh sân nhỏ có ít nhất hơn ba mươi cây thương vây quanh.

Nếu hấn dám dừng lại nói mình không trị được, sợ là sẽ bị chết ngay tại chỗ.

Hấn chỉ là người thường, không bản lĩnh chạy thoát thương xạ.

“Có rồi! Có rồi!!”

Bỗng nhiên, ngay lúc phòng gạo sắp ngất đi, chung quanh bỗng nhiên có âm thanh kinh hỉ truyền ra.

Hấn bỗng chấn động tinh thần, nhìn về phía Chung Lăng.

Lúc này Chung Lăng chậm rãi mở to hai mắt, ánh mắt có chút tan rã lại lần nữa cháy lên.

Tinh khí thần trên người hấn, rõ ràng đã khác trước.

Tựa hồ thoáng cái bị mất gánh nặng ngàn cân, nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Thực sự thành công rồi! Bản thân Mễ phòng cũng có chút không dám tin.

Hấn còn chưa hiểu rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, động tác cầm trong tay bỗng nhiên ngừng lại.

Chứng kiến một màn này, đám người Chung Cửu vội vàng xông tới.

Các loại âm thanh cảm ơn, tiếng cảm ơn không ngừng truyền vào trong tai hấn.

“May mà có đại sư dốc hết sức cứu giúp, ta thay mặt Lăng nhi cảm tạ đại sư!”

Chuông lâu có chút kích động đỡ lấy con trai, cảm tạ Mễ phòng.

“Ngài yên tâm, ta đã chuẩn bị xong tiền, đưa gấp bội! Nếu không có đại sư, khuyên tử sợ là lần này không thể cứu mạng được nữa! Đây là đại ân cứu mạng!”

Mặc dù phòng gạo cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, bất quá quản hấn ba bảy hai một, kiếm chỗ tốt trước rồi nói sau, nhiều chỗ tốt như vậy, dù ném ném đi chùa miếu chạy, cũng có thể tìm một chỗ khác sống tốt hơn.

Không muốn uổng phí mà!

Mà khí tức trên thân Chung Lăng trong nháy mắt tiêu tán.

Phủ đại soái cách Chung phủ mấy trăm mét.

Một nữ tử áo trắng đang cầm bút tĩnh tâm vẽ tranh, chợt cô tay dừng bút lại.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Nàng vừa mới cảm giác được yêu lực của Lộc Cửu tản mát đi sao?

Bởi vì quanh năm cùng Lộc Cửu chiếm cứ thành Ninh Châu, giữa Vân Tứ và Lộc Cửu, dưới yêu lực quán quanh, mơ hồ có sự cộng hưởng nhất định.

Hôm nay Lộc Cửu bị giết, Vân Tứ cũng mơ hồ có một chút cảm giác.

“Tuyệt Đông.” Vân Tứ quay đầu lại kêu.

“Có, tiểu thư có gì dặn dò?” Một nha đầu bộ dáng xinh đẹp đáng yêu đi vào thư phòng.

“Lộc Cửu ở đâu? Đi tìm giúp ta.”

“Vâng.”

*

*

*

“Ngoài ra, giúp ta điều tra xem gần đây có còn yêu ma hóa hình nào khác ra vào Ninh Châu chúng ta hay không.”

“Cái này ta biết không có yêu ma hóa hình. Nhưng thật ra có Tịnh Ma đội của Nguyệt Thiên đi ngang qua Ninh Châu.”
Tuyệt Đông nhanh chóng trả lời.

“Tịnh Ma đội....” Vân Tứ có dự cảm không ổn.

“Ta không cảm giác được yêu khí của Lộc Cửu, rất có thể nàng đã xảy ra chuyện. Trước tiên ngươi hãy mang mấy tỷ muội qua đó tìm hiểu hành tung của đội Tịnh Ma.”

“Vâng!”

Ngụy Hợp đợi trong sân ba ngày.

Đáng tiếc, ba ngày qua không có bất kỳ ngoại nhân nào tiếp cận viện tử Lộc Cửu kia.

Hắn hoài nghi Lộc Cửu mang hắn đến, có thể chỉ là do trong đó nàng sở hữu một căn phòng bí ẩn, cũng không phải là chỗ ở chủ yếu.

Roi vào đường cùng, hắn bắt đầu thu thập các loại dân tặc của Nha Vương trong thành, còn có tìm kiếm người chứng kiến khả năng.

Lấy tốc độ lúc này của hắn, thu thập tin tức cũng không tốn bao nhiêu thời gian.

Cũng chỉ là hỏi người khác, tốn chút sức thôi.

Nhưng kết quả lại khiến hắn thất vọng.

Quạ đen Vương, tựa hồ cơ bản không hề dừng lại nơi đây, cũng không có để lại bất kỳ manh mối nào.

Theo lý mà nói, hư vụ ở Chân giới còn dày đặc hơn hiện thực, đại sư tử vì tránh đi hư vụ, tuyệt đối sẽ ở lại hiện thực hoạt động. Như vậy gánh nặng cũng sẽ nhỏ đi rất nhiều.

Tìm kiếm không có kết quả gì, ngược lại vì một mục chờ đợi một bên khác, rốt cuộc đến một viện tử Lộc Cửu.

Hai người mặc giáp màu đen bó sát người, quần dài, vai phải khâu một người trẻ tuổi loan nguyệt.

Bọn họ còn đeo loan đao và khiên tròn nhỏ, bên hông phối với hông thô to đen, đi tới trước cửa sân Lộc Cửu, ra sức gõ cửa.

Thịch thịch thịch.

Không ai mở ra.

Hai người thấy không có ai, liền quay người ly khai, cũng không chú ý tới điều gì khác thường.

Mà ngay lúc hai người này rời đi không lâu, lại có một tiểu nha đầu cao nửa người đi tới trước cửa.

Nha đầu này ăn mặc trắng lợt, đẹp đẽ, một thân tơ lụa nhiều màu, thoạt nhìn xinh đẹp đáng yêu.

Đứng ở trước cửa viện, nàng cũng bắt đầu đưa tay gõ cửa gỗ.

Không ai đáp lại.

Ngụy Hợp từ trong khe cửa gian nhà mình, lặng lẽ nhìn phản ứng đối diện.

Chỉ thấy tiểu nha đầu kia không nhin được gõ vài lần, cho đến khi xác định bên trong không có ai.

Nàng mới thở dài, quay người chậm rãi rời đi, rất nhanh dưới ánh chiều tà không còn bóng người.

Lông mày Ngụy Hợp cau lại, cảm giác có chút không đúng.

Hắn cẩn thận nhìn xung quanh sân nhỏ Lộc Cửu kia, mặc dù hắn cảm giác rất mạnh, nhưng nói không chừng những yêu ma này còn có thủ đoạn khác.

“Người đang nhìn cái gì?”

Đột nhiên gương mặt một cô bé nhỏ bị chặn ở khe cửa, nhìn về phía Ngụy Hợp.

Khuôn mặt tái nhợt, con mắt màu đỏ âm lãnh gằn trong gang tấc.

Bé gái trước mắt này rõ ràng không phải người!

Ngụy Hợp sững sờ, nhìn tiểu nữ hài cách cửa một cánh cửa.

Bành!!

Cửa gỗ lập tức bị mở ra, tiểu nữ hài còn đang nhe răng cười bị một bàn tay to như thiểm điện bóp lấy cổ, vèo một cái chụp vào.

Bành.

Đại môn khép lại.

Ngay sau đó là những tiếng dấy giụa tấn công dữ dội liên tiếp.

Nhưng rất nhanh, theo một tiếng rặc rặc giòn vang, hết thảy an tĩnh lại.

“Thuộc hạ... Mẹ kiếp ơi...”

Phía đối diện, trước một tòa nhà dân, một tên mập mạp cầm
kẹo hồ lô ngơ ngác nhìn cảnh tượng này. Ngay cả nước mũi
chảy dọc theo khóe miệng, chia làm hai đường cũng không
biết.

579

Lúc ban đêm.

Bên ngoài thành Ninh Châu là một nghĩa trang công cộng.

Trong rừng rậm u ám, ánh trăng như sương mù, hoàn toàn dung nhập vào khu vực âm lãnh yên tĩnh này.

Theo từng đợt âm thanh tê tê từ xa đến gần.

Không bao lâu, mấy bóng người đen sì, kéo theo thứ gì đó, từ đằng xa tới gần nghĩa trang.

Bành.

Một người trong đó ném thứ đó xuống mặt đất.

Ánh trăng vừa đủ chiếu sáng thứ đó.

Đó rõ ràng là thi thể của con người bị dây thừng trói chặt.

Hơn mười cỗ thi thể, buộc chặt vào cùng một chỗ, hình thành một cái ống tròn lớn, bị bóng đen này một đường kéo lấy, huyết nhục mơ hồ đi qua.

Theo tiếng bành bành không ngừng vang lên, mấy bóng người còn lại cũng ném đồ vật trong tay xuống đất.

Dưới ánh trăng chiếu rọi, rõ ràng những ống đồng này đều là thi thể tạo thành.

“Đáng tiếc hôm nay mấy đứa trẻ nhìn trúng có xin được thông qua hay không, nếu không mùi vị ăn vào sẽ tốt hơn nhiều so với những đứa yếu bệnh này.”

Một bóng người giơ tay lên, liếm liếm năm ngón tay bén nhọn như dao trên tay.

“Ninh Châu cái khác tốt, thịt cũng nhiều, nhưng quy củ quá phiền. Trong thành ăn ít người cũng phải nộp lên xin, còn phải chuyên môn thiết kế bất ngờ, thành khác cũng không có nhiều phiền toái như vậy.” Một nhân ảnh không kiên nhẫn nói.

“Nếu không phải đánh không lại gia hỏa Cửu Yêu Hội, có ai nguyện ý thủ quy phiền toái như vậy hay không?”

Mấy bóng đen ngồi xỏm xuống, bắt đầu ôm thi thể, trực tiếp gặm hương cổ.

Trong tiếng máu thịt gặm ăn rặc rặc rặc, những thi thể này mới bị giết chết, dần dần bị gặm đến máu thịt be bét, tứ chi tách rời.

Ngay lúc mấy yêu ma đang ăn, cách đó không xa, một cái bóng nhỏ nhắn xinh xắn màu trắng cấp tốc bay vút đến, đảo mắt liền dừng lại bên cạnh mấy con yêu ma cách đó không xa.

Cái bóng nhỏ kia tới gần mới thấy rõ, đó là một con sóc nhỏ màu trắng như tuyết.

Con sóc màu trắng này nhìn cực kỳ hi hữu, tướng mạo khá đáng yêu, nhưng nhìn thấy một màn tàn khốc trước mắt, nó không có chút e ngại nào.

Ngược lại chân đứng thẳng lên, tựa như người đứng lên.

“Bên trên có phân phó, gia hỏa của Cửu Yêu Hội muốn chúng ta tìm được Tuyệt Đông, Lộc Cửu tung tích. Người đầu tiên tìm được có thể tùy ý lựa chọn một vị hưởng dụng huyết thực trong thành. Chỉ cần không phải người của phủ đại soái là đều được.”

Con sóc màu trắng truyền ra tiếng nói chuyện giống như người thật, chữ đang tròn.

“Như vậy chúng ta cũng không cần phải ăn những lão yếu bệnh tàn phế này!” mấy bóng đen nhất thời dừng lại động tác, nhao nhao có chút kinh hãi.

Thế đạo chính là như thế, chỉ có yêu ma hóa hình chân chính mới có thể tùy ý chọn lựa người sống trong thành săn mồi. Các yêu ma cấp thấp còn lại, phải nộp lên xin, sau khi được xác nhận, mới có tư cách tiến hành săn giết.

Nếu không sẽ bị coi là khiêu khích với tổ chức yêu ma khu vực này, sau đó bị đuổi giết.

Chuyện này cũng giống như vậy, người chạy đến nhà người khác ăn vụng đồ ăn trộm, bị đuổi giết cũng là điều hiển nhiên.

“Chuyện này là thật?” Một đầu yêu ma chân chờ hỏi.

“Tất cả đều là thật.” Con sóc trắng gật đầu: “Đương gia của Cửu yêu ra ngoài chưa về, đây là mệnh lệnh do Vân Tứ đương gia tự mình ban bố. Tuyệt đối không có sai.”

Nó nói tiếp: “Chúng ta chỉ cần cẩn thận những Tịnh Ma đội nên chết là được.”

Đối với yêu ma cấp thấp mà nói, Tịnh Ma đội mới là đối thủ chủ yếu của chúng.

Mà đối với yêu ma hóa hình, trung đẳng yêu ma mà nói, bọn họ cùng tịnh ma đội có thêm chút ăn ý.

Hoặc là sau lưng Tịnh Ma đội, rất nhiều quân phiệt tạo thành Liên Nguyệt Thiên, có sự ăn ý nhất định.

Yêu ma trung cao đẳng không chỉ không làm xằng làm bậy, ngược lại ngẫu nhiên sẽ hỗ trợ duy trì trật tự.

Chỉ cần không giáp mặt với yêu ma cao cấp đánh loạn giết người thì Tịnh Ma đội cũng sẽ không chủ động xuất kích.

Song phương duy trì khắc chế lẫn nhau.

Loại quan hệ nhìn như yếu ớt này, kì thực đã duy trì hơn mười năm.

Cùng lúc đó, ở những nơi còn lại, rất nhiều yêu ma ở các nơi trong thành Ninh Châu đều nhận được giải thưởng của Vân Tứ tuyên bố, tìm kiếm lỗ máu cùng Lộc Cửu.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ yêu ma trong ngoài Ninh Châu đều bắt đầu hành động.

Phải biết người và người, cũng khác nhau.

Có thể tùy ý lựa chọn đồ ăn cho những người có thể bảo vệ thành Ninh Châu, nói không chừng bọn họ có thể lựa được một ít thức ăn ngon trời sinh có thể chết...

Loại đồ ăn này, bọn họ gọi nó là người có thiên phú linh lực.

Mà lúc này, ngay thời điểm đám yêu ma nhao nhao phun trào.

Trong sân của Ngụy Hợp.

Hắn đang cẩn thận vẽ tranh trên mặt giấy, thỉnh thoảng ở một bên đánh dấu cái gì đó.

Trong sân ánh đèn chiếu sáng.

Một góc trên cọc gỗ, đang cột lấy một thi thể nữ hài đã được tẩm khô máu.

Con yêu ma này đã chết, đương nhiên, trước khi nó chết, nó giãy giụa kịch liệt, còn có ý đồ tru lên, đây là nguyên nhân chủ yếu của nó.

Dù sao Ngụy Hợp hiện tại không dễ vận dụng chân kinh ngăn cách chung quanh, cho nên để tránh dẫn phát động tinh lớn, y bất đắc dĩ trước tiên bất đắc dĩ đâm rách trái tim của nàng, chặt đứt thanh âm của nàng.

Điều này làm cho Ngụy Hợp có chút tiếc hận.

Mặc dù sau đó hần kịp thời đào bới thi thể tiểu yêu ma này, nhưng vẫn có cảm giác, có vài thứ theo cái chết của nàng, nhanh chóng biến mất.

“Đơn giản là giải trừ thân thể, thoát nhìn không khác gì nhân loại... Như vậy rốt cuộc là cái gì, làm nàng khác với thường nhân? Yêu ma khác biệt lớn nhất, ở đâu?”

Ngụy Hợp cảm thấy mình còn thiếu một ít tố tài. Nếu như có thể so sánh toàn diện với tố tài thì tốt rồi.

Hần đã gặp qua rất nhiều thân thể của nhân loại khi nghiên cứu độc đạo.

Khi ôn dịch lan tràn, không thiếu nhất chính là thi thể.

Nhưng thi thể yêu ma, hần lại cần càng nhiều tố tài. Mới có thể biết rõ yêu lực là chuyện gì.

Hôm nay con đường phía trước đã bị cắt đứt, mục đích hần đi ra chính là tìm kiếm đại sư tử. Mục đích thứ hai của hần chính là tìm kiếm con đường mới này.

Hần có được hạt châu phá cảnh, không cho rằng bản thân bởi vì thiên địa đại biến mà dừng bước tại thời đại trước.

“Có lẽ... Có thể thử một chút, dùng cái kia...” Ngụy Hợp hơi nhíu mày.

Suy nghĩ một chút, hắn đang muốn tiếp tục viết tiếp, nhưng ở phía xa xa có động tĩnh rất nhỏ, khiến cánh tay hắn ngừng lại.

“Lại tới một người nữa sao?” Trên mặt Ngụy Hợp lộ ra vẻ mừng rỡ.

Hắn đặt bút xuống, đứng dậy.

Vèo!

Một tiếng giòn vang, cả người hắn đã biến mất tại chỗ.

Tốc độ như vậy đối với người bình thường mà nói đã là cực nhanh rồi, nhưng đối với hắn, nếu không phải lo lắng đột phá âm chướng phát ra thanh âm, hắn hoàn toàn không cần tự áp chế mình như vậy.

Trong một ngõ phố cách đó không xa.

Một nữ tử trẻ tuổi muốn đi dọc theo con đường trở về nhà bị một con trâu rừng cao tới hơn một mét chín dọa cho sợ tới mức hoa dung thất sắc.

“Huyết thực...! Thực vật non nớt quá...” Bóng đen trên đầu trâu thở hỏn hển, giang hai tay ra.

Phù!

Nó đột nhiên lao về phía trước.

Bóp.

Bóng đen đầu trâu biến mất trong hư không.

Nữ tử nhắm mắt lại, toàn thân lạnh buốt, cổ họng chặn lại, tiếng gì cũng không phát ra được. Thân thể hoàn toàn không thể động dậy.

Chỉ là nàng đợi nửa ngày, mới phát hiện chung quanh một mảnh yên tĩnh.

Mở mắt ra, nàng ngạc nhiên chứng kiến trước người trống rỗng, không có vật gì.

Ở một chỗ khác.

Một công tử áo gấm mới từ tửu lâu đi ra, nói lỏng đai lưng ăn no căng, nắc rượu, muốn đi nhà xí nói khoác.

Một kiều mẫu xinh đẹp da trắng như tuyết, tay cầm đèn lồng, chậm rãi đi đến trên phố cách đó không xa.

Kiều Nương hướng về phía công tử áo gấm mỉm cười, không tiếng động ngoắc tay với hắn.

Công tử áo gấm toàn thân run lên, nuột nước miếng ừng ực, đang định đi về phía trước.

Bốp.

Bỗng nhiên một tiếng vang giòn, mỹ lệ lệ nương cầm đèn lồng chớp mắt biến mất không còn tăm tích. Tại chỗ chỉ còn lưu lại một chiếc đèn lồng xinh xắn đang thiêu đốt.

Công tử áo gấm trừng mắt nhìn, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Ban đêm là màn che kín hành động tốt nhất.

Cho nên Ngụy Hợp động thủ càng thêm buông lỏng.

Hắn chỉ đơn giản vắn vẹo cơ mặt, thay đổi khuôn mặt, sau đó thay quần áo tu thân, để tránh khí lưu phát ra âm thanh, ngăn cản tốc độ.

Dù sao bây giờ không thể dùng chân khí, chỉ có thể chú ý ở rất nhiều chi tiết nhỏ.

Một đêm, hắn bắt yêu ma khắp nơi, yêu ma cấp thấp ngược lại bắt rải rác hơn mười đầu.

Hơn mười đầu yêu ma này đều là hình người, trên thân hoặc nhiều hoặc ít lưu lại đặc thù của yêu ma.

Chẳng hạn như sừng, như đuôi, móng dê...

So với tiểu nha đầu yêu ma, còn có nữ tử trung niên yêu ma kia, kém hơn không ít.

Thông qua nhiều bộ thực nghiệm thân thể nghiên cứu giải thích, Ngụy Hợp phát hiện, những yêu ma này đều có một đặc thù chung.

Đó chính là, bọn họ vận dụng yêu lực, bắt đầu từ trái tim mà ra.

Nói cách khác, trái tim kia chính là hạch tâm của yêu lực.

Sắc trời dần sáng lên.

Ngụy Hợp kéo thi thể vào phòng, dùng móc sắt treo trên tường làm gió khô.

Sau đó hắn trở lại trước bàn đọc sách, cẩn thận ghi chép lại số liệu nghiên cứu.

Thời gian dường như thoáng cái đã trở lại trước đó, lúc hắn nghiên cứu độc dược.

Cuộc sống lúc đó thật sự rất thuần túy, cũng rất thư thái.

Ký xong bút ký, Ngụy Hợp ngẩng đầu nhìn thi thể yêu ma trên tường.

“Yêu ma chủng loại có hơi nhiều, hay là có thể biên soạn một bản yêu ma chủng loại đại toàn? Không... Loại chuyện này hắn là trước đó có người đã làm, đã có Tịnh Ma đội, vậy nói rõ, bọn họ khẳng định có rất nhiều tư liệu loại này.”

Hắn cảm thấy nếu mình có cơ hội, có thể giao lưu với đội Tịnh Ma một chút.

Đương nhiên, hiện tại phải nghiên cứu nguồn gốc của yêu ma.

Hắn có một suy nghĩ bước đầu.

Có lẽ có thể lợi dụng thật sự, chuyển hóa suy nghĩ Tam Tâm quyết thành phiên bản yêu ma...

Nếu như có thể tìm được trái tim của yêu ma đủ mạnh, có lẽ sẽ thực hiện mục tiêu lấy được yêu lực của mình.

Nhưng Ngụy Hợp lo lắng là hắn không muốn vì mục tiêu này mà giống như yêu ma phải ăn thịt người.

“Vì vậy... còn cần nhiều nghiên cứu số liệu hơn...”

Ánh mắt hắn dời khỏi người yêu ma.

Bất quá, từ trên thân những yêu ma này, hắn ngược lại đạt được không ít manh mối.

Đặc biệt trong đó có hai yêu ma lưu lạc từ nơi khác tới. Bọn họ cung cấp tin tức tương đối có giá trị.

Từ trong miệng bọn họ, Ngụy Hợp biết được, trên mặt đất của đại nguyệt hôm nay.

Giữa quân phiệt, trừ thái độ nhất trí với yêu ma ra, thời điểm còn lại, giữa chúng cũng thường xuyên có xung đột, bạo phát chiến tranh.

Quy mô chiến tranh này, lúc lớn lúc nhỏ, bọn họ vì nhất thống đại nguyệt đã vọng mà bùng nổ các loại chiến tranh. Sau lưng trừ yêu ma nuôi trồng, còn có không ít thế lực ngoại quốc ủng hộ.

Vì mưu cầu càng nhiều các loại vũ khí ích lợi, không ít quân phiệt không ngừng đồng ý giao ước bán quốc gia.

Điều này làm cho Ngụy Hợp đã có thể minh bạch, thời đại này, cũng không an bình.

Thậm chí đối với bình dân mà nói, đây là một điều vô cùng tàn khốc.

Mà cục diện bây giờ, làm cho hẳn không tự chủ được nghĩ tới đoạn thời đại gần đây của lịch sử.

Bây giờ tháng lớn cũng có chút tương tự thời đại trước.

Khác biệt duy nhất, đoán chừng chính là vàng trắng lớn cũng không bị bao nhiêu thế lực ngoại quốc xâm hại.

Cùng với, thế lực yêu ma bên trong Đại Nguyệt, từ một phương khác, có khả năng tạo thành sự cân bằng yếu ớt mới, cục diện ước thúc không triệt để sụp đổ.

Từ miệng một yêu ma trong đó, Ngụy Hợp còn biết được, một trong đại quân phiệt hiện nay —— Hải Châu Trương Hoàn, mới được đại lượng tiền tài duy trì thần bí, trắng trợn mua sắm trang bị binh khí, đã chuẩn bị hướng trung châu Từ Mộng Đức nổi giận, báo thù trước đó.

Hiện tại một chút giáp giới giữa Hải Châu và Trung Châu đã xảy ra không ít người, tùy thời có thể xảy ra xung đột.

Với thể đạo nhìn như yêu ma hoành hành này, thật sự khiến nhân dân sinh sống khôn khổ, thật ra càng nhiều là chiến tranh.

Ngụy Hợp thở dài, tiếp tục vùi đầu vào nghiên cứu đề bài giảng yêu ma lực.

Chỉ là liên tiếp nghiên cứu mấy ngày, hắn cũng không thể tìm ra yêu lực rốt cuộc làm thế nào nảy sinh ra từ trong cơ thể yêu ma.

Thậm chí hắn còn hoài nghi trong đó đã liên quan đến vấn đề tế bào gen.

“Chờ một chút... Nếu yêu ma có liên hệ chặt chẽ với Chân giới, vậy thì, Chân giới càng sâu thì sao? Ở cấp độ sâu hơn, yêu ma là trạng thái thế nào?”

Bỗng nhiên một ngày sáng sớm, Ngụy Hợp cầm đĩa, ăn xong thịt đầu heo mới mua về, trong lòng hiện lên nghi hoặc này.

Hắn dừng đôi đĩa trong tay lại.

Hắn đứng dậy đi đến trước mặt một yêu ma treo trên tường.

Kịch bản này, chính là cô bé yêu ma mà hắn gặp phải ngày đó.

Bốp!

Hai mắt Ngụy Hợp bỗng nhiên lóe lên, tiến vào tầng thứ nhất Chân Giới, cười riu rít.

Sương trắng nồng đậm chậm rãi nổi lên chung quanh.

Thi thể trước mắt cũng bắt đầu bao trùm mảng lớn phù vật.

Những phù vật, Ngụy Hợp này cơ bản đã có thể xác định, chính là tập hợp các loại độc bệnh chung.

Hắn không để ý, tầng Chân Giới này, hắn đã sớm thử nghiệm cứu, cũng không phát hiện manh mối.

Sau đó, đôi mắt hắn lại cường hóa cảm giác, tiến tới tầng thứ hai, triền miên gió lốc.

Thanh âm mê hoặc tựa như nam nữ triền miên từ xung quanh mơ hồ truyền đến. Khiến khí huyết người ta xao động, nhiệt huyết cuộn cuộn.

Nhưng một khi thật sự bị loại âm thanh này dẫn động khí huyết, người đó sẽ nhanh chóng biến dị vạn vạn, sau đó mất đi bản thân, hóa thành chân thú.

Đây từng là hiệu quả triền miên của gió.

“Trước kia là vạn vạn hóa thành chân thú, nhưng hiện tại không có chân khí, có thể hóa giải là vì cái gì?” Trong lòng Ngụy Hợp sinh ra nghi hoặc.

Dưới tầng gió xoáy triền miên, tất cả phù vật, thi thể, vật nổi chung quanh đều đã ít đi rất nhiều.

Thoạt nhìn bốn phía càng thêm sạch sẽ.

Nhưng thi thể yêu ma vẫn không có bất cứ biến hóa gì.

“Lại đến.” Ngụy Hợp trong lòng trầm ổn, cảm quan trên thân lại lần nữa cường hóa tăng lên.

Tầng thứ ba thống khổ độ gió.

Tiếng ma sát bén nhọn bắt đầu từ nhỏ biến lớn, tràn ngập trong tai mình.

Gió thống khổ có thể làm cho chân nhân nội tình không đủ cảm nhận được đau đớn như gai nhọn toàn thân, dùng cái này mạnh mẽ kích thích khí huyết và kinh lực biến hóa.

Một khi áp chế không nổi bản thân, cũng sẽ vạn vạn dị hóa.

Cái gọi là Cửu Phong Chân Giới, một luồng gió một tầng trời, chính là như vậy đấy.

“Ồ?” Ngụy Hợp bỗng nhiên ngẩn ra, tại mặt gió thổi khỏ, thi thể yêu ma treo ở trước mặt hẳn rớt cuộc xuất hiện biến hóa.

Trên thi thể, vật trôi càng ít hơn.

Hơn nữa thi thể không hề có chút biến hóa, mặt ngoài bắt đầu xuất hiện rất nhiều điểm sáng màu xanh đậm.

Ngụy Hợp duỗi tay, xé rách một vết thương đã cắt qua thi thể.

Mở ra lòng ngực, những thứ chứa trong trái tim hẳn, lập tức xuất hiện trước mặt hẳn.

Nhưng ngoại trừ cái quang điểm màu xanh đen kia ra, thi thể vẫn không có thêm biến hóa nào nữa.

Duy nhất có chút manh mối là mật độ của những điểm sáng này.

“Mật độ chủ yếu tập trung ở trái tim, sau đó dọc theo mạch máu, khuếch tán toàn thân sao?” Ngụy Hợp cẩn thận quan sát.

Tại tầng thứ ba của Chân giới mới có thể nhìn ra vấn đề.

Những yêu ma này... Nội tình có chút thâm sâu...

Mặc dù thực lực những yêu ma này không đáng giá nhắc tới, nhưng phát nguyên cùng chân, tựa hồ rất thần bí.

“Vậy thì, để ta nhìn xem những điểm sáng này có phải là yêu lực hay không?”

Ngụy Hợp duỗi tay, nhẹ nhàng dùng ngón tay bóp roi một chút thịt.

Trên miếng thịt to bằng móng tay, bao hàm một điểm sáng màu xanh sẫm.

Ngụy Hợp thấy qua nữ tử trung niên Lộ Cửu kia, lúc sử dụng thuật pháp thì vận dụng yêu lực.

Đó là hình dáng quang điểm màu trắng.

Nhưng đây lại là điểm sáng màu xanh tối.

Hắn đưa quang điểm tới trước mặt.

“Phương pháp nghiên cứu thiếu khuyết cụ thể, như vậy, trước tiên hãy đặt tên thứ này là căn cơ yêu ma đi.”

Kế tiếp, hắn thay đổi thi thể khác, cẩn thận tiến vào tầng gió núi thống khổ quan sát, đều có thể nhìn thấy điểm sáng màu xanh tối này.

Chẳng qua là cường độ yêu ma bất đồng, loại yêu ma màu xanh sẫm trên thi thể này cũng tùy theo.

Thực lực mạnh thì yếu, yếu thì ít.

Rất nhanh, Ngụy Hợp bắt đầu thử nghiệm, cấy loại yêu ma dẫn tử này lên người sinh vật bình thường.

Bắt đầu từ con thứ nhất, là một con thỏ.

“Lần đầu tiên yêu ma nghiên cứu nhân tính đặc thù.”

Ngụy Hợp dùng chữ Hán ghi lại tờ giấy thí nghiệm đầu tiên.

Hắn ngồi xồm ở một góc thư phòng, nhìn chăm chăm một con thỏ trắng nhỏ mới mua về.

Cách đó không xa còn có một đồng con thỏ mua để kiểm tra.

Thứ này làm sao không tên chứ, là thứ thích hợp dùng để thí nghiệm nhất.

“Nguyên nhân yêu ma đã cấy một đơn vị.” Ngụy Hợp định nghĩa một quang điểm màu xanh lục tối, định nghĩa là đơn vị.

Ngụy Hợp lấy ra một tấm biểu cảm mới mua được, nhớ kỹ thời gian bắt đầu tính giờ.

Năm phút sau.

Thỏ trắng bắt đầu trở nên có chút nôn nóng.

Mười phút sau đó.

Con mắt thỏ trắng dần dần mọc ra một tầng màng thịt.

Hai mươi phút sau đó.

Lông tóc thỏ trắng rõ ràng bắt đầu rơi xuống, thân thể dần dần hơi phồng lên biến lớn.

Nửa giờ sau.

Ngụy Hợp đưa tay nắm lấy thỏ trắng, mở cái miệng nhỏ ra.

Nham bên trong đã thật dài, biến thành răng chó, hơn nữa còn

tương đối bén nhọn sắc bén.

“Một yêu ma đơn vị mà thôi, có hiệu quả lớn vậy sao?”

Lông mày Ngụy Hợp cau lại.

Hắn trả thỏ trắng về, tiếp tục chờ đợi.

Lần này tựa hồ đã đến cực hạn, bạch thỏ vẫn chưa phát sinh bất kỳ biến hóa gì.

Ngụy Hợp đặt các loại thức ăn, từng loại từng loại trước mặt thỏ trắng, để cho nó tự do lựa chọn.

Kết quả, không ngoài dự liệu của hắn, thỏ trắng không đi gặm lá cà, mà nhào tới một miếng thịt, nhai ngấu nghiến.

Hơn nữa rất rõ ràng, tốc độ, sức mạnh của thỏ trắng đều được tăng cường.

“Tăng cường biên độ ước chừng là gấp năm đến hai.” Ngụy Hợp tổng hợp so sánh rồi ghi lại số liệu này.

Sau đó, hắn đưa ra con thỏ trắng thứ hai, lúc này đây, yêu ma cấy ghép vào hai đơn vị nguyên nhân tử.

Nhưng cuối cùng biến hóa của con thỏ trắng lần này không khác bao nhiêu so với con trước.

“Hắn là tiềm lực đã hao hết.” Ngụy Hợp rất nhanh lại đổi sang động vật khác.

Đồng thời, hắn cũng tiến nhập vào tầng cao nhất Chân Giới, Thực Cốt Phong Tầng, tiến hành quan sát nguyên nhân yêu ma.

Đồng thời, hắn còn bắt lấy yêu ma thân thể còn sống, tiến hành quan sát.

Rất nhanh, Ngụy Hợp phát hiện, nguyên nhân yêu ma cũng có các chủng loại khác nhau.

Yêu ma khác nhau, đến từ các loại yêu ma khác nhau, sau khi cấy ghép sinh vật, cũng sẽ khiến cho một ít đặc thù yêu ma xuất hiện.

Hơn nữa sinh vật bị cấy ghép còn phải đối mặt với cải tạo và xung kích tinh thần.

Trong đó có một số động vật, thậm chí còn xuất hiện một bộ phận tính cách đặc thù của yêu ma.

Điều này làm cho Ngụy Hợp bỏ đi ý định thí nghiệm trên người mình.

Ngược lại hẳn nghĩ tới tam tâm quyết.

*

*

*

Tam Tâm quyết, bản chất cũng là một loại công pháp có năng lực thiên phú huyết mạch ngoại lai.

Nhưng sự cường đại của Tam Tâm quyết nằm ở chỗ nó có thể áp chế và gột rửa ý chí của sinh vật bị cướp đoạt.

Cho nên, nếu có thể vận dụng Tam Tâm quyết lên người yêu ma.

Ngụy Hợp cảm thấy có lẽ mình có thể tìm ra phương hướng và con đường mới.

Nhưng Tam Tâm Quyết, ở giữa căn tài liệu Chân Thú làm vật hòa hoãn, độ vật.

Nếu hẳn muốn cải tạo tam tâm quyết, thì nhất định phải tìm tới yêu ma, có thể thay thế phần tài liệu chân thú.

“Ta cần càng nhiều tư liệu về yêu ma, vô luận là tìm kiếm tài liệu công pháp hay là đoạt lấy mục tiêu trái tim, đều cần rất nhiều tình báo.”

Ngụy Hợp sau khi thu dọn căn phòng, dứt khoát rời khỏi chỗ ở, muốn biết được lượng lớn tình báo yêu ma, phương thức nhanh nhất chính là tìm được quân phiệt có cấu kết với yêu ma.

Tuy thành Ninh Châu không lớn, nhưng cũng có một nhánh quân quanh năm trú đóng ở đây.

Trong Ninh Châu thành có nhiều yêu ma như vậy, Ngụy Hợp không tin lão đại của chi đội này lại không biết.

Cho nên, trực tiếp đi tới phủ đại soái, tìm được người cầm quyền hợp tác mới là phương pháp nhanh nhất.

Bây giờ sau khi biết được tình huống cụ thể của không ít yêu ma ở Ninh Châu, Ngụy Hợp đại khái đoán được tổ chức yêu ma ở Ninh Châu, Cứu yêu hội, thực lực chân chính ở mức độ nào.

Vì vậy, để không lãng phí thời gian, y quyết định nhanh chóng động thủ.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, yêu ma mạnh nhất Ninh Châu hẳn sẽ tìm được ở nơi đó.

Chung phủ.

“Đại sư, chỉ là chút lễ mọn mà thôi, thật là kính ý, xin vui lòng nhận cho.”

Chung Cửu toàn bộ vỗ vỗ tay. Lập tức có thị nữ xinh đẹp bung một khay vàng chất chồng, chậm rãi đi lên phía trước.

Mễ Phòng nuốt nước miếng, hai mắt nhìn Kim Nguyên đờ đẫn.

“Mặt khác, nghe nói đại sư gần đây thường xuyên ra ngoài vào đêm nay, bây giờ trị an trong thành Ninh Châu cũng tốt hơn rất nhiều. Ngoài ra, yêu ma trước giờ không cách nào đuổi bắt đã biến mất.

Chắc hẳn đây đều là công lao của Đại sư, cho nên.”

Toàn bộ chuông đã lâu lại vỗ vỗ tay lần nữa.

Một bên khác, lại có một thị nữ, bung một mâm kim ngân đi lên. Bàn này số lượng so với một bàn trên ít hơn một chút, nhưng phía trên còn thả một tờ pháp khí.

Bên trên viết: Bảo gia bình an, thuận buồm xuôi gió.

Khuôn mặt Mễ Phòng đại sư giật giật, thời gian qua hẳn đâu phải là đi bắt yêu ma, mà là đang chuẩn bị trước xảy ra chuyện.

Buổi tối đi khắp nơi, là vì tìm vài đường lui, vào thời khắc mấu chốt cần dùng tới.

Nào ngờ số lượng yêu ma ở Ninh Châu gần đây lại nhanh chóng giảm đi khó hiểu, ngược lại còn cho hấn không ít thanh danh.

“Đâu có đâu có, ta cũng chỉ tùy tiện ra tay thôi.” Tiền đưa tới cửa, vì sao không lấy.

Mẽ phòng mặt mỉm cười không chút đổi sắc nhận lấy hai bàn kim nguyên.

“Đúng rồi, gần đây đại soái và phu nhân Vân Tứ nữ của hấn cũng đều chịu sự quấy nhiễu của yêu ma, đau đầu khó nhin nổi, vừa hay nghe nói thực lực của đại sư rất cao siêu, cho nên phải người hy vọng đại sư có thể đi một chuyến giải trừ phiền não cho đại soái.” Chung Cửu mỉm cười nói ra mục đích của mình.

Chung Lăng ở bên cạnh cũng hiểu được, phụ thân hiển nhiên lại là đang giữ bảo vật.

Đại sư phòng gạo giới thiệu cho đại soái.

Một khi trừ tà thành công, đại soái tất nhiên sẽ nhớ rõ chỗ tốt của Chung gia.

“Cái này thì dễ, nếu đã thu được chỗ tốt của đại soái, lẽ ra phải có hồi báo.” Trong lòng Mẽ phòng đã quyết định chuyến này xong sẽ lập tức bỏ chạy.

Một mực lừa gạt, cuối cùng sẽ có một ngày lòi đuôi, còn không bằng thấy đủ là xong.

Liên tiếp đường lui, hấn đã sớm chuẩn bị xong, ngựa, lương khô, phương hướng chạy trốn v... đều đã sắp xếp xong xuôi...

581

U Tĩnh Lâm phủ trái rộng Đại soái phủ, hậu hoa viên.

Một vệ binh cảm thương đứng thẳng tắp, trông coi chỗ yếu hại khác nhau.

Đại soái Trần Hữu Quang, trên danh nghĩa là đại soái, trên thực tế lấy binh lực quân đoàn mà hấn quản lý hiện nay, còn không đạt tới cấp bậc này.

Trong toàn bộ Đại Nguyệt, hấn cũng chỉ là cấp bậc nhỏ nhất trong quân phiệt. Bất quá bởi vì một số quan hệ đặc biệt nào đó với nhân mạch, mới có thể đứng vững.

Hấn và đại quân trong đó có quan hệ gần gũi, bản thân cũng thuộc về một nhánh quân phiệt Vân Hệ trong Đại Nguyệt. Cho nên trung tiểu quân phiệt xung quanh cũng nể mặt hấn, không có bao nhiêu xung đột.

Vân hệ quân phiệt, chính là mấy học viên quân sự cùng nhau ở Vân Châu, sư phụ Minh quân Tống Trình Đào lúc trước.

Mấy học viên quân sự sau đó phân tán lực lượng ngoại địch, dần dần tạo thành vô số thế lực mạnh yếu khác nhau.

Mà sau khi Tống Trình Đào bị bệnh qua đời, Vân Hệ quân phiệt không còn bị ước thúc nữa, càng phát triển mạnh hơn, dần dần biến thành một trong những tập đoàn mạnh nhất của Đại Nguyệt địa vực hiện giờ.

Trần Hữu vền vện năm mươi tuổi, khuôn mặt kiên nghị, màu da vàng sẫm, nhìn qua có chút nho nhã yếu đuối.

Nhưng một đôi mắt lại có thể cho người ta một loại cảm giác sắc bén như dao.

Trong thời đại này, có thể kề vai sát cánh cùng yêu ma, thống trị một thành trì cao nhất nhân khẩu mấy chục vạn người, bất luận cường tráng hay không, dũng khí đều sẽ không thiếu.

Hấn sẽ cưới Vân Tứ Cửu Yêu Hội, làm thê tử. Không phải hấn không biết Vân Tứ là yêu ma, mà hai người bọn họ là thật tâm

yêu nhau.

Trên thực tế, nguyên nhân mà Ninh Châu ra mặt hạn chế quy định săn giết của yêu ma cũng là do vợ chồng bọn họ làm ra.

Đây là quy tắc nhỏ, còn do Vân Tứ đích thân viết.

Lúc này ở bên cạnh Trần Hữu, Vân Tứ cẩn thận đỡ lấy hắn, trên gương mặt xinh đẹp toát ra một vẻ lo lắng che giấu thật sâu.

Làm yêu ma hóa hình, bản thể Vân Tứ là một con bạch hồ, sau khi nó hóa hình, tư thái cơ thể đều là lựa chọn tốt nhất, nàng cũng thật là yêu thương Trần Hữu Quang.

Đáng tiếc, giữa người và yêu ma, bản thân liền có cách ly thật lớn.

Những năm gần đây, nàng vẫn như cũ, không thể sinh ra cho Trần đạo hữu một trai nửa gái.

Thấy ánh mắt Trần Hữu dần dần trở nên già nua, trong lòng Vân Tứ vẫn muốn nghĩ cách, muốn hoàn thành tâm nguyện này.

Chỉ là...

“Mễ phòng đại sư ở xa gần có chút danh tiếng, bất quá trước đó thể hiện bản lĩnh đều rất bình thường, vốn tưởng rằng chỉ là kẻ lừa đảo trên giang hồ. Không ngờ lần này tới, thật đúng là có chút thực tài thực học.” Vân Tứ nhẹ giọng nói.

“Nếu thật sự có bản lĩnh, thì để hắn ở lại chỗ này, thế nào?” Trần Hữu nhẹ giọng nói.

“Không thành vấn đề.” Vân Tứ gật đầu: “Nhưng điều kiện tiên quyết là phải tìm về Tuyết Đông và Lộc Cửu trước. Đặc biệt là Tuyết Đông, tiểu nha đầu kia ta đã dùng nhiều năm như vậy, vốn là chuẩn bị để ngươi làm huyết thực kéo dài tuổi thọ, cũng không thể cứ như vậy mà mất đi được.”

“Ngươi vất vả rồi...” Trong mắt Trần Hữu hiện lên một tia nhu hòa, nắm thật chặt tay Vân Tứ.

“Báo, Chung gia cùng đại sư Mễ phòng, đã đến trước sảnh chờ.”

Một tên lính chạy chậm tới gần, lớn tiếng bẩm báo.

“VẬY THÌ ĐI XEM MỘT CHÚT A.” Trần Đạo Hữu gật đầu, dẫn đầu đi đến tiền sảnh.

Bọn họ nói là đau đầu, chỉ là lấy cớ mà thôi, mục đích thật sự là muốn nhìn xem, phòng gạo này, có phải là cao nhân gần đây săn giết yêu ma đông đảo hay không.

Vân Tứ thở dài.

Kỳ thật nàng cũng không quan tâm Lộ Cửu mất tích hay không. Tên kia tìm đường chết khắp nơi, sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ bị giết chết.

Hiện tại mất tích cũng rất bình thường.

*
*
*

Tuy rằng đều là yêu ma hóa hình, nhưng nàng ta không cho rằng những kẻ đã man ngu đốt là đồng tộc của mình.

Trừ ánh sáng của Trần Hữu, yêu ma khác chết đi, nàng cũng sẽ không quan tâm.

Chỉ là...

Vân Tứ đang quan trọng đi theo, đi theo phu quân Trần Hữu, cùng tới tiền sảnh xem tình hình thế nào.

Chân phải của nàng mới vừa bước ra một bước, bỗng nhiên một cảm giác rợn tóc gáy khó có thể hình dung dâng lên trong lòng.

Thân thể Vân Tứ run lên, đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích nữa.

Nàng thân là bạch hồ, thực lực không phải mạnh nhất trong Cửu Yêu Hội, nhưng tuyệt đối là bản lĩnh bảo mệnh lợi hại nhất.

Thân là hồ yêu, hơn nữa là hồ yêu có tu vi cường đại mấy trăm năm, ngoại trừ một loạt Yêu thuật pháp, nàng còn có năng lực thiên phú độc đáo.

Năng lực thiên phú này chính là trong nháy mắt dự đoán.

Cũng chính năng lực thiên phú này mới có thể giúp cho nàng tránh thoát được một kiếp nạn trí mạng trong nhiều lần nguy hiểm chí mạng này.

Mà hiện tại, loại năng lực này lại theo bản năng phát động.... Nàng cảm nhận được nguy hiểm, nhằm vào nguy hiểm của bản thân nàng!

“Thê báo với đại soái một tiếng, ta có chút không thoải mái, trước hết không tiếp khách nữa, trước tiên đi nghỉ ngơi một chút.” Vân Tứ dứt khoát nghe theo bản năng cảnh báo, quay người nhẹ giọng nói với thân binh bên cạnh.

“Vâng!”

Đại soái phủ nằm ở phía tây thành Ninh Châu, gần sát góc tường thành.

Hình tứ phương, diện tích bên trong rộng lớn, ước chừng tương đương với năm cái sân bóng.

Trong đó tiền đình, trung bộ, hậu viện, ba bộ phận phân biệt rất rõ ràng.

Lúc này tại cửa chính phủ đại soái.

Ở phía trước tiệm bánh bao, Vương Ký đặt mấy cái bàn đơn giản.

Một gã tráng hán dáng người cao hai mét khôi ngô, mặc một bộ trường bào xám đen mộc mạc, trong tay cầm hai bao thịt, từng ngậm từng ngậm chậm rãi ăn.

Tráng hán ánh mắt thỉnh thoảng lại nhìn về phía phủ đại soái.

Nếu đều có yêu ma, còn có linh lực gì đó, như vậy các loại trận pháp cũng rất có thể sẽ có.

Dù sao cũng đường đường là một phủ đệ đại soái, quân hạt mấy chục vạn người Ninh Châu.

Nếu không phòng bị gì thì đã sớm bị các thế lực khác ám sát rồi.

Cho nên Ngụy Hợp tới sớm giẫm lên điếm, quan sát chung quanh, coi như là cẩn thận.

Dù sao hắn cũng đã phát hiện, bản thân bây giờ bởi vì không dám tản ra chân kinh, chỉ có thể dựa vào cảm giác.

Cho nên phạm vi cảm ứng và độ nhạy cảm xa xa không bằng trước kia.

Hơn nữa hắn hoàn toàn không quen thuộc với hệ thống yêu ma.

Rất nhiều yêu thuật căn bản không cách nào cảm giác được dao động, giống như cô bé yêu ma kia, đột nhiên dùng yêu thuật thoáng hiện tới trước mặt hắn, hắn thế mà cũng không phát hiện.

Đây là nhược điểm do hệ thống bất đồng tạo thành.

Đối với yêu ma, hắn hiện giờ như kẻ điếc, cho dù đôi phương sử dụng yêu thuật ẩn nấp trước mặt hắn, hắn cũng không cảm giác được.

Trừ phi hắn vẫn một mực duy trì trạng thái tiên vào Chân giới.

“Nhất định phải mau chóng nắm giữ và nghiên cứu triệt để hệ thống yêu lực, để tìm được cách bổ sung chân kinh và chân huyết. Nếu không thì bó tay bó chân, quá là khó chịu...”

Ngụy Hợp trong lòng hạ quyết tâm, một ngụm đem cái bánh bao cuối cùng nhét vào trong miệng, nhai mấy cái, liền nuốt xuống bụng.

Hắn quét mắt nhìn qua phủ đại soái, từ trái sang phải, tầm mắt có thể nhìn thấy tất cả đều là tường cao ngói đỏ ngói trắng của phủ đại soái.

Thỉnh thoảng có người qua đường đến gần một chút, cũng sẽ bị vệ binh canh gác tuần tra cầm thương khuyên rút lui.

Ngụy Hợp chú ý tới, thương giới trong tay những binh lính này, nhìn tựa hồ có chút nguyên thủy.

Bất quá đã hoàn toàn không còn đặc trưng của vũ khí sinh vật năm đó, thay vào đó là kết cấu kiểu máy hoàn toàn.

Không sai biệt lắm với súng trường kiểu cũ hắn từng thấy ở kiếp trước.

Không có kết cấu sinh vật, rất nhiều nơi đều phải vận dụng kết cấu máy móc thuần túy thay thế, như vậy tựa hồ dẫn đến vũ khí nóng của toàn bộ thời đại đều xuất hiện thụt lùi.

“Lát nữa phải tìm một cơ hội thử uy lực.”

Ngụy Hợp đứng lên.

“Ông chủ thanh toán.”

“Cảm ơn ân cứu giúp, tổng cộng là năm vạn tiền.” bả vai khoác khăn tay lão bản tới gần, tiếp nhận đồng tiền Ngụy Hợp đưa ra.

Ngụy Hợp vỗ vỗ trường sam trên người, hiện tại cách ăn mặc của hắn đã hoàn mỹ dung nhập vào thời đại này.

Rời khỏi cửa hàng bánh bao, hắn chậm rãi đi vòng quanh phủ đại soái.

Để không gây ra đại loạn, khiến càng nhiều yêu ma cảnh giác, tránh cho chân kinh không ảnh hưởng tới tiêu hao.

Ngụy Hợp lúc động thủ cố gắng ẩn nấp một chút.

Hắn đi vòng quanh tường nửa vòng, sau khi xác định không có trận pháp, đi tới một con đường không có người.

Thừa dịp vệ binh tuần tra vừa mới đi qua.

Bốp!

Hắn tung người nhảy lên, nhẹ nhàng bay qua bức tường trắng cao ba thước, hạ xuống bãi cỏ phía sau hoa viên.

“Tiếp theo, chính là tìm tới quân phiệt nơi đây, hợp tác với chúng, bắt đủ yêu ma làm nghiên cứu tổ tài rồi.”

Ngụy Hợp mang theo thiện ý mà đến.

Tin rằng người cầm đầu quân phiệt tuyệt đối sẽ rất vui vẻ hợp tác với hắn ta.

Đương nhiên, không vui cũng chẳng sao, đánh một trận thì cứ để hắn thật đau khổ, sau đó hứa hẹn chỉ cần hợp tác với hắn là

không đánh hấn, như vậy sẽ rất vui vẻ.

Ngụy Hợp cũng đã cân nhắc qua, tự mình làm quân phiệt, nhưng dù sao cũng làm việc vất như vậy, còn không bằng đỡ để một người làm người phát ngôn thay mình xử lý mọi việc.

Như thế còn có thể lợi dụng nhân lực vật lực của nhân vật, còn có thể giấu mình ở sau màn, còn có thể có lượng lớn thời gian nghiên cứu cùng tìm tòi con đường của bản thân.

Chẳng phải càng tốt hơn sao?

Sau khi hạ xuống, hấn nhìn chung quanh một chút, phía trước phiến đá trên đường, vừa vặn có một thị nữ đi qua.

“Xin chào, xin hỏi đại soái bây giờ đang ở đâu?” Ngụy Hợp mỉm cười, chủ động đi tới hỏi thăm.

“Trước đó ta có hẹn với đại soái, nên mới đến bãi phỏng khách nhân, vừa rồi trong lúc nhất thời đi lầm đường, cho nên bây giờ muốn trực tiếp đi gặp đại soái, không biết có thể dẫn đường cho ta không?” Thần sắc hấn thành khẩn nói.

Không có chút khẩn trương hay lo lắng nào cho người lên vào.

Thị nữ kia mở tròng hai mắt, nhìn một thân áo dài của Ngụy Hợp, khí chất cũng không giống người thường, mơ hồ có khí chất của người thượng vị.

Sự cảnh giác trong lòng nàng không khỏi buông lỏng một chút.

Đây chính là nơi gần hậu hoa viên, đại soái cho phép, tùy ý ra vào nơi này, chắc là khách quý có thân phận bất phàm.

Nàng không nghĩ tới, bên ngoài đội tuần tra ở bên ngoài, bên trong đều có thân binh thủ vệ, còn có khả năng có người vô thanh vô tức tiến vào bên trong.

“Như vậy đi, khách nhân xin theo ta cùng đi đến tiền sảnh. Đại soái đang gặp mặt khách khứa ở tiền thính.”

“Vâng xin đa tạ.” Ngụy Hợp mỉm cười gật đầu.

Sau đó, dưới sự dẫn đường của thị nữ, hấn nghênh ngang đi qua rất nhiều con đường đá mà thân binh canh gác.

Thân binh nhìn thấy có thị nữ kia chuyên dẫn đường, cũng cho là đại soái vốn cho phép đi vào khách quý, đều nhìn không chớp mắt.

Đi qua hành lang gấp khúc, đình viện, hồ nhỏ, đã sắp đến trước sảnh đón khách.

Ngay tại một chỗ đầy lá rụng vàng ó trên bậc thang, Ngụy Hợp bỗng nhiên dừng lại, ánh mắt nhìn về một nơi hẻo lánh.

Chỗ đó cách tường vây phía ngoài, đang có một cỗ kiệu màu đen, chậm rãi phát động, nghênh ngang đi về phía xa.

Ngồi trong xe đúng là Vân Tứ vừa cảm thấy không ổn.

Ngụy Hợp híp mắt, thu hồi tâm tư, mục đích chủ yếu bây giờ là nắm giữ quân phiệt ở Vân Châu trước. Những chuyện còn lại hãy nói sau.

“Sao vậy, Ngụy tiên sinh?” Thị nữ quay đầu lại nghi hoặc hỏi.

“Không có việc gì. Tiếp tục đi.” Ngụy Hợp quay đầu mỉm cười.

“Vâng.”

Rất nhanh, hai người một trước một sau, liền tiến vào phòng tiếp đón.

Đại sảnh rộng lớn dài hơn hai mươi mét.

Đèn thuỷ tinh hình hoa sen tinh xảo, ở trần nhà tản ra hoàng quang nhu hòa sáng tỏ.

Một đám người ngồi trên ghế da đỏ, vây quanh một cái bàn gỗ thấp ở giữa.

Trên tường bốn phía trắng như tuyết treo vài bức bách hoa đỏ mà Trần đạo hữu lưu giữ.

Còn có một bức tường khác, toàn bộ đều là một mặt mái chèo màu đỏ thẫm.

Trong góc còn có một quán rượu nhỏ.

Ngụy Hợp vừa vào cửa, liền giẫm lên thảm da dê mềm mại, ánh mắt cũng nhìn về phía mấy người đang ngồi ở ghế trung tâm.

Trần Hữu Quang, phụ tử đã đặt đồng hồ, còn có đại sư phòng
gạo cùng nhau đến.

Ánh mắt của hắn quét qua, lập tức khóa chặt trung niên nam tử
cao gầy mặc quần trang màu đen tinh xảo kia.

Sau đó sải bước đi tới.

Trần Hữu Quang chính đang nghe chung quanh giới thiệu toàn bộ thân phận và năng lực của đại sư trong phòng gạo.

Hắn giả vờ vuốt huyệt Thái Dương, lông mày nhú chặt, tựa hồ thật phạm vào tà khí.

Chung Lăng ở một bên chuyên tâm nghe nói.

Lần này, hắn đến đây chỉ là làm một cái chứng cứ, chứng minh năng lực trừ tà của đại sư Mễ Phòng.

Dù sao trước đó hắn thiếu chút nữa vì Trung tà mà chết, chuyện này ở các vòng trên Ninh Châu đều biết.

Cho nên hiện tại thân thể hắn khỏe mạnh chính là chứng minh lớn nhất đối với phòng gạo.

“Tình trạng của khuyển tử lúc trước, không biết đại soái có nghe thấy hay không, lúc ấy ta thật sự là tìm kiếm bốn phía, khắp nơi dựa vào nhân mạch cứu khuyển tử. Cuối cùng, rốt cuộc tìm được vị trí của Mễ Phòng đại sư...”

Trần Hữu Quang một bên chăm chú nghe, sau lưng đưa lưng về phía cửa ra vào, thấy được Ngụy Hợp chậm rãi đi đến sau lưng gã, đứng yên không nhúc nhích.

“Hả?” Trần đạo hữu tựa hồ cảm giác được bóng ma, quay đầu nhú mày nhìn lại, thấy hình thể Ngụy Hợp cao hai mét, hắn há miệng muốn nói chuyện.

Ba.

Một tay Ngụy Hợp đặt trên vai gã.

Một luồng sức mạnh khiến người ta không cách nào chống cự bỗng nhiên truyền khắp toàn thân hắn.

Toàn thân Trần Hữu bị siết chặt, thân thể ngồi ở ghế dựa nhìn qua không nhúc nhích, nhưng trong lòng đã nổi lên sóng to gió lớn rung động.

Hắn cảm giác lực lượng truyền ra từ bàn tay này, phảng phất như sóng biển, trong nháy mắt truyền khắp toàn thân.

Trái tim hắn, hô hấp, đại não, tất cả yếu hại hệ thống, toàn bộ như bị một bàn tay lớn nắm chặt, lúc nào cũng có thể bị bóp nát.

“Đã lâu không gặp, đại soái. Đây là khách nhân của ngươi sao?” Ngụy Hợp mỉm cười, dùng một giọng thân thiện ôn hòa nói.

Ánh mắt Trần Hữu lập loè, trong lòng nhanh chóng biến hóa.

Hắn cảm giác bàn tay lớn trên vai kia phảng phất như kim lớn, căn bản không cách nào rung chuyển, hơn nữa bắt đầu càng ngày càng chặt...

Mà mình giống như con rối nhỏ yếu dưới cái càng khổng lồ, lúc nào cũng có thể bị bóp nát.

Trong nháy mắt, hắn hiểu ý tứ Ngụy Hợp. Khuôn mặt chậm rãi mỉm cười.

“Đúng vậy, vị này chính là cao nhân khu tà, đại sư Mễ Phòng, hai vị này là hào thương nổi tiếng ở Ninh Châu, Chung Toàn phụ tử.”

Hắn trầm giọng giới thiệu.

“Ba vị tốt, hèn mọn Ngụy Hợp, là đại soái lão hữu, gần đây mới từ đằng xa tới bái phỏng.”

Ngụy Hợp giả ý chào hỏi ba người, đồng thời cũng nhìn Trần đạo hữu nói ra tên cùng thân phận chuẩn bị của mình.

“Chào Ngụy tiên sinh.”

Chuông đã lâu vội vàng cười chào hỏi.

Có thể thân cận với đại soái như vậy, dưới cái nhìn của hắn, tuyệt đối là người có bối cảnh lớn, đáng để kết giao.

“Đại soái, chuyện lúc trước ngươi nhắc tới, có phải nên một mình trả lời ta.” Ngụy Hợp hàn huyên với ba người, nói thẳng với Trần đạo hữu.

Hai mắt Trần Hữu hiện lên một vòng hàn quang, trong nháy mắt hiểu rõ ý tứ Ngụy Hợp.

“Cũng tốt, vậy trước lá chắn.” Hấn đứng lên, khẽ gật đầu với ba người Chung Kỳ Lương.

“Đại soái, ngài có việc phải đi trước là được.” Chung Thông đã vội vàng gật đầu cười nói.

“Cũng tốt, như vậy trước hết làm phiên Mễ phòng đại su ở tạm chỗ này mấy ngày.” Trần Hữu mỉm cười nói.

Y mặc dù đứng lên, nhưng sau lưng cách Ngụy Hợp quá gần.

Từ lực lượng của đôi phương, hấn nhất định phải nghĩ cách kéo dài khoảng cách với đôi phương, nếu không với vị trí gần như vậy, chỉ cần người này muốn động thủ, hấn vẫn như cũ phải chết không nghi ngờ gì.

Chỉ dùng một tay đè bả vai, đã có thể khiến hấn sinh ra cảm giác nguy hiểm trí mạng tai vạ đến nơi.

Người như vậy, chỉ sợ là Yêu ma chiếm đa số.

Trong lòng Trần Hữu đang suy nghĩ gì đó.

“Đại soái bận trước, bàn tăng không gấp.” Lúc này phòng cơm cũng cảm giác được bầu không khí có chút không đúng, vội chấp tay cúi đầu trả lời.

Nhưng Chung Lăng đứng bên cạnh nhìn Ngụy Hợp, luôn cảm thấy có chút quen thuộc.

Hấn cảm giác chính mình tựa hồ đã gặp qua Ngụy Hợp ở nơi nào. Dù sao dáng người như Ngụy Hợp cũng không thường thấy ở Ninh Châu.

Hơn nữa... dáng người Ngụy Hợp rất đặc thù, rất giống với mấy người hấn đã gặp lúc trước...

Tựa hồ chú ý tới tầm mắt của hấn, Ngụy Hợp nhìn hấn một cái, hơi lộ ra vẻ tươi cười.

“Như vậy phụ tử chúng ta cáo từ trước.” Chung Cửu ôm quyền cười nói.

“Lần này đa tạ Chung tiên sinh giới thiệu.” Trần Hữu gật đầu.

Phụ tử Chung gia nhanh chóng đi ra khỏi phòng khách.

Trong sảnh chỉ còn lại Ngụy Hợp và Trần Hữu Quang.

Trần Hữu quang giơ tay lên.

“Tất cả đi xuống đi.”

Thị nữ và thân binh chung quanh nhao nhao rút lui, cửa phòng nhẹ nhàng khép lại.

Hắn ta đứng yên tại chỗ, khẽ thở ra một hơi.

“Ngụy tiên sinh, ta có thể xoay người lại không?”

“Đương nhiên, chúng ta là bằng hữu, không phải sao?” Ngụy Hợp mỉm cười nói.

Trần Hữu quang cầu cẩn thận xoay người, hơi cách Ngụy Hợp Viễn một bước.

Đây là thử nghiệm của hắn.

Chỉ thấy Ngụy Hợp không phản ứng chút nào, vẫn đứng nguyên tại chỗ mỉm cười nhìn hắn.

Trong lòng hắn lập tức trầm xuống, biết rõ đối phương hoàn toàn đã tính trước, căn bản không quan tâm đến việc hắn kéo dài khoảng cách.

“Thương? Yêu thuật?” Trần đạo hữu thử tìm ra át chủ bài của Ngụy Hợp.

Nhưng vô luận gã nhìn thế nào cũng chỉ có thể chứng kiến Ngụy Cương không có tác sát, cũng không có dấu hiệu phóng thích yêu thuật.

Phải biết rằng, thê tử Vân Tứ là ngọc bội chuyên môn dùng để ngăn cản yêu thuật của hắn.

Miếng ngọc bội kia không chỉ có thể ngăn cản mấy lần tổn thương mà còn có thể cảm ứng chấn động của yêu lực.

Thế nhưng tại Ngụy Hợp trên người, khoảng cách gần như thế, hắn lại một điểm yêu lực ba động đều không cảm ứng được.

Chuyện này không bình thường!

Không có thương giới, không có yêu lực, người này lấy cái gì cảm thấy nuốt chắc chính mình?

Trong lòng Trần Hữu càng thêm đa nghi kiêng kỵ.

“Không cần lo lắng. Ta là người, không phải yêu ma.” Ngụy Hợp ngồi xuống ghé dựa, đổi sang một tư thái càng thêm thoải mái.

“Sở dĩ tìm tới ngươi là bởi vì ngươi là trưởng quan quân sự cao nhất của tòa thành này. Hơn nữa, ngươi hẳn là có thể liên hệ được với yêu ma Ninh Châu tổ chức?”

“... Ngươi rốt cuộc là ai?” Con ngươi Trần đạo hữu co rụt lại: “Nguyệt Thiên cao tăng sao?”

Có thể lấy thân phận nhân loại, không e ngại yêu ma, còn chủ động tìm yêu ma, chỉ sợ cũng chỉ có cao tăng trong Nguyệt Thiên.

“Nguyệt Thiên? Không... Ta chỉ là một tên tàn đảng thời đại không cam lòng triệt để kết thúc thôi.” Nụ cười trên mặt Ngụy Hợp thu liễm, nghĩ đến bây giờ triệt để tuyệt tích chân huyết cùng chân kinh.

Thời gian thấm thoát như thoi đưa, thương hải tang điền.

Đại Nguyệt vẫn là vàng trắng lớn kia, nhưng người trên mặt đất đã cảnh còn người mất.

Mới ba mươi năm ngắn ngủi, từng là Đại Nguyệt đế quốc huy hoàng cường đại, hiện giờ chỉ còn tường đổ đổ.

“Trần hữu quang, ngươi chỉ cần biết, ta cần yêu ma, chủng loại bất đồng, yêu ma có thực lực khác nhau. Số lượng càng nhiều càng tốt. Ta cần ngươi phối hợp ta, dẫn yêu ma đến chỗ ta.” Ngụy Hợp thẳng thắn nói.

“...!!” Trần đạo hữu cả người sững sờ, có chút hoài nghi chính mình nghe lầm.

“Ngươi không nghe lầm chứ.” Ngụy Hợp坦然 nhiên nói:

“Nghe nói, yêu ma đặc biệt thích một số người có thể chất đặc thù, gọi là linh lực thể chất đúng không?”

“Vâng...” Trần Hữu Quang khó khăn trả lời, trong đầu hấn vang lên một loạt tiếng ong ong.

Hôm nay yêu ma ăn thịt người trong hoàn cảnh lớn này, người trước mắt này lại tụ tập đại lượng yêu ma, tựa hồ muốn làm đại sự gì đó.

Người như vậy, vì sao lại tìm được tên quân phiệt nhỏ bé này của hấn? Không phải trực tiếp đi tìm những đại quân phiệt cấp độ như Trương Hoành sao?

“Đi tìm người có linh lực thể chất, lấy ra dụ yêu ma, hấn là có thể bắt nhiều chút số lượng chứ?” Ngụy Hợp sờ sờ cằm, hấn muốn dùng Tam Tâm Quyết cùng Phá Cảnh Châu đạt được yêu lực khởi nguồn.

Mục đích cuối cùng, kỳ thật là để giải quyết vấn đề chân kinh và chân huyết của bản thân.

Cho nên, chỉ cần có thể biết rõ căn nguyên yêu lực và căn nguyên chân huyết, là có thể chuyển hóa lẫn nhau giữa ba thứ.

Cứ như các loại cơ chế ở kiếp trước. Bất luận là thái dương năng, thủy năng, phong năng, pháp năng, chính xác, đều có thể thông qua trang bị kết cấu đối ứng, chuyển hóa thành điện năng.

Đây chính là sức mạnh của khoa học.

Hiện tại Ngụy Hợp muốn đi, cũng là con đường này.

Đương nhiên, hấn không có nhiều nhà khoa học thiên tài ở kiếp trước đặt ra các nguyên lý cơ sở như vậy.

Nhưng hấn có Phá Cảnh Châu.

Tác dụng lớn nhất của Phá Cảnh Châu là có thể cưỡng ép phá cấp.

Trên lý luận, chỉ cần hấn hoàn thiện lý luận, chỉ cần lý luận có chút ít khả thi, Phá Cảnh châu có thể giúp hấn đột phá từ trong cực hạn viên mãn.

Cho nên lợi dụng điểm này, Ngụy Hợp hoàn toàn có thể lấy đại lượng điều kiện phá cảnh châu bắt đồng đột phá.

Giả nghĩ các loại tài liệu và các phương hướng đột phá, sớm muộn gì cũng tìm ra phương pháp chuyển hóa.

Lấy cái này làm cơ sở nghiên cứu, so với các nhà khoa học kiếp trước không biết có thành công hay không, thì nhanh hơn rất nhiều.

Hơn nữa, so với cải tạo tất cả công pháp huyết mạch của mình, vẫn là trực tiếp tìm được phương thức chuyển hóa năng lượng mới là phương thức đơn giản nhất.

Dù sao Ngụy Hợp rõ ràng, hấn tu hành rất nhiều công pháp, tất cả đều là xây dựng trên nền móng của hoàn cảnh Chân Khí.

Nếu muốn cải tạo tất cả thành yếu lực, đừng nói đến di chứng ăn người, đó là cải tạo một lần đơn giản, lượng công trình này đều vượt xa sự tưởng tượng của hấn.

Nói không chừng nếu hao hết thọ mệnh cũng không thể làm hết.

Hơn nữa trong đó có rất nhiều công pháp huyết mạch, là căn cứ đặc tính chân khí mà thành lập, nói không chừng đổi sang hệ thống hoàn cảnh, thì hoàn toàn không thể dùng được. Xem như là phế công.

“Ta... Ta không chắc... có thể đi được hay không...” Trần Trần Hữu hơi lẩm bẩm mồ hôi.

“Không phải ta đang thương lượng với ngươi.” Ngụy Hợp ngắt lời hấn, gương mặt nhìn chăm chú đối phương.

“Ngươi có thể thử dùng thương với ta.”

Tay trần Trần Hữu để sau lưng, hơi run lên, không biết lúc nào trong tay đã cầm một cây thương thương bạc trắng.

Hấn gắt gao nhìn chăm chăm Ngụy Hợp, ý đồ từ trong mắt đối phương nhìn ra một tia kiêng kỵ cùng sợ hãi.

Đáng tiếc hấn lại thất vọng.

Trong mắt đối phương hoàn toàn là một mảnh坦然 nhiên.

Ngụy Hợp lấy từ trong khay hoa quả trên bàn ra một con dao nhỏ.

Tùy ý hướng tay chính mình đâm một cái.

Đương.

Lưỡi đao hoa quả cong cong sang một bên.

Mà Ngụy Hợp tay không tổn thương chút nào.

“Đã rõ chưa?”

Ngụy Hợp ném tiểu đao cho đối phương.

Trần Hữu cúi đầu nhìn tiểu đao trên bàn, mũi đao có hình dáng rõ ràng, làm cho lòng hắn như chìm xuống đáy cốc.

Khó trách người này không lo lắng về viên đạn... Nếu như thật sự phòng ngự đến trình độ nhất định, xác thực sẽ không sợ lực đạn xuyên thấu.

Tên gia hỏa này tuyệt đối là yêu ma cấp độ Hóa Hình!

“Đúng rồi, yêu ma đầu mục nơi này, thủ lĩnh Cửu Yêu Hội ở đâu?” Ngụy Hợp đột nhiên hỏi.

“...” Trong lòng Trần đạo hữu run lên, bắt đầu sốt ruột.” Ta... Không biết, dù sao đều là yêu ma, ta cũng không dám liên hệ nhiều...”

Phốc!

Đột nhiên thân hình Ngụy lóe lên, trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Trong một góc phòng cách đó không xa, một thị nữ gắt gao che lấy cổ họng, chỗ đó kẻ cả yết hầu đều bị kéo đứt.

Đồng thời nơi ngực nàng có vết máu nồng đậm đang nhanh chóng thấm ướt quần áo.

Ngụy Hợp thu tay lại, buông yết hầu ra, lau máu trên váy thị nữ.

Thị nữ bày quần áo mơ hồ có thể thấy đuôi dài nhỏ chậm rãi bung ra, hiển nhiên cũng là yêu ma.

“Đáng tiếc... Hạt giống mới. Ở giữa việc chưa hóa hình và chưa hóa hình.” Hắn tiếc hận nói.

Loại tài liệu yêu ma tốt bậc này, nghiên cứu rất nhiều, so với chết còn tốt hơn.

Trần Hữu da đầu run lên, chậm rãi xoay người, nhìn về phía Ngụy Hợp, còn có thị nữ đang thống khổ đứng chờ.

Hắn biết đôi phương, đó là thê tử Vân Tứ chuyên lưu lại thị nữ Hồng Nhi phòng thân cho hắn.

Thực lực vẹn vẹn chỉ dưới chín vị thủ lĩnh của Cửu Yêu Hội, trong số những yêu ma còn lại ở Ninh Châu, cũng coi như là cao thủ.

Hắn nhìn về phía Hồng Nhi, cặp mắt của nàng vẫn nhìn về phía mình, trong tròng mắt còn mang theo chút sợ hãi, mờ mịt cùng với sự ước ao để cho hắn chạy trốn.

“Yêu ma đều là quái vật ăn thịt người, không có khả năng chung sống hòa bình với nhân loại” Ngụy Hợp thản nhiên nói. ” Không phải tộc duệ chúng ta lòng tất khác. Trần đạo hữu quang, người cần phải nghiêm túc hơn chính thái độ của mình.”

Theo hắn, yêu ma đều hắn là giết sạch. Lợi dụng xong giá trị, trực tiếp giết chết mới là chính đạo.

Trần Hữu không nói gì, chỉ nhìn về phía Ngụy Hợp, ngược lại trong lòng hắn dâng lên một tia sợ hãi so với đối mặt với yêu ma.

Hắn nghĩ tới thê tử mình Vân Tứ!

Võ quán Chu thị.

Chu Hành Đồng vuốt ve chỗ cánh tay phải bị đứt rời của mình, trong lúc nhất thời rơi vào hồi ức.

Ở thời đại trước, chính xác mà nói là ba mươi tám năm về trước.

Lần lượt kịch biến rung động lòng người kia, bây giờ còn trong lòng hấn, tựa như ánh sáng chiếu rọi rõ ràng.

Sức mạnh của đế quốc đại nguyệt huy hoàng khổng lồ đánh tan chân huyết cường đại của Đại Nguyên, hiện giờ cũng đã như tuyết lở, dồn dập tan rã.

“Mới qua bao lâu, cơ hồ đã không còn muốn luyện võ nữa.” Chu Hành Đồng có chút trống trải nhìn một bên phòng luyện tập võ đạo, để đó giá binh khí.

Có một số binh khí trên đó đều đã bắt đầu rỉ sét.

Không ai học, không ai luyện tập, tất nhiên sẽ không ai bảo vệ.

Ngay từ đầu hấn vài năm còn chăm chỉ bảo vệ, bây giờ đã mệt mỏi.

“Vẫn là uống rượu đi.” Chu Hành Đồng vừa nhớ lại ngày mình hăng hái lúc trước, vừa ngửa đầu đổ rượu trong hồ lô vào miệng.

“Lão Chu.” Cửa phòng bị đẩy ra, lão đạo tóc trắng mặc đạo bào cũ kỹ chậm rãi đi đến.

Vừa vào đã thấy bạn tốt cầm một hồ lô say rượu, sắc mặt hấn trầm xuống.

“Lão tiểu tử ngươi, bệnh thân thể tốt hơn một chút mới bắt đầu say rượu, không muốn sống nữa hả?”

Hấn đoạt lấy hồ lô rượu trong tay Chu Hành Đồng, bắt đầu uống một ngụm.

“Vẫn là lão đạo ta giúp ngươi gánh lấy thống khổ vậy.”

Chu Hành Đồng cũng không nổi giận, mấy ngày trước hắn bị bệnh nặng, thiếu chút nữa đi đời nhà ma. Nếu không phải lão đạo mang theo đồ đệ tới thăm hỏi, nói không chừng người khác cũng sẽ vô thanh vô tức chết ở Võ Đạo quán.

“Đây không phải là làm không có việc gì sao?” Hắn cười cười, “Lúc trước ta đi dán quảng cáo, có người trẻ tuổi hỏi, vừa nghe là học võ, đều lắc đầu rời đi.”

Lão đạo trầm mặc một chút.

“Thế đạo chính là như vậy. Học võ? Học võ mạnh hơn nữa, cũng không đánh lại một thương, người trẻ tuổi có chút hoài bão cũng đi tòng quân rồi. Trong nước liên tục hỗn chiến, ngoại trừ làm lính có thể có chút nguồn thu nhập ổn định, còn có thể không bị ức hiếp. ngành nghề nào khác cũng khổ.”

“Làm binh...” Chu Hành Đồng cười cười. Chẳng lẽ là dễ làm việc hơn sao?

Hắn nhìn Võ Đạo quán vắng ngắt, góc tường thậm chí đã kết mạng nhện. Một con nhện màu trắng nhạt đang chậm rãi đem một con muỗi dính vào, từng chút một cuốn lấy.

Thời đại thay đổi, bây giờ võ công đã không thể bảo vệ bản thân nữa.

Ngay cả thổ phỉ cường đạo dã ngoại, cũng có thương giới trong người.

Học võ tốt hơn nữa, gặp phải mấy cây thương chỉ một cái, cũng không có cách nào.

Chu Hành Đồng lại nhớ tới mấy tên đồ đệ lúc trước mình dạy dỗ.

Tổng cộng có bốn người, ba nam một nữ, toàn bộ đều chết dưới thương giới.

Hiện nay hắn cũng đã nản lòng thoái chí, dựa vào một chút vàng bạc châu báu lúc còn trẻ trốn đi, miễn cưỡng sống qua ngày.

Khi một người cả đời đều bị triệt để đánh tan, không còn trụ cột chống đỡ, hắn chỉ có thể dùng rượu làm tê dại chính mình.

“Ít uống đi...” Lão đạo cũng nghĩ tới điều này, thở dài.

Cầm rượu, hắn đứng dậy đi ra ngoài cửa, chỉ chốc lát sau đã biến mất ở chỗ rẽ.

Chu Hành Đồng giật giật khóe miệng, lười nhác nhìn ánh nắng chiếu nghiêng ngoài cửa, trong lúc nhất thời có chút xuất thần.

Không biết đã qua bao lâu.

Bỗng nhiên.

“Xin hỏi, Đồng Hành sư phụ có ở đây không?”

Một giọng nói trẻ trung từ ngoài cửa vọng vào.

Chu Hành Đồng lười biếng lên tiếng.

“Ai vậy? Vào đi.”

Rất nhanh, một thanh niên nam tử tướng mạo như ánh mặt trời bước nhanh đến, trên người mặc cao thấp phân thể trang phục, tay áo dài quần dài, toàn thân màu nâu, dùng vật liệu chính tề nhãn nhụy, tương đối chú ý.

Nam tử nhìn thấy Chu Hành Đồng nửa nằm nửa ngồi trên ghế, trên mặt hiện lên vẻ vui mừng.

“Chu sư phó, là ta. Tiểu Lăng.”

Người tới chính là Chung Lăng.

Sau khi hắn đi ra khỏi phủ đại soái, càng nghĩ càng cảm giác người ở bên cạnh đại soái khá quen thuộc.

Vì vậy cho nên cứ tới nơi này, vị lão sư trước đây hy vọng nhận được đáp án xác định.

“Chung Lăng à... ta đã không có gì dạy ngươi rồi. Ngươi còn trở về làm gì?” Chu Hành Đồng xem như một trong những lão sư võ thuật của Chung Lăng, phụ trách dạy hắn cách chiến đấu phương diện thực chiến.

Hắn biết sở học của mình là rất nhiều võ công, bởi vì không còn chân huyết và chân kinh cho nên đều trở thành thùng hoa. dứt khoát chỉ dạy cho Chung Lăng vài kỹ xảo chiến đấu cơ sở phạm tục.

Như thế, ngược lại đối với Chung Lăng có chút trợ giúp.

“Chu sư phụ.” Chung Lăng cung kính ôm quyền thi lễ: “Một ngày cả đời vì sư, người đã dạy ta mấy thứ này, đến xem người cũng là việc nên làm.”

“Đừng nói những thứ lộn xộn này, nếu người không có việc gì thì cho ta chút tiền rượu.” Chu Hành Đồng khoát tay áo mặc kệ hẳn.

“Chu sư phó, lần này ta tới là muốn hỏi người một chút về dấu vết võ đạo chân huyết trong truyền thuyết. Người thật sự có thể luyện ra loại dấu vết đó sao?”

Chung Lăng thanh âm thoáng giảm xuống, tựa hồ chính mình cũng không dám chắc và không dám tin tưởng.

“Hả?” Chu Hành Đồng sững sờ, ánh mắt nhanh chóng nghiêm nghị hẳn lên: “Như thế nào? Người gặp phải cái gì?”

“Là thế... mấy ngày trước ở phủ đại soái ta gặp được một người kỳ quái...” Chung Lăng cẩn thận kể rõ những phát hiện của mình lúc trước.

“Chắc chỉ là ngoại hình tương tự thôi. Một số ít cao thủ chiến đấu cũng có thể luyện được loại hình dáng ấy.” Chu Hành Đồng nghe xong lắc đầu nói.

Kỳ thật hẳn cũng biết sự tồn tại của yêu ma, chẳng qua vì có Tịnh Ma đội, cộng thêm trật tự của thành Ninh Châu tốt hơn nên số lượng yêu ma cũng thấp.

Cho nên ảnh hưởng đối với cả tòa thành thị cực ít.

Thời đại này, chính là thời đại kỹ thuật khoa học trụ cột phát triển nhanh chóng.

Đại Nguyệt tuy rằng bởi vì hỗn chiến quân phiệt, các phương diện đều đang đình trệ trạng thái. Nhưng nước ngoài cũng không phải là như vậy.

Không nói đến quốc gia chật vật lâm vào nội chiến như vậy, trong các quốc gia còn lại, chung quy có một thế lực phát triển cực nhanh.

Trên thực tế, yêu ma thực lực cảnh giới thấp cũng e ngại hỏa khí.

Coi như là yêu ma hóa hình, nếu là bị hỏa khí chính diện tụ tập, cũng sẽ bị thương.

Thậm chí Đại yêu ma, khi đối mặt với đạn pháo cũng phải tránh đi.

Thực lực của nhân loại đang tăng lên rất nhanh.

Bất kể là võ đạo hay là yêu ma từ ngoại giới tới đều bị áp chế từng bước một.

Đại nguyệt hiện nay tổng hợp phát triển đình trệ không tiến cục, trên thực tế là rất lớn, cũng có ý tứ muốn liên thủ áp chế Đại yêu ma.

Cho nên đối với yêu ma, Chu Hành Đồng vẫn luôn không bình luận.

Dưới cái nhìn của hắn, những người này và chân huyết đều giống nhau, sớm muộn cũng đều bị đào thải hoàn toàn.

Chẳng qua chân huyết chân kinh sớm hơn một chút mà thôi.

Nên đối với những lời của Chung Lăng, hắn không cho là đúng nên không thấy hứng thú.

Rơi vào đường cùng, Chung Lăng từ quán võ đi ra, tâm tư vẫn có chút rục rịch.

Hắn không ngừng nhớ tới tình cảnh lúc trước nhìn thấy Nguyệt Hợp. Hình dáng đối phương không nói, đặc biệt là cặp mắt kia.

Hắn xác định chính mình không nhìn lầm, trong nháy mắt con mắt của đối phương bỗng nhiên hiện lên một mảng đỏ sậm quỷ dị.

Loại cảm giác này phi thường kỳ dị, nhưng không có cảm giác tà dị khi đối mặt với yêu ma quỷ quái.

“Chẳng lẽ là cao thủ của Nguyệt Khuyết Tịnh Ma đội trong truyền thuyết!?” Trong lòng Chung Lăng nóng như lửa đốt.

*

*

*

Hắn luôn muốn tìm kiếm cao thủ chân chính, chỉ đạo mình học tập võ đạo. Bây giờ khó khăn lắm mới gặp được một người, hắn không muốn bỏ qua bất cứ điều gì.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Sau khi Ngụy Hợp tiến vào phủ đại soái, liền để Trần Hữu Quang đặc biệt phân ra cho hắn một tiểu viện, chuyên môn tiến hành yêu ma lí do nghiên cứu.

Hắn không ngừng thông qua tên tuổi Cửu Yêu Hội, tụ tập và bắt yêu ma.

Chỉ là làm hắn có chút thất vọng là số lượng yêu ma có chút quá ít.

Hắn mới trước sau bắt hơn ba mươi con, toàn bộ Ninh Châu thành liền không tìm thấy nữa.

Toàn bộ yêu ma ở Ninh Châu thành hơn mười vạn nhân khẩu gộp lại mà chỉ có năm sáu chục con...

Mà yêu ma hóa hình, thế mà chỉ có Lộ Cửu cùng tiểu nha đầu yêu ma kia.

Còn lại chính là đám đầu mục Cửu Yêu Hội.

Đây chính là số lượng yêu ma.

Mà xem từ phía Trần Hữu Quang thống kê số liệu, so với yêu ma, chính thức chiếm cứ chiến lược Tịnh Ma đội, vẫn là âm hồn quỷ quái.

Ừng ục ục...

Phủ đại soái, phòng điện tín.

Trần Hữu sắc mặt âm trầm đứng ở trong phòng, dừng lại ở sau lưng nhân viên điện báo.

Bên cạnh hắn, đúng là Ngụy Hợp mới từ nghiên cứu đi ra.

“Ngụy tiên sinh, vừa nhận được điện tín. Bên này yêu ma giảm bớt tình huống dị thường, đã khiến khu vực xung quanh

chú ý. Ngài xem...” Trần đạo hữu mặt mày lộ vẻ khó xử.

Trên thực tế, cái gọi là gây chú ý cho khu vực xung quanh, căn bản là do hấn bịa ra. Yêu ma bình thường không liên quan gì đến quân phiệt, cũng không liên quan tới đám Đại yêu ma.

Nguyên nhân thực sự khiến khu vực xung quanh chú ý nơi này, là bởi vì thê tử Vân Tứ kia thoát khỏi nơi này.

Hấn một mực âm thầm liên hệ với thê tử, không ngừng ý đồ cầu trợ thế lực yêu ma chung quanh.

Hôm nay từng cỗ thế lực yêu ma đang ở dưới sự liên kết của Vân Tứ, phái ra người thăm dò, dự định cụ thể hiểu rõ thực lực của Ngụy Hợp.

Nếu đúng như Vân Tứ nói, thái độ của người này đối với yêu ma đui tận giết tuyệt tuyệt không hề cô li, thực lực cũng tương đối khó giải quyết.

Như vậy nói không chừng sẽ đồng loạt xuất thủ vây quét người này.

Nói cho cùng, trong số võ giả được đại thắng trước lưu lại cũng có một ít máu huyết.

Những võ giả này khí huyết dồi dào, cộng thêm trang bị hỏa khí huấn luyện, rất nhiều người căm ghét yêu ma đến tận xương tủy, không ngừng phát sinh xung đột với yêu ma.

Nhưng sau mấy trận đại chiến, yêu ma dễ dàng tàn sát những võ giả này, vắn vắn chỉ có một số ít võ giả còn sót lại gia nhập vào Nguyệt Thiên, trở thành một phần của đội Tịnh Ma.

“Khu vực xung quanh?” Ngụy Hợp nheo mắt lại. “Nghe nói, gần đây nhân thủ Dĩ Sơn Tịnh Ma đội tăng nhiều?”

“Tịnh Ma đội... cũng không phải do chúng ta quản lý. Ngụy tiên sinh, bên kia lệ thuộc trực tiếp cao tầng Nguyệt Thiên. Lúc không xúc phạm quy củ địa phương, cũng không ràng buộc được.” Trần đạo hữu trầm giọng nói.

“Như vậy ngươi cảm thấy người của Tịnh Ma đội định làm gì?” Ngụy Hợp cười cười.

Hắn tâm tình không tồi, bởi vì lợi dụng phá cảnh châu phụ trợ, bước đầu hắn đã hiểu rõ, yêu lực làm sao chuyển hóa ra, hơn nữa đạt thành mục tiêu đơn giản chuyển hóa chân kinh.

Đúng là như hắn nghĩ, yêu lực, bản chất là kết hợp khí huyết với hư vụ mà thành lực lượng đặc thù.

Cái này cũng không khó, theo Chân Giới thực cốt tiên hành quan sát, hơn nữa thí nghiệm ra yêu lực có đầy đủ khí huyết cùng hư vụ rất nhiều đặc thù phía sau.

Ngụy Hợp liền hiểu rõ bản chất của nó.

Còn một bên khác, bản chất chân kinh thật sự cũng là do chân khí và nguyên huyết kết hợp.

Bản chất chân khí, Ngụy Hợp tiếp xúc nhiều võ học như vậy, còn tiếp xúc với chân huyết Chân Khí hệ cùng võ đạo của Đại sư liên minh.

Sớm đã có chút thể ngộ.

Chân khí, thật ra là một loại phóng khoáng. Một loại đặc thù, có thể khiến thân thể người ta sinh ra không lồ.

Loại phát tán này... tựa hồ bắt nguồn từ sâu trong Chân giới.

Bất quá không rõ nguồn gốc, cũng không ngăn trở Ngụy Hợp tiến hành thăm dò, thử thăm dò các loại công pháp dùng yêu lực hư vụ chuyển hóa thành chân khí.

Hắn đã nghĩ ra một biện pháp dụ dỗ, lợi dụng Phá Cảnh Châu, hắn định ra tối thiểu mấy trăm loại công pháp chuyển hóa khác nhau.

584

Phương pháp này chính là, trước thử dùng phương hướng lớn một chút, dùng Phá Cảnh Châu thử tính khả thi.

Nếu như hoàn toàn không thể hoàn thành, Phá Cảnh Châu sẽ không có bất cứ phản ứng nào.

Nếu như có thể đạt thành, chỉ cần có một ít tỷ lệ, Phá cảnh châu đều có thể mạnh mẽ phá vỡ bình cảnh ở cảnh giới Viên Mãn.

Cho nên, Ngụy Hợp tiến hành các loại thử nghiệm đối với yêu lực, rất nhanh thành công phân giải nó thành khí huyết cùng hư vụ.

Sau đó hắn lại tiến hành phân giải chân kinh trong cơ thể mình.

Phương pháp ban đầu chính là soạn một quyển công pháp phân giải chân kinh làm mục tiêu.

Sau đó dùng Phá Cảnh Châu mô phỏng các góc độ tiến hành đột phá.

Mục đích công pháp, tựa hồ trong mắt Phá Cảnh Châu không nhất định phải biến cường. Biến yếu cũng có thể.

Cho nên rất nhanh, sau khi thử hơn trăm phương hướng cùng biện pháp, Ngụy Hợp thành công phân giải chân kinh thành nguyên huyết cùng chân khí.

Mà chân khí phân giải ra, bị hắn dùng lực hút mạnh mẽ, ngưng tụ thành một đoàn hắc cầu.

Sau đó Ngụy Hợp lại biên ra một bộ công pháp không ngừng phân giải chân khí.

Thật ra chuyện này rất đơn giản, việc phân giải một loại vật chất, biện pháp đơn giản nhất chính là cắt ra.

Khi cắt nó thành vô hạn độ nhỏ, sẽ tới gần vô hạn đơn nguyên của vật chất này.

Cho nên Ngụy Hợp dùng loại phương pháp này, bện thành một bộ công pháp chuyên môn dùng để phân tách vật chất.

Hắn đặt tên nó là Tổ Nguyên Pháp.

Mà bộ công pháp này, ban đầu đối với việc tiêu hao Phá Cảnh Châu cực kỳ yếu ớt.

Ngụy Hợp mới đột phá một lần, lập tức phá cảnh châu tự động bổ sung đầy.

Nhưng theo số lần phân cách càng ngày càng nhiều, càng ngày càng nhỏ.

Bộ công pháp này chuyên tâm tinh thần lực, lực hút, tiêu hao cũng càng lúc càng lớn.

Khi đem một cái chân khí to bằng hạt gạo phân cách lần thứ hai mươi hai, Ngụy Hợp phát hiện trong đó có một loại nguyên nhân khác.

Hắn đặt tên nó là ‘Nguyên nhân Chân giới’.

Sau đó, hắn không phải không thể tiếp tục phân tách mà là nếu tiếp tục phân chia, cần tiêu hao quá lớn, được không bù mất.

Trình độ này đã đủ rồi. Trong thực nghiệm, loại dẫn này cũng tồn tại trong hư vụ, chỉ là hoàn toàn bị đàn độn, cũng không thể chuyển hóa ra chân khí.

Vì vậy sau khi kích hoạt, quan trọng nhất là Chân giới có thể chuyển nguyên huyết thành chân lực.

Mà căn cứ vào tử hạt Chân giới và yêu ma, đồng thời cấy sinh vật vào trong cơ thể.

Nhân tử Chân giới sẽ bị hư vụ ăn mòn biến mất, còn có thể phóng thích phóng thích, liên tục chuyển hóa nguyên huyết thành chân khí.

Cho nên Ngụy Hợp dùng yêu ma bao vây nó, như vậy có thể bảo hộ căn nguyên Chân giới, đồng thời còn có thể liên tục sản xuất chân kinh mới.

Như vậy, liền bước đầu giải quyết việc phát triển chân chính.

Chỉ cần kích hoạt phạm vi Chân giới là có thể liên tục chuyển hóa khí huyết thành chân kinh.

Chỉ là mặc dù nhân tử của Chân giới không tệ, nhưng mật độ trong hư vụ cực ít, thu thập rất phiền phức.

Hồi phục tinh thần lại, Ngụy Hợp nhìn về phía Trần Hữu Quang.

“Tiên sinh, mục đích của bọn họ từ đầu đến cuối đều là yêu ma, cho nên Tinh Ma đội hẳn là vì yêu ma mà đến.”

Những ngày qua, hẳn một mục đi điều tra lai lịch Ngụy Hợp. Đáng tiếc không thu hoạch được gì.

Nhưng suy đoán có khả năng nhất, chính là Ngụy Hợp chính là một loại yêu ma đặc biệt.

Về phần võ giả chân huyết chân chính mấy chục năm trước lưu lại, tuy cũng có khả năng, nhưng Trần đạo hữu đã đưa nó vào phỏng đoán cuối cùng.

Hắn đã trải qua thời đại đó, biết được những võ giả kia mạnh tới cỡ nào, nhưng đó đều là những thức trước kia.

Chân khí biến mất đã làm cho những võ giả nào mất đi đất đai tầm bở.

Vì vậy khả năng này là thấp nhất.

“Thú vị. Ta hấp dẫn yêu ma, tịnh ma đội bị yêu ma hấp dẫn.” Ngụy Hợp cười cười.

“Người tụ tập thể chất linh lực đều đã đủ chưa?” Hắn hỏi.

“Đã đến đông đủ. Tổng cộng tìm được mười hai cái.” Trần Hữu gật đầu trả lời.

“Đi thôi, vậy đi xem một chút.” Ngụy Hợp cười nói.

Sau khi giải quyết xong phương pháp bổ sung chân kinh, tâm tình của hắn tốt lên rất nhiều, nhìn cái gì cũng thuận mắt hơn rất nhiều.

Bằng không trên thế giới này, luôn sợ tay sợ chân sợ hãi, không dám động thủ, chung quy có chút quá oan uổng.

Hai người rời khỏi điện thờ, dọc theo hành lang đến một tiểu viện rộng rãi bên cạnh.

Chỉ chốc lát sau, hai người liền nhìn thấy trong sân rộng mở cửa chính, đang có mười mấy hài tử choai choai, ở dưới sự giám sát của hai đội binh lính, đứng thành một hàng sợ hãi rụt rè chờ bọn họ.

Đám trẻ này ai nấy đều xanh xao vàng vọt, nhìn qua thì thấy đói bụng rất lâu.

Quần áo trên người cũng là rách nát dơ bẩn, làn da gầy trơ cả xương tràn đầy dơ bẩn, cũng không biết bao lâu không tắm rửa.

Ngụy Hợp trước tiên dùng cảm quan cường hóa, nhìn qua mười hai đứa nhỏ trước mắt một lần.

Không nhìn ra cái gì.

Nhưng không sao cả, điều này cũng không gây trở ngại gì đến việc hắn đem những đứa nhỏ trước mắt này làm gương mẫu để nhập vào tổ chức chuyển hóa chân khí.

Dựa theo tin tức thu thập lúc trước, hài tử nghiên cứu thể chất linh lực đều có khí huyết và thể chất hùng hậu, vượt xa các bạn cùng lứa tuổi khác.

Ngay lúc Ngụy Hợp quan sát những hài tử này, ánh mắt Trần Hữu ở sau lưng hiện lên một tia tàn nhẫn.

Hắn đã âm thầm liên lạc với ba cao thủ trong ba tổ chức yêu ma xung quanh đến đây thăm dò.

Mà bây giờ...

Phốc phốc phốc!

Trong chốc lát ba đạo bóng xám từ giữa một đám hài tử bắn ra, phóng tới phía Ngụy Hợp.

Bóng xám hóa thành con dơi giữa không trung, một đạo là hình người tai mèo, một đạo cuối cùng là lưỡi hái khổng lồ tựa như bọ ngựa.

Ông!!

Biên Bức ở giữa không trung lên tiếng chấn động, vô hình sóng âm ước thúc thành một cỗ, phóng tới Ngụy Hợp.

Phía trước nó, hình người tai mèo cùng bộ ngựa song đao đồng thời phân tán, tựa như huyền ảnh, từ hai bên tấn công Ngụy Hợp.

Biên Bức sóng âm mang đến tầng tầng ba động yêu lực chông chát, tựa như sóng nước, vây Ngụy Hợp bốn phương tám hướng vào trong đó.

“Chỉ là nhân loại! Chết đi cho ta! Ha ha ha ha!!” Bộ ngựa vung song liềm điên cuồng, trong nháy mắt chém ra hai mươi đao sáng như tuyết.

Toàn bộ đao quang bện thành một mảnh đao võng, bay về phía Ngụy Hợp.

Mười ngón tay bóng người tai mèo kéo theo từng đao móng vuốt sắc bén, đầu ngón tay nhiễm kịch độc trí mạng, nhe răng cười chụp lấy Ngụy Hợp.

Ba đạo nhân ảnh đồng thời đánh lén xuất thủ.

Trong nháy mắt này, cho dù là Trần Hữu Quang cũng không ngờ tới, lúc bọn chúng cũng lựa chọn động thủ.

Chẳng lẽ chúng không biết ảnh hưởng đến mình sao?

Quang đồng tử Trần Hữu co lại, căn bản không kịp phản ứng, ba đạo thể công đã đến trước người Ngụy Quốc.

Tê tê...

Trong chốc lát, ba thể công tựa như bị lực lượng quỷ dị nào đó dẫn dắt, xoay tròn tụ tập, toàn bộ bay đến trên một ngón tay của Ngụy Hợp.

Đương!

Tất cả công kích va chạm vào ngón tay kia, phát ra tiếng kim loại va chạm kịch liệt.

Ngón tay không tổn thương chút lông tóc nào, mà chiêu số ba yêu ma toàn bộ sụp đổ.

Ngụy Hợp hơi động ngón tay.

Khuôn mặt ba yêu ma lộ vẻ sợ hãi, toàn thân như bị lực lượng nào đó chế trụ, không thể động đậy, thậm chí trong nháy mắt cũng không thể.

Trong giây lát, cả ba hung hăng đâm vào bức tường bên trái, khảm thân thể vào tường.

“Ba tài liệu tốt nhất.” Ngụy Hợp khẽ cười, chắp tay sau lưng chậm rãi nhìn về phía hài tử còn lại.

“Áp giải xuống đi.” Hấn ý bảo binh sĩ bên cạnh tiến lên động thủ.

“... Vâng!” Các binh lính cũng bị dọa sợ.

Trầm mặc một hồi lâu, mới có mấy cái gan lớn, tiến lên xử lý ba cái yêu ma bị trọng thương hôn mê.

Ngụy Hợp ôn hòa nhìn chín đứa nhỏ còn lại.

“Bọn nhỏ, không phải sợ. Ta chỉ là muốn mời các ngươi tới nơi này, giúp đỡ một chuyện nhỏ. Nếu như các ngươi hảo hảo phối hợp, tiền công mỗi ngày, là một cái ngân nguyên, đủ các ngươi mang về bổ sung gia đình dùng.”

Hấn cần trước tiên thử nghiệm trên người những người khác, sau đó mới tự mình động thủ.

Chân kinh chuyển đổi tổ chức, tại hấn nhiều lần sửa đổi, tuy rằng không có nguy hiểm lớn.

Nhưng nếu một khi tổ chức kết cấu này được cấy vào thì không thể nào thay đổi được.

Vì vậy nhất định phải thành công trong lần đầu tiên.

Chỉ là thái độ của hấn mặc dù ôn hòa, nhưng thảm trạng ba yêu ma mới bị đánh cho huyết nhục mơ hồ, vẫn làm cho một đám hài tử toàn thân run rẩy, căn bản không dám ngẩng đầu nhìn hấn.

Ngụy Hợp lắc đầu, liếc mắt nhìn sang Trần Hữu ở bên cạnh.

“Đem đồ vật bung lên, cho bọn chúng uống.”

“Vâng.” Trần đạo hữu gật đầu đáp. Phủi tay, ý bảo người phía dưới bung đồ lên.

Hắn sau lưng lấm tẩm mồ hôi, cảm giác tim mình cũng sắp đập nhanh hơn rất nhiều.

Cũng may là ba tên yêu ma kia bị bắt chắc chắn sẽ khiến Yêu Minh coi trọng.

Bọn họ nhất định sẽ phái ra yêu ma cường đại hơn, động thủ với Ngụy Hợp.

“Chỉ cần cao tăng Yêu Minh chân chính đại yêu ma ra tay, người này hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Đến lúc đó, Vân Tứ có thể trở lại bên cạnh mình rồi... “

Đối với sự tồn tại của Nguyệt Thiên, đám yêu ma cũng có một tổ chức rời rạc, đó chính là Yêu Minh.

Trên thực tế thời gian thành lập Yêu Minh còn sớm hơn Nguyệt Thiên.

Năm đó vì thanh trừ dư nghiệt võ giả tiền triều mà thành lập một tổ chức yêu ma cỡ lớn.

Bây giờ dư nghiệt của võ giả đã bị dọn dẹp sạch sẽ, đương nhiên Yêu Minh sẽ không còn tác dụng gì nữa.

“Lại nói... Ngụy tiên sinh không thích hưởng thụ, không thích Yên tử mỹ nhân, có mục tiêu cụ thể của cuộc đời nào cần thực hiện không?” Trần Quang trầm giọng hỏi, giả bộ như chỉ là nói chuyện phiếm.

Ngụy Hợp cười cười.

“Mỗi người đều có mục đích riêng của mình, ta tự nhiên cũng không ngoại lệ.”

Y đưa tay nhẹ nhàng xoa đầu một đứa bé trai trong đó.

“Chỉ là không cam lòng mà thôi...”

Hắn từ trên khay dâng lên, gỡ xuống một tổ chức được tề chuyển đổi chân khí đơn giản xuống, đưa cho tiểu nam hài.

Các mẫu trong được tề cực kỳ ít.

Chỉ có một chút xíu, dù cấy vào trong cơ thể nam hài, cũng sẽ không ảnh hưởng đến sự phát triển khỏe mạnh của hắn, ngược

lại sẽ xúc tiến nhất định, làm cho thân thể hắn càng cường tráng hơn.

“Biệt danh! Ngoài số! Tây Lâm tiến quân La Tư Mạn, chạt vật rút lui mười vạn quân đóng quân Đông Châu, trở về bản thổ, toàn diện nghênh chiến Tây Lâm. Hai đại bá chủ thế giới lại lần nữa tranh phong!”

“Tây Bắc quân đoàn lữ thành binh xuất binh hai mươi vạn, uy bức Trường Hải. Hai tuyến chiến đấu của Trương Hoành Hải Châu, thắng bại chưa biết!”

Đột nhiên ngoài tường cao, báo đồng trên đường cao giọng vung tờ báo gọi bán.

Thanh âm tuy yếu, nhưng Ngụy Hợp thoáng cái liền nghe rõ nội dung trong đó.

Hắn nhẹ nhàng hít một hơi, nhìn về phía Trần Hữu.

“Thật ra trong thời đại này, yêu ma chỉ là tật xấu của Côn Bằng, thật sự khiến nhân dân rơi vào nước lửa nóng, xưa nay luôn là chúng ta.”

“Nói vậy Ngụy tiên sinh đối với yêu ma chúng ta không có bất cứ thành kiến gì sao?”

Chợt một giọng nữ dịu dàng chuyển sang âm nhu vang lên từ phía bên phải của đình viện.

Đám người hơi rối loạn.

Ngụy Hợp xoay người sang chỗ khác, nhìn thấy bên góc tường bên phải có một bóng người yếu điệu toàn thân mặc quần trắng, đội nón che màu trắng, không biết từ lúc nào mặt đối mặt với hắn lẳng lặng chờ đợi câu trả lời.

“Đương nhiên không có thành kiến.” Ngụy Hợp khẽ gật đầu: “Con người cũng tốt, yêu ma cũng tốt, ai cũng có quyền sinh tồn.”

“Nói hay lắm!” Nữ tử tán thưởng, nhẹ nhàng vỗ tay.” Ngụy tiên sinh đã có quan điểm như vậy, vì sao lại liên tục đánh giết yêu ma tộc đàn của chúng ta?”

“Đương nhiên là vì các ngươi quá yếu.” Ngụy Hợp cười:
“Ngươi có biết vì đàn kiến dưới chân mà cúi đầu với ngươi,
nên buông tha cho việc dẫm lên không?”

“Sẽ không.” Nữ tử trì trệ, tựa hồ không nghĩ tới Ngụy Hợp lại
nói như vậy.

“Thỉnh thoảng ta sẽ gặp.” Ngụy Hợp cười nói: “Nhưng đầu
tiên ta phải nhìn thấy kiến...”

“Ngụy tiên sinh xem ra rất tự tin.” Cô gái lạnh nhạt nói: “Vậy
thì chờ xem.”

Bốp!

Thân hình nàng bỗng nhiên tản ra biến mất.

Đây rõ ràng chỉ là một cái huyền ảnh mà thôi.

*

*

*

Trung Châu, phủ đệ tổng trưởng của Liên minh Trung Châu.

Thiên về hương phủ đệ màu trắng phong cách của người khác, chung quanh là từng đội vệ binh tuần tra.

Trong đại sảnh trung tâm.

“Về phía Tây rừng còn chưa có tin tức truyền đến sao?”

Một nam tử trung niên râu quai nón, mặc quân phục Nguyên Soái, ngồi trên ghế dựa, nhìn từng phần văn kiện trong tay.

Phó tướng đứng bên cạnh hấn tướng mạo đường đường, ánh mắt sắc bén.

“Vẫn chưa xong. Nhưng quân tập đoàn che mặt đã bắt đầu rút lui khỏi tiền tuyến với phạm vi lớn. Điều này đại diện cho Tây Lâm Phương đang tạo áp lực với hấn.” Sĩ quan phụ tá trầm giọng nói.

“Thời buổi rồi ren a...” Gã đầu trọc thở dài một tiếng, “Đã lệnh cho bộ trưởng hậu cần tuyển nghĩa qua để gặp ta. Buổi chiều còn phải tổ chức một đại biểu toàn Châu, chuyện tốn hao quân phí nhất định phải nhanh chóng giải quyết.”

“Vâng.” Sĩ quan phụ tá gật đầu đáp.

Xử lý xong chính sự, nam tử đầu trọc nhích lại phía sau, dùng một tư thế thoải mái hơn, nửa nằm trên ghế dài, híp mắt lại.

“Đúng rồi, gần đây bên yêu ma có động tĩnh gì không?”

“Căn cứ vào tin tức kẻ ẩn núp, Trần Hữu Quang ở Ninh Châu bên kia, xuất hiện một cao thủ yêu ma cấp cao hư hư thực thực, đang đi săn yêu ma còn lại. Yêu Minh đã phái người đi xử lý.” Sĩ quan phụ tá trầm giọng trả lời.” Nguyên soái, những

yêu ma này hành tung quỷ bí, tính tình khó lường. Tại sao chúng ta nhất định phải hợp tác với bọn chúng?”

“Lân Tuyên à.” Nam tử đầu trọc lắc đầu, nhìn về phía sĩ quan phụ tá của mình: “Tuy yêu ma cũng sợ Hỏa Diễm Thương pháo, nhưng xét về phương diện ám sát, bọn chúng là cao thủ mạnh nhất.

Bản thân bọn ta không cần dùng thủ đoạn ám sát, nhưng nhất định phải nắm giữ phương pháp ngăn cản loại thủ đoạn này. Có đao không cần, có đao trong tay, chuyện này không phải chuyện của bọn ta.”

“Vâng!” Sĩ quan phụ tá đứng thẳng, lưng thẳng tắp, không nói thêm gì nữa.

“Nhưng ngươi cũng đừng lo lắng, thời đại này đã là như thế. Yêu ma chỉ tô điểm trong đó, chúng ta mới là nhân vật chính đại thế.” Đầu trọc đứng lên, đi tới trước cửa sổ, nhẹ nhàng kéo tấm màn cửa sổ ra.

“Thuộc hạ muốn...” Sĩ quan phụ tá cau mày nói.

“Không cần để ý. Thật ra võ thuật gia tộc các ngươi với yêu ma, theo chúng ta thấy, tính chất đều giống nhau. Dùng pháp cũng vậy, chỉ là yêu ma tương đương với võ gia có chút cường đại.

Chỉ cần bọn họ có thể trao đổi câu thông, có được dục vọng, vậy thì tất cả đều không có việc gì.” Gã đầu trọc mỉm cười nói.

“Vâng.” Sĩ quan phụ tá Lâm Tuyên cúi đầu: “Nhưng thuộc hạ muốn sửa lại Nguyên soái một câu. Võ đạo của chúng ta không hề yếu hơn yêu ma. Nguyên Nguyệt ta từng là sự huy hoàng võ đạo, không phải yêu ma như vậy có thể bằng được.”

Trong giọng nói của hắn lộ ra một niềm tin khó tả.

Nguyên soái đầu trọc không nói gì thêm, chỉ cười cười.

Phủ đại soái Ninh Châu, bên trong tầng hầm hậu viện.

Ngụy Hợp cẩn thận nhìn chăm chú lên người thiếu niên trước mặt, chậm rãi bốc hơi ra từng sợi chân khí.

Đó là chân khí thật sự.

Hắn không thể lý giải nguyên nhân Chân giới vì sao có thể chuyển hóa ra chân khí. Nhưng điều này cũng không ngăn cản việc hắn sử dụng vật này.

Bởi vì con của Chân giới có thể chuyển hóa nguyên huyết thành chân khí.

Mà chân kinh lại có thể phân giải thành chân khí và nguyên huyết mới.

Vì vậy, căn cơ của Chân giới rất có thể là do chân khí sinh ra.

Trong lúc nhất thời, Ngụy Hợp cũng không biết, đến cùng là cái gì là chân khí, hay là nhân tố Chân giới trước tiên.

“Mặc dù rất nhạt, nhưng không hề nghi ngờ, người thành công.” Ngụy Hợp nhu hòa sờ sờ tóc thiếu niên.

Nàng vui mừng gật đầu liên tục.

“Đi đi, đi nhận phần thưởng của người.” Ngụy Hợp mỉm cười nói, đưa cho hắn một tờ giấy.

“Cảm ơn đại nhân!” Thiếu niên nhanh chóng nhận lấy tờ giấy, vui vẻ đi ra ngoài.

Tổ chức này nếu không quan tâm thì chẳng mấy chốc sẽ bị hư vụn ở ngoại giới ăn mòn, khôi phục lại thành tổ chức bình thường.

Tác dụng duy nhất lưu lại là có thể làm cho thân thể đứa bé kia cường tráng hơn, sức chống cự mạnh hơn một chút. Chỉ vậy mà thôi.

Tác dụng tương tự như nhảm thạch. Thông qua một số kích thích bên ngoài, khiến thân thể người ta tương ứng đạt được cường hóa.

Kế tiếp là những đứa trẻ khác.

Ngụy Hợp kiểm tra từng cái, phát hiện bốn đứa nhỏ trong đó đều thành công nhập vào tổ chức chuyển hoá chân khí còn sống sót.

Mặc dù bọn hắn tản mát ra chân kinh, rất nhanh liền phân giải thành chân khí, bị hư vụn ngoại giới triệt tiêu.

Nhưng thí nghiệm đại biểu cho Ngụy Hợp đã thành công.

Cuối cùng kiểm tra xong một cô bé.

Ngụy Hợp đứng lên, dùng dịch trừ hại đặc chế tẩy rửa hai tay. Đồi lại ngoại bào màu trắng, từ tầng hầm đi ra, trở lại mặt đất.

“Nhân thủ không đủ... đơn thuần dựa vào chính ta, lại muốn thực nghiệm, muốn bắt yêu ma, còn phải bảo vệ những thứ này mới hoàn thành được.. Đúng là không còn cách nào phân thân.”

Trong đầu Ngụy Hợp hiện lên ý nghĩ thu người.

Mặc dù hiện tại đã không chế được Trần Hữu Quang, nhưng tâm trạng những người này vốn không đủ, thực lực lại nhỏ yếu.

Bây giờ có thủ đoạn tái tạo chân khí, như vậy hẳn hoàn toàn có thể một lần nữa đi tìm những tàn đảng thời đại mất đi thực lực của bản thân.

Đại Nguyệt nhiều người như vậy, cuối cùng vẫn sẽ có võ giả giống như hắn, vận khí không tệ, may mắn sống sót.

Người như vậy, chỉ cần tìm thật kỹ nhất định có không ít.

“Những việc này nên để sau khi có thành quả rồi, bắt đầu đi. Bây giờ tới hoạt động gân cốt trước đi.”

Ngụy Hợp quay đầu lại nhìn tiểu viện đám hài tử phẩm chất đang nghỉ ngơi và ở lại.

Bốp!

Trong phút chốc, bóng người kia biến mất tại chỗ.

Tốc độ khủng bố vượt qua tốc độ, vừa vận mạch kẹt giữa âm thanh ồn ào và không tạo ra tiếng ồn ào.

Tuy rằng để giảm bớt âm thanh, Ngụy Hợp đã không chế tốc độ di động, nhiều lắm cũng chỉ duy trì ở trong một giây trăm năm mươi mét.

Nhưng tốc độ như vậy, đối với bất cứ nhân loại nào, thậm chí đối với yêu ma mà nói, đều là trình độ khoa trương.

Trong nháy mắt lóe lên, bên cạnh Ngụy Hợp cũng đã không còn là hậu viện, mà đổi thành một khu phố vắng vẻ bên ngoài phủ Nguyên Soái.

Khu phố hoang vu quanh quẽ, không ít nhà cũ nát cùng một chỗ, cửa sổ đen sì không có thủy tinh, giống như một cái động đen ngòm lớn nhỏ, phun ra nuốt vào số lượng lớn khí lưu.

“Ra đi.” Ngụy Hợp xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía một tòa lâu các nát nhừ trong đó.

Thanh âm chậm chậm kích động, rất nhanh tiêu tán, lâm vào yên lặng.

Dần dần.

Một bóng người mặc váy trắng xuất hiện ở hành lang lâu, chính là yêu ma nữ tử trước kia từng nói chuyện với Ngụy Hợp.

Không chỉ có mỗi nàng.

Đường phố xung quanh, trước sau trái phải.

Từng đạo nhân ảnh hiện ra trong mắt lục quang, nhao nhao hiện thân hình.

Những bóng người này nhìn như là người, nhưng trên thực tế gương mặt đều là một con sói xám không hề rưng lông.

Tất cả yêu ma sói xám, ánh mắt đều tập trung trên người nữ tử váy trắng.

Mà nữ tử váy trắng cũng giống như các yêu ma khác, hai mắt cũng hiện ra lục quang.

“Ngụy Hợp, rốt cuộc ngươi là ai? Trong yêu ma cũng chưa từng thấy qua khí tức gương mặt như ngươi.” Nữ tử váy trắng nhíu mày nhìn chằm chằm Ngụy Hợp, trầm giọng nói.

“Các ngươi nhìn qua không giống lúc trước.” Ngụy Hợp cười cười.

“Ta tên là Yên Sơn Sâm.” Nữ tử váy trắng cau mày lại, trầm giọng nói. “Ngươi đã nhầm vào yêu ma như vậy, nên biết cái gì là đại yêu ma?”

“Người chính là đại yêu ma?” Ngụy Hợp nhất thời hứng thú, ánh mắt nhìn kỹ nữ tử.

Sắc mặt Yến Sơn Sâm vẫn bất động, nhưng trên người lại mồ hôi run lên, làn da ngoài thân bắt giác nổi lên một mảng lớn da gà.

Bị Ngụy Hợp theo dõi, làm nàng theo bản năng có chút khó chịu.

Lần này tới đây, bản thân nàng bởi vì trong Yêu Minh, trong đại yêu ma phụ cận, cũng chỉ có thân pháp thuật của nàng là nhanh nhất.

Nên nàng mới để nàng tự mình tới thăm dò Ngụy Hợp.

Sau khi Yến Sơn Sâm biết được Vân Tứ báo tin, ngay từ đầu là không tin tưởng. Nhưng theo thuộc hạ tự mình xác định, hơn nữa mấy thuộc hạ của nàng cũng bắt đầu đột nhiên mất tích.

Vì vậy nàng không thể không chú ý tình hình ở Ninh Châu lân cận.

Rất nhanh, nàng liền biết được, một đại yêu ma tên là Ngụy Hợp công nhiên chiếm cứ Ninh Châu, còn đuổi Vân Tứ ra ngoài, còn trắng trợn lòng bắt tất cả yêu ma của Ninh Châu.

Vân Tứ là thành viên Cửu Yêu Hội, bản thân cũng là thành viên của Yêu Minh. Trên lý thuyết phải được tất cả thành viên Yêu Minh trợ giúp.

Cho nên Yến Sơn lập tức xông tới.

Nàng ngay từ đầu đã có ý định thăm dò, xem có thể kéo Ngụy Hợp vào Yêu Minh hay không.

Chẳng qua khi nàng thực sự nhìn thấy chân nhân, mới biết được, dường như mình đã hiểu sai một chuyện.

“Không đúng! Người... không phải âm hồn!?” Yến Sơn Sâm trong lòng trầm xuống.

Từ lúc bắt đầu đến bây giờ, nàng một chút cũng không cảm ứng được linh khí trên người Ngụy Hợp.

Điều này khiến trong lòng nàng sinh ra dự cảm không tốt.

Vốn nàng cho rằng Ngụy Hợp không phải là Đại yêu, nhất định là âm hồn quỷ quái.

Nhưng lúc này xem ra...

“Ta nói mình là âm hồn?” Ngụy Hợp mỉm cười.

Tâm tình của hắn lúc này rất thả lỏng. Sau khi nhận được nhiều mẫu do chân khí chuyển hoá thành, hắn lập tức có thể cấy ghép vào thân thể của mình các mẫu mới.

Bất quá loại mẫu mẫu này cần nhân tố yêu ma mạnh hơn, để che giấu con tin Chân giới mạnh hơn.

Vì vậy, vẫn phải dùng tới Tam Tâm quyết.

Hắn dự định lấy nguyên lý tam tâm quyết, xây dựng một kết cấu gieo trồng hoàn toàn mới.

Cùng loại với ruộng thịt của Nguyên Nguyệt trước đây, hắn đều đã cấu tứ xong rồi, loại kết cấu gieo trồng thuần túy này có thể được gọi là đậm thật.

Như vậy mới có thể tái hiện tinh trận năm đó.

“Không phải yêu ma, không phải quỷ quái, người... Rút cuộc là thứ gì?!” Khuôn mặt Yến Sơn Sâm lạnh như băng, chăm chú nhìn Ngụy Hợp.

“Không phải người đã đoán được rồi sao? Đáp án.” Ngụy Hợp bình thản nói. “Người chỉ là không muốn tin mà thôi.”

“Được rồi, để ta nhìn xem, cái gọi là Đại yêu ma kia có thể làm được đến trình độ nào.”

Vừa lúc hắn cần chỉnh thể tiến hành thống kê cho yêu ma tộc đàn này.

Nhìn từ phương diện yêu ma ở Chân giới, bộ tộc này không thể khinh thường, hắn là có lai lịch không nhỏ.

Vì vậy hắn luôn rất cẩn thận, trước tiên từ bên cạnh thu thập từng chút số liệu là tốt nhất.

Yến Sơn Sâm trầm mặc xuống, cơ bắp toàn thân không tiếng động mà căng cứng.

Chân huyết võ đạo mạnh mẽ sao?

Nhung mà, chân khí không phải đã bị tuyệt diệt rồi sao? Tại sao còn có loại quái vật này tồn tại chứ?

Lúc trước rõ ràng Yêu Minh đã giết chết tuyệt đại đa số võ giả Nguyên Nguyệt.

“Chỉ là dư nghiệt của thời đại trước!” Nàng từng bước đi ra khỏi màn đêm u tối, kéo bóng người nàng ra ngoài.

“Giết hẳn!”

Vừa dứt lời, thân thể Yên Sơn Sâm hóa thành gió tanh, trong chớp mắt vượt qua mấy chục thước, nhào tới trước người Ngụy.

“Yêu thuật: Lang Đồ Nha.”

Cả người Yên Sơn nổ tung, hóa thành một mảnh huỳnh quang màu trắng, cấp tốc quay chung quanh Ngụy Hợp, lấy gã làm trung tâm, ngưng tụ ra một miệng sói lớn mấy mét.

Miệng rộng hung hăng cắn một miếng hương nửa người Ngụy Hợp.

Đương!

Răng nanh cự lang đứt gãy, thân hình Yên Sơn từ trong bạch quang bay ngược ra, hung hăng rơi xuống đất, kéo dài ra hắc ấn.

Một mùi cháy đen chậm rãi tản ra.

“Tốc độ trong giây lát từ bảy trăm mét đến chín mươi mét, lực đánh bùng nổ ở giữa hai vạn cân đến bốn vạn cân, xuất lực ổn định. Yêu thuật kèm theo tinh thần công kích chấn nhiếp, lực lượng ở cấp độ toàn bộ thực sự nhập môn... Thật sự là mâu thuẫn.”

Ngụy Hợp nâng tay lên, cảm thụ được cường độ lưu lại trên ngón tay.

“Tương đương với tốc độ luyện tạng và lực lượng tương đương với Chân huyết phổ thông, nhưng lại có tinh thần toàn bộ cao thủ Chân Kính kèm theo công kích. Tổng hợp đánh giá,

hắn là miễn cưỡng có thể so sánh với tân tấn chân nhân vừa mới tiến vào chân huyết a...”

“Ồ... Yêu lực tựa hồ còn mang theo một chút hiệu quả.” Hắn cẩn thận cảm nhận.

“Ngươi là hắn sao!!!” Yên Sơn Sâm càng nghe, sắc mặt càng âm trầm.

Loại đánh giá xuất chiêu vừa rồi của nàng ngay trước mặt nàng, quả thực chính là trần trụi coi rẻ.

Cử chỉ của đối phương, giống như đem nàng xem như là thịt trên thớt gỗ, có thể tùy ý lật xem cắt chém.

586

“Giết hẳn đi!” Yên Sơn Sâm không nói nhiều nữa, lại tiếp tục xông lên phía trước.

Đám lang yêu còn lại cũng đều nhao nhao bóp tay quyết, mảng lớn yêu lực hóa thành điểm sáng màu trắng nổi thành một mảnh, bao trùm ở trên người lang yêu.

Toàn bộ lang yêu gào thét, nhao nhao nhảy vọt lên, phóng tới Ngụy Hợp.

Bành!!

Lòng núi Yên Sơn đầu tiên, tựa như bánh xe, âm âm đâm vào người Ngụy Hợp.

Đương đương đương đương đương!

Ngay sau đó tất cả lang yêu còn lại, nhao nhao toàn lực xông lên trên người Ngụy Hợp, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Nhưng quỷ dị chính là, lực trùng kích cực lớn phảng phất đụng vào một khối kim loại phi thiết cực kỳ nặng nề, không dùng được.

Đám lang yêu gắt gao chống đỡ bên cạnh Ngụy Minh, chính diện là Yên Sơn hun khói.

Nàng lúc này đã bán yêu hóa, toàn thân mọc ra lông dài màu trắng, khuôn mặt đã biến thành bộ dáng bạch lang dữ tợn. Vuốt phải đang không hề giữ lại bao trùm bạch quang yêu lực, hung hăng một chiêu đánh vào lòng ngực Ngụy Hợp.

Nhưng ngay cả da cũng không vỡ.

“Yêu hóa rồi sao?” Sắc mặt Ngụy Hợp bình thản: “Lực xung kích từ sáu đến tám vạn cân, không tệ, đã tương đương với cấp độ của Chân Huyết La Hán rồi...”

“Ngươi cho rằng ngươi rất mạnh!!?” Yên Sơn Sâm rít gào, thân thể bắt đầu nhanh chóng biến lớn.

Tiếng xé gió giòn giã vang lên, cả người nàng căng ra quần áo, trong nháy mắt hóa thành một con cự lang màu trắng cao hơn ba mét.

Quanh thân cự lang bao quanh lốm đốm điểm sáng màu trắng, đó là rất nhiều yêu lực do thực chất hóa thành.

“Vậy để ngươi hiểu, chênh lệch về thực lực không phải là dựa vào miệng mà nói!”

Bốp!

Cự lang vung tay phải lên, lực lượng mạnh mẽ hơn xa so với trước đó, ầm vang đánh tới cổ Ngụy Hợp.

Bành!

Một mảnh yêu lực sáng trắng đột nhiên nổ tung, mạnh mẽ hất bay Lang yêu còn lại xung quanh.

sàn nhà nổ tung sụp đổ, không khí nổ tung, phát ra tiếng vang như nổ.

Mảng lớn cát bụi rất nhỏ hóa thành vòng khí màu trắng, lấy hai người làm trung tâm chậm rãi khuếch tán ra.

Quang điểm bạch quang cấp tốc nhạt đi, lộ ra tình huống trong trận.

Lúc này Yên Sơn Sâm, tay phải dừng lại, lơ lửng trước người Ngụy Cương.

Thân thể cao lớn của nó run rẩy kịch liệt, một đôi mắt sói xanh biếc trợn trừng muốn rách, tựa hồ hoàn toàn không thể tin được tình cảnh trước mắt.

Một ngón tay.

Nàng hoàn toàn không thể tin được, Ngụy Hợp ngấn cả bản thể nàng tiến công, rõ ràng chỉ là một ngón tay!

“Khai... Nói đùa gì vậy!!”

Thanh âm của Yên Sơn Sâm run rẩy.

Nàng lui về phía sau một bước, hai tay điên cuồng huy động ra vô số vết cào.

Lực lượng kinh khủng do tốc độ cao gia thành, mang đến lực trùng kích to lớn, bao phủ Ngụy Hợp.

Chỉ là...

Đương đương đương đương đương!!

Tiếng đón đỡ dày đặc vang lên như mưa rơi.

Ngụy Hợp đứng nguyên tại chỗ, ngón trỏ tay phải nhẹ nhàng dựng thẳng lên, chỉ tùy ý di động, liền ngăn trở toàn bộ tiến công như cuồng phong mưa rào này.

“Cao nhất giới cao nhất là khoảng chín vạn cân. Đây là cực hạn của người sao?” Ngụy Hợp có chút thất vọng. Hắn ngoại trừ mặt ngoài ngón tay có chút bạch ngân ra thì không còn dấu vết nào khác.

Yến Sơn Sâm không trả lời, chỉ là vẫn điên cuồng tấn công, toàn lực tấn công.

Bốp!

Trong lúc giật mình, thân hình nàng lóe lên, rõ ràng nhảy vọt về phía xa xa, từ công kích đến lui về phía sau, không hề có dấu hiệu báo trước, lần này coi như Ngụy Hợp cũng không dự liệu được.

“Tài liệu tốt khó có được, cũng không thể để người chạy thoát được.”

Ngụy Hợp duỗi tay ra, nhắm về phía Yến Sơn Sâm đang chạy như bay.

Ông!!

Một cỗ man lực vô hình âm âm ép lên người Yến Sơn.

Ngụy Hợp chỉ cần sức mạnh hút thần lực cũng đã vượt qua năm mươi vạn cân.

Lực hút khổng lồ kinh khủng âm kéo Yến Sơn Sâm bay ngược về phía sau.

Con sói trắng cao hơn ba mét, xương cốt toàn thân bị hai cỗ man lực lôi kéo xuống, lập tức nổi lên thống khổ như bị xé rách.

*
*
*
*
*
*

Trong lúc nàng đang toàn lực chạy trốn, bỗng nhiên bị một sợi dây thừng tên là hút lực hung hăng kéo về phía sau.

Lực xung kích này không phải chỉ riêng lực lượng đơn thuần là có thể so sánh.

Mà là cả hai chồng lên nhau!

Chỉ trong nháy mắt, Yên Sơn Sâm đã bị nội thương, phía sau lưng hiện lên vô số điểm máu.

Nhưng nàng gầm nhẹ một tiếng, yêu lực bạch quang sáng lên, toàn bộ thân thể trong nháy mắt hóa thành bạch quang, phù một tiếng nổ tung, biến mất không thấy gì nữa.

“Ồ?” Ngụy Hợp khẽ di một tiếng.

Đây là điểm quý bí cường hãn của yêu thuật. So với chân kinh chân huyết, yêu thuật có rất nhiều hiệu quả, ngay cả hãn cũng phải thán phục.

“Đây là... Truyền Tống cự ly xa sao?” Trong lòng Ngụy Hợp dâng lên hứng thú nồng đậm.

Không nhìn lực hút cường đại hãn phóng thích, phảng phát không bị nhân tố vật lý ảnh hưởng, trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

“Đại yêu ma, quả nhiên có giá trị nghiên cứu...” Ngụy Hợp lúc này lại nhìn đám lang yêu còn lại.

Những lang yêu này không rên một tiếng, tiểu bộ phận vừa mới giao thủ ảnh hưởng đến, co quắp ngã xuống đất.

Đa số đang chạy trốn tứ phía.

“Tài liệu đưa tới cửa, không thể lãng phí.” Ngụy Hợp giơ tay lên, lực hút vô hình lại lần nữa hiển hiện.

Cách Ninh Châu hơn ngàn mét, trong một hẻm núi nhỏ.

Cạnh đá suối, mấy con nai đang cúi đầu từ từ uống nước.

Trong chốc lát vô số bạch quang lẳng không hiển hiện bên bờ suối.

Quang điểm bạch quang hội tụ lại một chỗ, hình thành một con cự lang màu trắng cao hơn ba mét.

Cự lang rơi xuống dưới, hung hăng nện ở trên bãi đá cuội bên dòng suối, tóe lên một mảnh bùn nhão.

nai chung quanh sợ tới mức vội vàng nhảy ra ngoài.

Oe!

Cự lang cúi đầu há mồm phun ra một bao lớn máu bầm.

Nàng quỳ rạp xuống đất, trong đôi mắt to tràn đầy sợ hãi và ngẫm mà sợ hãi.

“Chết tiệt... loại thực lực này... tuyệt đối, tuyệt đối không phải là loài người có thể nắm giữ!!”

Nàng hiện tại cũng không thể tin được rằng nàng lại là nhân loại của Nguyên Nguyệt.

“Xem ra người rất chặt vật a... Yên Sơn Sâm.”

Đối diện dòng suối, một lão giả tóc trắng xoá, ăn mặc tựa như phú ông, tay cầm long đầu quải trượng, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm bên này.

“Lần này lão nương chủ quan rồi!” Yên Sơn Sâm chậm rãi đứng lên, lau đi máu tươi trên khóe miệng.

“Thực lực của tên kia... Quá mạnh mẽ! Tuyệt đối đã đạt đến cấp độ như Hà Sơn Quân!”

“Cấp độ Hà Sơn Quân như vậy sao?” Lão giả nhíu mày. Toàn bộ Yêu Minh có thể chia thành mấy cấp độ.

Trong đại yêu ma, thực lực phải phân chia cấp độ.

Trong đó tầng cao nhất chính là Đại yêu ngàn năm, sau đó là Đại yêu có tu vi từ Hà Sơn Quân trở lên như vậy.

Sau đó, chính là bọn họ, tân tân đại yêu năm trăm năm trở xuống.

“Người cẩn thận miêu tả một lần giao thủ lần này.” Lão Ông trầm giọng nói.

“Được.” Yên Sơn Sâm gật đầu, nói rõ chi tiết chi tiết giao thủ.

Không bao lâu sau.

Lão Ông trầm ngâm một chút.

“Thực lực rất mạnh, rất giống phong cách của Hà Sơn Quân. Nhưng cũng không phải không có dấu vết để tìm kiếm.”

“Nói thế nào?” Yên Sơn Sâm nhanh chóng khôi phục hình người, trên người cũng mới huyễn hóa ra quần áo màu trắng, chỉ là trên mặt có chút trắng bệch.

“Người này đối với người tiến công, cũng không phải là không có trả lời. Hấn phòng ngự rất mạnh, nhưng tốc độ nhất định không mạnh. Nếu không sẽ không để cho người một thân một mình đào thoát cuối cùng” Lão Ông suy đoán nói.

“Tên kia đã là nhân loại, tất nhiên là võ giả chân chính chân huyết lưu lại trên mảnh đất này. Chân huyết sẽ tự nhiên thoái hóa, cho nên người này rất có thể là võ giả chân chính.

Đoán chừng là vận khí tốt, tìm được phương pháp không thể phục chế nào đó, bảo tồn sức mạnh của mình, cho nên mới có thể lưu lại.”

Hấn tiếp tục suy đoán.

“Truyền tin về đi.” Yên Sơn Sâm lúc này cũng tỉnh táo lại một chút, “Cẩn thận ngẫm lại, thực lực người này khiến ta cảm thấy áp lực, không khác lắm so với Hà Sơn Quân, cộng thêm phong cách chiến đấu cũng tương tự, cho nên theo bản năng ta đem cả hai liên tưởng lẫn nhau.

Nhưng trên thực tế, hấn cho ta cảm giác cũng không nguy hiểm như Hà Sơn Quân. Ta dốc toàn lực xuất thủ cũng có thể

lưu lại vết xước trên tay hắn. Nếu là Hà Sơn Quân, ta không thể làm được đến bước này.”

“Đem tin tức truyền về đi.” Ông lão gật đầu nói. “Một võ giả tương đương với tu sĩ Đại yêu tu vi năm trăm năm, tuyệt đối sẽ khiến mọi người hứng thú. Hắn rốt cuộc làm sao sống đến bây giờ? Làm sao bảo trì thực lực của mình không giảm? Những thứ này đều là đào móc không tệ chút nào.”

“Được!” Yên Sơn Sâm nặng nề gật đầu. Nàng đường đường là đại yêu ma, thế mà lại bị nhân loại dân bản xứ hù dọa.

Đây quả thực là sỉ nhục.

Tài liệu thực nghiệm mới, mang tới cho Ngụy Hợp chính là linh cảm và trùng kích mới.

Hắn đang thử, lại để cho lang yêu cũng nhập vào tổ chức chuyển đổi chân khí, hắn phát hiện so với nhân loại mà nói, thân thể yêu ma, tựa hồ càng thích hợp làm tổ chức chuyển đổi chân khí làm giường ấm.

Chỉ cần dùng yêu ma nguy trang Chân giới một lần là có thể khiến đám yêu ma dễ dàng tiếp nhận bọn họ, từ đó xuất hiện tỷ lệ cây xác suất thành công.

Ngày thứ mười sau khi đẩy lùi Yên Sơn Sâm.

Rốt cục Ngụy Hợp cũng bắt đầu chuẩn bị cho thân thể của mình, tiến hành chuyển đổi chân khí cho tổ chức để chuẩn bị.

Những chỗ xếp đặt thiết kế và các phương án khác nhau hắn đều đã chuẩn bị sẵn sàng từ trước.

Điều duy nhất thiếu hụt.

Đó là nguyên nhân yêu ma đủ số lượng.

Dù sao hắn cũng muốn di thực một ít đồ vật trên người mình, vì tránh cho hư vụ ăn mòn, cho nên số lượng yêu ma đông đảo nhất định phải có.

Mà có thể sinh ra hiệu quả với bản thể hắn, còn không bị yêu ma bài xích.

Số lượng và cường độ cần có không phải đơn giản.

Dù sao, từ đầu đến cuối, hấn cũng chỉ là thu lại vẻ nguy trang thân cao mà thôi.

Bản thể chân chính, cường độ vượt xa lớp nguy trang.

“Tuy nhiên, mặc dù không có thích hợp, nhưng trước tiên miễn cưỡng kiểm chút công dụng, qua đó thử một chút cũng có thể.”

Trong hầm sâu phủ đại soái.

Ngụy Hợp giơ tay lên, nhìn hoa văn màu đen trên mu bàn tay được cấy thành huyền tự trên mu bàn tay, hài lòng cười.

Khối hoa văn này, chính là thành quả nghiên cứu vất vả của hấn trong khoảng thời gian này.

Cũng là tổ chức có tỷ lệ chuyển hóa tinh khiết chân kinh cao nhất chuyển hóa trước mắt.

“Tốc độ bổ sung này mặc dù không nhanh, nhưng dưới trạng thái bình thường, toàn lực ra tay cũng có thể duy trì tiêu hao. Chỉ cần không thức tỉnh huyết mạch, bộc phát chân khí, mở ra bí kỹ, thu nhập cùng chi ra cũng có thể đạt tới cân bằng.”

Ngụy Hợp hài lòng buông tay xuống, mắt nhìn cửa sổ thủy tinh chỗ hầm hầm.

Bên ngoài có ánh nắng trong suốt chiếu vào.

Những ngày qua hấn đều ở hầm sâu u ám không ánh mặt trời để nghiên cứu, lúc này chỉ trong chốc lát đã hoàn thành thành thành công của một giai đoạn, tâm tình thả lỏng, không tự chủ được muốn nghỉ ngơi chút nào.

“Đi ra ngoài ăn chút bột đặc.” Ngụy Hợp nhớ kỹ giao lộ đối diện, có gia vị gà ớt hương vị tương đối khá.

Sau khi thê tử chết, sở thích duy nhị của hấn chính là ăn, đồ cỗ suu tầm.

Thế giới này tràn ngập bí mật, từng bộ nhóc Chân giới, nơi sâu nhất không biết ẩn giấu cái gì khiến người ta cực kỳ có dục vọng tìm tòi nghiên cứu.

Khắp nơi trên thế giới này đều có di tích, các loại sinh vật khoa học kỹ thuật quái dị, tựa hồ sản phẩm còn sót lại từ thời trước.

Ngụy Hợp thay đổi áo choàng lớn, rửa tay, đi ra hầm sâu.

Rốt cục tạm thời giải quyết vấn đề chân khí bổ sung, về sau tìm kiếm nguồn gốc yêu ma chất lượng cao, gia tăng hiệu suất nhập thể chân khí chuyên đổi là được rồi.

Về phần chất lượng yêu ma chất lượng cao, từ đâu đến, tự nhiên là phải chờ Trần Hữu bên kia cố gắng nhiều hơn, dẫn nhiều yêu ma lại đây mới được...

Ra khỏi phủ đại soái, Ngụy Hợp không để cho ai đi theo, chỉ nhàn nhã một mình đi ra ngoài.

Chỉ là mới ra cửa, hắn liền thấy một người trẻ tuổi có chút quen mắt, đang ngồi ở phủ đại soái nghiêng đối diện ngủ gà ngủ gật.

Vừa nhìn thấy Ngụy Hợp đi ra ngoài, người trẻ tuổi ngủ gà ngủ gật kia bỗng nhiên tinh thần chấn động, từ trong nửa tỉnh nửa mê tỉnh lại hồi thần tới, nhảy lên một cái, chạy tới bên này.

Chung Lăng rất khó nói mình có ý nghĩ gì đối với Ngụy Hợp. Hẳn trực giác biết Ngụy Hợp không đơn giản, có thể thân cận với đại soái Trần Hữu như thế, có thể thấy được Ngụy Hợp tuyệt không phải kẻ bình thường.

Mà những võ giả chân huyết chân chính tương đối rõ ràng trên thân Ngụy Hợp kia, lại làm trong lòng hắn ngứa ngáy.

“Ngụy tiên sinh?” Chung Lăng chạy đến trước mặt Ngụy Hợp, thái độ cẩn thận, mang theo một tia mong đợi nói.

“Người là người của Chung gia? Có việc gì không?” Ngụy Hợp gật đầu nói.

Đối với người bình thường, thái độ của hắn vẫn rất ôn hòa.

“...” Chung Lăng há to miệng, phát hiện hình như mình không biết đang tới đây làm gì.

Trong lòng hắn cảm thấy Ngụy Hợp có thể là cao thủ am hiểu võ đạo, cộng thêm quan hệ cùng đại soái Trần Hữu, rất có khả năng là người có bản lĩnh thật.

Nhưng những điều này chỉ là suy đoán, trước mắt hắn đối với đối phương cái gì cũng không biết, chỉ biết là họ Ngụy.

Như vậy bắt hắn ta nói cái gì?

Suy nghĩ một chút, Chung Lăng nhìn thấy Ngụy Hợp đưa tay nhìn biểu hiện, vội vàng nói.

“Ngụy tiên sinh có phải người tập võ không?”

Câu hỏi này của hắn có chút liều lĩnh, nhưng người trẻ tuổi cứ như vậy, rất thẳng thắn.

“Tập võ... Đúng vậy, ta quả thật xem như là người tập võ.” Ngụy Hợp gật đầu, cái này không có gì phải che giấu.

“Như vậy... Ngụy tiên sinh...” Chung Lăng nhất thời cũng không biết mình nên làm gì.

Là trực tiếp thỉnh giáo đối với thỉnh giáo hay là sau này lại đến bái phỏng, hoặc là nói chuyện khác, trước hết cứ kéo gần quan hệ đã.

“Người muốn nói cái gì, mau chóng đi đi.” Ngụy Hợp cười cười, đi về phía bột phần gà chua ở góc đường.

Phần đặc của nhà này được hẳn ưu ái sâu sắc.

Trong đó có loại ớt hương vị rất cay, đối với thể chất như Ngụy Hợp mà nói, miễn cưỡng cũng có chút vị ngon.

Chung Lăng nhắm mắt theo đuôi ở phía sau, một mực suy nghĩ xem phải làm như thế nào mới đạt được mục đích.

Hai người một trước một sau, rất nhanh xuyên qua đường phố, ngồi xuống chỗ tiệm phần gà chua chỗ góc đường.

“Kỹ nghệ võ đạo của Ngụy tiên sinh nhất định rất mạnh nhỉ?” Chung Lăng cẩn thận hỏi.

“Hoàn hảo, mạnh... Chỉ có thể tính là tốt.” Ngụy Hợp nhớ lại đại nguyệt trước đây đã từng là võ đạo huy hoàng, hẳn ở trong đó cũng chỉ có thể tính là cao thủ tầng thứ hai.

Đỉnh tầng chân chính vẫn là Ma Đa Đô Tử tầng kia.

“Không biết Ngụy tiên sinh có thể chỉ điểm một chút trên võ đạo không?” Chung Lăng khẽ cắn môi trầm giọng mở miệng: “Người hèn này từ nhỏ đã rất thích tập võ, bái sư học nghệ khắp nơi. Đến bây giờ đã học được không ít tư cách quyền, đều không có tác dụng quá lớn. Bây giờ Ngụy tiên sinh trước mặt thật sự không kiềm chế nổi nên mới tiến lên dò hỏi.”

Ngụy Hợp cũng không nghĩ tới còn có chuyện này.

Thảo nào hẳn nhìn ra trên người Chung Lăng rồi tinh rồi mù, cơ bắp phân bố khắp nơi đều có, tựa hồ cái gì cũng đã rèn luyện qua.

Hơn nữa, thời đại này, lại còn có người thượng võ như vậy.

Hắn có chút cảm khái, lần thứ hai đánh giá cẩn thận Chung Lăng.

“Bây giờ thời đại này, người bình thường thật ra cho dù tập võ, đối mặt thương giới cũng không phải là chuyện một thương. Người vì sao...”

Dựa theo tình huống lúc này, đối phương rõ ràng không biết căn cơ của hắn, chỉ coi hắn là môn võ thuật gia có chân tài thực học phổ thông.

Nhưng ở thời đại hỏa khí nay dần dần phát triển, võ thuật gia tộc bình thường, cho dù thực lực có nhanh hơn nữa, cũng không phải đối thủ cầm thương.

Cho nên Ngụy Hợp cũng rất tò mò vì sao Chung Lăng lại chấp nhất với võ đạo như vậy.

Chung Lăng cũng trầm mặc lại.

“Không dỗi gạt ngài, đúng là thương rất lợi hại. Nhưng... Ta cũng có nhiều lúc suy nghĩ. Nếu như ta biết thương, lại biết võ. Nếu cả hai có thể kết hợp, dùng tốc độ và phản ứng võ đạo, bắn ra sử dụng thương giới. Uy lực kia tuyệt đối mạnh hơn thương thủ bình thường rất nhiều chứ?”

Cho nên, thương, ta cũng đang luyện. Mà võ đạo, thì có thể dùng ở vũ khí không nhanh như vậy chém giết.”

Hắn ta cảm thán nói.

“Văn bối đã từng nghĩ tới làm thế nào để kết hợp thương giới và võ đạo, hình thành một loại chiến thuật đặc biệt. Nhưng về phương diện võ đạo, văn bối còn thiếu không ít chiêu thức có thể dùng để chém giết lẫn nhau.”

Ngụy Hợp cũng sùng sốt.

Hắn vốn cho rằng đối phương chỉ là người ham mê võ thuật bình thường, lại không ngờ, người này lại có tầm mắt cao như thế.

Nếu dựa theo phương pháp của người này, sáng chế ra một môn xạ võ thuật như vậy, vậy không phải là thương đấu thuật thật sự sao?

Hắn lập tức cảm thấy hứng thú.

Hắn đã dạy rất nhiều đệ tử truyền thống, nhưng không có một người nào giống như trước mắt, có võ đạo đạo lý tiên tiến như vậy.

Ngụy Hợp cũng không khinh thường hỏa khí, đặc biệt là trước đó Hắc Ma phân liệt đàn, liên tục giết chết hơn một vị đại thàng trước.

Dưới điều kiện tiên quyết như vậy, cho dù thực lực chân chính của hắn bây giờ đã đạt đến cấp độ Tông sư viên mãn, chỉ đứng sau Ma Đa Nguyên Tử.

Hắn ta vẫn không dám khinh thường.

“Như vậy, người tới tìm ta là muốn trao đổi với nhau võ công có thể dùng cho xạ hỏa khí?”

Lúc này hai người đã đến tiệm phở kê, đi vào, ngồi xuống bên một cái bàn hai người.

Ngụy Hợp tùy ý chọn hai chén bột gà đặc phẩm đại phúc khí phiến, lại xin hai phần canh đậu xanh.

Con gái ông chủ cửa hàng kéo theo bím tóc đuôi ngựa, quen thuộc ghi lại cho hắn, đến phòng bếp truyền đồ ăn.

Chung Lăng ngồi xuống, mắt nhìn không chớp, thần sắc trịnh trọng.

“Văn bối từng đọc qua rất nhiều thông tin trong đó. Trên thế gian này, phàm là người có thể trở thành đại sự đều thu thập sở trường của trăm nhà, dung hợp tinh hoa của rất nhiều lưu phái. Trong thực chiến, văn bối mới có thể tổng kết kinh nghiệm, sáng lập phương hướng mới.

Mặc dù văn bối không có tài năng kinh diễm như các tiền bối kia, nhưng nếu cứ chăm chú một chút thì luôn có thể tạo ra một phen sự nghiệp!”

Lời này hắn không nói lung tung, cũng chính là động lực mà hắn ta kiên trì nhiều năm qua như vậy.

Chung Lăng lúc này chỉ cảm thấy lý tưởng trước đây của mình như được ghi nhớ lại trong những lời này.

Hắn thở dài một tiếng, dường như lại tìm được ước mơ của trẻ nhỏ năm đó.

Mượn một chút, hắn nhanh chóng đem chính mình từ nhỏ lập chí từ nhỏ, đến bây giờ học võ khắp nơi, nhưng vẫn như cũ gặp trắc trở, phân biệt đừng nói ra.

Cuối cùng.

“Cho nên, khanh thỉnh Ngụy tiên sinh, giúp vãn bối một chút sức lực! Đương nhiên, nếu tiên sinh đáp ứng, vãn bối nhất định sẽ dâng lên thù lao làm ngài hài lòng.”

Hắn có thể nhiều năm như một ngày học tập võ thuật khắp nơi, cho dù gặp được rất nhiều võ thuật giả, cũng không từ bỏ.

Tâm tính nghị lực, đã nhận được chứng minh rèn luyện.

Mà trong lần sinh tử này, hắn càng hiểu rõ chuyện truy cầu lý tưởng không nên chậm trễ, phải lập tức hành động.

Ngụy Hợp cũng nhìn ra được ý chí kiên trì của người này. Trong lòng của gã dâng lên một tia thương thức.

“Làm bất cứ chuyện gì, chỉ cần kiên trì bền bỉ, luôn có thể làm ra một phen sự nghiệp.”

Nghe xong kinh lịch của đối phương, Ngụy Hợp cũng có một tia tương trợ.

Đối với người có ý chí kiên định như vậy, hắn không tiếc sức giúp đỡ một tay.

“Người đã kiên trì nhiều năm không dao động như vậy, nếu cần có cách chiến đấu phổ thông thì có thể tới phủ đại soái tìm ta.”

Đối với hắn mà nói, chỉ điểm một ít nội dung về cách chiến đấu cơ bản của võ đạo là không tính là gì.

Nhưng nếu quả thật có thể khiến Chung Lăng Cổ làm ra thứ gì, sau này phát triển võ thuật cũng sẽ là một đột phá không tồi.

“Đã như vậy, đa tạ Ngụy tiên sinh!” Chung Lăng nghiêm túc cúi đầu nói lời cảm tạ.

Rất nhanh chóng đã đưa bột lên, hai người sau khi ăn xong, hẹn một thời gian rồi từng người lại rời đi.

Ngụy Hợp chậm rãi tản bộ trên đường, tiện tay mua một phần báo chí từ chỗ báo đồng.

Các lộ quân phiệt trên bia đá không ngừng có động tĩnh tuyên bố.

Xuất binh khai oai bức nơi nào đó, điều chỉnh lệ ban bố mới nhất.

Còn có các thế lực ngoại quốc ký kết khế ước, nhìn như là chiêu thương dẫn tài sản xây dựng đá, trên thực tế chuyện cụ thể để làm gì, chỉ có chính bọn họ rõ ràng.

Ngoại trừ chính trị ra, mục thứ hai chính là giải trí.

Các loại hình ảnh mỹ nữ minh tinh đen trắng in trên đồng hồ, xen lẫn các loại danh môn dây dưa, tiểu đạo tin tức.

Tiếp theo là các cửa hàng thuê nhà, mở cửa hàng tuyển thuê các loại thông tin.

“Nội dung không khác báo chí trước kia bao nhiêu.” Ngụy Hợp nhìn thoáng qua rồi không còn hứng thú nữa.

Trong lòng hắn đã có tính toán, chờ sau khi hoàn thành tổ chức chuyển đổi chân chính, liền tiến về chợ Nguyên Nguyệt phồn hoa lớn nhất, Nghiêu Sơn.

Nghiêu Sơn vốn là thành thị ở cảng khẩu, thông suốt bốn phương tám hướng, nối liền Đông Dương gần biển.

Bây giờ quân phiệt, phần lớn tài nguyên cùng lực lượng đều tập trung ở Nghiêu Sơn.

Số lượng lớn nhân khẩu tụ tập, cộng thêm địa vị thành thị cảng khẩu đặc thù, nhất thời làm Nghiêu Sơn phát triển cấp tốc, càng phát ra phồn hoa.

Hơn nữa, trong miệng yêu ma mà Ngụy Hợp bắt được, nghe được nhiều nhất chính là lời đồn này của lão mẫu Dĩ sơn.

Cho dù lão mẫu của Nghiêu Sơn có ở trong Đại yêu ma thì cũng là một cấp độ vô cùng mạnh mẽ.

Cho nên hẳn dự định đến đó xem thử có thể lấy được chút thu hoạch từ trên người đối phương hay không.

Ngay lúc Ngụy Hợp đang tản bộ nghỉ ngơi.

Bên phía phủ Đại soái.

Ba đạo nhân ảnh xuất hiện ở một góc tường của phủ đại soái.

Buổi chiều ánh mặt trời chiếu sáng thân ảnh ba người, ba người này phân biệt là hai nam một nữ. Tất cả đều mặc trường sam hoặc váy trang.

Một người trong đó đeo kính mắt, khí chất nho nhã, tóc hoa râm, như thầy dạy học đại học.

Người này đứng ở đầu tiên, hai người khác hơi có vẻ trẻ tuổi, ánh mắt nhìn về phía gã đều có chứa vẻ tôn kính.

“Chính là chỗ này sao?” Nam tử tròn mắt lên tiếng hỏi.

“Đúng vậy thưa đại nhân. Theo lời Yên Sơn Sâm đại nhân nói, nơi này chính là vị trí dư nghiệt Nguyên Nguyệt đạo.” Một nữ tử trẻ tuổi mặc váy màu xám ở bên cạnh gật đầu nói.

“Thật lớn mật. Biết rõ sẽ dẫn tới Yêu Minh động thủ, lại quang minh chính đại ở tại thành thị này dễ thấy nhất. Xem ra, vị bằng hữu của chúng ta rất tự tin với mình.” Nam tử nhãn quan bình thản nói.

“Có lẽ người này không biết đại nhân tự mình chạy tới.” Nam tử áo dài bên kia nhẹ giọng nói.

“Có lẽ vậy.” Tầm Hồn nam tử cười cười, không nhiều lời.

Một ngón tay của hắn chỉ xuống mặt đất.

Lấy hắn làm trung tâm, mặt đất bỗng nhiên khuếch tán ra một gợn sóng màu trắng.

Những nơi gợn sóng đi qua, đem toàn bộ phủ đệ đại soái khuếch tán ra bao bọc trong đó.

“Ha ha ha ha! Không nghĩ tới Hoa Tử Quân tử lại gấp gáp như vậy, là người đầu tiên chạy tới.” Đúng lúc này, một luồng sáng trắng bỗng nhiên xuất hiện, ngưng tụ thành hình người của một tráng hán tóc đỏ.

Tráng hán cởi trần nửa người trên, trên thân tất cả đều là vân màu đỏ đen, hai mắt tựa như động vật miêu khoa, băng lãnh vô tình, không giống nhân loại.

Hắn vừa hiện thân, liền nhìn chăm chăm vào nam tử đeo kính, mặt lộ nụ cười lạnh.

“Dù sao cũng sắp tuyệt chủng võ giả tiền triều, một khi lan tràn ra ngoài, phiền toái còn xa mới so sánh được.” Hoa Quân Tử mỉm cười, sắc mặt ôn hòa nói.

Ánh mắt hắn dừng lại, còn muốn nói gì, chợt nhận ra cái gì, hơi chuyển hướng sang bên kia.

Không chỉ hắn, sau đó tráng hán tóc đỏ kia cũng đi theo, con ngươi co rụt lại, chăm chú nhìn về một hướng.

Trong âm thanh rầm rầm rất nhỏ chấn động.

Đúng lúc này, chỗ hai con Đại yêu đang nhìn chăm chú, mặt đất phiến đá của phủ đại soái bỗng nhiên vặn vẹo, uốn lượn.

Phiến đá vỡ vụn, trộn lẫn với bùn đất bắt đầu xoay tròn, tốc độ càng lúc càng nhanh, rất nhanh đã hình thành một vòng xoáy rộng hơn một mét.

Trung tâm vòng xoáy hiện ra một lỗ đen lốm xuống dưới.

Bốp!

Trong hắc động bỗng nhiên bay ra một mảnh bạch quang, ngưng tụ thành hình người thon dài.

“Bái kiến Hà Sơn Quân!”

“Hà Sơn Quân tiền bối đã lâu không gặp, phong thái càng ngày càng xa xưa.”

Hoa quân tử cùng tráng hán tóc đỏ đồng thời ôm quyền ra tiếng, hướng về người nọ tôn kính ân cần thăm hỏi.

“Hoa Quân Tử, Hồng Liệp, hai người các ngươi lại tới sớm hơn. Đi thôi, cùng nhau nhìn xem, xem thử có gì mà dám cả gan khiêu khích người võ đạo của Yêu Minh.”

Tu trưởng người ngưng tụ thành hình, rõ ràng là một nam tử tuấn mỹ mang nửa cái mặt nạ màu bạc.

Chỗ mi tâm nam tử, ả ả có một vết tích loan nguyệt màu bạc, hiện ra bạch quang nhàn nhạt, xem xét liền biết bất phạm.

Rất nhanh sau lưng hấn cũng theo sát, hiện ra thân ảnh Yên Sơn Sâm cùng một nữ tử váy đỏ khác.

“Khà khà, có Hà Sơn Quân đại nhân ở đây, quân hấn có tự tin cái gì cũng biến thành tử khí!” Tráng hán tóc đỏ đỏ hồng khà khà cười nói.

“Đi thôi. Ta ở chỗ này định ra thuật thức rời đi. Toàn bộ phủ đệ, chỉ cần đi vào, bất cứ sinh mệnh nào cũng không thể rời khỏi bất kỳ nơi nào.

Chỉ có mình ta lưu lại chức vị thuật thức, có thể ra ngoài.”

Hà Sơn Quân mỉm cười, tiện tay điểm xuống mặt đất một cái.

Vùng đất vừa mới không ngừng xoay tròn, vòng xoay đã chậm rãi giảm tốc độ lên, sau đó từ từ bình phục, khôi phục nguyên trạng.

Đây chính là thuật thức mà hắn lưu lại.

Làm xong những việc này, hắn dẫn đầu đi vào sâu trong phủ đại soái.

Bọn họ đều có thể cảm nhận được, trong phủ đệ nơi này, có một vị trí đang không ngừng tỏa ra yêu khí.

Có thể bố trí sẵn ở phủ đệ như vậy, hiển nhiên đây chính là thủ bút của võ giả tiền triều.

Một hàng bốn Đại yêu ma, trong đó còn có một đại yêu như Hà Sơn Quân năm trăm năm, lục tục ngo ngoe đi dọc theo con đường nhỏ trong phủ đệ, tựa như khách tới phủ đại soái.

Một nhóm yêu ma bình tĩnh thông dong, rất nhanh liền đến một chỗ hoa viên phía sau vắng vẻ.

Trên đường đi, mấy người gặp phải thị nữ vệ binh đều giống như ẩn thân, hoàn toàn không bị những người này nhìn thấy.

Bọn họ đến hoa viên này là một ao nước khô cạn, trên giả sơn quần quanh đây leo chết héo, lá trên một gốc cây già cũng đã rụng sạch.

Mặt đất ngược lại không có đồ vật rác rưởi gì, nhưng khắp nơi lộ ra từng cỗ khí tức hoang vu.

“Dưới mặt đất.” Yên Sơn Sâm trầm giọng nói.

Mấy yêu ma trao đổi ánh mắt.

Trong đó có một tên Đại yêu phó ma, cũng là yêu ma hóa hình, bắt đầu tìm kiếm khắp nơi trên mặt đất.

Rất nhanh, nó đã tìm được lối vào.

“Ở chỗ này.”

Tên yêu ma này duỗi tay vỗ lên giả sơn.

Lập tức hòn non bộ tự động tách ra, lộ ra một thông đạo hướng xuống thềm đá.

Trong thông đạo có đèn chiếu sáng, ngược lại sáng ngời dị thường.

Một hàng yêu ma chậm rãi đi vào, tóc đỏ kia bay phấp phật ở đằng trước.

Mới vừa đi vào, dọc theo thềm đá đi xuống một đoạn.

Đi thẳng đến bậc thang cuối cùng, trước mặt hẳn là một gian đại sảnh rộng rãi có diện tích chừng trăm cái bình.

“Nơi này còn có chút ra dáng. Ha ha...” Hồng liệt vừa định cười vài tiếng thì cảnh vật trước mắt đột nhiên xuất hiện, làm cho tiếng cười của hắn bị kẹt lại, giống như cổ họng đột nhiên bị tắc một cái.

Ở đối diện phía hắn ta, trên mặt tường đá đang treo rất chính tề từng hàng thi thể yêu ma.

Từ yêu ma dị hình yếu nhất, đến yêu ma bán hóa hình nửa người nửa thú, rồi đến yêu ma hóa hình.

Những thân khô này chín thành đều duy trì hình người, khoang bụng toàn bộ được mở ra. Thi thể dường như cũng đã được xử lý qua, không có một chút mùi thối.

Sắc mặt Hồng liệt trở nên cực kỳ khó coi.

Cho dù là ai khi nhìn thấy thi thể của đồng tộc của mình bị treo đầy đủ cả một mặt tường thì tâm tình cũng sẽ không tốt.

Không chỉ gã, Yên Sơn Sâm và Hoa Quân Tử tiếp theo đều nhìn thấy một bức tường này, sắc mặt mọi người đều không dễ nhìn.

Bây giờ Yêu Ma tộc tự nhận là cao hơn nhân loại, lại có tình huống như vậy xuất hiện.

Hoa Quân Tử tiến lên một bước, chớp mắt đã đến trước tường yêu ma, cẩn thận xem xét.

“Thi thể trải qua rất mịn mài giải trừ, thủ pháp rất thuần thực.”

“Một cỗ thi thể lâu nhất, cách bây giờ đã không ít thời gian. Xem ra, người này hẳn là vẫn luôn vụng trộm nghiên cứu chúng ta.”

Sắc mặt hắn cũng có chút khó coi.

“Trực giác nói cho ta biết, trong chuyện này rất có thể ẩn giấu một số thứ rất quan trọng...” Hoa quân tử quay đầu trầm giọng nói với chúng yêu.

Hà Sơn Quân gật đầu: “Tiếp tục.”

Một nhóm yêu ma lần lượt tiến vào đại sảnh tầng hầm.

*

*

*

Trong đại sảnh bày biện đầy những bình thủy tinh dục thủy, lớn nhỏ không đồng nhất.

Trong những bình thủy tinh này ngâm ngâm, tất cả đều là đầu của các yêu ma.

Bọn họ mở mắt, tựa như tất cả đều còn sống nhìn chằm chằm chúng yêu tiến vào tầng hầm.

“Giết... giết ta!!” Đột nhiên trong góc phòng có một con yêu lang hình người bị đâm xuyên qua, miệng chảy rào rào, găm lên thống khô.

Mí mắt Yến Sơn đỏ hoe, đi đến trước mặt lang yêu, nàng nhận ra lang yêu này chính là thuộc hạ trước đó nàng mang đến vây quét Ngụy Hợp.

Nàng chú ý tới, con lang yêu này không chỉ trải qua cực hình như thế, trên người nó, khắp nơi còn bị lột da, lột da vị trí, đều

bao trùm một tổ chức huyết nhục màu đen đang chậm rãi ngo nguậy.

Những tổ chức máu thịt màu đen đang nhúc nhích giống như ký sinh trùng bò trên người yêu lang, đang cuộn cuộn không ngừng hấp thu yêu lực và huyết nhục trong cơ thể nó.

Trừ cái đó ra, còn có một ít viên cầu hình bầu dục màu nâu, như là một loại trái cây nào đó dính tại ngực và bụng lang yêu.

Yến Sơn hun một cái bắt được một quả cầu, rút ra ngoài.

Tê tê...

Phía dưới quả cầu vậy mà bỗng nhiên bị nhỏ ra hơn mười cái xúc tu màu đen giống như bạch tuộc, đầy các loại xúc tu như cối xay!

Hơn mười cái xúc tu và máu bị rút ra, thỉnh thoảng phát ra tiếng kêu bèn nhọn tựa như trẻ con khóc.

A!!

Lang yêu thống khổ rú thảm một tiếng, đau cơ hồ muốn ngất đi.

“Cái này... Đây rốt cuộc là cái gì!?” Tay Yến Sơn Sầm run lên, quả cầu trong tay lập tức rơi xuống.

Quả cầu kia vừa rơi xuống đất, liền dùng hơn mười đầu xúc tu thay chân, nhanh chóng bò trở về miệng vết thương lang yêu, lại trông chính mình vào lại.

Nhất thời, gương mặt thống khổ của lang yêu lại nhanh chóng trở nên hòa hoãn, phảng phất thuốc tê nào đó.

Cảnh tượng này khiến da đầu Yến Sơn cũng tê dại đi.

Nàng chợt liên tưởng đến trước kia, trong lúc vô ý nàng đã xem qua một quyển điển tịch ghi chép.

Trong bản điển tịch kia, trên mảnh đất rộng lớn này từng tồn tại những kẻ vạn vẹo, dị dạng hình người khổng lồ.

Những gia hỏa này vốn là nhân loại, bởi vì tiếp cận một loại tri thức quý bí quá độ nên bị biến hóa siêu việt, trở thành quái vật cường đại huyết tinh tàn nhẫn.

Nguyên bản những quái vật này theo phi tốc phát triển mở rộng càng mạnh hơn, nhưng tựa hồ thiên địa đều không thể nhìn tiếp.

Vì vậy, một đợt thiên tai nhất định, khi những quái vật này phát triển đến cực hạn, cuối cùng cũng bạo phát.

Tại ương kia, hoàn toàn diệt sạch ngọn nguồn đế quốc do những quái vật khổng lồ thành lập này, phá hủy tất cả cường giả hàng đầu của bọn họ.

Về sau, vì ngăn chặn uy hiếp của những quái vật tiền triều, Yêu Minh liên hợp với rất nhiều đại yêu ma, tiến hành tàn sát những võ giả còn sót lại.

Đồng thời tất cả bí tịch võ đạo có thể tìm được trên thị trường đều tiến hành tiêu hủy.

Còn lại là một số kịch bản không có tác dụng khi kiểm tra.

Đây mới là chân tướng.

Mà quyển sách kia, đúng là do đích thân minh chủ Yêu Minh viết.

“Bây giờ xem ra... Ta vốn tưởng rằng nội dung trong đó là giả...” Yến Sơn bị đè nén trong lòng.

Nàng đến khu vực này mới chỉ hai mươi năm, lúc ấy cũng chỉ nghe nói tỷ muội tới đây giàu có, tài nguyên phong phú, không nghĩ tới nơi này còn có lịch sử như vậy.

“Mau nhìn bên này!” Bỗng nhiên cách đó không xa, Hồng Tuyền đang đứng ở một gian phòng khác, sắc mặt khó coi kêu lên.

Bên cạnh biên giới thành bảo vệ Ninh Châu.

Ngụy Hợp tắm rửa dưới ánh trời chiều đỏ nhạt, chậm rãi dựa vào rào chắn, nhàn nhã tản bộ, hưởng thụ giây phút an bình ngắn ngủi.

“Ngẫu nhiên nghỉ ngơi một chút, có thể giúp tâm tình ta thả lỏng rất nhiều. Có lẽ sau này có thể ra ngoài đi dạo một chút, thả đại não lên không.”

Mấy ngày nay kế hoạch thực nghiệm ruộng yêu ma, khiến tinh thần hẳn tiêu hao hơi nhiều.

Làm sao để yêu ma hóa thành ruộng thịt sản xuất chân khí, cam đoan không bị hư vụn ngoại giới ăn mòn.

Sau khi sản sinh chân khí thì làm sao để bảo tồn, những thứ này đều cần phải nghiên cứu.

Đứng trên cầu, thổi một hồi gió sông mát mẻ, tâm tình Ngụy Hợp triệt để bình tĩnh lại.

“Không sai biệt lắm, nên trở về rồi.” Hẳn chỉnh lý tóc bị gió thổi tan, tâm tình vui vẻ xoay người, chậm rãi đi về phía phủ đại soái.

Phốc.

“Đây là cái quỷ gì vậy!?”

Hồng Liệp nhìn một gian phòng thủy tinh thật lớn trong phòng, sắc mặt khó coi, đồng tử hơi co lại.

Trong gian phòng đó có giam giữ một con quái vật hình người.

Tựa hồ là một tên yêu ma hình người mọc sừng dê.

Nhưng toàn bộ bụng dưới của hắn như được cấy một khối tổ ong màu nâu lớn.

Bên ngoài tổ ong màu nâu tất cả đều có những lỗ nhỏ dày đặc, trong mỗi lỗ nhỏ đều có những tiểu trùng thật nhỏ màu đen bò ra.

Những con sâu này dường như đã biến thân thể hẳn thành sào huyết khổng lồ của chính mình.

Trừ cái đó ra, mặt trái đầu yêu ma này còn có thêm rất nhiều cục u màu tím to bằng quả nho.

Những u dịch này hơi mờ, bên trong mơ hồ có thể thấy được có trứng côn trùng nhỏ đang bay tới bay lui.

“Đừng nhìn nữa, cho hắn chết thống khoái đi.” Hà Sơn Quân từ sau lưng nhẹ giọng mở miệng.

“Cái này... Đây mới là chân thực, những kẻ biến hình chết tiệt đó sao?” Hồng Liệp cắn răng, gần như là tạo thành thanh âm.

“Trên thân những quái vật này đều có phát huy, có thể làm cho người trúng độc thậm chí nham thạch phát tán ra. Cho nên lúc trước chúng ta vì diệt sạch bọn chúng, thành lập Yêu Minh, lúc bọn chúng còn chưa trưởng thành, toàn bộ ra tay đồ diệt.” Hà Sơn Quân thờ dài nói.

Phốc.

Hồng liệt ra tay, trực tiếp đánh ra một đạo bạch quang, bắn về phía Dương Giác Yêu Ma thống khổ.

Chỉ là khiến hấn ngoài dự liệu chính là, yêu lực bạch quang rơi vào trên thân yêu ma sừng dê kia, lại phẳng phát bị thứ gì đó triệt tiêu, rõ ràng không phát huy tác dụng.

“Hửm?”

Hồng Liệt nhíu mày, định làm tiếp.

Rặc rặc.

Bỗng nhiên ở lối vào hầm hầm bên ngoài truyền tới âm thanh rất nhỏ.

“Có người đến!”

Một đám yêu ma ở rửa ngục đồng thời trong lòng giật mình.

Nếu như nói trước khi tiến vào tầng hầm thì bọn họ vẫn còn ôm tâm trạng tương đối thoải mái để tới đây.

Vậy thì giờ phút này, không biết tại sao, nghe được tiếng chìa khoá truyền đến, tất cả yêu ma, trong lòng đều hơi nhảy dựng lên.

Đợi một lát.

Bên trên vẫn không có ai xuống.

“Nghe lầm rồi.” Hà Sơn Quân nhíu mày: “Tốc độ nhanh lên một chút. Người này cực kỳ nguy hiểm. Tốt nhất chúng ta nhanh chóng rời khỏi nơi này, trước tiên truyền tin tức về trong Minh, hơn nữa nơi này quá mức đe dọa, không tiện động thủ.”

“Không nhìn nhiều à? Cứ đi như vậy chẳng phải rất đáng tiếc sao?”

“Không, chỉ cần những tài liệu này có thể khiến Yêu Minh biết được...” Hà Sơn Quân đột nhiên nói ngừng một lát rồi đột nhiên quay đầu lại.

Bốp!

Không chỉ hấn, lúc này tất cả yêu ma còn lại tựa hồ cũng ý thức được cái gì.

Da đầu hấn lập tức run lên, sau đó quay đầu nhìn sang phía sau lưng Hà Sơn Quân.

Nơi đó không biết từ lúc nào lại có thêm một người!

Thêm vào đó là một nam tử mắt đen thân cao hai thước, hình thể khôi ngô.

Nam tử khoác áo khoác trắng, một tay nhẹ nhàng đeo lên găng tay, trên mặt mang theo nụ cười bình thản.

“Không nghĩ tới đang lo thiếu tài liệu. Đảo mắt lại tới nhiều người nhỏ bé đáng yêu không mời mà tới như vậy.”

“Giết!”

Hai mắt Hà Sơn Quân sáng lên hồng quang, không chần chừ chút nào, một tay đâm tới đối phương.

Một quyền này âm vang như nổ tung, xé nát không khí, đột phá không khí, trong nháy mắt đánh về phía đầu Ngụy Hợp.

Cùng lúc đó, các đại yêu ma còn lại đồng thời ra tay.

Năm ngón tay Hoa quân tử bốp trước, cánh tay kéo dài mấy lần, hung hăng chụp vào cổ họng Ngụy Hợp.

Hồng liệt há miệng phun ra hỏa diễm đỏ sậm giống như nước chảy, đốt tới eo Ngụy Hợp.

Mắt Yên Sơn Sâm hóa thành mắt sói, phi thân hóa thành nguyên hình, cắn xé về phía lưng Ngụy Hợp.

589

Trong tầng hầm.

Bốn vị Đại yêu ma, đồng thời từ bốn góc độ, công hướng
Ngụy Hợp.

Yêu lực điên cuồng cuốn theo kinh phong, khiến cho không
gian khí trong toàn bộ hầm sâu phun trào, tựa như vô số dao
xé rách da dẻ.

Ngụy Hợp nhếch miệng mỉm cười, tay phải nâng lên một trảo.

Leng keng leng keng leng keng!!

Một man lực vô hình lập tức vắn vẹo không gian xung quanh
hắn.

Lực hút mấy chục vạn cân, âm âm cường ép dẫn dắt công kích
vắn vẹo chung quanh.

Trong cảm giác tứ đại yêu ma, thân hình Ngụy Hợp trước mắt
vắn vẹo kéo dài.

Chiêu thức của bọn họ rõ ràng xông về phía đối phương, lại
giống như sợi mì uốn lượn, xông về phía những đồng bọn còn
lại.

Lang trảo của Yên Sơn Sâm đối đầu với hỏa diễm của Hồng
Liệp.

Nắm đấm của Hà Sơn Quân va chạm với hai tay Hoa Quân
Tử.

Ầm!!

Bốn người đồng thời đánh bay.

Bước chân Hà Sơn Quân dừng lại, chỉ lui về phía sau một
bước, liền ý vào lực lượng cường đại gầm nhẹ phóng tới Ngụy
Hợp.

“Mau tránh ra! Ta một tên!”

Hắn nhìn ra chỗ phiến toái của Ngụy Hợp. Loại dẫn dắt quỷ dị
vắn vẹo này, nếu nhiều người, tuyệt đối sẽ tự giết lẫn nhau.

Vì vậy.

“Yêu thuật: Cự Nham!”

Toàn thân hấn bỗng nhiên sáng lên bạch quang, vô số bạch quang hóa thành tầng nham thạch, bao trùm trên người hấn, hình thành nham thạch áo giáp.

Bộp bộp bộp bộp!

Hai chân Hà Sơn Quân đạp nát mặt đất, hung hăng đánh về phía Ngụy Hợp như đang đẩy đất.

“Ồ? Chiêu này không tệ.” Ngụy Hợp thoáng có chút kinh ngạc.

Nâng tay phải lên.

Bành!!!

Một tay hấn va chạm vào bả vai Hà Sơn Quân.

Trong nháy mắt giữa hai người nổ tung một vòng bạch văn chấn động. Không khí bị man lực cao tốc đè ép lập tức vượt qua tốc độ âm thanh, phát ra tiếng nổ vang.

Chỉ là lần này, rõ ràng đã là bảy thành lực lượng của Hà Sơn Quân, ngay cả để Ngụy Hợp động đậy cũng không làm được.

Rống!!!

Hấn rống giận, hai chân dùng sức, dùng hết toàn bộ khí lực.

Thân thể của hấn cũng bắt đầu biến hóa cấp tốc, đảo mắt liền từ hình người biến thành một con tê giác màu trắng cực lớn cao hơn bốn mét, dài hơn chín mét.

Đôi với Tê ngư mà nói, tầng hầm này đã trở nên nhỏ nhắn khập khiễng.

Nhưng nó không để ý, toàn bộ yêu lực hội tụ tại nơi bả vai va chạm.

“Chết!!!”

Lực lượng khổng lồ từ trên thân tê ngư màu trắng bộc phát ra.

Nó há miệng gầm nhẹ đồng thời, quyền phải như đạn pháo từ bên hông bộc phát, trùng trùng điệp điệp đánh vào khuôn mặt Ngụy Hợp.

Khoảng cách gần như thế, lại là trong lúc cận chiến, tốc độ một quyền này của hắn cực nhanh, lực lượng cực nặng. Căn bản không có mấy đại yêu ma có thể chống cự.

Trước kia Hà Sơn Quân chỉ dùng một chiêu này đã có thể đơn giản giải quyết Đại yêu ma còn lại.

Hơn nữa hắn có sẵn sàng phòng ngự cường hãn bất lợi, coi như có là Đại yêu ma cùng cấp cũng chỉ lưu lại trên tay hắn một ít vết tích màu trắng mà thôi.

Thậm chí Đại yêu ma hơi yếu một chút cũng không làm được như Yến Sơn Sâm, ngay cả lưu lại Bạch Ngân cũng không được.

Chỉ là lúc này một chiêu này của hắn lại được tung ra hết sức thuận lợi, trong nháy mắt.

Cỗ cự lực khổng lồ vô hình kia lại lần nữa xuất hiện, từ bên cạnh hung hăng đẩy cánh tay của hắn một cái.

Trọng quyền lập tức gập lại, nghiêng nghiêng đánh về phía Hồng phần phật bất ngờ không kịp phòng bị bên cạnh.

Phốc!!

Hồng liệt căn bản chưa kịp phản ứng, hắn còn đang chuẩn bị một chiêu yêu thuật uy lực cực lớn, liền bị một quyền này đánh trúng bả vai.

Trong khoảnh khắc nửa người hắn vỡ nát như thịt nát, bị ném thẳng ra ngoài.

“Tốc độ đạt tới tốc độ gấp đôi âm tốc, lực lượng từ mười đến hai mươi vạn còn kèm theo tinh thần chấn nhiếp. Phòng ngự rất mạnh. Không tệ, tài liệu lần này rất tốt.” Ngụy Hợp tán thưởng đứng tại chỗ, không nhúc nhích chút nào.

“Ngươi muốn chết!!!” Hà Sơn Quân ngộ thương đồng bạn, cuối cùng cũng nổi giận đùng đùng, hoàn toàn nổ tung.

Yêu lực toàn thân hấn hội tụ bên ngoài thân, quanh thân phảng phát ánh trắng, toả ra ngân huy nhu hòa.

“Bí thuật: Trộm nguyệt!”

Bốp!

Trong sát na hình thể khổng lồ của Hà Sơn Quân chợt phát ra bạch quang mãnh liệt, không đến một giây sau, toàn bộ thân thể hấn hóa thành bạch quang, cấp tốc bay về phía Ngụy Hợp.

Không phải nhìn như ánh sáng trắng mà thực tế hóa thành ánh sáng trắng.

Đạo quang kia dưới lực hút cường đại, chỉ hơi vắn vẹo quỹ tích một chút, nhưng lập tức tự chỉnh sửa phương hướng, lần nữa bay thẳng đến Ngụy Hợp.

“A?” Sắc mặt Ngụy Hợp hơi nghiêm túc một chút. Đưa tay chộp tới bạch quang.

Ầm!!

Bạch quang va chạm với bàn tay.

Lực lượng khổng lồ va chạm phát ra tiếng vang thật lớn, trong nhà giam giếng kín kích động, chấn động làm màng tai tất cả mọi người đều buông lỏng, ngứa phát đau.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người không có cách nào nghe được bất kỳ tiếng động nào, chỉ có thể nghe được những âm thanh ong ong như đình tai.

Khí lưu cường đại quét qua các loại dụng cụ tiện khí phương, thi thể yêu ma đầu treo trên tường dồn dập rơi xuống đất.

“Thắng không!?” Yến Sơn Sâm khẩn trương đỡ lấy hồng phần phật, nhìn vào trong sân.

Lúc này, cả người con tê giác trắng cực lớn kia dường như nặng nề lên bóng người khủng bố trong sân kia.

Nhưng nó nặng nề, đối với đạo nhân ảnh kia mà nói, dường như chỉ là một thứ nhỏ không đáng nhắc tới.

“Nơi này quá hẹp, ra ngoài trước thì tốt hơn.” Một tay Ngụy Hợp ngăn cản năm đám Bạch Tê Ngưu, nhìn lên.

Đột nhiên đỉnh hầm hầm tự động tách ra một khe hở, khe hở không ngừng kéo dài lên trên, lập tức lộ ra ánh mặt trời sáng ngời bên ngoài.

Hắn tiện tay ném lên trên, tê giác trắng khổng lồ lập tức chuyển động, bị hất văng ra ngoài, chớp mắt đã bay ra tầng hầm.

Ngụy Hợp lại lần nữa nhìn về phía ba đại yêu ma còn lại.

Hoa Quân Tử là người duy nhất không bị thương. Lúc này trên trán hắn tràn đầy mồ hôi lạnh, đứng yên tại chỗ không dám nhúc nhích.

Hắn biết rõ chênh lệch giữa mình và Hà Sơn Quân, cũng rõ ràng, người có thể nhẹ nhàng áp chế Hà Sơn Quân như vậy, đối với mình có bao nhiêu uy hiếp.

Cho dù hắn toàn lực xuất thủ, sợ là dưới tay đối phương cũng không đánh ra được một chiêu.

Thấy Ngụy Hợp nhìn về phía gã, Hoa Quân Tử dứt khoát tản đi yêu thuật bạch quang trong tay, giơ hai tay lên, mặt lộ vẻ cười khô.

“Ta đầu hàng.”

“Lựa chọn sáng suốt.” Ngụy Hợp mỉm cười gật đầu.

Xuy!

Mấy tên Đại yêu ma hoa mắt một cái, nhất thời mất đi tung tích của đối phương.

Trong hậu hoa viên dưới mặt đất.

sàn nhà chậm rãi phân liệt, lộ ra một khe hở giống như hắc tuyến.

Bành.

Một tiếng vang thật lớn, một đầu tê giác trắng khổng lồ, đung võ biên giới kẽ đất, âm vang xông lên giữa không trung.

Mảng lớn đất bùn đá vụn bắn tung tóe ra, một ít thị nữ vệ binh gần đó nhao nhao sợ tới mức nhao nhao thối lui tứ tán.

“Địch tập kích!!”

Thân binh của phủ đại soái cũng không phải hoàn toàn không biết yêu ma, trong đó có thủ hạ của Vân Tứ cũng thường xuyên gặp qua yêu ma.

Lúc này thấy một con tê giác lớn như vậy bay lên giữa không trung. Mọi người kinh hãi, cũng biết tình huống không đúng, cấp tốc kéo giãn khoảng cách, giờ thương giới chuẩn bị xạ.

Đúng lúc này, kẻ đất lại bay ra một bóng trắng.

Bóng trắng tựa như gai nhọn, từ dưới đâm lên, hung hăng đâm trúng tê giác giữa không trung.

Băng!

Trong tiếng va chạm kỳ quái.

Tê Ngưu đau đớn hừ một tiếng, máu tươi vẩy ra, phần eo thân thể bỗng nhiên bị mở ra một lỗ máu.

Hắn cấp tốc khôi phục hình người, hình thể lớn như vậy, lực phòng ngự tuy mạnh, nhưng tương đương bất lợi né tránh và thoát đi.

Chỉ trong vài chiêu giao thủ ngắn ngủi, Hà Sơn Quân đã biết, bản thân hắn tuyệt đối không phải đối thủ của đối phương.

Thậm chí hai bên vốn không cùng một cấp bậc.

Hắn sau khi hóa thành nguyên hình, phòng ngự bản thân cho dù là trong số Đại yêu tu vi năm trăm năm, cũng là đứng đầu.

Nhưng trước mặt đối phương, chỉ một chiêu đã bị phá phòng ngự.

*

*

*

Nếu như không cách nào dùng nguyên hình chiếm được ưu thế áp đảo, như vậy khuyết điểm của nguyên hình không lồ với tốc độ rất chậm sẽ trở thành nhược điểm trí mạng.

“Rút lui!” Trong lòng Hà Sơn Quân lúc này cũng chỉ có một ý niệm như vậy.

Chỉ là khi bố trí trận pháp, hấn lại hạn chế công cụ của mình.

Có trận pháp yêu lực, bọn họ căn bản không có cách nào sử dụng trận pháp truyền tống.

Hà Sơn Quân rơi nhanh xuống đất, vừa định bỏ chạy về phía xa, bỗng cảm giác sau lưng truyền đến một lực hút to lớn.

Cỗ lực hút kia cường ép kéo hấn lại, kéo hấn ra sau.

Vèo!

Trong nháy mắt, thân thể hấn lại lần nữa bị kéo về khe đất, trở lại tầng hầm trong kẽ đất.

“Không!!” Hà Sơn Quân tuyệt vọng gào thét. Nhưng rất nhanh sau đó giọng nói đã âm ỉ biến mất.

Tiếng chấn động ù ù lại lần nữa vang lên, khe đất chậm rãi khép lại.

Mọi chuyện dường như chưa từng xảy ra. Chỉ có phiến đá vỡ vụn trên mặt đất chứng minh hết thảy vừa rồi không phải là mộng.

Trong tầng hầm.

Ngụy Hợp vẫn đứng tại chỗ.

Bốn đại yêu ma phân tán ra bốn phía, trên thân mỗi người đều có lực hút khổng lồ áp chế vô hình.

Trong trạng thái bình thường, Ngụy Hợp có thể vận dụng sức mạnh thân thể là bảy mươi lăm vạn cân.

Mà lực hút lực có thể vận dụng được là năm mươi vạn cân.

Lúc này cho dù hấn có một mình dùng lực hút áp chế xung quanh thì bốn đại yêu ma cũng có thể bình quân chia ra hơn mười vạn cân trọng áp.

Huống chi, trong đó hấn cũng không cần áp chế mãi, chỉ cần đánh kém thời gian một chút, liền có thể luyện động thủ cũng không cần, trực tiếp cách không ngăn chặn bốn người.

“Được rồi, trò chơi kết thúc.” Ngụy Hợp đại khái hiểu rõ trình độ của mấy đại yêu ma này.

Hồng Liệp trọng thương, Yên Sơn Thuần vốn bị thương rất nặng, Hoa Quân Quân Đầu hàng. Hà Sơn Quân bị đòn vừa rồi đánh cho học máu, trên người xuất hiện một lỗ máu.

Trên cơ bản bốn đại yêu ma đã không có đường phản kháng.

“Yêu Minh sẽ không bỏ qua cho ngươi! Chỉ cần chúng ta không trở về, bên kia nhất định sẽ phát hiện, đến lúc đó...”
Sắc mặt Hồng Liệp giận dữ hét lớn.

Bành!

Đầu hấn bỗng nhiên nổ tung, bị lực hút vô hình cưỡng ép đè ép, tựa như trứng gà bị nổ tung, thứ đặc sệt văng tung tóe đầy đất.

Một đại yêu ma ba trăm tuổi, cứ như vậy bị giết chết dễ như trở bàn tay.

Ba người còn lại trong lòng run lên, cuối cùng cũng an tĩnh lại.

Nhìn thi thể nằm bịch bịch trên mặt đất, tâm tình ba người rơi xuống đáy cốc.

“Được rồi, bây giờ có thể nói chuyện, các ngươi làm hư phí thí nghiệm của ta.” Tâm trạng Ngụy Hợp tương đối tốt.

Nguyên nhân trên người Đại yêu yêu ma, vừa rồi hấn đã xác nhận, hoàn toàn có thể làm cho chân kinh chuyển hoá tổ hợp để thăng cấp thêm một bước.

Cứ như vậy, hấn có thể không kiêng nể gì tùy ý vận dụng thực lực càng sâu.

Kinh đô Trung Châu.

Trong một gian nhà nhỏ vắng vẻ tiếp cận sau cửa thành.

Một lão già khô quắt đang xách theo bầu nước vẩy ra, tưới nước cho vườn rau sau hậu viện của mình.

Ở bên chân hấn, một con chó vườn màu trắng đang thè lưỡi, chạy tới chạy lui quanh hấn.

“Minh chủ, bên Hà Sơn Quân xảy ra chuyện rồi.” Phía sau lão giả là một nam tử cao lớn đeo áo khoác, sắc mặt nghiêm túc, cúi đầu trầm giọng nói.

“Xảy ra chuyện? Da tiểu tử kia dày nhất, còn có thể xảy ra chuyện gì?” Lão đầu mặt không đổi sắc, tiếp tục tưới nước cho một gốc rau xanh.

“Ninh Châu xuất hiện dư nghiệt võ đạo tiền triều, Hà Sơn Quân đáp ứng lời mời của lang vương Yên Sơn Sâm, đi vây quét trước, kết quả hiện tại còn chưa trở về, cũng không có cách nào liên lạc. Chúng ta phái yêu ma đến Ninh Châu, cũng không tìm được bất kỳ tin tức gì.” Nam tử áo khoác trầm giọng nói.

*

*

*

Hoa rơi trong tay lão đầu dừng một chút, hấn ngừng đầu, thẳng lưng lên.

“Võ giả tiền triều? Không phải trước đó đã giao sát xong rồi sao? Sao hiện tại lại xuất hiện thêm một tên nữa?”

Hấn biết rõ, có thể khiến Hà Sơn Quân đi không trở lại, đến cùng có thể tạo thành bao nhiêu nguy hại.

Trong Yêu Minh, Đại yêu ngàn năm chân chính chỉ có ba tên.

Trong ba người này, có hai người còn bất hòa với nhau, là đại địch sinh tử.

Chỉ có Minh chủ như gã vẫn luôn hòa giải chậm rãi.

Nếu như Đại yêu Ma ở cấp độ Hà Sơn Quân còn không có cách nào áp chế người kia, như vậy người duy nhất có thể áp chế kẻ này chỉ sợ cũng chỉ có đại yêu ngàn năm đứng đầu Yêu Minh mà thôi.

“Biết rõ thân phận cụ thể của hung thủ không?” Lão già lại hỏi.

“Biết một chút. Người này tên là Ngụy Hợp, tuổi không rõ, ngoại hình là nam tử ba mươi mấy tuổi, một tháng trước, đột nhiên xuất hiện ở Ninh Châu thành. Trước đó chưa từng xuất hiện.” Nam tử áo gấm thấp giọng trả lời.

“Lập tức thông báo cho hai vị còn lại, có thể áp chế, để Hà Sơn Quân nhiều đại yêu ma như vậy muốn trốn cũng không thoát, có thể thấy được thực lực đối phương. Đồng thời điều tra văn hiến tiền triều, xác định đặc điểm thân phận đối phương.” Lão đầu phỏng đoán.

“Vâng.”

“Ngoài ra, đại tỵ Tây Lâm đã về chưa?”

“Đã trở về rồi.”

“Vậy thông báo cho thành viên Yêu Minh, chính thức thông báo tin tức liên quan tới Ngụy Hợp võ giả tiền triều này. Nhanh chóng.”

“Vâng!”

Đại Nguyệt năm 29, đổi phương pháp tính lịch làm Công Lịch 131 năm, 3 tháng.

Sau hơn ba mươi năm yên lặng, Ngụy Hợp chuẩn bị tái hiện võ đạo chân chính.

Đại quân Từ Mộng Đức dứt khoát dẫn binh đào bới mộ Đại Nguyên Lăng cổ đại, từ trong đó móc ra lượng lớn châu báu và các loại chôn cất cùng, còn buôn bán ở nước ngoài, đổi thành quân phí.

Hành động này đã dẫn phát chấn động toàn quốc.

Tất cả mọi người đều cho rằng vào dưới mặt đất làm quan tỵ, trực tiếp đào tẩu mộ lấy tài vật, đó chính là hành động điên cuồng.

Trong lúc nhất thời dư luận toàn quốc đều biến thành hành vi xấu nhất nhằm vào Từ Mộng Đức. Các lộ báo tiết chí, nhao nhao khiển trách hành vi thấp kém của Trung Châu Từ Mộng Đức.

Mà ngay lúc này.

Ngụy Hợp đang lẳng lặng ngồi trên ghế dài, nhìn trong viện, Chung Lăng nghiêm túc đánh quyền.

Với nhãn lực của hắn đương nhiên có thể nhìn ra rất nhiều kế hoạch học tập trên người Chung Lăng đều cần phải có chân khí và chân huyết phối hợp, mới có thể sinh ra uy lực hạch tâm.

Nhưng theo hoàn cảnh biến hóa, chân khí biến mất, những công pháp uy lực không tỵ này, bây giờ lại thành con đường hư ảo khó nói nên lời.

Trong mắt người ngoài, trong đó có rất nhiều động tác tư thế không có ý nghĩa.

Nhưng những thứ này hết lần này tới lần khác chính là trước đó phải phối hợp chân huyết chân kinh, mới có thể phát huy uy lực.

Rất nhanh, Chung Lăng đánh xong bộ Mê Tung Quyền, toát ra mồ hôi, thu thế, đứng thẳng, nhìn về phía Ngụy Hợp, chờ hấn bình luận.

“Động tác không tệ, lực lượng mềm yếu một chút, thế lực chịu đựng cũng kém một chút, còn lại không có vấn đề gì.” Ngụy Hợp bưng lên một chén trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

“Nếu người muốn kết hợp với vũ khí, dung nhập vào chiến đấu, như vậy người cần chọn phạm vi sở trường thương giới của mình trước, trường thương phối hợp với trường thương, binh khí cũng có phương pháp cầm thương.”

Từ khi hấn bắt được bốn con Đại yêu Ma trước đó, mặc dù đã chết mất một con, nhưng vẫn còn ba con đủ để chèo chống kế hoạch thịt yêu ma tiếp theo của hấn.

Dù sao Đại yêu ma tự lực tự trọng hơn xa yêu ma bình thường.

Hồi phục tinh thần lại, thấy Chung Lăng bởi vì mình nói một phen, còn cần thận suy tư.

Ngụy Hợp lại hỏi một câu.

“Đúng rồi, mấy ngày nữa ta phải ra ngoài một chuyến. Trước tiên người hãy trải nghiệm kỹ nội dung ta nói lúc trước.”

“Vâng, đa tạ Ngụy tiên sinh” Chung Lăng nghiêm túc ôm quyền cúi đầu hành lễ.

“Lui xuống đi.” Ngụy Hợp khoát khoát tay.

Nhìn đối phương càng phát hiện quần dài đen mềm thay cho người khác, hấn càng có cảm giác, khoảng cách giữa mình với xã hội hiện đại đã không còn xa nữa.

Chung Lăng đang muốn lui ra.

“Đúng rồi, Ngụy tiên sinh, trước ngài không phải nói là muốn tìm lão nhân còn sót lại trong triều sao?”

“Ừm, là phải tìm. Bất quá...” Ngụy Hợp suy nghĩ một chút, coi như tìm được thì thế nào?

Có thể sống sót qua thiên tai lần trước, ai mà không có tu vi thấp, huyết mạch thấp?

Cho dù hắn có trang bị chân khí chuyển đổi, nhưng tuổi tác của những người này đã lớn, tiềm lực vốn đã thấp, còn có thể đi được đường nào đây?

Nghĩ tới đây, hắn liền gạt đi ý niệm tìm người lần nữa trong đầu.

Dù sao cho dù tìm đến, thực lực cùng lắm cũng chỉ là hai huyết ba huyết.

Với trình độ như vậy, lại thêm tuổi già sức yếu, đôi mắt với yêu ma thì có ích lợi gì? Đưa khẩu phần lương thực sao?

“Được rồi, việc này coi như xong. Người đi xuống trước đi.” Ngụy Hợp thân nhiên nói.

“Vâng.” Chung Lăng gật đầu, hắn vốn muốn thông báo cho Ngụy Hợp tình hình của sự vụ.

Nhưng bây giờ xem ra, chỉ sợ là không có ý nghĩa.

Kính đầu, Chung Lăng chậm rãi xoay người rời đi.

Ra khỏi phủ đại soái, hắn quay đầu lại nhìn phủ đệ có chút trống vắng, rồi ngồi lên xe của mình, đi về hướng Chung phủ.

Trong Chung phủ, Chung Toàn toàn bộ ra ngoài thu nhập, nói là muốn bàn một mối làm ăn lớn, người không ở nhà.

Trái lại Chung Ân Tuyết đang tụ tập đánh cờ với mẫu thân.

Chung Lăng không có hứng thú chơi cờ với Chung Lăng, nhìn một chút, liền chuẩn bị tự mình đi tắm rửa.

“Đúng rồi, ca, huynh đi phủ đại soái, có gặp đại sư trong phòng gạo không?” Muội muội Chung Ân Tuyết đột nhiên lên tiếng hỏi.

“Không có, làm sao vậy?” Chung Lăng nghi ngờ hỏi.

“Là như vậy sao, ta là một bằng hữu, trong nhà xảy ra chút việc, muốn mời Mễ Phòng đại sư ra tay. Lúc trước không phải hẳn đi đến phủ Đại soái sao? Ca người gần đây một mực đến phủ Đại soái học đồ, ta muốn hỏi một chút...” Chung Ân Tuyết giải thích.

“Ta chưa bao giờ đi những viện khác, Ngụy tiên sinh và ta cũng không nói chuyện khác.” Chung Lăng lắc đầu nói.

“Thật sao?” Chung Ân Tuyết kinh ngạc nói.

Nàng nhìn kỹ ca ca của mình, phát hiện trong thời gian một tháng gần đây, trên người hẳn rõ ràng đã khỏe mạnh hơn không ít.

“Ca, huynh còn đang học cách chiến đấu võ thuật sao? Học cái kia có tác dụng không? Huynh không làm việc, gần đây cha lại đang ép ta học công việc kinh doanh.”

“Làm sao lại vô dụng?” Chung Lăng cười cười. “Nếu cha đã cho người học nhiều, người nên chăm chỉ chút, ca ca người sau này có lẽ phải dựa vào người nuôi sống.”

“Ha ha, vậy người chờ đi, chờ ta chương quản tất cả gia sản, đến lúc đó mỗi ngày sẽ phát cho người một khối bánh nướng.” Chung Ân Tuyết khó chịu nói.

Tên này, giao trách nhiệm của mình cho người khác, chính mình đi làm chuyện mình muốn làm, còn muốn sau này chiếu cố hẳn?

Nằm mơ, đây là....

Ở nhà xông pha tắm rửa xong, Chung Lăng liền chạy về hướng võ quán Chu gia.

Hôm nay lại đến thăm Chu Hành Đồng.

Đối với sư phó từng dạy hẳn rất nhiều kinh nghiệm thực chiến, hẳn vẫn luôn tôn kính.

Đặc biệt là những kinh nghiệm như Chu Hành Đồng đưa hẳn trước kia như thế nào để tránh né hỏa thương, từng cái nói cho hẳn biết.

Những kinh nghiệm quý giá, dùng máu để đổi lấy, mỗi một con đều là trân quý tuyệt đối.

Cho nên Chung Lãng luôn cho rằng mình là đệ tử của Chu Hành Đồng.

Sau khi thay y phục, Chung Lãng ở ven đường mua chút hộp lễ vật và hoa quả, rất mau đã tới quán Chu gia.

Trong quán vẫn không có học viên nào, Chu Hành nửa nằm trên ghế mây, đôi mắt híp lại, ngắm mây trắng trôi nổi trên bầu trời, nhàn nhã tự tại.

Một lão đạo ngồi ở một bên, miệng tựa hồ đang lẩm bẩm cái gì đó, trên tay rõ ràng đang dệt vải!

Lúc Chung Lãng tiến vào, nhìn thấy chính là một màn như vậy.

“Tiểu Lãng tới rồi à? Tự mình tìm một chỗ ngồi đi.” Chu Hành Đồng tương đối quen thuộc thuận miệng nói.

“Vâng.” Chung Lãng gật đầu. Lão mang theo đồ đạc thả vào buồng trong, sau khi ra ngoài dứt khoát ngồi ở rìa chậu hoa bên cạnh Chu Hành Đồng.

Ánh mặt trời chiếu vào trên thân một già một trẻ, ấm áp rất là thoải mái.

“Gần đây vẫn luyện sao?” Chu Hành Đồng đưa mắt nhìn Chung Lãng hình thể biến hóa rõ ràng, thuận miệng hỏi.

“Ừ, đi theo Ngụy tiên sinh của đại soái phủ học cách chiến đấu.” Chung Lãng gật đầu thành thật trả lời.

“Không muốn nghĩ đường về sau đi như thế nào?” Chu Hành Đồng nhẹ giọng hỏi.

Rõ ràng là một công tử nhà giàu chứ không muốn kế thừa gia nghiệp, ngược lại cả ngày lăn lộn, xen lẫn trong chiến đấu võ đạo.

“Không nghĩ tới.” Chung Lãng cười nói, trên mặt lộ ra hàm răng trắng bóc.

“Vậy người có nghĩ tới, sau này dựa vào những thứ người học được, có thể lẫn thành cái dạng gì?” Tay trái Chu Hành Hành chỉ có một cánh tay trái vỗ vỗ cái ghế vịn.

“Giống như Chu lão đầu của ta, tìm một chỗ mở Võ Quán? Không ai để ý, không ai chăm sóc. lẻ loi hiu quạnh sao?”

“Chu sư phó, mơ ước của đệ tử từ nhỏ chính là cái này. Mặc kệ sau này phải đối mặt với cái gì, ta đều không hối hận.” Chung Lăng thu liễm nụ cười trên mặt, bình tĩnh trả lời.

“... Tiêu tử người.” Chu Hành đồng khẽ vuốt cằm: “Đáng tiếc... thời đại sinh ra sai rồi... Nếu là...”

“Ngụy tiên sinh cũng thường xuyên nói vậy.” Chung Lăng lại nở nụ cười lần nữa: “Nhưng luôn nghe các người nói, vài chục năm trước nguyên nguyệt mạnh bao nhiêu. Bây giờ cũng không thể không nhìn thấy chút dấu vết nào a?”

“Ngụy tiên sinh?” Chu Hành đồng mỉm cười: “Bây giờ người theo học quyền là Ngụy tiên sinh này à?”

“Đúng vậy, Ngụy tiên sinh đọc lướt qua võ đạo, quả thực uyên bác phức tạp, đến mức đệ tử khó có thể hình dung.” Chung Lăng nhắc tới Ngụy Hợp, trên mặt rõ ràng lộ ra một tia sùng kính.

Hắn thật sự chưa bao giờ gặp người nắm giữ toàn diện đối với võ đạo như vậy.

Người như vậy đủ để xưng là Đại sư.

Chu Hành Hành không hỏi nữa, chỉ thở dài, quay đầu lại.

“Lão đạo, người có sở trường gì, có thể dạy cho đồ đệ ta không?”

Hắn nhìn về phía lão đạo bên cạnh dẹt vai nói.

“Có, khí xoáy hợp pháp, Huyền Linh Cửu Đoàn Công, phi thân pháp, Thiên Ấn Cửu Phạt. Người muốn vị nào?” Lão đạo dừng động tác lại, thuận miệng đáp.

“Cửu Phạt Thiên Ấn?” Chung Lăng sững sốt, hình như từng nghe qua công pháp này ở đâu đó.

“Sao vậy?” Chu Hành Đồng nhìn về phía đồ đệ đang sừng sốt.

“Cũng thật là trùng hợp, đệ tử mới ở chỗ Ngụy tiên sinh, cũng có nghe qua cái tên Thiên Ân Cứu Phạt này.” Chung Lăng chân chờ nói.

“Ồ?” Lão đạo lập tức buông áo choàng, có chút hứng thú.” Bộ chân công này hiện tại có lẽ không tính là gì, nhưng vài chục năm trước, không phải ai cũng có thể học. Xem ra sư phó mới của ngươi, hẳn cũng là hảo thủ năm đó ở Thiên Ân môn học được.”

“Thiên Ân môn.” Chu Hành đồng tựa hồ có chút hồi ức.

“Đúng vậy a, sư phụ Ngụy Hợp cũng đã nói qua, lúc trước Thiên Ân cứu phạt cho hẳn cơ sở rất tốt. Cho nên dùng bộ công pháp này giản lược hóa, tạo cơ sở cho ta là thích hợp nhất.” Chung Lăng thoải mái trả lời.

“Đó là đương nhiên, chân công Thiên Ân môn... Chờ chút... Ngươi vừa mới nói là ai...” Chu Hành Đồng chợt ngừng lại một chút, thân thể từ trên ghế giống như điện giật đứng thẳng lên.

Không chỉ hẳn, sắc mặt lão đạo bên cạnh cũng trở nên nghiêm túc.

“Ngụy Hợp Ngụy sư phó?” Chung Lăng nghi ngờ hỏi, tâm thần có chút bất định, không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Ngụy Hợp!?” Cảm giác đầu óc của Chu Hành Đồng sắp nổ tung.

“Thiên Ân môn tông chủ Vạn Độc Môn? Đại Nguyệt tụ hợp tàn bạo chủ tướng đại nguyệt, mặt ngoài Đại Nguyệt phò mã, trên thực tế là đại tông chủ Huyền Diệu tông, là Ngụy Hợp kia?”

“...” Chung Lăng ngơ ngác.

Sư phó ngươi rốt cuộc đang nói cái gì? Những danh hiệu nghe trâu bò này, thật sự là vị sư phó Ngụy Hợp kia?

“Hắn... sao lại không chết?” Lão đạo bên cạnh thì thào, đứng lên.

“Đúng vậy... Phải biết rằng, ở thời đại đó, hấn chính là thiên tài chân huyết được mệnh danh là mạnh nhất...” Chu Hành Đồng nhắm mắt lại, cố gắng bình phục chấn động trong lòng mình.

Hiện tại hấn thập phần hoài nghi, đối phương hoặc là họ trùng tên, hoặc là thân phận nguy trang.

Xem ra cần phải xác nhận lại một cách xác nhận!

Nếu như thật sự là người kia... thì đây là nhân vật mang theo tâm địa kiêu hùng tàn nhẫn...

591

Trăng tròn nhô lên cao.

Đơn độc ở nơi tha hương làm dị khách, mỗi khi gặp dịp giai tiết đều nhớ thân gấp đôi.

Trong lòng Ngụy Hợp vô thức hồi tưởng lại câu thơ này.

Hắn ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên bầu trời đêm, trong lòng dường như thoáng hiện tình cảnh Nguyên Tử đại sư tử dạy bảo mình.

Khuôn mặt hoàn mỹ của Nguyên Đô Tử dần dần chùng lên vàng trắng tròn trên bầu trời, phảng phất như ảo ảnh.

Chỉ trong giây lát, dung nhan tuyệt mỹ kia chậm rãi biến thành sư phụ Lý Dung, lại biến thành thê tử thanh ngát, công chúa hàn tuyên...

Từng gương mặt quen thuộc nhìn chăm chú Ngụy Hợp, phảng phất như đang chờ đợi gã một lần nữa đánh thức tất cả mọi người.

Hắn nhắm hai mắt lại, trong lòng hoàn toàn yên tĩnh.

“Cô tịch hiện giờ, bất quá chỉ là thử thách ngắn ngủi.”

Hắn nhẹ giọng thì thào.

“Chờ đi, rất nhanh.... Sẽ nhanh chóng chúng ta lại lần nữa gặp lại.”

Thịch thịch thịch.

Ngoài cửa truyền đến tiếng thân binh gõ cửa rất nhỏ.

Từ mấy ngày trước, Ngụy Hợp triệt để tiếp nhận tất cả binh quyền Ninh Châu, Trần Hữu Quang bị hắn giam lỏng, không cho phép tùy ý ra ngoài.

Toàn bộ tướng lĩnh cao cấp dưới tay Trần Hữu đều bị Ngụy Hợp khống chế bằng kịch độc.

Nếu là không có thời gian cố định dùng giải dược, không tới ba ngày sẽ có nội tạng mục nát mà chết.

Ngụy Hợp không có thời gian từ từ thu phục những người thường này. Hắn muốn phục tùng, là ý chí tuyệt đối trong khoảng thời gian này.

“Chuyện gì?” Ngụy Hợp nhìn về phía ngoài viện.

“Đại nhân, là Chung Lăng tới.” Thân binh nhanh chóng trả lời.

“Để hắn vào đi.” Ngụy Hợp cảm ứng được, cũng không phải chỉ có mỗi Chung Lăng. Bất quá hắn tin tưởng tên đệ tử ngoại môn kia, đồng dạng, hắn cũng có lòng tin tuyệt đối vào chính mình.

Cửa sắt chậm rãi bị đẩy ra, đã không có tiếng cọt cọt kẽo kẹt như thời cổ đại, thời đại bây giờ, cửa phòng như thế sớm đã bị loại bỏ.

Chẳng mấy chốc, Chung Lăng đã dẫn theo hai lão nhân nói đuôi nhau đi vào trong sân.

“Ngụy tiên sinh!” Chung Lăng dẫn đầu ôm quyền cúi đầu chào Ngụy Hợp.

“Đã trễ như vậy còn không trở về nghỉ ngơi, còn tới đây làm gì?” Ngụy Hợp tuy hỏi ra miệng, nhưng ánh mắt lại rơi vào trên thân hai người kia.

Không nghi ngờ chút nào, nguyên nhân chân chính khiến cho Chung Lăng tới bái phỏng muện như vậy, hẳn là do hai người này rồi.

Hai lão nhân này, một cái gãy tay phải, một người mặc đạo bào, râu dê.

Hai người đều tiến đến, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Ngụy Hợp, tựa hồ phân biệt cái gì.

Ngụy Hợp nhìn hai người này, loáng thoáng, cảm giác có chút quen mắt.

Chung Lăng cũng nhìn ra một tia khác thường, nhưng nếu là gã đưa người đến, cho nên cơ bản vẫn phải có giới thiệu.

“Ngụy tiên sinh, hai vị này là sư phụ võ thuật mà đệ tử trước đó dạy cho, vị này tên là Chu Hành Đồng...”

Phù!!

Trong nháy mắt này, một cỗ khí lưu vô hình từ trên thân Ngụy Hợp khuếch tán ra.

Hắn đứng chấp tay, hai mắt như điện, nháy mắt nhìn thẳng lên người ông lão cụt một tay.

Một cảm giác áp lực vô hình đột nhiên cắt đứt lời nói tiếp theo mà Chung Lăng muốn nói.

Hô hấp của hắn cứng lại, bị dọa tới mức không tự chủ lui về phía sau một bước.

Trong viện không có bất kỳ tiếng động nào, ngay cả côn trùng cũng không dám lên tiếng.

Không khí phảng phất như bị cái nắp cực lớn che kín, chỉ là trong chớp mắt liền lập tức đình trệ lưu động, lộ ra vẻ ngột ngạt và nặng nề.

Đồng thau Chu Hành tiến về phía trước gần hai bước, mắt già gắt gao nhìn chằm chằm Ngụy Hợp.

Bỗng nhiên hắn tựa hồ nhận ra cái gì, ngửa đầu cười lên, tiếng cười từ nhỏ biến lớn, đột ngột vang dội, nhưng lại lộ ra một cỗ thoải mái.

Toàn bộ sân, trong lúc nhất thời cũng chỉ có tiếng cười của hắn quanh quẩn.

Không có những người khác lên tiếng, Ngụy Hợp cũng chỉ lẳng lẳng nhìn chăm chú vào hắn, ánh mắt lại chậm rãi nhu hòa xuống.

Một lúc lâu sau, tiếng cười cũng chậm rãi yếu đi, trở nên thấp hơn.

“Hơn ba mươi năm. Chu Hành Đồng, ngươi còn sống.” Ngụy Hợp nhẹ giọng nói.

“Ngụy Hợp... Ngay cả hư vụ cũng giết không chết ngươi, thật không hổ là thiên tài chân huyết đệ nhất thág lớn. Không hổ là vô thượng đại tông sư trong thiên hạ năm đó!” Chu Hành Đồng có chút thở hỏn hỏn, nước mắt cũng cười ra.

“Đúng vậy.” Ngụy Hợp khẽ gật đầu: “Ngay cả hư vụ cũng không giết được ta, thiên hạ này còn có ai có thể giết ta?”

Lúc này hắn mơ hồ cảm nhận được một điểm, lúc trước Nguyên Đô Tử cùng Ma đa cảm đứng ở đỉnh phong như vậy.

Đưa mắt nhìn lại, tất cả đều không phải địch.

“Cố nhân tương phùng, cùng uống một chén?” Nụ cười trên mặt Ngụy Hợp chân thành hơn rất nhiều, không còn là nụ cười theo thói quen giả dối thường ngày nữa.

“Được!” Chu Hành Đồng gật đầu liên tục.

Mặc dù năm đó hai người từng đối địch qua, nhưng hôm nay, chân huyết chân kinh đều vẫn lạc trong lịch sử, còn có cái gì không thể cười một tiếng mất hết?

“Vị này là...?” Ngụy Hợp lúc này mới nhìn lão đạo bên cạnh.

Hai mắt lão đạo sáng ngời, bờ môi có chút run run, nhưng vẫn bước lên phía trước một bước.

“Lão phu...Thượng Quan Huyền! Gia huynh Thượng Quan Kỳ!”

“Thì ra cũng là một nửa cố nhân.” Ngụy Hợp lập tức nhớ lại cái tên này.

Thượng Quan Viện là thủ tọa của Nguyên Băng Viện Thiên Ấn Môn lúc trước, cũng là tộc nhân của Thượng Quan Kỳ Môn, Môn chủ Thiên Ấn.

“Xin hỏi Ngụy tiên sinh, có cách nào quay về chân khí không?!” Thần sắc Thượng Quan Diêm hơi kích động, trầm giọng hỏi.

Ngụy Hợp không trả lời ngay, chỉ nhếch miệng lên một tia độ cong.

“Có thì sao, không có thì thế nào? Đối với các ngươi thật ra đã không còn quan trọng nữa.”

Với độ tuổi như Thượng Quan Diêm, cho dù có chân khí tái hiện, thực lực tiếp tế bổ sung, thân thể già đã héo rũ quá lâu, rất nhiều tế bào đều đã chết hết, không cách nào sống lại lần nữa.

Chân khí ngoại trừ có thể làm cho hấn khôi phục một chút thọ mệnh cùng một chút thực lực, cái khác không có tác dụng.

Bởi vì thân thể suy yếu giống như một cỗ máy, rỉ sét một lần nữa cho thêm dầu, cũng không mất bao lâu liền hỏng.

Chân khí không phải là lực lượng khởi tử hồi sinh.

Sự kích động trên mặt Thượng Quan Ngọc trì trệ, tựa hồ cũng nghĩ tới điếm ấy, sắc mặt vui mừng trên mặt cũng chậm chậm phai nhạt xuống.

“Đúng vậy a.”

Trong lòng hấn tỉnh táo lại.

“Tuổi này rồi, cho dù lần nữa có được kinh lực, thì có thể làm gì?”

Bọn họ không phải người thật, căn bản không có năng lực tái sinh mạnh mẽ và tuổi thọ như vậy.

Họ chỉ có thể không thể đột phá võ giả bình thường luyện tạng.

Đây chính là hiện thực, là sự thật tàn khốc.

“Bất quá, nếu như là viện thủ Thiên Ấn môn ta, hai người các người, có nguyện sau này theo bên cạnh ta?” Ngụy Hợp lần nữa lên tiếng nói.

Tuy rằng thực lực của hai người Chu Hành và Đồng đối với hấn không có chút ý nghĩa nào.

Cho dù hoàn toàn khôi phục, hai người nhiều lắm cũng chỉ rèn cốt luyện tạng, thậm chí có thể càng yếu hơn.

Nhưng chung quy lại, trên đời này, người có thể cùng hấn một đạo, càng ngày càng ít.

Im lặng.

Ngoài dự đoán của mọi người chính là, lúc này hai người Chu Hành Đồng ngược lại không có lập tức đồng ý.

kích động vừa rồi chỉ là đột nhiên sinh ra cảm xúc, lúc này suy nghĩ cẩn thận một chút, hai người mới phát hiện, cho dù thật sự có được chân khí, khôi phục tu vi nhất định.

Với thực lực cùng tuổi của bọn họ, cái gì cũng không làm được.

Hai người trở nên trầm mặc, Chung Lăng đứng một bên nghe mà như lọt vào sương mù, không hiểu gì cả.

Bất quá cuối cùng hấn ngược lại minh bạch một điểm, đó là, Ngụy Hợp tựa hồ so Chu Hành đồng sư phó bọn hấn, lợi hại rất nhiều.

Lúc này hấn cho bọn Chu sư phụ một cơ hội, để bọn họ hồi phục một phần thực lực.

Nhưng ngược lại hai người Chu sư phó có chút chần chờ. Bọn họ đang lo lắng cái gì?

“Bất cứ chuyện gì, đều cần phải trả giá hợp đấng, thậm chí còn phải trả giá nhiều hơn nữa.” Chu Hành Đồng trầm giọng nói. Hấn nghiêm túc nhìn Ngụy Hợp.

“Nếu như phải hồi phục thực lực của chúng ta, chúng ta cần trả giá gì?”

Ngụy Hợp nhìn đối phương, trước kia từng là tướng lĩnh cường hãn cuồng bạo, từng giết người cường hãn, nay lại trở nên tỉnh táo như thế.

Thời gian thật thần kỳ.

Có thể cải biến một người triệt để như vậy.

“Các ngươi không cần nỗ lực gì cả, chỉ là đồng thời khi có được, sẽ lấy được nhiều hơn một chút đồ vật.” Ngụy Hợp nhẹ nhàng trả lời.

“Nói đơn giản chính là, đồng thời khôi phục một phần thực lực, các ngươi sẽ gặp phải một chút nguy hiểm, nguy hiểm đến từ yêu ma.”

Đúng vậy, tổ chức Chân Lực chuyển đổi là dùng sinh mệnh của yêu ma để bồi dưỡng ra.

Một khi dính vào thứ này, ngày sau yêu ma phát hiện, tuyệt đối sẽ không buông tha cho hai người tương tự nhập tổ chức chuyển hoá.

Vì vậy...

Trên khuôn mặt đồng thau của Chu Hành lộ ra vẻ đã hiểu.

“Ta biết ngay mà.” Hấn lắc đầu: “Thôi bỏ đi, ta già rồi, không còn dám sống cuộc sống mạo hiểm kích thích như vậy nữa. Cứ thế mà sống tàn phế này, cũng coi như không tệ.”

Hấn nói lời này, cũng khiến cho Thượng Quan tuần ở bên cạnh tỉnh táo lại.

Tuổi hấn còn lớn hơn Chu Hành Đồng, lúc này nghe được lời này, trong lòng cũng có ý nghĩ.

Mặc dù không có lập tức lên tiếng, nhưng đồng dạng cũng không hề kiên trì khôi phục tu vi.

Hấn cần bình tĩnh một chút, suy nghĩ cẩn thận.

Ngụy Hợp cũng không cưỡng cầu, ngay cả dũng khí đạt được cũng không đủ, dù khôi phục tu vi, cũng chỉ là phế vật.

Những hạt mưa rất nhỏ rơi xuống, không biết từ lúc nào trong bầu trời đêm lại xuất hiện thêm một đám mây che khuất vầng trăng tròn còn sáng ngời kia lại.

Hai người Chu Hành và Đồng không có dừng lại lâu, rất nhanh cáo từ. Bọn họ xác nhận thân phận Ngụy Hợp xong, ngược lại trong lòng rối bời.

Trước tiên phải trở về bình tĩnh đã, sau đó mới tính tiếp.

Hơn nữa xem khuôn mặt Ngụy Hợp, vị này từng là thiên tài thứ nhất của Đại Nguyệt, xuất thân Huyền Diệu Tông đứng đầu cường giả, tu vi xác suất không có chuyện gì xảy ra.

Như vậy, từ ngôn luận vừa rồi Ngụy Hợp xem, khôi phục tu vi, rất có thể là số hiệu đối địch với yêu ma... Cái kia đại biểu... biện pháp khôi phục tu vi, rất có thể là bắt nguồn từ yêu ma.

Đây cũng là điểm then chốt khiến trong lòng hai người do dự. Sống nhiều năm như vậy, bọn họ sớm đã không còn là người trẻ tuổi tâm tư đơn giản như trước nữa.

Hai người nhanh chóng rời đi.

Nhưng Chung Lăng Độc lưu lại. Lão nhìn Ngụy Hợp muốn nói lại thôi.

“Đừng suy nghĩ nữa, trở về ngủ một giấc thật tốt, quên hết tất cả chuyện này.” Ngụy Hợp mỉm cười an ủi.

Bây giờ thời đại này, sớm đã không còn con đường tu luyện Chân Khí hệ.

Người bây giờ tất cả đều đã thích ứng với hư vụ, kết cấu thân thể đều khác trước, cho dù là đạo tu hành chân kinh, cũng không có khả năng bước vào tam huyết.

Ngụy Hợp đã sớm nghiên cứu rõ ràng.

Trừ phi lại gặp phải thiên địa đại kiếp nạn, đem hư vụ một lần nữa đổi thành chân khí.

“Ngụy tiên sinh... Ta nghe đám người Chu sư phó nói, trước kia ngài là người rất lợi hại sao?” Chung Lăng cẩn thận hỏi.

“Trở về nghỉ ngơi đi.” Ngụy Hợp không trả lời. Chung Lăng không phải người chung quanh, muốn kéo lão vào cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Chung Lăng còn muốn nói thêm gì đó, nhưng Ngụy Hợp đã quay người đi vào trong phòng, cửa phòng khép lại, không để ý tới bên ngoài nữa.

Chung Lăng đứng trong mưa nhỏ, trầm mặc một chút, cũng chỉ có thể xoay người bước nhanh rời đi.

Hắn không biết rốt cuộc Ngụy Hợp lợi hại tới mức nào, nhưng xem danh hàm hiển hách liên tiếp như vậy, thì chắc chắn Ngụy tiên sinh có xuất thân rất hiển hách.

Kỳ thật hắn cũng rất tò mò với thời đại vài chục năm trước, nếu có thể nghe nhiều một chút chuyện trước kia, có lẽ cũng là một chuyện không tồi.

Sáng sớm hôm sau.

Ngụy Hợp ngồi đoan chính ở trong phòng bếp, trên bàn dài trước mặt bày biện hơn mười món ăn.

Hắn tùy ý gắp các món ăn cho vào trong miệng, tâm trạng vô cùng sung sướng.

Bởi vì trước đó Hà Sơn Quân và các đại yêu ma giao hàng tới cửa, khiến tổ chức chuyển hoá chân mãnh của hắn được thăng cấp thêm một bước.

592

Bây giờ chữ Huyền trên mu bàn tay Ngụy Hợp, đã có thể cung ứng cho hẳn toàn bộ thực lực không phải bí kỹ dưới trạng thái giải phóng.

Nhưng làm đến một bước này, chính là cực hạn.

Nguyên liệu trên người Hà Sơn Quân và các đại yêu ma, tổ chức chuyên đổi được bồi dưỡng ra nhiều nhất chỉ có cấp độ này.

Đây còn là vì bản thân Hà Sơn Quân vốn là đại yêu ma cực kỳ am hiểu phòng ngự.

Đổi lại là cái khác, chưa chắc có hiệu quả tốt như vậy.

Từ miệng mấy đại yêu ma này, Ngụy Hợp biết được trong Yêu Minh còn có ba đại yêu ngàn năm.

Tam đại yêu ngàn năm mới là át chủ bài nội tình chân chính của Yêu Minh.

Cho dù mạnh như lão mẫu Dĩ Sơn cũng chỉ ngang ngửa với Hà Sơn Quân mà thôi. Đối mặt với Đại yêu ngàn năm, bất kỳ một tên yêu ma nào cũng chỉ có thể khúm núm, tỏ vẻ thần phục.

Ngụy Hợp cảm thấy tổ chức chuyên đổi cao cấp nhất chỉ có thể đi tìm Đại yêu ngàn năm mới có thể hoàn thành được.

Đầu tiên hẳn dự định sau khi hoàn toàn cởi bỏ phong ấn thực lực của mình, đạt tới trình độ có thể không chút cố kỵ tùy ý sử dụng, liền bắt đầu tồn trữ tổ chức chuyên hoá quy mô lớn, để sau này cởi bỏ Đại Nguyệt Hoàng Lăng, chuẩn bị sẵn sàng.

Bên kia Thái Cực Đồ Linh Lung Tháp là mộ mộ Đại Nguyệt hoàng gia, trong đó có rất nhiều đại nguyệt chân huyết cường giả.

Chỉ cần có thể cứu được tất cả bọn họ ra, mảnh đại địa này, chưa chắc không thể tái hiện tình cảnh râm rộ năm đó.

Đương nhiên, tâm nguyện chân chính của Ngụy Hợp vẫn là hi vọng trong lăng mộ sẽ có tung tích sư tôn Lý Dung.

Hắn có thể xác định Nguyên Đô Tử đã rời đi, nhưng trừ Nguyên Đô Tử ra, còn lại còn có Lý Dung, còn có mấy vị tổ sư Huyền Diệu tông, bọn họ hẳn đều ở trong lăng mộ.

Vì vậy, nếu muốn mở lăng mộ, tái hiện lại chân huyết, hẳn nhất định phải chuẩn bị tốt tổ chức chuyển đổi đủ nhiều trước.

Mặt khác, tình hình hai người Chu Hành Đồng cũng làm cho Ngụy Hợp triệt để đối với ý nghĩ này võ giả còn sót lại bên ngoài đã hết hy vọng.

Võ giả yếu như vậy tụ tập lại thì có ích lợi gì? Có lẽ đến binh sĩ bình thường cảm thương cũng không áp chế nổi.

Bốn tháng chín.

Chỗ cửa sau phủ đại soái Ninh Châu.

Trần Hữu mắt đầy tơ máu nhìn một chiếc ô ô màu đen, chậm rãi vung bụi đất, dọc theo đường chạy đi đến.

Cuối cùng y cũng đưa tên ác ma kia đi khỏi, cuối cùng, hoàn toàn được giải thoát.

Thê tử vẫn luôn bên ba bên ngoài, bây giờ rốt cuộc có thể trở về nghỉ ngơi tốt.

Cuộc sống trong khoảng thời gian này, đối với Trần Hữu Quang mà nói, quả thực chính là một cơn ác mộng.

Hắn ta là đại soái cao cao tại thượng, trong nháy mắt liền rơi xuống thành tù phạm bị giam cầm.

Thê tử bị buộc chạy ra ngoài, thuộc hạ đảo mắt liền bị đồ sát hầu như không còn.

Phù...

Lúc này rốt cuộc hắn cũng thở dài một hơi, may là hắn vẫn luôn nhẫn nại chịu nhục, bây giờ cuối cùng cũng đã đến...

“Đại soái, mặc dù đại nhân đã rời đi nhưng vẫn phải nhớ kỹ, đừng quên mệnh lệnh của chấp hành nhiệm vụ Ngụy tiên

sinh.” Chợt một sĩ quan phụ tá cao cấp ở bên cạnh lên tiếng nhắc nhở.

Đồng tử trong mắt Trần Hữu co rụt lại, mãnh liệt nhìn về phía đối phương.

“Ngươi có ý gì?!” Thân sắc của hắn ngưng tụ.

“Đại soái, trong lúc người đang cảm xúc, tất cả những ai dám phản kháng đều đã không còn, những người còn lại trên người đều có thủ đoạn do Ngụy tiên sinh lưu lại. Cho nên...” Sĩ quan phụ tá cao cấp mỉm cười.

Trần Hữu nghe vậy thân thể run lên, ánh mắt vừa mới dâng lên hy vọng lại lần nữa chậm rãi yên lặng.

“A!!” Bỗng nhiên trong Địa Phủ truyền đến tiếng kêu chói tai của thị nữ.

Trần đạo hữu vội vàng lao vào xem xét.

Trong sân trước của phủ đại soái, một bạch y nữ tử cả người đầm đìa máu tươi đang nằm hấp hối trên mặt đất, đúng là thể tử của Vân Tứ.

Trên cổ nàng còn buộc một cái băng hiệu gỗ.

*

*

*

Bên trên khắc: Đa tạ khoản đãi, vật quy nguyên chủ - Ngụy.

Hai tay Trần Hữu run rẩy, chậm rãi đến gần, nhẹ nhàng ôm lấy thể tử, ánh mắt bắt đầu mơ hồ.

Tiếng ọc sên của xe có chút thô ráp dựng đứng, nhưng có thể chở người từ Ninh Châu tiến về Lao Sơn, khoảng cách xa như vậy đã khiến Ngụy Hợp trong lòng tán thưởng.

Hắn ngồi ở hàng phía sau, ánh mắt từ cửa sổ xe nhìn ra ngoài.

Bên ngoài theo gió bay lên lá rụng, xa xa dãy núi liên miên chập chùng, còn có chim sẻ lớn ngẫu nhiên bay qua, đều làm cho hắn có một loại cảm giác thân thiết quen thuộc.

Cái loại cảm giác này, giống như cảm giác một mình kiếp trước ngồi ở cửa tắt đường xa, lúc ra ngoài trường.

Thời điểm đó, hấn một mình ngồi xe tiến về đại học cách xa quê nhà, đặt cái sọt lên đỉnh đầu, một mình ngồi ở vị trí trên, tiêu khiển duy nhất, chính là nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ biến hóa.

“Chớp mắt, thời gian trôi qua thật nhanh.” Ngụy Hợp cảm thán.” Hôm nay lại có thể tạo ra được loại xe như vậy.”

“Đúng vậy, nơi này khi chúng ta tới, đều chỉ dùng xe bò thay thế bằng xe ngựa.” Hoa Quân Tử lái xe cẩn thận nói tiếp.

“Về sau thế lực ngoại quốc tiến đến, đặc biệt Khâu Dịch, dẫn đầu xâm nhập, đồng thời cũng mang đến không ít những thứ này trùng kích.”

“Yêu ma các ngươi trước khi tới Nguyên Nguyệt, là ở nơi nào?” Ngụy Hợp tùy ý hỏi.

“Tại Lâm Châu bây giờ.” Hoa Quân Tử thành thật trả lời.

Những ngày qua, hấn tận mắt nhìn thấy ba đại yêu ma còn lại, bị các loại thí nghiệm tra tấn đến chết đi sống lại.

Cuối cùng Hà Sơn Quân bị hành hạ đến mức yêu lực toàn thân suy kiệt, rơi vào trạng thái gần chết.

Hồng liệt sớm đã chết, thân thể hóa thành một thứ giống như huyết nhục hình cầu.

Yến Sơn Sâm trên người ít nhất bị trồng ghép hơn mười loại tổ chức, bị cắt đứt bắp thịt màng cơ trên người, mất đi năng lực hành động, trở thành bồn hoa yêu ma.

Chỉ có hấn đầu hàng sớm, ngoại trừ một vài mẫu mẫu ra thì không có ảnh hưởng gì khác.

Điều này cũng khiến hấn càng thêm sợ hãi với Ngụy Hợp.

“Bên Lâm Châu, số lượng yêu ma rất nhiều. Chúng ta là một trong số đó, vốn là gánh vác sứ mệnh tới đây thăm dò.

Không ngờ sau khi tới đây, phát hiện bên này tài nguyên phong phú, địa giới phi nhiêu, cho nên bên kia đều di chuyển

nguyên nguyệt tới.” Hoa Quân Tử thành thật trả lời.

“Lâm Châu...” Trong lòng Ngụy Hợp hiện lên một tia suy nghĩ: “Đợi đến lúc có thời gian, nhất định phải đi xem.”

Hoa Quân Tử không dám tiếp lời, chỉ thành thành thật thật đi làm.

Bọn họ không có lựa chọn để nhanh chóng chạy tới Lao Sơn.

Mà lựa chọn dùng ô tô chậm rãi đi đến.

Đây là bởi vì Ngụy Hợp định mượn cơ hội này, nhìn thật kỹ biến hóa trên đường đi.

Hai bên đường lớn Ninh Châu thỉnh thoảng xẹt qua phòng ốc, bắt đầu càng ngày càng ít.

Thời gian dần qua, những phòng ốc này phải qua một lúc lâu mới có một người đi ngang qua.

Ninh Châu đến Nghiêu Sơn, đường xá không xa.

Rất nhanh, hơn một giờ đồng hồ, hai bên đường bắt đầu phân tán xuất hiện ruộng lúa mạch.

Cánh đồng lúa mạch xanh biếc dưới ánh mặt trời phản xạ ra ánh huỳnh quang xanh biếc đẹp mắt.

Ngẫu nhiên có một số nông dân vác cuốc đi lại ven đường.

“Nơi này dã ngoại an toàn như vậy sao?” Ngụy Hợp lên tiếng hỏi.

“Quang Nghiêu Sơn đều có cấm lệnh của lão mẫu Dĩ Sơn, không cho phép bắt luận yêu ma hay mãnh thú nào không ghi chép tới gần. Toàn bộ yêu ma thực vật, cơ bản đều do tù binh, tội phạm khuyết thiếu. Đối với người bình thường ngược lại vô hại.” Hoa Quân Tử giải thích.

“Thật sao?” Ngụy Hợp gật đầu, yêu ma này quản lý hoàn cảnh, ngược lại cảm giác an bình hơn rất nhiều so với người quản lý.

Xe ngựa càng lúc càng tới gần Nghiêu Sơn, xe ngựa trên đường cũng bắt đầu càng ngày càng nhiều.

“Nghieu Sơn so với Ninh Châu lớn hơn rất nhiều, nơi này cũng là thành thị phồn hoa nhất của toàn bộ Nguyên Nguyệt, nhà xưởng của thương hội các nơi, đều từ nơi này tiến vào các loại hàng hóa, cho nên nơi này có rất nhiều kẻ có tiền.” Hoa Quân Tử giới thiệu đơn giản.

Ngụy Hợp gật gật đầu, không nói gì nữa, mà chuyên chú nhìn địa phương thời đại này biến ảo.

Xe ngựa càng lúc càng đến gần khu vực thành trì.

Phòng ốc ven đường cũng nhiều hơn, phẳng phát như tiến vào một thành trấn nông thôn.

Cửa hàng hai bên cư trú thưa thớt, cửa ra vào là một bà lão bện những thứ gì.

Ngụy Hợp liếc mắt nhìn qua, khắp con phố đều là một mảnh màu xám, màu nâu, chỉ có cực ít, có một chút màu sắc bị lác qua.

Trong lòng hắn đã rõ ràng.

Nếu muốn chứng kiến các loại quần áo có màu sắc tươi đẹp như thế thì cuối cùng rất khó.

Bây giờ Nguyên Nguyệt sợ là phối phương sắc thái nhuộm, vẫn còn ở mức thấp hơn.

Hơn nữa, người có thể mặc được quần áo sắc sỡ, cũng chỉ có một số rất ít người có tiền và nhà quan...

Trên đường phố tràn đầy bùn lầy đá vụn. Rễ cỏ nát, phân và nước phân ngựa vùn vùn, khắp nơi đều là.

Từ ngoài cửa sổ xe đi vào một mùi hôi thối khó tả.

“Tăng tốc lên đi.” Ngụy Hợp nhẹ giọng nói.

Mọi người đi ngang qua cửa sổ xe, phần lớn xanh xao vàng vọt, gầy trơ cả xương, sắc mặt tê liệt, ăn mặc trên người phần lớn cũng không có mỹ quan gì đáng nói, có thể giữ ấm che gió chắn mưa, coi như không tệ rồi.

Đại nhân đội mũ tròn, mũ rơm, hay giữ lại bên chắc một tác.

Bọn nhỏ này phần lớn đều là người đầu nguyên bảo, đầu trợc.

Màu da mọi người đều có chút đen. Trong màu vàng mang theo màu đen, thô ráp mà không có ánh sáng lộng lẫy, đó là dấu vết phơi nắng dầm mưa.

Ngụy Hợp liếc mắt nhìn lại, có thể cảm nhận được, chỉ có dơ dáy, loạn lạc, rớt lại phía sau, chết lặng.

Chẳng qua thời gian dần trôi qua, xe càng lúc càng đến gần khu vực thành trì.

Hai bên kiến trúc chậm rãi bắt đầu mang theo các loại phong cách, có bản thổ của Nguyên Nguyệt, cũng có gió bão lao móc bên kia.

Ngụy Hợp rất sớm trước kia, liền cảm thấy Tạt Quái rất giống châu Âu kiếp trước, chỗ máu chốt nhất trong này, chính là ở phong cách kiến trúc và quần áo.

Cỗ xe rất nhanh bị kiểm tra qua một số cửa ải, sau khi đưa ra thông tin về mở khóa của Ninh Châu.

Xa xếp hàng dài, chậm rãi đi vào Nghiêu Sơn chân chính.

Nơi này nối tiếp, tầng lầu cao thấp bất bình. Trong dòng người nhốn nháo, không chỉ có người Nguyên Nguyệt, còn có không ít người nước ngoài.

Rất rõ ràng, đại bộ phận người Nguyên Nguyệt bởi vì vấn đề ăn uống dinh dưỡng, không cường tráng cao lớn bằng người nước ngoài.

Mà trong đó có rất nhiều Nguyên Nguyệt người, quần áo mộc mạc, hiển nhiên là không thể lực hoạt động.

Trong đó quần áo gọn gàng, chất liệu quý khí, chung quy là số ít.

Ngược lại đa số người nước ngoài, phần lớn quần áo đẹp đẽ, thần sắc tự tin.

Điều này làm cho Ngụy Hợp không tự chủ được liên tưởng đến quốc gia dân kiếp trước.

Nơi này khác với thời kỳ dân quốc duy nhất, có lẽ chỉ có bím tóc bản thiêu tùy ý có thể thấy được.

“Ngụy tiên sinh, chúng ta đang đi đâu?” Hoa quân tử mở cửa xe, cẩn thận từng li từng tí một từ Thị Kính nhìn về phía Ngụy Hợp.

“Tìm một chỗ dừng xe, xuống nhìn xem.”

Lần đầu tiên Ngụy Hợp tới nơi này, thành thị nơi bản thổ và ngoại quốc giao thành lập.

Cũng có lòng muốn xuống xem tình huống xung quanh.

“Vâng.”

Xe ngựa chậm rãi dọc theo đường phố, mở ra một con đường lớn bên bờ sông.

Một bên đường tất cả đều là hoa bạch sắc thụ, cũng không biết là loại gì, cánh hoa theo gió tung bay, mang đến trận trận mùi thơm tươi mát.

Bành.

Bỗng nhiên trên mặt đường phía trước Ngụy Hợp, một cỗ kiệu xa màu đen xuy xuy vài tiếng, chậm rãi ngừng lại, tựa hồ đụng phải vật gì đó.

Ngay sau đó một trận tiếng khóc rất nhỏ từ phía trước truyền tới.

Hai người Ngụy Hợp và Hoa Quân Tử dừng xe, kéo cửa xe xuống.

“Đại nhân? Có phải cũng thông tri một chút về những nơi liên quan đến bên này?” Hoa Quân Tử cố ý giúp đỡ một tay lão mẫu Nghiêu Sơn, nhưng hắn đã từng kiến thức qua thủ đoạn Ngụy Hợp, nên không dám tự tiện hành động, cho nên lúc này mượn cơ hội hỏi thăm một tiếng.

“Là ý gì?” Ngụy Hợp nhìn về phía gã.

“Là như thế này, nơi này dòng người đông đảo, người biển cũng có thể lực không nhỏ, nếu không cẩn thận va chạm với thể lực của người lớn sẽ gặp phiền phức, sợ là có chút vấn đề.” Hoa Quân Tử cẩn thận trả lời.

“Không sao, vừa lúc nhìn thấy bọn hắn bây giờ còn lưu lại mấy tầng.” Ngụy Hợp bình thản nói.

Năm đó hắc ma phân liệt lách cách, thế nhưng hôm nay vẫn còn rõ mồn một trước mắt.

Hắn tự tin dù gặp hắc ma phân liệt, bản thân cũng có thể kịp thời né tránh.

Dù sao một thân phòng ngự và võ đạo của hắn mạnh hơn rất nhiều so với Bạch Thiện năm đó.

Lúc này ở phía trước chiếc xe đã hình thành một vòng tròn, bên trong tiếng khóc chầm rãi biến lớn.

Ngụy Hợp đi về phía trước, đám người ngăn ở phía trước chầm rãi tự động tách ra, lộ ra một đầu thông đạo thẳng tắp.

Nhìn qua giống như bọn họ chủ động nghênh đón Ngụy Hợp, nhưng trên thực tế chính bọn họ cũng bị một cỗ lực lượng vô hình đẩy ra, cưỡng ép nhường đường.

Một đường đi vào bên trong, Ngụy Hợp cũng nhìn thấy chuyện phát sinh trước xe.

Một nam tử bạch nhân để ria mép xinh xắn, đang cắn thuốc lá, chờ tài xế của mình xử lý phiền phức trước mặt.

Nguy Hợp quét mắt nhìn mặt đất trước xe, trong hai vũng máu có hai hài đồng năm sáu tuổi nằm.

Một mẫu thân mang ánh mắt đờ đẫn đang quỳ gối ở một bên.

Một lão bà tóc trắng xoá khác thì khóc òa lên như muốn sụp đổ.

“Bị đánh xe?” Ở bên cạnh có người thấp giọng hỏi.

“Không tính, hai tiểu hài tử kia đứng ở ven đường chờ qua đường, bị tài xế xe treo đến tiểu nhân. Một đứa bé to con chạy đến cản xe, muốn cứu đệ đệ, sau đó đánh xe không ngừng, đánh xong mới dừng...” Ở một bên có người tận mắt thấy toàn bộ hành trình.

Nguy Hợp híp mắt nhìn mọi người ở đây, rất nhanh cách đó không xa đã có tuần đoàn chạy tới bắt đầu xử lý.

Hắn và Hoa Quân Tử cũng đứng ở một bên trong đám người, lẳng lặng vây xem.

Từ loại chuyện này, hắn có thể nhìn ra được thái độ cơ bản của đoàn ngoại quốc phía dưới.

Cũng có thể nhìn ra thế lực nước ngoài thực sự có bao nhiêu thực lực.

Rất nhanh, hai người mặc trang phục màu đen, cầm lấy cây thương và đám tuần lính, nhanh chóng chạy tới, bắt đầu hỏi kỹ càng tình huống hiện tại.

Chỉ là làm cho người ta không nói gì chính là hai lang quan sau khi vừa xem xe của bạch bào nam tử, lại nhìn trên mặt đất hai hài tử quần áo, ánh mắt có chút biến hóa.

Sau một phen điều giải.

Cuối cùng nam tử bạch nhân tùy tiện ném ra một trăm nguyên tệ Tây Lâm tệ, xoay người đi khỏi xe.

Mà làm cho Nguy Hợp kinh ngạc chính là, người nhà của hai hài tử chết, hai nữ nhân ngồi dưới đất khóc, lại lựa chọn tiếp

nhận bồi thường.

Thậm chí từ trong ánh mắt của các nàng, còn có thể mơ hồ nhìn ra một tia hài lòng.

“Giá trị một đũa bé năm mươi sao?” Ngụy Hợp rời khỏi đám người, chậm rãi đi dọc theo bờ đê.

“Cũng phải xem nhân số, xem thân phận.” Hoa Quân Tử khẽ lắc đầu, trả lời.

“Trên thực tế, hiện nay vật phẩm bên phía Nghiêu Sơn tăng lên, Tây Lâm Tiền là tiền bảo hiểm nhất, một trăm Tây Nguyên kia có thể để cho nhà người bình thường hảo hảo sinh sống hai tháng có thừa.” Hấn giải thích: “Trên thực tế, hai nữ nhân kia coi như kiếm được lời. Không còn hai cái liên lụy, còn có thể uống công kiếm một khoản tiền. Bọn họ cuối cùng cao hứng rời đi, cũng là bình thường.”

Hấn cười cười, cho rằng mình nói rất đúng.

Ngụy Hợp hơi nhíu mày, nhìn hấn một cái, không nói gì.

Dù sao đối phương vốn là yêu ma, không phải người, giảng đạo lý gì đó tự nhiên không giảng được.

“Đi thôi, tìm một chỗ nghỉ ngơi.” Ngụy Hợp thản nhiên nói.

“Vâng, thuộc hạ ở chỗ này có mấy bộ, trong đó có một bộ trong số đó đang ở phụ cận đây không xa, để ta dẫn đường.” Hoa quân tử vội vàng liếm lên.

Ngụy Hợp không lên tiếng, giương mắt nhìn dòng người tấp nập khắp đường.

Hấn đến thành thị này, mục đích chính là ở chỗ này tin tức linh thông, rất có thể có thể tìm ra tung tích của Nha Vương.

Ngoài ra, định xem kỹ một chút, hôm nay thành thị phồn hoa nhất của Nguyên Nguyệt rốt cuộc là như thế nào. Cùng với, các loại vật liệu sẵn sẵn.

Chỉ là bây giờ xem ra... Tòa thành này, cũng giống như vậy.

“Yêu Minh ngàn năm đại yêu, Xà Đế Mộc Na La trong đó nghe nói ẩn cư ở đây, đúng không?” Ngụy Hợp nhẹ giọng hỏi.

“A... Đúng vậy.” Hoa Quân Tử căng thẳng, biết mục tiêu của Ngụy Hợp là ai.

Đại yêu ngàn năm, Xà Đế Đế Mộc Na La... Vị này quả thật được truyền ra yêu thích ở Lao Sơn, nhưng có rất ít người từng gặp hẳn.

“Người cùng Mộc Na La có quan hệ sao?” Ngụy Hợp chột nhìn về phía hẳn.

Da đầu Hoa Quân Tử căng thẳng, vội vã cúi đầu.

“Thuộc hạ mới có tu vi bốn trăm năm, sao có thể lọt vào mắt cường giả như Xà Đế. Ngài quá coi trọng ta rồi.”

Hắn cười khỏ một tiếng.

“Dưới trướng Xà Đế có một tổ chức yêu ma tên là Xà Quật, trong đó có ba tên đại yêu ma với tu vi của thuộc hạ. Đều là đồ tử đồ tôn của nó.”

“Như vậy, người biết xà quật ở đâu không?” Ngụy Hợp lại hỏi.

Hoa quân tử trong lòng kêu khỏ, nếu ngay từ đầu biết rõ Ngụy Hợp mục tiêu là xà quật, hẳn nói thế nào cũng phải tìm cơ hội chạy trốn, tuyệt sẽ không dẫn đường chạy tới Nghiêu Sơn.

Nhưng việc đã đến nước này thì cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

“Xà Xà... Ở Nghiêu Sơn bên này Nhược Lâm phố, thuộc hạ từng may mắn đi qua một lần... Nhưng không thể bảo đảm Xà Đế cũng ở đó.”

“Không sao.” Ngụy Hợp cười cười: “Trước tiên đi đến đó, giải quyết cả đồ tử đồ tôn của hẳn, hẳn chắc sẽ không nhịn được hiện thân.”

Hiện tại hẳn chỉ thiếu Đại yêu ngàn năm, hẳn là có thể thăng cấp tổ chức chuyển đổi một lần nữa.

Đến lúc đó, có thể triệt để phóng thích ra toàn bộ thực lực của bản thân, mà không xuất hiện tình hình quần cứu không đủ chân khí.

Đương nhiên, hiện tại hấn cũng có thể toàn lực động thủ, chỉ là sau khi xong việc, ít nhất cần phải tích lũy vài ngày, mới có thể toàn lực xuất thủ tiêu hao, được không bù mất.

Ngụy Hợp không muốn như thế, dù sao chân kinh khổng lồ của hấn ta cũng là muốn giữ lại để kéo dài tính mạng mình.

“Đi thôi, trước đi nghỉ ngơi một chút, người mang mấy yêu ma bản địa tới, ta cần biết rõ tình huống nơi này.” Ngụy Hợp nhẹ giọng nói.

“Vâng!” Hoa Quân Tử vội vàng cúi đầu đáp.

“Đúng rồi, sau đó mang theo túp Sơn lão mẫu tới.” Ngụy Hợp lại bỏ lại một câu.

“Vâng...” Trong đầu Hoa Quân Tử thoáng suy nghĩ một chút, liền hiểu, lão mẫu Lao Sơn tuyệt đối sẽ đến.

Nơi này là sào huyệt của nàng, kinh doanh nhiều năm như vậy, mẹ Dĩ Sơn tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ vứt bỏ cơ nghiệp trước kia.

Chỉ cần có một tia cơ hội bảo vệ nàng ta, nàng ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Ngụy Hợp không để cho Hoa Quân Tử dẫn đường, mà là xuyên qua đường ra ngoài, không nhanh không chậm dọc theo ô lang tiến về phía trước.

Không bao lâu, hấn dừng bước, nhìn về một ngôi biệt thự hai tầng mang theo hai tầng công sắt ven đường.

Biệt biệt nhỏ màu trắng rất có phong cách kiến tạo thời trước của hấn.

Trong sân nhỏ phía trước còn trồng một mảnh hoa nhỏ phân đậm.

“Chỗ này đi.” Ngụy Hợp đẩy cửa sắt ra, bước vào.

Trong biệt thự có một gã tráng hán thân hình cao lớn, đang xách lồng chim tựa hồ đang trêu chim, thấy cảnh này, nhất thời sắc mặt lạnh lẽo, muốn xuống động thủ.

Nhưng rất nhanh, hắn liền nhìn thấy phía sau là Hoa Quân Tử, trắng hán mặt biến sắc, biết không ổn, quay người bỏ chạy.

Rất hiển nhiên, dãy phòng ốc này thuộc về tất cả yêu ma bản địa Nghiêu Sơn.

Vị yêu ma này còn biết Hoa Quân Tử, cho nên vừa thấy mặt đã xoay người bỏ chạy.

“Những ngày qua ở nơi này.” Ngụy Hợp rất hài lòng với hoàn cảnh chung quanh.

Đối với hắn mà nói, chỉ cần là sản nghiệp của yêu ma, sớm muộn gì cũng sẽ là của hắn.

Trong mắt hắn, yêu ma bất quá chỉ là một đám tài liệu biết di động, chờ chính mình ra tay hái mà thôi.

Tài liệu có thể có nhân quyền gì?

“Vâng...” Hoa quân tử mơ hồ đã nhìn ra thái độ Ngụy Hợp bực này, nhưng trong lòng hắn trừ biệt khuất khổ thì không dám hé răng.

“Đi thôi, tìm mấy người hầu, đặt các loại đồ ăn và quần áo.” Ngụy Hợp khoát tay, đẩy ra cửa phòng khách lầu một đi vào.

Một thiếu nữ váy đỏ xinh đẹp đang ôm con rối, ước chừng mười hai mười ba tuổi, đứng ở phòng khách sợ hãi nhìn hắn.

Màu da thiếu nữ hơi trắng, nhưng lại không trắng đến mức giống như gà voi, nhẵn nhụi tinh xảo.

“Hùng yêu?” Hoa Quân Tử đi theo vào, liếc mắt một cái đã nhìn ra bản thể của thiếu nữ.

“Hắn là thành viên của người nhà này.” Hắn vội vàng giải thích với Ngụy Hợp.

“Ở lại làm việc vặt đi.” Ngụy Hợp tùy ý nói.

“Không! Đây là nhà ta, các người không thể cứ thế tiến vào được!!” Cô bé kia hét âm lên, trong miệng lộ ra răng nanh sắc bén.

Xuy!

Tiếng kêu đột nhiên im bật.

Thần sắc nữ hài ngẩn ngơ, chỗ cổ hiện lên một vết máu. Sau khi ọt ọt một tiếng, toàn bộ đầu nàng từ trên cổ thoảng cái lặn xuống, nện trên mặt đất.

Ngụy Hợp nhìn cũng không nhìn thi thể. Những yêu ma ăn thịt người này sinh tử, ở chỗ của hắn, toàn nhìn giá trị cùng tâm tình.

“Thu thập một chút.”

“... Vâng...” Hoa quân tử cố nén cảm xúc trong lòng, cúi đầu đáp.

Hắn trợ mắt nhìn thiếu nữ đáng yêu kia bị cắt mất đầu, trong lòng không hiểu sao cảm xúc, khiến hắn không tự chủ được hạ mắt xuống, tránh bị Ngụy Hợp nhìn thấy biến hóa trong mắt mình.

Ngụy Hợp căn bản không để ý những chi tiết này, suy nghĩ còn trên con đường phát triển tương lai.

Bây giờ hắn muốn hoàn toàn phóng thích ra thực lực, đều nhất định phải là Đại yêu ngàn năm làm tài liệu, chế tác chuyển hoá khí mới được.

Vậy đợi sau khi hắn đột phá thì sao? Thậm chí đạt tới trình độ Ma Đa Tử và Nguyên Đô Tử sư tử thì sao?

Còn có tài liệu gì mà có thể khiến hắn có thể tạo thành tổ chức chuyển hoá đủ mạnh chứ?

Trong lòng Ngụy Hợp lâm vào suy tư.

Đi tới phòng sách lầu hai, ngồi xuống nghỉ ngơi, hắn vẫn luôn suy tư vấn đề này.

“Chân khí có thể khiến chúng ta kéo dài tuổi thọ. Hư vụ cũng có thể khiến chúng ta kéo dài tuổi thọ. Chân tướng của tuổi thọ rốt cuộc là cái gì? Nguyên nhân chân chính kéo dài tuổi thọ rốt cuộc là chuyện gì?

Chân khí và hư vụ, rốt cuộc có phải là kéo dài tuổi thọ hay không?”

Trong lòng Ngụy Hợp sinh ra liên tiếp nghi vấn. Chỉ cần kéo dài tuổi thọ thành công là có thể giải quyết phiền toái lớn nhất,

do đó dựa trên cơ sở này, tìm kiếm phương pháp phương pháp khác.

Hắn nhắm mắt lại, bắt đầu nhớ lại tất cả công pháp mà mình học qua từ trước đến nay có thể kéo dài tuổi thọ.

“Từ chân khí đến hư vụ, trong đó vĩnh viễn không thay đổi, vẫn luôn là khí huyết nguyên huyết. Tinh khí thần, vĩnh viễn là cơ sở sinh mệnh căn bản nhất.”

Ngụy Hợp đã từng cho rằng, mình có thể thông qua tổ chức chuyển đổi chân khí để tránh khỏi vấn đề kéo dài tuổi thọ này.

Nhưng bây giờ, hắn bỗng nhiên phát hiện, mình không có cách nào né tránh.

Trừ phi mình muốn dừng lại tại chỗ không tiến tới. Hiện tại hắn bước đầu giải quyết cơ sở chân khí tiếp tế, tương lai có một ít khả năng đột phá.

Nhưng đi mỗi một bước, đều cần tổ chức chuyển đổi chân kinh cường đại hơn, mới có thể gánh vác được tu vi đột phá.

Như vậy vẫn cực kỳ bị khống chế ở ngoại giới.

Lỡ như yêu ma cũng hoàn toàn biến mất thì sao?

Không còn tài liệu yêu ma, chẳng lẽ hắn triệt để bị cắt đứt đường đi?

Suy nghĩ trong lòng Ngụy Hợp lưu chuyển, nhưng rất nhanh, hắn lại ném ra sau lưng.

Chuyện cần giải quyết từng bước một.

Mấu chốt hiện tại là phải bắt được Đế Mộc - Xà Vương ngàn năm.

Trước tiên đem tổ chức chuyển đổi trên người tăng lên tới tầng cao nhất rồi tính tiếp.

594

Lúc này, ở phía tây Nghiêu Sơn, trên mặt một con phố yên tĩnh vắng vẻ.

Hai nam tử mang mũ tròn màu đen, một thân áo dài màu đen mặc áo khoác da ngựa, chậm rãi đi vào một chỗ hoang viên đơn giản ánh sáng âm u.

Nơi này từng là hậu hoa viên sau lưng một vương phủ, trong một lần đại nạn, tường vây vườn hoa sụp đổ, chính phủ cũng đứt khoát đôi nó thành hoa viên công cộng, lười tu sửa.

Trong hoa viên quanh năm không có người bảo vệ, khắp nơi tàn phá không chịu nổi, lưu lại rất nhiều vết tích của thời gian.

Nhưng hai người không để ý hoàn cảnh, ánh mắt dưới vành nón đều tập trung tại một hồ nước khô cạn bên cạnh.

Nơi đó đang đứng hai nam nữ tuấn mỹ như đang tham gia yến hội, hai người mặc trang phục, ánh mắt bình tĩnh, tựa hồ đã đợi rất lâu.

“Minh chủ lệnh đến chưa?” Trong người đội mũ đen, bên trái một cái trầm giọng hỏi.

“Tới rồi.” Cô gái trang phục lạnh nhạt trả lời.

“Ngay cả Hà Sơn Quân và các cao thủ liên thủ đi tới cũng không có tin tức gì. Hành động của chúng ta là phải thật cẩn thận, đề phòng việc tiết lộ tình báo.” Nam tử trang phục thản nhiên nói.

Ba người còn lại khẽ gật đầu.

“Hiện giờ đã xác định, Ngụy Hợp là đại nhân vật có thực lực cực mạnh trong đám dư nghiệt tiền triều. Tóm lại đánh giá, cần phải có phán đoán đẳng cấp cao nhất.” Nam tử trang phục tiếp tục nói.

“Hành động lần này, căn cứ tin tức mới lấy được, sơ bộ xem như tu vi Đại yêu ngàn năm đối kháng.

Người tham gia lần hành động này vốn có một bộ phận thực lực của Xà Đế đại nhân và xà quật tọa trấn, cộng thêm minh chủ đích thân tới, bọn ta đã kết ra đại trận vây giết.

Dưới thiên la địa võng tuyệt đối có thể một đòn giết chết, triệt để loại bỏ hậu hoạn!”

“Chỉ làm môi nhử khiến Xà Đế đại nhân vất vả, dụ dỗ đôi phương vào trận thôi.” Nữ tử trang phục nhẹ giọng nói.

“Không có vấn đề gì.” Chợt có một giọng nam như gió xuân từ bốn người bên cạnh truyền đến.

Bốn người đưa mắt nhìn lại, chỗ bóng tối hẻo lánh, một nam tử trung niên tuấn mỹ mặc áo khoác trắng đang chậm rãi đi ra.

Nam tử để râu quai nón, trước ngực đeo một đóa Hồng Tường Vi, làn da trắng bệch, trông mắt tựa như rắn, hiện ra con ngươi màu vàng kim nhàn nhạt.

Bắt mắt nhất chính là, chỗ mi tâm của hắn có một chữ Vương màu xám đen nhàn nhạt.

“Xà Đế đại nhân!”

Bốn gã yêu ma vội vàng cúi đầu hành lễ với người tới.

“Không cần đa lễ, đối đầu với kẻ thù bên ngoài, các người bằng lòng chủ động hiến thân, phục giết kẻ đó, đáng được chúng ta kính nể.” Xà Đế ôn hòa nói.

“Chỉ là ta còn có chút nghi vấn về lần phục giết này. Trong đó có một ít lỗ hổng của trận pháp mai phục, còn cần phải cẩn thận bù đắp. Dù sao, chúng ta đối mặt chính là quái vật cường hãn ở thời đại trước, sống qua thiên tai kiếp nạn. Bất luận thế nào cũng không quá đáng.”

“Đại nhân yên tâm, sau khi tin tức Hoa Tử đại nhân truyền về, chúng ta đã mô phỏng rất nhiều lần hành động vây giết. Với thực lực tổng hợp mà Ngụy Hợp thể hiện ra, cho dù có mạnh gấp đôi cũng không thể nào thoát khỏi sự phục giết.” Nam tử mặc trang trầm giọng nói.

“Huống chi, còn có ngài và Minh chủ tự mình tọa trấn, hành động lần này tuyệt đối không có chút sơ hở nào.” Hắn trấn

định nói.

“VẬY là tốt rồi.” Xà Đế hài lòng gật đầu: “Bên phía Hoa Quân Tử đã truyền tin tức tiếp theo, Ngụy Hợp hiện đang ở vị trí này đã tới tay. Các vị chuẩn bị bắt đầu bố trí đi.”

“Vâng!” Đám yêu ma cùng đáp lại.

“Cảnh tượng bên kia của ta đã được bố trí hoàn toàn, chỉ chờ người này vào rọ.” Xà Đế mỉm cười, mang theo một chút chờ mong.

Bây giờ tàn lưu nhiều điển tịch, ghi chép về võ giả biến triệu phía trước, rất nhiều thứ, hẳn đều cảm thấy khoa trương quá mức.

Hắn cũng nghiệm chứng rất nhiều, nhưng đại đa số chỉ là thùng rỗng kêu to, thậm chí không thể làm được vẻ ngoài hư ảo.

*

*

*

*

*

*

Bây giờ, vất vả lắm mới xuất hiện một ví dụ có thể nghiệm chứng thực tế.

Xà Đế Mộc La kia cảm thấy mình nên thu thập mẫu châu thật tốt, thử nghiệm một chút xem rốt cuộc võ giả khổng lồ mạnh tới mức nào?

Đương nhiên, tốt nhất là đem người khổng lồ chế lại, bắt sống, làm tài liệu nghiên cứu của chính mình.

Nghe nói võ giả khổng lồ này cũng là loại thích nghiên cứu giống như hắn.

Đáng tiếc... Nếu như có thể thân thiết bàn bạc một chút, có lẽ bọn họ có thể trở thành đồng bạn tốt, cùng nhau nghiên cứu sự vật mới.

Nhưng bây giờ, lập trường chung tộc, quyết định giữa bọn họ có mâu thuẫn không thể điều hòa.

“Đáng tiếc...” Trong mắt Xà Đế lóe lên một tia tiếc hận, hắn xoay người, thân thể đột nhiên hóa thành bạch quang, tiêu tán không thấy.

Phủ Nguyên Soái Lao Sơn.

Lý Tích đã hơn bốn mươi tuổi, nhưng thân thể cường tráng, khí thế uy nghiêm, làm cho y thoạt nhìn giống như hơn ba mươi vậy.

Lúc này trong thư phòng phủ đệ, một tay gã nắm bút lông, động tác chậm chạp mà vững chắc, trên giấy trắng viết một hàng chữ.

Tất cả chữ viết, đều chỉ là một chữ: nhịn.

Thật lâu sau, thân sắc hắn hơi mệt mỏi, dừng động tác lại, thở dài.

“Luyện chữ này chính là phải kiên trì bền bỉ, nếu bỏ dở giữa chừng, không chỉ lãng phí thời gian tinh lực như vậy giữa đường mà còn có khả năng bị bắn ngược lại, xuất hiện vấn đề lớn.”

Một thiếu nữ ở bên cạnh khẽ gật đầu.

“Phụ thân, lực lượng này của người lại gặp dài rồi. Vì sao không viết ra chữ khác?”

Thiếu nữ khí chất thanh lệ, bộ dáng xinh đẹp đáng yêu, nhưng mơ hồ mang theo một tia sắc mặt kiêu căng.

“Chỉ một chữ này, nếu luyện tốt, cũng đã đủ để thụ dụng chung thân rồi.” Lý Tích cười trả lời.

“Đúng rồi.” Hắn nghiêm mặt: “Gần đây dường như Yêu Minh đang làm chuyện lớn gì đó, người đừng chạy lung tung buổi tối nữa, cẩn thận ngộ thương.”

“Ba biết rồi. Yên tâm đi, con nhất định sẽ cẩn thận, hơn nữa còn có đám A Phi bảo vệ con, tuyệt đối không có việc gì.”
Thiếu nữ cười nói.

“Còn nói yên tâm, trong nhà chỉ có cô nàng nhà người là không khiến người ta bớt lo.” Lý Tích lắc đầu.

Bất quá có cao thủ Tịnh Ma đội đang che chở nữ nhi, chỉ cần không phải chuyên môn bị nhằm vào thì vấn đề không lớn.

Những yêu ma quái vật này, quả nhiên càng ngày càng càn rỡ.

Lý Tích lúc trước thử, mượn thể lực Tây Lâm, liên hợp với đội Tịnh Ma áp chế Yêu Minh.

Nhưng hiệu quả không lớn.

Yêu ma bình thường của Yêu Minh ngược lại có thể chính diện áp chế, nhưng các đại yêu ma cao cao tại thượng, thậm chí ngàn năm đại yêu, không phải đơn giản như vậy.

Thương pháo quả thật có thể gây tổn thương cho Đại yêu, nhưng điều kiện tiên quyết là người có thể tìm ra đối phương ở đâu trước, còn phải ngắm chuẩn đối phương.

Mấy ngày sau.

Trong thư phòng.

Hoa Quân Tử giấu kín trên mặt bàn, dùng ngón tay nhanh chóng viết ra một nhóm văn tự yêu lực.

Chữ viết mang theo ánh sáng trắng nhàn nhạt không ngừng hình thành câu, ngưng tụ trên mặt bàn.

Hắn nhìn chung quanh, ngón tay bấm quyết, lập tức một vòng yêu lực từ thể nội khuếch tán ra, bao trùm chung quanh, cách ly âm thanh truyền ra.

Hoa Quân Tử tiếp tục viết nhanh trên mặt bàn.

“Mục tiêu đã ra ngoài, có thể lộ phương vị xà quật không?”

Rất nhanh, phía dưới chữ viết, tự động hiện ra một nhóm trả lời.

“Còn chưa chuẩn bị thỏa đáng, trước tiên dẫn hắn đi tới hang rắn giả dối.”

Hoa Quân Tử trầm ngâm một chút, lại nhanh chóng viết đạo.

“Có cần âm thầm hạ độc hay không, nơi này ta nắm giữ bí mật cực mạnh, không đến mức làm suy yếu độc tố hay không. Nếu cần, có thể...”

Ba.

Bỗng nhiên một bàn tay to lớn từ bên phải ấn xuống chữ viết trên bàn sách.

Đầu Hoa Quân Tử chấn động mạnh, lông tơ toàn thân dựng thẳng, cơ bắp cứng ngắc, chậm rãi, từng chút một ngẩng đầu lên.

“Đại... Người...”

“Đang viết cái gì? Nhìn dáng vẻ rất nghiêm túc. Kêu người vài tiếng cũng không trả lời.”

Ngụy Hợp ở một bên mỉm cười nói.

Ngón tay hắn nhẹ nhàng vuốt ve chữ bạch quang trên mặt bàn.

“Là văn tự dùng trong nội bộ Yêu Minh các ngươi sao?”

Trái tim Hoa Quân Tử hầu như cứng ngắc, lúc này mới chậm rãi thả lỏng xuống.

Đúng rồi, hắn không hiểu yêu văn!

Hắn quên Ngụy Hợp không phải là yêu ma, xem không hiểu yêu văn dùng yêu lực viết.

Trong khoảnh khắc vừa rồi, hắn sợ tới mức đau bệnh tim cũng dính vào, mồ hôi lạnh gấn như thấm ướt lưng.

Cũng may hắn vì bảo đảm an toàn, tùy thời đều nhớ kỹ dùng yêu văn liên lạc bên kia.

“Nói cái gì vậy?” Ngụy Hợp tò mò, thuận tay vuốt ve yêu văn trên mặt bàn.

“Vâng... Đang trò chuyện trong tộc thuộc hạ.” Hoa Quân Tử cười làm lạnh trả lời.

“Được rồi.” Ngụy Hợp gật đầu: “Ta tới, là để ngươi chuẩn bị một chút, sáng sớm mai sẽ đi xa quạt. Mặt khác, vật liệu dùng để thí nghiệm khí tài và nhu cầu của ta cũng không đủ. Ngươi về lấy cho ta vài con yêu ma phi cầm đi.”

“... Vâng.” Hoa Quân Tử cung kính trả lời. Trên người hắn được cấy vào một tổ chức đặc biệt, đồng thời cũng được tiêm độc tố đặc thù vào, căn bản không dám công nhiên phản kháng Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp rời thư phòng, một lần nữa trở lại chủ ngọa lộ đài.

Từ nơi này nhìn ra xa, có thể thấy Minh Giang rộng lớn, nước sông kéo dài đến cuối tầm mắt, nơi đó là biển đông mênh mông bát ngát.

Ngụy Hợp lẳng lẳng đứng thẳng, nhìn như đang nhìn phong cảnh, kì thực là hắn đang hồi tưởng lại, trước đó lâu đất nhỏ, mới đúng là thí nghiệm nhỏ.

Hắn đem mấy chục loại động vật thọ mệnh dài ngắn khác nhau, tổ chức trên người phân biệt cắt xuống tiến hành so sánh.

Sau đó lại dùng chân khí biến những tổ chức này thành tổ chức dị hóa thọ mệnh lâu hơn.

Cứ như vậy lặp đi lặp lại, Ngụy Hợp đại khái biết rõ sự khác nhau giữa các tổ chức này và thọ mệnh dài ngắn đối ứng.

Hắn phát hiện, tổ chức máu thịt thọ mệnh, cường độ bản thân càng cao, càng có thể đối kháng ngoại giới các loại hoàn cảnh, nhưng cần tiêu hao cùng thời gian trưởng thành càng lâu hơn.

Mà sinh vật thọ mệnh ngắn, mật độ huyết nhục của tất cả tổ chức đều thấp hơn xa cái trước.

“Như vậy xem ra, thọ mệnh dài ngắn, mật độ cùng cường độ mỗi thể, muốn chiếm một nhân tố nhất định.”

“Các tiên bối sáng lập nhiều công pháp như vậy, có thể kéo dài tuổi thọ, như vậy ta có Phá Cảnh Châu, lại có rất nhiều tư liệu công pháp tư liệu như thế làm cơ sở, tìm ra mấu chốt kéo dài tuổi thọ, hẳn là không khó.”

Ngụy Hợp có lòng tin.

Hắn cảm ứng hơi chút Phá Cảnh Châu ở ngực, lúc trước tiêu hao, hiện tại đã chuyển đổi tổ chức bổ sung, một lần nữa khôi phục lại.

“Bây giờ ta đã kẹt tại trình độ toàn bộ bảy bước chân, không có công pháp cấp thấp, không có biện pháp tiếp tục tu hành chân kinh.

Chân huyết ngược lại là Kim Thân cảnh. Nhưng sau mỗi bước đi tới đều cần một lượng lớn các loại chuyển đổi.”

Mục tiêu hiện tại của Ngụy Hợp, là trên cơ sở, thuần túy là thoát khỏi chân huyết, thoát khỏi chân kinh, chỉ vền vện chỉ dùng nguyên huyết khí huyết, đi về phía cảnh giới bước tiếp theo.

Đây là một đề bài vô cùng gian nan.

Bởi vì bây giờ cảnh giới và cảnh giới của hắn đã đạt đến cấp bậc Tông sư viên mãn.

Cường độ thân thể hung hãn rồi tinh rồi mù, muốn dựa vào cơ sở này đơn thuần dùng khí huyết nguyên huyết để suy diễn ra cảnh giới võ đạo mới.

Độ khó này, không hề nghi ngờ tương đương với khai tông lập phái.

Ngụy Hợp cũng không vội.

Có tổ chức chuyển đổi, thời gian của hắn còn rất nhiều.

Hắn đứng ở trên lộ đài, trong lòng dứt khoát bắt đầu làm rõ suy nghĩ.

“Nếu như không mượn ngoại lực, vậy chỉ có thể không ngừng chồng chất mật độ bản thân, tăng cường độ của chính mình lên. Bất kể là tổ chức thân thể, hay cường độ huyết nhục.

Tựa như áp súc đậu hũ thành cường độ có thể so với tảng đá.”

Như vậy vấn đề đã đến, làm sao mới có thể tăng cường độ của mình lên. Tế bào máu thịt, gen của nhân loại là có cực hạn.

Cho nên đám võ giả mới nhờ vào chân thú để cường hóa bản thân.

Nếu có thể đi thông con đường của chính mình, bọn họ đã sớm đi rồi...

Nguy Hợp nhấm mắt suy tư, bỗng nhiên liên tưởng đến rất nhiều năng lực mà mình am hiểu, lực hút trong đó, tựa hồ có thể dùng để tăng mật độ thân thể cùng cường độ.

595

Sáng sớm ngày hôm sau, ba điếm.

Trong một trang viên vắng vẻ hoa lệ ở Nghiêu Sơn.

Bành!

Cửa sắt to lớn nặng nề đột nhiên dưới lực lượng khổng lồ trùng kích, lồi ra vào bên trong, biến hình, vụn vụn.

Oanh một tiếng, cửa sắt trong nháy mắt sụp đổ, từ trong kết cấu toàn bộ thân tường thoát ra.

“Ai!!?”

Trong trang viên đèn đuốc sáng trưng, mấy đạo bóng đen cấp tốc vọt tới.

“Dám cả gan tự tiện xông vào...”

Phốc!

Bóng đen còn ở giữa đường, lập tức bị lực lượng vô hình khóa lại.

Giống như có một bàn tay vô hình to lớn bỗng nhiên nắm lấy những bóng đen này.

Tổng cộng có năm bóng đen tuần tra, giống như toàn bộ bị bàn tay đè ở cổ lơ lửng.

“Không!!” Năm người giãy dụa, cố gắng dùng tay tránh thoát man lực vô hình trên cổ mình.

Rặc rặc.

Một tiếng giòn vang chinh tề, năm người giãy dụa, động tác lập tức chậm rãi buông xuống, không động đậy được nữa.

Đầu bọn họ chuyên động ba trăm sáu mươi độ trên cổ, toàn bộ cổ cơ hồ bị xoắn đứt, không cách nào hô hấp nữa.

Thi thể rơi xuống đất.

Cửa sắt để lại tường động, chậm rãi đi vào một bóng người cao lớn khô ngô.

Bóng người mặc một thân áo ngắn màu đen, khoác áo choàng màu xám đen, tóc dài xõa vai, làn da trắng bệch, hai mắt tựa như lỗ đen chậm rãi chuyển động, thâm thúy mà không nhìn thấy con người.

Lúc này trên mặt đất, có những sợi hắc tuyến rất nhỏ giống như vật sống, chậm rãi bò dọc theo mặt đất xuống dưới lòng bàn chân bóng người.

Đó là thực chất hóa thật sự mạnh mẽ.

Sau khi thăng cấp tổ chức chuyển đổi, Ngụy Hợp đã có thể phóng thật ra ngoài, không đến mức bị hư vụ ngoại giới thôn phệ.

Chỉ cần choàng vào bên ngoài một lớp không khí cách ly là được.

thao tác lợi dụng thật đúng thực kinh siêu nhỏ, Ngụy Hợp có thể một mình đem khí thể trong không khí, trong đó tất cả bộ phận không phải hư vụ, dẫn dắt đi ra, tạo thành áo ngoài không khí, dùng để ngăn cách bảo hộ thật đúng là mạnh.

Loại thao tác này tương đối khó.

Nhưng đối với Ngụy Hợp hôm nay đã nghiên cứu phương hướng nhiều năm như vậy, cơ bản chỉ là thao tác.

“Chân kinh vẫn có chút phiền phức a, thao tác như vậy có chút phí sức, không bằng trực tiếp tự mình động thủ.”

Ngụy Hợp ngẩng đầu nhìn tầng ánh đèn sáng nhất trong trang viên.

“Đại nhân. Nơi này... không phải là hang rắn mà thuộc hạ nhắc tới...” Sau lưng gã, Hoa Quân Tử nở nụ cười có chút mất tự nhiên chậm rãi đi ra.

Gã ta căn cứ vào tình báo cung cấp cho Ngụy Hợp một chỗ giả dối, sớm đã bay đến hang rắn giả.

Nơi đó là dùng một ít yêu ma rác rưởi làm hạt giống, tạm thời tê liệt Ngụy Hợp.

Nhưng không ngờ, rõ ràng hùng đông mà hai người đã hẹn trước, bảy điểm xuất phát, nhưng hiện tại mới có bốn điểm.

Mà nơi Ngụy Hợp đi đến, cũng không phải là hang rắn giả, mà là một địa phương khác...

Mà nơi này...

Hoa Quân Tử ngửi thấy mùi tanh hôi nồng đậm của đại yêu xà...

Trong lòng hắn ta càng thấp thỏm không yên.

Ngụy Hợp tiến về phía trước, tiến vào trang viên.

“Sinh hoạt luôn cần một chút kinh hi ngoài ý muốn. Không phải sao?” Khóe miệng hắn khẽ nhếch, đột nhiên giơ tay lên.

Từng cỗ lực hút vô hình phảng phất cuồng phong, điên cuồng thổi vào các nơi hẻo lánh trong trang viên.

Trong góc lập tức vang lên tiếng răng rắc như xương cốt vỡ vụn.

Thỉnh thoảng có thể nghe thấy một ít tiếng hừ đau, nhưng rất nhanh liền bị cưỡng ép cắt đứt áp lực xuống.

“Giết người!!”

Oành một tiếng vang thật lớn, một quái vật đầu rắn thân người cao lớn, từ trên một cái ban công tầng hai nhảy xuống, mang theo một cỗ gió tanh đánh về phía Ngụy Hợp.

Trên thân con quái vật này bao trùm yêu lực nồng đậm bạch quang, đó là có thể ngăn cản ngưng tụ cường đại cấp độ thương giới phổ thông, đồng thời còn có thể tăng tốc phản ứng cùng lực bộc phát.

“Yêu thuật – rắn nuốt voi!”

Quái vật đầu rắn thân người vẫn còn ở giữa không trung, cái miệng rộng nhanh chóng mở ra, biến lớn, biến lớn.

Đảo mắt cái miệng vốn chỉ lớn chừng bàn tay của gã, liền há ra đủ đem cả người Ngụy Hợp thôn phệ vào miệng đen to lớn.

Gió tanh cuồng bạo cùng lực hút cường đại, một chút khóa Ngụy Hợp lại, ý đồ kéo y vào trong miệng lớn.

Sắc mặt Ngụy Hợp bình tĩnh, không có động tác, chỉ lẳng lẳng nhìn chăm chú vào nó.

Một cỗ lực lượng vô hình từ bốn phương tám hướng hội tụ tới, tựa như vô số sợi dây thừng, từ bốn phía lập tức khóa lại quái vật đầu rắn thân người, mạnh mẽ kéo lấy cái miệng khổng lồ của nó.

Lực lượng vô hình bắt đầu khiến cái miệng khổng lồ kia mở lớn hơn.

Càng lúc càng lớn, càng lúc càng lớn.

Cho đến khi gương mặt quái vật đầu rắn thân người kia dần dần trở nên hoảng sợ, thống khổ, nỗ lực giãy dụa.

Xoạt xoạt.

Miệng rắn khổng lồ đã hoàn toàn bị xé thành thịt nát, kể cả thân thể quái vật kia, giống như tấm vải bị xé thành mấy chục mảnh, rơi lả tả trên mặt đất.

“Phải sắp xếp thật tốt.”

Ngụy Hợp chậm rãi đi ra cửa lớn, máu và thịt thối tự động tách ra dưới chân hắn, nhường ra một con đường đủ để thông hành.

Sắc mặt Hoa Quân Tử phía sau trắng xanh đan xen, hắn đã cảm thấy có chút không ổn.

Loại yêu thuật rắn nuốt voi vừa rồi rõ ràng là loại bí thuật đặc thù chỉ có ở Xà Đế nhất mạch.

Yêu ma có thể thi triển ra đạo yêu thuật này, hầu như đều là huyết mạch trực hệ của Xà Đế.

Nói cách khác, trang viên này ngay cả hắn cũng không biết địa phương trang viên này rất có thể là một trong những xà quật bí ẩn của Xà Đế!

“Lần này phiền toái rồi.”

Hoa Quân Tử trong lòng nặng nề, hắn không biết Ngụy Hợp rốt cuộc đã phát hiện ra động tác của mình, hay tất cả chỉ là trùng hợp.

Nếu là trước, Ngụy Hợp có sớm đã biết hắn bí mật truyền tin qua hay không.

Nếu là sau đó, có phải là đại biểu Ngụy Hợp còn nắm giữ cách khác trừ bỏ hẳn ra tin tức không?

Hai khả năng này, vô luận cái nào, đều tương đối khó giải quyết.

Bành!

Cách đó không xa, cửa lớn trang viên đã tự động nổ tung.

Ngụy Hợp chậm rãi tiến vào trong đó.

Từng tiếng rít của yêu thuật vạch phá không khí, còn có tiếng rít đặc hữu của yêu ma loài rắn, không ngừng từ trong phòng truyền ra.

Kèm theo huyết nhục bị xé nát, cùng với tiếng giòn vang do xương cốt vỡ vụn bị bẻ gãy.

Mùi máu tanh nồng nặc từ trong phòng chậm rãi tràn ra.

Trong lòng Hoa Quân Tử kinh hoàng.

Chỉ có chân chính chứng kiến thủ đoạn Ngụy Hợp, hẳn mới hiểu được, quái vật này rốt cuộc tàn nhẫn bao nhiêu, bạo ngược bao nhiêu.

A!

Bỗng nhiên trong phòng trên lầu hai truyền đến một tiếng kêu của nữ hài mảnh mai.

Cả người Hoa Quân Tử run lên.

“Chẳng lẽ!!?”

Đáy lòng hẳn dậy lên một suy đoán không ổn.

Bạch quang trên người hẳn chợt lóe lên, hẳn cấp tốc vận chuyển yêu thuật, thân hình lóe lên, liền truyền tống đến gian phòng lầu hai.

Trong một phòng ngủ nữ rộng rãi.

Hai thiếu nữ xinh đẹp có dung mạo tương tự, đang thản sắc kinh hoàng ôm nhau, núp trong góc, nhìn thấy bị lực lượng vô hình kéo ra ngoài cửa phòng.

“A... Đồng loại tài liệu quá nhiều, giá trị không lớn.”

Thân hình cao lớn của Ngụy Hợp chậm rãi đi vào phòng.

“Ta cần một chút đồng loại thể chất khác nhau nhưng chất.”
Hai mắt đen nhánh như hắc động của gã, rơi vào hai tiểu đáng yêu trong góc, mặc váy ngủ màu trắng đáng yêu.

“Mùi trên người các người, hình như không quá giống nhau...”

Ngụy Hợp chậm rãi đến gần hai thiếu nữ, ngửi thật sâu.

“Rất thơm...”

Dường như hần hơi đối.

A!!!

Hai thiếu nữ thét chói tai phát ra tiếng sụp đổ hoảng sợ.

Bốp!

Một chỗ khác trong gian phòng, thân hình Hoa Quân Tử nương theo quang mang yêu lực, cấp tốc hiện lên.

Hần vừa hiện thân đã nhận ra thân phận của hai cô gái song sinh kia.

Đó là trong huyết mạch trực hệ của Xà Đế, có hai vị Xà Cơ công chúa có độ tinh thuần cao nhất!

Trái Lộ ân cùng lãng sa.

Đồng tử hần co rụt lại, sắc mặt đại biến, biết đây tuyệt đối là hang rắn ẩn tàng.

Nếu không như thế, nơi này tuyệt đối sẽ không gặp phải hai vị Xà Cơ công chúa!

Nơi này tuyệt đối là bí điểm ẩn thật sự của xà quật mà Xà Đế đặc biệt giấu sau khi dời đi!

Phiền phức rồi!

Yêu lực toàn thân Hoa quân tử bất giác tăng tốc vận chuyển lên.

“Hoa Quân Tử thúc thúc!!”

Lúc này hai xà công chúa nhìn thấy Hoa Quân Tử vừa người, nhất thời tựa như thấy được cứu tinh, hai khuôn mặt đầy nước mắt nước mũi nước miếng, vội vàng hướng Hoa Quân Tử bên này bò nhanh tới.

Chỉ trong chốc lát, một cỗ man lực vô hình bỗng nhiên đè lên trên người hai nàng, nhấc hai nàng lên, hung hăng đặt trên mặt tường, hiện ra tứ chi chữ lớn.

A!!

Hai nàng hoảng sợ thét lên chói tai, nhưng thanh âm rất nhanh bị thứ gì đó ngăn chặn, không kêu lên thành tiếng.

Chỉ có thể điên cuồng vặn vẹo thân thể, tránh thoát trói buộc.

“Người quá chậm, Hoa Quân Tử.” Ngụy Hợp quay đầu lại, giống như cười mà không phải cười liếc hắt một cái.

“Đại nhân, ta chỉ là có chút không đành lòng...” Hoa Quân Tử cúi đầu cung kính nói.

“Không cần lo lắng những thứ này.” Ngụy Hợp mỉm cười nói: “Đối với tài liệu phẩm chất không tệ, ta sẽ dành cho ưu đãi. Dù sao, tính cách kẻ hèn này vẫn có chút hiền lành đấy.”

“...” Hoa Quân Tử không dám phản bác, chỉ cúi đầu, hít một hơi thật sâu.

Hai người quét ngang một đường trong trang viên.

Trước sau bắt hơn ba mươi yêu ma loài rắn, trong đó hơn phân nửa đều là yêu ma hóa hình.

Mà hai Xà Cơ công chúa, là thu hoạch lớn nhất trong lần tập kích này.

Các nàng là hậu bối trực hệ được Xà Đế sủng ái nhất, là công chúa Xà tộc truyền thừa huyết mạch tinh thuần nhất của Xà Đế.

Hoa Quân Tử gần như có thể dự liệu được, sau khi tin tức truyền ra, Xà Đế điên cuồng gào thét.

Hắn không biết Ngụy Hợp từ nơi nào mà biết đến địa phương này.

Nhưng quyết định cùng với hành động biến hóa đột ngột của đối phương lại khiến cho trong lòng hắn sinh ra một chút trầm trọng đối với bố cục trong tương lai.

Hắn không sợ không giết chết được Ngụy Hợp, chỉ sợ Ngụy Hợp đột nhiên chuyển hướng, không tiến vào bẫy rập.

Rất nhanh, hai người một trước một sau rời khỏi trang viên, tài vật bên trong, một bộ phận nhẹ nhàng đều bị cuốn sạch.

Xà yêu chín thành bị giết, để lại hai vị xà cơ và thị nữ yêu ma chiếu cố các nàng còn sống.

Ngụy Hợp còn thu thập từ trên thân một số yêu ma, thu thập được yêu thuật tu hành cùng huyết mạch tu hành mật sách Xà Quật.

Bất quá đều là dùng yêu văn viết.

Sau khi thắng lợi trở về.

Hắn trở lại chỗ ở lâm thời, hạ độc môn dược vật cho Xà Cơ công chúa, xác định các nàng không cách nào chạy trốn, liền một đầu chui vào tầng hầm, bắt đầu suy nghĩ mới trước đó thăm dò.

Phương diện chân kinh, chân khí tầng thứ cao hơn đã biến mất, không cách nào tiến thêm một bước.

Phương diện chân huyết, ba loại huyết mạch cường đại tam tâm quyết, cũng là nước không rã. Trong hoàn cảnh bây giờ, không còn có không gian để tiến thêm một bước.

Nhưng Ngụy Hợp liếc mắt liền thấy được, vô luận là thời đại chân khí, hay là thời đại hư vụ hiện nay.

Bất kể sinh mệnh phát triển như thế nào.

Bất luận là võ giả hay yêu ma.

Trong cơ thể của bọn chúng đều có những thứ tương tự, không hề thay đổi.

Đó chính là — Nguyên Huyết!

Nguyên huyết là cơ sở của tất cả.

Chế tạo nguyên huyết là bộ khí cụ cơ bản nhất của thân thể.

Nguy Hợp hiện tại, bắt đầu ở thuần túy, không thêm bất cứ tiền đề nào dị thường huyết mạch cùng tế bào ngoài ra, đơn thuần tăng lên tổ chức máu thịt nhân loại.

Tăng cường độ và mật độ của nó lên.

Loại đề thắg này, là do những người khác trọng trách tăng lực hút cho bản thân.

Sinh mệnh là có năng lực thích ứng, có năng lực tiến hóa.

596

Ngụy Hợp ngay từ đầu đã tính dùng suy nghĩ của chân kinh công pháp lúc trước.

Công pháp chân khí là dùng chân khí ngoại giới kích thích bản thân, khiến cho thích ứng phát sinh tiến hóa.

Trong quá trình tiến hóa này, các võ giả chân khí sẽ căn cứ vào cường độ chân khí bên ngoài để sản sinh thích ứng dần dần tiến hóa.

Đây chính là quá trình công pháp chân kinh từ nông sâu.

Trong quá trình thích ứng này, võ giả lựa chọn dung nạp chân khí, để nó tiến vào bản thân, kết hợp với kinh lực nguyên huyết biến thành, từ đó biến thành thật.

“Nhưng nếu như không kết hợp chân khí, chỉ là đi theo đường kinh lực thuần túy thì sao? Đơn giản là lợi dụng hư vụ để kích thích bản thân trưởng thành.

Không.... công lực bản thân cũng không giống với công pháp chuyển hóa nguyên huyết thành ấn huyết, kéo dài ra một loại lực lượng.

Bản thân nó cũng có thiên hướng, có thuộc tính huyết mạch khác biệt, phong cách công phu khác nhau, sinh ra thiên hướng.”

Suy nghĩ trong lòng Ngụy Hợp càng thêm rõ ràng.

“Nếu như ta không có bất cứ hướng nào, chỉ là thuần túy, đi nguyên huyết mạnh hóa thành ấn huyết, ấn huyết chuyển thành vô thiên hướng kinh lực... Lại dùng kinh lực tinh thuần này, hướng ngược lại cường hóa rèn luyện bản thân...”

Bên trong tầng hầm, Ngụy Hợp nhìn bút kí chữ Hán trước mặt, ý nghĩ trong lòng nhanh chóng suy diễn.

“Các chân nhân bởi vì sức mạnh khổng lồ mà không thể không lựa chọn dung hợp chân khí, đề cao sự kháng kích của bản

thân đối với ngoại giới. Bởi vì võ giả bình thường không có cách nào đối kháng được hoàn cảnh nguy hiểm của chân khí.

Hơn nữa, bởi vì nguyên huyết của bọn họ có hạn, nếu như không mượn sức mạnh ngoại giới trợ giúp, chỉ dựa vào chút nguyên huyết của bản thân chuyển hóa mà có kinh lực thì căn bản không thể nào là đối thủ của rất nhiều chân thú và thiên tai trong Chân giới.”

“Nhưng ta thì khác!”

Nguy Hợp biết sở trường của mình, chính là có thể lợi dụng Tán Công pháp, điên cuồng không ngừng góp nhặt nguyên huyết.

Mấy chục năm nay, hấn nhàn rỗi không có việc gì làm, vẫn luôn làm chính là thế này.

“Nhưng nếu như chỉ dựa vào chính mình, như vậy để bổ sung lực lượng cần phải ăn uống no say mới có thể duy trì một phần tiêu hao khi tu hành và đột phá.”

Nguy Hợp đã có thể dự liệu được, các cường giả thuần túy đi theo con đường nguyên huyết của bản thân, biểu hiện khoa trương của mấy con trâu ăn một bữa cơm.

Không có chân khí, không có ruộng thịt, không có đồ ăn chất lượng cao chống đỡ cho bản thân.

Mà bản thân lại không thể giống như chân nhân, có thể mượn chân khí ngoại giới bổ sung tiêu hao cho bản thân.

“Như vậy... Có thể dung nạp các yêu ma hiện tại vào hệ thống nguyên huyết lực thuần túy không? Hoặc là dứt khoát xem yêu ma như đồ ăn?”

Nguy Hợp suy tính trong lòng.

Hắn học quán quán chân huyết rất tốt, thậm chí ngay cả hệ thống các đại sư ở nước khác cũng đã đọc lướt qua. Bản thân hấn cũng có nguồn gốc của giáo dục khoa học kiếp trước.

Chỉ là hơi thôi diễn trong lòng, hấn rất nhanh đưa ra kết luận.

Đó là, khả thi.

Dùng nguyên lý Tam Tâm quyết để chuyển đổi tổ chức yêu ma dung nhập hệ thống này.

Đây là một phương hướng rất có tiềm lực phát triển.

“Thực kinh đã không có chân khí của cao tầng, không cách nào tiến lên.

Chân huyết tự nhiên có cực hạn huyết mạch, con đường phía trước có tận cùng.

Ngược lại đạo nguyên huyết mới này là võ đạo nguyên huyết thuần khiết, tương lai phát triển như thế nào, còn chưa biết được.”

Đương nhiên, Ngụy Hợp chỉ là tạm thời đưa ra ý tưởng, hệ thống như vậy, cần thời gian rất lâu thăm dò, nghiên cứu, tìm tòi, mới có thể chậm rãi đi ra một con đường.

Hắn không vội.

Mấy trăm năm thọ mệnh đủ để kiên nhẫn, từ từ thăm dò.

Nhiệm vụ cấp bách trước mắt là hoàn toàn khôi phục trạng thái toàn thịnh, khiến bản thân không còn bị bó tay bó chân nữa.

*

*

*

“.....”

*

*

*

Mặt khác, là vì tìm được Nguyên Đô Tử đại sư tử, để mở ra Đại Nguyệt Hoàng Lăng chuẩn bị sẵn sàng.

Ngụy Hợp trực tiếp thu lại lực hút, lấy thực lực thật sự làm bố trí mạng lưới, đều bao trùm khắp nơi trên người mình.

Điều này cũng tương đương với việc bản thân sinh sống trong một hoàn cảnh phụ trợ lực hút cao.

Đây là một loại rèn luyện, tự mình rèn luyện mật độ thân thể bản thân.

Đương nhiên, rèn luyện như vậy phải làm cho thân thể thích ứng hoàn cảnh trước.

Sau đó, Ngụy Hợp còn chuẩn bị phương án gia tăng mật độ tế bào, tăng mật độ huyết tuyến tuần hoàn.

mật độ thân thể tăng lên là một quá trình trường kỳ, có thể từ từ thay đổi một chút, khiến cơ thể động đậy, từ từ dẫn dắt sự thay đổi của thân thể.

Cái mà Ngụy Hợp Hợp tác làm thí nghiệm, là hệ thống trái tim bình thường lúc đầu của mình.

Như vậy, giữa đường nếu xuất hiện vấn đề, hẳn có thể dùng ba trái tim còn lại trợ giúp thương thể đã lành của nó.

Thương thể của cơ thể dần khép lại, nguyên lý là lợi dụng tế bào để phân liệt hoàn thành.

Toàn bộ quá trình là: Đầu tiên tiêu trừ tế bào đã chết, suy tính bệnh tật, sau đó tế bào cơ sở phân liệt, phân hóa, bổ sung vết thương, cuối cùng hoàn thành chữa trị.

Cho dù không thể để máu thịt biến dị, nhưng thật đúng là cũng có thể trợ giúp giết chết tế bào nghi thức, cùng nguyên nhân gây bệnh, kích thích tế bào phân liệt, đẩy nhanh quá trình này.

Thịch thịch thịch.

Đột nhiên cửa phòng phòng thí nghiệm dưới đất vang lên tiếng gõ nhẹ nhàng.

“Chuyện gì?” Ngụy Hợp đã dặn trước, không có chuyện gì đặc biệt quan trọng, không cho phép quấy rầy y.

Hiện tại có người gõ cửa, rõ ràng là có chuyện muốn tìm hắn.

“Đại nhân, tìm được tung tích lão mẫu Nghiêu Sơn.” Thanh âm Hoa Quân Tử từ ngoài cửa truyền đến.

Trước đó hắn đã nhận được mệnh lệnh, phải đi gọi mẹ già Lao Sơn tới.

Chẳng qua lần trước lão mẫu Dĩ Sơn ra ngoài, không ở sào huyết, hẳn cũng vô huyệt.

Còn bây giờ...

“Người đến chưa?” Ngụy Hợp nhàn nhạt hỏi.

“Xin lỗi, thuộc hạ thực lực không đủ, không cách nào mang qua đây được.” Hoa Quân Tử trầm giọng nói: “Nhưng thuộc hạ đã xác định được vị trí của nàng.”

“Xác định vị trí?” Ngụy Hợp dừng một chút, buông bút trong tay xuống. “Ở đâu?”

“Đại thế giới ca múa!”

Hang rắn trông rộng, trong trang viên mới bị cướp sạch không còn gì.

Một đạo bạch quang nương theo yêu lực nồng đậm chậm rãi khuếch tán ra.

Rất nhanh trong bạch quang, hiện ra thân ảnh trắng tinh của Xà Đế Đế Mộc.

Trong tay hắn đeo một cái rương da màu đen, trên mặt đeo ánh mắt màu bạc, như mới từ xa xa dạo chơi trở về.

Chỉ là vừa mới ra khỏi truyền tống yêu lực quang mang, trên mặt Xà Đế vẫn luôn mang theo nụ cười nhu hòa, hoàn toàn cứng đờ.

Trong trang viên trước mắt, khắp nơi đều là mùi máu tanh nồng đậm.

Trong góc phòng, trên mặt đất, có thể thấy được yêu ma loại rắn bị xé nát thành thịt nát ngò.

Đại môn bị lực lượng to lớn xé rách, rơi xuống đất. Cửa vỡ nát, tường rào có vết lõm khắp nơi.

Tất cả từng màn, đều hiển lộ ra dấu vết xảy ra ở nơi này.

Xà Đế ném rương da xuống, thân hình lóe lên, đảo mắt đã xông lên lầu hai, tiến vào phòng của Xà Cơ.

Trong phòng trống rỗng, không có dấu vết Xà Cơ, chỉ có trên tủ giường đặt một phần thư tín.

Xà Đế tiến lên một bước, cầm thư lên, mở ra đọc kỹ.

“Muốn cứu người, sáng sớm ngày mai 10 điểm đến phía đông công viên du thụ. Không được mang bất cứ đồng bạn nào theo, nếu người không muốn Xà Cơ chết.”

Bành!!

Giấy viết thư bị nắm chặt, bỗng nhiên tự bốc cháy, trong nháy mắt liền hóa thành một mảnh tro đen.

Chữ Vương trên trán Xà Đế đang vụn vụn, tỏa ra từng tia khí đen.

“Đại vương!!”

Đột nhiên, một tên mập mạp với nửa người xông thẳng vào cửa, toàn thân đầm máu.

Hắn khóc rống thảm thiết, một bàn tay đứt tận gốc, vết thương được băng bó qua băng vải.

Tên béo quỳ xuống đất, nhào tới trước người Xà Đế, cất tiếng khóc lớn.

“Đại Vương à, thảm quá! Toàn bộ Xà quật! Nhân lúc Kim Văn không có mặt, thừa dịp Đại Vương không có ở đây, đột nhiên tập kích, trước sau không đến mười phút, toàn bộ yêu ma trong xà quật đã chết chín phần mười!

Còn lại đều bị bắt đi, ta nghe được người kia nói muốn cầm đi làm vật liệu thí nghiệm! Hoa quân tử kia! Vốn còn tưởng hắn nội ứng, kết quả hắn cũng là đồng lõa!!

Đại vương, ngài nhất định không được buông tha bọn họ! Nhất định không được! Quá thảm rồi!!”

Mập mạp một mực trốn trong góc không dám đi ra, lúc này mới tránh được một kiếp, lúc này cảm giác được Xà Đế trở về, mới dám chạy đến cầu cứu.

Xà Đế im lặng, tro giấy trong tay rơi xuống.

Có Hoa Quân Tử ở đây, y đã biết người động thủ là ai rồi.

Không nghĩ tới, bọn họ còn đang thiết kế mai phục người này, người này quay đầu lại liền đã tìm được xà quật mà hắn ẩn

nấp.

“Hắn làm sao tìm được nơi này đến đây?” Ánh mắt Xà Đé lạnh như băng hỏi.

“Không phải... Người nọ không phải chỉ tìm tới nơi này, mà là tất cả cứ điểm của yêu ma chung quanh, đều bị hắn tìm ra, toàn bộ vây quét! Cho đến bây giờ, toàn bộ phụ cận Nghiêu Sơn ít nhất có mười lăm cứ điểm bị phá hủy. Cứ điểm thực lực căn bản là không ngăn được hắn! Tối thiểu có hơn hai trăm yêu ma bị bắt bị giết!” Tên mập khóc lóc giải thích.

“Ngụy Hợp!!” Sát ý trong mắt Xà Đé gần như muốn tản ra.

Hắn nhất định phải lập tức liên hệ với Yêu Minh bên kia, cải biến địa điểm mai phục vòng tròn động thủ.

Hai con Xà Cơ công chúa mà hắn sủng ái nhất bị bắt, nếu không nghĩ biện pháp nghĩ cách cứu viện, ngày sau lại muốn đàn sinh ra huyết mạch tộc đàn thuần túy như thế, sẽ quá khó khăn.

Ban đêm, khắp nơi trong khu hạch tâm đèn đuốc sáng trưng.

Đại thế giới ca vũ sảnh, ở vị trí trung tâm nhất khu, hai bên trái phải phần lớn là khu cư trú của phú hào quyền quý, phía sau là khu vực tụ tập của người Tây Lâm.

Sức tiêu phí và tài lực của người chào hàng quyền quý cùng với tiền tiêu thụ tiền bạc của cả hai cộng lại.

Ngụy Hợp Thừa Xa đi vào đại thế giới ca vũ, nhìn thấy là từng dãy kiệu xa hoa hào hoa, đứng trên bãi đất trống.

Bài ca múa sắc xanh lục của đại thế giới như ngôi nhà được sửa sang, nhuộm từ màu đỏ thành đủ loại màu sắc ánh sáng màu xanh lam.

Từng đội tay chân tuần tra, phối với giáp ngựa và nhựa cao su, nhìn chằm chằm bốn phía, giải quyết phiền toái tiềm tàng có can đảm quấy nhiễu buôn bán.

Khách nhân ra vào, người nào người nấy đều mặc quần áo chỉnh tề, thần thái khí độ hoàn toàn không cùng cấp bậc với người thường.

Trong đó không thiếu người nước ngoài tóc vàng mắt xanh biếc.

Tùng chiếc chiếc từng chiếc đi tới, đi tới lại tới.

Rất nhanh, một cỗ kiệu màu đen chậm rãi đi ra cửa chính, môn đồng tiến lên mở cửa xe, cung kính mời khách nhân bên trong đi ra.

Hoa Quân Tử dẫn đầu xuống xe, sau lưng còn quan sát Ngụy Hợp chung quanh.

Nếu lão mẫu Dĩ Sơn dám lưu lại tại chỗ, để cho hắn tự mình tới cửa, hắn cũng liền thỏa mãn ý nguyện của đối phương, tự mình đến cửa.

Trên thực tế hắn cũng rất tò mò, lão mẫu Nghiêu Sơn này rốt cuộc có can đảm gì, lại dám một mình nói chuyện với hắn.

“Đi thôi.”

Hai người Ngụy Hợp cùng Hoa Quân Tử rất nhanh được người hầu dẫn đi thẳng vào trong.

Xuyên qua mấy chỗ vũ trì tương đối náo nhiệt, mấy người đi tới một cái đại sảnh ca múa rất lớn.

Trong đại sảnh có lít nha lít nhít rất nhiều chỗ ngồi, phía trước chỗ ngồi đặt đài nhạc, hiển nhiên nơi này là nơi diễn xướng ca múa.

Ở bên cạnh kịch đài, lúc này đang có ba người đứng trong bóng tối. Dưới ánh đèn màu sắc rực rỡ lập loè chuyển động, ba người này phảng phất giống như bầu không khí chung quanh mất đi hứng thú, một mực yên tĩnh chờ ở nơi này.

Đi tới gần, Ngụy Hợp mới thấy rõ, trong ba người này dẫn đầu, là nữ tử xinh đẹp tuổi chừng hai mươi mấy.

Nữ tử mặc trang phục bằng tơ trắng, váy xòe ra mặt cắt đến tận đùi, cơ hồ đã đến eo.

Vừa nhìn thấy Ngụy Hợp, nữ tử vén tóc vàng che mặt lên, tiến lên một bước.

“Ôn Linh, thay mặt Tây Lâm ngó lơ gia tộc, hoan nghênh Ngụy Hợp các hạ đến.”

Khuôn mặt quynh rũ của nữ tử hiện lên nụ cười ưu nhã.

“Tây Lâm, Tương gia tộc?” Ngụy Hợp híp mắt, “Có ý tứ, lão mẫu Dĩ Sơn đại danh đỉnh đỉnh, sau lưng thế mà lại là thế lực ngoại quốc Tây Lâm.... Thật không ngờ.”

Lão mẫu Nghiêu Sơn chính là dịu dàng. Nữ nhân trẻ tuổi xinh đẹp này, bản thân đã là đại yêu ma có tu vi gần sáu trăm năm.

“Người thừa kế thứ hai của gia tộc Quy Đức Đức Phu tiên sinh, đã ở Kim Hoa Thính thiết lập yến hội cho ngài, kính xin thương thức.” Ôn Linh mỉm cười cúi đầu mời.

Ngụy Hợp nhìn quanh bốn phía, toàn bộ không gian trong Ca Vũ sảnh đều bị bao hết.

Xem ra trận chiến của đôi phương rất lớn a...

“Dẫn đường đi.”

Hắn mỉm cười, phân phó.

Đề một tên Đại yêu ma làm người dẫn đường, tên Khẩu đức Duy phu này phô trương thật lớn.

Hắn cũng muốn nhìn xem, muốn đích thân tới gặp mặt, còn bày ra bản phở như vậy.

Nếu như không thể cho hắn một cái hồi báo hài lòng.

Nó cũng không ngại cắt đi đầu lâu của đối phương, là một tác phẩm nghệ thuật lưu giữ.

Người đứng đầu một gia tộc cường quốc có giá trị cất giấu nhất định.

Xuyên qua ca vũ kịch đài, hai người từ cửa hông tiến vào một đại sảnh.

Tầm thăm màu đỏ nhạt dọc theo mặt đất, một mực kéo dài đến cuối tầm mắt.

Hai mặt trên hai bức tường đại sảnh, tất cả đều là các loại hoa văn phức tạp như kiểu Âu. Trên trần nhà xuất hiện ý nghĩ khác làm thành đồ án tinh không.

Một nam tử trung niên khuôn mặt nghiêm túc ngồi ở vị trí trung tâm, pháp lệnh văn cùng Ngự Vĩ văn hiện ra dấu vết năm tháng trên người hắn.

Đây là một người gần năm mươi tuổi, Thanh Sáu Bạch.

Hắn không có nhiều người có khí lực cường tráng ở thời đại này, ngược lại có thân thể gầy yếu, nhưng hai mắt rất sáng.

Trong đại sảnh này, hai bên ít nhất đứng mười lăm người, nhưng không một ai có cảm giác tồn tại của hắn mạnh hơn.

Vị trí tồn tại quan trọng nhất chính là ở con mắt hắn.

Ngụy Hợp vừa vào cửa, trong nháy mắt định vị nhìn về phía đối phương, nhìn ra người này là hạch tâm của nơi này.

Không chỉ bởi vì mắt của đối phương, còn có hai gã kỵ sĩ cường tráng cao lớn đứng phía sau đối phương.

Đúng vậy, Ngụy Hợp vừa vào cửa đã cảm ứng được cao thủ hệ thống đại sư đã từng quen thuộc.

Hai người canh giữ ở sau lưng nam tử kia, mặc trọng giáp màu đen, toàn thân bao bọc giống như xe cứu thương.

Khí tức lực lượng tràn đầy trong cơ thể hai người này, chính là Ngụy Hợp đã từng cảm thụ qua, hơn nữa còn thử nghiệm quá trình tu hành lôi kéo hệ thống liên minh đại sư.

“Xem ra các người cùng Tạp Lộ đều cùng một hệ thống? Đều là kỵ sĩ?” Ngụy Hợp ánh mắt khẽ đảo qua hai người này.

Hắn vẽn vẹo chỉ nhìn thoáng qua, liền làm cho hai người run lên, vừa rồi ổn trọng, trong nháy mắt khẽ run lên, trở nên như lâm đại địch.

“Không cần khẩn trương, nếu đã tới đây, chính là bằng hữu.” Thanh gầy nam tử bạch nhân chỉ tay về phía xa, ý bảo mời ngồi.

Ngụy Hợp nghiêng người ngồi xuống, giữa hai người chỉ có một cái bàn đá hình tròn, chỗ yếu hại chung quanh, tất cả đều thủ vệ lấy một tên cao thủ bạch nhân có khí tức cường hãn.

Hiển nhiên đây là hắc tiên vào hang ổ Tây Lâm.

“Tên của ta là chấp mạch.” Nam tử bạch nhân gõ ngón tay trên mặt bàn, thần sắc bình thản.

“Nghe nói Ngụy Hợp tiên sinh lại lần nữa hiện thân, tâm tình của ta rất khiếp sợ. Trận đại nạn mấy chục năm trước hủy diệt thực lực và nội tình năm xưa.

Bất luận là chúng ta hay là Nguyên Nguyệt, đều là người bị tai nạn lần đó.”

“Người mời ta tới đây chỉ để nói những lời này?” Ngụy Hợp không có hứng thú nói lời khách sáo đối trá.

“Dĩ nhiên là không phải.” Nguyên Nguyệt Ngữ của triều đình khá lưu loát.” Chỉ là ta rất hiếu kỳ, Ngụy Hợp tiên sinh có thể sống sót từ thời đại bình yên kia, tựa hồ còn lưu lại một phần thực lực lúc trước. Đây là một chuyện khiến người ta rất khiếp sợ.

Cho nên, ta hy vọng có thể giao dịch cùng ngài.”

“Giao dịch?” Ngụy Hợp cười cười: “Giao dịch gì?”

“Ngài nói cho chúng ta biết ngài bảo tồn thực lực đến bây giờ còn có thể tự nhiên làm ra bí mật hoạt động, mà chúng ta sẽ ủng hộ ngài kiến tạo thế lực Nguyên Nguyệt lúc trước nhất định. ủng hộ này có thể công khai tỏ thái độ, thế nào?” Bạn tốt hơn bạn bè Hứa Tư Nhiên nói.

“Biểu hiện thái độ?” Ngụy Hợp đưa mắt nhìn theo, đứng ở một bên Đại yêu Mao Sơn lão mẫu.

“Chuyện này có lợi gì cho ta?” Hấn khẽ lắc đầu: “Ta cần nội dung càng thực chất hơn.”

Đêm Bắc Khuyết suy nghĩ một chút.

“Liên quan tới bí mật chúng ta duy trì thực lực như thế nào, có thể dùng làm thù lao, bỏ vào nội dung trao đổi.”

Ngụy Hợp cười cười, ngắm nhìn bốn phía.

Cầu vồng thủy tinh phát ra màn sáng ngời, chiếu sáng tất cả mọi thứ chung quanh.

“Chưa đủ.” Hấn lại trả lời. Hấn cũng hiểu tương đối rõ hệ thống Đại sư.

“Ồ?” Về mặt Diêm Nhu nghiêm nghị hấn lên.” Như vậy, nghe nói Ngụy tiên sinh đang tìm kiếm tin tức của Nha Vương. Ta có thể báo tin này cho ngài.”

“Ô Nha Vương.” Nụ cười trên mặt Ngụy Hợp dần dần biến mất.” Người chắc chắn là biết?”

“Ta dám cam đoan.” Đình lang đột nhiên trả lời.

Ánh mắt hai người nhìn nhau, con ngươi Tống Tư rõ ràng co rút lại, bị ánh mắt Ngụy Hợp kích thích đến thân thể.

Nhưng mặt hấn không đổi sắc, chỉ là chậm rãi dời ánh mắt đi.

Ngụy Hợp suy nghĩ một chút.

“Có thể, ta muốn báo tin tức về Quạ Đen Vương cho người biết ngay bây giờ.”

“Rất đơn giản.” Diêm Tư gật đầu. “NÔ Nha Vương là một đầu đại yêu ma sinh động hơn mười năm trước. Bản thân nàng du đãng qua lại khắp nơi trên Nguyên Nguyệt, cho nên lưu lại rất nhiều truyền thuyết khiến người ta hoài nghi.

Nhưng trên thực tế, bản thể của Nha Vương là một con quạ đen khổng lồ dài đến sáu mét. Tính tình nó tàn bạo, ác liệt, thích trêu chọc và đùa bỡn những tồn tại nhỏ yếu hơn nó.

Cũng chính vì vậy, sáu năm trước ở Hải Châu Nguyên Nguyệt, Nha vương đã bị Tây Lâm đại kỵ sĩ Mông Ân của ta giết chết.

Hiện giờ thi thể của y vẫn còn nằm trên tiêu bản, nằm ở đại sảnh gia tộc của đại kỵ sĩ Mông Ân.”

Na Nặc cười một tiếng.

“Mỗi vị khách tới bái phỏng đều sẽ được tộc trưởng gia tộc mượn nhờ, giữ chặt và kể lại những chuyện đã trải qua.

Cho nên đây không phải bí mật gì ở Tây Lâm.”

Thần sắc trên mặt Ngụy Hợp chậm rãi lạnh xuống.

Hắn nghĩ tới kết quả cuối cùng của Quạ Đen Vương là cái gì, nhưng lại không nghĩ tới, vạn nhất đại sư tử bị người ta giết chết, nên làm gì bây giờ?

Nói thẳng thừng là, sau khi đại sư tử Nguyên Đô Tử một mình đối kháng thiên tai, thì... Bởi vì thực lực thoái hóa, bị hư vụ làm trọng thương, do đó bị người ta săn giết... Kết quả này có thể nói là quá khứ.

Trong Chân giới có quá nhiều chân thú mạnh mẽ như vậy, vì vậy đã bị cao thủ hiện thực giết chết.

“Có đồ vật trên người Nha Vương hay không?” Ngụy Hợp trầm giọng hỏi.

Hắn vẫn không muốn tin tưởng, nếu đại sư tử cứ chết như vậy...

“Nơi này ta từng lấy được một cọng lông quạ đen từ gia tộc Mông Ân.” Hiền nhiên là đã sớm chuẩn bị, vỗ nhẹ tay.

Nhất thời sau lưng một gã trọng giáp kỵ sĩ tiến lên đem một cái hộp màu đen to bằng bàn tay đặt ở trên mặt bàn.

Trọng giáp kỵ sĩ chậm rãi lui về phía sau, ánh mắt nhìn chằm chằm Ngụy Hợp, tựa hồ sợ gã làm ra cử động nguy hiểm gì.

Nhưng Ngụy Hợp lúc này đã không rảnh để ý tới đối phương.

Hắn đưa tay ra, nắm chặt cái hộp màu đen, cầm lên, nhẹ nhàng kéo một cái.

Bên cạnh cái hộp tựa như ngăn kéo, bị rút ra một cái sọt nhỏ, bên trong chứa đầy lông vũ đen nhánh như mực.

Trong nháy mắt nhìn thấy cây lông vũ này, trong lòng Ngụy Hợp xúc động cao cao, rốt cuộc trong nháy mắt cũng rơi xuống đất.

Không phải!

Hắn phân biệt được ngay, đây không phải lông vũ trên người đại sư tử.

Lúc trước ở cửa Hoàng Lăng, hắn đã được chứng kiến lông chim của đại sư tử, lông chim kia lớn hơn nhiều so với cái này, hơn nữa hình dạng hoa văn cũng khác nhau.

“Thế nào?” Hứa Nhu Tư mỉm cười nói: “Đối với thành ý của chúng ta, thế nào?”

“Người xác định đây là lông vũ của quạ đen vương?” Ngụy Hợp khép hộp lại, ngẩng đầu hỏi.

“Đương nhiên.” Hứa Đình khẳng định.

“Rất tốt.” Ngụy Hợp gật đầu: “Như vậy, nói ra yêu cầu hợp tác của người đi. Nếu như thích hợp, ta sẽ cân nhắc đồng ý hợp tác.”

Rốt cuộc, Ninh Dạ cũng yên tâm nở nụ cười.

“Cơ sở hợp tác rất đơn giản, chúng ta cần Ngụy tiên sinh cho cách bảo tồn thực lực nhiều năm như vậy.

Mặt khác, nếu như bản thân Yêu Minh tạo thành phiền phức đối với Ngụy tiên sinh, trong lúc cần thiết, ngài có thể tìm kiếm gia tộc gốc gò che chở nhất định, đương nhiên, điều này cần ngài phải trả giá ngoài một chút...”

Hai tay hắn giao nhau, đặt lên mặt bàn, ánh mắt lộ ra vẻ thông dong.

“Ngài cũng biết, trên đời này, chưa bao giờ có bữa trưa ăn miễn phí. Giao dịch, cho tới bây giờ đều được xây dựng trên cơ sở của hàng ngũ ngũ.”

“Nhưng ta cảm thấy, một chút cũng không đổi đổi.” Ngụy Hợp bỗng nhiên mỉm cười nói.

Chân Hàn Lập nheo mắt lại, nhìn về phía đối phương.

“Các hạ...”

Chợt, trước mắt hắn hoa lên, bên tai truyền đến trận trận tiếng xé gió bén nhọn.

Dường như có thứ gì đó cấp tốc lướt qua bên cạnh hắn, lướt sát qua người hắn.

Chỉ trong chớp mắt.

Năm Dạ Tư chỉ cảm thấy tất cả mọi thứ xung quanh, tất cả âm thanh đều nhanh chóng trở nên yên tĩnh, bỏ hắn mà đi.

Từ lúc âm ỉ kịch liệt đến yên tĩnh tuyệt đối, ở giữa không có quá ba giây.

Trong màng nhĩ hắn ông ông tác hưởng, đột nhiên thổi ra một hơi, hắn cấp tốc nhìn chung quanh.

Ngay trong nháy mắt khi hắn thấy rõ tình cảnh xung quanh, đồng tử hai mắt của Tống Tư Nhi lập tức co lại thành hình cây châm.

Lấy hắn làm trung tâm, tất cả mọi người ở xung quanh, kể cả hai tộc kỵ sĩ phía sau hắn, toàn bộ hơn mười người, tất cả đều bị một cỗ lực lượng thật lớn kẹp chặt cổ họng, lơ lửng ở giữa không trung.

Mỗi người đều điên cuồng giãy dụa, nhưng không làm gì được.

Thậm chí, ông ta còn có thể nhìn thấy bọn họ dùng sức quá mức kịch liệt, mà nổi lên làn da mạch máu.

Trong toàn bộ sảnh, trừ hắn cùng Ngụy Hợp, tất cả mọi người còn lại bị lực lượng vô hình làm nghẹn cổ họng, lơ lửng giữa không trung.

“Giao dịch là được xây dựng trên cơ sở ngang nhau” Ngụy Hợp ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ mặt bàn, thản nhiên nhìn biểu tình trên mặt hắn.

“Như người đã thấy, giữa chúng ta, cũng không so sánh với nhau.”

Nhưng ngoài dự đoán của mọi người, hắn không hoảng sợ, hít sâu một hơi, vẫn ngồi tại chỗ.

“Đây là các hạ bày ra phương thức thực lực của mình sao?”
Hắn nghiêm túc nhìn về phía Ngụy Hợp.

“Đối với người xa lạ có thể trở thành bằng hữu của mình, thực hiện bằng vũ lực. Đây là cách ngài tiếp đãi cường giả Nguyên Nguyệt?”

Ngụy Hợp nhíu mày, ngược lại không nghĩ tới người này lại có cốt khí như vậy. Hắn nhìn vào ánh mắt đối phương.

Trong đôi mắt màu xanh lam kia không có kinh hoảng, mặc dù có một tia sợ hãi, nhưng càng là trầm tĩnh.

“Có ý tứ...” Ngụy Hợp cười cười.

“Ta thích người có dũng khí.” Hắn đứng lên.

Bốp!

Lực lượng vô hình lập tức buông lỏng, tất cả mọi người chung quanh lập tức từ giữa không trung rớt xuống, ho khan kịch liệt.

Trong lúc nhất thời ánh mắt sợ hãi của tất cả mọi người đều hội tụ đến trên thân Ngụy Hợp.

Hắn không để ý. Đối với hắn mà nói, mọi người tại đây, coi như là lão mẫu Dị sơn đại yêu, khí lực cũng chỉ là con kiến hơi lớn một chút mà thôi.

“Ăn cái này đi.” Ngụy Hợp cong tay búng ra, một viên thuốc màu đỏ bay vút đến trước người gã, vũng vàng rơi ở trên mặt bàn nửa mét trước mặt gã.

“Ngài có ý gì?” Tống Tư khẽ biến sắc. Hắn dù chết, cũng tuyệt không nguyện ý để người khác tự mình dùng độc khổng chế.

“Đây là thuốc giải.” Ngụy Hợp thản nhiên nói: “Không ăn người không sống qua được đêm nay.”

Ngay khi bước vào cửa, hắn liền vô thanh vô tức phóng xuất ra độc khí trong cơ thể đang chuẩn bị kịch độc.

Độc khí phát ra vô vị đến toàn bộ căn phòng.

Tất cả mọi người có mặt ở đây, ai cũng đã trúng độc vụ độc môn của y.

Trong thời đại không có kinh lực hộ thân này, độc của hắn quả thực chính là đại sát khí có tính bí mật cực mạnh.

Giải dược!?

Trong lòng Bắc Khuyết cả kinh.

Những lời này ý tứ trong nháy mắt hắn liền hiểu được.

Nhưng nếu như đôi phương đang lừa hắn thì sao?

Ý nghĩ này chợt lóe lên rồi biến mất, nhưng rất nhanh, hắn liền đưa tay nắm lấy viên thuốc, hướng trong miệng mà nuốt xuống.

Bịch bịch.

Đúng lúc này, phía sau hắn truyền đến tiếng từng người thân thể ngã sấp xuống.

Trong lòng Ninh Dạ lạnh lẽo, nhanh chóng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy hơn mười người bên cạnh sảnh lúc này đã ngã xuống hơn phân nửa, chỉ còn lại có mấy người thể chất mạnh hơn một chút, ngồi trên mặt đất đau khổ chống đỡ.

Ngay cả hai tên kỵ sĩ phía sau, động tác có chút vô lực đỡ lấy vách tường, tựa hồ cực kỳ khó chịu.

*

*

*

“Vừa lúc ta cũng cần một số người trợ thủ” Ngụy Hợp đứng dậy, cong ngón tay búng ra, nhất thời từng đạo kinh phong từ ống tay áo hắt bắn ra, bay vào lỗ mũi của hai kỵ sĩ nọ.

“Sau này làm sao tìm ta, các người nên rõ ràng. Tốt nhất đừng vượt qua ngày mai.”

Hắn không nhiều lời nữa, người thừa kế thứ hai của gia tộc xuy này, vừa vặn có thể bù đắp tình hình quần bách không người dưới trướng hắn.

Đôi với loại độc dược có tác dụng không chế yêu ma, hắn không dễ điều phối. Dù sao yêu ma chủng loại khác nhau, một ít độc dược có hiệu quả với chủng loại này, không có tác dụng với một loại khác.

Nhưng những dược vật này dùng với người thì rất thuận tiện.

Lưu lại một chút sương độc dược tính hòa hoãn, sau đó Ngụy Hợp quay người rời khỏi sảnh bên, mang theo Hoa Quân Tử nghênh ngang rời đi.

“Đại nhân...” Một tên trọng giáp kỵ sĩ đứng phía sau Hứa Tư, lúc này hòa hoãn một chút, thấp giọng xấu hổ quỳ một chân xuống đất.

“Chuyện không liên quan đến các người.” Đột Ngột hít sâu một hơi. Lão cũng không nghĩ tới, võ giả biến ảo còn sót lại thời trước, hiện tại lại có thực lực cường thế như vậy.

“Là ta xem thường người này... Vì chuyện này mà phải trả giá, cũng là lẽ đương nhiên.

Nếu sớm biết như vậy thì...”

Năm xưa hắn không nói tiếp.

Chỉ cần không bị giết chết ngay tại chỗ, nội bộ gia tộc đều có biện pháp giải quyết.

Độc tố gì gì đó trên người cũng chỉ là vấn đề nhỏ. Quan trọng là người Ngụy Hợp này.

Vui giận vô thường, tùy ý ra tay, coi mạng người như cỏ rác.

Tính nguy hiểm của người này cực lớn.

Rời khỏi đại thế giới, trong lòng Ngụy Hợp hoàn toàn bình tĩnh.

Hoàn cảnh xung quanh ngày càng gần thời đại mà nó đã từng sinh sống.

Nhưng cảm xúc của hắn lại càng lúc càng cô độc.

Đi ra khỏi phòng ca vũ, Ngụy Hợp ngồi trên kiệu xa màu đen do Hoa Quân Tử lập ra.

Nhìn qua cửa sổ xe, thấy bên ngoài nối liền không dứt.

Tên phú thương tai to mặt lớn, quan viên mười phần khí phái, mặc vũ nữ gợi cảm.

Cùng nhiều hơn nữa, tùy ý cũng có thể thấy, bình dân quần áo tả tơi.

Thân phận tạp nham, cao thấp không đều giai tầng, cùng hình thành nên nơi quái vật này hư hư ảo ảo phồn hoa.

“Đi thôi.”

Đột nhiên cửa xe đóng lại, Ngụy Hợp thu tầm mắt lại.

“Là trực tiếp trở về sao?” Hoa Quân Tử cố gắng thi triển trách nhiệm lái xe.

“Không... Đi đường du du.” Ngụy Hợp trả lời.” Bảo thủ hạ của người mang Xà Cơ ra, đưa đến nơi đó.”

Hắn cũng không lo lắng thủ hạ Hoa Quân Tử sẽ phản bội.

Độc của hắn trong tộc đàn yêu ma, chỉ là không phổ biến thích hợp, nhưng đó không có nghĩa là hắn không có cách nào hạ độc yêu ma.

Chỉ là nhắm vào một số ít yêu ma cùng một tộc quần, chế tác điều phối độc dược, điều này đối với Ngụy Hợp vẫn là rất nhẹ nhàng.

Bây giờ đã biết chân tướng của Quạ Đen Vương, hẳn lại lần nữa mất đi manh mối Đại sư tử Nguyên Tử hạ lạc.

Tâm tình thoáng có chút mất mát, Ngụy Hợp quyết định cấp tốc lấy được đủ nhiều tổ chức yêu ma chuyên hoán, sau đó mở Hoàng Lăng ra cứu viện tất cả mọi người!

Hoa Quân Tử nhìn ra Ngụy Hợp phía sau Thị Kính không tập trung, đáy mắt hiện lên một tia nghi ngờ.

Mặc dù không biết Ngụy Hợp đang suy nghĩ gì, cảm xúc không bằng trước đó.

Nhưng lúc này nếu có thể đưa người vào mai phục sớm hơn, hẳn cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Kiệu xa chậm rãi lái vào dòng xe vào ban đêm, đi đến hướng đường cây du vắng vẻ.

Ngụy Hợp nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ không ngừng xẹt qua.

Lúc trước bởi vì mất đi manh mối Đại sư tử mà tâm tình sa sút giờ đây mới dần bình tĩnh trở lại.

Hắn bỗng nhiên có chút mong đợi với tương lai.

Sau khi lấy được tổ chức huyết nhục Đại yêu ngàn năm, thăng cấp tốt tổ chức chuyên đổi trên người mình.

Chắc hẳn có thể tạo ra lượng lớn ruồng thịt yêu ma.

Trong lòng hắn tính toán cần thời gian cụ thể.

Với tốc độ nhanh nhất của hắn, sau khi bắt được Đại yêu ngàn năm, xử lý nhanh nhất. Ít nhất phải một tháng, mới đủ để tập hợp đủ.

Ngụy Hợp đánh giá sơ bộ, cao thủ tiến vào hoàng lăng cần hẳn cứu ít nhất có hơn mười người.

“Sau khi cứu người, tìm được đại sư tử, hẳn là có thể an tâm nghiên cứu hệ thống.

Hệ thống huyết nhục thuần túy làm sao để phát triển. Điều này cần tiêu hao rất nhiều tinh lực.”

Trong lúc nhất thời, trong đầu Ngụy Hợp suy nghĩ dồn dập cuốn tới.

Hắn nhắm hai mắt lại, điều tức tĩnh khí.

“Nếu như có thể ra ngoài sớm một chút thì tốt rồi...”

Cuối cùng tất cả ý niệm trở về một cái.

Trong đầu Ngụy Hợp hiện lên khuôn mặt thê tử Vạn Thanh Thanh cùng Hàn Tuyên công chúa.

Để không để sự tiếc nuối lúc trước tái hiện, hắn nhất định sẽ tìm được đại sư tử, tìm được sư tôn Lý Dung!

Ngay lúc cỗ xe tiến về phía đường cây du.

Toàn bộ mạch nước ngầm của Nghiêu Sơn bắt đầu khởi động.

Từng hư ảnh yêu ma nhao nhao bay vụt về phía đường du thụ.

Phố du thụ từng là khu thành cũ phồn hoa nhất Lao Sơn.

Nhưng từ hơn mười năm trước, nơi này sau khi chuyển thành thành thị ở bên tàu ngoại quốc thương ngoại quốc, bố cục thiết kế không lớn, dần dần không theo kịp phát triển thành thị, từ đó bị đào thải hoàn toàn.

Khoảng thời gian gần đây, trong toàn bộ khu phố du thụ, bắt mắt nhất vẫn là bất chước mười tầng lầu gác cỡ lớn tu kiến từ phong cách quốc gia.

Trên đỉnh chuông, trên tấm chuông màu xám cực lớn, từng cây kim nhỏ màu đen chậm rãi di động, báo thời gian cho cư dân trên quảng trường này.

Trong khu ngã tư, từng chiếc lá cây rậm rạp, che hơn phân nửa khu ngã tư lại phía dưới bóng râm.

Dưới đèn lồng của một khách sạn.

Hai hư ảnh xám xịt bỗng nhiên dừng lại, chậm rãi hiển hiện, lộ ra hai đạo nhân ảnh một cao một thấp.

Dáng vẻ cao ráo mặc áo choàng màu đen, đội cái mũ rộng vành, cúi đầu không thấy rõ khuôn mặt.

Người lùn là một lão nhân, tay chống gậy, mặc trường bào rộng thùng thình tựa như trường bào.

“Đúng là một tràng diện lớn mà lâu rồi ta chưa từng thấy rồi...” Ông lão ngẩng đầu nhìn về phía gác chuông lớn.

“Nơi đó chính là chiến trường mà Xà Đế lựa chọn sao?”

“Không phải hẳn chọn, mà là người kia lựa chọn.” Cao nhân hạ giọng trả lời.

Hắn cung kính nhìn lão nhân bên cạnh một chút.

“Bởi vì người nọ trời Xà Xà Xà Cơ công chúa, hôm nay ba đại quan tướng dưới trướng Xà Đế đều đến.”

Trong toàn bộ Yêu Minh, đại thế lực có ba chân đứng thẳng.

Một người chính là hang rắn, lấy xà đế cầm đầu.

Thứ hai, Minh chủ Yêu Minh cầm đầu chính là phái trung lập.

Thứ ba là thế lực phân bố tại biên cảnh một tộc khuyến yêu nhất tộc, tộc này yêu ma nhiều nhất, nhưng bất hòa với xà quật, bởi vậy song phương mỗi bên chiếm một khu vực địa bàn khác nhau.

Bây giờ vì giết chết Ngụy Hợp, yêu ma ở xà quật, cường giả cao tầng đã đến hơn phân nửa.

Đại yêu phái trung lập cũng có hơn năm.

Hơn nữa La Đế Mộc và Yêu Minh - thụ long ở đó.

Trường hợp như vậy, đã đủ để so với lúc một đám võ giả khổng lồ vây quét năm đó.

“Thật có lỗi.... Để mọi người từ bỏ cuộc sống bình tĩnh, lần thứ hai hội tụ, là lỗi của ta.” Minh chủ Thụ Long nhẹ giọng thở dài.

Hiện giờ cao tầng Yêu Minh, đại đa số đều đã có cuộc sống của riêng mình, là chuyện thường ngày ổn định của chính mình.

Từ sau khi Yêu Minh và Tịnh Ma đội đạt thành cân bằng, tất cả mọi người đã an ổn rất nhiều năm.

Rất nhiều đại yêu đã sinh con nối dõi, một lần nữa xây dựng gia đình và trách nhiệm của mình trên mảnh đất này.

Nhưng lần này vì giết chết con rồi, hắn không thể không triệu tập mọi người lại.

“Đại nhân ngài nói cái gì vậy, kẻ rồi giết không lồ cũng là vì sự an bình của chúng ta. Không có ngài trấn áp đại cục ở đây, chúng ta sao có thể sống an tâm được bây giờ.” Con yêu ma cao giọng nói.

“Chuyện đó, trong lòng mười hai sinh Tiểu chúng ta kỳ thật đều hiểu rõ. Mọi người đều niệm tình ngài.” Ông ta cười cười, “Lại nói, cháu trai ta mới sinh ra, mấy ngày nữa chuẩn bị rượu mần nguyệt, đến lúc đó Minh chủ lão nhân gia ngài có thời gian tới góp vui.”

Gương mặt già của Thụ Long cũng theo đó hiện ra vẻ tươi cười.

“Nhất định. Cũng may nhiều năm rồi mọi người không tụ họp cùng nhau.”

Thập nhị sinh Tiểu, chính là chỉ mười hai đại yêu đỉnh cấp cường hãn nhất trong Yêu Minh.

Trong đó có Xà Đê, chính là một trong số đó.

Mười hai Sinh Tiêu phân biệt ở sau lưng, duy trì thế lực quân phiệt mà mình lựa chọn, ở trên đại địa Nguyên Nguyệt ngày hôm nay ám chiến chinh phạt.

Mà mạnh nhất trong đó chính là xà quật cùng khuyển tộc.

“Tên Xà Đê kia, gần đây trầm mê nghiên cứu, nghe nói có phương pháp có thể cấy yêu ma vào nhân loại. Vì vậy có thể chuyển nhân loại mình thành bán yêu.” Thụ Long nhẹ giọng nói.

“Hắn còn vì việc này mà đổi đầu với Tịnh Ma đội, quái thai mới nói Liễu Tân còn dẫn đội vây quét xà quật vài lần.” Cao nhân gật đầu nói.

“Nào ngờ đột nhiên lại có một chuyện như vậy...”

“Không sao, xử lý con rối khổng lồ này hẳn trong thời gian ngắn sẽ không có vấn đề gì lớn.” Thụ Long thấp giọng nói.

“Đến rồi!” Người cao đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía tây.

Trên đỉnh phòng đêm nơi đó, đang có từng bóng người mặc trang phục bó sát màu đen, thân pháp nhẹ nhàng linh hoạt chạy nhanh tới gần từ nóc phòng hai bên.

Những người này đeo đai lưng xám trắng, phía sau đai lưng buộc bình khí, đoản đao, còn có một số túi da lớn nhỏ không đồng nhất.

Trên cánh tay phải của bọn họ đều mang theo từng khối hình tròn tiểu thuẫn màu đen, trung tâm thuẫn có hồng sắc dây nhỏ xẹt qua.

Cầm đầu là một nữ tử trung niên tóc dài đuôi ngựa, trên trán ẩn hiện nếp nhăn.

Nữ tử mắt như chim ưng, môi mím chặt, quét mắt nhìn tất cả góc ngách khu quảng trường này.

Những bóng dáng yêu ma kia tụ lại lít nha lít nhít, cũng không thể giấu diếm được ánh mắt của nàng.

“Tổng dài! Toàn bộ yêu ma Lao Sơn cơ hồ đều tụ tập đến nơi này. Ít nhất cũng có trên trăm!”

Một nữ tử có khuôn mặt có chút tương tự, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị nói.

“Các đội trưởng còn lại đều tới đây sao?” Nữ tử trung niên đứng cách Chung lâu khoảng mấy trăm mét, dừng lại trên một quán ăn trên đỉnh lâu, nhìn xa xăm.

“Đều đã đến, Nghiêu Sơn phụ trách hai đại đội đều đến đông đủ. Nhưng số lượng yêu ma thật sự thật sự quá nhiều... Dựa theo quy định tác chiến quy định, nhân thủ chúng ta xa xa không đủ...” Cô gái trong thanh âm băng lãnh lộ ra một cổ vô lực.

Phía Tịnh Ma đội, nơi đây có hơn một ngàn người.

So với yêu ma mà nói thì rất nhiều, nhưng đối phó với một đầu yêu ma hóa hình, thường thường cần hai đội ngũ tịnh ma tiến

hành vây quét phối hợp.

Càng đừng nói nơi này còn có rất nhiều yêu ma cao tầng của Yêu Minh.

Nếu là thập nhị sinh Tiểu, thậm chí là trong đó có đại yêu ngàn năm ở đây...

Mạnh như Liễu Tân, cũng cảm giác trong lòng mệt mỏi một hồi.

Một khi khai chiến, đây gần như chính là chịu chết.

Trong tay nàng những đội viên miễn cưỡng này được xem như một máu, dựa vào hỏa khí và rất nhiều thủ đoạn át chủ bài, không sợ chết mà nói thì đối phó với đại yêu ma bình thường có lẽ còn có chút khả năng.

Nhưng mấy tên đại yêu nghìn năm kia... Cho dù mình có dẫn đội vây công, phối hợp với hỏa lực oanh tạc.

“Tìm hiểu rõ mục đích của bọn chúng.” Liễu Tân trầm giọng nói: “Tạm thời đột nhiên tụ tập nhân thủ lớn như vậy, Yêu Minh tuyệt đối có động tác lớn!”

Nhiều năm như vậy, nàng dẫn đội cùng Yêu Minh không ngừng tranh đấu gay gắt, bề ngoài tựa hồ song phương đều có ẩn ý hòa bình, nhưng trên thực tế, Yêu Minh có số lượng quân thể lớn như vậy, tự nhiên sẽ không đều là hạng người an phận thủ thường.

“Mau chóng xua tan cư dân xung quanh, để cho Cảnh Sự bản địa phối hợp hành động.” Liễu Tân phân phó nói.

“Vâng!”

Liễu Tân Ngôn nhìn về mái hiên phía xa, ánh đèn lồng chiếu xuống hai đạo thân ảnh một cao một thấp đang đứng.

Chỉ hai đạo thân ảnh kia, đã đủ để tiêu diệt chín thành lực lượng dẫn đội của nàng mà đến lần này.

Cho dù là cô, cũng chỉ có thể miễn cưỡng dựa vào lá bài tẩy tự bảo vệ mình.

“Minh chủ Yêu Minh... Thụ Long...!”

Trong lòng Liễu Tân Ngôn cảm thấy bất lực.

Rốt cuộc, những yêu ma này rốt cuộc vì cái gì, mới tụ tập đến đây.

Đội hình như vậy đã đủ để tàn sát toàn thành rồi!

*
*
*
*
*
*

Xa xa nhanh chóng chuyển động.

Ngụy Hợp nhìn chăm chú cảnh lướt qua bên cạnh, không nói một lời.

Trên chỗ ngồi phía sau hắn đang có hai xà cơ, hoảng sợ co lại cùng nhau, không dám lên tiếng.

Hoa Quân Tử thì đang kéo xe, lưng eo thẳng tắp, nhìn thẳng không chớp mắt.

Toàn bộ trong xe im phăng phắc.

Xa xa mơ hồ có tiếng binh sĩ hô quát chỉnh tề, tựa hồ đang xếp hàng hô khẩu lệnh. Tiếng vang theo gió bay tới nơi này.

Ngụy Hợp dò ra cửa sổ xe, nhìn về phía trước.

Phía trước khu ngã tư xe ngựa đều bị chặn lại, có binh sĩ tại bố trí cửa ải, không cho phép bất luận xe nào người đi đường tiếp tục đi tới phía trước.

Xe cộ không ngừng phát ra thanh âm loa kèn, bao gồm đám người Ngụy Hợp mở, đều bị chặn ở giữa đường.

“Phía trước không cho qua.” Hoa Quân Tử trầm giọng nói: “Là quân đội bản bộ Lao Sơn đang phong tỏa đường đi.”

Ngụy Hợp không mở miệng, ánh mắt gã đã chú ý tới, ven đường có binh chủng đặc thù mặc quần áo màu đen, đang không ngừng tiến hành khuyên giải người đi đường nhét ở chỗ này.

Những người này mặc trang phục khiến hấn liên tưởng đến Tịnh Ma đội từng thấy ở Ninh Châu.

“Có biện pháp xử lý không?” Ngụy Hợp nhẹ giọng hỏi.

“Nếu như có thể bại lộ thân phận, vậy không thành vấn đề. Nhưng nếu muốn bí mật thì...” Hoa Quân Tử trong lòng cũng có chút nóng nảy.

Hấn xử lý tốt kế hoạch của yêu ma bên kia, nhưng phản ứng của Tịnh Ma đội bên này hấn không để ý.

“Xuống xe đi, chúng ta đi bộ.” Ngụy Hợp đẩy cửa xe, đi xuống đầu tiên.

Với thủ đoạn của bọn họ, tìm một chỗ hẻo lánh kín đáo để đi vào vẫn rất đơn giản.

Hai người mang theo hai gã xà cơ cùng nhau xuống xe.

Hai Xà Cơ công chúa mảnh mai, rất nhanh hấp dẫn ánh mắt mọi người xung quanh.

Ngón tay Hoa Quân Tử run lên, phát huy tác dụng của yêu thuật vô hình, lập tức dẫn dắt tầm mắt bốn phía.

“Đi thôi...” Ngụy Hợp đi về phía đường cây du bị phong tỏa kia.

Không riêng gì toàn bộ phố du cây bị phong tỏa, bao gồm ba con phố phụ cận, tất cả phạm vi, toàn bộ đều bị phong tỏa.

Bọn người Ngụy Hợp dưới tác dụng của yêu thuật, không gây ra bất kỳ chấn động gì, liền chậm rãi tách đám người ra, đi vào vòng vây.

Chợt, Ngụy Hợp dừng bước, ngẩng đầu nhìn về một hướng khác cách đó không xa.

Nơi đó tựa hồ đang xảy ra chuyện gì đó.

Bởi vì tiếng ồn ào chung quanh, cộng thêm khoảng cách khá xa, hấn tạm thời cũng không thể xác nhận.

Bây giờ có chuyện quan trọng trên người, vẫn là nên đi trước rồi hãy nói.

“Làm sao vậy đại nhân?” Hoa Quân Tử ở một bên trái tim giật thót, phảng phất như trái tim đều bị bàn tay lớn bóp mạnh.

Những ngày này ở bên người Ngụy Hợp, để hắn cảm giác trái tim muốn già hơn rất nhiều tuổi.

Mỗi ngày lo lắng sợ hãi, sợ bị phát hiện, sợ Ngụy Hợp đột nhiên có ngày tâm tình không tốt, bị biến thành chậu máu.

Đúng vậy, trong tầng hầm chỗ ở đã có không ít yêu ma bị biến thành chậu máu.

Cảnh tượng sống dở chết dở kia, đau đến không muốn sống, khiến Hoa Quân Tử cũng sinh ra một tia sợ hãi.

Cho nên hắn bức thiết, muốn nhanh chóng giết chết Ngụy Hợp, xử lý cái nguyên nhân khiến hắn càng thêm sợ hãi này.

“Không có việc gì.” Ngụy Hợp nhàn nhạt quay đầu lại, đi về phía trước.

Bất kể là binh dân hay là cảnh sát, binh lính, hay là người của đội Tịnh Ma, đều tự động phân ra một con đường dưới yêu thuật của Hoa Quân Tử Quân Tử vô thức, để mấy người đi vào.

“Giết!!”

Trong một ngõ nhỏ khác.

Ba thanh niên mặc trang phục của Tịnh Ma đội đang điên cuồng phóng tới yêu ma đầu rắn thân người ở trung tâm.

Yêu ma toàn thân kích động điểm bạch sắc quang điểm rất nhỏ, đó là yêu lực trôi nổi bên ngoài.

Trên mặt đất bên cạnh nó rơi vãi rất nhiều đạn chỉ vụn vụn.

“Lại là đám sâu bọ các ngươi muốn chết!”

Đại thủ yêu ma loài rắn vung lên, âm âm đập trúng một thanh niên trong đó.

Lực lượng khổng lồ mang theo tiếng xé gió, gào thét rơi vào trên người thanh niên.

Hắn phản xạ theo điều kiện, cầm tiểu thuẫn trên tay che trước người, đồng thời thân thể co lại thành một đoàn, tận lực giảm

thiếu thương thế của mình xuống ít nhất.

Bành!!

Một tiếng trầm đục to lớn vang lên, thanh niên phun ra một ngụm máu. Hắn mới có tổ chất thân thể nhất huyết, căn bản không phải đối thủ của yêu ma loài rắn.

Cánh tay cầm thuẫn bị man lực bẻ gãy, bị thương.

Thanh niên kêu lên một tiếng đau đớn, bay rớt ra ngoài, đâm vào trên mặt tường.

Nhưng ở giữa điện quang hỏa thạch, hắn cũng ném vật thể màu đen trên tay ra ngoài, vừa vắn ném tới dưới chân yêu ma loài rắn.

Ầm!!

Ngọn lửa nóng bỏng lập tức quét qua ngõ nhỏ, bao phủ yêu ma vào.

Ngao!

Yêu ma rống giận, toàn thân mang theo ánh lửa lao ra.

“Giết hắn!!”

Mấy người còn lại cũng điên cuồng xông tới.

“Long ca! Giúp ta chiếu cổ muội muội!” Một người trong đó đỏ mắt, một tay kéo ra màu đen liền mang theo quả bom, trên người có bột phấn màu bạc rất nhỏ tràn ra.

Hắn bay nhào một cái, thừa cơ từ góc chết ôm chặt lấy phần eo xà yêu.

Ầm!

Ngọn lửa nóng rực âm âm nổ tung.

Trong ngõ hẻm, mấy người còn lại bị lực trùng kích to lớn ném bay, đâm vào trên mặt tường ngã lăn trên mặt đất.

Cùng lúc, bên ngoài Nghiêu Sơn ngoài thành, trong một mảnh ruộng hoang phế.

Hơn mười người toàn thân đều là máu, hung hãn không sợ chết bung thương xạ ra.

Hai con Yêu ma bên ngoài lộn rừng đối diện, đang điên cuồng gào thét rống giận, phóng tới đám người.

Một bên nằm trên mặt đất, đã có không ít thi thể tan thành mảnh nhỏ.

Xa hơn, gần khu vực núi rừng, chiến trường chém giết giữa Tịnh Ma đội và yêu ma không ngừng xuất hiện khắp nơi.

“Các ngươi những con sâu bọ này, lại chỉ biết mấy chiêu như vậy sao? Thương giới đối với ta không có tác dụng.”

Trong phố du thụ, một toà tử lâu đã bị xua tan đám người.

Hắc hùng yêu ma cao ba thước tùy ý vung móng vuốt, một tay đem hai đội viên đội trưởng đội Tịnh Ma không kịp né tránh đập gãy.

Máu tươi vẩy ra, thi thể đứt gãy.

Khắp đại sảnh quán rượu đều là tứ chi rách nát, máu thịt lẫn lộn.

Mùi tanh hôi nồng đậm cùng trong máu.

Hai đại đội trưởng của Tịnh Ma đội, vẻ mặt bình tĩnh nghiêm nghị nhìn chăm chăm Hùng yêu.

“Bước đầu phán định là yêu ma hóa hình tiếp cận đại yêu ma, được yêu thuật bảo vệ, tăng thêm đôi phương vốn là loại phòng ngự cường hóa, cho nên cũng không e ngại thương giới bình thường cùng bạo tạc.”

“Người bên ta tự nổ ba lần cũng vô dụng. Dùng cái kia không?” Một đội trưởng Tịnh Ma cầm xích cửa trong tay trầm giọng hỏi.

“Ừm, dùng đi.” Bên kia, một gã thanh niên cột đuôi ngựa cao cao gầy trắng nõn, vung tay lên, hung hăng vung xuống.

Bành!

Một tiếng pháo nổ vang.

Hùng yêu theo bản năng mà tránh trái một chút, vừa vặn tránh được đạn pháo oanh kích vị trí.

Dư âm bạo tạc đánh lên người hắn lại không hề có hiệu quả.

Nhưng oanh tạc đạn pháo như vậy cũng đã chọc giận nó.

“Đám sâu bọ gây chuyện các người! Chết hết cho ta!”

Yêu lực toàn thân Hùng yêu sáng lên, giống như xe nhọn, cấp tốc phóng tới hai đội trưởng.

“Chúng ta không phải là loại côn trùng gì cả.” Thanh niên đuôi ngựa trắng treo gươm tay lên, rút thanh đao bầu thon dài đeo sau lưng ra.

“Giết!”

Thần sắc hấn nghiêm trọng, lao thẳng về phía Hùng yêu.

Một người một yêu đang muốn phi tốc đối đầu, ngay lúc thanh niên sắp bị bàn tay gấu cực lớn đập trúng.

Hấn ta uốn éo một cách quý dị, cả người như da bọc nước, xô dịch từ trên xuống dưới lên một vị trí, tránh được cú đâm của Hùng chưởng.

Xuy!

Đao bầu sắc bén tựa hồ có một tính chất đặc thù nào đó, hung hăng để lại một cái miệng máu trên người Hùng yêu.

Thanh niên đuôi ngựa vẻ mặt dữ tợn, mạch máu lồi lên, nhanh chóng tránh né công kích liên tiếp, sau đó rút đao chém lại.

Mỗi một lần hấn đều có thể tinh chuẩn lưu lại trên người Hùng yêu một cái miệng máu. Nhưng miệng máu như vậy đối với Hùng yêu mà nói, quá mức nhỏ yếu.

Mà sau hơn mười lần né tránh, thanh niên có hơi chút không thể tránh thoát hoàn toàn, một bên bả vai liền bị quẹt mất một mảng lớn huyết nhục, vết máu nhanh chóng nhuộm đỏ quần áo.

“Thiên địa tự nhiên, mạnh được yếu thua, đám giống loài yếu kém như các người vốn đã bị bọn ta bắt cóc làm thức ăn, tại sao còn phải phản kháng như thế?”

Thanh âm trầm trọng của Hùng yêu chấn động màng nhĩ người xung quanh. Hấn không thể lý giải được, đội Tịnh Ma này đang kiên trì cái gì.

Cho dù có ăn thịt người bọn họ cũng chỉ kiếm chế chứ không tàn sát lung tung.

Trên thực tế, Yêu Minh tính toán qua, số người chết do tiêu diệt yêu ma hàng năm còn nhiều hơn số người bọn yêu minh ăn thịt.

Vì vậy y không thể hiểu nổi.

“Cho dù người dốc hết toàn lực, đến chết cũng chỉ có thể lưu lại một chút vết thương trên người ta, có ý nghĩa sao?”

Sắc mặt thanh niên đuôi ngựa vằn vẹo, cầm đao hung hăng lách qua chính diện, đâm tới lưng Hùng Yêu.

Đương!

Lúc này mũi đao không thể đâm xuyên phòng hộ, bị yêu lực ngăn cản, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Thanh niên vội vàng không kịp chuẩn bị, bị một cái tay gấu hung hăng đập trúng sau lưng.

Dù hấn cấp tốc vận dụng loại kỹ xảo quỷ dị kia, cũng không cách nào triệt để giảm lực, lập tức bị đánh bay ra ngoài, phun ra một ngụm máu lớn.

Lúc này tên đội trưởng đeo kính mắt kia cũng cầm đao lao ra ngoài, vận dụng kỹ xảo cùng Hùng yêu triển đấu.

“Nếu như bởi vì vô lực cùng nhỏ yếu, liền sẽ không chút phản kháng, cuộc sống như vậy, sẽ chỉ làm cho địch nhân càng can rở hơn!”

Thanh niên đuôi ngựa từ dưới đất bò dậy, nhổ ra hai cái răng đã vỡ nát.

Đội trưởng Tinh Ma đội bình thường không thể làm được mấy năm, rất nhiều người vừa mới ra ngoài không bao lâu đã chết trong trận chiến chém giết cùng yêu ma.

Nhưng chính những kẻ trước người sau như bọn họ, kẻ điên không sợ chết mới có thể làm cho toàn bộ Nguyên Nguyệt bình tĩnh như cũ.

Đề Yêu Minh và Dã yêu ma có chút kiêng kị!

“Cho dù ta chết, cũng sẽ có càng nhiều người không sợ chết đứng ra, gia nhập vào đội Tịnh Ma!” Thanh niên đuôi ngựa nhanh chóng lấy một viên thuốc từ trong túi thuốc nhét vào miệng rồi nuốt vào.

“Cho dù ta chỉ có thể lưu lại một vết thương trên người người, nhưng có càng nhiều người như vậy xông lên! Vết thương nhiều hơn, ta cũng giết chết người!!”

Thanh niên đuôi ngựa bôi thuốc đặc chế lên lưỡi đao, đây mới là dược vật có thể miễn cưỡng phá vỡ yêu lực đặc thù.

Cũng là tạo vật đặc thù của Tịnh Ma đội.

Hắn cắn chặt răng, dùng tốc độ nhanh nhất xông về phía Hùng yêu.

Phốc.

Đột nhiên một tiếng vang rất nhỏ từ bên ngoài tửu lâu truyền tới.

Động tĩnh nhẹ nhàng rất nhẹ, trừ yêu ma ra, con người bình thường căn bản không thể nghe thấy.

Hùng yêu đang muốn triệt để giải quyết hai đội trưởng, động tác đột nhiên dừng lại, ngửa đầu nhìn về phía tiếng vang.

“Gấp như vậy sao?”

Sắc mặt nó trầm xuống, cấp tốc lui lại, bỏ qua hai người trước mặt, thân hình không lộ dùng một loại tốc độ nhanh nhẹn không phù hợp với lẽ thường, đánh vỡ cửa sổ tửu lâu, tiến đến chỗ sâu cây du.

Không chỉ là nó, lúc này trên đường cây du đã đến, đám yêu ma ẩn tàng tại các góc ngách đều nghe được tiếng vang nhẹ.

Tất cả yêu ma, có thể tham dự lần vây quét này, ít nhất cũng đạt tới Hóa Hình.

Hơn trăm đầu yêu ma hóa hình trở lên.

Lực lượng như vậy, đã là đại chiến lực nhất toàn bộ Yêu Minh tạm thời có thể triệu tập được.

*

*

*

“Vậy là đi rồi?” Thanh niên đuôi ngựa mất máu quá nhiều, ngã xuống đất, bắt lực dùng đao chống đỡ.

“Tóm lại cũng tới.” Nam tử tròng mắt đi tới, bắt đầu phun bột phấn lên vai đang chảy máu.

“Gọi sư phó. Phạm là đi ra từ Tịnh Ma Đàn, chúng ta đều là truyền nhân Chân Võ Bát Kinh đường đường chính!”

Thanh niên đuôi ngựa cười thảm dựa lưng vào trên mặt tường, nhanh chóng lấy ra một nắm dược hoàn nhét vào trong miệng.

“Vì sao người cứ luôn tin tưởng những lời tổng trưởng nói?”
Tầm mắt nam tử ngồi xỏm xuống, bắt đầu dùng kim chỉ bổ sung vết thương cho thanh niên.

“Người cảm thấy những thứ kia đều là thật?”

“Đương nhiên.” Thanh niên đuôi ngựa nở một nụ cười xán lạn.
“Ta tin tưởng sư phó. Nàng đã nói, chúng ta không phải là loại tầm thường! Không nên là thức ăn nên bị yêu ma bắt giết để săn!”

“Người...” Nam tử đeo kính mắt khẽ lắc đầu, ánh mắt có chút mệt mỏi.

Luận điệu như vậy, ở trong Tịnh Ma đội vẫn luôn có.

Bởi vì người mới tiến vào Tịnh Ma đội có chút thiên phú, đều phải tiếp nhận lời huấn luyện đặc biệt của tổng trưởng liễu.

Mà thông qua đặc huấn, người sẽ nắm giữ một ít năng lực đặc thù.

Mà mỗi một lần nghi thức kết thúc, trong nghi thức đều sẽ lặp lại những chuyện đã trải qua.

Kể về những chuyện nàng đã trải qua, thời đại huy hoàng và mạnh mẽ kia, những việc đặc sắc và thần bí đầy kỳ lạ kia.

Nói về chuyện nàng từng vì xuất thân và tư chất, không ngừng tìm kiếm con đường của bản thân.

“Nhìn xem... Đại trưởng lão đã nói, trong thời đại đó, Chân Võ Giả cường đại như vậy, cho dù thiên tai giáng xuống, nhất định cũng sẽ có một hai người có thể bảo vệ chính mình, giữ được mạng.

Đến lúc đó, một đám yêu ma, một hai tên đều trốn không thoát! Ha ha...” Thanh niên đuôi ngựa cười đến mức bị thương, lại đau đớn lên, bờ môi tái nhợt mất máu quá nhiều.

“Ngươi suy nghĩ nhiều rồi...” Nam tử tròn mắt đờ hấn dậy, đi về phía mấy đội viên bên ngoài.

“Sư phụ nói, người xuất thân từ tông môn huyền diệu, cho nên người được đặc huấn, chỉ cần đi ra liền tự động tính là đệ tử Huyền Diệu tông. Tất cả mọi người đều mặc đồ đen, đây là truyền thống ngàn năm trước truyền xuống. Chúng ta chính là đại tông ngàn năm.

Ta cảm thấy, cho dù ngươi có là con trai của nàng, không mặc hắc, cũng đừng có mặc màu trắng, sẽ bị người khác nói nhảm đấy.” Thanh niên đuôi ngựa cười nói.

“Ồ.” Nam tử đeo kính mắt xoa xoa hai mắt.

“Ngươi nói xem, những yêu ma này rốt cuộc muốn làm gì? Là muốn nội chiến sao? Hay là vây giết đại địch?”

“Ngươi nói xem, Huyền Diệu tông chúng ta chính là đại tông ngàn năm, chẳng lẽ trước kia những sư môn trưởng bối kia, đều thật sự không lưu lại một ai sao?”

“Ngươi có thể im lặng không?” Nam tử ánh mắt rất cuộc không nhìn được, thở dài nói.” Hơn nữa, đã là đại tông ngàn năm, người ta làm sao có thể sống lâu như vậy. Cho dù không có thiên tai gì, cũng không có khả năng còn tồn tại.”

Hắn tin tưởng vài chục năm trước có võ giả mạnh mẽ tồn tại, nhưng cổ nhân cũng là biết khoác lác, những ghi chép trên sách kia, rõ ràng mang theo sắc thái vô cùng khen ngợi.

Lịch sử, truyền du lâu dần cuối cùng sẽ biến thành truyền thuyết, sau đó lại được người truyền nhân gia công, đủ loại công dụng khoa trương, từ đó biến thành thần thoại.

“Được rồi Viên Thanh, nhiệm vụ hiện tại của ngươi là trở về dưỡng thương cho tốt. Nhiều lời không tốt cho phổi đâu.” Tầm Hồn nam tử thấy đồng bạn còn muốn mở miệng rộng, vội vàng nói thêm một câu để ngăn đối phương lại.

Chỉ là... Hồi tưởng lại mẫu thân từng đề cập tới, xuất thân từ Huyền Diệu tông của nàng.

Tầm mắt nam tử trong lòng cũng nhẹ giọng thở dài.

Sao hán lại không hy vọng, trong truyền thuyết kia, tông môn huyền diệu cường đại vẫn còn tồn tại trên đời.

Từng có lúc, hán từng khi đối mặt với yêu ma, tuyệt vọng nghĩ tới ai có thể tới cứu bọn họ.

Đáng tiếc...

Không có.

Không có chuyện gì...

Ánh trăng mờ lung.

Dưới lầu lớn của con phố du một cái chuông.

Ngụy Hợp dừng bước lại, nhìn quanh bốn phía.

Trong bóng tối, từng bóng người mang theo hình thù kỳ quái, chậm rãi đi ra khỏi góc.

Những người này đều là yêu ma loại rắn đã hóa hình được một nửa.

Cầm đầu, không ngờ lại là Xà Đế một thân quần áo màu trắng.

Lúc này chữ Vương ở mi tâm hán dường như nhuốm máu, biến thành một mảnh đỏ sậm.

Phía sau Xà Đế có ba gã yêu ma ngoại hình tương đối đặc biệt đang đứng.

Một nam tử toàn thân xanh biếc, làn da phẳng phát ngăm lâu nước thuốc.

Người thứ hai là một nữ tử, bề ngoài giống như nữ tử nhân loại bình thường, chỉ là thỉnh thoảng phun ra nuốt vào đầu lưỡi, dài nhỏ vô cùng, có thể dễ dàng liếm đến bộ ngực của mình.

Người thứ ba dáng người khôi ngô, trên cánh tay từng khối cơ bắp hình dáng rõ ràng có thể thấy được. Thân cao cũng là cao nhất ba người, chừng hơn hai thước. Làn da trên thân mơ hồ có vảy rắn màu đen.

Ba người này, chính là ba đại tướng dưới trướng Xà Đế: Bích Dẫn, Hồng Tủy, Thiết Long.

Ba người đều là đại yêu xà tộc, tuy rằng vẫn chưa được xếp vào Thập Nhị Sinh Tiêu, nhưng trên thực tế, thực lực ba người này chỉ kém một chút so với thành viên Thập Nhị Sinh Tiêu yếu nhất, là Đại yêu ma danh xưng với thực chiến phái.

Ba người liên thủ, thực lực thậm chí mạnh hơn Hoa Quân Tử một đoạn.

“Xà Cơ mang đến chưa?” Đồng tử dụng thẳng băng lãnh của Xà Đế nhìn thẳng Ngụy Hợp.

“Ở phía sau ta.” Ngụy Hợp mỉm cười tránh thân hình ra, lộ ra hai xà cơ ở phía sau nơm nớp lo sợ.

Hai cô gái sợ tới mức hoa dung thất sắc, trải qua một đêm, khiến cho các nàng như rơi vào trong mộng khủng bố.

Các nàng tuyệt không dám nghỉ ngơi, chỉ sợ một khi nhắm mắt, sẽ không thể nào tỉnh lại được.

“Lão tổ tông!”

Hai nàng nhìn thấy Xà Đế, đã sớm muốn bước nhanh tới.

Đáng tiếc, bị Hoa Quân Tử ở bên cạnh giơ tay ngăn lại.

“Hoa Quân Tử, ngươi có ý gì!?” Xà Đế lạnh lùng nhìn chằm chằm vào đối phương.

Người mang tới, phụ cận nơi này chính là vòng vây. Theo lý mà nói, hẳn không cần phải tiếp tục nguy trang nữa.

Hiện tại đưa tay ngăn cản xà cơ, là có ý gì?

Chẳng lẽ, hấn thật sự làm phản rồi?!

Hoa Quân Tử có chút bất đắc dĩ.

Hấn đương nhiên muốn đi, cũng không muốn ngăn Xà Cơ lại, nếu trên người không có bị hạ độc, hấn choáng váng mới muốn một mực ở lại bên người Ngụy Hợp.

“Xà Cơ có thể cho người, nhưng người phải làm điều kiện. Người nhất định phải...” Hoa quân tử bỗng nhiên kẹt lại một chút, quay đầu nhìn về phía Ngụy Hợp.

Hấn bỗng nhiên phát hiện, từ đầu tới cuối, mình cũng không biết Ngụy Hợp bắt Xà Cơ, dẫn Xà Đế đến đây, rốt cuộc là vì cái gì.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt Xà Đế cùng tam tướng đều trở lại trên người Ngụy Hợp, chờ đợi điều kiện trả lời của gã.

Gió đêm thổi qua, không riêng bọn hấn, xà yêu chung quanh, cùng với đám yêu ma khác ẩn núp trong bóng đêm.

Hơn nữa Yêu Minh minh chủ thụ long một đám, ở đây chỉ ít có hơn trăm yêu ma hóa hình, đều đang nhìn chăm chú nơi này.

“Đại nhân, điều kiện ngài muốn rốt cuộc là...?” Hoa Quân Tử dè dặt hỏi.

“Điều kiện của ta...” Ngụy Hợp tựa hồ đang nói chuyện, nhưng thanh âm lại yếu ớt xuống.

“Ngài nói gì vậy?” Hoa Quân Tử nghe không rõ, khẽ nhíu mày.

“Điều kiện là...”

Hấn không tự chủ tới gần một chút.

Phốc!

Trong nháy mắt huyết quang văng tung tóe, rơi trên mặt đất, giống như một đóa hoa màu hồng.

Vẻ mặt Hoa Quân Tử lập tức cứng đờ.

Hai tay gã che bụng, chỗ máu thịt nơi đó đã bị một bàn tay lớn xuyên thấu thẳng tắp, đó là cánh tay trái Ngụy Hợp.

“Vì cái gì...”

Hắn khó có thể tin nhìn chăm chăm Ngụy Hợp, căn bản không nghĩ tới chính mình lại đột nhiên chết ở chỗ này.

Rõ ràng bản thân hắn bị trúng kịch độc, tính mạng của thân gia đều đang nằm trong tay Ngụy Hợp, vì sao hắn còn phải làm như vậy...

“Vì...?” Hoa Quân Tử ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào Ngụy Hợp.

“Tất nhiên là bởi vì, ngươi đã không còn giá trị...” Ngụy Hợp ngẩng đầu, hai mắt trắng dã hiện lên chằng chịt tơ hồng.

“Động thủ!” Xà Đế gầm lên giận dữ, hắn là người đầu tiên phi thân nhào tới.

Thân người hắn còn ở giữa không trung, trong tay ngưng tụ ra một đoàn bạch quang chói mắt.

“Trận khởi!”

Trong chốc lát lấy Ngụy Hợp làm trung tâm, trong không khí chung quanh hiển hiện từng sợi dây thừng bạch quang.

Hàng trăm dây thừng từ bốn phía kéo dài ra từ thân thể những yêu ma hóa hình.

Từng luồng từng luồng yêu lực khổng lồ hội tụ nhất thể, bên cạnh Ngụy Hợp, tính cả Hoa Quân Tử cùng nhau, hình thành một đoàn kén lớn vạn vẹo lơ lửng.

Kén lớn bao phủ hai người vào trong, quanh thân hiện lên vô số ký hiệu yêu văn.

Ông!!

Lấy bạch quang đại kén làm trung tâm, trên trăm mét chung quanh toàn bộ mặt đất hiện lên yêu lực phù văn màu trắng.

Từng đường vân dài hẹp, từng sợi dây thừng yêu lực, trong nháy mắt liền kết thành một đại trận mạng nhện yêu lực to lớn trăm mét.

“Phong tỏa lại! Tuyệt đối không thể để cho nó đào thoát ra ngoài, nếu không tạo thành ô nhiễm coi như là chúng ta cũng

cần phải thật lâu thanh trừ mới có thể giải quyết!”

Xà Đế lơ lửng giữa không trung, mạng lưới yêu lực khổng lồ lấy hắn làm trung tâm không ngừng truyền xuống.

Lúc này toàn bộ quả cây du đều bị bao phủ trong bạch quang minh mông.

Bọn hắn muốn tập hợp lực lượng tất cả yêu ma, cưỡng ép truy bắt phong ấn Ngụy Hợp.

Võ giả khổng lồ ở thời đại trước lưu lại nếu có thể bắt sống được.

Tuyệt đối có thể mang đến chỗ tốt cực lớn cho Yêu Minh phát triển và nghiên cứu.

Đặc biệt là đám võ giả khổng lồ tiền triều, thực lực cường đại như vậy.

Nếu như có thể nghiên cứu rõ căn nguyên của nó...

Xà Đế phát tay dẫn hai xà cơ ra khỏi trận pháp. Còn ánh mắt của mình thì nhìn chăm chăm vào Ngụy Hợp ở trung tâm trận pháp.

Cái kén lớn yêu lực đường kính hơn ba mét, đường kính hơn một mét kia, lúc này cả người nó đang phiêu tán từng tia yêu lực màu trắng.

Trong mơ hồ, hắn còn có thể nhìn thấy bên trong, Ngụy Hợp thân thể đứng nguyên tại chỗ, bất ngờ không kịp phản ứng.

Thậm chí là có thể nhìn thấy hình dáng trên mặt đối phương.

Đôi môi của hắn động đậy....

Dường như hắn đang nói chuyện....

Xà Đế nheo mắt, nhìn chăm chăm vào hình dáng của nhân hình.

“Hắn đang nói cái gì vậy?” Hắn bất giác bị cử động của Ngụy Hợp hấp dẫn sự chú ý.

Yêu lực khổng lồ tựa như thực chất, giống như hải dương, bao phủ lấy tất cả không gian ngâm trong kén lớn.

Với mật độ cường độ như vậy, hấn hấn phải gian nan chống lại yêu lực ăn mòn mới đứng...

Vì sao?

Vì sao hấn vẫn đứng yên tại chỗ... Không chút giãy dụa...?

Hí...

Bỗng nhiên hấn như nghe được âm thanh gì đó, âm thanh tựa như xé rách quần áo, huyết nhục sinh trưởng ra.

Phốc!

Trong phút chốc, con người Xà Đế co rụt lại.

Hình người trong kén lớn kia, sau lưng bỗng nhiên nhô ra một khối lớn.

Vô số huyết nhục tăng sinh, điên cuồng, tựa như viên u mọc lên, bành trướng, lan tràn!

Trong nháy mắt, Ngụy Hợp trong kén lớn đã biến lớn gấp hai lần lúc đầu.

Hơn nữa không hề ngừng lại, hấn còn đang biến lớn, vẫn đang tăng trưởng!

Với một tốc độ kinh khủng!

Quang kén bắt đầu vặn vẹo bành trướng, phảng phất như bong bóng, bị cưỡng ép từ bên trong chống đỡ căng phồng lên.

Rất nhanh, kén lớn đạt đến ba mét, và lại còn tiếp tục mở rộng.

Bốn mét!

Năm mét!

Sáu mét!!

Rặc rặc.

Một vết rạn nứt rất nhỏ xuất hiện trên bề mặt kén lớn.

Lông tơ toàn thân Xà Đế dựng đứng, điên cuồng bay nhanh về phía sau.

Nhưng tất cả đã không còn kịp nữa rồi.

Mặt đất chấn động lên, sợi dây thừng bằng yêu lực bị đứt, hóa thành điểm sáng.

Tùng mảng phù vân yêu văn trên mặt đất cấp tốc âm đạm rồi biến mất.

Vô số khí tức khó hiểu từ trong vết nứt của cái kén tỏa ra.

Trong gió đêm chậm rãi phiêu đảng một tiếng cười yêu dị nào đó...

Hì hì hì.

Tiếng chuông ngân vang như tiếng nữ tử cười nhõng nhẽo chậm rãi truyền ra.

Đó là đại lượng chân kinh thoát ly trong phạm vi nhỏ, dẫn phát hiệu ứng khu vực Chân giới...

Cửu Phong của Chân giới - Oanh tiếu!

Bành!

Một đầu yêu ma tu vi hơi yếu đột nhiên mắc kẹt vào cổ họng mình, thân thể của hắn bắt đầu dần dần trong cổ dị hóa này, vụn vụn.

Cơ mặt bắt đầu tự chủ sinh trưởng, dài ra những vết sẹo vụn vụn như rết chậm rãi di động trên mặt hắn.

Không chỉ là hắn ta, đám yêu ma hóa hình chung quanh hơi yếu, nhao nhao xuất hiện phản ứng trong tiếng cười quỷ dị này.

Máu thịt hoặc nhiều hoặc ít đều bắt đầu biến đổi, mất đi không chế.

Ý thức tinh thần cũng đang cười, dần dần mất phương hướng, chìm đắm trong tiếng gió.

“Đây là một trong chín cơn gió của Chân giới cười riu rít. Trong truyền thuyết chỉ có Cự Ma biến thái thượng cổ xuất thế, mới xuất hiện Chân giới ô nhiễm!” Sắc mặt Yêu Minh chủ Thụ Long cực độ ngưng trọng.

“Xem ra, vẫn thất bại sao?” Nó nâng đôi mắt già nua lên, nhìn chằm chằm vào cái kén lớn ở giữa sân.

“Bất quá còn tốt, yêu lực vừa mới phong tỏa hẳn là tiêu hao hết một phần lực lượng của hắn! Kế tiếp chỉ cần chúng ta...”

Rầm rầm.

Đột nhiên một tiếng giòn vang, kén lớn không chịu nổi gánh nặng, triệt để vỡ vụn, hóa thành vô số điểm sáng tản ra.

Ô....!!

Vô số khí lưu quý dị từ chỗ kén lớn quét ra bốn phía.

Tiếng cười oanh oanh bỗng nhiên đại tác, cường độ trong nháy mắt tăng lên gấp mười lần!

Tất cả yêu ma nghe được, trừ đại yêu ma ra, toàn bộ đều bắt đầu xuất hiện biến hóa.

“Không tốt!!” Thụ Long biến sắc, quái tượng trong tay lay động, hai mắt trợn to, tung người nhảy lên cao.

“Tất cả Đại Yêu đã rút lui toàn bộ!!!”

601

Phốc.

Giống như màng chân giẫm trên mặt đất, phát ra tiếng vang nặng nề.

Ngụy Hợp chậm rãi giãn ra thân thể vốn cao tới sáu thước, phát ra một tiếng rên rỉ khoan khoái dễ chịu.

“Thật sự là lâu rồi không có cơ thể buông lỏng như vậy...”

Hắn ta một tay xách thi thể Hoa Quân Tử, gương mặt nhìn về phía cách đó không xa.

Đám yêu ma nơi đó đang liều mạng ngăn cản tiếng cười riu rít của chính mình.

Gió cười oanh oanh là chân khí của Chân Giới, lúc lưu động tự nhiên hình thành tiếng vang ô nhiễm.

Hoặc có thể nói, đó là một loại sức mạnh đặc thù nào đó xen lẫn trong tiếng gió, là sự thể hiện sức mạnh của bản thân chân khí.

Chân nhân lúc trước, chính là chỉ có từng trải qua oanh tiếu phong khảo nghiệm, có thể ổn định tự thân cường đại võ giả, mới có thể được xưng là chân nhân.

Mà người thật, ít nhất tu vi phải ở cực hạn luyện nô bộc, mới có thể nắm chắc chống lại được ô nhiễm ăn mòn.

Mà những yêu ma này... có bao nhiêu người có thể sánh bằng cực hạn luyện tạng năm đó?

Ngụy Hợp trong lòng bỗng nhiên cảm thấy thú vị.

Lúc này chín thành yêu ma chung quanh đều đang đau khổ ngăn cản ô nhiễm của oanh oanh, ngược lại không có mấy đại trận yêu lực duy trì phong ấn.

Bốp!

Ngay cả Thụ Long, Xà Đế, Tam Tướng xà quật, còn có một vị khác của Thập Nhị Sinh Tiêu, một nam tử khoác áo choàng

đen.

Tổng cộng có sáu đại yêu ma, hai đại yêu ngàn năm, chớp mắt dưới ánh sáng trắng của yêu thuật, lóe ra bốn phía, bao vây lấy Ngụy Hợp.

“Nếu đã bị loại khỏi thời đại này thì đừng có phá hoại tất cả. Bây giờ mọi chuyện đã sớm khôi phục bình ổn. Người thay đổi các người có thể không cần kiêng dè nữa rồi!”

Thụ Long chậm rãi thẳng lưng lên, sắc mặt nghiêm nghị, trong mắt mang theo một tia kiêng kỵ thật sâu, nhìn chăm chăm vào Ngụy Hợp lúc này.

Không chỉ hấn, năm đại yêu ma còn lại đều không thể nào tiếp nhận được hình thái lúc này của Ngụy Hợp.

Thân hình khổng lồ cao sáu mét, tựa như một ngọn núi nhỏ màu đen, đứng sừng sững ở nơi đó.

Hai mắt huyết hồng, sừng nhọn xám trắng trên trán như rễ cây vặn vẹo sinh trưởng lên, ngưng tụ thành vương miện.

Tóc dài màu đen rơi tung đến eo, ngẫu nhiên còn có thể tựa như vật sống, không ngừng vặn vẹo trôi nổi ở không trung.

Làn da toàn thân như kim loại tạo thành, ngăm đen khàn quang, cứng rắn vô cùng. Mặt ngoài thỉnh thoảng hiện lên từng mảnh chằng chịt lỗ nhỏ, phun ra từng tia khí trắng.

“Đây là con người khổng lồ của thời đại trước!?” Người cao lớn khoác áo choàng đen, vén áo choàng của mình ném sang một bên, lộ ra thân thể một yêu ma đầu ngựa thân người.

Nó là Mã Vương, cũng là đại ma đứng đầu trong thập nhị sinh Tiểu.

“Đây mẹ nó quả thực chính là thị giác ô nhiễm mà!”

Nhìn mấy chục đầu hắc mãng quay chung quanh Ngụy Hợp như ẩn như hiện, còn có quỷ dị cười khế bên cạnh đối phương tự động quanh quẩn.

“Ta vẽ nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy đồ chơi biến thái như vậy...”

Mã Vương chỉ nhìn ngoại hình của đối phương, liền cảm thấy tê cả da đầu, bọn họ thật sự muốn đánh với gia hỏa này sao?

Quang nhìn cũng đã rất khó chịu rồi...

Mã Vương bất động thanh sắc quét mắt nhìn chung quanh.

Một số yêu ma chưa kịp rút lui, lúc này toàn thân đã mọc đầy ung nhọt, ngã trên mặt đất phát ra tiếng gào rú quỷ dị, dường như triệt để đã mất đi ý thức.

Nhìn ánh mắt bọn họ không ngừng lóe lên ánh sáng đỏ là biết... Loại biến hóa này tuyệt đối không phải thứ tốt lành gì.

Toàn bộ phạm vi trăm mét chung quanh phổ du thụ hoàn toàn biến thành một vùng luyện ngục.

“Không cần để ý mấy thứ này...” Xà Đế hít sâu một hơi, trầm giọng nói: “Ta đã từng nghiên cứu thời đại của bọn họ, ô nhiễm như vậy chỉ là cơ sở. Phiền phức thật sự vẫn là bản thể của hắn...”

Trong lòng hắn bất giác hồi tưởng lại tư liệu tra được lúc trước, đáy mắt hiện lên một vòng ngưng trọng.

“Nếu như những điều tra được lúc trước đều là thật.... Ngụy Hợp này, sợ là tại thời đại của hắn, cũng là đại nhân vật. Cho nên, chân chính nguy hiểm hơn, là bản thân hắn!” Lúc này Xà Đế cũng thập phần chú ý.

“Đừng nói nữa, người nói ta càng không muốn đánh...” Mã Vương cười khổ.

“Cẩn thận!” Bỗng nhiên Thụ Long quát chói tai một tiếng.

Sáu đại yêu ma đồng thời lùi lại phía sau né tránh.

Tùng luồng lực hút vô hình âm âm rơi vào vị trí cũ của bọn hắn.

Tiếng răng rắc liên tiếp vang lên, vị trí ban đầu của bọn họ trên mặt đất, trong nháy mắt hiện lên sáu chỗ lõm xuống.

Sáu cỗ lực hút dường như sáu bàn tay lớn vô hình, không ngừng bắt giữ bọn họ.

Sáu đại yêu ma điên cuồng lóe lên chạy trốn.

“Yêu thuật: Thăng mang!”

Tay ấn giữa không trung của Xà Đế siết lại, bỗng nhiên phóng ra một đạo ánh sáng chói lọi như lưỡi đao màu đen.

Quang mang phân hai, phân làm bốn, trong nháy mắt mang theo tiếng rít bén nhọn, hung hăng đâm về phía khuôn mặt Ngụy Hợp.

Đương!

Tất cả hào quang đánh vào trên hai gò má, nhưng ngay cả một chút vết tích cũng không lưu lại.

“Yêu thuật cấp trên cũng không dùng được sao?!” Thân thủ Xà Đế liên tục ấn lên, không ngừng phác họa phóng thích yêu thuật.

Từng đạo quang mang, hoặc công kích, hoặc trói buộc, tựa như mưa rơi bay vụt ra ngoài.

Trình độ yêu thuật như vậy, có thể nói là tương đương kinh người.

Nhưng đáng tiếc, mấy cái gọi là yêu thuật này căn bản uy lực không đủ, giống như đạn pháo nổ tung, trên người Ngụy Hợp ngay cả một chút dấu vết cũng không lưu lại được.

”cận chiến!” Thụ Long gầm lên giận dữ, bạch quang trên người lóe lên, cả người biến mất không thấy đâu, khi xuất hiện lại đã cách Ngụy Kỳ không đến một thước.

Dưới di động cấp tốc như vậy, còn có lực hút khổng lồ cùng oanh oanh cưỡi phong quấy nhiễu, cũng chỉ có yêu thuật đại sư như hắn, mới có thể cưỡng ép truyền tống, chuẩn xác công kích.

“Mật yêu thuật: Hoa Lung!”

Hai tay thụ long hung hăng đánh vào sau lưng Ngụy Hợp.

Phốc!!

Một vòng tiếng nổ nặng nề từ mặt đá kích nổ tung.

Lấy Thụ Long song chưởng làm hạch tâm, lít nha lít nhít vô số cành cây màu đen sinh trưởng lan tràn ra, ý đồ dọc theo da

Ngụy Hợp bò đầy toàn thân hấn, triệt để trói buộc buộc.

Yêu lực khổng lồ tích lũy ngàn năm từ trên thân Thụ Long tuôn trào ra, dùng để cung ứng uy lực của đại yêu thuật này.

Hàng vạn nhánh cây màu đen, như vô số sâu đen, bò trên lưng Ngụy Hợp lan tràn.

Nhưng rất nhanh chúng liền gặp đối thủ.

Cùng là vô số sợi tóc màu đen, cũng tựa như vật sống, sắc bén tương đối giống như gai nhọn, nhao nhao đâm xuyên cành cây.

Mái tóc dài màu đen phía sau lưng Ngụy Phù rõ ràng phảng phất vô số hắc xà, một phần ngăn chặn yêu thuật, một bộ phận thì tham lam đánh về phía thụ long.

Đồng tử thụ long co rút lại, vội vàng buông tay, yêu lực trước người phun trào, hiện ra mấy chục tầng yêu trận hình tròn tạo thành hệ thống phòng ngự, tựa như mấy chục cái khiên tròn màu trắng.

Hấn vội vàng lui về sau, nhưng đã không kịp.

Chỉ trong chớp mắt, Ngụy Hợp trở tay chụp một chuông vào trán y.

Tiếng nổ kinh khủng trong nháy mắt nổ tung, tốc độ một chuông này, trong nháy mắt liền vượt qua tốc độ gấp ba lần âm thanh, tựa như trọng pháo bắn ra.

Tầng tầng yêu trận vỡ nát như thủy tinh.

Ầm!!

Thụ Long bị một chuông đánh vào trán, trong lúc nhất thời cảm thấy đầu choáng váng, ý thức cơ hồ bị đánh cho mơ hồ không rõ.

Thân thể hấn bay ngược ra ngoài, hung hăng nện vào một cửa hàng được đường cách đó không xa.

Mặt tường bị đụng sập từng tầng từng tầng, hai chân thụ long đâm xuống đất, gắt gao kéo ra hai vết cháy đen, miễn cưỡng dính chỉ thân thể.

Oa!

Hắn ta phun một ngụm máu xuống đất.

Ngay cả một chương vừa rồi, yêu lực của hắn ta gần như tán loạn, bản thân bị thương nặng.

Hắn lại ngẩng đầu nhìn lên.

Xà Đế, Mã Vương, còn có ba con đại yêu ma còn lại vẫn đang vờn quanh Ngụy Hợp, điên cuồng né tránh và tấn công.

Nhưng đáng tiếc, thực lực của bọn hắn rõ ràng không thể đến gần được.

Chỉ ngần ngụi mấy giây.

Đại yêu Thiết Long ở gần hang rắn liền bị vô số lực hút hội tụ, gắt gao đóng đinh trên mặt đất, bị Ngụy Hợp vừa vận hóa thành hình người, một tay nhỏ đầu ra.

Bởi vì tốc độ hai Đại yêu hang rắn hơi chậm một chút, nên cũng bị lực hút làm cho chết chắc.

Trong nháy mắt liền bị Ngụy Hợp đuổi kịp, một bàn tay bóp vỡ đầu.

“Giết!”

Xà Đế phi thân nhảy lên, thân thể ở giữa không trung cấp tốc bành trướng lớn lên.

Trong chớp mắt, hắn liền hóa thành một con hắc mãng không lồ dài đến mấy chục mét.

Thân rắn xoay quanh chân động, Xà Đế há miệng mãnh liệt bổ xuống người Ngụy Hợp.

Tê!

Hắn há to miệng, trong miệng có vô số bạch quang tạo thành quang mang dạng cầu thang đánh ra.

Ánh sáng mỏng như tờ giấy, sắc như đao, sượt qua một tòa thạch lâu bên cạnh, đảo mắt liền đem nó cắt thành hai đoạn.

Cột sáng đường kính chừng mấy mét ầm ầm hạ xuống trước người Ngụy Phù.

Đương!

Vô số sợi tóc tự động đan xen trước người Ngụy Quốc, quán quanh, hóa thành hắc thuẫn, ngăn trở hết thủy.

“Không thú vị.”

Một tay Ngụy Hợp trao một cái, trong nháy mắt năm lấy dải sáng.

Băng!

Cột sáng giống như lưu ly nổ tung, bắn tung tóe ra vô số điểm sáng.

Trong quang điểm, Ngụy Hợp đạp chân một cái, mặt đất âm vang sụp đổ, người khác đã biến mất tại chỗ.

Trong chớp mắt xuất hiện trước người Xà Đế giữa không trung.

Một quyền.

Ầm ầm!!

Giữa không trung cao mấy chục mét, một vòng bạch khí nổ tung.

Trên người Xà Đế muốn truyền tống rời đi, nhưng nếu truyền tống cần nửa giây, hắn sẽ lấy mạng hắn.

Trong thời đại Chân Võ, tranh đấu giữa các cao thủ chỉ cần một giây là ngưng lại, sẽ lập tức bị bắt giữ và thua.

Càng đừng nói tới truyền tống yêu thuật, loại yêu thuật có dấu hiệu ngưng tụ yêu lực này cực kỳ rõ ràng.

Lực lượng khủng bố hơn một trăm bảy mươi vạn cân tập trung ở trên quyền mặt hữu quyền của Ngụy Hợp, bộc phát ra âm thanh nặng nề lấy tốc độ gấp ba, đánh vào ngực Xà Đế.

Phốc!

Thân thể khổng lồ của Xà Đế cấp tốc cuộn mình lại, ngực phía dưới đầu của nó bị một quyền của Ngụy Hợp đâm thủng, từ sau lưng vươn ra.

Một lượng lớn máu đỏ sậm hóa thành mưa máu rơi từ trên trời xuống.

Lúc này các yêu ma còn ý thức còn rõ ràng, yêu thuật công kích mới khoan thai đến chậm, đều tập trung trên người Ngụy Hợp.

Nhưng những yêu thuật này chỉ như pháo hoa, không chút hiệu quả.

Nhưng đây đã là yêu thuật được mọi người toàn lực hội tụ yêu lực phóng thích...

Thực lực chênh lệch quá lớn.

“Quá yếu...”

Ngụy Hợp thở dài không chút thú vị.

Thậm chí hắn mới chỉ vận dụng một loại huyết mạch chân huyết, kết hợp với chân kinh cũng đã ép những tiểu gia hỏa này không thở nổi.

Tu Di kinh vương, sơn dương đen, mật vân thú.

Hắn mới chỉ kích hoạt được lực lượng huyết mạch sơn dương đen.

Thân hình khổng lồ của Xà Đế lơ lửng trên cánh tay Ngụy Hợp.

Hắn điên cuồng vắn vẹo giấy dựa, nhưng căn bản không cách nào giã giũa, mảng lớn máu rắn bay lả tả, rơi vãi xuống mặt đất.

“Đề lão phu tới làm đối thủ của ngươi!” Thụ Long phi thân nhảy lên, thân thể lập tức nổ tung, vô số rễ cây từ trong cơ thể hắn phát tiết ra.

Trong chớp mắt, hắn liền hóa thành một đầu Mộc Long do vô số rễ cây tạo thành.

Thê tích của Mộc Long còn lớn hơn so với Xà Đế, gầm thét lao nhanh về phía Ngụy Hợp.

Thân thể khổng lồ dài mấy chục mét nhào tới, như một đoàn tàu với tốc độ cao, lao thẳng về phía trước.

“Chiêu này không tệ.” Mắt Ngụy Hợp sáng ngời, trong những đại yêu ma này, thụ long trước mắt này tựa hồ thực lực cũng

không tệ lắm.

Lần này va chạm, nếu như không tính là tốc độ, đơn thuần chỉ nhìn lực phá hoại, đã đạt đến mức làm cho hắn đập vào mắt.

Với lực lượng thân thể lúc này của hắn, thật sự không nhất định có thể chịu được.

“Nhưng đáng tiếc...” Ngụy Hợp thở dài.

602

*

*

*

“Dựa vào sức trùng kích mà trọng lượng bản thân mang lại, lực phá hoại tuy mạnh, cũng phải đánh trúng người ta mới được.”

Hắn ta tiện tay ném Xà Đế trong tay đi, thân hình lóe lên rồi mơ hồ biến mất.

Lấy cấp độ của hắn lúc này, tốc độ di động đều có thể đạt đến tốc độ âm tốc gấp đôi.

Ngay cả Mộc Long trước mặt này, tốc độ thậm chí còn không ép nổi một âm thanh nào...

Mộc Long gào thét lướt qua bên cạnh Ngụy Khôn, vô huyệt.

Hắn bay ra thật xa, ở trong bầu trời đêm cấp tốc quay đầu, tiếp tục gầm lên một tiếng giận dữ với Ngụy Hợp.

Yêu thuật không được, yêu ma mạnh nhất tự nhiên sẽ là nguyên hình của bản thể mình.

Đáng tiếc, lần tấn công này lại vô huyệt lần nữa.

Ngao!

Mộc Long phần nộ gào thét, toàn thân bay vọt ra vô số dây leo, bao phủ về phía Ngụy Hợp, ý đồ bắt lấy gã.

Nhưng đáng tiếc, sợi tóc trên thân Ngụy Hợp tương đối gay gắt, kết hợp lực hút chống lại dây leo, dây leo đầy trời căn bản không thể tới gần.

Chợt một tiếng ngựa vang lên, một con ngựa lớn màu đen cao năm mét từ sau lưng âm vang bay lên, phóng tới Ngụy Hợp.

Dây leo phía sau phối hợp cấp tốc tách ra, để Mã Vương đi vào.

Bành!!

Mã Vương hung hăng đâm vào sau lưng Ngụy Hợp, còn chưa kịp cao hứng.

Thân thể yêu quái của hắn ta chấn động, lồng ngực liền bị một bàn tay lớn trực tiếp xuyên thấu qua.

Lực lượng khổng lồ chấn động, trong cơ thể hắn bộc phát khuếch tán.

Mã Vương kêu thảm một tiếng, nặng nề rơi xuống.

Cũng chính là trên người hắn có yêu lực khổng lồ hộ thể, ngăn trở không ít uy lực, nếu không đổi thành đại yêu ma bình thường, lập tức sẽ nổ tung thành pháo hoa.

Đến lúc này, cũng chỉ có hai gã đại yêu ngàn năm, còn có thể cùng Ngụy Hợp giao ra mấy chiêu, lợi dụng yêu lực hùng hậu ngàn năm, miễn cưỡng tiếp được Ngụy Hợp xuất thủ.

Đại yêu ma còn lại, ngay cả tới gần Ngụy Hợp cũng không làm được.

“Được rồi, khôi hài cũng nên kết thúc rồi.”

Ngụy Hợp cũng chính là vì muốn xem những yêu ma này còn có át chủ bài gì, kết quả hiện tại xem ra.

Quá chậm...

Chân huyết chân khí, tùy tiện xuất ra một hoàn toàn thực hoặc thần lực, tốc độ đủ để bọn họ nổ tung.

“Như vậy...” Ngụy Hợp giơ tay lên.

Trong chốc lát, trong vòng một giây, hắn đánh ra phía bốn phía sáu quyền.

Không khí bị chèn ép nổ tung, lực lượng cực lớn vượt quá hai trăm vạn cân, gia tăng thật sự cùng tốc độ gấp ba lần âm thanh, trong nháy mắt đem áp súc thành không khí pháo.

Bốp!

Trong bầu trời đêm bỗng bay ra sáu luồng sóng khí màu trắng.

Giống như một đóa hoa trắng nở rộ.

Thụ long xoay quanh, xà để rơi xuống đất, còn lại phân ra yêu ma quần thể khắp nơi.

Đám yêu ma xà quật cùng Mã Vương.

Tất cả yêu ma chung quanh đều bị từng đạo sóng khí oanh kích chính giữa.

Oanh oanh oanh oanh oanh oanh!!!

Những chỗ trên mặt đất bùng nổ ra từng đợt sóng khí, giống như một quả pháo nổ lớn, căn nhà sụp đổ, mặt đất nổ tung.

Cục diện không kém hơn bây giờ đang oanh tạc bom bom.

Thân thể cao lớn của thụ long kêu rên một tiếng, bị sóng khí đuổi kịp, phần eo cơ hồ bị cắt đứt.

Nó bay ngang ra ngoài, rơi xuống đất xa xa.

“Âm thanh gì vậy...?”

Bên ngoài đường du thụ, trận pháp yêu lực khổng lồ kết làm, cơ hồ đem phương viên mấy trăm mét trong phố du cây hóa thành cách ly không gian.

Bên trong không có âm thanh nào truyền ra cả.

Liễu Tân Ngôn ngưng thần nhìn chăm chăm vào bầu trời đường cây du trống rỗng.

Nàng biết rõ đó là giả thuyết do yêu lực kết xuất.

Lúc này, tuyệt đối bên trong đã bắt đầu chân chính chiến đấu.

Nhưng rốt cuộc Yêu Minh có nhiều Đại yêu như vậy, là đang chiến đấu cái gì?

Bỗng nhiên một tiếng vang thật lớn, phảng phất sấm rền từ bên trong đường du thụ truyền ra.

Theo lời Liễu Tân nói, bầu trời đêm bên trong có thể nhìn thấy tựa như tấm gương vỡ, dần dần lan tràn ra càng nhiều vết rạn.

Rầm rầm!

Rốt cuộc, không một tiếng động vỡ vụn.

Toàn bộ bầu trời đêm như vỡ vụn, bị một quái vật khổng lồ đụng nát từ bên trong.

Đó là một con rồng bằng gỗ cực lớn dài chừng mấy chục thước. Thân thể nó gần như đứt thành hai đoạn, yêu lực cả người điên cuồng đối kháng với lực lượng màu đen nào đó, căn bản không thể khép thương thể trên người lại.

Mộc Long rơi mạnh xuống đất, văng ra bên ngoài trận pháp.

Một đập này cũng triệt để phá vỡ trận pháp.

Con người Liễu Tân co rút lại, nhìn về phía chỗ cao trên bầu trời đêm phía xa.

Chỗ đó có một bóng người cao lớn khôi ngô, đang từ từ hạ xuống.

Tóc đen quanh thân hấn bay tán loạn, có sức mạnh vô hình nâng lên, thông dong hạ xuống đỉnh một tòa lâu.

Đúng là thủ phạm đã bị Mộc Long đập bay.

“Giết!!”

Lại có một con cự xà màu đen từ mặt bên bay nhào lên, mang theo máu tươi toàn thân, cắn xé về phía người này.

Đáng tiếc, cự xà mới nhào được một nửa đã bị lực lượng vô hình áp chế.

Người nọ tiện tay trao một cái, từng đầu khí mãng màu đen bắn ra, trong nháy mắt quấn quanh cự xà.

Xuy xuy xuy xuy!!!

Trong âm thanh đao cắt dày đặc, cự xà hơn mười mét bỗng nhiên cứng đờ, thân thể cao lớn thoáng cái bị cắt thành mấy chục đoạn.

Liễu Tân mơ hồ trong lúc đó, lời nói mới chứng kiến, trên lưng nhân thủ kia, đang có một chữ huyền to lớn, ở buổi tối tách ra hồng quang.

“Đó là...!?”

Lời Liễu Tân lạnh như băng, tuy rằng người kia không nhằm vào bọn họ mà là yêu ma. Nhưng khí thế khủng bố đó, chỉ

nhìn thôi đã khiến người ta sinh lòng tuyệt vọng.

Nhưng không biết tại sao, chữ Huyền kia, vô luận là bút viết, hay là cấu trúc chính thể, đều cho nàng một loại cảm giác quen thuộc.

Khiến nàng không cách nào dời ánh mắt đi được.

“... Đó cũng là... Yêu ma sao...!?”

Hai đội trưởng của Tịnh Ma đội, Viên Thanh cùng Liễu Ninh An đang đứng tại một ngã ba khác để phong tỏa đường du.

Hai người cùng ít nhất xung quanh mấy chục đội viên Tịnh Ma đội đều thấy được cảnh tượng lúc này.

Trong miệng Viên Thanh đang cắn một cái đùi gà muối, trọn to mắt nhìn bóng người cao sáu mét trên mái nhà xa xa kia.

Đối mặt với sự dò hỏi của đồng bọn, hấn lúc này căn bản không có cách nào trả lời, chỉ là cả người phảng phất như bị điện giật, đứng tại chỗ bất động.

“Bắn!!”

Đúng lúc này, trong bầu trời đêm phía xa, một tiếng gầm nhỏ vang lên.

Oanh Oanh Oanh Oanh!!!!

Rậm rạp chằng chịt tiếng oanh minh bỗng nhiên nổ tung.

Trước khi thanh âm nổ tung truyền ra, đạn pháo cũng đã đến khu vực trung tâm của đường du thụ.

“Ai ra lệnh đốt lửa?” Liễu Ninh An tròn mắt, sắc mặt kịch liệt rống lên.

“Không phải chúng ta! Là quân đội đang đóng! Lý Tích quân đội!!”

Ai phản ứng đầu tiên của đội viên Tịnh Ma đội.

Không đợi bọn hấn kịp phản ứng, dường như vô số hỏa lực nổ tung ra làm gì đó.

Ầm ầm!!!

Trung tâm toàn bộ phổ du thụ sáng lên một đoàn hoả quang chói mắt.

Vụ nổ lớn đình tai nhức óc, lập tức bao trùm khu vực này phạm vi ít nhất mấy chục mét.

Âm bạo, khí lãng, hỏa diễm, nhiệt lưu, tựa như gợn sóng, từng vòng khuếch tán ra ngoài.

Không chỉ một lần, bên trong đường du thụ liên tiếp nổ mạnh.

“Đây là... ban đầu đã có dự mưu.... Có người đã sớm chôn bom ở đây, chờ nó phát nổ hoàn toàn...” Viên Thanh lẩm bẩm, nhìn vào bên trong nổ liên tiếp rục rờ đến cực điểm.

Binh lính đóng quân của Lý Tích, trừ bọn họ ra, chỉ có Yêu Minh mới có tư cách xin điều động...

Cho nên, lần oanh tạc này, quyết định nã pháo, không phải Lý Tích thì là bản thân Yêu Minh!

“Cái này hẳn chính là đang ở trong thành!! Bọn súc sinh này!” Sắc mặt Liễu Ninh An khó coi.

Yêu ma chưa từng đặt nhân mạng vào trong mắt, trong mắt bọn hắn, con người không khác gì cỏ dại ven đường.

Khác nhau ở chỗ, cỏ dại không thể ăn, mà người có thể ăn.

Ầm ầm!

Lại là một mảnh ánh lửa nổ tung, kèm theo phòng ốc sụp đổ.

Cư dân phụ cận quảng trường dồn dập đi ra khỏi phòng, mở cửa sổ, nhìn xung quanh phương hướng vụ nổ.

Lúc trước cư dân bị đẩy ra ngoài, lúc này cũng nhao nhao quay đầu lại, ngơ ngác nhìn về phía chỗ vụ nổ.

Nơi đó ánh đỏ đầy trời, khói đen bốc lên nồng nặc.

A!!

Có người hét rầm lên.

Có người lớn tiếng hô cứu hỏa.

Nhưng lại có nhiều người toàn thân run rẩy, đứng nguyên tại chỗ không thể động đậy.

Hoả diễm hùng hực thiêu đốt, biến toàn bộ phổ du cây thành biển lửa.

“Dùng cái giá để hy sinh toàn bộ khu phố này... Lần này....” Bên cạnh vụ nổ, ánh lửa chiếu rọi trên mặt Thụ Long tràn đầy nếp nhăn.

Hắn lại lần nữa khôi phục hình người, trốn vào một giây trước khi vụ nổ.

Tuy bố trí vội vàng, nhưng một màn trước mắt khiến trong lòng hắn an định hơn chút ít.

Vụ nổ lớn như vậy, cho dù là tên kia, chỉ sợ cũng không cách nào ngăn cản...

Rắc rắc.

Chợt một tiếng nhánh cây nổ tung vang lên, truyền vào trong tai hắn.

Trong biển lửa hùng hực.

Một thân ảnh khôi ngô cao lớn, từng bước đi ra hỏa diễm.

Bên cạnh hắn có mấy chục con Hỏa Mãng thô to không ngừng vờn quanh, hấp thu hỏa diễm chung quanh tàn phá bừa bãi tới, ngăn cản tất cả nhiệt độ cao hỏa diễm ở bên ngoài.

Ngụy Hợp mỉm cười, một thân đen kịt, mái tóc dài sau lưng tùy ý bay múa, đối lập với hỏa diễm kim hồng rực rỡ chung quanh.

“Còn gì nữa không?” Bước chân của hắn dừng lại, nhìn về vị trí Thụ Long ẩn núp.

“... “....” Đôi môi thụ long run rẩy, ngờ ngác nhìn hắn.

Hắn không cách nào tưởng tượng nổi, vụ nổ như vậy lại không cách nào xử lý được người này.

Thực lực như vậy sao!

Sức mạnh như vậy sao!!

Bịch bịch, hắn quỳ rạp xuống đất, sức mạnh toàn thân tựa như đóng băng, cơ bản không cách nào nhúc nhích được nữa.

Tập hợp tất cả lực lượng Yêu Minh, còn tăng thêm dưới mặt đất dùng yêu thuật di chuyển trút xuống số lượng lớn thuốc nổ.

Vậy mà... Không có tác dụng gì?

Cảm giác vô lực lạnh thấu xương mang theo nỗi sợ hãi như sóng biển, dường như muốn nhấn chìm y vào trong.

Một đôi giày da màu đen chậm rãi đi tới trước mặt hắn, dừng lại.

“Sợ hãi đến không thể nhúc nhích sao?”

Ngụy Hợp cúi đầu nhìn thụ long đã tuyệt vọng.

“Đã sợ hãi.”

“Vậy thì vứt bỏ là được rồi.”

” thừa nhận sự bất lực của chính mình, thừa nhận bản thân nhỏ yếu, mang theo nội tâm an bình, sau đó... Đi chết đi.”

“Không!” Thụ Long chống đỡ thân thể, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Ngụy Hợp.

Trận nổ vừa rồi, ngoại trừ quần áo trên người đối phương hơi lộn xộn, còn lại không có bất cứ hiệu quả gì.

“Ngươi cho rằng ngươi thắng rồi à!?” Thụ Long nhăn mặt:

“Đây là nơi cung ứng tài nguyên ở Lâm Châu! Chúng ta chết rồi, bên kia nhất định sẽ lập tức phát hiện! Đến lúc đó...”

“Vậy thì cho bọn họ hạt giống mới.”

Ngụy Hợp cắt ngang lời lão, cúi người nhẹ giọng nói.

“Ta thích chất thịt tươi ngon.”

Trong phút chốc hắn điềm ra một chỉ.

Từng tầng ảo ảnh ngón tay chồng chất bỗng nhiên xuyên thấu qua trán Thụ Long.

Chân kinh mênh mông tựa như vô số sợi tơ bện nhọn điên cuồng chui vào toàn thân thụ long, trong 1% giây, liền đem toàn thân nó xỏ xuyên qua, chiếm cứ, sau đó vỡ nát hủy diệt!

Thần thái trong mắt Thụ Long dần dần âm đạm.

Nhưng gã vẫn gắt gao ngẩng đầu, nhìn chăm chăm Ngụy Hợp, không chịu chớp mắt.

“Nói cho ta biết. Tên của ngươi...!”

“Đạo Tử Huyền Diệu Tông, Ngụy Hợp.”

Ngụy Hợp thu ngón tay lại, chậm rãi đi về phía trước, lướt sát qua.

603

Lửa lớn không ngừng lan ra bốn phía.

Phòng ốc Lao Sơn phân lớn được xây bằng bùn lầy đá, rất nhanh liền bị đội cứu viện nghe tin đến áp chế xuống.

xe chở lượng lớn nước, không ngừng phun trào, nước lạnh bị nhiệt độ cao bốc hơi lên, hóa thành hơi nước, trộn lẫn khói mù, khiến người ta hô hấp không thông.

Không khí nóng rực, mặt đất còn chảy xuôi theo dòng nước đục ngầu trộn lẫn than tro.

Nhìn những tình cảnh này, một cảm giác mâu thuẫn không hiểu dâng lên trong lòng Ngụy Hợp.

Hắn không có thời gian dọn dẹp chiến trường, mà bước chân đạp một cái, thân thể tựa như đạn pháo bắn về phía đạn pháo vừa mới bốc cháy.

Nếu như động thủ với hắn thì phải gánh vác hậu quả sau khi động thủ.

Bành!

Trong thời gian ngắn, thân thể Ngụy Hợp đột phá âm chướng, trong nháy mắt biến mất tại chỗ, xuyên qua hai đường phố, rất nhanh, ở trên một quảng trường trung tâm, hắn thấy trận địa sẵn sàng đón quân địch, đang tưới nước cho pháo đoàn nóng rực.

Từng đội binh sĩ mặc trang phục xám trắng, hoàn toàn không có dấu vết yêu ma, tất cả đều là nhân loại.

Hơn nữa tựa hồ là đoàn binh tinh nhuệ bản địa của Lý Tích quân phiệt.

Xem động tác được huấn luyện chính tề, có thể biết những binh lính này tuyệt đối đã trải qua thời gian dài huấn luyện, nếu không làm không ra lưu trình tiêu chuẩn như vậy.

Tốc độ Ngụy Hợp quá nhanh, khiến những người này căn bản thấy không rõ thân hình hắn.

Âm tốc di động trên mặt đất nhanh bao nhiêu.

Người thường thấy hoa mắt, cái gì cũng không thấy.

Cũng giống như người bình thường, không ai có thể thấy được cách bắn đạn ra hay sao.

Một đám ít nhất mấy trăm binh lính pháo này mới vừa nghe phía xa có tiếng nổ vang truyền đến.

Bọn hắn không để ý lắm, còn tưởng rằng đạn pháo chỉ vừa mới bắn ra, hiện tại mới bị ngọn lửa thiêu nổ.

Lúc này một đám người vẫn còn đang dựa theo nhiệm vụ đã định sẵn, dự định đem toàn bộ số đạn pháo còn lại đánh xong một hơi.

Nhưng ngay lúc bọn hắn nghe được tiếng nổ, Ngụy Hợp đã đồng bộ đi tới quảng trường.

Bành!

Mặt đất nổ tung, sụp đổ.

Ngụy Hợp thẳng tắp xông thẳng vào binh đoàn, bản thân như một viên đạn pháo, rầm một tiếng, liền thấy tất cả binh sĩ, đạn pháo, nổ tan tành tất cả.

Với trọng lượng lúc này của hắn, sau khi mở ra lực hút, dùng âm thanh nhanh chóng xông ra ngoài, uy lực của nó không yếu hơn so với đạn pháo pháo pháo pháo phát nổ.

Rào rào!

Trận địa đoàn pháo dưới mặt đất, lập tức xuất hiện một cái rãnh máu.

Vô luận đạn pháo hay là người, toàn bộ vật ngăn cản, toàn bộ hóa thành mảnh vỡ tung tóe.

Mảnh vỡ nổ tung tiếp tục sinh ra thương tổn lần thứ hai, tựa như đạn bắn, đánh xuyên toàn bộ người chung quanh.

Chỉ một chút, binh trận đã tử thương một phần ba.

Bành!!

Trung tâm trận địa, cũng chính là chính giữa quảng trường.

Thân hình Ngụy Phù hung hăng rơi xuống mặt đất, vô số lực hút tựa như rắn vô hình, phát tán ra bốn phương tám hướng.

Trong phương viên trăm mét, toàn bộ pháo binh toàn bộ trôi nổi.

Không chờ bọn hắn kịp phản ứng, lực hút khổng lồ trong nháy mắt co rút lại về phía trung tâm.

Trong tiếng xé gió vù vù, tất cả pháo binh tập trung bay về phía Ngụy Hợp.

Ầm!

Hơn trăm bộ thân thể tụ lại cùng một chỗ, tựa như một đoàn nhục thai to lớn, lơ lửng ở giữa không trung.

Ngụy Hợp duỗi tay ra, đang muốn nắm chặt lại.

“Bọn họ cái gì cũng không biết. Thả bọn họ ra sao?”

Cách đó không xa, một nam tử trung niên khí thế uy nghiêm, mặc quân phục tinh xảo treo huy chương vàng nhạt, từ phía sau cách đó không xa mang lên xe.

“Rất vinh hạnh được gặp mặt, tiền bối Ngụy Hợp tiền bối có thể được xưng là huyết mạch đệ nhất Đại Nguyệt. Ta là Lý Tích, Lao Sơn, hiện tại là cấp cao nhất trong tất cả lực lượng quân sự hiện nay.”

“Đều là nhân loại, bọn họ dưới sự bức hiếp của yêu ma, nghe lệnh các quan quân bị khống chế.”

Trên thực tế bọn họ cũng không biết mình đang hướng ai nã pháo. Bọn họ chỉ là đang tuân theo thiên chức của binh sĩ, vậy thì phục tùng.”

Lý Tích nhấn mạnh từng chữ một, chân thành khẩn nói.

Trên thực tế, sau lưng hắn cũng đang đổ mồ hôi. Nhưng chiến đoàn pháo binh này là chỗ dựa lớn nhất của hắn, tuyệt đối không thể để mất.

Dù sao nếu muốn một chi pháo binh tinh nhuệ như chỗ huấn luyện, cần phải trả một cái giá quá lớn.

Đại kích vừa vang lên một tiếng, vạn lượng vàng không phải là chơi cho vui.

Mà làm vũ khí duy nhất có thể chống lại yêu ma, doanh pháo, độ tinh nhuệ của binh lính càng nhiều. Đây là tâm huyết trong nhiều năm qua của hắn, cho nên hắn không thể không đứng ra khuyên bảo.

“Lý Tích.... So với danh hiệu Đại Nguyệt, ta càng thích thân phận Đạo môn hơn.” Ngụy Hợp không tiếp tục động thủ, cuối cùng vẫn chậm rãi buông lỏng, để cho những pháo binh còn lại thả nhẹ ra.

Trên thực tế, ngay lúc vừa rồi va chạm, cộng thêm lực hút và va chạm vào nhau.

Toàn bộ binh đoàn pháo đã đi một nửa người sống.

Những người còn lại mặt mày mờ mịt, sợ hãi, không biết phải làm sao.

Ngụy Hợp động thủ với tốc độ quá nhanh. Thậm chí bọn họ còn không biết vì sao mình bay lên, vì cái tên quái nhân cao lớn nhìn như quái vật kia muốn công kích bọn họ.

Lúc này, lực hút đã buông xuống, những người này sau khi biết mới phát ra âm thanh.

Mấy người quỳ rạp xuống đất, không ngừng nôn mửa.

Một số người vừa rơi xuống đất liền tranh thủ thời gian chạy trốn ra xa.

Còn có người sợ đến hai chân như nhũn ra, không cách nào động đậy.

Đúng là bọn họ không biết gì cả.

Ngụy Hợp nhìn lướt qua, liền nhìn ra đối phương không nói sai. Những pháo binh này phỏng chừng cũng không biết mình vừa mới oanh tạc cái gì.

“Được rồi, ai ra lệnh, đem người này giao cho ta, còn chuyện gì còn lại thì bỏ qua.”

Cùng là nhân loại, hẳn vẫn tương đối khoan dung với đồng loại.

Lý Tích thở phào nhẹ nhõm, ít nhất còn có thể lưu lại chút hạt giống, như vậy là tốt nhất.

Trên thực tế khi biết được Yêu Minh ra tay với phò du thụ bên này, những người khác đều bối rối.

Bởi vì Yêu Minh căn bản không có đi qua điều lệnh của hắn, trực tiếp dùng yêu thuật khống chế đoàn người pháo binh trưởng.

Đến khi thông báo cho hắn tin tức của Tịnh Ma đội thì hắn mới vội vàng xông ra.

Kết quả còn trên đường, liền thấy được một màn trước mắt.

Thế là hắn tranh thủ thời gian xuống dưới mở miệng ngăn cản.

Về phần ngay cả Tịnh Ma đội cũng không biết thân phận Ngụy Hợp, hắn lại sớm biết trước...

Điểm này, chính là con đường tình báo bản thổ quân phiệt khác của hắn...

Nguyên Nguyệt đại địa tuy yếu, nhưng không phải chỉ Nguyệt Thiên mới có thể đối kháng yêu ma.

Thực ra, có một cỗ thực lực ngoại lai, ngay cả Yêu Minh cũng phải kiêng kị.

“Thật có lỗi, đoàn trưởng hạ lệnh bắn pháo đã bị ngài...” Lý Tích không nói tiếp nữa.

Nhưng Ngụy Hợp đã biết ý tứ của hắn.

“Thôi được, cứ như vậy đi.”

Ngụy thượng dùng hình thể cấp tốc thu nhỏ lại, vô số chân thật bao trùm ở trên thân, bện lại, một lần nữa tổ hợp lại quần áo rách nát, bao thành hình dạng như cũ.

Lực khống chế đỉnh phong có thể nói khoa trương như vậy, cũng là tài nghệ mà mấy năm nay Ngụy Hợp khổ tu nghiên cứu ra được.

Khi biến thân khôi phục nguyên hình, thân thể của hắn cao tới sáu mét, trong nháy mắt xé rách quần áo, trường bào biến thành mảnh vỡ.

Bất quá bởi vì sau khi biến hình, bản thân mang theo ngoại bì cùng dị tượng không cần lo lắng trần trụi.

Rõ ràng lúc đối chiến với Yêu Minh hắn ta vẫn còn dư lực không chế mảnh y phục của bản thân phủ lên trên người.

Ngay lúc Ngụy Hợp thay y phục, chuẩn bị rời đi.

Một hồi tiếng bước chân dồn dập từ đằng xa chạy như điên đến.

Cùng lúc đó, từng chiếc xe ngựa, ô tô nhỏ đều hội tụ về phía nơi này.

Tất cả xe ngựa đều có tiêu ký của Tịnh Ma đội.

Tổng đội trưởng Tịnh Ma đội trưởng Liễu Tân nói, cùng với hai đội trưởng Cù Sơn bị thương, Viên Thanh cùng Liễu Trữ An, cùng nhau chạy tới nơi này.

Tốc độ của bọn họ rất nhanh, phản ứng cũng rất nhanh, sau khi nghe động tĩnh phát ra thì lập tức chạy về hướng này.

Lúc này khó khăn lắm mới tới được đây.

Vốn mục đích của bọn họ là ngăn đạn pháo tiếp tục công kích.

Lại không ngờ, đúng lúc bắt kịp biến số trận thứ hai...

Leng keng leng keng leng keng!

Xa luân ma sát mặt đất, phát ra tiếng vang chói tai dừng lại.

Cửa xe nhanh chóng mở ra, hắn giương mắt nhìn về phía quảng trường.

Vừa lúc nhìn thấy Ngụy Hợp thu nhỏ lại, hóa thành hình thể bình thường chỉ hai mét.

Con người Liễu Tân Ngôn co rụt lại...

Khuôn mặt đó.

Người đó có khuôn mặt vô số ngày đêm, có vô số lần nhớ nhung...

Hôm nay, không ngờ lại thật sự xuất hiện trước mặt nàng!

“Su phó!” Nàng không nhìn được nữa, tiến lên một bước, suy đoán lúc trước, các loại hoài nghi, lúc này tất cả đang hợp thành một thanh âm.

Ngụy Hợp khẽ nhíu mày, quay đầu nhìn về phía bên này.

Gã không thể nhận ra lời mới nhất lúc này của Liễu Minh.

“Su phó!!” Liễu Tân lời mới tiến lên một bước, trong ánh mắt cùng ánh mắt khiếp sợ của tất cả mọi người, toàn thân nàng run rẩy, một lần nữa kêu gào.

Ánh mắt Ngụy Hợp rơi vào trên người nàng, ánh mắt phảng phất nhớ lại cái gì, suy tư cái gì. Mang theo một tia ngạc nhiên.

“Su phó!!!”

Liễu Tân Ngôn tăng tốc, bước nhanh phóng về phía Ngụy Hợp.

Vô số lần chờ đợi, vô số lần kỳ vọng, trong lúc tuyệt vọng, đang nhìn từng đứa con của mình đầy đau đớn mà xúc động chịu chết.

Nàng vô số lần kỳ vọng, kỳ vọng ngày trước lão sư luôn có thể cứu mình tại thời khắc mấu chốt, sẽ xuất hiện trở lại.

Đáng tiếc...

Phốc.

Cô chạy được một nửa, chân té ngã, ngã xuống đất, cố gắng bò dậy nhưng bò mấy lần vẫn không đứng dậy nổi.

Nước mắt nước mũi theo gương mặt không ngừng hòa hợp cùng một chỗ, nhỏ xuống.

“Su phụ... Ta là Liễu Thừa Hi...”

Một bàn tay ấm áp nhẹ nhàng đặt lên đầu nàng.

Liễu Tân Ngôn nghe vậy toàn thân run rẩy, nằm rạp trên mặt đất không dám nhúc nhích nữa.

Nhưng rất nhanh, thay vào đó là tiếng khóc càng thêm run rẩy kịch liệt.

Hơn mười năm kiên trì, mấy chục năm thông khổ, mấy chục năm bồi hồi trong tuyệt vọng và hy vọng.

Liễu Thừa Hi lúc này rốt cuộc đã hỏng mất.

Hai tay nàng ôm chặt bàn tay lớn kia, cất tiếng khóc lớn. Người rõ ràng đã mấy chục tuổi, lúc này lại khóc như trẻ con.

“Su phớ, sao bây giờ người mới đến?... sao bây giờ mới tới...”

Liễu Thừa Hi chưa bao giờ dám thả mình ra hoàn toàn như vậy.

Bởi vì nàng là trưởng lão của Tịnh Ma đội, là hy vọng cuối cùng trong mắt các đệ tử cùng thuộc hạ.

Chỉ cần nàng còn ở lại, Tịnh Ma đội sẽ có thể tồn tại mãi, trở thành tiền tuyến đầu tiên để đối phó với yêu ma.

Nhưng không ai biết, thật ra lúc đầu nàng thành lập Tịnh Ma đội, chỉ là muốn lưu lại một chút dấu vết cho Huyền Diệu tông trên thế giới này mà thôi.

Năm đó Huyền Diệu tông rút lui, toàn bộ tiến vào hoàng lăng. Toàn bộ đệ tử có tu vi thấp đều bị để ở bên ngoài.

Đáng tiếc về sau trận đại chiến kia, toàn bộ những đệ tử còn lại đều chết hết dưới trận cùng yêu ma toàn diện đối kháng.

Trận chiến đó, đánh tan tu vi Huyền Diệu tông lúc đầu đại giảm, hạt giống còn lại.

Chỉ còn sót lại mấy người cũng ở trong năm tháng về sau, bởi vì trọng thương mà qua đời.

Cuối cùng chỉ còn lại Liễu Thừa Hi, bởi vì bản thân cùng Ngụy Hợp, được những người còn lại của Huyền Diệu Tông bảo hộ, vận dụng tài nghệ cảnh giới chính mình lĩnh ngộ, tránh thoát sự truy tìm của yêu ma.

Sau đó nàng liền gia nhập vào Nguyệt Thiên do quân phiệt liên hợp tạo thành, thành lập Tịnh Ma đội, điên cuồng nghiên cứu tất cả nhược điểm của yêu ma.

Nguy Hợp đứng trước người Liễu Thừa Hi, nhìn tiểu đệ cuối cùng khóc không thành tiếng này.

Hắn không phải một sư phó tốt, một đám đệ tử lúc trước đều nhận lấy, sau đó không quản thúc nữa mà chỉ dạy dỗ.

Đã nhiều năm như vậy...

Lại không ngờ, trong hoàn cảnh cô tịch như vậy, còn có thể lại lần nữa được thấy người bên cạnh.

“Xin lỗi.”

Nguy Hợp nhẹ giọng nói. Ánh mắt phức tạp, hoài niệm, mang theo nhu hòa trước giờ chưa từng có.

“Xin lỗi, ta tới muộn.”

Tiếng khóc nức nở của Liễu Thừa Hi không che dấu chút nào trên quảng trường phóng thích. Nàng phảng phất muốn đem bao nhiêu tâm tình đè nén bấy lâu nay toàn bộ phóng thích ra.

*

*

*

“Đùa thôi....??” Hai đội trưởng của Tịnh Ma đội cách đó không xa, cùng với một đồng bộ lạc khác, đều không dám tin tưởng nhìn cảnh trước mắt.

Lão sư tổng trưởng luôn nghiêm khắc ỏn trọng, vậy mà giờ lại giống như một đứa trẻ, nằm rạp ở trước người kia khóc rống.

“Này này, Ninh An, người nghe thấy không? Lão sư tên là người kia, sư phụ à?! Nàng gọi người kia là sư phó a!”

Viên Thanh không thể tin nổi mà nắm lấy cánh tay bạn tốt, dùng sức xoay tròn, ý đồ chứng minh mình đang nằm mơ.

“Nghe thấy...” Liễu Ninh An thấp giọng nói. Lúc này hai tay y nhìn như bình tĩnh, lúc này lại nắm chặt thành quyền, móng tay như muốn đâm vào lòng bàn tay.

“Ta nghe thấy...” Hấn trả lời lần nữa, cứ như nhấn mạnh mọi chuyện lúc này đều là chân thật.

“Ha ha... Ha ha ha ha ha! Ta đã nói rồi... Huyền Diệu tông chúng ta nhất định còn có người! Xem một chút! Ta nói không sai!” Viên Thanh từ từ kích động.

“Đây chính là lão sư của sư phụ! Là sư tổ của chúng ta! Khẳng định so với lão sư còn lợi hại hơn nhiều! Đến lúc đó! những yêu ma kia, ha ha ha!!”

Thậm chí hấn còn có chút nói năng lộn xộn.

“Đã không còn yêu ma.” Đột nhiên một giọng nói ôn hòa vang lên.

Ngụy Hợp ôn hòa nhìn về phía bên này.

Ánh trăng ban đêm xuyên qua tầng mây, lúc này tựa như từng cột sáng thánh khiết rải rác trong quảng trường này, vây quanh

tất cả những người chứng kiến cảnh tượng này.

“Ở chỗ này, toàn bộ yêu ma Yêu Minh đến vây quét ta đã không còn nữa.”

Ngụy Hợp nhìn những bọn nhỏ nhân tộc dùng tính mạng mình tạo ra một tia hy vọng này, trong lòng phảng phất có một tia không hiểu bị xúc động.

“... Tổ sư... Chẳng lẽ là!” Toàn thân Viên Thanh cứng đờ, ánh mắt toát ra một tia khó tin.

“Đúng vậy....” Ngụy Hợp ôn hòa gật đầu: “Ta đã tới. Cho nên, bọn họ đều đã chết.”

Đúng vậy, y đã tới.

Vì vậy mọi chuyện hoang đường này cũng đã đến lúc kết thúc.

Yêu ma vốn thừa dịp vắng mà vào, không nên xuất hiện di vật trên mảnh đất này.

Công lịch tháng bốn mươi bốn năm, ngày bảy đêm.

Nguyên Nguyệt là vị sư tổ cuối cùng của Chân Vũ Tông Ngụy Hợp, nằm ở khu vực thành Nghiêu Sơn chính diện đánh tan đại bộ phận thế lực của Yêu Minh.

Tại đây tuyên cáo Nguyên Nguyệt đại địa, ngày tận thế thuộc về yêu ma.

Trong tuần trung tháng năm, Nguyệt Thiên Tịnh Ma đội mở ra hành động diệt yêu toàn diện.

Cao tầng của Tịnh Ma đội lấy Ngụy Hợp cầm đầu, trong khoảng thời gian cực ngắn đã đánh tan cứ điểm sào huyệt còn thừa của Yêu Minh hơn mười lần.

Gần ngàn yêu ma chịu khổ đồ sát.

Đám còn lại thì chạy thực mạng, một số thì điên cuồng thoát khỏi Nguyên Nguyệt, trở về đảo. Một bộ phận khác thì chạy trốn theo hướng của Khuyển tộc.

Sáu tháng, thủ lĩnh khuyển ma của khuyển yêu tộc lặng lẽ suất lĩnh tất cả khuyển yêu, rút lui khỏi hậu châu với quy mô lớn.

Dưới sự truyền tống, Tịnh Ma đội chỉ diệt trừ bộ phận khuyến yêu.

sơ nguyệt, một nhánh yêu ma che giấu cuối cùng đã bị tiêu diệt.

Tất cả yêu ma của Nguyên Nguyệt đều xây dựng thế lực, hoàn toàn biến mất.

Mây đen trên mặt đất tản đi, ánh sáng lập lòe.

Tây Vân Mậu sơn mạch.

Đây là phương hướng tới gần Lâm Châu, cũng là một trong những khu vực hoang vu nhất của tháng nguyên.

Phốc!!

Một mảng lớn nhánh cây khô màu đen bị một con quái vật hình thể to lớn đánh gãy.

Quái vật kia thân dài hơn mười thước, toàn thân tuyết trắng lông tóc, rõ ràng là một đầu khuyến yêu được phóng đại rất nhiều lần.

Trên răng nanh khuyến yêu nhỏ xuống từng giọt nọc độc màu tím, nọc độc ăn mòn mặt đất phía dưới thành từng cái hố lớn nhỏ không đều.

Nó tùy ý tát một cái, có thể kết hợp với yêu lực, đập vỡ bất cứ vật gì ngăn cản.

Nhưng lúc này nó lại như bị thứ gì đó đuổi theo, điên cuồng hoảng sợ chạy như điên về phía trước, hoảng hốt chạy bừa.

“Còn muốn chạy trốn sao?”

Từ rất xa, một thanh âm truyền tới, ngữ khí bình tĩnh phảng phất như không có bất kỳ xao động cảm xúc nào.

Khuyến yêu nghe được tiếng vang, càng thêm sợ hãi, thân thể không lồ cũng run rẩy theo.

Bốp!

Bỗng nhiên, một bóng người màu đen lẳng không thuận di như một loại thuận di, xuất hiện ngay phía trước khuyến yêu, ngăn trở đường đi.

Bất ngờ không kịp đề phòng, khuyến yêu vừa vịn xông tới trước.

Bành!

Trong tiếng vang to lớn, toàn bộ thân thể của nó bỗng như đụng phải một tầng bình chướng vô hình trong suốt.

khuyến yêu gào thét một tiếng, ngã xuống đất. Trọng thương trên người lúc này cũng không áp chế nổi nữa, há mồm phun ra một ngụm máu đen đỏ sậm.

Người tới đầu ngón chân điểm một cái, nhẹ nhàng dừng lại trên đầu hấn.

“Tại sao phải trốn? Ta không có ý muốn giết ngươi.”

Lúc này người này mới lộ ra khuôn mặt.

Lại chính là Ngụy Hợp trước đó mới ở Lao Sơn, giải quyết phần lớn lực lượng Yêu Minh.

Đội hình như vậy, chính là trảng diện lớn nhất của Nguyên Nguyệt Nguyên Nguyệt, cũng là trận chiến mạnh nhất đám yêu ma có thể tụ tập lại.

Điều này làm cho Ngụy Hợp có chút thất vọng.

Thời gian trôi qua hơn ba mươi năm, hết thấy đều biến hóa cực lớn.

Vậy nếu lại qua thêm trăm năm nữa, có phải sẽ không còn thừa lại thứ gì không?

“Đổi hình dạng khác, thuận tiện nói chuyện.” Ngụy Hợp vỗ vỗ khuyến yêu ngã xuống đất trước mặt.

Một trận bạch quang lập tức nổ tung, khuyến yêu to lớn cấp tốc thu nhỏ, khôi phục thành hình người, biến thành một nam tử tóc trắng khuôn mặt tuấn mỹ, niên kỷ hai mươi mấy tuổi.

“Ta cũng không nói gì! Ngươi giết ta đi!” Nam tử khuyến yêu lạnh lùng nói.

“Không nghĩ tới trong yêu ma, cũng sẽ có tồn tại thân thể như ngươi.” Ngụy Hợp không lập tức động thủ, mà thoảng có chút cảm thán nhìn đối phương.

Con chó yêu trước mắt này, là bị khuyến ma hệ trực hệ huyết mạch dòng dõi Khuyến Ma đã bị vớt bỏ.

Tu vi loại Côn Bằng đã đạt đến cấp bậc Đại yêu ma.

Nhưng nó lại là một ngoại tộc trong yêu ma.

Con khuyến yêu huyết mạch cao quý này, hoàn toàn không ăn thịt người.

Lúc hấn mới tới Nguyên Nguyệt đã cùng một nữ tử ở đây quen biết nhau, về sau nữ tử lại bị các yêu ma khác săn giết ăn thịt.

Vì báo thù, hấn giết chết những yêu ma ăn thịt người kia, vì thế một mình trốn vào thâm sơn, thoát ly tộc, cũng lập lời thề cả đời không ăn người.

Sau đó cũng bởi lời thề này, hấn dần dần sinh ra khoảng cách với những yêu ma còn lại, cũng dần dần thân cận với nhân loại.

Lần này, Khuyến tộc rút lui, Ngụy Hợp đang muốn hạ độc thủ với những người già yếu khuyến tộc còn lại, đột nhiên bị hấn xuất hiện ngăn cản.

Kết quả là, hấn bị trọng thương bỏ chạy, Ngụy Hợp cũng không tiếp tục ra tay nữa, mà đổi cách khác, biến những khuyến yêu này thành thực nghiệm, lâm thời nuôi sống.

Dù sao căn cứ vào nghiên cứu, yêu ma không ăn thịt người cũng có thể sống.

Chỉ là vì bọn họ ăn người có thể nhanh chóng tăng lên thực lực, cho nên mới có nhiều yêu ma điên cuồng ăn thịt người như vậy.

“Yêu ma chỉ là một quần thể, bên trong cái gì cũng có! Loại tự nhiên như ta cũng không ngoại lệ.” Loại Côn Bằng phản bác nói. “Người thật không giết ta?”

Tuy hấn không sợ chết, nhưng có thể không chết tự nhiên là tốt nhất.

Về phần vừa rồi toàn thân phát run, chẳng qua là bởi vì khi huyết khí chạy lên tương đối nặng, chính mình ở trong mạch máu run rẩy, không liên quan đến hấn.

“Đương nhiên.” Ngụy Hợp bình thản nói.

Hắn không phải dối trá, mà thật sự không có ý định giết chết loại hạt giống hiếm có trước mắt này.

“Ta tìm không ít yêu ma, đáng tiếc, bọn họ biết đều có hạn. Cho nên, ta cần người nói cho ta biết, về chuyện bản bộ yêu ma lâm châu, một ít bí ẩn sâu hơn.”

Ngụy Hợp biết, Nguyên Nguyệt hôm nay bởi vì tự mình chèo chống, một khi chính mình rời đi, Nguyên Nguyệt lại sẽ bị đánh trở về nguyên hình.

Mà chân khí chân huyết hắn am hiểu, bây giờ cũng không có hoàn cảnh tốt hơn.

Cho nên, hắn một bên nghiên cứu võ đạo thuần huyết, mở ra con đường mới cho đệ tử, một bên bắt đầu từ miệng yêu ma, nghe ngóng tin tức liên quan tới Lâm Châu.

Nếu có thể, hắn muốn qua một lần vất vả, giải quyết triệt để phiền phức.

Nhưng trên thực tế, bắt nhiều yêu ma như vậy, thậm chí nhiều thân thể như vậy, hắn dần dần đối với Lâm Châu, cũng có nhận thức căn bản.

Nơi đó, e rằng cũng không đơn giản như vậy.

“Lâm Châu... Đó chính là con thú cạnh tranh, nơi yêu ma ăn yêu ma, không có gì để nói.” Sau khi Chung Tỳ Hưu ra ngoài, không nghĩ tới sẽ trở về.

So sánh Nguyên Nguyệt, Lâm Châu quả thật là địa ngục.

Nơi đó khắp nơi tràn ngập hư vụ nồng đậm nhất, mặt đất thậm chí có vô số ngọn nguồn hư vụ, hư hải.

Đủ loại yêu ma tụ lại nơi đây, vì hư vụ mà sinh ra, nhưng vẫn bị hạn chế ở nơi đó.

Nếu không gần đây sương mù khuếch tán lan tràn đến khu vực còn lại, bọn hắn cũng không cách nào phân tán ra bốn phía, rời khỏi Lâm Châu.

“Rốt cuộc Lâm Châu là dạng gì? Có thể trực quan miêu tả một chút không?” Ngụy Hợp dò hỏi.

“Người cam đoan sẽ không giết ta!” Chung Côn Bằng vẫn có chút lo lắng. Hắn không phải sợ chết, chỉ là ghét nhất người không nói lời hứa.

“Chỉ cần người phối hợp, ta sẽ không giết người.” Ngụy Hợp cười.

Y dở khóc dở cười, vì vậy tranh thủ thời gian bắt đầu giới thiệu về Lâm Châu.

“Lâm Châu chúng ta, từ rất nhiều năm trước, chúng ta bị hư vụ khổng lồ bao vây.

Trung tâm Lâm Châu có một hồ nước khổng lồ. Chúng ta gọi nó là Hư Hải, đó cũng là nguồn gốc của vô số hư vụ.

Mà ở gần Hư Hải, có rất nhiều rất nhiều yêu ma, tất cả đều dựa theo tộc đàn, thành lập thành trì của chính mình.

Trong đó mạnh nhất là Lộc Yêu, Hồ tộc, Dương tộc.

Ở nơi đó, ba đại tộc này thường xuyên cướp bóc và ép buộc các Yêu tộc còn lại, thôn phệ máu thịt những tộc đàn còn lại, chỉ là cơ sở đơn giản nhất. Còn có các phương pháp áp bức các kiểu. Dù sao ở nơi đó, yếu ớt chính là tội cũ, sẽ phải chịu áp bách.

Hơn nữa, tại Lâm Châu, thường cách một đoạn thời gian lại có Hư Yêu trong Hư Hải đi ra cướp bóc thành trì chung quanh. Cho nên phần lớn tiểu yêu tộc chỉ có thể phụ thuộc vào tam đại tộc, mới có thể tự vệ sống sót dưới sự ăn mòn của Hư Yêu.”

Nếu không phải bị ép phải hỏi những thứ này, hắn hoàn toàn không muốn nhớ lại cuộc sống ở Lâm Châu.

“Hư Hải, Hư Yêu?” Ngụy Hợp hai mắt nhú lại. Hắn mơ hồ có chút liên tưởng, nhưng suy nghĩ vẫn chưa rõ ràng.

“Người nói căn nguyên của Hư Vụ là Hư Hải? Chẳng lẽ Hư Hải kia cũng tồn tại ở chỗ sâu trong Chân Giới?”

“Đúng vậy. Nguồn gốc của Hư Hải chính là tồn tại ở sâu trong Chân giới. Kỳ thực phiên dịch của các người tới đây gọi là Chân giới, chỗ bọn ta vốn gọi là Hư giới.”

Loại suy nghĩ một chút, lại phun ra một ngụm máu, ngồi dậy, trên tay sáng lên yêu lực, vận dụng yêu thuật chữa thương ở chỗ ngực bụng của mình.

“Theo ghi chép của chúng ta thì Hư Giới chia làm chín tầng. Nghe nói nguồn nước của Hư Hải là từ tầng thứ sáu trở lên.”

“Nói như vậy, chỗ sâu Chân giới, cũng có yêu ma mạnh hơn?”
Ngụy Hợp lại hỏi.

“Đúng vậy, chúng ta chỉ là phần ngoài cùng của yêu ma, sau đó là yêu trong hư hải, sau đó sâu hơn một tầng, mỗi một tầng đều có yêu ma đặc thù đặc biệt.

Đương nhiên, nói là yêu ma, nhưng đó chỉ là phân loại cho chúng ta sau khi thăm dò.

Trên thực tế, người chân chính có thể định nghĩa là yêu ma, chỉ có chúng ta sinh hoạt trong thực tế. Những tộc đàn trong Chân giới kia, đều bị chúng ta quy định là hư yêu.”

Loại côn bằng quả nhiên không giống như yêu ma bình thường, thân là hậu duệ trực hệ huyết mạch trực hệ ngàn năm của Đại yêu đứng đầu.

Nội dung trong miệng hắn so với Xà Cơ lúc trước cũng nhiều hơn rất nhiều.

“Nói như vậy, số lượng hư yêu rất nhiều?” Ngụy Hợp dần dần nhíu mày.

“Rất nhiều, phi thường nhiều. Hơn nữa cần phải không có trí tuệ, chúng nó chỉ có bản năng lực cá nhân. Cho nên chúng ta không thừa nhận chúng nó cũng là yêu ma.”

“Bất quá...” Nói tới đây, hắn bỗng nhiên nghĩ tới điều gì then chốt. Muốn nói lại thôi.

“Có gì cứ nói. Nói rất hay, ta không chỉ không giết người, còn có thể mặc cho người ở chỗ này sinh hoạt, không đuổi người.”
Ngụy Hợp khích lệ nói.

“A... Lại nói tiếp, Lâm Châu chúng ta vốn có rất nhiều khe hở hư giới trải rộng yêu hư. Nếu muốn đi qua nơi đó, cho dù là đại yêu ma cũng phải cử tử nhất sinh mới có thể tới được. Sau khi tới đây còn phải đối mặt với chân khí gần như chết chắc.

Chỉ là hơn ba mươi năm trước, không biết làm sao, số lượng Hư Yêu trong thời gian cực ngắn giảm bớt chín thành. Sau đó khe hở giữa hai châu cũng ít đi rất nhiều, an toàn hơn rất nhiều.

Sau đó, chúng ta phát hiện, chân khí bên này rõ ràng biến mất toàn bộ... Cho nên cao tầng của chúng ta lúc đó cũng đang hoài nghi...”

”hoài nghi cái gì?” Sắc mặt Ngụy Hợp bình tĩnh, nhưng trong lòng cũng đã chậm rãi nhắc lên.

“Hoài nghi, chân khí và hư vụ, có thể là ở chỗ sâu trong Chân giới phát sinh xung đột quy mô lớn.

Chân khí thất bại, hư vụ cũng bị hao tổn nghiêm trọng. Cho nên...”

Ngụy Hợp im lặng.

Thật ra hẳn cũng từng có suy đoán tương tự.

Năm đó đám Chân Thú thần bí cường đại ùn ùn từ chỗ sâu hơn nổi lên, sau đó chết đi, tình cảnh như vậy, khiến cho trong lòng hẳn suy đoán.

“Kỳ thật mấy năm gần đây, chúng ta phát hiện nồng độ hư vụ cũng đang từ từ hạ xuống. Cho nên những tộc đàn nhỏ yếu như chúng ta mới bị nửa trục xuất tự nguyện rời khỏi Lâm Châu, đổi chỗ khác để dành.” Chung Dung tiếp tục nói.

“Hư vụ cũng đang yếu bớt?” Ngụy Hợp nghe vậy cũng ngăn người ra.

605

Hư vụ là gốc rễ sinh tồn của yêu ma, nếu như hư vụ cũng xuất hiện tình huống như chân khí, chỉ sợ cuối cùng tình cảnh yêu ma sẽ không tốt hơn Chân Võ bao nhiêu.

Ngụy Hợp thở dài trong lòng.

Có loại ý tứ tỏ chết hồ bi, nhưng loại tâm tình này cũng chỉ thoáng qua.

Dù sao yêu ma cũng không phải đồng loại, chỉ là đồ ăn hoặc là vật liệu.

“Như vậy, hỏi lại một vấn đề, trên đại yêu ma, còn có cảnh giới cao hơn không?” Ngụy Hợp trầm giọng hỏi.

“Đại yêu ngàn năm chính là cực hạn, cao hơn nữa... Phòng chừng chỉ có Yêu Vương trong truyền thuyết. Nhưng ta chưa từng thấy qua. Thậm chí phụ thân ta khuyến ma cũng chưa từng gặp qua.” Loại rét có chút chần chờ nói.

“Yêu vương, có ghi chép lại ở chỗ các ngươi không?”

Ngụy Hợp nhớ kỹ hệ thống Chân Vũ trước kia, võ giả cấp bậc thấp, không phải cũng rất ít nhìn thấy tung tích của các chân nhân sao? Càng đừng nói chi là Tông sư.

Cho nên, chưa từng gặp không có nghĩa là không tồn tại.

Đặc biệt là hệ thống yêu ma, trong mắt hắn, tính thích ứng cùng cường độ, thậm chí có thể so với chân huyết và chân kinh cao hơn.

Yêu thuật đa dạng, đại biểu cho năng lực thích ứng hoàn cảnh cường đại hơn.

Thủ đoạn đa dạng, đại biểu đối phó khôn cảnh có rất nhiều thủ đoạn.

“Có ghi chép.” Chủng Côn Bằng gật đầu: “Trong truyền thuyết nội bộ tam đại tộc liền có Yêu Vương trấn áp tộc đàn. Trong ghi chép có nhắc tới một ít truyền thuyết về Yêu Vương.”

Nói nó có thể hiệu lệnh vạn yêu, khi sinh ra đã có thực lực Đại yêu, mỗi một vị Yêu vương đều được sinh ra từ tinh túy của tộc đàn lớn, sinh ra đã có thần thông thiên phú độc nhất vô nhị Tiên Thiên. Thực lực cực mạnh!”

Ngụy Hợp nghe vậy, sao có cảm giác cái này cùng với những Yêu Vương trong thần thoại thời đại kiếp trước hẳn nghe được giống như trong thần thoại vậy?

“Còn gì nữa không?”

“Còn nữa, bản thân Yêu vương đã sớm thông minh, thường đại biểu cho một loại trạng thái cực hạn mà Yêu tộc có thể phát triển tiến hóa. Cho nên... Nguyên hình của nó là hình thái hoàn mỹ nhất. Thực lực tổng hợp tốc độ đều vượt xa yêu ma ngàn năm bình thường. Không còn, ta biết những thứ này...”
Loại Côn Bằng thành thật trả lời.

“Yêu vương...” Ngụy Hợp hí mắt suy tư, thực lực Đại yêu ngàn năm, gã đã kiến thức qua, nhưng Yêu Vương này có thể trấn áp toàn bộ tộc đàn, thực lực khẳng định vượt xa Thụ Long kia.

Danh hào là biết chứ không phải một cảnh giới, cũng không có gì để nói.

Cụ thể hẳn có thể đánh thắng được hay không, còn phải chân chính so sánh mới được.

“Ngươi có biết chỗ sâu trong Hư Hải không?”

Ngụy Hợp hỏi sau cùng.

“Theo truyền thuyết, nơi đó có giấu một lối vào ẩn sâu trong Chân giới, những cửa vào khác ta cũng không biết nữa, nhưng nghe nói tam đại Yêu tộc đã nhiều lần phái cường giả đỉnh cao đi thăm dò, dường như có chút thu hoạch.”

Tựa hồ nghĩ đến gì đó, nhìn về phía Ngụy Hợp.

“Đại nhân, ngài... định tới Lâm Châu?”

“Như thế nào? Ngươi muốn nói cái gì?” Ngụy Hợp nhàn nhạt hỏi.

“Đúng vậy... Đúng vậy, nếu ngài tới Lâm Châu nhất định phải cẩn thận yêu thuật bên kia. Yêu thuật ở bên này uy lực yếu hơn rất nhiều. Yêu thuật dựa vào hư vụ nên nồng độ hư vụ ở Lâm Châu hơn xa bên này. Cho nên uy lực của yêu thuật cũng lớn hơn nhiều.

Mặt khác... Nếu ngài muốn điều tra Hư Hải thì nhất định chú ý, càng tới gần Hư Hải, uy lực yêu thuật càng lớn...”

“Còn có chuyện bực này...” Ngụy Hợp lại hiểu.

Mặc dù những vật này là thứ mà hắn biết khi tiến vào Lâm Châu, nhưng đối phương đưa ra trước một bước, cũng có thể làm cho hắn trong lòng nhiều hơn một chút?

“Đa tạ đã báo.” Ngụy Hợp nhận được tin tức, trong lòng hiểu rõ, quay người điếm một cái, giống như thuấn di, bỗng nhiên biến mất.

Hắn thực hiện lời hứa của mình, không ra tay với đủ loại người.

Thậm chí sau khi trở về, hắn cũng sẽ truyền lệnh cho Tịnh Ma đội liệt kê hạt giống vào danh sách trắng của Yêu tộc.

Yêu ma giống như Côn Bằng, trên thực tế tại Nguyên Nguyệt không phải một người.

*

*

*

Cho nên lúc trước Ngụy Hợp thiết lập một danh sách trắng, tất cả yêu ma vô hại, đều có thể xếp vào trong đó, xem như là dân chúng bình thường.

Trên đường trở về, Ngụy Hợp tung người trong núi rừng nhanh chóng lóe lên, không có đột phá âm chương, chỉ lấy tốc độ hai trăm thước bình thường trong một giây bay lượn.

Thanh âm và động tĩnh như vậy cũng sẽ nhỏ đi rất nhiều, thuận tiện cho Ngụy Quốc suy nghĩ một số thứ.

Vốn hẳn dự định trực tiếp đi Lâm Châu, rút củi dưới đáy nòi, giải quyết hết thầy vấn đề. Nhưng hiện tại xem ra, nước của Lâm Châu rớt cuộc sâu bao nhiêu, còn chưa rõ. tùy tiện xâm nhập, có thể sẽ gặp phải nguy hiểm.

Mà bây giờ việc cấp bách, còn có hai việc khác.

Một cái chính là mở ra Đại Nguyệt Hoàng Lăng.

Một người khác là tìm được con đường tương lai của những người bình thường bọn Liễu Thừa Hi.

Chân võ đạo, không thể bị cắt đứt.

Nguyên bản Ngụy Hợp dự định lấy yêu ma làm tài liệu, chuyển hoá hư vụ hóa thành chân khí, nhưng bây giờ xem ra, tình huống hư vụ cũng không quá tốt. Tương lai cũng có khả năng xuất hiện tình huống đoạn tuyệt.

“Trong thiên địa này, chỉ có nguyên huyết trường tồn a...”

Trong lòng Ngụy Hợp cảm khái.

Phía trước có một dãy núi chặn đường, hẳn dùng sức nhấn một chút, bãi cỏ dưới chân nổ tung hố sâu, cả người phóng lên tận trời, nhảy mấy cái trên dãy núi, liền nhẹ nhõm lướt qua.

Hiện tại, bắt được yêu ma làm tài liệu, đã đầy đủ số lượng rồi, đến lúc đó đi mở ra Đại Nguyệt Hoàng Lăng rồi.

Ngụy Hợp khẩn cấp cần một ít cao thủ chân chính trợ giúp mình ổn định thế cục.

Hơn nữa, sư tôn Lý Dung, rất có thể còn ở bên trong!

Nửa tháng sau.

Lượng lớn nhân lực vật lực hội tụ lại, đem các tổ chức yêu ma số lượng chế tạo ra chuyển hoá, tất cả đều chuẩn bị thỏa đáng, vận chuyển đến Đại Nguyệt Hoàng Lăng.

Quân phiệt địa phương nhiệt tình hoan nghênh đám người Nguyệt Thiên đến, cũng vì bọn họ mà dẫn đường và hướng đường cho họ liền có lợi.

Ngày mười chín tháng năm, thời tiết âm u.

Phía trước Âm Dương Thái Cực Đồ Lăng.

Một kiến trúc bằng đá to lớn được dựng lên, kiến trúc dùng gạch đá xây dựng, chỗ khe kẽ dùng chất keo triệt để bịt kín, cửa sổ cũng đều dùng công nghệ đóng chặt nhất lắp vào, toàn bộ mặt ngoài kiến trúc đều bôi lên tổ dịch yêu ma do Ngụy Hợp chuyên môn phối chế.

Chính là vì chế tạo một hoàn cảnh tương đối phong bế chân khí.

Ngụy Hợp ở trong đó, đặt mấy chục tổ chức yêu ma chuyển hoá, thông qua hấp thu hư vụ ngoại giới, chuyển hóa chân khí, rót vào trong đó.

Đây là một khu vực để đả diệt võ giả Chân Võ vừa mới ra khỏi Hoàng Lăng.

Nhà đá dài hai mươi mét, rộng mười lăm mét, cao tám mét, trước mặt Thái Cực Đồ, còn dùng một cái lối đi kín do da người xây, một mực kéo dài đến lối ra của Hoàng Lăng.

Những công trình này đều do Nguyệt Thiên và tinh băng quân phiệt tài trợ tạo thành.

Ngụy Hợp xua đuổi yêu ma, sau lưng bọn quân phiệt không còn cản trở, tài nguyên cũng tiêu hao ít quá nhiều.

Mà Ngụy Hợp ra mặt, đại biểu cho Tịnh Ma đội, đem tài nguyên các quân phiệt cần nộp lên ít nhất hai thành, còn không cần giao người sống cho yêu ma ăn.

Cứ như vậy, bất kể quân phiệt hay là Nguyệt Thiên đều rất vui mừng.

Thuộc về tài nguyên của yêu ma ban đầu, đổi thành cho Nguyệt Thiên.

Mà Tịnh Ma đội cũng đổi tên thành Huyền Diệu tông, lấy vị Ngụy Hợp tông chủ Huyền Diệu tông này làm thủ lĩnh đương đại Đạo Tử, cao nhất là Tổ Sư.

Tự thành một thể hệ thống.

Những ngày qua, cũng có rất nhiều người, bởi vì yêu ma rút lui tan tác mà mất đi mục tiêu, mất đi lòng báo thù, lựa chọn

thoát ly Nguyệt Thiên Tịnh Ma đội, trở về sinh hoạt bình thường.

Nhưng càng nhiều người, đều là cô nhi một thân một mình không có người trong nhà, không chỗ nào có thể đi, vẫn như cũ ở lại đội Tịnh Ma, trở thành một thành viên Huyền Diệu tông mới.

Ngụy Hợp lúc này đứng bên cạnh nhà đá, nhìn thợ tượng nhân công, không ngừng từ trên xuống dưới, vận chuyển tài liệu, tu bổ khe hở.

Trong lòng hắn càng không thể chờ đợi được nữa.

Càng tới gần thời khắc này, hắn càng muốn gặp lại khuôn mặt xinh đẹp của sư tôn Lý Dung.

Tiệc nuôi năm đó, hiện giờ chung quy vẫn phải bù đắp lại!

Bên cạnh hắn, Liễu Tân nói, cũng chính là Liễu Thừa Hi, một lần nữa khôi phục tên ban đầu.

Liễu Tân Ngôn chỉ là trước đó nàng đào vong, vì nguy trang thân phận mà đổi tên.

Hôm nay nếu lão sư trở về, cũng không cần nguy trang nữa.

Liễu Thừa Hi lúc này đã nắm giữ chín loại cảnh giới khác nhau, có thể nói là khoa trương.

Mặc dù những cảnh giới này phần lớn là bị yêu ma bức ra ngoài, trong đó có rất nhiều cái chỉ có thể dùng cho đoạn võ đạo thấp hơn.

Nhưng Ngụy Hợp vẫn như cũ từ trên người nàng học được không ít thứ.

Sau khi cấy ghép tổ chức chuyển đổi, khuôn mặt Liễu Thừa Hi cũng trẻ hơn rất nhiều, từ gương mặt trung niên nữ tử trước đó khôi phục được khoảng ba mươi tuổi.

Lúc này nàng đứng ở một bên, cũng có chút mong chờ nhìn hướng Hoàng Lăng đang dần dần mở ra.

Chỉ dựa vào một mình Ngụy Hợp lão sư, chung quy vẫn không đủ, chỉ có nguyên nguyệt một lần nữa trở nên cường đại, mới

có thể chân chính làm cho nhân loại đứng vững gót chân.

Một bên khác, quân phiệt bản địa Diêu Trình Huy mang theo Diêu quân đóng quân ở phụ cận.

Gia hỏa này hồi kỹ, lại là hậu nhân của sư tử Diêu Văn của Huyền Diệu Tông...

Nói năng nói cuội, không ngờ còn lôi kéo thêm chút quan hệ.

Cho nên Ngụy Hợp liền tùy ý để hấn tự mình trình diện.

Trên thực tế, hấn cũng không nghĩ tới việc tham dự tranh đấu trong quân phiệt nhiều, nên cũng không có tâm tư để ý tới những chuyện linh tinh này.

Có thời gian ngày đều bận bịu chiêu cô một đám người yêu đuối, còn không bằng một mình truy cầu võ đạo cực hạn cao cường hơn.

Sự thật cũng chứng minh, ở thế giới như này vũ lực cá nhân mới là căn bản có thể quyết định vận mệnh.

Rất nhanh, đã đến giữa trưa, da dẻ bịt kín thông đạo, cuối cùng hoàn thành việc xây dựng.

Các thợ thủ công vẩy kỳ ngữ, ra hiệu cuối cùng tiếp miệng kín đáo hoàn thành.

Thông đạo đến thạch ốc, ở giữa còn lưu lại một chút khoảng cách, đây là để phòng ngừa không khí đục ngầu bên trong hoàng lãng ô nhiễm không khí trong thạch ốc.

Khoảng trống này, Ngụy Hợp để thợ thủ công thiết kế mấy cái quạt gió, sau lưng dùng chân khí chuyên đổi tổ chức để tạo thành chân khí mỏng manh, không ngừng thổi về hướng này.

Chân khí lưu động mỏng manh sẽ không tạo thành quỹ phong, cho nên Ngụy Hợp cũng yên tâm để thợ thủ công bình thường tiến hành chế tác.

“May mắn không làm nhục mệnh!” Lúc này Liễu Ninh An với tư cách giám sát, bước nhanh tới trước mặt Ngụy Hợp và Liễu Thừa Hi, trình trọng lặp lại mệnh lệnh.

“Mọi thứ đã chuẩn bị thỏa đáng, tiếp theo, tùy thời có thể mở ra cửa vào!”

“Vất vả rồi.” Liễu Thừa Hi gật đầu đáp.

Nàng vẫn như cũ là tổng trưởng chỉ huy Tịnh Ma đội, dù sao Ngụy Hợp cùng những người tuổi trẻ này không quen.

“Lão sư, có thể mở cửa không?” Liễu Thừa Hi nghiêng đầu nhìn về phía Ngụy Hợp.

Khiến cao tầng của Tịnh Ma đội chung quanh vô luận nhìn bao nhiêu lần cũng cảm thấy chấn động trong lòng.

Thủ đoạn như vậy cũng làm cho mọi người đối với vị tổ sư Ngụy Hợp này có thêm một tầng nhận thức.

Dù sao, rất ít người có thể từ chối được mê hoặc về thời thanh xuân.

Ngụy Hợp nhìn sắc trời.

Trên bầu trời mặt trời chói chang cao chiếu, tia sáng nóng rực chiếu sáng tất cả khu vực chung quanh, không có một tia bóng râm tử giác.

Lúc này sương mù, đúng là lúc nhạt nhất.

Ngụy Hợp trầm mặc, nhắm mắt hít sâu một hơi.

“Kiểm tra lại tất cả khe hở một lần nữa, xác định không có vấn đề gì hồi báo!”

“Vâng!”

606

Mệnh lệnh tầng tầng truyền xuống, lúc này uy vọng Ngụy Hợp ở trong Tịnh Ma đội sớm đã là cao nhất.

Rất nhiều người đều coi hắn là lá chắn cuối cùng của Nguyên Nguyệt, là tông sư cuối cùng của thời đại Chân Vũ.

Tuy rằng cảnh giới của hắn không phải là Tông sư, nhưng thực tế thực lực đã vượt xa cấp độ Tông sư bình thường, đạt đến cực hạn của Tông sư viên mãn.

Cho nên sau khi liên tiếp đánh tan yêu ma, danh vọng của Ngụy Hợp tại Nguyên Nguyệt Tịnh Ma đội cùng với rất nhiều quân phiệt đã đạt tới đỉnh điểm.

Trong khoảng thời gian này, đã có đủ loại thư mời của tất cả đại quân phiệt đưa đến trước mặt hắn.

Cũng có thể lực ngoại quốc, thư mời như Tây Lâm, chạt vật các đại biểu đưa đến.

Nhưng Ngụy Hợp đều không để ý.

Mục đích duy nhất hiện giờ của hắn chính là mở hoàng lăng, gặp lại sư tôn.

Rất nhanh, sau khi kiểm tra tầng tầng lớp lớp, xác định không có vấn đề gì.

Cuối cùng.

Ngụy Hợp ổn định lại tâm tình, nhìn tất cả ánh mắt cùng ánh mắt chờ đợi hắn.

“Mở ra!”

Thanh âm tựa như gợn sóng, từng vòng mang theo hồi âm, lan truyền đến trong tai tất cả mọi người bốn phía.

Một đám hán tử khỏe mạnh lôi kéo một đám dây thừng vừa thô vừa to, liên tiếp cột vào vách đá nơi lối vào.

“Dự bị! Lên đi!”

“Một, hai, ba!”

Tất cả mọi người cùng dùng sức, mạnh mẽ lôi ra ngoài.

Cửa đá cửa vào Thái Cực Đồ chậm rãi chấn động, khe hở chung quanh rơi ra lượng lớn tro mịn, nhưng nhìn kỹ, đó chỉ là một chút cặn bã tích góp nhiều năm của khe hở.

Bản thể cửa đá vẫn không nhúc nhích.

Bàn tay Ngụy Hợp nhẹ nhàng nắm chặt, muốn tự mình xuất thủ, nhưng lại cố nhịn xuống.

Trong từng tiếng kèn hiệu, xiềng xích dây thừng nhao nhao từ một phương hướng dùng sức kéo ra.

Ít nhất có hơn trăm người cùng nhau phát lực, nhưng cửa đá vẫn không chút sụt mẻ.

Ngoại trừ những mảnh vỡ ban đầu rơi ra thì sau đó vẫn bất động.

“Cửa đá quá nặng rồi... hơn nữa hình như cùng với thứ gì đó bên trong đó...!” Liễu Ninh An trở về từ chỗ thợ thủ công, trầm giọng giải thích.

Lúc này đã nửa giờ trôi qua.

“Được rồi. Ta tự mình đi...” Vốn Ngụy Hợp không có ý định tự mình ra tay, dù sao dùng phương thức thông thường mở cửa đá ra, hẳn là ổn thỏa hơn.

Đạo môn này dùng để ngăn cách hư vụ, ai biết phía trên dùng công nghệ gì.

Nhưng bây giờ xem ra...

“Tránh ra đi...”

Ngụy Hợp thả người dậm chân, thân thể nhẹ nhàng vọt lên, rơi xuống lối vào.

Dây thừng nhao nhao thoát ly dây câu, đứt rời bắn ra.

Chỉ để lại Ngụy Hợp một mình đứng trước cửa đá.

Hắn hít sâu một hơi, trong lòng hiện lên từng tràng cảnh sinh hoạt của tháng lớn.

Bất kể là Huyền Diệu tông hay là Phần Thiên quân bộ của thánh lớn đều có ảnh hưởng vô cùng quan trọng đối với hắn.

Giờ phút này... Trong lòng hắn không tự chủ được có chút tâm thần bất định.

“Nếu như... người bên trong đều còn sống, vậy tự nhiên là tốt nhất...”

“Vạn nhất người ở bên trong...”

Kỳ thật trong lòng Ngụy Hợp đã có chuẩn bị.

Bàn tay nhẹ nhàng dán lên mặt ngoài cửa đá, hắn vuốt ve đường vân thô ráp phía trên.

Từng phiến từng phiến hoa văn tựa như phù văn nằm dọc, có thể thấy rõ ràng ở trên cửa đá.

Năm tháng trôi qua khiến cánh cửa đá này càng lúc càng trở nên vàng hơn so với lúc trước.

Thậm chí ở mặt ngoài còn có thể thấy một ít ấn ký phân chim đã bị giết chết.

“Đại Nguyệt, Chân Võ, hy vọng... Các người bình yên vô sự!”
Ngụy Hợp buông tay ra, lui ra phía sau mấy bước.

Ông!!

Trong chốc lát vô hình lực hút tác dụng lên toàn bộ mặt ngoài cửa đá.

man lực mấy trăm ngàn cân điên cuồng lôi kéo kéo toàn bộ cửa đá, ý đồ muốn kéo nó ra ngoài.

Nhưng quỷ dị chính là cửa đá chỉ run rẩy lên, từng tầng vụn phấn không ngừng rơi ra, nhưng một chút cũng không thấy mở ra.

Ngụy Hợp không có gì ngoài ý muốn, cửa đá có thể bảo hộ kẻ cả rất nhiều Chân Huyết tông sư của Đại Nguyệt, không thể mở ra, đây là chuyện đương nhiên.

Một tay hắn đặt ở phía trên, thay đổi một loại sách lược.

“Toái!!”

Trong chốc lát hai mắt Ngụy Hợp đỏ lên, lực lượng toàn thân tụ tập trên bàn tay, năm ngón tay tựa như móc câu, đâm thật sâu vào trong cửa đá, kéo ra bên ngoài.

Lực hút kết hợp với lực lượng của bản thân hắn, dưới trạng thái bình thường, lực lượng không hề vượt qua mười hai mươi lăm vạn cân, lúc này không hề giữ lại bộc phát ra.

Ngụy Hợp đang lợi dụng lực bộc phát trong nháy mắt này, ý đồ cưỡng ép đẩy cửa đá ra.

Băng!

Trong âm vang, mặt ngoài cửa đá vỡ ra từng mảng, một tầng ở tận cùng bên trong cũng dày đặc vết rạn nứt.

Nhưng quỹ dị chính là cánh cửa này rõ ràng vẫn không mở!

Hơn nữa, sau khi mặt ngoài của nhiều tầng vỡ vụn, cửa đá rõ ràng cũng không bị phá nát xuống dưới nữa, vẫn duy trì hình dạng chính thể như cũ.

Ngụy Hợp khẽ ồ lên một tiếng.

Sức mạnh như hắn bùng phát, dù thế nào cũng có chút hiệu quả, có thể...

“Trong môn phái có ẩn tình!” Trong lòng của hắn suy đoán.

Bỗng nhiên hắn nghĩ đến nguyên lý trong ngoài áp chên lệch, nếu như sương mù bên trong đến gần bằng không, mà bên ngoài sương mù nồng đậm khắp nơi.

Như vậy có lẽ sương mù cũng sẽ sinh ra một áp lực cực lớn đối với cửa đá.

Nghĩ đến điểm ấy, Ngụy Hợp duỗi một ngón tay ra.

Trước tiên cho cửa đá hít thở không khí rồi lại nói.

Phốc!

Ngón tay hắn đâm thẳng vào cửa đá, từng đạo kinh lực dưới tác dụng của lực lượng chân huyết, tựa như gai nhọn, đâm thật sâu vào trong cửa đá.

Thật đúng là dốc sức mượn lực trùng kích điên cuồng xông vào trong, rất nhanh, Ngụy Hợp rốt cuộc cảm giác được một

tiếng vang nhỏ.

Xoạt.

Cửa đá bị xuyên thấu.

Hắn không tiếp tục hành động nữa, mà quay đầu vẫy tay một cái, lập tức chuẩn bị lều vải tạm thời, lồi vào tiếp theo dưới tác dụng hút của lực hút bay tới, chuẩn bị tùy thời cửa đá vỡ vụn, rồi đón vào lều vải.

Hít sâu một hơi, Ngụy Hợp đột nhiên run bàn tay.

Rầm rầm một tiếng giòn vang, vô số vết rạn xuất hiện trên bề mặt cửa đá, giống như thủy tinh sắp vỡ đến nơi.

“Tái cho ta!” Hai mắt Ngụy Hợp sung huyết, cường lực một lần nữa toàn lực bộc phát.

Bành!!

Toàn bộ cửa đá âm âm sụp đổ, hóa thành vô số đá vụn.

Vô số hư vụ không khí bên ngoài điên cuồng tràn vào bên trong.

Ngụy Hợp vội vàng lấy tay kéo một cái.

Thông đạo của lều vải da nhất thời ngăn chặn cửa đá, chính hắn thì nhân cơ hội đi vào bên trong.

Sau lưng Bành một tiếng, toàn bộ lều vải da bị áp lực cực lớn kéo qua, gắt gao ngăn ở chỗ cửa đá.

Phốc phốc vài tiếng trầm đục, lều trại run run vài cái, cuối cùng bị lượng lớn dây thừng bên ngoài kéo cố định, không triệt để bay vào bên trong.

Cho dù bên rìa lều còn có hư vụ đang không ngừng thâm nhập vào trong, nhưng tốc độ chậm hơn trước quá nhiều.

Ngụy Hợp không quản những thứ này, hắn vừa vào cửa, liền vùi đầu vào trong.

Bên trong cửa đá là một gian phòng đá có chút lộn xộn.

Trên tường có vô số viên đá quý khảm nạm rậm rạp.

Những bảo thạch này đều tản ra huỳnh quang màu tím nhạt, hiển nhiên đều là Tử Tuyết Thạch.

Trong thạch sảnh, cái bàn đầy đủ, trên tường treo tranh chữ, mặt đất trải thảm.

Diện tích toàn bộ sảnh đá giống như một quả bóng, trong góc phân biệt có cửa đá khóa nối thông đến địa phương khác.

Ngụy Hợp vừa mới xông vào, mới phát hiện không đúng...

Trong thạch sảnh tĩnh lặng không một tiếng động.

Theo lý mà nói, động tĩnh ở bên ngoài của nó đã lớn như vậy rồi, nếu bên trong có người thì hẳn là sớm đã phát hiện ra rồi.

Cho tới bây giờ, hẳn cũng không nghe được bất kỳ động tĩnh gì từ trong thạch sảnh.

Trong không khí tràn đầy mùi thối rữa, Ngụy Hợp quét mắt nhìn qua, trong góc, đột nhiên thấy một bộ xương khô.

Đồng tử hắn co rụt lại, trong nháy mắt xuất hiện ở trước mặt khô lâu, ngòi xỏ xuống cần thận kiểm tra.

Khô lâu mặc một bộ trường bào màu xám trắng, áo choàng được bện thành từ những sợi chỉ vàng bạc, sát rìa còn được khảm bằng thủy tinh màu xanh lam, hiển nhiên đây có thân phận bất phàm.

Nhưng giờ phút này, hài cốt của hắn lại giống như rác rưởi, co rụt trong góc, không nhúc nhích.

“Người hoàng tộc sao?” Ngụy Hợp ở trên áo bào thấy được ấn ký của hoàng thất Đại Nguyệt.

Hắn nhanh chóng đứng dậy, nhằm về phía cánh cửa đá trong góc kia.

Bành!

Cánh cửa đá này tất nhiên không cứng rắn bằng cánh cửa bên ngoài, lập tức bị một tay hắn đánh nát.

Phía sau cánh cửa lại là một đại sảnh cực lớn.

Đỉnh đại sảnh hình bán cầu, chung quanh hình trụ. chính thể như một cái đầu bút vừa thô vừa to.

Trên mặt tường xung quanh, bôi đầy một tầng vật chất màu vàng nhạt, còn có từng sợi dây thừng giống như dây thừng vờn quanh, hơn nữa ở bên trên treo một chuỗi gió linh màu bạc, hoa văn tinh xảo.

Lúc này khí lưu không ngừng từ ngoại giới thổi vào, Phong Linh bốn phía nhất thời liên hoàn rung động, phát ra tiếng đánh thanh thúy dễ nghe.

Nhưng đây đều là thứ yếu, chân chính trọng yếu... là vấn đề khác!

Ngụy Hợp vừa tiến vào đại sảnh trong nháy mắt, bước chân liền giảm tốc độ chậm lại, rất nhanh đứng tại chỗ, kinh ngạc nhìn một màn trước mắt.

Nếu như hắn không tận mắt nhìn thấy, làm sao cũng không thể tin được những gì chứng kiến trước mắt.

“Không đúng....” Sắc mặt Ngụy Hợp âm trầm, nhìn trái nhìn phải: “Không nên như vậy!”

Hắn vọt mạnh đến đầu cuối đại sảnh, nơi đó dường như có một cột đá màu đen có xu hướng thao tác.

Hắn cố gắng từ trên này tìm ra đáp án.

Bởi vì.

Toàn bộ bên trong sảnh đá này, những nơi hắn đi qua đều trống rỗng, không có một người.

Không có người sống.

Cũng không có người chết.

Tất cả mọi người, kể cả Hoàng đế Đại Nguyệt đều biến mất một cách thần bí!

Ngụy Hợp nhanh chóng kiểm tra trụ đá, phát hiện cơ quan phía trên còn có thể động đậy.

Hắn không dám lộn xộn, chỉ là trên người thật đúng là bỗng nhiên tựa như linh xà, hóa thành mấy chục đầu, bay vọt đến các nơi hẻo lánh trong đại sảnh.

Rất nhanh, lại có hai cửa đá bị hắn tìm ra.

Bành!

Một cửa đá phá toái, Ngụy Hợp xông vào thông đạo, đảo mắt liền đến một thạch sảnh to lớn giống như đúc kia.

Thạch sảnh rộng chừng sân bóng, bố trí tinh xảo tỉ mỉ, nhưng không có ai!

Không có người, cũng không có thi hài, không có gì cả.

Bành!

Ngụy Hợp lại lần nữa phá tan cửa đá mới. Thông qua thông đạo mới, tiến vào thạch sảnh mới.

Liên tục chín lần, Ngụy Hợp tìm chín thạch sảnh như vậy, đồng thời nửa đường tiến vào cũng có hơn mười thạch sảnh nhỏ.

Nhưng căn bản không nhìn thấy một ai.

Giống như lúc trước, không có người sống, cũng không có người chết!

“Không đúng!”

Hắn bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, nhanh chóng trở lại sảnh đá đầu tiên có trụ đá.

Bốp!

Ngụy Hợp đứng trước cột đá, bỗng nhiên nhắm mắt lại.

Cảm giác cấp tốc bị cường hóa, tiến vào Chân giới.

Mở mắt ra, hắn đã tiến vào tầng thứ nhất Chân Giới.

Thạch sảnh bên trong Chân giới đã trống rỗng, cái gì cũng không có.

Thậm chí ngay cả dấu vết đánh nhau cơ bản cũng không còn.

Ngụy Hợp không cam lòng, cắn răng tiến vào tầng thứ hai, giằng co với phong giới.

Lần này, hắn lại thấy được một chút vết tích hỗn loạn, xuất hiện trên mặt đất thạch sảnh.

Không có chân khí triền miên phong tầng giới, an tĩnh trước sau như một, chưa từng có gió lốc khủng bố dị thường quán quanh, cũng không thể làm cho chân khí biến dị vụn vẹo mất đi ý chí ô nhiễm.

Có chỉ là một mảnh yên tĩnh.

Rõ ràng, sương mù còn ôn hòa hơn so với chân khí bình thường.

Ngụy Hợp lại lần nữa nhắm mắt, mở mắt, tiến vào tầng thứ ba, thống khổ cho Phong Chân Giới.

Lần này, vết tích hẳn nhìn thấy càng nhiều.

Trên tường, trên mặt đất, khắp nơi đều là vết máu hắt vẩy, còn có dấu vết giấy dựa.

Mà ở vị trí trung tâm thạch sảnh, trên đất trông tựa hồ có đồ vật gì đó, đang khiến không khí vụn vẹo, xoay tròn.

Ngụy Hợp nhìn kỹ lại, phát hiện không gian nơi đó tựa hồ có chút mơ hồ. Phảng phất như có thứ gì trong suốt đang đứng ở nơi đó.

“Đó là...?” Trong lòng Ngụy Hợp run lên, không tự chủ được từng bước tới gần.

607

Theo khoảng cách chậm rãi tới gần.

Ngụy Hợp mở to hai mắt, con ngươi hơi co lại.

Hắn cố gắng tăng cảm giác lên cao hơn, gần như sắp tiến vào Thực Cốt Phong.

Nhưng rất nhanh, hắn phát hiện hình thể vụn vẹo trong suốt này dường như chỉ tồn tại ở mặt gió thống khổ này.

Một khi tiếp cận tầng Thực Cốt Phong thì sẽ càng thêm phai nhạt.

Hiển nhiên đây chỉ là vật ở tầng Thực Cốt Phong.

Trong những vấn đề khác nhau của Chân giới, đối với sự vật tương tự, cảm giác chinh thể cũng sẽ có chỗ khác biệt.

Đến một chân giới sâu nhất định, cho dù là một dãy phòng ốc giống nhau, ở trước cảm giác, cũng có thể sẽ biến thành một vật sống quý dị nào đó.

Đây là do góc độ khác nhau mà dẫn tới.

Ngụy Hợp một lần nữa giảm độ cảm quan, đi đến trước vật trong suốt kia.

Cho đến khi nó chỉ có nửa mét mới dừng lại.

Lúc này, hắn mới miễn cưỡng thấy rõ, đoàn trong suốt này, rốt cuộc là vật gì đang đứng thẳng.

Đó là...

Từ thân thể của rất nhiều người ghép lại với nhau hình thành nên một con quái vật hình người.

Nó cao hơn hai mét, thân thể gần như trong suốt, mọc ra từng khuôn mặt người giống như bấu thịt vậy.

Đó đều là những khuôn mặt quen thuộc mà Ngụy Hợp đã từng gặp qua.

Bạch Thiện Tín, Bích Lân, Tống Khánh.

Vương đô thủ hộ vệ Tông sư Thượng Quan Địch Vân.

Tổng quản cung đình Tào Nham Hư, Nguyệt Thiên Tiêu Phục Nguyệt, Đại hoàng tử Tư Mã Xích, còn có một nhóm gương mặt xa lạ, nghĩ đến cũng đều là cao thủ trước đó trốn vào nơi này.

Nhưng giờ khắc này, tất cả mọi người giống như được dung nhập vào thân thể trong suốt này, trở thành một phần của nó.

Trong lòng Ngụy Hợp mang theo một tia sợ hãi cùng căng thẳng, nhanh chóng ở trên thân thể trong suốt này, tìm kiếm khuôn mặt Lý Dung.

Tuy thị lực của hắn kinh người, nhưng thân thể này bởi vì gần như trong suốt cho nên gương mặt cũng không dễ nhận biết.

Hơn nữa thân thể trong suốt tựa hồ đã chết từ lâu, rất nhiều gương mặt trên người đều dừng lại ở trạng thái thống khổ trước khi chết.

vạn vẹo như vậy thì tăng thêm phân biệt độ khó.

Rất nhanh, Ngụy Hợp cẩn thận tìm khắp các vị trí của cơ thể con người, không phát hiện khuôn mặt Lý Dung.

Không riêng không có Lý Dung, cũng không có Tư Mã Linh, cũng như Hoàng hậu, Trọng Yến.

Hơn nữa hắn còn phát hiện.

Thân thể này không có bất cứ giới tính đặc thù nào. Toàn thân nó bao trùm đủ loại ung nhọt trên mặt người, nhưng khuôn mặt lại không có ngũ quan, chỉ là một mảng bóng loáng.

Trên người nó mọc đầy mặt những người khác, nhưng chỉ có chính mình không có mặt.

Loại cảm giác quỷ dị mơ hồ mang theo nghi thức này, khiến Ngụy Hợp nhanh chóng liên tưởng đến một số nghi thức tà ác hoặc là tế tự giáo phái.

Tìm đi tìm lại vài lần, không tìm được gương mặt Lý Dung, khiến hắn thở phào nhẹ nhõm.

Thân thể trước mắt này, hoặc là nói hình tượng con người, hiển nhiên đã là kết thúc.

Từ rất nhiều năm trước, nghi thức kia có lẽ đã kết thúc.

Ngụy Hợp nghĩ, rất nhiều năm trước, từ nơi này vừa mới phong bế, người bên trong đã không ra ngoài giao tiếp vật tư.

“Khả năng là lúc đó đã...” Trong lòng Ngụy Hợp thở dài.

Hắn bắt đầu cẩn thận tìm kiếm xung quanh manh mối.

Nếu Lý Dung, Tư Mã Linh, đám người Trọng Yên đều không ở trên mộ này, thì cũng không ở trong lăng mộ này.

Như vậy rất có thể bọn họ sẽ lưu lại một manh mối hoặc là vết tích khác.

Ngụy Hợp quay chung quanh tượng người, cẩn thận quan sát.

Rất nhanh, trên mặt tường sau lưng tượng người đã tìm được một trạm ngầm.

Bóng tối này chỉ có thể thống khổ trải qua phong cách, mới có thể nhìn thấy. Có thể thấy được tính ẩn tàng của nó cực cao.

Ngụy Hợp tiến lên, đưa tay dán lên mặt ngoài hốc tối, phát động lực hút.

Vách tường xám trắng chậm rãi nhô ra, mấy âm thanh đứt đoạn vang lên, kéo ra một ngăn kéo nhỏ rộng cỡ bàn tay.

Trong ngăn kéo đặt một bức thư.

Trên thư viết: Người đến sau mở ra.

Ngụy Hợp cầm lấy lá thư, thứ này không có phong thư bao lại, chỉ là chồng chất vài lần thô bạo.

Hắn trực tiếp mở ra, phát hiện chữ viết phía trên đã mờ hồ một chút.

“Đột nhiên thần bí nhân tập kích chúng ta, phần lớn mọi người bị hắn dùng phương pháp tàn nhẫn ngưng tụ ra tượng người trong thông đạo, dùng để mở ra thông đạo tiến về chỗ sâu hơn trước Chân Giới.

Sau khi người thần bí rời đi, thông đạo vẫn còn, dường như còn có thể tồn tại một lát... những người sống sót chúng ta nhất trí quyết định ở lại đây sẽ gặp chuyện ngoài ý muốn, cho nên chúng ta quyết định đi vào... tiến vào trong thông đạo theo như lời người thần bí kia nói...”

Phía sau tựa hồ bị cái gì đó xé mất, đoạn chữ viết cuối cùng tựa hồ cũng có vẻ rất vội vàng.

Hiển nhiên lại có biến cố mới xuất hiện, dẫn đến hẳn không thể tiếp tục viết nữa.

Sắc mặt Ngụy Hợp hơi trầm xuống, thời điểm máu chột đột nhiên bị cắt đứt, làm trong lòng hẳn có chút khó chịu.

Nếu như có thể biết được bọn họ đi vào tầng nào...

“Không đúng!” Ánh mắt hẳn nhíu lại: “Chân huyết tông sư đều có thể tùy ý tiến vào thực cốt, cũng chính là tầng thứ tư Chân Giới.

Nếu như thấp hơn Chân Giới tầng này, bọn họ căn bản không cần phải đi theo đường hầm.

Nói cách khác, bọn họ vừa tiến vào đồng đạo, ít nhất cũng là cao tầng hơn sau khi thông tới Thực Cốt.”

Lối đi nào mà khiến người ta có thể cưỡng ép tiến vào các mặt khác của Chân giới?

Sợ rằng không phải tiến vào nữa mà là chuyển hóa.

Chuyển hóa con người thành kết cấu và ý thức thân thể độc nhất về mặt kia, như vậy mới có thể vĩnh viễn “đi vào” ở đó, cũng tồn tại ở đó.

Ngụy Hợp không biết đến cùng là tầng nào, nhưng đã có tầng mạnh mỗi này, hẳn cũng có thể có một mục tiêu, tiếp tục tìm kiếm.

“Thần Thức cốt đã từ tầng xương trở lên sao?”

Hắn nhẹ giọng thở dài, nếu như đây là thời đại trước đây, chân khí vẫn còn, như vậy yêu cầu này đối với hẳn cũng không khó.

Nhưng hiện tại đã là thời đại chân khí đoạn tuyệt. Cho nên, nếu muốn tiến vào Chân giới cao tầng hơn, nhất định phải mạnh mẽ tăng lên cảm quan của bản thân.

Tầng Thực Cốt trở lên, ứng với tầng này chính là Đại Tông Sư.

Toàn bộ hệ thống chân huyết, cũng chỉ có Ma Đa cùng Đại sư tử Nguyên Tử mới có thể tiến vào.

Cuối cùng hắn đưa mắt nhìn người kia.

Lại phát hiện, tượng người đang từ từ hòa tan, tiêu tán.

Hắn đoán rằng là từ bên ngoài sương mù tiến vào đã sinh ra ảnh hưởng.

Mở ra trước hoàng lăng, Ngụy Hợp chưa bao giờ nghĩ tới, bên trong sẽ phát sinh biến số bực này.

Bất quá may mà nàng kịp thời phát hiện thứ này.

Về phần người thần bí đột nhiên xuất hiện...

“Người thần bí kia rốt cuộc có thân phận gì? Có thể dễ dàng áp chế nhiều tông sư như vậy, còn có biện pháp tiến sâu vào trong Chân Giới, hiển nhiên cũng là một vị Đại Tông Sư.”

Trong lòng Ngụy Hợp không có đầu mối, y phát tay một cái, lập tức vô số chân khí thật sự bay ra, đem tượng người sắp hòa tan kia cưỡng ép bao trùm lại.

Vèo!

Hắn thả người nhảy lên, phóng ra phía cửa.

Bức tượng người này chỉ tồn tại ở mặt gió thống khổ, cộng thêm có thể là dấu vết mở ra thông đạo lưu lại, cho nên rất đáng để nghiên cứu.

Hắn nhất định phải tìm được manh mối lưu lại trong đó, để xác định, Lý Dung sư tôn bọn họ đến cùng là đi Chân giới nào.

Chuyến đi này mặc dù không thu hoạch nhiều, nhưng chung quy vẫn có tin tức tốt, đó chính là Lý Dung sư tôn, rất có thể sẽ không chết.

Từ lăng mộ đi ra, Ngụy Hợp trước tiên gọi Liễu Thừa Hi, đề nàng phụ trách kết thúc.

*
*
*

Chính hắn thì gia tốc chạy về hướng Nghiêu Sơn.

Từ lần trước tại Lao Sơn đánh tan Yêu Minh, hắn liền dứt khoát mua một trang viên chuyên môn dùng để nghiên cứu.

Lượng lớn tổ chức chân khí chuyên đổi, cũng là từ nơi đó sản xuất ra.

Ngụy Hợp Mã không dừng vó, chỉ bỏ ra hơn một canh giờ, liền về tới Nghiêu Sơn, đưa tượng người trong suốt vào phòng nghiên cứu, bảo tồn hoàn cảnh Chân Khí trong phòng nghiên cứu dưới lòng đất.

Mấy ngày sau đó.

Hắn một lòng một dạ tập trung vào việc nghiên cứu tượng người này.

Ngụy Hợp phát hiện, tài liệu xây dựng tượng người, cũng không thuộc bất cứ loại tài liệu nào mà hắn từng nghiên cứu qua.

Mà lại là một loại vật chất đặc thù tương tự như sáp, có thể hòa tan.

Loại vật chất này có yêu cầu hoàn cảnh rất mạnh, chỉ có thể tồn tại ở hoàn cảnh Chân Khí, một khi thoát ly, sẽ nhanh chóng hòa tan bốc hơi, hóa thành trạng thái khí.

Khí thái Ngụy Hợp không cách nào bắt giữ, hắn không có phương pháp phong tỏa và tài liệu triệt để.

Những thuộc tính này kỳ thật đều là thứ yếu, mấu chốt là, Ngụy Hợp phát hiện loại tài liệu này, thế mà có thể bảo tồn linh hồn!

Mà mặt người trên người nhiều như vậy, rất có thể chính là linh hồn Đại Nguyệt Tông Sư bị trói buộc trong đó.

Chẳng qua khi hấn định từ đó tách rời linh hồn những tông sư này, lại phát hiện, những khuôn mặt sinh ra trên người tượng người kia, sớm đã trở nên trống rỗng, bên trong rỗng tuếch, cái gì cũng không có.

Nghiên cứu lâm vào bế tắc.

Nhưng cũng không lâu lắm, bên phía Nguyệt Thiên lại truyền đến tin tức tốt.

Phát hiện dấu vết hư hư thực thực thực lưu lại của bản thể Nguyên Đô Tử.

Ngụy Hợp lúc này khởi hành, nhanh chóng chạy tới nơi Liễu Thừa Hi truyền tin tức.

Nguyên Nguyệt Bắc, Trúc Sơn.

Trúc Sơn là ngọn núi dốc đứng hiểm trở nhất trên cả đại địa Nguyên Nguyệt, không có một ngọn.

Nơi này lấy Kỳ Phong dị thạch làm điếm bán, hàng năm hấp dẫn vô số du khách đến ngắm cảnh.

Từ lúc mảnh đại địa này còn là Đại Nguyên thống trị, nơi đây cũng đã có rất nhiều dấu vết.

Nhưng ở chỗ sâu nhất trong rừng trúc, chỗ cao nhất chính là Ngự Linh Phong.

Trên vách núi dựng đứng tựa như đao gọt này, lúc này đang có mấy người thân pháp nhẹ nhàng không ngừng leo dọc theo vách đá lên.

Trên người bọn họ mặc trang bị đầy đủ trang bị leo núi, từng bước từng bước một đem móc câu cắm vào khe hở của vách đá, sau đó chuyển dời lên trên.

Trong đó, có Nguyệt Thiên tổng trưởng Liễu Thừa Hi.

Liễu Thừa Hi sắc mặt bình tĩnh, mỗi một lần mũi chân điểm nhẹ, liền có thể mượn lực bay vọt lên mấy mét.

Bên cạnh nàng còn có một người, lại không có bất kỳ trang bị nào, mà lơ lửng trên không, theo sát phía trên.

Người này chính là Ngụy Hợp.

“Chính là chỗ này! Lão sư, người xem!”

Liễu Thừa Hi bỗng nhiên ngừng lại, chỉ vào vách đá phía trên một mét.

Trên vách đá đang có một dấu móng vuốt khổng lồ tựa như chim muông lưu lại.

Không... đó đã không còn được gọi là trảo ấn nữa, mà nên gọi là trảo động.

“Mỗi một lỗ cách nhau hơn một mét, tổng cộng có năm cái lỗ, cùng cấu thành một cái dấu móng vuốt to lớn. Có thể tưởng tượng được sinh vật lưu lại dấu móng vuốt này đến cùng là lớn bao nhiêu...” Liễu Thừa Hi cảm thán.

Ngụy Hợp lơ lửng thân thể, nhẹ nhàng hướng lên, dùng lực hút bám vào vách đá, đi tới trước trảo ấn to lớn kia.

Hắn đưa tay sờ sờ trong một cái cửa động.

Vách động trong động khâu bóng loáng cứng rắn, không có bất kỳ khí tức thật cường.

Nhưng Ngụy Hợp lại mơ hồ có dự cảm, dấu tay này rất có thể chính là dấu vết đại sư tử lưu lại!

Hắn nhắm mắt lại, nhớ lại cây lông vũ màu đen mình lấy được lúc trước.

So sánh tỷ lệ lớn nhỏ, hai bên tương tự nhau.

“Nhất định còn địa phương khác lưu lại vết tích.”

Ngụy Hợp bắt đầu dọc theo dấu móng vuốt, tìm kiếm khắp nơi.

Nhưng rất đáng tiếc, chung quanh trống rỗng một mảnh, cái gì cũng không có.

“Cũng đúng, cường giả như đại sư tử có thể lưu lại một dấu vết rõ ràng như vậy đã là tương đối khó có được rồi.”

Ngụy Hợp tự nghĩ, nếu là mình, lấy lực hút phi hành di động, căn bản sẽ không lưu lại dấu vết rõ ràng.

Có một dấu móng vuốt như vậy, chúng tỏ rất có thể đại sư tử bị thương rất nặng, trạng thái vô cùng kém. Thế nên có cảm

giác không thể khống chế nổi bản thân.

Trong lòng của hắn có chút nặng nề.

“Nhìn trên bản đồ, lấy dấu móng vuốt này nối với hoàng lăng, tạo thành một đường thẳng... thế thì phương hướng đi tới của đại sư tử...”

Trong lòng Ngụy Hợp chân động mạnh.

“Là Lâm Châu!”

608

Rất hiển nhiên, rất có thể đại sư tử đã sớm biết sự tồn tại của Lâm Châu, thậm chí còn biết tới sự tồn tại của Hư Hải.

Có lẽ, nàng đang ý đồ xông vào chỗ sâu trong hư vụ, chỗ sâu trong hư hải, tìm được cửa vào sâu hơn tầng Chân giới...

“Cũng không đúng. Tu vi của đại sư tử đã vượt qua Đại Tông Sư, đạt tới một cảnh giới mới. Cho dù tiến vào tầng phía sau của Thực Cốt Phong Kỳ, tầng Nhiên Huyết cũng đều tương đối thuận lợi...”

Một đám nghi hoặc mới không ngừng từ trong đầu Ngụy Hợp toát ra.

Hắn không hiểu nổi vì sao đại sư tử lại lựa chọn lao về phía Lâm Châu. Chẳng lẽ nơi đó có thể đi vào tầng giới cao hơn?

Nhưng tầng Hóa Huyết đã là tầng Chân Giới thứ sáu, thế giới mà người thường căn bản khó tưởng tượng nổi.

Lơ lửng trước vách đá, Ngụy Hợp thật lâu không nhúc nhích.

Ánh mặt trời gay gắt gay gắt chiếu từ trên xuống, chiếu lên vách đá khiến nó bắt đầu nóng lên.

Đám người Liễu Thừa Hi bò lên, bắt đầu tiến hành công tác cố định ở xung quanh.

Lần thứ nhất điểm cố định hoàn thành tốt, về sau có thể thoải mái vận dụng chiếc khăn, trên dưới nơi này.

“Lão sư, cái này rốt cuộc có phải là người người ngài muốn tìm hay không?” Liễu Thừa Hi nhẹ giọng hỏi.

“Vâng.”

Ngụy Hợp gật đầu: “Nếu như có thủ ấn như vậy thì mau chóng báo cho ta biết.”

“Vâng!” Liễu Thừa Hi trịnh trọng đáp.

“Tổ sư, có thể hỏi một chút không, dấu trảo này rốt cuộc là thứ gì lưu lại không? Tại sao ngài phải hao hết tâm tư đi tìm khắp

nơi như vậy?”

Viên Thanh đi tới một bên, nhìn không được lên tiếng hỏi.

Hắn đối với tổ sư Ngụy Hợp có thể nói là tương đối sùng bái, một mục ý đồ từ trên thân y học tập tinh giáo huyền bí về phương diện Chân Vũ.

Đáng tiếc, Ngụy Hợp cũng không định truyền thụ cho hắn đồ vật phương diện này.

Hắn còn phải sửa sang lại con đường võ đạo mới.

“Thủ trao ấn này....” Ngụy Hợp nhẹ nhàng vuốt ve vách đá, ánh mắt có chút lâm vào hồi ức.

“Là tổ sư của các ngươi lưu lại.”

Hắn cười cười.

“Nàng là người mà ta một mực tìm, cũng là tông chủ chân chính của Huyền Diệu tông chúng ta. Mấy chục năm trước, cao thủ đệ nhất thiên hạ, đại tông sư Nguyên Nguyệt Vô Thượng, Nguyên Đô Tử!”

Danh hào bá đạo này trong lúc nhất thời làm cho Viên Thanh cùng mấy cao thủ Tịnh Ma trận đồng hành có chút run sợ.

“Thiên hạ đệ nhất cao thủ.... Ai ya...” Viên Thanh Quang nghe thấy danh hiệu này, ngay cả danh hiệu trước đây cũng cảm thấy trong lòng run lên.

“Thì ra Huyền Diệu tông chúng ta trâu như vậy à?”

Hắn vốn cho rằng Tổ sư Ngụy Hợp đã rất trâu bò, chỉ là bởi vì thời đại trước đây đã kết thúc, cho nên danh xưng chưa kịp biến, chỉ có thể luôn là thân phận Đạo Tử.

Nhưng không nghĩ tới, phía sau Huyền Diệu tông này còn có người trâu bò hơn!

“Vậy không phải là đại tổ sư à?” Viên Thanh chặc chặc vài tiếng. “Đại tổ sư lợi hại như vậy... Chắc chắn sẽ không dễ dàng chết mất. Nói không chừng nàng đã sớm trốn ở nơi nào, âm thầm khôi phục thương thế năm đó.”

“Có lẽ vậy...” Ngụy Hợp giương mắt nhìn ra xa, nhìn về phía Lâm Châu.

Dãy núi xám trắng tràn đầy quái thạch liên miên bất tuyệt, một mực kéo dài đến cuối tầm mắt phía xa.

Bây giờ, muốn tìm ra manh mối, biện pháp duy nhất chính là tiến sâu vào tầng chân giới để tìm kiếm.

Lý Dung sư tôn bên kia, tối thiểu phải đạt tới cảnh giới đại tông sư, mới có thể tìm được nhiều manh mối hơn, tìm được tầng lớp thần bí nhân kia.

Mà đại sư tử Nguyên Đô Tử bên này, chỉ sợ vẫn phải đi tới Lâm Châu một chuyến, mới có thể tìm được nhiều hơn.

Dường như có Yêu vương tồn tại ở Lâm châu, nếu có thực lực tiến vào chưa chắc đã an toàn. Hơn nữa còn có cả Hư Hải nguy hiểm hơn nữa...

Vì vậy tất cả mọi thứ đều trở lại chỗ cũ.

*
*
*

Đó chính là đề thăng thực lực cảnh giới, đạt tới trình độ có thể tiếp xúc với cao tầng Chân giới. Tốt nhất là tiến vào tầng cấp đại tông sư.

“Trở về.” Ngụy Hợp phân phó một tiếng.

Nếu mục tiêu đã thống nhất, vậy bây giờ về trước, sửa sang lại suy nghĩ võ đạo thuần huyết mới, sau đó hoàn thiện, từng bước một đi về phía tầng cao hơn.

Thời gian thoáng qua.

Công lịch 187 năm, 1 tháng.

Phía nam Nguyên Nguyệt gặp phải lũ lụt đặc biệt, mấy chục vạn dân chúng bị đánh bay, đại lượng phòng ốc ruộng đất bị nhấn chìm.

Rất nhiều quân phiệt liên hợp xuất thân cứu trợ thiên tai, dân tộc Nguyên Nguyệt, rất quái dị đã đạt thành cùng một thể

thống nhất cứu trợ thiên tai.

Một lượng lớn vật tư, binh lính dưới sự nỗ lực của các phương chạy tới tiền tuyến cứu trợ thiên tai.

Nhóm quân phiệt từng chinh phạt lẫn nhau, hai năm qua càng trở nên rộng rãi nhu hòa hơn, hơn nữa còn tương đối đoàn kết.

Cứu trợ thiên tai đúng lúc, cũng rất nhanh đã không chế được tình hình tai họa.

Lúc này bên ngoài Nghiêu Sơn, bên trong một khu kiến trúc hoa viên trắng noãn.

Ngụy Hợp mặc ngoại bào, đeo bao tay Vô Cấu, lẳng lặng nhìn chăm chú vào tổ chức số một nghìn bốn trăm năm mươi chín trong kỷ lục.

Bên cạnh gã là một đám người phụ trợ mặc áo bào trắng.

Những người này bởi vì học thức có hạn, không có nhiều tác dụng, nhưng có thể ghi chép lại một số máy móc ghi chép lại công tác hoàn thành, cũng đã giúp cho Ngụy Hợp một đại ân rồi.

Hai năm qua, sau khi Ngụy Hợp trở về, liền bắt đầu nghiên cứu cách lấy nguyên huyết võ đạo thuần túy, không dựa vào bất kỳ ngoại lực nào, tăng thêm một bước cường độ cùng tính thích ứng.

Vì mục tiêu này, Ngụy Hợp rất nhanh đã chú ý tới, mặc kệ kiếp trước hay kiếp này, tất cả nhân loại đều đồng thời không thể vượt qua chứng bệnh bệnh văn trọng yếu—— ung thư, trên thân.

U văn là một loại chứng bệnh vô cùng kỳ diệu.

Tế bào u cốt phảng phát giải khai hạn chế số lần tự nhiên phân liệt, có thể không hạn chế tăng trưởng.

Ngụy Hợp không phải là người bản địa, cho nên hẳn biết rõ, trong quá trình nghiên cứu kiếp trước, hẳn đã phát hiện, số lần tế bào cơ thể con người phân liệt là có hạn.

Trung bình, ước chừng khoảng năm mươi đến sáu mươi lần.

Số lần tế bào phân liệt thật ra chính là số lần quyết định tuổi thọ của cơ thể.

Dựa theo chu kỳ mỗi tế bào là 2. Dự tính suốt 4 năm, không khó để tính ra thọ mệnh số 1 người lớn nhất trong đời.

Nhưng có một loại tế bào lại không bị hạn chế, đó chính là tế bào uế oải.

Tế bào u cốt có thể phân liệt vĩnh viễn không dừng lại, không chịu bất kỳ hạn chế nào.

Mà Ngụy Hợp nhớ rõ, kiếp trước nổi tiếng nhất, chứng minh tế bào mục nát vô hạn phân liệt, chính là tế bào gấm khác.

Đó là tế bào vĩnh sinh tiếng tăm lừng lẫy, hầu như trong phòng thí nghiệm trên thế giới đều có khả năng phân liệt để làm thí nghiệm.

“Nếu như bắt tay vào từ góc độ này...” Ngụy Hợp biết một mình mình, khẳng định không lợi hại bằng nhiều nhà khoa học kiếp trước.

Nhưng hắn cũng có ưu thế độc nhất vô nhị của mình.

Đó chính là Phá Cảnh Châu.

Đúng vậy.

Trong hai năm qua, hắn vẫn luôn dùng Phá Cảnh châu, tiến hành định hướng nghiên cứu công pháp về công pháp.

Một trong những đặc thù lớn nhất của tế bào u cốt là hỗn loạn, không bị khống chế.

Vậy thì hắn dứt khoát dùng gậy ông cựa tai, làm khu vực mô phỏng của công pháp, giống như năm đó, sau khi cấy vào tế bào hủ, thông qua các phương hướng khác nhau để tiến hành đột phá từ Phá Cảnh Châu.

Phương hướng đột phá, chính là khống chế tế bào u cốt phân liệt sinh trưởng, đem nó hóa thành lực lượng nguyên huyết của bản thân tiến giai.

Đơn giản mà nói, chính là mô phỏng một bộ mục đích để khống chế hoàn mỹ tế bào xương, tiến hành thôi diễn thử

nhiều lần.

Cứ như vậy, mặc kệ bất luận phương hướng đột phá gì, chỉ cần có một tia xác suất đột phá, Phá Cảnh Châu có thể đem nó hóa thành hiện thực, mạnh mẽ đột phá.

“Đây tương đương với việc một người người toàn thân mắc bệnh lao, tu hành công pháp khác nhau, cố gắng không chế toàn bộ tế bào của bản thân làm mục tiêu. Dùng cái này để đáp nặn phương hướng đột phá Phá Cảnh Châu.”

Ngụy Hợp nhìn tổ chức máu thịt tươi tươi sống đang bồi dưỡng trong dụng cụ, rơi vào suy tư.

Hắn đã bước đầu có một ít suy nghĩ.

Tế bào phân liệt là giới hạn độ cường hóa của nguyên huyết.

Chỉ cần thông qua tế bào hủ này mở khóa là có thể triệt để cởi bỏ giới hạn phát triển võ đạo thuần huyết.

“Đại nhân, có phản ứng rồi!” Đột nhiên một thí nghiệm viên kinh hỉ kêu to.

Ngụy Hợp quay đầu nhìn về phía gã.

Nơi đó có một tổ chức huyết nhục mới cất giữ không bao lâu.

Sau khi được kích thích thông qua phương pháp mới của hắn, một ít tổ chức cơ thể được chế tạo thành.

Đương nhiên, những tổ chức này cũng không phải là máu thịt của hắn, mà là kết cấu của con người.

“Thế nào!?” Ngụy Cương thân hình lóe lên, tựa như thuận di xuất hiện bên cạnh tên người nghiên cứu kia.

“Đại nhân, con số bốn mươi sáu mẫu bên phía ta xuất hiện biến hóa mới, chúng nó đang tăng trưởng theo quy định của ngài!” Cảm xúc của thí nghiệm viên kích động gần như muốn kêu lên.

Ánh mắt Ngụy Hợp nhìn qua, quả nhiên.... Cái tổ chức máu thịt trong bình bồi dưỡng kia, đang tự căn nuốt bồi dưỡng dịch, thông thả sinh trưởng thành hình với gan mình.

“Lại có hiệu quả!” Trong lòng hấn đầy kinh hỉ. Cái mẫu này là do hấn kết hợp linh lực, tiến hành thôi diễn công pháp, sau đó thu được kết quả.

Phương pháp của hấn kỳ thật rất đơn giản, trước giả thiết rằng thân thể mình mắc bệnh nan y, tế bào toàn thân đã khuếch tán ra.

Sau đó lại dùng Phá Cảnh Châu, hướng về những phương hướng khác nhau, suy nghĩ khác nhau, vô số tài nguyên, tiến hành đột phá mô phỏng.

Chỉ cần có thể dựa trên phương hướng giữ lại tế bào u cốt kéo dài sinh mệnh, vậy coi như thành công được một nửa rồi.

Đây kỳ thực chính là thử vận may, bất quá khoa học mà, nhiều khi đều là thử vận may.

Mà lần này, hấn dùng linh lực tiến hành phụ trợ mô phỏng công pháp suy nghĩ, thế mà thành công.

Mặc kệ xác suất thành công bao nhiêu, chỉ cần có khả năng thành công, Phá Cảnh Châu có thể đột phá, hóa thành hiện thực.

“Quả nhiên hữu hiệu, tiếp tục chuẩn bị các địa phương mới! Ta muốn kiểm tra để tổ chức khác phát triển!” Ngụy Hợp trong lòng vui mừng.

Nhìn từ mặt ngoài, hấn chỉ làm hơn một ngàn mẫu như vậy. Nhưng trên thực tế không ai biết được hấn đã suy tính mô phỏng theo bao nhiêu lần trên người mình, suy diễn công pháp.

Lợi dụng đặc tính phá cảnh châu, hấn gằn như nghĩ ra biện pháp, toàn bộ đều thử một lần.

Hôm nay, sau khi thử tăng thêm linh lực kích thích, rốt cuộc hấn thấy được hi vọng.

So sánh linh lực với chân khí hư vụ, cũng giống như nguyên huyết, cũng là lực lượng có được từ thân thể con người.

Sức mạnh cổ xưa này, rất nhiều người gọi nó là tâm lực, hoặc là lực tinh thần, hoặc cũng có thể là linh hồn lực.

Nó quyết định ý thức, suy nghĩ.

Trong lúc tu hành công pháp gia nhập linh lực, Ngụy Hợp xem tế bào uế oải là người bệnh tâm thần.

Làm sao để người điên điên tạo ra giá trị còn lại, như vậy cách tốt nhất chính là tẩy não.

Để cho nó biến từ tâm thần điên, thành người bình thường.

Nếu như là thủ đoạn khoa học kiếp trước, thật đúng là không có biện pháp tẩy não.

Nhưng ở chỗ này tồn tại linh lực làm cho Ngụy Hợp có ý tưởng mới.

Bản chất của linh lực là tập hợp tư duy của tế bào, là tổng hòa của vô số ý thức tư duy.

Cho nên tế bào cổ cũng có linh lực, chỉ là ý thức của nó rất hỗn loạn.

Thông qua linh lực tự thân đánh tan tế bào u cốt, linh lực bị tái tạo, từ trên không chế xuống dưới, làm cho nó không còn hỗn loạn.

Hiện tại xem ra, con đường này tựa hồ có hi vọng.

Trong nháy mắt Ngụy Hợp nghĩ đến rất nhiều chuyện.

Không biết qua bao lâu.

Đột nhiên một tiếng thét kinh hãi lại vang lên.

“Đã ổn định! Thật sự mọc ra rồi!!”

“Trời ạ! “

“Đây quả thực là kỳ tích!”

Nhân viên thí nghiệm chung quanh nhao nhao kêu lên sợ hãi.

Lúc này Ngụy Hợp đã nhìn kỹ, quả nhiên, các mẫu châu cũng bắt đầu xuất hiện tế bào nội tạng tương ứng.

Cuối cùng hẳn cũng thở ra một hơi nặng nề.

Nghiên cứu hai năm qua, rốt cuộc cũng nhìn thấy một tia sáng rạng đông.

Võ đạo nguyên huyết thuần túy... sau khi giải quyết số lần phân liệt tế bào, sẽ trở nên càng thêm có thể chạm tay vào.

Đương nhiên, trong đó còn có thể có càng nhiều khó khăn phiền phức. Nhưng cái này bắt đầu rất tốt.

Chỉ cần có thể có số lần tế bào không hạn chế phân liệt, như vậy rất nhiều thứ có thể từng bước một bị công phá.

Ngụy Hợp hai năm qua, về mặt tu vi, cũng không phải không một thành không thay đổi.

Có đầy đủ chân khí cung ứng, tự thân chân huyết của hắn từ giai đoạn sơ cấp kim thân tự nhiên tăng trưởng đến giai đoạn củng cố.

Ba loại huyết mạch chân thú của Tam Tâm quyết, bởi vì đều là sơ đại, cho nên nồng độ cực cao. Chỉ cần có đủ chân khí, là có thể theo thời gian trôi qua, một mực chậm rãi trưởng thành đến tông sư.

Đây chính là nguyên nhân vì sao năm đó Ngụy Hợp được gọi là phá giới hạn.

Cũng vì nguyên nhân mà Đại Nguyệt đế quốc coi trọng hắn như vậy.

Bởi vì chỉ cần hắn ta không chết, là có thể theo thời gian trôi qua mà phát triển thành cường giả Tông sư.

Đương nhiên không phải cảnh giới đạt tới Tông sư, mà là chiến lực thực tế.

Cảnh giới tông sư chân chính chỉ ra một con đường đi ra ngoài.

Tông sư... Quả thực có thể khiến thực lực của Ngụy Hợp tăng lên một tầm cao mới.

Nhưng đây không phải thứ hắn muốn.

Hắn muốn cảnh giới cao hơn, cảnh giới cấp độ Đại Tông Sư, như vậy mới có thể tiến vào tầng Thực Cốt trở lên.

Hắn cũng nghĩ tới, có nên dùng biện pháp thủ xảo, tìm kiếm biện pháp mở ra thông đạo, tiến vào bên trong.

Nhưng sau đó lại từ chối suy nghĩ này.

Thực lực không đủ, cho dù trôi qua, cũng là bất lực. Cho dù nhìn thấy Lý Dung và Nguyên Đô Tử, nếu các nàng gặp nạn, bị khó, chính mình trừ vô năng nổi giận, còn có thể làm gì?

Cho nên Ngụy Hợp càng thêm kiên định, ý nghĩ tăng thực lực trước của mình.

“Đem trình độ bồi dưỡng thành công tiến hành tổng hợp thí nghiệm. Cuối cùng đem dữ liệu thực nghiệm ghi lại cho ta.”

“Vâng!”

Một đám thành viên nghiên cứu nhao nhao đáp.

Tất cả mọi người đều biết, mình đang đứng ở một cái có thể sẽ thay đổi toàn bộ phát hiện trên toàn thế giới.

Một khi nghiên cứu thành công thì tuy bọn họ không biết được quá trình nghiên cứu cụ thể, cần phải có những bước nào thì mới có thể thực hiện được, nhưng điều này cũng không ngăn cản được khi bọn họ chứng kiến tính lịch sử của nó.

Biểu hiện của khảo thí sau này, tế bào uế oải sau khi được Ngụy Hợp dùng linh lực thuần hóa, biểu hiện đều tương đối xuất sắc.

Chỉ cần dụ dỗ nhỏ nhỏ là có thể kéo dài ra các loại khí quan của tổ chức.

Nhưng vấn đề mới lại xuất hiện.

Tế bào u cốt vốn là hỗn loạn, tuy có thể dùng linh lực thuần hóa, nhưng rất nhanh, linh lực hỗn loạn bắt nguồn từ tế bào hỗn loạn, lại sản sinh.

Cho nên cần đánh nhiều lần không ngừng đánh tan ý chí hỗn loạn của tế bào mục nát.

Cái này đối với người nắm giữ tế bào u cốt, cũng là lần lượt khảo nghiệm.

Sau khi tinh lọc ý chí hỗn loạn một lần là có thể kéo dài tuổi thọ một lần.

Này cùng chân nhân tại Chân giới định cảm, cực kỳ tương tự.

Nếu như vậy, còn không tính là gì.

Nhưng Ngụy Hợp trong thời gian tiếp theo, càng phát giác, nghiên cứu tế bào u cốt, lâm vào một cái bình cảnh.

Bởi vì hắn không cách nào nắm giữ linh lực.

Linh lực trở thành máu chốt để nắm giữ tế bào u cốt.

Nhưng loại vật này, không nhìn thấy, sờ không được, Ngụy Hợp cũng chỉ có thể thông qua người có thiên phú linh lực khác, tiến hành nghiên cứu và học tập.

Nhưng những người có thiên phú linh lực quá mức yếu ớt, lại chưa thể trưởng thành, càng ngày càng không đủ dùng.

Trải qua nghiên cứu, hắn phát hiện, bản thân linh lực chỉ có trời sinh, không có phương pháp sau này giành được.

Loại lực lượng này, chỉ đơn thuần là ý thức ý thức bản thân cường hóa thăng hoa, là lực lượng đặc thù có thể dùng ý thức can thiệp vào hiện thực.

Cho dù là Ngụy Hợp, hôm nay ý chí tinh thần cực kỳ cường đại, cũng không cách nào lấy ý chí bản thân can thiệp vào hiện thực.

Điều này khiến hắn bắt đầu nghĩ cách, làm thế nào mới có thể thu được thiên phú linh lực.

Mà rất nhanh sau đó, từ đội ngũ Nguyệt Thiên Tịnh Ma, Liễu Thừa Hi, hắn đã nhận được một phần đáp án.

Lúc sáng sớm.

Trong tổng bộ Lao Sơn, Nguyệt Thiên.

Trong phòng tiếp khách không lớn, Ngụy Hợp vừa mới ngưng thần nhìn báo cáo vừa mới lên, về báo cáo điều tra về linh lực.

Liễu Thừa Hi và một nam tử tóc trắng bên cạnh bộ dáng tái nhợt, môi không có chút huyết sắc nào, đang lẳng lặng chờ đợi, không dám lên tiếng.

Cũng không lâu lắm, Ngụy Hợp buông xuống báo cáo.

“Về vấn đề linh lực, trong này đã nói rất toàn diện. Nhưng ta không cần những tài liệu này, thứ ta muốn, làm thế nào thu được loại thiên phú này.”

“Tổ sư, điếm ấy, vị bên cạnh ta có thể nói cho ngài.” Liễu Thừa Hi ở một bên trầm giọng trả lời.

Nam tử mặt tái nhợt kia tiến lên một bước, hành lễ, cung kính nói: “Ngụy tông sư tôn kính, ta tên là Cát Ân Lạp, là chuyên gia nghiên cứu linh lực học. Theo ta được biết, có thể vận dụng và khai phá linh lực, bình thường tồn tại trong ba loại quần thể, nếu ngài muốn thu hoạch, nhất định phải từ trong ba loại quần thể này tìm kiếm.”

“Ồ? Là ba loại nào?” Ngụy Hợp nhìn về phía đối phương.

“Loại thứ nhất, đám người có linh lực, loại người này thiên phú linh lực, cũng là loại quần thể dễ dàng trở thành quý quái nhất. Chẳng qua bởi vì linh lực yếu đuối, trong yêu ma cũng chỉ là tầng dưới. Thực lực yếu ớt.”

Cát ân dựng thẳng một ngón tay. Quần thể này kỳ thật có thể bỏ qua, căn bản không đủ để dùng để phá tan ý chí linh lực của tế bào mục nát mà không ngừng tăng trưởng.

“Loại thứ hai là yêu ma có được linh lực. Quần thể này chủ yếu do yêu ma chiếm cứ chủ thể nên không coi trọng linh lực.”

“Loại thứ ba, ta từng nghe nói, trong yêu ma, có một tộc đàn tên là linh yêu. Linh lực của bọn họ tương đối cường đại. Cho dù ở Lâm Châu, cũng là nơi có chỗ đứng. Nếu như ngài muốn thu hoạch linh lực, hơn nữa biết cách cường hóa loại lực lượng

này. Như vậy biện pháp tốt nhất chính là tìm được một con linh yêu.”

“Linh yêu...” Ngụy Hợp trầm ngâm, vấn đề lại trở về, linh lực quyết định nguyên huyết võ đạo.

Nếu muốn đột phá đại tông sư, nhất định phải sáng lập phương hướng cho bản thân. Đây chính là phương hướng của tông sư.

Bởi vì chỉ có từ con đường của bản thân không ngừng đột phá, mới có thể đạt tới cảnh giới đại tông sư thậm chí là cao hơn.

Ngụy Hợp vẫn chưa thỏa mãn, chỉ dựa vào huyết mạch đi đến tông sư thì tông sư như vậy vô nghĩa. Chỉ liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy điểm cuối. Hơn nữa thời gian phát triển quá dài.

Chân huyết chân khí cũng đã đoạn tuyệt con đường phía trước, chỉ có thể tự mình xông ra một con đường mới, đó mới là trọng điểm.

Cho nên đột phá cấp Kim Thân, hẳn lại lựa chọn ba lần phòng ngự cường hóa, chính là để bảo toàn bản thân, sau đó mới có tư cách từng bước một tìm kiếm võ đạo đến cảnh giới cao.

Nghĩ tới đây, Ngụy Hợp nhìn về phía người này.

“Hiện tại, Nguyên Nguyệt có linh yêu sao?”

“Ngài nói chính là yêu ma trên danh sách không? Không có.” Cát Ân trầm giọng trả lời.

“Vậy chủng loại yêu ma phía trên không nhiều, ta nhắm mắt lại cũng có thể học thuộc lòng. Linh yêu, cho dù là châu ngọc cũng không thấy nhiều. Cho nên, nếu ngài muốn tìm được, nhất định phải tới đảo Lâm Châu.”

“Lâm Châu...” Ngụy Hợp tự đáy lòng dự cảm, mình tập được linh lực, cũng đem nó đại thành, lúc dùng thuần hóa tế bào hủ, chính là lúc hắn đi ra con đường mới, đột phá cảnh giới Tông Sư.

Hôm nay xem ra, cảnh giới tông sư có thể chia làm hai loại phương thức đột phá.

Một loại, là dùng cảnh giới để kéo bản thân. Cảnh giới này là hoàn mỹ nhất thế nhưng cũng là khó khăn nhất. Sự trưởng thành của giới hạn cao nhất phải xem phần cuối con đường của bản thân.

Nguyên Đô Tử Ma Đa Đẳng, chính là loại người mạnh nhất trong các loại này.

Một loại, là dùng huyết mạch tự nhiên trưởng thành, mạnh mẽ tiến vào. Cái này gọi là phá giới cấp huyết mạch. Loại này chỉ cần không chết, là có thể tự nhiên trưởng thành chiến lực cấp tông sư. Nhưng cảnh giới trên lại không có biện pháp có được, hoàn toàn dựa vào giới hạn huyết mạch.

Ngụy Hợp nếu muốn đi, chính là cái trước.

Sau này bản thân hắn cũng có, tự nhiên phát triển giúp hắn có được chiến lực cấp tông sư, như vậy cũng có thể làm cho hắn có lực lượng và tuổi thọ lớn hơn đi thăm dò đạo tông sư.

Đây cũng là ưu thế phá hủy mất huyết mạch cấp bậc hạn chế.

“Linh lực, Nguyên Huyết Võ Đạo, Tông Sư... Hoàn tất. Xem ra nhất định phải đi Lâm Châu một chuyến rồi.”

Ngụy Hợp một khi đã quyết định như vậy thì ngay lập tức bắt đầu bố trí những thứ sau đó.

“Thay đổi tổ chức phân phối toàn bộ cho ngươi, muốn đi một đường Chân Võ thì có thể cấy vào, phương pháp cấy rất đơn giản, ngươi trực tiếp dùng đao lột một lớp da, bao trùm tổ chức lại là được.

Công pháp tu hành Chân Võ, ta đã sắp xếp xong, công pháp trụ cột của Huyền Diệu tông, ngươi có thể tùy tâm truyền thụ. Còn những cái khác, chờ ta trở về rồi nói sau.

Đương nhiên, nếu ta trường kỳ không trở lại, ngươi liền tinh giản Tịnh Ma đội, hoàn chỉnh thành không, ẩn vào Nguyên Nguyệt. Không cần đi quản chuyện quân phiệt bên kia, bảo toàn tính mạng bản thân là được.” Ngụy Hợp cẩn thận dặn dò.

Hắn không tin trên đời có tổ chức vĩnh viễn không thay đổi, vĩnh viễn cường đại, thịnh cực tất suy, khởi đầu rơi xuống là thể tất nhiên.

Liễu Thừa Hi cũng biết những điểm mấu chốt này. Nguyên huyệt của nàng rất thừa thớt, không cách nào tu hành Chân Võ Đạo, nhưng có đủ loại cảnh giới phụ trợ, thực lực của nàng, kết hợp với vũ khí nóng, cũng không kém Đoán Cốt võ sư.

Thậm chí trên phương diện bảo mệnh còn phải mạnh hơn.

Cho nên giao sự tình cho nàng, Ngụy Hợp rất yên tâm.

“Ta hiểu, yên tâm đi lão sư.” Liễu Thừa Hi tuy rằng không nở ròi khỏi Ngụy Hợp, nhưng biết mình không cách nào ngăn cản quyết định của hắn.

Đã như vậy, nàng liền vì nó mà thủ vững truyền thừa Huyền Diệu tông bây giờ.

“Chỉ cần ta còn sống, chân võ một đạo tuyệt đối sẽ không đoạn tuyệt!” Nó nói như chém đinh chặt sắt.

Ngụy Hợp vỗ vỗ bờ vai của nàng.

Không nói thêm gì.

Trong mấy ngày kế tiếp, hắn thu thập đại lượng thông tin liên quan tới Linh Yêu, từ trên danh sách Yêu Ma, cũng nghe ngóng được tin đồn liên quan tới Linh Yêu.

Bước đầu đã xác định, tại Lâm Châu xác thực có một tộc đàn Linh Yêu tên là Linh tộc.

Hơn nữa, Ngụy Hợp cũng giao dịch với một gã yêu ma đến thành trì đại khái Lâm Châu, thế lực phân bố các loại.

Sau đó, Ngụy Hợp bỏ ra thời gian một tuần, tự mình báo phỏng rất nhiều quân phiệt, cùng với mấy thế lực ngoại quốc trú đóng ở Nguyên Nguyệt.

Cũng thân thiết tiến hành bàn hòa hảo với bọn họ, thật sự không ép buộc.

Bởi vì hắn không xác định mình phải rời đi bao lâu, dù có dùng vũ lực mạnh mẽ áp chế, sớm muộn gì cũng sẽ bắn ngược lại.

Như thế, mạnh mẽ không chế, cuối cùng đôi lấy rất có thể là cừu hận và tuyệt diệt hoàn toàn.

Cho nên Ngụy Hợp áp dụng sự tồn tại của thuần tịnh ma đội, làm cho tịnh ma đội từ trong mắt quân phiệt dần dần thoát ra, thu lại các thế lực, di dời tổng bộ, rời xa trung tâm tranh đấu.

Mặc dù làm vậy sẽ từ bỏ rất nhiều lợi ích, nhưng lại từ trong tranh đấu quyền lực mà rút ra rút lui.

Đương nhiên, như vậy chỉ có thể tận hết khả năng kéo dài thời gian tồn tại của Tịnh Ma đội. Về sau phải phát triển như thế nào, phải xem bọn Liễu Thừa Hi.

Liễu Thừa Hi, Viên Thanh, Liễu Ninh An, người trước thì không có cách nào tu hành Chân Võ, nhưng hai người sau thì có thể.

Bây giờ bọn họ đã tiến vào cảnh giới Nhị Huyết, cộng thêm sự phối hợp của vũ khí nóng và sự phụ trợ của cảnh giới, thực lực của hai người cũng không tệ lắm.

Có lẽ tự bảo vệ mình cũng không thành vấn đề.

Xử lý xong những thứ này, Ngụy Hợp lần nữa trở về xem hậu nhân Ngụy phủ bên kia.

Thê tử không còn, đại tỷ Nhị tỷ tóc trắng xoá, con trai cũng đã sáu mươi. Cháu trai cũng có thể răng mà học ngữ...

Không có hấn, tựa hồ hết thảy vẫn mạnh khỏe như trước.

Mặc dù thanh danh ông ta lan truyền, Ngụy phủ cũng có không ít chỗ tốt tiện lợi, nhưng Ngụy An thủy chung tuân theo phân phó của ông ta, an phận thủ thường, không tranh danh đoạt lợi, không lộ ra thực lực lực lực mạnh mẽ, từ đầu đến cuối luôn bảo trì một phần thần bí.

Chỉ có thái độ, không tranh, cùng con bài chưa lật thần bí, mới có thể khiến người ta kiêng kị, xác suất lớn nhất không đi trêu chọc.

Nhìn Ngụy phủ một chút, Ngụy Hợp không kinh động bất luận kẻ nào, lặng yên mang theo đồ vật thu thập xong, bay nhanh về Lâm Châu.

*

*

*

Không còn nỗi lo về chuyện sau này, hắn cũng muốn tìm con đường phía trước của chính mình.

Lướt qua ngọn trúc, xuyên qua mảnh đất hoang rộng lớn của nguyên nguyệt, đó là một dãy núi đá bóng loáng liên miên chập chùng.

Nơi này từng cùng Ngụy Hợp an trí Huyền Diệu tông chọn vị trí tương liên, hình thành một nửa vòng cung cực lớn, bao phủ một nửa Nguyên Nguyệt vào trong đó.

Thôn xóm vắng vẻ xung quanh, gọi dãy núi này là dãy núi sương mù.

Bởi vì nơi này quanh năm tràn ngập sương mù.

Nhưng theo Ngụy Hợp, những sương mù này, thật ra chính là sương mù dày đặc tản mát ra.

Sau khi hư vụ trở thành bình thường, độ dày đặc hư vụ của đại bộ phận Nguyên Nguyệt cũng không đủ để hình thành sương trắng.

Nhưng ở dãy núi Mê Vụ, nơi này vẫn tràn ngập đại lượng sương mù.

Lúc này tại một chỗ trong rừng rậm dưới ngọn núi ở Mê Vụ Sơn Mạch.

Ngụy Hợp một thân hắc bào, từ đầu đến chân đều bao phủ trong bóng đêm đen kịt, ẩn giấu trong bóng đêm âm u.

Hắn đứng ở trên một cây hòe lớn tuổi ít nhất mấy trăm năm, phóng mắt nhìn dãy núi lớn tràn ngập sương mù trước mặt.

Bên trái bên phải, liếc mắt nhìn qua, đều là thân núi xám trắng như tường cao.

Đỉnh núi còn có tuyết trắng mờ hồ bao trùm.

Cũng may, thị lực Ngụy Hợp cường đại, mới có thể thấy rõ nơi xa trong màn đêm như ban ngày.

Ánh trăng như rửa, như lụa mỏng, lẫn vào sương mù trong dãy núi, càng lộ ra vẻ thần bí mà tiêu tụy.

“Đây chính là tuyến biên cảnh tiến về Lâm Châu... Chỉ cần đi qua vùng sơn mạch này, chính là Lâm Châu...” Trong lòng Ngụy Hợp nhớ lại bản đồ lấy được từ chỗ yêu ma, lại xác định đúng phương hướng.

“Vậy thì, bắt đầu đi.”

Hắn hít sâu một hơi, dưới chân điểm một cái, thân thể dưới tác dụng của lực hút, ở trên ngọn cây liên tục điểm, bay về phía thân núi.

610

Ban đêm, thân núi đen sì tựa như từng đầu cự thú khổng lồ, đang nằm rạp, đang ngủ say.

Trong đó có tiếng gió thổi vù vù tựa như tiếng ngáy ngủ say của bọn họ.

Ngụy Hợp không chút do dự, một đầu đâm vào phiến sương trắng thoát nhìn thân bí thâm thúy kia.

Đường núi nghiêng theo bốn mươi lăm độ, Ngụy Hợp rất nhanh tìm được một con đường tựa hồ là đám yêu ma đi qua.

Con đường này uốn lượn lên, khúc chiết không ngừng kéo dài lên đỉnh núi.

Tốc độ của hắn hơi chậm lại, cảnh giác tình huống xung quanh xuất hiện bất cứ lúc nào.

Hắn không quên, con đường này đã từng là tử lộ tuyệt đối, hơn nữa còn tràn ngập khe hở hư yêu.

Dưới chân là sơn đạo đen sì cứng rắn, chung quanh là sương trắng nhìn không thấy điểm cuối.

Ngẩng đầu nhìn không thấy bầu trời đêm, bốn phía cũng không nhìn thấy bất luận chuyện gì, chỉ có mặt đường phía trước mười mấy mét, không ngừng kéo dài về phía trước.

Ngụy Hợp không nói tiếng nào, gia tốc dọc theo con đường này tiến lên.

Không biết đi bao lâu, con đường càng ngày càng dốc đứng, càng ngày càng hẹp, ở giữa thỉnh thoảng phải trái qua một ít khe hở giữa nham thạch.

Dọc theo đường đi, chung quanh đều là đá thuần túy, không có màu xanh biếc, không có động vật, không có côn trùng.

Chỉ có một khoảng tĩnh mịch.

Bỗng nhiên, Ngụy Hợp dừng bước, một hồi tiếng vang đột nhiên từ phía bên phải xa truyền tới.

Hắn không nhìn thấy tình huống sương mù bên kia, đều có thể nghe được tiếng động.

Bước chân dừng lại, chân lực trên người Ngụy Hợp tự động xoay quanh, kiên cố bảo vệ.

Trải qua ba lượt phòng ngự của cảnh giới Kim Thân cường hóa, kỳ thật da ngoài của hắn lúc này đã cứng đến khó mà tưởng tượng được. Sợ là cấp bậc Tông sư viên mãn ra tay chỉ có thể lưu lại chút dấu vết, không cách nào phá vỡ phòng ngự.

Phàm là mọi chuyện phải cẩn thận, đối mặt với thứ không ai biết, cẩn thận thế nào cũng không quá đáng.

Rất nhanh, thanh âm rất nhanh tiếp cận, bất quá mấy tức đã đến trước Ngụy Phù, hiện ra thân hình.

Lần đầu tiên nhìn thấy thứ này, Ngụy Hợp liền minh bạch, vì sao yêu ma lại gọi loại vật này là hư yêu.

Con quái vật trước mặt hắn ta, ngoại hình như một con báo săn, mọc ra ba cái đuôi.

Những thứ này đều không phải trọng điểm, điểm chính là toàn thân gia hỏa này như ẩn như hiện, hiện ra trạng thái hơi mờ.

Nhìn qua giống như hư ảo.

Hư Yêu Liệp Báo dài ba mét, cao khoảng một mét, mở to đôi mắt màu xanh nhạt, gắt gao nhìn chằm chằm Ngụy Hợp, tựa hồ xem hắn như con mồi.

Ô...

Nó phát ra tiếng gầm trầm thấp, chậm rãi đè thấp thân thể, làm ra tư thế vồ giết tới.

Đột nhiên một tiếng xé gió vang lên.

Hư Yêu Liệp Báo lấy tốc độ vượt qua năm mươi thước một giây, nhào về phía Ngụy Hợp.

Bành.

Sau đó bị một bàn tay đánh ngã xuống đất.

Hư yêu Liệp Báo choáng váng bò dậy, lần nữa nhào tới Ngụy Hợp, lại bị một tay bóp lấy cổ, treo ở giữa không trung.

“Nhìn qua hơi mờ nhưng có thể dùng tay sờ được, là thực thể.”

Ngụy Hợp thò tay mở ra mí mắt báo săn bắt đầu giúp nó kiểm tra thân thể.

“Thân thể phản ứng giật mình là bình thường, có hệ thống sinh ra, có bài tiết hệ thống, da lông xương cốt, tất cả đều không khác gì báo săn thông thường... Như vậy loại bán trong suốt này, có ý nghĩa gì?”

Rặc rặc.

Ngụy Hợp bóp đứt cổ liệt báo, suy tư, nhìn trong miệng nó tuôn ra huyết thủy trong suốt, trong lúc nhất thời đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Tê tê...

Bỗng nhiên sắc mặt hấn khẽ biến, báo săn đã chết, kể cả máu của nó cùng nhau đồng thời biến mất trong nháy mắt vừa rồi trên tay hấn.

Dường như chưa bao giờ có thứ gì tồn tại trên tay hấn.

“Hur Yêu.... hay là yêu hư vô?”

*

*

*

Con mắt Ngụy Hợp chậm rãi sung huyết, nổi lên vô số điểm đỏ nhúc nhích, tiến vào từng tầng từng tầng Chân giới, nhưng dù hấn tiến vào tầng cao nhất của tầng xương ăn mòn mình có thể tiến vào, cũng không có biện pháp tìm được thi thể liệt báo này.

“Không phải trở lại Chân giới, mà là biến mất hoàn toàn?”

Không thể hiểu nổi.

Ngụy Hợp nhìn về phía vị trí Liệt Báo vừa mới đứng, mặt đất nơi đó còn lưu lại dấu chân và vết tích.

“Được rồi, trước tiên tới Lâm Châu, thu thập tư liệu bên kia rồi tính.”

Vèo!

Một tiếng vang nhỏ, Ngụy Hợp đột nhiên biến mất tại chỗ.

Trước khi xuất phát, hắn đã cân nhắc qua, làm sao tiến vào Lâm Châu.

Nếu như không che giấu nữa, trực tiếp xông vào, như vậy khả năng lớn nhất, chính là một đường giết đi tiểu nhân, đến già, giết già đến, đến càng già hơn, thẳng đến sát đến cường giả, hoặc là bị vây công.

Kết quả cuối cùng chính là, hắn một mình trấn áp đại tộc yêu ma ở Lâm Châu, hoặc là bị đại tộc yêu ma vây giết.

Đương nhiên còn có một lựa chọn khác.

Đó chính là ngụy trang thân phận, che giấu thân phận, tiến vào Lâm Châu. Âm thầm hiểu rõ toàn bộ phương vị của Lâm Châu, từ đó tìm kiếm linh yêu mình cần, thu hoạch kiến thức liên quan tới linh lực, tìm được phương pháp thu được linh lực.

Ngụy Hợp chưa bao giờ đánh giá thấp thực lực cùng tiềm lực mà một tộc đàn có thể có được.

Bọn Đại yêu như Thụ Long Yêu Minh lúc trước chẳng qua là bị trục xuất ra ngoài, chỉ là người phát ngôn thu thập tài nguyên mà thôi, còn Lâm Châu chân chính tuyệt đối cường đại hơn rất nhiều.

Vì vậy đương nhiên y định đi theo con đường thứ hai.

Về phần con đường thứ hai, làm sao che giấu thân phận, che giấu thân phận để dùng thân phận yêu ma gì che giấu?

Đây đều là những thứ mà sau khi hắn đến Lâm Châu, cần thận điều tra ra kết quả, mới cần suy nghĩ.

Hắn không quên khuyến tộc có lượng lớn yêu ma trốn về Lâm Châu.

Chắc chắn hắn đã biết tên của hắn.

Lâm Châu đất rộng của nhiều, yêu ma khắp nơi.

Lấy Hư Hải trung tâm làm hạt, xung quanh bao quanh là ba yêu thú khổng lồ, theo thứ tự là Lu Lăng, Bách Vọng, Thọ Việt.

Ba yêu đều lần lượt là đô thành của ba đại Yêu tộc Lộc tộc, Hồ tộc, Dương tộc.

Mà sau ba thành, phân bố rải rác lẻ tẻ thành trì cỡ nhỏ, những thành trì này phân biệt do Yêu tộc chủng quản khác nhau.

Giữa yêu ma là mạnh được yếu thua, vật cạnh sinh tồn, Yêu tộc nhỏ yếu sau khi chiến bại cần phải tiến cống cho Yêu tộc cường đại.

Hàng năm đều sẽ có tiểu yêu tộc không biết tên bị tàn sát diệt sạch.

Hàng năm đều sẽ có tộc đàn mới của Yêu tộc sinh ra sinh ra.

Đặc biệt là một ít Yêu tộc có sức sinh sản cực mạnh, thậm chí một tháng có thể sinh ra mấy chục Thai.

Từ nhỏ đến khi trưởng thành, cũng sẽ không hơn một tháng.

Bởi vậy, cái chết và cái chết mới sinh ra ở đây không ngừng luân hồi, lặp đi lặp lại.

Hỗn loạn, ngang ngược, nguyên thủy.

Nơi này tràn ngập giết chóc và phản giết, nô dịch và nô dịch trái ngược.

Một trong mười hai thành - lân cận Linh Vận thành.

Lúc này ánh mặt trời rực rỡ, nhiệt độ nóng rực. Trên một vùng bình nguyên màu vàng đất.

Hai con cự tích ba mét toàn thân vảy đen kéo thùng xe phía sau vững vàng chạy nhanh về phía trước.

Trên thùng xe giống như một cái mũ rơm cực lớn, bốn phía buồng xe thoa lên ký hiệu màu xanh lá quái dị, đường vân màu bạc nổi những ký hiệu này lại với nhau, hình thành một gương mặt vạm vỡ lạnh lùng nhìn chăm chú hết thấy.

Trong xe, ngồi ngay ngắn hai vị cung trang nữ tử màu trắng.

Trong đó một nữ tử trông mắt hiện ra màu lam, tựa như hai luồng lưu quang lóng lánh, nhìn tương đối thần bí.

Nàng tên là Nhan Tử, là một sư phụ của học viện lúc còn ở Linh Vận thành. Đồng thời cũng là một thành viên trong số các quý tộc Linh tộc.

Lâm Châu tam đại Yêu tộc cao cao tại thượng, uy áp tất cả, nhưng không có nghĩa chúng có thể nhất thống tất cả các khu vực, nô dịch các Yêu tộc còn lại.

Bởi vì Linh tộc có một ít lá bài tẩy của riêng mình cho nên cùng mười một thành trì Yêu tộc khác liên hợp thành lập ra Đại Yêu Minh, dùng cái này đối kháng uy áp của tam đại Yêu tộc.

Mười hai Yêu tộc, Linh tộc của Đại Yêu Minh là một trong số đó.

Đương nhiên, đây là tình huống ngàn năm trước, đó là thời kỳ Linh tộc đang cường thịnh, thực lực cường đại, gần bằng tam đại tộc.

Nhưng hôm nay, ngàn năm trôi qua, Linh tộc sớm đã không còn vẻ huy hoàng nữa.

Kết cấu sinh lý của bọn họ đặc biệt, dẫn đến linh lực trong cơ thể cường đại, thân thể yếu ớt.

Mặc dù kết cấu như vậy, nhưng sau khi trưởng thành đến Đại yêu, sẽ cường đại hơn so với bình cấp rất nhiều.

Nhưng có càng nhiều linh yêu, căn bản không trưởng thành đến cấp bậc Đại yêu ma, sẽ bởi vì các loại tử vong ngoài ý muốn.

Đặc biệt là những năm gần đây, sau khi thực lực suy yếu, Linh Tộc mấy lần bị đánh bại trong đại chiến tộc, do đó không thể không tiến công công phẩm cho Yêu tộc khác.

Tiến công càng nhiều thì bản thân cũng càng suy yếu. tuần hoàn như thế càng suy yếu.

Mãi tới khi toàn bộ tộc đàn không chống đỡ được nữa, hoàn toàn tiêu vong diệt sạch sẽ.

Đây là tàn khốc của châu.

Ngàn năm qua, mười hai thành viên trong mười hai Đại Yêu Minh, cũng đã thay đổi mấy người, cũng không phải là một thành không thay đổi.

Mà hôm nay, tựa hồ đến phiên Linh Tộc đang suy yếu.

Đương nhiên, linh tộc cường đại, lạc đà gầy chết lớn hơn ngựa, trong thời gian ngắn còn không nguy hiểm như vậy, nhưng hạt giống như vậy đã xuất hiện.

Nhưng những thứ này đều không phải lúc này Nhan Tử suy nghĩ, nguyện vọng duy nhất hiện tại của nàng chính là tìm được huynh trưởng.

“Bên kia thành trì còn chưa có tin tức sao?” Nhan Tử thông thả quay đầu nhìn về phía đồng bạn Chu Hàm bên cạnh.

“Không có... Bên Hắc Tùng Nham cũng không có vết tích của ca ca ngươi, có lẽ hẳn chưa từng tới bên kia.” Chu Hàm hơi lắc đầu, mặt lộ vẻ tiếc nuối.

“Chẳng phải chỉ là không có thiên phú linh lực thôi sao!! Nhan gia ta đã nhiều năm như vậy, chẳng lẽ thiếu đi một người như hẳn mà truyền thừa không nổi nữa?” Nhan Tử thông thả phát run.

Nhan gia ở Linh tộc cũng là đại tộc, truyền thừa lâu đời, tổ tiên cũng từng huy hoàng nhưng bây giờ thì không được.

Truyền tới đời này của Nhan Vũ và ca ca mình, toàn bộ Nhan gia chỉ còn lại ba người.

Cũng chỉ có hai huynh muội, cùng một gia gia nuôi nấng bọn họ lớn lên Nhan Xích Vũ.

Ba người coi như toàn bộ huyết mạch Nhan gia.

Ca ca Nhan Vũ tin, tuy tiên thiên không cách nào kích hoạt linh lực, nhưng tính cách ôn nhu, ngại ngùng, tuy vì thiên phú tuyệt linh, thường tự ti hèn yếu, nhưng những phương diện khác đều không có gì sai.

Vì kéo dài huyết mạch Nhan gia, trước đó không lâu, gia gia Nhan Xích Vũ đã kiếm cho hẳn một mối hôn sự, đối phương

còn thấp hơn Nhan gia.

Lại không ngờ tới, sắp có hôn, đôi phương lại đổi ý.

Nhan Tử khoan khoái bị người trước mặt phản ý, trên bữa tiệc kết hôn, khách mời xung quanh vô số ánh mắt vờn quanh, rốt cuộc cũng khiến hắn không chịu nổi nữa.

Đêm đó còn không có động tĩnh gì, sáng sớm ngày hôm sau, hắn liền biến mất một mình, không thấy tăm hơi.

Trong nhà tìm kiếm khắp nơi, bây giờ đã là bốn ngày, vẫn như cũ không tìm thấy bóng người.

“Hắn đều là người hơn bảy mươi tuổi, tại sao làm việc vẫn xúc động như vậy!?” Nhan tử siết chặt nắm tay, nước mắt tràn đầy trong hốc mắt, lúc nào cũng có thể chảy xuống.

“Cho dù bị mất mặt, sau đó nghĩ biện pháp trả về là được. Chẳng lẽ ta là muội muội, thật chỉ biết nhẫn nhịn, ngay cả chuyện này cũng không dám ra mặt hay sao!? Cho dù ta không đủ, gia gia vẫn ở đây! Hắn rốt cuộc nghĩ như thế nào? Làm sao vậy...”

Đôi mắt đẹp của Nhan Tử có chút sưng đỏ, trong mắt lộ ra thần sắc tiếc rên sắt không thành thép.

“Tìm được rồi!” Bỗng nhiên bên ngoài xe truyền đến một tiếng la.

Nhan Tử cùng Chu Hàm đồng thời chấn động, vội vàng kéo thùng xe nhảy xuống, hướng về phía âm thanh truyền đến bóp thử quyết yêu thuật.

Hai đạo bạch quang xuy xuy đột ngột từ mặt đất bay lên, bay về hướng phát ra âm thanh.

Một khoảng cách lớn trong chớp mắt đã qua, rất nhanh hai người rơi xuống từ trong bạch quang hiện ra.

Nơi này là một bờ sông chảy xiết.

Hai nam tử Linh Yêu đang hỗ trợ tìm người, ngồi xổm bên bờ sông, dùng yêu thuật thúc đẩy dây leo sinh trưởng, lôi một nam tử hôn mê trôi nổi trên mặt sông tới đây.

Nhan Tử từ từ nhìn lại, toàn thân chấn động, nhận ra thân phận nam tử hôn mê kia.

Đối phương rõ ràng là ca ca mình vừa đánh mất, Nhan Vũ Tín!

Mà lúc này “Nhan Vũ Tín” trong lòng thầm than một tiếng.

Ông ta cũng không phải là Nhan Vũ Tín, mà là Ngụy Hợp từ Nguyên Nguyệt chạy tới.

Sau khi tiến vào Lâm Châu, điều tra bằng cách che giấu thân phận, Ngụy Hợp rất nhanh bị ép hỏi đến vị trí Linh Vận thành của Linh tộc.

Nhưng hắn cũng đã biết được phương pháp tu hành linh lực của Linh tộc là thông qua nghi thức truyền thừa huyết mạch tiến hành.

Chưa từng hạ xuống mặt giấy.

Hơn nữa bên trong linh tộc truyền thừa pháp môn rất nhiều, phương pháp tu hành đủ loại, lấy đơn vị gia tộc làm đơn vị duy trì phát triển. Mỗi một loại tu hành pháp đều phù hợp với gia tộc linh yêu tương ứng.

Hơn nữa Linh Tộc khổng chế pháp tắc tu hành cực kỳ nghiêm ngặt, không cho phép tiết lộ ra ngoài.

Yêu ma khác, bất luận như thế nào giỏi biến hóa ngụy trang, nhưng linh hồn thuộc tính không thể giả được.

Cho nên cho dù là thủ đoạn hay năng lực gì cũng không thể lên vào Linh Tộc.

Thế là, Ngụy Hợp cẩn thận điều tra, nhiều lần tìm kiếm, tự hỏi.

Nghĩ đến một biện pháp.

Đó chính là dùng tam tâm quyết, thử thay thế thân phận, lên vào Linh tộc.

Biện pháp này đã giải quyết vấn đề Linh tộc phải dùng nghi thức huyết mạch tương thừa để mở cửa bế quan đến việc truyền thừa phương pháp tu hành.

Nhưng linh hồn thuộc tính không thể làm giả điếm này, hẳn đau khổ tìm hồi lâu, thật vất vả mới tìm được, bao gồm cả Nhan Vũ Tín sáu mục tiêu.

Mà vừa vặn, đợi nửa tháng sau, gặp Nhan Vũ dưới sự kích động rời nhà bỏ nhà, lại ngoài ý muốn chết đuối trong sông.

Ngụy Hợp lập tức ra tay, lấy Tam Tâm Quyết đào mất trái tim Nhan Vũ, hủy thi diệt tích, coi nó như là chân thú, trở thành trái tim thứ năm của mình.

Ba lòng quyết định gánh nặng lớn nhất là ba trái tim, thêm trái tim của mình, tổng cộng là tổng cộng bốn trái.

Nhưng Ngụy Hợp nghiên cứu nhiều năm như vậy, tự nhiên đã sớm tìm được phương pháp đem Tam Tâm Quyết hóa thành Tứ Tâm quyết, Ngũ Tâm quyết.

Chỉ bất quá xác xuất thành công sẽ theo trái tim tăng nhiều, không ngừng giảm xuống mà thôi. Điều này đối với người khác là nan đề, nhưng đối với Ngụy Hợp có Phá Cảnh Châu, không đáng nhắc tới.

Mà bây giờ, hẳn đã tin vào trái tim của Nhan Vũ, coi hẳn là trái tim thứ năm.

Vì chỉ có Nhan Vũ tin mới có thể vì nguyên nhân tuyệt linh mà không bị phát hiện.

Bởi vì Ngụy Hợp cũng không thể kích hoạt thiên phú linh lực, cũng là Tuyệt Linh Thể.

Đương nhiên, mục đích hẳn ngụy trang thân phận là trước tiên đạt được nội dung tu hành truyền thừa đã. Về phần linh lực, sau đó đổi trái tim linh yêu là được.

Chân chính quý giá, còn là hệ thống tu hành.

Lúc này Ngụy Hợp trôi nổi trên mặt sông, đã làm bộ như mất trí nhớ. Đồng thời nghe thấy tiếng khóc của cô gái bên ngoài, trong lòng hẳn không khỏi hiện lên một chút xấu hổ.

Cho dù Nhan Vũ tin đã chết ngoài ý muốn, nhưng vì lợi ích mà lừa dối đối phương, bản thân chính là hành vi bất đạo.

611

“Nhanh! Mau kéo người lên!”

“Ai biết thuật hút nước chứ!?”

“Đề ta!”

Bốn người luống cuống tay chân kéo Ngụy Hợp lên bờ, nằm yên trên mặt đất.

Linh lực trong tay Nhan Tử nhanh chóng bện thành một ấn quyết kỳ dị, dẫn động đạo đạo bạch quang bao trùm lên người Ngụy Hợp.

Rất nhanh từng dòng nước bị từ trong miệng Ngụy Hợp tuôn ra.

Hắn ta cũng thuận thế giả bộ từ trong hôn mê chậm rãi tỉnh dậy.

“Ca!” Nhan Tử thong thả thở ra, mặt đỏ bừng, buông tay xuống. Bộ ngực cao ngất của nàng không ngừng phập phồng, muốn hung hăng mắng chửi cái tên vô năng này, nhưng... Lời đến bên miệng, căn bản không có cách nào nói ra.

Nhìn dáng vẻ khó khăn chật vật như vậy của Nhan Vũ, trong lòng nàng lại bất giác mềm nhũn.

“Ca, huynh về sau...”

“Người là ai?” Ngụy Hợp mở miệng, giọng nói có chút quen thuộc với Châu Lâm Châu.

“?! Ca người...” Nhan Tử sửng sò, lập tức môi khẽ nhếch.

“Các người vây quanh ta làm cái gì?” Ngụy Hợp giả vờ nhíu mày nói: “Còn nữa, rốt cuộc các người là ai?”

Hắn giả bộ mất trí nhớ tương đối đơn giản, dù sao hắn cũng không biết cái gì, cho nên cũng gần giống với mất trí nhớ.

“... Không thể nào.” Nhan Tử ngạc nhiên, liếc nhìn Chu Hàm, từ trong mắt đối phương nhìn ra một tia không ổn.

Hai Linh tộc nhân còn lại trao đổi ánh mắt, vội vàng đứng dậy cáo từ.

Bọn họ chỉ thu tiền của Nhan gia, cho nên mới tới hỗ trợ, bây giờ tình hình có biến, bọn họ cũng không thích hợp ở lại chỗ này.

Hai người nhanh chóng rời đi.

Hiện trường chỉ còn lại huynh muội Nhan gia, thông cảm với khuê mật.

Ánh mắt ba người nhìn nhau, trong lúc nhất thời cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

“Bất kể thế nào, về trước rồi nói sau...” Nhan Tử nhìn về mặt mờ mịt của Ngụy Hợp, trong lòng có chút phức tạp.

Lúc này Ngụy Hợp đã từ từ tiến vào nhân vật.

Mục đích chuyến đi này của hắn là dùng trái tim mới chế tạo huyết mạch, thông qua nghi thức truyền thừa linh thuật của Nhan gia, thu được tri thức tu hành linh lực thành hệ thống.

Đồng thời nếu như còn rảnh rỗi, có thể tận hết khả năng từ Linh tộc lấy được các loại tin tức mà mình cần, tỷ như tình huống Hư Hải, điều tra tung tích Nguyên Đô Tử, săn giết một ít Linh Yêu có giá trị làm các thể thí nghiệm.

Về phần những thứ khác, có thể lừa gạt qua ải là được.

Linh yêu cũng giống nhân loại, nguyên hình của bọn họ là nhân loại. Nhưng cùng nhân loại bất đồng một điểm là trong bọn họ linh lực có người thành, khi vận dụng linh lực, hai mắt sẽ biến thành màu lam hoặc là màu xanh biếc.

Hai nàng cùng Ngụy Hợp mang theo xe thần lặn, trở về Linh Miêu thành.

Từ bình nguyên đầy cát vàng, càng tới gần thành Linh Vận thì những tháp nhọn giống như kim tự tháp đứng sừng sững bốn phía.

Đỉnh tháp nhọn này mơ hồ đều kích động linh lực cường đại, rất rõ ràng là một loại kiến trúc dùng để phòng thủ.

Trên xe Nhan Tử Lao có tiêu ký của Nhan gia, nhưng lúc tiến vào thành trì, cẩn thận báo cáo thân phận của mình cùng thân phận hai người còn lại.

Ngụy Hợp ngồi ở trong xe, cẩn thận mang theo một tia hiếu kỳ nhìn ra bên ngoài thành trì.

Toàn bộ Linh Vận thành so với thành trì bình thường thì không có gì khác nhau.

Chỗ khác biệt duy nhất chính là nơi này người, thỉnh thoảng lại đi trên không trung, vận dụng linh lực có thể dễ dàng trôi nổi trong thời gian ngắn.

Cho nên rất nhiều lối vào, không chỉ lâu một có cửa, lâu hai lâu ba cũng có cửa.

Điều này cũng dẫn đến kiến trúc nơi này có chút phong cách đặc biệt.

Sau khi vào thành, cũng không lâu lắm, xe ngựa liền giảm tốc độ, dừng trên một con đường vắng vẻ.

thùng xe dừng bên cạnh, cửa xe đối diện là một phủ đệ cổ xưa màu xám trắng.

Bên ngoài phủ đệ toàn bộ là tường vây cao hơn bốn mét.

Trên tường vây loang lổ bò lên từng mảng thực vật hình răng cưa màu xanh nhạt quái dị.

Cửa lớn phủ đệ không nắm tay, nhưng trụ lủi một mặt đá màu đỏ, phía trên treo bảng hiệu Nhan phủ, nền đỏ chữ đen, viết một chữ to.

“Đến rồi.” Nhan Tử mở cửa, quay đầu lại nhìn huynh trưởng.

Lại nhìn thấy là gương mặt mới lạ và mờ mịt của Nhan Vũ Thư.

Trong lòng nàng thầm than một tiếng, xuống xe, ấn tay vào thùng xe.

Lập tức bên ngoài thùng xe, tượng trưng cho Nhan gia hóa thành mặt người, nhao nhao tán đi, khôi phục thành mặt ngoài còn trống.

“Ca, người cũng nên xuống rồi, đây là xe của người ta.” Nhan Tử nhìn Nhan Vũ đầy bất đắc dĩ nói.

Gia môn Nhan gia hiển hách, nhưng đó là chuyện của tổ tiên. Bây giờ... ông nội cũng tốt, mình cũng tốt, thiên phú về linh lực cũng chẳng ra sao. Cho nên Nhan gia hiện tại cũng chỉ là hư danh, không có cái vỏ rỗng thật sự.

Hơn nữa ca ca còn là một Tuyệt Linh Thể, cho nên bên ngoài thậm chí có thuyết pháp huyết mạch Nhan gia càng ngày càng yếu.

Đây cũng là điểm mâu chốt khiến cho bên phía Định Thân đột nhiên đổi ý.

Gia tộc của đối phương tuy rằng thiên phú cũng không được tốt lắm, nhưng cũng sợ sinh ra dòng dõi xuất hiện Tuyệt Linh Thể.

Trong lòng thở dài, Nhan Tử nhìn Ngụy Hợp chậm rãi xuống xe, vội vàng cảm ơn bạn tốt Chu Hàm.

“Lần này may mắn mà có người rộng lượng.”

“Không sao, có thể giúp được thì cứ làm được việc.” Chu Hàm dịu dàng gật đầu cười nói: “Mau trở về nghỉ ngơi cho tốt đi. Gia gia của người có lẽ cũng sắp trở lại rồi.”

“Ừm.” Nhan Tử gật đầu, lại phức tạp nhìn Ngụy Hợp, bây giờ nàng còn không dám tin ca ca mình lại sẽ mất trí.

Nếu không phải lúc kiểm nghiệm đi qua cửa thành cũng không có vấn đề gì, thậm chí nàng còn hoài nghi Nhan Vũ tin là bị yêu ma gì đó phụ thể đánh tráo.

Tiền Chu Hàm đi rồi.

“Đi thôi.” Nàng tiến lên, kéo tay Ngụy Hợp, hướng đại môn điếm nhẹ một cái.

Cánh cửa lớn không cần tay chậm rãi chuyển động sang một bên, lộ ra một lối vào có thể cho hai người tiến vào.

Phù...

Một cơn gió nhẹ thổi qua.

Dem một cây hoa hồng nhạt trong viện thổi lên.

Cánh hoa liên tiếp rơi xuống, bột phấn nhấp nhô tinh tế giống như những hạt cát mịn, chậm rãi xoay tròn.

Ngụy Hợp ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

Mấy con chim khổng lồ màu đen đang cưỡi Linh Tộc từ đỉnh đầu chậm rãi bay qua, xen lẫn trong đội ngũ hình người của chim nhận, bay về phía xa.

“Vũ Tín!”

Chợt một giọng nói già nua hùng hậu từ cửa phía sau vang lên.

Ngụy Hợp quay người lại, nhìn về phía người đang đi tới.

Chỗ cửa chính, một lão ông tóc trắng mặt đầy nếp nhăn, tay chống gậy, thở hồng hộc đi vào cửa.

Sau lưng hắn, một con bạch đầu ưng khổng lồ cao sáu mét đang thu cánh, hình thể thu nhỏ, đi theo vào cửa.

“Gia gia! A Đức!” Nhan Tử ung dung đi lên phía trước, trước hướng lão giả quỳ gối hành lễ, sau đó thân mật ôm lấy đầu bạch đầu ưng vuốt vuốt.

Ngụy Hợp đứng tại chỗ, không biết nên làm gì, nhưng không sao cả, dù sao hiện tại hắn cũng đang trạng thái mất trí nhớ.

Lão Ông ánh mắt mang theo lo lắng nhìn về phía hắn.

Ánh mắt hai người giao nhau.

Đây là cửa sổ của tâm linh, cho nên lúc này Ngụy Hợp hoàn toàn để tâm linh bên trong, không hề có chút tạp niệm nào.

Ngay cả cái gì cũng không nhìn ra.

“Vũ Tín,... Trách trách ta... Là gia gia không có bản lĩnh...”

Lão Ông muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng lại biến thành thật sâu áy náy và tự trách.

“Nếu gia gia có thể cố gắng đạt tới cấp độ Đại Linh, nói vậy thì đã không xuất hiện tình huống như vậy rồi...”

Cảnh giới Đại Linh là xung hô của Linh tộc đối với Đại yêu ma.

Như vậy xem ra, Nhan gia thật sự sa sút.

“Ta đã mời đại phu qua, kiểm tra cho kĩ, một hồi...”

Gia gia Nhan Xích Vũ còn muốn nói gì đó, nhưng lại nhin xuống, chỉ có ánh mắt mang theo chút bi ai nhìn Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp không nói gì.

Nói nhiều ắt mất, cho nên ít nói thì bây giờ hẳn phải làm.

“Dẫn hẳn đi nghỉ ngơi trước đi, Tiểu Du. lát nữa đại phu sẽ tới.”

Ngụy Hợp không phản kháng, mặc cho Nhan Tử thông thả dẫn hẳn đi phòng nghỉ ngơi.

Trong phủ đệ mặc dù còn không lớn bằng một nửa Ngụy phủ của hẳn, nhưng cũng coi là rộng rãi, mười mấy gian phòng vẫn có.

Gian phòng bài trí gì đó cũng có gió cổ đậm đặc.

Đồ dùng trong nhà gỗ lim, cầm kỳ thư họa, lư hương bội kiếm, đủ loại phong cách khiến Ngụy Hợp như trở về thán Đại Nguyệt trước kia.

Không bao lâu sau, một ông lão để ria mép chữ đinh, mang theo một cặp sừng hươu, đến đây xem bệnh cho nó.

Năng lực không chế siêu cường của Ngụy Hợp, tự nhiên sẽ không làm cho một tiểu yêu nhìn ra cái gì.

Rất dễ dàng lừa gạt qua.

Sau khi nhận được thân thể khỏe mạnh, chỉ là có chút Huyết Hư chẩn đoán, Nhan Xích Vũ và Nhan Tử Khiên đều thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi trả tiền, tiễn đại phu rời đi, Nhan Tử vội vã xuống bếp, nấu cho Ngụy Hợp một ít cháo rau vụn.

Thực đơn thuần khiết của Linh Yêu cũng là tạp dịch, hơn nữa cũng không ăn người.

Trên thực tế, rất nhiều yêu ma đều cho rằng, có lẽ Linh Yêu vốn là một chi nhánh của Nhân tộc, bởi vì bị bài xích quá độ, mới có thể dung nhập Yêu ma, trở thành một chi của Yêu tộc.

Mặc dù tình huống thật sự, hoàn toàn không phải như vậy.

Cứ như vậy, Ngụy Hợp lấy thân phận Nhan Vũ, ở lại Nhan phủ.

Như thế qua hai ngày, đến một ít Linh tộc tu vi cao hơn một chút, kiểm tra Ngụy Hợp có gặp phải bị đoạt xá hoặc tinh thần phụ thể hay không.

Thân thể hoàn toàn là Ngụy Hợp thân thể của mình, những vật này tự nhiên là không kiểm tra được.

Mà Tuyệt Linh Thể căn bản không thể kiểm tra ra linh lực, đương nhiên càng không thể xác định được.

Huyết mạch duy nhất có hạn, cũng bởi vì tam tâm quyết mà chuẩn xác không sai.

Sau nhiều lần đánh giá, cuối cùng người kiểm tra xác định thân phận Ngụy Hợp, chính là Nhan Vũ Tín, lúc này mới ly khai.

Nhan Vũ và Nhan Tử Du Du hoàn toàn thả lỏng. Sau khi xác định Nhan Vũ không sao, hai người lại trở về làm nhiệm vụ của mình.

Nhan Xích Vũ là một giáo viên thâm niên ở học quán trong thành. Đơn giản mà nói, là giáo sư cao cấp chuyên dạy trẻ con.

Mà Nhan Tử Du thì phải mạnh hơn một chút, ở học viện Linh Thuật trong thành, đảm nhiệm chức vụ giáo sư.

Học viện Linh Thuật chủ yếu dạy bảo Linh tộc tuổi tác rất lớn, cho nên tương đương với Đại học sư.

Thu nhập của hai người chẳng qua chỉ là tốt, sinh hoạt có thừa, nhưng nếu muốn làm gì khác thì lại không đủ khả năng.

Ngụy Hợp ở trong phủ đợi chờ mấy ngày, bắt đầu đọc một ít thư tịch trên mặt ngoài Nhan gia.

Truyền thừa Linh Tộc chân chính, đương nhiên không có, nhưng thư tịch phổ thông còn lại vẫn có rất nhiều.

Như là địa lý chí, nhân văn giới thiệu, lịch sử giới thiệu, các giới thiệu yêu ma khác, những thứ này đối với Ngụy Hợp đều

có trợ giúp không nhỏ.

Bất quá, bởi vì trong thư tịch đều dùng ghi chép yêu văn, cho nên Ngụy Hợp đọc rất gian nan.

Trước khi đến tự nhiên hắn đã chuẩn bị, hệ thống đã học tập yêu văn.

Nhưng bây giờ xem ra vẫn có chút không đủ dùng.

Bất quá từ trên thư tịch, hắn đại khái đã hiểu được thế lực của thành trì Linh tộc này.

Linh tộc thân là một trong thập nhị đại Yêu Minh, chủ yếu lấy Linh Vận thành làm chủ thể, dò ra bảo vệ thôn xóm chung quanh.

Trong thành lấy tam đại Linh Tháp Tháp chủ cầm đầu, ba vị này đều là đại yêu ngàn năm.

Linh tháp có một số món vũ khí tăng phúc, có thể tăng cường linh lực của tháp chủ, cũng là vật thể hiện nội tình của linh tộc nhiều năm như vậy, là binh khí chiến tranh, uy hiếp các yêu tộc còn lại.

Toàn bộ Linh Vận thành chủ yếu dựa vào linh tháp mới có thể trở hết tài năng trong yêu ma tộc quần, trở thành cường tộc.

Mà bên trong Linh tộc, Tam Tháp chủ gia tộc cầm đầu, tổng cộng có bảy mươi hai quý tộc.

Chỉ là thành trì hơn mười vạn dân cư lại có bảy mươi hai chi quý tộc, điều này làm cho Ngụy Hợp có chút dở khóc dở cười.

Bất quá hắn chú ý trọng điểm, làm thế nào cử hành nghi thức truyền thừa.

Điều khiến hắn khó giải quyết chính là nghi thức truyền thừa của Linh tộc cần Linh lực mới có thể tiến hành.

Hắn tới nơi này vốn là vì tiết kiệm thời gian, không cần tự mình tìm tòi phương pháp tu hành linh lực, cũng không muốn bị kẹt ở cửa ải bực này, chỉ tốn thời gian vô ích.

Mà muốn thu được hệ thống truyền thừa của Nhan gia, nhất định phải kích phát linh lực của bản thân trước.

Nhưng Nhan Vũ vốn là tuyệt linh thể...

Điều này làm cho Ngụy Hợp có chút không nghĩ tới, nếu hắn không phải là tuyệt linh thể, hắn cũng không có cách nào lên vào thành.

Mà bây giờ, lại bởi vì chuyện Tuyệt Linh Thể, dẫn đến hắn không thể nào tiến hành truyền thừa.

Ngụy Hợp trong phủ không ngừng lật xem yêu văn, quá trình quen thuộc với yêu văn, hắn cũng rất nhanh tìm được một phương pháp mới.

Cũng là một cách duy nhất có thể làm cho tuyệt linh thể, cũng là phương pháp duy nhất có thể mở ra linh lực.

612

“!?”

“?”

Nửa tháng sau...

Nhan Vũ bung đồ ăn vừa làm xong lên, đặt lên bàn, sau đó cúi xuống váy, phủi tay.

“Ăn cơm.” Hấn lớn tiếng gọi tôn tử tôn nữ.

Từ nhỏ đến lớn, hai hài tử đều là ăn đồ ăn hấn làm, bây giờ mặc dù cháu gái đã trưởng thành, có thể giúp đỡ phụ tay, nhưng một ít món chính, vẫn là hấn tự mình xuống bếp mới là hương vị chính tông.

“Tới đây.” Nhan Tử thông thả từ ngoài cửa đi vào, ở nhà nàng chỉ mặc một bộ quần áo màu trắng loa kèn mộc mạc.

Thoải mái xinh đẹp.

Ngụy Hợp cũng buông sách xuống, từ thư phòng đi ra, dọc theo hành lang gấp khúc đến nhà bếp.

Trên cái bàn lớn, gỗ lim, đã bày ra sáu món ăn thơm phức.

Trong đó Tô Đồ chiếm đa số.

Bởi vì thân thể yếu ớt, Linh tộc cũng không ưa thích kiểu đồ ăn quá mức, món ăn như vậy mới là thái độ bình thường ở nơi này.

Ba người tự mình ngồi xuống, phân bố tại bàn tròn tam giác.

Ngụy Hợp nhẹ nhàng cầm lấy chén dĩa, nhìn cơm trong chén bỗng nhiên có cảm giác lung tung.

Hấn cảm thấy dường như mình không phải tụ tập ở Lâm Châu trong bảy yêu ma mà là ở phía Nguyên Nguyệt.

“Ăn đi, đều là thứ ngươi thích.” Nhan Xích Vũ ôn hòa nhìn cháu mình. Nó đã sắp ba trăm tuổi rồi, cũng sắp tới đại nạn tuổi thọ.

Không bao lâu người sống được.

Cũng không biết về sau cùng ăn cơm như vậy, còn có thể thấy mấy lần...

“Được.” Ngụy Hợp những ngày này, đã lấy Nhan Vũ Tín ở trong nhà lấy có mất trí nhớ, từ trên người Nhan Xích Vũ và Nhan Tử thông thả lấy ra.

Lúc này hắn xem như đã hiểu rõ sơ bộ tình hình.

Cho nên, hắn cũng có một ý nghĩ.

Ba người im lặng không lên tiếng, chậm rãi ăn đồ ăn.

Ánh mặt trời ôn hòa từ cửa sổ chiếu vào, rơi vào trên đĩa rau một nửa, phản xạ ra, sáng ngời ánh dầu.

“Vũ Tín, ngươi đừng lo lắng, sau này gia gia sẽ còn kiếm cho ngươi một mối hôn nhân thật tốt. Với cửa nhà Nhan gia chúng ta, hiện tại không chừng còn chưa định ra, nói không chừng về sau còn có thể gặp được người còn tốt hơn Tiết Tú kia.” Nhan Vũ ấm áp nói.

Ngụy Hợp mặt không biểu tình, cúi đầu ăn cơm, không nói tiếng nào.

Bầu không khí có chút áp lực.

Nhan tử đứng bên cạnh nhìn huynh trưởng, ánh mắt âm đạm.

Từ sau lần ngã xuống nước trước, huynh trưởng giống như thay đổi thành người khác, không riêng gì mất trí nhớ, ngay cả tính cách cũng đại biến, trở nên lạnh lùng mà xa cách.

“Ta muốn tiến hành nghi thức Khai Linh!” Đột nhiên trong miệng Ngụy Hợp phát ra một âm thanh.

Hai người còn lại sửng sốt, đồng thời nhìn về phía Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp ngẩng đầu, thần sắc hờ hững bình tĩnh.

“Lúc trước ta bị linh lực nhục nhã suýt chết, như vậy căn nguyên của tất cả, thật ra là do ta không có linh lực.

Đã như vậy, vậy nghĩ biện pháp giải quyết là được! Cho nên, ta muốn khai linh!”

Khải Linh là biện pháp duy nhất hẳn có thể nắm giữ linh lực và nhận được truyền thừa.

Hắn không muốn hao phí quá nhiều thời gian ở Linh tộc, cho nên nghi thức Khai Linh trở thành lựa chọn tốt nhất của hắn hiện tại.

Chỉ cần có một tia linh lực, có thể hoàn thành nghi thức truyền thừa là được.

“Khởi Linh...” Đôi đũa trong tay Nhan Xích Vũ không tự chủ dừng lại, lơ lửng giữa không trung rất lâu.

“Được! Gia gia chuẩn bị khai linh cho người!” Nó buông chiếc đũa xuống liên tục, chém đinh chặt sắt nói.

Nhan tử chậm rãi cúi đầu, miệng đảo thức ăn, không lên tiếng.

Nghi thức Khai Linh, nếu nổi tiếng đương kim bảy mươi hai quý tộc khác, đương nhiên có thể gánh vác được, nhưng Nhan gia bọn họ sớm đã xuống dốc đến nay, chỉ còn lại mặt mũi của môn đình.

Tiền tài có một ít tích lũy, nhưng nếu muốn tiến hành khả năng Khai Linh, không chỉ có tiền là được, còn phải có tư cách, có suất.

Đây không phải chuyện đơn giản.

Ăn cơm xong, Ngụy Hợp đứng dậy rời khỏi Nhan phủ, đi vào trong thành đi dạo.

Hắn tới nơi này, thu hoạch được phương thức tu hành linh lực là một mục đích.

Mà tìm kiếm Nguyên Đô Tử đại sư tử cũng là có mục đích thứ hai.

Mục đích thứ nhất là Nhan gia là quý tộc Cổ tộc, cho dù kém đi nữa nhưng cử hành nghi thức Khai Linh một lần cũng không thành vấn đề.

Mục đích thứ hai, là phải tiến về địa phương có ghi chép toàn bộ tin tức trong nội thành, mới có thể tìm ra manh mối.

Rời khỏi Nhan phủ.

Ngụy Hợp đòi một thân trường y sạch sẽ màu trắng, trên tay áo có hoa văn màu đỏ nhạt, còn dùng sợi dây bện thành một yêu văn màu đỏ.

Tiếng rao bán vang lên liên tiếp không dứt bên tai, so với đại nguyệt trước kia không sai biệt lắm.

Thỉnh thoảng có xe ngựa không chế Yêu thú đi ngang qua, cũng có thể xem như là dị thú lúc trước kéo xe.

“Trà thanh Đông tám mươi một cân!”

“Người có trà Bạch Hồ một trăm cân!”

“Bánh trà khô ngũ văn một cái.”

Bất tri bất giác, Ngụy Hợp đi đến một con đường chuyên buôn bán lá trà.

Hắn trên đường đi cẩn thận đánh giá Linh tộc nhân bốn phía, những người này trừ màu da hơi trắng, dáng người thon dài, còn lại cùng nhân loại bình thường không có gì khác nhau.

Ngoài ra, còn có một điểm nữa là trị giá bình quân của Linh tộc cao hơn một chút.

Tiểu nhị trong cửa hàng không ngừng hô to với dòng người bên ngoài.

Ngẫu nhiên nhìn thấy một ít người qua đường đôi mắt lấp lánh huỳnh quang, liền càng thêm nhiệt tình.

Linh lực thức tỉnh ở Linh tộc là chuyện bình thường, nhưng có thể đạt tới trình độ hai mắt phát sáng, đó đại biểu cho linh lực tu vi đến một trình độ nhất định.

Thông thường cấp độ này, phần lớn là thu từ cấp độ giàu có.

Ngụy Hợp đảo qua lòng đường một chút, rất nhanh tìm được một cửa hàng đi vào.

Cửa hàng này bán thư tịch, bất quá không phải thư tịch trọng yếu gì, mà là tương tự như địa lý chí, vẽ tranh, tự truyền thư các loại.

Cách cửa thư điểm đi vào, bên trong là một loạt giá sách.

Ở giữa có không ít Linh Tộc nhân đang đứng xem xét.

Cùng thư điểm nhân loại cũng không có gì khác nhau.

Nếu không phải nhìn thấy những Linh tộc nhân này đưa tay vẫy một cái, là có thể từ giá sách xa xa đưa tới sách.

Hắn tưởng rằng mình đã trở về Đại Nguyệt thư điểm rồi.

“Khách nhân, muốn thư gì, tự mình đọc đi.” Một thanh âm trầm thấp từ bên cạnh truyền đến.

Ngụy Hợp híp mắt theo tiếng nhìn lại.

Sau khi vào quầy bên phải cửa, một con nhện lớn màu đen cao hơn một mét, toàn thân mọc đầy lông tơ đang ngồi.

Mắt kép của con nhện màu xanh biếc dưới ánh mặt trời phản xạ, hiện ra huỳnh quang yếu ớt.

Hiển nhiên cũng là yêu ma linh lực có thành tựu.

Ngụy Hợp trong lòng kinh ngạc, lập tức hiểu rõ. Linh Tộc cũng không phải hoàn toàn chỉ có tộc nhân của mình, một ít vì Linh Tộc thành lập công tích, tự thân cũng thức tỉnh thiên phú linh lực, cũng sẽ bị tiếp nhận.

Đây là tài liệu hắn đọc được mấy ngày nay.

“Ta muốn hỏi một chút, có ghi chép đại sự mấy chục năm gần đây không?”

” Hàng thứ ba có chín hàng thứ năm, từ bên trái sang bên trái, mặt ngoài tên là linh vận chi đạo.” Chu lão bản lạnh nhạt trả lời.

“Đa tạ.” Trong lòng Ngụy Hợp có chút mới lạ, quay người tìm tới vị trí Chu lão bản nói.

Rất nhanh, hắn tìm được quyển sách này trên giá sách mà đối phương nói, là một quyển sách tên là Linh vận chi đạo.

Nhẹ nhàng mở ra, Ngụy Hợp có chút cố hết sức bắt đầu xem xét nội dung bên trong.

Sách dựa theo ngày tháng, liệt kê từng ghi chép lại sự kiện phát sinh năm đó.

Bất quá đều là nói ngắn gọn.

Hơn nữa ngày tháng cũng không phải dùng công lịch hoặc tháng lớn, mà là một phương pháp lịch sử tên là Hư Hải.

Hắn nhìn xung quanh một chút, tìm được một bộ nhật lịch treo trên tường.

Bên trên thời kỳ hiện tại: Hư Hải mười lăm tuổi mười bốn tháng bảy.

Một hàng yêu văn rõ ràng khiến Ngụy Hợp có chút mờ mịt.

Cái này đang muốn dựa theo tính toán hư hải, những yêu ma này chẳng phải đã dùng lịch pháp này trải qua hơn vạn năm sao?

Hắn ổn định tâm tư, tiếp tục đọc sách.

Tìm kiếm một phen, rất nhanh, Ngụy Hợp liền tìm được nội dung mình muốn.

Gần đây có một dòng thời gian dài, có nét bút mới được viết lên.

” Hư Hải mười lăm mười ba tháng bốn, có cự yêu cuốn gió mà tới, một đường phá vỡ tất cả tộc đàn ngăn cản, bay vào hư hải, biến mất không thấy gì nữa.

Thân thể hắn như mây đen, che khuất bầu trời, những nơi đi qua, vạn vật đều vạn vẹo điên cuồng.”

“Mười ba năm...” Ngụy Hợp nhìn thấy trong ghi chép, ngay đại sư tử gần với Nguyên Tử nhất.

“Thời gian cũng miễn cưỡng đúng...”

Hắn dừng một chút, lại tiếp tục tìm kiếm kỹ càng ghi chép.

Thời gian chậm rãi trôi qua, sắc trời bên ngoài cũng dần dần biến đổi về phía buổi chiều.

“Ồ? Nhan Vũ tin? Người cũng tới Thiên Ngôn thư ốc đọc sách?” Chợt bên phải kinh ngạc với giọng nam nhân, truyền vào tai Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp dừng một chút mới hồi phục lại tinh thần, chính mình hiện tại chính là Nhan Vũ Tín.

Hắn theo tiếng nhìn lại, nói chuyện là một nam tử anh tuấn tóc bạc đứng ở phía bên phải hắn ta.

Nam tử mang theo vẻ mặt chán ghét, ánh mắt ghét bỏ nhìn Ngụy Hợp.

“Người là?” Ngụy Hợp nhíu mày hỏi. Dù sao hắn cũng không phải là Nhan Vũ Tín, rất nhiều người đều không quen biết.

“Tu Đồ ta hàn, người thiếu chút nữa dính hôn với biểu tỷ ta, hiện tại trong chớp mắt người không nhớ gì cả?” Nam tử mở to hai mắt nói.

“Chúng ta rất quen thuộc sao?” Ngụy Hợp chần chờ nói.

“Rất quen thuộc, nếu không phải là ta, người nói không chừng thật sự có thể cùng tỷ của ta dính hôn.” Tu Đồ cười lạnh nói.

“Nói cách khác, định thân là người quấy hoàng?” Ngụy Hợp hỏi.

“Người cảm thấy sao?” Tu Đồ Hàn cười nói.

Bỗng hắn cảm thấy cổ họng có chút ngứa ngáy, liền ho khan vài tiếng.

Ho khan xong, lại ngẩng đầu lên, trước mặt đã không còn tung tích Ngụy Hợp.

“Xì! Chỉ là một Tuyệt Linh Thể mà đã muốn hãm hại biểu tỷ của ta! Quả thực đúng là si tâm vọng tưởng!” Tu Đồ Hàn thấp giọng hùng hùng hổ hổ, xoay người rời khỏi hiệu sách.

Chỉ là hắn mới đi mấy bước ra ngoài, liền cảm giác cổ họng càng ngày càng ngứa, thậm chí phổi cũng cảm giác có chút ngứa ngáy.

Ngụy Hợp từ sau giá sách đi ra, tay lại đổi một quyển sách khác lật xem.

Về phần Tu Đồ Hàn, vì giảm bớt sự quấy nhiễu cử hành nghi thức của hắn, tự nhiên là phải nhờ cỏ tận gốc rồi.

Vừa lúc có thể cho hắn thí nghiệm một chút, giữa linh tộc cùng nhân loại bình thường rất cuộc có cái gì khác nhau.

Dù sao trong mắt hắn, yêu ma đều là tài liệu, Linh tộc cũng là linh yêu, không khác nhau nhiều lắm.

“Nếu nhanh thì hy vọng trong vòng hai tháng có thể cử hành khai linh... Hoàn thành nghi thức truyền thừa. Sau đó thu hồi Linh Vận thành rồi rời khỏi đây.” Ngụy Hợp thầm tính toán lưu trình trong lòng.

“Mặt khác...” Ngụy Hợp quét qua sách giới thiệu bốn tộc Linh tộc, phía trên này gã cũng không phát hiện Yêu Vương ghi chép.

Nói cách khác, sau khi hắn hoàn thành nghi thức truyền thừa, liền không cần che giấu thân phận, lấy tốc độ nhanh nhất đem đồ vật có giá trị trong Linh tộc, tùy ý cướp đoạt trở về.

Rất nhanh thanh toán tiền, Ngụy Hợp mang theo sách rời khỏi thư ốc.

Trước mặt vừa lúc nhìn thấy hai thiếu nữ xinh đẹp mặc váy ngắn màu xanh lục, cột lấy đầu viên thuốc.

Trong đó có một thiếu nữ khéo lông mày có một chút nốt ruồi, tư sắc trong trẻo mang theo một vòng diễm lệ, chính là người trước khi Nhan Vũ thư sắp đính hôn Tiết Nghệ.

Người còn lại là tỷ muội Tiết Nghệ, dung mạo hai người có mấy phần tương tự, nhưng tuổi người kia lớn hơn một chút.

Hai người nhìn thấy Ngụy Hợp, cũng sửng sờ, bước chân không tự chủ được chậm lại.

“Là biết ta thích tới nơi này, cho nên đặc biệt tới đây chờ ta sao?” Tiết Nghệ nhìn Ngụy Hợp, trong mắt lóe lên một vòng chán ghét.

“Ta khuyên người nên bớt chút tâm tư này đi thì hơn.”

Tên còn lại bên cạnh cũng cười nhạo một tiếng, cũng không thèm nhìn bên này.

Hai nàng từ bên cạnh Ngụy Hợp bước qua, tiến vào tiệm sách.

Sắc mặt Ngụy Hợp không thay đổi, cong ngón tay búng ra.

Một làn khói độc im hơi lặng tiếng bay về phía Tiết Nghệ, bám vào làn da sau gáy nàng ta.

“Xem ra ngươi rất thích cô ấy, cho dù có chết cũng bị tiếm thức ảnh hưởng tới ta tới đây.

Đã như vậy, mời các nàng cùng đi với ngươi là được, coi như là thù lao kế thừa trái tim của ngươi.”

Sắc mặt hẩn bình tĩnh, quay người đi về phía Nhan phủ.

Đối với Ngụy Hợp, nếu không phải tộc duệ chúng ta tâm tất khác, huống chi là bộ tộc yêu ma.

Giết mấy đám yêu ma, đối với hắn mà nói giống như tiện tay hái hoa ở ven đường, tả ý tự nhiên.

613

Giải quyết xong mấy phiền toái nhỏ không đáng chú ý, Ngụy Hợp cũng không dừng lại, lại đi mấy chỗ còn lại, điều tra ghi chép đại sự trước kia.

Mãi tới khi tìm được buổi chiều, sắp về Nhan phủ, hắn mới ở trong một gian thư phòng nhỏ vắng vẻ, tìm được một quyển truyền thuyết dân gian vô danh biên soạn chí dị.

Cũng từ trong đó, tìm được một chi tiết khá bí mật.

“Hắc Dục Cự Yêu đi qua Lộc tộc, từng bị cường giả Lộc tộc thần bí chặn đường, lúc chiến đấu sắc trời sáng chói vô cùng, giống như Yêu vương Bạch Linh thần thông trong truyền thuyết của Lộc tộc.”

“Yêu vương Bạch Linh.” Đây là kỷ lục đầu tiên Ngụy Hợp tìm được, chính thức ghi chép về Yêu Vương.

Trên thực tế những ghi chép trước đó đều chỉ nhắc tới Yêu Vương, nhưng chưa có ai thật sự ghi lại được tên của bất kỳ Yêu Vương nào.

Hiển nhiên yêu ma đối với hắn bảo mật rất nhiều.

Chạng vạng tối.

Ngụy Hợp mua sách xuống, cầm theo cái túi chậm rãi đi ra khỏi thư ốc.

“Yêu vương Bạch Linh... Có lẽ biết tung tích của Nguyên Đô Tử sư tỷ và tình hình nội bộ bên trong Hư Hải. Xem ra phải nghĩ biện pháp an toàn tìm được Bạch Linh rồi...”

Yêu vương và Đại yêu ngàn năm có chênh lệch rất lớn, Ngụy Hợp không cho rằng mình có thể thắng được đối phương.

Dưới điều kiện tiên quyết của đối phương, hắn cần hiểu rõ thực lực của đối phương hơn.

Đương nhiên, trước đó hắn cần giải quyết vấn đề linh lực đã.

Một lát sau.

vườn sau của Nhan phủ.

Nhan Tử mới một từ học viện trở về, thay quần áo, liền đi xem huynh trưởng khôi phục như thế nào.

Trong phòng không thấy ai, nàng liền đi tới hậu hoa viên.

Tiến vào vườn hoa, gió đêm thổi qua, bóng cây lay động, mặt đất rải rác cánh hoa màu hồng không ngừng bị gió nổi lên, cuốn ra từng gợn sóng.

Nhan Vũ đang cầm một quyển sách vàng nhạt chậm rãi đọc, nương ánh sáng đèn lồng dưới mái hiên.

“Ca... Huynh thích đọc sách từ khi nào vậy?” Nhan Tử thong thả hỏi.

Nhan Vũ buông sách xuống, quay người lại mỉm cười: “Chỉ tùy tiện đọc thôi.”

Dưới ánh trăng, nụ cười của hắn có vẻ ôn hòa mà thân thiết, nhưng không biết vì sao, rơi vào trong mắt Nhan Tử khoan thai, làm cho trong lòng nàng không tự chủ được dâng lên một tia xa lạ cùng hàn ý.

Nàng không biết vì sao mình lại sinh ra cảm giác như vậy.

Nhưng nhìn thư của Nhan Vũ, loại cảm giác xa lạ trong lòng như đang chậm rãi biến chất, chuyển thành chính mình cũng không phát hiện sự sợ hãi.

“Ca... Trước đây ngươi... chưa bao giờ đọc sách...” Nhan Tử cắn môi, thấp giọng nói.

“Thật sao?” Nhan Vũ không để ý lắm.”

“Biến sao.” Nhan Tử thong thả còn muốn nói gì đó, nhưng không biết vì sao gương mặt ôn hòa chữ Nhan Vũ thư kia, lời nói lúc trước của nàng giống như biến mất, không còn lại chút gì.

“Đúng rồi, ca vừa rồi trên đường huynh đi đâu? Trên đường về, nghe người ta nói nhìn thấy huynh đi dạo bên ngoài.” Nàng cuối cùng vẫn hỏi một câu.

“Xem như đi ra ngoài tản bộ một chút, chung quy vẫn ở nhà không quen.” Ngụy Hợp trả lời.

“Tử Du, người biết Yêu vương Bạch Linh không?”

“Yêu vương Bạch Linh? Biết một chút. Vị đại nhân này trong truyền thuyết Lộc tộc, có ghi chép qua yêu vương đời thứ nhất. Bất quá trong ghi chép là có, cũng không có ai thấy qua bộ mặt thật của hắn.

Đương nhiên, cũng có thể là gặp rồi nhưng không ai nói ra ngoài.” Nhan Tử thông thả giới thiệu.

“Bạch Linh là hỗn huyết giữa Lộc tộc và Dương tộc, truyền thuyết kỳ thực lực cường đại không gì sánh được, tính tình cao gầy, còn lại cũng không có ghi chép gì đáng chú ý.” Nàng thân là lão sư học viện, tự nhiên biết nhiều tạp văn một chút.

Nhưng cũng chỉ giới hạn nội dung ghi chép trong sách.

*

*

*

*

*

*

“Hiểu rồi...” Ngụy Hợp gật đầu, xem ra tạm thời không có được manh mối gì về Bạch Linh. Đợi sau khi có được linh lực, liền đi đến thành trì Lộc tộc xem một chút.

“Được rồi, ta về phòng nghỉ ngơi trước.” Hắn thu hồi sách, từ Nhan Tử ung dung lướt qua người.

Đối với Nhan gia, hắn không muốn tham gia quá nhiều. Chỉ cần hoàn thành truyền thừa nhận được hệ thống tri thức là có thể đạt tới yêu cầu.

Vì vậy hắn không định tiếp xúc nhiều với Nhan Tử.

Rặc rặc.

Cửa phòng đóng lại tiếng vang, đánh thức Nhan Tử từ trong hoa viên dậy.

Nàng bất giác hồi tưởng lại cảm giác xa lạ vừa rồi trên người Nhan Vũ Tín mà mình cảm nhận được.

Nàng cúi đầu xuống, vươn tay khẽ quăn một lọn tóc trên gương mặt rồi mới buông ra, lặ lại như thế.

Mỗi khi trong lòng nàng khẩn trương, nàng lại bất giác có hành động nhỏ như vậy.

“Một người cho dù mắt trí nhớ, không phải như trẻ con, chậm rãi tìm tòi thế giới xung quanh sao? Làm sao có thể có thay đổi tính cách lớn như vậy chứ?”

Bàn tay nàng hơi nắm chặt, trong lòng bỗng nhiên tuôn ra một tia sợ hãi.

Nhưng trước đó chứng minh điều tra cũng đã xác nhận, Nhan Vũ tin là ca ca của mình.

Nhan tử thông thả đứng trong hoa viên, suy nghĩ rất nhiều.

Nàng không biết mình về phòng nghỉ ngơi lúc nào.

Nhưng nụ cười mà Nhan Vũ tin tưởng xa lạ và nguy hiểm kia lại như dấu ấn, quý dị một mực lưu lại trong đầu nàng.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai.

Nhan Vũ Tín lại đi ra ngoài.

Gia gia Nhan Xích Vũ đang thu dọn đồ đạc ở khắp nơi, chuyển ra một ít tầng phẩm trước kia.

Thỉnh thoảng lại khiến xung quanh phủ đầy tro bụi.

Cự ung A Đức đáp xuống hậu viện, bắt lấy một con thỏ rừng yêu hóa, cao chừng nửa người, ăn uống khắp sân nhỏ đều là máu.

Gia gia vừa thu dọn, vừa răn dạy A Đức, Nhan Tử thông thả đứng bên cạnh lẳng lặng quan sát một màn này, bỗng nhiên hy vọng cuộc sống như vậy mãi sẽ được duy trì như vậy, sẽ tốt hơn nhiều.

“Tiểu Du Du.” Nhan Xích Vũ dùng yêu thuật thu thập đám máu ở hậu viện, trán lấm tẩm mồ hôi, ngồi xuống cạnh sàn hành lang bằng gỗ.

“Lát nữa ta sẽ đến Linh Thuật Tháp một chuyến, xin nghi thức Khai Linh.”

“Ừm... Ta đã biết. Cần ta làm gì không?” Nhan Tử thông thả hỏi.

“Không có gì, ngươi rảnh thì an ủi ca ca ngươi, để hấn an tâm, rất nhanh, nghi thức Khai Linh có thể bắt đầu, để hấn chuẩn bị thật tốt thể xác và tinh thần, phối hợp với nghi thức, tâm thái thả ổn định.” Nhan Xích Vũ dặn dò.

“Biết rồi...” Nhan Tử gật đầu.

“Đúng rồi, hôm qua ta trở về, trên đường đi nghe nói Tiết Nghệ Huyền của Tiết gia, giống như mắc bệnh. Nàng và đường tử của mình giống nhau, bệnh tình giống nhau, giống như bệnh tình không nhẹ.” Nhan Xích Vũ chân chừ một chút, cuối cùng cũng nói ra chuyện mình nghe được.

Nhan Tử thông thả không nói gì, đối với cái thằng Tiết Nghệ này hại ca ca suýt chút nữa bỏ mình, nàng không tự tay bóp chết nàng, coi như là không tệ.

“Ai.” Nhan Xích Vũ không nói thêm gì nữa.

Nhan Xích Vũ thở dài, không lên tiếng nữa. Nghi ngời một chút, hấn lại đứng dậy, mang theo thứ thu được đi tới Linh Thuật tháp.

Ngụy Hợp chậm rãi xuyên qua một mảnh phòng ốc bằng gỗ cuối cùng, phía trước là tường cao treo đầy dây leo khô héo.

Nơi này là một đầu khác của Linh Vận thành.

Đi từ cửa thành vào lúc trước của hấn, đến nơi này chính là một đường thẳng tắp.

Hấn bỏ ra thời gian mấy ngày này cơ bản đã đi dạo một vòng toàn bộ Linh Diệp thành.

Thành trì chỉ có mười mấy vạn người này, tựa như một khối vuông vức to lớn, bên trong chia làm ba khu vực: khu quý tộc,

khu buôn bán, khu bình dân.

Ba tòa tháp Linh Thuật tựa như một cột trụ, tô điểm thêm vào bên trong, chung quanh là từng tòa binh khí phòng thủ Kim tự tháp vờn quanh.

Trong không khí có thể cảm nhận được từng sợi linh lực không lồ tựa như dòng nước không ngừng hội tụ trên không trung, phân tán rồi lại lần nữa giao nhau.

Ngụy Hợp đi đến trước tường thành, mấy binh sĩ Linh tộc phụ trách thủ vệ vốn định tới răn dạy, nhưng nhìn thấy trang phục quý tộc trên người gã, liền dừng bước.

Ngụy Hợp mấy ngày nay, bước đầu thăm dò, lực giám sát Linh Thuật tháp.

Linh lực dao động trong không khí, chỉ cần quy tắc tránh đi sẽ không khiến cho Linh Thuật tháp chú ý.

Mà linh tộc nhân nơi này bởi vì có Linh Thuật tháp phạm vi không lồ kiểm tra đo lường, cho nên ngược lại có chút ý lại loại hình thức phòng thủ này.

Xuy.

Đột nhiên trên tường thành cách đó không xa có một đạo bạch quang xẹt qua, trong nháy mắt rơi trên đất trống nơi xa, hóa thành một cỗ xe ngựa màu vàng nhạt có viền bạc hoa lệ.

Ngựa kéo xe toàn thân đen kịt, bên cạnh có hoa văn màu vàng nhạt, cùng một ký hiệu hình tam giác có chút quái dị.

Xe ngựa không dừng lại, thẳng tắp dọc theo đường xe, chậm rãi chạy vào trong thành.

Ngụy Hợp giống như những người Linh Tộc còn lại chung quanh, trong nháy mắt nhìn thấy xe ngựa liền nhanh chóng hạ tầm mắt xuống.

Đây là lễ nghi, đồng thời cũng là một phương thức che giấu.

Trong mấy ngày nay ở Linh Vận thành, hẳn cũng không phải cái gì cũng không biết.

Trong toà thành nhỏ không lớn này, tiêu ký dễ thấy nhất trong đó là một tiêu ký linh lực đặc thù tựa như khảm nạm hình tam giác.

Ba tầng hình tam giác hướng vào trong khảm nạm, càng vào bên trong càng nhỏ. Đồ án này, chính là tiêu ký của toàn bộ ba toà tháp Linh Thuật của Linh Vận thành.

Phàm là có tiêu ký này đều thuộc về tam đại Linh Thuật Tháp.

Người của Linh Thuật tháp, mỗi một người đều mạnh mẽ vượt xa những người khác.

Linh lực cảm giác của bọn họ cực kỳ nhạy cảm.

Để phòng ngừa vạn nhất, Ngụy sáp nhập không có ý định hấp dẫn sự chú ý của bọn họ sớm như vậy.

Chẳng bao lâu sau, xe ngựa đã rời đi.

Ngụy Hợp một lần nữa ngẩng đầu, híp mắt, quay người trở về chỗ cũ.

Đặt chân đại khái xong rồi, tiếp theo chính là đợi nghi thức.

Bên trong tháp Linh Thuật thứ ba.

Nhan Xích Vũ có chút câu nệ ngồi ở trong xin xin, nhìn hai người Linh tộc đối diện sửa sang lại đồ vật chính mình mang đến.

“Tài liệu cần cho nghi thức đã đầy đủ, sau đó là phí tổn để khởi động nghi thức.” Một cô gái trẻ tuổi với rất nhiều lông vũ màu trắng lục trả lời.

“Nghi thức khởi động cần tối thiểu là cấp độ chủ trì cấp độ Đại Linh, thuê một vị Đại Linh phù hợp, người cần trả thêm phí tổn.

Mặt khác, Linh Thuật Tháp của chúng ta cũng cần từ đó rút ra một phần phí xử lý. Đương nhiên chúng ta sẽ cung cấp an toàn cho nghi thức.”

Nữ hài nói lách cách cả đống, toàn bộ hạch tâm, chính là đòi tiền.

Nhan Xích Vũ cười theo, gật đầu không ngừng.

Chỉ là khi nghe được con số cuối cùng được tính toán ra kia, thần sắc hắn ngừng lại, tiền tài trong nhà hắn mang đến, hình như có chút không đủ.

Lúc trước vì bồi dưỡng Nhan Tử khoan thai, trong nhà đã bỏ ra không ít tiền tích góp, bây giờ thế mà lại xuất hiện hiện tượng tiền tài không đủ...

“Tổng cộng là hai mươi vạn Linh Nguyên, nộp tiền đi.” Nữ hài lông chim lãnh đạm nói.

Ở nơi này, một linh nguyên có thể đổi một văn tiền tệ của Linh tộc, trong trị giá một trăm hai mươi ngàn linh nguyên đã là con số khổng lồ đối với bất kỳ gia đình nào.

Mà đối với Nhan gia hiện giờ, hầu như có thể đào sạch nó, còn chưa đủ.

Nhan Xích Vũ tính toán một chút, còn thiếu lỗ hổng hơn một vạn linh nguyên.

Nhưng hắn lục soát toàn thân, cũng không thể tìm ra một linh nguyên vượt mức.

Nghĩ tới ánh mắt lạnh lùng của Nhan Vũ, Nhan Xích Vũ cũng cắn răng một cái, lấy thẻ linh văn mình dùng mỗi tháng ra.

“Đây là thẻ linh văn mỗi tháng có thể lĩnh ba ngàn linh nguyên được liệu, còn có thẻ nhận sáu lần, có thể lấy ra bù lệ không?” Nhan Xích Vũ cười cẩn thận, đưa tấm thẻ cho vào.

“Được.” Ánh mắt nữ hài có chút quái dị, nhưng vẫn nhận lấy.

“Nhưng không có thứ này, về sau ngươi phải tự mình mua thuốc ở bên ngoài.”

“Không sao, tạm thời xê dịch để dùng.” Nhan Xích Vũ cười nói.

Cũng chính là nửa năm không uống thuốc thôi, dù sao thân thể của hắn cũng sắp không chịu nổi nữa, ăn cũng là lãng phí, không bằng cho tôn tử có tác dụng lớn hơn nữa.

Lúc hắn còn trẻ ở ngoài thành giao chiến với đám yêu ma còn lại, đã bị thương, cần phải không ngừng uống thuốc, duy trì cân bằng thân thể.

Một khi ngưng dược thì thân thể sẽ lập tức suy kiệt, suy yếu.

Bất quá Nhan Xích Vũ cũng không lo dược chuyện này.

Chuyện về sau đó, đến lúc đó lại nói, trước mắt phải ứng phó qua.

Hắn không chỉ nghĩ tới một lần, nếu như mình có thể tiến vào Đại Linh, phúc lợi được hưởng đãi ngộ tăng nhiều, sẽ không để hai đứa bé phải chịu khổ như vậy.

Tất cả những thứ này đều dựa vào bản lĩnh của hắn, hôm nay tôn tử đã muốn liều mạng, vậy cứ thỏa mãn hắn.

Mình không cung cấp được nhiều thứ gì, chỉ có thể đem toàn bộ đề lên, có thể đi bao xa, phải xem chính hắn rồi...

Nữ hài lông vũ dường như cũng nhìn ra tâm tư của Nhan Xích Vũ, bèn thở dài.

“Ngài đối với tôn tử của ngài thật tốt... Hy vọng ngày sau ngài cũng có thể hiếu thuận với ngài.”

“Hắn rất hiểu chuyện.” Nhan Xích Vũ cười nói: “Từ nhỏ đã hiểu chuyện, rất ôn hòa và cũng rất hiểu thuận. Cho nên cảm ơn.”

“Ừm, cầm lấy đi, đây là ngài xin bằng chứng. Sau này đưa tôn tử của ngài cho cháu trai ngài mang, đến khu nghi thức Linh Thuật Tháp là có thể tiến hành nghi thức Khai Linh.” Nữ hài lông vũ dặn dò.

“Được, đa tạ.” Nhan Xích Vũ liên tục nói lời cảm ơn.

Hiện giờ danh hiệu quý tộc, món hàng duy nhất mang lại cho hắn, chỉ sợ chính là có tư cách xin nghi thức Khai Linh.

“Xin hỏi thời gian là gì?” Cuối cùng hắn hỏi một câu.

“Ngày mai là có thể bắt đầu được rồi.” Nữ hài trả lời.

“Ngày mai?”

Trên bàn cơm tối, Ngụy Hợp nhìn một tấm thẻ thủy tinh hình vuông dài màu tím trước mặt mình, bên trên khắc từng dãy chữ yêu văn, còn có dòng tia sáng màu trắng nhỏ, xoay tròn ở bên trong.

“Ừm, ngày mai người có thể tới bất cứ một tháp Linh Thuật nào, tiến hành nghi thức Khai Linh.” Nhan Xích Vũ giải thích.” Sau khi cưỡng ép mở ra linh lực, khi trở về có thể tiến hành nghi thức truyền thừa, sau đó người có thể chính là linh lực tu hành.”

“Biết rồi.” Ngụy Hợp gật đầu, thu hồi tấm thẻ.

“Gia gia chỉ có thể giúp người đến nơi này. Vũ Tín, con đừng tiếp theo, chỉ có thể dựa vào chính người đi.” Nhan Vũ nhìn tôn tử lạnh lùng bình tĩnh, so với đứa trẻ nhút nhát nhất gan lúc trước.

Hắn có chút đau lòng không nói nên lời.

Xem ra đã kích lúc trước đối với đứa bé này vẫn là quá lớn, cho nên hôm nay ngay cả tính cách của hắn cũng hoàn toàn thay đổi.

“Cảm ơn!” Ngụy Hợp nghiêm túc gật đầu: “Ta ăn no rồi.”

Hắn trực tiếp đứng dậy, rời khỏi bàn, đi về phía phòng.

Như vậy, rất nhanh, hắn có thể rời khỏi nơi này, chỉ cần nắm giữ linh lực, liền có thể phối hợp sáng tạo võ đạo Nguyên Huyết mới, đi ra con đường riêng thuộc về mình, bước vào cảnh giới Tông Sư.

Nhan Tử nghiêng răng nhìn theo bóng lưng hắn, muốn lên tiếng nói gì đó, nhưng lại không nói nên lời.

“Ăn cơm, ngày mai là một ngày tốt!” Nhan Xích Vũ cười ha hả an ủi cháu gái mình.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, sáng sớm ngày hôm sau.

Ba người cùng ngồi lên xe kéo tiến về tháp Linh Thuật.

Trong Linh Vận thành, vị trí Linh Thuật tháp là dễ thấy nhất. Tại trung tâm thành có ba điểm hình tam giác.

Nơi bọn họ đi, là tháp Linh Thuật thứ ba.

Cũng là một chi chuyên am hiểu các loại nghi thức linh thuật.

Cao vút mấy chục mét, trong Linh thuật tháp tựa như phật tháp màu trắng.

Trong một tòa đại sảnh âm u rộng rãi cao hơn mười mét.

Ba người Nguy Hợp, dưới sự dẫn dắt của một nam tử tóc ngắn mặc áo bào xám, vượt qua ngưỡng cửa cấp thấp không đồng nhất, tiến vào đại sảnh thần bí rộng rãi âm u này.

Mặt đất bốn phía đại sảnh bày đầy lượng lớn nến sáng, ánh nến trong âm u, tựa như vô số con mắt tỏa sáng.

Đỉnh trời phía trên đầu là vòm trời hình vòm, vẽ rất nhiều hoa văn màu sắc rực rỡ vạm vỡ quái dị, phát mắt nhìn qua, tựa hồ có người, có động vật, có quang mang chiếu xạ.

Nhưng nếu nhìn theo góc độ khác thì lại chỉ có thể nhìn thấy từng tòa kiến trúc vạm vỡ bên trên.

“Nghi thức khai linh cử hành ngay tại đây. Tài liệu đều đã chuẩn bị xong, linh trận cũng tùy thời khởi động. Hiện tại, ai muốn tiến hành khai linh? Đi vào, đứng ở trung tâm.”

Nam tử áo xám che mặt, chỉ có thể nhìn thấy một đôi mắt huỳnh quang màu lam nhạt.

Toàn thân hắn đều được bao phủ trong áo bào, toàn bộ áo choàng ngay cả tay áo cũng không có, hoàn toàn là một cái ống thật dài.

Ngụy Hợp nhíu nhíu mày, đưa mắt nhìn vào chỗ sâu nhất trong đại sảnh.

Nơi đó mơ hồ có thể nhìn thấy một bức tượng đá cao hơn mười mét.

Tượng đá một tay cúi xuống đất, một tay chia đều đặt trước người.

Mặt nó không có ngũ quan, chỉ có một mảng bóng loáng. Trên người mặc áo bào xám rộng lớn in tinh văn hoa văn mặt trăng và trên đóa hoa văn.

“Đi đi.” Nhan Xích Vũ sau lưng vỗ nhẹ lên vai hắn, ôn hòa nói.

Ngụy Hợp hít vào một hơi, chậm rãi đi đến gần đại sảnh.

Ngay lúc dưới chân hắn bước vào đại sảnh, trong nháy mắt mặt đất lập tức lan tràn ra một mảnh đường vân trắng noãn.

Hàng trăm đường cong cùng đường cong yêu văn ở dưới chân hắn tạo thành một yêu trận trắng noãn khổng lồ chuyển động.

Bạch quang của yêu trận chiếu sáng tất cả sự vật trong đại sảnh.

Ngụy Hợp tiếp tục đi về phía trước, rất nhanh đi đến trung tâm yêu trận, ngừng lại.

“Đứng ở đó đừng động đậy, để ta chủ trì.” Thân thể nam tử áo xám chậm rãi trôi nổi, từng luồng linh lực khổng lồ từ trên người hắn tựa như xúc tu kéo dài tới phía yêu trận.

Đồng thời, hai mắt hắn phát ra ánh sáng màu lam chói mắt.

Rắc rắc mấy tiếng nhẹ vang lên.

Mặt đất xung quanh yêu trận tự động nứt ra, xuất hiện lỗ khảm. Trong lỗ khảm đã chuẩn bị sẵn các loại tài liệu.

Những tài liệu này nhanh chóng hòa tan, hóa thành nước đủ mọi màu sắc, tựa như từng đầu rắn độc mảnh khảnh, nhao nhao hội tụ về phía Ngụy Hợp ở trung tâm.

“Buông ra thể xác tinh thần, buông ra ý thức, để cho lực lượng trận pháp dẫn đạo người, tiếp xúc với người, lưu lại một chút hạt giống biến chất cho người.” Nam tử áo bào xám trầm giọng phân phó.

Rất nhanh, Ngụy Hợp mơ hồ cảm giác được bên tai mình tựa hồ có vật gì nhẹ nhàng kêu lên.

Trong không khí xung quanh, dường như có thứ gì đó vô hình đang nhẹ nhàng bay múa quanh hắn.

Từng cỗ yêu lực khổng lồ, cường độ đã tương đương với cấp Đại yêu toàn lực bộc phát.

Cỗ yêu lực này, dưới tác dụng của trận pháp, ý đồ dẫn dắt Ngụy Hợp ý thức.

Nhưng Ngụy Hợp bản thân là cường giả đứng đầu hệ thống Chân Võ, tông sư thực lực, ý chí ý chí kiên định bực nào, đã sớm trải qua muôn vàn thử thách.

Căn bản không phải chỉ chút yêu lực nhỏ nhoi này là có thể dẫn dắt thành công.

Vì vậy, yêu lực và linh lực của yêu trận hỗn hợp lại, đó là ý thức không tiếp xúc được với Ngụy Hợp.

Nhưng vào lúc này, ý thức Ngụy Hợp nhanh chóng co vào, phân ra một chút tâm thần bên ngoài, sau đó đại não thả lỏng. Tận lực làm cho tâm tư của mình tinh thuần, ôn hòa hẳn lên.

*

*

*

Trong nháy mắt, yêu lực khổng lồ trong yêu trận đã có mục tiêu, một lần nữa hội tụ lại, tựa như dòng nước, quán chú vào đỉnh đầu Ngụy Hợp.

Yêu lực không phải hoàn toàn tiến vào thân thể Ngụy Hợp, mà phảng phất nước rửa sạch, như thiết chùy được rèn luyện, không ngừng trùng kích một tia ý thức của Ngụy Hợp.

Thời gian từ từ trôi qua.

Thời gian dần trôi qua, ý thức, ý thức của Ngụy Hợp vốn giống như nước đã chết, bị rất nhiều yêu lực cùng linh lực trùng kích liên tục, dần dần xảy ra một dấu hiệu đồng hóa.

Một tia ý thức này của hắn cũng mơ hồ mang theo một chút đặc tính của linh lực.

“Thành công rồi!”

Nam tử áo xám che mặt trùng điệp nhẹ nhàng thở ra.

Trong yêu trận, Ngụy Hợp chậm rãi mở to mắt, sâu trong mắt hiện lên một tia nhỏ bé màu lam.

Nhưng vào lúc này.

Tại biên giới Hư Hải cách Linh Vận thành mấy ngàn dặm, trên một bãi đá hoang vu.

Trong vô số sương trắng quanh quẩn, mông lung, một đạo thân ảnh trắng tinh nửa người nửa hươu, chậm rãi giẫm lên tiếng chân thanh thúy, đi tới biên giới hư hải.

Thân ảnh phía trên là người, cường tráng cân xứng, đỉnh đầu mọc ra sừng hươu phức tạp tựa như nhánh cây.

Hạ thân là hươu trắng, dáng người mạnh mẽ, trắng không tỳ vết, quanh thân mơ hồ có gió vô hình vờn quanh, không nhiễm bụi trần.

“Bạch Linh điện hạ, võ giả khổng lồ bên Nguyên Nguyệt kia đã tiến vào Lâm Châu. Phương vị cụ thể không biết, nhưng chúng ta ở nơi hắn đi qua, tìm được lưu lại nhỏ bé lan ra.”

Sau khi bạch quang lóng lánh, một lão giả mang mặt nạ màu đỏ cúi đầu nghiêm nghị đứng thẳng, báo cáo đối phương.

Thân ảnh nửa người nửa nai không trả lời, chỉ là ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào hư hải màu trắng mênh mông phía trước.

“Chúng ta theo dõi có dấu vết phóng xạ, phát hiện người này đi về phía Linh Vân Thành của Linh Tộc. Khu vực bên kia là khu vực của mười hai Đại Yêu Minh, chúng ta đã chính thức đưa ra điều tra đối với Linh Vân Thành.

Chắc hẳn chẳng mấy chốc sẽ có kết quả.” Lão giả gần từng chữ một, tuy rằng cung kính nhưng lại toát ra một luồng khí thế, không tự chủ phát ra.

Hiển nhiên, gã cũng không phải là thuộc hạ của đối phương, chẳng qua xuất phát từ nguyên nhân khác, đối với gã biểu thị tôn kính.

Lão giả tên Lục Cam, chính là một vị trong ngàn năm đại yêu của Lộc tộc, bản thân chính là tồn tại hàng đầu thống lĩnh rất nhiều yêu ma.

Tu vi của hắn đã đạt đến cấp độ 3000 năm.

Nếu không ở trước mặt hắn, chính là Lộc tộc mấy ngàn năm qua được xưng là Yêu vương Bạch Linh mạnh nhất, đối lại là bất kỳ tồn tại nào khác, cũng không có khả năng làm cho hắn tôn trọng như thế.

Mấy chục năm trước, sau khi Bạch Linh thua cự yêu khủng bố kia vẫn luôn ở chỗ này, chờ đợi con cự yêu kia xuất hiện trở lại.

“Điện hạ, năm đó con cự yêu kia từ nguyên nguyệt mà đến, mà bây giờ, võ giả khổng lồ này cũng là từ nguyên nguyệt mà đến. Nói không chừng cả hai có liên hệ nào đó... Có lẽ chúng ta có thể từ phương diện này tìm hiểu đến tột cùng.” Lục Cam Cam trầm giọng nói.

Từ tình báo điều tra được, xem ra Nguyên Nguyệt có tên là Ngụy Hợp tông sư võ giả, thực lực cực kỳ khủng bố, hắn không nắm chắc thắng được đối phương.

Cho nên... biện pháp tốt nhất, là Bạch Linh khởi hành vì Yêu Vương tự mình ra tay.

Yêu vương trong tộc đàn có địa vị chí cao vô thượng, nhưng đó chẳng qua chỉ là vị trí do thực lực mang đến, không có

nghĩa là Yêu vương là người chưởng quản tất cả quyền lực lớn.

Mà cá tính bản thân Bạch Linh chính là cao ngạo mà hiếu chiến, không thèm để ý quyền thế.

Nếu có thể thuyết phục được hắn ở phương diện này, có lẽ có thể để hắn ra mặt giải quyết tông sư biến võ giả kia.

“Tìm được người chưa?”

Rốt cuộc, Bạch Linh cũng chậm rãi lên tiếng.

“Vẫn chưa, bất quá sắp, chúng ta đã tra được, dấu vết người kia tiến nhập Linh Vận thành. Nói vậy rất nhanh sẽ đạt được kết quả.” Lục Cam cung kính trả lời.

“Tìm được rồi lại đến.”

Bạch Linh không nói thêm gì nữa.

Hắn lại một lần nữa đắm chìm vào ký ức từng giao thủ với đầu Cự Yêu kia...

615

“Linh lực vốn là một bộ phận của ý thức và ý chí, tương đương với sinh vật diễn hóa ý chí, hoặc có thể nói bản thân nó là một bộ phận của ý chí.”

Nhan phủ.

Ngụy Hợp chính khoanh chân ngồi dưới đất, nhìn Nhan Xích Vũ phía trước đang bận rộn không ngừng, đang chuẩn bị nghi thức truyền thừa.

Từ nghi thức Khai Linh trở về, vì duy trì linh lực sinh động, phòng ngừa thời gian kéo dài, tia linh lực kia đã bị khai trừ.

Ba người Nhan gia nhanh chóng chuẩn bị các loại tài liệu chuẩn bị nghi thức truyền thừa, đều nhanh chóng bày ra.

Tài liệu đều có sẵn.

So với nghi thức Khai Linh, nghi thức truyền thừa đơn giản hơn nhiều, cũng tiêu hao nhỏ hơn nhiều.

Vị trí ngay sau hậu viện, người thừa kế chính là Nhan Xích Vũ.

Nhan Tử từ bên cạnh phụ trách giữ an toàn, nghi thức cảnh giác không bị quấy rầy.

Trong hậu viện, cây hoa màu hồng đã không còn lại bao nhiêu cánh hoa, cành cây trụi lụi, tất cả đều là đoạn thân bị gió thổi rụng lá cây mấy ngày trước.

A Đức nằm nhoài trên mặt đất một bên, lộ ra một cái đầu chim ưng, nhìn về phía nơi này.

“Nội dung truyền thừa, bởi vì có rất nhiều thứ ta cũng không am hiểu, càng không học được, cho nên chỉ có thể một mạch nhét cho người, nội dung cũng không phải hoàn toàn...” Nhan Xích Vũ có chút hổ thẹn.

Nội dung truyền thừa cũng không phải là nhất thành bất biến, nó còn có thể chịu ảnh hưởng của ký ức lãng quên của người thừa kế.

Cái gọi là truyền thừa kỳ thật chính là một bộ phận phục chế trí nhớ tri thức.

Nhưng rất nhiều thứ, bản thân hắn cũng đã quên mất. Điều này cũng dẫn tới truyền thừa của Nhan gia, tới đời này của hắn, những thứ khác đều trở nên mơ hồ không rõ.

“Không sao. Nhanh bắt đầu đi.” Ngụy Hợp trầm giọng nói.

Nghi thức truyền thừa hoàn thành lần này chính là mục đích lớn nhất hắn đến Linh Vận thành lần này. Chỉ cần giành được, hành trình lần này coi như thành công được một nửa.

Đường xá tương lai của hắn, cũng trải ỏn nhấp nhô.

Nhan Xích Vũ thấy thế, có chút mất mát, lập tức không mở miệng nữa, chỉ yên lặng dùng màu sắc đặc thù trên mặt đất, phác họa trận đồ đã thuộc lòng bàn.

So với nghi thức khai linh, trận pháp của nghi thức truyền thừa đơn sơ đáng thương.

Bất quá bên trong hình tam giác vẽ mấy chục đường cong có ký hiệu yêu văn.

Vô số đường nét mơ hồ lóe lên huỳnh quang màu trắng, Ngụy Hợp vờn quanh trung tâm, dường như đang xoay tròn.

“Thành công rồi!” Nhan Xích Vũ buông bút vẽ xuống, đứng thẳng dậy, thở phào nhẹ nhõm.

“Gia gia, nghỉ ngơi một chút đi.” Nhan Tử nhìn mồ hôi trên trán gia gia, có chút đau lòng nói một câu.

“Không, bây giờ là thời khắc mấu chốt, một hồi hoàn thành mới nghỉ ngơi.” Nhan Xích Vũ nở nụ cười, ánh mắt nhìn về phía Ngụy Hợp đã ngẩng đầu lên.

“Chuẩn bị xong chưa?” Hắn trầm giọng hỏi.

“Được rồi.” Trong lòng Ngụy Hợp tận khả năng bình phục.

Nghi thức truyền thừa thành công, mọi thứ tại Linh Vận thành cũng sẽ kết thúc.

“Bởi vì nội dung truyền thừa khá nhiều, cho nên cần ít nhất một canh giờ. Tiểu Du, làm phiên người rồi.” Nhan Xích Vũ

nhìn về phía cháu gái mình.

“Yên tâm, ta sẽ bảo vệ xung quanh A Đức.” Nhan Tử thông thả gật đầu.

Nàng nhìn về phía huynh trưởng, nhưng không biết vì sao, không tự chủ được hồi tưởng lại tình cảnh ngày đó nhìn thấy.

Một loại khó chịu nhàn nhạt từ đáy lòng nàng dâng lên. Nàng bỗng nhiên rất muốn mở miệng nói cái gì đó.

Nhưng lúc này ánh mắt Ngụy Hợp bình tĩnh chuyển tới, rơi vào trên người nàng, khiến cho thân thể Nhan Tử run lên, bắt giác cúi thấp mắt, không dám nhìn nữa.

Cô không biết vì sao mình lại sợ hãi. Nhưng khi thấy đôi mắt bình tĩnh mà Nhan Vũ tin tưởng kia, đôi mắt cô luôn từ sâu trong đáy lòng, trong đáy lòng dâng lên một tia lạnh lẽo không thể ức chế.

*

*

*

“Tốt... Có thể bắt đầu rồi.” Nhan Xích Vũ hít sâu một hơi, chậm rãi đi vào trận pháp.

Cùng thời gian đó, trên người hắn cũng bắt đầu nổi lên từng tia linh lực màu lam.

Cùng lúc đó.

Bên trong Linh Vân Thành, Linh Thuật Tháp đang nghênh đón một đội ngoại khách có thân phận đặc thù.

Thành chủ Linh Vân thành lần lượt là ba tháp chủ Linh thuật.

Ba người lần lượt là Lâm Nguyên Tú tháp chủ, tháp chủ thứ hai Tư Đồ Khánh Lan, tháp chủ thứ ba Diêu Trung Cát.

Ba vị Tháp chủ phân biệt quản hạt những lĩnh vực khác nhau, cũng đại biểu cho ba dòng họ quý tộc đứng đầu trong Linh Vân thành.

Lâm Nguyên Tú đã hơn hai ngàn, tóc xanh đầy đầu, đây là linh lực cực kỳ cường đại, sau đó tự nhiên xâm nhiễm đến

cảnh cuối thân thể, sinh ra dị tượng.

Tu vi của yêu ma, phần lớn là xem tuổi tác tự nhiên tăng lên, nhưng cũng có rất nhiều, chỉ là là một hệ thống tham khảo.

Cũng không phải do giới hạn tu vi càng lâu thì nhất định đã sống nhiều năm như vậy.

Có quá nhiều thủ đoạn có thể chuyển hướng gia tăng tu vi.

Cho nên tu vi mấy ngàn năm, phần lớn là một loại tính toán miêu tả thực lực.

Đương nhiên, Lâm Nguyên Tú làm tháp chủ đệ nhất, cho dù không có hai ngàn tuổi, cũng đã sống hơn một ngàn tuổi. Lại thêm hiệu quả tăng phúc linh thuật tháp cường đại trong Linh Vận thành.

Hắn ở trong Linh Vận thành phát huy ra tiêu chuẩn tu vi vượt qua năm ngàn năm trở lên.

Linh lực cô đọng cường đại chưa từng có từ trước đến nay.

Trừ bỏ Yêu Vương, hắn tự tin liên thủ với hai vị Tháp chủ còn lại, đủ để phòng thủ Linh Vận thành vững như thành, bất cứ một tộc nào cũng không thể công phá.

Tinh thạch màu tím sậm trải linh thuật trong đại sảnh.

Trên thảm màu đen phác họa ra hoa văn thuần trắng to lớn.

Lâm Nguyên Tú làn da gầy như bán trong suốt, nàng nâng khuôn mặt xinh đẹp còn xinh đẹp hơn cả nữ nhân, tùy ý ngồi trên ghế cao đá tử kim đại diện cho tháp chủ.

Hắn nhìn từ xa lại, cơ hồ tìm không thấy một chút tí vết.

Nhưng làn da hơi mờ, lại làm cho người ta một loại kinh hãi nhàn nhạt.

Bởi vì nhìn xuyên qua làn da, có thể mơ hồ thấy được cơ thịt đỏ tươi dưới da và mạch máu lưu động, thậm chí là màng gân của hoạt động.

“Đệ nhất Tháp chủ cường đại, lần này chúng ta tới là đại biểu ý chí của Lư Lăng Đại trưởng lão Lục Cam, ngài đã truyền đạt

một ít tin tức cơ mật liên quan tới Nguyên Nguyệt Biến võ giả.”

Lai sứ giả, là ba nam tử cao lớn trên đầu sinh ra sừng hươu màu đen.

Ba người đều đến từ Hắc Lộc tộc, là tộc đàn có số lượng nhiều nhất trong túp lều.

“Lục Cam? Hắc có lời gì muốn truyền đến ta?” Ngữ khí Lâm Nguyên Tú thoáng có chút không kiên nhẫn.

Lúc trước hắc còn tiến hành thí nghiệm tạm thời của mình, ý đồ cải tiến linh lực loại mới phóng đại kết cấu, cải tiến đã hơn trăm năm không có biến hóa hệ thống phòng ngự của tháp linh thuật.

Nhưng đang tới thời khắc máu chốt thì nhận được tin tức của Lư Lăng gia, dù sao Lộc tộc cũng là một trong tam đại tộc, thực lực vô cùng cường hãn.

Cho nên dù hắc thân là thành viên của mười hai Đại Yêu Minh, cho dù đối phương chỉ đến một đội sứ giả, hắc cũng không thể không cho chút mặt mũi.

Người cầm đầu cúi đầu hành lễ, sau đó nghiêm mặt nói: “Đại trưởng lão tra được Khuyến tộc nhắc tới, là võ giả khổng lồ hủy diệt phân bộ yêu minh của Nguyên Nguyệt.

Dường như y đã tới Lâm Châu. Đồng thời... đã tiến nhập Linh Vận thành.”

“...!” Thân thể Lâm Nguyên Tú chấn động, đang ngồi dậy.

“Người nói cái gì? Người vừa nói, võ giả biến ảo Nguyên Nguyệt kia đã tiến vào Linh Vận thành rồi sao?”

“Thành trì Linh tộc của ta vững như thành đồng, phòng thủ nghiêm mật, làm sao hắc có thể tiến vào được?” Hắc chau mày.

“Tại hạ cũng không biết, nhưng Lộc tộc chúng ta giỏi nhất là truy tung, chúng ta lần theo dấu vết lan ra, một đường kéo dài tới đây, chính là tiến nhập Linh Vận thành. Điều này không sai.” Sứ giả thành khẩn nói.

*

*

*

“Có khí tức người đó đặc thù sao? Các ngươi có thể xác định lời mình nói là thật không? Nếu không ta cần phải kiểm tra toàn thành, lượng công trình kia quá lớn.” Lâm Nguyên Tú trầm giọng nói.

“Chúng ta sẽ không đem chuyện này ra đùa giỡn. Đại trưởng lão cũng sẽ không vô duyên vô cớ lấy danh dự của mình ra đùa giỡn. Võ giả khổng lồ là kẻ địch chung của chúng ta, nếu muốn hoàn toàn trở thành kẻ địch của chủ nhân Nguyệt Nguyệt, vẫn luôn được bên kia cung cấp nuôi dưỡng. Võ giả khổng lồ này chính là người cản đường, cần chúng ta dọn dẹp.” Sứ giả tiếp tục nói.

Hắn dừng lại, từ trong tay áo lấy ra một hộp đen hình tam giác, giao cho người hầu từ bên trong tháp đi vào.

Người hầu kiểm tra một lát, sau khi xác định không có cơ quan, không có tai hoạ ngầm mới chuyển giao cho Lâm Nguyên Tú phía sau.

Lâm Nguyên Tú lấy được hắc Tam giác quan, nhắm mắt cảm giác, rất nhanh, sắc mặt hắn trở nên tương đối khó coi.

Sau khi lại mở mắt ra, hắn gật gật đầu.

“Các ngươi nói không sai, người nọ quả thật đã tiến vào Linh Vân thành.”

Hắn từ trên hắc tam giác thấy được bản đồ hình cung rõ ràng.

Vừa nghĩ đến những võ giả khổng lồ chết tiệt này đã đi vào trong thành, nghĩ đến bọn họ triển khai thân thể, có khả năng sẽ tạo thành ô nhiễm lan tỏa, Lâm Nguyên Tú trong lòng run lên một trận.

Vạn nhất làm cho đối phương phóng xạ tùy tiện xông vào trong thành vài vòng, thì toàn bộ Linh Vân Thành liền có thể tuyên cáo diệt tộc.

“Người đâu!” Lâm Nguyên Tú đã biết được tính nghiêm trọng của vấn đề này, sắc mặt nghiêm nghị hẳn lên.

“Có.”

Ngoài cửa rất nhanh đã có mấy sinh vật hình người bao bọc trong lam quang tiến vào.

“Có biến thể vào thành, có thể lên qua kiểm nghiệm linh hồn cửa thành, chỉ có hai biện pháp.

Một cái là ngục trang linh hồn, một cái khác chính là ngục trang tuyệt linh thể. Huyền biến võ giả không có linh lực, cho nên, hẳn chỉ có thể thông qua ngục trang tuyệt linh thể tiến vào thành trì!

Lập tức điều tra tất cả tuyệt linh thể trong thành, điều tra rõ hướng đi gần đây của bọn hắn!”

Lâm Nguyên Tú nghiêm nghị phân phó.

“Kỳ thật không cần phiền toái như vậy.” Sứ giả Lộc tộc trầm giọng nói: “Chúng ta có thể dùng yêu thuật mới do Đại trưởng lão sáng tạo ra để theo dõi đối phương. Chỉ cần ngài phái người hợp tác cùng chúng ta tiến hành vây bắt tiểu trù.”

Hắn ngẩng đầu lên, lộ ra một gương mặt bình thường không có gì lạ.

Chỉ là không ai chú ý tới, trong hai người phía sau gã, một người vẫn cúi đầu, hơn phân nửa toàn thân che giấu trong áo choàng màu xám.

“Có nắm chắc không?” Lâm Nguyên Tú trầm giọng hỏi.

“Tự nhiên, dù sao, đây chính là ý nghĩa của việc chúng ta tới nơi này.” Sứ giả mỉm cười.

Nhan phủ.

Trận pháp truyền thừa quang mang chậm rãi ảm đạm đi.

Nhan Xích Vũ thở hồng hển, từ trong trận pháp rút ra.

Hắn nhìn Ngục Hợp vẫn còn đang nhắm mắt.

“Được thuận lợi hoàn thành. Nhưng Vũ Tín phải tiêu hóa toàn bộ nội dung truyền thừa, có lẽ cần một chút thời gian.”

“Gia gia ngài không sao chứ!?” Nhan Tử thông thả ở một bên vọi vàng tiến lên, đỡ lấy hắn.

“Không có việc gì... Chỉ là già rồi, có chút mệt mỏi, nghỉ ngơi một chút sẽ ổn thôi.” Ánh mắt Nhan Xích Vũ một mực rơi vào người Ngụy Hợp, tựa hồ muốn chờ đến khi hắn chấm dứt mới thôi.

Chỉ là, hắn vốn cho là cháu mình cần thời gian rất lâu mới có thể thanh tịnh tiêu hóa hết nội dung truyền thừa.

Nhưng không chờ được hai phút, Ngụy Hợp liền chậm rãi mở hai mắt ra. Vô số kinh nghiệm truyền thừa tin tức, một cỗ ý niệm hỗn tạp tràn vào não hải, khiến hắn có loại cảm giác đau đầu lúc trước dùng não quá độ.

Vừa mở mắt, hắn liền thấy đối diện đang nhìn Nhan Xích Vũ cùng Nhan Tử của mình.

“Tiêu hóa một phần nhỏ.” Ngụy Hợp tìm một cái cơ. Đúng vậy, dựa theo năng lực Nhan Vũ Tín, nhanh như vậy đã hấp thu toàn bộ nội dung, rõ ràng là không thực tế.

“Cứ nghỉ ngơi trước đã, từ từ. Năm đó ta cũng tốn hơn một tháng mới hoàn thành.” Nhan Xích Vũ cười nói.

Ngụy Hợp đứng lên, phủi tro bụi trên người.

Hiện tại linh lực cũng đã kích hoạt, truyền thừa cũng đã tới tay. Như vậy, cũng nên đến phiên hắn thực hiện kế hoạch.

Về phần hai người Nhan gia, nhận nhân tình lớn như vậy, lại tặng bọn họ một phần tạo hóa.

616

“Ca, ngươi muốn làm gì?!” Đột nhiên Nhan Tử mở miệng, nói một câu khó hiểu.

Nàng chăm chú nhìn Ngụy Hợp, phảng phất lo lắng gã sắp xảy ra chuyện gì.

Ngụy Hợp sững sốt.

Hắn có chút hoài nghi, là mình ngụy trang không đủ tốt, hay là Nhan Tử này có chỗ nào mẫn cảm cực kỳ?

Nàng tựa hồ đã nhận ra hắn muốn hành động.

“Ngươi đừng làm chuyện điên rồ a! Ca, nếu ngươi xảy ra chuyện, ta và gia gia sẽ sống như thế nào! Cả nhà chúng ta chỉ còn ba người.”

Nàng lại suy đoán Ngụy Hợp muốn làm gì ngu ngốc, cho nên mới có biểu hiện khác thường như vậy.

Ngụy Hợp sững sốt, lập tức nở nụ cười.

“Ta không làm gì, bây giờ có linh lực, khẳng định phải hảo hảo tu hành mới được. Yên tâm đi, ta còn có rất nhiều vấn đề về phương diện linh lực, muốn hỏi ngươi.”

Nhan Tử trầm mặc, gia gia bên cạnh nàng lại vỗ vai nàng ngược lại.

“Không có chuyện gì đâu. Vũ tin nó, nó đã không còn là con nít nữa. Nó lớn rồi.”

Nhan Xích Vũ cười nói.

Hắn làm sao lại không nhìn ra chỗ bất đồng của Ngụy Hợp. Nhưng những thứ này kỳ thật đều không quan trọng.

Quan trọng là, y còn sống là đủ rồi.

Ngụy Hợp giật mình, nhìn hai người trước mặt.

Yêu ma mà thôi, không ngờ bọn họ vẫn rất có lòng.

“Đã biết.” Hắn khẳng định đáp ứng.

Nơi này đối với hắn, chỉ là tạm thời đi ngang qua chiến trường, nếu đã đạt tới mục đích, vì chiếu cố Nhan gia, hắn liền tìm thời cơ tốt hơn rời đi.

Dù sao hiện tại hắn là Nhan Vũ, nếu bị người phát hiện hắn dùng thân phận này ra tay cướp đoạt Linh Vận thành, như vậy ngày sau Nhan gia tất sẽ biến thành vạn kiếp bất phục.

Vì vậy Ngụy Hợp cũng bố trí một vở kịch cho hai người, một vở kịch khiến Nhan Vũ tin thật sự chết đi, cũng khiến cho Nhan gia thu được càng nhiều chỗ tốt hơn.

“Tốt rồi, về nghỉ ngơi đi, nơi này để ta thu thập.” Nhan Xích Vũ phân phó.

“Vừa mới hoàn thành nghi thức, người phải mau chóng chỉnh lý lý tu hành cơ sở, sau đó củng cố linh lực, lấy nó làm hạt giống để lớn mạnh.”

“Được.” Ngụy Hợp gật đầu. Hắn hướng Nhan Tử cười cười, quay người đi về phía phòng ngủ.

Thịch thịch thịch.

Đúng lúc này, cửa lớn ngoài Nhan phủ bỗng nhiên bị gõ vang.

“Chúng ta là Linh Thuật tháp, xin hỏi Nhan Vũ có tin không? Cần kiểm tra một chút hành tung của Tuyệt Linh Thẻ gần đây.”

Một giọng nam từ ngoài cửa lớn vọng tới.

Bước chân Ngụy Hợp ngừng lại một chút, hơi quay đầu.

Dường như hắn cảm giác được cái gì, người đứng ngoài cửa, tựa hồ có vấn đề.

Xem ra những sắp xếp lúc trước của hắn đều vô dụng.

“Tới rồi, xin chờ một chút.” Nhan Tử thông thả chạy tới mở cửa.

Ngụy Hợp đứng tại chỗ, nhìn về phía Nhan Xích Vũ.

Hắn hơi nghi hoặc một chút, dường như cũng không ý thức được sắp có chuyện gì phát sinh.

“Hắn là kiểm tra theo lệ, dù sao trước đó tuyệt linh thể cũng thường bị kiểm tra.” Nhan Xích Vũ cười an ủi Ngụy Hợp.”

Ngụy Hợp không trả lời, dời ánh mắt nhìn về phía đại môn cách đó không xa.

Hắn giơ chân lên, từng bước một đi tới bên đó.

“Vũ Tín?” Nhan Xích Vũ có chút nghi hoặc vì sao cháu trai không trả lời hắn.

“Những ngày này, đa tạ người chiếu cố.” Ngụy Hợp dừng chân lại, bỗng nhiên quay đầu, mỉm cười.

“?” Nhan Xích Vũ mờ mịt, hoàn toàn không hiểu hắn đang nói gì.

Rào rào.

Trong chốc lát một tiếng rít, Ngụy Hợp trở tay đánh ra một chưởng.

Một chưởng này nhanh như gió, lực lượng cường đại kéo theo khí lưu chung quanh, đè ép ra một đạo không khí trong suốt.

Cột khí lập tức xuyên qua khoảng cách giữa hai người, đánh thẳng vào giữa lồng ngực Nhan Xích Vũ.

Bành!!

Nhan Vũ phun ra một ngụm máu tươi, cả người hắn cong cong như bị đạn pháo đập trúng, bay rớt ra ngoài, ánh mắt già nua đầy vẻ không thể tin nổi.

Ầm.

Nhan Xích Vũ đụng vào buồng trong, mặt tường sụp đổ, liên tiếp xuyên thấu qua mấy tầng tường mới dừng lại, trong lúc nhất thời hoàn toàn không còn tiếng động.

Ngụy Hợp thu tay lại, sắc mặt bình tĩnh quay đầu lại, nhìn về phía Nhan Tử ung dung vừa lúc dẫn người tiến vào.

“Ca... Ca...!?” Nhan Tử mở to hai mắt, huyết sắc trên khuôn mặt trắng bệch.

Thân thể nàng run rẩy, giơ tay lên, chỉ vào Ngụy Hợp.

“Gia gia... Hấn... Người thế mà...!”

“Hấn đã không còn là người nhà của ngươi, mà là quái vật biến ảo nguy trang qua đi! Thỉnh lập tức tránh đi!” Một gã tộc nhân Linh thuật Tháp Linh ở bên cạnh kéo tay Nhan Tử lo lắng, cấp tốc bảo hộ hấn ở sau lưng.

“Lập tức dẫn nàng rời khỏi nơi này.” Người này nói với đồng bạn.

Nhan Tử thông thả còn muốn nói gì đó, nhưng bỗng nhiên sau gáy bị chém trúng, hai mắt trợn ngược, ngất đi, sau đó bị một nữ tử nâng đỡ nhanh chóng rời đi.

Từng tên nam nữ mặc áo bào xám Linh Thuật Tháp nhao nhao bay lên, bay vụt tới không trung bốn phía Ngụy Hợp, bao vây gã lại.

Dưới trường bào không ngừng phấp phới theo gió, hết thảy sáu người, trên thân đồng thời tràn ngập lam quang nồng đậm.

Linh lực khổng lồ của không khí vãn vẹo, lấy sáu người làm tiết điểm nhanh chóng xâu chuỗi lại, hình thành một cái kén lớn linh lực bị phong bế đường kính hai mươi thước.

Ngụy Hợp lẳng lặng đứng tại chỗ, hạt giống linh lực vừa mới đặt được, trong cơ sở tu hành pháp của Nhan gia, cảm rễ sâu trong ý chí của hấn.

Chỉ cần thời gian đủ dài, hạt giống này liền đủ để cải tạo toàn bộ ý thức của hấn.

“Không ngờ lại bị các ngươi phát hiện ra ta trước.”

Ngụy Hợp đưa tay dè lại bên mặt.

Bốp!

Tóc sau lưng y đột nhiên dài ra, đến eo.

Thân hình cũng dần dần bành trướng biến lớn lên, cơ bắp từng khối phồng lên, hình thể càng phát ra hôi ngô rộng lớn.

Thoáng một cái, hấn liền từ bộ dáng vốn nhan sắc tha thur lại khôi phục nguyên hình nhân loại cao hai mét.

“Con quái vật này!! Chờ chút đi, cao thủ Linh Thuật Tháp sẽ nhanh chóng đến đây trợ giúp! Đến lúc đó người...”

Bốp!

Thanh niên nam tử đang nói chợt ngừng lại, cả người cứng ngắt như điện giật.

Hắn ngẩng đầu lên, thân thể không tự chủ run rẩy kịch liệt.

Bởi vì ngay tại trước mắt hắn, Ngụy Hợp vừa rồi còn tại đã đột ngột biến mất không thấy gì nữa.

Mà ở phía sau hắn giữa không trung, một ngón tay đang điểm nhẹ vào chỗ yếu hại sau lưng hắn.

Đầu ngón tay như đao truyền ra một cảm giác sợ hãi khiến người ta run rẩy.

“Con kiến cũng nên lui xuống.”

Thanh âm Ngụy Hợp từ phía sau hắn truyền ra.

Phốc phốc!

Một đạo huyết quang vẫy ra.

Thanh niên trợn to hai mắt, con ngươi dày đặc tơ máu. Ý đồ của hắn là tụ tập toàn bộ linh lực hình thành nên bức tường linh lực phòng ngự phía sau.

Nhưng đáng tiếc, toàn bộ linh lực của hắn trước mặt người phía sau kia, cũng chỉ như tờ giấy.

Một đạo kinh lực vô hình xuyên qua ngực hắn, từ giữa lồng ngực phá vỡ một lỗ máu lớn chùng quả đấm.

Thanh niên giống như điều đứt dây rơi xuống dưới, mang theo một mảng lớn huyết hoa.

Ngụy Hợp đứng trên không trung, bên cạnh vô hình lực hút dẫn dắt hắn dừng lại giữa không trung.

“Tán.”

Phù!

Lấy hắn làm trung tâm, vô số sương mù màu đen cấp tốc tuôn ra, ngưng tụ thành một con hắc mãng.

Hắc mãng to hơn một mét ngang đầu, phát ra tiếng gào thét vô thanh, âm âm đâm vào bốn phía linh lực trên kén lớn.

Tiếng pha lê vỡ vụn truyền ra, mấy người kiểm tra Linh Thuật thắp nhao nhao hộc máu tươi, rơi xuống.

Ngụy Hợp không dừng lại, dưới chân mượn lực ở trên hắc mãng một chút. Thân hình xoẹt một cái biến mất tại chỗ.

Ngay khi hắn vừa biến mất không lâu, con rắn đen đã biến mất.

Trong một mảnh tường đổ Nhan phủ phía dưới, Nhan Xích Vũ chậm rãi đẩy ra ngăn chặn gạch đá của mình.

Hắn có chút nghi hoặc, đưa tay sờ sờ lồng ngực của mình.

Nơi đó rõ ràng là bị thương, nhưng vị trí thương thế lại mơ hồ có một lực lượng kỳ dị ở trong đó.

Sau khi nguồn lực lượng kia tiến vào trong cơ thể hắn, không chỉ không tiếp tục phá hư tổ chức trong cơ thể hắn, ngược lại đang cấp tốc tiêu trừ nội thương đã từng bị thương lưu lại trong cơ thể hắn.

Rất nhanh, nguồn lực lượng kia trừ đi nội thương, liền không sai biệt lắm tiêu hao sạch sẽ, tự hoà vào trong hư vụ, tiêu tán không còn.

“Vũ Tín...!!” Nhan Xích Vũ bỗng tỉnh lại từ trong kinh ngạc.
“Ngươi...!?”

Hắn vội vàng đứng lên, muốn nhìn lại chỗ mình vừa mới tới.

Nhưng nơi đó chẳng có gì cả, chỉ có bức tường đổ nát của Nhan phủ đã sụp đổ.

“Lão gia tử, hắn căn bản không phải cháu của ngài, mà là quái vật đến từ Nguyên Nguyệt!”

Đột ngột, mấy bóng người khoác ngoại bào xám đen nặng nề, mang theo yêu lực nồng đậm bạch quang, chợt xuất hiện ở mặt đất Nhan phủ.

Một người trong đó nhìn về phía Nhan Xích Vũ, sắc mặt thong dong, mang theo vẻ mỉm cười.

“Bất quá chúng ta cam đoan với ngài, thù tôn tử ngài rất nhanh sẽ báo được.”

“Không...” Nhan Xích Vũ căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì, hẳn không biết tại sao Nhan Vũ lại có lực lượng cường đại như vậy.

Không biết vì sao Nhan Vũ tin lại đột nhiên công kích hẳn.

Càng không biết những người này tiếp theo là tới đây làm gì.

Nhưng trong lòng hẳn lại mơ hồ có một tia suy đoán và lo lắng.

“Không... Vũ Tín không chết... nhất định hẳn còn ở đây!”

Nam tử cầm đầu lộ vẻ thương hại nhìn qua Nhan Xích Vũ.

“Không muốn đối diện với hiện thực sao? Tên đáng thương.”

“Đi thôi.” Hẳn đang muốn tiếp tục truyền tống.

Đúng lúc này.

Người đội nón lá vẫn yên tĩnh phía sau y, bỗng nhiên bước về phía trước một bước.

“Tìm được rồi.”

“Có chắc không?” Nam tử cầm đầu sửng sốt.

Người mặc áo choàng không trả lời, chỉ vén màn che đầu lên, để lộ gương mặt tuấn mỹ trắng nõn, nhìn về phương xa.

Ầm!!

Xa xa, một tòa kiến trúc tựa như đỉnh lớn âm âm sụp đổ.

Nơi đó là quán cất giữ tài liệu linh thuật lớn nhất Linh Vân Thành.

Đại lượng Linh tộc nhân thét chói tai tứ tán trốn đi, từng đạo truyền tống bạch quang lập loè không ngớt.

Tầng lầu sụp đổ nghiền nát, mặt đất nứt ra, khắp nơi đầy hố.

Ngụy Hợp đứng trước bảo tàng quán, trong tay nhiều ra một quả bóng lánh lục quang nhu hoà.

Quả kia mặt ngoài che kín lông tơ, quanh thân không ngừng phóng thích ra linh lực nồng đậm.

Quá nhiều đồ vật hấn cũng không mang đi được, cho nên trước đó giẫm chân tìm được, lúc rời đi cũng giống như mang đi, chính là vật này.

“Linh thuật: Địa Long liên tục đâm!”

Đột nhiên một tiếng quát chói tai vang lên từ trong quán.

Một đầu nham thạch màu vàng đất tạo thành hình rồng, lao nhanh uốn lượn bay ra phé tích, phá vỡ hết thủy vật ngăn cản, phóng tới Ngụy Hợp.

Bành!!

Mấy con hắc mãng trước người Ngụy Minh tự động giao thoa, kết làm tấm thuẫn.

Hình rồng hung hăng đụng đầu vào thuẫn bài, thoáng cái liền bị hắc mãng nhô ra, tầng tầng quán quanh xoắn một phát.

Trong tiếng rầm rầm, Thạch Long triệt để vỡ thành vô số vụn vụn.

Ngụy Hợp tâm niệm vừa động, một con hắc mãng bỗng nhiên bay ra, vọt về hướng Địa Long bay đi.

Ầm!

Trong tiếng va chạm cực lớn, kiến trúc phé tích nơi đó lại lần nữa nổ tung, khí tức sinh cơ trước đó còn lại triệt để tiêu tán.

“Uy lực của yêu thuật xác thực mạnh hơn Nguyên Nguyệt, nhưng cũng chỉ như vậy.” Ngụy Hợp đánh giá thực lực rồi so sánh.

Đối với hấn bây giờ mà nói, chỉ cần không phải cấp Tông Sư, công kích bình thường ngay cả lưu lại dấu vết hấn cũng không làm được.

“Khinh Linh chúng tới tay, ở chỗ tiếp theo, chắc là Linh Thuật tháp.”

Ngụy Hợp điềm nhẹ mũi chân, đang muốn thả người rời đi.

“Ngươi muốn đi đâu?”

Đột nhiên một luồng sáng trắng lóng lánh xuất hiện trên con đường mà hấn sắp nhảy dựng.

Trong bạch quang một người bay ra, ngăn cản Ngụy Hợp tiến lên.

Khuôn mặt người này tuấn mỹ, đầu sinh sừng hươu đen, trong hai mắt lóng lánh bạch quang, yêu lực thâm thúy mênh mông như biển cả, hầu như dẫn dắt ánh sáng không khí chung quanh đến vãn vẹo.

Luồng yêu lực này ít nhất cũng đã tiếp cận cấp bậc ngàn năm.

Bốp!

Nhưng vào lúc này, giữa không trung lại có từng đạo linh lực không lồ ba động, nhắm chuẩn bên này, trùng điệp rơi vào trên thân Ngụy Hợp.

Tổng cộng có ba luồng linh lực trọng áp, từ ba hướng tụ tập lại, gánh chịu tại Ngụy Hợp thân thể.

Đó là mạng lưới phòng hộ ba đại Linh Thuật tháp của Linh Vận thành phát động.

Bành!!

Trọng áp kinh khủng lập tức lấy Ngụy Hợp lại làm trung tâm, phạm vi hơn mười mét chung quanh, mặt đất đồng loạt sụp đổ một mét.

Trong bạch quang nhàn nhạt truyền tống.

Chùm sáng thuộc về việc truyền tống thỉnh thoảng lóe lên ở xung quanh.

Từng đạo Đại Linh cường giả bên trong Linh tộc nhao nhao hiện thân, vây Ngụy Hợp lại ở trung tâm.

“Ngăn chặn hấn, chỉ cần năm phút, Bạch Linh điện hạ có thể từ Lư Lăng truyền tống tới đây!”

Nam tử tuấn mỹ lúc đầu hiện thân âm thầm truyền âm nói.

*

*

*

Bên rìa hư hải, trong sương trắng mênh mông.

Một bóng người cao lớn nửa người nửa hươu, chậm rãi đi ra sương mù, trong tay nắm một thanh Tam Tiêm kích to lớn.

Trên mũi kích sắc bén mơ hồ có tử quang rất nhỏ lưu động không thôi.

Sắc mặt Bạch Linh hờ hững, dường như thờ ơ với những chuyện còn lại, trên người gã mặc một thân áo giáp ngân sắc đơn giản, trên vai phải là một con tiểu Tước màu xanh biếc.

“Tìm được rồi, vị trí võ giả không lồ kia.” Chợt trong miệng chim tước nhỏ phát ra tiếng nói nũng nịu của bé gái.

Chẳng qua là tiếng nói non nớt, nhưng ngữ khí lại tương đối nghiêm nghị, hình thành sự tương phản quý dị khó hiểu.

“Bạch Linh đại nhân, ngài có thể đi truyền tống, vị trí đã thiết kế xong. Chẳng qua, có cần chuẩn bị thêm gì không? Vạn nhất Võ giả biến ảo kia giống với yêu quái khổng lồ lúc trước, chẳng phải là...”

Tước nhỏ có chút lo lắng nhảy nhót trên vai, có chút nôn nóng.

“Không.” Bạch Linh bình tĩnh nói: “Hai trăm năm trước, ta từng đi qua Nguyên Nguyệt, giao thủ với võ giả nơi đó. Nhưng bị cường giả nơi đó đánh trọng thương, bất đắc dĩ trở về.”

Hắn dừng lại.

“Nguyên Nguyệt chỉ có hai người kia ở trên cao, quan sát hết thấy, đây là vô thượng đại tông sư. Cấp cường giả kia sẽ không dễ dàng tái hiện.”

“Nhưng... Nhân loại kia lại dám xông thẳng tới nội địa Lâm Châu ta, nếu như không có thực lực, chắc chắn không dám càn

rõ như thế.” Tiểu Tước nghi ngờ nói.

“Không sao.” Bạch Linh nhẹ giọng nói.

Một tay gã nhấc theo tam tiêm kích, song song tiến về phía bên phải.

Trong hư không chung quanh, vô số sương mù phẳng phất thôn phệ giống như cá voi, bị mũi kích ba nhọn nuốt vào.

Hí...

Vô số sương trắng chuyển hóa làm yêu lực, yêu lực tinh túy không lồ rất nhanh ngưng tụ thành thực chất, trên mũi kích phủ một tầng bạch quang mỏng manh.

“Đi thôi.”

Bạch Linh thả Tam Tiêm kích xuống, bước về phía trước một bước, “Bá” một tiếng, biến mất trong sương trắng.

Lúc trước, khi hắn bị bao bọc bởi chân khí đã bị tổn thương nhiều chỗ, đó là do hoàn cảnh áp bách gây nên. Bây giờ lại ra tay ở Lâm Châu bản thổ, cho dù Ma Đa Thân tới, hắn cũng không sợ.

Huống chi chỉ là hạng người vô danh.

Linh Vận thành.

Từng vòng yêu lực màu trắng xen lẫn linh lực, tựa như một vòng xoáy cực lớn, trong gợn sóng xoay tròn, hư vụ tràn ngập.

Ngụy Hợp đứng ở trung tâm, chung quanh là bảy người Linh tộc cùng Lộc tộc chung quanh, bảy vị đại yêu ma đứng đầu.

Trọng áp thuộc về Linh Thuật Tháp trong nháy mắt đã phong tỏa mặt đất chung quanh.

“Một đoạn, cấm không!”

Một giọng nam hùng hậu vang lên giữa không trung, lực lượng tháp chủ Linh Thuật thứ ba dưới sự phóng đại của thân tháp, lập tức áp chế không trung chung quanh.

“Hai đoạn, cấm địa.”

Một giọng nữ dịu dàng uyển chuyển vang lên, đó là Tháp chủ đệ nhị Linh Thuật Tư Đồ Khánh Lan.

Lực lượng vô hình trong nháy mắt đã hóa cả mặt đất trong thành thành thành sắt thép.

“Ba đoạn.”

Trong tháp Linh Thuật thứ nhất, Lâm Nguyên Tú ngồi ngay ngắn ở chủ vị, trong tay đề xuống một viên bảo thạch màu vàng trên tay chỗ ghé ngồi.

“Cấm đi.”

Hắn nhẹ nhàng há mồm, sóng âm vô hình trong chốc lát thông qua Linh Thuật Tháp phóng đại lên, tựa như cột sáng vô hình, âm âm bay lên mấy ngàn thước, rơi vào trên người Ngụy Hợp.

Ầm!

Lấy Ngụy Hợp làm trung tâm, trọng áp phạm vi mấy mét chung quanh tăng lên gấp mười lần!

Mặt đất nổ tung từng vết rạn nứt lan tràn ra phía ngoài.

Áp lực vượt qua trăm vạn cân trùng trùng điệp điệp rơi vào trên người Ngụy Hợp.

Áo bào trên người hắn tung bay, tóc dài không gió mà bay, khí huyết không lộ trong cơ thể đang tự động vận chuyển chống cự áp lực từ ngoại giới.

“Thừa lúc này!!”

Trong bảy người chung quanh, nam tử Hắc Lộ tộc cầm đầu quát khê một tiếng, hai tay giơ cao, bạch quang yêu lực trong tay hắn hóa thành một đoàn bạch hỏa thiêu đốt.

Hỏa diễm biến hình, vụn vụn, hóa thành một cái đuôi thon dài trắng muốt phi điểu.

“Đi!”

Cùng lúc đó, tất cả Đại yêu Đại Linh chung quanh đồng thời đánh ra yêu thuật có uy lực lớn nhất của mình.

Trong chốc lát, từng dòng lũ yêu thuật màu đỏ lam từ bốn phương tám hướng hội tụ lại, phóng tới Ngụy Hợp.

Bạo tạc hùng hực, kịch độc đóng băng đâm xuyên.

Công kích yêu thuật có thuộc tính nặng tựa như viên đạn, phi hành chuẩn xác lên người Ngụy Hợp.

Bởi vì bị Linh Thuật tháp áp chế, ba tầng áp chế thậm chí khiến Ngụy Hợp cũng không có cách nào trong thời gian ngắn tránh thoát.

Oanh!!!

Yêu lực giống như cầu vồng toàn thân tập trung trên người Ngụy Hợp, quang điểm còn chưa triệt để bạo phát đã co rút vào bên trong.

Bốp!

Trong chốc lát vô số màu đen từ trong ra ngoài, trong nháy mắt bao phủ tất cả hồng sắc.

Mấy chục sợi dây nhỏ lấy Ngụy Hợp làm trung tâm, trong nháy mắt khuếch tán ra chung quanh.

Chỉ một giây, tất cả yêu thuật đã bị phá giải hoàn toàn, không còn sót lại chút gì.

“Sao... Sao có thể!?” Sứ giả Hắc Lộ tộc không tự kìm hãm được, lui về phía sau một bước, mặt mũi tràn đầy kinh hãi.

“Tam đại linh thuật tháp chủ lấy thân tháp gia tăng áp chế, bảy đại yêu liên thủ phóng thích yêu thuật... Rõ ràng... Thế mà...??”

Rầm rầm...

Bất tri bất giác, mây đen giăng đầy bầu trời, những giọt mưa rơi xuống mặt đất, đánh lên trên người mọi người.

Ngụy Hợp chậm rãi giơ tay lên, dưới trọng áp, động tác của gã có vẻ thông thả mà gian nan. Nhưng không hiểu sao lại lộ ra một tia thông dong không bức bách.

“Trên thế giới này, chắc chắn sẽ có người thích dùng nhận thức nông cạn của mình, phỏng đoán vượt qua sự quen biết của bản thân.”

Hắn nhẹ nhàng giơ tay lên, năm ngón tay mở ra.

Vô số điểm máu hiện lên trong mắt hắn, sau đó ngưng tụ thành vô số đường đỏ sậm, ngộ nguậy, vụn vụn.

“Đáng tiếc... giun đé làm sao có thể hiểu được ảo diệu của vũ trụ.”

Ông!

Năm ngón tay nắm chặt.

Lực hút khổng lồ lấy Ngụy Hợp làm trung tâm, trùng kích từ bốn phương tám hướng co rút lại.

Bảy tên Đại yêu ở bốn phía vẫn đang không ngừng phóng thích yêu thuật đối kháng với hắc tuyến.

Lúc này thân thể đột nhiên ngừng lại, bất ngờ không kịp đề phòng bị một cỗ lực lượng khổng lồ lôi kéo bay về phía Ngụy Hợp.

“Phân Thiên Thần công.”

Bàn tay Ngụy Hợp dấy lên hỏa diễm vụn vụn đỏ thẫm.

Xuy!

Lấy hắn làm trung tâm, một vòng không khí chung quanh âm âm dấy lên ánh lửa màu đỏ.

Hỏa quang lẫn màu đen thật đúng là kinh, hình thành vòng tròn cực đại, vừa lúc nghênh đón đại yêu bốn phía bay tới.

Ầm!!

Bảy tên đại yêu đồng thời đánh lên hỏa hoàn màu đen.

Tiếng kêu thảm thiết, tiếng kêu rên đồng thời vang lên.

“Mau lui lại!!”

Chỉ có một sứ giả Hắc Lộ tộc mạnh nhất, yêu lực toàn thân màu trắng tựa như vầng sáng nổ tung, mượn nhờ lực bạo tạc trong nháy mắt này, mới kịp thời kéo đứt lực hút, thoát ly hỏa hoàn, bay ra đất trời bên ngoài.

Trừ hắn ra, sáu tên Đại yêu còn lại đã hoàn toàn bị nó lôi kéo qua, toàn thân cháy đen bốc khói, mềm nhũn ngã xuống đất, vô lực động đậy.

Chỉ đối mặt một cái, trước sau chưa tới mười giây.

Áp lực của Linh Thuật tháp vẫn còn, rõ ràng bọn họ có nhiều yêu quái như vậy...!

Trái tim sứ giả Hắc Lộ tộc kịch liệt nhảy lên, máu trong toàn thân gã đang nhanh chóng lưu chuyển bởi sợ hãi.

Thân thể hắn ta đang run rẩy.

Không chỉ gã, cao thủ Linh tộc chung quanh vây công trận pháp cũng đều ngây dại.

Vừa rời tình thế còn tốt, lúc này lại bị đôi phương tập kích dẫn dắt, thừa dịp khe hở phóng thích yêu thuật lôi kéo tới gần, một chiêu giải quyết sáu người.

“Thật có lỗi.” Kỳ thật Ngụy Hợp không có bao nhiêu sức lực.

Hắn chỉ kéo gần đám Đại yêu xung quanh lại, sau đó mượn nhờ Linh Thuật Tháp trọng áp trong phạm vi nhỏ của hắn, kết hợp với Phần Thiên Chân Công, trong nháy mắt đã giải quyết hơn phân nửa Đại yêu.

“Chém giết, rất nhiều lúc, cũng không phải là so đấu lực lượng thuần túy.” Khoé miệng Ngụy Hợp lộ ra vẻ mỉm cười.

Hắn chậm rãi nhấc chân lên, từng bước đi về phía người cuối cùng.

Dưới trọng áp, hắn đi rất mất công, nhưng lại không có vẻ mệt mỏi chậm chạp chút nào.

Cuối cùng còn lại một cái này, vừa vặn là thanh niên Hắc Lộ tộc rất hung hăng vừa rồi ở trước mặt hắn.

Hắn bước từng bước một đi đến trước mặt thanh niên.

Ngụy Hợp mỉm cười nâng ngón trỏ lên, nhắm ngay mi tâm của gã.

“Trò chơi kết thúc, tiểu gia hỏa.”

“Phụ thân... Phụ thân.” Đôi môi thanh niên run rẩy, mắt mở to, gắt gao nhìn chăm chăm vào bóng người tựa như vực sâu không thể vượt qua trước mặt.

“... Cứu ta!”

Xuy!

Hắc quang bay vụt ra, tựa như gai nhọn, từ đầu ngón tay Ngụy Hợp bắn ra.

Nhưng lại không phải bay về phía trước, mà là hậu triều.

Bành!

Trong tiếng kim loại va chạm kịch liệt, một đạo tàn ảnh màu trắng mờ hồ xuất hiện ở sau Ngụy Phù, tam tiêm kích trong tay đập xuống, đánh tan hắc quang, thuận thế rơi về phía Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp trở tay bắt lấy mũi kích, vội vàng không kịp chuẩn bị nên bị lực trùng kích cực lớn đập cho hai chân nhập vào mặt đất.

“Đằng đầu tiên.”

Tàn ảnh màu trắng lần nữa mờ hồ, trống rỗng xuất hiện bên cạnh Ngụy Hợp, tam tiêm kích mang theo bạch quang chói mắt, tựa như cực quang xẹt qua không khí, hung hăng rơi vào cổ Ngụy Hợp.

Đương!!!!

Cả người Ngụy Hợp bị lực lượng khổng lồ đánh cho rơi xuống phía dưới.

Mặt đất nổ tung thành một cái hố to đường kính hơn mười mét.

Sau khi bị Linh Thuật Tháp cố hóa, mặt đất vốn đã bị trọng áp, lại lần nữa bị một kích này đánh nổ tung.

Có thể thấy được sự khủng bố của đòn đánh này.

“Phụ thân!!” Thanh niên Hắc Lộ tặc sắc mặt trắng bệch, miệng lớn thở hổn hển, tranh thủ thời gian lùi về sau.

Lúc này hắn mới hiểu được, quái vật vừa rời căn bản không phải thứ bọn họ có thể ứng phó được.

“Lui về phía sau, Quỳnh Lâm.”

Thân ảnh màu trắng chậm rãi ngưng thực từ mờ hồ, hóa thành hình thể đẹp đẽ Bạch Linh nửa người nửa hươu.

Sắc mặt hần hờ hững, một tay cầm Tam Tiêm kích, vô số bạch quang giống như cánh hoa bay múa vờn quanh hần.

“Vâng!”

Thanh niên Hắc Lộ tộc nhanh chóng rút lui.

Không dám dừng lại, hần truyền tổng một yêu thuật bạch quang, chớp mắt đã ra ngoài nghìn mét.

“Thật là... Đau quá.”

Cách hồ sâu không xa, Ngụy Hợp chậm rãi trôi nổi đứng dậy, tay che bả vai.

“Quá lâu rồi.”

Hai mắt hần nâng lên, nhìn thẳng bóng người màu trắng đối diện.

“Quá lâu không có ai có thể làm cho ta cảm thấy đau đớn...”

Trong nháy mắt hần vừa mới kịp thời di vị trí, dùng bả vai thay thế cổ, ngăn trở một kích kia của đối phương.

Loại tốc độ đó... Ít nhất tốc độ âm thanh gấp ba lần! Thậm chí có khả năng còn nhanh hơn!

Thế cho nên hần căn bản không kịp phản ứng.

Hơn nữa một kích kia lực lượng cũng rất đủ, lực trùng kích chông chát, ít nhất đạt đến ba trăm vạn cân trở lên.

Nếu không căn bản không có khả năng có thể gây tổn thương cho hần.

Cách mấy chục năm, Ngụy Hợp chợt phát hiện hình như đã quá lâu rồi gã không gặp phải một đối thủ nào tương tự.

Thế cho nên phản ứng thần kinh vừa rồi đã chậm đi không ít.

Hần buông tay ra, trên bờ vai thành linh nhiều ra một vết máu, mặc dù đang nhanh chóng khép miệng lại, nhưng đó quả thật là vết máu.

Nếu không phải lúc trước hần đột phá Kim Thân, còn tăng thêm phòng ngự hai lần, chỉ sợ vừa rồi một chiêu kia, cũng đủ để cho hần bị thương không nhẹ.

Thấy mình ra tay một kích, lại chỉ tạo thành một cái miệng máu nhỏ bé như vậy.

Hai mắt Bạch Linh hiện lên một tia kinh ngạc.

Hơn nữa loại sức mạnh vừa rồi... Trong đó có khí tức và tính chất.

“Ngươi và Nguyên Đô đạo nhân có quan hệ như thế nào?”
Bạch Linh chột lạnh giọng hỏi.

“Ngươi đã gặp sư tỷ của ta!?” Sắc mặt Ngụy Hợp khẽ biến:
“Ngươi rốt cuộc là ai...?”

“Đồng môn à?” Ánh mắt Bạch Linh càng thêm sắc bén lạnh lùng: “Tên ta là Bạch Linh.”

Yêu vương Bạch Linh?!

Trong đầu Ngụy Hợp lập tức hiện lên cái tên này. Vài ngày trước gã còn đang tra tư liệu về Bạch Linh, không nghĩ tới bây giờ đối phương lại tự mình đi tới trước mặt gã.

“Ngươi là yêu vương Ngụy Lăng!?”

Ngụy Hợp không nói ra khỏi miệng, trước mắt bỗng nhiên cuốn lên mảng lớn phong tuyết màu trắng.

Không! Đây không phải là gió tuyết, mà là vô số yêu lực ngưng tụ thành thực thể hóa thành bông tuyết.

Hai tay Bạch Linh nắm kích, toàn bộ thân kích chậm rãi dấy lên ngọn lửa trong suốt vô hình.

Hai cánh tay hấn chậm rãi nâng lên chiến kích, đột nhiên hạ xuống.

“Trăm tượng loạn thần kích.”

Bốp!

Bên cạnh Ngụy Hợp, trong thời gian ngắn xuất hiện lít nha lít nhít bóng người Bạch Linh.

Toàn bộ thân thể Bạch Linh bán trong suốt, có chút chông chát, trong tay đều nắm chặt chiến kích, từ trên cao chém xuống Ngụy Hợp.

Vô số chiến kích đan xen, nháy mắt nhìn qua, há chỉ vượt qua một trăm thanh, càng nhiều hơn nữa.

Vô số chiến tích từ trên xuống dưới, vung ra từng đạo quỹ tích huyền diệu tầng tầng lớp lớp.

Loại quỹ tích này rõ ràng lại khiến Ngụy Hợp từ đáy lòng muốn tránh cũng không thể tránh được mùi vị.

Cảm giác quen thuộc này lập tức liên tưởng tới một số võ giả thời kỳ Nguyên Nguyệt cường đại tuyệt sát.

Lúc này, linh dương trắng này cùng với sự tuyệt sát của võ giả, cảm giác tương đương với nhau.

Nhưng lúc này không có thời gian để nghĩ đến những chuyện tạp nhạp này.

618

Lực trùng kích to lớn tựa như thủy triều, điên cuồng đánh vào trên hai tay đủ tư cách Ngụy Kiệt ngăn cản.

Hắc mãng thật đúng là kinh hóa thành hắc tuyến, quán quanh trên người hắn, tăng cường phòng ngự cùng lực lượng.

Hắn không ngừng giơ hai tay lên, lấy nhanh đổi nhanh, ý đồ ngăn cản một chiêu này.

Nhưng mỗi một chiến kích đều đạt tới lực xung kích cỡ ba trăm vạn cân, hơn nữa tốc độ còn nhanh hơn cả hắn.

Chỉ trong chớp mắt, phòng thủ của Ngụy Hợp hoàn toàn tan vỡ.

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Hố to lại lõm xuống, mở rộng ra bên ngoài, phạm vi lập tức biến lớn gấp đôi.

Toàn bộ mặt đất đều bị sấm sét chấn động.

Toàn bộ Linh Vận thành, bất kỳ một nơi hẻo lánh nào đều có thể cảm nhận được lực công kích này kéo dài và khủng bố.

“Uy lực thật mạnh... Không hổ là Yêu vương Bạch Linh...”

Bên trong tháp Linh Thuật thứ nhất.

Sắc mặt Lâm Nguyên Tú chấn động nhìn một màn này.

Song phương giao chiến, cứ như vậy hầu như không để ý tới trọng áp của Linh Thuật tháp, mạnh mẽ giao thủ trong thành.

Thậm chí cứ như vậy, dư âm đánh nhau của bọn họ có thể khiến hắn cảm nhận được.

“Lực lượng như vậy... quả thực khó mà tin nổi!” Nếu đổi lại là hắn trong số đó, e rằng không tới một giây sẽ bị thuận sát?

Hắn tự mình biết, toàn lực rót vào linh lực, dựa vào áp chế từ xa của Linh Thuật tháp có bao nhiêu uy lực.

Tuy rằng khoảng cách cũng suy giảm.

Nhưng khoảng cách này, ít nhất tương đương với hai người hẳn toàn lực thôi động linh lực, áp chế Ngụy Hợp.

Ngoài ra còn phải tăng thêm hiệu quả của hai tòa tháp Linh Thuật còn lại.

Nhưng... bị áp chế như vậy, Ngụy Hợp lại có thể như không có việc gì giao thủ cùng Bạch Linh.

Điều này tương đương với việc hoàn toàn coi trọng sức mạnh của tam đại Linh Thuật tháp của bọn họ.

“Đám võ giả khổng lồ này... quả nhiên không sai, tất cả đều là quái vật!”

Hơn nữa, Yêu vương Bạch Linh cũng vậy.

Trong ánh mắt Lâm Nguyên Tú lộ ra một tia lo lắng.

Chỗ cường đại của Yêu vương không chỉ là chiêu số bình thường.

Sự cường đại thật sự của bọn họ nằm ở năng lực thiên phú khủng bố mà sinh ra của nó.

Đúng là năng lực thiên phú như vậy, làm cho bọn họ kéo giãn khoảng cách với yêu ma bình thường ra xa.

Cho nên hiện tại hẳn đang bức thiết hy vọng, Yêu vương Bạch Linh có thể dẫn dắt Ngụy Hợp rời khỏi thành, đi ra bên ngoài đánh.

Nếu không vạn nhất Bạch Linh điện hạ nổi giận, vận dụng năng lực thiên phú.

Hắn còn nhớ trận chiến năm đó khoa trương tới mức nào...

“Có biện pháp gì có thể để Bạch Linh điện hạ rời khỏi nội thành sao?”

Lâm Nguyên Tú nhẹ giọng truyền âm nói.

Thanh âm xuyên thấu qua Linh Thuật tháp, rất nhanh truyền đến trong hai tòa tháp còn lại.

“Chúng ta không cách nào nhúng tay vào tình hình chiến đấu như vậy. Bất kể là Bạch lĩnh điện hạ hay là võ giả khổng lồ,

chỉ cần rảnh tay là có thể giải quyết chúng ta hoàn toàn trong thời gian một nén nhang.”

Tháp chủ Linh Thuật Tháp thứ hai Tư Khánh Lan trả lời.

“Cho nên ta đề nghị từ giờ trở đi, tận lực giảm bớt cảm giác tồn tại của chúng ta. Trước tiên sơ tán mọi tộc nhân xung quanh, tránh gây họa cho người xung quanh.”

“Đồng ý.”

Lâm Nguyên Tú hít sâu một hơi, đang muốn mở miệng.

Bỗng nhiên linh lực hắn được phóng đại, lập tức cảm ứng được có một khối đồ vật đang bay nhanh về phía mình.

“Chờ một chút, đó là cái gì!?” Hắn mở to mắt, linh lực kéo dài về hướng vật kia.

Đột nhiên, hắn biến sắc, ánh mắt vặn vẹo.

Mà người bay tới kia lại là một đoạn tường gãy, một đoạn tường gãy to lớn dài hơn mười mét!

Tường gãy xoay tròn với tốc độ cao, giống như phi tiêu ngang dọc, mép tường bởi vì chuyển động nhanh, thậm chí cũng có chút hư ảnh mơ hồ.

Từ xa nhìn lại, nguyên bản tường đổ bất quy tắc, thậm chí bởi vì chuyển động đã biến thành hình tròn.

Nó phá vỡ vòng âm, mang theo tiếng rít bén nhọn, cùng với lực lượng khổng lồ bao trùm ở trên đó.

Hung hăng xé rách lưới phòng ngự linh lực cấm không giữa không trung, nện lên thân tháp Linh Thuật đầu tiên cao ngất.

Ngăn cản căn bản không kịp.

Ầm ầm!!!

Toàn bộ Linh Thuật Tháp tựa như chiếc dĩa bị gãy, một tiếng vang thật lớn, ngạnh sinh bị đoạn tường đổ nện gãy phần eo.

Phần trên dài hơn ba mươi mét bị nghiêng ngã, sụp đổ, rơi xuống dưới.

Linh vẫn vốn lưu động trên thân tháp lúc này cũng bị lần này hung hăng chặt đứt.

Áp chế linh thuật đệ nhất tháp từ xa trên người Ngụy Hợp lập tức biến mất không thấy gì nữa.

Cùng lúc đó, tòa tháp Linh Thuật thứ hai và thứ ba cũng bị như vậy chặt đứt kết cấu linh lực phóng đại.

Tổng cộng ba bức tường gãy, dùng phương thức cực kỳ thô bạo hỗn loạn, mạnh mẽ xé rách trận pháp phong tỏa linh văn bên trong thành Linh Vận.

Ba tầng áp lực lập tức được giải trừ.

Đúng vào lúc này.

Trong hố sâu đã mở rộng đến hơn ba mươi mét.

Ngụy Hợp quỳ một chân trên đất, toàn thân là vết máu.

Ngay vừa rồi, rõ ràng hắn giáp mặt ngăn cản Bạch Linh tiến công, nhưng trên thực tế xác thực là len lén lấy thực lực cùng lực hút, khống chế ba đoạn tường xoay tròn gia tốc, phế bỏ ba trọng cấm chế trên người hắn.

“Phù...”

Ngụy Hợp đánh tan đất đá rải rác trên người, thả người nhảy lên, nhẹ nhàng bay ra khỏi hố sâu.

Cùng lúc đó, tất cả các lỗ máu trên người hắn trong nháy mắt đều khép lại.

Hắn nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất bên cạnh hố sâu.

Lúc này mặt đất trong thành đã tràn đầy vết rạn, phòng ốc chung quanh nhao nhao sụp đổ.

Xa xa còn có thể mơ hồ nhìn thấy truyền tông yêu thuật bạch quang, hiển nhiên là Linh tộc nhân ở phụ cận đang nhanh chóng rút lui.

Ngụy Hợp nhìn về phía Bạch Linh vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Ánh mắt đối phương tựa hồ có chút kinh ngạc.

“Là đang kinh ngạc vì cái gì ta lại không có việc gì sao?”
Ngụy Hợp nở nụ cười.

“Đúng là một kích khoa trương... Dưới trạng thái này, phòng ngự của ta ngay cả chính ta cũng không cách nào phá vỡ, không ngờ sẽ bị người gặp mặt hai lần liên tiếp đả thương.”

Trong nháy mắt quần thể công kích, hơn nữa mỗi đòn tấn công đều kinh khủng hơn ba trăm vạn cân.

Một chiêu vừa rồi, thật sự làm cho Ngụy Hợp một lần nữa nhìn thẳng vào quần thể yêu ma này, cường độ như vậy, đã có thể so với tuyệt sát Chân Huyết Tông Sư viên mãn.

Bạch Linh trầm mặc một lát.

“Thiên phú phòng ngự siêu mạnh sao?”

Cánh tay phải hấn nắm ba mũi kích, nghiêng chỉ xuống mặt đất.

Trên mũi kích lại lần nữa bắt đầu hấp thu đại lượng hư vụ chung quanh.

Lúc trước trên đầu kích bao trùm một tầng bạch quang, lúc này rõ ràng lại bắt đầu hấp thu hư vụ, bao trùm tầng thứ hai.

“Như vậy.”

Trong mắt Bạch Linh đột nhiên sáng lên ánh sáng màu lam nhàn nhạt.

“Hướng thứ hai.”

Ầm!!

Trong chốc lát âm chướng đột phá, bạch khí kịch liệt lấy Bạch Linh làm trung tâm, hướng bốn phương tám hướng nổ tung.

Hấn giống như chiến cơ tốc độ siêu âm trên mặt đất, từ yên tĩnh đến tốc độ gấp ba, lại gấp bốn lần âm thanh.

Lại tăng thêm tốc độ!

Âm thanh tăng gấp bốn lần!

Điều này đã vượt qua cực hạn phản ứng của Ngụy Hợp.

Nhưng rất nhiều công kích, cũng không nhất định có tốc độ thắng.

“Thực Lưu Thủy.”

Ngụy Chính vừa vặn run lên, tự nhiên tiến vào cảnh giới cực hạn phòng thủ võ đạo.

Bành!!

Bạch Linh biến thành hư ảnh màu trắng, trong nháy mắt đã đến bên người hắn, một kích trùng điệp càn quét.

Nhưng chiến kích rơi vào trên hai tay bị Ngụy Thích Ca ngăn cản, lại quái dị bị mất hơn phân nửa lực lượng, chỉ rơi xuống khoảng một phần ba.

Bạch Linh đồng tử co rụt lại, không ngờ sẽ xuất hiện tình huống bực này.

Không đợi hắn biến chiêu.

Đối diện Ngụy Hợp lại dựa vào khoảng cách bắn ngược lại, bỗng nhiên hai tay mở ra, hung hăng đưa hai tay hắn một phát bắt được.

“Tóm được ngươi rồi.....”

Ngụy Hợp ngẩng đầu, lộ ra một gương mặt khủng bố đang cấp tốc vặn vẹo biến hóa bành trướng.

Trong nháy mắt, một ngàn giây, khí lãng toàn thân hắn âm âm nổ tung, biến hình lớn lên, tiến vào trạng thái thức tỉnh tam huyết mạch.

Thân hình vốn hai mét bỗng nhiên vọt lên sáu mét, mái tóc đen khổng lồ tựa như vật sống, nhao nhao quấn quanh linh hồn màu trắng.

Từng khối cơ bắp mang theo hoa văn đen tựa như thối khí biến lớn biến lớn.

Từng khối thịt dữ tợn giống như bươu thịt, giống như từng tầng áo giáp bao trùm bên ngoài thân thể Ngụy Hợp.

Chiếc sừng màu xám mọc dài trên trán, kéo dài đan thành vương miện.

Lực lượng toàn thân Ngụy Hợp đề thăng cực nhanh, mức độ cao nhất trong nháy mắt phá tan hai trăm năm mươi vạn cân.

Nhưng còn chưa đủ!

Ngụy Hợp gầm nhẹ một tiếng.

Hai mắt tràn đầy vô số đoạn huyết hồng di chuyên, tựa như vô số con côn trùng màu đỏ.

Hắn mở to hai mắt, từng luồng từng luồng lực lượng cuồng bạo bắt đầu từ trong cơ thể hắn bạo tạc khuếch tán ra.

Chân huyết kết hợp thành một!

Chỉ trong chớp mắt, lực lượng của hắn lại tăng lên rất nhiều.

Sức mạnh có hạn trong nháy mắt đã vượt qua ba trăm vạn.

Kim Thân cảnh đột phá đại biểu cho ba loại huyết mạch của hắn đồng thời tiềm lực đạt được tiến độ khai phá.

Ba loại huyết mạch đồng dạng đều sẽ gia tăng tố chất của bản thân hắn.

Cho nên lúc này trạng thái thức tỉnh, càng tiến thêm một bước mạnh mẽ hơn trước kia.

Hai tay Ngụy Hợp phát lực, lực lượng khổng lồ tràn trề kinh khủng đã đạt đến ba trăm năm mươi vạn cân.

Hung hăng nắm lấy linh dương rồi ôm về phía trước.

Hai cánh tay của hắn tựa như một cái kéo thật lớn, mang theo thật đúng lực ô nhiễm, thiêu đốt thiên tài, hung hăng giáp công trên thân Bạch Linh.

Ầm ầm!

Một tiếng vang thật lớn.

Lực lượng khổng lồ giữa hai người va chạm vào nhau.

Yêu lực và chân huyết hỗn hợp thật sự bạo lực thuần túy, tựa như hai ngọn núi khổng lồ, không chút hoa mỹ hung hăng va chạm.

Bạch quang chói mắt cùng hắc khí đen kịt quấn vào nhau, sau đó áp súc, xoay tròn, im ắng trong nháy mắt.

Xuy!!!

Một vòng gợn sóng màu xám tựa như sóng biển, lấy hai người làm trung tâm, nháy mắt khuếch tán ra ngoài.

Những nơi gợn sóng đi qua, tất cả kiến trúc giống như bị lưỡi dao sắc cắt rách, xiêu xiêu vẹo vẹo.

Phương viên hai trăm mét, tất cả kiến trúc đều bị một vòng gợn sóng chặt đứt phần eo.

“Ha ha ha ha ha ha!! Chết đi cho rồi chết đi!!”

Trung tâm gợn sóng, Ngụy Hợp dùng hai tay như đạn pháo điên cuồng đánh ra một quyền, đánh cho Bạch Linh nằm trên mặt đất không cách nào đứng dậy nổi.

Bộp bộp bộp bộp bộp bộp!!

Lực lượng giữa hai người lần nữa cân bằng, thậm chí Ngụy Hợp còn muốn mạnh mẽ áp chế Bạch Linh.

Trong khoảng cách gần như vậy, Tam tiêm kích căn bản không thể triển khai, Bạch Linh chỉ có thể dùng kỹ thuật đốt ngón tay tương tự đón đỡ quyền cước.

Làn da bên ngoài thân hắn bắt đầu nứt ra, lộ ra vết máu, cơn đau đón mấy chục năm qua không lâu lại xuất hiện trên người hắn.

“Ngươi... Không tệ.”

Băng!

Một tiếng giòn vang, tam tiêm kích đột nhiên gãy lìa, một mảnh quang mang chói mắt nổ tung.

Hai người đột nhiên tách ra, mỗi người đứng hai chỗ.

“A?” Ngụy Hợp cúi đầu nhìn về phía ngực mình. Nơi đó không biết lúc nào đâm vào một đoạn tam tiêm kích kích kích.

“Ngươi làm sao làm ta bị thương?” Hắn ngẩng đầu không hiểu hỏi.

Khai mở toàn bộ huyết mạch thực lưu thức tỉnh trạng thái, lúc này tốc độ, phòng ngự của lực lượng của hắn, toàn bộ tiến

thêm một bước, đạt đến trình độ ngay cả hấn cũng không thể xuyên thủng.

Hấn tự tin cho dù Chân Huyết tông sư Viên Mãn ra tay tuyệt sát, cũng không có khả năng làm tổn thương đến chính mình bây giờ.

Nhưng chính là như vậy. Không ngờ hấn lại bị thương...

“Lực lượng của ngươi...Rất giống nàng năm đó...” Bạch Linh không trả lời, phục hồi từng ngón tay bị bẻ gãy của mình lại như cũ.

“Có lẽ, tương lai sẽ có một ngày, ngươi sẽ trưởng thành đến độ cao như nàng...”

Hấn từng bước một đi tới gần, quanh thân bắt đầu sáng ngời mà bạch quang nhu hoà.

Quang mang bạch quang kia và yêu lực phổ thông không giống nhau, trong đó phảng phất câu vòng, ẩn tàng rất nhiều sắc thái khác nhau.

“Nhưng, đáng tiếc, trước khi ngươi trưởng thành đã gặp phải ta...”

Bạch Linh ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng tựa như thần linh cao cao tại thượng.

“Hương thứ ba.”

Hấn đột nhiên mở hai tay ra, hào quang khổng lồ quanh thân bỗng ảm đạm rồi tắt.

“Hủy diệt đi, Vạn Tượng Linh Cực!”

Trong chốc lát, ánh sáng lấp lánh lại lần nữa sáng lên trên người hấn.

Độ sáng lần này so với lúc trước đã mạnh hơn rất nhiều.

Vàng sáng như cầu vòng giống như cánh hoa, lấy hấn làm trung tâm, tầng tầng lớp lớp khuếch tán ra bốn phía.

Trong giây lát này, linh hồn Bạch Linh biến mất.

Bạch quang sáng chói phóng lên cao, triệt để chiếu sáng toàn bộ Linh Vận thành trên không.

Dưới âm vân dày đặc, một đạo bạch quang uốn lượn bay ra, phẳng phát hoàn toàn mất đi chất lượng, lấy một loại phi hành đi động cực kỳ không thể tưởng tượng.

Bạch quang mang theo từng đạo quang mang xán lạn, ở trên bầu trời hình thành một mảnh ánh sáng cực màu sắc giống như con sông.

Lúc này tam đại Thập chủ đang rút lui của nhân tộc, cảm ứng được không đúng, vội vàng quay đầu lại.

Ba người trôi nổi giữa không trung, xa xa quay đầu nhìn lại, vừa lúc thấy đạo cực quang kia phóng lên cao dị tượng.

“Đúng vậy... Cực quang của Bạch Linh điện hạ...!”

Lâm Nguyên Tú không tự chủ được nắm chặt tay, cắn chặt hàm răng, trong mắt có vẻ vô lực.

“Đây là ông trời muốn diệt Linh tộc ta sao?!”

Rốt cuộc uy lực của Cực Quang mạnh tới mức nào, hẳn là người hiểu rõ nhất.

Trận chiến năm đó, hẳn đã dùng Linh thuật ở tầm xa để quan sát toàn bộ hành trình rồi.

Phiến cực quang kia lan đến phạm vi kia, hơi không cẩn thận sẽ hủy diệt toàn bộ Linh Vận thành.

“Đừng ngăn người nữa, lập tức tiếp tục di chuyển!” Thập chủ thứ ba Diêu Trung Cát trầm giọng nói.

“Vô luận chúng ta bị tổn thất gì, hiện tại quan trọng nhất chính là ngăn chặn tổn thất tiếp theo!”

Lâm Nguyên Tú hít sâu một hơi: “Ta hiểu rồi! Đi!”

Hắn quay người cấp tốc bay về phía xa.

Dưới chấn động của hư vụ cuồng bạo, lúc này trong thành đã không thích hợp thi triển yêu thuật truyền tống.

Ở phía dưới đối diện hấn, hàng vạn binh sĩ Linh tộc, động tác nhanh chóng thu thập linh tộc nhân đơn giản qua đi, di chuyển về phía ngoài thành.

Quân đội ở ngoài thành đã sớm tập kết xong, chờ đợi mệnh lệnh.

Dưới sự phối hợp của yêu thuật và yêu trận, hiệu suất của linh tộc cực cao.

Hơn mười vạn người lúc này đã lấy Ngụy Hợp cùng Bạch Linh giao thủ khu vực trung tâm, rút khỏi một vòng tròn thật lớn.

Những dòng sông dài hẹp hình người nhanh chóng chảy về phía ngoài thành.

Nhưng còn chưa đủ.

Lâm Nguyên Tú biết, một khi Bạch Linh động chân cách, trực tiếp cực quang hóa. Dưới trạng thái đó, mỗi một kích của hấn đều mang theo lượng lớn yêu lực trùng kích. Tất cả sương mù xung quanh đều sẽ cấp tốc bị chuyển hóa thành yêu lực, sau đó hóa thành thủ đoạn công kích đối thủ.

Mấu chốt nhất là ở trạng thái đó, tốc độ của vị Yêu vương kia đã trở nên vô cùng đáng sợ.

Chỉ cần hơi chạm nhẹ thì sẽ trở thành tai nạn vô cùng to lớn.

Phù...

Ngụy Hợp hô hấp ổn định, lúc này đang đứng tại chỗ, nhìn quanh bốn phía.

Hấn không có khả năng tìm được vị trí của Bạch Linh, thậm chí cũng không nhìn thấy thân ảnh của hấn.

Chỉ có trên đỉnh đầu sáng lên một mảnh bạch quang, tựa như sóng nước không ngừng dập dờn.

“Ồ đâu!?” Ngụy Hợp đem tất cả cảm giác nhắc tới tới cao, cẩn thận cảnh giác, phòng bị chung quanh.

Bốp!

Đột nhiên sau lưng hắn xuất hiện một lỗ hồng.

Cái lỗ hồng này so với trước sâu hơn rất nhiều, ước chừng có một đốt ngón tay. Nhưng rất nhanh dưới sức lạnh mạnh cường đại của hắn, bất quá một giây liền trực tiếp khép lại.

“Chuyện gì xảy ra!?” Ngụy Hợp hoàn toàn không cảm giác được có người công kích mình.

Bá! Lại một vết thương nữa, đột nhiên xuất hiện trên cổ hắn.

Vết thương này cũng là một đốt ngón tay sâu, đối với người bình thường mà nói, đây là thương thế trí mạng.

Nhưng đối với Ngụy Hợp cao hơn sáu thước lúc này, chút thương thế đó cũng chỉ là phá lớp da mà thôi.

Hắn đưa tay sờ cổ, miệng máu đã ngậm lại, chỉ sờ được một chút vết máu.

“Đây là đang mài da ta sao?” Ngụy Hợp nhếch miệng cười nói. “Dùng khí lực giống như đũa bé người nện hai cái nữa cho ta. Nơi này.”

Hắn chỉ vào mặt mình.

“Lại đây!”

Xuy!!!

Trong chốc lát, một mảnh vết máu đột nhiên từ toàn thân Ngụy Hợp hiện ra.

Hắn run lên bần bật, đồng thời các nơi toàn thân cũng xuất hiện lít nha lít nhít lượng lớn máu.

Mỗi một đạo đều giống như miệng máu lúc trước.

Ngũ cảm Ngụy Hợp tăng lên đến cực hạn mình có thể tiếp cận, tiến vào Chân Giới Thực Cốt, nhưng vẫn không cách nào thấy rõ động tác của đối phương.

Lần này có quá nhiều vết thương, thế cho nên từ trước ngực đến sau lưng, lại đến tứ chi, làn da tất cả vị trí, đều phẳng phất bị một cái chớp mắt cắt hơn trăm đạo.

Ngay lúc trong lòng hấn rung động với chiêu số này, bỗng nhiên hấn đột nhiên cúi đầu.

Một đạo bạch quang xẹt qua vị trí vừa rồi của hấn.

Cổ mới bị cắt ra, vừa vặn tránh được một đợt tập kích mới.

Ngụy Hợp không cách nào cảm ứng tìm được Bạch Linh, loại tốc độ này quá mức khoa trương, đến mức y căn bản vô lực bắt giữ.

Nhưng bất luận tốc độ thế nào, cuối cùng đều phải chân chính đặt chân lên người hấn, mới xem như hữu hiệu.

“Chết!” Chợt một tiếng quát khê chui vào trong tai Ngụy Hợp.

Khi âm thanh truyền vào trong tai hấn, công kích kỳ thật đã kết thúc.

Một cánh tay bao trùm bạch quang, thẳng tắp đâm xuyên qua lồng ngực Ngụy Hợp.

Toàn bộ bàn tay đã đâm hoàn toàn vào, chui vào huyết nhục, đâm vào tim Ngụy Hợp.

Lúc này thân ảnh Bạch Linh mới chậm rãi hiện thân.

“Tạm biệt.” Thần sắc của hấn hờ hững, bàn tay run lên, phát động yêu lực.

Ầm!

Yêu lực khổng lồ khủng bố kích động nổ tung trên bàn tay.

Phốc!

Đúng lúc này, một đôi bàn tay lớn lại lần nữa nắm lấy cánh tay hấn.

Rõ ràng Ngụy Hợp bị đâm xuyên tim, lúc này lại như không có chuyện gì, nhếch miệng cười một tiếng, nắm lấy cánh tay Bạch Linh đập xuống.

Lực lượng to lớn thuần túy kéo Bạch Linh không kịp chuẩn bị, ầm ầm đập xuống.

Ầm ầm!!

Khu vực hai người đang đứng lại lần nữa nổ tung thành một cái hố to.

Không chỉ như vậy, Ngụy Hợp gắt gao nắm lấy cánh tay Bạch Linh, điên cuồng nện xuống một hồi.

Trong vụ nổ liên tục kịch liệt đó, Bạch Linh bị cứng rắn bắt lấy rồi vung mạnh xuống đất.

“Ngu xuẩn.” Sắc mặt Bạch Linh không thay đổi, thân thể mặc dù đang không ngừng bị đập xuống mặt đất, nhưng lúc này toàn thân gã bao trùm bạch quang, dường như căn bản sẽ không bị thương.

Bốp!

Đột ngột, cánh tay bị bắt của gã bị hòa tan, hóa thành bạch quang thuần túy liền cùng thân thể, lần nữa biến mất ngay tại chỗ.

“Lại tới!?” Ngụy Hợp hít sâu một hơi.

Tốc độ cao như vậy hẳn quả thực chưa từng nghe thấy, đã hoàn toàn vượt qua phạm trù tông sư.

Xem ra, đúng như lúc trước hẳn nghĩ, Yêu Vương đã có thể so sánh với cấp bậc Đại Tông Sư Chân Huyết.

Ngay vừa rồi, trái tim của hắn, viên kia thuộc về nhan vũ thụ, đã triệt để đâm xuyên qua.

Nhưng cũng không phải là trí mạng, đi trái tim này thì hẳn vẫn còn bốn trái. Mà chỉ cần trái tim của Hắc Sơn Dương vẫn còn thì hẳn có thể nhanh chóng khép lại tất cả trái tim còn lại.

Vì vậy, chỉ cần hành động như vừa rồi là không thể giết chết hắn.

Nhưng mấu chốt hiện tại là, nếu như không tìm được phương pháp giải quyết tốc độ cao kia, dù trái tim của hắn có bao nhiêu trái tim cũng không có ý nghĩa.

Như vậy sẽ trở thành bia ngắm.

“Như vậy...”

Hai tay Ngụy Hợp mở lớn, thật đúng là âm âm phóng thích ra, trên trăm đầu cự mãng màu đen gào thét, phát ra tiếng rít gào, phân tán ra bốn phía.

“Đến đây đi!”

Huyền tự trên mu bàn tay Ngụy Hợp sáng lên quang mang, nổ rộ huỳnh quang đỏ sậm.

“Chất có thể lực hút lưới!”

Một vòng gọn sóng vô hình trong chốc lát lấy Ngụy Hợp làm trung tâm cấp tốc mở rộng, bao cả phạm vi trăm mét vào trong.

Trong phạm vi hơn trăm mét, vô số hắc sắc cự mãng thật đúng là kết hợp vô số sợi tơ mỏng, hình thành lực hút khổng lồ vạn vẹo theo bất quy tắc.

Lúc này Ngụy Hợp điều khiển lực hút, ra sức lớn nhất chỉ có thể đạt tới khoảng năm mươi vạn cân.

Chút lực lượng ấy, căn bản không có khả năng dao động Bạch Linh.

Nhưng mục đích của gã thực sự không phải là khống chế hành động của Bạch Linh, mà là giúp giảm tốc độ lại!

Lực lượng mấy trăm ngàn cân phụ gia lên, có lẽ có thể làm tốc độ Bạch Linh suy giảm đến mức Ngụy Hợp có thể tiếp nhận được.

Quả nhiên, khi Ngụy Hợp vừa mới thả ra lực hút, ở ba mươi mét bên phải hiện ra thân ảnh Bạch Linh đang di động với tốc độ cao.

Tốc độ của hắn xác thực bị giảm xuống, giảm xuống gấp bốn đến năm lần âm tốc, đây đã là cực hạn có thể ảnh hưởng đến Ngụy Hợp.

Nhưng mà...

Vẫn quá nhanh!

Đồng tử Ngụy Hợp co rút lại, lúc phát giác được đối phương, Bạch Linh cũng đã lần nữa xuất hiện ở phía sau gã, một trảo

chụp vào cột sống gã.

Ầm!!

Ngụy Hợp căn bản chưa kịp phản ứng, đã bị chiêu này đánh trúng sau lưng.

Một tiếng vang thật lớn, cả người lão mất đi thăng bằng bay về phía trước.

Liên tục phá vỡ mấy tòa lầu các, Ngụy Hợp hung hăng đâm vào trên tường thành cao ngất biên giới, đem tường thành đâm ra một cái hố lõm che kín hơn mười thước.

Bên cạnh hắn vẫn như cũ, theo hình như cũ bao trùm lấy lực hút, nhưng cái có thể làm cho sự vật không quan hệ xung quanh bị vụn vẹo gánh nặng, căn bản không cách nào ngăn cản Bạch Linh.

“Tốc độ bực này...!!?” Ngụy Hợp nhanh chóng đem chính mình rút ra, phần lưng bởi vì có tóc dài phòng ngự, chỉ là bị thương nhẹ.

Không đợi hắn hoà hoãn lấy lại bình tĩnh, bạch quang lần nữa hiển hiện, từ bên cạnh đuổi theo hắn.

Oanh Oanh Oanh Oanh!!!!

Trên tường thành không ngừng nổ tung từng cái hố hình tròn.

Ngụy Hợp tựa như quả bóng da, không ngừng bị lực lượng khổng lồ va chạm xé rách.

Một đường rải xuống một mảng lớn máu thịt.

Nhưng bởi vì năng lực hồi phục nhanh chóng nên thương thế hắn vừa mới bị thương lại khôi phục như lúc ban đầu.

Hố trên tường thành giống như thạch hoa nở rộ, từng đóa hoa cơ bản không nhìn thấy bóng người, chỉ có thạch hoa không ngừng xuất hiện, kéo dài về phía xa.

Cuối cùng, tường thành cũng tới điểm cuối cửa thành.

Vèo!!

Ngụy Hợp lần nữa bị một kích đánh trúng nghiêng đầu, bay ngang ra ngoài.

Lần này không có tường thành ngăn cản, thân thể hắn ở trong quá trình di động siêu tốc, phá vỡ chướng ngại âm, bị ngành sinh đánh tới trạng thái gấp ba lần âm thanh.

Trong trạng thái này, hết thảy chung quanh đều hóa thành hư ảo mơ hồ, tựa như lưu quang lui lại.

Ngụy Hợp nằm ngửa trông rộng phi hành, thương thế toàn thân một lần nữa khôi phục.

“Lực phá hoại vượt qua ba trăm vạn cân thường quy, tốc độ âm tốc khủng bố hơn gấp bốn lần... Hắn là tổ hợp như vậy, đã vượt qua phạm trù Tông sư viên mãn.”

Bốp!

Bạch Linh lại lần nữa xuất hiện trước người Ngụy Phù, song song phi hành với gã.

Sắc mặt hắn bình tĩnh, ánh mắt hờ hững, giơ cánh tay phải lên, lại chém xuống lần nữa.

Nếu một lần đánh không chết, vậy thì mười lần, mười lần đánh không chết, vậy thì trăm lần.

Vô luận sinh mệnh lực cường đại đến đâu, cuối cùng cũng sẽ có một ngày tiêu hao hầu như không còn.

Phốc!

Nhưng lần tấn công này lại khiến cho Bạch Linh sửng sờ.

Tay của hắn bị nắm lại.

“Có cảm giác được không?” Gương mặt Ngụy Hợp dữ tợn lộ ra vẻ tươi cười.

” trúng nhiều loại độc như vậy, cuối cùng cũng có một loại hữu hiệu... “

“Ngươi...??” Sắc mặt Bạch Linh khẽ biến. Lúc này hắn mới phát hiện, không phải là đối phương biến nhanh, mà là hắn biến chậm rồi!

“Ngươi sẽ không cho rằng lưới chống sức màu đen ta tung ra chỉ là đơn thuần dùng để trì hoãn tốc độ của ngươi đấy chứ?”

Nguy Hợp nhếch miệng cười nói, hàm răng trắng hếu chình tề và rậm rạp.

Đây là lần đầu tiên hắn gặp phải một đối thủ có tốc độ vượt xa hắn quá nhiều.

Có thể phá vỡ phòng ngự, thậm chí tốc độ còn khiến hắn không cách nào nhìn rõ.

Đối thủ như vậy, cho dù hắn bộc phát ngũ chuyển long tức, không theo kịp tốc độ, đánh không trúng đối thủ, cũng căn bản không có ý nghĩa gì.

Vô pháp bắn trúng đối thủ sức mạnh, vô luận là trị số có lớn hơn nữa, cũng bằng với số ít.

“Thật sự là đáng tiếc... Tất cả dừng lại ở đây.”

Một tiếng phốc xuy giòn vang.

Hai tay Nguy Hợp như thêm điện đâm thủng lồng ngực Bạch Linh.

Phía sau hắn vô số sợi tóc, cũng tựa như vật còn sống, cấp tốc lao ra, chui vào vết thương trong thân thể Bạch Linh, tiến thêm một bước phá hư nội tạng của nó.

620

Phốc!

Bạch Linh há miệng phun ra một ngụm máu.

“Đây chính là chỗ dựa cuối cùng của ngươi sao?”

Sắc mặt hần bình tĩnh, không thềm để ý thân thể bị đâm xuyên chút nào.

“Hay là nói, ngươi cho rằng mình thắng chắc!?”

Xuy!

Trong chốc lát, hần lại lần nữa hòa tan, hóa thành ánh sáng, từ trên tay Ngụy Hợp biến mất không thấy gì nữa.

Khi xuất hiện trở lại, hần đã lơ lửng trên không cách mặt đất mấy chục thước, quan sát xuống dưới.

Từng đạo bạch quang tựa như lốc xoáy, từ bốn phương tám hướng nhanh chóng hội tụ đến bên ngoài thân hần.

“Vẫn diệt đi, phá diệt Cực Quang.”

Quanh thân Bạch Linh bắt đầu bành trướng biến lớn lên, hai vết nước mắt màu máu từ dưới đôi mắt hần rỏ xuống, ngưng kết thành hoa văn.

Vô số bạch quang ngưng tụ thành một bộ áo giáp bạch quang hoàn chỉnh.

Phía sau gã có vòng xoáy vô hình vặn vẹo xuất hiện, từng vòng cắn nuốt lấy lượng lớn hư vụ chung quanh, liên tục không ngừng chuyển hóa làm yêu lực khổng lồ.

“Cực quang thái, thiên tượng quần thuật!”

Bạch Linh duỗi ngón tay hướng Ngụy Hợp.

Chấn động vô hình lấy hần làm trung tâm khuếch tán ra.

Xuy!!!!

Đột nhiên, bạch quang trên bầu trời mãnh liệt, lấy Bạch Linh làm trung tâm, xung quanh giống như những đóa hoa trắng

cực lớn đang nở rộ.

Hàng trăm cánh hoa cực quang màu trắng uốn lượn, bay lượn, từ trên trời giáng xuống, oanh kích về phía Ngụy Hợp.

Từng chùm tia sáng màu trắng, mỗi một chùm đều có đường kính tròn vẹn mười mét, trong đó chỗ trung tâm rõ ràng có một hư ảnh Bạch Linh bán trong suốt.

Hàng trăm linh thạch màu trắng tựa như lưu tinh bọc trong bạch quang, tay cầm tam tiêu kích ngưng tụ một lần nữa, hờ hững bay về phía Ngụy Hợp.

Tốc độ mỗi một đạo của bọn họ đều đạt đến gấp ba lần âm tốc.

Oanh Oanh Oanh Oanh Oanh!!!!

Tiếng oanh tạc kịch liệt chấn động mặt đất.

Trên hoang nguyên xung quanh phảng phất như mặt trăng, bỗng chốc xuất hiện vô số lỗ thủng lớn nhỏ không đều.

Trong nháy mắt, phạm vi ngàn mét xung quanh dường như đồng loạt chìm xuống một đoạn, bị một chiêu này oanh tạc toàn bộ phương vị, bùn đất nát đá bay tứ tung.

Toàn bộ địa hình đều bị cắt gọt một lớp, đất đá tung tóe rơi la tả trong vụ nổ lớn.

Sở hữu tất cả sinh mệnh, đều dưới oanh kích này phá toái vẫn diệt.

Nhưng chính trong vụ nổ chấn động liên tục không ngừng này.

Tốc độ bạo tạc cực nhanh, trong vòng sáng màu trắng không ngừng lóe lên.

Một bóng người cao sáu mét khô ngô, lại có thể cứng rắn chống đỡ lấy oanh kích cuồng bạo bực này, chậm rãi đứng thẳng người lên.

Toàn thân Ngụy Hợp là máu, thân thể mỗi thời mỗi khắc đều không ngừng hiển hiện vết thương, cấp tốc khép lại.

Nhưng khóe miệng hắn lại cười.

“Tốc độ của ngươi, biến chậm rồi.”

“Hay là nói, ngươi cho rằng công kích yếu đuối vô lực như vậy là có thể triệt để giết chết ta sao?”

Thực lực của đối phương rất mạnh, phi thường mạnh.

Một chiêu vừa rồi cũng đủ để một người tiêu diệt tất cả mọi người dưới đại tông sư.

Bất luận đến bao nhiêu, cũng không đủ cho Bạch Linh tàn sát.

Nhưng đáng tiếc...

Tùng đạo lốm đốm màu đen bắt đầu hiện lên trên thân Ngụy Hợp.

Kinh lực khí huyết của hắn vốn cực kỳ không lồ, lúc này tiến thêm một bước, dưới sự kích thích của bí pháp, nhanh chóng bành trướng, biến lớn, biến lớn.

Rắc rắc.

Dưới sức mạnh kinh khủng bành trướng, thân thể Ngụy Hợp lại lần nữa băng liệt, phát sinh bành trướng.

Cả người hắn run rẩy, khớp xương cột sống cấp tốc kéo dài, bắp thịt lại lần nữa sinh trưởng.

Vì thừa nhận lực lượng mới, thân thể nhanh chóng tái sinh lực lượng, nhanh chóng trong quá trình sụp đổ như vậy, thừa cơ lần nữa điều chỉnh hình thể tốt nhất.

Ngắn ngủn hai giây, Ngụy Phù vừa cao đã từ sáu mét cấp tốc sinh trưởng đến tám mét.

Một lượng lớn huyết nhục mới gia tăng giống như áo giáp bao trùm bề mặt cơ thể hắn.

Làn da cũng trở nên xám xịt, tản mát ra vết rạn không chút ánh sáng.

So với làn da, bề ngoài như vậy càng giống như là nham thạch hoặc chất liệu không có cơ quan nào đó.

“Kết thúc.”

Ngũ quan Ngụy Hợp lúc này cơ hồ bị vụn vẹo cơ bắp bành trướng biến hình, có đường gân như rễ cây, từ bốn phương tám

hướng nhận được nơi mũi miệng mát, mức độ lớn nhất cung cấp cho khí huyết.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên Bạch Linh trên bầu trời, độc tính đã phát tác thêm kịch liệt.

Xoay người, quỳ gối, thân thể áp súc.

Cơ bắp co rút, khí huyết gia tốc, vô số thực kinh quán quanh phụ thể.

Mặt đất chấn động, không khí xung quanh như bị nhiệt độ nóng rực thiêu đốt.

“Chết đi!”

Oanh!!!

Bóng người biến mất, chỉ để lại mặt đất nổ tung, hiện ra hố to rạn nứt.

Đá vụn vẩy ra còn ở giữa không trung, lần nữa nổ tung, hóa thành tro bụi theo gió thổi tán đi.

Lực lượng cường đại trước nay chưa từng có khiến Ngụy Hợp cảm giác mình lúc này như chiến đấu thắng đó.

Nguồn lực lượng kia, sau khi hắn tiến vào Kim Thân cảnh giới, cũng đã vượt qua cực hạn của thân thể trước kia.

Sáu trăm vạn đã trở thành một thức trong quá khứ.

Lúc này bản thân hắn cũng không biết mình đã đạt tới bao nhiêu lực lượng.

Điều duy nhất hắn có thể xác định chính là khí lực của mình đã sớm vượt xa cực hạn.

Lực lượng to lớn nổ tung mang đến tác dụng làm cho Ngụy Hợp trong nháy mắt đột phá gấp bốn lần tốc độ âm thanh, phóng thẳng lên trời, phóng thẳng về phía Bạch Linh, tựa như sao băng từ mặt đất phóng lên bầu trời.

Nghịch theo vô số bạch quang bay xuống, thân thể không lồ của hắn ngạnh sinh đón đỡ chùm sáng màu trắng cọ rửa xuống, trong nháy mắt vọt tới Bạch Linh bất ngờ không kịp đề phòng.

“Lực lượng như vậy...”

Con người Bạch Linh đồng tử co chặt, nhìn chăm chú đám
Ngụy Hợp đang phi tốc tiếp cận.

Một cảm giác tim đập nhanh giống như lần trước, bất giác
dâng lên trong lòng.

Thân thể đang run rẩy, đang sợ hãi, đang sợ hãi!

“Lực lượng như vậy... Chỉ muốn giết chết ta!?”

Rốt cuộc khuôn mặt Bạch Linh bắt đầu vặn vẹo.

Hai tay hắn mở ra, vô số yêu lực trong chớp mắt này đều bất
động ngưng kết.

Xuy.

Một vòng gợn sóng màu xám lầy lắn làm trung tâm, trong
nháy mắt khuếch trương phóng đại.

Bá một tiếng, gợn sóng màu xám bỗng nhiên co rút lại, ánh
sáng nhanh chóng trở về.

Những nơi gợn sóng đi qua, hư vụ bạch quang và yêu lực đều
biến mất không thấy gì nữa.

Hết thảy mọi thứ đều bị gợn sóng thu lại, hóa thành một quả
cầu màu xám lóe lên hồng quang.

“Thần thông! Đại yêu thuật Chân Không!!!”

Trong phút chốc.

Bàn tay to lớn của Ngụy Hợp từ dưới lên, như thiểm điện đung
vào viên cầu màu xám trước người Bạch Linh.

Sức mạnh ngàn vạn cân và quả cầu màu xám điên cuồng va
chạm với nhau.

Khuôn mặt Bạch Linh và Ngụy Hợp cách nhau không đến hai
mét.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương
nhìn ra ý chí tất sát.

“Giết!!!”

“Chết!!!”

Nhân loại cùng yêu ma, hai loại ngôn ngữ cùng gào thét đồng thời nổ tung.

Trên bầu trời đột nhiên tối sầm lại.

Bạch quang tắt đi, thay vào đó từng vòng gợn sóng màu xám không ngừng khuếch tán ra.

Ầm ầm!!

Trong phút chốc một tiếng vang thật lớn, trung tâm gợn sóng màu xám triệt để nổ tung.

Hư vụ màu trắng và chân khí màu đen đan xen vào nhau, hóa thành từng sợi tơ nhỏ, bay ra tứ phía.

Bụi đất bị vụ nổ cực lớn hóa thành khí lưu, thổi bốc hơi ra ngoài.

Mà trong đó có một sợi dây nhỏ, toàn thân Ngụy Hợp rách tung toé, tràn đầy miệng máu.

Một cánh tay trái của hắn đã triệt để biến mất, phảng phất bị nhiệt độ cao cực hạn nào đó đốt cháy.

Chỗ vết đứt cháy đen tràn đầy vết cháy đen.

Xoạt xoạt.

Bỗng nhiên một tiếng máu thịt xé rách vang lên, chỗ đứt gãy lại sinh ra một lượng lớn máu thịt tươi mới.

Vô số huyết sắc mầm thịt sinh trưởng, bao trùm, lan tràn, phân hoá.

Không tới mười giây, một cánh tay mới lại xuất hiện trên người Ngụy Hợp.

Nhưng hắn không hề vui mừng, mà ánh mắt nhìn về phía giao thủ vừa rồi.

“Bạch Linh.... Ta nhớ ngươi rồi...”

Hắn không thua, nhưng cũng không thắng.

*

*

*

Vào thời khắc mấu chốt, ba trái tim trong cơ thể hắn vì gánh chịu quá tải mà nổ tung, nội tạng trong cơ thể vỡ nát, xương khớp xương cốt vỡ nát gãy, cần chữa trị thời gian lành lặn.

Mà Bạch Linh phỏng chừng so với hắn cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Một lần cuối cùng, hai người đều dốc hết toàn lực, thế cho nên hoàn toàn không dư lực phòng bị vụ nổ lớn phát sinh sau đó.

Ngay cả loại thân thể có lực phòng ngự siêu mạnh như hắn cũng bị thương như vậy, thì càng không cần nói đến Bạch Linh mà đối phương không có năng lực Cách Lan khép lại.

Vèo!

Ngụy Hợp từ giữa không trung nhanh chóng rơi vào trong một hồ nước.

Sóng nước bắn lên tạo thành cột nước, vung lên cao, lại đập âm âm xuống, dọa mấy đầu yêu ma hình thù kỳ quái chung quanh sợ tới mức toàn thân run lên, giống như chim sợ cành cong tranh thủ thời gian chạy trốn.

Ngụy Hợp tùy ý để thân thể chìm vào đáy nước, chung quanh vô số bọt khí cuộn cuộn nổi lên, từ trên người gã bay về phía mặt nước.

“Ta sẽ còn tìm người nữa, chờ đi, Bạch Linh.”

Một đầu yêu ma tựa như hà mã, toàn thân mọc ra lân giáp nhọn, từ đáy hồ xa xa bơi ra, tham lam nhào về phía Ngụy Hợp.

Mới tới gần, trước mắt nó liền tối sầm, bị vô số sợi tóc màu đen chui vào lỗ mũi miệng mũi.

Thân hình dài đến năm mét đột nhiên cứng đờ, lập tức bất động.

Ngụy Hợp xoay người bắt lấy thi thể yêu ma.

Vừa vặn bản thân hấn bị trọng thương, cần đại lượng huyết thực bổ sung thể năng, khôi phục thương thế.

Phốc!

Bạch Linh nhẹ nhàng rơi xuống đất, cúi đầu chính là nôn ra một ngụm máu tươi.

Độc tố xen lẫn cùng một chỗ với trọng thương, khiến trạng thái của hấn lúc này cực kém.

Yêu lực khô kiệt, khí huyết suy kiệt. Độc tố xâm nhập vào tận xương tủy bắt đầu phát tác, đau đớn khó nhin.

Nhưng gương mặt Bạch Linh vẫn hờ hững bất động như cũ, dường như thân thể đau nhức kịch liệt căn bản không phải là mình.

“Điện hạ!”

Lúc này từng đạo bạch quang còn lại truyền tống xuống, hiện ra thân ảnh đám người Lâm Nguyên Tú Linh tộc.

Nhìn chung quanh tựa như thiên thạch rơi xuống đất, bị phá toái lộn xộn đến mức hình dạng hoang vu.

Một đám Yêu ma tộc trong lòng phát lạnh.

Cái này căn bản cũng không giống là vẹn vẹn hai cái thể giao thủ, mà giống như là hai chi tinh nhuệ yêu ma đại quân sau giao chiến chiến chiến trường.

“Điện hạ, ngài... không sao chứ?” Lâm Nguyên Tú cẩn thận từng li từng tí nhìn về phía Bạch Linh.

“Phụ thân!” Hắc Lộc tộc thanh niên tuấn mỹ Quỳnh Lâm, lúc này cũng truyền tống tới, nhìn thấy trên đất vết máu, trong lòng hấn cũng hoảng hốt.

“Bị thương một chút.” Bạch Linh bình tĩnh nói, “Nhưng hấn chỉ có thể bị thương nặng hơn ta. Hết thầy dừng ở đây thôi.”

Hấn dừng một chút, hít sâu một hơi.

“Rời đi đi. Trong thời gian ngắn, hấn sẽ không xuất hiện nữa.”

“Nhưng thưa phụ thân.” Quỳnh Lâm còn muốn nói gì đó.

Chợt trước mắt loé lên bạch quang, Bạch Linh đã biến mất tại chỗ, không thấy tung tích.

Trong dân chúng Linh tộc phía xa được di chuyển tới.

Lít nha lít nhít tộc nhân Linh tộc tụ tập tại bình nguyên ngoài thành, xa xa ngắm nhìn Linh Vận thành bên kia, truyền tin tức về.

Nhan Xích Vũ trong đám người được kẻ kia ung dung dìu lấy, sắc mặt âm đạm.

Nhìn cháu gái khóc thành quả đào, hắn không khỏi nhớ lại đủ loại dị thường mà Nhan Vũ tin được biểu hiện ra trong những ngày vừa rồi.

Hắn có loại dự cảm.

Cháu trai của mình, có lẽ chưa chết hẳn.

Võ giả khổng lồ kia, một chương cuối cùng đã chữa trị thương tích nhiều năm trong cơ thể hắn.

“Nếu hắn thật sự chỉ là võ giả khổng lồ, tuyệt đối sẽ không để cuối cùng trị thương cho ta.” Trong lòng Nhan Xích Vũ hoài nghi.

Hắn hoài nghi, cháu mình có lẽ cùng cái kia biến thành võ giả có liên hệ chặt chẽ nào đó!

Cho nên... có lẽ...

“Tiểu Du Du...”

“Gia gia?” Nhan Tử sững sờ: “Sao vậy? Là muốn uống nước à?”

“Chúng ta đi tìm Vũ Tín thôi.” Nhan Xích Vũ nhẹ nhàng nói.

“?!” Nhan Tử ngây ngẩn cả người. Cô tưởng mình không nghe rõ, hoặc là nghe lầm, đang định hỏi lại lần nữa.

“Ca ca người, hắn chắc chắn không chết. Võ giả khổng lồ kia nhất định có liên hệ với hắn. Cho nên, chỉ cần chúng ta tìm được người đó... Nói không chừng có thể tìm được ca ca người!”

Nhan Xích Vũ nói xong, dùng yêu thuật truyền âm, kể lại chuyện Ngụy Hợp trị thương cho hắn cho cháu gái nghe.

Nhan Tử nghe xong cũng ngẩn ngơ.

Tâm tình vừa rồi còn đau thương, giờ lại bị một tia hy vọng mới hấp dẫn.

“Nhưng mà... Chúng ta phải đi nơi nào mới có thể tìm được hắn?”

“Ta biết đi đâu...” Nhan Xích Vũ trầm giọng nói.

621

Bành!

Một thi thể yêu ma hình tê giác bị gặm nhấm một nửa, tùy ý vút trên cỏ.

Máu chảy dọc theo vết thương, nhuộm đỏ bùn đất.

Ngụy Hợp ngửa đầu liếc mắt nhìn sắc trời, bầu trời sáng ngời mà thanh tịnh, xanh thẳm vạm vỡ không mây làm cho ánh mắt người ta cảm thấy rất thoải mái.

“Bầu trời chưa bị ô nhiễm qua, thật sự là không tệ.”

Tâm tình của hắn khoan khoái đi về phía hồ nước cách đó không xa.

Nơi này vẫn là rừng rậm xung quanh hồ nước mà trước đó hắn rơi xuống.

Hắn không rời đi quá xa mà ẩn núp ở xung quanh để bổ sung thương thế cho yêu ma đi săn.

Hư vụ chung quanh bị chữ Huyền trên mu bàn tay hắn liên tục chuyển hóa thành chân lực, bổ sung tiêu hao thân thể.

So với hôm qua rơi xuống, vết thương của hắn đã đỡ hơn rất nhiều, cơ bản đã khỏi hẳn.

Chỉ là mới quay về không được mấy bước, Ngụy Hợp bỗng nhiên dừng bước.

Ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Trên bãi đất trống nơi đó, đang lẳng lặng đứng đấy một bóng người màu trắng, một bóng người trắng noãn, nửa người nửa nai.

“Bạch Linh...!! Sao ngươi còn dám xuất hiện trước mặt ta?!”
Ngụy Hợp nhếch miệng nở nụ cười, lộ ra hàm răng sắc bén.

“Thương thế của chúng ta chưa lành, bây giờ tiếp tục đánh, cũng chỉ có thể lưỡng bại câu thương đồng quy vu tận.” Bạch Linh lãnh đạm nói: “Cho nên, ta tới bàn giao giao.”

Ngụy Hợp mở trừng hai mắt, hẳn có ai giống như người thương thế chưa lành? Thương thế của hắn sớm tốt hay sao?

Nhưng vừa nghĩ tới gia hỏa đôi diện cực kỳ am hiểu chạy trốn, tốc độ cực nhanh, đang muốn chạy, hắn thật không ngăn được.

Trước có thể hợp thành như vậy, cũng chỉ là dùng độc ám toán, giảm tốc độ, sau đó đôi phương cũng không muốn chạy, chỉ là một cái tử địch với hắn, cho nên mới có thể lưỡng bại câu thương.

Bây giờ tên gia hỏa này lại tới nói với hắn là muốn giao dịch?

“Người muốn giao dịch cái gì? Nếu như người nguyện ý nói cho ta biết tung tích sư tử Nguyên Đô Tử của người, ta có thể cân nhắc giao dịch cùng người.” Ngụy Hợp suy nghĩ một chút trầm giọng nói.

“Nguyên Đô đạo nhân.... Ta tới chính là chuyện này.” Bạch Linh nhớ lại trận đại chiến năm đó, sắc mặt khó mà bình tĩnh.

“Nàng tiến vào Hư Hải. Hư Hải cực lớn, ta biết phương hướng nàng đi vào và vị trí.”

“Vậy người muốn giao dịch cái gì?” Ngụy Hợp hí mắt.

Nếu như đánh không chết đối phương, không bắt được đối phương, còn độc không ngã, vậy thử nói chuyện một chút.

Xem ra độc của hắn tựa hồ chỉ có thể trong thời gian ngắn áp chế đối phương, cũng không thể triệt để độc ngã.

Tuy nhiên nghĩ lại cũng thấy đúng, Yêu vương sống lâu như vậy, chỉ riêng một Yêu Vương già mới nghiên cứu không bao lâu đã có thể độc ngã xuống. Vậy thì e rằng Yêu Vương này đã sớm chết đi không biết bao nhiêu lần rồi.

Bạch Linh trầm mặc một lát.

“Ta muốn cùng người giao dịch, xác thực mà nói, là hợp tác, cùng nhau thăm dò Hư Hải. Tìm ra tên kia!”

Lúc này làm sao hắn còn nhìn không ra Ngụy Hợp khác thường, gia hỏa này long tinh hổ mãnh, nhìn qua giống như là không bị thương chút nào.

“Thăm dò Hư Hải...” Ngụy Hợp đang có ý này, vốn dựa theo tính cách của gã, đối phương vội vàng như vậy, gã hoàn toàn có thể nắm bắt một chút, điều kiện.

Nhưng hiện tại hẳn cũng lười chơi mấy trò này.

“Được. Nhưng mấy năm nay ngươi không tự đi vào?”

“Đi qua đó, ba vị Yêu Vương của Lâm Châu chúng ta từng tạo thành diễn hư tiểu hội, chuyên môn thăm dò hư hải. Nhưng thu hoạch không lớn.” Bạch Linh nhàn nhạt trả lời.

“Vì sao?”

“Bởi vì ở chỗ sâu trong Hư Hải, đi tới cửa vào cao tầng của Chân Giới, trong đó có một khu vực chân khí bị cách ly với nồng độ cực cao.”

“Chân khí?” Ngụy Hợp sững sốt: “Ý ngươi là ở tầng cao hơn của Chân giới còn tồn tại chân khí?”

“Đúng vậy.” Sắc mặt Bạch Linh không thay đổi: “Nếu như ta đoán không sai, Nguyên Đô đạo nhân muốn đi vào chỗ đó chính là chỗ đó.”

“.....”

Ở sâu trong Hư Hải, tổng cộng có ba vòng xoáy Thiên Địa Nhân, có thể tiến vào sâu hơn Chân Giới.

Trong đó thiên môn, chính là quanh quần nồng độ chân khí cực cao. Chúng ta chỉ có thể trong thời gian ngắn tiến vào thăm dò, thời gian dài sẽ bị ô nhiễm.”

Hắn rất ít khi nói nhiều lời như vậy, lúc này nói ra một hơi, lại có cảm giác tâm thần buông lỏng, thoải mái lạ thường.

“Các ngươi Chân Giới phân chia như thế nào?” Ngụy Hợp suy nghĩ một chút, tiếp tục hỏi.

“Tầng thứ chín Chân Giới. Cũng giống các ngươi thôi.” Bạch Linh lạnh nhạt nói.

“Như vậy chỗ sâu hư hải có thể tiến vào Chân Giới, là tầng mấy? Chân Giới bình thường, tầng trung thấp chúng ta đều có thể tự tiến vào.” Ngụy Hợp trả lời.

“Trùng căn, Nhiên Huyét, cùng với tầng thứ bảy hít thở không thông!” Bạch Linh trầm giọng trả lời.

Trong lòng Ngụy Hợp cảm khái.

Quả nhiên, quả nhiên là đẳng cấp trên tông sư, tầng xương Thực Cốt chỉ có Tông Sư mới có thể tiến vào, mà đoạn sau trùng căn thuận thể suy đoán, hẳn là tương ứng Đại Tông Sư, Nhiên Huyét chính là trên Đại Tông Sư, mà tầng hít thở không thông, có lẽ là cảnh giới Nguyên Đô Tử Đại Sư tử cũng chưa từng tiếp xúc.

Cho nên nàng mới có thể hướng bên này cấp tốc bay đi, tìm kiếm hi vọng tồn tại.

“Là hít thở không thông còn có chân khí?” Ngụy Hợp hỏi.

“Có thể là vậy...” Bạch Linh có chút chần chờ.

“Vậy đại sư tử của ta đã tiến vào tầng hít thở không thông rồi sao?”

“Có khả năng...”

“Không phải ngươi nhìn thấy sao?” Ngụy Hợp nhú mày.

“...” Bạch Linh trầm mặc. Nó chỉ thấy phương hướng.

“Đúng rồi, nghe đồn ngươi năm đó cùng sư tử ta đánh qua một lần. Ngươi nói thật, lúc ấy ngươi thua như thế nào?” Ngụy Hợp truy vấn.

“Lúc trước ngươi cũng nên dùng chiêu hóa quang trước đó chứ?”

“...” Bạch Linh lạnh lùng nhìn hẳn một cái.

“Sư tử của ta như thế nào mà phá được?” Ngụy Hợp tương đối hiếu kỳ. Tốc độ của chiêu kia cực nhanh, hẳn ngay cả nhìn cũng không thấy, cho nên hẳn tương đương hiệu kỳ chiêu đại sư tử giải quyết chiêu này như thế nào.

“...” Bạch Linh quay người rời đi.

“Này, ngươi nói cho ta biết kết quả, ta nói cho ngươi biết một bí mật của sư tử ta.” Ngụy Hợp vội vàng nói.

Hắn ta khá tò mò về trận chiến năm đó.

Đương nhiên, mấu chốt nhất là tên gia hỏa trước mắt này là người duy nhất có thể trực quan chiếu cố sự chênh lệch thực lực so với hắn và sư tỷ.

Cho nên, Ngụy Hợp rất muốn biết, chính mình hiện tại cùng đại sư tỷ còn có bao nhiêu sự chênh lệch.

Mặc dù chỉ là sư tỷ lúc ấy bị thương nặng, nhưng hắn cũng muốn biết.

Bạch Linh chân ngừng lại một chút, trầm mặc xuống.

“Thực lực của nàng rất mạnh, phi thường mạnh.”

“Ta biết. Nói trọng điểm.” Ngụy Hợp không còn gì để nói: “Chẳng phải người dùng chiêu cực điểm kia sao? Kết quả đâu?”

“Nàng huy vũ cánh liền có thể kéo theo mảng lớn hắc phong, chỗ hắc phong thổi qua không có một ngọn cỏ, tất cả yêu ma biến dị thành nguồn ô nhiễm. Sống chốc lát liền tự nhiên chết đi.” Bạch Linh bình tĩnh nói.

“Ta không hỏi người những chuyện này, ta hỏi người tình huống lúc ấy như thế nào? Tình huống giao thủ cụ thể.” Ngụy Hợp không kiên nhẫn nói.

“Nàng ta rất mạnh, ta cũng không yếu.” Bạch Linh trầm mặc một lát rồi trả lời.

“Nói đến quá trình đi.” Ngụy Hợp không nói gì.

“Lúc đó ta xông lên đó, muốn ngăn cản nàng.” Bạch Linh trầm giọng nói.

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó ta bộc phát toàn lực, dùng phương thức oanh tạc xua tan hắc khí, còn dùng Tuyệt Sát Vạn Tượng Cực đuổi theo.”

“Sau đó thì sao?”

“...” Bạch Linh trầm mặc...

Ngụy Hợp có chút mệt mỏi, tiện nhân này mấy câu nói không ra cái rắm, một câu chia làm vài đoạn, quả thực chịu không nổi.

“Rốt cuộc tình huống thế nào? Người nói đi! Có thể một hơi nói hết hay không? Sau đó thì làm sao?” Hấn nhin không được hỏa đại đạo.

Bạch Linh ngẩng đầu nhìn hấn một cái.

“Sau đó, ta không đuổi theo.”

Tào!

Trong lòng Ngụy Hợp khản trương, chiêu lúc trước của tiện nhân kia hóa thành quang, tốc độ xác thực lợi hại, khẳng định nhanh hơn năm lần âm thanh, hơn nữa dường như đã dùng thủ đoạn đặc thù nào đó, giảm bớt rất nhiều chất lượng.

Tốc độ nhanh như vậy, người nói ta không đuổi kịp sao?

Tốc độ Ngụy Hợp kia không nhìn rõ được... Kết quả lại vẫn không đuổi kịp?

“Không đúng, thật sự là có khả năng không đuổi theo kịp!”

Ngụy Hợp chợt nghĩ đến biệt danh của đại sư tử.

Hắc ấn Côn Bằng.

Sau khi Côn Bằng triển khai pháp thuật, tốc độ kia tuyệt đối là cực kỳ kinh khủng.

Như vậy xem ra, gia hỏa này không đuổi theo xác thực có khả năng.

“Vậy truyền thuyết trước đó người cùng sư tử ta từng đánh một lần?” Ngụy Hợp nghi hoặc hỏi, có chút thất vọng.

“Ta một đường theo dấu vết đuổi tới rìa Hư Hải, thuận tiện dọc theo đường đi còn phải dọn dẹp vết tích chân khí bị ô nhiễm. Có thể là đang một đường giao thủ.” Bạch Linh trả lời.

“.....” Ngụy Hợp không còn gì để nói.

“Bí mật mà người nói.” Bạch Linh còn nhớ rõ điều này.

“A... Sư tử ta kỳ thật lúc gặp người, đã bị trọng thương.”

Ngụy Hợp nói thẳng.

“...” Lần này là thời gian Bạch Linh trầm mặc, dài hơn lần nào trước.

“Khi nào thì đi Hư Hải?”

“Chờ ta dưỡng thương xong đã.” Bạch Linh giương tay đánh ra một tờ giấy, xoay người hóa thành bạch quang, bỗng nhiên truyền tống rời đi.

Chỉ để lại Ngụy Hợp vẻ mặt không nói gì. Nói nửa ngày, hẳn ta còn tưởng rằng vị Yêu vương Bạch Linh này đã từng giao thủ với đại sư tử, không nghĩ tới, ngay cả cái bóng hẳn ta cũng không đuổi theo kịp.

Lúc này hẳn nhặt tờ giấy lên, liếc nhìn bản đồ trên đó... khá thô ráp.

Bản đồ trình độ của nhà trẻ miễn cưỡng ghi rõ vị trí của ông ta, cùng với phương hướng chuẩn bị tập hợp lại, phương hướng cụ thể.

Ngụy Hợp cũng không dừng lại, có thể bị Bạch Linh đơn giản tìm được, tức là nơi này không an toàn.

Lúc này dưới chân cũng phát lực, thân hình vội vã bay thẳng đến biên giới hư hải.

Hư Hải rất lớn, nằm ở trung tâm của châu, rất dễ tìm.

Chỉ cần căn cứ nồng độ sương mù dày đặc, một đường đi về hướng nó đậm hơn là được.

Linh lực tới tay, truyền thừa của Nhan gia cũng tới tay. Kế tiếp, chính là tăng cường linh lực, sau đó dùng nó để giảm máu, đột phá Nguyên Huyết võ đạo.

Hai ngày sau...

Bên cạnh hư hải, trên một bãi hồ khô cạn xám trắng.

Ngụy Hợp đứng ở trên đá vụn màu xám, xa xa nhìn hồ lớn nhìn tương đối bình thường trước mắt này.

Toàn bộ hư hải, nhìn không thấy bến bờ.

Dưới ánh mặt trời, mặt hồ gợn sóng lấp lánh, mơ hồ có sương mù màu trắng quanh quẩn.

Thoạt nhìn không khác gì hồ nước bình thường.

Nhưng Ngụy Hợp nhìn trái nhìn phải, ngay vừa rồi, hắn đứng ở bên hồ bất quá hơn mười phút, liền cảm nhận được mấy chục ánh mắt nguy hiểm đảo qua trên người hắn.

Chỉ cần dựa vào chủ nhân những ánh mắt này, trên người phát tán ra khí tức cường độ xem ra, những người này toàn bộ đều là tiếp cận cấp bậc đại yêu ma.

Bất cứ tạp binh nào cũng gần đạt tới cấp bậc đại yêu, có thể nghĩ nơi này nguy hiểm tới mức nào.

“Là đám Hư Yêu ẩn nấp trong bóng tối sao?”

Thân thể Ngụy Hợp run lên, tất cả khí tức trên thân mình, co vào một bước, hoàn toàn ẩn giấu.

Lúc này, những ánh mắt nguy hiểm chung quanh mới chậm rãi giảm bớt.

Hắn chậm rãi đi đến bên hồ, cúi đầu nhìn hồ nước trong veo gần như có thể chiếu rọi bầu trời xanh thẳm.

Sóng nước kia nhộn nhạo, nhìn tương đối tinh khiết.

Ngụy Hợp trầm mặc, vươn một ngón trỏ, nhẹ nhàng đi quấy nhiều nước hồ.

Tê!

Nhất thời một luồng khói trắng từ mặt đất của hắn cùng nước tiếp xúc bay lên.

Cứ như bị ngâm trong lưu huỳnh chua vậy.

Thu tay lại, Ngụy Hợp nhìn ngón trỏ của mình một chút, đã cháy khét.

“Khó trách chung quanh ngoại trừ Hư Yêu, cái gì cũng không có.”

Ngụy Hợp chú ý tới, phụ cận ngay cả bèo đặc hữu bên hồ cũng không có, toàn bộ đều trụi lụi.

Nước hồ này nhìn như trong suốt, hiển nhiên là sản phẩm nguy hiểm so với lưu huỳnh còn muốn phiền toái hơn.

Nghĩ xong, hắn liền tìm một tảng đá gần đó, ngồi tĩnh tâm chờ đợi.

Vừa lúc hắn có được truyền thừa linh lực, cũng cần đại lượng thời gian bồi dưỡng lớn mạnh.

Linh lực truyền thừa của Nhan gia khá lợi hại.

Bản thân linh lực là một bộ phận ý thức ý chí, nhưng nhận thức của tổ tiên Nhan gia về linh lực còn phải tinh tế hơn.

Bọn họ chia làm ba loại: Phù Du Linh, Trung bộ linh, cùng với tâm linh.

Trong truyền thừa của Nhan gia, Phù Du Linh là bộ phận lơ lửng xung quanh linh lực, bộ phận này có thể thay thế, cực kỳ sống động, có thể từ bên ngoài hấp thụ bộ phận bổ sung.

Mà trung bộ linh chính là chủ thể ý chí sau khi tự thân phân hóa cao độ, cũng là chủ thể linh lực. Bộ phận này là phương pháp bồi dưỡng lớn mạnh thông qua tích lũy tháng ngày.

Một phần cuối cùng: tâm linh.

Mỗi một người đều có thân phận Tiên Thiên linh lực, là một trụ cột riêng của linh lực.

Giống như trên thế giới này không có một cái lá cây nào là đạo lý hoàn toàn giống nhau.

Linh lực cũng đặc biệt có tính chất cực kỳ đặc biệt.

Tâm linh này là đặc thù nòng cốt của mỗi cá thể.

Đây là vấn đề không thể thay đổi được. Cũng là điểm mấu chốt quyết định linh lực người tu luyện ra có tính chất gì.

Cho nên bộ phận tu luyện chính là trung bộ linh.

Ngụy Hợp khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu dựa theo Đoán Linh Pháp Nhan gia, từng bước một quan tưởng huấn luyện linh lực bản thân.

Phương pháp huấn luyện linh lực rất giống ảo tưởng.

Nhưng lại càng nhấn nhủ hơn so với ảo tưởng.

Nó cần dùng một tia linh lực, không ngừng tạo ra thân thể của mình.

hạch tâm Đoán Linh Pháp của Nhan gia chính là quan tưởng thân thể của mình, một ngày nào đó, mình có thể hoàn toàn xây dựng thân thể mình, mà lại không mất đi thực tế.

Vậy xem như hoàn thành tu hành.

Nhưng quá trình này nghe thì đơn giản, làm rất khó.

Bởi vì, quá trình xây dựng thân thể này không chỉ được xây dựng sơ lược mà còn không ngừng phóng đại chi tiết tỉ mỉ.

Vì vậy Đoán Linh Pháp của Nhan gia tổng cộng có chín mươi chín cảnh giới khá khoa trương.

Từ ngoại hình bắt đầu, quan tưởng đến nội tạng, đến tập trung cơ quan, đến tế bào. Còn có lực lượng chính mình nắm giữ, cũng là một phần của mình.

Dùng linh lực đi không ngừng mô phỏng, quan sát, xây dựng.

Dựa theo Ngụy Hợp tự phán đoán.

“Nếu như là chính ta, chẳng phải là ngay cả khí huyết của ta, thật đúng là mạnh, toàn bộ đều phải quan tâm đi vào?”

Bây giờ cuối cùng hẳn đã hiểu, vì sao trên truyền thừa Nhan gia lại đánh dấu, tốt nhất là bắt đầu tu hành từ nhỏ, kiểu chữ như vậy.

Càng lớn thì bản thân càng phức tạp.

Trong lòng thở dài một tiếng, Ngụy Hợp tiếp tục quan tưởng Đoán Linh Pháp.

Hắn mấy ngày nay, đã thành công xây dựng ra hình thái mơ hồ của thân thể mình, hình thái tạo dựng ra được xưng là linh thể.

Muôn duy trì sự tồn tại của linh thể để nó không bị tán loạn. Đây là tiền đề về nền tảng để rèn luyện pháp.

Bầu trời lên rồi mặt trời lặn, trăng sáng treo cao.

Ngụy Hợp một thân hắc y thật sự có sức mạnh bao trùm, ngồi ngay ngắn ở phía sau tảng đá lớn cao hơn một mét, lẳng lẳng nhắm mắt tu hành.

Khí tức của hắn cực độ thu liễm, cơ hồ không cảm giác được.

Chung quanh thỉnh thoảng có tiếng vỗ cánh thật lớn, còn có động tĩnh tựa như dã thú chém giết lẫn nhau.

Ngụy Hợp mắt nhắm tai ngơ, chuyên chú tu luyện Đoán Linh Pháp.

Cảnh giới chín mươi chín đoạn, nhìn như rất nhiều nhưng thực ra phần lớn đều không có cửa ải gì. Cách rèn linh pháp của Nhan gia, hoàn toàn là một bộ chỉ cần kiên trì, chỉ cần cố gắng tu luyện, là công pháp có thể không ngừng tăng trưởng linh lực.

Đương nhiên, người khác nhau bởi vì thiên phú khác nhau, tốc độ tu hành cũng khác biệt. Sau mỗi một đoạn tu thành, biên độ tăng lên linh lực cũng không giống nhau.

Nhưng công pháp này, quả thật không có độ khó, chỉ dùng để tích lũy là được pháp môn.

Trừ việc vượt qua giai đoạn cuối, thời gian cần càng dài thì càng khó, còn lại không có vấn đề gì khác.

Nửa tháng sau...

Thân thể Ngụy Hợp ngồi xếp bằng, tựa như điêu khắc, gió thổi qua phơi nắng, đã có một tầng tro bụi nhàn nhạt bao trùm lên.

Hắn vẫn không nhúc nhích, thậm chí ngay cả tư thế cũng không thay đổi, vẫn nhắm mắt.

Nhưng chung quanh thân thể mơ hồ có một tia ba động linh lực, đang không ngừng tích lũy, xây dựng lên một phần thân thể của hắn.

Bốp!

Đột nhiên bên ngoài lóe lên ánh sáng.

Một thân ảnh nửa người nửa nai từ trong quang mang chậm rãi bước ra. Đúng là Bạch Linh đã đổi áo giáp trắng tinh.

Trên đầu nó, sừng hươu to lớn còn treo không ít dao linh thật nhỏ, đi trên đường nhẹ vang theo gió.

Ngụy thích hợp mở hai mắt ra, tro bụi trên thân tự động tản ra rơi xuống.

Hắn đứng dậy.

“Ta còn tưởng rằng ngươi sẽ gọi hai đại Yêu Vương còn lại tới báo thù.”

Ánh mắt Bạch Linh lạnh lùng.

“Giữa tam đại Yêu Vương cũng không phải là quan hệ hợp tác. Lúc ta bị thương này, bọn họ so với ngươi còn nguy hiểm hơn.”

Ngụy Hợp hiểu.

Dưới cái nhìn của hắn ta, tất cả yêu ma đều thuộc một tộc. Nhưng trong nội bộ những yêu ma này, tộc quần bất đồng cũng có sự khác biệt to lớn.

Chính bọn họ cũng không coi những yêu ma khác là một tộc.

“Lúc chúng ta thăm dò Hư Hải, có hiệp nghị chia sẻ tình báo.” Bạch Linh bình tĩnh nói.

“Chúng ta làm sao đi vào? Hồ nước này hình như cũng có lực sát thương rất lớn.” Ngụy Hợp hỏi.

“Dùng yêu thuật cách ly hồ nước.” Bạch Linh trả lời, chỉ tay một cái.

Một tầng khí tức vô hình lập tức hình thành lồng khí, bao phủ toàn thân hắn ta vào trong đó.

Ngụy Hợp hí mắt lại.

Hắn không sợ yêu lực bảo hộ, hắn không sợ hư vụ, chủ yếu dựa vào lớp da dày phong tỏa toàn thân, đồng thời lực hút có thể trói buộc khí tức trên người không tiết ra ngoài.

Nhưng không nghĩa là hắn có thể không quan tâm đến hư vụ thực chất hóa của hồ Hư Hải.

“Cần ta giúp người không?” Ánh mắt Bạch Linh dời qua, nhìn về phía hắn.

“Không cần đâu.” Ngụy Hợp bỗng nhiên nghĩ ra biện pháp tốt.

Hắn đi đến ven hồ, đưa tay ra, chìm vào trong hồ.

Hí...

Một mảng lớn khói trắng do ăn mòn tạo thành bốc hơi lên.

Ngụy Hợp mặt không đổi sắc, lấy cánh tay ra, toàn bộ cánh tay hoàn toàn cháy đen.

Sau đó hắn lại ngâm cánh tay vào trong đó.

Lần này, cánh tay đã cháy đen, thế mà chỉ toát ra rất ít khói.

Cứ thế lặp đi lặp lại, toàn bộ cánh tay hắn đã hoàn toàn bị than hóa thành tầng da đen bao bọc.

Về phần huyết nhục bị ăn mòn, bên trong đã dùng năng lực tốc độ cao tự động hồi phục.

Khoé miệng Ngụy Hợp nứt ra, cả người đi vào hồ nước.

Khói đặc cuộn cuộn tuôn ra mãnh liệt.

Một phút đồng hồ sau, toàn thân hắn và cả lỗ tai miệng mũi đều được bao trùm bởi một tầng vật chất màu đen.

Về phần mắt, hắn nhắm mắt thuận túy dựa vào cảm giác là được.

Linh lực mới tu ra có tác dụng lớn, có thể linh hoạt vận dụng trong hồ nước, như cá gặp nước.

“Đi thôi.” Ngụy Hợp lên tiếng.

Bạch Linh nhìn gia hỏa trước mắt đã hoàn toàn biến thành người than đen, sắc mặt không đổi, chậm rãi đi vào trong hồ nước.

Hai người một trước một sau, rất nhanh tiến vào trong hồ, biến mất không thấy gì nữa.

Hồ nước tựa như ôn nhu vuốt ve, bao vây lấy Ngụy Hợp toàn thân.

Tại loại địa phương nguy hiểm cực độ này, hấn thể mà cảm nhận được một tia yên tĩnh, ôn nhu khó có được.

Không cần mở mắt, linh lực cảm ứng không khác nào thị giác hoàn chỉnh.

Hai người đi thẳng xuống dưới.

“Chúng ta trực tiếp đi tới trung tâm Hư Hải, nơi đó có ba cánh cửa tiến vào tầng sâu của Chân giới.

Nhưng hãy chú ý, trên đường đi, tuyệt đối không nên tùy ý động thủ. Nếu không kinh động tới đám Hư Yêu, chúng ta sẽ vô cùng nguy hiểm.”

Bạch Linh dặn dò.

“Đương nhiên, nếu như ngươi muốn tự sát thì có thể tự mình tới đây, nhưng đừng nên kéo ta theo.”

“Đã hiểu.” Ngụy Hợp dùng linh lực đáp lại một câu.

Kỹ xảo truyền âm vô cùng đơn giản, chỉ cần dùng linh lực mô phỏng chấn động là được.

Điểm ấy đối với Ngụy Hợp mà nói, liếc mắt nhìn kỹ xảo là biết nên làm như thế nào.

Hai người không ngừng lặn xuống, phía trên chiếu xạ ánh nắng trên mặt nước, dần dần càng ngày càng tối.

Trên người Bạch Linh tiếp nhận sáng lên huỳnh quang màu lam nhạt, chiếu sáng chung quanh.

Một ngàn mét, hai ngàn mét, ba ngàn mét.

Tốc độ hai người cực nhanh, cuối cùng, trong chiều sâu năm ngàn mét.

Phía trước bỗng nhiên sáng lên.

Trong bóng tối, một con Kinh Ngư to lớn, lóe lên ánh sáng màu lam, đang chậm rãi đong đưa hơn trăm mét thân hình, nhẹ nhàng bơi qua hai người.

Ngụy Hợp cùng Bạch Linh ở trên bụng đầy hoa văn nhẹ nhàng xoay người tránh vị trí, để tránh bị đụng phải.

Hai người bọn họ giống như hai hạt đậu nhỏ trên bụng Kinh Ngư, hầu như đều bị bao phủ trong ánh sáng màu lam của Kinh Ngư.

Giống như hai hạt vừng trong tay người trưởng thành vậy.

Hai người lẳng lặng bất động, thu liễm khí tức.

Hơn mười giây sau, con cá voi chậm rãi biến mất ở sâu trong nước.

Bạch Linh mới thở phào nhẹ nhõm.

“Tiếp tục.”

“Tên kia rất lợi hại sao?” Ngụy Hợp truyền âm hỏi.

“Không phải rất lợi hại, mà là đánh không chết.” Bạch Linh nói: “Những con Hư Yêu này ở trong hư hải bất tử, người giết bọn chúng bao nhiêu lần, đều sẽ lập tức phục sinh. Người có muốn thử không?”

“... Vậy thì thôi bỏ đi.” Ngụy Hợp dứt khoát ngậm miệng.

Loại hình thể đó, hấn coi như khôi phục bản thể tám mét thì như thế nào, cho người ta làm tám xia răng sao?

Đánh nửa ngày tự mình mệt chết không nói, nói không chừng người ta không có chuyện gì.

Không nói lời thừa nữa, Bạch Linh tiếp tục lặn xuống.

Lần này, theo sự xuất hiện của cự kinh, dần dần lại có một đàn cá nhỏ ánh sáng màu lam, nhanh chóng từ đằng xa đến gần, đi tới vòng lui, nghịch ngợm vờn quanh hai người vài vòng mới rời khỏi các nơi còn lại.

Những con cá này đều giống nhau như những con dao nhỏ, thân thể mỏng manh sắc bén, tựa như những lưỡi dao mềm

mại.

Bạch Linh chờ chúng nó rời đi mới tiếp tục lặn xuống.

Lúc này đây, hẳn không phải đơn thuần đi xuống dưới, mà là bơi chéo về phía bên phải phía trước.

Ngụy Hợp theo sát phía sau.

Không biết bơi bao xa.

Từng đàn lam quang ngư không ngừng lướt qua bên cạnh hai người, nhưng đều không tùy ý công kích hai người.

Tựa hồ phía trước Bạch Linh vận dụng phương pháp đặc thù gì đó, khiến cho đám hư yêu này coi bọn họ như nước chảy, hoàn toàn không đếm xỉa gì đến.

Ngụy Hợp cũng vui vẻ thoải mái.

“Sắp đến rồi. Trung tâm hư hải có người giữ cửa, lúc người tiếp cận, chỉ cần không có ý đồ tiến vào đại môn thì sẽ không đánh thức chúng.

Khoảng cách còn lại không nên quá gần. Xung quanh những cánh cửa lớn này, ngoại trừ những người giữ cửa ra, còn có lượng lớn Hư Yêu cấp cao.

Bọn chúng có năng lực cảm giác đặc biệt, chỉ cần chúng ta tới quá gần đại môn sẽ bị chúng nó công kích.”

Bạch Linh thần sắc nghiêm nghị dặn dò, nhìn ra được, hẳn hiển nhiên đã tự thể nghiệm qua tình cảnh kia.

Nếu không thì sẽ không nghiêm túc nhắc nhở như vậy.

“Hiểu rõ.” Ngụy Hợp gật đầu.

Hai người hiệp đồng nhất, sau đó tiếp tục bơi về phía trước.

Thời gian dần trôi qua, phía dưới xa xa xuất hiện cánh cửa vàng khói cực lớn hình tam giác.

Cánh cửa kia khảm nạm ở đáy hồ, rìa hồ mọc đầy đá kết màu sắc sặc sỡ giống như san hô.

Khe cửa uốn lượn hình bán nguyệt, mặt ngoài cánh cửa điêu khắc hoa văn các loại quái vật nhả nhụi.

Các loại hình thù kỳ quái, nhìn tựa như từng đoàn từng đoàn quái vật cây mây nhão, mọc ra con mắt loạn thất bát tao, quay chung quanh hai bên cánh cửa, tựa hồ không ngừng triều bãi khe cửa.

Toàn bộ đại môn dài hơn mười mét, rộng khoảng bảy, tám mét, cũng không lớn.

Bên phải gã, còn đứng hai đầu Hư Yêu thủ vệ.

Ánh mắt Ngụy Hợp cứng rắn từ trên cửa lớn mở ra, chuyển đến trên thân Hư Yêu thủ vệ mặt bên.

Hư yêu kia ngoại hình tựa như nhân loại nữ tính, chiều cao ít nhất hai mươi thước, so với cánh cửa còn lớn hơn.

Các nàng tóc dài, băng ngực, váy dài, khuôn mặt tinh xảo mà an tường, màu da nhàn nhạt màu xám bạc.

Bề ngoài thì không có vấn đề gì.

Nhưng Ngụy Hợp nhìn kỹ mới phát hiện.

Hai gã thủ vệ này, trên người tóc dài tất cả đều là vô số rắn biển màu đen tinh mịn.

Trên người gã mặc quần áo màu bạc cùng váy dài, cũng tất cả đều là vô số bầy cá thật nhỏ, bện thành.

Bầy cá kia liên tục không ngừng hội tụ du động, khiến cho từ xa nhìn lại, váy dài cũng giống như đang lưu động lập lòe, tương đối hoa lệ.

“Đây là cửa lớn sao?” Ngụy Hợp nhìn về phía Bạch Linh.

Nhưng Bạch Linh lại cau mày, một bộ thần sắc ngưng trọng khó hiểu.

“Thế nào?” Ngụy Hợp cảm giác có chút không ổn.

“Không đúng...” Trong giọng nói Bạch Linh mơ hồ lộ ra một tia dị dạng.

Hai mắt hấn trợn to, gắt gao nhìn chăm chăm vào đại môn phía dưới.

“Tình huống không đúng! Nơi này, khác với ta lần trước đến đây!”

623

“Cái gì bất đồng!?” Ngụy Hợp nhíu mày, cẩn thận đề cao cảnh giác.

Loại địa phương biển sâu này, hẳn lúc nào cũng có thể cảm nhận được áp lực kinh khủng đang đè ép toàn thân mình.

Da của mỗi tuyến vương đều chịu áp lực gần hai tấn.

Bản thân thứ này chính là một loại suy yếu nghiêm trọng đối với thực lực của hắn.

Bạch Linh ở một bên lúc này sắc mặt cũng không tốt, tiêu hao yêu lực có chút lớn.

Loại áp lực kinh khủng này, mỗi thời mỗi khắc đều tiến hành khảo nghiệm cực lớn đối với hai người.

Cũng may loại áp lực này là cùng mở ra, nếu tập trung lại, hai người không ai có thể chịu đựng được áp lực kinh khủng như vậy, trong nháy mắt sẽ bị đánh nổ.

Sắc mặt Bạch Linh ngưng trọng, ánh mắt một mực nhìn chăm chú trên cửa lớn tam giác.

“Nếu như ta nhớ không lầm thì lần trước ta tới, trên cánh cửa cũng không có nhiều hoa văn như vậy, cũng không có những quái vật ngổn ngang lộn xộn kia. Chúng nó xuất hiện từ lúc nào vậy?”

Hơn nữa chung quanh còn quanh quẩn lượng lớn dòng nước màu trắng. Như là sương mù. Nhưng hiện tại... tựa như thay đổi một nơi khác!”

“Người nói là cái kia sao?” Ánh mắt Ngụy Hợp đảo qua cách đó không xa, chung quanh đại môn có từng tia dòng nước màu trắng.

Những dòng nước kia rất nhạt, rất mỏng manh, tựa như một mảng tơ trắng.

“Không sai, nhưng số lượng ít quá nhiều.” Bạch Linh gật đầu.

Hắn ngẩng nhìn bốn phía, mặc dù gặp phải Hư Yêu cũng ít đi, nhưng loại chuyện tốt này, vẫn làm cho trong lòng hắn có loại cảm giác không ổn.

“Ta chỉ quan tâm, hiện tại còn có thể đi vào sao?” Ngụy Hợp trầm giọng nói.

“Thử một chút xem sao.” Bạch Linh gật đầu.

Hắn dẫn đầu chậm rãi bơi về phía đại môn hình tam giác. Ngụy Hợp theo sát phía sau.

Hai người không kinh động bất cứ Hư Yêu nào, lặng lẽ bơi đến trước đại môn, đứng ở phía trên.

Bạch Linh nhẹ nhàng lay động linh đang treo trên đầu, không một tiếng động dao động từ trên linh đang hướng bốn phía khuếch tán ra.

“Đây là Pháp Khí Linh chuyên chế tác cho cửa, dùng thủ pháp đặc thù, có thể kích phát cửa chính mở ra.” Bạch Linh giải thích đơn giản.

Chấn động không ngừng khuếch tán.

Ánh mắt Ngụy Hợp nhìn chăm chăm vào đại môn phía dưới.

Một phút đồng hồ.

Hai phút.

Năm phút đồng hồ.

Đại môn không nhúc nhích chút nào.

Ngụy Hợp nhìn về phía linh dương trắng, sắc mặt đối phương cũng càng thêm khó coi.

“Thế nào!?”

Bạch Linh lắc đầu.

“Thử lại lần nữa.”

Ngón tay hắn chỉ vào một cái lục lạc bên cạnh sừng hươu.

Lập tức chấn động vô hình càng thêm mãnh liệt, tăng lên gấp bội.

Nhưng cứ như vậy hấn tiêu hao càng lớn. Bạch Linh vốn thương thế chưa lành, hiện tại lại tiêu hao đại lượng yêu lực, nhất thời cảm giác có chút chống đỡ không nổi.

Két...

Cũng may lần này, khe cửa rút cuộc cũng chậm rãi nứt ra một sợi.

Chính giữa cánh cửa hình tam giác, một cái khe cong chậm rãi mở ra, bên trong đen kịt, không nhìn thấy cảnh vật chứa chất lỏng như dầu.

Két két...

Khe cửa dần dần biến lớn, càng lúc càng lớn.

Bành!!

Đột nhiên, đại môn bị một cỗ man lực từ bên trong truyền ra mạnh mẽ kéo một phát.

Tiếng ầm ầm vang lên, cửa tam giác hoàn toàn khép kín.

Dòng nước khuấy động làm mọi thứ xung quanh văng tung tóe.

Ngụy Hợp cùng Bạch Linh vội vàng không kịp chuẩn bị, bị thổi lên cuộn cuộn, dòng nước xiết không lồ thoáng cái đã chặt đứt sự không chế của Bạch Linh đối với yêu thuật.

“Chuyện gì xảy ra?!”

Ngụy Hợp đang muốn tiếp tục trở về chỗ cửa lớn, ổn định thân hình lại, nhưng lại nhìn thấy hai gã Thủ Hộ Giả bên cạnh cửa chậm rãi run lên, thân thể rõ ràng chậm rãi nhúc nhích.

Hắn ta không nói hai lời, xoay người rời đi.

Bạch Linh ở một bên bởi vì vấn đề thương thế, phát hiện cũng phải chậm một chút, chờ hai gã Thủ Hộ giả bắt đầu động đậy, y cũng biến sắc, bóp yêu lực, quay người chọt hóa thành bạch quang, vượt qua Ngụy Hợp, trong nháy mắt xông lên phía trên mặt biển hư hải.

Bởi vì tốc độ hấn quá nhanh, Ngụy Hợp mới chạy ra không bao xa, liền cảm thấy bạch quang xẹt qua bên người, sau đó đã

bị vượt qua.

“Tốc độ nhanh hơn người thường!?”

Hắn thâm mắng một tiếng, càng gia tốc phóng tới mặt biển.

Lúc xuống chậm, nhưng trở về lại tương đối dễ dàng.

Hai tay Ngụy Hợp tựa hồ luân chuyển thành Phong Hỏa Luân, chỉ có thể nhìn thấy hai hư ảnh viên luân, cấp tốc chuyển động ở bên cạnh.

Y sru một tiếng, cũng dùng tốc độ khủng khiếp của bản thân xông lên phía trên.

Mấy phút sau.

Hư Hải nhất thời bay ra một bóng người màu đen.

Ngụy Hợp tung người phá vỡ mặt nước, ném một cái, chuẩn xác đập xuống bãi đá cạnh bờ.

Hắn nhìn trái nhìn phải, Bạch Linh đang sắc mặt tái nhợt khoanh chân ngồi một bên, tựa hồ đang nhắm mắt chữa thương.

Ngụy Hợp cũng bị mệt sặc, tổn mấy giây đã khôi phục, thân thể run lên, lập tức đánh rơi toàn bộ vỏ ngoài màu đen.

“Này! Vừa rồi xảy ra chuyện gì thế? Rõ ràng cánh cửa đã mở ra, tại sao lại đột nhiên khép lại?”

Lần cuối cùng kia, Ngụy Hợp không nhìn thấy động tĩnh nào khác, gã chỉ thấy Bạch Linh đang mở cửa, sau đó đột nhiên từ bỏ, cửa đóng âm âm, kinh động người gác cổng.

Sau đó hai người chỉ có thể chật vật chạy trốn.

“Ta vận dụng toàn lực mở cửa, nhưng... bên trong có một luồng phản lực đang chống cự, cuối cùng là luồng phản lực kia bùng phát, bất ngờ không kịp đề phòng nên đã bị cưỡng ép khép lại.”

Bạch Linh mở mắt trầm giọng nói.

“Phản lực!?” Ngụy Hợp cẩn thận nhớ lại, tựa hồ vừa rồi có chút không bình thường.

“Là có ai đang quấy nhiễu không?” Nó nhíu mày.

“Không... không giống.” Bạch Linh lắc đầu. “Càng giống bị áp lực nào đó. Bởi vì áp lực hai bên không giống nhau, dẫn đến áp lực cực lớn, trong nháy mắt ngăn chặn cửa chính.”

“Hơn nữa.” Sắc mặt hắn khó coi, tựa hồ nghĩ đến một loại sự tình nào đó càng phiền toái hơn.” Hơn nữa, ta cảm giác được cánh cửa kia. Tựa hồ đang nhật đi.”

“Biến nhật?” Ngụy Hợp sừng sốt.

Bạch Linh trầm ngâm một chút.

“Bản thân môn phái không phải là tạo vật của tầng thứ chúng ta tạo ra. Nó vốn tồn tại ở tầng sâu Chân giới.

Là kết cấu địa lý đặc thù của Hư Hải, và lực lượng đặc thù cường đại, để nó tạm thời từ sâu trong Chân Giới lòi ra.

Mà vừa rồi, ta cảm giác cánh cửa đã từ từ rời khỏi cấp độ của chúng ta.

Nó đang trở lại Chân giới.”

Hắn ta một hơi nói nhiều như vậy, tăng thêm thương thế, lập tức sắc mặt ửng hồng, khoe miệng lại bắt đầu tràn huyết.

Ngụy Hợp nhìn mà trong lòng giật thót.

“Thương thế của ngươi còn chưa khỏi!?” Hắn nhìn không được lên tiếng hỏi. Đồng thời ở trên chữ “Hoàn” nhấn mạnh thêm.

“...” Bạch Linh lười đáp lời, vừa rồi hắn là chủ lực mở cửa, kết quả bị cản trở, bây giờ thương thế càng thêm thương thế, gánh nặng quá lớn.

“Làm sao bây giờ? Còn biện pháp nào khác tiến vào nghệt thờ không?” Ngụy Hợp truy vấn.

“Không biết.” Bạch Linh quay lại ba chữ, nhắm mắt chữa thương, không để ý tới Ngụy Hợp nữa.

Ngụy Hợp thấy thế, cũng chỉ có thể ở một bên khoanh chân ngồi xuống, tu luyện linh lực chờ đợi Bạch Linh.

Thời gian từng chút trôi qua.

Sắc trời từ sáng đến tối, rất nhanh tiến vào màn đêm.

Ngụy Hợp mở to mắt, mắt nhìn Bạch Linh. Đối phương không có động tĩnh.

Hắn chỉ có thể tiếp tục tiến vào tu hành.

Linh lực chín mươi chín đoạn, hắn dựa theo tiêu chuẩn, hắn đã tiến vào năm đoạn, linh lực bước đầu có thể đánh đồng với Linh tộc phổ thông.

Vốn dĩ hắn còn tính toán đổi lấy một chút thiên phú huyết mạch linh lực, nhưng sau khi linh lực mở ra, chỉ có quan hệ với ý chí, đã không ảnh hưởng gì đến huyết mạch.

Nói chính xác hơn, thiên phú linh lực không phải do huyết mạch quyết định mà là linh hồn quyết định.

Nơi đặc thù nhất của Linh tộc chính là linh hồn.

Mà không phải trái tim.

Cho nên Ngụy Hợp cũng lười thay đổi.

Thời gian từng ngày trôi qua.

Mười ngày sau.

Ngụy Hợp mở mắt ra nhìn Bạch Linh bên cạnh.

“.....”

“.....”

“.....”

Đối phương vẫn như cũ vững như bàn thạch, sắc mặt bất động, trên người bao trùm một tầng tro mịn hơi mỏng.

Hắn thở hắt ra một hơi, lại lần nữa tiến vào trạng thái tu hành.

Thời gian một vòng, chậm rãi trôi qua.

Đảo mắt, hơn hai tháng trôi qua.

Ngụy Hợp lại lần nữa mở mắt ra từ trong tu hành, nhìn về phía Bạch Linh.

Bạch Linh vẫn bất động như cũ, ngay cả tư thế ngồi cũng vẫn nguyên như cũ, chỉ là sắc mặt thoáng có chút huyết sắc.

Xem ra hình như đã có khôi phục.

“Này, người xong chưa?” Ngụy Hợp nhìn không được lên tiếng hỏi.

“Được rồi.” Bạch Linh chậm rãi mở mắt, thở ra.” rười thành.”

Ngụy Hợp không còn gì để nói, ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Hắn đã ở nơi quỷ quái này ba tháng!

Ba tháng dưỡng thương, thời gian dài như vậy, ra khỏi đầu không còn, cái gì thương thế đều tốt.

“Kết quả thời gian ba tháng, người cho ta hồi phục nửa thành!?”

Hắn quả thực khó có thể tin.

“Chúng ta ở cấp độ này, bị thương một lần, giống như dãy núi bị thương, chỉ là bộ phận bị thương tổn, liền cần lượng lớn từ bên ngoài bù đắp hấp thụ. Nào có nhanh như vậy?” Bạch Linh nhíu mày.

Dưới tình huống hoàn cảnh không thay đổi, ngoại giới bổ sung không đủ, cũng chỉ có dựa vào tế thủy trường lưu này khôi phục, chậm rãi giảm bớt thương thế.

Dù sao cấp bậc Yêu vương, bản thân đã là một thể tập hợp yêu lực khổng lồ.

Thường ngày không dễ bị thương, nhưng một khi bị thương, khôi phục cũng chậm.

“Vậy rốt cuộc người còn muốn bao lâu nữa!?” Ngụy Hợp không kiên nhẫn nói, “Ta không thể cứ ở đây chờ người mãi được, đúng không?”

Hắn tự nhận kiên nhẫn đã rất lâu rồi, đợi ba tháng, kết quả đối phương lại cho hắn chút kết quả này?

Bạch Linh trầm ngâm một chút, tính toán.

“Lần trước thụ thương, ta bỏ ra mười lăm năm tu dưỡng, lần này thương thế hơi nhẹ một chút, có lẽ có thể rút ngắn thời gian rất nhiều.”

“Rốt cuộc phải mất bao lâu?” Ngụy Hợp truy vấn.

“... Ba năm...” Bạch Linh không xác định nói.

“...” Ngụy Hợp cảm giác mình hoàn toàn tuyệt vọng với yêu vương phé vật này.

Ba năm!

Đây chính là quan niệm về thời gian của trường sinh sao?

Những gia hỏa này tuổi thọ mỗi kẻ trên ngàn năm, tất cả đều tùy tiện tiêu hao số năm như vậy sao?

Hắn cảm giác trong lòng mình có một cỗ tà hỏa dâng lên.

Lòng bàn tay hơi ngứa, rất muốn đánh một chút gì đó!

Vốn tưởng rằng ẩn cư mấy chục năm, công phu dưỡng khí của mình coi như không tệ, kết quả trước mặt Bạch Linh, hầu như mấy lần phá công.

Tên này lúc trước không đuổi kịp đại sư tử, thật sự là vận khí tốt.

Nếu không với cái tính cách thối tha này của hắn, có lẽ hiện tại đã sớm chỉ còn lại một đồng bạch cốt.

“Nếu như ngươi không đợi được, có thể giúp ta nghĩ cách. Ta có thể thông qua ăn uống rút ngắn thương thế.” Bạch Linh trầm giọng nói.

“Ngươi muốn ta cho ngươi bắt người!?” Ngụy Hợp ánh mắt lạnh lẽo.

“Ta không ăn thịt.” Bạch Linh trầm giọng trả lời.

“Vậy ngươi ăn cái gì?” Trong mắt Ngụy Hợp lãnh ý tán đi.

“Ta chính là Yêu Vương chí cao trời sinh, không thể nhiễm huyết khí dơ bẩn.” Bạch Linh lãnh đạm nói.

“Vậy ăn cái gì?” Ngụy Hợp truy vấn.

“Ăn cỏ.” Bạch Linh trả lời, “Khối châu trên.”

“Sáng sớm mỗi ngày, ánh mặt trời đầu tiên chiếu vào giọt sương trên lá của linh thảo. Mỗi ngày một ngàn cân, như vậy thương thế ta sẽ mau chóng hồi phục.” Bạch Linh giải thích.

“Có thể rút ngắn bao lâu?” Ngụy Hợp hỏi.

“Nếu bổ sung đầy đủ, hai tháng.” Bạch Linh trả lời.

Ngụy Hợp trầm ngâm một chút, hẳn hôm nay cùng đi tìm hai Yêu Vương còn lại ra tay, còn không bằng hợp tác cùng Bạch Linh.

Một là tính cách Bạch Linh gia hỏa này đơn thuần, nhìn như lãnh đạm, trên thực tế có chút ngốc nghếch.

Một đường gân thẳng tắp.

Hai là, người chính thức từng gặp đại sư tỷ chỉ có mình hắn mà thôi.

Vì vậy, chỉ có hắn mới có động lực sung túc, đồng thời nỗ lực mở cửa tiến vào tầng hít thở không thông.

Thế nhưng, vấn đề hiện tại là, hắn đi đâu tìm minh châu nặng một ngàn cân cho gia hỏa này đây?

Hay là linh thảo Lộ Châu?

“Linh thảo ngươi nói là cái gì?” Ngụy Hợp hỏi. Hắn đã quyết định ra tay hỗ trợ.

“Hiện tại đã không còn linh thảo rồi...” Bạch Linh hơi buồn bã.

Mắt Ngụy Hợp lộ ra hung quang, đứng lên.

“Ngươi muốn làm gì?” Bạch Linh sửng sò, lập tức tập trung vào Ngụy Hợp, có ý định một lời không hợp Hóa Quang chạy trốn.

624

Ngụy Hợp đè xuống hỏa khí.

“Thương thế của người tốt rồi lại nói với ta. Ta đi trước một bước.” Hấn sợ mình ở lại đây gặp tên này, sẽ nhin không được ra tay đánh hấn.

Hơn nữa, thời gian ba năm quá dài, hấn dự định đi tìm hai đại Yêu Vương còn lại, thử xem có thể mời bọn họ hỗ trợ mở cửa hay không.

Nếu như thật sự không được thì chính mình thử một chút xem sao!

Bạch Linh khẽ gật đầu, ngửa tay ném ra một khối lệnh bài.

Trên lệnh bài màu trắng bạc có hình dáng tự vẽ của chính hấn.

“Đây là lệnh bài liên lạc ta chuyên dùng, bóp nát nó, ta có thể biết vị trí của nó, sau đó cấp tốc truyền tông đến.”

Ngược lại, nếu như có một ngày nó tự vỡ nát, vậy tức là có thương thế của ta tốt hơn, người và ta lại tụ tập ở đây.”

“Được.” Ngụy Hợp tiếp nhận lệnh bài, xoay người rời đi.

Trong chớp mắt thân ảnh hấn đã biến mất tại chỗ.

Bạch Linh cũng đứng dậy theo, bạch quang lóe lên, truyền tông đến chỗ ẩn cư của mình.

Dù sao nơi này cũng không phải nơi ở lâu.

Ngụy Hợp cấp tốc xuyên qua sương trắng, sương mù phụ cận Hư Hải không thấy năm ngón tay, nhưng thị lực cường đại của hấn cũng không thể che lấp hoàn toàn tầm mắt.

Linh lực đã tới tay, truyền thừa đặc thủ, hấn cũng đã nhìn thấy được manh mối của đại sư tỷ.

Mục đích lớn nhất của chuyến đi lần này, hấn cơ bản đã đạt được.

Kế tiếp, hấn định khổ tu linh lực, mở ra Nguyên Huyết võ đạo, đột phá tông sư.

Nếu tiến vào tầng hít thở không thông, như vậy chút thực lực lúc trước của hắn, rất có thể sẽ không đủ.

Cho nên, vì tốt nhất đối mặt nguy hiểm, hắn nhất định phải tận hết khả năng nâng chính mình lên tới cực hạn.

Thời gian tiếp theo.

Ngụy Hợp vừa đi đường, vừa tu hành.

Hắn đi tới Bách vọng thành của Hồn tộc trước, có thể vẫn chưa tìm được tung tích của Yêu vương hổ tộc.

Hỏi thăm Hồ yêu cũng không có manh mối gì.

Sau đó, hắn liền chạy về hướng Thọ Việt.

Ba đại tộc ở Lâm Châu, Dương tộc là đông nhất.

Trong thành Thọ Việt, Ngụy Hợp rất nhanh đã thăm dò được tung tích Yêu vương Dương tộc.

Hành tung của vị Yêu vương mờ mịt, đang vân du tứ phía. Bởi vì y thích nguy trang thân phận, cải biến bề ngoài, cho nên căn bản không ai biết rõ nàng đang ở đâu.

Nghe nói thuật dịch dung của hắn vô song tại Lâm Châu, cho dù là Yêu tộc đứng trước mặt người quen biết hắn cũng không thể nhận ra.

Mà lần trước có yêu ma nhìn thấy nàng, đã là chuyện hơn năm mươi năm trước.

Ngụy Hợp thử nghiệm, tại phụ cận Thọ Việt tìm kiếm, đồng thời phóng thích khí tức, kết quả không thu hoạch được gì.

Lúc này hắn mới hiểu được, nếu không phải trước đó hắn bị Bạch Linh chủ động tìm tới cửa, bảo hắn đi tìm Bạch Linh, đoán chừng cũng không tìm được.

Dù sao yêu thuật truyền tông của yêu tộc quá nhanh, một giây trước đã ở nơi này, một giây sau là ở rất xa.

Hai đại yêu vương còn lại đều không tìm được, Ngụy Hợp rơi vào đường cùng, chỉ có thể tìm một nơi, tiến lên tu hành, chờ đợi lệnh bài tan vỡ.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Thời gian ba năm thoáng cái đã qua.

Lâm Châu, Huệ Vân Sơn ở gần Hư Hải.

Trong núi có một thung lũng, trong thung lũng có một sơn động, trên cửa động có khắc ba chữ lớn.

“Huyền Chân động”.

Trong động có u lam huỳnh quang chiếu sáng bốn góc.

Sâu trong đó có một dòng suối dưới mặt đất, chậm rãi chảy xuôi giữa khe nham thạch.

Một đạo nhân đồ đen, đang khoanh chân ngay ngắn ngồi trên dòng suối, trên một bình đài bằng đá hình vuông, nhắm mắt điều tức.

Đạo nhân tóc đen áo choàng đen vai, thân mang đạo bào Kim Văn màu đen, hình thể khôi ngô, mặt đầy thịt ngang, nếu là mở mắt, một đôi mắt như chuông đồng đủ để cho tiểu nhi gằm lên.

Người này đúng là Ngụy Hợp sau khi ra ngoài tìm kiếm Yêu Vương, đã bế quan ản cư ở đây.

Từ lần trước sau khi hình thể biến hóa, thân hình hắn co rút lại, dung mạo tư thái cũng phát sinh biến hóa.

Cơ bắp trên người quá mạnh, bất luận thế nào cũng không áp chế nguy trạng được nữa.

Lớn nhất cũng chỉ có thể duy trì trạng thái trước mắt này.

Nhưng đây không phải là nơi hắn thay đổi lớn nhất.

Mấu chốt chính là đột phá trên tế bào hủ phẩn của Ngụy Hợp.

Sau khi khổ tu linh lực và thúc đẩy nó tới cấp độ cường độ Đoán Cốt.

Ngụy Hợp sốt ruột không đợi được bắt đầu thử nghiệm, từng chút từng chút dùng linh lực tẩy não u tuyệt tế bào, để nó tự làm việc của mình.

Kết quả quả đúng là tương đối thuận lợi.

Trong thời gian ba năm, tế bào mục nát sau khi linh lực áp chế, rút cuộc có thể tùy ý chỉ huy như một tổ chức bình thường.

Nhưng bởi vì lượng linh lực có hạn, chỉ đủ để áp chế một khối tế bào uế oải nhỏ trong tủy não.

Cho nên Ngụy Hợp cũng không có nhiều bộ phận để sử dụng.

Vì vậy, hắn bắt đầu suy tư, nên dùng tế bào mục nát nhỏ như vậy để ở đâu.

Chân kinh vô lộ, chân huyết có tận.

Một khối tế bào u cốt nhỏ này liền trở thành hy vọng lớn nhất của hắn.

“Bây giờ đã luyện thành nguyên huyết võ đạo, vậy nên đột phá cực hạn ở đâu?”

Ngụy Hợp ngồi xếp bằng trong động, trầm tư suy nghĩ, bắt đầu suy diễn chi tiết bước đi pháp.

Ba chữ Huyền Chân động lớn ở cửa động, một là ác thú thú hắn học được từ kiếp trước đọc tiểu thuyết tiên hiệp. Hắn cũng tới làm ẩn cư sơn nhân.

Một phương diện khác là gửi gắm niềm nhớ kỹ bản thân.

Huyền Diệu tông chân võ, đây chính là thứ hắn không muốn quên căn bản.

“Võ đạo nguyên huyết thuần túy, không dựa vào chân khí, hư vụ, tất cả vật ngoài đều dung hợp thành con đường thuần túy. Cho nên, điều ta muốn làm chính là khiến tế bào bị võ không ngừng tiến hóa, cường hóa, cho đến tận khi cường độ tế bào phân liệt ra, từng bước một đạt tới mức độ vượt qua ta bây giờ.”

Trong nội tâm Ngụy Hợp một lần nữa đem cảnh giới võ đạo nhất mạch, sửa sang lại một lần.

“Từ một giọt máu đến khi võ sư đều kích thích thân thể rất đơn giản, làm cho nó trở nên mạnh mẽ.

Thông qua việc khống chế tế bào u ma, hoàn toàn có thể phục chế lại.

Lấy cường độ và tốc độ phân liệt của tế bào u cốt, quá trình phát triển này so với hệ thống chân kinh còn nhanh hơn, còn muốn thuận lợi hơn.”

Nội tâm Ngụy Hợp thôi diễn.

“Tiếp theo, là võ sư sau, rèn cốt, luyện tạng.

Thời gian gần đây, việc ăn huyết nhục dị thú ở phía trước sẽ bộc phát toàn bộ, cường độ võ sư thoáng cái tăng mạnh.

Nhưng chúng tỏ tế bào u cốt không tích lũy được điều này, tốc độ tương đối hòa hoãn một chút, nhưng vấn đề cũng không lớn. Thông qua rèn luyện kích thích, cường độ tăng lên, có lẽ cũng có thể.”

Ngụy Hợp đại khái tính toán một chút.

“Có thể thử trước xem sao.”

Hắn đưa tay phải ra, nơi lòng bàn tay rất nhanh nổi lên một khối huyết nhục nhỏ.

Đó là một khối huyết nhục chỉ lớn bằng đồng tiền bình thường.

Lớn tuổi còn không bằng một quả trứng chim cú.

Đây chính là linh lực của nàng hiện giờ, tổng lượng tế bào u cốt có thể áp chế tẩy não.

“Vậy thì, bắt đầu đi... Một máu trước.”

Ngụy Hợp nhìn chăm chú đoàn huyết nhục kia, bắt đầu mô phỏng theo võ giả Nhất Huyết, dùng thuần túy nện nện rèn luyện, không ngừng cho nó thích ứng loại lực lượng này bên ngoài đưa thêm kích thích.

Một đoàn huyết nhục nhỏ trong lòng bàn tay bị kích thích không ngừng, từ mềm trở nên cứng.

Sau đó càng ngày càng cứng rắn.

Trong đó tế bào không ngừng bị đánh chết, sau đó lại bị ép phải bị kích thích, phân ra thành các tế bào có cường độ cao hơn.

Rất nhanh, mười phút sau, đoàn tế bào mới sinh này, cường độ đạt đến một máu huyết.

Ngụy Hợp không ngừng nghỉ, tiếp tục tăng cường độ luyện lực chùy.

Đồng thời tăng cường cung cấp máu dinh dưỡng.

Đây là đang mô phỏng hai dòng máu.

Tế bào u cốt không phụ kỳ vọng của hắn.

Rất thuận lợi ở năm phút sau, lại lần nữa đạt tới cường độ cơ bắp hai màu.

Ngụy Hợp vẫn tiếp tục mô phỏng.

Rất nhanh, cường độ ba huyết cũng đã đến. Nhưng bởi vì chưa dung hợp máu thịt dị thú chân khí nên không có kinh lực xuất hiện.

Chẳng qua là cường độ cơ bắp cùng lực lượng thuần túy.

Ngụy Hợp tính toán một chút, xác định tương đương ba phần sau.

Ngay sau đó là tiến vào cấp bậc Võ Sư, lần này, tế bào mục nát diễn biến, thay đổi kinh lực hộ thân của Võ Sư thành lớp da ngoài cứng rắn giống như cứng rắn khí công toàn thân hóa.

Võ sư trình độ này, bình thường có mấy trăm cân khí lực. Tế bào mục nát cường hóa ra nhiệt độ cao, hoàn toàn có thể thoải mái đạt tới trình độ này.

Lại tiếp tục.

Tiêu chuẩn của rèn cốt, là ngàn cân sức mạnh, có thể trong thời gian ngắn vận dụng cốt kinh.

Tế bào u cốt này, rất nhanh thông qua cơ nhục thuần túy cường hóa, đơn thuần dùng áp lực ngoại giới mạnh hơn, kích thích sinh ra bắp thịt cao mật độ cường đại.

Ngụy Hợp đổi người tính toán, không sai biệt lắm đạt tới cấp độ ngàn cân, liền dừng suy diễn, trong lòng ghi chép.

Sau đó là luyện tạng, cơ sở đạt tới một ngàn sáu trăm cân, cũng có thể nhẹ nhõm đạt thành.

Sau đó là cảm giác khắc chế, mục đích chủ yếu của giai đoạn này là kéo dài tuổi thọ, tế bào mục tiêu của bản thân vô hạn, căn bản không cần quá trình này, trực tiếp bỏ qua.

Ngụy Hợp khắc sâu ấn tượng, đổi thành kháng tính tăng lên từ tế bào mục nát, chứ không phải đơn thuần chịu đả kích.

Sau đó, chính là cảnh giới toàn chân bây giờ của hắn.

Toàn bộ cấp độ chân giới, tốc độ bạo tăng, lực sát thương tăng thêm một bước, đồng thời xuất hiện đả kích tinh thần đặc thù.

Ngụy Hợp suy tư, quyết định vào giai đoạn này, gia tăng linh lực phụ trợ, kết hợp lực lượng cùng ra tay đả kích kẻ thù bên ngoài.

Như vậy tương đương với đả kích tinh thần.

Còn về các loại kinh lực diễn hóa ra chiêu số, hoàn toàn có thể dùng linh lực phối hợp với lực lượng cơ bắp, phối hợp tự sáng tạo.

Những hệ thống này không hề ít hơn so với hệ thống chân kinh.

Đến tình trạng này, tế bào vỡ tan đã đến điểm cuối, sau đó là Ngụy Hợp chính mình cũng không thể đạt tới cảnh giới đó.

“Đến tận đây, toàn bộ hệ thống võ đạo Nguyên Huyết hình thành nên hình dáng chủ đạo. Kế tiếp là tinh tế thêm lấp đầy nội dung bên trong.”

Ngụy Hợp thở phào một hơi, để cho tế bào cổ hủ đã tiến vào cảnh giới toàn chân trở lại trong cơ thể.

Tế bào u cốt sau khi kết hợp với linh lực, cường hóa đặc tính di chuyển của nó, khiến nó hoàn toàn có thể tùy tiện chuyển hoá trong cơ thể.

Hiện tại tu vi linh lực không đủ, có thể khống chế tế bào u cốt không đủ để thay thế toàn thân, cho nên chỉ có thể như thế.

Tổng cộng có thể khống chế được tế bào u cốt, cũng chỉ chiếm một phần vạn của thân thể. Đợi đến sau khi linh lực tăng lên, nếu so sánh thì có thể thay bằng huyết nhục toàn thân một chút xíu.

“Còn một điểm nữa, hệ thống nguyên huyết thuần túy, cường độ so với chân kinh, chân huyết, còn có linh lực, ở cùng một cấp bậc thì lực phá hoại yếu hơn rất nhiều.

Dù sao đơn thuần dựa vào chính mình, không dựa vào lực lượng ngoại vật dung hợp, thủ đoạn công kích cũng chỉ có một, rất dễ bị nhắm vào.

Hơn nữa đối với thức ăn ngoại giới bổ sung, cũng yêu cầu lớn hơn nữa.”

Nguy Hợp trong lòng bắt đầu suy tư.

Chân kinh ăn thịt, là có thể hấp thu huyết mạch trong đó, nhưng Nguyên huyết võ đạo ăn thịt, thuần túy xem nó như chất dinh dưỡng nguyên liệu.

“Vậy thì chẳng bằng tăng ưu thế của võ đạo Nguyên Huyết lên nhiều nhất.”

Bỗng nhiên trong đầu hắn hiện lên một tia linh quang.

Dễ bị nhắm vào, vậy có nghĩa là vẫn quá yếu.

Thay vì nghĩ biện pháp hoàn thiện những nhược điểm khác trên phương diện khác, còn không bằng cường hóa hệ thống Nguyên Huyết, cố gắng phóng lớn hết khả năng.

Nhất lực hàng thập hội.

“Như vậy...”

Hai mắt hắn híp lại.

Ưu thế lớn nhất của tế bào u thi là gì?

Đào tạo vô hạn!

Vì vậy, nếu lực lượng không đủ vậy lại tăng cường lực lượng cơ bắp.

Nếu hai tay không đủ dùng, vậy lại mọc thêm hai cánh tay.

Nếu tốc độ không đủ nhanh, vậy thì dài thêm mấy cái chân.

Nếu như thị lực không đủ toàn diện phương vị, vậy thì ở mấy phương hướng còn lại đều có mắt!

Nếu thính lực không đủ mạnh, vậy toàn thân cũng sẽ mọc ra lỗ tai!

Nếu như sức chịu đựng không đủ mạnh, vậy thì thêm mấy cục u nữa...

Cứ thế mà suy ra.

Cứ như vậy đi...

Đào tạo vô hạn, đại biểu chính là máu thịt siêu cường tiến hóa lực, thích ứng lực!

Thế là...

Ngụy Hợp càng nghĩ càng thấy sáng mắt.

Như vậy mới là võ đạo mạnh nhất trong mắt hắn!

Năng lực thích ứng siêu cường có thể tùy thời căn cứ vào năng lực tiến hóa của bản thân ở bên ngoài.

Nhưng chuyện này đã không thích hợp để gọi là võ đạo Nguyên Huyết rồi...

Con đường như vậy nên được gọi là võ đạo huyết nhục!

625

Huyết nhục võ đạo.

Cái tên này là người mà Ngụy Hợp cảm thấy chuẩn xác nhất.

Dùng máu thịt đúc thành thân thể mạnh nhất ngăn cản tất cả.

Nhưng máu thịt sinh trưởng cùng tiến hóa, cần lượng lớn vật liệu dinh dưỡng.

Hắn mở tay ra, một đoàn huyết nhục như vật sống trong lòng bàn tay kia, không ngừng di động co rút lại.

Tâm niệm vừa động, huyết nhục trong tay Ngụy Hợp lập tức cấp tốc phân liệt, tổ hợp, dài thành một con mắt huyết nhục mơ hồ, không ngừng xem xét chung quanh.

Toàn thân trông mắt trắng bệch, bên trong tiết ra lượng lớn chất lỏng dùng cho bổ sung vào bên trong.

Không bao lâu sau, thần kinh đã khôi phục hoàn tất tất cả các loại màng gân mạch máu.

Rất nhanh Ngụy Hợp cảm giác mình có thể nhìn được thứ từ trên tay mình.

Cảm giác này rất kỳ diệu.

Phảng phất phía dưới tầm mắt lại nhiều thêm một khối thị giác thêm nữa, có thể nhìn thấy góc độ khác.

Ngụy Hợp tâm niệm khẽ động, lập tức con mắt kia nhanh chóng khô quắt lại, chất lỏng bị hấp thu trở về, tế bào lần nữa tử vong, một lần nữa phân liệt sinh trưởng.

Một khối huyết dịch cổ xưa nhỏ này, bắt đầu sinh trưởng từ tế bào phôi thai nguyên thủy nhất.

Tế bào nguyên thủy phôi thai, sau khi tan rã, mới có thể phân hoá thành các tổ chức kỳ quái khác nhau.

Phân hóa tế bào tổ chức khác, đây là đặc tính vốn có của nó.

U văn hóa, thật ra chỉ là một loại mở cổng để mở ra vô hạn tăng trưởng, là một loại trạng thái tế bào.

Nếu không thì tế bào u lục bình thường, như bệnh tim bị hủ, cũng chỉ có thể phân liệt ra được tế bào huyết viêm vô hạn, mà không biến thành bọt khí.

Kiểm tra mấy lần, Ngụy Hợp đại khái tính toán tỉ lệ tiêu hao, coi như có thể chịu được.

Nhưng chỉ một phần nhỏ chuyển hóa phân liệt như vậy, cũng khiến lương thực dự trữ của hắn lúc này có chút không chịu nổi.

Có thể tưởng tượng ra sau đó biến hóa nhiều hơn, khả năng càng thêm phiên toái.

“Hiện tại có hư vụ chuyển hóa chân lực cung ứng. Sau này vạn nhất xuất hiện tình huống khác, vạn nhất đi đến địa phương không có hư vụ thì rất có thể rất phiên toái. Về sau hoàn thiện rồi, vẫn phải khai phá một ít tế bào có thể lợi dụng năng lượng khác.”

Trong lòng Ngụy Hợp đại khái đang có kế hoạch.

Thu liễm tâm tư, hắn chợt nghe một tiếng vỡ vụn rất nhỏ.

Rắc rắc.

Nơi này, chung quanh không có người nào cảm nhiễm, còn có thể có thanh âm rõ ràng như thế truyền ra, vậy chỉ có khả năng, chính là cái khả năng kia.

“Thời kỳ ba năm, đã đến.” Ngụy Hợp vẫy tay một cái, chỗ hẻo lánh trong động có một vật bay vụt tới tay hắn.

Đó là một khối lệnh bài Bạch Linh đã vỡ vụn một vết tích.

Nhìn lệnh bài một cái, xác nhận lệnh bài thật sự đã nứt ra.

Ngụy Hợp đơn giản thu thập mọi sự trong động, quay người biến mất trong động.

Ra khỏi Huyền Chân động, Ngụy Hợp gia tốc một đường chạy về phía hư hải.

Ngay từ đầu, hắn cảm thấy coi như bình thường, nhưng khi sắp đến biên giới Hư Hải, hắn rõ ràng cảm giác có chút biến hóa.

Độ dày của hư vụ so với trước đã nhạt hơn nhiều. Số lượng Hư Yêu xung quanh cũng ít đi rất nhiều.

Trong lòng Ngụy Hợp vừa nhắc, cảm giác có chút không ổn.

Không bao lâu, hẳn lại một lần nữa đi tới vị trí lần trước tụ họp cùng Bạch Linh.

Bên cạnh Hư Hải hồ, sương mù vốn trắng xóa đã nhạt đi rất nhiều.

Cho dù Ngụy Hợp không có thị lực cường hóa, cũng có thể thấy rõ phạm vi hơn mười thước chung quanh.

Xuy!

Bạch quang chợt lóe, linh dương trắng chậm rãi xuất hiện ở trong màn sáng, sắc mặt khí sắc trên người tốt hơn nhiều.

Xem ra thương thế đã khỏi hẳn.

“Từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ.” Ngụy Hợp lên tiếng: “Lần này hẳn là được rồi chứ?”

“Có thể. Nhưng mà.” Bạch Linh dừng một chút. ” Yêu Vương Dương tộc, cũng muốn gia nhập với chúng ta, cùng nhau thăm dò Hư Hải Thiên Môn.”

“Ừm? Làm sao nàng biết?” Ngụy Hợp nhíu mày.

“Không biết.” Bạch Linh vẫn lạnh nhạt như trước.

“Vậy chừng nào nàng ta tới.” Ngụy Hợp không cự tuyệt, dù sao trong môn phái có cái gì, ai cũng không biết, cho nên có thêm một cái chiến lược, có lẽ cũng có thêm một điểm bảo đảm.

“Ta đã đến.”

Bỗng nhiên một âm thanh nhẹ nhàng vang lên, từ trong sương mù cách đó không xa bay tới.

Thanh âm mờ mịt sáng ngời, giống như một động vật nhỏ đang sinh động. Làm cho người ta trước tiên liên tưởng đến giọt sương sớm, con cừu non đang chạy nhảy.

Ánh sáng trắng lóe lên.

Lại là một bóng người xuất hiện ở trước người Ngụy Phù.

Đó là một cô gái xinh đẹp với mái tóc vàng buông xõa, tay cầm quyền trượng hoàng kim.

Nàng không phải rất đẹp, nhưng nhìn qua rất thoải mái. Trên người mặc váy dài màu trắng tinh khiết, trên tóc dài có một đóa hoa đá quý màu phi thủy, đang lóng lánh ánh sáng nhạt.

“Lần đầu gặp mặt, ta tên Hoa Duyệt.” Nữ tử mỉm cười giới thiệu, trên người hoàn toàn không cách nào nhìn thấy bất kỳ đặc thù của bất kỳ Yêu ma Dương tộc nào.

“Mặt khác, thanh minh trọng điểm một chút, ta cũng không ăn thịt người. Là một trong những Yêu Vương trời sinh, chỉ có vị Hồ tộc kia ăn thịt người, chúng ta đều là ăn chay.”

“Hoa Duyệt?” Ngụy Hợp đối với gia hỏa trước mắt này ấn tượng coi như không tệ, ít nhất không tổn sức, nhìn cũng tương đối ổn trọng.

“Ta là Ngụy Hợp, hiện tại có thể bắt đầu chưa? Hư vụ đang cấp tốc thoái hóa, thời gian của chúng ta không nhiều lắm!” Hấn trầm giọng nói.

“Người cũng cảm giác được sao?” Hoa Duyệt gật đầu. “Kỳ thực mấy năm nay ta một mực đem so với diện tích Hư Hải. Căn cứ theo tỉ mỉ tính toán, hàng năm Hư Hải sẽ thu nhỏ lại một phần trăm của bây giờ. Nói cách khác, nếu như không có sự tình nào khác phá vỡ đi xu hướng này.

Trăm năm sau, toàn bộ Hư Hải sẽ không còn tồn tại nữa.”

“Trăm năm sao?” Ngụy Hợp không ngoài dự đoán này. Hư vụ nhàn nhạt, là thứ mà tất cả mọi người đều có mắt nhìn thấy.

Nhưng có thể tính toán ra kết quả này, cũng tương đương khó được rồi.

“Đi thôi, việc này không nên chậm trễ.” Bạch Linh trầm giọng nói.

Ba người không chần chừ, nhanh chóng đi đến hướng mặt nước Hư Hải.

Vẫn là bộ dáng cũ, toàn thân Ngụy Hợp bị đốt cháy thành phương thức biến thành người da đen, làm cho trong lòng Hoa

Duyệt cũng có chút ngọt ngào.

Bất quá nghĩ đến võ giả biến hình đều là quái thai, nàng cũng không hỏi nhiều nữa.

Giờ đây thương thế của hắn đã khỏi hẳn, khí thế và tự tin trên người cũng đã trở lại.

Đoàn người phi tốc du động xuống dưới, rất nhanh liền xe nhẹ đường quen tìm được con đường tiến về Thiên môn.

Bơi được một nửa.

“Hư Yêu trong nước ít đi.” Bạch Linh bỗng nhiên nói.

Ngụy Hợp cũng chú ý tới. Từ mật độ cùng số lượng đến xem, xác thực ít hơn rất nhiều.

Đoạn đường đi tới này, khí tức sinh mệnh trong Hư Hải rõ ràng thưa thớt hơn rất nhiều.

Nhiều Hư Yêu như vậy đi đâu?

“Chẳng lẽ đều đã đi vào Thiên Địa Nhân ba cửa rồi sao?”

Ngụy Hợp nhíu mày hỏi.

“Không cần đi vào, bọn chúng cũng giống như ba nhà, cũng là do Chân Giới khác tạm thời rơi xuống, hiện tại chẳng qua là trở về nơi bọn chúng vốn tồn tại thôi.” Hoa Duyệt nhẹ giọng giải thích.

Nàng ta đưa mắt nhìn Ngụy Hợp.

“Ta nghiên cứu hư yêu đã hai trăm năm, ở phương diện này vẫn có chút tâm đắc. Về bản chất hư yêu là một loại sinh vật đặc thù không có thực thể, do hư vụ, yêu lực, cùng với rất nhiều thành phần phức tạp khác nhau tạo thành.

Kết cấu sinh lý của bọn họ không nằm ở thân thể mà ở ý thức linh hồn. Ý thức tiêu vong, thân thể cũng lập tức tiêu vong.”

“Hoa Duyệt trước kia đã thăm dò Hư Hải chân giới từ rất sớm.” Bạch Linh ở một bên bổ sung một câu.

Được rồi, nhìn qua đây là một người hợp tác rất tốt. Nhưng Ngụy Hợp không buông lỏng cảnh giác.

Dù sao hắn vẫn còn nhớ rõ câu nói lần trước của Bạch Linh.

Giữa tam đại yêu vương không phải trước giờ hòa thuận.

Điểm ấy từ sau khi gã thụ thương, cũng không dám liên hệ với Yêu Vương khác, liền biết trình độ lợi hại.

Trong lúc nhất thời, một người hai yêu đều không lên tiếng nữa, thẳng tắp nhằm phương hướng Thiên Môn lên vào lần trước đi.

Chỉ chốc lát sau, vượt qua một rãnh sâu to lớn, bọn họ lần nữa nhìn thấy cánh cửa hình tam giác kia.

Đại môn vẫn giống như lần trước, biên giới có các loại san hô kết đá, mặt ngoài có vô số quái vật triều bãi.

Nhưng thủ vệ hai bên cửa lại biến mất không thấy.

“Thủ vệ giả đâu!?” Ngụy Hợp trong lòng rùng mình. quét mắt nhìn chung quanh, ý đồ tìm tới hai thân ảnh to lớn kia.

“Không biết.” Bạch Linh cũng nhíu mày. Hấn nhìn về phía khe cửa lớn, bỗng nhiên có loại dự cảm bất tường.

Không chỉ không có người giữ cửa, khí tức của Hư Yêu chung quanh cũng ít đến đáng thương.

Ba người trao đổi ánh mắt một chút, phân tán chạy về ba hướng, thăm dò tình huống chung quanh.

Rất nhanh, mấy phút sau, ba người đã trở về chỗ cũ.

“Hư Yêu ít đi rất nhiều. Địa hình chung quanh không có dấu vết diện tích lớn, người thủ vệ không thấy bóng dáng.” Hoa Duyệt trầm giọng nói.

Quyền trượng trong tay nàng điểm xuống một cái.

Một vòng gợn sóng vô hình khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Làm Tiên Thiên Yêu Vương, bọn chúng có rất nhiều chủng loại Yêu thuật, lúc này sử dụng là một loại thuật pháp có thể ở dưới hoàn cảnh cực đoan, ẩn nấp dò xét tình huống chung quanh.

“Ta cũng vậy.” Bạch Linh trả lời.

“Ta bên này cũng không phát hiện.” Ngụy Hợp lắc đầu.

Ba người trầm mặc một lát, ánh mắt lập tức đều rơi vào trên cửa lớn.

Chậm rãi du động, ba người chia nhau rơi vào rìa cửa lớn, đứng lại.

“Cùng nhau?” Bạch Linh nhìn về phía hoa vui.

“Được!”

Hai đầu Yêu vương phân biệt đưa tay ra, nhắm vào cánh cửa được phân nửa.

Ông!

Hai cỗ vàng sáng yêu lực thuần bạch từ trên hai cánh tay bọn họ phóng ra, tinh chuẩn rơi vào trên hai đại môn.

Cửa bắt đầu chậm rãi run rẩy, di động, mở ra hai bên.

Bên trong vẫn như cũ là một chất lỏng màu đen nhánh, nhưng màu sắc của chất lỏng đã không còn thâm thúy như trước nữa, mà là có chút bụi.

Đáy nước chung quanh bắt đầu rung động, nước bùn cuộn cuộn lên, hỗn tạp đá mơ hồ nước chung quanh.

Khiến người ta giơ tay không thấy được năm ngón.

Nhưng ba người cũng không bị quấy nhiễu, vẫn chú ý đến cánh cửa đang từ từ mở ra.

“Trong Thiên môn, rất có khả năng liên thông là cao tầng Chân giới hít thở không thông!” Thanh âm Hoa Duyệt lúc này quanh quẩn tại ba Phàm gian.

“Căn cứ nghiên cứu của ta, bên trong tầng hít thở khó khăn còn tồn tại chân khí năm đó chưa hoàn toàn tiêu tán. Hơn nữa là chân khí nồng độ cao, cho nên...”

Nàng còn chưa dứt lời.

Cánh cửa đang từ từ mở ra bỗng nhiên run lên.

Một cỗ man lực vô hình từ bên trong ầm ầm phát tác trên cánh cửa, cưỡng ép cánh cửa mở ra.

“Đến rồi!” Sắc mặt Bạch Linh trầm xuống, lần trước chính là nguồn lực lượng này, quá nhiều nó mở cửa, dẫn đến thương thế của nó tăng thêm.

Lần này hẳn đã sớm có chuẩn bị, còn thêm cả Hoa Duyệt ở bên cạnh.

Hai đại yêu vương đồng thời phát lực, toàn lực vận chuyển đại yêu lực.

Đây là sự so đấu của lực lượng thuần túy.

Mặt ngoài đại môn tam giác lóe ra bạch quang kịch liệt, lực lượng khổng lồ dưới sự tranh đoạt của song phương, điên cuồng tác động lên bề mặt cánh cửa.

Cánh cửa dùng mắt thường cũng có thể thấy được tốc độ vận vẹo, lồi lên, sụp đổ, xuất hiện các loại biến hình kỳ quái.

“Không hay! Muốn nổ tung!” Bỗng nhiên sắc mặt vui vẻ biến đổi.

Bạch Linh và Ngụy Hợp cũng nhìn ra nguy hiểm, vội vàng rút ra.

Băng!!

Trong lúc đó, toàn bộ đại môn tam giác tựa như thủy tinh, vỡ vụn thành vô số mảnh vỡ, như gió bão bắn ra bốn phương tám hướng.

Lực lượng cuồng bạo kinh khủng, coi như Ngụy Hợp cũng không dám khinh thường.

Hắn né trái lách phải, giữa khe hở cấp tốc né tránh mảnh vỡ bay tới.

Lúc này, cảnh giới vỡ đạo mà hắn học được từ Liễu Thừa Hi đã bắt đầu có tác dụng.

Trừ nước chảy, hắn còn nắm giữ một loại cảnh giới tên là bước vào khe nứt, đây là cảnh giới né tránh.

Lúc này đã thật sự sử dụng.

Bạo tạc kéo dài trọn vẹn hơn một phần đồng hồ.

Ngoài mảnh vỡ mở cửa ra, còn có rất nhiều vật màu đen không biết chất liệu gì cũng theo nổ bay ra.

Đợi đến khi bạo tạc dần ngưng lại, toàn bộ đáy biển hư vô đã trở thành một mảnh hỗn độn.

Mặt đất xuất hiện một cái hố đường kính vài chục thước, nguyên bản Thiên môn đã sớm biến mất không thấy gì nữa.

Ba người trôi nổi một bên, đều im lặng không nói.

Bạch Linh phát tay đẩy ra một mảng yêu lực.

Lập tức nước đục ngầu chung quanh nhao nhao lắng đọng lại, trở nên trong suốt.

Nhìn hồ sâu do Thiên môn lưu lại, trong mắt hắn ít có thêm một tia nôn nóng.

“Thiên môn rõ ràng...” Hoa Duyệt ở một bên cũng lộ ra vẻ mặt ngưng trọng.

“Xem ra, nơi đây triệt để không có hi vọng.” Ngụy Hợp nhẹ giọng nói.

Thật ra đối với Hư Hải, hắn chưa bao giờ ôm hy vọng quá lớn.

Mục đích của hắn trước giờ đều là nắm giữ linh lực, làm cho mình tiến thêm một bước. Sau đó tìm ra tung tích của đại sư tử.

Bây giờ hai mục tiêu đều đạt được.

Mà tầng hít thở của Thiên môn vẫn còn chưa có chứng cứ mang tính thực chất chứng minh nhất định đại sư tử đã vào trong đó rồi.

Ngoài ra, còn có một điểm quan trọng nữa.

Đó chính là, võ đạo huyết nhục của hắn đã có hi vọng, tương lai sớm muộn gì cũng có một ngày hắn có thể đột phá cảnh giới, từng bước từng bước tiếp cận cấp độ kia, dựa vào chính mình tiến vào tầng thở không thông.

Vì lẽ đó, hiện tại cửa đã nổ tung, nhưng hắn vẫn còn có hi vọng.

“Đã như vậy, ta đây sẽ không phụng bồi.” Ngụy Hợp khẽ lắc đầu, quay người chuẩn bị ly khai.

“Xin chờ một chút.” Hoa Duyệt bỗng nhiên lên tiếng.

“Chuyện gì?” Ngụy Hợp quay người hỏi.

“Bây giờ đại thể biến hóa, hư vụ cũng dần dần lui bước. Theo ta được biết, Ngụy Hợp tiên sinh, lực lượng trên người người cũng rất đại bộ phận, là dựa vào chuyển hóa hư vụ, để duy trì thực lực cường đại của bản thân?” Hoa Duyệt rõ ràng không giống một sợi gân trắng không có đầu óc.

Trước khi đến đây, nàng hiển nhiên đã sớm cẩn thận điều tra đối với Ngụy Hợp một phen.

“Không sai. Sau đó thì sao? Người muốn nói cái gì?” Ngụy Hợp nhíu mày hỏi.

“Nói cách khác, hư vụ biến hóa cũng liên quan đến thực lực của bản thân Ngụy tiên sinh. Đây không phải đại sự của Yêu tộc ta.” Hoa Duyệt tiếp tục nói.

Nàng nhìn về phía Ngụy Hợp, ánh mắt trong trẻo mà thành khẩn.” Ngụy tiên sinh đã nghiên cứu ra phương pháp chuyển hóa năng lượng còn lại, hóa thành chân khí của bản thân, chắc hẳn ngày sau chúng ta cũng có thể có cơ hội hợp tác với nhau.”

Rõ ràng nàng ta coi trọng năng lực nghiên cứu cường đại của Ngụy Hợp.

Xem ra, sương mù dần dần suy yếu là xu thế rất lớn, tương lai nếu không tìm được đường khác, có lẽ cũng chỉ có thể thử chuyển hóa năng lượng khác, làm nơi bổ sung yêu lực.

“Như vậy, lưu lại phương thức liên lạc đi.” Ngụy Hợp gật đầu nói.

Hắn cũng coi trọng mạng lưới thế lực cường đại của các Yêu Vương, cùng lịch duyệt khổng lồ tích lũy nhiều năm như vậy.

Hoa Duyệt gỡ xuống trên quyền trượng treo một cái vòng vàng, ném cho Ngụy Hợp.

Sau đó nhìn về phía Bạch Linh.

Bạch Linh lãnh đạm nói: “Lệnh bài của ta có thể dùng lặp đi lặp lại.”

Ngụy Hợp lấy từ trong tay áo ra lệnh bài, vết rạn phía trên đã tự động chữa trị.

Hắn suy nghĩ một chút, trong hệ thống Chân Vũ thật đúng là không có phương pháp nào có thể liên lạc từ xa.

Thời đại chân khí, còn có tinh trận có thể đưa tin khoảng cách xa. Nhưng hiện tại đang là thời đại hư vụ, hắn cũng không biết xây dựng thiên tinh trận, thật sự không còn cách nào khác.

“Nếu như muốn tìm ta, thì đi Nguyên Nguyệt đến Âm Dương đồ của Đại Nguyệt Hoàng Lăng. Tin nhắn là được. Ta sẽ tới đó xem xét một chút.”

“Ta thường trú ở phụ cận ngoài Lư Lăng Thành.” Bạch Linh trả lời.

“Kim hoàn của ta có thể dùng song phương định vị. Chỉ cần người không che chắn” Hoa Duyệt nhìn về phía Ngụy Hợp, hiển nhiên kim hoàn của nàng đã bị Ngụy Hợp dùng để phong ấn hoàn toàn.

Nàng ta cũng không cảm ứng được.

“Như vậy, kế tiếp hai vị định như thế nào?”

“Đi lên trước rồi nói.” Bạch Linh lên tiếng nói.

Thiên môn biến mất, hai đạo môn còn lại không phải nơi bọn họ muốn đi. Cho nên giá trị không lớn.

Bây giờ chỉ có thể tìm phương pháp khác.

“Ta sẽ trở về Lư Lăng tìm tu.” Bạch Linh trả lời.

*

*

*

“Ta cũng tính trở về Nguyên Nguyệt.” Lần này Ngụy Hợp đến châu, nên làm gì thì làm đều đã làm.

Kế tiếp chính là tăng cường linh lực, hoàn thành huyết nhục hóa toàn thân. Bản thân hắn dự cảm, lúc hoàn thành huyết nhục toàn thân, đó là ngày hắn bước vào cảnh giới tông sư.

“Nguyên Nguyệt sao?” Hoa Duyệt nhìn Ngụy Hợp một cái:

“Đã như vậy, như vậy... tương lai có lẽ chúng ta sẽ tới

Nguyên Nguyệt bái phỏng Ngụy tiên sinh. Trước đó, ta một mực ở lại thọ Việt.”

Ngụy Hợp khẽ gật đầu, không nhiều lời nữa, quay người cấp tốc hướng thượng du đi.

Tiếp theo là phiên toái của Yêu tộc, hư vụ thối hóa, yêu ma gặp phải hết thầy, giống chân võ năm đó.

Bây giờ nghĩ lại một chút, năm đó nhiều lần cùng Nguyên Đô Tử, có lẽ cũng giống như Bạch Linh Hoa Duyệt hai vị Yêu Vương, từ rất sớm đã phát hiện ra đầu mối chân khí thoái hóa.

Vì vậy bắt đầu bố trí các loại bố cục.

Hết thầy những điều đã từng xảy ra phảng phất như lặp lại bình thường, lại bắt đầu tái diễn tại một phương yêu ma.

Trong lòng Ngụy Hợp bỗng nhiên có loại cảm khái khó hiểu.

Hắn tăng nhanh tốc độ, tựa như mũi tên nhọn bay vút về phía mặt nước.

Lần này trở về, liền toàn tâm toàn ý tu hành...

Tốt nhất là trước khi hư vụ rút lui, thay thế chân huyết cho võ đạo máu thịt toàn diện của bản thân.

Như vậy mới có thể không dựa vào năng lượng đặc thù bên ngoài, thu được năng lực tiến hóa siêu mạnh.

Sau khi hư vụ thoái hóa, hắn còn phải tìm kiếm phương thức bổ sung năng lượng mới.

Năm Công lịch 148 năm, năm tháng.

Nguyên Nguyệt đại địa một mảnh phiêu diêu rung chuyển.

nạn hồng tai mới vừa qua đi, quân phiệt Hải Châu Trương Hoành, vì ký kết khế ước Hải Minh với Tây Lâm, lấy nhiều loại khoáng sản, tài nguyên của Hải Châu làm thế chấp, đòi lấy quân phí và quân bị ủng hộ.

Các nơi lọt vào Nguyên Nguyệt nhao nhao khiển trách.

Rất nhiều tạp chí báo được một đại sự.

Trong lúc nhất thời, học sinh học đường các nơi ùn ùn chạy đi thị uy, kháng nghị hành vi bán nước của Trương Hoành.

Nguyên Nguyệt mặc dù phân liệt, nhưng trong lòng tất cả mọi người, nơi đây vẫn là toàn bộ quốc gia, chỉ là tạm thời chia làm rất nhiều quân phiệt nắm quyền mà thôi.

Chính phủ quốc dân lâm thời tạo thành, mặc dù thời gian ngắn ngủi, nhưng vẫn khiến cho tất cả người của Nguyên Nguyệt từ đáy lòng, nhận thức được thân phận quốc dân của mình.

Cũng chính là phần lòng trung thành này, khiến cho mọi người đối với hành vi tùy ý buôn bán tài nguyên của Trương Hoành, cực kỳ phản cảm.

Dưới bối cảnh như vậy.

Ngụy Hợp lặng yên trở về Lâm Châu.

Đám yêu ma tự lo còn không mang nổi mình óc, đang điên cuồng tìm kiếm các loại phương pháp trị hoãn hư vụ thoái hóa.

Ngược lại, Nguyên Nguyệt sớm đã trải qua một màn như vậy, giống như đã bị phá rồi lập ra vậy.

Không có yêu ma, không có võ giả, chỉ có đám người bình thường nắm giữ tất cả.

Các học sinh không ngừng xung kích đám người nước ngoài tiến vào, dần dần sinh ra càng nhiều thức tỉnh hơn.

Các loại kết giao, học được, tổ chức dưới đất, ùn ùn không dứt.

Mọi người học theo đủ loại phương thức, vì quyền lực của bản thân, sinh mệnh an toàn cho tài sản của mình, tranh thủ càng nhiều.

Không có thể lực yêu ma âm thầm ảnh hưởng, thế lực ngoại quốc cũng bắt đầu lặng yên ần núp các nơi Nguyên Nguyệt.

Bọn họ mỗi người nâng đỡ quân phiệt mà mình nhìn trúng, ý đồ đầu tư vào đại địa Nguyên Nguyệt trong tương lai, nhận được một phần hồi báo lớn nhất.

Dưới tình huống như vậy, Ngụy Hợp không trở về Ngụy phủ, mà là tìm nơi khác ở lại.

Hắn không bại lộ thân phận, chỉ là quan sát tình huống hậu nhân, đám người Liễu Thừa Hi liền tự mình tìm chỗ ẩn nấp.

Bây giờ con đường võ đạo huyết nhục còn chưa hoàn thành, hắn cần mau chóng chạy trước khi hư vụ thối hóa, hoàn thiện con đường này.

Nếu không sương mù thối lui, hắn sẽ gặp phải cảnh ngộ khó khăn khi năng lượng bổ sung không đủ.

Cho nên, hắn không định công khai lộ diện, tránh bị việc vặt quấy nhiễu.

Mặc dù Huyền Diệu tông trùng kiến lại, nhưng chủ chỉ lấy ẩn cư tị thế làm chủ, thành viên bên trong phần lớn đều là đại thù được báo xong, muốn an cư lạc nghiệp người bình thường.

Tác dụng duy nhất còn lại của bọn họ chính là giám sát đám yêu ma danh sách trắng, phòng ngừa vạn nhất.

Bởi vì con đường võ đạo chưa hoàn thành nên không thể tùy tiện truyền thụ.

Cho nên trước khi hoàn thiện hoàn toàn con đường của bản thân, Ngụy Hợp không định hiện thân.

“Bán báo! Bán báo a!”

“Hải Châu Thanh Khê bộc phát luật thị uy thị uy, mười ba học sinh Tây Nam Học Phủ liên hợp đưa sách thỉnh cầu, yêu cầu chính phủ Hải Châu lập lại khế ước Hải Minh!”

Trong một thành nhỏ ở Đông Châu.

Trên đường phố bình yên sáng sớm, mười mấy báo đồng đang huy động báo chí lớn tiếng hét to.

“Cho ta một phần.”

Một nam tử áo đen thân hình cao lớn khôi ngô, đưa tay cho hai mai đồng, từ trong tay một tiểu báo đồng xám xịt, lấy một phần báo chí.

mạ non màu vàng nhạt, chia làm rất nhiều khối đậu hũ lớn nhỏ.

Hàng lớn nhất phía trên chính là nội dung thị uy hành lễ của học sinh.

Sau đó là đủ loại biện pháp, lợi dân của chính phủ Đông Châu, chính sách bên ngoài.

Tin tức phía dưới cùng là giải trí, mỗi người con gái nghi ngờ cùng một nam tinh nào đó đang náo loạn.

Buổi vũ hội ca múa mới mở vé bán cửa, ở một nơi nào đó náo loạn đèn tắt cửa lạnh, các loại linh tinh.

Ngán ngùn vài năm, Ngụy Hợp lại phảng phất, không có yêu ma áp chế, toàn bộ Nguyên Nguyệt phảng phất đang dần dần sống lại, tràn đầy sức sống mới.

Nhìn ảnh đen trắng trên bia đá.

Ngụy Hợp cuộn nó lên, tùy ý ném vào mây thứ rác rưởi tay đẩy xe, quay người rời đi.

Bây giờ, đã không còn là thời đại của hắn...

Vẫn nên trở về tu hành linh lực, mau chóng hoàn thành chuyển hóa thân thể võ đạo máu thịt đi.

Hắn đã có thể suy đoán, tu hành linh lực sẽ là một quá trình vô cùng lâu dài.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Ngụy Hợp hoàn toàn tiến vào trạng thái bế quan tu hành, không hỏi thế sự.

Bản thân y bởi vì chuyển hóa tổ chức mà chỉ cần hư vụ còn tồn tại thì có thể liên tục cung ứng năng lượng cần thiết cho nhu cầu của bản thân, cung ứng cho võ đạo huyết nhục.

Sau đó lại ăn thêm chút đồ ăn, chỉ đủ để chèo chống trạng thái tu hành.

Dưới tình huống như vậy, Ngụy Hợp hoàn toàn không để ý tới sự thay đổi của ngoại giới.

Mà mặt đất của Nguyên Nguyệt cũng không hề vì hấn mà bé quan, không hề có bất kỳ ảnh hưởng nào khác.

Học sinh thị uy du du không có kết quả, tiếp theo hình thành du lịch càng quy mô lớn hơn.

Cuối cùng bị quân phiệt trấn áp.

Đám quân phiệt nhẫn nại một hồi lâu, sau khi xác định Ngụy Hợp thật không còn xuất hiện, rốt cuộc dần dần quên đi sự sợ hãi lúc trước. Được các thế lực từ nước ngoài ủng hộ, bắt đầu tranh đoạt quyền bí mật với vùng đất này.

Chiến tranh lại nổ ra.

Hỗn chiến, nội chiến, ước chừng mười lăm năm, Nguyên Nguyệt đại địa đánh cho máu thịt tung bay, khói lửa nổi lên bốn phía.

Sau khi xác định Huyền Diệu tông thật sự ẩn thế, không hỏi gì nữa.

Quân phiệt rốt cục triệt để buông tay ra.

Thế lực ngoại quốc cũng nhao nhao không kiêng nể gì bắt đầu tiến vào, ý đồ thu hoạch càng nhiều lợi ích.

Nguyên Nguyệt rút lại phía sau rất nhiều thương pháo, dần dần lâm vào cảnh quần bách bị ngoại lực xâm lược áp bức.

Một năm một năm, chống lại và xâm lược, phản kháng và tàn sát, không có lực lượng siêu phàm áp chế, người bình thường bộc phát ra sức mạnh và ý chí khó có thể tưởng tượng.

Mà dưới tác dụng ngày càng phát triển của vũ khí thương pháo, tác dụng của võ giả cũng ngày càng nhỏ, bắt đầu rời khỏi vũ đài lịch sử.

Võ nghệ khổ luyện nhiều năm, cao nhất chỉ có thể luyện đến hai máu, còn không bằng một tân binh huấn luyện mấy tháng bùng thương một trận quét ngang.

Sự chênh lệch như vậy khiến người nguyện ý học tập võ đạo càng ít ỏi.

Ngụy Hợp một lòng bế quan tu hành ở Đông Châu.

trừ việc thỉnh thoảng ra tiểu thành phụ cận đòi lấy các loại nguyên liệu tiểu tế, còn lại tất cả đều ẩn ở trong núi.

Hắn cảm ứng rõ ràng linh lực của mình dưới sự khổ tu, từng ngày không ngừng tăng trưởng.

Bình hòa, ổn định, không có trì trệ, không có bình cảnh.

Linh lực tăng trưởng, cũng kéo theo huyết nhục hóa trăm phần.

Từ một phần vạn đến một phần ngàn, đến một phần trăm.

Sau đó là mười phần trăm, hai mươi phần trăm.

Ba mươi phần trăm, bốn mươi, năm mươi...

Ngụy Hợp cho rằng mình có thể một hơi tu hành linh lực, triệt để huyết nhục hóa toàn thân.

Mãi tới một ngày, thiên địa, thế giới, không gian, hất đột nhiên hơi chấn động.

Dường như có thứ gì đó đặc thù đã biến mất.

Đông Châu thâm sơn, trong một đạo quán vô danh.

Trong đại điện, Ngụy Hợp một thân đạo bào màu đen, chậm rãi mở mắt, phát ra một tiếng thở dài.

Hư vụ, cuối cùng cũng biến mất.

Trong đại điện, Ngụy Hợp đứng lên, đưa tay ra phảng phất như bắt được cái gì, nhẹ nhàng hư không nắm lấy.

Vốn quá trình hội tụ ra hư vụ, hấp thu tổ chức chuyển hóa chuyển hóa tiến vào mu bàn tay.

Lúc này lại không có chuyện gì phát sinh.

Không có hư vụ, chỉ có không khí thuần túy...

Ngụy Hợp nhẹ giọng thở dài một tiếng, toàn thân một nửa triệt để máu thịt hóa, về mặt cảnh giới, hẳn đã tương đương gần cấp bậc Tông Sư.

Đáng tiếc... Vẫn không thể hoàn thành triệt để.

Bất quá một điểm tốt khác chính là, huyết mạch chân huyết bản thân hẳn tương đương độc sức.

Hai mươi một năm trước, Ngụy Hợp đã phát triển tự nhiên tố chất thân thể cấp Tông Sư. Tốc độ lực lượng, tăng lên toàn diện. Ba loại huyết mạch lại lần nữa cung cấp cho hẳn ba lần cơ hội cường hóa.

Hẳn lựa chọn phòng ngự toàn bộ. Như vậy mới có thể phát huy ra uy lực lớn nhất của bí pháp Ngũ Chuyển Long Tức này.

Cho tới bây giờ, cường độ thân thể của hẳn, bất luận là tốc độ, lực lượng, hay là tố chất còn lại, đều đạt đến trình độ Chân Huyết tông sư chân thật.

Nhưng đây đã là điểm cuối.

Cực hạn của chân huyết tự nhiên trưởng thành chính là nơi này.

Kế tiếp, chính mình cần dựa vào cảnh giới cố gắng.

Chậm rãi đi ra đại điện, Ngụy Hợp ngẩng đầu nhìn lên trời xanh mây trắng có chút tươi đẹp.

Ánh nắng nhu hòa chia sân nhỏ của đạo quán làm hai phần, có lông ngô đồng nhỏ vụn bay xuống.

Vài con sơn tước đầu bạc đuôi đang nhảy nhót trên tường vôi, phát ra tiếng thanh thúy.

Ngụy Hợp lấy ra lệnh bài Bạch Linh ném đó cho y, nhẹ nhàng tán đi chân khí phong ấn trên đó.

Lập tức mặt ngoài lệnh bài hiện lên một tia bạch quang, lập tức hơi nứt ra một vết rạn.

Ngụy Hợp không có động tác, chỉ một mực đứng tại chỗ, từ từ chờ đợi.

Ước chừng hơn mười phút sau.

Chợt bên ngoài đạo quan, truyền đến một hồi tiếng gõ cửa vững vàng.

Thịch thịch thịch.

“Vào đi.” Ngụy Hợp thu hồi lệnh bài, ngẩng đầu nhìn về phía cửa viện.

Cửa không khóa, rất nhanh rảng rắc một tiếng, bị đẩy ra từ bên ngoài.

Một nam tử cao lớn mặc áo trắng, khuôn mặt lạnh lùng, chậm rãi đi vào cửa.

Nam tử ngẩng đầu lên, để lộ gương mặt Bạch Linh Yêu Vương trăm năm trước mà Ngụy Hợp từng gặp ở Lâm Châu.

Hai người cách nhau mấy mét, Bạch Linh từng bước một đứng lại.

Trên mặt hắn lộ ra vẻ mỏi mệt, nghi hoặc, không cam lòng, còn có những cảm xúc phức tạp khác.

Nhìn qua những năm gần đây, hắn đã phải chịu rất nhiều đau khổ. Thế mà trên mặt lại mơ hồ xuất hiện một ít nếp nhăn.

“Yêu vương cũng già sao?” Ngụy Hợp nói khẽ.

“Đương nhiên, bất quá ta cũng có những nguyên nhân khác.” Bạch Linh giải thích đơn giản.

Hắn ngẩng đầu bình tĩnh nhìn Ngụy Hợp.

“Có thể ngồi xuống tâm sự một chút không?”

“Đương nhiên.” Ngụy Hợp gật đầu.

Một lát sau.

Bên trong đạo quán, một người một yêu ngồi đối diện nhau, trên bàn đá chính giữa đặt một bình rượu gốm chay Khương trà đun sôi.

Bạch Linh ngồi ở vị trí trên, nhìn hơi nóng của nước trà quanh quần hương lên trên.

“Ta cho rằng mấy năm nữa ngươi mới xuất hiện, cho nên trước đó ta đã đến bên hoàng lăng.”

“Nói đi, có chuyện gì?” Ngụy Hợp nhìn gã một cái.

“Hư vụ biến mất. Chắc ngươi cũng cảm giác được đúng không?” Bạch Linh trầm giọng nói.

“Cái đó cùng ta có quan hệ gì?” Sắc mặt Ngụy Hợp bình tĩnh.

“Ta tới, là muốn hỏi ngươi, có thể làm ra năng lượng khác để chuyển hoá thành hư vụ hay không. Có thể tạo ra tổ chức chuyển đổi như vậy hay không?” Bạch Linh lúc này ánh mắt sáng ngời, chăm chú nhìn Ngụy Hợp.

“Không có cách nào.” Ngụy Hợp cũng không phải là không nếm thử.

Thái dương có thể phóng xạ, phong năng, bộ phận dược học, vân vân, đều không thể chuyển hóa hư vụ.

Cũng không cách nào chuyển hóa thành chân khí.

Bây giờ, duy nhất hẳn có thể tự do hoạt động là một nửa võ đạo thân thể.

Còn lại một nửa thân thể, là nguyên thân của Chân Huyết Tông.

Ngụy Hợp dùng võ đạo huyết nhục từng bước thay thế thân thể của chính mình, những thứ này đều được cường hóa đến cường độ khi huyết nhục tế bào tương ứng với cường độ mới có thể tiến hành.

Lợi dụng chân khí và chân huyết, Ngụy Hợp rất dễ dàng kết hợp linh lực, sắp xếp lại toàn bộ công pháp cấp độ võ đạo

Huyết Nhục.

Hiện tại một nửa huyết nhục hóa thân trên người hắn, cường độ cũng không kém gì nguyên thân.

Trừ việc không thể dùng được một ít năng lực thiên phú ban đầu của chân huyết ra, còn lại không khác gì so với trước kia.

Thậm chí bởi vì hình thức tiến hóa đặc thù của võ đạo máu thịt, Ngụy Hợp bây giờ có năng lực thích ứng đối với chung quanh, còn mạnh hơn một đoạn, không cần lo lắng sau khi tiêu hao sẽ không có bổ sung.

“Không có hư vụ, tiếp theo người có tính toán gì không?”
Ngụy Hợp lên tiếng hỏi.

Bạch Linh nhắm mắt lại, trầm mặc không nói.

Cho đến khi Ngụy Hợp kêu hắn mấy lần, hắn mới mở hai mắt ra.

“Ta mô phỏng mạch suy nghĩ của người, ở mặt ngoài thân thể chế tạo mật độ phòng hộ đặc thù cực cao, có thể ngăn cách yêu lực trong cơ thể trôi qua.

Không có bổ sung, yêu lực trên người ta dùng ít đi một chút, chỉ có thể chịu đựng. Hơn nữa, ta không có phương pháp hoàn mỹ như người... Lực lượng trôi qua cũng có chút nhanh.”

Tình huống hiện tại của hắn, so với Ngụy Hợp trước đó không sai biệt lắm.

“Hoa Duyệt đâu?” Ngụy Hợp hỏi.

“Nàng không cam lòng. Vẫn đang thăm dò di tích, nỗ lực tìm ra lối ra mới. Mặt khác, Hư Hải cũng biến mất...”

Bạch Linh nhẹ nhàng thở dài.

Trăm năm qua vì nghĩ biện pháp vẫn hỏi hư vụ, bọn họ đã nghĩ rất nhiều biện pháp.

Nhưng đáng tiếc...

“Linh lực đâu?” Ngụy Hợp hỏi lại.

“...” Bạch Linh lắc đầu, không lên tiếng.

Linh lực tuy rằng chỉ kéo dài theo ý thức, không bị bên ngoài ảnh hưởng, nhưng có hay không có thiên phú về linh lực, là thứ mà mỗi thể từ khi sinh ra đều cố định.

Hơn nữa, linh lực cũng không có tác dụng kéo dài tuổi thọ.

Yêu ma linh tộc có thể trường thọ, cũng là bởi vì dùng linh lực kết hợp với hư vụ, cải tạo bản thân.

“Đúng rồi, ba đại tộc Lâm Châu chúng ta sắp đi rồi.” Bạch Linh nhẹ giọng nói.

“Đi đâu?”

“Chúng ta liên hợp mở ra lối vào thông hướng cao tầng Chân giới, là triền miên Phong Chân Giới, nơi đó còn có hư vụ chưa tiêu tán.”

Trong lúc nhất thời cả hai đều trầm mặc xuống.

“Ta không chuẩn bị đi vào.” Bạch Linh tiếp tục nói: “Như vậy chỉ là kéo dài hơi tàn mà thôi, ta không muốn cứ như vậy nhận thua, rời khỏi nơi này. Hoa vui cũng không muốn.”

“Đúng vậy không, vậy... Thật mong chờ không lâu sau, còn có thể gặp lại người.”

“Cảm ơn.”

Bạch Linh bung bình trà lên, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, lập tức quay người sải bước rời đi.

Từ đầu đến cuối, Ngụy Hợp không nhắc đến chuyện huyết nhục võ đạo.

Nói cho cùng, hắn và Bạch Linh cũng không phải là người giống nhau, chỉ là tạm thời hợp tác mà thôi.

Hơn nữa huyết nhục võ đạo chưa hoàn thiện, nguy hiểm cực lớn. Cho dù hắn và Bạch Linh quan hệ không tệ, cũng sẽ không dễ dàng truyền thụ ra ngoài.

Ngồi một mình bên bàn, Ngụy Hợp thật lâu không đứng dậy.

Hắn cảm giác được, thế giới này đang từ từ rút đi sự siêu phàm.

Chân khí cũng tốt, hư vụ cũng tốt, bọn họ đều chỉ là hàng loại đào thải thay đổi thời đại.

Nhìn âm trà trên bàn, Ngụy Hợp ngửa đầu nhìn sắc trời sáng lạn, trong lòng lại như trống rỗng.

Rốt cuộc, qua hồi lâu hắn mới đứng dậy.

Một nửa huyết nhục trên người bên trái giống như nước chảy hòa tan bao trùm toàn thân, sau đó tái tạo khuôn mặt mới.

Rất nhanh, giống như rất nhiều năm trước đây, lúc ban đầu hắn còn ở Thiên Ấn môn, một lần nữa xuất hiện trên người.

Trừ làn da có chút trắng, hoàn toàn là hình dáng một nam tử tầm hai mươi mấy tuổi bình thường.

Không anh tuấn, cũng không có chút đặc sắc nào, duy nhất có thể được đánh dấu là khí chất thoáng có chút lạnh.

Ngay cả làn da màu da của võ đạo huyết nhục cũng khôi phục lại thành màu da bình thường.

*

*

*

Hắn dự định xuống núi xem một chút, nhìn xem Ngụy gia bây giờ thế nào, nhìn xem Huyền Diệu tông thế nào rồi.

Nhìn xem hết thấy những chuyện đã từng xảy ra, còn có bao nhiêu ký ức lưu lại.

Về phần tu hành, không có hư vụ chuyển hóa, hắn bây giờ chỉ cần khổ tu linh lực là được. Linh lực tu hành ở nơi nào cũng được, cũng không có gì cản trở.

Ít nhất trước khi huyết nhục toàn thân biến thành trăm phần trăm, hắn sẽ không gặp phải bình cảnh.

Sở dĩ hắn ở trong thâm sơn, là để thuận tiện nghiên cứu chút gì đó, sẽ không bị người khác quấy rầy.

Ngụy Hợp đơn giản thu thập đồ đạc, mang theo một gói hành lý, quay đầu nhìn lại đạo quán trăm năm này làm bạn với hắn, quay người bước ra cửa viện, đi xuống núi.

Khu chợ toàn bộ Đông Châu.

Trung tâm huấn luyện của trẻ con tử kim hoa.

Trước kính đã hạ xuống rộng lớn, một nữ tử thanh tú dáng người thon thả, mặc vũ y trắng tươm tươm, đang một tay nâng quả đỉnh đầu, nhón chân lên, thân thể hơi gấp khúc, tựa như một vàng trắng khuyết nhu hòa.

Sau lưng nàng là hơn hai mươi cô bé vũ trang nhảy nhót chính tề.

Trong đó lớn chỉ mười một tuổi, nhỏ thì mới sáu tuổi.

“Hiện tại, chúng ta phải học vũ đạo, là phiên bản đơn giản hóa óng ánh hắc quang lấp lánh.” Thanh âm nữ tử trong trẻo, không lớn không nhỏ, vừa vặn đủ để hài tử có thể nghe được.

Tiếng âm trong góc phóng ra âm thanh tiết tấu nhu hòa.

“Cùng ta tới đây. Làm tốt tư thế.” Cô gái bắt đầu chậm rãi di động trái phải.

Lũ trẻ toàn bộ cũng bắt đầu bày ra tư thế giống nhau. Có chút xiêu xiêu vẹo vẹo, nhưng có thể nhìn ra được, tất cả bọn trẻ đều rất nghiêm túc.

Ai u.

Đột nhiên một đứa trẻ nhỏ tuổi còn nhỏ không chịu nổi ngã cái rầm xuống đất.

Nữ tử xoay người, đi tới đỡ nàng lên, an ủi nàng, trợ giúp nàng bày ra tư thế tốt.

Cô gái kia tên là Đinh Lạc, là một trong hai lão sư kim bài tốt nhất ở trung tâm huấn luyện này.

Nàng vốn xuất thân từ một tiểu sơn thôn, từ nhỏ tập võ rèn luyện thân thể, về sau bên ngoài khoa học kỹ thuật thay đổi mỗi ngày, rất nhiều người trẻ tuổi trong thôn đều không nhận được mê hoặc, lần lượt ra ngoài học tập lang bạt.

Nàng cũng đi theo ra ngoài.

Sau khi thuận lợi niệm xong hệ nhảy đại học, dựa vào căn cơ võ thuật của mình, làm vũ đạo lão sư hiện tại ở phụ cận quê

nhà.

Chẳng qua là mặt ngoài, tuy nàng là Vũ lão sư, nhưng trên thực tế, nàng vẫn chưa quên, năm đó ông ngoại dạy nàng lời dạy bảo.

Nàng đã học võ công của Huyền Diệu tông, đó chính là môn nhân của Huyền Diệu tông. Ngày sau phải ghi nhớ thân phận của mình, không thể quên gốc rễ.

Cách một đoạn thời gian, nàng cũng sẽ ở cùng một chỗ với một vị bạn tốt khuê mật khác, một lần nữa sửa sang lại tư liệu rất nhiều văn hiến mà ông ngoại lưu lại.

“Nàng chính là Đinh giáo huấn được hoan nghênh nhất trung tâm của chúng ta.”

Lúc này ra ngoài học đường nhảy múa.

“Đinh giáo huấn?” Đứng bên ngoài tường học sinh trong suốt, nhân viên trung tâm huấn luyện, đi cùng với một nam tử cường tráng mặc quần dài màu đen, nhìn vào bên trong.

Nam tử có khuôn mặt bình phàm, tóc hơi dài, cột thành một bó ở sau lưng, ánh mắt có chút tang thương.

Nhìn bề ngoài thì rõ ràng chỉ khoảng hai mươi mấy tuổi, nhưng trong mắt lộ ra thần sắc, lại phẳng phất đã rất lâu.

Người này đúng là Ngụy Hợp mới từ đạo quán xuống núi.

Hắn lần theo trí nhớ lúc trước tìm được địa điểm ẩn cư của Huyền Diệu tông. Kết quả nơi đó đã biến thành thôn xóm thưa thớt, bên trong không tìm thấy lão nhân trước kia.

Hỏi thăm một chút, Huyền Diệu Tông chỉ còn lại hai quyền tông phổ truyền thừa được thờ phụng trong từ đường.

Mà thế hệ trước Liễu Thừa Hi cùng mấy người dưỡng tử kia, tựa hồ đã xảy ra chuyện gì, rất sớm ồm chết từ lâu.

Số người Huyền Diệu tông khổng lồ chậm rãi theo thời gian, tách ra ít đi.

Cho tới bây giờ, tông phổ vẫn còn, nhưng người đã không còn là người quen.

Nguy Hợp đi từ đường kia, lặg lặ lặ xem tồg phỏ, lại hỏi thăm khắp nơi, lúc này mới tìm đượ, nơi ở của Liễu Thừa Hi là dưỡng tử Liễu Ninh An, cháu gái Đinh của hắ đầy đủ.

Đây là hậu nhân trực hệ dễ tìm nhất trong số những người gần nhất.

Sau đó, hắ liền một đường tìm tới.

Không ngờ môn nhân tồg môn huyền diệu đã từng tập võ lại biến thành lão sư vũ công dạy trẻ nhẩy.

Ngụy Hợp nhìn điệu nhảy uyển chuyển nhẹ nhàng uyển chuyển của Đinh Lạc, trong lòng không có thương thức, mà là bất đắc dĩ.

Hắn đã nhìn ra, tư thế bước đi của Đinh Lạc trên người, có bóng dáng võ học của Huyền Diệu Tông.

Võ đạo năm đó dùng để khắc địch chế thắng, giết yêu ma, bây giờ, thế mà chỉ có thể dạy trẻ con nhảy múa?

“Vị tiên sinh này, ngài định báo thay cho con cái nhà mình à? Người của Đinh lão sư, có lẽ phải đợi một thời gian, bây giờ nhân số lớp của nàng đã đầy rồi.” Người lùn đứng bên cạnh xin lỗi, nói.

“Ừm, biết rồi.” Ngụy Hợp thu tầm mắt lại, hắn đã không muốn đi khuấy rây sinh hoạt lứa nhỏ này nữa.

“Chờ khi nào Đinh lão sư rảnh rồi, để ta làm nốt.”

Hắn xoay người, không đợi nhân viên công tác kia lên tiếng, liền đảo mắt ra khỏi cửa lớn, xuyên qua đường đi, vừa vịn đi vào trong thang máy.

Trong góc thang máy có quảng cáo thang máy, bên trên có quảng cáo về sơn phấn con.

Hình ảnh ánh sáng rực rỡ, khiến Ngụy Hợp trong lúc hoảng hốt, phảng phất cảm giác mình đã về tới kiếp trước.

Hai trăm năm... trí nhớ kiếp trước đã mơ hồ không rõ, nhưng lúc này bỗng nhiên trở nên rõ ràng...

Nguyên bản hắn còn định đi xem Ngụy gia, nhưng bây giờ chứng kiến hiện trạng Huyền Diệu tông, hắn cũng có chút mất hứng.

Đi thì sao? Chẳng qua chỉ thấy một đám hậu nhân không quen biết.

Bọn họ không quen biết mình, bản thân mình cũng không quen biết bọn họ, có khác gì người lạ đâu?

Thang máy chậm rãi hạ xuống dưới lầu.

Rất nhanh, một tiếng ding vang lên.

Cửa thang máy mở ra, Ngụy Hợp và đám người bên trong nhanh chóng đi ra.

Hắn không dừng lại, trực tiếp đi về phía cửa lớn thương trường.

“Ồ!?” Đột nhiên một nữ hài tóc dài mặc váy dài màu đỏ và cả người đi tới.

Nàng lưng đeo túi lụa sau lưng màu trắng đáng yêu, trên khuôn mặt xinh đẹp toát ra một tia kinh ngạc, đang nhìn khuôn mặt Ngụy Hợp ngẩn ra.

Ngụy Hợp nhìn ra đối phương kinh ngạc, mặc dù không biết vì cái gì, nhưng không quan hệ đến hắn.

Hắn lướt qua bên phải, đi về phía cửa lớn.

Nữ hài váy đỏ không tự chủ được quay người theo, ánh mắt một mực dừng ở trên người Ngụy Hợp.

Cho đến khi nàng nhìn thấy chữ Huyền trên mu bàn tay Ngụy Hợp.

Lập tức toàn thân nữ hài chấn động.

“Xin chờ một chút!”

Nàng chột bước một bước, chụp về phía cổ tay Ngụy Hợp.

Nhưng lại bắt hụt.

Ngụy Hợp dừng chân, quay người, nhìn về phía đối phương.

“Có việc gì?”

Hắn xác định mình không quen biết người này.

Nữ hài lão đảo một cái, thiếu chút nữa ngã sấp xuống, nhưng lập tức nhanh chóng bày ra cân bằng.

“Xin hỏi người có phải họ Ngụy không?” Nàng gấp giọng hỏi.

“Vâng.” Ngụy Hợp không rõ cho lắm.

“Vậy, người có biết Đinh Lạc không?” Nữ hài tiếp tục hỏi.

Ngụy Hợp lắc đầu.

“VẬY LIỄU HÂN THÀNH THÌ SAO?” Nữ hài tiếp tục hỏi.

Ngụy Hợp lại lần nữa lắc đầu.

“Ta biết Liễu Trữ An.” Nghe được dòng họ Liễu này, hắn đã có chút suy đoán.

Dứt khoát nói thẳng ra tên mình biết.

“... Quả nhiên!” Gương mặt mập mạp của nữ hài lập tức nổi lên một tia ửng hồng, nàng kích động nắm lấy tay Ngụy Hợp.

“Người là người Ngụy gia sao? Doanh bạc đã tìm đã lâu, không nghĩ tới hôm nay rốt cục lại gặp được người Ngụy gia!”

Cô bé lôi kéo Ngụy Hợp định nhảy vào trung tâm điệu nhảy lần hai.

Nhưng rất nhanh nàng nghĩ tới điều gì, vội vàng lấy điện thoại từ trong túi nhỏ ra, thông qua điện thoại khuê mật bên kia.

Sau một hồi vội vàng, Đinh Lạc bàn ghế.

Hai cô gái nói ngắn gọn vài câu.

Đinh Lạc lập tức kích động hẳn lên, còn liên thông tin, sau đó lập tức lao ra, tự động đỡ lấy thang dây chạy về phía hai người.

“.....”

*

*

*

Trong tiếng bước chân dồn dập, Đinh Lạc nhanh chóng chạy đến trước người nữ hài váy đỏ Ngụy Hợp và Ngụy Hợp. Gã dừng lại, cẩn thận đánh giá Ngụy Hợp trước mặt.

Khuôn mặt kia so với bức họa trước kia nàng tế bái cơ hồ có tám thành tương tự.

Còn có chữ Huyền trên mu bàn tay.

Càng đại biểu cho thân phận chi tiết của đôi phương.

Dù sao ngoại trừ một số người Huyền Diệu Tông, còn lại sẽ không khắc một chữ huyền tự trên người như vậy.

Hơn nữa còn là thân thể cổ xưa.

“Xin hỏi.... Người tên là gì?” Đinh Lạc có chút kích động, nghiêm túc nhìn Ngụy Hợp hỏi.

“Ngụy Hợp.” Ngụy Hợp bình tĩnh thản nhiên trả lời.

Đến cấp bậc này, hắn chính là hắn, sẽ không bởi vì một ít phiền toái nhỏ, liền từ bỏ tên của mình không dùng.

Mà nếu đã bị đối phương đuổi kịp, hắn cũng không đến mức cố ý giấu giếm bản thân.

Đôi mắt đẹp dịu dàng của Đinh Lạc mở lớn ra, tỉ mỉ quan sát Ngụy Hợp lần nữa.

“Như vậy, xin hỏi ngài là Ngụy gia? “

“Nếu như ta tính không sai.” Ngụy Hợp bình tĩnh nói: “Ta hắn là lão sư của ông ngoại ngươi.”

Hai nữ hài khẽ giật mình, lập tức đều trầm mặc lại.

“Xin ngài đừng đùa như vậy, ông ngoại ta đã qua đời nhiều năm rồi. Trò đùa như vậy chỉ khiến người ta cảm thấy ngài rất vô lễ!” Đinh Lạc cau mày lại.

Ngụy Hợp trong lòng lắc đầu, biết rõ Huyền Diệu tông truyền thừa đã đứt đoạn quá nhiều. Đối phương căn bản sẽ không tin tưởng cách nói của hắn.

Lúc này cũng không nói thêm gì nữa, xoay người chuẩn bị rời đi.

Chuyện cho tới bây giờ, hắn cũng đã xem nhẹ, chỉ cần hắn còn, như vậy Huyền Diệu tông sẽ ở đây.

Bất cứ lúc nào, chỉ cần hắn chuẩn bị tốt, Huyền Diệu tông có thể mọc rễ nảy mầm.

“Xin chờ chút!” Đinh Lạc dưới tình thế cấp bách, vội vàng tiến lên lần nữa, muốn bắt lấy Ngụy Hợp, nhưng ánh mắt gã hoa lên, trên tay cái gì cũng không bắt được.

“Người cũng là người Ngụy gia, như vậy có thể nói cho ta biết những người còn lại của Ngụy gia đã đi nơi nào không?”

“Có ý tứ gì?” Lòng mày Ngụy Hợp nhăn lại, quay người nhìn nàng.

“Thề diện chữ ý tứ, Ngụy gia từ khi thế hệ phụ thân ta bắt đầu, bỗng nhiên mai danh ẩn tích, triệt để không liên hệ được.

Mẹ của ta đã tìm kiếm nhiều năm, một chút tiếng động cũng không có, cho nên hôm nay ta thấy cách ăn mặc của ngài, lúc này mới cảm thấy có chút kích động. Xin ngài thông cảm.”
Đinh Lạc cẩn thận giải thích.

” mai danh ẩn tích?” Ngụy Hợp trong lòng khó hiểu.

Ngụy phủ mặc dù tuân thủ sách lược phát triển khiêm tốn của hần, nhưng một mực có liên hệ với Huyền Diệu tông.

Hiện tại ngay cả Huyền Diệu Tông bên này cũng đã hoàn toàn đứt đoạn.

Xem ra là xảy ra chuyện gì.

“Đúng rồi, người nói thật, rốt cuộc là người Ngụy gia nào? Là thế hệ nào?” Đinh Doanh chăm chú hỏi.

Ngụy Hợp lười giải thích, xoay người rời đi.

“Chờ đã! Người...” Đinh Lạc còn chưa nói xong, trước mắt đã không còn bóng người.

Nàng hít sâu một hơi, nhìn xung quanh một chút, trừ khuê mật ra thì nàng cũng thấy được, mặt mũi tràn đầy vẻ rung động.

Những người còn lại phảng phất như không nhìn thấy gì, vẫn như thường đi dạo, không có chút bất ngờ nào.

“Một người lớn như vậy... vừa rồi... Không còn!?” Đinh Lạc có chút lắp bắp đỏ mặt.

Khuê mật bên cạnh cũng hòa hoãn lại.

“Nói không chừng, bản thân hần chạy rất nhanh, chúng ta không chú ý...”

Đinh Lạc lắc đầu nhẹ, chợt nhớ tới trước kia từng nghe ông ngoại kể rất nhiều chuyện.

Trong lúc nhất thời, trong lòng nàng nổi lên một tia hoài nghi rung động.

Lúc này, phía Đông Châu cách chỗ Nguyên Nguyệt vạn dặm, ở Tây Châu.

Trong quốc nội của Hợp Ba Phát, ở sâu trong hoang mạc, dưới đất năm trăm mét.

Bên trong phòng báo cáo hình bầu dục rộng rãi là một lão giả mặc quân phục màu trắng xoá, thần sắc nghiêm túc nhìn chằm chằm màn hình rộng lớn trước mặt, chăm chú nhìn vào các quan to trong bốn ô vuông.

Bắt đầu hai mươi năm trước, Côn Phát công nhiên trong giao chiến, sau đó phóng ra hai khóa đất động hạt ở bản địa Tây Lâm.

Nổ mạnh mà khủng bố, mang theo hạt giống nguy hiểm phát ra, trong nháy mắt chấn động toàn bộ thế giới.

Cuối cùng Tây Lâm khuất phục. Từ bỏ phần lớn khu vực thuộc địa, do đó tuyên cáo thời đại của Côn Bằng, chính thức giáng lâm.

Trong ánh đèn màu xanh lam âm lãnh, trong phòng báo cáo dưới đất, lão giả bạch nhân đèn ba lang, Tát Đức Kiệt.

Từ trong tay sĩ quan phụ tá, tiếp nhận lấy thông tin mới vừa được sửa sang lại.

“Căn cứ vào báo cáo thu thập mới nhất đối với dị thường tự nhiên bộ lạc. Ngay vừa rồi, chúng ta bố trí ở Đông Châu bí mật quan sát một chút, cũng phát hiện có điểm năng lượng đặc thù xuất hiện.”

Thuần trầm giọng báo cáo.

“Có thể xác định tính chân thực cùng tính chuẩn xác không?” Trên màn hình, một gã người da đen đưa ra điểm mấu chốt.

“Có thể xác định, chẳng qua, bởi vì chúng ta thâm thấu Đông Châu không mạnh, vị trí cụ thể không dễ định vị.” Giao Long gật đầu.” Nhưng bước đầu phân tích, điểm năng lượng mới xuất hiện này, hẳn là một vị Trường Sinh.”

Hắn cầm lấy danh sách tư liệu trong tay.

“Hiện giờ chúng ta được chính thức liệt vào danh sách Trường Sinh giả siêu cấp, cũng đã xác nhận tồn tại ở đó, tổng cộng có mười ba vị. Hiện tại Đông Châu lại xuất hiện một người, vậy đã thành mười bốn vị.”

“Dựa theo tình báo thu thập lúc trước, Đông Châu vừa xuất hiện, hẳn là Ngụy Hợp Đạo Tử Huyền Diệu. Trong số Trường Sinh Giả, hẳn là người trẻ tuổi nhất, dựa theo tuổi tác lập tức tính toán tu vi, thực lực hẳn hẳn là yếu nhất.”

Mâm tranh giải thích cặn kẽ.

“Căn cứ theo kỹ thuật giải phẫu đơn giản và kỹ sĩ Tây Lâm mà chúng ta bắt được trước đó, thì đơn giản là không thể hoàn thành thống kê toàn diện được. Chúng ta cần rất nhiều mẫu. Cho nên hạng mục này cần tạm dừng một chút.”

“Như vậy, hạng mục của võ giả không lồ này có thể khởi động lại. Có thể phái ra tiểu đội tinh cấp, tiến hành đánh dấu gốc.

Nghiên cứu trường sinh đối với võ giả không lồ, chúng ta cần càng nhiều giải phẫu sinh thể.”

“Vậy nghiên cứu cơ thể sống của Lâm Châu bên này phải làm sao bây giờ? Nơi này cần nhiều tiền tài hơn, yêu ma bắt lúc trước đã hết hiệu lực rồi!” Trên màn hình, một lão giả mặc áo bào trắng, bất mãn nói.

“Yêu vương tiêu bản, không dễ dàng bắt giữ như vậy. Tốc độ di chuyển của chúng quá nhanh.

Trừ phi chúng ta vận dụng Hắc Ma cải tạo viên đạn, quá nhiều khí bị cưỡng chế theo hình chữ A, nếu không thì không dễ xử lý.”

“Cứ như vậy đi.” Một lão giả áo đen đứng ở phía trên cùng, sau khi chấm dứt tranh luận.

“Tiểu đội tinh cấp có thể sử dụng dị vật máy móc cấp hai để bắt giữ yêu vương Bạch Linh thứ hai.

Mặt khác, hạng mục võ giả thay đổi cũng cho quyền hạn dị vật cấp hai. Không thành vấn đề chứ?”

“Đồng ý.”

“Đồng ý!”

Các yếu viên còn lại đều gật đầu.

Màn hình tự động tắt đi.

Rầm rầm thờ dài.

Võ giả không lồ bất giữ cũng không thuận lợi, cho nên nghiên cứu hoạt thể so với yêu ma và đại sư, tiến độ bên này của hắn là chậm nhất.

Bởi vì võ giả không lồ ẩn tàng vô cùng tốt, cũng không dễ tìm như yêu ma và đại sư như vậy.

Đến bây giờ, trong tay hắn cũng chỉ bắt được một chút xíu thí nghiệm.

Mà các phân bộ còn lại, ngay cả Yêu Vương cũng bắt được một con. Đại sư lại lôi kéo từ Tây Lâm Lộ bên kia, bắt hơn mười tên bị dính tội danh.

Ở thời cổ đại, những người này có lẽ rất lợi hại.

Nhưng xã hội thời đại bây giờ, đã không phải là thời điểm đàm ngoại tộc này có thể chiếm ưu thế.

Trước cỗ máy quốc gia cường đại, trước uy hiếp của đạn hạt nhân kinh khủng, trước mặt các dị vật cường hoành đào ra trong di tích.

Coi như là Đại sư, Yêu vương cũng chỉ có thể ngoan ngoãn cúi đầu, bị bắt làm thí nghiệm.

Nghĩ nghĩ, sặc rặc trở lại bên bàn, mở ra bản ghi chép ghi chép của ngũ say, bắt đầu ở bên trên điều động tiểu đội tới tinh cấp Đông Châu.

*

*

*

“Hắc, kỳ sa. Đang làm gì? Lại xem người chiêm tinh thuật sao?”

Trên cánh đồng Phi Trường thứ hai của tái Phát.

Ba nam nữ trẻ tuổi mặc áo hộ thân màu đen bó sát người, trên người có ký hiệu đặc thù.

Đang phân tán đứng, chờ thông đạo đặc biệt mở ra, tiến vào quân đội dùng máy bay bay.

Nam tử tóc đỏ ôm vai một nam tử tóc đỏ, cười hì hì nói, đưa mắt nhìn cuốn sách màu tím trong tay đối phương.

Nam tử tóc đỏ cười cười, ôn hòa khép quyển sách trong tay lại.

“Chỉ tùy tiện nhìn thôi, có đôi khi nhầm chán, như vậy tin tưởng không biết, cũng có thể là một loại tín ngưỡng, sẽ làm cho mình càng thêm sung túc.”

“Người mỗi ngày suy nghĩ quá nhiều.” Bên kia, hai tay nữ tử tóc vàng ôm ngực gỡ lỗ tai xuống.

Nữ tử có dung mạo tinh xảo, tỉ lệ hoàn mỹ, dáng người cũng tương đối nóng bỏng, trên lưng còn đeo một thanh cự kiếm màu đen rộng thùng thình, không tương xứng với phương tiện hiện đại ở xung quanh.

Lúc này trên cánh tay nam tử tóc đỏ có một vòng tròn, hơi chấn động một chút.

Hắn thu hồi sách.

“Đi thôi, Đại Lạp, Kiều.”

“Đã hiểu.”

“Cuối cùng cũng đi rồi, nhàm chán ~~~”

Hai người còn lại theo sát phía sau, ba người cùng nhau chậm rãi mở ra thông đạo.

“Nghe nói phân bộ Đông Châu, hình như lại có Trường Sinh giả mới xuất hiện, các ngươi có biết chi tiết không?” Đảo Nam hiếu kỳ hỏi.

“Không liên quan gì tới chúng ta. Chỉ cần tổng bộ không hạ đạt mệnh lệnh, những thứ khác đều tốt.” Nam tử tóc đỏ mỉm cười nói.

Bọn họ đều là chiến sĩ tinh cấp từ tế bào di tích tinh nguyên, bồi dưỡng ra.

Mỗi một phân bộ đều có mấy chi chiến sĩ tinh cấp thuộc về mình.

Mà một chi này của bọn họ, là mạnh nhất trong đội ngũ toàn bộ chiến sĩ xếp hàng.

Xuyên qua trung bộ thông đạo có cửa sổ thủy tinh, mặt bên cạnh kỳ sa nhìn về phía sân bãi rộng lớn bên ngoài.

Một nhà khách khí khổng lồ, đang chậm rãi di động trong sân khấu.

Hắn hơi dậm chân.

“Rất nhiều lúc, ta luôn suy nghĩ, sự tồn tại của mình như thế, rốt cuộc có ý nghĩa gì?”

Thế giới này tuyệt vời như vậy, sáng lạn như vậy. Nhưng chúng ta lại không hợp với tất cả mọi thứ.”

“Lão đại, ngươi nói cái gì? Chúng ta không phải đồng bạn sao? Ngươi còn có chúng ta cùng một chỗ.” Húc Đại Sở tùy tiện nói: “Chỉ cần ba người chúng ta vĩnh viễn ở cùng nhau, vô luận chuyện gì cũng không sao cả!”

“Lão đại có chút mờ mịt.” Đại Phương ở một bên cười nói.

“Mỗi ngày trừ hoàn thành nhiệm vụ, chính là huấn luyện thực chiến, tóm lại như vậy một chút buông lỏng cũng không có, chung quy sẽ mệt.”

“Hay là tìm thời gian đi thả lỏng một chút? Không cần nghĩ tới chiến đấu gì.” Kiều Khắc đề nghị.

“Vậy chúng ta đi đâu? Tổng bộ sẽ đồng ý nghỉ cho chúng ta? Bây giờ tình hình có chút phiền phức, ba châu phải làm chuyện không phải bình thường. Hai tên Yêu vương kia cũng khó chơi, suy yếu nhiều như vậy mà cũng khó như vậy.” Đại Lạp lắc đầu nói.

“Đó là hai người chúng ta quá yếu, cuối cùng lão đại ra tay, không phải một chút là giải quyết xong một người?” Húc Kim cười nói.

Kỳ Sa không nói gì.

Chỉ là tiếp tục đi về phía trước, đi vào khoang máy bay của quân đội.

Hắn thật ra cũng không mệt, chỉ là mê man. Sự tồn tại của mình, mê man ý nghĩa của chính mình.

Đông Châu.

Nơi Ngụy gia ẩn cư.

Trong một mảnh phế tích, Ngụy Hợp đẩy ra đã lão đảo rơi xuống một nửa đại môn, nhú mào đi vào.

Bên trong là tiểu viện Ngụy phủ phủ đầy mạng nhện, tro bụi khắp nơi.

Không có ai, không có dấu vết cuộc sống. Chỉ có một mảnh hoang vắng lạnh lẽo.

Trong một khoảng sân không lồ của Ngụy phủ, thỉnh thoảng thổi ra từng trận gió âm trầm.

Khiến hắn trong lòng có chút khẩn trương.

Ngụy Hợp ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời rực rỡ, xác định chung quanh không có ai theo dõi hoặc là kẻ theo dõi.

Dưới chân hắn điếm một cái, thân hình bỗng nhiên tựa như gió mạnh thổi vào chỗ sâu trong phủ đệ đình viện.

Không có người.

Phòng ngủ, hậu viện, hoa viên, phòng khách, tất cả địa phương, đều không tìm được tung tích người.

Nơi này, tựa hồ rất lâu trước kia đã bị từ bỏ.

Ngụy Hợp mở một cái tủ, bên trong trống rỗng, cái gì cũng không có.

“Thu dọn rất sạch sẽ, sau khi đóng gói mới rời đi. Không có vết máu, không có dấu vết đánh nhau, xem ra không phải bị tập kích... Như vậy... Bọn họ đi nơi nào?”

Lông mày hắn nhíu chặt.

Trở lại cửa vào, Ngụy Hợp quay người đi ra đại môn, chung quanh là một mảnh hoang vu.

Cách đó không xa là một mảnh đất trống đang được thi công, tựa hồ muốn kiến tạo nhà dân.

Trên đường phố, người đến người đi, làm cho người ta cảm giác, tựa như một thành trấn nhỏ không phát triển nào đó.

Đứng ở trước cửa, Ngụy Hợp trong lúc nhất thời có chút mê mang, Huyền Diệu tông không ai nhận ra, người Ngụy gia cũng không thấy bóng dáng.

Biến hóa bất thành linh xuất hiện, khiến hắn có chút không biết tiếp theo nên làm như thế nào.

Thế giới này bây giờ đã không còn quyền luyện hắn nữa.

“Bây giờ, nên đi đâu đây?” Trong lòng Ngụy Hợp hiện lên khuôn mặt hai nữ sinh mà mình đã gặp lúc trước.

Đình Lạc này chính là hậu nhân trực hệ duy nhất mà hắn có thể tìm thấy.

Xem ra nàng vẫn còn nhớ rõ Huyền Diệu tông.

Thời gian trăm năm, có lẽ rất nhiều thứ còn chưa bị quên nhanh như vậy. Đối với người bình thường mà nói, cũng chỉ có ba đời...

“Nếu như Ngụy gia bởi vì một vài nguyên nhân đặc thù nào đó, không thể không ẩn núp, như vậy hậu nhân Huyền Diệu tông còn sót lại, có lẽ về sau cũng sẽ gặp phiền toái.”

Trong lòng Ngụy Hợp hạ quyết tâm, kế tiếp liền đi xem nơi bảo vệ hậu nhân Huyền Diệu tông bên kia.

Nếu có nguy hiểm nào đó thật sự có thể đến gần, như vậy hẳn cũng có thể kịp thời ra tay giải quyết. Sau đó tìm hiểu nguồn gốc, tìm được mấu chốt vấn đề.

“Ta biết ngay người ở chỗ này mà!”

Chợt một thanh âm có chút quen tai từ xa xa truyền đến.

Ngụy Hợp không ngoài ý muốn, nhìn về phía chỗ thanh âm phát ra.

Nơi xa xa con phố, một cỗ kiệu màu đen dừng lại, cửa xe ngựa.

Đình Lạc và thiêu nữ váy hồng lúc trước cùng nhau xuống xe, vội vã chạy về phía hắn.

Hai người đều thở hồng hộc, xem ra đã mệt không ít.

Đình Lạc không kịp thay y phục, chỉ là bên ngoài khoác một cái áo khoác, lúc này gương mặt ửng đỏ, xông tới, một phát bắt được cánh tay Ngụy Hợp.

“Ta biết người nhất định sẽ trở lại nơi này! Ngụy đại ca đúng không? Người cuối cùng xem như người Ngụy gia có thể tìm tới, xin đừng chạy loạn nữa.”

Sắc mặt Ngụy Hợp nghi hoặc.

“Người tìm ta làm gì?”

Khẩu âm của hắn tuy còn mang theo một ít cổ đại âm tiết, nhưng đại khái vẫn có thể nghe hiểu.

“Những người còn lại của Ngụy gia trong một đêm đều mất tích toàn bộ, ngay cả báo động cũng vô dụng. Ông ngoại ta tìm thật lâu vẫn không có kết quả. Dựa theo gia huấn trong nhà chúng ta truyền xuống, nếu như gặp phải người Ngụy gia, nhất định phải dùng hết lực lượng lớn nhất của mình bảo hộ các người!”

Đình Lạc nghiêm túc nói.

“Người nghe ta nói, người hiện tại rất nguy hiểm! Chúng ta hoài nghi có một cỗ lực lượng nguy hiểm, đang ở chung quanh bắt người Ngụy gia. Lúc trước Ngụy gia là có khả năng bị bắt đi, đương nhiên cũng có thể chính mình lạng lẽ mang đi ẩn cư.”

“Nguy hiểm? Ta?” Ngụy Hợp hơi kinh ngạc.

“Vâng! Nơi này không phải chỗ nói chuyện, đi theo ta trước!”
Đình Lạc nghiêm nghị nói, kéo Ngụy Hợp lên xe.

Chỉ là nàng lão đảo một cái, chính mình kém chút té ngã, ngược lại Ngụy Hợp không nhúc nhích.

“Đi thôi!” Đình Lạc quay đầu lại, lập tức bắt đắc dĩ nói.

Nàng đã nhìn ra, hậu nhân Ngụy gia đầu có chút vấn đề này đã luyện võ, thân thủ không tệ.

Nhưng thời đại này, cho dù thân thủ có lợi hại đến mấy cũng chỉ dùng một thương quật ngã.

Lúc trước võ giả ảnh hưởng đến đại cục, thời đại huy hoàng nhất trăm năm trước đã trôi qua.

“Người sao lại như vậy, dụ dằng đi tìm người, từ giữa trưa đến giờ một mực đi khắp nơi, ngay cả khẩu khí cũng chưa kịp ngừng!” Nữ hài váy đỏ bên cạnh phàn nàn nói theo.

“Đi thôi” Ngụy Hợp sau khi suy nghĩ cũng không cự tuyệt nữa, chủ động đi về phía xe.

Nếu như Đình Lạc Doanh là một trong những hậu nhân cuối cùng, hắn đã quyết định tu hành ẩn cư ở gần đây, vậy thuận thế tiếp xúc với các nàng là được.

Ba người lên xe.

Trên xe là một nam tử tóc ngắn anh tuấn lái xe, hắn từ sau Thị Kính liếc mắt nhìn Ngụy Hợp đi lên xe, hai mắt hơi nhíu lại, không nói gì.

Lúc trước Đình Lạc nói muốn dùng xe vôi vàng, cho nên gã mới xung phong nhận việc, đi ra ngoài hỗ trợ.

Kết quả không nghĩ tới xe xa như vậy, mục đích chính là để tiếp một nam tử trẻ tuổi nhìn có chút cổ quái như vậy.

Không phải là nam nhân mà Đinh Lạc yêu thích chứ?

Bên trong xe.

Đinh Lạc và Ngụy Hợp ngồi ở hàng phía sau, nữ hài váy đỏ kia ngồi phó điều khiển lái.

Trầm mặc chốc lát, Ngụy Hợp mở miệng trước.

“Lần cuối cùng người tiếp xúc với người Ngụy gia là vào lúc nào?”

Hiện tại xem ra, người duy nhất có thể tìm được manh mối, chỉ sợ chính là Đinh Lạc.

“Là năm năm trước.” Đinh Lạc trầm giọng nói. “Năm năm trước, lúc đầu cứ cách một đoạn thời gian ta lại tới đây, mong thăm viếng thăm Ngụy Hồng Linh a di. Nhưng lần đó... Ta tới đây lại phát hiện, nơi này đã mất một người.”

“Không có thông báo, không có dự báo cũng không có nhắc lại, không có gì cả, tất cả người Ngụy gia, toàn bộ biến mất không thấy gì nữa.”

Nàng trinh trọng nói.

“Về sau, ta báo cảnh báo, sau khi cảnh sát điều tra, phát hiện một bức tượng trong một vách tường trong đó.”

“Pho tượng!?” Trong lòng Ngụy Hợp khẽ động: “Pho tượng gì?”

“Một pho tượng xám trắng không có mặt, nhưng trên người toàn là mặt người!” Đinh Lạc Doanh trả lời, trong nháy mắt làm cho Ngụy Hợp chấn động trong lòng.

Bức tượng này không phải là bức tượng kì dị mà lúc trước hắn ở trong mộ Đại Nguyệt Lăng hay ở tầng Chân giới nhìn thấy sao?

Hắn nhớ rõ lúc ấy chính mình còn thu thập nó về, phân giải xong, sử dụng làm tài liệu.

Sao lại như vậy...

Sao lại ở trong phủ đệ Ngụy gia cũng xuất hiện loại pho tượng này?!

Trong lòng Ngụy Hợp lập tức nâng lên.

“Sau đó thì sao? Sát sĩ đã điều tra ra cái gì rồi?” Hấn trầm giọng hỏi.

“Không có...” Đinh Lạc lắc đầu một cái: “Sau này pho tượng kia bị phong ấn rồi. Ta cũng chưa từng gặp qua, có thể là nơi được cao tăng của chính phủ mang đi an trí.”

“Như vậy người sao cho rằng ta sẽ gặp nguy hiểm?” Ngụy Hợp hỏi ngược lại.

Đinh Lạc nhìn nam tử trong xe, cố gắng hạ thấp giọng xuống.

“Bởi vì thỉnh thoảng ta sẽ ở phụ cận Ngụy gia, nhìn thấy có người lén lút giám thị!”

“...” Ngụy Hợp hiểu rõ. Ngụy gia, hấn vừa mới tiến vào Chân giới xem qua, cũng không có dị thường gì khác.

Dựa theo tình huống trong Đại Nguyệt Hoàng Lăng lúc trước, pho tượng xuất hiện là vì mở ra thông đạo đi thông tới Chân giới.

Như vậy rất có thể Ngụy gia đã từng mở ra thông đạo, về sau lại đóng. Cho nên hấn mới không thể phát hiện dị thường.

“Ngụy Hợp, tiếp theo người, nếu như không có chỗ để đi, chỉ bằng đi tới chỗ của ta đi? Người yên tâm, ta sẽ bảo vệ người an toàn.” Đinh Lạc nghiêm túc nói.

Tuy ngoài mặt cô chỉ là một lão sư vũ đạo, nhưng thực tế cô tập võ nhiều năm, lại thêm nắm giữ cảnh giới võ đạo, khiến thực lực của cô không yếu.

Trình độ hai giọt máu, tăng thêm cảnh giới võ đạo, lại thêm luyện chế thương giới, cho dù đối mặt với kẻ cầm thương vô lại, cũng có thể trong nháy mắt tránh bị thương, đánh tan nó.

“Ta không cần người bảo vệ.” Ngụy Hợp thản nhiên nói: “Mặt khác, cha mẹ người có biết tình huống không?”

“Không biết. Huyền Diệu tông đến thế hệ này của ta là trực tiếp truyền từ ông ngoại đến trên người ta. Mẹ ta cũng không muốn tập võ, cũng không muốn gánh vác trách nhiệm này. Cho nên ông ngoại bắt đắ dĩ mới lựa chọn ta.” Đinh Lạc giải thích dụi dàng.

“Vậy còn người thì sao? Ngụy đại ca, ta gọi người như vậy, hẳn là có thể chứ?” Đinh Lạc nhìn ánh mắt Chu Hợp có chút tang thương, cảm giác đối phương rất có thể lớn hơn nàng.

“Người nên gọi ta là sư tổ.” Tất cả tổ tông của sư phụ đều được gọi là sư tổ.

Cho nên Ngụy Hợp nói như vậy, không sai.

Đinh Lạc nhìn Ngụy Hợp bằng ánh mắt không tự chủ được, cuối cùng cũng lộ ra chút thương cảm.

*

*

*

Đinh Lạc doanh hiện tại đã nhìn ra, Ngụy Hợp chỉ là một người trẻ tuổi đầu óc có chút vấn đề.

Nếu không vì sao trước đây nàng chưa từng gặp qua đối phương ở Ngụy gia.

Rất hiển nhiên, là bởi vì đầu óc gia hỏa này có vấn đề, mới bị đuổi ra khỏi Ngụy gia rất sớm, sau đó tự sinh tự diệt.

Không nghĩ tới tình huống bây giờ bất đồng, Ngụy Hợp này ngược lại thành một người cuối cùng của Ngụy gia.

“Có lẽ võ công người luyện không tệ, nhưng có chút vui đùa thật sự không thích hợp để mở.” Đinh Lạc chăm chú khuyên.

Ngụy Hợp không nói thêm nữa, loại bối phận này, chỉ là ngoài miệng nói ra, hoàn toàn vô dụng. Chỉ có chờ đến cơ hội thích hợp, mới có thể chứng minh thật hay giả.

Trong lúc nhất thời, trong xe lại khôi phục yên tĩnh.

Ngụy Hợp không nói thêm gì nữa, Đinh Lạc cũng nhìn cảnh sắc xẹt qua ngoài cửa sổ xe.

Ầm!!

Bên trong một vụ nổ màu vàng rực rỡ.

Ngoài Lâm Châu Lăng.

Hỏa diễm tóe ra, đốt cháy cỏ dại chung quanh.

Vài tên mặc trang phục chiến đấu màu đen, trên cánh tay có tiêu ký của tám thuần màu bạc, đang cầm kiếm thuần, thương giới trong tay, nhao nhao vây quanh một người ở giữa.

”khoanh tay chịu trời đi. Bạch Linh.”

Cầm đầu là một hắc y nhân, một đầu tóc vàng, khuôn mặt anh tuấn, trong mắt phẳng phát có vô số cát đen, không ngừng tản ra lại hội tụ.

Một tay hấn cầm kiếm, một tay cầm thuẫn, nhìn những vết thương trên người vẫn trắng bệch như trước.

“Nếu như người có thể phối hợp, có lẽ còn có thể chịu chút đau khổ. Nếu như không phối hợp, ta cũng chỉ có thể trước khi quấy rầy mất hiệu lực, triệt để giết người...”

Trên trán nam tử tóc vàng có một cái kéo màu vàng, cự kiếm dài hai mét trên tay tựa như Phong Hoả Luân, xoay tròn với tốc độ cao, hóa thành hư ảnh.

Chung quanh thân thể hấn tựa như bùn đen, không ngừng co duỗi bóng đen. Âm ảnh kia phẳng phát như mực nước, tựa hồ có thể triệt để bao phủ hết thảy chung quanh.

“Lạc Ô... vị thứ hai trong tinh chiến sao?” Sắc mặt Bạch Linh bình tĩnh, nhưng trong lòng thì như rơi vào biển sâu, không ngừng chìm xuống.

Sương mù mờ ảo khiến sức mạnh của hấn cũng giảm sáu bảy thành.

Hơn nữa trước đó hấn ta trợ giúp mở ra thông đạo Chân giới, đã bị thương nhẹ.

Thương thế ở trong hoàn cảnh bây giờ không chỉ không tốt, ngược lại còn liên tục chuyển biến xấu.

Bây giờ một thân thực lực của hấn chỉ còn hai thành, còn không dám trắng trợn sử dụng.

Nếu không có bổ sung, chờ kết cục của hấn là không còn chỗ trốn.

“Không trả lời sao?” Tịch Đảo tùy ý nở nụ cười: “Vậy thì... tha hồ tiêu diệt các người!”

Khóe miệng hấn hơi vắn vẹo, cự kiếm trong tay dừng lại, chỉ hướng Bạch Linh.

Bốp!

Trong chốc lát dưới chân hắt loé lên kim quang, vô số hắc ảnh giống như mang theo viên vàng ùn ùn phóng ra, phóng tới Bạch Linh đối diện.

Bóng đen bỗng nhiên bao phủ tất cả, đem phương viên trên trăm thước toàn bộ bao phủ ở trong một mảnh bóng tối.

Thời gian trôi qua, trung tâm bóng đen thỉnh thoảng nhảy lên một cái, giống như trái tim, có mấy sợi bạch quang tiết ra ngoài, nhưng rất nhanh bạch quang lại bị bóng đen nhiễm đen, triệt để tiêu tán.

Nửa giờ sau.

Tịch Oan thở hổn hển, thu hồi bóng đen, nhìn Bạch Linh phía đối diện đã hôn mê, mất đi ý thức.

Hắn sờ sờ mặt bên cổ, nơi đó có một cái miệng máu rõ ràng.

“Đây chính là thực lực của Yêu vương sao? Chỉ đến thế là cùng.”

Miệng máu rất nhanh đã khép lại, dường như chưa bao giờ bị thương.

“Đi thôi.” Hắn xoay người, phát phát tay với người áo đen xung quanh, ý bảo mang theo linh thạch trắng.

Lâm châu, hiện tại chỉ còn lại một vị Yêu vương cuối cùng, vui vẻ.

Tây Môn Châu.

Trong Lô Dịch cảnh.

Trong một hạp cốc màu xám ẩn kín.

Đường vân trong khe núi giống như đường vân xoắn ốc hiện ra ánh mặt trời phản xạ kỳ lạ, mang theo khí tức lịch sử tích lũy ngàn vạn năm, không ngừng kích động trong hẻm núi này.

Từ sau khi bị hỗn độn cùng Tây Lâm đồng thời chiến bại, liên minh Đại sư hoàn toàn ẩn vào chỗ tối tăm, các Đại sư ngày xưa đức cao vọng trọng, hôm nay lại trở thành các phân tử loạn bị đuổi bắt khắp nơi.

Trong mấy vị Đại sư còn sống cuối cùng.

Một trong số đó là Khổng Tước Hoa Kiếm Trọc, ẩn cư ở đây.

Trừ bỏ sa mạc chính mình, còn có mấy vị đệ tử do hấn dạy, cũng cùng ẩn thân nơi đây.

Trọc niên hơn trăm tuổi, thiên phú cực cao, hiện tại đã sớm củng cố cảnh giới vị Đại sư cao cấp.

Chỉ là bởi vì bên ngoài hư vụ hoàn toàn biến mất, bây giờ tu vi hấn không tiến mà lui.

Sau khi kiên trì gian nan hơn một tháng.

Rốt cuộc, một số thế lực vẫn luôn thêm nhỏ dãi hấn liền ra tay.

Bên ngoài hạp cốc.

Lúc này đang có một đội ngũ mặc quần áo chiến đấu màu đen, cánh tay có tiêu ký màu bạc, che mặt đi vào trong hạp cốc.

“Đi thôi, chú ý phong tỏa bên ngoài.” Một người đi đầu mặt không biểu tình, đeo mặt nạ màu trắng, hai tay triệt để đổi thành cánh tay máy.

“Vâng.”

Những người còn lại nhao nhao đồng thanh đáp ứng.

Xưa nay chiến sĩ tinh cấp vẫn không hề sợ hãi, bọn họ sinh ra, chính là vì chiến đấu, vì chém giết.

Một đoàn người dần dần biến mất ở sâu trong hạp cốc.

Nhưng rất nhanh, từng tiếng nổ mạnh vang lên, mặt đất hạp cốc không ngừng rung động lắc lư.

“Chạy mau!!” Một tiếng rống to tuyệt vọng từ bên trong truyền ra.

Ngay sau đó, một tiếng nổ mạnh vang lên, hết thảy bình tĩnh lại.

Rất nhanh, cánh tay người đàn ông mang mặt nạ màu trắng của máy móc kia đã chậm rãi kéo thi thể một lão giả bị tàn phá, tóc trắng xoá đi ra.

“Tại sao lại chết?” Một trong những đội viên thủ vệ ở bên ngoài nhìn thi thể lão giả đã hoàn toàn tắt thở, nhú mày nghi

ngờ hỏi.

“Tên nhóc này yếu quá... Sau khi nhìn thấy ta liền xoay người bỏ chạy, hắn còn tưởng mình có thể thoát khỏi tay ta, thực là không biết nên nói như thế nào.”

Cánh tay máy lạnh lùng nói: “Gần đây tổng bộ bắt sinh vật dị thường ở các nơi. Xem ra cũng bởi vì có sự tình gì đó kích thích quy hoạch tổng bộ.”

“Những chuyện này không liên quan đến chúng ta, dù sao những gia hỏa này cũng không được gì, Yêu Vương đại sư chó má gì chứ, chỉ cần một mình đội trưởng kiệt xuất chiến, phỏng chừng có thể giải quyết triệt để.” Một người võ mông ngựa nói.

“Đi rồi.” Cánh tay máy rất giỏi từ chối cho ý kiến, ném Trọc đại sư qua một bên, sau đó tự mình đi về phía xa xa.

Mục tiêu của hắn, từ đầu đến cuối, đều đề cao vị trí của bản thân.

Thực lực cường đại như hắn, lại chỉ xếp thứ ba? Đúng là buồn cười!

Đều là tế bào nguyên thủy bồi dưỡng thể, sức mạnh thiên phú của hắn vượt xa tưởng tượng của tất cả mọi người.

Chẳng qua xưa nay đối thủ quá yếu, mà trong chiến đấu trong tình giới lại không cho phép tranh đấu.

“Đội trưởng, nghe nói bên phía Đông Châu có Trường Sinh giả mới xuất hiện, tổng bộ phái tới Ách Nhĩ Toa.” Một đội viên đột nhiên nói.

“Ách Nhĩ Toa à... Nơi này cách Đông Châu gần như vậy, vì sao không để ta đi?” Kiệt Lạp lạnh lùng nói.

“Những tên phế vật tổng bộ kia là đang sợ hãi lực lượng của ta sao? Là đang lo lắng ta cắn nuốt quá nhiều lực lượng, không cách nào khống chế được sao?”

“Hay là chúng ta giết vào tổng bộ luôn đi! Giết hết những tên phế vật vô năng kia!” Một đội viên ở bên cạnh cười dữ tợn nói.

“Chờ ta đánh bại Tịch Oa và kỳ sa, thôn phệ bọn chúng, chính là ngày phế bỏ tổng bộ.” Khóe miệng Kiệt Kiệt nhếch một cái nói.

Hắn còn có chút nắm chắc, nhưng vừa nghĩ tới chiến sĩ mạnh nhất tự xưng không thể địch nổi, chiến đâu đâu thắng đó, kỳ sa.

*

*

*

Trong lòng hắn luôn có kiêng kỵ khó hiểu.

Đối phương giải quyết đối thủ, luôn đặt thực lực mạnh hơn một chút so với đối thủ.

Cho nên từ đầu đến cuối, căn bản không ai biết hắn mạnh đến mức nào.

“Chờ đi... Kiệt kiệt ta, mới là tinh chiến hoàn mỹ nhất! Không ai có thể vượt qua!

Ta mới là người, người mạnh nhất tinh cầu này!”

Trong màn đêm.

Ngụy Hợp khoanh chân ngồi trong phòng khách, nhìn tin tức trong TV không ngừng phát ra.

Nơi cuối phòng khách truyền đến tiếng tắm rửa.

Hắn lấy ra khối lệnh bài Bạch Linh đưa cho, suy nghĩ một chút, lần nữa bóp nát, tạo ra một vết rạn.

Rặc rặc.

Từ bên trong lệnh bài nứt ra một khe hở.

Nhưng không có bạch quang, không có khí tức, càng không có động tĩnh dị thường.

Ngụy Hợp không biết Bạch Linh có nhận thấy được hay không, nhưng gã hiện tại thực sự mong muốn có người hiểu rõ tình huống đại cục bây giờ xuất hiện giúp gã làm rõ ràng, những chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

“Ta tắm rửa xong rồi.” Rất nhanh, cửa phòng tắm mở ra, Đinh Lạc ăn mặc chỉnh tề khoan thai đi ra.

“Ngụy Hợp người đi tắm đi, tạm thời ở tại chỗ ta. Ta cùng khuê mật không gian, tổng cộng có ba gian phòng, vừa vặn mỗi người một cái.

Sau khi làm rõ tình huống, ta tìm giúp người tìm một phòng ở. Mật khác người thế mà còn chưa có chứng kiến? Những thứ này còn phải đi bổ sung... Việc phiền phức rất nhiều. Ta đã xin chính phủ bên kia tiến hành bảo hộ người rồi.”

“Chính phủ?” Ngụy Hợp ngẩng đầu híп mắt hỏi: “Người và chính phủ có quan hệ?”

“Ừm, chỉ dựa vào sức một mình ta, khẳng định là không đủ. Nhưng người yên tâm, sau vụ án lần trước của Ngụy gia, ta biết Trương phó cục của Cảnh Giới, lần này có tình huống phát sinh, ta lập tức thông báo cho hắn. Có lực lượng bảo hộ chính thống, khẳng định là không thành vấn đề.”

Đinh Lạc không phải kẻ ngốc, cũng không cho rằng mình có chút thực lực, mà tự đại mù quáng là kẻ tự đại.

Đôi mắt với uy hiếp chưa biết rõ, tìm lực lượng lớn hơn để bảo vệ và trợ giúp, tự nhiên là phương thức chính xác nhất.

Ngụy Hợp không trả lời, chỉ là sắc mặt bình tĩnh đem lực chú ý đặt trở lại trên TV.

Thời gian từ lúc vào nhà của Đinh Lạc, hắn đã hiểu rõ một chút về biến hóa của thời đại hiện tại.

Nguyên Nguyệt đã sớm thống nhất hoàn toàn, bây giờ thống nhất là Nguyên Nguyệt hợp chúng quốc, chia ra từ chín châu chính phủ liên hợp tạo thành.

“Như vậy, chuyện Ngụy gia năm đó, hiểu rõ như thế nào?” Ngụy Hợp đột nhiên hỏi.

“Cái này thì không biết, nhưng mà, có rất nhiều chuyện phải giữ bí mật. Nếu như người muốn biết thì có thể trực tiếp thử hỏi.” Đinh Lạc trả lời.

Nàng vừa xoa đầu vừa ngồi xuống.

“Tuy nhiên những vật này, nếu đã giữ bí mật, khẳng định không phải là thứ mà chúng ta có thể nhúng tay vào. Hiện tại thời đại đã khác, những người luyện võ như chúng ta, chung quy chỉ có thể phát huy tác dụng vào lúc tay không mà thôi.”

“Đó chẳng qua là người quá yếu thôi.” Ngụy Hợp thân nhiên nói: “Võ học Huyền Diệu tông bác đại tinh thâm, vượt xa suy nghĩ của người.”

“Đúng vậy, bác đại tinh thâm, trước kia cũng giống như người, không phục chịu thua, đáng tiếc. Mãi đến khi ta trúng một thương.” Đinh Lạc có chút mất mát cười nói.

Mặc dù chỉ là huấn luyện viên, nhưng khi đó, tâm tình của nàng gần như hoàn toàn tan vỡ, hơn mười năm khổ luyện, vào thời khắc đó lại có vẻ trắng bệch vô lực như vậy.

“Thương giới sao.” Ngụy Hợp nghĩ đến bản thân hiện tại căn bản không cách nào truyền thừa võ đạo.

Không cách nào truyền thừa, mới là nguyên nhân mấu chốt khiến Huyền Diệu tông trở thành tình trạng hiện tại.

Cho dù võ đạo huyết nhục của hắn cũng cần thiên phú linh lực mới có thể tiếp tục tu hành.

Bằng không người cao nhất dừng lại ở hai dòng máu.

Đúng rồi, những đệ tử trước đó cũng cấy ghép giống tổ chức chuyển đổi đầu rồi?

Ngụy Hợp bỗng nhiên nghĩ đến điểm ấy, Huyền Diệu tông lúc trước cũng không chỉ là người bình thường.

Còn có một bộ phận đệ tử nguyện ý chủ động tiếp nhận dịch chuyển Hỗn Động khí của Ô A.

Hắn là bộ phận người kia sẽ không sống thọ ngắn như vậy mới đúng.

“Tóm lại, người yên tâm, tuân theo tổ huấn, ta nhất định sẽ bảo vệ tốt người!” Đinh Lạc chân thành hứa hẹn.

Ngụy Hợp không trả lời.

Hắn dự định ngày mai sẽ đi theo hướng chính khách nhìn xem, tìm chút thông tin điều tra năm đó.

Sau đó lợi dụng lực lượng chính thức, tập trung tìm kiếm tung tích Ngụy gia.

Một thời đại như vậy, một cuộc sống yếu ớt như thế, hắn đã chán rồi.

Dứt khoát dùng khoái đao chém loạn ma.

Đinh đình.

Đột nhiên chuông cửa vang lên.

Đinh Lạc yếu điệu đứng dậy: “Ai vậy?”

“Có chuyên phát nhanh của người, là được giao.” Ngoài cửa truyền đến giọng nói của một cô gái.

Nghe nói là nữ tử, Đinh Lạc cảnh giác trong lòng hơi thấp một chút.

Nàng đi tới, nắm chặt cánh cửa.

Rắc rắc.

Cánh cửa vãn vãn tay, mở ra.

Đứng ngoài cửa là một nữ tử một mắt mặc áo da màu đen bó sát người.

Mái tóc bạc xõa xuống vai, trên gương mặt cô gái còn lưu lại một vết sẹo như con rết.

Nàng ngẩng đầu khẽ mỉm cười với Đinh Lạc.

Bốp!

Một đạo hư ảnh màu đen từ dưới hướng lên, bỗng nhiên hướng vào lồng ngực Đinh Lạc.

Đinh Lạc biến sắc, cấp tốc lui về phía sau, liên tục lăn lộn mấy vòng, mượn lực đập trên tường, vung tay lên, bắn ra mấy đạo ngân quang.

Chỉ là ngân quang bị nữ tử tóc bạc lóe lên trái phải, nhẹ nhõm tránh né.

Cô giơ tay chính là một thanh thương màu bạc, nhắm vào một thương.

Bành.

Viên đạn bắn vào trên tường bên mặt Đinh Lạc, xuất hiện một cái hố nhỏ, dọa nàng nhất thời không dám nhúc nhích, cứng ngắc đứng tại chỗ.

“Ngươi... Là ai!?” Sắc mặt Đinh Lạc trắng bệch, gắt gao nhìn chăm chăm vào đối phương.

“Ta sao? Ngươi có thể gọi ta là Hắc ấn Ách Nhĩ Toa.” Cô gái tóc bạc mỉm cười, thu hồi thương đi vào cửa.

Sau lưng nàng nói đuôi nhau tiến vào từng người áo đen, đều mặc quân phục chiến đấu màu đen, trên tay có tiêu ký Ngân Thuần.

Tất cả mọi người trong tay đều nhận trọng lực động xung phong thương, an toàn mở ra.

Nhóm người này vừa vào cửa, miệng thương liền nhao nhao nhắm thẳng vào Ngụy Hợp trong phòng khách.

“A nha, xem ra vận khí của ta rất tốt a.” Nữ tử tóc bạc nhìn về phía Ngụy Hợp đang ngồi ở ghế thấp.

“Vừa mới xuất thế đã gặp phải mục tiêu. Là người yếu nhất.”

Nàng đi đến trước mặt Ngụy Cương, cúi người nhìn nam tử trước mặt.

“Nếu không muốn chịu khổ thì đứng dậy đi, chính ta và chúng ta...”

Đột nhiên nàng ta cảm thấy trước mắt choáng váng, đầu gối mềm nhũn, thiếu chút nữa đã không đứng vững.

Lời nói bị ép đoạn ra, trong lòng một trận buồn nôn.

Trán Ách Nhĩ Toa chảy đầy mồ hôi, nỗ lực duy trì cân bằng.

“Chẳng lẽ bệnh gen lại tái phát?”

Trong lòng nàng cảm thấy khó chịu và đau đớn đang trào ra từ dòng nước.

“Được rồi, vừa rồi là chuyện ngoài ý muốn, lặp lại lần nữa... phụt!”

Đột nhiên con người Ách Nhĩ Toa mở rộng, trong miệng trào ra một ngụm máu tươi, nàng phịch một cái quỳ rạp xuống đất, toàn thân vô lực.

Lúc này, tất cả đám người áo đen đang xông vào cũng nhao nhao ngã xuống đất, toàn thân vô lực, thất khiếu chảy máu.

Chỉ có ba người lẻ tẻ, còn lưu lại một hơi không chết tuyệt.

Biến cố trong nháy mắt này khiến trong lòng Đinh Lạc và Ách Nhĩ Toa Đô đang đứng sát trên tường đều đại ra.

Đinh Lạc mở to hai mắt, căn bản không biết vừa mới xảy ra chuyện gì.

Rõ ràng đám người này cùng hung cực ác, thoát nhìn thực lực rất mạnh, lại còn cảm thương toàn bộ.

Đối phương vừa mới vọt tới cửa, nàng liền âm thầm ấn xuống máy truyền tin cầu cứu trên vòng tay.

Nhưng bây giờ...

Ách Nhĩ Toa trong nháy mắt phản ứng lại, nàng ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Ngụy Hợp.

Trong lòng nổi lên hàn ý thấu xương.

“Là người...!?”

Ngụy Hợp nhắm hai mắt lại, hít một hơi thật sâu.

Dường như hắn đang nhớ lại cái gì, đang xác định cái gì.

“Ta người thấy rồi... “

“Trên người các người có khí tức quen thuộc...”

Hắn mở mắt ra, tròng mắt đã biến thành màu trắng bệch, trong đó có vô số điểm máu hiển hiện du động, khủng bố dị thường.

“Hài tử.”

Hắn vươn tay, nhẹ nhàng nhắc cằm Ách Nhĩ Toa.

“Có thể nói cho ta biết mùi trên người các người là từ đâu ra không?”

631

Trong phòng ở phòng khách.

Trong không khí chậm rãi phiêu tán ra một tia khí tức quái dị.

Màu đen, sương mù màu trắng trộn lẫn với nhau, sau đó biến thành màu xám.

Từng sợi sương mù màu xám, tựa như vật sống, từ trong im ắng hiển hiện, bao quanh Ngụy Hợp đang bay múa.

Từng cỗ thi thể ngã trên mặt đất chảy ra, hội tụ thành từng đầu huyết tuyến, sau đó hội tụ thành dòng suối, bò đến bên chân Ngụy Hợp, như dây leo lan tràn lên.

Huyết thủy quán quanh, một mực bò đến cánh tay Ngụy Hợp, bàn tay, đầu ngón tay.

Hắn giơ tay lên, nhẹ nhàng đưa ngón tay huyết dịch đến bên môi nếm thử.

“Không nói sao?”

Con người Ngụy Hợp chuyển động, chậm rãi trở lại trên người Ách Nhĩ Toa trước mặt.

“Ta... Không... Biết!?”

Tầm mắt Ách Nhĩ Toa bắt đầu mơ hồ, gen cường đại trên người nàng đang điên cuồng đối kháng độc tố xâm nhập trong cơ thể.

Diện tích nội tạng hủy hoại, hệ thống miễn dịch gần như sụp đổ.

Kịch độc kinh khủng kia tựa như vương thủy, gắp huyết nhục xương cốt đều cấp tốc hòa tan nó.

Ngụy Hợp đứng lên, đi tới trước cửa sổ nhìn ra ngoài.

Xa xa có một điểm sáng màu đỏ nhắm vào bên này.

Bành!

Một tiếng thương vang lên.

Gai nhọn kinh khủng đánh lén, mang theo âm thanh gấp ba lần từ trên lầu cao ngoài tám trăm thước bắn ra.

Không khí giống như tầng mây, được mang ra một vòng tròn màu trắng.

Đinh.

Ngón tay Ngụy Hợp trông rỗng xuất hiện ở chỗ mi tâm, kẹp lấy một cái gai nhọn màu đen dài cỡ một ngón tay bắn ra.

Từng sợi khói xanh từ đầu ngón tay hắt tỏa ra.

“Đã nhiều năm trôi qua như vậy rồi, vẫn chỉ có mỗi những thủ đoạn này thôi sao?”

Ngụy Hợp hất tay lên, đạn đạn liên biến mất, theo đường cũ quay về.

Xa xa rất nhanh truyền đến một tiếng kêu đau đớn, theo đó là khí tức máu tươi.

Lại một sinh mệnh biến mất, tựa như đóa hoa héo tàn.

Hắn nhìn về mấy cỗ kiệu xa đỗ dưới lầu.

Trong những chiếc xe này, tất cả đều là người mà Ách Nhĩ Toa mang đến.

Chỉ là lúc này sắc mặt những người này hoảng sợ, quay đầu xe chạy thật nhanh.

Không chạy được bao xa, trong xe mơ hồ truyền đến tiếng máu thịt nổ tung.

Quả thật trong lúc vô hình đã nhanh chóng trở về.

Ngụy Hợp quay người lại, nhìn về phía Đinh Lạc đã chậm rãi đến gần.

Ánh mắt đối phương tương đối phức tạp, hoảng sợ, sợ hãi, còn mang theo một tia chờ mong cùng hiếu kỳ.

“Người... đúng thật... Tiên bối Huyền Diệu Tông ta?” Đinh Lạc nhẹ giọng hỏi.

“Người không sợ?” Ngụy Hợp hỏi ngược lại.

“Tại sao phải sợ? Ta đã sớm chứng kiến cảnh tượng này rồi.”
Đinh Lạc Nguyệt cố gắng ổn định lại bộ phận da dày muốn
nôn mửa, cố gắng nói.

” Dững khí thật đáng khen.” Ngụy Hợp nhìn về phía thi thể
nằm trên mặt đất bên cạnh, suy nghĩ một chút.

Tâm niệm hấn khê động.

Tất cả thi thể nhao nhao lơ lửng lên, hội tụ đến một chỗ dây
dưa.

Sau đó, toàn bộ máu thịt của bọn họ giống như bị một đôi bàn
tay to lớn đặt ở trong lòng bàn tay dùng sức đè ép.

Tiếng máu thịt vỡ vụn lít nha lít nhít vang lên.

Rất nhanh, một pho tượng máu thịt không mặt như trước xuất
hiện trong phòng.

Ngụy Hợp nhẹ nhàng thổi khí, khí tức bay ra ngoài, mang theo
Phần Thiên Chân Công nóng rực dung hợp thật đúng là mạnh,
bao trùm lên pho tượng huyết nhục.

Sau một tiếng nước bốc hơi, pho tượng triệt để cứng hóa.

“Người xem thử, đây là pho tượng vô diện mà người nói trước
đó sao?”

Ngụy Hợp nhìn về phía Đinh Lạc bên cạnh.

Đôi mắt dịu dàng của Đinh Lạc cố nén không di chuyển, gắt
gao nhìn chăm chăm pho tượng vừa mới thành hình, còn có cả
mặt người phía trên.

Ngụy Hợp hoàn mỹ hồi phục lại pho tượng vô diện năm đó.

Trừ bỏ số lượng khuôn mặt trên người không giống nhau ra,
còn lại đều không sai biệt lắm.

“... Là... đúng.” Đinh Thu Nguyệt trả lời.

“Vậy là...” Sắc mặt Ngụy Hợp âm trầm xuống.

Rất hiển nhiên, có người ở Ngụy gia vận dụng loại nghi thức
năm đó, muốn mở ra một cửa khẩu khẩu sâu tầng sâu của
Chân giới.

“.....”

*

*

*

Như vậy, tất cả người Ngụy gia rất có thể đã gặp nạn. Đây chính là huyết mạch cuối cùng của hắn.

Lúc này dưới lầu, vừa vặn truyền đến từng trận tiếng sáo cảnh báo.

Từng chiếc xe ngựa mang theo đèn báo động đỏ lam lập loè, nhanh chóng lái xuống dưới lầu.

“Trở về đi.”

Ngụy Hợp duỗi tay điểm một cái, toàn thân pho tượng vô diện kia lập tức toát ra khói đen, nhanh chóng bị ăn mòn hòa tan.

Không bao lâu, triệt để hóa thành một bãi tro bụi nhỏ, biến mất không thấy gì nữa.

“Chuyện tiếp theo, ngươi ứng phó đi.” Ngụy Hợp thản nhiên nói.

“Hả?” Ngụy Hợp nhìn về phía Đinh Lạc.

Lại phát hiện thân thể đối phương mềm nhũn, ngã xuống đất, rõ ràng là vừa rồi đã mất đi ý thức.

“...” Không lời nào chống lại, Ngụy Hợp nhìn về phía Ách Nhĩ Toa duy nhất còn tỉnh táo.

Lúc này, ít nhiều nàng cũng có thể hoạt động thân thể. Xem ra việc rèn luyện độc dược trên người vô cùng cường hãn.

Mặc dù chỉ là một loại độc tố mà Ngụy Hợp thả ra, nhưng hiện nay, độc tố lọt vào mắt lão, cấp độ đều vượt xa phạm phẩm.

Ngược lại không nghĩ tới nữ nhân này vậy mà có thể vác được.

Lúc này Ách Nhĩ Toa chậm rãi đứng lên, ưỡn thẳng lưng, ánh mắt băng lãnh nhìn chằm chằm Ngụy Hợp.

“Vừa rồi thật đúng là mạo hiểm a... Rõ ràng vừa gặp mặt đã hạ độc, hơn nữa còn là độc tố cường hãn như vậy... Người không sợ chính mình trúng độc sao?”

Độc tố trên người đã bị kháng thể trong cơ thể, không sai biệt lắm. Hiện tại nàng cảm giác được mình lại xong rồi.

Ngụy Hợp kỳ quái nhìn nàng, gia hỏa này tựa hồ trên người có át chủ bài gì đó, hiện tại giải trừ độc tố xong, nàng mơ hồ lại trở nên thông dong.

“Sau đó thì sao? Người còn có gì cho ta xem được không?”

“Ha ha...” Ách Nhĩ Toa cười lạnh, đưa tay bắt lấy bịt mắt đã che khuất của mình.

“Vốn là không định sử dụng một chiêu này, hiện tại xem ra mức độ nguy hiểm của người vượt xa thân thể Trường Sinh còn lại. Cho nên...”

Ách Nhĩ Toa hung hăng mở bịt mắt.

“Đi chết đi!”

Phía dưới bịt mắt là một khoảng trống đen kịt.

Không gian động ngay lúc này, rầm rầm phun ra lượng lớn xúc tu huyết hồng.

Đó là mấy chục xúc tu như bạch tuộc.

Những xúc tu này trong nháy mắt kéo dài ra, vượt qua mấy thước, hung hăng nhào về phía bộ mặt Ngụy Hợp.

Phốc!

Xúc tu im bật dừng lại, lơ lửng ở giữa không trung không thể động đậy.

Giống như côn trùng bị ngưng kết ở bên trong hồ phách.

“Rất thú vị chiêu số. Còn gì nữa?” Ngụy Hợp mỉm cười nói.

Trán Ách Nhĩ Toa đỏ mồ hôi, lúc này đã giải phóng tinh thái, tốc độ lực lượng của nàng cũng đã được cường hóa trên phạm vi lớn.

Nhưng xúc tu mạnh nhất mà hắn thả ra, ngay cả tới gần đối phương cũng không làm được...

Mồ hôi lạnh túa ra từ sau lưng nàng làm ướt quần áo.

“Xem ra... Xem ra ta vẫn đánh giá thấp ngươi rồi...” Nàng ta lùi lại từng bước.

“Trên người của ta có bom hẹn trước khi nhập vào, tốt nhất ngươi nên thả ta rời đi. Bằng không, với uy lực của bom, hai người chúng ta và tất cả mọi người nơi này, trong nháy mắt sẽ bị nổ lên trời.”

“Bom? Là cái này sao?” Ngụy Hợp đưa tay mở ra, không biết từ lúc nào trong lòng bàn tay đã có thêm một đồ vật hình tròn màu đen.

Đồng tử Ách Nhĩ Toa co rụt lại, toàn thân lạnh buốt dựng tóc gáy.

Bà gắt gao đè bụng mình xuống... Lúc nào... Nơi đó rõ ràng đã có thêm một lỗ máu.

Mà nàng lại không phát hiện chút nào.

“Được rồi, bây giờ nói cho ta biết, các ngươi đến từ đâu, tại sao lại muốn bắt ta. Các ngươi hãy kể hết tất cả những gì ngươi biết cho ta nghe.”

Trên mặt Ngụy Hợp lại lần nữa lộ ra nụ cười hài hòa.

Đây không phải là đôi trá mà là nụ cười thật sự phát ra từ nội tâm.

Bởi vì, trên người đối phương, hắn nghĩ thấy được khí tức của đại sư tử...

Nhiều năm tìm kiếm như vậy, cuối cùng cũng tới thời khắc cuối cùng.

tái diện tích lũy Phát kia.

Trong một trang viên rạng rỡ tươi sáng hòa bình.

Trong vai, một lão giả tóc trắng dáng người kiện mỹ, trên vai xăm một cái tiêu ký tám chân màu bạc, nhẹ nhàng nhảy vào trong nước, bình thân bơi về phía trước.

Dùng tư thế tự do bơi lội.

Mấy tên cấp dưới bên cạnh, tay đang cầm khăn lông, lẳng lẳng đứng chờ đợi.

Rất nhanh, lão nhân bơi mấy vòng, từ trong mương bò đứng dậy, phủ khăn lông màu trắng lên.

“Tình huống các châu thế nào?”

“Lâm Châu bên kia hết thầy thuận lợi, đã thành công bắt được Yêu Vương Bạch Lâm.

Mấy đại sư ẩn cư của bản châu đều đã thành công bắt được. Tuy nhiên, trong tiêu đội ba họ đều có khuynh hướng bất ổn.

Xung quanh khu vực Ách Nhĩ Toa ở Đông Châu xảy ra chút tình hình, Ách Nhĩ Toa bị thương chưa hồi âm. Những đội viên còn lại đã bị diệt sạch. Xem ra là đã đánh giá thấp thực lực của Trường Sinh giả mới xuất hiện kia.” Thuộc hạ trầm giọng báo cáo.

“Ách Nhĩ Toa chỉ là một vật thất bại, nếu lại thất bại, vậy để cho thành phẩm xuất phát giải quyết nhiệm vụ.

Võ giả khổng lồ trước kia cũng từng bắt một ít, thực lực cũng chỉ có vậy, ngay cả cấp bậc đó cũng không giải quyết được, đợi khi Ách Nhĩ Toa trở về thì trực tiếp tiêu hủy là được rồi.” Ông lão thản nhiên nói.

“Vâng, thuộc hạ lập tức báo cáo mệnh lệnh cho phụ trách của Đông Châu.” Thuộc hạ cung kính nói.

“Ngoài ra, kỳ sa bên kia thế nào rồi? Kiểm tra tâm lý có vấn đề gì không?” Ông lão nhắc tới kỳ sa, rõ ràng mức độ coi trọng hoàn toàn khác nhau.

“Tạm thời không có. Vẫn như trước, vẫn bình thản như cũ, nỗ lực, tràn ngập cảm xúc chính trực.”

“Vậy là tốt rồi.”

Ông lão thở dài một tiếng.

“Kỳ sa là tinh chiến hoàn mỹ nhất của chúng ta, chỉ cần nó không xảy ra vấn đề gì, mọi thứ còn lại đều không quan trọng.

Cho dù toàn bộ tinh chiến còn lại đều chết hết, chúng ta có thể tùy thời bồi dưỡng mới, nhưng kỳ sa, không giống...”

“Đã hiểu.” Thuộc hạ cúi đầu cung kính nói.

“Lui xuống đi, ta muốn nghỉ ngơi thật tốt.” Ông lão thản nhiên nói.

“Vâng.”

Chờ tất cả đi xuống, lão nhân giơ tay lên, trên cổ tay mang theo một đồng hồ máy móc màu đen tự động bắn ra một cái mác chèo loại nhỏ tiếp nhận.

Đồng thời từ bên trong truyền ra thanh âm của một nam tử cũng đồng dạng.

“Cửa bên kia thế nào rồi?”

“Mọi việc đều thuận lợi, nhưng...” Ông lão dừng lại một chút, “Chẳng qua, theo hiệu quả của nghi thức thì chất lượng của đồng tài liệu này giảm xuống. Chỉ sợ cửa không kiên trì được bao lâu nữa.”

Từ rất nhiều năm trước, bọn họ vô tình phát hiện cánh cửa thông tới không gian thần bí kia.

Liên quan nghiên cứu của tái Phát liền tiến vào trạng thái đột nhiên tăng mạnh.

Thông qua cánh cửa lớn kia, bọn họ từ trong đó lợi dụng tử sĩ thăm dò ra không ít thứ tốt. Cũng bởi vậy mà tăng lên tiêu chuẩn của toàn bộ phương diện khoa học kỹ thuật của Tọa Phát kia.

Nhưng cánh cửa vẫn tiếp tục mở ra, cần cuộn cuộn không ngừng dâng lên tất cả máu thịt của các Trường Sinh giả siêu phàm.

Vì vậy, bọn họ mới trắng trợn bắt Trường Sinh giả khắp nơi. Một mặt là có nhu cầu của môn phái.

Về phương diện khác, những lão nhân bọn họ cũng bức thiết hy vọng có thể nghiên cứu đối với Trường Sinh giả, kéo dài tuổi thọ thuộc về mình.

“Đại khái còn có thể kiên trì bao lâu?”

“Tôi đã hai tháng nữa, nếu có tài liệu còn có thể kiên trì được hai năm. Nhưng hiện tại tài liệu có chút không đủ”.

“Nếu thực sự hết cách, chỉ có thể bỏ qua, dù sao chúng ta cũng đã có kỳ sa. Tình hình hiện tại thế nào rồi?” Đồng hồ đầu kia truyền đến dò hỏi.

“Tất cả đều bình thường.”

“Vậy là tốt rồi. Nhất định phải quan sát mọi biến hóa của hắc bất cứ lúc nào. Dù sao, tế bào tinh thể ban đầu ở trên người hắc...”

“Ta sẽ chú ý.” Ông lão trả lời chắc nịch.

Trong đầu hắc cũng không tự chủ nhớ lại, ban đầu nhìn thấy sinh vật hoàn mỹ ngâm trong chất lỏng không biết tên kia.

Đó là một đầu mãnh thú khổng lồ đang ngủ say, giống như Côn Bằng trong thần thoại.

Hai ngày sau.

Phi trường quốc tế Nguyên Nguyệt Hải Châu.

Nguy Hợp mặc một thân áo tay áo ngắn màu đen đơn giản, phối hợp với quần vận động màu xám, cùng hai nữ tử trẻ tuổi khác, cùng đứng ở trong đội ngũ an kiểm trên sân bãi.

Cơ bắp cường tráng trên người hấn căn bản không cách nào che dấu được, ống tay áo màu đen bị căng phồng phồng lên, thêm vào một đầu tóc dài đen kịt dài ngang eo.

Khí chất đặc thù, cho dù là khí tức của hai nữ tử xinh đẹp bên cạnh hấn cũng không mạnh bằng.

Từng ánh mắt chung quanh tựa như đèn Tụ Quang, không ngừng tụ lại trên thân ba người.

Nguy Hợp không để bụng.

Hai người phía sau hấn, một người là Ách Nhĩ Toa, là bằng hữu nhỏ được hấn bắt làm người dẫn đường.

Một người khác là Đinh Lạc.

Bởi vì từ trong miệng Ách Nhĩ Toa biết được, Đinh Lạc đã bị ghi vào hồ sơ của bọn họ, để tránh tiếp theo nàng có thể lại lần nữa gặp nguy hiểm.

Nguy Hợp dứt khoát để gã ở bên người.

Đồng thời còn lại người của Huyền Diệu Tông, thì được chính phủ Nguyên Nguyệt bên kia phát động nhân thủ bảo hộ.

“Lần này đi Bình Phát, ta cần người lập tức tìm được vị trí căn cứ nghiên cứu.”

Trong lòng Nguy Hợp chờ mong, từ trên người Ách Nhĩ Toa, hấn nghĩ thấy khí tức thuộc về đại sư tử, như vậy hiển nhiên, đại sư tử có lẽ là vì nguyên nhân nào đó, một bộ phận tế bào trên người nàng bị tái tạo phương diện kia, từ đó phát triển ra thành quả mới.

Ngụy Hợp chưa từng cho rằng, trên thế giới này chỉ có một người thông minh là mình.

Trong quá trình phát triển của nhân loại, thiên tài luôn có tầng tầng lớp lớp.

Cho nên Côn Bằng đó có thể phát triển đến mức này, cũng là có thể lý giải được.

Từ miêng Ách Nhĩ Toa, hẳn biết được tại căn cứ dưới lòng đất của Bình Phát, tồn tại một cánh cửa thần bí đặc thù.

Cửa lớn kia nửa mở, bên trong không ngừng đào móc mang theo các loại vật giá trị.

Mà bọn hắn, chính là bị cày vào té bào tinh thể của một con quái vật từ trong cánh cửa kia, từ đó trở thành tổng hợp tinh chiến thực lực cường hãn.

“Lần này đội ngũ của ta thất bại, tổng bộ khẳng định đã nhận được tín hiệu. Kế tiếp, bọn họ sẽ phái ra người càng cường đại hơn, vượt xa tiêu đội thực lực của ta.” Ánh mắt Ách Nhĩ Toa hiện lên một tia sợ hãi.

“Nếu như ta là người, vậy tốt nhất là lập tức tìm một chỗ ẩn núp.”

“Bọn họ không phải đồng đội của người sao? Vì sao người lại sợ hãi?” Ngụy Hợp nhẹ giọng hỏi.

“Bởi vì, ta chỉ là thất bại phẩm. Trong mắt bọn họ, thất bại phẩm không có giá trị.” Ách Nhĩ Toa cúi đầu nói.

Đinh Lạc bên cạnh nghe vậy tê cả da đầu, trong lòng nặng nề.

Chỉ nghe từ đối thoại giữa hai người, nàng liền cảm giác được, bản thân tựa hồ bị cuốn vào trong sự kiện khủng bố khó lường.

Mà trên người Ngụy Hợp, cũng càng ngày càng phủ thêm một tầng khăn che mặt thần bí.

Trường Sinh giả, đây là từ ngữ thường xuyên xuất hiện trong miêng Ách Nhĩ Toa.

“Thất bại phẩm...” Đinh Lạc nhớ lại lúc trước giao thủ với Ách Nhĩ Toa, thất bại phẩm cũng có thể lập tức nghiền ép

nàng khổ luyện hơn mười năm...

Trong lúc nhất thời nàng không khỏi nản lòng thoái chí.

Bất quá lập tức nghĩ đến Ngụy Hợp đứng ở một bên, trong lòng nàng lại dâng lên một tia hy vọng.

Ngụy Hợp có thể luyện võ công Huyền Diệu tông đến cường hãn như thế, như vậy có lẽ nàng cũng có thể...

Nhưng bây giờ đột nhiên nàng phải đi tới tổng bộ mà Ách Nhĩ Toa nói để mạo hiểm. Chỉ với chút thực lực ấy của nàng, vạn nhất gặp phải nguy hiểm.

Đình Lạc cảm giác những gì mình trải qua giống như mộng ảo.

Mấy ngày hôm trước còn đang dạy đạo cho bọn nhỏ, hiện tại đã chuẩn bị xuất quốc, tiến về phương án tranh chấp gia tộc của Côn Bằng.

Đúng vậy, trong mắt nàng, đây là một lần, tổ chức thần bí Thụy Phát kia, cùng oán hận tranh chấp giữa Ngụy gia, Huyền Diệu tông.

Rất nhanh, đội ngũ xếp hàng đến bọn họ.

Ngụy Hợp là người đầu tiên đi về phía An kiểm môn.

Hai nhân viên công tác bên cạnh đang muốn kiểm tra thân thể gã, lập tức bị mấy tên khác đã chờ từ lâu ngăn lại.

Sau khi Ngụy Hợp giao lưu tốt với chính phủ Nguyên Nguyệt, sự vụ liên quan hôm qua được tổ chức ở tầng cao hơn tiếp nhận.

Khiến Ngụy Hợp ngoài ý muốn là, vẫn còn lưu lại ghi chép trong hồ sơ cơ mật của Nguyên Nguyệt Huyền Diệu tông.

Sau khi biết được thân phận của hắn, bên phía Nguyên Nguyệt không chút trì trệ, ngay lập tức nhận được lệnh phối hợp toàn diện với hành động của hắn.

Sau đó lập tức an bài tám khăn ba hôm nay tới Bình Phát.

Ba người rất nhanh thông qua An Kiểm, kiểm tra người kiểm tra chỉ là tượng trưng đơn giản nhìn một chút, liền thả bọn họ

đi vào.

Theo bãi chiến trường tự động dẫn về phía trước.

Ngụy Hợp lại thâm nghĩ, căn cứ của Bình Phát sắp đến kia.

Từ chỗ Ách Nhĩ Toa, hẳn biết gen trên người các nàng đều bắt nguồn từ tế bào tinh thể lúc đầu.

Tế bào tinh thể lấy ra từ trong cánh cửa một con quái vật đặc thù.

Nhìn từ miêu tả của Ách Nhĩ Toa đối với con quái vật kia, hẳn có tám thành chắc chắn, đó chính là Hắc ấn trung của đại sư tỳ.

Chỉ là vì cái gì...

Vì sao nàng rõ ràng là đi tới Hư Hải, lại xuất hiện ở nút nhà Ba kia?

Mân Phát ở châu Tây cái kia, cách Lâm Châu ước chừng muốn vượt qua nửa mương.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sẽ làm đại sư tỳ lâm vào hôn mê, từ trong cánh cửa được kéo ra ngoài, một lần nữa trở lại mảnh đất này.

Trong lòng Ngụy Hợp hiện lên đủ loại suy đoán.

Thẳng đến khi ngồi lên phi cơ, hẳn vẫn còn đang suy tư.

“Tỳ tỳ, tỳ mau nhìn... Mã thúc thúc kia thật tóc dài!”

Tại chỗ ngồi phía sau, một thằng nhóc chảy nước mũi tò mò nhìn mái tóc dài đen rối tung của Ngụy Phù sau khi buông xả.

Một thiếu nữ mười mấy tuổi bên cạnh hẳn cúi đầu nhìn điện thoại, hoàn toàn không thèm để ý tới hắn.

Thằng nhóc nhìn nàng không thấy phản ứng, nhất thời lá gan rất béo đưa tay, từ trong khe hở ghế ngồi túm lấy một nắm tóc Ngụy Hợp, sau đó một tay đặt ở trong miệng liếm liếm, chuẩn bị bôi nước miếng ở trên tóc.

Đúng lúc này, sợi tóc trên tay hắn bỗng nhiên giật giật, tựa như côn trùng bò theo bàn tay mập mạp của nó.

Thằng nhóc ngẩn người, lập tức sợ tới mức bọt nước mũi cũng phun ra.

Oa!

Hắn ta khóc lớn, vội vã vứt bỏ tóc, ôm lấy tử tử gào khóc một trận.

Lúc này khoe mắt hắn liếc qua lại thấy Ngụy Hợp phía trước mở trừng hai mắt với hắn, đôi mắt kia bỗng nhiên trở nên đỏ như máu, rồi lại bình thường trở lại.

Lông tơ toàn thân thằng nhóc dựng đứng, bị dọa hai chân ướt nhẹp, cứ đái đồng loạt ra.

Tiếng khóc của hắn càng thêm khoa trương.

Ngụy Hợp quay đầu lại, không để ý đến tiếng khóc sau lưng, nhắm mắt lẳng lặng chờ đợi hạ xuống.

Đinh Lạc bên cạnh thấy thế, sắc mặt quái dị, ngược lại càng không biết Ngụy Hợp rốt cuộc là dạng người gì.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Đảo mắt đã sáu giờ trôi qua.

Phi cơ chậm rãi hạ xuống.

Hai mắt Ngụy Hợp nguyên bản hơi khép, lẳng lặng dưỡng thần.

Bỗng nhiên hắn mở choàng mắt, trong mắt lóe lên ánh sáng lạnh.

Trên bầu trời cách vị trí khách tám ngàn mét.

Một khuôn mặt có tám phần tương tự nữ tử ở Ách Nhĩ Toa đang vỗ cánh phi hành, sóng vai cùng khách.

Người phụ nữ mặc trang phục chiến đấu màu đen, tóc dài màu trắng theo gió tung bay về phía sau, sau lưng có một đôi cánh đen rộng thùng thình.

Trên vai phải của nàng, rõ ràng có một tiêu ký Ngân Thuần.

Một cái gia tốc, nữ tử bỗng nhiên bay đến phía trước cơ hội khách, lơ lửng trước một vòng xoáy.

Nàng từ trên cổ tay cởi xuống một dải lụa màu đen, nhẹ nhàng nắm trong tay, hướng về phía cửa vào vòng xoáy.

“Tạm biệt, Ách Nhĩ Toa.”

Cô gái buông tay ra.

Đai dây cung quay cuồng, trong nháy mắt bay vào vòng xoáy.

Đây không phải là dải lụa bình thường, mà bên trong chứa đựng đạn pháo nhỏ.

Chỉ cần như thế này, toàn bộ khách cơ lập tức mất cân bằng, xoay tròn với tốc độ cao, rơi xuống biển bùng nổ.

Độ cao như vậy, một khi rơi xuống...

Chỉ có điều kỳ quái ở chỗ, tấm da thú kia không giống như ý nguyện của nữ tử, mà rơi vào trong vòng xoáy. Ngược lại thoáng cái bị thổi lệch, treo bên ngoài lớp vỏ khách nhân của vòng xoáy, bị gió thổi không ngừng lay động.

Nữ tử sững sốt, bay qua, thò tay nắm lấy kéo xuống, sau đó lại nhắm ngay vòng xoáy, nhẹ nhàng đặt xuống.

Lạch cạch.

Đai dây cung lại lần nữa bị gió thổi vào vỏ ngoài của khách cơ, sau đó nhanh chóng bay về phía xa.

Cô gái trừng mắt nhìn về phía thái dương đang bay xa, có chút nhút nhát.

Nàng nhìn chung quanh một chút, lại từ trên cổ tay cởi xuống cái đai lưng thứ hai, đây là trang bị cuối cùng.

Lần này, nàng nghiêm túc tới gần một chút, đặt đai lưng xuống lối vào vòng xoáy, tay cũng đưa vào trong một đoạn, sau đó mới buông ra.

Ba.

Đai kính hung hăng tát nàng một cái, sau đó quay cuồng bay ra khỏi vòng xoáy, nghênh ngang rời đi, chớp mắt đã không thấy bóng dáng.

Lúc này khách cơ đã bắt đầu nhanh chóng hạ xuống.

Nữ tử có chút không cam lòng, nhưng vẫn biết bây giờ không phải lúc động thủ.

Cách mặt đất càng ngày càng gần, mục tiêu của các nàng là tận lực không nên tùy ý bại lộ trước mặt dân chúng.

Roi vào đường cùng, thân hình nữ tử chỉ có thể lóe lên, bay ngược về phía xa.

Khách cơ chậm rãi giảm tốc, hạ xuống.

Sau đó dừng lại.

Đài lân tiếp khách, cửa khoang mở ra, từng đội hành khách nối đuôi nhau đi ra.

Trên đầu Ngụy Hợp không biết lấy từ đâu ra một cái mũ rộng vành màu đen, che khuất mái tóc dài của hắn.

Hắn nhìn về phía đại sảnh bên ngoài ngoài ô phía xa, khoe miệng nhếch lên mỉm cười.

Mới rơi xuống đất, hắn đã nghĩ thấy một cỗ nhàn nhạt, không hiểu khí tức trên người đại sư tỷ.

Mảnh đất này... Xem ra thật sự có vết tích của nàng.

Trừ điều đó ra, hắn còn nghĩ thấy một tia khí tức nhàn nhạt.

Sau khi hư vụ triệt để thoái hóa, không còn tác dụng ngăn chặn chân khí nữa.

Cũng tức là nói, nơi này đã từng tiết lộ qua nồng đậm chân khí cao, chỉ là hôm nay đã bị pha loãng đi. Cho nên chỉ có thể nghĩ được một chút.

Nếu không phải cảm giác năm chữ Ngụy có thể tùy thời cường hóa tăng lên siêu cảm, chỉ sợ cũng không thể phát giác ra điểm ấy.

“Đi thôi. Người dẫn đường.” Ngụy Hợp nhẹ giọng nói.

Thân thể Ách Nhĩ Toa phía sau run lên, vội vàng gật đầu.

“Vâng.”

Đình Lạc ở một bên, trực giác cảm giác có chút không ổn. Nhưng lại không biết chỗ nào không ổn.

“Chúng ta bây giờ đi đâu?” Thật ra nàng cũng không muốn tới vùng đất túng đó.

Nhưng Huyền Diệu tông là người duy nhất có khả năng áp chế Ngụy Hợp được tùy thân mang đến, chỉ vì không để Ngụy Hợp sợ ném chuột vỡ bình.

Để tránh tạo thành kết cục kinh tởm nào đó.

“Tới nơi chúng ta tới đây là mục tiêu.” Ngụy Hợp trả lời.

“Trực tiếp qua sao?”

“Đương nhiên.”

Ngụy Hợp cười nói.

“Không phải bọn họ đã tới mời rồi sao?”

“Nhưng... Nhưng mà.... Cứ như vậy đi? Chúng ta sẽ chết!”
Đồng tử Ách Nhĩ Toa co rút, run giọng nói.

“Không phải.” Ngụy Hợp mỉm cười đưa tay phải ra.

“Bởi vì ở thời đại này, người có thể gọi ta là...”

“Thần!”

Ầm ầm!

Trong chốc lát vô số khí đen từ trên người hấn bắn mạnh khuếch tán, từng con cự mãng màu đen gào thét, vượt qua hơn trăm thước, nhào về phía hàng ngũ binh sĩ tác chiến màu đen ở cửa đại sảnh sân sau.

633

“Bắn!!”

“Chú ý, người tới là những Trường Sinh giả đã tồn tại từ trăm năm trước, thể ô nhiễm dị dạng trong loài người, là quái vật đã mất đi bản chất con người từ lâu! Đừng có bất cứ hạ thủ lưu tình nào!”

“Không được lùi lại! Không được do dự! Không được chần chờ!”

“Dựa theo tư thế huấn luyện lúc bắn ra là được!”

Phía sau đám hắc y binh sĩ, một tên quan quân thân thể khôi ngô hét lớn từng chữ một.

Phốc phốc phốc!

Ánh lửa phun ra mang theo mảng lớn đạn, tựa như mưa rơi, điên cuồng đánh vào trên thân cự mãng màu đen đang bay tới.

Có tài liệu đặc thù chế tác bắn ra, rõ ràng trên Ngụy Hợp thật đúng là đánh ra từng mảng gọn sóng gọn sóng.

Leng keng leng keng leng keng!

Hai mũi Hỏa tiễn bắn ra, ở giữa không trung bắn trúng con rắn đen bạo tạc.

Nhưng không làm nên chuyện gì.

Hắc mãng chỉ hơi mơ hồ một chút liền nhanh chóng khôi phục bình thường.

Quan quân nhàn nhạt biến sắc, cấp tốc lui về phía sau.

“Đừng có mà ngừng bắn xạ! Xạ xạ xạ! Đây là con đường duy nhất để các ngươi có thể sống! Đánh chết kẻ địch chính là phòng ngự lớn nhất!”

Trong sân đấu đột nhiên bùng phát thương, khiến cho nguyên bản lũ khách cùng nhân viên cánh buồm đang chậm rãi đi đường, nhao nhao thét chói tai chạy tứ tán, tìm kiếm địa phương ẩn nấp.

Bóp!

Từng con rắn đen dài hẹp xông vào trong đám binh lính, quét ngang qua, chúng nó không có thực thể, nhưng chỉ cần binh sĩ bị lây nhiễm, toàn bộ đều dừng bắn lại, chính mình mắc vào cổ mình, mạch máu toàn thân lồi lên tím tái.

Bọn họ phát ra tiếng gào thét thống khổ, quỳ rạp xuống đất dường như đã xảy ra biến hóa kỳ dị nào đó.

Trong nháy mắt trên trăm tên binh sĩ liền bị hắc mãng xuyên thẳng qua, không có một ai tử vong, toàn bộ giống như dị biến, mất đi sức chiến đấu.

“Trời đất ơi...!! Rốt cuộc người đang làm cái gì vậy?” Trong góc phòng, có mấy lão nhân mới chuẩn bị ra ngoài du lịch, cầm cái sọt ngậy ngốc nhìn cảnh tượng này.

Không chỉ có bọn họ, lúc này các lữ khách còn đang ở đại sảnh sân khấu, mỗi người đều kinh hãi nhìn một màn trước mắt này.

Lúc trước đội binh lính này đi vào đội ngũ, bọn hắn còn tưởng là diễn tập gì đó, kết quả...

“Những thứ màu đen kia là cái gì!? Là quái vật sao??”

“Bọn hắn thế mà không sợ đạn pháo! Trời ạ!”

Một đôi vợ chồng dẫn theo con gái mình còn nhỏ, đang chuẩn bị quay phim, thấy cảnh này, cả nhà ngậy người ngay tại chỗ.

Mẫu thân hét lên một tiếng, ôm con gái trốn vào góc.

Ngực phụ thân phập phồng kịch liệt, vội vàng đứng dậy che chở vợ con.

” khom lưng! Đừng kêu ra tiếng! Chúng ta lập tức rời khỏi nơi này!”

“Phụ thân, bọn họ đang làm phim sao?” “Nữ nhi tám tuổi ngậy thơ hỏi.

Mụ nội đang định đáp lời.

Đột nhiên một con hắc mãng bay vút qua bên cạnh ba người, mang theo tiếng gió thổi khiến tóc tai ba người không ngừng

tung bay.

Giữa không trung, hắc mãng vốn thiếu chút nữa muốn đụng phải ba người, nhưng tại thời khắc máu chột, nó ngạnh sinh chéch đi một tấc, lúc này mới không đụng đến một nhà ba người này.

Bên trong sân bãi, hàng trăm người kinh hoảng chạy trốn, bí mật ẩn nấp. Ngẫu nhiên có kẻ xui xẻo bị bắn trúng, ngã trên đất kêu rên chảy máu chờ chết.

Một khung cảnh hỗn loạn bừa bãi.

Nhưng rất nhanh, tất cả động tĩnh trở nên yên tĩnh.

Ba.

Đôi giày Ngụy Hợp giẫm vào đại sảnh ngoại, từ một đám binh sĩ quỳ rạp xuống đất đi qua.

Đình Lạc cùng Ách Nhĩ Toa theo sát phía sau, Ách Nhĩ Toa còn tốt, trong lòng đã có chuẩn bị tâm lý nhất định, dù sao trước đó khi Ngụy Hợp đánh bại nàng, thể hiện ra quỹ dị cùng cường đại, thu thập những binh sĩ này không tính là gì.

Nhưng Đình Lạc lại thật sự choáng váng.

Đây là chân chính đối kháng chính diện thương giới, không có gì hoa xảo, trực tiếp xông thẳng tới, đánh tan một tiểu đội tiêu chuẩn huấn luyện bán.

Chuyện này chỉ có thể nhìn thấy trong phim hoặc phim truyền hình, nhưng không ngờ tới bây giờ lại đang sống sờ sờ trước mặt nàng.

“Mở... giỡn thôi...!” Nàng cảm giác tam quan bị trùng kích mạnh.

“Thần sao?” Ách Nhĩ Toa nhìn về phía Ngụy Hợp Ảnh. Vên vện chỉ một màn vừa rồi còn chưa đủ để xưng là thần.

“Loại tiểu đội này chỉ là bọn họ xử lý đội ngũ thường quy dị thường, phiền phức chân chính vẫn ở phía sau. Ngụy tiên sinh, nếu như người thật sự muốn đi, có thể tạm thời thả ta rời khỏi hay không. Ta cam đoan sẽ đem toàn bộ vị trí tổng bộ giao phó toàn bộ.

Thực ra ở đây có rất nhiều người, ngài tùy ý bắt mấy người, nói không chừng ngài cũng có thể biết được vị trí tổng bộ.”

Ách Nhĩ Toa không muốn chết.

Mặc dù biểu hiện của Ngụy Hợp vô cùng cường đại. Cự mãng màu đen như vừa rồi, nếu muốn xuống tay với hắn, cũng có thể giống như đôi phó gà con, vặn gãy cổ nàng.

So sánh thì nàng cũng càng hiểu rõ sự khủng bố và mạnh mẽ bên tổng bộ kia.

“Người muốn chạy?” Ngụy Hợp giậm chân, quay đầu nhìn nàng.

“Nếu như ta đoán không sai, người bây giờ đối với cái gọi là tổng bộ kia đã không còn giá trị gì nữa.” Hắn mỉm cười nói.

“Ngài... Làm sao biết?!” Ách Nhĩ Toa cắn răng nói.

Nàng có gì mà không biết chứ, sự tồn tại của mình đối với tổng bộ chỉ là một việc nhỏ không quan trọng mà thôi.

Thật ra sống chết cũng không quan trọng.

“Bởi vì, đám người vừa rồi, nhắm vào trong mục tiêu có người.” Ngụy Hợp bỏ lại một câu, đi đến chỗ sâu đại sảnh đã trống rỗng phía trước.

Sắc mặt Ách Nhĩ Toa kịch biến, đứng tại chỗ, nắm đấm không tự chủ được chậm rãi nắm chặt.

Bành!!

Đột nhiên một tiếng thương vang to lớn từ đằng xa cắt ngang.

Nhưng trước khi tiếng thương vang lên, Ngụy Hợp cũng đã đưa tay chụp về phía trước một cái.

Một viên... Không, là năm viên bắn đạn bén nhọn, đồng thời bị lực lượng cường đại không hiểu, xoay tròn, dẫn dắt, hội tụ ở lòng bàn tay phải hắn.

Năm viên đạn sớm đã uốn lượn theo sự buông tay của hắn rơi xuống mặt đất.

Bành!

Hốt thì một viên đạn bắn về phía con Đinh Lạc phía sau.

Nhưng đồng dạng không thể đạt được, giữa không trung liền bị Ngụy Hợp xa xa một trảo, lơ lửng ở giữa không trung, đột nhiên nổ tung, rơi xuống một mảnh vụn kim loại.

“Phản kháng vô vị.”

Trong mắt Ngụy Hợp loé lên hồng quang, một đầu hắc mãng bên cạnh bỗng nhiên gia tốc, kéo dài, phóng tới nơi hẻo lánh nào đó.

Khoảng cách thao tác lớn nhất hiện nay của hắn là trăm mét, nhưng cũng không có nghĩa hắn chỉ có thể đánh trăm mét.

Vượt qua trăm mét hắn chỉ có thể đặt ra một tư thế di động cố định, vị trí nhỏ nhỏ di chuyển một đoạn.

A!

Xa xa mơ hồ truyền đến từng tiếng kêu thảm thiết.

Hết thảy thanh âm kết thúc.

Toàn bộ sân phi không có bao nhiêu thi thể, ngược lại là binh lính trước đó, từng người khuôn mặt vặn vẹo, con ngươi sung huyết, mạch máu toàn thân lòi lên ở mặt ngoài làn da, cả đám đều mất đi thần trí.

Làn da, cơ bắp, cường độ cơ thể bọn họ đều được cường hóa ở một trình độ nhất định, tốc độ nhanh hơn trước đây rất nhiều, nhưng hoàn toàn mất đi thần trí.

Trở thành dị thú yếu ớt nhất.

Chỉ là Ngụy Hợp đúng là dính vào, đã tạo thành ô nhiễm kinh khủng như vậy.

Chút tình cảnh này khiến toàn thân Ách Nhĩ Toa lạnh buốt.

Hiện tại nàng mới hiểu, mới nhìn rõ, vị Trường Sinh giả mà mình tiếp xúc lần này là tồn tại khủng bố cỡ nào.

“Tốt rồi, phiền toái nhỏ đều xử lý tốt rồi, dẫn đường đi.” Ngụy Hợp quay đầu lại nhìn về phía Ách Nhĩ Toa.

“Chúng ta trực tiếp đi tổng bộ căn cứ?” Ách Nhĩ Toa vừa mở miệng, phát hiện tiếng nói của mình ngoài ý muốn đã khàn

khàn.

“Đương nhiên.”

Ngụy Hợp tăng tốc, nhanh chân đi ra cửa.

*
*
*
*
*
*

Không bao lâu, một chiếc xe quân màu sắc rực rỡ nhanh chóng bay vút về phía ngoại ô thành.

“Lâm tướng quân, Ngụy Hợp là Trường Sinh giả Đông Châu, đã cách đây nửa giờ, đến chợ Lôi Đông của Tạt Phát kia.

Cùng với sân khấu, xảy ra xung đột với những tiểu đội đặc biệt đi bắt.”

“Kết quả thế nào?” Thùy Lý vuốt vuốt tóc bạc trắng, đội lên đầu bơi, chuẩn bị tiếp tục thời gian vận động hôm nay.

Mỗi ngày hắn đều an bài một quãng thời gian, chuyên môn dùng để rèn luyện thân thể của mình.

“Kết quả...” Sĩ quan phụ tá bên dưới hơi do dự.

“Thất bại?” Thiệu khẽ nhíu mày. Làm lão đại của toàn bộ ngành siêu nhiên dị thường, tình huống như vậy hắn đã thấy nhiều lắm rồi.

“Mấy tiểu đội đặc biệt này không phải mới thay đổi trang bị mới nhất à? Hay là một chút hiệu quả cũng không có?” Hắn bất mãn nói.

“Thay đổi vũ khí Thương giới, dựa theo ghi lại, đối với võ giả biến hình khổng lồ kia không có tác dụng, chỉ có thể đình trệ một chút lực lượng của đối phương.” Sĩ quan phụ tá cẩn thận nói.

“Một đám phế vật!” Tê tộc lạnh lùng nói.” Được rồi, để cho Âu Tát Đức mang một ít chiến xa đặc biệt đi qua. Cao tinh độ vệ tinh định vị cùng đồ quấy nhiễu cũng mang theo, mau chóng đem cái gì biến dị võ giả đem về.”

“Vâng!”

Vật quấy nhiễu được bọn họ thu thập từ một loại tạp nham đặc thù bên trong cánh cửa thần bí kia, sau đó chứa đựng nó vào lúc mấu chốt mới mở ra phát sóng.

Loại thanh âm này đối với rất nhiều tồn tại đương nhiên, đều có hiệu quả quấy nhiễu tương đối tốt, có thể làm cho nó mất đi thần trí trong thời gian ngắn.

Mà chính bọn họ, chỉ cần âm thanh này phát ra xung đột, là có thể bỏ qua sự quấy nhiễu của âm thanh này.

“Mặt khác, Giáp Xà tướng quân, bộ phận an toàn thành thị bên kia đưa ra phản đối nghiêm chính nghị, nói chúng ta hành động ở sân bãi bên kia làm cho nhiều người kinh hãi...”

“Đó là vấn đề của bọn họ. Bộ phận chúng ta chỉ phụ trách một chuyện.” Nhện cắt ngang lời hắn nói.

“Đó chính là tìm được một thể nghiệm đầy đủ giá trị.”

Trên xe quân màu sắc rực rỡ.

Ngụy Hợp hứng thú mở điện đài trên xe, vừa mở xe, vừa để Ách Nhĩ Toa chỉ đường, thay đổi phương hướng, tốc độ cao nhất.

Mê thái xa trong tay hắn đã nở ra ảo giác phiêu phiêu bay nhanh lên.

Ách Nhĩ Toa còn đỡ, nhưng Đinh Lạc lai khuôn mặt xinh đẹp trắng bệch, lúc nào cũng có thể phun ra.

So với hai người còn lại, cuối cùng nàng vẫn chỉ là một người bình thường.

Tốc độ cực hạn như vậy, đã là cực hạn mà nàng có thể chú ý thừa nhận.

Rất nhanh, trong nhạc đài truyền ra thanh âm.

Tùng đột tiếng sáo du dương từ đó bay ra.

Nhưng tiếng sáo còn chưa vang bao lâu, lập tức tạm dừng, giảng một tiếng nữ trong suốt.

“Hiện tại đang truyền một tin tức khẩn cấp.”

“Khê Dao Đông Thị Phi, cách đây mười phút, xảy ra trọng thương bạo phát, tạo thành ba người bỏ mình, mười lăm người thụ thương. Hiện trường xảy ra một mảnh hỗn loạn, quân đội địa phương đã phái bộ đội tiếp quản khu vực bãi phi, tiến hành khẩn cấp giới nghiêm, mời xe ngựa xung quanh tạm dừng tới sân tiệc, chờ khôi phục thông báo.”

Thanh âm nữ chủ trì thanh âm dễ nghe, từ trong điện đài truyền ra.

Ngụy Hợp ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Thời tiết không sai, bên trong bầu trời xanh lam có một đám mây trắng chậm rãi phiêu động.

Bỗng nhiên tiếng xe vang lên.

Một chiếc xe màu đỏ đang bay với tốc độ cao ngang bằng với đám người Ngụy Hợp.

Người đi xe chính là gã thanh niên cầm gương mặt trời tóc ngắn màu trắng bạc.

Thân thể hắn theo tiết tấu run run, vừa một tay xe, một tay so với Ngụy Hợp bên này khiêu khích.

Bành!

Xe chạy trong nháy mắt đụng vào trên một cọc đá ven đường, bay ra ngoài, trên đường kéo ra một mảnh đóm lửa.

Thanh niên bên trong mặc dù kịp thời bị bao lại bởi túi khí, nhưng rất nhanh, ầm một tiếng, xe lửa nổ tung thành một ngọn lửa.

Đinh Lạc nhìn ngọn lửa bị bỏ lại phía sau, muốn nói lại thôi.

Ngụy Hợp khẽ lắc đầu.

“Không phải ta.”

Tên kia tự tìm đường chết, vừa rồi bạo tạc quả thật không phải
hắn.

“Nhưng lập tức sẽ có phiền phức mới.”

634

“Lại có người tới sao?” Sắc mặt Ách Nhĩ Toa khó coi,
“Phương án thông thường vô hiệu, bọn họ nhất định sẽ vận
dụng lực lượng vô cùng quy tắc... Mà khoảng cách gần nhất.
Là...”

Chợt một ánh lửa từ trên trời giáng xuống, âm âm dừng lại
trước mặt xe.

Âm âm!!

Lúc này âm thanh mới từ xa truyền đến.

Bạo tạc kịch liệt nổ tung mặt nước trên đường, bốc lên cuộn
cuộn.

Vô số mảnh vụn bay vụt tứ phía.

Một vòng gợn sóng không khí lấy vụ nổ làm trung tâm khuếch
tán ra bốn phía.

Cỗ xe nhanh chóng dừng lại, đuôi vung ngang mới miễn
cưỡng dừng lại được, trên đường kéo theo bốn vết cháy đen.

Oanh Oanh Oanh Oanh Oanh!!!!

Trong chốc lát, mảng lớn lôi hỏa từ trên trời giáng xuống,
không ngừng oanh kích phía trên và chung quanh quân xa.

Toàn bộ khu vực này, toàn bộ bị bạo tạc kịch liệt cùng bao tro
bụi ánh lửa chiếm cứ.

Cách đó ba mươi dặm, trên một bãi đất hoang.

Từng dãy chiến xa binh khí xếp thành hàng chỉnh tề, oanh tạc
về hướng dòng chảy của Ngụy Hợp.

đạn pháo màu vàng sáng như hạt mưa, không ngừng dày đặc
từ trong ống đại pháo thô to bay ra, liên miên không dứt rơi
xuống phía xa.

Một gã nam tử tóc vàng mặc quân hàm quân mã màu đen, tay
cầm chế độ giám sát điện tử, tiến hành chế trụ vệ tinh ở phía
xa.

“Bệ Quái, nếu trực tiếp oanh tạc diện tích lớn như vậy, liệu có trực tiếp nổ chết võ giả khổng lồ kia không? Trực tiếp nổ chết, chẳng phải là không cách nào hoàn thành nhiệm vụ tổng bộ giao tiếp hay sao?”

Phó tướng tá bên cạnh hạ giọng nói.

“Người quá coi thường sinh mệnh lực của võ giả khôi lỗi. Hơn nữa trong tư liệu điều tra của ta, vấn đề lớn nhất của võ giả khổng lồ không phải thực lực mà là tính ô nhiễm của bọn chúng.”

Hữu Hùng Tát Đức thở dài một tiếng.

“Chỉ cần tiếp xúc liền sẽ tạo thành ô nhiễm. Chỗ phiền toái như vậy, để cho bọn họ mặc dù không phải Trường Sinh giả nguy hiểm nhất thể, nhưng cũng là thân thể phiền toái nhất.”

“Vì vậy tốt nhất trước khi chúng ta giải trừ khoảng cách gần, trước hết đem nó triệt để đánh thành trọng thương gần chết, như vậy lại mở ra quấy nhiễu khí, tiến hành bắt giữ, mới có thể cam đoan độ ô nhiễm lớn nhất không tiết ra ngoài.

Tình huống bên ngoài sân bãi không thể xảy ra lần thứ hai” Âu Tát Đức thần nhiên nói.

“Hiểu rồi.” Hứa Trường Phúc gật đầu, đang định nói gì đó.

Bỗng nhiên thiết bị điện tử trên tay Âu Tát Đức phát ra một hồi cảnh báo dồn dập.

“Chờ một chút! Đây là cái gì!?” Áo Tát Đức nhìn về phía màn hình, trên màn hình vệ tinh giám sát, đang có một điểm đỏ với một tốc độ kinh người, vọt tới chỗ bọn hắn.

Một giây.

Hai giây sau.

Ba giây.

Điểm đỏ kia cơ hồ là lấy tốc độ kinh khủng mỗi giây ngàn mét, tốc độ siêu âm di chuyển!

“Đây... đây là...?” Da đầu của Âu Tát Đức tê dại, chỉ nhìn động tĩnh trên màn hình, đã cảm thấy một luồng khí lạnh từ

đáy lòng dâng lên.

“Quái vật đẳng cấp này... Không! Đây là mục tiêu mà tiểu đội Tinh Chiến Cao Đẳng phải giải quyết!”

“Rút!! Mau rút lui về phía sau!” Áo Tát Đức bỗng cao giọng hô to lên.

“Cảnh cáo, cảnh cáo, có mục tiêu tốc độ cao đang tiếp cận trận địa, còn mười giây nữa.”

Bên trong giám sát điện phát ra tiếng cảnh báo bén nhọn.

Từng chiếc pháo nổ nhao nhao quay đầu, gia tốc chạy về nơi xa.

Nhưng tốc độ như vậy căn bản không thể trốn thoát.

Lúc này bản Tát Đức cũng đã mở ra kênh liên lạc với tổng bộ từ lâu.

“Nơi này là bộ chiến thuật thứ hai đối kháng! Ta là Âu Tát Đức! Nơi này bị tập kích tối thiểu từ cấp A trở lên, thỉnh cầu trợ giúp ngay lập tức! Thỉnh cầu trợ giúp ngay lập tức!!”

“Đã nhận được thỉnh cầu. Nhân viên liên quan đang đối chiếu, xin chờ một chút.”

Đúng lúc này, thiết bị điện tử trong tay Âu Tát Đức hoàn toàn dừng kêu vang.

“Mục tiêu đã đến. Kiểm tra đo lường đẳng cấp nguy hiểm - A, mời chuẩn bị sẵn sàng tự nổ.”

Khắc... Nói đùa gì vậy!

Đó là ngoài ba mươi dặm đó!

*

*

*

*

*

*

Nhanh như vậy đã chạy tới! Âm thanh gấp ba lần!? Đó là chiến cơ siêu âm chiến tốc sao?

Yết hầu của Ác Tát Đức bắt đầu khô, con mắt bắt đầu sung huyết.

“Người đâu rồi!?”

Binh lính trong xe pháo cũng đều đổ mồ hôi toàn thân, không ngừng thay đổi màn hình điện tử quan sát chung quanh, nỗ lực tìm ra mục tiêu nguy hiểm đang ở đâu.

“Người chèo chống thiên địa, là người nghịch lý vạn vật, Quang Âm giả, là khách qua đời trăm đời.”

Đột nhiên một tiếng thở dài vang lên từ phía sau lưng Áo Tát Đức.

Cả người hấn cứng đờ, đứng nguyên tại chỗ không dám nhúc nhích. Con mắt mở to nhất, tròn trắng trong chằm chằm sung huyết, đầy đầy tơ máu.

“Giữa thiên địa quang âm, ta và người đều là tro bụi, sinh tử như kiến. Có gì phải sợ?”

Thân ảnh Ngụy Hợp chậm rãi từ phía sau hấn đi ra.

Hấn cũng không ngờ đối phương lại đột nhiên xuất hiện cách đó mấy chục dặm, oanh tạc diện tích của hấn.

đạn pháo nổ tung với tốc độ gấp ba lần âm thanh, nếu là hấn, có lẽ chưa chắc có thể tránh thoát hoàn mỹ.

Nhưng bây giờ, trạng thái của hấn đã không còn là trăm năm trước.

“Người...!!” Mặt mũi Áo Tát Đức đầy mồ hôi, nước miếng không ngừng chảy xuống từ trên mặt xuống.

“Cho nên, không phải sợ.”

Ngụy Hợp thở dài một tiếng, thân hình bỗng nhiên biến mất tại chỗ.

Bốp!!

Trong phút chốc, trong toàn bộ trận địa xe pháo giống như trong nháy mắt nhiều ra hơn mười mấy người.

Trước mấy chục chiếc xe pháo đồng thời xuất hiện bóng dáng của hắn.

Trong chốc lát, tất cả pháo xa âm âm sụp đổ, từ bên ngoài kéo vào bên trong, phảng phất như hộp giấy bị bóp bẹp, lồm vào, đè ép toàn bộ không gian bên trong lại.

Âm âm!!

Cùng lúc đó, tất cả pháo pháo đồng thời nổ tung, phóng xạ ra mấy chục ngọn lửa.

Sáu Tát Đức ngơ ngác đứng tại chỗ, chậm rãi cúi đầu, nhìn về phía lồng ngực mình.

Không biết từ lúc nào, ngực của hắn đã có thêm một lỗ máu.

Bên trong, vốn nên có trái tim, giờ trống trơn.

“Thời gian của các ngươi, ta lấy đi rồi.”

Ngụy Kỳ vừa vặn xuất hiện ở phía sau gã, nhẹ nhàng bóp vỡ trái tim trong tay, nghênh ngang rời đi.

Cuối cùng là pho tượng cuối cùng phía sau lưng, trên thân thể y âm âm bùng lên một vàng lửa nóng rực.

Đó là bom Nhân Thể mà hắn ta đã cấy lên người.

Chỉ có khi hắn hoàn toàn mất đi sinh mệnh thể chinh thì sẽ tự bạo.

“Cái gì! Áo giáp Tát Đức đã chết!?”

Trong trang viên.

Lông mày Thiệu tướng quân nhíu chặt, một chút từ trên ghé đứng lên.

Hắn bóp tắt củ khoai lang trong tay ở trong vại tro khói, phun ra một cái vòng khói.

“Đánh giá cấp bậc nguy hiểm là cấp A sao?”

Hai mắt hắn nheo lại.

“Xem ra tên Ngụy Hợp này cố ý ẩn giấu thực lực, do đó để chúng ta đánh giá sai hắn, tạo thành đại chiến quả hơn. Đây là binh pháp đặc thù của Nguyên Nguyệt sao?”

Bên trong máy truyền tin tiếp tục truyền ra âm thanh.

“Tướng quân, Âu Tát Đức đại sư đã là lực lượng đối kháng cực kỳ siêu nhiên của đội bậc thứ hai. Kế tiếp...”

“Xem ra giá trị nghiên cứu của võ giả không lồ này cao hơn so với dự đoán của chúng ta.” Nhện trầm giọng nói: “Sao nào, các người muốn nhúng tay cướp đoạt hay sao?”

“Tướng quân, phân bộ thứ ba đã tổn thất liên tiếp hai lần nhân thủ, điều này đã nói rõ sự vô năng của bọn họ. Nếu như bọn họ đã không làm được thì không bằng phân bộ thứ hai chúng ta ra tay bắt mục tiêu.” Đầu máy truyền tin để giải thích.

“Có thể bỏ qua vụ đạn pháo đặc thù oanh tạc, xem ra thân thể võ giả không lồ này rất nhiều, kết cấu cơ bắp khẳng định tương đối kỳ diệu. Sau khi bắt được, ta muốn một bộ phận kết cấu làn da tiêu bản.

Mặt khác, Tùy Lực của hắn cũng một nửa.” Nhện suy tư một chút rồi nói.

“Trọng tùy à?” Cái máy truyền tin kia suy nghĩ một chút: “Đã hiểu, tiếp theo làm phiền các hạ hỗ trợ che giấu rồi.” Người trong máy truyền tin bình tĩnh nói.

“Động tác phải nhanh.” X vờn dặn dò.

“Đã hiểu.”

máy truyền tin tắt đi.

Mê thái quân xa hơi có chút khói lửa, tiếp tục bay đến hướng mục tiêu đã định.

Ngụy Hợp ra tay giải quyết Áo Ti Đức xong, lúc này đây, không có bất kỳ ngăn cản nào.

Bọn họ mất nửa giờ, xe ngựa thẳng tắp tới một vùng hoang vu nóng bức như sa mạc.

Chiếc xe chậm rãi giảm tốc độ, dừng lại.

Cửa xe mở ra, ba người dón dập xuống xe.

“Chính là chỗ này?” Ngụy Hợp ngẩng nhìn bốn phía, căn bản không có phát hiện bất luận cái gì dị thường.

“Không, nơi này không đúng.” Ách Nhĩ Toa cau mày nói: ”
điều hâu của chúng ta bị thứ gì đó quấy nhiễu rồi, không, phải
nói, có thể là bị sửa chữa sớm. Nơi này không phải nơi chúng
ta muốn tới!”

“Thay đổi?” Ngụy Hợp trong lòng khê động, lập tức nghĩ đến
hiện giờ là thời đại điện tử.

thiết bị điện tử xâm lấn từ xa, sau đó thao túng điều khiển,
chút bản lĩnh này đối với quan chức mà nói cũng không tính là
gì.

“Xem ra là có người cố ý dẫn chúng ta tới đây.”

Hắn xoay người nhìn về phía cuối vùng đất hoang xa xa.

Nơi đó đứng đấy là hai nam tử cao lớn trên thân tản ra khí tức
quen thuộc.

Nam tử bên trái tóc ngắn màu bạc, cơ bắp cường tráng, trong
tay nâng một cái khiên tròn lớn, khí thế trầm ổn bình tĩnh.

Nam tử bên phải tay phải cầm song đao, tóc dài đuôi ngựa,
dáng người thon dài, mũi miệng che một tầng mặt nạ.

Ngụy Hợp nghe thấy, hai người này trên người cũng có khí tức
của đại sư tử. Xem ra cũng có một phần lực lượng ngang bằng
với đại sư tử.

“Thật sự... càng ngày càng chờ mong...” Hơn một trăm năm
rồi, rốt cuộc hắn lại muốn được nhìn thấy Nguyên Đô Tử rồi...

Ngụy Hợp hít một hơi thật sâu, dường như muốn lưu lại mùi
vị quen thuộc ở chóp mũi, vĩnh viễn không tán đi.

“Chính là người sao? Mục tiêu cấp A nguy hiểm, võ giả
Trường Sinh biến thành Ngụy Hợp?” Lúc này hai người kia đã
tới gần.

Ánh mắt nam tử song đao lẳng lệ ác liệt nhìn chằm chằm
Ngụy Hợp, lên tiếng nói.

“Đã xác định mục tiêu qua, chính là hắn.” Một hương khác,
một nữ hài xinh đẹp sau lưng có cánh chim màu đen, nhẹ
nhàng từ bầu trời rơi xuống đất, thu đôi cánh, nhìn về phía
Ngụy Hợp.

“Thế là đủ rồi.” Nam tử song đao mỉm cười.

Lạch cạch.

Hắn mở ra một cái hộp màu đen trên đai lưng, từ đó lộ ra một đồ vật tựa như máy nhện.

Vị trí bụng nhện kia, không ngừng nhúc nhích ánh huỳnh quang.

“Mau chóng bắt mang trở về.”

Lạch cạch.

Hắn bóp nát bụng nhện một cái.

Nhất thời, một tia huỳnh quang dịch thể màu xanh lục từ trong thân thể con nhện bị bóp nát chảy ra.

Chất lỏng nhanh chóng bốc hơi, biến mất trong không khí.

Trong nháy mắt, trong gió xung quanh mơ hồ truyền đến từng đợt âm thanh kỳ dị.

Đó là một loại áp lực cực độ, cực kỳ sắc bén, giống như lò xo bị ép tới mức cực hạn, phát ra âm thanh ken két của kim loại.

“Động thủ!”

Hai nam một nữ, ba người đồng thời hai mắt sáng lên.

“Tinh thái, nguyên sa!”

“Tinh thái, Thiên Trọng!”

“Tinh thái, huyết ấn!”

Thân thể ba người cấp tốc biến hình, hai tay nam tử song đao sinh trưởng ra mảng lớn sa mỏng xám trắng, bao trùm song đao, cùng hóa thành một thể.

Toàn thân nam tử mặt thuẫn nổi lên ánh huỳnh quang màu vàng sẫm, cũng dung hợp tám thuẫn trong tay lại với nhau, hình thành một thể, giống như một pho tượng hoàng kim.

Màu da toàn thân nữ tử hai cánh chuyển thành đỏ sậm, đồng thời móng tay cấp tốc sinh trưởng, biến dài thành nhọn.

Từng tia khí màu đen quanh quẩn quanh nàng không ngừng xoay tròn, rất nhanh hóa thành quần lụa mỏng, bao trùm trên người nàng, đi vào che lại toàn thân nàng, sau đó che khuất hai mắt.

Trang phục quen thuộc này làm cho Ngụy Hợp sắc mặt sửng sốt.

Bởi vì lúc này trang phục của nữ tử so với Đại sư tỷ Nguyên Độc giống nhau như đúc.

635

Cát bụi tung bay, bị gió thổi tới mức hình thành từng gợn sóng lăn tăn trên mặt đất, tựa như nước biển.

Ngụy Hợp đi về phía trước vài bước, hai nữ tử sau lưng vội vàng tránh xa một chút.

Các nàng đã gặp qua mấy lần Ngụy Hợp xuất thủ trước đó, mỗi lần đều thanh thế to lớn, không cẩn thận sẽ bị ngộ thương tác động đến.

Cho dù các nàng không có bất cứ thương tổn nào vì dư âm dẫn đến, nhưng lúc này vẫn không tự giác rời xa một chút.

Loại sóng âm quý dị trong không khí bắt đầu lan tràn ra bốn phương tám hướng.

Lúc này cũng vừa lúc truyền vào trong tai hai nàng.

Sắc mặt hai người nhanh chóng trắng bệch.

Các nàng thống khổ che cổ họng mình, chỉ nghe âm thanh, các nàng đã có cảm giác mình không thể hít thở được.

Một loại cơ bắp quý dị khẩn trương, dẫn đến cơ rút lại, làm cho vị trí thoát ra khí tức của yết hầu các nàng tự co chặt, không thể nào có được bất kỳ khí tức nào bổ sung.

Ngụy Hợp hơi kinh ngạc, phát tay một cái, lực hút vô hình lập tức đưa hai người ra ngoài trăm mét.

“Đây là...gió khó thở!?” Hai mắt hắn híp lại, “Quả nhiên không kém gì ta dự đoán. Đại sư tử quả nhiên đi tới tầng hít thở không thông rồi sao?”

Hắn nhẹ nhàng hít khí, lắng nghe tiếng gió hít thở dồn dập trong không khí.

Thanh âm kia có hiệu quả với thân thể của hắn, nhưng cực kỳ yếu ớt.

Giọng nói này rõ ràng là phiên bản chính thức suy yếu cực lớn.

Hắn là đã dùng thủ đoạn đặc thù nào đó để tạm thời bảo tồn.

Thực ra uy lực không bằng một phần mười bản gốc.

“Xem ra chuyện này, ta sẽ có được càng nhiều thu hoạch.”

Ngụy Hợp tiến lên phía trước một bước, ánh mắt chăm chú nhìn vào nữ tử cực kỳ trang phục giống như đại sư tử kia.

“Tu sắc, thực lực của người mà cũng xứng dùng bộ trang phục này à!”

Trong mắt hắn loé lên vẻ tàn khốc, cách xa hơn mười mét, vài con hắc mãng từ dưới đất âm âm chui lên, phóng tới nữ tử.

Nữ tử hơi biến sắc, mục tiêu hoàn toàn không bị tiếng gió hít thở không thông ảnh hưởng, điều này khác với quy hoạch lúc trước.

Bất quá điềm này cũng không thoát ly phạm vi dự tính của nàng.

“Động thủ!”

Nàng quát một tiếng chói tai, thân thể cấp tốc lui về phía sau, tránh đi hắc mãng, toàn thân váy lụa đen bỗng nhiên tuôn ra mảng lớn khói đen.

Đây là đặc thù thiên phú năng lực độc hữu của nàng, là do thân thể của nàng phân tiết ra kịch độc đặc thù.

Là khói độc cường đại có thể làm cả sắt thép cũng ăn mòn gỉ sét.

Một khi hút vào loại khói độc này, thân thể đối thủ sẽ bị nàng điều khiển.

Khói độc nhanh chóng hóa thành từng đầu rắn đen, đánh về phía Ngụy Hợp.

Phốc phốc phốc phốc!!!

Hắc mãng hai bên điên cuồng va chạm, nhưng Độc Yên Hắc Mãng của nữ tử thoáng cái liền bị tách ra.

Nàng quay cuồng một vòng lui lại, một nam tử toàn thân vàng óng vọt tới, ngăn cản hắc mãng phía sau.

Bành!!

Hắc mãng hung hăng đâm vào trên kim thuẫn to lớn, phát ra tiếng vang thật lớn.

Cự lực vượt qua năm mươi vạn cân, lại bị nó cứng rắn cản lại.

“Ồ? Lực lượng rất tốt.” Đến lúc này, Ngụy Hợp mới có chút kinh ngạc.

Phải biết rằng thời đại này không phải là thời kỳ hưng thịnh của Đại Nguyệt.

Bây giờ có thể ngăn cản được sức mạnh của hắn, tương đương với một mình hắn có thể ngăn được kích lực 20 tấn.

Đối với sinh vật thể mà nói thì đã rất tốt rồi.

Ngay lúc Ngụy Hợp dùng thật sự gắng sức ứng phó hai người, tay kia cầm song đao, cả người kéo theo một tấm lụa trắng thật dài, tựa như thuẫn di, bỗng nhiên xuất hiện vừa vặn phía sau Ngụy.

Xuy!!

Lần này, Ngụy Hợp lại không kịp phản ứng.

Thẳng đến khi lưỡi đao chạm vào gáy hắn ta, hắn ta mới lấy lại tinh thần, phát giác phía sau mình xuất hiện công kích.

Đương!

Lưỡi đao ở trên da hắn phát ra tiếng kim loại va chạm, sau đó bị mạnh mẽ bắn ra, không tổn thương chút nào.

“Hửm?” Ngụy Hợp hơi kinh ngạc: “Vừa rồi là...!?”

Tốc độ của đối phương không vượt qua hắn, nhưng một đao vừa rồi không biết vì sao, hắn lại không tránh đi.

Không có nguy cơ báo động giải thích rằng uy hiếp chẳng khác gì không có. Nhưng đến gần cũng không phát hiện.

Vậy không phải tình huống bình thường có thể giải thích.

“Da thật cứng.” Nam tử song đao lắc mình một cái, lui về phía sau chừng ba mươi mét như sương mù, ánh mắt ngưng trọng nhìn về phía Ngụy Hợp.

Lấy sự tập kích của hắn, cộng thêm hai lưỡi dao sinh mệnh vô cùng sắc bén, rõ ràng cũng không thể nào cắt da đối phương ra được.

Lực phòng ngự như vậy, khó trách có thể tẩy hỏa lực vừa rồi hoàn hảo không chút tổn hại.

Hắn ta cũng tham dự trận vây quét Yêu Vương Hồ tộc lúc trước, cũng có nhận thức đầy đủ về thực lực cấp độ Yêu vương.

Mặc dù như thế, nhưng quái vật trước mắt này, vẫn làm cho trong lòng hắn mơ hồ có chút sợ hãi.

“Không sợ quấy nhiễu khí, không sợ song nhận sinh mệnh. Xem ra chỉ có thể dùng cái đó thôi...”

Trong lòng hắn lập tức hạ quyết tâm.

“Vốn không muốn dùng hình thái thứ hai như vậy, nhưng bây giờ xem ra người cũng có chút trình độ rồi... Như vậy... Không còn cách nào khác.”

Nam tử song đao lúc này là người lĩnh đội, cũng là một trong năm cao thủ đứng đầu trong các tinh chiến.

Vốn tưởng rằng đây chỉ là một lần hành động nhẹ nhàng mà thôi.

Hiện tại xem ra, có chút phiền phức rồi.

“Đệ nhị tinh thái, khai!”

Bốp!

Trên người hắn đột nhiên cuốn ra vô số khói đen, khói đen ngưng tụ, hóa thành một đôi cánh chim màu đen, đồng thời đầu của hắn cũng bắt đầu chuyển hóa về phía hình thái Cự Tích.

“Đi chết đi!”

Trong phút chốc, tốc độ của hắn tăng lên nhiều, trực tiếp phá vỡ vòng âm, đạt tới tốc độ gấp hai lần âm thanh, cộng thêm kỹ xảo lúc trước.

Hoàn toàn khiến Ngụy Hợp dự báo thần kinh không có chút phản ứng nào.

Ý thức cũng không tự chủ được mà xem nhẹ sự tồn tại của gia hỏa này.

“Tri trệ!”

Nam tử quát chói tai một tiếng, như thiểm điện xuất hiện trước người Ngụy Phù, song đao tựa như cuồng phong bạo vũ chém xuống.

Lúc này trên song đao của hắn có kéo theo một dải khói đen dày đặc.

Khói đen nồng đậm kia hầu như phóng đại lưỡi dao gấp đôi, tựa như hai thanh khảm đao khổng lồ.

Song đao đột nhiên điên cuồng chém về phía Ngụy Hợp.

“Thật đáng tiếc.” Ngụy Hợp duỗi ra một ngón tay, đầu ngón tay giống như thuấn di, không ngừng thoáng hiện trước người, ngăn trở tất cả công kích của song đao.

Tiếng leng keng thanh thúy không dứt bên tai, phảng phất như mưa rơi.

“Tốc độ tăng lên rất nhiều, lực lượng đã vượt qua tám mươi vạn cân, tăng thêm trên lưỡi đao ẩn tàng năng lực đặc thù, thế mà có thể làm phản xạ thần kinh báo động của ta bị mất đi.

Có ý tứ... rất có ý tứ.” Hai mắt Ngụy Hợp lóe lên vẻ hứng thú nồng đậm.

Nhưng nam tử song đao đối diện hắn, tâm tình không phải quá tuyệt vời.

Trạng thái thứ hai của hắn, thực lực mạnh hơn trước quá nhiều.

Nhưng dù hắn đã dùng tới tinh thái thứ hai, chuẩn bị tốc chiến tốc thắng thì đối phương vẫn không hề bị ảnh hưởng.

Hơn nữa... có chuyện gì xảy ra với ngón tay kia?

Một ngón tay mà hắn cường hóa được sao?

Bỗng nhiên, chỗ lưng Ngụy Hợp cực kỳ đột ngột, nam tử trọng thuẩn toàn thân màu vàng óng lao ra.

Hắn giống như một chiếc xa xa, võ trang hạng nặng, dùng hết toàn lực, hung hăng đâm mạnh vào lưng Ngụy Hợp.

Đồng dạng, lần này Ngụy Hợp hoàn toàn không có báo động trước.

Theo lý mà nói, thực lực tông sư hắn bây giờ, ngũ giác nhạy cảm, trong vòng nghìn mét hắn đều có thể dễ dàng bắt giữ đại bộ phận tiếng vang.

Nhưng vừa mới hai lần công kích, Ngụy Hợp thế mà đều không phát giác được.

Bành!!

Lần này, lực lượng vượt qua trăm vạn cân, hung hăng đâm vào trên người Ngụy Hợp.

Đơn thuần dựa vào chân tâm, đã không có biện pháp triệt để ngăn trở một kích này.

Ngụy Hợp bị đụng bay ra ngoài hung hăng, kéo ra hai vết tích rõ ràng trên mặt cát.

Không đợi hắn ổn định thân thể, lại một bóng người đột ngột xuất hiện ở phía sau hắn, hai tay gắt gao kẹp chặt cổ hắn.

Vô số khói độc màu đen từ trên thân bóng người kia trào ra, chui vào miệng mũi Ngụy Hợp.

Rất nhanh, toàn thân Ngụy Hợp rung động, dần dần không còn động tĩnh.

“Xong rồi, thành công.” Bóng người hiện thân, rõ ràng là nữ tử vừa biến thành nguyên tử trang phục kia.

“Xem ra cũng không phải là kẻ khó giải quyết gì.” Nam tử song đao mỉm cười nói: “Tuy cường độ thân thể của hắn cực kỳ cao, nhưng dường như đối với độc tố cũng không tốt. Được rồi, không chế thân thể hắn trở về căn cứ. Nhiệm vụ lần này có trọng lượng rất cao, mau trở về nộ, tránh bị các tiểu đội khác tranh đoạt.”

“Biết.” Nam tử cảm thuấn gật đầu.

“Đi thôi, Hoa Lôì.” Nam tử hai đao thu đao, xoay người.

“Được.” Nữ tử hai cánh đang muốn giải trừ tình thái, lại hơi dừng lại một chút, tay của nàng vốn đang kẹt ở cổ Ngụy Hợp.

Nhưng lúc này... Nàng không rút tay ra được...

Không chỉ bàn tay mà toàn thân nàng như sa vào đầm lầy, căn bản không cách nào nhúc nhích được.

Vô số tóc dài màu đen tựa như vô số con trùng, không biết từ lúc nào đã quấn quanh toàn thân nàng, dán chặt vào người Ngụy Giả, không thể động đậy.

“Ngươi!!?” Trong lòng Hoa Sen lạnh lẽo, toàn thân bỗng nhiên tuôn ra càng nhiều khói độc.

Nhưng bất luận nàng phóng ra bao nhiêu khói độc, tất cả sương mù đều bị Ngụy Hợp hấp thu toàn bộ vào trong cơ thể.

Lúc này thân thể của hắn giống như một vòng xoáy.

Vô số khói độc mạnh mẽ bị nữ tử tiết ra, thân thể của nàng phảng phất như bị kích thích, không ngừng điên cuồng tiết ra khói độc.

Tất cả khói độc mới tiết ra, lập tức bị Ngụy Hợp hấp thu.

Cứ như vậy cuộn cuộn không ngừng.

Trong thời gian ngắn tiết ra lượng lớn khói độc nồng độ cao, rất nhanh khiến toàn thân nữ tử dần dần co quắp lại.

Nàng bắt đầu giãy dụa, điên cuồng dùng sức giãy thoát khỏi trói buộc của tóc.

Nhưng lúc này thân thể đã bị kích độc làm tê liệt, làm cho nàng căn bản vô lực phản kháng.

Hí...

Vô số khói độc bị Ngụy Hợp hút vào trong cơ thể.

Cho đến khi thân thể Hoa Sen bắt đầu khô quắt, rốt cuộc không tiết ra khói độc, thậm chí bắt đầu run rẩy kịch liệt, thất khiếu dần dần chảy ra máu.

Ngụy Hợp mới nhẹ nhàng buông ra, tùy ý để đối phương té ngã trên đất, mất đi ý thức.

“Hoa Sen!!” Nam tử cảm thuấn ánh mắt chấn động.

“Đáng chết...! A Cơ Lý Đức, yểm hộ ta!” Hấn không chần chờ, trực tiếp giơ thuấn, va chạm về phía Ngụy Hợp.

Cảm giác quái dị đó lại tuôn trào.

Ngụy Hợp duỗi tay ra, có chút vội vàng về phía trước ngăn cự thuấn lại.

Bành!

Cự thuấn màu vàng hung hăng đụng vào bàn tay hấn, lần này lực lượng thậm chí vượt qua một trăm hai mươi vạn cân.

Nếu như trước khi huyết mạch đột phá, có lẽ lần này sẽ làm thân thể Ngụy Hợp dao động.

Nhưng đáng tiếc.

Lấy hai người làm trung tâm, mặt đất nổ tung một vòng bão cát.

Ngụy Hợp không nhúc nhích tí nào, nhưng trong mắt mơ hồ toát ra một tia thất vọng.

Ba người này liên thủ lại, bình thường Chân kinh tông sư cũng không nhất định là đối thủ của bọn họ.

Năng lực quái dị phối hợp đánh lén, xác thực rất lợi hại.

Dù sao người có thể đạt đến hơn trăm vạn cân lực lượng, đều đã tương đương lợi hại.

Nhưng bọn họ thật sự đối với tông sư Chân kinh.

“Còn có đồ vật mới nào không?”

Ngụy Hợp nhìn nam tử cảm thuấn tựa như điêu khắc màu vàng trước mặt.

Nam tử thở hỏn hển, nhìn về phía Ngụy Hợp, ánh mắt chấn động mà đại ra.

Gã luôn luôn lấy lực lượng nổi danh, lại không nghĩ tới lần này toàn lực va chạm, rõ ràng là...

“Các người.” Ngụy Hợp giơ tay lên, chỉ vào đối phương: “Quả thực là vũ nhục bộ phận lực lượng trên người mình.”

Phốc!

Kình lực sắc bén được lực lượng tiếp cận hai trăm vạn âm âm điễm ra.

Kình lực tinh tế tựa như gai nhọn, trong nháy mắt xuyên thấu mi tâm nam tử cầm thuẫn.

Bành!

Cả đầu hấn nổ tung.

Không đợi nam tử song đao kịp phản ứng, Ngụy Hợp vừa vãn xuất hiện ở phía sau đối phương trong nháy mắt.

Một chỉ.

Đương!

Lại bị ngăn cản rồi.

Ngụy Hợp hơi kinh ngạc, nhìn đối phương bị lực trùng kích cực lớn đánh cho cấp tốc rút lui, trên mặt đất kéo ra một khe rãnh thật dài.

*
*
*
*
*
*

“Chém!” Khuôn mặt nam tử song đao dữ tợn, khom người lại lần nữa phá vỡ vòng âm, phóng tới Ngụy Hợp.

Nhưng tốc độ của hắn tăng gấp đôi, rõ ràng không đủ khiến Ngụy Hợp nghiêm túc và coi trọng hiện tại.

Chỉ là mấy giây liên tục phách trảm, nam tử lại lần nữa bị lực va chạm phản chấn to lớn, đánh cho thân thể run rẩy, lui về sau.

Không đợi hắn thối lui bao xa, trước mắt trong nháy mắt mất đi Ngụy Hợp.

Phốc phốc.

Một bàn tay xuyên qua ngực hắn, bóp nát trái tim sau đó chậm rãi rút ra.

Nam tử song đao cứng đờ đứng tại chỗ, màu sắc trong hai mắt nhanh chóng rời đi.

Một tiếng trầm đục vang lên, hắn ngã nhào về phía trước.

Mà Ngụy Kỳ thân hình lóe lên, đã xuất hiện ở xa xa bên cạnh hai nữ tử.

“Đi thôi, cũng đã đến lúc phải dừng lại rồi.”

Kim quang vừa mới giải quyết xong ba kẻ tập kích, nhưng trong lòng hắn không có cảm giác an tâm.

Trên người ba người vừa rời quả thật có khí tức của đại sư tử, hơn nữa còn rất nồng đậm.

Nhưng mà...

Trong lòng Ngụy Hợp mơ hồ đoán được.

“Việc này đã giải quyết rồi sao?” Ách Nhĩ Toa ở xa xa nhìn ra xa chiến trường, nhưng bởi vì vừa mới kết thúc quá nhanh, nàng căn bản không nhìn thấy cái gì.

“Đi thôi.”

Ngụy Hợp dẫn đầu đi đến xe ngựa.

Ách Nhĩ Toa thấy thế, quay đầu lại đưa mắt nhìn về chiến trường. Nơi đó không nhìn thấy gì, chỉ có ba thi thể ngã trên mặt đất.

Đang dần mất đi nhiệt độ.

Bên bờ mộ.

Nhện chậm rãi đứng dậy từ trong nước.

“Tình huống có chút không ổn, tướng quân.” Sĩ quan phụ tá đưa một cái khăn lông tới.

“Nói đi, là bên nào lại xảy ra vấn đề?” Khuê Diện thoáng có chút đau đầu hỏi.

“Là hành động ở chi bộ thứ hai đã tuyên cáo thất bại cách đây mười phút.

A Đức của tiểu đội tinh chiến năm hạng đầu hoàn toàn mất đi tính mạng đặc thù. Ngay cả hấn đi cùng còn có hai tinh chiến trung cấp. Một trong số đó là thân thể hoàn mỹ của Ách Nhĩ Toa.” Sĩ quan phụ tá bình tĩnh hồi báo.

Nam Lũng đang cầm khăn lông lau mặt khô, nghe lời này, động tác lập tức cứng đờ.

“A Cơ mà thất bại? Chết rồi?”

Nếu như lúc trước chặn đường thất bại, hấn vẫn có thể giữ được bình tĩnh, nhưng tiểu đội của A Cơ lại thất bại. Với sự hiểu biết của hấn, năng lực như vậy, phối hợp với đánh lén ám sát, còn có độc tố không chế, cho dù là Yêu Vương cũng chẳng qua là bại tướng dưới tay tiểu đội này.

Sao có thể như vậy được?!

Bị giết như thế nào? Sao không lờ kia lại lợi hại như vậy?

“Xem ra... Là ta xem thường võ giả biến hình Ngụy Hợp kia...” Nam Lũng Trầm ngâm một chút. ” Lập tức đề tiểu đội Kỳ Sa trở về một chuyến, trực tiếp giết chết mục tiêu.”

“Vâng.” Sĩ quan phụ tá gật đầu.

Toàn bộ hệ thống tinh chiến, nếu nói những ngôi sao khác là mười, như vậy một người trong kỳ sa chính là một trăm, hai trăm, ba trăm!

Một mình hắn là một hệ thống, một độ cao, một cực hạn thuộc về tinh chiến.

“Thế nhưng... Trước kỳ sa tình huống tinh thần, khiến người ta lo lắng. Vạn nhất xảy ra chuyện gì...” Sĩ quan phụ tá nhíu mày hỏi.

“Vừa vặn hai cái cùng kiểm tra, nếu như không có vấn đề còn tốt, nhưng nếu thật có vấn đề, liền tính cả kỳ sa, cùng thanh lý.” Nam Lũng lạnh lùng nói.

“Đã rõ...”

Ba người Ngụy Hợp điều khiển một hồi, xuống xe, tạm thời dùng tiền chặn một chiếc xe ở ven đường.

Lúc này đây không cần điều hâu, vền vẹn dựa vào trí nhớ Ách Nhĩ Toa, trực tiếp tiến về căn cứ.

Lúc này đây, không có bất kỳ ngăn cản nào.

Sau khi bọn họ thay đổi xe thì không hề bị bất kỳ thứ gì ngăn cản, tốn thêm một giờ thì rốt cuộc cũng tới căn cứ theo như lời của Ách Nhĩ Toa.

Nói chính xác hơn, đó là một cấm chế quân sự.

Bốn phía tất cả đều là hoang mạc, mảng lớn điện võng vây quanh trung tâm.

Khác với suy nghĩ của Ngụy Hợp, căn cứ này sớm đã trống rỗng từ lâu.

Tất cả binh sĩ rút lui trước thời hạn.

Bành.

Hắn dùng một tay hư thảo, lưới điện bị mạnh mẽ xé nát, lộ ra tường cao bên trong.

Bức tường cao rất nhanh cũng tự động nứt ra vết rạn, im ắng sụp đổ xuống, lộ ra một lối vào đủ cho ba người cùng tiến vào.

“Cánh cửa mà ngươi nói là ở chỗ này?” Ngụy Hợp nhìn về phía Ách Nhĩ Tâm.

“Vâng.” Lúc này Ách Nhĩ Toa đã không còn hoài nghi thực lực của Ngụy Hợp.

Toàn bộ tiểu đội A Cơ lúc trước bị diệt, khiến cho nàng hiểu rõ, vị bên cạnh mình rốt cuộc là cấp bậc gì.

“Cánh cửa ban đầu chính là ở đây. Nhưng...” Đột nhiên sắc mặt nàng đại biến, xoay người nhìn về phía bầu trời xa xa.

Phù...

Xa xa mơ hồ có tiếng xé gió rất nhỏ bay tới, tiếng rít.

Rất nhanh, ba điểm đen từ phía trên rơi thẳng xuống.

Bộp bộp bộp!! Sau ba tiếng nổ.

Mặt đất trong căn cứ đột nhiên xuất hiện ba cái hố sâu đường kính hơn hai thước.

Trong hố sâu, ba bóng người nhanh chóng đứng dậy, nhẹ nhàng đi ra, đứng trên mặt đất bằng phẳng.

“Khắc, ngươi lại không nhắm đúng! Hình tam giác lần này lại không hoàn mỹ.” Thanh âm nữ tử truyền ra.

“Ai bảo lão đại chặn phía trước ta, ta vốn là rất chuẩn, kết quả lại bị ngăn lại.” Một thanh âm nam tử vang lên.

“Được rồi, đã đến nơi, đều yên tĩnh lại.”

Một giọng nam ôn hòa cuối cùng khiến thân thể Ngụy Hợp hơi dừng lại.

Giọng nói kia tuy giới tính khác biệt, nhưng giọng điệu lại cực giống đại sư tử năm đó.

Rất nhanh, ba người mặc trang phục, so sánh với tinh chiến lúc trước, thì nam nữ không giống nhau, dần dần tiếp cận,

chiếu vào tầm mắt Ngụy Hợp.

“Cuối cùng cũng đến rồi.”

Người cầm đầu có mái tóc ngắn màu đỏ ngắn, khuôn mặt hoàn mỹ không tỳ vết, làn da lóng lánh như bạch ngọc, khoác trên người áo choàng bằng da, sau lưng đeo hai thanh thập tự kiếm.

Lúc ánh mắt gã nhìn về phía Ngụy Hợp, vẫn ung dung không bức bách như cũ.

Mà hai người khác, một người con gái lưng mang một thanh kiếm lớn tương tự như lưng, tương đối khoa trương.

Một nam tử tóc đen hai tay cầm thương, trong miệng còn nhai thứ gì đó, tư thái thoải mái.

“Đây là mục tiêu sao?”

“Đúng vậy, đây chính là mục tiêu.” Nam tử tóc đỏ trả lời ôn hòa. “Theo báo cáo của tiền tuyến, tiểu đội A Cơ Lý Đức đứng trong tốp năm đã bị diệt sạch. Cho nên, cẩn thận một chút.”

“Ta biết. Có lão đại người, chúng ta căn bản là không có khả năng thua được.” Thanh niên tóc đen chẳng hề để ý cười nói.

“Các người tin tưởng ta như vậy sao?” Nam tử tóc đỏ bắt đầu dĩ khễ lắc đầu.

“Đó là tự nhiên. Dù sao... Lão đại người chính là tinh chiến mạnh nhất từ trước tới nay!” Nữ tử cự kiếm nhẹ nhàng nói tiếp một câu.

“Mạnh nhất sao...” Kỳ Sa nhẹ nhàng hít khí, ánh mắt dời đến trên người Ngụy Hợp.

“Đợi lâu rồi.”

“Không sao.” Ngụy Hợp mỉm cười đáp lại. Nam nhân trước mắt này, khí tức của đại sư tử trước nay chưa từng nồng nặc như vậy.

Nếu nói các ngôi sao còn lại là một, vậy thì người trước mắt này chính là mấy trăm!

Chênh lệch cực lớn, gần như không giống một giống loài.

“!?!?”

“!?”

“Kỳ thật giữa chúng ta không cần phải đánh nhau.” Ngụy Hợp lên tiếng, “Ta tới nơi này, chỉ là muốn tìm một chân tướng, nơi Ngụy gia ở của Nguyên Nguyệt ta, cùng với, cánh cửa mở ra nơi này, rốt cuộc là cái gì.”

“Cánh cửa kia à...” Kỳ sa bưng tỉnh: “Người cũng tới vì cánh cửa kia sao?”

“Về phần Ngụy gia, trước đó chúng ta đã tiến về Nguyên Nguyệt, nhưng chưa từng tiếp xúc với Ngụy gia. Đương nhiên, cũng có lẽ tổ chức hành động nào đó mà ta không biết.” Hãn kiên nhẫn giải thích cặn kẽ.

“Như vậy sao? Còn có một vấn đề.” Ngụy Hợp trầm ngâm, “Tế bào, mẫu thể trên người người ở đâu?”

Từ chỗ Ách Nhĩ Toa, hãn đã hiểu rõ, những căn cơ của những tinh chiến này, thật ra chính là sinh hóa nhân từ tế bào trên người Nguyên Đô Tử mà thành.

Vì vậy, chỉ cần tìm được mẫu thể của hãn là có thể tìm được Nguyên Đô Tử.

“Mẫu thân, người muốn tìm mẫu thân à?” Kỳ Sa sừng sốt: “Nó vẫn luôn ngủ say ở trụ sở tổng bộ.”

“Như vậy, người có thể mang ta đi không?” Ngụy Hợp nghiêm túc hỏi.

“Đương nhiên có thể.” Kỳ Sa mỉm cười, nhẹ nhàng đồng ý.

Tu sĩ và Đại Lạp ở một bên biến sắc, hoàn toàn không biết kỳ sa rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.

“Này này, lão đại, chúng ta không phải tới đây để săn giết sao? Sao vậy?” Giọng nói của Kiều Lan có chút quái dị hỏi.

“Đúng vậy.” Kỳ Sa xoay người, trên mặt lộ ra nụ cười ôn hòa bình tĩnh: “Nhưng bây giờ ta đã thay đổi chủ ý rồi.”

Sắc mặt hai người khẽ giật mình, trên mặt đều lộ ra vẻ không tin.

Rõ ràng, kiểm tra tâm lý của lão đại là hết thấy đều bình thường!!

“Đừng lo lắng.” Kỳ Sa ôn hòa nói: “Trên người chúng ta đã lấy ra viên đạn nổ do chúng ta tự mình chết. Không cần lo lắng tổng bộ bên kia dùng thủ đoạn gì không chế chúng ta.”

Hai người lúc này mới hơi thả lỏng tâm tình một chút.

“Thế nhưng lão đại... Chúng ta cứ như vậy mà thôi... Cứ mặc kệ như vậy sao?” Đại Lạp nắm chặt chuôi cự kiếm, cảm giác như rơi vào mộng.

Tình huống này thực sự phát triển quá nhanh, đến mức bọn họ căn bản không chuẩn bị tư tưởng chút nào.

“Đúng vậy. Ta vẫn luôn chờ đợi cơ hội, nhưng mãi tới khi thấy mục tiêu lần này, Ngụy Hợp tiên sinh của Nguyên Nguyệt ta đã biết, cơ hội đã tới.”

Kỳ Sa gật đầu trả lời.

“Được rồi, ta biết các ngươi sẽ có rất nhiều vấn đề. Nhưng bây giờ, chúng ta nên đi làm, là cứu mẫu thân ra.”

Ba người Ngụy Hợp ở một bên nhìn tình thế phát triển.

Đình Lạc hoàn toàn không nghe hiểu ngôn ngữ kỳ sa nói tới.

Nhưng Ách Nhĩ Toa lại hoàn toàn nghe hiểu được tình huống, kỳ sa lại phản bội tổng bộ sao?

Vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi của nàng ta, liếc nhìn Ngụy Hợp.

Nếu như không phải nàng vẫn luôn đi theo bên cạnh Ngụy Hợp, nàng đã cho rằng vị này xuất thủ gây nên.

“Được rồi, ba vị xin mời theo ta đến đây. Mẹ cùng cửa, đều không ở chỗ này.

Mặt khác, bọn hắn chôn dưới đất chỗ này đủ để nổ tung tất cả lên trời, số lượng bom hạt nhân.

Cho nên nơi này chỉ là một cạm bẫy.”

Tả Mạc nhẹ nhàng thuật lại âm mưu của tổng bộ.

Kỳ thật nếu không phải xác nhận phòng bị hấn, tùy thời có thể nổ chết toàn bộ bọn họ.

Có lẽ hấn ta còn có thể nguy trang một hồi.

Đáng tiếc...

“Thật sự là không ngờ.” Ngụy Hợp nhìn Ách Nhĩ Toa: “Chiến đấu mạnh nhất không ngờ lại luôn phản bội.”

“Ngụy tiên sinh không phải vẫn luôn chơi đùa sao?” Kỳ sa nhìn về phía Ngụy Hợp.” Những thứ ngăn cản trước đó, đối với ngài mà nói, cũng như món đồ chơi mà thôi?”

“Ồ? Người có thể nhìn ra?” Ngụy Hợp kinh ngạc.

“Đương nhiên.” Kỳ sa nhu hòa cười cười: “Bởi vì tại hạ cũng có cùng loại phiền não.”

“Rõ ràng chỉ thổi hơi liền có thể tán đi bụi bặm, nhưng vẫn phải cố chịu đựng, tùy ý để bọn họ bay múa bên người.”

Trong mắt hấn toát ra một tia cảm xúc không phù hợp với khí chất.

“Rõ ràng yếu như vậy, chỉ cần chạm nhẹ một cái là có thể bóp chết. Lại còn phải nhịn, để cho bọn họ như ruồi, không ngừng lắc lư trước mặt ta. Cảm giác như vậy, thật sự không vui a...”

Hai đội viên đứng phía sau y, nghe vậy sắc mặt khẽ biến.

637

Tên gia hỏa này...

Ngụy Hợp hơi kinh ngạc đánh giá hạt cát kỳ lạ này.

Khẩu khí ngược lại rất lớn, nhưng thực lực cụ thể như thế nào, còn không biết như thế nào.

Trên người đối phương mặc dù có lượng lớn tế bào của đại sư tử, nhưng từ tông sư trở lên cũng không phải chỉ cần cường độ thân thể thuần túy là có thể đạt tới.

Kinh nghiệm võ đạo, cảnh giới tinh thần, khai phá và vận dụng thân thể. Những thứ này đều sẽ ảnh hưởng rất lớn tới lực phá hoại thực chiến.

Giống như một cái súng súng, dùng để bắn và dùng để nện người, lực sát thương cách biệt một trời một vực.

Cùng là thương, cũng là phải học được làm thế nào cầm thương.

Về phần kỳ sa trước mắt, rốt cuộc có thể có vài phần thực lực của đại sư tử thì còn chưa biết được.

“Đi thôi.” Kỳ Sa lúc này đã dẫn đầu chuyển hướng, đi về một hướng.

“Tiếp theo, vì phòng ngừa tổng bộ chuyển hướng, thay đổi vị trí, ta sẽ dùng tốc độ nhanh hơn một chút chạy đi, cho nên.”
Hắn quay đầu mỉm cười liếc nhìn Ngụy Hợp.

“Nếu như không theo kịp, thì có thể lên tiếng.”

Ngụy Hợp khẽ nhíu mày, không theo kịp?

Trước khi đối phương tới hắn là từng nhận được tin tức của hắn, vậy mà lại dám nói như vậy...

Xem ra... Không sợ hãi.

“Như vậy, ta đi trước.” Hạt cát kỳ lạ hướng về phía lang nam vượt cầm, dưới chân một điểm khói đen lập tức nổ tung.

Bành!!

Phảng phất như thuấn di, hấn biến mất ngay tại chỗ.

Tốc độ cực nhanh, đám người Ách Nhĩ Toa hoàn toàn không nắm bắt được dấu vết.

Nhưng sắc mặt Ngụy Hợp lại hơi sững sờ.

“Nói nhanh bốn lần sao? Đúng là có chút vốn liếng để kiêu ngạo.”

Âm thanh gấp bốn lần tốc độ, còn không có gây nên thanh âm bạo tạc, xem ra là lợi dụng thủ đoạn phụ trợ khác.

Ngụy Hợp suy nghĩ một chút, nhìn về phía Ách Nhĩ Tọa ở bên cạnh.

“Người mang theo Đinh Lạc tìm một chỗ trốn đi. Sau khi hết thấy mọi chuyện, ta sẽ đem độc trên người người giải khai”.

“...” Ách Nhĩ Toa với vẻ mặt bối rối, chết tiệt ta lại trúng độc từ lúc nào vậy?!

Bất quá vừa nghĩ tới thủ đoạn Ngụy Hợp Xuất Quỷ Nhập Thần, nàng cũng không dám hoài nghi.

“Đã rõ.” Thật ra nàng cũng hiểu rõ, vừa rồi dưới sự nguy hiểm của bom hạt nhân được chôn giấu dưới căn cứ, cho dù Ngụy Hợp cũng không thể nào bảo vệ Đinh Lạc an toàn một cách hoàn hảo.

Vì vậy lúc này mới cần cô phát huy tác dụng.

Xác thực mà nói, trước đó Ngụy Hợp lưu nàng lại đây, có lẽ chính là vì tác dụng của lúc này.

“Ta sẽ bảo vệ nàng thật tốt!” Ách Nhĩ Toa nói như chém đinh chặt sắt.

Làm công với ai không phải làm công?

Khi nhìn thấy Tinh Chiến Kỳ Sa mạnh nhất đều tạo phản, gánh nặng tâm lý tạo phản lúc này của nàng cũng nhẹ hơn rất nhiều.

Nói chính xác, kỳ sa mới là bóng ma lớn nhất trong lòng tất cả tinh chiến, chính là vì hấn, rất nhiều tinh chiến mới không dám tùy ý làm phản.

Nhưng bây giờ ngay cả kỳ sa cũng đi rồi, cái gọi là tổ chức tinh chiến này cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

“Vậy là tốt rồi.” Ngụy Hợp nhìn về phía hai người Khấu và Đại Lạp ở bên cạnh.

Hai người cũng không có ý định động thân.

“Vị Ngụy tiên sinh này, theo phân phó của đội trưởng, chúng ta sẽ không đi...” Đại Lạp giải thích nói: “Tổng bộ tiếp theo nhất định sẽ có đại lượng phản công, chúng ta phải làm rất nhiều công tác dự bị để tránh triệt để rơi vào thế bị động.”

Ngụy Hợp khẽ gật đầu, dưới chân điểm một cái, lập tức người cũng đồng thời biến mất tại chỗ.

Từ trước khi đột phá tông sư, hắn đã là người có thể đạt đến âm tốc cao nhất gấp ba lần âm thanh, bây giờ sau khi đã tiến vào trong cơ thể ba loại huyết mạch Chân huyết của Tông sư.

Tốc độ của hắn tiến thêm một bước, có thể mượn lực phản chấn cực lớn, gia tăng tốc độ lao thẳng tắp.

Lúc này mượn nhờ một bộ phận lực hút, tăng thêm lực lượng bản thân tác dụng thôi động ngược.

Ngụy Hợp lần đầu tiên tiến vào cấp độ âm thanh gấp bốn lần.

Trong tầm mắt hắn, tất cả hai bên đều hóa thành đường cong màu sắc rực rỡ, chỉ có cảnh sắc phía trước không ngừng biến hóa phóng đại.

Cứ như đang phi hành cấp tốc trong một thông đạo dài.

“Ta còn có thể càng nhanh. Nhưng cũng sẽ tạo thành động tĩnh lớn hơn.”

Trong lòng Ngụy Hợp hiểu ra.

Đây là một loại cảm giác bản năng, có thể cảm nhận được mình vẫn còn dư lực.

Sau khi tiến vào tông sư, lực lượng cơ bản nhất của hắn đã đạt tới mức hai trăm vạn cân. Sau khi đã thức tỉnh huyết mạch, các hình thái khác không tính là gì.

Lực phòng ngự của thân thể cũng chính thức tiến vào cấp độ mới.

Nếu là hiện tại, để cho Bạch Linh trong thời kỳ toàn thịnh cùng hắn giao thủ, như vậy rất có thể Bạch Linh tất sát sẽ tạo thành vết thương cực kỳ nhỏ cho hắn.

Mặt khác, tốc độ, khôi phục sức mạnh, sức chịu đựng, vận vận, toàn bộ đều tăng lên khá nhiều.

Đây chỉ là thành quả sau khi thân thể tiến vào tông sư, nếu như cảnh giới cũng đồng bộ đạt tới.

Như vậy Ngụy Hợp cảm giác mình còn có thể tăng lên nữa.

Lúc này đang đuổi theo phía trước trong hoang mạc.

Thông qua linh lực mơ hồ đi theo kỳ sa di động cấp tốc phía trước.

Hai người một trước một sau, không vượt quá mười phút, rất nhanh giảm tốc độ, đứng thẳng trên một vùng đất hoang tàn hoang vắng.

Lúc này ánh sáng đã hơi lờ mờ, mặt trời sắp xuống núi.

Kỳ Sa đứng trên đất hoang, chậm rãi quay người, nhìn về phía Ngụy Hợp đang đuổi theo.

“Đến rồi.”

“Dưới mặt đất?” Ngụy Hợp ngẩng nhìn chung quanh, phát hiện một chỗ mặt đất, xa luân ấn ký mơ hồ bỗng nhiên bị cắt đứt.

“Ừm, nói chính xác hơn, căn cứ chính cũng không phải là cố định không thay đổi, cứ cách một đoạn thời gian, sẽ chuyển dời những căn cứ khác quan trọng nhất trong đó đến căn cứ khác.

Cho nên căn cứ chính vì vậy cứ cách một đoạn thời gian sẽ lại dịch chuyển.”

Hắn vươn tay, nhắm ngay mặt đất phía dưới, nhẹ nhàng vỗ một cái.

Rào rào!

Một cỗ sóng khí khổng lồ từ lòng bàn tay hấn bắn ra, thổi cho đất cát phía dưới nhộn nhạo tỏa ra bốn phía.

Mặt đất rất nhanh lộ ra một bức tường đá màu vàng đen bị chôn vùi trong đất cát.

“Bọn hấn hấn là còn chưa kịp sửa lại quyền hạn của ta.” Kỳ Sa hơi ngồi xổm xuống, bàn tay dán trên mặt đất tựa hồ đang truyền cái gì đó.

Rất nhanh, mặt đất trên tường chậm rãi biến hình, nổi lên một cánh cửa lớn hình tam giác.

Cửa lớn phát ra âm thanh điện tử, mấy lần vang lên thì tự động mở ra.

Phía sau cửa là một thang máy màu bạc trắng tấp.

“Đi thôi.” Kỳ Sa dẫn đầu đi vào thang máy.

Ngụy Hợp cũng đi theo phía sau.

Hấn không quan tâm đây có thể là một cái bẫy, với thực lực của hấn bây giờ, cạm bẫy bình thường không có ý nghĩa gì.

Cho dù là sọt, chỉ cần không phải sát bên hấn phát nổ, phóng xạ, nhiệt độ cao bình thường, căn bản không có hiệu quả đối với hấn.

Hướng hồ hạt nhân bắn ra có thể bắn ra cao như vậy, lấy cảm giác Ngụy Hợp, xa xa cũng có thể cảm giác được.

Cho nên mai phục gần như căn bản là không có khả năng, trừ phi không cho vật chất xạ bắn ra từ hạt nhân không được phát xạ.

Nhưng đây là chuyện không thể.

Thang máy rơi thẳng xuống.

Ngụy Hợp và Kỳ Sa sóng vai nhìn xuyên thấu qua thang máy.

Ban đầu là Thổ Thổ Sa Thạch nhanh chóng xẹt qua.

Sau đó là một mảng bóng tối, sau đó là các loại không gian dưới đất dựng rất nhiều giá kim loại tuyến.

Cuối cùng, mới là từng tầng căn cứ dưới mặt đất sáng bóng sạch sẽ.

Két két...

Rốt cuộc, thang máy giảm tốc độ, chậm rãi ngưng trệ.

Cửa thang máy tự động tách ra.

Hai tráng hán mặc trang phục phòng ngự màu trắng, nhìn về phía Bạch Bạch thang máy.

“Kỳ sa? Người không phải vẫn còn đang chấp hành nhiệm vụ sao?” Một người trong đó nhíu mày.

“Đúng vậy, chỉ là tạm thời trở về một chút, lấy chút đồ.” Kỳ Sa mỉm cười ôn hòa trả lời.

Giơ tay lên.

Phốc!

Một điểm khói đen từ trên tay hán bay vọt ra ngoài, trong nháy mắt xuyên thấu tim hai người, lại bay trở về lòng bàn tay hán.

Sắc mặt hai người cứng đờ, biểu lộ vẫn còn duy trì trong trạng thái chuẩn bị nói chuyện.

“Kỳ sa, người điên rồi!!?” Ở sâu trong thông đạo, một quang đầu mục có thân hình cao lớn màu đen đang trợn mắt há hốc mồm nhìn bên này.

“Điên? Ta vẫn luôn thanh tỉnh.” Kỳ sa mắt nhìn Ngụy Hợp, dẫn đầu đi vào trong.

Bành!

Mi tâm hắc nhân bỗng nhiên thêm một lỗ máu, ngã xuống đất không dậy nổi.

Ô!!!

Trong nháy mắt, toàn bộ thông đạo vang lên tiếng cảnh báo chói tai.

Ánh sáng trong nháy mắt biến thành màu máu chói mắt.

“Đi thôi, mẫu thân và cửa, đều ở dưới đây này.”

Dưới chân Kỳ Sa điểm một cái, cấp tốc lao dọc theo thông đạo ra ngoài.

Phía trước, một cánh cửa đóng lại bị một quyền của hắn đánh trúng trung tâm.

Bành!

Cửa lớn bị phá vỡ, kim loại vụn vẹo hướng vào bên trong.

Lần này kỳ sa không có gia tốc lao tới, ngược lại đi vào đại môn, mà đứng tại một vị trí trống trải.

“Chính là chỗ này.”

“Nơi này?” Ngụy Hợp nhíu mày, nhìn trái nhìn phải, chung quanh là đại sảnh trống trải, một ít người mặc trường bào màu trắng nghiên cứu trường bào trợn mắt há hốc mồm nhìn bọn hắn đi vào.

“Đúng vậy, chính là chỗ này!” Kỳ Sa mỉm cười, hắn giơ chân phải lên, nhẹ nhàng đập mạnh xuống.

Ba.

Tùng cổ khói đen từ trên người hắn tản mát ra, chảy xuống mặt đất.

Xung quanh bắt đầu rung chuyển.

Trong chốc lát, lấy hai người làm trung tâm, phương viên mười mét chung quanh hiện ra một hình tròn cực đại.

Mặt đất bỗng sụp xuống.

Hai người đồng thời rơi xuống.

Bành!

Bành!

Bành!!

Từng tầng căn cứ không ngừng bị khói đen của kỳ sa ăn mòn, nhanh chóng sụp đổ.

Hai người phảng phất một mực rơi vào trạng thái tự do.

Tốc độ càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh.

Trụ sở dưới đáy.

Trong một đại sảnh màu bạc trống trải sáng ngời.

Ở giữa đại sảnh có một con hắc ưng khổng lồ rộng như một bãi bóng nằm dài hơn trăm mét đang nằm sấp.

Hắc ưng nhắm chặt hai mắt, trên thân lúc nào cũng tỏa ra khói đen hình ngọn lửa.

Ở bên cạnh hắc ưng, một đại môn hình tròn tựa như hắc động đang không ngừng xoay tròn, trong đó có khói đen so với hắc ưng càng nồng đậm quay cuồng.

Cứ như tất cả khói đen tùy thời đều có thể tuôn ra tiến vào bên trong thế giới này.

Đại sảnh vốn hoàn toàn yên tĩnh.

Đột nhiên trên trần nhà được che kín bởi vô số đường ống, đột ngột xuất hiện một hình tròn cực lớn.

Bành.

trần nhà bị ăn mòn, lộ ra đại động hình tròn.

Hai bóng người đột nhiên rơi xuống đất.

Bành!!!

Hai tiếng nổ mạnh nương theo đại lượng hắc khí phun trào rơi xuống đất.

Khói đen bắn tung tóe ra, hóa thành gió mạnh quét ra chung quanh.

Kỳ sa chậm rãi từ tư thế nửa quỳ đứng lên, ánh mắt nóng rực nhìn về phía hắc ưng trăm mét ở bên cạnh.

Ngụy Hợp hiện thân bên cạnh hắn ta, ánh mắt cũng trong nháy mắt rơi vào trên hắc ưng to lớn nằm rạp trên mặt đất.

Khí tức quen thuộc...

Ngoại hình quen thuộc...

Nhưng mà...

“Mẫu thân...” Lúc này kỳ sa đã bước đến phía trước, đi đến bên cạnh đầu con hắc ưng thật lớn, ôm lấy mí mắt hắc ưng nhắm chặt.

“Xin chờ một chút, ta sẽ cứu ngài ra.” Kỳ sa phát tay tung ra hơn mười làn khói đen, bay về phía hắc ưng bị trói.

Tiếng xiềng xích đứt gãy không ngừng vang lên, nhưng hắc ưng vẫn như cũ không nhúc nhích, không phản ứng chút nào.

Kỳ sa sớm có chuẩn bị, từ trên người lấy ra một cái hộp màu ám kim tinh xảo.

Mở cái hộp ra, bên trong là một cái trùy màu vàng nhạt hơi mờ.

Hắn nhanh chóng nhét trùy tam giác vào trong khe hở nhỏ của hắc ưng.

“Đây chính là mẫu thân mà người nói đó ư!?”

Lúc này thanh âm Ngụy Hợp từ phía sau truyền đến.

Động tác của kỳ sa dừng lại một chút, rồi đứng dậy quay đầu lại.

“Đây chính là. Người muốn nói cái gì?”

Ngụy Hợp chăm chú nhìn con hắc ưng to lớn vẫn còn đang ngủ say.

Khí tức trên thân nó giống hệt như đức Đại sư tử, nhưng mà...

Quá yếu...

Khói đen kia căn bản không phải chân khí từ Tông sư trở lên mà là nồng độ cao thật đúng là kinh người. Chẳng qua số lượng lại nhiều đến kinh người mà thôi.

Mấu chốt nhất là, trên thân hắc ưng trước mắt Ngụy Hợp, cảm nhận được, vẫn là khí tức đại sư tử không hoàn chỉnh như trước.

Mặc dù khí tức của nó so với kỳ sa còn nồng đậm hơn, nhưng vẫn như cũ không phải đại sư tử hoàn chỉnh.

638

“Kỳ sa.” Đột nhiên trong đại sảnh vang lên một giọng nam trầm thấp.

“Không ngờ cuối cùng ngươi vẫn phản bội.”

Giọng nói bình tĩnh và có vẻ như đã nắm hết mọi thứ trong lòng bàn tay.

“Lâm tướng quân sao?” Kỳ sa dừng động tác lại, ngẩng đầu nhìn về hướng dương thanh khí truyền đến.

“Cho tới bây giờ chưa từng có sự trung thành, lấy đâu ra phản bội?” Sắc mặt hắc bình tĩnh, trong mắt không dao động chút nào.

“Đáng tiếc...” Vi Lang nhẹ giọng thở dài.” Chúng ta hao tổn tài nguyên và năng lượng cực lớn, cuối cùng mới chế tạo ra được ngươi. Kết quả vẫn giống lúc trước...”

Thừa dịp Kỳ Sa nói chuyện với người nọ, Ngụy Hợp không nhìn hắc ưng nữa, mà ánh mắt rơi vào trên cánh cửa đen ngòm hình tròn kia.

Hắn đã có thể chắc chắn, Hắc Ưng cũng không phải là bản thể của đại sư tử, mà chỉ là tồn tại cùng loại với tế bào đào tạo thân thể mà thôi.

Chẳng qua là so với kỳ sa tiếp cận đại sư tử thì gần hơn mà thôi.

Thế nhưng, vẫn không đủ.

Hắn chậm rãi đi đến trước đại môn, quan sát đại môn không ngừng xoay tròn ở khoảng cách gần này.

Khói đen cuộn cuộn bên trong, phảng phất có sinh mệnh, không ngừng muốn vọt tới bên này.

Một tiếng tim đập thành thịch giống như, thỉnh thoảng từ trong khói đen truyền ra, lúc ẩn lúc hiện.

Ngụy Hợp chú ý thấy, hai bên cửa phân biệt có khắc văn tự, là dùng văn tự cổ triều thời kỳ Đại Nguyên viết.

“Đỉnh đuôi, dùng làm tiêu ký.”

“Nơi giao thoa, cảm giác vận vẹo.”

Hai hàng chữ, một trái một phải, văn tự bên trái có phong cách pha tạp của phái nữ.

Văn tự phía bên phải lại vô cùng tinh tế, giống như được khắc một cỗ máy theo tiêu chuẩn vậy.

“Đoạn đuôi?” Hai mắt Ngụy Hợp nhíu lại, quay đầu nhìn về phần đuôi cự đại hắc ưng.

Quả nhiên, lông chim chỗ đó đen hơn cả thân thể, hơn nữa khí tức của đại sư tử lại càng thêm nồng nặc.

“Xem ra, hẳn là đại sư tử đã sớm chặt đứt đuôi mình trước khi vào môn phái, dùng làm dấu hiệu để lưu lại bên này.

Có lẽ làm tọa độ, hoặc là lưu lại một con đường lui, vân vân. Nhưng cuối cùng nàng tiến vào, lại không trở về.

Kết quả cái đuôi còn sót lại của Bình Phát bị người nọ lấy được, từ đó chế tạo ra tinh chiến... “

Ngụy Hợp trong lòng đại khái bị suy đoán cắt đứt.

Mà một dãy chữ viết khác, hẳn không rõ là ai viết.

Tuy nhiên, người có thể viết được nhanh gọn như vậy, còn có thể giống đại sư tử, tiến vào cánh cửa này...

Ngụy Hợp đứng trước cửa tròn, cẩn thận quan sát khói đen cuộn cuộn bên trong.

Hắn suy nghĩ một chút, từ từ đưa tay ra, giờ ngón trở lên, chạm đến khói đen phía sau cửa.

Phốc!

Trong chốc lát, ngay lúc đầu ngón tay tiếp xúc với khói đen.

Toàn thân Ngụy Hợp phảng phất về tới thời điểm còn là người bình thường.

Hắn cảm giác chính mình giống như là rơi vào trong nước, quanh thân không có cách nào hô hấp, tất cả đều là một loại chất lỏng sền sệt nào đó bao bọc lấy bản thân.

Hít thở không thông...

Cô độc.

Sợ hãi.

Sóng âm vô hình lan tràn khắp người Ngụy Hợp, khiến tế bào tổ chức trong thân thể hắn bắt đầu số lượng lớn tử vong.

Cái này cũng không phải là bản phục chế suy yếu, mà là chân chính, thuộc về một trong Cửu Đại Quý Phong của Chân giới tầng hít thở.

Trán Ngụy Hợp lâm lâm mồ hôi, huyết nhục tế bào toàn thân điên cuồng cường hóa, ý đồ trong khoảng thời gian ngắn nhất thích ứng bản thân bị gió hít thở tập kích.

Lượng lớn năng lượng dự trữ bắt đầu tiêu hao.

Chân kinh nhanh chóng bị tiêu hao, chân huyết cấp tốc suy yếu.

Ngụy Hợp biết tình huống không ổn, tranh thủ thời gian cưỡng ép rút ngón tay từ trong khối đen ra.

Ngay khi hắn rút ngón tay ra, cảm giác toàn thân hít thở không thông nhanh chóng biến mất.

Một cảm giác may mắn như được sống lại, trào dâng từ đáy lòng.

Phù...

Phù...

Ngụy Hợp thở hắt hắt từng hơi từng hơi.

“Quả nhiên vẫn quá miễn cưỡng sao?”

Thực Cốt Phong đối ứng với Tông Sư, trùng căn đối ứng với Đại Tông Sư, Nhiên Huyết đối ứng trên cả Đại Tông Sư.

Mà hít thở không thông...

Đây là cấp bậc không rõ ràng.

Ngay cả đại sư tử cũng phải cắt đuôi lưu lại đường lui để phòng ngừa xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Ngụy Hợp không nhớ rõ bản ghi chép của Cửu Đại Quý Phong, rốt cuộc bắt đầu từ lúc nào bắt đầu lưu truyền xuống.

Nhưng từ thời kỳ Đại Nguyên, vào lúc ban đầu, cũng đã có văn tự như vậy ghi lại.

“Xem ra, nếu như Bát Phát nhân có thể lấy được thứ tốt từ trong cánh cửa này, như vậy... Bọn họ tất nhiên có thủ đoạn tiến nhập môn phái, tất nhiên là có phương pháp, khiến cho bản thân không bị gió thổi màng lên.”

Trong lòng Ngụy Hợp hiện lên suy nghĩ, quay đầu nhìn về phía kỳ sa cách đó không xa đang thử thức tỉnh Hắc ung.

Đồng thời thương thế trên người hắn vừa mới bị thương nhanh chóng khép lại, bất quá mấy giây đã khôi phục nguyên trạng.

Phảng phất hết thấy vừa rồi chỉ là ảo giác.

“Kỳ sa, bình thường các người làm sao tránh bị thanh âm trong cánh cửa này ảnh hưởng?” Không che giấu, Ngụy Hợp trực tiếp hỏi.

“Trong khu di tích này có trang bị cổ đại, có thể mặc được không bị ảnh hưởng quá nhiều. Nhưng cũng chỉ có thể làm suy yếu khí tức trong môn phái, không phải miễn dịch.” Kỳ Sa trầm giọng trả lời.

“Vậy trang bị ở đâu?” Ngụy Hợp hỏi.

“Cái này là muốn hỏi người phụ trách chung của căn cứ, Loan rồi.” Thanh âm kỳ sa lạnh lùng nói.

Hắn đã thử rất nhiều phương pháp nhưng vẫn không thể đánh thức Hắc ung cực lớn đang ngủ say.

Rốt cuộc hắn cũng minh bạch, tất cả căn nguyên, đều nằm trong tay của Đồng Lang.

“Trang bị chỉ có một bộ.” Giọng nói của Thiệu Ứng lại vang lên lần nữa. Đáng tiếc... Cửa lập tức triệt để đóng lại. Mà các người... Cũng phải chết cùng một chỗ ở đó.

Kỳ sa.... Tác phẩm đặc ý nhất của ta là thành công, nếu như người vẫn còn có thể hoàn mỹ, vậy sẽ tốt đến mức nào...”

Trong giọng nói của hắn lộ ra từng tia tiếc nuối cùng thương tiếc.

“Muôn ta chết sao?” Ánh mắt Kỳ Sa lạnh lẽo: “Xem ra người vẫn chưa đặt mình ở chỗ của mình.”

“Kỳ sa, chẳng lẽ người cho rằng trong tất cả tinh chiến, người chính là mạnh nhất sao?” Trong lời nói của Khâu có một loại từ trên cao nhìn xuống.

“Người có ý gì!?” Kỳ Sa sắc khế giật mình.

Cách phía sau hắn không xa, hắc ung cự lớn vốn đang nằm sấp, lúc này đang chậm rãi mở mí mắt ra, một con mắt trắng nõn từ mơ hồ đến rõ ràng, cấp tốc nhìn thẳng hai người gần trong gang tấc.

“Nuốt trọn bọn chúng, Hắc Vương.” Thanh âm của Loan theo tiếng gương lên truyền đến.

Bịch bịch.

Bịch bịch...

Bịch bịch...

Tiếng tim đập cự lớn bắt đầu vang lên trong đại sảnh.

Lông chim khói đen bốc lên toàn thân hắc ung, bắt đầu dựng thẳng từng sợi.

Lỗ mũi nó bắt đầu chậm rãi ra vào khí tức.

Hai cánh chậm rãi chống đỡ thân thể, đem toàn thân dựng lên.

Xé xoạt...

Cái mỏ khổng lồ bén nhọn của nó chậm rãi mở ra, lộ ra bên trong chi chít chằng chịt răng nanh như vô số cửa cửa.

“Mẫu thân... mẫu thân!” Kỳ sa bị động tĩnh cự lớn kinh động, xoay người kinh hãi nhìn hắc ung động đậy.

Hắc ung to lớn lắc lắc đầu, hai mắt trắng bệch, rìa mí mắt chậm rãi chui ra vô số đường cong hình sợi tóc màu đen.

Vô số đường cong màu đen rất nhanh hình thành một mảnh cỏ đại xúc tu, từ trong đôi mắt nó sinh trưởng ra, tùy ý bay múa ở hai bên đầu.

Ngao!!!

Trong giây lát, hắc ung cúi đầu há miệng, phát ra một tiếng gào to.

Sóng âm kinh khủng hóa thành thực chất, không khí vụn vụn, ánh sáng vụn vụn, âm âm nổ tung trong đại sảnh dưới đất.

Tất cả mọi thứ trên vách tường mặt đất dưới sóng âm đều vỡ nát nổ tung.

Kì sa đứng mũi chịu sào bị sóng âm đập trúng, thân thể âm âm bay rớt ra sau, hung hăng đụng vào vách tường phía sau, bao phủ ở trong vô số cát đá nát vụn không nhìn thấy bóng người.

Ngụy Hợp ở phía sau, một mình ngăn trước cửa đen, lẳng lặng nhìn hắc ung triệt để thức tỉnh.

Tình hình hiện tại đã rất rõ ràng.

Con hắc ung này cũng có khí tức của đại sư tử, cũng bị người của Bát Phát khống chế như vậy.

“Có thể khống chế được một sinh vật cường đại như vậy, xem ra những gã Côn Bằng kia cũng không phải vô năng như trong tưởng tượng...”

Hắn lẳng lặng thưởng thức thân hình khổng lồ của hắc ung trước mặt.

Sóng âm to lớn như gió xuân trên người hắn.

So với kỳ sa, phòng ngự và độ dày của cơ thể hắn lập tức cao thấp.

Nhìn hắc ung cự đại lập tức nhìn thẳng song đồng trắng bệch của hắn.

Ngụy Hợp đang muốn tiến lên một bước, bỗng nhiên sau lưng loé lên một đạo hồng quang.

Trong cát bụi sương mù cuộn cuộn, hồng quang tựa như một đạo thiểm điện màu đỏ, bỗng nhiên phá toái âm u, phóng tới

cự đại hắc ung.

Ánh sáng đỏ còn ở giữa không trung, liền cấp tốc bành trưởng biến hình, từ rộng hơn một người, đảo mắt biến lớn đến mấy mét đường kính, trên người mở ra bốn cánh chim màu đỏ, tựa như chiến đấu, lấy tốc độ vượt qua năm lần âm vang đâm vào chính giữa ngực cự ung màu đen.

Bành!!

Cự ung hơi giương lên, hai bên đầu, xúc tu màu đen dạng sợi tơ nhanh chóng kéo dài, cuốn lấy hồng quang, gắt gao vây khốn nó.

“Mẫu thân!!”

Thanh âm kỳ sa từ trong hồng quang truyền ra.

“Ta sẽ đánh lạc hướng, đánh thức ngươi lần nữa...!!”

Rất nhanh, hồng quang bị tơ mỏng màu đen tầng tầng quấn quanh, bao khóa, triệt để bao phủ trong ngực vô số cự ung lông vũ màu đen.

Ngay sau đó, ánh mắt Hắc Ưng lần nữa trở lại trên người Ngụy Hợp.

Nó đứng lên, đầu húc trần nhà tan vỡ.

Chỉ là tùy ý động tác, khí lưu mang theo phun trào, liền hình thành cuồng phong, khiến quần áo toàn thân Ngụy Hợp không ngừng điên cuồng kéo về phía sau.

“Giải quyết bọn chúng, Hắc Vương.” Tiếng nói của Sói bay truyền ra từ trong túi trữ vật.

Thanh khí cất lên tựa hồ đeo trên người hắc ung lông vũ, dưới loại bạo động cấp độ này, rõ ràng còn có thể hoàn hảo không tổn hao gì.

Trong đồng tử Hắc ung hiện lên một tia thô bạo.

Bốp!

Trong phút chốc nó một cái móng vuốt màu đen biến mất không thấy gì nữa.

Đương!!!

Dưới tiếng nổ lớn, móng vuốt màu đen bỗng nhiên xuất hiện trước Nguyệt Phù, đâm tới phía trước lại bị ngăn trở.

Sóng âm chấn động cùng với từng điểm hỏa tinh nổ tung ở trước người Nguyệt.

Một tiếng nổ vang lên, toàn thân Nguyệt Hợp bị cự lực trùng kích đẩy lui về phía sau hung hăng đụng vào mặt tường, thân hãm trong hố sâu không biết bao nhiêu.

Thân thể bóng đen khổng lồ, chỉ riêng trọng lượng đơn thuần, cộng thêm tốc độ cao cũng có thể chế tạo lực sát thương khủng bố.

“Thì ra là như vậy! Ha ha ha ha ha! Giải quyết bọn chúng, giải quyết hết bọn phế vật này trong một hơi!” Thanh âm của bay rất thoải mái phát ra tiếng cười to.

Cự ung từng bước đi về phía trước, hai cánh mở ra, lập tức chấn toàn bộ đại sảnh dưới mặt đất bị cự thạch rơi xuống, sụp đổ khắp nơi.

Trên đỉnh đầu hắn có từng đạo thiên quang lờ mờ bắn xuống, chiếu lên người nó.

Hai cánh cự ung chấn động, thân thể khổng lồ lập tức xoáy lên khí lưu, phóng lên mặt đất.

Bỗng nhiên, móng vuốt của nó xiết chặt lại.

Một cổ cự lực phía dưới hung hăng nắm chặt vuốt phải của nó.

Ngao!!!

Hắc ung cúi đầu nhìn xuống.

Trong khói bụi cuồn cuộn, một bóng người cường tráng cao tới sáu thước, một tay chụp vào trên vuốt phải nó.

Chỉ là thân thể cao sáu thước so với trăm mét, quả thực không đáng nhắc tới.

Nhưng một thằng nhóc như thế mà lại đè chặt tay phải của nó, khiến cho nó không thể động đậy.

“Tốc độ không tệ.”

Thanh âm Ngụy Hợp xuyên thấu khí lưu cuồng phong, truyền ra rõ ràng.

“Nhưng thân thể của ngươi quá yếu ớt.”

Rắc rắc.

Một tiếng giòn vang, lợi trảo trước mặt Ngụy Hợp đột nhiên bẻ gãy.

Ngao!!!

Hắc ung thống khổ tru lên một tiếng, một lợi trảo khác như thiểm điện, lấy tốc độ vượt qua năm lần âm tốc đá vào trên người Ngụy Hợp.

Nổ vang lên, toàn bộ thân thể Ngụy Hợp bị đá bay lên cao, nhưng một tay gã vẫn như cũ bắt lấy một lợi trảo khác của hắc ung.

Dưới đau đớn kịch liệt, hắc ung càng thêm điên cuồng không ngừng đá Ngụy Hợp.

Lấy tốc độ kinh khủng mỗi giây hơn trăm lần, thân thể Ngụy Hợp không ngừng bị lực lượng khổng lồ đập xuống, oanh kích.

Rắc rắc.

Bỗng nhiên hắc ung lại kêu lên đau đớn.

Một lợi trảo khác của nó cũng đứt gãy...

639

Ngao!!

Hắc Vương Cự Ưng ngửa đầu điên cuồng gào thét, toàn thân khói đen tựa như vật sống, nhanh chóng đánh tới Ngụy Hợp.

Vô số khói đen hóa thành khói đen, hầu như bao phủ tất cả phương vị có thể tránh né.

“Gió nhẹ quất vào mặt.”

Ngụy Hợp nhắm mắt lại, tùy ý để khói đen xông tới trên người gã, mang theo áo bào đen bay phát phới về phía sau.

“Có khác gì sương khói đâu?”

Từng đạo khói đen đùng vào trên da hắc, nhưng ngay cả một tia dấu vết cũng không cách nào lưu lại được.

Một ít khói đen tiêu tán đâm vào mặt tường xung quanh, mặt đất, đường ống máy đều lưu lại dấu vết sau khi ăn mòn từng mảnh một.

“Không có vết tích rèn luyện thân thể.”

Ngụy Hợp mở to mắt đưa tay, ngăn trở mỏ chim Hắc Vương đang hung hăng mổ xuống.

Mỏ chim bén nhọn va chạm với bàn tay.

Ầm!

Một vòng gợn sóng nổ tung trên tay hắc.

“Thật không chịu nổi một đòn.”

Vốn hắc còn tưởng sẽ gặp được đại sư tỷ chân chính, nhưng cuối cùng chỉ nhìn thấy những tàn thứ phẩm này.

Ở trong mắt Ngụy Hợp, vô luận là kỳ sa, hay là con hắc ưng trước mắt này, lực lượng trên người bọn họ tuy rằng cường đại, nhưng tế bào lại dị thường non nớt.

Không. Phải nói là, non nớt và già nua hỗn tạp.

Việc này đại biểu cho việc bọn họ đã sinh ra không lâu, nhưng tương lai cũng không còn sống được bao lâu nữa.

Nói cách khác, bọn họ đều là đoản mệnh chủng.

Con hắc ung trước mắt này còn đỡ chút, có lẽ còn có thể kiên trì khoảng ba mươi năm.

Nhưng kỳ sa đoán chừng là không được, thực lực của hắn cường đại, nội hạch bao bọc dưới nhiều lớp cũng chỉ có thể duy trì mười mấy năm.

Hơn nữa lại không có thân thể cường đại, không thể chống chế cảnh giới.

Nếu thân thể cùng tinh thần bị giảm đi một chút thì tốt, nhưng kỳ sa chênh lệch quá lớn, đến mức thân thể hắn sinh ra các loại ý chí hỗn loạn một mực không ngừng quấy nhiễu ảnh hưởng đến hắn, làm cho hắn căn bản không phát huy ra được bao nhiêu thực lực của bản thân.

Ngụy Hợp vỗ tay, đem vị trí của Hắc Vương đẩy ra xa một chút.

“Được rồi, nhanh chóng kết thúc trò khôi hài này.”

Dưới chân hắn điểm một cái, thân thể nhẹ nhàng trôi nổi lên, dưới tác dụng của lực hút, mảnh đất này lơ lửng trong căn cứ dưới lòng đất đang sụp đổ.

“Giải phong tầng huyết mạch thứ hai.”

Ngụy Hợp đã không nhớ rõ mình đã bao nhiêu năm không vận dụng huyết mạch tầng thứ hai thức tỉnh rồi.

Ẩn cư trăm năm, hắn ta gần như đã quên mất mình đang cố gắng áp súc sinh hoạt bản thể.

Hí...!

Một vòng gợn sóng khí đen từ hắn làm trung tâm khuếch tán ra bốn phương tám hướng, mơ hồ tiếng gió cười bắt đầu vang lên, ô nhiễm bốn phía không gian chung quanh.

Tóc Ngụy Hợp bắt đầu cấp tốc dài ra, thân thể cũng bắt đầu tiếp tục bành trướng.

Trước đó hắn đã mở ra tầng huyết mạch sơn dương thứ nhất, lúc này là mở ra Tu Di Kinh Vương huyết mạch.

Từng khối cơ bắp nhanh chóng biến lớn, lân phiến màu bạc trên bề mặt bao trùm giống như cá biển.

Trên trán Ngụy Hợp bắt đầu sinh ra sừng thú, dài lên, vặn vẹo, đan vào, hóa thành vương miện màu xám.

Sức mạnh cuồng bạo mênh mông, bắt đầu khuấy động trong cơ thể hắn.

“Trước đó tầng huyết mạch thứ nhất thức tỉnh, lực lượng tăng lên đến khoảng năm mươi vạn cân.”

Hợp đồng Ngụy Quốc dừng tính toán nữa.

“Hiện tại đã là tầng thứ hai, đã thức tỉnh được huyết mạch, sức mạnh đã tăng lên tới hơn ba trăm vạn. Hơn nữa sức khôi phục cũng đã được cường hóa.”

Hắn nhẹ nhàng mở bàn tay ra, đột nhiên vỗ về phía bên trái.

Phù!

Phương hướng kia, vừa lúc một mảnh cánh chim của Hắc Vương, giống như che khuất cả bầu trời hung hăng đè xuống hắn.

Bàn tay và cánh chim xa xa va chạm vào nhau.

Ầm ầm!!

Vô số khí lưu như thiểm điện bị đè ép bắn ra, thân thể Ngụy Hợp lui lại mấy thước.

Thân thể cực lớn của Hắc Vương cũng lùi về sau một khoảng cách, đâm vào vách tường trên lưng.

Trên một cánh của nó có thêm một lỗ máu.

Đó là vị trí vừa mới bị đánh xuyên khi đối chưởng cùng Ngụy Hợp.

Hắc Vương càng thêm phần nộ, nó điên cuồng gào thét, xúc tu trong mắt bắt đầu cấp tốc sinh trưởng dài ra, sau đó chụp tới Ngụy Hợp.

“Lực lượng còn có chút không đủ.” Sắc mặt Ngụy Hợp bình tĩnh, đưa tay phải ra.

“Như vậy, tăng huyết mạch thứ ba, giải phong ấn.”

Phốc!!

Trong chốc lát làn da toàn thân hắn tự động mở ra vô số lỗ thủng, tựa như tổ ong, phun ra lượng lớn khí trắng.

Tăng huyết mạch này, là đến từ mật vân thú.

Chủ yếu là đề thăng tốc độ, phương diện lực lượng cũng tăng lên không nhiều.

Vèo!

Một bóng người trong luồng khí trắng nhanh như điện quang bắn ra, tránh xúc tu, chính diện phóng tới hắc vương cự ung.

“Kết thúc thôi.”

Một tay Ngụy Hợp nắm lại, đánh tới đầu Hắc Vương.

Một người một ung, nắm đấm cùng mỏ chim, hai vật lớn nhỏ va chạm vào nhau âm âm.

Hai người giằng co bất động, lơ lửng giữa không trung. Lực lượng kinh khủng từng vòng từng vòng đè ép không khí, từ trung tâm bành trướng khuếch tán ra.

“Lực lượng tăng lên tới 360 vạn. Tốc độ tăng lên tới tốc độ gấp bốn lần bình thường. Như vậy....”

Trong mắt Ngụy Hợp hiện lên vô số điểm máu.

“Kết thúc ở trạng thái này đi.”

Quát!

Trong lúc gã đang giằng co cùng Hắc Vương, chỗ sau lưng bỗng nhiên nổi lên huyết nhục, sinh trưởng ra hai cánh tay cường tráng tương tự.

Không chỉ như vậy, rất nhanh phía dưới một chút lưng, lại có cánh tay mới sinh trưởng ra cánh tay thứ hai.

Tổng cộng ba đôi tay, bấp thịch trên đó đột nhiên bành trướng.

Xuy xuy xuy xuy!

Hai tay Ngụy Hợp ôm lấy mỏ Hắc Vương, hai cánh tay sau lưng từ mặt hóa thành thủ đao, đâm tới phía trước một cái.

Phốc phốc!

Máu bắn tung tóe.

Ngao!!

Hắc Vương ngửa đầu rú thảm, hai cánh theo bản năng đập loạn.

Nhưng trong bạch khí bóng người chợt lóe, Ngụy Hợp biến mất ngay tại chỗ, tà tà xẹt qua cánh phải Hắc Vương.

Cánh phải bỗng nhiên phân liệt cùng thân thể, rơi xuống mặt đất.

Trong bạch khí, bóng người Ngụy Hợp lại lóe lên.

Cánh chim còn lại của Hắc Vương cũng rơi xuống theo.

Máu tươi đầy trời từ miệng vết thương bị đứt gãy phun ra, trong đó còn có rất nhiều hạt giống như trứng côn trùng màu trắng.

Thân ảnh Ngụy Minh xuất hiện ở giữa không trung đối diện, cánh tay sau lưng tự động co rút lại, hóa thành huyết nhục chảy về phần lưng.

Đồng thời trên người hắc sắc chân khí tự động lưu chuyển, hóa thành hắc sắc trường bào, che giấu thân hình hắn lúc này.

Ở đối diện hắn, hai chân Hắc Vương khổng lồ đứt gãy, hai cánh đứt gãy, thân thể khổng lồ còn lại hung hăng nện trên mặt đất.

Từng mảng bụi đất bay lên như mây khói chấn động, tản ra.

“Sinh mệnh yếu ớt mà giả dối. Cho dù to lớn, cũng chỉ là thứ rác rưởi xây lên. Có ích lợi gì?”

Ngụy Hợp nhẹ nhàng rơi xuống đất, không thèm để ý huyết thủy chảy xuôi dưới chân chút nào, hắn từng bước một đi đến bên cạnh Hắc Vương.

Hắn giơ cánh tay lên.

“Kết thúc đi.”

“Không!!”

Phốc phốc!

Trong chốc lát một đạo hồng quang từ trong cơ thể hắc vương bắn ra. Lấy một Ngụy Hợp cũng không kịp phản ứng, hung hăng hóa thành mũi nhọn, đâm vào lồng ngực Ngụy Hợp.

Bành!!

Hồng quang chậm rãi tán đi, rõ ràng là kỳ sa lúc trước bị Hắc Vương bao phủ thôn phệ!

Làn da toàn thân hắn tựa như bị bóc ra, máu me đầm đìa.

Hai tay hắn nắm chặt một cái gai nhọn thô ráp giống như thủy tinh trong suốt.

Mũi nhọn của tiêm thứ, đang gắt gao dí vào tim Ngụy Hợp.

Lực đánh thật lớn theo tốc độ âm thanh gấp sáu lần siêu cao, hung hăng đâm trúng da thịt Ngụy Hợp.

Phốc!!!

Tất cả đều yên lặng lại...

“...” Hai mắt Ngụy Hợp một mực bình tĩnh, rốt cuộc có một vẻ cảm xúc.

Hắn cúi đầu.

Nhìn gai nhọn nơi ngực mình.

“Người đang gãi ngứa cho ta sao?”

Gai nhọn thậm chí ngay cả da của hắn cũng không thể phá vỡ.

Bành!!

Đột nhiên một cỗ cự lực từ bên cạnh hung hăng đập trúng kỳ sa.

Một tay Ngụy Hợp đập âm âm vào sườn kỳ sa.

Hơn ba trăm vạn cân, một ngàn tám trăm tấn lực lượng khủng bố, toàn bộ áp súc ở trên bàn tay chỉ bằng cái quạt hương bồ

của hắn.

Kỳ Sa đau đớn hừ một tiếng, bị lực lượng khổng lồ đánh bay ngang ra ngoài, âm vang đùng vào vách tường bên cạnh.

Giữa không trung vô số huyết hoa rơi xuống.

“Tốc độ rất nhanh, nhưng ngay cả ta da cũng không đánh vỡ, có tác dụng gì?” Sắc mặt Ngụy Hợp bình tĩnh, thân thể chậm rãi trôi nổi lên.

Lúc này chiều cao của hắn đã tiến vào tám mét, bắp thịt rể cây toàn thân tựa như áo giáp, bao trùm các nơi.

Trên người hắn có từng lỗ thủng như tổ ong, thỉnh thoảng khép mở, lúc ẩn lúc hiện.

Sau lưng hắn còn có một mảng lớn tóc đen như những sợi xúc tu bay lượn khắp nơi, phảng phất như đang tìm kiếm huyết nhục mà hiện tại đang thèm khát.

Bạch khí, khói đen, vờn quanh Ngụy Hợp, hóa thành từng mảnh dây thừng.

Hắn ta lại giơ tay lên lần nữa, nhắm vào Hắc Vương.

Lại chém tiếp.

Xuy!!

“Vô hạn tinh tích đao!!”

Quát lớn một tiếng, kỳ sa từ trong lỗ khảm vách tường đột nhiên bay ra, sau lưng kéo theo đuôi lửa màu đỏ thật dài, tựa như lưu tinh, nhanh như tia chớp bay về phía Ngụy Hợp.

Một vòng thật đúng là ngưng tụ độ cao trên người hắn, co rút lại, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể bùng nổ bom, nhắm phía bên này mà phóng tới.

Trong chốc lát, hồng quang lóe lên, kỳ sa đã vọt tới trước người Ngụy Hợp, gai nhọn trong tay gắt gao đâm tới cổ họng hắn.

Ầm!!

Nhưng còn không đợi hắn đến, bên cạnh có một bàn tay lớn tựa như Thái Sơn áp đỉnh, lại đập vào lưng hắn.

Trong sóng xung kích cực lớn, một ngụm máu lớn của kỳ sa từ trong miệng điên cuồng phun ra.

Quy tích phi hành của hắn bị cỗ cự lực này ngạnh sinh cắt ngang, lệch lạc, từ đường thẳng một chút bị bẻ gãy, đánh tới mặt bên.

Không đợi hắn hoàn hồn, một cỗ đại lực mạnh mẽ kéo hắn trở về, kẹp cổ hắn, treo ở giữa không trung.

Ngụy Hợp hí mắt nhìn chăm chú kỳ sa trước mặt mình.

Tốc độ của tên gia hỏa này thật sự rất nhanh, dường như đã kế thừa một phần đặc tính của Hắc ấn của đại sư tỷ.

Nhưng ngoại trừ tốc độ, những phương diện còn lại của hắn chỉ mạnh hơn một chút so với những tinh chiến lúc trước.

“Lực lượng nhiều nhất chỉ hai trăm vạn cân, nhưng tăng thêm tốc độ cao nhất là sáu lần âm thanh, cũng đúng là xứng danh tinh chiến mạnh nhất.”

“Nếu như ngươi vẫn gặp phải những cá thể khác, kể cả là Yêu vương trong thời kỳ toàn thịnh, nói không chừng cũng không làm gì được ngươi. Nhưng đáng tiếc...”

Ngụy Hợp giơ tay lên, bỗng nhiên sắc mặt hắn ngừng lại một chút.

“Sáu lần âm thanh.... năng lượng như vậy cũng đủ rồi.”

Hắn lật tay nhắm ngay trái tim mình, hung hăng đâm vào trong một cái.

Phốc phốc!

Rất nhanh bàn tay hắn đâm vào trong cơ thể, nhưng không có nửa điểm máu chảy ra, phảng phất như té bào chỗ miệng vết thương tự mình tách ra từng vết rách, để tay đi vào.

Không bao lâu, Ngụy Hợp lần nữa duỗi tay ra, trong lòng bàn tay đã nhiều ra một trái tim đỏ sậm vẫn còn đập.

Hắn tiện tay vứt bỏ trái tim, sau đó hư ảnh lóe lên, bàn tay nháy mắt đâm vào ngực cát kỳ lạ trước mặt.

“Tốc độ của ngươi rất nhanh, cho nên, hiện tại nó là của ta...”

Sắc mặt Ngụy Hợp bình tĩnh, đem trái tim của kỳ sa dùng kinh lực bao trùm, lấy ra, sau đó, nhẹ nhàng nhét vào vết thương nơi ngực mình.

Trái tim của Tam Tâm Quyết có hạn mức tối đa, cần hẳn dùng Phá Cảnh châu lần thứ hai suy tính, nhưng tạm thời không có nhiều thời gian, vì vậy dứt khoát đổi một viên khác.

Lần này, hẳn đổi lấy trái tim của Nhan gia trước kia.

Linh lực mở ra xong, trái tim này liền vô dụng.

Hôm nay nhìn thấy những cá thể chỉ có một số tế bào của đại sư tử còn có tốc độ nhanh như vậy.

Cho nên Ngụy Hợp cũng động tâm.

Ngay cả huyết mạch mật vân thú do hẳn cấy vào cũng không có tốc độ nhanh bằng huyết mạch Hắc Ấn của đại sư tử.

Vì vậy thay đổi tâm mạch máu cũng là chuyện đương nhiên.

“Được rồi, tất cả kết thúc.”

Ngụy Hợp tiện tay ném kỳ sa đã hơi thở mong manh đi.

Không để ý tới ánh mắt phần nộ tuyệt vọng của đôi phương nữa, lại giơ cánh tay phải đối với Hắc Vương.

Lần này, không ai có thể ngăn cản được hắn nữa.

Phốc phốc!!!

Huyết quang lóe lên.

Một tiếng rên rỉ của Hắc Vương im bật dừng lại, cái đầu to lớn của nó hoàn toàn tách rời với thân thể.

“Đúng rồi, người tên Tê kia ở đâu? Phải tìm hắn như thế nào?”
Ngụy Hợp bỗng nhiên lấy lại tinh thần.

Suy nghĩ một chút, hắn giơ tay hư trao, kéo kỳ sa từ nơi không xa kéo về, cầm trong tay, sau đó lấy trái tim Nhan Vũ vừa mới lấy ra, nhét nó vào ngực, giúp nó hồi phục thật tốt.

Rất nhanh, dưới sức mạnh tự lành cường đại, ý thức của kỳ sa còn chưa hoàn toàn hôn mê, rõ ràng lại bị đau đớn kịch liệt cùng sinh cơ kích thích, một lần nữa khôi phục thanh tỉnh.

Tế bào khí quan trên người hắn bắt đầu sinh ra phản ứng bài xích mãnh liệt.

Nhưng phản ứng bài xích còn chưa kịp hoàn toàn bộc phát, liền bị Ngụy Hợp một tay đánh một chưởng, đánh vào.

Sau khi bước vào tông sư, thật đúng là kinh lực toàn thân Ngụy Hợp, liền tự động chuyển hóa thành khí thái thật.

Thật đúng là tức giận cung cấp sinh cơ mới cho kỳ sa gần chết.

Hắn rất nhanh cưỡng ép ngăn lại phản ứng bài xích, thương thể toàn thân nhanh chóng khép lại.

Mặc dù lực khép của hắn so với Ngụy Hợp xa xa không bằng, nhưng lúc này nhìn qua, cũng có chút không tầm thường.

Ngụy Hợp không để ý tới gã, nhanh chóng tiến lên, vung ra một mảnh khói xám, bao trùm toàn bộ thi thể Hắc Vương.

Sau đó mới dẫn người tung người nhảy lên.

Hắn và kỳ sa cùng một chỗ, giống như mũi tên lửa từ trong khe hở bay ra, liên tiếp mấy lần dùng lực hút, hắn rất nhanh bay ra dưới mặt đất, rơi xuống trên mặt đất.

Đúng lúc này, bầu trời đã có chút âm đạm, đang cấp tốc bay tới hai vật thể màu trắng dài đến hơn mười thước.

“Hóa ra là bắn sao?”

Ngụy Hợp ngửa đầu nhìn lên, hắn đã có thể mơ hồ cảm giác được, có ba động năng lượng khổng lồ đang kịch liệt tới gần.

“Là vũ khí hạt nhân.” Hạt cát ở bên cạnh suy yếu nở nụ cười, lúc này hắn vẫn bị Ngụy Hợp bắt trong tay, trên người không nhắc lên nổi nửa điềm khí lực.

“Húc phi nghĩ rằng ta và mẫu thân có thể giải quyết được, hoặc là ngăn chặn ngươi, sau đó hắn lặng lẽ dùng bom hạt nhân giải quyết tất cả... Quả thực... Nực cười!”

Ngụy Hợp trầm mặc.

Địch thủ đúng là cường đại, hắn không thể chống lại.

Nhưng hắn ta không cần thiết phải chính diện đối kháng.

Chỉ thấy trên bầu trời có hai viên đạn cấp tốc bắn tới, đó là tốc độ như vậy.

“Đạo môn kia sẽ bị hủy diệt sao?” Ngụy Hợp đột nhiên hỏi.

“Ngươi nói xem?” Trên mặt kỳ sa toát ra một tia châm chọc.” Bằng không ngươi cho là khả năng này cũng không đoán ra.

Có lẽ hắn nhìn ra sự coi trọng của ngươi đối với đạo môn kia, cho nên...”

“Có ý tứ.” Ánh mắt Ngụy Hợp trầm xuống.

Một khi hắn trốn, như vậy cửa sẽ bị bom hạt nhân hủy diệt.

Vì vậy...

Dấu vết hai viên đạn trên bầu trời càng lúc càng gần.

“Xem ra hấn vẫn còn ôm một tia hy vọng.”

Một tay Ngụy Hợp từ xa chụp tới.

Bên cạnh căn cứ phé tích, hai khối cự thạch to bằng cái thớt chậm rãi trôi lên.

“Đã như vậy.”

Khoé miệng Ngụy Hợp nổi lên một tia độ cong.

“Vậy thì làm cho hấn tuyệt vọng rồi.”

Hấn giơ tay lên.

Bốp!!

Hai khối cự thạch âm âm hướng lên bầu trời bay đi, đánh chuẩn xác về phía hai khối cự thạch đang chuẩn bị rơi xuống.

Với cảnh giới võ đạo của Ngụy Hợp, nhãn lực chuẩn xác, nếu là một nhóm viên đạn châu mạnh nhất kiếp trước, có lẽ hấn sẽ không dè chạy trốn. Dù sao tốc độ âm thanh kinh khủng mấy chục lần, cho dù là hấn cũng khó mà tránh né.

Nhưng bây giờ chỉ có hai viên hạch to gấp hai lần tốc độ âm còn chưa tới.

Oanh!!!

*

*

*

Đúng lúc này, hai vàng thái dương đột nhiên nổ tung giữa không trung.

Lượng lớn hạt châu bắn ra từ trên cao, chiếu rọi đại địa.

Ngụy Hợp ngửa đầu cảm thụ loại năng lực đặc biệt này. Khí tức trong đó nóng rực dị thường, vặn vẹo, có chút tương tự với khí tức của Chân Giới nhưng cường độ cũng không lớn.

Nhiều lắm cũng chỉ là cường độ cấp bậc oanh oanh phong.

Nhiệt lượng cực lớn hóa thành gió nóng, thổi tới trường bào Ngụy Hợp không ngừng kéo về phía sau.

Y phục vừa rời của hắn đã sớm bị đánh trúng, biến thân xé nát, lúc này áo bào chẳng qua là dùng mảnh vỡ ghép lại mà thôi.

Vụ nổ kinh khủng giăng co hơn một phần đồng hồ, hai người mới từ trong sóng âm thật lớn chấn động khôi phục lại.

Ánh sáng dần tắt, xung quanh lại khôi phục một mảnh lờ mờ.
Trời, sắp tối rồi.

“Tại sao ngươi không giết ta?” Kỳ Sa ở một bên lạnh nhạt nói.

“Ngươi là hận ta?” Ngụy Hợp cười nói: “Ngươi cho rằng Hắc Vương chính là mẹ ngươi sao? Vậy cũng chỉ là một cái xác mà thôi.”

“Ngươi... Có ý gì?” Ánh mắt Kỳ Sa trở nên sắc bén.

Lúc này hắn đã có thể tự do hoạt động tứ chi, đè xuống phản ứng bài xích, mặc dù thực lực hắn thoái hóa không nhỏ, nhưng tối thiểu vẫn giữ được mạng.

“Hắc Vương cũng được, các ngươi cũng được, đều chỉ dùng pháp thân của tông chủ Huyền Diệu Tông ta, Nguyên đạo nhân, bồi dưỡng ra một phần đuôi trên người hắn.”

Ngụy Hợp tùy ý giải thích.

“Cho nên, nói chính xác hơn, cả các ngươi và Hắc Vương đều là máu thịt của sư tử Nguyên Đô Tử ta để bồi dưỡng thân thể.

Cho nên, mẫu thân của tất cả các vì sao của các ngươi, hắn là Nguyên Đô Tử!”

“Nguyên Đô Tử!?”

Kỳ sa nghe vậy, trong ánh mắt hiện lên một tia mơ hồ.

“... Những gì ngươi nói đều là sự thật!?”

Hắn vừa mới đắm chìm trong bi thống vì Hắc Vương bị giết, hiện tại lại đột nhiên biết được, hóa ra tất cả những điều hắn cho không phải là sự thật.

“Có thật sự là tự ngươi có thể điều tra phán đoán hay không. Được rồi, cửa tìm được, chân tướng cũng tìm được, kế tiếp, nên tìm được người gọi là Loan. Mang trang bị vào cửa.”

Ngụy Hợp mỉm cười nói.

“Đáng chết! Rốt cuộc tình huống thế nào rồi? Đến bây giờ cũng không có tin tức truyền về sao?”

Trong trang viên, xác nhận qua lại không ngừng đi lại trong thư phòng.

Sĩ quan phụ tá bên cạnh cầm văn kiện, lẳng lặng chờ ở bên cạnh.

“Tướng quân, bởi vì ngài đã xác định được đạn hạt nhân bắn ra hai phút, bên quân bộ, bên phía cao cao đều đưa tới chất vấn, hi vọng ngài có thể đưa ra một lời giải thích.”

“Giải thích? giải thích cái gì cũng không có! Trước kéo theo! Hai người kia chộp tới hay sao?” Nam Lũng Hầu chột dưng bước, nhìn về phía sĩ quan phụ tá bên cạnh.

“Đã bắt được.” Sĩ quan phụ tá gật đầu.

“Vậy là tốt rồi, mang người tới đây. Không... Không cần mang theo, tìm một chỗ nào đó nhốt lại. Một khi nơi này xảy ra chuyện, ta lập tức giết chết hai người đó! Nghe rõ chưa?!”

Lúc này ở bên bằng có dự cảm bất tường dày đặc.

Sau khi thanh khí và giám sát hư hao trên người Hắc Vương, hấn lập tức cảm giác không ổn, suy tư mãi, hấn lập tức xác định phụ cận phát nổ mệnh lệnh.

Sau khi nhanh chóng câu thông với các tướng quân còn lại nắm ngón tay điều khiển mở cửa, mệnh lệnh được thông qua.

Vì vậy hai hạt đạn xạ bay vút lên không trung, bay về phía căn cứ chung quy.

Nhưng cho dù như vậy, hấn vẫn không có yên tâm.

“Lân. Người đang lo lắng tình huống tổng đảo bên kia? Ngay cả Hắc Vương cũng không đủ để giải quyết tất cả phiền phức?”

Trên vách tường trống rỗng của thư phòng, đột ngột sáng lên hình ảnh.

Trong màn đêm, có một đóa hoa tuyết màu bạc đang chậm rãi chuyển động.

“Thực lực võ giả khổng lồ kia vượt qua dự đoán của chúng ta, nhưng không cần lo lắng, hết thủy đều nằm trong lòng bàn tay.” Nhện nhanh chóng đè xuống tâm tình, thần sắc bình tĩnh trả lời.

“Vậy là tốt rồi, thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa. Tế bào mẹ thể tinh thái quá ngắn, căn bản không đủ để chúng ta có thể tiếp tục kéo dài. Thời gian trên cánh cửa kia cũng không còn nhiều nữa. Phải mau chóng mở ra hạng mục mới.” Giọng nói kia bình tĩnh nói.

“Ta đang tìm kiếm. Võ giả biến hình khổng lồ mới xuất hiện này như thế nào? Sinh mệnh lực của hắn rất mạnh, là tồn tại đã sống hơn hai trăm năm. Tuy không bằng đám yêu vương kia nhưng điểm thích hợp nhất là trước đây hắn cũng là nhân loại, rất đáng để chúng ta tham khảo.”

“Võ giả khổng lồ? Có thể thử xem. Nhưng ngươi có thể nắm lấy hắn kịp thời không?” Thanh âm đó trầm giọng hỏi.

“Ta đương nhiên không có vấn đề.” Hoán nhanh chóng cam đoan.

“Vậy là tốt rồi. Ta chờ tin tốt của ngươi.” Âm thanh kia yên lặng lại.

“Yên tâm! Ta sẽ nhanh chóng xử lý ổn thỏa.” Nam Lũng trịnh trọng nói.

Đối với võ giả khổng lồ kia, chỉ cần hắn còn có thứ coi trọng, mặc kệ thực lực mạnh bao nhiêu, đều có thể nắm giữ nó trong lòng bàn tay.

Sau lưng Ngụy Hợp còn có Ngụy gia, còn có nữ nhân Đinh Lạc Đông Châu.

Chỉ cần nắm chặt những yếu điểm này, không lo cái tên Ngụy Hợp kia không phải phép.

Nhện thở phào nhẹ nhõm.

Kỳ thật hắn đối với đạn hạt nhân có thể nổ chết Ngụy Hợp hay không cũng không có quá nhiều tự tin.

Mục đích của hắn, vèn vèn chỉ là thông qua phá hủy cánh cửa, bức bách Ngụy Hợp tiến lên ngăn cản, do đó bị thương.

Hắn biết cao thủ đứng đầu của tinh chiến có thể tránh được đạn hạt nhân, nhưng nếu muốn chính diện chống lại, Hồ Lô tin rằng bất luận là ai cũng không thể bỏ qua lực bộc phát khủng bố của trắc kỵ.

Cho nên, cho dù thực lực Ngụy Hợp rất mạnh, sau khi chính diện đối kháng Mãng Long, khẳng định không chết cũng phải trọng thương, đến lúc đó lấy Ngụy gia cùng Đinh Lạc làm yếu tố, thì vừa vặn làm thí nghiệm, tiến hành lập phương án mới.

Mà kế hoạch này, phiền toái duy nhất chính là biến số quá lớn.

“Tranh thủ thời gian sắp xếp một chút...”

Loan đưa tay, cầm máy truyền tin treo trên bàn, chuẩn bị đánh số hiệu, chuẩn bị chuẩn bị sẵn sàng bắt lấy Đinh Lạc và Đinh Lạc.

Đột nhiên tuyến điện thoại trong tay hắn tự động đứt đoạn, rơi xuống.

“Hả?” Trung Lang ngạc nhiên nhíu mày, nhanh chóng kiểm tra xung quanh.

“Người là đang tìm ta sao?”

Một giọng nói bình thản của nam tử vang lên phía sau hắn.

Nhện cứng đờ, chậm rãi xoay người, nhìn về phía sau lưng.

Ở phía sau hắn, Ngụy Hợp cùng kỳ sa lẳng lẳng đứng trong thư phòng, không biết đã đến bao lâu.

Lúc này Ngụy Hợp đã khôi phục hình dáng bình thường, mang theo đánh giá Vụ Nam trước mặt.

Đó là một lão đầu bạch nhân đầu hói, thân thể cường tráng, Khổng Vũ mạnh mẽ, khí thế cũng rất mạnh.

Hơn nữa trên người còn có khí tức của đại sư tỷ.

Rất hiển nhiên, gia hỏa này đã tiến hành cải tạo cấy ghép một chút.

“Chính là hắn?” Ngụy Hợp nhìn về phía kỳ sa.

Nàng ta gật gật đầu.

“Đúng vậy, hẳn chính là Tê.”

Kỳ sa cũng không nghĩ tới, hẳn đi theo Ngụy Hợp nhẹ nhàng như vậy tìm được vị trí của nhện.

“Rốt cuộc người dùng thủ đoạn gì?” Lúc này hẳn không thể nào hiểu nổi cấp bậc Ngụy Hợp.

“Một chút kỹ xảo nhỏ.” Ngụy Hợp cười cười.

Trước đó hẳn thả Đinh Lạc cùng Ách Nhĩ Toa chính là ôm một tia ý nghĩ hiện tại.

Trên người Đinh Lạc Nguyệt và Ách Nhĩ Toa đều có độc khí định vị đặc thù của hẳn lưu lại.

Ý định của hẳn là sau khi kết thúc, định đi cứu Đinh Lạc, không ngờ tới gần vị trí hai người Đinh Lạc Thương, lại người thấy không ít khí tức đại sư tử.

Có vị trí khí tức đa dạng như vậy, không phải tinh chiến thì là thí nghiệm. Cho nên chạy tới đây chắc chắn không sai.

Kết quả lại xem xét, quả thật chính là chỗ cánh nhện.

641

“Trang bị nhập môn ở đâu?” Ngụy Hợp nhìn về phía lão đầu hỏi đầu.

Cơ bắp toàn thân ô ô căng cứng, mồ hôi lạnh từ từ chảy ra sau lưng.

“Ta nói này, nhưng ngươi muốn buông tha ta, chúng ta không cần thiết xung đột, hơn nữa ta còn có thể giúp ngươi. Kỹ thuật của Côn Bằng chúng ta ngươi cũng thấy đấy, vượt xa các quốc gia còn lại! Hơn nữa cái tên Đinh Lạc Doanh kia...”

Đột nhiên tiếng nói của nhện bị thẽ lại, sắc mặt có chút hoảng sợ.

Hắn ta cảm thấy như mình không khống chế được cơ bắp của mình.

Cổ họng cùng cơ mặt cơ bắp, hoàn toàn giống như có ý thức của mình, không nghe chỉ huy.

Ý thức của hắn cũng bắt đầu dần dần ngây ngốc, giống như có thứ gì đó đang dùng sức phá loạn trong đầu.

“Được rồi.” Ngụy Hợp vỗ vỗ tay: “Hiện tại trả lời câu hỏi của ta. Vào cửa, trang bị ở đâu?”

“Ở trong tá ốc thứ ba, gán đang ở trong mật thất phòng ngủ của ta. Mật mã là 3617 cộng thêm chữ của ta tăng lên gấp đôi.” Trong đầu tê xác lập tức hiện lên mật khẩu cùng vị trí chứa trong trang bị.

Sau đó, hắn cứ như vậy công khai nói ra!!

Bản thân hắn cũng ghen hòng trừng mắt, không thể tin vào những chuyện mà mình đã làm.

“Rất tốt. Sau đó, mang hai người Đinh Lạc mang đến nơi này. Mật khác điều tra một chút tung tích Ngụy gia ở Nguyên Nguyệt.” Ngụy Hợp lần nữa phân phó nói.

“Nguyên Nguyệt Ngụy gia, là thế lực nhỏ mà chúng ta một mực đuổi bắt điều tra. Hiện tại còn chưa nắm được hành tung.

Hai người Đinh Lạc Mẫn ta lập tức cho người đưa tới.” Sắc mặt Khấu đờ đẫn, trả lời xong, hấn lập tức cầm máy truyền tin, bắt đầu tiến hành các mệnh lệnh mới.

Cảnh tượng này khiến lòng Kỳ Sa bên cạnh phát lạnh.

Hấn có thể nhìn thấy cơ bắp trên người nhện kháng cự nổi lên, đang điên cuồng ngăn cản sự tình mình làm.

Nhưng đáng tiếc không làm nên chuyện gì.

Ngụy Hợp thu thập khói độc của nhiều nữ tử tinh chiến như vậy, không phải để xem chơi hay sao.

Khói độc phối hợp với một chút độc tố của bản thân y, hiệu quả cũng thành như trước mắt.

Kỳ thật những sự tình này, Ngụy Hợp nghe Ngụy gia không có việc gì, cũng không thèm để ý.

Hấn lúc này đang gấp rút muốn đổi trang bị, tiến vào tầng hít thở không thông.

Hấn đợi không được nữa, phải tìm ra tung tích của đại sư tử và Lý Dung sư tôn, đồng thời tìm kiếm chân tướng tầng sâu nhất của thế giới này!

“Đi thôi.”

Ngụy Hợp phân phó nói.

Thiệu tướng quân đứng lên, đờ đẫn dẫn đường, mang theo Ngụy Hợp và kỳ sa hai người cùng đi ra khỏi thư phòng, xuyên qua hành lang gấp khúc.

Sắc mặt hấn bình tĩnh khiến đám thủ vệ xung quanh tưởng rằng hấn tự nguyện nên không bị bất cứ sự bức hiếp nào.

Ba người một đường tiến lên, ở giữa có rất nhiều lần, Vụ Hồ đều muốn hô to cầu cứu.

Nhưng đáng tiếc, độc tố cải tiến trên người hấn, khiến hấn căn bản không thể thoát khỏi khống chế.

Rất thuận lợi, ba người rất nhanh đã tìm được một cái bảo khố nằm trong một căn phòng thoát nhìn như phòng giải trí ở góc phòng.

Hồ thông thạo mở mật mã chuyển bàn, sau đó đối chiếu vân tay, sau đó liền răng rắc một tiếng vang nhỏ.

Cửa bảo kho được mở ra, lộ ra các loại đồ vật bên trong.

Trong đó dễ thấy nhất, chính là một chồng lớn tư liệu, cùng một bộ trang phục xám xịt phòng hộ.

Nhện lấy bộ phục phòng hộ ra, nhẹ nhàng run run triển khai.

Rầm một cái, toàn bộ một bộ quần áo hoàn toàn lộ ra.

Trang phục này do ba bộ tạo thành.

Mũ giáp, thân thể, trường ủng.

Mặt ngoài quần áo đầy nếp nhăn, toàn thân màu xám đen, không có chút ánh sáng nào. Ba bộ phận khe hở, còn có các ống nhuyễn to nối với nhau, trên ống êm có rất nhiều lông tơ thật nhỏ màu trắng, không biết là dùng để làm gì.

Chỗ ngực y phục cơ thể chính là nơi ngực, có một tiêu ký đỏ giống như bảy chỗ khác nhau.

Cũng không biết là ý gì.

“Đây là trang phục phòng hộ mà chúng ta dùng để thăm dò. Có thể tự do tiến vào đạo môn đó mà không bị ảnh hưởng phía sau.” Nhện giải thích.

“Trước đó xuyên qua bộ khôi phục phòng hộ này đâu?” Ngụy Hợp lại hỏi.

“Chết rồi.” Thiệu trả lời, “Tuy rằng sẽ không bị ảnh hưởng, nhưng đó chỉ là đại biểu, dưới sự bảo vệ phòng hộ, phóng xạ không ảnh hưởng đến bọn họ, cũng không nói nguy hiểm khác cũng vô hại.”

Hắn dừng một chút, tiếp tục nói: “Hự phục phòng hộ chỉ là ngăn cản phát ra, nhưng còn những thứ khác chúng ta cũng không đủ lực.”

Ngụy Hợp đưa tay tiếp nhận bộ phục phòng hộ, cẩn thận nhéo nhéo, trong đó cũng không có gì đặc biệt, giống như quần áo được bện từ vải thô bình thường vậy.

“Hiệu quả cụ thể, cần sau khi vào cửa mới thể hiện ra.” X
vượn bổ sung.

“Ngoài ra, nghe nói các người còn bắt được Yêu vương Bạch
Linh của Lâm Châu?”

Ngụy Hợp đem quần áo phòng hộ gấp lại, từ bên cạnh giá sách
lấy ra một cái túi, cất vào.

“Bạch Linh... Nó đã thoát khỏi căn cứ phân bộ đêm qua, cứu
ra một trăm hai mươi sáu con yêu ma ở Lâm Châu thực
nghiệm.” Loan Mộc trả lời: “Dựa theo quan sát của chúng ta,
nó là cố ý giả vờ bị bắt, từ đó đạt được tọa độ của yêu ma khác
bị bắt, tiến tới cứu viện.”

“A... gia hỏa này, thật biết chơi.” Ngụy Hợp kinh ngạc nói.

Giao hảo với Bạch Linh trăm năm, hắn còn không ngờ gia hỏa
gân này còn có thể chơi trò này.

Kế sách này nhìn qua càng giống bút tích tươi đẹp.

Ba người ngay tại phòng ngủ, Ngụy Hợp hỏi, nhận trả lời.

Không ngừng xác định tình huống sau lưng cánh cửa, cùng với
một số bí mật hắn muốn biết.

Rất nhanh, Đinh Lạc cùng Ách Nhĩ Toa hai người được dẫn
tới.

Các nàng vừa vào cửa, đã thấy Ngụy Hợp đang ngồi uống trà
với người Loan.

Thần sắc hai người có chút hoảng hốt, mới vừa vào cửa còn
tưởng mình đi nhầm chỗ.

Hoặc là nhận nhầm người.

“Không cần để ý, là ta nhờ Thiệu tướng quân mang các người
tới.” Ngụy sáp sẽ không lãng phí quá nhiều thời gian trên
người hậu nhân Ngụy gia và Huyền Diệu tông.

Từ khi xác định bọn hắn không có việc gì, cũng không bị hãm
hại, chỉ là ả núp xong, hắn cũng yên tâm.

Đến bây giờ, toàn bộ thế giới này, Hoang Thú, đối với hắn đều
là một cái lao tù thật lớn.

Lực lượng của hắn vượt xa tất cả mọi người, thậm chí không cần dốc toàn lực đã có thể đạt tới tất cả mục đích.

Cho nên lúc này, hứng thú duy nhất của Ngụy Hợp là tìm kiếm chân tướng của thế giới chân giới, đi theo đầu mối của đại sư tử, tìm được tình huống đằng sau hít thở không thông.

So với thế giới đã tương đối xa lạ này, đầu mối đại sư tử và Lý Dung sư tôn rơi xuống, mới là hướng hắn càng thêm coi trọng.

Đứng lên, Ngụy Hợp đi đến trước người Đinh Lạc, nhẹ nhàng từ trong tóc dài gã lấy ra một điểm nhỏ như hạt vừng.

Chẳng qua là hắn đặc biệt lưu lại hạt giống khí này.

Thứ này kết hợp với linh lực có thể điều khiển từ xa, chỉ cần một ý niệm là có thể nổ tung, phóng ra lượng lớn chân khí kịch độc.

Những chân khí này đủ để đối với tất cả sinh vật trong phạm vi trăm mét chung quanh, tiến hành độc hại, ăn mòn vạn vật.

Chỉ cần không phải tinh chiến đẳng cấp cao như kỳ sa, người bình thường nếu trong tình huống không có quá nhiều phòng bị, vật này sẽ nổ tung một lần.

Đương nhiên, hiện tại không dùng được.

Độc đạo chính là kỹ xảo dễ dàng như vậy. Rõ ràng có chút chân khí như vậy, nếu không phải kịch độc thì cùng lắm chỉ có thể đánh chết một cái Ách Nhĩ Toa, sau đó sẽ tiêu hao hầu như không còn.

Nhưng sau khi kết hợp kịch độc, trong nháy mắt có thể biến thành lĩnh vực ô nhiễm cực lớn. Có thể giết hơn mười cái Ách Nhĩ Toa.

“Tiếp theo, trong mấy ngày nữa ta sẽ tiến hành việc vật sau này, sau đó tiến vào đạo môn đó thăm dò.”

Ngụy Hợp bình tĩnh dặn dò.

“Sau khi ta vào cửa, các người có chuyện gì, có thể đi tìm Ách Nhĩ Toa cùng hạt cát giúp đỡ.”

Đinh Lạc hơi ngạc nhiên, còn có chút ngây ngốc.

Không chỉ mình nàng mà Kỳ Sa và Ách Nhĩ Toa ở bên cạnh mới là ngây ngốc.

“Này này, cái gì gọi là tìm ta trợ giúp? Không phải chúng ta đã nói, đưa ta đi xong thì thả ta tự do sao?” Ách Nhĩ Toa vội vàng lên tiếng nói.

“Bây giờ ta sẽ sửa một chút, bảo hộ Ngụy gia cùng Huyền Diệu tông ba mươi năm, sẽ thả cho ngươi tự do.” Ngụy Hợp thần nhiên nói.

“...” Ách Nhĩ Toa không phản bác được, nàng cũng không biết mình còn có thể sống ba mươi năm nữa hay không.

“Ta thì sao? Ta không nhớ đã đáp ứng điều kiện gì với ngươi a?” Kỳ Sa bên cạnh nhíu mày nói.

“Hiện tại đáp ứng không phải là tốt sao.” Ngụy Hợp nhìn về phía hắn, trên mặt lộ ra nụ cười hiền lành.

“Dù sao ngươi cũng còn thiếu ta một ân tình, không có ta thay đổi trái tim cho ngươi, lúc trước ngươi cũng sống không được mấy năm rồi.

Ngươi cũng cảm nhận rõ chứ? Một trái tim hoàn toàn mới, đó không chỉ là một trái tim, mà là ta dùng công pháp đặc thù, giúp ngươi đổi huyết mạch mới!

Mặc dù ngươi yếu đi rất nhiều, nhưng lưu lại hai mươi phần trăm thực lực cũng đủ tự bảo vệ mình, đồng thời thọ mệnh cũng kéo dài trên diện rộng.

Vì vậy ngươi nên cảm tạ ta mới đúng.”

“A...” Kỳ Sa trầm mặc lại.

Quả thật, hắn có thể cảm nhận được, sau khi mình bị thay tâm, thân thể dần dần phát sinh biến hóa mạnh mẽ.

Rất hiển nhiên, Ngụy Hợp không chỉ là đổi ý, mà còn liên quan đến toàn bộ hệ thống hoán huyết.

Nhưng huyết dịch không phải được chế tạo từ cốt tủy ư? Tại sao lại có quan hệ với trái tim?

Hắn không thể hiểu nổi.

Hắn hoàn toàn không thể hiểu được, Tam Tâm Quyết thay đổi trái tim, định nghĩa của nó đối với trái tim, cũng không phải trái tim bình thường trên trái tim.

Mà ý tứ hạch tâm của toàn bộ huyết dịch.

Ngụy Hợp nhìn như đào trái tim ra, nhưng thật ra là do lấy ra từ bên trong trái tim, ngưng tụ ra hệ thống huyết mạch.

Đây mới là điểm cường đại của Tam Tâm quyết hiện giờ.

Kỳ thật lúc trước Tam Tâm Quyết chỉ là một điểm công năng ngưng tụ huyết mạch như vậy, nhưng trăm năm qua, được Ngụy Hợp từng bước tu sửa, hóa hoàn mỹ, tinh luyện bộ công năng này ra, cực tốc hóa.

Vì vậy hắn lập tức biến thành Tam Tâm quyết của hiện tại.

Sau khi cải tạo, Ngụy Hợp cũng không định đổi tên, vẫn gọi nó là Tam Tâm quyết.

Nó ẩn chứa đạo vận nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật.

“Cho nên, bất luận thế nào, ngươi cũng thừa nhận ta một ân tình.” Ngụy Hợp nhẹ giọng nói.

“Mặt khác, tinh chiến của các ngươi, về bản chất cũng là một thành viên Huyền Diệu tông của ta. Là tế bào trên đuôi đại sư tử ta, nuôi dưỡng ra nhân loại mới. Chúng ta có huyết mạch tương tự nhau!”

Ngụy Hợp nhẹ nhàng vỗ bả vai Kỳ Sa.

“Cho nên, so với Phát Công, chúng ta mới là huynh đệ tử muội thân cận hơn.”

Hắn chân thành thành nói.

Kỳ Sa trầm mặc xuống.

Vừa rồi trong thời gian, hắn cũng thừa cơ hỏi thăm rất nhiều tình báo cơ mật về Hỗn Độn.

Trong đó tổ chức tế bào của bọn họ, rút cuộc là cái gì.

đáp án do vượn cho ra cũng không ngoài dự đoán của hắn, giống như Ngụy Hợp đã nói.

Quả thật bọn họ đều bồi dưỡng ra từ một thân thể trên cái đuôi kia.

“Biết tại sao ta cuối cùng lại cứu ngươi không?” Ngụy Hợp nghiêm túc nói: “Cũng là bởi vì ta đã nhận được chân tướng, biết được bản chất huyết mạch của các ngươi, rốt cuộc là bắt nguồn từ nơi nào.

Cho nên, mới ra tay kéo ngươi từ trong vực thẳm tử vong trở về. Bởi vì bất kể thế nào, các ngươi đều là huyết mạch Huyền Diệu tông của ta, là huyết mạch của đại sư tử ta.

Về tình về lý, các ngươi thậm chí có thể gọi ta một tiếng sư thúc.”

642

Ngôn từ Ngụy Hợp thành khẩn mà chân thực, tất cả đều có lý có chứng, có dấu vết để lần theo.

Không có chút kẽ hở nào.

Hơn nữa, quả thật là trước đây hắn giết chết kỳ sa, sau đó lại cố gắng cứu sống nó, giúp nó kéo dài tuổi thọ.

Thời điểm đó kỳ sa đàn độn, căn bản không biết tình huống như thế nào, nhưng mình bị cứu sống sự thật này cũng không phải là giả.

Hơn nữa các tinh chiến vốn là lục bình không rễ, trong lòng vẫn chìm trong mê man trôi nổi.

Lúc này bị Ngụy Hợp nói một phen.

Cộng thêm việc cố gắng dụ dỗ, cùng với đủ loại chứng minh sự thật.

Không hiểu sao kỳ sa lại sinh ra một chút cảm giác trung thành mờ nhạt.

Hắn... Thì ra không phải không có thực đơn thuộc về mình.

Bọn hắn chiến tinh... Thì ra cũng không phải dùng hết công cụ mà ném.....

Quan trọng hơn là, mẫu thân...

Tất cả những gì Ngụy Hợp nói, đều chứng minh sự thật, mẫu thân chân chính, xác thực xuất từ Huyền Diệu tông.

Có rất nhiều chứng cứ ở đây chứng minh cho những con nhện này.

Nhất thời, kỳ sa dao động rồi.

Ách Nhĩ Toa ở bên cũng bị nói nên hơi lay động.

Hai người mặc dù không dễ dàng tin tưởng và bị thuyết phục như vậy, nhưng ánh mắt nhìn về phía Ngụy Hợp cùng Đinh Lạc, lại bất giác nhu hòa một chút.

“Đừng trách ta hạ độc và ảu đả các ngươi. Dù sao coi như là hài tử nhà mình cũng cần điều giáo huấn. Huống hồ trước đó ta còn chưa biết thân phận của các ngươi, mà động thủ sau đó, chính là vì rèn luyện tâm tính của các ngươi, trên thực tế, ta là muốn tốt cho các ngươi.” Ngụy Hợp ôn hòa nói.

Hắn nhìn ra tâm lý hai người có chút dao động, lúc này lại tiếp tục xác định rõ ràng chút dao động này, mới là quan trọng nhất.

“Kỳ thật nếu không phải các ngươi là hậu nhân huyết mạch đại sư tỷ ta, đổi thành ngoại nhân khác, ta đã sớm tiện tay tiêu diệt toàn bộ. Kỳ sa, ngươi nên biết chuyện này đối với ta mà nói cũng không khó khăn.” Ngụy Hợp tiếp tục nói.

Kỳ sa trầm mặc xuống, tuy không cam lòng, nhưng hắn quả thật thừa nhận, muốn làm nghề nghiệp đơn giản với nó.

Thực lực chân chính của bọn họ chênh lệch quá xa.

“Được rồi, đối với phương diện huyết thống, không cần suy nghĩ nhiều nữa, chúng ta đều là đệ tử Huyền Diệu Tông đã bị Côn Bằng hãm hại, các ngươi cũng vậy, chúng ta đều là đồng nguyên đồng tông.

Cho dù các ngươi không thừa nhận quan hệ này, nhưng ở phương hướng lớn, chúng ta cũng là một trận doanh.

Chờ sau hôm nay, đại khái các ngươi có thể đi điều tra thêm manh mối, chứng minh lời ta nói.”

Vẻ mặt Ngụy Hợp khôi phục lạnh nhạt.

Nhìn biểu tình nửa tin nửa nghi của Kỳ Sa và Ách Nhĩ Toa, hắn liền hiểu được, chờ sau khi lên men thời gian, hai người này phỏng chừng cho dù không tình nguyện thừa nhận, cũng sẽ không tự chủ mà xem mình là một bộ phận của Huyền Diệu tông.

Đặc biệt là kỳ sa.

Loại mê mang trong lòng hắn, loại dao động này với nhận thức của bản thân, Ngụy Hợp đã sớm nhìn ra.

Hôm nay sự thật như sắt thường, có thể nói, tựa như cọng rom cứu mạng, trong nháy mắt đâm xuống một sợi rễ Huyền Diệu tông.

Như vậy là đủ rồi.

Khi hấn mê man, rễ cây sẽ cắm càng sâu.

Hết thầy tiếp theo, chỉ cần thời gian là được.

Sống hơn hai trăm năm, Ngụy Hợp bây giờ đã sớm không còn là ngu ngốc uể oải năm đó khổ luyện.

Chỉ cần đạt được mục đích của mình, hấn không ngại dùng các loại phương pháp vắn vẹo, bẻ cong ý chí người khác.

Huống chi, lúc này đám người kỳ sa vốn cần thừa nhận như vậy.

Đây cũng coi như là nhu cầu trên ý nghĩa nào đó.

Nhìn từ xuất thân của bọn họ, cũng không tính là sai lệch.

“Tốt rồi, tiếp theo chúng ta cần Thù tướng quân an bài toàn bộ cho chúng ta.” Ngụy Hợp ôn hòa nói.

*

*

*

“Còn về các loại thí nghiệm thăm dò sau cửa, ta đều cần xem xét từng cái. Người yên tâm, kỳ sa.”

Hấn vỗ bả vai Kỳ Sa.

“Trong lúc thăm dò cánh cửa kia, ta cũng nhất định sẽ giúp người tìm được mẫu thân của các người, dù sao, nàng cũng là đại sư tỷ của Ngụy Hợp ta. Về phần chuyện Côn Bằng lừa gạt các người, xử trí như thế nào sẽ do các người tự quyết định.”

Kỳ Sa há to miệng, muốn nói cái gì đó, lại không biết nói cái gì.

Tinh chiến của bọn họ mặc dù sức chiến đấu kinh người, nhưng trên thực tế từ khi sinh ra đến sức chiến đấu thành hình, đều là bị Côn Bằng mạnh mẽ quán thấm huấn luyện mà thành.

Xử lý chiến đấu giết chóc, bọn họ chuyên nghiệp, nhưng những người còn lại sẽ không biết cái gì cả.

Cũng chính là kỳ sa tại thực lực vượt xa những người khác, đồng thời rảnh rỗi cùng nhàn rỗi học tập những vật khác, suy nghĩ về xuất thân của bản thân.

Nói cho cùng, đám tinh chiến này bản chất chỉ là một ít chiến sĩ thiên khoa tâm trí chưa thành thực.

“Đi chuẩn bị đi, Thiệu tướng quân.” Ngụy Hợp không nhìn kỳ sa hai người đã dao động nữa.

Kế tiếp, hắn cần toàn lực chuẩn bị sẵn sàng vì tiến vào hít thở không thông.

Từ tiếp xúc đơn giản trước đó, thực lực của hắn bây giờ tuy mạnh, nhưng vẫn như cũ không thể kéo dài thời gian ngạnh kháng hắc khí quỷ dị trong tầng hít thở không thông.

Đó là ô nhiễm càng mạnh hơn cảnh giới hiện tại của hắn.

Cho nên vì để đảm bảo an toàn bản thân, hắn nhất định phải chuẩn bị tốt tất cả, dự tính tất cả tình huống gặp phải.

Đảo mắt ba ngày sau.

Trong ba ngày này, Ngụy Hợp không ngừng lợi dụng quyền lực của Loan, điều tra và thuyên chuyển các loại tài nguyên và cơ mật thông tin của Ác Phát.

Chuẩn bị tiến vào tầng hít thở không thông.

Mà đám người Kỳ Sa và Ách Nhĩ Toa lại tụ tập tinh chiến còn lại, lặng yên bắt đầu điều tra chân tướng của mẫu thân.

Kết quả cũng không ngoài dự đoán của bọn hắn, một đoạn đuôi cụt từ trên người Hắc Vương bị tìm ra.

Mặt khác bọn họ tìm thấy trên giá luật nghiên cứu, ghi chép rất rõ ràng, thế nhưng Quật Phát làm thế nào mà chưa từng có, đem bọn họ từ trên một đoạn đứt đuôi té bào, gian nan bồi dưỡng ra được.

Kể cả Hắc Vương ở bên trong, trên thực tế bọn họ đều bắt nguồn từ đoạn đuôi kia.

Trải qua Ngụy Hợp chỉ điểm, một đám tinh chiến lại lần theo dấu vết, tìm được câu nói khắc sâu trên cửa đen kia, thuộc về Nguyên Đô Tử.

Bọn họ thông qua kiểm tra đối chiếu, từ internet phiên dịch ra ý tứ kia.

Sau khi điều tra Nguyên Đô Tử rời khỏi, Kỳ Sa cuối cùng thừa nhận sự thật về xuất thân từ tông môn Huyền Diệu của mình.

Ba ngày sau.

Trong đại sảnh tầng chót cơ sở.

Trải qua dọn dẹp quét dọn trong đại sảnh, thi hài Hắc Vương đã biến mất không thấy gì nữa.

Chỉ có một đoạn đuôi màu đen cực lớn bị hũ bồi dưỡng cực đại ngâm, tránh phóng xạ ra sự hoạt tính đánh mất.

Ngụy Hợp đội lên bộ quần áo xám tro, mang theo không ít trang phục phòng hộ mềm mại, tự nhiên hoạt động thân thể vài cái.

Bên cạnh là từng người đang kiểm tra đo lường trạng thái kiểm tra.

Bọn người Kỳ Sa đứng ở cách đó không xa, lẳng lặng nhìn bên này, không có tới gần.

Tổ sư trưởng nghiên cứu xây dựng của Thiệu tướng quân và một gã trụ sở khác đang thấp giọng trao đổi tình huống liên quan.

Tổ trưởng tên là Khắc La Lợi, là một lão đầu râu bạc đầu hói, mang theo ánh mắt màu vàng, thần sắc nghiêm túc.

Hắn nhìn về phía Ngụy Hợp ăn mặc phòng hộ, có chút nhíu mày.

“Tướng quân, ngài có chắc là muốn cho một người chưa bao giờ tiến vào kiểm tra, tiến vào hắc môn thăm dò không?”

“Chắc chắn, không ai thích hợp hơn hắn. Về phương diện chọn người, người không cần phải để ý, trực tiếp nói một chút

phỏng đoán tình huống đối với cánh cửa bên kia là được.” Sắc mặt của râu phải bình tĩnh nói.

Hiện tại trong lòng hắn chỉ có một ý nghĩ duy nhất, đó là vội vàng để Ngụy Hợp vào cửa chết ở bên kia.

Đây mới là nguyên nhân chủ yếu sau khi hắn trúng độc, chủ động hết sức phối hợp.

Dù sao độc tố có thể khống chế tứ chi của hắn, nhưng nội tâm hắn cũng không thể thay đổi.

Trên thực tế, Ngụy Hợp cũng đã sớm nhìn thấu ý nghĩ của nhện, chỉ là gã cũng không có ý định vạch trần mà thôi.

Dù sao mục đích của hắn vốn là nhanh chóng tiến vào cánh cửa màu đen kia.

“Được rồi. Như vậy ta sẽ lập lại kế hoạch xây dựng phạm vi thăm dò một cánh cửa khác trước đó.”

Tổ sư nghiên cứu nhìn về phía Ngụy Hợp, trầm giọng nói.

Ngụy Hợp mỉm cười gật đầu, ý bảo mình đang nghe.

Tổ trưởng gật đầu, tiếp tục nói: “Sau lưng cửa đen, chúng ta đã thăm dò không ngừng hơn một trăm lần, đã có thể xác định, là một căn cứ diện tích không nhỏ.

Hoặc có thể nói là di tích giống như căn cứ.”

“Chúng ta đã thăm dò ra ba mươi hai hướng khác nhau, trong đó dài nhất là ba trăm mét, ngắn nhất là hai mươi mét. Nguyên nhân chính là vì gặp phải nguy hiểm không lường được, dẫn đến tử sĩ mặc trang phục phòng hộ bị sát hại, chết trong bộ phòng hộ.”

“Trong tình huống trang phục phòng hộ không bị phá hủy, người mặc đồ bên trong lập tức tử vong, thủ đoạn uy hiếp như vậy đến giờ chúng ta vẫn chưa xác định được đó là phương thức gì.

Đồng thời, cho dù không cần tử sĩ, đổi thành tự động ghi lại trang bị, cũng sẽ lập tức bị phá hủy ở chỗ cực hạn.

Đối với việc này, chúng ta phỏng đoán có thể ở bên trong căn cứ có tồn tại đặc thù nào đó có thể xuyên thấu qua trang phục phòng hộ hoặc trường lực đặc thù, cụ thể là cái gì thì đến lúc đó ngài tự hành phán đoán.”

Ngụy Hợp gật đầu, tỏ vẻ hiểu.

Trên thực tế, bản thân hắn cũng có thể làm được như lời đôi phương nói, chỉ cần một sự kiện đặc thù, là có thể cách một lớp phòng hộ, đánh chết hết thủy sự vật bên trong.

“Mặt khác, cửa đen bên kia là nguy hiểm lớn nhất, thật ra không chỗ nào không có ô nhiễm cùng xạ xạ. Những ô nhiễm này phóng xạ, yêu cầu người thăm dò phải tùy thời cam đoan phòng hộ không kín không hở.

Nếu không chỉ cần hơi bất cẩn một chút là sẽ bị khí tức bị tiết ra làm ô nhiễm mà vụn vẹo.

Đối với điều này, phương châm thăm dò của chúng ta, có thể dùng công cụ hoàn thành, tuyệt đối không nên tới gần. Người có thể hoàn thành cự ly xa, tuyệt đối không được tới quá gần. Người có thể dùng máy móc dò xét cảm giác, tuyệt đối không được dùng chính thân thể mình để xem...”

Ngụy Hợp cẩn thận lắng nghe, mượn tổ trưởng này để nói ra rất nhiều tin tức chuẩn bị, cũng cấp cho rất nhiều phương pháp giải quyết.

Rất nhanh, thanh âm sục sôi vang lên.

Hắc môn vốn không chút gọn sóng, bên trong khói đen bắt đầu chậm lại, trở nên chậm chạp.

“Bắt đầu đi, thời điểm quan sát cánh cửa màu đen trong một ngày.

Trạng thái này sẽ bắt đầu từ lúc này, kéo dài mười ba năm mười một giây! Là thời gian thích hợp nhất để vào cửa!” Một nhân viên phụ trách quan trắc lớn tiếng nói.

“Có thể vào cửa rồi.”

Tổ sư nghiên cứu trưởng hướng Ngụy Hợp khẽ gật đầu.

Nguy Hợp quay đầu lại nhìn bọn Kỳ Sa, xa xa, hấn mơ hồ có thể cảm giác được, Bạch Linh tựa hồ cũng ở ngoài căn cứ, lảng lảng cảm giác bên này.

Xem ra là không biết từ đâu mà biết được hấn sắp rời đi.

Trăm năm tương giao, tuy giao tình không sâu, nhưng tên kia cuối cùng cũng đến tiền hấn một đoạn đường.

Nguy Hợp lại khoát tay với Đinh Lạc bên kia, lúc này mới xoay người, chậm rãi đi về hướng cửa đen.

Hấn cũng nên rời đi, lúc trước bọn Lý Dung sư tôn có lẽ cũng tiến vào nơi này.

Còn có Đại sư tỷ Nguyên Đô Tử, còn có hung thủ giết chết nhiều tông sư như vậy để hiến tế mở cửa.

Bọn họ có lẽ đều ở phía sau Đạo môn này chờ đợi.

“Sư tổ! Một đường bảo trọng!!”

Đột nhiên Đinh Lạc lớn tiếng hô to.

Không phải bà ta dùng ngôn ngữ hiện đại, mà là dùng ngôn ngữ quan tâm của thời kỳ Đại Nguyên.

Mặc dù có chút không tự nhiên, nhưng quả thật, là hai trăm năm trước, tiếng Quan Thoại Đại Nguyên lưu hành...

Thanh âm quen thuộc kia, khiến Nguy Hợp hơi sững sờ.

Hấn quay đầu, nhìn về phía Đinh Lạc.

Trong giây lát này, thân hình Đinh Lạc dịu dàng, phảng phất cùng thân ảnh của thê tử Vạn Thanh Thanh năm đó trùng điệp.

Giờ khắc này, bọn họ phảng phất còn ở ven hồ Thiên Ân, cách mặt hồ nhìn nhau.

Cảm giác quen thuộc vượt qua trăm năm khiến bước chân Nguy Hợp dừng lại, thiếu chút nữa muốn lưu lại, không vào cửa nữa.

Trong tích tắc, trong đầu hấn hiện lên vô số chuyện cũ đã trải qua trên đại địa Nguyên Nguyệt.

Nhưng cuối cùng, tất cả mọi thứ trên giường, đều đọng lại trong khoảnh khắc thê tử nằm ngửa trên giường bệnh.

Nơi này, đã không còn là tất cả những gì hấn lưu luyến nữa...

“Các người cũng phải bảo trọng.” Ngụy Hợp nhẹ giọng lầm bầm.

Có lẽ câu nói này đang trả lời Đinh Lạc, hoặc có lẽ là câu nói sinh hoạt trên mặt đất Nguyên Nguyệt ngày hôm nay.

Cũng có lẽ, căn dặn trong trí nhớ của hấn là hai thê tử tươi sống, cùng với mảnh đại địa ngưng tụ hấn quá nhiều hồi ức.

Cuối cùng dừng lại một chút.

Ngụy Hợp cuối cùng khoát khoát tay về phía sau, đi thẳng tới gần hắc môn.

Hít sâu một hơi.

Y cất bước vào cửa.

643

Hắc ám.

Thâm thúy.

Giống như đã qua thật lâu thật lâu, lại phảng phất chỉ là trong nháy mắt.

Thời gian cảm thấy đã hoàn toàn hỗn loạn.

Ngụy Hợp sờ lên hai mắt mình, đúng là hấn mở ra.

Nhưng chỉ trong nháy mắt khi tiến vào cửa đen, hấn như mất đi thị giác.

Trong nháy mắt thân thể xuyên qua cửa đen, tựa hồ tiến hành biến hóa nào đó.

Không biết đã trôi qua bao lâu.

Chậm rãi, trước mắt hấn có một tia sáng.

Trong bóng tối, xa xa trung tâm bỗng có thêm một điểm sáng mờ lung.

Ánh sáng màu trắng lóe lên, giống như trang bị điện tử nào đó. Tần suất cố định, không nhanh không chậm.

Ngụy Hợp xuyên thấu qua hộ mục kính trong suốt của bộ phục phòng hộ, cẩn thận nhìn về phía trước, ý đồ nhìn rõ đó là cái gì.

Hấn buông cảm giác. Thính giác, khứu giác, thị giác, khoảnh khắc này đều tăng lên cấp độ cao nhất của thế giới thực.

Đáng tiếc, đối với những hành động như vậy, ngoại giới vẫn không có bất cứ thay đổi nào.

Không có bất cứ trợ giúp gì.

Ngụy Hợp cảm giác mình như ở trong bóng tối vô biên, từng bước một vượt ve di chuyển về phía trước.

Hấn giơ chân lên, nhích từng chút một về phía trước.

Trong tai phảng phất như nghe được âm thanh gì đó, nhưng lại phảng phất chỉ là tiếng gió, gào thét hít thở không thông.

Ngụy Hợp không có nóng nảy, mà di chuyển từng chút một về phía trước.

Rất nhanh, hần từ từ thích ứng trạng thái phòng hộ trong phục sức, cấp tốc ứng đối, ngón tay điều dưỡng bình thường, trạng thái thân thể giám sát bình thường.

Bên trong nội bộ phòng hộ, phía dưới thị giác có một hàng số điện tử đỏ tươi, biểu hiện: 11 điểm.

Điều này cho thấy, hần đã qua mười một giờ...

“Hoàn toàn không có bất kỳ cảm giác gì... Xem ra quá trình vào cửa lúc trước, cũng cần thân thể thích ứng. Thời gian này ít nhất phải qua mười giờ giờ.”

Ngụy Hợp phán đoán trong lòng.

Hần quay đầu, cố gắng nhìn cánh cửa màu đen mà mình đi vào.

Nhưng sau lưng là một màu đen kịt, không nhìn thấy gì cả.

Đây là nhược điểm của cường độ cảm giác không đủ.

Ở chỗ này, tất cả đều giống như một màu đen kịt. Cảm giác không đủ, liền không cảm giác được gì.

Ngụy Hợp cũng không vội, cứ như vậy từng chút một di chuyển thân thể về phía quang nguyên.

Bất tri bất giác, tầm mắt phải dưới góc phải tính khí, biểu hiện đã biến thành mười lăm phút.

Đảo mắt chính là đã mấy giờ trôi qua.

Khoảng cách giữa Ngụy Hợp và điểm sáng màu trắng kia càng lúc càng gần.

Hần chỉ còn cách quang điểm này không tới mười mét.

Khoảng cách này, cơ hồ đủ để cho Ngụy Hợp thấy rõ điểm sáng kia là thứ gì.

Điểm sáng màu trắng không phải là vật gì, mà là một giáp trùng màu trắng tinh khiết.

Con bọ cánh cứng này béo ục ịch, toàn thân mọc đầy lông tơ, bụng màu trắng hướng lên trời, phía trên hiện đầy hoành văn.

Thoạt nhìn giống như bụng của một loại giòi bọ nào đó.

Bạch quang là từ trong bụng Giáp Trùng này phát ra.

“Một con côn trùng đã chết ư?”

Ngụy Hợp đi đến trước mặt sâu bọ, ngồi xồm xuống.

Giáp trùng phóng ra bạch quang chiếu sáng một chút mặt đất dưới thân.

Nương theo bạch quang, có thể nhìn thấy, mặt đất là một loại kim loại màu đen khô cứng nào đó, mặt ngoài có rất nhiều thứ sần sệt, giống như máu thịt vậy.

Ngụy Hợp duỗi tay, nhẹ nhàng chạm đến bọ cánh cứng kia.

Đi tới Chân giới này, toàn bộ hệ thống cảm quan của hắn đều rút lại phía sau, toàn bộ thế giới này đối với hắn mà nói đều là bóng tối, không rõ.

Vì vậy... Hắn cần phải tìm ra biện pháp giải quyết.

Mà giải quyết như thế nào, trước khi Ngụy Hợp đến đã có phương án dự tính.

Tình huống trước mắt cũng là một trong số đó.

“Mặc dù có chút phiền phức. Nhưng... Mở đầu vẫn tính là thuận lợi.”

Ngụy Hợp nhẹ nhàng đưa tay, cầm con bọ cánh cứng lên.

Con bọ cánh cứng màu trắng lớn cỡ bàn tay này, lại làm cho bàn tay hắn hơi trầm xuống, tương đương nặng nề.

“Ít nhất phải hơn trăm cân.”

Ngụy Hợp thầm tính toán.

Hắn cấp tốc phóng thích linh lực, tiến vào trong cơ thể bọ cánh cứng, bắt đầu mô phỏng phân tích cấu tạo sinh lý của nó.

Không bao lâu, linh lực nhanh chóng được thu hồi.

Ngụy Hợp trầm ngâm một lát, đưa tay nắm lấy vị trí con mắt bọ cánh cứng, nhẹ nhàng lấy nó xuống.

Con mắt giáp trùng màu trắng là đôi mắt to lớn giống như chuồn chuồn, một con mắt có thể chiếu xạ ra lít nha lít nhít rất nhiều điểm sáng màu sắc rực rỡ.

“Thử một chút xem sao.”

Ngụy Hợp nhẹ nhàng đặt mắt kếp to bằng móng tay lên vai phải của mình, sau đó nhanh chóng mở ra tầng cách ly phòng hộ.

Sau đó từ sau khi cách ly xả khí, tiến vào bên trong, thật sự tiếp xúc với thân thể Ngụy Hợp.

Cuối cùng, huyết nhục trên bả vai hấn tự động nứt ra, khảm vào trong đó.

Rất nhanh, vô số tế bào huyết nhục tràn lên.

Bắt đầu mô phỏng vô số kết cấu thần kinh Ngụy Hợp biết được, liên tiếp đảo mắt.

Đồng thời Ngụy Hợp linh lực lại lần nữa phóng xuất ra, bắt đầu cẩn thận nghiên cứu phương thức kết nối của giáp trùng cùng thân thể.

Ước chừng ba giờ sau, Ngụy Hợp đứng dậy, thở dài một cái.

“Thành công rồi!!”

Mắt kếp trên vai phải của hấn đã thành công nối liền một phần nhỏ thần kinh.

Năng lực thích ứng cường đại của võ đạo máu thịt lại hiện ra một lần nữa.

Tế bào u cốt vô hạn phân liệt vô hạn, có thể điên cuồng chia ra tất cả mọi tế bào phân hoá có thể mô phỏng.

Nó sẽ thích ứng với hoàn cảnh và nhu cầu ngoại giới ở bên ngoài.

Mà bây giờ Ngụy Hợp dùng năng lực này, thành công phản đối một chút tác dụng của phục nhãn kia.

Cho nên lợi dụng thủ đoạn như vậy, miễn cưỡng đạt được một bộ phận thị lực yếu ớt.

Lúc này trên vai phải của hắn là một vùng máu thịt be bét, một mắt kép màu sắc rực rỡ tựa như là bảo thạch được khảm nạm chính giữa.

Kỹ thuật giới hạn có hạn, thần kinh mắt thường chỉ có thể miễn cưỡng tiếp nhận một điểm rất ít.

Thế cho nên Ngụy Hợp chỉ có thể nhìn thấy một chút chung quanh.

Tất cả mọi thứ trong tầm mắt dần dần trở nên sáng ngời.

Bốn phía đen sì hít thở không thông, khí tức bắt đầu nhanh chóng nhạt đi, màu sắc trở nên nông cạn.

Rốt cuộc, bốn phía cũng dần dần có thể nhìn xuyên qua lớp khí đen, nhìn thấy được một vài thứ.

Ngụy Hợp cẩn thận xem xét chung quanh.

Hắn đang đứng trong một thông đạo hắc ám dài dòng, mặt ngoài thông đạo bao trùm huyết nhục đỏ sậm.

Hai bên mặt tường cũng hiện ra vô số tầng thịt đỏ sậm.

“Loại huyết nhục này...” Ngụy Hợp thử phóng thích linh lực, sau đó mới đưa tay ra, nhẹ nhàng cách tâm phục phòng hộ chạm vào huyết nhục trên tường.

“Tựa hồ không phải mọc ra sau này, mà giống như ngay từ đầu đã phủ trùm lên.”

Huyết nhục và kim loại mơ hồ dựa theo quy luật cố định, sắp xếp theo tỉ lệ cố định.

Trên tường thông đạo mơ hồ còn thấy một vài đồ án hoa văn rất nhỏ, trang bị đặc thù của huyết nhục và kim loại tạo thành.

Ngụy Hợp lần nữa quay đầu lại, nhìn về con giáp trùng trên mặt đất kia.

Lúc này giáp trùng kia lại trở nên nửa trong suốt thân thể, hầu như không cách nào thấy rõ.

Nhưng nếu đổi lại là hai mắt của hắn, lại có thể nhìn thấy bạch quang lấp lóe kia vẫn còn ở chỗ cũ.

Hiển nhiên bản thân con trùng này có thể vượt qua nhiều Chân giới, cho nên mới có thể hiện ra trạng thái như vậy.

Ngụy Hợp dừng một chút, nhặt lên côn trùng, tiếp tục đi về phía trước, dọc theo hành lang tiến lên phía trước.

Đầu thông đạo này dài đến trăm mét.

Ngụy Hợp một đường đi về phía trước, rất nhanh đã đi đến điểm cuối.

Đó là một cánh cửa hình tròn nửa mở nửa đóng.

Cửa cũng do máu thịt và kim loại tạo thành, mặt ngoài còn có một đồ án văn vẹo quái dị, tựa hồ là màu đỏ bầy chữ.

“Xem ra là do một tổ chức chế tạo và trang phục phòng hộ.”

Ngụy Hợp nhẹ nhàng vượt qua đại môn, bên trong là một gian phòng phong bế nửa quả cầu.

Một nửa tường trong căn phòng, tất cả đều là chất liệu bán trong suốt màu đen giống như màn hình.

Nửa bức tường còn lại nhô ra đủ loại hoa văn kỳ quái, tựa như các nút cài hoặc trang bị để điều khiển.

Ngụy Hợp đi vào, dùng thân thể bọc cánh cứng, nâng lên, chiếu sáng chung quanh.

Rất nhanh, hắn liền ở trên mặt tường bên cửa, tại một chỗ trên huyết nhục không hoàn toàn bao trùm bằng kim loại, thấy được một loạt chữ nhỏ quen thuộc.

Đó là văn tự của thời kỳ Đại Nguyên.

Chữ viết cũng giống chữ viết trên khung cửa màu đen trước đó của đại sư tử.

Một bộ phận chữ viết trong đó bị huyết nhục cắt đứt, thấy không rõ lắm, nhưng đại bộ phận vẫn có thể nhìn rõ.

“Ở chỗ này ngày thứ hai mươi ba, hi vọng tám chín chín, lại có thân thể, lần giao thủ này ta đã không có nắm chắc. Nếu như thuận lợi, người sau nếu có thể nhìn thấy đoạn văn này,

xin hãy ghi nhớ. Không nên tin tưởng vào việc lòng bắt thuyên, không nên.”

Chữ viết phía sau còn lại một chút, nhưng đều thấy không rõ.

Tổ chức huyết nhục trên tường tựa hồ có năng lực tự lành nào đó, một lần nữa khép lại vị trí viết chữ này không ít.

“Là Đại sư tử để lại.. Lấy thực lực của nàng, ở chỗ này cũng gặp phải nguy hiểm phiền toái sao?”

Trong lòng Ngụy Hợp run lên.

Lúc này mới vừa vào cửa, mới bắt đầu.

Xem ra tầng hít thở này, quả nhiên là vượt qua Đại Tông Sư phía trên, còn muốn cao hơn một tầng Chân Giới.

Hắn đưa tay ra, ý đồ đem huyết nhục dòng chữ bao trùm bóc ra. Nhưng sau khi xé ra, tầng kim loại phía dưới vẫn là một mảng bóng loáng.

Hiển nhiên là đã bị huyết nhục ăn mòn khôi phục.

Ngụy Hợp nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Bắt đầu thử lực lợi trên mặt tường. Hắn bắt đầu cái cách đẩy này, cái kia vận vẹo uốn éo.

Ông.

Trang phục đột nhiên được trang bị mở ra.

Màn hình đen tuyến ở phía sau từ từ mở ra.

Từ dưới lên trên, màu đen phẳng phát rút đi vòng bảo hộ, lên từng chút một lộ ra bên ngoài hoàn cảnh hơi sáng.

Màn hình bên ngoài, là một mảnh hoang mạc mênh mông, u ám nhìn không thấy điểm cuối.

Trong màn hình, có một cầu thang màu đen cực lớn, giống như con rết đang nghỉ ngơi một chút.

Phía dưới cây cầu kéo dài ra vô số trụ cột, tựa như chân con rết, gai nhọn đâm vào mặt đất phía dưới.

Ngụy Hợp nhanh chóng trốn vào một góc, không để cho mình bại lộ trên màn hình.

Ầm!

Một tiếng nổ mạnh vang lên.

Ánh lửa đỏ thẫm nổ tung giữa cây cầu con rết.

Một đạo hắc tuyến phá đất mà lên, bay lên không trung, nhưng phía sau cũng có hai gã toàn thân bọc thép đỏ sậm đuổi sát theo, đánh về phía hắc tuyến.

Hắc tuyến cùng hai đạo nhân hình ở giữa không trung giao thoa nhanh như tia chớp mấy lần, mỗi một hắc tuyến đều bị đánh rơi rất nhiều phần máu thịt nhỏ vụn.

Tốc độ của cả ba cực nhanh.

Lúc này Ngụy Hợp dùng thị lực bản thân, cũng chỉ có thể miễn cưỡng đuổi kịp ba người di động, nhìn thấy ba đầu tuyến không ngừng giao thoa nhau.

Hắn tính đại khái khoảng cách, từ nơi này nhìn về phía bên kia ít nhất cũng hơn ngàn mét.

Cự ly như vậy, thị lực của hắn cũng theo không kịp ba người này.

Hiển nhiên, tốc độ của ba thân thể này vượt xa sự tưởng tượng của hắn.

Rất nhanh, Ngụy Hợp nhìn ra một chút cảm giác quen thuộc trên hắc tuyến kia.

Trong đồng huyết nhục rơi xuống kia dường như có xen lẫn những miếng lông vũ nhỏ màu đen, đó chính là cọng lông vũ chỉ có trên người đại sư tử!

Trong lòng Ngụy Hợp cả kinh, cơ nhục thân thể không tự chủ được căng thẳng.

Nhưng hắn rất nhanh kịp phản ứng, từ khi hắn chạm vào, màn hình mới mở ra.

Theo phán đoán đó, lúc này hắn thấy rất có thể là hình ảnh còn sót lại trước kia.

Nếu không sẽ không trùng hợp như vậy, vừa vặn, hắn mở màn hình ra, bên ngoài sẽ bộc phát chiến đấu.

Nói cách khác, màn hình này không phải cửa sổ, mà là một loại bình chương nào đó.

Nghĩ tới đây, Ngụy Hợp từ trong góc càng thêm tập trung nhìn về phía màn hình lớn.

Đại sư tử và hai con người đỏ thẫm đang điên cuồng va chạm.

Nhưng rất rõ ràng, Nguyên Đô Tử đang nhanh chóng rơi vào thế hạ phong.

Va chạm to lớn thỉnh thoảng sẽ bộc phát ra từng vòng gợn sóng đỏ thẫm, không biết là vật gì.

Ước chừng mười mấy giây sau, Nguyên Đô Tử xoay người một cái, toàn thân hắc khí bộc phát, hóa thành một làn khói đen cực lớn.

Sau đó cự ảnh chợt lóe.

Đoàn khói đen tiêu tán, nòng cùng hai đạo nhân ảnh đỏ thẫm khác đều biến mất không thấy gì nữa.

Ngụy Hợp hoàn toàn không thấy được bọn họ biến mất như thế nào.

“Cấp độ chênh lệch quá lớn sao?” Trong lòng hấn ngưng trọng.

Bất quá điều này cũng là trong dự liệu, dù sao tầng hít thở vốn là cao tầng Chân giới, xuất hiện hiện hiện tượng mạnh hơn hẳn mới là bình thường.

644

Rất nhanh, màn hình đã trở nên âm đạm, lại bắt đầu một lần nữa chiếu lại hình ảnh vừa mới.

Rất rõ ràng, đây chính là ghi lại một đoạn không lâu.

Nguy Hợp hiểu rõ trong lòng.

Hắn lại xem đi xem lại nhiều lần. Rất nhanh, hắn đã nhìn ra một chút dấu vết trong đoạn ghi chép này.

Hai người đang đuổi bắt đại sư tử kia dường như là một hệ thống nào đó, bất kể là quỹ tích phi hành hay gợn sóng chấn động đều giống hệt với những chi tiết còn lại.

Nhưng chỉ dựa vào những thứ này vẫn chưa thể xác định hoàn toàn.

Nguy Hợp dừng lại, không dừng lại lâu trong phòng này, mà quay người, đi vào một cánh cửa tròn khác trong phòng.

Phía bên phải cửa có một con nhện máu lồi lên trên bức tường.

Bốn phía nhô ra từng sợi xúc tu màu máu vũ động, lay động theo gió.

Rất hiển nhiên, cái lồi lên này cũng là sống.

Nguy Hợp suy nghĩ một chút, nhẹ nhàng vỗ vỗ con nhện lồi lên.

Không có phản ứng.

Bắt lấy cái lồi lên xoay chuyển.

Lần này có phản ứng.

Ô.

Cánh cửa đỏ thẫm phía trước chậm rãi kéo lên, lộ ra một đại sảnh rộng rãi đầy máu thịt.

Trong đại sảnh, trên đỉnh có mấy đạo quang trụ màu vàng bản nghiêng xuống, trở thành nguồn sáng duy nhất.

Bốn phía là những hành lang dài hẹp khảm nạm khắp nơi trên mặt tường.

Vị trí Ngụy Hợp đi ra chính là đoạn giữa hành lang.

Giống như tất cả bức tường phía trước, đại sảnh này cũng được bao trùm toàn bộ tổ chức huyết nhục thật dày.

Mặt đất, bức tường, trần nhà khắp nơi đều là huyết nhục hoạt bát.

Kim loại và máu thịt đan xen, dung hợp vào nhau, kim loại như khung xương, máu thịt như cơ quan của tổ chức.

Toàn bộ nơi này giống như trong lòng ngực của một sinh vật khổng lồ.

Trên không trung, có một vài mảnh vụn giống như bào tử chậm rãi bay xuống vai Ngụy Hợp, trên cánh tay, trên đầu.

Sau đó những vật nhỏ như tro bụi này, lại nhanh chóng bò qua bò lại ở mặt ngoài quần áo phòng hộ, không tìm được lối vào nào nên mới dừng lại, lại rời khỏi trang phục phòng hộ, bay tới chỗ khác.

Ngụy Hợp không để ý những thứ này, dù sao hẳn ta cũng sẽ luôn gặp được các loại quái vật kỳ quái ở Chân giới.

Hắn nhìn quanh toàn bộ đại sảnh, bên trái là cuối hành lang, kéo dài vào một góc đường thẳng.

Bên phải là một cái huyết nhục hình tròn khác.

Đi phía trước mấy bước, là rào chắn đỏ sậm cao cỡ nửa người.

Ngụy Hợp đi qua, từ trên rào chắn nhìn xuống.

Phía dưới là một khối ung màu đỏ sậm to lớn, cũng không biết là thứ gì.

Phía trên là đỉnh núi màu đen bị xé rách mấy lỗ hồng.

Trên đỉnh đầu hình vòng cung còn có một ít huyết nhục dài, giống như mật đào cùng với một loại huyết nhục kết hợp với nhau.

Thỉnh thoảng, mấy cây nho bằng huyết nhục này lại phun ra tro bụi một thứ gì đó.

Đó là vô số bào tử nhỏ bé hoặc phi trùng mới bò qua trên người Ngụy Hợp, hoặc là phi trùng.

Ngụy Hợp suy nghĩ một chút, chậm rãi đi qua bên trái.

Hắn tận lực thả nhẹ bước chân, bởi vì hiện tại mình không có thính giác, chỉ có thị lực trên thân bộ cánh cứng, hơn nữa còn rất mơ hồ, cũng không thể thấy rõ xa bao nhiêu.

Vì vậy cần phải cực kỳ cẩn thận.

Rất nhanh, hắn đi đến một góc hành lang.

Một trận âm thanh ầm ầm từ góc bên phải truyền đến.

Rất kỳ quái, thính giác của Ngụy Hợp rõ ràng chưa đạt tới độ cao của tầng phòng ngự, nhưng vẫn nghe được tiếng vang này.

Đó là âm thanh phảng phất dùng gậy gỗ không ngừng khuấy động trong bùn nhão.

Thân thể Ngụy Hợp trì trệ, dừng bước.

Đột nhiên hắn lùi lại phía sau.

Bành!

Một đoàn huyết vụ từ góc bên trái hung hăng phun ra, xuyên qua vị trí ban đầu của hắn, đánh vào trên mặt tường.

Huyết vụ phảng phất có tính ăn mòn cực mạnh, trong nháy mắt đã ăn mòn thân tường thành toát ra khói trắng.

Trong chốc lát, một đoàn huyết nhục đỏ sậm bay nhào ra, ở giữa không trung mở ra hai cánh huyết nhục, tựa như bướm bướm to bằng chậu rửa mặt, bay về phía khuôn mặt Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp bất ngờ không kịp đề phòng, lăn một vòng tránh những con bướm bướm huyết nhục tấn công.

Bởi vì sợ sợ phòng hộ phục sức tổn hại, hắn ta không dám dùng sức xuất thủ.

Hơn nữa tốc độ huyết nhục phi nga này cực nhanh, trong nháy mắt đạt đến tốc độ gấp ba lần âm thanh.

Nơi này tựa hồ không có không khí, tốc độ âm thanh cũng không thể mang đến âm chưởng bạo tạc.

Nhưng giọng nói vừa rồi là từ đâu truyền tới?

Trong đầu Ngụy Hợp còn chưa phục hồi lại tinh thần, lại nhìn thấy con bướm huyết nhục kia vỗ hai cánh giữa không trung, bóng đỏ lóe lên, lại nhào về phía mình.

Còn chưa tới gần, hẳn có thể thấy trên đôi cánh thịt rộng thùng thình phủ đầy mạch máu trong suốt.

Máu chót chính là, hai cánh con bướm này còn chưa chạm đến tường.

Trên tường tự nhiên nhiều thêm từng vết cắt sắc bén.

Tựa hồ trên người huyết nhục phi nga có một loại lực lượng vô hình nào đó, có thể cách không thương tổn đến vật gì đó.

Ngụy Hợp không kịp nghĩ nhiều, quay người co chân bỏ chạy.

Nếu như không có khôi phục phòng ngự, có lẽ hẳn còn có thể thử một chút, xem chính mình có thể đối phó huyết nhục phi nga này hay không.

Nhưng nếu phục dụng phòng hộ trên người, một khi tổn hại thì hẳn cũng không thể chịu nổi hơi khói mà ngoại giới không chỗ nào cũng có thể hít thở.

Vì vậy, mau chóng thoát đi mới là máu chót.

Đọc theo hành lang, một người một phi nga chạy trốn, rất nhanh liền xuyên qua mảng lớn hành lang dưới mặt đất.

Phốc!

Đột nhiên Ngụy Hợp cảm giác dưới chân trống trơn, dường như hẳn đã tới một cầu thang rộng lớn. Thân thể mất đi thăng bằng, đang muốn lăn xuống.

Nhưng một tay Ngụy Hợp chống trên mặt đất, nhẹ nhàng xoay người giữa không trung, hạ xuống cầu thang phía dưới.

Con bướm bướm phía sau vẫn còn ở giữa không trung đuổi sát theo, từ trên đỉnh đầu hẳn nhanh chóng lao ra.

Bành!!

bướm bướm bay về phía trước, trên không cầu thang dường như đung phấp thứ gì đó vô hình, vậy mà nổ tung giữa không trung.

Huyết nhục đầy trời rơi xuống.

Ngụy Hợp vội vàng dừng lại, nhìn cầu thang phía trước.

Nơi đó có một màn sáng vô hình mơ hồ màu tím nhạt.

Màn sáng từ bên trên hạ xuống, phảng phất một bức tường cực lớn, tách cầu thang bên này và bên kia.

Con bướm chạm vào hiển nhiên chính là cái này.

Ngụy Hợp thở hắt ra, mắt nhìn vào phòng hộ nội bộ kiểm tra đồ vật.

Nghỉ ngơi dự trữ là bình thường, thân thể chỉ tiêu bình thường. Nhiệt độ xung quanh là mười ba nhiệt độ.

Hắn đứng lên, đứng ở cuối cầu thang, chỉ kém mấy cấp là có thể chạm tới bức tường ánh sáng màu tím to lớn kia.

Quay đầu nhìn lại.

Từ nơi này, hắn mới nhìn rõ, chỗ mình vừa mới đi ra là hình dáng thế nào.

Đó là một phi thuyền khổng lồ có hình quả cà đỏ sậm khổng lồ.

Bên cạnh thân thuyền lật lên, tựa như một con côn trùng chết đi, phần đuôi chính là cửa ra vào thông với cầu thang.

Toàn bộ phi thuyền nằm trong huyết động máu thịt càng lớn hơn.

Ánh mặt trời màu vàng chiếu từ trên cao xuống, tựa như cột sáng thánh khiết.

Ngụy Hợp đứng dậy, trong đồng thịt nát ngổn ngang máu thịt, lựa chọn chọn.

Rất nhanh, hắn liền tìm được thứ mình cần.

Mười mấy tổ chức như thính giác khí.

Như cũ, sau khi kiểm tra qua một chút độc tính ăn mòn của những tổ chức huyết nhục này, sau khi không có vấn đề gì, trước hết hấn đặt vào trong phòng hộ phục dụng cách ly, sau đó lại từ cách ly để vào bên trong khoang.

Trong lòng Ngụy Hợp khẽ động, tóc đen sau lưng tự động quần từng khối huyết nhục phi nga lên, dán tại bên ngoài cánh tay trái của mình.

“%@&#!?”

Làn da tách ra, huyết nhục nứt toác tựa như cái miệng nhỏ bọc lấy huyết nhục Phi nga lại.

Sau đó bắt đầu dùng thần kinh tiếp kiến.

Trong lúc đó máu thịt Phi nga mang đến ô nhiễm cường đại cùng lực ăn mòn, khiến thân thể Ngụy Hợp không ngừng chết đi từng mảng lớn tế bào.

Nhưng năng lực tái sinh của tế bào u linh cường đại, cộng với sức chịu đựng khôi phục khủng bố của Tu Di kinh vương, vẫn như cũ làm cho Ngụy Hợp ở trạng thái khỏe mạnh.

Ước chừng hơn mười phút sau.

Ngụy Hợp đưa tay ném một đồng thịt vô dụng ra, đứng dậy ẩn nấp ở một góc.

“Rốt cuộc... có thể nghe được âm thanh rồi...”

Hấn thở phào nhẹ nhõm.

Khí quan âm thanh của con bướm, hấn đã phải bớt một phần nhỏ. Mặc dù không thể thừa kế toàn bộ khí quan cường đại của huyết nhục phi nga.

Nhưng một phần nhỏ tinh lực cũng đủ dùng rồi.

Ngụy Hợp đứng lên, lần nữa nhìn lại hương thi thể huyết nhục Phi Nga.

Nơi đó không biết từ lúc nào đã có thêm một người mặc áo bào hộ thân.

Người nọ đang dùng một cái kim thu thập từng khối huyết nhục rải rác trên mặt đất.

Một số máu thịt đã dính chặt trên mặt đất, hấn cũng không nỡ vứt bỏ, dùng công cụ giống như cái xẻng, nhẹ nhàng xúc trên mặt đất.

Lúc này trên mặt đất, vốn có một khối thịt bứt tung tóe, lúc này chỉ còn lại nửa khối thịt, còn lại tất cả đều bị người này thu lấy.

Trước đó Ngụy Hợp bất động, còn không có động tĩnh gì, lúc này hấn đứng lên, đi ra điếm ả núp, lập tức phát ra tiếng vang boong.

Phục phục giả phòng hộ kia dừng động tác một chút, ngẩng đầu nhìn về phía Ngụy Hợp.

Gã khẽ quát một tiếng, phát ra thanh âm Ngụy Hợp hoàn toàn nghe không hiểu.

Ngụy Hợp chậm rãi đi ra.

Trong lòng hấn cảnh giác đề cao nhất, nơi này muốn thu hoạch càng nhiều tin tức, giao lưu với sinh vật trí tuệ là phương thức nhanh nhất.

Nhưng đây là dưới điều kiện đối phương sẽ không mưu hại hấn.

Lúc này nếu đã bị phát hiện, vậy thì thử giao lưu với đối phương một chút, tốt nhất.

“Ta không có ác ý.”

Ngụy Hợp dùng ngôn ngữ cổ xưa nhất mà mình biết, lên tiếng nói.

Tần suất chấn động dùng mô phỏng sử dụng tế bào đối ứng với hấn cũng không tính là khó.

Dù sao thì võ đạo huyết nhục hấn tự nghĩ ra, dung hợp chân huyết chân khí tinh hoa, tu hành chính là điều khiển huyết nhục bản thân.

Ngụy Hợp lặp lại câu đó “Ta không có ác ý”.

Phân biệt dùng hơn mười loại ngôn ngữ bất đồng nhất nói ra.

Những lời này đều là do hấn tự học qua trăm năm thời gian để ứng phó với tình huống bất tiện.

Giao lưu như vậy dường như có hiệu quả.

“Người... là ai?” Phục phòng ngự kia dừng lại một chút, sau đó lại lần nữa mở miệng, dùng một thanh âm lạ lẫm, nói ra ngôn ngữ thông dụng của Yêu tộc bên kia Lâm Châu.

Ngụy Hợp mừng rỡ trong lòng.

Hấn sợ nhất là hoàn toàn không cách nào nói chuyện được. Nhưng hiện tại, tựa hồ có khả năng xảy ra tình huống xấu nhất đã bị tách ra rồi.

“Người cũng là người nhật hoang sao?” Ngay sau đó, người kia lại mở miệng nói.

“Người nhật hoang?” Ngụy Hợp híp mắt lại.

Nhìn từ độ phòng hộ của đối phương thì rõ ràng đối phương cũng không phải là giai tầng tốt đẹp gì.

Nhưng chỉ cần có thể tìm được tư liệu về nơi này là đủ rồi.

“Đúng vậy... Ta cũng là người nhật hoang.” Hấn nhanh chóng trả lời đối phương.

“Người ở bên ngoài bao lâu rồi? Chỉ tiêu phóng xạ bên của nội bộ phòng hộ của người cũng sắp vượt qua tiêu ký rồi! Điên rồi sao?” Người nọ tiếp tục nói: “Còn có ngữ chủng mà người dùng ở chỗ nào, kho liệu của ta cũng không bảo tồn, còn là dữ liệu dự bị dự bị mới tìm được. Người là người ngoại lai?”

“Ta...”

“Đi trước theo ta, người phòng hộ bên trong chỉ tiêu quá cao, tiếp tục như vậy người kiên trì không được bao lâu sẽ phát bệnh!” Người kia tới gần, vỗ vỗ bên ngoài cánh tay Ngụy Hợp.

“Trộm thuyền còn ba mươi hai giờ thì đã tới, thời gian của chúng ta không nhiều lắm, sau khi trở về lấy một châm thuốc ăn mòn thì có thể đến thêm một chuyến, chỉ là động tác phải nhanh.” Hấn trầm giọng nói.

“Tốt.” Ngụy Hợp trầm mặc, nhẹ nhàng gật đầu.

Hắn thật muốn nhìn xem, người này muốn dẫn hắn đi nơi nào.

Một mực loanh quanh ở chung quanh cũng không phải là biện pháp, còn không bằng mạo hiểm một chút, cùng người này giao lưu nói không chừng có thể có được nhiều tin tức hơn.

Đương nhiên, đây cũng là bởi vì, từ thị lực cùng thính giác của hắn phán đoán ra, trên thân người trước mắt này, cũng không có vết tích huấn luyện, nhất cử nhất động, trong lúc hành tẩu, cũng không có trạng thái tu hành võ đạo.

Bình thường mà nói, chỉ cần tu tập võ đạo, hoặc là từng luyện Cách Đấu Thuật, trong hoàn cảnh nguy hiểm lạ lẫm, trong hành động tự nhiên lộ ra sự phân bố mạnh yếu của thân thể.

Hơn nữa sau khi linh lực phóng xuất ra, hắn cũng không cảm giác được nồng độ năng lượng trên thân người trước mắt này cao hơn.

Vì vậy đánh cược nhỏ nhỏ cũng đáng giá.

645

*

*

*

Bộ phục phòng hộ lạ lắm kia, mang theo Ngụy Hợp vòng quanh mép màn sáng màu tím vài vòng, rất nhanh đã tìm được lỗ hồng hình tam giác trước đó.

Hai người một trước một sau từ lỗ hồng đi ra.

Phù!

Vừa mới đi ra khỏi bức tường ánh sáng màu tím.

Ngụy Hợp liền cảm giác được kính bảo vệ trước mắt một mảnh mờ hồ.

Có vô số thứ lấm ta lấm la lấm lét, va chạm vào trên gương mặt hắn.

Không phải bào tử hoạt tính lúc trước, mà là một loại bụi bặm thuần túy mang theo ô nhiễm toát ra cực cao.

Bụi trần không sinh mệnh.

Khác với trên màn hình ghi lại, tất cả những thứ Ngụy Hợp thể hiện trước mắt đều là một mảnh xám xịt như bão cát.

Hắn cố gắng thông qua thị lực nhìn ra khu vực xa hơn bên ngoài mây mét.

Nhưng không thể làm gì, chung quanh tất cả đều là bão cát màu xám, cái gì cũng không nhìn thấy.

Trong lỗ tai cũng hoàn toàn là tiếng gió ô ô.

Phòng hộ phía sau bắn ra một sợi dây nhỏ, hắn đem dây nhỏ tiếp xúc vào trên tay Ngụy Hợp.

“Không được buông ra, tuy không biết ngươi là người tránh nạn nào, nhưng nếu đã gặp thì đi theo ta.” Người nọ trầm giọng giải thích.

Ngụy Hợp gật gật đầu.

Một thân thực lực của hắn còn không biết ở đây có cấp bậc gì, dứt khoát tìm hiểu một phen rồi tính sau.

Hai người một trước một sau, rất nhanh rời khỏi bức tường ánh sáng màu tím.

Bức tường ánh sáng to lớn kia dần dần biến mất trong bụi bặm mù mịt, dần dần biến mất không thấy đâu.

Ngụy Hợp cúi đầu nhìn mặt đất.

Trên mặt đất là đất đen kịt tương tự đất, ngẫu nhiên có nhiều nơi lộ ra một ít tạo vật kim loại rỉ sét loang lổ.

Chúng nó ngổn ngang như rất nhiều người bị chôn sống, cố gắng vươn hai tay lên trên.

“Đúng rồi, ngươi tên gì?” Người phía trước đột nhiên hỏi: “Ta tên A HỔ, Lôi Đa.”

“Ngụy Hợp.” Ngụy Hợp bình tĩnh trả lời.

“Tên không tệ, đọc hay lắm.” A HỔ cười cười.

“Đúng vậy... Ta cũng cảm thấy cái tên này rất hay.” Ngụy Hợp cười trả lời.

Cách tường ánh sáng màu tím mấy ngàn dặm bên ngoài, trên một tòa tháp cao màu đen tựa như gai nhọn.

Chính giữa thân tháp có rất nhiều cửa sổ quan sát tựa như đốt trúc.

Cửa sổ trong suốt phóng ra ánh sáng dịu dịu màu vàng nhạt.

Trong đó chỗ cửa sổ thứ ba mươi bốn.

Một nam tử cao trắng đầu trọc không có lông mày đang bung chén rượu màu xanh nhạt, đi tới cửa sổ quan sát.

Vẻ mặt hắn ta bực bội, trong ánh mắt mơ hồ có sự uất ức và nút thắt.

“Nơi này thay phiên nhau trực tiếp quả thực là tai nạn. Sao ta có thể nghĩ đến việc xin được giám thị nơi này?”

Nghĩ đến Hoang Tinh đóng giữ ở biên giới chết tiệt tuyên truyền quảng cáo, khoa vẫn trong lòng liền thấy lửa lớn.

“Hoàn cảnh gì kỳ dị, vô số di tích chờ đợi đào bới, hưởng thụ quyền lợi tối thượng cao nhân nhất đẳng! Hết thấy đều là gạt người! “

Hắn đi tới nơi này thay đổi người đóng giữ tân nhiệm, kết quả sau khi cẩn thận dò xét một lần, mới phát hiện, nơi này, tinh cầu này tất cả đều là di tích bỏ hoang, bắn ra quái vật.

Về phần cư dân bản địa trên tinh cầu, từng người đều có bộ dạng xiêu vẹo vẹo, căn bản không có cách nào lọt vào trong tầm mắt.

Các loại nhiễm bệnh lan tỏa, cho dù trời sinh xinh đẹp, lớn lên một chút cũng là cả người bốc mùi hôi thối.

“Nực lăm. Đã đến đây rồi, đừng nghĩ tới những chuyện linh tinh khác. Chú ý một chút về phương diện di tích, không được bỏ sót cái gì.”

Phía sau là một nam tử tóc bạc đuôi ngựa, cũng bung chén rượu màu xanh lục, thần sắc lười biếng đến gần.

“Ngươi không cảm thấy cuộc sống như nơi này, rất bình tĩnh sao? Có thể khiến người ta không tự giác loại bỏ sự táo bạo trong lòng. Ta càng phát giác điều quản nơi này là một lựa chọn không tồi.”

“Ngươi cho rằng bất kỳ ai cũng giống như ngươi ư?” khoa vẫn không vui nói.” Về phương diện di tích, nếu không phải trăm năm trước nơi này có tung tích ô nhiễm thú dữ, phía trên cũng không cần phái tiểu đội đặc biệt đến trấn giữ.

Nhưng đã nhiều năm như vậy, những di tích kia vỡ vét không biết bao nhiêu lần, người có thể tìm được đã sớm lục soát xong. Không có gì hữu dụng.”

“Có rất nhiều ô nhiễm thú, nhưng cái lần trăm năm trước, mấy con ô nhiễm thú đó đã đạt tới cấp bình luận rồi, phóng ra cường độ rất cao. Nếu không phải cuối cùng có quang chiếu thể xuất động, chỉ sợ còn không nhất định bắt được.” Nụ cười trên mặt thanh niên đuôi ngựa thu liễm, thần nhiên nói.

“Vậy thì sao? Cuối cùng cũng không phải xảy ra chuyện. Ha ha...” khoa học cười lạnh.

Cực cấp ô nhiễm thú đạt tới Quang Chiếu Độn, thậm chí có thể không cần phải bao trùm phạm vi cách ly, sinh tồn trong thời gian ngắn ở thế giới cực kỳ ác liệt bên ngoài.

Một con thú cường đại ô nhiễm như vậy, nếu bắt được nó tuyệt đối có giá trị xa xỉ.

“Xảy ra chuyện thì khác, nhưng lúc đó vẫn khiến cho không ít nhảm nhe. Vốn tưởng rằng thú ô nhiễm của tinh cầu này cũng đã bắt hết, không nghĩ tới lại thò ra thêm mấy con.” Thanh niên đuôi ngựa cười nói.

“Nếu như chúng ta cũng có thể bắt được một hai con, đến lúc đó trở về nhất định có thể đổi lấy không ít công huân, đến lúc đó người cũng có thể xin rút ngắn thời gian đóng quân lại.”

Một lần đóng quân không được thấp hơn trăm năm, đây là quy củ của đế quốc vạn năm không đổi.

Thì thâm....

Bỗng nhiên một loạt tiếng cảnh báo dồn dập vang lên trên thân hai người.

“Di tích xảy ra biến cố!” Mặt khoa Mạc vừa rồi còn tràn đầy vẻ không kiên nhẫn, lúc này nghe thanh âm không kinh sợ mà còn lấy mừng, tranh thủ thời gian nhanh chóng từ sau lưng gỡ xuống mảnh nhỏ kim loại nhỏ màu bạc giống như một cái nút thắt.

Hắn ấn xuống mảnh nhỏ, nhất thời trước mắt tự động hiện lên quang sáng, đó là dấu hiệu cuối cùng của cá nhân hắn.

Trên màn sáng, một di tích cách đó mấy ngàn dặm phát sinh chấn động kịch liệt.

“Dữ ra đồ hình ba động.” khoa khoa tập cau mày nói.

*

*

*

Trên màn sáng trước mắt hấn lập tức bắn ra một mảnh ba động đồ án khúc tuyến cực kỳ phức tạp.

Các loại tiêu ký hàm số sâu, khắp nơi đều có, từng tầng từng tầng gọn sóng hình dạng tầng tầng chồng lên, phân chia bảng hiệu khác nhau.

“Chỉ trong nháy mắt bộc phát ra, sau đó tâm bắn bay lên cao, lập tức rơi xuống, giống như ghi chép trước khi ô nhiễm thú xuất hiện!”

Hấn có chút mong đợi.

“Phái người đi xem?” Thanh niên đuôi ngựa ở bên cạnh trầm giọng hỏi.

Cao năng không bình thường phát tán ra ba động, cũng không nhất định là ô nhiễm thú xuất hiện, cũng có thể là sóng triều phạm phòng phóng ra phổ thông.

Còn chưa đến mức hai người bọn họ tự mình xuất động.

“Được.” khoa học kiểm tra gặt đầu.

Hai người bọn họ đóng ở khu vực bên này, thuộc hạ cũng có hai tiểu đội trang giáp có lực hành động khá tốt.

Đây cũng là một trong những ưu đãi có thể điều khiển được cấp bậc xuất phát từ Quang Chiếu Thẻ.

Trong cát bụi đầy trời.

Ngụy Hợp đi theo A Ưu phía trước, một mực đi mười mấy cây số.

Rốt cuộc đi tới một đồi núi màu xám hơi nhô ra trước mắt.

Chung quanh tất cả cồn cát màu xám chập chùng, mà cồn cát trước mắt này, cùng những người còn lại tựa hồ có chút khác biệt.

Cồn cát còn lại hoặc nhiều hoặc ít theo gió cát phát, lưu động biến hình một chút.

Nhưng một tòa này cũng không giống.

Nó vẫn luôn cố định tại chỗ, không nhúc nhích.

“Đến rồi. Nơi này là năm dặm tránh nạn gần nhất. Bất quá so với xung hô tránh nạn này, chúng ta thích gọi nó là “Ăn Thành” A Bối quay đầu lại cười nói.

“Ăn thành sao?” Ngụy Hợp nhìn cồn cát phía trước, như có điều suy nghĩ.

Bốp.

Đột nhiên, một bên cồn cát sụp xuống, để lộ một thông đạo hình bầu dục cao cỡ một người.

“Đi thôi.” A Hồ lôi kéo Ngụy Hợp, trực tiếp đi về hướng thông đạo kia.

“Ừm.” Ngụy Hợp đề cao cảnh giác, theo A Hồ đi vào thông đạo.

Bên trong thông đạo là một mảnh màu trắng bạc sáng ngời, đỉnh đầu có từng Bản chiếu sáng màu trắng hình vuông, phóng thích ra bạch quang nhu hòa.

Chung quanh đều là kim loại màu bạc, dưới chân có thể bỏ qua tấm lưới cát bụi trên thân.

Ngụy Hợp cẩn thận quan sát xung quanh.

Huyết nhục võ đạo của hắn hiện tại đã sắp đạt tới trình độ toàn bộ huyết nhục hóa.

Mà toàn bộ huyết nhục cần phải thời gian dài chuyển hóa.

Thời gian này chí ít cũng phải vài chục năm, tương đối dài đằng dặc.

Nhưng nếu có thể ở chỗ này tìm được một ít biện pháp gia tốc, có thể giúp hắn tiến vào cảnh giới Tông Sư trước.

Đến lúc đó nhục thân và tinh thần đều tiến vào tông sư, mới có thể tìm được phương hướng đi đến đại tông sư tiếp theo.

Đến cấp bậc như hắn, tương lai chỉ có thể dựa vào chính mình tìm tòi.

Không ai biết cách đột phá đại tông sư. Đáp án này có lẽ chỉ có Nguyên đô tử năm đó mới có thể biết được nhiều chuyện.

Nhưng bọn họ không nói cho bất cứ ai, liền đã mất tích trong sương mù mờ mịt.

Ngụy Hợp không rõ đại tông sư là cấp độ gì, nhưng hắn đoán, nơi này nếu như đã là tầng hít thở không thông, như vậy chỉ cần hắn có thể thân thể chống lại khí tức ngoại giới là được.

Nói vậy là có thể đạt tới cấp bậc đại tông sư trở lên.

Dù sao tu vi cao thấp, trong chân kinh, vẫn luôn lấy tự mình đối kháng cấp bậc Chân giới để phán đoán.

Lúc theo A Hồ đi trong thông đạo, Ngụy Hợp cũng đang suy tư, chính mình nên dùng thân phận gì, diện mạo, tiếp xúc với cư dân bản địa nơi này.

Có thể đoán được là ở đây tuyệt đối có rất nhiều cá thể cường đại.

Với sức mạnh cường đại, thậm chí còn có khả năng vượt qua Đại sư tử.

Dù sao nơi này cũng là tầng hít thở không thông.

Từ đó ghi lại, đại sư tử cũng không thể hoành hành ở đây, như vậy chút thực lực ấy thì càng không cần phải nói.

Cho nên, biện pháp tốt nhất chính là ẩn giấu đặc thù của mình, dung nhập vào nơi này, dung nhập vào bên trong dân bản địa, sau đó âm thầm tìm kiếm sự dinh dưỡng có thể giúp bản thân không ngừng biến cường.

Ngụy Hợp có tự tin này, Phá Cảnh Châu trên người hắn, khiến hắn có lòng tin tốt hơn có thể sinh tồn trong bất cứ hoàn cảnh nào.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện phiếm với nhau.

“Nơi này nói là Ân Thành, trên thực tế nhân khẩu cũng chỉ có mấy ngàn người. Trong đó đại bộ phận chỉ có nhật hoang giả, một số ít là thanh lý giả. Người bình thường còn lại phần lớn là dựa vào tay vật buôn bán sống sót.”

A sóc giới thiệu.

“Bao châm đại khái mười lăm khắc lệnh một chi, chính người nhìn xem người cần mấy chi. Một đồng huyết nhục ô nhiễm thú lúc trước ta nhặt được, hẳn là ngại bán không ít tiền. Nhưng thịt loại phải tranh thủ thời gian xử lý tốt việc xương, nếu không phóng xạ quá nồng, rất nhanh sẽ làm thịt thối rữa, như vậy...”

“Trên người ta không có tiền.” Ngụy Hợp bỗng nhiên xen vào nói.

Bước chân A sóc dừng lại, trầm mặc xuống, quay đầu lại nhìn Ngụy Hợp.

Hắn không nói gì, chỉ nhìn xuyên qua Hộ Mục kính, có thể thấy trên mặt hắn lộ ra vẻ kinh ngạc.

Mầm châm là sinh hoạt trên tinh cầu này, tất cả mọi người đều phải sản sinh phẩm.

Không châm phóng thích, không ai có thể sống sót trong hoàn cảnh này một tháng.

Giá bào cũng tương đối rẻ, cho dù người bình thường, một tháng làm công việc chăm chỉ, cũng có thể mua được mười mấy cây kim nhỏ.

Một mũi châm bình thường có thể khiến người ta một tháng bình yên vô sự.

Nhưng bây giờ, Ngụy Hợp này thế mà còn không mua nổi cả châm phóng?

Chẳng trách...

Trong lòng A sóc hiểu rõ, khó trách khi hắn hiểu Ngụy Hợp, trên thân người này phóng ra xạ xạ ra tiêu chuẩn cao như vậy.

Khó trách hắn vẫn luôn trầm mặc, không nói lời nào.

Chẳng trách quần áo phòng hộ trên người hắn lại cổ xưa như vậy, thoạt nhìn giống như là số hiệu cũ cách đây mấy chục năm...

Khó trách hắn lại đi một mình, không có vũ khí, phòng hộ cũng là loại cũ nhất mà dám vọt vào thăm dò di tích.

Nguyên lai... Hấn đã gian nan đến mức này rồi sao?

A sóc trầm mặc một lúc lâu.

Thẳng đến khi thông đạo phía sau mơ hồ truyền đến tiếng bước chân, hắn mới phục hồi tinh thần lại.

“Bao chằm, trước tiên ta cho ngươi mượn một nhánh, chống đỡ qua một tháng rồi nói. Chờ khi ngươi tìm thấy đồ mới từ trong di tích, đến lúc đó lại trả ta, thế nào?”

Lúc hắn thăm dò trong di tích đã cứu không ít người, nhưng chưa từng có ai giống như Ngụy Hợp ở trước mắt khiến lòng hắn có chút ê ẩm.

Hắn nhớ tới chính mình, năm đó cũng liều mạng đi tới từng chút một. Mỗi lần muốn buông tha, nhưng lại nghĩ tới trong nhà còn có thể nhi chờ mình, chờ đồ chính mình mang về đổi tiền mua thức ăn, chằm phóng xạ.

Hắn cố lấy dũng khí, cắn răng tiếp tục đi.

Nếu thật sự không có biện pháp, sống không nổi, ai lại nguyện ý mặc một bộ phòng hộ kém như vậy, đi thăm dò ra khỏi di tích nguy hiểm nhất chứ?

Đây không phải là đang thăm dò, đó là nhảy nhót cực kỳ bên trên hồ dung nham, muốn chết!

“Đa tạ....” Ngụy Hợp nghe đối phương thế mà nguyện ý miễn phí chằm phóng thích gã, nhất thời trong lòng càng thêm cảnh giác.

Trên đời này không có thiện ý vô duyên vô cớ.

Xưa nay y không cho rằng một gia hỏa lạ không quen biết lại vô duyên vô cớ phân chia tài nguyên vật tư cho người lạ.

“Ngươi bao nhiêu rồi?” A Hồ vỗ vỗ bả vai Ngụy Hợp.

“Nhớ không rõ.” Ngụy Hợp lắc đầu.

“Cũng đúng... Địa phương quỷ quái này, ai còn tâm tư nhớ mình bao nhiêu tuổi, có thể sống được thì ngày đó.” A Hồ thờ

dài.

Hắn tiếp tục quay người, đi về phía trước.

“Ngươi có điều gì muốn hỏi sao?”

Ngụy Hợp nghe vậy, suy nghĩ một chút.

“Có cách nào không mặc phòng hộ mà sinh tồn ở bên ngoài không?”

“Ý ngươi là điều khiển cơ thể?” A Hổ sững sờ.

“Nuôi thể?” Ngụy Hợp hí mắt, từ này tựa hồ bao hàm không ít ý tứ.

“Đúng vậy, không mặc trang phục phòng hộ, chỉ có điều điều khiển cơ thể ra ngoài. Bất quá chỉ có nhân viên chiến đấu mới có thể khống chế. Cần có tinh thần ý thức thiên phú đặc thù, người bình thường không có tư cách này.” A Hộc nói.

Hai người rất nhanh đi đến cuối thông đạo.

Xa xa, Ngụy Hợp từ thông đạo kia đi ra, nhìn thấy một mảnh không gian to lớn đèn đuốc sáng trưng màu trắng.

“Nơi này của chúng ta khác với những chỗ khác, lúc đi vào phải đưa ra thẻ thân phận một chút, nhớ không được vượt quá mười lăm giây, nếu không ngươi sẽ bị xem như thú ô nhiễm, bị đánh chết ngay tại chỗ.” A sóc sóc dặn dò.

Ngụy Hợp sững sờ, thẻ thân phận? Đó là cái quái gì vậy?

Hắn vừa mới có chút tâm tình bình tĩnh lại, lập tức lại nhanh chóng nghĩ tới.

Lối ra phía trước thông đạo càng lúc càng gần, hai bên lối ra đều có hình người cao lớn mặc giáp hắc vân trắng, tay cầm thương phòng bị.

Những thân ảnh cao lớn này, trên người mặc trang giáp cứng rắn mà hiện lên hoa văn ánh sáng lạnh.

Mặt ngoài nhìn vào thì những lớp thép này cùng với trọng giáp toàn thân bình thường không sai biệt lắm.

Nhưng điểm khác biệt duy nhất chính là sau ót những vị trí bọc thép này có không ít xúc tu màu đen giống như vật còn

sống rủ xuống, không ngừng lay động ở giữa không trung.

Từ xa nhìn lại, cũng gần giống với Đổ Toa mọc tóc rắn.

Hai người một đường tới gần lối ra, chợt, Ngụy Hợp dừng bước, ngừng lại.

Hắn không có chứng minh thư, tình huống hiện tại nhất định phải lập tức giải quyết! Nếu không hắn sẽ không cho rằng mình có thể gánh vác được lực lượng vũ trang vây quét ở cứ điểm này.

Nơi này là Chân Giới không tầm thường, có thể tồn tại trong hoàn cảnh nguy hiểm này, hơn nữa người có thể xây cứ cứ điểm này tuyệt đối không phải là người hắn có thể chống lại được...

“Làm sao vậy?” A Hồ quay đầu nhìn về phía hắn, ánh mắt nghi hoặc.

“Không có gì...” Ngụy Hợp lắc đầu, “Chính là thẻ thân phận của ta, cũng rớt mất rồi...”

“A Hồ hiện tại mới thật sự cảm giác không còn gì để nói.

*

*

*

Ngụy Hợp này bị người cướp sạch hay sao? Trên người không có tiền, ngay cả thẻ thân phận cũng không có?

Trong phòng hộ phục còn phóng ra đẳng cấp cao như vậy. Nếu không phải gặp hắn, chỉ sợ không bao lâu nữa sẽ chết ở bên ngoài.

“Bây giờ phải làm sao đây?” Không có thẻ chứng minh thư, không được phép tiến vào Ấn Thành.

Nếu không tiến vào Ấn Thành, sẽ không cách nào lấy được châm phóng, đến cuối cùng khả năng lớn nhất là Ngụy Hợp phát ra bệnh phóng xạ, chết ở bên ngoài, bị vô tận bụi bậm vùi lấp.

Ngụy Hợp cũng đứng tại chỗ, cẩn thận cân nhắc nên giải quyết thế nào.

Lúc này, trong di tích hai người Ngụy Hợp mới ly khai.

Bên ngoài bức tường ánh sáng màu tím, một chiếc phi hành màu đen hình bầu dục chậm rãi bay tới.

Khí cụ phi hành đáp xuống mặt đất, mặt bên mở ra một cánh cửa nhỏ hình vuông.

Ba cụ cao nhân toàn thân lông trắng, trên lưng lộ ra xương cốt màu bạc nhạt, cùng nhau phi hành phi hành, bay về phía di tích.

“Phóng xạ mật hạch đối chiếu nồng độ.”

“Hạch hạch hoàn tất, xác định đã đến điểm tra xét.”

“Khởi động linh lực tràng.”

“Lực tràng đã khởi động.”

Ba đạo nhân ảnh trao đổi ánh mắt, nhìn về di tích không lồ phía trước.

Vèo!

Một điểm bạch quang hiện lên, ba người biến mất ngay tại chỗ, bỗng nhiên xông vào quang tường màu tím, chui vào trong đó, tiến vào bên trong di tích.

Bên trong di tích.

Ba người nhanh chóng dọc theo dấu vết Ngụy Hợp di động, phảng phất có thể nhìn thấy động tác Ngụy Hợp trước đó từng bước lui về.

Xuyên qua bậc thang, đi qua hành lang, đại sảnh, đi tới chiếu sáng thất.

Lúc này chiếu trong phòng, còn ghi lại đoạn nội dung Ngụy Hợp mở ra trước đó.

Trong hình ảnh đó là ghi chép trận chiến giữa đại sư tử cùng hai người thép màu đen khác giao chiến.

Một gã trong đó làn da bọc thép bên ngoài lông trắng nhin không được mở miệng nói: “Đây là ghi chép về hai vị đội trưởng quang cầu lần trước bị phát hiện ô nhiễm thân thể quý thủ? Không nghĩ tới nơi này vẫn còn.”

“Ký ức tự động mà thôi. Con thú ô nhiễm kia mặc dù là hình người, nhưng có thể đạt tới trình độ quang cầu cũng tương đối lợi hại.

Giống như bọn ta, không có ai hơn trăm năm, muốn tiến vào trình độ Chiếu Quang chính là người si nói mộng. Đây vẫn còn là điều kiện tiên quyết để có thiên phú.” Tên còn lại thấy thế, khẽ lắc đầu.

“Nơi này có một phần dấu vết. Nhưng còn không phải là ban đầu điểm, đi theo ta.”

Cuối cùng, cũng tới vị trí bắt đầu xuất hiện đầu của Ngụy Hợp - Đoàn hành lang.

“Điểm bọc phát lúc đầu, là ở chỗ này.”

Người có cái đầu cao nhất nhìn trái nhìn phải một chút, khẳng định nói.

“Lượng cường độ một chút.”

Người thứ hai lấy ra một cái hộp nhỏ màu bạc hình vuông.

Nắp hộp tự động mở ra, từ trong bò ra vô số xúc tu màu nâu tựa như bạch tuộc.

Những xúc tu này leo khắp nơi, rất nhanh dừng lại tại vị trí Ngụy Hợp xuất hiện, quần thành một đoàn.

Xoạt một cái.

Trung tâm xúc tu đoàn mở ra một con mắt màu đỏ cực lớn.

“Tìm được rồi!”

“Đây là thú ô nhiễm ở cấp nào?”

“Con mắt màu đỏ mà nói thì... rất yếu, tựa hồ bị thứ gì đó ngăn cản nồng độ phát ra. Bất quá từ một phần tiết lộ ra ngoài xem xét, trong cấp mười phóng ra nhiều nhất có thể xếp cấp

hai, thậm chí cũng không thể thuộc tầng thấp nhất trong giai đoạn âm ba.”

“Mạnh hơn so với các con ô nhiễm thú cấp thấp dạo chơi bên ngoài một chút, cũng không sánh bằng một vài con thú ô nhiễm mạnh hơn.”

Nghe được kết luận, ba người nhanh chóng thông qua trang bị thông tin trên thân thể, câu thông với tổng bộ bên kia.

“Vậy thì không sao.”

Ba người đều thở phào nhẹ nhõm.

Sợ lại xuất hiện con thú ô nhiễm như ánh sáng.

Dựa theo đẳng cấp phóng xạ, cơ thể có thể chứa thép cứng bình thường có thể chia làm mười cấp, sóng âm vừa đến ba cấp, quang chiếu cấp là bốn đến sáu, đây đều là những cấp thường thấy nhất.

Mà cường độ của cấp âm ba và quang ảnh phổ biến, dân chúng ưa thích dựa theo tốc độ bộc phát để phân chia tiêu chí.

Từ tốc độ âm gấp đôi đến gấp mười lần, đều có thể phân chia thành cấp sóng âm, nhưng tốc độ âm cao hơn gấp mười lần, liền có thể được gọi là Quang Chiếu Cấp.

Đây là một đường ranh giới.

Cho nên kết quả khảo thí lan tỏa ra lưu lại của ba người mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

Nếu không, tốc độ âm thanh gấp mười lần để sắp xếp cơ thể, thì với tốc độ kinh khủng đó, hỏa lực cao cường được ngưng tụ và độ dày ngang với cả chiến hạm.

*

*

*

Chỉ cần có một con, ba người bọn họ lại thêm mười mấy con cũng không đủ giết.

“Hiện tại thì tốt rồi, tối đa là cấp hai. Hành động nhanh lên một chút, chúng ta còn có thể bắt về nghỉ ngơi.”

Ba người nhanh chóng hạt hạch lưu lại dấu vết, rời khỏi di tích, rất nhanh liền tiến về phương hướng ẩn thành nơi Ngụy Hợp vừa đi.

Thân phận chứng minh...

Ngụy Hợp nhìn hai gã thủ bị nghi hoặc không kiên nhẫn phía trước.

“Không có chứng minh thư thì không vào được, xem ra ta vẫn nên quên.” Hấn xoay người, định tìm cơ hội làm rõ vấn đề chứng minh thân phận, sau đó lại thử tiến vào Ẩn Thành.

Có lẽ, phải học như lần trước, giết người thay thế thân phận.

A Noãn bên cạnh bất đắc dĩ nhìn hấn.

Lệnh chứng minh thân phận là mấu chốt để phân biệt loài người và ô nhiễm thú thật sự. Cho nên không có thể chứng minh thân phận, có thể người này là con thú ô nhiễm nguy trang.

“Kỳ thật, còn có một biện pháp. Có thể không cần kiểm nghiệm chứng minh thư.” Hấn cấp tốc nói.

“Biện pháp gì?” Ngụy Hợp sừng sốt.

“Nếu như có thể chứng minh người là nhân loại, cũng không phải là ô nhiễm thú vật, hơn nữa còn có thiên phú triển thể phi hành.

Vậy có thể mặc kệ thân phận trước kia của người, trực tiếp cho phép vào thành.” A Hổ thấp giọng nói.

Thiên phú nuôi dưỡng cơ thể...

Ngụy Hợp trên đường tới đây đã không chỉ một lần, nghe được từ này A Sóc nhắc tới nuôi thể.

Lúc này lại nghe thấy đối phương nói ra những lời này.

Hấn tựa hồ có điểm hiểu được ý đối phương.

Ngụy Hợp giữa A Sóc nhìn hấn, cũng có chút xấu hổ.

“Kỳ thật, người đoán không sai, ta xác thực bởi vì trên người người có linh năng dao động, cho nên đoán được người có thiên phú điều khiển cơ thể, mới chủ động giúp người... Dù

sao, ra ngoài, không có ai lại vô duyên vô cớ đối tốt với một người.”

Ngụy Hợp lúc này mới hiểu rõ, nhớ trước mình dùng linh lực thăm dò đối phương.

Phỏng chừng là lúc đó bị phát hiện.

Hắn biết rõ, trên đời này xưa nay không có bữa cơm nào miễn phí. Huống chi loại vật tư này quá khan hiếm, khắp nơi đều nguy hiểm.

“Làm sao hiện ra thiên phú nuôi dưỡng thân thể? Linh năng là cái gì?” Ngụy Hợp trong lòng đã có suy đoán.

“Linh năng có thể khống chế lực lượng hạch tâm lan tỏa ra cơ thể, có linh năng hay không, điều này thuần túy là xem trời sinh.” A Hồ kéo Ngụy Hợp đi sang một bên, bắt đầu thấp giọng giải thích tin tức về cơ thể.

Hắn xem như đã nhìn ra, Ngụy Hợp cái gì cũng không biết, trước kia khẳng định là bị người nhà bảo hộ quá tốt. Hôm nay đi ra cái gì cũng không biết, ngay cả kiến thức cơ bản cũng không biết.

Hiện tại trợ giúp Ngụy Hợp, chính là hắn đã nhìn trúng mục tiêu đầu tư.

Có linh năng, dù thể nào cũng có thể trở thành người điều khiển phi hành di thể, đến lúc đó chỉ cần là người thủ vệ cũng có thể đem đến chỗ tốt cho hắn.

Nói nửa ngày, Ngụy Hợp cuối cùng cũng hiểu, cái gọi là linh lực chính là linh lực.

Mà việc tạo thể, chính là trước đó hắn đã nhìn thấy trên màn hình, hai cái đài bị đại sư tỷ đè xuống đánh cho khủng bố hình người.

Tác dụng của việc mai táng thân thể chủ yếu là phóng đại thực lực của người đeo đồ.

Nuôi dưỡng thân thể càng cao đẳng, phóng đại gấp mấy lần thì càng lớn.

Linh năng càng mạnh, có thể điều khiển di thể cũng càng cao đẳng.

Ngụy Hợp càng nghe càng cảm thấy quen thuộc, linh năng này có thể điều khiển cơ thể, không phải giống với tế bào hủ hóa tự nghĩ ra sao?

Đều là lợi dụng linh lực điều khiển huyết nhục, cường hóa cùng võ trang bản thân.

Chẳng qua hệ thống nuôi trồng hoàn thiện hơn nhiều so với con đường hấn tự nghĩ ra. Hơn nữa lại đi theo con đường trang bị bên ngoài.

Nghĩ tới đây, trong lòng Ngụy Hợp khẽ động.

Người bình thường, cho dù rèn luyện bản thân cường đại đến đâu, thể năng cũng có cực hạn.

Nhưng hấn ta lại khác.

Cường độ thân thể thuần túy của hấn vượt xa những người khác, nếu để hấn dùng điều khiển để phóng đại cường độ của bản thân...

Uy lực đó...

647

A Hổ lúc này đang tiến lên, nhỏ giọng nói gì đó với hai gã thủ vệ canh cửa.

Không bao lâu, hắn vẫy tay với Ngụy Hợp, ra hiệu đi qua.

Ngụy Hợp đến gần, nghe thấy A Hổ nói oang oang một đồng lời nghe không hiểu.

Sau đó hắc giáp toàn thân thủ bị, nhìn chăm chăm Ngụy Hợp đánh giá trong chốc lát.

“Thả linh hồn của ngươi ra nhìn xem.” A Hổ ở một bên nhắc nhở.

Ngụy Hợp vội vàng phóng xuất ra một tia linh lực, trôi nổi giữa không trung phía trước.

Hắn không biết mình tu hành trăm năm, tích góp từng tí linh lực là tiêu chuẩn gì. Chẳng qua điều này cũng không trở ngại, hắn phán đoán linh lực trên người hai tên thủ bị binh này mạnh bao nhiêu.

Rất rõ ràng chính là, Ngụy Hợp có thể cảm giác được, hai người thủ vệ này, thế mà linh lực cũng không yếu.

Cơ bản đều có cấp độ mạnh hơn hắn một chút.

Hai luồng linh lực hùng hậu có thể không ngừng quay cuồng trong cơ thể hai người.

Loại ba động này rõ ràng, cho dù Ngụy Hợp không dùng thủ pháp gì kiểm tra đo lường, cũng có thể thấy rõ ràng.

Không hổ là hệ thống chuyên tu linh năng.

Tiếp theo, người thủ vệ kia gật gật đầu, nói với A Dục một câu.

“Hắn nói có thể. Đi theo ta!” A Hổ thở phào nhẹ nhõm, kéo Ngụy Hợp đi vào bên trong cửa lớn.

Hai người ra khỏi thông đạo, trước mắt sáng tỏ thông suốt.

Phía sau thông đạo, liên thông một cái hang động hình vòng to lớn dưới mặt đất.

Trong động quật, khắp nơi trên tường là các loại cửa động lớn nhỏ không đều nhau.

Thỉnh thoảng lại có người ra ra vào vào, đều mặc trang phục phòng hộ. Những người trắng trẻo mập mạp, tất cả đều như những con giòi trong chuồng.

Hệ thống chiếu sáng là đỉnh của một quả cầu ánh sáng trắng cực lớn treo ngược.

Trong động quật, trung tâm là một quảng trường đá đen to lớn.

Cứ cách một đoạn quảng trường, lại có từng cây từng cây cột kim loại nối liền đỉnh trời và mặt đất.

Toàn thân những cây cột này hiện đầy đường vân kết cấu máy móc, bên cạnh thỉnh thoảng bắn ra một ít màn hình, bàn điều khiển, hoặc là kim sọc.

Ngẫu nhiên còn có thể nhìn thấy mặt ngoài cột đá dăng lên từng đạo huỳnh quang màu trắng.

A Ưu mang theo Ngụy Hợp đi ra cửa thông đạo, lúc này trong cửa thông đạo từng tầng một ở hai bên từ trên xuống dưới cũng có người ra vào như vậy.

Người ra vào vào hình thành nên dòng người thưa thớt.

“Tới nơi này.”

A sọc rất quen thuộc đi đến trên một bình đài kim loại màu đen bên phải, lẳng không ấn xuống vài cái.

Ầm.

Mặt đất trên bình đài tự động nứt ra, từ đó dăng lên một cỗ phi hành cánh loại nhỏ.

Thứ này thoát nhìn giống như máy bay cũ kỹ, nhưng bụng thắt một đồng lớn trang bị lung tung.

A sọc cười vỗ vỗ mông máy bay.

“Đây là bạn cũ của ta, Tiểu Đạt mỗ, đã theo ta hơn ba mươi năm. Lên đi. Trước đi tới chỗ ta.”

Ngụy Hợp nhìn vào những miếng vá có thể thấy được trên người máy bay, không nói gì, cùng nhau ngồi vào khoang máy bay.

Cái phi cơ dài đến sáu mét này, chỉ đủ cho ba người ngồi, chỉ có ba chỗ ngồi.

Vù vù...

Động ngư chấn động trầm thấp truyền đến.

Phi cơ chậm rãi bay lên không, vèo một cái, bay về phía sâu trong động quật.

Khí cụ cũ nát màu xám đen phi hành, rất nhanh liền hợp thành một thể với đám xe kỵ khí chảy qua lại giữa không trung.

“Nơi này hoàn toàn không giống với di tích.”

Ngụy Hợp ngồi trên phi hành khí, không ngừng quan sát bốn phía.

Đây là thành thị dưới mặt đất điển hình của khoa học kỹ thuật.

Mà bên phía di tích lại là một hệ thống đặc thù quái dị.

“Bởi vì người không có chứng minh thư thân phận, nhưng trong bất kỳ một Ấn Thành nào cũng hoan nghênh người có thiên phú linh lực gia nhập, cho nên người nhất định phải mau chóng đi huấn luyện, báo tin. Nếu không có thể căn cước, ở chỗ này nửa bước cũng khó đi.”

Trên máy bay, A Hồ lớn tiếng giải thích.

“Không có cách nào mua đồ, không có cách nào trả tiền, không có cách nào ăn cơm, không có cách nào ra ngoài, bởi vì ra ngoài không đến vài bước sẽ gặp phải người máy tuần tra, bọn họ sẽ tự động quét đi người không có chứng minh thư chung quanh, cũng đem nó liệt vào danh sách người trộm.”

“Ta đã biết. Vậy đi trước đến luyện của người một chuyến.”

Ngụy Hợp gật đầu trả lời.

“Đúng rồi, cái này cho người.”

A Hồ bỗng nhiên vỗ đầu một cái, mở ngăn kéo lớn nhỏ trên tấm lưới bắt đầu tìm kiếm.

Rất nhanh, trong tay hắn xuất hiện một khối kim loại màu bạc hình chữ công.

“Cái này cho ngươi.” Hắn đưa khối kim loại tới.

“Đây là cái gì?” Ngụy Hợp nhận lấy hỏi.

“Dự trữ kho ngôn ngữ dự bị, cứ dựa vào trong rãnh mà ngươi dự phòng có thể dùng. Nếu không ngươi làm sao nói chuyện với người khác?” A Hổ nghĩ rất chu đáo.

“Đa tạ!” Ngụy Hợp giật mình, đây chính là một trong những vật hắn cần nhất.

“Nhưng mà ngươi cũng phải tranh thủ thời gian học theo cách thông dụng đi, nếu không thì chẳng phải không có cái gương phụ trợ đó sao?” A Hổ nhắc nhở.

“Ừm, nhất định.”

Phi cơ rất nhanh giảm tốc độ, thoát ly tuyến đường phi hành chủ yếu, bay về phía một cánh cửa màu bạc hình tam giác bên phải.

Phía trước cửa lớn hình tam giác, cũng có hai tên binh sĩ nuôi dưỡng một thân áo giáp màu đen.

Sau khi phi cơ hạ xuống, A Hổ nhảy ra khoang thuyền, mang theo Ngụy Hợp đi về hướng cửa lớn.

Ngụy Hợp tức thì nhanh chóng tìm được lỗ cắm trên bộ quần áo phòng hộ của mình, dùng sức nhấn tấm khuôn đã dự bị kia vào.

Rắc rắc một tiếng vang nhỏ, khối gỗ lắp xong, toàn bộ phục phòng hộ khẽ run lên, tựa hồ đang tiến hành bố trí lại công năng nào đó.

Bên kia, A Hổ đã nói chuyện với thủ vệ.

Vừa nói, lão vừa chỉ Ngụy Hợp bên này.

Tùng giọt...

Bỗng nhiên vang lên hai tiếng điện tử giòn vang, Ngụy Hợp chợt phát hiện, mình có thể nghe hiểu hai người A Hổ nói chuyện.

“Chính là vị bên kia, hắn đã ở cửa đã tiếp nhận kiểm tra. Xác định có thiên phú linh lực. Bởi vì thân phận của hắn mất đi, cộng thêm có thiên phú, cho nên ta mới kéo hắn cùng đi Ân Thành chúng ta.” A Hồ nói.

“Linh năng thiên phú sao? Vào đi.” Binh sĩ thủ vệ lười biếng khoát tay, cánh cửa hình tam giác sau lưng chậm rãi nứt ra, lộ ra cầu thang màu bạc kéo dài bên trong.

Ngụy Hợp thấy A Hồ vẫy tay với hắn.

Hắn cũng vội vàng đi qua.

“Có thể đi vào rồi, ta không thể đi theo nữa. Mặt khác, cái này cho người.”

A Hồ đưa cho hắn một cái túi da màu xám.

Ngụy Hợp tiếp nhận, bên trong tựa hồ chứa không ít đồ vật.

“Bây giờ vẫn dùng được từ ngữ sao?” Hắn hỏi.

“Ừm, được rồi.” Ngụy Hợp gật đầu. Lần này thanh âm của hắn tự động chuyển đổi thành tiêu chuẩn bên này.

“Vây đi thôi.” A Hồ vỗ vỗ bả vai Ngụy Hợp.” Sau khi hoàn thành việc huấn luyện, có thể thu được chứng minh thư trú ở Ân Thành này, đến lúc đó người sẽ thuận tiện. Cố gắng lên!”

“Ừm.” Ngụy Hợp gật đầu.

Hắn ngẩng đầu nhìn cửa lớn cách đó không xa.

Không bao lâu trước đó, hắn còn ở Phát thí kia, tại Hắc Môn một đầu kia.

Mà bây giờ, y đã hoàn toàn tiến vào thế giới mới.

“Ngoan ngoãn huấn luyện đi, nếu không sau này ra ngoài đối mặt với con thú ô nhiễm, sẽ càng yếu thì chết càng nhanh.” A Hồ tiếp tục nói: “Ta có thể giúp người chính là việc này. Nhớ là nhanh chóng điều tra châm phóng ra.”

Hắn nhìn về mặt ” Mê mang” Ngụy Hợp, cảm thấy thở dài.

Người ở đây, đặc biệt là người có thiên phú linh lực, chỉ là tài nguyên tương đối có giá trị.

Thú ô nhiễm hoành hành, tốc độ sinh sản cực nhanh, bên ngoài lúc nào cũng có thể gặp phải nguy hiểm.

Mọi người co chặt ở các nơi trong ẩn thành, giống như giò bọ trong mương nước, ngẩng đầu nhìn bầu trời, ngược nhìn ngân đái khu lơ lửng trên tinh cầu.

Đối với tất cả mọi người trên mặt đất, nơi đó mới là thiên đường, là nơi hoàn mỹ nhất trong mộng cảnh.

Không có nguy hiểm, không lan ra, không ô nhiễm, không cần lo lắng sinh kế, không cần lo lắng ô nhiễm thú.

Con gái A Hồ còn nhỏ, lúc trước dựa vào đồ hấn mạo hiểm nhặt về, sau khi bán một khoản tiền, sinh hoạt càng thêm giàu có.

Thế là, hấn liền muốn dành cho con càng nhiều.

Hai vợ chồng bọn họ, đều muốn vì con gái tích tiền, mua được một tấm vé tàu đi tới khu Ngân Đái.

Như vậy con gái có thể vĩnh viễn thoát ly nơi nguy hiểm này mặt đất, trở thành người bạc.

Nhưng nếu muốn mua vé tàu, cần phải có tư chất linh lực.

Cho nên A Hồ gặp phải Ngụy Hợp, trong lòng cuối cùng vẫn có một tia hi vọng.

Kỳ thật trước kia hấn cũng từng cứu trợ hai người có thiên phú linh lực, nhưng đều không có hồi âm.

Nhưng bất kể thế nào, vẫn có một tia hy vọng không phải?

Đợi đến khi hấn tích góp đủ nhiều tiền, hấn giúp mấy người này, cái này không muốn, cái kia có lẽ sẽ nguyện ý.

Nếu cả hai đều không muốn, vậy còn có thể có người thứ ba dự bị.

“Có chuyện gì, có thể thông qua tư liệu thông tin liên hệ ta.” A Hồ nhìn Ngụy Hợp chậm rãi đi về phía cửa lớn màu bạc tam giác, cuối cùng dặn dò.

“Đa tạ. Xem như ta thiếu ngươi một phần nhân tình, A Hồ.” Ngụy Hợp quay đầu lại, nghiêm túc nói.

“Ha ha, không có việc gì, vậy ngươi phải nỗ lực nha, ta đợi phần nhân tình này của ngươi trở nên đáng giá hơn!” A Hồ cười nói.

“Đó là đương nhiên.” Ngụy Hợp cũng cười.

Hắn không ngờ tới, mới khai cục đầu tiên của Tân Thế Giới lại không tệ.

“Đi thôi, tranh thủ thời gian.” Binh sĩ gác cổng thúc giục.

Lúc này Ngụy Hợp mới xoay người, bước vào cửa tam giác.

Rầm rầm một tiếng, cửa tam giác sau khi hắn tiến vào liền tự động khép lại.

Theo bậc thang đi lên, Ngụy Hợp rất nhanh đứng ở trước một cánh cửa kim loại nhỏ màu trắng.

Thịch thịch thịch.

Hắn nhẹ nhàng gõ cửa.

Cửa kim loại tự động tách ra, bên trong là một thang máy hình chữ nhật.

Ngụy Hợp đi vào, cửa đóng lại, thang máy nhanh chóng chìm xuống, khoảng cách ba tầng lầu.

Cửa thang máy lại mở ra.

Bên trong là một văn phòng dài mảnh màu xám.

Trong phòng, một lão nhân tóc trắng đang ngồi làm bàn ghế, cánh tay phải là một cỗ máy móc.

Trước bàn lão nhân đã có ba người xếp hàng, đang thay phiên chờ.

Ngụy Hợp nhìn ba người phía trước, hai nam một nữ, trên người đều mặc rách rưới rưới, nhưng người có linh lực dao động.

So ra, trang phục phòng hộ kiểu cũ trên người hắn chỉ sợ cũng tính là hoàn chỉnh nhất.

“Lại thêm một tên nữa đến, hôm nay cũng không tệ. Nếu như sau này mỗi ngày đều có nhiều người như vậy, thì chẳng mấy

năm nữa Ân Thành chúng ta cũng có thể nhanh chóng lớn mạnh lên được.”

Lão đầu tóc trắng nhanh chóng viết một chữ gì đó, vừa ngẩng đầu nhìn Ngụy Hợp rồi lầm bầm nói.

Ngụy Hợp không nói một lời, yên lặng xếp hàng người cuối cùng.

“Người tên gì? Cũng là từ Đô Thụy Dịch thành tới đây sao?”

Nam tử xếp hàng phía trước thấp giọng hỏi lại một câu.

“Không phải.” Ngụy Hợp nhìn người phía trước một chút.

Tóc nâu ngắn, con mắt xanh lam, làn da rất trắng, trang phục phòng ngự rất rách, giống như đã rất nhiều năm chưa rửa qua, khắp nơi là vết máu, bẩn, loang lổ.

“Ta tên Hợp, là cự lang tộc nhân. Sau khi cùng đăng ký, sẽ cùng an bài một sự huấn luyện, về sau chúng ta chính là chiến hữu.” Nam tử mỉm cười thân hảo với Ngụy Hợp.

“Ngụy Hợp.” Ngụy Hợp trả lời.

*

*

*

Bành.

Biên giới còn cát Ân Thành.

Tiêu chuẩn của ba cái lông tơ toàn thân màu trắng là bọc thép, chậm rãi hạ xuống, tóe lên từng mảng sóng cát nhỏ.

“Dựa theo dấu vết truy tung, hẳn chính là chỗ này.”

“Nơi này không phải là tránh nạn sao?”

“Làm sao bây giờ? Phải đi vào máy móc sao? Hiện tại, mục tiêu khẳng định đã tiến vào Ân Thành.”

Ba người đều có chút trầm mặc lại.

“Không gian bên trong Ân Thành quá hẹp. Mấu chốt là tòa Ân Thành này, dựa theo tiêu ký bản đồ, hẳn là tất cả của An Việt Lễ.” Đội trưởng cao lớn trầm giọng nói.

Đác An Lưu của Ngân Đái khu... Nói như vậy, nơi này khẳng định có vệ đội của An Lạc lang.

Nói không chừng trong đó còn có chuẩn bị điều chỉnh độ sáng của cao thủ...

“Đội trưởng, báo ngay đi. Con thú ô nhiễm này, tuy thực lực không mạnh, nhưng hành tung lại cực kỳ giao hoạt.”

“Có thể đưa báo cáo lên, sau đó chúng ta đi vào rồi lập tức liên hệ Ân Thành phương diện tìm kiếm!” Đội trưởng trầm giọng nói.

“Hiện tại là thời cơ tốt nhất để bắt đôi phương, một khi thời gian lâu, ô nhiễm thú hình người cũng sẽ che dấu bản thân lan ra mức độ.”

“Vậy được... Ta mở cửa.”

Một đội viên trong số đó tiến lên một bước.

“Nhớ kỹ, trên người mục tiêu phát ra ngọn sóng đặc biệt đặc biệt tỏa ra. Luồng ngọn sóng này rất yếu ớt. Chú ý phân biệt, sau khi phân biệt được thành công lập tức đánh chết!” Đội trưởng trầm giọng nói.

“Vâng.”

Hai người đồng thanh.

Chỉ là một con thú ô nhiễm cấp hai, chống lại ba con cấp hai bọn nó, hầu như là kết cục chắc chắn phải chết.

Không cần nói đến ba người, chính là một người, không chế có thể bộc phát âm thanh cao nhất gấp sáu lần tự mang vũ khí của cấp hai, trong nháy mắt có thể đem đối phương lẳng không đánh bại.

Điều duy nhất cần chú ý là sự phá hoại của Ân Thành.

“Đi thôi.”

Rầm rầm một tiếng, cửa Ân Thành hiện lên, mở ra.

Kích thước sinh trưởng trên cơ thể ba người nhanh chóng co rút lại, nhỏ đi, sau đó bám sát trên người, nhỏ đi trọn vẹn một vòng lớn, rồi mới lần lượt đi vào cửa nhỏ.

Đăng ký đơn giản xong, bốn người Ngụy Hợp tiến vào thang máy Bình Di đặc thù, rất nhanh được đặt trong bốn gian phòng riêng, làm nơi ở tạm thời.

Gian phòng hành lang dưới mặt đất gì đó, rất nhiều thứ lộ ra vẻ đe dọa nhỏ hẹp.

Nhưng Ngụy Hợp cũng rất hài lòng. Hắn cần mau chóng dung nhập nơi này, hôm nay tiến độ cùng điều kiện như vậy, đã phi thường không sai.

Lúc này hắn ngồi trong phòng mình phân phối, lẳng lặng nhìn trong tay một ống đồng hồ chất lỏng màu lam hết sức nhỏ.

Đây chính là A Noãn trước khi đi, đưa cho hắn một mũi kim phóng ra.

“Trên người ta có rất nặng phóng xạ?” Ngụy Hợp lặp đi lặp lại câu nói này.

Hắn có chút hoài nghi, trên người phát tán ra, rốt cuộc bên ngoài hít thở không thông là do bản thân hắn có khả năng phát ra?

“Bất kể nói thế nào, thử trước một chút xem sao.”

Ngụy Hợp cầm lấy chất lỏng phóng xạ nhắm vào khoang miệng mình một hơi đánh xong.

Đúng vậy, ung châu không dùng để đuổi, mà là dùng để uống.

Chất lỏng thoảng cái vào bụng, lập tức Ngụy Hợp cảm giác chân khí trong cơ thể mình, vậy mà bắt đầu kịch liệt thu nhỏ lại, thu liễm.

Tốc độ dao động cùng lưu động của nó so với trước đó nhỏ hơn rất nhiều.

“Được vật kỳ diệu” Ngụy Hợp tâm tắc lấy làm kỳ lạ, một cây châu nhỏ như vậy lại có thể làm cho khí dao động trên người hắn thu liễm vào một mức độ cực kỳ bí mật.

Thăng châu đã thử qua, kế tiếp mục tiêu của hắn là mau chóng nắm giữ năng lực hoạt động tự do ở bên ngoài và lấy được thể thân phận.

Cho đến bây giờ, hắn và những người khác giống nhau, đều chỉ có thể mặc trang phục phòng hộ cùng di thể, ra ngoài hoạt động.

Nếu không rất nhanh sẽ xảy ra nguy hiểm đến tính mạng.

Cứ như vậy, chắc chắn thực lực của hắn sẽ bị hạn chế rất nhiều.

Ngụy Hợp nhìn nhìn gian phòng, trên giá sách bên giường có mấy quyển sách cơ sở.

Trong đó có một quyển, trang bìa viết “Tổng Thử Giản” 《tu liệu bên trong.

Hắn duỗi tay lấy quyển sách này ra, sau đó cẩn thận lật xem.

Bên trong...

Hoàn toàn không hiểu...

Văn tự bên trong, Ngụy Hợp cũng không biết.

Nhưng bởi vì có mô mới được trông vào trong bộ phục phòng hộ, văn tự trước mặt rất nhanh biến thành yêu văn có thể phân biệt được.

Hắn lật xem qua một chút, nhưng phiên dịch dịch đơn đối với ngôn ngữ bình thường còn được, nhưng loại sách chuyên nghiệp này nếu có đủ nhiều, ngược lại còn lực bất tòng tâm.

Nhìn phiên dịch ra một đống ngôn ngữ không thông, Ngụy Hợp tâm có chút mệt mỏi, một lần nữa khép sách lại.

Thịch thịch thịch.

Đột nhiên một loạt tiếng gõ cửa dồn dập, cắt đứt mạch suy nghĩ của hắn.

“Ai!?”

Ngụy Hợp lên tiếng hỏi.

“Điều tra theo lệ. Tất cả những người vào thành ngày hôm nay đều phải tiếp nhận kiểm tra tạm thời. Đây là quy củ. Xin lỗi.”

Người bên ngoài rất khách khí trả lời.

Trong lòng Ngụy Hợp ngưng tụ, nheo hai mắt lại.

Hắn mơ hồ cảm giác được, đứng ngoài cửa không chỉ có một người, ít nhất có ba người!

Hơn nữa... cường độ linh lực trên thân ba người kia cực kỳ khoa trương.

Nếu như nói linh hồn của hắn có thể là một dạng sương mù mỏng manh.

Như vậy linh năng trên người ba người ngoài cửa, đã đạt đến nóng rực nồng đậm tựa như nham thạch nóng chảy.

Ngụy Hợp mặc dù tự mình tu hành linh năng một trăm năm, nhưng hắn nắm giữ pháp thuật tu luyện, là phương pháp tu luyện truyền thừa của Nhan gia, cũng không tính là thượng đẳng.

Tốc độ tu hành cũng không nhanh, ưu điểm duy nhất là không gặp bình cảnh, mà mức độ cao nhất là không có bình cảnh.

Khuyết điểm là cực kỳ tốn thời gian.

Nhưng bây giờ so với linh lực trên người ba người bên ngoài, Ngụy Hợp mới phát hiện, linh năng tu hành của mình căn bản là vô dụng...

“Lập tức tới ngay.” Phục thần lại, Ngụy Hợp vội vàng đứng dậy, vung tay, đi ra cửa.

Xoẹt một tiếng, cánh cửa kim loại tự động nhắc lên.

Ngoài cửa đang đứng ba tên binh sĩ nuôi dưỡng vóc người khô ngô cao lớn.

Trên người một trong số đó là một bộ trang giáp màu đen, hai người còn lại là màu trắng, bên ngoài cơ thể còn có một lượng lớn lông tơ mịn màng.

Người nuôi dưỡng màu đen giơ tay đưa ra một tấm thẻ kim loại.

“Ta là thành viên của bộ phận an toàn của Ân Thành Tạt Áo, đây là thẻ đánh dấu thân phận của ta.”

Hắn nghiêng người, chỉ chỉ hai người đằng sau.

“Bọn họ là Âu Mạn cùng Phúc Lạp, là người quản lý tất cả đội tuần tra cùng các đội viên bạch tháp ẩn thành phụ cận. Đến lòng bắt thú thủ cường hãn ô nhiễm từ di tích chạy ra.”

Ánh mắt Ngụy Hợp nhìn về phía hai tráng hán có trang bị bọc thép màu trắng kia.

Hai người này toàn thân đều bao bọc trong cơ thể, duy nhất không có gì khác nhau, chính là một người lưng đeo một cái bườu thịt ở trên lưng.

Một người khác trên cằm có trang bị giống như râu và dây thép.

“Trên người người, có khí tức phóng thích!” Chợt có râu trên cằm Phúc Trọc đột nhiên bước về phía trước một bước.

“Thật có lỗi, lúc trước ta bắn ra thiếu chút nữa siêu tiêu, cho nên vừa rồi châm một châm, cảm giác được tốt hơn nhiều. Có thể là nguyên nhân của ta...” Trong lòng Ngụy Hợp xiết chặt, tranh thủ thời gian giải thích.

Nếu như bị người khác nhận biết được thân phận ở trong Ân Thành này, vậy thì phiền phức lớn rồi.

“Bao châm? Đây cũng không phải là phóng châm phát ra... Cùng bên ngoài phóng xạ cũng không giống...” Một bên Âu Mạn nhẹ giọng nói.

Xuy.

Hai đầu ngón tay hắn đều bắn ra mũi dao màu bạc đen, nhìn Ngụy Hợp.

Hai người lặng lẽ trao đổi ánh mắt, bọn hắn từ di tích bên kia, một đường truy tung theo.

Vết tích nhàn nhạt kéo dài một đường đến nơi này. Tới gian phòng này.

“Có thể cho chúng ta vào điều tra một chút không?” Âu Mạn uyển bình tĩnh hỏi.

Trong mắt hắn, người trẻ tuổi mở cửa này làn da quá mức tái nhợt, còn có một mái tóc đen dài, khoác trên vai, trên người cũng mặc trang phục phòng hộ cực kỳ phiên bản cũ.

“Xin cứ tự nhiên.” Trong lòng Ngụy Hợp cảnh giác đề cao nhất, nghiêng người để mấy người tiến đến.

Âu Mạn Lâu và Phúc Oa vào trước cửa, bắt đầu ở trong phòng không ngừng mở ra ngăn tủ, kiểm tra thứ gì đó.

Nhưng sau một hồi tra xét, hai người cũng không thu hoạch được gì, đứng dậy, mở thông tin gửi, trao đổi từng người một trong bóng tối.

“Tín hiệu toát ra chính là kéo dài đến đây, chúng ta đều đã xem qua tư liệu của người này, mới được cứu về từ bên kia di tích. Có thiên phú linh năng, trong phòng này cũng không tìm thấy cái gì, nhưng phóng ra tín hiệu lại đứt đoạn ở chỗ này.

Ta nghĩ, có phải là... Con thú ô nhiễm chân chính cực kỳ am hiểu nguy trang...”

“Người nói là?” Âu Mạn bắt giác mắt nhìn Ngụy Hợp.” Bản thân gã, khả năng chính là... “

Bầu không khí trong phòng nhất thời trở nên ngột ngạt.

Ánh mắt Âu Mạn cùng Phúc Oan đều ần nấp rơi vào trên người Ngụy Hợp đang đứng đợi một bên.

Âu Mạn nheo hai mắt, chậm rãi đến gần, đứng ở phía trước Ngụy Hợp.

“Nghe nói trong đám ô nhiễm thú, có cái có thể nguy trang thành hình người. Nhưng bất luận bọn chúng nguy trang như thế nào, thân là ô nhiễm thú, đặc điểm lớn nhất tuyệt đối không thể bị thay đổi.”

Lời này vừa nói ra, tên bộ lạc lúc trước Ân Thành dẫn người tới cũng cảnh giác lên, ánh mắt trong nháy mắt rơi vào trên người Ngụy Hợp.

“Đó là...” Âu Mạn chậm rãi giơ tay ra.

Vèo!!

Trong giây lát, dưới giường, một bóng đen từ trong phòng lao ra, chạy ra phía ngoài cửa.

Tốc độ bóng đen kia cực nhanh, chớp mắt đã lướt qua dưới chân mấy người.

“Đây chính là phóng xạ! Là nó! Ô nhiễm thú!!!!”

Phúc Quái ở một bên đột nhiên kêu lên.

Âu Mạn bắt chặp nói chuyện với Ngụy Hợp, lập tức lực lượng vô hình sau lưng nổ tung.

Cường bạo phản lực nổ tung, thân ảnh Âu Mạn bỗng nhiên biến mất, một cỗ khí tức kinh khủng khiến toàn thân Ngụy Hợp sồn tóc gáy, từ trên người gã bạo phát ra.

Nguồn gốc của cỗ khí tức kia tựa hồ không phải là từ chính Âu Mạn, mà là một vũ khí nào đó trên người gã vừa mới được kích hoạt.

Chỉ là không đợi Ngụy Hợp nghĩ rõ vừa rồi là cái gì, nơi xa có một tiếng gào thét to lớn nổ tung.

Nơi này không giống với bên trong di tích, nơi này có một loại không khí nào đó truyền lại cân nhắc.

Ông!!

Đột nhiên toàn bộ hành lang ngoài cửa hơi chao đảo một cái.

Mặt đất tê rần, Ngụy Hợp rất nhanh liền nhìn thấy, Âu Mạn cùng Phúc Quái đã kéo lấy một thanh trường thương màu lam bạc, chậm rãi trở về.

“Thật có lỗi, là lỗi của người, thú ô nhiễm chân chính đã bị đánh gục. Người nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Giọng điệu của Âu uyển bình thản, một chút ý tứ cũng không có nghiêm túc xin lỗi.

“Hai vị đại nhân đi thông thả.” Ngụy Hợp mặt không biểu tình, đứng ở trước cửa, yên lặng nhìn ba người quay người rời đi.

Mãi tới khi ba người hoàn toàn không thấy bóng dáng họ, ngay cả giọng nói cũng biến mất.

Ngụy Hợp đóng cửa lại, quay người ngồi bên cửa sổ.

“Thật lợi hại ah... Thế mà có thể một đường tìm tới như vậy.”

Hắn giơ tay lên, vị trí cánh tay, bên trong biến mất một mảng lớn máu thịt.

“Nếu không phải tách ra huyết nhục, sớm thiết hạ tốt, không chế nó dẫn dắt ba người rời đi, chỉ sợ vừa rồi ta đã bại lộ.”

Trong lòng Ngụy Hợp cảm thấy may mắn.

Huyết nhục vừa rời hẳn tách ra ngoài, ít nhất cũng phải một phần năm bản thể của hắn.

Nếu không cũng không tạo ra động tĩnh lớn như vậy.

Nhưng chính một phần năm huyết nhục kia, có sức phòng ngự và lực khôi phục sức mạnh của hắn.

Cũng chỉ là kiên trì trong nháy mắt trước mặt những người kia mà thôi.

“Cường độ huyết nhục ta tách ra, ngay cả tông sư cũng không thể phá vỡ. Không ngờ...”

Liên tưởng đến hai người kia, một loại khí tức khủng bố mà trang bị nào đó truyền đến.

Ngụy Hợp trong lòng càng khẳng định, muốn kín tiếng tìm người cùng âm thầm tu hành.

*

*

*

Trong một thông đạo màu bạc phá toái ở Ân Thành.

Phúc Trọc và Âu Mạn ngồi chồm hỏm trên mặt đất, kiểm tra đoàn thú đặc thù như con rắn bị bọn chúng giết chết lúc nãy.

“Thế nào rồi?”

Âu Mạn nhíu mày nhìn đồng bọn, đối phương đang dùng một dụng cụ kiểm tra đặc biệt để phân tích máu thịt.

“Uy độ phóng xạ rất thấp, không, cũng không thể nói là rất thấp, chỉ là, cấp độ phóng xạ rất thấp. So với ngoại giới tự nhiên phóng xạ, trong máu thịt này phóng thích chủng loại, tính nguy hại ít hơn rất nhiều.” Phúc Trọc cau mày nói.

“Xem ra lại là con thú ô nhiễm không gian nhập cư trái phép trong một di tích nào đó.” Âu Mạn suy đoán.

“Có khả năng này, bất quá cường độ cũng không tệ, vừa rồi ta mới đâm thủng thứ này, còn bỏ một thương mới xong.” Phúc Quái đứng dậy, cởi bao tay ra.

“Người mới nãy kia, người thấy sao?” Hấn xua xua tay, nhìn về phía Âu Mạn.

“Tạm thời quan sát một khoảng thời gian, người nọ cũng là từ di tích đi ra, rất có thể sẽ bị ô nhiễm thú hoặc ký sinh.

Đội sau khi kiểm tra xong, lại quan sát vài năm, nếu như không có chuyện gì, vậy hẳn là không sao rồi.” Âu Mạn trả lời.

“Vậy thì không liên quan đến chúng ta.” Phúc Quái cười nói: “Hay là để cho đội điều tra bên kia đau đầu một chút đi.”

Chỉ cần không phải xảy ra chuyện ở chỗ bọn họ, còn lại, quản người nọ có vấn đề gì.

“Chỉ là... Người không cảm thấy, từ đầu tới cuối người nọ biểu hiện ra quá mức trấn định sao?” Âu Mạn hỏi tưởng lại vừa rồi, hoài nghi nói.

“Nói không chừng con thú ô nhiễm kia chính là sủng vật hẳn nuôi đây?” Phúc Quái cười nói.

Thật sự có khả năng này.

Âu Mạn lắc đầu.

Bên trong đám thú ô nhiễm, có một vài cá thể đặc biệt duy trì thần trí của bản thân, cho nên cũng sẽ ở chung hòa bình với con người.

Nhưng số lượng những người như vậy cực ít.

“Thức vật... Thật sự là không sợ chết... Cũng không sợ Tinh Uyên không chế trực tiếp phản sát?” Âu Mạn tựa hồ nghĩ tới trước kia đã xảy ra chuyện gì, ánh mắt trở nên phức tạp.

“Được rồi được rồi, uống rượu đi, nơi quý quái này, ta cũng không muốn ngậy ngốc một ngày, lúc nào mới có thể quay về bạc đây...” Phúc Uyển dẫn đầu đi về phía cửa thông đạo.

Nơi đó đã có Ân Thành binh nuôi dưỡng chờ ở trước cửa.

Sau khi đột kích kiểm tra, hiềm nghi trên người Ngụy Hợp đã được rửa sạch, rất nhanh cũng bắt đầu đi theo mấy người còn lại tham gia huấn luyện lưu thủy tuyến.

Thức ăn hàng ngày đều do huấn luyện mà phụ trách, là vật chất áp súc cao có thể lưu chất.

Sau khi trao đổi xong, bọn họ cần ký một bản hợp đồng huấn luyện thông qua, phục vụ cho Ân Thành hai mươi năm.

Đây chính là cái giá phải trả của tương lai.

“Đứng thẳng!!”

Trên sàn giáo trường dưới đất.

Một loạt người có thiên phú linh năng mặc bào quân phục màu đen, nhao nhao sắp xếp chỉnh tề.

Một gã nam nhân đầu trọc lưng đen, cơ bắp cường tráng mặt sọc, trong tay đang cầm một cây trường tiên điện dài, hung dữ

nhìn chăm chăm vào tất cả những người mới trong trận.

“Căn cứ theo điều lệ quân sự bản thành quy định, các người nhất định phải kiên trì hoàn thành mười ba hạng mục huấn luyện tổng hợp, sau khi đạt tới yêu cầu chỉ tiêu, mới có thể đạt được cơ hội lái xe đào thể.

Dù sao, đào tạo thân thể không phải hàng rẻ, ai cũng có thể lái xe. Chỉ có tinh anh trong các người, linh có thể đạt tới tiêu chuẩn, mới có thể thỏa mãn yêu cầu lái xe đào thể...”

Giáo viên phía trước lớn tiếng giáo huấn, đứng ở vị trí thiên tả, Ngụy Hợp đang mặc trang phục giống như người xung quanh, lẳng lặng nghe.

Lúc này hắn như một giọt nước, vô thanh vô tức dung nhập vào đám người chung quanh.

Cùng tiếp nhận huấn luyện, còn có mấy người bọn họ, còn lại trong gần nửa năm tiếp nhận tất cả mọi người.

Ngụy Hợp một bên nghe giáo viên bên kia nói nhảm, một bên điều chỉnh tỉ mỉ âm lượng phiên dịch trong lỗ tai.

Bởi vì người đến Ân Thành, khả năng xuất từ các dân tộc, cho nên hiện tượng ngôn ngữ không thông tương đương phổ biến.

phiên dịch ngôn ngữ cũng được sinh ra từ vận khí tương ứng.

Chỉ là thứ này chỉ có thể phiên dịch đoạn đối thoại thông thường, càng là chuyên nghiệp thì không đủ khả năng.

Ngụy Hợp vừa nghe giáo huấn, vừa nhớ lại từng câu phiên dịch thư tịch mấy ngày nay, nhận được tin tức.

Bởi vì ngôn ngữ không thông, cho nên hắn đọc sách tương đối thông thả và gian nan.

Nhưng sau khi tiêu hao lượng lớn thời gian, mấy ngày nay hắn cũng đạt được không ít tin tức.

Nơi hắn đang đứng lại là một tài nguyên hoàn chỉnh đang khai thác hành tinh.

Hành tinh không có tên, chỉ có một chuỗi số hiệu đặc biệt — Nhị Nhị Hoàng.

Quyền sở hữu nó, thuộc về một quốc gia có tên là Bành Toa đế quốc.

Đương nhiên, so với những thứ này, Ngụy Hợp càng muốn biết hơn là, trước kia đại sư tử đã từng tới nơi này, cuối cùng đi nơi nào? Hiện tại tình huống bây giờ như thế nào?

Vì vậy, hắn tìm được vài quyển sách miêu tả lịch sử của tinh cầu bản thổ. Hi vọng tìm được một chút vết tích.

Thế nhưng tình huống đại sư tử không tìm thấy, ngược lại Ngụy Hợp lại có thu hoạch khác.

Đó chính là... kế hoạch Mộng giới.

Trước khi thành lập Bành La Đế, trong quá trình hằng hệ này có một văn minh cổ xưa mạnh mẽ và cổ xưa.

Bọn họ được gọi là toàn bộ, ý là hoàn mỹ, là những người nắm giữ toàn bộ.

Sau đó nội bộ cả người bùng nổ đại chiến, vũ khí khủng bố phá hủy tất cả những gì trong tầm mắt có thể thấy được.

Các người sống sót mang theo khoa học kỹ thuật sót lại, bắt đầu từ tính thành lập một kế hoạch đặc biệt tên là Mộng giới.

Không qua bao nhiêu năm, toàn bộ mọi người liền hoàn toàn biến mất.

Mà các nơi ở vùng tinh vực này cũng để lại rất nhiều loại di tích.

Về phần hệ thống khoa học kỹ thuật toàn thân, chính là như Ngụy Hợp nhìn thấy lúc trước, lấy máu thịt, hóa khoa học kỹ thuật làm chủ.

Nội dung những thứ này, làm cho Ngụy Hợp không tự chủ được sinh ra một ít liên tưởng không tốt.

“Ngụy Hợp? Một hồi huấn luyện xong, cùng đi tìm Phó Lâm đánh bài, thế nào?” Qua bên phải Khắc nhỏ giọng hỏi.

“Không rảnh.” Ngụy Hợp không phải rất am hiểu đối phó với gia hỏa nhiệt tình quá độ như Ngao.

Nếu là trước đây, cái tên gia hỏa ồn ào như vậy, hẳn một cái tát đã sớm đánh đập ném qua một bên rồi.

Nhưng bây giờ nơi này đã không còn như trước kia.

“Ta muốn đi thư thât.”

“... Người thật đúng là chăm chỉ...” Xuyên không nói gì, thật vất vả mới an toàn trở lại, không cần lưu lạc khắp nơi ở bên ngoài, bây giờ còn không mau chóng hưởng thụ thời gian hưởng thụ an toàn, chờ sau này nói không chừng sẽ không có cơ hội.

“Chỉ là muốn hiểu rõ càng nhiều, liên quan tới chi tiết về tồn thể mà thôi.” Ngụy Hợp nhàn nhạt trả lời.

Để không quá mức ly quần, hẳn chung quy cần một hai người bạn yểm trợ.

Dù sao hình bóng đơn độc cũng sẽ hấp dẫn sự chú ý của người khác.

“Nuôi thể? Thứ chúng ta điều khiển bằng xe nhiều lắm chỉ là cơ sở để nuôi dưỡng cơ thể mà thôi, có thể phóng đại tốc độ và lực lượng thân thể, mức độ cao nhất cũng chỉ cố định. Dù sao cường độ tài liệu cũng chỉ như vậy. Còn có thể hiểu được gì nữa?”

chanh chua lắc đầu.

“Không có việc gì, các người đi đi, ta vốn dĩ cũng không biết đánh bài.”

Hắn không rảnh lãng phí thời gian với những tên tiểu tử này.

Ở một nơi như thế này, hẳn ta đã hiểu được từ trong sách.

Nếu muốn có được quyền lực lớn hơn, phải càng có sức mạnh hơn, phải nhanh chóng tìm ra bọn Đại sư tử.

Biện pháp tốt nhất chính là phụ thuộc vào thể lực lớn nhất của bản thể, mượn nhờ lực lượng thâm căn cố đế của chúng để tìm kiếm tiếp.

Cho nên Ngụy Hợp tương đối cảm thấy hứng thú với phương thức đẳng cấp cầu thang của nơi này.

Sau khi kết thúc huấn luyện, Ngụy Hợp đứng ở trong đám người tản ra nghỉ ngơi.

Mà ngược lại đi về phía luật phu của giáo viên.

“Sảng phu trưởng dạy, ta muốn thỉnh giáo tình hình về việc nuôi dưỡng, không biết ngài có rảnh không?”

Ngụy Hợp đi ra phía trước, thấp giọng mở miệng nói, tuy rằng phiên dịch phiên dịch có chút cổ quái.

Nhưng ít ra giao lưu bình thường cũng không thành vấn đề.

“Đương nhiên có thể.” Bang phu cười cười, đối với Ngụy Hợp trước mắt này, mấy ngày qua, gã đều thấy rõ, biểu hiện của gia hỏa này bất luận là huấn luyện cường độ gì, đều tương đối hoàn mỹ.

Đối với học sinh ưu tú, thái độ của hắn tự nhiên tốt hơn rất nhiều.

“Ngươi có vấn đề gì thì cứ hỏi đi.”

“Cảm ơn giáo viên.” Ngụy Hợp gật đầu: “Ta muốn hỏi giáo viên một chút, mấu chốt quyết định dùng sức chiến đấu thực tế là gì?”

Nghiên phu nhân lấy từ trong túi quần áo ra một cái kẹo, bỏ giấy đóng gói nhét vào miệng.

“Hào thể có rất nhiều cấp bậc và mã số. Cấp bậc đại biểu cho việc nuôi trồng cần linh năng cấp độ gì mới có thể thao túng.

Hình hiệu đại biểu nghiêng trọng về phương hướng, ví dụ như y tác khẳng định không có bao nhiêu sức chiến đấu. Nhưng cấp bậc cũng không nhất định thấp.

Ngươi muốn tính sức chiến đấu, vậy chỉ có thể nhìn số hiệu chiến đấu. Mà sau khi huấn luyện xong, muốn tiếp xúc với bộ thể âm ba, bình thường chính là số má thấp kém.”

“Số loại âm ba đại biểu cho việc tăng tốc độ của ngươi, trong nháy mắt tăng lên tới tốc độ âm. Cho nên tên gọi của nó là cấp âm ba.”

Ngụy Hợp gật đầu, tiếp tục nói: “Hiểu rồi, còn có một vấn đề, nếu nói phóng đại tố chất bản thân, như vậy cấp nuôi dưỡng âm ba có thể phóng đại nhiều nhất bao nhiêu?”

“Cái này là có hạn chế cao nhất. Dù sao tài liệu chế ra thể, bản thân là có hạn chế đến mức cao nhất, cho nên tổ thể loại cấp âm ba cũng sẽ có.” Thích phu cười trả lời.

“Đương nhiên, các người hiện tại cũng không cần cần nhắc đến giới hạn cao nhất. Dù sao lấy trình độ của các người, cũng không có khả năng đạt tới giới hạn trên cơ thể.”

“Vấn đề cuối cùng.” Sắc mặt Ngụy Hợp nghiêm nghị nói: “Xin hỏi giáo viên, nếu như muốn nhanh chóng tăng lên quân hàm của mình, có cách nào không?”

Còn chưa kết thúc huấn luyện mà đã bắt đầu nghĩ đến việc tăng quân hàm?

xáo phu ngược lại rất ít gặp qua tiểu gia hỏa như vậy.

“Rất đơn giản. Giết thú ô nhiễm, giết càng nhiều, quân công của người càng cao, quân hàm càng cao. Đương nhiên, điều kiện là người có thể sống sót trở về...”

Y nói xong, nhìn chằm chằm Ngụy Hợp một chút, quay người rời khỏi giáo trường.

Chỉ là hắn chưa đi được mấy bước đã lại bị các học viên còn lại tiếp tục hỏi thăm.

Một điểm phong cách vừa mới bày ra nháy mắt đã phá vỡ phòng ngự...

Ngụy Hợp rời khỏi đám người, dọc theo bên cạnh đi ra thao trường.

Dưới đất giáo trường cũng là một động quật cực lớn dưới mặt đất.

Kiến trúc các nơi trong Ân Thành dưới mặt đất đều do khoang khoang nhao nhao tạo thành.

Giáo trường chính là nơi ẩn nấp trong huấn luyện.

“Quân công sao?” Ngụy Hợp dọc theo hành lang đi về phía trước, trong lòng lại mơ hồ ghi nhớ lời nói của trách nhiệm.

Hắn dù sao cũng đều là người hơn hai trăm tuổi, tự nhiên không có khả năng một mực đi theo bọn tiểu tử vắt mũi chưa sạch này, mỗi ngày huấn luyện cơ sở.

Cho nên nếu muốn tiết kiệm thời gian, biện pháp tốt nhất chính là nhanh chóng đạt được thân thể, bắt đầu tích góp quân công, nâng cao quân hàm và địa vị.

Sau khi dò hỏi giáo viên, mỗi ngày Ngụy Hợp lại khôi phục được tiết tấu cuộc sống như trước đó.

Mỗi ngày hắn đều tới đôn thư thất kiểm tra tư liệu, đồng thời còn tiện thể học tập thông dụng. Sau này tham gia huấn luyện, kết thúc linh năng trở về phòng tu hành.

Trong nháy mắt, hơn một tháng đã trôi qua.

Huấn luyện cơ sở cũng đã kết thúc gần xong.

Tây phủ phát cho mọi người một quyển sách chuyên dùng để tu luyện linh năng.

Ngụy Hợp cũng có một quyển, tên là Bành La quân dùng linh lực cũng không cách nào giải quyết được.

Cái tên rất mộc mạc thế nhưng hiệu quả lại vô cùng thực dụng.

Sau đó, phạt phu rất dứt khoát, đem toàn bộ học viên vung tay lên, lôi hết ra ngoài thao trường.

Chuẩn bị tiến hành huấn luyện hai bước trong lúc chiến đấu.

650

*

*

*

Trong bão cát đầy trời.

Trung bộ của tinh cầu số hai mươi hai, sa mạc lớn của Tuyền Cốc.

Một cửa động đen kịt vặng vẹo, đột ngột xuất hiện trên không trung trên bão cát.

Cửa động chậm rãi mở lớn.

Phù!

Chợt, một bóng đen khổng lồ từ trong động bay nhào ra.

Đó là một con huyết nhục khổng lồ tựa như chim khổng lồ bị lột da.

Ngay sau đó, lại một đầu quái vật màu máu tựa như vô số con mắt kê đắp, kết hợp thành, ngo ngoậy bò ra từ trong động.

Sau đó, quái vật tràn ra cửa động càng lúc càng nhiều, càng lúc càng nhanh.

Rất nhanh, đến cuối cùng, cửa động cơ hồ giống như phun ra, liên tục không ngừng phun ra vô số huyết nhục quái vật màu đỏ sậm.

Quái vật vô cùng vô tận rất nhanh lấp đầy bão cát chung quanh, bầu trời lấp đầy.

Sau đó nhanh chóng lan tràn ra xung quanh.

Bành!

Ngụy Hợp một tay nhẹ nhàng kéo học viên trước mặt một cái.

Đối phương lập tức cảm giác một cỗ đại lực kéo mình, phốc một cái, bị hất tung xuống đất.

“Ngụy Hợp Thắng!”

Trên thao trường truyền ra âm điện tử của máy móc, báo cho người thắng đang chiến đấu với đồ thủ.

“Tiếp theo.” Ngụy Hợp sắc mặt bình tĩnh lui ra phía sau một bước, tùy ý đổi phương đứng lên, khom người với y, sau đó rời đi.

Nhưng lúc này chung quanh đã chậm chạp không có người tiến lên đối kháng với hắn.

Từ mấy ngày trước, sau khi mở ra chương trình rèn luyện vũ học tay không.

Ngắn ngủi vài ngày, Ngụy Hợp ở trên chương trình này, hiện ra thiên phú thông trị đỉnh tiêm.

Cũng như hắn, còn có hai người có thiên phú về linh lực được huấn luyện cùng lúc nữa.

Bọn họ đều là những học viên có kỹ xảo chiến đấu mạnh nhất trong số hơn trăm người mới này.

“Không có người sao?” Ngụy Hợp nhìn chung quanh, căn bản là không dám đi lên khiêu chiến hắn nữa.

Trước đó hắn đã quyết định lợi dụng hệ thống quân đội để nhanh chóng hướng lên trên, sau đó bắt đầu bày ra “Thiên phú” của mình.

Những thứ khác không nói, nhưng về phương diện chiến đấu, hắn là đỉnh cấp không thể nghi ngờ.

Vì để không làm người khác chú ý quá độ, Ngụy Hợp thả nước, để hai người khác có thể đứng ngang hàng với gã.

Về phương diện linh năng, hắn cũng thể hiện ra tốc độ “Tiến bộ” tương đối khả quan.

Bành Toa quân dùng linh lực không cách nào phá giải, so với linh lực truyền thừa của Nhan gia thì đơn giản thô bạo hơn nhiều.

Rất nhiều nơi căn bản không có cân nhắc đến tổn thương thân thể, mà là theo phương thức cực đoan áp bức, tăng cường lộ

tuyển linh năng của bản thân.

Ngụy Hợp hơi nhìn một chút, liền nhìn ra lộ số, cái này cùng với những công pháp cực đoan trước kia hẳn đã gặp qua.

Đương nhiên, linh năng như vậy, luyện ra linh năng, vô luận là uy lực hay số lượng, đều hơn xa Nhan gia.

Dù sao cũng là dùng mạng để đổi, cũng có thể hiểu được.

“Người thắng cuối cùng: Ngụy Hợp.”

Âm nhạc điện tử của máy móc rất nhanh vang lên trong thao trường.

Sắc mặt hẳn bình tĩnh hướng giáo viên Đinh phu lạy một cái, sau đó đi tới kết cục.

Học sinh xung quanh thấp giọng nói, tán thưởng, kiêng kị, sùng bái, các loại ánh mắt khác nhau không ngừng rơi lên người hẳn.

Ngụy Hợp không nói một lời, trở lại vị trí của mình ngồi xuống.

Quan sát những người phía dưới bắt đầu huấn luyện.

Ngao ngồi ở bên cạnh hẳn, có chút sợ hãi nhìn hẳn, không dám nói nhiều.

Biểu hiện của Ngụy Hợp mấy ngày nay thật quá khoa trương.

Linh năng thiên phú mới là đệ nhất, trận chiến cũng là hạng nhất, tiếp theo là lớp thực chiến.

So với các học viên cảm xúc phức tạp, Hoắc phu, lại là trong lòng tương đương mừng rỡ.

Hẳn làm giáo viên, đã huấn luyện trong Ân Thành nhiều năm, cũng có không ít nhân mạch.

Cũng có quyền hạn và tư cách, giới thiệu những học viên tinh anh mà mình thích và tỉ thí càng cao cấp hơn trong huấn luyện.

Vài chục năm qua, học viên hẳn đề cử không nhiều, chỉ khoảng mười mấy người. Nhưng cực ít người, có thể so sánh với Ngụy Hợp lúc này.

Đặc biệt là trên chương trình học thao thuật chiến đấu, Ngụy Hợp biểu hiện thành thạo có thừa, thực sự kinh diễm kiệt phu.

“Thế nào?” Táp Áo một thân phong y màu đen, đứng bên cạnh Hoắc phu.

“Rất ưu tú!” Lãng phu gật đầu: “Ngụy Hợp là một trong những học viên ưu tú nhất được ta huấn luyện nhiều năm như vậy. Vô luận là tiếp thu tốc độ, nắm giữ trình độ, và phản ứng tư duy, thể năng, mỗi một phương diện của hắn đều cực kỳ ưu tú, không chê vào đâu được.”

Nói xong hắn bỗng nhiên cảnh giác nhìn trong thẻ tre một chút.

“Ta nói người hỏi cái này làm gì? Ngụy Hợp chính là hạt giống tốt đứng đầu bên ta ít có, phát triển tốt, tương lai ai cũng nói không rõ có thể đến cấp độ gì.

Ta cảnh cáo người, người đừng có làm loạn cho ta!”

“Ha ha, yên tâm đi, không phải đã đi qua cả quá trình sao? Hai tổ chức tuần tra bên kia tháp trắng yêu cầu ta quan sát, nên ta tới đây tùy tiện hỏi một chút.” Táp Dịch cười cười nói.

“Không cần khẩn trương như thế chứ? Chúng ta mặc dù là ngành an toàn, nhưng không đến mức một chút hoài nghi liền đem một hạt giống tốt định tính. Nếu thật như vậy, về sau ai còn dám tới Ân Thành của chúng ta?”

Nghiên phu nhíu mày, nhìn chằm chằm hắn một hồi lâu.

“Dù sao ta cũng cảnh cáo người, ở chỗ này của ta, đừng có làm loạn cho ta. Chúng ta tương giao nhiều năm như vậy, ta còn không biết căn cơ của người thế nào?”

“Biết rồi biết chứ.” Táp Áo bật cười nói: “Thời hạn huấn luyện đã sắp kết thúc, chỉ còn hơn một tháng nữa thôi. Sau này người dự định thế nào?”

Tại Nhị Nhị Hoàng Tinh, tùy thời có thể có lượng lớn thú ô nhiễm tập kích, không có khả năng cho tân binh có quá nhiều thời gian thích ứng.

Có thể huấn luyện gần nửa năm đã là tương đối hiếm thấy.

“Còn có thể làm sao? Tiến cử hẳn tới thử một chút đi.” Hoắc phu nói rõ.

“Chỉ cần thực chiến không thành vấn đề, đến lúc đó ta sẽ đề cử Ngụy Hợp đi tập huấn, nói không chừng đến lúc đó Ân Thành chúng ta cũng có thể đưa ra một người tốt đi ngân đái!” Hắc nhếch miệng nở nụ cười, lại hướng trong miệng nhét vào một viên kẹo hoa quả.

“Xem ra ngươi thật sự rất coi trọng hẳn a...” Tạp Áo biết rõ tính tình bạn tốt, nếu như không phải phi thường thưởng thức một người, sẽ không nói rõ hứa hẹn khăng định như vậy.

“Phí lời, ngươi biết ở chỗ ta, muốn xuất hiện hạt giống ưu tú như Ngụy Hợp cần bao nhiêu thời gian, bao nhiêu đệ tử kỳ sao? Không, ngươi cái gì cũng không biết!”

“Ta nhớ được trước kia ngươi...”

...!!!

Đột nhiên tiếng cảnh báo chói tai vang lên quanh quần trên không trung chỗ huấn luyện.

Sắc mặt lầy pho và Tạp Áo đều kịch biến, nhanh chóng giơ tay lên, đè xuống dải lụa màu đen trên cổ tay.

Những màn sáng đặc thù chỉ mình bọn họ nhìn thấy xuất hiện trước mắt.

“Tới rồi! Ta biết mà, lâu như vậy không có động tĩnh, khăng định là đang nghẹn một đợt lớn. Quả nhiên!” Thần sắc Tạp áo thậm chí có chút dữ tợn.

“Còn thiếu một chút... Ta bên này còn có cách thức chiến đấu chưa dạy...” Hoắc phu cắn kẹo trong miệng, con mắt có chút đỏ lên.

Nuôi ra thực chiến chủ yếu là do ba bộ phận quyết định thắng bại.

Cường độ cơ thể, chiến kỹ, chiến thuật.

Cường độ thân thể cố định, có hạn mức cao nhất. Chỉ xem năng lượng và năng lượng khống chế linh lực của người điều khiển có thể phát huy ra bao nhiêu.

Sau này chiến kỹ là mấu chốt để phát huy cường độ của cơ thể.

Nếu như nói, việc nuôi dưỡng cơ thể là một kiện cứng, chiến kỹ chính là cánh cứng.

Trong chiến đấu trong việc nuôi dưỡng cơ thể cũng không thiếu người dựa vào bộ máy chiến đấu trở xuống để phân phối cơ thể cấp cao hơn cả cấp.

Trên thực tế, chiến kỹ huấn luyện không chỉ đơn thuần là chiến kỹ bình thường.

Còn bao gồm không ít kỹ thuật vận dụng linh lực.

Kỹ thuật chế tạo ra kỹ thuật linh năng phức tạp từ tiền nhân, trong thực chiến có thể bộc phát tác dụng tương đối mạnh.

Cho nên, đây mới là nguyên nhân Lăng phu lo âu trong lòng.

“Không còn cách nào khác, đây chính là sự thật. Tuy rằng có hơi vội vàng một chút, nhưng đây là số mệnh của bọn họ.”

Tạp Áo vỗ vỗ vai bạn tốt, quay người bước nhanh rời đi.

Tạp Áo đưa mắt nhìn bạn tốt rời đi, nghiêng răng đem mảnh kẹo vụn nuốt mất.

“Tất cả mọi người! Tập hợp!!”

Hắn đột nhiên hét lớn một tiếng.

Ngụy Hợp sớm nghe được âm thanh hai người đối thoại không thềm che giấu.

Không chỉ hắn, tất cả mọi người ở đây đều có linh năng, cảm giác cũng nhạy cảm hơn người bình thường rất nhiều.

Cho nên lời nói vừa rồi, bọn họ đều nghe được.

“Chúng ta đây là muốn thực chiến sao?” Ngao ở một bên mang theo vẻ kinh hỉ nói.

Dường như y không sợ hãi, ngược lại càng lo lắng nhiều hơn.

“Hắn là vậy.” Ngụy Hợp lên tiếng.

Như vậy cũng tốt, hắn không thềm để ý tới Bàn T toa quân dùng linh lực lúc trước, giới hạn cao nhất không nói, thậm chí

còn tổn thương thân thể.

Có lẽ sau khi quân hàm đề cao, có thể có được càng tốt hơn, di chứng càng ít linh năng huấn luyện pháp.

Hơn nữa, hấn cũng tương đối chờ mong, chính mình mặc vào trang phục trên người.

Không biết sau khi mặc vào nuôi dưỡng, lực chiến đấu thực tế của hấn có thể đạt tới mức độ nào?

Vốn dĩ dựa theo kế hoạch, hấn hấn là phải cần rất lâu sau mới có thể hoàn thành huấn luyện, đạt được một bộ thuộc về thân thể của chính mình.

Nhưng bây giờ xem ra, thời gian này có thể sớm một chút.

Rất nhanh, tất cả học viên tập hợp ở đây.

“Bây giờ toàn bộ huấn luyện, tổng cộng có ba vị giáo viên, có lẽ đều giống như ta, bắt đầu tập hợp tất cả mọi người.”

Lăng phu ánh mắt nghiêm nghị nhìn đám người mới trước mặt.

“Chúc mừng các người, các người rất nhanh có thể không cần tiếp tục huấn luyện và tuyển chọn, liền có thể đạt được nuôi dưỡng thân thể. Chỉ thuộc về một bộ di thể riêng các người thôi.”

Không đợi học viên lên tiếng, y lại tiếp tục nói.

“Nhưng cũng phải nói cho các người biết một tin tức không tốt. Sau khi có được cơ thể, các người phải lập tức ra ngoài, tham dự thực chiến để đối kháng với thú ô nhiễm.”

“Chú ý, đây không phải huấn luyện, mà là thực chiến, sống chết của các người hoàn toàn nằm trong tay các người. Bởi vì nhân thủ của chúng ta thiếu nghiêm trọng.

Mọi người đều từ bên ngoài đi tới, biết những con thú ô nhiễm kia kinh khủng đến mức nào. Cho nên... hy vọng vào ngày mai, ta còn có thể thấy các người ở đây. Đây là chúc phúc cuối cùng của các người.”

“Đi theo ta!” Hấn nói xong bỗng nhiên hét lớn một tiếng.

Sau đó xoay người rời đi.

Ngụy Hợp híp mắt lại, là người đầu tiên theo sát phía sau.

Giống như hắn, thể mà còn có một nữ tử trẻ tuổi tóc tai bù xù màu vàng.

Khóe lông mày nữ tử có một vết sẹo lớn đỏ sậm, phá tan gương mặt xinh đẹp vốn có.

“Ngụy Hợp, so xem ai trong chúng ta giết càng nhiều ô nhiễm thú hơn không?”

Nàng cũng là Lạc Nhĩ, đệ nhất chiến thuật song song với Ngụy Hợp.

Chiến đấu đứng thứ nhất, linh năng thứ hai, tổng hợp bài danh thứ hai ở các phương diện khác. Chỉ đứng sau Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp nhìn nàng một cái, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc.

“Người là ai?”

“...” Lạc Nhĩ sa răng răng răng rắc một tiếng, bị cắn rung động răng rắc.

Ngụy Hợp lười để ý tới nàng.

Trong đám học viên này, thứ thật sự đáng để hắn chú ý, không phải người này, mà là một kẻ tên gọi ân đức đứng hàng thứ ba.

Tên kia... Tựa hồ ẩn giấu sức lực không nhỏ, lúc học Cách Đấu Thuật và Linh Năng kiểm tra, Ngụy Hợp có thể nhìn ra, ân đức cũng không dùng toàn lực như hắn.

Gia hỏa này tựa hồ ẩn tàng không ít, phỏng chừng cũng ôm mục đích bí ẩn nào đó.

Chẳng qua bởi vì không có xung đột lợi ích gì, hắn cũng lười để ý tới đối phương.

Mục đích hiện tại của hắn là mau chóng hiện ra tiềm lực của mình, sau đó tăng lên nhanh chóng.

Chỉ có đứng đủ cao mới có thể nhìn rộng hơn, đạt được càng nhiều hơn.

Hơn nữa, việc nuôi trồng thân thể... rút cuộc có thể tăng phúc bao nhiêu thực lực của hấn, Ngụy Hợp tương đối chờ mong điều này...

Hơn nữa, đối với danh ngạch đề cử trong tay giáo viên Lăng phu nhân, hấn cũng tương đối coi trọng.

Cho nên lần này, hấn nhất định phải thể hiện ra mới được.

Đương nhiên, nếu thật sự có ai không biết sống chết mà dám tranh cái danh ngạch này với hấn...

Trong bão cát, có thể xảy ra chuyện gì đó...

651

Trong thông đạo dưới lòng đất màu xám bạc.

Từng đội tân binh tách ra, chạy dọc theo thông đạo nhỏ nhanh, chạy tới thương khố quân bị sắp xếp dưới đất.

Giáo viên phiên phụ chạy ở hàng đầu tiên. Hắn ta vừa chạy, vừa thông qua tai thông tin báo cho biết ăn mặc như thế nào.

“Về bản chất việc nuôi dưỡng cơ bản là một loại phân chi bên trên là kết cấu của hóa hóa thành thép, cho nên cách ăn mặc không giống với trang bị còn lại, các người có thể mặc quần áo giống nhau, mặc nó lên trên người, nhưng vẫn còn nhớ, là đang cởi bỏ tất cả quần áo bên trong để bồi dưỡng chất lỏng.

Bởi vì mặc bên ngoài thân thể không cho phép mặc bất kỳ quần áo bó sát người, nếu không sẽ ảnh hưởng đến thần kinh và hệ thống khác nối dây thần kinh của người.”

“Các người sắp đạt được chính là lý anh em cấp độ cơ sở. Tỉnh nhớ kỹ, bản thân sinh thể cũng là hoạt tính, chúng nó cũng có một phần ý thức của mình, linh năng các người có thể làm, là dung nhập ý thức của nó, để cho những linh thú nhỏ bé có thể thao túng ý thức khổng lồ của cơ thể, sau đó đi chiến đấu!”

“Giống như huấn luyện bình thường của các người.” Hoắc phu không ngừng dặn dò.

Ngụy Hợp theo sát phía sau hắn, phía sau là đám người ân đức, lạc sa.

Phía sau hơn, mới là đám người mới bình thường không có gì nổi bật.

Không ai sợ hãi, những người có thể dựa vào trang phục phòng hộ đi tới Ân Thành này đều đã trải qua nguy hiểm, đều đã trải qua ô nhiễm thú triều.

Cho nên, mỗi người lúc trở thành tân binh, ký hợp đồng lúc lên, trong lòng đều có chuẩn bị.

Bỗng nhiên, lăng phu phía trước Ngụy Hợp dừng lại một chút, thả người nhảy lên phía trước, một cánh cửa màu bạc phía trước tự động mở ra thông đạo hình tròn.

Nghiên phu nhất thời từ thông đạo trượt xuống.

Ngụy Hợp theo sát phía sau, cùng nhảy vào thông đạo, tựa như thang trượt, thuận theo thông đạo dài dòng chất thịt màu đỏ trượt xuống.

Rất nhanh, thông đạo phía trước nhúc nhích, bắt đầu chia xiên ra từng nhánh khác nhau.

Tả phu xông vào một cái thông đạo, Ngụy Hợp theo sát nhảy vào một cái khác.

Sau đó, tất cả mọi người tự động xông vào thông đạo mới được phân ra.

Râm một tiếng, thân thể Ngụy Hợp lao ra cửa thông đạo, vừa văng rơi vào trong một mảnh chất lỏng tinh khiết màu lam nhạt.

Hắn nhanh chóng cởi quần áo trên người, lơ lửng giữa dòng chất lỏng.

Vô số hạt máu thịt nhỏ bé bốn phía nhanh chóng bám vào hắn, rất nhanh liền giống như ngưng kết, ở trên người hắn ngưng tụ thành một bộ giáp thép màu đen.

Mặt ngoài thép có hoa văn hình cung cùng hình tam giác, khuỷu tay có hai chiếc gai ngược, đầu có sừng nhọn sắc nhọn, mắt là màu đỏ sậm giống như thoi hình mắt kép.

Còn lại thì khác gì da kim loại bình thường bó sát người.

“Nhóc con trong số các loại cơ sở, trang bị hoàn chỉnh. Xin hãy dung nhập linh năng.”

Một đạo thanh âm nữ tử mềm mại tiếp nhận ý thức Ngụy Hợp.

“Linh thạch có thể trực tiếp giao lưu không? Kỹ thuật như vậy...” Ngụy Hợp trong lòng nghiêm nghị, lại có thêm hiểu biết mới về trình độ khoa học của thế giới này.

Hắn cấp tốc thao túng linh năng, phân ra một tia cực kỳ nhỏ bé, dựa theo cảm phu trước đó đã huấn luyện, dung nhập vào

bộ phận chính giữa ngực phần cơ thể.

Rất nhanh, hần cảm giác linh lực được đưa vào tiêu hao hết.

“Còn cần sao?”

Ngụy Hợp trong lòng minh bạch, lúc này chính là khảo nghiệm người thao túng có thể đạt tới giới hạn nuôi trồng hay không rồi.

Linh có thể đưa vào càng nhiều, độ khai phá điều khiển độ khai phá cũng càng cao. biên độ năng lượng nuôi dưỡng phóng đại cũng càng lớn.

Trong chất lỏng màu lam, Ngụy Hợp tiếp tục đưa linh năng vào, hần thao túng cơ thể, hoa văn màu đen bắt đầu hiện lên càng ngày càng nhiều.

Theo càng ngày càng nhiều linh lực truyền vào, hai mắt sinh trưởng thân thể càng thêm đỏ như máu, đường viền trên thân cũng dần dần bành trướng lên một vòng.

“Đến cực hạn rồi...”

Ngụy Hợp lúc này cũng cảm thấy nuôi dưỡng không cách nào đưa vào nữa.

Điều này đại biểu cho nhu cầu cần linh vật để sinh trưởng đã đạt đến cực hạn. Đại Nguyệt đã tiêu hao mất một phần năm linh lực của hần.

Lúc này hần cảm thấy mình như đang mặc một bộ quần áo bó sát người, hoạt động rất nhẹ nhàng, không hề trì trệ.

“Linh năng có thể giao hòa xong xuôi, đẩy mạnh hệ thống sắp mở ra, chúc ngài một đường bình an.”

Giọng nói điện tử của nữ tử vang lên lần cuối cùng, hoàn toàn im lặng.

Ngụy Hợp giơ tay lên, thoáng hoạt động bàn tay, bỗng nhiên sau lưng truyền đến một cỗ động lực cực lớn, cả người hần liền từ trong chất lỏng màu lam lao ra.

Rầm rầm!!

Bên trong một mảng lớn bọt nước.

Trong chỗ trống dưới mặt đất, một ao nước rậm rạp chằng chịt tựa như vô số con mắt màu xanh, nhao nhao lao ra từng bóng người cao lớn mặc trang giáp màu đen.

Theo đó vô số bóng người bay ra.

Đỉnh hang động sớm đã tách ra một cái lỗ trống cực lớn đủ rộng rãi.

Từng đạo thể nuôi dưỡng ùn ùn bay ra khỏi mặt đất, trở lại mặt đất.

Trong âm thanh cát bụi tung tóe.

Ngụy Hợp giống như tất cả chủng loại còn lại, vũng vàng đáp xuống, nện vào trong một mảng bụi bặm lan ra cực kỳ mềm mại.

Hắn đứng lên, hoạt động thân thể một chút.

“Chỉ cần một tia lực lượng là có thể phóng đại lên trên trăm lần. Mặc dù còn chưa biết giới hạn nhưng đã vượt xa tất cả bí kỹ võ đạo mà ta biết được...”

Giờ này khắc này, Ngụy Hợp mới cảm giác được, chênh lệch khoa học kỹ thuật mang tới biến hóa cực lớn.

“Cho các ngươi thời gian mười phút thích ứng và kiểm tra tính năng của nó, quen thuộc và nắm giữ phương pháp thao túng.”

Giọng nói của Lăng phu từ bên trong tai thông tin truyền ra.

“Nghe được lập tức trả lời!”

“Vâng!”

Từng tiếng đám tân binh không ngừng vang lên trong kênh truyền tin.

Ngụy Hợp cũng lên tiếng theo.

Hắn bắt đầu hoạt động tay chân, thử đi tới phía trước xuất lực đánh một quyền.

Bốp!

Phía dưới tầm mắt phải của hắn tự động hiện ra số liệu tương quan.

“Lực đánh cực hạn: 5 tấn.”

“Tốc độ nắm đấm cực nhanh: tốc độ âm thanh gấp đôi.”

Âm tốc ở thế giới này, là ba mươi năm mươi mét tiêu chuẩn trong một giây.

Nguy Hợp sớm đã căn cứ theo tính toán để tính toán.

Phía dưới làn da phòng ngự, tốc độ tái sinh, tế bào dự trữ có thể.

Trong đó Nguy Hợp chú ý tới tế bào dự trữ có thể chỉ tiêu như vậy.

Đây là hiện ra dựa theo sự thể hiện của mọi người, hiện tại mới bắt đầu hiển thị chín phần mười.

Ở phía dưới cùng, chính là vị trí biểu thị tọa độ, số liệu hoàn cảnh, như nhiệt độ, phóng ra các loại.

“Loại kết cấu tế bào này... kết cấu sinh vật... Dựa theo thiết kế tương đối kỳ diệu ah...”

Nguy Hợp một bên quen thuộc nuôi dưỡng thân thể, một bên đang tử mi dùng linh lực có thể cùng huyết nhục tế bào của bản thân cảm ứng kết cấu trong đó.

Chỗ tốt lớn nhất mà võ đạo huyết nhục mang đến là có thể khiến hắn không sử dụng chân khí, đồng thời tăng lên cảm quan của bản thân.

Như thế mới có thể ở dưới tình huống không ảnh hưởng đến hệ thống quản chế bên trong cơ thể, thăm dò loại bí mật chứa đầy thép này.

Nguy Hợp phân hóa ra một ít tế bào, thừa dịp cùng nuôi dưỡng thể tương dung linh năng, không ngừng tìm tòi bí ẩn trong đó.

Nhưng trong đó ẩn chứa chính là sự diễn biến cùng thiết kế cả vạn minh vô số năm qua, trong khoảng thời gian ngắn, hắn không có khả năng quan sát nghiên cứu triệt để.

Rất nhiều thiết kế cơ sở, nhìn như đơn giản, trên thực tế là bao hàm vô số thử sai cùng lý niệm hoàn toàn mới.

Không dễ dàng hấp thu hoàn toàn như vậy.

Ầm!!

Bỗng nhiên xa xa truyền đến một hồi chấn động.

“Được rồi, mười phút đã đến. Hiện tại đội ngũ an toàn của Ân Thành đã xuất động hai nhóm thú ô nhiễm xung quanh.”

Thanh âm Dĩ phu nhanh chóng truyền đến.

“Mục tiêu của chúng ta, là trở thành lớp phòng tuyến thứ hai của bộ đội an toàn, ngăn cản thú ô nhiễm rải rác.”

“Loại thú ô nhiễm, các người ở trong chương trình học cũng đã tìm hiểu qua, cho nên nơi này ít nói.”

“Cuối cùng, tất cả chuẩn bị liều mạng cho lão tử!”

Trãi phu rống xong câu cuối cùng, tai thông tin liên triệt để yên lặng xuống.

Một đoàn người trong thân thể màu đen, Ngụy Hợp chậm rãi đứng thẳng lên, hoạt động tứ chi, cổ.

Ngũ tán xuất lực, tốc độ âm thanh gấp đôi, còn chưa rõ phòng ngự ra sao. Sức chịu đựng như thế nào.

Nhưng cứ như vậy, bộ trang phục này đã mang đến cho hắn niềm vui không nhỏ.

“Nếu có thể triệt để giải khai cơ mật trong đó, tham khảo kết cấu của rất nhiều sinh vật trong đó, võ đạo huyết nhục của ta nhất định có thể cấp tốc hoàn toàn hóa máu thịt. Không cần cần tốn mấy chục năm thời gian...”

Trong lòng hắn tương đối thoả mãn.

Từ đầu đến cuối, Ngụy Hợp đều không quên, rễ của mình vẫn là võ đạo huyết nhục, đó mới là phương hướng lớn nhất để mình tu thành tông sư.

Tuy việc nuôi dưỡng thân thể cường đại, nhưng cấp bậc cơ sở lại cao như vậy.

Nhưng dẫu sao những thứ này cũng chỉ là vật ngoài thân. Người khác cho hắn, hắn lại mạnh, người khác thu hồi, hắn vẫn chỉ là gà yếu mà thôi.

Cho nên, chỉ có võ đạo mới là căn bản của riêng mình, không ai có thể cướp đi.

Lúc này ngay phía trước, cát bụi cuồn cuộn, một bóng dáng màu đỏ sậm, đang phi tốc phóng tới bên này.

“Phát hiện mục tiêu.” Người nuôi truyền báo thông báo.

Bên cạnh đã có một đám chủng tộc chủ động xông lên, chuẩn bị lấy cứng chọi cứng.

Ngụy Hợp không hề động.

Mà là nhìn về phía bên kia, bên trái.

Chỗ đó cũng có cát bụi cuồn cuộn, một quái vật màu đỏ sậm như cá cãi nhau, thân thể lung lay, chống đỡ cốt thứ màu đen sau lưng, phóng tới bên này.

Tốc độ của nó rất nhanh, vừa rồi còn ở cuối tầm mắt, trong nháy mắt đã đi tới một đoạn dài.

Phỏng chừng còn mấy giây nữa sẽ tới bên này.

“Những thứ này đều thuộc về tạp binh sao?” Ngụy Hợp dựa theo trong lòng đã học qua phân loại thú ô nhiễm, phân chia tộc đàn hai con quái vật tới gần.

Thú ô nhiễm dựa theo miêu tả trên tài liệu giáo dục, tổng cộng chia làm bốn cấp bậc.

Tạp binh, ô ô thú, cự thú binh, sợ người.

Cái gọi là tạp binh, chính là một đấu một, bình thường đều có thể bị cơ sở để đánh bại, những quái vật nhỏ yếu.

“Để ta xem xem, đám tạp binh kia đến cùng có lực sát thương mạnh cỡ nào...”

Ngụy Hợp đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, nếu có người chủ động tiến lên lấy cứng chọi cứng, y cũng vui vẻ quan sát trước.

Cũng dự định như hần, còn có Lạc Nhĩ Sa và ân đức, hai người này đều là những tân binh tài ba trong năm này.

Muru đồ sau đó là phần cơ bản nhất trong chương trình sinh tồn.

Xem ra bọn họ đều đánh vào bàn tính giống như Ngụy Hợp.

Bành!!

Cách đó không xa, tạp binh thú hai bên đã va chạm chính diện với đám tân binh rồi.

Một lần va chạm, nhất thời lộ ra chênh lệch.

Một đám sinh vật màu đen, so với tạp binh thú, động tác chậm chạp, tứ chi lay động, chính là đánh không lại đối phương.

Xuất chiêu công kích, ý đồ vô cùng rõ ràng, nhẹ nhàng bị hai đầu tạp binh thú né tránh.

Còn có trong quá trình chặn nuôi tân công bị mình vấp chân ngã, hung hăng té ra ngoài.

Sắc mặt Ngụy Hợp lạnh nhạt, nhìn tạp binh thú công kích thân thể.

Lực phá hoại của chúng cũng không đủ để một kích đánh nát phòng hộ thân thể, nhưng tốc độ ít nhất đạt đến tốc độ gấp ba lần âm thanh, nanh vuốt còn mang theo kịch độc ô nhiễm.

Những thứ này đều là ưu thế.

Hoàn cảnh rất xấu, thân thể tạp binh thú tựa hồ tương đối yếu ớt.

Điều này làm cho hắn nhớ lại, lúc mình ở di tích, đụng phải con quái vật huyết nhục tựa như cá quế kia.

Hiện tại xem ra, tên kia cũng là một đầu tạp binh mà thôi.

“Hơn nữa... ngoại hình như vậy, chế độ công kích. Hình thức hành vi. Căn bản không có gì khác biệt với chân thú...”

Trong lòng Ngụy Hợp bỗng nhiên liên tưởng đến lúc mình mới tiếp xúc với chân thú, đã từng gặp qua rất nhiều loại chân thú.

Hiện tại xem ra, tạp binh thú trước mắt cùng chân thú phiên bản tăng cường có gì khác nhau?

Cũng có ô nhiễm như vậy, cũng không có thần trí, giống như có dã thú tính công kích cường đại.

652

Lúc này, đào tạo nhóm tân binh, vốn tốc độ không bằng tạp binh thú, lại thêm thao túng vụng về chậm chạp, vừa nhìn đã biết là linh năng không đủ, dẫn tới không cách nào phát huy được toàn bộ tính năng.

Mỗi quyền một cước đánh ra đều như là mềm nhũn, căn bản đánh không trúng hồng ảnh tạp binh thú.

Hai con tạp binh thú chỉ đơn giản dùng nanh vuốt, đã dễ dàng đem hơn mười tên chủng loại đang đi lên đánh cho bay ngược ra đất.

Chỉ là một cái đối mặt, ngăn ngừa năm sáu giây, đã có mấy người nuôi dưỡng bị xé rách, rú thảm thống khổ ngã sấp xuống đất, máu loãng trộn lẫn mảnh vỡ, rải đầy đất.

Đẳng cấp của bọn trẻ, tính năng cao vốn không bằng tạp binh thú, chỉ là ở phòng ngự và lực lượng chiếm ưu thế.

Mà những tân binh này căn bản không cách nào phát huy ưu thế, đảo mắt liền bị chia cắt đánh tan.

Ngụy Hợp liếc nhìn chung quanh, không phát hiện thân ảnh Lăng phu, hiển nhiên, vị giáo viên này căn bản không có ý định ra mặt cứu viện.

Những bộ phận còn lại thấy thế, đều rống giận xông lên phía trước, vây công binh sĩ tạp nham.

Dựa vào nhân số xây đắp, người nuôi dưỡng bị thương cấp tốc lui về phía sau được yểm hộ, xử lý thương thế đơn giản, chờ mai táng tự lành.

Người mới xông tới, cục diện lúc này mới miễn cưỡng giằng co, không bị triệt để đánh tan.

Vèo!

Xa xa lại xuất hiện một bóng đỏ khác đang cấp tốc tới gần.

Hơn trăm tên nuôi dưỡng binh thú đối mặt với hai con tạp chủng này, thế mà đều một mảnh hỗn loạn, tay chân luống

cuồng.

Hiện tại lại đến mới....

“Ngụy Hợp, ngươi còn chưa động thủ?” Thanh âm Lạc Nhĩ sa từ bên cạnh truyền đến.

Cánh tai thông tin rõ ràng mô phỏng ra khoảng cách phương vị.

“Ngươi không động thủ, ta lên ngay?” Nàng nóng lòng muốn thử.

Nhìn những tân binh ngốc nghếch không chịu nổi kia, Lạc Sa không cảm thấy mình cũng ngu ngốc như bọn họ.

Quan sát một hồi, nàng cảm giác mình hẳn có thể đơn đả độc đấu một đầu tạp binh thú.

Ngụy Hợp không để ý đến nàng.

Mà là nhìn về phía bên phải, nơi đó xa xa lại có cát bụi mới vọt tới. Trong mơ hồ có thể thấy trong cát bụi, có bóng dáng đỏ sậm như ẩn như hiện.

Lại có tạp binh thú mới tới...

“Cùng động thủ đi.” Ân đức ở phía sau khó mà lên tiếng.

Cảm giác tồn tại của tên khốn này cực thấp, nếu không phải thành tích tổng hợp xếp hạng đủ cao, huấn luyện trong đám tân binh thì căn bản sẽ không có ai chú ý đến hắn cả.

“Lần này tới là hai con, mỗi con một con.” Lạc Sa hưng phấn nói.

Ngụy Hợp không nói một lời, khởi động cơ thể trước, xông về phía trước.

Bành!

Oành oành!!

Ba người đồng thời phân tán, phóng thẳng đến hai hướng tạp binh thú.

Động tác của ba người bọn họ còn sừng hơn đám tân binh còn lại nhiều.

Ngụy Hợp dùng thị lực mạnh mẽ, nhìn thấy rõ ràng một đầu binh sĩ tạp chủng màu máu vọt tới phía trước.

Con binh thú hoang kia tựa như nửa dê bị lột da, cao ba thước, hai chân tựa như chậu rửa mặt, toàn thân tản ra ô nhiễm nồng đậm vẩn vẹo.

Rống!!

Bán Dương Nhân cuồng hồng một tiếng, huy động hai móng đập xuống mặt Ngụy Hợp.

Động tác của nó vượt xa những tân binh còn lại, trong nháy mắt đạt đến tốc độ gấp ba lần âm thanh.

tốc độ sinh tốc cực hạn của trẻ con, chỉ có gấp đôi tốc độ âm thanh, căn bản không cách nào nháy mắt tránh khỏi cái này.

Cho nên cơ hồ tất cả tân binh nuôi dưỡng, đôi mắt công kích, lựa chọn đều là hai tay dựng thẳng lên, dùng cùi chỏ phòng ngự.

Nhưng Ngụy Hợp phảng phất phán lộ tuyến công kích của đối phương, hơi nghiêng người, liền tránh xuống.

Âm thứ ba nhanh chóng giao thủ, cho dù hắn không cần mang di thể cũng tương đối quen thuộc.

Dù sao tốc độ cực hạn của thân thể hắn chỉ có tốc độ âm thanh gấp năm lần, dưới trạng thái bình thường, tốc độ âm thanh gấp ba chính là tốc độ cơ bản nhất của hắn.

Xoay người, xuất thủ.

Xuy.

Ngụy Hợp và con tạp binh này đi sai lầm.

Trong phút chốc máu tươi vẩy ra.

Lòng ngực, lòng ngực của tạp binh thú không biết từ lúc nào đã xuất hiện một cái lỗ lớn, trái tim đang đập thành thạch không cánh mà bay.

“Không tinh thông võ kỹ, chỉ dựa vào bản năng vung vẩy va chạm lung tung. Loại quái vật như vậy, chỉ cần hơi hiểu chút về chiến thuật, chắc hẳn đều có thể giải quyết được.”

Ngụy Hợp quay người lại, tiến hành ước định với tạp binh thú.

“Mặt khác, làn da phòng ngự cực kém. Không bằng làn da. Năng lực tái sinh... Rất mạnh.”

Hắn nhìn thấy trái tim không còn đập nữa mà nhúc nhích trên mặt đất, cố gắng bò dậy lần nữa.

Dứt khoát đi ra phía trước, một cước hung hăng giẫm nát đầu của nó.

Bành!

Huyết nhục bay tứ tung.

Cuối cùng tên bán dê kia cũng bất động.

“Nhất định phải phá vỡ đầu mới có thể hoàn toàn giết chết. Sinh mệnh lực quả thật không tồi.”

Ngụy Hợp giương mắt nhìn về phía các phương hướng còn lại.

Đám đông tân binh, dựa vào phối hợp thủy trắc, lúc này tựa hồ đã tìm được tiết tấu, đang kéo hai con tạp binh kia, dần dần chiếm thế thượng phong.

Mà Lạc Nhĩ sa đang cực kỳ nguy hiểm, đơn đả độc đấu với một đầu tạp binh thú hình dơi, xem ra đang thích ứng với tốc độ cao.

Ân Đức cũng giống như hắn, đã giải quyết xong đám tạp chủng binh thú mà mình chọn, lẳng lặng đứng tại chỗ chờ đợi.

Nhìn thấy Ngụy Hợp nhìn lại, hắn ngẩng đầu, cũng đưa mắt nhìn bên này.

“Đánh chết một đầu tạp binh thú. Chiến tích đã đăng ký.” Lúc này trong cơ thể Ngụy Hợp vang lên tiếng nhắc nhở tự mang theo bên mình.

Trong lòng Ngụy Hợp khẽ động, nếu trong cơ thể đã đưa ra chiến tích đăng ký, như vậy có tra được hay không, bao nhiêu quân công có thể tăng lên quân hàm?

“Điều tra một chút, bao nhiêu công năng quân hàm tăng lên?” Hắn trực tiếp hỏi.

“Đánh chết mười con tạp binh thú, có thể tăng lên làm phó khả quân. Sau khi đi qua trạm kiểm chứng an toàn, có thể hoàn thành quá trình tăng lên toàn bộ.” Trong bọn trẻ tự động khôi phục nói.

“Chỉ mười con...” Ngụy Hợp liếm liếm môi.

Hắn cũng không muốn dính vào cùng một chỗ với đám nhóc con này, mau chóng thăng cấp ở chỗ cao hơn mới là mấu chốt.

Nhưng nhìn xem trước mắt, chung quanh tổng cộng có chút binh khí, cho dù giết sạch cũng không đủ tấn chức.

“Như vậy...”

Vèo!

Ngụy Hợp dưới chân phát lực, bỗng nhiên phóng về hướng tạp binh thú vừa tới.

Hắn muốn đi đạo phòng tuyến đầu tiên, sẵn giết càng nhiều.

Hai mắt ân đức phía sau ngưng tụ, trong nháy mắt đoán được ý định Ngụy Hợp.

Vừa rồi hắn đã thấy được thân thủ Ngụy Hợp sạch sẽ lưu loát giải quyết đám tạp binh thú.

“Muốn đi đâu? Muốn thăng cấp sớm sao? Tên này...”

Ân Đức trong lòng khẽ động, dưới chân cũng phát lực, mãnh liệt xông ra ngoài. Tốc độ kia thành linh cũng đạt đến tốc độ gấp đôi âm thanh.

Đây là tốc độ cực hạn của sinh lý sinh tổ, cũng là linh năng hoàn toàn thỏa mãn tốc độ tồn tại, sau đó mới sẽ xuất hiện tính toàn bộ trạng thái.

“Đáng giận!!” Cuối cùng Lạc Nhĩ Sa còn khó khăn lắm mới ứng phó được con tạp binh thú trước mặt.

Nhìn thấy hai người lần lượt rời đi, tâm háo thắng như nàng, trong lòng thực sự muốn kìm nén đến muốn nổ tung.

Nhưng sau khi phân tâm như vậy, nhất thời nàng lại bị mấy con tạp binh thú trước mặt hung hăng chộp lấy vai.

Nàng đau đến mức muốn kêu thành tiếng.

Ngụy Hợp cấp tốc chạy như điên trên mặt cát.

Hắn cần càng nhiều quân công, càng nhiều tài nguyên càng tốt cho việc tu luyện pháp!

Cùng với việc nuôi dưỡng thân thể mạnh hơn.

Tốt nhất là bản thân có một bộ di thể tùy thời tùy tâm sở hữu, như vậy tu vi võ đạo máu thịt của hắn cũng sẽ tăng tốc nhanh hơn.

Dựa theo tiến độ của hắn lúc này, chỉ cần luôn mặc bộ này vào cấp di thai, tới đa nửa năm, hắn có thể nghiên cứu thăm dò kết cấu trong đó, hoàn thành huyết nhục hóa toàn thân.

Huyết nhục hóa toàn thân, chính là dùng chân huyết và chân kinh của bản thân mô phỏng ra, đến lúc đó có thể hoàn toàn bước lên con đường thuộc về chính mình, trở thành tông sư cảnh giới, tìm kiếm con đường đại tông sư.

Mấu chốt chính là, võ đạo huyết nhục không có ô nhiễm phát xạ. Đến lúc đó, Ngụy Hợp có thể hoàn toàn thoát khỏi nhân tố ô nhiễm phát xạ trên người mình.

Trong thời gian này, Ngụy Hợp cẩn thận kiểm tra đo lường chính mình, cũng phát hiện, trên người mình thật đúng là mạnh, cùng Chân Huyết Mạch, đều bắt nguồn từ chân khí Chân Huyết Thú, cho nên tự có ô nhiễm phát xạ xạ.

Đây cũng là lý do vì sao hắn ta bị hiểu lầm trở thành thú ô nhiễm.

Cho nên, chỉ cần hắn triệt để hóa máu thịt thành bản thân là có thể triệt để loại bỏ toàn bộ phát xạ trên người. Loại trừ sự uy hiếp khi bị phát hiện xuất thân yếu đuối.

Chỉ là hắn không phát hiện, ân đức vẫn luôn đi phía sau hắn lúc này trong mắt lóe ra ánh sáng lộng lẫy khó tả.

“Đúng vậy, có một tân binh, đột nhiên thoát khỏi hàng ngũ một mình, bây giờ ta đang đi theo.”

Dường như hắn ta đang nói chuyện với người nào đó.

“Ta lo lắng ảnh hưởng kế hoạch, cho nên hiện tại đang đi theo hắn.”

“Đúng... đúng... như vậy, cần dùng tân binh này làm thí nghiệm không?” Ân đức đề nghị, nhìn chăm chăm Ngụy Hợp phía trước, mang theo hứng thú khó hiểu nào đó.

“Hiểu rõ. Sẽ không ảnh hưởng đại cục, được rồi... Được rồi, ta sẽ không làm xằng bậy.” Sau khi thỉnh cầu ân đức bị bác bỏ, hắn bắt đầu đi thu tầm mắt lại.

Bốp.

Trong giây lát, Ngụy Hợp phía trước đột nhiên dừng bước, xoay người lại.

Hắn đang tập trung triệu ân đức, ánh mắt nhìn thẳng về phía bên này.

“Người đi theo ta làm gì?” Ngụy Hợp trầm giọng hỏi.

“Không có gì... hướng này không phải của một mình người chứ?” Ân Đức trả lời.

“Như vậy người có thể đi trước.” Ngụy Hợp nghiêng người, tránh vị trí ra.

“.....” Ân Đức đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích. Mục đích của hắn chính là theo tên tân binh này, xem hắn có ảnh hưởng đến kế hoạch thí nghiệm không.

Hiện tại đương nhiên sẽ không tự mình chạy về phía trước.

“Xem ra, người có ý đi theo ta?” Ngữ khí Ngụy Hợp khẳng định.

“Người không nên thoát ly mọi người.” Ân Đức trầm giọng nói. Ngụy Hợp trước mắt đã thoát khỏi phòng thí nghiệm, hắn lo lắng sẽ xuất hiện biến số.

“Ta làm chuyện gì, chưa tới phiên người nói chuyện.” Ngụy Hợp bình tĩnh nói, “Nhắc nhở người một câu, lại đi theo ta, tự gánh hậu quả!”

“Ha ha...” Ân Đức nở nụ cười. “Có ý tứ...” Trong lòng hắn tràn ra một luồng hỏa khí.

Hắn đường đường... lại bị một tên tân binh uy hiếp? Tên nhóc này sẽ không cho rằng mình là đệ nhất trong một huấn luyện

nhỏ noi, là vô địch hoàn toàn đấy chứ?

Hay là...

phế bỏ hẳn là được rồi....?

“Tả ân đức, người muốn làm gì? Ở chỗ này động thủ là muốn phá hư tiến trình thực nghiệm của chúng ta sao?!”

Đột nhiên trong tai thông tin truyền đến một trận tiếng quát trầm thấp.

“Liên quan gì?... Chỉ là một tân binh, ta một tát liền có thể giải quyết... Hơn nữa, coi như động thủ cũng không ai phát hiện ra?” Ân Đức bước lên phía trước mấy bước, trên người mơ hồ vận sức chờ phát động.

“Nếu như thực nghiệm thực nghiệm tiến trình bị phá hư, người biết hậu quả.” Trong tai, lại lần nữa truyền ra thanh âm.

“Cho nên người dám động thủ thử xem sao?” Âm thanh ngày càng lạnh lùng.

Tình Đức hơi vận vẹo biểu tình, một cỗ hỏa khí lớn nghẹn trong lòng, không cách nào phát tiết ra được.

Chỉ có thể cưỡng ép đè nén xuống.

Cuối cùng hẳn nhìn Ngụy Hợp một chút.

“Coi như vận khí người tốt!”

“Tiểu tử... May quá đi, nếu không phải sợ hãi với kế hoạch ảnh hưởng, hôm nay ta mẹ nó phải phế tứ chi của người đi...”

Cuối cùng trong lòng của Ân Đức hiện lên một tia tàn nhẫn, cuối cùng vẫn quay người rời đi, không hề đi theo sau.

Ngụy Hợp nhìn chăm chú đối phương rời đi, cho đến khi triệt để không nhìn thấy thân ảnh kia, lúc này mới thu hồi ánh mắt.

Vừa rồi hẳn đã chuẩn bị tùy thời động thủ.

Chỉ cần đối phương nói thêm một câu nữa, hẳn sẽ chặt đầu tên gia hỏa này ra!

Dù sao sau này chỉ cần xử lý xong phần ghi chép ghi chép ghi chép trên phần di sản là được.

Vừa rồi khi hấn dung hợp thân thể, đã nắm rõ bộ phận lắp đặt này cuối cùng là ở đâu.

Chỉ cần xuất thủ đủ nhanh, cơ bản là không thể ghi chép được gì.

Hơn nữa, tử vong ở chỗ này cũng không phải là hiếm thấy, giữa tân binh cũng có đánh nhau đánh nhau trọng thương.

“Coi như vận khí người tốt.”

Ngụy Hợp xoay người, thân ảnh lóe lên, lần nữa phóng tới hướng vừa rồi.

Kế tiếp là thời điểm sẵn giết tích góp quân công.

653

Trong sa mạc đầy trời.

Từng mảng lớn binh thú tạp chủng màu đen va chạm với thủy triều, huyết nhục giống như cối xay thịt, bay tứ tung ra ngoài, bắn tung tóe khắp nơi.

Tiếng va chạm trầm trọng cùng tiếng nổ mạnh ở trên chiến trường đã trở thành âm phù duy nhất.

Ngụy Hợp đứng ở trên đỉnh một cồn cát xa xa chiến trường, chỉ là hơi lộ ra một cái đầu, quan sát chiến trường.

Bành!

Chợt trên không đỉnh đầu, một con quái vật bốn cánh to lớn tựa như dơi, đột nhiên bị một cây nấm màu đỏ đánh trúng, nổ tung hóa thành vô số thịt băm.

Một bộ phận thịt băm rơi xuống bên cạnh Ngụy Hợp, còn bốc lên khói đen, thỉnh thoảng nhúc nhích.

Ngụy Hợp đưa tay nắm lấy, niết bàn.

“Độ cứng quá.” Hấn híp mắt lại.

“Xem ra trong đám ô nhiễm thú này cũng không phải toàn bộ thân thể đều yếu đuối.”

Không dừng lại lâu, Ngụy Hợp lặng yên rút lui một khoảng.

Bắt đầu tìm kiếm con mồi thích hợp cho mình săn bắt.

Rất nhanh, hai đầu hình người, hai tay là quái vật hư thối màu nâu to lớn lưỡi đao sắc trao, phát hiện bên này Ngụy Hợp.

Hai quái vật đạp chân một cái, bỗng nhiên lao về phía bên này.

Tốc độ của chúng cực nhanh.

Chỉ trong chớp mắt, âm thanh đã đạt đến gấp ba lần.

Ngụy Hợp lui về phía sau một bước, hai tay đưa ngang, dựng thẳng chưởng đao.

Bốp!

Hắn vô cùng chuẩn xác công kích tới hai con quái vật, trong nháy mắt giao thoa, xuyên qua khe hở giữa chúng nó.

Đồng thời song chưởng đao hắn giơ lên giống như lưỡi dao sắc bén thật sự, vừa vẩy xẹt qua cổ hai con quái vật.

Xuy xuy xuy!

Hai quái vật gào thét trầm thấp im bật dừng lại, sau khi tách khỏi Ngụy Hợp hơn mười mét, chúng nó lao đảo ngã xuống đất, đầu tự nhiên bị chia làm hai khối.

Máu và óc hỗn tạp, chậm rãi chảy ra.

“Trón không tốc độ, quá yếu.” Ngụy Hợp vẫy vẫy tay, tiếp tục lựa chọn mục tiêu kế tiếp.

Bọn nhỏ nuôi dưỡng bên trong đồng thời truyền đến nhắc nhở về số lượng sát địch.

Rất nhanh, nửa giờ sau, Ngụy Hợp giải quyết sạch sẽ tạp binh thú, dẫn tới bãi đất trống ở mặt bên rồi giải quyết một cách dễ dàng.

Tìm ra nhược điểm, khi đối mặt với những quái vật thẳng thắn này thì thủ đoạn của bọn họ sẽ rất dễ dàng.

Có đôi khi quen thuộc với phương thức công kích của quái vật, Ngụy Hợp thậm chí chỉ cần động một chút là bọn họ có thể tự đâm mình vào chỗ chết.

Đây chính là sự nghiền ép của kỹ xảo võ đạo.

Không bao lâu sau.

“Chúc mừng ngài, đã thành công góp nhặt được một số lượng quân công, mời ngài đến hệ thống an toàn tiến hành xác minh.”

“Cấp tiếp theo của ngài là buồm xuôi gió.”

“Bỏ xa tân binh không? Giai đoạn nâng cấp ngược lại rất đơn giản. Binh sĩ, nói cách khác, hiện tại ta cũng tương đương với lão binh ác chiến nhiều năm rồi?”

Ngụy Hợp hài lòng.

Không hề dừng lại, hắn tiếp tục dụ dỗ những tạp binh thú đơn độc, số lượng thưa thớt.

Hết con này đến con khác, bất tri bất giác hắn cảm thấy hơi nhàm chán.

Từ trên những tạp binh thú này, hắn lấy được những thứ mình cần để thích ứng với chức quan gọi cảm.

Sau đó nhanh chóng thông qua võ đạo huyết nhục, hoàn thiện cơ sở trên người mình để cảm nhận hệ thống.

Mặc dù không thể nói sâu sắc nhưng cũng không đến nỗi làm vướng chân họ là được.

Chỉ là hệ thống cảm giác như vậy, bởi vì không phải tự hắn tiến hóa tăng lên, cho nên cường độ cố định, không có khả năng có biến hóa.

Hơn nữa so với những bộ phận công năng của chủ nhân cũ, Ngụy Hợp cướp đoạt những bộ phận hệ thống này, chỉ có thể phát huy một phần nhỏ năng lực.

Rất nhanh.

“Hạp Chu... Tất cả đơn vị chú ý, ô nhiễm thú triều tạm thời bị đánh lui, xin toàn bộ đơn vị chiến đấu trở về Ân Thành, tiến hành tu bổ tạm thời.”

Một thanh âm lạ lẫm của một lão nhân từ bên trong tai truyền tin ra.

Ngụy Hợp đưa mắt nhìn chiến trường nơi xa, lúc trước thú triều, hiện tại số lượng tựa hồ nhỏ hơn rất nhiều.

Hắn không do dự, quay người rời đi về phía trước.

Săn giết không nóng lòng nhất thời, một lần liền săn giết quá nhiều, ngược lại sẽ dẫn phát các phương diện chú ý cùng hoài nghi, vì lẽ đó, hắn muốn hòa hoãn một chút, để cho mình có vẻ càng thêm bình thường.

Rất nhanh, lần theo đường cũ, Ngụy Hợp nhanh chóng thấy được một mảnh hỗn độn tổ thể tân binh chiến trường.

Các tân binh một đám tê liệt ngã xuống đất, có cụt tay thiếu chân.

Đã có một ít di thể màu xám hơi gầy đi vào mặt đất cứu chữa đám tân binh.

Ngụy Hợp quét mắt, không thấy ân đức, ngược lại thấy được Lạc Nhĩ sa hôn mê trên cáng.

Thuần Thiển thiếu đi một chân, nằm trên mặt đất, đang thống khổ kêu rên.

“Không sao chứ?” Ngụy Hợp tới gần.

“Không có việc gì, một chân thôi, vài ngày là có thể nối lại, chỉ là sau này ít nhất phải hai tháng cũng không thể tiếp tục huấn luyện...” chanh chua cắn răng trả lời.

Ngụy Hợp không nói gì, chỉ vỗ vỗ bả vai của hắn, xoay người nhìn về phía người trượng phu đã đứng ra.

xáo phu ngược lại là cảm xúc tương đối khá, so với hắn ta còn tốt hơn một ngón tay cái.

“Rất tốt!”

“Đều là giáo viên chỉ đạo tốt!” Ngụy Hợp thành khẩn trả lời.

“Đừng vượt mộng ngựa!” Túc phu cười mắng, tiến lên kiểm tra ghi chép, “Mới tập kích một lần, người thế mà đã góp nhặt được quân công rồi... Cũng tốt, dưới cấp quan quân, đều là cố định thông qua công năng quân đội trực tiếp thăng cấp, người có thể xông ra bao nhiêu quân công, có thể nhanh chóng tấn thăng Hạ Hãn bao nhiêu!”

Ngụy Hợp gật gật đầu.

Trong lòng hắn cũng hi vọng, nếu như mỗi ngày đều có thú triều ô nhiễm như vậy, có lẽ tốc độ thăng cấp của hắn sẽ vượt xa tưởng tượng.

“Tốt rồi, tất cả mọi người chuẩn bị trở về.” Hoắc phu nhanh chóng lớn tiếng nói.

Bốp!

Đột nhiên một bóng người hiện lên từ hư không, là ân đức.

Hắn đang đứng phía sau đám người, xa xa nhìn Ngụy Hợp một chút, không nói gì, chỉ đi theo đội ngũ, trở về hướng cửa vào dưới mặt đất.

Ngụy Hợp quay đầu nhìn lướt qua gã, cũng không để ý tới gã.

Lúc ăn mặc cơ thể, hắn cũng không ngừng lợi dụng linh lực, thiết kế kết cấu phân tích cơ thể.

Lúc này toàn thân hắn hóa thành máu thịt, tiến độ đã tăng lên khoảng sáu thành.

Vẽn vẹn chỉ vừa mới mặc đồ vận động một lát như vậy, hắn đã nhận được không ít thu hoạch.

Chỉ là, ngoài dự liệu của Ngụy Hợp là, thái phu trở về căn cứ, cũng không thu hồi cơ sở di thể tất cả mọi người, mà để mọi người trở về phòng nghỉ ngơi.

Mới ngủ không được một giờ, lại là một trận cảnh báo dồn dập vang lên.

Sau đó lại là một lần chạy vội, tiếp tế.

Một đám người lại lần nữa vội vàng rời khỏi căn cứ, cũng giống như lúc trước, vọt xuống mặt đất, nghênh chiến đám tạp binh thú mới.

Không có đêm đêm, chỉ có từng đợt binh thú liên tục không ngừng, phảng phất thủy triều, vô cùng vô tận không ngừng tập kích.

Mỗi lần nghỉ ngơi chừng một giờ, rất có quy luật.

Chờ đến lần nghênh chiến thứ sáu, Ngụy Hợp mới từ trong thuận miệng nói chuyện của Lăng phu, đã hiểu, nguyên lai tạp binh thú vốn là không cách biệt trùng kích gian phòng.

Là chiến bộ chủ chiến ở phía trước cố ý dùng sức, trong thời gian ngắn ngăn cản thú triều, mạnh mẽ tạo ra cho bọn họ thời gian nghỉ ngơi.

Một ngày tiếp một ngày, cuộc sống như vậy không có điểm cuối.

Ngay từ đầu, mỗi ngày Ngụy Hợp đều sẵn giết mười mấy con tạp binh thú.

Nhưng về sau, nhóm tạp binh thú tựa hồ cũng phát giác điều gì đó, rõ ràng một lần xuất động mười con trở lên cùng nhau hành động.

Điều này cũng dẫn tới số lượng sẵn giết của Ngụy Hợp chậm rãi hạ xuống.

Dù sao, việc nuôi dưỡng thân thể của bé gái đã hạn chế sự xuất lực của hắn.

Một khi trong thời gian ngắn không thể miêu sát, sẽ dẫn tới nhiều vây công hơn.

Thời gian theo thú triều điên cuồng trùng kích, dần dần đi tới ngày mai.

Mà khoảng cách từ di tích Ngụy Hợp vào thế giới này, đã có trọn vẹn năm tháng.

Rắc rắc, cửa lớn tách ra hai bên.

Trong Ân Thành, bộ phận an toàn.

Trong một tòa nhà cao điện an toàn giống như chuông tháp.

Trong phòng thuần khiết bạch đại thụ mệnh lệnh.

Giáo viên trách nhiệm nghiêm phụ, trách nhiệm bộ an toàn tiêu tụy, huyền ảo của thẻ kiểm tra, còn có rất nhiều xúc tu màu đen phía sau màu đen mang theo rất nhiều xúc tu hoạt tính.

Tổng cộng mười người, đang cùng nhau vì tân binh mà còn sống sót, cử hành nghi thức truyền lệnh.

Ngụy Hợp, ân đức, Lạc Nhĩ sa, thành linh đều ở trong đó.

Tổng cộng có hai mươi một người còn sống, đa số đều có chiến tích không nhỏ.

“Thú triều còn đang tiếp tục, lời hay ta không nói nhiều, cũng lãng phí thời gian của mọi người.” Ngữ khí trầm trọng nghiêm túc nói.

“Ở đây, ta chỉ hy vọng chư vị có thể dốc hết toàn lực. Vì Ân Thành, cũng vì bản thân các người, đánh chết càng nhiều thú ô nhiễm.”

Nam nhân trung niên vẻ mặt nghiêm nghị, vẻ mặt nghiêm túc hướng hai mươi một người cúi đầu thật sâu.

Râm râm.

Một trận vỗ tay chính tề vang lên.

Ngụy Hợp đội đứng ở hàng thứ nhất.

Trên mặt hắn là đang cẩn thận nghe đối phương nói chuyện chân thành. Nhưng trên thực tế trong lòng đang tính toán làm thế nào để gia tăng tốc độ hóa huyết nhục cuối cùng.

Hai tháng này, hắn một mực mỗi ngày đều mặc trên người nuôi dưỡng, điên cuồng tác chiến trên mặt đất bên ngoài.

Lúc đầu, vẫn chỉ có mấy đầu tạp binh ô nhiễm tạp thú luyện tập cho mọi người thích ứng.

Nhưng về sau, căn bản không có sức lực chiêu cố.

Tạp binh thú đều nằm trong mười thứ hạng đầu.

Vào lúc này, ân đức, Ngụy Hợp, Lạc Nhĩ Sa tương đương có tác dụng.

Ba người liên thủ, nhiều lần kịp thời chặn đường tạp binh xâm nhập.

“Rất vui vì các người đã cống hiến vì Ân Thành.” Lúc này nói chuyện xong, bên trong tiến lên, bắt đầu phát huy công lao cho ba người đứng đầu.

“Ta chuyển hóa hiện trường thành ba chiến tích công huân, xác nhận chúng thành đẳng cấp chiến công cụ thể.”

“Vị trí thứ ba, Lạc Nhĩ Sa. Chiến công:71.”

Một đầu tạp binh thú đại biểu cho chiến công. Nói cách khác, trong khoảng thời gian ngắn, một người đã giết chết bảy một đầu tạp thú.

Những tân binh phía dưới hơi rối loạn, nhưng con số này không nằm ngoài dự đoán của bọn họ.

Dù sao thì thời gian qua bọn họ có không ít người đã được Lạc Nhĩ Sa ra tay cứu trợ.

“Dựa theo quân công chuyển hóa, Lạc Nhĩ Sa, đẳng cấp binh sĩ của ngươi, trực tiếp thăng chức tước.” Trong lúc mỉm cười mang một huy chương màu bạc, giao cho Lạc Nhĩ sa.

Nam tử mỉm cười tiếp nhận.

“Cảm ơn bộ trưởng.”

“Không cần, đây là thứ ngươi nên lấy.” Lý Khuyết mỉm cười, đi đến trước mặt vị ân đức thứ hai.

“Hạng hai, ân đức! Chiến công số 117.

Dựa theo chuyển đổi, ngươi trực tiếp thăng cấp đến Đệ Tuyệt.”

Trong xe lai ân đức đi tới trước mặt đối phương, tự tay đem một huy chương giao cho đối phương.

Hai trăm sáu mươi quân công trở lên, đều thuộc phạm trù Chiêm Thê.

“Cảm ơn bộ trưởng.” Ân Đức không hề bất ngờ, nghiêm nghị hai tay tiếp nhận huy chương.

Thật ra nếu hắn nhất định phải phối hợp với thực nghiệm, thường xuyên một mình rời đi, chiến công tuyệt đối không dừng ở đó.

“Không cần cảm ơn, tiếp tục cố gắng.” Lý La mỉm cười vỗ vai đối phương.

“Cuối cùng.” Hắn đi tới trước mặt Ngụy Hợp.

“Hạng nhất, Ngụy Hợp. Để ta xem xem, quân công của ngươi là bao nhiêu, số lượng cụ thể thế nào ta cũng chưa từng xem qua, xếp hạng đều là hệ thống tự bài vị.” Trong đó cười nói.

Ngụy Hợp gật đầu. Linh có thể truyền ra mệnh lệnh đối với việc tiếp nhận cơ thể của đối phương, đồng thời truyền quân công xác nhận khuôn mẫu.

654

“Như vậy, hạng nhất, Ngụy Hợp.” Lý Tích rất nhanh nhìn thấy thông tin trong cơ thể truyền đến, trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười.

“Quân công: trán.”

Hắn đang muốn giơ tay lên, lại đột nhiên bị kẹt.

Chần chờ một chút, nhú mày, quay người nhỏ giọng trao đổi với nhân viên kỹ thuật phía sau, tạm dừng tuyên bố.

Phía dưới có chút xôn xao.

Đại biểu trong thành đến xem lễ, những tân binh còn lại nuôi dưỡng, đều ý thức được khả năng xảy ra vấn đề gì.

Lạc Nhĩ sa trào phúng nhìn về phía Ngụy Hợp.

“Mỗi lần đều một người lao ra ngoài, cũng không biết suốt ngày đã làm cái gì, không phải là số lượng quá ít, căn bản không phải người đứng đầu, mà là hệ thống bị lỗi?”

Ân Đức mặt không biểu tình nhìn về phía Ngụy Hợp, đối phương không sợ hãi đứng tại chỗ, dường như không lo lắng bất cứ chuyện gì phát sinh.

“Người cho rằng ai cũng yếu như người ư?” Hắn quay đầu lại lạnh lùng liếc nhìn Lạc Nhĩ.

“Người!” Lạc Nhĩ Sa Hỏa nắm chặt nắm đấm.

“Rác rưởi.” Ân Đức quay đầu đi, lười nói nhảm với tên phế vật này.

Rất nhanh, Lật Khải bên kia đã xác minh xong, một lần nữa xoay người lại.

“Xin lỗi, để mọi người đợi lâu.”

Trên mặt hắn mang theo một tia kinh ngạc, nhìn Ngụy Hợp một mực trấn định.

“Ta rất kinh ngạc.”

Lý Di lại một lần nữa đi tới trước Ngụy Phù.

“Hạng nhất, Ngụy Hợp, quân công là, số thú ô nhiễm: Mười hai.”

Bốp!!

Chỉ trong chớp mắt, mọi người như cảm thấy bản thân đã nghe lầm.

Tất cả âm thanh xung quanh đều nhanh chóng trở nên yên lặng.

Từng đạo ánh mắt nhao nhao tựa như chùm sáng, gắt gao tụ tập trên thân Ngụy Hợp.

“Vừa rồi lý liền nói cái gì? ô nhiễm thú thú!? Không phải tạp binh thú?”

“Không rõ ràng lắm... Chẳng lẽ là nói sai?”

“Hắn là nhầm rồi? Sao có thể là ô thú!?”

“Cho dù Ngụy Hợp có mạnh, nhưng thú ô nhiễm đến đâu đi nữa, chính là như vậy đấy! Cho dù là mấy chục con tạp binh thú, cũng không thể nào là đối thủ của chúng! Đó chính là thủ lĩnh lĩnh của đám binh thú Hỗn Độn!”

Tiếng nghị luận phía dưới càng lúc càng lớn.

Ân Đức khẽ nhếch môi, ô nhiễm thú!?

Đùa kiểu gì vậy!?

Mặc loại sinh vật nuôi dưỡng cấp thấp này, có thể giết chết ô nhiễm thú!? Cái này chắc chắn không phải là kể chuyện thần thoại với hắn đây chứ?

Coi như là hắn, coi như là sinh thể sư mạnh hơn hắn, dùng cấp trong con đi săn thú ô nhiễm? Đó cũng là chiến tích khó mà tin được nhỉ?

Con người hắn co rút lại, gắt gao nhìn chăm chăm Ngụy Hợp, trong đầu tựa như sóng to gió lớn nhấc lên khuấy động to lớn.

Lạc Nhĩ Sa ở một bên khẽ nhếch miệng, không nói một lời, gắt gao nhìn chăm chăm vào mắt Ngụy Hợp.

Từ trong đôi mắt kia, nàng nhìn thấy sự bình tĩnh thâm thúy như biển cả.

Chính là cỗ bình tĩnh này, còn có ánh mắt suy tư tán thưởng, làm cho nàng bừng tỉnh hiểu ra, chiến công chỉ sợ... Là thật!

Lại là thật!?

Nói giỡn sao?

“Cái này... gia hỏa này!!? Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?!”

Loại cường giả không giảng đạo lý này... đã vượt qua phạm trù lý giải của nàng.

Cũng là huấn luyện giống như vậy, cũng sử dụng giống như vậy.

Dựa vào cái gì!!

Dựa vào đâu mà hắn có thể sẵn được thú ô nhiễm chứ, ngay cả tạp binh thú hắn cũng phải cẩn thận từng li từng tí ứng phó!!!

Nàng chính là người đầu tiên trong căn cứ của Ân Thành, được xưng là đệ nhất thủ tịch đệ nhất thiên tài!

Nhưng từ khi tới đây, đầu tiên là ân đức, hiện tại lại tới một Ngụy Hợp...

Loại cường đại này... loại áp bách này...

Khiến nàng gằn như không thể hô hấp được nữa...

“Hoàn toàn... Không cách nào hiểu nổi!!” Lạc Nhĩ sa nắm chặt hai tay, cảm giác ánh mắt đỏ lên.

Lúc này Ngụy Hợp đã duỗi hai tay ra, tiếp nhận huy chương hai tay Lý Tự giao tới.

“Thú hoang ô nhiễm à...” Ánh mắt Lý Tự phức tạp, cho dù là hắn, khi còn trẻ cũng không có chiến tích khoa trương như vậy.

“So với số lượng ô nhiễm thú vật, số lượng tạp binh thú đã không còn ý nghĩa.”

Hắn vỗ vỗ bả vai Ngụy Hợp.

“Chúc mừng ngươi, người trẻ tuổi... Dựa theo quân công thăng cấp xác nhận, ngươi sẽ là tân binh duy nhất, lần đầu tiên được phát huy đã thăng cấp lên cảnh giới.”

“Bây giờ, để tân binh Ngụy Hợp, quân hàm Chuẩn Úy! Đây cũng là quân hàm cao cấp nhất mà Ân Thành chúng ta có tư cách trao tặng!”

Một huy chương màu đồng hoàn toàn khác với những người còn lại, để vào trong tay Ngụy Hợp.

Trên huy chương có khảm rất nhiều Toái Toản màu bạc giống như tô điểm.

Hai dải băng mỏng màu bạc đặt song song ở chính giữa, đại biểu cấp độ Nhị giai, danh hiệu Chuẩn Úy quân hàm.

Ầm!!

Lúc này, mọi người phía dưới mới hiểu rõ, đây không phải là trong hung nói sai, mà là chân chính, Ngụy Hợp chân chính một mình săn giết hơn mười hai con thú ô nhiễm!

Phải biết rằng các phương diện ô nhiễm binh thú đều mạnh hơn rất nhiều so với tạp binh thú bình thường.

Bình thường nếu gặp phải một đầu thú ô nhiễm, coi như là mấy chục tân binh liên thủ nuôi dưỡng thân thể, cũng sẽ rất nhanh bị xé rách đồ sát.

Mà Ngụy Hợp một mình lại săn giết hơn mười con.

Điều này cũng đại biểu cho...

Đại biểu rằng, lực lượng của một mình hắn, đã vượt xa so với những người còn lại cùng thời kỳ còn lại cộng lại...

Nói cách khác, nếu Ngụy Hợp nguyện ý.

Một mình hắn có thể giết sạch những người mới còn lại trong cùng kỳ!!!

Đây đã là quy cách phá quy cách rồi!

Trong lòng mọi người khẽ chấn động.

Sắc mặt Ngụy Hợp bình tĩnh, đeo huy chương lên ngực trái của mình.

“Ngụy Hợp Chuẩn Úy, có thể nói một chút, người đi săn thú ô nhiễm như thế nào không?” Trong tiếng lòng tò mò hỏi.

“Nô nhiễm thú hoang, trên thực tế cũng không mạnh hơn tạp binh thú quá nhiều, đối với ta mà nói, bọn chúng chỉ là tốc độ tăng lên gấp bốn lần âm thanh, tốc độ lực lượng và tạp binh thú tái sinh gấp ba lần, có lẽ vỏ ngoài cứng hơn một chút.

Nhưng vừa hay ta có chút thiên phú về mặt sức mạnh.”

Ngụy Hợp bình tĩnh nói.

“Cho nên, chỉ cần xây dựng được hoàn cảnh một chọi một, muốn chiến thắng những quái vật không có trí tuệ, chỉ có bản năng này, ta cảm thấy cũng không khó.”

Trong áng á khẩu không trả lời được...

Mọi người phía dưới cũng đều yên lặng.

Âm thanh gấp bốn lần! Sức mạnh gấp ba tạp binh thú cùng tốc độ tái sinh, còn có thêm ngoại xác càng thêm cứng rắn...

Cứ như vậy còn bảo không khó à?

Như vậy không khó, chặn tân binh lại, đó là đến bao nhiêu giết, được rồi chứ?

“Như vậy, cảm tạ kinh nghiệm của Ngụy Hợp Chuẩn Ủy chia sẻ.” Trong lòng không nói gì, cho dù là hắn cũng không muốn lại nghe Ngụy Hợp khoa trương không thực tế đánh giá nữa.

Có thể nói, một người của Ngụy Hợp và ân đức đằng sau, Lạc Nhĩ sa đã tạo thành một cái cấp độ hoàn toàn khác biệt.

Thiên tài như vậy xuất hiện ở Ân Thành của bọn hắn chính là vận khí của bọn hắn!

“Dựa theo quy củ Ngụy Hợp Chuẩn Ủy, người có tư cách xin vào Ngân Đái khu. Đồng thời làm quan, người đã có tư cách mở ra quân công trao đổi hệ thống.

Nếu có điều gì cần giải đáp nghi hoặc, có thể tùy thời đến đây bộ lạc an toàn của chúng ta hỏi, cũng có thể tùy thời thông qua sổ sổ sách thông tin hỏi trực tiếp ta. Chỉ cần rảnh rỗi, ta đều sẽ thấy giải đáp.” Trong Tự Thánh mỉm cười nói.

Đối với loại thiên tài này, tự nhiên là phải kịp thời lôi kéo quan hệ, tăng cường lòng trung thành của hắn với Ân Thành này.

“Cảm tạ trưởng quan!” Ngụy Hợp tay phải nắm chặt, đặt bộp ở trước ngực, hành lễ quân sự.

“Cố lên!” Lý Tư Tư nhìn về phía một giáo viên Bang phu về mặt phức tạp ở bên cạnh.

Hắn mỉm cười ra hiệu, xem như cảm tạ tinh anh ưu tú của mình đã dạy dỗ hắn.

Thiên tài chiến sĩ như Ngụy Hợp, cho dù là toàn bộ Nhị Nhị Nhị Hoàng Tinh cũng cực kỳ hiếm thấy.

Về sau nếu hắn có thể bước lên cao hơn, cũng nói không chừng sẽ trở thành quan quân cấp một với hắn.

Đây cũng là chuyện tốt đối với Lý Di Nhi.

Nghi thức truyền huân kết thúc.

Lạc Nhĩ Sa còn muốn đi tìm Ngụy Hợp, chât vấn hắn rốt cuộc phải làm thế nào để có chiến tích khoa trương như vậy.

Nàng hoài nghi Ngụy Hợp đã gian lận! Hơn nữa còn có quan hệ cao tầng Ân Thành, hỗ trợ gian lận!

Đây là khả năng lớn nhất mà nàng có thể nghĩ ra.

Nhưng Ngụy Hợp hoàn toàn không để ý đến nàng, trực tiếp ngăn một chiếc phi xa rời đi.

Ân Đức thì đứng ở một bên, mắt nhìn theo bóng lưng ngồi trên phi xa của Ngụy Hợp.

Trong lòng âm tình bất định.

Hắn hiện tại rất may mắn, lúc trước còn may chưa phát sinh xung đột với Ngụy Hợp.

Nhìn từ lúc đó, Ngụy Hợp dám đơn độc một mình rời khỏi đội ngũ tân binh, đi săn giết tạp binh thú, đoán chừng chính là có đủ tự tin.

Nếu khi đó hắn thật sự cùng Ngụy Hợp động thủ... Ai thắng ai thua. Sợ rằng..

Ân Đức chưa từng nghĩ tới, chỉ một tân binh lại có thể mạnh đến mức độ này!

Quả thực là... quả thực không phải là giống loài!

“Xem ra, còn phải là thành viên có cấp bậc cao mới có thể áp chế được người này. Bất quá chắc hẳn rất nhanh tiến về Ngân Đái khu, đến lúc đó chỉ cần báo cáo lên hồ sơ tài liệu, tất cả liền không liên quan đến ta. Tự nhiên có những người khác đi phiến lòng.”

Ân Đức rũ mắt xuống.

Mặc dù Ngụy Hợp rất mạnh, nhưng tổ chức không lồ cùng cường hãn, xa xa không phải là hạng người chỉ có cấp thấp mới có thể ứng phó được.

Chỉ có thể hi vọng hẳn thức thời, nếu không, cản đường tổ chức, thiên tài như vậy mà vẫn lạc, bất kể là ai cũng sẽ cảm thấy tiếc nuối...

Lảm bảm...

Ngụy Hợp lấy ra thẻ thân phận vừa chế tác tốt, nhẹ nhàng lướt qua bên cạnh thư viện quân đội, trong máng lót trơn trượt qua.

“Hoan nghênh đến thư viện dùng quân dụng cơ mật, chớ có phục chế tất cả tư liệu, truyền tống, mang ra ngoài. Tất cả thiết bị dùng tín hiệu đều bị che chắn. Chúc ngài đọc vui vẻ.”

Giọng nói điện tử của nữ tử chậm rãi vang lên.

Ngụy Hợp đè nén chờ mong trong lòng, tiến về thư viện có chút ánh sáng vàng dìu dặt phía trước.

Toàn bộ thư viện, trong Ân Thành, tựa như một tòa kiến trúc màu trắng có hình chữ Sơn.

Diện tích trong quán rất nhỏ, tổng cộng chỉ lớn chừng một phòng khách bình thường.

Tính tổng cộng không quá sáu mươi mét.

Nhưng trên từng giá sách trong đó, đang sắp xếp chỉnh tề, từng miếng chip kim loại to bằng móng tay.

Những tâm phiến này có màu sắc khác nhau, chỉ có xuyên qua xác người mới có thể nhìn ra được nội dung của tâm phiến.

Mỗi một miếng tâm phiến đều chứa đựng vô số thông tin tư liệu.

Bên trong thư viện lúc này trống rỗng, không có ai cả.

Phần lớn tư liệu thường dùng, người bình thường căn bản không cần tới nơi này, kho dữ liệu thường ngày cũng đã đủ dùng rồi.

Những tư liệu chứa đựng ở đây, ngoại trừ tình báo cơ mật ra thì nhiều nhất chính là số liệu về cơ bản và thiết kế thiết kế các loại thiết bị quân sự.

Vì vậy, nơi này thật ra là kho tư liệu cơ mật vũ khí thiết kế chuyên dụng.

Mà mục đích Ngụy Hợp tới nơi này.

Đó chính là tìm kiếm toàn bộ tư liệu, số liệu và nguyên lý thiết kế của sinh vật trong khu vực bé con!

Những thứ này mới là thứ tốt có thể giúp hắn hoàn thành tốc độ nhanh nhất, hóa máu thịt toàn thân.

Đại môn kim loại vừa vặn tự động đóng lại, một mình hắn đi đến một dãy kệ đựng tâm phiến bằng kim loại.

Rất nhanh, nửa giờ sau.

Ngụy Hợp sắc mặt bình tĩnh đi ra khỏi thư viện, khóe miệng mỉm cười, đi về phía ký túc xá đã được huấn luyện.

Hắn đã có tư liệu về việc nuôi dưỡng cơ thể... trong đó có rất nhiều tư liệu mà trước đây hắn không biết kết cấu của tế bào, kết cấu của tổ chức, cũng tin rằng mấy ngày nay có thể hiểu được.

“Thật không nghĩ tới cấp độ nuôi dưỡng lại nhiều như vậy... Có lẽ tương lai cấp bậc Tông Sư của ta, cũng nên dựa theo chiến lược đẳng cấp của chủng loại để so sánh.”

Nội tâm Ngụy Hợp cực kỳ rõ ràng quy hoạch trong tương lai.

Cấp độ nuôi dưỡng tổng cộng mười cấp, hắn muốn phán đoán thực lực bản thể mình mạnh yếu, vừa lúc cũng có thể dùng cấp bậc này tiến hành phân chia.

Cứ như vậy, cũng có thể càng thêm rõ ràng.

Chỉ là, nghĩ đến bộ tư liệu mà mình vừa thấy, lòng mày Ngụy Hợp lại bất giác nhú chặt.

Trong khoảng thời gian này, hắn vô cùng bất ngờ phát hiện ra thân thể của mình cho dù là sau khi võ đạo máu thịt chuyển hóa cũng có chút yếu ớt phát ra.

Cái này tựa hồ là chỗ sâu nhất trong huyết nhục của hắn, một mực tự phát tán một chút, làm thế nào cũng không cách nào tiêu trừ.

Có lẽ... đây là có liên quan tới nơi hắn xuất thân.

Dù sao, ở chỗ Nguyên Nguyệt, bản thân rất có thể chính là trải rộng vô số hoàn cảnh tự nhiên.

Bằng không, không cách nào giải thích sự tồn tại của dị thú, sự tồn tại của chân khí.

Những người sống dưới hoàn cảnh như vậy, trên người trời sinh mang theo một chút phóng đại cũng là chuyện đương nhiên.

“Được rồi, không nghĩ nhiều nữa, kế tiếp nên đổi linh năng pháp tốt hơn.”

Bành Toa quân dùng linh lực không cách nào quá mức thô ráp đối với hắn, Ngụy Hợp tham khảo một phần kỹ xảo trong đó nên không tiến hành tu luyện.

Bây giờ đã có quân công, mở ra công năng trao đổi, rốt cuộc cũng có thể tự mình lựa chọn phương pháp thích hợp rồi...

Đến lúc đó, chắc là có thể lựa chọn một phương pháp thích hợp để phá cảnh châu phát huy tác dụng.

Ngụy Hợp tương đối chờ mong điều này.

Bởi vì pháp môn linh lực thích hợp, đại biểu y rất nhanh có thể lại có thể nhảy lên càng cao hơn.

Ở trước khi thăm dò ra con đường Đại Tông Sư, hắn hoàn toàn có thể dựa theo số hiệu đối ứng với cơ thể, cấp một dùng thể làm mục tiêu, hấp thụ tinh hoa trong đó, cường hóa tu hành.

Tin rằng, có thể cường đại đến mức đuổi bắt đại sư tử, cường độ của nó nhất định sẽ không làm cho mình thất vọng!

*

*

*

Bên ngoài năm Nhị Nhị Hoàng Tinh thứ mấy trăm, trên một tinh cầu nhỏ màu vàng nhạt.

Trong sa mạc khổng lồ bát ngát, một chiếc phi hành tam tiêm xoa màu đen như một chiếc phi hành khí màu đen, dưới đáy phun ra lam quang, chậm rãi từ trên trời giáng xuống, trong bão cát đầy trời, rơi vào mặt gò cát.

Cửa khoang phi hành mở ra.

Hai bóng người không mặc bất kỳ phòng hộ phục nào, nhanh chóng nổi lên, đứng ở trên đất cát.

Hai người này mặc dù không mặc trang phục phòng hộ, nhưng trên thân mặc một bộ quần áo màu xám đen bó sát người, lồ lộ ra dáng người mỹ lệ.

Trang phục thao tác này vì tiện cho kẻ bên ngoài, thiết kế tương đối chặt chẽ, giống như thể chất bao bọc toàn thân.

Hơn nữa ở các bộ phận thân thể, đùi, sau lưng, đều có phòng giam đặc thù xen kẽ cùng tiếp lời.

Phục sức thao tác trên thân hai người thỉnh thoảng lưu động từng mảnh huỳnh quang màu lam nhạt, hiển nhiên là đang khởi động công năng đặc thù gì đó.

Hai người này một người tóc đen tới eo, mang theo kính che mắt màu đen, từ cái cằm lộ ra xem, dung mạo cực kỳ tinh xảo nhẵn nhụi, cơ hồ đạt đến hoàn mỹ không tỳ vết.

Người còn lại thì tóc dài khoác áo choàng, nhưng màu tóc là màu đỏ rực dễ thấy, giống như hỏa diễm thiêu đốt, dung mạo cũng xinh đẹp tuyệt trần.

Hai người đều là nữ tử.

Nếu Ngụy Hợp ở chỗ này nhìn thấy hai người, sẽ lập tức nhận ra, các nàng chính là Nguyên Tử đại sư tỷ hẳn tìm kiếm nhiều năm, cùng sư tôn Lý Dung.

“Chính là chỗ này...” Nguyên Đô Tử nhìn sa mạc đầy trời chung quanh.

“Chính xác là ở chỗ này sao?” Lý Dung hí mắt nói, tròng cảnh trước mắt căn bản là sa mạc trống không trong mắt nàng. Cái gì cũng không có.

“Đúng vậy.” Nguyên Đô Tử khẽ gật đầu: “Chính là nơi này, dù là Bành Toa hay Tinh Uyên thì nơi này cũng chính là góc chết giám sát của chúng. Chúng ta tạm thời có thể ở chỗ này an toàn một thời gian ngắn.”

“Thật không ngờ, chúng ta vừa tiến vào tầng hít thở không thông, cuối cùng lại là một thế giới tàn khốc như vậy. Vô số Tinh Uyên, đế quốc Bành Toa khổng lồ... vũ trụ tinh không khổng lồ, nhiều tinh cầu như vậy, nhiều thế giới như vậy...”

Lý Dung cảm thán, “Hiện tại quay đầu nhìn lại, lúc trước mình giống như ếch ngồi đáy giếng.”

“Đừng suy nghĩ nhiều, tương lai có thể tìm ra biện pháp.” Nguyên Đô Tử bình tĩnh nói.

“Tỷ tỷ, ngươi có nghĩ tới việc trở về không?” Lý Dung hỏi.

Nguyên Đô Tử trầm mặc xuống.

“Nếu không biết thì thôi, nếu đã biết, ta nhất định sẽ không trở về cái thế giới nhỏ yếu bị một tia dư âm ảnh hưởng mà thôi.

Ta không cho phép mình vĩnh viễn yếu ớt.”

“Nhưng tất cả những người từ nơi như Nguyên Nguyệt đi ra, hôm nay đều như chó nhà có tang, còn bị bắt khắp nơi, mười không còn một, chúng ta thật sự có thể thoát khỏi vận mệnh nhất định sao?” Thanh âm Lý Dung trầm thấp.

Bọn họ là quần thể đặc thù, được gọi là biến dị nhân ở trong quần tinh.

Là một danh xưng đặc biệt giữa các con thú ô nhiễm và người bình thường.

Người biến dị đã bị đế quốc xem là thí nghiệm phẩm, lại bị Tinh Uyên khắc chế trời sinh.

Tình cảnh cực kỳ gian nan.

Bành Toa đế quốc đối với biến dị nhân không có bất kỳ bảo hộ nào, địa vị của bọn họ cùng súc vật dùng để ăn, đàn hùng dã ngoại không có gì khác nhau.

Hơn nữa bởi vì vật phẩm che giấu và tính ô nhiễm cực lớn trên người người biến dị, một khi bọn chúng bị phát hiện, sẽ lập tức bị truy nã truy sát.

“Chúng ta sẽ tìm được hy vọng...” Nguyên Đô Tử thấp giọng đáp lời nhưng không có lên tiếng. Chỉ trầm mặc đi về phía sa mạc phía trước.

Sự cao ngạo, tự tin trước đây của bọn họ, tất cả tôn nghiêm đã từng có, hiện tại đều bị áp bức tàn khốc ấy đập cho nát bấy.

Mà giờ khắc này, chỉ có sống sót mới là mấu chốt duy nhất.

“Hoan nghênh tiến vào quân công đội lấy hệ thống.”

Một mảnh quang mang cầu vồng thoáng hiện trước mắt Ngụy Hợp, sau đó nhanh chóng ngưng tụ thành một màn sáng rộng lớn cao cỡ một người.

Trên màn sáng sắp xếp chi chít, hiện tại Ngụy Hợp có quyền hạn để đổi tài nguyên.

“Cắt đổi tất cả nội dung có thể đổi với quyền hạn chuẩn úy. sàng lọc ra tất cả phương pháp sở hữu linh năng.” Ngụy Hợp phân phó.

Bốp.

Màn sáng trước mắt lập tức nhảy lên một cái, lượng lớn tin tức nội dung tài nguyên nhanh chóng giảm bớt chín thành, còn thừa lại rải rác mấy tin tức.

“Chỉ có ngần ấy điểm này sao?” Ngụy Hợp thoáng có chút thất vọng.

Nhưng dù sao có vẫn hơn là không.

Hắn nhìn lên phía trên màn sáng, thể hiện ra số lượng quân công.

Tám tám huy chương đồng, hai mươi hai tám huy chương trong suốt.

Huy chương trong suốt đại biểu cho tất cả tạp binh thú bị hắn đánh chết, huy chương đồng đại biểu hắn giết thú ô nhiễm.

Mà tất cả linh pháp lúc này đều dùng để đổi huy chương bằng đồng.

Hiển nhiên huy chương trong suốt không có tư cách trao đổi.

Ngụy Hợp không nghĩ nhiều nữa, máu chốt hiện tại là, tìm một linh pháp thích hợp cho hắn phát huy ưu thế.

Hắn cẩn thận xem xét từng cái.

“Linh pháp tiêu chuẩn của Trần Hoán: Đúng quy tắc, tính an toàn cao nhất, linh pháp cấp thấp lưu truyền cực rộng. Tầng năm, mỗi tầng đổi là mười cái huy chương đồng.

Ưu điểm là an toàn, khuyết điểm là tiến triển chậm chạp. Thống kê số liệu biểu hiện, thời gian tu hành cần cho mỗi tầng là mười lăm năm.”

“Ngũ Linh Pháp: Tổng kết từ khản đại học phát triển, linh pháp tiêu chuẩn ưu hóa mà thành. Tổng cộng mười tầng, mỗi tầng đổi thành tám tám huy chương đồng.

Ưu điểm là toàn diện, công phòng khôi phục đều có ứng với linh thuật ở trong đó. Khuyết điểm là nội dung phức tạp, mập mạp, thực chiến không có hiệu quả.

Thống kê biểu hiện của số liệu, mỗi tầng thời gian tu hành đều chia đều ra mười năm.”

“Thủy Tinh Thạch Linh Pháp...”

“Lôi Minh Đốn Linh Pháp...”

Một môn Linh pháp không ngừng xẹt qua trước mắt Ngụy Hợp, điểm phía dưới một trang sách tình hình, liền có thể thấy rõ nội dung bên trong là gì.

Rất nhanh, Ngụy Hợp đã tìm được loại hình mình cần nhất.

Vì để phát huy đủ số lượng Phá Cảnh Châu, hẳn cần có các loại linh pháp, cửa ải khó khăn, uy lực cường đại. Ở giữa dễ dàng tích lũy đạt tới bình cảnh.

“Tinh Hải Linh Pháp: Một trong những linh pháp cổ xưa do văn hiến cổ xưa chính hợp ra. Tổng cộng mười tầng. Mỗi một tầng linh lực có thể tăng phúc rất lớn, nhưng đột phá khó khăn.

Bên trong có ba loại linh thuật cổ đại vận dụng, ưu điểm là sau khi đột phá linh lực tổng lượng lớn. Khuyết điểm là mỗi một tầng bình cảnh cực kỳ gian nan lại hao tổn thời gian. Giá cả: Tầng thứ chín huy chương đồng.”

“Chính là cái này!” Dựa vào đột phá càng khó, uy lực càng lớn ý nghĩ, Ngụy Hợp quả quyết xác định chính là tinh hải linh pháp này.

Kỳ thật những loại linh pháp này cũng không thể vĩnh viễn tu luyện được, về sau cần phải thay đổi.

Nhưng Ngụy Hợp vừa nhìn thấy cái linh pháp tinh hải này, liền theo bản năng liên tưởng đến bí kỹ Hồng Kinh của mình lúc trước.

Đại lực xuất kỳ tích, năm đó Kinh Hồng quyết của hắn cho hắn không biết bao nhiêu trợ giúp.

Hôm nay nhìn thấy linh pháp này cùng loại với Hồng quyết, hắn tự nhiên cũng tương đương có hảo cảm.

Ngụy Hợp duỗi tay ra, nhẹ nhàng điểm trên màn sáng mua sắm.

“Có chắc là muốn mua linh pháp ở tầng thứ nhất của Tinh Hải không?”

“Vâng.” Ngụy Hợp xác định.

Bốp!

Trong nháy mắt, màn sáng trước mắt đột nhiên hóa thành vòng xoáy sắc sỡ, sau khi xoay tròn mấy vòng, lần nữa ngưng tụ thành một phần nội dung mới.

Đúng là tầng thứ nhất của Tinh Hải Linh Pháp.

Nội dung của quyển linh pháp này cũng không nhiều, văn tự chỉ có một chút, máu chốt là một vài bức quan tượng.

Tầng thứ nhất Quan tượng, là một mảnh xán lạn màu sắc sao trời.

Trong đó, ngôi sao màu đỏ, màu xanh lá, tựa như đất cát, phân bố tại trong đêm tối mênh mông.

“.....”

Trong mơ hồ, Ngụy Hợp nhìn vùng tinh không này, phảng phất thấy được một đôi mắt to lớn.

Nhưng nhìn kỹ, lại chỉ là tinh không, cái gì cũng không có.

Hắn quét mắt nhìn các văn tự phía dưới.

“Cẩn thận quan sát tinh đồ, khi sử dụng Linh đồ hoàn chỉnh trong đầu có thể đột phá tầng tiếp theo.”

“Phổ phụ linh thuật tầng thứ nhất: Tư duy sinh động, chuyên chú, ô nhiễm chống cự.”

Văn tự khá đơn giản.

Ba cái linh thuật phụ trợ, chủ yếu dùng để nghiên cứu.

Tư duy sinh động có thể trong thời gian ngắn cường hóa tư duy, làm cho suy nghĩ của mình càng thêm rõ ràng, càng linh hoạt hơn, càng dễ kích phát linh cảm.

Chuyên chú, là hoàn cảnh uể oải hoặc ảnh hưởng lớn, lúc dễ phân tâm, trợ giúp mình tập trung tinh thần.

Ô nhiễm chống cự, thì là tăng lên năng lực chống cự mình ô nhiễm.

“Một cái thực chiến linh thuật cũng không có, bất quá cũng không sao cả.”

Ngụy Hợp thử bắt đầu mô phỏng bức tinh đồ trước mắt này.

Nhưng rất đáng tiếc.

Tinh đồ ít nhất cũng từ mấy ngàn ngôi sao màu sắc khác nhau xếp thành tổ hợp.

Căn bản không phải dễ dàng quan tượng như vậy.

Ngụy Hợp thử mấy lần, cũng chỉ có thể mô phỏng ra hình vẽ một góc, ngay cả một phần mười số lượng ngôi sao cũng không tới.

Hắn ta tạm thời từ bỏ.

Màn sáng ở phía dưới cùng, ở dưới đáy tinh đồ còn có một cái nút đài luận bàn.

Ngụy Hợp thử điềm vào.

Lạch cạch.

Màn sáng lập tức triển khai một mảnh giới diện màu trắng tinh khiết, phía trên tất cả đều là một nhóm người khác nhau phát ra chủ đề thiếp.

“Tinh Hải Linh Pháp Quan nghĩ nghĩ một chút.”

“Luận hướng tinh hải so với độ khó cao thấp.”

“Xin giúp đỡ: Người có thiên phú bình thường có thể hoàn thành đệ nhất tinh pháp trong vòng hai mươi năm không?”

“Mọi người có cảm giác được, quan tưởng tinh pháp sau sẽ biết hoa hay không? Ta có phải là thận hư hay không?”

Ngụy Hợp không phản bác được, hóa ra đây chính là tất cả người chọn linh pháp Tinh Hải, trao đổi đàn luận bàn nho nhỏ?

Hệ thống trao đổi này còn làm rất nhân tính hóa.

Hắn đại khái quét mắt phát hiện, hôm nay được công nhận, muốn tinh pháp quan đạt tới tầng thứ nhất ít nhất cũng phải mười lăm năm.

Hơn nữa dựa vào một số lão nhân đã tu thành khoa phổ mấy tầng trước, tinh pháp mỗi tầng gia tăng linh năng, số lượng đều là cố định.

Nhưng số lượng càng về sau gia tăng càng nhiều, biên độ tương đối khoa trương.

Trong đế quốc, tuy rằng người tu ra pháp môn hành tinh ít, nhưng bởi vì cơ sở khổng lồ, vì lẽ đó người trong đàn cũng rất nhiều.

Ngụy Hợp hơi quét nhìn vài lần, sau đó đóng lại luận đàn.

Hắn kéo linh pháp xuống, nhập vào trong thể thân phận của mình.

Thân phận thể không chỉ có thể dùng để chứng minh thân phận của mình, đồng dạng cũng là một cá nhân đơn giản di động chung cực, có thể tồn trữ một ít tin tức trọng yếu cần mang theo bên mình.

Sau khi làm xong, Ngụy Hợp đóng màn sáng lại, trở lại bên bàn sách ký túc xá, ngồi xuống nghiên cứu tư liệu liên quan đến sinh vật cấp trong sinh sản.

Ừng ục...

Tiếng cảnh báo chói tai lại lần nữa vang lên từ bên ngoài.

Nhưng Ngụy Hợp lại không hề nhúc nhích.

Hiện tại là thời gian bọn họ thay nhau nghỉ ngơi, tự nhiên sẽ có tiểu đội khác xuất động, giải quyết phiền phức.

Lúc trước giao chiến cường độ cao khiến bọn họ tranh thủ được nghỉ ngơi trong nửa tháng nay.

Ngụy Hợp đã đưa ra yêu cầu tiến về Ngân Đái đội. Khu Ngân Đái là khu thượng tầng chân chính của Nhị Thập Nhị Hoàng Tinh.

Nơi đó tập hợp toàn bộ tinh anh, nhân tài, tài nguyên của toàn bộ tinh cầu.

Đồng thời, cũng chỉ có nơi đó mới có thể cưỡi phi hành, tiến về những tinh cầu còn lại.

Vô luận là muốn phát triển, hay là thu thập tin tức tài nguyên, hay là hưởng thụ sinh hoạt an toàn, thậm chí là rời khỏi nhị bách tinh, khu Ngân Đái đều là một nơi không thể tránh né.

Ngụy Hợp không để ý đến âm thanh, mà chuyên tâm nghiên cứu tư liệu trước mặt, cũng căn cứ nguyên lý tài liệu, không ngừng điều hòa vô số tế bào huyết nhục trong cơ thể mình.

So với mấy tháng trước, lúc này tiến độ hóa hóa toàn thân của võ đạo toàn thân đã đạt tới mức chín mươi độ trở lên.

Kết cấu của vài loại tế bào huyết mạch máu, hẳn bắt chước tất cả, bởi vậy sẽ không ảnh hưởng đến năng lực thực chiến.

656

Thời gian từng chút trôi qua.

Ngụy Hợp thỉnh thoảng đứng lên, đi tới đi lui trong ký túc xá, suy tư.

Ngẫu nhiên hấn vươn tay, để lòng bàn tay của mình mọc ra mấy con mắt, hoặc là dài ra mấy ngón tay.

Sau đó lại nhanh chóng tiêu tán.

Trước không ngừng thí nghiệm trong phạm vi nhỏ, tổ hợp, sau khi thành công, lại dần dần mở rộng phạm vi, tiến hành mô phỏng thí luyện phức tạp nhiều lần, xác định không có vấn đề gì, cuối cùng ứng dụng toàn thân.

Đây là toàn bộ quá trình Ngụy Hợp hấp thu tài liệu.

Nó vẫn luôn đóng cửa nghiên cứu, đói bụng thì đi Thực Đường ăn chất dinh dưỡng cao năng lượng, nhanh chóng giải quyết.

Khát liền trực tiếp uống cạn nước bọt.

Một ngày một đêm.

Rốt cuộc...

Sau khi lật xong tờ giấy cuối cùng của tất cả tài liệu.

Ngụy Hợp trưởng lão thở phào nhẹ nhõm, nhắm mắt ngồi ở trên ghế.

Vô số huyết nhục tế bào trong cơ thể hấn so với trước khi tới nơi này đã xảy ra biến hóa không nhỏ.

Vô số tế bào so với trước đây càng thêm cường tráng, càng có tính công kích.

Mà sau khi hấp thu nuôi dưỡng trong sinh vật, chỗ tốt lớn nhất mà Ngụy Hợp đạt được, không phải cái khác, mà là kháng tính.

Chống lại kháng tính cường đại ô nhiễm phát tán ra từ hoàn cảnh.

Về phần cấp độ nuôi dưỡng, bất luận là tốc độ hay là lực lượng, còn có lực phòng ngự..., đều thua xa thân thể Ngụy Hợp của mình.

Nhưng chỉ có một điểm, nó mạnh hơn Ngụy Hợp rất nhiều.

Đó chính là ô nhiễm kháng tính.

Tuy Ngụy Hợp không thể hoàn toàn đạt được sự kháng cự mạnh mẽ như trong cơ thể, nhưng ít nhất trong khoảng thời gian ngắn, hẳn đã có thể tự do hoạt động trên bề mặt tinh cầu.

Chỉ cần không đợi quá lâu.

“Rốt cuộc thành công...”

Ngụy Hợp đứng dậy, đi đến trước bồn cầu.

Nàng duỗi tay ra, lòng bàn tay nhắm ngay bồn cầu.

Rầm rầm một tiếng, cổ tay hắn tự động nứt ra một cái miệng rộng, bắt đầu nôn ra lượng lớn chất lỏng dính dính màu xám đen sền sệt thối rữa.

Lượng lớn chất lỏng tanh tươi không ngừng bài không.

Thân thể Ngụy Hợp cũng càng thêm dễ chịu.

Theo chất lỏng bài xuất, hình thể của hắn cũng bắt đầu chậm rãi suy giảm.

Trở nên cường tráng không còn là một đường cong mập mạp, đường cong thướt tha thon dài.

Máu chốt nhất chính là, chân huyết chân kinh trên người Ngụy Hợp nguyên bản vẫn có, giờ cũng bắt đầu suy giảm rất nhanh.

Chân kinh dần dần tiêu tán, hóa thành hư ảo. Đây là lực lượng chuyển hóa thành huyết nhục võ đạo tương ứng gia tăng lên.

Ba loại chân huyết cũng nhanh chóng chuyển đổi thành hình thức võ đạo huyết nhục, tế bào nguyên bản của chân thú cũng hoàn toàn bị thay thế thành kết cấu của tế bào hủ hóa đặc thù do Ngụy Hợp mô phỏng ra.

Đứng trước bồn cầu, ngay khoảnh khắc tất cả tế bào được thay thế thành võ đạo máu thịt.

Ngụy Hợp bỗng cảm giác như tất cả tạp chất trong cơ thể đều bị bài không ra ngoài.

Thân thể và tâm linh phảng phất như bị dòng nước trong veo cọ rửa sạch sẽ.

Loại cảm giác cả người hợp nhất này khiến cho hắn nắm giữ độ nắm giữ đối với thân thể của mình đạt đến độ tinh tế trước nay chưa từng có.

Rốt cuộc cảnh giới tông sư là gì?

Trước kia Ngụy Hợp vẫn không biết.

Nhưng bây giờ y đã hiểu.

Cái gọi là tông sư, là sau khi bản thân nắm giữ độ tinh tế cực cao đối với thân thể, có thể triệt để chỉnh hợp tất cả cơ quan kết cấu cơ thể, giảm bớt năng lượng xung đột nội bộ, do đó trong nháy mắt đạt tới thực chiến phóng đại lên phạm vi lớn.

“Cảnh giới tông sư, chính là triệt để ưu hóa bản thân, để cho mình toàn bộ lực lượng được giải phóng, thống nhất.”

Ngụy Hợp giờ mới hiểu được, khó trách tông sư chỉ có cách đi ra con đường của chính mình, mới có thể thành tựu.

Bởi vì chỉ có con đường của chính mình mới là phương hướng thích hợp nhất với mình nhất, là phù hợp với sự phát triển của bản thân nhất.

*

*

*

Như vậy mới có thể tối đa hóa phát huy hết thảy lực lượng của mình.

Một lúc lâu sau.

Dưới ánh đèn màu trắng nhu hòa, Ngụy Hợp thu tay về, mặc cho vết nứt lòng bàn tay tự động khép lại, phảng phất chưa bao giờ xuất hiện qua.

Hắn có thể cảm giác được, trong cơ thể mình không hề có một tia ý chí hỗn loạn, tất cả tế bào, tất cả đều nằm trong lòng bàn

tay của mình, đang vận chuyển một cách gọn gàng ngăn nắp. Hấn có thể cảm ứng được bên ngoài phát xạ cực kỳ nhỏ, có thể cảm giác được trong không khí phiêu phù, tro bụi của Ân Thành.

Loại không chế thân thể như thần linh đối với bản thân khiến hấn lâm vào mê muội.

“Lực lượng, phòng ngự, tốc độ đều tăng lên không nhỏ.

Chân kinh, chân huyết, toàn bộ sức mạnh đều thay đổi thành hình thức võ đạo huyết nhục.”

Ngụy Hợp đưa tay với một cái chén nước cách đó không xa, một trảo từ xa.

Chén nước không chút sứt mẻ. Bởi vì chân kinh đã biến mất, chuyển đổi thành cường hóa càng thêm một bước đối với thân thể.

Chân kinh chung quy là kết hợp kinh lực chân khí, hình thành lực lượng đặc thù.

Nhưng làm cho Ngụy Hợp có chút ngoài ý muốn chính là lực hút thần lực vẫn còn.

Đây lúc trước bởi vì chân kinh sinh ra một cá thể đặc thù, lúc này rõ ràng sau khi chuyển đổi huyết nhục võ đạo vẫn tồn tại như trước.

Hấn suy nghĩ một chút, lại giơ tay chộp về phía chén nước.

Ông!

Một vòng lực hút vô hình lập tức được kích phát ra lần nữa, tác dụng lên chén nước, nhẹ nhàng chụp vào không trung.

“Vậy mà... Đây là nguyên lý gì?” Ngụy Hợp kinh ngạc.

Không có chân khí, lực hút thần còn có thể phát huy tác dụng. Hơn nữa còn mạnh hơn so với trước.

Bất quá trước đó lợi dụng chân kinh phóng thích lực hút, bây giờ chỉ có thể thông qua thân thể mình phóng thích ra.

“Đã không có chân khí, cũng không thích hợp gọi là chân kinh, chân huyết. Dứt khoát toàn bộ gọi là máu là được rồi,

năng lượng huyết nhục võ đạo, gọi đơn giản là huyết thống.”

“Sau khi thức tỉnh ba loại huyết mạch, cộng thêm chân khí hợp nhất, gia tăng trạng thái bí pháp bộc phát, cấp độ như vậy quá mức phức tạp có thể đơn giản hóa.”

“Tất cả huyết mạch thức tỉnh thì bùng phát, hình thái này có thể đặt tên là trạng thái máu huyết.”

“Sau này Chân Huyết Chân Kính hợp nhất, có thể đặt tên là trạng thái dung hợp.”

“Ngũ chuyển long tức cuối cùng... Có thể gọi là chuyển long.”

Ba loại hình thái Huyết năng, dung hợp, chuyển long thái, đây chính là ba loại hình thái đặc thù mà Ngụy Hợp hiện tại có thể vận dụng.

Hắn cải thiện từng chiêu số của bản thân.

Tiếp tục ở lại trong túc xá hai ngày, mới thích ứng được với việc sau khi gia nhập tông sư, toàn thân biến hóa đặc thù.

Về sau, Ngụy Hợp mới tiến về phía A Ưu bên kia, nhìn xem người tốt lúc trước đã trợ giúp y.

Tại một góc khuất của Ân Thành, trong một khu ngã tư có chút âm u lộn xộn.

A Ưu và vợ con của mình đứng ở trước cửa nhà, nghênh đón Ngụy Hợp vừa mới xuống xe.

Ân Thành dưới lòng đất vĩnh viễn là ban ngày sáng ngời.

Dòng xe chảy xuyên không ngừng và phi hành phi hành, khi bay ngang qua chiếc phi xa của Ngụy Hợp, đều không tự chủ được mà giảm bớt tốc độ, tránh đụng phải đụng phải.

Cỗ phi hành này màu trắng, thoạt nhìn cũng không cao, giá chỉ là loại phổ thông.

Nhưng ở phía sau treo bảng số là đẳng cấp an toàn cao nhất của hệ thống an toàn.

“Đa tạ, bộ trưởng.” Sau khi Ngụy Hợp xuống xe, hắn quay đầu lại nói lời cảm ơn dồn dập vào hàng sau.

“Không sao, chỉ là tiện đường mà thôi. Đi đi, đừng để người ta chờ lâu.” Trong tiếng cười ôn hòa nói.

Làm bộ trưởng cho an toàn, một tay thủ của toàn bộ Ân Thành này, hắn ta tự mình đi cùng, dùng tọa giá đưa Ngụy Hợp tới nơi này.

Điều này đã biểu hiện ra sự coi trọng của hắn đối với Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp mới đột phá cảnh giới Tông Sư, thể xác và tinh thần đều đạt đến cấp Tông Sư, trên thực tế hắn đã vượt xa bất kỳ một vị Tông sư nào của Nguyên Nguyệt năm đó.

Cho dù là hình thái bình thường, hắn tự mình kiểm tra tính toán, tùy ý xuất lực có thể đạt tới khoảng mười hai mươi lăm cân, tương đương với vạn cân lực vạn cân.

Phải biết rằng, lúc trước thời điểm võ đạo cường thịnh, Chân kinh tông sư bình thường ngay cả trăm vạn cân lực phá hoại cũng không đạt đến.

Chân Huyết tông sư mới có thể đạt tới trạng thái bình thường để phá trăm vạn.

Mà Ngụy Hợp lúc này vừa mới gia nhập tông sư, bình thường cũng chính là lực lượng gấp đôi Chân Huyết Tông sư.

Đây còn chưa tính là hắn có nhiều huyết năng hơn so với tông sư bình thường. Dung hợp thái độ, chuyển long thái, cùng với pháp thân còn chưa tạo ra...

Pháp thân là đặc thù của tông sư, chỉ cần đột phá là có thể thông qua nỗ lực của chính mình, hoàn toàn phóng thích tất cả tiềm năng trong thân thể.

Phóng thích toàn bộ trời buộc, khiến thân thể tiến vào trạng thái được triệt để thư giãn cùng bộc phát toàn bộ lực lượng.

Trạng thái này chính là pháp thân.

Ngụy Hợp mới tiến vào tông sư, pháp thân còn chưa khai phá. Bất quá hắn dự định dung hợp pháp thân vào trạng thái huyết năng.

Pháp thân tuy mạnh, nhưng là mạnh ở phương diện khác, về mặt tốc độ, Ngụy Hợp đoán chừng sẽ không vượt qua tốc độ sáu lần âm thanh.

Coi như hẳn có được trái tim huyết mạch của đại sư tỷ, có được tốc độ gia trì.

Nhưng sau khi hiểu rõ cường độ thân thể cao cấp hơn, Ngụy Hợp cũng không cho rằng mình có thể vô địch nữa.

Hồi phục tinh thần, Ngụy Hợp bước nhanh về hướng một nhà Ẩn chờ đã lâu.

Khu ngã tư này có chút bần, nhà ở chung quanh, có thể thấy rõ điều kiện kinh tế đều rất bình thường.

Một ít tiểu hài tử chơi đùa ăn mặc cổ xưa, thậm chí có chút rách nát, ở một bên tò mò nhìn chằm chằm Ngụy Hợp.

Ánh mắt Ngụy Hợp rơi vào trên người một nhà A Ưu.

A sóc vẫn là bộ dáng lão luyện, chỉ là một người nhật hoang bình thường, lấy tính mạng đi liều, đi tìm đồ tốt trong di tích đem về bán.

Gia hỏa này đến bây giờ còn có thể sống thoải mái như vậy, khẳng định có một bộ pháp tắc cầu sinh của riêng mình.

Thê tử của hẳn có chút già nua, rõ ràng là hàng năm mệt nhọc và ô nhiễm toát ra dẫn đến, trên làn da trắng nõn có rất nhiều lốm đốm màu nâu lớn nhỏ không đều.

Ngũ quan cũng nhìn không đẹp, nhưng ánh mắt rất ôn nhu.

Hai miệng hai bên mở ra, có một nữ hài tóc vàng ăn mặc giống hệt nam nhi.

Nữ hài một thân tóc ngắn màu vàng, mặc quần áo cao lân và thương nhân màu xám, quần rộng, có rất nhiều lỗ thủng.

Trên lỗ tai đeo rất nhiều vòng kim loại, hai tay nhét trong ống quần, một bộ tư thái anh hùng hò reo.

“Ngụy Hợp! Hoan nghênh! A Hồ tới nhà ta hoan nghênh người.” A Hồ nhìn thấy Ngụy Hợp, vội vàng cười đến gằn.

“Khách khí rồi, A Hân, lúc trước nếu không có người dẫn ta trở về, ta sợ là bây giờ cũng không biết tình huống thế nào.”
Ngụy Hợp đi lên phía trước, mỉm cười nói.

“Mọi chuyện đã qua, cũng không nên đọng lại bên miệng. Vừa lúc Ngụy Hợp tới lúc người tới, ta vừa mới nấu món thịt ngon, đều là đồ tươi mới mua mới, cùng ăn một chút.” A Tuấn nhiệt tình mời.

Trước đó vài ngày bởi vì thú triều, hân cũng không có biện pháp ra ngoài nhật hoang, vẫn ở nhà nghỉ ngơi.

“Không cần.” Ánh mắt Ngụy Hợp rơi vào người tiểu tử giả kia: “Ngày mai ta sẽ phải đi Ngân Đái khu, xin đã thông qua, lập tức rời đi. Người chuẩn bị một chút, ta có thể mang theo một người bạn đồng hành rời đi.”

“A!?” Biểu tình của A Noãn đột nhiên cứng ngắc lại.

Khu Ngân Đái?

Hắn hoài nghi chính mình nghe lầm, trong lúc nhất thời kinh ngạc nhìn Ngụy Hợp.

Sửng sốt một chút, hắn lại lắc đầu tự cười nhạo nói: “Ngụy Hợp người đừng đùa giỡn với ta. Ta là muốn honh đi ngân đái khu, nhưng...”

“Ta nói đùa thôi.” Ngụy Hợp bình tĩnh nói: “Bởi vì ta chiến đấu dũng mãnh, quân công đủ giao nộp lên Ngân Đái khu xin ý kiến, cho nên, người không phải muốn mua vé tàu cho con gái người sao?”

Trước khi hắn đến, đã nghe ngóng tình huống của A Hồ.

Phương thức tốt nhất để báo đáp ân tình chính là báo đáp thứ đối phương muốn nhất.

Vừa vặn Ngụy Kỳ là Chuẩn Úy, có tư cách mang theo một thân hữu đến Ngân Đái khu.

Ở chỗ này bên cạnh hắn cũng không có bạn bè nào, dứt khoát tặng cho A Thiết tốt.

Nói xong, Ngụy Hợp lại đem thiệp mời mình nhận được thông qua trên bản đồ, cắt xuống, truyền đến thẻ thân phận cá nhân

A Mãng cuối cùng.

A sóc cẩn thận đánh giá một lần, lúc này mới mặt mũi đại ra tin tưởng, tất cả điều này rõ ràng là thật!

Hắn quay đầu, nhìn vợ con không rõ ràng, trong lúc nhất thời trông mắt có chút đỏ lên.

“Thật có lỗi, ta có thể nói riêng với người nhà một lát không?”

A Dực lại lần nữa quay đầu nói với Ngụy Hợp Đạo.

“Đương nhiên.” Ngụy Hợp gật đầu.

Hắn tự giác lui về phía sau vài bước, ngồi xuống một cái ghế dài phía bên cạnh cửa hàng hoa quả dài, nghỉ ngơi.

Chờ bên kia dặn dò tình hình.

Khu Ngân Đái... Có thể suy ra, là khu vực phần hoa tập trung nhất của cả cánh chim.

Nếu như muốn nghe ngóng về chuyện năm đó của đại sư tử, thì Ngân Đái là địa phương có khả năng đạt được manh mối nhất.

“Tin tức giao tiếp bên dưới.”

Đang ngồi chờ đợi Ngụy Hợp, cách đó không xa, trên một cây cột trụ dưới đất, một khối màn hình treo ngang, đang phát tin tức báo cáo.

Lúc này vừa vãn lan truyền một tin tức mới.

“Căn cứ pháp lệnh Hội nghị Bất Hủ cao nhất, quy định đầu tiên là một trăm hai mươi hai điều, sáng hôm qua, thời gian Đế Tinh vào ba giờ thì khoảng mười phút.

Trải qua thảo luận về hội nghị quân sự cao cấp nhất của Triều Lan Tinh, đã thông qua việc hoàn toàn đóng băng kế hoạch tài nguyên số 116.”

“Nghe nói, tài nguyên số 116 tinh, bởi vì tồn tại nhiều chỗ không gian truyền tổng sơ hở, dẫn đến số lượng ô nhiễm khá nhiều lần xuất hiện trên mặt đất.”

“Từ đó dẫn tới hoàn cảnh tinh cầu, dần dần trượt về phía trạng thái ô nhiễm hoàn toàn không thể nghịch chuyển.”

“Tại tinh hệ trưởng quan cao nhất, thăng hoa giả Hách Lỗ Đan, Sắc tướng quân xác nhận, tinh hệ hội nghị triệt để thông qua nghị án triệt để đông kết đối với 116 tinh cầu.”

“Kế hoạch đông kết, mười hai điểm thời gian Đế Tinh năm ngày sau Đế Tinh, do Hách Lỗ Đan tướng quân tự mình thực hiện.”

Ngụy Hợp nhìn mỹ nữ chủ trì trên màn hình nghiêm nghị, thâm trầm báo tin tức.

Nghe nội dung đang giải thích, xác định là tinh cầu hoàn chỉnh đã hoàn toàn đóng băng.

Hắn mới vừa đột phá vui sướng, trong nháy mắt liền bị tin tức này chèn ép không chút nóng nảy.

Hắn không chút phòng bị, kế hoạch xử trí toàn bộ tinh cầu cứ thế xuất hiện trước mặt hắn.

Đó là cả một tinh cầu...!

Sự chấn động trong lòng Ngụy Hợp trước nay chưa từng có kịch liệt như thế.

Lúc trước hắn từ cửa đen tiến vào, khi truyền tống tới tinh cầu này, cũng không chấn động như bây giờ.

Để dàng hoàn thành quy hoạch xử trí toàn bộ tinh cầu như vậy.

Sức mạnh như vậy... quả thực giống như Thần Linh!

Lúc này tin tức được đưa ra vẫn đang tiếp tục.

“... Hy vọng các đại tinh cầu giữ đủ vài ngón tay ô nhiễm, lại lần nữa phát sinh thảm kịch tránh cho hành tinh số 116.”

Ngụy Hợp thu hồi tầm mắt, trong lòng lại có nhận thức mới về sự cường đại của Bàn Toa đế quốc.

Bên kia, nhà A HỔ một lần nữa nhìn về phía nơi này.

A Nhĩ mang theo con gái đồng thời hướng Ngụy Hợp đi tới.

Ngụy Hợp đứng lên.

“Nghĩ kỹ chưa?” Hắn thu liễm tâm tư, nghiêm túc hỏi.

Lần này dẫn người, coi như là hắn báo đáp ân tình A HỔ then chốt.

“Suy nghĩ kỹ rồi.” A Ưu gật đầu, có chút không nỡ nhìn con gái mình có chút bối rối.

“Mao sẽ đi theo Ngụy Hợp người, cùng đi khu Ngân Đái... Đây là tiền tàu.”

Hắn đưa cho Ngụy Hợp một tấm thẻ trữ vật màu bạc.

Ngụy Hợp nhận lấy, hắn có danh ngạch, nhưng không có nghĩa là mình có thể mang người đến Ngân Đái khu được miễn phí.

Hắn có vé tàu của mình, là một công ty có thể báo tiêu dùng an toàn, nhưng người mang theo lại không có cách nào.

“Yên tâm, ta sẽ tận lực chiếu cố ân cần.” Ngụy Hợp trầm giọng nói.

“Không cần, có thể mang nàng cùng đi lên cũng đã là ân tình rất lớn rồi. Cảm tạ Ngụy Hợp.” A Hồ cùng thê tử sau lưng đều có chút đỏ mắt.

Bọn họ rất không nỡ bỏ nữ nhi, nhưng vì tương lai của nữ nhi, vì nàng có thể rời xa những nguy hiểm trên mặt đất này và phóng xạ này, ô nhiễm và hỗn loạn.

Khi nói nàng tới Ngân Đái khu mới là an bài tốt nhất đối với nàng ta.

“Úc, mau tới, mau cảm ơn Ngụy Hợp đại ca. Nếu như không có một cái danh ngạch như hấn, người cũng không có tư cách đi tới khu Ngân Đái! Đây là chuyện mà cả Ân Thành không biết bao nhiêu người hâm mộ ghen ghét!”

A Sóc kéo con gái nghiêm túc phân phó.

“Tạ ơn Ngụy Hợp đại ca!” Quái ân cũng minh bạch danh ngạch mình đến không dễ, chăm chú cúi đầu với Ngụy Hợp, nói lời cảm tạ.

“Không cần, nếu đã xác định rồi, như vậy sáng sớm mai ta lại đến đón người. Được rồi, ta trở về trước.”

Ngụy Hợp nhìn tình huống của cả nhà này, trong lòng có chút cảm khái.

Hấn hồi tưởng lại thê nhi của mình, nhi tử thì thôi đi, không có cảm tình gì, nhưng thê tử Vạn Thanh Thanh cùng Hàn Tuyên công chúa, cùng tình cảm của hấn đều rất tốt.

Hôm nay chỉ còn mình hấn độc hành trong một vùng tinh không xa lạ này...

“Như vậy, ngày mai.” Cuối cùng lưu lại một câu, Ngụy Hợp quay người, không chút chần chừ, rời khỏi chỗ cũ.

Trở lại suy nghĩ vừa rồi, vốn lúc đầu hấn bởi vì đột phá mà sinh ra một tia tự mãn, lúc này lại bị tin tức truyền bá vừa rồi đã kích đến thất bại thảm hại.

Vì ô nhiễm quá nhiều, dẫn tới tinh cầu không cách nào ô nhiễm ngược, muốn triệt để đóng băng toàn bộ tinh cầu?

Vậy cái gì là ô nhiễm?

Ngụy Hợp nhanh chóng xuất ra thẻ thân phận cá nhân, cuối cùng cũng kiểm tra xong.

Với quyền hạn của hắn, lúc này đã có thể kết nối mạng lưới mà toàn bộ khu Ngân Đái và toàn bộ tinh cầu công dụng.

Rất nhanh, màn sáng mở ra trong tầm mắt, tìm tòi kết quả xuất hiện.

“Ô nhiễm thân thể: Có cá biệt cá thể của ô nhiễm thú, thường xuất hiện ở các nơi vứt bỏ di tích, lấy thủ đoạn không gian truyền tống xuất hiện.

Phần lớn thẻ ô nhiễm dùng hình người ẩn hiện, thực lực bất định, có kháng tính nhất định, nhưng đại đa số thời điểm, bản thân nó chính là nguồn ô nhiễm mới nhất.

Nghiên cứu khoa học mới nhất của đế quốc phát hiện, số lượng ô nhiễm của một hành tinh tăng lên, sẽ làm cho tinh cầu xuất hiện sự ô nhiễm không thể nghịch trang.

Vì vậy, tránh cho tinh cầu ô nhiễm lan tràn các tinh cầu còn lại, trở thành nguồn ô nhiễm khổng lồ.

Đế quốc trải qua mười một mười ba năm, hội nghị bất hủ liên hợp thông qua tinh cầu đông lại luật.

Quy định khi số lượng ô nhiễm tới giá trị chắc chắn sẽ tăng theo kế hoạch đông kết của tinh cầu.

Nó đóng băng toàn bộ tinh cầu, khiến tinh cầu thoát ly, bay vào không trung sâu trong vũ trụ.”

“.....“Ngụy Hợp không phản bác được.

Cái thẻ ô nhiễm gì chứ, không phải người như hắn nói sao?

Chẳng trách, trước khi đại sư tử ra khỏi di tích đã bị truy sát. Hóa ra đây không phải bọn họ tự gây chuyện, mà là bản thân sự tồn tại của bọn họ chính là không thể phá hoại hoàn cảnh của tinh cầu.

Đây là mâu thuẫn căn bản, không thể tránh khỏi.

Trong lòng Ngụy Hợp chấn động, lại nhanh chóng tìm tòi, khác biệt giữa ô nhiễm thân thể và người bình thường.

Rất nhanh, một loạt đáp án xông ra.

Trong đó đại đa số đáp án, điểm khác biệt lớn nhất giữa hai người là ô nhiễm phát xạ.

“Ô nhiễm thân thể và con thú ô nhiễm giống nhau, có dị chủng khá mạnh bao hàm ô nhiễm. Cho nên cho dù hình dáng nó giống con người như thế nào, cho dù tên gọi của đế quốc đối với nó là biến dị nhân.

Nhưng trên bản chất bọn họ đều là thú ô nhiễm chứ không phải con người.”

“Huyết nhục ô nhiễm thế nào cũng mang theo ô nhiễm tỏa ra. Loại này không cách nào bài trừ, là ngọn nguồn gốc của tất cả bộ phận cơ thể bọn họ, là do gen cơ bản nhất tạo thành căn cơ của bọn họ, thậm chí hạt cơ.”

“Thế ô nhiễm là họa ngầm lớn nhất, chúng nó tùy thời nơi đều có thể bị Tinh Uyên khống chế, ả núp tiến vào xã hội nhân loại, tạo thành phá hoại thật lớn.

Cho nên, thân thể ô nhiễm nhất định phải hoàn toàn giao sát, không thể có bất cứ tâm lý may mắn nào!”

“Tập bộ nghiên cứu Tinh năng phát hiện, khi bản thân ô nhiễm thân thể ở gần Tinh Uyên sẽ càng ngày càng mất lý trí. Căn cứ trên trăm lần thí nghiệm vật thể số liệu so sánh, xác định bản thân ô nhiễm bản thân là vũ khí hình người do Tinh Uyên chế tạo ra.”

Nhìn từng cái tin tức tiêu cực liên quan tới ô nhiễm thân thể này.

Ánh mắt Ngụy Hợp càng thêm khó coi.

*

*

*

Hắn rất chắc chắn, chính mình và đại sư tỷ đều là thể ô nhiễm tiêu chuẩn.

Mà hiện tại, nhìn Bàn Toa đế quốc bên này, đối với ô nhiễm thân thể quả thực chính là chuột chạy qua đường, người người hô đánh, liền biết, một khi hấn bại lộ thân phận ô nhiễm thân thể của mình, sẽ gặp phải nguy hiểm và vận mệnh ra sao.

“May mà ta hoàn toàn hóa máu thịt, đã triệt để vứt bỏ huyết mạch cùng chân kinh không thuộc về bản thân, mức độ ô nhiễm giảm mạnh.”

Trong lòng Ngụy Hợp cảm thấy may mắn.

Tuy rằng trong máu thịt của hấn còn có ô nhiễm rất nhỏ, nhưng lực hút bị kiềm chế, hấn vẫn có thể bảo trì không khác gì người bình thường.

“Đi xem đi... Xem ra nhất định phải che dấu thân phận lai lịch rồi.. Mặt khác.. Không biết rốt cuộc là đám đại sư tử...”

Ngụy Hợp còn đỡ, võ đạo huyết nhục am hiểu nhất là mô phỏng, kết cấu, tế bào khác.

Thậm chí hấn có thể dùng máu thịt người khác, tạm thời ở trên người mình, tính cả nội tạng, sinh sôi ở bên ngoài một tầng da, làm áo ngoài che giấu và ngụy trang.

Như vậy trừ phi là tiến hành tập kích bất ngờ, nếu không căn bản không ai có thể phát hiện thân phận ô nhiễm của hấn.

Nhưng những thứ này căn cứ vào căn cơ võ đạo máu thịt của hấn mới có thể làm được.

Đám người Đại sư tử đã khác.

Có thể suy ra được, thực lực của đại sư tử Nguyên Đô Tử chắc chắn cao hơn hấn nhiều, mạnh hơn rất nhiều so với hấn bây giờ.

Dù sao cũng là cảnh giới đại tông sư trở lên. Thực lực cụ thể như thế nào, Ngụy Hợp không thể tưởng tượng.

Nhưng ở phương diện ngụy trang lên vào, Ngụy Hợp không cảm thấy đại sư tử có lợi hại đến hấn không.

“Hi vọng không có chuyện gì...”

Hắn ngẩng đầu, nhìn bầu trời phía trên mảnh thành Ân Môn dưới lòng đất này, đỉnh trời nổi lên bạch quang đặc thù sáng ngời kia.

Từng chiếc phi hành không ngừng xẹt qua đỉnh đầu hắn, tựa như từng bầy chim bay.

Cúi đầu xuống, Ngụy Hợp bước về phía trước, trở về ký túc xá.

Đế quốc mười hai mươi bảy năm, mười một tháng mười hai.

Lúc giữa trưa mười hai điểm.

Lối ra từ cửa ra khỏi cửa mặt đất dưới ẩn thành chậm rãi giống như hạp cốc tự nhiên nứt ra.

Lộ ra thông đạo màu đen rộng lớn thông xuống mặt đất.

Vách tường bên trong thông đạo màu xám bạc chắc chắn được che chắn bằng tín hiệu, bố trí vô số trang bị phức tạp và tuyến đường.

Có vô số bộ thể trắng tinh đang bay lượn trên không, vờn quanh bốn phía, kiểm tra tất cả tai họa ngầm có thể xuất hiện.

Đường hầm thẳng tắp hướng lên trên, xuyên qua toàn bộ Ân Thành.

Lúc này ở cuối thông đạo, một chiếc thuyền màu xám bạc tựa như cá bay, mặt bên lóe ra ánh huỳnh quang màu lam lốm đốm, chậm rãi lơ lửng lên trên.

Lạch cạch.

mạn thuyền kết nối với một sợi dây thừng dài hẹp, nhao nhao thoát ly rơi xuống.

Một đạo ánh sáng màu đỏ từ đầu phi thuyền chậm rãi di động đến phần đuôi.

“Khẩn trương không?” Ngụy Hợp ngồi cạnh một chỗ ngồi gần phi thuyền, nhẹ nhàng hỏi.

túy lúc này đã đổi một bộ váy dài màu trắng sạch sẽ, đồ trang sức lung ta lung tung trên người cũng đều lấy xuống.

Tóc cũng bị nhuộm màu đen nguyên bản, nhìn qua có loại dáng vẻ ngoan nữ.

“Có chút...” Rặc Xà thật thà gật đầu, cũng tò mò nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bên ngoài một thành không đổi màu xám bạc bên trong vách tường, đều làm cho nàng lúc này mới lạ vạn phần.

“Khu Ngân Đái à.... Tới nơi đó rồi, sẽ có người tới đón chúng ta. Sau này người đi cùng ta ở cùng một thời gian, chờ khi nào thân phận rơi xuống là có thể tự do rời đi.”

Ngụy Hợp giải thích.

“Cảm ơn Ngụy thúc thúc.” Mân thật tình trả lời.

“.....” Cái xưng hiệu vi diệu này, làm cho Ngụy Hợp trong lòng không biết nói gì.

Hắn gật gật đầu coi như đáp lại, sau đó nghiêng mặt một mực nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn thông đạo đang chậm rãi bay lên không.

Trước sau đều là ghế ngồi trống rỗng, trừ bọn họ ra, căn bản không có nhiều người tiến về Ngân Đái khu.

Rất nhiều người không mua không nổi vé, mà là không có tư cách mua vé.

658

“Mời các hành khách trở lại chỗ ngồi của mình, phi thuyền sắp phi thăng. Xin giữ tư thế ngồi chính xác, điều chỉnh lưng ghế, băng vải.”

Âm thanh của nữ tử hợp thành điện tử vang lên trong khoang thuyền.

“Phi thuyền sắp tiến vào trạng thái cấp tốc lên không, xin cẩn thận.”

Ngụy Hợp áp sát vào ghế ngồi sau lưng.

Ông.

Toàn bộ khoang thuyền hơi chấn động một chút.

Trong giây lát, phi thuyền hơi nghiêng hướng lên trên, thông đạo kim loại ngoài cửa sổ bắt đầu nhanh chóng di chuyển.

Bốp!

Trong chốc lát, thông đạo màu xám bạc ngoài cửa sổ bỗng nhiên biến mất, thay vào đó là một mảnh bão cát màu vàng.

Bão cát không kéo dài lâu, chỉ vài giây, cửa sổ đã từ màu vàng biến thành mây khói trắng xóa.

Mây mù xẹt qua cửa sổ, ước chừng năm giây sau, ánh sáng bên ngoài nhanh chóng tắt.

Ngụy Hợp thấy, từ ngoài cửa sổ nhìn xuống, đại địa cát vàng phía dưới đang nhanh chóng thu nhỏ, giống như mô hình sa bàn giả tạo.

Sa bàn càng lúc càng nhỏ, càng lúc càng nhỏ, mãi đến khi bị mây trắng ngăn cản lại.

Sau đó mây trắng cũng bắt đầu bao trùm một tầng màu lam nhạt nhạt.

Đó là tầng khí quyển hợp hòa hợp với màu sắc của từ trường.

Ngụy Hợp thu hồi ánh mắt, nhìn lên trên.

Trên bầu trời, một dải kim loại màu bạc khổng lồ đang chậm rãi chuyển động quanh toàn bộ tinh cầu.

Phi thuyền đang nhanh chóng tới gần đai lưng của tinh cầu này.

“Vây chính là khu Ngân Đái sao?!” Đại Giác ở một bên cũng ngẩn cả người.

“Thật đẹp.”

“Đúng vậy... Thật sự là tạo vật vĩ đại...” Ngụy Hợp tán thưởng.

Tốc độ phi thuyền lúc này dần dần hòa hoãn, đang nhanh chóng tiếp cận đai lưng màu bạc càng lúc càng lớn.

Mà phía sau ngân liên khu mỹ lệ này là vũ trụ tinh không thâm thúy vô bờ vô biên.

Phi kiếm lao ra tầng khí hậu màu lam nhạt, chậm rãi tới gần dải băng màu bạc, sau đó dưới tín hiệu vô hình tiếp dẫn, tiếp cận khu Ngân Đái phong bế vỏ ngoài.

Bên ngoài vỏ ngoài từ từ mở ra, dẫn phi thuyền vào.

Xuyên qua đường hầm tăm tối, tiến vào cảng không khí, tiến vào khu hô hấp, phi thuyền chậm rãi giảm tốc độ, hạ xuống, dưới sự cảnh giới của từng đội đào tạo và hòng pháo ở hai bên.

Ngụy Hợp cùng Nhĩ Nhĩ đi theo một chút hành khách còn lại, cùng ra khỏi phi thuyền.

Mà khu tiếp cơ ở bên cảng đã có người giơ thẻ bài tiến lên nghênh đón.

Đó là một nữ tử cao gầy mặc trang phục màu trắng tinh khiết, một đầu tóc dài màu trắng có chút bắt mắt.

Ngũ quan gã lập thể, một con mắt là máy móc, một mực lóe lên huỳnh quang màu đỏ nhạt.

“Hoan nghênh tới Ngân Đái khu. Ta là Trương Ngọc Linh, là Tương Tư đại nhân phân phó ta tới để đón cơ hội.” Nữ tử mỉm cười nói.

“Cảm tạ.” Ngụy Hợp nắm tay nàng ta: “Như vậy bây giờ chúng ta trực tiếp đi vào tu doanh?”

Hắn tới nơi này, là từ danh ngạch đề cử của Ân Thành mà đến.

Đối với tất cả tinh anh Ân Thành được Ngân Đái khu đề cử, đều có quy định nhắm vào.

Nếu được người giới thiệu tiến vào tu hành, như vậy Ân Thành xuất thân cũng nhờ đó mà được hưởng đặc quyền và lợi ích theo tỷ lệ nhất định.

Mà người được đề cử cũng có thể bởi vậy mà lưu lại.

Nếu người đề cử không thể đi qua, như vậy đi đâu thì đến đó.

“Đúng vậy, dựa theo quy định, hai vị trước tiên phải tiến hành toàn thân kiểm tra. Sau này Ngụy Hợp tiên sinh cần phải hoàn thành chương trình quy định trong việc tu luyện, sau đó mới có thể nhận được thẻ căn bản của ngân mang.

Mà lát giềng bên cạnh ngài cũng đi Lưu lại như vậy.”
Trương Ngọc Linh cẩn thận giải thích.

“Như vậy việc này không nên chậm trễ, chúng ta trực tiếp đi vào tu doanh đi. Ta không thể chờ đợi được muốn trải nghiệm một chút, so với cấp của lý oa cường đại hơn nhiều.”

Ngụy Hợp mỉm cười nói.

Cấp Lý oa đã không còn tác dụng đối với hắn.

*

*

*

Kế tiếp, hắn cần nghiên cứu chủng loại cao cấp để thể nghiệm và hấp thu ưu điểm của cơ thể.

Về phần Thẻ Kiểm, Ngụy Hợp cũng không lo lắng, trước khi hắn đến đã chuẩn bị chu đáo.

Vì ứng phó Thẻ Sư, hắn tìm được một số binh sĩ vô danh chết trận trên chiến trường, lấy từ trên người bọn họ một ít tế bào phẩm chất, sau khi sinh sản bao trùm lên người mình.

Cứ như vậy, chỉ cần hấn còn thanh tỉnh, ý thức vẫn còn, liền có thể khống chế huyết nhục võ đạo, nguy trạng tế bào sinh sôi sau dùng để ứng phó Thể Sư.

“Trước khi đến đây, ta đã được nhắc nhở từ chỗ Lý Tích đại nhân. Các người ở Ngân Đái khu nếu có nhu cầu gì, có thể liên hệ ta.” Trương Ngọc Linh mỉm cười nói.

“Giới thiệu cận kề một chút, trong Ngân Đái khu, xuất thân tộc lão Hiệp Nhai đại nhân, là gia tộc cũ đã đặt chân ở chỗ này ba trăm năm.

Lý Tư Di đại nhân là người thừa kế thứ vị trí thứ ba của gia tộc Học Bang. Cho dù ở Ngân Đái khu, cũng có không ít sản nghiệp cùng nhân mạch.”

“Mà ta, là một trong những người hầu cận thân của Lý Di Đà đại nhân. Cho nên Ngụy Hợp tiên sinh, nếu như gặp phải phiền toái gì, có nhu cầu gì, dựa theo phân phó của đại nhân, ta đều sẽ cố gắng hết sức giúp đỡ ngài.”

Ngụy Hợp hơi kinh ngạc, ngược lại không nghĩ tới xuất thân trong Ngân Đái khu cũng hiển hách như vậy.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, nếu không đủ bồi cảnh, hấn cũng không có khả năng chiếm cứ vị trí lãnh tụ một tòa ẩn thành nhiều năm như vậy.

Phải biết rằng mỗi năm Ân Môn đều tìm được rất nhiều tài nguyên lợi ích từ Ngân Đái khu để giải quyết.

Dù sao thì đó cũng là cứ điểm đứng ở tuyến đầu tiên chống lại ô nhiễm thú triều.

“Đa tạ Trương tiểu thư, như vậy sau này xin chiếu cố nhiều hơn.” Ngụy Hợp vươn tay.

Trương Ngọc Linh mỉm cười, cũng vươn tay, nhẹ nhàng nắm lấy Ngụy Hợp.

Đi theo Trương Ngọc Linh, hai người Ngụy Hợp cưỡi loại phi hành nhỏ, trực tiếp thông qua đường hầm, mười phút sau đã tới tu doanh tinh anh đóng kín.

Nguy Hợp ngây ngốc ở chỗ này ba mươi ngày, sau khi hoàn thành chương trình trình chỉ định, mới có được tư cách lưu lại.

Người trên mặt đất muốn lưu lại ngân mang khu quy tắc, kỳ thật vẫn luôn rất đơn giản.

Thứ nhất, phải có thiên phú linh năng.

Hai, hoặc là quyền góp đủ tiền, hoặc là có đủ tài năng.

Nguy Hợp lúc này đi chính là con đường thứ hai.

Tiến vào doanh trại cùng Ân Thành không có gì khác nhau, đều là nơi phong bế huấn luyện.

Vài dãy lầu cao khoảng mười tầng, một cái giáo trường có tính phòng hộ rộng lớn.

Một túc xá dành riêng cho học viên.

Đây chính là toàn bộ kiến trúc tiến vào trong tu doanh.

Khi đến nơi, làm kiểm tra cơ thể, kiểm tra, một loạt quá trình đều tiêu phí mất hai ngày.

Sau đó Nguy Hợp bắt đầu cuộc sống tiến tu của mình.

Học viên tiến vào tu hành đại đa số đều là các nơi Ân Thành được đưa tới, thành lập thiên tài công huân. Hoặc là chiến tích tích tích lũy đến vị trí lão binh, hàm quân đều là Chuẩn Úy.

Kỹ thuật sinh vật của Bàn Toa đế quốc cực kỳ phát huy, đại đa số mọi người đều có thể sống tới ba trăm tuổi, đây là thọ mệnh cực hạn, nhưng trên thực tế tuyệt đại bộ phận mọi người đều bởi vì chiến tranh với ô nhiễm thú mà sớm qua đời.

Cuộc sống tiến vào tu hành, không có gì khác so với ản thành dưới mặt đất, nhìn như người khác nhau, chương trình học khác nhau, trên thực tế đều là các loại lý giải về việc nuôi dưỡng cơ thể.

Mà những điều này, đối với Nguy Hợp mà nói không tính là gì, cũng chính là cần tiêu phí một chút thời gian để huấn luyện mới.

Một tuần sau.

Trong tu doanh, mô phỏng lầu các.

Bành!

Hai đài màu đen, sau gáy mọc rất nhiều xúc tu cường tráng thể, hung hăng ở trong phòng luyện tập đối chọi nhau với nhau.

Khí lưu va chạm kịch liệt thổi khiến đám người chung quanh đầu tóc tán loạn.

“Đặc điểm cấp bậc di chủng Ảnh Trùng, ở chỗ đâm chọt.”

Đạo sư đi học là một lão đạo sư tóc hoa râm, một cánh tay là tay máy cổ.

Hắn tên là Lợi Tượng, là người phụ trách chủ yếu của lần tiến vào tu doanh này, chuyên môn tiến hành xét duyệt và khảo sát đám người mới này.

“Sau khi các người kết thúc khảo sát, nếu như có thể ở lại, thì có thể lựa chọn nghiên cứu lộ tuyến. Căn cứ biểu hiện của các người, ta sẽ dựa theo sự đối ứng rất dài, đề cử các người đi những ty Ngân Đái khác nhau, phụ trách chức vụ các người am hiểu.

Đương nhiên, một bộ phận học viên cũng có thể lựa chọn tiếp tục tiến tu. Nhưng đồng dạng, lựa chọn bất đồng phương hướng tiến tu, các người cũng cần đạt được yêu cầu đối với việc dạy dỗ của các người.”

Lão đầu nhanh nhẹn cẩn thận giải thích.

Ngụy Hợp lúc này đứng ở trong đám học viên vây xem, giống như những người còn lại, đều là một màu trắng đơn giản luyện tập phục, trên ngực có vòng xích tiếp nối cơ thể.

So với những người khác, hắn xem như lớn tuổi hơn. Cốt Linh tuổi hắn mặc dù có thể ngụy trang, nhưng không cần thiết, cho nên tùy ý kiểm tra hạch hạch dụng cụ.

Hắn hai trăm hai mươi ba tuổi, trong một chuyến học viên nhập doanh, cũng coi như là một nhóm lớn tuổi.

Khác với người thường, người có thiên phú về linh năng, bởi vì tu hành rèn luyện linh năng thường có thể thọ mệnh dài hơn người bình thường.

Cho nên người giống Ngụy Hợp hơn hai trăm tuổi, không ít.

Bọn họ đều là lão binh nuôi dưỡng có năng lực rèn luyện thời gian dài, trên việc điều khiển phi thể cực kỳ ưu dị, đều có quân bài tẩy tuyệt sát của chính mình.

Thậm chí còn có lão gia hỏa gần ba trăm tuổi, thiếu một cánh tay mới tiến vào tu doanh.

Hầu hết linh lực của bọn họ đều cực kỳ khoa trương, cũng không kém Ngụy Hợp.

Dù sao rèn luyện nhiều năm như vậy.

Bởi vậy, đến nơi này, chung quanh hoặc là thiên tài, hoặc là những lão binh.

Tổng ưu thế linh lực Ngụy Hợp ngược lại không quá nổi.

Cũng chính chiến tích thực chiến của y mới có thể lọt vào mắt xanh của một đám học viên.

Nhưng cũng chỉ là ngay từ đầu, qua một tuần, tốc độ linh lực của Ngụy Hợp thông thả tăng trưởng, nhất thời làm cho hắn tại một phen đột nhiên tăng mạnh linh lực thiên tài trong âm đạm thất sắc.

Rất nhanh đã mất đi ưu thế được người ta chú ý.

Lúc này trong sân hai cỗ chủng loại điên cuồng giao thủ. Tốc độ của bọn họ đã đạt đến gấp bốn lần tốc độ âm thanh, thậm chí còn đang tăng trưởng.

Mỗi cử động đều có thể bộc phát ra mấy chục tấn lực phá hoại khủng bố.

So với bộ phận nuôi dưỡng của trẻ con, lực phá hoại cấp Ảnh trùng mạnh hơn rất nhiều.

Phốc!

Một tiếng trầm đục vang lên.

Một bộ phận bên trái đột nhiên bị đánh bay ra ngoài, lão đảo ròi khỏi mặt đất hơn mười mét.

“Vuru Na, chiến thắng!” Điện tử âm cho thành tích.

“Đánh giá đẳng cấp Linh năng: Ảnh trùng.”

“Mấy ngày hôm trước còn chỉ có thể điều khiển cấp trong nhóc, hiện tại thế mà đã có thể lên thủ ảnh trùng rồi... Linh lực bọn hấn có thể tăng thật nhanh!”

Một nữ tử tóc đỏ một bên Ngụy Hợp cảm thán nói.

Nàng cũng là ông lão, là lão binh mà chiến tích tích lũy mới có được cơ hội lên tới. Tên nàng là Y Duy.

Tuổi tác không khác Ngụy Hợp bao nhiêu, hơn hai trăm tuổi, cho nên hai người coi như có tiếng nói chung.

Bởi vì nguyên do linh năng và kỹ thuật sinh vật, ngoại hình của cô vẫn không khác mấy so với ba mươi nữ tử.

“Dù sao cũng là thiên tài... tinh anh thiên tài được tuyển chọn từ toàn bộ tinh cầu, có biểu hiện này cũng không tính là gì.”

Một lão nhân tóc bạc hoa râm bên cạnh trầm giọng nói.

Hấn tên là dật, nhưng không phải là đạo sư, mà là học viên. niên kỷ hơn hai trăm năm mươi tuổi, so với Ngụy Hợp hai người còn lớn hơn.

Đến độ tuổi này của bọn họ, đã thấy qua quá nhiều kinh nghiệm.

Nhưng kể cả Ngụy Hợp cũng đều có chút sợ hãi thán phục đối với Vu Na.

Bởi vì trước khi đến đây bọn họ mới tiếp nhận kiểm tra, khi đó Vu Na chỉ là linh lực cấp hai cấp Lý Oa.

Lúc này mới một tuần, nàng vậy mà đã... đạt đến cấp Ảnh trùng cao hơn một cấp.

Bọn họ là những đứa bé, ảnh trùng, còn có thêm một cấp bậc để nuôi dưỡng nữa. Đây đều là những di thể thuộc về cấp bậc sóng âm nhất giai.

Sau đó còn có sóng âm nhị giai tiến giai các loại tô thể.

Sau tam giai của sóng âm, chính là giai vị ánh sáng quen thuộc của Ngụy Hợp.

“Dựa theo phân chia cấp bậc, phạm vi di thể của sóng âm, là số lượng phát ra từ một đến ba.” Huân trầm giọng nói, “Nói cách khác, cấp bậc xạ xuất vừa đến cấp ba, đều được đặt tên là cấp âm ba.

Chúng ta hiện tại cũng mới chỉ có thể miễn cưỡng điều khiển di thể côn trùng cấp hai... Cái này còn có thể rèn luyện linh năng hơn trăm năm hơn so với bọn hắn...”

Đây là chênh lệch về linh lực, cho dù là linh pháp hay thiên phú đều không đạt tới mức độ nào, tác dụng của linh pháp chỉ khiến người ta tiếp cận cực hạn linh năng của mình.

Sau khi đến cực hạn, thiên phú không đủ, cũng sẽ không tu luyện được linh pháp.

“Đừng so sánh với những người trẻ tuổi này, những người già như chúng ta chẳng qua chỉ là đi ngang qua sân khấu mà thôi. Những hạt giống thiên tài như Vu Na thì tương lai có hi vọng có thể trở thành hạt giống ánh sáng chiếu rọi, không phải là thứ chúng ta có thể so sánh được.” Y Duy than thở.

“Lão Ngụy, lát nữa uống một chén nhé?” Y Duy nhìn về phía Ngụy Hợp, đối với kẻ trầm mặc lạnh nhạt như Ngụy Hợp này, học sinh thực chiến tương đối mạnh, nàng vẫn rất có hảo cảm.

Tuy rằng đã hơn hai trăm tuổi, dạng nam nhân gì nàng đều đã từng thấy, nhưng dạng khí chất như Ngụy Hợp, Y Duy lần đầu tiên gặp.

Nàng luôn cảm giác trên người đối phương có loại đặc tính không cách nào hình dung.

“Không được... Ta còn phải đi thư thất xem tư liệu.” Ngụy Hợp từ chối nhã nhặn.

Tu luyện linh pháp của hắn quả thật chỉ có thiên phú bình thường, dù sao lúc trước hắn căn bản không có linh năng thiên phú, hay là nhờ linh năng thủ xảo mới có thể cưỡng ép mở ra.

Như vậy mới có được thiên phú, chỉ là bình thường đã xem như là may mắn rồi.

Cho nên tốc độ tu hành Ngụy Hợp rất chậm, dù sao không phải chuyên tu Linh Tộc trên con đường này, căn bản hắn vẫn là võ đạo huyết nhục. Nhưng không quan trọng, chỉ cần còn tiến bộ về phía trước, sớm muộn gì hắn cũng có thể đi tới càng cao hơn.

Cho nên hiện giờ việc Ngụy Hợp phải làm là tận hết khả năng nghĩ biện pháp, đẩy nhanh tốc độ tiến bộ.

Mặt khác, hiện tại hắn hoàn toàn không có ý định tìm lão bằng hữu.

Ngụy Hợp nhìn về phía nam học viên trẻ tuổi lên sân đấu thứ hai, bắt đầu sắp xếp tư liệu về Ảnh trùng mà mình lấy được trước đó.

Năng lượng linh lực hiện giờ của hắn, đủ để điều khiển di thể của Ảnh trùng. Nhưng đây là cực hạn, di thể cao hơn một cấp, cần năng lượng linh lực gấp mấy lần Ảnh trùng.

Linh lực hiện tại của hắn còn kém rất xa.

Mà số lượng linh lực, là trung tâm của tất cả, quyết định hắn có thể thu hoạch di thể càng cao cấp hơn hay không.

Cũng quyết định Huyết Nhục Võ Đạo của hắn có thể đi xa hơn nữa hay không.

Cho nên hiện giờ, một bên đang tiêu hóa thiết kế kết cấu từ tế bào do Ảnh trùng sinh ra, một bên nghĩ biện pháp tăng tốc độ rèn luyện Linh pháp của chính mình.

Mà nhắc đến rèn luyện linh pháp gia tốc, biện pháp thường dùng nhất tự nhiên chính là được tề.

“So với những kẻ thuần túy đi theo con đường linh lực thì ta vẫn còn quá yếu ở phương diện này.” Ngụy Hợp cảm thán trong lòng.

Nhưng so sánh với cảnh giới Đại Tông Sư không có đầu mối, hệ thống nơi này hoàn toàn là một con đường tắt.

Ưu thế của hắn ở võ đạo, ở thân thể, cảnh giới.

Chỗ phiên phúc ở chỗ linh có thể là hậu kỳ bổ tu, rất nhiều thứ cũng không quen thuộc.

Sau khi vây xem một lúc, mượn những ông lão như bọn họ thay phiên nhau lên sân khấu.

“Trận tiếp theo, Phúc Mãng đấu với Y Duy.”

“Ta đi đây.” Y Phát Tiên cười cười tiến lên, con nhện thể hình tự động lan tràn trên người nàng.

Chỉ vài cái, Y Duy nhẹ nhàng nhảy qua, bàn chân kim loại va chạm trên mặt đất, phát ra tiếng va chạm trầm trọng.

Cách đó không xa đã có một nam tử tóc ngắn màu nâu, tiến lên đứng chờ.

Ở đây, những người có thể tới đây đều đã thành lập quan quân cấp Chuẩn Úy có công huân.

Là thực chiến phái được tạo ra khi dùng đao ô nhiễm với đao của hung thú giết chết.

Cho nên, đối phương cũng không có coi thường những ông lão Thích Duy này, mà ngược lại còn tương đối coi trọng và kiêng kỵ.

Dù sao người già đại biểu cho kinh nghiệm tác chiến cực kỳ phong phú của mình.

Bốp!

Hai đao hư ảnh lóe lên.

Hai người đứng tại chỗ, trên cơ thể có chút nổi lên ánh sáng màu lam.

“Người nói ai sẽ thắng?” Y và Ngụy Hợp nhỏ giọng trao đổi nói.

“... “Nói thật, Ngụy Hợp đối với mấy chục tấn công sức mạnh mới có này cũng không cảm thấy hứng thú.

Tựa như người lớn nhìn thấy hai đứa trẻ con đánh nhau, thời điểm tiêu khiển có lẽ có hứng thú, nhưng thật sự phải nghiêm túc phân tích...

“Không có hứng thú sao?” Trương Học đoán được tâm tư của Ngụy Hợp.

“Cũng đúng, những thứ như lão nhân chúng ta đây, những thứ này cũng xem nhẹ, thắng bại tâm, có đôi khi cũng không quan trọng. Nếu không phải Ân Thành bên kia nhất định buộc ta phải dát vàng... Ta cũng lười đi một chuyến như vậy.”

Ngụy Hợp từ chối cho ý kiến.

Nhân vật mới của Chuẩn Úy tổng cộng chia làm hai phái.

Một người là quan quân trẻ tuổi thiên tài.

Một người là những lão binh già bộn họ.

Ngụy Hợp kỳ thật từ học tập điều khiển chiêu Cơ thể đến bây giờ, cũng mới mấy tháng, nhưng hắn không nói ra những nội tình này.

Mà là tự nhiên dung nhập vào trận doanh của ông lão bên này.

Dù sao để cho lão nhân gia hơn hai trăm tuổi của hắn, khoác lác với người trẻ tuổi, lão Ngụy hắn cũng không làm được.

Ngay lúc hai người Ngụy Hợp đang nhỏ giọng nói chuyện.

Cách đó không xa, trong thiên tài của những người mới, một nữ tử tóc đen có khuôn mặt bình thường, ánh mắt nhìn như vô ý đảo qua Ngụy Hợp cùng hai gã Chuẩn Úy khác.

“Tổng cộng có ba người, đều là đối tượng phía dưới báo lên, cần theo dõi để chú ý.” Linh năng nữ tử chấn động, tựa hồ đang truyền tin tức cho người nào đó.

“Đúng, đúng vậy, ta sẽ xử lý thỏa đáng.”

“Đúng vậy, ba người đều tiếp xúc qua một chút sao? Rõ ràng.” Ánh mắt nữ tử đảo qua ba người Ngụy Hợp, sau đó dừng lại trên một nam tử tóc vàng.

Truy Lợi Hoài Sâm, đây là tên của người này, đồng thời cũng là tên của người có thực lực mạnh nhất trong số các phóng xuất úy này.

So với Vưu Na, vị Chung Lợi này có thể nói là bản gia tăng toàn diện, lúc ở ẩn thành trên mặt đất, cũng đã sáng chế ra

chiến tích tiêu diệt trên trăm con tạp binh thú, hơn nữa còn lợi dụng chiến thuật giao sát hơn hai mươi con thú ô nhiễm cấp thấp.

Người này xuất thân vốn là quý tộc lâu năm của khu điện bạc, người như vậy chỉ sợ cũng khó lôi kéo.

“Tây Hoa, người phải nhớ kỹ, ở Ngân Đái khu, mỗi một bộ đều có dấu hiệu truy tung. Cho nên, không có ai ở đây vận dụng nuôi dưỡng mà không bị truy cứu trách nhiệm.”

Trong linh năng, giọng nói thần bí kia lại lần nữa truyền đến.

Đôi mắt của nữ tử tóc đen lập lòe.

“Ta hiểu rồi, sau này ta sẽ vận dụng chế độ máy móc.”

Dưới tình huống không có cách nào vận dụng tổ thể, cái gọi là lực chiến thực sự của những thiên tài này cũng không có ý nghĩa gì.

Không có di hí thể, bọn họ cũng chính là đặc chủng binh mạnh mẽ.

Linh thuật có lẽ có chút tác dụng, nhưng không có linh thuật phóng đại, quá mức yếu ớt.

Cho nên, chỉ cần bọn họ không mang theo trạng thái nuôi dưỡng, đột nhiên tập kích, là có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ thí nghiệm.

“Rất tốt, như vậy, chờ đợi thời gian đi.” Âm thanh kia từ từ lắng xuống.

Người phụ nữ tóc đen đưa mắt nhìn Tây Hoa, cũng không nhìn ba mục tiêu kia nữa.

Ngụy Hợp ở phía xa như có cảm giác, nhưng không để ý.

Ảnh trùng hiện tại nuôi dưỡng thân thể, mặc dù tính năng đã có so với bé con lớn hơn nữa, nhưng vẫn yếu đến dọa người như cũ.

Hơn mười tấn lực lượng, cho hắn xoa bóp cũng ngại ít.

Cho nên hiện tại hắn trọng tâm, không ở những thứ này, mà chỉ để ý tốc độ thiết kế thể ảnh.

Kết cấu tế bào, tổ chức hệ thống cơ quan, các hệ thống sinh lý lớn lao, đây mới là nơi Ngụy Hợp có thể tham khảo.

Rất nhiều tế bào kết cấu cùng thành phần tạo thành, tựa như bức tranh vô cùng hoàn mỹ phức tạp mà hài hòa.

Căn bản không phải sức người có thể sáng tạo ra.

Rất rõ ràng, nhân loại phần lớn là tham khảo học tập sinh vật vốn có trong đó.

“Trận tiếp theo, Ngụy Hợp đối kiến Lam Lan Tập.”

Ngụy Hợp đi lên phía trước, trên thân tự động bao trùm ra thân thể côn trùng màu đen.

Là người già hơn hai trăm tuổi, có thể thao túng Ảnh trùng. Đây là cơ bản.

Nhưng đây cũng là cực hạn, trong lão nhân cơ bản không ai có thể đạt tới một cấp cao hơn.

Thực chiến không có chút nào hồi hộp, Ngụy Hợp nhẹ nhõm ứng phó đám người trẻ tuổi đối diện tập kích mấy lần, sau đó một khuỷu tay giải quyết chiến đấu.

Không có dinh dưỡng, không có hứng thú.

Cuộc sống buồn tẻ cứ lặp đi lặp lại như vậy, ngày qua ngày, ngày ngày huấn luyện, kiểm tra đo lường, đối chiến. Lại kiểm tra đo lường.

Sau đó sắp xếp bảng danh sách tốc độ tăng trưởng nhanh nhất.

Trong đó mười người đứng đầu với tốc độ nhanh nhất càng được bọn họ hưởng thụ.

Mà những người còn lại đều trở thành phụ trợ.

Ngụy Hợp cũng không ngoại lệ, chỉ cần xem linh có thể tiến bộ tốc độ, hẳn xác thực nát vụn, ở trong tất cả mọi người cũng tính là trung hạ tầng.

Cũng may còn tốt hơn mấy lão già già già sức yếu, hoàn toàn không có tiến bộ chút nào.

Cũng may hẳn tự mình chọn linh pháp tinh hải, gọi đơn giản là tinh pháp, tổng lượng linh lực đột phá cũng không nhiều, đa

phần là có yêu cầu với kết cấu linh lực.

Vì vậy y không vội.

Đảo mắt, kỳ hạn ba mươi ngày chuẩn úy tiến tu cũng đã đến.

Tất cả các Chuẩn Úy xếp thành hàng chờ phía trước công lâu.

Bầu trời khu Ngân Đái là mô phỏng thời tiết tự nhiên.

Lúc này vừa đúng lúc vạn dặm giữa trời quang.

Ánh mặt trời rực rỡ chiếu rọi quân trang thẳng tắp trên thân mọi người, đều dát một tầng vàng kim.

“Đến đây, nhìn nơi này, cùng cười một tiếng.”

Ảnh chân dung chụp ảnh, ý bảo tất cả mọi người nhìn về phía hắn, hơn nữa giơ tay lên đánh ra con số ba.

“Ba, hai, một.”

Rắc rắc.

Trong tiếng quay phim thanh thúy, hình chiếu tốt nghiệp cũng đã hoàn thành.

Chuẩn úy thực sự bị loại chỉ có hai người, còn nhóm này hơn mười người, toàn bộ thuận lợi hợp cách.

Rất hiển nhiên, cái gọi là đào thải lúc trước chẳng qua là lời khen ngợi mà thôi.

Đối với những Chuẩn Úy tiến tu mà nói.

Bản thân bọn họ sở hữu linh năng thiên phú và chiến tích công huân đã đủ để chứng minh rất nhiều thứ.

Ngụy Hợp và Y Duy cùng đi về phía xe cở chùng ngoài cửa, nhưng khi nhìn thấy đám thiên tài chuẩn úy Vưu Na và Liêu Lợi đã bị không ít công ty và người của phủ chính phủ vây quanh.

“Rất hiển nhiên, những thiên tài có tiềm lực vô tận kia được tất cả mọi người xem trọng, mà những lão binh như chúng ta lại không người hỏi đến.” Y Duy cười tự giễu.

“Chiến tích chúng ta lấy tính mạng ra, bọn họ có thể dễ dàng làm được. Cho nên thừa nhận chênh lệch có khó như vậy?” Lộ

cứng rắn trả lời.

Nghe những người ngoài kia không ngừng hô lên các loại đãi ngộ như lương cao, phúc lợi đặc thù, Ngụy Hợp khẽ lắc đầu, thậm chí cũng lười để ý tới hai người Huân, trực tiếp đi về phía xe ngựa.

Trên xe, đám người nhà của Tạ Tĩnh Tuyên và những người nhà khác đã sớm chờ ở trên xe.

Từ sau khi ghé qua khu Ngân Đái, trừ thỉnh thoảng cùng Ngụy Hợp ăn một bữa cơm, thời gian còn lại đều ở cùng một chỗ với vài cô gái trẻ tuổi khác.

Ngụy Hợp cũng không quản thúc nàng quá nhiều, chỉ xác định có vấn đề an toàn hay không, mặc cho nàng đi.

Chỉ là, nhìn ngoại hình cách ăn mặc của sột soạt giống như tiểu thư nhà giàu, Ngụy Hợp không tự chủ được mà nhớ tới A Noãn.

Nam nhân lấy mạng đi nhật hoang, bổ sung gia sản dùng cho hấn.

Nhưng dù sao cũng không phải là thân hữu thật sự của hấn, cho nên hấn không có lập trường ước thúc nàng trên những chuyện nhỏ nhặt này.

“Xin lỗi, xin hỏi mấy vị trưởng quan có đồng ý tham gia đề tài huấn luyện chiến đấu không. Kẻ hèn là Tinh Cơ chiến liên minh tự do. Mỗi tháng lương một vạn, cuối năm đều có tiền thưởng!”

“Chúng ta là bảo an của tân Hồ, hy vọng có thể mời mấy vị đảm nhiệm việc cố vấn an toàn của tập đoàn chúng ta.”

“Trong tập đoàn Ngân Phàm, chức vụ trợ lý an toàn riêng chỉ phụ trách cho cao tầng tập đoàn đi ra ngoài an toàn. Tân Tư Tam Vạn Nguyệt.”

Còn chưa lên xe, lập tức bên phía lão Chuân Úy, cũng bắt đầu có người tới gần xin mời nhậm chức.

660

Đương nhiên, so với những quan quân trẻ tuổi bên kia, thì tiền lương ở nơi này còn xa mới có được.

Nhưng dù sao cũng là người có thiên phú, cũng vượt xa người bình thường làm đãi ngộ.

Ngụy Hợp không đáp ứng bất kỳ chức vụ gì.

Lên trán Đại Ba.

“Thúc thúc...” Mâu Tư có chút loảng xoảng từ chỗ ngồi khác trở về.

Hiện tại nàng đã hoàn toàn nhìn không ra bộ dạng của thiếu nữ không đầu trâu kia.

Bộ quần áo màu xanh nhạt, lụa đen, giày nhỏ màu đen, trên tóc còn thiếu một bộ trang sức phi thúy điều thoạt nhìn rất đắt tiền.

Trong ba mươi ngày này, bọn họ cũng chỉ có thể ở lại trong tu doanh, những thứ này từ đâu tới mà không cần hỏi cũng biết, tự nhiên là người khác đưa cho rồi.

“Chuyện gì? ân cần gì?” Ngụy Hợp không nói gì thêm, chỉ là vẫn bình thản nói. Đây đều là việc chính nàng có thể quyết định. Nàng không có quyền quản thúc.

Xem ở A Noãn, hấn có thể làm chính là cố gắng hết sức chiếu cố. Chỉ cần hoẵng không làm một số chuyện phiền toái, trái pháp luật.

“Ta muốn hỏi một chút, sau khi chúng ta ra ngoài sẽ ở đâu? Bằng hữu của ta đang hỏi địa chỉ sau lưng chúng ta.” Cù nhỏ giọng nói.

“Phong Hoa Lộ, số 11 Ngân Lang trang viên.” Ngụy Hợp cười cười, báo ra địa chỉ nơi ở mà hấn sắp xếp.

Trong thời gian tiến vào tu doanh, hấn ta vẫn luôn có liên hệ với bên trong.

Thật ra mỗi một vị chuẩn úy tiến tu đều có liên hệ với việc mình ra khỏi Ân Thành.

Đây cũng là điểm mấu chốt để Ân Thành nguyện ý ủng hộ bọn hắn tiến thêm một bước sâu sắc hơn.

Trong Mâu vì tỏ vẻ coi trọng Ngụy Hợp, còn giúp gã an bài một tòa trang viên cho mình, làm chỗ ở của mình.

Tại Ngân Đái khu, địa phương này tấc đất tấc vàng, rõ ràng có thể an bài toàn bộ trang viên nghỉ chân, có thể thấy được gã tài lực cùng trình độ coi trọng Ngụy Hợp.

“Khu cầu vòng sao?” xâu bối tỉnh mê mê mê ngồi xuống, tiếp cận vị trí bên người Ngụy Hợp.

Sau đó bắt đầu dùng tin tức cá nhân gửi cho các bằng hữu.

Chỉ là không bao lâu, nàng bỗng nhiên khẽ nhếch miệng nhỏ, quay đầu nhìn một chút nhắm mắt dưỡng thần Ngụy Hợp.

Hiển nhiên, từ trong miệng bằng hữu của nàng, đại khái nàng đã biết, ở tại khu cầu vòng là khái niệm gì...

Thải hồng là khu vực quý tộc thuộc khu Ngân Đái, không phải người thường có thể tùy tiện mua được chỗ ở.

Giá nhà còn cao hơn xa các khu vực khác.

“Người thật sự ở tại khu cầu vòng sao?”

“Thật lợi hại a... Thúc thúc xấu thật có tiền!”

“A a quá hạnh phúc. Lần trước ta tới khu vực váy hồng, mỡ và bánh sữa bò ở đó ngon hơn một chút! Có thể mỗi ngày đều ăn được, quả thực quá hạnh phúc!”

Tiếng tán thưởng cùng chấn động của các bạn tốt khiến hư vinh tâm đạt được thỏa mãn chưa từng có.

Đôi mắt nàng ửng hồng, dần dần trầm mê vào tiếng khen ngợi đố kị của các bằng hữu.

Đại Ba chậm rãi khởi động, dọc theo cầu treo màu đen dài dòng dòng thời gian, chạy về phía thành khu Ngân Đái.

“Ngụy Hợp Ngụy tiên sinh sao?”

Đột nhiên, mọi người xung quanh phát ra một quầng sáng chiếu rọi trong tầm mắt của hắn.

Một hàng chữ nhỏ màu đỏ rõ ràng chậm rãi di động trước mắt Ngụy Hợp.

“Người là ai?” Ngụy Hợp khẽ nhíu mày. Tại cuối đầu đưa vào chữ viết.

“Ân đức, còn nhớ không?” Đối phương chỉ ra lai lịch.

“Là hắn? Sau đó thì sao? Người muốn nói cái gì?” Ngụy Hợp khôi phục bình tĩnh hỏi.

“Không biết Ngụy tiên sinh thấy Tinh Uyên bây giờ thế nào?” Người nọ dò hỏi.

“Tinh Uyên? Ta cũng không biết rõ nơi đó. Cho nên không có ý kiến gì.” Ngụy Hợp trả lời.

“Như vậy sao? Xem ra thời cơ còn chưa chín muồi. Ta nghĩ Ngụy tiên sinh sau khi xem qua thư tịch liên quan tới Tinh Uyên, đã có hiểu biết nhất định đối với nơi đó.

*

*

*

Xem ra là ta nóng lòng. Vậy... Cũng mong lần sau gặp lại.”

Người nọ lại nói thêm một đoạn.

“Chờ một chút, rốt cuộc người là ai?” Ngụy Hợp nhíu mày.

“Người có thể gọi ta là mật ngữ.” Người nọ trả lời lại một đoạn.

Sau đó, toàn bộ văn tự chợt lóe lên một cái rồi biến mất toàn bộ.

Mật ngữ?

Lông mày Ngụy Hợp cau lại.

Ngược lại không nghĩ tới mới đi lên đã đụng phải thế lực thần bí sau lưng ân đức.

Bất quá hẳn rất nhanh bỏ đối phương lại phía sau. Mặc kệ bọn họ có thân phận gì, hiện tại việc cấp bách của hẳn là lựa chọn nơi mình cần đi.

Bởi vì lúc khảo hạch, biểu hiện ra chi tiết nghiên cứu kiến thức kiến thức phong phú đối với bộ lạc.

Cho nên Ngụy Hợp nhận được lời mời từ Ngân Hoàn Khôn Y, Sa Hoa Đại Học, cùng với lời mời của mấy tập đoàn sinh vật.

So sánh với tính phong bế cực cao, độ tự do đều sẽ bị ảnh hưởng của Ngân Hoàn Mộc, Ngụy Hợp càng khuynh hướng hội tụ ở nơi Mê Hoa Đại Học này.

Còn về tập đoàn sinh vật tư nhân, tạm thời không cần nhắc.

Đương nhiên, đây đều là nhiệm vụ vừa rồi.

Những vị chuẩn úy tốt nghiệp này, thống nhất đều sẽ làm việc an toàn ở Ngân Đái khu.

Chẳng qua, bởi vì sinh hoạt trong Ngân đái khu tương đối an nhàn, cho nên ngày thường thời gian nhàn rỗi tương đối nhiều.

“Ngụy Hợp.”

Y Duy ngồi xếp hàng phía sau chào hỏi từ xa. Bên cạnh nàng cũng không có một người.

Không có thân hữu, không có cùng một người.

“Trở về cùng đi uống rượu.” Y Duy chớp chớp mắt.

“...” Ngụy Hợp khẽ gật đầu, xem như đáp lại.

Nhân tế kết giao, hẳn cũng không thêm để ý, dù sao mục đích hẳn tới nơi này, cũng không phải là vì ở chỗ này an hưởng tuổi già.

“Thế nào, đã già một chút rồi mà còn định liêu một phen?”

Người điều khiển chỗ ngồi bên phải hừ hừ hai tiếng nói.

“Sống đến già cũng học được chút kinh nghiệm.” Ngụy Hợp

đáp lại: “Hơn nữa, so với các cao thủ quang cầu giai vị, chút tuổi này của chúng ta cũng không tính là gì, đúng không?”

“Tâm lý ngược lại là hảo tâm.” Phôi ngồi bên người thê tử của hẳn, là nữ nhân dịu dàng làn da màu thu hoạch, lúc này

cũng mỉm cười cùng Ngụy Hợp gật gật đầu.

“Ta vẫn luôn tin tưởng. Chỉ cần tâm tính trẻ trung, người vĩnh viễn sẽ không già.” Ngụy Hợp nghiêm túc trả lời một câu khó có được.

Đối với tốc độ phân tích thể ảnh trùng, còn có linh có thể tu luyện tốc độ chậm chạp, hẳn đã làm chuẩn bị trường kỳ kiên trì.

tặc của ta chỉ vào hẳn ta, không còn gì để nói.

Ngụy Hợp cười cười, nghiêng người nhìn về phía tòa kiến trúc màu trắng bạc như cột băng xẹt qua ngoài cửa sổ.

Nhìn những phi hành không khác gì chim bay, phi hành tới lui lui.

Bọn chúng nhìn như hỗn loạn, trên thực tế dựa theo quy luật tu kiến trên không trung.

Trong lòng hẳn vô cùng bình tĩnh.

Tựa như lại trở về thời gian ở trong quyền viện, theo lão sư học quyền.

Thời gian như thoi đưa.

Ngụy Hợp mang theo ân quan, cũng bắt đầu chính thức nhậm chức và cuộc sống trong Ngân Đái khu.

Cuộc sống ở đây mỗi ngày tương đối nhàn nhã, bất kể muốn mua thứ gì, chỉ cần có tiền, trong vòng mười phút, đều có thể đưa đến trước mặt người.

Độ cao tự động hóa lỏng thành trì, cùng với đại lượng tác dụng đối với linh lực, khiến cho tòa thành trên không trung này có mị lực không gì sánh nổi.

Ngụy Hợp nhậm chức bộ lạc an toàn xong, mỗi ngày trừ đi đưa tin, hoàn thành nhiệm vụ mang đội tuần tra, thời gian buổi chiều hoàn toàn tự do an bài.

Phần lớn thời gian hẳn đang ngâm mình trong thư viện Hoa Sa Đại Học Viện, thỉnh thoảng lại uống trà với Y Duy, cùng ra ngoài uống trà.

Đúng vậy, không phải uống rượu mà là uống trà.

Mặc dù chỉ có trà hoa quả, không có trà xanh, trà đỏ, nhưng Ngụy Hợp chỉ có thể tạm chấp nhận.

Ba người tuổi tác xấp xỉ ngày thường mà tính khí cũng tương hợp, không có mâu thuẫn gì.

Ở chung lâu rồi, quan hệ cũng gần gũi.

Ngoại trừ Y và Y Duy, còn có một người trẻ tuổi bị Ngụy Hợp đánh bại, Lý Lan Tạp, cũng thường xuyên tìm Ngụy Hợp giáo huấn Cách Đấu Thuật.

Lý Lan Thê không có bồi cảnh hiển hách, tư chất bản thân không tồi, ở trên bảng danh sách cùng kỳ, xếp hàng thứ mười.

Có thể tính là ưu tú.

Nhưng bất luận hãn nỗ lực thế nào, trên chiến đấu làm sao đều bị Ngụy Hợp đánh bại một cách đơn giản.

Ngay từ đầu hãn không phục, nhưng sau đó bị đánh bại nhiều lần, cũng hoàn toàn ủng hộ Ngụy Hợp.

Thế là khiêm tốn thỉnh giáo tài nghệ liên quan đến nó.

Ngụy Hợp sinh hoạt ở đây mỗi ngày, Ngân Lang trang viên cũng tương đối rộng rãi, bên trong có rất nhiều ý tứ, còn sắp xếp cho hãn hai người hầu gái chuyên chức, phụ trách quét tước vệ sinh và nấu cơm.

Trừ việc thỉnh thoảng tiếp đãi nhân viên công tác từ Ân Thành tới, Ngụy Hợp ở chỗ này không còn phiền toái gì khác.

Trong nháy mắt thời gian đã qua hơn hai năm.

đến quốc mười hai mươi bảy năm, bốn tháng.

Ngân Đái khu bắt đầu điều động hộ vệ đội, tiến về mặt đất tiến hành nhiệm vụ dọn dẹp sào huyệt.

Buổi tối, trong một khu cầu vòng có một quán rượu nhu hòa.

Trong âm thanh âm thanh của âm nhạc nhẹ nhàng yên tĩnh.

Ngụy Hợp cùng Y Duy, chia khoá, cùng ngồi ở bên bàn tròn, thưởng thức nhạc đàn tấu và vũ đạo trên sân khấu.

“Tiểu tử Lý Lan Lý Lan kia đâu? Sao không thấy hắn đi theo ngươi?”

Giám giáo của hắn hừ hai tiếng, tầm mắt vẫn luôn không rời dài xinh đẹp nữ lang.

“Hắn theo quân đội đi ra mặt đất. Lần này điều hắn đi tăng cường lịch luyện, đoán chừng là muốn thăng chức.” Ngụy Hợp trả lời.

“Cũng đúng, Tư Lý Lan Tạt thiên phú không tệ, so với những lão gia hỏa chúng ta đây tốt hơn nhiều, hiện tại hắn là cũng đã đến cực hạn Ảnh Trùng rồi nhỉ? Bước tiếp theo chính là có thể nuôi dưỡng cấp Bạo Phong... Chắc chắn có hy vọng a...”

“Nào dễ dàng như vậy.” Y Duy ở một bên cười nói: “Quang chiếu giai vị cũng yêu cầu rất cao đối với cường độ thân thể của mình, hơn nữa linh lực có thể đạt tới quang chiếu giai. Không có trên trăm năm, đừng có mơ. Nhã phong thể còn nhỏ, về sau ít nhất sẽ dừng lại ở trong cơ thể bảo tổ rất nhiều năm, mới có thể thấy được hi vọng đột phá quang chiếu...”

Ngụy Hợp không lên tiếng, chỉ gật đầu.

Cấp độ Quang Chiếu là cánh cửa mà bất kỳ thiên tài nào cũng không thể bỏ qua, độ khó khi đột phá không thua gì hắn ở tháng Đại Nguyệt năm đó, Tông sư đột phá Đại Tông Sư.

Hơn vạn ngày mới có thể đột phá, đã là tỉ lệ không tệ rồi.

Dù sao mỗi năm xuất hiện nhiều thiên tài như vậy, dưới số lượng dân cư khổng lồ, thiên tài cấp thấp, kỳ thật ở cấp trên xem ra, cùng người bình thường không có gì khác nhau.

“Nghe nói Vu Na và Mục Lợi, chúng ta cùng thời kỳ, ngược lại tiến vào danh sách đội dự bị. Có lẽ bọn họ có hi vọng.”

Huân lại tiếp tục nói.

“Vô nghĩa, trên danh sách kia có trên trăm người, có một khả năng đột phá quang chiếu đã là không tệ rồi.” Y Duy cười ha hả nói.

Ngụy Hợp nâng chung trà lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

“Hộ của ta, nghe nói ngươi phải trở về?”

“.....” Y Giám Hành trầm mặc lại.

“Con trai ông ta, một nhà con gái cả nhà đều ở dưới đó, không về làm gì?” Y Duy trầm giọng nói: “Không giống chúng ta, hình dạng chỉ là một bóng, một mình ăn no cả nhà không đói.”

“Ngay từ đầu... Nơi này, thật ra ta một mặt là vì dát vàng, hai là, cũng hi vọng mình có cơ hội bước lên một tầng cao, kéo dài tuổi thọ. Nhưng sau khi cố gắng qua đi, phát hiện ngoại trừ lãng phí tiền tài, cái gì cũng không làm được. Thế nên ta dứt khoát trở về, còn có thể giữ lại chút vốn cho mình.” Đâu mà lạnh nhạt nói.

Nhưng trong giọng nói nhìn như thoải mái, hắc mớ hồ có thể nghe ra một tia bất đắc dĩ và không cam lòng.

Đúng vậy... Nếu không phải thực sự không nhìn thấy hy vọng, ai lại nguyện ý bỏ qua mọi thứ trước mắt chứ?

Ngụy Hợp nhìn đôi phương, không biết làm sao, nghĩ tới năm đó còn sinh hoạt ở quyền viện.

Khi đó... hình như cũng là như vậy....

661

“Được rồi, không nói những lời chán nản này, dù sao cũng đã tới nơi này một chuyến, so với tuyệt đại đa số người ở ẩn thành bên kia mặt đất bên kia, đều tốt hơn rất nhiều. Ít nhất đã gặp qua việc đời.” Lao Lộ cười cười.

“Uống.”

Y thuận tiện bưng cái chén lên.

Ba người nhẹ nhàng đụng vào nhau, mỗi người tự uống một hơi cạn sạch.

Rõ ràng không phải rượu nhưng lại uống thật sự.

Đêm nay là một đêm tiền đưa ủy nhiệm, có lẽ sau này, sẽ không có cơ hội gặp mặt nữa.

Dù sao thì đến khu Ngân đái thì giá tiền tàu giữa hai bên cũng vô cùng đắt.

Ba người uống suốt đêm khuya, sau đó tự mình ra khỏi quán rượu, ngồi xe trở lại chỗ ở của mình.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Sau khi Ngụy Hợp tu luyện theo lệ cũ, đi vào An An bộ làm việc.

Bộ phận an toàn của Ngân Đái khu là hội tụ tinh anh các nơi, có đủ loại bộ phận cảnh báo cường giả hàng đầu ở lại.

Nơi này phụ trách trị an khắp nơi trên toàn bộ Ngân Đái khu.

Phí chức của thuộc sở của Ngụy Hợp là chuyên môn phụ trách làm giấy thông hành cho người khác.

Trừ cái này ra, thỉnh thoảng hẳn cũng phải đi ra ngoài dẫn đội tuần tra. Dù sao khu Ngân Đái cũng không phải tất cả mọi người đều có linh năng, trong đó có không ít dân bản địa không có tài năng.

Dân bản địa là những người trước kia tiến lên để thu hoạch tư cách cư trú, hậu nhân hoặc là hậu nhân thân thuộc của họ.

Không phải người có linh năng thì đời sau nhất định đều có linh năng thiên phú, cho nên bộ phận người không có linh năng này, biện pháp tốt nhất ở đây chính là lợi dụng thân phận để chứng minh mình là người đảm bảo.

Những người này cũng chính là vì thường xuyên tiếp xúc với nhau.

Rất nhiều người có tiền nhưng không có thiên phú sẽ thông qua giới trung giới, tiêu tiền tìm dân bản địa làm người bảo đảm, sau đó mới có thể được phép đi lên khu Ngân Đái.

Đây chính là thân phận, chính là khắc họa chân thật của đồng tiền.

Tổng bộ tổng bộ của An Toàn là một khu lầu các.

Lầu lầu cao nhất của Ngụy Hợp là Thập Lâu. Toàn bộ tòa nhà giống như một chữ Khải cực lớn, đỉnh chóp xây dựng cơ thể dài rộng, phía trên có rất nhiều phi hành phi hành.

“Chào buổi sáng.”

Bộ phận Ngụy Hợp lúc này.

Hắn vừa ăn bánh bao khoai tây ti mới mua được, vừa đẩy ghế ngồi của mình ra, mở máy tính, ngồi xuống, đeo lệnh bài chức vụ vào.

Bình thường lúc, Ngụy Hợp chỉ cần ngồi ở vị trí; Ngồi lên một giờ, hoàn thành quá trình ký tới sau, chỉ cần một giờ này không có nhiệm vụ gì, như vậy hắn liền có thể rời đi sớm.

“Hắc, lão Ngụy, người xem mấy người mới mới tới bộ phận sao? Bích Liên trong đó, quả thực không nên quá xinh đẹp.”

Trên chỗ ngồi gần đó, đồng thời Âu Lai mang theo nụ cười khó hiểu trên mặt, đi tới nhỏ giọng nói.

“Không chú ý, hàng ngày ta có rất nhiều chuyện, không rảnh chú ý những chuyện nhỏ này.” Ngụy Hợp trả lời.

Lúc ở hệ thống an toàn, hắn cũng không có vẻ lạnh lùng như vậy, dù sao hắn có khả năng còn cần phải tạo dựng mối quan hệ tốt với đồng nghiệp, cần phải tìm kiếm tung tích của đại sư tỷ thì cũng thuận tiện hơn một chút.

An toàn bộ các bộ phận đồng nghiệp, cấp bậc, vân vân, đối với Ngân Đái khu cùng bên ngoài đất, thậm chí đối với tinh cầu, đều có nhận thức không cạn.

“Ngươi ca, ngươi đã đến rồi sao? Đây là thông báo tới qua đưa tới, ngươi nhìn xem.” Thiếu nữ hali xếp sau, chủ động đưa tới một phần văn bản đen da.

Trong mắt Hạ Lê và Âu Lai, tuy ngoài mặt Ngụy Hợp hơi lạnh một chút, nhưng gặp chuyện gì cũng là nhiệt tình, khi nhân viên bộ phận gặp phiền toái gì, người mà Ngụy Hợp có thể giúp cũng sẽ ra tay tương trợ.

Nếu không phải Ngụy Hợp tuổi tác thật sự quá lớn, Hali kỳ thật cũng có chút động tâm. Tìm nam nhân tốt ôn trọng như lão Ngụy, cũng là lựa chọn không tồi.

“Đúng rồi, lão Ngụy, ta nhớ ngươi là trên mặt đất mới đi lên chứ?” Sau khi thăm tử đưa giấy tờ, đột nhiên hỏi.

“Ừm, mới lên không lâu.” Ngụy Hợp gật đầu.

“Gần đây phía trên thành lập đội nuôi dưỡng đi đến mặt đất phá hủy cứ điểm, việc này ngươi biết không?”

“Sao vậy?” Ngụy Hợp hỏi. Bên cạnh hẳn có người quen cũng bị kéo vào tham gia lần hành động này.

“Không có gì, ngay cả trong nhà cũng muốn ta nhân cơ hội tham gia lần hành động này, ta có chút không muốn đi.” Hali thở dài nói.

Thế lực gia tộc nàng không tồi, cũng có tiền, còn có thiên phú cũng không tồi. Tại bộ phận này, cũng coi như là một số người có tiềm lực phát triển.

“Ngươi muốn hỏi tình huống hiện tại?” Ngụy Hợp nhìn ra ý đồ của đôi phương.

“Đúng vậy, nói một chút lão Ngụy đi. Nếu như ngươi nói rất đúng, ta có thể giới thiệu cho ngươi bạn già!” Hạ Nhi cười tiếp lời.

“Bạn già quên đi, ta chỉ có thể nói cho ngươi một chút nội dung. Dù sao khu vực ta đang ở chỉ là một thành không lớn.”

Ngụy Hợp không hề keo kiệt, mà nghiêm túc giảng giải cụ thể tình huống cụ thể lúc Hạ Nhi đến cho y.

Loại lão binh đã từng tham gia ô nhiễm của thú triều này, đương nhiên là có biểu hiện biến nhiều nhất.

Sau một phen giảng giải tỉ mỉ, Hạ Nhi hết sức cảm tạ đưa cho Ngụy Hợp một ít đồ ăn vặt mình ăn.

Đồng thời vỗ ngực, giới thiệu cho hắn một người bạn già ở Ngân Đái khu.

Mặc dù Ngụy Hợp lần nữa biểu thị mình không có hứng thú, nhưng Hạ Nhi vẫn rất nhiệt tình chụp cho hắn một tấm ảnh công việc hằng ngày.

Rất nhanh, mọi người đều trở về trạng thái làm việc bình thường.

Cũng không ngừng có người tiến đến làm thủ tục bảo đảm thân phận.

Thời gian chậm rãi trôi qua, rất nhanh, một giờ ban đã tới, Ngụy Hợp đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Vừa mới đi ra cửa chính của bộ phận, trên hành lang máy móc màu bạc trước mặt có một nữ tử áo đen đến đây làm việc, vội vã chạy tới.

Đối phương tựa hồ không nhìn thấy hắn, đụng thẳng tới.

Ngụy Hợp né trái tránh phải, không ngờ đối phương cũng kịp phản ứng, kịp thời né qua phải.

Lần này phương hướng hai người nhất trí, nhất thời không cẩn thận đụng vào nhau.

Bành.

A....

Nữ tử kêu lên một tiếng đau đớn, bị đụng ngã ngửa ra sau, lui lại hai bước mới đứng lại được.

“Xin lỗi, thật có lỗi, vừa rồi không chú ý, là ta quá nóng vội.”
Nàng vội vàng liên tục xin lỗi.

“Không sao. Lần sau đừng liều lĩnh như vậy.” Ngụy Hợp lãnh đạm trả lời, lướt qua người, tiếp tục rời đi.

Công tác của bộ phận nhận biết, trên thực tế dựa vào máy tính tự động có thể hoàn thành.

Tác dụng của những người làm việc này của bọn họ là kiểm tra và bổ sung cho máy móc.

Cho nên bây giờ cứ đi cũng sẽ không ảnh hưởng đến công việc.

Ngụy Hợp chậm rãi đi xa, mà nữ tử áo đen phía sau lại nhíu nhíu mày khó hiểu.

Tay phải của nàng vươn vào túi áo, sờ trúng một cây kim loại đã cong mất.

“Thế mà không thể nhận ra sao? Gia hỏa này, trên người đều mặc trang phục phòng hộ sao? Cứng như vậy?”

Đáy mắt nữ tử hiện lên một tia bất đắc dĩ.

Bên trên yêu cầu nhân vật sở hữu tiến hành huyết nhục hái, nhân số thu hoạch cao tới hơn trăm.

Nàng bên này đã hoàn thành không sai biệt lắm hai mươi người, không ngờ tại Ngụy Hợp nơi này xảy ra rủi ro.

“Được rồi, sau này lại làm một lần nữa. Nếu phương thức ôn hòa không được, vậy cũng chỉ có thể chế tạo ra ngoài ý muốn.” Trong lòng nữ tử không nghĩ nhiều nữa, trực tiếp đi vào bộ, làm bộ làm việc, thân phận đảm bảo nghiệp vụ.

Cùng lúc đó, một đạo linh năng vô hình của nàng chấn động, từ một đầu cuối thân thể của nàng ẩn nấp truyền ra ngoài.

Mỗi người đều có kết quả cuối cùng, ở khu Ngân Đái đều có thể dùng để truyền tin tức về linh lực.

Tin tức như vậy là những thông tin mật báo, mỗi ngày đều có vô số thông tin mật thiết ở khu Ngân Đái.

Loại tín hiệu này chấn động cũng là hiện tượng rất bình thường.

Nhưng trong loại tin tức mật báo có tính bí mật cực mạnh này lại ẩn chứa bí ẩn đặc thù mà người thường không thể tưởng tượng được.

“Vừa rồi nữ nhân kia có vấn đề.” Ngụy Hợp rời khỏi bộ lạc an toàn, trong lòng biết rõ chuyện vừa mới phát sinh.

Ý đồ của mọi người là dùng một cây kim loại, trong nháy mắt đâm xuyên qua eo hắn.

Nếu là người bình thường, có lẽ vừa rồi sẽ không phát hiện, liền bị người lấy đi máu mình.

Nhưng Ngụy Hợp điều khiển nhục thân vượt xa tưởng tượng của người khác, tự nhiên là ngay lập tức phát hiện ra vấn đề.

Cho dù phát hiện ra vấn đề, nhưng hắn không nắm lấy ngay tại chỗ, cũng không có chứng cứ chứng minh đối phương mưu đồ gây rối.

Với sự can đảm của nữ nhân kia mà dám tự tiện vạch trần, rất có khả năng cũng sẽ không có kết quả gì.

Ngụy Hợp tạm thời không làm gì, cứ theo thói quen hành động thường ngày của mình, đi đến nhà bếp mình thích.

Có vài món ăn thích hợp làm xong sẽ lập tức ăn, cho nên thỉnh thoảng hắn cũng sẽ đích thân tới nhà bếp ngồi.

Chỉ là mới ra khỏi bộ lạc an toàn, dọc theo ô lang bên đường đi ra không xa lắm.

Ngụy Hợp lại cảm giác có ánh mắt nhìn chằm chằm vào mình.

Một đạo, không... Có lẽ là mấy đạo tầm mắt, từ các phương hướng theo dõi mình.

Ngụy Hợp không tin tưởng vào linh lực của mình, ở nơi này, nguyên bản cảm quan của hắn chỉ là trình độ quan sát bình thường, nhiều lắm là có thể cảm ứng được cấp độ linh năng của Ảnh trùng.

Hướng lên trên nữa tự lực không đủ.

Mà trước mắt ngay cả hắn cũng có thể cảm ứng được, tức là khả năng giấu trong bóng tối càng nhiều.

Nhưng nơi này là khu vực náo nhiệt, hơn nữa còn ở bên cạnh tổng bộ an toàn, hẳn không tin đối phương dám gióng trống khua chiêng.

Vì vậy có lẽ vẫn dùng thủ đoạn ngầm.

Ngụy Hợp nhíu mày, gã tự nhận chính mình sau khi đến Ngân Đái khu, vẫn chưa làm bất cứ chuyện gì trên chóc thị phi.

Nhưng phiền toái vẫn tìm tới cửa.

Bước chân hẳn dừng một chút, trong lòng quyết định phải bắt một tên, hỏi cho rõ ràng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Bước chân quẹo qua, Ngụy Hợp đi vào hai cái khe hở giữa lầu các, tựa hồ muốn tìm đường bên kia.

Trong ngõ hẻm khe hở, tùy ý có thể thấy được tạp tạng lẫn lộn. rác rưởi tràn ra rơi trên mặt đất, mặt đất còn có vũng nước đục lòi lổm lổm.

Mấy tên hỗn đản ăn mặc lưu loát, đang hút thuốc tùy ý ở trên đất trông cười đùa giỡn.

Ngụy Hợp vừa tiến đến, những Hỗn Tử này lập tức bị hấp dẫn ánh mắt, nhao nhao nhìn qua gã.

Ngụy Hợp không nói một lời, tiếp tục đi tới phía trước, chuẩn bị xuyên qua ngõ nhỏ.

“Chính là hấn sao?”

Ngoài hẻm, hai nam nữ trang phục như tình lữ nhìn Ngụy Hợp ở xa xa.

“Ừm, người này trên người mang theo phòng ngự trang bị gì, hái nguyên châm cũng không có.” Nữ tử thấp giọng nói.

“Vậy thì nhóm thứ hai bắt đầu. Trong thành không cho phép dùng cơ thể, để bọn họ trang bị máy móc.”

“Được rồi.”

Trang bị của máy móc là gần với trang bị cường hóa của cơ thể.

Có thể cường hóa sức mạnh và tốc độ của người bình thường đến mức gấp mấy lần người thường. Tuy còn xa mới bằng thân thể họ, nhưng trên phương diện trị an duy trì thành thị, ngược lại vừa vặn có thể dùng tới.

Vì vậy phần lớn trang bị máy móc đều được dùng trong tình huống cảnh giác ở thành thị.

Hai người an bài tốt bên này xong xuôi, liền đem lực chú ý đặt ở trên mấy mục tiêu trọng yếu khác.

“Mục tiêu Bích Liên bên kia vẫn không tìm được cơ hội sao?”

“Đúng vậy, trên người Bích Liên có mang theo thiết bị cảnh giới đặc thù, hơn nữa còn là loại hình mới cực kỳ đắt tiền, chúng ta cần phiên dịch lại mới có thể tránh bị bắt được.

Lần trước người thất thủ đi vào mới mò ra, trong thời gian ngắn, chúng ta không thể có hành động lớn hơn để tránh gây nên sự chú ý trong cục u của Bành Toa.”

“Được rồi, chú ý tìm kiếm cơ hội, số lượng chỉ tiêu nếu như chỗ chúng ta không hoàn thành, sau này tài nguyên và trang bị phân phối cũng sẽ giảm bớt đi chỗ nghiêng về phía chúng ta. Cho nên...”

“Ta hiểu rồi.”

Ánh mắt của hai người một mực chú ý đến một thiếu nữ xinh đẹp tóc dài màu xanh lục của bộ an toàn.

Thiếu nữ mặc quân phục kiểu dáng nữ, đội mũ quân màu đen, làn da tựa như sữa bò, hai mắt cũng màu xanh biếc giống như tóc, dưới ánh mặt trời phản xạ ra ánh sáng trong suốt long lanh.

Nàng chính là mới điều đến phòng bên này làm Bích Liên, Tát Lỗ Thác.

Bên kia.

Ngụy Hợp chậm rãi xuyên qua ngõ nhỏ, dưới cái nhìn chăm chú của một đám người hỗn loạn, mắt hắn không chớp, thẳng tắp tiếp cận lối ra.

Sắp đến lúc muốn ra khỏi cửa.

Chợt, cửa ngõ nhỏ phía trước đi vào một người, một nam tử dáng người cao lớn, cánh tay phải mang theo vòng tay kim loại màu bạc.

Đối phương chất phác, xem ra chính là đeo mặt nạ da người.

Người nọ quét mắt nhìn Ngụy Hợp, tựa hồ cũng muốn đi theo đường nhỏ, nhanh chóng đi vào ngõ nhỏ.

Ở loại thành thị này, các phương diện đều có quy định nghiêm ngặt giao thông quy định, đi vào ngõ nhỏ, đường tắt có thể có không ít thời gian.

Dù sao nơi này cũng xảy ra tình huống chặn xe.

Ngụy Hợp tiếp tục đi về phía trước, người kia cũng từ từ tới gần.

Bốp!

Trong nháy mắt khi hai người cách xa nhau gần nhất, người nọ bỗng nhiên nâng tay chộp đến vị trí tiền trên người Ngụy Hợp.

Tốc độ lần này của hắn cực nhanh, ngay cả Ngụy Hợp tựa hồ cũng không kịp phản ứng.

Đương.

Lần này trúng giữa phần eo Ngụy Hợp.

Vòng tay kim loại hung hăng nện lên người Ngụy Hợp, sau đó phát ra tiếng cứng rắn thanh thúy.

Nam tử hơi ngẩn ngơ, ngẩng đầu, nhìn chỗ quần áo Ngụy Hợp bị đập nát, chỗ đó rõ ràng lộ ra làn da sạch sẽ phía dưới.

Đúng vậy, hẳn không có đập sai, đúng là mình đã đập vào da thịt của đối phương.

Nhưng mà...

Một chút vừa rồi, chí ít có lực trùng kích ký ức, nhưng trên người Ngụy Hợp, lại không cần thận đụng một chút nào, bình thường không có gì lạ.

“Người...??” Nam tử ngẩng đầu, cùng ánh mắt Ngụy Hợp bình thản của gã đụng vào nhau.

Một ngón tay dựng thẳng lên, nhẹ nhàng điểm ở cằm nam tử.

Cảm giác lạnh lẽo bén nhọn khiến toàn thân hắn run lên, không tự chủ được, một luồng hàn khí không hiểu từ sau lưng tuôn ra, xông thẳng lên đỉnh đầu.

Theo bản năng, nam tử lập tức phải đưa tay ấn vào một nút trên người mình.

“Phanh.”

Trong miệng Ngụy Hợp phát ra một tiếng động.

Trong chốc lát, một cỗ lực lượng vô hình tựa như bắn ra, thật sự xuyên thấu qua cằm nam tử, xuyên qua khoang miệng, từ trán xuyên thấu ra.

Máu tươi rơi ra, Ngụy Hợp thu tay lại, tiện tay gỡ chiếc máy dài mà mình vừa dán lên vách tường ra.

Từ đầu tới cuối, đối phương từng ra tay tập kích hắn, đến khi hắn phòng vệ chính đáng để phản kích, đánh chết đối phương, tất cả đều có ghi chép.

Bị tập kích, phản kích, một kích mất mạng.

Quá trình đơn giản và rõ ràng dị thường.

Đối với những gia hỏa không nhìn thấy chãn nuôi này, cho dù dựa vào trang bị máy móc, sức mạnh và tốc độ của bọn họ trong mắt hắn cũng nhỏ đến đáng thương.

“Vừa lúc ta tương lai cũng cần có quân công.” Ngụy Hợp nhắc thi thể nam tử lên, xoay người đi về phía bộ lạc an toàn.

Nếu đối phương đã công khai tập kích, hẳn cũng không cần phải rụt rè nữa, trực tiếp vạch trần sự việc là tốt nhất.

Mấy phút sau.

Phòng vệ khắp nơi đều có phòng vệ.

Là một trong các bộ trưởng của Phí Lâm, có chút nhú mày nhìn Ngụy Hợp trước mặt.

“Thành viên của bộ lạc an toàn bị tập kích ngay tại tổng bộ cách đó không xa, chuyện như vậy vô luận xử lý thế nào cũng sẽ ảnh hưởng đến uy tín của toàn bộ Ngân Đái khu.”

Hắn trầm giọng nói: “Hơn nữa, trải qua chúng ta điều tra kỹ càng, kẻ đó hẳn là bởi vì ân oán cá nhân, mà lựa chọn âm thầm xuống tay với Ngụy Hợp người.”

Cho nên chuyện này, cũng không thể nhân cơ hội này mở rộng tình huống cùng chứng cứ.”

“Ý của xử trưởng là?” Sắc mặt Ngụy Hợp bình tĩnh hỏi.

“Chuyện này, nói thật, người không phải là người đầu tiên tới chỗ của ta báo cáo. Nhưng chúng ta nhiều lần truy tìm theo tung tích, căn bản không tìm được manh mối gì khác.

Tất cả mọi người bị bắt đều giống như người vừa rồi, không có bất cứ manh mối gì.”

Gần đây Phí Lâm cũng xác thực nhận báo án là trị an hỗn loạn.

Nhưng sau khi Ngụy Hợp trực tiếp đánh chết những kẻ tập kích, kéo đến tổng bộ báo cáo, hẳn xem như là người đầu tiên gặp phải.

“Những kẻ tập kích này cũng không phải ngẫu nhiên, bọn họ cũng không phải là lần đầu tiên gây án, phần lớn những người tập kích, phần lớn là những người trẻ tuổi thực sự không chịu nổi, chỉ muốn bí quá hóa liều.

Nhân lúc mỗi lần An toàn bộ bộ lạc an toàn đều phái người dọn dẹp cứ điếm, khu Ngân Đái đều sẽ xuất hiện vấn đề trị an như vậy.” Phí Lâm khuyên bảo.

“Cho nên ý tứ của xử trưởng?” Lông mày Ngụy Hợp cau lại.

“Đây là vụ án trị an, đợi lát nữa người đi kiểm tra kết án là được rồi.” Phi Lâm lơ đãng nói.

Những quan quân như Ngụy Hợp mới từ chiến trường xuống, hàng năm đều sẽ có một số người phát bệnh, rất nhiều đều phải ứng với việc tổng hợp chinh chiến.

Tựa như nam nhân kia, sau khi kiểm nghiệm khoa bên kia kiểm tra, không có phát hiện bất cứ điểm đáng ngờ nào.

Có lẽ người nọ muốn cướp ít tiền, kết quả gặp phải Ngụy Hợp ra tay chính là phản ứng quá khích.

Người bị đánh chết.

“Người, Bích Liên mới tới kia cũng giống như vậy, phản ứng của các người đều quá mức xúc động.” Phi Lâm cầm lấy tờ giấy lục trên bàn lên: “Được rồi, chuyện này dừng ở đây, người có thể đi xuống được rồi.”

“Vâng.” Ngụy Hợp kính một cái, quay người không nói nhiều nữa, trực tiếp ly khai.

Ngay lúc Ngụy Hợp rời đi không bao lâu.

Phi Lâm buông tờ giấy trong tay xuống, lông mày nhíu chặt.

“Đám ngu xuẩn này.” Hắn thấp giọng mắng một câu, rồi đưa ra một người cuối cùng, phát tin ra ngoài tên vừa bị Ngụy Hợp đánh chết kia.

Ngụy Hợp bên này, đi ra văn phòng không xa, chợt một ánh mắt dưới lầu nhìn sang hắn.

Ngụy Hợp nhìn lại, đó là một thiếu nữ tóc dài xanh biếc, hai mắt xanh biếc.

Hai người nhìn nhau, sau đó dời ánh mắt đi.

Ngụy Hợp không nhìn nhiều, quay người im lặng rời khỏi bộ lạc an toàn.

Xem ra nội bộ hệ thống an toàn quả nhiên có vấn đề. Thái độ của Phi Lâm thật sự có chút kỳ quái không truy cứu.

Điều này cũng làm cho độ an toàn của Ngụy Hợp đối với nơi này giảm xuống một bậc.

Hắn thu liễm tâm tư, nếu như bộ lạc an toàn không đáng tin tưởng, như vậy sau này hắn cũng tính tìm một cơ hội “Giao” tự mình khai thác, sau đó tiếp tục cuộc sống bình tĩnh của mình.

Đế quốc mười hai mươi bảy năm, ba tháng.

Đảo mắt lại một năm trôi qua.

Sa Hoa Đại Học Thử thí nghiệm thất.

“Ngụy Hợp cố vấn, có người tìm.”

Một học sinh từ phía sau nhẹ giọng kêu lên.

Ngụy Hợp đang quan sát mô phỏng bố trí thực chiến, dừng lại nói chuyện phiếm với hai người bạn đồng nghiệp, quay đầu nhìn về phía học sinh ngoài cửa.

“Đối phương nói tên sao?” Ngụy Hợp hỏi.

“Nói là thẻ Tư Lý Lan.” Học sinh kia nhanh chóng trả lời.

Ngụy Hợp gật gật đầu.

Thật ra tấm thẻ Lan Lý này cũng xem như một nửa đồ đệ của hắn. Xem ra hắn đã trở về từ chiến trường trên mặt đất.

Hắn lễ phép nói với những người còn lại, rồi quay người đi ra cửa.

Vừa ra cửa, liền thấy một tên nam tử cương nghị tóc ngắn màu đen, mặc áo giáp bó sát người nặng nề màu đen, bước nhanh về phía hắn.

“Lão Ngụy! Ta đã trở về! Lần này nhờ người dạy cho ta hai kỹ xảo, lần này quá nguy hiểm, thiếu chút nữa ta không về được.”

Bề ngoài của Lý Lan Thẻ rất ôn trọng, trên thực tế là khuôn mặt kia quá mức có tính lừa gạt.

Bản thân hắn ta tính cách tương đối chạy thoát ra ngoài.

“Trở về là tốt rồi.” Trên mặt Ngụy Hợp hơi có chút nhu hòa.

“Đúng rồi, lần này tới tìm người, một là vì cảm ơn người, hai là tên Chung Lợi đồng kỳ của chúng ta, lần này chính thức

thăng chức thượng úy! Tên kia thăng chức thật sự là nhanh a...

Hắn muốn tổ chức yến hội, mời những người cùng kỳ như chúng ta cùng nhau qua chúc mừng. Bất quá ai còn chưa rõ tâm tư này của hắn, không phải là vì Vu Na sao?”

Trong tiếng cười lộ ra vẻ khinh thường.

“Còn nữa, lão Ngụy bây giờ ngươi có thể làm được gì? Đã đến bao giờ rồi chưa?” Hắn chuyển đề tài, lại hỏi.

Ngụy Hợp lắc đầu: “Vẫn chưa, thiên phú của ta cũng không được, linh năng thuần túy không quan hệ gì với thân thể, có lẽ cực hạn của ta chính là như vậy...”

Hắn tu luyện tinh pháp mới vài năm, tư chất cũng không đủ, có thể tiến triển bao nhiêu?

“Vậy ngươi quá chậm. Gió bão của ta đã nắm giữ hoàn mỹ, phỏng chừng hiện tại ngay cả ta mà lão Ngụy ngươi cũng đánh không lại.” Tư Lý Lan Tạp đắc ý cười nói.

Ngụy Hợp không còn gì để nói.

“Có bản lĩnh chờ khi ngươi đạt tới chiếu sáng rồi lại đến khoác lác với ta.”

“A... Ta không đến điểm sáng có thể đánh thắng ngươi! Lão Ngụy ngươi bay rồi.” Tư Lý Lan cười nói.

“Được rồi, không nói nhảm nữa, ngươi sẽ không thật sự chỉ vì chuyện này mà tới tìm ta chứ?” Ngụy Hợp thản nhiên nói.

“Quả thật là có chính sự.” Lam Lan cũng không cười, thần sắc nghiêm nghị hẳn lên.

“Lão Ngụy, cháu gái xinh đẹp kia của ngươi, rảnh rồi nên quản thúc thêm.”

“Úc? Nàng thì sao?” Ngụy Hợp sững sốt.

Hắn ngày thường mỗi cuộc sống cơ bản cũng có cho. Sau khi chứng minh thân phận làm xong, hoẵng cũng tự mình chuyển ra ở, cũng coi như là hết lòng quan tâm rồi.

Đối với A Hồ bên kia, hấn làm đến mức này cũng đủ hồi báo rồi.

“Người còn không biết? Nàng ta... bị ta và bằng hữu gặp phải ở trong đêm tối...” Tư Lý Lan nhỏ giọng nói.

“...” Ngụy Hợp hoàn toàn không nghĩ tới, lại vì tiền mà làm đến mức này...

“Bất quá người cũng đừng lo lắng. Ta đã hỏi cho người một chút, ân xá chưa bị người ta chạm vào, chỉ là làm một chút công tác bồi rượu đánh đĩa.” Tư Lý Lan Tạt an ủi.

“Ừm, đa tạ.” Ngụy Hợp gật đầu, cảm giác có chút đau đầu.

Hấn bây giờ toàn bộ tinh lực đều đặt ở trên võ đạo của mình, mới hấp thu xong tinh hoa của thể ảnh trùng, huyết nhục võ đạo tu hành tiến vào giai đoạn mới.

Sau khi trở về tông sư, hấn không còn đường đi và phương hướng thông tới đại tông sư nữa.

Chỉ có thể theo việc nuôi dưỡng từng bước cường hóa, hấp thu ưu thế về cơ thể, bù đắp cho võ đạo của bản thân, từ đó nâng cao thực lực.

“Đúng rồi, ta còn nghe nói, bên trên phải xây dựng một đội tuần tra đặc biệt, giải quyết sự kiện tập kích buổi tối của Ngân Đái khu.

Ta đã xem qua danh sách, có thể người sẽ bị chọn vào.”

“Bởi vì chuyện lần trước?” Ngụy Hợp hỏi.

Chuyện lần trước hấn giết ngược tên tập kích kia, xem ra vẫn còn ảnh hưởng.

“Vâng, con mới nhận mẹ nuôi, là một trong những đại lão của bộ hành chính bên kia. Những tin tức này cơ bản đều là thật.”

Tư Lý Lan Tạt đưa tay vỗ vỗ bả vai Ngụy Hợp.

“Lão Ngụy, lần này cẩn thận chút, đội tuần tra tạm thời này, khả năng hơi nguy hiểm.”

Qua lại mấy năm, hấn ta đã biết rõ Ngụy Hợp có bao nhiêu tự tạo và nỗ lực.

Là vừa là thầy vừa là bạn, hẳn cũng không hy vọng Ngụy Hợp gặp chuyện không may.

“Ta biết rõ. Yên tâm đi.” Ngụy Hợp gật đầu.

“Nếu có chuyện gì nhớ báo cho ta. Gặp chuyện đừng cậy mạnh. Gần đây tình hình quốc tế không tốt lắm, quan hệ giữa đế quốc và Đông Cực liên minh chuyển biến xấu, gián điệp càng ngày càng nhiều, Tinh Uyên lại đang xao động.” Tư Lý Lan lo lắng nói.

“Yên tâm đi.” Ngụy Hợp trong lòng cảm thấy ấm áp, linh năng của hắn vẫn là ảnh trùng như cũ, nhưng donh lan vạn dặm đã đến cấp độ cao cấp. Hơn nữa còn là nắm giữ cực hạn của bảo tó.

Cấp độ sắp đạt tới Quang Chiếu tầng rồi.

Cho dù phải soi sáng, vẫn phải linh lực mới có thể thay đổi, điều chỉnh với tổ chất thân thể trên phạm vi lớn mới được.

Không có cái gì trăm năm đừng mơ tưởng.

Nhưng trong mắt người khác, khoảng cách giữa hắn và thẻ bài đã tương đối lớn.

Ảnh trùng đến bảo tó, là cấp bậc rất nhiều lão binh cả đời cũng không cách nào vượt qua.

Mà Lý Lan Tạt cũng không bởi vì mình vượt qua Ngụy Hợp nên không cùng hắn kết giao.

Mà vẫn giống như trước kia, vẫn như cũ.

“Được rồi, gặp chuyện nhớ tìm ta hỗ trợ! Hôm nay ta không còn là thẻ nhỏ trước kia nữa! Ta cũng là có chỗ dựa rồi!” Tư Lý Lan đắc ý vỗ vỗ ngực cường tráng.

“Đây có phải là một mũi Xuyên Vân tiễn, thiên quân vạn mã đến gặp nhau hay không?” Ngụy Hợp hơi yên lặng, trêu ghẹo nói.

“Những lời này rất hay, mặc dù không biết Xuyên Vân Tiễn là cái gì, nhưng cũng có chút ý tứ!” Tư Lý Lan cười nói: “Tốt rồi. Sự tình mang tới rồi, lão Ngụy tự người xử lý. Ta về trước, ta tạm thời lên đi ra. Lát nữa còn phải điếm danh tập hợp.”

“Đi đi.” Ngụy Hợp không nghĩ tới, lúc trước mình chỉ là tùy ý chỉ điếm, ngược lại thu hoạch một phần thiện ý thuần túy như vậy.

Dù sao hấn hiện tại biểu hiện ra ngoài cũng không có gì đáng để đối phương giao hảo cả.

Mặc dù tấm thẻ này chỉ là một người trẻ tuổi trên bảy mươi tuổi, nhưng tuổi tác lại không làm ảnh hưởng đến giao tình của bọn họ.

Tiền Từ Lý Lan Tạt rời khỏi đại học, lên xe ngựa đi xa ở công giáo.

Ngụy Hợp hồi tưởng lại tin tức hấn mang đến, ánh mắt có chút thâm sâu.

Hấn mới hấp thụ tinh hoa từ trên người Ảnh Trùng, võ đạo huyết nhục cũng tiến thêm một bước, tốc độ đạt được ưu hóa, đạt đến sáu lần tốc độ.

Hôm nay xuất hiện đội tuần tra tạm thời.

Xem ra, lần trước thẻ lực thân bí kia không thể thu thập được thân thể của mấy người này, vẫn là không cam lòng, lại làm ra một kiểu mới.

Vù vù...

Lúc này trên bầu trời có một cỗ phi hành màu lam cực lớn, tựa như chim nhạn to lớn lướt qua đỉnh đầu Ngụy Hợp, bay lượn ra xa.

Ngụy Hợp ngửa đầu nhìn qua một vòng thâm lam kia, ánh mắt lạnh lùng, bây giờ hắn cần nghiên cứu tổ thể mạnh hơn, nhưng linh năng có thể hạn chế tuyến đường điều khiển lái để hắn mạnh hơn nuôi dưỡng thân thể.

Vì vậy tăng linh lực là quan trọng nhất của thời điểm này.

Mấy năm nay, hắn cũng tìm được không ít tư liệu, ý đồ tìm ra các loại dược tề cùng phương pháp tăng lên linh năng.

Nhưng có thể thăng cấp linh lực, hoặc là cần tài nguyên khổng lồ để xây dựng, hoặc phải lợi dụng ý chí rèn luyện cực độ, rèn luyện linh lực.

Ngụy Hợp không thiếu hậu chiêu, cực độ mài giũa hắn đã sớm đạt đến cực hạn.

Hôm nay trình độ linh năng của hắn đã là ma luyện, cho nên chỉ còn lại con đường thứ nhất.

Mà mấy năm này, hắn cũng có một mục tích góp tiền tài, tài liệu.

Cố gắng chuẩn bị mua dược tề.

“Phải nghĩ biện pháp kiếm tiền...”

Tin tức từ tâm thể lan đến, cùng với cấp độ Ảnh trùng hoàn toàn tiêu hóa, khiến cho Ngụy Hợp xác định, bước tiếp theo cần làm chính là nhanh chóng gom góp được lượng lớn tiền tài, để bổ sung tiêu hao tài liệu cần thiết cho dược tề.

Trở lại phòng thí nghiệm, Ngụy Hợp và mấy người hợp tác nói chuyện, sau đó đi nghỉ, về nhà.

Ngồi lên đoàn tàu giao thông công cộng trên không trung, hắn trước tiên chính là đến chỗ ở Hạc Nghê.

Từ lúc Quái di chuyển ra ngoài, sau khi tách biệt với hắn, hắn cũng chỉ thỉnh thoảng nhìn nàng, không có giao lưu quá nhiều.

Lần này Tư Lý Lan Táp mang đến tin tức, thật sự làm cho
Ngụy Hợp không phản bác được.

Hắn biết kim tiền có lực ăn mòn với người bình thường, nhưng
không ngờ sẽ lớn như vậy.

Thịch thịch thịch.

Theo Nhị Môn Linh, bên trong truyền ra tiếng gõ cửa mô
phỏng lại.

Ngụy Hợp nhìn xuống chung quanh.

Đây chính là nơi ở mới nhất của Túc Xá, tại khu Ngân Đái,
trên thực tế đại bộ phận người có thân phận chính thức cư trú,
cũng có thể mỗi tháng nhận lấy một khoản trợ giúp cơ bản.

Đây là quyền lực của cư dân nơi này.

Mà ân tình sau khi đi theo Ngụy Hợp lưu lại, đã có quyền
chính thức cư trú chân chính.

Cho nên, nếu như nàng nguyện ý, hoàn toàn có thể dùng để
cứu trợ Kim An An an ổn sinh hoạt giống như rắn gạo.

Hưởng thụ là không có khả năng nhưng cuộc sống cơ bản thì
không thành vấn đề.

Nhưng rất đáng tiếc...

Thịch thịch thịch.

Tiếng chuông cửa lại vang lên.

Chỗ đứng lúc này của Ngụy Hợp là một dãy lầu mười lăm
tầng.

Nghe tiếng gõ cửa, một hộ khác sau lưng hắn rãng rặc mở cửa,
một lão đại gia đình xách theo mấy cái túi rác, đang muốn
xuống lầu vứt rác rưởi.

Chứng kiến Ngụy Hợp đứng ở trước cửa.

“Đừng gõ nữa, căn nhà này không có ai ở.”

Lão đầu thuận miệng nói một câu.

“Ân? Không có ai ở?” Ngụy Hợp kinh ngạc hỏi lại: “Vị đại ca
này, nơi này trước kia không phải có một tiểu cô nương sao?”

Ngụy Hợp hỏi ngược lại.

“Đúng vậy a, bắt quá tiêu cô nương kia trước đó không lâu liền mang đi, đại khái là chuyện chu đáo.” Lão đầu suy nghĩ một chút trả lời.

“Vậy ngài có biết tiêu cô nương kia chuyên đi đâu không?”
Ngụy Hợp nhíu mày hỏi.

Đồng thời hần lập tức gửi tin nhắn cho xâu.

Bên đó tạm thời không có ai trả lời.

“Cái này cũng không rõ, bắt quá, người lật cửa ra vào rương điện, bên trong hẳn là có nhắn lại.” Lão đầu nhìn Ngụy Hợp một chút, bỗng nhiên lộ ra một nụ cười khó hiểu, sau đó cũng không quay đầu lại đi vào thang máy, rời đi.

Ngụy Hợp không rõ cho lắm, luôn cảm giác trong nụ cười của lão già kia có giấu vật gì đó.

Hần theo lời đi đến trước thùng điện, mở ra cửa rương, ở trên mặt điện đối ứng chỗ ở của Kính Chi để một tấm thẻ nhỏ.

“Địa chỉ đã chuyển đi, nếu không có người, mời tới phố Thương Thư số 1872. Thông tin chuyển từ khóa sáu trăm kệ 2.”

Số hiệu này hoàn toàn khác với số hiệu trên đầu Ngụy Hợp cuối cùng.

Ngụy Hợp trầm mặc một lát, vừa lúc nhìn thấy xe ngựa hồi báo.

“Thúc thúc, người muốn tới đây nhìn cháu sao? Con bây giờ đang ở bên ngoài kia, hay là chúng ta gặp mặt ở chỗ khác đi?”
Cù.

“Ta đang muốn đi cửa nhà người, người mau tới đây đi.” ——
Ngụy Hợp.

“... Trong nhà bên kia sao? Nhưng bây giờ trong nhà không có ai.” —— túy.

“Không sao, ta ở cửa người chờ một chút là được rồi. Người mau trở về đi.” Ngụy Hợp.

Lạch cách.

Một cửa hàng, người đến người đi, một thiếu nữ xinh đẹp ăn mặc mát mẻ, gương mặt vốn hồng hào nhanh chóng trở nên phiến toái.

“Sao vậy mẹ nó?” Đồng bọn nghi hoặc quay đầu lại.

“Sao lại không đi nữa, sắp tới rồi a, hôm nay chúng ta đi qua danh sách đơn đặt cọc khó có được, nếu bị người khác cướp mất thì thiệt thòi chết mất.”

Một nữ đồng khác cũng lên tiếng theo.

“Thúc thúc của ta... Ta đến thăm...” xâu nhẹ giọng nói.

“Thúc thúc của người, cái tên mang người cùng đến đây? Hấn có tiền không?” Một cô gái tóc dài mặc quần ngắn màu hồng cười hì hì tiến tới gần.

“Hấn chỉ là một quan quân bình thường, không có tiền gì cả.”
Nhai Tí lắc đầu.

“Vậy có gì hay mà nói, tùy tiện tìm lý do ứng phó qua đi.” Nữ bạn xinh tùy ý nói.

“Được thôi, vậy ta sẽ tìm lý do. Dù sao hiện tại hấn cũng đã không giúp được gì cho ta. Chúng mình thân phận để lấy được, mọi thứ cũng chỉ có thể dựa vào chính ta.”

Sau khi biết rõ ngân lang trang viên kia, chỉ là cấp trên Ngụy Hợp tạm thời cho hấn mượn ở.

Túc minh bạch, Ngụy Hợp không có cách nào duy trì nàng qua cuộc sống thoải mái xa xỉ mà mình muốn.

Vì vậy hấn liền quyết định một mình đi kiếm tiền.

Mà phương pháp kiếm tiền nhanh nhất... Đối với một cô gái xinh đẹp như cô mà nói, đương nhiên chính là... Dạ Tràng..

Dung mạo không giống với dung mạo chính tề, tư thái khuôn mặt tự nhiên như nàng ta đây, ở chỗ này coi như hương ăn, rất nhanh liền lẫn vào thu nhập không tề.

Có thể nói số tiền nàng kiếm được một tháng gần như gấp mấy lần tiền lương mỗi tháng của Ngụy Hợp.

Cũng bởi vậy, nàng càng thêm chú ý quan hệ Ngụy Hợp bên kia.

Nhưng bởi vì Ngụy Hợp còn có mối liên hệ với cha mẹ, cho nên thái độ của nàng vẫn rất cẩn thận.

Nghĩ tới đây, sa mạc nghĩ một lý do, cấp tốc cấp tốc cấp phát tin tức cho Ngụy Hợp.

“Thật có lỗi, bên này đột nhiên có chút chuyện, Ngụy thúc thúc đi về trước đi, có thể tạm thời ta không thể về được, trên công việc có việc gấp cần ta đi làm.” —— túy.

Lạch cạch.

Ngụy Hợp đóng màn sáng bóng người cuối cùng, mắt nhìn tấm thẻ trong thùng điện, thả lại vị trí cũ.

Quái thai thế mà dọn tới phố vui vẻ, nơi đó hẳn cũng biết, là toàn bộ phố chợ nổi danh nhất Ngân Đái khu.

Thật ra chính thể của Ngân Đái khu cũng không lớn, thường trú năm ngàn vạn nhân khẩu, đối với một tòa thành thị mà nói thì nó rất lớn, nhưng đối với toàn bộ tinh cầu thì lại cực nhỏ.

Toàn bộ khu vực Ngân Đái có hơn mười người, phố vui vẻ xem như là nơi tụ tập của bữa tiệc vui vẻ đứng đầu.

Suy nghĩ một chút, Ngụy Hợp cẩn thận khuyên nhủ ân cần.

Hắn không phải là một người biết nói chuyện, nếu nói là lừa gạt địch nhân không hề cố kỵ, hẳn có thể làm được.

Nhưng đối với người bên cạnh tiến hành thuyết phục, Ngụy Hợp không có kinh nghiệm gì.

Sau đó, thông tin hẳn gửi ra tựa như đá chìm đáy biển, không có tin tức gì.

Ngụy Hợp thở dài một tiếng.

Quay người đi ra khỏi thang máy.

túy làm cái gì, là tự do của đôi phương, hẳn không có quyền quản thúc, nhưng là người mang nàng lên, sau khi Ngụy Hợp hội nhờ người điều tra, sau đó đóng gói tin tức liên quan cho A sóc bên kia.

Bất kể mì Kính phát triển như thế nào, là cha mẹ A HỒ đều có quyền biết chuyện này.

Trâu bên này không có kết quả, Ngụy Hợp một lần nữa trở lại trung tâm nghiên cứu tu luyện cảm sa đại học.

Tin tức tâm thể Lan Lý mang đến khiến hắn có chuẩn bị nhất định đối với tình huống sau này.

Thế lực thần bí trước đó, rất có thể chính là lực lượng sau lưng gia hỏa tự xưng là mật ngữ kia.

Sau khi Ngụy Hợp thu thập tin tức phán đoán, thế lực này rất có thể đang thu thập thứ gì đó, hơn nữa bọn họ ở bộ an toàn cũng có không ít ô dù của mình.

Tùy tiện vạch trần bản thân không có ích gì, còn có thể gặp nguy hiểm.

Cho nên Ngụy Hợp quyết định giả bộ mượn cơ hội đưa ra thứ đối phương cần.

Trở lại nghiên cứu, Ngụy Hợp quen việc dễ làm tìm chủ nhiệm bộ trung tâm.

Từ nơi đó lấy được một phần tài liệu dược liệu hắn mua lúc trước.

Vì gia tăng khả năng linh hồn của mình, Ngụy Hợp quyết định chọn một loại dược tề mà người có tiền thích dùng ở giai đoạn này - nước thuốc Hồng lĩnh.

Loại dược thủy thị trường này cũng không có buôn bán, ngay cả tài liệu cần thiết cũng là tư nhân không có tư cách mua.

Cũng chỉ có loại địa phương tương tự như trung tâm nghiên cứu đại học, mới có thể thoải mái mượn danh nghĩa đơn vị, mua được tài liệu cần có.

Trong thời gian vài năm, Ngụy Hợp ở trung tâm nghiên cứu đại học Hoa Sa, cũng có một ít mạch.

Bình thường hắn phụ trách dạy bí mật nghiên cứu Dương Châu xuống tay, tiến hành nghiên cứu phụ trợ.

Chủ yếu là công việc ghi chép số liệu, phân tích luật cạm, mô hình đo và các công tác cơ sở khác.

Ra khỏi hậu cần, Ngụy Hợp cầm theo cái túi chứa dược tề, vừa lúc đi ra ngoài, gặp được Trát Nga đi về phía phòng thí nghiệm giảng dạy.

Vị lão thuật này hiện giờ đã ba trăm chín mươi hai tuổi, nhưng bởi vì thực lực một người, thân thể hắn vẫn chỉ cho người ta hai trăm tuổi bình thường.

Tương đối có sức sống.

Ngày xưa giảng dạy cho một bím tóc đỏ, để râu ria dài, giống như là phong cách của một số ít dân tộc, dáng người cường tráng mạnh mẽ, mỗi ngày sẽ tiến hành huấn luyện thể lực chừng ba giờ đồng hồ.

Có thể nói một quyền đánh khóc một con quái thú nhỏ cũng không thành vấn đề.

“Tiểu Ngụy, người đây là cầm dược tề người đặt trước đó à?” Hiên Viên đang sinh cùng hai nghiên cứu, trả lời vấn đề của hai người.

Nhìn thấy Ngụy Hợp đi tới, trong tay còn mang theo đồ vật.

Lão già nhất thời đoán được vật trong tay mình.

“Lợi hại, giảng dạy thế mà liếc mắt một cái liền nhận ra.” Ngụy Hợp mỉm cười nói.

“Cũng tốt, người tuy đã cách cái chết không xa, nhưng hiện tại nỗ lực cố gắng, nói không chừng về sau còn có chút hi vọng, linh năng mạnh một chút cũng là tốt.” Trọc Dương sờ chòm râu cười nói.

“...” Ngụy Hợp không còn gì để nói, cái miệng thối này cũng là đặc điểm giảng dạy lớn nhất.

Nói thật, mỗi lần nói chuyện với lão nhân này, hắn đều liên tưởng đến Bạch Linh khi còn Nguyên Nguyệt.

“Nói cho ngài thật cũng biết nói chuyện.” Ngụy Hợp bỏ lại một câu, không nói nhiều nữa, chuẩn bị đi điều phối trung tâm, mượn dùng dược tề thất điều phối.

“Đúng rồi, Tiểu Ngụy, gần đây ngươi ngừng một chút các hạng mục liên quan tới kiểm tra thể chất, bên trên phát xuống một hạng mục, cần ta theo vào, ngươi cùng ta đánh tay.” Sùng Minh nghiêm mặt nói.

“Phía trên chia ra hạng mục? Mạo muội nhắc nhở ngài một câu, truyền thụ, trừ việc nuôi dưỡng ra bên ngoài cơ thể, các hạng mục còn lại cũng không trong phạm vi ta am hiểu.” Ngụy Hợp nghiêm nghị trả lời.

“Yên tâm, chính là phương diện người nghĩ.” Chuyện cười dữ tợn, “Việc cơ mật, ta sẽ không nói ở đây, sau này người tới văn phòng của ta nói tỉ mỉ. Mặt khác, chúng ta tuy chỉ phụ trách phân phát một hạng mục nhỏ, nhưng nếu làm nhanh, như vậy đối với việc thăng chức sau này của người cũng có trợ giúp rất lớn. Đến lúc đó nếu có chỗ nào thích hợp luận bàn thích hợp, ta sẽ viết tên cho người. Kịch bản cấp bậc Khuyết, thế nào?”

K vương là bài vị toàn bộ đế quốc ở một đường, là tập học thuật về phương diện nuôi dưỡng học thuật.

Luận bàn về công văn viết thư ở bên trên, đối với Ngụy Hợp mà nói, hoàn toàn có thể làm một người nghiên cứu và cố vấn an toàn, thăng chức thành người chính thức nghiên cứu lương thực.

Nếu như có thể thăng chức, Ngụy Hợp sẽ có được quyền hạn tài chính nhất định của mình, có thể tự mình chỉ định phương hướng nghiên cứu nhỏ, tiêu hao tài nguyên trong phạm vi quyền hạn, hoàn thành nghiên cứu mà mình muốn làm. Đương nhiên, thành quả biến hoa sa mạc cũng phải chiếm một nửa tỉ lệ.

Nhưng đây đã là đãi ngộ của nhân tài.

Máu chốt nhất là, sau khi thăng chức, quyền hạn và thông tin hẳn có thể tiếp xúc cũng sẽ tăng lên, những vật có thể tiếp xúc với cơ thể cũng có thể nâng cao tới tầng thứ cao hơn.

Ngụy Hợp hiện tại phối hợp nghiên cứu, cao nhất cũng tức là đi thể cấp gió bão.

Cơ thể cấp độ ba sóng âm này, hẳn đã nghiên cứu rất rõ ràng, chỉ chờ linh lực của mình đạt tới, là có thể nhanh chóng mặc vào, hấp thu tinh hoa của cơ thể gió bão.

“Mặt khác, không phải sau này người còn phải tham gia tuần tra tạm thời ở thành thị sao?” Đà Nga lại nói: “Tôn nữ của ta vừa lúc cũng phải tham gia, đến lúc đó gọi các người cùng tổ đội, cũng có thể chăm sóc lẫn nhau.”

“Tuân chỉ, có thể cùng tổ đội hay không không không phải chúng ta định đoạt.” Ngụy Hợp không nói gì.

“Ta vừa nói như vậy, thì được rồi, không nói nữa, đi trước một bước.” Lông râu ông xồm xoàm, mang theo hai tên nghiên cứu nhanh chóng rời đi.

Ngụy Hợp cầm tài liệu, không trì hoãn nữa, rất nhanh đi tới phòng dược tề.

Kinh nghiệm điều phối của bản thân hẳn nhiều năm, đủ để hẳn hoàn thành phối chế dược thủy Hồng Lĩnh.

Vì vậy không cần những người khác hỗ trợ hợp tác.

Lần này Hồng Lĩnh Dược Thủy tiêu phí toàn bộ tích góp mấy năm qua, mà vật liệu mua được chỉ đủ điều phối hai đơn vị.

Một đơn vị chỉ đủ cho một người dùng một lần.

Hơn nữa hiệu quả cụ thể như thế nào, còn chưa biết được.

Rất nhanh đi đến dược thất, bên trong đã có không ít đài điều phối chiếm cứ người.

Có nghiên cứu sinh, cũng có lão sư hoặc là nhân viên nghiên cứu khác đang dùng.

Trước đài điều phối một bộ tiêu chuẩn, tất cả đều là người mặc áo bào trắng chuyên chú mà bận rộn.

Ngụy Hợp cũng tìm một cái đài điều chế trống, tiến lên phía trước, quét hình người cuối cùng, sau đó mở ra bảng hiệu điện tử đã được sử dụng, cho thấy nơi này đã có người dùng.

Sau đó hẳn mới lấy tài liệu trong túi ra, đặt vào trong ao thanh tẩy tài liệu.

Tổng cộng có mười lăm loại tài liệu, toàn bộ đều dùng dược vật đặc thù tiến hành tẩy trừ.

Chủ dược của nước thuốc Hồng Lĩnh là một loại thực vật tên là Hồng Hà Thảo. Loại thực vật này sinh trưởng trong hoàn cảnh cực đoan.

Là máu tươi của các sinh vật ô nhiễm như thú ô nhiễm rơi ra, nảy sinh ra.

Về mặt bản chất loại thực vật này, thật ra là một nửa thực vật, một nửa đặc thù của động vật.

Thủ pháp Ngụy Hợp thuần thực lấy Hồng Hà Thảo giống như Xích Liên Xà ra, nhanh chóng thanh tẩy, sau đó vạch ngón tay một cái.

Lập tức toàn bộ Hồng Hà Thảo từ đầu đến chân, toàn bộ da ngoài tự động tróc ra từng mảng.

Ngay sau đó Ngụy Hợp lại đi xử lý những tài liệu còn lại.

Một loại tài liệu dưới tay hắn tựa như nước chảy mây trôi, dễ dàng bỏ đi bộ phận vô dụng, trình độ cao nhất bảo lưu lại bộ phận cần thiết.

Đây là một loại thủ pháp mà nhiều năm qua Ngụy Hợp nghiên cứu độc đạo, tự hành luyện thành.

Tên là kíp nổ.

Hắn không có đình trệ, sau đó bắt đầu nghiên ngẫm, lấy nước ra, rút ra tinh túy, từng bước từng bước ở trong tay Ngụy Hợp, tựa như nghệ thuật vậy, dễ dàng liền có thể làm được trình độ chỉ dạy một cách chuyên môn cũng không có cách nào nhẹ nhàng làm được.

Hắn có lực khổng chế cường đại đối với thân thể, để trong quá trình thí nghiệm, học giả chuẩn xác và nhẹ nhàng hơn nhiều so với người bình thường.

Rất nhanh, nửa giờ sau.

Một giọt tề óng ánh phần hồng xuất hiện trong tay Ngụy Hợp.

Hắn nhẹ nhàng lắc giọt tề, nhìn vô số điểm nhỏ màu trắng như tiểu trùng bơi lội tự do.

Trong lòng tràn đầy chờ mong.

Linh năng của hắn bây giờ vẫn còn ở cấp độ Ảnh trùng, có thể nói, từ sau khi thức tỉnh linh lực, linh năng của hắn đã tăng trưởng cực kỳ chậm chạp.

Xác thực mà nói, hần là linh năng thiên phú của hần một mực nát vụn, trước đó cấp Ảnh trùng cũng hơn trăm năm khổ tu mới chậm rãi góp nhặt tăng lên.

Từ điểm này có thể thấy, hần cùng những lão binh hơn hai trăm tuổi kia cũng không khác nhau là bao.

Tốc độ khổ tu của mình quá chậm, rơi vào đường cùng, Ngụy Hợp mới đưa ý niệm trong đầu đặt lên trên dược tề.

“Ngụy lão sư, đây là Hồng Lĩnh dược thủy đúng không?” Một nữ tử đeo kính mắt ngồi bên cạnh nhẹ giọng nói.

Ngụy Hợp tác là trợ thủ chính của Liệu Liệu, đồng thời cũng là một trong những cố vấn an toàn của thí nghiệm trung tâm, tự nhiên cũng có tư cách được gọi là sư phụ.

“Đúng vậy... Đây là hồng lĩnh dược thủy mà ta tự mình điều chế. Trên thị trường tìm không thấy, cũng chỉ có thể tự mình điều phối.” Ngụy Hợp thở dài.

“Loại nước thuốc này kỳ thật bị bán, cũng là bởi vì tác dụng phụ cực lớn, hơn nữa linh năng của nước thuốc tăng lên cũng không ổn định, rất khó mới nâng cao một bước. Ngụy lão sư muốn tự mình dùng, nhớ chuẩn bị để hòa hoãn chất lỏng.” Hệ viện kia hảo tâm nhắc nhở.

Chất lỏng là dùng để giảm tác dụng phụ, nhưng giá cả lại đắt hơn...

“Yên tâm đi. Ta biết.” Ngụy Hợp gật đầu.

Dùng dược tề cải thiện linh năng cũng không hiếm, mặc dù trên thị trường không nhiều lắm.

Nhưng trên thực tế, rất nhiều người đều lén lút mua các loại tài liệu có thể mua sắm.

Bằng không những tài liệu này cũng sẽ không được bán đắt như vậy.

Ngụy Hợp không chần chờ, cầm lấy dược tề ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Dược thủy Hồng lĩnh vừa mới điều phối ra có hiệu quả tốt nhất, nếu không sau khi đặt xuống sẽ tùy theo dược tính tự

nhiên giảm bớt.

Cho nên Ngụy Hợp lúc này mới uống một ngụm.

Một mũi thuốc như vậy đại biểu mấy năm tích góp của hắn, cứ như vậy chui vào bụng hắn.

Rất nhanh, từng luồng từng luồng đau đớn bén nhọn tựa như kim đâm, từ trong bụng Ngụy Hợp khuếch tán ra.

Hắn đứng tại chỗ nhắm mắt ngưng thần.

Cẩn thận cảm thụ biến hóa của thân thể.

Cũng may cảm giác đau đớn cũng không mãnh liệt, rất nhanh liền chậm rãi nhạt đi, biến mất.

Thay vào đó, là từng tia mát lạnh thoải mái dễ chịu, tràn lên hai bên huyết Thái Dương.

Ngụy Hợp cũng kinh hỉ phát hiện, linh năng tăng trưởng cực kỳ chậm chạp của mình lúc này rõ ràng đã tăng lên.

Lúc trước hắn đã phát hiện, nếu mình chỉ dựa vào tu hành tinh hải linh pháp, muốn đạt tới bình cảnh tầng thứ nhất, đạt tới điều kiện sử dụng cơ sở thỏa mãn Phá Cảnh Châu.

Dựa theo tốc độ lúc trước, ít nhất phải hơn trăm năm.

Nhưng bây giờ sau khi dùng dược thủy Hồng lĩnh, linh lực của hắn có thể chậm rãi đi về phía trước một đoạn dài.

Tuy rằng một đoạn dài này có chút chợp động, linh năng cũng tương đối với việc tán loạn.

Nhưng đó cũng là linh hoạt nha!

Giờ phút này, cái gì dược tề uống nhiều ảnh hưởng đột phá, cái gì dược tề tăng lên tác dụng phụ lớn, toàn bộ Ngụy Hợp bỏ ra sau đầu.

Ảnh hưởng tới đột phá gì đó cũng có thể ảnh hưởng tới việc phá cảnh châu.

Tác dụng phụ rất lớn, có võ đạo máu thịt nhanh chóng khép lại.

Đối với Ngụy Hợp có thể lấy thuốc độc làm cơm ăn mà nói, chút tác dụng phụ ấy quả thực chính là phương thuốc gia vị.

Tựa như là một người ưa cay cây mà thôi.

Không hề có cảm giác gì.

Một mũi dược tề, trực tiếp khiến tiến độ Tinh Hải Linh Pháp tầng thứ nhất của Ngụy Hợp tăng lên đến dục dục.

Có thể nói một con dược tề tương đương với linh pháp hần rèn luyện mười năm.

tiết kiệm thời gian ngắn ngủi ước chừng mười năm của hần.

Linh pháp Tinh Hải đột phá tầng thứ nhất, linh năng tăng trưởng, dựa theo đơn vị thông dụng trên thị trường của Ngụy Hợp phân chia, hần là có thể đạt tới cấp độ gió bão.

Kích thước di thể cấp bão, có tốc độ ngang với cực hạn của sóng âm, tốc độ âm thanh gấp mười lần.

Đồng thời ở cường độ phòng ngự, tự lực tự trọng, cơ thể sinh trưởng Bao Phong cấp đều có biểu hiện vượt xa mấy cấp trước đó.

Trang dưỡng cấp bậc này trên chiến trường, xem như là cách nuôi trồng chủ lực chân chính.

Phần lớn quân đoàn và đội quân đội tinh nhuệ có thực lực đơn lẻ một binh lính, chính là cấp độ này.

Sau cấp độ này, chính là lâu dài chiếu lên cấp ánh sáng.

Từ sóng âm tới ánh sáng, là bước đệm của sinh mệnh, vì vậy cần một thời gian dài để tích lũy.

Đương nhiên, Ngụy Hợp hiện tại còn chưa có tư cách cân nhắc quang chiếu.

Cơ thể hần nhiều nhất chỉ có thể đạt đến tốc độ âm thanh gấp sáu lần, tuy rằng phòng ngự và lực lượng hơn xa bão tố trong cơ thể.

Nhưng mà trước tốc độ chênh lệch quá lớn, cho dù bản thân hần có bại lộ chân thân, hoàn toàn thân thể cũng chỉ có thể là bia ngắm để bị đánh.

Chênh lệch ước chừng bốn lần, đây gần như là hai tầng hoàn toàn khác biệt.

Cái này cũng là mấu chốt Ngụy Hợp này giờ luôn cẩn thận chặt chẽ.

Tùy tiện một cái cấp bậc bảo cấp nuôi dưỡng, đã có thể khiến hần chịu không nổi, loại thời đại tinh tế này, hần cũng sẽ không nghĩ không có không có cách nào đánh vỡ vũ khí phòng ngự của hần.

Chỉ cần gió bão thể đôi vũ khí uy lực lớn, hần cho dù bộc phát bản thể cũng chỉ có thể bị giết chết trong nháy mắt.

Sau khi phục dụng dược tề, Ngụy Hợp cảm giác toàn thân như thấu triệt rất nhiều, linh lực tăng lên trên diện rộng có thể làm cho hần có loại cảm giác hết thảy chung quanh đều lộ ra.

Không chần chờ, Ngụy Hợp tiếp tục bắt đầu điều phối dược thủy Hồng Lĩnh thứ hai.

Ước chừng sau khi miễn thi, chi Hồng Lĩnh dược thủy thứ hai thành công hoàn thành, sau đó nhanh chóng bị Ngụy Hợp ngưng đầu uống một hơi cạn sạch.

Mấy nghiên cứu sinh bên cạnh nhìn thấy một màn này, đều là nhao nhao bí mật trao đổi ánh mắt.

Học sinh bình thường tự nhiên gánh vác không nổi một vốc thuốc của mấy chục vạn nguyên một mũi, hơn nữa còn chưa bán trên thị trường.

Nhưng đó chỉ là người bình thường.

Một nghiên cứu âm thầm dùng cá nhân mình gửi tin tức ra ngoài.

Rất nhanh, khi Ngụy Hợp còn đang đắm chìm thăng cấp, tiên độ linh pháp Tinh Hải tiến tới mức Cửu Cửu vui sướng.

Trong phòng điều phối, một thiếu niên da trắng khuôn mặt lãnh tĩnh, tóc ngắn màu nâu, bước nhanh đến, đi thẳng tới Ngụy Hợp Đài.

“Xin hỏi là Ngụy Hợp Ngụy lão sư sao?”

“Người là?” Ngụy Hợp lấy lại tinh thần, ánh mắt dần dần tập trung, nhìn về phía thiếu niên trước mặt mình.

“Ta tên Đế Bang. Một học sinh Hoa Sa Đại Học bình thường.”
Thiếu niên trầm giọng nói, “Ta tìm ngài, là hi vọng ngài có thể giúp ta mua được tề và điều chế linh năng.”

“Đế Bang?” Ngụy Hợp hơi nhíu mày, người trẻ tuổi trước mắt này, trên người tựa hồ ẩn giấu một loại khí tức đặc thù nào đó.

Loại khí tức này khiến hắn cảm thấy khó chịu, và cũng có chút sờn tóc gáy.

Giống như trong cơ thể tên này có một quả bom hẹn giờ rất khủng bố, có thể sẽ nổ thành pháo hoa bất cứ lúc nào.

“Nơi này không tiện nói chuyện, đi ra ngoài một chút?” Trong nội tâm Ngụy Hợp khẽ động, trầm giọng nói.

Nếu muốn hắn thay thế điều phối, còn muốn mua tài liệu, như vậy thù lao tất nhiên không thể thiếu.

Vừa vặn hắn hiện tại cũng không có thời gian làm cái việc khác và tinh lực. Cho nên...

“Được.” Đế bang trầm giọng đáp.

Gió mát mẻ nhẹ nhàng lướt qua sân tập rộng rãi của Sa Hoa học đại học.

Một số học sinh đang lên sân học, cũng có người không biết mệt chạy vòng vòng.

Còn có tình lữ đang chậm rãi tản bộ tán gẫu.

Hai người Ngụy Hợp và Đế Bang một trước một sau, chậm rãi đi đến một góc.

Hai người đều không trực tiếp mở miệng, mà là lựa chọn truyền âm Linh thuật.

Linh pháp khác nhau, lại kèm theo nhiều kỹ xảo linh thuật khác nhau, mặc dù Tinh Hải Linh Pháp Ngụy Hợp mua sắm không có nội dung trên phương diện này, nhưng hắn tu hơn một trăm năm, cũng không phải là lãng phí thời gian.

Thi triển linh lực cơ sở vẫn có thể.

“Nói nghe một chút đi, có chuyện gì?” Ngụy Hợp đối với đế bang đột nhiên tìm tới cửa này, cũng ôm một tia tò mò.

Người này nhìn như là học sinh bình thường, nhưng khí chất và cách ăn mặc trên người thì vừa nhìn liền biết không phải người bình thường.

Mà trên người hắn ẩn giấu cỗ khí tức kỳ dị nguy hiểm... Càng khiến Ngụy Hợp để ý.

“Ngụy lão sư, ta tìm ngài, là hi vọng ngài có thể cùng ta đạt thành hạng nhất giao dịch. Giúp ta mua một ít tài liệu thường nhân không tiện mua. Mặt khác ngài phối chế Hồng Lĩnh dược thủy, có thể bán cho ta một chút hay không. Đương nhiên, ta hiểu quy củ. Phí tài liệu chỉ ít cho ngài giá gấp ba.”

Hồng lĩnh dược thủy là dược tề có thể chế ra, toàn bộ linh lực dược tề đều không phải là máy móc điều chế ra. Điều cần người tiêu hao tinh thần và linh lực chậm rãi rót vào trong đó mới có thể điều chế ra dược tề cần thiết.

Hơn nữa không thể cam đoan xác xuất thành công.

Trước đó Đế Bang cũng tìm không ít dược sư, nhưng kỹ thuật của bọn họ đều xa xa không bằng Ngụy Hợp.

phôi Hồng lĩnh dược thủy, thế mà liên tục hai chi đều thành công hoàn mỹ.

Như vậy so sánh, dược tề sư bình thường là xa xa không bằng hẳn, cho dù là chuyên gia dược tề giảng dạy, cũng bất quá là tiêu chuẩn này.

Tương ứng, chuyên môn dạy thuốc cũng không có khả năng phối hợp với nước thuốc của Hồng lĩnh.

Cường giả như vậy có địa vị cực cao.

Cho dù Đế bang tìm qua, cũng không trả nổi cái giá phải trả.

Tựa như tiêu tốn một vạn một tháng mời một triệu vạn phú hào làm công cho mình. Đế bang không trả giá lớn bằng tự tin này.

Trừ phi bậc cha chú của hắn còn tạm được.

Cho nên hắn chỉ có thể tìm kiếm nhân tuyển dược truyền thụ, người hợp tác với hắn lúc trước là một gã nghiên cứu.

Nhưng bây giờ xem ra, tiêu chuẩn nước Ngụy Hợp vượt xa dự liệu của hắn.

Ít nhất cái tên nghiên cứu dược thủy Hồng Lĩnh kia không thể một lần mà thành công, ít nhất phải sau vài lần thất bại thì mới có thể bình quân ba phần tài liệu thành công một lần.

“Điểm hợp tác ấy không đủ trả giá.” Ngụy Hợp Đạo.” Ta thay người mua tài liệu, bản thân phải đảm đương phong hiểm nhất định. Mặt khác còn phải phân phối dược tề cho người, cái giá phải trả chính giữa và đạt được không thành chính thống.”

“Vậy thì như vậy.... Mỗi lần tìm người mua tài liệu, ta dựa theo giá thị trường, giảm hai mươi phần trăm. Nếu như cần điều phối dược tề, dựa theo giá dược tề trên thị trường, đồng dạng sẽ cho người hai mươi điểm thù lao. Hơn nữa phí tài liệu trả cho ba phần tiêu chuẩn. Thế nào?”

Đế bang yêu cầu thuốc chuyên thuộc loại thuốc có tính cách cấp thiết tương đối cao.

Mặc dù hãn xuất thân hiển hách thế nhưng địa vị trong nhà cũng không cao, có huynh trưởng như mặt trời xán lạn ở phía trước, còn có thiên tư tài tình vượt xa tỷ tỷ của hãn.

Mặc dù hãn so với người bình thường có thể tính là ưu tú, nhưng ánh sáng nổi bật lên, có vẻ bản thân tương đối tầm thường.

Trong nhà vì đại ca nhị tỷ, đã tập trung toàn bộ tài nguyên vào trên người bọn họ, nỗ lực gia tộc dẫn dắt ra một cảnh giới mới.

Mà hãn cùng muội muội hai người liền trở thành một tiêu trong suốt không đáng chú ý trong nhà. Không có người nào chú ý đến bọn họ.

“Nói như vậy, nếu như gặp phải dược tề đặc thù, xác xuất thành công cực thấp...” Ngụy Hợp chần chờ nói.

“Đến lúc đó, tỷ lệ thành công dược tề trên thị trường, chúng ta một mình thương lượng chuyện khác, như thế nào?” Đế Bang trầm giọng nói.

“Như vậy có thể.” Ngụy Hợp gật đầu. Hãn cũng vừa lúc cần gấp tiền, nếu như Đế bang tài lực không tệ, có lẽ bọn họ có thể hợp tác trường kỳ.

“Bởi vì một ít dược tề vi phạm vấn đề cấm chế, cho nên chúng ta xem như thỏa thuận miệng. Hiện tại, Ngụy lão sư, ta nhờ người phối chế giúp ta mười hai chi Hồng Lĩnh Dược Thủy.” Đế bang nhanh chóng nói.

“Nhiều như vậy sao?”

“Không nhiều lắm, linh năng của ta thiên phú quá kém, hết cách rồi, chỉ có thể dựa vào dược tề uống thuốc mà đột phá.” Đế Bang nhẹ giọng nói.

“Loại thuốc này tác dụng phụ rất lớn, người hãn phải biết chứ?” Ngụy Hợp nhắc nhở.

“Ta biết, nhưng bây giờ không phải lúc suy xét những chuyện này.” Đế Bang hơi cắn răng.

“Đây là tiền đặt cọc.” Hấn lấy từ trong túi áo ra một tấm ngân hàng không tên, đưa cho Ngụy Hợp.

Người kia nhận lấy, nhìn một chút, đọc phần cuối lên, phát hiện bên trên vừa vụn là ba trăm vạn nguyên chính.

“Trong ba trăm vạn, có sáu mươi vạn là thù lao của ngài, còn lại toàn bộ làm được tề, trước làm nhiều được tề như vậy, về sau ta sẽ tiếp tục đánh tới.” Đế Bang trầm giọng nói.

“Được.” Ngụy Hợp nở nụ cười. Đối phương thật thoải mái, cũng đủ tín nhiệm hẳn.

Như thế xem ra, hoặc là chút tiền ấy không đáng lọt vào mắt hấn, hoặc chính người này xử thế cực kỳ đại khí.

Mặt khác, không nghĩ tới ở nơi này, người thật sự tạo ra giá trị cho hấn, lại là được tề độc đạo.

Xem ra cả đời này hấn cùng được tề độc vật phân không được.

Sau khi đàm phán xong với Đế bang, Ngụy Hợp liền mang theo tiền, bắt đầu đặt mua tài liệu.

Tài liệu còn chưa tới, đội tuần tra tạm thời đã chính thức bắt đầu.

Bất đắc dĩ, Ngụy Hợp tạm thời buông chuyện đại học bên này xuống, trở lại hệ thống an toàn chính thức báo cáo công tác.

Hai tuần sau.

Đội tuần tra Ngân Đái khu tuyên bố thành lập, tổng cộng mười ba đội ngũ, chia ra chịu trách nhiệm tất cả các thành khu Ngân Đái khu, tiến hành bố trí kiểm tra.

Trong đó Ngụy Hợp thuộc đội quân số ba, dẫn đội là cấp trên cũ của hấn ta, Phí ân thiêu soái của hấn ta.

Phí Ân Na Thiêu Diêm tuổi hơn ba trăm, là Cơ Sư nuôi người hàng sáng chân chính, một thân Linh lực ôn nhuận nhu hòa, ngày thường tiếp xúc với Ngụy Hợp cũng căn bản không cảm ứng được mạnh bao nhiêu.

Nhưng lúc phi kiếm này chiếu lên thân thể, bộc phát ra tốc độ khủng bố cùng lực sát thương, đã từng để Ngụy Hợp thấy qua

một lần.

Trình độ như vậy, hẳn chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy một cái bóng, chợt lóe lên trước mắt. Sau đó không đợi thần kinh kịp phản ứng, mọi chuyện đã kết thúc.

Lúc ấy chỉ là một lần diễn luyện, Phí ân thư chỉ điểm một vị tiên thiên tài diễn luyện rất bình thường.

Nhưng cũng vẫn như cũ làm cho Ngụy Hợp mở rộng tầm mắt.

Cường giả cấp độ quang ảnh bình thường đều là quan quân cấp giáo.

Lần này rõ ràng đều là tướng lĩnh cấp giáo dẫn đội, cũng khiến cho Ngụy Hợp càng thêm nghi hoặc mục đích hành động lần này.

Buổi sáng ngày bảy ngày.

Ngụy Hợp đứng giờ đi tới tiêu đội số ba tập hợp.

Trước một gian dàn ba.

Nhân viên tiêu đội theo yêu cầu, mặc thường xuyên, tránh cho hành tung bị phát hiện.

Lúc này trước cánh cửa hông, có không ít người đang xếp hàng ăn sáng tới.

Ngụy Hợp tìm một vị trí ngồi xuống, dựa theo phân thực đơn tiêu thụ, điểm phần cấu trúc cơ sở, sau đó chậm rãi chờ đồng đội đến.

Trong đội tuần tra lâm thời, hẳn cũng không rõ rốt cuộc ai là đồng đội, đến lúc đó sẽ có sóng linh năng tần suất cố định, đối với việc tiến hành đánh giá thân phận với nhau.

Trên đỉnh đầu là ánh sáng mặt trời mới mọc, ánh sáng hằng tinh khổng lồ, sau khi trải qua quá trình lọc của khu Ngân Mang, chiếu ra ánh sáng dịu dịu và ấm áp.

Chờ hơn mười phút, hai người trước sau tách ra một nam một nữ, bước nhanh đến.

Nữ tử mặc quần áo cao to và trợ cấp Bạch – Bạch – Bạch – Nha, đuôi ngựa, da như mỡ đông, ngũ quan diễm lệ, dáng

người đầy đặn, rất bắt mắt.

Còn nam tử phía sau thì mang trên mặt một nụ cười ti tiện, ánh mắt một khắc cũng không rời nữ tử phía trước.

“Thanh Man, đây chính là điểm tập trung, ngươi có muốn ăn điểm tâm không, ta đi mua cho ngươi?” Nam tử nhỏ giọng hỏi.

“Không muốn, ngươi có thể đừng lên tiếng hay không, nghe giọng nói của ngươi ta đã cảm thấy khổ sở rồi.” Cô gái không nhìn được quay đầu lại ném câu.

Nam tử cười xấu hổ.

“Được, ta không nói gì được chưa.”

“Lý Thanh Man, Sa Địch?” Một lão phụ nhân đang xếp hàng bên cạnh chợt đứng ra rời khỏi đội ngũ, tay chống gậy nhẹ giọng hỏi.

“Đúng vậy, gặp qua Phí ân thư nữ nhân!”

“Bái kiến trưởng quan Phí ân Na!”

Hai người vôi vàng nghiêm nghị đứng chính diện báo đạo.

Ngụy Hợp cũng không nghĩ tới vị trưởng quan Thiếu Hàng này đã đến từ sớm, hơn nữa còn luôn xếp hàng mua đồ ở vị trí cao nhất.

Bị người ngăn trở cũng không chú ý.

Hắn vôi vàng đứng dậy theo, tiến lên phía trước.

“Xin ra mắt Phí ân nữ nhân.”

Ở trạng thái thuận lợi này, phải có quy củ tự nhiên. Tùy tiện xưng hô trưởng quan của đối phương cũng không giống lời lắm.

“Rất tốt, Lý Thanh Man... Thân thể gia gia ngươi vẫn khỏe chứ?” Lão phụ nhân Phí Ân, nữ nữ dịu dàng hỏi.

“Thân thể nàng còn khỏe, cảm ơn nữ nhân đã quan tâm.” Lý Thanh Man vôi vàng trả lời.

Trong vô thức, nàng đưa mắt nhìn về phía Ngụy Hợp.

Trước khi đến đây, bà cũng được gia gia nhắc lại, nói là trong đội ngũ có một người trẻ tuổi ông rất xem trọng.

Đề nàng cùng chung sống thật tốt với tên kia, rõ ràng chính là Ngụy Hợp.

Vốn nàng còn có chút mong đợi, hiện tại xem ra... Phòng chừng không phải đồ ăn mà tiểu di ưa thích.

Kỳ thật ý của gia gia nàng rất rõ ràng. Tiểu di chưa kết hôn đã độc thân nhiều năm như vậy, nếu có thể cho nàng làm bạn lữ để nàng yên tâm thì không còn gì tốt hơn.

Nhưng bây giờ xem ra, khí chất Ngụy Hợp này có chút âm trầm, lớn lên cũng bình thường, về phương diện học thức, có lẽ miễn cưỡng qua ải, nhưng...

Ngụy Hợp ngược lại không nghĩ nhiều như vậy, đứng dậy giới thiệu, tiểu đội bọn họ cũng bắt đầu chia ra đi chung quanh khu quảng trường này, che giấu thân phận tuần tra, tìm kiếm phần tử khả nghi.

Trước đó không ít người bị tập kích trên đường, mục đích của bọn họ chính là bắt ra những tội phạm tập kích người khắp nơi này, tìm ra nguyên nhân căn bản.

Bốn người tụ tập lại, rất nhanh lại có hơn mười người lần lượt chạy tới, đều ở dưới trướng Phí Ân Na, bắt đầu giám sát toàn bộ khu phố xung quanh.

Trên đường phố màu trắng bạc, dòng xe qua lại, dòng chảy dọc ngang không dứt, trên đỉnh đầu phi hành không khác gì bầy chim, đang cấp tốc bay qua các quỹ đạo nhìn như lộn xộn trên không.

Kiến trúc lầu các màu bạc chung quanh tầng tầng lớp lớp, khắp nơi đều là thiết bị điện tử có thể tự động co vào và hình chiếu cỡ lớn.

Đây là khu phố lớn phồn hoa gần Hồng Khu - Đinh Hương Nhai.

Có lẽ lời dặn dò cũ, nữ nhân Phí Ân Na chia Ngụy Hợp và Lý Thanh Man thành một tổ, hai người cùng đi mấy thương trường lớn phụ cận tuần tra.

Lý Thanh Man dẫn đầu đi trước, Ngụy Hợp đi theo phía sau, hai người không nói một lời, đều không có gì dễ nói.

Sau khi từ chối lời giới thiệu ý niệm trường bồi Ngụy Hợp cho mình, Lý Thanh Man cũng chỉ coi người đằng sau là một người công vụ bình thường.

Không có gì để giao lưu cả.

Nàng xuất thân từ gia tộc giàu có, đi đến đâu cũng có quan hệ trong nhà chiếu cố.

Cho nên nhìn người nào cũng tự mang theo một phần ưu việt nhìn xuống, chỉ cần không phải gia cảnh giống như nàng, cơ bản nàng cũng lười nói nhiều.

Đến bây giờ, nàng đối với gia gia vì sao lại giới thiệu Ngụy Hợp cho tiểu di, cảm thấy nghi hoặc.

đi nhỏ mặc dù lớn tuổi, nhưng dung mạo bảo dưỡng vẫn vô cùng tốt, dưới kỹ thuật bảo dưỡng, cũng xấp xỉ hai mươi mấy tuổi.

Trong thời đại này, chỉ cần người muốn dung mạo vẫn luôn bảo trì đến chết.

Hơn nữa tiểu di gia tài cao, dáng người vô cùng tốt, linh năng thiên phú cũng không tồi, hiện tại đã tương đương với cấp Bạo Phong, hoàn toàn không có khả năng coi trọng người như Ngụy Hợp.

Về phần gia gia đề cập tới, Ngụy Hợp cũng không chỉ đơn giản là nói mấy câu như vậy.

Lúc trước nàng còn bán tín bán nghi, bây giờ nhìn thấy người thật, cũng hoàn toàn không tin. Hơn hai trăm tuổi mới có một chút linh năng, căn bản chỉ là người bình thường.

Gia gia thích giới thiệu cho tiểu di một ít nam nhân không đáng tin cậy, lần trước là vậy, lần này cũng vậy.

Cho nên dứt khoát, Lý Thanh Man không đề cập tới nữa, cứ coi như không có chuyện gì xảy ra như vậy, qua đó cho xong.

666

Lý Thanh Man đi trong thương trường, đúng lúc phía trước có người lên lút trả tiền.

Nàng ta một chân giúp chạy, bước lên vài bước là một cước, hung hăng đặt trên cái eo của tên trộm kia.

Rắc rắc một tiếng.

Thân thủ trải qua huấn luyện của nàng hoàn toàn không phải tiêu đạo tặc bình thường có thể chống lại.

Cái đầu nhỏ kia bị đập gãy lia nơi eo, ngã trên mặt đất không đứng dậy nổi.

Lý Thanh Man chỉ vào tên trộm đang kêu rên trên mặt đất, cũng không nói lời nào, vẫy vẫy tay với Ngụy Hợp ở phía sau, sau đó rời đi.

Ngụy Hợp không phản bác được, nhanh chóng tiến lên xem xét thương thế, sau đó đánh xe cứu thương, trấn an quần chúng đang kinh hãi xung quanh.

Cô gái này hình như không có đầu óc... Làm việc mặc kệ hậu quả, chỉ lo bản thân vui vẻ là được.

Không có ý định giao tiếp, tâm tư Ngụy Hợp cũng không ở điểm này, mà là ở trên tổ chức thần bí trước đó.

Lần trước đối phương không thể thu thập máu huyết trên người hắn, hiện tại rất có khả năng sẽ lại lần nữa ra tay với đám người kia.

Vì vậy, hắn cũng đang chờ đợi.

Chỉ tiếc, hai người đã đi vài thương trường tốt, ngoại trừ bắt được mấy tên trộm ra, còn lại không có thu hoạch gì.

Giữa trưa, hai người tự mình nghỉ ngơi ăn uống.

Lý Thanh Man không thích ăn quầy ven đường, bèn đi tới nhà bếp ăn điểm tâm.

Nguy Hợp vì tiết kiệm tiền, liền tùy tiện dừng lại tại một cửa hàng ven đường.

Hai người tạm thời tách ra.

“A ~~~” Lý Thanh Man ngáp một cái, cảm giác nhàm chán lại mệt thêm.

Đợi thời gian món ăn được mang lên, mọi đầu thông tin đều đột nhiên nhớ ra.

Nàng tùy ý chỉ điếm cho phép.

“Chuyện gì? Mâu con?”

Trong tầm mắt nàng xuất hiện một nữ tử xinh đẹp, dung mạo diễm lệ, ngực cực kỳ hùng vĩ.

Nữ tử tuổi không quá ba mươi, chính là thời kỳ thành thực phong vận nhất, ánh mắt thành thực mà câu người, hoàn toàn nhìn không ra là người hơn hai trăm tuổi.

“Phụ thân nói muốn giới thiệu người kia cho ta, người đã xem qua, cảm giác thế nào?” Cô gái tùy ý nằm ở bên cạnh một cái ao.

Nàng gọi Lý Hàm Nguyệt là một trong những đứa con gái ruột được ông ông dạy dỗ.

“Nhìn thấy rồi, chắc chắn người không có hứng thú.” Lý Thanh Man tùy ý nói: “Chính là loại hình như lang tộc, trung thực, nặng nề, nửa ngày không đánh ra được một cái rắm nào. Nếu ở cùng hắn, với tính tình của tiểu di, sợ là không bao lâu sẽ bị ngộp chết. Cho nên ta cũng không nhắc nhở với hắn, miễn cho hắn có suy nghĩ.”

“Ánh mắt của gia gia người kém trước sau như một, chơi nhiều năm như vậy, ta liền muốn tìm một người kiên định, thứ ta muốn chính là sự kiên định, không phải nghèo. Lớn tuổi như vậy rồi mà còn không có sản nghiệp, vậy sau này không phải cần cuộc sống khổ cực sao? Hơn nữa linh lực có thiên phú không tốt, những đứa nhỏ còn lại cũng không có nhiều tiền đồ.” Lý Hàm Nguyệt gật đầu khẳng định cách làm của cháu gái.

“Không nói chuyện này nữa. Gần đây ta dự định sẽ mở một cuộc tụ hội quan hệ, những người tới đều là loại người thích, gia cảnh đều rất không tồi, chỉ là so sánh một chút, người muốn đến không?”

“Không được, gia gia chăm chú theo dõi, con không dám gặp rủi ro.” Lý Thanh Man rất hâm mộ cuộc sống thoải mái của dì trẻ.

Đáng tiếc, nàng còn chưa đạt tới yêu cầu cơ bản để rời nhà một mình phát triển.

Hai người lại tán gẫu một hồi, khẩu vị của hai nàng hứng thú, đều giống nhau cả.

Lý Hàm Nguyệt tuy rằng hơn hai trăm tuổi, nhưng khẩu vị vẫn rất chuyên về một cái, luôn thích có tiền có quyền, hoặc là cực kỳ ưu tú.

Đến tuổi của nàng, rất nhiều thứ đều xem nhẹ, nhưng duy chỉ hưởng thụ sinh hoạt là không thể bỏ qua.

Mà muốn hưởng thụ tốt hơn, tiền và quyền lực, đó là sự bảo đảm của tất cả. Mà ưu tú, là bảo đảm tương lai.

Lý Thanh Man lại khác, khẩu vị của nàng cũng rất đặc biệt, người thích vẫn luôn là đẹp trai, rất đẹp mắt.

Trong lúc hai người đang trêu ghẹo nói chuyện phiếm, bên ngoài có một quán ăn mì thịt vặt bên ngoài.

Ngụy Hợp mới ngồi xuống, vừa mới ăn chút đồ ăn ngon, liền thấy trên đường, một chiếc xe màu đen giống như bánh xe, từ trước mắt hắn bay nhanh qua.

Nếu chỉ là xe ngựa bình thường còn dễ nói, nhưng Ngụy Hợp đã tăng lên cảm giác nhục thân cấp Ảnh Trùng, trước tiên liền nhận ra, trên chiếc xe kia, đang nằm một bóng người có chút quen mắt.

Hôm nay nhục thân cảm giác tương đương với cấp độ thể ảnh trùng, có thể cảm giác được chi tiết trên xe chạy như bay, cũng không phải ngẫu nhiên.

Người kia có một mái tóc dài màu xanh biếc vô cùng bắt mắt.

Hơn nữa Ngụy Hợp còn có thể cảm ứng được, ba động linh lực quen thuộc thoáng qua kia.

“Chẳng lẽ là Bích Liên?”

Lông mày hấn nhíu chặt.

Mà khí tức hai cỗ chấn động của bánh mì trên xe cùng với ba động trên thân người lúc trước hấn bị tập kích rất giống nhau.

“Nhanh như vậy đã động thủ? Hơn nữa còn là Bích Liên vừa ra tay đã bắt người trong nhà kia?”

Đôi phương to gan lớn mật, làm Ngụy Hợp trong lòng có chút kinh ngạc.

Nhưng lúc này hấn đứng dậy, đi ra cửa tiệm, đuổi theo phương hướng chiếc xe kia rời đi.

Lúc trước hấn muốn bắt sống, hỏi thăm tình huống lúc trước, kết quả không tìm được cơ hội. Lần này cần phải chú ý thật kỹ thủ đoạn.

Đồng thời đi sẵn lên, hấn nhanh chóng phát tin cho Phí Ân Na bên kia.

Đôi mắt với tổ chức tà ác, tự nhiên là lập tức báo động, tìm lực lượng chính nghĩa cường đại hơn áp chế, mới là vương đạo.

Sau khi gửi xong thông tin, Ngụy Hợp không nhìn hồi âm, xe phía trước chuyển hướng một cái, ngừng lại tại một con phố vắng vẻ.

Ngân Đái khu chung quy là thành thị không gian có trạng thái cực lớn.

Hai bên, luôn có các loại khu vực cách ly được trang bị an toàn.

Những khu vực cách ly này, trong mắt người bình thường, chính là một mảnh khu vực trống không.

Lúc này bánh xe bỗng nhiên chuyển hướng ngừng lại, Ngụy Hợp đột nhiên cảm giác không thích hợp, nhưng suy nghĩ một chút, hấn vẫn trực tiếp đi qua.

Chung quanh tất cả đều là một dãy lầu các kim loại màu trắng bạc, xa xa là vách tường kim loại khổng lồ cao tới mấy ngàn thước, là vỏ ngoài của toàn bộ khu vực vách ngăn màu bạc.

Rặc rặc.

Cửa xe mở ra, hai nam tử một cao một thấp khí tức như hắc động từ từ đi xuống xe.

Khí tức trên người bọn họ hoàn toàn không cách nào cảm giác được, hiển nhiên mang theo trang bị che đậy đặc thù nào đó.

Nửa người trên cao kia đều nhập vào máy móc, một nửa huyết nhục một nửa máy móc, đã không rõ hẳn rốt cuộc là máy móc hay người sống.

Cái tháp kia trên mặt mang mặt nạ kim loại màu đen, hai tay cải tạo thành hai thanh đoản kiếm sắc bén, lúc này đang tùy ý huy động, liền phát ra trن trن tiếng rít chói tai.

“Tốc chiến tốc thắng, không nghĩ tới trên đường cũng có thể gặp được một loại đánh dấu trên hồ sơ, xem ra đáng đời huynh đệ chúng ta hôm nay phát tài. Hắc hắc.”

Nam tử cao lớn từng bước một đi về phía Ngụy Hợp. Trên mặt lộ ra một tia thần sắc vui sướng.

“Ta đến xem hồ sơ một chút... Ngụy Hợp, bộ phận an toàn ước lượng bệnh thẹn, quân hàm chuẩn úy. Huyền ảnh cấp bậc nuôi người.”

“Cấp Ảnh trùng a, cấp độ cũng không tệ lắm.” Người dáng lùn cười nói: “Nhưng nơi này không có tổ chức, một mình ngươi đuổi theo... Hắc hắc, xem ra là có giác ngộ rồi?”

“Được rồi, đừng trì hoãn nữa, mang đi.” Rắc rắc một cái đã mở trang bị ở chỗ nào đó trên người ra, rồi đưa tay nhắm vào Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp đứng tại chỗ, ánh mắt nhìn bốn phía, bàn tay nhẹ nhàng hoạt động.

“Trang bị của máy móc?”

Trang bị thiết bị và máy móc có thể tăng tốc độ và sức mạnh của người dùng tuy không thể so sánh với việc luyện thể

nhưng cũng có thể giúp cao thủ bình thường trở nên không thể địch nổi trong thành.

“Thật sự là quá lâu rồi không động thủ, ngay cả hai tên tạp binh cũng dám can rỡ trước mặt ta...” Ngụy Hợp không tránh né, mà trực tiếp đi về phía trước, tới gần hai người.

“Cho nên...” Hắn đi đến trước mặt đối phương chưa đến một thước thì dừng lại, ngẩng đầu chăm chú nhìn vào hai mắt đối phương.

“Ngươi có thể dùng thương thử xem.”

“Tiểu tử ngươi...” Trong mắt một kẻ cao gầy nổi lên ánh đỏ, tay chuyển một cái, đột nhiên xuất ra một cây thương binh, nhắm ngay Ngụy Hợp.

Bành!

Một tiếng thương vang lên.

Cao nhân ứng thanh ngã xuống đất, đầu bị nổ tung như dưa hấu, bên trong máu thịt đỏ trắng cùng máy móc linh kiện trộn lẫn cùng một chỗ, rơi lả tả trên mặt đất.

Bịch bịch.

Tàn thi quỳ rạp xuống đất, không còn tiếng động.

Sắc mặt Ngụy Hợp bình tĩnh, hơi cúi đầu về phía bên phải.

“Đa tạ nữ nhân cứu giúp.”

Bên phải trống, Phí Ân Na tay cầm quả trượng chậm rãi hiện ra. Nàng dường như đang vận dụng trang phục của một loại quang học ẩn hình nào đó.

“Thủ đoạn rất tốt, nếu không có ngươi bức bách bọn họ dùng thương, ta còn không dễ đánh gục người này ngay tại chỗ.”

Nàng có chút phức tạp nhìn Ngụy Hợp.

“Cô làm rất tốt.”

Thủ đoạn thuần thực như vậy, tâm tư kín đáo trong thời gian ngắn, không hổ là lão binh vừa mới xuống khỏi chiến trường.

Dựa theo pháp luật thì chỉ những phần tử phạm tội đang thực hiện uy hiếp trí mạng mới có thể thực hiện phương án hạ gục.

Cho nên vừa rồi Ngụy Hợp tiến lên với tư thái bức bách, hoàn mỹ đạt thành trạng thái quy định.

Lúc này người lùn mới phát hiện bên cạnh hai người bọn họ không biết khi nào lại có thêm vài tên kỵ binh mặc quần áo bảo an đi tuần.

Từng chi chi thương khẩu đã nhắm chuẩn từ các phương hướng khác nhau, chỉ cần hấn dám làm ra bất cứ cử động nguy hiểm nào, sẽ bị đánh gục giống như đồng bạn tại chỗ.

Tên lùn toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Hấn không nghĩ tới động tác Ngụy Hợp lại nhanh như vậy.

Hơn nữa cũng không nghĩ tới, chung quanh rõ ràng còn có một gã cao thủ cấp Quang Chiếu.

Quang Chiếu Cấp, cho dù không có chất lượng trên người, tố chất bản thân cũng vượt xa binh sĩ cấp thấp, tăng thêm các loại năng lực linh thuật bọn họ nắm giữ.

Có thể nói, mỗi một vị cường giả quang chiếu cấp đều là cường giả Vô Tử Giác mạnh mẽ tuyệt đối.

Những thứ này đều có thể dựa vào thân thể phá âm tốc khoa trương biến thái.

“Ta đầu hàng!” Người lùn toàn thân đổ mồ hôi, nhìn thi thể đồng bạn trên mặt đất, lại nhìn sắc mặt bình tĩnh, giống như chuyện gì cũng phát sinh như Ngụy Hợp.

Hàn khí trong lòng hấn dâng lên.

Nếu ở đây liều mạng, chi bằng lập tức đầu hàng, dù sao thì trên đầu cũng có người, phỏng chừng không bao lâu nữa, hấn lại có thể lạng lẽ thoát khỏi ngục giam.

“Lần này thu hoạch rất lớn, tất cả đều là công lao của ngươi, ngươi yên tâm, ghi chép trở về, ta sẽ lấy tên của ngươi làm chủ.” Phí ân nữ nhân nhẹ giọng nói.

“Ngài quá khách khí rồi, có thể bắt được hung đồ nhanh như vậy đều nhờ công của mọi người ở đây, hơn nữa không có nữ nhân ở đây, e rằng hiện tại ta cũng đã bị hung đồ đả thương, thậm chí đánh gục.

Cho nên công đầu của hành động lần này vẫn ở chỗ ngài.”
Ngụy Hợp nhanh chóng cúi đầu thành khẩn nói.

“Dù sao trong thành cũng vì để tránh cho người vô tội lan đến, không cho phép chúng ta mang theo bên mình. Chỉ dựa vào bản thân, cho dù chúng ta có kinh nghiệm tác chiến mạnh hơn nữa, nhưng trang bị cũng quá nhỏ yếu so với máy móc.”

Một phen những lời này làm cho khuôn mặt Phí Ân Na trở nên nhu hòa, nhìn ánh mắt của nàng càng thêm thương thức.

“Tốt lắm, ta hiểu ý của ngài. Lần này ghi chép ta sẽ xử lý. Được rồi, tiến lên xem người trên xe.”

Rất nhanh, một nhóm vệ sĩ lên xe, từ trên xe không chỉ chuyển xuống Bích Liên, còn có ba gã nam nữ khác bị bắt đến hôn mê bất tỉnh giống nhau.

Tất cả đều là các đội viên tham dự đội tuần tra lâm thời.

Phát hiện như vậy, làm cho Phí ân thư càng thêm ngưng trọng.

“Lập tức chạy về hệ thống an toàn, xem ra đây là một tội phạm chuẩn xác có âm mưu! Phải tra xét đại quy mô! Chỉ dựa vào một phần lực lượng của chúng ta, chỉ sợ không đủ.”

Chuyện càng lớn thì công lao cũng càng lớn.

Nếu không phải Ngụy Hợp đi theo đoàn xe, hơn nữa còn kịp thời báo tin, chỉ sợ sự tình lần này sẽ rất nghiêm trọng.

Ngụy Hợp đứng ở một bên, lập tức cảm giác được cảm tạ chu đáo chung quanh đã đổ vào y.

“Đi chung với tổ đội của ta vẫn còn ở chỗ này, ta phải chạy về tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ tuần tra.”

“Toàn bộ, ta lập tức đi thông báo tổng bộ, bọn họ sẽ phát cảnh báo dùng máy móc trang bị, để tránh xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.” Phí Ân Na gật đầu nói.

Lúc này, Bích Liên được hai nữ tử đề cao, đàn độn, mơ hồ mở mắt ra, cố gắng nhìn về phía Ngụy Hợp bên này.

Đáng tiếc, chỉ thấy một bóng lưng xoay người rời khỏi.

667

Ba ngày sau...

Mưa to rào rào rơi xuống.

Nước mưa tựa như rèm châu phô thiên cái địa, rơi trên mặt đất tron bóng.

Một lượng lớn nước mưa hội tụ thành dòng suối, chảy vào hệ thống hệ thống hệ thống dây nước trong lòng đất.

Ngụy Hợp chống cây dù chậm rãi đi trên kiệu, sắp đến túc xá lâu mình ngủ trọ, hăn bỗng nhiên dừng bước, đứng ngay tại chỗ.

Cửa thang máy phía dưới tầng lầu của mình, đang đứng một bóng người tương đối bắt mắt.

Đó là một nữ tử, có một mái tóc dài xanh biếc, mặc trên người giống như gã, nhưng phân ra là chế phục bất đồng.

Tựa hồ nghe được động tĩnh, nữ tử quay mặt nhìn lại bên này.

Bích Liên... Mâu Lỗ Thác.

Lại là nàng?

Ngụy Hợp dừng một chút, tiếp tục đi tới phía trước như không có chuyện gì đến gần. Có lẽ không phải đến tìm hăn cũng không chừng.

Hăn không chào hỏi trước, tuy rằng ngày đó đã cứu đối phương, nhưng hăn không tính có quan hệ gì với nàng.

Đi đến cửa thang máy, cửa khoang đề xuống, Ngụy Hợp đứng ở một bên lẳng lặng chờ đợi.

“Ngụy tiên sinh, đối với sự tương trợ của ngài ngày đó, Bích Liên muôn phần cảm tạ!”

Nữ tử tóc xanh nghiêm túc lui về phía sau một bước, cúi người thật sâu với Ngụy Hợp.

“Không cần, ta vốn không có ý định cứu ngươi, chỉ là gặp may mà thôi.” Ngụy Hợp thản nhiên nói.

“Mặc kệ ngài vì nguyên nhân gì, bởi vì ngài mà được cứu, đó là sự thật, cho nên ta hi vọng ngài có thể cho ta cơ hội hồi báo ngài.” Bích Liên giờ người lên nghiêm nghị nói.

“Báo lại cho ta?” Ngụy Hợp trầm nghĩ đến tiền: “Vừa lúc ta cần tiền, nếu như người nhất quyết đòi đền bù, thì bồi thường chút tiền cho ta là được.”

Hắn không có gì ngượng ngùng, trực tiếp nói ra nhu cầu của mình.

Rất nhiều lúc, người vì một chút mặt mũi hư vô, liền muốn qua lại vòng qua vòng lại, chính là không chịu nói thật.

Hành động như vậy theo Ngụy Hợp là ngu xuẩn.

Bây giờ hắn cần tiền, cần rất nhiều tiền, phối chế nước thuốc Hồng Lĩnh.

Một đầu Hồng Lĩnh dược thủy phải hơn ba mươi vạn, dựa theo dược tề kháng tính cùng hiệu ứng biên giới, hắn ít nhất còn cần hơn mười chi, mới có thể đạt tới bình cảnh viên mãn.

Đến lúc đó, mới có thể dùng Phá Cảnh Châu cường ép đột phá.

Cho nên ít nhất hắn phải ba trăm vạn tới năm trăm vạn, mới có thể đạt tới yêu cầu thỏa mãn sử dụng Phá Cảnh Châu.

“Tiền?” Bích Liên cũng sững sờ, lập tức nhanh chóng phản ứng lại: “Đây là lễ tạ lỗi đặc biệt dành cho ngài.”

Nàng lập tức lấy ra một tờ ngân hàng màu trắng.

“Trong này tồn tại một trăm vạn kim tệ, là toàn bộ tiền tài trong tay ta hiện tại, có thể làm cho ngài báo đáp tính mạng của ta.”

“Đủ rồi.” Ngụy Hợp nhận lấy thẻ ngân hàng, phía trên mặt sau dùng bút viết mật khẩu, xem ra là đã chuẩn bị kỹ trước khi tới đây.

“Tốt rồi, nếu cảm tạ đã đưa đến, người cũng tranh thủ thời gian trở về đi. Ta không tiễn nữa.” Ngụy Hợp tùy ý nói.

Vừa hay một trăm vạn này có thể giúp hấn rút ngắn rất nhiều tiến độ.

Bích Liên chân chờ một chút, vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Vừa vạn thang máy đến, cánh cửa Ngụy Hợp đi vào quay người.

Ba.

Bỗng nhiên, cửa thang máy đang muốn đóng lại, bỗng chốc bị Bích Liên dùng tay dè lại.

“Ta còn muốn hỏi một vấn đề.” Bích Liên nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt Ngụy Hợp.

“Vấn đề gì?” Ngụy Hợp nhíu mày.

“Chắc ngươi chỉ là Ảnh trùng linh thôi nhỉ? Lúc ấy ngươi nghĩ thế nào vậy, rõ ràng ngay cả cấp bão như ta cũng trúng chiêu, tại sao ngươi vẫn muốn xông lên?”

Bởi vì hai người kia không có nuôi dưỡng.

Đương nhiên những lời này của Ngụy Hợp không có khả năng nói ra khỏi miệng, chỉ cần không có thể nuôi, cho dù là linh lực cấp bão thì như thế nào? Cùng lắm cũng chỉ biết một chút linh thuật mà thôi.

Hơn nữa, hai người kia căn bản cũng không phải là gió bão, Bạo Phong cấp ở giai vị sóng âm cũng coi là trung tiến, cũng không phải tùy tiện xuất hiện hai người là có thể đạt tới.

“Bản năng, chỉ là lúc đó nghĩ như vậy, sau đó cứ như vậy đi.” Ngụy Hợp bình tĩnh trả lời.

Bích Liên bị những lời này của hấn làm cho sững sốt.

Kỳ thật trước khi đến đây, nàng cũng đã sớm điều tra tư liệu Ngụy Hợp.

Không nghĩ tới chính là, Ngụy Hợp cũng không phải là người thuộc dòng sông bạc sinh ra và lớn lên, hơn nữa còn là người xuất thân từ ẩn thành mới có mấy năm.

Nhưng không nghĩ tới, Ngụy Hợp đã hơn hai trăm tuổi.

Tuổi như vậy, hầu như đều dưỡng lão.

Nhưng tư liệu về sau, lại làm Bích Liên có chút bội phục, nàng nhìn thấy Ngụy Hợp ghi chức ở đại học Hoa Sa, hơn nữa còn đem thời gian rảnh mỗi ngày, đều tập trung ở trong thư viện cùng nghiên cứu đại học.

Ngày qua ngày, năm qua năm.

Bắt đầu từ lúc đi vào Ngâm Đái khu, cuộc sống của Ngụy Hợp mỗi ngày liền cố định.

Vẫn luôn là ba vạch.

An toàn bộ, sa mạc đại học, ký túc xá.

Mở nút thang máy ra, Bích Liên lại cúi người chào Ngụy Hợp một lần nữa.

“Cảm ơn người lần nữa.”

Ngụy Hợp gật đầu đáp lại.

Cửa thang máy đóng lại.

Bích Liên đứng trước cửa thang máy hồi lâu, ngơ ngác vịn vào mặt tường, không biết đang suy nghĩ gì.

Mãi đến khi nước mưa dần dần nhỏ lại, nàng mới khôi phục tinh thần, vội vàng rời đi, lên xe trở về nhà.

Trở lại ký túc xá nghỉ ngơi, Ngụy Hợp ăn cơm, buổi chiều lại đối y phục, đi tới Sa Hoa đại học.

Bên kia Đại học, hấn và Đế bang hợp tác, chuẩn bị chính thức bắt đầu phối chế nước thuốc Hồng Lĩnh mới.

Nếu như nước thuốc này thành công, hấn sẽ được trả thù lao sáu mươi vạn, hơn nữa mỗi phân dược tề gấp ba tài liệu tiêu hao.

Tức là chi phí thành quả của một chi dược thủy Hồng Lĩnh trên thực tế là chín mươi vạn.

Mà tài liệu còn thừa hai mươi bốn vạn, chỉ cần giao hai đến ba chén thuốc là được.

Còn lại toàn bộ là tài liệu của hấn.

Thừa dịp tất cả mọi người nghỉ ngơi thời gian nghỉ ngơi, Ngụy Hợp cùng Đế bang một lần nữa ở trong dược thất, đem tài liệu mới đến xử lý tốt, sau đó chính thức bắt đầu điều chế dược tề.

Rất nhanh, hai cây dược thủy Hồng lĩnh đã được phối trí thành công.

Ngụy Hợp mang theo nước thuốc đi ra khỏi phòng thuốc, giao nó cho Đế bang chờ đã lâu.

“Nhớ kỹ mỗi chi phục dụng, cần khoảng thời gian một tháng, nếu không dược hiệu trong cơ thể người sẽ trùng điệp trong thời gian cực ngắn, sinh ra tác dụng phụ to lớn. Đến lúc đó xảy ra chuyện thì đừng trách ta không nhắc nhở người.” Ngụy Hợp bình tĩnh nói.

“Được!” Đế bang chăm chú gật đầu, nhìn dược tề trong tay, cảm giác so với màu sắc còn tinh khiết hơn lúc trước hẳn uống qua.

Trong mắt hắn hiện lên vẻ vui mừng.

Càng tinh thuần thì tác dụng phụ của dược tề càng nhỏ.

“Cảm ơn.” Hắn cầm thuốc lần thứ hai hướng Ngụy Hợp nói lời cảm tạ, sau đó xoay người, bước chân dứt khoát hướng phương hướng ly khai đi đến.

Ngụy Hợp xoa xoa tay, hắn lập tức sẽ tham dự Khánh Khang giảng dạy, một hạng mục nhỏ phía trên phân phát xuống.

Cái hạng mục nhỏ kia dường như khá quan trọng, còn đưa ra một chút phẩm chất hiếm thấy.

Nếu như có thể bộc lộ tài năng trong hạng mục lần này, sẽ có trợ giúp không nhỏ đối với việc thăng chức và quyền hạn sau này của hắn tăng lên.

Trở lại dược thất, Ngụy Hợp xem xét phần tài liệu còn thừa.

Đối với hắn, tài liệu tài chính hai trăm bốn mươi vạn, kỳ thật tổng cộng đã phối ra bảy con dược tề.

Tỷ lệ thành công gần như đã đạt đến chín thành.

Cho hai chi, trong tay hấn còn có năm chi nữa, như vậy cũng đủ để hấn hấp thu rất lâu rồi.

Dù sao linh lực có thể một hơi tăng lên quá nhiều, cũng cần có thời gian thích ứng.

Thân thể mặc dù không sao, nhưng muốn linh khí tăng lên có thể dựa theo linh pháp của mình vận chuyển sử dụng, điều khiển cơ bản nhất vẫn phải có.

Rất nhanh, năm độc dược còn lại, Ngụy Hợp rời khỏi dược tề thất, đưa tới tử mật của bản thân.

Chờ đợi phối hợp dạy dỗ hoàn thành các hạng mục nghiên cứu, lại mang về nhà dùng.

Lần trước ở chỗ này uống thuốc sau, bị nghiên cứu nhìn thấy, tiếp theo lộ ra tin tức, bị Đế bang tìm tới cửa, đã làm cho Ngụy Hợp đề cao cảnh giác.

Vì vậy lần này hấn cẩn thận hơn rất nhiều.

Sau khi đổi một thân áo bào trắng không hạt giống, Ngụy Hợp bước nhanh tới phòng nghiên cứu chính.

Mưa to vẫn cứ rơi, Ngân Khu Vụ là theo quy định, tần suất mỗi tháng cố định cùng số lần.

Loại nước mưa này cũng không phải là dòng nước bình thường, mà là nước mưa đặc biệt pha lẫn thuốc tẩy, sau nửa ngày biến thành nước thuần túy.

Như vậy có thể đơn giản tẩy trừ toàn bộ Ngân Đái khu một lần.

Lúc xế chiều nước mưa đã thành tinh khiết.

Lúc Ngụy Hợp ra khỏi phòng thí nghiệm, cùng Hồ Dung dạy dỗ một chỗ, nghe giảng giải không ngừng tiết mục hạng mục hạng sách và chi tiết mới.

Thỉnh thoảng hấn khẽ gật đầu, so sánh với những gì mình học được trong đầu, đưa ra một ít đề nghị.

Trên thực tế, từ khi tới khu Ngân Đái, Ngụy Hợp vẫn luôn điên cuồng bù đắp cho khoa học cơ sở của thế giới này.

Lấy khả năng khống chế nhục thể cường đại của hắn, đối với não bộ của chính mình cũng có khai phá nhất định.

Cho nên trong mấy năm qua, hắn cơ bản đã học tập các loại sinh vật cơ bản của Bàn Toa đế quốc, kiến thức học khoa dược học, dung nhập vào sở học của mình.

Điều này đối với một tông sư cường đại có thể một tháng mới ngủ một giấc mà nói, cũng không tính là gì.

Cộng thêm khả năng khai phá linh lực, đối với bản thân não vực cũng là một loại đề thăng.

Cho nên năm năm của Ngụy Hợp tương đương với mười năm người khác.

“Về quan sát và thí nghiệm của phạm tinh thể, hôm nay liền dừng lại ở đây. Trước khi thiết bị đổi mới, chúng ta hiện có thủ đoạn thông thường, cũng không thể tạo thành bất cứ tổn hại gì đối với loại tinh thể cứng rắn vô cùng này.” Cù trầm giọng nói.

“Phương pháp chế tạo đều không dùng được sao?” Ngụy Hợp trầm giọng hỏi.

“Số 230 đã thử qua các loại dược phẩm, nồng độ khác nhau, các loại trạng thái khác nhau, vân vân, đều đã kiểm tra qua. Tính chống cự của Phạm Tinh Thể đối với dược phẩm, mạnh hơn rất nhiều so với những phương diện khác.” Đào lắc đầu.

“Ta đã thử nước cát có tính ăn mòn mạnh nhất, vô dụng.” Một nhân viên nghiên cứu ở bên cạnh trầm giọng nói.

“Như vậy, có từng thử qua, thành lập cực hạn kiểm tra cường độ va chạm với phạm thể hay không?” Ngụy Hợp hỏi.

“Đương nhiên là đã làm, nhưng mà phải trả cái giá quá lớn. Chi phí quá cao, loại tinh thể này, nghe nói là được khai thác từ bên cạnh Tinh Uyên. Bên trong có tính ô nhiễm rất mạnh, vạn nhất sau khi dùng bạo lực mở ra, không kịp làm phòng hộ tốt, ô nhiễm thì phiền toái.” Một gã nghiên cứu viên trả lời.

“Được rồi, hạng mục này nếu như dễ dàng có được thành quả như vậy, cũng sẽ không chờ được sa mạc chúng ta đến làm nữa.

Cho nên, cần phải chuẩn bị để kéo dài chiến đấu.” Suy nghĩ cuối cùng của con nhện nói.

“Vâng.” Tổng cộng năm nhân viên nghiên cứu, bao gồm Ngụy Hợp, nhao nhao đáp ứng.

Sau khi bắt đầu giảng từ biệt, Ngụy Hợp ra khỏi tâm nghiên cứu, đang chuẩn bị ngồi xe trở về ký túc xá.

Ở cửa lớn lại thấy một bóng người nổi bật, đang cầm dù đứng đó.

Cái bóng người tóc dài màu xanh biếc kia tương đối bắt mắt.

Bước chân Ngụy Hợp hơi dừng lại, nhìn thấy người nọ cự tuyệt một nam lão sư giới thiệu, nhìn về phía bên này, liền vội vàng đi tới bên này.

“.....”

“Ngụy Hợp tiên sinh!” Bích Liên cất cao giọng tiếp cận nơi này.

“Người ở chỗ này làm gì?” Ngụy Hợp dừng lại, chờ đối phương đi tới trước mặt mình, mới mở miệng.

“Chỉ là trùng hợp tới xem một chút, vừa rồi đi ngang qua sa mạc, không nghĩ tới nhìn thấy Ngụy tiên sinh tan ca đi ra. Thật là trùng hợp.” Trên khuôn mặt trắng nõn của Bích Liên lộ ra một nụ cười thuần túy.

Nhìn Ngụy Hợp người mặc bạch bào, trên người có khí tức nghiên cứu nồng đậm, Bích Liên nhìn chăm chú vào mắt đối phương, phát hiện trong đó, hoàn toàn không có vẻ tang thương và mỏi mệt như các lão nhân còn lại.

Mà vẫn lợi hại như trước, kiên định như cũ, phảng phất không có cái gì có thể ngăn cản hấn tiến lên quang mang sáng tỏ.

Loại ánh mắt này, nàng rất quen thuộc.

Đó là ánh sáng lộng lẫy nàng nhìn thấy vô số lần trên người cha mình.

“Ngụy tiên sinh, mỗi ngày đi làm, nghiên cứu, sau đó buổi tối còn phải tiếp tục học tập, cuộc sống như vậy, ngài sẽ không

mệt sao?” Bích Liên nhẹ giọng hỏi.

“Có lúc sẽ.” Ngụy Hợp cầm dù, chậm rãi đi về phía cửa trường.

Hắn và nữ tử xinh đẹp như Bích Liên tổ hợp, ở trong sân cũng coi như là một đạo phong cảnh mỹ lệ.

Các học sinh qua lại, phàm là đi ngang qua hai người, đều không tự chủ được ánh mắt dừng lại trên người Bích Liên trong chốc lát.

“Khi người mệt mỏi sẽ đi làm gì?” Bích Liên không biết mình bị làm sao, vì sao lại hỏi như vậy.

Từ lần trước được cứu, nàng mỗi lần nhìn thấy Ngụy Hợp, đều cảm giác được một loại cảm giác thân cận khó hiểu.

So sánh với trong nhà tràn ngập áp lực lạnh như băng, đợi bên người Ngụy Hợp, tựa hồ nhẹ nhõm hơn, càng làm cho chính mình bình tĩnh lại.

Cảm giác nhẹ nhõm như vậy khiến nàng không tự chủ được muốn tiếp cận Ngụy Hợp.

“Thời điểm mệt mỏi... Xem một chút đề tài mà sinh vật mới nhất sinh ra để nghiên cứu đi.” Ngụy Hợp thành thật trả lời.

“A... Như vậy có coi là nghỉ ngơi không?” Bích Liên kinh ngạc nói.” Vậy ngoài đọc luận văn ra thì sao?”

“Còn có đến trung tâm nghiên cứu làm thí nghiệm, điều phối được tề các loại.” Ngụy Hợp trả lời.

“Vậy trừ những thứ này thì sao? Người không có cách nào hoàn toàn buông lỏng phương thức giải trí của chính mình sao?” Bích Liên có chút không biết nói gì.

“Có a.” Ngụy Hợp suy nghĩ một chút: “Ừm. Xem luận văn được tề.”

“.....” ngài thật hài hước.

Bích Liên có chút không nói nên lời. Nếu như đối lại là người khác, nàng có lẽ sẽ hoài nghi đối phương chỉ là đang trang bức, nhưng sau khi quan sát Ngụy Hợp những ngày này, hẳn

phát hiện... Gia hỏa này, thật giống như là trải qua một ngày khổ tu như vậy...

Tịnh Văn Dận nghe thấy vậy thì càng thêm lo lắng.

“Được rồi... Đại não chắc chắn sẽ có lúc mỏi mệt?” Bích Liên lại hỏi.

“Vậy thì ngủ.” Ngụy Hợp ngấn gọn hữu lực trả lời.

Bích Liên không muốn nói chuyện nữa.

Ngụy Hợp nhìn nàng không nói lời nào, chính mình cũng lười lên tiếng, tiếp tục suy nghĩ nội dung hạng mục trước đó, về mô hình và tham số phạm tinh thạch lập thể.

Hai người trong lúc nhất thời đều không nói gì, đến cửa ký túc xá Ngụy Hợp, Bích Liên mới phát phát tay, coi như cáo biệt, nghênh ngang rời đi.

668

“48%”

70%.

Ngụy Hợp mang theo dược tề lên lầu về nhà.

Nhìn từ bức màn, Bích Liên ngồi trên một chiếc phi hành màu trắng, hần mới quay người trở về phòng bếp.

“Thời gian đế quốc là rạng sáng năm tháng bốn, năm giờ ba mươi. Căn cứ theo tin tức phát biểu trên chính thức của bộ lạc ngoại giao.

Đông Tát Luân đế quốc và Nhã Lan minh quốc chính thức ký kết hiệp ước đồng minh giữa nửa nhân mã.

Ngày kế tiếp, vương quốc Dracula tuyên bố gia nhập đồng minh. Tam quốc liên hợp với nhau gọi là Đông Cực liên minh.

Liên minh Đông Cực thành lập, cũng chính thức tuyên bố, chính thức bắt đầu tạo áp lực với Tinh Uyên và Khô Khê Mục đế quốc khắc chế, Tinh Uyên.”

Trong TV chiếu ảnh, tổng đài chủ trì tổng đài của khu láng giềng, đang nghiêm túc truyền đạt tin tức quốc tế mới nhất.

Ngụy Hợp quay đầu nhìn lại.

Những người này cách hần quá xa, việc hần cần làm bây giờ là nhanh chóng uống thuốc, sau đó tăng cường linh lực đến bình cảnh, như vậy mới có thể sử dụng Phá Cảnh châu.

Kéo bức rèm ra, đóng cửa khóa lại. Ngụy Hợp từ trong túi lấy ra năm bình Hồng lĩnh dược thủy.

Trong chất lỏng óng ánh màu hồng lưu động rất nhiều điểm nhỏ màu trắng giống như tiểu trùng.

Ngụy Hợp hít sâu một hơi, linh lực có thể thả lỏng, triển khai toàn bộ, phòng ngừa sự quản chế, thiết bị xung quanh có thể sẽ tồn tại.

Cầm lấy một ít nước thuốc, Ngụy Hợp không chút cố kỵ, ngửa đầu uống.

Nuốt xuống một ngụm.

Nước thuốc theo yết hầu một đường trượt xuống.

Một loại đau đớn quen thuộc từ trong dạ dày trào ra.

Nhưng so với lần trước càng nặng hơn, những đau đớn này trong nháy mắt liền nhạt đi, biến mất, thay vào đó là từng sợi cảm giác mát mẻ, tràn lên hai bên huyệt thái dương.

Sau đó, linh năng nhanh chóng tăng vọt.

Từ chín phần tư tiên độ, nhanh chóng tăng lên trên.

Mười phút sau...

Linh năng cuối cùng cũng thể hiện giá trị con số, dừng ở chỗ ba trăm mét.

Ngụy Hợp thoáng bình phục khí tức, cảm giác thân thể không có vấn đề gì, lại cầm lấy chén thuốc thứ hai, ngửa đầu lên một cái.

Rất nhanh, cảm giác như đồng dạng tràn lên huyệt Thái Dương.

Nhưng lần này, hiệu quả của nước thuốc dường như bắt đầu suy giảm.

Hơn mười phút sau, linh lực sau khi tăng lên một khoảng liền chậm rãi dừng lại.

Ngụy Hợp xem xong, cuối cùng cũng thể hiện số liệu.

Dược hiệu trở nên yếu đi.

Hắn sớm đã đoán trước, bản chất của linh năng dược tề là thông qua kích thích, khiến thân thể sinh ra phản ứng ứ đọng, từ đó kích thích linh năng có thể gia tốc trưởng thành.

Nhưng kích thích đồng dạng, đối với một người mà nói, số lần nhiều hơn cũng sẽ làm hiệu quả yếu bớt.

Tựa như quả ớt ăn nhiều, cũng phải ăn càng cay, mới có thể cảm giác được vị cay giống như lúc đầu.

Dược tề cũng là như thế.

“Bất quá vẫn còn tốt, tạm thời chưa ảnh hưởng nhiều.”

Ngụy Hợp lại lần nữa cầm lấy chi thứ ba và thứ tư. Phân biệt từng người ăn vào.

Linh lực có thể tiếp tục tăng lên.

Từ bốn mươi lăm đến năm sáu, rồi từ năm sáu tăng lên tới sáu ba.

Cuối cùng là chi thứ năm.

Dược hiệu lại hiện ra cảm giác mát mẻ, nhưng cũng chỉ làm tiến độ từ ô ô của Ngụy hợp tăng lên đến 70.

Đây cũng là hiệu quả cuối cùng của tất cả dược tề sau khi uống xong.

Bởi vì linh lực mệnh môn tăng trưởng quá nhiều, dẫn đến mọi chỗ trong phòng bày biện đồ dùng khẽ rung lên.

Không khí bị cuốn động thành gió, lập đi lập lại xoay tròn ở trong phòng.

Ngụy Hợp nhắm mắt đứng tại chỗ, thở ra một hơi thật dài.

“Tốc độ giảm rất nhanh, hy vọng trước khi dược tề mất đi hiệu lực, tăng lên đến bình cảnh.”

Nhìn dược thủy ống trên tay trống trơn, Ngụy Hợp dùng nước thuốc rửa sạch toàn bộ, sau đó không còn sót lại chút gì đổ hết vào trong miệng.

Hành động như vậy làm cho linh năng của hắn lúc này hơi tăng lên một chút. đạt tới bảy trăm tám mươi mốt.

Xác định tất cả dược thủy đều đã vào bụng mình.

Ngụy Hợp mới ngồi xuống, bắt đầu sửa sang lại tài sản hiện tại của mình.

Từ chỗ Bích Liên đạt được một triệu phí thuốc men, nhận được sáu mươi vạn cộng thêm tiền lương của mình.

Cứ như vậy, hắn sẽ tự dựa vào nỗ lực của mình, tích lũy đủ vốn liếng khoảng 116 vạn.

Dựa theo tiêu chuẩn tiêu chuẩn của tài liệu, còn có thể phối chế năm cây dược thủy Hồng lĩnh.

Nhưng cho dù có thêm năm chi nữa thì cũng không thể đạt tới bình cảnh viên mãn.

Ngụy Hợp tính toán sau này dựa vào chính mình chậm rãi tu hành rèn luyện, sau đó kháng dược tính chậm rãi tiêu tán, lại uống thuốc.

Đúng, kháng dược tính là sẽ trôi qua theo thời gian, chậm rãi biến mất.

Giống như bình thường người sinh bệnh dùng kháng sinh, bình thường kháng dược tính sinh ra Phục Sinh, đều có thể trong thời gian nửa năm, chậm rãi biến mất.

Nói cách khác, chỉ cần thời gian dài không còn phục dụng bất luận dược thủy Hồng lĩnh nào, cùng với thành phần dược vật như hắc, có thể chậm rãi làm cho kháng tính của kháng dược biến mất.

Ngụy Hợp xác định kế hoạch trong lòng.

Thoáng thích ứng một chút linh năng bạo tăng, hắc nhắc chân dõng bước đi vào trước tủ quần áo.

Mở tủ quần áo ra, từ trong áo treo một cái áo khoác, lấy ra một trang phục hình chiếu nhỏ cùng loại với gai nhọn.

Hắn mở trang bị, bên trong có một màn sáng hình vuông đang lơ lửng giữa không trung.

Phía trên tất cả đều là văn tự ghi lại lít nha lít nhít, cùng ảnh điềm nhiều màu sắc.

Khoảng thời gian này Ngụy Hợp lợi dụng thân phận rất tiện lợi, lục soát tin tức liên quan tới đại sư tử.

Cũng tra xét được rất nhiều ghi chép về người biến dị.

Bởi vì lệnh của các quốc gia đối với người biến dị cực kỳ nghiêm ngặt, cho nên đa số người biến dị đều sẽ rời khỏi cương vực, đi tới một số tinh cầu hoang vu không ai để ý đến sinh hoạt.

Mà trong ghi chép Nhị Nhị Nhị Hoàng Tinh, mấy chục năm trước đã từng phát sinh một lần ghi chép về một sự kiện có tên là Ngư Ảnh.

Mà cái nút thắt này xuất hiện một thứ, chính là trải qua chi tiết sự kiện liên quan đến ngư ảnh.

Ngụy Hợp cẩn thận quét lại hình ảnh trên màn sáng một lần nữa.

“.... Sự kiện bóng cá, bởi vì biến dị nhân đặc thù của danh hiệu Ngư Ảnh đột nhiên giáng lâm mà đặt tên.”

“Chuyện lần này, lúc đầu do ba vị chiếu thể tham gia vây quét, sau đó số lượng gia tăng đến năm người. Sau đó vì chuyện lớn mạnh, do Liệt Biến cấp cho tổ thể —— Đường Cổ Lạp Trường Sinh, tự mình xuất động cục diện ổn định.”

“Số lượng người biến dị là hai, sau khi giao chiến bị thương không biết, nguy trạng thân phận, hai người cưỡi thuyền buôn rời khỏi Nhị Hoàng Tinh, không rõ tung tích.”

“Đường Cổ đại nhân, cấp bậc Liệt Biến..” Ngụy Hợp nhìn chăm chú mấy chữ bên trên.

Bất kể nhìn bao nhiêu lần, hẳn ta đều bị sự kiện cá ảnh này làm cho chấn động thế lực khổng lồ do đế quốc triển lộ ra.

Cấp độ quang ảnh vốn cho rằng đã rất mạnh rồi, không ngờ sau đó còn có biến hóa.

Không cần phải nói, dựa theo tư liệu mà Ngụy Hợp điều tra, chiếu rọi khắp nơi đều ở độ tuổi đều đã hơn hai trăm tuổi trở lên, chỉ sợ cấp độ rạn nứt còn cao hơn.

Nói không chừng về sau còn tồn tại ngàn năm.

*

*

*

Thế giới như vậy hơn một ngàn năm, nhưng đã làm chậm trễ việc bỏ hoang hơn một ngàn năm so với lúc đại sư tử ở Nguyên Nguyệt, hoàn toàn khác biệt.

Ngụy Hợp khẽ thở dài.

Tiến độ của tầng thứ nhất Tinh Hải Linh Pháp đã đến bảy trăm năm mươi một.

Nhanh chóng tới.

Kháng dược tính, dựa theo trạng thái tổng hợp thân thể cùng linh năng của hắn, hắn là cần thời gian hai năm.

Đến lúc đó nếu như tìm không thấy dược tề thay thế, cũng chỉ có thể chờ hai năm, lại phục dụng nước thuốc.

Thu hồi hình chiếu, Ngụy Hợp đóng tủ quần áo, đi ra khỏi phòng ngủ.

Hắn nên ăn cơm rồi, về sau còn phải tiếp tục nghiên cứu luận văn về dược tề mới xem.

Nhờ cần thí nghiệm nghiệm thử, nói không chừng một hồi còn phải đi tới bên kia của đại học.

Thời gian, từng ngày trôi qua.

Ngân Đái khu vẫn như trước, hòa bình, không có uy hiếp, ngẫu nhiên phái người xuống mặt đất chém giết ô nhiễm thú.

Ngoài ra, là đi du lịch tới gần tinh cầu một chuyến.

Người nơi này không sâu ăn uống, đa số đều đắm chìm trong hòa bình hưởng thụ.

Trong thời gian sau đó, Ngụy Hợp nhanh chóng trở lại cuộc sống quy luật trước đó.

Chỉ có điều khác biệt so với lúc trước là, cùng là thiếu nữ thiên tài bộ an toàn, Bích Liên Thác Thác thì lại thường xuyên xuất hiện bên cạnh hắn.

Từ sau lần được cứu, thiếu nữ vẫn luôn rất thân thiết với hắn.

Anh hùng cứu mỹ nhân tuy rằng lão luyện, nhưng là một trong những phương pháp nhanh nhất đi vào lòng nữ hài này.

Đến sau này, Bích Liên còn thường xuyên trong giấc mộng bừng tỉnh, nhớ lại ngày bị bắt cóc lúc ấy vô lực, sợ hãi, hoảng loạn.

Mỗi khi đến lúc đó, nàng luôn bất giác rút thân thể lại.

Sau đó trong đầu cũng tự nhiên nhớ tới bóng lưng đẹp trai sau khi Ngụy Tông cứu giúp.

Cho nên nàng ta cũng luôn thích không có việc gì đến bên người Ngụy Hợp ngờ ngác.

Cuộc sống như vậy, đảo mắt lại hơn một năm qua đi.

Tháng bảy mươi tám năm.

Bộ lạc an toàn của Ngân Đái khu.

“Tin tức cực lớn!” Đồng thời Diệu Lai hô to gọi nhỏ, huy động báo chí điện tử trong tay.

Một đám đồng僚 đang xử lý lý giấy thông tin nhao nhao ngẩng đầu nhìn hẳn.

“Chuyện gì mà kích động như vậy? Thời gian làm việc không thể hô to gọi nhỏ, Âu Lai Lai người điên rồi sao?” Hạ Lê đánh một cái vớ tiền tiêu lười biếng nói.

Nàng đưa mắt nhìn chỗ ngồi của Ngụy Hợp, người này giống như cái gì cũng không nghe thấy, vẫn cúi đầu làm việc của mình như trước.

“Lần này là chuyện lớn thật sự! Hơn nữa còn có liên quan tới sự sống của chúng ta!” Âu Lai nhìn một vòng xung quanh, trên mặt lộ vẻ trịnh trọng.

“Có rắc gì mau thả đi!”

“Mau nói đi, ta còn muốn xem các kiến thức còn lại!”

“Còn không nói đánh tiểu tử người.”

Một đám người đồng nghiệp đều cười mắng.

“Hành nghề, là như vậy, trong một tòa Ân Thành của Nhị Nhị Hoàng Tinh chúng ta bỗng nhiên xuất hiện biến dị nhân mới. Hơn nữa số lượng còn không ít, khoảng chừng hai vị!” Âu Lai trầm giọng trả lời.

“Biến dị nhân!?”

Lập tức tất cả mọi người trầm mặc lại.

Trước đó vì biến dị nhân nên có một tinh cầu ô ô chi bay lên, sau đó toàn bộ tinh cầu đều bị đóng băng.

Chuyện này vẫn còn nằm trong trí nhớ của mọi người.

“Quả thật rất nguy hiểm... Nếu số lượng người biến dị quá nhiều, sợ là chúng ta sẽ phải dọn nhà mới được... Hai mươi hai sao băng chắc cũng bị đóng băng từ bỏ!” Gương mặt xinh đẹp của Hạ Lê nghiêm nghị nói.

Ngụy Hợp cũng ngẩng đầu, dừng động tác xem văn bản.

Người biến dị... Chẳng lẽ là có một người của một thế giới khác, thông qua truyền tống lại tiến vào đây?

Bởi vì thế giới Nguyên Nguyệt có thể truyền tống nhiều lần tới bên này, chỉ cần người có thể kháng cự được nguy hiểm bên trong di tích.

Vì lẽ đó, sau khi hắn rời đi, lại có người truyền tống tới đây, cũng không phải là không có khả năng.

“Ngụy Hợp, Bích Liên lại tới tìm ngươi.” Chợt Hạ Lê nhẹ nhàng đẩy sau lưng Ngụy Hợp.

“Lập tức còn hai phút nữa hãy đi nghỉ, đi đi, ta giúp ngươi ghi chép.” Nàng hơi ám muội nói.

Ngụy Hợp cũng có chút bất đắc dĩ.

Hơn một năm nay, Bích Liên vẫn luôn thích gần hắn.

Ngay từ đầu còn đỡ, đến bây giờ, ngay cả kẻ ngốc cũng nhìn ra Bích Liên thích hắn.

Mỗi ngày cùng nhau làm việc về nhà, cùng nhau ở Sa Hoa học đại học “Mẫu nhiên gặp”, buổi tối trên xe công cộng trở về cũng “tí ngộ”.

Thỉnh thoảng chạy tới mời hắn ăn cơm, tản bộ cùng hắn, còn có thể không ngừng mang cho Ngụy Hợp không ít tin tức và tư liệu hắn cần.

Tâm tư như vậy, Ngụy Hợp không ít là kẻ ngu, tự nhiên cũng nhận ra.

Nhưng... hai người ở cùng nhau, thỉnh thoảng vì kích động nhất thời, thỉnh thoảng bởi vì cái gọi là ân tình, hoặc là cảm xúc mãnh liệt, có thể kéo dài.

Bích Liên còn nhỏ, mới hai mươi lăm, chênh lệch tuổi tác thật sự quá lớn.

Hai người vô luận từ tư tưởng thành thực, hay là thân phận gia cảnh, cùng với tất cả các phương diện còn lại, đều không thích hợp.

Rầm rầm một tiếng.

Ngụy Hợp đứng lên, vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy ngoài văn phòng, chỗ cửa sổ có một mảng xanh biếc nhàn nhạt.

Rõ ràng là tóc xanh của Bích Liên tiêu chí.

Ánh mặt trời màu vàng chiếu vào khuôn mặt mỹ lệ là cái gì, phảng phất nhiễm lên một tầng huỳnh quang thuần bạch.

Quần trắng, tóc xanh, hai chân thon dài quần trong hắc ti nhũn nhụi, một tay nàng cầm một cái túi nhỏ, một tay nhẹ nhàng vuốt ve tóc dài trước ngực, đem nó đến sau lưng.

“Có muốn rót trà mật không?”

Nàng nhắc cái túi trong tay lên.

“Đến lúc nào?” Ngụy Hợp tới gần, cự tuyệt rất nhiều lần nhưng vẫn kiên nhẫn, gã cũng không để ý tới nữa, coi như là bằng hữu bình thường đi.

Dù sao cô bé này tuổi còn nhỏ, chưa thấy qua bao nhiêu người trẻ tuổi ưu tú, bởi vì nhất thời xúc động mà tới gần ân nhân cứu mạng cũng là chuyện bình thường.

“Mới tới.” Bích Liên mỉm cười, “Nghe nói ngươi một mực nghiên cứu dược tề linh lực. Có cần ta hỗ trợ không?”

“Không cần, ngươi bận rộn chuyện của mình là được.” Ngụy Hợp lắc đầu.

“Ngươi còn mười ba phút để nghỉ, là dự định đi Sa Hoa Cẩm sao? Ta với ngươi, ta cũng có bằng hữu ở bên kia chờ ta tu tập.” Bích Liên nhẹ giọng nói.

“...” Ngụy Hợp không phản bác được.

Kỳ thật hẳn không nói lời nào, Bích Liên cũng không để ý, vẫn đi theo phía sau hẳn.

Hình thức hai người ở chung với nhau như vậy kéo dài thật lâu, đã sớm thành thói quen.

Ngụy Hợp đang chờ đối phương từ bỏ lúc nào.

Bích Liên đang chờ đối phương tiếp nhận lúc nào.

Hai người rời khỏi bộ lạc an toàn, đánh một cái xe, thẳng tới đại học Hoa Sa.

Đến trung tâm nghiên cứu sa mạc, Bích Liên lấy có đi tìm bằng hữu, liền tự giác rời đi.

Trên thực tế nàng chỉ làm thế ở trung tâm huấn luyện tổ thể phụ cận, ở phụ cận huấn luyện thân thể một bên, vừa chờ Ngụy Hợp tan ca.

Vừa mới tách khỏi Ngụy Hợp.

Một chiếc phi xa màu lam bên cạnh Bích Liên bỗng nhiên dừng lại, chuyên hướng một cái, vừa vặn ngăn nàng lại.

“Tiểu Liên!” Cửa xe tự động mở ra, một người đàn ông đầu trọc cường tráng hứa hẹn đi ra từ trong xe.

Khuôn mặt đại hán mơ hồ cùng Bích Liên có chút tương tự, trên đỉnh đầu trọc lóc có một con nhện màu đen. Cơ bắp trên thân rắn chắc, hiển nhiên thường xuyên rèn luyện.

“Đã lâu không gặp. Sao vậy, thấy anh đây một chút phản ứng cũng không có sao?” Đầu trọc cười thân thiết nói.

“Ngươi muốn phản ứng gì?” Bích Liên nhìn hắn một cái, đi tới ngồi vào trong xe.

Cửa xe đóng lại, hai người chậm rãi khởi động, trôi nổi trên không.

“Lão muội, người ở đây trông như thế nào?” Kẻ đầu trọc cười hỏi.

“Cái gì gì vậy? Nói đi, không có việc gì ngươi không thể chạy tới chỗ ta.” Sắc mặt Bích Liên bình tĩnh nói.

“Hắc, ngươi biết là tốt rồi, là mẹ cho ta tới thăm ngươi một chút. Mặt khác, người đã hẹn với gia tộc Lý Đồ, để cho ngươi gặp mặt lão Tam nhà bọn họ.” Đầu trọc từ trong ô vuông tay phải lấy ra một làn khói, ngón tay chà xát, đốt khói đầu hít sâu một hơi.

“...” Bích Liên im lặng, nghiêng mặt nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Làm sao? Xuất thân như chúng ta vốn là vậy, thật ra vốn dĩ ngươi còn có thể kéo dài thêm một thời gian, nhưng bây giờ ngươi cả ngày theo sau người kia, nói được không?” Đầu trọc trầm giọng nói.

Hắn ta từ sau Thị Kính liếc nhìn muội muội, thở dài một tiếng.

“Tiền người đã cho hắn, coi như là báo đáp cứu mạng lúc ấy, cũng coi như trả lại. Nhưng người một cô bé chưa lập gia đình trong sạch, mỗi ngày đi theo phía sau hắn như là lời gì? Huống chi người ta cũng vài lần tỏ vẻ không thích người...”

“Hắn chỉ là không muốn làm trề nải ta. Ta biết.” Bích Liên bình tĩnh nói.

*

*

*

“Tư chất của hắn bình thường, cả đời này có thể đạt tới cấp bậc Bạo Phong đã là cao nhất rồi. Mà người, tương lai rất có khả năng bước vào ánh sáng, chỉ cần bước vào tầng lớp chiếu sáng, hai người các người đều sẽ hoàn toàn bất đồng. Chỉ thấy ngay cả danh sách gen cũng không giống nhau, gần như cùng cấp dưới là hai chủng loại, đến lúc đó cách ly, người và hắn cũng không có khả năng nhận được sự đồng ý trong nhà!” Đầu trọc nghiêm túc khuyên.

Dừng một chút, hắn tiếp tục nói: “Cho dù người thật sự thành với hắn, về sau thu nhập của các người còn có thể ủng hộ một tháng mười mấy vạn chi tiêu hiện tại của người? Những ngày tốt lành, người có thể thích ứng mỗi ngày vì một chút ít tiền tinh toán sinh hoạt?”

“Ta có thể!” Bích Liên ngẩng đầu nghiêm túc nói: “Thật ra... Trước giờ ta chỉ muốn được sống một cuộc sống bình thường.”

“Người không hiểu.” Đầu trọc thở dài.

“Ta hiểu!” Bích Liên nhẹ giọng nói: “Ta ở bên cạnh hắn, chỉ cảm thấy trong lòng rất an bình, rất an tâm. Cho dù mỗi ngày chỉ ăn nhanh gạo, mặc quần áo bình thường, ta cũng nguyện ý.”

Thật ra thứ nàng muốn, chính là cuộc sống bình thường thường ấm áp như vậy.

Không cần đi nghĩ đột phá cái gì, người yêu ở thư phòng đọc sách, tự mình ở phòng bếp nấu ăn cho hắn, mỗi ngày an nhàn an nhàn, sống nương tựa lẫn nhau.

Thứ nàng luôn mong muốn chính là sự bình tĩnh, bình thường như vậy.

“Người...” Đâu trục bị nói không phản bác, căn bản không biết nên phản bác từ chỗ nào, rất nhiều thứ, không tự mình trải qua, mỗi người đều có thể nói một câu ta có thể.

“Cho nên, ta sẽ không đi gặp ai cả.” Bích Liên nói như chém đinh chặt sắt.

“Đây là kết cấu phóng ra từ bên trong cơ thể phàm tinh sao?”

Ngụy Hợp đứng trước một thiết bị màu trắng cỡ lớn giống như hiển vi kính, từ kính kính tương tự, nhìn vào bên trong.

Một cảnh tượng rục rờ năm màu lập tức lọt vào tầm mắt hắn.

“Đúng vậy. Căn cứ phân tích nồng cạn của dụng cụ mới nhất, phàm tinh thể có kết cấu ốc quay cực kỳ ổn định, mà hạch tâm của kết cấu xoắn ốc, tựa hồ ẩn giấu có thứ gì đó. Thủ đoạn kiểm tra kiểm tra của chúng ta không cách nào chạm đến chỗ sâu nhất, chỉ có thể như bóc ra từng tầng, bóc ra từng tầng.” giám sát bên cạnh nhẹ giọng nói.

“Nghiên cứu mô hình của Phàm Tinh Thể, riêng kết cấu này cũng đủ để chúng ta viết một bài giảng về năng lực lên K.” Mậu mỉm cười dạy dỗ.

“Loại kết cấu này, có thể sinh ra từ tính yếu ớt, quả thực là thần kỳ!” Hắn hơi tán thưởng nói.

“Rõ ràng chỉ là kết cấu đơn giản phức tạp, nhưng chúng ta chỉ cần mô phỏng ra loại kết cấu này, lại cũng có thể sinh ra từ tính yếu ớt. Như vậy phát hiện, đã đạt tới mục đích nghiên cứu ban đầu của chúng ta!”

Đào Thiên nói tới đây, cũng có chút tán thưởng nhìn về phía Ngụy Hợp.

Có phát hiện như vậy, còn hoàn toàn là nhờ vào hắn - trợ lý nghiên cứu viên tạm thời được điều về này.

Nếu không phải Ngụy Hợp nhảy bén đến cực điểm quan sát và tính toán tính toán, nói không chừng bọn họ sẽ đem hiện tượng từ tính này quy kết thành nguyên tố có liên quan đến từ tính.

Nhưng trải qua kiểm tra nghiêm ngặt, bọn họ phát hiện, phạm thể trong cơ thể căn bản không tồn tại bất luận tài liệu từ tính nào.

“Căn cứ hạng mục công hiến lần này, hạng mục tài chính chia làm mười phần, Ngụy Hợp người liền lấy hai phần. Một phần những người còn lại, không thành vấn đề chứ?” Mâu Khang mỉm cười nói.

“Đương nhiên không thành vấn đề. Lần này phát hiện chủ yếu là dựa vào lão sư Ngụy Hợp.”

“Quả thật trong tay chúng ta đều có đồng thời làm hạng mục còn lại, hạng mục này nếu không phải Ngụy lão sư, quả thật sẽ không có thành quả gì.”

“Truyền dạy rất công bằng, Ngụy lão sư theo lý nên lấy hai phần.”

Mấy thành viên nghiên cứu còn lại đều gật đầu.

Ngụy Hợp lại hơi nhú mày, ngẩng đầu trầm giọng hỏi: “Như vậy, nghiên cứu của chúng ta xem như đã kết thúc sao?”

“Đương nhiên không, bất quá kế tiếp không phải là chúng ta đến làm, muốn chuyển giao cho chuyên gia lĩnh vực khác học khoa học, chúng ta dù sao cũng chỉ là trọng điểm trọng yếu của sinh vật triển hóa. Rất nhiều phương án kiểm tra kiểm tra cũng căn bản không có cách nào làm.” Đâu cười nói.

“Hiểu rồi...” Ngụy Hợp nhìn Phạm Tinh Thể dưới ống kính, luôn cảm giác loại tinh thể này, tựa hồ là đang chuẩn bị vì cái gì lớn biến hóa.

“Được rồi, mọi người thu xếp lại, giao hết mô hình dữ liệu đến chỗ ta, bản vẽ công văn ta sẽ sửa sang lại, lấy tên của ta để đầu, các người ký tên, tốc độ thông qua như vậy còn nhanh hơn.” Đâu Nha cười nói.

Hắn nhìn Ngụy Hợp, trong lòng vẫn còn có chút thở dài.

Lúc trước kỳ thật hẳn muốn tác hợp nữ nhi của mình cùng Ngụy Hợp, Ngụy Hợp mặc dù tướng mạo bình thường, tư chất không tốt.

Nhưng người thành thật, chăm chỉ hiếu học, tính cách kiên nghị, người như vậy bình thường đều tương đối độc nhất.

Nếu như nữ nhi có thể cùng Ngụy Hợp ở cùng một chỗ, hẳn cũng coi như chấm dứt một khối tâm bệnh.

Chỉ là không nghĩ tới, hai người dưới sự tác động của cháu gái, gặp mặt một cái, đều không có ý tứ đối với đối phương.

Rất nhanh, mọi người đều đem bản ghi chép số liệu bên mình sắp xếp lại, đưa đến Khang Lư.

Thu thập xong số liệu, hẳn mang theo bưu kiện rời khỏi phòng thí nghiệm, đi tới văn phòng, dự định dùng chiếc máy tính trong văn phòng kia, tăng nhanh tính toán số liệu.

Đi đến một nửa, Tổng Đản suy nghĩ một chút, vẫn là cho con gái chép lại.

“Hàm Nguyệt, lần trước chia người mẫu đó hả?”

“Phụ thân bị sao vậy? Người đột nhiên hỏi cái này có phải lại muốn giới thiệu nam nhân cho con không?” Lý Hàm Nguyệt cuối cùng bên kia vốn có chút lười biếng, nghe câu hỏi này, nàng lập tức trở nên cảnh giác.

“Cũng không phải, chính là người lần trước người gặp, trợ lý phòng thí nghiệm Ngụy Hợp của ta, tiểu Ngụy Nhân cũng rất tốt, hết sức thành khẩn...”

“Đừng...! Phụ tha con đi, con tìm nam nhân, ít nhất phải có tiền vốn để Lý Hàm Nguyệt con nhìn trúng mới được. Tiền, quyền? Hay là tiềm lực tương lai?” Lý Hàm Nguyệt bất đắc dĩ nói.

“Được rồi được rồi, ba con cũng đừng loạn nữa. Ta bên này còn đang tụ hợp với bằng hữu, không nói nữa, hồi âm.”

Lộ bộ, cuối cùng máy móc bị ngắt liên lạc.

Khuôn mặt già nua ửng đỏ, tức giận đến muốn ho khan một chút.

Hắn nhìn Ngụy Hợp còn đang bận rộn trong phòng thí nghiệm, khẽ thở dài.

Hắn có thể nhìn ra nghị lực ẩn dấu trong mắt Ngụy Hợp. Người như vậy, cho dù tạm thời âm đạm không ánh sáng, sau này sớm muộn gì cũng có thể tỏa sáng.

Đáng tiếc... Nữ nhi căn bản chướng mắt.

Dù sao Ngụy Hợp đã hơn hai trăm tuổi, tiềm lực lớn đã sớm hiển lộ ra, cũng sẽ không chờ đến hiện tại.

Ngụy Hợp sửa sang xong mô hình số liệu, chào hỏi với những người khác rồi mới rời khỏi phòng thí nghiệm, đi vào phòng phối dược.

Đế bang đang chờ hắn ở đây.

So với lúc đầu bọn họ hợp tác, Đế bang hiện tại rõ ràng đã thay đổi đáng kể.

Cái tên này lúc này rất hăng hái, một thân linh năng dâng trào, trên người mặc một bộ phong y màu trắng, ủng da đen, đai lưng máy màu bạc.

Vừa nhìn đã biết là phong phạm thiên tài.

“Đột phá cấp bão?” Ngụy Hợp vừa tới gần, liền cảm giác linh năng trên người đế bang giống như phong bạo, vây quanh chính hắn không ngừng xoay tròn.

Đây là linh năng vừa mới đột phá, không thể khống chế hoàn toàn dấu hiệu.

“Ừm, vừa đột phá.” Trên mặt Đế Bang tràn đầy tự tin khác với lúc trước.

“Bất quá dược thủy Hồng Lĩnh cũng đã tích góp từng tí một đến cực hạn, không thể dùng nữa.” Nụ cười trên mặt hắn thu lại, trầm giọng nói.

“Người muốn làm gì?” Ngụy Hợp mở dược thất do một người chế ra, mở ra hệ thống che đậy, hai người nói đuôi nhau tiến vào, khóa trái cửa để tránh lộ bí mật.

“Nếu như là người bình thường, có lẽ hiện tại đã hết cách rồi. Nhưng mà...ta thì khác.” Đế Bang nheo hai mắt lại.

“Nói nghe một chút.” Sắc mặt Ngụy Hợp bình tĩnh, tựa lưng vào trên thí nghiệm đài, nhìn về phía đối phương.

Đế bang đã tới tìm hắn, tức là hắn cần tự mình giúp đỡ.

Đế bang cười cười, lấy từ trong phong y ra một cái bàn tay nhỏ bé giống như côn gổ, nhẹ nhàng bóp một cái.

Lập tức một vòng vô hình chấn động, từ trên tay cầm khuếch tán ra bốn phía, bao phủ được thất này.

“Lão Ngụy ngươi nên biết, tác dụng phụ chưa nói, được hiệu linh năng được tề, chủ yếu là thông qua kích thích thân thể, sinh ra thần kinh tín hiệu, do đó để linh năng bị ảnh hưởng, bị động sinh ra cường hóa.

Cái này liên quan đến linh hồn ứng kích, đồng dạng kích thích hơn nhiều, đối với linh hồn cũng càng ngày càng hiệu quả yếu.”

“Ừm, sau đó thì sao? Ngươi có biện pháp giải quyết loại kích thích linh hồn này không?” Ngụy Hợp đưa ra nghi hoặc.

“Ta không có cách nào. Nhưng có người có biện pháp.” Đế bang mỉm cười: “Lão Ngụy, ta tin kỹ thuật của ngươi, nhưng mà... Ta không biết có thể hoàn toàn tín nhiệm ngươi hay không.”

“... Tín nhiệm ta?” Ngụy Hợp im lặng.

“Cần phải đảm bảo, thế nào?” Đế bang nhẹ giọng nói.

“Dùng giao hòa linh thuật làm giá cả khế ước, làm cam đoan.” Hấn vươn tay ra.

Giao hoà linh thuật chính là song phương đều tự nguyện trả một bộ phận linh lực để trao đổi ấn ký, đồng thời phóng thích loại linh thuật này.

Để đạt thành một loại ước định nào đó.

Mà một khi có một phương thất ước, hấn sẽ phải đối mặt với linh lực bị tổn thương vĩnh cửu, xuất hiện nguy hiểm linh lực không hoàn chỉnh.

“Tỷ lệ thì sao?” Ngụy Hợp hỏi. Tỷ lệ linh hoạt ước định càng cao, sau khi hủy ước cũng phải trả giá càng nặng, nghiêm

trọng sẽ tử vong trong nháy mắt.

“Năm phân!” Đé bang chân thành nói.

Năm thành....

Đây cơ hồ là đem hai người cột vào cùng một con thuyền, nhất định có thể hủy ước, trong nháy mắt sẽ bị trọng thương.

“Như vậy ta có thể thu được chỗ tốt gì?” Ngụy Hợp hỏi.

” chia sẻ bí mật của ta.” Đé bang híp mắt trầm giọng nói.” Ta có thể tiếp tục tăng cường dục tính, người cũng tự nhiên có thể thông qua việc phục thuốc duy trì tăng lên linh năng. Ta biết người cũng rất cần thứ này, thậm chí còn bức thiết hơn ta...

Bởi vì, tuổi tác của người không còn nhỏ nữa...”

Tư thái của hắn tương đối chắc chắn.

Trầm mặc một lát, Ngụy Hợp gật đầu.

“Được, bất quá khế ước vẹn vẹn chỉ giới hạn trong chuyện này.”

“Đương nhiên.”

Đé bang cười cười, vung tay lên.

Ba.

Ngụy Hợp cũng đưa tay ra, bàn tay hai người liền nắm lại cùng một chỗ.

Một tia linh lực bắt đầu di chuyển dọc theo bàn tay hướng về phía đối phương, sau đó rất nhanh quán vào nhau.

Dùng linh thuật truyền âm, trong lòng thâm niệm phương thức, hai người đồng thời hạ lời thề bí mật nghiêm ngặt giữ bí mật chứng kiến tiếp theo.

Hơn nữa còn thề rằng đối phương tuyệt đối giữ bí mật trong chuyện này.

Linh lực trong nháy mắt giao hòa, kết thúc rất nhanh.

Sau khi hoàn thành, Đé bang rõ ràng thở phào nhẹ nhõm.

Hắn buông tay xuống.

“Như vậy, tiếp theo, ta muốn cho người xem một thứ.”

“Thứ gì vậy?” Ngụy Hợp hí mắt lại.

“Một phương thuốc cổ điển có thể tiêu trừ dược tính.” Đé bang cười nói.

Nửa giờ sau....

Đé bang rời khỏi dược thất, lưu lại Ngụy Hợp một thân một mình, ngồi trước dược đài trầm tư.

Hắn và Đé Bang gặp phải vấn đề, thật ra cũng giống nhau, không nghĩ tới hắn còn chưa tìm được biện pháp giải quyết, Đé Bang đã đưa ra phương án giải quyết tốt nhất.

Sự phối hợp của phương thuốc cổ kia rất phức tạp, hơn nữa trên toàn bộ hành trình cần rót linh năng vào, cũng khó trách Đé bang lại tìm tới hắn hợp tác.

Loại dược tề như vậy, trừ hắn ra, cấp bậc nghiên cứu thật đúng là không mấy người có thể điều chế được.

Mà cấp Đé cũng không mời dược đối phương, thậm chí còn không dám tin tưởng đối phương.

“Thử trước xem sao.”

Không chần chừ, Ngụy Hợp nhanh chóng lựa chọn mua tài liệu có liên quan đến phương thuốc cổ.

Những tài liệu này đều có sẵn, trong kho thuốc của thí nghiệm thì chủng loại cực kỳ khổng lồ, thuận tiện cho hắn kiểm tra.

Tự động truyền tống mang theo dược liệu rất nhanh đưa đến trong phòng phối dược, Ngụy Hợp dựa theo trình tự, từng bước một xử lý tài liệu, hỗn hợp, điều phối.

Hơn một giờ, trong tay hắn liền nhiều ra một phần chất lỏng dính dính trong suốt như nước.

“Phương pháp như vậy.... Cho dù là phương pháp phối trí hay phương pháp xử lý tài liệu, đều hoàn toàn khác biệt so với hệ thống dược tề của Bành Toa... Đé bang. Thật đúng là khiến người ta vui mừng...”

Ngụy Hợp híp mắt nhìn dược tề trong tay, phần dược tề này hẳn tự nhiên không dám dùng, còn cần làm thí nghiệm dược tính.

Hai quyển kế tiếp, Ngụy Hợp vẫn luôn kiểm tra phương thuốc cổ xưa mà Đế Bang đưa ra.

Khiến hẳn kinh ngạc chính là phương thuốc này quả thật có thể loại bỏ vấn đề kháng dược tính của nước thuốc Hồng lĩnh rất lớn.

Nhưng cũng có một vấn đề là, phần cổ phương này tựa hồ là chuyên môn thiết kế cho hồng lĩnh dược thủy, hiệu quả của nó cũng chỉ hữu dụng đối với dược thủy của hồng lĩnh.

Đối với linh năng dược tề còn lại vô dụng.

Mặc dù Ngụy Hợp không dùng nổi linh năng dược tề còn lại bởi vì quá đắt. Nhưng phối hợp một chút thí nghiệm dạng vẫn có thể được.

Mà Đế bang thì vẫn quy tắc cũ, sau khi đưa vật liệu đến, để Ngụy Hợp nhất xong, nhanh chóng lấy thuốc về phục dụng.

Không bao lâu, sắc mặt hẳn vốn có chút mệt mỏi tiêu tụy lại nhanh chóng khôi phục như cũ.

Hiển nhiên dược tề phương thuốc cổ kia có tác dụng.

Ngụy Hợp sau khi kiểm tra dược tính xong, cuối cùng cũng bắt đầu quyết định mình uống thuốc cổ phương.

Dùng cái này để chống lại dược tính của Hồng lĩnh dược thủy.

Chỉ là như vậy, tiêu phí lại gia tăng rất nhiều. Đối với Ngụy Hợp là dược tề đại sư mà nói, hồng lĩnh dược thủy đều có giá trị gần ba mươi vạn một chi.

Mà từ ảnh trùng đến bão tố, hẳn đã tiêu mấy trăm vạn, hiện tại còn chưa tới viên mãn, chớ đừng nói chi là đột phá bình cảnh tiến vào.

Có thể nghĩ, dùng linh năng tể thuốc đột phá căn bản không phải là chuyện cấp bậc bình thường có thể làm được.

Cho dù là người bình thường táng gia bại sản cũng không có bao nhiêu hiệu quả.

Đây thật sự là trong nhà có mỏ, mới có thể liên tục không ngừng đốt tiền.

Dưới tác dụng không biết của phương thuốc cổ, rất nhanh, kháng tính của Ngụy Hợp đã được khôi phục.

Thông qua hợp tác với Đế bang, hẳn rất nhanh đã nhận được đầy đủ nguyên liệu dược thủy Hồng lĩnh.

Đế quốc mười hai mươi tám trăm năm, hai tháng.

Khu cầu vòng màu bạc.

Mì thịt bò hầm.

“Cho phần trâu thêm cay. Bột phải tinh tế!”

Ngụy Hợp cởi bao tay tuần tra, vỗ vỗ áo khoác, đi vào quán.

Nơi này vốn không có thịt bò hầm, về sau hẳn hoài niệm loại hương vị này, liền dùng tiền thuê cửa hàng, mời người, tự mình mở một tiểu điểm.

“Được, lập tức tới ngay!” Trong tiệm tổng cộng có tám cái bàn nhỏ, phục vụ là một người màu đen cao lớn, nhìn thấy Ngụy Hợp tiến vào, nhất thời cười lộ ra hàm răng trắng.

Ngụy Hợp tìm một vị trí ngồi xuống, nhìn chuyện làm ăn trong điểm một chút, rõ ràng vẫn không tính là kém.

Tám cái bàn, có năm cái cũng đang ngồi.

Ngụy Hợp ngồi xuống, rất nhanh một tráng hán đồng dạng thân hình cao lớn bằng phẳng đặt mông ngồi xuống, vừa vặn ở đối diện hẳn.

“Lão Ngụy! Đã lâu không gặp.” Tư Lý Lan vẻ mặt trước sau như một lộ ra nụ cười thân thiết.

“Thật lâu không gặp.” Ngụy Hợp trên mặt tươi cười cũng nhu hòa một chút.” Vừa nhận được tin tức của người, vừa vặn trong tay nhàn rỗi, liền đi ra tụ họp một chút.”

“Người là người bạn rộn nhi, bắt quá có bề bộn gì cũng không bằng ta.” Tư Lý Lan thở hắt ra: “Lần trước không phải đi khắp nơi bắt biến dị nhân sao? Những tên kia quả thực là cá chạch, chạy trơn trượt không được, căn bản bắt không được.”

“Bắt được thì cũng đừng khiến chính phủ đế quốc đau đầu như vậy.” Ngụy Hợp mỉm cười.

“Bắt quá lão Ngụy, nghe nói người và Bích Liên Lỗ thuộc Đốc sát có quen biết không?” Tư Lý Lan Tạt đột nhiên hiếu kỳ hỏi.

“Không có. Chỉ là bằng hữu bình thường.” Ngụy Hợp thản nhiên nói.

“Ha ha, bằng hữu bình thường, người bằng hữu bình thường mỗi ngày mang đồ ăn cho người? Sẽ mỗi ngày tan ca cứ ở cửa chờ? Người đi lừa gạt quỷ đi.”

Ngụy Hợp trầm mặc, hấn không tiếp nhận Bích Liên, tuổi tác là một phương, cảm tình không cách nào tiếp nhận là một mặt, còn có một điểm, đồng thời cũng là điểm trọng yếu nhất.

Hấn ta nhất định không thể nhìn rõ thân phận, tương lai rất cuộc sẽ như thế nào, không ai nói rõ được.

Nếu thật sự quyết định được với nàng ta như vậy, đó mới là kẻ không chịu trách nhiệm với người khác.

“Được rồi, không nói những cái này, tình huống bây giờ của người thế nào? Bạo Phong cấp ổn định chưa?”

“Đã ổn định từ lâu rồi, hiện tại đang là tìm ánh sáng để kiếm tiền, gió bão đến sáng thì cần điều chỉnh gen trước, sau đó tích lũy linh lực có thể đạt tới gấp mười hiện tại của ta, sau đó dùng điều chế được tề cùng đột phá.

Ba bước này không có trên trăm năm, đừng có mơ. Cho nên còn sớm.” Tư Lý Lan chẳng hề để ý nói.

“Những người còn lại đâu?” Ngụy Hợp thuận miệng hỏi.

“Vuru Na, Chung Lợi, bọn họ đều kẹt ở cấp một này, hiện tại đều đang tích góp đủ tiềm lực, chờ cuối cùng cùng cùng cùng cùng bộc phát.

Nghe nói Vu Na đã điều chỉnh gen thành công, luật lợi thất bại hai lần, bây giờ còn đang tu dưỡng. Tỷ lệ điều chỉnh gen thành công chỉ có ba thành, tiền Lợi mới là tình huống bình thường.”

Điều chỉnh gen, linh năng gấp mười lần, điều hòa dược tề. Sau ba cửa ải, chính là quang chiếu.

“Mấy bạn học còn lại đâu?”

“Những người khác, không phải đều giống như ngươi, vẫn như cũ, lão binh không thay đổi, còn non nửa đã đạt tới cấp độ bão.”

Tư Lý Lan gãi gãi cái cổ.” Nhưng ta nói thật, Bích Liên người ta vẫn kiên trì lâu như vậy, xem ra là thật lòng với ngươi rồi. Anh hùng cứu mỹ nhân một chiêu này thật đúng là linh.... Ngươi dứt khoát đáp ứng người ta đi.”

“Ta có nguyên nhân của mình.” Ngụy Hợp lắc đầu.

“Nguyên nhân gì? Một đại mỹ nữ như người ta bắt chấp mặt mũi mà lộn ngược ra, ngươi còn không hài lòng sao, ngươi sợ tuổi tác kém cõi lắm sao? Đầu năm nay mọi người đều bề ngoài không khác nhau là mấy, ngươi sợ cái lông. Dù sao ngươi không chịu thiệt!” Tư Lý Lan khinh thường nói.

Ngụy Hợp không nói gì thêm, chỉ cười cười.

“Đúng rồi, lúc trước ngươi nói là đuổi bắt người biến dị, có thể nói cho ta nghe xem những người biến dị kia có hình dáng ra sao không?”

“Chính là so với người không khác lắm a, còn có thủ lĩnh đi đầu, tên là... Bạch lĩnh gì?” Tư Lý Lan Tạt thuận miệng trả lời.

“Bạch Lĩnh!?” Ngụy Hợp sững sốt.

“Ừ, đúng, ngươi nói nghe rất chuẩn, liền gọi cái này. Tên kia tương đối giao hoạt, chạy rất nhanh, một đạo bạch quang liên không nhìn thấy bóng. Bất quá trừ hấn, chín phần biến dị còn lại đều đã giải quyết sạch sẽ. Chỉ còn lại vài cái.” Lời nói của Lý Lan Tạt ở trong lòng Ngụy Hợp khơi dậy sóng to gió lớn.

“Người xác định đó là Bạch Linh?” Hấn trầm giọng hỏi.

“Chắc chắn! Bởi vì lần này biến dị nhân thật sự rất yếu, cũng chỉ có hai người trong đó có chút xem đầu. Nhưng cũng rất yếu, cho nên bọn họ một mực trốn, một mực chạy. Bất cũng không dễ bắt.” Tư Lý Lan Tạp nhận lấy phẩn nóng do tiểu ca người ta đưa lên, vui thích buông xuống bắt đầu trốn lần.

Lông mày Ngụy Hợp cau lại, xem ra thật sự là bọn Bạch Linh Yêu Vương.

Không ngờ bọn họ cũng sẽ tới nơi này. Chẳng lẽ bọn họ không sợ sự khủng bố của tầng hít thở phát ra? Hay là bọn họ cũng dựa vào bộ phòng hộ này?

Sau đó Ngụy Hợp lại cẩn thận hỏi thăm các chi tiết liên quan đến Lam Lan Tạp, cũng rất nhanh xác định, đám người biến dị này mới xuất hiện, có khả năng rất lớn là bọn người Bạch Linh.

Bất quá tựa hồ bọn họ dùng biện pháp đặc biệt nào đó, tránh được tầng hít thở đặc biệt ô nhiễm.

Không phải mặc phòng hộ.

Hai người ăn xong bột, Lý Lan Tạp đứng dậy rời đi.

Ngụy Hợp thì đi ra cửa tiệm, trở về nhà.

Gần đây tiệm phẩn kiếm được ít tiền, hấn cũng có một thân phận yểm hộ chính đáng.

Vấn đề Bạch Linh, mặc kệ là thật hay giả, không nói trước. Hôm nay thật ra là do Ngụy Hợp xác định, lại lần nữa bắt đầu dùng dược thủy Hồng linh.

Hôm qua bắt đầu, hấn mấy lần kiểm tra, phát hiện linh năng của mình đã kháng dược tính hoàn toàn biến mất.

Vì vậy đây cũng là lúc phải uống thuốc lần nữa, đạt tới đột phá bình cảnh.

Sau khi tinh pháp đột phá, có lẽ sẽ đạt tới cấp bão mới.

Đến cấp bậc gió bão là có thể mặc mặc gió bão thể, sau khi hút lấy tinh hoa, lại tăng lên cấp độ gió bão huyết nhục đến tương

ứng.

Hoàn này đều là liên kết lẫn nhau, thiếu một cái cũng không được.

Nếu như thuận lợi, hôm nay có thể đột phá nhất giai tinh pháp, đột phá hư ảnh trùng, đạt tới bảo tổ.

Bạo cấp tại thành thị này, cũng coi như là binh chủng tinh nhuệ triển thể. Dù sao chiếu cấp cũng đều là quan quân giáo cấp.

671

Cát vàng gào thét, kèm theo kịch độc phóng xạ ô nhiễm, đem toàn bộ Nhị Hoàng Tinh nhuộm thành một mảng khô héo.

Con bão cát to lớn mới bộc phát, toàn bộ Nhị Nhị Nhị Nhị Hoàng Tinh từ ngoài không trung nhìn vào, có thể thấy rất nhiều tầng mây màu vàng đang không ngừng di động, cắn nuốt những khu vực còn lại màu lam nhạt.

Trên một con đường dài hẹp, phi hành loại xe màu bạc, đang bay dọc theo mặt đường rất nhanh.

Bên phải phi hành khí, trên bình nguyên rộng lớn, là một mảnh bão cát màu vàng cực lớn đang chậm rãi tới gần.

Bão vân cát thật lớn tựa như một mảnh cát vàng tạo thành sóng biển, chậm chậm, kiên định, không thể phá hủy tới gần mặt đường.

Mây cát cao mấy trăm mét giống như một con nhuyễn trùng khổng lồ, đang ngọ nguậy bao trùm tất cả những gì đã trải qua.

Rặc rặc.

Phi hành khí màu đen bạc chợt giảm tốc độ, nửa thân xe trước đứng thẳng, biến thành đầu chiến cơ hình tam giác, sau đó đuôi phun ra ngọn lửa màu lam nhạt.

“Người xác định không có vấn đề gì chứ?” Trong phi hành, Bạch Linh mặt không biểu tình nhìn những đóa hoa đang sử dụng.

“Yên tâm, ta đã nhiều lần đánh nhau nhiều lần rồi, chính là nói như vậy, không thành vấn đề!” Hoa Duyệt tự tin nói, vẻ mặt tự tin.

Hai người bọn họ thừa dịp có một kẻ hoang dã ra ngoài, lặng lẽ trộm một chiếc phi hành khí nguyên thủy có chút cũ nát, lúc này mới kịp thời rời đi chỗ ẩn núp trước đó.

Từ lúc nguyên nguyệt tiến vào hắc môn, hai Yêu vương đã trải qua không biết bao nhiêu gian khổ gian khổ.

Bởi vì bản thân Nguyên Nguyệt đã không có cách nào bỏ sung yêu lực, cho nên bọn họ nhất định phải tận hết khả năng để tiết kiệm sử dụng.

Sau khi Ngụy Hợp rời đi chưa được mấy năm, tầng hư vụ còn lại của Chân Giới cũng nhanh chóng biến mất.

Lúc trước đám yêu ma rút lui vào các chân giới còn lại, nhao nhao trốn không chỗ nào trốn, thoái hóa bị thoái hóa, chết thảm.

Mà yêu lực trên thân hai đại yêu vương không ngừng giảm bớt, mắt thấy sẽ triệt để hóa thành dã thú không có linh trí.

Bạch Linh và Hoa Dật, cùng với những tàn lưu yêu ma còn lại, cuối cùng hạ quyết tâm, tiến vào hắc môn, tìm kiếm hy vọng cuối cùng.

Nếu bên trong hắc môn có tồn tại chân khí phát xạ ô nhiễm, như vậy rất có thể tồn tại hư vụ, tồn tại căn nguyên yêu lực.

Cho nên, bọn họ ôm ý niệm đập nôi chìm thuyền, toàn thể giới tìm kiếm di tích, cuối cùng kết hợp tất cả kỹ thuật, lại tìm được một loại cách ly y có thể phong bế tất cả khí tức trên người. Khác với trên người Ngụy Hợp, loại phục cách ly này tương đương với y phục bó sát thân, rất bí mật, không phải làm sao có thể nhìn ra, còn rất nhẹ nhàng, thuận tiện hoạt động.

Trải qua vài năm nghiên cứu phục chế, bọn họ cuối cùng chế tác ra không ít số lượng, cung cấp cho tất cả yêu ma sử dụng.

Nhưng đáng tiếc, sau khi cách ly chiếu vào cửa đen, bị ô nhiễm thú dữ xé hủy không ít.

Khiến lượng lớn yêu ma tiến vào tử thương vô cùng nghiêm trọng.

Mà sau khi vất vả thoát khỏi tập kích của ô nhiễm thú, bọn người Bạch Linh lại gặp phải đội ngũ xử lý mặt đất hai mươi hai sao băng trên mặt đất tập kích.

Không ít yêu ma vì vậy mà chết đi, những người còn lại tản đi.

Bạch Linh và Hoa Dật vì dẫn dắt cao thủ thanh lý binh sĩ mặt đất rời xa, cùng đại bộ phận đi rải.

Trên thực tế cũng không có đội ngũ lớn nào, yêu ma tiến vào cùng với hai người bọn họ, nhiều lắm chỉ có năm người.

“Chúng ta phải làm sao bây giờ?” Bạch Linh suy nghĩ một chút: “Cũng may ngôn ngữ bọn họ sử dụng là chúng ta trước kia tiếp xúc qua, nếu không lần này đi vào, thật sự là hai mắt tối sầm.”

“Tìm thuốc à. Còn làm gì được nữa. Lại nói, những người thanh lý đội ngũ kia, tại sao chúng ta chỉ có thể thông qua trang phục phòng hộ mới có thể nghe thấy âm thanh? Nhìn thấy hình ảnh của bọn họ?” Hoa Duyệt bỗng nhiên nói.

*

*

*

“Hẳn là bởi vì, cao tầng Chân giới cần hệ thống cao tầng hơn để cảm giác, mới có thể cảm giác được hệ thống của chúng ta quá mức cấp thấp. Cho nên không cảm giác được cái gì cả. Mà hệ thống bên trong bộ phòng hộ, có thể chuyển hóa nó thành tín hiệu để chúng ta có thể hiểu được.” Bạch Linh trả lời.

“Ngươi hiểu được còn nhiều lắm sao?” Hoa Duyệt đối với Bạch Linh sàu muộn này có chút lau mắt mà nhìn.

“Cái này cũng không phải, trước kia ta đã nghe Ngụy Hợp nói qua, hẳn rất thích nghiên cứu cái kia.” Bạch Linh lắc đầu.

Trên thực tế, bọn họ chỉ có thể dùng yêu lực và hệ thống nội bộ phòng hộ, dùng phương thức như sét đánh, cảm nhận các sinh vật khác của thế giới này.

Lại thêm, lúc trước khi chịu phục phòng ngự mà tồn tại, nhị yêu vương thiếu chút nữa bị ô nhiễm nơi này làm cho phát cáu.

Giống như Ngụy Hợp lúc trước, ở nơi này, không có trang phục phòng hộ chính là ngay cả không khí cũng có thể giết người.

Cho nên đối mặt với bất cứ nguy hiểm nào, ngoại trừ chạy, bọn họ không còn cách nào khác.

“Ta đã thu thập một ít khí quan của sinh vật nơi này, phối hợp với yêu thuật cùng chung cảm giác, tạm thời có thể sử dụng dây xích để cảm giác sinh vật khác.

Nhưng khí quan cùng yêu thuật này phối hợp cần thời gian phối hợp, hơn nữa nắm giữ độ khó cũng lớn.”

Hoa Dẫn thở dài nói.

“Đáng tiếc, nếu Ngụy Hợp cũng ở đây, với kỹ thuật của hắn tuyệt đối có thể nghiên cứu ra phương án ứng đối rất nhanh.”

“Hắn tiến đến trước chúng ta lâu như vậy, hiện tại có lẽ đã tìm được địa phương dàn xếp ổn thỏa rồi.

Không vội, chỉ cần ổn định lại, chúng ta sau này hẳn là sẽ gặp lại.” Bạch Linh bình tĩnh nói.

Yêu lực trên người hắn chỉ còn lại một chút xíu, chỉ đủ dùng cho lần truyền tống cuối cùng.

Làn da trên thân cũng dần dần hiện ra những vết lốm đốm rất nhỏ. So với sức khôi phục khủng bố của Ngụy Hợp, tốc độ hồi phục của bọn họ, cùng kháng tính đều xa xa không bằng.

Cho dù ở bên trong phòng hộ phục vụ đặc thù, Bạch Linh nửa người nửa hươu vẫn xuất hiện các loại dấu hiệu phát ra ô nhiễm.

So với nó, vui vẻ chẳng hề lạc quan chút nào, đùi phải của nàng đã bắt đầu thối rữa, mọc ra một vài xúc tu kỳ dị mà bản thân không cách nào khống chế được.

Nếu như còn không tiến hành trị liệu, chỉ sợ không bao lâu nữa sẽ triệt để biến dị toàn thân.

Đến lúc đó Hoa Duyệt cũng triệt để mất đi ý thức, biến thành yêu ma tạp ma.

Nếu không phải lúc trước trong bộ phi hành này của bọn hắn đã tìm được một mũi kim phóng ra, để chia sẻ dùng thì chỉ sợ hiện tại hai tên Yêu Vương đã phát bệnh rồi.

Còn bây giờ việc bọn họ phải làm là tìm kiếm người hoang dã khắp nơi, trộm cắp tìm kiếm kim trùng có thể trị liệu cho mình.

Vèo.

Một chiếc phi hành loại nhỏ màu trắng dán đầy các loại quảng cáo, cấp tốc dừng lại trước ban công của Ngụy Hợp.

Bốp.

Dưới đáy Khí lãng phi hành tự động mở ra một cái động lớn, mấy cái bọc nhao nhao rơi xuống mặt đất ban công.

Ngụy Hợp từ trong phòng khách đi ra, nhặt từng cái bọc trên mặt đất lên, dùng móng tay vạch một cái, liền nhẹ nhàng mở cái túi ra.

Trong gói đồ đều là dược liệu bình thường mà hẳn có thể mua được trên thị trường.

Chỉ có tài liệu không cách nào mua được, hẳn mới có thể thông qua con đường đại học Hoa Sa học bán.

“Tốt rồi, lần này mua đầy đủ rồi.” Dem dược liệu trong bao sắp xếp cẩn thận lại, Ngụy Hợp đi vào phòng bếp, nhìn các loại vật liệu dược vật chỉnh tề bày biện chỉnh tề.

Trong lòng có chút chờ mong.

“Vậy thì, bắt đầu đi...” Hẳn lấy ra một cá nhân cuối cùng, mở ra, thiết trí để nhấn lại tự động.

Vừa hay nhìn thấy một tin tức tự động gửi đến.

“Người mới tích phân xếp hạng sắp bắt đầu thanh toán. Thịnh người dân giao dịch chia điểm, chú ý tích phân thương thành mở ra.”

“Tích điểm hạng thanh toán?..” Động tác Ngụy Hợp dừng lại.

Nhưng vẫn tiếp tục bố trí câu trả lời tự động.

Côn Bằng.

Ảnh chân dung Bích Liên tự động lóe lên.

“Buổi chiều phải cùng nhau huấn luyện xạ sao? Bên này ta mới mở cửa, một người dùng không hết.”

“Không được, mấy ngày nay đều có chuyện trọng yếu cần mời nghỉ.” Ngụy Hợp gửi tin tức, sau đó không nhìn hồi âm nữa, trực tiếp đóng cửa.

Trở lại phòng bếp, cá nhân hắn dùng tiền gần đây điều chế thuốc cho Đế Bang, mua một bộ dược tề đơn giản nhỏ điều phối hệ thống.

Đứng trước trang bị này, Ngụy Hợp hít sâu một hơi, liên thông thiết bị, rửa sạch thiết bị, duỗi tay chụp lấy dược liệu thứ nhất.

Cắt ra, vỡ nát, tan rã, chiết xuất, một dạng dược liệu hóa thành bột phấn, hòa tan trong những vật chứa tỷ lệ phối hợp với nhau.

Thủ pháp Ngụy Hợp cực kỳ thuần thục trình tự, dung nhập từng tia từng tia linh lực của mình.

Bước mấu chốt nhất của linh có thể dược tề, chính là phải tùy thời căn cứ vào tình huống nước thuốc điều phối, dung nhập linh lực của mình.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Khi những món đồ màu đỏ dược trang bị vào, con số lẳng lặng đi qua ba giờ đồng hồ.

Ngụy Hợp rốt cục hoàn thành lần điều phối này.

Không giống với điều kiện nghiên cứu trung tâm trường học, rất nhiều tài liệu, ở trung tâm nghiên cứu là đã trải qua gia công thô, mà ở đây, chỉ có Ngụy Hợp tự mình xử lý hiện trường.

Trên giá kim loại trước mặt hắn là một loạt dược dịch màu hồng.

Tổng cộng có sáu vũng nước thuốc Hồng lĩnh, ba lọ nước thuốc cổ xưa dùng để thanh trừ dược kháng, thoạt nhìn cũng là màu đỏ.

“Những thứ này, chắc là đủ rồi.”

Ngụy Hợp vươn tay, nhẹ nhàng lấy ra một cây dược thủy Hồng lĩnh, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Cảm giác đau đớn quen thuộc chợt lóe lên, theo sát là một mảng mát mẽ tụ hợp vào huyết Thái Dương rót linh lực vào.

Linh lực tổng cộng tăng trưởng cấp tốc, từ A Châu nhanh chóng tăng lên đến 3.

Lúc trước là 1%, trải qua Ngụy Hợp mấy tháng cố gắng rèn luyện, tăng lên đến 27.

Còn bây giờ, sau khi dọn dẹp thuốc kháng cự, nước thuốc Hồng Lĩnh lại lần nữa thể hiện ra hiệu quả linh lực cường hãn.

Nếu phương thuốc có thể thanh trừ được cỏ phương, truyền ra ngoài, sợ rằng trong nháy mắt sẽ gây ra oanh động.

Ngụy Hợp nhìn số liệu mỗi cá nhân cuối cùng đều, trong lòng cảm khái.

Có thể suy ra được, Đế bang tuyệt đối là thông qua thủ đoạn nào đó chưa biết, dùng quan hệ và con đường của gia tộc để tìm phương thuốc này.

Trong mắt Ngụy Hợp, Đế bang vốn chỉ là một tiểu gia hỏa bình thường có chút quyết tâm.

Trên thân gã tựa hồ ẩn giấu nguy hiểm cùng phiền toái gì đó.

Nhưng sau khi lấy được phương thuốc cỏ này, ấn tượng của hắn ta lại thay đổi.

94

96

98

99

Bí mật mà người này giấu kín, rất có thể còn phiền toái hơn cả hắn tưởng tượng.

Sau khi Ngụy Hợp lấy được phương thuốc cỏ, hắn ta từng tìm tòi dược tề có hiệu quả tương tự trên mạng.

Nhưng những thứ có thể tìm được đều cần những tài liệu cực kỳ đắt đỏ, căn bản không phải cần mấy chục vạn là có thể giải quyết được vấn đề.

Suy nghĩ hồi chuyên, Ngụy Hợp cảm ứng linh lực đã dần dần ổn định, lại đưa tay cầm lấy chi thứ hai.

Hắn ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Quá trình quen thuộc lại tái hiện, lần này tiên độ linh pháp Tinh Hải lại tăng lên một lần nữa.

Từ sôi tám đến 992.

“Lại suy giảm rồi?”

Trong lòng Ngụy Hợp khẽ động, chờ một lát, tiếp theo là chi thứ ba.

Sau khi ăn xong.

Linh thực vẫn có thể tiếp tục thăng cấp như trước.

Yên lặng dừng lại.

Tiên độ tinh hải linh pháp tầng thứ nhất hoàn toàn bị kẹt ở nơi này.

“Cuối cùng... đã đến.”

Ngụy Hợp cảm ứng được linh năng rời rạc trong cơ thể mình, tựa như mây mù.

Theo lý thuyết, khả năng đột phá linh pháp là rất thấp.

Linh năng có thể ngưng luyện hay không quyết định độ điều khiển và độ nắm giữ.

Càng là quyết định xác suất đột phá linh pháp tầng tiếp theo.

Mà Ngụy Hợp thuần túy dựa vào dược vật để tăng linh năng xông lên, xác suất đột phá càng thấp tới rồi tinh rồi mù.

Nhưng hắn không thêm đề ý.

Chỉ cần còn xác suất nào đó thì nhất định có thể đột phá, đây là nguồn năng lực bất nguồn từ việc phá cảnh châu.

“Như vậy, thừa dịp thừa thế xông lên.”

Nguy Hợp cúi đầu nhìn về phía lồng ngực trong y phục, nơi đó có hoa văn quen thuộc với Phá Cảnh Châu.

Tinh thần hẳn thừa dịp linh năng tăng vọt, cũng rõ ràng có chỗ tốt, càng thêm rõ ràng, tinh lực gấp trăm lần.

Cứ như uống thuốc kích thích vậy.

Cảm thụ được năng lượng phá cảnh châu sớm đã tràn đầy, Nguy Hợp bình tâm tĩnh khí, tinh thần đột nhiên hóa thành gai nhọn, đâm lên trên một cái.

672

Phốc!

Trong chốc lát một mảng lớn khí lưu thanh lương từ trong hạt châu phá cảnh trào ra, chớp mắt liền tràn ngập các nơi toàn thân.

Tê!!

Lấy Ngụy Hợp làm trung tâm, không khí chung quanh phảng phất bị vô hình lực tràng khống chế, trong nháy mắt ngưng kết, bất động, dừng lại hết thủy lưu động.

Không biết qua bao lâu.

Linh năng Ngụy Hợp cũng nhao nhao dưới lực lượng phá cảnh châu, trở nên ngưng kết, cứng ngắc bất động.

Phân tán trong không gian mấy mét chung quanh.

Ngụy Hợp đứng tại chỗ, thân thể chậm rãi trôi nổi lên.

Xuy!

Đột nhiên một tiếng động nhỏ vang lên.

Trong đầu hắn đột nhiên sáng lên một ngôi sao màu bạc.

Vừa mới bắt đầu, độ sáng của ngôi sao yếu ớt.

Nhưng theo thời gian trôi qua, ngôi sao màu bạc từ từ sáng lên.

Càng ngày càng sáng, thậm chí đã đến trình độ chói mắt.

Bành!!

Trong thời gian ngắn, trong đầu Ngụy Hợp nổ tung một mảnh.

Ngân Tinh vỡ nát, phân tán, hóa thành vô số điểm sáng, tản ra, dung nhập vào toàn thân hắn.

Mà tất cả linh lực có thể mượn nhờ cỗ lực lượng bạo tạc này, chậm rãi từ cứng ngắc khôi phục lưu động.

Thân thể Ngụy Hợp cũng chậm rãi rơi xuống đất, không khí chung quanh lại bắt đầu lưu động.

“Đây là cấp bậc bảo tổ sao?”

Hắn vươn tay ra cảm ứng biến hóa toàn thân.

So với trước đây, linh năng trở nên mạnh hơn tối thiểu gấp ba lần.

Hơn nữa linh lực bên trong dường như nhiều thêm một loại đặc tính, tự động xoay tròn ngưng tụ thành đặc tính.

“Quả nhiên, đúng như ta dự đoán, lấy số lượng cơ sở linh năng của ta.

Linh pháp Tinh Hải đột phá tầng thứ nhất, sẽ trực tiếp đạt tới trình độ cơ thể cấp bảo.”

Ngụy Hợp cảm thụ được linh năng quanh thân cường đại hơn trước rất nhiều, linh năng cường đại, thậm chí khiến huyết nhục võ đạo vốn ngo ngoe muốn động tụ hợp ý chí, lại lần nữa bị càn quét.

Cứ cách một đoạn thời gian, võ đạo huyết nhục lại cần dọn dẹp ý chí hỗn loạn do huyết nhục tự sinh thành.

Thừa dịp đột phá, Ngụy Hợp tiện thể triệt để quét sạch những ý chí hỗn loạn này một lần.

“Lập tức đăng ký, ta đã sốt ruột rồi, muốn kiểm tra cơ thể phi bảo di thể...” Ngụy Hợp thở phào nhẹ nhõm.

Tốc độ di thể cấp bảo là gấp mười lần tốc độ mà trước đó hắn căn bản không thể tưởng tượng.

Mà cực hạn của thân thể hắn chỉ là tốc độ âm thanh gấp sáu lần. Chênh lệch trong đó lớn đến mức nếu như chính diện giao thủ, có lẽ ngay cả tàn ảnh hắn cũng chưa chắc có thể nhìn thấy, sẽ bị đánh chết trong nháy mắt.

Chiến sĩ nuôi dưỡng cấp bậc khản trương, đồng thời cũng đã tính là chiến sĩ chủ lực trung kiên trong khu Ngân Đái. Phỏng chừng đã có thể so sánh sức chiến đấu với cấp bậc đại tông sư.

Mà cấp bậc này bồi dưỡng chiến sĩ, cũng là số lượng nhiều thứ hai.

Cấp thứ nhất là cấp độ bình thường và cấp Ảnh trùng, ở cấp Ảnh trùng như Ngân Đái thì được cho là tinh nhuệ.

Bình thường đều là tuyển chọn tinh anh từ bên ngoài tinh cầu phía dưới lên.

Mà rất nhiều chiến sĩ cấp Ảnh Trùng, trải qua nhiều năm rèn luyện, trong đó có một số người có thể đột phá tới bão tố.

Nhưng đừng có nâng cấp trên lên nữa, chính là quang chiếu, trong đó độ cân bằng thật lớn.

Hơn một ngàn cơn bão có thể tạo ra một vầng sáng đã là tỷ lệ không tệ rồi.

“Tiếp theo, là tranh thủ thời gian mua sắm tầng thứ hai Tinh Hải Linh Pháp.” Ngụy Hợp cảm nhận biến hóa trong linh năng của mình.

Cuối cùng nhanh chóng bước vào Thương thành.

huy chương của hắn đã có thêm hai mươi cái huy chương đồng.

Những thứ này đều là công tác làm việc của hắn tại sa mạc đại học và hệ thống an toàn, nhận được thù lao.

Cũng chỉ có như vậy mới giúp ích lợi cho chính phủ, mới có thể thu huy chương kiếm được.

Mà nếu chỉ là nghề bình thường, nhiều lắm chỉ kiếm được tiền chứ không thể kiếm được huy chương.

Mà những người còn lại, trừ chức vụ công việc ra, con đường có thể đạt được linh pháp cũng chỉ có đại học, tất cả linh lực tổ chức, gia tộc truyền thừa, cùng chợ đen.

Mở Thương thành ra, Ngụy Hợp mở trang phục mua sắm của linh pháp Tinh Hải, điểm tiêu chuẩn mua sắm.

Xoạt một tiếng, chín tám huy chương đồng lập tức biến mất.

Linh pháp mới tinh hải truyền tới trong đầu mỗi người.

Làm xong việc này, Ngụy Hợp lại cấp tốc ấn mở ngân đài khu cá nhân có thể đăng ký hệ thống.

Đây là thống kê có thể tiến vào toàn bộ kho dữ liệu của khu vực Ngân Băng.

Chỉ sau ghi chép nơi này, trải qua linh năng nhận thức, kiểm tra, mới có thể có được tư cách lái bảo thể.

Tuy rằng tất cả thể nuôi dưỡng đều có cửa sau, lúc nào cũng có thể bị cưỡng chế dỡ bỏ.

Nhưng thứ Ngụy Hợp muốn không phải là nuôi dưỡng cơ thể, mà là dùng võ đạo máu thịt hấp thu kết cấu tế bào, cơ quan thiết kế cơ quan....

Rất nhanh, dựa theo yêu cầu của đối thoại đưa vào thân phận, ảnh và giọng nói, vân tay, con ngươi, số liệu chế tạo gen.

Đến số liệu chế tạo gen, Ngụy Hợp hơi gặp chút phiền toái, dùng máu thịt võ đạo tách ra tế bào tổ chức huyết nhục nhất mạch của người khác.

Tương đối phiền toái chính là, một khi có người dùng huyết nhục tế bào của hắn bồi dưỡng kiểm tra đo lường linh năng, phát hiện khác biệt với linh năng hắn đưa vào, có lẽ sẽ xuất hiện Băng bang.

Đây là nguy cơ ẩn nấp.

Mặc dù sẽ không có ai tổn tinh lực và tiền tài để bồi dưỡng, kiểm tra đo lường, nhưng chung quy vẫn là một nơi mạo hiểm.

“Có lẽ, đợi đến khi đột phá quang chiếu, thân thể sẽ xuất hiện biến hóa cực lớn, mới có thể tiêu trừ phát xạ nhỏ, thuận lý thành chương dùng tế bào di truyền của chính mình hoàn thành đăng kí.”

“Nhưng hiện tại vẫn phải tiếp tục ẩn giấu.”

Ngụy Hợp theo từng bước đưa tin tức của bản thân vào.

Sau đó điềm lên truyền tin.

Rất nhanh, dữ liệu đã tự trả lời.

“Chúc mừng ngài đã hoàn thành việc cập nhật thông tin cá nhân, sau khi nghiệm chứng thông qua, sẽ có chuyên viên đến kiểm tra, kiểm tra thực hư, sau đó tin tức cá nhân ngài sẽ được chứng minh.”

Đóng cửa cá nhân hết sức thoải mái, Ngụy Hợp quyết định tranh thủ thời gian, bắt đầu nghiên cứu tầng Tinh Hải Linh Pháp thứ hai.

Giống như tầng thứ nhất, tầng thứ hai Tinh Hải Linh Pháp vẫn như cũ chỉ có một tấm bản đồ.

Ngụy Hợp thử nghiệm linh pháp luyện tập lần đầu tiên xem sao.

Lấy linh lực hần hiện tại, rất nhẹ nhàng liền mô phỏng ra tầng thứ nhất đồ quan.

Mà bây giờ tấm bản đồ thứ hai, vẫn là Tinh Thần Đồ, nhưng số lượng ngôi sao trong đó, so với tầng thứ nhất nhiều hơn không chỉ gấp mấy lần.

Trung tâm vẫn mơ hồ hình thành một con mắt.

Phía dưới tinh đồ có giới thiệu ngắn gọn.

“Tầng thứ hai linh pháp bao hàm vận luật kỳ, thông thịnh kỳ, hoàn thiện kỳ kỳ, phân biệt cung cấp cho linh lực cấp bảo có thể ở thời kỳ khác nhau rèn luyện.”

“Bản linh pháp từ văn hiến cổ đại sửa sang lại hoàn thiện, hết thầy giải thích quyền sở hữu hội nghị. Như có nghi vấn, có thể đăng nhập quần đảo nộp phí điều tra.”

“Trong linh pháp bao hàm linh thuật: tinh không, linh lực sinh động.”

“Tinh không —— trong thời gian ngắn lấy linh lực bản thân có thể áp bách linh năng của đối thủ, khiến cho lạc đường ngắn ngủi.”

“Linh lực sinh động - sau khi mở ra, linh lực toàn thân tiến vào liên tục nửa giờ sẽ tăng gấp bội. Có thể phối hợp với tinh không sử dụng, hiệu quả sẽ mạnh hơn.”

“Hai cái linh thuật này rất thực dụng.”

Nguy Hợp hài lòng.

Phôi hợp linh lực sinh động, trong nháy mắt làm cho linh năng của hắn tăng vọt gấp đôi, sau đó mở ra tinh không áp bách đôi thủ, bởi như vậy, trong lúc chiến đấu cấp tốc, có thể đạt được thời gian ngắn ngủi tiên cơ.

Hắn suy nghĩ một chút, lại lập tức mở ra tầng thứ hai Tinh Hải Linh Pháp Luận Đàn.

Lần này nhiều bài viết hơn trước rất nhiều.

Xem ra nơi này chủ yếu sinh động nhất, vẫn là cấp bậc Bạo Phong.

“Xin giúp đỡ: Ta cùng người giao đấu khai tinh không, kết quả phát hiện đối phương cũng là tinh pháp giải thể nào?”

“Luận về tinh không phối hợp linh lực sinh động, lại chông thêm được tề có hiệu quả cụ thể.”

“Tinh pháp, cùng cấp bậc linh pháp có thể gia tăng nhiều nhất Linh pháp!”

“Trích trực tiếp: Tinh pháp hai tầng của học viện đối với Long Túc Pháp! Điều kiện tiên quyết về cơ sở là ai có thể thắng?”

“Tinh pháp đối với Cửu Thực Pháp, tối ưu không dám nói.”

“Sự ảnh hưởng của tinh pháp tầng hai đối với gen.”

Hàng loạt bài đăng, số bình luận phía sau khá khả quan, ít nhất cũng trên trăm.

Nguy Hợp cũng không nghĩ tới, Tinh Hải Linh Pháp tại Ngân Đái khu lại nóng như vậy.

Rõ ràng linh pháp này được xưng là bình cảnh rất khó, số người lựa chọn không nhiều lắm.

Bất quá ngẫm lại thì mấy nghìn vạn người ở Ngân Đái khu, trong đó đại bộ phận mọi người đều có linh lực, xem ra nhiệt độ như vậy cũng có thể xem là ít.

Hắn tùy ý ẩn mở vài bài viết, trong đó còn có thảo luận về Long Túc Pháp, cùng Cửu Thực Pháp, và Tinh Hải Pháp.

Long Túc Pháp gọi đầy đủ là Long Túc Luyện Kim Linh Pháp, là yêu cầu tư chất cực cao, uy lực cực lớn, mỗi một tầng linh pháp sau khi tu thành đều cực kỳ nặng nề, lại có năng lực quấy nhiễu mạnh mẽ, chỉ cần tiếp xúc là có thể quấy nhiễu đối thủ.

Đối thủ chỉ kém một chút nữa, cho dù cùng cấp bậc cũng có thể bị miểu sát, ngay cả linh thuật cũng bị quấy nhiễu mà không sử dụng được.

Linh pháp này tốt ở đâu cũng được, chỉ là một chút thiếu sót, đó là yêu cầu đối với tư chất cực cao. Đặc biệt là trình độ cô đọng linh năng.

Mà Cửu Tâm Thực Pháp, tên đầy đủ là Cửu Tâm Thực Linh Pháp, được xưng là đỉnh cao nhất của Linh Pháp.

Ở đế quốc Bành Toa, số lượng người tu hành Cửu Tâm Thực Linh Pháp ít nhất, nhưng mỗi người đều có thực lực cực kỳ cường hãn.

Bởi vì Cửu Tâm Thực Linh Pháp còn có một linh pháp khác, gọi là Kim Tiễn Linh Pháp chính là phải dùng tiên để tu hành Linh Pháp, mỗi một tầng sẽ tiêu hao gấp mười lần Linh Pháp còn lại.

Linh pháp môn này tu luyện ra uy lực linh lực cực mạnh, mỗi một tầng đều có linh thuật tăng phúc toàn diện siêu mạnh. Có thể tăng tốc độ, sức mạnh, khép lại, sức chịu đựng, một khi tu thành loại linh pháp này, thực lực tổng hợp vượt xa đồng cấp bình thường.

“Nói đơn giản, cái này xem như tỷ thí tranh đấu giữa thiên tài và cấp bậc có tiên.” Ngụy Hợp cảm khái trong lòng.

Linh pháp Tinh Hải, Long Túc Luyện kim pháp, hai loại này đều là thiên tài mới có thể tu hành đột phá linh pháp.

Mà Cửu Tâm Thực Linh Pháp tắc là linh pháp mà người có tiên mới có thể luyện tới mức đất đỏ.

Về phần những thứ còn lại, Ngụy Hợp không thấy mấy tấm thiệp chú ý trên Luận Đàn, nhiều lắm chỉ tùy tiện nói một câu.

Thí dụ như lúc đầu Trần Hoán nhất thời đã xem qua, Ngũ Linh pháp, Thủy Tinh thạch linh pháp, Lôi Minh Đốn linh pháp, vân vân, những thứ này được gọi là Linh pháp bình thường trong Luận Đàn.

Ngụy Hợp nhớ kỹ, nhã nhận, chính là dùng ngũ linh pháp, bởi vì loại linh pháp này tương đương toàn diện, vận dụng trên chiến trường thực tế, có rất nhiều linh thuật có thể tăng thêm sức thích ứng hoàn cảnh.

Đương nhiên, còn có một chút là những linh pháp bình dân này đều rất rẻ.

Ừng ục...

Đột nhiên cửa phòng vang lên tiếng chuông.

“Xin chào ngài, nơi này là trung tâm nhận chứng của dân chính. Chúng tôi tới kiểm tra xác nhận ngài nộp lên.”

Một giọng nói hệ nhạc điện tử từ ngoài cửa truyền vào.

Ngụy Hợp nhanh chóng cầm lấy số dược thủy còn lại, niêm phong cất giữ, kín mít, bỏ vào nhiệt băng.

Sau đó mới quay người đi tới trước cửa.

Rặc rặc.

Cửa phòng mở ra, bên ngoài có một nam một nữ đang đứng, hai nhân viên nhận chứng đeo mặt nạ màu đen.

Trên người hai người đều có linh năng phong cấp.

“Xin chào, chờ các người lâu, mau mời vào.” Ngụy Hợp mỉm cười mời hai người vào.

Hai người vừa mở cửa, trong nháy mắt nhìn thấy Ngụy Hợp, đều sửng sốt rõ ràng.

“Linh lực này... Là Tinh Hải Linh Pháp?” Nữ tử kia kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy.” Ngụy Hợp gật đầu.

“Lợi hại!” Nam tử đứng một bên giơ ngón tay cái lên với Ngụy Hợp. Thanh âm bội phục.

Lượng linh lực của Linh pháp Tinh Hải có thể gia tăng, nhiều hơn rất nhiều so với các Linh pháp đồng cấp khác.

Mà tương ứng là độ khó đột phá linh pháp Tinh Hải cũng cao hơn rất nhiều linh pháp.

“May mắn mà thôi.” Ngụy Hợp mỉm cười.

“Không nói nhiều nữa, bắt đầu xác nhận đi, chúng ta còn phải chạy rất nhiều nhà.” Nữ tử nhắc nhở.

Mấy phút đồng hồ sau, rất nhanh, số liệu kiểm nghiệm và nhận chứng liên quan tới Ngụy Hợp đã đối được dữ liệu của khu Ngân Băng.

Cùng thời gian đó, tất cả tin tức về thân phận Ngụy Hợp, đều bắt đầu cập nhật đồng bộ.

Ở trong tất cả tin tức liên quan tới lan can Ngụy Hợp, bộ phận an toàn, Sa Hoa đại học, dưới cái tên Ngụy Hợp, trên phương diện linh năng, từ Ảnh Trùng, đều rõ ràng biến thành – bão táp.

Đối với toàn bộ Ngân Đái khu, chỉ là một trận đột phá phong bạo, cũng không thể thu hút sự chú ý.

Cho dù là gió lốc tinh thần cũng vậy.

Nhưng đối với những người xung quanh trong vòng tròn Ngụy Hợp.

Tin tức này đôi mới không khác gì bom nặng, rất nhanh đưa tới biến hóa không nhỏ.

*
*
*

Bài đăng ký của Ngân Đái khu.

Chịu sự phụ thuộc vào linh năng của dân chính sự để đăng ký, trong toàn bộ khu độc của Ngân Đái là những ngành quan trọng có quyền lực rất lớn.

Quy trình làm việc trong đó không cần con người, hệ thống có thể tự động ghi chép các loại biến hóa của mấy ngàn vạn người trong toàn bộ Ngân Đái khu.

Mà đối với linh năng trong đó không có cách nào khác với phần còn lại, thế cục đăng ký sẽ tự động sàng lọc, cung cấp cho nhân công thẩm tra bộ.

Lúc này là nhân công kiểm tra bên trong bộ tra.

Từng dãy nhân viên công tác ngồi ngay ngắn ở trước màn sáng, toàn bộ mặc chế phục màu lam, đang cẩn thận xem xét từ các nơi trên phân cấp truyền lên tư liệu đặc thù.

Trong tay vẫn thư cầm một bản báo chí điện tử, ngồi ở một vị trí trong đó, tùy ý xem tin tức quốc tế mới nhất.

Công tác của bộ thẩm tra vô cùng dễ dàng, đối với tiểu đội trưởng như hắn mà nói, chỉ cần chú ý một chút trong tổ đội mình phụ trách, người có tiềm lực đặc thù nào giá trị cao chui ra là được.

Lầm bầm...

Bỗng nhiên một tiếng cảnh báo dồn dập vang lên, nhưng âm thanh chỉ vang lên một lần rồi dừng lại.

“Để ta xem xem, lại có nhân vật mới nào xuất hiện.”

Vẫn thư hạ báo chí xuống, tùy ý điểm một cái lên màn sáng trước mặt mình.

Rất nhanh, thẻ tư liệu của một người tự động phóng đại, hiện ra trước mặt hắn.

Ảnh chân dung, thân phận và tin tức Ngụy Hợp mới nộ lên cùng với cập nhật cấp bậc linh năng vừa rồi, toàn bộ hiện lên trên màn sáng của hắn.

“Ồ? Linh pháp Tinh Hải? Đạt tới tầng thứ hai, tổng thể là cấp gió bão?” Văn thư quét mắt nhìn thẻ tư liệu, lập tức thấy tuổi tác của mình, trên mặt hắn lại lộ ra một tia tiếc hận.

“Đáng tiếc, nếu tuổi trẻ chút, có lẽ còn có chút tiền đồ, bất quá hiện tại nha, nhiều lắm là kéo dài tuổi thọ một chút, còn lại cũng không có gì dùng nữa.”

Hắn thuận tay trên thẻ tài liệu, tiêu ký một cái đã xác nhận.

Sau đó đưa nó chú ý cao vào trong quần thể.

Quần thể này đại biểu cho Ngụy Hợp thật sự bước vào giai cấp trung tầng.

Toàn bộ Ngân Đái khu, có người có thể tiến vào cấp độ này, có người dựa vào thân phận, có người dựa vào tiềm lực, còn có người dựa vào công hiến.

Mà chỗ tốt của cấp độ này chính là mỗi tháng sẽ có giới thiệu về hoạt động ở hệ thống nhân mạch, đồng thời tăng lên quyền hạn của Tích Phân thương thành, thăng cấp cá nhân và quyền hạn điều tra tin tức.

Thông tin tăng lên phạm vi tìm kiếm và tiếp nhận, vốn dĩ là hai mươi hai sao lên tới gần tinh cầu.

Nhưng đối với thông tin của tinh cầu xung quanh, vẫn phải trả phí xin. Hơn nữa, cấp Trường Phong có tư cách sau khi thành lập đủ công huân thì xin rời khỏi phạm vi Nhị Hoàng Tinh và Ngân Đái.

Trong thời đại tinh tể, tại Bành Toa đế quốc, thực lực, chính là đại biểu cho tất cả.

“Lại là một lão nhân gia cố gắng hình người.” Văn thư nhìn quỹ tích hành động gần đây của Ngụy Hợp, thoáng cảm thán nói.

Mỗi ngày sinh hoạt khô khan chỉ một đường, dạng cuộc sống này kiên trì lâu như vậy, nói không chừng trước đó đã kiên trì rất nhiều năm.

Vì vậy không cần nghĩ cũng biết, có thể có tiến bộ như vậy cũng là lẽ đương nhiên.

Lạch cạch.

Hắn mở thẻ tài liệu ra, lại bắt đầu xem thêm một người mới.

Trong khu Ngân Đái khổng lồ, cho dù khu vực hắn phụ trách chỉ là một khối nhỏ, nhưng mỗi ngày xuất hiện thiên tài tiềm lực mới, cũng không phải số ít.

Chỉ cần tiến vào cấp bậc bảo thôi, đều sẽ tự động đẩy đến chỗ của hắn, tiến hành thẩm tra nhân công lần thứ hai.

Trên phố sao băng khu Ngân Đái.

“Ha ha ha!!”

Trong vũ trì của quán rượu ban đêm, Y Duy mặc váy ngắn màu bạc bó sát người, khiêu vũ cùng hai gã soái ca.

Trong những gian phòng ở cách đó không xa, có mấy người bạn học chung với nàng đang trò chuyện với nhau về cuộc sống gần đây.

Có người nhận lấy ảnh người cuối cùng được ghép lại, có người cầm chén rượu lần lượt va chạm, sau đó uống một hơi cạn sạch.

Tiếng hát, tiếng cười, tiếng nói chuyện, kèm theo tiết tấu nhịp nhàng, không ngừng kích phát bản năng cùng dục vọng của con người.

Không bao lâu sau, Y Duy nhảy mệt, chân thành đi xuống, cho dù tuổi nàng đã là lão nhân, được linh năng bảo dưỡng cùng ngoại hình điều chỉnh bổ sung, vẫn trẻ trung xinh đẹp như trước.

Trong thời đại như thế này, trừ phi một số người thích thuận theo thời gian, để bản thân từ từ biến già, hầu hết mọi người đều không biết tuổi tác đôi bên có ảnh hưởng như thế nào.

Tuổi, đang dần dần mơ hồ.

Có lẽ người vợ xinh đẹp đã yêu nhau từ nhiều năm trước, chuẩn bị kết hôn với cô, một giây sau sẽ bị lộ ra ngoài. Đó là một lão nhân đã sinh ra con cháu ruột của mình.

Ở thời đại như vậy, tình cảm già trẻ không còn là hiện tượng hiếm thấy nữa.

“Hắc hắc nơi này, Y Duy, uống một chén!” Một nam tử trung niên mũi ưng cười vẫy tay Y Duy, đưa tới một chén rượu màu xanh lục.

“Cảm ơn.” Y Duy ngồi xuống, nhận lấy chén rượu rồi khẽ nhấp một ngụm.

Mấy năm nay sinh hoạt ở Ngân Đái khu làm cho nàng như đang chìm vào giấc mộng đẹp.

Ở đây, không có thú ô nhiễm lúc nào cũng có thể bộc phát tập kích, cũng không cần phải mỗi ngày nhận kim bắn ra.

Càng không có không khí lan tràn ô nhiễm.

Đồ ăn ngon, rượu ngon, âm nhạc, mỹ nam.

Y Duy không chút lo lắng, trầm mê trong phần hoa mục nát của Ngân Đái.

Nàng không có hậu bối, tích góp cả đời đều dùng để hưởng thụ, dưới tình huống như vậy, ở Ngân Đái khu quả thực như cá gặp nước.

“Lát nữa cùng đi hát?” Hoa Sen khuê mật đối diện nở nụ cười tao nhã hỏi.

“Ừm, cái khóa liền quen thuộc kia?”

“Được nha, soái ca kia không ít, vừa vặn xem thử có thể câu được hai con hay không.”

“Chắc chắc, các ngươi mỗi ngày chơi như vậy, tiền còn đủ dùng sao?”

“Không sao, dù sao thì một mình ta ăn no không đói, tiêu hết tiền rồi lại đi kiếm tiếp.” Y Duy cười cười.

Mấy năm nay nàng căn bản không làm việc, chỉ treo một số tiền nhỏ lên xem, phần lớn chi tiêu là dựa vào tích góp của bản thân.

Đến bây giờ, tích lũy cũng đã tiêu tốn hơn phân nửa.

“Vậy còn người?” Y Duy mỉm cười nhìn về phía khuê mật: “Người còn phóng túng hơn ta, ngày nào cũng ăn chơi chè chén, thỉnh thoảng ta còn biết tiết chế.”

“Đã xài hết từ lâu rồi, bây giờ cầm chứng minh thân phận tạm thời vay mượn tạm hoãn.” Hoa Sen nhen nhóm một bình khói nữ nhân, nhẹ nhàng hít một hơi, phun ra vòng khói.

Y Duy cũng lơ đãng, dù sao các nàng cũng đều là một loại người, chỉ cần mình vui vẻ, còn lại cái gì cũng không quan trọng.

Hơn nửa đời người quyết đấu sinh tử, không phải là vì sự thư thái hiện tại sao?

Lắm lắm...

Đúng lúc này, trên mặt mỗi người của Y Duy cuối cùng cũng có tin tức truyền đến.

Nàng có chút kinh ngạc lấy ra xem, nàng đã sớm đem tất cả tin tức còn lại bố trí thành im lặng. Theo đạo lý hẳn là không có khả năng có âm thanh nhắc nhở mới đúng.

nhắc nhở duy nhất, hẳn là thông báo nhắc nhở quan trọng của bộ phận chính phủ.

Loại này tuyệt đối không thể bỏ qua.

Không chỉ nàng, lúc này mấy hảo hữu của nàng đều cùng nhận được thông báo.

Đám người nhao nhao lấy ra một cá nhân xem xét.

“Đây là...?”

Ánh mắt một người từ mê ly u ám dần dần mở to, trở nên rõ ràng nghiêm túc.

“Tích phân thanh toán a...”

Chân dài của một nữ tử mặc bạch phong y run lên.

Tích phân thanh toán, nhìn qua giống như trò chơi bình thường, tựa hồ chỉ là hoạt động tính toán số lượng cố định trong chu kỳ.

Nhưng hoạt động này, là quyết định của toàn bộ mọi người trong khu Ngân Đái.

Mỗi ngày Ngân Đái khu đều có vô số xin được vào, nhưng cả tòa thành lớn như vậy, tuổi trung bình dài đến mấy trăm năm, dân cư tiến vào chỉ biết càng ngày càng nhiều, người sống cũng càng ngày càng nhiều, tạo thành gánh nặng của thành thị.

Cho nên, vì kích thích sự sinh động và tích cực của tất cả thành thị, cân bằng số lượng dân cư.

Bành Toa Đế Quốc quy định tất cả các khu Ngân Đái đều phải thực hiện việc tích lũy và đào thải.

Tức là, số điểm công hiến, chưa đủ năm trăm người huy chương trong suốt sẽ bị tự động mất đi tư cách thành thị, thanh lui về ẩn cư.

Mà nơi tích phân, có phân chia cực kỳ nhẵn nhụi, nghề khác nhau, có thể mỗi tháng nhận được tích phân cũng khác nhau.

Công hiến đối với thành thị càng lớn thì tích phân được càng nhiều.

Mặt khác, tích phân cũng có thể dùng tiền mua sắm đổi, chỉ là giá cả tương đối đắt đỏ mà thôi.

chế độ như vậy có thể khiến cho toàn bộ khu Ngân Đái lâm vào trạng thái cường thịnh mà tàn khốc.

Tất cả mọi người vì để lại, đều sẽ không ngừng công hiến cho thành thị. Cho dù bất việc sản xuất, cũng có thể thông qua tài sản đổi lấy điểm tích lũy, trả một phần sức cho thành thị.

Mà chỉ có những người nghèo không dùng được, không có tiềm lực, không công hiến gì đối với thành thị, không nghiệp không dân, mới bị thanh lui, đưa đến Ẩn Thành dưới đất, dùng phần sức cuối cùng - ngăn cản ô nhiễm thú.

“Lại bắt đầu tích phân thanh toán... năm năm một lần thanh toán, không ngờ chớp mắt lại bắt đầu...” Tay Phù Lô Nhã

xoắn lấy sợi tóc của mình: “Các người có đủ phân chia không?”

Nàng nhìn về phía những đồng bạn còn lại.

“Ta miễn cưỡng đủ, cũng không cần lo lắng.”

“Ta còn thiếu chút nữa, quay đầu lại dùng tiền bổ sung một chút là được, có điều lần sau không có cách nào ngày nào cũng chơi được.”

“Ta... không đủ... còn thiếu hơn phân nửa...” Cô gái tóc vàng vuốt vuốt mái tóc, đứng đung như không.

Nhưng mọi người có thể nhìn ra nàng ta chỉ giả vờ không quan tâm.

Tích phân không đủ, chỉ có thể bị điều đi ra mặt đất.

Hoàn toàn rơi xuống tầng cao nhất của khu vực Ngân Đái thành, trở lại nơi tràn ngập nguy hiểm kia.

Mà ở đây chơi đùa mấy năm, lại trở về cái loại địa phương đó, trong lòng chênh lệch rất nhiều, để rất nhiều người đều cảm bản không thể chịu đựng được.

Y Duy cũng trầm mặc lại.

Nàng cũng thiếu một chút tích phân. Bởi vì nàng là cơ duyên sư cấp Ảnh trùng, cho nên mỗi tháng sẽ có một bút công hiến tích lũy cố định.

Chỉ thiếu hụt có thể tiêu tiền mua cộng đồng là đủ.

Nhưng nhìn mình ngày thường chơi chung khuê mật, cũng bắt đầu tích phân không đủ, tư vị trong lòng nàng không cách nào nói nên lời.

Bởi vì bạn gái tóc vàng của nàng cũng giống như vậy, cũng là cấp lão binh ảnh trùng được tuyển chọn hơn mười năm trước.

“Bên phía ta, tích phân cũng không đủ... nhưng vẫn còn thiếu rất nhiều. Phỏng chừng là không kịp nữa rồi.” Ngoài ra còn có người khác lên tiếng.

“Tìm xem người quen của mình, để bọn họ chuyển nhượng mua giúp một chút đi. Bằng không đi thương thành bên quan

phương có giá quá cao.”

“Mọi người xem xem bên cạnh có dư điếm hay không.”

Một đám người lập tức không còn sung sướng như vừa mới thoải mái, vội vàng xuất ra một người cuối cùng, mở thông tin về tìm nhân mạch tài nguyên.

Y Duy còn thiếu hơn tám mươi huy chương trong suốt mới có thể bù được năm trăm.

Bà mở thông tin ra, đề tâm trạng phức tạp, tìm xem ai có thể giúp bà kiểm tra huy chương.

Rất nhanh, nàng đã bật ra từng tiếng chuông, hỏi thăm huy chương.

“Này, yêu con gái ngươi sao? Ta muốn hỏi chuyện huy chương, a, đã chuyển qua rồi sao? Được rồi...”

“Bối cách nhiều sao? Y Duy ta, ngươi có huy chương tích phân thêm không? Đúng, bên ta còn thiếu một chút, không nhiều. Chuyển nhượng rồi sao? Được rồi... quấy rầy rồi.”

Hỏi một vòng, Y Duy biết được đáp án, không phải đã chuyển nhượng, mà là giá cả đưa ra khiến nàng không cách nào tiếp nhận.

Đạo qua một vòng, nàng lại đem tầm mắt đặt trên thân mấy hảo hữu gần nhất của mình.

*

*

*

Lộc...

Sau khi chờ đợi một hồi.

“Sắc Lan đây à, ở đó người có nhiều huy chương không?”

“Y Duy tử ơi, điếm tích lũy? Ta đều bị chiến hữu qua cho người nhà rồi... Xin lỗi nha... Y Duy tử là người mua thay cho ai thế?” Bên kia lộ ra vẻ đang tập kích, không ngừng có tiếng thương câu và xạ pháo truyền ra.

Trong mắt Tư Lý Lan Táp, với thực lực của nàng, mặc dù chỉ là công tác bình thường trong vài năm, nhưng tích phân cũng tuyệt đối đủ.

Hiện tại tìm hấn khẳng định là cho người khác mua thay.

Y Duy trầm mặc, muốn giải thích, nhưng vẫn đè nén không nói ra khỏi miệng.

Nàng cảm thấy mặt có chút nóng lên, đè nén thanh âm lại.

“Đúng vậy a, ta còn thiếu đại khái tám mươi điếm tích lũy, người xem có thể nghĩ ra biện pháp hay không...”

Một người đã lớn tuổi, còn phải cầu một tiểu gia hỏa tuổi tác không qua mình dẫn đầu, Y Duy đã nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu cảm nhận được loại cảm giác thẹn thùng này.

“Xấu hổ Y Duy tử... ta không còn cách nào khác. Chiến hữu của ta đã cứu ta hai lần, trước khi chết hấn muốn ta chiếu cố em trai hấn. Ta chuyển điếm tích lũy cho bọn họ...” Tư Lý Lan xin lỗi nói. “Thật ra cứ như vậy, ta vẫn chưa đủ, còn tốn chút tiền mua thêm...”

“Vậy sao...” Y Duy tay nắm chặt lại.

“Bất quá Y Duy tử, tử mua điếm tích lũy sao không đi tìm Ngụy ca, một mình hẳn chỉ cần chăm sóc một chút má, hẳn nhậm chức ở bộ phận an toàn, còn ở trung tâm Ngọc Sa Đại Học nghiên cứu giảng dạy học viên phụ tá, mấy năm nay đều phát ra hai chương luận bàn, trong đó một phần ký tên chuyên nghiệp đỉnh cấp, tích phân nhiều hơn so với chúng ta nhiều. Nghe nói hẳn có huy chương đồng, siêu cấp lợi hại.”

Câu nói của Lý Lan Tạp khiến Y Duy khẽ run lên.

“Ừm, cảm ơn.... Không quấy rầy người nữa.”

“Đâu có, Y Duy tử muốn tìm phải tranh thủ thời gian, bằng không quay đầu lại Ngụy ca đem toàn bộ điếm tích bán đi thì đã muộn rồi. Còn có, đừng nói với Ngụy ca ta gọi hẳn ca, không biết vì sao, hẳn ghét nhất là ta gọi hẳn là Ngụy ca. Thật là quái lạ.”

máy truyền tin tắt đi.

Y Duy buông xuống một mình, hoạt động thông tin, rất nhanh nhìn thấy một hàng chữ Ngụy Hợp.

Chỉ là ảnh chân dung quen thuộc trước kia, hiện tại rõ ràng đã trở nên bất đồng.

Nhìn thấy chân dung Ngụy Hợp, Y Duy sửng sốt, lập tức cho là mình nhìn lầm.

Nàng mở trừng hai mắt, linh hoạt ở xung quanh quét sạch tro bụi đang trôi nổi trong không khí.

Lại nhìn sang.

Vẫn giống như mới vừa thấy.

Lúc này ảnh chân dung Ngụy Hợp cũng giống như tấm thẻ lan trong vườn, ở một bên nhiều thêm một cái tiêu ký lốc xoáy nho nhỏ màu đen.

Chỉ điếm vào hình mở đầu, phía dưới tự động bắn ra một hệ thống thông tin xác nhận.

“Hai mươi hai dải lụa Tinh Ngân, nghiên cứu viên đại học Hoa Lục, truyền thụ trợ giúp, cấp Chuẩn Ủy an toàn, cấp bậc linh năng: bão táp.”

“Gió bão...”

Hắn, lại đột phá?

Y Duy thất thần nhìn tin tức trong nhóm kia, trong lúc nhất thời ngồi ở trên ghế, âm thanh âm nhạc chung quanh phảng phất đều đang đi xa.

Đến cuối cùng, nàng vẫn không chọn thông tin về Ngụy Hợp.

Nàng ta rất thích Ngụy Hợp, có lẽ là không muốn để cho hắn nhìn thấy bộ dáng chật vật của mình lúc này.

Buông xuống cuối cùng, Y Duy thở phào một hơi, nhìn rượu và thức ăn vặt trên bàn, bỗng nhiên cảm giác như ăn nén.

Sa sa đại học.

Ngụy Hợp bước nhanh đi vào đại môn nghiên cứu trung tâm, tinh quang hừng trên đỉnh đầu chiếu xuyên thấu qua dải ngân quang trên bầu trời chiếu xuống, âm áp mà sáng ngời.

“Chào buổi sáng, Ngụy lão sư.”

“Sớm, lão Ngụy.”

“Lão Ngụy hôm nay thần thanh khí爽 a, quả nhiên không hổ là một kẻ tuổi còn có thể đột phá!”

“Lão Ngụy hôm nay nhất định phải mời khách! Thăng giai loại đại hảo sự này, tuyệt đối không thể bỏ qua.”

“Ngụy thúc ngươi thật lợi hại! Lặng yên không một tiếng động liền đột phá!”

Từng học sinh, nhân viên nghiên cứu, nhân viên công tác, nhao nhao nhiệt tình chào hỏi Ngụy Hợp.

Tại trung tâm nghiên cứu nhiều năm như vậy, Ngụy Hợp sớm đã lấy học thức uyên bác cao siêu từ lâu, được mọi người nhất trí tôn kính.

Tại toàn bộ nghiên cứu trung tâm, cũng chỉ có mấy cái truyền thụ dám tự nhận ở trên học thức ép Ngụy Hợp một đầu.

Những người còn lại, bao gồm cả các thành viên nghiên cứu còn lại, tất cả đều tự nhận là Phất Nhược trước mặt Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp mỉm cười trả lời tất cả mọi người.

Đột phá cấp độ gió bão, khiến cho tâm tình của hắn cũng rất tốt, điều này đại biểu cho hắn càng thêm tiếp cận cấp độ ánh sáng.

Chỉ cần đạt tới ánh sáng, cơ bản có thể nói, chính thức tiến nhập vòng tròn trung tầng trong khu vực Ngân Đái.

Phải biết rằng cấp trong nhóc, cấp bão tố, cấp Ảnh Trùng đều bị bao hàm ở cấp sóng âm.

Mà cấp độ ánh sáng mới là một giai tầng mới.

Cấp âm ba chỉ là binh lính, cho dù là Chuẩn Úy thượng úy cũng chỉ là đại binh mạnh hơn một chút.

Chỉ khi chiếu sáng mới được gọi là quan quân.

Đương nhiên, khiến tâm tình Ngụy Hợp không tồi, cũng không chỉ vì đột phá bão tố.

Còn có hồng lĩnh dược thủy cùng phương thuốc cổ phối hợp, tại cấp bão vẫn hữu dụng như cũ.

Điều này đại biểu, hắn vẫn có thể dùng dược thủy Hồng lĩnh tăng lên linh năng.

Mặc dù hiệu quả kém hơn một chút so với lúc trước, nhưng so với đối linh có thể dược tề vẫn tốt hơn.

Dù sao thì nước thuốc ở Hồng Lĩnh đã là phương thuốc rẻ nhất rồi...

Tiến vào phòng làm việc.

Trọc Dương dạy và hai giáo thụ ở trung tâm nghiên cứu khác đứng chung một chỗ, đang nói chuyện phân tích tích thanh toán.

Hai truyền thụ còn lại, một là Y Lan đầu bạc truyền thụ, phụ trách nghiên cứu phương diện vật lý quang điện. Bình thường cơ bản không thể chạm mặt nhau.

Một người khác là đại hán tóc đỏ tuổi cường tráng Tiết Lĩnh truyền thụ, là cầm về phương diện kết cấu khoa học.

Ba cái dạy chung quanh vây quanh mấy nghiên cứu sinh và đại học sinh muốn thu phục gần gũi.

Một đám người nhìn như đang thảo luận náo nhiệt.

Chứng kiến Ngụy Hợp tiến vào.

Triều tịch cười tủm tỉm vẫy tay với hắn.

“Tiểu Ngụy, có thể, vậy mà tuổi này còn có thể có cái loại này thượng tiến tâm, nhất cử tiến giai Bạo Phong cấp, không tệ! Không tồi nha!”

“Truyền thụ quá danh dự.” Ngụy Hợp đến gần.

“Đây chính là Ngụy Hợp sao? Tiểu tử không tệ.” Y Lan ở một bên cười tủm tỉm quan sát Ngụy Hợp.

Vị này chính là người đã hơn bốn trăm tuổi, trong toàn bộ nghiên cứu nòng lớn nhất.

“Quả thật hiếm có.” Tiết Đông lông đỏ chỉ dạy rất ít khi khen ngợi người khác, nhưng lúc này cũng tỏ vẻ tán thưởng đối với việc Ngụy Hợp đột phá.

“Lần này tích phân tính rõ ràng lại sắp bắt đầu, Tiểu Ngụy người trong nhà có người nào muốn tích phân sao?” Oan thuận miệng hỏi.

“Không có.” Ngụy Hợp lắc đầu.

Lúc trước hắn cần phụ trách cũng chỉ có một cái túy, nhưng hiện tại túy không còn liên hệ với hắn nữa.

Hắn cũng không đến mức chủ động dán lên.

Nhân tình của hắn với A Hồ đã xong, lúc trước chỉ muốn hắn mang Ngân Đái khu, chỉ có điều kiện này mà thôi.

Hắn không chỉ dẫn người đi lên, còn giúp đỡ chiếu cố lâu như vậy, đã hết lòng quan tâm rồi.

Trước trận này, hắn cuối cùng đưa phương thức truyền tin cho A Tra, hơn nữa đem đại khái tình huống nói cho A Hồ.

Cho nên kế tiếp bức bối rốt cuộc là như thế nào, chỉ xem chính bọn họ.

“Cũng đúng, nhà của người trống rỗng, không có người một nhà, thảo nào ngày nào cũng chạy tới thư viện, một mình ở nhà trù học tập tu luyện, thật đúng là không có phương thức gì khác, người lại không thích chơi trò chơi giải trí.”

Trọc dài nói.

Hắn cũng không ngờ Ngụy Hợp đột nhiên đột phá cấp độ bảo.

Con gái hắn ta cũng bất quá chỉ là cấp bậc này. Mặc dù hắn ta đã sớm cảm thấy Ngụy Hợp sớm muộn gì sẽ có tiền đồ, nhưng không nghĩ tới ngày này lại biến hóa nhanh như vậy.

Hậu tích bạc phát á...

Bất quá như vậy cũng tốt, để nữ nhi nhắc lại một chút, nói không chừng lần này nữ nhi này có thể coi trọng đây?

Vì đưa con gái nhỏ này, hắn cũng coi như là bản khoãn.

Ngụy Hợp cùng mấy người Giáo lạnh hàn nói chuyện, lại cùng các nhân viên nghiên cứu khác nói chuyện phiếm một lát, sau đó đi đến phòng phân tích.

Một hạng mục nghiên cứu mới xuất hiện, hắn cần làm tốt các loại chuẩn bị tạp vụ trước.

Người rời đi, Trọc Nhiên cũng tìm cơ rời đi, đi ra bồn tắm.

Hắn đi nhà tắm xong, suy nghĩ một chút, rửa tay xong lại nhấn số thông tin của con gái, gửi tin tức Ngụy Hợp đi.

Lúc trước nữ nhi nói mình ánh mắt cao, chướng mắt, hiện tại Ngụy Hợp đều đột phá, lần này nên để mắt chứ?

Một bên khác, sau khi xử lý tốt xong việc dự bị đi, Ngụy Hợp có chút không chờ được vội vàng rời khỏi phòng phân tích, đến diễn đàn huấn luyện kiểu đào thể cuối cùng.

Sau khi có được sự chứng minh của cấp bậc bảo, hiện tại hắn rút cuộc đã có tư cách chính thức điều khiển xác bộ thể cấp bảo!

Huyết nhục võ đạo của hắn đã chờ mong ngày này rất lâu rồi.

Đọc theo thông đạo hành lang người đến người đi, đi thẳng vào trong.

Bóng dáng Ngụy Hợp trầm mặc không chút thu hút trong đám đại học sinh ra vào.

Hắn đeo lệnh bài thân phận, để cho hắn thuận lợi thông qua tầng tầng phòng hộ quét qua cánh cửa.

Rất nhanh, hắn rẽ trái, đi đến cuối hành lang, bên ngoài là một không gian không lồ nửa vòng cung tuyết trắng.

Trong không gian chia làm từng ô vuông lục tràng trong suốt, trong ô vuông đã có rất nhiều tổ hợp đang giao thủ với nhau khi đối chiến.

Trong đó có lý anh, đại bộ phận là cấp Ảnh trùng, cấp Bạo Phong Cấp cực ít, chiếu cấp một cái cũng không có.

Ngụy Hợp lảng lạng đi tới chỗ đài không chế.

“Xin chào, ta muốn xin một bộ trang thể cấp Bạo Phong, tiến hành thu thập số liệu và lái xe.”

“Mời đưa ra cho ngài cá nhân cuối cùng cũng được.” Đại học sinh tướng mạo ngọt ngào kiêm chức muội tử mỉm cười nói.

Ngụy Hợp lấy ra một người cuối cùng, xoát xuống khu cảm ứng kim loại trước mặt.

Àm.

”nghiệm chứng đã thông qua, sử dụng một ngàn dặm phí tổn, xin chú ý trình độ điều khiển phi hành. Tạm thời ở sân số năm.”

“Khu vực sinh trưởng đối kháng, xin chọn có gia tăng đối thủ hay không?” Điện tử âm thanh điện tử nhanh chóng vang lên.

“Đối thủ?” Ngụy Hợp hí mắt: “Xác định tăng cường đối thủ.”

Chỉ có trong thực chiến mới có thể nhìn ra sự cường đại của chủng loại. Một vài loại như chống lại đánh số liệu, số liệu kháng tính, đều cần phải đối thủ phối hợp mới có thể kiểm tra ra.

Vì vậy cần đối thủ là đương nhiên.

“Mời người sử dụng cuối cùng đã vào trận chiến năm mươi. Trung tâm nghiên cứu đại học Hoa Sa chúc ngài vui vẻ đối

chiến.”

“Cảm ơn.”

Ngụy Hợp cầm lấy thẻ cuối cùng của từng người, xoay người lần theo tiêu ký trên mặt đất, đi thẳng đến sân số năm.

Ở lối vào nơi đó, bên phải đã tự động dâng lên hai cây cột đá, đỉnh cột đá đặt hai viên cầu đen nhánh to cỡ nắm tay.

Ngụy Hợp đi tới, lấy tay nắm lại, bắt lấy viên cầu.

Xuy.

Trong chốc lát, viên cầu tự động hòa tan, hóa thành chất lỏng màu đen, bắt đầu từ bàn tay Ngụy Hợp, nhanh chóng lan tràn lên trên.

Chớp mắt đã bao trùm toàn thân hắn.

Không đến hai giây, toàn thân Ngụy Hợp bao bọc trong thân thể màu đen, tựa như một thân giáp da màu đen bó sát người.

Tay, khuỷu tay, chân, lưng, thậm chí phía sau đầu, toàn bộ đều phun ra miệng hình vuông.

Toàn thân có tổng cộng mười tám cái phun ra miệng, dùng để tăng tốc.

Bên ngoài nuôi dưỡng bóng loáng như vảy cá, rõ ràng là dùng để gia tốc thiết kế đặc thù.

Đầu có một màn thủy tinh quang mang màu đỏ bao trùm hai mắt, hai vai có gai nhọn màu đen hình cung kéo dài ra hai bên.

Đây kỳ thực không phải gai nhọn, mà là hai thanh binh khí chiến đấu, một thanh quang bó thương, một thanh Lãn Phong đao, phân biệt ứng chiến viễn chiến.

Mà những thứ này đều là thứ yếu, Ngụy Hợp trong nháy mắt khi mặc vào nuôi dưỡng thể, tế bào huyết nhục võ đạo toàn thân bắt đầu nhanh chóng phân biệt, nhận biết, quan sát kết cấu cơ thể.

Linh năng Ngụy Hợp cũng bắt đầu đi dọc theo tuyến thân cố định thông đạo lưu thông, xuyên qua toàn thân, cẩn thận hiểu rõ cấu tạo cùng đặc điểm của bảo tổ thể.

Âm tốc gấp mười lần... với tốc độ kinh khủng như vậy, nếu như có thể di thực đến trên người mình thì..

“5.”

“4.”

“3.”

“2.”

“1.”

“Mời mô phỏng giả hai bên tiến vào sân đấu.”

Tiếng nữ tử hợp thành điện tử vang lên chung quanh.

Ngụy Hợp hoạt động toàn thân, chân đạp phía trước, tiến vào tràng hình tròn rộng rãi.

Vừa mới tiến vào bên trong, hắn liền cảm giác dưới chân trống không. Chính mình thế mà lại lạng không lơ lửng.

Trước mắt cũng trong nháy mắt hình ảnh biến ảo, vừa mới nhìn thấy toàn bộ cảnh tượng, hiện tại bỗng nhiên hóa thành vô số khối vuông màu sắc rực rỡ.

“Tràng trường tự nhiên hình thành...”

“Bởi vì trang địa điển tịch đại học đã nối tiếp vào tinh tế mười một trăm chín năm, mời lựa chọn gia nhập tinh cầu đối chiến hay không?”

“Vâng.” Ngụy Hợp suy nghĩ một chút, trả lời.

Nếu như có thể ở trên sân khấu lớn hơn, kiểm nghiệm thực lực của mình, kiểm tra cấp độ gió bão bình thường, hắn tự nhiên tương đương cam tâm tình nguyện.

“Xác định gia nhập.”

Khối vuông màu sắc rực rỡ trước mắt bỗng nhiên bắt đầu lóng lánh, dao động.

Hắn kéo dài liên tục mấy phút đồng hồ.

Khối vuông đột nhiên sáng ngời, trước mắt Ngụy Hợp lập tức hiện ra một khung cảnh đường phố rộng rãi.

Xung quanh không có một bóng người, từng tòa Ma Thiên lâu, quỹ đạo trên bầu trời, toàn bộ đều bày đầy xe yên tĩnh và phi hành khí.

Phảng phất đây là một bức tranh bị cắt đứt chỉ trong nháy mắt, thời gian ngừng lại.

“Bắt đầu giao chiến với đối thủ.”

“Tiếp nhận thành công, bảo tố: đóng băng ngăn cách. Đang truyền tống.”

Ngụy Hợp nhìn quanh bốn phía.

Bầu trời phủ đầy màu hoàng hôn.

Chung quanh tất cả đều là từng tòa lâu cao màu trắng bạc, thậm chí là mấy chục tầng thậm chí trên trăm tầng.

Xa xa là hình dáng những thành thị khổng lồ lơ lửng, ẩn giấu trong mây mù mờ lung.

Đây là một tòa thành mà Ngụy Hợp chưa bao giờ thấy qua.

Các cửa hàng, cửa hàng xung quanh thành thị treo bảng hiệu quảng cáo, màn sáng hình chiếu cực lớn, đều in những dòng văn tự, còn có các loại hình tuyên truyền của mỹ nữ mỹ nữ.

Hình tượng nam nữ minh tinh này phần lớn đều là bán máy móc hoá, bán sinh vật hoá.

Ngụy Hợp cúi đầu nhìn, chính mình đang đứng ở chính giữa đường, trước sau đều là xe ngựa và phi hành khí tán loạn, ngã tư đường rộng rãi mà trước kia không nhìn thấy điểm cuối.

Bốp!

Đúng lúc này, trên đường phố phía trước hắn, trống rỗng hạ xuống một đạo bạch quang.

Ánh sáng trắng tản đi, lộ ra một bộ dáng có chút tương tự với bảo tố trên người hắn, nhưng mô hình lại khác nhau.

Trên người Ngụy Hợp là cơ thể bảo tố phối hợp tiêu chuẩn, nhưng đối diện người nọ, trên người nuôi trên lưng, còn đeo một thứ màu đen tương tự bình phun lửa, trên hai vai không có binh khí cận chiến, mà là hai họng pháo đen sì.

“Mô phỏng đối chiến, sắp bắt đầu, mời hai bên chuẩn bị sẵn sàng.” Giọng nữ bằng điện tử điện tử lại lần nữa vang lên.

“Xem ta tìm được một cái gì? Người mới!? Người mới tươi mới ngon miệng!” Sinh thể đối diện mở ra hai cánh tay, lộ ra một tia cuồng bạo lớn tiếng nói.

“Để ta tới dạy cho ngươi, khóa đầu tiên không chế thể là gì!?”

Ngụy Hợp nhìn nhìn trên đỉnh đầu đối phương, nơi đó lơ lửng một chữ đỏ, đại biểu tên của nó—— đóng băng cách mạng.

Tốc âm gấp mười lần là tốc độ cực hạn của bảo tố thể.

Ngụy Hợp quyết định nhìn xem, dưới loại tốc độ siêu nhanh này, việc tiến hành chiến đấu như thế nào.

Trên thực tế, cho dù một quả trứng gà nho nhỏ, dưới tốc độ âm thanh khủng bố gấp mười lần gia trì, nó cũng có thể bộc phát uy lực khủng bố, lại càng không cần nói đến một cơ thể lớn như bảo tố.

“Diễn hình đối chiến, lấy một bên chết trận làm điều kiện giành thắng lợi. Thỉnh song phương chuẩn bị.”

“Bắt đầu!”

Bốp!

Ngụy Hợp đập mãnh liệt, hơn mười miệng phun đồng thời sáng lên lam sắc hỏa quang.

Hắn và vách ngăn đóng băng đối diện cơ hồ đồng thời biến mất tại chỗ.

Đang trong trạng thái cực nhanh.

Ngụy Hợp tiến về phía trước, đối phương lại lui về phía sau ý đồ kéo giãn khoảng cách.

Trong trạng thái này, âm thanh không thể nào truyền ra được, bởi vì tốc độ âm thanh không thể đuổi kịp bọn họ.

Chuyện duy nhất có thể giao lưu chính là linh năng tự mang theo thông tin về cơ thể.

Nhưng vì tốc độ quá nhanh, thời gian một giây là có thể xảy ra rất nhiều chuyện.

Cho nên bình thường khi đối chiến, sẽ không có người nào nói chuyện.

Bởi vì người nói chuyện một chút thời gian này, cũng đủ để cho tình hình chiến đấu phát sinh vô số biến hóa rồi.

Chân chính chuyển động, Ngụy Hợp mới cảm nhận được cái gì gọi là bão tố thể.

Trong thành thị, tất cả mặt đất, kiến trúc đường phố, toàn bộ đều bởi vì khí lưu bạo loạn, bị thổi bay tán loạn.

Một chút không cẩn thận bị quẹt qua góc xe cùng phi hành khí, cũng giống như món đồ chơi, nhẹ nhàng bị hất bay ra ngoài.

Bành!

Trong lúc đó, một chùm sáng màu đỏ lóe lên.

Ầm!

Giữa không trung nổ tung một đoàn hỏa cầu.

“Ngài đã thất bại.”

Trước mắt Ngụy Hợp tự động xuất hiện một hàng chữ.

Hắn sững sốt, khẽ lắc đầu, có chút bất đắc dĩ.

Tốc độ âm tốc gấp mười lần quá nhanh, hắn rất không thích ứng, hơn nữa ngay từ đầu hắn còn theo bản năng dùng ý thức của mình đi điều khiển tổ thể.

Nhưng tổng thể cấp bậc như vậy, nhất định phải dựa vào linh năng sau khi rót vào, cùng tổ thể hợp hai làm một.

Cho nên mới có thể ở trong trạng thái siêu nhanh đó kịp thời sinh ra phản ứng.

“Còn chưa có cảm giác đã chết rồi... Đến nữa.”

Ngụy Hợp dừng lại một chút, điểm vào nút “lại đánh” một lần nữa trước mặt.

Bốp!

Cảnh tượng vẫn không thay đổi, một hàng số liệu trong tầm mắt bắt đầu lướt qua.

“Đối thủ mới đang nói tiếp nhau...”

“Đích nhập thành công, tin tức của đối thủ: tiếng lưỡi kiếm.
Đào thế: bão táp.”

“Mời chuẩn bị.”

Ba đếm bắt đầu lại lần nữa.

Ngụy Hợp căng thẳng tinh thần, dựa theo cách làm tiêu chuẩn, đem linh lực toàn bộ chú ý tiến vào trong cơ thể.

Linh năng của hắn có thể xem như không lồ cấp độ Lý oa cùng Ảnh trùng, số lượng nhiều.

Nhưng ở cấp độ bão táp, lại chỉ thuộc loại bình thường.

Bốp!

Lại là ánh sáng trắng rơi xuống, một bộ cơ thể di động, chậm rãi đi ra khỏi màn sáng.

Đây là một bộ cơ thể bão táp cầm song kiếm, hoàn toàn tới gần chiến trường.

Không có nói nhảm, hắn vừa rơi xuống đất, bỗng nhiên phun ra lam hỏa, biến mất trong tầm mắt Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp lúc này đã tiến vào trạng thái linh năng dung hợp cơ thể.

Hắn cảm giác mọi thứ xung quanh như bị chậm lại. Mà tốc độ của đối phương tất nhiên cũng nằm trong phạm vi ứng đối này.

Đây là nguyên nhân tại sao tư duy dưới sự trợ giúp của linh lực, gia tốc rất nhiều.

Song kiếm đôi diện nuôi dưỡng cơ thể, đang nhanh chóng bay về phía hắn.

Song kiếm đối phương giơ ngang, xem ra là định lợi dụng tốc độ cao, trong nháy mắt cắt đứt thân thể Ngụy Hợp.

“Ta có thể sử dụng được, có chiến đấu chiêu số, cảnh giới Võ Đạo, Linh năng, cùng với Linh thuật. Có lẽ lực hút của Lực Thần lực cũng có thể dùng như Linh thuật để yểm hộ sử dụng.”

Trong đầu Ngụy Hợp hiện lên suy nghĩ.

Hắn trở tay gỡ Lãnh Phong Đao trên vai xuống, tả Di, thân đao chém về phía trước một cái.

Đương!

Giữa không trung, song kiếm cùng Ngụy Hợp hung hăng va chạm, hai người kiếm cùng đao đồng thời gãy bay vụn ra.

Ngụy Hợp buông lỏng chuôi đao, quay người đá bên cạnh.

Vừa lúc đối đầu vai người thân thể song kiếm.

Bành!

Lại là một tiếng nổ vang, hai đao sinh vật ở giữa không trung trong nháy mắt chém giết quấn lấy nhau.

Trong lúc nhất thời không ai bắt được ai.

Ngụy Hợp nhanh chóng hấp thu kinh nghiệm lái phi hành của bảo tố. Cái đài này lấy tốc độ để chiến thắng, hầu như bỏ qua rất nhiều công năng còn lại.

“.....”

Hắn vừa dùng linh lực có thể quan sát sâu trong cơ thể, vừa quan sát võ đạo huyết nhục của bản thân, tế bào cũng bắt đầu mô phỏng theo hấp thu tinh túy trong đó.

Rất nhanh, một tế bào máu thịt cùng loại với cơ thể bảo tố chậm rãi sinh ra.

Ngụy Hợp nhanh chóng phân liệt, sinh sôi nảy nở, sau đó chuyển đổi toàn bộ máu thịt trong cơ thể mình thành tế bào bảo tố.

Bởi vì bản thân việc nuôi trồng không phải là sinh mệnh, cho nên kết cấu cơ sở vẫn có rất nhiều sự khác biệt.

Nhưng không sao, Ngụy Hợp trực tiếp ở bên ngoài thân thể của mình, phân ra một tế bào mô phỏng, sau đó xây dựng ra một hệ thống tương tự.

Trên không trung, mặt đất, trong lầu các.

Hai đạo hắc ảnh phảng phát đường cong, phi tốc va chạm lại tách ra.

Toàn bộ vật chạm đến bọn hắn, đều giống như đậu hũ, dễ như trở bàn tay bị đập nát.

Không bao lâu sau.

Bá một tiếng, Ngụy Hợp đột nhiên giảm tốc độ, bắt động, rơi xuống mặt đường đã rách nát hất tung tóe.

“Không sai biệt lắm có thể kết thúc.”

Hắn nhẹ giọng nói.

Hắn xoay người, vươn cánh tay phải ra.

Sau đó lóe lên bên trái.

Bành!!!

Giống như phối hợp bình thường, song kiếm sinh trường vừa lúc trong nháy mắt này, từ bên cạnh Ngụy Hợp lướt qua.

Chính giữa lòng ngực hắn, vừa lúc đâm vào trên cánh tay phải mà Ngụy Hợp giờ lên.

Sau khi va chạm với tốc độ cao, cánh tay Ngụy Hợp đồng thời bùng lên ánh lửa màu lam, tăng tốc về phía trước.

Hai người đồng thời gia tốc va chạm, mà song kiếm lại là nhược điểm cơ thể ở giữa.

Kết quả...

Băng!

Cánh tay phải Ngụy Hợp trong nháy mắt đứt gãy, vỡ nát.

Trên phố phía sau hắn, cũng đồng thời hiển hiện một bóng người, lăn mình té trên mặt đất, hóa thành vô số mảnh vụn, rải đầy trên mặt đất.

“Người thắng: Sa Hoa Sa chi Ngụy.”

Tiếng điện tử hợp thành tự động vang lên.

“Lợi hại.” Thanh âm nuôi dưỡng cơ thể của đối phương truyền đến: “Có thể thêm bạn tốt không?”

Nguy Hợp sừng sốt, lập tức đáp lại.

“Hảo hữu làm sao thêm?”

Cảnh tượng đột nhiên thay đổi, trước mắt hắn lại xuất hiện số liệu, bắt đầu kiểm được đối thủ mới.

Nguy Hợp tính toán thường xuyên giao chiến, nhanh chóng thích ứng tốc độ mai táng cơ thể với tốc độ cao.

thích ứng với loại chém giết âm thanh gần gấp mười lần trong trạng thái chém giết.

Đến cấp độ này, linh năng trước đó của hắn cũng đã không còn ưu thế, đã cùng phong cấp của thế giới này không có gì khác biệt.

Mà tạm thời không thể sử dụng võ đạo huyết nhục, như vậy trong cuộc đối chiến thể, thứ duy nhất hắn có thể dựa vào chính là kỹ xảo võ đạo, chiêu số và cảnh giới.

Về phần lực hút, trong thời gian ngắn, hắn không có ý định bại lộ ra ngoài.

Sau khi đột phá tông sư, lực hút cũng được tăng lên một cách nhất định.

Nhưng bởi vì hắn dựa vào võ đạo huyết nhục để bước vào tông sư, nên đối với lực hút của hệ thống Chân Kính Thần cũng không có bao nhiêu trợ giúp.

Vì vậy, diện tích không nhiều, hiện tại cũng chỉ khoảng bảy mươi vạn cân.

Nói cách khác, ba trăm năm mươi tấn lực lượng tương đương với ba trăm năm mươi tấn.

Phong cấp di thể, dưới tốc độ gấp mười lần âm thanh, lực trùng kích có thể đạt tới trên trăm tấn, thậm chí là mấy trăm tấn.

Lực hút chỉ có thể làm kỳ binh, đột nhiên tập kích đối thủ, xoay chuyển tình thế chiến đấu.

Cho nên Nguy Hợp định dùng lực hấp dẫn làm át chủ bài.

Trên thực tế, đối với võ đạo huyết nhục mấy ngàn vạn cân, lực lượng kinh khủng hơn vạn tấn mà nói, chút lực lượng này tự nhiên không đáng nhắc tới.

Nhưng đáng tiếc Huyết Nhục Võ Đạo không thể bị lộ ra ngoài, mà sức hút, hoàn toàn có thể áp dụng trong cuộc sống hàng ngày, cải trang thành một Thể Sư ưu tú có chút thực lực.

Cho dù bại lộ, cũng có thể gọi nó là linh thuật.

Phục hồi tinh thần lại, Ngụy Hợp lần nữa nhìn về phía đối thủ mới xuất hiện.

Cùng lúc đó, cánh tay nuôi dưỡng bị đứt gãy trên người hắn cũng tự động phục hồi như cũ.

Mỗi lần chiến đấu, mô phỏng hệ thống đều tự động khôi phục thương thế hai bên.

“Vừa hay nhìn xem, trình độ võ đạo của ta ở chỗ này là bao nhiêu?” Trong lòng Ngụy Hợp thoáng có chút mong đợi.

676

Thời gian từng chút trôi qua.

Từng trận giao chiến không ngừng bắt đầu, lại kết thúc.

Ngụy Hợp lúc ban đầu không quen, xa lạ, nhưng sau lại dần quen thuộc.

Mà chiến tích của hắn cũng không phải toàn thắng.

Ngay từ đầu đối thủ không được, ý thức kỹ xảo đa số đều không bằng Ngụy Hợp.

Nhưng về sau, sau khi thắng nhiều, vượt qua hai mươi bàn, cường độ đối thủ thoáng cái tăng lên rất nhiều.

Một bên tên trên đầu Ngụy Hợp cũng có thêm một dấu hiệu đánh dấu đại biểu cấp —— một huy chương trong suốt như bảo táp.

Sau đó huy chương theo thắng trận dần dần gia tăng, biến thành màu đồng, sau đó biến thành màu đen kịt.

Sau đó trận thứ ba sau khi biến thành màu bạc.

Ngụy Hợp thua.

Cảnh giới võ đạo đã dùng, các loại kỹ xảo nhưng vẫn thua.

Bởi vì chiến đấu với nhau cũng có kỹ xảo cảnh giới cường hãn, nên hai bên chỉ giao đấu được hơn mười phút đồng hồ mà thôi.

Ngụy Hợp bại một chiêu, bị đánh nổ chết đầu.

Từ giờ trở đi, đối thủ đằng sau huy chương, nếu không phải có võ đạo cảnh giới cường hãn, chính là có linh thuật siêu cường quý dị.

Ngụy Hợp coi như vận dụng toàn lực trừ lực hấp dẫn và nhục thân, cũng chỉ có thể duy trì ba trận thắng thua, không cách nào tiếp tục tăng lên cấp đánh giá huy chương.

Trong văn minh tinh không hiển nhiên không thiếu cường giả.

So với số lượng dân cư của Nguyên Nguyệt, Bành Toa đế quốc khổng lồ nhân khẩu đông đảo, lại thường xuyên cùng Tinh Uyên và các quốc gia khác giao chiến, tỉ lệ xuất cường giả cũng không kém hơn Nguyên Nguyệt.

Mấy giờ sau, Ngụy Hợp hài lòng từ trong mô phỏng trường đi ra, trên người tự động phủ đi.

Toàn thân hần là mồ hôi, ánh mắt mỏi mệt.

Nhưng đối với việc phân tích linh năng của cơ thể bảo tố, sơ bộ đã có kết quả.

Hần vừa lại thua.

Đối thủ chính là song kiếm trước kia.

Song kiếm nuôi dưỡng đã thay đổi tuyến lớn, lấy cơ thể bảo tố sau khi mình cải trang, phóng thích linh thuật, có thể trong nháy mắt kéo dài phạm vi song kiếm công kích của mình.

Từ sau khi bị Ngụy Hợp lần thứ nhất giao thủ phá hủy, song kiếm nuôi dưỡng không cam lòng, lặn đi lặn lại giao thủ cùng Ngụy Hợp mấy lần.

Mấy trận cuối cùng, đối phương giống như thay đổi một người khác, vô luận là kỹ xảo chiêu số, hay là ý thức, đều vượt xa trước đó.

Vừa rồi dưới tác dụng của một cái Linh thuật quý dị, Ngụy Hợp bất ngờ không kịp phòng bị, bị đánh nổ tại chỗ.

Cuối cùng trước khi rút lui, Ngụy Hợp cùng đối phương đã ước định lần sau sẽ tái chiến, trao đổi vị trí bạn tốt của trò chơi sổ sách.

Lầm bầm.

Đúng lúc này, mọi người cuối cùng bắt ra khỏi tầm mắt.

“Mô phỏng trên danh sách chiến nọ của ngươi có tin tức mới.”

Ngụy Hợp mở ra.

Tin tức là vừa mới được huấn luyện song kiếm kia phát ra.

“Ngươi rất mạnh, rảnh có thể luận bàn nhiều hơn.” Thanh âm lưỡi kiếm.

“Cảm ơn, một kiếm cuối cùng kia của ngươi rất lợi hại, là linh thuật sao?” Hoa Sa Chi Ngụy.

“Là kỹ năng kết hợp lưu phái do linh thuật sáng tạo ra, là một trong những tuyệt sát của lưu phái ta.”

“Lưu phái?” Sa Hoa Chi Ngụy.

“Linh thuật kết hợp với thuật Chiến Đấu, trong đế quốc có rất nhiều lưu phái, nhưng bình thường thì chúng ta chỉ tuyển chọn người mới trong đám người thôi, đáng tiếc tuổi ngươi quá lớn, nếu dưới năm mươi tuổi, có lẽ ta có thể dẫn tiến cho ngươi.” Thanh âm lưỡi kiếm vang lên.

“Lưu phái của đế quốc rất nhiều sao?” Ngụy Hợp lập tức hứng thú hỏi.

“Không ít, về sau có cơ hội giới thiệu cẩn thận cho ngươi. Từ kỹ xảo của ngươi ta cũng có không ít cảm ngộ cùng linh cảm. Chúng ta cùng trao đổi.” Thanh âm lưỡi kiếm.

“Được.”

Hai người kết thúc chuyện phiếm.

Ngụy Hợp cảm giác võ đạo huyết nhục của mình, tiến độ cấp bão cũng tăng lên không ít.

Tiến độ võ đạo máu thịt tăng lên, dưới tình huống hiện tại đã không còn ai có thể tham chiếu vật và công pháp nữa.

*

*

*

Chủ yếu dựa vào sự tăng trưởng của linh lực, cùng với sự cường hóa trong mô phỏng của tế bào huyết nhục để phán đoán.

Trên thực tế, linh có thể chỉ là một bộ phận ý thức ý chí của Ngụy Hợp chân chính ý chí thật lớn vô cùng, đó là ý chí khủng bố thuộc về cấp bậc Tông Sư.

Đây cũng là nguyên nhân chân chính hắn có thể sở hữu hơn vạn tấn man lực cùng phòng ngự khủng bố.

Chỉ có một phần ý thức nhỏ của hắn, sinh linh có thể, đi đường linh lực.

Hầu hết ý thức, đều là hấp thu kết cấu tế bào tinh hoa trong cơ thể, điều chỉnh sự ưu hóa của bản thân.

Về bản chất, Ngụy Hợp vốn chính là một sinh vật siêu cấp có thể điều chỉnh bất cứ lúc nào.

Kết thúc giao chiến, trong lòng Ngụy Hợp bắt đầu có kế hoạch nhất định với con đường võ đạo sau này của mình.

Không có công pháp cụ thể, hắn không thể làm gì được võ đạo huyết nhục bản thân tiến thêm một bước.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân căn bản khiến tông sư khó có thể đột phá đại tông sư.

Bởi vì, con đường này chỉ có thể tự mình đi từng chút một, tự nghĩ ra.

Mà linh năng tu luyện ra, chênh lệch thực sự quá lớn đối với bản thể. Trừ việc có thể giúp đỡ tiêu trừ huyết nhục ý thức mới sinh, còn lại chỉ có thể lấy ra nguy trạng thân phận, hấp thu tinh túy mới trồng thể mà thôi.

“Hiện tại xem ra, chỉ có thể đi theo cấp độ nuôi dưỡng, cùng linh có thể cùng nhau từng chút một cải thiện.”

Ngụy Hợp thở dài trong lòng.

Bản chất của võ đạo võ đạo chính là cải tạo máu thịt.

“Kết cấu tế bào sinh trưởng cấp bão gen, ta cơ bản biết rõ, bất luận mật độ, số lượng, hay cường độ, đều cao hơn Ảnh Trùng mấy lần.”

“Nếu như có thể mặc cả ở trên người, có lẽ chỉ cần hơn một năm đã có thể triệt để thăm dò tất cả các chi tiết số liệu của Bạo Phong Thể. Đáng tiếc... Chỉ có thể mỗi ngày tới đây thử xem.”

Bất quá cho dù như thế, Ngụy Hợp cũng có lòng tin, trong hai năm thăm dò kỹ càng số liệu Bạo Phong Thể.

Hoàn thành việc cường hóa mô phỏng của võ đạo Huyết Nhục.

“Chỉ cần tốc độ của ta đạt tới tốc độ gấp mười lần âm thanh, không... thậm chí chỉ cần tốc độ gấp chín lần âm thanh, là có thể làm cho thực lực tăng lên một mảng lớn! Đến lúc đó hoàn toàn có thể quét ngang tất cả cấp độ gió bão.”

Ngụy Hợp thu liễm tâm tư, đi đến tổng đài thanh toán.

“Giá tiêu phí của ngài là, bốn ngàn nguyên tệ.”

“Bao nhiêu!?” Ngụy Hợp sửng sốt.

“Thời gian ngài sử dụng là năm giờ đồng hồ, vượt qua nửa giờ tính toán lấy số.” Nữ tử phía sau tổng đài bảo trì nụ cười nói.

“.....” Ngụy Hợp đau thịt quẹt thề, nhìn bốn ngàn khối từ trên sổ sách của hắn tiêu hết.

Tuy rằng hiện tại hắn không thiếu tiền lúc trước, nhưng nhìn vào một phần năm tiền lương của mình, trong nháy mắt toàn bộ đều được trả lương, loại cảm giác cắt thịt này vẫn khiến hắn khá khó chịu.

“Cảm ơn ân huệ.” Trong mắt Ngụy Hợp, vẻ tươi cười ngọt ngào của muội tử đã không còn nhu hòa nữa.

“Xem ra sau này phải khống chế một chút thời gian phân phối mới được...” Ngụy Hợp thu hồi thân phận cá nhân cuối cùng.

Toàn bộ An Toàn.

Lý Thanh Man buông trò chơi trong tay xuống, đuổi lưng một cái.

Từ sau lần bị điều ra đội tuần tra tạm thời, nàng trở về cuộc sống khô khan trước đó.

Mỗi ngày đi làm, tan ca, chơi, chơi, ngay cả buổi tụ hội ưa thích trước kia cũng cảm thấy nhàm chán.

Nhìn các đồng nghiệp còn lại chung quanh, bộ dáng căng thẳng tận lực làm việc.

Trong lòng Lý Thanh Man cười nhạo một tiếng.

Nhân sinh ngắn ngủi, ngắn ngủi hai trăm năm thời gian, không biết hảo hảo hưởng thụ sinh hoạt, ngược lại mỗi ngày sống như chó, có ý nghĩa gì?

Lắm bắm.

Cuối cùng một người sáng lên.

Nàng cầm lấy mở ra xem, không ngờ là thông tin của gia gia.

“Sao tiểu di ngươi không trả lời? Nàng lại chạy đi đâu điên rồi?”

“Ta đang làm việc, làm sao biết nàng đã đi đâu?” Lý Thanh Man hỏi.

“Ta còn có một thí nghiệm, tạm thời không rảnh, lát nữa ngươi giúp ta liên hệ nàng, phụ tá phòng thí nghiệm Tiểu Ngụy của ta, hiện tại người ta đột phá cấp bão, người thành thật, tính tình còn đỡ, mỗi ngày không ra ngoài ăn uống thoải mái. Xem ra chính là người của Cố gia. Ngươi bảo di của ngươi nhanh chóng hồi phục, đừng chậm trễ, nếu không người ta sẽ bị cướp mất, gần đây ta đã nhìn thấy có nữ nữ chủ động theo nàng.”
Thiên Ngao.

“Tiểu Ngụy? Ngươi nói là Ngụy Hợp lần trước đi theo ta phân tổ tuần tra?” Lý Thanh Man bây giờ còn nhớ rõ lần đó.

Ngụy Hợp kia ở bộ lạc an toàn cũng coi như dễ thấy, không phải vì cái gì khác, mà vì mỗi ngày đều có Bích Liên xinh đẹp dễ làm người khác chú ý, chạy tới tìm hắn cùng trở về.

“Triều cấp? Hắn đã hơn hai trăm tuổi rồi sao? Còn cấp Phong Bạo nữa? Gia gia ngươi đang nói đùa sao?” Lý Thanh Man cười nhạo một tiếng.

“Tự ngươi đi điều tra tin tức của hắn xác nhận đi.” Hiên Viên.

Lý Thanh Man nhíu mày, nhanh chóng điều tra trong kho dữ liệu, xác nhận tin tức thân phận của Ngụy Hợp.

Tiêu ký bão tố màu đen ở trên đánh dấu, trong nháy mắt làm cho nàng mở to hai mắt.

Nàng còn chưa tiến vào cấp độ bão. Tên gia hoả này...

Bất kể nói thế nào, cấp bậc bão mạnh hơn trước rất nhiều.

Trong toàn bộ khu Ngân Đái, cấp Bạo Phong cũng là chủ lực chân chính. Trên mặt quan chức được hưởng không ít phúc

lợi.

Tin tưởng rất nhanh, hệ thống an toàn sẽ tăng lên quân hàm cho Ngụy Hợp.

Bởi vì quân hàm không chỉ có quan hệ duy nhất với công huân.

Tăng thực lực cùng thành lập công huân, đều có thể tăng lên quân hàm.

Mà cấp bậc Bạo Phong, ít nhất đều là trung sĩ, nếu như có chút công huân, trực tiếp có thể đến thượng úy.

Trong lúc bọn họ đang phân công, thượng úy căn bản quản lý những cấp bậc con nít và cấp Ảnh trùng như bọn họ.

Đây đã không phải cấp độ Lý Thanh Man có thể bỏ qua nữa.

Trầm mặc một lát, nàng vẫn dựa theo gia gia nói, đem tin tức Ngụy Hợp chuyển cho tiểu di Lý Hàm Nguyệt.

Sau khi phát xong, bên đó không trả lời, hiển nhiên là đang bận chuyện gì đó.

Trong lúc nhất thời, Lý Thanh Man cũng không còn tâm tư tiếp tục chơi trò chơi nữa.

Chẳng qua quay đầu nhìn ánh mặt trời tươi sáng bên ngoài, trên bầu trời một chiếc thuyền quảng cáo bay chậm rãi lướt qua.

Sau một hồi trầm mặc.

“Thế giới này thật sự là ma quỷ a...” Nàng khẽ thở dài.

Bất quá mặc dù Ngụy Hợp đột phá bão tố, nhưng bằng sự hiểu biết của nàng đối với tiểu di, bên kia cũng không có khả năng lựa chọn Ngụy Hợp.

Hiện tại di đang trăm phương ngàn kế, thiết kế không ít phương pháp, tổn tâm tư thật vất vả mới cùng một tên quan quang chiếu thao tác liên lạc.

Nếu thật sự muốn tìm đối tượng cấp bão, bản thân di nhỏ cũng là cấp độ gió bão, căn bản không thiếu người theo đuổi.

Muốn kết hôn đã sớm kết hôn.

Chẳng qua là không cam lòng mà thôi.

Mượn hiện tại gia gia vẫn còn, chính mình có gia tộc có bối cảnh cường giả sáng chiếu, còn có thể cùng cấp bậc kia xây dựng tuyến.

Lý Thanh Man rất rõ dã tâm của dì nhỏ, bởi vì thật ra các nàng là một loại người.

Cho nên nàng hiểu được dì nhỏ không cam lòng.

Thật ra thân thể gia gia đã không còn tốt như vậy. Nếu không muốn gia tộc bọn họ sau này giảm cấp độ, giảm sút từ cấp độ hiện tại, như vậy biện pháp tốt nhất chính là tìm một cường giả quang chiếu tiếp tục chống đỡ gia tộc.

Dù sao, sản nghiệp hiện có, nhân mạch, phạm vi, toàn bộ đều xây dựng trên cơ sở của gia gia là chiếu sáng cường giả.

Cho nên, cho dù Ngụy Hợp là cấp độ gió bão, dì trẻ cũng không có khả năng coi trọng hẳn.

Bởi vì Ngụy Hợp hơn hai trăm tuổi, có thể đột phá cấp độ này, đã là rất lợi hại rồi.

Mà tuổi như vậy, có thể tiến lên phía trước rất thấp.

“Ha ha. Cuộc sống như vậy... Tính tới tính lui, thật là nhàm chán.” Lý Thanh Man cười cười trào phúng.

Thật ra nàng biết gia gia hi vọng các nàng hạnh phúc, đáng tiếc...

Sắc trời dần tối, ánh sáng Hằng Tinh chậm rãi bị thể tích khổng lồ của Nhị Nhị Nhị Nhị Hoàng Tinh che lấp.

Ngụy Hợp ăn xong chén bột gạo cuối cùng trước mặt, tâm tình khoan khoái mà ợ lên một cái.

Ở thời đại tinh tế chính là thuận tiện, các loại chất dinh dưỡng cao năng lượng, hoàn toàn có thể thỏa mãn nhu cầu dinh dưỡng của hắn.

Trong lúc ăn uống một lượng lớn chất dinh dưỡng, lại giống như người bình thường ăn cơm, điều này có vẻ không đột ngột.

Cũng có thể che giấu nhu cầu ăn uống cực lớn của nó.

Chỗ tốt đột phá cấp Phong Bạo mang đến trong mấy ngày nay, Ngụy Hợp dần dần cảm nhận được.

Đầu tiên là tăng cấp quyền hạn của Thương Thành, hắn đã có thể tìm được một ít thương phẩm đặc sản ở ngoài hành tinh.

Còn có tổng thể cấp cao hơn, linh hội, linh năng, linh thuật, vân vân, so với trước đó nhiều hơn không chỉ mười lần.

Hơn nữa lúc hắn tìm tòi tin tức, quyền hạn đạt được cũng tăng lên.

Đặc biệt là quyền hạn giữ bí mật.

Sau khi thông qua xác minh, Ngụy Hợp mấy ngày nay đều đang chú ý trên mặt đất.

Tình huống bên ngoài hai mươi hai sao trời.

Quân đội tuần tra cứ điếm đã quay trở về. Tình hình hiện tại đối với đám người Bạch Linh hai trăm hai mươi hai thì nguy hiểm ít hơn rất nhiều.

Suy nghĩ một chút, Ngụy Hợp lại bảo tiểu ca người khác đưa tới một phần bánh mì sau.

Chính mình thì mở bức ảnh cuối cùng của cá nhân, điểm vào ảnh chân dung của Hương Lan Tạp.

“Thẻ nhỏ, ta hỏi, lần trước người ra ngoài, bắt không được người biên dị gì đó?”

“Biên dị? Giết bốn người, còn lại cũng không phát hiện, công kích chủ yếu của chúng ta đã ném hết đạn dược cho ô nhiễm thú. Người biên dị cũng bị ô nhiễm thú tập kích, chết không ít.

Cuối cùng chúng ta nhìn thấy dấu tay ô nhiễm lan tỏa rơi xuống, cũng không đi quản nhiều.” —— Uyển Uyển Lan Thẻ rất nhanh liền gửi tới hồi đáp.

“Ta rất để ý cái tên Bạch Linh biên dị kia.” Ngụy Hợp thẳng thắn nói: “Lúc trước lúc ta thăm dò di tích đã gặp phải tập kích của nó, cho nên lần trước người nhắc tới cái tên này, ta lập tức liền nhớ ra.”

“Bạch Linh? Ta đã nói trước rồi, khó trách người lúc trước còn sửa lại phát âm của ta.”

“Gần đây ta định xin trở về bằng cũ một chuyến, xem xem cấp trên cũ, bây giờ người đang ở đâu? Lại đi trên nền đất? Hay là vẫn còn ở khu Ngân Đái?” Ngụy Hợp.

“Ta đang nghỉ ngơi a. Mẹ nó, ta chết rồi, không chơi được ván tiếp theo ta phải hành hạ chết người! Không nói tới lão Ngụy, bên phía ta có việc gấp, xử lý một chút, về nói chuyện đã.”

“Hồi bẩm.” Ngụy Hợp không phản bác được, dù sao thẻ Lan cũng chỉ là hài tử, tuy rằng thiên phú hơn người, nhưng không có nghĩa là lịch duyệt cũng hơn người, tính tình vẫn như khi còn trẻ.

Ngồi ở chỗ cũ, Ngụy Hợp đang suy nghĩ chuyện tiến về phía trước.

Lúc trước hẳn còn đang cân nhắc, đi ngoài đất nhìn xem tình huống bọn người Bạch Linh, đồng thời còn có thể kéo dài thời gian hợp pháp mặc xuyên qua thẻ nhận.

Nếu không phải pháp quy không cho phép, Ngụy Hợp hận không thể một ngày hai mươi bốn giờ đều mặc vào trong cơ thể nuôi dưỡng.

Như vậy có lẽ mấy tháng sẽ hoàn thành mô phỏng thân thể bảo tó.

Đáng tiếc...

Đang nghĩ tới chuyện của mình, Ngụy Hợp chợt cảm giác chỗ ngồi đối diện, ngồi xuống một bóng người xinh đẹp.

Hắn ngẩng đầu đánh giá.

Đối diện là một cô bé trẻ tuổi tóc dài tóc dài màu nâu.

Bề ngoài hơn hai mươi tuổi, làn da trắng nõn, mặc áo choàng dệt vải màu trắng cùng quần áo cao lân ngắn, lộ ra một đôi chân dài trắng nõn.

Đương nhiên, nữ hài xinh đẹp như vậy ở trên đường cái cũng không hiếm thấy.

Bích Liên ở bên cạnh nàng ta cũng xinh đẹp hơn nữ hài trước mặt không ít.

Nhưng làm cho Ngụy Hợp tầm mắt dừng lại chính là, người trước mắt này, là hoẵng.

túy lúc này trên người đã hoàn toàn nhìn không ra, trước đây là dấu vết của người ngoài đường.

Hiện tại nàng còn khá xinh đẹp, tự tin, lại còn mang theo một chút mỉ ý.

“Đã lâu không gặp, Ngụy thúc.” Sau khi ngồi xuống lộ ra một nụ cười ngọt ngào.

Nàng kỳ thật đã quên mất Ngụy Hợp rồi, nhưng trước đó không lâu, lúc nàng tìm kiếm thông tin của khách nhân, trong lúc vô ý nhìn thấy trong cấp độ linh năng của cấp độ gió lốc, lại có thêm một cái tên.

Nàng tiếp khách cùng rượu gì đó, mặc dù chỉ lấy rượu không bán thân, nhưng bởi vì tuổi trẻ xinh đẹp hồn nhiên, vẫn có rất nhiều khách nhân yêu thích nàng.

Còn có không ít người thành lập liên hệ riêng với nàng.

Không ít đại nhân vật phú thương đời thứ hai, khi tụ hội mở tiệc rượu thì cần phải tìm kiếm thiếu nữ xinh đẹp thuần tự

nhiên như bọn họ, bầu không khí sôi nổi gia tăng màu sắc.

Cứ như vậy hai lần trôi qua, buu kiện ghi danh trên đầu càng ngày càng nhiều.

Cô nàng còn chia những nhóm khác nhau ra làm những nhóm khác nhau.

Mà điều nàng quan tâm nhất vẫn luôn là một vòng tinh anh được mình lựa chọn tỉ mỉ.

Nàng phân chia cấp bậc với tinh anh, một là xem tiền, hai là xem quyền.

Bình thường hai điểm này, cái trước dễ phân biệt, cái sau rất khó nhìn ra.

Mà tỷ tỷ đồng hành cho nàng một cái giản lược để phán đoán phương pháp, đó chính là xem đẳng cấp linh năng.

Có tiền có quyền không nhất định là linh năng cấp cao, nhưng linh năng cấp bậc cao, nhất định không kém bao nhiêu.

Mà sàng lọc cấp bậc này chính là bão tố.

Trên thực tế, cấp bậc linh năng cao nhất mà các nàng có thể tiếp xúc, cũng chỉ tới cấp bậc bão.

Quang chiếu căn bản sẽ không đến địa phương nhỏ bé đó, ngẫu nhiên đến nhìn thấy, cũng chỉ là vì mang đi hậu bồi nhà mình.

Cho nên khi nhìn thấy trong cấp bậc bão tố, không ngờ lại có thêm một Ngụy Hợp.

tuyệt đầu tiên là chấn động, sau đó là kinh hãi, cuối cùng lại có chút chần chờ. Vốn nàng đã dự định hoàn toàn cắt đứt liên hệ với người thúc thúc này. Nhưng bây giờ...

Được các tỷ muội khuyên bảo mấy lần, nàng cuối cùng cũng quyết định, mặt dày đi tới gần.

Nói không chừng về sau Ngụy Hợp cũng có thể để ý quan hệ từng chút một giữa bọn họ, thời khắc máu chốt nên kéo nàng một phen.

Linh năng cấp Bạo Phong... Bình thường không phải quan viên thì cũng là đại gia tộc đời thứ hai hoặc là thiên tài có tiềm lực cường hãn trong tương lai, lai lịch cũng không đơn giản.

Nhìn vào các loại thần sắc phức tạp trong mắt ân cần, Ngụy Hợp không rảnh chơi trò đoán tâm tư với nàng.

“Người nếu như lúc trước không nghe ta khuyên, còn tới tìm ta làm gì?” Ngụy Hợp trầm giọng nói.” Ta mang người đi lên, là để cho người làm nghề này sao?”

má trầm mặc xuống, như hài tử làm sai chuyện. Thành thật, thành khẩn, còn mang theo một chút ủy khuất.

“Xin lỗi thúc thúc... Ta sai rồi...”

Nàng cúi đầu không dám nhìn về phía đối diện, hai tay nắm chặt, nước mắt bắt đầu đầm đìa.

Trong mắt người ngoài này, hoàn toàn là tư thế một tiểu bối sau khi bị mắng phải ngoan ngoãn nhận sai.

“Nhà người nói thế nào?” Ngụy Hợp căn bản không nhìn gương mặt của nàng.

“Phụ thân... Mắng con một trận, mẫu thân khóc rất lâu, bọn họ nói hối hận, hối hận đưa con lên.” buu hãn thấp giọng trả lời.

“Vậy bây giờ người có ý nghĩ gì?” Ngụy Hợp nhìn cô bé đối diện: “Ta cảm thấy người không nên ở lại đây thì tốt hơn. Ta tiễn người về nhà thì tốt hơn.”

“Không... Không cần!” Gương mặt bỗng nhiên chảy ra từng giọt nước mắt nện lên mặt bàn. “Thúc thúc, con sai rồi, con biết sai rồi, đừng đưa con trở về!”

“Như vậy nếu như người muốn ở lại chỗ này, liền đi tìm một công việc thật thà. Đừng cả ngày lẩn lộn ở những nơi khác, người cho rằng người có thể bảo vệ mình, trên thực tế là đang nhảy trên sợi tơ thép, không cẩn thận sẽ ngã xuống.” Ngụy Hợp trầm giọng nói.

“Ta...” Kỳ thật ta chỉ muốn, kiếm nhiều tiền, sau đó mua điểm tích lũy, nghĩ biện pháp đón cả cha mẹ đến... Ta không muốn

ba ba ba ta lại ra ngoài mạo hiểm nhất Hoang nữa.”

“Người thật là có hiếu tâm.” Ngụy Hợp thở dài, nhìn nữ hài đối diện, hần suy nghĩ một chút.

“Như vậy đi, tích phân gì người cũng đừng nghĩ nữa, tìm việc tốt, tự nhiên không sợ bị thanh tẩy. Được rồi, trở về đi. Sống cho tốt, đừng cả ngày nghĩ ngợi lung tung làm loạn tà đạo.”

Hần đứng lên, suy nghĩ một chút, vẫn hạ độc cho nàng.

Nghiên cứu độc đạo hai trăm năm, cộng thêm tại Sa Hoa Tu đại học học học không ít hệ thống cơ sở thời đại này.

Cả hai dung hợp, độc đạo tạo nghệ Ngụy Hợp bây giờ sớm đã đạt đến trình độ khó có thể hình dung.

Mà sau khi tới nơi này, hần cũng một mực không có cơ hội dùng độc. Vừa lúc Sa Qua tới, để hần có cơ hội thí nghiệm độc công mới.

Hình ảnh võ đạo máu thịt tách ra một ít tế bào bằng da, từ trên người Ngụy Hợp trôi nổi ra ngoài, nhẹ nhàng rơi vào trên làn da đầu vai, tựa như một giọt nước dung nhập vào biển rộng.

Mảnh vụn vụn nhanh chóng chui vào da sột soạt, biến mất không thấy gì nữa.

Chút mảnh vụn độc tố này, sau khi rải xong sẽ tự hủy tử vong trên người mình.

Độc tố mà Ngụy Hợp hạ, là chuyên môn nhằm vào chức nghiệp như Thôi Tập.

Đó chính là, chỉ cần nàng còn làm công việc lúc trước, chỉ cần tiến vào hoàn cảnh mập mờ âm ỉ, tràn ngập mùi rượu nồng nặc.

Thân thể sẽ tự động đánh rấm, không ngừng đánh rấm.

Hơn nữa tiếng hôi thối vô cùng.

Còn về việc tránh né hệ thống kiểm tra hiện hữu thì nhất định là như vậy.

“Thúc thúc... Ngài tha thứ cho ta sao?” Lúc này ân cần còn căn bản cái gì cũng không biết.

Nàng vội vàng đứng lên, vội vàng hướng Ngụy Hợp rời đi kêu lên.

“Trước nay ta chưa từng trách người. Trở về đi, hảo hảo sinh hoạt.” Ngụy Hợp cũng không quay đầu lại, khoát khoát tay, trở về ký túc xá.

Từ khi vào ở ký túc xá phân phối Sa Hoa Đại Học, hẳn rất ít đi tới trang viên mà Lý Tích đưa cho hẳn ở.

“Vậy sau này con có thể đến tìm người không?” xâu tiếp tục hỏi.

“Đương nhiên có thể.” Ngụy Hợp truyền âm trả lời.

Cứ như vậy, sự việc ân cần giải quyết cũng đã hoàn toàn giải quyết. Tuy rằng không biết sau này nàng sẽ làm nghề gì, nhưng đã không quan hệ gì tới hẳn nữa.

Đến khi cô ta thực sự không sống tiếp được nữa, sai người đưa cô ta trở về thì cũng coi như xong chuyện.

Một đường trở về, sắp đến lầu ký túc xá, xa xa Ngụy Hợp lại nhìn thấy một bóng người tóc dài xanh biếc quen thuộc, đứng ở nơi đó.

Xem ra nàng đã đợi một lúc lâu rồi.

“Chúc mừng người.” Bích Liên tiến lên phụ cận, trên gương mặt xinh đẹp lộ ra nụ cười nhu hòa thật lòng.

Nàng thật lòng vì Ngụy Hợp cao hứng.

“Cảm ơn, đã trễ như vậy, ta cũng không mời người lên nữa, mau trở về đi.” Ngụy Hợp không chút khách khí hạ lệnh trực khách.

Tốt nhất là Bích Liên cảm thấy ủy khuất, về sau sẽ không đến nữa.

Như vậy hai người bọn họ đều có thể an tâm.

“Ngụy Hợp, nếu như người đột phá bảo tộ, khẳng định rất nhanh phải từ chỗ nhận biết thân phận bên kia điều đi, người muốn đi trạm nào? Có muốn đến bộ Đốc sát của chúng ta hay

không?” Bích Liên tựa hồ không bị ảnh hưởng chút nào, tiếp tục mỉm cười hỏi.

“Vẫn chưa nghĩ ra, nhưng chắc chắn sẽ không tới bộ đội Đốc sát.” Ngụy Hợp lắc đầu, nhấn vào nút thang máy.

Hắn tốt nhất là chọn một bộ phận có thể mặc thường thường xuyên trong thời gian dài.

Mà bộ phận như vậy, dựa theo hắn tìm tòi tổng cộng có hai cái ở bộ lạc an toàn.

Thứ nhất, chính là binh sĩ tập kích trên mặt đất, cũng chính là đội ngũ của thẻ Lan, cứ cách một đoạn thời gian lại phải ăn mặt đất, đi xuống mặt đất thanh lý điều điểm ôn thú hai mươi hai điểm.

Vừa đi đã phải mất ba tháng.

Ba tháng giải khai đồ ăn, toàn bộ đều ở trong chăn nuôi.

Bộ phận thứ hai là quân đội phòng ngự.

Chẳng qua là quanh năm ở bên ngoài khu Ngân Đái, tiến hành thủ bị, điều tra, thẩm hạch, hỗ trợ sửa chữa, chấp tay điều tra cơ thể và công việc.

Loại bộ đội này chính là những chiến sĩ nuôi dưỡng lúc Ngụy Hợp vừa đến khu Ngân Đái, hạ phi thuyền nhìn thấy cho hắn kiểm tra xác nhận.

Bởi vì bọn họ quanh năm ở ngoài không gian, cần phải một mực ăn mặc, hoàn toàn thỏa mãn nhu cầu của Ngụy Hợp.

Nhưng bộ đội này có một vấn đề, đó là rất khó xây công.

Khu Ngân Đái này một năm qua đi cũng không lớn có thể gặp phải phiền toái gì. Cũng chính là Phòng bị hải tặc vũ cơ, buôn lậu thuyền loại nguy trang ra khỏi khu Ngân Đái.

Kỳ thật trong lòng Ngụy Hợp càng nghiêng về phía trước, đi đến một tổ chức bộ đội như Hương Lan Ca.

Như vậy cũng có thể tiện thể tìm tòi tung tích đám Yêu Vương Bạch Linh.

Những người còn lại hắn không quan tâm, nhưng Bạch Linh cùng Hoa Duyệt hai tên, trăm năm qua xem như có chút giao tình với hắn, nếu thuận tay lại không ảnh hưởng gì đối với mình, có thể giúp một tay.

Mấu chốt nhất là, hắn muốn biết rõ cánh cửa đen bên Nguyên Nguyệt kia, rốt cuộc còn có thể truyền tống tới hay không.

Nếu như người vẫn luôn có thể cuộn cuộn không ngừng truyền tống tới đây, như vậy có thể quay ngược lại Nguyên Nguyệt hay không?

Trong lòng Ngụy Hợp có tính toán.

“Vậy có thể đi ra ngoài liên hệ, ngoại liên bộ đối tiếp tinh hệ, chủ yếu truyền đạt các loại tư liệu cùng chính sách, sự tình cũng không nhiều. Rất dễ dàng.” Bích Liên đề nghị.

“Ta biết.” Ngụy Hợp đáp một câu, không nói thêm, đi thẳng vào thang máy.

“Người mau trở về đi. Đừng quá muộn.”

Cửa thang máy chậm rãi đóng lại.

Lúc này Bích Liên chỉ có thể phát tay.

“Được rồi, vậy thì ngủ ngon.”

Thang máy đi lên tầng sáu, Ngụy Hợp mở cửa vào ký túc xá, treo quần áo, đi vào ban công đang muốn rửa mặt.

Quý thần xui xẻo, hấn lại nhìn xuống phía ngoài ban công.

Trên bãi đất trống dưới lầu, Bích Liên vẫn ở đó, nàng ngơ ngác đứng bên cạnh thang máy, không nhúc nhích, như đang ngăn người.

Đợi một hồi lâu, nàng mới khôi phục tinh thần, lấy ra cuối cùng, gọi xe tới, ngồi lên, xe cũng dừng ở chỗ này một lát, rồi chậm rãi rời đi.

Ngụy Hợp thu hồi tầm mắt. Trong lòng mình bạch, Bích Liên hấn là không thể kiên trì nổi nữa.

Cảm xúc ban đầu dâng lên, còn lại đương nhiên là về lý tính.

Như vậy cũng tốt, sớm nghĩ thật kỹ, đi tìm người tốt thích hợp.

Hấn thở dài.

Trong danh sách một người, tin tức mới vừa được đưa ra, có một thông báo chính thức của một nhóm cấp cao.

Nói là hấn sắp xếp thông báo chức vụ bước tiếp theo.

Có thể để cho hấn tự do lựa chọn các bộ phận khác nhau.

Những bộ phận này đều là nguyện ý tiếp nhận hấn, hơn nữa còn có những tên còn trống.

Đương nhiên, loại trình tự công cộng này sẽ không xuất hiện chức vụ khan hiếm đặc biệt tốt, những cái này cũng sẽ không được thả ra, là đã sớm được định đoạt.

Ngụy Hợp quét mắt nhìn một trang cuối cùng đưa ra chức vị.

Tổng cộng hơn mười chức vị, hấn không chút do dự, trực tiếp điếm trên mặt đất một cái.

Trong lý do xin mời, hấn viết: Bởi vì còn có bằng hữu ở Ân Thành, hơn nữa hy vọng có thể duy trì năng lực thực chiến của bản thân trong lúc chiến đấu, cho nên muốn tiến vào mặt đất tập kích đội ngũ.

Ấn vào.

Sau đó gửi đi.

Đóng cửa cuối cùng, Ngụy Hợp thở hắt ra.

Cứ như vậy, Hoa Sa đại học bên kia không giữ chức vị, cũng phải tạm thời dừng lại một chút, chờ quân sĩ về nghỉ ngơi, lại tiếp tục.

Lắm bảm.

Chỉ mấy phút trôi qua.

Thỉnh đáp liền.

Gần như là ngay lập tức thông qua, Ngụy Hợp xin được cho phép, trong vòng ba ngày tiến về đội ngũ báo danh là có thể hoàn thành nhiệm vụ chuyển dời.

Sau đó sẽ tiến hành huấn luyện một vòng trên mặt đất tập kích các loại kiến thức thông thường.

Xem xong câu trả lời, trong lòng Ngụy Hợp có chút cảm xúc không giải thích được, vài năm an định sinh hoạt, đột nhiên lại phải trở về chém giết cùng thú ô nhiễm.

Chuyển hóa như vậy, tâm thái cần điều chỉnh.

Hấn truyền thụ cho Tư Lý Lan Tạp, triều lang, còn có vài người làm công cộng quen, đã gửi đi báo tin tức.

Lại phát tin tức cho Đế bang bên kia.

Sau đó, hấn lại rửa mặt, hồi phòng, tiến hành rèn luyện linh pháp.

Sáng sớm ngày tiếp theo.

Nguy Hợp đứng dậy đi tới phía Hoa Sa Đại Học bên kia, trước tiên cho hạng mục mới kết thúc, chuyển giao các hạng công việc.

“Người đã quyết định?” Oan Diên nhìn trợ thủ đắc lực nhất của mình, có chút tiếc hận hỏi.

“Đúng vậy, ta vẫn cho rằng, nghiên cứu đối với cơ thể, không tách được tác dụng thực tế trên chiến trường. Việc cường hóa cơ thể cần phải có số liệu trên phương diện thực chiến. Mà trước đó ta sử dụng là ảnh trùng di động, đối với cấp bậc kinh khủng hiện tại, cũng không có kinh nghiệm thực chiến.” Nguy Hợp trả lời.

Oan Trãi có chút không thể tưởng tượng, trên thực tế đã đến cấp Bao Phong, trừ một số người bởi vì nguyên nhân đặc thù thật sự không thể tránh khỏi chiến đấu, đại bộ phận người sẽ không chủ động đi tiền tuyến.

Dù sao đó cũng là một trận chém giết thảm thiết có thể gặp phải nguy hiểm đến tính mạng.

Giống như thế Lan Lý, cấp bậc bảo vẫn còn ở lại một tuyến, là ký tên với quân đội.

Hắn có tư cách có thiên phú, cũng có thời gian, dùng chiến đấu đổi lấy tài nguyên của đế quốc bồi dưỡng.

Nhưng Nguy Hợp đã hơn hai trăm tuổi. Còn đi liều sống liều chết...

“Ngài yên tâm, mặt đất tập kích quân đội thời gian thực chiến là một năm ba tháng, phần lớn thời gian là không cần tập kích cứ điểm dị tích ô nhiễm thú vật, chỉ là hằng ngày tuần tra.

Còn thời gian còn lại chỉ cần bảo trì cường độ huấn luyện cơ bản là được, phần lớn thời gian đều là nhàn rỗi.

Ta hoàn toàn có thể dựa vào lượng công tác còn lại gia tăng ở trung tâm nghiên cứu này.” Nguy Hợp trả lời.

“Ta tin tưởng người.” Oan gật đầu.

Kỳ thật cái hắn tiếc hận không phải là cái này, mà là tiếc hận Nguy Hợp đi tiền tuyến, không thích hợp tiếp xúc với nữ nhi

của mình.

Tiền tuyến nguy cơ trùng trùng, không ai nói chính xác sẽ gặp phải nguy hiểm gì.

Sống trong khu Ngân Đái thành như vậy, không có gia đình nguyện ý kết hợp với người như vậy.

“Như vậy, ta cáo từ trước, tạm thời tạm dừng chức vụ nơi này.” Ngụy Hợp thi lễ một cái, quay người đi ra văn phòng.

Sau khi tạm biệt nhóm ngoài cửa, hấn đi ra ngoài.

Khi đi đến cửa ra của trung tâm nghiên cứu, ánh mắt Ngụy Hợp lóe lên, nhìn thấy Bích Liên đứng ở ngoài cửa, trong tay mang theo một cái túi màu xanh biếc, sắc mặt toát ra một tia mệt mỏi nhàn nhạt.

Nhìn thấy hấn đi ra, Bích Liên vội vàng tiến lên.

“Người... Quân đội tập kích dưới mặt đất? Không phải chứ? Người không phải mới đi lên mặt đất sao, sao còn muốn quay về? Nơi đó nguy hiểm như vậy.”

Nàng có chút khẩn trương, mang theo một tia mong đợi, chờ Ngụy Hợp phủ định.

“Là thật. Ta nộp lên xin đã thông qua.” Ngụy Hợp khẳng định trả lời.

Bên cạnh hấn đã định trước sẽ có các loại phong ba nguy hiểm, cuộc sống như vậy, cũng đã định trước hấn cùng Bích Liên không thích hợp.

Hấn có thể cảm giác được, hấn muốn cuộc sống bình thản bình thản như Bích Liên muốn.

Mà những thứ này, hấn không cho được nàng.

Vì vậy, sớm ngày lành.

“Nhưng mà... nhưng mà... tại sao?” Tin tức này khiến nàng chấn kinh.

Nàng ta không thể hiểu nổi. Không thể nào hiểu được vì sao Ngụy Hợp lại chủ động chạy đến nơi nguy hiểm nhất.

Cứ như vậy nhậm chức ở hệ an toàn và Sa Hoa đại học không tốt sao?

An An tĩnh lặng cuộc sống không tốt lắm sao?

Vì sao... Vì sao lại như vậy?

Ngụy Hợp không cách nào giải thích, chỉ là khẽ gật đầu với nàng.

“Trở về đi, tự mình sống cho tốt.”

*

*

*

*

*

*

Hắn cầm hộp ngọc, lướt qua bên cạnh Bích Liên.

Để lại một mình Bích Liên, ngơ ngác đứng tại chỗ.

“Vì sao...” Nàng thấp giọng lầm bầm: “Ta có chỗ nào không tốt? Người vì sao... Vì sao không cần Bích Liên...”

Cô không thể hiểu nổi.

Một tuần sau.

“Ha ha ha ha!!” Lý Lan Ca dùng sức vỗ vào sau lưng Ngụy Hợp.

“Lão Ngụy người thế mà cũng tới! Vui vẻ! Một mình ta thật là buồn chán ở bộ đội, lại ký hợp đồng không được chạy, chỉ có thể cứng rắn chống đỡ!”

Trên mặt đất, trong căn cứ huấn luyện quân đội tập kích.

Trong sân huấn luyện nội bộ khổng lồ, từng bộ binh khí lạnh đang dùng để đối kháng với huấn luyện lẫn nhau.

Tiếng va chạm thật lớn và tiếng nổ vang không dứt bên tai.

Ngụy Hợp và Du Lý Lan Tạp đứng ở rìa ngoài cùng cũng có thể cảm giác được mặt đất đang không ngừng chấn động run

rầy.

“Người cao hứng cái gì, ta cũng không cùng tổ với người. Mỗi thăng trào cấp đều là một mình dẫn đội.” Ngụy Hợp mỉm cười nói.

“Vậy có cái gì? Tổng đội chúng ta chính là Thiết huynh đệ, quay đầu lại để cho hãn phân chia người và ta cho các người.”
Tur Lý Lan đĩnh đạc cười nói.

Hãn cũng đang huấn luyện, trên người còn mặc trang bị Bạo Phong Dịch Thể.

“Lại nói tiếp, gần đây chuyện trên mặt đất còn rất nhiều, trước đây không lâu chúng ta đã truy tung đám biến dị kia, lúc trước còn làm chuyện gì đó, trộm hai cỗ phi hành hành giả của Ân Thành, thế mà còn giả trang thành người Ân Thành, cố gắng tiến vào Ân Thành, cũng may bị phát hiện kịp thời.”

Lý Lan Tạt trầm giọng nói.

“Vừa hay chúng ta lại rất nhanh phải đi một chuyến, thử đi lòng bắt biến dị nhân một lần nữa xem. Mặt khác, kiểm tra động tĩnh bên phía ô nhiễm thú, phải duy trì bảng ô nhiễm lan tỏa ra khỏi phạm vi quy định mới được.”

“Có lẽ ta vẫn có thể cùng nhau.” Ngụy Hợp đạo, “Cách ta lên cũng không mấy năm. Tình huống trên mặt đất ta cũng không lạ lắm.”

“Là như vậy, hiện tại nhân thủ không đủ, tất cả mọi người đều không muốn gia nhập loại chức vụ nguy hiểm này, cho nên người có thể đánh được trong đội ngũ thật đúng là không nhiều. Khả năng người thật sự bị điều vào cùng một chỗ, cùng nhau hành động” Tur Lý Lan gật đầu.

“Ta không quan tâm.” Ngụy Hợp cười nói.

“Đúng rồi, người và bằng hữu trước đó của người đã dặn dò xong chưa? Ta nhớ có một vị muội tử xinh đẹp vẫn luôn đuổi theo người đúng không?” Tur Lý Lan Tạt bỗng nhiên mập mờ nói. “Lão Ngụy người cũng có thể mà.”

“Chúng ta không thích hợp, ta đã nói rõ với nàng ta.” Ngụy Hợp lắc đầu nói.

“Đủ lãnh khốc.” Tư Lý Lan Tạp vỗ vai Ngụy Hợp: “Đi thôi, ta dẫn người đi gặp thủ lĩnh.”

Tiếng nhạc ồn ào âm thanh, ngọn đèn đủ loại màu sắc hỗn loạn, đục vọng nam nữ vãn vẻ cuồng bạo.

Cuộc sống trong đêm luôn không thiếu suy nghĩ thôi động.

Đồng dạng cũng không thiếu những nam nữ thất ý mua say.

Trong một quán rượu lớn gần khu vực cầu vòng.

Trang điểm của Bích Liên lúc này đã bị mờ hôi cùng nước mắt làm cho rối tinh rối mù.

Nàng một ly tiếp một chén không ngừng uống vào miệng, tu thể uống rượu này khiến hảo hữu đối diện tim đập loạn.

“Người cứ từ từ, không uống rượu mà uống nhiều như vậy, còn không dùng linh lực để điều hòa thân thể, người thất tình hay là như thế?” Cô gái ngồi đối diện cau mày nói.

“Thất tình?” Bích Liên cười cười: “Còn chưa bắt đầu, lấy đâu ra thất tình.”

“Người không phải luôn đuổi theo lão nam nhân bộ an toàn kia? Như thế nào? Cái này đã bao lâu? Còn chưa đắc thủ?” Nữ tử thoảng có chút kinh ngạc.

Thỉnh thoảng nàng cũng thấy Bích Liên đi cùng với nam nhân kia, vốn cho là tốt lắm rồi, kết quả...

“Hắn không muốn. Ta cũng mệt.” Bích Liên cười trả lời, trả giá hai năm. Hai năm kiên trì, hai năm liếm chó, cuối cùng ngay cả một chút cơ hội cũng không cho.

“Ta cảm thấy mệt quá...” Nàng lại bung chén rượu lên, suy nghĩ một chút, lại đặt xuống, trực tiếp cầm lên tay một bình rượu.

“Vậy nam nhân lợi hại thật, người cứ đuổi ngược như vậy mà còn không muốn, hắn không phải không có bạn gái sao?” Nữ nhân nghi hoặc hỏi.

“Không có.”

“Không thể nhìn như vậy được...” Cô gái như có suy nghĩ gì đó. “Hắn... Không phải là... Có bệnh chứ? Hoặc là, thích nam nhân!?”

“... Không có khả năng.” Bích Liên phủ định.

“Vậy tại sao còn từ chối người?” Cô gái hỏi ngược lại.

“Ta không biết.” Bích Liên ngửa đầu một hơi buồn bực, uống hết một nửa bình rượu, nàng liền bị sặc, buông tay xuống.

“Thú vị.” Cô gái đối diện cười nói: “Nếu người có thể xác định hắn không bệnh, hắn sẽ kiên trì lâu như vậy, không có bạn gái còn cự tuyệt người mãi, điều này chứng minh nam nhân này rất có nghị lực và tự không chế mình.”

“Hắn hoàn toàn có thể giả vờ trước ý tốt với người, sau đó chơi chán rồi lại lấy cớ tìm khuyết điểm tách ra với người. Tình yêu lục biệt gì đó, ở trong người trẻ tuổi đều là chuyện rất bình thường.

Nhưng hắn không làm vậy. Chứng tỏ thái độ của hắn đối đãi với tình cảm rất thận trọng, hơn nữa không muốn làm thương tổn tới người.” Cô gái xoa cằm.

Phân tích ra, Bích Liên cũng có chút thất thần.

“Nói như vậy, không phải hắn đối với ta không có cảm giác gì sao?”

“Nói nhảm, nếu ta là nam nhân, người đã liếm con chó tới tận cửa như vậy, đừng có đùa vô ích, nếu tính cách ác độc một chút, nói không chừng người đã tới y viện mười mấy lần rồi đấy.” Cô gái cười nhạo nói.

“Lên phòng làm gì?” Bích Liên ngơ ngác hỏi.

“Đây thai à.” Cô gái cười uống một ngụm rượu.

Im lặng...

Bích Liên buông bình rượu trong tay xuống, ngồi trên ghế dựa bỗng nhiên không nhúc nhích.

“Nhưng bây giờ kết thúc cũng tốt, hắn đi tiên tuyên hắn là thực hiện giấc mộng của hắn, người nhân lúc này mà quên mất

đoạn tình cảm này, bắt đầu lại từ đầu. Mọi người tách ra đều tốt.” Cô gái cười an ủi.

“Dù sao các người vốn đã không thích hợp, cho dù bây giờ hẳn đã là cấp bão rồi, trong nhà của người cũng không thể đồng ý. Vén vén một cơn bão, phân lượng còn xa xa không đủ để bọn họ thay đổi chủ ý... Mẫu thân người còn trông cậy vào người giúp nàng trở lại nhà chủ. Người là hạt giống đang chiếu sáng...”

Râm râm.

Bỗng nhiên Bích Liên đứng bật dậy.

Ngăn trên bàn phía trước nàng, một bình rượu, chén rượu dòn dập bị đụng ngã đầy đất.

“Người làm gì đó?!” Cô gái bị động tác của cô làm cho hoảng sợ.

Bích Liên không nói một lời, xoay người dắt váy chạy ra ngoài.

Nàng bước chân dòn dập xuyên qua vũ trì lộn xộn, mép váy màu trắng trên người tựa như hồ điệp tung bay.

“Tiểu Liên người đi đâu!?” Nữ tử ở phía sau vội vàng đứng dậy hô to.

“Ta đi tìm hắn!” Bích Liên cũng không quay đầu lại mà chạy ngay ra cửa quán rượu.

“Người điên rồi! Hắn muốn đi tiên tuyền!?” Nữ tử sững sốt, lập tức giận mà kêu to.

Bích Liên bỗng nhiên đứng lại, đứng ở cửa ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên bầu trời.

“Vậy ta cũng đi tiên tuyền!”

“Ta không muốn sau này hồi tưởng lại việc hối hận bây giờ!”

Nàng quay đầu lại, ánh mắt kiên định.

“Cho nên, ta muốn đi tìm hắn!”

“Người điên rồi!?” Nữ tử sắc mặt khó coi.

“Ta không điên, đây là lần đầu tiên cuộc đời ta yêu đương, ta không cần lưu lại tiếc nuối.”

Bích Liên không nói nhiều nữa, quay người bước nhanh hướng bên ngoài chạy đi, rất nhanh biến mất ở cuối hẻm.

Rào rào.

Ngay tại Bích Liên biến mất không lâu.

Cả quán rượu đầu tiên đều yên tĩnh, sau đó đột nhiên vỗ tay hoan hô vang dội.

“Cố lên!”

“Tiểu cô nương vậy mới tốt chứ!”

Nơi hẻo lánh của quán rượu.

Một nam tử tóc đỏ mặc áo gió da dài đen bung chén rượu, đối diện với Đế Bang như lâm đại địch, lắc lắc chén rượu trong tay.

“Nhân sinh trên đời, chỉ có dũng khí mới là thứ đáng cho người ta hướng tới nhất. Cho nên... Người đang sợ cái gì? Tiếp nhận quà tặng của chúng ta, tiếp nhận tượng trưng tự do. Thứ duy nhất người còn thiếu, chỉ giống với tiểu gia hỏa vừa rồi..... Dũng khí...”

Hai tay Đế Bang nắm chặt, trên trán lấm tấm mồ hôi hột không ngừng chảy ra.

*

*

*

Trong biệt thự của gia tộc, Sartre.

Gã đại hán đầu trọc Lô Địch Tát Lỗ, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn cô gái tóc trắng trẻ tuổi xinh đẹp đang ngồi trước mặt.

Nữ tử này nếu chỉ nhìn làn da dung mạo thôi thì cũng không khác gì hai mươi lăm nữ nhân trẻ tuổi, rất lừa dối.

Nhưng trên thực tế, không ai có thể chỉ nhìn bề ngoài đoán được, nàng đã thai nghén hai đứa nhỏ, một đứa trong đó đã hơn năm mươi tuổi.

“Mẹ, sao ngài lại tự mình tới đây?” Đầu trọc Lô Địch nhẹ giọng nói.

Đừng nhìn vóc dáng hấn cao lớn, đầu cũng cao, trên người còn có hình xăm. Nhưng đối mặt với mẹ hấn, hấn tuyệt đối không dám phản kháng.

Cái này không riêng gì bóng ma từ nhỏ đến lớn bị hành hung mang đến, còn có chênh lệch linh lực khổng lồ của hai người.

mẫu thân từ rất lâu trước kia, lúc gả vào gia tộc Tát Lỗ Thác, cũng đã là quang chiếu linh năng cấp độ, hôm nay đã gần sáu mươi năm trôi qua, càng không biết cường độ linh năng của nàng đã đạt tới cấp độ nào.

Hiện tại phụ thân sau khi chết trận, ngoại trừ một số ít trưởng bối của gia tộc ra thì người mà Lô Địch sợ nhất chính là mẫu thân trước mắt này.

“Ta không tới nữa, muội muội của ngươi đã muốn ném hết thể diện của Tát Lỗ chúng ta rồi!” Âm thanh của cô gái tóc trắng băng lãnh.

Nàng mặc một chiếc áo choàng nho nhỏ trang phục màu xanh lam thuần khiết, hai tay giấu trong tay áo rộng thùng thình, tựa hồ dùng để che giấu động tác bàn tay của mình.

“Không khoa trương như vậy chứ. Hơn nữa gần đây muội muội thích nam nhân kia, đã đột phá cấp bậc bảo linh năng. Không tệ.” Lô Dịch hỗ trợ khuyến bảo.

“Hắn đã tới cực hạn, lại có ý nghĩa gì?” Nữ tử thân nhiên nói.

Cố gắng quả thật có thể thay đổi rất nhiều thứ, nhưng cũng không phải là toàn bộ đồ vật.

“...” Lô Dịch thở dài trong lòng, nếu như là những người khác tìm đến thì hẳn đều có biện pháp giúp đỡ che giấu đôi chút.

Nhưng mẫu thân đích thân tới, cũng làm cho hắn dưới áp chế của linh năng khổng lồ, bất lực với tình huống muội muội bên kia.

Lâm bảm...

Bỗng nhiên một trận âm thanh rất nhỏ từ trên người hai người truyền ra.

Lô Dẫn vội vàng lấy ra xem xét.

Nhưng lại phát hiện thông báo tin tức là đến từ Bích Liên Thác của muội muội tốt của hắn.

Khi nhìn thấy tin tức này, hắn có cảm giác ngạc nhiên, tâm tình khó có thể tin từ trong đầu trào dâng lên tới tận não.

Không chỉ hắn, mẫu thân ở bên cạnh cũng hết như vậy.

Sau khi nhìn thấy tin tức nhắc nhở thay đổi, rõ ràng nàng không thể nào tỉnh táo được.

“Nàng... Nàng làm sao dám!!?”

Rầm một tiếng, nữ tử tóc trắng đứng phắt dậy, thanh âm run run, khuôn mặt tràn đầy phẫn nộ.

Lúc ban đêm.

Phi hành phi hành điểm điểm điểm ánh sáng màu lam, như dòng nước lưu động trên con đường màu bạc khổng lồ.

Nguy Hợp một mình ngồi xếp bằng trong ký túc xá của mình, trong tay cầm sáu cây dược thủy cuối cùng của Hồng lĩnh.

Nước thuốc lúc trước vẫn còn thừa, cộng thêm lần điều phối vừa rồi, tổng cộng còn sáu cây.

Đây là hãn làm trợ lý, ở trong quyền hạn nghiên cứu trung tâm, số lượng dược liệu, tài liệu cuối cùng có thể mua được ở mức độ lớn nhất.

Cầm lấy nước thuốc, Nguy Hợp không chần chừ, đầu tiên là uống một hơi cạn sạch.

Đau đớn chợt lóe, cảm giác mát lạnh nhanh chóng tăng lên.

Nguy Hợp rõ ràng cảm giác được, linh hồn của mình có thể được tăng lên một chút, nhưng tiến độ tăng phúc này cực thấp.

Thậm chí có thể còn không đến một phần trăm.

“Ít nhất so với chính mình tu luyện nhanh hơn một chút.”

Nguy Hợp cảm khái trong lòng.

Đã đến cấp bậc bão.

Từ tầng ánh sáng này chiếu xuống, chênh lệch cực lớn giống như khoảng cách giữa Thiên Uyên.

Rất nhiều quang chiếu đều hao phí thời gian trên trăm năm, mới hoàn thành lọt xác như vậy.

Nếu chỉ cần vài cái hãn đã đạt tới, đó mới gọi là bất công với những người còn lại.

Nguy Hợp không để ý lắm, chờ đợi một lát, cảm giác dược hiệu toàn bộ tiêu hóa, hãn lại đem năm cây dược thủy còn lại, toàn bộ ngửa đầu đổ vào trong miệng.

Hãn có thể cảm giác được, hiệu quả của nước thuốc cũng không sinh ra bao nhiêu kháng tính.

Nhưng bởi vì hiện tại linh lực hãn cần quá nhiều, cho nên không phải nước thuốc không có hiệu quả, mà là số lượng gia tăng, đối với tiến độ chinh thể mà nói, quá nhỏ.

Dù sao cũng không có chuyện yêu cầu người khác ăn một quả táo là có thể từ một mét đến ba mét.

Chuyện này vốn không phù hợp giữ vững năng lượng.

Rất nhanh, toàn bộ hồng lĩnh dược thủy toàn bộ tiến vào bụng, Ngụy Hợp trầm ngâm một lát, mới cảm nhận được, một cỗ rất nhỏ tăng lên, làm thân thể của hắn tựa hồ có chút khác biệt.

“Có lẽ đã thôi động tiên độ của ba trăm phần trăm linh pháp.”
Ngụy Hợp tính toán, khẽ lắc đầu.

Tiếp cận hai trăm vạn nước thuốc, đã cho hắn chút thăng cấp như vậy?

Cuối cùng hắn cũng hiểu, bản thân trên phương diện linh lực, còn xa mới là người có thiên phú trời sinh.

“Xem ra phải tìm dược tề mới rồi... dược tề thăng tiến linh năng cấp Bao Phong quả thật so với cấp Ảnh Trùng nhiều hơn rất nhiều. Nhưng mà.. giá tiền cũng...”

Ngụy Hợp mở thành Chung Doan Thương, lấy quyền hạn lúc này của hắn, tùy ý tìm tòi, lập tức, một đồng lớn dược tề có thể tăng lên linh năng liền nhao nhao xuất hiện ở trước mắt.

“Úc Thủy” - “Phục Hưng Dược Thủy”, “Băng Lạc Lan Thủy”, “Xùy Thú Dược Thủy”, “Lách Xà số ba Dược Thủy”, “Thạch Mạn Hội đời thứ tư Dược Thủy”, “Tâm Linh Dược Thủy”.

Có lẽ là do bọn di chủng cấp bảo, ở giai đoạn này dừng lại quá lâu, cho nên bọn họ vì tăng lên bản thân, sáng tạo ra phương pháp, quả thực làm cho Ngụy Hợp hoa cả mắt.

Hơn ba mươi loại Linh Năng Dược Thủy khác nhau, tựa như rau cải trắng, nhao nhao bày ra trước mặt hắn.

Mà một loại rẻ nhất cũng mất tám mươi vạn chi phí. Chuyện này quả thực.

Trong lòng Ngụy Hợp đang rỉ máu.

Có lẽ chỉ có trong nhà chân chính có mỏ khoáng, mới có thể thoải mái tiêu phí nước thuốc như vậy.

Không.

Phía dưới những nước thuốc này đều có một nhóm nhắc nhở cảnh cáo.

“Chú ý, tễ thuốc chỉ có thể trùng quan phục dụng thỉnh thoảng, không thể ăn thường xuyên, nếu không sẽ độ khó đột phá.”

“Đa số người căn bản không thêm đề ý đến việc có thể đột phá được ánh sáng hay không... Chỉ cần bảo trì ưu thế linh lực trong gió lốc thì tất nhiên đạt tới mục đích rồi. “

Ngụy Hợp kỳ thực rất lý giải, rất nhiều người căn bản không thể có hi vọng đột phá đến ánh sáng, cho nên lợi dụng nước thuốc tăng lên tiến độ cũng rất bình thường.

Không phải bất luận kẻ nào cũng đều bèn lòng và nghị lực, một mực khổ tu trăm năm mà không dao động.

*

*

*

Cẩn thận chọn lựa, hẳn tìm ra một loại tài liệu dược tề có lợi nhất đối với mình... Nước thuốc tâm linh.

Tài liệu loại nước thuốc này, không ít loại đều có thể săn được từ mặt ngoài Nhị Hoàng Tinh, chỉ cần chuẩn bị ít chủ tài, là có thể thỏa mãn điều kiện.

Nói cách khác, chỉ cần Ngụy Hợp cẩn thận, loại nước thuốc tiêu phí trăm vạn chi này hoàn toàn có thể áp chế giá thành sáu mươi vạn một chi...

Sáu mươi vạn một chi... kỳ thật chính là cái giá này, đối với Ngụy Hợp mà nói, cũng đã rất khoa trương rồi.

“Xem ra, vẫn là không thể tách được một kẻ có tiền tài như bang đế tài trợ a...” Ngụy Hợp đã quyết định, tiếp tục làm một con buôn bán bán bán bán thuốc cần cù chăm chỉ.

Pháp luật của đế quốc không cho phép phép phép cá nhân ở dưới tình huống không có giấy phép, tự mình chế thuốc.

Vì vậy tốt nhất hẳn nên tốn thêm thời gian vài chục năm nữa, đi thi chứng chỉ dược sư.

Nhưng Ngụy Hợp không đợi được lâu như vậy, chỉ có thể hai tay chuẩn bị... Một bên chuẩn bị chứng dược sư, một bên âm

thầm phối chế.

“Khó a...” Người như mình có thể dùng nước thuốc bất chấp hậu quả tăng lên, cũng cảm thấy khó khăn.

Ngụy Hợp lúc này mới cảm nhận được, Bạo Phong Cấp đến điểm chiếu cấp, đoạn đường dài dằng dặc này làm cho người ta tuyệt vọng.

Chẳng trách cấp bậc Quang Chiếu lại được tôn kính, hiểm có như vậy...

Thời gian lâu như vậy, vận mệnh trên trăm năm, toàn bộ đánh cược vào việc đột phá hay không.

Một khi thành công còn dễ nói, cá chép nhảy Long Môn, một khi cuối cùng thất bại, hơn trăm năm lực lượng thân thể, kim tiền vân vân, toàn bộ hóa thành hư ảo...

Đả kích như vậy...

Ngụy Hợp bỗng nhiên hiểu ra, vì sao cấp Bạo Phong lại có nhiều người theo chủ nghĩa hưởng lạc như vậy.

Sau khi thu dọn, hẩn uống sạch toàn bộ nước thuốc, xác định không bỏ sót thứ gì, lúc này mới hài lòng, lại có chút phiền muộn rửa mặt nghỉ ngơi.

Lúc này, trong một khách sạn cao cấp trong khu Ngân Đái.

Nữ nhi của Trọc Hà dạy dỗ, dì nhỏ Lý Thanh Man Lý Hàm Nguyệt đang đứng trong thang máy, một bộ váy dài màu xanh lam, trước ngực lộ ra khe hở trắng nõn sâu hun hút, chân dài quần hắc ti, đôi môi đỏ rực, hương khí mê người đang sửa trang điểm trên bức tường kim loại như mặt gương của thang máy.

Bà nhận được tin tức đáng tin, Ngân Đái là nơi tác chiến đặc biệt của Bách Lợi Kỳ Phương, đang bay trở về từ tinh cầu gần đó, hiện đang nghỉ ngơi trong khách sạn này.

Nàng trăm phương ngàn kế kết giao với nhân mạch, kết giao hảo hữu, lợi dụng thân phận gia tộc, chiếu sáng bối cảnh nữ tử, kéo dài giao tiếp của mình, chính là vì chọn lựa mục tiêu thích hợp mình nhìn trúng.

Gia Bách Lợi ân nhân chính là một trong những người khiến nàng cảm thấy có hy vọng nhất.

Thêm vào Bách Lợi, Địch Mạn Mạn, hiện năm 70 một tuổi, cấp bậc linh năng: Quang Chiếu. Xuất thân từ gia tộc quý tộc nổi tiếng trong đế quốc, Địch Mạn gia.

Nó tính tình ôn hòa, học thức uyên bác, nhưng vì tác chiến mà dung mạo bị Tinh Uyên ô nhiễm thú ô nhiễm, không thể chữa trị khỏi, cho nên cực kỳ xấu xí, giống như ma quỷ.

Cho nên trong hệ thống quân đội, lại có danh xưng ma quỷ gia tăng trăm lợi.

Mà dung mạo này, chính là cơ hội lớn nhất mà Lý Hàm Nguyệt tự nhận.

Bởi vì dung mạo không cách nào trị liệu được, bạn nữ hơn trăm năm cũng rời xa nó, vị kia cũng là quang chiếu quý nữ, hậu duệ của đại tộc.

Cộng thêm trăm lợi đau xót thất tình, lúc này tất nhiên đang rơi vào tâm linh hư không kỳ, mà lúc này, hẳn chính là giai đoạn dễ dàng đánh hạ nhất!

Thật ra trước đó Lý Hàm Nguyệt đã mô phỏng không ít mục tiêu cấp độ Quang Chiếu.

Nhưng chỉ có điều này, nàng cho rằng xác xuất thành công cao nhất.

Kỳ thật không phải là nàng thật sự hâm mộ thêm bách lợi, mà là chỉ có thêm bách lợi như vậy vừa vặn ngã vào khe thấp nhân sinh, mới là người có khả năng tiếp nhận nàng nhất.

Đình...

Thang máy tự động mở ra.

Lý Hàm Nguyệt lộ ra một nụ cười tự nhiên mà mình cho là tự nhiên nhất, bước lên thân hình xinh đẹp, giẫm lên thảm mềm mại đi về phía gian phòng đã mở sẵn trước đó.

Vừa lúc đi ra khỏi phòng, hẳn đang nói chuyện với người khác thêm trăm lợi, cũng “Trùng hợp” đi tới phía thang máy bên này.

Hai bên vừa vặn gặp chính diện.

Ngẩng đầu lên, Lý Hàm Nguyệt trong nháy mắt nhìn thấy tăng thêm trăm lợi, đôi mắt đẹp chớp động, tự nhiên toát ra kinh hỉ, ngạc nhiên.

“Lại là thêm Bách Lợi Đại Tế Ti? Không ngờ có thể gặp được ngài ở đây.”

Thêm Bách Lợi đang cùng đồng bạn thấp giọng trò chuyện sự vụ quân đội, chợt nghe có người nhắc tới tên mình, liền ngẩng đầu nhìn lại đối phương.

“Ngươi là?” Mặt mũi hấn tràn đầy vết rạn nứt màu đen giống như bị bỏng, không có tóc, khuôn mặt còn có mấy vết thương máu chảy đầm đìa, đang chậm rãi mấp máy.

“Gia phụ là Tuyên Nguyệt đại học Hoa Sa, từng ở trên một bữa tiệc dạ hội, kiến thức thêm được tư thế oai hùng của Bách Lợi đại phu.” Lý Hàm Nguyệt mỉm cười quý gồi hành lễ.

“Ồ.” Gia Bách Lợi gật đầu, “Tiền bối râu dài à, ta nhớ hấn, ngươi là con gái hấn?”

“Đúng vậy, ta tên Lý Hàm Nguyệt, được gặp lại Lý mỗ là vinh hạnh của ta.” Lý Hàm Nguyệt hơi khom lưng hành lễ.

“Ừm.” Gia Bách Lợi gật đầu.

Sau đó, hấn đi qua bên cạnh Lý Hàm Nguyệt, đi vào thang máy.

“Ta còn có việc, có lúc lại nói chuyện.”

“Đợi một chút...” Lý Hàm Nguyệt còn muốn nói gì đó, quay lại nhìn, thang máy đã bị đóng cửa.

Trong lòng nàng quỳnh lên, định đưa tay ấn nút mở cửa.

Nhưng một cảm giác áp lực khủng bố vô hình lập tức từ trong thang máy cuốn tới.

Lý Hàm Nguyệt vươn tay ra không tự giác lơ lửng giữa không trung, không dám cử động nữa.

Nàng chỉ có thể cứng ngắc nhìn cửa thang máy khép lại, chìm xuống.

Từ đầu tới cuối, đối phương ngay cả chính mắt nhìn nàng đều không có tư thái, có lẽ ở trong mắt trăm lợi, nàng cũng chỉ là một người qua đường bỗng nhiên gặp được ven đường, một cái trang trí...

*

*

*

Trong lòng Lý Hàm Nguyệt dâng lên cảm giác thất bại mãnh liệt, nhưng rất nhanh, nàng lập tức điều chỉnh lại.

“Nếu cứ từ bỏ đơn giản như vậy, còn không bằng sớm nghe theo sự an bài của phụ thân, cùng với mấy tên nghiên cứu viên Ngụy Hợp kia là được. Còn kiên trì lâu như vậy làm gì?”

Lúc trước nàng cũng nhìn thấy tin tức nam nhân gọi Ngụy Hợp kia đột phá bão táp.

Nhưng vậy thì sao?

Cấp bão, rất nhiều năm trước đây nàng vẫn luôn làm như vậy.

Đối với Ngụy Hợp kia, rốt cuộc là ảnh trùng hay bão tố, thật ra Lý Hàm Nguyệt đều không để ý, từ đầu đến cuối nàng chỉ có một mục tiêu.

Đó chính là quang chiếu!

Để có thể dựa vào tuyến đường chiếu sáng, có thể nói nàng đã nghĩ hết các loại biện pháp.

Mà lần này vì ngênh hợp lấy trăm lợi vui vẻ, nàng đã sớm điều tra rất nhiều tin tức, luyện tập nguy trang thành loại hình mà đối phương tán thưởng nhất.

Đáng tiếc... người ta ngay cả bắt đầu cũng không cho nàng...

Lý Hàm Nguyệt cũng không từ bỏ ý định, còn có ba phần tiếp theo tiếp xúc kế hoạch. Nếu thêm trăm lợi không được, còn có hai cái tuyến khác.

Nàng đã quyết định, nếu như cả ba mục tiêu của mình đều không được, trở về đính hôn với tên Ngụy Hợp kia, thành thật nghe theo sự sắp xếp.

Hai tuần sau...

Từng chiếc từng chiếc phi thuyền màu bạc từ khu Ngân Băng bay ra, tựa như cá bạc, im ắng xuyên qua tầng khí quyển, đáp xuống trên mặt đất Nhị Hoàng Kim, gần một tòa thành.

Một loạt phi thuyền, mỗi một chiếc có thể chứa vượt qua trăm sinh vật, nuôi dưỡng thể thép.

Trên phi thuyền số bốn, Ngụy Hợp cùng với tiểu đội thứ tư của mình chính là một trong những hành động lần này.

Sau khi hẳn trải qua huấn luyện lâm thời, vừa lúc đội ngũ hành động chậm chạp, liền cùng nhau tham dự lần hành động này.

Dưới mặt đất, có thể nói là đội ngũ tập kích của Ngân Đái chỉ có một quả cầu mới và Ngân đái khu duy nhất, tàn suất cao nhất.

Trong khoang thuyền tối đen, từng hàng ảnh trùng sinh thể và bọn trẻ nuôi ở bên trong, sắp xếp hai bên.

Mọi người đều im lặng không nói gì, Ngụy Hợp ngồi ở hàng đầu lẳng lặng đợi phi thuyền dừng lại.

Theo Chử Bằng chấn động một cái, phi thuyền chậm rãi rơi xuống đất.

“Dục Thành Thành Công.” Tiếng máy móc hợp thành điện tử.

“Tất cả các tiểu đội chú ý, hiện tại trước tiên tiến vào phụ cận Ân Thành Âu Lệ Thành tu chỉnh, sáng sớm ngày mai, các tiểu đội dựa theo nhiệm vụ của mình, tự mình phân phối nhân viên.”

“Một đến số ba hợp tác với ta, đi tới khu di tích lớn nhất gần đó tìm kiếm người biến dị.”

Mệnh lệnh của Tổng đội trưởng truyền ra khắp mọi người trong linh đường.

“Đã nhận được.” Mọi người liên tiếp trả lời.

Xuy.

Cánh sau phi thuyền từ từ mở ra.

Vô số bộ phận thể đứng dậy, từ sau cửa khoang nối đuôi nhau đi ra.

Ngụy Hợp cũng ở trong đó.

Ra khỏi phi thuyền, bên ngoài là cát vàng quen thuộc cuộn cuộn.

Bão cát cuồng bạo đánh vào trên cơ thể, không ngừng phát ra âm thanh nhỏ bé. Mà chính loại âm thanh ồn ào quen thuộc này, làm cho Ngụy Hợp trước đó còn có chút xa lạ tâm cảnh, trở nên trở nên quen thuộc.

“Rốt cuộc cũng trở lại.” Hấn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, Hằng Tinh chói mắt vẫn y như trước.

” Kiểm tra đo lường được cao năng phóng xạ ô nhiễm, bắt đầu tự động mở ra cách ly tăng cường hệ thống.” Điện âm trong cơ thể sinh trưởng hiện lên.

Tê.

Ngụy Hợp và những người còn lại đều bắt đầu tự động hiện lên từng đường vân màu bạc giống như sợi tơ, đồng thời từng sợi râu dài tựa như vật sống, mọc ra từ sau ót.

Ngụy Hợp nâng cánh tay phải lên, bên hông cánh tay hiện lên một vòng lam quang, mở ra một vết nứt, từ đó bắn ra trang bị màu bạc như răng cưa.

Trong không khí truyền ra mấy tiếng vang như bánh răng được mài lại.

Hấn tùy ý vẫy vẫy cánh tay, linh năng vô hình tràn ra, kéo mặt đất phía bên phải thành mấy khe rãnh sâu hun hút.

“Chú ý hàng ngũ.” Ngụy Hợp nhẹ giọng phân phó một câu.

“Vâng!”

Hơn trăm binh khí răng cưa trên cánh tay phải hấn đồng loạt mở ra. Những ánh sáng lam bắt mắt vạch ra trên mặt đất những vết nứt rõ ràng.

Đường hầm phía sau lưng Ngụy Hợp tự động phun ra lam hỏa, kéo lão bay về phía trước.

Đúng lúc này, phía trước mặt cát vàng, trong giây lát một con quái vật khổng lồ từ dưới đất chui lên.

Ngao!!

Đây là một con tê giác to lớn tựa như ong mật, cái sừng đen nhánh của nó nhắm ngay Ngụ Hợp ở phía trước, toàn lực lao ra, trong đôi mắt màu đỏ tươi không có bất kỳ lý trí nào, tất cả đều là vận vẹo và bạo ngược.

Ngụ Hợp đưa tay muốn vung đao.

“Linh thuật: Thiên Thụ hoa vũ!”

Trong chốc lát, vô số sợi dây nhỏ màu đỏ nhạt lóe sáng lên phía trước Ngụ Hợp.

Vô số tia sáng bện thành một đoàn quang cầu màu đỏ vàng, nhanh chóng co rút lại, ngưng tụ.

Vèo!

Trong nháy mắt quang cầu bay vào trong miệng Tê Ngưu rồi nổ tung.

Toàn thân tê giác, đồng thời sáng lên vô số sợi dây nhỏ màu đỏ vàng.

Xuy xuy xuy xuy xuy...!

Sợi dây nhỏ lập tức phân tách tê giác thành vô số khối thịt, rơi lả tả trên mặt đất.

*

*

*

Mà sau lưng con tê giác, một con người giống như bão tố xuất hiện trước mắt Ngụ Hợp.

Nàng nửa ngồi dậy, hồng quang song đao trong tay hóa thành hai vòng tròn, chuẩn xác thu hồi, đâm vào sau lưng giao nhau.

“Đội trưởng thứ tư, gặp phải con thú ô nhiễm, phản ứng chậm quá cũng không phải chuyện tốt lành gì.” Một giọng nói quen thuộc từ linh năng trên kênh truyền vào tai Ngụ Hợp.

Ngụ Hợp hơi ngạc nhiên, gương mặt nhìn về phía đối diện xác thịt.

“Người...!”

Thanh âm kia... là Bích Liên Tát Lỗ Thác Thác!

Hắn nhận ra, không hề sai!

“...” Ngụy Hợp chăm chú nhìn bộ thân thể gió bão nữ tính đối diện, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy xúc động chưa từng có.

“Trong thời gian sau này, chúng ta chính là chiến hữu cùng nhau tác chiến.” Trên gương mặt xinh đẹp của Bích Liên tại thể nội toát ra một nụ cười sáng lạn trước nay chưa từng có.

Ngụy Hợp trầm mặc.

Hắn quay người bay về một hướng khác.

“Tất cả mọi người theo sau!”

Hắn không để ý tới Bích Liên nữa mà đi vòng qua, tiến về một hướng khác.

Bích Liên cũng đã quen, xoay người tiến đến hướng một đội ngũ khác bên kia, nàng bởi vì không có kinh nghiệm mang binh, cho nên chỉ là phó đội trưởng, mặt khác còn có chính đội trưởng đưa nàng cùng hành động.

Nếu như trước kia, nàng cảm thấy Ngụy Hợp không đáp lại nàng, nhưng hiện tại, nàng đã hiểu, đây là Ngụy Hợp đang chờ nàng từ bỏ.

Đây là ôn nhu thuộc về riêng hắn ta.

Tại một chỗ di tích ngoại tường nào đó của Nhị Nhị Nhị Hoàng Tinh.

Trong một đồng tường đổ tựa như cây cối san sát nhau.

Hai bóng người nhỏ bé, đang trốn ở chỗ góc chết của đoạn tường, né tránh sức nóng bên ngoài phát ra ánh nắng gay gắt.

“Người còn có thể truyền tống mấy lần?” Hoa Duyệt thở hổn hển một hơi, ngửa đầu uống cạn một chút nước cuối cùng.

“Một lần.” Bạch Linh nhìn hai chân vui vẻ, có chút trầm mặc.

Trên đôi chân vốn trơn bóng nhẵn nhụi kia, lúc này mọc đầy các loại xúc tu buồn nôn.

Gói mũ, vết rách ra, thối rữa như bị phỏng, dồn dập nằm trên hai chân kia, dường như mỗi người chiếm cứ một khu vực riêng biệt.

“Ta cũng không chịu nổi một lần.” Hoa Duyệt cười cười, trong mắt toát ra một tia thâm ý.

“Nếu sớm biết như vậy, ngươi còn nguyện ý tới nơi này, tiến vào cánh cửa kia sao?”

Bạch Linh im lặng.

Hắn cũng không biết, nhưng không vào cửa, bọn họ cũng sẽ theo thời gian trôi qua, đánh mất yêu lực, sau đó thoái hóa, sau đó triệt để biến thành dã thú, mất đi lý trí.

“Kỳ thật ta có chút hối hận.” Hoa Duyệt thấp giọng nói: “Nơi này cái gì cũng không có, ngoại trừ nguy hiểm, cái gì cũng không có. Cho là có thể bỏ sung yêu lực, kết quả...”

“Chúng ta có thể trở về không?” Bạch Linh đột nhiên hỏi.

“Ta đã thử qua, không thể. Đạo môn kia chỉ truyền tống một chiều mà thôi.” Hoa Duyệt phủ định nói.

“Nói như vậy, ngoại trừ tìm được đường ra, chúng ta cũng chỉ có thể chết ở chỗ này?”

“Đúng vậy, ngươi nói không sai.” Hoa Duyệt gật đầu.

Ngay lúc hai người bất đắc dĩ nói chuyện phiếm, trong bão cát bên cạnh bỗng nhiên mơ hồ truyền đến một tiếng chấn động nhỏ.

“Có người!” Hai tên Yêu vương nhanh chóng kéo tấm vải phòng ngự bị trộm được đồng thời tung ra một tầng cát vàng ở bên ngoài.

Như vậy trong hoàn cảnh tàn khốc này, cũng có thể phát ra bí mật cùng hiệu quả nguy trang.

Trong tiếng bão cát ô ô.

Hai bộ di thể Ảnh trùng từ đằng xa bay vụt qua, sau đó một đạo ánh sáng không lộ chấn động, khe quét qua vị trí hai Yêu Vương.

Hình như trang bị của một loại trang bị nào đó.

Chẳng qua trang bị hai Yêu Vương lấy được kết hợp với yêu thuật, tính bí mật của chúng hơn xa bản gốc.

Thế cho nên cũng không thể phát hiện hành tung của người ta khi đã quét qua trang bị này.

” tần suất lục soát gần đây của những chủng loại này hình như cao hơn...” Hoa Duyệt yêu lục truyền âm nói.

“Thực lực cũng mạnh hơn phía trước.” Bạch Linh gật đầu.

Không bao lâu, động tĩnh nuôi dưỡng cơ thể dần dần đi xa, biến mất.

Hai Yêu Vương thở phào nhẹ nhõm.

Những người nuôi dưỡng này thực lực tương đối lợi hại.

Nếu là dưới tình huống Nguyên Nguyệt không hạn chế yêu lực, có lẽ chúng sẽ không sợ.

Nhưng ở nơi này ngay cả không khí cũng không dám tiếp xúc, yêu lực cũng dùng ít đi một chút.

Dưới tình huống như vậy, hai đại Yêu Vương vậy khôn có thể nghĩ.

“Phù... đi thôi.” Hoa Duyệt dần dần chậm rãi tim đập.

“Vừa rồi là... Thế lực cần quét phá ra nuôi dưỡng. Mỗi năm bọn họ đều phải làm một lần sao...” Bạch Linh trầm giọng nói.

“Ở đây có động tĩnh!”

Đột nhiên một giọng nói vang lên cách đó không xa.

“Không phải ta đã quét qua vật quét hình rồi sao?”

“Không nhất định là đúng, thú ô ô có thể tránh được giám sát khí đều có vài loại, chớ nói chi là trí lực biến dị nhân mạnh hơn rất nhiều.”

“Vừa rồi có phải ở chỗ này không?”

Hai âm thanh nuôi dưỡng thân thể càng ngày càng gần.

Trong lòng Bạch Linh và Hoa Duyệt căng thẳng, hai người nắm chặt tay, vừa có gió lay cỏ lay, sẽ lập tức dùng một lần cuối cùng truyền tống.

“Kỳ thật... Ta vừa mới lừa ngươi.” Bạch Linh bỗng nhiên lên tiếng nói: “Yêu lực của ta đã không còn đủ truyền tống lần cuối cùng.”

Hoa Duyệt trên mặt sừng sốt, muốn nói cái gì đó.

“Bất quá ta có thể tạm thời dùng bí thuật thay thế bằng sinh mệnh lực, nhưng chỉ có thể dùng một lần.” Bạch Linh nhẹ giọng nói.

Nghê thanh âm bên ngoài dần tới gần, trước mắt hắn phảng phất đã trở lại bên ngoài căn cứ dưới mặt đất, xa xa cảm giác cảnh tượng Ngụy Hợp bước vào cửa đen.

Nếu như lại tiến vào một lần nữa, kỳ thật hắn cũng không biết mình có đủ dũng khí bước vào đạo môn đó hay không.

“Lát nữa ta sẽ truyền tống ngươi rời đi sau cùng...”

“Vậy còn ngươi?” Hoa Duyệt ngưng thần chăm chú nhìn hắn.

“Tử vong chỉ là trở về trong vòng tay thực sự.” Bạch Linh nắm chặt cánh tay vui vẻ, bỗng nhiên chậm rãi đứng lên.

“Vừa đúng lúc, để bọn chúng nhìn xem sức mạnh chân chính của Yêu tộc chúng ta!”

“Một mực chạy trốn chết, cũng không phải là thói quen của Bạch Linh ta.”

Trên người hắn từ từ sáng lên ánh sáng màu trắng nhu hòa thuộc về yêu lực.

“Ngươi vẫn như cũ a... Bạch Linh.”

Chợt một thanh âm quen thuộc đột nhiên cắt ngang vận thế của Bạch Linh.

Hai mắt hắn mở to, đáy mắt hiện lên một tia kinh ngạc, gắt gao nhìn về phía trước hắn là bão cát.

Nơi đó, vốn là vị trí trống không, lúc này chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện thêm một bóng người màu đen.

Bóng người mặc trên cơ thể bảo tó, dáng người cường tráng
mạnh mẽ, phía sau lóe ra đốm lửa lam hỏa vừa mới tắt.

Bốp.

Mặt nạ che mặt của bộ lạc mai thể chậm rãi mở ra, lộ ra một
khuôn mặt linh thạch trắng và hoa vui vẻ quen thuộc.

“Ngụy Hợp!?”

681

Ngụy Hợp có thể sớm phát hiện tình huống bên này, cũng là nhờ năng lực cảm giác cường đại hơn so với hãn nuôi trồng thể chất bình thường.

Trong mấy năm mô phỏng kết cấu bộ phận tế bào cơ thể, hãn không phải một chút tiến bộ cũng không có.

Bây giờ cho dù hãn cởi bỏ thân thể, chỉ dựa vào thân thể, cũng có thể thoải mái sinh tồn trong hoàn cảnh Nhị Thập Nhị Tinh không để ý ô nhiễm.

Bởi vì hãn lúc này, cường độ kháng tính đối với thân thể đã vượt qua cơ thể ảnh trùng,

Tuy còn chưa bằng bão táp, nhưng trong hoàn cảnh như nhị mươi hai mươi hai, tin rằng rất nhanh sẽ tới gần, thậm chí còn vượt qua.

“Đã lâu không gặp. Tình hình các người không có gì tốt.”
Ngụy Hợp vừa mới chỉ huy hai đội viên khác đi tới địa phương khác.

Nhìn Bạch Linh cùng Hoa Duyệt trước mặt, trong lòng hãn có chút phức tạp.

Trong thế giới xa lạ như Bành Toa đế quốc, gặp lại cũng là nơi quê hương giống như hãn tự nhiên phải thân thiết hơn nhiều.

Chẳng qua tình huống hai đại Yêu Vương lúc này có chút không ổn.

“Ngụy Hợp... Xem ra, người lẫn lộn ở đây cũng không tệ lắm?” Hoa Duyệt đứng lên, vốn trong mắt là sự phức tạp và khổ sở, lúc này đã bị quét sạch, thay vào đó là kinh hi, không gì sánh kịp may mắn!

Nàng cùng Bạch Linh ở nơi quỷ quái này đã gây người vài năm!

Mỗi ngày đều sống cuộc sống khó khăn, bởi vì ô nhiễm thứ không thể ăn, cho nên bọn họ phát ra rất nhiều thực đơn khó

có thể tưởng tượng.

Tỷ như sa nhuyễn trùng, rết trúc, rễ cây tuyết đàn...

Ừm, bởi vì động vật ô nhiễm và tạp chủng binh thú cũng không thể ăn, bọn chúng cũng đánh không lại, liền chỉ có thể đi khắp nơi tìm sâu bọ cùng mầm cây.

Bữa đói một bữa no, dạng ngày như vậy, khiến hoa vui cùng Bạch Linh quả thực không cách nào thích ứng, vài lần cũng muốn từ chỗ cửa đen trở về.

Nhưng tình huống cửa đen lại xuất hiện ngoài ý muốn.

Trước đó có một mực bảo trì trạng thái nối liền, bọn họ còn có thể từ bên này phản hồi. Nhưng hôm nay, cửa đen đóng lại, trừ phi từ bên kia mở ra, bọn họ đã hoàn toàn mất đi biện pháp trở về.

“Đi thôi, mang bọn người đi dàn xếp trước, vùng đất này rất nguy hiểm, vạn nhất gặp phải thú triều quy mô lớn, hai người các người ngay cả trốn cũng không thoát.” Ngụy Hợp trầm giọng nói.

“Chúng ta có thể đi đâu? Trên người những người này đều có thể phân biệt được thân phận chúng ta.” Bạch Linh hỏi.

“Tất nhiên ta có cách của ta.” Ngụy Hợp sau khi chuẩn bị đồ vật xong liền mang theo trong không gian, lấy ra mấy loại thuốc dinh dưỡng cao cấp giống như quả phúc.

Đưa cho Bạch Linh và Hoa Duyệt mỗi người một cái.

“Còn có cái này.” Ngụy Hợp đưa ra hai châm đã sớm chuẩn bị phóng thích, giao cho hai Yêu Vương.

“Rời khỏi chỗ này trước, nơi này không thích hợp ở lâu. Tốt nhất các người nên tập trung bằng hữu mình coi trọng lại, đừng chạy lung tung.” Hấn tiếp tục nói.

“Tốt!” Bạch Linh tiếp được châm phóng xạ, trao đổi vào trong phòng hộ, lập tức mở nắp ra, đánh một châm xuống người.

Hoa Duyệt bên cạnh cũng là như thế, thậm chí còn gấp hơn cả hấn.

Nếu như có thể sống, ai lại muốn chết đây?

“VẬY sau đó, chúng ta liên hệ như thế nào!?” Bạch Linh cảm giác hiệu quả dò châm rất nhanh từ trong cơ thể mình lan tràn ra, mở rộng, tiêu trừ ô nhiễm phát tác, bỗng nhiên nghĩ đến điểm này, lại hỏi Ngụy Hợp.

“Các người cầm cái này, đến lúc đó ta sẽ tới tìm các người.” Ngụy Hợp dùng yêu văn trả lời, đồng thời đưa ra hai cái... móng tay nho nhỏ.

Bạch Linh cảm giác thể nội phóng xạ ô nhiễm tiêu trừ hơn phân nửa, trong lòng cũng giống như gỡ bỏ gánh nặng xuống.

Tiếp nhận móng tay, thần sắc hẳn có chút phức tạp.

“Người... dự định sắp xếp cho chúng ta như thế nào?”

*

*

*

Bây giờ hẳn cùng Hoa Duyệt đến tình trạng sơn cùng thủy tận, nếu không có Ngụy Hợp xuất hiện, sợ rằng rất nhanh là cục diện phải chết.

Đại ân không lời nào cảm tạ, có vài lời không cần nói ra khỏi miệng, hẳn cũng sẽ ghi tạc trong lòng.

“Yêu ma các người cùng tới có nhiều không?” Ngụy Hợp suy nghĩ một chút, trầm giọng hỏi.

“Thêm vào chúng ta, chỉ sợ chỉ còn lại mấy người.”

“Như vậy...” Ngụy Hợp dùng một chút: “Nếu các người tin ta, chuyện sau này, để ta sắp xếp.”

Trước khi đến, đối với an bài đám yêu ma Bạch Linh cùng Hoa Duyệt, hẳn cũng đã có tính toán.

Những đồng hương Nguyên Nguyệt này cùng hẳn quả thực chính là đồng minh thiên nhiên, nhưng bởi vì không thân với các yêu ma còn lại, cho nên Ngụy Hợp không có ý định lộ diện ở chỗ yêu ma còn lại.

Hắn chỉ định liên lạc với Hoa Duyệt Bạch Linh.

Về phần có thể khiến đám yêu ma này dung nhập vào xã hội con người hiện tại, thật ra thì rất đơn giản.

“Tiếp theo, rất có khả năng chúng ta sẽ dựa vào người!” Lúc này, hai chân của Hoa Duyệt đã ổn định hơn rất nhiều.

Nàng ta miễn cưỡng có thể không chế hai chân đứng lên.

“Giao cho ta!” Ngụy Hợp gật đầu.

Năm thứ mười hai mươi chín đế quốc, một tháng mười hai.

Ngụy Hợp chia ra tế bào của mình, để ký sinh trên người Hoa Duyệt cùng Bạch Linh, hấp thụ máu thịt dinh dưỡng của bọn họ, ở trên người bao trùm ra một tầng huyết nhục nhân tạo.

Dùng cách này để lừa gạt và kiểm tra máy móc.

Hai tháng, tổng cộng còn lại có sáu vị yêu ma tụ họp, trong đó còn có Hoa Duyệt cùng hai vị yêu vương Bạch Linh, cùng tiếp nhận tế bào huyết nhục tách ra từ trên người Ngụy Hợp.

Ngày hai tháng hai mươi, sáu yêu ma thành công phân biệt lên vào Ân Thành, thông qua thay thế thân phận chiến sĩ nuôi dưỡng đã chết, mô phỏng tế bào trên người bọn họ, hoàn thành quy hoạch Ngụy Hợp trước đó.

Sáu đại yêu ma không tu linh năng, cho nên phải cách một đoạn thời gian nhất định tiến về Ngụy Hợp nơi đó, từ đó trợ giúp ý chí hỗn loạn tiêu trừ máu thịt, huyết nhục, tổ bào vỡ đạo trong cơ thể.

Mà trong cơ thể của bọn họ vẫn có ô nhiễm nhân nhạ, ở Bành Toa đế quốc thuộc về cấp độ biến dị nhân, là đối tượng bị truy nã.

Một khi lộ ra thân phận, bọn hắn chắc chắn sẽ lập tức bị truy nã giao sát.

Cho nên sáu yêu ma này, phải dựa vào Ngụy Hợp tiến hành ngụy trang sinh hoạt, tự nhiên chính là minh hữu kiên định nhất của Ngụy Hợp.

Sau khi dàn xếp tốt yêu ma, Ngụy Hợp toàn tâm tiến vào quá trình nghiên cứu bảo tổ thể.

Hắn không ngừng thử các loại phương thức, đem các ưu điểm kết cấu, tế gen, dung nhập huyết nhục võ đạo của bản thân.

Mà Bích Liên cũng thường xuyên ở phía sau, chạy tới tìm hắn cùng một chỗ hành động tán gẫu. Thoạt nhìn quyết tâm của nàng so với ở Ngân Đái khu còn kiên định hơn.

Cuộc sống dần dần tiến vào một quy luật.

Ngụy Hợp ngày ngày ra ngoài tuần sứ, giải quyết ô nhiễm thú, truy tung người biến dị. Hoàn thành ghi chép, trở về nghỉ ngơi.

Sau đó ngày thứ nhật tiếp tục lặp lại.

Đến thời hạn ba tháng sau, đội ngũ trở về khu Ngân Đái nghỉ ngơi, tiến hành chuyển chế trong nước thuốc, lại dùng tiền tài kiếm được, mua tài liệu linh lực mới, chế tác thuốc tâm linh cấp bảo cần.

So sánh với Hồng Lĩnh Dược Thủy, tác dụng của Tinh Linh Dược Thủy rõ ràng lớn hơn rất nhiều, một bình có thể làm tiến độ hai tầng Linh Pháp của Ngụy Hợp tăng lên 2.

Chỉ là tác dụng phụ cũng lớn hơn rất nhiều so với nước thuốc ở Hồng Lĩnh, không thể sử dụng liên tục. Cần khoảng nửa năm thời gian ở giữa.

Bởi vậy Ngụy Hợp liền đem nó và hồng lĩnh dược thủy, luân chuyển dùng thay, dùng hết lớn nhất thành linh lực bản thân tiến độ.

Chỉ là ăn một lượng lớn dược thủy, khiến tài chính của Ngụy Hợp giật gấu vá vai, mặc dù hắn từ chỗ Đé bang cuộn cuộn không ngừng thu hoạch lượng lớn tài chính, nhưng vẫn như cũ không cách nào bù đắp chỗ thiếu hụt nghiêm trọng của mình.

Tài chính làm lỗ hồng của hắn ở tầng hai Tinh Hải Linh Pháp cũng không tính là nhanh.

Mặc dù Ngụy Hợp đã từ các phương pháp, cố gắng kiếm tiền tài, nhưng ăn dược tề vẫn như cái động không đáy.

Hết lần này tới lần khác hắn không có biện pháp gì tốt hơn, chỉ có thể dựa vào từng chút từng chút góp nhặt.

Đương nhiên, nếu so sánh với những người còn lại, trên thực tế tốc độ của hắn đã đạt đến trình độ thiên tài chân chính.

Thời gian trôi qua vội vã, đảo mắt đã qua hai năm...

Trong sa mạc vô tận đầy cát vàng Nhị Nhị Nhị Tinh, khắp nơi.

Một tiểu đội hoàn toàn do cơ thể tạo thành, đang nhanh chóng đẩy mạnh, thanh trừ tất cả tạp binh thú cùng ô nhiễm thú.

Tiểu đội di chuyển với tốc độ cao, trên mặt cát xuất hiện những đường nét rất rõ ràng.

“Đội trưởng, nơi này đã đến khu vực biên giới mà chúng ta đã thăm dò trước đó. Đi tiếp là địa khu khởi nguồn của đợt thú triều bộc phát lần trước, còn muốn tiếp tục tiến về phía trước nữa sao?”

Linh Năng bàn, đội viên nhỏ trầm giọng hỏi.

“Nhiệm vụ của chúng ta là giao nộp bất kỳ ô thú nào có khả năng xuất hiện, như vậy khối khu vực này cũng không thể buông tha.” Ngụy Hợp trầm giọng trả lời.

Mỗi khu vực tuần tra do các tiểu đội phụ trách khác nhau, mà gần đây trong khu vực hắn phụ trách, đã không có tạp binh thú ô nhiễm, sẵn bản để đổi tiền cho hắn.

Để kiếm được càng nhiều huy chương cùng tiền tài, Ngụy Hợp bắt đầu dần dần mở rộng khu vực mình tuần tra, để có thể săn giết càng nhiều thú ô nhiễm, thu hoạch tài liệu trân quý.

Nhưng tương tự như vậy, bản thân y không sợ, nhưng các đội viên còn lại trong tiểu đội lại có ý kiến.

Bọn họ có thể tiếp nhận uy hiếp trong phạm vi phạm vi quản hạt của mình, nhưng chính mình chủ động đi ra ngoài tìm nguy hiểm. Chuyện như vậy, đại đa số mọi người đều không cách nào tiếp nhận.

“Tiếp theo là hành động tự nhận của ta, phía trước đã không thuộc phạm vi quản hạt của tiểu đội bốn chúng ta, cho nên các người có thể tự mình trở về, để một mình ta đi vào là được.”

Ngụy Hợp lại bổ sung thêm một câu.

“Như vậy, chúc đội trưởng thuận buồm xuôi gió.” Phó đội Lê Ân nhanh chóng trả lời.

Hắn ước gì có thể nhanh chóng trở về trong Ân Thành nghỉ ngơi thả lỏng, cát vàng đầy đất này, mỗi ngày còn phải phòng bị nguy hiểm có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Hắn không thể nào hiểu được vì sao đội trưởng Ngụy Hợp lại thích ở trong sa mạc săn giết quái vật.

Ngụy Hợp thích săn giết ô nhiễm thú, đánh bắt ngò trên mặt đất đã không còn là bí mật gì nữa rồi.

Vị đội trưởng bảo tố mới tấn chức này thực lực cường hãn, nhưng tính cách quái dị, rất nhiều người đoán hắn có thể là người trọng yếu gì đó, bị ô nhiễm thú hại chết, cho nên mới có thể điên cuồng săn giết quái vật như vậy.

Đối với việc này, Lê Ân từ chối cho ý kiến, thân là một trong những người thân cận với Ngụy Hợp nhất, lão cảm thấy đội trưởng không hề có đáng về thù hận với ô nhiễm thú.

Càng nhiều hơn, tựa hồ xem con thú ô nhiễm như là quý giá... Ừm... hình dung thế nào nhỉ?

Bao tiền?

Trong lòng Lê ân không tự chủ hiện ra ánh mắt nhìn Ngụy Hợp xem ô nhiễm, trong lòng phát lạnh.

“Tốt rồi, tất cả rút lui! Lão là quy củ, đội trưởng nhớ kỹ không nên trở về quá muộn.”

“Đương nhiên, ta sẽ xếp hàng trước cửa phong tỏa ở Ân Thành, yên tâm đi.” Ngụy Hợp trả lời.

Rất nhanh, ba mươi tên bộ tộc tuần tra lần này hơi dừng lại, vội vã bay về hai hướng ngược lại.

Dưới sự dẫn dắt của phó đội trưởng Lê Ân, tất cả thể tích trong nháy mắt biến mất trong cuồng phong cát vàng.

Ngụy Hợp thu hồi ánh mắt, tiếp tục đi tới phía trước.

Rất nhanh hắn đã đi tới một khu bão cát càng thêm không lồ.

Phía trước hẵn không đến hai mươi mét, là bão cát màu vàng đen giống như tường trời liền đất vậy.

Bão cát thật lớn, tựa như một đồng bông vàng đen nhìn không thấy biên giới, xoèn xoẹt, mập mạp, tựa như cự trùng, ngo nguậy chậm chạp di động.

Nó đến đâu, thôn phệ hết thảy mọi vật.

Bão cát vàng đen đem sa mạc này phân cách thành hai thế giới.

Khu vực Ngụy Hợp, bão cát yếu đi rất nhiều, còn ở đầu bên kia, lực lượng ít nhất tăng gấp ba lần.

“Hắc chủ mẫu bão cát...” Ngụy Hợp chăm chú nhìn bão cát trước mắt trong gang tấc.

682

Nghe nói trong bão cát này ẩn tàng thú ô nhiễm cường hãn hơn xa bên ngoài rất nhiều.

Vì vậy quy định không cho phép tiểu đội tùy ý đi vào.

Nhưng bây giờ Ngụy Hợp ở khu quản hạt đã giải quyết xong toàn bộ ô nhiễm thú triều.

Trước khi thú triều lần sau bùng nổ, điều này có nghĩa Ngụy Hợp đã không có thêm thu nhập nào nữa.

Cũng có nghĩa là dược tề của hắn có thể sẽ giảm tốc độ lại.

Đây là điều mà Ngụy Hợp không thể dễ dàng tha thứ.

Vì vậy, hắn dự định đi vào một mình thử một chút.

Đương nhiên, thúc đẩy hắn muốn làm hành động này còn có một nguyên nhân khác nữa.

Ngụy Hợp đóng cửa thể nội ghi chép công năng, ngồi xổm xuống.

Xuy.

Vỏ ngoài nuôi dưỡng thân thể cứng rắn, thế mà ở ngay chỗ này, trực tiếp mở ra tất cả ngoại tạng phòng hộ.

Lộ ra khuôn mặt Ngụy Hợp bên trong không hề bảo hộ biện pháp.

Máu thịt bên ngoài của hắn, trong nháy mắt liền tiếp xúc với khí tức phóng thích ra ngoại giới, cùng cát vàng cuồng bạo.

Nhưng không có dị trạng gì.

Hai năm trước, Ngụy Hợp sau khi hấp thu xác thịt của Ảnh Trùng đã có năng lực hoạt động tự do ở mặt ngoài Nhị Hoàng Tinh.

Càng không cần nói hiện tại.

Bởi vì bản thân việc sinh trưởng đều có cửa sau, bất cứ lúc nào cũng có thể nằm ở vị trí tổng bộ, còn có thể bị mở cửa sau ghi

lại giám sát theo dõi.

Cho nên Ngụy Hợp không có ý định mặc sinh hoạt trong đó.

Thời gian hai năm, thời gian ăn mặc xác thịt một năm ba tháng, đã đủ để hắn hoàn thành hoàn thành việc nghiên cứu và mò mẫm bảo tố thể.

Cho nên, hắn bây giờ đã hấp thu tinh hoa trên cơ thể bảo tố, có thể dùng ưu hóa trên người mình, hấp thu toàn bộ vào.

Cũng đã sớm hoàn thành mô phỏng cấp bậc này.

Mặt khác, Ngụy Hợp một mực điên cuồng săn giết ô nhiễm thú, thật ra còn có một nguyên nhân càng bí mật hơn.

Một nguyên nhân là tuyệt đối không thể để cho bất cứ ai biết.

Rắc rắc.

Gió bão thể hoàn toàn bị từ trên người Ngụy Hợp thoát khỏi.

Một tay hắn nắm một cái, vô số cát vàng dưới tác dụng hút lực nổi lên, bao trùm toàn thân, bện thành một bộ quần áo giống như phong y màu vàng, che khuất thân thể.

Sau đó, ánh mắt Ngụy Hợp nhìn xuống mặt đất dưới chân.

Cát vàng trên mặt đất lập tức xoay tròn, sụp đổ, rất nhanh hiện lên một cái hố to.

Gió bão thân thể bị chôn ở trong hố, lặng lẽ trốn ở nơi này.

Làm xong những thứ này, Ngụy Hợp mới bước về phía trước, tiến vào trong bão cát của hắc chủ mẫu.

Hắn muốn săn giết càng mạnh mẽ hơn nhiều loại ô nhiễm thú...

Lần này... để hoàn thành...

Rầm rầm!!

Trong phút chốc, trong bão cát màu đen đã ập tới từng con ruồi khổng lồ to cỡ một người.

Con thú ô nhiễm này có hai con mắt to xanh biếc, còn lại không khác gì con ruồi, chỉ là cái đầu lớn hơn một chút.

Nó vỗ cánh sau lưng, lấy tốc độ âm tốc ít nhất năm lần, hung hăng nhào về phía Ngụy Hợp vừa mới bước vào trong đó.

Đây là thú ô nhiễm cấp độ Ảnh trùng - Lục Diêu.

Trên người hắn mang kịch độc cực mạnh, đồng thời mắt kếp của hắn có năng lực thị giác cảm giác cực cao, có thể nhận ra hơn mười loại sóng ánh sáng dao động hơn con người.

Lục Giải dùng tốc độ kinh người đánh về phía khuôn mặt Ngụy Hợp, chỉ cần bị nó đánh trúng, khẩu khí sắc bén sẽ lập tức đâm vào trứng trùng và dịch độc trong cơ thể đối phương.

Sinh vật được rót trứng côn trùng chưa tới mười phút thì sẽ trở thành một cái giường ẩm áp nở, có những tiếng lục nhỏ phá thể mà ra, cắn nuốt huyết nhục, nhanh chóng trưởng thành.

Cái này là chỗ kinh khủng của lục quái.

Bành!!

Ngụy Hợp vội vàng không kịp chuẩn bị, vừa lúc bị Lục Khiếu hung hăng đập trúng khuôn mặt.

Phốc phốc!

Máu loãng rải trên đất cát, rất nhanh bị bão cát vùi lấp biến mất.

Mà ở trên khuôn mặt Ngụy Hợp nguyên bản đã bị đánh trúng.

Trên vai phải của hắn, không biết khi nào, huyết nhục cấp tốc nhô lên, vụn vụn, nuôi dưỡng, mọc ra một gốc huyết nhục to bằng chậu rửa mặt ăn thịt người, một ngụm đem toàn bộ lục cực nhỏ cắn nuốt vào một nửa.

Thân hình cực lớn của Lục Vĩ bị răng hoa ăn thịt người bén nhọn cắn thành hai nửa, sau đó một nửa đoạn trước nuốt vào trong bụng.

Sinh mệnh lục màu xanh cực lớn, điên cuồng giãy dụa trong bụng huyết hồng ăn Nhân Hoa, ý đồ thoát đi.

Nhưng không làm nên chuyện gì.

Lục lượng ăn thịt người chính là căn cứ vào Ngụy Hợp.

Lấy thực lực Ngụy Hợp hiện tại, tốc độ võ đạo huyết nhục có thể không bằng gấp mười lần tốc độ gió bão thể.

Nhưng ở phương diện lực lượng và phòng ngự... lại đến là một cơn bão tố thể cũng không phải là đối thủ của hắn.

Rất nhanh, bị cắn đứt thành hai đoạn, trong một trận tiếng sột soạt nhai nuốt, triệt để biến mất không thấy gì nữa.

Ngay cả máu bắn tung tóe ra cũng bị bão cát vùi lấp.

Ngụy Hợp đưa mắt nhìn thực nhân hoa trên người mọc ra.

Hoa chia làm nụ hoa, tán hoa, phiến lá, ba bộ phận.

Chúng nó cắm rễ trên vai mình. Bề ngoài giống như huyết nhục bị lột da, màu đỏ máu còn có thể nhìn thấy huyết dịch và cơ bắp lưu động bên trong.

nụ hoa vừa mở ra hợp nhất, bên trong mơ hồ có thể thấy vô số răng nanh bén nhọn, lít nha lít nhít sinh trưởng trên nụ hoa.

Đây là gen tế bào ưu hóa mà nó học được trên hoa nhân ăn thịt người trong một lần săn bắn.

Loại thú ô nhiễm tên này là huyết nhục ăn thịt người hoa, có lực cắn cực kỳ cường hãn cùng năng lực tiêu hóa.

Bất kể sinh vật kịch độc thế nào, nó đều có thể dễ dàng cắn nuốt, tiêu hóa, hóa thành chất dinh dưỡng cho bản thân.

Ngụy Hợp cũng là do cơ duyên xảo hợp, nghĩ đến, hắn ta đã có thể mô phỏng bất kỳ sinh vật nào, vì sao lại không thể mô phỏng một con thú ô nhiễm?

Thú ô nhiễm thiên kỳ bách quái, rất nhiều con đều có năng lực đặc biệt khác nhau.

Cùng cấp bậc, một đơn thể ô nhiễm thú dữ thua xa cường đại trong việc nuôi dưỡng thân thể. Chúng đều là lấy số lượng để thủ thắng.

Nhưng điều này không có nghĩa là không có tác dụng với các loại năng lực của ô nhiễm thú vật.

Lúc ấy Ngụy Hợp thử nghiệm một chút, thể nhưng lại thật sự mô phỏng thành công kết cấu của huyết nhục và máu thịt của

các tế bào khác.

Cũng bởi vậy mà thu được loại năng lực suy diễn này.

Kỳ thật vừa rồi hẳn cũng có thể đợi bóng xanh nhào tới trên mặt mình, trực tiếp đem máu thịt trên đầu hóa thành thịt người, ăn tươi nuốt sống đối phương.

Nhưng Ngụy Hợp ghét ghét bỏ, không làm như vậy, cho nên lấy máu thịt ở bả vai ra hình dáng ăn thịt người, thôn phệ ô nhiễm thú.

“Bạo tố thể đối với ta đã không có tác dụng, kế tiếp chính là linh lực lâu dài mới có thể tích lũy, thời gian vượt qua ba cửa ải. Thời gian lâu như vậy, lãng phí vô ích chẳng phải là quá đáng tiếc sao...”

Cho nên Ngụy Hợp dự định thu thập các loại năng lực của ô nhiễm thú, xem thử có thể biến ra gì đó trong động phủ gen của mình, tích trữ được một ít năng lực tốt hơn hay không.

Nói trắng ra, ô nhiễm thú kỳ thật chính là phiên bản cường hóa của chân thú năm đó.

Bản chất của chân thú, chính là quái vật ô nhiễm ra ô nhiễm của thú, diễn sinh ra, thuộc loại bản con thể của ô nhiễm thú yếu hóa.

Năm đó Huyền Diệu chân nhân, đã có công pháp thu thập thiên phú năng lực chân thú, như vậy hiện tại, Ngụy Hợp đương nhiên có thể dựa vào biện pháp của chính mình, thu thập thiên phú của thú ô nhiễm.

Hắn không cần khắc lại hoàn toàn, chỉ cần nhớ lại thông tin thiên phú năng lực ô tạp thú, lúc cần thiết, nhanh chóng mô phỏng ra từ trong gen kho của mình là được.

Đương nhiên, các năng lực thường trú ở trên người, sẽ tiết kiệm rất nhiều năng lượng và thời gian, nhưng như vậy sẽ bất lợi cho việc Ngụy Hợp trong xã hội con người.

Cho nên thu gom vào kho gen là lựa chọn tốt nhất. Đơn giản chính là khi cần dùng, tốn thêm chút năng lượng mà thôi.

Ngụy Hợp thu liễm tâm thần, bước nhanh đi trong bão cát.

Bốn phía đều là bão cát màu đen, không nhìn thấy bầu trời, chỉ có vị trí dưới chân hơn một mét có thể thấy rõ.

Ngụy Hợp vừa đi vừa mô phỏng tế bào xanh lục mà bọn chúng vừa mới săn giết bị.

Rất nhanh, hắn đột nhiên dừng bước, trong đôi mắt màu đen chậm rãi sinh trưởng ra một tầng xanh biếc, một tế bào phức nhân hoàn toàn mới.

Tế bào mới rất nhanh thay đổi đến tế bào thị giác nguyên bản, hệ thống xem thần kinh mới cũng nhanh chóng thay thế hệ thống bị bỏ lại phía sau.

Chưa tới mười phút, thu hoạch năng lực thị giác từ trên thân lục hồ, liền chuyển dời đến trên người Ngụy Hợp.

Đối với Ngụy Hợp hiện tại, chỉ cần không phải hệ thống gen kết cấu quá mức phức tạp, hoặc là cần lượng lớn năng lượng sinh vật chèo chống.

Hắn có thể rất nhanh lợi dụng võ đạo huyết nhục mà bắt chước.

Năng lực thị giác xanh môn môn rõ ràng không thuộc phạm trù khó khăn.

Càng đổi lại thị giác, trước mắt Ngụy Hợp đột nhiên sáng ngời.

Hoàn cảnh bão cát vừa rồi còn có thể thấy được cực thấp lúc này đã trở nên sáng ngời rộng lớn.

Hắc phong sa trầm trọng, phảng phất nhạt đi rất nhiều, hoàn toàn không thể ngăn cản tầm mắt Ngụy Hợp lúc này.

Hắn liếc mắt nhìn về phía trước, có thể nhìn thấy các loại cồn cát ngoài trăm mét đang không ngừng biến hình trong bão cát, cử động như thể làn da bị vo ve.

Âm thanh xanh lục vừa thôn phệ lúc này vừa vụn triệt tiêu tiêu mất thị giác tiêu hao của Ngụy Hợp, còn có một chút thời gian.

Tiếp tục đi về phía trước.

Vừa đi chưa tới trăm mét.

Phía bên phải xa xa, mặt đất đột nhiên nhô ra một sừng nhọn màu đen, đang nhanh chóng di chuyển tới phía Ngụy Hợp bên này.

“Hắc Sa Giải.” Sắc mặt Ngụy Hợp hơi trầm xuống.

Mới vào không bao xa, thế mà đã gặp phải loại thú ô nhiễm cấp bão này.

Thảo nào tổng đội phía trên không cho phép tùy ý tiến vào trong bão cát của hắc chủ mẫu.

Ngày thường không có thú triều, khu vực bão cát như chủ mẫu đen chính là khu vực nguy hiểm mặt ngoài hai mươi hai sao.

So với những di tích kia càng nguy hiểm hơn.

Râm râm!

Trong giây lát, mặt cát đen trên mặt đất nhấc lên cao.

Một con cua cực lớn mọc ra sáu cái càng, toàn thân mọc đầy xúc tu màu xanh lá như cỏ biển, điên cuồng vung vẩy đánh tới Ngụy Hợp.

Mấy chục xúc tu trên người nó nhanh như thiểm điện, trong chớp mắt đạt tới gấp chín lần âm tốc, mau lẹ quán quanh Ngụy Hợp.

Một người một cua cách nhau mười mét, trong khoảng cách ngắn như vậy, những xúc tu kia gần như là tốc độ ánh sáng, trong nháy mắt đã tới.

Hắc Sa Giải cao tới ba thước phát ra tiếng tê minh chói tai, huy động càng lớn lần nữa đánh tới Ngụy Hợp.

Nó có cảm giác ý chí hỗn loạn, chỉ dựa vào xúc tu thì không thể giết chết kẻ địch trước mặt.

“Không thể cho ta chút thú ô nhiễm năng lực có thể sử dụng hay sao?” Ngụy Hợp thở dài trong lòng.

Loại quái vật chỉ dựa vào xúc tu nhiều, có nhiều kim, vỏ ngoài cứng là thứ hắn không thích nhất.

Bởi vì, không có giá trị nghiên cứu.

“Sinh mệnh không có giá trị... Còn sống làm cái gì?”

Ngụy Hợp giương mắt nhìn chăm chú đối phương.

“Linh thuật: bàn tay vô hình.”

Lực hút vô hình tùy linh có thể bộc phát, tựa như sóng biển, từ dưới thân hắn tuôn trào ra, hóa thành đại thủ, nhào về phía xúc tu.

Ông!!

Trong chốc lát, tất cả xúc tu đang lơ lửng cứng ngắc giữa không trung, không thể động đậy.

Mấy chục cây xúc tu cách Ngụy Hợp chỉ chưa đến một thước, nhưng một thước này lại phẳng phất lạch trời, không cách nào vượt qua.

Ầm!!

Trong nháy mắt, càng nhiều lực hút linh lực tuôn ra, trong nháy mắt bao vây của sa đen lại.

Hắc Sa Giải cao lớn bị lực lượng khổng lồ đè ép, phát ra tiếng kêu rên thống khổ.

Vỏ ngoài của nó bắt đầu tan vỡ, máu thịt bị vụn vụn, tất cả khí quan đều bị xé nát.

Toàn bộ những thứ này, tất cả đều nhanh chóng co rút lại và tụ hợp lại với nhau.

Cuối cùng, hóa thành một quả cầu huyết nhục to bằng đầu người, trôi lơ lửng ở giữa không trung.

Phốc phốc!

Một đạo huyết ảnh lóe lên tức thì, nương theo âm thanh nhấm nuốt nát đồ ăn nào đó.

Viên cầu máu thịt biến mất tại chỗ.

Ngụy Hợp tựa như không xảy ra chuyện gì, tiếp tục đi tới phía trước, thân ảnh dần dần biến mất trong bão cát màu đen.

683

Một lát sau.

Trong bão cát, Ngụy Kỳ bóng người nhanh chóng thối lui, giống như mũi tên nhọn phá vỡ màn cát, trở lại bên ngoài bão cát chủ mẫu.

Bên ngoài một cánh tay hấn mơ hồ chảy ra một vết máu nhỏ.

Trung tâm chủ mẫu vừa mới tiến vào tầng sâu hơn, hấn còn chưa kịp phản ứng đã cảm thấy trên người đau xót.

Không thấy rõ đối thủ là cái gì, trên cánh tay y đã có thêm một vết máu.

May mà cường độ thân thể của hấn vượt xa cấp bậc của mình.

Vì vậy lần này không gây thương tổn quá lớn cho hấn.

Nhưng Ngụy Hợp quyết định rất nhanh, lập tức lui về phía sau.

Bởi vì từ đầu đến cuối, hấn thậm chí không nhìn thấy người công kích mình là ai? Là người hay là thú ô nhiễm?

Có thể khiến lúc này kẻ tập kích không kịp phản ứng, điều đó có nghĩa là tốc độ của đối phương ít nhất cũng nhanh gấp đôi gã.

“Khó trách các nơi đều có quang chiếu giáo quan trần thủ, xem ra con thú ô nhiễm trên Nhị Nhị Nhị Nhị Hoàng Tinh này, xác thực có con thú ô nhiễm cấp Ánh Chiếu.”

Hấn đứng ở bên ngoài bão cát của chủ mẫu, nhìn chăm chú vào sâu bên trong.

Mục đích mạnh mẽ của hấn khiến cho gió cát cản trở tầm mắt.

“Trong thời gian ngắn ta có thể ngăn trở được loại thể tiến công như vừa nãy, nhưng thời gian hơi dài thì tốc độ khôi phục của ta cũng không bằng tốc độ thương tổn của đối phương, như vậy, sẽ không quá một giờ, ta có thể sẽ bị mài chết.

Mà tiền đề là dưới tình huống ta bất động tại chỗ.”

Lông mày Ngụy Hợp nhíu chặt, hần vừa mới thậm chí đã thử triển khai lực hút, kết hợp lực hút của Linh thuật, bây giờ lực lượng được tăng phúc không nhỏ.

Nhưng vẫn như cũ không hề ảnh hưởng đến đối phương.

Nhưng lần này không phải y không có thu hoạch.

Cầm trong tay một túi máu, trong này có không ít chỗ tài liệu trân quý, thậm chí là chỗ ô nhiễm thú cấp Bạo Phong của hần.

Túi lớn như vậy, mang về đổi thành phố chợ của Ngân Đái thì giá trị có giá trên trăm vạn.

Có thể nói là thu hoạch rất phong phú.

Về phần thu thập gen kho, Ngụy Hợp cũng không gia tăng quá nhiều. Di gen kho chỉ là sự bổ sung năng lực thích ứng và thực chiến của hần.

Cũng giống như chân thân, không thể tùy ý bại lộ.

Trên thực tế những năng lực lộn xộn này đối với năng lực thực chiến của hần tăng lên cũng không lớn, càng nhiều khi thích ứng với hoàn cảnh ác liệt, có thể phát huy hiệu quả không tệ.

Là lá bài tẩy vạn bất đắc dĩ.

Hần căn bản vẫn là dựa trên mô phỏng giữa linh năng và võ đạo máu thịt.

Ngưng mắt nhìn hắc chủ mẫu bão cát, Ngụy Hợp cuối cùng vẫn trở lại vị trí mình chôn cất, mặc vào nuôi dưỡng thân thể, mang theo đồ vật một đường trở về.

Hôm nay, căn cứ đóng quân của hần chính là một tòa thành ẩn hình có tên Hải Sa dưới mặt đất.

Hải Sa Ẩn Thành so với chỗ ẩn tàng lúc trước lớn hơn không ít.

Cũng là một trong những thành ẩn trú ngày thường của Ngân Đái khu.

Mặc kệ di thể, phi hành dọc đường, rất nhanh Ngụy Hợp đã tới một chỗ ngồi võ tường đồ, trên không trung.

Hạ độ cao, hần mở tín hiệu thông tin ra.

Nhất thời trên mặt cát chậm rãi nhô lên một cái thông đạo màu đen thật lớn.

Phi hành dọc theo thông đạo, không bao lâu, trước mắt Ngụy Hợp liền sáng tỏ thông suốt.

Một tòa thành thị màu đen dưới mặt đất tương đối hiện đại, có phi hành, phi xa, di chuyển khắp nơi.

Hắn bay ra khỏi cửa thông đạo dày đặc như tổ ong, sau khi trải qua kiểm tra đối chiếu của bộ lạc, rất nhanh tiến vào nơi đóng quân tạm thời của bộ đội tập kích.

Hạ xuống đất, lần thứ hai kiểm tra, kiểm tra các số điểm ô nhiễm, sau đó thoát ly kiểm tra thân thể.

“Đội trưởng, cuối cùng người cũng trở về rồi!”

Vừa mới đi ra nuôi dưỡng thân thể, sau khi đăng ký một túi vật liệu ghi chép cầm đi xử lý, Ngụy Hợp từ nghiên cứu vật liệu, liền thấy hai đội viên trong đội ngũ của mình tới gần, lớn tiếng tiếp đón hắn.

“Chuyện gì?” Sắc mặt Ngụy Hợp bình tĩnh, đối với hắn, chuyện lớn hơn nữa chỉ cần không bị phát hiện thân phận của mình, còn lại chỉ là chuyện nhỏ.

Trên thực tế, linh năng không ngừng tăng lên, hắn chỉ cần đột phá quang chiếu, có thể dung nhập hoàn mỹ vào toàn bộ hệ thống đế quốc.

Chút này là hắn phát hiện bí ẩn trong việc nghiên cứu kéo dài thời gian học tập và nghiên cứu.

Vì vậy việc cấp bách hiện giờ là mau chóng đạt tới ánh sáng.

“Là phó đội Bích Liên, người nhà nàng tìm tới.” Một đội viên hạ giọng, dùng linh lực truyền âm nói.

“Người nhà Bích Liên...” Ngụy Hợp cau mày. Đối với Bích Liên mặc dù hắn vẫn cự tuyệt, nhưng một cô gái vì hắn, thậm chí dám mạo hiểm, từ khu vực dải bạc an nhàn thoải mái, đuổi tới bên ngoài tinh cầu nguy hiểm.

Mỗi ngày đều vất vả hoàn thành nhiệm vụ tuần tra săn thú.

Bỏ ra nỗ lực như vậy, xem như tâm tính của hắn hơn hai trăm năm, cũng có chút xúc động.

“Sau đó thì sao?” Ngụy Hợp lấy lại tinh thần hỏi.

“Phó đội Bích Liên cãi nhau với người trong nhà của nàng một trận, bị mẫu thân nàng đả thương, sau đó.... Sau đó...” Một đội viên khác nói ra.

“Được rồi, ta đi xem xem.” Ngụy Hợp cuối cùng cũng không đến mức lãnh khốc vô tình nói chuyện này không có quan hệ gì đến hắn.

Dưới chân hắn đẩy nhanh tốc độ, chạy về phía túc xá nữ tính.

Xuyên qua phòng huấn luyện trung gian, còn chưa tới túc xá, giữa đường Ngụy Hợp đã gặp Bích Liên đứng ở vườn hoa xanh ven đường.

Nàng đang nhỏ giọng nói chuyện với một thanh niên cao lớn khác.

Thanh niên này chính là huynh trưởng của Bích Liên, là Lô Địch Tát thác.

“Mẹ nó tính toán nguoi cũng không phải không biết. Lời trước đó cũng chỉ là tức giận. Nhưng lần này nguoi chết sống không về được, đoán chừng về phương diện tiền tài là thật sự cảm chết nguoi.” Lư Địch có chút bất đắc dĩ, lại có chút đau đầu.

Bên mẹ hắn không có lá gan khuyên nhủ, muội muội bên này hắn dứt khoát nói cái gì cũng không dao động chút nào.

Hai mẹ con trước cãi nhau một hồi, kết quả Lư Địch thay muội muội chặn một cái tát, muội muội cũng chịu một cái.

Mẫu thân phần nộ rồi đi, nói thẳng là không có con gái Bích Liên này. Để nàng sau này tự sinh tự diệt.

Nhưng trên thực tế, sự sinh sản của cường giả chiếu rọi tương đối khó khăn, cho dù có các loại khoa học kỹ thuật trợ giúp, mỗi một dòng dõi vẫn vô cùng quý giá.

Cho nên Lô Địch cũng biết, mẫu thân chỉ nói lời tức giận.

Bởi vậy ở chỗ này an ủi muội muội.

“Không sao, lời của mẫu thân cũng không phải lần đầu tiên nói.” Con mắt Bích Liên có chút đỏ lên, nhưng ánh mắt vẫn trong suốt.

Nàng tin tưởng lựa chọn của mình.

Cũng tin rằng, sau này mẫu thân nhất định sẽ từ từ thông cảm cho nàng, tiếp nhận nàng.

Lô Dịch không phản bác được.

Kỳ thật sau khi nhìn thấy muội muội vẫn luôn kiên định như vậy, hẳn ta cũng càng thiên hướng ủng hộ muội muội hơn.

Sart Lỗ Thác Gia cũng không phải là gia tộc không phân rõ phải trái, bọn họ đã cẩn thận điều tra qua.

Chuyện Bích Liên cùng Ngụy Hợp, nguyên nhân chủ yếu là vì Bích Liên.

Từ đầu tới cuối Ngụy Hợp đều cự tuyệt, cự tuyệt theo đuôi Bích Liên.

Ngay từ đầu bọn họ còn tưởng là Ngụy Hợp muốn gỡ thủ đoạn bắt cóc, nhưng cẩn thận điều tra lại, phát hiện đối phương thật sự không có ý định tiếp nhận.

Cho nên mẫu thân của Bích Liên cũng không nghĩ tới việc đi tìm Ngụy Hợp.

Bởi vì đây là do Bích Liên tạo thành phiền phức cho người khác, nàng không đến mức không giảng đạo lý như vậy.

Chỉ là lần này đến nói chuyện cùng nữ nhi, kết quả làm nàng không đoán được.

*

*

*

“Nếu như ngươi hồi tâm chuyển ý, có thể liên hệ bất cứ lúc nào với ta, ta sẽ nói giúp cho mẹ. Nhưng bây giờ...” Lô Dịch không nhiều lời nữa, thở dài một tiếng, xoay người rời đi.

Bích Liên không lên tiếng, nhìn bóng lưng ca ca rời đi, nàng quay người lại, vừa lúc nhìn thấy Ngụy Hợp từ xa bay tới.

Hai người nhanh chóng tới gần, dừng lại, giữ khoảng cách ba mét.

“Người đến rồi?” Bích Liên cố gắng cố nặn ra một nụ cười, nhưng đáng tiếc nàng không làm được.

“Đáng giá không?” Tâm tình Ngụy Hợp có chút phức tạp. Ngay từ đầu, nàng chỉ cho rằng đối phương là nhất thời tâm huyết dâng trào.

Nhưng đã mấy năm rồi.

Bích Liên vẫn tiếp tục kiên trì.

Ánh mắt của nàng vẫn như cũ lộ ra ánh sáng tinh khiết. Vẫn còn có tâm niệm lúc đầu.

Điều này làm cho hẳn nguyên bản ý nghĩ kiên định, thoáng có chút dao động.

“Ta không biết. Ta chỉ không biết, không muốn lưu lại tiếc nuối.” Bích Liên nhẹ giọng trả lời.

“Nhưng người có thể sẽ vì vậy mà lưu lại những tiếc nuối khác.” Ngụy Hợp trầm giọng nói.

“Người đến khuyên ta từ bỏ sao?” Bích Liên kinh ngạc hỏi.

“Ta không đáng giá người trả giá như vậy.” Ngụy Hợp lắc đầu.

“Có lẽ vậy.” Bích Liên nhẹ giọng nói: “Đúng rồi, linh lực gần đây của người có thể tăng lên sao? Có thể trực tiếp tới hỏi ta.”

Đều là cấp bảo, nàng tiến giai nhiều năm, hơn nữa trong nhà truyền thừa phong phú, rất nhiều chi tiết kỹ xảo độc môn, là Ngụy Hợp không thể bằng được.

Vì vậy thi thoảng hai người lại trao đổi đề tài về linh lực.

Toàn bộ quân đội tập kích trên mặt đất, một trăm mười lăm đội Phong cấp.

Cũng tức là nói, trong đội ngũ này, có một trăm mười lăm người là ít nhất.

Tiếp theo còn có một số phó đội trưởng cũng thuộc cấp Phong Bạo, cho nên số lượng này chỉ là ít nhất.

Nhưng trong đó tư chất tốt nhất, có hi vọng ánh sáng chiếu lên, chỉ không tới mười người.

Mà Bích Liên, chính là một trong số đó.

Nàng là cường giả quang cầu sau khi kết hợp, sinh dục ra tử thể đặc thù, là người điều chỉnh trời sinh.

Sinh mệnh đã giảm đi tầng thứ nhất trong ba quan khóa cần có để đột phá ánh sáng.

Cũng chính là phần điều chỉnh gen.

Cho nên Bích Liên hiện tại, một mực tích góp linh năng, lấy kỳ vọng có thể đạt tiêu, đạt tới mười lần yêu cầu đột phá.

“Tốt, không nói nữa, có việc... Người có thể trực tiếp tìm ta. Bất luận thể nào, bọn họ đều là người thân nhất của ngươi, không nên bỏ qua.” Ngụy Hợp dặn dò một câu.

Kỳ thật hẳn đã có chút không đành lòng cự tuyệt.

Nhưng mà...

Hiu! Huệ!

Trong giây lát, toàn bộ căn cứ xuất hiện một hồi cảnh báo bén nhọn.

Lúc Bích Liên và Ngụy Hợp đồng thì sững sốt.

Lô Địch vừa mới rời đi, còn chưa bay xa, thân hình cũng dừng lại, dừng ở giữa không trung.

Toàn bộ không gian phía trên Ân Thành triệt để biến thành quang trạch cảnh cáo màu máu.

“Loại cảnh báo này...” Ngụy Hợp minh bạch, đây là cảnh báo đẳng cấp cao nhất toàn bộ Ân Thành.

Mỗi khi loại cảnh báo này vang lên tức là thành đã tiến vào tình trạng sinh tử tồn vong.

“Toàn bộ nhân viên chiến đấu xin chú ý, toàn bộ nhân viên chiến đấu xin chú ý, thú triều mới sắp bộc phát.

Tạm dừng kế hoạch lên không, tạm dừng toàn bộ kế hoạch nghiên cứu, đóng kín tất cả cửa ra vào tạm thời.

Đơn vị quân sự xin lập tức đi tới phòng họp chiến thuật tập họp.”

Tiếng thông báo điện tử lạnh như băng họp thành vang lên trong tất cả bộ phận sinh vật liệu.

Ngụy Hợp và Bích Liên đều biến sắc, mỗi lần bùng nổ thú triều đều liên miên không dứt, giống như thủy triều ô nhiễm vô hạn thú triều.

Đó là thử thách cực hạn của thể lực và tinh thần, hơi không cẩn thận sẽ bị vô số thú ô nhiễm bao phủ hoàn toàn.

“Đi!” Ngụy Hợp trầm giọng xoay người: “Lát nữa nhớ mang đội đi theo sau ta.”

Bích Liên sững sốt, lập tức trong mắt lóe lên vẻ vui mừng.

“Được!”

Trước cơn bão cát của chủ mẫu Nhị Nhị Tinh.

Lúc này bão cát vốn vô cùng to lớn, đã thu nhỏ lại tối thiểu gấp mười lần, trong đó mơ hồ có thể thấy hồ quang điện nhỏ thỉnh thoảng xẹt qua.

Bốp!

Đột nhiên, một bóng người đỏ sậm từ trên trời giáng xuống, tựa như ảo ảnh vui mừng, từ hư hóa thực, chậm rãi ngưng thực.

684

Đây là một nhân ảnh dị thường ăn mặc gai nhọn dữ tợn.

Thể chất trên người hẳn không thuộc về bất cứ hệ thống nào của Bành Toa đế quốc, bên ngoài thân thể đều có đường vân như là châm ngôn.

Hoa văn đặc thù như huy chương cùng huy chương khắc trên trán, khiến người ta có cảm giác cổ xưa, xa xưa, uy nghiêm.

Phong cách huấn luyện của Bành Toa đế quốc chủ yếu lấy xúc tu, quang mang, thô kệch phun ra miệng làm chủ.

Nhưng phong cách thể dục của người trước mắt này, thì càng giống một bộ áo giáp ưu nhã dữ tợn kiểu phong bế toàn bộ.

Mang theo ý vị lịch sử thâm trầm, mạnh mẽ mà trầm tĩnh.

Nó càng thêm tinh tế, càng ẩn chứa một số dấu vết không muốn người biết.

“Tất cả ra đi.”

Một giọng nam dịu dàng từ trong cơ thể truyền ra ngoài, khuếch tán đến bốn phương tám hướng.

Coi như là bão cát cuồng bạo, cũng không cách nào che giấu.

Rất nhanh, theo tiếng sóng âm khuếch tán.

Từng bóng người nhao nhao từ trong bốn mặt bão cát bắn ra, roi xuống trước tổ thể đỏ sậm, quỳ một chân trên đất.

“Ngọn chuột đoàn Nhị Nhị Nhị Hoàng Tinh Chi, bái kiến Nam tước đại nhân.” Một nam tử mặc xác bảo tổ của Bành Toa đế quốc trầm giọng cúi đầu báo cáo.

“Rất tốt.” Thể thể đỏ sậm, người được xưng là Nam tước ngẩng đầu nhìn về phía bão cát chủ mẫu to lớn.

“Cụ thể thực nghiệm số liệu, đã thu thập đầy đủ. Hiện tại các người có nhiệm vụ mới.”

“Xin đại nhân chỉ rõ.” Nam tử bên dưới thấp giọng hỏi nhỏ.

“Chúng ta hợp tác với bên kia đã đến thời khắc mấu chốt, để thể hiện thành ý của chúng ta. Thí nghiệm mới lần này, các người cần phải nắm bắt một số gen điển hình thích hợp.”

Nam tước nhẹ giọng nói.

“Sau khi bắt được, quân bộ cũng yêu cầu chúng ta phối hợp với sự sắp xếp của bọn họ ở tình vực này. Cho nên, cụ thể thí nghiệm, bắt đầu từ nơi này.”

“Ý của ngài là...?” Thân thể Bạo Phong An phía dưới run lên, vội vàng hỏi.

“Nội dung cụ thể phía sau, ta không tiện nói ra miệng, nhưng người hẳn là có thể lập tức nhận được trình tự chi tiết. Đương nhiên, ta bảo đảm với các người, cuối cùng bất luận kết quả như thế nào, chúng ta đều sẽ toàn diện rút khỏi mảnh tinh cầu này.” Nam tước ngữ khí bình thản mà tự nhiên.

“Thuộc hạ đã hiểu. Đoàn chuột Kịch Hội sẽ toàn lực phối hợp với chỉ thị của ngài, hoàn thành nhiệm vụ của quân bộ.”

“Các người hiểu là tốt rồi. Hiện tại có thể tản đi.” Nam tước lên tiếng nói.

“Vâng.”

Từng bóng người dồn dập tản ra, rời đi về những hướng khác nhau của tinh cầu.

Mà nam tước một mình ở lại, nhìn chăm chú vào bão cát của hắc chủ mẫu càng ngày càng quay cuồng khủng bố.

Lúc này hang động côn trùng mơ hồ đã bắt đầu ngưng tụ tại trung tâm bão cát.

Còn xung quanh hang động trùng còn hiện ra từng vòng ánh sáng màu trắng, đó là trang bị hạn chế không gian của Lan Toa đế quốc trong Nhị Thập Nhị Hoàng Tinh, là dùng để chống lại sự mạnh mẽ của hang trùng.

Chính bởi vì có cái này, Tinh Uyên Trùng động mới chỉ là đoạn cách liên tục mở ra ở những vùng đất nhỏ này, mà không phải phạm vi lớn thoáng cái bùng xuống.

Nam tước nhìn những dải sáng mờ hồ màu trắng, cảm thụ được vô số linh lực lưu động trên đó.

Hắn chợt nhẹ giọng cười một tiếng, tiện tay ném ra một cái hộp màu vàng xinh xắn.

Cái hộp chỉ lớn cỡ lòng bàn tay, nhưng quanh thân điêu khắc đồ văn màu đỏ sậm cực lớn bên trong vòng xoáy.

Đó là đường vân đặc thù đại biểu cho Tinh Uyên.

Ném ra cái hộp, Nam tước xoay người hóa thành luồng sáng màu đỏ, đảo mắt biến mất ở trên bầu trời.

Đúng lúc này, ngay lúc cái hộp vàng bay vào trong trùng động, thành hình dần dần.

Những quang mang màu trắng hạn chế trùng động đột nhiên run lên, nhao nhao hiện lên chằng chịt vết rạn.

Vốn là xúc động cũng cấp tốc bành trướng lớn lên, trực tiếp đạt đến kích cỡ gấp đôi lúc trước.

Vèo!

*

*

*

Hai bộ tộc hình người màu tím từ trên trời giáng xuống, chợt xuất hiện ở vị trí vừa rồi của Nam tước.

Trên thân thể sinh trưởng màu tím không ngừng lưu động qua từng đầu quang văn màu vàng, phảng phất không ngừng có tia sáng ở trên thân hai người quét qua một lượt từng lần một.

Đây là một trong những dị tượng đặc thù của thân thể được chiếu sáng.

“Vừa rồi cảm giác được dấu vết ở đây sao? khoa nắm lại.”

Một người trong đó trầm giọng hỏi.

“Không biết, vừa tới liền biến mất. Bọn gia hỏa này! Quả thực chán sống rồi!” Tên còn lại ngữ khí có chút nóng nảy trả lời.

“Ngay cả linh thuật truy tung của người cũng không bắt được sao? Thú vị...”

“Đạt kỳ, ta có loại dự cảm không tốt. Khắc Nặc xương vụn rất có thể ở chỗ này động tay động chân gì đó.” Trong khoa kinh phiến não cảm giác có chút bất an.

Đạt kỳ không trả lời, mà cẩn thận quan sát bốn phía.

Tay phải hần chạm nhẹ lên mặt đất, một vòng gợn sóng màu trắng từ đầu ngón tay hần khuếch tán ra, khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Bão cát cũng không cách nào ngăn cản ánh sáng trắng này lan tràn.

Rất nhanh, gợn sóng lan tràn đến bên trong bão cát chủ mẫu đen, phản hồi ra từng mảnh tin tức phức tạp.

Thân thể Đạt kỳ run lên bần bật, đứng bật dậy.

“Không ổn! Đồ hạn chế không gian trên tinh cầu xảy ra vấn đề rồi! Trùng động không bị hạn chế, đang tăng tốc!”

“Tào! Ta biết ngay mà!” khoa học ngừng lại mạnh mẽ quay người xông vào bão cát chủ mẫu đen, khoảng cách mấy ngàn mét rất nhanh lướt qua.

Hần liếc mắt liền thấy được chỗ hạch tâm, tiếp tục mở rộng trùng động màu đen.

“Là Phá Giới khí! Nhất định là Nam tước! Cả nhà Tào gia ta!” khoa học giật mình hét lên một tiếng.

“Lập tức báo tin cho Ngân Đái khu! Chúng ta...” Hần còn chưa dứt lời.

Một bóng đỏ bỗng nhiên lóe lên, hung hăng bổ nhào gã ngã lăn trên mặt đất, văng ra hơn một ngàn mét.

Bên ngoài đạt kỳ, chung quanh cũng đột nhiên hiện ra ba đạo hồng ảnh, bao bọc chuẩn xác hần vào trong đó.

” ky binh màu đỏ tươi... loại hành động này hoàn toàn tự động điều khiển tổ thể từ xa. Quả nhiên là khắc ước Tát.. Bọn hần

điên rồi sao!?” Đạt kỳ khó có thể tin nhìn ba đạo hồng ảnh chung quanh.

Mở ra không gian hạn chế khí cụ, trùng động không cách nào kiểm chế được. Như vậy vô cùng vô tận quái vật Tinh Uyên sẽ phun ra thôn phệ toàn bộ tinh cầu.

Đây là một hành tinh tiêu chuẩn có sinh mệnh.

Là hành vi tàn nhẫn làm trái với công ước quốc gia!

Dưới tình huống không có phóng xạ chỉ tiêu siêu tiêu, làm ra cử động như vậy, sẽ bị toàn bộ xã hội quốc tế nhất trí khiển trách.

Nhưng hết lần này tới lần khác khác chế được Sartre chính là làm như vậy.

“Tốc chiến tốc thắng!”

Đạt kỳ gầm nhẹ một tiếng, hai tay ngưng tụ ra hai thanh Thuần Bạch Quang Kiếm, dẫn đầu hóa thành tử quang, phóng tới đối phương.

“Xếp hàng!”

Nơi cửa ra vào Ân Thành.

Từng đội từng đội sinh thể nối đuôi nhau từ lối ra bay ra ngoài, xếp thành đội hình đơn giản xung quanh Ân Thành.

Một lực tràng vô hình thuộc về Ân Thành từ dưới đất bay lên, bao phủ mặt đất xung quanh.

Cái này là có thể áp chế tinh uyên ô nhiễm tinh hóa lực tràng, có hiệu quả bài xích linh khí ngoại trừ hết tẩy tinh thần năng.

Máu thịt hoạt động có thể áp chế ô nhiễm thú, giảm bớt tốc độ và sức chịu đựng của chúng.

Từng bộ sinh thể nhao nhao bay ra khỏi Ân Thành, tổng cộng có hơn một trăm bộ di thể, trong đó hai người bảo tổ, mười Ảnh Trùng, còn lại tất cả đều là cấp trong bé.

Đây là tiểu đội tư, cũng là đội ngũ Ngụy Hợp dẫn đầu.

Lúc này Ngụy Hợp đang đứng ở trước mặt trùng động, tiếp nhận mệnh lệnh thượng cấp truyền ra trong linh năng lan

truyền.

“Vừa mới nhận được tin tức, lần thú triều này có thể sẽ có cường độ vượt qua lúc trước rất nhiều. Các người nhất định phải cẩn thận thay phiên, đảm bảo công tác chăm sóc hậu cần.

Liên quan tới dị thường của hang trùng đã có tinh cầu đặc biệt đóng quân để giải quyết, chú ý chờ đợi phân sau bất cứ lúc nào.

Xin nhớ kỹ, quân nhân lấy phục tùng làm thiên tính! Không nhận được lệnh lui lại, cần phải thủ vững trận thế, tuyệt không lui!”

“Tiểu đội bốn hiệu rồi!” Ngụy Hợp nhanh chóng trả lời.

Đây là lời nói của tổng đội trưởng đội trưởng dẫn đội tập kích trên mặt đất.

Hắn không quen với Tổng đội trưởng là Lê Phi Nhi, nhưng thực lực người này cực kỳ mạnh mẽ, bối cảnh thâm hậu, rất ít gần gũi với những quân sĩ bình thường khác.

Ngụy Hợp mặc dù đã gia nhập quân đội vài năm, vẫn như cũ đối với vị Tổng đội trưởng này không quen chút nào.

Đóng cửa thông tin, rất nhanh lại có ba thông tin đánh vào.

Ngụy Hợp đưa mắt nhìn, lựa chọn một trong hai kết nối.

Đó là dao động trong đó.

“Ngụy Hợp, lần này trùng động xuất hiện dị thường, đặc biệt hai vị quang chiếu đóng quân đội bên kia vừa mới đột nhiên mất đi liên hệ, tình huống có thể không ổn!” Lý Tự vừa mở miệng, chính là hoàn toàn khác với tổng đội tin tức.

“Cái gì! Ngài có đề nghị gì!?” Sắc mặt Ngụy Hợp ngưng tụ, cấp tốc nói.

“Lúc đầu, trùng động thú triều sẽ có một đợt khoảng cách, người chú ý, thừa cơ dẫn người rời khỏi trận địa, đến ta bên này, ta chuẩn bị dẫn đội phá vòng đến Ngân Đái khu. Nhưng phải nhớ kỹ, ta chỉ chờ người nghiệm khí!”

Nhớ kỹ, chỉ có nghiệm xá! ” Lý Tự vừa nói xong, thông tin liền im bật, trực tiếp tách ra.

Trái tim Ngụy Hợp nhanh chóng chìm xuống. Trong Tưởng —— là trưởng quan tối cao của Ân Thành, hấn thề mà cũng muốn lập tức chạy trốn.

Điều này có nghĩa là gì?

Có nghĩa là, trong thời gian ngắn ngủi như vậy, hấn đã quyết định, muốn buông tha toàn bộ Ân Thành, từ bỏ tất cả người sống trong đó.

Rất hiển nhiên, hấn ta đã sớm nhận được tin tức gì đó.

Ngay cả Mục Đẳng cấp độ Quang Chiếu cũng chỉ có thể lựa chọn loại hành động này, có thể tưởng tượng được tình huống đột ngột phát sinh lần này gay go đến mức nào.

“Chuyện gì xảy ra... Làm sao đột nhiên lại đến tình trạng phải buông tha tất cả rồi đi vậy?” Ngụy Hợp hoàn toàn không thể lý giải.

Trong thỉnh cầu truyền tin còn có hai cái khác, một cái là thẻ găm, một cái là Bích Liên.

Ngụy Hợp nhanh chóng chỉ vào thẻ lan.

“Lão Ngụy, có muốn so với lần này ai giết nhiều hơn không?” Gia hỏa này còn có tâm tình cười to, hiển nhiên còn không biết rõ tình hình.

“Không rảnh nói nhảm với ngươi, một hồi ngươi lại gần ta. Sau đó chúng ta cùng hành động!” Ngụy Hợp trầm giọng nói.

“Chuyện gì xảy ra? Ngươi muốn...”

Ngụy Hợp trực tiếp mở thông tin, điem vào Bích Liên bên kia.

“Bích Liên, nàng lập tức hướng về phía ta...”

Bành!!!

Trong phút chốc, một loạt tiếng nổ lớn vang lên.

Thông tin linh hoạt âm âm bùng nổ.

Ngụy Hợp vội vàng không kịp chuẩn bị, bị thanh âm đâm đến lỗ tai đau nhức.

Nhưng hắn không kịp nghĩ nhiều.

Ngay phía trước hắn, trong cát vàng mênh mông, một mảnh sóng biển màu đen cao hơn mười thước, do vô số tạp binh thú tạo thành sóng lớn màu đen, đang điên cuồng đánh tới bên này.

Mặt đất đang chấn động, không khí hóa thành cuồng phong, bị sóng lớn đè ép đến mức bên này phát phơ.

Ngang ngược!!

Vô số tiếng thú rống hỗn tạp cùng một chỗ, hóa thành tinh thần khổng lồ quấy nhiễu, trong nháy mắt nổ tung trong đầu tất cả mọi người trong tiểu đội.

Làm bọn họ choáng váng đầu óc.

Quá nhiều...!!

Trải qua thú triều của Ngụy Hợp cũng không phải lần đầu tiên, nhưng chưa bao giờ có một lần khổng lồ như bây giờ.

Quy mô như vậy tương đương với năm lần thú triều chồng chất lên nhau!!!

“Đáng chết!!” Hắn không kịp nghĩ nhiều, trực tiếp dùng linh hoạt ở xung quanh hét lớn một tiếng: “Thu súc tổ thể, phòng ngự!!!”

Ầm ầm!!!

Trong phút chốc.

Hắc triều phô thiên cái địa đem đội ngũ sinh trưởng nhỏ bé bao phủ.

Toàn bộ Tinh Hóa lực tràn mà Ân Thành xây dựng, phảng phất như bong bóng xà phòng, đâm một cái là phá.

Tất cả tiểu đội của Ngụy Hợp, trong nháy mắt tiếp xúc, liền biến mất trong sóng triều mênh mông.

Mà cùng lúc đó, bên ngoài hai mươi hai sao trời, tất cả các đội ngũ sinh trưởng trong các đội ngũ đều nằm trong số mệnh tàn

khóc tương tự.

Từ phía Vũ Dư Vọng nhìn lại, mặt ngoài hai mươi hai ngôi sao vốn màu xanh lam, đang nhanh chóng hiện lên từng đốm lửa đen.

Vết đốm đen đang phóng to, đang lan tràn...

685

“Giết!!!”

Tiếng gầm gừ liên tiếp bị bao phủ bởi vô số tiếng thú rống va chạm.

Vô số tạp binh thú đông nghịt, hình thành sóng triều mênh mông cuộn cuộn, chỉ bằng trọng lượng bản thân đã nghiền ép triệt để đội thứ tư của Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp không thấy rõ tình huống của những người còn lại.

Linh lực khổng lồ của hắn lúc này cũng chỉ co vào bên ngoài thân thể mình, tránh bị sóng triều bên ngoài đang điên cuồng xé nát cắt đứt.

Con thú ô nhiễm cũng không phải không biết cách lấy linh để chống lại chiến tranh nhiều năm, Tinh Uyên cũng có linh năng để tiến hóa.

Chúng nó ô nhiễm lan tỏa, có năng lực cắt cắt cũng như linh năng ô nhiễm nhân loại.

Ngụy Hợp tận hết khả năng phủ phục trên mặt đất, sóng triều to lớn bao bọc lấy tạp binh thú, cùng nhau cọ rửa về phía trước.

Cho dù là tạp binh thú muốn công kích bọn họ, trên thực tế cũng không có cách nào hành động.

Bởi vì những lớp phía sau tiếp theo vô số tạp binh thú điên cuồng đè ép, không ngừng đẩy chúng về phía trước.

Bên tai Ngụy Hợp trong lúc nhất thời chỉ có thể nghe được âm thanh ông ông chấn động.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, không biết đã qua bao lâu.

Con sóng binh cùn con cuối cùng cũng chậm lại, mật độ bắt đầu mỏng dần.

Ngụy Hợp rút cuộc dần dần có thể đứng thẳng dậy, hấn miễn cưỡng phát ra linh lực, cảm giác bốn phía.

Nhưng đội viên chung quanh trừ hấn và một đội phó khác, những người còn lại đều mất tích.

“Đáng chết!” linh quang của phó đội trong thông tin mắng.
“Vẫn còn ai sống sót sao? Lập tức trả lời!”

Không có ai đáp lại.

Ngoại trừ tiếng hô hấp ồ ồ của hai người, không có bất kỳ động tĩnh gì khác.

“Ăn Thành thế nào rồi!?” Ngụy Hợp trầm giọng hỏi.

“Chỉ sợ không ổn! Loại thú triều quy mô này... có phòng ngự và ẩn nấp cỡ nào, cũng sẽ bị quét sạch!” Phó đội trưởng cắn răng nói: “Đội trưởng, bây giờ chúng ta làm gì bây giờ?!”

“Rút lui!”

Ngụy Hợp cắn răng thốt ra một chữ.

Tiếng ù ù lại từ xa xa truyền tới.

Trong lòng hai người sợ hãi cả kinh, ngẩng đầu nhìn lại.

Một đợt thú triều ở phía xa đang nhanh chóng tiếp cận, mà lúc này đây, không còn là tạp binh thú triều như trước nữa.

Cường độ và khí tức ô nhiễm trong đó vượt xa đợt thứ nhất.

“Là thú ô nhiễm...! Rút!!” Ngụy Hợp không nói hai lời, xoay người rời đi.

Phó đội cũng vội vàng đuổi theo hấn.

Tốc độ di thể cấp bão bộc phát, trong nháy mắt đạt tới tốc độ cực hạn gấp mười lần.

Nhưng ý tưởng của hai người rất tốt, đáng tiếc thú triều không định thả cho bọn họ rời đi.

Đột nhiên mấy đạo hồng tuyến nhanh chóng bay qua, đảo mắt đã đuổi kịp bọn họ.

Hồng tuyến âm thanh nhanh hơn gấp mười lần, hiển nhiên chỉ có thú ô nhiễm cấp Bạo Phong trở lên mới có thể đạt tới.

Ngụy Hợp và phó đội nhanh chóng giảm tốc độ dừng lại, đồng thời trở tay một đao.

Đương!!!

Sóng âm va chạm kịch liệt còn chưa truyền ra.

Đoản đao trong tay Ngụy Hợp cũng đã giao thoa cùng hồng tuyến mấy chục lần.

Vô số tia lửa nổ tung trên đoản đao.

Cả người hắn bị đụng tựa như điều đứt dây, bay tới bay lui, căn bản không cách nào cân bằng.

Lúc này bên phía phó đội cũng giống như vậy, bị tơ hồng đuổi theo hoàn toàn áp chế, ở vào thế hạ phong tuyệt đối.

Phong bạo thể trên thân hai người, toàn bộ tốc độ triển khai, cũng vẫn như cũ không phải đối thủ mấy đao hồng tuyến.

Lúc này mặt đất phía dưới, đã có vài bộ thể bị tách ra lúc trước xuất hiện. Nhìn thấy Ngụy Hợp cùng phó đội trưởng đang ở giữa không trung đang nhanh chóng giao thủ, đội ngũ thứ tư không dám tới gần, chỉ là thử trợ giúp từ xa.

Bành!!

Ngụy Hợp lần thứ hai bả vai phải, bị hung hăng đánh xuyên qua, phá vỡ một đường vết rách.

Gã còn đánh một đao nữa, đồng dạng chém vào phần cuối của sợi tơ đỏ, khiến cho gã kêu lên một tiếng đau đớn.

Hồng tuyến này không có năng lực cường đại gì, chỉ có một chữ, nhanh!

Tốc độ so với tốc độ gấp mười lần âm thanh của bão tố còn nhanh hơn một chút!

Ngụy Hợp nếu không phải dựa vào cảnh giới võ đạo, hữu tâm tính vô tâm, vừa rồi cũng rất khó lường bại câu thương với đối phương.

“Rút!” Hắn bình tĩnh dùng linh lực thông báo cho tiểu đội bốn còn sống sót tụ tập lại.

Trên trăm di thể, hiện tại chỉ còn lại có sáu đoàn, có thể nói là tổn thất thảm trọng, thiếu chút nữa thì toàn quân bị diệt.

Lúc này một bên trợ đội, cũng dùng linh thuật, tạm thời bức lui hồng tuyến quý dị.

“Nhưng những đội viên khác mất tích ở đâu rồi!?” Phó đội cắn răng không cam lòng nói.

“Lưu lại chỉ có một kết quả!” Ngụy Hợp trầm giọng nói.

Kỳ thật trong lòng hẳn hiểu rõ, nếu như mình cởi bỏ di thể, biến thành hoàn toàn, là hoàn toàn có thể miễn dịch công kích dây đỏ, nhẹ nhàng giải quyết đối phương.

Cho dù tốc độ đối phương nhanh, nhưng phối hợp với linh thuật, chỉ cần đối phương dám tới gần, là có thể lập tức kết thúc trận đấu.

Nhưng thú triều không chỉ có mấy con quái vật chỉ đỏ, phía sau lít nha lít nhít, còn không biết ẩn dấu bao nhiêu con thú ô nhiễm cường hãn.

Vì vậy cách làm chính xác nhất là rút lui đầu tiên.

“... Đội trưởng ta...”

” phục tùng mệnh lệnh!” Ngụy Hợp lạnh lùng nói, xoay người nhanh chóng hướng trong bay đi.

Những người còn lại tranh thủ thời gian đuổi theo. Từng người kinh hồn chưa định, lần lượt thử liên lạc với đội viên còn lại.

Trong lúc phi hành cấp tốc, Ngụy Hợp thử liên hệ với Ân Thành dưới mặt đất, nhưng Ân Thành căn bản không có bất kỳ tín hiệu nào đáp lại.

Không có tín hiệu hồi báo thì không cách nào mở cửa vào tiến vào bên trong được.

Vì vậy, biện pháp duy nhất hiện giờ chính là trực tiếp tiến về hướng bên kia!

“Xuân tú...!!”

Trong đầu Ngụy Hợp hồi tưởng lại thời gian hồi hận của hắn.

Hắn ta thay đổi phương hướng, điều chỉnh bay về hướng đó.

Phó đội trưởng theo sát phía sau, cũng bay nhanh theo sau hắn.

Một đoàn người bay ra mấy ngàn thước, thú triều sau lưng miễn cưỡng bị đẩy ra một đoạn.

Ngụy Hợp lúc này mới cấp tốc mở ra linh năng kênh, liên hệ những người còn lại.

“Bích Liên, đang nói lập tức hướng ta tới gần hội hợp!”

“Tốt! Người bên kia phát sinh chuyện gì?!” Bích Liên nơi đó tựa hồ còn rất yên tĩnh, không gặp phải thú triều.

“Không kịp nói nhiều, người gần ta là tốt rồi!” Ngụy Hợp cấp tốc ngăn cách liên lạc, sau đó thử liên hệ với Bạch Linh Hoa vui vẻ, nhưng cuối cùng tựa hồ bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Ẩn Thành chỗ bọn họ mở ra bí mật cường đại quấy nhiễu hệ thống, phòng ngừa thú ô nhiễm phát hiện.

Thế cho nên lúc này hắn cũng không có biện pháp liên hệ được với hai người.

Cứ như vậy, Ngụy Hợp cũng chỉ có thể từ bỏ, kỳ vọng bọn hắn gặp may mắn.

Cuối cùng, hắn mở ra kiểm tra tin tức đối phương.

“Còn sống không?!”

Nơi đó truyền đến chỉ có một tràng ồn ào lộn xộn.

Không cách nào thông tin thì không cách nào định vị...

Trong lòng Ngụy Hợp trầm xuống, thú triều hỗn loạn như vậy, rõ ràng khác biệt so với cấp bậc lúc trước. Vô pháp liên hệ cùng định vị, kết quả...

Hai người một đường phi hành, không bao lâu đã đến vị trí Ẩn Thành ở trong tháp.

Lúc này trên bầu trời Ẩn Thành bên này, đã có một chiếc phi thuyền thon dài màu bạc trắng tựa như bút thép, tùy thời chuẩn bị phi hành.

Dưới đáy phi thuyền đã nhóm lên ngọn lửa màu lam, tùy thời chuẩn bị phun ra, thôi động phi thuyền bay lên.

Trung bộ phi thuyền, trong cửa sổ trời trong suốt, trong đó có một thân thể màu trắng, phát tay với Ngụy Hợp xa xa.

Bên cạnh hắn còn đứng nữ thư ký của mình, còn có một tiểu nữ hài tóc vàng ôm con búp bê.

Trùng hợp chính là, màu tóc của tiểu cô nương cùng màu sắc của nữ thư ký giống nhau như đúc.

Hai đài nuôi thú cấp tốc bay vào phía dưới phi thuyền, cách ly, thanh tẩy, Ngụy Hợp rất nhanh tiến vào bên trong.

“Ngụy Hợp!” Lý Tư Tư chủ động dẫn người tiến lên nghênh đón: “Người đến đông đủ, có thể xuất phát.”

Hắn nghiêng người và một chiếc thuyền khác đi về phía trước.

“Vâng!”

*

*

*

“Chúng ta cứ như vậy rời đi sao?” Ngụy Hợp trong lòng rung mình. “Thành Ân Nguyệt trên mặt đất sẽ như thế nào?”

Tình huống bùng nổ quá đột ngột, cho nên hắn căn bản không kịp làm ra bất kỳ cái gì chuẩn bị.

“Không biết, nhưng mà... tình hình không thể lạc quan!” Trong trẻo khẽ lắc đầu.

Ngụy Hợp nhìn quét chung quanh, mở ra linh năng có thể thông tin, kể cả bọn người Lý Lan Ca, Bích Liên, Bạch Linh, toàn bộ thông tin đều đã bị cắt đứt hoàn toàn.

Hắn quay đầu lại, từ cửa sổ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Xa xa thú triều màu đen cuộn cuộn tới gần, nhìn từ xa, tốc độ tựa hồ rất chậm chạp, nhưng hắn đã chính thức trải qua, biết tốc độ thú triều cũng không chậm.

“Chúng ta còn có thể dừng lại mấy phút?” Ngụy Hợp trầm giọng hỏi.

“Người muốn làm gì?” Lý Tư híp mắt lại.

“Ta còn chưa tới!” Ngụy Hợp nhìn thẳng đối phương: “Mười phút! Cho ta mười phút! Coi như ta nợ ngươi!”

Binh lính quan quân xung quanh hơi rối loạn, ánh mắt sắc bén, nhìn chăm chăm Ngụy Hợp.

“Ngươi có biết mình đang làm gì không?”

“Ta biết rồi!”

“Được, tám phút! Ta chỉ có thể cho ngươi tám phút!” Trong đó hồi hận nói.

Từ sau khi Ngụy Hợp đột phá cấp Phong Bạo, hắn ta đã tin tưởng, mình tuyệt đối không nhìn lầm người!

“Tám phút sau, bất luận ngươi có về hay không thì phi thuyền cũng sẽ rời đi!”

“Đa tạ!”

Ngụy Hợp quay người lao ra khỏi phi thuyền, hắn biết mình thật ra có chút quá đáng, nhưng Bích Liên và Uyển Lan Tạp đều chưa tới. Cứ như vậy ly khai, hắn không thể vượt qua cửa ải của mình.

Cũng may vẻ ngoài của hắn mặc dù không thể xác định vị trí của Bích Liên và Lam Lan Tạp.

Nhưng tổ chức tế bào trên người hắn do tự thân tách ra lại không hề bị ô nhiễm một cách cuồng bạo.

Mà lúc trước hắn đã lặng lẽ gửi một ít tế bào cho hai người.

Trên thực tế, nồng độ ô nhiễm cực cao đã lan tỏa ra, ngược lại khiến cho hắn liên hệ ở phương diện này càng thêm sâu sắc.

Lao ra khỏi phi thuyền, Ngụy Hợp cũng không quay đầu lại, thẳng tắp bay về phía nam.

Tốc độ sinh thể của hắn đã được mở đến cực hạn, tốc độ âm thanh khủng bố gấp mười lần phi hành ở giữa không trung mang theo từng đạo bạch khí.

Hắn tự lưu lại cho mình hai phút để trở về phi thuyền, nếu như ở sáu phút liền, cứu không được người, như vậy hắn cũng chỉ có thể bảo toàn bản thân, trở về phi thuyền.

Vèo!!

Thân thể màu đen mang theo khí lưu màu trắng, vạch phá bầu trời, lao thẳng về phía mảng lớn tạp binh thú triều đông nghìn nghịt.

Trong vô thanh vô tức, thân thể Ngụy Hợp xông vào sóng biển, đảo mắt biến mất không thấy gì nữa.

“Điên rồi! Đúng vậy!”

Trong phi thuyền, sắc mặt bí thư nữ tóc vàng bên cạnh Tướng Chủ Bằng phức tạp.

“Nếu hần không phải người như thế, ta cũng sẽ không chờ hần!” Trong trẻo trầm giọng nói, trong mắt cũng lóe ra cảm xúc phức tạp.

Tựa hồ nhớ lại chuyện cũ mình đã trải qua.

Lúc này Bích Liên ở gần đó không xa đang cùng đội trưởng của mình cấp tốc quay về.

Nhưng chạy đến một nửa, Bích Liên bỗng nhiên hô nhỏ một tiếng, trong máy quét thông tin của nàng, quét thấy vị trí của ca ca Lư Địch.

Nàng lập tức thay đổi phương hướng, bay về phía ca ca.

“Người đi đâu!?” Đội trưởng bên dưới cả kinh.

“Ca ca ta ở đây, đội trưởng về trước!” Bích Liên cũng không quay đầu lại, thẳng tắp tới gần hướng kia, rất nhanh liền biến mất trong vô số tạp binh thú.

Nàng cũng là cấp bão, hơn nữa thực lực tại tầng này, so với Ngụy Hợp Trì Hóa Thể còn mạnh hơn một đoạn.

Ngay tại trong vô số thủy triều tạp binh thú màu đen, một đạo thân mặc màu xám bóng loáng thể, phía sau kéo thật dài đuôi quỹ dị, một tay mang theo một bộ phận di thể đã hôn mê, nhìn về phía Bích Liên bên này.

“Hai mục tiêu của nhà Tát Lỗ lập tức có thể lấy được, tình huống bên kia các người thế nào?” Linh năng trong cơ thể màu xám truyền bá ra bên ngoài với một loại sóng gợn quái dị.

Kỳ dị chính là, các ô nhiễm thú và tạp binh thú xung quanh, đều sẽ tự nhiên tránh vị trí của người này, chừa cho hắn một vị trí nhỏ an toàn trong vô số thủy triều.

Rất nhanh, một luồng linh năng quý dị đã trả lời trở lại.

“Dựa theo số liệu thu hoạch lần trước, lần này đã chọn sẵn những mục tiêu này, vừa vặn có thể thừa dịp hiện tại cùng nhau động thủ bắt lấy.”

“Ta đã có được một con rồi.” Bóng loáng màu xám trả lời.

Toàn thân hắn đều là là là làn da bóng loáng như thủy tinh màu xám, chỉ có khuôn mặt có một cái miệng nhân loại bình thường, còn lại không có mắt, không có lỗ mũi, cái gì cũng không có.

“Ta cũng bắt được mấy tên.”

“Như vậy, sau này lại đi Ân Thành xem một chút, nơi đó còn có một chút. Lúc trước không có cách nào đi vào, lần này mượn thú triều bộc phát, từng người của những Ân Thành này cũng đều có thể chấm dứt. Phòng chừng những khu vực khác cũng sẽ xử lý giống chúng ta.” Thân thể màu xám nhẹ nhõm nói.

Hắn nhắc theo sào huyết của Lô Dịch Phật, đang chuẩn bị động thủ với Bích Liên.

“Ai!?” Bỗng nhiên hắn quay đầu, chụp về phía thú triều bên phải.

Một cỗ linh năng khổng lồ từ trên người nàng tuôn ra, hóa thành bàn tay khổng lồ, bắt lấy thú triều bên phải.

Rầm rầm!

Ít nhất mấy chục con tạp binh thú bị lần này bóp chết triệt để, hóa thành thịt bằm.

Nhưng người nuôi dưỡng màu xám vừa mới thu tay lại, liền bỗng nhiên cảm giác trong tay trống không.

Vừa mới bắt được Lạc Địch Tát thì Lỗ Thác Thác đã biến mất không thấy đâu nữa.

Trong thú triều cách đó không xa, Bích Liên ôm lấy thân thể ca ca của mình, dùng tốc độ nhanh nhất bộc phát, bỏ chạy về phía xa.

Trong thời gian cực ngắn, nàng đã vận dụng hơn mười loại Linh thuật.

Phối hợp phối hợp sử dụng, quả thực là cứu được ca ca từ trong tay bộ thể màu xám tro.

Chỉ là trong khoảng thời gian ngắn sử dụng nhiều linh thuật như vậy, đối với Bích Liên gánh vác cực lớn.

Hiện tại linh năng của nàng đã hơi khô kiệt, cộng thêm dọc theo đường đi còn phải cứng rắn từ trong thú triều lao ra ngoài.

Lúc này khí lực của nàng càng lúc càng yếu, người cũng càng lúc càng mệt.

Lô Địch vẫn còn hôn mê.

Đúng lúc nàng cho rằng đã thoát khỏi phạm vi cảm ứng của bộ lạc quái dị kia.

Bóp!

Phía trước nàng, một bộ tộc màu xám lại lần nữa hiển hiện, ngăn cản đường đi của nàng.

“Lần này tốt rồi, một mục tiêu chủ động đưa tới cửa, đỡ cho ta đi tìm khắp nơi.” Linh thể màu xám có thể truyền tin nói.

“Linh thuật: Biên Tỏa!” Bích Liên cắn răng vận dụng linh lực còn sót lại của mình.

Hai đạo khóa tròn vô hình, một trái một phải trực tiếp hiện lên trên thân đối phương, trì trệ phong tỏa lại.

Chính nàng thì nhân cơ hội này, dốc hết tốc lực tránh đi bên phải.

Băng!

Thanh âm vỡ vụn của khóa tròn truyền đến từ liên hệ linh lực.

Trong tay người nuôi dưỡng màu xám không biết lúc nào, nhiều ra một thanh kiếm dài chữ thập ánh huỳnh quang màu tím.

Hắn xa xa nhìn về phía Bích Liên rời đi.

“Dưới hoàn cảnh như vậy, các người có thể trốn đi đâu được?”

Tuy vũng chuột của bọn họ không phải được chiếu sáng, nhưng đều là mật thám đỉnh cấp gần với ánh sáng.

Giữa bão tố và ánh sáng có giai đoạn cực lớn.

Không phải tất cả bão táp đều là một thực lực.

Hắn giơ trường kiếm lên, nhắm ngay Bích Liên chém xuống.

“Linh thuật: Liệt Không.”

Bốp!

Hòa hợp tử quang thể hỗn hợp linh có thể hóa thành quang nhận sắc bén, thoáng cái bay ra khỏi lưỡi kiếm, lấy tốc độ vượt xa tốc độ gấp mười lần đuổi kịp Bích Liên cùng Lưu Địch.

Bích Liên đã tiến vào trong làn sóng của tạp binh thú, nhưng lại không phát hiện được chút nào, đang cõng ca ca nhanh chóng bay về hướng Nguyệt Hợp đưa cho hắn trước đó.

Rầm rầm!!

Trong phút chốc, máu tươi văng tung tóe.

Một bóng người mơ hồ vừa vịn chần ngay vị trí quang nhận màu tím bay ra, hoàn mỹ chần quang nhận trên người mình.

Không.... cũng không phải trên người gã.

Trước thân bóng người còn lơ lửng một con thú ô nhiễm màu xám trắng hình dạng mai rùa toàn thân giáp xác.

Chính là con thú ô nhiễm này, dùng thân thể của mình chặn hơn phân nửa uy lực của quang nhận màu tím.

“Hả? Người là ai!” Tộc thể màu xám nhú mày ngưng thần, nhìn về phía thân thể đột nhiên xuất hiện này.

Đối phương mặc bộ giáp trụ Phong cấp mà Bành Toa đế quốc thường gặp, tựa hồ là quan quân đánh bất ngờ trên mặt đất.

Nhưng... Vẽn vẽn chỉ là quan quân đột kích mà có thể dễ dàng ngăn cản kỹ thuật linh thuật của hắn như vừa rồi sao?

“Ta?” Người tới ngẩng đầu, lộ ra một đôi mắt u ám màu xanh lá.

“Vô danh tiểu tốt thôi.”

Thân hình hắn bỗng nhiên biến mất, cứ như vậy bay vụt về nơi xa.

“Muốn chạy sao?!” Vẻ mặt của bộ tộc màu xám tro trầm xuống, đoạt mục tiêu của hắn là muốn đi sao?

Chỉ là một chức quan cấp thấp như Bành Toa! Đã biết được sự tồn tại của bọn họ, vậy đều lưu lại cho ta đi!!

“Linh thuật: Lao Lung màu đen!”

Thân thể màu xám giơ tay chỉ về phía trước một cái.

Một đạo hồ quang điện màu đen từ đầu ngón tay ngưng tụ lại, bỗng nhiên hóa thành vô số sợi tơ, phân tán đánh tới nó.

Từng sợi tơ màu đen thoáng qua đã trói chặt người nọ tầng tầng, những sợi tơ này không nhìn năng lực phòng ngự của trường linh lực, bỏ qua việc nuôi dưỡng vỏ ngoài cơ thể, thể mà lại cứng rắn cố định ngay tại chỗ.

“Đây là!?” Người nọ hơi ngạc nhiên.

“Liên kết sợi tơ linh trí của ta, chỉ cần động lực của người không vượt gấp hai so với ta, sợi tơ linh trí sẽ khiến người hoàn toàn có thể chịu sự điều khiển của ta.” Thân thể màu xám thông dong bay về phía đối phương.

“Linh năng trên người người rất đặc biệt, ta có thể cảm nhận được... đặc biệt hơn hai mục tiêu vừa rồi... đã như vậy... vậy

thì dùng người thay thế bọn họ thôi.”

Băng!

Trong giây lát, sợi tơ màu đen bỗng nhiên bị lực lượng khổng lồ kéo đứt.

Tia tơ đứt gãy ở giữa không trung hóa thành quang điểm linh năng, vỡ vụn ra.

“Người...” Thẻ hình màu xám đứng ngậy ra tại chỗ, ngạc nhiên nhìn đối phương.

“Nếu như ta nói đây là ngoài ý muốn, người tin không?” Ngụy Hợp ngẩng đầu bất đắc dĩ nhìn đối phương hỏi.

Thật ra y muốn cứu người rời đi.

Đáng tiếc, đối phương thực sự quá nhiệt tình.

Thân thể màu xám trầm mặc, đột nhiên xoay người bỏ chạy.

Đối phương lực lượng gấp đôi hẳn, mới có thể giãy thoát khỏi sợi tơ linh trí, như vậy vấn đề đã đến, phải vượt qua hẳn bao nhiêu lực lượng, mới có thể trong nháy mắt cưỡng ép đứt đoạn sợi tơ linh trí giống như một sợi dây thừng thông thường.

Đáp án dĩ nhiên là...

Ầm ầm!!

Thân thể màu xám không thể tiếp tục suy nghĩ nữa, sau lưng đau đớn một hồi, trực tiếp cắt đứt toàn bộ suy nghĩ của hẳn.

Hẳn cảm giác mình bị thứ gì đó hung hăng đập trúng, lưng mang huyết nhục xương cốt, toàn bộ dưới một kích toàn bộ, tựa như đậu hũ nghiền nát thành cặn.

Thân thể của hẳn bao gồm cả nuôi dưỡng cơ thể, ở giữa không trung tựa như pháo hoa nổ tung, ầm ầm tứ tán, huyết nhục nhanh chóng bị thú ô nhiễm xung quanh tranh nhau cắn nuốt trước, đảo mắt liền thành vô hồn.

Ngụy Hợp thu tay lại, màu xanh lá trong mắt dần dần thối lui, dị biến trên người cũng nhanh chóng lắng lại.

Tốc độ của hẳn không bằng đối phương, nhưng lực lượng đủ mạnh, đồ vật ném ra ngoài có thể đuổi kịp là được.

Dưới thực lực chân chính của nhục thể, cấp bậc Phong Bạo giờ đây cũng chỉ giống như bọt biển, nhẹ nhàng chạm vào liền vỡ nát.

Thời gian có hạn, sau khi hắn giải quyết kẻ địch thần bí kia, hắn xoay người tiếp tục bay về phía Lam Lan Tạp.

Nhưng không có bay được bao xa.

Một đạo hắc điều không lồ sau lưng mọc ra ba cánh, vũ cánh từ phía sau bắn nhanh đến.

Hình thể cự điều dài hơn ba mươi mét, toàn thân hiện ra khói đen nhàn nhạt, phần đuôi là hơn mười đầu cự xà màu đen dữ tợn phun ra hơi thở.

Nếu như chỉ là hình thể, Ngụy Hợp đã gặp qua quá nhiều, không đáng để lo.

Nhưng mâu chốt là tốc độ của con chim đen này quá nhanh.

Ngao!!

Tiếng gào thét không lồ dữ tợn từ trong linh năng nổ tung.

Hắc điều duỗi lợi trào ra, từ trên trào xuống hướng Ngụy Hợp.

Lực lượng không lồ vạn vạn, mạnh mẽ kiềm chế nó, giảm tốc độ lại.

Một móng vuốt cự lớn sắc bén dài hơn sáu thước nhắm vào đầu đè xuống.

“Còn năm phút đồng hồ!” Ngụy Hợp nhìn thời gian, ngẩng đầu nhìn cự trào.

Khiến hắn kinh ngạc chính là, sau khe hở của cự trào, hắn lại nhìn thấy có người đứng trên đỉnh đầu cự điều.

Đó là một người thon dài, cả người mặc ánh huỳnh quang màu tím.

Phong cách thể hiện trên người đối phương hoàn toàn không phải như bên phía Bàn T toa, mà là phong cách hoàn hảo của một quốc gia khác.

Nhưng giờ phút này, hắn cũng không kịp nghĩ nhiều.

Cự trào âm âm đập xuống.

Oanh!!!

Hai tay Ngụy Hợp đón đỡ, bị cứng rắn đánh rớt khỏi bầu trời, phá vỡ sóng triều ô nhiễm thú khí, rơi xuống mặt đất phía dưới.

“Mặc dù đi mất hai mục tiêu, bất quá mục tiêu mới này tựa hồ càng có giá trị bất giữ.” Người nuôi dưỡng màu tím đứng ở đỉnh đầu chim khổng lồ truyền âm nói.

“Được rồi, di thể của hắn đã bị ta phá vỡ tiết lộ, nhanh đi dẫn người đi ra ngoài, nếu không ô nhiễm phóng xạ quá nặng, cũng sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng giá trị nghiên cứu.” Trong bộ phận màu tím trầm giọng phân phó.

Lão ta là một trong mười người phụ trách đoàn chuột nhánh phụ trách hành động lần này của Nam tước, toàn quyền phụ trách kế hoạch hành động ở khu vực này.

Bốp.

Ba đạo thân thể màu xám hiện lên bốn phía cự điều, hướng phương hướng Ngụy Hợp rơi xuống bay đi.

Ngụy Hợp nửa quỳ trong hố sâu mặt đất, trên thân thể đã rách tung toé, các hạng hệ thống bên trong đã sớm dưới một kích vừa rồi kia tổn hại tĩnh lặng.

Hắn ngẩng đầu lên.

“Còn có bốn phút đồng hồ.”

Nhìn ba bộ tổ chức màu xám trên bầu trời bay xuống.

Mạch máu trên người hắn từ từ gồ lên.

“VẬY CHỈ CÓ THỂ TỐC CHIẾN TỐC THẮNG THÔI.”

Hắn hít sâu một hơi, cơ thể nhanh chóng bong ra, lộ ra thân thể cường tráng bên trong.

“Mười giây, giải quyết các ngươi.”

Âm âm!!!

Trong chốc lát, lấy Ngụy Hợp làm trung tâm, mặt đất xung quanh sụp đổ ầm ầm mười mét.

Thân thể hắn vốn bình thường cấp tốc bành trướng, biến lớn.

Huyết nhục màu tím tựa như vật còn sống, tranh nhau chen nứt da ra, sau đó mặt ngoài mọc ra lân phiến cứng cõi hơn.

Cơ bắp cường tráng tựa như rễ cây Long Tu, tỏa ra khí thế cuồng bạo khắp toàn thân hắn.

“Tam huyết mạch, phong thái huyết mạch!”

Ngụy Hợp ngẩng đầu, toàn thân đã bành trướng đến sáu mét, tóc dài như xúc tu bay múa, sừng trên đỉnh đầu vặn vẹo hướng lên, bện thành vương miện màu xám quen thuộc.

Rống!!!

Hắn ta gào thét mãnh liệt, tiếng gầm như phong bạo chân động bốn phía.

Không khí, tro bụi, thịt nát, thậm chí một ít tạp binh thú yếu hơn, đều ở trong tiếng sóng ào ào tránh lui.

Một tiếng ầm vang lên, mặt đất lần nữa sụp đổ mấy thước, Ngụy Hợp từ mặt đất mọc lên, trong mấy trăm mét chung quanh, dưới tác dụng lực hút trong nháy mắt vặn vẹo, dẫn dắt, hội tụ.

Lực hút khổng lồ nương theo linh năng, kiềm chế ba bộ cơ thể màu xám. Không đợi bọn họ giãy thoát lực hút.

Ba vết màu đen lóe lên.

Sau lưng Ngụy Hợp xuất hiện ba chùm tóc, khẽ quét qua ba bộ di thể màu xám.

Nó cũng không quay đầu lại, bay thẳng tắp về phía người trong bộ tộc màu tím đứng ở đỉnh đầu cự điều.

Ba đám hỏa diễm nổ tung sau lưng, chiếu sáng đại địa hắc ám bị thú triều che lấp chung quanh.

“Lại là người biến dị!”

Đỉnh đầu cự điều, trong nháy mắt thân thể màu tím nhận ra thân phận Ngụy Hợp.

Hắn không kinh sợ mà còn lấy làm mừng.

“Thú vị... Người biến dị ẩn tàng thân phận, không nghĩ tới bảo vệ mình như thế nào mà dám can đảm khiêu chiến tồn tại đẳng cấp linh năng vượt xa mình. Dũng khí thật đáng khen!”

Trong tay gã cũng hiện lên một thanh kiếm thập tự tử quang quanh quần, lưỡi kiếm quán quanh một tia linh năng màu tím.

Linh năng bện thành từng miếng ký tự thần bí, bắt đầu tự động khảm vào thân kiếm, quang mang đại tác.

“Ta sẽ cho người biết lực lượng ánh sáng là thế nào.”

Nắm chặt chuôi kiếm, thân thể sinh trưởng màu tím chợt hóa thành tử tuyến, từ đỉnh đầu cự điều bắn ra, khúc chiết phóng tới Ngụy Hợp.

Đường cong màu tím mà hắn biến thành tựa như một đoạn đường cong khúc chiết, thẳng tắp, nhưng lại quỷ dị tốc độ cực nhanh.

Khoảnh khắc này, mọi thứ xung quanh như đều chậm lại.

Tất cả đều thành chậm chạp.

Thú triều bay lượn, bụi bặm cùng huyết nhục phiêu đảng phiêu đảng, thậm chí cự điều vũ cánh, tất cả đều trở nên chậm chạp đến cực hạn.

Duy chỉ có kiếm quang màu tím, lại như bị nhấn nút bức bách, bay vụt xuống phần eo Ngụy Hợp, muốn chặt đứt ngang gã.

Đương!!!!

Động tác của bộ thể sinh trưởng màu tím cứng đờ, mảnh vỡ kiếm quang gãy bắn ngược ra phá vỡ mặt nạ của hắn, bay vụt vào thú triều, biến mất không thấy gì nữa.

“!?” Toàn thân sinh vật màu tím khẽ giật mình, con ngươi co rút, cứng ngắc tại chỗ một cái chớp mắt.

“Làm sao... có thể!?” Đầu óc hấn choáng váng.

Lấy thực lực của hấn chiếu sáng, tuy rằng chỉ là xuất thủ bình thường, nhưng gia tăng tốc độ, mang đến lực phá hoại, cũng đủ để phá hư giáp thép dày đặc của chiến hạm.

Cho dù là khối kim loại hoàn toàn dùng cao cường hợp tài, cũng không thể đỡ nổi một kiếm này của hấn.

Nhưng người trước mắt này...

Phốc!!

Không đợi hấn thôi lui, vô số sợi tóc chung quanh hóa thành vô số gai nhọn, hung hăng đâm vào hai bên thân thể hấn, sau đó xuyên qua.

Máu, tựa như hoa tươi nở rộ giữa không trung.

“Cường giả, có thể có vô số cơ hội thất thủ.”

Sắc mặt Ngụy Hợp bình tĩnh, nhìn người trước mặt bị tóc dài của mình treo trên bầu trời.

“Mà kẻ yếu, chỉ có một lần.”

Toàn thân sinh thể màu tím đang chảy ra máu tươi, toàn thân hấn run rẩy, đại biểu vị trí đôi mắt, là hai điểm tinh thể màu đỏ tím.

Lúc này tinh thể đang không ngừng lóe ra hồng quang nhàn nhạt.

“Người... Cũng chết đi cho ta!!” Thân thể trong bộ lạc màu tím bỗng gãy giữa khởi sự trói buộc của tóc dài, ngửa đầu giận dữ hét lên một tiếng.

Một tiếng sóng âm đặc thù từ trong miệng hấn phát ra.

Cự điều ba cánh phía trên lập tức đáp lại tiếng gầm thét giận dữ, cúi người hung hăng đánh tới Ngụy Hợp.

“Không có ý nghĩa gì cả.”

Ngụy Hợp không lui tránh, giang hai tay ra, hung hăng đón đỡ.

Oanh!!!

Một người một chim âm âm va chạm.

Hai tay Ngụy Hợp vững vàng đặt ở hai bên mỏ nhọn bén nhọn của cự điều.

Lực va chạm to lớn ở giữa hai người nổ tung từng vòng từng vòng vụn vụn, đó là khí lưu không ngừng bị đẩy ra, lại không ngừng phun trào trở về, hình thành tia sáng tốc độ vụn vụn.

Giống như gợn sóng trên mặt nước làm vụn vụn nguyên lý ánh sáng.

Một tiếng âm vang nổ mạnh, cả người Ngụy Hợp bị đung bay ngược ra sau, bị cự điều đón lấy, sau đó đập vào vô số tạp binh thú triều phía sau.

Thú triều màu đen lưu động nhanh chóng, hình thành kết cấu đặc thù giống như bức tường.

Cơ thịt toàn thân Ngụy Hợp nhao nhao gồ lên, toàn bộ lực lượng tựa như dòng nước cuồng bạo, nhanh chóng chuyển động gia tốc trong cơ thể hắn.

Hai tay hắn dùng sức chống đỡ cự điều, nhưng vẫn như cũ không cách nào ngăn cản được trọng lượng khổng lồ của đối phương.

Hắn lúc này là trạng thái huyết sắc, trạng thái huyết sắc, chính là hình thái sau khi ba loại huyết mạch hoàn toàn dung hợp, trên thực tế hình thái này đã sớm bị hắn gạt bỏ huyết mạch, triệt để tan rã.

Trạng thái Huyết năng hiện tại là mô phỏng các loại số liệu trong trạng thái võ đạo máu thịt của hắn lúc trước, phục hồi hoàn mỹ thứ hạng như cũ.

Ở cấp độ này thì tốc độ bản thể của hắn cũng được tăng lên, đã tăng tới bảy lần âm thanh.

Nhưng vẫn chưa đủ, so sánh với di thể màu tím, so với cự điều ba cánh trước mắt, Ngụy Hợp vẫn chiếm thế yếu tuyệt đối về mặt tốc độ.

“Trong tình huống máu chảy, lực lượng toàn thân ta là hai ngàn tấn nhưng vẫn bị tên gia hỏa này áp chế...”

“Đã như vậy...”

Nguy Hợp không còn bị đè nén nữa, mạch máu toàn thân phồng lên, bành trướng.

Từng vòng đường vân màu đen hiện ra bên ngoài thân thể hắn, đại biểu lực hút khủng bố, bắt đầu nhanh chóng co rút lại, ngưng tụ bên ngoài thân thể.

Lúc này hình thể hắn cao thêm một bước, biến lớn lên.

Từ sáu mét lúc trước bành trướng đến tám mét.

Sức mạnh khổng lồ bỗng nhiên gia tăng mấy thành, tăng lên hơn trăm vạn cân, nhưng vẫn không đủ.

Hình thể khổng lồ của cự điều hoàn toàn không phải đối thủ mà Nguy Hợp gặp trước kia có thể so sánh.

Trên thực tế, thực lực và tiêu cách của con chim khổng lồ này so với bộ tộc màu tím lúc trước còn mạnh hơn.

Là tinh anh loài thú cấp độ ánh sáng ô nhiễm thật sự.

Cho đến ngày nay, từ trạng thái máu có thể dung hợp, đối với Nguy Hợp mà nói càng ngày càng nhỏ.

Thân thể hắn đang bị va chạm với tốc độ cao, bay ngược về phía sau, đồng thời cũng suy nghĩ, loại bỏ trạng thái dung hợp, không sử dụng một hình thái riêng lẻ.

Chỉ là tăng lên trăm vạn cân, tại thời kỳ nguyên nguyệt coi như là có thể, nhưng ở hiện tại tinh tế thời đại.

Chút lực lượng ấy hoàn toàn không đáng nhắc tới.

Ầm!!

Cự điều đụng đầu vào Nguy Hợp, hung hăng nhảy vào mặt đất một cồn cát cao lớn.

Cồn cát bị đụng tan ngay tại chỗ, sóng cát bắn lên kích động bốn phương tám hướng, thậm chí che mất một toà phế tích phụ cận.

Ngao!!

Cự điều ngẩng đầu lên, miệng mở lớn, chọt phun ra vô số nọc độc dinh dính sền sệt thối rữa.

Khói độc kịch độc bốc lên từ khói đen trong nháy mắt cuốn Ngụy Hợp ngã xuống, hóa thành một mảnh độc đàm.

Còn cát đang hòa tan, đại địa đang hòa tan, hết thủy đều hóa thành chất lỏng màu xanh nhạt, hội tụ thành một đoàn, dần dần thẩm thấu vào trong lòng đất.

Rầm rầm một tiếng.

Mảng lớn sóng cát nương theo nọc độc bị hút bay, dưới đất nổ bắn ra một đạo thân thể cao lớn, hung hăng một quyền đánh về phía cự điều.

Nhưng tốc độ chênh lệch cực lớn, cự điều chỉ hơi lệch trái, liền nhẹ nhõm tránh thoát một kích đột ngột này của Ngụy Hợp.

Ầm!!

Một quyền Ngụy Hợp đập vào hư không, lực trùng kích to lớn rơi vào trên thú triều phía sau, lõm vào một mảng lớn vết tích rõ ràng.

Không đợi hắn lấy lại tinh thần, đỉnh đầu lại lần nữa truyền đến bóng đen khổng lồ.

Đó là cánh khổng lồ của cự điều, từ đầu đến chân âm âm hạ xuống.

“Như vậy thử một chút hình thái kế tiếp xem sao!” Ngụy Hợp ngẩng đầu nhìn cánh đen đang áp đỉnh mà đến.

Không hiểu sao trong lòng hắn lại hiện lên cảm giác vui vẻ sáng khoái.

Đã quá lâu rồi hắn không hoàn toàn phóng thích bản thân.

Một mực ẩn giấu, thậm chí giấu đến bây giờ, hắn thậm chí ngay cả thủ đoạn hạ độc am hiểu của bản thân cũng có chút lạ lẫm.

“Đáng tiếc, nếu ngày thường gặp được người, ta sẽ rất vui lòng thử nghiệm thực lực cực hạn của mình. Nhưng bây giờ không được...”

Dung hợp xong, thân thể Ngụy Hợp hiện ra mảng lớn vảy đen, hình thể lại lần nữa bành trướng.

Bên ngoài hai tay hần dần dần mọc ra gai xương như lưỡi đao, phần lưng mọc ra một đôi cánh tay mới.

Tám mét, chín mét, mười mét!!

chiều cao của hần ta tăng lên điên cuồng.

Xuy.

Vương miện trên đỉnh đầu Ngụy Hợp bắt đầu hòa tan, đảo mắt mở ra hai bên, hình thành hai hàng gai nhọn màu xám, tựa như quạt.

Lại giống như một loại ký hiệu mặt trời phóng ra ánh sáng nào đó.

Hô...

Hần nhẹ nhàng thở ra một hơi, hình thể khổng lồ cao mười thước nằm trên mặt đất, sau lưng một đôi cánh tay tựa như cánh chim giã ra.

“Quá lâu rồi... thật sự là quá lâu rồi không tiến vào trạng thái này...”

Đây là hình dạng chuyển long.

Cũng là trạng thái mạnh nhất trước kia Ngụy Hợp vẫn luôn ẩn tàng.

Nhưng từ khi bước vào cửa đen, sau khi đi vào thế giới này, hần không sử dụng nữa.

“Hình dạng chuyển long... lực lượng tăng lên gấp bốn lần dưới bí pháp này. Nhưng đáng tiếc, dường như bí pháp không được sử dụng tốt như trước đây...”

Sức mạnh chỉ tăng lên gấp ba lần, hiển nhiên là do bí pháp chỉ có một phần tác dụng.

Nhưng Ngụy Hợp cũng đã thỏa mãn.

Về bản chất Ngũ Chuyển Long Túc, chỉ là một bí thuật mà giai đoạn chân nhân lấy được lúc trước, thuộc loại phương thức đào móc tiềm lực thân thể, trong nháy mắt bộc phát.

Mà bây giờ ngay cả hệ thống võ đạo hần cũng hoàn toàn thay đổi, chứ đừng nói là bí pháp năm đó.

Bí pháp này còn có thể dùng, cũng đã rất tốt rồi.

“Một ngàn năm trăm vạn, chẳng bằng bao nhiêu?” Ngụy Hợp ngẩng đầu nhìn cự điều đang lao về phía mình.

Con thú ô nhiễm không có lý trí, chúng tràn ngập dục vọng điên cuồng phá hoại đối với sinh mệnh còn lại.

Cánh chim khổng lồ giữa trời lại lần nữa hướng Ngụy Hợp đè xuống.

Cánh đen phô thiên cái địa che lấp hết thủy ánh sáng, mang theo tốc độ quang chiếu kinh khủng, hung hăng rơi xuống.

Tốc độ ánh sáng thông thường phải nhanh hơn hai mươi lần, đây chỉ là mới tiến vào cấp độ ánh sáng.

Ánh sáng chiếu rọi, ví dụ cấp bậc này trong mắt người thường, nhanh chóng như ánh sáng.

Bất cứ thứ nào dưới sự thôi động âm thanh hơn hai mươi lần đều sẽ bộc phát ra lực sát thương kinh khủng.

Hắc Dực nhìn vào đầu.

Ngụy Hợp ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

“Đáp án là bảy vạn năm nghìn tấn!”

Trong phút chốc, phảng phất như chớp mắt, lại phảng phất thật lâu.

Một đôi sau lưng Ngụy Hợp trùng điệp hướng cánh tay huy vũ lên.

Hần toàn thân đứng thẳng, chung quanh là thú triều màu đen vờn quanh mãnh liệt.

Vô số cánh tay tụ họp trước người, bện thành một huyết nhục khổng lồ độc nhất vô nhị.

Bàn tay khổng lồ rộng tới mười lăm mét, toàn thân đen kịt, chung quanh mờ hồ có khói đen tràn ra.

Ầm ầm!!!

Hắc Dực và hắc thủ chạm vào nhau giữa không trung.

Lực va chạm khổng lồ giăng co trong chớp mắt, lập tức có lượng lớn lông vũ và huyết nhục vỡ nát ra, hướng bốn phía bạo tán.

Thú ô nhiễm tới gần nháy mắt bị sóng xung kích thật lớn đánh xơ xác, nổ tung.

Cự điều gào thét một tiếng, một cánh triệt để bị xé nát, nếu là người bình thường, hiện tại đã bắt đầu cân nhắc chạy trốn như thế nào.

Nhưng nó không phải là nhân loại, mà là ô nhiễm thú.

Cho nên cự điều chẳng những không lui tránh, ngược lại tiếp tục dùng hai cánh còn sót lại, còn có cự trảo, hung hăng chụp vào Ngụy Hợp.

Chim khổng lồ to như ngọn núi trực tiếp đè xuống, nhưng đáng tiếc, nếu như dùng tốc độ ánh sáng chiếu cảnh của nó để du kích, có lẽ Ngụy Hợp không có cách nào làm gì được nó.

Nhưng cứng đối cứng, kết cục sẽ chỉ có một kết cục.

Ầm!!

Tầng thứ nhất Hắc Dực hạ xuống, bị vô số đôi tay khổng lồ nắm lấy xé rách.

Cự trảo thứ hai, gai nhọn đâm xuống, bị Ngụy Hợp đưa tay ngăn trở, hơn mười đôi tay dung hợp làm bàn tay khổng lồ, bóp nát tất cả xương cốt trong cự trảo.

Mỏ nhọn tầng thứ ba mang theo tốc độ khủng bố của cấp Quang Chiếu, quả thực khiến Ngụy Hợp chưa kịp ra tay ngăn cản.

Phốc phốc!

Một tiếng xuyên gai nhọn thanh thúy vang lên, thân hình thật lớn của Ngụy Hợp cao mười mét, lồng ngực gã hiện ra một lỗ

máu thật lớn.

Đây vẫn là một thân phòng ngực của hắn vô cùng kinh khủng, mới có thể chỉ là một cái lỗ máu, nếu như đổi thành những thân thể khác, lúc này toàn thân đã nổ tung dưới sức mạnh cực lớn rồi.

“Vết thương đã lâu không thấy.” Ngụy Hợp cúi đầu nhìn lỗ máu trên ngực.

Hí... Lỗ máu trong chớp mắt nhanh chóng sinh trưởng, khép kín, khép lại, giống như chưa bao giờ xuất hiện qua.

Hắn ngửa đầu nhìn lên bầu trời, dưới chân kẽ động.

Ầm ầm biến mất khỏi chỗ cũ.

Mà ở phía sau nó, thi thể không đầu không lờ của chim không lờ lúc này mới phát ra tiếng vang lớn rơi xuống, đập ở trên mặt đất, hấp dẫn vô số thú ô nhiễm chung quanh cắn nuốt.

Ngay trong nháy mắt vừa rồi, thừa dịp cự điều đâm thủng lồng ngực của mình, hắn phát tay chặt đứt đầu nó, hoàn thành trao đổi.

688

Trên bầu trời, Ngụy Hợp không khôi phục hình người, mà vẫn như cũ duy trì trạng thái chuyển long.

Trong trạng thái này, lực phòng ngự và lực lượng của hắn đều tăng lên trên diện rộng.

Trong hoàn cảnh nguy hiểm như vậy, ngược lại là an toàn nhất.

Hơn nữa lúc này toàn thân hắn phát ra ô nhiễm cực kỳ mãnh liệt, tuy rằng hình dáng phóng thích khác biệt so với xung quanh, nhưng so với các chủng loại trên cơ thể vẫn ít hơn rất nhiều.

Lúc di chuyển với tốc độ cao, xung quanh hắn rất ít thú ô nhiễm sẽ chủ động công kích hắn.

Đương nhiên, có lẽ là công kích cũng không có cảm giác.

Dù sao hắn bây giờ, cho dù là quang chiếu ô vật, đánh vào trên người cũng là như vậy.

Cấp bậc bình thường công kích rách da, bị toàn lực công kích lưu lại thương thế, tốc độ khép lại sẽ không quá một giây.

Dưới phòng ngự này, Ngụy Hợp không kiêng nể gì tụ lực nhảy nhót, rơi xuống đất, lại tụ lực, lặp lại như thế.

Rất nhanh, hắn mơ hồ cảm giác được vị trí của tám thẻ lan này.

Hình thể khổng lồ cao mười mét năm mét, cấp tốc co rút lại, ngưng tụ, khôi phục thành hình người lúc trước.

Mà trong một khối máu thịt trong đó tự động vỡ ra, lộ ra thân thể rách nát bị niêm phong kín bên trong.

Mặc xác, tế bào huyết nhục trên người Ngụy Hợp tự động mô phỏng, rót vào cơ thể, lấp vào khu vực bị hao tổn.

Đảo mắt không được mấy giây, bộ thể phong bạo này đã khôi phục hoàn toàn, không sót một chút nào.

Hai mắt hắn sáng lên hồng quang, Ngụy Hợp đưa tay, tất cả tế bào còn sót lại chung quanh giống như hạt cát, bay trở về cánh tay của hắn, dung nhập vào trong đó.

Đôi với hắn đã hoàn thành phân tích cơ thể cấp bão tố, nuôi dưỡng là hắn, hắn tức là nuôi dưỡng.

“Còn hai phút nữa.”

Ngụy Hợp nhìn thú triều ô nhiễm như phong bạo màu đen phía trước.

Hắn ta hung hăng lao đầu về phía trước.

Không có chút kỹ xảo nào, chỉ là va chạm vật lý hoang dã thô lỗ.

Bất kể là con thú ô nhiễm gì ngăn cản trước người hắn, đều giống như đậu hũ bị đụng nát tại chỗ gây thương tích.

Thú triều đông nghịt đảo mắt liền bị đụng ra một cái lỗ hồng, lộ ra ba gã bão tố đang khỗ cực chống đỡ bên trong.

Đây chính là một trong số đó.

Hắn và hai đội trưởng còn lại tụ họp lại một chỗ, luôn bị một loại ô nhiễm thú ẩn hình vây khốn ở chỗ này.

Linh mạng của bọn họ ban bố tín hiệu căn bản không thể ra ngoài, hoàn toàn bị quấy nhiễu.

Linh năng trên thân ba người hầu như đều hao hết, tùy thời khả năng bị xé nát thôn phệ.

Lại không ngờ tới thời khắc máu chót, thú ô nhiễm vây khốn bọn nó thể mà lại bị công kích từ bên ngoài phá vỡ một lỗ hồng.

Một lỗ hồng xuất hiện.

Ba người đang muốn xông ra, lại ngạc nhiên nhìn thấy có một bóng người gió bão thể lơ lửng ở lỗ hồng.

“Lão Ngụy! Là lão Ngụy!! Ha ha ha!!” Tư Lý Lan Thuận là người đầu tiên phản ứng, sau lưng phun ra lam sắc hỏa diễm, đảo mắt đã bay tới bên cạnh Ngụy.

Hai người còn lại theo sát phía sau.

“Lập tức rời khỏi nơi này!!” Trên thân Ngụy Hợp vết máu loang lổ, một cánh tay mềm nhũn áp sát bên người, hiển nhiên là không thể động đậy.

“Ẩn Thành không thể trở về! Chúng ta không cách nào liên hệ bên trong mở cửa vào! Hiện tại loại tình huống này cũng không có cách nào mở cửa!” Tư Lý Lan Tạp cấp tốc nói.

Nhìn thấy vết thương trên người Ngụy Hợp, lại nghĩ đến khoảng cách mình và đối phương tuần tra, trong lòng hấn lúc này âm áp, trong nháy mắt liền minh bạch, lão Ngụy đây là đặc biệt tới đây cứu hấn, mới chạy trốn xa như vậy.

“Không về Ẩn Thành, đi theo ta!”

Ngụy Hợp nhìn thời gian, ước định thời gian Chí Thánh với Lý Tích một phút, không kịp nữa rồi.

Bọn người Bạch Linh Hoa Duyệt ở Ẩn Thành cũng chỉ có thể kỳ vọng bọn hấn gặp may mắn.

“Đi!”

Hấn xoay người dẫn đường, thang máy gió nổ tung bắn ra lam hỏa.

Ba người còn lại tranh thủ thời gian đuổi theo.

*

*

*

Bốn đạo lam quang lấy Ngụy Hợp làm mũi tên, mạnh mẽ lao ra khỏi bốn dải sáng màu lam trong vô số thú triều màu đen.

Trên đỉnh núi màu vàng nơi nào đó của Nhị Nhị Nhị Hoàng Tinh, một chiếc chiến hạm hình tam giác thuần trắng chậm rãi hiện lên, dừng lại trên không trung đỉnh núi.

Nam tước mặt màu tím hướng cửa vào phi thuyền mở ra, đang muốn đi vào.

Bỗng nhiên hấn dừng bước, quay đầu lại, nhìn về hướng quang điều mà Ngụy Hợp giết chết.

“Có ý tứ...”

Trong mắt hấn lấp loé hồng quang, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì.

“Được rồi, vạn sự vạn vật chung quy sẽ có biến cố ngoài ý muốn.”

“Nếu như người có thể thuận lợi sống sót, như vậy, mong chờ ngày chúng ta gặp nhau.”

Xoay người, hấn không để ý nữa, bước lên phi thuyền, biến mất trong màn sáng trắng.

Phi thuyền bay lên không, vèo một cái biến mất không thấy gì nữa.

Vèo!!

Bốn bộ phi thuyền kiểu rẽ sắp phi thuyền phi nhanh hơn mười giây, xông vào cửa, triệt để trở về.

Cách ly, phạt, cởi bỏ nuôi dưỡng.

Ngụy Hợp được Tô Lý Lan Tap đỡ, tổng cộng bốn người cùng đến khoang chính trong phi thuyền.

Ở chỗ này, Bích Liên cũng ở đây, còn có Lư Địch vừa mới tỉnh lại, cùng với những thành viên còn lại trên mặt đất được cứu về tập kích.

Tất cả những người sống sót đều ở đây.

Trong đó mỉm cười giơ ngón tay cái về phía Ngụy Hợp.

“Làm rất tốt!”

“Thiếu nợ người một lần!” Ngụy Hợp mỉm cười đáp lại.

Nếu như không phải lý chiêm đáp ứng chờ bọn họ, cho dù hấn mạnh hơn nữa, cũng không có khả năng cứu người trong thú triều đẳng cấp này ra.

Đoàn người đứng trước cửa sổ ngầm to lớn, quan sát xuống dưới.

Phi thuyền đang tăng tốc thoát ly tinh cầu, từ trên cao nhìn xuống. Mặt đất phẳng phát như bị mực nước xâm nhiễm, đang nhanh chóng bị vô số thú ô nhiễm.

Lúc này cho dù Ngụy Hợp cũng biến sắc.

Hắn có thể cảm ứng được phía xa xa, mặt đất phía dưới là các thú ô nhiễm, cấp độ trong đó đang nhanh chóng tăng lên.

Chỉ ngần ngừ vài phút, phía dưới chiếu rọi thú ô nhiễm ánh sáng, cấp độ như cự điều đã nhiều hơn mười con.

Tinh Uyên... quả thực giống như không có cực hạn...

“Chẳng lẽ Tinh Uyên có thú ô nhiễm vô hạn sao?!”

Lý Lan Táp ở một bên nhìn không được run giọng hỏi.

“Vô hạn? Có lẽ là...” Lý Thánh đi tới, nhẹ nhàng chạm vào thủy tinh cao cường trong suốt.

“Tinh Uyên là cực hạn của huyết nhục, là biểu tượng hỗn loạn. Nếu hỗn loạn không có cực hạn, như vậy nó cũng không có cực hạn.”

Cực hạn của huyết nhục...?

Ngụy Hợp đứng phía sau, trầm mặc không nói.

“Sinh mệnh có trật tự tạo thành ý chí và linh năng. Mà máu thịt không trật tự, chỉ mang đến hủy diệt. Nhưng bọn họ cũng sẽ sinh ra ý chí, cùng loại linh năng phóng xạ ô nhiễm.”

Tựa hồ trong đó có chút cảm khái.

“Các người có biết tinh cầu bị đóng băng vĩnh hằng trực xuất lúc trước là vì sao không?”

“Tuyên bố với bên ngoài là người biến dị lan tỏa chỉ tiêu cao...” Thư ký tóc vàng nhẹ giọng nói.

“Chỉ vì mấy người biến dị mà đã phải lao động cường giả biến cấp ra tay?” Trên mặt Lý Tích lộ ra một tia trào phúng quái dị.

“Chẳng lẽ...!” Trong lòng mọi người bỗng nhiên hiện lên một đạo điện quang.

Lý Di không mở miệng nữa, chỉ kinh ngạc nhìn bề ngoài tinh cầu.

Nhưng trong lòng mọi người lại dấy lên một trận sóng to gió lớn.

Không ai biết hẳn vì sao tiết lộ bí mật như vậy, nhưng Lý La Bàn thân là trưởng quan quân quân sự tối cao trong một tòa thành Ân Thành, đương nhiên sẽ không tùy ý nói lung tung.

Nhưng nếu như tình cầu lúc trước thật sự là...

Vậy Nhị Nhị Nhị Hoàng Tinh... có phải cũng giống như lúc trước không...

Ngụy Hợp lẳng lẳng nhìn Nhị Thập Nhị Hoàng Tinh đã dần dần hóa thành màu đen nhánh, trong lòng hiện lên một tia lo lắng.

Phi thuyền lúc này đã bay cao, xuyên qua tầng khí quyển, đang tới gần khu Ngân Đái.

“Ngụy Hợp đúng không?”

Đột nhiên một giọng nói vang lên sau lưng hắn.

Ngụy Hợp xoay người, nhìn thấy là hai tên đội trưởng vừa mới cứu giúp được tấm thẻ Lan Lan.

Hai người này, một người là nam tử trung niên tóc ngắn màu đỏ, tướng mạo chất phác.

Một nữ tử nhỏ nhắn xinh xắn, dung mạo phổ thông khác, trên lỗ mũi mặc một cái vòng mũi màu vàng.

“Bại nhân chen chúc, lần này nếu không nhờ người dẫn đường, chúng ta sợ rằng...” Nam tử nghiêm túc nói, thần sắc chân thành.

“Ta cũng vậy, Ngụy Hợp tiên sinh, nếu sau này có gì có thể lấy được của chúng ta thì cứ nói!” Cô gái bên cạnh cười sang sảng nói: “Ta tên là Tử Ly.”

Nói xong nàng lập tức xuất ra một người, ba người trao đổi số hiệu cuối cùng.

“Thật ra, nếu như lúc trước ta luôn nghĩ, số lần ô nhiễm thú triều trước kia cũng đã tới không ít, nhưng vì sao lần này lại đặc biệt khoa trương vậy?” Sắc mặt Tử Ly trầm xuống nói.

“Cho dù Tinh Uyên mở cửa, cũng sẽ bị không gian hạn chế, không gian hạn chế do các cường giả cao cấp của đế quốc chế

tác, trong tình huống bình thường, sẽ không có khả năng cho phép thú triều ô nhiễm quy mô lớn như vậy xuất hiện.” Hạng Đào Tinh gật đầu đồng ý.

“Nói cách khác, chuyện lần này, sau lưng khẳng định là nhân nguyên nhân.” Hấn khẳng định nói.

“Người là...” Ngụy Hợp như có điều suy nghĩ.

“Nếu đúng là con người làm, như vậy Tinh Uyên hủy diệt hai mươi hai sao, đối với hấn sẽ có ích lợi gì? Thiên tai lớn như vậy, nếu là người, chẳng lẽ hấn có thể thoải mái chạy thoát được?” Bôn ba tiếp tục nói.

“Vừa rồi phi thuyền quyết đoán rời khỏi tinh cầu, tổng cộng có hơn mười chiếc.

Nói không chừng người gây ra âm mưu kia lại ở trong những phi thuyền này?” Tử Ly nhíu mày.

“Ngụy Hợp!” Bích Liên nhìn thấy bên này, chủ động đến gần.

“Người không sao chứ? Vừa rồi ta kém một chút đã cho rằng không nhìn thấy người rồi!”

Khuôn mặt nàng xám xịt, tràn đầy tro bụi cùng nước mắt.

“Không có việc gì.” Ngụy Hợp mỉm cười, ý đồ làm cho gã an tâm.

“Tay của người!?”

“Chỉ là vết thương nhỏ, chẳng mấy chốc sẽ lành lại.”

Bích Liên nhìn Ngụy Hợp, trong mắt sáng sủa mờ mịt.

“Vừa rồi... đúng là người?”

Nàng ta cũng không nói tỉ mỉ, nhưng Ngụy Hợp biết rõ nàng ta phát hiện ra mình vì đó.

Nếu không thì sao tốc độ thân thể màu xám kia vượt xa Bích Liên, lại đột nhiên dừng lại, không đuổi theo nữa?

Đáp án tự nhiên là có người vì nàng mà ngăn trở.

“Không cần lo lắng. Ta có cách bảo vệ tính mạng của mình.” Ngụy Hợp lộ ra nụ cười an tâm.

Bích Liên đưa tay, nhẹ nhàng nắm chặt tay của hắn.

“Đừng cậy mạnh...” Nàng ta nhìn bàn tay quơ quơ của Ngụy Hợp, hiểu rõ rất có thể chuyện này là vì nàng ta mà bị thương.

Tâm tình trong lòng hắn cũng càng lúc càng dâng cao.

Ngụy Hợp muốn đánh ra, nhưng nhìn nước trên khóe mắt Bích Liên, cuối cùng vẫn không có động tác gì, mặc kệ nàng nắm chắc.

Hai người khác thấy thế, Tử Ly và Bác Nghĩa cũng biết điều lặng lẽ rời đi.

Hai người một mình đi đến góc, nhìn ra khu Ngân Băng đang dần tiến đến gần cửa sổ.

“Ngươi cũng nhận ra à?” Nụ cười trên mặt Tử Ly vừa rời khỏi, đột nhiên biến mất, thay vào đó là xem xét.

“Cái gì?” Trát tiêu nghi hoặc.

“Không thích hợp. Tên gia hỏa Ngụy Hợp kia, trên người có rất nhiều chỗ không thích hợp.” Tử Ly Linh có thể truyền âm nói.

“Ngươi muốn nói gì?” Diêu Dịch biến sắc.

“Ngươi thật sự tin tưởng, trong thú triều hỗn loạn như vậy, còn có quang chiếu ô ô thú ẩn hiện, chỉ là một cơ thể cấp bão, vẫn là mới tấn cấp không bao lâu, có thể bay xa như vậy, chạy tới bức lui ba con quái vật phong bạo thể chúng ta, sau đó thông dong rời đi?” Trong thanh âm Tử Ly lộ ra một tia nghi vấn nhàn nhạt.

“Ý của ngươi là...” Ánh mắt hằm hằm có chút thay đổi.

“Nếu biến cố này là do con người làm, nếu ta là người gây nên biến cố này, như vậy ta phải làm sao thoát khỏi hỗn loạn này đây? Quái vật Tinh Uyên không có thần trí, chỉ có hỗn loạn, thôn tính, hủy diệt.” Tử Ly dẫn đường nói.

“Lưu nhập cư trái phép, hoặc là trà trộn vào...” Ánh mắt sục tập nheo lại, đã hiểu ý tứ của đối phương.

“Trong thảm họa thành lập công huân, nhân cơ hội mà lên, Ngụy Hợp, cho dù nhìn thế nào, đều là người được lợi.” Tử Ly lạnh lùng nói.

“Nhưng nếu hắn không phải nội ứng gian tế thì sao? Như vậy hắn thật sự cứu chúng ta, mạo hiểm tính mạng!” Hạng Ba nghiêm túc nói.

“Ta không cần hắn cứu ta!” Tử Ly lạnh lùng nói, “Hơn nữa còn sống hơn cá nhân, nếu hắn thật sự là gian tế, tương lai sẽ gây nguy hại tới quốc gia bao nhiêu. Người hiểu không?!”

“Cho nên...”

“Cho nên... Nếu như ta sai, nhiều lắm chỉ học thuộc tên vong ân phụ nghĩa, ta không quan tâm! Nhưng nếu ta đúng, có bao nhiêu người vì chút nghi ngờ ấy của ta mà được cứu! Người nên hiểu rõ!” Trong mắt Tử Ly hiện lên vẻ kiên định.

“Người...” Trong lòng hằm hằm như ăn phải con ruồi, có cảm giác buồn nôn, nhưng lại bị đối phương ngăn không nói nên lời.

“Sao nào? Người nghĩ ta sai sao?” Tử Ly trầm giọng nói.

“Nếu hẳn thật sự chỉ có chút thủ đoạn bí mật, mạo hiểm tới cứu chúng ta, chúng ta còn... việc như vậy, ta không làm được.” hằm mỗ lắc đầu.

“Ha ha... thật ra ta còn hoài nghi, chúng ta bị bao vây, có phải chính là một mưu kế hay không. Con thú kia ép cho ba chúng ta thở không nổi, chờ hẳn đến thì không còn hình ảnh nào nữa. Thế giới này thật sự trùng hợp vậy sao?” Tử Ly lạnh lùng nói.

“...” Diêu Lăng nghe vậy, lập tức nổi lên nghi ngờ.

“Vậy người định làm như thế nào?” Hấn trầm giọng hỏi.

“Báo cáo, tra rõ, tập hợp số liệu giám sát và hệ thống định định vị trong cơ thể, nếu như từ đầu đến cuối Ngụy Hợp không xuất hiện cơ hội chế tạo, như vậy ta tin tưởng hẳn không có vấn đề gì.

Bởi vì trồng trọt liên tục, không bị quấy nhiễu, có thể vẫn luôn ở trạng thái đưa ra định vị, còn có thể thông qua kỹ thuật thủ đoạn, điều lấy hộp mật trong đó, xem xét ghi chép.”

Hộp mật hạp cùng loại với hộp đen, là ghi chép cơ thể và cơ thể mỗi thời mỗi khắc đều có công cụ bảo tồn đặc thù.

Trong mắt Tử Ly lóe lên ánh sáng khó hiểu nào đó. Nếu Ngụy Hợp quả thật có thể phát hiện điểm đáng ngờ trên người, như vậy... Lần này nàng nhất định có thể thu được lợi ích không nhỏ.

Biên cô lớn như Nhị Nhị Nhị Hoàng Tinh, bên trên tuyệt đối sẽ không bỏ qua bất cứ điểm đáng ngờ nào. Nếu hoài nghi sai lầm, danh tiếng của nàng cũng chỉ là không dễ nghe mà thôi.

Nhưng nếu là Ngụy Hợp thật sự có vấn đề rất lớn, vậy. Nàng, sẽ đạt được lợi ích chính trị khó có thể tưởng tượng!

Thương vong lớn như vậy, ảnh hưởng cực kỳ ác liệt, nhất định sẽ có người chịu tội.

Mà càng nhanh phá giải được tội phạm, người duy nhất nàng có thể có được càng nhiều manh mối.

Lúc này Cấp Ký cũng nghĩ rất rõ ràng, đối với suy nghĩ của Tử Ly, lúc này hẳn đã nghĩ thông suốt, cũng cảm thấy có chút động tâm.

Nếu như Ngụy Hợp không có vấn đề gì, tra rõ ràng hẳn sẽ nghĩ biện pháp bồi thường cho đối phương.

Nhưng nếu Ngụy Hợp có vấn đề, vậy bọn họ chính là âm mưu thất bại, gián tiếp giải cứu rất nhiều anh hùng.

Dù sao Ngụy Hợp thật sự là người tốt, cũng sẽ không lo bị điều tra. Cẩn thận một chút, đây cũng là vì tốt cho mọi người.

“Người định làm như thế nào?” Yết Lạp ép buộc chính mình không nghĩ tới khả năng có được chỗ tốt mà nhìn về phía bạn tốt.

“Trước tiên quay về Ngân Đái khu, phòng vệ phòng vệ phòng vệ là Phí Lâm chuyên chịu trách nhiệm đánh bắt ngờ phân quản trưởng quan bộ, lần biến cố này, hẳn phải gánh trách nhiệm chủ yếu, cho nên hẳn nhất định sẽ dốc hết toàn lực tra xét tất cả đối tượng khả nghi, để giảm bớt hình phạt cho bản thân.

Chỉ cần chúng ta đem tình huống báo cáo cho hẳn.... Phó bộ trưởng Phí Lâm tuyệt đối sẽ không bỏ qua bất cứ điều gì khả nghi.”

Tử Ly đã nghĩ từ lâu.

“Được, đến lúc đó ta và người cùng nổi danh!” Hâm Ký gật đầu thật mạnh.

Lúc này toàn bộ Ngân Đái khu đang rơi vào trạng thái cảnh giới cao độ.

Ngụy Hợp và Bích Liên sóng vai đứng trước cửa sổ, nhìn cửa vào cảng không cánh chim dần dần tới gần.

“Không biết lần này có vượt qua được không...” Bích Liên thấp giọng lo lắng.

Gia tộc của nàng cắm rễ thâm căn cố đế ở Ngân Đái khu, sinh hoạt và kinh doanh mấy trăm năm.

Nếu Nhị Nhị Nhị Hoàng Tinh xảy ra chuyện, khu vực Ngân Đái có lẽ sẽ cân nhắc chuyển dời tinh cầu, di chuyển tới nơi khác.

Cứ như vậy, thế lực tinh cầu mới sẽ một lần nữa thành lập liên hệ với Ngân Đái khu, tiến hành trao đổi lợi ích mới, vân vân.

Tình huống bên trong Ngân Đái khu cũng thay đổi lớn theo.

Rung chuyển, không thể tránh khỏi.

“Đừng lo lắng, ca ca người thế nào?” Ngụy Hợp lên tiếng hỏi.

“Không có vấn đề gì, có Lý Đằng trưởng quan kịp thời cung cấp y tế khẩn cấp cứu chữa, hiện tại còn đang mê man, thương thế cũng đều phát triển theo hướng tốt.” Bích Liên nhẹ giọng trả lời.

“Vậy là tốt rồi.” Ngụy Hợp nhìn cảng tài đã dần tới gần, trong lòng cũng có chút phức tạp.

Không biết bọn Bạch Linh hiện tại như thế nào, nhưng hẳn cũng lực bất tòng tâm.

Trừ phi toàn bộ quái vật trên mặt đất hai sao đều lui lại. Nếu không...

Ông.

Phi thuyền chậm rãi dừng lại, tiếp nhận kiểm tra.

Kiểm tra các loại giấy chứng nhận, tư cách, sau đó tiến hành định định đặc thù phát tán.

Từng vòng từng vòng ánh sáng quét qua, không ngừng từ đầu phi thuyền quét tới cuối thuyền.

Xuyên qua vòng tròn màu đen tầng tầng, phi thuyền tựa như từ trong từng cái vòng, chậm rãi bay vào thông đạo màu đen dài

dòng.

Rất nhanh, một chiếc thương thuyền phía trước cùng dừng lại trước bến tàu.

Xuy.

Cửa khoang mở ra, từng người bên trong nhao nhao bay ra, tay vịn cánh tay cầu thang, hạ xuống đất.

Trần Ca và Tử Ly cũng nhẹ nhàng bay ra, sau đó trao đổi vài câu với đội trưởng đội trưởng phòng vệ.

Hai người đứng sang một bên, quay đầu nhìn về phía cửa khoang.

Từ Lý Lan Tạp bay ra theo, sau đó là người của một nhà, gia tộc trong sáng nhanh chóng tiến lên tiếp ứng.

Sau đó là Ngụy Hợp và Bích Liên đi cùng nhau.

Vừa mới rơi xuống đất, trước mặt Ngụy Hợp lập tức thoáng hiện ra một đạo thân thể thon dài màu trắng.

Phía sau việc nuôi dưỡng có không ít miệng phun chi chít, hiển nhiên cũng là cấp độ gió bão.

“Ngụy Hợp đúng không? Căn cứ theo thông báo có người báo, người có tình báo ẩn giấu bí mật, thiết kế mưu hại đồng liêu. Theo ta đi một chuyến đi.” Bạch Trạch không có giọng trông khua chiêng nói chuyện, mà là linh năng truyền âm, một chọi một.

Hiển nhiên là trước khi tra rõ tội danh Ngụy Hợp, không thể khiến cho mọi người hiểu lầm.

“Ta?” Ngụy Hợp sững sốt, bị người báo cáo? Hẳn ta lại bị người báo cáo? Bị ai?

Cho tới nay hẳn đều là người cực kỳ điệu thấp, ngày thường trừ Bích Liên Lý Lan Tạp hơi gần một chút, những người còn lại cũng không tiếp xúc nhiều với người khác.

Sao lại bị người ta bằm báo?

“Đi thôi. Cứ yên tâm, trước khi tình huống xác định rõ ràng, bọn ta sẽ không ảnh hưởng đến danh dự của ngươi.” Bạch sắc

di thể an ủi nói.

Ngụy Hợp quay đầu nhìn về phía Bích Liên nghi hoặc, còn có quay đầu nhìn về phía niết bàn bên này.

Trong đó ánh mắt lão phác cay độc, lông mày cau lại.

“Thế nào Ngụy Hợp, có cần giúp một tay không?”

Hắn nhận ra bộ phận thân thể màu trắng kia chính là tinh anh của bộ hạ tuần tra đặc thù của bộ lạc tuần tra bộ.

Tinh anh của bộ chỉ huy bình thường tất cả đều là cấp độ cấp độ Phong Báo, hơn nữa công việc phụ trách chủ yếu là giám sát tất cả các vấn đề của hệ thống an toàn.

Bao gồm cả mật thám, các vấn đề bên trong.

Hiện tại những người này tìm tới Ngụy Hợp... Tình huống có chút không đúng rồi.

“Còn không rõ chuyện gì xảy ra, bắt quá ta tin tưởng mình không có vấn đề.” Ngụy Hợp trả lời.

Hắn cẩn thận suy nghĩ, từ đầu tới cuối cũng không lộ ra bất luận kẽ hở gì, cũng là lúc cứu người có chút vội vàng, thực lực bại lộ điếm.

Nhưng linh thuật cấp bão dùng để tự hại mình, có thể bộc phát thực lực cứu người, cũng có thể nói được.

Ngay sau đó, hắn cũng yên lòng.

“Yên tâm đi, chỉ là phối hợp điều tra một chút. Nói là ta bị người tố cáo, cũng không biết chuyện gì xảy ra.” Ngụy Hợp cười cười, nhẹ nhõm nói.

“Được rồi, người cứu nhiều người như vậy, tin rằng chẳng mấy chốc sẽ đi ra. Có thể là muốn điều tra tình hình của người về thú triều.” Trong đó run rẩy gật đầu.

“Đi thôi.” Di thể màu trắng thúc giục nói.

Ngụy Hợp nắm lấy tay Bích Liên.

“Yên tâm.”

“Ân.” Bích Liên gật đầu, nhìn Ngụy Hợp bị một đội đốc công điều tra mang đi, trong lòng nàng cũng có chút lo lắng, nàng cũng là bộ phận Đốc sát, lúc này lập tức dừng việc một người liên hệ công việc bộ phận chung.

“Ái Lệ, làm phiền giúp ta hỏi một chút, nguyên nhân một bộ đột nhiên mang đi Ngụy Hợp, là gì?”

Cuối cùng yên tĩnh trở lại, hồi phục rất nhanh.

“Có người báo cáo, nói người truy theo kẻ có khả năng mưu hại đồng liêu của Ngụy Hợp, âm mưu thiết kế phá hoại hạn chế không gian, tạo thành vô số tử thương trên mặt đất.”

“Không thể nào! Hắn luôn ở cùng với ta, trước đó còn liều mạng cứu chúng ta không ít người! Làm sao có thể chạy đi làm cái gì để hạn chế không gian chứ??” Bích Liên vừa nghe thấy thế thì nhất thời đầu óc có chút mơ hồ.

Tội danh lớn như vậy, nếu thành lập, mười cái mạng của Ngụy Hợp cũng không đủ chết.

“Cái này ta cũng không biết, dù sao cấp trên yêu cầu tra hỏi. Mặt khác bạn trai em gái cũng không bị hoài nghi là chính phạm, chỉ là phối hợp cùng nghi phạm.”

Dựa theo tư liệu mà Đốc tra bộ điều tra được, dục thể của Ngụy Hợp có một bộ phận thời gian là hoàn toàn dừng lại ở trạng thái này.

Mà dưới lực lượng phát xạ cực nặng của bên ngoài, cơ chế sinh cơ sẽ không thể tiêu trừ ô nhiễm hoàn toàn được, nhưng trên người hắn lại không có một chút phóng thích nào, điều này cũng không hợp lý cho bản thân hắn.” Yêu Lệ.

Câu trả lời của đồng liêu khiến cho Bích Liên kinh hoàng.

“Ngụy Hợp luyện chính là Tinh Hải Linh Pháp, hắn có ô nhiễm kháng tính!” Nàng nhanh chóng giải thích.

“Chúng ta đã căn cứ vào tính toán, không thể hoàn toàn miễn dịch, yên tâm đi, nếu bạn trai của người là thật sự vô tội, cuối cùng nhất định vô tội phóng thích, còn có thể tiến hành ngoại khen thăng quan.

Cái này đối với một phương diện là bài trừ, mặt khác cũng cam đoan công lao của hãn không bị chia ra làm điểm yếu. Có Đốc sát bộ chúng ta trực tiếp xuống tay điều tra, vô luận là tội hay công, không ai dám vươn tay. Nói không chừng đây lại là chuyện tốt.” ái lệ an ủi.

“... Được rồi...” Bích Liên tin tưởng Ngụy vô tội, lúc này trong lòng cũng hơi thả lỏng.

“Bất quá ái Lệ người giúp ta trông chừng một chút, nhìn xem Ngụy Hợp, coi như ta thiếu người một cái nhân tình.” Nàng vẫn còn có chút lo lắng, không ít người của Đốc Sát bộ đều là kẻ lòi đời, thâm vấn thành thâm vấn cũng không ít.

Có người bên trong nhìn chăm chăm, bọn họ cũng không đến mức quá mức càn rỡ.

“Yên tâm, ta sẽ giúp người xem trọng lão nam nhân người.” ái lệ cười hì hì trả lời.

Bên kia.

Trong liên tiếp truyền tin, tìm quan hệ tạo áp lực cho Ngụy Hợp bên này, để gã mau chóng kiểm tra xong, sau đó thả người.

Lý Lan Thê thì trực tiếp đi tìm tổng đội, nhìn xem có thể cầu tình hỗ trợ hay không.

Ngụy Hợp mặc sinh trưởng thân thể, được ba cỗ màu trắng mang theo, lên một cỗ phi hành cỡ nhỏ, bay khoảng năm phút, đi vào một chỗ kiến trúc xám đen hình tròn.

Tiến vào trong đó, hãn được đặt trong một gian phòng ở hai gian phòng, tiếp tục chờ đợi.

Đồng thời ba người cũng thu lại di thể trên người hãn.

“Yên tâm, sẽ nhanh chóng kiểm tra kết thúc thôi, bộ di thể này của người bị hư tổn nghiêm trọng, trước tiên chúng ta phải đi chữa trị cho người đã.” Người dẫn đội màu trắng an ủi.

“Ta hiểu. Đều là công việc cần, hiểu.” Ngụy Hợp gật đầu. Hãn một mực chú ý giám sát và định vị của việc bảo vệ cơ thể, cho nên không sợ đối phương cầm đi điều tra.

“Vậy là tốt rồi, lại nói tiếp chuyện giữa ngươi và Bích Liên, toàn bộ người của bộ chỉ huy chúng ta đều biết. Ngươi cũng thật cứng rắn. Nếu như lời của ta, sớm hoàn thành rồi.” Bạch sắc sinh thể cười ha hả nói.

“Ta đã từng này tuổi, không muốn làm trẻ nãi người ta.” Ngụy Hợp nhàn nhạt lắc đầu.

“Ài, bọn ta cũng đã nhìn ra.” Đôi phương vỗ vỗ cánh tay hẳn.” Ta tên Lộc, bạn cũ của ta và Bích Liên là bạn thân, cho nên có gì ngươi cứ nói thẳng với ta là được.”

“Đa tạ.” Ngụy Hợp gật đầu.

“Có lẽ ngươi phải ở lại đây vài ngày, nhưng yên tâm, chúng ta đã kiểm tra hết tốc lực. Thật ra mục tiêu chủ yếu lần này không phải ngươi. Vì đại bộ phận nhân thủ đều đi kiểm tra đội trưởng đội trưởng của tiểu đội đóng quân đặc biệt. Cho nên ngươi phải đi bên này một chút.”

“Tiểu đội đặc biệt đóng quân?”

“Ừm, hai vị trưởng quan là khoa sai và Đạt kỳ, nhưng lần này trưởng quan Đạt kỳ mất tích, căn cứ vào chứng cứ của chúng ta, có khả năng khoa Mạc chính là chủ mưu chính đã hủy diệt hạn chế không gian lần này. Ài.... Việc này quả nhiên là...” Lộc thở dài nói.

Ngụy Hợp mơ hồ nghe qua danh tự khoa đình, bất quá đội đóng quân đặc thù hoàn toàn là hai thuộc loại với bọn họ. khoa ngư và Đạt kỳ, là quan quân lưu trú trên hành tinh lâu dài.

Là chủ lực phụ trách trấn áp thú ô nhiễm và biến dị nhân.

Hai chiếu sáng này cũng không phải chiếu ánh sáng bình thường mà là tinh anh trong tinh anh. Thực lực cực mạnh.

Hác lại nói vài câu rảnh rồi, liền bị người gọi rời đi, tiếp tục chấp hành công vụ.

Ngụy Hợp từ chỗ hẳn, cũng biết được, lần này bị mang đến cách ly điều tra tạm thời, không chỉ có một mình hẳn.

Hơn mười chiếc phi thuyền chạy khỏi từ mặt đất Nhị Nhị Hoàng, mỗi một chiếc đều có mang theo hai người bị mang

đến cách ly điều tra.

Những người này đều có một chút điểm đáng ngờ.

Hắn chỉ là một trong số đó.

Cẩn thận suy nghĩ, Ngụy Hợp cảm giác bản thân không có vấn đề gì lớn. Lại thêm việc cứu người, ngược lại là dạy tài liệu chính diện.

Có lẽ sẽ nhanh chóng ra ngoài được thôi.

Hắn cũng an tâm ở lại nơi này, vừa rèn luyện linh năng, vừa chờ đợi kết quả.

690

*
*
*
*
*
*

Cách năm thứ hai mươi hai sao sáng.

Bầu trời u ám lại trải rộng ánh sao.

Một chiếc phi hành phi hành màu trắng, triển khai hai cánh, tựa như chim bay, lôi ra bốn luồng sáng trắng, bay về hướng chiến hạm bức tường khổng lồ to như ngọn núi ở phía xa.

Chiến hạm có màu đen, trên mặt chiến hạm thỉnh thoảng lóe lên ánh sáng trắng nhỏ.

Phong cách kiến tạo hoàn toàn khác với Bành Toa đế quốc.

Toàn bộ chiến hạm, giống như một chiếc thuyền lớn, lưng đeo ngôi chùa màu đen, chậm rãi di chuyển trên không trung.

Kiến trúc của nó chủ yếu lấy vòng tròn bụi gai gai nhọn làm đại biểu, phía trên chiến hạm, hai bên trái phải đều có một bức tượng Kính Lan thiên sứ rộng lớn.

Chúng cầm thanh trọng kiếm hoa lệ màu đen, mặt không có ngũ quan, mở hai cánh ra, giống như sứ giả thủ bị chiến hạm.

Sau lưng thiên sứ vẫn có vòng tròn đại diện cho Kinh Cực giáo.

Phi thuyền màu trắng trăm mét mở rộng hai cánh dần dần tới gần chiến hạm to lớn này.

Giống như một hạt bụi phiêu phù, dần dần tới gần Kinh Ngự cực lớn trong biển, không chút thu hút.

Phi thuyền từ dưới đáy chiến hạm, một chỗ cửa thông đạo mở ra bay vào, xuyên qua thông đạo quét qua thời gian dài, hạ xuống cách ly bến tàu.

Xuy.

Cửa khoang mở ra, Nam tước của bộ thể màu tím gỡ mũ giáp xuống, đi ra ngoài, liếc mắt nhìn ra bên ngoài.

Tầm mắt của hắn rất nhanh rơi vào trên thân một đội người tiến đến nghênh đón.

Đội người này toàn thân mặc trang phục màu đen như áo giáp, đây là khắc chế thể chất kiếm sĩ chỉ có ở đế quốc Tát Tư Tu Duyên. Đối ứng với cấp trong bé của Bành Toa đế quốc.

“Nạch Ương, đã lâu không gặp.”

Kiểm sĩ nuôi dưỡng phân tán ra, lộ ra một người chậm rãi từ phía sau bay tới.

Người kia cầm đoản trượng màu bạc trong tay, chòm râu đen rủ xuống tới bắp đùi, hai mắt lấp lánh có thần, nhìn về phía bên này.

“Đúng là đã lâu không gặp. Đức sai, hơn trăm năm thời gian tựa như mộng cảnh, lần trước nhìn thấy ngươi, còn là ở hệ thống vương cung.” Nam tước lộ ra nụ cười, đi lên trước, nhẹ nhàng ôm lấy đối phương.

“Xem ra ngươi chấp hành rất thuận lợi.” Đức Sai mỉm cười nói.

“Đương nhiên, hạt giống đã nảy mầm, tiếp theo phải xem phối hợp các đôt khác.” Hà Kỳ Quy gật đầu.

“Ngươi đặt hạt giống ở đâu?”

“Một người tên là khoa tài bản thổ chiếu vào trong cơ thể.” Hà Khắc mỉm cười trả lời.

Không gian hạn chế khí cụ cũng không phải dễ bị phá vỡ như vậy. Vật hắn ném ra chỉ là kíp nổ, đưa hạt giống tới gần.

Chân chính đánh vỡ hạn chế khí, hay là một loại đồ vật nào đó từ rất lâu trước đây đã bị cấy vào thể nội của khoa đã tỉnh lại.

Vật kia tên là hạt giống.

Mà hạt giống cũng không phải chỉ có một hạt giống. Chúng nó điễm từng điễm phân bố tại toàn bộ nhị hai trăm tinh hệ, cùng với rất nhiều tinh hệ của Bành Toa đế quốc.

“Tình huống Thụ Nhân bên kia thế nào?” Người kia lại hỏi.

“Ta cũng không phải nhân tuyển để lựa chọn hạt giống.” Hà Khê Nam nở nụ cười.

“Căn cứ vào điều tra, huynh trưởng của khoa học đình chính là thụ nhân phân bộ tình báo phụ trách mấy tinh cầu xung quanh.”

“Cho nên, ta rất hiếu kỳ, tâm cây gừa lần này rốt cuộc sẽ xử lý khoa học quan trọng thế nào.” Nam tước cười nói: “Đương nhiên, đây chỉ là mùi vị thú vị nho nhỏ của cá nhân ta, sẽ không ảnh hưởng đến kế hoạch đại cục. Kế hoạch Nhị Nhị Thập Nhị Tinh, hoàn thành vô cùng thành công.”

“Vậy là tốt rồi. Đi thôi, đi uống một chén.”

“Đừng có mang rượu kém cõi ra ứng phó với ta.”

“Hoàng Kim Đỗ Cát Lợi đã đủ chưa?”

“Đừng lại là hàng giả.”

Biến hóa của Nhị Nhị Nhị Hoàng Tinh khiến cho khu Ngân Đái rất coi trọng, việc trợ giúp của hạm đội tinh hệ đã được giao nộp.

Hạm đội phòng vệ vờn quanh khu Ngân Đái, phòng ngừa tinh cầu xuất hiện ô nhiễm thú vật tập hợp lại gần đó.

Mà Ngụy Hợp bên này cũng ở trong phòng ăn uống ngon lành, chờ mình xử lý kết quả điều tra.

Chỉ là một bên khác, hẳn đang ở khu Ngân Đái, lúc này đang có một đội điều tra đang tiến hành điều tra chỗ ở.

Răng rắc, cửa phòng bị chia khoá điện tử mở ra, chậm rãi mở.

Một đội đội kỵ binh mặc ảnh trùng cùng bộ phận bên trong bộ tộc an toàn, nhanh chóng tiến vào bên trong.

Tổng cộng có sáu người, bắt đầu phân công điều tra các nơi khả nghi vấn đề.

Lúc phi thường khẩn cấp dùng phi thường thủ đoạn, bởi vì 228 tình cầu kịch biến, lệnh nã rất dễ dàng phê chuẩn xuống.

Không chỉ Ngụy Hợp, tất cả những người bị điều tra còn lại đều bị kiểm tra nghiêm ngặt.

Sáu người trong phòng không ngừng kiểm tra.

Rất nhanh, một người đứng trước thiết bị luyện chế đan dược của Ngụy Hợp.

“Căn cứ vào tin tức báo cáo, nghi phạm tại thời điểm nhiệm vụ, lục tục liên tiếp mua các loại dược liệu vượt xa tài lực của chính mình, cũng tự tiến hành điều phối dược tề. Có điều tra nguồn kinh tế phát ra không?”

“Chỉ là hai nghề nghiệp của nghi phạm, không có khả năng gánh vác được số lượng lớn như vậy tiêu hao. Cho nên hẳn khẳng định còn có nguồn thu nhập khác.” Tên còn lại trầm giọng nói.

Lập tức có người thông qua chung hướng phân đội còn lại thăm vấn, rất nhanh liền có đáp án.

“Trong tư liệu phân đội hội tụ, biểu hiện nghi phạm cùng học viên Sa Hoa Hoa Đại Học tên là Đế Bang, có tiếp xúc cao độ. Phần lớn chuyển khoản trên bảng sổ sách cũng là từ Đế bang chuyển đến.”

“Thân phận Đế bang bảo mật tương đối cao, chúng ta không có quyền hạn để nghiên cứu.”

“Tạm thời bất động. Sau này ta sẽ xin.” Đội trưởng dẫn đội trầm giọng nói.

“Đội trưởng, mau tới xem cái này.” Đột nhiên một đội viên lên tiếng.

Đoàn người nhanh chóng đi tới, đứng trước người đội viên.

Trong tay người nọ cầm một cây dược dịch màu đỏ nhạt thử quản.

“Ta xem một chút, nước thuốc này không phải dược tề linh năng, kiểm tra đo lường dụng cụ có phản ứng rất nhỏ phát xạ, khả năng có vấn đề.”

“Mang về kiểm tra đi, nếu như không có vấn đề gì thì trả lại.”
Đại thủ đội trưởng vung tay lên, nói thẳng.

“Vâng!”

Đoàn người nhanh chóng rời đi.

Mà bọn họ mang đi, rõ ràng là phương thuốc cổ xưa Ngụy Hợp hợp tác chế tác cùng Đế bang.

Ngụy Hợp khoanh chân ngồi trên giường.

Cuộc sống ở khu vực cách ly rất đơn điệu, miễn phí cung cấp đồ ăn uống, nhưng không cho phép tiếp xúc với thiết bị và thiết bị điện tử gì.

Đào tạo cơ thể gì đó thì càng đừng nghĩ tới nữa.

Xung quanh căn phòng tất cả đều là tài liệu đặc thù có thể dùng để ngăn cách linh năng.

Linh năng không cách nào xuyên thấu, hơn nữa còn vô cùng cứng rắn.

Ngụy Hợp vô sự có thể làm, chỉ có thể đọc sách, đại lượng đọc sách, rảnh rỗi liền rèn luyện linh năng.

Linh pháp Tinh Hải từ bảo tổ đến ánh sáng, cần ba điều kiện.

Điều chỉnh gen, gấp mười lần linh năng, điều hòa dược tề, ba cái thiếu một cái là không được.

Mà linh lực có thể đạt không tới gấp mười lần trình độ trung bình cấp Bạo Phong, vậy ngay cả điều kiện cơ bản cũng không thỏa mãn được.

Người bình thường đem linh lực có thể rèn luyện đến cực hạn bảo tổ, sau đó tiến hành điều chỉnh gen, điều chỉnh thành công, sau đó tiếp tục rèn luyện tăng cường linh năng, đạt tới trình độ bình quân gấp mười lần con bảo.

Cuối cùng tiến hành điều hòa dược tề, điều hòa thành công mới có thể đột phá được ánh sáng.

Mà trên thực tế Ngụy Hợp cũng không biết, linh năng của mình có thể cực hạn ở đâu, bởi vì quá trình này không có so sánh để tham khảo.

Có nhân linh có thể tăng trưởng cực nhanh, rất nhanh đã đạt tới cực hạn, tỷ như Vu Na và Chung Lợi lúc trước tốt nghiệp cùng cấp của hắn.

Mà có nhân linh phải cần rất nhiều năm mới có thể đạt tới cực hạn.

Nhưng có lẽ đến chết cũng không thể cảm nhận được cực hạn của nó ở đâu.

Đây là linh lực tư chất, tài lực, trình độ nỗ lực, các loại nhân tố kết hợp sinh ra chênh lệch.

Chỉ có tư chất, không có tài lực, không đủ nỗ lực, cũng không được.

Chỉ có tài lực, tư chất không đủ, nỗ lực không đủ cũng không được.

Nhất định phải có đủ ba thứ, mới có thể đột phá được ánh sáng chiếu tới.

Ngồi xếp bằng ở trên giường, Ngụy Hợp có chút vô thức nhìn vách tường kim loại trắng noãn phía trước.

Trong lòng cũng đang suy nghĩ, nếu như mình không thể rửa sạch hiềm nghi, nên làm như thế nào?

Nơi này mặt tường linh linh có thể không cách nào xuyên thấu, người bình thường dựa vào nhục thân của mình, cũng không có khả năng thoát ly khu vực ngăn cách.

Trừ phi lợi dụng linh lực liên hệ ngoại lực, nội ứng ngoại hợp.

Nhưng đây là nhắm vào người bình thường.

Ngụy Hợp không cho rằng những vách tường này có thể ngăn cản mình.

Thậm chí sức mạnh cơ thể của nó còn vượt xa quá mức trình chiếu sáng, đây là trước đó kiểm tra được trong chém giết.

Cho nên nếu hắn muốn đột phá rời đi, không khó.

Mấu chốt là tốc độ hấn không nhanh, quang chiếu cấp một khi đuổi kịp, dùng vũ khí đặc thù động thủ, hấn không thể trốn được bao xa.

Vì vậy cách tốt nhất là tìm đúng phi thuyền, dùng tốc độ của phi thuyền để chạy trốn.

Tốc độ di chuyển cơ thể được tạo thành trong cấp độ ánh sáng, khoảng từ hai đến ba mươi lần âm thanh. Âm thanh hơi yếu cũng nhanh hơn gấp mười lần, nhưng trình độ trung bình sẽ không thấp hơn hai mươi lần.

Mà bất cứ một chiếc phi thuyền nào cũng vượt qua tốc độ này. Thấp nhất là tốc độ âm nhanh hơn ba mươi lần.

Vừa vạn vượt qua hạn mức tối đa của cấp độ Quang Chiếu.

Vì vậy, trên lý thuyết chỉ cần hấn có thể cướp được một chiếc phi thuyền là có thể thuận lợi thoát ly.

Ngụy Hợp thở dài.

Hấn đã bị cách ly mười ngày.

Thời gian mười ngày, dài như vậy, những dự đoán cần tra đều đã tra ra. Hấn trừ giao dịch phối dục với Đế bang ra, còn lại hoàn toàn không có điểm gì đáng nghi.

Mà bây giờ trên đó còn chậm chạp không có ai đến thả hấn đi, rất có thể là xảy ra vấn đề ở chỗ Đế bang.

Trong lòng Ngụy Hợp mơ hồ chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Mặc kệ Ngân Đái khu đưa ra phán quyết gì, cường độ thân thể của hấn vượt xa ánh sáng, xuất kỳ bất ý, ngay từ đầu muốn chạy trốn rất nhẹ nhàng, chính là... Sau đó xuất động quang chiếu giáo quan, có thể sẽ gặp phiền toái.

Hơn nữa rất ít người đặc biệt, thậm chí còn có khả năng lên tới cấp Liệt Biến.

Ngụy Hợp chưa từng thấy cấp liệt biến, cấp độ này ít, cấp bậc cao, ít nhất cũng là đại sư, hơn nữa không hiển sơn bất lộ thủy.

Người ta không tự nổ, người cũng không biết hẳn rốt cuộc cấp bậc gì.

Vì vậy y không rõ ràng về thực lực của Liệt Biên là gì. Nhưng có thể khẳng định là, chắc chắn vượt xa ánh sáng chiếu rọi.

Trong bản ghi chép năm đó, đại sư tử rất có khả năng đã bị cấp độ biến hóa đánh cho tan tác.

Ngụy Hợp không rõ mình và đại sư tử bây giờ rốt cuộc ai mạnh ai yếu.

Nhưng hẳn không dám mạo hiểm.

Không phải vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không dễ dàng bại lộ thân phận biến dị nhân của mình.

Thình thịch.

Đột nhiên cửa phòng bị gõ vang.

Răng rắc một cái, một đội nhân viên chiến đấu ăn mặc sinh hoạt cấp Hắc Lý oa đi vào.

“Ngụy Hợp, phía trên có người đề thăm người, đi theo ta.”

“Đều thăm vấn? Còn chưa điều tra rõ ràng sao?” Lông mày Ngụy Hợp nhíu chặt.

“Chúng ta ở chỗ của người tìm ra phương thuốc cổ có khả năng khắc chế dược tề, còn có người làm thế nào phá tan ô nhiễm thú triều. Trong khoảng thời gian cơ quan nuôi dưỡng thân thể ở giữa, người rốt cuộc đã trải qua cái gì, như thế nào cũng cần phải giải thích.” Người tới trầm giọng nói.

Ngụy Hợp trong lòng trầm xuống, quả nhiên, chính là dược tề bên kia Đế bang xảy ra chuyện. Cơ hội nuôi dưỡng cơ quan này đều là việc nhỏ, hẳn đã sớm có chuẩn bị, dược tề mới là mấu chốt hẳn không cách nào giải thích.

Bất quá mặc dù trong lòng trầm xuống, nhưng sắc mặt Ngụy Hợp vẫn như cũ bất động.

“Ta tin tưởng đế quốc sẽ chấp pháp, không vu oan bất kỳ người tốt nào. Đi thôi.”

Hắn xuống giường, theo đoàn người ra khỏi phòng.

Đối phương có lẽ cho rằng hắn không có di thể, chỉ cần một đội cấp oa nhi là có thể hộ tống hắn.

Nhưng Ngụy Hợp thoáng đánh giá một chút, cho dù tên đội trưởng trong đó là cấp Ảnh Trùng, hắn cũng có thể giải quyết tất cả mọi người ở đây chỉ trong vòng hai giây.

Đương nhiên, không tới thời khắc cuối cùng thì hắn sẽ không dễ dàng động thủ.

Gian phòng trắng noãn, bốn phía đều là màu trắng.

Trên đỉnh đầu là Vô Ảnh dăng sáng ngời chói mắt.

Ngụy Hợp ngồi ở trên một cái ghế trung tâm, đối diện là một nữ tử cao lớn mặc trang phục gió bão màu đen.

“Đừng lo lắng, chúng ta chỉ tùy tiện tâm sự một chút thôi. Lại nói tiếp, ngươi cũng là cứu được mấy người, nếu như không có vấn đề gì, ra ngoài sẽ được khen ngợi và thăng chức.”

Giọng nói nữ tử thoải mái nói.

“Ta cũng chỉ làm hết chức trách. Cái này cũng không tính là gì.” Ngụy Hợp trả lời.

“Ngụy Hợp... Họ Ngụy, danh họ? Đúng không?” Nữ tử trầm giọng nói.

“Đúng vậy.”

“Tên rất giống phong cách của Đông Tát Luân, ngươi là người của Đông Cực?”

Đông Tát Luân Đế Quốc liên hợp các quốc gia còn lại tạo thành Đông Cực liên minh, hiện giờ người ngoài xưng hô bên kia, gọi là Đông Cực liên minh.

“Hẳn là vậy, ta cũng không biết.” Ngụy Hợp căn bản chưa đi qua Đông Tát luân đế quốc gì gì đó, tự nhiên không có khả năng bịa đặt dối trá.

“Lúc đầu ngươi xuất hiện tại di tích gần Ân Thành, sau đó được cứu, sau đó một đường thông qua săn thú ô nhiễm, nhanh chóng leo lên quân hàm. Sau đó ngươi đạt được đề cử của trưởng quan việt Dịch Đà, đi tới Ngân Đái khu. Sau đó cuộc sống ở đây lại bình ổn, chậm rãi đề cao, hiện tại thành công đột phá Bạo Phong cấp.

Có thể thấy được, ngươi là người rất cố chấp, rất có ý chí kiên định với người mạnh mẽ.” Cô gái tán dương.

“Cảm ơn.”

“Như vậy, ngươi có thể nói, trên thân thể ngươi, trong khoảng thời gian trước khi ngươi cứu người, xuất hiện hiện tượng bế tắc sao?” Nữ tử bắt được trọng điểm.

“Cái này không thành vấn đề.” Ngụy Hợp sớm đã có chuẩn bị, lúc này liền tự mình đi như thế nào, vận dụng linh thuật, lừa gạt ô nhiễm thú, sau đó dùng linh thuật bộc phát, lấy cánh tay làm cái giá, mạnh mẽ kích phát linh thuật dẫn dắt thú ô nhiễm trong thời gian ngắn.

Vì vậy hắn thuận lợi cứu ba người ra.

Tất nhiên quá trình này hắn đã từng dùng mô phỏng tế bào để ngụy trang hoàn toàn.

Chuyện này là hắn đã cân nhắc trước khi cứu người.

Mà giữa chuyện nuôi dưỡng cơ thể còn có một khoảng thời gian ở trong quan cơ, không cách nào định vị ghi chép trạng thái.

Ngụy Hợp giải thích với nó, là lúc ấy bị một đoàn từ đạo thú có thể quấy nhiễu nuôi dưỡng, nhưng ở giữa không có khoảng cách bao lâu. Hắn lại dựa vào linh thuật đối với ô nhiễm là kháng tính phóng thích, chống lại xây dựng lại cơ thể.

Cho nên mới xuất hiện hiện tượng bế quan một thời gian.

“Tốt lắm, những thứ này đều không thành vấn đề. Chúng ta quả thực đã phát hiện nội dung từ đạo thú mơ hồ ghi chép lại trong cơ thể ngươi. Sau đó, chúng ta tiến hành một vấn đề.”

Trong tay nữ tử xuất hiện thêm một bản máy tính bằng phẳng, ghi chép lại lời nói của Ngụy Hợp vào lúc này.

“Xin hỏi” Ngụy Hợp sắc mặt bình thản, hoàn toàn không giống như bị tình nghi bị giam giữ.

“Chúng ta tìm được một loại dược thủy không biết ở chỗ ở của ngươi. Trước đó ngươi vẫn tự mình điều chế thuốc dùng sao?”

“Không, ta vẫn luôn giúp người khác phối dược tiến hành nghiên cứu.” Ngụy Hợp trả lời.

“Có phòng dược tề chứng thư không?”

“Không có.”

“Vậy là trái pháp luật rồi?”

“Ta không biết. Ta chỉ đang học tập nghiên cứu.” Ngụy Hợp trầm giọng nói, “Trên thực tế ta chế thuốc, trước sau tổng cộng thử hết, uống một ít dược thủy Hồng Lĩnh. Nhưng đây là thử phối chế thí nghiệm của ta, chút ảnh hưởng ấy đối với linh lực của ta không lớn.”

“Ừ. Như vậy ngươi có đồng ý để cho ta kiểm tra một chút không?” Nữ tử cao lớn nghiêm túc hỏi.

“Có thể.” Ngụy Hợp gật đầu, biểu tình nghiêm túc.

Chẳng mấy chốc, nữ tử đã cho người bên ngoài đưa vào một phần dụng cụ thiết bị kiểm tra linh năng đặc thù.

Sau khi đeo cho Ngụy Hợp bộ quần áo kiểm tra nốt, nàng lại ấn xuống nút kiểm tra.

Dụng cụ lóe lên vài cái, nhanh chóng phát ra tiếng kêu.

“Kết quả kiểm tra đo lường, mật độ ưu tú, tổng lượng ưu. Độ ô nhiễm bắn ra rất nhỏ, tổng thể đánh giá: 82.”

Kết quả đánh giá này là nối tiếp với tất cả cấp Bạo Phong còn lại.

Tổng hợp một trăm phần trăm, mà linh năng Ngụy Hợp, về mật độ, tổng lượng đều đạt tới cấp bậc ưu tú, cao nhất là hoàn mỹ.

Ưu tú nhất là ở độ cao thứ hai, nói cách khác, ở trong Bạo Phong Trì thuộc Ngân Đái khu thì linh năng của Ngụy Hợp chất lượng cũng là trung cấp.

“Nếu như nước thuốc ăn nhiều, mật độ linh lực sẽ không phải là ưu đãi.” Một quan quân khác đưa máy móc tới thấp giọng nhắc nhở.

Nữ tử cao lớn gật đầu.

“Như vậy Ngụy Hợp, nói cách khác, ngươi phối chế dược tề, số lượng cũng không nhiều, hơn nữa chủ yếu là cung cấp nghiên cứu cho Đế bang?”

“Ta không biết, ta chỉ là đang thử học tập nghiên cứu dược tề học, chuẩn bị cho sau này thi đậu dược sư.” Ngụy Hợp nghiêm túc trả lời: “Về phần ta điều chế ra nửa thành dược thủy, rốt cuộc hẳn cầm đi làm cái gì, đi nơi nào, ta cũng không rõ.”

Đây là phương thức xử lý mà hắn và Đế bang đã sớm ước định.

Tuy rằng tất cả mọi người đều biết hắn đang điều phối nước thuốc cho Đế bang, nhưng chỉ cần hai người bọn họ đều không thừa nhận, vậy thì không ai có thể trị tội bọn họ.

Cũng không phải là điều phối dược tề phi pháp.

Ngụy Hợp nói một phen, khiến nữ tử cao lớn nhin không được cười cười.

“Dược rồi, máu chốt không phải cái này.” Nàng nhìn về phía quan quân đưa thiết bị bên cạnh: “Hiệu quả hoá thuốc kiểm tra sao?”

“Để ta xem.” Quan quân nhanh chóng lấy ra bảng điều tra: “Đã ra rồi, Đại học Sa Sa Hoa đã có đáp lại, phương thuốc kia đến từ Đế bang, hắn đã thừa nhận, thuốc hắn cung cấp, là mua được trong lúc vô tình chợ đen.

Với thân phận và đặc quyền của Đế bang, cho dù là phương thuốc mua sắm ở chợ đen, chỉ cần hắn không cầm đi lợi nhuận, chúng ta cũng không làm gì được hắn.”

“Bản thân nước thuốc thì sao? Có vấn đề gì sao?” Cô gái cao lớn hỏi lại.

“Có hiệu quả rất nhỏ, cụ thể không biết.” Quan quân trả lời.

Lúc này hai người cũng nhìn về phía Ngụy Hợp.

“Có thể nói về tác dụng của nước thuốc kia được không?”

“Là do giảm nhẹ dược tề có thể phục dụng linh lực, sau đó sinh ra di chứng. Ta dự định sau khi nghiên cứu minh bạch, dùng làm dược tề độc môn trên khảo hạch của dược sư.” Ngụy Hợp thản nhiên nói.

Khảo hạch của dược sư là một cuộc thi vô cùng khó. Có rất nhiều người vì muốn gia tăng tỷ lệ thông qua, đưa ra một số

được tề có công hiệu tự sáng tạo đặc biệt để tăng cường ấn tượng của các giáo viên giám khảo, chuyện như vậy cũng rất bình thường.

Nữ tử cùng sĩ quan cũng đều nghe nói qua, cũng gật gật đầu, không để ý.

Chỉ cần nước thuốc kia không liên quan đến ô nhiễm thú, không phải là vi phạm cấm phẩm, thì tác dụng gì khác, đều không liên quan đến bọn họ.

Mà hạng mục nghiên cứu di chứng để giảm bớt linh năng được tề, cũng rất nhiều, ở rất nhiều đại học đều có hạng, không có gì đáng ngạc nhiên.

“Được, vậy thì đây là một vấn đề cuối cùng.” Cô gái cao lớn thở hắt ra một hơi.

“Người thông qua phương thức nào, đi tới Nhị Nhị Nhị Hoàng Tinh? Đông Tát Luân Đế quốc cách nơi này tương đối xa, chỉ là phí chi lộ đã cần chi tiêu khổng lồ.

Mà nếu như người không phải từ bên kia tới, xin khai báo thật quê hương của người, thân nhân, để cho chúng ta kiểm tra thực hư.”

“...” Ngụy Hợp trầm mặc lại.

Chỉ có điều này.

Hắn có thể ngụy tạo tề bào, khí quan của bản thân, cũng có thể ngụy tạo ghi chép về tề tích, nhưng duy chỉ có cái này...

“Ta có thể không nói được không?” Ánh mắt hắn có chút khổ sở.

“Chỉ sợ không được.” Nữ tử cao lớn lắc đầu.

“...” Trầm mặc chốc lát, thanh âm Ngụy Hợp trầm thấp, mới chậm rãi mở miệng.

“Ta... Người nhà đều chết trong thú triều. ô nhiễm thú triều. Hơn hai trăm năm trước, bọn họ từ ngoài hành tinh chạy nạn đến Nhị Nhị Nhị Hoàng Tinh, thật ra chúng ta là những người may mắn còn sống sót trong sự kiện rơi vào vũ trụ kia.”

*

*

*

Ngụy Hợp nếu đã tới nơi này nhiều năm như vậy, tự nhiên là đã sớm cân nhắc, sơ hở lớn nhất của mình ở nơi nào.

Cho nên hẳn lựa chọn kỹ càng, bện lai lịch cùng thân phận của mình.

Hơn hai trăm năm trước, trong rất nhiều sự kiện phát sinh, hẳn ta lựa chọn một trong số đó làm thân phận lai lịch của mình.

“Vừa rồi lúc mới rơi xuống mặt đất, người nhà của ta bởi vì ngoài ý muốn cùng ta mất tích. Ta trần trọc sinh sống trong các Ân Thành, dùng qua rất nhiều tên cùng thân phận, một mực tìm kiếm người nhà thất lạc.

Nhưng rất đáng tiếc một mực không tìm được... Chỉ sợ qua nhiều năm như vậy, bọn họ đã sớm...”

Ngụy Hợp nói, ánh mắt bi ai, nhớ lại hai thê tử mình đã mất đi, nhất thời tâm tình thật sự sa sút.

“Thật có lỗi...” Hai người thăm vấn nhìn nhau, đều nhìn ra tâm tình Ngụy Hợp thực sự chập chờn.

Tên quan quân nhanh chóng kiểm tra, xác định trong tư liệu năm đó đúng là đã phát sinh một chuyện như vậy.

Thậm chí trong đó có người may mắn sống sót bị điều tra đúng là có người của Đông Tát Luân Đế Quốc.

Số lượng cũng không ít, nhưng hiện tại đã không thấy tung tích.

Không nghĩ tới hơn hai trăm năm mà nơi này vẫn còn tìm được một người may mắn còn sống sót.

Nhanh chóng xác định lai lịch, hỏi thăm Ngụy Hợp những năm qua các quỹ tích hành động, hai người rút cuộc sơ bộ bài trừ hiềm nghi của Ngụy Hợp.

“Tốt rồi, Ngụy Hợp Thượng Sĩ, nếu như không có gì ngoài ý muốn, chờ sau khi điều tra phía trên kết thúc, thăm tra kết

thúc, hoàn toàn không có vấn đề, người có thể rời đi rồi trở về.” Thanh âm nữ tử nhu hòa nói.

“Đa tạ.” Ngụy Hợp gật đầu, cũng đứng lên theo.

“Cũng phải đa tạ người phối hợp, nếu không chúng ta sẽ không thuận lợi hoàn thành công việc như vậy.” Nữ tử cười nói: “Mặt khác...”

Nụ cười trên mặt nàng ta chợt tắt.

“Người còn nhớ gần đây mình đã đắc tội với ai không?”

Ngụy Hợp khẽ lắc đầu.

“Ta luôn luôn ru rú trong nhà, chuyên chú và học tập, toàn bộ quỹ tích sinh hoạt của ta đều có ghi chép có thể tra được, bình thường cũng không tiếp xúc với người ngoài đồng đạo.”

“Như vậy thì trách... Được rồi, hiện tại người có thể trở về. Cảm tạ sự phối hợp lần nữa của người.” Nữ tử và Ngụy Hợp nhẹ nhàng nắm tay nhau.

Khu vực hệ thống hệ thống an toàn, bộ phụ bộ.

Phi Lâm mở cổ áo, cảm giác có chút nóng lên. Nhưng thân là cường giả linh lực Liệt biến cấp, hẳn không thể chịu ảnh hưởng bởi nhiệt độ bên ngoài của nhiệt độ biến hóa được.

Nhìn thông tin trên máy tính trước mặt, tâm trạng của hắn hơi nặng nề.

Nếu chỉ là công việc bản chức, hẳn sẽ không phiền lòng như vậy.

Nhưng lại thêm yêu cầu nhiệm vụ mang đến từ một tầng thân phận khác, điều này càng khiến trong lòng hắn cảm thấy phiền toái.

Trong văn phòng không một bóng người, Phi Lâm đứng lên, đi vài vòng trong phòng.

Về vấn đề thẩm tra phán định khoa tài, đã đưa đến trên mặt bàn của hắn.

khoa mao.

Còn có một đám quan quân trước đó có điểm đáng ngờ, tạm thời bị giam giữ trong kiểm tra.

Những người này phán định tư liệu đánh giá, đều đến chỗ hấn.

Trải qua thẩm tra, đúng là khoa đình có tội, trong cơ thể hấn ẩn giấu một vật thể đặc thù có thể quấy nhiễu phá hư không hạn chế không gian.

Vì vậy chuyện phá hủy không gian hạn chế khí của Nhị Thập Nhị Tinh đúng là do hấn gây ra.

Mà mặc kệ hấn cố ý hay là vô ý không biết rõ tình hình, khoa đình đều nhất định phải phụ trách chuyện này, giam giữ thời gian dài với điều tra thì không tránh được.

Nhưng để cho Phi Lâm phiền lòng không phải là chuyện này. Mà là dựa vào khoa khống chế, không thể hoàn thành chuyện lần này, trong đó khẳng định còn có người phối hợp ẩn ý.

Tổ chức bên kia muốn hấn lấy nhân viên liên quan ra, phòng ngừa bị điều tra liên quan ra.

Mà nếu như không kịp thời điều tra, người hấn an trí trong hệ thống rất có thể sẽ bại lộ trong thời gian điều tra dài.

“Phải nhanh chóng kết án, chấm dứt hành động điều tra. Bất kể là ứng phó với yêu cầu trên, hay là vì che giấu người của ta, đều phải mau chóng đình chỉ điều tra kỹ càng!”

*
*
*
*
*
*

Trong lòng Phi Lâm giật thót, lập tức hạ quyết tâm.

Hắn xoay người, trở lại trước bàn đọc sách, mở ra máy tính, quét sạch danh sách nhân viên trong đó.

Rất nhanh, hắn nhanh chóng đem toàn bộ những nhân vật khả nghi liên quan đến vụ án lần này, toàn bộ trực tiếp định án, kéo đến nhân viên cùng hành vi trong khu vực, dùng làm tội phạm thực tế xử lý.

Làm bộ trưởng, hắn ta có quyền phán định.

Ngoại trừ kẻ chủ mưu có ảnh hưởng rất lớn đối với khoa học và Mạc Vấn, hắn không dám sử dụng thủ đoạn khác, những con tôm nhỏ còn lại không ai quan tâm vận mệnh của bọn hắn ra sao.

Yêu cầu của tổ chức nhanh chóng kết án.

Mà điều mà đế quốc phải là mau chóng đè xuống ảnh hưởng và phụ tình của phong ba. Hiện giờ trong thời gian ngắn, toàn bộ hằng hà đều đang thảo luận về chuyện Nhị Nhị Nhị Hoàng Tinh.

Vì vậy kết án nhanh chóng, tiêu trừ ảnh hưởng của dư luận mới là mục đích quan trọng nhất.

Hai phương diện đều cần nhất trí.

Phi Lâm quét mắt, đem toàn bộ tiến độ điều tra nghi phạm, toàn bộ đóng lại, trực tiếp đưa ra đề nghị phán.

Làm phó bộ trưởng bộ an toàn, hắn đưa ra đề nghị phán định, ở thời kỳ máu chót, sẽ trở thành kết quả xác định chân chính.

Khoái Dao trăm loạn, tổng cộng sáu tiến độ điều tra đang tiến độ đều bị hắn đóng lại.

Sửa chữa là đình trệ điều tra, chấp hành phán định.

Mà trong số đó còn có một phần là vụ án tiến độ điều tra về Ngụy Hợp.

Bành.

Lâm Phi cầm ấn chương, trùng trùng điệp điệp đè xuống màn hình máy tính, lưu lại ấn ký linh năng độc nhất thuộc về hắn.

Việc này đại biểu, lần phán định này vô cùng hữu hiệu, cần phải nhanh chóng chấp hành.

Mà vi phạm chủ xâm là khoa điệp, một lúc lại nhiều hơn hai vi phối hợp phạm nhân.

Ngụy Hợp chỉ là một trong số đó.

Với tư cách là cao tầng trong tổ chức, Phí Lâm nhận được chỉ thị là mau chóng xác định phán quyết vụ án khoa điệp, hoàn thành bố cục vụ án lần này.

Trong bộ lạc Đốc sát.

Bích Liên và Lý Lan Tạp cùng nhau tìm tới người phụ trách điều tra vụ án lần này, hỏi thăm tình hình Ngụy Hợp.

“Đã thẩm vấn xong, không có vấn đề gì, chỉ cần sau khi điều tra xác minh, hắn là có thể rửa sạch hiềm nghi, an toàn ra ngoài.” Yêu Lệ điều tra thông tin trên máy tính, cười hì hì nói với Bích Liên.

“Yên tâm đi, vị kia của nhà ngươi tuyệt đối không có chuyện gì. Chỉ cần dựa theo trình tự bình thường mà đi một lần là được.”

“Vậy là tốt rồi...” Thần sắc Bích Liên khẩn trương thoáng chậm lại.

Nàng tin tưởng Ngụy Hợp tuyệt đối sẽ không phải là nghi phạm, nếu như hắn thật sự là kẻ nghi phạm, như vậy chính

mình truy hấn lâu như vậy, hấn không nên cự tuyệt.

Nếu hấn thật có vấn đề, cũng sẽ không cự tuyệt mình nhiều năm như vậy, mà nên mượn con đường của mình và quan hệ trong nhà, kiếm được càng nhiều tình báo trân quý hơn.

Mà Ngụy Hợp nếu là nội ứng, cũng không cần chủ động chạy đến cứu người.

Hấn cứu hay không cứu người, kỳ thực ảnh hưởng không lớn, ngược lại sẽ càng lộ ra ngoài ánh sáng chính mình, thu hút sự chú ý.

Mà nếu nói là vì công tích, vậy cứu người cũng quá ít, trong đó cũng không có người đặc biệt trọng yếu.

Cho dù có chút công trạng, điều này cũng quá ít.

Chẳng lẽ hấn sẽ không chọn người có thân phận địa vị cao hơn để tạo cơ hội cứu?

“Lão Ngụy lần này thật sự là xui xẻo.” Bạch ngọc sáchnh Lan cũng thở dài theo ở một bên.

Vì chuyện của lão Ngụy, hấn cũng đi tìm quan hệ của mình, đáng tiếc, tổng đội trưởng cố gắng khắc nghiệt không giúp được gì.

Mà hấn lại không quen biết những người có quyền có địa vị còn lại, chỉ có thể chạy tới Bích Liên cùng nhau nghĩ biện pháp.

“Hoàn hảo, chỉ cần chờ thời gian, điều tra rõ, Ngụy Hợp tự nhiên có thể thuận lợi đi ra.” Bích Liên nhẹ nhàng thở ra, trên mặt một lần nữa lộ ra vẻ tươi cười.

Nàng chỉ sợ tình huống không rõ ràng, bên trên vì nhanh chóng loại bỏ ảnh hưởng tiêu thụ, trực tiếp đem tính chất của Ngụy Hợp đồng loạt xử lý, vậy thì phiền phức rồi.

Tình huống như vậy, trước đây không phải là chưa từng xảy ra.

Hơn nữa không phải chỉ một hai lần.

Dù sao phía trên quan trọng là đại cục ổn định, dân chúng phía dưới muốn mau chóng ổn định, không loạn động.

Về phần oan uổng một hai tiểu nhân vật, không ai để ý.

Côn Bằng.

Tiếng thông tin mới vang lên.

Yêu thích điểm ra chữ lệ thuần thực, là nội dung ký kết văn tự phó bộ trưởng đã ghi xuống.

“Ồ? Sao nhanh như vậy đã xuống rồi? Tiến độ điều tra không phải còn chưa kết thúc sao?” Nàng hơi kinh ngạc, nhưng vẫn mở nội dung thông tin.

Đập vào mắt chính là một hàng chữ đỏ tươi đẹp.

“Về chuyện vũ khí hư hao của hạn chế không gian Nhị Nhị Hoàng, xử lý kết quả phán định...”

Yêu kiều nhanh chóng nhìn xuống.

“Cái gì!?”

Nhìn thấy nội dung đề nghị phán định, nàng biến sắc, đứng dậy.

“Bích Liên ngưng chờ chút!” Yêu Lệ vội vàng gọi nàng ở nơi này dùng cuối cùng liên hệ với những người còn lại.

“Ngươi tới xem cái này đi!” Sắc mặt nàng khó coi nói: “Là về nam nhân của ngươi đấy.”

Bích Liên kinh ngạc, nhìn thấy sắc mặt bạn tốt, trong lòng nhất thời lộ bộ một cái, vội vàng xông tới xem xét.

Xem xem nội dung văn tự, liên quan tới việc xử lý xử lý xử lý của đám người Ngụy Hợp, trong đầu nàng bỗng nhiên vang lên tiếng ong ong.

Khuôn mặt xinh đẹp đột nhiên không còn chút máu.

“Thế nào... Sao lại như vậy??”

Ngụy Hợp bình tĩnh ngồi xếp bằng ở trên giường, từ thẳm vẫn thất trở về, kết quả nhìn qua tương đối vui vẻ, đoán chừng không bao lâu, hẳn liền có thể thuận lợi rời đi.

Sau lần ra ngoài này, hắn dự định cẩn thận tìm ra thân phận của người báo danh.

Hắn tự hỏi không đắc tội với người nào ở Ngân Đái khu, đối với ai cũng là người tốt, quan hệ nhân tế cũng không phức tạp, thậm chí tương đối đơn giản.

Rốt cuộc là ai sẽ chủ động báo cáo cho hắn?

Nội dung báo đáp là cái gì? Là vấn đề về dục tề hay là vấn đề bại lộ lúc cứu người trên mặt đất?

Những điều này cần phải tra rõ.

Thịch thịch thịch.

Đột nhiên một trận tiếng gõ cửa dồn dập vang lên. Ngụy Hợp ngẩng đầu nhìn cửa ra vào.

“Mời vào.”

Rặc rặc một chút, cửa phòng mở ra, nữ bạn gái và Bích Liên trước đó là quan quân khuê mật, bước nhanh đến.

Hắn trở tay đóng cửa lại, nhìn chung quanh một chút.

“Ngụy Hợp, tình huống không ổn, phía trên có ý nhanh chóng kết án xuống, chuyện của người căn bản chưa điều tra xong, phán định liền xuống đây!”

“Có ý tứ gì?” Lòng mày Ngụy Hợp nhăn lại.

“Ý là, phía trên không chuẩn bị điều tra, định dựa theo manh mối điều kiện hiện có trực tiếp kết án, tiến hành phán quyết.

Bọn họ muốn kết án nhanh nhất để bình ổn dân chúng và áp lực phía trên! “Sào trầm giọng nói.

“Ta sẽ bị phán quyết như thế nào?” Ngụy Hợp trực tiếp hỏi.

“Tỷ lệ lớn sẽ bị coi là đồng lõa của khoa đình, phán định tử hình!” Lộc trầm giọng nói: “Cho nên người nhất định phải mau chóng, có quan hệ nhân mạch gì, có thể tìm, có thể nói cho ta, ta sẽ giúp người truyền ra ngoài. Không tìm thì muộn!”

Ngụy Hợp hoàn toàn không ngờ tình huống sẽ chuyển biến nhanh chóng, vừa rồi đã kết thúc, tưởng rằng tình huống sẽ nhanh chóng chuyển biến tốt lên.

Hiện tại lại đột nhiên xuất hiện một lần.

“Là chỉ có một mình ta sao?” Ngụy Hợp nhanh chóng hỏi.

“Không, toàn bộ những người liên quan lần này đều xử lý như vậy! Chỉ có hai người bởi vì bối cảnh thâm hậu nên đã bị lấy ra trước tiên.” Lộ Giao trả lời.

“Ta về trước, người có việc thì cứ gõ cửa vào lúc ta đang tuần tra là được.”

Hắn nhìn chung quanh một chút, rồi nhanh chóng rời khỏi phòng, hiển nhiên là hắn vụng trộm tới mật báo.

“Đa tạ!”

Ngụy Hợp đáp một câu, ngồi ở trên giường không đứng dậy.

Trong lòng hắn trầm xuống, nheo mắt lại, mơ hồ cảm giác chính mình tựa hồ bị cuốn vào trong một cái vòng xoáy lớn.

Nếu tất cả người khả nghi đều bị nhanh chóng xử lý, vậy có nghĩa là bên trên có người hy vọng nhanh chóng kết án.

Rất có thể hắn chỉ là không may mắn, vừa vận dụng phải.

Không... Không phải vận khí không tốt.

Có lẽ vì bản thân y còn chút nghi điểm chưa xử lý nên mới bị kích nổ trong sự kiện lần này.

Thân phận đáng ngờ, được tề điểm nghi, cứu người điểm đáng ngờ chỉ là cái kíp nổ.

Ngụy Hợp hiểu ra rất nhanh.

Nhưng hắn không kinh hoảng, thực sự vận bất đắc dĩ, hắn trực tiếp phá tường, cướp một chiếc phi hành sạn rời khỏi nơi này, cũng không tính là việc khó.

Chỉ là không đến thời khắc cuối cùng, hắn không muốn vứt bỏ thân phận, đi làm đào phạm.

Dù sao trong đế quốc cũng có một hệ thống nghiên cứu có thể học tập.

Đào tẩu thì phải mỗi ngày lo lắng đề phòng, ứng phó với đủ loại truy sát.

Không yên ổn như vậy để học tập cái kia.

“Như vậy xem ra, khoa điệp kia rốt cuộc có phải là tội phạm thật hay không, còn chưa biết được.” Trong lòng Ngụy Hợp suy tư, xem còn có biện pháp xoay chuyển tình huống.

Nó từ trên giường bò dậy, lượn quanh phòng một vòng. Xác định nếu như chạy trốn thì sẽ rời khỏi theo hướng nào.

Huyết nhục võ đạo có thể để cho hắn thông dong đột phá vòng vây về sau, lập tức thay đổi thân phận gương mặt, ngụy trang thành những người khác, thoát ly hiện trường.

Chỉ cần không giả trang thành cao thủ linh năng, sẽ không cần lo lắng bị linh lực phương diện nhận ra thân phận.

*

*

*

Trong lòng hắn nhanh chóng bắt đầu dệt ra tình huống cần ứng phó sau khi chạy trốn.

Bất kể thế nào, hắn nhất định phải chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất.

Cơ cấu quyền lực tối cao của Ngân Đái khu chính là hệ thống an toàn.

Mà bộ trưởng an toàn ngày thường chỉ làm việc, hàng năm không ở đây, người chân chính xử lý sự vụ thật ra là ba bộ trưởng phụ.

Toàn bộ đại thành mấy ngàn vạn người của Ngân Đái khu, trong đó có hơn trăm vạn dặm linh năng cấp oa nhi, cấp mấy chục vạn ảnh trùng cấp, mấy vạn cấp gió bão, cùng với ít nhất cũng trên trăm Cự Quang Chiếu Cấp.

Một lực lượng khổng lồ như vậy đều là do ba phó bộ trưởng chính thể quản lý.

Mà lúc này, trong sảnh của bộ trưởng.

Sắc mặt phó bộ trưởng Hạ Ân trầm tĩnh nhìn chuyện điều tra nhị mươi hai tinh mới nhất.

“Hạ Bộ, Quảng Lâm bộ bên kia đưa ra đề nghị phán định.”
Thư ký quan ở một bên nhẹ giọng nhắc nhở.

“Đưa cho ta.” Hạ ân bình tĩnh nói.

Một phần báo cáo đề nghị đưa ra nhanh chóng được gửi đến
quàng sáng trước mặt hắn.

Nhìn lướt qua bản báo cáo này, Hạ Ân nhắm mắt suy tư.

“Phổ Phi rất gấp.”

Hắn nhẹ giọng nói.

“Đúng vậy, nhưng mau chóng kết án, đôi tốt với tất cả mọi
người.” Thư ký quan đáp lại.

“Hoang đường!” Hạ Ân mở mắt, đáy mắt lóe lên một tia sáng
trắng, tức thì biến mất. Đó là màn sáng cuối cùng của cá nhân
chợt lóe lên.

“Càng là loại sự kiện nghiêm trọng này, dân chúng càng muốn
điều tra triệt để, chứ không phải qua loa cho xong chuyện.”

“Sự cố lớn như vậy, sẽ dẫn đến bao nhiêu người ngã xuống hi
sinh?”

“Nhưng, bộ phận này cũng không phải là phân quản của
ngài...” Thư ký quan nhắc nhở.

“Ta nhớ ta thân là Phó bộ trưởng, cũng có trọng trách nghị
luận phản hồi quyền chứ?” Hạ ân hỏi ngược lại.

“Đúng vậy, ngài có quyền lực này.” Bí Thư quan cúi đầu cung
kính nói.

“Vậy là tốt rồi, hiện tại ta chính thức bác bỏ ý kiến của Phi
Lâm để phán định, cũng xin giao cho Hằng Tinh phòng vệ bộ,
tiến hành điều tra thêm lần nữa.” Thanh âm Hạ Ân trầm ổn
nói.

“Như ngài mong muốn.”

Hạ ân hài lòng gật đầu.

Kỳ thật vốn hắn không định ra mặt can thiệp, nhưng nếu lão
bằng hữu Tát Lỗ đã ra mặt, tặng lễ ở ba trăm họa, còn có Tiểu
Khắc Lệ Phi Nhi cầu xin, đều hi vọng hắn đưa ra nghị luận, kỹ

càng điều tra, hấn cũng tiện thể tặng kèm một chút ân tình cá nhân.

Dù sao hấn cũng chỉ chấp hành quyền lực bình thường của bản thân, cho dù là Phí Lâm cũng không có gì để nói.

Hơn nữa... Hấn luôn cảm giác đầu trục của Phí Lâm có chỗ nào không đúng.

lịch lịch của đế quốc mười hai mươi tám ngàn năm, bảy tháng mười ba.

Một hạm đội nhỏ do ba chiếc chiến hạm mẫu trên bầu trời hợp thành, chậm rãi tới gần khu vực hai trăm hai mươi tinh ngân, tiến hành điều tra lần thứ hai.

Liên quan tới tai hoạ thú triều xảy ra trên mặt đất hành tinh, tổ chức điều tra đang tiến hành thu thập và đi lại, sau khi tìm tòi cụ thể, rất nhanh đưa ra kết luận.

Xác định đúng là khoa liên lạc, chính là mấu chốt dẫn phát thú triều lần này, phá hư không gian hạn chế khí cụ.

Dưới sự hòa giải của lực lượng nhiều phương, thao túng khoa học không bị phán quyết tử hình ngay lập tức, mà bị phán quyết giam giữ trong ngục giam tinh hệ —— đại phong tỏa bức tường ba trăm năm.

Thiếu Nguyệt Hồng nhật.

Tổ đội điều tra đối với những tội phạm còn lại hoàn toàn chấm dứt.

Rắc rắc.

Cửa phòng mở ra, Lộc mang theo hai chiến sĩ mang theo nuôi dưỡng đi đến.

Chúng kiến Ngụy Hợp đang rửa mặt bên cạnh ao.

“Xem ra trạng thái của ngươi không tệ.”

Ngụy Hợp quét mắt nhìn thân sắc đối phương.

“Tình huống thế nào rồi?”

Vẻ mặt Lộc bộ dạng nghiêm túc, trầm mặc lại.

“Trải qua tổ điều tra cẩn thận tra xét, Trung Xuân Ngụy Hợp, hết thấy tình huống của ngươi là thật, cũng không có bộ phận giả dối, không liên quan tới vụ án khoa xiu, hiện tại tuyên bố, vô tội phóng thích.”

Ngụy Hợp giật mình, hấn ta chuẩn bị tùy thời vượt ngục giết người cướp phi thuyền, không ngờ...

“Chúc mừng ngươi.” Trên mặt Đái Đào mơ hồ toát ra nụ cười mỉm: “Sau khi ra ngoài nhớ ngâm âu lo rượu thơm thật tốt.”

Từ trong ngục giam đi ra, ngâm trong bồn tắm hương lộc, ở Bành Toa là truyền thống có thể loại trừ xúi quẩy.

Ngụy Hợp lấy lại tinh thần.

“Được!” Hấn gật đầu lia lịa, nếu có thể không chạy trốn thì tốt nhất.

“Khoảng thời gian này đa tạ ngươi đã chiếu cố, tạm biệt.”

“Thôi đừng, hy vọng sẽ không gặp lại. Ta cũng không hy vọng cứ luôn ở đây nhìn thấy ngươi.” Hách Mẫn chớp chớp mắt.

Ngụy Hợp cũng mỉm cười, dưới sự trợ giúp của ba người, rất nhanh hấn thu hồi đồ vật, rời khỏi phòng.

Lần theo thông đạo phong tỏa, che chắn linh lực, một đường đi ra ngoài.

Rất nhanh, bên ngoài cửa thông đạo đang đóng chặt, Bích Liên và Lam Lan Ca đã sớm chờ ở đó.

Thấy hấn đi ra, hai người nhanh chóng tiến lên.

“Ha ha! Ta biết ngươi không có việc gì mà!” Tư Lý Lan Tạp tiến lên hung hăng ôm lấy Ngụy Hợp, vỗ lưng y.

“Nếu ngươi vì ta mà xảy ra chuyện, ta và hấn cả đời này đều sẽ không tha thứ cho mình!”

Hấn vì chuyện Ngụy Hợp mà chạy tới quá nhiều tổng đội không biết bao lâu, đáp ứng không biết bao nhiêu điều ước không bình đẳng.

Nhưng bây giờ xem ra, vẫn có hiệu quả.

Ngụy Hợp dùng sức vỗ vỗ mấy phát lan lạp, sau lưng hấn ta đau nhức.

Sau đó lại nhìn sang Bích Liên ở bên cạnh.

Hai mắt Bích Liên mờ lung, hiện ra lệ quang.

“... Không có việc gì là tốt rồi.”

“Ừm.” Ngụy Hợp nặng nề gật đầu.

“Trở về rồi nói.” Hấn ngấm nhìn bốn phía, Lộc và đồng đội của hấn ở phía sau mỉm cười, nhìn bên này.

Nhìn thấy hấn nhìn lại, Lộc nhấc tay lên vẫy vẫy.

Bên ngoài thông đạo là một đại sảnh kim loại rộng rãi.

Phía trước đại sảnh, lối ra hình chữ nhật có bạch quang chiếu vào. Đó là hào quang hằng tinh từ nơi thành thị Ngân đái xuyên suốt tiến vào.

Ngụy Hợp từ xa nhìn lại, đối diện với một dãy đội xe màu bạc, đang lẳng lẳng tựa vào lối ra vào xe.

Bên cửa xe có một chiếc xe, xa xa đang vẫy vẫy tay với hấn, trên mặt tươi cười.

Đoàn người nhanh chóng đi tới bên cạnh đoàn xe.

“Đi ra? Cảm giác thế nào?” Lý Di Tiên vẫn ổn định như trước, mang theo vẻ nhẹ nhõm tự nhiên.

“Coi như cũng được, kỳ thật là đổi chỗ ở.” Ngụy Hợp gật đầu trả lời.

“Lần này thật nguy hiểm.” Lý La vỗ vỗ bả vai Ngụy Hợp.

Kỳ thật hấn làm đến trình độ này, đã vượt qua cực hạn đầu tư Ngụy Hợp lúc ban đầu.

Nhưng có một số thứ không phải đầu tư đơn thuần là có thể bao quát.

Ngụy Hợp đã hơn hai trăm tuổi. Sau này không có bao nhiêu thời gian để sống, tương lai phát triển cũng hầu như có thể nhìn rõ ràng.

Ở tuổi của hấn, tuyệt đại đa số mọi người, cấp bậc bảo chính là cực hạn.

Ngụy Hợp cũng không có khả năng trong vòng mấy chục năm đột phá đến ánh sáng.

Cho nên trên thực tế, Lý Đăng biết đầu tư của mình, đã có chút lỗ vốn.

Quản gia gia tộc cũng nhắc nhở hắn.

Nhưng cuối cùng ung dung quyết định hỗ trợ.

Lúc này còn tiếp tục hỗ trợ, là vì, kỳ thật đã không phải là độ cao về sau Ngụy Hợp có thể phát triển.

Mà chỉ đơn thuần là lý do dao động khiến người ta không muốn cho chính xác, bởi vì một lý do hoang đường như vậy bị liên lụy.

Không muốn người tốt không có ai tốt báo đáp.

Vào thời điểm như vậy tranh thủ chia đoạt miếu sát, Ngụy Hợp còn nguyện ý quay người lao ra cứu người.

Nhiều người như vậy ở đây như vậy, nhiều chiến sĩ nuôi dưỡng đều ở đây, vì sao cũng chỉ có hắn xoay người rời đi, trước tiên không chút do dự đi cứu người?

Ánh mắt Lý Đông nhìn về phía Ngụy Hợp, lúc này cũng tràn đầy thương thức.

“Bởi vì vụ án của khoa liên lạc, liên lụy đến ngươi, vì lẽ đó dựa theo hệ thống bồi thường cơ chế, về sau ngươi đoán chừng không bao lâu nữa, sẽ tăng lên quân hàm.

Đồng thời phần thưởng thực vật cụ thể đã được đổi thành huy chương, ngươi có thể lựa chọn, tiền, nuôi trồng, chức vụ, kỹ thuật... đều có thể.”

“Tốt! Lần này đa tạ ngài.” Ngụy Hợp nghiêm túc cúi đầu nói lời cảm tạ.

“Ta chỉ là tạo ra tác dụng phụ trợ thúc đẩy, ngươi đừng cảm ơn ta, muốn cảm ơn thì phải đi cảm ơn nữ nhân của ngươi.” Lý Tự lắc đầu, trong mắt lộ ra một tia tán thưởng.

“Nàng vì ngươi, đã cùng nhà điều kiện, triệt để buông tha quyền thừa kế.”

Bích Liên Tát Lỗ cũng là trực hệ huyết mạch của Tát thác gia tộc, cho nên trời sinh đã có quyền kế thừa gia tộc, chỉ là xếp

hạng tương đối gần sau.

Mà khi gia chủ kế nhiệm lên đài, hẳn không thể không phân chia một bộ phận sản nghiệp giao cho các huynh đệ có thừa quyền khác.

Bích Liên cũng đương nhiên có thể đạt được một phần của phụ thân, nhưng hiện tại, nàng đã từ bỏ phần này.

Đồng thời còn âm ỉ với mẫu thân.

Mẫu thân bởi vì Ngụy Hợp cứu nữ nhi cùng nhi tử, nguyện ý ra mặt tìm trưởng bối gia tộc nói chuyện.

Nhưng đối với chuyện Ngụy Hợp và Bích Liên, nàng vẫn không đồng ý.

Sau khi tranh cãi âm ỉ, Bích Liên liền trở mặt với mẫu thân, hiện tại đã bị chặt đứt kinh tế.

“Trong nhà về sau sẽ không quản ta nữa.” Bích Liên thoáng có chút thất vọng nói.

Về sau, mẫu thân sẽ không mặc kệ nàng nữa, mà nàng cũng không thể đưa tay trả tiền cho người nhà nữa.

Thực ra, chuyện này thật ra là từ bỏ nàng.

Mẫu thân của Bích Liên hoàn toàn không để ý tới nữa, mặc cho các nàng tự phát triển.

Hắn sẽ không ép hôn nữa, nhưng cũng sẽ không ủng hộ hẳn với việc tiền tài và nhân mạch.

“Sau này sẽ không có ai đến quản ta nữa.” Bích Liên rất nhanh vứt bỏ mắt mát vừa rồi, lộ ra nụ cười xán lạn.

Ngụy Hợp im lặng không nói, ánh mắt nhu hòa nhìn về phía nàng.

“Đi thôi, về rồi nói.”

“Ừm.”

Đoàn người lên xe, từ từ rời khỏi khu vực ngăn cách.

“Lần này ngươi thật sự quá nguy hiểm!” Một người cuối cùng trên đầu, Khánh Dung dạy dỗ mang theo may mắn nói.

“Thật xin lỗi ta không giúp được gì, lần này phán định là phó bộ trưởng Phí Lâm đích thân hạ đạt.” Hấn có chút hổ thẹn nói.

“Tuân dạy ngài có phần tâm này, là đủ rồi.” Ngụy Hợp nói cảm ơn.

“Ài, tuy nhiên ta mặc dù nói không nên lời, nhưng ngược lại trong lúc vô ý thăm dò được, báo cho người biết, người đến cùng là người phương nào.” Biều Minh nghiêm túc nói, đây cũng là nguyên nhân đầu tiên hấn treo pháo ở đây.

Hấn có học sinh làm việc ở hệ thống tình báo, hiện giờ Ngụy Hợp đã được cởi bỏ, nội dung về hấn và một số nội dung cơ bản cũng không cần thiết phải giữ bí mật.

Hay nói cách khác, đối phương hoàn toàn không muốn giữ bí mật cho hai người kia.

Cho nên hấn rất dễ dàng hỏi được, Ngụy Hợp rốt cuộc là ai tố cáo.

“Nói cho ngài nghe.” Ánh mắt Ngụy Hợp híp lại.

“Người căn bản không nghĩ ra là ai, ngay cả ta, lúc trước nghe thấy cũng cảm thấy khó tin.” Hiên Viên thở dài: “Là người cứu hai đội ngũ tập kích trên mặt đất, một người tên là Tử Ly, một người tên Sầm Ma.”

“Là bọn hấn!?” Ngụy Hợp trong lòng ngạc nhiên.

Hấn nghĩ tới ai, nhưng không ngờ lại là hai người này.

Hấn và hai người này không oán không thù, thậm chí còn cứu được bọn họ. Kết quả hai người này lại lên lút báo cáo cho hấn?

Cái này...

Cho dù là người xấu, bản thân cũng phải có động cơ tốt mới có thể hành sự đúng chứ?

Trong đầu Ngụy Hợp chuyển động, rất nhanh hiểu được.

Rất có khả năng là hấn bại lộ ra thực lực hơi khoa trương, sau đó bị hai người kia hoài nghi, vì chính trị đánh bạc mà tiến hành tố cáo thử dò xét.

Đây đúng là...

Ngụy Hợp dở khóc dở cười.

“Vậy hiện giờ hai người kia thì sao?” Hấn hỏi lại.

“Không rõ lắm, bất quá danh tiếng của bọn hấn là hoàn toàn hỏng rồi.” Hiên Viên trả lời, “Bỏ đi, không nói những chuyện này nữa, người không có việc gì là tốt rồi, người cũng đừng đi gây chuyện nữa, hiện tại mới ra, còn có không ít ánh mắt trên người người, không nên có bất kỳ động tác nào.”

Trong lời nói của hấn mơ hồ nhắc nhở.

“Ta hiểu.” Ngụy Hợp gật đầu.

Đối với hai người báo tin hấn, trong lòng hấn dở khóc dở cười. Mà theo đó, là sự chán ghét đối với hai người kia.

Hấn xem như đã cứu hai con chó, còn biết cảm tạ hấn.

Kết quả thuận tay cứu hai người, ngược lại còn thiếu chút nữa ép mình từ bỏ nhiều thứ như vậy, thiếu chút nữa phản bội.

Đây quả thực là vớ vẩn.

“Bất quá vận khí tiểu tử ngươi không tệ, lần này phía trên tiên hành phân tích và mô phỏng phương thuốc cổ của ngươi và hoàn nguyên thức, kết quả ngay cả giảng dạy được tề cấp cũng tốn thời gian rất lâu, mới miễn cưỡng điều chế ra được, hơn nữa phương thuốc phối chế phương thuốc cổ được, hiệu quả còn kém một mũi ngươi điều phối.” Mậu Khang nói đến đây, trên mặt cũng lộ ra vẻ tươi cười.

“Căn cứ thiên phú tạo nghệ về dược tề của ngươi ở phương diện học, đối với lần bồi thường oan uổng này của ngươi, hệ thống của đế quốc đưa ra kiến nghị đãi ngộ khen thưởng cấp hai.”

“Hệ thống đế quốc?” Ngụy Hợp nghe qua, toàn bộ cương vực của Bành Toa đế quốc cực kỳ rộng lớn, vì thành lập chế độ thưởng phạt hoàn thiện hơn, đế quốc tụ tập lượng lớn nhân viên nghiên cứu khoa học, thành lập một hệ thống tính toán khổng lồ.

Phần lớn cơ chế thưởng phạt đều do hệ thống đưa ra đề nghị, sau đó sẽ do trưởng quan địa phương chấp hành.

Đây cũng là để tránh cho một số địa phương xuất hiện hiện tượng tranh công trộm công.

“Cho nên, nếu như người nguyện ý, có thể tiến vào nghiên cứu dược học của liên minh Đại học. Tuy chỉ là làm trợ thủ, nhưng đãi ngộ không kém gì phương diện quyền hạn của đại học bình thường. Điều kiện tiên quyết là người nguyện ý sao?”

Trãi triều mỉm cười hỏi.

“Dịch học viên của liên minh đại học?” Ngụy Hợp ở trên phương diện dược tề nghiên cứu sâu sắc, tự nhiên là đã nghe nói qua cơ cấu này.

Nhưng bởi vì cửa vào thấp nhất cũng phải là dược tề sư chính thức, cho nên cho dù hắn muốn đi vào, cũng không có cơ hội.

Không nghĩ tới, lần này lại bồi thường cho y như vậy.

Trong lòng Ngụy Hợp hơi kinh hãi.

Dược học khôi lỗi cơ bản đại biểu khu Ngân Đái, là một trong những tiêu chuẩn cao nhất về dược học.

Trừ nó, chính là trung tâm tối lợi hại nhất của dược lý số hai mươi hai.

Cả hai đồng thời đại biểu cho trình độ cao nhất của toàn bộ Ngân Đái khu và Nhị Hoàng Tinh.

Nếu như hắn có thể tiến vào nơi đó, có lẽ... Có thể tiếp xúc càng nhiều tài liệu dược vật trân quý, đối với linh lực của bản thân cũng sẽ có trợ giúp rất lớn.

Dù sao, trong ba điều kiện lớn để đột phá quang chiếu, điều chỉnh gen và dược tề cuối cùng, đều cần phương diện dược tề duy trì.

“Cho nên, người nguyện ý tiến vào nghiên cứu dược học sao?” Sùng lại lần nữa hỏi.

Ngụy Hợp dừng một chút, nhìn thoáng qua Bích Liên một bên hiếu kỳ nhìn về phía hắn.

“Đương nhiên, đây là vinh hạnh của ta!” Hấn trả lời đầy nghiêm túc.

“Xem ra sau này chúng ta sẽ là đồng liêu.” Hiên Viên nở nụ cười.

Hấn ở Dược Học Liệu cũng có chức vụ.

Ngụy Hợp nhẹ nhàng thở ra.

Những ngày qua, cứu người, bị oan uổng, thiếu chút nữa bị định tội, lại một lần nữa được phóng thích, quả thực là liên hoàn giày vò.

Lúc này hấn bình tĩnh lại, hấn cũng phải suy nghĩ thật kỹ xem xử trí hai người kia như thế nào.

694

Tám ngày hai tháng.

Ngụy Hợp đứng ở cửa trường học Hoa Sa Đại trường, đã nhìn thấy hai người Tử Ly và Địch Duê đến bái phỏng hắn xin lỗi hắn.

Đại môn trường phái lui tới thường có không ít học sinh lão sư ra vào.

Ngụy Hợp đang định đi Hoa Sa Nghiên trung tâm nghiên cứu xử lý thủ tục điều hành. Hắn đã ở dục học khôi phục một ít ngày, thu hoạch rất lớn.

Nhưng còn thiếu một chút trình tự rồi chức cuối cùng chưa đi hết, cho nên trở về làm việc, không nghĩ tới lại bị hai người Tử Ly và đuổi giết chặn lại.

Ba người tìm một phòng cụt trà yên tĩnh, mở một sương phòng ngồi xuống nói chuyện.

“Ngụy Hợp, chúng ta không cẩn thận hành động của mình, hậu quả nghiêm trọng tạo thành, hướng tới người trịnh trọng xin lỗi!” Trừu đuô trầm thấp nghiêm túc cúi đầu cúi đầu với Ngụy Hợp.

“Thật xin lỗi!”

Tử Ly ở bên cạnh cũng nghiêm túc cúi đầu chào hắn.

“Là vì chúng ta không có lý do để hiểu rõ chân tướng nên đã tùy ý xin điều tra từ thượng giới. Bởi vì chúng ta không cẩn thận, khiến cho người thiếu chút nữa vì chuyện này mà liên lụy đến sự tình không may.”

Tử Ly thần sắc áy náy.

“Chúng ta lần nữa bày tỏ xin lỗi sâu sắc nhất với người!”

“Kỳ thật ta có thể hiểu được các người, loại tình huống lúc ấy, phát hiện điểm đáng ngờ, xin điều tra, cũng là chuyện đương nhiên. Nhưng ở vào tâm tình cá nhân, lý giải thì lý giải, ta

cũng hi vọng về sau các người không xuất hiện trong phạm vi tầm nhìn của ta nữa. Có thể chứ?”

Ngụy Hợp bình tĩnh trả lời, kỳ thật hẳn đoán hai người này cũng sắp tới tìm hắn xin lỗi.

Nếu như làm chuyện như vậy, còn không hề tỏ vẻ, hai người này về sau ở trong đội ngũ khẳng định sẽ không có khả năng lại bị người tiếp nhận.

Vì vậy, cho dù là hành động bên ngoài cũng phải làm ra.

“Hiểu, tất cả đều là lỗi của chúng ta. Chỉ cần người có thể tha thứ cho chúng ta, chúng ta cam đoan, sau này tuyệt đối sẽ không phạm sai lầm tương tự!” Tử Ly chân thành nói.

“Vậy là tốt rồi.” Ngụy Hợp gật đầu.

Kế tiếp, hai người này lại không ngừng xin lỗi một hồi, nhưng không đề cập đến bồi thường, chỉ là ngoài miệng xin lỗi.

Ngụy Hợp cũng nhìn ra tâm tư của bọn hắn, lười nói nhảm cùng bọn hắn.

“Ngày hôm nay đến đây thôi, ta còn có việc, hi vọng sau này chúng ta không gặp lại.”

Hắn không đợi hai người trả lời, đứng dậy rời khỏi sảnh cà phê.

Đối với thái độ của hai người này, Ngụy Sát cũng không để ý. Nếu bọn họ không hề hối hận thì có một số việc sớm muộn cũng đã được định đoạt.

Chẳng qua tình hình hiện tại còn khá khẩn trương, cần phải chờ đợi.

Nhanh chóng trở lại nghiên cứu, Ngụy Hợp làm xong tất cả các trình tự, cũng đã là buổi chiều năm điểm nhiều rồi.

Lúc đi ra, Bích Liên đã đánh xe chờ hắn ở bên ngoài.

“Cùng uống một chén?” Dưới ánh chiều tà, Bích Liên tóc dài xanh biếc tươi cười tinh khiết, ánh mắt mang theo vẻ chờ mong, một tia dịu dàng.

Trong tay Ngụy Hợp cầm vật liệu trình tự, mỉm cười.

Bất luận hấn cự tuyệt như thế nào, cô trước mắt này từ lúc bắt đầu đến bây giờ, vẫn một mực không từ bỏ, một mực đang cố gắng đi vào nội tâm của hấn.

Nhưng càng như vậy, hấn càng không muốn hại đối phương.

“Ta không hứa hẹn được ngươi.” Ngụy Hợp nhẹ giọng nói.

“Ta biết.” Bích Liên chỉnh sửa lại.

“Ngươi là loại người gì, ta đã rất rõ ràng.” Trên gương mặt xinh đẹp của nàng lộ ra nụ cười từ nội tâm.

“Theo ta, sau này có thể sẽ rất khổ.” Ngụy Hợp lại nói. Bởi vì tiền cũng phải cầm đi mua thuốc.

Vì vậy đây không phải trò cười mà rất có thể là sự thật.

“Không sao, tự ta có thể nuôi sống mình. Không cần tiền của ngươi.” Bích Liên cười nói.

Trầm mặc xuống. Về phần này, tâm ý của Bích Liên, hấn đã rõ ràng.

“Được rồi...” Ngụy Hợp đã không có lý do gì lại cự tuyệt.

Hấn vươn tay ra.

*

*

*

“Ngươi đã nghĩ kỹ rồi, như vậy sau này chúng ta sẽ cùng nhau sống qua ngày.”

Bích Liên cũng vươn tay ra, nhẹ nhàng nắm lấy nó.

“Ngươi là người mà ta đuổi đến mệt nhất.” Nàng cười nói.

“Chẳng lẽ ngươi còn đuổi theo những người khác?” Ngụy Hợp không nói gì.

“Không có, cho nên đuổi kịp ngươi, sau này ta cũng không đuổi theo thứ hai nữa....., một lần là đủ rồi.”

Bích Liên nắm chặt tay, nhưng cứ nắm như vậy, nàng cũng cảm thấy đáy lòng có một loại cảm giác an toàn khó hiểu,

xông lên đầu.

Giống như lúc trước nàng vô lực hôn mê, nhìn thấy bóng lưng cao lớn kia.

Hai năm sau...

Bên ngoài hai mươi hai sao trời.

Trong cát vàng mênh mông, một đội nhiệm vụ thực hiện trên mặt đất đang bị vô số thú ô nhiễm kết bè kết đội vây công.

Vốn mười lăm đội viên, đều là do hai người Tử Ly và Bác Anh cùng dẫn đội tập thể.

Lúc này ở dưới sự vây công của ô nhiễm thú, chỉ còn lại có rải rác bốn người.

Mà bốn người này, rất nhanh cũng bị tạp binh thú đánh ngã hai người, cuối cùng chỉ còn lại hai cơ thể Bạo Hùng của Tử Ly và Hạng Ca.

Hai người là đội trưởng và phó đội trưởng có thực lực mạnh nhất, từ nửa năm trước, phòng vệ tinh hệ được phái ra bộ hạ dọn dẹp mặt đất, sau đó thành lập một không gian hạn chế đồ vật.

Dưới thời gian dài giao nộp, trên ngôi sao hai trăm hai mươi mốt một lần nữa được kiểm soát, tránh cho trình độ bị chấp hành đóng băng.

Mà hai người Tử Ly và Diêm Thứ cũng cùng các phân đội khác tiếp tục lên đường tiến hành thanh lý nhiệm vụ trên mặt đất.

Rất nhiều ẩn thành muốn cứu ra được vẫn bị phong tỏa như cũ.

Chỉ là để cho hai người hoàn toàn không thể tưởng tượng được chính là, sau khi xây dựng lại hạn chế khí cụ, bọn họ mới lần đầu tiên đến mặt đất chấp hành nhiệm vụ, bất tri bất giác bị một lượng lớn thú ô nhiễm chung quanh vây quanh.

Không chỉ bọn họ, kể cả đội viên dẫn đội cũng bị vây công từng người ngã xuống.

Đến bây giờ, mới ngán ngủi bảy phút thời gian, toàn bộ tiểu đội cũng chỉ còn lại hai người bọn họ là cấp gió bão.

“Đáng chết! Mấy con thú ô nhiễm này đều đã ăn thuốc kích thích sao!? Chúng điên rồi sao? Vì sao tất cả chúng nó đều liều mạng lao về phía chúng ta!?”

Hạng Võ ở linh năng kênh rỗng giận dữ.

Lúc này một cánh tay của hắn đã không còn, bị con thú ô nhiễm nào đó cắt đứt cắn đi.

Nếu không phải bị thương có linh lực kịp thời có thể cách ly, chỉ sợ hiện tại hắn đã bị ô nhiễm bay ra rồi, mất đi ý thức.

“Theo đạo lý khu vực này không nên có nhiều thú ô nhiễm như vậy mới đúng!” Tử Ly thở hồng hộc, linh có thể bám vào trên lưỡi đao, hung hăng bỏ hai con thú ô nhiễm trước người ra.

Nhưng những con thú ô nhiễm hình thù kỳ quái này, có các loại phương thức công kích xuất kỳ bất ý.

Phốc một cái, một con thú ô nhiễm từ phía sau hung hăng xẹt qua sau lưng nàng một đao.

Lưỡi đao mang theo gai ngược kéo ra sau lưng Tử Ly một vết thương dữ tợn dài một mét.

Trong tiếng kêu thảm thiết, hằm mỗ lại lần nữa gửi tín hiệu cầu cứu.

“Kiên trì thêm chút nữa, khoảng cách giữa chúng ta và các phân đội khác cũng không xa, nhất định sẽ có người nhận được tín hiệu tới cứu viện!”

“Được!” Tử Ly cắn răng, quay lưng lại, lưỡi đao trong tay phối hợp với linh lực điên cuồng đánh lui từng con thú ô nhiễm.

Cũng may cấp bậc đám thú ô nhiễm này cũng không cao, nếu không bọn chúng căn bản không có khả năng ủng hộ lâu như vậy.

Mà điều làm cho hai người trong lòng nghi hoặc cũng chính là điểm này.

Nói như vậy, Ô Sửu Thú cũng là tuân theo nguyên tắc của đàn thú. Một đàn thú lớn như vậy cùng lắm chỉ có thể là thủ lĩnh thực lực rất mạnh mới đúng.

Nhưng đám thú ô nhiễm vây công bọn họ lại không có thủ lĩnh, đồng thời trong đó còn có ít nhất năm con đạt tới cấp độ bão,!

Chuyện này rất kỳ quái!

Nhưng mặc kệ nói như thế nào, hiện tại trước mắt thành công đào thoát nơi đây, mới là chuyện trọng yếu nhất!

Cầu viện tín hiệu không ngừng hướng ra phía ngoài.

Cách đàn thú hơn trăm dặm.

Một đội phân bộ tộc tập kích trên mặt đất, đang chậm rãi đi ra từ một di tích.

Hai gã đội trưởng dẫn đội ngáp một cái, nhàm chán đến sắp ngủ.

Trong di tích chẳng có gì cả, còn lượn qua chạy lại, giống như mê cung, đi dạo khiến tất cả bọn họ đều có chút khốn cùng.

Ừng ục...

Chợt cầu viện tín hiệu vang lên trong cơ thể hai đội trưởng.

“Bên cạnh có chia đội bị vây khốn! Hình như là ở phía bắc!”
Phó đội lập tức tỉnh táo hẳn, dù sao giết chóc ô nhiễm thú cũng tốt hơn là đi dạo trong di tích mà.

“Phía bắc? Ta xem một chút là tín hiệu của phân đội hai mươi hai.” Đội trưởng nhận ra.

“Bạch nhị phân đội a...” Phó đội lập tức do dự: “Vẫn không đi, giả bộ không thấy.”

“Cũng đúng, phân đội số hai người kia, vất vả lắm mới cứu được bọn họ, nói không chừng còn bị tính kế ngược lại.” Đội trưởng tán thành gật gật đầu, tiếp tục ngáp một cái.

“Được rồi được rồi.” Hắn khoát khoát tay.

“Tín hiệu kia có lưu lại ghi chép thì làm sao bây giờ?” Sĩ quan phụ tá lại khó khăn, “Nhận được tín hiệu không đi, nếu bị phát

hiện sẽ bị chết vắn.”

“A... Vậy chúng ta... Đi vòng?” Đội trưởng sờ lên cằm, nghĩ ra cách.

“Cứu thì phải cứu, nhưng mà... cách quá xa, giữa đường chúng ta bị chuyện gì đó kéo dài, cũng không có cách nào.” Sĩ quan phụ tá thở dài nói.

Hai người đều mở kênh nhỏ tư mật, lúc này ý kiến nhất trí, nhất thời liếc nhau, đều lộ ra nụ cười trong lòng.

Nửa giờ sau....

Tín hiệu cầu viện im bật, không còn tiếng động nữa.

Mà một nhóm người cứu viện cuối cùng cũng kịp thời chạy tới.

Đáng tiếc, chờ bọn họ chạy tới, nhìn thấy, chỉ còn lại có một nửa chôn vào cát vàng một nửa tàn phiến.

Bành!!

Mặt bàn bị đập một cái thật mạnh xuống mặt bàn.

“Ngụy Hợp! Người đoán ta vừa mới đạt được tin tức gì không?!”

Bên trong Trụ Bang quán.

Vẻ mặt Tư Lý Lan Tạp cảm khái ngồi đối diện Ngụy Hợp, lắc đầu bộ dáng tiếc hận.

Nhưng dưới sự tiếc hận này, rõ ràng là hắn ta không kìm nén được sự sáng khoái.

“Tin gì?” Ngụy Hợp nhìn thực đơn trong tay mình, suy nghĩ xem có nên tăng thêm vài công thức bán hàng hóa không.

Từ khi mở cửa hàng bắt đầu sinh ý hừng hực nhiệt tình, Ngụy Hợp liền ném được ngon ngọt. Trong hai năm này, lại lục tục mở ba chi nhánh.

Kinh doanh đang hừng hực khí thế, thu nhập cũng liên tục tăng lên.

Hắn sở hữu tri thức về dược tề học cùng rất nhiều tài liệu y đạo độc đạo, muốn điều chế ra hương liệu thuần hậu độc nhất vô nhị, quả thực không cần quá dễ dàng.

Hương liệu hương liệu đặc biệt, thêm vào đồ ăn đặc biệt, trong lúc nhất thời rất được không ít khách hàng bên Ngân Đái khu ưu ái.

Hiện tại hắn có bốn cửa hàng mặt tiền, mỗi tháng đều có thể mang đến thu nhập thuần túy cho hắn sau khi đi thuế hai mươi vạn.

Có thể nói là không tệ.

Lý Lan Tạt nhìn Ngụy Hợp không có chút hứng thú nào, lập tức vỗ bàn một cái.

“Thật sự là một tin tốt! Người còn nhớ lúc trước tố cáo người, lấy oán trả ơn hai chi đội trưởng kia không?”

“Ừm, nhớ kỹ, thế nào?” Ngụy Hợp trong lòng khẽ động, nhưng mặt ngoài vẫn như cũ bất động thanh sắc như cũ.

“Hai tên phế vật kia chết rồi!” Tư Lý Lan nhẫn nhịn không để cho mình cười ra tiếng. “Là bị con thú ô nhiễm vây công chết. Nghe nói, trước khi chết, chỉ thiếu một chút, ba đội cứu viện chung quanh thiếu chút nữa đã chạy tới. Kết quả đám người đến, xong việc rồi, bọn họ thật sự là vận khí quá kém.”

“Chết rồi?” Ngụy Hợp nhẹ nhàng lắc đầu, có chút buồn vô cớ.

“Có lẽ, đây chính là cái gọi là làm nhiều chuyện xấu, tự nhiên sẽ có trả thù.”

Xem ra loại tân độc mới dụ dỗ thú ô nhiễm lúc trước hiệu quả không tệ.

Kết hợp với tế bào của võ đạo, có thể phóng thích độc tố vào lúc cần thiết, không bao lâu sẽ bị phân giải hết độc tố, hoàn toàn không bị phát hiện.

“Cái quỷ trả thù gì? Theo ta thấy, người xung quanh ai cũng nguyện ý cứu bọn họ, trước đó chết đi, hiện tại báo ứng rồi.” Tư Lý Lan cười lạnh nói.

“Có lẽ vậy....” Ngụy Hợp gật đầu, bắt đầu suy nghĩ huyết nhục võ đạo cùng được học kết hợp, sinh ra linh cảm.

695

Điểm tốt lớn nhất của võ đạo huyết nhục là tính bí mật và chất xúc tác.

Có thể tùy theo hoàn cảnh không ngừng thay đổi năng lực, chỉ cần kho gen đủ đầy đủ không lờ.

Nhưng như vậy cũng có chút phiền phức, sẽ xuất hiện lượng lớn tiêu hao vô nghĩa.

Ngụy Hợp lâm vào suy tư, nghĩ phải làm sao tránh khỏi loại lãng phí này.

Ông...

Bỗng nhiên bầu trời ngoài quán, chậm rãi lái qua một chiếc phi thuyền cự cảm.

Phi thuyền kia hình dạng rất quái lạ, tựa như hai cái giò giò giò hun khói nối cùng một chỗ, đỉnh lại có một cái sừng màu trắng giống như độc giác thú, lóng lánh điện lưu.

Phi thuyền toàn thân màu lam, phần đuôi phun ra ánh lửa xanh đậm.

Mà chính thức làm cho Ngụy Hợp có chút manh mối, đó là tiêu ký của một đại ấn bên cạnh phi thuyền.

Đó là ba con hắc yến vờn quanh nhau, đầu đuôi truy đuổi, ở giữa có một con mắt dọc thật lớn vây quanh.

“Đó là phi thuyền của Đông Cực liên minh.” Lý Lan Tạp đang đứng bên cạnh cũng ngửa đầu nhìn phi thuyền: “Xem ra là đi ngang qua đây, là cảng tiếp tế tạm thời ngừng lại.”

“Đông Cực liên minh....Nơi đó ra sao? Người đã đi chưa?”
Ngụy Hợp tùy ý hỏi.

“Không biết, nhưng những người ở đó không khác gì người cả, đều có điểm lạ. Ngoài ra, giữa tam đại cường quốc của mấy hệ sông này đều có dung hợp với nhau rất nhiều, không thấy được nơi này của chúng ta cũng có rất nhiều phong cách

của Đông Cực liên minh? Phần lớn bọn họ đều như ngươi, đều vì đủ loại nguyên nhân mà dung nhập vào Lan Toa.”

“Ngươi hiểu rất nhiều đó.” Ngụy Hợp kinh ngạc nói, những vật này nàng cũng không hiểu rõ lắm.

“Không có cách nào, tổng đội thường xuyên nói cho chúng ta những chuyện này, nghe nhiều rồi tự nhiên biết.” Tư Lý Lan nhún nhún vai.

“Đúng rồi, ta nhờ ngươi hỗ trợ liên lạc chuyện ẩn thành dưới đất...” Ngụy Hợp vẫn chưa từ bỏ tình huống bên ngoài hai mươi hai sao trời.

Cho nên hẳn vẫn dựa vào đủ loại phương pháp, sau khi ổn định mặt đất liền tìm kiếm tung tích đám người Bạch Linh Hoa Duyệt.

“Không tìm được mấy người ngươi nói.” Lý Lan Tạt lắc đầu, “Ẩn Thành trừ mấy cái vận khí kém, không giấu được dấu vết bị hủy diệt, còn lại chỉ tiêu hao bổ sung quá lớn, cũng không tổn thất quá lớn.

Nhưng ta liên lạc với những ẩn thành này, cũng không phát hiện tình huống ngươi nói.”

“Thật sao?” Ngụy Hợp nhíu mày: “Ta đặc biệt chỉ ra mấy cái ẩn thành kia, cũng không có?”

“Thật đáng tiếc.” Tư Lý Lan lắc đầu.

Ngụy Hợp có chút im lặng.

Bạch Linh và Hoa Duyệt, từ khi đến thế này, cũng coi như là số lượng nhiều thặng trầm.

Trước tiên ở bên ngoài nhật mấy thứ rác rưởi để sống, cũng đã rất khó rồi.

Vừa rồi không ổn định vài năm lại xảy ra chuyện này.

“Được rồi, không nói chuyện này nữa, theo ta được biết, hai ngày trước một nhóm của Vưu Na đã vượt qua được điều chinh gen. Chắc chắn, thật là lợi hại, thiên phú này.

Nếu là ta phỏng chừng không có ba mươi năm thì đừng có mơ.” Tư Lý Lan Tạt thở dài.

“Ngay cả người tiêu cực như vậy, ta chẳng phải càng không có hi vọng sao?” Ngụy Hợp cười nói.

“Không đến mức, người bây giờ đã tới cấp bão, linh có thể điều dưỡng thân thể cho tốt đi, cũng có thể sống ở đây khoảng năm mươi năm. Thêm nữa thọ mệnh tự nhiên, người hoàn toàn có cơ hội đột phá.

Người lớn tuổi trong đế quốc cũng không phải là không có, mặc dù tỷ lệ thấp, nhưng cũng không phải tuyệt đối.”

“Cám ơn cát ngôn của người.” Ngụy Hợp không cho là đúng.

Xác thực giống như lời Lý Lan Thê nói, người lớn tuổi của đế quốc đột phá cũng có, chính là tỷ lệ này, so với bão tố đột phá bình thường thấp hơn rất nhiều.

Phần lớn cấp bậc bão tố đều nằm trong quá trình tích lũy linh lực.

Mà những người thành công kia, không phải bản thân có thiên phú cực cao.

Chính là trong nhà dùng tiền nện, các loại đồ vật điên cuồng hướng lên trên.

Đương nhiên, cho dù có đập tiền, thiên phú cũng không thể nào chiếu sáng được.

Cái cửa ải này chính là thiên phú, tài lực, nghị lực, vận khí kết hợp tứ hợp nhất.

Cho nên Ngụy Hợp muốn đột phá... Thật sự rất khó.

Lý Lan Thê cũng không nghĩ nhiều nữa.

Hai người ăn hai bát mì kéo, ngay cả nước canh cũng uống sạch, một trước một sau mới rời đi.

Giải quyết hai người kia, trong lòng Ngụy Hợp có chút thoải mái, nhưng trước đó không hiểu sao bị cuốn vào, lại thiếu chút nữa bị vạ lây, cảm giác vô lực này, làm cho hắn càng khẩn cấp muốn theo đuổi quyền lực cùng lực lượng cao hơn.

Từ những hiểu biết tiếp theo, trước đó cho dù phía trên khởi động lại điều tra nhưng vẫn còn không ít người, bởi vì phía trên muốn kết án nhanh chóng, nên bị oan uổng.

Nếu không phải hẳn tìm quan hệ hơi cứng, đủ nhiều, đã tìm được phó bộ trưởng Hạ Ân, cưỡng ép mở ra lần nữa điều tra.

Sợ là cũng đã trông vào trong lần điều tra đó rồi.

“Hiện tại tiến độ linh hoạt của tầng thứ hai đã đến phần thứ tám, nhưng hiệu quả của nước thuốc ở Hồng Lĩnh lại giảm đi, tìm phương thuốc mới thôi.”

Ngụy Hợp kéo ra một cỗ kiệu xa môn màu đen đỗ ven đường, ngồi vào, tự động mở ra.

Tiên tay ấn mở màn hình lái vị trí.

Màn hình lấp lóe, ở giữa hiện ra tên Bích Liên, phía dưới là hình chữ trong thông tin.

Rất nhanh, một tiếng gù tỏ vẻ đã kết nối.

“Đã tan làm rồi sao?” Ngụy Hợp lên tiếng hỏi.

“Vẫn còn chưa. Còn có một hạng mục cuối cùng. Trước là ta theo vào, hôm nay kết thúc.” Thanh âm Bích Liên nhu hòa từ trong màn hình truyền ra.

“Vậy ta về trước ăn cơm sao? Lưu đồ ăn cho người.”

“Tốt, mặt khác ta mua mấy bản thực đơn mỹ thực, nhớ ký cho ta một ít.” Bích Liên nhẹ giọng nói.

“Được rồi. tan làm không nên chậm trễ, trở về sớm một chút.” Ngụy Hợp cười nói.

“Ừ. Ta yêu người.” Bích Liên cách không hôn một cái, trong lời nói mơ hồ có chút mồi mệ.

Thoạt nhìn công việc không phải nhẹ nhàng như lời nàng nói.

Ngụy Hợp thở dài, đóng cửa thông tin.

Từ khi chính thức ở cùng Bích Liên, bọn họ mặc dù không có ở cùng nhau, nhưng mỗi ngày đều cùng nhau tan ca, cùng nhau ăn cơm, cùng đi dạo chơi, cùng nhau đi dạo, học tập hết

thầy, học tập. Thậm chí cùng nhau đi huấn luyện luyện luyện trận.

Chỉ trong thời gian hai năm ngắn ngủi, dường như hai người đã xuất hiện ấn ý khó nói.

Đôi bên kết hợp với nhau, cũng có không gian tự do của bản thân.

Ông.

Xe ngựa khởi động, chậm rãi gia tốc, lái về phía xa.

Ngụy Hợp ấn xuống người dưới, điều ra lúc trước uống thuốc ghi chép hiệu quả đường cong.

Đây là bản vẽ đường cong do hấn tự chế tạo đặc biệt nồng đậm thủ pháp và đường cong của bản thân.

Chỉ có bản thân hấn mới hiểu đại biểu này là có ý gì.

Trong đó trên bản đồ hình cong, đại biểu đường cong được thủy Hồng lĩnh, đã tiếp cận vô hạn với số không, hiệu quả cực yếu.

Cho dù hấn phục dụng phương thuốc cổ điều chỉnh, cũng không có biện pháp làm cho hấn trở lại như cũ là tốt nhất.

“Xem ra khôi phục được tính cũng có cực hạn, phương thuốc cổ cũng chỉ có thể khôi phục hai đoạn thời gian.”

Ngụy Hợp có chút thờ dài.

Hồng lĩnh được thủy có thể nói là một khối được thủy có tính cao nhất.

Hiện tại cuối cùng không thể dùng, cũng khiến hấn không thể không đổi lại phương thức uống thuốc chủ tâm linh được.

Một chi tâm linh được thủy, chỉ riêng giá trị đã sáu mươi vạn, đây còn là bản thân hấn điều phối, xác xuất thành công cực cao.

Nếu đổi thành những người khác, giá cả ít nhất cũng hơn trăm vạn.

“Bất quá tiến độ đầy đủ, đạt tới Tinh Hải Linh Pháp tầng thứ hai viên mãn, hấn là có thể đạt tới cực hạn linh năng bảo tổ.”

Phân chia cấp độ những linh pháp này phần lớn là tới đối ứng với cảnh giới cấp bậc, thuận tiện cho người ta tiến hành phân chia rèn luyện.

Chỉ là, Ngụy Hợp có chút lo lắng là, linh năng của mỗi người đều khác nhau.

Cực hạn này là nhìn cái gì, không ai biết.

Tối thiểu hiện có kỹ thuật lý luận, còn chưa nghiên cứu rõ ràng, linh năng đến cùng có liên quan đến cái gì.

Có nói là xem nhục thân, nhưng Ngụy Hợp biết không phải.

So với cường độ thân thể, chỉ những Thể Dịch Cơ Sư gây yếu kia, có ai có thể mạnh hơn so với hắn hiện tại?

Nhưng bây giờ hắn đã có cảm giác, mình sắp đạt tới linh năng cực hạn rồi.

Nếu như dựa theo tổng lượng linh lực khảo nghiệm, Ngụy Hợp đã từng thí nghiệm qua, linh năng của hắn nhiều lắm cũng chỉ hơn cơn bão cùng cấp, mạnh hơn một nửa.

Điều này không hề tương xứng với cường độ thân thể.

Tính toán khoảng cách chênh lệch nhục thân giữa hắn và những người còn lại, cho dù linh hồn của hắn chỉ là một phần nhỏ của ý thức, cũng không nên chỉ có điểm đó.

“... Phù...” Ngụy Hợp thở dài.

Con đường lực lượng không có đường tắt. Cho dù hắn có hạt châu phá cảnh, cũng chỉ có thể làm từng bước, giống như những người xung quanh, từng bước từng bước tiến tới cực hạn.

Chỉ có tại cửa ải, mới có thể dùng Phá Cảnh Châu thu hoạch được đột phá lớn hơn.

Hắn chỉ người cuối cùng ra thương thành.

Lúc trước vì bồi thường mà y lấy thêm một cái huy chương bạc.

Không phải huy chương đồng, cũng không phải huy chương trong suốt, mà là huy chương bạc chưa bao giờ thấy qua.

Nhưng ngân huy chương này, Ngụy Hợp không lập tức quyết định dùng.

Bởi vì huy chương không phải thích hợp để mua vật phẩm đơn giản, mà còn có thể mua các loại đặc quyền một lần.

Ví dụ như... điều kiện gen miễn phí một lần, điều hòa được tề miễn phí một lần.

Mà trên thị trường, theo trình tự đột phá quang chiếu, giá điều chỉnh gen ít nhất cũng phải lên đến ngàn vạn.

Đây cũng là nguyên nhân khiến cho chỉ dựa vào chính bản thân để phát triển, căn bản không gánh nổi.

đóng cửa thương thành, Ngụy Hợp liếc mắt nhìn số tài khoản còn lại trong tài khoản, tiền không nhiều, trừ một phần của sinh hoạt cần thiết, toàn bộ tiền còn lại dùng để mua dược liệu.

Đây là còn nguyên nhân có Đế bang bên kia trợ giúp dược phí. Nếu không căn bản không có khả năng trong thời gian ngắn như vậy, chèo chống Ngụy Hợp tiến độ này.

Rất nhanh, xe đã trở lại bộ lạc an toàn.

Ngụy Hợp xuống xe, sửa sang lại bộ trang bị công vụ trên người, sải bước đi vào.

Hắn vẫn đang ở trong hệ thống cũ, nhưng chức vụ lại thăng quan, bây giờ danh hiệu của hắn là thượng úy, chức vụ là trụ cột chứng minh thân phận, khi xuất hiện tranh chấp thì ra mặt điều trị.

“Ngụy đạo hữu, hôm nay tới rất sớm a.” Hạ Lê lúc trước ngồi ở phía sau Ngụy Hợp, người này trêu ghẹo nói.

“Thịt người Ngụy xử cũng nồng nặc, xem ra lại đi đâu ăn ngon.” Một người đồng nghiệp cười nói.

“Được rồi, đều im lặng, gần đây nghe nói sắp điều tới một thượng cấp, các người đều phải chú ý một chút. Còn chưa rõ tính tình của tân lão đại, đừng đụng vào trên họng súng.”

Ngụy Hợp dặn dò.

“Yên tâm đi.” Hạ Lê đưa tới một phần tư liệu.” Nhìn xem. Đây là một trong số mấy người hôm nay mới tới, Ngụy Xử

người xem đây có phải là người ẩn thành trước kia của người không?”

Ngụy Hợp tiếp nhận xem qua.

Ảnh và ảnh ảnh chân dung, một lần cho hắn nhận ra.

Hai người đều là người quen của hắn.

Ân Đức và Lạc Nhĩ sa.

Tên Ân Đức kia, lúc trước cũng có chút thần bí, thực lực cũng tạm được.

Cát của người chính là sự kiêu ngạo của hắn, năm đó là nữ sinh tinh anh gắn với thành tích của hắn.

Không ngờ nàng cũng đi lên, xem ra là công huân tích cóp đủ rồi. Lúc trước thú triều rất có thể tiết kiệm không ít thời gian cho nàng.

Nếu không bình thường mà nói, muốn tích góp nhiều quân công như vậy, không phải là chuyện dễ dàng.

Ngụy Hợp đến gian phòng ở khắp nơi, ngồi vào ghế thoải mái.

Thật ra công việc nhận nhiệm rất nhẹ nhàng, hắn chỉ cần ở chỗ này thoáng nhìn một chút là có thể đi sớm về nhà.

rảnh rỗi đến nhàm chán, Ngụy Hợp cũng bắt đầu dùng rèn linh để có thể giết thời gian.

Tích thủy xuyên thạch, tích lũy thời gian dài, coi như hiệu suất cực thấp linh năng rèn luyện, cũng có thể tích góp ra chênh lệch không thể vượt qua với người khác.

Bởi vì thời gian sẽ phóng đại tất cả.

Đặc biệt là vào thời đại cực hạn tuổi thọ như thế, lại bị thời đại cao hơn rất nhiều.

Luyện tinh pháp trong chốc lát, lúc Ngụy Hợp nghỉ ngơi mở ra tin tức thời sự, đang muốn tùy tiện xem một chút, thả lỏng tư duy.

Chợt mời một lời xin, dưới tầm nhìn của hắn chợt bắn ra.

“Tư Lý Lan Thẻ, mời ngài gia nhập nhóm đặc huấn ban.”

Bảy lần... Ngụy Hợp có chút hoảng hốt, hắn leo lên lúc bảy mươi năm, hiện tại đã tám chín năm.

Bất tri bất giác, hắn đã ở chỗ này một mười hai năm.

*

*

*

Chỉ vào cho phép gia nhập.

Người trước mắt Ngụy Hợp cuối cùng cũng tới, lập tức lóe lên, tiến vào một giới diện giống như đang nói chuyện phiếm.

Trong giới diện đang có không ít người trò chuyện khí thế ngất trời.

Bên phải là một loạt tên và ảnh chân dung của học viên.

Trong đó, thẻ Lan Lý, Mục Lợi, Vu Na, đám người thành linh đều ở trong đó.

“Hoan nghênh Ngụy Tiến Đoàn.”

“Hoan nghênh hoan nghênh.” Y Duy.

Ngoại trừ vài người cùng hoan nghênh, những người còn lại vẫn đang trò chuyện với nhau.

“Vu Na cùng Mục Lợi được tuyển vào quân dự bị, hẳn là muốn đi tới trung tâm tinh tiến tu?”

“Mười một năm, từ Ảnh trùng đến gen điều chỉnh thành công, tốc độ này coi như là đặc huấn doanh, cũng coi như là nhanh. Không hổ là thiên tài hàng đầu của chúng ta.”

“Lệ Thiên lão sư có nói bao giờ bọn họ đi không?”

“Vẫn chưa, nhưng có lẽ sẽ nhanh thôi. Thời gian tiến tu không dưới mười năm, hăm mộ...”

“Hăm mộ thì tự mình cố gắng.”

Chủ yếu là nói chuyện phiếm với các học viên thiên tài tuổi tác không lớn. Còn phần lớn các học viên lớn tuổi đều lặn xuống nước, không phát ra tiếng động nào.

Ngụy Hợp cũng có thể hiểu được đại khái, những học viên đặc huấn đã cùng tốt nghiệp với nhau đều có tình huống như thế nào.

Những học sinh lúc trước, một số vẫn duy trì nguyên trạng như trước, yên tĩnh dưỡng lão.

Một phần dần dần hiển lộ thiên phú, ở bộ lạc an toàn, bộ hành chính, đại công, dần dần bộc lộ tài năng.

Thời gian mười năm, những người này phần lớn đã đảm nhiệm một chức vụ nhất định trong nhiệm vụ của mình.

Tuy cũng không cao lắm, nhưng cũng coi như là toàn bộ tầng lớp trong Ngân Đái khu.

Trong đó hơn phân nửa mọi người đã thành cấp Phong Bạo. Còn lại phần lớn là các lão binh, hoặc là một vài thiên tài trẻ tuổi xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Không phải tất cả mọi người vẫn luôn làm nhiệm vụ ở hệ thống an toàn, bên trong cũng có không ít người rời khỏi công ty tư nhân.

Đãi ngộ hạnh phúc của công ty tư nhân cao hơn hệ thống an toàn rất nhiều.

Mỗi người đều có hoàn cảnh của chính mình, có lựa chọn của chính mình.

Ba.

Ngụy Hợp đóng cửa cuối cùng, không nhìn nhiều nữa.

Nhìn thời gian, còn có miễn phí là có thể tan nghỉ.

“Sưu khắc lại được rồi.”

Hắn nhắm mắt lại, lần nữa tiến vào trạng thái quan sát mô phỏng linh pháp tinh hải, tiếp tục rèn luyện linh pháp.

Lực lượng, không có đường tắt thì khó nói. Chênh lệch, chính là từ mỗi một giây trôi qua, dần dần tích lũy được.

Vào ngày tám tháng năm, buổi sáng chín điểm.

Nơi đăng ký của đám hôn nhân bạc.

“Chúc mừng hai vị.”

Nhân viên công tác đem hai bản tử đại biểu hôn nhân quan hệ, đưa cho Ngụy Hợp cùng Bích Liên bên cạnh bàn.

“Từ hôm nay trở đi, các người chính là vợ chồng chân chính hợp pháp, hôn nhân của các người được đế quốc thần thánh thống nhất hợp pháp, nguyện tinh thân vĩnh viễn quang minh, nguyện các người vĩnh viễn thanh tịnh như mới.”

“Cảm ơn.” Ngụy Hợp và Bích Liên đồng thời đưa tay ra, mỗi người cầm lấy một quyển sách.

Ngụy Hợp có chút hoảng hốt, lần trước kết hôn, hẳn đã không nhớ rõ là bao nhiêu năm trước.

Điều duy nhất hẳn có thể nhớ được là Vạn Thanh Thanh đang đứng trên thuyền nhỏ giữa hồ, nhẹ nhàng thổi sáo dài.

Còn bây giờ.

Hắn nhìn một màn trước mắt.

Bích Liên tóc dài xanh biếc một thân tóc đen, đứng dưới ánh mặt trời vàng rực rỡ như cây cột, nhẹ nhàng lắc lắc quyển sách nhỏ màu đỏ trong tay.

Một cảm giác kiên định khó hiểu dâng lên trong lòng Ngụy Hợp.

Hắn nhìn Bích Liên trước mặt.

Hắn giơ tay nắm lấy tay nàng.

Giật mình, Ngụy Hợp muốn nói lại thôi, trong mắt mơ hồ có chút thất vọng.

“Làm sao vậy...” Bích Liên mở to mắt nhỏ giọng hỏi.

“Thật có lỗi... hôn lễ chỉ có thể đơn giản như vậy.” Ngụy Hợp trả lời.

“Ta biết, không sao cả.” Bích Liên nở nụ cười, hai mắt giống như vàng trắng lưỡi liềm.

“Kỳ thật vốn tiền là đủ, nhưng mà...” Ngụy Hợp không nói tiếp.

Miệng hần bị Bích Liên đưa tay ngăn trở.

Ngụy Hợp cũng thuận thế không nói thêm gì nữa.

Kỳ thật tiền lúc trước là đủ, nhưng sau này vì bỏ sung cho Bích Liên các loại linh khí rèn luyện, có thể cùng với các loại phí dùng để sinh sản...

Bích Liên là thiên tài, thậm chí là thiên tài có hi vọng bước vào ánh sáng, mỗi lần rèn luyện linh năng muốn duy trì tốc độ tiến bộ trước đó, vật tư tiêu hao cũng không ít.

Hơn nữa mỗi tháng Ngụy Hợp giữ vững tiến độ rèn luyện linh lực, cũng cần đại lượng dược tài.

Đương nhiên, tiêu hao những này cũng có thể giảm bớt, nhưng đổi lại là sau này tốc độ tiến bộ chậm lại.

Đây là điều mà Ngụy Hợp không thể dễ dàng tha thứ.

Cho nên hần không để Bích Liên biết, chính mình lặng lẽ đi giúp nàng bỏ sung những hậu cần này.

Hai người rời khỏi chỗ đăng ký, xe đi dọc theo rìa Ngân Đái khu vòng một vòng lớn, thống thống khoái chơi đùa cả ngày.

Sau đó ngày thứ hai, nhân lúc Bích Liên dẫn đường, đi bãi phỏng Tát Lỗ Thác Gia.

Trước đó Ngụy Hợp bị bắt, Tát Lỗ Thác gia, cũng do mẫu thân Bích Liên ra mặt, thỉnh trưởng bối gia tộc nói tình cảm.

Cho nên vô luận Bích Liên khuyên bảo thế nào, Ngụy Hợp quyết định đi bãi phỏng Trọng Mẫu Nương một lần, đây là lễ số cơ bản.

Mặc kệ ngày sau sẽ có biến hóa gì, về bản chất, Ngụy Hợp vẫn là người tương đối truyền thống.

Kết hôn loại đại sự thế này, cho dù bất hòa, cũng phải đi nói với phụ mẫu một tiếng.

Sart Lỗ nhờ tài phú gia tộc cực kỳ kinh người, mà ở khu Ngân Đái bên này, vèn vèn chỉ là một nhánh nhỏ.

Tất cả mẹ của Bích Liên và Lu Dịch đều tên là Ni Lợi, Dịch Ô, kinh doanh công ty quảng cáo lớn nhất khu Ngân Đái.

Mà chỗ ở của nàng ở là trung tâm khu vực cầu vòng phồn hoa nhất, bên trong một tòa đại trang viên màu trắng chiếm ít nhất hơn một ngàn bình.

“Rất vui các người còn nhớ lão bất tử ta.”

Đa Hạ lợi hai tay ôm ngực, thần sắc đăm đăm nhìn Bích Liên cùng Ngụy Hợp ngồi trong phòng khách.

Nàng ngược lại không có cự tuyệt hai người, mà là giống như đối đãi với người bình thường, mời hai người vào nhà, dâng trà và điềm tâm.

“Nếu đã quyết định sẽ sống ở cùng nhau, sau này sẽ sống thật tốt.”

Ánh mắt Đa Hạ lợi lướt qua nữ nhi, rơi vào trên người Ngụy Hợp.

“Theo lý thuyết, ta không nên cho các người vào cửa, nhưng người không chỉ cứu được Bích Liên, còn cứu Lu Dịch. Cho nên...”

Nàng ta không biết nên dùng thái độ gì đối đãi với Ngụy Hợp nữa.

Không cam, cảm kích, khổ sở, bất đắc dĩ.

Rất nhiều tâm tình đan vào cùng một chỗ, khiến cho nàng không cách nào nói ra những câu nói tiếp theo.

Trên thực tế, nếu như nói rất sớm trước kia, có người nói cho nàng, Bích Liên sẽ kết hôn với một đại lão nam nhân hơn nàng hai trăm tuổi đăng ký.

Hơn nữa ông lão này còn là một quan quân không có vốn liếng, không có thiên phú, bình thường.

Chắc chắn nàng sẽ dùng một chương đánh tới ngay tại chỗ.

Nhưng bây giờ...

Trong đại sảnh trang viên khổng lồ tráng lệ.

Ngụy Hợp và Bích Liên ngồi sòng vai, hai người nhẹ nhàng nắm tay, mà Đa Hạ Lợi thì ngồi đối diện với bọn họ.

Trong lúc nhất thời, ba người rơi vào trầm mặc.

“Đã chặt đứt quan hệ, còn chạy tới làm gì?” Chợt một âm thanh bèn nhọn từ nơi xa bay tới.

Một nữ tử tóc trắng váy ngắn màu đỏ giẫm lên cửa bước vào, nhìn về phía Bích Liên Ngụy Hợp đang ngồi.

“Đều đã công khai buông tha quyền kế thừa, cũng đừng nghĩ đến việc kiếm chỗ tốt từ nơi này.” Khuôn mặt nữ tử diễm lệ, nhưng lời nói ra có vẻ chanh chua.

“Chỉ là đại sự kết hôn kiểu này, cần phải tới thông báo một tiếng.” Ngụy Hợp bình tĩnh nói.

Hắn nhìn Bích Liên một bên có chút co rút, một mực không lên tiếng.

“Nếu đã nói rồi, vậy chúng ta rời đi trước đi.” Hắn đứng lên, kéo Bích Liên, hướng về Đa Hạ Lợi lấy một cái, xoay người rời đi.

Đa Hạ Lợi hơn ba trăm tuổi, lại là quang chiếu cường giả, đối với nàng hành lễ cũng không tính là mất phân.

Nhưng nữ tử váy đỏ kia là ai?

Nàng nói chuyện, Đa Hạ Lợi cũng chỉ trầm mặc, không mở miệng ngăn cản.

Bích Liên cũng không hé răng, ngay từ đầu là để Ngụy Hợp kéo nàng lên. Sau đó nàng nắm lấy tay Ngụy Hợp, chủ động rời đi.

Lúc đi tới cửa, nàng đưa mắt nhìn trang trí hoa lệ tinh xảo trên cửa, còn có thảm trang trí rất đắt đỏ.

Mà chính mình và Ngụy Hợp mặc trên thân quần áo, thậm chí còn không bằng một khối thảm trên mặt đất này.

Nhưng rõ ràng ăn mặc đơn giản đơn giản, trong lòng nàng lại chưa bao giờ an bình như trước.

Nàng quay đầu lại nhìn mẫu thân, lại lần nữa cúi đầu, dứt khoát lôi kéo Ngụy Hợp, mở cửa rời đi.

Trong đại sảnh.

Đa Hạ Lợi lạnh lùng trừng nữ tử váy đỏ một cái.

Nữ nhân này là muội muội ruột của nàng. Lúc trước nàng vẫn luôn chiếu cố Bích Liên các loại, bây giờ lại thấy Bích Liên từ bỏ quyền thừa kế, sau này bởi vì không có bồi dưỡng tốt, mà mất đi khả năng tiến giai chiếu rọi.

Thế là tên này lại chạy ra làm yêu.

Nhưng Đa Hạ Lợi không mở miệng, tất cả những thứ này đều là sự lựa chọn của Bích Liên, như vậy thì phải để chính nàng tự chịu đựng.

“Tỷ tỷ, người nhìn xem, Bích Liên cùng cái tên tiểu tử nghèo này mới ở chung bao lâu, ngay cả những thân nhân như chúng ta cũng không nhận. Thật là không có lương tâm.

Xem bom của nhà Sa Kiệt của ta, mấy ngày trước mới cùng sản điệp của nhà Long Quái đi du lịch, khi trở về còn mang cho chúng ta không ít đặc sản. Đây là đi đến đâu chúng ta đều để trong lòng.” Nữ tử váy đỏ lại bắt đầu líu ríu nói không ngừng.

Khác với thiên tài như tỷ tỷ, nàng chẳng qua là bình thường mượn nhờ các loại tài liệu kỹ thuật đắt tiền, cưỡng ép kéo dài tuổi thọ bồi dưỡng, mới có thể duy trì trạng thái như bây giờ.

“Dừng ở đây đi.” Đa Hạ Lợi lạnh lùng cắt ngang.” Vô luận về sau như thế nào, đó là sự lựa chọn của nàng. Đã không quan hệ gì với Đinh Lỗ nữa. Về sau tài nguyên và quyền hạn của Bích Liên, toàn bộ sẽ chuyển đến trên người Lu Địch.”

*

*

*

“Dừng ở đây? Sao có thể nói như vậy được.” Cô gái váy đỏ cười lạnh, “Nhìn xem, chắc nàng ta sẽ hối hận. Đợi tròn tám mươi năm, thiên phú phai mờ, lý tưởng của nàng ta bị đánh bại trong hiện thực, chênh lệch cũng sẽ bị kéo đến mức khó có thể tưởng tượng.”

“Tùng thế hệ, bồi phận, chênh lệch hoàn toàn là như vậy...” Nữ tử váy đỏ cúi đầu tựa hồ nhớ ra cái gì đó, ngữ khí phức tạp.

“Chờ vài chục năm sau, có lẽ chính là hai giai tầng rồi...”

“Một bước sai, từng bước từng bước...”

Trung tâm khu dược lý.

Cách ly phòng điều phối dược.

Thì thăm....

Âm thanh nhắc nhở được điều phối từ chiếc hòm âm tới thời gian.

Ngụy Hợp một thân cách ly phục, mở ra hòm âm, từ đó lấy ra một loạt dược thủy tâm linh.

Nước thuốc màu đỏ sậm xếp chỉnh tề ở trên khung, lóng lánh huỳnh quang nhàn nhạt.

Đây là tất cả tích góp mà hắn tích góp được trong mấy tháng qua.

Tiền lời của cửa hàng, cộng thêm tiền lời giúp Đế bang phối dược, toàn bộ đều ở chỗ này.

Ba bình dược, tiền tài gần hai trăm vạn.

Nhìn nước thuốc trước mặt, Ngụy Hợp mở ra từng người một, mở ra linh năng đo đạc khí.

“Tầng thứ hai Tinh Hải Linh Pháp, tiến độ thêm tám chín phần.”

“Một chi do ta tự mình sử dụng, hai chi khác, có thể từ Đế bang đổi lấy hai trăm vạn kim tệ...”

Ngụy Hợp cầm lấy một nhánh, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, nước thuốc trong tâm linh không thể dùng liên tục. Một lần nhiều lắm là tăng lên tiến độ hai mươi tám.

Hơn nữa mỗi lần dùng lại mất khoảng nửa năm.

Dưới nước thuốc, linh lực toàn thân Ngụy Hợp phảng phất rớt vào một tia thanh lương tế tuyền, bắt đầu chậm rãi lớn mạnh.

Tiến độ linh pháp thoáng cái cũng từ tám chín tuổi nhảy ra khỏi chín mươi.

“Mọi việc đều thuận lợi, có lẽ ba năm sau có thể đột phá tầng hai của linh pháp, đạt tới tầng ba, đạt tới cực hạn của linh năng.”

Ngụy Hợp tính toán trong lòng, lập tức bình tâm lại, cẩn thận không chế linh năng vừa mới bạo tăng.

Trong lòng hắn hiểu rõ, linh năng cực hạn, điều chỉnh gen hắn cũng có thể tự mình hoàn thành dễ dàng.

Nhưng linh lực có thể tăng gấp mười lần, cũng không phải là tốt như vậy.

Vô số người bị kẹt ở yêu cầu gấp mười lần.

Ngụy Hợp cũng đã chuẩn bị chu đáo để an tâm sinh hoạt rèn luyện linh trong thời gian dài.

Chỉ cần sau khi điều chỉnh gen, thọ mệnh lại sẽ kéo dài thêm một bước, đến lúc đó cũng có thể che giấu cực hạn thọ mệnh của hắn không hề hạn chế phiền toái.

697

Ba năm sau...

Bầu trời xanh thẳm.

Giống như một tờ giấy màu xanh lam.

Xuy!!

Hai đạo kiếm quang màu bạc xẹt qua, chuẩn xác giao kích cùng một chỗ.

Kiếm quang đan xen, vòng lại, lần nữa giao kích.

Đương!

Ánh lửa nhỏ vụn bay tứ tán ra, chiếu sáng hai đài sinh trưởng cầm kiếm hai bên.

Bên trái nuôi dưỡng, đỉnh đầu tựa như gai nhọn, chỉ có một cây mái chèo màu đen, trên thân nó mọc ra bốn cánh tay, phân biệt nắm kiếm thuẫn đao tiên.

Chung thể bên phải chỉ là gió bão đơn giản, một tay cầm kiếm, đỉnh đầu có một hàng chữ di động —— Sa Hoa Chi Ngụy.

“Nghịch sa trăm!” Tứ Tí Tái Thể thả ra các vũ khí thuẫn bài còn lại, bốn cánh tay cầm kiếm, linh có thể bám vào mũi kiếm, lam quang chọt lóe lướt qua.

Bốp!

Trong nháy mắt kiếm ngân màu lam vượt qua tốc độ âm thanh khùng bố gấp mười lần chém về phía Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp lui về phía sau, phảng phất sớm đã đoán trước, không ngừng tránh trái tránh phải.

Vết kiếm màu lam phảng phất quang mang không ngừng lập loè bên cạnh hắn, thấp sáng, biến mất, thấp sáng, biến mất.

“Linh thuật... là thứ sinh động.”

Linh lực toàn thân Ngụy Hợp bỗng nhiên tăng vọt gấp đôi, quanh thân phảng phất bao trùm một tầng áo lam nhàn nhạt.

Hắn xoay người rơi xuống phía sau đối phương, đưa tay chỉ một cái.

“Linh thuật – tinh không!”

Ông!!

Linh năng không lồ tựa như thủy triều, hóa thành một cỗ trùng kích hướng bốn tay sinh thể.

Ầm một tiếng, bốn cánh tay lão đảo một chút, động tác xuất hiện một tia cứng ngắc.

“Cảnh giới là vào khe nứt của mưa.”

Ngụy Hợp Hoàn chân khẽ, thân ảnh bỗng nhiên hóa thành hư ảnh, lướt qua bên cạnh đối phương.

Rặc!!

Mũi kiếm cùng với bộ thép trong cơ thể bùng nổ một trận âm thanh đình tai nhức óc.

Bốn tay nuôi xác tại chỗ bất động, toàn thân từ trên xuống dưới, tà tà kéo ra một đạo kiếm ngân xích hồng.

Ầm!

Đào tạo nổ tung.

Ngụy Hợp lui về phía sau mấy bước, lẳng lặng chờ kết quả.

“Người thắng: Sa Hoa Sa Chi Ngụy.” Tiếng nói điện tử hợp thành lập tức truyền đến.

Bá, Ngụy Hợp vứt bỏ tro tàn trên thân kiếm, lẳng lặng nhìn biến hóa phía đối diện.

Thể tích bốn cánh tay vừa mới giao thủ nhanh chóng lại xuất hiện lần nữa, rơi vào trạng thái hoàn hảo.

“Bộ thể mới này quả nhiên vẫn không dùng được. Đa tạ người đã hỗ trợ kiểm tra.” Thanh âm lưỡi kiếm.

“Không có việc gì. Ta cũng vừa vặn cần càn quét chiến tích.” Ngụy Hợp bình tĩnh nói.

Từ sau khi được mô phỏng và thanh âm Kiếm Nhận thêm vào trong chiến đấu thể chiến, hai người thường xuyên đấu với

nhau một chút.

Trên thực tế, thực lực thực chiến của hai người không chênh lệch bao nhiêu.

Trong những năm này, Ngụy Hợp tiến bộ, đối phương cũng đang tiến bộ, mà tựa hồ tiến bộ so với hắn còn lớn hơn.

“Đúng rồi, qua trận có thể phải ra ngoài công tác một chuyến, đúng là bất cần, ngày nào cũng có việc. Có lẽ không nên tới đồi đường luyện tập rồi.” Thanh âm lưỡi kiếm vang lên.

“Không sao. Ta cũng vừa vặn có một số việc phải xử lý.” ——
Sa Hoa Chi Ngụy.

“Lần trước ta nói muốn giới thiệu cao thủ phương diện lưu phái cho ngươi, lần này có khả năng có manh mối rồi. Đợi ta đi công tác trở về, không sai biệt lắm có thể thực hiện.” Thanh âm lưỡi kiếm vang lên.

“Được. Là gặp mặt trên mạng sao?” - Sa Hoa Chi Ngụy.

“Không có cách nào, chẳng lẽ ngươi có thể trong nháy mắt bay qua xa như vậy, chỉ để gặp mặt? Tiền tàu cũng không phải số lượng nhỏ.” Thanh âm lưỡi kiếm.

“Được rồi.” Ngụy Hợp đáp lại câu cuối cùng: “Hẹn gặp lại.”

“Hẹn gặp lại.”

Thanh âm lưỡi kiếm trong nháy mắt biến mất.

Xung quanh khôi phục một mảnh an tĩnh.

Ngụy Hợp cũng lơ lửng giữa không trung, lưng không ngừng phun ra tầng tầng lam hỏa.

Hắn đang sắp xếp lại suy nghĩ lần giao thủ này.

Vừa rồi tổ thể mới hình thành kia, xác thực thích ứng rất mạnh, có thể ứng phó rất nhiều cục diện phức tạp.

Nhưng ở trên phương diện uy lực độc nhất, vẫn là không bằng sản phẩm cùng cấp.

Những năm qua, Ngụy Hợp cũng đang đối luyện với thanh âm lưỡi kiếm, năm giữ không ít cơ sở đối chiến chiêu thức cơ bản.

Còn có thanh âm lưỡi kiếm, thô ráp học một chút kỹ năng chiến đấu lưu phái.

Nhưng đây không phải là thu hoạch lớn nhất, hẳn là thu hoạch lớn nhất của hắn, là căn cứ vào chiến đấu trên cơ thể và thực chiến bằng lưỡi kiếm, dần dần chỉnh lý lại toàn bộ sở học võ đạo của bản thân.

Dùng một ít chiêu thức võ đạo có thể vận dụng, chiêu thức đều đã được tổng kết thành, hợp thành một bộ hoàn toàn mới hiện giờ, không phải là tài nghệ võ đạo có thể tự mình hình hóa thành.

Bởi vì thoát thai đến sự lắng đọng của rất nhiều võ đạo trước đó, cho nên Ngụy Hợp vẫn đặt tên nó là: Vân Hải pháp điện.

Đây cũng là bởi vì, tổng kết ra rất nhiều chiêu số có thể sử dụng, ngược lại đa số đều là chiêu số trong tầng thấp của công pháp tổng kết hơn nhiều.

Cao tầng Chân Kính Chân Huyết chiêu số, càng nhiều phải dựa vào Chân Kính cùng năng lực huyết mạch phối hợp sử dụng, cho nên trái lại tính thích ứng không bằng võ học tầng dưới chút.

Sau khi tổng kết pháp điện Vân Hải, năng lực thực chiến của Ngụy Hợp tăng lên rất nhiều.

Ít nhất trong cùng cấp bậc, hẳn tạm thời chưa gặp phải đối thủ.

Đại đa số gà mờ ngẫu nhiên đều được mấy chiêu giải quyết đối phương.

Rời khỏi mô phỏng chiến trường, đóng tổ thể, rời khỏi trò chơi.

Ngụy Hợp từ trò chơi trên võng đi ra, trở lại xe của mình.

Bên đường, quảng cáo liên miên cản nhãn chiếu cảnh, còn nói tới một loại thuốc đặc thù đặc thù nghiên cứu mới nhất này.

Đây là một loại dược vật đặc thù tên là Sa Đăng, có thể tạo ra bệnh thiếu gen, làm dị và sử dụng.

Mà trong thời đại này, người thật sự quý nhiều, không phải là ung thư mà là bệnh thiếu gen.

Loại bệnh này bởi vì thiếu hụt bẩm sinh mà dẫn đến tinh thần sinh lý đều xuất hiện vấn đề.

Hơn nữa đa số đều là cao tới mức sau khi có thể rèn luyện linh năng, thường hay gặp những người đột phá không có kết quả mà bị thương.

Đúng vậy. Rèn linh năng, lúc đột phá còn có thể tạo thành tổn thương gen.

Đây không phải trò đùa, mà là tất nhiên trả giá.

Nếu muốn thu hoạch lực lượng, các người không chế thân thể linh năng, tự nhiên cũng phải trả giá tương ứng.

Mà bệnh gen thiếu hụt chính là một trong số đó.

Vậy nên thuốc đặc chế này mới nhanh chóng phát triển như vậy.

“Về kiểm tra cụ thể đèn sa, đã có mấy chục toà quan đồng bộ tiến hành, tin tưởng rất nhanh chúng ta sẽ có số liệu tương đối tường tận, tiến hành kiểm tra.

Vậy thì bây giờ khoa học kỹ thuật phát triển, trợ giúp và trợ giúp đối với mọi người đối với linh năng giả cũng càng lúc càng lớn, hiện tại ngay cả bệnh gen thiếu hụt lớn nhất cũng sẽ bị đánh hạ, tương lai còn có cái gì mà chúng ta không thể vượt qua chứ?”

Một đoạn tin tức trong truyền thuyết khiến trông mắt Ngụy Hợp hơi co lại.

Khởi động xe ngựa, xe ngựa nhanh chóng gia tốc, lướt qua màn sáng chiếu hình.

Âm thanh nhanh chóng bị bỏ lại phía sau.

Ba năm rồi.

Ba năm này hấn cẩn trọng cẩn thận, chưa từng xuất hiện bất cứ biến số nào, liên tục kiểm tiền phối dược không ngừng phục dụng.

Bây giờ, cuối cùng...

Linh của hấn có thể đạt đến cái gọi là cực hạn của thân thể.

Đúng vậy, Ngụy Hợp đã bắt đầu từ hôm qua, các loại bệnh trạng mà người có linh năng cực hạn sẽ xuất hiện.

“Cảm giác toàn thân sưng phồng, linh lực tràn ra ngoài, không cách nào tăng lên, sau đó xuất hiện cảm giác tê dại, kiểm chứng giọt máu của thuốc kéo cho thấy nó màu đen.”

Ngụy Hợp xác định từng loại bệnh trạng hiện tại của mình.

Những thứ này đều đạt tới cực hạn của linh lực, mới có thể có đặc thù như vậy.

Hắn tự động mở ra bằng lái, mở ra một cá nhân cuối cùng, ở trên linh năng kiểm tra phần mềm, nhìn tiến độ linh pháp của mình— Tinh Hải Linh Pháp: Tầng thứ hai Cửu U.

“Xem ra không thành vấn đề.” Ngụy Hợp thở dài.

Linh năng cực hạn, là bước đầu tiên tiến vào cánh cửa ánh sáng, mà hiện tại, thông qua hơn mười năm căn thuốc. Cuối cùng hắn cũng tới...

Chỉ sợ những người khác khó mà tưởng tượng ra được phương pháp rèn luyện điên cuồng căn thuốc của hắn ta.

Bởi vì cho dù là thiên tài du dương sắc lẹm, cũng không dám đụng vào bất cứ linh dược nào.

Sợ ảnh hưởng mật độ linh hồn của mình.

Nhưng Ngụy Hợp lại không chút quan tâm.

Những năm này hắn phục dụng dược tề, đã không nhớ rõ tiêu ra bao nhiêu tiền.

Hắn chỉ biết, hiện tại tiệm mì của mình đã có hơn mười chi nhánh, mỗi tháng ổn định thu nhập khoảng sáu bảy mươi vạn.

Đây vẫn là đi thu phí.

Mà tiền này, trừ đi sinh hoạt cơ bản cùng Bích Liên cần, toàn bộ đều bị hắn đưa vào mua dược liệu.

Kỳ thật Ngụy Hợp còn có phương pháp, có thể thông qua phối dược của mình lặng lẽ ném đến chợ đen buôn bán, đổi lấy tiền tài.

Nhưng hắn ta không dám.

Ở loại thời đại này, ở độ cao như vậy một cách tự động hóa thành phố, thật ra là làm bất cứ chuyện gì, chỉ cần phía trên muốn điều tra, đều có thể điều tra ra hơn phân nửa.

Hắn lặng yên lợi dụng võ đạo huyết nhục, âm toán mấy người, có lẽ sẽ không bị phát hiện.

Nhưng nếu là liên tục không ngừng điều chế thuốc trái phép, lấy ra ngoài buôn bán, người khác còn không phát hiện được, đó là rất nhiều quang chiếu của toàn bộ Ngân Đái khu, thậm chí các quan lớn đứng đầu võ vụn cũng không còn tồn tại nữa.

Ngụy Hợp rất rõ ràng, trên người mình còn có đặc thù của người biến dị, vậy không cách nào tiêu trừ phóng xạ ra, không phải dễ dàng lừa gạt qua ải.

Trước đó có thể bị ô nhiễm ở bên ngoài, lý do này rất qua loa, nhưng hiện tại nhiều năm một mực ở bên trong ngân mang, nên không thể dùng cái này để che mắt được nữa.

Cho nên, mau chóng đạt tới ánh sáng, thay đổi cơ sở phát triển mới là mấu chốt.

Lúc này tốc độ xe chậm chậm chậm lại.

“Chỗ đến của ngài đã đến.” Tiếng nhắc nhở tự động vang lên.

Thanh âm lời Ngụy Hợp từ trong suy nghĩ lời ra ngoài.

Hắn nhìn ra bên ngoài, đã đến đội Đốc sát công tác của Bích Liên.

Bên ngoài là từng tòa kiến trúc trắng noãn, phong cách uy nghiêm, cao lớn mà mạnh mẽ.

Tất cả minh bài bên ngoài kiến trúc đều lưu dấu hiệu đại biểu cho cây đại thụ bảy lá của Bành Toa đế quốc.

Đó là quốc huy tiêu chuẩn của Bành Toa.

Lô dừng của Ngụy Hợp đến Đốc sát bộ tự dụng xe, lẳng lặng chờ đợi, chờ Bích Liên tan nghỉ trở về.

Ba năm nay, quả thật hai người sống một cuộc sống bình thản như ban đầu.

Sau khi thuận lý thành chương ở cùng nhau, Bích Liên mở ra mô hình nữ cường nhân điền cuồng, mỗi ngày đều điền cuồng làm việc, chỉ cần có phiến toái cùng mệt nhọc, nàng đều cướp làm.

Đây không chỉ vì nhiều tiền, mà còn vì cơ hội lập công mà còn nhiều.

Cho nên gần gần ba năm, Bích Liên đã được đề danh chức chức phó bộ trưởng Đốc sát.

Nhưng cũng chỉ là đề danh, nếu như nàng có thể đuổi kịp linh năng của bản thân, như vậy chức vị này sớm muộn gì cũng sẽ là của nàng.

Bất quá tình huống như vậy cũng không xa.

Bởi vì hiện giờ bộ trưởng chính của bộ chỉ huy rất thương thức nàng, mấy lần giới thiệu nàng trong hội nghị.

Dựa theo lệ cũ, rất nhanh, Bích Liên sẽ có thể lấy được một trong những danh ngạch quý giá khi tiến vào tổng an toàn tiến tu đặc huấn.

Đến lúc đó, hẳn có thể thông qua việc ký hợp đồng với quân bộ đế quốc, nhận được sự bồi dưỡng từ tài nguyên, chân chính bước vào tầng quản lý của Ngân Đái khu.

Mà những thứ này, thật ra có liên quan tới tư chất ưu dị, thái độ làm việc của Bích Liên, việc chọn đội chính xác vân vân.

Chờ ước chừng hơn mười phút.

Sau khi truyền tin thông tin được gửi tới.

“Xin lỗi, chồng, lát nữa ta còn phải tham gia một hội đồng bộ trưởng, cần lập tức qua khu Trân Châu. Hội nghị lần này rất quan trọng, ta không thể vắng mặt. Cho nên...” Tiếng Bích Liên từ trong thông tin truyền đến, mang theo sự áy náy nồng đậm.

“Được rồi, người chớ quên ăn cơm, công tác quan trọng hơn, đi đi. Hôm nay ta cũng có việc phải xử lý, lát nữa lại liên lạc sau.” Ngụy Hợp thở phào một hơi, nhanh chóng trả lời.

“Được, xin lỗi, ngày mai bồi thường cho người. Người muốn ta ăn cái gì thì ta làm.” Bích Liên nhanh chóng hồi phục.

“Cố gắng lên. Chỉ cần người đừng mệt mỏi đến chính mình là được.” Ngụy Hợp mỉm cười nói.

Hắn biết rõ Bích Liên vì sao lại liều mạng như vậy.

Nàng chỉ muốn chứng minh, cho dù không có sự giúp đỡ của nhà, nàng cũng có thể sống tốt hơn trước kia!

Ngoài ra, nàng cũng không muốn trở thành gánh nặng của chính mình.

Bích Liên mơ hồ đoán được đại lượng tiêu tiền của Ngụy Hợp, nhưng nàng không hỏi, chỉ yên lặng ủng hộ.

Điều này làm cho trong lòng Ngụy Hợp xúc động, ngược lại càng muốn tiêu tiền cho gã.

Cho dù là bản thân hắn hiện tại cũng như cũ, nhập không đủ xuất.

Xác định Bích Liên không thể đi nghỉ nữa, Ngụy Hợp mở ra tự động lái xe. Xe cô cũng chậm rãi khởi động, chạy tới một nơi khác.

“Mời thiết kế mục đích cần đến.”

“Trung tâm dược lý.” Ngụy Hợp bình tĩnh trả lời.

Nếu như Bích Liên cũng có việc, hôm nay cũng vừa vặn xác định linh năng của mình đạt tới cực hạn.

Vậy dứt khoát đến trung tâm dược lý, điều chỉnh gen để vượt qua cửa ải này là được.

Rất nhanh, xe đến trung tâm dược lý.

Tòa lâu cao nhất nằm ở trung tâm dược lý của khu vực trung tâm, có một tòa kiến trúc hình kim tự tháp to lớn khoảng hơn trăm tầng.

Ngụy Hợp có thể được phép sử dụng một cái thí nghiệm, bồi dưỡng thất của chính mình, phòng chế tác. Hơn nữa có thể sử dụng rất nhiều thiết bị có giá trị cực cao để kiểm tra kiểm tra thiết bị hợp thành.

Lô xe Ngụy Hợp, lấy giấy thông hành ra, thuận lợi tiến vào đại môn.

Nhân viên công tác toàn bộ dược lý trung tâm, không tính hẳn là nhân viên trọng tâm nghiên cứu như vậy, cũng có trên vạn người.

Cho nên coi như lúc này nghỉ ngơi, trong đại sảnh vẫn có thể nhìn thấy dòng người ra vào, nhân viên công tác đang đi xuống nhà ăn.

Ngẫu nhiên có mấy tấm gương mặt quen thuộc, xa xa nhìn Ngụy Hợp chào hỏi, hẳn cũng từng cái đáp lại.

Ngồi trong thang máy đến tầng ba mươi.

Nguy Hợp rất nhanh đi dọc theo hành lang trống trải, tới trước phòng thí nghiệm ở tầng một công cộng này.

Xoạt thẻ, tiến vào.

Hắn nhẹ nhàng thở ra, nhìn ao gen trước mặt điều chỉnh.

Nếu như không có gì bất ngờ, từ hôm nay về sau, hắn có thể hoàn thành gen điều chỉnh, bắt đầu lần thứ hai tích lũy linh lực, bắt đầu hướng mục tiêu có thể đạt gấp mười lần.

gen điều chỉnh ao, là một cái hồ nước dài hình chữ nhật màu lam đậm giống như hồ bơi, bên trong thỉnh thoảng có bọt khí nhỏ bay lên, bốn phía có đủ loại dụng cụ kiểm tra đo lường.

Mặt ngoài hồ bao trùm một tầng lực trắng vô hình, là dùng để bịt kín nước ao dùng.

Nguy Hợp hiểu rất rõ, một ao gen điều chỉnh dịch, riêng giá trị đã vượt qua trên trăm triệu.

Cái này còn chưa tính là giá trị của các loại máy móc chung quanh, còn có giá cả phụ trợ kiểm tra đo lường chuyên gia.

Cho nên một lần điều chỉnh gen, giá cả phi thường cao. Bích Liên sở dĩ cố gắng kiếm tiền như vậy, cũng là có nguyên nhân ở phương diện này.

Bên trong phòng thí nghiệm không phải chỉ có một mình Nguy Hợp, còn có hai tổ người khác, đang điều chỉnh gen cho hai người trẻ tuổi.

Hai tổ đều khẩn trương thao tác dụng cụ kiểm tra thiết bị, chia ra đứng hai đầu của gen, không quấy nhiễu lẫn nhau.

Một cái gen có thể trong cùng một thời gian cho bốn người sử dụng.

Cho nên lúc này còn có thể đi vào hai người tiến hành điều chỉnh gen.

Nguy Hợp đi đến vị trí trống thứ ba, bắt đầu điều chỉnh thiết bị, thiết bị.

Hắn không để ý đến hai tổ người còn lại, nơi này thường xuyên có người bên ngoài trả tiền, tiến đến sử dụng gen điều

chính ao.

Giá cả nơi này so với công ty tư nhân đắt hơn rất nhiều, có thể đi vào sử dụng gen điều chỉnh hồ, trong nhà tuyệt đối vô cùng có tiền.

Hắn vừa thiết kế số liệu, vừa quét mắt nhìn hai người đang ngâm trong nước hồ.

Hai người kia phân biệt là một nam một nữ.

Trên thân hai người phát ra ba động linh năng, đều tương đối cường hãn, hiển nhiên đã đến cực hạn của bão tố.

Nhưng đạt tới cực hạn bão tố, chẳng qua là một trong những điều kiện cần thiết để hoàn thành điều chỉnh gen mà thôi.

Ảnh hưởng thực tế có thành công hay không là do nghị lực, điều chỉnh gen của thân thể thích ứng với gen.

Ngụy Hợp nghiên cứu nhiều năm như vậy, sớm đã không phải người bình thường trước kia cái gì cũng không biết nữa.

Quá trình điều chỉnh gen hắn đã nghiên cứu cực kỳ thấu triệt từ lâu.

“Linh linh, không được thì lên đi, nếu không cẩn thận gen tổn thương!” Một nam tử trung niên mặc áo trắng ở bên bờ nhú mày lên tiếng.

Trên người hắn kích động, nội liễm áp lực linh năng khổng lồ, cỗ linh năng kia vượt xa gió bão, hiển nhiên là một đại lão được chiếu sáng từ hậu bối mình ra.

Điều chỉnh mặt nước trong hồ, nữ tử tóc dài dáng người yêu điệu màu đen đang thống khổ cuộn mình thành một đoàn.

Nghe được âm thanh, nàng giãy dụa, cố gắng đưa tay vung lên hai cái, ý bảo không được ngừng lại, nàng còn muốn tiếp tục!

Ngụy Hợp nhìn lướt qua thiết bị kiểm tra đo lường đối ứng với nàng, màn hình thiết bị đỏ bừng, đó là vẻ sáng bóng đại biểu nguy hiểm và cảnh cáo.

Rất hiển nhiên, cô gái kia đã thất bại, chỉ là xuất phát từ sự không cam lòng, nàng vẫn còn kiên trì như trước.

Nguy Hợp bất động thanh sắc, điều chỉnh gen thất bại là chuyện rất bình thường.

Rất nhiều thiên tài đều sẽ có trải qua thất bại, bình thường mà nói, đám người đột phá cửa ải này, phần lớn đều phải điều chỉnh lần thứ ba mới có thể thành công.

Phía trước nhiều nhất là hai lần dùng để tích lũy kinh nghiệm.

Nguy Hợp đưa mắt nhìn một bên khác, nam tử trẻ tuổi kia, các thủ thế chỉnh đều tương đối ổn định, nhưng tiến độ điều chỉnh tiến độ chính là tăng lên cực chậm.

Tốc độ kia... Đoán chừng đã đến giờ, thì chắc chắn không hoàn thành được rồi.

Những người nhà yêu trên bờ rõ ràng khá nôn nóng, nhưng lại không thể làm gì được.

Nguy Hợp thu tâm mắt lại, lần này hẳn tới chính là định mượn thiết bị dùng đơn vị để đột phá điều chỉnh gen.

Cái gọi là điều chỉnh gen chính là để gắn với gen của các cường phong cực hạn, tận khả năng phù hợp linh năng khổng lồ.

Mà phương pháp phù hợp, chính là điều chỉnh một phần gen của con người, đem nó chuyển hóa thành ánh sáng chiếu vào gen tiêu chuẩn.

Cái gọi là soi sáng gen, thật ra là có kết cấu kết cấu cố định cùng gen mới thành phần.

Nhưng loại gen này chỉ có thể nhận được trong việc điều chỉnh chất lỏng. Cho nên đây cũng là một trong những thủ đoạn mấu chốt giúp cho đế quốc có thể kiềm chế sự thăng tiến của tất cả mọi người.

Nguy Hợp không rõ quang chiếu gen là cái dạng gì, trừ phi hẳn đi bắt một cường giả quang chiếu, thời gian dài mỗi ngày tiếp xúc huyết nhục với hẳn.

Trên thực tế, trước khi đến đây, hẳn đã thử đi thử lại rất nhiều lần, nhưng không thể nào bắt chước được gen đâu.

Thậm chí ngay cả kết cấu gen tương tự cũng không thể chế tạo ra.

Về sau, Ngụy Hợp mới phát hiện trong một mảng luận văn nghiên cứu, cái gọi là chiếu gen, kỳ thật là một loại đặc biệt, gen nhân tạo đặc thù.

Là vật ngoại lai gia tăng tiến vào thân thể.

Mà hiện tại, đã đến lúc phải nghiêm chứng một chút xem thử cái gen đặc thù này là cái gì rồi.

Ngụy Hợp bố trí xong tất cả số liệu, sau đó, hẩn tiến vào kho sạch sẽ, rửa sạch thân thể, thay chuyên chế.

Chỉ mở cửa thương thành cá nhân, hẩn trực tiếp tìm đến một lan can gen điều chỉnh, điếm điếm mua sắm.

Lúc trước nhận được phần thưởng, một miếng ngân huy chương, nên tiêu hết.

Nhưng đây cũng là một quá trình không thể thiếu.

Bất kể hẩn có cần gen điều chỉnh thế nào, bước này cần phải đi qua từng bước một.

Ngụy Hợp điều chỉnh địa điếm, bổ sung vào trung tâm được lý.

Sau đó chỉ vào xin.

Rất nhanh đã xin được thông qua.

Hồi báo trả lại đã đến.

Lúc này hẩn mới chậm rãi đi về phía cái ao điều chỉnh lại.

Thấy một mình Ngụy Hợp tiến hành điều chỉnh gen, hai nhóm còn lại đều có chút ngạc nhiên.

Bọn họ ngay từ đầu còn tưởng Ngụy Hợp chỉ là nhân viên công tác ở đây, không nghĩ tới không bao lâu, hẩn liền thay một bộ quần áo tời, nhìn qua cũng đi vào điều chế.

Đúng lúc này, nam tử trung niên uy nghiêm kia, cũng cưỡng ép kéo nữ nhi của mình từ trong nước hồ lên.

Nữ sinh trực tiếp đen kịt kia đã run rẩy toàn thân, số liệu biểu hiện ra tất cả thiết bị xung quanh, tất cả đều là thất bại.

Nàng không thể tiếp tục như vậy nữa, lúc này sau khi nàng đi lên, ôm lấy phụ thân khóc lớn giống như sắp sụp đổ.

Mà bên kia, người nhà kia lại lộ vẻ bất đắc dĩ, bọn họ không có nguy hiểm gì, nhưng tiến độ điều chỉnh tiến độ cũng quá chậm.

Thoạt nhìn cho dù thời gian đã đến cực hạn, nam tử trong hồ nước cũng không điều chỉnh được yêu cầu tiến độ.

“Tiểu bằng hữu, ngươi là một người?” Lúc này nam tử trung niên uy nghiêm kia, chủ động hướng Ngụy Hợp ý.

“Ân. Có việc?” Ngụy Hợp đứng bên cạnh ao nhìn về phía đối phương.

“Không có gì, cố lên.” Người trung niên nguyên bản muốn nhắc nhở đối phương một chút, vạn nhất không thành công, xảy ra sai sót gì, không ai hỗ trợ cưỡng chế đóng cửa tiến trình, chẳng phải sẽ quá nguy hiểm sao?

Nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt bình tĩnh của Ngụy Hợp, hắn cảm giác đối phương không giống loại tính cách liều lĩnh lỗ mãng.

Tình huống như vậy khẳng định cũng lo lắng, cho nên cũng không nói thêm lời nào nữa.

Dù sao mọi người cũng không thân cũng chẳng quen.

Ngụy Hợp không để ý đến những người còn lại có phản ứng gì, hắn nhìn hồ nước màu lam dưới chân một chút.

Nhẹ nhàng nhảy lên, cả người bỗng nhiên nhảy vào trong nước.

Không giống như tưởng tượng, điều chỉnh độ đậm đặc của dịch thể phi thường cao, phi thường cao.

Hắn cảm giác chính mình tựa như nhảy vào một ao, căn bản không bắn ra bọt nước gì, ngược lại bị dính vào một mực dính vào.

Nước ao rất nhanh ngấm toàn thân Ngụy Hợp, hết thấy chung quanh hắt, đều biến thành màu xanh đậm.

Một loại năng lượng mơ hồ mà mát lạnh, lặng yên theo lỗ chân lông Ngụy Hợp thẩm thấu vào.

Hắn lẳng lặng đứng dưới đáy ao, nhắm mắt cảm thụ loại biến hóa này.

Luồng năng lượng này giống như vật còn sống, ý đồ tăng thêm một thứ gì đó vào trong cơ quan của tất cả các tế bào.

Ngụy Hợp cảm giác mình giống như một người già, được xây dựng từ một đồng gỗ.

Mà nước ao đang theo khe hở của mình thẩm thấu vào trong cơ thể một loại chất keo kỳ dị nào đó, một loại có thể làm linh năng của hắn cùng thân thể kết hợp với chất keo càng thêm chặt chẽ.

Thời gian từng giây trôi qua.

Dần dà, hắn cảm giác, theo sự thẩm thấu của nước hồ, linh năng của mình cùng với sự liên kết của thân thể thực sự càng thêm phù hợp...

Đang lúc Ngụy Kỳ vô cùng thư sướng, bỗng nhiên một trận đau nhức bén nhọn không gì sánh được từ nội tạng thân thể trào ra.

Hắn lúc này mới cảm nhận được trạng thái của hai người kia, loại thống khổ này, rõ ràng so với người khác cầm đao mở bụng ra xoa xoa nội tạng còn đau đớn hơn.

Mà đúng lúc này, số lượng dung dịch gen bắt đầu giảm bớt.

Hiển nhiên, đây là một gen của một người điều hòa chất lỏng đã tiêu hao hết.

Ngụy Hợp lúc này cũng minh bạch, chỉ chút thời gian như vậy, điều chỉnh gen một chút, muốn hoàn thành điều chỉnh gen, tự nhiên độ khó cực lớn.

Nhưng loại vật này cũng không thể dùng nhiều, nhiều sẽ làm cho gen thiếu hụt bệnh.

Vì vậy đây cũng là điểm khó khăn của cửa ải này.

Nhưng trong nháy mắt, trong lòng Ngụy Hợp khẽ động.

Ngay lúc quá trình điều chỉnh sắp kết thúc, huyết nhục võ đạo hần nắm giữ tế bào hủ hóa, lập tức nhao nhao sôi nổi lên.

Mà Phá cảnh châu trước ngực gã, cũng bắt đầu chậm rãi phá vỡ ra một lỗ hồng, tuôn ra lượng lớn chất lỏng mát mẻ.

Linh pháp Tinh Hải tầng thứ hai vừa lúc đạt tới bình cảnh, đã đến lúc phải vận dụng Phá Cảnh Châu.

Lúc này toàn thân hần, gen điều chỉnh tiến độ, trên dụng cụ ở bên cạnh, mới chỉ tới một phần mười.

Mà thời gian đã qua miễn cưỡng.

100%.

Hai nhà nguyên bản nên rời đi, lúc này nhìn thấy Ngụy Hợp một mình tiến vào ao, cũng đều dừng chân lại, dự định nhìn xem kết quả thế nào.

Nhìn thấy tiến độ chỉ trong mười một thời gian ngắn, người hai nhà đều suy đoán, có lẽ cũng thất bại.

Dưới tình huống bình thường, cần mười lăm phút để nghĩ cách thành công, ít nhất cũng phải tới năm mươi bảy trở lên.

Nhưng bây giờ...

Bốp!

Đúng lúc này, gen của Ngụy Hợp điều chỉnh tiến độ, tựa như hỏa tiễn, bắt đầu tăng vọt một chút.

Từ mười sáu, chớp mắt một cái, đã thành cam đoan.

Lại thêm một nháy mắt, khoảng bảy mươi điểm.

Lại một nháy mắt, bảy mươi lăm.

Trung niên nhân uy nghiêm dụi dụi mắt nhìn lại.

“...” Hần nhìn dụng cụ xung quanh một chút, lại nhìn mấy người còn lại đứng ngây ra như phỗng.

Mới xác định không phải hoa mắt, là tên bản tên hỏa tiễn nổ tung vừa thật.

Ba giây, từ một trăm tám mươi độ, đến Chiết Thê.

Cái này...

Rầm một tiếng, Ngụy Hợp từ trong nước ao chậm rãi nổi lên, được trường lực vô hình nâng lên, bay tới bờ.

Hắn bình tĩnh hoạt động toàn thân, sau đó như ngủ trưa bơi một cái, đi về phòng rửa sạch thân thể.

“Xin chờ một chút... Vị huynh đệ này...” Trung niên nhân uy nghiêm kia có chút nhin không được, vội vàng lên tiếng.

Ngụy Hợp quay đầu nhìn về phía hắn.

“Sao vậy? Có chuyện gì sao?”

“Có thể hỏi một chút được không, vừa rồi ngươi làm sao điều chế gen thoải mái như vậy?” Người trung niên chân thành thấp giọng hỏi.

“Dễ dàng sao?..” Ngụy Hợp kinh ngạc.

Hắn lập tức nhìn về phía bên cạnh đối phương, cũng chờ mong nhìn hắc trường trực tiếp nữ tử của mình.

“Có lẽ là vì, nguyện vọng của ta tiến tới vô cùng mãnh liệt.”

Bước vào ánh sáng.

Đó chính là mục tiêu của hắn.

Đến lúc đó, hắn có thể loại bỏ mầm họa, đồng thời cũng có thể lợi dụng đặc quyền soi sáng, bắt đầu bố cục chính thức được tự do.

Đối với cường giả mà nói, cường đại tức là quyền lực.

Quyền lực là tự do.

“Nguyện vọng sao?” Người trung niên kinh ngạc nở nụ cười. Nếu không tận mắt thấy được biểu hiện của đối phương, có lẽ hắn chỉ coi câu nói này là trò cười mà thôi.

Nhưng bây giờ lại khác.

Lúc này hắn nhìn Ngụy Hợp, mơ hồ cảm giác đối phương tuyệt không phải vật trong ao.

“Quen biết một chút, bỉ nhân muôi, hưu.” Hắn hướng về phía Ngụy Hợp ở xa xa vươn tay ra.

Ngụy Hợp sửng sốt.

Lập tức hiểu được, cũng xa xa vươn tay ra.

“Ngụy Hợp.”

Linh lực trong hai tay đánh vào nhau.

Một cỗ xúc cảm linh giác ngưng thực hơn xa so với hắn, tràn lên trong lòng.

Đối phương, tựa hồ không phải là quang cầu phổ thông...

“Công ty mạo dịch kinh doanh dưới cái danh xưng hèn hạ có một gia nhập, nếu có cơ hội ngược lại có thể hợp tác với nhau một chút.” Khuê Đồng mỉm cười nói.

Đương nhiên, Ngụy Hợp cũng không đến mức tin tưởng lời nói của đối phương.

Dựa vào cấp bậc linh lực và khí thế của người này, e rằng quy mô thương nghiệp của hắn không nhỏ.

Bất quá công ty mạo dịch mà nói... Ngụy Hợp chợt nghĩ đến hiện tại mình đang cần một lượng lớn dược liệu.

Bình thường hắn mua thuốc, đều là theo con đường trung tâm dược lý, tiện thể cùng tài liệu chính thức ra vào khu Ngân Đái.

Thực ra hắn không phải không muốn nhập hàng ở chỗ tư nhân.

Nhưng công ty tư nhân bình thường đưa ra điều kiện tương đối cao, vật liệu có thể mua cũng ít hơn.

Cho nên sau vài lần thử, Ngụy Hợp sẽ không tiếp tục thử nữa.

Bởi vì nơi này không phải nơi nói chuyện phiếm, con gái ục Dục cũng phải nhanh chóng trở về tu dưỡng thân thể, tiến hành kiểm tra toàn diện.

Vì vậy hai người chỉ trao đổi phương thức liên lạc rồi rời khỏi.

Ngụy Hợp thì giống như không có việc gì, tiếp tục hoàn thành công tác theo lệ hàng ngày.

Công tác của hắn tại dược lý trung tâm, chủ yếu là trợ giúp Giáo chủ và các nhân viên nghiên cứu, xử lý một ít tài liệu cực kỳ phiền phức.

Chế thành những tài liệu này có thể bảo tồn bán thành phẩm trường kỳ.

Công tác này, cần trình độ lý học dược tương đối cao siêu, năng lực tinh tế của dược tề.

Cho nên Ngụy Hợp mới có thể thuận lợi đứng vững trong trung tâm được lý như thế, mặc dù hấn đến bây giờ cũng không có thi được sĩ chứng nhận.

Rời khỏi gen mạch điều chỉnh ao, Ngụy Hợp nhanh chóng xử lý các tài liệu mình cần thiết một lần.

Dược sư bình thường ít nhất cũng cần phải làm việc một ngày, trước mặt hấn, cường độ thân thể siêu cường cường cường độ chỉ là một giờ công tác.

Xử lý xong xuôi, Ngụy Hợp còn có thời gian thêm của mình, có thể nghiên cứu một ít thứ mình cảm thấy hứng thú.

Đây cũng là phúc lợi ẩn hình thành công trong công tác ở trung tâm dược lý.

Lúc trước Ngụy Hợp nghiên cứu một ít biện pháp giải quyết xung đột lẫn nhau.

Nhưng bây giờ, từ trên người nam nhân trung niên uy nghiêm kia, hấn cảm nhận được linh năng cực kỳ cường hấn, trung lượng, điều này khiến cho có thêm một ý nghĩ mới đối với việc tăng trưởng linh năng của mình trong tương lai.

“Quái vật của Tinh Uyên không có lý trí, nhưng lại có thể đối kháng linh lực điều khiển. Điều này nói rõ chúng có trường lực tương tự như linh năng.”

Ngụy Hợp nhanh chóng tìm tòi nghiên cứu liên quan. Mở ra một cá nhân cuối cùng, sau đó nhẹ nhàng tìm tòi, thế nhưng luận văn về mấy trăm phương diện phân tích, đều bắn ra ngoài.

Hấn nhìn lướt qua một lần, phát hiện hạng mục này đã có không ít người nghiên cứu.

Mà kết quả, lại khiến người ta thất vọng.

Trong đó luận văn hữu dụng nhất vài chương, quan điểm là như vậy:

“Căn cứ vào kết luận của thực nghiệm, bản thân quái vật Tinh Uyên có tiến hóa hỗn loạn, tạo thành các loại quái vật. Cho

nên chúng có thể có được, lực lượng có thể chống cự linh lực, cũng là một loại lực tràn cường đại mà lộn xộn.”

” Tế bào của sinh vật Tinh Uyên tập hợp lại là ý chí hỗn loạn của lý trí. Đây cũng là linh năng của bọn họ. Đây là mấu chốt để bọn họ dùng để ngăn cản chúng ta với sự khống chế của linh hồn.”

“Chúng ta trải qua ba mươi năm kiểm tra đo lường liên tục, phát hiện bản thân Tinh Uyên đã thay bằng danh từ hỗn loạn và sinh trưởng, phát triển đến cực hạn.

Nếu chúng ta thử dùng linh lực khống chế bọn họ, thì tương đương với chuyển hóa sinh vật ở Tinh Uyên thành loại linh thú khác có thể sinh sống giống như chúng ta.

Bản thân chuyện này đã có độ khó rất lớn rồi.”

“Tiến hóa vô tự, mang tới hỗn loạn cường đại hơn, năng lực cường đại cũng bị phân liệt càng thêm khoa trương. Cho nên Tinh Uyên có đủ loại hệ thống quái vật.

Về bản chất, làm linh lực của chúng ta chuyển hóa không trật tự, như vậy chúng ta cũng sẽ trở thành quái vật của Tinh Uyên. Mà khi ý chí của quái vật Tinh Uyên chuyển hóa thành thứ tự, như vậy chúng cũng có thể linh năng hóa.

Mà cái gọi là ô nhiễm toát ra khắp nơi, chính là biểu hiện cụ thể khi hỗn loạn hóa tất cả mọi thứ xung quanh.”

Ngụy Hợp xem qua mấy quyển nghiên cứu này, bản thân cũng đi các loại gen kho, lấy mười phần tổ chức hái huyết nhục khác nhau của sinh vật Tinh Uyên.

Hắn dự định thử một chút, lợi dụng đặc tính hỗn loạn của Tinh Uyên thôn phệ trưởng thành, có thể nhanh chóng tăng lên cấp độ linh năng của mình hay không.

Ngụy Hợp mang theo dáng vẻ đi vào trong phòng thí nghiệm cá nhân. Thừa dịp đại đa số mọi người đều đang ăn cơm nghỉ ngơi, hắn tiến vào phòng thí nghiệm.

Tiến vào phòng cách ly ô nhiễm lan tỏa.

Ông...

Đại môn cách ly khép lại.

Ngụy Hợp lấy ra một phần hái.

Đây là máu thịt đến từ một con thú bị ánh sáng chiếu vào ô nhiễm.

Phía trên đánh dấu: Chân phải của cua lớn ba đuôi, tổ chức huyết nhục. Đã hái đủ thời gian - 3 tháng 13 ngày.

Ngụy Hợp đóng chặt trang bị giám sát, cầm lấy cái ống chứa máu thịt, trực tiếp mở ra.

Đưa một ngón tay vào.

Tê tê...

Ngay sau đó, màu đỏ nâu quái vật kia sở hữu huyết nhục giống như vật còn sống, nhanh chóng như vật sống leo lên phía trên, bao trùm đến đỉnh ngón tay hắn.

Một cảm giác đau đớn bén nhọn từ đầu ngón tay Ngụy Hợp truyền ra.

Đó là lấy máu thịt đang ô nhiễm đồng hóa huyết nhục của hắn.

Đương nhiên, đây cũng là Ngụy Hợp chủ động điều khiển tế bào ngón tay, mở phòng ngự, phối hợp bị ô nhiễm, mới dẫn đến hiện tượng này.

Nếu không chỉ dựa vào chút máu thịt này, ôm ngón tay hắn mỗi ngày gặm, cho dù gặm mấy chục năm cũng đừng mong cắn thương ngón tay hắn.

Nhìn vào bên trong ống thử quản, đoàn huyết nhục kia dần dần nhuộm máu huyết nhục trên đầu ngón tay thành một màu sắc.

Sắc mặt Ngụy Hợp bất động.

Lặng lẽ chờ đợi.

Rất nhanh, phần huyết nhục trên đầu ngón tay của hắn bắt đầu cấp tốc sinh ra lượng lớn phóng ra.

“Bản chất mà nói, phát tán ra thật ra bản thân chính là linh năng hỗn loạn không trật tự, cho nên, có thể đợi đến sau khi phát triển cực hạn mới lại đến dọn dẹp, thu hồi trở về linh năng.”

Ngụy Hợp thầm tính toán.

Nếu phương pháp này có thể thành công, như vậy tốc độ tích lũy linh lực của nhân loại cần có rất nhiều thời gian suy giảm.

Bởi vì tư liệu cho thấy, trong quái vật Tinh Uyên, có một con quái vật từ cấp bậc bình thường đến chiếu sáng, thật ra chỉ cần mấy tiếng.

Đây cũng là nguyên nhân khiến cho Tinh Uyên kinh khủng như thế.

Chỉ cần có đủ vật chất cùng năng lượng, chúng nó sẽ nhanh chóng chuyển hóa tất cả, hóa thành quái vật ô nhiễm cực hạn có thể tiến hóa đến.

“Nếu như có thể thành công, vậy ta... Thời gian để bước vào ánh sáng cần có thể rút ngắn rất nhiều...”

Trong lòng Ngụy Hợp có một tia khẩn trương, đang đợi khối huyết nhục của mình ở đầu ngón tay, chuyển hoá thành con của khổng lồ ba đuôi ánh sáng.

Mặc dù không có khả năng đạt tới cấp bậc giống nhau, nhưng có thể tiếp cận cường độ cực độ của hắn.

Đây chính là chỗ kinh khủng của quái vật Tinh Uyên.

Bọn họ ô nhiễm phát xạ, thật ra chỉ là một điểm hỏa tinh, nếu thật sự cháy lên, không phải dựa vào bọn họ, mà là dựa vào chính mình sau khi bị ô nhiễm.

Bọn họ chỉ đưa ra một môi lửa đốt thôi.

Thời gian từng giây trôi qua.

Chờ sau khi nghiệm khắc.

Ngón trở Ngụy Hợp đã bị Tinh Uyên ô nhiễm hóa non nửa.

Dựa theo logic bình thường, nếu như không có cách nào tổ chức, thì sau một thời gian ngắn, hắn sẽ bị ô nhiễm thành một đầu khác, tiếp cận cường độ Tinh Uyên của con của khổng lồ Tam Vĩ.

Quái vật Tinh Uyên cấp bậc gì, sinh vật sau khi ô nhiễm cũng sẽ tiếp cận cấp bậc của nó.

Đây là một trong những quy tắc do Tinh Uyên hóa thành.

Mà Ngụy Hợp lựa chọn cua lớn ba đuôi, cường độ của nó thuộc về cấp độ cao trong cấp độ Quang Chiếu.

Cho nên sinh vật sau khi ô nhiễm, cường độ cũng cực cao.

“Không sai biệt lắm đã được rồi...” Ngụy Hợp nhìn xuống bên dưới có cường độ giảm xuống tính giờ.

Tổ chức huyết nhục ở ngón tay hắn đã tăng vọt lên đến cấp độ Quang Chiếu.

Chỉ trong giây lát ngắn ngủi đã tới loại cường độ này, thậm chí còn thừa lan tràn vào các vị trí còn lại của hắn.

Mà Linh năng giả, muốn đạt tới cấp bậc này, cần trăm năm không ngừng khổ tu.

Chênh lệch chính giữa này... quả thực khó mà tưởng tượng được.

“Sau đó, bắt đầu thử thuận phục. Đem tổ chức toát ra hỗn loạn chuyển hóa về tổ chức máu thịt có trật tự.”

Theo lý thuyết, dựa vào hiện có kỹ thuật là không thể.

Nhưng Ngụy Hợp không dựa vào kỹ thuật, mà là võ đạo huyết nhục của mình.

Dùng linh lực có thể thuận phục ý chí tế bào hỗn loạn, chuyện này hắn đã từng làm từ trước đó rất lâu rồi.

Hiện tại chẳng qua là đối mặt với tế bào băng lam hóa, so sánh với tế bào Tinh Uyên càng thêm cường đại mà thôi.

Cố gắng tập trung tinh thần, Ngụy Hợp mở ra chiến trường ngăn cách, giải khai sự cách ly của ngón tay mình.

Bắt đầu thử dùng linh lực, bao bọc một chút xíu máu thịt trong tế bào hỗn loạn.

Sau đó thuận phục nó, loại bỏ ý chí tế bào trong đó, chỉ để lại tế bào huyết nhục tinh khiết nhất.

Hắn chỉ bao bọc một chút tế bào, một điểm nhỏ bằng hạt vừng. Sau đó dùng linh lực có thể thử nghiệm thâm nhập tiếp xúc.

Phốc!

Nhưng chuyện quý dị đã xảy ra.

Như là đụng phải cái gì công mở, tế bào hãn bao trùm kia lại giống như mực nước cấp tốc nhuộm đen linh lực mà hãn sử dụng.

Phảng phất như giọt nước trong vắt nhỏ vào nước, trong nháy mắt, Ngụy Hợp cảm giác linh năng của mình vừa mới tăng lên, bị hỗn loạn lan ra ô nhiễm một phạm vi nhỏ.

Hãn thềm kinh hãi, nhanh chóng chặt đứt phần linh năng này, bản thân bứt ra mà lui lại.

Bành!

Trong ống thử, máu thịt bị ô nhiễm trên ngón tay hãn bỗng nhiên nổ tung, bị lực hút phá hủy toàn bộ hoạt tính.

Mà bộ phận linh năng Ngụy Hợp bị tách ra kia, cũng nhanh chóng như nước không rã, tản đi biến mất.

Ảnh hưởng tạo thành cũng chỉ có kết cấu tinh thể bên ngoài của ống thử quản có chút rạn nứt.

Mà xương ngón tay hãn ta lộ ra hoàn toàn không còn máu thịt.

“Quả nhiên không được sao.” Ngụy Hợp cũng không thất vọng.

Nếu linh lực có thể thoải mái áp chế ô nhiễm Tinh Uyên, vậy thì đế quốc nhân loại cũng không đến mức phải chém giết với Tinh Uyên nhiều năm như vậy, còn bị đè xuống đánh.

Đúng vậy.

Nhân loại đối với Tinh Uyên, thật ra vẫn luôn bị áp chế ở vị trí.

Chỉ là vị trí hãn đang đứng là trung tâm khu vực của con người, cách xa vị trí của Tinh Uyên.

Nên nàng mới không cảm nhận được bao nhiêu uy hiếp ô nhiễm.

“Loại ô nhiễm này... Không thể nào chỉ có chút ý chí hỗn loạn như vậy, có khả năng tạo thành được.” Ngụy Hợp nhìn máu

thịt của lớn đang dần mất đi hoạt tính.

Vừa rồi lực hút của hần bộc phát ra, trong nháy mắt đã triệt để diệt vật.

Vô luận tổ chức Tinh Uyên có bao nhiêu lợi thế, chỉ cần dựa theo kết cấu vật lý thì trong nháy mắt đã hoàn toàn diệt trừ toàn bộ tế bào của hần.

Như vậy thì nó cũng hoàn toàn trở thành phế vật.

Lúc này cũng giống như vậy.

“Nói cách khác, sinh vật Tinh Uyên vốn có lực lượng càng thêm hỗn loạn, đang chống đỡ phía sau lưng.”

Ngụy Hợp vừa mới tiếp xúc, mơ hồ cảm nhận được, phía sau huyết nhục ba con của cự thú tựa hồ có một cỗ lực lượng cực kỳ to lớn, hỗn loạn, ý chí.

Sức mạnh này, nếu như nói là ý chí của Tinh Uyên thì lại quá yếu, thế nhưng nếu như nói là một khối huyết nhục nhỏ bé này thì lại quá mạnh mẽ.

Ngụy Hợp không rõ cho lắm.

Nhưng bất kể thế nào, cỗ ý chí sau lưng kia, cường độ của nó xa xa lợi hại hơn so với hần, cũng vượt xa quang cầu cấp.

Cứ như một bên hải dương, vô biên vô hạn.

Mà muốn lợi dụng huyết nhục của Tinh Uyên tiến hóa, thuần phục nó một lần nữa mới sinh ra linh năng mạnh mẽ hơn.

Suy nghĩ như vậy vào lúc này cũng liền phá sản.

700

Tựa hồ sau lưng những Tinh Uyên huyết nhục này tuân theo ô nhiễm càng thêm hỗn loạn phát xạ.

Cũng không phải chỉ đơn thuần là tồn tại.

Mà ô nhiễm không lồ phía sau cổ kia phát xạ, xa xa không phải Ngụy Hợp có thể đối kháng.

Vừa mới chỉ tiếp xúc một chút, hấn đã tổn thất ít nhất một phần hai mươi linh năng.

Cũng may linh năng không phải tổn thất vĩnh cửu, nên chỉ cần tĩnh dưỡng một thời gian ngắn là có thể khôi phục tự nhiên.

Nếu không lần này y đã lỗ lớn rồi.

“Như vậy, có thể dựa theo kết cấu gen cường đại làm ô nhiễm của thú dữ để tăng cường độ mạnh của máu thịt của ta, từ đó sinh ra linh năng mạnh hơn không?”

Ngụy Hợp nheo mắt lại.

Hấn đã có thể bắt chước cơ thể, vậy thì bắt chước tổ chức ô nhiễm thú càng thêm cường đại, cũng khả thi...

Hấn suy nghĩ một chút, lại bắt đầu thử nghiệm, bắt chước huyết nhục của Tam Vĩ Cự Giải Thú.

Nhưng đáng tiếc chính là, rất nhanh Ngụy Hợp liền phát hiện, kết cấu huyết nhục di truyền của ba con cua lớn này căn bản là không có kết cấu, hoàn toàn hỗn loạn.

Đây chính là quái vật được xây dựng từ các tế bào hỗn loạn.

Nếu như hấn dựa theo kết cấu này chiếu cố, chỉ sợ thân thể chính mình cũng sẽ xuất hiện các loại biến dị.

Ngoài ra, còn một điểm máu chốt nữa chính là, thân thể của Tam Vĩ Cự Cua Thú cần cường độ, ngoại trừ việc đẩy nhanh tốc độ ra thì bất kỳ một phương diện nào khác đều không thể so sánh được với thân thể hiện tại của nó.

“Vây về phương diện tốc độ mô phỏng, xem có thể tham khảo hay không.”

Ngụy Hợp hạ quyết tâm, bắt đầu cẩn thận sử dụng linh lực có thể quan sát kết cấu, đồng thời thỉnh thoảng lợi dụng cá nhân chung cực, lục soát các loại tư liệu nghiên cứu, tìm kiếm kiến thức kết cấu gen liên quan đến cua lớn ba đuôi.

Đương nhiên, thú ô nhiễm hạng cao mô phỏng, con đường này cũng không phải dễ đi như vậy.

Giống với sinh thể, Ngụy Hợp cũng cần lượng lớn thời gian, mới có thể thăm dò rõ ràng kết cấu nền tảng gen của ô nhiễm thú.

Mà trong đó có thể lấy ra cho hắn sử dụng hay không còn phải cẩn thận phân biệt nghiên cứu.

Điều hắn muốn là bảo trì cơ sở hình người của mình, tiến hành ưu hóa cường hóa.

Không phải là cuối cùng biến mình thành một con quái vật.

Đương nhiên, lúc cần thiết, dùng phương thức thay đổi hình thái tăng cường thực lực, cũng có thể chấp nhận.

Thời gian chậm rãi trôi qua, rất nhanh, màn đêm đã buông xuống.

Ngụy Hợp ở lại trong phòng thí nghiệm một buổi, mãi đến khi sắp hết giờ đóng cửa máy móc, hắn mới có chút lưu luyến không muốn ra ngoài.

Cẩn thận kiểm tra tình huống thiết bị, Ngụy Hợp và Đồng Hành lên tiếng chào hỏi, an bài tốt công việc tiếp theo.

Lúc này hắn mới thu dọn đồ đạc rời khỏi trung tâm dục lý.

Xuống đến bãi đỗ xe, ngồi lên xe của mình, Ngụy Hợp một đường chạy ra khỏi cửa ra vào, ở ngã tư đường ở trung tâm dục lý một bên, thấy được một nhà nam tử trung niên một nhà tắm vừa mới từ xe chạy ra.

Hắn đang ngồi ở sau hàng xe, như có điều suy nghĩ nhìn bầu trời ngoài cửa sổ xe, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì.

Ngụy Hợp nhìn lướt qua xe của ngõ cụt.

Không có gì bất ngờ xảy ra, mấy trăm vạn cỗ xe cấp bậc Hào Xa.

Tựa hồ chú ý tới tâm mắt bên này, đội xe mới hồi phục lại tinh thần, hướng về phía Ngụy Hợp mỉm cười.

“Lại gặp mặt, Ngụy Hợp tiểu huynh đệ. Cùng nhau ăn cơm thì sao?” Thanh âm đối phương tựa như mặt đối mặt xuất hiện trước mặt Ngụy Kỳ.

“Được.” Ngụy Hợp nhanh chóng mở một cá nhân ra, đưa vào danh tự tất cả của Nữ Oa, châm ngòi tìm tòi.

Lập tức từng dãy tin tức cá nhân tự động bắn ra.

“Giải Bang, hưu ký: Quang chiêu cực hạn. Chủ tịch của tập đoàn mậu dịch Hắc Thạch tinh lang.”

Phía dưới vẫn là liên tiếp giới thiệu vắn tắt những điều liên quan tới người này, liên lụy không ít án mạng pháp luật.

Thoạt nhìn, người này tựa hồ không phải chính đạo gì.

Hai mắt Ngụy Hợp híp lại.

Hắn lập tức tìm tòi tư liệu về tập đoàn Hắc Thạch.

“Tập đoàn Hắc Thạch, tập đoàn mậu dịch cấp các loại Tinh, chủ yếu kinh doanh quặng mỏ, dược liệu, kim loại các lĩnh vực mậu dịch. Quy mô của nó khổng lồ, tài sản cao tới mấy ngàn ức. Danh sách tập đoàn mậu dịch đế quốc đứng thứ năm mươi hai.”

Phía dưới là hàng loạt cấu tạo của tập đoàn.

Ngụy Hợp rất nhanh đã tìm được tên họ của tổ chức tổ chức tổ chức tổ chức tổ chức đó, hưu.

Xem ra đúng là kẻ có vốn liếng.

“Như vậy đi, ta dẫn đường. Vừa lúc trợ lý của ta biết phụ cận có một tiệm ẩm thực không tồi, chúng ta cùng đi ném thử.

lâm thời nơi này, đối với rất nhiều nơi nơi đây đều không quen thuộc, chiêu đãi không chu toàn xin hãy thứ lỗi.”

Thái độ của Tam Thiên phóng rất thấp, rất bình dị gần gũi.

Rõ ràng là cao thủ cấp bậc chiếu đạt cực hạn, hay là thương nhân có vốn liếng khổng lồ, lại đối đãi như vậy với một lão binh cấp Ngụy Hợp.

Nếu đối lại là một người khác, hiện tại đã động dung tương đối.

Nhưng ở trên người Ngụy Hợp, hẳn có thể cảm thấy là cách cục cùng khí thế của người Điều Cầm này, tựa hồ vượt qua cấp độ ánh sáng mà hẳn đã kiến thức trước kia.

Hai chiếc xe nhanh chóng tới trước một nhà bếp hai tầng, dưới sự dẫn dắt tự động của hệ thống, xe dừng lại.

Trĩ cùng trợ lý hai người mình, cộng thêm Ngụy Hợp, ngồi cùng một bàn.

Con gái ông ta và hai người nhà khác ngồi ở một bàn khác.

Nhập tọa, dâng trà, thượng khai vị.

Truân thuần thực mở một lọ rượu vỏ ngoài màu vàng, rót đầy cho Ngụy Hợp và mình một chén.

“Thật ra ta ở Ngân Đái khu của Nhị Nhị Hoàng Tinh không thể kéo dài được mấy ngày. Lần này chủ yếu là mang theo con gái tới mượn ao gen để điều chỉnh, nhưng kết quả, tiểu huynh đệ người cũng thấy đấy.” Hắn thở dài một tiếng.

“Chỉ thất bại một lần mà thôi, không đáng gì. Nàng còn trẻ, sau này còn có cơ hội.” Ngụy Hợp bình tĩnh nói.

“Tuy nói như thế, nhưng... Không nói những thứ này nữa. Thời gian có hạn, lần này cùng tiểu huynh đệ vừa gặp đã thân, ngược lại lần này tới đây thu hoạch ngoài ý muốn. Đến, cùng một ly.”

sục rượu, mặt mang nụ cười nhẹ nhàng chạm vào Ngụy Hợp.

Hai người mỗi người uống nửa chén, đặt xuống.

“Tình huống của tiểu huynh đệ, ta đã phái người hiểu đại khái rồi. Cho nên kẻ hèn cũng không vòng vo mà nói thẳng.”

Hắn đã chủ động mở miệng mời Ngụy Hợp ăn cơm, rất hiển nhiên là vừa mới tra qua thông tin tư liệu Ngụy Hợp.

“Mời ngài nói.” Ngụy Hợp híp mắt nói.

“Trình độ được tề của huynh đệ Ngụy Hợp, hẳn là rất tốt nhỉ?”
Điều tử trực tiếp đòi linh có thể truyền âm.

“Cũng tốt.” Ngụy Hợp gật đầu, điểm này không có gì phải khiêm tốn cả.

“Có lúc khiêm tốn quá độ cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì.” Cù Tư cười nói: “Ta rất xem trọng tương lai phát triển của tiểu huynh đệ. Cho nên, hy vọng có thể ký hợp đồng hợp tác với người, thế nào?”

Hắn không chút lòng vòng, nói thẳng không chút e dè.

Có lẽ bởi vì hắn không có thời gian để chú ý những thứ này, hắn chỉ đơn thuần coi trọng Ngụy Hợp, muốn đầu tư giao hảo với hắn.

Vì vậy một câu, được là được, không được coi là.

Trước đó Ngụy Hợp đang điều chỉnh biểu hiện trong ao, nói thật, có chút rung động đối với hắn.

Mấy trăm năm qua, hắn chưa bao giờ gặp ai giống như Ngụy Hợp, gen điều chỉnh trong mấy giây, kéo dài bao nhiêu tiến độ.

Cho nên dù đầu tư sai lầm, cũng nhiều lắm là tổn thất một chút tiền, sau khi ngục giam điều tra, quyết định hợp tác với Ngụy Hợp.

Đầu tư khi cường giả còn chưa quật khởi, mua bán như vậy mới là khoản mua bán có giá nhất.

Hôm nay người có thể có vị trí cao như vậy, cũng không thể rời khỏi đầu tư kinh điển mấy năm trước của hắn.

Cao Quan ở sau lưng hắn giúp đỡ lão giả sân khấu, năm đó cũng được lão xuất thủ tương trợ vào thời khắc nguy nan như thế.

Ngụy Hợp cũng không ngờ đôi phương lại trực tiếp như vậy.

“Ngài hiểu rõ ta, hẳn chỉ là căn cứ vào một giới thiệu phổ thông trên mạng lưới thôi nhỉ? Ngài cứ quyết định như vậy, về sau ta có thể hồi báo đầy đủ cho ngài sao?” Hấn hơi kinh ngạc.

“Không chắc chắn.” dục đồng cười nói: “Nhưng thế thì có sao? Đối với ta mà nói, đơn giản chỉ tốn thất chút tiền và thời gian. Nhưng bây giờ đối với ta mà nói, tiền chỉ là con số. Ngoại trừ chông chát ở trên tài khoản ngân hàng, còn lại không có ý nghĩa gì khác.”

Lời này thật thiếu tiền...

Ngụy Hợp bây giờ cũng sắp nghèo đến điên rồi.

Đương nhiên, cũng chỉ có cách hấn căn thuốc tu luyện mới tốn nhiều tiền như vậy.

Những thiên tài bình thường đều rèn luyện giống như tự mình làm chủ, dược liệu làm phụ.

Linh nghiệm dược tề là căn bản không dám đụng vào.

Không giống như hấn, trực tiếp lấy linh năng tể thuốc ăn cơm.

Nói cách khác, phí tổn tu luyện của Ngụy Hợp, căn bản gấp mười lần số thiên tài đồng cấp khác.

Đương nhiên, ai bảo hấn một cường chiến sĩ nhất định phải chạy tới luyện pháp sư, không tốn tiền mới là lạ.

“Như vậy... Ngài muốn hợp tác thế nào?” Ngụy Hợp nghĩ nghĩ, trầm giọng nói.

Xác thực, nếu như có thể vạch lên tuyến người trước mắt này, con đường hấn tiến vào dược liệu, đoán chừng cũng sẽ nhiều hơn một đầu.

Mà nếu có thể thông qua người này bán đi dược tề phối chế của chính mình...

“Cái này thì phải xem, ngươi cần cái gì.” Thập Tam cười nói, “Căn cứ vào tư liệu của ta, tiểu huynh đệ ở trên dược tề học có tạo nghệ rất sâu, nhưng ngại là chứng thư của dược tề sư cần thời gian và tinh lực, mới có thể kiểm tra. Cho nên ngươi không có tư cách điều chế dược tề.

Mà nếu tiểu huynh đệ nguyện ý, người hèn có thể cung cấp dịch vụ bài.”

“Thế bài?” Ngụy Hợp trong lòng có chút hiểu ra.

Đây quả thật là một ý kiến hay.

“Không sai, thuốc người điều phối, ta có thể giúp người dân bằng bài của dược sư chính thức, sau đó tiến hành buôn bán giao dịch bình thường, về sau thu được lợi nhuận, người được năm phần. Ba thành quy bài dược tề sư, hai thành cách về tập đoàn. Thế nào?” Thập Tam mỉm cười nói.

Đây kỳ thật là gia công theo luật lệ. Chỉ cần kiểm tra chất lượng qua, sẽ không có ai quan tâm đến việc sản xuất ra từ nơi nào.

Trong tình huống bình thường, đội xe đối với loại thuốc không có chứng nhận này, là phải thu phí tổn của năm phần mười con đường.

Mà năm thành còn lại, ba thành cho dược tề sư phó bài, hai mươi phần trăm mới là dược tề không có chứng nhận.

Nhưng bởi vì hấn coi trọng Ngụy Hợp, cho nên chủ động giảm tỷ lệ này xuống.

Ngụy Hợp trầm mặc một lát, tuy rằng hấn không hiểu Đạo Đạo trong đó, nhưng nhìn từ thành ý của đối phương, rõ ràng điều kiện này không tệ.

“Ta cần suy nghĩ một chút, nếu xác định không vấn đề, chúng ta lại liên lạc sau, được không?”

“Đương nhiên.” Đình trưởng mỉm cười nói.” Kẻ hèn đưa ra điều kiện vô cùng hậu hĩnh, tin rằng khi tiểu huynh đệ trở về kiểm tra là biết.”

Hấn chỉ một miệng không đề cập tới, đãi ngộ này cần Ngụy Hợp trả giá cái gì.

Nguyên bản, hấn dự định ký kết hợp đồng giấy với Ngụy Hợp.

Nhưng nhìn vừa rồi tiếp xúc, trong lòng Thập Ngũ khẽ động, không nhắc lại việc này nữa, mà dự định đổi thành ước định bằng miệng đơn giản.

Hắn rất rõ ràng, cường giả chân chính có một bộ tam quan có giá trị của mình để so sánh tất cả.

Hồi báo như thế nào, đối phương ngày sau trưởng thành sau, tự có suy nghĩ.

Mà quy định lợi dụng hợp đồng giấy, cường chế yêu cầu đối phương hồi báo, đây không phải do trí giả gây nên.

Nói không chừng một số cường giả phản cảm, cho dù sau khi dựa theo hợp đồng hồi báo, trong lòng bất mãn, nói không chừng về sau còn có thể âm thầm ngáng chân.

Cho nên, giao quyền chủ động cho đối phương, điều chỉnh này đối với vụ kết giao Ngụy Hợp tạo ra.

Sau khi xác định điều kiện, hai người không bàn về chuyện hợp tác nữa, mà nhàn nhã ngồi nói về những chuyện phiếm khác.

Trong lúc đàm luận, trong lúc vô tình triển lộ ra rất nhiều văn chương tình nhân của thế giới ngoài hành tinh.

Hơn nữa trên kính nghiệm đột phá quang chiếu, hắn cũng chỉ điểm cho Ngụy Hợp không ít chi tiết.

Đặc biệt là điều kiện thứ hai trong ánh sáng, phương diện gấp mười lần linh lực, thẳng nhóc trực tiếp nói, sau khi điều chỉnh gen, thân thể xảy ra biến hóa, thân thể cực hạn đạt được đột phá.

Lúc này là cực hạn của sinh lý mới, vừa đúng là tổng lượng gấp mười lần lúc trước.

Mà giai đoạn này, cũng là thời kỳ máu chột quyết định sau này trở thành quang chiếu, thực lực chênh lệch với cường giả cùng cấp.

“Nói cách khác, quang chiếu mạnh yếu máu chột, chủ yếu là xem linh có thể tích lũy tổng lượng?” Ngụy Hợp hỏi.

“Có thể nói như vậy, lượng linh lực mà con người tích lũy cũng khác nhau, cho nên giai đoạn này, Tinh Hải Linh Pháp người sử dụng, chiếm ưu thế chính thể. Đương nhiên, Linh

Pháp chỉ là công cụ để tăng trưởng linh lực. Nếu không phù hợp, vẫn là phải mau chóng đổi linh pháp.”

“Ta hiểu.” Ngụy Hợp gật đầu, trong lòng như có điều suy nghĩ.

Mấu chốt của ánh sáng là tổng lượng linh lực.

Chút chuyện này hẳn mới nghe nói lần đầu tiên.

Sau khi ăn xong cơm, đội quân cho hắn một phương thức liên lạc cấp dưới.

Thông qua người này, dùng phương thức nặc danh cùng phương thức giao dịch không lộ diện, Ngụy Hợp có thể tiến hành mua dược liệu và dược tề giao dịch.

Còn không cần lo lắng phiền toái trên mặt quan sau lưng.

Rất hiển nhiên, đây chính là lợi ích không lồ của tập đoàn Hắc Thạch...

Đơn giản mà nói, chính là bên trên có người.

Cứ như vậy, phương diện tạo nghệ dược tề của Ngụy Hợp rốt cục có được phát huy hợp pháp.

Ở trên tiền tài, nếu có thể có cuộn cuộn không ngừng điều phối nước thuốc kiếm tiền, Ngụy Hợp tự tin có thể bảo đảm mình và Bích Liên tu luyện tiêu xài hết, còn có thể tăng phẩm chất sinh hoạt lên trên diện rộng.

Thậm chí có thể tiêu tiền thu được càng nhiều linh năng dược phương, luân phiên phục dụng! Trên phạm vi lớn tự tăng nhanh tốc độ tu hành của mình!

Đây mới là chuyện Ngụy Hợp cần gấp.

701

“5.”

“4.”

“3.”

“2.”

“1.”

Trong tinh không mênh mông.

Nơi giáp núi hai mươi hai sao gia nhập biên giới hệ hệ tinh.

Một quang môn hình tam giác màu lam đột nhiên mở ra.

Vèo!

Một chiếc phi thuyền điều khắc hoa văn Thánh Ngôn quanh thân đột nhiên bay ra khỏi quang môn.

Trên đỉnh phi thuyền có một pho tượng hoàng kim kỳ sỹ quý một gói dưới đất.

Hai mắt pho tượng phát ra hào quang thuần bạch, chiếu sáng khu vực phạm vi nhỏ phía trước.

“Định vị tinh cầu đã hoàn tất, dẫn dắt bắt đầu...”

“Dẫn đường đi song song, dẫn dắt chấm dứt.”

“Dùng căn nguyên ô nhiễm của ba viên tinh cầu làm tọa độ, có thể thả Thiên Hạt.”

“Vâng.”

Trong phi thuyền mơ hồ truyền ra tiếng chấn động linh khí mạnh mẽ.

Không bao lâu, dưới đáy phi thuyền, chậm rãi mở ra một lỗ hổng hình tròn.

Một quả cầu lóng lánh lôi điện màu lam từ trong đó rơi ra, trôi nổi trong hư không trống trải.

“Cửa như đã thả ra.”

“Chuẩn bị nhảy vào không gian...”

Quang cầu hồ quang điện màu lam bỗng nhiên nổ tung, im ắng hóa thành một vòng quang sáng màu lam, ở trong vũ trụ cách phi thuyền mấy chục dặm, rất nhanh tạo thành một quang môn màu lam hoàn toàn mới.

Làm xong tất cả, phi thuyền quay đầu chạy, trong nháy mắt liền mở ra toàn bộ động vật, bay về phía chỗ sâu trong vũ trụ, biến mất không thấy gì nữa.

Ầm!!

Đúng lúc này, một vật thể đỏ sậm cực lớn từ trong quang môn màu lam ầm ầm lao ra.

Đó là một đoàn thịt cực lớn to bằng cả một phi thuyền, dài hơn một nghìn mét.

Khối thịt được vắt ra ngoài giống như suối phun liên tục không ngừng, không ngừng chút nào.

Mãi tới mấy giờ sau, toàn bộ bánh thịt đã biến thành một sinh vật khổng lồ có đường kính mấy chục dặm.

Nó không có tay chân, không có ngũ quan, nhưng toàn thân lại phẳng phát trái tim, đang không ngừng đập.

Cuồng bạo như bạo phong ô nhiễm phát xạ ra từ trên thân khối thịt này.

“Thân thể ô nhiễm to lớn không hiểu sao xuyên qua cánh cửa không gian và xuất hiện ở biên giới tinh hệ.”

“Theo biểu hiện của số liệu liên quan, nguyên nhân thể ô nhiễm to lớn xuất hiện là vì trước kia ba viên tinh cầu bị ô nhiễm hình thành tọa độ, sinh ra định vị.”

“Công ty kiểm tra đo lường đã ô nhiễm xung quanh cơ thể, kiểm tra được có dấu vết của Tinh Không Tinh Môn, nhưng vẫn chưa phát hiện ra dấu vết mở ra Tinh Uyên Trùng động.”

Các mỹ nữ chủ trì trên màn sáng đang không ngừng truyền tin tức khẩn yếu.

Biên giới khu Ngân Đái.

Một chiếc xe cho thuê màu đen chậm rãi dừng ở cạnh đường ống kim loại khổng lồ bên cạnh ngoại ô.

Cửa xe mở ra, một nam tử trung niên khuôn mặt chất phác mặc phong y màu vàng nhạt, trên đầu mang theo mũ rộng cổ mâm tròn, trên người buộc chéo mấy cái túi da màu nâu, mang theo đồ vật bên người.

Xuống xe, nam tử trả tiền, ngẩng đầu, nhìn về phía một nam tử tóc trắng đứng bên đường hầm phía trước.

Hắn bước nhanh tới gần, đưa tay cùng đôi phương nắm chặt.

“Ngươi là?” Nam tử tóc trắng thoáng kinh ngạc nhìn về phía hắn. Tư liệu về hắn và tướng mạo của hắn có sự khác biệt rất lớn.

“Lão bản bảo ta đến trao đổi dược liệu, đây là danh bài.” Nam tử chất phác lấy ra một tấm thẻ màu đen đưa tới.

Trên tấm thẻ có viết một vài thứ.

Nam tử tóc trắng nhìn một chút, sắc mặt rõ ràng.

“Cũng tốt, đồ vật đều đã chuẩn bị xong, ngươi sau khi kiểm tra là có thể mang đi. Tiền không cần trả hiện tại, chờ lần sau dùng dược tề thay thế.”

“Được.” Nam tử chất phác gạt đầu, hắn đi theo nam tử tóc trắng tới trước một cỗ kiệu màu đen đang ngừng ở một góc, mở ra cửa thùng xe, bên trong là từng rương tài liệu bình thường không cách nào mua được, xếp chỉnh tề ở trong đó.

Nhìn những tài liệu này, trong mắt nam tử mơ hồ hiện lên một vòng tinh mang.

Rất hiển nhiên, tốp đoàn Hắc Thạch kia thật sự không nuốt lời, lúc trước hắn thử thăm dò các loại tài liệu, rõ ràng đều mang qua cho hắn.

Tốt lắm, hiện tại... Có con đường ổn định, hàng nhập phẩm và hàng hóa đều đã được đảm bảo, như vậy... Sau khi điều chỉnh gen có thể tích lũy linh lực, cũng có hy vọng rồi.

Sau đó, thứ duy nhất thiếu hụt chỉ còn lại thời gian.

Chỉ cần từng bước tích lũy linh lực, mọi thứ đều sẽ thành công.

Ông...

Đúng lúc này, trên bầu trời.

Từng chiếc phi thuyền chiến đấu cực lớn, phun lửa lam sắc, bày trận xẹt qua cửa sổ bên ngoài dải lụa bạc.

“Căn cứ vào hệ thống an toàn tuyên bố lệnh tập hợp hạm đội, đội ngũ phòng vệ hai mươi hai trăm tinh đài khu dự phòng thủ sẽ phái người thứ ba đến chi đội thứ mười, gia nhập vào tổng bộ chinh phạt đội ngũ.”

“Lần xuất chinh này sẽ phải giao nộp toàn bộ thân thể ô nhiễm to lớn ở phía nam tinh hệ, đồng thời điều tra nguyên nhân cụ thể khi ô nhiễm xuất hiện.”

*

*

*

“Báo cáo truy tung có liên quan đem ánh mắt Tinh Không Kiếm Lan của nhân văn nhị đài lục tục chiếu, mong mọi người nhớ đúng thời gian. Chúng ta theo dõi báo cáo toàn bộ tinh không để quốc chúng ta làm như thế nào thanh trừ ô nhiễm tinh vực, bảo vệ hòa bình không dễ.”

Trên bề mặt của một tòa lâu cao lớn, trên màn sáng khổng lồ đang đọt tin tức phát sóng trực tiếp.

Trong thành thị của khu Ngân Đái, có không ít người liên tiếp ngẩng đầu lên nhìn về phía màn sáng tin tức.

Chiến tranh lại nổ ra...

Thân thể ô nhiễm khổng lồ sao?

Sau khi dọn xong hòm dược liệu trở lại toa xe mà mình thuê, Ngụy Hợp ngẩng đầu nhìn dấu vết lam quang bay qua chiến hạm, trong lòng thoáng có chút nặng nề.

Có lẽ người khác không biết thân thể ô nhiễm to lớn là khái niệm gì, nhưng hẳn ở bộ lạc an toàn nhiều năm như vậy, tự

nhiên biết rõ.

Thân thể ô nhiễm to lớn, bình thường chỉ có thể tập hợp lại gần thú ô nhiễm to bằng cấp độ hành tinh, mới có thể được gọi như vậy.

Đây cũng không phải là một hai cái chỉ cần chiếu sáng thân thể là có thể giải quyết được phiền toái. Mà là cần một cái hạm đội, diệt tinh cấp vũ lực, mới có thể giải quyết uy hiếp thật lớn.

“Thu hoạch nhiều việc quá...”

Không biết như thế nào, Ngụy Hợp bỗng nhiên tự dung nhớ tới dị thú ô ô nhiễm hai trăm sao bộc phát ở tiền trận trước.

Còn có một số đội trưởng đã bị phán quyết và giam giữ và không chế để giam giữ tù binh.

“Hy vọng không có việc gì.”

Hắn ngồi trên xe, bắt đầu cẩn thận kiểm tra trong rương dược liệu có tồn tại dụng cụ định vị hay không.

Kế tiếp, điều hắn muốn làm là mặc kệ bất cứ chuyện gì, mau chóng đạt tới cực hạn linh năng gấp mười.

Không... Nếu nói cấp độ Chiếu Linh là dựa vào tổng lượng linh lực, phân chia thực lực, như vậy mục tiêu của hắn, hắn là bộ thân thể này có thể thừa nhận linh năng cực hạn.

Mà quá trình này chắc chắn là một giai đoạn dài đằng đặc, kể cả các thiên tài còn lại cũng không ít hơn mười lăm năm.

Bình quân như ánh sáng bình thường mà đột phá thì mười lăm năm đã là rất nhanh rồi.

Rất nhanh, dùng máu thịt của mình bao trùm một lần tất cả dược liệu, xác định không có bất kỳ tay chân gì, Ngụy Hợp thu hồi huyết nhục giống như chất lỏng lại, để chúng chảy trở về cánh tay.

Sau đó ngồi đến chỗ bằng lái.

Bành.

Cửa xe đóng lại.

Động điện khởi động, phần đuôi bánh xe chọt phun ra lam quang nhàn nhạt, bay lên trời, vèo một cái bay về phía trung tâm dược lý.

Rất nhanh, biến mất ở trên quỹ đạo quay giữa không trung, mênh mông trong xa lưu.

Hai mươi năm sau...

Một mũi thuốc màu lam nhạt giống như nước biển hoàn toàn mới, nhẹ nhàng lay động trong tay Ngụy Hợp, bên trong vách đá thử chéch ra bọt biển trắng tinh mịn, lại chậm rãi nổ tung.

“Lam Thư dược thủy, xem như linh năng trong dược tề ta có thể phục dựng loại dược tề cuối cùng trên thị trường...”

Thở dài, thời gian hai mươi năm, cũng không lưu lại bất cứ dấu vết gì trên người hắn.

Không có nếp nhăn, không có tang thương, vẫn bình tĩnh trước sau như một.

Ngụy Hợp ngửa đầu nuốt dược tề xuống, sau đó dùng nước sạch gột rửa mấy lần cái thử quản rồi uống hết.

Không có biện pháp, chỉ một viên dược tề thử quản bàn tay dài như vậy, giá trị ba trăm vạn là ít nhất.

Hơn nữa trên thị trường cơ bản không mua được hàng, bởi vì người có thể điều chế ra loại dược tề này, cũng sẽ không bởi vì thiếu tiền mà lấy ra bán.

Đương nhiên, dược tề như vậy, hiệu quả cũng vô cùng tốt.

Ngụy Hợp đứng trong phòng thí nghiệm ở trung tâm dược lý, cẩn thận cảm thụ sự biến hóa trong cơ thể.

Hai mươi năm trôi qua, linh năng hiện tại của hắn đã vượt qua dược giai đoạn cuối cùng của giai đoạn đột phá gen.

Lợi dụng các loại linh lực dược tề có thể mua được trên thị trường, Ngụy Hợp và tập đoàn Hắc Thạch lần lượt hợp tác.

Hắn phối dược, tập đoàn Hắc Thạch bán ra chia cho hắn, sau đó dùng chia làm phần mới để mua dược liệu mới.

Cứ như vậy tuần hoàn.

Để cho tình trạng quần phương diện kinh tế của Ngụy Hợp được cải thiện trên diện rộng.

Phương diện dược tề, đã làm được “chỉ cần thân thể có thể chịu được, liền có thể cuộn cuộn không ngừng uống thuốc”.

Mà kết quả như vậy cũng dẫn đến tổng lượng linh năng của hắn hôm nay đã đạt đến một tiêu chuẩn cực cao.

Cảm thụ được linh lực trong cơ thể lại tăng trưởng một đoạn nhỏ.

Mặc dù tổng lượng linh lực chính thể rất ít, nhưng so với những người còn lại, một tiết nhỏ này đã tương đương với một Linh năng giả cấp Bạo Phong, tổng lượng linh lực một phần năm.

Uống xong thuốc, Ngụy Hợp mở ra nghi thức kiểm tra đo lường linh lực bên cạnh.

Bình ôn đem linh lực của hắn đưa vào trong đó có thể đưa ra hồng quang kiểm tra khâu.

Kiểm tra đo lường dáng vẻ cầu giống như một cái bánh bao hình bầu dục vỡ ra, chỉ là kiểm tra chung quanh sẽ hiện lên từng tầng từng tầng màn sáng màu trắng, phân biệt kiểm tra các loại kết quả kiểm tra.

Rất nhanh, hai tiếng nói nhỏ vang lên.

“Linh năng kiểm tra đo lường xong, linh năng của ngài đã vượt qua Bạo linh năng. Người đánh giá là tinh nhuệ, xin tiếp tục lệ.”

Ngụy Hợp tiện tay đặt xuống một cái nút mặt cạnh dụng cụ.

” Kiểm tra đo lường xong, tổng lượng linh năng của ngài là 113. Đã đạt tới cực hạn sinh lý của ngài.”

“Quả nhiên...” Ngụy Hợp vừa mới uống thuốc xong, liền có loại cảm giác, cảm giác linh lực của mình hình như đã khiến thân thể sinh ra cảm giác ăn no bụng.

Bây giờ nhìn xem, quả nhiên là đã đến cực hạn của thân thể.

Hắn nhìn số liệu linh lực, linh năng một trăm mười ba mươi hai pháp môn, tính toán đơn vị cơ sở của linh năng.

Nhưng người bình thường cũng không dùng nổi loại máy móc có thể tính chính xác này, cho nên linh năng giả cấp thấp cơ bản không biết số liệu cụ thể linh năng của mình.

Hắn cũng vì phúc lợi ở trung tâm dược lý nên mới có thể dùng thứ này.

“Yêu cầu thấp nhất của linh vật cấp độ quang cầu là có thể đạt được gấp mười lần lúc trước, nhưng đây chỉ là số liệu mơ hồ. Chỉ cần đạt tới phạm vi đại khái này, là đủ rồi.

Mà số liệu thấp nhất dùng cửa ải cuối cùng và dược tề, gần như cần một vạn cách. Ta đã đạt được yêu cầu rồi.”

Hai mươi năm... Dùng lượng lớn dược tề, linh năng hơn một vạn này của hắn, dùng tương chỉ là số liệu hơi cao hơn trình độ trung bình, nhưng cũng là tiêu phí không biết bao nhiêu tiền, mới tạo ra được cấp độ này.

“Tiếp theo, điều hòa dược tề...”

Nguy Hợp đóng cửa máy móc, nếu đã là cực hạn của thân thể, như vậy kế tiếp nên cân nhắc đến điều hòa dược tề.

Hắn vốn cho là cực hạn linh lực gấp mười lần của mình, sẽ nhiều hơn người bình thường, nhưng hiện tại xem ra, so sánh hắn với những người sau gen điều chỉnh còn lại, không có gì khác nhau.

Hiển nhiên, hạn mức cao nhất của linh năng không liên quan gì tới cường độ thân thể.

Hai mươi năm nay, hắn hầu như ăn hết tất cả dược tề có thể uống, không có nước thuốc tiêu trừ đi kháng dược tính, hắn chỉ có thể liên tục thay đổi dược phương.

Phía Đế Bang bên kia cũng chỉ là ngay từ đầu cung cấp kháng tính dược thủy Hồng lĩnh tiêu trừ phương thuốc cổ, sau đó liên không tiếp tục lấy ra nữa.

“Nếu như linh lực không liên quan tới cường độ thân thể, vậy... Nó rốt cuộc có liên quan gì?”

Ngụy Hợp trong lòng suy tư.

Thân thể đã tới cực hạn, linh pháp cũng không thể tiếp tục tu luyện. Chỉ có sau khi đột phá mới có thể lợi dụng linh pháp tiếp tục đi về phía trước.

Dọn dẹp xong dấu vết chế thuốc còn lại, hẩn thuần thực tiêu trừ các loại số liệu thiết bị, sau đó rời khỏi phòng thí nghiệm.

Trên con đường trắng noãn, người nghiên cứu tới lui lui, người thì đi lại vội vàng, người thì nhàn nhã trò chuyện với nhau.

“Ngụy thất trưởng, phần thí nghiệm hôm nay ta bên này cần điều phối.”

“Có thể chuyển tới xin của ta.” Ngụy Hợp tùy ý trả lời.

“Ngụy thất trưởng, Đường La dạy bên kia cần một gian phòng cách ly cao có thể phóng túng. Xế chiều hôm nay phải dùng hai điểm.”

“Phòng cách ly đã an bài cho Thiên Thú dạy dỗ, tạm thời không có nhân rồi, cần phải xếp hàng.”

“Ngụy thất, thiết bị thí nghiệm mới đã tới hàng rồi, cần người điều phối để kiểm tra.”

“Một hồi ta sẽ an bài người đi qua.” Ngụy Hợp hồi phục từng người, hướng hẩn tới gần, hỏi thăm đám nhân viên công tác.

Thời gian hai mươi năm, đương nhiên hẩn không phải không làm gì cả.

Ở trung tâm dược lý bởi vì nghiên cứu thời gian dài, cũng dùng tốc độ phát biểu ý kiến mỗi năm của một quyển tạp chí cấp hai.

Rất nhanh Ngụy Hợp đã phối hợp nghiên cứu gần như hoàn mỹ trong trường hợp, được rất nhiều nghiên cứu viên trung

tâm được lý đánh giá cao.

Mà mùa thu năm thứ mười lăm, hấn chính thức được đề bạt làm, quản lý gần nửa các loại thiết bị ở trung tâm được lý thiết bị.

Chức vụ này nhìn thì đơn giản, nhưng thật ra rất quan trọng, hầu như tất cả nhân viên nghiên cứu đều phải dùng đến phòng thí nghiệm và các loại thiết bị.

Đều muốn đến Ngụy Hợp nơi này.

Mà một khi có thời gian xung đột, phải nhìn quan hệ giữa Ngụy Hợp với ai, đây chính là một chức vụ vô cùng đàn hồi.

Người bình thường có lẽ sẽ vì nhân tình thế sự, không thể mặt dày mà từ chối.

Nhưng Ngụy Hợp không sợ.

Y căn bản không quan tâm những người còn lại có mặt mũi hay không, theo quy củ làm việc, ai tới cũng không tiện sử dụng.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến hấn có thể được bổ nhiệm chức vị này.

Rặc rặc.

Ngụy Hợp đi ra thang máy, tiến vào bãi đỗ xe.

Rất nhanh hấn đã đến trước xe của mình, mở cửa ngồi vào chỗ bằng lái.

Thời gian hai mươi năm, đối với người bình thường thì dài đằng đẵng, đủ để phát sinh rất nhiều biến hóa.

Nhưng đối với linh năng giả mà nói, chỉ là đoạn nhân sinh dài lâu của bọn họ.

Một tiếng bộp vang lên, cánh cửa xe mở ra.

Lập tức bên trong xe, tất cả dáng vẻ tựa như sao trời, lốm đốm sáng lên toàn bộ ánh sáng màu lam.

Hình quạt phía trước thể hiện các loại số liệu hoàn cảnh trong xe.

Ngồi ở trên vị trí, Ngụy Hợp hơi dừng lại, vẫn không nhúc nhích, chỉ có chút xuất thần nhìn các loại nghi thức trước mặt.

Trong nháy mắt, hắn đã sinh sống ở Ngân Đái khu hai mươi năm.

Hiện tại, cuối cùng cũng sắp tới lúc phục dựng điều hòa được tề. Có lẽ người khác xem ra, cửa điều hòa được tề này là nguy hiểm nhất.

Bởi vì một khi không cách nào điều hòa thành công, rất có thể sẽ xuất hiện tổn thương gen, hơn nữa bởi vì tính kháng được và nguyên nhân giá cả.

Bình thường, chỉ có một cơ hội để áp dụng và điều chế được tề.

Không có biện pháp, giá cả lên tới ngàn vạn, cùng phục được một lần sẽ sinh ra đặc tính kháng được tính cực lớn.

Một cửa ải cuối cùng của ba cửa ải ánh sáng này, thành công bị kẹt không biết bao nhiêu thiên tài.

Nhưng đạo cửa ải này gọi là nguy hiểm, đối với Ngụy Hợp mà nói, chỉ là một lần đột phá an toàn bình thường.

Không hề có chút bất ngờ nào.

Có Phá Cảnh Châu tại, bất luận bình cảnh thế nào, hắn đều như giẫm trên đất bằng.

Vì vậy lúc này hắn chỉ cảm khái một chút.

Chỉ thế mà thôi.

Mở thông tin, Ngụy Hợp kiểm kê ảnh chân dung của Bích Liên.

Đầu giống như hai cánh chim cánh chim đế đen kịt, ôm nhau cùng một chỗ, đứng ở trên một khối mặt băng đang di động.

“Uy, chẳng mấy chốc sẽ về nhà... Hôm nay đã chuẩn bị cho người cá kho kho rỗng kho ăn thích ăn nhất!” Thanh âm dịu dàng của Bích Liên từ trong máy truyền tin truyền ra.

“Là thuộc hạ cảm tạ ta, đặc biệt mua đưa đến bàn công cho ta làm, thật sự là đây cũng không được, người cũng biết ta là

người sẽ không cự tuyệt người khác. Cho nên dứt khoát mang về chính mình để ăn.”

Ngụy Hợp khước miệng khẽ nhếch, thu lễ liền nhận lễ, lý do còn làm ra chiêu trò.

Từ sau khi Bích Liên Cao Thăng đốc bộ đặc biệt xác định chỗ dài đằng đằng, thường xuyên có người chạy tới tặng lễ, chính là để cho nàng giơ cao đánh khế, thời điểm chấp tay rộng rãi.

Mà Bích Liên cũng không cần đại lễ, thu lễ nhỏ rồi cũng nhắm mắt cho ta mặt mũi, thuận theo đại lưu.

“Người qua trận liền phải đi Linh Hải tinh, lần này tiến tu thời gian xuống chưa?” Ngụy Hợp lên tiếng hỏi.

Hai mươi năm, linh lực Bích Liên bây giờ cũng đã tích lũy đến mức cực hạn.

Cơ hội tiến tu lần này, chính là hệ an toàn coi trọng nàng, cho nàng bồi dưỡng một lần.

“Xuống rồi, đại khái phải mất năm năm. Tuy nhiên ở giữa sẽ có ngày nghỉ, nếu như ngươi muốn ta thì cũng có thể đến thăm ta.” Bích Liên nhẹ giọng nói.

Hai mươi năm, hai người sớm đã ở cùng nhau, chỉ có Ngụy Hợp vẫn luôn không chế, không có đứa con.

Không phải hẳn không muốn, mà là một khi mang thai, có thể tu luyện đối với linh năng của Bích Liên, sẽ là một mối liên hệ cực lớn.

Mang thai không chỉ sẽ kéo chậm tiến độ, sẽ ảnh hưởng tổng lượng linh lực Bích Liên, ngược lại lui bước.

Ảnh hưởng như vậy, giảm đi một ít, ít nhất cũng bị chậm trễ gần mười năm.

Cho nên hẳn không thương lượng với Bích Liên, mà quyết định đợi sau khi bọn họ quang chiếu xong sẽ bắt trẻ con.

Dù sao Bích Liên cũng không biết, đột phá cũng không có nguy hiểm với Ngụy Hợp.

Hắn đã định trước ngày sau khi ánh mắt chạm đến tầng cao nhất.

“Nếu thuận lợi tiến tu, trở về ta hẳn là có thể đạt tới yêu cầu gấp mười lần linh lực... Đến lúc đó, ta dự định điều chỉnh trạng thái, phục dụng cùng được tề.” Ngũ khí Bích Liên thu liễm, nghiêm nghị nói.

“Ta ủng hộ ngươi.” Ngụy Hợp trầm giọng nói: “Phương diện điều hòa được tề, không cần lo lắng, ta...”

“Chính ta có huy chương để đổi.” Bích Liên ngắt lời hắn: “Ngươi kiếm tiền cũng không dễ dàng gì, tự ta có thể làm được, không cần ngươi.”

“Tốt... Tốt. Ngươi vẫn như cũ..” Ngụy Hợp có chút bất đắc dĩ. Từ hơn mười năm trước, Bích Liên đã không cần hắn hỗ trợ bổ sung bất cứ phí tổn nào nữa.

Nàng hoàn toàn dựa vào huy chương của mình, cùng thu nhập hằng ngày, đã có thể thỏa mãn nhu cầu rèn luyện của mình.

“Yên tâm đi, ông chồng khác, lần này khả năng ta thật sự phát đạt rồi!” Lời nói của Bích Liên lần thứ hai thấp giọng, có chút chờ mong và thần bí.

“Còn nhớ rõ những gì ta đã nói, những nữ nhân bộ trưởng Đốc sát vẫn luôn rất quan tâm ta sao?”

“Ừm, sao vậy?”

“Lần trước nữ nhân đề cử ta đi tham gia trên đường linh năng Sa Long, có thể là biểu hiện của ta trên Sa Long Thượng Nhân rất tốt. Vương Thư hội thuộc về nữ nhân váy dài, một vị đại nhân vật trong đó nhìn trúng ta, muốn nhận ta làm đệ tử!”

Vương Khải thư hội?

Ngụy Hợp sững sờ trong lòng.

Hắn đã từng nghe đến tổ chức của đế quốc này.

Tất cả đều đang sinh động bên trong Bành Toa đế quốc, thuộc về thế lực bảo vệ Vương phái trong phái.

Là một trong những tổ chức đại biểu trung thành với Vĩnh Quan hoàng đế bệ hạ.

Thành viên trong đó, kém nhất cũng là tướng cấp.

Tướng cấp là cường giả cấp độ nào, Ngụy Hợp không rõ ràng, nhưng không hề nghi ngờ, đại nhân vật như vậy... Có thể coi trọng Bích Liên, có khả năng thu làm đệ tử.

Đây tuyệt đối là một chuyện tốt vô cùng lớn.

“Đúng rồi, vị đại nhân vật kia là nam hay nữ?” Ngụy Hợp vội vàng hỏi một câu.

“Đương nhiên là nữ.” Bích Liên sững sờ, lập tức nở nụ cười: “Phụ phụ thật sự là... yên tâm đi, nhân vật lớn như vậy, đều đã gần ngàn tuổi rồi, căn bản không thể bởi vì dục vọng sinh lý thấp kém mà ảnh hưởng.”

“Tốt, điều này xác thực.” Ngụy Hợp thở phào nhẹ nhõm, xác thực, không cần nói cái cấp độ kia, chính là quang chiếu cấp, cái nào không phải cực mạnh không lực cùng nghị lực, mới có khả năng đạt tới.

Ngay cả dục vọng sinh lý của bản thân cũng không cách nào không chế, căn bản không có khả năng đạt tới cảnh giới linh lực cao hơn.

Cực hạn của bảo tổ căn bản chỉ đơn thuần là dựa vào thiên phú, đỉnh cao nhất.

Thiên phú tốt đến mấy, không nỗ lực, không dựa vào tài lực cũng không có khả năng đột phá Quang Chiếu.

“Chờ đi, về sau chúng ta nhất định sẽ càng ngày càng tốt. Phụ phụ người hiện tại phải làm, chính là bảo trọng thân thể, chờ thực lực của ta càng ngày càng mạnh, về sau còn có thể tìm được một ít thứ tốt có thể giúp người kéo dài tuổi thọ.” Bích Liên nhẹ giọng nói.

Ngụy Hợp đã sắp ba trăm tuổi, bề ngoài đã sắp gần cực hạn rồi... Cho dù linh lực của hắn có thể tu luyện đột phá cấp bảo cũng không còn bao nhiêu năm để sống nữa...

Cho nên hiện tại hy vọng duy nhất của nàng là tranh thủ thời gian tăng thực lực, đạt được càng nhiều quyền hạn đế quốc, có thể mua được cơ hội điều chỉnh gen sinh mệnh giúp Ngụy Hợp kéo dài thọ nguyên.

Mà điều chỉnh gen sinh mệnh là kỹ thuật diên thọ chỉ có quý tộc thượng tầng mới có thể hưởng thụ.

“Ta biết... Yên tâm đi, ta sẽ chăm sóc tốt bản thân. Người cũng không nên liều mạng quá, coi chừng thân thể. Ta phối thuốc cho người nhớ nhất định phải uống mỗi ngày.” Ngụy Hợp Nhu nói.

“Biết rồi.” Bích Liên cười cười, nguyên bản nàng chỉ muốn cùng Ngụy Hợp sống cuộc sống bình thản đạm đạm.

Nhưng theo tuổi tác Ngụy Hợp càng ngày càng lớn, nàng dần dần không nở, không nở Ngụy Hợp rời nàng.

Nhưng sinh lão bệnh tử, thọ mệnh đại nạn, vốn là một bộ phận của nhân sinh tự nhiên.

“Nhìn cho kỹ đi, sau này nhà này cứ dựa vào ta làm việc! Người bảo dưỡng tốt cho ta, chờ ta mua cho người gen gen sinh mệnh điều chỉnh!”

Bích Liên nghĩ tới đại nhân vật mình được vương miện thư hội chọn trúng, tâm tình càng lúc càng dâng cao.

“Biết rồi, về sau trông cậy hết vào người.” Ngụy Hợp nói đùa.

“Thê tử của người là mạnh nhất!” Ý chí chiến đấu của Bích Liên tương đối cao.” Được rồi, không nói nữa, ta tiếp tục làm việc.”

“Ừm, về nhà hàn huyên.”

“Bái.”

Tin tức đứt đoạn.

Nụ cười trên mặt Ngụy Hợp vẫn còn lưu lại như cũ.

Cuộc sống như vậy, thật sự rất ấm áp. Nhưng... cũng rất yếu ớt.

Cũng chính vì vậy nên hắn mới muốn trở nên mạnh mẽ hơn, bảo vệ tất cả những thứ này.

Nếu có thể, thì trước tiên phải bảo vệ được những điều này, tìm lại đại sư tỷ và sư tôn bọn họ, có lẽ lúc đó nó mới có thể an ổn, yên ổn sinh sống trong thời đại tinh tế này.

Nhưng bây giờ... Quá tốt đẹp, quá yếu ớt... Tựa như bong bóng xà phòng bảy màu, vừa chạm vào là vỡ.

Ừng ục...

Âm thanh trong thông tin lại lần nữa cắt đứt suy nghĩ của hắn.

“Lão Ngụy, Mục Lợi muốn tổ chức buổi tụ hội đồng loại không?”

“Tụ hội?”

“Ừ, Truy Lợi Lợi đuổi theo Vu Na đã mấy chục năm, hiện tại hai người bọn họ đều đang tích lũy linh lực, đoán chừng hắn muốn nhân cơ hội này trực tiếp thổ lộ.

Nếu lần này không thành công, có lẽ hắn sẽ từ bỏ.”

“Không quan hệ với chúng ta chứ.” Ngụy Hợp đối với những thứ này không có hứng thú.

Hắn không quen Thích Lợi.

“Không liên quan, chỉ là có chút cảm khái.

Truy Lợi cũng là xui xẻo, trận trước bởi vì một sự kiện trên chóc phải một đại nhân vật, hiện tại đã bị đình trệ bồi dưỡng, dự tính sau này linh linh có thể tu luyện tài nguyên đều sẽ bị cắt đứt, thậm chí còn có thể bị sai đưa về mặt đất.

Đoán chừng lần này là lần thử nghiệm cuối cùng của hắn, biết rõ nhất định bị cự tuyệt, vẫn muốn một lần tâm nguyện của mình.

Theo một ý nghĩa nào đó, gia hỏa này coi như là chuyên một rồi.” Ngữ khí của Tư Lý Lan Tạp cũng có chút cảm khái.

Thời gian hai mươi năm, có rất nhiều thứ có thể thay đổi.

“Là vì đuổi theo Vu Na gây chuyện?” Ngụy Hợp liếc mắt một cái liền nhìn ra điểm mấu chốt.

“Đúng vậy a, cho nên đây là tình địch xuống tay. Hấn không gánh nổi, tự nhiên không đùa được.” Tư Lý Lan Tạp khẳng định suy đoán của hấn.

“Đúng rồi, lần này phỏng chừng mọi người sẽ tụ hội lần cuối, rất nhiều người sẽ tới một lần, sau này ly khai càn khôn lợi, cũng không có ai chủ trì tổ chức nữa, nếu không người tới một lần đi.”

“Trở về rồi nói sau.” Ngụy Hợp đối với mấy cái nhân tình thế quái này không có chút hứng thú nào.

Nhưng vẫn có chút hứng thú với chuyện gặp lại bạn cũ.

Chẳng qua, hết thầy đều phải đợi sau khi hấn phục dụng điều hòa được tề.

Mở thông tin ra, Ngụy Hợp khởi động xe, nhìn xuyên qua cửa sổ có từng đạo quang mang tiết tấu xẹt qua.

Trầm mặc trong chốc lát, hấn tiện tay ấn mở thông tin, hiện ra một cái chân dung đen kịt.

“Ta cần một cây điều hòa được tề.”

“Có hàng sẵn, giá cả dựa theo giá nội bộ tập đoàn, có thể cho người sáu trăm vạn. Lúc nào muốn?”

“Nhanh chóng.”

“Ngày mai trước ba giờ, ta đưa đến chỗ ở của người.”

“Được.”

Thông tin đóng cửa.

Ngụy Hợp giảm mạnh cửa, gia tốc chạy khỏi bãi đỗ xe.

Ánh sáng chiếu vào.

Hấn đã tới.

703

Trong tiếng đánh máy lách cách.

Trong một gian phòng tạm thời ở chỗ Ngụy Hợp gần đó, hắn đang nắm tay ở trên máy tính đứt lưới, ghi chép quá trình uống thuốc của mình sắp bắt đầu.

Điều hòa được tề là điểm quan trọng nhất sau cùng quan trọng nhất.

Ý tứ của điều hòa là điều hòa linh lực và nhục thân, khiến chúng càng thêm kết hợp chặt chẽ, sinh ra sự thăng hoa.

Đây là dùng linh lực có thể phản ngược lại ảnh hưởng tới thân thể, xuất hiện tăng lên.

Trên thực tế, trước đó yêu cầu gấp mười lần Linh năng, cũng là vì một bước này chuẩn bị đầy.

Bởi vì muốn linh có thể ảnh hưởng thân thể, tự nhiên cần rất nhiều linh lực.

Từ đầu tới cuối, mục đích chiếu sáng đều là linh năng cường đại trước, sau đó dùng linh lực tăng lên.

gen điều chỉnh lúc trước cũng là như thế, cũng là đang chuẩn bị cho một bước này.

“Hiện tại thời gian là ngày tám tháng năm, lúc chín mươi chín buổi tối.”

“Dựa theo lý thuyết, bắt đầu uống thuốc có thể sẽ xuất hiện linh năng tiêu hao quá độ, cho nên cần phải điều hòa được tề bên ngoài, bổ sung linh lực có thể tăng phúc được thủy. Nhưng bởi vì ta tu luyện chính là Tinh Hải Linh Pháp, vốn so với cùng cấp bậc với linh pháp còn lại thì nhiều hơn nhiều. Cho nên tình huống cụ thể, còn phải tự mình kiểm tra.”

Ngụy Hợp tay đánh ra văn tự ghi chép.

Sau đó hắn đứng dậy, nhìn một cái rương da nhỏ màu đen đã được đưa đến từ sớm.

Hắn tiến lên, mở ra rương da, bên trong là một hộp nhỏ vuông vức màu trắng bạc.

Chiếc hộp này ghi vào vị trí vân tay.

Ngụy Hợp ấn lên, chờ một lát.

Hộp bạc răng rắc một tiếng, tựa như nhụy hoa tự động tản ra, hóa thành từng mảnh kim loại màu bạc.

Mà ở trung tâm đặt một kim trụ dựng đứng, cũng xuất hiện ở trước mắt Ngụy Hợp.

Trên đỉnh cây cột đặt một bình thủy tinh trong suốt tương tự như hương hỏa.

Trong bình có chất lỏng màu bạc hơi mờ đang không ngừng sôi trào, nhảy nhót.

Cách bình thủy tinh, Ngụy Hợp đều có thể nghe được âm thanh bong bóng khí phát ra từ bên trong.

Hắn nhìn xuống phía dưới cái bình, nơi đó có một tờ giấy viết bằng tay.

“Thời hạn phục dụng trong vòng một giờ, nếu không thể lập tức phục dụng, xin lập tức để nó vào bên trong một cái thùng băng nhiệt độ thấp chừng ba mươi độ. Nếu không được hiệu sẽ biến mất.”

Cầm lấy bình, Ngụy Hợp khoanh chân ngồi xuống, ngay tại trước mặt cái rương.

Không hề chần chừ, không hề do dự, thậm chí còn không chuẩn bị.

Hắn cứ như vậy mở nắp bình ra, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Giống như uống chén mì bình thường ven đường mua được, một ngụm nuốt xuống, mặt không đổi sắc.

Nước thuốc lạnh buốt lạnh buốt, mang theo mùi hoa quả, còn có chút ngọt.

Sau đó...

Không còn sau đó nữa.

Ngụy Hợp cũng không kịp cảm giác gì khác, gã chỉ cảm thấy một đám lửa, bỗng nhiên từ trong ngực bùng tuôn trào ra, đốt khắp toàn thân gã.

Cơn nóng hồi đó đau nhức kịch liệt, dường như muốn hòa tan toàn bộ thân thể bao gồm cả linh lực của hắn, hòa làm một thể.

Cưỡng chế được hiệu trùng kích, Ngụy Hợp cúi đầu nhìn về phía lồng ngực mình.

Hiện giờ, tinh hải linh pháp của hắn đã đến tầng thứ hai rồi, lúc này đã đến thời điểm máu chốt, tinh thần hắn hóa thành mũi nhọn, hung hăng đâm về hướng vị trí phá cảnh châu một cái.

Phốc!

Tiếng vang vô hình truyền khắp toàn thân hắn.

Trong chốc lát, một cỗ chất lỏng thanh mát không gì sánh được từ trong hạt châu, từ đó tuôn ra, bắt đầu trong được hiệu mang đến sức nóng thiêu đốt.

Không đến năm phút, vừa rồi còn sôi trào đau nhức cùng được hiệu, liền bị lực lượng phá cảnh châu cưỡng ép đè xuống.

Mà cảm thụ Ngụy Hợp lại biến thành lạnh không gì sánh kịp!

Cực độ lạnh!

Dường như toàn thân đều bị đông cứng, dần dần mất đi tri giác.

Ngụy Hợp chưa bao giờ gặp loại tình huống này, nhưng hắn tin tưởng năng lực phá cảnh châu.

Lúc này hắn dùng Phá Cảnh Châu, mạnh mẽ đột phá Tinh Hải Linh Pháp trong bình cảnh.

Dưới tình huống mọi điều kiện đều đầy đủ.

Linh pháp của tầng thứ hai Tinh Hải đối ứng với cấp Bạo Băng, tầng thứ ba chính là Quang Chiếu.

Cho nên, Tinh Hải Linh Pháp đột phá tầng thứ ba, chỉ có một khả năng, đó chính là đạt tới quang chiếu.

Mà bắt đầu từ tầng ba, tính toán linh lực của linh pháp cũng sẽ biến thành đơn vị mới, đó chính là Linh Nhĩ.

Một Linh Nhĩ tương đương với một vạn phương pháp. Là linh có thể tính toán trong hệ thống, đơn vị đơn vị số lượng cao.

Giống như các đơn vị như Thiên Tiêu, Ngưu, ký ức... trong vật lý.

Ngụy Hợp đã nghiên cứu qua, linh năng của các quang chiếu, về bản chất đã khác với linh năng hạ cấp.

Mặc dù trên danh nghĩa, một Linh Nhĩ có thể ước tính tương đương với một vạn Pháp Quang. Nhưng trên thực tế, một vạn Pháp Nhĩ cũng không thể bằng với Nhất Linh Nhĩ.

Đây là thứ chỉ có thể chuyển hướng một mình, cũng không phải là song phương.

Cho nên, lúc này Ngụy Hợp cảm nhận được sự cải tạo của Pháp cảnh châu và dược liệu đối với thân thể mình.

Hắn đang dần dần mất đi cảm giác thân thể của mình. Tất cả kết cấu, tổ chức trong cơ thể, đều đang phát sinh biến hóa.

Càng trở nên phù hợp với linh năng hiện tại của hắn.

Nhưng cường độ thân thể của hắn quá cao, tác dụng của thuốc đã bị suy yếu đến trình độ cực thấp.

Ngược lại là Pháp Cảnh Châu, đang bộc phát ra lực lượng khổng lồ, mạnh mẽ xoay chuyển tổ hợp huyết nhục toàn thân Ngụy Hợp đến phương hướng phù hợp linh năng.

Thời gian từng chút trôi qua.

Ngụy Hợp cứ như vậy khoanh chân ngồi dưới đất, không nhúc nhích, tóc, lông mi toàn thân đều phủ một tầng sương trắng nhàn nhạt.

Cảm giác rét lạnh cực độ phát ra từ người hắn, làm nhiệt độ cả gian phòng cũng giảm xuống không ít.

Hắn nhắm chặt hai mắt, nơi sâu nhất trong cơ thể.

Mỗi một tế bào của toàn thân, mỗi một gen đều đang đắm chìm trong sự thăng hoa của ánh sáng.

Mà ở chỗ sâu trong huyết nhục Ngụy Hợp, một tia ẩn giấu kia phát ra sâu sắc, cũng bắt đầu dưới tác dụng phá cảnh châu, dần dần bị cưỡng ép tan rã.

Linh lực của hắn bắt đầu kết hợp hoàn mỹ với thân thể, dung hợp.

Rắc rắc.

Đột nhiên một tiếng động nhỏ vang lên.

Ngụy Hợp đột nhiên lấy lại tinh thần, hắn ta giấu một bóng đen ở sâu trong huyết vị, im hơi lặng tiếng hiện ra, bắt đầu dung nhập vào linh năng lúc này của hắn ta.

Mục đích của điều hòa cửa ải này, là dung hợp hoàn mỹ tất cả lực lượng thân thể, bất luận là nhục thân hay là linh năng.

Mà để chấp hành mục đích này, Phá Cảnh Châu cưỡng ép bắt đầu bức thần lực hút vào chỗ sâu trong thân thể Ngụy Hợp ra.

Bản chất của lực hút tinh thần vẫn thuộc loại linh năng và ý chí, kết hợp với một phần sản phẩm thần bí bên ngoài, sinh ra một tạo vật đặc thù.

Lúc này nó bị Phá Cảnh Châu cưỡng ép bao vây, toàn thân hiện đầy vết rạn răng rắc.

Rầm rầm một tiếng.

Trong giây lát, lực hút Thần lực triệt để hóa thành vô số mảnh vỡ, mảnh vỡ tan rã, hóa thành chất lỏng, triệt để dung nhập vào các nơi toàn thân Ngụy Hợp.

Mà quỷ dị chính là, linh năng Ngụy Hợp vốn màu lam nhạt, lúc này rõ ràng cũng bắt đầu bị nhuộm lên một tầng màu đen, phẳng phất như bị màu sắc lực hút của thần lực nhuộm thành màu đen.

“Phù...”

Không biết đã qua bao lâu.

Ngụy Hợp chậm rãi mở mắt, hắn cảm giác được toàn thân mình các nơi, trước nay chưa từng có nhẹ nhàng và sạch sẽ thanh tịnh.

Đúng vậy, chính là sạch sẽ.

Tựa như từ trong ra ngoài, hoàn toàn tắm rửa một cái nước nóng vô cùng sạch sẽ.

Tất cả vết bẩn đều bị thanh trừ sạch sẽ.

Hắn liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này trời đã hửng sáng.

Bản tính máy tính ở bên cạnh, hiện ra thời gian là: 8 ngày 7,, 5 điểm điểm điểm rạng sáng.

“Chớp mắt đã qua hai ngày sao?”

Ngụy Hợp đứng lên, mở ra linh năng kiểm tra bảng xếp hạng.

Linh thể xếp hạng cuối cùng của mỗi người vang lên mấy lần, rất nhanh hiện ra một số liệu.

“Đã kiểm tra xong, tổng số linh lực của ngài là một. Nhị Linh Nhĩ, xác định là Quang Chiếu sơ giai. Chúc mừng ngài, lần đầu tiên tiến vào Quang Chiếu Linh Vực, có nên báo cáo số liệu lên trung tâm của ngài không?”

Nói xếp tự động nhắc nhở.

“Báo.” Ngụy Hợp trả lời.

Không báo lên thì lấy đâu ra miễn phí quang chiếu cơ thể nghiên cứu? Cường độ thân thể hẳn là thêm thường chiếu thể rất lâu.

Loại tốc độ khủng bố này nếu kết hợp với thực lực thân thể của hắn lúc này, quả thực chính là đại sát khí.

Đến lúc này mới chính thức được coi là giai cấp cao nhất trong cái thành này.

Hai tay Ngụy Hợp hoạt động, cảm giác toàn thân không phải bình thường.

Nhưng hắn cảm giác được thể trọng của mình vẫn như trước không thay đổi.

Rất hiển nhiên là kết cấu ưu hóa, dung hợp tất cả lực lượng xong, loại bỏ phần lãng phí, giảm bớt bộ phận xung đột bên trong.

Dem lực lượng càng nhiều hướng, vắn thành một cái dây thừng.

Chẳng mấy chốc mọi người đã có tin tức mới.

“Ngài đã xác minh rất nhanh sẽ có nhân viên công tác đến đây chiếu cố, xin chú ý tiếp đón. Sau khi thuận lợi xác nhận, ngài sẽ tự động đạt được quyền hạn quang cầu quyền hạn.”

“Đến rồi...” Ngụy Hợp thoáng có chút chờ mong.

Chỉ có sau khi xác minh, mới có thể đạt được quyền hạn mua sắm linh pháp cao cấp và nuôi dưỡng thân thể.

Đóng cửa cuối cùng, hắn bắt đầu cảm nhận cẩn thận, quang chiếu và Bạo Phong Ảnh Trùng khác nhau một trời một vực.

Điểm khác biệt lớn nhất, trực quan nhất chính là tốc độ phản ứng của linh lực hắn.

Thậm chí tốc độ phản ứng thần kinh so với trước kia nhanh hơn rất nhiều.

Thật sự rất nhiều.

Phản ứng thần kinh là có cực hạn, đây là thường thức mà rất nhiều người đều biết.

Nhưng linh lực có thể không ngừng tăng lên tới cực hạn.

Đến cấp độ soi sáng, cực hạn này lại được tăng lên trên diện rộng.

Ngụy Hợp yên lặng, nhắm mắt, sau đó trong nháy mắt mở ra.

Bốp!!

Hết thấy chung quanh phảng phất đều tiến vào một trạng thái cực độ chậm chạp.

Đây là hắn tập trung lực chú ý vào các đồ vật càng chi tiết hơn, phát sinh trạng thái quang chiếu.

Cái gọi là trạng thái quang chiếu, chính là chỉ quang cầu sở hữu các loại năng lực tổng hợp, dung hợp sinh ra một loại trạng thái đặc thù.

Tình trạng này cũng giống như thời gian bắn ra vậy, thế nhưng nó có thể mở ra trong thời gian dài và cũng không có di chứng gì cả.

Dưới loại trạng thái này, tốc độ quang chiếu có thể lấy tốc độ cao mấy chục lần so với âm tốc, nhanh chóng chuyển chỗ giao thủ.

Mà rời khỏi trạng thái này, bọn họ lại có thể giao tiếp sinh hoạt như bình thường.

Đương nhiên, trong trạng thái này cần tiêu hao linh lực, tiêu hao rất nhiều.

Ngụy Hợp từ trước đó đã biết năng lực này, cho nên cũng không quá giật mình.

Ánh sáng là năng lực cơ sở của cấp độ này. Không có cái này, chiếu sáng cũng không thể nào tiến hành chiến đấu với tốc độ mấy chục lần.

“Sau đó, chính là muốn xem xem linh thuật mà ta mới thu được... Linh thuật mới là thứ dùng nhiều nhất trong thực chiến.”

Ngụy Hợp mở ra cá nhân cuối cùng, tiến vào Tích Phân Thương thành, điểm tiêu chuẩn mua sắm tầng thứ ba Tinh Hải Linh Pháp.

“Tầng thứ ba Tinh Hải Linh Pháp: Chuyên dụng của Quang Chiếu Cấp, có thể thiết kế nhắm vào Linh Nhĩ của Quang Chiếu cấp, trong giai đoạn này, Linh Pháp Tinh Hải chính thức phát huy được đặc sắc của bản thân.

Ưu thế: Tất cả tu hành giả tu luyện linh pháp Tinh Hải tiến vào ánh sáng đều có thể mở ra trạng thái ánh sáng trong một thời gian dài. Linh lực khôi phục tốc độ và tốc độ tiêu hao cơ bản đều ngang nhau.

Năng lực như vậy, chỉ có Cửu Thực Pháp là có được, người tu luyện linh pháp còn lại, cũng không thể làm được việc mở ra ánh sáng toàn bộ.”

Tiếp theo là linh thuật bổ sung tầng thứ ba.

“Tầng thứ ba Linh thuật: Linh trì, lóng lánh, hộ thuẫn bằng linh lực.”

Chỉ có ba cái linh thuật, nhưng đều là loại tương đối thực dụng.

Ngụy Hợp đảo mắt qua từng cái, linh trì thứ nhất là để gia tăng tốc độ khôi phục linh lực, chỉ cần là dùng tinh hải linh pháp đột phá, tự nhiên sẽ tự động nắm giữ.

Hơn nữa hai mươi tư giờ toàn bộ Thiên hầu đã tự động có hiệu lực.

Đây cũng là tinh hải linh pháp quang chiếu, có thể toàn bộ hành trình chiếu sáng trọng yếu lực.

Người thứ hai, lóng lánh.

Chính là dựa vào linh lực trong nháy mắt áp chế đối thủ khiến thần kinh toàn thân mất linh, mất đi năng lực chống cự.

Đây là phiên bản tăng cường của tinh không cấp gió bão, nói rõ bên trong nhắc nhở, khi linh lực chênh lệch lớn, linh thuật này có thể sẽ dẫn đến tổn thương vĩnh viễn.

Mà uy lực cụ thể vẫn phải thực tế thử mới biết được hiệu quả.

“

*

*

*

Linh thuật thứ ba, Linh lực hộ thuẫn, là loại mà rất nhiều Linh pháp đều có.

Có thể ngưng tụ linh khí thành hộ thuẫn phòng hộ toàn thân.

Quang Chiếu Cấp, sở dĩ không có nuôi dưỡng cũng có thể bị người kiêng kị, chính là điểm này. Linh lực của bọn họ có thể phát sinh sự thay đổi về chất, có thể gia tăng mức độ lớn không có năng lực thực chiến công phòng khi nuôi dưỡng cơ thể.

Cho nên rất ít quang chiếu khi chưa có di thể thì bị ám sát chết.

Bởi vì linh lực của bọn họ cường độ, hình thành linh lực hộ thuẫn, phẩm chất cực cao.

Bình thường có thể có một nửa tác dụng phòng ngự của bộ thể quang chiếu cấp.

Đương nhiên, cường độ này không đối phó được Quang Chiếu Thái Thể, nhưng đối với lần trước còn một cấp, Quang Chiếu Cấp không phải là không có sức phản kháng.

Bọn họ có lẽ không thảo phạt đủ, nhưng phòng ngự thì nhất định không thành vấn đề.

Cố phòng ngự và tốc độ phản ứng thần kinh vượt xa thường nhân, cho nên chiếu sáng cơ hồ không bị vượt cấp đánh bại.

Phong bạo cực hạn và quang chiếu, căn bản chính là hai giống loài.

Sau khi xác định linh thuật, Ngụy Hợp mới hiểu được vì sao đế quốc lại phân chia cấp độ này ra, làm cấp bậc quản lý.

Hắn thở dài, rất nhanh liền nghe bên ngoài có tiếng máy móc do phi hành khí chậm rãi hạ xuống.

Cửa khoang mở ra, có tiếng bước chân rơi xuống đất, tiến vào cửa lầu các.

Không đợi bao lâu, cửa phòng của hắn một tiếng bị gõ vang.

Thịch thịch thịch.

“Xin hỏi Ngụy Hợp thượng úy có ở đây không?” Một giọng nữ ngọt ngào vang lên ngoài cửa.

Ngụy Hợp phát tay, buông lỏng lực hút, mở khóa ra.

“Mời vào.”

“Quấy rầy rồi.”

Cửa phòng mở ra, hai nữ tử lục tục đi vào.

Hoàn toàn khác với cấp bậc bão giạt lúc trước, lần này tiến vào hai vị, dáng người nóng bỏng, trước lồi sau vênh lên, một người tóc vàng, rực rỡ nhiệt tình. Một người đến lưng tóc đen, lạnh lùng bức người.

Hai cô gái đều là mỹ nhân hiếm thấy, không phải mỹ nhân điều chỉnh dung mạo mà là mỹ nhân trời sinh.

Chút Ngụy Hợp này vẫn có thể phân rõ.

“Ta thật cao hứng vì chuyện chúng ta đảm nhiệm thành viên của ngài. Ta tên Y Quán.” Tóc vàng muội tử nói.

“Ta là Đường Lý.” Nữ tử tóc đen bình tĩnh nói.

“Giới nhân thủ vấn đề, tuy chúng ta chỉ là cấp độ gió bão, nhưng thỉnh ngài đối với trình độ chuyên nghiệp của chúng ta yên tâm. Đối với trình độ chúng thực, chúng ta đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp nghiêm ngặt nhất.” Y Túc ưỡn ngực đầy đặn có chút khoa trương, không chút e dè khom người hướng Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp cảm giác ánh mắt cùng tâm tình hai người có chút không bình thường, trong lòng lập tức hiểu được.

Rất có thể hai người này muốn trước tiên tiếp cận đẳng cấp ánh sáng mới tấn chức, sau đó dựa vào tư sắc của bản thân, thử

xem có thể một bước lên trời hay không.

Dù sao người vừa mới đột phá luôn mang theo cảm xúc không ổn định, giá trị của bản thân và định vị đối với mình, cũng chưa kịp nhận rõ.

Lúc này cần một người dẫn đạo trợ giúp hiểu rõ tình huống.

Mà trong loại tiếp xúc này, nếu là do tuổi trẻ dung mạo xinh đẹp dị tính tiến hành, tự nhiên sẽ tới gần thủy lâu đài trước trăng, sinh ra một số hoả hoa tự nhiên nào đó.

Ngụy Hợp suy nghĩ một chút cũng có thể hiểu được, công tác của hai nữ tử trước mắt tuyệt đối là rất nhiều người tranh nhau làm việc.

Mà nhìn riêng hai người này, cách ăn mặc, trang sức, cử chỉ, lời nói, đều không giống xuất thân người bình thường.

Rõ ràng, có thể đạt được chức vị mà tất cả mọi người đều tranh đoạt như thế này mà bản thân vẫn chỉ là cấp bão, bối cảnh gia đình chắc chắn cũng rất mạnh.

“Như vậy thì phiền toái hai vị rồi.” Ngụy Hợp đứng lên, thu lại rương thuốc trên đất.

“Chứng minh cụ thể cần ba bước. Thứ nhất, nghiệm chứng chất lượng linh tài.

“Thứ hai: Nghiệm chứng thần kinh tốc độ phản ứng.”

“Thứ ba: Nghiệm chứng có thể tiến vào hay không.”

“Tốt, ta sẽ tận lực phối hợp.” Ngụy Hợp gật đầu nói.

Nếu là ánh sáng còn lại, vừa mới đột phá, dưới tâm tình chập chờn, có lẽ sẽ cùng hai mỹ nhân trước mắt phát sinh cái gì đó, nhưng hẳn có Bích Liên, cũng sẽ không phương diện này suy nghĩ.

Nửa giờ sau, ba người không hề có chút gợn sóng nào hoàn thành xác nhận.

Trên ảnh chân dung cuối cùng của một người Ngụy Hợp, nguyên bản phong tiêu lúc này đã đổi thành mới, thuộc về một mặt trời tỏa ánh sáng.

“Nếu như ngài còn có vấn đề gì ngoài ý muốn tìm hiểu, có thể liên lạc với chúng ta bất cứ lúc nào. Trong vòng một năm sau, Y Phật, cùng Đường cô nương, đều là thành viên phụ trợ riêng của ngài.”

Thiếu nữ tóc vàng nóng bỏng mang theo nụ cười ngọt ngào nói: “Bất cứ lúc nào, hay đêm khuya. Chỉ cần ngài triệu hoán, chúng ta đều có thể chạy tới nhanh nhất.”

“Như vậy sau này sẽ quấy rầy hai vị nhiều hơn.” Ngụy Hợp giả bộ không nghe ra đối phương hàm ý gì.

Mâm má thoáng có chút thất vọng, nhưng vẫn che dấu được cảm xúc của mình.

Nàng biết rõ, chỉ một quang cấp đại biểu, có thể đủ để chèo chống ít nhất năm trăm năm gia tộc cường đại tồn tại.

Cho dù có cách ly, chỉ cần leo lên được một ánh sáng, tương lai chắc chắn có thể hưởng thụ rất nhiều phúc lợi, quyền hạn, địa vị, phúc lợi.

Đây là sự đề thăng của toàn bộ tầng lớp xã hội.

Dưới ánh sáng và ánh sáng, nó chính là hai thế giới.

Mà khác biệt như vậy, thể hiện lớn nhất, là trên luật pháp.

Luật pháp đế quốc có rất nhiều luật lệ nhằm vào đều chiếu ánh sáng xuống. Mà chiếu vào ánh sáng, có phán định càng khoan dung.

Nói như vậy, chiếu rọi sau khi phạm pháp, nếu như cần bồi thường, sẽ biến thành trực tiếp trừ khử.

Phải vào tù, sẽ giáng cấp thành tiền lỗi.

Có hạn mức độ thi triển đồ hình vô kỳ giảm. Tử hình giáng xuống cấp đã là vô hạn.

Luật pháp như vậy, trực tiếp chiếu sáng các quý tộc, từ trên cấp bậc địa vị, nâng cao một mảng lớn.

Mà hai người Y Túc cũng là linh năng giả cấp Bạo Phong, nhìn như mới chỉ cách một giai vị, nhưng chỉ có chính các

nàng biết, một giai vị đại biểu đại diện cho giai vị chênh lệch cỡ nào.

Thậm chí rất nhiều chức vụ cao cấp, không phải không cho phép đảm nhiệm.

Sau khi nhìn thấy Ngụy Hợp không nói thẳng từ chối, hai muội muội có chút thất vọng nên mang đi nhận chứng nhận rồi rời đi.

Mà Ngụy Hợp thì bắt đầu hiểu rõ ánh sáng, quyền hạn cụ thể có thể và phúc lợi.

Hắn và Bích Liên đã sớm nhấn lại, muốn bế quan rèn luyện linh có thể ba ngày, hiện tại còn có thời gian thừa có thể dùng.

Không thể lãng phí.

Trong một biệt thự xa hoa dày đặc ở khu vực Ngân Đái tằm.

Áu tráng đang ngủ mơ mơ hồ bị một trận âm thanh dồn dập truyền tới đánh thức, khôi phục tinh thần từ trong giấc mơ.

Hắn đưa mắt nhìn ra bên ngoài, thiên tài mới vừa sáng rõ, thời gian chỉ mới có tám.

Một tiếng nổ chính là kết quả cuối cùng của cá nhân hắn.

“Mới sáng sớm đã từng này tuổi rồi còn bị người khác quấy rầy như vậy...”

Trãi Triều có chút bất mãn cầm lấy cuối cùng, quét mắt nhìn màn hình hình chiếu ra.

Quả nhiên, lại là Lý Hàm Nguyệt.

Đã nhiều năm như vậy, Lý Hàm Nguyệt thường xuyên nghĩ đến ánh sáng thích hợp có thể tiếp xúc đến.

Cách một đoạn thời gian sẽ tìm hắn nhờ hỗ trợ giới thiệu cầu kéo.

Nhưng vô luận bao nhiêu lần kéo cầu, chiếu sáng một đám người đều có muội tử ôm ấp trong lòng.

Căn bản không ai để ý đến một nữ nhân không kiểm nghiệm sống riêng lẻ như Lý Hàm Nguyệt.

Đương nhiên, nguyên nhân căn bản vẫn là quan niệm cấp bậc, chiếu sáng đa số đều sẽ lựa chọn cùng quang chiếu kết hợp. Dù sao thọ mệnh cũng đã khác.

Ánh sáng ít nhất cũng có thể sống năm trăm năm. Mà chiếu xuống, nhiều nhất là ba trăm tuổi.

Kết hợp vượt cấp, còn không thể sinh sản.

Nếu Lý Hàm Nguyệt là cấp bão không có bối cảnh gì, có lẽ sẽ có ánh sáng nguyện ý chơi đùa với cô ta, dù sao chơi chán ném đi cũng không sao cả.

Nhưng sau lưng Lý Hàm Nguyệt còn đứng trầm ngâm truyền tống.

Ánh sáng của ông lão này tuy rằng chỉ là chức vụ văn chương, nhưng vẫn chiếu sáng cả gia tộc.

Cứ như vậy, nếu dính dáng đến Lý Hàm Nguyệt, đối phương, vậy thật có khả năng không thể không cưới nữ nhân này.

Đây mới là nguyên do Lý Hàm Nguyệt vẫn không lập gia đình nhiều năm như trước.

Nàng ta không để ánh sáng trở xuống, nhưng chiếu sáng trở lên cũng không ai nguyện ý đụng vào nàng.

Bởi vì lựa chọn của các chiếu sáng quá nhiều.

Bão cấp ngược lại có rất nhiều người thích nàng, đáng tiếc nàng không muốn.

“Cha, giúp con nghe ngóng tin vui cá nhân của Lợi Kỳ Bá, lúc trước con lấy được một viên quan thượng cấp đưa vào bàn tiệc tối.” Lý Hàm Nguyệt.

“Biết rồi... Ài, người cũng lão đại không còn nhỏ, còn không cam lòng sao?” —— nhúm.

“Đừng nói với ta những chuyện này. Ta không muốn nghe.” Lý Hàm Nguyệt.

“Nhưng để kéo dài nữa... người tuổi cũng...” Đào chưa nói xong, liền lập tức bị cắt ngang.

“Bên Man Man thế nào rồi? Người sắp xếp cho nàng chuyện xem mắt không?” Lý Hàm Nguyệt.

“Ừm, nhưng nàng ta cũng giống như người... cũng chướng mắt đối phương. Hai người các người đó.” Cảm giác căng thẳng trong lòng.

Như vậy không đề vào mắt, như vậy chướng mắt, nhưng vấn đề là, các nàng cũng căn bản sẽ không chọn các nàng.

Đối với bọn Quang Chỉ mà nói, cuộc sống riêng lẻ khó kiểm soát, chỉ chút này đã đủ loại bỏ các nàng hoàn toàn.

Hắn cũng nhắc cho các nàng là có thể tìm tiềm lực, sau này bồi dưỡng tình cảm. Đáng tiếc. Hai nàng không có kiên nhẫn.

Quảng sáng chiếu rọi gia tộc, còn có dung mạo rất tự nhiên, những điều này đều khiến các nàng tự cho mình là tật xấu cao.

“Được rồi, đừng nói nhảm nữa, giúp ta nghe ngóng rõ ràng tình hình bên phía Lợi Ti Thương, nhớ kỹ nhé.” Lý Hàm Nguyệt.

“Ừm, biết rồi.” Ừng ục.

Loảng xoảng liên lạc, thờ dài.

Đột nhiên ánh mắt hắn quét qua, nhìn thấy một cái ảnh chân dung mà đã lâu rồi không liên hệ, bỗng giật mình.

“Đây là...?”

Bên kia, một quán rượu cỡ lớn đeo dây chuyền vàng, một quán rượu cỡ lớn treo bảng hiệu thiềm điện.

Lý Hàm Nguyệt với một thân váy đỏ ngực rũ xuống, cổ tay Toái Toái Toản trong suốt, ngồi trong chiếc nhẫn, một người có chút khổ sở uống rượu.

Nàng vừa mới chuẩn bị đến danh sách cuối cùng của Lợi Ti Thương Nhân, kết quả lại tặng thêm bạn tốt xin gửi tới, hoàn toàn không có phản ứng.

Bị cự tuyệt, đây đã là tình huống Lý Hàm Nguyệt đã sớm quen rồi.

Không ngừng bị cự tuyệt, bị cự tuyệt, bị cự tuyệt.

Tư thái của nàng cũng càng lúc càng hạ thấp, càng lúc càng hèn mọn.

Cuộc sống như vậy rất mệt mỏi, nhưng Trọc Dương dạy thân thể càng ngày càng kém đi.

Suy tàn của gia tộc đã hiển lộ.

Trước kia bạn chơi với cô gái khuê mật còn lại, cũng dần dần gạt cô ra bên ngoài.

Lý gia suy yếu, cơ hồ mắt thường có thể thấy được.

Nhưng càng như vậy, Lý Hàm Nguyệt càng không cam lòng.

Có lúc cô cũng nghĩ tới, nếu lúc trẻ không chơi bậy, cố gắng kinh doanh bản thân, có lẽ bây giờ sẽ không như vậy.

Nhưng nghĩ lại, nếu như lúc trẻ nàng theo khuôn phép cũ, có lẽ đã sớm được sắp xếp kết hợp với một người có thể bảo tố bình thường, tạo thành gia đình mới.

Như vậy, Lý gia suy yếu cũng là tất nhiên.

Mà hiện tại, nàng mặc dù rất mệt mỏi, nhưng tối thiểu gia tộc còn có thể có một tia hy vọng.

Cho nên, nàng không hối hận lúc trước cự tuyệt an bài của ca ca.

Nàng cũng từng nghĩ qua, sẽ đặt hy vọng vào người cháu gái Lý Thanh Man, nhưng thật đáng tiếc, đến bây giờ Man Man vẫn chỉ là cấp Ảnh Trùng.

Ánh sáng chiếu xuống ngay cả cấp Phong Bạo cũng khó mà tiếp nhận được, trừ phi là bản phối chưa đột phá hoàn toàn, nếu không phần lớn bạn lữ được chiếu sáng cũng chiếu đầy đủ.

Chớ nói chi một hạt giống như Lý Thanh Man.

Cho nên, hy vọng duy nhất của gia tộc, nằm trên vai một mình nàng.

Lý Hàm Nguyệt bung rượu lên, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Mấy năm nay nàng cảm thấy càng lúc càng mệt mỏi, không chỉ là tuổi tác tăng trưởng mà còn có thể lựa chọn quang chiếu, cũng đã thử qua. Nhưng kết quả...

Côn Bằng.

Đột nhiên thông báo lại tới.

Lý Hàm Nguyệt liếc nhìn, là cháu gái Lý Thanh Man.

“Man Man, có việc gì không?” Nàng cầm lấy hỏi một câu.

Bên kia không có tiếng động.

“Man Man?” Lý Hàm Nguyệt nghi hoặc nhìn xuống trạng thái, cuối cùng đúng là đã kết nối.

“Dì nhỏ...” Giọng nói của Lý Thanh Man có chút kỳ quái, có chút trầm thấp.

“Sao vậy? Nói đi.” Lý Hàm Nguyệt nhíu mày, cảm thấy cháu gái có gì đó không đúng.

“Con còn nhớ rõ, trước kia gia gia giới thiệu cho con, Ngụy Hợp bộ an toàn không?” Lý Thanh Man.

“Hình như có ấn tượng, gia gia của người sẽ không định nhắc hẳn cho ta chứ?” Lý Hàm Nguyệt có chút kỳ quái, không biết cháu gái đột nhiên nhắc tới một người xa lạ làm gì.

Hơn nữa nàng cũng mơ hồ nhớ kỹ, cháu gái của nàng đã từng nói, Ngụy Hợp kia tựa hồ đã kết hôn.

“Ta vừa nghĩ, nếu khi đó dì nhỏ đồng ý ở chung với hẳn thì tốt.” Lý Thanh Man thở dài nói: “Như vậy có lẽ con sẽ không mệt như bây giờ.”

“Đùa à, cho dù ta có nghèo rớt mùng tơi đến mấy cũng phải chiếu sáng gia tộc mới đúng, người cảm thấy cho dù có gặp mặt thật, ta cũng sẽ coi trọng quan cấp dưới nông thôn kia sao?” Lý Hàm Nguyệt cười nói.

Lý Thanh Man trầm mặc lại...

“Người ta bây giờ, cũng là chiếu ánh sáng.”

Nụ cười trên mặt Lý Hàm Nguyệt cứng đờ, một cảm giác hoang đường khó có thể hình dung từ tận đáy lòng nàng tuôn

ra.

Nàng ta đột nhiên bình tĩnh lại.

“Man Man đang nói giỡn sao? Bất quá chuyện cười này quá lạnh, không hề thú vị.”

“Đã thông báo xuống rồi, thân phận đã xác nhận khắp nơi là trưởng Ngụy Hợp thượng úy, chính thức nhậm chức phó bộ trưởng bộ phụ tá bộ lạc chúng ta. Đồng thời kiêm chức phó bộ trưởng bộ sau cần trung tâm dục lý.

Tối hôm qua hẳn chính thức đột phá quang chiếu, hơn nữa, nghe nói hẳn vẫn là tinh hải linh pháp tương đối mạnh trong cùng cấp chiếu lên.”

Lý Thanh Man một hơi đem tất cả những gì mình biết nói ra.

“Cho nên...”

Ba. Liên lạc đứt đoạn.

Lý Hàm Nguyệt tay như kéo gió điểu mở trang lưới, điều tra tư liệu về nhân vật cơ bản.

Thông tin từ thông tin chức vụ, trong kho kho kho thông tin có yêu cầu bắt buộc phải công bố một thời gian nhất định.

Rất nhanh, nàng liền tìm được tất cả các chức vụ liên quan tới Ngụy Hợp để an bài.

Mà tin tức trên đó, giống hệt lời cháu gái nói.

“Khai... Nói đùa gì vậy!!”

Da đầu nàng tê dại, cắn chặt hàm răng.

Bụng bình rượu lên, uống một ngụm lớn.

Nàng cố gắng không chế chính mình, không nghĩ tới năm đó ca ca muốn giới thiệu Ngụy Hợp cho nàng.

Nhưng nhìn vào những thông tin tư liệu chói mắt trong bảng lưới.

Lý Hàm Nguyệt không biết mình bị làm sao, nàng không không chế nổi suy nghĩ, nếu như lúc trước mình đáp ứng ca ca,

hợp lại cùng tên Ngụy này, có lẽ, hiện tại sớm đã sống một cuộc sống an ổn giàu có.

Không cần phải ngày ngày nịnh nọt người khác như vậy, không cần nghĩ biện pháp duy trì vẻ ngoài tự hào, cuộc sống xa xỉ.

Trong lòng Lý Hàm Nguyệt như có một ngọn lửa bùng cháy.

Bành!

Cô đột nhiên đứng dậy, hung hăng đập bình rượu xuống đất.

Rầm rầm, mảnh vỡ thủy tinh bắn ra.

Cũng như tâm trạng của nàng lúc này!

“Đùa cái gì vậy!!”

Nàng cắn răng gầm nhẹ một tiếng, quay người phóng về phía cửa ra.

Trong tiếng âm thanh du dương cổ điển.

Lý ba và con gái thê tử cùng ngồi ở bên bàn cơm, người hầu ở một bên theo thường lệ dâng canh đầu tiên cho hôm nay.

Ánh đèn nhu hòa giống như các loại thực cụ làm tác phẩm nghệ thuật. Mặt tường xung quanh, gạch, đồ gia dụng, tùy ý có thể thấy được huy chương đặc thù đại biểu cho gia tộc đang Tu Di.

Những thứ này đều là của hấn nhiều năm qua, không có dựa vào gia đình, dựa vào nỗ lực của chính mình từng chút từng chút tích góp ra nguồn gốc.

Nhìn cô gái tóc vàng mắt xanh đối diện, quyến rũ động lòng người, còn có cô gái đã trưởng thành, trở thành con gái của đại cô nương.

Trong lòng Lý Thánh chỉ muốn để mọi thứ trước mắt tiếp tục diễn ra.

âm áp, thoải mái, thỏa mãn, đủ loại cảm xúc chính diện không ngừng bắt đầu dâng lên trong đầu hấn.

“Đúng rồi, thân ái, chuẩn bị cho ta ba phần lễ vật giống như trước đây. Mặt khác, phòng ở khu Ngân Đái cũng chuẩn bị thêm hai phần. Ta muốn sắp xếp cho mấy người vào ở.”

Trong Mâu bỗng nhiên lên tiếng.

“Ừm, biết rồi.” Thê tử đương nhiệm vừa là người nhà của hấn, cũng là bí thư của hấn, vì lẽ đó sắp xếp mấy thứ này đều là chuyện tương đối dễ dàng.

“Lại phải đưa tiền và giúp đỡ người ta đi sao?” Nữ nhi ba chu cái miệng nhỏ nhắn có chút bất mãn.

“Lần trước phi hành phi hành ta muốn, phụ thân người đều không mua cho ta, hàng năm còn phải tặng tiền cho những người không quen biết. Chẳng lẽ ta không phải con gái ruột của người sao?” Nàng oán giận nói.

Xác thực, tuy rằng Lý Tích thân là trưởng quan tối cao của Ân Thành, nắm giữ quyền lực cùng con đường có rất nhiều cách.

Nhưng hần hàng năm cũng giống vậy cần quản lý con đường quan hệ nhân mạch mình, hơn nữa mỗi lần đều phải giúp đỡ những quan quân thiên tài đào quật Ân Thành, tiến vào Ngân Đái khu tu luyện.

“Bất quá nói cũng đúng, nhiều năm như vậy, những người giúp đỡ người chẳng phải vẫn không có tác dụng gì sao?” Thê tử cũng có chút bất đắc dĩ khuyên nhủ.

Trong đó cười ngượng, quả thực là như vậy, hần đã giúp đỡ nhiều năm như vậy, còn vận dụng quan hệ gia tộc, an bài cho những quan quân này ăn ở, thậm chí giải quyết một số phiền toái.

Tốn không ít, nhân tình cũng lấp vào không ít, nhưng thu hoạch lại rất ít không có mấy.

Không chỉ là người trong nhà, kể cả các trưởng bối còn lại trong gia tộc cũng có không ít lời phê bình sơ lược.

Nhưng hần vẫn kiên trì tiếp.

“Có một số việc, không phải biểu hiện bên ngoài đơn giản như vậy. Ta tin tưởng ta trả giá sẽ không uổng phí.”

Côn Bằng.

Đột nhiên một người cuối cùng phát ra tiếng nhắc nhở.

Bình thường cá nhân cuối cùng cũng đi, nếu không có chuyện gì đặc biệt quan trọng, sẽ rất ít khi có âm thanh nhắc nhở.

Hiện tại hần ở cấp bậc này, rất nhiều chuyện đối với hần mà nói, cũng không tính là trọng yếu.

Nhưng nếu cuối cùng đều vang lên, tức là chuyện hần nhất định phải chú ý.

Trong xe ngựa mở ra hình chiếu cuối cùng, chiếu lên lưới của mình, phóng ra màn sáng.

Màn sáng đang hiện lên một tin tức.

“Trong đó kia, rảnh thì đến khu Ngân Đái uống một chén.”
Ngụy Hợp.

Uống một chén? Lý Tự còn chưa kịp phản ứng, bình thường tính cách như Ngụy Hợp, là rất ít khi hẹn người ra ngoài ăn cơm ăn mừng.

Nhưng bây giờ hắn lại chủ động hẹn mình uống rượu?

Hắn đang muốn hỏi xảy ra chuyện gì tốt, kết quả lại lơ đãng, nhìn thấy tiêu ký mặt trời Ngụy Hợp vừa mới được chứng thực phía dưới.

“Phụt.”

Rượu trong miệng hắn thiếu chút nữa phun ra.

Cái quỷ gì vậy?

Ngụy Hợp thẳng nhãi này? Thế mà đột phá được chiếu ánh sáng!? Đây là trò đùa sao?

Hắn ta nghĩ tới rất nhiều người, rất nhiều thiên tài đột phá ánh sáng chiếu rọi, nhưng duy chỉ có không có Ngụy Hợp.

Không phải nói Ngụy Hợp không có khả năng này, mà tỷ lệ này quá thấp.

Nếu như nói các quan quân thiên tài mà hắn giúp đỡ, là tỷ lệ thêm, như vậy Ngụy Hợp chính là nhị sí.

*

*

*

Cho nên bây giờ đột nhiên thấy lúc trước Ngụy Hợp đột nhiên từ bảo tổ đột nhiên xuất hiện.

Phần kinh ngạc và mờ mịt này mới là nguyên nhân khiến trong nhưng có chút thất thố.

“Đầu ảnh tiêu tử ngươi là thật?”

“Ngươi cảm thấy sao?” Ngụy Hợp.

“... Thực sự đột phá rồi ư? Chắc không phải làm giả xác nhận chứ?” Lý Tự đưa tay đi keo kiệt, mới phát hiện đây là ảnh

màng lưới phát hình. Cái người chứng minh mặt trời kia là keo kiệt không chịu nổi.

“Là đột phá, bỏ ra đại giới cùng tinh lực rất lớn, bất quá, kết quả cũng không tệ lắm.” Ngụy Hợp cười nói.

“Ngươi...” Lý Tự không phản bác gì.

Hắn lắc đầu, đột phá quang chiếu cũng không phải đơn giản như vậy. Điều này có nghĩa là một gia tộc quang chiếu bốn trăm năm sắp thành lập.

“Ta làm sao cũng không nghĩ ra, người đột phá đầu tiên trong vòng tròn của ta, lại là ngươi! Quang chiếu a... Ngươi thật là giỏi!

Lợi hại! Cứ như vậy, sau này ở Ngân Đái khu ta cũng có thêm nhiều bằng hữu uống rượu.”

“Không có việc gì thì đừng tới tìm ta, có việc lại đến.” Ngụy Hợp cười nói. Hắn và giao tình trong nhưng không phải bằng hữu bình thường.

Lúc trước tin tưởng hắn, mạo hiểm chờ hắn trở về, sau đó hắn bị oan, bên trong cũng xuất ra đại lực, giúp hắn tìm người.

Cho nên quan hệ phổ thông đã không đủ để so sánh với giao tình hôm nay của hai người.

“Tiểu tử ngươi vẫn như cũ, bất quá, đoán chừng ai cũng không nghĩ ra, khóa trước của các ngươi, sẽ là ngươi đột phá trước.” Trong lòng cảm khái nói.

Vô số cấp bậc bão, hơn trăm năm khổ tu, tiêu phí tiền tài vô số, là vì cái gì? Không phải là cái mặt trời nhỏ bên cạnh đầu tượng sao?

Mà bây giờ Ngụy Hợp làm được.

Hắn thành công thoát ra khỏi cơn bão tố nhiều như vậy, trở thành một cơn chổi mắt.

“Tiền bối cái gì cũng không có ý nghĩa, quay đầu lại nói chuyện đi.” Ngụy Hợp.

“Được.”

Liên lạc xong.

Lý xuy ngồi tại chỗ, trong lúc nhất thời thật lâu không có lên tiếng, trên mặt tự nhiên toát ra cảm khái.

“Chuyện gì?” Thê tử có chút lo lắng, bình thường rất ít nhìn thấy biểu hiện trong đó.

Cho tới bây giờ, hắn vẫn rất thông dong, hỉ nộ không lộ ra ngoài.

“Không có gì, là chuyện tốt.” Lý Tụ cười nói: “Còn nhớ rõ Ngụy Hợp lần trước ta phí sức hỗ trợ không?”

“Nhớ, làm sao vậy? Ta nhớ lúc ấy chúng ta còn tồn không ít khí lực, đã tích không ít tiền mới thành công.” Thê tử gật đầu: “Chẳng lẽ hắn lại tìm người nhờ người hỗ trợ?”

Nàng có chút lo lắng.

“Không, hắn đột phá ánh sáng, hẹn ta đi Ngân Đái khu uống rượu.” Trong đó tươi cười đầy mặt.

“Còn nói, sau này có việc ta sẽ tìm hắn!”

“Đột phá quang chiếu?” Thê tử ngạc nhiên, nàng cùng nữ nhi đều rõ ràng, độ khó đột phá quang chiếu rất cuộc lớn bao nhiêu.

Nguyên bản đối với chuyện lúc trước giúp Ngụy Hợp, thê tử có chút phê bình, nhưng hiện tại, nàng nhìn cười rất vui vẻ, trong lòng bỗng nhiên có chút minh bạch, vì sao hắn kiên trì nhiều năm như vậy, một mực làm việc giúp đỡ.

Cho dù giúp đỡ nhiều người như vậy, nhưng chỉ cần một hai người vượt qua ranh giới kia, trợ giúp đối với gia tộc sau này, đều rất lâu dài...

Mà tiêu phí lúc trước nhiều như vậy, hiện tại xem ra đều đáng giá.

Tin tức Ngụy Hợp đột phá quang chiếu tựa như gió, vô thanh vô tức truyền khắp rất nhiều vòng quanh hắn.

Hoa Lan Tạp đang khổ luyện chiến đấu trong đội ngũ, thiếu chút nữa bị bàn tay bồi luyện đối diện tát bay.

Hắn ngã lăn trên mặt đất, dứt khoát không đứng dậy nữa, nhìn ảnh chân dung Ngụy Hợp trong bản thông tin xác nhận, dứt khoát cười ha hả.

Trong vòng tròn của mình, lão Ngụy có quan hệ không tệ với y đã đột phá quang chiếu, đây không thể nghi ngờ là một tin tức tốt.

Hơn nữa còn là tin tức cực tốt.

Còn đám chỉ huy của Ngân Đái khu lúc này sau khi dẫn đội chấp hành nhiệm vụ trở về tổng bộ là Bích Liên.

Vừa mới lê thân thể mệt mỏi đi vào đại môn của bộ chỉ huy.

Nàng liền nhìn thấy mấy đồng bạn đi tới trước mặt, đang dùng một loại ánh mắt kỳ quái nhìn nàng.

Nàng mới từ bên ngoài trở về, mấy ngày nay đều ra ngoài giải quyết án mạng cuối cùng, tiến hành chuẩn bị cho cái chết.

Hiện tại nhìn thấy cảnh này, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Bích Liên, ngươi là cái này!” Anh tuấn cùng nàng cạnh tranh chức vị phó bộ trưởng cô đặc biệt bung chén nước, lắc mông mặc quần áo đi qua bên người nàng, so với nàng một ngón tay cái.

“?” Bích Liên có chút mờ mịt, có ý gì?

“Bích Liên tử, chúc mừng chúc mừng, mời khách a, nhất định phải!” Hai tên thủ hạ Độc sát bộ từ chỗ ngồi đứng lên, trong tươi cười mang theo một tia hâm mộ hướng nàng chúc mừng.

“Chúc mừng ta làm cái gì? Có chuyện tốt gì sao?” Bích Liên bảo trì nụ cười, đi đến vị trí của mình.

“Tỷ phu đột phá Quang Chiếu, còn cùng thăng chức, chẳng lẽ không đáng chúc mừng sao?” Một cặp ngựa con mập mập kiêu diễm nói.

“Đột phá quang chiếu?” Bích Liên sửng sốt, ý tứ gì?

Hai ngày qua nàng bởi vì Ngụy Hợp bế quan, bản thân cũng ở bên ngoài kết án, bận không thể tách ra, căn bản không chú ý

những thứ này.

Bây giờ nghe thuộc hạ nhắc tới việc này, nàng hơi sững sờ.

Ngụy Hợp? Đột phá ánh sáng?

Chẳng phải hẳn đang bế quan sao?

Hơn nữa... Chiếu sáng dễ đột phá như vậy?

Bích Liên có chút không tin.

“Tỷ tỷ chẳng lẽ người không xem đánh dấu nhà hấn? Chân dung bên cạnh đúng là to thật.” Một tên cấp dưới kính ngạc hỏi, nàng thấy Bích Liên thật sự không biết.

Bích Liên tranh thủ thời gian mở ra một cá nhân cuối cùng, nhìn về phía đầu ảnh người Ngụy Hợp.

Quả nhiên, thấy ở bên có tiêu ký thái dương.

Đối với nàng xuất thân từ đại gia tộc, dấu hiệu này cũng không hiếm thấy, cho nên lúc này nàng mới nhận ra, đây là dấu hiệu đã được chính thức xác nhận thức.

Ngụy Hợp, thật sự đạt tới ánh sáng mới có tư cách nhận được đánh dấu này!

“Không ngờ...” Cô đứng nguyên tại chỗ, nhất thời ngây ngẩn cả người.

Nàng đã nghĩ tới rất nhiều khả năng, nghĩ tới rất nhiều cuộc sống về sau.

Nghĩ tới việc bản thân cố gắng tiến vào, sau khi tiến vào ánh sáng, đổi cho chồng ta các loại trang bị gen dùng để đổi tuổi thọ.

Nhưng duy nhất không nghĩ tới, Ngụy Hợp tiến vào quang chiếu.

Hơn nữa còn tiến vào nơi này sớm hơn cả nàng!

Nhanh chóng tìm kiếm trang sách, nàng cũng đã tìm được tin tức công khai, nhưng mà nhìn vào tài liệu tin tức.

Hết thấy làm cho nàng cảm giác là ở nằm mơ, nhưng chung quanh người chúc mừng, lại không ngừng nhắc nhở nàng, đây

không phải mộng.

Bích Liên ấn mở giao diện thông tin của Ngụy Hợp.

“Sao người không nói cho ta biết? Chuyện lớn như vậy à?”

Rất nhanh bên kia truyền đến hồi đáp.

“Vẫn còn đang củng cố, chưa kịp nói cho người.” Ngụy Hợp thật sự vẫn đang củng cố linh năng.

Giữa chiều sáng cùng bão tố, linh năng nhảy vọt thẳng hoa hấn cũng cần một lần nữa quen thuộc cùng nắm giữ.

Cho nên cho tới bây giờ, hấn cũng không thông báo cho bất luận kẻ nào, vẫn luôn tự củng cố chính mình.

Ngược lại không nghĩ tới thế tử đã sớm biết.

“Lát nữa phải về nhà sao?” Khóe miệng Bích Liên không tự chủ nổi lên độ cong. Nàng vốn đối với Ngụy Hợp rất nhiều lo lắng, tại thời khắc này, đều tan thành mây khói.

Một cảm xúc vui vẻ, thỏa mãn, chờ mong không ngừng trào dâng trong lòng nàng.

“Ừ, lát nữa đi làm.” Ngụy Hợp khẳng định trả lời.

Cuộc đối thoại của hai người trước sau như một, vẫn bình thản như một.

Nhưng so với trước đây, tâm trạng của bọn họ đã khác.

Vượt qua ánh sáng, đại biểu cho quá nhiều thứ, không chỉ riêng bản thân bọn họ. Ảnh hưởng tới, còn có những người xung quanh bọn họ.

*

*

*

Ngụy Hợp chậm rãi thu liễm linh năng bao trùm xung quanh.

Hắn đã nghiệm chứng qua, dung hợp linh năng hút lực Thần lực của hắn, hiện tại lại đột nhiên có thêm một cỗ năng lực hút mạnh tương tự.

Cỗ lực hút này giống như lực hút lúc trước, đều có thể không chế thu phát.

Càng làm cho hắn kinh hãi chính là, lực hút tựa hồ hoàn toàn dung nhập vào trong linh năng của hắn, cả hai hoà làm một thể, phảng phất ngay từ đầu là một loại sự vật.

Lại có vẻ như hắn ta đã tự mang lực hút từ lúc vừa bắt đầu rồi.

Có thể nói, từ lúc bắt đầu, sức hút của hắn tựa hồ có thể tăng trưởng theo linh năng, tiếp tục tăng lên.

Đây là một tin tức tốt.

Từ khi chân khí biến mất, tu vi thật sự đã đình trệ, lực hút vẫn một mực đặt chân tại chỗ.

Mà bây giờ, rốt cuộc lực hút đã tìm được phương pháp tiếp tục đi tới.

“Xem ra căn bản của lực hút, vẫn là ở ý chí linh hồn và linh năng. Cho nên bây giờ mới có thể dung hợp hoàn mỹ như vậy.”

Ngụy Hợp nhẹ nhàng thở ra, đứng dậy đi tới cửa sổ, một tay kéo ra rèm cửa.

Trên bầu trời bên ngoài, từng chiếc phi điều phi hành, chày xuyên không ngừng.

Quỹ đạo uốn lượn vặn vẹo giữa không trung, uốn lượn uyển chuyển, phía trên mang theo hấp lực, hút vào tất cả xe ở phía

trên.

”phấn đấu nhiều năm như vậy, cuối cùng... cũng coi như là thành thị này trung tâm.” Ngụy Hợp thở dài một tiếng.

Mặc dù hấn vô cùng chắc chắn bản thân có thể đi tới tầng cao hơn, nhưng qua nhiều năm như vậy, thê tử một mực chịu đựng áp lực và ánh mắt trùng trùng điệp điệp kết hợp với hấn.

Tất cả mọi người đều cho rằng, ở cùng một chỗ Bích Liên là cắt đứt tiền đồ tốt đẹp của tương lai của mình.

Là do hấn liên lụy tới Bích Liên.

Chuyện lần đó, vì hấn, Bích Liên thậm chí triệt để náo loạn trong nhà, còn từ bỏ quyền kế thừa.

Nhưng mà...

Bắt đầu từ giờ, có lẽ sau này Bích Liên sẽ thoải mái hơn nhiều.

“Chẳng qua vẫn chưa đủ... thời đại như vậy, thế giới như này, vền vẹn chỉ như bây giờ... Nhưng mà vẫn còn thiếu rất nhiều...”

Ngụy Hợp nhẹ nhàng thở dài.

Tìm kiếm đại sư tử cùng sư tôn, vẫn luôn là chấp niệm hấn chưa bao giờ thay đổi. Tuy hôm nay bởi vì thê tử mà suy yếu chút, nhưng hấn vẫn còn nhớ rõ mục đích này.

Đại sư tử và sư tôn Lý Dung chính là hai người lúc trước đối xử tốt nhất với hấn ta.

Hiện giờ hai người xảy ra chuyện, dù thế nào hấn cũng phải có một kết quả.

Sart Lỗ báo tin từ phân chi nhánh Ngân Đái.

Cạnh bàn dài hoa lệ màu vàng lợt, rất nhiều thành viên phân công đang ngồi ngay ngắn ở hai bên bàn cơm hình chữ nhật, lẳng lặng chờ từng món thức ăn được bung lên.

Thường ngày ở trong nhà là Đa Hạ Lợi xử trí chủ vị, lúc này đang ngồi trên phó vị, sắc mặt bình tĩnh.

Ngồi ở chủ vị là một lão nhân tóc trắng râu quai nón.

Lão nhân mặc áo khoác màu vàng trắng, cổ áo kéo dài, hai hàng màu vàng nghiêng nghiêng kéo dài từ bên người về phía sau, phảng phất như hai kim tuyến.

Khí chất của hắn rất nghiêm túc, cẩn thận tỉ mỉ, ánh mắt phảng phất như đang xem xét tất cả mọi người.

Hắn chính là gia gia ruột của Bích Liên, Tát Tây, tát Lỗ Thác Thác trong gia tộc.

“Lần này tới bên này chủ yếu là tiện thể xem tình hình chi nhánh, bố cục sản nghiệp, cùng với kế hoạch phát triển trong tương lai. Hiện tại xem ra, Đa Hạ Lợi, người làm rất tốt.”

Lão nhân tuy rằng nói năng thận trọng, nhưng đối với Đa Hạ Lợi phụ trách phân gia bên này, rõ ràng tương đối hài lòng.

“Phụ thân quá khen, đây chỉ là việc ta nên làm.” Về mặt Đa Hạ Lợi bình tĩnh nói.

“Được rồi, mọi người không nên khẩn trương như vậy, thả lỏng chút. Đây là gia yến, không nên còn nghiêm túc hơn bên ngoài.” Bành Tây lão nhân nặn ra một nụ cười mỉm, trầm giọng nói.

“Phụ thân tốt.” Đa Hạ Lợi gật đầu.

Những người còn lại hai mặt nhìn nhau, nói thì nói như vậy, nhưng không khí ngược lại cứng ngắc hơn so với trước.

Đám tiểu bối ai nấy đều cố gắng vui vẻ, thấp giọng nói chuyện với nhau, đồng thời còn phải tận lực giữ dáng vẻ, tư thế.

“Mặt khác, nghe nói con gái người Bích Liên, kết hôn với một quan quân hạ cấp? Còn từ bỏ quyền kế thừa gia tộc?” Bất chợt, Bành Tây lão nhân lại lần nữa mở miệng.

Mà vừa mở miệng, chính là loại đề tài cấm kỵ ở trong nhà này.

Đa Hạ lợi chưa bao giờ cho phép người trong nhà nhắc tới Bích Liên ở trong nhà, nhắc đến con gái mình.

Vì một lão già bên ngoài, từ bỏ việc làm bạn từ nhỏ đến lớn với nàng.

Thậm chí còn hoàn toàn từ bỏ quyền kế thừa gia tộc.

Nàng vì có con gái như vậy mà cảm thấy xấu hổ đáng xấu hổ!

“Đúng vậy, tỷ tỷ sinh một đứa con gái tốt đấy. Lúc trước Bích Liên còn ở nhà tranh cãi với chúng ta một hồi.” Bích Ngao ở bên cạnh âm dương quái khí nói: “Vẫn là con trai ta nghe lời, bớt giận.”

Bích Liên chạy theo một nam nhân bên ngoài, từ bỏ tài sản trong nhà, bồi dưỡng tài nguyên tương lai. Việc này cơ bản chỉ là bê bối.

Sắc mặt Đa Hạ Lợi bình tĩnh, gật đầu.” Đúng là có chuyện này.” Nàng biết mặc dù Đại Phô phía tây là gia gia của Bích Liên, nhưng con nối dõi của hắn không ít, không phải chỉ có một mình Bích Liên cháu gái.

Vì vậy không quen thuộc cũng rất bình thường.

“Bích liên quá trẻ nên mới bị người bên ngoài lừa, theo ta thấy thì bọn họ đã nhiều năm trôi qua rồi, hiện giờ e rằng đã hối hận rồi.” Bích Ngang tiếp tục nói.

“Không có gia tộc nâng đỡ, nàng cùng một quan quân nhỏ thì có thể làm được gì? Mỗi ngày sợ là sống qua ngày cũng đều căng thẳng, ngay cả linh có thể phụ trợ được tề cũng mua không nổi a?

Không giống Sa Kiệt nhà ta, hiện tại đã bắt đầu tích lũy linh linh gấp mười lần rồi. Con người, cả đời này, nếu không cẩn thận chọn sai một con đường, tương lai có thể chịu khổ rất nhiều...”

Giọng nói the thé vang lên rõ ràng trong nhà bếp.

“Cho dù nàng ta chịu khổ bao nhiêu, gian nan cỡ nào, đây đều là lựa chọn của nàng ta. Ta sẽ không giúp nàng.” Ngữ khí của Đa Hạ Lợi bình tĩnh nói.

“Con người, cần phải trả giá thật lớn cho lựa chọn của mình, lúc trước nàng đã khăng khăng muốn vì một ngoại nhân rời bỏ chúng ta, thì phải đối đầu gánh vác hậu quả tương xứng!”

Đa Hạ lợi mặt không chút thay đổi, nhưng cái nĩa trong tay ngày càng nắm chặt.

“Lại nói, phụ thân vì sao đột nhiên nói chuyện này?” Nàng sắc mặt bình tĩnh hỏi, nhưng từ động tác đến xem, đã nhiều năm như vậy, nàng vẫn như cũ còn nhớ rõ năm đó, nữ nhi vì một ngoại nhân, đối với nàng rộng to, muốn đoạn tuyệt quan hệ gia tộc.

Tình cảnh đó, cả đời nàng cũng không quên được.

Người, luôn là người mình yêu thương nhất, bị thương nặng nhất.

“Nếu là người một nhà, trẻ con sẽ luôn có lúc không được tự nhiên, tư chất Bích Liên ở trong gia tộc chúng ta, cũng không tệ lắm. Cho nên, người tìm người bảo nàng về nhà thăm thú. “Bàng Tây thần nhiên nói: “Dù sao, trẻ con không hiểu chuyện, lẽ nào người làm cha mẹ như ngươi, cũng không hiểu chuyện? Nhất định phải đánh cược với nàng?”

Đa Hạ Lợi ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn phụ thân.

Chuyện của hai người Bích Liên, ở trong gia tộc nhiều năm như vậy, vẫn luôn là ví dụ ngược, đang tuyên truyền.

Nhưng bây giờ...

“Liên hệ Bích Liên một chút đi, nói cho nàng biết, gia gia không trách nàng. Có rảnh, nàng vẫn thường xuyên đến gia chủ nhìn ta. “Bành Tây thần nhiên nói.

Trên bàn cơm, mọi người nhìn ta nhìn ngươi, đều có chút kinh ngạc.

Nhiều năm như vậy, gia tộc bên kia một mực không chú ý gì Bích Liên, như thế nào tổng gia chủ đột nhiên hiện tại lại chạy tới, đặc biệt ăn cơm còn đề cập tới chuyện một lần nữa liên hệ cùng Bích Liên?

Đa Hạ Lợi trầm mặc, nhìn về phía Lư Địch.

“Lư Địch, ngươi chuyên lời của gia gia qua đi. Bảo nàng hai ngày sáng nay trở về một chuyến.”

Lư Địch đã kết hôn, hấn và thê tử ngồi ở bàn cơm, nhìn người xung quanh một chút.

Đặc biệt là ánh mắt của mẹ, biết mình không tránh được cũng đành chịu, chỉ có thể mở ra một cá nhân cuối cùng.

Trong đám tiếu bối trong gia tộc, Bích Liên bởi vì kết hôn kém, cho nên trong cùng thế hệ, vẫn luôn là đối tượng dạy học mặt trái của mọi người, lấy ra nhắc nhở.

Bởi vì những người còn lại đều là đệ tử đại tộc tìm kiếm môn hộ hộ đối, cho dù kém một chút, cũng là con cháu quan lại, chiếu sáng gia tộc.

So với Bích Liên mà nói thì mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Cái gọi là thế lực gia tộc, kỳ thật chính là từ trong những mạng lưới quan hệ như mạng nhện, lưới nhân mạch chậm rãi tổ hợp mà thành.

Mà mặc dù mọi người tại đây đều là thân thích, nhưng đã sớm cắt đứt liên hệ với nàng, ngay cả phương thức liên lạc cũng xóa bỏ.

Chỉ có Lô Dịch.

Bởi vì quan hệ với muội muội vẫn rất tốt, cho nên thỉnh thoảng sẽ liên hệ với nhau.

Vì lẽ đó, bây giờ còn có thể liên lạc với Bích Liên, cũng chỉ có hắn.

Vì vậy, trong ánh mắt chờ mong của mọi người, Lô Dịch mở ra cuối cùng, tìm được phương thức liên lạc của muội muội.

Ấn mở ra.

“Lão muội người...” Hắn còn chưa bắt đầu nói.

Phía đối diện bên kia liền phát ra từng đoạn thanh âm ùng ùng.

Lô Dịch chớp chớp mắt, nghe thấy âm thanh này, miệng hơi há ra, ánh mắt đờ đẫn.

“Thế nào?” Thê tử của một bên nhẹ nhàng đẩy hắn.

Lô Dịch lập tức lấy lại tinh thần, nhìn thấy mẫu thân và gia gia đều đang theo dõi gã, chờ gã trả lời.

Hắn lúc này mới im miệng, biểu tình có chút bất đắc dĩ cùng quái vật.

“Ta mời nàng... Chỉ là.. Nàng nói, ngày mai nàng cũng không rảnh...”

“Thật không giống! Là trưởng bối của gia gia đích thân lên tiếng, một tiểu bối như nàng còn đang trì hoãn lễ số bên ngoài, so với Sa Kiệt nhà ta...” Thanh âm bén nhọn của Bích Ngang còn chưa nói hết.

“Câm miệng.” Đa Hạ Lợi chọt vỗ bàn một cái, sợ tới mức muội muội Bích Khoát Toàn Toàn thân run lên, không dám nói thêm nữa.

“Lư Địch, ngươi nói tiếp đi, nàng có lý do gì mà không trở về? Lễ nào nàng ta thật sự muốn từ bỏ bản thân? Từ bỏ việc tiến vào ánh sáng?” Đa Hạ Lợi lại lần nữa nhìn về phía nhi tử.

Lấy tuổi Bích Liên, nếu không tranh thủ thời gian đền bù, sau này có khả năng sẽ thật sự không kịp nữa rồi.

Lô Địch nhìn từng ánh mắt chung quanh, có chút cười khổ.

“Bích Liên nói...Hai ngày này nàng đều phải tham gia chúc mừng phu trưởng...”

“Chúc mừng tụ hội? Chúc mừng cái gì có thể so với về nhà thăm trưởng bối quan trọng hơn?!” Bích Ngang cười lạnh châm chọc nói.

“Chúc mừng nam nhân của nàng tấn cấp Quang Chiếu...” Lô Địch trầm mặc, có chút mê mang nói.

Hắn không thể không mê mang, vốn cho là lựa chọn sai lầm, trải qua muội muội kém nhất, hiện tại thế mà... một chút cá mẫn xoay người...

“Tấn cấp ánh sáng? Điều này thật đúng là... Nàng cho rằng chiếu sáng chỉ cần ngoài miệng nói một câu liền có thể đột phá sao?” Bích Thuóm tư tưởng nhìn không được trào phúng nói.

“Ta nhìn thấy, là thật... Bên phía chính cũng đã tiến hành công khai rồi...” Lư Địch lại lần nữa nói.

Âm thanh của sợi tóc xanh ngang kia chợt im bật, nàng tròn tròn mắt nhìn chăm chăm vào Lô Địch, sau đó là mở ra quyết định của riêng mình.

Nhanh chóng tìm kiếm.

Chuyện về Bích Liên, trong gia tộc rất nhiều người đều biết, sớm đã nổi danh rồi. Tự nhiên liền mang theo chồng của nàng là ai, cũng theo đó mà nổi danh.

Cho nên nàng cũng biết tên Ngụy Hợp.

Không chỉ nàng, những người còn lại đều tò mò xôn xao, ở đây ngay cả Đa Hạ Lợi cũng không nhịn được mà nhanh chóng mở ra, tìm kiếm tình huống cụ thể.

Rất nhanh, thông tin tư liệu liên quan tới Ngụy Hợp ùn ùn bày ra, biểu hiện ở trên trang lưới.

Nhìn tư liệu, sắc mặt Đa Hạ lợi có chút quái dị không nói ra được.

Quang chiếu, hiện tại cùng nàng ta hiện tại cũng là một cấp bậc, cấp bậc này cho dù là Sart Lỗ Thác gia, cũng không tính là kém.

Mỗi người trong nhà, bình thường cứ theo cấp bậc đều là đảm nhiệm chức vị quan trọng, là vị trí chủ lực gia tộc.

Bên bàn cơm lập tức yên tĩnh như tờ.

Vừa rồi còn khoe khoang con trai mình là Bích Ngang Ti, bây giờ cũng không biết nên nói cái gì, sắc mặt lúc xanh lúc trắng một trận.

“Không phải nói chồng nàng chỉ là quan quân hạ cấp sao?”

“Hình như là, không sai. Tuy rằng người ta là quan quân cấp thấp, nhưng lại không thể chịu nổi tiềm lực a...”

“Lợi hại, lần này Bích Liên sẽ là hạng tốt nhất so với tất cả chi phụ.”

“Ta đã nói từ trước rồi, Bích Liên lợi hại như vậy người, như thế nào lại vô duyên vô cớ nhìn trúng một quan quân bình thường, hiện tại xem đi, quả nhiên là có nguyên nhân! “

Sau cơn chấn động, từng thân tộc gia tộc nhao nhao nhỏ giọng trao đổi.

“Ha ha ha ha... “Bành Mộc Tây sờ sờ chòm râu màu trắng dưới cằm, ánh mắt càng thêm nhu hòa.

“Còn có chuyện này? Không hồ là cháu gái ta... Tốt rồi, Lô Địch nói cho muội muội người biết, không sao cả, làm chính sự trước là quan trọng hơn. Chỉ chiếu sáng thẳng cấp tự hội là bước mấu chốt để làm người tốt có quan hệ một bước, để cho nó chăm sóc tốt cho nam nhân của mình.

Đợi sau khi làm xong trận này, nhớ dẫn đàn ông của mình tới chỗ ta, nhìn ông lão họ hàng của ta.”

“Vâng thưa gia gia.” Lu Địch nhanh chóng gật đầu, lập tức trả lời Bích Liên.

Trong nháy mắt, bầu không khí xung quanh càng thêm hài hòa.

Chỉ có hai người là Hạ, Lợi và Bích Nhạc Ti.

Đa Hạ lợi nhiều lần vẫn còn đang xem xét tư liệu tin tức trên trang lưới. Nàng đến bây giờ còn có chút không thể tin tưởng.

Rõ ràng là rối rắm, sao trong thời gian ngắn lại biến thành một đồng hoàng kim thế này?

Tiền đồ của con gái bỗng chốc trở nên cực kỳ sáng sủa, đáy lòng nàng cao hứng vô cùng.

Nhưng, rõ ràng Bích Liên đã làm sai, cuối cùng còn phải có kết quả tốt như vậy.

Đây chẳng phải là chứng minh người làm mẫu thân này của nàng, ngược lại mới là sai sao?

Không!

Đa Hạ lợi trong lòng càng thêm mâu thuẫn.

Sự lựa chọn của nữ nhi, kết quả của hiện tại, chỉ có thể chứng minh nàng ta không có sai nhiều như vậy.

Nhưng nếu như nàng vẫn còn ở gia tộc, sau này tuyệt đối có thể dựa vào mối quan hệ thông gia này, đi đến một vị trí tốt

hơn!

Một chỗ tốt hơn bây giờ rất nhiều!

Cho nên, cho dù Ngụy Hợp kia đột phá quang chiếu thì sao?
Bích Liên chọn hẳn, vẫn là gả, là lữ!

Nàng hoàn toàn có thể có một tương lai càng tốt hơn! Có thể
chọn một trượng phu càng mạnh hơn để chiếu sáng!

Không phải như Ngụy Hợp, chỉ có lẻ loi trợ trợ!

Hai ngày sau.

Quang chiếu quan quân chuyên dụng bộ huấn luyện an toàn.

Khu huấn luyện hình bán cầu rộng thùng thình, chung quanh hiện lên từng tầng lực trắng màu lam nhạt.

Bất kể là mặt đất hay là bốn phía, toàn bộ đều có cường độ cường độ cao của tường ngăn cản, phòng bị bất luận cái gì có khả năng xuất hiện tổn thương.

Đương nhiên, dốc sức như vậy, tiêu hao cũng cực kỳ kinh người, cũng chính là lúc Ngụy Hợp thăng chức, cho nên mới có thể miễn phí làm cùng với các quan quân còn lại, sử dụng nơi này.

Lúc này hắn đang mặc một bộ áo giáp toàn thân trắng tinh giống như kỵ sĩ, trong tay cầm kỵ thương hạng nặng bén nhọn, đang giăng co cùng nam tử đối diện trang bị giống như hắn.

Hai người mặc trên người, không phải mặc áo giáp, mà là mô phỏng theo kiểu cơ thể cờ trắng do người nước thiết kế ra.

Đây là quang chiếu thể nuôi dưỡng, cũng là hình hiệu cơ sở nhất trong ánh sáng.

Trừ tốc độ đạt tới tiêu chuẩn ánh sáng ra, cây cờ trắng trong ánh sáng chỉ là cơ hội luyện tập, lực công kích vô cùng thâm, lực phòng ngự ngược lại khá dày da.

“Sắp đến rồi? Cẩn thận.” Thanh âm cây cờ trắng đối diện lần trong cơ thể, từ trong đó truyền ra.

“Đến đây đi.” Ngụy Hợp Cung đứng dậy, hai tay cầm trường thương, sau lưng phun lỗ thủng nhao nhao sáng lên lam quang nhàn nhạt.

Hắn mới thăng cấp lên ánh sáng, cũng là muốn thử xem mình ở cấp độ này, rốt cuộc thuộc về cấp độ gì.

Cho nên trong tới, vừa vận kết cho hắn cơ hội thí luyện.

Dù sao quang chiếu quen thuộc chung quanh hẳn, cũng chỉ có trong nhùng tơ đến thích hợp.

Chỉ dựa theo cấp bậc thực chiến rốt cuộc là cái gì, tất cả đều phải thử qua mới biết được.

Bành!!

Trong chốc lát, màng nhĩ hai người đồng thời chấn động, tiến vào trạng thái tất cả mọi thứ đều chậm chạp tiếp cận trạng thái ngưng trệ.

Đây chính là biểu hiện của ánh sáng.

Ánh sáng phản xạ có chút giống với vẻ mờ mịt lúc trước Ngụy Hợp dùng qua, nhưng so với vẻ mờ mịt, phạm vi tăng lên của ánh sáng sẽ khoa trương hơn rất nhiều.

Hầu như cùng một thời gian, Ngụy Hợp cùng Lý Thánh đồng thời xông về phía đối phương.

Tốc độ của hai người trong khoảng thời gian cực ngắn, tăng tốc lên đến cơ sở hơn mười lần.

Âm thanh cực lớn nổ tung, quanh thân hai người hầu như đều bọc một tầng bạch khí, sau đó tựa như hai con ngựa lớn, hung hăng đụng vào nhau.

Không hề né tránh mà là đang hung hăng va chạm với nhau.

Ầm!

Hai cỗ vật thể nặng nề tốc độ hơn hai mươi lần, hung hăng va chạm, sẽ có kết quả gì.

Trước mắt đã có thể biết.

Nếu quả thật hai người không chuẩn bị bất cứ cái gì, cứ như vậy cứng rắn va chạm, như vậy kết cục sẽ chỉ có thể là hai người đồng thời bạo tạc, mai táng thân thể phá toái, chính mình bị thương thoát ly ra.

Nếu không phải lực phòng ngự của cờ trắng là mạnh trong việc đồng cấp sinh trưởng, có lẽ hai người đều sẽ bị thương nặng.

Nhưng bất kể là Ngụy Hợp hay là Trương Hiến đều sẽ không cho phép tình huống này xuất hiện.

Trong nháy mắt khi va chạm, hai người đồng thời sử dụng Linh thuật.

Hai tầng hộ thuẫn màu lam lóe lên tức thì, ẩn ý hình thành hình bầu dục, giảm bớt chính diện va chạm.

Lúc hợp đồng Ngụy Quốc bùng nổ Linh Thuật lập loè, một đạo linh năng màu lam tựa như hồ quang điện, âm âm đánh vào hướng trong tháp kêu âm âm.

Mà trên thương bao trùm một tầng lam quang, làm cho tốc độ cùng lực lượng tăng lên một đoạn, hung hăng nện ở vai phải Ngụy Hợp.

Oành oành một tiếng, hai người trong nháy mắt đã giao thủ mấy chục, trăm chiêu.

Mảng lớn ma sát sinh ra tia lửa tung tóe, lẫn lộn ở trong bạch khí chung quanh, như ẩn như hiện, mới xuất hiện liền lập tức dập tắt, tựa như xa hoa rực rỡ.

“Linh thuật – Quyên trượng.”

“Linh thuật – Nhất định trúng thương!”

“Linh thuật – Hồn Độn cung!”

Ba đạo linh thuật liên tục nổ ra lam quang kéo dài liên miên.

Ngụy Hợp căn bản không thấy rõ quỹ tích linh thuật, liền cảm giác linh thuật lóng lánh do mình phát ra bị bắn trở về, động tác của mình nhanh chóng trở nên chậm chạp, đồng thời phiền toái nhất chính là, hẳn rõ ràng lại bị cường ngạnh bức ra từ quang mang.

Đương!

Ky thương cực lớn hung hăng nện vào giữa hai tay hợp lại của Ngụy Hợp, đánh gã văng ra hơn mười thước.

Mặc dù Ngụy Hợp cố gắng dùng sau lưng phun ra một ngụm tốc độ, nhưng vẫn bị cỡ lực lượng khổng lồ này đánh cho liên tiếp lui về phía sau.

“Lại đến!” Hấn gầm nhẹ một tiếng, lần nữa phóng tới trong xe. Người sau cười khẽ một tiếng, giơ lên thiểm điện cười thương điếm về phía trước một cái.

Bành!

Hai thanh ky thương giao kích.

Hai người lại lần nữa đánh thành một luồng khí trắng.

Không bao lâu, Ngụy Hợp bay rớt ra ngoài như đạn pháo, va mạnh vào tường. Sau khi dừng lại một lát, mới chậm rãi trượt xuống.

Hấn lắc lắc đầu, vừa rồi hấn lại bị linh thuật liên tục đánh lừa, hoàn toàn không cách nào tiến vào trạng thái ánh sáng, sau đó bị áp chế hoàn toàn.

“Đây là phương thức chiến đấu quang cầu bình thường.” Trong trẻo tới gần, cười giải thích.

“Thật đúng là... có phương thức nhảm chán.” Ngụy Hợp cố gắng bò dậy, bất đắc dĩ nói.

Ông ta đã phát huy được khả năng lớn nhất của cơ thể. Tất cả mọi người đều là tốc độ âm thanh gấp hai mươi lần, chênh lệch không lớn.

Nhưng cho dù thế nào, y cũng không đánh lại Lý Đế.

“Đúng vậy.” Lý xuy nhún nhún vai: “Chiến đấu của các quang chiếu, thật ra trung tâm chính là chiến đấu tranh đoạt trận địa đối với quang cầu. Ai đem đối thủ đánh ra quang mang chiếu thổ trước, ai có thể chiếm được thắng lợi. Thật ra rất nhiều lúc chiến đấu đều là linh thuật.”

“Chiến đấu bằng linh thuật...” Ngụy Hợp cẩn thận nghiền ngẫm câu nói này.

“Đúng vậy, vừa rồi ta liên tục sử dụng ba loại Linh thuật tổ hợp, trong nháy mắt đã làm tan rã một riêng lẻ Linh thuật của người, hơn nữa còn cưỡng ép cắt ngang năng lực lưu động của người, ép người ra khỏi hình dáng của ánh sáng.

Mà một khi thoát ly ánh sáng, phản ứng thần kinh của người sẽ không cách nào đuổi kịp tiết tấu chiến đấu. Bởi vậy, thực chiến của người cũng sẽ mở rộng biên độ.”

“Thụ giáo.” Ngụy Hợp đứng dậy: “Ánh sáng còn lại đa dạng như vậy sao?”

“Đúng vậy. Đoạt đoạt ánh sáng, là trung tâm chính của cấp bậc này. Mà linh pháp khác, có thể tu hành linh thuật khác nhau, là có thể tổ hợp ra rất nhiều loại thủ đoạn.” Trong Mâu tiếp tục nói.

“Kỹ xảo thực chiến như vậy thì sao? Những thứ này chẳng lẽ là vô dụng sao?” Ngụy Hợp trầm mặc một chút, hỏi.

Chiến đấu như vậy, hoàn toàn khác với tưởng tượng của hắn.

Một trận đấu hoàn toàn dựa vào linh thuật như vậy, chẳng phải đại biểu cho những tài nghệ võ đạo, cảnh giới chiêu số trước kia của hắn đều vô dụng sao?

“Những thứ đó là thứ yếu, trừ phi chênh lệch thực sự quá lớn, nếu không cho dù người có thực chiến kỹ nghệ mạnh hơn nữa, sau khi bị đánh ra quang mang, cũng sẽ lâm vào hoàn cảnh xấu tuyệt đối. Mà sau khi thoát ly quang mang, người ngay cả cơ thể mình cũng không thể điều khiển hết tốc độ, kết cục tự nhiên là thua chắc.

Cho nên, kỹ xảo thực chiến gì đó, chỉ cần bảo đảm bản thân không bị miểu sát là đủ rồi. Quang chiếu chủ công của chúng ta, thậm chí nói sau này cấp độ rách nát cao hơn, phương hướng chủ công, đều là linh thuật! Điểm này người phải nhớ kỹ.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến chúng ta tự xưng là linh năng giả.”

Ngụy Hợp im lặng.

Khó trách cấp bậc Quang Chiếu Thể so với cấp bậc trước, chủ yếu tăng lên chính là tốc độ cùng phòng ngự.

Thì ra hạch tâm của bọn họ căn bản không phải là di thể, mà là linh năng.

Đào tạo chỉ là phụ trợ.

Lợi dụng linh thuật tăng phúc cho cơ thể mới là đòn sát thủ.

“Nếu người không thể lý giải, có thể mô phỏng ở trên mạng lưới chiến đấu, thử xem. Quang Chiêu cấp đôi luyện tuy rằng không nhiều, nhưng vẫn có.” Trong Tư Khê đề nghị.

“Ừm....” Ngụy Hợp nghiêm túc gật đầu.

Lý Di chỉ là tới chúc mừng hần, tham gia quang chiếu ngày hôm qua, hiện tại sau khi xong việc, cũng nên trở về.

Hai người lại hàn huyên vài câu sau đó tách ra. Trong treo muốn về gia tộc xem một chuyến.

Ngụy Hợp thì nghe theo đề nghị của hần, trực tiếp leo lên mạng lưới nuôi dưỡng đôi chiến.

Một giờ sau...

Mặt Ngụy Hợp đen lại từ trong mạng rút lui.

Người dùng chiếu sáng ngẫu nhiên đôi chiến rất nhiều, dù sao cũng là mạng lưới cỡ lớn kết nối mấy tinh cầu xung quanh.

Nhưng kết quả cũng tương đối vui vẻ.

Tốc độ của hần cực nhanh phối hợp đánh hai mươi trận, một trận cũng không thắng.

Tất cả đều bị đối thủ dùng một bộ linh thuật tổ hợp đánh ra ánh sáng, sau đó bị phản ứng tuyệt đối chênh lệch, đánh cho thảm bại.

“Chiếu chiếu thoát nhìn, căn bản là một đám pháp sư dựa vào tốc độ cao cùng vết máu dày dày, duy trì an toàn, sau đó không ngừng thi pháp.”

Ngụy Hợp kết hợp nhận thức của mình, đưa ra định nghĩa đôi với cấp độ này.

“Không... Phải là pháp sư chiến đấu, trước tiên dùng pháp thuật suy yếu áp chế đối thủ, sau đó trong nháy mắt giải quyết đối thủ.”

Ngụy Hợp thở hắt ra, bị liên tục đánh nổ nhiều lần như vậy, điều này đại biểu cho việc điều khiển cơ thể đơn thuần, hần

còn lâu mới có được chiến lược bình quân đến cấp Quang Chiếu.

Khiến hắn khó chịu nhất là kỹ nghệ võ đạo của hắn gần như hoàn toàn vô hiệu.

Khi tốc độ phản ứng chênh lệch cực lớn, hắn thậm chí còn không thấy được đối thủ, chiến đấu liền kết thúc.

Cho dù hắn vận dụng chân thân, nhưng tốc độ âm tốc hai mươi lần cũng vượt xa cực hạn của hắn. Tốc độ thân thể hắn cũng không đạt tới cấp độ này.

Bởi vì cực hạn của bảo tổ chỉ là tốc độ âm thanh gấp mười lần, cho nên bản thân chân thân hắn, tốc độ cao nhất cũng chỉ đến cấp độ này.

Đối mặt với tốc độ hai mươi lần âm thanh, tốc độ cực lớn này....Ngụy Hợp cảm giác duy nhất chính là vô lực.

Mà mô phỏng xác cũng cần thời gian, không thể nhanh chóng phát huy tác dụng như vậy được.

Đột nhiên trong lòng hắn hiện lên một người.

Nói đúng hơn là một bức chân dung.

Ngụy Hợp đứng trước mô phỏng tràng, nhanh chóng mở ra từng người cuối cùng, ấn mở thông tin.

“Lão kiếm, thỉnh giáo vấn đề của ngươi.” - Sa Hoa Chi Ngụy.

“Nói đi.” Thanh âm lưỡi kiếm.

“Ngươi nói xem, đến Quang Chiếu cấp thậm chí cao hơn, kỹ xảo thực chiến gì đó, thật sự còn có ý nghĩa thâm nhập cường hóa sao?” —— Sa Hoa Chi Ngụy.

“.....” Bên kia trầm mặc lại.

Ngụy Hợp cũng không vội, lẳng lặng chờ đợi đối phương sắp xếp ngôn ngữ.

Ước chừng hai phút sau, phía đối diện mới có phản ứng.

“Chỉ chiếu cấp bậc hoặc là trên, đúng là dùng linh thuật làm chủ, nhưng không có nghĩa là chúng ta học tập kỹ xảo võ đạo là vô dụng. Không có cái này, ngươi cho dù linh thuật có thể

áp chế đối phương, nhưng trong nháy mắt giao thủ, một khi bị tránh thoát linh thuật, như vậy liền đến phiên người bị miểu sát. Không gian của người sẽ trở nên cực thấp.

Đơn giản mà nói, chính là trở nên cực kỳ thanh thúy. Võ đạo cao thủ lợi hại, có thể dùng kỹ nghệ liên tục đánh cho người khác không cách nào sử dụng được linh thuật.

Mặt khác, còn có những võ đạo phái chuyên môn nhắm vào trốn tránh linh thuật và dự phán linh thuật. Những kỹ xảo này đều rất lợi hại.” Thanh âm lưỡi kiếm vang lên.

Ngụy Hợp cũng có chút trầm mặc.

Kỳ thật đối phương nói nhiều như vậy, cũng không cách nào che giấu một chút, chính là, kỹ xảo võ đạo, quả thật chỉ có thể làm phụ trợ cho việc đối chiến linh có thể.

Nếu như linh lực và linh thuật của một người đều vượt xa đối diện, vậy một bộ linh thuật trong phạm vi lớn bị áp chế, bất cứ kỹ xảo gì của người đều không có tác dụng.

“Hiểu rồi. Cho nên, quang chiếu cấp mà nói, quang chỉ mới là hạch tâm đúng không?” —— Sa Hoa Chi Ngụy.

“Cái này ta không biết.” Thanh âm lưỡi kiếm.

“Đa tạ.” Sa Hoa Chi Ngụy.

708

Ngụy Hợp đóng cửa thông tin, có chút buồn vô cớ.

Hắn bỗng nhiên có chút minh bạch, lúc trước đại sư tử vì sao bị Quang Chiếu Cấp đuổi đuổi chạy khắp nơi.

Nếu như số lượng ánh sáng đủ nhiều mà nói, bộ linh thuật liên tiếp không ngừng phát ra, lực lượng có mạnh hơn nữa cũng làm cho người căn bản không phát huy ra được.

Trạng thái chiến trường hoàn toàn bị kéo vào ranh giới mà linh lực có thể đối kháng.

Quang chiếu vốn có linh lực cường đại, trải qua sự phóng đại của việc nuôi dưỡng đã càng thêm khoa trương. Một đạo linh thuật phát ra, uy lực so với lúc chưa có nuôi dưỡng, ít nhất mạnh gấp đôi, thậm chí càng nhiều hơn.

Ngụy Hợp mang theo nghi vấn rời khỏi huấn luyện tràng, trở lại hệ thống an toàn, hắn bây giờ đã nhận thức chức phó bộ trưởng.

Mà chức vụ này ngày thường cũng không có chuyện gì, chỉ có xuất hiện tội phạm truy nã trọng yếu, hoặc là cần thời gian cố định sửa sang lại tư liệu, an bài cấp độ điều hành thì mới có chuyện.

Một buổi sáng, Ngụy Hợp đều đang suy tư, cảnh giới võ đạo trước đó của mình, rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Hắn ta cũng đang suy tư.

Nếu chiếu chỉ dựa vào linh thuật nghiền ép đồng cấp, vậy thú ô nhiễm thì sao?

Thú ô nhiễm của Tinh Uyên, lại dựa vào cái gì để chống lại linh thuật?

Ngụy Hợp nghĩ lại, liền hiểu được.

Rõ ràng Tinh Uyên dựa vào số lượng, ô nhiễm mạnh mẽ và năng lực tái sinh khiến chúng tương đối chịu đòn.

Giữa trưa, cho đến khi Ngụy Hợp về đến nhà, cũng vẫn luôn tự hỏi về vấn đề này.

“Làm sao vậy? Bộ đáng một mực đang nghĩ đến cái gì?” Bích Liên buông đồ ăn trong tay xuống, nghi hoặc nhìn về phía Ngụy Hợp.

Hai người cùng ngồi xuống, cầm bát đũa lên chuẩn bị ăn cơm.

“Không có gì, chỉ là đang nghĩ, trong quang chiếu, kỹ xảo chiến đấu gì đó có phải là vô dụng hay không thôi.” Ngụy Hợp trả lời: “Bích Liên ngươi đã từng tìm hiểu những thứ này chưa?”

Trong gia tộc xuất thân Bích Liên, chiếu sáng không ít, việc này chắc chắn sẽ rõ ràng.

“Biết chứ.” Bích Liên mỉm cười: “Chiến đấu cao tầng hơn, đúng là như vậy, tỷ thí linh lực mới là mấu chốt, còn lại đều là phụ trợ thứ yếu.”

“Là như vậy a...” Ngụy Hợp bỗng nhiên nghĩ đến đến đến hôm nay không có hạ lạc các vị đại sư tử.

Không phải các nàng có hệ thống linh lực, chỉ sợ trải qua ở thế giới này cũng rất gian nan.

Bất quá, Ngụy Hợp nghĩ lại.

“Bản chất mà nói, chúng ta đã từng tu luyện võ đạo, bất kể là mạnh hay chân huyết thật sự, kỳ thực đều là đào móc tiềm lực bản thân, hòa thân tâm kỹ làm một thể, hình thành nên một cảnh giới thống nhất hoàn chỉnh.

Cái gọi là tông sư, chính là một loại đồ vật như thế này.

Đây là rèn luyện bản thân đến cực hạn, tự nhiên xuất hiện trạng thái gọi chung.

Nói cho cùng, bản chất của võ đạo chính là thân thể cường đại, sau đó nắm giữ hãn hoàn mỹ.”

Ngụy Hợp lại lần nữa so linh năng con đường này.

“Võ đạo là chủ tu thân thể, tinh thần làm phụ. Linh có thể là chủ tu tinh thần, thân thể làm phụ, thậm chí trực tiếp dùng thân

phận ngoại vật để thay thế.”

“Theo đạo lý mà nói, thân thể ta cực mạnh, cũng là phải có tinh thần tương ứng mới có thể không chế hoàn mỹ. Tinh thần này tuyệt đối không phải linh năng mà ngày thường ta dùng, mà là một bộ phận khác.”

Ngụy Hợp rất rõ ràng, linh lực của mình có đôi khi dùng hết để rèn luyện linh thuật, cũng sẽ không ảnh hưởng tới cường độ cùng thực lực của nhục thân.

Cho nên, rất hiển nhiên, hệ thống võ đạo và linh năng huyết nhục, ngoại trừ một sự liên hệ giữa ý chí dọn dẹp tế bào hỗn loạn trong thời kỳ định kỳ ra, bản thân hai người đều tách nhau ra.

Nghĩ tới đây, trong đầu hắn bỗng nhiên dâng lên một ý nghĩ.

Hắn muốn cẩn thận nghiên cứu, cái gọi là cảnh giới võ đạo rốt cuộc là cái thứ gì.

Có thể dùng phương thức trực quan để quan sát hay không?

Nghĩ đến là làm.

Ăn cơm xong, Ngụy Hợp không cùng Bích Liên nghỉ ngơi, mà tự mình tiến vào phòng bế quan của mình.

Hắn khoanh chân ngồi trên bồ đoàn, lẳng lặng nhìn bức tranh hai màu đen trắng trước mặt.

Trên bức tranh phần lớn đều là trắng như tuyết, chỉ có trung tâm là ba điểm đen.

Đây là suy nghĩ mà Ngụy Hợp dùng để tập trung lực lượng của bản thân.

Rất nhanh, nhìn bản đồ, hắn nhanh chóng bình tĩnh lại.

Không phải đi thao túng linh năng, mà là làm cho tâm tư của mình đi sâu vào trong cơ thể, sâu hơn một chút.

Linh lực chỉ là một phần ý chí, là bị điều khiển trong lòng.

Mà tương tự, trong cảnh giới võ đạo, trái tim cũng là bộ phận cực kỳ trọng yếu tổ hợp thành.

Lúc này Ngụy Hợp chính là cảm thụ, cảnh giới tông sư của mình, đến cùng là cái thứ gì.

Hắn nhập tĩnh lại, tâm từ từ xâm nhập bản thân, cảm giác bản thân.

Chính mình đối với nắm giữ thân thể, đào móc, không chế tế bào, trí nhớ kỹ xảo, theo bản năng mà sử dụng.

Các loại đồ vật, chồng lên dung hợp lại với nhau...

Thời gian dần trôi qua, hai mắt Ngụy Hợp nhắm lại, phảng phất như thấy được một thứ gì đó.

Một vật thể màu đỏ đang chuyển động trong cơ thể hắn.

“Đó là cái gì?”

Ngụy Hợp có thể thấy bên trong vật thể màu đỏ kia kéo dài ra rất nhiều lông tơ nhỏ, đâm thật sâu vào các vị trí trong cơ thể của mình.

Nó giống như một hư ảnh lớn hơn thân thể của mình một chút, bao phủ toàn bộ thân thể vào bên trong.

Ngụy Hợp có thể cảm giác được.

Mỗi một lần mình hô hấp, mỗi một nhịp tim, mỗi một lần tiết ra vận chuyển, đều không thể rời khỏi tứ phương màu đỏ này.

Nó thao túng hết thủy thân thể, làm cho thân thể bản thân cường hãn, lấy một loại phương thức càng thêm hoàn mỹ, càng thêm có thể cùng phương thức cường đại không ngừng vận chuyển.

“Đây chính là tinh thần tràng cảnh giới võ đạo của ta sao?”

Ngụy Hợp có chút giật mình.

Đây là lần đầu tiên hắn chinh thể như vậy, dùng một loại góc độ bên ngoài quan sát tinh thần võ đạo của chính mình.

Tinh thần tràng được hình thành từ cảnh giới võ đạo hóa thành, thì ra là như vậy.

Đây là một loại cảm giác rất kỳ diệu.

Sau khi Ngụy Hợp cảm nhận được tinh thần tràng cảnh giới Đạo Võ đạo này, liền có cảm ngộ từ đáy lòng dâng lên.

Hắn bỗng nhiên minh bạch, mình nên ứng đối linh thuật với linh năng giả như thế nào.

Hắn thử dùng linh năng của mình, để đơn giản xung kích một chút tứ phương màu đỏ này.

Nhất thời, tứ phương thân thể lay động, rìa bị đụng có chút mảnh vụn hồng quang rơi lả tả.

Ngụy Hợp lập tức cảm giác thân thể bị ảnh hưởng một chút, nhưng rất nhanh liền khôi phục.

Hắn suy nghĩ một chút, trực tiếp phóng ra một cái lấp lánh.

Ông!

Lần này hiệu quả càng rõ ràng.

Linh lực ngưng tụ thành một ký hiệu phức tạp kỳ dị, hung hăng đánh lên tứ phương màu đỏ.

Nhất thời, Ngụy Hợp cảm giác toàn thân có thể đình trệ, trong đầu có chút mê muội, ý thức cũng đình trệ trong chớp mắt.

Hiệu quả lóng lánh.

Hắn hiểu được.

Rất hiển nhiên, tứ phương thân thể cùng nhục thân của ta là một thể, nó bị ảnh hưởng, ta cũng sẽ chịu ảnh hưởng theo.

Vì vậy...

“Chỉ cần tứ phương thân thể đủ cường hãn, có thể chống đỡ được sự trùng kích của Linh thuật, có phải là có thể tăng lên thực lực nhằm vào không?”

Suy nghĩ của Ngụy Hợp thoáng cái trở nên sôi nổi.

Hắn có cảnh giới võ đạo cấp Tông Sư, kết hợp với linh năng tiến hành thí nghiệm, cho hắn không ít linh cảm.

Ánh sáng của linh lực chiếu lên thăng hoa, khiến cho hắn có thể trực quan nhìn “Nhìn được chính thể cảnh giới tông sư của mình rốt cuộc là dạng gì.

Cái này cũng vì Ngụy Hợp nghĩ biện pháp, cung cấp suy nghĩ.

Ngồi xếp bằng trong phòng, Ngụy Hợp tiếp tục suy nghĩ.

*

*

*

“Như vậy làm sao tăng lên Tứ Phương Thể, cũng chính là kháng tính đối với linh lực?”

Bản thân linh lực chính là ý chí của tế bào thân thể ngưng tụ. Một khi tế bào không có ý chí, sẽ lâm vào đình trệ, chỉ để lại bản năng sinh tồn cơ bản nhất.

Cho nên nghiên cứu lý luận, tế bào thân thể, một khi bị Linh thuật thường xuyên trùng kích, số lần bị hao tổn quá nhiều, sẽ có xác suất rất lớn được gen thiếu hụt bệnh.

“Nhưng đó là người khác....Sức khôi phục của cơ thể ta vượt xa những người có linh năng còn lại.... Hoàn toàn có thể dưới sự trùng kích của vô số lần của linh năng, khôn thì mới có thể tìm ra tế bào có linh lực có tính tối cao để nuôi trồng!”

Ngụy Hợp lập tức có ý tưởng.

“Còn có một biện pháp có thể trực tiếp áp đảo việc huấn luyện linh lực của tứ phương cảnh giới võ đạo. Dùng phương thức kích thích bên ngoài, cưỡng ép tế bào thân thể, tăng khả năng thích ứng đối với điều này.”

Loại phương pháp này tương đối thô bạo, nhưng có thể lập tức có hiệu quả.

” sàng lọc ra tế bào linh kháng, cùng kích thích huấn luyện tứ phương, hoàn toàn có thể đồng thời tiến hành.”

Trong lòng Ngụy Hợp có ý tưởng.

Nếu như hần phán đoán chính xác, một khi thành công kháng linh lực, đối phó với linh thuật sẽ có được ưu thế cực lớn.

Những kẻ chủ yếu dựa vào linh thuật tấn công, một bộ linh thuật đánh tới hoàn toàn vô dụng.

Ngược lại bọn họ bị linh thuật của Ngụy Hợp đánh trúng, xuất hiện trạng thái tiêu cực.

Đây quả thực là kiên nhẫn hoàn mỹ nhất.

Ngụy Hợp bình tĩnh lại, tiếp tục bắt đầu xâm nhập thực nghiệm.

Hắn trước tiên dùng phương thức kích thích bên ngoài, dùng Linh Năng Linh Thuật, kích thích tứ phương thân thể từng chút một.

Nhưng rất nhanh hắn phát hiện, cường độ tứ phương của tứ phương cũng không vì linh thuật kích thích quá nhiều biến hóa.

Ngụy Hợp chỉ kích thích mấy chục lần, chỉ thấy tứ phương hơi chút vững chắc, liền không cách nào động đậy.

Xem ra, có thể nó đã đạt tới cường độ cực hạn của mình...

“Xem ra, hết thầy vòng trở về nguyên điểm. Tứ phương thân thể cường độ, quyết định trình độ ta có thể chống lại được linh thuật. Mà cường độ của nó bắt nguồn từ cường độ thân thể của ta.”

“Cho nên, việc ta muốn làm hiện tại, chính là tiếp tục cường hóa thân thể! Tăng cường độ, sau đó mới có không gian cho huấn luyện linh để chống đỡ.”

Ngụy Hợp lúc này rốt cuộc cũng tìm được công dụng lớn nhất của cảnh giới võ đạo.

Đó chính là cường hóa thân thể, sau đó nhằm vào sau khi huấn luyện, có thể tăng lên sức kháng cự với linh thuật.

Ngụy Hợp suy nghĩ một chút, đem mình quan sát tứ phương thân thể, đặt một cái tên khác.

- không chế thể diện.

Theo lý mà nói, thể không chế càng mạnh thì càng vững chắc, công kích bất kỳ công kích tinh thần nào, linh năng trùng kích thì kháng tính càng cao.

“Cứ như vậy, chỉ cần ta chú ý một chút về phương diện huấn luyện linh lực, thực tế cảnh giới võ đạo là một con đường còn mạnh mẽ hơn cả linh lực.

So với hệ thống linh năng, võ đạo dựa vào hệ thống sinh trưởng quá độ, thì con đường càng mạnh hơn!”

Trong lòng Ngụy Hợp sáng tỏ thông suốt.

Cái gọi là võ đạo, thật ra rất đơn giản, đó là thân thể cường hóa vô hạn, sau đó cực độ nắm giữ thân thể.

Cái trước chỉ cần không ngừng mô phỏng thân thể là được. Mà cái sau, người khác có lẽ khó có thể làm được, nhưng Ngụy Hợp lại có thể thông qua Phá Cảnh Châu, tiến hành thôi diễn nghiên cứu.

Dùng mấy trăm năm hẩn tích lũy võ đạo, muốn sáng chế ra một bộ công pháp khai quật bản thân, cũng không khó.

Cho nên, con đường này, có thể thực hiện!

“Chúng ta đi nhằm đường rồi.”

Trong một chiếc thuyền buôn tinh tế xa xôi, trong một khoang thuyền khách.

Một nữ tử yếu điệu che mặt hắc sa lộ ra một nửa khuôn mặt hoàn mỹ như bạch ngọc, lẳng lẳng nhìn tinh không lấp lóe ngoài cửa sổ.

“Con đường này ngay từ đầu đã được định là tử lộ...” Cô gái nhẹ giọng thở dài.

“Nhưng vấn đề là chúng ta không còn lựa chọn nào khác.”
Một cô gái bên cạnh mái tóc dài đỏ như lửa.

Thình lình chính là sư tôn Lý Dung của Ngụy Hợp tìm kiếm hồi lâu.

Lúc này thần sắc nàng cũng có chút mờ mịt.

Đúng vậy, bọn họ đã không còn lựa chọn nào khác. Bây giờ chỉ có thể dừng lại không tiến lên.

Ngay vừa rồi, chủ nhân chiếc thương thuyền này là một quý tộc tới từ Đông Tát Luân đế quốc, tìm được các nàng ẩn cư hoang tinh, cũng vì lời mời của Đông Cực liên minh mà các nàng mang đến.

Mà đồng dạng, mượn nhờ lực lượng của quý tộc này, Nguyên Đô Tử và Lý Dung, thông qua khoảng thời gian này nghiên cứu học tập, phát hiện một sự thật kinh người.

Cảnh giới võ đạo của các nàng càng mạnh thì thân thể càng mạnh, khi đối mặt với ý chí của Tinh Uyên thì càng không có sức chống cự!

“Đây là nguyên tắc của ảo giác máu thịt.” Trong phòng đột ngột vang lên giọng nói của người phụ nữ thứ ba.

“Đây cũng là nguyên nhân bây giờ khoa học kỹ thuật nhân loại đạt tới trình độ và thời đại này, nhưng vẫn không có nguyên nhân phát triển cường độ máu thịt bản thân tăng lên.” Âm thanh kia trầm giọng nói.

“Bởi vì chúng ta đã sớm thử qua, hơn nữa còn phải trả một cái giá nặng nề.”

“Chỉ cần là sinh vật huyết nhục cường đại, lúc đối mặt với Tinh Uyên đều sẽ không có sức chống cự, càng là thân thể cường đại, càng dễ dàng bị nó khống chế.

Chỉ có đem tinh thần hóa thành linh năng, vượt xa thân thể mình, cưỡng ép áp chế thân thể xung động, mới có thể lợi dụng những phương pháp khác đối kháng Tinh Uyên.”

Âm thanh bình tĩnh và kiên định, trong thương tang mang theo ý chí khó nói nên lời nào đó.

Nguyên đô tử và Lý Dung đều im lặng.

Sơ hở trí mạng như vậy đã chứng minh, võ đạo mà các nàng truy tìm trước kia chính là sai lầm.

Từ lúc bắt đầu, có lẽ chỗ cuối của võ đạo là cạm bẫy do Tinh Uyên cố ý phát tán ra.

Ở chỗ sâu trong cạm bẫy kia, chính là hủy diệt mất đi bản thân mình.

Chiếc xe chậm rãi di chuyển trên quỹ đạo uốn lượn.

Ngụy Hợp nhìn phía trước đang chậm rãi nâng lên, theo quỹ đạo ở giữa không trung tiếp giáp đường đi.

Một bên chờ tiếp quỹ, trong lòng của hắn nghĩ tới tiên độ mô phỏng mặc ánh sáng chiếu vào cơ thể.

Hình như võ đạo huyết nhục cũng có linh năng phụ trợ, dựa theo linh năng tăng lên, loại năng lực mô phỏng này cũng bắt đầu trở nên mạnh hơn.

Chỉ là Ngụy Hợp vừa rồi cũng đang suy nghĩ một vấn đề.

Nếu như tăng lên sức chịu đựng của tế bào u cốt, như vậy cứ cách một đoạn thời gian, khi hắn loại bỏ ý chí tế bào hỗn loạn, vạn nhất tế bào hỗn loạn chống cự linh hồn của chính hắn thì làm sao bây giờ?

Là một sự phản đối.

Không đề cao linh lực sẽ bị nghiền ép, nếu đề cao sẽ lại lừa mình.

“Vấn đề lại trở về phần khởi nguồn lúc đầu, tế bào ý chí hỗn loạn, có thể một hơi giải quyết triệt để được không?”

Ngụy Hợp mở ra kho tư liệu tổng hợp của bản thân Đế quốc, tiến hành tra hỏi.

Đưa vào từ mấu chốt, tế bào ung phúc, ý chí.

Thời đại này sớm đã có biện pháp chinh phục tế bào u cốt, chỉ là chưa bao giờ có người như vậy, coi hắn như một người chủ tu, xâm nhập sâu vào nghiên cứu tu hành.

Dù sao nếu như không có Phá Cảnh Châu, Ngụy Hợp cũng không dám làm như vậy, bởi vì mỗi một bước đột phá, đều là xác suất rất thấp đột phá.

Nếu như đổi thành người bình thường thì đã chết từ lâu rồi không biết bao nhiêu lần.

Bốp!

Rất nhanh, trước mắt Ngụy Hợp hiện ra một loạt các loại luận văn tư liệu mật thiết.

Rất hiển nhiên, nghiên cứu phương diện này, thời đại này cũng có người nghiên cứu qua.

Trong mắt những vốn liếng không có chỗ đặt cọc, tất cả những thứ có thể sáng tạo lợi ích đều sẽ bị bọn họ chú ý.

Càng không cần phải nói đến tế bào u cốt hỗn loạn có thể tăng trưởng vô hạn này, một khi phá được cửa ải khó khăn tất nhiên nhân loại có thể tiến vào thời đại vĩnh sinh.

Ngụy Hợp nhìn kỹ từng cái.

Linh của hắn đến trình độ này, nhìn đồ vật tinh thần hơn trước kia rất nhiều.

Linh lực dư thừa có thể khiến hắn ta luôn duy trì trạng thái tập trung cao độ thật lâu.

Một loạt đề tài nghiên cứu không ngừng xem hết, rất nhanh, tiến độ nghiên cứu tế bào u cốt của Ngụy Hợp đã có kiến giải nhất định.

Nghiên cứu liên quan đến Bàn Toa đế quốc còn nằm trên ý chí hỗn loạn về việc làm sao có thể phá tan công phá Tế bào u tuyệt.

Cách một đoạn thời gian, tế bào mục nát liền xuất hiện các loại ý thức hỗn loạn, mà nếu người sử dụng không có đủ linh năng cường đại, căn bản không có thời gian dài có thể có được loại tế bào này.

Hơn nữa, sức không chế của tế bào u cốt cũng quá cao.

Cho đến tận bây giờ, căn bản không ai có thể điều khiển được tế bào uể oải làm chuyện gì.

Các Linh năng giả mặc dù có lực lượng linh lực cực kỳ cường đại, nhưng ở trên thân thể không chế của siêu vi quan, kém xa tông sư võ đạo như Ngụy Hợp.

Mà cho dù là Ngụy Hợp, cũng là dựa vào Phá Cảnh Châu, đột phá mấy lần, mới thành công không chế được tế bào u máu hoàn mỹ, đồng thời độ không chế bản thân cũng đã đạt tới cấp độ gen.

Mà nếu không thể không chế triệt để tế bào u cốt, cho dù người có linh năng cường đại, có thể cấy huyết nguyệt, thanh trừ ý chí hỗn loạn, không chế như vậy cũng không có ý nghĩa gì.

Bởi vì tế bào u cốt không không chế hoàn mỹ sẽ tăng trưởng vô hạn, sau đó khiến người ta cuối cùng triệt để biến thành một quái vật.

Một con quái vật chỉ chồng chất máu thịt đông lớn lên nhau.

Ngụy Hợp chú ý thấy, có mấy chương luận văn nhắc tới, đế quốc đã từng làm thí nghiệm đối với chuyện này.

Bọn họ dùng phương thức khế ước, trao đổi tử tù tự nguyện, tiến hành thí nghiệm linh năng hủ hóa.

Kết quả là, tử tù quả thật đã áp chế ý chí hỗn loạn của tế bào u cốt.

Nhưng chính bọn họ cuối cùng cũng bị tế bào u oải bị phân liệt vô hạn, biến thành quái vật.

Sau khi quái vật của thân thể mình hóa thành quái vật, linh năng của bọn họ không còn cơ sở tái sinh, cũng triệt để yếu hóa, biến mất, sau đó biến thành một đồng thịt thuần túy do tế bào hủ cốt tạo thành.

Không chút ý nghĩa nào.

Cuối cùng thử nghiệm này bởi vì không cách nào tìm được điểm đột phá, sau vô số lần thử nghiệm thì vô hiệu, bị triệt để kêu dừng.

Ngụy Hợp thở dài một tiếng, nhanh chóng tìm ra mấu chốt để linh hoạt chống cự.

Sau khi hấn thẳng cấp lên ánh sáng, quyền hạn tự nhiên cũng được tăng lên, tư liệu trước kia không thể tra được, không có tư cách điều tra.

Bây giờ cũng đã có thể quang minh chính đại tiếp xúc.

Lúc này hẳn lục lợi ra mấy ghi chép về luận văn liên quan đến linh linh thuyết.

Lần này, rất nhanh hẳn đã có thu hoạch.

Trong một bản báo cáo có nguồn linh lực từ Linh lực tháp:
Linh kháng sinh ra, chủ yếu có thể thông qua ba phương pháp.

“Một: Linh kháng tế bào.”

“Hai: nuôi cấy thân thể gia nhập vào linh vật để kháng linh.”

“Ba: Thường trú tầng Linh thuật.”

“Truyền tầng Linh thuật?” Ngụy Hợp điềm cẩn thận xem xét, phát hiện đây là một loại có thể đem Linh thuật vĩnh viễn cố định trên người mình, trở thành kỹ thuật hoạt động có năng lực.

“Đây không phải là pháp sư vĩnh cửu pháp thuật cố hóa sao?”
Ngụy Hợp lập tức kịp phản ứng.

Cho dù đã qua mấy trăm năm, nhưng hẳn vẫn nhớ rất nhiều thứ của kiếp trước.

Dường như linh lực cường đại có trợ giúp cực lớn đối với trí nhớ của hẳn.

Hẳn đang muốn cẩn thận xem xét kỹ thuật thường trú của linh thuật này, đột nhiên xe bắt đầu chậm rãi giảm tốc độ lại.

“Mục đích của ngài đã đến.”

Âm thanh tự động lái xe cắt ngang suy nghĩ của hẳn.

Ngụy Hợp lấy lại tinh thần, hẳn có dự cảm, mình muốn hoàn toàn giải quyết ý chí hỗn loạn của tế bào u tuyết, có lẽ chỉ muốn xem kỹ thuật trú trú bình thường này thôi.

Đóng cửa từng người cuối cùng, Ngụy Hợp mở cửa xe, xuống xe.

Bên phải ven đường, là một tử lâu trang viên màu trắng trang trí cũng không tệ.

Trên bảng hiệu treo, viết: Vĩnh ký tử lâu.

Hắn tới nơi này, cũng là nhận lời mời của Tư Lý Lan Tạp, tới gặp bạn cũ.

Những người lúc trước cùng cấp, tuy rằng hắn không quen thuộc, nhưng giờ lại trông coi bọn họ, Y Duy, Lâu Lan, lại thêm hắn, đều là bằng hữu lâu năm.

Lại thêm lần tụ họp này, rất có thể là lần tụ hội cuối cùng của bọn họ, hắn cũng miễn cưỡng đến xem một chút.

Cửa ra vào tử lâu đang có hai nữ tử mặc quần áo đồng phục màu đen, họ đang phụ trách nghênh khách.

Bên cạnh cửa lớn, một màn sáng màu trắng chiếu xuống, lơ lửng giữa không trung, chứng tỏ giá cả các loại thức ăn của tử lâu gần đây.

Dường như còn có ngày tháng tiêu hao kha khá.

“Ngài có hẹn trước không?” Một cô gái bước tới hỏi.

“Ừm, sánh đại đoàn kết.” Ngụy Hợp trả lời.

“Mời đi theo ta.”

Ngụy Hợp đi theo dọc theo ven hành lang đi vào.

Vào thang máy quẹo trái quẹo phải, rất nhanh đã đến trước cửa một căn phòng có âm thanh ồn ào.

Còn chưa đẩy cửa, đã mơ hồ nghe được tiếng cười giòn giòn từ bên trong bay ra.

Ngụy Hợp dừng một chút, đẩy cửa đi vào.

Đầu tiên đập vào mắt là một cái bàn tròn cực lớn, bên cạnh là những bạn học cùng lứa bồi dưỡng cùng lúc ngồi xung quanh.

Nghe tiếng đẩy cửa, từng ánh mắt nhìn về phía bên này.

Đang đứng cộc lợi, mặt đỏ bừng, bung chén rượu, đang lớn tiếng nói chuyện với một nữ tử xinh đẹp.

Cho dù biểu tình đối phương không được tốt, hắn cũng không thèm để ý. Cho dù Ngụy Hợp vào cửa, cũng không chú ý tới.

“Ngụy trưởng bộ đến rồi!”

Người đầu tiên đứng lên, mùi rượu ngút trời mà la lớn.

Những người còn lại cũng có mấy người hùa theo ồn ào hẳn lên.

“Lớp chúng ta được hưởng vị trí tốt nhất tới rồi!”

“Ngụy Bộ ngồi bên này! Nơi này.”

Ngụy Hợp im lặng, nhìn lướt qua toàn trường, ngồi xuống vị trí trống bên cạnh Hoá Y Duy.

Lúc này luật lợi đứng vững mới hồi phục tinh thần, nhìn Ngụy Hợp đi tới, đã từng ở trên lớp, Ngụy Hợp chỉ là một kẻ không chút thu hút, cho dù là lão binh, hẳn cũng thuộc loại không có bối cảnh, một trong những người ở tầng dưới cùng.

Nhưng đây mới bao nhiêu năm?

Hắn vẫn còn bẽ nghề, bây giờ còn đắc tội với người khác, ngay cả tiền đồ trong tương lai cũng bị ảnh hưởng.

Mà Ngụy Hợp đã từng là một học viên tầm thường, trái lại còn nhảy dựng lên, đứng ở vị trí còn cao hơn cả mình.

Nghĩ tới đây, trong lòng hắn không hiểu tại sao lại trào ra một tia chua xót.

“Ngụy Hợp, người thế mà chỉ dùng một lần đã qua điều chỉnh gen, hơn nữa còn trong thời gian ngắn như vậy đã hoàn thành gấp mười lần linh lực có thể tích lũy! Lợi hại!”

Lúc này Vu Na vẫn ngồi đó, đứng lên chủ động rót cho Ngụy Hợp một chén rượu.

Vu Na là mỹ nữ thẳng tính tiêu chuẩn, tóc đen áo choàng, mắt ngọc răng trắng, làn da trắng nõn như tuyết, nhìn qua có loại thiếu nữ xinh đẹp hình tiểu muội.

Nhưng trên thực tế... Nàng nói ra, vừa mở miệng liền làm cho người ta một loại khí chất hào sảng thực sự.

“Cảm ơn.”

Ngụy Hợp cũng đứng dậy theo, cầm lấy tấm thẻ Lan Lý Lan bên cạnh rót cho hắn, nhẹ nhàng đụng với hắn một cái, sau đó uống một ngụm.

Thật ra trước kia hắn chưa bao giờ nói chuyện với Vu Na, nhưng bây giờ xem ra, nữ sinh này không có thiên tài cao ngạo, tính cách cũng không tệ lắm.

Uống rượu xong ngồi xuống, một đám người lại bắt đầu mồm năm miệng mười hỏi Ngụy Hợp, về các loại kinh nghiệm của hắn lúc đột phá, cảm thụ.

Thường ngày, bọn họ nhìn thấy ánh sáng, đó không phải cấp trên chính là quý tộc, căn bản không có cơ hội để hỏi gần gũi.

Hiện tại bắt được cơ hội, tự nhiên là phải hỏi gốc gác.

Ngụy Hợp cũng không có gì phải giấu diếm, thuận miệng trả lời vấn đề những người này.

Nếu như cái gọi là kinh nghiệm hữu dụng mà nói, ánh sáng chiếu rọi dưới đế thiên sẽ không ít như vậy.

“Nhiều năm như vậy, người vẫn như cũ, một chút cũng không thay đổi.” Y Duy ở bên cạnh nhỏ giọng thở dài.

“Còn tốt. Có thể là công việc tương đối đơn thuần, không có lục đục gì, sinh hoạt tương đối an nhàn.” Ngụy Hợp trả lời.

“Chung quy cuộc sống vẫn là nhìn người.” Người đứng một bên cười cười, từ sau khi trở về bên cạnh ẩn cư thành, nụ cười trên mặt hắn đã nhiều hơn trước rất nhiều.

Trong khu Ngân Đái, hắn gánh vác không nổi các loại phí tổn và chi tiêu, cũng không nhìn thấy tiền đồ phát triển tương lai.

Nhưng ở trong Ân Thành của chính hắn, vậy hắn chính là cấp bậc cao sản xuất tiêu chuẩn.

Cuộc sống trôi qua dường quá vui vẻ.

Dù sao cũng là sĩ quan từng tiến vào khu vực Ngân Đái tu luyện, còn là quan quân nhân mạch, cho dù là ai cũng phải xem trọng vài lần.

“Chúng ta vẫn đang nói, lão Ngụy người có thể thăng cấp hay không, chỉ chớng mắt mấy bạn học lâu năm như chúng ta.”

Lộ Dịch cười nói.

“Làm sao có thể, lão Ngụy không phải loại người đó.” Lý Lan Tạt khoát tay, ợ một hơi rượu.

“Ánh sáng chiếu rọi... Đối với chúng ta, thật sự là quá xa xôi.” Y Duy có chút cô đơn cúi đầu uống một ngụm rượu.

Nàng đã từng có chút ý tưởng đối với chính mình và Ngụy Hợp, bất quá sau khi Ngụy Hợp đột phá bão táp, ý nghĩ như vậy, đã sớm biến mất.

Bây giờ còn lại, chỉ có vì chuyện này mà vui mừng.

So với Ngụy Hợp, hiện tại nàng chỉ là một lão binh, nuôi dưỡng một lão binh mà thôi.

Nếu không có thân phận bạn học này, có lẽ đi ra ngoài cửa này, một câu Ngụy Hợp, hiện giờ trên cấp Y Duy đang điên cuồng chạy tới nịnh bợ nghe lệnh.

Đây là chênh lệch.

Ánh sáng, cuối cùng vẫn thuộc về tầng lớp trung giai chính thức của đế quốc. Xem như là thật sự bước chân vào tầng lớp lớp của đế quốc quyền lực.

Sau khi ngồi xuống, thức ăn bắt đầu gia tốc.

Một đám học sinh, mặc kệ là thật tâm hay là giả, đều nhao nhao đi lên mời rượu Ngụy Hợp.

Người đến là Ngụy Hợp không cự tuyệt, rượu và nước đối với y chính là nước sạch.

Khác với những kẻ không luyện thân thể còn lại, cường độ thân thể hẳn, dù là ánh sáng bình thường cũng không nhất định là đối thủ.

Nếu vận dụng thân thể hoàn chỉnh, bộc phát trạng thái thứ hai, thậm chí chuyển long thái, với trình độ hiện tại của hẳn, chiếu sáng không dùng vũ khí đặc thù, sợ là ngay phá phòng cũng khó.

Nhục thân như vậy, ngay cả kịch độc cũng có thể làm nước uống, đừng nói rượu.

710

Một hơi cùng mười người đều đụng một lần, Ngụy Hợp mới ngồi xuống, có cơ hội tâm sự cùng người xung quanh.

Hắn yên lặng nghe lệnh, kể chuyện hắn ta sống cuộc sống tiêu sái ở Ân Thành.

Cũng nghe Y Duy làm sinh hoạt ở tầng dưới cùng của Ngân Đái.

Còn có các loại bức tức do Lý Lan quân kẹt trên mặt đất.

Khiến hắn có chút kinh ngạc là, Lý Lan Thư Thư vậy mà yêu đương rồi, còn tìm được bạn gái, cũng là như hắn đánh bất ngờ trên mặt đất.

Tên là... Hoa Lan Lạp.

“Cái tên này... có chút quen tai...” Ngụy Hợp mở trừng hai mắt nhìn Bạch Thông.

Nam tử kia xấu hổ cười cười, gãi gãi đầu.

“Cái này... Có thể là tên tử tử nàng để người cảm thấy quen thuộc...”

“Tử tử nàng tên gì?”

“Khắc Lệ Phi Nhi.”

“.....” Ngụy Hợp không phản bác được.

Một học sinh bên cạnh càng thêm khoa trương kêu ra tiếng.

“Được lắm! Tư Lý Lan Tạp, người lại dất muội muội trường quan của người tới tay!”

Khắc Lệ Phi Nhi, tổng đội tổng đội tập kích trên mặt đất, lúc trước bởi vì nhà Lý Lan miễn thỉnh tình mà ra mặt giúp đỡ Ngụy Hợp cầu tình.

Hiện tại, xem ra... khó trách nàng nguyện ý ra mặt...

Ngụy Hợp cũng không phản bác được.

Bất quá hẳn cũng thực sự cao hứng vì bạn tốt của mình. Lý Lan Tạt ngày nào cũng vô tâm, không nghĩ tới lại có vận khí như vậy.

Vưu Na cùng các bạn học khác ngồi ở đối diện cũng nhao nhao ánh mắt kinh ngạc, nhao nhao chúc mừng Lý Lan.

Không ít người trong mắt tràn đầy sự hâm mộ, dù là che cũng không che giấu được.

Nếu như Ngụy Hợp là thiên tài khô tu mà bọn họ căn bản không cách nào tưởng tượng được. Như vậy những loại Ca Ca của hẳn giống như là vận khí, ai gặp may cũng có thể có được cơ hội.

Truy Lợi lại nhân cơ hội đứng lên, mắt lộ vẻ thâm tình nhìn chằm chằm vào Vưu Na, bụng chén rượu lên.

Hắn định nhân cơ hội này để thổ lộ lần cuối cùng một lần... Mặc kệ kết quả ra sao, hẳn đều...”

“Ta biết ý của ngươi, không cần mở miệng.” Vưu Na vượt lên trước một bước, cắt ngang lời nói của hẳn, đứng dậy.

“Ta không muốn cuối cùng này hội tụ lần cuối cùng, cũng làm cho tất cả mọi người đều không vui. Cho nên, đừng nói nữa.” Vưu Na chân thành nói.

Giải Lợi bụng chén rượu, lộ ra nụ cười khổ, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

“Được.” Hẳn ngồi trở lại vị trí, không nói một lời, hai hảo hữu bên cạnh thở dài, bắt đầu nhỏ giọng khuyên bảo an ủi hẳn.

cắt đứt bạch tiếng cuối cùng của quán rượu, không khí trên bàn cũng chậm rãi dâng lên.

Mọi người dần dần không còn cảm thấy xa lạ lúc đầu nữa, bắt đầu tán gẫu đủ loại đề tài cảm thấy hứng thú.

Ngụy Hợp ngồi ở trên vị trí, không nói gì, chỉ là lẳng lẳng nghe.

Chỉ có người nói chuyện với hẳn, hẳn mới trả lời vài câu.

Toàn bộ tụ hội không có biến cố gì, không có ai đột nhiên xông vào đánh nhau điên cuồng, cũng không có vì yêu quyền thành hận, làm ra cái gì ba mươi ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây.

Tất cả mọi người chỉ tự tạo thành từng vòng nhỏ, trò chuyện với nhau về chủ đề của chính mình.

“Sa Thu Lệ đâu? Sao không thấy cô ấy tới?” Có người đột nhiên hỏi.

“Người đã sớm không còn. Lần trước trên mặt đất bộc phát một số lượng thú ô nhiễm quy mô lớn...” Một người trả lời.

Mọi người chung quanh đều có chút trầm mặc, sau đó an tĩnh một lúc, mới chậm rãi hạ thấp thanh âm, bắt đầu nói về những đề tài khác.

Bọn họ nói về gia đình, nói chuyện làm việc, trò chuyện con cái, an tâm nuôi gia đình, sinh hoạt kiếm tiền, còn có kế hoạch và tính toán cho trẻ con sau này.

Những thứ này mới là trò chuyện được tán gẫu nhiều nhất trong tụ hội.

Mà đám học sinh trẻ tuổi quan sát, cũng có rất nhiều học viên trẻ tuổi, cũng có từ bỏ cố gắng tu hành, sau đó chú trọng đặt ở trong gia đình.

Trong bọn họ rất nhiều cũng có hài tử. Không ít người đều đem trọng tâm đặt ở trên người hài tử, đem chính mình hi vọng cùng ký thác, đều đặt tại đời tiếp theo trên.

Giáo dục, y tế, bảo đảm an toàn, còn có cha mẹ trường bồi phương diện, còn có ra ngoài du lịch các loại.

Cả buổi tụ hội, chuyện về phương diện phương diện chủ đề về tu luyện đã ít lại càng ít.

Chỉ có mấy người Vu Na, Mục Lợi xung quanh vẫn còn chăm chỉ tu luyện, huấn luyện, vì cố gắng xông pha trong tương lai.

Nhưng chính vì như vậy, bọn họ lại cảm thấy có chút cô lập.

Ngụy Hợp cũng giống như vậy.

Không cần nói những người khác, ngay cả thê Lý Lan cũng đã có chút từ bỏ tiếp tục đi về phía trước, chuyển dời sự chú ý tới việc kết hôn với bạn gái, sắp xếp cuộc sống về sau.

Không có gì bất ngờ xảy ra, cuộc sống của những người đang ngồi đây, hiện tại tất cả bọn họ đàm luận, mấy chục năm sau, hơn trăm năm, có lẽ cũng sẽ không có thay đổi lớn.

Bất luận qua bao lâu, bọn họ đã từ bỏ tiến về phía trước, mà ở chỗ vòng xoáy kia không ngừng đảo quanh.

Cha mẹ, con cái, giáo dục, y tế, mua phòng, xe, du lịch, bảo đảm v.v.v.v.

Bọn họ vẫn luôn vây quanh những thứ này, vĩnh viễn hãm sâu trong đó.

Phù...

Ngụy Hợp thở dài.

Chợt ngẩng đầu nhìn thấy Vu Na đang nhìn mình.

Cũng giống như hắn, trong đôi mắt to đen của Vu Na cũng lộ ra sự xa cách nhàn nhạt.

Loại khí chất này không hòa hợp với chung quanh, làm cho nàng lúc này hoàn toàn không hợp với những người xung quanh.

Bây giờ nàng còn đang trong giai đoạn gấp mười lần linh lực, còn đang liều mạng xung kích vì tương lai của mình.

Nàng ta còn chưa từ bỏ hy vọng!

Nhưng phần lớn người chung quanh đều đã từ bỏ.

Vu Na năm nay mới không đến năm mươi.

Ngày hôm nay, trung bình ba trăm tuổi, không đến năm mươi tuổi, trên thực tế chỉ tương đương với lứa kiếp trước Ngụy Hợp chứ không đến hai mươi tuổi.

Nàng còn rất trẻ, còn rất nhiều khả năng.

Nhìn thấy ánh mắt của Ngụy Hợp cũng giống với nàng, thậm chí còn có khí chất kỳ lạ, Vu Na mỉm cười với hắn.

Không nói gì, coi như chào hỏi.

Ngụy Hợp mỉm cười, gấp một gấp thức ăn đưa vào trong miệng, hai người có loại cảm giác cộng hưởng không tên.

Nhìn xem người ở xung quanh tụ hội, hẳn bỗng nhiên có một loại cảm giác giật mình.

Có lẽ chính là người như vậy, mới là tạo thành thời đại to lớn này, vô số trung hạ tầng xã hội.

Như bọn họ, có lẽ mới là cuộc sống chân thật nhất.

Không phải ai cũng bắt chấp tất cả, vì theo đuổi bản thân mà xông thẳng về phía trước.

Ngụy Hợp là một thân một mình, có lòng tin, mới có thể như vậy.

Nhưng như Vu Na vậy, thật sự quá ít ỏi.

Mỗi người đều có cha mẹ, gia đình, đều có rất nhiều ràng buộc và cố kỵ tương quan.

Mà có mấy người có thể vứt bỏ tất cả, theo đuổi cuộc sống mình muốn?

tụ họp rất nhanh kết thúc, mọi người cùng nhau họp lại, sau đó các quan quân trẻ tuổi dự định cùng nhau ca hát, tiếp tục tụ họp lần thứ hai.

Mà các lão binh già cũng đánh xe rời khỏi nơi ở của mình.

Ở Ngân Đái khu còn có nhiều người đến đón con gái mình.

Tám thẻ lại là một cô gái xinh đẹp rất giống với Khắc Lệ Phi, diện mạo xinh đẹp, lái xe tới đây.

Tuy nhiên khuôn mặt cô gái kia xác thực rất xinh đẹp, chính là... bắp tay bắp đùi, so với nam nhân bình thường còn to hơn hai vòng...

Vị cô nương này vừa kéo tám thẻ Lan lên chính là một công chúa ôm. Người sau uống nhiều quần áo đến hôn mê bất tỉnh như kẻ ngốc. Bị nàng ôm xe chạy lên xe như đưa trẻ, nói lời cảm tạ với đám người Ngụy Hợp, sau đó xe nhanh chóng rời đi.

Chúng kiến mọi người nhao nhao rời đi, Ngụy Hợp cũng đi về hướng xe của mình, chuẩn bị về nhà nghỉ ngơi.

“Ngụy Hợp, có thể nói vài câu được không?” Bỗng nhiên sau lưng vang lên giọng nói thanh thúy của một cô gái.

Xoay người, Ngụy Hợp nhìn về phía mặt bên cửa lớn có một bóng người đang đứng.

Không ngờ là sắc mặt nghiêm nghị, một thân tay áo trắng phau, váy đen.

Nét mặt nàng bình tĩnh, lẳng lặng chờ câu trả lời.

“Được.” Bạn học trả lời, chỉ nói mấy câu mà thôi, Ngụy Hợp cũng không nhỏ mọn như vậy.

Hai người đứng tại chỗ trông trái sáng ngời nói chuyện, tránh bị người ta nhìn thấy gây ra hiểu lầm.

“Nếu như ta đoán không sai, Ngụy Hợp người vẫn còn muốn tiếp tục xông lên chứ?” Vu Na nhẹ nhàng dùng linh lực truyền âm hỏi.

Trong mắt Ngụy Hợp, nàng nhìn ra sự kiên trì so với nàng không hề dao động.

“Người muốn nói cái gì?” Ngụy Hợp không trả lời, trực tiếp hỏi ngược lại.

“Không có gì, chẳng qua là cảm thấy, có lẽ qua vài chục năm nữa, cũng chỉ còn lại mấy người chúng ta, còn có thể gặp lại trên buổi tụ hội nữa.” Vu Na thở dài.

“Có lẽ vậy...” Ngụy Hợp nghĩ tới tình cảnh này, quả thật... ngay trong lần tụ hội vừa rồi, đã có không ít bạn già thân thể vô cùng thiếu thốn.

Vài chục năm nữa.

“Được rồi, học viên ta mới nghe được một ít tin tức. Là chuyện liên quan tới người. Còn nhớ rõ Đế bang không?” Vu Na thấp giọng nói.

“Như thế nào?” Ngụy Hợp nhíu mày, nàng biết Vu Na xuất thân thần bí bất phàm, tư chất của nó thậm chí so với Bích

Liên còn mạnh hơn.

Rất hiển nhiên, tư chất như vậy, sau lưng không phải chiếu sáng gia tộc mới là lạ.

Vì vậy có cách nào có tin tức đặc biệt cũng rất bình thường.

“Khoa học đã vượt ngục. Căn cứ điều tra tổ chức điều tra bí mật, trong đó liên quan đến không ít thành viên giúp hấn chạy trốn, trong đó có Đế bang. Trước đó người có quan hệ với Đế bang, có thể sẽ bị điều tra, tự mình cẩn thận.” Vu Na dặn dò.

“... Đa tạ.” Ngụy Hợp nghiêm túc trả lời.

Tin tức này rất có giá trị.

Hấn và Đế Bang đã rất ít khi tiếp xúc nữa, một là Đế Bang không cho ra phương thuốc gì tốt hơn, hai là, bởi vì mạo hiểm trước đó, Ngụy Hợp cũng từ từ xa cách với đối phương.

Hiện tại xem ra cách làm lúc trước của hấn là đúng đắn.

“Đế Bang và Sùng Khang Nặc và tổ chức tình báo bên kia có khả năng có liên quan, muội nhớ cẩn thận một chút.” Vu Na dặn dò một câu.

Ngụy Hợp trong lòng rung mình, rất hiển nhiên, quan hệ người trong nhà Vu Na, ở phương diện tình báo tuyệt đối rất mạnh.

Thậm chí có thể là ở lĩnh vực tình báo cũng có người.

Lưu lại một câu cảnh báo, Vu Na cũng cáo từ rời đi, trước khi đi cùng Ngụy Hợp trao đổi số thông tin.

Vô luận như thế nào, Ngụy Hợp bây giờ chính là chiếu sáng, còn là một bộ phận quan viên trung tầng nắm giữ thực quyền.

Có thể kết giao được cấp bậc như vậy, nhất định cũng có trợ giúp nhất định với Vu Na.

Rất nhiều lúc, quan hệ nhân mạch trong nhà là chuyện trong nhà, cùng nàng ta không thể lẫn làm một đằm.

Rời đi điểm tụ hội, Ngụy Hợp lái xe, một đường chạy về nhà.

Hiện giờ cuối cùng cũng có ánh sáng chiếu tới, ở tòa thành này cũng có đặc quyền nhất định.

Cho nên, hắn có một số dự định, bắt đầu sắp xếp một chút thế lực nhân thủ của mình.

Bằng không bất luận là quản lý sản nghiệp, hay là các loại công việc tạp vụ, trao đổi đàm phán, thu thập tư liệu tình báo, đều sẽ tự mình xuất mã.

Mỗi ngày sẽ chậm trễ không ít thời gian tu hành.

Lần này nếu như có thuộc hạ giúp hắn nhìn chăm chăm tình huống liên quan đến Đế bang, hắn cũng không thể không phát hiện không ổn.

Cũng không cần Vu Na nhắc nhở.

“Hay là dứt khoát xây dựng một công ty là được. Dùng danh nghĩa hợp pháp mời chào nhân tài, phục vụ cho ta. Quang chiếu cấp bậc, cộng thêm đặc quyền nhân mạch tài nguyên ta nắm giữ, đủ để mở một công ty nhỏ đặt chân ở khu Ngân Đái.”

Trong lòng Ngụy Hợp đã có ý tưởng.

Hắn thường xuyên hoàn toàn lâm vào trong nghiên cứu, lâm vào trong tu hành, không thể tự thoát ra, đối với tin tức biến hóa bên ngoài, hoàn toàn không biết.

Thời điểm này, cần người ngoài giúp hắn tùy thời quan tâm.

Cái khác không nói, nếu như có tài liệu trọng yếu gì đó đầu giá, hoặc là thân bằng hảo hữu bên cạnh xuất hiện phiền toái gì đó, đều có thể kịp thời phát hiện.

Như vậy còn không ảnh hưởng tiến độ tu luyện của Ngụy Hợp.

Cùng lắm chỉ tiêu chút tiền. Mà mấy trăm vạn tiền, mấy trăm vạn gì đó, đối với Ngụy Hợp hiện tại, đã không tính là gì.

Sau khi hợp tác với tập đoàn Hắc Thạch, bây giờ hắn chỉ dựa vào phối được liền có thể kiếm được gấp mười lần thu nhập trước kia.

Mặt khác, Đế Bang...

Không biết như thế nào, Ngụy Hợp luôn cảm thấy phía Đế bang kia, rất có thể sẽ xảy ra chuyện.

Mặc dù liên quan giữa hắn và chúng không lớn, nhưng nhiều năm như vậy, cũng đã phối chế không ít dược tài, còn giúp hắn mua không ít dược liệu.

Nếu như Đế Bang thật sự có vấn đề, như vậy dược liệu hắn bán đi, nước thuốc pha chế... Không phải là trở thành kẻ thù có tư cách sao?

711

Sau khi đạt tới hào quang, rất nhiều chuyện cũng trở nên đơn giản.

Khai công ty cũng là như thế, Ngụy Hợp mở hơn mười cửa hàng quán trực tiếp, từ đó tuyển chọn một bộ phận nhân viên, đảm nhiệm tầng lớp quản lý của công ty mới.

Mà tên công ty cũng được đặt là: 【Cửu, hai mẫu viết lớn.

Đối với người của thời đại này mà nói, liều mạng là thứ hoàn toàn chưa từng thấy.

Nhưng hai khuôn mẫu lại có một số ngôn ngữ đã từng có hình dạng như vậy.

Trong âm thanh phát âm của đế quốc, công ty âm khẩu của công ty mang ý nghĩa là trăn châu.

Vừa lúc che giấu ý nghĩa mà Ngụy Hợp muốn lấy - huyền diệu.

Công ty bỏ ra một vòng tìm kiếm bên ngoài, hợp thành nhóm người trung tâm phục vụ cá nhân cho Ngụy Hợp.

Nhiệm vụ của bọn họ chủ yếu là thu mua dược liệu, trạng thái quản giáo, tiếp xúc với các tập đoàn còn lại.

Ngụy Hợp cũng sắp đến giai đoạn có thể thi đấu dược sư.

Đến lúc đó đã thi được giấy chứng nhận, có thể không cần đánh bài, hoàn toàn dựa vào bản thân chế tác dược tề buôn bán.

Trong đó lợi nhuận so với hiện tại còn muốn nhiều hơn.

Làm xong những việc này, Ngụy Hợp không ngừng tìm tòi tư liệu thường xuyên đóng cổ Hóa Linh Thuật.

Cũng không ngừng ở trên mạng lưới đối chiến giả tạo, thử chiếu sáng từng lần đối chiến.

Hình chiếu mà cờ trắng tạo ra cũng đang vững bước tăng lên.

Tất cả đều đang phát triển theo hướng tốt.

Mà Bích Liên, cũng sắp tiến hành tu luyện ở ngoài hành tinh. Lần tiến tu này, có lẽ khi nàng trở về sẽ xảy ra biến hóa không nhỏ.

Bên trong khoảng sân trống đang rộn rộn ràng.

Ngụy Hợp đưa Bích Liên đến kiểm tra an toàn cửa vào, sau đó đứng lại.

“Nhớ rõ mỗi tuần nhất định phải tới đây.”

“Ừm, biết.” Bích Liên mặc váy áo màu vàng nhạt, trong tay kéo ra một cái hộp màu trắng to lớn, tóc dài khoác vai, dung mạo so với lúc đầu tiên kết hôn, nhiều hơn một phần thành thực cùng diễm lệ.

Nàng tiến lên nhẹ nhàng ôm lấy Ngụy Hợp một cái, hai chân thon dài hắc ti nhẹ nhàng lót cao, điểm trên môi Ngụy Hợp một cái.

“Ta sẽ không lạc hậu quá lâu so với ngươi! Chờ đi, chờ đi, chờ ta cũng đột phá, chúng ta cùng nhau, sinh nó mười tám tiểu bảo bảo!”

“Ừm.” Ngụy Hợp cười cười, ôm eo nàng, lần nữa hôn lên mặt của nàng.

“Đi đi.”

Hai người tách ra, Bích Liên lưu luyện không rời không ngừng quay đầu nhìn hắn, thẳng đến khi đội ngũ chậm rãi đi vào dòng người, biến mất ở chỗ sâu cửa khẩu an toàn kiểm tra.

Lần này nàng rời đi, thời gian nói là vài năm nhưng đã chuyện bá quan vương thư làm đại nhân vật, đã định ra rồi.

Chuyện về sau này, rốt cuộc sẽ ở lại bao lâu, thật đúng là không thể nói trước được.

Ngụy Hợp than nhẹ một tiếng, quay người đi ra ngoại trường.

Trong hội trường, dòng người lui tới không ít, nơi này là sảnh tinh tế, sẽ tới nơi này, không phải là công vụ, cũng là tầng lớp giàu có quyền thế trong nhà.

Bởi vì vé thuyền tinh tế giá cả cực cao, người bình thường không thể gánh vác nổi.

Cho nên phụ cận nơi này, vô luận là nhận người, hay là tiễn người, trên người không phải là trang phục công vụ, thì là trang phục cấp cao cùng trang phục đắt đỏ trang sức.

Ngụy Hợp sắp rời khỏi sân đấu, bỗng nhiên một âm thanh quen thuộc truyền âm vào trong tai hắn.

“Lão Ngụy, chờ một chút.”

Cái thanh âm này...

Ngụy Hợp xoay người theo tiếng nhìn lại, vừa lúc nhìn thấy một nam tử tóc nâu da trắng, thân mặc trang phục bàng bạc thường thấy của quý tộc, đang bước nhanh đến gần hắn.

“Đế Bang?” Ngụy Hợp kinh ngạc nói.

Đế Bang so với lần gặp mặt trước, gầy hơn nhiều, nhưng ánh mắt lại tương đối sáng ngời, thậm chí sáng đến mức dọa người.

“Đã lâu không gặp. Không ngờ lại gặp được người ở đây, nói chuyện?” Trên mặt hắn lộ ra nụ cười nhàn nhạt giống như lúc trước, tựa hồ trong đó ẩn tàng rất nhiều bí mật.

Ánh mắt Ngụy Hợp chớp động, Đế Bang hiện tại không phải bị liệt vào danh sách kẻ nghi phạm sao? Sao còn có thể tùy tiện đi lại bên ngoài?

Bởi vì án vượt ngục, Đế bang bị phán định là hợp tác cùng tòng phạm, đã bị giam giữ rồi mới đứng.

Nhưng bây giờ xem ra...

“Được rồi, ta còn có việc, lần sau đi, lần sau nói.” Ngụy Hợp hiện thật vất vả mới rửa sạch tiềm tàng trên người ô nhiễm. Lúc này căn bản không muốn lại gây phiền toái nữa.

Loại thời kì mất cảm này, tùy tiện tiếp xúc gia hỏa này, đối với sự phát triển sau này của hắn tương đối bất lợi.

“Không đi cũng được, người còn nhớ những được tề lúc trước giúp ta phối chế không?” Đế bang chợt lộ ra một nụ cười giảo

hoạt.

“Cô sẽ không thật sự cho rằng, nhiều dục tề như vậy đều là một mình ta ăn sao?”

Trong lòng Ngụy Hợp run lên, liếc nhìn chung quanh, bốn phía mơ hồ có người nhìn về phía bên này.

Ít nhất cũng có hai luồng ánh mắt mang linh lực nhắm thẳng vào hắn.

Không biết hai người này là...

“Tốt. Người tìm một nơi.” Ngụy Hợp dứt khoát đáp ứng, nhìn xem gia hỏa này rốt cuộc muốn làm gì.

Hai người một trước một sau, Đê bang dẫn đường, rất mau tới một nhà ăn cơm.

Ngồi xuống trong góc tiệm.

Ngụy Hợp nhìn về phía Đê bang đối diện.

Tên này thành thực hơn rất nhiều so với lần nhìn thấy trước.

“Nói đi, có chuyện gì?” Ngụy Hợp không có gì quanh co quanh quản lãng phí thời gian, trực tiếp mở miệng hỏi.

“Giúp ta một chuyện.” Đê Bang mỉm cười, từ trong ngực lấy ra một hộp nhỏ hình tròn màu đen.

Thoạt nhìn giống như là đang giả bộ trang sức gì đó.

“Giúp ta cất giữ những thứ này. Nếu như người đáp ứng hỗ trợ, dục của người gì đó, ta cam đoan sẽ vĩnh giữ trong bụng, tuyệt đối không tiết ra ngoài.” Đê bang khẳng định nói.

Ngụy Hợp từ chối cho ý kiến. hợp tác với gia hỏa này nhiều năm, hắn ít nhiều cũng hiểu rõ một ít tính cách người này.

“Nói cách khác, nếu như ta không giúp người, người liền định phôi dục gì đó, trực tiếp lộ ra ngoài ánh sáng?” Ngụy Hợp híp mắt nói.

Không thể không nói, phương pháp này quả thật rất hữu hiệu.

Nếu như là người khác thì cũng không cần phải lo lắng nhiều, thế nhưng những bí mật trên người hắn quá nhiều nên cũng

không dám mạo hiểm.

Một khi bị tra rõ, không có vấn đề gì đều phải tra ra vấn đề.

“Có thể để cho ta cân nhắc một chút không?” Ngụy Hợp trầm giọng nói.

“Đương nhiên có thể, nhưng mà.” Đế bang nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng bóc.

“Về chuyện ta nói, cũng không nên tùy tiện tiết lộ, nếu không...”

Hắn nhanh chóng đứng dậy rời đi.

Để lại chiếc hộp nhỏ màu đen kia, một mực đặt ở trên mặt bàn.

Ngụy Hợp nhìn nhìn cái hộp, thò tay lấy ra, mở ra xem.

Bên trong trống rỗng, cái gì cũng không có.

“Cái này là...” Trong lòng Ngụy Hợp lập tức có đáp án.

Hắn nhìn kỹ xung quanh một chút, loại cảm giác giám thị vừa rồi càng thêm nghiêm trọng.

Không chỉ không rời đi theo Đế bang, ngược lại lấy hắn làm trung tâm, hắn dần dần tới gần.

Ngụy Hợp trong nháy mắt ý thức được, mình có khả năng đã bị Đế bang sử dụng.

Cái hộp là giả, chuyển dời lực chú ý là thật.

Những người này có lẽ đều là hướng về phía trong hộp, hiện tại nhìn thấy Đế bang đưa hộp cho hắn, liền cho rằng là hắn lấy đi thứ trong hộp.

Ngụy Hợp biết, coi như hiện tại mình nói rõ hộp ngọc nhưng cũng vô dụng.

Đây là phương pháp mà Đế bang vừa dùng để thoát khỏi truy tung.

Ngụy Hợp đứng lên, nhanh chóng thanh toán, đi ra cửa hàng.

Bên ngoài ánh nắng tươi sáng, trước cửa chính của sân khấu từng chiếc xe ngựa nối đuôi nhau nhanh chóng rời đi rồi lại gần.

Xuyên lưu không ngừng.

Ngụy Hợp lại xe của mình, bay thẳng đến khu vực Ngân Đái thành.

Phiên ngoại ô nằm ở ngoại ô ngoại ô, trang bị xung quanh cũng không nhiều, rất nhiều nơi đều thuộc về hoang mạc.

Điều này cũng dẫn đến tỉ lệ phạm tội ở phụ cận tăng lên rất nhiều.

Ngụy Hợp suy đoán, nếu những người này muốn động thủ, vậy nhất định sẽ lựa chọn trở lại trước khu đô thị.

Ông.

Tiếng bánh xe gõ vang, hai tay Ngụy Hợp nắm một cái, cả xe nhất thời dọc theo đường xa phi tốc rời đi.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Ngụy Hợp rất nhanh phát hiện, phía sau xe mình, phía trước toàn bộ xuất hiện xe ngựa ngăn trở.

Trước sau xe phối hợp ăn ý, rất nhẹ nhàng liền kẹp xe của hắn ở giữa.

Không bao lâu, tốc độ ba chiếc xe càng lúc càng chậm, càng lúc càng thấp.

Leng keng leng keng.

Chợt, bánh xe ở trên mặt đất cọ một cái mãnh liệt rồi ngừng lại.

Ngụy Hợp mặt không biểu tình, ngồi ở trên phi vị.

Hắn biết mình đã bị Đé bang âm, tên gia hỏa này, xem ra đã chuẩn bị xong để rời khỏi Ngân Đái khu.

Bằng không hắn sẽ không làm ra loại thủ đoạn nực cười này, chính là muốn dẫn dắt truy binh đi.

Ông.

Rắc rắc một tiếng, Ngụy Hợp cảm giác động thi ốc xe của mình, ù ù cạc cạc tự động tắt.

Hiển nhiên là đôi phương đã dùng thủ đoạn gì.

Sau đó trên xe xuống dưới hai người liền giả trang nam tử, cầm trong tay xung phong thương màu xám, đi tới bên cạnh xe Ngụy Hợp.

“Xuống đây đi!” Hai người gõ cửa sổ xe.

Ngụy Hợp không có gì ngoài ý muốn, nhìn về phía đối phương, xung quanh đây chung quanh đều là một mảnh hoang vu, chuyên môn dùng để cách ly khu vực xung quanh sân.

Lúc phi thuyền tinh bay lên, sinh ra âm lãng và chấn động có thể lớn hơn nhiều so với phi cơ bình thường.

Vì vậy không ai nguyện ý ở lại khu vực rộng lớn trên mặt đất này, phần lớn mọi nơi đều được xây dựng để hấp thu sóng âm gây chấn động, chậm rãi đi tới.

Những khu vực này vừa lúc trở thành nhiều phần tử phạm tội cùng với người lang thang đang đứng trên giường.

Lúc này Ngụy Hợp ngoài ý muốn là, trong những người này, tựa hồ đã nhận ra thân phận của gã.

Chỉ có hai người gần đây, tuy trong tay có thương, nhưng cánh tay cũng đang căng thẳng cao độ.

Hiển nhiên lúc nào cũng có thể chú ý đến phản kháng của y.

“Các người là ai?” Ngụy Hợp mở cửa xe, chậm rãi đi xuống xe.

Hắn chú ý tới, trên thân hai người này rõ ràng còn mặc một loại trang phục phòng hộ đơn giản đặc thù.

Loại phòng hộ này đem đại bộ phận thân thể của bọn họ bảo hộ, tựa hồ còn có hiệu quả tăng phúc nhất định.

Cùng loại với việc di huấn bản đơn giản.

Ngụy Hợp có thể từ loại trang phục phòng hộ này cảm giác được một ít thiết kế cùng kết cấu tài liệu cùng loại với chăn nuôi.

“Thứ Đế bang cho người lúc trước, lấy ra đi.” Một người trong đó hạ giọng, dùng linh lực truyền âm nói.

“Đồ vật?” Ngụy Hợp lấy hộp ra, ném qua: “Người nói cái này sao?”

“Lấy một cái hộp trông không ra làm gì?” Người vừa nói có thể tiếp được hộp mở ra, đưa mắt nhìn sang.

“Hắn cho ta chính là cái hộp không đáy.” Ngụy Hợp trả lời.”
Nếu các người không tin, có thể đi hỏi hắn.”

“Hơn nữa, các người đã dám động thủ với ta, tại sao không trực tiếp đi bắt Đế Bang? Chẳng lẽ các người cho rằng ta dễ đối phó hơn Đế bang sao?”

“Ha ha, cho dù người là chiếu ánh sáng, không có triển khai thì cũng chỉ như vậy thôi. Đừng có giở trò, cho rằng lấy một cái hộp không là được?” Tên còn lại lạnh giọng quát.

“Lừa các người?” Ngụy Hợp xuống xe, nhìn hai chiếc xe phía sau Hướng Tiên.

Lúc này sắc trời long lanh, ánh mặt trời vừa lúc, theo lý mà nói, toàn bộ khu vực Ngân Đái khu đều sẽ có bố trí giám sát.

Nhưng trên hai chiếc xe này, tựa hồ trang bị một loại trang bị nào đó.

Cách cửa sổ xe, hắn có thể cảm giác được, chỉ ít là năm thương giới, lúc này đang nhắm chuẩn hắn.

Trong đó có một thương, mang tới cho hắn một chút cảm giác uy hiếp.

Đa số thương giới rất khó khiến hắn có loại cảm thụ này.

Ngụy Hợp đã từng thí nghiệm, trong tất cả các loại thương giới, thứ duy nhất có thể khiến hắn có loại cảm giác uy hiếp này, chỉ có một loại.

Đó chính là, chỉ loại thương giới.

Chính là vũ khí kiểu nắm tục gọi.

Vũ khí lợi xạ từ yếu đến mạnh, bình thường chia thành xạ thương, quang có thể pháo, tử quang thương các loại.

“Cho người một phút, nếu như không giao đồ vật ra, ngày hôm nay... khà khà.”

Lúc này trong hai người cảm thương, người dẫn đầu cười lạnh.

“Có thể hỏi một chút các ngươi đều là người thế nào không?”

Ngụy Hợp lên tiếng hỏi.

“Bớt nói nhảm đi!”

“Đừng nhiều lời với hần nữa, lục soát thân thể!”

Hai người rút cuộc phát hiện thái độ Ngụy Hợp có chút không thích hợp, gã căn bản không giống một người bị bức hiếp.

Có chút tỉnh táo đến quá mức.

Một người trong đó tiến lên hai bước, đưa tay muốn lục soát người Ngụy Hợp.

Ba.

Cổ tay của hần bị một bàn tay bắt lấy.

“Ngươi!?” Bành!

Tên còn lại không chút do dự bắn tên.

Mâu thương nổ tung, bắn ra khỏi ống thương, xoay tròn, mang theo tia lửa, bay về phía ngực Ngụy Hợp.

Sau đó bị Ngụy Hợp nghiêng người né tránh.

Hần duỗi một tay ra, nắm lấy cánh tay đối phương, vặn xuống dưới một cái.

Rắc rắc một tiếng, xương cánh tay đứt gãy, cảm thương cũng rơi xuống đất.

Ngụy Hợp đưa tay chống đỡ, đồng thời chuẩn xác đập vào lòng ngực tên còn lại.

Phù một tiếng, lòng ngực đối phương bị đánh xuyên qua, phun ra huyết vụ, lúc này đứng tại chỗ bất động.

Từ đầu đến cuối, rõ ràng hai người mặc vào căn cơ đơn giản, nhưng tại Ngụy Hợp thủ hạ, lại giống như cái gì cũng không có.

Người yếu ớt như sơn dương.

712

Tiên tay vặn gãy cổ hai người, Ngụy Hợp hoạt động cổ tay, thông dong đi tới chiếc xe phía trước.

Bốp!

Hắn bỗng nhiên biến mất tại chỗ, cơ hồ cùng thời gian, mấy đạo đạn xen lẫn chùm sáng màu trắng, tinh chuẩn rơi vào vị trí ban đầu của hắn.

Bành!!

Đám thương giới bắn ra xe ngựa, đột nhiên như bị voi đập vào. Toàn bộ rung lên bần bật, từ đầu xe đổ sụp xuống.

Đồ vỡ, kim loại bị vặn vẹo, lẫn chung một chỗ bắn tung tóe.

Ngụy Hợp từ đầu xe đứng dậy.

Hai gia hỏa mặc áo trắng, bị hắn kéo từ trong xe ra, tùy tay vặn gãy cổ.

Người còn lại sau lưng phun ra hỏa diễm bay ra khỏi đỉnh xe, tránh bị tập kích bất ngờ này.

Nhưng dù là như vậy, gã vẫn chưa hết kinh hồn, da đầu run lên nhìn Ngụy Hợp.

“Tên gia hỏa này xảy ra chuyện gì!! Hắn lẽ nào mang theo di thể!?”

Cho dù là ánh sáng, nhưng bọn họ dùng bản đơn giản hóa nửa thể, cũng không thể xuất hiện tình huống như vậy!?

Chỉ một cái tay không đã có thể xuyên thủng trang phục phòng hộ! Đây là quái lực gì?

Da đầu người này run lên, nâng thương phạt phòng chính là một cái.

Xuy!

Chùm sáng bắn ra còn chưa kịp bị Ngụy Hợp nhẹ nhõm tránh đi.

Hắn kéo xuống một khối nắp xe trước mặt, ném ra sau.

Nắp xe tốc độ cao xoay tròn, hóa thành hư ảnh, hung hăng đập trúng phía sau đã quay đầu một chiếc xe khác sắp rời khỏi.

Ầm!

Chiếc xe kia bị động năng to lớn nện từ chính giữa lõm vào, ở mặt đường tựa như bóng vỏ bắn ra quay cuồng mấy chục thước, cuối cùng bạo tạc âm vang, triệt để không còn động tĩnh.

Lúc này Ngụy Hợp mới nhìn về phía người cuối cùng kia.

Đến ánh sáng, bây giờ hắn còn hoàn toàn tiêu trừ ô nhiễm chỗ sâu trong tế bào, tay chân tự nhiên cũng có thể thoáng buông lỏng.

Mặt chiếu ánh sáng cực kỳ cao, dựa theo luật pháp quy định, là có thể có quyền phản kích khi bị cướp đoạt vô hạn.

Nói cách khác, hắn có thể giết sạch đám người này ở đây, cũng không sao.

Về phần giết như thế nào, chỉ cần toàn bộ người đều chết hết, sẽ không ai biết hắn hạ thủ thế nào.

“Người...!?” Tên gia hỏa dẫn đầu kia trợn mắt há hốc mồm, nhìn Ngụy Hợp nửa ngày nói không ra lời.

Nếu như Ngụy Hợp mặc qua di thể làm được, thì cũng thôi đi. Nhưng đối phương lại hoàn toàn dựa vào nhục thân để động thủ...

“Nói một chút, các ngươi đến từ nơi nào? Cái hộp kia rốt cuộc là cái gì?” Ngụy Hợp cuối cùng nhìn về phía người này.

Hắn muốn biết, cái đám người này muốn là cái gì, rút cuộc là cái gì.

“Cái kia... Đó là chìa khóa!” Người nọ nuốt nước miếng ừng ực.

“Chìa khóa gì?!?” Ngụy Hợp nheo mắt hỏi.

“Vâng...” Bành!

Đầu người này bỗng như bong bóng, nổ tung.

Huyết nhục bay tứ tung.

Thi thể không đầu cứng đờ, sau đó chậm rãi ngã ngửa ra sau.

“Cấm chế đặc thù sao?” Ngụy Hợp nhíu mày, nhìn chung quanh một chút, xe bị hủy, loại che chắn vừa rồi cũng hoàn toàn biến mất.

Nếu như là trước kia, có lẽ hắn còn muốn giải thích một chút, liên quan tới việc hắn giải quyết đám cướp này như thế nào.

Nhưng bây giờ, bản thân hắn vốn là quang chiếu, là quan viên bộ lạc an toàn, loại chuyện này do người của bộ lạc an toàn xử lý, chỉ cần báo cáo kết quả một chút là được.

Đây là đặc quyền không gian.

Luật pháp đế quốc vốn được chế tạo theo sự phục vụ của các cường giả quý tộc.

Cho nên càng lên cao thì càng tự do, càng cung cấp lợi ích cho các cường giả quý tộc.

Đương nhiên, tất cả những điều này đều có một điểm mấu chốt, là để giữ gìn ổn định.

Ngụy Hợp thở ra một hơi, tương đối để ý chìa khoá trong miệng người kia.

Người vừa rồi, luận thực lực đã đạt tới cấp phong bạo.

Lúc linh lực bộc phát, động tác phản ứng tốc độ đều có thể đạt tới cực hạn bão thủy.

Chẳng qua là gã mặc trang phục phòng hộ đơn giản nên không thể đột phá tốc độ âm thanh.

Nhưng nếu thay đổi thân thể, đối phương khẳng định có thể bộc phát ra tốc độ thực lực cấp bão.

Một tinh anh như vậy, lại chỉ vì hai chữ không nên nói mà bỏ mình ngay tại chỗ.

Có thể thấy được sau lưng hắn dính vào phiến toái, có bao nhiêu phần lớn.

Ngụy Hợp liên hệ với hệ thống máy móc phòng vệ của An An Bộ.

Hắn đứng tại chỗ chờ ước chừng vài phút, liền nghe xa xa bầu trời truyền đến tiếng vang cấp tốc.

Rất nhanh võ trang phi hành khí chậm rãi hạ xuống, từng đội cảnh vệ bộ phòng vệ lao ra, bắt đầu dọn dẹp và phong tỏa hiện trường.

Bộ trưởng mới nhậm chức bị tập kích, loại chuyện này đặt trong Ngân Đái khu cũng coi như là không nhỏ.

Nữ tử tóc đen dẫn đội là nữ tử tóc đỏ mặc áo bó sát người, đi lên chào, sau đó nhẹ nhàng nắm tay Ngụy Hợp.

“Xin trưởng quan tốt! Ta là Đại đội trưởng phòng vệ lang thang. Có thể đem toàn bộ quá trình án tình cẩn thận kể rõ ràng một chút không?”

“Đương nhiên.” Ngụy Hợp gật đầu.

Nói đơn giản mọi chuyện một lần, hắn từ đầu tới cuối không đề cập tới địch nhân mà mình giải quyết như thế nào, chỉ nói đối phương điểm đáng ngờ, mục đích, còn có cái hộp kỳ quái kia.

“Oèn đội trưởng nếu điều tra ra chìa khoá này là chỉ cái gì, xin mau chóng chuyển cho ta.” Ngụy Hợp trầm giọng nói.

“Làm người can thiệp, ngài quả thật có quyền sở hữu âm mưu, sau này ta nhất định chuyển lời.” xâu giao gật đầu.

“Như vậy tốt nhất, như vậy ta trở về trước, hi vọng các người có thể mau chóng phá án, tránh hung thủ đả kích trả thù.”

Ngụy Hợp nghiêm túc nói.

“Vâng!” sặc san sát đứng thẳng hành lễ.

Ngụy Hợp gật gật đầu, lúc này mới ngồi vào chỗ của mình, khởi động nghênh ngang rời đi.

Một sư giác định mệnh mang đến, chặc chặc nhìn hiện trường một mảnh hỗn độn.

“Khá lắm, đám người kia tập kích thứ gì mới bị đánh thành như vậy?”

Người mặc nửa phần thân thể còn dễ dàng vụn gãy cổ, cái này không cần nhìn, khẳng định là bên cạnh phó bộ kia có cao thủ mặc chặn nuôi hộ vệ.”

“Rất bình thường.” Miêu đạm nói: “Phó bộ trưởng tân nhiệm này, sau lưng có liên quan không minh bạch với tập đoàn Hắc Thạch, tập đoàn Hắc Thạch chuyên buôn lậu nhà, kiếm được một ít hộ vệ thân thể, cũng không phải là không thể.”

Dựa theo đế quốc pháp luật, trừ phi chúng ta tự tay bắt lấy thân thể hắn đeo vào, nếu không hắn hoàn toàn có thể đem tất cả tội lỗi giao cho hộ vệ. Mình không chịu trách nhiệm.”

Trên lý thuyết, bất luận kẻ nào cũng không cho phép mặc thường thể trong thành, nhưng các quý tộc giàu có, chung quy vẫn có thể tìm được biện pháp vượt qua quy định này.

“Nghe đồn người này xuất thân là lão binh, thực chiến lực cường hãn. Còn cùng với một số quý tộc không minh bạch. Nhân mạch rộng khắp. Vốn còn tưởng rằng đây là vận khí, hiện tại xem ra, quả nhiên không đơn giản.” Một đội viên khác thấp giọng nói.

“Trong thế giới này lấy đâu ra nhiều vận khí như vậy, rất nhiều người cảm thấy đó là vận khí, nhưng trên thực tế người ta không biết đã bỏ ra bao nhiêu cố gắng và cái giá. Chỉ là người không nhìn thấy mà thôi.” Lộc Lang lạnh lùng nói.

“Được rồi, đừng có nhàn rỗi nữa, làm việc đi!”

Ông.

Xe đi theo quỹ đạo nâng lên bay thẳng ra, bay lên một quỹ đạo mới vừa rơi xuống.

Ngụy Hợp tay cầm gậy, còn đang suy nghĩ chuyện phát sinh vừa rồi, thể lực sau lưng quan hệ.

Đúng lúc này, âm thanh tự động trên xe của hắn bỗng nhiên mở ra.

Sau hai tiếng ù ù, một thanh âm quái dị lạnh lẽo từ trong âm thanh truyền ra.

“Rất vui lại lần nữa liên hệ với ngươi. Ngụy Hợp Ngụy tiên sinh.”

“Ngươi là ai?” Ngụy Hợp nheo mắt lại.

“Chúng ta ở rất nhiều năm trước đã từng liên hệ qua một lần. Không biết ngài còn nhớ rõ ta không? Tên của ta, tên là mật ngữ”

“Mật ngữ?” Ngụy Hợp nhanh chóng nhớ tới, thanh âm thần bí trước đó sau lưng ân đức tiếp xúc qua hẳn.

Phía sau Ân Đức rõ ràng có một tổ chức thể lượng khá thần bí khổng lồ.

Mà mật ngữ này chính là đại biểu cho người tiếp xúc với mình.

“Ngươi có mục đích gì?”

“Ha ha ha...” mật ngữ cười khẽ, thanh âm không rõ là nam hay nữ.” Vừa rồi, Ngụy tiên sinh chắc đã trải qua một lần không tốt đẹp gì nhỉ? Không cần kỳ quái, liên lụy đến chìa khóa, đừng nói là ngài, cho dù là quan viên cấp cao của hệ an toàn các ngài, cũng sẽ vô cùng phiền toái.”

“Nói ra mục đích của các ngươi.” Ngụy Hợp không có tâm tư cùng đối phương đi vòng qua vòng lại.

Mặc dù đã sớm dự liệu được, có thể bản thân sẽ bị liên lụy đến Đế bang bên kia phiền phức, nhưng sau khi chân chính bị cuốn vào trong đó, hẳn mới cảm giác, nước sau lưng này thực sự quá sâu.

“Mục đích của chúng ta là thứ trong hộp mà Đế Bang lấy được.” Mật ngữ nhẹ giọng nói.

“Ta có thể khẳng định nói cho các ngươi biết, Đế bang chỉ cho ta một cái hộp trống không. Các ngươi đều bị hắn chơi xỏ cả.” Ngụy Hợp trầm giọng nói.

“Có phải chiếc hộp không, chúng ta chỉ cần kiểm chứng một chút là được rồi.” T mật ngữ cười nói.

” Nghiệm chứng như thế nào?” Ngụy Hợp lạnh giọng hỏi.

“Chỉ cần chúng ta kiểm tra một chút ký ức thời gian vừa rồi của Ngụy tiên sinh là được rồi.” Thanh âm tỉ mỉ vang lên khiến trong lòng Ngụy Hợp lạnh lẽo.

Trí nhớ kiểm tra đo lường, trong thời đại này có thể làm được, nhưng thủ đoạn như vậy đối với Ngụy Hợp mà nói, không khác gì giao tính mạng mình vào tay người khác.

Bởi vì kiểm tra đo lường ký ức là muốn tiến hành vấn đề đại nào...

“Các người đây đưa với ta ở chỗ này, không bằng đi tìm Đế bang trở về sớm một chút, nói không chừng đồ vật còn ở trên người hắn.” Ngụy Hợp trầm giọng nói.

“Nếu có thể, bọn ta cũng muốn làm như vậy. Nhưng thật đáng tiếc... Ngay cách đây mười phút, Đế bang đã bỏ mình trong một trận chiến đẫm máu, thi cốt vô tồn.”

mật ngữ nói, khiến Ngụy Hợp trong nháy mắt minh bạch, gia hỏa này là giả chết thoát thân!

“Trước khi xảy ra chuyện, Đế bang đã tiếp xúc tổng cộng năm mục tiêu, đều là người có khả năng mang theo chìa khóa chuyển dời. Mà một trong số đó chính là Ngụy tiên sinh ngài.”

Mật ngữ tiếp tục nói.

“Hiện tại chúng ta đã điều tra được ba mục tiêu, còn lại ngài và một người khác không điều tra thành công.”

“Các người tra thế nào?” Ngụy Hợp lạnh giọng hỏi thăm.

“Phương pháp có thể trăm phần trăm bảo đảm tính chân thực, kỳ thật chỉ có một. Đúng không?” Ngự khí mật ngữ nhẹ nhàng trả lời.

Đáp án đã rất rõ ràng, đó chính là kiểm tra ký ức.

Đến bây giờ, Ngụy Hợp sao còn không biết mình đã bị Đế bang lừa.

Có ý tứ là, nhiều năm qua, trước nay đều là hắn lừa người, nhưng không nghĩ tới lần đầu tiên bị người ta lừa.

Hắn trầm mặc một lát, xe chậm rãi giảm tốc độ lại.

“Ta không có ý định đối địch với các ngươi, nhưng chìa khóa gì gì đó, ta thật sự không biết. Đế Bang chỉ cho ta xem một cái hộp trống không, kết quả đã bị các ngươi đuổi kịp.

Sau đó, ngươi đột nhiên nói với ta hắn đã chết. Kế hoạch họa thủy dẫn Đông Dẫn rõ ràng như vậy, ta không tin các ngươi không nhìn ra.”

“Đương nhiên chúng ta có thể nhìn ra. Chỉ là để tránh cho bất cứ một tia xác suất nào có thể thất bại, cho nên mới kiểm tra tất cả người mà hắn từng tiếp xúc... Dù sao, hiện tại Đế bang đã chết.” Mật ngữ trả lời.

Leng keng leng keng.

Ngụy Hợp quay đầu một cái, chuyển hướng quay đầu xe ngựa.

“Các ngươi cảm thấy Đế bang chết thật sao? Nhưng ta ngược lại biết, hắn hiện tại vẫn sống rất tốt.”

“...” Lần đầu tiên bên kia lại xuất hiện trầm mặc.” Ý của Ngụy tiên sinh là, biết Đế bang còn sống, hơn nữa biết ông ta ở đâu?”

“Tự nhiên, nếu hắn dám hãm hại ta, như vậy ta cũng không cần lưu thủ.”

Ngụy Hợp thản nhiên nói.

Thật ra vừa rồi hắn không ngờ tới, Đế bang lại chơi chiêu này.

Sau đó cũng không nhớ rõ hạ độc gì.

Mãi về sau bị tập kích mới tỉnh ngộ, vừa vặn là kẻ sách họa thủy đông dẫn đầy của thằng nhãi kia.

Ngụy Hợp cảm khái, cuối cùng vẫn có chút buồn bã. Vốn hắn dự định sau khi mọi chuyện kết thúc, tự mình lặng lẽ bắt lấy Đế bang hỏi thăm tình huống.

Nhưng không nghĩ tới mật ngữ lại tìm tới cửa.

Lúc trước tổ chức sau lưng ân đức này, thế lực thực lực có thể nói là tương đối cường đại.

Nghe giọng điệu của y, dường như không giống với đám người trước đó tập kích y.

Dứt khoát để bọn chúng chó cắn chó là được rồi.

Ngụy Hợp cũng là bất đắc dĩ, trước đó mới bị Vu Na nhắc nhở, cẩn thận bị cuốn vào phiền toái lần này.

Không nghĩ tới trong nháy mắt, hắn lại bị cuốn vào trong đó.

Tên Đế Bang kia, trên người thật sự không có hạ độc cùng tế bào của hắn.

Nhưng những thứ này không có, hắn đã uống không nổi nước thuốc điều phối lâu như vậy.

Hiệu quả tích lũy nhiều nước thuốc như vậy, thế nhưng so với thủ đoạn hạ độc đơn thuần một chút thì tốt hơn nhiều.

Ngụy Hợp có một thói quen tốt, chính là nước thuốc cho người khác dùng, đều theo bản năng thêm vào đồ tốt.

Đế bang uống hắn nhiều đồ tốt như vậy, bình thường không có việc gì còn được, có việc chính là...

713

Độc, dùng nhiều sẽ lười biếng.

Cũng như quen dùng bạo lực giải quyết vấn đề, sẽ dần dần buông lỏng cảnh giác, quên sơ tâm.

Ngụy Hợp cũng cảm thấy chính mình tựa hồ cũng như thế.

Thân thể vô cùng cường đại phòng ngự, cùng thói quen hạ độc ở khắp nơi, khiến hẳn đối với sự vật chung quanh, cũng bắt đầu ôm tâm lý thả lỏng lương thiện.

Nhưng chuyện của Đế bang đã cho hẳn một bài học.

Người, vẫn là không thể sinh hoạt quá lười biếng.

“Người có thể tìm được vị trí của Đế bang?” Thấu ngữ bên kia rõ ràng có chút chấn động.

“Ta có người kế bên chuyên nghiệp, đã có thể xác định rõ ràng Đế bang còn sống.” Ngụy Hợp nhanh chóng trả lời, sau đó mở túi ra, lấy ra một cái dụng cụ nhỏ màu đỏ đơn độc, ấn vài cái trên thiết bị, màn hình bên trên lập tức hiện ra một chấm đỏ, y phục bản đồ.

Ngụy Hợp chiếu hồng điểm, trong miệng lập tức nói ra một địa chỉ.

Bây giờ hẳn dùng độc, có thể tổng hợp huyết nhục võ đạo và kỹ thuật cao cấp của dược tề, dùng thủ đoạn phi tuyến, tiến hành định vị đặc thù.

Loại kỹ thuật này đã vượt qua tình trạng định vị đơn giản lúc trước.

“Hồng Quang Lộ số 14, người không động, hẳn là không ai tìm được hẳn. Rất có thể là do các người đã từng sử dụng ngoại hình, lúc đi qua hãy chú ý kiểm tra.” Ngụy Hợp dặn dò.

“.....” Mật ngữ bỗng nhiên có chút không phản bác được, hẳn là đến uy hiếp Ngụy Hợp, hiện tại ngược lại có loại bọn hắn là cùng một bọn.

“Tốt, cứ như vậy đi. Chờ mong lần sau chúng ta gặp lại.”

Ngụy Hợp cắt đứt thông tin trong xe.

Sau đó mở thông báo cho từng người.

Lần trước mật ngữ xâm lấn là kết quả cá nhân hắn, nhưng hiện tại bất đồng, cá nhân của hắn cuối cùng đã chính thức thăng cấp thành quang chiếu cấp sử dụng.

Cho nên tính an toàn của nó có thể tăng lên trên diện rộng.

Mở ra cuối cùng, tìm được bưu kiện, hắn rất nhanh tìm tới phòng vệ phòng vệ bên trong phòng khách bút điện.

So với Phó bộ trưởng Phi Lâm, ngày thường Bất Hiện Sơn bất lộ thủy, sự vụ chủ yếu cũng do hai Phó bộ trưởng xử lý.

Nhưng về phương diện thực quyền chân chính, quân đội cảnh sát cơ động của cả tòa thành thị lớn nhất của Ngân Đái khu vẫn nằm trong tay hắn như cũ.

Bất luận là Hạ ân hay là Phi Lâm, ngày thường điều động binh lính quy mô nhỏ thì có thể. Nhưng một khi liên lụy đến lượng lớn nhân thủ thu thập, vậy nhất định phải trải qua sự đồng ý của bộ trưởng Khuê Lý này.

Ngụy Hợp trong buổi tụ hội nhậm chức của mình cũng trong thời gian ngắn gặp được vị chính bộ trưởng này.

Vị bộ trưởng tuân Lý này, có thể nói là cường giả đỉnh cấp toàn bộ khu vực Ngân Đái.

Kỳ thật lực sâu không lường được, ngày đó, cũng chỉ là khuyến khích Ngụy Hợp vài câu, rồi vội vàng rời đi.

Bây giờ vừa đúng lúc gặp phải chuyện, có thể trực tiếp thông báo cho vị chính bộ trưởng này.

Ngụy Hợp suy nghĩ cẩn thận, mặc dù mình chỉ mới thăng cấp Quang Chiếu, nhưng lập tức nâng cấp bộ trưởng cho hắn.

Tuy rằng đề cập tới là phó bộ trưởng có thân phận Chứng Chứng Lớp Hậu, nhưng chức vụ như vậy, không có sự yêu cầu của vị lão đại trong Danh sách thì không có khả năng thông qua.

Rất hiển nhiên, không biết dưới tình huống nào, sự tín nhiệm của cấp trên đối với hắn đã tăng lên.

Rất nhanh, tin tức truyền đến.

“Ngụy Hợp? Người có thời gian ba phút để báo cáo, ta lập tức có hội nghị muốn mở ra.” Tiếng nói âm lãnh có tính chất, từ bên kia truyền đến.

“Vâng, bộ trưởng tuân Lý, ta đã xảy ra chuyện...” Ngụy Hợp nhanh chóng đem sự kiện lần này nói rõ ra.

Trong đó thậm chí ngay cả việc hắn chế thuốc cho Đế Bang cũng không giấu diếm, trực tiếp nói ra.

*

*

*

“Vậy ý nghĩ của người là gì? Nếu dược vật của người chính là dùng cho tổ chức gián điệp sau lưng Đế bang báo, như vậy người không chỉ có thể bị trừ chức, còn sẽ bị Quân Quyết quốc dùng tội phản quốc tố, người có biết không!?”

Giọng điệu của mật lý nghiêm khắc nói.

“Thuộc hạ minh bạch, cho nên thuộc hạ phải mang tội lập công!” Ngụy Hợp trầm giọng nói. “Thật không dám giấu diếm, lúc trước thuộc hạ điều phối dược tề đã lưu lại trong mắt, vì dự phòng xuất hiện tình trạng như bây giờ, dược tề bị cầm đi thông địch. Cho nên khi đó ta đã sớm gia công.”

“... “Thông báo bên kia lập tức trở nên trầm mặc...”

“Người... đã gia công gì?” Ngữ khí trong thâm có loại vi diệu không hiểu.

“Là như vậy, mỗi một bình dược vật của ta, đều có thể thông qua kỹ thuật đặc thù của ta, định vị vị trí cụ thể. Từ lúc trước đến bây giờ, ta tổng cộng điều chế hơn trăm bình dược vật do Đế bang điều chế, hiện tại đều có thể thông qua kỹ thuật đặc thù, kích hoạt định vị, chỉ cần còn ở khu Ngân Đái, là có thể tìm ra người uống thuốc trong đó.

Đương nhiên thời gian định vị có hạn, một khi kích phát thì chỉ có thể duy trì liên tục ba tháng.”

“...” Mẹ nó, sau này còn có người dám uống thuốc của người sao?

Đây là lần đầu tiên trong số rất nhiều người vô sỉ, nhưng vô sỉ và nham hiểm như vậy, cũng là lần đầu tiên gặp.

“Vậy người định làm như thế nào? Kế hoạch như thế nào?” Trong mật thám thờ dài, chỉ cảm thấy tổ chức sau lưng Đế Bang thế mà không kiểm nghiệm được nước thuốc của hắn có vấn đề, quả thực là kỳ tích.

Hơn nữa... Lúc trước Ngụy Hợp bắt đầu hạ định dục... Khi đó Ngụy Hợp chỉ là một quan quân hạ cấp mới thăng chức... Lá gan này thật sự là...

“Trưởng quan, ta cần người phối hợp với cảnh báo ta điều động, vây quét đám phần tử tội ác sau lưng Đế Bang và người uống thuốc kia!

Ngân Đái khu là quê hương chúng ta, mỗi người chúng ta đều có nghĩa vụ và trách nhiệm, thanh trừ độc trùng tiềm tàng ở chỗ này!” Ngụy Hợp nghiêm nghị nói.

“Người... Bản thân Đế Bang cũng coi như là tội phạm truy nã, ta điều động cho người quyền hạn ba cấp, không vượt quá một ngàn nội pháp nhân thể điều động người, đừng để cho ta thất vọng.”

Tin tức trực tiếp bị cắt đứt.

Hắn đứng trong phòng trên tầng cao nhất của bộ lạc an toàn, xoa xoa mi tâm, cảm giác có chút mệt mỏi.

Ngụy Hợp là nhân tài khiến hắn tương đối coi trọng.

Lúc trước người này bị vu oan oan, khiến cho thiếu chút nữa bị hỏi tội. Khi đó cũng tra xét nghiêm ngặt hồi lâu, cũng không có vấn đề gì lớn.

Lại sau đó, ở Ngân Đái khu hai mươi năm, người này đều cẩn trọng, ở trung tâm dục lý cũng nhiều lần phát luận về thành

quả nghiên cứu và nghiên cứu, có thể nói là điển phạm quân đội tầng trung tầng học thuật.

Quân đội thiếu nhân tài về phương diện nghiên cứu cũng rất có tài năng.

Cho nên sau khi mật thám xác định Ngụy Hợp đột phá Quang Chiêu, liền lập tức giao nộp chức vụ phó bộ trưởng.

Bối cảnh trong sạch, tri thức uyên bác, phương diện nghiên cứu tạo nghệ cực cao, nhân tài như vậy, thích hợp nhất là trợ giúp quân đội nắm giữ một ít kết cấu nghiên cứu có độ bảo mật cực cao.

Rất nhiều tổ chức nghiên cứu, bởi vì lĩnh vực có khác biệt khá lớn, cho nên một khi nhân viên trung tâm nghiên cứu có ý đồ giấu diếm điều gì, quân đội căn bản không phát giác ra được.

Cho nên vào thời điểm này, người trong nghề như Ngụy Hợp có vẻ đáng quý.

Đánh tắt máy truyền tin.

Hắn suy nghĩ một chút, nhanh chóng tăng quyền hạn đăng cấp của Ngụy Hợp lên cấp ba.

Đại biểu cấp ba có thể chuyển thể hình cảnh sát, đồng thời còn có thể điều động ba vị cao thủ phương diện quang chiếu lệnh.

Ngụy Hợp chỉ mới bắt đầu chiếu sáng, đã có thể thông qua quyền hạn cấp ba, điều động ba cao thủ mạnh hơn hẳn.

Đây chính là tác dụng của quyền lực.

Đường ánh sáng màu bạc.

Trong khu cầu vòng, rất nhiều đường phố đều có đặc sắc riêng, cầu vòng chính là ý chỉ ngũ quang thập sắc.

Mà khu cầu vòng là khu nhà giàu lớn nhất toàn bộ khu này.

Cho nên đường đi trong đó cũng chiếm đa số địa vực có trình độ tiêu phí cao.

Bên phía Hồng Quang Lộ, vốn là cửa hàng chuyên bán và trang sức của rất nhiều món đồ chơi đắt đỏ.

Lúc này lại bị từng đội từng đội cảnh cáo mặc trang phục màu đen vây quanh.

Ngụy Hợp đang ngồi ở xa xa trong một chiếc xe chuyên dụng chỉ huy, nhìn ra xa xa vị trí cửa hàng nơi Đế Bang ở phía xa xa.

Cùng đi chung với hắn là ba gã khác ở phòng vệ bộ an toàn, chiếu xạ tử của bộ phòng vệ an toàn.

Thăng chức phó bộ trưởng, quân hàm Ngụy Hợp tự động tăng lên cấp bậc Yên Lạc.

Mà ba vị bên cạnh hắn, chính là ba đại đội trưởng đại đội đặc chủng phòng vệ.

Năng lực thực chiến của ba người đều mạnh hơn Ngụy Hợp, nhưng chức vụ lúc này lại dưới Ngụy Hợp.

Đây chính là chỗ tốt của nhân tài hiếm có.

“Ngụy trưởng bộ, đã xác định Đế bang và rất nhiều phần bí mật ở trong đó, như vậy thế cục tiếp theo chúng ta tiếp nhận.” Trong đại đội trưởng có nhân vật kiệt xuất lớn nhất, nhìn tiêu lâu xa phong bế.

“Vậy phải xem ba vị đại đội trưởng rồi.” Ngụy Hợp nghiêm túc gật đầu nói.

“Ừm, người như ngài không phải là chuyên gia, tốt nhất không nên tới quá gần. Để tránh ngộ thương.” Kiệt Ân dặn dò.

“Hiểu rõ.” Ngụy Hợp lần nữa gật đầu.” Đế Bang người này rốt cuộc làm thế nào câu thông được thế lực nước ngoài, con đường này nhất định không thể buông tha, cho nên ba vị còn cần nhất định phải bắt lấy người này.”

Ba vị thiếp tá thường là gật đầu, sau đó lần lượt rời khỏi chỉ huy xe, mặc vào cơ thể.

Quang chiếu cơ thể, ở bất kỳ tình huống nào cũng có thể bộc phát ra lực sát thương khủng bố, chứ đừng nói là lúc này ba người liên thủ.

Ngụy Hợp lấy ra dụng cụ định vị, dẫn số liệu bên trong vào trong xe chỉ huy, đồng thời truyền tổng cho đám quân sĩ vây

quét ở xung quanh.

Lúc này trên đường Hồng Quang lộ, trên trời dưới đất xung quanh đều là xe ngựa và phi hành phi hành vây quanh.

Người bị vây ở giữa là một tòa lầu nhỏ biệt thự chỉ có ba tầng.

Ngoài tiểu lầu treo bảng hiệu Ảnh Lâu các loại, rất hiển nhiên đây là một cửa hàng chuyên môn chiếu nghệ thuật cho người ta chiếu.

Ngụy Hợp ngồi trước đài điều khiển xe, cẩn thận nhìn chăm chăm tòa lầu nhỏ này.

Bên ngoài lớn như vậy, hẳn không tin bên trong sẽ không có ai phát hiện.

Mà cho đến bây giờ, bên trong một chút âm thanh cũng không có.

Rõ ràng có thể nhìn thấy được đồ vật định vị, bên trong ít nhất có giấu hơn mười người từng dùng thuốc của hắn.

Vậy có nghĩa là...

Vèo!!

Trong lúc đó, vách tường bên cạnh tiểu lầu bỗng chốc bị đục nát, ba cái bóng màu trắng bắn ra.

Cùng lúc đó, ba chùm sáng bắn ra, đánh nổ mấy tên cảnh sát bên ngoài thành quả cầu lửa.

Đối phương không ra tay thì thôi, vừa ra tay đã là tuyệt sát.

Nhưng ba bộ di thể màu trắng này còn chưa bay được bao xa, đã bị một bức tường lực trường cường hãn dày đặc ngăn lại.

Xung quanh là mười chùm sáng tụ thương, nhao nhao bắn thẳng về phía bọn họ.

Trong loại lần giao chiến cao tầng này, động năng thương bình thường căn bản không theo kịp tốc độ. Cho nên Trát Thương cùng binh khí lạnh, ngược lại thành công cụ chém giết càng thêm thích hợp.

Hơn mười chùm sáng chiếu sáng bầu trời, đánh tan ba cái tổ màu trắng trên không.

Nhưng chỉ một lúc như vậy đã dẫn dắt sự chú ý của đa số mọi người xung quanh.

Hai bên khác, hai hướng, đồng thời lại có ba bộ tổ thể màu trắng diên cuồng xông ra.

Thực lực ba trận di huấn này vượt xa mấy người lúc trước, trong số bọn cảnh sát cấp cảnh giới và cấp Ảnh trùng xung quanh, chỉ cần bọn chúng di chuyển với tốc độ cao một chút là nổ tung.

Rất hiển nhiên, ba người này ít nhất là cấp Phong Bạo.

“Chú ý, có bộ phận kỵ sĩ xuất hiện, thỉnh cầu trợ giúp!” Trong xe chỉ huy, có đội kỵ binh lớn tiếng kêu cứu.

Ngụy Hợp ánh mắt rủ xuống, cẩn thận quan sát bộ thể sĩ mới xuất hiện này.

Cấp bậc kỵ sĩ tương ứng với cấp Bạo Phong, đây không phải là danh xưng của Bành Toa đế quốc, mà là sự phân chia cấp bậc của đệ nhất cường quốc Khắc Nặc Dĩnh.

Là loại cấp bậc tổ chức di chuyển thứ ba thuộc về khắc chế thân thể của Tát Dĩnh.

“Quả nhiên là bên kia...” Trong lòng Ngụy Hợp còn chưa kịp có suy đoán gì.

Nhìn màn hình trước mắt bỗng nhiên sáng lên một đạo bạch quang.

Bạch quang chói mắt.

Ba vị đại đội trưởng cấp độ Quang Chiêu đã ra tay.

Đối phương giơ tay chính là ba thương.

Ba chùm sáng màu trắng vừa xuất hiện liền kèm theo ba tiếng nổ cực lớn.

Ba tên kỵ sĩ vừa mới điều võ dương oai cấp tổ công ba người, đảo mắt liền hóa thành ba đạo hỏa cầu rơi xuống mặt đất.

“Tử Quang Thương.” Con người Ngụy Hợp co rụt lại.

Tử quang... không phải Sặc cao có năng lượng thuần túy, mà là một loại nghiên cứu theo tính chất, đường kính cực kỳ nhỏ

bé đối với vũ khí mang tính chất hủy diệt cấp bậc sinh vật.

Loại vũ khí bằng ánh sáng này bình thường sẽ không dẫn phát sinh sinh vật không phải bị phá hư, mà sẽ xuyên thấu qua thép, xuyên thấu cơ thể, trực tiếp tác dụng vào bên trong.

Kích thước của bộ phận kỹ sĩ kia nổ mạnh, chỉ sợ nhiều hơn là bởi vì, người chăn nuôi thân thể và bên trong điều khiển lái xe, là hệ thống tương liên.

Một khi người lái xe chết, cơ thể nuôi dưỡng cũng sẽ tự nổ trong nháy mắt.

Ba đài chiếu rọi cơ thể ra tay, cũng tuyên cáo toàn bộ vây quét hành động chính thức bắt đầu.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, trong biệt thự nhỏ, lúc này lại lần nữa bay ra một bộ khôi giáp lớn màu trắng tựa như mặc trọng giáp.

Đó là đại kỹ sĩ có cấp bậc Khắc Nặc Dĩnh, đối ứng với ánh sáng chiếu rọi.

Một tổ chức nuôi dưỡng như vậy, liền ở giữa không trung chém giết cùng một chỗ với ánh sáng chiếu vào cơ thể của ba tên đại đội trưởng ở giữa không trung.

Khoa trương hơn chính là, một vị đại kỹ sĩ của đối phương có thể chống đỡ được sự hợp kích của ba người, vẫn chỉ là hơi rơi xuống hạ phong một chút.

Nhân cơ hội này, các gián điệp che dấu trong biệt thự dòn dập lao ra, ý đồ phá vây xung quanh.

Ngụy Hợp ngồi trong chỉ huy xe, nhìn những gián điệp này từng người đều bị vây quét, phần lớn tự bạo, rất ít bị vũ khí đặc thù chế ngự, bắt được.

Theo thân thể của đại kỹ sĩ giữa không trung âm âm nổ tung.

Trận hành động vây quét gián điệp này cũng đã tuyên bố kết thúc trong thời gian cực ngắn.

Đối với người ngoài mà nói, chỉ chiếu cấp giao thủ nhìn như rất ngắn, nhưng trên thực tế bọn họ đã giao thủ trong trạng thái ánh sáng mấy trăm lần rồi.

Tất cả kết thúc. Nhưng mà, Đế Bang đâu rồi?

Ngụy Hợp chợt nhíu mày.

Hắn nhìn tín hiệu của mình được đặt ra, bên trên biểu hiện phản ứng với tín hiệu thuộc về Đế bang, đang không biết từ lúc nào, đã thoát ly vòng vây nơi này, nhanh chóng rời khỏi bên ngoài.

“Xem ra còn có một đội ngũ khác, thật đúng là đã bị bọn họ đột phá vòng vây thành công. Có ý tứ... Có lực lượng bao vây bức tường thiên la địa võng này, thế mà đều có thể vụng trộm chạy đi.”

Hơn nữa ở giữa không trung, ba vị thương nhân kia rõ ràng cũng có thể nhìn thấy điểm sáng của Đế bang di chuyển, lúc này lại giống như không có ai, giả bộ như không nhìn thấy.

Ngụy Hợp đứng lên, từ trong xe chỉ huy mở ra kênh truyền tin.

“Ba vị thiếu tá các, Đế bang đã sớm thoát khỏi vòng vây, hiện tại đang nhanh chóng rời xa, xin theo ta tiến hành bắt đi.”

Tâm kênh bên kia trầm mặc lại.

“Tốt!” kiệt ân trả lời.

Dựa theo mệnh lệnh cấp bậc cùng cấp trên, nơi này phụ trách chỉ huy cao nhất, kỳ thật là Ngụy Hợp.

Cho nên bất kể hắn nghĩ thế nào, đều phải nghe theo quân lệnh bên ngoài.

Rất nhanh, quân đội bao vây tiểu trừ bên trái chia ra một đội, dưới sự dẫn đội của kiệt ân, chuẩn bị đi tới giới hạn đuổi bắt Đế bang.

Lộc...

Đột nhiên một người kiệt ân cuối cùng vang lên trước mắt bao người.

Hắn lấy ra ấn xuông, cẩn thận nghe bên kia nói chuyện một hồi, trên mặt kiệt ân lộ vẻ khó xử, nhìn về phía Ngụy Hợp

đang chờ đợi bên cạnh.

“Ngụy trưởng bộ, trụ cột tình báo bộ lạc yêu cầu chúng ta lưu lại tại chỗ, bảo hộ thi hài đại kỵ sĩ nuôi dưỡng, bảo đảm tình báo quan trọng hơn không bị tiêu hủy.”

Xoạt xoạt bộ lạc?

Sắc mặt Ngụy Hợp bình tĩnh, nhưng trong lòng thì rùng mình.

An toàn bộ Ngân Đái khu, đứng hàng thứ nhất về phòng vệ, tiếp theo chính là hệ tình báo, hạng ba mới là Đốc sát bộ.

Tất cả các bộ phận được ưu tiên, đều phải được sắp xếp theo thứ tự này.

Bất kể mệnh lệnh như thế nào, đều phải dựa theo ưu tiên trên hàng, mà chấp hành.

“Có thể để cho ta nói ra sao?” Ngụy Hợp trầm giọng nói.

“Vâng.” Cuối cùng kiệt ân cũng đưa một người tới.

“Áo thí bộ lạc Liêu, hiện tại ta chỉ cần phân ra một vị đại đội trưởng tương trợ, liền có thể nhanh chóng đuổi theo để bang cùng một đội người khác... Sau đó sẽ không chậm trễ mấy phút...”

“Phó bộ trưởng Ngụy, ta không có nghĩa vụ giải thích nguyên nhân cho ngươi. Ngươi chỉ cần biết, thế lực sau lưng này cực kỳ phiền phức.

Cho nên, ngươi chỉ cần nghiêm khắc chấp hành mệnh lệnh được ưu tiên là được!”

Giọng nói khàn khàn già nua từ bên kia truyền tới.

“Nhưng mà phân ra một người...”

“Không nhưng nhị gì hết!” Bên kia cường ép cắt ngang Ngụy Hợp.

“... Được rồi.” Ngụy Hợp trầm mặc xuống.

Thông tin đứt đoạn, hẩn liếc nhìn ba người kiệt ân, ba gã đại đội trưởng không ai sốt ruột.

Đặc ân lại nhún vai.

“Được rồi, Ngụy phó bộ trưởng, chuyện này giao cho chúng ta xử lý tiếp theo, hiện tại ngài có thể về nghỉ ngơi trước rồi.”

Hai mắt Ngụy Hợp nheo lại, dừng một chút.

“Được rồi, hôm nay chỉ có ba vị và nhiều đồng僚 độc sức chiến đấu mà thôi. Mong sau này hãy tận tâm hoàn thành.”

“Đó là đương nhiên.”

“Như vậy, ta cáo từ trước.” Lúc này trong lòng Ngụy Hợp đã có hoài nghi.

Mục đích của những người này, rốt cuộc là cố ý thả người hay là làm môi như dẫn rắn ra khỏi hang?

Hắn cũng không biết gì cả.

Hắn chỉ biết, tên Đế bang kia, phải mau chóng xử lý sạch sẽ.

Dám vu oan hãm hại hắn ngay trước mặt hắn.

Nếu không phải từ rất sớm trước kia hắn đã lưu lại một thủ đoạn, e rằng hiện tại hắn đã gặp phải phiền phức thật rồi.

Đương nhiên, cũng chỉ là một phiền toái nhỏ mà thôi.

Nhưng hiện tại, hắn ở phòng trưởng mật thám, cam đoan thuốc trị tội lập công, như vậy hành động lần này, cần phải tận hết toàn bộ công lực.

*

*

*

“Ba người kia mặc dù trên danh nghĩa là nghe theo mệnh lệnh của ta, nhưng bọn họ đều là quang chiếu, là giai cấp đặc quyền, ở trong quân đội cũng thuộc về đại gia, có quyền hành động nhất định. Chỉ huy bất động.”

Nói trắng ra là, tới cấp độ quang chiếu thì cao thủ ở cấp bậc này, cho dù phạm phải chút phiền toái nhỏ cũng có thể bỏ qua.

Cho nên, nếu muốn sử dụng Quang Chiếu, bình thường phần lớn là dùng lợi ích và vinh quang lớn hơn để thuyết phục.

Mà trong dân gian thật ra cũng có ánh sáng chiếu rọi, nhưng thực chiến phái không nhiều. Ví dụ như Tống Khuyết dạy dỗ, cũng không ít.

Nếu thật sự bước lên tiền tuyến, ngoại trừ có thể nghiên nát pháo hôi, còn lại một chút tác dụng cũng không có.

Ngụy Hợp mở xe chậm rãi rời xa kết cục, một bên bắt đầu báo cáo cáo cáo mặt sách tổng bộ dài.

Chỉ là viết được một nửa, trong lòng Ngụy Hợp chợt có ý nghĩ này.

Trong đầu hấn chợt hiện lên chiếc thuyền vừa mới gặp, đại kỵ sĩ di chuyển thân thể.

Khắc chế các đại kỵ sĩ của đế quốc Tát Tư quốc, mọi màu sắc, phong cách, phong cách của nó đều bị hấn triệt để nhớ kỹ.

“Nếu như không ai nguyện ý xử lý, như vậy tự ta xử lý!”

Trong mắt Ngụy Hợp hiện lên một đạo tàn khốc, bộ trưởng tình báo mặc dù có quyền thế, nhưng còn chưa quản đến trên đầu hấn.

Là cấp phó bộ, hấn chỉ nghe lệnh tổng bộ trưởng.

Lúc này cách Hồng Quang lộ chừng hơn mười dặm, một nơi được một khu Ngân Vệ sửa chữa chỗ tổn hại bên ngoài.

Vài chiếc phi xa nhanh chóng tiếp cận lỗ hồng.

Mục đích của bọn hấn là mượn nhờ vết rách này để tiếp ứng phi thuyền từ bên ngoài đến tiếp ứng, rời khỏi Ngân Đái khu.

Đế bang ngồi trong một chiếc phi xa, sắc mặt trắng bệch.

Vốn dĩ kế hoạch của bọn hấn cũng phải tiến hành.

Lại không ngờ đột nhiên bị các cảnh sát của An An bộ xông lên vây quét.

Ngắn ngủn mấy phút đã có hơn mười tên kỵ binh vẫn lạc.

Nếu không phải vì gia tộc giúp đỡ giờ thủ đoạn, e là đã sớm bị đám cảnh sát kia bắt được.

Lúc này hắn đang dùng cải trang đặc thù, cùng một người khác nói lời này.

“Bất luận là đi đâu, đừng về. Đi xông vào... Không cần lo việc trong nhà. Có gia gia ở đây, hết thầy mạnh khỏe...” Đầu mỗi liên lạc kia, truyền ra một âm thanh quen thuộc.

Nếu Ngụy Hợp ở chỗ này, sợ rằng trong nháy mắt sẽ phân biệt được, đó chính là trụ cột Âu của bộ lạc tình báo bộ lạc vừa mới thông tin với hắn.

Mà người này, lại chính là một trong những thành viên của gia tộc sau lưng Đế Bang, vẫn rất thần bí.

“Gia gia.” Đế bang cố nén tâm tình, nhìn từng dãy kiến trúc ven đường sau lưng đang dần dần thu nhỏ lại.

“Xung hành phi hành đã chuẩn bị tốt, chúng ta sau khi đến đó liền có thể lập tức ngồi thuyền rời đi.”

Bên cạnh lúc này một nam tử râu quai nón thấp giọng nhắc nhở.

“Biết rồi...” Đế bang không muốn đi. Nhưng hôm nay hắn không thể không đi.

Vốn an bài trong nhà cho y, là thay hình đổi dạng, đổi thân phận khác tiếp tục sinh hoạt ở chỗ này.

Nhưng tất cả chuẩn bị đều bị cuộc tập kích vừa rồi làm hỏng.

Rốt cuộc là ai tiết lộ hành tung của hắn, Đế Bang không biết.

Nhưng nếu là người trong nhà thân ở địa vị cao, có lẽ sẽ biết...

Ngay từ đầu, hắn chỉ vờ vờ muốn vượt qua tỷ tỷ và huynh trưởng của mình.

Nhưng bất tri bất giác, hắn đã đi tới trình độ này.

“Cuối cùng, có thể trả lời ta một vấn đề không?” Tâm tình Đế Bang mơ hồ có chút không không chế được.

“Ngươi nói đi.” Truyền tin dừng lại.

“Rốt cuộc các bộ lạc an toàn bên kia đã phát hiện ra ta như thế nào?” Đế bang đè nén cảm xúc, cắn hận hỏi.

Rõ ràng thiếu chút nữa hắn đã có thể thay hình đổi dạng quay trở lại gia tộc... Một lần nữa.. Lại bắt đầu cuộc sống mới...

Rốt cuộc là ai!??

“Là bộ trưởng bộ mới nhận chứng là Nguy Hợp của bộ lạc an toàn... Hắn là người đầu tiên cung cấp định vị chính xác của người.” Ô Lạp trầm giọng trả lời.

“Cho nên, người cần phải đi rồi.”

“Nguy Hợp!!?”

Lúc này phi xa chậm rãi giảm tốc, sau đó dừng lại trên đường ống kim loại ở bên cạnh lỗ hồng tổn hại.

Cửa xe mở ra, Đế bang dưới sự bảo vệ của mấy cao thủ gia tộc, xuống xe, bước nhanh về phía lỗ thủng bị mở ra.

“Đúng vậy,... ta phải đi rồi...”

Hắn quay đầu nhìn về phía sau, nhìn tòa thành thị mình từ nhỏ đến lớn, quen thuộc sinh hoạt.

Từ giờ trở đi, hắn sẽ hoàn toàn thoát ly khỏi sự che chở của gia tộc, rời khỏi nơi đây, đi tới một tinh cầu hoàn toàn xa lạ, thậm chí là tinh hệ.

Mà hết thấy, đều là Nguy Hợp hại kia...

Nếu không phải là hắn thì rõ ràng bản thân đã có thể về nhà, sống một cuộc sống bình thường trở lại.

“Ta... sẽ còn trở lại.” Khuôn mặt Đế bang dần dần vận vẹo:
“Gia gia... Chờ ta!”

“... Đi đi. Người cần phải đi...” Âu Lạp Mộc trầm thấp nói.

Hắn phấn đấu hơn nửa đời người vì đế quốc, hôm nay vì tôn tử của mình mở cửa sau, lưu lại đường sống, đã là phá hư nguyên tắc của mình.

May là, rất nhiều bằng hữu cũ đều nguyện ý nể mặt hắn, làm bộ không nhìn thấy.

“Đi nhanh đi, nếu không đi kịp nữa.”

“Ừm.” Đế bang đẩy nhanh tốc độ, chạy về phía lỗ hồng.

“!?”

“???”

Muôn tiến vào phi thuyền tinh hành bên ngoài, bọn họ phải rời khỏi khu vực Ngân đái, di chuyển phi hành ngoại bộ loại nhỏ.

Lúc này ở cửa sườn núi đã có hai người toàn thân màu trắng, che mặt chỉ lộ ra một đôi mắt màu đỏ đang chờ.

Đây không phải là người của bọn họ, mà là thành viên lệ thuộc tổ chức tình báo về Bàn Lãng Toa của Khắc Nặc Mục.

Đế Bang không biết ông nội đã đạt thành giao dịch gì với bọn họ, nhưng đối phương quả thật đến đây tiếp ứng hẳn thật.

Hơn nữa...

Nam tử thần bí đã từng kéo mình vào vòng xoáy kia, lúc này cũng chậm rãi từ trong phi hành khí đi ra.

Nam tử chỉnh lý tóc ngắn màu đỏ, trên người mặc trang phục của đại kỵ sĩ thuần trắng tu thân.

Nhìn thấy Đế bang đến gần, hắn ta giơ tay lên lắc lắc, mỉm cười vi diệu với bên này.

“Đế Bang, tương lai của ngươi không nên chỉ giới hạn trong cái khu Ngân Đái nhỏ nhỏ này...” Nam tử mỉm cười nói.

“... Hồng Ma... Ngươi là... Quang Chiếu!?” Đồng tử Đế Bang hơi co lại.

“Ánh sáng? Dựa theo phân chia bên các ngươi, đúng vậy. Ta đúng.” Nam tử tóc đỏ gật đầu.

“Ngươi tới làm gì!?” Đế bang cũng hận người này. Nếu không phải hắn, chính mình cũng sẽ không lưu lạc tới bước này.

“Đương nhiên ta không tới.” Hồng Ma cười nói: “Chỉ là không có ta, hôm nay ngươi không đi được.”

“Có ý gì?!” Đế Bang khẽ biến sắc.

“Thể diện chữ cũng có ý tứ.” Chợt một giọng nói khác vang lên.

Bốp!

Trong phút chốc một đạo bạch quang lóng lánh, từ bên cạnh tựa như chùm sáng, chuẩn xác rơi vào khe hở giữa Hồng Ma và Đế Bang.

Hai nhóm người trước sau bị bạch quang đột nhiên xuất hiện này cắt đứt.

Trong lúc nhất thời ánh mắt mọi người đều tụ tập ở trên đạo bạch quang này.

Vàng sáng tán đi, lộ ra một bóng người cao lớn mặc quần áo màu trắng dày nặng bên trong.

“Người là ai?” Hồng Ma trên mặt càng lúc càng lộ ra nụ cười cảm thấy hứng thú.

“Ta?” Người trong bộ lạc màu trắng dường như không nghĩ tới đối phương sẽ nói chuyện với hắn.

“Một anh hùng đi ngang qua thành thị?”

“Hoặc là, một lão già không muốn bị thời đại đào thải, đau khổ tìm kiếm phương hướng?”

Ngụy Hợp nâng hai tay lên, một tầng U Lam sắc linh năng bao trùm toàn thân hắn.

Cùng lúc đó tựa như bướm bướm, có vô số bột phấn cực kỳ bí mật, từ trên người hắn phiêu dật tràn ngập.

Nếu lực lượng của triều đình không thể xử lý đến phần cuối, vậy thì hắn tự mình xử lý!

Xung quanh khu vực Ngân Đái, từng đường ống màu đen thô to mấy chục mét, mang theo ánh kim loại đặc chế kéo dài ra xa, thẳng đến cuối tầm mắt không cách nào chạm tới được.

Trong đó, trên một đường ống, khắc chế tình báo của thành viên tổ chức Bàn Toa Tát Tát Tát Tát, cùng với Hồng Ma, đang đứng trước một chiếc phi hành nhỏ vận dụng, chăm chú nhìn Ngụy Hợp đột nhiên xuất hiện.

Ngụy Hợp đối mặt với bọn họ, đưa lưng về phía đám người Đế bang phía sau.

Gió nhẹ nhẹ thổi, xa xa tiếng xe trôi ù ù không dứt theo gió bay tới nơi này.

“Người cái tên này...!!” Khuôn mặt Đế Bang ở phía sau vặn vẹo.

“Vì sao! Vì sao mỗi khi đến thời khắc máu chót lại có người không hiểu mà xuất hiện phá hư hết thầy của ta!?”

Trước đó là Ngụy Hợp, hiện tại một gia hỏa ù ù cạc cạc xuất hiện.

Nhiều năm qua, hắn một mực mai danh ẩn tích, che giấu mọi thứ của chính mình, vì chính, không phải là có thể an an ổn ổn tăng lên thực lực, vĩnh viễn đợi người nhà bên cạnh.

Mà hiện tại, ngay từ đầu ý nghĩ nâng cao thực lực của hắn, cũng theo thời gian trôi qua, sớm đã chậm rãi phai nhạt.

Về sau, Đế bang càng nghĩ đến tìm cách kéo dài tuổi thọ và thoát thân từ trong vòng xoáy.

Nhưng động thủ của Ngụy Hợp, lại làm cho hắn ta càng thêm hăm sâu vào trong đó...

Nếu như không phải Ngụy Hợp... Có lẽ hiện tại hắn đã sớm thành công giả chết, thoát ly hết thầy, đoàn tụ với người nhà mình.

Nhưng bây giờ.

Hắn mạnh mẽ rút chùy thương ánh sáng ra, nhắm ngay phía sau lưng Ngụy Hợp ẩn quyết.

Xuy!

Một đạo nắm thị sáng ngời cao trong nháy mắt đánh lên người Ngụy Hợp.

Nhưng xạ xạ tựa như đánh vào trên huyền ảnh, xuyên qua người nó một cái.

Trong giây lát này, Ngụy Hợp đã tiến vào trạng thái ánh sáng, tốc độ toàn thân hắn tăng vọt, trong nháy mắt đạt đến tốc độ quang chiếu cơ sở hơn hai mươi lần âm thanh.

Không khí chung quanh kịch liệt bị đè ép ra, phát ra âm bạo, linh lực U Lam có thể trợ giúp hắn giảm bớt lực ma sát, làm cho nó có thể giảm bớt khả năng hao tổn thêm một bước.

Không chần chờ chút nào, Ngụy Hợp một phát chụp về phía Đế bang phía sau.

Vền vền chỉ là Đế bang cấp bão, linh năng còn phù phiếm vô lực, chỉ cần hơi chạm, liền có thể phá vỡ như đồ sứ.

Trong cảm giác của Ngụy Hợp, hết thảy chung quanh đều lâm vào trạng thái trì trệ chậm chạp.

Chính phía trước, về mặt Đế bang, từ kinh ngạc, đang chậm rãi trở nên hoảng sợ, hoảng loạn.

Hắn giơ tay lên, ý đồ lần nữa xạ kích.

Chỉ là tất cả mọi thứ, đều phẳng phất bị đè xuống chậm rãi, tay Đế bang còn chưa nhấc được một nửa.

Trước mắt hắn liền nhiều ra một đại thủ màu trắng.

Bàn tay to mặc Kim Chúc Thú thuần túy, năm ngón tay bén nhọn như đao, bao trùm năng lượng U Lam.

Chỉ cần hơi đụng mặt một chút, hắn sẽ lập tức bị nổ thành vô số thịt vụn.

Dưới lực đánh cực lớn, không cần nói hắn không mặc qua di thể, cho dù mặc, cũng chỉ có thể bị giết trong nháy mắt.

Bành!!

Đáng tiếc, tay Ngụy Hợp bị một cánh tay trong giáp trắng toát ngăn trở.

Hồng Ma không biết từ lúc nào, đã dịch chuyển đến giữa Ngụy Hợp và Đế Bang.

Hắn cũng đồng dạng toàn thân bao lấy Lam Linh năng nhàn nhạt, tiến vào quang mang.

“Thật có lỗi, bây giờ không thể để cho người giết hắn.” Hồng ma ngữ khí thông dong, một tay đỡ lấy, mở bàn tay Ngụy Hợp ra.

“Tốc độ thật nhanh.” Đồng tử Ngụy Hợp co rụt lại, tốc độ đối phương hắn nhìn cũng không rõ.

Loại cấp bậc này... Không phải ánh sáng bình thường.

Hắn vốn cho là lần này có thể tốc chiến tốc thắng, không ngờ đột nhiên xuất hiện cao thủ như hồng ma.

“Là người quá chậm.” Hồng ma mỉm cười, hai tay chấp trước ngực nhanh như chớp.

“Linh thuật – tam linh trường.”

Trong chốc lát một vòng sóng xung kích màu lam, lấy hắn làm trung tâm, bộc phát về phía hình quạt phía trước.

Sóng xung kích mang đến linh năng chấn động, ngành sinh đánh Ngụy Hợp xong lui lại mấy bước.

Đây là xung kích của linh lực thuần túy.

Bước chân Ngụy Hợp rơi vào mặt đất kim loại, hình thức phiền toái hắn dự đoán rốt cuộc xuất hiện.

Đối phó với đả kích vật lý thuần túy, hắn sẽ không e ngại bất cứ kẻ nào, nhưng phương diện linh lực đối kháng, liền...

Lúc này Hồng Ma đã mang theo Đế bang, nhanh chóng chuyển hướng phi hành khí đi.

Bởi vì tổ chất thân thể Đế bang không đạt được quang chiếu yêu cầu, cũng không mặc xác, cho nên tốc độ so với quang cầu tốc độ chậm hơn rất nhiều.

Nhưng chính vì thế, tốc độ di chuyển cũng nhanh hơn nhiều so với chính hắn.

Ngụy Hợp đứng tại chỗ, không có nhúc nhích, mà ngược lại đi ra khỏi quang mang, lẳng lặng nhìn Hồng Ma dẫn người rời đi.

Đoàn người nhanh chóng đi về phía vận chuyển phi hành.

Hồng Ma đang định nhét người vào trong khoang cơ thuyền.

Ầm!!

Đột nhiên, phi thuyền tinh tế ở bên ngoài cùng đang chờ tiếp ứng bỗng ầm ầm nổ tung, hóa thành một đoàn hỏa cầu màu da cam.

Hai bộ thân thể màu đỏ sậm từ phía sau bay ra, nhìn về phía xa xa nơi này.

Phong cách của hai môn thể này hoàn toàn khác với khắc nghiệt, sắc sảo hơn so với bộ tộc của Bàn Toa bản quốc.

Chỉ là trên người bọn họ không có bất kỳ tiêu ký nào, không phân biệt được là cấp bậc hay hình số gì.

Xa xa, một đạo cơ thể trong đó hợp lại hướng Ngụy Hợp ra hiệu, sau đó quay người rời đi.

“Mật ngữ?” Ngụy Hợp trong lòng suy đoán, có thể trừ hắn ra còn có chỗ bỏ đạo, đoán chừng cũng chỉ có mật ngữ.

Tổ chức này thần bí dị thường, đồng thời cũng cảm thấy hứng thú với cái gọi là chìa khóa trong tay Đế bang.

Hiện tại xem ra, có lẽ bọn họ đã đắc thủ.

Ngụy Hợp hoạt động các khớp xương, chậm rãi đi đến đoàn người hồng ma.

“Hiện giờ, không còn ai có thể quấy nhiễu chúng ta nữa.”

Trong phi hành, sắc mặt Hồng Ma cực kỳ khó coi. Nhìn hỏa diễm nổ tung bên ngoài lỗ hồng, hắn đến bây giờ vẫn không biết, rốt cuộc là ai tiết lộ an bài của hắn.

Theo lý thuyết, tiếp ứng phi thuyền tinh không này, bản thân nó có năng lực phòng ngự cùng chạy trốn cực mạnh.

Nhưng một chiêu vừa rồi, không giống như từ bên ngoài đánh vào, ngược lại giống như từ bên trong, từ trong ra ngoài, triệt để bạo nổ.

Lực tràn phòng hộ chưa kịp mở ra, trong nháy mắt đã nổ tung.

“Thú vị.” Hồng ma từ trên phi hành khí xuống, nhìn về phía Ngụy Hợp.

Những người còn lại cũng nhao nhao cầm thương, hoặc là chuyển hướng, dùng vũ khí nuôi người nhắm ngay bên này.

Nhưng hắn ta lại khác.

Hồng Ma tự tin, bất kể đối thủ ra sao hắn cũng có thể toàn thân trở ra.

“Tiếp!” Ngụy Hợp lần nữa tiến vào quang mang, nhưng mới tiến vào liền bị một cỗ linh lực hung hăng đánh trúng thân thể.

Linh năng không lồ trùng kích, hung hăng chấn động trong đầu hắn, phảng phất trong nháy mắt có vô số con chim vờn quanh thét chói tai.

“Linh thuật – Loạn điều! Linh thuật – Kiếm thuận va chạm.”

Hồng Ma ngòi xồm xuống, âm âm sau lưng phun ra ngọn lửa màu trắng, thúc đẩy hắn hung hăng lao thẳng về phía Ngụy Hợp.

Hai cánh tay hắn giao nhau, thân thể hơi cong, lấy bả vai nhắm ngay Ngụy Hợp.

Thừa dịp hắn bị linh thuật kích động không cách nào tiến vào, hồng ma đột nhiên gia tốc.

Phi thuyền tinh bay nổ, muốn nhanh chóng rút lui, cũng chỉ có thể chờ tiếp ứng, mà thời gian tiếp ứng, chỉ ít còn mấy phút.

“Ngươi đã muốn chết như vậy, vậy thì đi chết đi!”

Vèo!

Trong chốc lát hắn hóa thành bạch quang, âm vang đâm vào chính giữa thân thể Ngụy Hợp.

Lực lượng toàn thân hẳn tăng lên với tốc độ cực lớn, âm vang đùng vào người Ngụy Hợp.

Bành!!!

Trong tiếng va chạm cực lớn, Ngụy Hợp bị đâm chéo vào đường ống trên mặt đất, hình thành một đường hầm lầy hẳn làm trung tâm, đường kính hai mươi mét đạt tới mức vận tốc kim loại lồm xuống.

Còn chưa xong, Hồng Ma lui về phía sau một cái, nhẹ nhàng từ hai sườn rút ra hai cây trường thương dài hơn thước, nhắm ngay Ngụy Hợp bắn liên tục.

Từng chùm tia sáng màu đỏ tựa như lợi kiếm, hung hăng đâm trúng Ngụy Hợp trong hố.

Linh thuật bị áp chế toàn diện, kết quả là bị biến thành mục tiêu sống không còn sức phản kháng.

Có thể nói, nhược điểm lớn nhất của võ đạo võ đạo chính là năng lực.

Bành!!

Cuối cùng, bên trong hố tuôn ra ngọn lửa màu đỏ, bao phủ hoàn toàn Ngụy Hợp lại.

“Đã xong? Tên kia đã chết?” Một tên di thể bảo tấp Đé Bang cùng đi tới trầm giọng hỏi.

“Còn có phản ứng sinh mệnh, nhưng phỏng chừng.” Tên còn lại khẽ lắc đầu.

Trong hố, ngọn lửa không ngừng thiêu đốt phun ra.

Hồng Ma nhẹ nhàng bay xuống rìa hố lồm, song thương trong tay cầm trở về chỗ cũ.

“Ngoài dự liệu là yếu. Loại linh năng cỡ này cũng chỉ vừa mới tới mà thôi. Thật không biết người lấy đâu ra sự tự tin mà dám đột nhiên chạy đến chặn đường chúng ta.”

Hắn hơi kinh ngạc khi Ngụy Hợp bại quá nhanh, nhưng trước mắt không phải lúc suy nghĩ những chuyện này.

Mà cứ việc hoàn thành giao dịch, đưa Đế bang rời khỏi khu Ngân Đái.

Bên phía lão gia hỏa kia không kéo dài được bao lâu.

Hắn đang định rời khỏi hố sâu, trở về phi hành, chuẩn bị bảo vệ Đế bang thoát ra trước rồi tính.

Rắc rắc.

Chợt trong hố sâu truyền ra một luồng năng lượng chấn động cực kỳ nhỏ.

Bốp!

Một bóng dáng trắng bệch bỗng nhiên từ trong ánh lửa bay ra, tốc độ cao chụp về phía Hồng Ma.

Lần này so với tốc độ Ngụy Hợp vừa rời rõ ràng nhanh hơn rất nhiều, đã đạt tới tốc độ gấp bốn mươi lăm lần.

Mãi tới khi bóng trắng tới trước mặt, Hồng Ma mới khó khăn lắm tiến vào màn sáng, trở tay rút đao đen trên lưng ra.

Đương!

Hai người va chạm vào nhau.

Ngụy Hợp lúc này đã hoàn toàn khác biệt lúc trước.

Cơ bắp toàn thân hắn căng phồng, hình thể tăng vọt đến sáu mét, làn da lộ ra cảm giác như kim loại, mái tóc dài màu đen sau lưng giống như vật sống phiêu tán căn xé khắp nơi.

Lúc này hắn đã tiến vào trạng thái Huyết năng, cũng chính là hình dạng cường đại sau khi mô phỏng đã từng ba loại huyết mạch dung hợp mà thành.

Trong hình thái này, lực phòng ngự của hắn được tăng lên trên diện rộng, tốc độ biến hóa không thay đổi, tốc độ tăng lên đường thẳng. Đồng thời, trên làn da hắn cũng tạo thành một tầng linh lực nồng hậu tiết ra.

Tầng chất lỏng này là Ngụy Hợp nghiên cứu ra, có thể làm suy yếu lượng lớn tài liệu đặc thù mà linh khí có thể xuyên thấu.

Đương nhiên, như vậy sẽ bài tiết tầng phòng hộ của vật, có thể ngăn cản linh năng của địch nhân, tự nhiên cũng sẽ ngăn trở

chính mình.

Cho nên mọi chuyện đều có lợi có hại.

Ít nhất trước khi hắn ta có thể không đuổi kịp, hắn ta sẽ không loại bỏ tầng phòng hộ này.

Hai người giao thủ kịch liệt, lúc này đao đen trong tay Hồng Ma đã hoàn toàn không còn lưu lực.

Mỗi một đao đều lấy quang chiếu nhớ rõ tốc độ cực hạn gấp ba mươi lần âm tốc, điên cuồng chém rúng toàn thân Ngụy Hợp.

Lưỡi đao phối hợp với sức phát lực ít nhất tám trăm tấn của hắn, cho dù giáp trụ chiến hạm dày đặc nhất cũng có thể nhanh chóng chém xuyên.

Mà trên thực tế, toàn thân Ngụy Hợp xác thực, không ngừng hiển hiện đạo đạo vết thương.

Vết thương chi chít, nhanh chóng xuất hiện trên người hắn, sau đó biến mất.

Linh lực bao trùm có thể tăng thêm sự phòng ngự mạnh mẽ của bản thân cộng với sức khôi phục, khiến cho thế tiến công của Hồng Ma trở nên vô cùng ngứa ngáy.

Làm cho Hồng ma hoảng sợ nhất chính là, tốc độ của Ngụy Hợp tựa hồ cũng gia tốc!

Hắn... càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh!

Mình ứng phó phản kích của y cũng càng lúc càng cố hết sức.

Cho dù từ đầu đến cuối, Ngụy Hợp không đánh trúng lão một lần, dù chỉ là sát bên cũng không làm được.

Tên này cứ như một con to công kênh, điên cuồng vung loạn khắp nơi, nhưng không cách nào đánh trúng đối thủ.

Nhưng cho dù như vậy, trong lòng Hồng ma cũng dần dần dâng lên một cảm giác nguy cơ nồng đậm.

Hắn hoàn toàn không biết gia hỏa này dùng cái gì nuôi dưỡng thân thể.

Nếu như là hình thức nghiên cứu đặc biệt của Bàn Toa đế quốc cũng không thể chậm như vậy được.

716

Lẽ nào là theo hình thức mô phỏng của cơ thể?

Hồng Ma trong lòng bỗng dâng lên một tia kiêu kị.

Nhưng chỉ trong nháy mắt như vậy mà bên ngoài khuỷu tay hấn chỉ có trang giáp, không cần thận bị tóc đen của Ngụy Hợp cọ sát lại một chút.

Xuy!

Một nhúm nhỏ tóc đen kia vậy mà hung hăng đâm vào thể nuôi thú, muốn phá hư kết cấu bên trong.

Hồng Ma xoay người, trở tay xuất đao, chặt đứt mái tóc đen.

Nhưng bản thân hấn cũng sợ tới mức toát mồ hôi lạnh.

Thân thể của hấn liên tục mang theo mấy tàn ảnh, đảo mắt đã kéo giãn khoảng cách với Ngụy Hợp.

Cho dù tốc độ của đối phương đã tăng lên, nhưng chênh lệch tốc độ của bọn họ còn xa mới tiếp cận được.

Lúc này kéo dài thời gian cũng đã đến, một chiếc phi thuyền tinh tế mới đã sắp đến lối ra.

“Xem ra chỉ có thể tái chiến.” Hồng Ma trong lòng lặng lẽ thờ phào nhẹ nhõm, nhìn thương tích cao sáu mét trên người quái vật kia.

Hiện tại mặc dù hấn đã cách xa đối phương, nhưng vẫn có cảm giác kinh hồn táng đảm.

Cái loại cảm giác khiêu vũ trên tơ thép, chỉ cần hấn bị đánh trúng một chút, kết quả khả năng là mang tính chất huỷ diệt.

Hấn tiến vào chiếu sáng hơn trăm năm, đây là lần đầu tiên gặp được bộ thể kỳ quái như vậy.

tốc độ chỉ có cấp đại kỵ sĩ, cũng chính là cấp độ nhập môn của quang điện, nhưng để ngự phòng ngự và khôi phục, quả thực là biến thái.

Còn có sức mạnh.

Loại ảo giác giống như hàng rào mầu hạm biến thành một quyền người nện xuống này, làm cho toàn thân Hồng ma hiện tại không thể bình phục.

“Lần sau?” Ngụy Hợp cười cười. Cung đứng dậy.

Toàn thân hấn lại một lần nữa bành trướng lên, phía dưới làn da kim loại, phảng phất có vô số khối cơ bắp bị thổi phồng, bành trướng, biến lớn lên.

Trong nháy mắt, thân thể của hấn rõ ràng lại biến lớn lần nữa, từ sáu mét trước đó, trực tiếp vọt vọt lên đến mười mét.

Từng gai nhọn màu đen sinh trưởng ra sau lưng gã, những gai nhọn kia nguyên bản nên là cánh tay, nhưng vì nguy trạng thân phận, bị Ngụy Hợp thay đổi thành gai nhọn kim loại đơn giản.

Vương miện trên đỉnh đầu cũng đổi thành sừng gai nhọn phổ thông.

Từng cỗ sóng nhiệt nóng bỏng từ lỗ chân lông toàn thân Ngụy Hợp phun ra.

Nhiệt độ cực lớn phóng ra, đủ để làm nhiệt độ không khí trong vòng vài thước chung quanh tăng lên trên trăm độ.

Hô. Hấp... Hô.. Phách..

Đảo mắt, hấn đã biến thành thân thể to lớn màu trắng cao mười mét, rộng năm mét.

Trên dưới toàn thân hấn hiện đầy gai nhọn màu đen, hai bên thân thể thậm chí còn có hoa văn khắc lên bảy lá đại biểu cho cây đại thụ của Bàn Toa đế quốc.

Đúng vậy, đây là Ngụy Hợp cố ý mô phỏng ra, chính là vì để người ta cho rằng, hấn không phải là biến hình, mà là một loại cơ thể đặc thù nào đó.

Bành.

Bành.

Hấn tùy ý di chuyển bước chân, thả trọng thân thể ra, giẫm trên mặt đất hiện ra hai dấu chân khổng lồ mấy mét.

khom người, cúi đầu, tụ lực, hít khí.

“Linh thuật, tám ngàn tấn, xuất lực!”

Ầm ầm một tiếng nổ vang, dưới sự khẩn trương của đám người Hồng Ma cùng đám người Bàn Toan còn lại, thân thể Ngụy Hợp ầm vang biến mất tại chỗ, lao thẳng tắp về phía trước.

Trong giây lát này, tốc độ hắn đã tiến vào trạng thái chuyên long, dưới sự gia trì của sức mạnh bộc phát, tốc độ đã tăng lên ba mươi lần âm thanh, cũng chính là cực hạn của ánh sáng.

Tiểu sơn kim loại cao mười mét lao về phía mình, cảm giác như thế nào.

Đế Bang trước kia chưa bao giờ cảm nhận cảm giác như vậy, nhưng hiện tại, cả người hắn ta sắp run rẩy lên.

Xuy!!

Đúng lúc này, Hồng Ma tiến vào quang mang chiếu ra, đưa tay chính là một chùm sáng tử quang, bắn trúng chính diện Ngụy Hợp.

Tử Quang Thương có thể thông qua nguyên lý ô nhiễm phát xạ nồng độ cực cao, trực tiếp giết chết thân thể yếu ớt của người nuôi trong cơ thể.

Cho nên chỉ cần tạo ra cơ thể bình thường, trừ phi được tử quang phòng hộ đặc biệt hỗ trợ, bằng không sau khi bắn ra liên tục, chắc chắn cũng phải chết!

Hồng Ma trong lòng đã chắc chắn, cho dù đối phương đã từng dùng tử quang phòng hộ, nhưng sắt thép của hắn và đối phương giao thủ với nhau đã chém chính diện không biết bao nhiêu lần.

Cho nên, cho dù có tầng phòng hộ, lúc này cũng tuyệt đối không còn nữa.

Như vậy bây giờ lại vận dụng Tử Quang Thương.

Ầm ầm!!!

Một tiếng vang thật lớn.

Thân hình khổng lồ của Ngụy Hợp ầm ầm đụng vào một đám phi hành loại nhỏ đang cưỡi.

Lực trùng kích cực lớn, dưới tác dụng của cái sừng cùng gai nhọn, hung ác xé rách phi hành, xé rách bên trong Hồng Ma và tầng tầng Linh năng hộ thuẫn mà những người còn lại bố trí.

Ầm ầm một cái.

Khí cụ phi hành trong nháy mắt nổ tung, hóa thành mảng lớn mảnh vụn thiêu đốt, bị bạo lực va đập bay ra bốn phía.

Ngụy Hợp lại xông về phía trước một chút mới giảm tốc độ dừng lại, quay đầu nhìn lại.

Khí cụ phi hành đã không còn nữa.

Nhưng thời khắc mấu chốt, Hồng Ma kéo Đê Bang kịp thời tránh được vụ nổ, hấn kéo theo để bang cả người đầy máu, nhẹ nhàng đáp xuống một bãi đất trống cách đó không xa.

Thoạt nhìn tình huống không ổn.

Mà trong những người còn lại, một bộ phận người của vi ma đã bị vụ nổ làm nổ tung, còn sót lại một người đang kêu rên trên mặt đất.

Người đi cùng gia tộc Đê bang, căn bản không có lên phi hành khí, lúc này thấy xảy ra chuyện, bọn họ ngược lại không có tiến lên, mà đứng xa xa quan sát, không biết đang do dự cái gì.

Cho đến bây giờ, theo đạo lý bọn họ nên giúp Đê bang thiếu gia, nhưng gia hỏa này đã cùng chung một chỗ với Thiết Khoát La, giúp hấn chẳng khác nào là phản quốc.

Nhưng nếu như không giúp, bọn họ trở về tất nhiên sẽ bị vị kia xử lý.

Mấu chốt nhất chính là, một đám người nhìn cơ thể khổng lồ màu trắng cao mười mét rộng năm thước, sắc mặt khó coi.

Nhìn Thất Diệp đại thụ trên người Ngụy Hợp rõ ràng dị thường, rõ ràng, vị này chính là do một cơ cấu nào đó của đế quốc lên nghiên cứu chế tạo ra binh khí chiến tranh nuôi trồng ra.

Hồng Ma chiếu sáng đại lão vừa rồi, thao tác cực kỳ nhanh chóng, kết quả người ta ngay cả một cọng lông cũng không rụng.

Hiện tại cấp bậc bảo tổ cùng ảnh trùng bọn họ, đi lên cũng chỉ là trắng trợn toi mạng.

“Thủ đoạn hay lắm...” Hồng Ma nhìn phi hành loại nhỏ đã hoàn toàn bị hủy diệt, cắn răng nói.

“Phản kháng đi.” Ngụy Hợp thản nhiên nói, lần nữa cúi đầu, khom người, tụ lực.

“Tới thử ngăn cản ta.”

Ầm ầm!!

Một tiếng vang thật lớn, thanh âm còn chưa kịp nổ tung, hấn đã biến mất ngay tại chỗ.

Lần này vẫn nhắm vào Đế bang.

Không phải Hồng Ma, mà là Đế Bang!

Tốc độ âm tốc ba mươi lần là nhanh cỡ nào, mà hình thể khổng lồ Ngụy Hợp một cao mười thước, bộc phát tốc độ như vậy.

Thanh thế tạo thành ảnh hưởng...

Hồng ma vội nhắc đế bang lên, tránh đụng vào hướng Ngụy Hợp bên cạnh.

Nhưng cũng không lâu lắm, lần thứ hai va chạm lại đến.

Sau đó là lần thứ ba, lần thứ tư, lần thứ năm...

Thứ nhất...

Rắc rắc.

Đột nhiên Đế bang trên tay Hồng Ma truyền tới tiếng xương gãy.

Hấn biến sắc, nhìn lại trên tay.

Đế Bang đã hoàn toàn không nói nên lời, xương cốt toàn thân không biết đã vỡ bao nhiêu cái.

Lúc này thất khiếu hấn chảy máu, con mắt nổ tung, đã hoàn toàn không thấy rõ bất kỳ vật gì.

“Ta... không muốn... Chết...”

Sinh cơ cuối cùng nhanh chóng trôi qua trên người Đé bang.

Hấn gian nan nuốt xuống một hơi cuối cùng, triệt để không còn động tĩnh.

Sắc mặt Hồng Ma cực kỳ khó coi.

Hấn biết là quái vật kia vừa rồi gây ra âm bạo cực lớn trong lúc trùng kích, làm cho người ta bị đánh chết tươi.

Vật thể to lớn cao hơn mười mét, lấy tốc độ cao ba mươi lần đi động, bộc phát ra âm bạo đến cùng có bao nhiêu uy lực.

Nhìn thảm trạng của Đé Bang lúc này là biết.

Đương nhiên, còn có Hồng Ma bắt lấy hấn mạnh mẽ dùng ba mươi lần âm thanh nhanh chóng tránh né công kích, dẫn đến thân thể gánh nặng.

Đây cũng là máu chốt Đé bang bỏ mình.

“Rất tốt, người thành công rồi.” Hồng Ma quăng thi thể sang một bên, ánh mắt càng thêm lạnh lẽo.

Ngụy Hợp cũng đứng yên tại chỗ.

Mục đích của hấn từ đầu đến cuối đều là giết chết một người Đé bang.

Đương nhiên, hấn vốn cũng không phải là người có thù tất báo gì, sở dĩ muốn giết chết Đé bang, kỳ thực chỉ là để hoàn thành hứa hẹn của tổng bộ trưởng bên kia, cũng là đang tìm kiếm ý niệm trong lòng mình.

Hiện tại người đã chết, mục đích của hấn cũng đạt được.

Ngụy Hợp không nói nhiều nữa, cúi đầu, khom người, tụ lực.

Ầm!!

Trong chốc lát hấn tiến vào trạng thái ánh sáng, bỗng nhiên biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Hồng Ma không ra tay ngăn cản.

Thật ra cho dù y ra tay cũng không cản được.

Hắn mang theo vũ khí hạng nặng, căn bản không thể làm gì đối phương, cho dù Tử Quang Thương có uy lực lớn nhất cũng vô hiệu với người này.

Mà công kích cận chiến hắn ta lại toàn lực công kích, càng như là ngựa ngáy, hoàn toàn bị xem nhẹ không đáng kể.

“Loại cơ thể nuôi dưỡng này, quả thực chính là lợi khí chạy nước rút trên chiến trường. Còn có tên kia vừa mới vận dụng Linh thuật... Cũng là...”

Tám ngàn tấn công xuất lực? Loại linh thuật đở ma này ghi nhớ thật kỹ trong lòng, dự định trở về hảo hảo kiểm tra một chút nguyên lý.

“Rút lui!” Cuối cùng hắn liếc nhìn thành viên còn lại của Phích Lịch, xoay người từ lỗ hồng bay ra ngoài, đảo mắt đã biến mất trong trời đất.

Chỉ để lại một mảnh hỗn độn hiện trường, bộ lạc cảnh sát trở an toàn triển lộ bộ đội ngũ.

Thi thể thành viên Lận Toa rất nhanh bị tình báo cách ly tiến hành thu thập riêng lẻ.

Ngoài mấy dặm.

Ngụy Hợp trở lại trong xe mình, trong xe phi hành còn lưu lại một đoàn huyết nhục đỏ sẫm.

Đó là máu thịt hắn dành cho cá nhân để làm tọa độ định vị cuối cùng.

Vào trong xe, Ngụy Hợp đưa tay bắt lấy huyết nhục, dung nhập vào trong cơ thể như chất lỏng, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

“Độc phần hoàn toàn vô dụng, xem ra còn phải tìm biện pháp hữu hiệu hơn. Mà uy lực của chuyển long, ở trên tốc độ đường thẳng đạt được tốc độ ba mươi lần âm thanh, ngược lại miễn cưỡng ngang hàng với ánh sáng cũ. Đáng tiếc... Nếu người của bộ lạc an toàn đến muện một chút, có lẽ ta còn có thể thử xem uy lực pháp thân.”

Đúng vậy, sau khi cảnh giới võ đạo đột phá, các tông sư đều sẽ có pháp thân của riêng mình.

Đó chính là hình ảnh chiến đấu mạnh nhất đã đại biểu cho sự tiến hóa của gen của bản thân.

Chính là hình thái dung hợp hoàn mỹ nhất.

Tông sư khai pháp thân so với Tông sư chưa khai pháp thân thì thực lực chênh lệch vô cùng lớn.

Cho nên Ngụy Hợp mơ hồ cảm giác, nếu như mình mở pháp thân, có lẽ có thể trực tiếp giải quyết Hồng Ma cấp bậc cường giả kia.

Trên thực tế từ khi đột phá tông sư tới nay, hắn chỉ lặng lẽ trải qua mấy lần trong lúc tu luyện.

Ngày thường căn bản không có cơ hội dụng hình thái này.

“Bất quá đánh nhau gian nan như vậy, vẫn là bởi vì thời gian ta đạt được chiếu rọi thể quá ngắn. Nếu thời gian dài một chút, sau khi ta hấp thu kết cấu gen tốc độ nuôi trồng thân thể, hẳn là có thể làm cho tốc độ thân thể của ta tăng lên một tầng.

Đến lúc đó, đoán chừng chỉ cần chuyển long là có thể giết chết Hồng Ma kia.”

“Hiện giờ cũng may là mọi chuyện đều thuận lợi giải quyết. Giết Đế bang, giải quyết xong chuyện di động phi thuyền, cố gắng lưu lại đám người Hồng Ma lâu như vậy, nếu như như vậy vẫn không thể bắt được người, đầu của đội cảnh sát kia cũng nên trách tội từ chức đi.”

Mang theo tâm tình khoan khoái, Ngụy Hợp đánh xe, thả ra đơn hàng nhạc ngẫu nhiên.

Sau đó tăng tốc độ, chạy về phía nhà mình.

Về phần sau khi giải quyết Đế bang thì có khả năng sẽ mang tới phiền phức.

Vẫn là nên chờ những người kia tìm được là ai ra tay trước đã rồi nói sau.

Phải biết rằng, trên đường đi hẳn tránh né giám sát, đều là thông qua đường ống thông nội bộ bí mật hoặc là các loại kiến trúc ngăn cản, từ dưới đất nhanh chóng di chuyển đến nơi cần đến.

Trong âm thanh tiết tấu cực mạnh âm thanh, Ngụy Hợp tâm tình rất vui vẻ, tùy tay mở một bình nước chè trong máy lạnh, ngửa đầu nhấp một miếng.

Chỉ là nước uống còn chưa nuốt xuống, tiếng âm nhạc đã biến thành tiếng tín hiệu quấy nhiễu nhiều khả năng.

“Tình báo của người phi thường hữu dụng.” Thanh âm mật ngữ lại lần nữa vang lên.

“Đây là tự nhiên, hợp tác vui vẻ.” Ngụy Hợp cười cười.

“...” Hẳn vốn dĩ cũng không phải là người hợp tác với gia hỏa này...

Mật ngữ không nói gì.

“Đúng rồi, người muốn biết, chìa khoá trong tay Đế Bang kia, rốt cuộc là cái gì sao? Lại nói tiếp, trước đó người ở Phòng Công, đã từng tiếp xúc nông cạn, đó là...” mật ngữ nói sang chuyện khác.

“Các người có nguyện ý nói cho ta biết không?” Ngụy Hợp cũng có chút hiếu kỳ, thứ gì có thể dễ dàng điều động sự chú ý của nhiều nhân vật thế lực lớn như vậy.

“Đây vốn cũng chẳng phải bí mật gì lớn.” Mật ngữ bình tĩnh nói, “Tại trung thượng tầng, cái này đã công khai tin tức.”

“Người cứ nói.” Ngụy Hợp đối với việc này cũng có chút hiểu kỳ. Nếu như đổi lại là người khác, có lẽ sẽ lo lắng biết quá nhiều, ảnh hưởng đến mình yên ổn.

Nhưng hẳn ta lại khác.

“... Thứ này, người muốn nghe đơn giản hay là hoàn chỉnh?” Mật ngữ hỏi.

“Chỉ cần nguyên vẹn một chút là được.” Ngụy Hợp Đạo nói.

“Hoàn chỉnh chính là từ xưa đến nay, sự cân bằng của tam đại đế quốc đã bị người khác không dễ dàng tha thứ. Cho nên vì phá vỡ sự cân bằng này, bọn họ đã tìm được một loại tài liệu cấm kỵ ở biên giới Tinh Uyên, sau đó âm thầm chế tạo một loại binh khí chiến tranh kinh khủng.”

“Loại binh khí chiến tranh này có thể có được sức mạnh kinh khủng vượt qua tất cả, có thể quyết định thắng bại của một chiến dịch. Nhưng đồng dạng cũng có tính nguy hiểm cực mạnh.”

“Binh khí...” Ngụy Hợp cũng từ trong tư liệu nhìn ra loại tình thế này.

Từ khi nhân loại nắm trong tay mấy hệ sông tới nay, tam đại đế quốc lần lượt là khắc chế ba đại đế quốc – Bàn Toa, Đông Tát Đồ.

Ba người này thực lực không chênh lệch nhau bao nhiêu, trước khi không cách nào chiếm ưu thế tuyệt đối, bất kỳ một người nào dẫn phát chiến tranh, đều sẽ mang đến tổn hại thật lớn cho song phương.

Hơn nữa thỉnh thoảng có Tinh Uyên tập kích, ép cho mọi người không thở nổi.

Cho nên cả xã hội nhân loại mới có thể luôn duy trì an bình như hiện giờ.

Đương nhiên, rất nhiều người vẫn chưa thỏa mãn hòa bình an bình, mà là nghĩ cách muốn hội tụ tất cả mọi người lại, tụ hợp thành một nguồn sức mạnh, đi đối kháng thậm chí giải quyết Tinh Uyên.

Loại màn đầu, Ngụy Hợp đã từng thấy trong rất nhiều thư tịch. Rất nhiều ca khúc phim điện ảnh truyền hình, vân vân, đều ần ần thể hiện ra loại tư tưởng này.

Lúc này nghe mật ngữ nhắc tới điều này, hắn lập tức nhớ lại.

“Loại binh khí chiến tranh này, là cái gì?” Ngụy Hợp trầm giọng hỏi.

“Là long cơ.” Mật ngữ bình tĩnh trả lời, “Long cơ ban đầu là khắc Nặc Dĩnh chế tạo ra đài thứ nhất. Vò long cơ thứ nhất, được gọi là Bá Long. Mà phạm tinh thể các người nghiên cứu lúc trước, thật ra là các mảnh vỡ vụn từ trên người Bá Long tìm được mẫu.

Đó là mảnh vỡ mà lúc Bá Long giao chiến với Tinh Uyên, bị cường giả đỉnh cấp linh lực của Bàn Toa điều khiển đánh lên trong cơ thể, đánh rơi mất.”

“...” Ngụy Hợp không nói gì. Hay là Bàn Toa tự mình đi tìm người khác trước mới rước lấy sự phản kích của Niết Bàn.

“Đương nhiên người muốn hỏi, rốt cuộc Long Cơ này và chìa khoá có quan hệ gì?” mật ngữ cười nói.

“Có thể nói?” Ngụy Hợp lại có hứng thú.

Cơ thể khủng bố có thể quyết định thắng bại của một chiến dịch, đây có lẽ là cơ thể có cấp bậc cao nhất trong cả cơ thể.

Về phần chìa khoá....

“Chìa khoá chính là chìa khoá mở khoá Long Cơ thuộc về Bàn Toa đế quốc.” Mật ngữ cười nói: “Long Cơ chỉ có người có thiên phú thao tác hiếm thấy mới có thể điều khiển. Mà người như vậy thống nhất được gọi là Long Tử. Nhưng mà...”

Hắn dừng một chút.

“Long tử có thể khổng chế long cơ, có rất nhiều, mà chìa khóa mở ra thì chỉ có một cái. Lần này, chuyện Kỳ Toa tranh đoạt, Đế bang có ý đồ mang đi chính là một trong những khuôn đúc của chìa khóa.”

“Một trong... Nhưng như vậy thì có bao nhiêu chìa khóa?”
Ngụy Hợp hỏi lại.

“Trong một lần tranh đoạt, trái tim Ninh Toa cùng Bành Toa bộc phát chém giết, chìa khóa bị đánh tan thành mười chín mảnh mảnh vỡ, rải rác không rõ. Nơi này chính là một trong số đó.

Vì vậy người cũng không cần quá lo lắng, hiện tại một trong những chìa khóa bị bọn ta bắt được, lực chú ý của Cự La cũng sẽ chuyển dời đến chỗ bọn ta.” Mật ngữ cười nói.

“Người nói cho ta những thứ này, có mục đích gì?” Ngụy Hợp kinh ngạc.

*

*

*

“Mục đích rất đơn giản. Giống như người nói, hợp tác.” Mật ngữ nói: “Phó bộ trưởng Ngụy Hợp, người dùng át chủ bài và thực lực của mình, chứng minh người có tư cách trở thành đối tượng hợp tác của chúng ta.”

“Nhưng đến bây giờ ta còn không biết, các người là cái gì?”
Ngụy Hợp híp mắt lại.

“Chúng ta... Là bóng dáng của đế quốc, là lực lượng mà tất cả hy vọng ngưng tụ lại từ những người mới từ những chiếc lá hu thối kia.” Mật ngữ nhẹ giọng đáp.

Ngụy Hợp trong lòng nghiêm nghị, hẳn đã mơ hồ đoán được sau lưng mật ngữ là cái gì.

“Ta phải xưng hô các người như thế nào?” Hắn trầm giọng hỏi.

“Xưng hô? Nếu là tên, rất nhiều người, gọi chúng ta là... Vĩnh Tịch đảng.”

Tin tức đột nhiên đóng cửa.

Trong xe lại một lần nữa chìm vào yên tĩnh.

Ngụy Hợp trầm mặc nhìn đường đi phía trước đang di chuyển với quỹ đạo, tâm tình vừa mới tốt giờ đã hoàn toàn biến mất.

Bất kể thời đại như thế nào, quốc gia hay mật ngữ tổ chức cấp tiến quan đính liền với nhau, đều không phải chuyện tốt gì.

Vĩnh Tịch đảng... nghe tên liền cảm giác đi cực đoan.

“Xem ra, phải tìm cách hỏi thăm một chút nội tình của tổ chức này rồi...” Ngụy Hợp không hy vọng con đường tiến lên đã được kế hoạch chu đáo của mình bị bất kỳ nhân tố nào quấy nhiễu.

Từ trước đến nay, Bàn La Kặc Phi, trái tim cây đa của Bàn Toa đột nhiên toát ra vĩnh viễn tịch đảng này.

Thoạt nhìn đều là từng vòng xoáy lớn cực kỳ phiền phức.

Có thể không trêu chọc thì tốt hơn.

Còn có mô hình chìa khóa Long Cơ mà các thế lực lớn tranh đoạt, thứ này rốt cuộc là làm thế nào mà đến tay người cấp độ như Đế Bang.

Hoặc là nói, thứ đó cũng không phải là của hắn, mà là người bên cạnh hắn...

Hết thảy những chuyện này có liên quan gì tới khoa pháp và kéo dài?

khoa liên vượt ngục, vì sao Đế bang muốn ra tay giúp đỡ?

Từng sự kiện, quan hệ với nhau, khiến cho Ngụy Hợp cảm thấy đây là một bãi nước đục.

“Ta vẫn là thành thành thật thật tăng lên linh năng, đi con đường của kế hoạch ban đầu của ta đi...”

Thở dài một tiếng.

Hắn không suy nghĩ nhiều nữa, chân giẫm mạnh, xe tăng tốc, nhanh chóng tụ hợp vào trong xa lưu mênh mêng.

Một năm sau...

cảng trời thứ hai của Ngân Đái khu.

Một chiếc khách tinh khách khổng lồ vận phi thuyền, đang chậm rãi lóe ra quang điểm rậm rạp chằng chịt, tiến hành dẫn nghị kiểm tra lần cuối, chuẩn bị lên đường.

Trong miệng hơn mười cánh tàu, một người trong đó tự động nâng thang lên.

Ngụy Hợp trùng điệp ôm lấy hộp ngọc.

“Thuận buồm xuôi gió!”

“Bầu trời thì không có gió. Người nên đổi từ ngữ thích hợp đi.” Lý Lan Danh chưa từng nghe qua loại thuyết pháp này.

“Vậy sao, vậy thì một đường bình an.” Ngụy Hợp dùng sức vỗ vai cái vào sau lưng hắn, buông hắn ra.

“Không ngờ vừa chớp mắt, tiêu tử người cuối cùng cũng kết hôn...” Ngụy Hợp có chút cảm khái nhìn khuôn mặt nhã nhặn trước mặt.

Đối phương một thân y phục màu trắng vừa tuấn tú, dáng người cường tráng mà cân xứng, tóc ngắn được xây dựng cùng khuôn mặt anh tuấn cứng rắn, vừa vặn là soái ca dáng dấp rắn rỏi tiêu chuẩn.

Đương nhiên, so với tân nương xinh đẹp với vẻ mặt kiêu miêu của mình, cơ bắp trắng nõn như trò cười.

Tân nương là muội muội tổng đội của Lệ Phi Nhi, lúc này đang nói chuyện với một vài vị muội tử khác, nụ cười trên mặt tràn đầy thỏa mãn và hạnh phúc không nói nên lời.

“Lần này đi du lịch kết hôn, ta đã đem tất cả những giả được mời đặt chung một chỗ, mới có nửa tháng này. Ai. Chờ trở về, phỏng chừng sẽ càng mệt mỏi hơn...” Tư Lý Lan bất đắc dĩ nói.

“Người tự chọn đi, chịu đựng đi.” Một quan quân cường tráng vỗ vỗ bả vai hắn.

Người tới đưa tiễn tám thẻ Lan Lý không ít.

Ngụy Hợp chỉ là một trong số đó, mặt khác còn có đồng liêu dưới mặt đất tập kích, còn có bạn bè ngoài vòng của mình, thừa thớt cũng có mười mấy người.

“Này.” Đột nhiên Ngụy Hợp cảm giác có người chạy đến phía sau mình, nhẹ nhàng giật giật góc áo mình.

Hắn nghe thấy một giọng nói non nớt từ sau lưng truyền đến, vội vàng quay đầu nhìn lại.

Một nữ hài tóc vàng xinh đẹp mặc váy tiểu công chúa màu trắng đang mở to mắt nhìn hắn.

Đứa bé gái mới chỉ có bảy tám tuổi.

“Tiểu gia hỏa, ngươi có chuyện gì không?” Ngụy Hợp ôn hòa hỏi.

“Con là cha mẹ Lý Lan sao?” Cô bé há miệng chính là bạo kích.

“...” Ngụy Hợp ngừng lại.

Những người còn lại xung quanh cũng đều nghe vậy cười ha hả.

“Đúng, con nói đúng, nó chính là ba mẹ Lý Lan Tạt...!” Y Duy ở bên không nhịn được cười to trêu ghẹo.

Vẻ mặt Tạ Tĩnh Tuyên ai oán.

Ngụy Hợp cũng là vẻ mặt không nói gì.

“Ta cảm thấy, trông ta vẫn còn rất trẻ.” Nó nghiêm túc phản bác với cô bé.

“Nhưng thoát nhìn các ngươi rất giống phụ tử khác...” Tiểu nữ hài háp háy mắt, trong mắt lóe lên vẻ giảo hoạt.

Ngụy Hợp nhìn chung quanh lại một lần nữa cười to, cũng bắt đầu nhìn về phía Lý Lan Ca.

Ý của hắn là chuyện này cũng không phải do hắn.

Nàng ta không còn gì để nói, còn muốn nói gì nữa.

“Được rồi, được rồi, sắp lên đường rồi, chúng ta nên lên thôi.” Người chủ trì hoạt động phụ trách hôn lễ tổ chức hoạt động đi

tới, nhìn thời gian tiếp theo, vỗ tay lớn tiếng nói.

“Mời các bằng hữu tránh xa một chút, chúng ta đến cuối cùng làm mấy tấm ảnh.”

Nguy Hợp và đám người còn lại, cùng lui ra một khoảng, sau đó nhìn tấm Ca Lan và tân nương ở bên cạnh thang tự động nâng đỡ, bày ra các loại tư thế, các loại nụ cười, tiến hành chụp ảnh cho thợ quay phim.

Nếu hai người không nhìn cơ bắp, đó chính là trai tài gái sắc, cực kỳ xứng đôi.

Sau khi đấu xong, hai người còn có bé gái tóc vàng làm hoa đồng, tay dặt váy dài.

Trong mưa cánh hoa bay lượn, còn có tiếng nhạc hôn lễ vang lên, ba người từng bước một leo lên thang, đi về phía lối lên xe.

Lễ phục màu trắng và cánh hoa màu đỏ, còn có lụa hôn giá trắng noãn, vào giờ khắc này, được chiếc thuyền to lớn màu đen làm nổi bật vẻ thuần khiết đặc biệt.

Nguy Hợp đưa mắt nhìn ba người đi vào thuyền, mới buông tầm mắt.

Vừa vịn tầm mắt của hắn cũng chạm vào một nữ tử tóc dài đuôi ngựa màu đen phía trước bên phải.

Đối phương đối hảo hướng về phía hắn cười.

Nguy Hợp cũng mỉm cười đáp lại.

Hắn nhận ra thân phận của đối phương, đó là Khắc Lệ Phi Nhi, nàng đã từng nói giúp hắn tình cảm tập kích tổng đội trưởng đội trưởng.

Cấp bậc là chính bộ, cao hơn hắn một cấp.

Rất nhanh, thuyền to lớn chậm rãi khởi động động động thùng gỗ, phía sau phun ra lượng lớn quang điểm màu lam.

Trong chấn động chậm rãi, chiếc thuyền to lớn chậm rãi bay lên không, xoay người. Sau đó dần dần gia tăng, bay về phía bầu trời xa xa.

Mái vòm đỉnh mô phỏng thiên không lúc này cũng tách ra lối ra khổng lồ thông tới vũ trụ vũ trụ.

Thuyền không ngừng hướng lên, phảng phất lao ra khỏi mặt nước, xuyên qua một tầng lực tràng cách ly như sóng nước, triệt để tiến vào vũ trụ, gia tốc đi xa.

“Thật hy vọng ta về sau...” Y Duy ở bên cạnh thì thào, trong mắt hiện lên một tia hâm mộ.

Là bạn học, nàng cũng được mời tới tham gia hôn lễ.

Đáng tiếc. Vốn là chuẩn bị đi qua để chiêm lấy vui mừng, kết quả lại cảm thấy càng đau lòng.

Ngụy Hợp nhìn nàng.

“Cố lên.” Hẳn ta có thể nói gì? Còn có thể nói gì nữa?

Âm âm!!!

Đúng lúc này, trên bầu trời tại cửa ra vào còn chưa hoàn toàn đóng kín.

Vừa mới phi hành, mới hóa thành một chiếc thuyền tinh tế, âm vang hóa thành một điểm sáng, mãnh liệt nổ tung.

Giống như sao trời lóe sáng trong trời đêm, thuyền lớn nổ tung, hoàn toàn chiếu sáng không gian phạm vi nhỏ chung quanh.

Bên trong cảng không, tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn lên, toàn bộ đều chiếu sáng.

Âm âm!!

Vô số lực trùng kích cùng chấn động nhanh chóng lan truyền đến trường phòng hộ ở cảng không, thổi đến trường vu không phản chấn nổi lên vô số gợn sóng.

Nhưng cảnh sắc xa hoa như vậy, đã không còn ai chú ý.

Tất cả mọi người lâm vào tư duy đại ra, tại cái này một cái chớp mắt, không người dám tin tưởng, vừa rồi chiếc thuyền to lớn ít nhất chở mấy ngàn người, thế mà mới bay ra không bao xa, liền bạo.

718

Ánh lửa giăng co tròn vẹn hơn mười giây, mới có người dần dần phản ứng lại.

Tiếng khóc, tiếng thét chói tai, tiếng gầm gừ phẫn nộ, tức giận mắng chửi.

Hết thấy mọi thứ đều lâm vào hỗn loạn tuyệt đối.

Có người ngồi xồm xuống khóc rống, có người nước mắt không ngừng chảy ra, có người nhắm mắt lại véo véo mình, còn có người tức giận tóm nhân viên ở cảng vắng, chát vắn bọn họ.

Ngụy Hợp cũng ngây dại.

Vừa rồi hai người Lý Lan Tạp hạnh phúc, bây giờ còn lưu lại trong tâm mắt hấn. Hấn chưa tán đi.

Còn có cô bé tóc vàng vừa rồi giao hoạt, còn có nhiều người vừa rồi sồng sờ sờ theo chèo thuyền như vậy.

Chỉ trong nháy mắt như vậy.

Chỉ là không còn.

“Hơn tám ngàn người a...!!”

Bên cạnh có người run rẩy bờ môi thấp giọng nói.

Ngụy Hợp không nói gì.

Xem như trong mấy trăm năm kinh lịch của hấn, cũng rất ít có cảnh tượng trùng kích lớn như vậy.

Thời đại tinh tế, thuyền chở đầy hơn tám ngàn sinh mệnh, chỉ cần một điều ngoài ý muốn nho nhỏ.

Ầm ầm một cái.

Toàn bộ hóa thành pháo hoa.

Mạng người vào giờ khắc này, cùng ô-liu mỡ bình thường gom góp vật gì đó, không có bất kỳ khác biệt gì.

Dưới ngọn lửa nổ, vạn vật bình đẳng.

“Không!!”

Cách đó không xa, tiếng kêu phẫn nộ của Khúc Lệ Phi Nhi đã gần như vượt qua tất cả âm thanh ở đây.

Nàng bay lên trời, phóng tới trường lực phòng hộ trên bầu trời, nhưng lập tức bị hai gã xếp ở cảng không ngăn lại, gắt gao ngăn nàng lại.

“Muội muội, muội muội ta còn ở trên thuyền!” Một đứa bé trai tóc vàng đứng bên trong đám người lao ra.

Hắn nhìn cầu lửa trên bầu trời kêu to.

“Ta đọc qua những quyển sách cổ, loại thuyền lớn này đều có thiên sứ của vũ trụ bảo vệ, bọn họ nhất định sẽ sống sót! Thiên Sứ sẽ cứu bọn họ!”

Phía sau đứa bé, một vợ chồng tóc vàng với dung mạo tương tự đi ra, nhẹ nhàng ôm lấy nó, khóc lóc không ra tiếng nào.

Ngụy Hợp trầm mặc.

Thuyền lớn như vậy, nổ tung đột ngột như vậy, trong đó có phải âm mưu ai cũng không tin.

Thuyền tinh liên, nếu không phải bom, rất ít khi nổ trong thời gian ngắn như vậy.

Cho dù có động cơ bên trong xảy ra vấn đề, cũng sẽ làm thân tàu nổ tung trước, sau đó sẽ cho hành khách thời gian chạy trốn ngắn ngủi.

Mà không giống như vậy, toàn bộ thân thuyền hoàn toàn nổ tung.

Rất nhanh, đội ngũ cảnh báo an toàn nhanh chóng phong tỏa tất cả cửa ra vào ở đây, tiến hành kiểm tra tất cả mọi người ở đây.

Đặc biệt là nhân viên tu sửa của thuyền.

Ngụy Kỳ cũng là quan viên cao cấp của khu Ngân Đái, sau khi sắp xếp gia nhập đội ngũ điều tra hợp đồng.

Trọn vẹn tám ngàn bốn trăm người nháy mắt chết đi. Sự cố lớn như vậy, nếu là phát sinh trên mặt đất, vậy có lẽ rất là tầm

thường.

Nhưng phát sinh ở khu Ngân Đái này, trong hơn tám ngàn người này thì liên quan tới quan hệ nhân mạch, so với bề ngoài thì phiền phức hơn rất nhiều.

Tổng bộ ân cần tự mình trình diện, rất nhiều quan viên có quan hệ cũng đều tề tụ.

An toàn bộ lập tức thành lập tổ điều tra đặc biệt, đồng thời trấn an tất cả cảm xúc người nhà gặp nạn.

“Người nhà của Lý Lan Thê! Người nhà nhà Lý Lan Ca là ai?”

Một nơi ghi danh ở cảng không, một người đăng ký hô hào la lớn.

Không ai đáp lời.

Lý Lan Táp là cô nhi, cha mẹ nó đã sớm chết trên mặt đất ô nhiễm miệng thú.

Ngụy Hợp trầm mặc, tiến lên một bước.

“Để ta làm.” Hấn trầm giọng nói.

“Ngụy Hợp bộ trưởng, ngài...” Nhân viên đăng ký muốn nói lại thôi, nhưng vẫn không nói gì, ghi nhớ tên Ngụy Hợp.

Đăng ký xong, Ngụy Hợp đi kèm hai tên viên cảnh vệ, tự mình lên phi hành xa.

Sau khi hai người nhìn chăm chú, hấn chậm rãi tăng tốc chạy về phía khu vực thành thị.

Còn chưa về đến nhà, trên xe đã có thông tin đưa vào.

“Phu quân, người không sao chứ? Lúc trước người nói muốn đến cảng không thứ hai, vừa rồi bên kia đã xảy ra vụ nổ lớn trên thuyền!” Âm thanh của Bích Liên từ trong thông tin truyền ra.

“Không có việc gì.” Ngụy Hợp trầm giọng đáp: “Khi nổ mạnh, chiến thuyền đã cách cảng không một đoạn.

Đoán sơ bộ hẳn là có người bố trí bom uy lực lớn ở không gian nhảy máy bay. Chỉ cần thuyền hơi động dụng không gian nhảy vọt, trong nháy mắt sẽ dẫn nổ.”

“Không có việc gì là tốt rồi! Vậy tình huống bây giờ thế nào?”
Bích Liên rõ ràng nhẹ nhàng thở ra.

Trước đó nàng điên cuồng gọi điện nhưng không vào được, trong lúc cách ly, thiết bị thông tin hoàn toàn bị ngăn cách.

Ngụy Hợp cho dù là quan viên cao cấp cũng không thể tránh được hiểm khích.

“Bây giờ còn đang điều tra, bắt quá đã bước đầu phán định, là Bằng Toa làm, đáp lại tàu chiến trước đó bọn họ bị phá hủy cùng đại kỵ sĩ nuôi dưỡng thân thể bị đánh chết.” Ngụy Hợp nhẹ giọng nói: “Được rồi, ta bên này không có việc gì, chính người cũng phải cẩn thận.”

“Ta ở chỗ lão sư, an toàn tuyệt đối sẽ không có vấn đề. Chỉ có bên người, nhất định phải cẩn thận. Bên người tốt nhất nên phối hợp với vệ sĩ nuôi dưỡng thể tùy thời thủ hộ. chồng người hiện tại cấp bậc, hẳn là có tư cách này a?”

“Ừm, có, chỉ là ta không cần. Ta đã biết.” Ngụy Hợp trả lời.

Hai người chậm rãi nói chuyện, mãi cho đến khi xuống xe, về đến nhà.

Bích Liên mới bởi vì gấp khúc đóng thông tin.

Ngụy Hợp cởi áo khoác trên người, mới phát hiện ngực áo khoác còn có một đóa hoa tươi màu đỏ chúc mừng.

Hắn trầm mặc, gỡ hoa, đặt lên mặt bàn.

“Bách La...” Nhìn Hồng Tường Vi đã có cánh hoa rơi xuống, Ngụy Hợp nhẹ giọng đọc tên kia, trong lòng có cảm giác không nói nên lời.

Tốc độ điều tra tiến triển rất thuận lợi, toàn bộ quá trình, phong cách, tác phẩm của nhân viên đều là tác phẩm của Nghiên mục.

Trên thực tế, mục đích của bọn họ, cũng không phải nhằm vào tám thẻ Lan Lan, mà là nhằm vào hai quan quân quang mang trên chiếc thuyền kia.

Mà cho dù là chiếu sáng, không có nuôi dưỡng bảo hộ, trong vụ nổ lớn đó, cũng tuyệt không may mắn còn sống.

“Đây là lực lượng của cá nhân. Trong chiến tranh, chúng vô cùng nhỏ bé.” Ngụy Hợp đã rất lâu rồi không cảm nhận được cảm nhận gì.

Vợ chồng Lý Lan Tạp đã chết, hung thủ không phải chỉ có một người, mà là tổ chức tình báo toàn bộ địch quốc.

Ngụy Hợp cũng không làm được gì cả, chỉ có sau này khi gặp phải Lan La Bàn, có lẽ hẳn mới chân chính biểu hiện ra cảm xúc của mình.

Còn bây giờ, y bất lực.

Trước đó đối mặt với hồng ma trong Nghiên Đà Toa, hẳn ngay cả một quãng sáng nho nhỏ cũng không thể làm gì.

Nếu muốn giết chết đôi phương, còn phải bại lộ lá bài tẩy lớn nhất của mình mới được.

Mà Lan Toa tự nhiên không chỉ có một đại kỵ sĩ, phía sau còn có Liệt biến cấp, còn có cao hơn...

“Ta vẫn quá yếu...” Ngụy Hợp từ sâu trong đáy lòng tuôn ra ý niệm như vậy.

Nếu là hẳn, đối thành hẳn gặp phải vụ nổ lớn như vậy, ở hoàn cảnh như vậy, chỉ sợ hẳn cũng vô pháp may mắn thoát khỏi.

Toàn bộ Không Gian động mạch nổ mạnh, đó là lực phá hoại có thể đạt tới nhiệt độ cao khủng bố hơn trăm triệu.

Đó là uy lực khủng bố có thể hòa tan tất cả.

Hơn nữa phạm vi vụ nổ lan đến, ước chừng đạt đến mấy chục cây.

Tốc độ truyền bá đạt tới tốc độ gấp mấy trăm lần âm thanh.

Có thể nói, cho dù là chiếu xuyên qua cơ thể thì cũng rất khó tồn tại dưới vụ nổ dày đặc này.

Đè nén một chút tâm tình trong lòng, Ngụy Hợp lại lần nữa tiến vào trạng thái phối hợp.

Sau khi tiến vào hào quang, hẳn lại lần nữa mua được tề linh năng mới.

Linh năng được tề cấp độ ánh sáng có thể dùng không nhiều lắm, toàn bộ Ngân Đái khu chỉ có năm loại.

Nhưng giá cả thì tương đối ngang nhau, giá cả thì không tăng lên bao nhiêu so với cấp bậc Bạo Phong.

Như hẳn hiện tại đang dùng nước thuốc cá, một nhánh ba trăm vạn thành giá gốc.

Sử dụng chu toàn cách ly một tháng.

Mỗi lần dùng, có thể giúp hẳn tăng thêm 0 linh pháp. Tiến độ hiện tại, hẳn đã dùng hơn một năm.

Cộng thêm tự mình rèn luyện tu hành tầng thứ ba Tinh Hải Linh Pháp, tiến độ đã đến bảy thành.

Từ ánh sáng chiếu đến liệt biến, giai đoạn này độ khó không lớn.

Nhưng tại sao ngân đái khu này có ánh sáng chiếu rất nhiều, nhưng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Xét cho cùng, không chế ở thượng tầng của đế quốc cũng như độ nguy hiểm cao.

Linh năng cấp liệt biến, cần xây dựng đủ công huân mới có thể thu được vật chất nứt ra.

Sau đó thông qua biến hóa vật chất, dẫn phát linh lực của mình biến chất.

Đương nhiên, muốn đạt tới cấp liệt biến thì không phải chỉ cần có vật chất vỡ ra là được.

Đồng dạng cũng phải đạt tới năm mươi vạn pháp lực, cũng chính là năm mươi Linh Nhĩ.

Ngụy Hợp xòe bàn tay ra, nhẹ nhàng đặt linh lực ở một bên để kiểm tra thiết bị.

Làm quan viên trung tâm dược lý, những năm này hẳn cũng từ từ ở nhà, bỏ ra một ít dụng cụ gia dụng rẻ tiền.

Thuận tiện cho việc tu luyện.

Mà Linh lực kiểm tra đo lường chính là một trong số đó.

Rất nhanh, sau một hồi âm thanh rào rào vang lên.

” Kiểm tra đo lường xong, tổng lượng linh năng của ngài là mười hai Linh Nhĩ, mười hai mươi sáu pháp môn. Tổng hợp đánh giá là ánh sáng chiếu xuống cấp.”

Tiếng nữ tử truyền ra, Ngụy Hợp thở dài.

Nếu muốn đạt tới tiêu chuẩn Ngũ Linh Nhĩ còn có một đoạn đường rất dài.

Hơn nữa, hẳn cũng nên nghĩ biện pháp để quy hoạch con đường phân chia cấp bậc trong tương lai.

Dựa theo tình huống chiếu sáng, đạt tới cấp liệt biến cũng phải xem thiên phú.

Thiên phú này không phải chiếu sáng thiên phú sinh lý trước đó, mà là ý chí lực, nghị lực, cùng với... đoạn tuyệt đường lui!

Bởi vì một khi vết nứt bắt đầu thì sẽ không cách nào đóng lại, không cách nào lui về phía sau.

Linh lực bắt đầu nứt ra sẽ dùng một tốc độ chậm chạp mà kiên định, không ngừng phát sinh tính chất.

Loại biến chất này được đặt tên là Bạch Hóa trong tư liệu.

Trong quá trình bạch hóa, linh lực sẽ tăng lên tới cấp độ chất lượng cao hơn. Nhưng cũng sẽ vì vậy mà tiêu hao lượng sinh mệnh lực khổng lồ.

Mà cái cửa ải này, mới là quang chiếu tấn thăng biến, hiểm khó khăn lớn nhất.

Trước đó Ngụy Hợp đã tìm kiếm qua một số suy luận khoa trương.

Dựa theo số liệu phía trên xem xét, chiếu sáng tấn chức biến hóa, xác xuất thành công là 158.

Không hề thấp.

Nhưng kết hợp thất bại thì kết quả hẳn phải chết không thể nghi ngờ, lựa chọn từ bỏ cuộc sống ưu đãi, mà đánh cược thì số người đi đột phá Liệt Biến, cực ít.

Ngay cả biến đổi cũng không có bao nhiêu người nguyện ý đột phá, càng không cần phải nói tới cảnh giới cấp cao hơn.

Cũng khó trách, để quốc một ngàn năm qua, thượng tầng cơ bản vẫn như cũ, không giữ lấy nhân khẩu cơ số khổng lồ, máu mới lại vẫn không nhiều lắm.

“Dựa theo tốc độ tăng trưởng của trung bình linh lực, yêu cầu tối thiểu năm mươi Linh Nhĩ là yêu cầu tối thiểu một trăm năm khổ tu không ngừng.

Một thiên tài về phương diện linh tính cá biệt có thể rút ngắn thời gian rất dài, nhưng bất kể là ai cũng phải đối mặt với cửa ải hiểm yếu.”

Ngụy Hợp trong lòng tính toán.

Hành động trả thù của Phiền Ma, khiến hấn ý thức được lực lượng hiện có của mình còn chưa đủ để bảo vệ mình, cùng với việc người mình muốn bảo hộ.

Vì lẽ đó, hấn cần sức mạnh.

Mạnh mẽ hơn, nhưng cũng đủ để không nhìn tất cả sức mạnh.

Mà có được Phá Cảnh Châu, bất luận tỷ lệ thấp đến đâu, hấn đều có thể đem biến thành trăm phần trăm.

Cho nên!

Hấn tăng nhanh bước chân!

719

Năm năm sau...

“Tinh Uyên cự đại cách Nhị Nhị Nhị Nhị Hoàng Tinh làm ô nhiễm thân thể, hôm qua, cuối cùng chính thức thanh trừ xong.

Sau vài năm liên tục oanh kích hạm đội tinh anh, Tinh Uyên ô nhiễm một phần ô nhiễm cuối cùng, cuối cùng bị dọn dẹp hoàn toàn.

Tiếp theo, sẽ tiến hành kiểm tra đối chiếu khu vực này liên tục mấy tháng, giai đoạn này sẽ tiến hành đánh số số lượng tiêu ký cho toàn bộ khu vực ô nhiễm, để xác định có thể tiến hành phản ô nhiễm lại bình khí tịnh hóa hay không.

Phương án tinh lọc vũ trụ tinh không sẽ do bộ phòng vệ cao nhất phát ký, công ty các kiến trúc tập hợp nắm...”

Người chủ trì xinh đẹp trong truyền ảnh, chính diện nghiêm nghị báo cáo tình huống của vũ trụ mới nhất.

Ngụy Hợp cầm bình hoa trên bàn lên, đổ nước bên trong phòng bếp, lấy Hồng Tường Vi đã khô quắt ra đôi một bình mới.

Từ sau sự cố lần đó, hắn ta dưỡng thành thói quen đặt một cây Hồng Tường Vi mới mẻ trên bàn trong nhà.

Màu đỏ là cảnh giác, là nhắc nhở, và cũng là nhắc nhở.

Chuyện về tám thẻ Lan Lý đã khiến hắn hiểu ra, mình quyết không thể vì có chút thành tích mà lười biếng được.

Năm năm rồi...

Ngụy Hợp đi tới ban công, nhìn dòng xe bay tới bay lui bên ngoài, trong lòng cảm thán.

Tiệm giao diện của hắn đã được mở khắp Ngân Đái khu, bây giờ nhắc tới tiệm mì Âm Quát, ai cũng sẽ giơ ngón tay cái lên khen một câu, mùi vị thật tốt!

Đây đã trở thành địa phương đặc sắc trong khu vực Nhị Tuệ Ngân đài.

Tổng cộng ba mươi chi nhánh, mỗi tháng đều có thể mang đến gần một trăm tám mươi vạn lợi nhuận cho Ngụy Hợp.

Cũng không ngừng uống thuốc đánh xuống cơ sở vững chắc.

Mà bây giờ tiên độ linh năng linh pháp của hắn, dưới nhiều lượng thuốc ăn vào, rốt cục đạt đến trình độ 40.

Những thứ này còn không phải trọng yếu nhất, quan trọng nhất là, Ngụy Hợp rốt cuộc hiểu rõ tứ phương thân thể cảnh giới võ đạo, cùng linh năng, còn có cường độ nhục thân.

“Tứ phương thể và thân thể cường độ thân thể, cùng với cường độ linh lực, trình diễn quan hệ vô cùng chính xác, thân thể càng mạnh thì linh năng càng mạnh, tứ phương thân thể cũng càng mạnh.”

“Tứ phương thể, tương ứng chính là võ đạo cảnh giới. Khó trách trong võ đạo thường có một câu, thể xác và tinh thần kết hợp, thể xác và tinh thần kết hợp, chắc là nói tới cái thể xác tâm này.”

Trong lòng Ngụy Hợp cảm khái.

Hắn trải qua mấy năm kiểm tra, phát hiện tứ phương cơ thể võ đạo là do linh lực kết hợp với cường độ thân thể kết hợp mà thành.

Mà cường độ của hắn hiện tại phỏng chừng đã bắt tri bắt giác đạt đến cường độ của Đại Tông Sư.

“Dựa theo quỹ tích ban đầu, Tông Sư đã đi ra con đường của chính mình, cũng đã dẫn tới cực hạn. Mà Đại Tông Sư hắn là đã đột phá cực hạn của bản thân, bước lên một bước cao hơn.”

“Ta mượn đặc tính của võ đạo Huyết Nhục, đột phá cực hạn cũng có Phá Cảnh Châu, đạt tới cấp bậc Đại Tông Sư là đương nhiên.”

Đáng tiếc...

Ở thời đại tinh tế, cho dù là đại tông sư thì đã sao?

Ngay cả Đại sư tử cũng bị tên Liệt Biến kia đuổi đi.

“Tuy nhiên, lại nói tiếp, cảnh giới võ đạo của đại sư tử hẳn là không hoàn chỉnh. Thân thể mạnh quá, linh năng cực yếu. Đánh không lại thì vết nứt cũng rất bình thường.

Về bản chất, nếu như so sánh thì hẳn đại sư tử cùng cấp bậc với vụ liệt biến này mới đúng.”

Ngụy Hợp kéo lên rèm cửa, thay quần áo, mở cửa xuống lầu.

Ngồi trên xe của mình, hắn tiện tay lái xe chở thông tin.

Rất nhanh liền có người nhấn chuông vang lên.

“Ngụy Hợp, ngày mai lúc làm việc đến chỗ ta một chuyến, có một số việc muốn hỏi ngươi.” Tổng bộ Thiết Sâm trầm giọng nói.

Kể từ mấy năm trước, Ngụy Hợp ngồi vững vàng ở trung tâm được lý, vị tổng bộ trưởng này liền càng ngày càng coi trọng hắn.

Ngụy Hợp cũng mừng rỡ tạo mối quan hệ tốt với đối phương.

Hắn là đại lão Liệt Biến cấp chân chính, hơn nữa bối cảnh cực kỳ thâm hậu.

Tính ra, ở khu vực Nhị Nhị Thập Nhị Tinh, cộng thêm khu Ngân Đái, trong hai khu vực này, chức vị bên trong sâm đều là cao nhất.

Liệt biến cường giả cũng không phải chỉ có một mình hắn, hắn cũng tự thừa nhận, mình không phải là người lợi hại nhất trong vụ liệt biến.

Nhưng vì cái gì hắn có thể ngồi vững vị trí này.

Đây mới là coi bối cảnh.

Ngụy Hợp nghe xong, thay đổi lộ tuyến, đi tới tổng bộ an toàn.

Rất nhanh, xe tự động mở đến khu vực an toàn.

Bí thư trong ken đặc, một nữ lang mắt màu đen thẳng tắp đã sớm chờ ở trước cửa lớn.

Hai người khẽ gật đầu, xuống xe, lên lầu.

Ở trong một gian văn phòng rộng lớn do hai gã Phong Sào phòng thủ, Ngụy Hợp nhìn thấy trong giấy tờ đang ăn sáng, xem xét tư liệu.

“Tới rồi, ăn chưa? Cùng tới ăn chung không?” Người thân và tự nhiên cười hỏi.

“Đã ăn qua.” Ngụy Hợp trả lời, thời điểm này cho dù không có ăn cũng phải trả lời đã từng ăn rồi.

Tên lãnh đạo khách khí với người chẳng qua là lễ tiết, người không thể tùy tiện đến đây.

Mật thám tuổi hơn sáu trăm, có thể nói là một trong số ít người lớn tuổi nhất trong hai mươi hai sao.

Lớn tuổi hơn hẳn, chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Mái tóc dài đen xoa trên vai, ngũ quan lập thể, mũi dài thẳng tắp, khóe miệng cứ như có như không, phảng phất như mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay.

Không thể không nói, chỉ cần diện mạo này thôi cũng đã đủ để hẳn chiếm ưu thế trong rất nhiều trường hợp rồi.

Người như vậy, vô luận là nói cái gì, đều sẽ cho người ta một loại sức thuyết phục cường đại. Tựa hồ tất cả đều là nắm giữ.

“Tổng bộ trưởng, ngài tìm ta?” Ngụy Hợp trầm giọng hỏi.

“Ừm... Có chuyện, cần hỏi ý kiến của người.” Ảnh Lý giật mình, sửa sang lại ngôn ngữ.

“Ngài nói.” Ngụy Hợp gật đầu.

Mật thám ngẩng đầu nhìn về phía hẳn, Ngụy Hợp là một trong những nhân tài ưu tú hẳn khai quật mấy năm gần đây.

Mà tình huống lần này, đối với Ngụy Hợp, đều là một lần lựa chọn lẫn nhau.

“Là như vậy, ta sắp bỏ nhiệm chức vụ rồi. Mà lần này ta điều nhiệm là đi giáp ranh hệ sò, cũng giống như sao hai trăm tám, mười bốn sao ở biên giới.

Cho nên... Ta hy vọng người có thể cùng đi với ta.” Trong mật thất nghiêm túc mà thành khẩn nói.

Hắn lần này điều trách, tình huống bên kia tám bốn tinh có thể nói là hai mắt tối sầm, cho nên nếu có bao nhiêu người có thể đứng vững, như vậy đối với hắn khai triển công tác cũng sẽ có trợ giúp to lớn.

“Tám tám sao...” Ngụy Hợp nhíu mày, nhìn một phần tư tư tư liệu đưa tới. Hắn nhận lấy lật xem.

Phía trên là số lượng sâm sâm đại khái của 1 –4 tinh giới, có thể là các loại vấn đề ứng phó, cùng với, có thể gặp phải đẳng cấp ô nhiễm thú.

“Tám mươi tư tinh còn được gọi là Cự Mộc chi nhãn, thảm thực vật bên trên rất phong phú, hệ thống sinh vật hoàn thiện, là tinh cầu tài nguyên đáng để khai khẩn du lịch.

Nhiệm vụ của chúng ta chính là cố gắng hết sức có thể đứng vững gót chân ở bên trên.”

Hắn trầm giọng nói.

“Đứng vững chân? Chẳng lẽ trước kia một mực không có người đi lên?” Ngụy Hợp nghi ngờ nói.

“Đương nhiên là có, nhưng trước kia tám tư tinh, chỉ là một tinh cầu bị phá hủy khai khẩn quá độ, gần đây lại phát hiện ra nó vì một nguyên nhân đặc thù nào đó mà một lần nữa lại khôi phục sinh cơ.

Cho nên mục đích của chúng ta, một cái là làm vững chắc bàn chân, cố thủ cứ điểm, một cái khác chính là dẫn đội điều tra rõ ràng, trên tinh cầu rốt cuộc có thứ gì, nguyên nhân gì, để cho nó khôi phục lại sinh mệnh một lần nữa.”

Mặt thám bung lên một ngụm đậu tương khẽ nhấp một ngụm.

“Thế nào? Người biết không, nếu như từ không đi đến có khai khẩn thành công một viên tinh cầu, vậy có nghĩa là có công huân rất lớn, đủ để người an bài và kế hoạch sau này.

Ngoài ra còn có một chút, 18 tinh cách thế tử người Bích Liên Liễm Lỗ bên kia, gần rất nhiều. Cưỡi phi thuyền đi về, chỉ cần một giờ.”

Điều trách nhiệm? Muốn rời khỏi?

Ngụy Hợp híp mắt suy nghĩ một chút.

Vị trí của hắn trên cơ bản đều là một tay giúp đỡ lên, hiện tại trong sâm môn rời đi, hắn cho dù lưu lại, cũng không có khả năng đạt được nhiều cơ hội phát triển hơn.

Nhưng nếu đi cùng với hắn, thành công hoàn thành nhiệm vụ khai khẩn hoang tinh lần này, tương lai tất nhiên sẽ càng rộng lớn hơn.

Còn có một chút, khoảng cách với Bích Liên càng gần hơn, sau này sẽ càng thuận tiện hơn.

“Ta đồng ý đi cùng ngài” Ngụy Hợp không có gì phải do dự. Chuyện như thế này có nhìn thế nào cũng thấy theo đại lão Liệt Biến có tiền đồ hơn.

“Rất tốt.” Nụ cười càng thêm thâm thúy trên mặt tổ giác. Hắn đứng lên, đến gần vỗ vỗ bả vai Ngụy Hợp.

“Bên kia 184, ta đã sớm tìm người xây dựng một trung tâm nghiên cứu dưới mặt đất, người qua đó trực tiếp nhận chức vụ tổng phụ trách tiên nhiệm, chuyên gia nghiên cứu của ta là chuyên gia ta được điều tới từ những địa phương khác, người cũng có thể tự mình tuyển nhận một phần nhân thủ.

Trong vòng ba mươi năm, bọn ta tranh thủ hoàn thành nhiệm vụ lần này.”

“Vâng!”

Ngụy Hợp làm lễ quân.

“Không cần nghiêm túc như vậy.” Thiên Hải cười nói: “Nhìn ra được, huynh chắc là không cam lòng ở lại đây để hưởng phúc chứ?”

“Rất rõ ràng sao?” Ngụy Hợp hỏi lại.

“Rất rõ ràng. Tới Quang Chiếu huynh vẫn duy trì trạng thái khổ tu trước kia, bất kể là ai cũng có thể đoán ra ý định của người.” Trong Càn lý gật đầu.

“Cho nên.” Nó cười nói, “Lần này nếu như người phối hợp với ta, chúng ta cùng nhau giải quyết nhiệm vụ khai khẩn, người

muốn thăng cấp biến thân cần tiêu xài tài liệu cùng vật liệu, đều có thể giải quyết toàn bộ.”

Ngụy Hợp gật đầu thật mạnh.

“Còn có người muốn người gặp mặt, sau này người đây hai người chính là phụ tá đắc lực của ta rồi, ba người chúng ta đồng tâm hiệp lực, đem khối xương cứng này gặm xuống!”

Thư sinh khí phách hăng hái.

Từ văn phòng đi ra, Ngụy Hợp lập tức bắt đầu chuẩn bị cho tiến về trước Hoang Tinh 1874.

Chuẩn bị chủ yếu vẫn là cách an bài phương diện dược tề, tập đoàn Hắc Thạch bên kia, cũng cần thời gian cố định đối lộ tuyến.

Bây giờ lượng thuốc phối hợp của một mình hắn, còn chưa tới mức khiến tập đoàn Hắc Thạch chuyên môn mở một đường không đi cho hắn.

Vì vậy chỉ có thể tự mình cuội phi hành loại nhỏ, tới tinh cầu gần đó giao hàng.

Còn có nghiên cứu linh thuật thường trú, cũng cần xử lý sắp xếp.

Tới địa phương mới, rất nhiều thiết bị lại không thuận tiện như vậy.

Hai tuần sau.

Bốn tháng mười ba rạng sáng tám điểm.

Ngụy Hợp giao nộp tất cả công việc, đem toàn bộ sự vụ phân phối rõ ràng cho tân phó bộ trưởng mới nhận nhiệm.

Sau đó, ngoại trừ Bích Liên, hắn không thông tri cho bất luận kẻ nào, liền cùng với trong mật thám, cùng với tiểu đội ba mươi lăm người khác, leo lên phi thuyền chuyên thuộc số một trăm tám tư để tiến về Hoang Tinh.

Phi thuyền được gia tộc tài trợ sau lưng.

Trong mật thám không phải là người bản thổ Nhị Nhị Nhị Nhị Nhị Tinh, mà là lãnh đạo ngoại hệ thống điều hòa tới.

“Lại nói tiếp, trên Cự Mộc Chi Nhãn đã có một nhóm nhân mã do ta sắp xếp.”

Đứng trước cửa sổ mạn thuyền trong suốt, trong sâm nhẹ nhẹ chạm rượu với Ngụy Hợp, nhấp một ngụm rượu nước rượu.

“Phương diện khác ta là nghiệp dư, ta chỉ phụ trách khống chế phương diện nghiên cứu.” Ngụy Hợp bình tĩnh nói.

“Đương nhiên, công việc người cần làm chính là khống chế nghiêm ngặt những nhân viên nghiên cứu kia, phòng ngừa bọn họ làm động tác nhỏ, sau đó tùy thời đem thành quả khống chế nghiên cứu ra, cần cái gì, nhanh chóng phản hồi ra, ta sẽ lập tức an bài nhiệm vụ tuyên bố ra ngoài.” Trong Sâm xà nghiêm túc nói.

“Hiểu rõ.” Ngụy Hợp gật đầu.

“Mặt khác, dựa theo hiệp định khai khẩn hoang tinh, tuy rằng hệ thống đế quốc có đủ loại biện pháp phòng bị, nhưng xuất hiện ngoài ý muốn cũng là điều khó tránh khỏi, cho nên, thương chỉ tiêu người cần cẩn thận khống chế.”

“Thương tàn chỉ tiêu... Ta cần con số cụ thể.” Ngụy Hợp trầm ngâm một chút rồi hỏi.

“Sau đó ta sẽ cho người.” Trinh Quán cười cười: “Được rồi, không nói những thứ này nữa, An Tát xấu, người cũng tới gặp mặt đi.”

Hắn quay đầu nhìn về phía một người cách đó không xa.

Người nọ tóc ngắn màu nâu, cao hai mét, hình thể cường tráng, còn hoành tráng hơn cả Ngụy Hợp lúc này.

Hắn mặc một thân xác di thể mê màu nửa mở, trên gương mặt anh tuấn tự nhiên toát ra một tia tự phụ cùng ngạo mạn.

Nghe thấy sự kêu gọi trong mật thám, người này quay người đi tới.

“Trưởng quan, có việc gì vậy?”

“Vị này là Ngụy Hợp, là người phụ trách nghiên cứu trung tâm chúng ta về sau, các người có phát hiện gì không, cần phân tích, đều do hắn dẫn đội xử lý.”

Sau đó hắn ta quay lại, giới thiệu thêm cho Ngụy Hợp.

“Hắn tên là An Tát bát, là đội ngũ bảo vệ an toàn của chúng ta tại phương diện 184 bên kia. Cần cái gì thu thập mẫu mẫu, nghiên cứu các loại nhiệm vụ, thăm dò các loại nhiệm vụ, sau này đều do hắn dẫn đội xử lý.”

“Xin chào cô.”

Ngụy Hợp chủ động đưa tay mỉm cười.

Sắc mặt An Tát không đổi gập đầu, đưa tay ra, hai người nhẹ nhàng nắm lấy.

“Kỳ thực, Ngụy Hợp trong thực chiến cũng có thực lực không nhỏ, các người về sau có thể trao đổi với nhau.

Tiểu Ngụy xuất thân từ lão binh, cũng không phải văn chức thuần túy.” Trong tròng ngạc nhiên nói.

An Tát ôn nhu gập đầu, thoáng nhìn qua có vẻ đã hiểu, nhưng trên thực tế nghĩ như thế nào cũng không biết.

Mặt thám lại động viên hai người vài câu, sau khi được thuyền trưởng gọi, liền đi đến đầu thuyền.

Lưu lại Ngụy Hợp và An Tát, hai người đứng đối diện nhau.

“Ngụy Hợp Ngụy chủ nhiệm, hi vọng sau này chúng ta hợp tác vui vẻ, về vấn đề an toàn, các người có thể vô điều kiện tin nhiệm chúng ta.” An Tát trầm giọng nói.

“Đa tạ An tổng dài.” Ngụy Hợp trả lời.

“Rất tốt, hi vọng Ngụy chủ nhiệm vẫn bảo trì thái độ tốt đẹp như vậy. Mặt khác, Ngụy chủ nhiệm trước kia cũng là thực chiến phải?” An Tát như có chút ý định.

“Đúng, lúc ta còn chưa đột phá quang chiếu, cũng tham gia chiến tranh trên mặt đất đối phó với ô nhiễm thú. Bất quá một lần quy mô lớn nhất trong đó, vẫn còn trong tinh cầu, so ra kém...” Ngụy Hợp khiêm tốn nói.

“Tới luyện tập?” An Tát trực tiếp ngắt lời nói.” Trực tiếp thực chiến đi, mở mô phỏng cũng vô dụng. Thực chiến chân chính sẽ không cho người cơ hội thứ hai đâu.”

“Yên tâm, ta sẽ hạ thủ lưu tình.” Gã bù thêm một câu.

Ngụy Hợp nheo mắt, nhìn chăm chăm vào mắt đối phương.

Hắn nhận ra từ ánh mắt bất lực của An Tát, đối phương căn bản không coi mình là đối thủ.

Trước mắt đưa ra giao thủ, đoán chừng phần lớn là bày ra cơ bấp, xác định quyền chủ đạo giữa hai người là ai.

Đồng thời, cũng là đang tìm hiểu thực lực mỗi phân của đội ngũ.

Gã gia hỏa này... Tựa hồ rất chắc chắn có thể nhẹ nhàng giải quyết mình.

Ngụy Hợp có ý nghĩ này.

Nếu như là hắn mấy năm trước, bằng lái trái thân thể, đó chắc chắn sẽ thua không thể nghi ngờ.

Dù sao đối phương cũng là quang chiếu, hơn nữa còn là quang chiếu cũ.

Nhưng bây giờ... ai thắng ai thua, thật đúng là nói không chính xác...

Bởi vì Ngụy Hợp đã đem ánh sáng chiếu lên bạch kỳ thể ăn thẩu. Hiện tại tốc độ bản thể của hắn, hình thái thứ nhất cũng đã có thể tăng lên mười lăm lần âm thanh cơ sở.

Sau khi điều khiển để tạo ra thân thể, linh hoạt hơn trước rất nhiều.

Mấu chốt nhất chính là, bởi vì thời gian chuyển dời nên linh năng vô cùng mạnh mẽ, võ đạo bốn phương thân thể cũng càng thêm vững chắc.

Xung kích linh thuật đối với trước kia cũng chịu được rất nhiều, lại thêm Linh thuật hộ thuẫn kích phát.

Trong tình huống này, rốt cuộc là ai đánh ai, đúng là không thể nói trước được.

“Vậy đến đuôi phi thuyền đấu với phòng luyện một chút?”

Ngụy Hợp cũng không khách khí. Đối với một số người, nếu như không biểu hiện thực lực của mình, đối phương sẽ không để mắt đến mình.

Cơ sở hợp tác là ở bình đẳng, nếu như không thể tranh thủ được vị trí bình đẳng, thì sau này khi hợp tác sẽ không thể tránh khỏi rơi vào cảnh bị động và hạ phong.

“Có thể.”

Hai người hẹn nhau xong, liền cùng nhau đi đến đuôi thuyền.

Nhưng mới đi được vài bước.

“Tổng bộ đội, bên tổng bộ gọi ngài qua dưới.” Cuối cùng thông tin của An Tát đen phát ra tiếng nói.

Ngụy Hợp dừng lại, liếc nhìn hấn ta.

“Xem ra phải đợi lần sau rồi.”

“Lần sau thì sao?” An Tát cười xấu xí: “Không sao, ta cố gắng kết thúc kiểm tra một văn số. Sau đó lại đi tìm tổng bộ trưởng.”

*

*

*

“Đi thôi.” Hấn dẫn đầu đi tới thông đạo phía trước.

Chỉ là một quang chiếu nghiên cứu hình dạng, có thể lật ra sóng gió gì?

Ngụy Hợp lắc đầu, chỉ cần tốc độ theo kịp, trong cấp bậc Quang Chiếu, y chính là vô địch.

Lực lượng của hấn trực tiếp có thể đạt tới giới hạn trên cơ thể, lực khôi phục có thể so với thú ô nhiễm tính khôi phục, lại

thêm tốc độ bỏ sung hôm nay.

“An Tát Nha, lập tức đi một chuyến, bên này có vài việc người cần phải xử lý.” Chỉ là bên tổng bộ tổng bộ bên kia, tựa hồ thật sự có việc gấp, lần nữa thúc giục.

An Tát bất đắc dĩ dừng lại, mắt nhìn chung quanh mơ hồ có chút thất vọng đội viên.

“Hết cách rồi, bộ trưởng thúc giục hai lần rồi. Ngụy chủ nhiệm, xem ra chúng ta phải luận bàn lần sau rồi.”

“Không sao, lần sau có cơ hội, thỉnh An tổng dài chỉ điểm.” Ngụy Hợp mỉm cười nói.

“Ừm.”

An Tát uể oải lên tiếng, bước nhanh về phía đầu thuyền, nhanh chóng biến mất trong thông đạo, bị cửa kim loại tự động khép lại ngăn trở thân hình.

Ngụy Hợp lưu lại phía sau vẫn duy trì nụ cười như cũ.

Gần Nhị Nhị Nhị Nhị Hoàng Tinh, trong một dải Thiên Thạch di động.

Hai chiếc phi thuyền màu đen tựa như chữ Sơn chậm rãi dừng lại trên một khối đại thiên thạch.

Giữa hai chiếc phi thuyền, đồng thời duỗi ra từng đạo dây liên tiếp đường ống.

Đường nối tiếp nối rậm rạp, nhanh chóng làm hai phi thuyền hợp thành một chiếc.

Chính giữa một đường ống.

Một gã chiến sĩ mặc áo choàng đỏ rực, một gã mặc giáp trụ sừng trâu, đang bước từng bước nặng nề, dọc theo đường ống di động về phía trước.

Hình thể cao hơn ba mét của hắn, lúc hành tẩu toàn bộ đường ống đều run lên nhẹ nhẹ.

Trọng lực trong phi thuyền mô phỏng, để hắn di động là có thể tạo ra trùng kích và uy thế khổng lồ.

Rất nhanh, chiến sĩ áo khoác đỏ sừng trâu đi đến chính giữa đường.

Nơi đó đã có một nam tử áo đen tóc đỏ, đã chờ từ lâu.

“Hồng Ma, đồ vật đâu? Ta đến không phải là vì muốn gặp riêng một mình ngươi. Thứ ta muốn chính là đồ!” Hồng sam phong vừa mở miệng liền giống như gào thét, thô lỗ mà hào dã.

Hắn từ trên cao nhìn xuống Hồng Ma trước mặt, cự ly này, hắn chỉ cần một chưởng, đã có thể đánh chết hắn tại chỗ.

“Đại nhân, đồ vật mất rồi, nhưng mà... Lúc trước chúng ta đã tra ra được rốt cuộc là ai cản lại phương án rút lui.” Hồng Ma cho tới bây giờ, vẫn canh cánh trong lòng đối với người xuất hiện vào thời khắc cuối cùng.

Xác thực, thời khắc cuối cùng sắp thành công, bỗng nhiên bị người xa lạ đột nhiên xuất hiện, một chưởng đem toàn bộ hi vọng thành công của hắn hủy diệt.

Tâm trạng như vậy, không nổ mồm là lạ.

Hồng ma lúc ấy có thể nhẫn nại nhanh chóng rút lui, đã tương đương có thể nhin.

“Ồ? Nói thử xem?” Hồng Phủ Phong cảm thấy hứng thú, thực lực của Hồng Ma hắn biết rất rõ, không tồi, trong mấy quang chiếu của hắn, cũng coi như ưu tú.

Nhưng thực lực như vậy, vẫn bị một người thần bí cứng rắn chặn lại hồi lâu.

Hắn ta giết Đê bang ngay trước mặt hắn ta.

Hơn nữa người này còn dùng hình thức mới nhất của Bành Toa đế quốc để nuôi trồng cơ thể.

Cho nên chìa khóa cuối cùng ở đâu, không tìm được ai.

Hồng ma độ cao hoài nghi, chiếc chìa khóa rất có thể thật sự trong tay Ngụy Hợp. Cho nên sau khi tìm khắp nơi không có kết quả, hắn một lần nữa đem lực chú ý, thả trở lại trên người Ngụy Hợp.

“Thông qua tỉ lệ thật cẩn thận chọn lọc tổng cộng hơn ba ngàn người, toàn bộ đều là các mẫu phân tán trong phạm vi giám sát.

Mà những địa phương này sau khi đã cẩn thận điều tra, có thực lực này thì có khả năng và động cơ này.

Chỉ có hai người.” Hồng Ma trầm giọng nói.

“Hai người nào?” Hồng Phi Phong truy hỏi.

“Một cái là đúng dịp riêng biệt với lão bản Ni mỗ, Ba La Khang, còn cái kia gọi là Ngụy Hợp. Trước đó chúng ta tự mình đi điều tra mục tiêu, điều tra tư liệu chi tiết của Ni mỗ, Ba Kha Khay Kha.

Thông qua mô phỏng ngôn hành, để kết luận, người này hoàn toàn không tương xứng với người thần bí lúc đó.”

“Thế thì, sẽ là người thứ hai?” Hồng Phi Phong kinh ngạc nói.

“Bọn ta vẫn không dám chắc. Nhưng mà, nhìn từ bột độc phát tác ở hiện trường mà thần bí nhân kia rải xuống xem.

Cho nên, người thần bí kia khả năng là Ngụy Hợp rất lớn. Đương nhiên cũng có thể là Ngụy Hợp giúp điều phối được tề đặc thù đặc thù.”

Mấy năm qua Hồng Ma vừa chấp hành nhiệm vụ, vừa âm thầm điều tra tình huống lúc trước.

Mặc kệ là tìm được chìa khóa khuôn hay là vì muốn bộc phát cơ hình hoàn toàn mới của Bành Toa đế quốc, hấn cũng không thể nhẹ nhàng bỏ qua chuyện này.

“Như vậy Ngụy Hợp này bây giờ ở đâu?” Hồng Phi Phong hỏi lại.

*

*

*

“Thuộc hạ đang muốn bẩm báo, Ngụy Hợp người này đi theo tổng bộ Thiết Sâm trưởng hai mươi hai, hiện giờ đang tiến về

chấp hành nhiệm vụ khai hoang mười tám. Chúng ta không tiện xuống tay.” Hồng Ma trả lời.

“Vậy thì nghĩ biện pháp giải quyết hẳn! Người dám ngăn cản chúng ta tiến lên, thì để cho bọn hắn biến mất!”

Áo choàng đỏ hạ giọng nói, nhưng cho dù hẳn hạ giọng, người ngoài nhìn vào cũng tương đương với rít gào.

“Mặt khác, ta không quan tâm hẳn sống hay chết, ta chỉ cần nhìn thấy mấy cái chìa khóa!” Áo choàng đỏ mang theo khuôn mặt dày nặng, tới gần hồng ma.

“Thuộc hạ hiểu rõ, bên trinh sát bên kia sẽ không ở lâu, chúng ta có thể an bài xuống tay trong thời gian ngắn... Hơn nữa, nếu thần bí nhân kia thật sự là Ngụy Hợp này, như vậy chỉ dựa vào một mình ta, sợ rằng không có biện pháp nhanh chóng bắt lại.” Hồng ma cau mày nói.

“Mạc Dẫn bọn họ không có nhiệm vụ, để cho hai nàng cùng đi với người. Được rồi, hôm nay liền đến đây, dẫn ta đi xem một chút thu hoạch lúc trước của người.”

Áo choàng đỏ từ một bên đi xuyên qua, nhanh chân đi đến phi thuyền mà Hồng Ma đang điều khiển.

“Vâng.” Hồng Ma thở phào nhẹ nhõm, theo sát phía sau.

Phi thuyền chậm rãi lơ lửng phía trên một mảnh rừng rậm nguyên thủy, dưới đáy phun ra vô số điểm nhỏ màu lam giống như bảo thạch.

Những điểm nhỏ này mang theo từng đoàn quang điểm ngẩn ngui, đang điều chỉnh góc độ phi thuyền thật nhỏ.

Hí...

Rất nhanh cửa ra phi thuyền tự động mở ra.

Một bộ tổ thể mê màu, mang theo từng bộ màu đen cùng màu xám, nối đuôi nhau bay ra.

Ngụy Hợp cũng mặc một thân màu trắng, bay ra khỏi mặt đất.

Hắn mang theo bộ di thể này, tên là Nghiên Mộc Chi Thuần. Là một bộ cơ thể nuôi dưỡng hoàn chỉnh trong lần tài trợ hữu

ngiht lần này.

Nó chủ yếu giới bán xa, ở trên tính toán siêu xa phụ trợ, có biểu hiện phi thường ưu dị.

“Đây là Cự Mộc Chi Nhân? Trọng lực thật lớn!” Ngụy Hợp bay ra phi thuyền, đưa mắt nhìn lại.

Chung quanh là rừng cây cực lớn rậm rạp chẳng chít.

Tùy tiện nhìn lại nơi này, một gốc cây đều cao mấy chục mét, bọn họ ăn mặc xác thịt, ở trước mặt đại thụ, phảng phất thoáng cái đã tiến vào Cự Nhân quốc, bị phản hiệu cực kỳ nhỏ bé.

“Trọng lực ở đây là gấp mười ba lần giá trị trọng lực tiêu chuẩn của đế quốc. Cho nên... sinh vật có thể sinh tồn ở đây... đều không đơn giản.”

“Trưởng quan, lúc trước chúng ta tới đây đã điều tra kho tài liệu, trước đó khi chúng ta lên bờ một lần có ghi chép lại là vào năm trăm bốn mươi hai năm trước.”

An Tát đứng bên cạnh trầm giọng nói.

“Năm trăm năm thời gian, nơi này đã sinh sản một chủng tộc tương đối kỳ lạ. Bọn họ có tốc độ nhanh, tiến thuật tinh chuẩn, độ trí tuệ không thấp. Phù hợp với việc mở tinh cầu tốt nhất.”

“Người nói là cự mộc nhân sao?” Trong tế đàn gật đầu.” Tựa hồ đám dân bản xứ này phát triển ra một ít văn minh đơn giản, bất quá bọn họ có giá trị gì khác không, không phải chúng ta định đoạt, cái này còn phải dựa vào Ngụy Hợp.”

Ngụy Hợp gật đầu, lúc này ánh mắt của hắn đang từ xa chú ý tới, dưới bóng cây cách nơi này hơn nghìn mét, đang có hai sinh vật hình người mặc y phục đơn sơ đang nhìn về phía hắn.

Hai người kia, trừ làn da trắng ra, còn lại cùng nhân loại không có gì khác biệt.

Không.... Vẫn có chút khác biệt.

Thân thể của hai người kia...có chút quá mức thuần khiết...

*
*
*
*
*
*

Sự tinh thuần dùng để hình dung một loại sinh vật, là một cách miêu tả rất kỳ quái.

Nhưng không biết tại sao, Ngụy Hợp chứng kiến hai người kia đầu tiên chính là cảm giác này.

Xung quanh Tuyên Cơ quan vẫn ô nhiễm như cũ, nhưng khí tức huyết nhục trên người hai tên dân bản xứ này lại dường như hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Không nhiễm chút khí tức ô nhiễm nào.

“Ngươi cũng thấy chứ?” Nụ cười trên mặt Mật Lý càng thêm thâm thúy.” Đây chính là mục đích lớn nhất của chúng ta ở chỗ này.”

Đúng, nếu không phải nguyên nhân này, y cũng sẽ không bị lực lượng sau lưng điều tới đây.

So sánh với Nhị Nhị Hoàng Tinh, Cự Mộc Chi Nhãn nơi này căn bản chính là Hoang Tinh, hẳn ở bên kia Nhị Nhị Nhị Nhị Hoàng mặc dù nói làm không tốt, nhưng cũng không kém.

Không có công lao cũng có khổ lao, điều xấu cũng không nên để hẳn tới nơi này.

Nhưng hẳn ta vẫn tới, hơn nữa còn chủ động tới.

“Bọn hắn ở hoàn cảnh như vậy, nhưng thân thể lại không bị ô nhiễm ảnh hưởng, bí mật như vậy. Ta cần ngươi giúp ta đào ra.” Trong kén rậm trầm giọng nói.

“Ta hiểu rồi...” Ngụy Hợp nặng nề gật đầu.

Hắn nhìn về phía An Tát bên cạnh, sắc mặt lão không đổi, hiển nhiên đã sớm biết được chút bí mật này.

Xem ra quan hệ giữa An Tát xấu xí và lão đại mật thiết còn gần hơn so với hắn tưởng tượng.

“Đi thôi, về căn cứ của chúng ta trước đã, có một số an bài và công tác cần phải xử lý.”

Sở Lý dẫn đầu là người đầu tiên ăn mặc qua di thể mà bay xuống.

Ngụy Hợp hí mắt lại, bị đám An Tát vây quanh, cùng nhau đuổi theo.

Vị trí căn cứ, là ở dưới mặt đất của rừng cây này.

Đây cũng là nguyên nhân khiến phi thuyền bay thẳng đến nơi đây.

Đợi Ngụy Hợp đến căn cứ, hắn mới phát hiện đây căn bản là một phi thuyền cỡ lớn vùi dưới mặt đất.

Trụ sở phi thuyền được chia làm khu nghiên cứu và khu sinh hoạt, bên ngoài là khu vực mà đội bảo an phụ trách tuần tra.

Toàn bộ từ trên xuống dưới giống như một vòng tròn cực lớn, vòng tròn lớn được khảm nạm thành bộ nhỏ.

Quan trọng nhất chính là khu nghiên cứu và khu sinh hoạt.

Trình Lý để lại cho Ngụy Hợp tổng cộng mười lăm nhân viên trung tâm nghiên cứu.

Trong đó có không ít người, đều là người có thể đảm nhiệm chủ lực trong phòng điều khiển cao cấp.

Muôn Ngụy Hợp so sánh với những đại lão này, đương nhiên là không bằng. Nhưng nếu nói chỉ giám sát thì đơn giản hơn nhiều.

“Bái kiến Đại Thụ Chi Vương vĩ đại, tàn sát vua Tạp Nặc Thập bộ hạ!”

Trên một đại thảo nguyên số 1 và 4.

Vô số kiến trúc bằng đá lớn nhỏ dày đặc, liên tiếp.

Trong một tòa thành cao lớn Hắc Thạch.

Dưới sự bảo vệ của trọng giáp, một nam tử áo bào xám giơ cao hai tay, quỳ sát đất phía trên vị nam tử già nua đang ngồi ở vương tọa.

“Bệ hạ, thuộc hạ mang đến tin tức liên quan tới khu rừng Đê Ngữ, là về đám ác ma trên trời.” Nam tử áo xám ngẩng đầu trình trọng nói.

Ác ma thiên ngoại, là cách gọi của người gỗ khổng lồ đối với những cường nhân thần bí đột nhiên xuất hiện kia.

Đột nhiên bọn hắn xuất hiện, không chỉ cắt ngang chinh phạt của đại mộc thuộc về Nhân quốc.

Còn liên tiếp áp chế đám cự thú dưới đáy biển thường xuyên qua lại.

Cự Mộc Vương Tọa Tháp là lãnh tụ bộ tộc lớn nhất ở Phù Tây Bình Nguyên.

Sức mạnh của nó vô cùng lớn, kỹ nghệ siêu phàm, có thể ngang hàng với quân đội, được gọi là tượng trưng cho sự vô địch.

Nhưng lúc này, khi hắn nghe tin tức của ác ma thiên ngoại, sắc mặt cũng nghiêm nghị hẳn lên.

“Bọn họ có thể rời khỏi khu rừng Đê Ngữ sao?”

“Bẩm bệ hạ, không có, bọn họ vẫn giống như trước, rất nhanh liền tiến vào thành trì dưới mặt đất, biến mất không thấy gì nữa.” Người áo bào tro trả lời.

Tọa Nặc Tháp im lặng, nhìn về phía nữ tử mặc cẩm bào màu đen bên cạnh.

Nữ tử cầm mộc trượng màu đen trong tay, đỉnh mộc trượng khảm nạm một vòng bảo thạch màu sắc rực rỡ nhỏ bé, hai mắt là màu tím thần bí.

“Lôi Tây, ngươi thấy sao? Có cách nào truy tung tìm ra mục đích những ác ma kia không?” Tọa Nặc Tháp trầm giọng hỏi.

“Bệ hạ, việc này cần nhân thủ và thời gian.” Nữ tử mắt tím nhẹ giọng đáp.

“Ta phân chia một phần ba thân vệ cho ngươi, hi vọng ngươi có thể cho ta đáp án trong vòng một tháng.” Táp Nặc thấp trầm giọng nói.

“Như ngài mong muốn.” Nữ tử mắt tím cúi đầu cung kính nói.

Trung tâm nghiên cứu bát thập tứ, đây là cái tên được lấy từ căn cứ nơi này.

Thực ra ở đây, Bành Toa đế quốc có tổng cộng ba tiêu điểm, trong đó có một tinh cầu, chính là nơi này.

Hai cứ điểm còn lại chỉ có thể được coi là tiền trạm, không ngừng cung cấp các loại tài liệu để vận chuyển.

Lúc này trong căn cứ dưới mặt đất.

Ngụy Hợp chính cùng dẫn đầu chủ quản nghiên cứu nơi này, một bên nhìn chăm chú, một bên nói chuyện.

“Nơi này, bất luận là lực hút, khí hậu hay là quần thú ô nhiễm hoàn cảnh, đều khá quý dị.”

Chủ quản là một ông lão tên là Kỳ Nặc, linh năng chỉ có gió bão, nhưng học thức tương đối uyên bác.

Rất nhiều nghiên cứu người về mặt thực lực cũng không có gì đặc biệt, nhưng về mặt học thì lại hoàn toàn khác.

Cái kỳ Nặc này chính là như thế.

Hắn là học giả nổi tiếng trong lĩnh vực sinh vật, đã từng mang các tổ chức tu luyện công phá linh lực và hiệu ứng giao thoa giữa các sinh vật. Ở toàn bộ tinh hệ Hằng Tinh đều có tiếng tăm.

Năm nay hắn đã hơn hai trăm tám mươi tuổi, toàn bộ tinh lực của mình đều tập trung vào phương diện học thuật.

“Làm sao lại quý dị như vậy?” Ngụy Hợp thấp giọng hỏi.

“Nơi này, so với những tinh cầu khác còn hòa bình hơn!” Kỳ Nặc trả lời.

“Hòa bình?”

“Hình dung thế nào nhỉ? Đúng vậy... Dưới ý chí của Tinh Uyên, tất cả các con thú ô nhiễm, các binh thú tạp chủng, hẳn là sẽ càng cuồng bạo hơn, càng thêm điên cuồng ý đồ thôn phệ tất cả mọi thứ chung quanh, hủy diệt hết thảy.

Nhưng bọn ta quan sát lại, các thú ô nhiễm trên tinh cầu này, tựa hồ... Thậm chí còn lý trí hơn đồng loại của bọn chúng?”

“Thú ô nhiễm còn có lý trí của riêng mình?” Ngụy Hợp cảm thấy hứng thú, việc này thật sự rất quý dị.

Hắn liên tưởng đến trong mật thất, vị đại lão này chủ động điều tới nơi đây, không cần hỏi cũng biết, khẳng định không phải ngày nào cũng tới xem thăm thực vật.

Hai người chậm rãi đi lại trong trung tâm nghiên cứu, hai bên hành lang màu trắng bạc là những phòng thí nghiệm nghiên cứu lắp ráp khác nhau với các hạng mục khác nhau.

“Mạc Lý đại nhân mệnh lệnh, là biết rõ chỗ đặc biệt của tinh cầu này, mà ô nhiễm thú vật cũng tốt, dân bản xứ nơi này cũng tốt, chỗ đặc biệt trên người bọn họ, căn cứ nghiên cứu của chúng ta, xem xét thực nghiệm sinh hoạt.

Trên người bọn họ đều có một loại sức mạnh đơn bạc, một loại sức mạnh vô hình đang bảo vệ bọn họ, không bị Tinh Uyên càng thêm cuồng bạo ăn mòn.”

Kỳ Nặc trả lời.

“Ngài tới đây nhìn xem.” Hắn mang theo Ngụy Hợp, rất nhanh quẹo trái rẽ phải, đi tới trước một đại sảnh màu đen tương đương rộng rãi.

Đại sảnh dài đến hơn mười mét, một mặt tường hoàn toàn là trong suốt có thể nhìn thấy được.

Trong sảnh, có từng cái lồng to kim loại hình cầu, bên trong phân biệt nhốt từng tên người dân bản xứ da trắng lúc trước Ngụy Hợp gặp qua.

Sắc mặt bọn họ hoảng sợ, giống như chim sợ cành cong, núp ở trong quả cầu, không dám nhúc nhích.

Quần áo trên người đã rách bươm từ lâu.

Những người này tổng cộng có sáu nam ba nữ. Tuổi tác từ trẻ đến già đều có.

Mà ở bên ngoài lồng giam kim loại lại có từng đầu binh thú tạp chủng mọc ra ba cái đuôi, đang không ngừng tới lui, phát ra tiếng gào thét.

Trên người chúng nó cuộn cuộn không ngừng phóng thích ô nhiễm phát xạ, nhưng dân bản xứ rõ ràng cách trong lồng kim loại không xa lại không có chút dấu hiệu nào bị ô nhiễm.

Bọn họ sợ hãi, dường như vèn vèn chỉ là những cái nanh vuốt của tạp binh thú sắc bén kia.

“Cái này là thí nghiệm, trước khi chủ nhiệm ngài đến, chúng ta đã tiến hành gần nửa tháng rồi.” Kỳ Nặc trầm giọng nói.

“Đây chính là kết quả?” Ngụy Hợp hí mắt lại.

“Đúng vậy, kết quả chính là cái này, sáu người hoàn toàn không có dấu hiệu ô nhiễm toát ra.” Kỳ Nặc gật đầu.

“Thú vị... Tế di gen phân tích sao?” Ngụy Hợp hỏi.

“Đã thành lập, đoán chừng phân tích còn cần một chút thời gian, dù sao nơi này không có thiết bị. Nhưng xem qua tiến độ hiện tại, gen trên người bọn họ không chênh lệch quá lớn so với chúng ta.

Như vậy, đám dân bản xứ này hẳn là đời sau của một số vũ trụ di cư lưu lại.” Kỳ Nặc trả lời.

“Phạm vi thích ứng và chủng loại đâu?”

“Tất cả ô nhiễm đều có thể ngăn cách, trừ phi thân thể trực tiếp tiếp xúc.” Kỳ Nặc nói.

“Như vậy, có hung thú ô nhiễm lý trí thì sao?” Ngụy Hợp càng phát giác, mình hành tinh này là đúng.

Hắn có loại dự cảm, nếu mình có thể cởi bỏ bí mật đám dân bản xứ nơi này không sợ ô nhiễm, như vậy hẳn có lẽ có thể mở ra con đường mô phỏng huyết nhục võ đạo của đám Tinh Uyên ô nhiễm đám thú.

Do bị vướng vào ý chí hỗn loạn của Tinh Uyên, hẳn không có cách nào lấy được mật khẩu mạnh mẽ của máu thịt Tinh Uyên.

Nhưng nếu như có biện pháp gì có thể triệt để ngăn cách thậm chí tịnh hóa mật Tinh Uyên hỗn loạn.

Như vậy... Có lẽ hẳn sẽ mạnh hơn rất nhiều so với bây giờ.

“Nếu là thú ô nhiễm, xin đi theo ta.”

Ngay sau đó, kỳ Nặc mang Ngụy Hợp nhìn về phía một ít tạp binh thú.

Rõ ràng bọn chúng so với dã thú bình thường càng táo bạo hơn, nhưng vẫn bảo lưu ý thức của mình, còn có thể nảy sinh sợ hãi, lùi bước các loại tâm tình.

Cái này ở trong thú ô nhiễm, quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

Sau khi quan sát xong tiến độ thí nghiệm, đọc xong hạng mục kết quả, Ngụy Hợp lập tức liên hệ với An Tát tái.

“An tổng đội, chỗ ta cần bắt một vài thú ô nhiễm và tạp thú, chủng loại tốt nhất là ba mươi loại trở lên, để tiện tiến hành thống kê số liệu lớn.”

“Bất luận là cường độ thực lực gì cũng được?” An Tát xấu người này mặc dù có chút kiêu ngạo, nhưng thái độ làm việc không có nói.

“Đúng vậy.”

“Lúc nào cần?”

“Càng nhanh càng tốt, trong vòng một tháng.” Ngụy Hợp trả lời.

“Không thành vấn đề.”

Tin tức đứt đoạn.

Ngụy Hợp bảo Kỳ Nặc tiếp tục trở về nghiên cứu, chính hẳn, sau khi quen thuộc hoàn cảnh địa hình, tự mình đi tới khu trung tâm nghiên cứu đánh dấu hoạt thể.

Nơi này có hơn mười sinh vật thể sống lúc trước thu thập được, toàn bộ đều là các mẫu của tinh cầu này.

Trong đó có thực vật, có động vật.

Nhưng Ngụy Hợp chuyên vài vòng, phát hiện, tất cả những tiêu bản này, đều không có bất cứ dấu hiệu nào bị ô nhiễm.

Trong đại sảnh, từng dãy từng dãy bình trong suốt, chất đầy rất nhiều tiêu bản.

Một vài tiêu bản trong đó vẫn còn chậm rãi nhúc nhích, vậy mà đều là vật sống.

Ngụy Hợp chậm rãi đi lại, một mình quan sát những mẫu địa này.

Rất nhanh, hắn đã đi tới tất cả các địa phương, một chiếc bình có cường độ lớn nhất trước mặt.

Đưa tay ra, đầu ngón tay của hắn bao trùm một tầng linh năng thật mỏng.

Linh lực kéo dài tựa như sợi dây nhỏ, uốn lượn chậm rãi tới gần mẫu châu.

Thoáng đụng vào, quả nhiên trên mẫu không có ô nhiễm lan tràn.

Sau đó, Ngụy Hợp ấn nút bên phải, từ trên màn sáng đưa vào mặt khẩu.

Bình từ từ mở ra, tiết ra từng tia từng tia màu trắng cách ly khí thể.

Ngụy Hợp không chần chờ, vươn tay trực tiếp bắt lấy một con Lục Nhãn Tri Chu bên trong.

Võ đạo huyết nhục nhanh chóng tiếp xúc, mô phỏng.

Rất nhanh, một tay khác của Ngụy Hợp duỗi vào trong túi áo, một ngón trở của gã bắt đầu hòa tan, biến hình, sau đó dần dần hình thành hình dáng Lục Nhãn Tri Chu.

Mô phỏng thành công.

*
*
*
*
*
*

Ngụy Hợp trả hàng, một lần nữa đáp lại.

“Vậy để ta xem xem, đến cùng có phải do cấu tạo sinh vật hay không.”

Hắn ta rời khỏi khu địa hình, đi vào khu ô ô thú của Tinh Uyên.

Tùy tiện tìm một phần máu thịt thú ô nhiễm không phải bản địa ở đây, ngón trở vừa mới biến hình của nhện sáu mắt thông thả tới gần.

Sau đó buông linh lực ra có thể bảo vệ.

Chẳng bao lâu sau... Một luồng ý chí hỗn loạn cuồng bạo lan tràn ra từ bên trong mảnh huyết nhục kia.

Cho dù là người có linh năng, ở không có linh lực bảo vệ, cũng không có người nuôi dưỡng bảo vệ, đối mặt với ô nhiễm thú, cũng sẽ có nguy hiểm thật lớn bị ô nhiễm.

Được vật tương tự như kim phóng ra, chính là được nghiên cứu trong tình huống như vậy.

Sau một lát, ngón trở Ngụy Hợp đã hoàn toàn biến thành màu đen, lân phiến bao trùm dần dần ô nhiễm thú hóa.

Tế bào huyết nhục bị ô nhiễm bắt đầu trở nên rất có tính công kích, ý đồ lan tràn về phía bàn tay Ngụy Hợp.

Xuy!

Ngón tay kia bị hắn nhanh chóng quyết định, cắt đứt toàn bộ.

Mang theo Ngụy Hợp cắt thêm một chút, để tránh xuất hiện tình huống lưu lại chưa cắt sạch sẽ.

“Vô dụng...” Ngụy Hợp khẽ lắc đầu.

Huyết nhục võ đạo của hắn ở phương diện nào đó, đã có thể đạt tới cấp gen, nhưng nhỏ hơn bây giờ thì không phải là thứ mà hắn có thể làm được.

Đế quốc có dụng cụ càng xem trọng, nhưng cần thời gian phân tích.

Bản chất gen là nghiên cứu cấp bậc phần tử lớn nhỏ, mà cấp độ nhỏ hơn, không phải Ngụy Hợp hiện tại có thể dính dáng đến.

“Xem ra, còn phải chờ thêm một thời gian nữa... Mặt khác cần hái càng nhiều cách làm thử.”

So với những người còn lại phải dựa vào thiết bị mới được, năng lực khổng lồ chế thân thể siêu cường của Ngụy Quốc, để một mình hắn là một phòng thí nghiệm sinh vật.

Tuy rằng đơn sơ một chút, chỉ đạt tới cấp bậc gen, nhưng nặng là thuận tiện.

Thời gian liền tại Ngụy Hợp một bên phân tích mẫu địa, một bên tu hành linh lực chậm rãi trôi qua.

Ngay lúc bọn người Ngụy Hợp dốc lòng nghiên cứu 1 –4 tinh một cách quý dị.

Một chiếc phi thuyền hình cá siêu nhỏ, từ mặt trái của tinh cầu chậm rãi tới gần.

Phi thuyền chậm rãi xuyên qua tầng khí quyển, xuyên qua tầng mây, mang theo khí lưu mãnh liệt chậm rãi đáp xuống một góc khác trong khu rừng.

Không có quang điểm, không có bất kỳ điểm sáng, phi thuyền tựa như một khối đá đen nhánh, trừ dẫn động một ít khí lưu, cơ hồ không cảm giác được bất luận động tĩnh gì.

Xuy.

Một bên thân tàu mở ra một cửa ra vào hình tròn.

“Chính là chỗ này.”

Rất nhanh, ba nhân ảnh mặc cơ thể đại kỵ sĩ trắng toát bay nhanh ra khỏi cửa, rơi xuống đất.

“Ừm, cụ thể hành động như thế nào, các người đã có phương pháp rồi chứ? Ngụy Hợp này bản thân chính là chiếu sáng, làm việc cần phải cẩn thận.” Dụng linh thể đầu tiên dùng linh thức có thể thông tin dặn dò.

“Kỳ thật rất đơn giản. Làm nghề cũ của chúng ta mà thôi.” Một giọng nữ thanh thúy từ trong một cái xác màu trắng khác truyền ra.

“Trang bị biến hình có hạn chế nhất định, phải phối chế dược tề biến hình mới được, lượng dược tề của chúng ta chỉ đủ dùng một tháng.” Người thứ ba lên tiếng, đồng thời cũng là giọng nữ.

“Vậy thì tốc chiến tốc thắng.”

“Căn cứ điều tra, trong Tỉnh Lý cách một đoạn thời gian sẽ rời khỏi tinh cầu này ba ngày. Cho nên chúng ta cần trong ba ngày này giải quyết nhiệm vụ.”

“Ba ngày tiếp theo còn bao lâu nữa?”

“Còn một vòng nữa.”

“Vậy trước tiên lên vào trung tâm nghiên cứu.”

Ba người xoay người nhìn về phía phi thuyền, một người trong đó ngón tay bắn ra.

Ba.

Phi thuyền đột nhiên trong suốt, biến mất, hoàn toàn biến mất không thấy.

“Đi thôi.”

Sinh hoạt ở Tô Nghi cực kỳ buồn tẻ.

Mỗi ngày chỉ đi làm, ăn cơm, nghỉ ngơi, tiếp tục làm việc, sau đó buổi tối nghỉ ngơi.

Để hóa giải loại khô khan này, ở trung tâm có khu giải trí nhỏ, chuyên dành cho các nhân viên nghiên cứu dùng để thả

lòng tinh thần.

Tuy rằng vì tình cầu chưa mở ra hoàn toàn nên không cho phép nhiều người tới.

Nhưng các thương nhân nghe tin mà động, vẫn có người mạo hiểm như cũ, đi thông qua con đường sâm nghiêm, ở khu vực tuần tra an toàn phụ cận phụ cận tổ chức một đấu giá nhỏ lẻ giải trí.

Mấy cửa hàng lẻ tẻ rải rác chính là bố cục nơi này.

Ngụy Hợp xuống lớp, ra khỏi phòng thí nghiệm, ngồi lên xe thay đi bộ, đi ra đại môn nghiên cứu trung tâm, đi tới góc giải trí.

Chiếc xe ở trong một cửa hàng vừa được trang trí xong liền dừng lại.

Trên cửa hàng treo một cái Minh bài: Huyền diệu mặt tiền (228 dang Tinh trứ danh thương hiệu, bắt đầu từ 1287 năm)

Ngụy Hợp hài lòng gật đầu, đi vào cửa hàng, để nhân viên cửa hàng cho hắn một bát lớn mì.

Nước canh nóng hổi, thịt và rau thơm ngon, còn có ớt cay mùi thơm ngon, phối hợp với bàn tay nẩy mì Quý, một ngậm nuốt xuống, mì tựa như đều có thể ở trong miệng nhảy nhót giãy dụa, quả thực là mỹ vị vô thượng.

Đúng vậy, trong số những thương nhân làm nhiệm vụ cá mặt thì chỉ có mình hắn.

Trước kia để tiện cho các đại sư tử có thể nhìn thấy thương hiệu của mình, Ngụy Hợp dứt khoát lấy tên của Huyền Diệu tông ra dùng, như vậy cũng có thể rõ ràng hơn chút ít.

Sau khi tiến vào ánh sáng, hắn cũng coi như là đặc quyền giai tầng, đến lúc đó cho dù bị phát hiện manh mối của biến dị nhân, hắn bây giờ cũng không hề sợ hãi, không cần lo lắng bại lộ thân phận.

Ngồi ở cửa tiệm, chiếc bàn ăn trắng noãn sạch sẽ, nước thịt bò thơm nức mũi, mùi thơm xộc vào vách tường, phối hợp với

hoàn cảnh rừng rậm tươi tốt xanh biếc bên ngoài, còn có một con chim nhỏ đang nhảy múa không ngừng trong rừng.

Trong lúc nhất thời các khách khứa trong tiệm cảm thấy miệng mình như có con chim nhỏ đang nhảy.

Loại cảm giác sống động này là không thể so sánh với các chi nhánh còn lại.

Ngụy Hợp quét mắt nhìn khách nhân trong tiệm, trong đó một phần mặc trên người chế phục phòng hộ, cũng có người đi nghiên cứu chế phục màu trắng.

Những nhân viên phòng hộ lúc này liên tiếp tới không ít, quy mô đám người đã lớn hơn ba trăm người.

Trong ba trăm người này, phần lớn cũng không nhận ra Ngụy Hợp.

Dù sao hẳn ta vẫn luôn ở trong khu vực trung tâm, rất ít khi ra ngoài.

Nói đến đây, Ngụy Hợp chợt nghĩ đến một vấn đề.

Có phải loại lực lượng thần bí kia căn bản không tồn tại trên thân thể sinh vật của tinh cầu này hay không.

Mà là tồn tại bên trong toàn bộ Lôi Mộc.

Như vậy cũng có thể giải thích tại sao đám Linh thú kia cũng sẽ xuất hiện hiện tượng như Tàn Tinh Uyên hóa.

“Có lẽ... Ta nên đi ra ngoài dạo chơi, tìm xem có khả năng nào khác...”

Ngụy Hợp trầm nghĩ.

Lại nói, hẳn tới nơi này lâu như vậy, nhưng lần nào cũng chưa từng ra ngoài đi dạo.

Đúng lúc nhân cơ hội lần này, ra ngoài quan sát cẩn thận thiết sên một phen.

Nguyên bản hẳn chỉ vì hoàn thành mục tiêu nghiên cứu mà thôi. Nhưng hiện tại, Ngụy Hợp lại có hứng thú đối với chỗ quỹ dị của tinh cầu này.

Cho tới giờ, hắn vẫn luôn nghĩ biện pháp thoát khỏi ý chí của Tinh Uyên, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không có kết quả.

Thú bị bài trừ ô nhiễm ý chí Tinh Uyên, sẽ hóa thành khói đen tiêu tán không còn gì.

Hoặc là trong nháy mắt hóa thành thịt nát, hoàn toàn tan vỡ, mất đi tất cả giá trị nghiên cứu.

Còn có một đồng kết cấu lộn xộn hoàn toàn không phù hợp quy luật, bị cưỡng ép tổ hợp lại với nhau.

Không có ý chí Tinh Uyên, bọn chúng thậm chí còn sống một giây cũng không làm được.

Cho nên bây giờ, khi hắn thấy Tinh Uyên ý chí không bị ảnh hưởng quá nhiều thú ô nhiễm, mới có thể động lòng như vậy.

“Nếu như, có thể tại đặng dương tháp phát hiện Quang Chiêu Chiêu Thú trở lên, hơn nữa lấy được tổ chức của nó, như vậy ta có lẽ có thể kết hợp ưu thế nuôi dưỡng cùng ô nhiễm thú nhất thể, thu được lực lượng cường đại viễn siêu hết thảy.”

Trong lòng Ngụy Hợp tương đương rõ ràng.

Linh năng là linh hồn, là thú ô nhiễm thân thể của Võ đạo hay gì đó, đều là thân thể cả.

Linh nhục tương hợp, linh hồn có thể ảnh hưởng tới máu thịt. Mà huyết nhục thì ngược lại, cũng có thể cường hóa năng lực của linh hồn.

Hai người cũng không phải tồn tại đơn độc.

Cho nên, mặc kệ là thông qua cơ thể mô phỏng, hay là mô phỏng làm ô thú, cường hóa thân thể, cuối cùng đều có thể ngược lại tẩm bổ linh năng của nó, tiến lên càng nhanh hơn.

Gần đây Ngụy Hợp mơ hồ phát hiện, từ khi hắn đột phá quang chiếu, sau khi toàn thân tiêu trừ một điểm ô nhiễm cuối cùng phát tán ra, tựa hồ linh năng phù hợp với nhục thân càng cao hơn.

Mà ý chí hỗn loạn của Huyết Nhục Võ Đạo cứ cách một khoảng thời gian mà sinh ra lại như biến mất.

Phá cảnh châu cho hắn đột phá hoàn mỹ nhất, cũng đem huyết nhục cùng linh năng của hắn tai họa ngầm, triệt để tiêu trừ.

“Có lẽ đây mới là phương thức tấn thăng võ đạo máu thịt linh nhục hợp nhất...”

“Hiện tại đã giải quyết xong vấn đề ý chí hỗn loạn trong huyết nhục. Nếu ta có thể đạt được máu thịt thú không bị Liệt Biến của Tinh Uyên ý chí làm ô nhiễm, thì có lẽ sẽ sớm đạt được cường độ thân thể Liệt biến cấp, từ đó nhanh chóng cường hóa tâm bồ linh năng.”

Trong đầu Ngụy Hợp hiện lên ý niệm, mở ra một người cuối cùng, nhấn lại cho Bích Liên, sau đó mới thanh toán đứng dậy.

Rất nhanh, ước chừng hơn mười phút sau.

Ngụy Hợp lại lần nữa đi ra. Hắn ngồi trên xe, đổi lại thân thể. Hắn đi cùng một tiểu đội hộ vệ năm người, từ trung tâm nghiên cứu cửa lớn ra ngoài.

Chiếc xe chạy ra khỏi cửa.

Rốt cuộc tình cầu này có nguyên nhân gì, hắn cần phải tìm hiểu thêm.

Khi xe ngựa chậm rãi rời khỏi căn cứ.

Bên trong căn cứ, ba chỗ nhân viên công tác, nhao nhao lặng yên buông tay, tìm lý do khác biệt, đi theo căn cứ rời khỏi, tiến đến phương thức Ngụy Hợp rời đi.

Một nhân viên công tác trong đó vốn chỉ mặc quần áo diệt trùng màu trắng chuyên dụng nghiên cứu, nhưng sau khi đi ra trung tâm nghiên cứu một khoảng, y phục trên người hắn nhanh chóng biến hóa màu sắc, kiêu dáng.

Đảo mắt liền đổi thành một thân trường phong y màu trắng.

Mà diện mạo nhân viên công tác vốn có, cũng khôi phục nguyên bản tóc ngắn màu đỏ tóc ngắn, dung mạo tuấn mỹ bề ngoài.

Hắn chính là hồng ma được ngụy trang tiến vào trung tâm nghiên cứu.

“Mục tiêu của chúng ta, là sau khi bắt được Ngụy Hợp thì nhanh chóng rời đi. Thời gian từ tỉnh cầu trở về bất định, cho nên trong ba giờ, phải hoàn thành toàn bộ hành động.”

Hắn mở linh linh có thể truyền tin nói.

Trên thực tế, vì điều tra người thần bí lúc trước, mấy năm nay hắn đã chuẩn bị rất nhiều.

Nhưng cuối cùng không chỉ là một chiếc chìa khóa không thấy bóng dáng, mà ngay cả bất cứ tin tức nào của người thần bí kia, cũng không thể tìm được.

Sau khi loại bỏ rất nhiều manh mối, cũng chỉ còn lại khúc xương khó gặm nhất của Ngụy Hợp.

Cấp độ ánh sáng, bất kể là ở nước nào cũng không phải là bình dân như cỏ dại có thể so sánh được.

Huống chi Ngụy Hợp còn liên quan đến chuyện Liệt Biến đại lão.

“Hong Ma Tử chắc chắn là không thành vấn đề rồi? Nói thật, nếu như không phải mệnh lệnh đầu tiên, ta căn bản không muốn hợp tác với ngươi.

Kế hoạch lúc trước hao phí vật lực của đại nhân như vậy, bố trí nhiều năm, cuối cùng thất bại trong gang tấc. Nếu không phải vì ngươi sơ suất giết chết con tin, nếu không bây giờ chúng ta còn có thể tìm ra manh mối.”

Trong tin tức linh hoạt, Mạc Địch thanh lịch lạnh lùng nói.

“Đừng nói chớ nói khiêm tốn. Trong nhiệm vụ xảy ra chuyện ngoài ý muốn rất bình thường.” Một cô gái khác trầm giọng ngắt lời. “Đã có đầu bảo chúng ta phối hợp với hắn, vậy phối hợp một lần như vậy.”

“Lần này thì không rồi!” Hồng Ma hít sâu một hơi, bởi vì chuyện năm đó, trong tổ chức mấy năm qua hắn một mực ngẩng đầu lên không nổi.

Kế hoạch sắp đặt thất bại, nguyên nhân cuối cùng là do hắn tiết lộ tình báo và con tin bị giết chết.

Mà khuôn đúc chìa khóa cuối cùng đã hoàn toàn biến mất, càng khiến hắn thiếu chút nữa bị đập chết ngay tại chỗ.

Cho dù sau đó không sao, nhưng cấp bậc của hắn cũng bị giảm xuống một cấp độ, không còn đảm nhiệm chức vụ phụ trách hai mươi hai thế giới năm đó nữa.

Vì vậy mấy năm nay hắn mới không cam lòng tra xét chuyện này.

“Tin tưởng ta, lần này chắc chắn sẽ không. Ba người chúng ta đồng loạt ra tay, dùng tốc độ nhanh nhất bắt người rời đi. Lấy thực lực ba người chúng ta, bắt một quang điểm nghiên cứu không tính là gì.

Hơn nữa... cho dù người thần bí kia tái hiện, cũng không phải vấn đề. Lấy thực lực và chuẩn bị của chúng ta.” Hồng Ma nghiêm túc trả lời.

“Hi vọng là vậy. Nếu như lần này lại thất bại, ngươi sẽ biết hậu quả.” Mạc Địch cao giọng lạnh lùng nói.

Ánh mặt trời xuyên thấu sương mù, cứu vớt âm thanh âm u từ trong cơn ẩm ướt u ám.

Trong rừng rậm xanh đậm không nhìn thấy điểm cuối.

Một chiếc phi xa cỡ nhỏ, tựa như một cái đĩa tam giác, phía sau phun ra quang điểm nhân nhật, bay về phía trước.

Tốc độ của nó không nhanh, vừa vặn có thể khiến cho đám người phía trên thấy rõ tốc độ cảnh vật xung quanh.

Toàn thân phi xa giống như một tấm mỏng hình tam giác, mặt ngoài sáng bạc như gương, phản xạ ra chung quanh rậm rạp chằng chịt cây cối cùng thảm thực vật.

Loại phản xạ này, ngược lại khiến cho nó đạt được hiệu quả ẩn giấu vô cùng tốt.

Ngụy Hợp ngồi ở trên chỗ điều khiển, cẩn thận quan sát hết thấy chung quanh.

Thực vật cũng tốt, nai con thất kinh, sóc, thỏ cũng vậy.

Còn có một ít độc trùng bị phi xa đánh thức dậy từ trong giấc ngủ say, đây cũng không phải là mục tiêu hắn muốn tìm.

Viên tinh cầu này cất giấu một bí mật nào đó.

Một loại bí mật có thể làm cho Tinh Uyên ô nhiễm sức mạnh, cứng rắn bị áp chế.

Vì lần tuần tra này, Ngụy Hợp mang theo một cái bình nhỏ dùng để thí nghiệm.

Mà bây giờ, hắn đang tìm kiếm địa phương có thể sử dụng.

Xung quanh phi xa, tiểu đội năm người còn lại thì cảnh giác đi theo hộ vệ, phòng bị sẵn có thể xuất hiện phiền toái bất cứ lúc nào.

Mặc dù Ngụy Minh đang soi sáng, thực lực vượt xa năm người, nhưng bọn họ hỗ trợ xử lý một chút phiền toái nhỏ lại rất tốt.

Không bao lâu, hai mắt Ngụy Hợp chợt sáng ngời, thao túng phi xa ngừng lại.

Hắn chậm rãi trầm phi xa xuống, dừng lại bên rễ cây một cây đại thụ ven đường.

Sau đó tự mình đi ra cửa xe, đứng ở trước một lùm cây dã man sinh trưởng màu xanh lá.

Sau khi đứng vững, Ngụy Hợp lấy từ trong túi quần áo ra một cái chai nhỏ rất nhỏ, rất nhỏ.

Nếu là người khác, nhìn thứ ra ngoài mang theo này, có lẽ sẽ cho là hương hỏa hoặc là bột mì.

Nhưng mà...

Đây kỳ thật là Ngụy Hợp từ các mẫu ở ngoài hành tinh tinh đề luyện ra chất lỏng đậm đặc như tế bào tinh vực.

Loại tế bào này, bản thân nó vốn là sản phẩm bán sống bán chết, chỉ cần một giọt nhỏ cũng có thể tạo thành ô nhiễm tương đối phiền phức cho Tinh Uyên.

Ngụy Hợp nhẹ nhàng lắc cái bình nhỏ, sau đó mở nắp bình ra, nhỏ xuống một giọt chất lỏng màu đen.

Xuy.

Giọt nước dung nhập vào bụi cỏ trên mặt đất, rất nhanh biến mất không thấy gì nữa.

Ngụy Hợp thở ra một hơi, quay người đi về phía xe ngựa.

Hắn dự định mấy ngày nữa trở lại mảnh rừng rậm này kiểm tra, có lẽ sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn.

Ngay sau đó, Ngụy Hợp lại tìm nơi khác, một giọt nhập vào chất lỏng ô nhiễm chính mình tinh luyện.

Trước sau tổng cộng có hai mươi chỗ, mỗi một chỗ làm tiêu ký riêng biệt, cũng đơn giản làm tốt nhân tố phòng hộ, tận khả năng ngăn chặn ảnh hưởng của ngoại giới.

Sắc trời dần dần tối xuống.

Rừng rậm như vậy, chỉ cần sắc trời bên ngoài thoáng tối một chút, bên trong sẽ càng thêm âm u, giống như là màn đêm.

Chỗ cuối cùng, Ngụy Hợp chọn chính là một gốc cây giống như cây đa cực lớn.

Hắn nhỏ chất lỏng vào gốc cây, sau đó bắt đầu ghi chép trạng thái lúc này của cây cối, chỉ tiêu, tham số các loại.

Đang lúc Ngụy Hợp cẩn thận ghi chép tin tức, cách đó không xa trong bụi cây bỗng nhiên truyền đến một trận thanh âm gọn sóng.

Hai đội viên phụ trách phòng vệ coi nhau, một người nghiêng đầu, trong tay mũi thương hơi sáng lên lam quang.

Ở chỗ này bọn hắn sử dụng đều là đóng băng xạ thương, có thể phòng ngừa gây nên hỏa hoạn, mang đến phiền toái.

Cánh tay tên còn lại vô thanh vô tức trượt ra khỏi lưỡi đao.

Lưỡi đao màu đen khàn quang ở chỗ rừng cây u ám, cơ hồ có thể dung nhập vào trong bóng tối, khiến cho người không thể phát giác.

Đây là tình hình ân cần nhắm vào tinh cầu này, định ra trang phục cải tạo đặc thù.

Đội viên nuôi dưỡng cơ bản đều là cấp bậc Phong Bạo, là cao thủ có thể được sắp xếp đến bên cạnh Ngụy Hợp, kinh nghiệm thực chiến của bọn họ đều vô cùng phong phú.

Một đội viên nâng dao cánh tay lên, chậm rãi bay về phía âm thanh phát ra.

Trong quá khứ trôi nổi, trên người hắn không chạm đến bất luận cành lá gì chung quanh, không phát ra bất luận thanh âm gì.

Nó khàn quang nuôi dưỡng vỏ ngoài cơ thể, phảng phất u linh, hoàn toàn dung nhập hoàn cảnh chung quanh.

Xuy!

Đột nhiên một chùm sáng đỏ rực bắn ra, chính xác trong tính mạng của đội viên đang trôi nổi trước mặt.

Người này cũng không kịp kêu một tiếng, toàn bộ đầu trong nháy mắt nổ tung, ngửa đầu ngã xuống.

“Quái đản!” Một người phía sau kính sợ, linh năng bộc phát, dùng không biết linh thuật gì, nháy mắt một vòng ánh sáng màu lam hướng chung quanh khuếch tán ra.

Bốp!

Cây cối chung quanh nhao nhao tựa như bị lưỡi đao sắc bén cắt qua, tất cả thân cây chậm rãi cong vẹo, hoạt động.

Trong nháy mắt này, xung quanh đội viên sinh trưởng trong tộc, trừ đội viên và Ngụy Hợp ra, tất cả vật ngăn cản còn lại đều bị thanh lý sạch sẽ.

Nhưng cái gì cũng không có!

Ngụy Hợp híp mắt ngẩng đầu, quét mắt nhìn chung quanh.

Vừa rồi có thể nuôi dưỡng gì đó với tốc độ cao như ánh sáng hiện lên.

Có thể trong nháy mắt giết chết một gã hộ vệ cấp Phong Bạo, xem ra đối phương đã có chuẩn bị mà đến...

“Cảnh giới! Thành trận phòng vệ! Lập tức quay về phi hành khí!” Đội trưởng phòng vệ dùng linh lực quát chói tai.

“Liên hệ đội An tổng hợp! Truyền Tổng tọa độ, thỉnh cầu trợ giúp!”

“Không được, tín hiệu đã bị che chắn!”

“Đáng chết! Bảo vệ chủ nhiệm, rút!”

Bốn đội viên còn lại sắc mặt đều khó coi.

Đối thủ không lộ mặt liền giải quyết một đội viên của bọn họ, loại thực lực này không cần nghĩ cũng biết, khẳng định có cao thủ cấp độ bảo trở lên.

Bọn họ nhanh chóng vây Ngụy Hợp lại ở trung tâm, cảnh giác tới gần phi hành.

Bốp!

Đúng lúc này, đột nhiên một bóng trắng chọt lóe lên.

Phốc phốc phốc phốc!!

Trong chốc lát toàn bộ đội viên nhao nhao bắn ra thương, băng xạ màu trắng như mưa rơi đánh vào chỗ sâu trong rừng cây.

Đáng tiếc chỉ lưu lại từng mảng vết tích bị băng giá lạnh lẻo.

“Không xong! Chủ nhiệm không thấy rồi!?” Bỗng nhiên một đội viên quay đầu lại nhìn, hoảng sợ phát hiện Ngụy Hợp vừa bao vây phía sau bọn họ lúc này không thấy đâu nữa.

Không biết từ lúc nào, Ngụy Hợp đã bị địch nhân cướp đi.

“Là Quang Chiếu!!” Mọi người không cần nghĩ cũng đoán được đối thủ là ai.

Chỉ có thể tùy ý tiến vào quang cầu chiếu hình dạng tổ thể, mới có thể làm được chuyện khoa trương như vậy.

Bảo tổ chiếu ánh sáng, mặc dù nhìn như kém nhau một bậc, nhưng tốc độ của cả hai chênh lệch cực lớn.

“Lập tức rời khỏi nơi này! Rời khỏi khu vực che chắn cầu viện!”

Đội trưởng lập tức bay ra phía bên ngoài.

Mặc kệ là loại che đậy khí nào, đều có hạn chế phạm vi.

Hướng chỉ cách không xa trên vùng biển này chính là căn cứ.

Phạm vi che đậy không thể quá lớn, nếu không ngay lập tức sẽ bị hệ thống dò xét từ căn cứ phát hiện.

Cho nên có thể phán định, chỉ cần bọn họ hơi cách một chút khoảng cách, là có thể rời khỏi che chắn.

Bên kia.

Toàn thân Ngụy Hợp bị một loại màu trắng bạc cứng rắn bao bọc.

Vừa mới chỉ nháy mắt, xung quanh hắn đã nhiều hơn loại trang bị hình bầu dục như vỏ trứng này.

Trang bị này bao phủ hắn vào bên trong.

Rất nhanh, Ngụy Hợp khễ chống đỡ, làm vỏ trứng căng nứt, khô phục tự do.

Nhưng chỉ trong nháy mắt trì hoãn như vậy, chung quanh hắn vậy mà đã thay đổi hoàn cảnh.

“Trang bị của truyền tống cự ly ngắn à? Ý hay...” Đây là lần đầu tiên Ngụy Hợp gặp được loại trang bị truyền thuyết này.

Kỹ thuật của Bàn Toa đế quốc còn chưa tới trình độ này, như vậy rất rõ ràng, người đến động thủ với hắn nhất định là người của đế quốc khác.

Mà trong tam đại đế quốc, có thể đem loại kỹ thuật hóa loại nhỏ này, chỉ có một khắc Nặc Tát.

Lúc này Ngụy Hợp lại nhìn xung quanh.

Hắn đã không còn ở vị trí trước đó nữa, mà là ở một đỉnh núi rộng lớn khác.

Một bên là vực sâu không thấy đáy, gió núi gào thét thổi tới làm mặt đất nổi lên gợn sóng như gợn sóng.

“Dùng khoảng cách không gian ngắn truyền tống, truyền trang bị truyền tống đến bên cạnh ta, sau đó khởi động trang bị chính xác, truyền tống đến một chỗ khác... kỹ thuật như vậy, thật sự là lợi hại!” Ngụy Hợp thở dài nói.

Lúc này trên vách núi, hai đạo nhân ảnh chậm rãi từ ẩn hình hiện ra.

Đây là hai người có thể khắc chế người này trong tộc một đại kỹ sĩ màu trắng.

Loại ngoại quan cực kỳ có tính biểu tượng, khiến Ngụy Hợp liếc mắt một cái liền nhận ra thân phận của bọn họ.

“Các người là ai? Bàn ma?” Ngụy Hợp lên tiếng hỏi.

Hắn thử dè dặt hiệu cầu cứu xuống, nhưng không phản ứng, hiển nhiên nơi này vẫn còn trong phạm vi che đậy.

Đối phương không để ý đến hắn.

“Phi thuyền còn bao lâu nữa thì đến?” Một người trong đó lên tiếng hỏi, rõ ràng là thanh âm của Hồng Ma.

“Một phần mười năm giây.” Người còn lại là một giọng nữ trong trẻo nhưng lạnh lùng. “Từ dừng mà đến gần bên này, cần

một chút thời gian.”

“Có thể nhanh hơn chút nữa không?”

“Đây là nhanh nhất.”

“Được rồi.” Hồng ma khẽ gật đầu, nhìn về phía Ngụy Hạo.

Bốp!

Trong nháy mắt hắn tiến vào quang trạng, thân hình hóa thành hư ảnh cấp tốc, xông tới phía Ngụy Hạo.

Không nói nhảm, không có khẩu pháo, lúc này hắn sẽ không để ý tới câu hỏi Ngụy Hạo.

Mục tiêu của hắn chỉ có một, đó là... hoàn thành kế hoạch.

Tiến vào quang sắc, triệt để chế ngự Ngụy Hạo, dẫn người rời đi.

Đây là kế hoạch đơn giản hắn chế định.

Rất nhiều lúc, kế hoạch không phải càng phức tạp tinh xảo là được.

Đơn giản thô bạo, ngược lại ý nghĩa không có sơ hở.

Chỉ cần tốc độ chấp hành có nhanh, như vậy đối phương sẽ không kịp phản ứng.

Vì vậy lúc này kế hoạch của Hồng Ma Tướng nhanh chóng, lĩnh ngộ tương đối hoàn mỹ.

Dựa theo lực chú ý dẫn dắt hộ vệ nuôi dưỡng, sau đó xác định truyền tống bắt giữ Ngụy Hạo, lại bay lên phi thuyền tiếp ứng, sau đó bây giờ ra tay giải quyết đối phương.

Ở giữa một vòng chụp một khâu, cơ hồ không có dừng lại.

Mà chỉ cần bọn họ bắt được Ngụy Hạo, là có thể ép hỏi ra tình báo cần thiết, nếu như nửa đường đến chặn người, tự nhiên sẽ có lão đại bên kia ra tay dẫn dắt.

Vì vậy...

Hồng ma nhìn Ngụy Hạo càng ngày càng tiếp cận, ánh mắt kiên định chưa từng có.

“Lần này.”

“Dù là ai cũng đừng hòng ngăn cản ta!”

“Sai lầm năm đó, ta phải tự mình đền bù!!!”

Trong tốc độ cực nhanh, hấn phát tay, mở ra năm ngón tay, chụp về phía Ngụy Hợp phía trước.

Người nghiên cứu bình thường cho dù là chiếu sáng, cũng sẽ không có tốc độ cao, chín thành chín người nghiên cứu, bởi vì không huấn luyện, thao túng cơ thể, nhiều lắm chính tiêu chuẩn nhập môn quang chiếu.

Tiêu chuẩn âm thanh gấp hai mươi lần.

Nhưng chút tốc độ ấy, trong mắt nhân sĩ chuyên chiến đấu như hấn, giống như ốc sên.

Bởi vì hấn chính là đại kỵ sĩ lão bài, tốc độ chiếu rọi từ rất nhiều năm trước đã đạt đến cực hạn ba mươi lần!

Cho dù bởi vì trọng lực núi này mà suy giảm, cũng vẫn như cũ...

Phốc!!

Trong phút chốc, một mảnh huyết quang giơ lên cao, sau đó bắn tung tóe, tản ra, tựa như đóa hoa thê lương.

Ánh mắt Hồng Ma vốn đã nắm giữ trong lòng bàn tay, tại thời khắc này đột nhiên co rút lại.

Thân thể cao lớn của hấn, tính cả chứa đựng cùng một chỗ, ngay trước mặt Ngụy Hợp, bị một cánh tay đột ngột xuất hiện đâm xuyên thẳng tắp.

Cánh tay này đâm xuyên bộ giáp thép, đâm xuyên qua ngực hồng ma, cũng đâm xuyên tim hấn vốn đang đập kịch liệt.

“Làm sao... Có!!” Cách đó không xa, con người Mạc Thác nhanh chóng co rút lại, hai mắt tròn tròn, khó có thể tin nhìn chằm chằm một màn trước mắt.

Minh Minh hợp gia hỏa này, chỉ là một người mới mới đột phá không bao lâu.

Sao có thể! Làm sao có thể trong nháy mắt một kích đâm thủng trang giáp của đại kỵ sĩ, còn mang theo linh năng hộ thuẫn cũng đâm thủng!

Hơn nữa... Tên kia, ăn mặc chỉ là loại hình người bán xa mà thôi!?

Rào rào.

Ngụy Hợp nhẹ nhàng rút cánh tay ra, vứt bỏ máu trên tay.

“Là cái gì, khiến cho các người sinh ra ảo giác ta rất yếu?”

Hồng Ma lão đảo một cái, lùi lại mấy bước, che vết thương trước ngực, nửa quỳ trên mặt đất.

Ý thức của hắn đang mơ hồ, toàn thân bởi vì mất máu kịch liệt cùng linh năng bị chính diện đánh tan tán loạn, mà bắt đầu xuất hiện hiện tượng ánh mắt vụn vụn.

“Người rốt cuộc là...!?”

“Như người đã thấy.” Ngụy Hợp mỉm cười: “Ta chỉ là một thành viên nghiên cứu bình thường không có gì lạ.”

Hắn từng bước một đi về phía đối phương.

“Hơn nữa, lại nói tiếp... Lần trước tha cho người một mạng, không ngờ người còn không biết điều, giờ lại chạy về đây chịu chết.”

“Là người!!?” Hồng ma lập tức hiểu ra.

Người lúc trước kia... lại chính là...

Bốp!

Ngụy Hợp giang hai tay ra.

Trong phút chốc, máu thịt toàn thân hắn cấp tốc bành trướng biến lớn, nuôi thể giải thoát thoát khỏi thân thể.

Chỉ trong nháy mắt, cả người hắn phảng phất thổi phồng lên, biến thành một quái vật khổng lồ cao hơn mười mét.

Một tiếng nổ mạnh vang lên.

Vách núi rung lên bần bật, đứt gãy.

Bóng mờ không lồ của Ngụy Hợp chợt lóe lên, bao phủ toàn bộ sự lịch sự của Mạc Địch đang đứng yên tại chỗ.

Phốc phốc!

Tầng khí trời số 8.

Trong luồng khí lớn màu lam nhạt.

Lúc này một khối thủy tuyến hình người toàn thân màu lam nhạt dạng người, đang chậm rãi trôi nổi trong đó.

Toàn thân nuôi dưỡng bao trùm ánh huỳnh quang màu lam sáng tỏ, đầu có hai cái sừng như sừng trâu, lơ lửng giữa không trung sau lưng một vòng tròn màu bạc.

Nhìn kỹ, có thể phát hiện, viên luân màu bạc kia rõ ràng là từ các loại Kim Chúc giới màu bạc bố trí thành hàng.

Toàn bộ thương giới đều là ống thương, hình thành hình dáng phóng xạ, chậm rãi chuyển động.

“Thật sự không nghĩ tới ở chỗ này lại gặp phải cự thú ni đại danh đỉnh đỉnh.”

Xung quanh thân thể màu lam, một vòng linh năng tự nhiên khuếch tán ra.

Đó là chấn động yếu ớt thuộc về thông tin linh năng.

Mà ngay tại đối diện với hắn.

Bên trong một chiếc phi thuyền loại nhỏ hình thoi, khôi giáp cự nhân cao ba mét toàn thân trọng hình, thân khoác áo choàng đỏ hồng, hai mắt giống như chuông đồng xuyên thấu qua Hộ Mục Kính, nhìn chăm chú bên ngoài phi thuyền.

Hắn chính là khắc giao đế quốc Tát Tư quốc, tổ chức tình báo diễn ra bên trong Lan Toa, phụ trách trưởng quan cao nhất của mảnh hăng hệ này, cự thú ni phân tán.

Đồng thời cũng là cấp bậc của đám người Hồng Ma và Mạc Địch Nhã Lễ.

“Sâm lý... Có ý tứ...” Cự thú hoạt động hai tay: “Ngươi không lo lắng tình huống bên dưới sao? Vừa rồi vội vội vàng

bay trở về, hiện tại lại đột nhiên dừng bất động ở chỗ này. Là bỏ qua sao?”

“Bỏ qua?” Hải Trãi mỉm cười: “Không... Ta chỉ lựa chọn, hoàn toàn tin tưởng thuộc hạ ta chọn mà thôi.”

“Hoàn toàn tin tưởng? Người sẽ không cho rằng hai vết sáng trên mặt đất kia có thể chống lại ba người mà ta phải xuống chứ?” Ni Lạc nhếch miệng cười rộ lên.

Mặc dù hẳn là tổng quản tình báo, nhưng ghét nhất, chính là loại người cả ngày thần tiên lải nhải, không nói rõ ràng.

Hắn làm tình báo, chỉ có một nguyên tắc.

Bất luận người dùng thủ đoạn gì, phương pháp, y chỉ cần kết quả.

Trừ điểm ấy ra, hẳn am hiểu nhất, cũng là một trong những vị trí hạch tâm mà hẳn có thể một đường làm được, đó chính là nhanh!

Mật thám nghe vậy, lại càng vui vẻ.

“Ba người thì thế nào? Người cho là, Na Nặc lớn hơn hai trăm lượng bạc khu, vì sao ta cứ khăng khăng phải chọn hai người bọn họ tới đây?”

“Ồ??” Vẻ mặt cười lạnh của Ni Tử dần dần thu liễm lại.

Hắn không biết rốt cuộc trong mật thám còn ẩn tàng chuyện gì, nhưng hẳn biết, thời gian bản thân lộ diện ở đây không nhiều lắm.

Rất nhanh bên tổng phòng vệ bộ sẽ điều cao thủ tới.

Dấu sao nơi này cũng là đế quốc Bành Toa, hẳn có thể giấu giếm bản thân gây chuyện, nhưng quang minh chính đại đứng ra, tức là tìm chết thật.

Những vết nứt trên cơ thể là mạnh hơn ánh sáng, nhưng đừng quên rằng một hệ thống hằng siêu có thể có người thăng hoa cấp cao nhất ở đây.

mé của Hách Lỗ Đan, lặng lẽ trở lại, đó là lãnh tụ quân sự tối cao của toàn bộ mảnh hằng hệ này.

Cũng là lực lượng cường đại nhất có thể trấn áp tất cả.

“Kết thúc.” Trong mật thám bỗng nhiên lên tiếng.

“??” Ni Tư ngạc nhiên, lập tức nhìn xuống tinh cầu phía dưới.

Hình chiếu trên mặt đất nhanh chóng hiện ra trước người hắn.

Trước đó nơi đó vẫn bị che đậy tín hiệu là một mảnh đen kịt, lúc này tín hiệu đã bắt đầu yếu đi.

Một ít hình ảnh dần dần lóe lên giống như hình chiếu vậy.

Gió núi gào thét.

Lúc này trên đoạn nhai một mảnh hỗn độn.

Bãi cỏ giống như đỉnh đầu người trung niên, đông một khối không có bao trùm.

Hồng Ma Diện ngã nhào xuống đất.

Máu tươi chảy xuống dưới chân hắn, chảy rất xa, theo rìa sườn đồi nhỏ xuống.

Lạch cạch.

Ngụy Hợp nhẹ nhàng đặt thi thể khác lên người Hồng Ma, để cho bọn họ ngồi song song với nhau.

“Trước kia ta không hiểu, không hiểu vì sao trên thế giới này lại có nhiều người yêu hòa bình như vậy. Cho dù là đối địch với người tội ác tà trời, cũng sẽ dành cho người thương cảm cơ bản nhất.”

Hắn nhẹ nhàng cảm khái.

“Hiện tại lớn tuổi rồi, mới từ từ hiểu được.”

“Thì ra, bọn họ không phải là thương cảm, chỉ là tôn trọng mà thôi.”

“Tôn trọng?”

Trong rừng cây phía sau, An Tát xấu chậm rãi đi ra.

Lúc này, hắn hoàn toàn không còn vẻ ngạo mạn lúc trước, mà là sắc mặt lạnh lùng, trong mắt lạnh như băng. Căn bản trong ngày thường chỉ có hai người, hai loại khí chất.

“Đúng vậy. Tôn trọng.” Ngụy Hợp xoay người: “Bọn họ không tôn trọng những thi thể đã chết trước mặt bọn họ, mà là tôn trọng bản thân sinh mệnh, tôn trọng kỳ tích như vậy.”

Hắn thở dài nhìn về phía An Tát mập.

“Một sinh mệnh hoàn chỉnh, được thai nghén, sinh ra và tiếp tục phát triển, tiếp nhận sự gột rửa của thông tin.

Nó trải qua tất cả những gì mình nên trải qua, thời gian tích lũy dấu vết biến hóa trên người nó. Một năm, mấy chục năm, trên trăm năm, thậm chí mấy trăm năm, tự nhiên đã nỗ lực rất nhiều trên người bọn họ, sau đó...”

“Sau đó, nó lại biến thành thi thể, đại biểu cho đoạn lữ trình rực rỡ đầy đặc sắc này đã kết thúc như vậy.”

Ngụy Hợp giang hai tay ra.

“Đây là tiệc nuôi cở nào.”

“Ngươi cái tên này...” An Tát nheo mắt nhìn chằm chằm Ngụy Hợp.

Từ rất sớm trước đây, lúc hắn ngự trang chính mình thăm dò Ngụy Hợp, liền cảm giác gia hỏa này không tầm thường.

Hắn có thể được tổ giác chọn trúng, là bởi vì hắn có con át chủ bài mạnh mẽ chỉ thuộc về riêng mình.

Ngoài mặt, hắn chỉ là ngạo mạn mà không có tự biết mình chỉ là ánh sáng bình thường. Nhưng trên thực tế... Nếu như người khác thật sự coi hắn là một người da mỏng manh bình thường, như vậy đối phương có thể không cách cái chết không xa.

“Bên này có hai tên, bên kia. Cùng lúc động thủ, tốc độ của ngươi còn nhanh hơn ta.” An Tát lạnh lùng nói.

“Xem ra, ngươi còn mạnh hơn so với tưởng tượng của ta.”

Ngụy Hợp cười cười: “Ta không mạnh, chỉ là đúng lúc biết một chút thủ đoạn bảo vệ bản thân mà thôi.”

“Tùy ngươi nói sao cũng được.” An Tát xấu cảm thấy Ngụy Hợp có thể có bệnh, đầu óc có chút không bình thường.

Nhưng mặc kệ nói như thế nào, đối phương chỉ cần hoàn thành bốn chức công tác của mình là tốt rồi.

Trên thực tế, hắn cũng không có tư cách nói người khác, vấn đề tinh thần của mình cũng rất lớn.

“Đi thôi, trở về đi.” An Tát uể oải quét mắt nhìn hai cỗ thi thể trên mặt đất.

Đầu của hai cỗ thi thể đã không còn.

Không có đầu đại biểu không cách nào kiểm tra đo lường trí nhớ tổ chức ký ức, đọc được tình cảnh vừa rồi, dọn dẹp rất sạch sẽ a...

Đảo mắt, thân ảnh của hắn đã biến mất trong rừng cây.

Trong tay Ngụy Hợp nhắc lên một cái túi mật, đây là thứ hắn vừa mới lấy được từ hai cỗ thi thể, sau đó dùng một cái bao sữa chứa bên người.

Đương nhiên, trên thi thể vẫn là di thể đáng tiền hơn, bất quá hắn không có công cụ, không có cách nào dưới tình huống không động tự hủy thuật sử dụng được.

Vì vậy chỉ có thể đợi những nhân sĩ chuyên nghiệp phía sau tới làm thôi.

Tầm mắt rời thi thể, ánh mắt Ngụy Hợp xa xa nhìn về phía hạp cốc bên kia, nơi đó là đại thảo nguyên mệnh mệnh vô bờ.

Kỳ thật những lời nói vừa nãy không phải là hắn cố ý đùa bỡn, mà là cảm giác kích động.

Ngụy Hợp tự nhận không phải là người đi cực đoan, nhưng trong khoảng thời gian này, hắn tiếp xúc các loại thực nghiệm hắc ám, thật sự rất nhiều.

Đối với người của Bành Toa đế quốc mà nói, có lẽ dân bản xứ trên tinh cầu này đều chỉ là sinh vật giống hầu tử, không phải con người.

Nhưng Ngụy Hợp lại không thể tránh khỏi nghĩ đến nguyên nguyệt xuất thân của mình.

So với tinh cầu, nguyên nguyệt này, tình huống không giống như vậy?

Nếu như có một ngày, có người phát hiện ra truyền tống trận ra vào của Nguyên Nguyệt, như vậy khi bọn họ điều khiển phi thuyền hạ xuống nơi đó, sẽ giống với tinh cầu số 1.4 ở trước mắt.

Dẫn tới một cơn họa kiếp ở nơi đó.

Ngụy Hợp không biết được.

Trong khoảng thời gian này, hấn thân là chủ quản, hoặc nhiều hoặc ít cũng tận lực giảm bớt thí nghiệm cùng vật thí nghiệm thân thể sống.

Mà tổn hại thực nghiệm đối với dân bản xứ cũng giảm bớt trên phạm vi lớn.

Mặt khác, bởi vì nguyên nhân là Phá Cảnh châu, chỉ cần là thí nghiệm sinh vật.

Ngụy Hợp chỉ cần thiết lập ra một mục tiêu thí nghiệm là công pháp, chính giữa sẽ lặp đi lặp lại quá trình thí nghiệm làm công pháp tu hành.

Vật thí nghiệm này có thành công hay không, chỉ cần khám phá ra viên châu này có đột phá được hay không là được.

Cho nên tuy dân bản xứ tử thương ít đi, nhưng thực nghiệm tiến trình nhanh hơn không ít so với trước.

Đây là Ngụy Hợp đem mục tiêu thực nghiệm thả ra một bộ phận tiến bộ mà thôi.

Cứ như vậy, hấn đã hoàn thành nhiệm vụ phân tích phần lớn các loại sinh vật trên hành tinh.

Những tư liệu tin tức này có thể dùng điều kiện điều chỉnh gen, gia tăng khoảng thời gian ngắn có thể chọn dùng gen.

Giới quý tộc cao tầng, những tồn tại có thể tùy ý sửa đổi thông tin gen, thứ bọn họ cần chính là những thứ này.

Từ trong vô số mảnh gen tốt lành từ bên ngoài đến, tìm được những thứ phù hợp nhất với bọn họ, sau đó điều chỉnh cho đời

sau của mình, khảm vào, ưu hóa.

Đây chính là hạch tâm luôn luôn được duy trì cường đại của các quý tộc thượng tầng.

Cho nên nếu so sánh gen của rất nhiều loại sinh vật của tinh cầu này, thì nó khá đáng giá.

Đặt ở trong tinh tế, chỉ cần chưa từng thấy qua kết cấu gen, sẽ có người tranh đoạt mua sắm.

Ngụy Hợp tự nhận là không phải người tốt, nhưng cũng không muốn làm một người xấu không có điểm máu chốt.

Dưới khả năng đó, hắn không muốn tùy ý chế tạo giết chóc.

“Nên quay về rồi.” Ngụy Hợp nhẹ nhàng thở ra một hơi, trong đầu hiện lên khuôn mặt tươi cười của vợ chồng họ Hoa năm đó.

Y phục và lụa hôn trắng tinh của bọn họ, cho tới nay vẫn còn lưu lại dấu vết trong đầu hắn.

“Hủy diệt một sinh mệnh thì dễ, nhưng nếu sinh mệnh bị sáng tạo ra, chỉ là vì giết chết. Vậy không khỏi quá mức đáng tiếc...”

“Bọn hắn hẳn là nữ rộ ra hoa càng lấp lánh hơn.”

Nghĩ tới đây, Ngụy Hợp đưa tay ra, nhẹ nhàng lấy ra một chút huyết nhục tổ chức của hai người Hồng Ma và Mạc Địch.

Hắn dùng máu thịt của bản thân bọc lại rồi trồng ghép nó lại, đem tất cả thông tin gen của bọn họ dung nhập vào trong cơ thể mình.

Ngụy Hợp bỗng nhiên cảm thấy, nếu như chính mình giết bọn họ, vì vũ trụ tự nhiên hủy diệt hai sinh mệnh.

Như vậy hắn cũng nên có nghĩa vụ trả lại cho vũ trụ hai sinh mệnh tương ứng.

Đợi đến thời cơ nhất định, hắn dự định dùng tế bào gen của hai người này làm gốc, bồi dưỡng ra hai người mới.

Mặc dù bồi dưỡng ra nhân bản nhưng cũng không có ký ức, tất cả trông giống như trẻ con.

Nhưng gen chỉ theo ánh sáng, vạn nhất ai không có con nối dõi, cứ như vậy mà bị cắt đứt, thực sự quá đáng tiếc.

“Cứ quyết định như vậy đi, sau này nếu gặp được một số nguyên liệu hiếm có, sau khi giết chết sẽ lưu lại hàng mẫu giúp chúng ta. Sau này tìm nhân bản một số người trả lại cho vũ trụ.”

“Cứ như vậy, ta mặc kệ giết bao nhiêu người, vẫn là người tốt.”

Vừa nghĩ như thế, Ngụy Hợp mặc mặc tự nhiên cân bằng thế giới quan, lập tức cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Cho tới giờ, hắn vẫn luôn nắm giữ ý nghĩ giết người, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày mình chết trong tay.

Mà suy nghĩ như vậy, mang tới cảm giác nguy cơ, mỗi thời mỗi khắc hắn đều liều mạng tiến về phía trước.

Không dám dừng lại.

Cảm xúc tiêu cực tích lũy trong lòng cũng càng ngày càng nhiều.

Nhưng bây giờ thì khác.

Cuối cùng hắn ta cũng nghĩ thông suốt.

Hiện tại cho dù hắn giết người cũng sẽ giúp hắn giữ lại hỏa chủng.

Vì vậy, cứ như vậy cho dù hắn có giết người, vũ trụ cũng nhất định sẽ không trách hắn.

Hắn giết người, giống như thợ săn để sống sót đi săn, sẽ trở thành một phần tuần hoàn của tự nhiên.

Thiên địa đi tới đi lui, luân hồi tự nhiên, tương lai hắn, nhất định sẽ có một kết cục tốt nhất.

Trong minh minh, linh năng Ngụy Hợp bây giờ, từ khi dung hợp lực hút thần, đi vào tinh cầu này, hắn mơ hồ có thể cảm giác được, có một loại lực lượng khổng lồ kỳ diệu nào đó, ảnh hưởng và tự nhiên vận chuyển theo chủ đạo vạn vật.

Mà ngay vừa rồi, sau khi hắn giết chết hai người Hồng Ma, cảm nhận được loại cảm giác này càng thêm mãnh liệt.

Đây cũng là nguyên nhân y làm ra loại hành động đó vừa rồi.

Ngẩng đầu lên, Ngụy Hợp nhìn điếm nhỏ bé trên đỉnh đầu của điếm xanh trên bầu trời, mơ hồ hiểu ra, có thể bản thân đã nắm được bí mật lớn nhất của con Nhai Lân này.

Trong căn cứ nghiên cứu cứu 1.4 sao.

Vô luận là Ngụy Hợp, hay là An Tát á, đều có bí mật ẩn tàng độc đáo thuộc về mình.

Mà sau khi bị đoạn nhai tập kích một lần, thái độ An Tát, á, Ngụy Hợp cũng chuyển biến theo.

Từ sự coi thường lúc trước chuyển biến thành kiêng kị cùng ngờ vực.

Thành viên nghiên cứu không đáng sợ. Đáng sợ là tinh thần có vấn đề, còn có thể có người nghiên cứu thực lực.

Ngụy Hợp cũng phát hiện ra vấn đề An Tát ô, gia hỏa này xác thực đúng như hấn sở liệu, vấn đề tinh thần rất lớn.

Hơn nữa không phải là vấn đề bình thường - Hấn có bệnh nhân cách phân liệt.

Trong nháy mắt, từ lúc bị đại kỵ sĩ của man toa tập kích, lại qua hơn hai tháng.

Căn cứ dưới mặt đất.

Ngụy Hợp một thân không nhiễm màu trắng, cả người bao kín kín mít, tựa như bồ đoàn, đứng trước hai bình hình trụ màu xanh biếc.

Cũng như hấn, còn có chủ quản hạng mục của nơi này là Kỳ Nặc.

Tầm mắt hai người đều tập trung vào trên thân hai sinh vật ô nhiễm thú vật trong bình.

“Căn cứ vào dụng cụ của chúng ta để kiểm tra, trong một tháng, hai con thú ô nhiễm từ nơi khác được vận chuyển tới, ô nhiễm trên người giảm bớt chừng 50.”

“Quả nhiên hữu hiệu sao?” Ngụy Hợp ánh mắt thâm thúy.

Hấn đưa tay nhẹ nhàng xoa xoa vách ngoài trong suốt của bình.

“Cho dù là giống loài từ bên ngoài đến, chỉ cần thân ở Lân Thú, liền có thể chịu ảnh hưởng của lực tràng kỳ dị này.”

“Căn cứ vào bước đầu thành lập trường lực ảnh hưởng mô hình, loại lực tràng này cũng có phân bố mạnh yếu. Nó càng giống một con sông, không ngừng chảy xuôi không thôi ở trên tinh cầu này.” Kỳ Nặc nghiêm nghị nói.

Thật ra vốn dĩ thực nghiệm luôn nằm trong cục diện bế tắc, tuy bọn họ quan sát được ảnh hưởng của trường lực đối với sinh vật, nhưng không thể xây dựng mô hình cụ thể.

Ngược lại ngay từ đầu hẳn không chú ý đến Ngụy Hợp, vị này rõ ràng chỉ là cấp giám sát người thượng cấp, lại cho hẳn một cái linh cảm có tính then chốt.

Lúc này mới có thể xây dựng mô hình của lực trường này.

“Sau khi thành lập trường lực, còn chưa đặt tên, chủ nhiệm là do ngài nhắc nhở nên mới phát hiện, cho nên ngài xem?” Kỳ Nặc hỏi.

“Đặt tên, nếu chỉ có trên phiên tinh cầu này, hoặc như dòng sông không ngừng lưu chuyển, vậy gọi nó là Tinh Chi Linh Hà đi.”

Ngụy Hợp chỉ đơn giản đặt tên cho đạo.

“Vâng. Không hổ là chủ nhiệm, tùy tiện lấy một cái tên cũng có ý định như vậy.” Kỳ Nặc nhanh chóng phụ họa.

Ngụy Hợp cười cười.

“Được rồi, người trở về tiếp tục công tác đi, ta tự mình xem xét một chút.”

“Được.” Kỳ Nặc mang theo mấy nhân viên nghiên cứu nhanh chóng rời đi.

Trải qua sự chỉ điểm của Ngụy Hợp, bọn họ rất nhanh liền có hi vọng tạo thành thành quả.

Vì vậy, càng là hiện tại, càng là thời khắc mấu chốt.

Ngụy Hợp lẳng lẳng nhìn hai con thú ô nhiễm trong bình một chút.

Đã chứng minh, tinh cầu này có thể kiểm chế sự ô nhiễm của ý chí Tinh Uyên, như vậy... Có một số việc, hắn cũng nên thử lại lần nữa.

Cho tới bây giờ, nhục thân mạnh mẽ của hắn đối với các Tinh Uyên ô nhiễm thú thân đều rất thềm thường.

Không phải thềm thường con thú ô nhiễm bình thường, mà là thềm thường con thú ô nhiễm tầng thứ cao hơn.

Ví dụ như, liệt biến.

Tầng liệt biến, nghe nói và ánh sáng hoàn toàn khác nhau.

Một chút linh lực ấy hiện tại có hệ thống, chính là linh năng cường đại hơn xa ánh sáng.

Thể hiện tại trên Tinh Uyên, chính là huyết nhục cực kỳ cường đại khủng bố phát xạ ra.

Ngụy Hợp sẽ không cho rằng, cường độ thân thể hiện tại của mình vô địch.

Đó chẳng qua là hắn chưa từng gặp con thú ô nhiễm mạnh hơn mà thôi.

Từ trước đến nay, bởi vì hắn có linh năng và huyết nhục hợp nhất, cho nên hắn có thể bộc phát thực lực cực kỳ cường đại, có thể nắm được đồng cấp nghiền ép mà đánh.

Nhưng điều này không có nghĩa là hắn thật sự không thể coi thường tất cả đối thủ ở cấp bậc này.

Đào tạo cũng được, dưỡng thể cũng được, ô nhiễm thú cũng được.

Cái trước tốc độ nhanh, có thể sử dụng vũ khí uy lực lớn. Không cần thận bị trúng, Ngụy Hợp cũng phải nằm xuống.

Thân thể kẻ sau cường hãn, tốc độ khôi phục nhanh, số lượng rất nhiều, Tinh Uyên ô nhiễm xạ xạ ra đã bị thương, cực kỳ phiền toái.

Cho nên Ngụy Hợp sau khi phát hiện tác dụng của Tinh Linh Hà, liền lập tức nghĩ đến phương pháp lợi dụng.

Rời khỏi hai bình thú ô nhiễm, hắn dọc theo hành lang lấy linh lực nhanh chóng bay đi.

Rất nhanh, đi tới căn cứ trong lòng đất liên lạc với các căn cứ bên ngoài.

Nơi này là gian phòng chuyên môn dùng để liên lạc cùng tinh tế.

Trong phòng là từng cái ghế da màu nâu giống như ghế mát xa, phân bố hai bên vách tường.

Lúc Ngụy Hợp tiến vào, còn có thể nhìn thấy có nhân viên nghiên cứu ở chỗ này, đang ngồi trên ghế da nói chuyện phiếm với người nhà phương xa.

Đầu bọn họ đội mũ giáp toàn hơi thở, như vậy có thể bảo đảm âm thanh mặt đối diện tốt hơn.

Ngụy Hợp đi vào gian phòng cuối cùng, quét vân tay, mở cửa đi vào.

Bên trong có ba cái ghế thông tin màu đen tiên tiến.

Hắn đi đến một người, ngồi lên.

Cột kẹt..t..ttt.

Mũ giáp màu đen phía trên chỗ ngồi chậm rãi hạ xuống, vừa vặn bao lại đầu Ngụy Hợp.

Xoẹt một tiếng, một hình ảnh mô phỏng chân thực lập tức từ trong mũ giáp truyền ra.

Trước mắt Ngụy Hợp hiện lên một mảnh bạch quang, rất nhanh sau đó, trước mắt phẳng phát đã đổi chỗ.

Hắn đi từ căn cứ nghiên cứu dưới đất, tới một gian văn phòng kín bưng.

Ánh chiều tà từ bên cạnh gian phòng chiếu vào, mờ nhạt mà ửng đỏ.

Hắn đứng trước cửa sổ sát đất, trong tay mang theo một sợi khói, tựa hồ đang suy nghĩ điều gì.

“Mới mở hội nghị, là có việc gấp gì sao? Ngụy Hợp.” Khuê Sâm xoa người, nhìn về phía Ngụy Hợp truyền tổng xuất

hiện ở một vị trí trên bàn hội nghị.

Hình ảnh Ngụy Hợp có chút lập loè, nhưng dù sao cũng vượt qua khoảng cách xa xôi. Có thể rõ ràng độ cao như vậy, đã không sai.

“Doanh độ phóng ra tín hiệu bên này không đủ, tiêu hao năng lượng quá lớn, ta sẽ nói ngắn gọn.” Ngụy Hợp đơn giản nói.

“Sâm Lý, phiên dịch dịch chuyên kết cấu căn cứ đối với hệ thống gen, lại có thêm thành công mới. Kết cấu gen có thể bán ra lại tăng thêm mười lăm loại. Áp lực về tài chính có lẽ sẽ được giảm bớt rất nhiều.”

Kiểm tra cười cười: “Rất tốt, lúc trước ta mời người cùng đi giúp ta, quả nhiên là không thể chính xác hơn. Công lao lần này, ta sẽ đánh giá người dựa theo hệ thống đế quốc, giảm giá trị thành công, sau này khi người đột phá cần phải có vật tư liên quan, sẽ dùng đến.

Sau đó, chắc người không phải chỉ báo cáo có từng ấy chứ? Yêu cầu của người là gì?”

Hiện tại Mạch Tứ Tinh đã trở thành kho báu gen cực kỳ không lồ của bọn hắn.

Những phát hiện một loại kết cấu gen ghi chép chưa bao giờ phát hiện, đại biểu cho bọn họ dùng nó để đổi lấy một khoản phí tồn đất đỏ.

Mà tám ngàn tư tinh bởi vì hoàn cảnh đặc thù, gen đặc biệt như vậy kết cấu tương đối nhiều.

Những thứ này đều là tài phú.

“Đúng vậy, ta bên này xác thực có ý tưởng mới.” Ngụy Hợp gật đầu.

“Nói nghe thử xem.” Đánh giá trong mật thám đối với Ngụy Hợp, sớm đã vượt qua mấy tên cấp dưới còn lại.

Bao gồm cả An Tát mà hắn coi trọng nhất lúc trước.

Không có lý do gì, chỉ là bởi vì Ngụy Hợp có thể cho hắn kiếm tiền.

Một người rất nhanh có thể thành quả nghiên cứu thành quả nghiên cứu, nhân tài như vậy, ai mà không thích chứ?

*

*

*

“Ta hy vọng có thể tiến hành liệt biến cấp ô nhiễm thứ, ở độ tinh lọc tầng 1. Cho nên, ngài có thể mang một ít tổ chức ô nhiễm máu thịt thứ cấp liệt biến tới không? Không cần nhiều, một chút là tốt rồi.” Ngụy Hợp nghiêm túc nói.

“Người xác định có thể áp chế được?” Ánh mắt trong sột soạt trở nên thâm thúy.

“Không vấn đề gì. Căn cứ theo An Tát thua bên kia thăm dò, chúng ta ở trong một số tuyệt địa tử vong số 118, phát hiện cường độ nghi ngờ của sinh vật ô nhiễm, nhưng giới hạn trong thực lực, chúng ta sẽ không có cách nào tới đó thu hoạch.” Ngụy Hợp trả lời.

“Hơn nữa, ở dưới áp chế của tinh cầu, nếu có thể xác định mức độ vỡ vụn cũng có thể bị ngăn chặn ô nhiễm, điều này sẽ mang đến cho chúng ta nghiên cứu rất nhiều lợi ích. Có thể thuận tiện cho chúng ta tìm ra nguồn gốc của trường lực thần bí kia.” Hấn nói thêm.

Mục đích của người là phải nhận được loại bí mật có thể tịnh hóa ô nhiễm và phóng xạ này.

Mà đối với thỉnh cầu của Ngụy Hợp, hấn cũng không thêm đề ý.

Đối với hấn, Liệt Biến cấp Ô Thù không tính là gì, nhưng đối với cấp bậc Ngụy Hợp, chính là nhân tố cực độ nguy hiểm không yên ổn.

Dĩ nhiên cần nhắc đến tín nhiệm đối với Ngụy Hợp, trong thâm vẫn là gặt đầu.

“Có thể, ta có thể đưa cho người mẫu huyết nhục của Liệt biến dị thú. Nhưng khi người tiến hành nghiên cứu, cần phải đặc

biệt cẩn thận. Ta cũng không muốn đến lúc đó thê tử người tố cáo đến chỗ lão sư của hấn.”

Gã mật thám cười trêu chọc.

“Ngài yên tâm.” Ngụy Hợp cũng cười. Bích Liên bây giờ tiến tu cũng tương đối thuận lợi.

Hiện tại đã được giáo viên trợ giúp, bắt đầu chuẩn bị cho buổi sáng cuối cùng đột phá.

Linh lực của nàng có thể tích lũy được, cuối cùng đã tới.

Kế tiếp chính là điều hòa dục tề.

“Vậy xin trưởng quan mau chóng đưa đến.” Ngụy Hợp mơ hồ có chút không thể chờ đợi được.

Nghĩ lại lúc đó hai con thú ngậy ngọc hơn 1184 tuổi, đã phát sinh biến hóa ô nhiễm.

Hấn tính toán thử xem, nếu như 1874 có thể áp chế con thú ô nhiễm đặc thù, vậy có nghĩa là hấn hoàn toàn có thể thử một cách an toàn về cấp độ máu thịt của Tinh Uyên.

Dùng thân thể dẫn động linh lực có thể trưởng thành, đây cũng là một con đường.

Con đường của Tinh Uyên.

“Phòng mẫu của người sẽ ở trong vòng hai ngày, đưa đến 1874. Nhớ tra và nhận.” Trong thâm nhẹ giọng trả lời.

“Đa tạ đại nhân.” Ngụy Hợp đáp lại lần cuối: “Như vậy thuộc hạ xin cáo từ trước.”

“Ừm.”

Bốp.

Hình ảnh Ngụy Hợp chợt biến mất ở chỗ ngồi, lưu lại trong mật thám cầm lấy hương khói, nhẹ nhàng hít một hơi.

Phía bên kia xốc lại tài nguyên, hấp dẫn không ít lực lượng bên ngoài ý đồ nhập trú.

Nhưng những thứ này đều bị hấn ngăn cản lại.

Cũng vì vậy, thời gian dành cho hấn không còn nhiều.

Chỉ cần có thể tìm ra bí mật mười tám mười bốn, như vậy thì quyền lên tiếng và quyền lên tiếng trong gia tộc của hắn cũng sẽ tiến thêm một bước.

Mà linh lực của hắn cũng nhân cơ hội đó tăng lên rất nhiều.

Cho nên, hắn có thể dễ dàng tha thứ cho các loại phiền toái cùng tật xấu của An Tát đen và Ngụy Hợp.

Chỉ cần bọn họ có đủ năng lực, tất cả đều có thể tha thứ.

Mấy ngày sau.

Từng tầng từng tầng hòm mật khẩu được bảo hộ nghiêm mật, từ chỗ sâu tinh không xa xôi vận chuyển tới.

Xuy.

Trụ sở.

Ngụy Hợp và người nghiên cứu chung quanh, bao gồm cả Kỳ Nặc, mấy chục chuyên gia, vây quanh trước cái rương kim loại hình vuông màu trắng bạc.

“Thay đổi phòng hộ đã chuẩn bị tốt chưa?”

“Đã chuẩn bị phòng hộ.”

“Khởi động lực tràng phản xạ.”

“Đã khởi động.”

Ngụy Hợp gật đầu, giơ hai tay, đỡ lấy vân tay của hai bên rương gỗ mở cửa.

Bây giờ hắn tiến vào ánh sáng, nếu như dựa theo con đường bình thường thăng cấp, chí ít còn phải rất nhiều năm sau, mới có thể đạt tới yêu cầu cấp liệt biến.

Một trong những điều kiện cơ bản là linh lực có thể đạt tới năm mươi Linh Nhĩ.

Cũng tức là năm mươi vạn cách.

Ngụy Hợp hiện tại dù có cố gắng tu hành, uống thuốc, cũng chỉ có mười mấy linh nhĩ.

Mà nếu có thể thông qua mô phỏng huyết nhục cường đại hơn, tăng cường độ linh lực.

Như vậy... Có lẽ hẳn có thể đạt được một thân thể cấp độ xé rách.

Máu thịt thú tan biến trước mắt, sẽ là điểm khởi đầu tốt nhất của hẳn.

“Thật khó có thể tin, tổng trưởng lại thật sự đã đáp ứng chủ nhiệm ngài xin ngài!?” Kỳ Nặc ở một bên dùng giọng điệu sợ hãi than thở.

“Ôn da thú cấp độ Liệt Biến, dựa theo quy định, là không cho phép những người bị Liệt biến tiếp xúc và nghiên cứu. Nhưng tóm lại, tổng trưởng lại lựa chọn giao nó cho ngài, sự tín nhiệm này...”

“Đúng vậy a... Chung quy ta không thể phụ sự tín nhiệm này.” Ngụy Hợp cảm thán nói.

Hắn nhắm hai mắt lại.

Trước đó, sau khi lực hút thần lực dung nhập linh năng của hẳn, hẳn liền có thể mơ hồ cảm ứng được trên Huyền Lôn, tựa hồ tồn tại một thứ kỳ lạ nào đó.

Lúc trước giết chết hai người Hồng Ma, hẳn cảm thụ cực kỳ rõ ràng.

Linh năng của hai người Hồng Ma giống như hai giọt nước nhỏ xuống hồ nước. Hai giọt nước này không hề tầm thường.

Dưới cảm giác lúc đó, Ngụy Hợp phảng phất thấy được, linh hồn bọn họ bị phân giải, tịnh hóa tất cả dấu vết, dung nhập vào toàn bộ tinh cầu.

dung nhập vào tinh cầu chỉ có linh năng, còn tạp chất trong trí nhớ, toàn bộ đều bị xóa đi.

Mà giờ phút này.

Phần tổ chức ô nhiễm thú cấp Liệt Biến này, lại hoàn toàn khác với cảm giác lúc trước.

Ngụy Hợp nhắm mắt lại, có thể cảm giác được chung quanh có đồ vật vô hình nồng đậm hơn xa so với trước, đang nhanh chóng cọ rửa khối huyết nhục trước mắt này.

Xuy.

Chiếc rương chậm rãi hiện lên dưới vãn tay hắn.

Khí trắng bên trong băng giá dần dần tản ra, lộ ra một thủy tinh xanh thẳm tinh xảo giống như tác phẩm nghệ thuật.

Trong ống chính, một con mắt màu tím lơ lửng, vẫn đang chậm rãi nhảy lên đầy dữ tợn.

“Những con thú ô nhiễm do Liệt biến cấp trở lên, xác thực mà nói, phải gọi là một cách khác — Cự thú binh.”

Kỳ Nặc tán thưởng nhìn thứ mà mình có lẽ cả đời cũng không nhất định sẽ gặp lại.

“Ánh mắt trước mắt này, chính là cự thú trú danh Liệt biến cấp, cự ma ngàn mắt, là một trong số vô số con mắt của nó.”

“Đúng vậy, Cự Ma ngàn mắt. Nếu như thả ra phòng hộ và áp chế, nó có thể tự mình nuôi trồng trong thời gian cực ngắn, sau đó hóa thành thôn phệ thân thể, cắn nuốt tất cả năng lượng dinh dưỡng chung quanh, cho đến khi khôi phục thành bản thể Cự Ma Thiên Mục mới thôi.”

Ngụy Hợp gật đầu.

Nếu đã dám ra tay với cự thú biến hóa, hắn tự nhiên đã chuẩn bị chuẩn bị chuẩn bị.

“Được rồi, mục tiêu của chúng ta chính là thông qua phần máu thịt bị nứt biến này, dẫn động tinh cầu trường biến hóa, tìm ra đầu nguồn tinh linh hà.” Ngụy Hợp vỗ vỗ tay, khép cái rương lại.

Bản thân cái rương này cũng là trang bị ngăn cách cường đại.

Vật liệu chế tác là chất liệu đã nứt vỡ.

“Vâng!” Tất cả nhân viên nghiên cứu ríu rít phục hồi lại từ trong cơn si mê.

Nếu như có thể từ trên tài liệu bọn họ chưa bao giờ tiếp xúc với nó mà nghiên cứu ra cái gì, thì đối với mỗi người bọn họ mà nói, đều là một phần tư chất quý giá khó có thể hình dung.

“Ngoài ra, ta cần dụng cụ để xây dựng lại hình ảnh sinh mệnh đối với nó. Tất cả mọi thứ, chúng ta phải khai thác tất cả bí mật trên người nó ra!”

Nguy Hợp trầm giọng nói. Những thứ này đều là tài nguyên Đế Quốc quản lý, nếu như không phải tình huống đặc biệt, không phải quý tộc căn bản tiếp xúc không tới.

“Ta sẽ giúp các người tranh thủ cơ hội này, mà hy vọng các người cũng phải nắm chắc cơ hội lần này.”

“Chủ nhiệm ngài yên tâm, bọn ta cam đoan hoàn thành nhiệm vụ!” Một lão luyện tóc trắng xoa cát tiếng nói.

Hắn là một vị đại lão nghiên cứu học thuật gắn với kỳ Nặc, vừa vận chính là tuyến đường nghiên cứu ô nhiễm thú.

“Vậy xin nhờ chư vị.” Nguy Hợp gật đầu.

Hắn lại lần nữa nhìn vào trường lực vô hình đang dẫn động xung quanh cái rương kia.

Hình như là lực lượng thần bí của tinh cầu này cảm nhận được uy hiếp.

Bắt đầu tụ tập lực lượng tiến hành áp chế và tịnh hóa đối với nó.

Rất nhanh, quay quanh nghiên cứu của Thiên Mục Cự Ma Nhân, chính thức khởi động hạng mục.

Các loại nghi thức đo lường năng lượng cao độ, mô phỏng khí, phát sinh khí. Kiểm tra các hệ thống năng lượng, thử nghiệm, thí nghiệm, vân vân, đều bắt đầu tiến hành từng cái.

Trung tâm nghiên cứu đưa tới lực lượng kỳ dị vô hình xung quanh huyết nhục, tiến hành kiểm tra và xây dựng toàn bộ phương vị.

Tại Ngụy Hợp phụ trợ sửa chữa dưới.

Rốt cuộc, vị trí định vị của Tinh Linh Hà cũng đã được hoàn thành sau hai tháng.

Mà vị trí bắt đầu, lại là một ngọn núi lửa đang hoạt động.

Mà Ngụy Hợp mượn sự trợ giúp của đoàn đội và các loại dụng cụ quân dụng đắt tiền, cũng thuận lợi nhận được đồ phổ gen của Thiên Mục Cự Ma.

Dưới sự áp chế của Tinh Linh Hà, chỉ cần không còn uy hiếp ô nhiễm, các loại dụng cụ muốn phân tích ra đồ phổ gen vẫn tương đối thuận lợi.

“Chỉ là, đồ phổ đã ra rồi, nhưng kết cấu như vậy.... Ngài tự đến xem đi.”

Kỳ Nặc nhẹ nhàng đẩy quầng sáng trước mặt ra.

Màn sáng phảng phất như thực thể, bị đẩy tới Ngụy Hợp bên này.

“Hỗn loạn sao?” Ngụy Hợp quét qua màn ánh mắt, đã sớm chuẩn bị tâm lý.

Trước đó hắn đã phân tích qua một phần gen thú ô nhiễm cấp thấp, nhận được cũng là như thế.

Hoàn toàn là hỗn loạn, phảng phất như không có kết cấu của sinh vật nào, chồng chất lên nhau.

Không tìm thấy bất kỳ tính hợp lý nào.

“Ánh mắt tầng ngoài cùng thần kinh bên trong hoàn toàn không có quan hệ, không có kết cấu cung cấp dinh dưỡng, không có tổ chức thần kinh, nhìn tựa như một đoàn huyết nhục vô nghĩa, tựa như một đoàn hàng, nhưng chúng nó lại xác thực tản ra ô nhiễm cường hãn tản ra.” Kỳ Nặc ở một bên tán thưởng.

“Nên như thế. Nếu dễ dàng bị phát hiện bí mật như vậy, nhân loại chúng ta có lẽ đã sớm chiến thắng Tinh Uyên.” Ngụy Hợp lắc đầu nói.

Lúc trước hắn còn chưa tới quang chiếu, còn không cảm giác được, bây giờ đã đến quang chiếu, còn phát giác Tinh Chi Linh Hà biến hóa, hắn mới mơ hồ cảm giác được.

Những sinh vật Tinh Uyên kia, sau lưng bọn chúng nhìn như hỗn loạn, thật ra là có một loại liên hệ vô hình nào đó.

Chính là dạng liên hệ này, khiến cho chúng nó có thể tụ tập một chỗ với nhau.

Loại liên hệ này...

Tức là hỗn loạn.

Hỗn loạn không trật tự, cũng có rất nhiều chủng loại khác nhau.

Ngụy Hợp còn nhớ rõ một câu châm ngôn của kiếp trước.

Tiếng kêu tụ tập người theo nhóm.

Mà nơi này tựa hồ càng thêm đầy đủ thể hiện ra, đạo lý lấy vật tụ thành hình.

“Vấn đề ngọn nguồn ngọn nguồn của núi lửa trước hãy phóng ra, chờ sau khi trở về, để hắn định đoạt.”

Ngụy Hợp đưa ra quyết định.

“Vâng!” Đám người Kỳ Nặc vội vàng đáp ứng.

“Được rồi, hôm nay đến đây thôi, mọi người nghỉ ngơi.”

Ngụy Hợp bỏ lại một câu, đứng dậy rời đi phòng phân tích.

Sau khi ra khỏi phòng phân tích, hắn điều ra một người cuối cùng, kiểm tra tỉ mỉ đồ phổ gen của Thiên Mục Cự Ma Nhân vừa mới phân tích ra kia, xem xét tỉ mỉ.

“Hoàn toàn không có khả năng kết nối cùng một tổ chức sinh vật, đến cùng là như thế nào tạo thành cùng một chỗ?”

Bất tri bất giác, Ngụy Hợp lại nghĩ đến Tinh Chi Linh Hà.

Tinh Chi Linh Hà có thể áp chế và tịnh hóa ô nhiễm.

Nhưng nó lại vô hình vô chất, không phải linh năng, cũng không phải bất cứ loại lực lượng nào, năng lượng nào khác.

Thứ này...

“Nếu nghiên cứu cấp phần tử, tìm không ra nguyên nhân, như vậy cấp bâu lợn thì sao? Thậm chí là cấp con trai nhỏ hơn thì sao?”

Tiểu tử là cái tên đặc biệt của nơi này.

Trong lúc bất tri bất giác, Ngụy Hợp phát hiện bản thân không ngờ lại đi tới phòng bảo hiểm cất giữ Thiên Mục Cự Ma Nhân.

Đứng ở trên hành lang cửa phòng, đột nhiên trong lòng khẽ động, Ngụy Hợp không hiểu sao có xúc động, một loại linh cảm nào đó.

Hắn nhắm mắt lại.

Đóng hết thấy cảm quan.

Chung quanh một mảnh tối đen.

Không có âm thanh, không có ánh sáng, không có cảm giác.

Sau khi đóng hết thấy cảm quan, Ngụy Hợp cũng không cảm giác được gì.

Nhưng lúc này không hiểu sao y lại làm như vậy.

Hắn đứng yên tại chỗ, chờ đợi.

Thời gian từng giờ từng phút trôi qua.

Không biết đã qua bao lâu.

Bỗng nhiên, thân thể hắn run lên, dường như nhìn thấy cái gì đó.

Trong bóng tối chung quanh Ngụy Hợp, chậm rãi, một sợi màu lam nhạt trôi nổi qua bên cạnh hắn.

“Đây là!!?” Ngụy Hợp giật mình.

Hắn lại lần nữa tra xét thần kinh của mình, xác định mình đã hoàn toàn đóng kín thị lực.

Nếu như ngay cả thị lực cũng đã đóng, vậy loại ánh sáng trước mắt này, là từ nơi nào thoát ra?

Nguy Hợp cẩn thận, chăm chú nhìn sợi tơ màu lam phát qua này.

Rất nhanh, lại có một sợi tơ màu lam nổi lên.

Một tia, hai tia, ba tia...

Càng ngày càng nhiều tơ màu lam lưu động, tựa như một mảnh quang hà màu lam.

“Cái này... Chẳng lẽ chính là Tinh Chi Linh Hà?!” Nguy Hợp chợt nghĩ đến điểm ấy.

Hắn vội vàng nhìn theo hướng những sợi tơ màu lam đang lưu động.

Quả nhiên.

Chỗ cần tới của những sợi tơ này chính là vị trí mà con mắt của Thiên Mục Cự Ma đang để lại.

Mà từ xa nhìn lại, là một đoàn không nhìn kỹ, căn bản không nhìn rõ được màu đỏ sậm.

Vị trí của Thiên Mục Cự Ma không ngừng tuôn ra huyết tương nồng đậm.

Mà những hồng quang này, lại không ngừng vọt tới lam quang xông vào, dung hợp, triệt tiêu, hóa thành vàng sáng màu xám chậm rãi tán đi.

Nguy Hợp nhìn chăm chú trận tranh đấu này.

Hắn cơ hồ có thể xác định, ánh sáng màu lam chính là Tinh Chi Linh Hà.

Mà màu đỏ chính là con mắt của cự ma ngàn mắt.

“Loại sức mạnh này không phải linh năng, cũng không phải vật chất, càng không phải năng lượng nào khác.”

Nguy Hợp từng bước một tới gần con mắt của Thiên Mục Cự Ma.

Rõ ràng trong thực tế cách một bức tường kim loại và cách ly một chút, nhưng lúc này hắn có thể thấy được một luồng sáng đỏ sậm tựa như một mạng nhện.

“Trong kho tư liệu có đề cập tới, sau khi bị liệt biến linh có thể thăng hoa một lần, cho nên linh năng sử dụng trong biến đổi Liệt cấp, bản chất là chủng loại khác chúng ta. Chẳng lẽ chính là...?”

“Không đúng, nếu như là linh năng cấp liệt biến, trong mật thám kia cũng không cần tìm người nghiên cứu, mình tìm theo là được.”

Ngụy Hợp rất nhanh phủ định suy đoán này.

“Như vậy thứ này tạm thời là cao linh năng. Như vậy xem ra sinh vật Tinh Uyên không phải không có kết cấu... Mà là kết cấu của bọn họ, cấp độ sâu mà người bình thường chúng ta không thể nhận ra.

Mà bây giờ, ta thông qua phương thức này quan sát, ngược lại càng dễ dàng phát hiện quy luật bí ẩn trong đó.”

Ngụy Hợp bỗng nhiên nghĩ đến, đây không phải là tình huống Chân giới hay sao?

Thông qua phương pháp khác, hắn đã nhận ra tầng giới càng sâu này.

Cẩn thận quan sát trí nhớ, Ngụy Hợp so sánh với ảnh gen vừa mới đắc thủ, lập tức trong lòng có linh ngộ.

Huyết nhục sinh vật Tinh Uyên nhìn như hỗn loạn, bản thân chúng vẫn ẩn giấu quy luật trong đó.

“Cuối cùng... Nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng có mặt mũi...”

Ngụy Hợp mở mắt ra, hết thấy trước mắt lập tức biến mất, khôi phục bình thường.

Hắn đang đứng lại chỗ cũ, vẫn không nhúc nhích.

Nhưng nguyên lý ẩn tàng của cự ma Thiên Mục vẫn còn nằm trong đầu Ngụy Hợp.

“Thì ra là thế...”

Ngụy Hợp tâm tình khoan khoái.

Tìm được hạch tâm của sinh vật Tinh Uyên, cuối cùng hẳn cũng có thể, lợi dụng Phá Cảnh châu, cưỡng ép mô phỏng huyết nhục sinh vật Tinh Uyên để có được năng lực của nó...

Đồ Phở Sinh Mệnh, Cao Linh quan sát.

Kết hợp lại, hoàn toàn có thể tái hiện tình huống trong mô phỏng cơ thể, từ đó thu hoạch được năng lực đặc thù đáng giá để hấp thu thập.

“Dáng thể, sinh vật Tinh Uyên, hai người cùng đi với nhau. Võ đạo huyết nhục sẽ tăng lên nhanh hơn... Nếu như ta có thể mô phỏng con mắt của Cự Ma ngàn mắt, như vậy có phải ta có thể trực tiếp tấn thăng biến không?”

Ngụy Hợp không tự chủ được nghĩ như vậy.

Trước kia, hẳn đều là đột phá linh năng trước, sau đó mô phỏng xác, nâng cao thân thể.

Nhưng bây giờ nếu trước cường hóa thân thể, ngược lại sẽ ảnh hưởng thân thể...

“Linh nhục vốn có thể ảnh hưởng và chuyển đổi lẫn nhau, chỉ cần ta cẩn thận từng giây từng phút phòng bị thì việc tế bào ý chí hỗn loạn xuất hiện lần nữa hẳn là không thành vấn đề.”

Thân thể Ngụy Hợp quá mức hỗn loạn, võ đạo huyết nhục có thể mô phỏng vô số huyết nhục tổ chức hệ thống gen.

Mà kết cấu khác nhau lại sinh ra tế bào khác nhau, các bộ phận khác nhau, theo đó là ý chí của các tế bào khác nhau.

Cho nên cứ như vậy, ý chí tế bào do thân thể sinh ra cũng trở nên hỗn loạn.

Cho nên chuyện Ngụy Hợp muốn làm là dùng ý chí tinh thần cường đại của bản thân, dùng linh lực có thể loại bỏ ý chí trong tế bào hỗn loạn.

Phòng ngừa thân thể ảnh hưởng tinh thần, khiến mình biến thành bệnh tâm thần.

Trước đột phá nhục thân, sau đó lại dẫn dắt đột phá linh năng, tính khả thi này vô cùng lớn.

Nhưng cũng có thể dẫn đến thân thể mạnh hơn linh năng, không cách nào khống chế hoàn toàn, do đó mới xuất hiện ý chí hỗn loạn tan rã của Phá Cảnh Châu.

“Mặc kệ đột phá trung gian sẽ lưu lại bao nhiêu tai họa ngầm, đến điểm giới hạn rồi, phá cảnh châu cũng sẽ tiến hành đột phá mạnh mẽ, hoàn mỹ tan rã tất cả.”

“Cho nên, chỉ cần ta không chừa thủ đoạn nào đi về phía trước là được.”

Ngụy Hợp nhìn vào bức tranh sinh mệnh cuối cùng của mỗi cá nhân. Nếu như thuận lợi thì ba năm, hẳn có thể mô phỏng đại bộ phận kết cấu trên bản chép ra.

Đến lúc đó, phải nhìn xem cường độ huyết nhục của Thiên Mục Cự Ma có thể trợ giúp gì cho linh lực của hắn tăng trưởng không...

Phải biết rằng, đây chính là tồn tại đã biến cấp a...

Mọi người đều biết, trên tám tư tinh có binh khí Liệt biến cấp hay không, kỳ thật là một bí ẩn chưa giải đáp được.

Đương nhiên, Ngụy Hợp là người phụ trách nghiên cứu trung tâm, nói ra những lời này, kỳ thật cũng là một phần lo lắng đối với tình yêu của thuộc hạ.

Cho nên đến cuối cùng, nếu như không phát hiện ra cụ thể binh gì, cũng không thể trách hấn ngạc nhiên một chút.

Dù sao, hấn chỉ là quá mức lo lắng cho an toàn của cấp dưới mà thôi.

Nói vậy không phải chứ?

Trên mặt đất bát tinh, trong một đại sa mạc cách khu rừng rậm mấy ngàn dặm có tiếng nói thầm.

An Tát ôn dẫn theo hơn ba mươi đại đội nhân mã, đang tìm tòi bốn phía Ngụy Hợp bố trí nhiệm vụ thu thập cho bọn họ.

Ở sâu trong sa mạc Hắc Phong này có một loại tộc đàn thú ô nhiễm tên là Sa thú.

Điều bọn họ muốn làm là bắt sống của Vương trong Sa cụ của lại.

Nếu là đánh chết, không cần An Tát xuất mã cũng được.

Nhưng nếu phải sống, còn phải tận lực bảo đảm độ hoàn chỉnh của cơ thể, tự nhiên muốn hấn tự mình đi một chuyến.

Dù sao, trong Tĩnh Lý không ở, trên toàn bộ 187 tinh, trên danh nghĩa hấn ta và Ngụy Hợp là cùng cấp.

Nhưng nếu Ngụy Hợp dùng thí nghiệm nghiên cứu cần lấy tư liệu làm cơ, An Tát kia cũng chỉ có thể bị ép bắt đắc dĩ, bị sai sử.

Rào rào!

Đang lúc một đội người phi hành ở tầng trời thấp trong bão cát, cát trên mặt đất bỗng nhiên nhấc lên mảng lớn sóng cát.

Từng con cua màu vàng hình thỏ cao hơn năm thước, cứng rắn từ trong đất cát chui ra, đánh tới phía đám người.

“Phân tán ra giải quyết. Để ta đối phó với kẻ địch lớn nhất.”
An Tát tỏ vẻ bình tĩnh.

Tốc độ của những quái vật này rất nhanh, không sai biệt lắm mỗi một con đều có tốc độ gấp hai lần âm thanh.

Nhưng đối với bọn họ mà nói, bọn họ quá yếu.

Một phút sau, hơn ba mươi lăm con cua đã ngã xuống trong vũng máu.

Chỉ còn lại một con cua cao hơn sáu mét, rõ ràng cường tráng hơn so với đồng tộc còn lại, không ngừng giãy dụa tuyệt vọng dưới An Tát xanh.

Toàn thân nó đều bị từng đạo Lam Linh có thể hóa thành dây thừng trói chặt, không thể tránh thoát.

“Được rồi mang đi. Nhiệm vụ viên mãn hoàn thành.” An Tát Nhu nhẹ nhàng thở ra. Nhiệm vụ lần này phiền toái nhất, không phải là bắt quái vật, mà là trên đường tìm kiếm quái vật, sinh ra các loại nhảm chán.

Lực lượng của Tinh Chi Linh Hà ở khu vực này tương đối mạnh mẽ, cho nên bọn họ ở chỗ này cũng không thể triển khai linh lực quá mạnh mẽ để tra xét.

Chỉ có thể từ từ tìm kiếm.

Cái máy truyền tin của An Tát lại lần nữa vang lên, đang kéo chiến lợi phẩm trở về.

Thanh âm Ngụy Hợp từ bên trong truyền ra.

“Tinh Tát đen tổng đội, có lẽ sẽ lại làm phiền các người. Vừa mới kiểm tra xong hệ thống, có phi thuyền từ bên ngoài lặng lẽ nhập ngũ tinh cầu.

Cho nên hy vọng các người tới vây quét.”

“Ta lập tức xuất phát, tọa độ là?”

“Ta đuổi người sau đó.” Ngụy Hợp trả lời.

“Phi thuyền ngoại lai chỉ có một thôi sao?” An Tát cảm giác có chút không đúng.

Mấy ngày gần đây, dường như luôn có một số phi thuyền nhập cư trái phép nhập cư trái lại đây.

Kẻ nhập cư có thể nói là tên xấu xa nhất trong tinh cầu.

Những đoàn thể này, nói như vậy, phần lớn là hải tặc tinh cầu cùng kẻ buôn lậu tạo thành, chỉ có số rất ít là kẻ chạy nạn.

Mà 18 tinh cầu cần cỗi như vậy, thậm chí ngay cả tinh cầu còn chưa thành lập thành thị, cũng có kẻ nhập cư.

Mục đích bọn họ tới nơi này, tự nhiên không cần nói cũng biết.

“Còn một cái nữa, tuy nhiên hình như bọn họ đã đánh giá thấp hệ thống phòng ngự của trụ sở, cho nên hiện tại đã bị tiêu diệt toàn bộ rồi.”

Ngụy Hợp trả lời.

Cuối cùng thông tin cũng đi sang đầu bên kia.

Hắn đứng ở một phòng thí nghiệm địa phương của chính mình, kiểm tra đo lường số lượng tham khảo hiện tại, dùng để so sánh với tham số ghi chép trước đó.

Mà cách hắn không xa, có tới mười bộ thi thể máu tanh không trọn vẹn nằm ngổn ngang trên mặt đất.

Những người này, cố gắng trong lúc hắn ra ngoài thu hồi số liệu thí nghiệm tập kích hắn.

Vì vậy...

“Được rồi.” An Tát mạp cũng biết, chính mình còn chưa chắc đã có tư cách lo lắng cho Ngụy Hợp.

Mấy ngày nay ở chung với hắn, cá nhân hắn cảm thấy, lo lắng căn cứ Ngụy Hợp bên kia an toàn, không bằng lo lắng đám người nhập cư còn có thể lưu lại toàn thân hay không.

“Được rồi, cứ như vậy đi, tiếp theo, hi vọng sau khi các người cũng đưa Giải Vương trở về, lập tức tiến về phía sườn cát phía đông.

Chỗ đó chiếm cứ Vương Di Đà rất nhiều, thân có gen thú ô nhiễm, rất có giá trị nghiên cứu.

Ta cần tổ chức não của hắn làm mẫu, tìm kiếm tham số của Tinh Chi Linh Hà định vị.”

Lời nói của Ngụy Hợp khiến An Tát không còn gì để nói.

Mấy ngày nay, ngày nào cũng bị kêu gào chạy khắp nơi, lúc nữa bắt cái này, lúc thì bắt cái kia, căn bản không nhàn rỗi.

Toàn bộ lý do đều là: Ta cần dùng để so sánh Tham Vân của Tinh Chi Linh Hà.

Tất cả mọi chuyện đều là lý do này.

Tưởng trong đầu hắn toàn là cơ bắp hay sao?

Tốt xấu gì hắn cũng là nghiên cứu sinh của hai tiền sĩ lúc trước!

An Tát ôn tâm tình bực bội, mặc dù hai giáo viên tiền sĩ đều là loại thể dục tập thể dục.

Bất quá phiền muộn thì phiền, Ngụy Hợp bây giờ là lão đại, chỉ cần có thể mau chóng giải quyết chuyện Tinh Chi Linh Hà, lại phiền hắn cũng phải nhin.

“Yên tâm, ta đã chuẩn bị để thăm dò ngọn núi lửa kia. Đại nhân trong rừng rậm cũng chuẩn bị đến lúc đó cùng nhau đi. Chỉ cần tìm ra ngọn nguồn của Tinh Chi Linh Hà, nhiệm vụ của chúng ta ở tinh cầu này coi như hoàn thành.

Đến lúc đó, chúng ta cũng nên rút lui khỏi nơi này, trở về thành phố lớn hưởng thụ nhân sinh.”

Trong giọng nói Ngụy Hợp lộ ra một tia dụ hoặc, phác họa ra cảnh tượng tương lai, coi như An Tát hay Mỹ Nhân, cũng không khỏi có chút không chờ được.

“Được rồi, hi vọng những gì người nói đều là sự thật.” Nó đáp lại.

“Ta không nói dối.” Ngụy Hợp trả lời.

Tin tức đứt đoạn.

Sự chú ý Ngụy Hợp quay trở lại tình trạng thí nghiệm trước mắt.

Từ khi có được Thiên Mục Cự Ma Châu có biến hóa, phát hiện Tinh Linh Hà cùng Tinh Uyên đã cứu đối kháng hơn nửa tháng.

Thời gian qua hẳn vẫn luôn nghiên cứu, rốt cuộc Tinh Chi Linh Hà dùng phương thức gì để tồn tại.

Hẳn định nghĩa cao linh năng, rốt cuộc là cái gì? Bắt nguồn từ cái gì?

Đương nhiên, Ngụy Hợp cũng không dừng tiến độ của mình lại.

Hiện tại tiến độ mô phỏng huyết nhục của Thiên Mục Cự Ma đã đạt tới sáu mươi, phi thường vui mừng.

Chắc hẳn rất nhanh, sẽ đạt tới trình độ cao hơn.

Bất quá Ngụy Hợp cũng không toàn bộ tiếp nhận kết cấu huyết nhục của Thiên Mục Cự Ma mà lựa chọn một bộ phận có ích đối với mình.

Nhìn bề ngoài, Thiên Mục Cự Ma chỉ là một tổ hợp huyết nhục vô quy tắc vô lý.

Nhưng nhìn từ Cao Linh quan sát, những huyết nhục này ở sâu trong quá khứ, có một loại quy tắc khó nói, đem tất cả huyết nhục dính chung một chỗ.

Chỉ có Cao Linh quan sát mới có thể phát hiện quy luật như vậy.

Đồ Phổ gen sinh mệnh kết hợp với Cao Linh quan sát, hai cái lại với nhau, chính là chìa khóa mô phỏng hoàn mỹ nhất của máu thịt.

Hơn nữa máu chốt nhất là bản thân cự ma bản thân sẽ ô nhiễm một lượng cực lớn, đó là ô nhiễm ý chí Tinh Uyên.

Mà Ngụy Hợp, lại chỉ là mô phỏng huyết nhục, không có bất kỳ ô nhiễm nào.

Bởi vì linh năng và ý chí của hắn ở mức độ nhất định thay thế ý chí của Tinh Uyên.

Chẳng qua so sánh với Tinh Uyên, hắn nhỏ yếu hơn rất nhiều, giống như một giọt nước trong một vùng biển mênh mông.

Sau khi ghi chép xong bên này làm thí nghiệm, Ngụy Hợp một mình nổi lên, sau lưng trang bị phun ra quang diễm, thúc đẩy hắn bay đến một chỗ khác thí nghiệm ruộng.

Tiếp theo là một nơi thí nghiệm ruộng cách nơi này hơn ba mươi dặm.

Nơi này đã rời xa căn cứ, đi thêm hơn ba mươi dặm, đã sắp đến đại thảo nguyên rồi.

Chỉ là rất nhanh, Ngụy Hợp trôi nổi đi tới liền dừng lại.

Hắn treo giữa không trung, nhìn rừng cây phía trước.

“Ra đi.”

Hắn lên tiếng.

Không dùng linh năng mà dùng ngôn ngữ để phiên dịch khí trong cơ thể, phiên dịch giọng điệu thành ngôn ngữ của người gỗ không lò tinh cầu này.

Thanh âm chậm rãi khuếch tán ra.

Rất nhanh, trong rừng cây rậm rạp phía trước, một đội người bịt mặt toàn thân mặc giáp da, thân thể nhẹ nhàng hữu lực trang phục thành người đi du hiệp.

Trên người những người này mang theo cung tên, đoản đao, mặc một bộ quần áo màu xanh biếc bó sát người, không để cho mình có bất cứ chỗ nào có thể bị cây cối vỡ đi.

Hơn nữa, mấu chốt chính là, những người này, tất cả đều là nữ tử.

“Ngoại lai giả!” Trong đó có một tên ăn mặc không giống nữ tử khác, đứng ra, ngẩng đầu nói với Ngụy Hợp Đạo.

“Nói ra mục đích các ngươi tới đây, nếu không... mũi tên nhọn của ta sẽ xuyên qua cổ họng ngươi trong một khắc.”

Người này cũng là một nữ tử, nhưng trên người nàng mặc áo tím bó sát người, trong tay không cầm cung tên, ngược lại cầm một thanh đoản trường.

Đỉnh trường ngắn khảm nạm một vòng hồng ngọc.

Khiến cho Ngụy Hợp kinh ngạc nhất chính là từ trên cây đoản trường hắn cảm nhận được một cỗ chân động giống với lúc hắn đang xem xét ở Cao Linh Quan.

Đó là... mùi vị của Cao Linh.

Ngụy Hợp nheo mắt lại.

“Xuyên qua yết hầu của ta?” Ngụy Hợp cười cười: “Hài tử, đối với chúng ta mà nói, xuyên qua yết hầu là không giết chết được người.”

Hắn đang suy nghĩ nên đối đãi như thế nào đối đãi bọn thổ dân cự mộc nhân đột ngột xuất hiện ở trước mặt hắn.

Xuy!

Bỗng nhiên một nữ tử từ phía sau đánh lén tung ra một mũi tên lạnh.

Đương.

Tên lấy một loại tốc độ cao trong mắt thường nhân, bắn trúng ót Ngụy Hợp, sau đó phát ra một tiếng vang nhỏ.

Không thể lưu lại bất cứ dấu vết gì ở mặt ngoài của bộ lạc.

Cho dù chỉ là một chút ấn trắng.

Đối phương trợn mắt há hốc mồm, đứng nguyên tại chỗ.

“Phản kháng nhỏ yếu.” Ngụy Hợp có chút cảm khái.

Hắn quay tay chỉ một cái về phía nữ tử đang công kích mình.

Một cỗ linh lực mang theo lực hút phóng ra ngoài, hóa thành hình mũi tên, vèo một cái bay ra gấp ba lần âm thanh.

Loại linh thức đơn giản này có thể thao túng, cho dù chỉ là cấp nuôi dưỡng của trẻ con cũng có thể dễ dàng làm được.

Nhưng đối với cự mộc nhân dân bản xứ hành lang này mà nói, lại tựa như thần kỹ.

Phốc!

Trong nháy mắt ngực nàng bị trúng tên, ngã xuống đất mất mạng.

“Mặc dù ta đối đãi với các người tương đối khoan dung, nhưng đây không phải là buông tha cho lý do các người phát ra công kích với ta.”

“Mặt khác, người.”

Ngụy Hợp duỗi ngón tay chỉ hướng nữ tử cự mộc cầm trong tay đoàn trượng kia.

“Đến nói cho ta biết, dường như người nắm giữ một sức mạnh nào đó rất kỳ diệu. Ta muốn xem một chút...”

Dẫn đội Lô Tây cảm thấy không ổn.

Cô dẫn đội lên vào nói nhỏ, điều tra mục đích của đám ác ma thiên ngoại này cho mệnh lệnh của bộ hạ.

Bây giờ đã có một đoạn thời gian.

Nhưng đội ngũ phân tán trước đó không ngừng biến mất từng nhánh, dẫn đến nàng cuối cùng không thể không tự thân xuất mã dẫn đội.

Bây giờ lợi dụng lực lượng của ma pháp, nàng cẩn thận tránh né từng đợt nguy hiểm.

Lại không nghĩ tới, đụng phải Ngụy Hợp một mình.

Nhìn từ quan sát, những người này là thiên ngoại ác ma, cấp bậc rõ ràng, phân công rõ ràng.

Loại người trước mắt giống như một người ở bên ngoài, cơ hồ chưa từng đụng tới.

Cho nên, nàng phỏng đoán Ngụy Hợp là đơn lẻ.

Đúng vậy, lạc một mình.

Vì vậy, cơ hội cũng tới.

Cho nên nàng tụ tập tất cả lực lượng, chuẩn bị xông lên bắt Ngụy Hợp làm tù binh.

Sau đó...

“Ha ha ha ha!!” Trong giây lát, Lôi Lôi đã nâng đoản trường về phía Tây, nhắm ngay Ngụy Hợp hét lớn một tiếng.

Ánh lửa nhẹ nhẹ lập tức từ trên đoản trường của nàng bốc cháy lên, sau đó trong khoảng nửa giây, ngưng tụ thành một ngọn lửa, phun về phía Ngụy Hợp.

Bốp!

Hỏa thiệt xích hồng thẳng tắp không uốn lượn, hung hăng đâm vào trên thân Ngụy Hợp.

Nhiệt độ cao hơn ngàn độ, điên cuồng thiêu đốt toàn thân Ngụy Hợp.

Nhưng... Ngay cả hộ thuẫn linh năng nuôi dưỡng tầng ngoài cơ thể cũng không thể phá vỡ.

“Quả nhiên là Cao Linh năng...” Ngụy Hợp lúc này cảm giác toàn bộ quá trình thi pháp ở khoảng cách gần, lại lần nữa xác định, nữ nhân trước mắt này tựa hồ thật sự nắm giữ phương pháp vận dụng Cao Linh năng.

Hỏa diễm tán đi, Ngụy Hợp lông tóc không tổn thương lơ lửng giữa không trung, hấn cúi đầu nhìn về phía cười cười cùng loại.

Xuy một cái, vô số tàn ảnh chợt lóe lướt qua.

Bao gồm cả Lôi Tây, tổng cộng có mười lăm người đội ngũ này, trong một giây ngắn ngủi, cùng một thời gian đầu vầng mắt hoa, cả người mềm nhũn, hết thấy mềm nhũn ngã xuống đất.

Lấy tốc độ ba mươi gấp mười lần lúc này của Ngụy Hợp, sau khi tiến vào ánh sáng chiếu thái độ, trong nháy mắt, liền giải quyết mười lăm dân bản xứ ở đây.

Hấn chậm rãi đi đến trước người Lôi Tây, đưa tay nắm lấy cây đoản trường kia trong tay nàng.” Các ngươi hấn là may mắn vì ta phát hiện ra các ngươi trước, nếu không bị bắt lại vụng trộm cướp đoạt, sau đó bán ra tinh cầu làm nô lệ của loài người, sống không bằng chết, tương lai như vậy tương đối thâm a...”

*

*

*

Người gỗ không lồ bởi vì dung mạo cùng loại với người đế quốc, cho nên trong thời gian trước đó, thông thường có đội tuần tra mang chăn nuôi cơ thể phát hiện, đều vụng trộm bắt một ít chơi đùa vui hoặc bán ra tinh cầu làm ngoại tinh cầu nhanh.

Làm trụ sở chủ quản, Ngụy Hợp tự nhiên là biết. Nhưng trong trình sát đã phân phó, những binh sĩ này tới nơi này trấn giữ, vốn áp lực cực lớn, cuộc sống buồn tẻ, còn không cho bọn họ một chút phương thức tiêu khiển, về sau có thể sẽ kiểm chế ra tật xấu.

Vì vậy hắn cũng chỉ có thể mắt nhắm mắt mở.

Nhưng bây giờ thì khác.

Nếu như Cao Linh có thể nắm giữ được trên người người này.... Có lẽ... hắn cũng có khả năng bù đắp được thiếu sót cuối cùng.

Ngụy Hợp một mực lo lắng.

Nếu như mình thực sự hoàn thành mô phỏng đối với việc biến thành huyết nhục.

Vậy, vạn nhất bị liệt biến huyết nhục nảy sinh ra ý chí hỗn loạn, chất lượng cùng cường độ vượt xa ý chí và linh năng của mình hiện tại.

Nói không chừng hắn ta thật sự sẽ bị phản khách làm chủ.

Đây là nguy hiểm rất có thể xuất hiện.

Nhưng nếu như hắn cũng nắm giữ Cao Linh năng, như vậy có thể từng giây từng phút chú ý tới tinh uyên ý chí xâm nhập vào tầng sâu của mình.

Hơn nữa, còn có thể dùng cao linh năng của hắc thay thế hoàn mỹ cho cao linh năng bên trong huyết nhục.

Như vậy mức độ nguy hiểm sẽ thấp hơn rất nhiều.

Ngụy Hợp nhìn mười lăm người này, mở thông tin ra, thông báo cho người từ căn cứ tới dọn dẹp.

Đám dân bản xứ này, hắc vừa lúc có thể dùng làm thí nghiệm đối chiếu.

Nửa giờ sau.

Trong căn cứ nghiên cứu, một gian phòng thăm vấn mật thất.

Ngụy Hợp và Lôi Tây ngồi đối diện nhau.

“Người tên gì?” Ngụy Hợp có chút hứng thú đánh giá đối phương.

Hai mắt đối phương đại biểu cho màu tím thần bí, trong suốt long lanh, rất đẹp.

“Lôi Tây.” Nữ tử bị gỡ xuống che mặt, lộ ra khuôn mặt hoàn mỹ tương đối kinh diễm.

Ngụy Hợp vô giác lấy ra so sánh với vợ mình, lại phát hiện so với Bích Liên xinh đẹp hơn một đoạn.

Trong vẻ thanh lãnh mang theo một chút yêu dã, dân bản xứ tên là Lôi Tây này, nếu thật sự bị bán đi, có thể sẽ có giá tiền lớn.

Nhưng liên quan đến bí mật của cao linh tài, Ngụy Hợp lại có ý định khác.

“Trong Cự mộc nhân, người không phải là địa vị bình thường chứ?” Ngụy Hợp tiếp tục hỏi.

“Đúng vậy. Ta là pháp sư cung đình của Ngụy Nặc Tháp Vương ở bình nguyên Tây Bình.” Mặt ngoài Lôi Tây nhìn qua rất lạnh lùng, trên thực tế trong lòng nàng đang suy nghĩ phương pháp chạy trốn.

Hơn nữa, không ngờ ác ma thiên ngoại trước mặt lại có thái độ tốt như vậy, cũng là khiến cô không thể đoán trước.

“Các vệ đội còn lại của ta đâu?” Nàng trầm giọng hỏi.

“So với người, các nàng đều chỉ là vật vô dụng.” Ngụy Hợp cười nói: “Người cho rằng ta sẽ giữ các nàng lại để lãng phí đồ ăn sao?”

“Người...!” Trong lòng Lôi Tây đau xót, vệ đội này không phải đám người của Cự Mộc Vương đưa cho nàng, mà là những cao thủ cường đại mà chính nàng đã huấn luyện ra.

Nhưng bây giờ... Vậy mà những cao thủ này...

“Cho nên, ta đem các nàng về ướp lạnh, lúc nào cần ta lại cởi bỏ giá lạnh dùng.”

Ngụy Hợp nói rõ, trên mặt mang theo ý cười khó hiểu.

“Các nàng không chết?”

“Đương nhiên.”

“Xem ra người là ác ma thiên ngoại khác biệt.” Lôi Tây nghiêm túc cúi đầu với Ngụy Hợp.

“Cảm ơn.”

“Các người công kích ta, kỳ thực ta cũng không thêm để ý, tựa như đi qua đồng ruộng, bị muỗi ven đường cắn một cái.

Thứ ta đập chết ta cũng đủ rồi. Cho nên người không cần lo lắng ta sẽ giận lây sang người khác.”

Ngụy Hợp tiếp tục nói.

“Ngược lại, ta đang bảo vệ các nàng. Là một đám nữ nhân trẻ tuổi xinh đẹp, nếu bị người ở đây phát hiện, kết cục của các nàng cũng không quá lạc quan.” Trừ hẳn ra, những người còn lại ở đây đều không coi người Cự Mộc là người.

“Kết cục là như vậy?” Lôi Tây trầm mặc lại.

Kỳ thật sau khi nàng tỉ mỉ điều tra sự kiện trước đây thì phát hiện ra một nữ nhân trẻ tuổi xinh đẹp, bình thường sau khi bị đám ác ma thiên ngoại tập kích đều rất ít thi thể.

Cho nên nàng lần này tới, kỳ thật là trong vệ đội, cố ý tuyển nữ nhân xinh đẹp.

Cứ như vậy, ngược lại còn có thể đảm bảo sống sót với tỷ lệ cao hơn, cho dù không cẩn thận bị bắt, cũng có thể dựa vào

phương thức khác để sống sót.

Hơn nữa, nếu có thể lưu lại một chút hạt giống đám ác ma thiên ngoại này, vậy càng tốt...

“Người đã không giết chúng ta, chắc chắn là có chuyện gì cần ta làm?” Lôi Tây hỏi.

“Ta muốn người dạy ta loại phun lửa vừa mới nắm giữ người.”
Ngụy Hợp chân thành nói.

“Nếu như người có thể làm cho ta hài lòng, không phải là ta không thể cân nhắc tha cho các người trở về.”

Hắn cảm thấy khá hứng thú với cao linh mà Lôi Tây nắm giữ.

Mặc dù loại sức mạnh đó vận dụng vô cùng chậm chạp, uy lực yếu đến kinh người, nhưng nó không thích hợp để nghiên cứu.

“Pháp lực sao?” Trong lòng Lôi Tây khẽ động.

“Ta không chắc người có thể học được hay không.” Nàng bỏ sung.

“Vậy người cầu khẩn ta có thể học được, nếu không, ta chỉ có thể xử lý tất cả các người ngay tại chỗ.” Ngụy Hợp mỉm cười nói.

“Ta hiểu rồi.” Lôi Tây trầm mặc một chút, gật đầu.

Đây cũng là cơ hội tốt đối với cô, hiểu được cơ hội tốt của đám ác ma thiên ngoại này.

Ngụy Hợp hài lòng gật đầu.

Phân phó người đem Lôi Tây an bài ở trong một phòng cách ly nghỉ ngơi.

Không nghĩ tới ra ngoài thí nghiệm lại có thể có niềm vui ngoài ý muốn đưa tới cửa.

Lúc trước Tinh Linh Hà lo lắng tình cầu xảy ra đại biến, cho nên không hạ thủ quy mô lớn với các chủng tộc nhiều nhất trong tộc.

Nhưng loại thịt mà đối phương đưa đến bên miệng, nếu như vẫn không ăn thì thật sự quá lãng phí.

Hiện tại, sinh mệnh đồ phổ đã có, cao năng quan sát có rồi, người dân bản xứ nắm giữ cao linh lực cũng bắt được.

Tất cả các cuộc trắc trở đều đã tìm được, tiếp theo chính là tiến độ hoàn thành.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Ngụy Hợp cũng bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ, cùng Lôi Tây học tập văn hóa của các nàng, cao linh của các nàng có thể thi pháp kỹ xảo.

Đồng thời, mỗi ngày hẳn đều tiếp xúc nghiên cứu huyết nhục của Thiên Mục Cự Ma một đoạn thời gian.

Tiến độ mô phỏng huyết nhục ngay từ đầu là tám trăm sáu mươi, sau đó là sáu mươi tám, rồi đến năm mươi.

Có linh năng cũng tu luyện dưới sự trợ giúp của Ngụy Quốc, cuối cùng cũng tới được hai mươi Linh Nhĩ.

Mà Cao Linh có thể, trải qua lời giảng giải của Lôi Tây, Ngụy Hợp nhanh chóng nắm giữ văn tự, văn hóa, lịch sử, ngôn ngữ của người cự tộc.

Sau đó mới chính thức đối với loại đồ vật gọi pháp lực là Lôi Tây này, tiến hành nghiên cứu học tập.

Đảo mắt, đã hơn ba tháng trôi qua.

Căn cứ nghiên cứu đến một thổ dân màu tím mắt xanh xinh đẹp, vẫn là tổng quản Ngụy Hợp tự mình mang về.

Diễm ấy không ai dám dị nghị.

Trên phiến tinh cầu này, trong mật thám không còn, tất cả chính là do Ngụy Hợp định đoạt.

Tất cả những người có can đảm phản kháng Ngụy Hợp đều đã biến mất vô thanh vô tức.

Không ai biết rõ ban đầu cùng Ngụy Hợp đối đầu với nhau, hiện tại đang ở đâu.

Trên Thụ Hải mệnh mông, tinh cầu mệnh mông, có rất nhiều chỗ thích hợp nghiên cứu thành tro bụi.

Cũng bởi vậy, Lôi Tây không có người bị căn cứ tiếp nhận, nhưng cũng không bị bài xích.

Nàng chỉ bị cô lập mà thôi.

Tựa như một con mèo của Ngụy Hợp nuôi dưỡng.

Mà Bích Liên bên kia cũng biết chuyện này, nhưng cũng không có cảm giác gì.

Chỉ là một thổ dân ngoài hành tinh mà thôi, tương đương với việc chồng nuôi một con mèo vài đẹp đẽ, lẽ nào một mình bà phải ghen tuông với mèo sao?

Điều này không riêng gì nàng, đồng thời cũng là quan niệm của tất cả đế quốc.

“Hiện tại, người đã học xong chín cái tổ ấn cự mộc chúng ta dùng làm căn cứ rồi.”

Căn cứ bên ngoài, bên cạnh một thác nước.

Ngụy Hợp và Lôi Tây ngồi đối diện nhau.

Sắc mặt Lôi Tây bình tĩnh giảng giải nội dung.

Những ngày qua, không chỉ là Ngụy Hợp đang học tập thứ của nàng, nàng cũng đang học tập thứ Ngụy Hợp cho bên này như đối như khát.

Văn tự, ngôn ngữ là cơ sở nhất.

Mà khổ học hơn ba tháng, rốt cuộc hôm nay đã có chút thay đổi về chất.

Lúc này, ngôn ngữ mà nàng dùng chính là ngôn ngữ của con người tinh tế.

Bởi vì cái gọi là biết người biết ta, mới có thể hiểu rõ đối thủ hơn, cuối cùng mới có thể đánh bại kẻ địch.

Lôi Tây luôn cho là vậy. Cô luôn tìm kiếm nhược điểm của thiên ngoại ác ma để đánh bại họ.

“Chín tổ ấn, theo thứ tự là Thủy, Hỏa, Đại Khí, thổ địa, kim loại, sinh mệnh, Quang, Âm, cùng với Hư Vô.”

“Tất cả đều cần phải nắm giữ sao?” Ngụy Hợp hỏi.

“Không cần, Tổ Ấn chỉ là dùng để câu thông môi giới cho người nhận thức bản thân. Người thuộc về thuộc tính gì, sẽ tự động thân cận tổ ấn kia, sau đó tìm được thích hợp phương hướng của mình.

Đây cũng là hỏa ấn thích hợp mà thôi.” Lôi Tây trả lời.

“Như vậy làm sao câu thông tổ ấn?” Ngụy Hợp học nhiều thứ trước đó như vậy, rốt cuộc đến một bước mấu chốt.

“Rất đơn giản, dùng máu của người vẽ ra đồ án chín cái tổ ấn, sau đó bất kể tổ ấn nào cũng không cách nào vẽ ra được, như vậy đại biểu người chính là cái kia.” Lôi Tây giải thích.

“Có nguy hiểm không?” Ngụy Hợp hỏi.

“Có. nói liền tổ ấn, nhận thức bản thân, sẽ có thể tiếp xúc được với bản thân hoàn chỉnh nhất.

Đây là quá trình tìm hiểu toàn bộ ý chí của bản thân. Trong thời gian cực ngắn, tất cả ý chí tiềm tàng đều sẽ chuyển thành ý chí mặt ngoài cực ngắn.

Sau đó thân thể của người tất cả đều sẽ dừng lại, rơi vào quanh hui. Bởi vì ẩn giấu ý chí, mới là âm thầm duy trì sinh mệnh của chúng ta.

Vì vậy sau khi câu thông thành công phải lập tức xóa bỏ tổ ấn, nếu không sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.”

“Câu thông ý chí tiềm tàng hoàn chỉnh của mình?” Trong lòng Ngụy Hợp khẽ động.

Hắn bỗng nhiên nghĩ đến, từ trước tới nay, linh năng rèn luyện, đều chỉ là một phần nhỏ của ý chí của bản thân, bởi vì nguyên nhân linh hoạt lười biếng, tuyệt đại bộ phận ý chí của hắn không thể chuyển hóa thành linh năng, chỉ có thể tiếp tục duy trì vận chuyển thân thể.

Mà bây giờ pháp môn của Lôi Tây lại nói có thể cạy được toàn bộ ý chí của hắn...?

“Sau khi toàn bộ ý chí đều bị cạy động, người sẽ tiếp xúc với sông mẫu cao cấp, người sẽ tiến vào trong đó ngao du.

Nếu như ý chí đủ mạnh, tất cả những gì người lưu lại trong sông mẹ.”

“Lưu lại dấu vết có ích lợi gì?” Ngụy Hợp hỏi.

“Không biết... Nhưng có thể lưu lại dấu vết, đều là pháp sư phi thường cường đại.” Lôi Tây giải thích.” Pháp sư như vậy, gần như khó mà bị giết chết.”

“Có ý tứ...” Ngụy Hợp cảm thấy hứng thú. “Hiện tại có thể bắt đầu sao?”

“Đương nhiên.” Lôi Tây gật đầu.” Ta cho người một phần pháp môn, pháp môn chiếu rọi màu tím, tổng cộng ba tầng, là dùng để giúp người tiếp xúc với ý chí ẩn giấu của bản thân.

Đương nhiên, pháp môn chiếu động thủy tinh màu tím rất khó, người tu thành càng nhiều thì tinh thần ý chí cũng càng nhiều. Nếu như đạt tới tầng thứ ba, như vậy người có thể cạy được hơn chín thành ý chí tiềm tàng.”

Nàng không hề hay biết, gia hỏa trước mặt mình rốt cuộc ẩn tàng bao nhiêu là ý chí khổng lồ.

Ngụy Hợp vẫn luôn khổ não, linh năng của hắn chỉ là tỷ lệ rất nhỏ khi chiếm được một phần nhỏ của ý chí tổng thể mà thôi.

Thân thể hắn ta cường đại, vốn cần ý chí cực kỳ cường đại điều khiển tự nhiên.

Hôm nay, nếu thật sự có thể cạy được toàn bộ ý chí của hắn, lợi dụng tất cả ý chí, như vậy... Linh lực của hắn sẽ mạnh tới mức nào?

Ngụy Hợp tương đối chờ mong điều này.

đầu trời càng thêm tinh hà chủ tinh.

Sart Lỗ mượn gia chủ của gia tộc.

Tuyết sơn ngoài cửa sổ liên miên chập chùng, không khí mát lạnh sáng khoái, từ cửa sổ thổi vào, mang theo mái tóc trắng dài trên vai Đa Hạ.

Nàng có chút nhú mày, đứng ở cửa sổ, tựa hồ là nhìn cảnh sắc bên ngoài, trên thực tế, là đang suy nghĩ một chuyện.

Cách một đoạn thời gian, mỗi chi nhánh đều phải tự mình đến chủ gia một chuyến, báo đáp tình huống, giao lưu tin tức.

Rất nhiều thứ, không thể thông qua kênh truyền tổng công cộng tiến hành liên hệ.

Chỉ có thể ngay trước mặt nói chuyện với nhau.

Nàng là người phụ trách tổng số hai mươi hai khu Ngân Tinh Tổng, là một trong những gia chủ, lần này trở về, rõ ràng cảm giác được có điều gì đó không giống với nàng.

Trước kia khi nàng trở về, cũng đã ngộ giống như phần gia chủ còn lại, bình thường không có gì lạ.

Khai hội xong, nhìn tương lai, tổng gia chủ Bành mào nói chuyện tây, sai sử mục tiêu gia tộc trong bao nhiêu năm tương lai.

Sau đó mỗi người đại biểu chi nhánh, xuất nhân tiến hành linh lực có thể so đấu.

Đây là nội bộ gia tộc so đấu, cho nên chỉ là điềm dừng lại.

Nhưng lần này, nàng trở về, không chỉ đã ngộ là chủ gia đích hệ tự mình đưa đi xe.

Ngay cả thái độ đối với nàng ta cũng bất đồng.

Đám hậu bối chủ gia mắt cao hơn đầu này, rõ ràng lại khiêm tốn hơn trước kia rất nhiều.

Buổi sáng mở gia tộc đại hội xong, hiện tại mọi người đều trở về phòng mình nghỉ ngơi.

Buổi chiều là buổi hội giao lưu của các thế hệ trẻ trong gia tộc, ngày mai là có thể so đấu linh lực.

Mỗi lần trở về, đều là những quy trình này.

Đương nhiên, phần thưởng so đấu cũng vô cùng mê người. Có tài nguyên nâng đỡ toàn bộ chi nhánh, có khuynh hướng tài nguyên đối với mỗi người, có vật liệu đặc thù được định ra...

Lần này đại nhi tử Lô Địch trở về, mang theo thê tử chính là ban thưởng giành lấy ba vị trí đứng đầu.

Tốt xấu gì hắn cũng kiếm được vài thứ tốt từ chỗ muội muội.

Muội phu Ngụy Hợp thỉnh thoảng gửi một ít đồ chơi tốt tới, phương diện thực chiến những vật nhỏ này đối với hắn tăng lên tương đối rõ ràng.

Thích thích thích.

Đột nhiên tiếng gõ cửa rõ ràng, cắt đứt mạch suy nghĩ của Đa Hạ Lợi.

Nàng lấy lại bình tĩnh, quay đầu lại.

“Vị nào là?”

“Ta, Đa Hạ Lợi.” Một giọng nói già nua từ ngoài cửa truyền đến.

Thanh âm là công công, cũng chính là tộc trưởng đương thời của Chu Tổ, Lăng Tây, Tát Đảo.

“Ta mang tiểu Toa Toa Lai tới thăm ngươi. Toa Toa vẫn luôn bảo muốn gặp ngươi, hiện tại cuối cùng cũng tìm được cơ hội.” Ngữ khí của Bành Tây tương đối ôn hòa hiếm thấy.

“Mời vào.” Đa Hạ Lợi sẽ không thật sự cho rằng đây là đứa con nhỏ nhất của chủ gia - Toa Toa, muốn chơi với nàng ta.

Rất hiển nhiên là Bành Tây tìm bà ta có việc, nhưng lại kiêng kỵ công công và con dâu ở chung một phòng, cho nên mới mời đến tiểu hài tử kệt lại.

Cửa phòng từ từ mở ra.

Loảng xoảng một cây gậy thủ chương màu vàng sậm, một thân treo bộ đồ quý tộc, tóc chải tương đối chỉnh tề, bên phải còn dẫn theo một Tiểu Béo mập mạp nhút nhát rụt rè.

Vào cửa, hẩn nhìn nhìn nhìn Đa Hạ Lợi.

Tính tình con dâu này vừa nóng vừa khó chịu, bất quá cũng may, chuyện lần này là bản thân nàng cũng từng tán đồng.

Vì vậy chắc không có vấn đề gì lớn.

“Nhiều Hạ Lợi. Ta đến là muốn bàn bạc chuyện về Bích Liên với ngươi.” Lang Tây nghiêm túc nói.

“Ý ngươi là... bên phía Mạnh Ngao Nam tước?” Đa Hạ Lợi cũng không hoàn toàn không biết gì cả.

Nàng mới tới không được mấy ngày, cũng đã nghe nói Mạnh Khang Nam tước dẫn con tới thăm hỏi.

Mà mục đích...

“Mạnh Bạc Nam tước độc đỉnh, hiện tại đã trở thành quang chiếu hơn ba mươi năm, cực kỳ xứng với Bích Liên...”

“Bích Liên kết hôn đã lâu.” Đa Hạ Lợi nhú mày.

*

*

*

“Kết hôn cũng không quan trọng, có thể ly khai được không, so với việc có thể khiến toàn bộ gia tộc đều hưởng lợi khi liên hợp hôn nhân, thì địa vị của Bích Liên hôm nay, hoàn toàn có thể có lựa chọn tốt hơn.”

Đa Hạ Lợi không nói gì.

Đúng vậy, mấy ngày trước, Bích Liên được lão sư nâng đỡ, phục dụng điều hòa dược tề, thành công đột phá đến quang chiếu.

Nàng không có lựa chọn lộ ra, nhưng gia tộc bên này vẫn thông qua việc xác minh biến hóa của nàng.

“Nếu như có thể cùng Mạnh Đốn Nam tước kết hợp, đối với toàn bộ chúng ta Sart Lỗ mà nói, đều là một lần vượt qua chất. Cho nên... Đa Hạ Lợi, người tới gọi Bích Liên Lai Tinh một chuyến đi.” Bàn Tây trầm giọng nói.

“...” Đa Hạ lợi hít sâu, “Lão gia tử, Bích Liên đã kết hôn.”

“Nhưng bà ấy đã bái một lão sư tốt. Không phải sao?” Bàn Tây cười nói.

Đa Hạ Lợi trầm mặc xuống, khẽ cúi đầu.

Qua trọn vẹn hai phút, nàng mới mở miệng một lần nữa.

“Mặc dù ta cũng cho rằng Bích Liên hiện tại không phải lựa chọn tốt nhất. Càng không cho rằng Ngụy Hợp kia là người xứng đôi, nhưng. Thật có lỗi...”

“Ý của ngươi là?” Nụ cười trên mặt Bàn Tây nhạt biến mất.

“Ý tứ chữ.” Đa Hạ Lợi bình tĩnh nói: “Nếu là rất sớm trước kia, Bích Liên còn chưa kết hôn, ta có thể đi thử thuyết phục nàng.”

Nhưng bây giờ, nàng đã lập gia đình nhiều năm, ta không muốn làm loại chuyện này, đối người khác không được sao?”

“Đối người lại có lão sư tốt như vậy sao?” Bàn Tây hỏi ngược lại.

“... Vậy thì tự ngài nói đi.” Đa Hạ Lợi trả lời.

“Ngươi...!” Sắc mặt Bàn Tây lập tức trầm xuống, một cỗ linh năng vô hình khổng lồ, áp lực từ trên người hắt phát ra.

Toàn bộ không khí trong phòng dường như đều bất động.

Tiểu cô nương ở Toa Toa Phi ở bên cạnh khuôn mặt nhỏ nhắn rõ ràng đã tái nhợt, đã bị dọa sợ rồi.

“Là một người mẹ, con biết rõ, Mạnh Ngao bên kia rốt cuộc là vì cái gì mà chọn Bích Liên. Bọn họ coi trọng không phải là người, mà là những vật khác.

Cho nên, cho dù nàng được gả qua, cũng chỉ mang đến bất hạnh và lạnh như băng.

Nhưng trượng phu của nàng hiện tại, giữa hai người mới là tình cảm thuần túy hơn. Ta không muốn sau này con gái hận ta.”

“Bọn hấn sẽ không làm như vậy, sẽ không lạnh lùng đối đãi một Bích Liên có nhân mạch mạnh mẽ của Đại sư.” Phát Lạp Ni trầm giọng nói.

“Đúng, nhưng Bích Liên trọng nhất tình cảm, lão gia tử muốn làm cái gì, tự mình đi làm đi, ta cũng không muốn làm chuyện ác như vậy.” Đa Hạ Lợi nói xong một đoạn cuối, dứt khoát xoay người không hề nhìn đối phương nữa.

Lan Tây tức giận đến cả người phát run, nhưng chính như hấn vì sao đến tìm nhiều Hạ Lợi ra mặt, cũng bởi vì nhiều Hạ Lợi là mẫu thân của Bích Liên, chỉ có nàng, mới có thể thuyết phục được đối tượng con gái thay đổi.

Nhưng không nghĩ tới, đối phương cự tuyệt gọn gàng.

Dưới cơn tức giận, khuôn mặt vuông cuối cùng vẫn là dùng thủ trượng đập xuống mặt đất một cái.

Ông.

Toàn bộ gian phòng lác lác một hồi, hấn hừ lạnh một tiếng, quay người rời đi.

Hôn nhân hiện tại của Bích Liên chỉ có thể nói là thích hợp, nếu như không có bên phía Mạnh Khang Nam kia chủ động nhắc tới, có lẽ hấn cũng sẽ không nảy ra tâm tư bực này.

Nhưng nếu cơ hội đã đến, nếu như có thể nắm bắt, cả gia tộc đều có thể một lần nhảy vọt lên một giai tầng.

Điều này đối với tương lai chức vụ của hấn có tiến thêm một bước hay không cũng có trợ giúp rất lớn.

Lại không ngờ rằng, sự tình chỉ là ở chỗ Đa Hạ Lợi, liền bị thâm tóm.

Mà lúc này Ngụy Hợp đang ở số 1~4 tinh, lại không biết có người dự định đào góc tường của hấn.

Y vẫn đang học tập phương pháp chiếu rọi Tử Thủy Tinh ở chỗ Lôi Tây.

Phương pháp này đúng như đối phương nói, rất khó.

Nó hơi khó một chút, không phải ở mức độ phức tạp mà là ở trên ngộ tính trừu tượng.

Bởi vì ngôn ngữ, văn tự, văn hóa, lịch sử lắng đọng, khác nhau.

Ngụy Hợp muốn hiểu rõ pháp môn này, có thể nói là tương đối khó khăn.

Trong pháp môn xen lẫn rất nhiều tín ngưỡng, thần học, còn có nguyên tố lộn xộn, thần linh lai nhái.

Cuối cùng, cụ thể là lặp đi lặp lại hiệu quả, cũng không rõ ràng.

Tựa như một đồng dược liệu nấu ra nước thuốc rất đậm, Ngụy Hợp biết chén canh này uống có thể chữa bệnh, nhưng rốt cuộc là tổ hợp dược liệu trong đó có hiệu quả, hẳn cũng không rõ.

Mà lĩnh vực này, hẳn cũng không có máy móc phụ trợ phân tích, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Bởi vậy, dưới sự học tập cách chiếu rọi của thủy tinh tím, tiến độ của hắn khá chậm.

Mà Bích Liên bên kia đột phá quang chiếu, khiến Ngụy Hợp vui vẻ, cũng khiến hắn mau chóng giải quyết chuyện bên này, tiến đến tìm nàng.

Vợ chồng thường sống chung với nhau không phải chuyện tốt đẹp gì.

Huống chi, hiện tại bọn họ đều đang xem xét, cũng nên suy nghĩ về chuyện của con sinh ra thôi.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Năm mươi bốn tháng trôi qua của đế quốc.

Dưới đáy một hạp cốc có chút âm u ở 1 nơi có chút âm u.

Ngụy Hợp một thân nuôi dưỡng, nhẹ nhàng lơ lửng trên mặt đất.

Dưới đáy là một phần lộ ra ngoài dòng sông ngầm, xung quanh là loạn thạch lởm chởm, vách đá tựa như đao gọt.

Ngụy Hợp rơi vào trên một tảng đá lớn bờ sông, từ trong ba lô sau lưng lấy ra một dụng cụ hình tròn.

Dụng cụ mở nắp ra, lập tức một vòng chắn động vô hình khuếch tán ra bốn phía.

Đây là toàn bộ công suất dùng để che đậy tín hiệu, là đồ tốt hẳn lấy được từ trên thân ba quang chiếu.

Lúc trước, thứ này có thể triệt để ngăn cách tín hiệu căn cứ tìm tòi, về sau lại bị Ngụy Hợp chủ động lưu lại chính mình.

Đương nhiên, hẳn cũng tìm kỹ thuật bộ, xác định bên trong có cửa sau và thiết bị theo dõi hay không.

Ba động vô hình che chắn trong nháy mắt bao trùm phạm vi mấy trăm mét chung quanh.

Ngụy Hợp mở ra kết quả, thử liên hệ với căn cứ, phát hiện không hề có tín hiệu, lập tức thấy thỏa mãn.

Rắc rắc.

Chợt một trận âm thanh máy móc ngán ngùi, thê thê trên người Ngụy Hợp tự động thoát ly thân thể, lộ ra huyết nhục thân thể cường tráng phía dưới hẳn.

Ngụy Hợp nhìn chung quanh một chút, rất nhanh tìm một vị trí bên phải thạch bích, trực tiếp đi qua.

Hắn rút con dao ngắn ra, “xoẹt” một tiếng.

Dao ảnh trong chớp mắt phân hoá ra vô số tàn ảnh.

Chỉ trong nháy mắt, trước mặt hẳn xuất hiện một vết đao cực lớn hình tròn.

Vết đao chậm rãi thâm hóa, hình thành một cái cổng vòm.

Nham thạch trong cổng vòm tự động nứt thành vô số khối, lăn xuống.

Chỉ trong nháy mắt một thạch động đơn giản đã hoàn thành.

Ngụy Hợp chậm rãi đi vào.

Một đường đào, một đường đào đi.

Rất nhanh, thạch động xâm nhập sâu xuống dưới trăm mét, hẳn mới dừng lại.

Trong động, Ngụy Hợp khoan chân ngồi xuống, quần áo trên người tự động thoát ly dưới tác dụng lực hút.

Lúc này trên thân thể gã đã hiện đầy rậm rạp chằng chịt hàng trăm con mắt màu tím.

Không phải là mắt nhân loại, mà là tử sắc ngoại hình nhãn cầu giống như cự ma ngàn mục.

Đây chính là thành quả những ngày qua của Ngụy Hợp.

Đôi với kết cấu huyết nhục của Thiên Mục Cự Ma, rốt cuộc độ mô phỏng cũng đến chín thành, còn một thành cuối cùng, Ngụy Hợp bị kẹt lại không tiếp tục.

Mà đang chờ tiến độ phản chiếu của hẳn.

Trải qua khoảng thời gian khổ luyện nghiên cứu, Ngụy Hợp thủy tinh tử sắc chiếu rọi pháp, cũng không ngừng tăng lên.

Nguyên lý của những bí pháp này, sau khi học xong, kỳ thật có thể kéo dài điều đó thành một quá trình.

Đó chính là, quá trình thành hình với thân thể của chính mình, từng tầng từng tầng hình dung thành thủy tinh tím trong suốt, như vậy quá trình.

Như vậy, từng tầng từng tầng khiến mình trở nên trong suốt, mới có thể cuối cùng chiếu rọi tất cả ý chí sâu nhất trong cơ thể.

Đương nhiên, nguyên lý nghe cũng rất đơn giản, nhưng thực tế thao tác rất phức tạp.

Cần các loại vật liệu, nghi thức, ký hiệu, ngoại lực hỗ trợ.

Còn phải có thời gian an bài.

Bất quá tất cả những thứ này, đều không còn là vấn đề.

Ngụy Hợp khoanh chân ngồi tại chỗ, khuôn mặt bình thản.

Bởi vì bây giờ hắn đã mắc kẹt ở tầng thứ nhất phản chiếu pháp môn Tử Thủy Tinh, dựa theo lời nói của Lô Tây, chính là hắn gặp phải bình cảnh, cần thời cơ mới có thể đột phá.

Khế ước này, rất nhiều pháp sư có thể một giây sau sẽ cảm ngộ đột phá, cũng có thể cả đời cũng bị kẹt lại, không cách nào động đậy.

Nhưng pháp lực pháp môn của nàng, cũng chỉ có pháp thuật chiếu rọi thủy tinh tím, cho nên Ngụy Hợp nếu muốn tu ra pháp lực, nhất định phải đi con đường này.

Bởi vì không còn lựa chọn nào khác.

“Ba tầng, có thể lần lượt cạy được ý chí ẩn giấu của ba bộ phận kia. Huyết, thịt, cốt.”

“Đáng tiếc, nếu như có thời gian, ta có lẽ sẽ từ từ, nhưng hiện tại chỉ có thể cố gắng hết sức.”

Ngụy Hợp thở dài trong lòng, nhanh chóng tiến vào trạng thái thủy tinh màu tím phản chiếu pháp luật.

Tầng máu thứ nhất chiếu rọi, hắn đã sắp hoàn thành.

Còn thiếu một chút xíu cuối cùng, hắn có thể triệt để quên đi máu, để nó triệt để chiếu rọi trong trạng thái biến mất.

Nhưng chỉ một chút như vậy, cũng đã làm hắn bị kẹt nhiều ngày.

Mặc dù Lô Tây vẫn một mực nói đây là hiện tượng rất bình thường, nhưng Ngụy Hợp không đợi được nữa rồi.

Lúc này hắn cảm giác được Pháp Cảnh Châu ở ngực, không chế ý niệm, đâm mạnh nó một cái.

Xuy!

Từng tia chất lỏng thanh lương từ trong viên ngọc phá cảnh tản ra, nhanh chóng chảy khắp toàn thân.

Thậm chí hao tổn chưa tới một phần mười của Phá Cảnh châu.

Mà đúng lúc này, Ngụy Hợp cảm giác pháp môn chiếu rọi mà mình vừa mới kẹt lại, hiện tại, một chút đã đem máu huyết triệt để hoá thủy tinh biến mất.

“Thành công rồi!” Ngụy Hợp nhẹ nhàng thở ra.

Ngay khi pháp chiếu tầng thứ nhất thành công, hẳn cảm giác ý thức của mình phảng phất rõ ràng hơn rất nhiều.

Hơn nữa cảm giác đối với thân thể cũng mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Phù...

Từng tia chân động vô hình bắt đầu từ trên người Ngụy Hợp tràn ra.

Hắn ngồi xếp bằng bất động tại chỗ, lẳng lặng chờ đợi biến hóa.

Dựa theo Lôi Tây nói, sau khi đột phá, chiếu chiếu pháp hội sẽ đem lượng ý chí ẩn giấu nhất định, chuyển hóa thành mình có thể khống chế tầng ngoài sử dụng.

Nhưng bộ phận ý chí này, cho dù có thể khống chế, cũng có hết sức dùng vận dụng.

Bởi vì bộ phận này là một bộ phận duy trì thân thể cơ bản vận chuyển, một khi lộn xộn, có thể dẫn đến cơ thể hỗn loạn, xuất hiện vấn đề.

Ngụy Hợp xác thực cũng không loạn động, hẳn chỉ ngồi yên tại chỗ cảm thụ.

Ngay từ đầu, chỉ là một tia lực lượng vô hình nhỏ bé, thúc đẩy gió bắt đầu lưu động.

Rất nhanh, gió yếu ớt này, cũng bắt đầu kịch liệt.

Đảo mắt mấy phút sau, khí lưu càng ngày càng mạnh, lực lượng vô hình hội tụ trên người Ngụy Hợp khiến tia sáng bên cạnh hắn cũng bắt đầu vận vẹo.

thiết bị chiếu sáng phóng ra ánh sáng, giống như từ một đường cong thẳng tắp biến thành đường cong, vờn quanh người Ngụy

Kỳ.

Từ võ đạo chân chính ban đầu, đi đến chân huyết kiêm tu, lại dung hợp cướp đoạt nhiều loại huyết mạch chân huyết.

Lại tới linh lực có thể tu hành.

Ngụy Hợp một đường đi tới, mỗi một hệ thống tu hành đều mài giũa ý chí của hắn.

Nếu như nói đại sư tử Nguyên Đô Tử và Ma Đa, trời sinh thiên phú cực mạnh, sau đó chậm rãi đem thiên phú phát huy đến mức tận cùng, cho nên mới có thể đi đến mức tận cùng.

Như vậy Ngụy Hợp bây giờ chính là từng bước từng bước mài giũa chính mình thành ý chí cực hạn.

Phá cảnh châu ở trong đó, cuộn cuộn không ngừng thông qua đột phá, mạnh mẽ đem ngoại vật dung hợp làm tài liệu, tằm bỏ ý chí bản thể của hắn.

Lúc này nếu có thể có linh năng kiểm tra đo lường dụng cụ, có thể phát hiện, linh năng Ngụy Hợp lúc này, giống như tên lửa, đang bay nhanh lên trên.

29.

35.

47.

50.

Vốn năng lực của hắn mới hơn hai mươi Linh Nhĩ, dưới sự phóng thích của bộ phận ý chí tiềm tàng, hắn nhanh chóng chuyển hóa thành linh năng.

Giờ khắc này, Ngụy Hợp mơ hồ hiểu ra.

Thật ra cái gọi là phân chia ý chí và linh năng.

Hai thứ này kỳ thực chính là một loại đồ vật, chỉ có điều bất động không thể động đây chính là ý chí.

Có thể nhúc nhích, có thể bị khống chế đi làm chuyện khác, gọi là linh năng.

Ý chí không lờ của hắn nhanh chóng chuyển hóa.

Hồng Linh Nhĩ nhanh chóng bay qua.

Sau đó là bốn mươi lăm.

Linh năng một mực xông đến đỉnh, đạt tới cực hạn cấp bậc quang chiếu, mới bị kẹt lại không thể tiếp tục.

Chỉ trong chốc lát ngắn ngủi, Ngụy Hợp thông qua ý chí ẩn tàng của mình phóng thích ra, mấy lần đã vượt qua các quang chiếu còn lại, cần rất nhiều năm mới có thể đạt tới linh năng tu hành.

Hơn nữa không chỉ có vậy.

Đúng lúc này, một tia linh năng bắt đầu tự động tổ kiến thành một đồ án tổ ẩn trước khi Ngụy Hợp luyện tập.

Mà lúc trước hẳn đã kiểm tra ra Tổ Ẩn phù hợp.

Là hư vô.

“Quả nhiên có vấn đề.” Ngụy Hợp trong lòng rung mình, chỉ phóng thích ý chí bản thân, không có nghĩa là có thể nắm giữ cao linh năng.

Loại năng lực cao linh có thể đối kháng với ý chí của Tinh Uyên, cũng không phải là loại linh năng bình thường có thể so sánh.

Ngụy Hợp lúc này cảm giác được u ám, bắt đầu hết sức chăm chú chú ý tới Hư Vô tổ ẩn đang nhanh chóng xây dựng kia.

Rất nhanh.

Vô số linh lực dệt thành sợi tơ màu lam nhạt, ở giữa không trung trước người Ngụy Hợp phác họa ra một đồ án thô ráp tựa đầu người thân cá.

Đồ án này chính là tổ ẩn đại biểu cho hư vô.

Ông.

Hư Vô tổ ẩn bỗng nhiên tỏa ra lam quang sáng tỏ, chiếu rọi toàn bộ động quật một mảnh xanh thẳm.

Ánh sáng màu lam càng ngày càng sáng, càng ngày càng chói mắt.

Cho đến khi Ngụy Hợp chịu không nổi quang mang này, không thể không nhắm mắt lại.

Một tiếng nổ mạnh vang lên.

Trong giây lát, Ngụy Hợp cảm giác toàn thân như mất trọng lượng.

Rầm một tiếng, hắn như rơi vào trong nước lạnh thấu xương.

“Chuyện gì xảy ra!?”

Ngụy Hợp cố gắng khó khăn mở mắt ra.

Lại phát hiện mình đang ở trung tâm một con sông màu xanh đậm.

Bốn phía trên mặt sông là bóng tối vô cùng.

Chỉ có một dòng sông màu xanh đậm, tỏa ra ánh huỳnh quang không biết từ đâu đến, cũng không biết chảy đến nơi nào, kéo dài trong hư không hắc ám.

Mà hắn, đang bị động theo con sông đi xuống hạ du.

Mặt sông chảy xiết, ước chừng rộng hơn ba mươi mét.

Nhưng lực lượng khổng lồ của Ngụy Hợp lúc này căn bản không sử dụng được.

Hắn dường như thoáng cái trở lại lúc còn nhỏ, về tới lúc còn nhỏ yếu lúc tập võ.

Hắn lơ lửng trên mặt nước, trong mắt, lỗ tai trong mắt, tất cả đều là nước sông màu xanh đậm.

Âm thanh rầm rầm vang lên, trong mắt hắn là cảnh tượng màu xanh đậm, là cảnh tượng duy nhất hắn có thể nhìn thấy.

“Nơi này là nơi nào?”

Ngụy Hợp miễn cưỡng giẫm lên mặt nước, bảo trì cân bằng trong dòng sông chảy xiết.

“Chẳng lẽ đây chính là Tinh Chi Linh Hà?!” Hắn chợt nghĩ đến một khả năng.

Không ai trả lời hắn.

Trước sau con sông không có bất kỳ sinh mệnh nào.

Có chỉ là dòng nước chảy xiết.

Chỉ là để Ngụy Hợp cảm giác có chút khó giải quyết chính là, theo gã không ngừng chống cự, dòng nước phảng phất càng thêm táo bạo phun trào lên.

Nước sông màu xanh đậm bắt đầu từ đằng xa từng chút từng chút góp nhặt lực lượng, chông chát vọt tới hẳn.

Ở phía xa xa chỉ là một gợn sóng, chờ đến gần liền càng lúc càng lớn, biến thành một cơn sóng lớn.

Sóng lớn cao tới năm thước, hung hăng đánh vào trên người Ngụy Hợp.

Lập tức đánh hẳn ngã vào nước sông.

Lần này lực đạo thật lớn, ngạnh sinh đem Ngụy Hợp đập chìm chìm xuống nước.

Hiện tại hẳn căn bản chỉ là trạng thái người bình thường, không có cách nào nghỉ ngơi, cũng không có cách nào dựa vào huyết nhục võ đạo hô hấp.

Ngụy Hợp điên cuồng giãy dụa, muốn nổi lên mặt nước.

Nhưng trong lúc lơ đãng, động tác hẳn đột nhiên dừng lại.

Chỉ thấy dưới đáy sông có một con sông.

Đáy sông, đang lẳng lặng nằm từng bộ từng bộ sinh vật nhắm mắt tựa như ngủ say.

Bọn họ lít nha lít nhít, tầng tầng lớp lớp, an tĩnh nằm ở đáy sông.

Toàn bộ nhắm mắt lại, giống như đang ngủ, không nhúc nhích.

Trong đó, có người cầm chấp pháp trượng, có quái vật đầu thú thân người, cũng có thú ô nhiễm quen thuộc dị thường.

“Đây là!?”

Lưu lại...

Lưu lại...

Nước sông chung quanh phảng phất có thanh âm đang nhẹ vang.

Lưu lại.... Người hòa làm một với chúng ta...

Một ý thức không lộ chậm rãi truyền ra trong nước sông.

“Thứ quý quái gì vậy!?” Lòng tư Ngụy Hợp dựng thẳng.

Quả nhiên, thứ có thể đối kháng với ý chí của Tinh Uyên đều không phải thứ đơn giản.

Cái tính ô nhiễm khủng bố của tinh uyên ý chí kia, đều có thể tinh lọc sạch sẽ, xem ra lực lượng ẩn tàng của tinh cầu này, chỉ sợ cũng cường hãn thần bí như nhau.

Loại âm thanh xung quanh còn như ẩn như hiện trong đầu hắn.

“Đến đây đi... đến đây đi.. uống nước sông, người vĩnh viễn ở đây...”

“Bất luận thời gian trôi qua, thân thể tan vỡ, rồi sẽ có một ngày, người sẽ tái hiện lại...”

Âm thanh kia phảng phất mang theo một lực dụ hoặc cực kỳ cường đại nào đó, khiến đáy lòng Ngụy Hợp sinh ra một cổ xúc động mãnh liệt, muốn uống nước sông, muốn chìm vào đáy sông.

Nhưng ý chí võ đạo của hắn kiên định cỡ nào, lập tức ngăn chặn tạp niệm, cưỡng ép nổi lên trên.

Sóng nước cũng không ngừng chụp đánh hắn, ý đồ ngăn cản hắn nổi lên.

Hai bên đối kháng, hai tay Ngụy Hợp điên cuồng vung vẩy.

Sóng nước bắt đầu khởi động, dần dần cuốn lên rất nhiều thứ dưới đáy sông.

Ngụy Hợp vung vẩy lung tung, bỗng nhiên bắt được một thứ gì đó lạnh buốt như băng.

Rầm rầm!

Trong giây lát, hắn mở hai mắt ra, miệng lớn khom lưng thờ hỏn hển.

Trong động nhất thời chỉ có tiếng hô hấp kịch liệt của chính hắn.

Hắn nhìn chung quanh một chút, chính mình vẫn như cũ ở chỗ cũ, vẫn còn trong động.

Chung quanh cũng không có sông ngòi xanh đậm gì, càng không có thanh âm kỳ quái.

Từ đầu đến cuối chỉ có một mình hắn ta.

“Vừa rồi... Vậy chắc là Tinh Chi Linh Hà rồi... Quả nhiên không hổ là tồn tại có thể đối nghịch với Tinh Uyên, quả nhiên là tà môn.”

Ngay cả ý chí như hắn ta cũng suýt trúng chiêu chứ đừng nói là người bình thường.

Ngụy Hợp nhanh chóng kiểm tra tình trạng toàn thân.

Nhưng ngoài dự liệu là toàn thân hắn trước nay chưa từng có.

Linh năng khổng lồ, gần như sắp tràn ra ngoài, hình thành một tấm thuẫn màu lam xung quanh thân thể.

Thân thể máu thịt sung mãn, tế bào sức sống dư thừa, tựa như mới được điện giật vậy.

Tràn ngập năng lượng.

Hơn nữa...

Ngụy Hợp bỗng nhiên sửng sò.

Trên tay phải của hắn, không ngờ vừa vặn nắm lấy một thứ.

Đó là... một cuộn sách màu vàng sậm, rách nát?

“Ngươi sẽ trở lại.”

Một ý thức khổng lồ mà mờ mịt hóa thành thanh âm kích động trong đầu Ngụy Hợp.

Không biết xảy ra chuyện gì, Ngụy Hợp mơ hồ cảm giác, ý thức khổng lồ này phảng phất có chút quen thuộc...

Giống như hắn đã từng tiếp xúc với đối phương thật lâu rất lâu trước đây.

Hắn lấy lại bình tĩnh, lật qua quyển trục xem xét.

Trên đó dường như đều là một loại văn tự có chút quen mắt.

Chợt, Ngụy Hợp phục hồi tinh thần lại, loại văn tự này nhìn qua cong queo uốn lượn, tựa như là từng con tiểu trùng vẩy vẹo.

Nhưng trên thực tế, đây là...

“Chữ viết cổ của Đông Tát Luân Đế Quốc....” Hắn nhớ ra rồi.

Bây giờ tam đại đế quốc đang giữa không trung, nhiều năm qua hắn cho dù trầm mê vào nghiên cứu, cũng không có khả năng không tìm hiểu những điều này.

Ở trên luận văn rất nhiều điển tịch, hắn cũng đã từng thấy học viện đưa ra sách vở Đông Tát luân hồi.

Trong đó đoạn văn tự tương tự loại văn tự trước mắt này.

“Con sông mới rồi lại có thể ảnh hưởng trực tiếp tới thực chất của ta.... Quả nhiên lợi hại...” Ngụy Hợp sợ hãi.

“Không đúng!” Hắn đột nhiên dừng lại: “Quyển sách này trong mắt ta là vật thật, nhưng nó thật sự là vật thật sao?”

Hắn nhắm mắt lại, mở mắt ra...

Quả nhiên trong tay không có vật gì, không có cái gì cả.

Trái lại năng lực cao linh mà hắn một mực tâm niệm niệm, hiện lên hạch tâm linh năng khổng lồ của hắn, phảng phất một sợi tơ màu xanh đậm.

Tuy chỉ có ngàn ấy điểm này, nhưng đủ để sử dụng là được.

731

Ngụy Hợp thử rót Cao Linh lực vào trong mắt, lập tức cảm giác hết thấy chung quanh đột nhiên lóe lên.

Nguyên bản bên trong động trống trải, bỗng nhiên nhiều ra từng tia từng tia lưu động màu lam.

Những sợi tơ này lít nha lít nhít, tạo thành từng dòng suối, chảy xuôi trong không trung.

Chúng không nhìn vách tường, coi nhẹ tất cả vật chất, trực tiếp xuyên thấu qua tất cả vật chất trên vách tường.

Phảng phất như ảo ảnh.

“Quả nhiên hữu dụng!” Ngụy Hợp trong lòng thở phào nhẹ nhõm, một tia linh năng cao này, quả nhiên có thể để cho hắn tùy ý nhìn thấy Tinh Chi Linh Hà.

Hơn nữa một tia cao linh này có thể cho hắn cảm giác cực kỳ cứng cõi, giống như vô luận dùng cái gì cũng không thể chặt đứt được nó.

“Cụ thể có tác dụng hay không, chờ đến lúc đó đột phá lại nói. Hiện tại linh năng cũng đạt tiêu, hết thấy còn thiếu xin rạn nứt vật chất rồi...”

Đối với chiếu rọi khác, chiếu cho nứt biến, là một lựa chọn, một khả năng cực lớn là toi mạng không theo quy luật nào.

Cũng là một lần đánh bạc.

Thành công thì nhảy Long Môn.

Thất bại thì thân tử đạo tiêu.

Nhưng đối với Ngụy Hợp mà nói, hắn tin tưởng Phá Cảnh Châu, bởi vì năng lực đột phá này chưa bao giờ để cho hắn thất vọng.

Cho nên, nỗ lực đi về phía trước, tận cùng theo con đường, mới là cuộc sống mà hắn nên sống.

Ngụy Hợp có rất nhiều lúc, kỳ thật đều có cảm giác cực mạnh không an toàn.

Hắn cô độc, muốn tìm được đại sư tử và sư tôn Lý Dung.

Hắn cũng sợ hãi, sợ mình sẽ bị tra ra lai lịch và thân phận thật sự của mình.

Cương vực của ba đại đế quốc vô cùng rộng lớn, cường giả tầng tầng lớp lớp, nếu quả thật bị phát hiện ra lai lịch của hắn, như vậy chờ đợi hắn, rất có thể sẽ bị các loại thí nghiệm giải tỏa nghiên cứu.

Vĩnh viễn không được tự do.

Vì vậy, để không khiến mình sợ hãi, hắn nhất định phải tiến về phía trước.

Sau khi hoàn thành đột phá, Ngụy Hợp đi ra khỏi động quật.

Bên ngoài trời sáng ngời, có chút chói mắt, nhưng hắn lại có loại ảo giác giống như hôm qua.

Nhìn người cuối cùng trước sau chỉ còn hơn nửa canh giờ.

Hắn đóng lại, mặc vào nuôi dưỡng thân thể một lần nữa.

Mới vừa mặc vào, tín hiệu liên kết một dây, lập tức có tin tức tích trữ không ngừng lóe lên truyền ra.

Ngụy Hợp nhìn, phần lớn là Bích Liên hằng ngày nói chuyện phiếm.

Cách mỗi tuần nàng lại tiến hành các loại chuyện nhàn tạp với Ngụy Quốc báo cáo.

Mà Ngụy Hợp cũng vậy, hai người nói với nhau các chi tiết.

Bích Liên chia sẻ cảm ngộ của chính mình trước khi đột phá quang chiếu, lo lắng.

Nàng lần này đột phá, trước đó căn bản không nói với Ngụy Hợp, thẳng đến sau khi đột phá, mới đề cập đến.

Điều này cũng làm cho Ngụy Hợp hung hăng trách về nàng một lần.

“Vậy lúc nào người mới kết thúc? Quang Chiếu Cốt Hội của ta có thể đến đây không?” Bích Liên hỏi nhỏ phía bên kia thông tin.

Sau khi chiếu sáng tăng lên, sẽ dựa theo quy củ để mở một ánh sáng nhỏ tụ hội.

Bình thường mà nói, nếu có ánh sáng chính mình quen biết, có thể mời đến cùng một chỗ. Nhưng nếu như không có, hệ thống của đế quốc sẽ tự động phân phối một ít quang chiếu ở khoảng cách gần, cũng sẽ phát ra lời mời.

“Chỉ sợ không tới được.” Ngụy Hợp áy náy nói: “Ta cũng đã tới thời khắc máu chót. Lúc trước ta đã định vị vị ở mục tiêu, hiện tại chờ trưởng quan cao nhất trở về sẽ đích thân thăm dò.

Thuận lợi mà nói, sau khi thăm dò xong là có thể rời khỏi ngôi sao số 1.”

“Đã lâu không gặp mặt... Không ngờ.... Bây giờ chúng ta cùng nhau vượt qua cửa ải khó khăn nhất. Giống như năm mơ vậy...” Bích Liên có chút cảm khái.

“Cho nên, chúng ta về sau có thể cùng sống đến sáu trăm tuổi?” Ngụy Hợp cười nói.

“Đúng vậy a... Trước đó còn lo lắng cho người, bây giờ thì hay rồi, người còn đi trước. Tuy nhiên vẫn cần điều chỉnh gen tính mạng, người lớn hơn ta nhiều lắm, kéo dài tuổi thọ một chút, sau này chúng ta cùng đi là tốt nhất.”

“Những chuyện này sau này sẽ cân nhắc lại, chúng ta còn trẻ. Mọi chuyện ở đó đều thuận lợi chứ, có cần tiền không? Ta sẽ chuyển cho người.”

“Không dùng, đủ rồi. Bất quá mấy ngày trước, người đoán ta ở bên này đụng phải ai?” Bích Liên cười nói.

“Ai?”

“Trong đó kìa!”

“Cái này thật đúng là trùng hợp.” Ngụy Hợp cười nói.

Đúng lúc này, Bích Liên bên kia truyền đến nhắc nhở số hai.

“Được rồi, lão sư của ta đã gọi ta, lần này ta chuẩn bị mượn cơ hội triều một sư tử ở gần đây về đây, làm quen với ta. Ta đi chuẩn bị trước a?”

“Đi đi. Ta cũng bắt đầu bận rộn.” Ngụy Hợp gật đầu.

“Ừm, hoàn cảnh bên ta tốt, chờ người tới sẽ biết, ta đều muốn định cư ở chỗ này. Y tế, giáo dục đều rất hoàn thiện, sau này tiểu hài đến trường huấn luyện đều rất thuận tiện... Được rồi không nói nữa, đi trước.”

“Hồi bẩm.” Ngụy Hợp gật đầu.

Tin tức đứt đoạn.

Khóe miệng của hắn bắt giác lộ ra vẻ tươi cười.

Ngay sau đó lại lật xem những tin tức còn lại.

Trừ bỏ một ít người không quan trọng ra, trừ bỏ đóa sen kia chính là tin nhắn từ trong mật thất.

Ngụy Hợp kiểm tra tin nhắn nhắn, nhanh chóng quét mắt nhìn chữ viết phía trên.

Sắc mặt hắn khẽ biến, trong mật thám có nhắn lại nói, hắn sẽ tự mình dẫn đội thăm dò ngọn núi lửa kia, tìm kiếm ngọn nguồn Tinh Linh Hà.

Hơn nữa, ngoại trừ hắn ra thì hắn còn nhờ hai vị viện chủ giúp đỡ, cùng nhau xuất thủ tương trợ.

Bắt Ngụy Hợp phải chiêu đãi hai vị ngoại viện này cho tốt.

“Ngay cả cái cấp bậc kia của Tinh Linh Hà cũng không dám một mình giải quyết sao? Xem ra hắn hắn là biết một chút cơ mật trong đó.”

Trong lòng Ngụy Hợp suy đoán.

Hắn nhìn tin tức thời gian, xoay người cấp tốc bay lên.

Trở lại trung tâm nghiên cứu, Ngụy Hợp nhanh chóng tìm đến vài tên phó thủ hoan nghênh việc làm phân phó xuống.

Lần này hai tên ngoại viện trong mật thám mang đến, cũng không biết là tính tình gì.

Cho nên bất kể nguyên nhân gì, Ngụy Hợp đều phải tận dụng hết khả năng tận thiện tận mỹ.

Thậm chí hắn còn gọi đám người An Tát hẹn các địa phương đang bị bắt ở bên ngoài trở về, cùng nhau tham dự chuẩn bị.

Hai ngày sau...

Ngay phía trên nghiên cứu, một đạo dao động vắn vẹo bỗng nhiên lóe lên lướt qua.

Sau khi gọn sóng tản đi, trên bầu trời đột ngột xuất hiện thêm một chiếc chiến hạm màu bạc dài mảnh.

Dưới đáy chiến hạm mở ra, ba bóng người mặc trang phục màu lam, trên người đều có tiêu chí của Bành Toa đế quốc, từ dưới đáy cửa chậm rãi bay ra.

Leng keng leng keng leng keng!

Hai tiếng vang còn chưa truyền tới mặt đất, ba đạo nhân ảnh đã đi tới nghiên cứu trung tâm đại môn.

Mà di thể yêu thích di thể dẫn đầu, đầu kim thép tự động mở ra, lộ ra gương mặt quen thuộc bên trong mật thiết.

“Mạc đại, mượn Uyển, lần này các người có thể tới, ta thực sự rất vui.” Hắn quay đầu lại nhìn hai người, thần sắc chân thành tha thiết.

“Ai bảo lúc trước người cũng từng giúp ta như vậy, không tính là quan hệ của ta, mà chỉ cần nhân tình này, ta cũng phải tới.” Cái thứ bên trái hai bên cơ thể đằng sau, phát ra thanh âm hùng hậu của nam tử.

“Lời ta nói, người chỉ cần nhớ rõ, chờ tới lúc ta cần người giúp, đừng chối từ.” Một người khác là nữ tử, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Ba người lục tục đi vào trung tâm nghiên cứu, Ngụy Hợp đã dẫn đội đi vào trong sân đợi ở bên ngoài.

“Ngụy Hợp, An Tát bát, hai vị này là bạn tốt của ta, vượn tốt và Mạc đại của ta. Bản đồ người an bài cũng phát cho bọn họ một phần.” Trong sâm phân phó nói.

“Hiểu rõ.” Ngụy Hợp nhanh chóng tiến lên, hỏi rõ số hiệu của hai người, sau đó tặng thêm bạn tốt, gửi tin nhắn.

Sau đó là an bài người, dẫn ba người đi tìm hiểu hoàn cảnh nơi đây.

Tất cả đều đã được chuẩn bị sẵn từ trước.

Ngụy Hợp cũng không phí tâm, để những người khác đi làm việc, chính mình đứng ở một bên chuyên môn chờ nghe lệnh.

Rất nhanh, một giờ sau.

Hai vị đại lão này, dứt khoát ngồi xuống nghỉ ngơi trong một cửa hàng bán vui ngoài khu trung tâm.

Ngụy Hợp cho bọn hắn chút ăn uống, đợi ở một bên.

Không bao lâu, trong mật thám cũng tới, cùng hai người nhỏ giọng trò chuyện về an bài cụ thể.

Bọn hắn đang nói chuyện rạn nứt, Ngụy Hợp không nghe được âm thanh, chỉ có thể nhìn thấy miệng bọn hắn khẽ động, hết thấy liền an tĩnh lại.

Rất hiển nhiên là đang truyền âm cho linh hồn.

Rất nhanh, trinh sát quay đầu về hướng Ngụy Hợp.

“Ngụy Hợp, đã kiểm tra xong bên trong núi lửa chưa?”

“Đã làm xong, tòa núi lửa này quanh năm phun trào, lúc các người đi xuống chú ý mang theo bao trang bị bên ngoài cần thiết.” Ngụy Hợp dặn dò.

“Ừ. Mỗi một thứ người đều chuẩn bị một phần là được.”

“Vâng.”

Ba người Sùng Lý, việc này không nên chậm trễ, buổi chiều ngày hôm đó đã mang theo các loại tài liệu.

Ngụy Hợp mang theo đội ngũ ở trung tâm nghiên cứu tùy thời giám sát đại cục, An Tát thế chỗ hắn, đi tới núi lửa.

Buổi chiều có ba giờ năm mươi.

Một hàng ba vết nứt lớn dẫn đội, tạo thành đội ngũ, rời khỏi căn cứ.

Tại dưới dẫn đội Quang Chiêu Ma Tỏa, bọn họ tổng cộng hợp thành đội ngũ hơn trăm người.

Chính thức thăm dò chỉ có bốn người bọn họ, những người còn lại đều dùng để ngăn chặn ảnh hưởng và quấy nhiễu bên ngoài.

Cả một chiếc chiến hạm dài mảnh, chở tất cả mọi người, trực tiếp bay về phía ngọn núi lửa vô danh nằm trên trán Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp thì đi cùng nhóm nghiên cứu còn lại, đứng trước màn sáng hình chiếu cực lớn ở trung tâm nghiên cứu.

Nhìn vào trong màn sáng, bọn trong mật thất từng bước tiến lên.

“Không thể không nói, thể nghiệm này cực kém. Rất nhiều quái vật, mới vừa nhìn thấy một chút màu sắc làn da, đã biến thành chia năm xẻ bảy huyết nhục tàn dư.” Ngụy Hợp cảm thán nói.

“Thứ hạng Liệt Biến không phải là thứ mà chúng ta có thể phỏng đoán. So với người bình thường, tính mạng của Liệt Băng Chân Nhân đã đời đi hai lần, hoàn toàn có thể được xưng là không phải nhân loại tồn tại.” Kỳ Nặc ở một bên phụ họa nói.

Ngụy Hợp cười cười, không nhiều lời thêm.

Màn sáng cực lớn trước mắt phi thường khô khan.

Dưới điều kiện quan trọng nhất hiện nay, bất kể gặp phải vật gì, đều sẽ được giải quyết trong khoảng thời gian cực ngắn, sau đó giải quyết bởi ba vết nứt.

Nhưng tốc độ di chuyển của bọn họ trong mật thất cũng không nhanh.

Theo chỉ tiêu bên cạnh kiểm tra đo lường, bọn họ đang phải thừa nhận áp lực mà nước biển mang tới vượt xa bên ngoài.

Ngụy Hợp xem xong tiến độ, trong quang sáng tất cả đều chỉ chút lộ tuyến quanh co.

Đám người Khuê Tra mới đi một chút, khoảng cách đi còn xa.

Hắn thẳng thắn mở ra kết quả ngắn ngủi, nối liền với mạng lưới tinh hệ.

Đây cũng là sở thích duy nhất của hắn ở trên tinh cầu này của hắn, trừ việc tu luyện ra.

Bởi vì xuất thân bởi vì nguyên nhân, Ngụy Hợp nhanh chóng quét mắt trên kênh sò vừa mới bắn ra.

Nhìn thấy tin tức có biến dị nhân liên quan, liền nhanh chóng lướt qua.

“Nói với người biến dị không.”

“Biến dị người cướp phi thuyền, trở thành tinh cầu hải tặc.”

“Phân tích nguyên nhân biến dị thành người biến dị.”

“Lai lịch của người biến dị, và lịch sử.”

Bởi vì Ngụy Hợp thường xuyên tìm kiếm tin tức của người biến dị, cho nên lúc này hắn vừa mở ra, liền giới thiệu cho hắn những thứ này.

Ngụy Hợp tùy tiện ấn mở một trong số đó, từ từ xem xét.

Cái văn chương này vẫn như trước hay nói, đối với định nghĩa của người biến dị vẫn giống như trước.

Nhưng hắn đưa ra một quan điểm trọng yếu chính là, biến dị nhân đồng dạng cũng là ô nhiễm thú.

Đối với người biến dị như Ngụy Hợp, hơn nữa còn là biến dị cực kỳ cường đại, tam đại đế quốc một mực coi là đồ ăn phụ thuộc của Tinh Uyên ô nhiễm.

Là uy hiếp tiềm tàng ô nhiễm.

Dựa theo tin tức này, quan điểm trong rất nhiều học phái của tam đại đế quốc, sinh mệnh của người biến dị là sâu nhất, ẩn tàng ý chí của Tinh Uyên.

Bọn họ lúc nào cũng có thể bộc phát ô nhiễm, bị Tinh Uyên chuyển hóa thành thú ô nhiễm tập kích nhân loại.

Loại ý chí ẩn sâu nhất của Tinh Uyên này, căn bản không thể thanh trừ được.

Có tổ chức nghiên cứu, từng bồi dưỡng một số biến dị nhân thăng cấp, mãi tới khi bọn hắn đạt tới một cấp độ trung bình cao hơn.

Sau đó lại đưa người biến dị này tới biên giới tinh vực của Tinh Vực.

Căn cứ khoảng cách, người biến dị bị Tinh Uyên không chế trong phạm vi.

“Ý chí không cách nào trừ tận gốc Tinh Uyên?” Ngụy Hợp lần nữa dùng một tia cao linh năng, chuyển động qua một bên trên người mình, dừng nói đến.

Lại bị hắn phát hiện một chút manh mối.

Lúc trước hắn cho rằng đã hết một tia khí tức ô nhiễm, lúc này lại bắt đầu xuất hiện rồi.

Nhưng cường độ vô cùng yếu ớt, yếu ớt, nếu hắn không cẩn thận cảm thụ, ngay cả bản thân cũng không cảm giác được.

Không biết là trước đó có làm hết các điều chỉnh gen hay không, bây giờ mới xuất hiện.

“Là Tinh Uyên sao...”

Nghĩ đến Tinh Uyên, Ngụy Hợp lại nghĩ tới quyền trục da vàng mình lấy được kia.

Chỉ trên quyền trục kia hắn đã dịch ra được từng cái một.

Đó là một phần pháp môn, dùng để liên hệ với một pháp môn tế tự cường đại nào đó.

Ngụy Hợp hoài nghi lai lịch thứ này có vấn đề, cho nên pháp môn cũng tạm thời cất giữ, không động vào nó.

Ngao!!

Đột nhiên, một tiếng cự thú gầm rú vang lên, rồi màn sáng trước mặt nổ tung, tựa như sấm sét.

Tất cả mọi người giật nảy mình.

Đó là một con quái vật đầu trâu thân người, hai tay cầm chiến phủ. Phía sau nó là một đầu tóc dài giống như Ngụy Hợp, tựa như vô số con rắn nhỏ.

Lúc này nó lại đang đánh nhau có hồi qua có lại với mật thám.

Hai mắt Ngụy Hợp nheo lại, nhìn về phía tiêu ký tham gia bên cạnh.

Tham số biểu hiện, ba người trong mật thám lúc này thừa nhận áp lực năm ngàn tấn cường đại tương đương với áp lực năm ngàn tấn một người.

Hơn nữa còn có Tinh Chi Linh Hà.

Lúc này hai mắt Ngụy Hợp đã nhìn thấy những thứ mà trước kia không nhìn thấy, dưới sự giúp đỡ của Cao Linh, gã có thể thấy rõ, ba người trong lồng sắt đang đứng ở trung tâm Tinh Linh Hà.

Linh lực của bọn họ bị dòng nước to lớn xông tới không ngừng lay động.

Giống như Ngụy Hợp lúc trước.

Đúng lúc này, đại lão Liệt Biến tên là Mậu An Thiển sau lưng tiến lên.

“Để ta mở đường.”

Hắn nhún nhún vai, sau đó nhường vị trí dẫn đầu ra.

Dương An hừ lạnh một tiếng, vung tay lên.

Lam quang lóe lên.

Trong nháy mắt đầu quái vật kia ngã xuống đất, hóa thành chất lỏng màu xanh lam, cấp tốc bốc hơi.

Đội ngũ ba người lại lần nữa tiến lên, lần này thuận lợi hơn nhiều, đi thẳng tới vị trí nham thạch nóng chảy dưới mặt đất bất đầu sôi trào.

Không có ngăn cản, thỉnh thoảng nhảy ra mấy con dã thú, ô nhiễm thú, cũng chỉ là chuyện tiện tay vung lên mà thôi.

Ba người rất nhanh đã tới chỗ sâu trong núi lửa.

Sau đó thông tin đứt quãng, hiển nhiên bọn họ có bí mật không thể để cho người ngoài biết.

Hỏa sơn động đỏ sậm.

Ba người Khuê Lý tách ra kiểm tra hoàn cảnh xung quanh, xác định không có thứ gì có thể quấy nhiễu bọn họ.

“Loại linh khí này giống như bị áp lực, quả nhiên nơi đây cũng có long tâm.” Mạc đại cảm thán.

“Đây chính là nhiệm vụ của ta, lần này nếu như tìm được thành công, công lao sẽ chia cho các người một nửa.” Trong một mạc mỉm cười nói.

“Vậy thì được rồi. Nhưng Long Tâm không dễ lấy...”

“Phản kích của bản năng tinh cầu quả thật rất phiền, nhưng so với thu hoạch thì không tính là gì cả.”

Long tâm là ý nghĩa trái tim của Cơ Long.

Thực ra, một cỗ long cơ, cần rất nhiều long tâm, không phải một viên là được.

Mà hiện tại, Bành Toa đế quốc đang tích cực chuẩn bị cho chiến tranh, tạo ra long cơ thuộc về riêng mình.

Bởi vì đối với loại tài liệu này đều tương đối thèm thuồng.

Ba người rất nhanh tìm được một cây cột đá lẻ loi trợ trợ trong hồ dung nham.

Trên đỉnh cột đá, màu sắc của một viên đá, hoàn toàn khác với những viên còn lại.

Mật thám thờ phào nhẹ nhõm, đưa tay ngắm nhìn đường ranh giới màu sắc kia, lần lượt vẽ lại.

Rất nhanh, cách một tiếng, tảng đá rơi xuống, bị hấn cản thận tiếp được, sau đó để vào cách ly hộp.

“Thành công, hữu kinh vô hiểm.” Hấn thờ dài.

“Nhớ lời hứa của ngươi.” Dương An nói.

“Yên tâm. Đi ra ngoài thì thực hiện. Nhưng mà ta cũng thật thiệt thòi, sớm biết như vậy ta liền một mình đến lấy.” Trong tiếng cười khổ.

“Vậy ngươi có thể sẽ chết.” Mạc đại bên cạnh thân nhiên nói, ta vừa phát hiện ra, ở dưới này, cất giấu một đại gia hỏa cấp độ cực cao. Nếu như ngươi tới một mình, nó nhất định động thủ.

Bây giờ chẳng qua là vì ba người chúng ta ở cùng nhau nên lựa chọn giả chết.”

Hấn ta bật cười khanh khách.

“Lại nói tiếp, trong mật thám ngươi tìm được hai tên thủ hạ này từ đâu?” Mạc đòi tiếp tục nói.

“Làm sao? Có phải rất hâm mộ hay không? Đại bộ phận sự tình bên số mười tám, đều là hai người bọn họ hợp tác giải quyết. Ta chỉ hỗ trợ ngăn chặn kẻ thù bên ngoài, còn lại cái gì cũng không làm.” Trong Tý có chút đắc ý.

“Những người còn lại cũng không sao, đều là kiến mà thôi. Nhưng chủ quản nghiên cứu kia, một thân linh lực cũng sắp tràn ra ngoài rồi. Hấn là giá trị của giới hạn.” Mạc đại trầm giọng nói.

“Ồ?” Hai mắt trong mật thám hiện lên một chút kinh ngạc:

“Ngươi nói thật chứ?”

“Đương nhiên. Năng lực dò xét của ta, cho dù là trong học phái, cũng ít có người có thể so sánh cùng cấp.” Mạc đại gật đầu.

“Nhưng hấn mới đột phá Quang Chiếu bất quá mười năm...” Trong mật thám cảm thán.

“Vậy thì là thiên tài rồi. Sau khi chiếu sáng tích lũy linh lực chủ yếu dựa vào bản thân để tu luyện và uống thuốc.

Còn có một số linh thuật do người ta tu luyện, là bắt đầu phát lực ở giai đoạn này, tăng trưởng nhanh cũng là rất bình thường. Người nọ phỏng chừng chính là một trong số đó.”
Tráng dục thuận miệng nói, vừa động thủ tiến hành niệm phong tồn mẫu đá bị chém rơi xuống.

“Cho dù như vậy cũng rất nhanh thôi, hắn có ý định tiếp tục đột phá không?” Mạc đại trâm giọng hỏi.

“Hắn là có, bằng không thì như vậy điên cuồng tăng lên linh năng cũng không có ý nghĩa. Bất quá bây giờ nói những điều này còn quá sớm. Quang chiếu vọt dòi tới đây, có bao nhiêu người chết ở cửa ải này? Chờ hắn còn sống rồi nói sau.”
Dương An tùy ý nói.

Sau khi đạt tới vết nứt, tầng thứ sinh mệnh đã kéo giãn chênh lệch như trời với đất.

Cho nên, rất nhiều người ở trong cấp độ này, cùng lắm là quan tâm đối với ánh sáng yếu hơn mình một tầng.

Mà thấp hơn, đối với bọn hắn mà nói, chỉ cần một cái linh thuật xuống dưới là có thể chết sạch một mảnh.

“Nếu như hắn có thể sống sót, ta sẽ đề cử hắn gia nhập học phái của chúng ta.” Trong mật thất nghiêm túc nói.

“Tùy ngươi thôi.” Mậu Uyển lạnh nhạt nói. Nàng ở một tinh hệ hằng khác bố trí một trò chơi, một trò chơi để sàng lọc ra hạt giống truyền thừa tốt hơn, hiện tại gần như có thể trở về thu gặt.

Ba người thu thập đồ đạc xong xuôi, mang theo một cột đá, nhanh chóng rời khỏi.

Sau khi đi vào cần phải cẩn thận từng li từng tí một, ra ngoài sẽ nhanh hơn rất nhiều.

Chỉ là không đến năm phút, ba người từ vị trí núi lửa trở về trung tâm nghiên cứu.

Ngụy Hợp tiến lên hỗ trợ kiểm tra xác định trang bị.

Chuông yêu đang tiếp nhận kiểm tra, bỗng nhiên liếc mắt nhìn hẳn.

“Người định trùng kích Liệt Biên?”

Ngụy Hợp sững sốt, không biết bị nhìn ra thế nào.

“.....”

“Đúng vậy thừa đại nhân.” Tuy nhiên hẳn cũng chẳng có gì để che giấu, dù sao chỉ cần yêu cầu tài liệu rút biển từ trong mật thám đi xin, chuyện này sớm muộn gì tất cả mọi người cũng sẽ biết.

“Không sợ chết?”

“Sợ.” Ngụy Hợp gật đầu.

“Sợ còn xông lên?” Dương Ngao Uyên có chút hứng thú.

“Sợ chết già.” Ngụy Hợp nói xong hai chữ phía sau.

“Thú vị.” Trong mắt Dương An lóe lên ánh sáng lộng lẫy quý dị.

Nàng sống chín trăm năm, hạng người gì mà chưa thấy qua? Nhưng Ngụy Hợp là lần đầu tiên nhìn thấy.

Ngoài miệng thì nói sợ nhưng trong trạng thái tinh thần lại không có chút sợ hãi nào, lo lắng, sợ hãi.

Có chỉ là khí thế một đi không trở lại.

“Ta có chút thích ngươi.” Dương Dung lảng giềng đẩy ra người ở một bên kiểm tra chủng thể cho nàng, đi tới trước Ngụy Kỳ.

“Nhắc, người này cho ta thế nào?” Nàng ngẩng đầu hỏi trong mật thám.

“Đừng nói đùa.” Trong mật thám bất đắc dĩ nói.

“Đừng nói đùa.” Lan Đổng nghiêm túc nói.” Ta rất nghiêm túc.”

“Vậy ngươi nên hỏi ý kiến Ngụy Hợp.” Khuê Hải ném chuyện này lại cho Ngụy Hợp.

Ánh mắt của Dương An lập tức lại rơi vào trên người Ngụy Hợp.

“Gọi ta một tiếng mẹ, sau này con là con trai ta. Thế nào?”

Ngụy Hợp trợn mắt há hốc mồm.

Nó đã sắp ba trăm tuổi rồi, bị người khác ngay trước mặt chiếm tiện nghi này.

Không chỉ hấn, mọi người chung quanh nghe vậy đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Cũng có người không nhịn được mà cúi đầu cười thành tiếng.

“Thật có lỗi, thuộc hạ tạm thời còn chưa có ý định nhận mẹ nuôi...” Ngụy Hợp nhìn biểu tình vô cùng chân thành của đối phương, hiển nhiên, đây không phải là đang vũ nhục hấn, mà là thật sự ý tứ của đối phương.

“Vậy thì thôi vậy. Sau này nếu người còn sống, còn nguyện ý thì có thể tới tìm ta.” Nàng ta cũng chỉ hứng thú nhất thời.

Nếu Ngụy Hợp không có ý này, nàng cũng không tính.

“Vâng.” Ngụy Hợp nhẹ nhàng thở ra.

Nữ nhân trước mắt này, mang đến cho hấn một loại áp lực rất kỳ quái.

Loại áp lực này so với đối mặt với mặt thám còn cường đại hơn rất nhiều.

ép tới hấn cơ hồ không thở nổi.

Rất hiển nhiên, đây vẫn là kết quả thu liễm của đối phương.

“Được rồi, kiểm tu hoàn tất, hai vị ta cũng không giữ các người lại nữa, biết rõ kế hoạch của các người rất bận rộn. Lần sau chúng ta sẽ gặp lại ở hội giao lưu.” Phan Lý mỉm cười nói.

“Được.” Mặc đại gật đầu, mặc trang phục chợt biến mất tại chỗ, căn bản không ai thấy rõ hấn đã đi đâu.

Mà Dương Dung thì ném cho Ngụy Hợp một món đồ liên lạc, sau đó lập tức bay lên trời, tiện tay hát lên.

Bành!!

Một đạo lam quang hiện lên.

Vừa rồi cười qua nàng cùng Ngụy Hợp ba binh sĩ, trong nháy mắt ngã xuống đất.

Nơi mi tâm bọn họ bỗng xuất hiện một lỗ máu, mất mạng ngay tại chỗ. Thậm chí trên mặt còn mang theo một giầy trước, còn không kịp phản ứng, đã lập tức bị giết chết sinh cơ toàn thân.

“Nếu không chết, nghĩ kỹ, liền liên hệ ta.” Xà Uyển phảng phất tùy tiện bắn rụng mấy hạt bụi, như không có việc gì cần dặn Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp còn chưa kịp phản ứng, liền thấy thân ảnh nàng lóe lên, đồng dạng biến mất giữa không trung.

Ở một bên, hắn ta thở dài.

“Mang thi thể xuống đi.”

Những người xung quanh lúc này mới từ cứng ngắt và kinh ngạc lấy lại tinh thần, nhanh chóng phái người chuyên thi thể đi.

“Nàng là người nóng tính. Nàng xuất thân cao quý không gì sánh được, thực lực và nghị lực đều không thiếu. Duy chỉ có tính tình không tốt.” Trong thâm thở dài nói: “Nếu như người vừa mới đồng ý thì tốt rồi.”

“?” Ngụy Hợp không hiểu nhìn về phía hắn.

“Duẩn Uyển, sắp đột phá nứt rồi. Cộng thêm quan hệ trong nhà nàng, đợt đột phá, sẽ nhậm chức chức trưởng quan cao nhất hệ hệ trước.”

“Nếu không phải tuổi tác quá lớn, vừa rồi ta cũng muốn nhận mẹ rồi...” Trong mật thất nhìn về phía Ngụy Hợp với ánh mắt phức tạp.

“.....“Ngài muốn biết liêm sỉ chút đi...”

Ngụy Hợp không còn gì để nói.

“Đúng rồi, trong mật thất, sự tình xem như đã chấm dứt rồi nhỉ?”

“Ừm, người muốn xin vật chất đã rạn nứt sao? Gấp gáp như vậy?” Ánh mắt trong mật thiết phức tạp.

Hai mươi phần trăm tỷ lệ, đây là đang cược mạng.

Tên gia hỏa này không phải sợ hãi sao?

“Đúng vậy, ta rất sợ hãi, cho nên dự định mau chóng ổn định, như vậy ta sẽ không đổi ý.” Ngụy Hợp nghiêm túc nói.

733

*

*

*

đế quốc mười tám mười lăm năm, sáu tháng hai.

Thống nhất giờ 15 tuổi ba mươi.

Bành Toa đế quốc, hệ thống con sông thứ ba của nhân loại -
đàn hạc. Biên giới chính là hệ thống số chín mươi hai.

Trong tinh không.

Một hành tinh to lớn, còn to hơn 1m4 tinh và 228 sao gấp mấy
lần, đang chậm rãi tỏa ra vàng sáng vô hình màu xanh đen.

Một vòng tinh hoàn màu trắng tinh khiết không ngừng xoay
tròn vây quanh nó.

Đây là biên giới quốc cảnh của Bành Toa đế quốc, gần với một
tinh hệ hằng của Tinh Uyên.

Nhảy sao, là ngôi sao chiến tranh kiên cố nhất trong tòa hằng
hệ này.

Nó là cố thủ tinh hệ này, để nó không cách nào bị Tinh Uyên
công phá điểm máu chốt, cũng là chỗ bố trí cường đại cùng
pháo đài nơi này của quốc gia bố trí.

Vì tiêu diệt và áp chế quái vật Tinh Uyên xung quanh, Đế
quốc đã bố trí trọng binh ở đây.

Cũng lấy trực thí làm trung tâm, bố cục một trăm ba mươi lăm
vạn chiến hạm tinh tế.

Vèo!

Đúng lúc này, trong không trung xa xa đột nhiên lóe lên, toát
ra một chiếc phi thuyền chiến lược.

Phi thuyền toàn thân ngân quang, kéo theo đuôi lửa màu đỏ
thật dài, trên thân có nhiều chỗ bốc khói đen, đang chật vật

bay tới gần tinh cầu.

Không bao lâu, chiến cơ phi thuyền tới gần tinh cầu, tiến vào tinh tuyến trên tinh hoàn, bắt đầu kiểm tra tu.

Một lát sau, một thông báo khẩn cấp, nhanh chóng truyền từ Y Tát xanh đến trung tâm đế quốc, lại từ trung tâm truyền đến các nơi của đế quốc.

Tinh Uyên bạo động, lại bắt đầu rồi...

4 sao.

Ô....

Tiếng cảnh báo chói tai lại lần nữa truyền ra tại trung tâm căn cứ nghiên cứu, vang vọng toàn bộ phương vị của căn cứ.

Binh lính đang ăn cơm, đang thu dọn đồ đạc người nghiên cứu chuẩn bị đi nghỉ, còn có khu giải trí, chuẩn bị các loại phục vụ ăn uống.

Trước khi nghe tiếng cảnh báo, ai nấy lập tức mở kênh truyền tin chung quanh.

Đây là tổ chất cơ bản sau khi đi tới trước tinh cầu này, phải huấn luyện học, học tập cơ bản.

Lúc này Ngụy Hợp đang ngồi ngay ngắn ở trong một chỗ cách ly của căn cứ linh lực.

Đây là một gian phòng cách ly có thể ngăn cách tất cả quấy nhiễu, bao gồm cả linh năng.

Nhưng lúc này cảnh báo ở căn cứ vẫn thông qua khoảng cách cách cách cách ly truyền vào trong tai của hắn.

Mở ra một cá nhân cuối cùng, hắn lập tức thấy được tin tức hệ thống cao cấp nhất của đế quốc chỉ thị.

“Tinh Uyên đột kích? Cuồng phong không sai biệt lắm rút cuộc cũng đến.” Ngụy Hợp khẽ lắc đầu.

Sở dĩ Tinh Uyên trở thành mối uy hiếp lớn nhất của loài người là bởi vì cơn sóng bạo động này cứ cách một đoạn thời gian lại không có trật tự, không có trật tự.

Một lần bạo động, Tinh Uyên sẽ phun ra các loại thú triều ô nhiễm cự thú binh vô số kể.

Với thực lực cường đại của Bàn Toa đế quốc mà cũng sẽ vì cơn sóng bạo động mà cảnh giới toàn quốc.

Có thể nghĩ trong đó có thể gặp phải nguy hiểm bao nhiêu.

“Tinh Uyên Thú triều vô hạn... Thật không biết nhiều quái vật như vậy, rốt cuộc là từ đâu tới.”

Ngụy Hợp thở dài một tiếng, có điều Dương Tứ Tinh chỗ này cách Tinh Uyên quá xa, căn bản không có khả năng xuất hiện quá nhiều thú ô nhiễm.

Nhiều lắm cũng chỉ là quái vật trên bề mặt tinh cầu vốn có, bị kích thích bạo động, bắt đầu loạn sát loạn xạ.

Chút quái vật này đối với căn cứ cũng không tính là gì.

Hiện tại, đối với Ngụy Hợp mà nói, mấu chốt nhất, thật ra là đột phá Liệt Biến.

Hắn nhanh chóng hỏi Bích Liên, còn có tình huống bên Lý Tích và những người bạn khác. Sau đó hắn gửi một thông báo cho nhân viên bên kia của công ty.

Sau đó liền đóng cửa thông tin, hoàn toàn tắt một mình, nhìn về phía vật chất vỡ vụn lơ lửng trước mặt.

Đúng vậy.

Mật Lý rất có lòng với hắn, chỉ dùng một chút thời gian đã có thể biến đổi một phần vật chất, đưa đến 187 tinh cầu.

Hiện tại, vật phẩm phiêu phù trước người Ngụy Phù, chính là vật chứa vật chất bị nứt biến.

Ngụy Hợp Linh có thể bao trùm lên khối ru chiều màu đen.

Lập tức, khối rubic tựa như cánh hoa chồng lên nhau tầng tầng tự động mở ra.

Ở chỗ trung tâm nhất bên trong, nổi lơ lửng một giọt chất lỏng đen kịt tựa như mực.

Ánh sáng xung quanh giọt chất lỏng này không ngừng vắn vẹo, đồng thời phóng ra rất nhiều tia sáng vô hình.

“Quả nhiên là vật chất đã nứt ra.”

Ngụy Hợp từ lúc trước đã nghiên cứu qua thứ này.

Linh lực có thể liệt biến, là để cấp độ quang chiếu sinh ra một loại biến hóa về chất, khiến linh năng phát sinh tác dụng giống như hóa chất phản ứng.

Từ đó đề thăng lên một cấp độ hoàn toàn khác.

Đáng tiếc bởi vì vấn đề quyền hạn, chỉ chiếu cấp không thể đọc tư liệu liên quan tới cấp độ liệt biến.

Ngụy Hợp cũng chỉ có thể từ mặt bên nghiên cứu và hiểu rõ nguyên lý những kỹ thuật này.

“Từ thủy chiếu pháp môn, làm cho linh lực của ta trong khoảng thời gian ngắn lập tức được đánh dấu. Đây kỳ thật là tiền vốn mà võ đạo trước đây tích lũy được.”

“Nhưng phần hồng lợi ẩn giấu ý chí này, không thể ăn mãi được. Bản chất của ý chí võ đạo là tứ phương thể, mà bản chất của tứ phương thân thể chính là rèn luyện và khổng chế mạnh mẽ.”

“Nói cách khác, bản thân Võ Đạo chính là đang rèn luyện một cách đồng bộ với thân thể và ý chí.”

Ngụy Hợp bỗng nhiên có chút minh bạch, tại sao lúc đầu đại sư tử vừa đến nơi đây đã có thể đối kháng quang chiếu thể, thậm chí có thể thành công chạy trốn khỏi việc sinh trưởng trong quá trình nuôi dưỡng.

Bây giờ tưởng tượng, thực lực của nàng lúc đó, thật lòng không biết đã đạt đến trình độ cường đại cỡ nào.

Còn bây giờ, rốt cuộc hãn cũng sắp có cơ hội, đạt tới trình độ của Đại sư tử Nguyên Tử.

Linh năng, thân thể, ý chí, võ đạo tứ phương, Tinh Uyên, còn có Tinh Chi Linh Hà thần bí.

Đủ loại sức mạnh hỗn tạp cùng một chỗ, còn có vũ trụ thuần túy, chiến hạm khoa học, kỹ thuật.

Thế giới này, thời đại này tựa như có sắc thái ma huyền trước nay chưa từng có.

Trong lòng Ngụy Hợp không hiểu sao trào ra một tia xúc động.

Đây kỳ thật chính là một sân khấu vô cùng khổng lồ.

Khác nhau ở chỗ, không ai biết mình rốt cuộc là nhân vật chính, hay là phối giác, hoặc là bộ quần rông?

Suy nghĩ im bật, Ngụy Hợp đã vươn tay ra từ lúc nào, nhẹ nhàng nắm lấy giọt nước màu đen đang lơ lửng giữa không trung kia.

Xuy.

Trong chốc lát, màu đen từ vị trí tiếp xúc đến giọt nước lan tràn ra.

Tốc độ lan tràn cực nhanh, thậm chí ngay cả Ngụy Hợp cũng không kịp phản ứng, trong nháy mắt hoàn thành.

Trong nháy mắt, Ngụy Hợp từ màu da bình thường biến thành toàn thân đen kịt.

Hắn vẫn duy trì động tác cứng ngắc này.

Linh lực trong cơ thể lại giống như giọt nước từ trong dầu lăn rơi xuống.

Rầm rầm một tiếng vang thật lớn.

Ý thức của Ngụy Hợp âm âm nổ tung.

Linh lực của hắn bắt đầu cuồn cuộn điên cuồng, bắt đầu khởi động, vô cùng lộn xộn va chạm loạn xạ khắp bốn phương tám hướng.

Lúc trước linh năng vẫn còn ngoan ngoãn thành thật, lúc này lại đột nhiên trở nên vô cùng nóng nảy, tràn ngập tính công kích.

Chúng nó bộc phát ra lực va chạm vô cùng khủng bố, cùng tính ăn mòn, tùy ý phá hư thể nội Ngụy Hợp.

Kinh lạc thân thể Ngụy Hợp, mạch máu, xương cốt, thậm chí khí quan, đều...

Không chút thương tổn.

Trán....

Ngụy Hợp từ trong khẩn trương lấy lại tinh thần, cảm thụ linh năng cuồng bạo xao động, lại nhìn xem chính mình tại linh năng va chạm lung tung, lông tóc không tổn thương huyết nhục.

Hắn bỗng có cảm giác tự bản thân chịu đựng xúc động muốn đột phá quá khứ.

Lực phá hoại linh lực so với cường độ thân thể chênh lệch quá lớn.

Thế cho nên lúc này hắn thấy linh năng, giống như hài tử nghịch ngợm nhìn không nghe lời.

“Được rồi, vẫn không thể mạo hiểm.” Nghĩ tới đây, nó nhắm mắt lại nhắm một cái, khiến cho Phá Cảnh Châu vừa mới bổ sung đầy trước ngực chảy ra từng dòng chất lỏng mát mẻ.

Trong khoảnh khắc, linh năng xao động giống như bị đóng băng, lập tức đứng im bất động.

Tất cả linh lực cũng bắt đầu dần dần biến thành màu đen.

Ban đầu màu lam nhạt, dần dần trở nên thâm sâu, càng ngày càng đen.

Cùng lúc đó, võ đạo huyết nhục của Ngụy Hợp mô phỏng thành Thiên Mục Cự Ma, cũng hoàn thành 1% sau cùng.

Đồng bộ tiến hành, đây mới là mục đích chính thức của Ngụy Hợp.

Thiên Mục Cự Ma chỉ là mô phỏng Liệt Biến cấp, hắn lo lắng bản thân sẽ thoát khỏi khống chế của mình.

Cho nên, sau khi hoàn thành linh lực đột phá rồi lại đi mô phỏng, như vậy hệ số an toàn sẽ càng cao hơn.

Phốc phốc.

Phốc phốc phốc phốc phốc phốc...

Trong chốc lát, toàn bộ quần áo trên người Ngụy Hợp tự động thoát ly khỏi lực hút.

Trên làn da hắc, vô số con mắt nhao nhao bành trướng, biến lớn, sau đó đột nhiên nổ tung.

Con mắt nổ tung bay ra rất nhiều huyết thanh vô sắc, dần dần bao phủ toàn thân Ngụy Hợp.

Mà trên người hắc ta lại cuộn cuộn không ngừng mọc ra con mắt mới, vẫn là con mắt của Thiên Mục Cự Ma.

Chỉ là lần này con mắt so với đợt trước cường độ cao hơn rất nhiều.

Lần thứ hai, tất cả con mắt lần nữa bạo liệt, huyết thanh vô sắc bay ra bao trùm toàn thân Ngụy Hợp vào một tầng.

Sau đó là lần thứ ba, lần thứ tư, lần thứ năm...

Thời gian dần trôi qua, thân thể của hắc bắt đầu biến hóa thành một loại hình dạng khác lạ.

Mà linh năng Ngụy Hợp, dần dần hoàn thành tất cả biến hóa.

Vốn là tỷ lệ cửu tử nhất sinh, dưới sự phá cảnh châu của Ngụy Hợp hai mươi phần trăm, trong nháy mắt sẽ đạt đến trăm phần trăm.

Linh năng dồn dập từ trong biến thành màu đen, khôi phục thành màu lam nhạt như lúc trước.

Cứ như mọi chuyện chưa từng xảy ra vậy.

Nhưng chỉ có Ngụy Hợp là biết, linh lực khổng lồ trong cơ thể hắc đã hoàn toàn chuyển hóa thành một loại bản chất khác.

“Đã hoàn thành chưa?”

Hắc thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy.

Bịch bịch!

Một tiếng âm vang trầm đục.

Trong tai Ngụy Hợp đột nhiên nổ tung một trận tiếng vang tựa như bom.

Hắc đứng yên tại chỗ, không nhúc nhích.

Thân thể cự ma vốn đã gần đạt tới ngàn mục, đang nhanh chóng vụn vụn, bọt máu rải rác khắp nơi.

Phảng phất dưới làn da Ngụy Hợp có giấu một thứ giống như sâu bọ nào đó.

Vô số bong bóng máu du động khắp nơi.

Lúc này Ngụy Hợp đang ở trên thân thể mô phỏng của Thiên Mục Cự Ma mới hoàn thành tổ chức huyết nhục, đang điên cuồng tuôn ra từng luồng khí tức vô hình.

Ngụy Hợp đảo mắt đã nhận ra, đó là khí tức của Tinh Uyên.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Đảo mắt chính là hơn nửa giờ.

Ngụy Hợp đứng tại chỗ, trên người hắn có vô số con mắt mới mọc ra, mơ hồ có ý chí thuộc về Tinh Uyên.

Đó là một sợi xúc tu khổng lồ kéo dài tới tận đây.

Ngụy Hợp thử dùng linh năng vừa mới thăng hoa, cưỡng ép xử lý tinh uyên ý chí trên người.

Nhưng vô dụng.

Linh lực của hắn tuy rằng đã nứt ra, nhưng trong nháy mắt tiếp xúc với ý chí Tinh Uyên, liên tục bại lui, không thể tán thành quân.

“Vậy mà thật sự có Tinh Uyên ẩn giấu ô nhiễm...!?” Ngụy Hợp trong lòng vừa sợ vừa giận.

Sau lần đột phá này, ý chí lại xuất hiện trong đầu mình, điều này có nghĩa là trên người người biến dị có vấn đề.

Những người nghiên cứu, không phải là tùy tiện nói ra.

Nhưng đúng vào lúc này.

Chất lỏng thanh lương lúc trước khi phá cảnh châu chảy ra, trong một cái chớp mắt này đột nhiên từ nơi hẻo lánh trên người Ngụy Hợp chảy ra.

Những thứ này là một ít năng lượng của Phá Cảnh châu lưu lại khi đột phá linh năng lượng.

Từ ánh sáng chiếu đến vết nứt, là một quá trình biến hóa thời gian dài.

Không phải một lần là xong.

Vì vậy năng lượng phá cảnh châu vẫn luôn ở đó, luôn hỗ trợ linh lực có thể duy trì liên tục phát sinh chất biến.

Mà vào lúc này, ý chí của Tinh Uyên bùng phát, trong nháy mắt đã quấy phá việc đột phá đáng ra phải hoàn thành.

Loại tình huống này, Ngụy Hợp lần đầu tiên gặp phải.

Hắn vốn định cưỡng ép gián đoạn mô phỏng võ đạo huyết nhục, kết thúc lần mô phỏng làm Thiên Mục Cự Ma Liệt Biến Cự Thú Binh này.

Sau đó loại bỏ một phần linh lực bị ô nhiễm, chấm dứt tất cả.

Không ngờ rằng trong khoảnh khắc này, Phá Cảnh Châu như bị kẹt lại, bắt đầu không ngừng phóng thích năng lượng mát mẻ, ý đồ cưỡng ép duy trì sự biến đổi về chất của linh năng.

Vô số năng lượng mát mẻ như tóc từ bên trong Phá Cảnh Châu phóng ra.

Ý chí Tinh Uyên đầu tiên là dừng lại một chút, lập tức giống như bị chọc giận, bắt đầu điên cuồng đánh tan năng lượng phá cảnh châu, tiếp tục ăn mòn năng lực của Ngụy Hợp.

Thế là, Phá Cảnh châu cùng ý chí Tinh Uyên, tựa như lấy linh năng biến chất làm trung giới, điên cuồng tiêu hao đối nghịch.

Trận chiến kéo dài thành một tràng giằng co.

Ngụy Hợp cảm ứng được rõ ràng, năng lượng trong Phá Cảnh Châu đang nhanh chóng giảm xuống.

Rõ ràng, đây chỉ là công cụ giúp hắn đột phá, không thể địch lại ý chí của Tinh Uyên.

Hắn quyết định rất nhanh.

Tay phải vỗ mạnh một cái lên bảng không chế trên mặt tường.

“Bắt đầu khởi động trường lực phản nhiễm...”

“Mười giây sau, tiến hành giảm lễ nghi với gian phòng. Thịnh những người liên quan chuẩn bị rút lui.”

Âm thanh băng lãnh của máy móc vang lên trong phòng.

“Chín.”

“Tám.”

“Bảy.”

“Sáu.”

“Năm.”

“Bốn.”

“Ba.”

“Hai.”

“Một.”

Ông!!

Một luồng sức mạnh cường hãn vô hình bắt đầu quét qua phòng.

” Kiểm tra đo lường thấy Tinh Uyên ô nhiễm phù hợp với tiêu chuẩn điều động.”

“Điều động linh lực dự trữ của người thăng hoa cấp tộc, bắt đầu giết độc.”

Linh năng cường hãn kinh khủng giống như gió bão, lại giống như thái dương nóng bỏng, đảo mắt đã quét cả gian phòng qua.

Sau đó linh năng khủng bố nóng rực bắt đầu tụ tập đến trên thân của Ngụy Hợp toàn thân phóng thích ô nhiễm Tinh Uyên.

Hí...

Một cỗ khói xanh từ trên thân Ngụy Hợp toát ra.

Trên người hãn dẫn động một tia ý chí Tinh Uyên, đang bị cỗ linh năng khủng bố nóng cháy này mạnh mẽ giết chết.

Tựa như băng tuyết bị đại hỏa thiêu đốt.

Đại lượng linh khí nóng rực có thể đổ về trước, dùng lượng lớn tiêu hao, triệt để tiêu trừ khí tức Tinh Uyên trên người Ngụy Hợp.

Đây chính là sức mạnh của người thăng hoa.

Ngụy Hợp ngồi xếp bằng tại chỗ, theo khí tức Tinh Uyên trên người hãn bị giết chết rất nhiều.

Phần còn sót lại lặng lẽ rút về chỗ sâu trong thân thể.

Mà linh năng đã nứt ra cũng có thể tiếp tục hoàn thành biến hóa tiếp theo.

“Thành công rồi...”

Trong lòng Ngụy Hợp trùng điệp nhẹ nhàng thở ra.

Mượn nhờ ngoại lực, mượn dùng Phá Cảnh châu, còn có linh năng của chính hắn, hắn chống lại ý chí của Tinh Uyên đột nhiên bùng nổ.

Chống lại ô nhiễm ác tính của mô phỏng Thiên Mục Cự Ma mang tới.

Mà kết quả, chính là hắn đạt được thứ mình muốn.

Cường độ huyết nhục của Cự Ma ngàn mục, hắn ta đã lấy được. Linh năng cấp liệt biến, hắn ta cũng lấy được.

“Đáng tiếc, luồng ý chí giấu ở trong cơ thể, là của người biến dị Tinh Uyên, không ngờ lại xuất hiện.”

Ngụy Hợp từ từ mở mắt ra.

Cảm nhận được linh năng đã biến hóa, còn cường đại hơn so với trước kia một đoạn thân thể.

Hắn biết mình đã thành công.

“Bây giờ chắc ta đã là người có khả năng Liệt Biến Linh rồi nhỉ? Cường độ thân thể cũng tương đương với cấp độ của Cự Ma ngàn mắt. Không... Ta chỉ là hấp thu ưu điểm huyết nhục của Thiên Mục Cự Ma, cho nên, ta hẳn là mạnh hơn huyết nhục của Thiên Mục Cự Ma!”

Biến cấp cứ như vậy mà thành...

Ngụy Hợp mơ hồ có chút hoảng hốt.

Đến cấp bậc này, ý nghĩa của đại biểu là rất nhiều.

Đệ nhất, tuổi thọ của hắn lại lần nữa kéo dài, đạt đến kinh người một ngàn năm.

Thứ hai, linh năng của hắn từ đó có tác dụng áp chế áp lực cực lớn, có kháng tính nhất định đối với ý chí của Tinh Uyên.

*

*

*

Thứ ba, tất cả linh thuật của hắn sẽ có hiệu quả tăng phúc nhất định.

Ngày thứ tư, hắn ở trong đế quốc quyền hạn, chân chính đi lên một giai tầng cao hơn.

Mầm nứt, đây là sinh mệnh của một hành tinh, bình thường mà nói, có thể đi tới cấp độ sinh mệnh cao nhất.

Cũng là một dấu hiệu khác, sinh mệnh từ các hành tinh hướng đến một giai đoạn tiến hóa khác.

“Một hành tinh có thể cung cấp sinh mệnh cấp bậc cao nhất...”

Trong lòng Ngụy Hợp cảm thán.

Đây chính là đánh giá về các học giả nghiên cứu, biến đổi cấp bậc đối với bọn họ.

Hắn nhẹ nhàng thở ra, bắt đầu kiểm tra tình huống bên trong cơ thể.

Vừa rồi, nếu không phải Phá Cảnh Châu cưỡng ép giúp hắn kéo dài một mạng sống, đột phá võ đạo huyết nhục của hắn, tuyệt đối là kết thúc bằng thất bại.

Kết quả cuối cùng, chính linh của hắn có thể thành công đột phá, mô phỏng huyết nhục triệt để thất bại.

Nhưng không ngờ, Phá Cảnh châu và ý chí Tinh Uyên lại đối đầu trực diện với nhau.

Từ trước tới nay, Ngụy Hợp cũng sinh ra nghi kị với Phá Cảnh Châu.

Trước kia hắn cho rằng, năng lực này là một loại lực lượng ngoại lai không thuộc về mình.

Nhưng từ lần chống cự này, phá cảnh châu vẫn bắt nguồn từ chính hắn.

Sức mạnh của hắn không đủ để đối phó với Tinh Uyên, vì vậy phá cảnh châu cũng chỉ có thể chống cự được một chút thời gian mà thôi.

Loại năng lực này, tựa hồ là lúc bản thân hắn đi vào thế giới này, tự nhiên dị biến thành thiên phú đặc thù.

Nó không có cực hạn, mà nó từ từ theo sự trưởng thành của bản thân nó, từ từ tiến hóa.

Đặc biệt là trong nháy mắt khi Phá Cảnh châu và ý chí Tinh Uyên đối kháng, Ngụy Hợp rõ ràng cảm giác được, trong cơ thể của mình, có thứ gì đó đang bị Phá Cảnh châu mạnh mẽ rút ra, dùng để đối kháng với một tia ý chí của Tinh Uyên.

“Xem ra sau này nếu có cơ hội, cần phải cẩn thận kiểm tra Phá Cảnh Châu một chút.”

Nhưng bây giờ...

Ngụy Hợp đứng lên, kiểm tra tình huống trong cơ thể.

Hiện tại, tình huống trong cơ thể hắn hình như có chút không đúng...

Phá cảnh châu rất ít khi xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Nhưng lần này...

Ngụy Hợp nhìn linh năng của mình mơ hồ có chút bất đồng, có chút mơ hồ.

Bởi vì dường như trong linh lực của hắn có thêm một tia cảm giác tương tự như ý chí của Tinh Uyên.

“Chẳng lẽ, vừa nãy phá cảnh châu có lưu lại một chút ý chí của Tinh Uyên, cũng xem như là vật liệu trong quá trình phá cảnh, thêm vào nữa, còn cưỡng ép đưa ý chí của tinh uyên này thành hình dạng của ta?”

Ngụy Hợp bỗng nhiên nghĩ đến, ngay từ đầu ý chí của Tinh Uyên rất bình thường, nhưng sau đó bỗng nhiên nổi giận.

Bây giờ nhìn lại, chỉ sợ không phải ý chí của nó bị Phá Cảnh Châu cứng rắn cắn nuốt, xem như là chất dinh dưỡng cho mình?

Ngụy Hợp có chút bối rối.

Vậy hiện giờ linh lực của hắn có là gì?

Dung hợp tinh uyên ý chí với biến dị vật chất, đồng thời lực lượng hai bên tinh uyên và linh lực, hay là biến hóa cấp bậc Cự ma ngàn mục?

“Xem ra phải kiểm tra một chút, tình huống hiện tại của ta...”

Làm sao kiểm tra, Ngụy Hợp không rõ, trước kia hắn cũng không phải là Liệt biến cấp.

Nhưng mà, không ai biết được, có người biết.

Cảm thụ tổng lượng linh lực còn ít hơn trước kia, Ngụy Hợp sửa sang lại quần áo trên người, đưa vào mặt khẩu, đóng chuẩn bị trang bị sát độc.

Đẩy cửa phòng ra, hắn lập tức mở ra một người cuối cùng.

Tìm được ảnh chân dung của mật thám.

“Ta thành công rồi.” Ngụy Hợp.

“...Chúc mừng.”

Dừng lại một chút.

“Tiếp theo, chờ đợi xét duyệt, sau đó, nghênh đón một thế giới hoàn toàn mới đi.”

Nói lại một hồi.

Ngụy Hợp đứng phía trên đại khí số 14, trên một chiến hạm di động đen kịt, nhìn thấy trong Mật.

Đồng thời cũng nhìn thấy nhân viên công tác tã lót giúp hắn xác nhận.

Trong đại sảnh màu trắng bạc nghiêm trang, có hai người kiểm tra thông tin, cẩn thận lấy thiết bị đo lường từ trên người Ngụy Hợp xuống.

Sau đó ghi chép về trạng thái linh năng, thân thể tham gia các loại tin tức, am hiểu các loại linh thuật.

“Chúc mừng ngài, Ngụy Hợp tiên sinh tôn kính, đột phá của ngài, khiến cho toàn bộ đế quốc càng thêm cường đại. Làm

quê hương của ngài, Áo Nhĩ gia lấy ngài làm vinh quang.”

Nhân viên công tác thần sắc nghiêm nghị chúc mừng.

“Cảm ơn.” Ngụy Hợp gật đầu, nắm tay cùng hai người.

Sau đó hai người chào nhau rồi rời đi.

Rất có quân nhân làm mưa làm gió, không chút dây dưa dài dòng.

Người kia đi rồi.

“Tiếp theo, thông tin của người sẽ được cập nhật ở trong tổng kho tư liệu, người có thể lựa chọn ẩn giấu duy trì hiện trạng, hoặc là nói tin tức.

Về sau, người cũng có thể lựa chọn vài phương hướng.” Trong mật thám ở một bên mang theo vẻ phức tạp giới thiệu.

Lúc trước Ngụy Hợp chỉ là cấp dưới của hắn ta, một quang chiếu. Mà hiện tại, hắn ta tận mắt chứng kiến sự trưởng thành từng bước một của đối phương, cho tới bây giờ.

Có thể tận mắt chứng kiến một trận đột phá, là một chuyện không dễ dàng gì.

“Lựa chọn gì?” Ngụy Hợp nhìn về phía gã.

“Hiện tại người có quân chức, cho nên phương hướng tốt nhất là lựa chọn tiếp tục tòng chính.

Đương nhiên, người cũng có thể rời cương vị, lựa chọn cuộc sống tự do. Đến cấp độ của bọn ta, bất kể là làm cái gì cũng không thiếu tiền.

Có nhiều công ty lớn muốn mời thuê, cũng có rất nhiều đại quý tộc thích chọn người như chúng ta để thông gia.”

Bàn tay của người một hồi, tử rượu cách đó không xa tự động mở ra, một bình rượu màu vàng từ bên trong nhẹ nhàng bay ra, nắp rượu tự động mở ra.

Sau đó hai chén rượu cũng bay tới.

Trong nháy mắt, hai chén rượu phân biệt rơi vào tay hai người.

“Nhân loại hiện nay chiếm cứ tứ đại hà hệ.” Trong tổ vệ bung rượu, nhẹ nhàng va chạm với Ngụy Hợp.

“Thiên Hành, đàn hạch, thánh uân, Cửu Đô. Tứ đại hà hệ, Bành Toa chúng ta chiếm đàn hạch.”

Hắn chậm rãi đi đến trước cửa sổ phi thuyền, hạ xuống bên ngoài cửa sổ, hiện ra một bầu không khí khoảng một trăm tám tư màu xanh thẫm.

Một nửa 118 tinh cầu, ngoài cửa sổ hiện ra vàng sáng màu xanh lam.

Một nửa khác, là vũ trụ mênh mông thâm thúy mênh mông bát ngát.

“Ngụy Hợp, người có biết hệ thống cầm nắm dọc của chúng ta lớn đến đâu không?” Trong cốc lắc lư rượu, gương mặt phân biệt rõ ràng, trên thủy tinh phản chiếu ra một tia hình dáng.

“Không biết.” Ngụy Hợp đi đến phía sau hắn, những tin tức này trước kia hắn không có quyền hạn điều tra.

“Hai ngàn năm trăm triệu viên hằng tinh, cùng với những hành tinh vượt xa số lượng này. Còn có khoảng cách giữa tinh hệ khổng lồ ở không vực.”

Kiểm tra thờ dài nói.

“Mặc dù phần lớn hằng tinh trong số đó tạo thành hệ hệ thống, đều không thích hợp cho người ở lại, thế nhưng chúng ta vẫn có mấy trăm triệu tinh hệ, có thể sẽ ở lại và cải tạo bình thường sau này, như vậy đại biểu cho thứ gì, người biết không?”

“Đại biểu cho số lượng nhân loại mấy ức, đại biểu cho đoàn hạm đội khổng lồ của mấy ức chi mạch hệ thống.

Đại biểu cho toàn bộ Bành Toa đế quốc lúc nào cũng óng ánh đến lóa mắt, vĩnh viễn vương miện!”

Ngụy Hợp trầm mặc xuống.

Tinh hệ hằng hằng dài mấy ức,... là một số lượng khổng lồ, mặc dù kiếp trước hắn cũng từng học qua thiên văn thường

thức thể nhưng lúc này mới thật sự cảm nhận được loại mênh
mông và khổng lồ này.

Lúc này hắn mới ý thức được.

“Nói cách khác, đế quốc ít nhất có mấy trăm triệu thậm chí là
nhiều hơn người thăng hoa hơn?” Hắn nhẹ giọng hỏi.

“Cũng không đến mức ấy, không phải tất cả tinh hệ hằng đều
có người thăng hoa, rất nhiều hệ hệ hằng chỉ là...” Trong mật
thám còn chưa nói xong thì tự mình đi xem sẽ biết.

Ta nói nhiều như vậy, chỉ là muốn nói cho người biết, tinh
không quá lớn, người có thể đi nhiều một chút, nhìn nhiều một
chút.”

“Đi như thế nào? du lịch?” Ngụy Hợp hỏi.

“Công chức du lịch có thể nhận được ưu đãi. Tinh môn tung
động truyền tống vẫn là rất nhanh, ta trước kia đã đi qua, bỏ ra
một trăm năm thời gian, đi dạo một nửa cương vực của toàn
bộ đế quốc.

Nhưng đáng tiếc sau đó là bị cưỡng ép mang về nhà. Nếu
không, nói không chừng ta sẽ thật sự chết già trên đường du
lịch.”

Hiện tại trong suy nghĩ của hắn, vẫn còn có chút thất thần.

“Được rồi, ta không nhìn ra được, trước kia trưởng quan người
vẫn là thanh niên văn nghệ.”

“Đó không phải là Văn Nghệ, mà là mộng tưởng.” Trong mật
thám cười cười: “Được rồi, ta nói nhiều như vậy, chỉ là muốn
nói cho người biết, đế quốc rất lớn rất lớn, rất nhiều nơi phong
thổ nhân tình, người hoàn toàn không tưởng tượng được, đi
nhiều hơn một chút, nhìn nhiều sẽ rất có ích đối với người.”

“Hiểu rõ.” Ngụy Hợp gật gật đầu, biết trong thâm nhiên là có ý
tốt.

“Mặt khác, những trung tâm thật sự của đế quốc, không phải ở
trung tâm của hệ sông, người có thể đi thăm tinh hệ Thiên cầm
một chút.

Nếu như là bình thường thì có lẽ người sẽ móc tiền túi ra, thế nhưng hiện tại Tinh Uyên... Tinh Vực bạo động, người là quân nhân, tỷ lệ sẽ được điều động tới tinh hệ Thiên cầm. Nơi đó chính là trung tâm của đế quốc, nếu có cơ hội thì vẫn là phải đi mở mang kiến thức... “

Nói xong, hắn xoay người, mỉm cười, lần nữa nâng chén với Ngụy Hợp.

“Cuối cùng, chúc mừng người, Ngụy Hợp.”

“Cảm ơn...”

Ngụy Hợp cũng nâng chén, nhìn một ngôi sao băng chậm rãi xẹt qua ngoài cửa sổ, y ngửa đầu uống một hơi cạn sạch rượu.

Khu Ngân Ngân hai sao.

Trung tâm dục lý.

Tổng Khang Cầm áo khoác đặt ở trên lưng ghế, nhìn bên ngoài xe ngựa tới đón con gái và cháu gái hẳn.

Hôm nay là ngày cả nhà đoàn tụ với nhau của đế quốc - Hà Mộc Tiết.

Qua nhiều năm như vậy, tuy rằng bọn hắn đều có cuộc sống riêng của riêng mình, nhưng ngày lễ hàng năm này, vẫn là đều tụ tập đến cùng ăn bữa cơm.

Trãi đi ra trung tâm dục lý, chào hỏi cùng đồng liêu đi ra, mới mở cửa xe, ngồi vào hàng sau.

“Phụ thân, hôm nay người muốn đi ăn ở đâu?” Người đi xe là Lý Hàm Nguyệt, cô đã có chút thời gian không đi lang thang nữa.

thất bại không ngừng khiến trong lòng nàng tiêu tụy, vì vậy sau khi cẩn thận suy nghĩ lại một phen, nàng quyết định đổi cách khác.

Biện pháp này nếu như dùng tốt, có lẽ có thể rất dễ dàng đột phá những người mới, dù sao cũng là hình tượng lãng tử nàng chế tạo cẩn thận quay đầu lại.

Nàng lúc này, một thân ăn mặc thanh thuần, tóc dài xõa vai, dung nhan thanh lãnh, áo lót màu trắng phối hợp cùng quần dài của nữ tử màu xám, lại thêm một cái đai lưng hình châm, cho người ta một loại tri tính và mỹ lệ kết hợp trong suốt.

Nếu như không biết người trong quá khứ của cô, thật sự rất có khả năng bị dọa.

Trãi triều liếc nhìn Lý Thanh Man bên cạnh còn cầm ván đánh du hí, cúi đầu nhẹ nhàng ho khan vài tiếng.

“Đi cự lâu Khanh gia đi, gần đây đồ ăn riêng của bọn họ được cập nhật, ta nghe nói mới tới đồng bạn trẻ tuổi nói không

tệ lắm.”

Những năm này hẳn một mực cân trọng công việc, làm việc chăm chỉ, nhưng thân thể như cũ một ngày không bằng một ngày.

Trung tâm nghiên cứu đại học bên kia, vẫn cách vài năm liền tiến đến mấy trợ lý mới, đáng tiếc, không có một Ngụy Hợp ưu tú nào.

“Ai da!” Lý Thanh Man ở bên cạnh hô nhỏ một tiếng, đang ngồi dậy. “Lại chết rồi, hắc, đám tiện nhân này, thật có thể diễn được sao!?”

Dường như nàng ta lại bị ngược đãi trong trò chơi tranh tài.

Bỏ bảng đồng thau xuống, Lý Thanh Man nhìn nhìn tiểu di trước mặt, bĩu môi.

“Dì con có tiền không? Cho ta mượn chút?”

“Tiền gì? Người có tiền lương của riêng mình mà?” Lý Hàm Nguyệt hỏi ngược lại.

“Cầm cả trò chơi đi, gần đây chỉ có thể gặm đất.” Lý Thanh Man nhún vai.

“Chỗ của ta cũng không có.” Lý Hàm Nguyệt lắc đầu.

“Vậy sau này người còn mở tiệc nữa không?” Lý Thanh Man mong chờ hỏi, mở tiệc, nàng chỉ cần đi qua lưu manh là có thể câu được kẻ ngốc nhiều tiền.

“Không được.” Lý Hàm Nguyệt trầm mặc, lúc trẻ phóng đảng chơi đùa lung tung, bây giờ đến tuổi này, nàng mới bừng tỉnh hiểu ra.

Rốt cuộc ban đầu mình chà đạp thứ gì quý giá đến mức đó.

Không chỉ thân thể, còn rất nhiều thứ không thể vấn hồi.

Nàng khẽ thở dài, từ trong hậu kính nhìn thấy càng thêm già nua phụ thân Trầm Tí.

Mấy năm qua, đều nhờ vào sự hỗ trợ của phụ thân.

ủng hộ cả nhà, nhưng cho dù như vậy, sinh hoạt của bọn họ cũng không còn vẻ phong quang xa xỉ như lúc trước nữa.

“Phụ thân, người gần nhất đi làm kiểm tra cơ thể lúc nào vậy?” Nàng lên tiếng hỏi: “Nếu không ngày mai con dẫn người đi làm người kiểm tra. Ta xem người vừa rồi còn đang ho khan.”

“Không có việc gì. Chỉ là ngày hôm qua có khả năng gặp tiến độ, thức đêm có chút mệt mỏi.” Lộc Xà cười cười, trong lòng có chút âm áp.

Đến tuổi này, nữ nhi rốt cục cũng hiểu chuyện.

“Hiện tại sinh hoạt của ngươi thế nào? Còn nghĩ biện pháp không?” Hấn có chút bất đắc dĩ hỏi.

“Thật ra trong lòng vẫn có chút không cam lòng.” Lý Hàm Nguyệt âm thầm cười cười: “Nhưng bây giờ cũng nghĩ thông suốt rồi. Thuận theo tự nhiên, xem duyên phận đi...”

Trong vòng tròn, đã xuất hiện phong cách tương tự như nàng, nhưng lại trẻ trung xinh đẹp, giao tế hoa hơn.

Thế giới chính là như vậy, người vĩnh viễn cũng sẽ không phải là một vị không thể thay thế.

Cũng không cần coi mình là người quan trọng.

Bởi vì sau lưng ngươi, luôn sẽ có rất nhiều người cùng loại với ngươi, thậm chí là càng ưu tú hơn, đang truy đuổi muốn thay thế ngươi.

“Kỳ thật, an phận chút cũng tốt.”

Trọc Hà nghe vậy, trầm mặc, thở dài.

Chỉ là đáng tiếc, nữ nhi tỉnh ngộ dường như hơi muộn.

“Chúng ta đơn vị mới tới một tiểu tử, cấp độ bảo tồ, người rất ngại ngùng, tư chất cũng không tồi, còn tiến bộ, chính là xuất thân gia đình hơi kém một chút, cũng là từ mặt đất đến...”

Ngươi... Không gặp mặt sao?” Hấn suy nghĩ một chút, vẫn lên tiếng nói ra chuyện này.

Nữ nhi cuối cùng cũng không thể cứ đơn trì như vậy, tôn nữ lại là một tên tầm thường, bây giờ chỉ là Ảnh Trùng.

Nếu gia tộc không muốn triệt để sụp đổ, chỉ sợ cũng chỉ có thể dựa vào Lý Hàm Nguyệt bên này... Ít nhất... Chờ sau khi hấn chết, bảo tố cấp vẫn phải duy trì chứ?

Lý Hàm Nguyệt trầm mặc, đợi một lúc lâu.

Nàng mới khẽ gật đầu, lộ ra một nụ cười miễn cưỡng.

“Tốt, gặp mặt xem một chút đi.”

Nói ra câu này, kỳ thực đã chứng minh trong lòng nàng có chút kiên trì, có chút hi vọng, đang dần dần vỡ nát.

Người tự biết mình, mấy năm nay nàng luôn cho rằng mình sẽ có may mắn, nhưng đáng tiếc...

vàng trán hơi sưng sốt, hấn vốn cũng đã chuẩn bị tốt việc bị con gái dứt khoát từ chối một cách lạnh nhạt.

Nhưng lần này...

Hấn nhìn thấy trong hậu kính, ánh mắt nữ nhi có chút trốn tránh, bỗng nhiên cũng hiểu được.

Nhìn ra cảm xúc của con gái, loại biến hóa rất nhỏ kia.

Ừng ục...

Đột nhiên một người tóc bạc cuối cùng cũng vang lên tiếng vang.

Hấn nhíu nhíu mày, cúi đầu mở màn hình ra, trước mắt lập tức hiện lên màn hình chiếu.

“Hiện lên thông cáo tin mừng, người phụ trách trung tâm được lý trước tiên, bộ trưởng phụ trách đảm nhiệm nhiệm vụ an toàn trước nhiệm vụ phụ trách giám định, người phụ trách trung tâm nghiên cứu tám ngàn bốn tinh, Ngụy Hợp Phúc, ở buổi chiều hôm qua ước chừng mười hai đến năm phân, tấn thăng cấp liệt.”

“Chúc mừng Ngụy Hợp Thương, đây là quan viên Liệt Biên thứ hai mươi hai xuất thân từ Nhị Hoàng Tinh ta.

Kinh văn là do họp hội nghị của bộ trưởng An Hợp, sẽ ban cho tên gọi là Hào Hùng nô lệ vĩnh cửu của Ngụy Hợp Thương,

cũng tăng cường quyền hạn cho Ngân Đái khu có cấp bậc cao nhất.”

Thông báo tương đương đột ngột.

Đột nhiên đến Liêu thậm chí chưa kịp phản ứng, hoàn hồn.

Tin tức này lọt vào tai hắn.

“Ngụy Hợp?” Hắn nhìn nội dung trên văn tự, lại cẩn thận đánh giá tất cả chi tiết.

Xác định mình không nhìn lầm.

Chức vụ không tệ, bây giờ có điều kiện điều đi cũng không tệ.

Lúc này, một người hơi có chút trì hoãn cuối cùng cũng liên tiếp vang lên, ở dưới tay cá nhân Lý Hàm Nguyệt và Lý Thanh Man.

Trong xe kính sáng, chủ đề bàn tán ban đầu truyền ra điện đài cũng bị tin tức này cắt ngang.

Một nam một nữ chủ trì hai người, cũng nhanh chóng chuyển chủ đề, đến tin tức này.

“Lại nói tiếp, loại tin tức lan truyền toàn thành này, có phải nhất định phải có điều kiện đặc thù mới có thể xuất hiện hay không?”

“Đúng vậy, bình thường chỉ có quan viên cấp bậc rất cao xuất hiện biến động, hoặc là người có công hiến cực lớn xuất hiện thay đổi, mới có loại tin tức đột nhiên lan truyền này.

Lại nói tiếp, tin tức thông báo như vậy kỳ thật trước đây chúng ta cũng đã gặp mấy lần.”

“Thật sao? Lại nói, vị Ngụy Hợp bộ này, tuổi hắn là không lớn nhỉ? Nhìn lý lịch của hắn, từ quang chiếu đến liệt biến thật sự ngắn a.”

“Đúng vậy, điều này cho thấy vị Ngụy trưởng lão này sau khi đột phá quang chiếu vẫn luôn xông tới chỗ rạn nứt, không dừng lại chút nào.”

Hai vị chủ trì người một lời ta một câu, ngược lại là đem hết thảy chuyện cũ trước kia của Ngụy Hợp đẩy ra ngoài.

*

*

*

Đối với cả Ngân Đái khu, đều là đại nhân vật tuyệt đối.

Nhân vật như vậy, bình thường chỉ cần nguyện ý, đều có thể đảm nhiệm chức vị quan trọng ở các ty.

Mặc kệ có năng lực quản lý hay không, cho dù treo cái tên, cũng sẽ treo lên.

Không phải vì cái khác, cái tên chỉ vền vẹn nút biên này cũng đủ gánh vác tất cả.

Trong xe hoàn toàn yên tĩnh.

Trọc Hà trầm mặc.

Trong lòng hắn bỗng có cảm giác hoang đường khó hiểu. Nếu nữ nhi lúc trước có thể tốt đẹp với Ngụy Hợp...

Nhưng ngay lập tức, ý nghĩ này bị hắn vứt bỏ trong nháy mắt.

Nếu như lúc đầu Ngụy Hợp vẫn chỉ là Ảnh trùng, hắn và Lý Hàm Nguyệt còn có khả năng.

Thời điểm còn lại, không có cơ hội.

“Ồ? Ngụy Hợp này, chẳng lẽ chính là người lúc trước gia gia nói đó?” Lý Thanh Man ở một bên kinh ngạc hỏi.

“... Ừm.” Trọc Phản ứng tiếng. “Không nghĩ tới, hắn hiện tại đã đi đến độ cao như vậy rồi... Lúc ta nhìn hắn, đã cảm thấy không đơn giản...”

Sắc mặt gã có chút mất mát, có chút thất vọng.

Lý Hàm Nguyệt vốn đang đi xe, nhưng sau khi nhận được tin nhắn, truyền ra tiếng ngáy.

Thân thể nàng run lên, không nói gì, chỉ trầm mặc lại.

“Thật là đáng tiếc... Lúc trước nếu để đi trẻ với người ta xong rồi, vậy chẳng phải bây giờ chúng ta phát tài rồi sao?” Lý Thanh Man suy nghĩ đơn giản, cũng không có chú ý đến tay đi đang cầm chiết khấu.

“Chỗ ta, có nhận được một phần lời mời tụ hội nghi thức hợp thụ thần cho Ngụy Hợp Huân, có thể dẫn người, các người muốn đi không?” Hùng Bi bỗng nhiên nói.

Y từng là thượng cấp của Ngụy Hợp, cũng nhận được lời mời của nghi thức lần này.

“Đi, sao không đi?” Lý Thanh Man dứt khoát nói.

Lý Hàm Nguyệt thì trở nên yên lặng.

Trong lúc hoảng hốt nàng có cảm xúc phức tạp từ trong lòng trào ra.

Một nam nhân bình thường mà năm đó nàng hoàn toàn không để vào mắt, bây giờ lại đạt đến độ cao mà nàng căn bản không cách nào chạm tới.

Loại cảm giác chênh lệch làm cho Lý Hàm Nguyệt cảm thấy cực kỳ hoang đường.

Cô mở xe, trong lòng lại dâng lên cảm xúc hoàn toàn khác.

Nhưng mặc kệ nàng áp chế tâm ý như thế nào, suy nghĩ cuối cùng lại không tự chủ được phiêu hốt suy nghĩ.

Nếu như năm đó nàng khiết thân tự được, có lẽ sẽ được phụ thân an bài, cùng Ngụy Hợp quen biết, có lẽ sẽ không tuyệt vọng như bây giờ...

Nếu như nàng năm đó có thể nghe cha nói một chút, có lẽ sẽ...

“Ta nói thật, nếu như lúc trước...” Giọng nói của Lý Thanh Man vẫn còn truyền đến sau lưng.

“Được rồi, đừng nói những lời này, chuyện trước kia còn nói nhiều như vậy làm gì? Điều đã qua rồi. Hiện tại người ta cùng chúng ta không cùng một đẳng cấp, đừng nói là đi ra ngoài bị người ta nghe được, cười nhạo chúng ta.” Đào đột nhiên cắt ngang tôn nữ nói.

Trong một khu ngã tư khác của khu Ngân Đái.

Người đến người đi, ngựa xe như nước, trên quỹ đạo trên đỉnh đầu nhanh chóng xuyên qua từng mảnh từng mảnh xe ngựa.

Phi xa và phi hành phi hành giống như ong mật bay loạn bốn phía.

Vuu Na mang theo hai nữ bộc đi dạo một cửa hàng.

Trong tay hai cô gái đã cầm đầy bao lớn bao nhỏ. Tựa như ba người đã đi dạo có chút thời gian.

Cuối cùng, từ một cửa hàng trang phục đi ra, Vuu Na thở phào nhẹ nhõm, tìm một tửu điểm ngồi xuống.

Ánh nắng ngoài cửa sổ tươi đẹp, nhưng trong lòng Vuu Na vẫn có chút không thú vị.

Lập tức nàng muốn tiến hành uống thuốc cùng dược dịch cuối cùng.

Làm thiên tài hàng đầu tư chất còn mạnh hơn cả Bích Liên.

Từ nhỏ nàng đã sống ở chỗ người khác ca ngợi khen ngợi, chỉ có đến giai đoạn này, nàng lần đầu nếm trải cảm giác thất bại.

Ngồi vào chỗ ngồi, Vuu Na kê một phần đồ ăn, buồn chán đến mức mở một người cuối cùng.

Vừa vặn nhìn thấy, không ngừng ghi chép lại đám bạn học năm đó.

Lúc này trong đám người đã nổ tung.

“Trong đám chúng ta thế mà lại có người thành đại lão rồi?”

“Ngụy Hợp sao?”

“Đúng vậy a, lúc trước làm sao cũng nhìn không ra, không nghĩ tới đảo mắt, hắn đã đi đến một bước này.”

“Các người nói, Ngụy Hợp bây giờ còn nhận chúng ta là những bạn học bình thường sao?”

“Ai biết được.” Rất nhanh, liên quan tới đề tài Ngụy Hợp, rất nhanh nhiều trong đám người.

Đa số các muội muội đang thảo luận, cường giả Liệt Biến mạnh tới mức nào.

Ngay cả lúc rời khỏi khu cuối tóc bạc, cũng nhin không được nổi lên bong bóng nói vài câu.

Tin tức trong đám đông như hoa tuyết liên tục không ngừng trút xuống.

“Thật là lợi hại a...” Vu Na cảm khái nói.

Cô, đang đưa sắc bén, hai người ban đầu có thiên phú cao nhất, bây giờ lại chỉ là gió bão, đang chuẩn bị sẵn theo ánh sáng.

Sự chênh lệch này càng lộ ra vẻ Nguy Hợp lợi hại.

“Tự hội tụ tập nghi thức truyền nhiệm, vừa vặn có thể đi xem một chút.” Vu Na trong lòng hạ quyết tâm.

736

Đa Hạ Lợi có chút mỏi mệt từ trong phòng tắm đi ra, phủ khăn tắm lên, lau khô nước trên người.

Đi tới đại sảnh biệt thự vắng vẻ, nàng nhớ lại lúc trước ở tổng bộ gia tộc, trong lòng cũng có chút để ý.

Mạnh ong tước và con trai hấn giảng khoa trương, ý đồ ngay từ đầu đã không đơn thuần.

Nhắm mục tiêu Bích Liên, cũng là tiếp cận Bích Liên lão sư.

Mà vì việc này, Đa Hạ Lợi và tộc trưởng hung hăng cãi nhau một trận, chưa nói đến trong lòng lão gia hỏa kia nghĩ như thế nào.

Liên nhìn Bích Liên, lúc trước vì kết hôn, cùng trong nhà đều đoạn tuyệt quan hệ, tuyệt quyền kế thừa.

Biết ngay mà, chuyện này không có bất cứ chỗ nào để giã giũa.

Chuyện như vậy, nếu như người trong cuộc không dao động thì những người khác khuyên bảo cũng vô dụng.

Đa Hạ Lợi cũng không biết công công rốt cuộc nghĩ thế nào, Bích Liên người ta sống một cuộc sống không tệ, không muốn toát ra cảm giác tìm tồn tại.

Đối với con rể Ngụy Hợp, mặc dù vẫn không thấy nhận ra, nhưng ai bảo con gái mình thích chứ?

Loại chuyện cắt đứt quyền kế thừa này, Bích Liên đều có thể làm ra được.

Nàng còn có thể nói gì đây?

Đương nhiên, nàng tin chắc nếu như lúc trước Bích Liên nghe lời mình, tuyệt đối có thể tìm được một đối tượng tốt hơn so với Ngụy Hợp.

Tuy Ngụy Hợp cũng đã phát sáng, đã rất nỗ lực rồi. Nhưng so với đám quý tộc sau lưng có rất nhiều thế lực, sau lưng có bối

cảnh nhân mạch, thì chênh lệch vô cùng rõ ràng.

Nhưng mặc kệ cân nhắc thế nào, Đa Hạ Lợi đều rõ ràng, mình không dao động được con gái.

“Được rồi, thiếu chút nữa là phải rồi, chỉ cần tâm tình người ta tốt, sống vui vẻ là được.”

Đa Hạ Lợi trong lòng rất nhiều suy nghĩ, cuối cùng vẫn là hội tụ thành một tia.

Về phần tộc trưởng biên Tây bên kia, để cho bọn họ tự mình tiếp xúc với Bích liên, nhận lần trước nàng cảm nhận được cảm giác như thế nào, liền biết sự lợi hại rồi.

Đa Hạ Lợi vừa nghĩ đến công công cường thế kia, bị Bích Liên nói đến ghen hòng không nói nên lời, trong lòng liền cảm thấy buồn cười khó hiểu.

Nàng chân trần, giẫm lên tấm thảm mềm xốp, từ trong tủ băng lấy ra một bình rượu quả.

Côn Bằng.

Đột nhiên có tiếng vang truyền tới.

Nhiều điểm cuối cùng cũng bắt đầu, một bên lựa chọn chén rượu mình thích từ trong ngăn tủ.

Nàng có một sở thích riêng, đó chính là lúc uống rượu, vô cùng chọn chén rượu.

Thói quen này, khiến cho nàng cất giấu rất nhiều loại rượu kiểu dáng khác nhau trong nhà.

“Mẹ ơi, công ty có một số việc người muốn con đi ký tự. Là về kiểm tra quyền biến động.” Thanh âm của Lư Địch từ thông tin truyền ra.

“Ừm, biết rồi. Bây giờ các người đang ở đâu? Còn đang nghỉ phép?” Đa Hạ Lợi trầm giọng hỏi.

“Đúng vậy, ta và lão bà vẫn còn ở bên ngoài, đây không phải là ngày nghỉ khó có được sao? Tinh Uyên bạo động chờ đã hoàn toàn triển khai rồi, nhưng sau này sẽ rất lâu cũng không

thể chơi được, ta đây gọi là tranh thủ thời gian chơi cho đã đủ.” Lư Địch cười nói.

“Chơi vui chút, cả ngày chỉ biết chơi!? Hai người các người còn không mau sinh thêm mấy đứa cho ta.

Bên phía em gái người không nghe lời, ta không thể trông cậy vào được, bây giờ nhánh của bọn ta đều dựa cả vào người!” Đa Hạ Lợi không nói nên lời.

“Biết rõ... Ta đây không phải vẫn luôn cố gắng sao?” Lô Địch hoàn toàn thất vọng nói.

“Bớt nói linh tinh đi, quảng cáo trung bình mới của bộ lạc an toàn bên kia truyền đạt, người đừng có trượt chân cho ta, chăm chú xử lý cho tốt. Ta sẽ tự mình đi an toàn mà lấy đơn đặt hàng, nếu người làm vỡ cho ta. Ta lột da người!”

“Nhờ binh quảng cáo a...Không phải ta đi thu thập linh cảm rồi sao?” Lư Địch cười nói.

“Người...” Đa Hạ Lợi vừa nghe cái giọng này trong lòng liền tức giận, còn muốn nói chuyện.

Lại bị Lư Địch đối diện ngắt lời.

“Lại nói, mẹ có biết một chuyện không?”

“Chuyện gì?”

“Chính là bên cô trẻ... Cha của con trai nàng, không phải chỉ là quan chiếu ánh sáng sao?” Lư Địch nói.

“Sau đó thì sao?”

“Là như vậy, chiếu rọi kia hiện tại đang công khai tuyển chọn học sinh, ta dự định đi tặng quà, lót đường cho Tiểu Vân...” Tiểu Vân là con trai của vợ chồng Lư Địch.

Hôm nay cũng đã năm tuổi.

“Thế nào? Người muốn làm cái gì?” Đa Hạ Lợi dừng lại một chút.

“Con muốn đưa Tiểu Vân tới chính thức báỉ sư, mẹ xem thế nào? Người và cô trẻ bên kia quan hệ vẫn luôn tốt, giúp con nói một chút đi.” Lư Địch cợt nhả nói.

Đa Hạ lợi tay ngừng lại, nhi tử Lô Địch không mấy hăng hái, tư chất cũng không bằng Bích Liên, sinh ra cháu trai cũng chẳng ra sao cả.

Hôm nay vì con trai, lại còn muốn nàng đi tìm muội muội mình nói chuyện ư?

Cả đời nàng ta đều là Hạ Lợi, cương trực ngang ngạnh, đối với muội muội Bích Ngao Ti cũng một mực không thấy sao cả.

Bích Ngang thế tư sắc, cay nghiệt, sinh vật thực tế, vẫn luôn thích thủ đoạn nhỏ.

Từ nhỏ đến lớn, khắp nơi đều là bích ti lấy lòng và nịnh nọt nàng.

Hiện tại vì tôn tử, Lô Địch lại muốn nàng đi tìm Bích Triều Tiếu nói tình?

Đa Hạ lợi trong lòng nhất thời nổi lên một trận lửa giận.

“Người cứ nhất định phải qua bên kia học? Trong gia tộc có nhiều quang chiếu như vậy, người không chọn trúng một đứa sao?”

“Ta hỏi rồi, không có bao nhiêu người nguyện ý. Trong gia tộc bận rộn không chịu được, không ai nguyện ý nhận học sinh. Hơn nữa thân gia của cô trẻ này ở trên giáo học rất có phong cách.

Lúc trước là làm giáo viên ở giáo viên quân đội. Bây giờ tự mình ra ngoài làm, tuyệt đối sẽ tập trung tâm sức hơn trước đây. Cho nên mẹ cứ nói giúp con, thế nào?” Lư Địch khẩn cầu.

Đa Hạ Lợi trong lòng bực bội, vừa nghĩ đến muốn nàng chủ động kéo xuống mặt, đi cầu muội muội Bích Tống Ti, nàng trong lòng lửa giận.

“Sao người không tự cầu đi?”

“Ta đã hỏi rồi, cô trẻ nói nàng cũng khó xử, ta đoán là thể diện không đủ lớn. Nếu đổi thành mẹ con chắc chắn sẽ không có vấn đề.” Lư Địch cười bồi nói.

Bây giờ sau khi cắt đứt liên hệ với nhà, Lô Địch cũng chẳng vui vẻ gì, so với muội muội, Đu Hạ Lợi và nàng thật đúng là

không phát triển tốt hơn chút nào.

Nàng vốn cường thế không gì sánh được, nếu không phải bởi vì linh lực chênh lệch vẫn còn, hiện tại so với tộc của muội muội, chỉ sợ địa vị cũng sẽ khác biệt.

Liên lạc xong, Du Hạ Lợi thở dài một hơi, có chút bực bội.

Muốn nàng và muội muội cúi đầu, đó quả thực là...

Àm.

Cuối cùng một tiếng vang lại vang lên.

Nhiều Hạ Lợi mở ra xem, là công công oai tây đánh tới.

Liên lạc xong.

“Lão gia tử có việc gì thế?”

“... “Thông tin bên kia im lặng một lát.

“Có thời gian, có thể mời Bích Liên cùng trượng phu của ta đến nhà ngồi một chút.” “Bành Tây trầm giọng nói.

“!?” Đa Hạ Lợi có chút sửng sò, người đều phải ép người ta ly hôn, còn mời người ta tới ngồi một chút?

“Thế nào? Cuối cùng chúng ta đều là máu mủ, bất kể thế nào đều là người nhà của cô ta, phần liên hệ này cho dù cô ta thế nào cũng không cắt đứt được. Trong nhà có chút hiểu lầm nhỏ, cũng là bình thường.” “Bành Tây nghiêm nghị nói.

“Có phải ngài lại nhìn thấy cái gì đó hay không?” Đầu óc của Đa Hạ Lợi thoáng cái liền đoán ra được, khẳng định là có nguyên nhân gì đó khiến cho công công chuyển biến.

“Phẩm tước bên kia chủ động lùi bước rồi, việc này đúng là chúng ta không thích hợp làm được, nhưng ta cũng là vì sự phát triển của cả gia tộc. Đều là người một nhà, nói rõ ràng là không sao rồi.

Người dù sao cũng mời các nàng Bích Liên cùng tới ngồi một chút là được.” Lang Tây nhanh chóng nói.

“... Chỗ này của ngài, lấy đâu ra mặt mũi?” Đa Hạ Lợi nhin không được châm chọc.

“Người có thể nói như vậy với công công sao?!”

“Ta chỉ có cái tính tình này thôi, có bản lĩnh thì người đừng liên hệ với ta!” Lửa Hạ dâng lên.

“Sao nào, trước đó là các người nói khuyên người ta ly hôn, bây giờ lại lập tức thay đổi sắc mặt, nói muốn mời người ta tới cửa. Người nằm ngang đều đã nói hết rồi, ngài đây là đùa với người phải không?”

Nàng nói một hơi, lửa trong lòng cũng không đè nén được.

“Hơn nữa bởi vì chuyện lần trước, ta cùng Bích Liên hiện tại cũng không hòa hảo, ngài cho rằng ta có mặt mũi đi nói chuyện sao? Ngài không cần mặt mũi ta còn muốn!”

“Nhiều Hạ Lợi!!” “Bành Tây tức giận run rẩy.” Ta mặc kệ người làm thế nào, từ hôm nay trở đi, người nhất định phải nhanh chóng cùng con gái của người hai vợ chồng hòa hợp! Chuyện này liên quan đến bố cục của gia tộc! Liên quan đến lợi ích của tất cả thành viên trong gia tộc! Không phải trò đùa!”

“Dựa vào cái gì!? Ta với con gái ta không hòa giải, liên quan quái gì tới ngài?” Lửa nhân nhiều mặt xông lên, đang đối mặt.

“Chỉ bằng Bích Liên lão phu hiện tại cùng đẳng cấp với ta!!” “Bành Tây tức giận đến điên cuồng hét lên, “Ba trăm tuổi biến hóa cấp! Sau lưng ông còn có học phái và rụt rè! Nói không chừng về sau ông ấy chính là máu chốt của gia tộc chúng ta!”

“Nếu người làm không tốt quan hệ, sau này chi gia gia chủ này cũng đừng làm nữa! Ta đổi người khác!”

Ba.

Tin tức đứt đoạn.

Đa Hạ Lợi mở trừng hai mắt, mặc dù bị công công đánh cho một trận, nhưng trong lòng nàng lại... Có chút ngẩn người.

“Cùng cấp?”

Cô ngờ ngác một hồi, sau đó... lập tức mở thông cáo về thành thị mới nhất.

Vừa rồi nàng đang tắm, vì lẽ đó căn bản không nhìn thấy.

Mà hiện tại...

“Hiện lên thông cáo tin mừng, người phụ trách trung tâm được lý trước tiên, bộ trưởng phụ trách đảm nhiệm nhiệm vụ an toàn trước nhiệm vụ phụ trách giám định, người phụ trách trung tâm nghiên cứu tám ngàn bốn tinh, Ngụy Hợp Phúc, ở buổi chiều hôm qua ước chừng mười hai đến năm phân, tấn thăng cấp liệt.”

“Cấp liệt biến không tới ba trăm tuổi, thật đáng sợ!”

“Đây chính là thiên tài chân chính sao?”

“Không phải thiên tài, tác dụng của thiên phú chỉ có tác dụng từ ánh sáng trở xuống, sau này toàn bộ nhờ vào ý chí lực, khổ tu, kết hợp với thủ đoạn tâm kế tế ngộ. Đương nhiên còn cần một lượng lớn tài nguyên.”

“Chắc chắn, vậy không phải càng khủng bố hơn sao. Thiết Định tương lai đại lão!”

“Đại lão đứng hàng trước cầu xin!”

“Nhị Thập Nhị Tinh Đại Tráng ta!”

Dưới thông cáo còn có một đồng lời nhắn.

Loại thành thị công khai thông báo này, tất cả mọi người đều có thể bình luận.

Mà hiện tại, sau khi tuyên bố, đã có hơn vạn lời nhắn lại rậm rạp.

Đa Hạ Lợi nhìn tin nhắn này, mở trừng hai mắt, lại vội vàng đi xem ảnh chân dung của Ngụy Hợp trong sách truyền tin.

Quả nhiên...

Dấu hiệu lập lòe trên đầu tượng kia, rõ ràng chính là đại biểu cho liệt biến. Hai mặt trời.

Nhìn ký hiệu phía dưới bức tranh, nhiều Hạ Lợi liên hệ thái độ chuyển biến vừa rồi của công công.

Lần này rõ ràng mọi chuyện.

Biến cấp a... Liệt biến mạnh hơn một chút, có thể là một người thống trị một tinh cầu khổng lồ.

Loại cường giả có linh năng cấp độ này, thế lực nhân mạch sau lưng liên lụy cũng không tầm thường.

Lộc sột soạt đi tới bên cạnh ghế, đặt mông ngồi xuống, Đa Hạ Lợi cảm giác trên người có ảo giác nhẹ nhàng, không hề có cảm giác thực tế.

Hồi lâu, không biết qua bao nhiêu thời gian.

Đa Hạ Lợi mới từ từ lấy lại tinh thần.

Nàng không biết Ngụy Hợp rốt cuộc tu luyện đột phá như thế nào, nhưng Bích Liên bây giờ, không hề nghi ngờ, đã vượt xa nàng năm đó.

Ánh mắt hơn nhiều so với nàng năm đó!

Nhìn màn sáng trước mắt hình chiếu thông báo.

Ba.

Đa Hạ Lợi hung hăng cho mình một cái tát.

Sau khi giải linh có thể phòng ngự, một tát này thật sự rất nặng.

Lập tức mặt phải của nàng sưng lên.

“Không phải nằm mơ chứ?” Đa Hạ Lợi nhìn tay mình.

Ngồi trên ghế ngồi, nàng nhìn tay mình trong chốc lát, chợt không nhịn được cười lên không phát ra tiếng.

Để nàng tìm Bích Liên nói tình cảm cái gì đó, nàng tuyệt đối sẽ không đi!

Dù sao chỉ cần biết hai vết thương của nàng càng ngày càng tốt, như vậy là đủ rồi.

“Loại gia tộc này, trở về cũng là bị liên lụy, hai người các ngươi nếu đã đứt đoạn thì ở bên ngoài này hảo hảo phát triển đi. Còn sản nghiệp của chi nhánh?”

Đa Hạ Lợi đứng lên, trên mặt hiện lên một tia cười lạnh.

“Lão nương quá sớm hấn không muốn làm nữa!”

Ba.

Nàng hung hăng ném người trong tay xuống đất.

737

Linh Hải Tinh.

Trong một đại sảnh rộng lớn màu nâu xám.

Giữa không trung trôi nổi từng cái từng cái mô hình chiến hạm dài ngắn bằng ngón tay, cùng đủ loại hình dáng giống như phi trùng.

Chiến hạm và đào tạo phân biệt có hai màu sắc, màu đỏ và màu lam.

Bên kia màu đỏ, sau lưng đứng một nữ tử cao gầy, tóc dài màu vàng, khuôn mặt lãnh diễm.

Bên kia màu lam, sau lưng đứng đầy một đầu nữ tử xinh đẹp tóc dài màu xanh lá, hai mắt cũng màu xanh biếc.

Chính là Bích Liên, Tát Lỗ mà Ngụy Hợp đã lâu không gặp.

Hai nàng ngưng thần nhìn chằm chằm mô hình trôi nổi giữa không trung.

Đỉnh chiến hạm thả ra chủ pháo, cơ thể giống như bầy ong nhào về phía đối phương, từng con xếp thành bầy, giống như mưa rơi xuống đất, sau đó nổ tung.

Những chiến hạm cũng dồn dập bị đánh tan, khói lửa bốc lên dày đặc.

Không bao lâu, mồ hôi trên mặt Bích Liên càng ngày càng nhiều.

Ầm!

Cuối cùng, một viên thủy tinh màu lam trước người nàng ầm ầm nổ tung.

Đây là căn cứ chính đại biểu cho chi nhánh chỉ huy.

Thủy tinh nổ tung, chính là nàng đã hoàn toàn thất bại.

“Sư tử quả nhiên lợi hại!” Bích Liên vui lòng phục tùng lau mồ hôi, thành tâm nói.

Mỹ nhân tóc vàng đứng đối diện, chính là sư tử của sư phụ nàng, Tạp mao....

“Người còn trẻ, về sau có thời gian luyện tập nhiều một chút là có thể đuổi kịp.” Ngón tay Tạp Lỗ cuốn tóc vàng của mình nhìn về phía lão sư đang đứng khắc băng.

Băng khắc, đế quốc nổi tiếng du lịch gia tộc, giáo dục nhà, đi tới tinh hệ này, chỉ là nàng đứng một chỗ trong đoạn đường xa xôi này.

Mà mỗi khi tới một tinh hệ nàng đều chọn một vài đứa nhỏ ưu tú để tiến hành dạy bảo và bồi dưỡng chúng.

Hành động như vậy, mấy trăm năm như một ngày.

“Không sai, vừa mới đột phá, có thể đạt đến trình độ này, đã rất tốt rồi.”

Băng Khắc nhìn bề ngoài như một ông lão áo trắng tóc trắng, nàng ngay cả làn da cũng toàn là màu trắng, con người cũng là màu trắng.

Hơn nữa ngoại bào màu trắng tinh khiết, từ xa nhìn lại, nàng tựa như một người tuyết cao ba mét.

Đúng vậy, vị lão sư Băng khắc, tinh cầu chủng tộc mà nàng sinh sống, chiều cao phổ biến đều ở ba mét.

Nhìn qua, nàng rất lạnh lùng, không dễ bị người khác tiếp cận.

Nhưng trên thực tế là một ông lão tương đối thân thiết.

Cô cong ngón tay búng ra.

Tất cả mô hình trước mắt nhanh chóng tán loạn, biến mất.

Những mô hình này đều là một loại hình tên là Linh Thuật kỳ, là trò chơi giải trí quý tộc dùng để mô phỏng chiến trường sử dụng.

Giá cả của cờ linh thuật rất đắt, đồng thời cần quyền hạn cao hơn mới có thể sử dụng.

Bởi vì chính quy mua sắm Linh thuật kỳ, sẽ liên tục không ngừng cập nhật hình số các quốc gia cơ sở mới nhất.

Người bình thường có thể tự do mô phỏng tổ hợp các loại hạm đội cường đại nhất của ba nước.

Đương nhiên, nếu muốn có loại hình thuyền cao cấp tốt hơn, vậy cần phải trả phí.

“Tính ra lúc đầu chúng ta đã nói, chỉ lưu lại năm năm, hôm nay bất tri bất giác đã qua lâu như vậy.” Băng Khắc nhìn hai người trong đại sảnh.

Hai người này, đều là đứa con ngoan được nàng lưu lại đây một thời gian, dạy dỗ ra ngoài.

Các nàng có thiên phú cực cao, tương lai còn được. Nhưng đáng tiếc, mình không có cách nào chứng kiến cảnh tượng này.

“Lão sư, ngài muốn rời khỏi sao?” Tạp Lỗ Lang nhẹ nhàng trôi nổi tới bên này.

“Đúng vậy...” Băng Khắc gật đầu, “Nhưng yên tâm, mỗi khi đến một chỗ, ta đều sẽ truyền tin về cho các học sinh đáng yêu của ta.”

Nàng lộ ra một nụ cười hiền hòa.

“Úc tạch, ngươi là sư tử có linh năng cao nhất trong tinh hệ này, phải nhớ kỹ, trong vũ trụ này, không biết quá nhiều, biến số quá nhiều. Vô luận gặp phải bất cứ chuyện gì, phải nhớ, khiêm tốn, cẩn thận, bảo vệ mình mới là vị đầu tiên.”

“Đúng vậy, lão sư.” Tạp tạ trịnh trọng gật đầu.

Băng khắc lại nhìn về phía Bích Liên bên kia.

“Về phần ngươi, Bích Liên. Ngươi còn trẻ. Đối mặt lợi ích, dụ hoặc, cần bảo trì bản tâm.”

Bích Liên chăm chú gật đầu.

Mấy năm nay nàng đã hiểu rõ, lão sư Băng Khắc chỉ là tình cờ đi ngang qua tinh hệ bên này mà thôi.

Nếu như không phải bởi vì chuyện còn lại, tạm thời bị ngăn chặn, có lẽ nàng đã sớm rời đi.

“Tinh Uyên bắt đầu bạo động, mỗi người các ngươi có lẽ đều sẽ đi lên chiến trường.

Nhưng chỉ cần nhớ kỹ lời ta nói cho các người, là có thể bảo toàn bản thân mình là nhiều nhất.”

Băng Khắc nhìn hai người, nàng đến nơi này, tổng cộng thu được năm học sinh.

Mà điều khiến nàng hài lòng nhất là Tạp Lạc.

Điều khiến nàng lo nhất lại là Bích Liên.

Trên thực tế, nàng thu nhận Bích Liên, cũng không phải là coi trọng tư chất của nàng.

Đến độ cao ánh sáng, thiên tư thiên phú, kỳ thật không chiếm nhiều.

Quyết định tiến lên độ cao chân chính là quyết tâm, nghị lực, kết hợp tài nguyên.

Những học sinh còn lại của cô đều có thể lực có bối cảnh rất tốt.

Chỉ duy nhất Bích Liên. Nàng xuất thân thấp nhất...

Trên thực tế, băng khắc sẽ thu nàng ta, kỳ thật cũng là một việc ngoài ý muốn.

Trong vũ trụ, có rất nhiều chủng tộc thiên phú bất đồng, mà tộc đàn tương ứng với Băng khắc thì có năng lực mạnh mẽ bẩm sinh.

Năng lực này, chỉ có vận dụng trong tương lai nhất định mới có thể phát huy tác dụng lớn nhất.

Nói ngắn gọn, đó là một loại năng lực tiên đoán kỳ diệu.

Kỳ thực, Băng khắc cũng chính là vì năng lực này mà tới tinh hệ này.

Khi xét xử tìm kiếm nhân tuyển thì nhìn thấy hình ảnh của Bích Liên.

Bản năng khiến nàng cảm giác được có một chút xúc động.

Tựa hồ trên người Bích Liên có vận mệnh không giống bình thường.

Mấy trăm năm qua, nàng một mực tìm kiếm.

Tìm kiếm, trong truyền thuyết kia, xuất hiện từng hạt giống đặc thù khi dẫn động Âm Ảnh Triều tịch của đế quốc.

Trong truyền thuyết, vạn vật trong vũ trụ đều có ban đầu.

Mà thứ quyết định có đi tới điểm cuối hay không, đó là hạt giống dẫn động bóng ma.

Phóng giảm những hạt giống này, dẫn dắt chúng chuyển hóa thành ánh sáng, sẽ kéo dài vận mệnh đế quốc, đi về phía con đường tinh thần càng dài hơn.

Vì lẽ đó, nàng mới có thể không ngừng du lịch, không ngừng tìm kiếm, không ngừng thu đồ đệ.

Thật ra đây cũng là sứ mệnh mà vương miện thu hội của bọn họ mang theo.

“Nhớ kỹ, tâm hướng về ánh sáng, dù thân ở vực sâu, cũng có thể không phụ bất cứ thứ gì...”

Băng khắc mềm mại vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve tóc của hai đứa bé.

Tạp mao và Bích Liên tuy rằng không rõ lắm, vì sao lão sư lại nói những lời này, nhưng vẫn gật đầu, nhớ kỹ.

Thở dài một tiếng, băng khắc không khỏi hồi tưởng lại việc nàng đã từng bỏ qua một hạt giống u ám.

Lần đó, bởi vì một chuyện khác mà nàng đã bỏ lỡ một đứa bé, không thể nhận nó làm học sinh dạy bảo.

Ngắn ngủn năm mươi năm sau, đứa bé kia liền gặp phải vô số đau khổ, cuối cùng tan vỡ phần lại, chìm vào bóng tối, giết chết mấy trăm người của gia tộc kẻ thù, hủy diệt không gian phong tỏa khí, đưa vào Tinh Uyên Thú Triều, trở thành tội trạng đặc biệt truy nã ở xung quanh.

Cho đến hôm nay, người nọ gia nhập vào tổ chức hắc ám xếp thứ ba trong đế quốc, đã đăng nhiệm lên cao tầng trong đó, trở thành cường giả hắc ám danh tiếng xấu lan xa.

“Lão sư từng có tiếc nuối, có tự trách.” Băng Khắc nhớ lại lúc trước hạm đội của nàng bị học sinh kia bắt cóc.

Lúc nàng khuyên can đôi phương, thì câu trả lời của đôi phương lúc đó.

“Vận Mệnh, không thể tùy ý để ngoại lực quyết định. Nhớ kỹ.”

Nàng khẽ thở dài.

*

*

*

“Muốn nhận rõ, các người muốn cái gì, thứ muốn là cái đó.”

Bích Liên và Tạp Lô nghe ngơ ngác hiểu. Nhưng từ trong đó nàng cảm nhận được ý nghĩ muốn Băng khắc giúp các nàng trở nên tốt hơn.

“Đặc biệt là người... Tạp Trach.” Lúc đầu Băng khắc thấy Tạp Lư, liền từ trên người đối phương nhìn thấy bóng ma khổng lồ tựa như núi lửa trầm mặc.

Sự thật cũng chứng minh, nàng ta không nhìn lầm.

Vô luận học tập cái gì, Diêm Tư đều có thiên phú kinh khủng, đã nhìn qua là không quên, vừa học là biết, linh năng tăng trưởng giống như hỏa tiễn nhảy lên.

Coi như là trong số nhiều học sinh đã từng dạy Băng Khắc, thiên phú của Trầm Tư cũng đạt đến ít nhất là ba người đứng đầu.

Ừng ục...

Bỗng nhiên Bích Liên từ từ vang lên.

Mà cũng tương tự, khán giả cuối cùng cũng vang lên tiếng.

Hai người đồng thời đưa mắt nhìn nhau, nhanh chóng nhân nút âm thanh, chuẩn bị thiết kế tĩnh âm.

“Không sao.” Băng Khắc đưa tay ý bảo các nàng mở ra.” Mở ra xem một chút.”

Trong nội tâm nàng xuất hiện dự cảm, tin tức lần này, sợ rằng đối với hai người đều phi thường trọng yếu.

Hai nàng gật đầu, dừng lại, lần lượt mở ra đoạn cuối.

Bích Liên trước mắt bắn ra màn sáng, phía trên hiện ra, thông tin đến từ Ngụy Hợp.

Nàng hơi quét mắt, bỗng nhiên mở to hai mắt, mạnh mẽ che miệng nhỏ phát ra tiếng hô nhỏ.

Hai mắt trợn trừng, nàng lại đổi trang mới, cho là mình nhìn lầm.

Nhưng tin tức đưa tới vẫn không thay đổi, vẫn là chữ vừa rồi.

Trên mặt của Bích Liên có chút mờ mịt thế nhưng lại càng vui vẻ hơn, vui mừng, cùng với một tia nghĩ mà sợ.

Ngụy Hợp rõ ràng gạt nàng một mình đột phá Liệt Biến, nếu trong đó có chuyện gì xảy ra...

Cũng may hiện tại đã thành công...

Biến cấp...!

Bích Liên trước kia chưa từng nghĩ tới, trượng phu của mình sẽ là một cường giả Liệt biến cấp.

Ý nghĩa của việc Liệt biến đại biểu, hàng năm nàng ở trong hệ thống an toàn đã rõ ràng nhất.

Đó đại biểu cho sau này ít nhất Ngụy hợp có thể đứng bên trong tầng cao nhất của quyền lực tinh hệ này mấy trăm năm không hề lay chuyển.

Đại biểu cho bắt đầu từ bây giờ, nàng đã trở thành một trong những người có sức mạnh quyền thế lớn nhất của vùng hệ thống này.

Loại cảm giác phiêu hốt không chân thực này, làm cho Bích Liên như rơi vào trong mộng, trong lúc nhất thời kinh ngạc đứng tại chỗ, hoàn toàn không có cảm giác thực tế.

Mà Tạp Tra ở bên kia khác với đại dương vui mừng nơi này.

Mở ra cuối cùng, ngay khi thấy thông tin, màu máu trên mặt Tạp Lưu lập tức rút đi.

Thân thể của nàng bắt đầu run rẩy, con ngươi hơi giãn ra. Trên cổ thể mà bắt đầu chảy ra mồ hôi lạnh.

Nếu như nói từ lúc này, bởi vì vấn đề liên quan đến Ngụy Hợp đã lên tới cấp bậc mới.

Như vậy thì nàng chính là vừa vặn từ cấp độ ban đầu, trong nháy mắt rơi xuống đám mây.

Tổ phụ của nàng là người chống đỡ lớn nhất trong gia tộc, đồng thời cũng là một trong mười vị biến đổi vị trí cao duy nhất trong tinh hệ.

Vừa rồi, trong hành động thăm dò Tinh Uyên Thú Triều đã hoàn toàn mất mạng.

Ngay cả thi thể cũng không thể cướp lại được.

Giờ này khắc này, Băng Khắc nhìn hai người trước mặt, hai người bọn họ gặp thời và biến hóa, hoàn toàn trở nên chênh lệch rõ ràng.

Một cái từ từ lên cao, một cái nhanh chóng ngã xuống.

“Lạch lạch!” Nàng nhẹ nhàng vươn tay đỡ học sinh đang lung lay sắp đổ.

“Đừng sợ... Nếu lực lượng một người không cách nào gánh vác, người còn có chúng ta.”

Tạp mao cắn răng, mím môi, nước mắt ở hốc mắt sắp chảy ra, nàng vội vàng ngẩng đầu, nhắm mắt lại, không để cho nó chảy xuống.

Đóng cửa thông tin, Ngụy Hợp thở phào nhẹ nhõm, nhìn cảnh sắc trời đất chậm rãi lướt qua ngoài cửa sổ.

Lúc này hẳn ta đã rời khỏi 18 tinh, đi tới Áo Nhĩ Tinh làm chủ.

Toàn bộ Áo giáp, tên của chủ tinh chính là Áo Nhĩ cộng.

Nói chính xác hơn, hẳn là hoàn toàn ngược lại, toàn bộ tinh hệ đều đặt tên cho ngôi sao chính này.

Mà mục đích hẳn tới bên kia, chính là mời trong gian phòng của Lôị Trạch Uyên, chính thức gia nhập học phái uyên chuyển của hắn.

Bên trong Trinh sát, bao gồm cả sự cường thế vô cùng của Bétera lúc trước, đều xuất phát từ môn phái này.

Lực lượng học phái khác với vương miện thư, chúng đan xen vào nhau không phải là một thế lực trong lĩnh vực.

Học viện giống như một đại học, nó bồi dưỡng rất nhiều cường giả đế quốc, nhưng không phải tất cả người xuất thân học phái, đều là trận doanh.

Còn vương vương thư hội thì là tổ chức trận doanh chính thức. Hai thuộc tính hoàn toàn khác biệt.

Trong đám mật thám bùng lấy rượu màu bạc, chậm rãi đi từ bên cạnh tới.

“Đáng đời người vận khí không tốt, vừa lúc bị điều đi bố trí phòng ngừa Tinh Uyên bạo động.”

Ngụy Hợp cũng có chút bất đắc dĩ, hắn vừa mới đột phá, liền nhận được lệnh của trưởng quan quân tối cao, thăng hoa giả Hách Lỗ Đan tổng trưởng lão, tất cả biến cấp chính thống, điều khiển phi hành thể gần khu vực tuần tra tinh cầu xung quanh, bảo đảm an toàn của toàn bộ khu vực vũ trụ phụ cận.

Vì vậy hắn và mật thám đã bị bắt tráng đình.

Trừ phi bọn họ không muốn lăn lộn trong quân bộ, nếu không nên làm việc gì cũng phải làm.

Cường giả giống như bọn họ, hưởng thụ thông tin tài nguyên trân quý cùng tri thức được Đế Quốc cung cấp, tự nhiên cũng phải trả giá theo nghĩa vụ.

Hắn không nói, chỉ nhìn Ngụy Hợp, chính hắn cũng biết, bản thân miễn phí có được vật chất biến đổi, các loại quyền hạn mua sắm linh năng, xem xét các loại luận văn, các loại quyền hạn hưởng thụ vân vân.

Đây đều là quyền lực.

Còn bây giờ phải chấp hành nghĩa vụ.

“Từ 14 trở về chủ tinh, chúng ta tuần tra xung quanh một chút, giải quyết phiền toái, có lẽ sau ba ngày nữa, sẽ đến bên kia.”

Vi Lý ngồi xuống đối diện Ngụy Hợp, cười nói.

“Ta ngay cả di thể bị rút ra cũng không có. Làm sao đi đánh?”
Ngụy Hợp bất đắc dĩ nói.

“Không sao, ta có dự phòng, cho ngươi mượn trước.” răn cười cười: “Vốn định giúp ngươi thích ứng với phương thức chiến đấu biến đổi cấp độ của nó. Hiện tại xem ra, chỉ có thể tìm cơ hội trong thực chiến thôi.”

“Ô nhiễm thú triều sao?”

“Là cự thú binh.” Trinh Lý sửa lại.” Lại nói, ngươi còn chưa từng thấy cự thú binh đúng không?”

“Cái này là, dù sao đó cũng là phiên toái phụ trách biến cấp để giải quyết.” Ngụy Hợp gật đầu.

Đồng thời trong lòng cũng dâng lên một chút hiếu kỳ.

“Còn cái này cho ngươi.” Trong mật thám ném ra một hộp nhỏ màu bạc.

Cái hộp chỉ lớn bằng móng tay, tựa như một khối vuông tròn thực thể.

Nhưng Ngụy Hợp Linh có thể đảo qua, biết đây chính là cái hộp.

Hắn không chế linh lực, để cho nó phiêu phù trước người, sau đó mở ra.

Trong hộp là một đoàn bột màu đen tạo thành.

“Đây là cái gì?”

“Thiết bị dò thám linh lực. Cá nhân ngươi khám vào trong đó là được.” Trong mật thám nói đơn giản: “Về sau ngươi gặp được người nào, quái vật gì, dùng cái này xem trước một chút. Đại bộ phận đều có thể kiểm tra ra số liệu linh lực của bọn họ.”

“Thần kỳ như vậy sao?” Ngụy Hợp kinh ngạc hỏi.

“Ừm, nếu như ở bên ngoài gặp phải cự thú binh, thực lực cách biệt quá lớn, tùy tiện tới gần chẳng phải là muốn chết sao?

Cho nên đế quốc nghiên cứu ra loại đồ vật có thể kiểm tra thực lực của kẻ địch trước thời hạn này.

Mặc dù tên là linh năng, nhưng lúc gặp cự thú binh, sẽ kiểm tra đo lường ra cường độ ô nhiễm, chuyển đổi thành linh có thể cho chúng ta xem.”

Ngụy Hợp gật đầu, đối với người có linh năng, giá trị linh lực chính là hết thảy.

Vậy thì vật này chính là nghi thức dò xét trong chiến đấu?

Hắn nhẹ nhàng chạm vào đoàn đồ vật này, chạm nhẹ lên trên thân mình.

Rất nhanh, cuối cùng khởi động lại, vang vọng trong chốc lát rồi lại mở ra.

Trong mắt Ngụy Hợp lập tức xuất hiện lựa chọn, có nên mở ra linh năng dò xét hỏi thăm dò hay không.

Chỉ vào xác nhận.

Nhất thời mắt phải của hắn hiện ra số liệu linh năng trong mắt thất đối diện.

Số liệu của Côn Bằng không ngừng lưu động.

Vài giây sau.

Đáng số đình trệ.

Một cái lẳng linh nhĩ cực lớn xuất hiện trong mắt Ngụy Hợp.

“Ba Linh Nhĩ?” Ngụy Hợp hỏi ra tiếng.

“Sai một chút, bắt quá đã rất tốt.” Trong thâm cười nói: “Linh năng của ta tổng giá trị ban đầu. Nhưng thứ này là thông qua thu thập hoàn cảnh xung quanh, tính toán bản thể, cho nên có chút sai lệch cũng là bình thường.”

“Được rồi, quả thật rất thuận tiện.”

Ngụy Hợp quét mắt nhìn những người trên phi thuyền.

Một thuyền viên đi ngang qua, trên người cũng đánh dấu một số điểm bất đồng.

Nhưng đại đa số đều là số liệu rất nhỏ.

Thậm chí có rất ít người từ Nhất Linh Nhĩ trở lên, tất cả đều là số điểm trở xuống.

Một Linh Nhĩ chẳng khác nào một vạn cách.

Dưới ánh sáng, xác thực phần lớn mọi người đều không đạt tới một Linh Nhĩ.

“Thế nào? Dùng tốt chứ?” Trong ruộng tươi cười nói: “Vật này còn có cấp cao hơn, nhưng phải tự mình mua, người thân là thành viên quân đội bộ lạc an toàn, được bố trí miễn phí.”

“Trên thị trường bán bao nhiêu?”

“Giá chợ đen là một ức. Đừng nhìn thứ này nhỏ nhưng rất khó bị phá hư, nó không chỉ có tác dụng dò xét nghi thức mà còn thăng cấp gia cố kết quả của bản thân người.

Dưới tình huống bình thường, triều đình không cho phép bên ngoài buôn bán.”

Ngụy Hợp gật gù đầu, biết rõ thứ này cũng thuộc về một phân đặc quyền.

“Vừa hay, vừa mới nói tới kiểm tra, liền có một mục tiêu thích hợp.” Trong mật thám bỗng nhiên nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ngụy Hợp cũng nhìn theo.

Xa xa ngoài cửa sổ, giữa hai viên tinh cầu màu vàng đất có một chấm đen đang vặn vẹo, ngọ nguậy, chậm rãi di động.

“Trong động Tinh Uyên có ít nhất một con thú to lớn, không thể để chúng tới gần mặt đất bên ngoài tinh cầu.

Số lượng ít thì bọn ta sẽ giải quyết toàn bộ, số lượng nhiều, bọn ta chỉ cần chặn giết cự thú binh là được, còn lại thì giao cho các bộ đội khác giải quyết.”

“Được.” Ngụy Hợp cũng cảm thấy hứng thú.

Vừa lúc, sau khi tăng lên, hắn còn không biết hiện tại mình mạnh đến mức nào.

Đứng dậy, hắn và trinh sát đi cùng nhau, nhanh chóng tiến về vị trí cất giữ cơ thể phía sau phi thuyền.

Một phút đồng hồ sau.

Phần đuôi phi thuyền màu trắng bạc từ từ mở ra một lỗ hồng.

Một cái đài chứa sỏi cỏ từ trong đó bay ra.

Hai người Ngụy Hợp và trinh sát dẫn đầu bay ở phía trước, trên người bọn họ đều ăn mặc, đều là mặc thân thể màu xanh đậm.

Loại người nuôi dưỡng này tên là Hải yêu, chủ yếu lấy xa xa bản tên làm chủ, sau lưng khi khai chiến sẽ tự động triển khai các loại thương giới uy lực khác nhau.

Đào tạo có thể căn cứ vào việc đó, khống chế các loại thương giới khác nhau bắn từ xa hoặc là oanh tạc.

Tổng cộng có ba mươi tổ hợp lại thành một tiểu đội, lấy mật thám và Ngụy hợp lại làm đầu, chậm rãi bay về phía điểm đen đang vận vẹo kia.

Trên mặt đất, tốc độ nuôi dưỡng cơ thể xem như vô cùng nhanh, động một chút là gấp bao nhiêu lần âm thanh.

Nhưng tốc độ như vậy, thật ra trong không khí mênh mêng, căn bản không tính là gì.

Với khoảng cách giữa bọn họ và điểm đen, thoạt nhìn khoảng cách khá ngắn, trên thực tế cho dù thành viên trong tiểu đội có giới hạn gấp mười lần âm thanh phi hành, cũng phải mất mười mấy phút mới có thể đến nơi.

Vọng Sơn chạy ngựa chết, câu nói này ở trong trời, thể hiện càng thêm nhuần nhuyễn.

Trừ Ngụy Hợp cùng trinh sát ra, tất cả đội viên còn lại đều là bộ phận màu đen, đều là cấp bậc gió bão.

Loại sắc thái này, ở trong trời cao ít nhiều có thể tạo ra một chút hiệu quả bí mật.

Cũng may Liệt cấp không cần chú ý chuyện này mới có thể sơn thành lam sắc.

“Tinh Uyên Trùng động, là một cơ thể vận binh thường thấy nhất trong vũ trụ Tinh Uyên. Đây thật ra là một loại cự thú binh xuất xứ từ Tinh Uyên. Nó không có sức chiến đấu, nhưng có thể hình thành không gian vận vẹo trong cơ thể, dung nạp lượng lớn đồng loại, đi tới địa điểm khác biệt.

Lượng lớn thú ô nhiễm, binh khí, thậm chí thú hoang cũng sẽ sống sót trong bụng nó, đến khi tới được chỗ cần thiết thì sẽ lập tức bộc phát ra ngoài.”

Trong linh thức thông tin, mật thám giới thiệu.

“Cho nên, chỉ cần chúng ta giết chết Tinh Uyên Trùng động trong không trung, tránh cho nó lục hạ phóng thích quái vật, tương đương với giải quyết một đợt thú triều phạm vi nhỏ.”

“Đã hiểu!” Ngụy Hợp gật đầu: “Muốn đánh thế nào?”

“Tới gần, xuyên qua vỏ ngoài, ném bom vào thì được.” Trong mật thám đơn giản nói.” Bất quá nó cũng sẽ không ngoan ngoãn chờ người đi qua phát nổ.”

Nói xong, hất gơ tay phải lên, đội ngũ chung quanh nhao nhao dừng lại.

Bốp!

Đột nhiên, mật thám gia tốc, hóa thành một đạo lam ảnh, nhanh chóng tới gần Tinh Uyên Trùng động.

“Coi trọng rồi!”

Sau lưng hất chột triển khai một loạt thương giới, tất cả thương quân nhao nhao lơ lửng trên không, nhắm chuẩn phía trước.

Oanh!!!

Hơn mười đạo bạch quang sáng chói đồng thời sáng lên.

Những thứ vũ khí này không ngờ đều là bó đuốc.

Bạch quang tựa như trường mâu bay vút tới, trong chớp mắt đã đánh trúng hang Tinh Uyên Trùng màu đen.

Lúc này Ngụy Hợp đã tới gần, thiết bị dò thám linh lực trong mắt bắt đầu điên cuồng quét số liệu.

Xuy.

Đúng lúc này, một quái vật màu xám hình thể khổng lồ như con nhện từ trong hắc động Tinh Uyên lao thẳng ra.

Con nhện màu xám mở đầu ra, âm âm phun ra lượng lớn hỏa diễm đỏ thẫm.

Hỏa diễm hình thành mấy chục mét thô to hỏa trụ, quang mang lóe lên, liền vượt qua cự ly cực xa, rơi vào phương vị trong kén.

“Lúc tác chiến bình thường, thương giới chỉ phụ trợ, Ngụy Hợp, nhớ kỹ hạch tâm của chúng ta. Linh năng!”

Thân hình Sở Lý mang theo tàn ảnh, tránh đi hỏa trụ, hai tay vung lên.

“Linh thuật – Hỏa điệp.”

Trong chốc lát, vô số phi bàn màu xanh da trời từ hai tay hắn bắn ra.

Trong nháy mắt tối thiểu có trên trăm cái phi điệp từ các phương hướng khác nhau bay về phía hôi sắc tri thù.

Con nhện kia thân dài ba mươi mét, trên người mọc đầy lông tơ màu đen.

Nó điên cuồng hét lên, hỏa trụ trong miệng lại lần nữa phun ra, quét ngang bay tới phi bàn màu xanh da trời.

Một phần của phi bàn bị nổ tung, nhưng vẫn còn một số mảnh mẽ đánh trúng vào nó.

“Linh thuật, diên thời phi bàn.”

Mật thám lại ném ra cả mảng lớn phi bàn màu xanh da trời, dày đặc bay về phía con nhện.

“Linh thuật – Không điệp.”

Hai tay gã hợp lại trước người, ngưng tụ ra một cái phi bàn màu lam to cỡ một người lớn, nổ bắn ra.

Phi bàn liên tục giống như vô số điếm sáng, oanh tạc ở trên thân con nhện.

Chỉ mười giây, con nhện màu xám khổng lồ đã hoàn toàn nổ tung, hóa thành vô số vụn máu thịt.

Hắn lại ném ra một cái phi bàn lần nữa, để cho nó bay về phía Tinh Uyên Trùng động, những cách nuôi trồng còn lại thì thuận thực bám theo phi bàn, tới gần, ném bom vào.

Sau đó quay người trở về.

Ầm ầm!!!

Ánh lửa rực rỡ màu đỏ, sáng lên trước mắt mọi người.

“Phốc bom giữ tay của cự nhân, uy lực có thể trong nháy mắt xóa đi một tòa thành thị cấp ngàn vạn người ở trên mặt đất.”

Bên trong giáp giáp của mặt thám chiếu ánh lửa, nhẹ giọng nói.

“Rất đẹp. Phải không?”

Ngụy Hợp im lặng gật đầu.

Trong bầu trời u ám, ngọn lửa bùng nổ kia như hoa sen đỏ tinh lọc thế giới, thuần túy mà diễm lệ.

“Ngụy Hợp, người phải nhớ kỹ, đối mặt với Tinh Uyên, có thể không cận chiến tuyệt đối sẽ không cận chiến. Chúng ta là người, mà chỉ cần là người, thì có cực hạn. Cho dù linh lực của người có mạnh, cũng không có khả năng tranh tài chính diện với Tinh Uyên.”

“Linh năng giả mạnh hơn đâu? Cũng không được?” Ngụy Hợp kinh ngạc nói.

“Thân thể người có cực hạn, linh năng cũng giống nhau.” Trong tổ giác lắc đầu, “Nhân loại chúng ta chủ yếu dùng linh lực đối kháng ô nhiễm, thao túng vũ khí. Ở trong tầng cao, chỉ có vũ khí có uy lực cực lớn mới là trung tâm để giải quyết Tinh Uyên.”

“Người phải nhớ kỹ, linh năng cần phải kết hợp với vũ khí mới có thể phát huy được uy lực cực lớn. Sau khi thăng hoa giả, tiến vào Bất Hủ giả chính là cực hạn của nhân loại. Nhưng cho dù là Bất Hủ giả thì linh năng cũng chỉ bao trùm nhiều nhất một hành tinh mà thôi, so với sự xuất hiện của Tinh Uyên thì nó căn bản là kiến.”

Hắn cảm khái nói.

“Cho nên chúng ta cần đoàn đội hợp tác, đoàn quân đội, chùm sáng, tiêu diệt Tinh pháo, Phản vật chất chôn vùi Tinh, Hằng Tinh pháo, đây mới là hạch tâm để chúng ta đối kháng Tinh Uyên.”

Ngụy Hợp vẫn là lần đầu tiên nghe được cách nói như vậy, bất quá đến lúc liệt biến thành cấp bậc này, cũng có thể tiếp xúc sơ bộ một ít cơ mật của đế quốc.

“Cho nên đế quốc mới có thể kiến tạo long cơ?” Ngụy Hợp đột nhiên hỏi.

“Đúng vậy. Long Cơ phối hợp với binh khí cấp Hủy Diệt chính là hy vọng để chúng ta đối kháng với Tinh Uyên.”
Người tuân tra gật đầu.

“Nói nhiều như vậy, ta muốn ngươi phải nhớ kỹ, không được ngu ngốc mà đi so đấu ý chí linh lực với Tinh Uyên. Đúng là tìm chết.

Năng lượng của linh năng của ngươi có mạnh hơn nữa thì có thể so được với năng lượng của một viên Hằng Tinh bao nhiêu? Hằng Tinh tồn tại mấy chục ức năm, trước kia cũng từng bị đế quốc dẫn bạo xông vào Tinh Uyên.

Nhưng kết quả vẫn vậy...”

“Linh lực có thể là cực hạn sao?” Kỳ thật trong lòng Ngụy Hợp vẫn luôn có một tia hi vọng, có một tia chờ mong.

Thời đại tinh tế, có lẽ nhân loại sớm đã đem linh năng phát triển đến cực hạn, có thể dựa vào linh hồn năng lực, giải quyết tất cả trở ngại trong hiện thực.

Nhưng bây giờ...

“Được rồi, Liệt Biến nhìn qua, so với chiếu sáng thật ra không có gì khác nhau. Cũng chỉ là tốc độ nhanh hơn một chút.”

Trong cặp cười nói: “Chúng ta trước quay về đã, nếu không chỉ dựa vào tốc độ nuôi dưỡng thân thể, không nhảy vọt, chúng ta căn bản không cách nào bay hết toàn bộ hành trình.”

“Ừm.” Ngụy Hợp gật đầu.

Một đội người không chút tổn thương liền giải quyết một cái Tinh Uyên hắc động.

Trong linh Năng bàn bạc, Ngụy Hợp cùng Bối Thú tán gẫu câu được câu không. Đội viên còn lại thần sắc cũng thoải mái vừa cười vừa nói.

Có đại lão Liệt Biến dẫn đầu, mọi người đều thả lỏng.

Dù sao việc Liệt hóa cường giả, ở trong một tinh hệ hằng kiếp, đã đủ để tung hoành mấy trăm năm tồn tại đỉnh cao rồi.

Côn Bằng.

Bỗng nhiên phía xa lại truyền tới tiếng cảnh báo.

“Ồ? Lại thêm một người nữa? Xem ra tiên tuyến bại lộ hơi nhiều rồi.” Trong mặt thám khế nhíu mày.

“Lần này để ta?” Ngụy Hợp có chút muốn thử trình độ của mình.

“Được.” Trong đó giác cũng nghĩ, dù sao mình ở một bên bảo vệ, cho dù có sơ suất một chút, cũng không có trở ngại gì.

Một đội người không quay lại, bay thẳng về phía hai đấng.

Chỗ đó, đã có một Tinh Uyên Trùng động khác, đang chậm rãi mở ra.

Tựa hồ nhận ra địch nhân tiếp cận, phản ứng của Tinh Uyên trùng này nhanh hơn rất nhiều so với tưởng tượng của bọn chúng.

Không đợi bọn họ đến gần một ngàn dặm, Tinh Uyên Trùng động đã từ trong đó lao ra một cự thú bình đen kịt to như Độc Giác Tiên.

“Độc Giác Tiên dài ba trăm mét, ngươi từng gặp qua chưa?” Trong ngáy cảm thán nói.

“Không có.” Ngụy Hợp lắc đầu, “Bất quá hiện tại thấy được.”

Vèo!

Sau lưng hấn thúc động động động ốc, chọt phun ra ánh lửa màu xanh đậm.

Tốc độ sinh trưởng quá nhanh, khiến hấn trong lúc nhất thời không thể thích ứng.

“Chú ý, tốc độ tách ra tiêu chuẩn cấp thấp của cơ thể chúng ta, là tốc độ âm thanh gấp bốn mươi lần, so với tốc độ chiếu sáng cao nhất cũng phải tăng thêm gấp mười lần, cho nên chiếu hình ánh sáng phải tiến vào trước thời hạn.” Thanh âm mật thiết truyền đến trong linh túy.

Ngụy Hợp lên tiếng.

Hai mắt nổi lên lam quang sáng tỏ.

Thời gian trước mắt hấn như giảm tốc, toàn bộ chậm lại.

Nhưng chỉ có hai món đồ, không bị ảnh hưởng.

Một là hấn tự mình nuôi dưỡng.

Một thứ khác, chính là Độc Giác Tiên to lớn đôi diện.

Lưng nó mở ra sáu đôi cánh trong suốt, ông một tiếng, rung động với tốc độ cao.

Lại dùng tốc độ không chậm hơn hấn bao nhiêu, chính diện bão táp vọt tới.

Trên thân nó ô nhiễm khổng lồ phát tán ra, tựa như khói đen, quanh quẩn chung quanh nó.

Quả thực là đụng là chết, vừa đụng là bị thương.

Cho dù là cấp độ liệt biến như Ngụy Hợp, có linh năng hộ thuẫn, một khi bị nhiễm cấp độ ô nhiễm này toát ra, trong nháy mắt sẽ rơi vào tình hình quần bách, có thể tiêu hao linh lực.

Lâm bầm.

Linh lực dò xét sẵn sàng nghi bắt đầu vận chuyển.

Rất nhanh, một linh lực tương ứng xuất hiện trước mắt Ngụy Hợp.

“Thất Linh Nhĩ.”

Bốp!

Trên bầu trời, Độc Giác Tiên khổng lồ cùng Ngụy Hợp biến thành hư ảnh màu lam, bỗng nhiên lướt ngang qua nhau.

Nháy mắt ngay lúc lướt qua, sau khi Ngụy Hợp triển khai rất nhiều thương giới, đều đồng loạt nổ.

Thương giới hội tụ bạch quang, hóa thành trường mâu, hung hăng đâm vào trên một con mắt kép của Độc Giác Tiên.

Bành!

Nhưng Ngụy Hợp cũng vì nhất thời không thể đánh tới nên bị Độc Giác Tiên dùng phương pháp gì đó đánh trúng một cái.

Chỉ một chút, linh năng hộ thuẫn trước người hắn hiện lên đạo đạo vết rạn, ô nhiễm đậm đặc phát xạ, bắt đầu theo linh năng hộ thuẫn, ý đồ lan tràn vào trong cơ thể hắn.

Ngụy Hợp quyết định thật nhanh, cắt đứt liên hệ một đoạn linh năng này.

Hắn không chế nuôi dưỡng thân thể lượn quanh một vòng, vừa rời căn bản không thấy rõ, rốt cuộc là cái gì đồ vật công kích hắn.

“Phải cẩn thận, cự thú binh tuy không có linh năng, nhưng lực phòng ngự, tái sinh của bọn chúng đều rất mạnh. Nhìn công kích của người đi.” Trong cặp sấm lên tiếng nói.

Ngụy Hợp đưa mắt nhìn lại.

Lại thấy vừa rồi hấn phóng thích chùm sáng thương giới, hình thành trường mâu, đánh ra vết thương trên thân Độc Giác Tiên, lúc này vết thương kia đang khép lại với tốc độ khoa trương, biến mất.

“Dùng linh thuật đi.” Ảnh Lý nhắc nhở.

“Linh thuật...” Ngụy Hợp có chút nhút nhát, vấn đề là gã vốn không học linh thuật công kích gì.

Linh thuật của Tinh Hải phần lớn là khống chế, căn bản không có tính công kích trực tiếp.

Hấn thử nghiệm ném một tinh không cho Độc Giác Tiên.

Không có phản ứng.

Hấn lại ném mất một Quang Chiếu Linh Thuật —— lóng lánh.

Với phương thức tinh hải linh pháp của hấn, nhanh chóng ngưng tụ ra một ký hiệu hình tam giác cầu quái dị.

Sau đó nhanh như chớp bay vào trong cơ thể Độc Giác Tiên.

Phốc phốc!

Linh lực nổ tung, Độc Giác Tiên khẽ run lên, vẫn không có phản ứng gì.

“Đây là lần đầu tiên Ngụy Hợp gặp phải tình huống này...”

“Nếu như không có linh thuật công kích, vậy dùng tốc độ trâu chọc nó, dẫn dắt sự chú ý của nó, tìm cơ hội, ném bom vào hang Tinh Uyên Trùng phía sau nó.” Trong Tinh Uyên Trùng tiếp tục nhắc nhở.

“Hiểu rõ.” Ngụy Hợp gật gật đầu, hấn đối với việc nắm giữ thân thể còn không quá quen thuộc, có thể miễn cưỡng nắm giữ, giúp cơ thể đạt tới mức thấp hơn bốn mươi lần, cũng đã rất tốt rồi.

Ngay sau đó, hấn triển khai thân thể, không ngừng quần chiến cùng Độc Giác Tiên.

Nói là triển đấu, nhưng do ánh sáng chiếu rọi, người ngoài nhìn vào, thật giống như một đầu lam quang vờn quanh Độc

Giác Tiên khổng lồ không ngừng bay múa.

Trên lam quang thỉnh thoảng lộ ra từng chùm tia sáng trắng noãn.

Rất nhanh, Độc Giác Tiên dần dần bị dẫn động, dời vị trí của mình đi.

Mật thám thấy thế, nhanh chóng bay tới gần, sau đó ném bom vào hang trùng.

Oanh!!!

Hồng liên khổng lồ nổ tung giữa không trung.

Ngụy Hợp cũng bị Độc Giác Tiên hung hăng đánh bay.

Hắn ở trong trời quay cuồng mấy chục vòng, mới mượn nhờ động bộ chậm rãi khôi phục cân bằng.

“Nói thật, hiện tại việc người cần làm nhất chính là đi bổ sung linh thuật kho của người. Linh thuật kết hợp vũ khí mới là chỗ có uy lực lớn nhất.” Lúc này bên trong Hoắc Uyên tiến lên nghênh đón, bắt đầu chiến đấu với Độc Giác Tiên.

Đến lúc này, Ngụy Hợp mới có thời gian nhìn rõ ràng, chung quanh đầu Độc Giác Tiên này, bao quanh bởi vô số hắc tuyến như vật còn sống.

Vừa rồi đánh bay hắn rõ ràng là một trong số đó.

“Chú ý, cự thú binh cấp Liệt Tật, bình thường đều sẽ có râu dài ô nhiễm, bọn họ thực sự có thể đạt tới tốc độ của chúng ta, chính là râu dài ô nhiễm này, bị những cái râu dài ô nhiễm này đánh trúng vài cái, linh năng của chúng ta cùng nguồn năng lượng nuôi dưỡng, đều sẽ bị mức độ hao tổn rất lớn.

Cho nên, nhất định phải cẩn thận, không nên cận chiến với bọn họ.”

Trong mật thám còn đang tự mình dạy dỗ.

Mà bên kia.

Trong một mảnh thiên thạch nơi xa, một không gian bí ẩn nhảy cửa vào, từ từ mở ra.

Từ đó bay ra từng chiếc phi thuyền màu đỏ thẫm, trên thân thuyền đánh dấu vòng tròn Kinh Cức và Cự Long vỗ cánh bay lên.

Đây là khắc hình vẽ quốc kỳ của đế quốc Tát Tư quốc.

“Xác định tọa độ.”

“Chính là chỗ này, mục tiêu đang chuyển động.”

“Hiện tại chúng ta đang thâm nhập nội địa của kẻ địch, xin tốc chiến tốc thắng.”

Trong phi thuyền, linh năng nhanh chóng trao đổi thông tin.

Cự thú ni sánh vai cùng sĩ quan phụ tá đứng ở trong một chiếc phi thuyền lái thuyền.

“Lần trước giết chết ba thủ hạ của ta, ta không thể nào gặm được tinh hệ này, vậy thì đừng trách ta tìm người!”

Khôi lỗi nhớ lại chuyện lúc trước, trong lòng lập tức nổi lửa.

Chuyện lần trước khiến sức mạnh của hắn ở tại Nhĩ Khôi nhanh chóng giảm xuống.

Mà lần này, hắn xin được tổng bộ điều về làm đồng liêu, cùng đi ra kiểm tra đo lường, lại định vị đúng cái chìa khóa của Long Cơ, ở phụ cận.

Sau đó đoàn người nhảy tới, vốn định trực tiếp đi đến chỗ cần đến, lại không ngờ rằng, lại thấy bọn người Vi Lý cùng Ngụy Hợp đang quần chiến với Độc Giác Tiên to lớn.

“Trong mơ, giúp ta một việc.”

“Ta biết ngươi muốn làm gì? Lý trí một chút con con” Cao thủ Liệt biến cấp mới trầm giọng khuyên nhủ.

“Tất cả nên lấy nhiệm vụ làm chủ. Chúng ta không thể tiết lộ thêm được.”

“Nếu như ta nhất định phải đi qua thì sao?” Gương mặt Ni Tư dữ tợn nói.

“Ta sẽ rời đi.” Trong giọng nói không chút lưu tình mới nói.

Hắn cũng sẽ không nuông chiều gia hỏa này.

Tất cả mọi người đều rạn nứt, cùng lắm thì sau này hẳn không tới đây là được. Đối với những chuyện đã xảy ra ở những tinh cầu và hằng tinh, cũng không phải là chuyện phiền phức gì.

Rồi nhìn cơ hội tốt ngàn năm khó gặp.

Hiện tại trong mật thất bị Độc Giác Tiên khống lồ kiểm chế, lúc này, chỉ cần bất ngờ tập kích, giải quyết phi thuyền, sau đó có thể hình thành cục diện lấy nhiều đánh ít trong thời gian ngắn.

Chỉ cần có thể giúp giằng co trong mật thất.

Hồ Dung nắm chắc việc xử lý Ngụy Hợp và tất cả mọi người còn lại, sau đó cùng nhau hợp lực ăn sống trong mật thất.

Nhưng mà...

Không chiếm được phụ trợ ở khu vực mới, Niết biết một mình mình đi lên tuyệt đối sẽ không phải là đối thủ liên thủ của Khuê Sâm và Ngụy Hợp.

Cho dù Ngụy Hợp mới chỉ là một người mới tấn chức.

Bành.

Cự thú tát mạnh một cái, khiến sĩ quan phụ tá bên cạnh ngã lăn ra đất.

Sĩ quan phụ tá không rên một tiếng, từ dưới đất bò dậy, lau máu bên miệng.

“Đại nhân, muốn động thủ không?”

“Động cái rắm, rút lui! Thứ nhất là tìm khuôn mẫu!” Ni thí hung hăng nói.

“Vâng.”

Một nhóm phi thuyền màu đỏ lặng yên không một tiếng động rời xa.

Ngụy Hợp và Độc Giác Tiên còn đang giao thủ với nhau, không có chút phát giác tình huống bên này.

Lít nha lít nhít phi bàn màu xanh da trời, tựa như đom đóm trong bóng tối, không ngừng bao quanh Độc Giác Tiên oanh tạc.

Ngụy Hợp tận mắt chứng kiến, cái gì là điểm cường đại của linh năng giả Liệt Biến cấp.

Chỉ nhìn những cái phi bàn này, tựa hồ cũng không có gì ghê gớm.

Nhưng mâu chốt là không nán lại.

Trong chuyện mật thám không cần phải dao động trước khi thi pháp, không cần nghi thức, không cần bất cứ thứ gì.

Chỉ cần đủ linh lực, dưới sự tăng trưởng của thân thể, phi bàn của hắn không có vô cùng vô tận.

Năng lượng nuôi dưỡng liên tục không ngừng hỗ trợ hắn phóng thích lượng lớn linh lực, đồng thời cường hóa uy lực của linh thuật, đẩy nhanh tốc độ.

Tác dụng của việc nuôi dưỡng cơ thể ở ngay đây.

Ngụy Hợp trơ mắt nhìn trình sát tựa như một món vũ khí phun lửa không ngừng.

Vô số hỏa diễm phi bàn rậm rạp, chằng chịt, chi chít, từ trên người hắn bay ra, đánh lên thân Độc Giác Tiên.

Ầm ầm một cái.

Ánh lửa bùng nổ, Độc Giác Tiên cũng theo Tinh Uyên Trùng động ầm ầm nổ tung.

Một hơi phóng thích tất cả linh năng, trong phòng hơi thở hỗn hển, quay đầu nhìn về phía Ngụy Hợp.

“Uy lực của Linh thuật công kích, kết hợp với việc bộc phát, đối phó với Cự thú bình đơn thể, chúng ta vẫn không thành vấn đề. Nhớ kỹ, nhất định không được để chúng lại gần người.”

Ngụy Hợp gật đầu, đang muốn nói gì.

Bốp!

Trong chốc lát hai đạo hư ảnh màu đỏ lóe lên hiện ra sau lưng trong tế đàn.

Một lớn một nhỏ, hai đạo hư ảnh đồng thời xuất đao, đâm về phía phần eo cùng đầu trong mật thám.

Trước khi đối phương đến, Mật Bội đã phát hiện, nhưng vẫn hơi chậm một chút.

Hai người này bị kẹt thời cơ quá tốt.

Vừa vặn là thời khắc mà linh lực của hắn hao tổn hơn phân nửa, còn chưa khôi phục.

Hai thanh đao dường như bị thiêu đỏ, trong nháy mắt đồng thời với tốc độ nhanh hơn sáu mươi lần, hung hăng chém lên hộ thân linh thuẫn của hắn.

Leng keng leng keng leng keng!

Trong đó có một thanh đao bị dùng đoản đao của mình ngăn cản, nhưng thanh còn lại không cách nào ngăn cản.

Xuy xuy xẹt qua sau lưng hắn một cái thật sâu.

Gã cũng không nghĩ tới, tại loại địa phương này, thế mà lại có hai biến cấp đột nhiên ra tay đánh lén.

Biến cố không phải rau cải trắng, cho dù toàn bộ Áo Nhĩ gia cố hệ hệ thống, cũng chỉ mới không đến trên trăm.

Mà nơi này, thoáng cái đã xuất hiện hai...

Sáu mươi tỷ nhân khẩu tinh điệt, tổng cộng không đến trăm vạn người đứng đầu cường giả, thế mà...

*
*
*

“Linh thuật, bản năng bạo nổ!”

Cho dù bị đánh lén thành công, nhưng trinh sát thân kinh bách chiến, tự nhiên sẽ không bị giết đơn giản như vậy.

Mặc dù tổng lượng linh lực trong lúc bị xé rách không tính là nhiều nhưng đối với việc tu luyện linh thuật thì hẳn được xem như người nổi bật trong cùng cấp.

Ngay lúc đối phương thực hiện xong, một đoàn quang mang linh năng màu lam đậm trong nháy mắt âm âm nổ tung giữa ba người.

“Linh thuật – Kỳ Ngũ Chi Tỏa!”

“Gấp mười lần!!!”

Cẩn rặng, trong phòng hung hăng đem linh năng cuối cùng của mình bộc phát ra toàn bộ, phóng xuất ra linh thuật phong tỏa mạnh nhất.

Đồng thời vận dụng linh lực độc hữu của hắn, thiên phú, uy lực gấp mười lần hóa thành!

Trong chốc lát, hàng vạn xiềng xích màu xanh đậm từ trên người gã nổ tung khuếch tán ra.

Đảo mắt đã bao phủ hai người kia vào trong.

“Rút lui!” Trong mật thám truyền âm một tiếng, quay người bay về phía phi thuyền.

Ầm!!

Lúc phi thuyền ở đây, vậy mà từ giữa đứt gãy nổ tung ra.

Từng chiếc phi thuyền màu đỏ sậm từ phía sau xuyên thẳng ra, không ngừng bắn ra như hồ câu lít nha lít nhít, rơi trên phi

thuyền.

Tầng tầng hỏa quang bạo tạc, không ngừng nổ tung trên thân phi thuyền.

“Đáng chết!” Sắc mặt bên trong mật thám khó coi đến cực điểm.

Lúc này những chủng loại còn lại bên cạnh hắn cũng không biết từ đâu bay đến quần lầy, nhao nhao giao chiến.

Số lượng địch nhân không nhiều, là một nửa của bọn hắn.

Nhưng thực lực đôi thủ phi thường tinh nhuệ!

Cơ bản là đơn độc đánh với thủ hạ trong mật thất.

Trong đó thậm chí có vài đại kỵ sĩ khắc chế Tát!

Mà lúc này, hai cái tổ thể kia đã lao ra khỏi vòng vây của xiềng xích rồi.

“Ngụy Hợp, chia nhau rút lui, bọn họ là hướng về phía ta, ta đến kiểm chế, người đi cầu viện!” Hắn lập tức có quyết định.

“Được!!”

Ngụy Hợp không nói hai lời, biết mình là kẻ ngáng chân, xoay người rời đi.

Hắn điều khiển cơ thể, ngay cả mật thám cũng đánh không lại, kém rất xa, hiện tại ngay cả trong trình sát cũng không phải đối thủ của đối phương, hắn đi lên chính là bị hành hạ, lại không thể bạo phát thực lực chân chính.

Vì vậy lúc này mau chóng đi báo tin cầu viện mới là mấu chốt.

“Đến đây đi! Đám cặn bã!!” Trong mắt vệ sinh lóe ra lam quang, linh hoạt có thể di động một vị trí trong cơ thể.

“Trong quá trình tắt chế tạo... Mời hình thức bề quan trong vòng mười phút, nếu không có thể tự hủy lò.” Một âm thanh điện tử vang lên.

Hắn xông thẳng về phía một cái xác đỏ sậm, kéo ra phía sau một ngọn lửa màu lam rất dài.

Thân là Liệt Biến, ai còn không có lá bài tẩy dốc sức liều mạng mấy lần?

Leng keng leng keng leng keng!!

Chợt trong mắt y lóe lên ánh sáng đỏ.

Vừa rồi hai cái bắt đầu phân chia, rõ ràng lúc này thoáng cái đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“Quả nhiên là u linh xác khắc chế Tát xanh! Các ngươi đây là muốn khơi mào chiến tranh!!” Phóng thích linh lực trong sâm thú giận dữ hét.

Nhưng không có đáp lại, ngược lại xa xa hai đạo hồng quang như ẩn như hiện, chuyển hướng một cái, thế mà trực tiếp đuổi theo hướng Ngụy Hợp.

Hắn ngẩn ngơ.

Chẳng lẽ hai người này không phải vì hắn mà tới?

“Không tốt, Ngụy Hợp!” Hắn đột nhiên biến sắc, hai cỗ u linh di chủng kia, ngay cả hắn cũng ứng phó không được, chớ nói chi là bây giờ hắn mới nắm giữ được tổ thể Ngụy Hợp.

Nhưng hiện tại hắn đã loại bỏ tất cả hình thức để mở ra, hình thức này chính là hình thức hy sinh và hình thức tăng phúc linh lực trên phạm vi lớn.

Thực ra đây là trả giá để hy sinh lò có năng lượng, vì vậy hắn lúc này tương đương với một chỗ ổn định, tốc độ giảm mạnh, căn bản đừng hòng đuổi kịp hai người kia.

“Đáng chết! Đừng có việc gì!!” Trong mật thám mở ra thông tin cuối cùng, lại phát hiện sớm đã bị che chắn tín hiệu.

Hắn hần hển hung hăng ném ra một đạo ánh sáng màu lam bay, phát nổ một tổ thể màu đỏ cách đó không xa.

Không có phi thuyền, hắn căn bản không có biện pháp ngăn cản hai đài u linh tô thể!!!

Ngụy Hợp bay hết tốc lực về phía tinh cầu gần nhất.

Nhưng cho dù với tốc độ gấp bốn lần tốc độ của hắn lúc này, muốn ở trong vũ trụ mênh mông tìm được gần tinh cầu, ít nhất

cũng phải bay lên mấy tháng, mới có thể.

Vì vậy mục đích của hắn trước tiên là thoát khỏi chiến trường, một bên đồng thời cầu viện phát tín hiệu, một bên chờ đợi phi thuyền nhảy lên để cứu viện.

Chẳng qua khi hắn còn chưa bay ra mấy phút đã phát hiện phía sau mình có thêm hai đạo hồng quang như ẩn như hiện.

Hai bộ tộc u linh vừa rồi đánh lén trong mật thám, thế mà lại toàn bộ đuổi theo hắn đến đây?

Ngụy Hợp: “??” Các ngươi xảy ra chuyện gì!??

“Ta biết ngay là đồ vứt đi mà!”

Lúc này bên trong hai cái u linh.

Cự thú soàn soạt cùng bên trong hào quang của Ảnh Thứ, một trước một sau cấp tốc đuổi theo Ngụy Hợp.

Bên trong cơ thể bọn họ có một cái máy dò thám chuyên dùng để chuẩn bị đồ ăn, đang không ngừng lóe lên ánh sáng đỏ. Trước đó bọn họ đã đánh dấu bóng dáng của Ngụy Hợp lên trên máy dò thám.

“Hiện tại xem ra, tên gia hỏa này lúc trước có quan hệ mật thiết với Đế bang, quả nhiên là vì chìa khóa mà tạo ra một khối!”

Ba tên thuộc hạ vừa nghĩ đến chính mình bị oan chết, trong lòng liền ghen khuất, hỏa hoạn một trận.

Hắn không nghĩ tới, chính mình tính đi tính lại, cuối cùng kết quả, chìa khóa kia vẫn là khối ở trên người Ngụy Hợp.

“Tiểu tử phía trước, giao chiếc chìa khóa ra khuôn, chúng ta có thể tha cho ngươi một cái mạng.” Một bên mới tỉnh táo mở ra linh chung công cộng, lên tiếng nói.

Mặc dù khoảng cách giữa ba người đang không ngừng thu nhỏ, nhưng hắn càng hy vọng mau chóng lấy được khối mô. Có thể không chiến đấu tốt nhất.

“Trên người ta không có hình mẫu gì.” Ngụy Hợp trầm giọng nói: “Trên người của ta không có thứ các ngươi muốn. Có phải

các người đã tìm nhầm người rồi không?”

“Không, hình viên là ở trên người người. Thiết bị của chúng ta hiển thị rất rõ ràng.” Trong đội hình mới trả lời: “Có phải người từng mở ra một hộp nhỏ màu đen không?”

“??” Ngụy Hợp sững sốt.

Chẳng lẽ...!!

“Đúng vậy, chính như người nghĩ, đó chính là khuôn mẫu!” Trong khuôn mặt mới trầm giọng nói.

“Đến đây đi, giao nó ra.”

Ngụy Hợp: “... Các người đang nói giỡn sao?”

Xoẹt một tiếng.

Bên cạnh hắn bỗng nhiên bay qua hai đạo hồng quang.

Hai người vừa mới tới, một trước một sau đã vây quanh hắn.

“Giao ra đây, người có thể không chết.” Trong phòng mới trầm giọng nói.

“Không... Ta muốn giết tiêu tử này! Hắn giết hai thủ hạ quan trọng của ta!” Tiếng gầm gừ hùng hậu của cự thú vang lên ở trong kênh mương.

“Đó là lời hứa của người, không liên quan gì tới ta.” Trong sáng mới lãnh đạm nói.

“Người có ý gì!?” Ni Tư cả giận nói.

“Ý tứ chữ.”

Hai người liền muốn tranh chấp. Ngụy Hợp thấy thế, đột nhiên gia tốc, hướng phía bên phải điên cuồng bay ra.

Nhưng trong chớp mắt, phía sau hắn liền nhiều ra một đạo hồng ảnh.

Xuy!!

Hồng quang đao nhận xẹt qua sau lưng Ngụy Hợp.

Vỏ ngoài thân thể cứng rắn và phòng hộ của Linh năng hộ thuẫn, dưới lưỡi đao ánh sáng đỏ này, tựa như tờ giấy mỏng.

Ngụy Hợp phản xạ xuất thủ, một quyền đánh về phía mặt đối diện.

Chiêu thức của hắn vô cùng hoàn mỹ, góc độ cũng rất chuẩn xác. Nhưng vấn đề duy nhất là tốc độ của bọn họ chênh lệch quá nhiều.

Hồng ảnh tránh đi năm dặm, lần nữa một đao hung hăng xẹt qua ngực Ngụy Hợp.

Tia lửa chói mắt bắn tung tóe ra, lò lửa để nuôi trong cơ thể xuất hiện tổn hại.

Ngụy Hợp lui về sau, tránh không thoát đối phương triển đấu gần.

Xuy xuy xuy xuy!!!

Ánh đao dày đặc chỉ chít không ngừng bùng nổ trên người hắn.

Tốc độ đao cường đại gấp sáu mươi lần âm thanh, Ngụy Hợp căn bản ngay cả nhìn cũng không thấy rõ.

“Chờ một chút! Ta đem cái hộp cho các ngươi!” Ngụy Hợp nghiêng răng vội vàng nói.

“Xin lỗi, quá muộn.”

Leng keng leng keng!!!

Một lưỡi đao màu đỏ mới chém xuống cổ Ngụy Hợp.

U linh trong cơ thể mới chậm rãi hiện lên phía sau Ngụy Quốc.

Đây là một bộ thịt toàn thân mảnh khảnh, đỏ sậm, giống như bộ nuôi thú dữ bị huyết tương nhuộm đỏ.

Kết cấu của nó nhìn xa, giống như một chiếc giá xương khô, mô hình của bộ xương huyết hồng được phóng đại.

Lúc này trong tay bộ lạc mới mọc, một lưỡi đao ánh sáng màu đỏ đang chậm rãi phóng thích ra chân động linh năng cường hãn.

Tất cả đều yên lặng lại.

Hai bộ u linh di thể đứng tại chỗ, nhìn chăm chú vào Ngụy Hợp cứng ngắc bất động, cúi đầu xuống.

“Hắn là ở trên người hắn.”

Mới lãnh đạm nói, giơ tay chỉ một cái.

Một cỗ linh năng tuôn ra, bay về phía Ngụy Hợp.

Ba.

Đột nhiên, bộ ngực của Ngụy Hợp hiện lên một vết nứt.

“?” Trong phòng mới híp mắt lại, tay hơi dừng lại.

Rắc rắc.

Vết rạn càng ngày càng nhiều, càng ngày càng dày.

“Đông...”

Băng!

Trong phút chốc, thân thể Ngụy Hợp bị nghiền nát, một đạo hắc quang xuyên thấu vỏ ngoài, xuyên qua linh năng, xuyên qua u linh di thể, cuối cùng xuyên qua lồng ngực mới...

Phốc.

Tóc đen mang theo máu, ở trong không khí phía sau như pháo hoa tản ra, tựa như đóa hoa đen kịt.

Ọe.

Một ngụm nhỏ máu từ mặt nạ chậm rãi chảy xuống.

Con ngươi hắn trong nháy mắt co chặt, tựa như mũi kim, gắt gao nhìn chăm chăm Ngụy Hợp trước mặt.

“Ngươi...!!”

Ngụy Hợp chậm rãi ngẩng đầu lên, hai mắt đen kịt một màu.

A a a a!!!

Trong giây lát hắn há to miệng, vô số khói đen từ trong miệng hắn phun ra, bao trùm bốn phía.

Trong chớp mắt, trong phạm vi mấy nghìn mét trái phải, tất cả khói đen hình thành quả cầu thật lớn, nhấn chìm tất cả.

Tê.

Sương mù cấp tốc đảo ngược, như nước chảy trở lại trong miệng Ngụy Hợp, cũng lộ ra thân thể chân chính của y lúc này.

Đó là một quả cầu vô cùng to lớn.

Bên trong là một khoảng không trống rỗng, hắc cầu cực lớn đan xen chằng chịt thành một tán cây đen nhánh.

Trong cầu vô số nhánh cây lan tràn liên kết, mỗi một đoạn trên cành cây, liền có một gương mặt hình người nhô lên hiển hiện.

Từng khuôn mặt người phân tán trên vô số nhánh cây, trong đó có sợ hãi, có gào khóc, có phẫn nộ, còn có tuyệt vọng, thống khổ, điên cuồng, mờ mịt, hối hận...

Mà trung tâm của cây cầu màu đen có một hình dáng vắn vẹo, cường tráng.

Ngụy Hợp vẫn là hình thái hoàn toàn trước kia, đỉnh đầu vắn vẹo vương miện, tóc dài màu đen sau lưng như vật sống không ngừng phun trào.

Duy chỉ có khác biệt là trước đây.

Bốp!

Toàn thân hấn, chằng chịt chừng mấy ngàn cặp mắt đồng thời mở ra.

“Đây là.... Cự Ma Thiên Mục!?!”

Cự thú vừa rồi chưa kịp chạy thoát, lúc này bị bao vây vào trong mộc cầu.

Nhìn bản thể Ngụy Hợp, lúc này hấn mới hít sâu một hơi, da đầu tê dại.

“Vẫn là... Thiên mục cự ma giai đoạn cao nhất...!!”

Mẹ nó! Bành Toa đế quốc làm sao vậy!! Loại cấp bậc quái vật này làm sao khiến cho nó trà trộn vào trong đám linh có thể!!

Đây không phải là đang hại người sao!! Chết tiệt!

Ngay cả Cự Ma ngàn mắt biến ảo cực hạn cũng có thể để vào đây!

Lần sau còn ai dám tới Bàn Toa của các người làm việc nữa?

Trong đầu nó hỗn loạn tung bừa, toàn thân nổi da gà, một cảm giác tuyệt vọng chưa từng có từ trước đến nay chưa từng có từ trong lòng nó dâng lên.

Không hề nghĩ ngợi, hắn xoay người bỏ chạy.

Tuyệt đối!! Tuyệt đối không thể đối mặt với hắn!

741

Đương!

Tia lửa từ trên lưỡi đao do Ni Lật huy động bắn ra.

Hắn điên cuồng chém xuống nhánh cây màu đen trước mặt, nhưng không làm nên chuyện gì.

Mặt ngoài nhánh cây chỉ hiện lên từng vết rạn rất nhỏ, nhìn qua dường như đang bị phá hư.

Nhưng loại vết rạn này hiện lên tốc độ cực chậm, dựa theo tốc độ hiện tại, ít nhất cần năm phút, mới có thể chặt đứt một nhánh cây trong đó.

Hơn trăm đao chém tới, nhánh cây chỉ gãy mất vài cành, lập tức tuyệt vọng.

Bỗng nhiên linh lực toàn thân hắn cấp tốc phun trào, trong chốc lát tuôn ra bí mật cùng linh thuật thu liễm khí tức, sau đó quay người nhắm mắt, chuyển hướng vị trí.

Phốc!

Tại vị trí ban đầu của hắn, một chạc cây chột đâm xuyên qua, thiếu chút nữa đã cắt được thân thể của hắn.

“Linh thuật – Song Ảnh!” Toàn thân ni Dịch chảy mồ hôi lạnh, linh thuật gia trì, tốc độ lên người càng nhanh nhẹn hơn.

Đồng thời hắn phân ra một đạo bóng dáng, phóng tới một địa phương khác.

Phốc!

Đột nhiên, trong lòng Ni Tư đau xót.

Toàn thân hắn cứng đờ, đứng tại chỗ không cách nào nhúc nhích.

Từng nhánh cây sinh trưởng dưới chân hắn, leo, lan tràn, rất nhanh bao trùm toàn thân hắn, thẳng đến một con mắt cuối cùng, cũng bị triệt để che dấu.

Mà ngay sau lưng tiểu ni, thân thể cao lớn của Ngụy Hợp không biết đã xuất hiện ở đó từ lúc nào.

Tóc đen của hắn chính là vũ khí chính thức vừa mới xuyên thấu qua ni dịch.

Vô số sợi tóc như một con muỗi, điên cuồng đâm xuyên khắp người hắn.

Linh lực trên người hắn có thể ngăn cách, nhưng dưới sự chênh lệch lực lượng không lồ.

Tất cả đều vô nghĩa.

Bỏ xong cự ma Ngụy Hợp, cộng thêm lực lượng nguyên bản của mình, lại thêm linh lực áp chế.

Đã hoàn toàn đạt đến cực hạn của biến đổi.

“Cảm giác này, thật sự là quá sướng.”

Ngụy Hợp mở hai tay ra, trong lòng vui sướng vô cùng.

Giống như một ngày mệt nhọc, bỗng nhiên có thể thoải mái ngâm nước nóng tắm.

Linh năng của hắn nhanh chóng lan tràn bao trùm linh năng ni dịch, biết áp chế hoàn toàn, hủy diệt.

Loại cảm giác thi triển toàn lực này... không cách nào nói rõ được.

Bởi vì đột nhiên hắn bộc phát tập kích, cự thú hiện đang ở trong khu vực mới, hai tên cường giả đã đột nhiên không kịp đề phòng bị đánh bất ngờ, giết chết.

Mặc dù là tập kích, nhưng cũng có thể chứng minh lực lượng Ngụy Hợp lúc này, đối với cấp độ linh thức này có lực sát thương kinh khủng.

Hắn có thể cảm ứng được trạng thái bản thân lúc này mới là trạng thái bình thường của bản thân.

Dung hợp với cự ma ngàn mắt xong, nhục thân của hắn vốn bình thường từ lúc trước đã biến thành bộ dáng trước mắt như thế này.

Những hình cầu này và nhánh cây bên trong, đều là một phần của hấn, hấn có thể tự do không chế, cũng cho độ cứng của lực lượng.

Linh lực xé rách, kết hợp với mức độ thân thể hoàn toàn của Thiên Mục Cự Ma, lại thêm lực lượng khủng bố cường đại của bản thân hấn.

Đây mới là thực lực chân chính của hấn ta.

“Dưới hình thái như Thiên Mục Cự Ma, những nhánh cây này chính là rễ cây ô nhiễm của ta, tốc độ của chúng nó có thể nhanh chóng nứt ra, có thể bù đắp khuyết điểm chưa đủ để khôi phục tốc độ của Cự Ma Thiên Mục thân là cự thú binh.

Tốc độ ô nhiễm rễ cây còn lâu mới có thể sinh ra nhiều vết nứt. Hơn nữa còn có thể dựa vào phòng ngự và tốc độ khôi phục của bản thể ta, còn có lực lượng khổng lồ nữa...”

Ngụy Hợp còn có thể cảm nhận được dưới loại hình thái này, bí pháp không thể hoàn toàn phát huy hiệu quả.

Kết cấu đều đã hoàn toàn bất đồng, tự nhiên ngũ chuyển long tức cũng không thể tác dụng quá lớn. Chỉ duy trì nguyên trạng, không có tiến bộ.

Nhưng pháp thân lại xuất hiện biến hóa, dưới sự biến thái của vết nứt này cần phải thích ứng và tổ hợp lần nữa.

Dù sao cái gọi là pháp thân, vốn chính là tự thân diễn biến ra hình thái đỉnh cao nhất.

*

*

*

Làm xong hết thấy, Ngụy Hợp phun ra khói đen, khói đen mờ mịt bao vây toàn thân y.

Chỉ chốc lát sau, khói mù tản đi, hấn đã khôi phục hình thể ban đầu.

Cự thú binh thiên mục cự ma, hình thái này chỉ riêng hình thể đã có đường kính trên trăm thước. Đây cũng tính là một trong

những cự thú binh nhỏ nhất.

Hai thi thể biến đổi bị hấn đánh giết, còn nổi bông bênh giữa không trung.

Ngụy Hợp nhanh chóng tiến lên, bắt đầu kiểm tra từng cái.

Thu chiến lợi phẩm trên người bọn họ lại, ném đi một ít có thể ẩn tàng định vị, Ngụy Hợp sau khi lưu lại một ít tế bào, liền trực tiếp đem thi thể hai người triệt để dùng độc ăn mòn thiêu hủy.

Không có linh tính, thân thể hai người này cũng mạnh hơn một chút so với người bình thường, thậm chí còn không bằng một võ giả Chân Huyết bình thường.

Hai bộ u linh di thể, cũng bị Ngụy Hợp thoáng mô phỏng kết cấu trong đó, liền triệt để hủy diệt chà xát, sau đó xé thành mảnh nhỏ, mặc cho chúng trôi nổi giữa không trung, trở thành vũ trụ rác rưởi.

Giải quyết hết thấy, Ngụy Hợp tiếp tục bay về phía trước.

Ước chừng sau khi bay được hơn mười dặm, vài người trên người hấn cuối cùng cũng tìm được tín hiệu.

Nói với cứu viện, gửi tin tức cần thuyền tiếp ứng.

Sau đó mời vào tinh cầu phụ cận chuyển sang bên kia.

Ngụy Hợp lúc này mới quay người bay về hướng cũ.

Lần này khắc thổ phỉ tập kích, mục đích chính là khuôn viên chìa khóa long cơ.

Trên đường đi hấn cũng đang suy tư.

Nếu hộp đen kia là mô phỏng, như vậy lúc ấy hấn cũng không có lấy hộp, làm sao vẫn tìm thấy hấn chứ?

Nếu như nói trong hộp, có chứa một thứ gì đó mà hấn lúc đó không cách nào nhận ra và có thể nhìn thấy.

Sau đó trong nháy mắt hấn mở ra, lay dính đến trên người hấn.

Mà điều này, bất luận là hấn hay là Đế Bang, đều rất chướng ngại, căn bản không nhìn thấy.

Cứ như vậy là được giải thích.

Ngụy Hợp thầm nghĩ hoặc, chìa khóa của Long Cơ mô hình, loại đồ vật có thể rước lấy nguy hiểm cực lớn này, rõ ràng ngay từ đầu đã có khả năng rất lớn ở trên người mình.

Nhiều năm như vậy, trong cuộc sống mà hắn nghiên cứu 1~4 tinh, như vậy có thể nói vận khí của hắn vô cùng tốt.

Bao lâu như vậy vẫn không bị phát hiện, bây giờ mới bị phát hiện.

“Phải nghĩ biện pháp, tìm được cái gọi là khuôn mẫu này. Nếu không phiền toái còn liên tục không ngừng cuộn cuộn tới.” Trong lòng Ngụy Hợp rõ ràng.

Tất cả những thứ Long Cơ tiêm nhiễm vào đều đại biểu cho phiền phức.

Lúc sắp trở lại khu vực ban đầu, Ngụy Hợp điều chỉnh trạng thái thân thể, nhưng nhìn qua tiêu tụy, trọng thương, suy yếu không thôi.

Lúc này hắn mới tiến tới chỗ mật thám còn đang sắp xếp lại chiến trường.

Mấy ngày sau.

Áo giáp càng thêm dày đặc.

Vùng sao đôi núi không lồ giống như một quả cầu da màu lam nhạt cực lớn.

Chung quanh sắc thái đều đều, một vòng tinh hoàn màu trắng to lớn, chậm rãi bao quanh nó không ngừng chuyển động.

Tinh hoàn kia là do vô số viên thiên thạch nhỏ kết hợp với cát bụi tạo thành.

Thể tích Áo Tinh tăng thêm, gấp năm lần sao hai mươi hai, trong đó nhân khẩu dung nạp, cũng gấp mấy chục lần Nhị Nhị Nhị Nhị Hoàng Tinh.

Bởi vì nơi này không có chiến tranh.

“Nơi này là trung tâm của toàn bộ Hằng hệ, không có chiến loạn, không có ô nhiễm gì cả, hết thảy đều là an toàn nhất, tốt

nhất.

Hàng năm đều sẽ có lượng lớn các đại tinh cầu, đi tới sinh đẻ cái này, chính là vì để con mình, đạt được quyền cư trú vĩnh viễn nơi này.”

Phi thuyền chậm rãi tới gần áo giáp thêm tinh, sắc mặt yếu ớt trắng bệch, nhìn tinh cầu to lớn phía dưới, thần sắc phức tạp nói.

Ngụy Hợp ở bên một tay dùng băng tuyết treo ở ngực, cũng cẩn thận quan sát hành tinh khổng lồ này.

“Hai tên Liệt Biến chạy mất kia đâu? Không cần lo lắng sao?” Hấn trầm giọng hỏi.

Sau khi hấn trở về, liền nói dối hai thể biến hóa đuổi theo hấn, thể nhưng lại bị một người thần bí khác làm kinh sợ rời đi.

Vì vậy hấn mới có thể sống sót.

“Không sao, đã có đội cận vệ Huyền Lỗ Đan các hạ xuất động, tiếp theo không phải là chuyện chúng ta có thể liên quan. Tâm cây gừa sẽ cùng cận vệ đội bàn bạc, liên thủ đuổi giết đám tiện nhân Khắc Nặc Tụ kia!”

Trong mắt Ngụy Hợp, gã luôn là người có hình tượng rất ôn hòa, không ngờ lần này, ngay cả gã cũng không kiềm chế được lửa trong lòng, trực tiếp mắng ra tiếng.

“Được rồi...” Ngụy Hợp có thể tìm ra manh mối đối với cận vệ quân hay không, cũng không ôm hy vọng.

Dù sao thì thể ông ta vẫn trở mắt nhìn bị ăn mòn thành cận, mỗi một tác chất liệu để nuôi trồng đều bị ông ta xé nát thành mảnh vỡ.

Dù là manh mối cũng bị hủy thi diệt tích.

Trong tình huống như vậy, đội cận vệ và lòng cây gừa có thể tìm ra manh mối mới là lạ.

Phi thuyền chậm rãi chìm xuống, xuyên qua đại khí màu lam, xuyên qua tầng mây.

Trong một cơn mưa dông, một con quái vật khổng lồ màu bạc từ từ hạ xuống ven chợ.

Sau khi phái người đến nơi an toàn của bộ lạc bản địa đến bàn bạc, trong tổ đoàn cùng Ngụy Hợp tiến vào khách sạn an toàn cộng thêm sao, bắt đầu cách ly kiểm tra.

Bóng đêm dần dần sâu.

Trong phòng của Sở Lý.

Hắn nghiêng người dựa vào bên cửa sổ, trong tay nhóm một sợi khói, nhẹ nhàng hút.

“Tình huống Ngụy Hợp rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Người thật sự tin tưởng, một mình hắn gặp phải người thần bí, sau đó được cứu?”

Một bóng người màu trắng từ phía sau vệ sinh hiện ra, trầm giọng hỏi.

“Tin hay không, không quan trọng, quan trọng là, đây là một bậc thang.” Trong mật thám cũng không để ý.

“Đến cấp độ chúng ta, mỗi người đều có lá bài tẩy của mình, Ngụy Hợp cũng giống vậy, cho nên mặc kệ hắn dùng phương pháp gì vứt bỏ hai u linh kia, chỉ cần kết quả không sai là được.”

Điểm khác biệt lớn nhất giữa Liệt Biến và ánh sáng chính là tốc độ trụ cột được tăng lên trên diện rộng.

Tốc độ cực hạn đã biến đổi là gấp trăm lần âm thanh.

Mà Ngụy Hợp gấp bốn mươi lần lúc trước, chỉ là nền tảng.

Lại thêm hình ảnh ánh sáng tăng lên, còn có linh năng càng thêm mạnh mẽ hộ thuẫn.

Đây hoàn toàn là một ánh sáng cường hóa rất nhiều.

“Cho nên, bất kể thế nào, chỉ cần có thể khẳng định Ngụy Hợp là người bên chúng ta, vậy là đủ rồi.” Kỳ Mật giải thích rõ ràng.

“Cũng đúng. Đúng rồi, trong vòng một giờ các người bị tập kích, Khắc Nặc Sartre phái hạm đội, tập kích ít nhất ba mươi

phòng tuyến biên cảnh của Bành Toa chúng ta, tạo thành thú triều tiến quân thần tốc.

*

*

*

Bọn họ, đã không còn chiến đấu nữa rồi.” Bóng trắng trầm giọng nói.

“Đã sớm nhìn ra dã tâm của bọn hắn, bắt quá những chuyện này không liên quan gì đến chúng ta, chúng ta quản tốt một nơi nhỏ bé này là đủ rồi.

Những người còn lại đương nhiên sẽ có hội nghị quyết định giữa hoàng đế hoàng đế Vĩnh Quan bệ hạ và Bất Hủ.”

Gã mật thám đã bóp nát tẩu thuốc trong tay.

“Ta chuẩn bị đề cử Ngụy Hợp gia nhập học phái, ngươi cảm thấy thế nào?”

“Không thành vấn đề.”

“Vậy là tốt rồi, như vậy thì lực lượng xung quanh chúng ta cũng mạnh hơn một chút.”

Lúc này Ngụy Hợp đang ở trong phòng mình, cùng Bích Liên tán gẫu một lát, sau đó, hắn bắt đầu tu bổ Tinh Hải Linh Pháp của mình.

Bây giờ linh năng của hắn thuần túy là dựa vào gốc rễ ý chí lúc trước của mình được giải phóng, lúc này mới đột phá nhiều chênh lệch như vậy, đạt được tầng rạn nứt.

Nhưng trên thực tế, linh pháp của hắn còn dừng lại trên tầng ánh sáng.

Linh pháp Tinh Hải quyết định là linh tính có thể phóng thích và học tập.

Tựa như hắn hôm nay đối mặt cự thú bình, căn bản ngay cả một chút công kích linh thuật cũng không có.

Đây chính là nguyên nhân khiến cho linh pháp bị rút lại phía sau.

Nguy Hợp khoan chân ngồi ở trên giường, linh năng khổng lồ trong cơ thể, bắt đầu dựa theo phương thức rèn luyện của Tinh Hải Linh Pháp, muốn mô phỏng một Tinh Đồ to lớn.

Đi từ trên xuống dưới, linh lực tu hành tự nhiên là làm chơi ăn thật.

Bất quá hơn nửa giờ, Nguy Hợp Tinh Hải Linh Pháp, tự nhiên đạt tới tầng thứ tư một thành tiến độ.

742

Tầng thứ tư, đại biểu cho biến đổi cơ sở dưới cơ sở.

Ánh mắt Ngụy Hợp nhìn lướt qua trang cuối trên mặt.

Hắn hiện tại đang mua linh pháp tinh hải tầng thứ tư. Tiêu hao không nhiều, đối với hắn hiện tại mà nói, cơ bản có thể xem nhẹ không đáng kể.

Quan trọng là quyền hạn.

Quyền hạn chưa tới, nhìn thấy công pháp cũng chỉ có thể bán phần đầu tiên.

“Tinh hải linh pháp tầng thứ tư —— “

“Tu hành Tinh Hải đồ, tại giai đoạn này càng tiến thêm một bước.

Cảnh cáo:

Bởi vì sau khi biến chất, tổng lượng linh lực cao hơn ánh sáng, cho nên các loại công pháp tu hành đồ ở tầng này, không được phép cho quang chiếu trở xuống xem xét, để tránh dẫn phát nguy hiểm.”

Công pháp bắt đầu, chính là một đoạn giải thích như vậy.

Ngụy Hợp sau khi đánh mua điếm số, sau đó chờ khẩu trừ, truyền tống.

Rất nhanh, toàn bộ công pháp đã bị mảo hoàn tất, hắn chỉ kích, mở ra.

Bốp!

Trong nháy mắt, hai mắt Ngụy Hợp hơi choáng váng.

Hiện ra trước mắt hắn là một tinh đồ khổng lồ phủ đầy toàn bộ tầm mắt của hắn.

Trong tinh đồ, hàng vạn ngôi sao điếm sáng, hơi lóng lánh lên những tia sáng khác nhau.

Không biết tại sao, Ngụy Hợp chung quy cảm giác, tinh thần trong tinh đồ này, phảng phất mơ hồ có thể tổ hợp thành một hình vẽ mơ hồ.

Theo tinh quang biến ảo, hình vẽ này... tựa như có thể cử động!

Hắn đóng Tinh đồ, thở phào một cái, cảm giác đầu óc có chút choáng váng.

“Bản đồ tu hành thật là lợi hại...”

Tiếp tục xem tiếp, phía dưới bản đồ tu hành tinh hải chính là nội dung nói rõ mới.

“Khe nứt là cấp bậc hạ vị, trung vị, thượng vị, cấp bậc này thường sẽ dừng lại hồi lâu. Cho nên tầng một này cũng là thời kì mấu chốt để có đủ thời gian để hình thành hệ thống linh thuật của bản thân.

Để tạo nên phong cách chiến đấu cho linh thuật sau này, tạo nên cơ sở vững chắc.”

“Đồng thời, bởi vì tầng này sẽ phân nhánh hệ thống linh lực chân chính. Cho nên trước khi tiến hành lựa chọn linh thuật cần xác định phương hướng phát triển của tu hành giả.”

“Phương hướng phát triển?” Hai mắt Ngụy Hợp nhíu lại, cảm thấy hứng thú.

Hiển nhiên, linh năng giả đến nơi này sẽ xuất hiện chia nhánh khác nhau.

Hắn tiếp tục xem tiếp.

“Sau khi Liệt Biên, linh năng sẽ phát triển hai hướng lớn, chiến lược và chiến thuật.”

“Thứ nhất là phục vụ chiến tranh cho cấp quân đoàn, thứ hai là dịch vụ chiến dịch trong phạm vi nhỏ.

Tiền bối là phương hướng chiến tranh của quần thể, hai phương hướng cuối cùng là tăng cường thực lực.”

Phía dưới là một khung đối thoại có lựa chọn hỏi.

Ngụy Hợp không chần chờ chút nào, lựa chọn chiến thuật.

Cho tới bây giờ, tất cả sức mạnh hùng vĩ hẳn đều quy về con đường của chính mình.

Sau khi chọn xong, hình ảnh lóe lên, phía dưới hiện ra từng dãy tên Linh thuật rậm rạp chẳng chịt.

Mỗi một cái tên chính là một cái lựa chọn, có thể ấn mở đi vào, xem xét nội dung cụ thể.

“Trong kho linh thuật chiến thuật Tinh Hải chia làm bốn bộ phận: Hệ công kích, hệ thống khống chế, hệ phòng ngự, khôi phục hệ thống.”

Ngụy Hợp lựa chọn hệ công kích, thứ hẳn ta thiếu chính là linh thuật công kích khi điều khiển phi hành nuôi dưỡng cơ thể.

Xoẹt một tiếng, tổng cộng ba cái Linh thuật công kích đã xuất hiện trước mắt hắn.

“Linh thuật – Ung nhãn – hội tụ linh năng, hình thành kết tinh hình dạng mắt ung, điều khiển phóng thích ra tử quang nồng độ cao, công kích kẻ địch. Chú ý: mắt ung ngưng tụ nhiều cái, một cái cấp, cao nhất là cấp mười.”

“Linh thuật... sôi trào: Có thể khiến linh lực của bản thân tăng mạnh, sau khi tiếp xúc sẽ sát thương kẻ địch, tăng một cấp lên một ngàn độ, cao nhất là cấp mười.”

“Linh thuật, tinh quang trường mâu: ngưng tụ linh lực hóa thành trường mâu, có thể quăng xa công kích địch nhân. Trường mâu có đặc hiệu chấn nhiếp, đâm thủng, sắc bén. Cấp một có thể ngưng tụ một thanh trường mâu, mỗi một thanh, cao hạn mười cấp.”

Ba Linh thuật công kích, đều có thể trực tiếp sát thương kẻ địch.

Nhưng uy lực... chênh lệch rất lớn so với tưởng tượng của Ngụy Hợp.

Cho dù so với phi bàn linh thuật trước đó, cũng chênh lệch rất nhiều.

Hắn một hơi thả ra hơn vạn phi bàn, lập tức giết chết cự thú bình.

Mà loại Linh thuật như vậy, hiển nhiên không phải Linh thuật miễn phí mà Tinh Hải Linh Pháp đưa tới có thể so sánh.

“Quả nhiên, chỉ dựa vào miễn phí thì vẫn không được... Nhưng ta có lẽ có thể lợi dụng Phá Cảnh châu để đột phá cực hạn của thuật này, cưỡng ép tăng lên uy lực.”

Toàn bộ Ngụy Hợp kéo xuống, chuẩn bị có thời gian rảnh chậm rãi nghiên cứu học tập.

Những thứ linh thuật này cũng không phải chỉ luyện thành trong một thời gian ngắn, hơn nữa... Hắn còn đang nỗ lực tu hành pháp chiếu rọi từ thủy tinh tím.

Trước tiên cứ đào móc ý chí toàn thân mình, mới là vương đạo.

Không có bảo sơn mà không thể vận dụng, đây không phải kết quả Ngụy Hợp muốn lấy.

Đặc biệt là hôm nay thân thể hắn lại lần nữa đạt được cường hóa, Liệt Biến cấp Thiên Mục Cự Ma khiến võ đạo huyết nhục bản thân càng tiến thêm một bước mạnh mẽ.

Huyết nhục trở nên mạnh mẽ, từ tế bào tổ hợp thành ý chí của bản thân cũng càng thêm cường đại.

Cái gọi là ý chí kỳ thực chính là bên trong huyết nhục của bản thân, tất cả những sinh linh còn sống đều do ý thức của chúng tạo thành và liên hợp lại với nhau.

Cho nên biến hóa thân thể sẽ ảnh hưởng tới ý thức.

Nhưng ý chí sinh ra trong máu thịt lại có thể thăng hoa trong máu thịt.

Cho nên, có rất nhiều anh hùng, có thể vi phạm dục vọng cầu sinh của thân thể, đồng dạng chịu chết.

Ngụy Hợp lúc này chính là như thế, ý chí và linh năng của gã, đã thăng hoa ra nhục thân.

Cho nên có thể tiến hành tu luyện một cách đơn độc, thăng cấp, trở nên cường đại hơn.

“Bây giờ, để ta nhìn xem, sau khi võ đạo Liệt biến thành huyết nhục, có ý chí hỗn loạn nào mới hay không...”

Ngụy Hợp nhắm mắt, linh năng chậm rãi đều đặn phân tán trong cơ thể mình.

Xâm nhập, xâm nhập...

Linh lực bắt đầu từ sợi tóc, tiếp tục phân hoá, biến nhỏ.

Dần dần, đã đạt tới phương diện cổ phần của tế bào bản thân.

Àm âm một cái.

Phảng phất như một đạo sâm sét nổ tung trong ý thức Ngụy Hợp.

Trước mắt hấn lóe lên.

Vừa mới nhắm mắt tối đen, thoáng cái biến thành một không gian đen kịt khác.

Trong một mảnh hư vô đen kịt, phía trước hấn có một khối vuông vắn đỏ sậm lơ lửng ở bốn phương tám hướng.

Đây là cảnh giới võ đạo của hấn.

P phía trước bên phải là từng tia huỳnh quang tuyến màu xanh đậm tựa như xúc tu.

Tơ tằm màu lam đậm cùng linh năng hoàn toàn khác nhau, càng ngưng kết thâm thúy hơn. Bên trong mơ hồ hiện ra Hư Vụ tổ ấn đặc thù.

Đây là Cao Linh có năng lực. Dùng để hỗ trợ hấn quan sát một số hiện tượng mà bình thường không cách nào nhìn thấy được. Là hấn thu hoạch được từ việc Tinh Chi Linh Hà.

Thứ này tựa hồ có liên quan rất lớn tới Tinh Chi Linh Hà vô cùng thần bí kia.

P phía trước bên trái là một vòng xoáy màu lam sáng lóng lánh hồ quang xanh đen nhàn nhạt.

Đây chính là sức mạnh khổng lồ mà Phá Cảnh Châu cưỡng ép cắn xuống từ trong ý chí của Tinh Uyên, sau khi dung hợp hình thành năng lực khổng lồ.

Cũng là chỗ căn bản của Liệt biến là Ngụy Hợp hiện tại.

Người cuối cùng, Ngụy Hợp ngẩng đầu, nhìn về phía đỉnh đầu mình.

Trong hư không nơi đó, lơ lửng một viên cầu màu đen lớn chừng quả dấm, trong cơ thể có vô số nhánh cây màu đen, trung tâm còn có mơ hồ vịn vẹo hình người.

Thi thụ cùng mặt ngoài hình người, thỉnh thoảng có con mắt dày đặc mở ra lại khép lại, tản ra khí tức tà dị vừa dữ tợn.

Đây là võ đạo Huyết Nhục hiện tại, cũng chính là võ đạo huyết nhục sau khi mô phỏng thành công Cự Ma Thiên Mục.

Linh năng, cao linh năng, cảnh giới võ đạo, võ đạo máu thịt.

Bốn con này, chính là tất cả những gì hiện tại hấn nắm giữ.

Còn bây giờ việc Ngụy Hợp muốn làm chính là quan sát.

Hấn đưa tay kéo võ đạo huyết nhục vào, cẩn thận xem xét.

Quả nhiên, huyết nhục viên cầu do cự ma hóa thành, mặt ngoài cùng bên trong đều mơ hồ có tiểu trùng màu đen rất nhỏ ra ra vào vào vào.

Ngụy Hợp chỉ thấy tiểu trùng kia, liền minh bạch, đó là huyết nhục bản thân sinh ra ý chí hỗn loạn.

“Xem ra là không có cách nào tiêu trừ hoàn toàn ý chí hỗn loạn rồi. Cũng đúng, người bình thường cũng có thể ngẫu nhiên sinh ra tà niệm, chứ đừng nói ta là cấp bậc này. Thứ này đối với ta mà nói, chính là tà niệm không sai biệt lắm”.

Ngụy Hợp thở dài, huyết nhục viên cầu, ném vào trong vòng xoáy linh năng của hắc điện màu lam.

Không sạch sẽ? Rửa sạch sẽ là tốt rồi.

Trong mơ hồ, vô số tiếng kêu thảm thiết từ trên viên cầu bay ra, sau đó im bật dừng lại.

Quả cầu lại bay ra từ trong linh năng, sạch sẽ vô cùng, trong ngoài ngoài không nhìn thấy nửa điểm hắc trùng.

Ngụy Hợp hài lòng gật đầu, ném viên cầu về chỗ cũ.

“A?!” Bỗng nhiên ánh mắt hắn xoay chuyển, nhìn thấy linh năng của mình ở chỗ vòng xoáy kia, tựa hồ cũng phát sinh biến hóa.

Vừa mới chỉ to bằng bàn tay, giờ lại mơ hồ to ra một vòng.

“Chuyện gì xảy ra?” Ngụy Hợp cẩn thận cảm ứng biến hóa của vòng xoáy.

“Chẳng lẽ Linh có thể đem hỗn độn ý chí thôn phệ, biến thành một phần của mình?”

Hắn bỗng nhiên có một chút suy đoán.

Từ sau khi Phá Cảnh Châu nuốt vào một tia ý chí Tinh Uyên, hắn cảm thấy linh năng của mình có biến hóa nói không ra lời.

Loại biến hóa này, trước đó không phát hiện, hiện tại an tĩnh lại, đã có manh mối.

“Có lẽ nên thử một chút...” Ngụy Hợp trầm ngâm một chút.

Rời khỏi nội thị.

Trước mắt cũng trở lại trong phòng tử lâu.

Hắn đứng lên, từ trong hộp của mình, lấy ra một hộp bảo tồn ôn dịch kín đáo.

Mở cái hộp ra, bên trong là một cái hộp kim loại nhỏ hơn.

Một lần nữa lại được mở ra, bên trong trung tâm, một giọt chất lỏng trong suốt được ngâm trong chất lỏng sền sệt quý dị, còn nối liền với màng cơ màng màu tím.

Con người còn đang nhảy lên, phảng phất như vật còn sống.

Đây là nguyên liệu nghiên cứu về kiến thức biến hóa – nhân thần của Cự Ma Thiên Mục.

Đây cũng là tài liệu Ngụy Hợp đưa ra thỉnh cầu ân cần lúc trước.

Sau khi mô phỏng dùng hết, hẳn vì phòng ngừa những người khác gặp chuyện, cũng mang theo bên người.

Hiện tại vừa lúc dùng để kiểm tra.

“Vừa hay dùng thử xem linh năng hiện tại của ta rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Ngụy Hợp nhìn chăm chú con mắt màu tím chậm rãi nháy này, vươn tay ra, đầu ngón tay kéo dài ra một sợi linh năng màu lam, chậm rãi đụng vào con mắt.

Ở chỗ sâu trong những người không biết, trong linh năng màu lam ẩn tàng vô số hắc sắc hào quang.

Khoảng cách từ từ tiếp cận.

Năm mươicm.

Hai mươicm.

10cm.

Một tác rưỡi.

Ba.

Ngón trỏ Ngụy Hợp nhẹ nhàng vuốt ve mặt ngoài con ngươi, ngừng lại.

Hết thấy chung quanh phảng phất đều im lặng.

Oanh!!!

Trong chốc lát, vô số ý chí hỗn loạn đỏ sậm từ trên thiên mục cự ma tuôn trào ra, phóng tới linh năng Ngụy Hợp bao trùm trên tay.

Trong đó còn kèm theo một tia ý chí Tinh Uyên tiềm tàng.

Trong phòng, một cỗ lực tràng vô hình, lấy Ngụy Hợp làm trung tâm khuếch tán ra, ngăn cách hết thấy.

Ầm!

Ý chí hỗn loạn đỏ sậm, dòng năng lượng tạp nhạp như nước bắn kia, hung hăng xông vào linh năng màu lam Ngụy Hợp.

Sau đó...

ợ một cái.

Ngụy Hợp không tự chủ được ợ lên một cái.

Hắn nhìn linh năng trên tay rõ ràng đã lớn mạnh hơn một vòng lớn, lại nhìn xem bản thân đã triệt để khô quắt, con mắt màu tím mất đi hoạt tính, lâm vào trầm tư.

743

Ba ngày sau.

Bên cạnh một hồ nước phi thúy như dải lụa, từng đạo hư ảnh phi thuyền giống như lưu quang từ mặt đất bay đi xa, xuyên thấu tầng mây, xuyên thấu bầu trời tiến vào vũ trụ.

Xa xa chính là toà thành tự động hóa thành màu bạc.

Mà nơi này, là cỏ xanh biếc, chung quanh còn có một vòng tường vây bảo vệ.

Tỉnh Ber hồ, là tiêu chí lớn nhất Lân Lân thêm Tỉnh Áo Lộ thị.

Tòa hồ này, đại biểu cho không khí bảo thêm cao nhất cùng tiêu chuẩn nguồn nước.

Lúc này bên cạnh hồ nước đường kính hơn ngàn mét này, một nhóm người đang đứng đến khu rừng búp núc.

Đám người này mặc thường xuyên, có người giống công nhân, có người giống như đi làm công nhân, còn có người giống như nông phu.

Nhưng khiến người ta kinh ngạc là xung quanh bọn họ cách đó không xa đều có hộ vệ đẳng cấp mà cây pháo bắn ra.

Mặt đất mở ra một miếng lớn nhựa láng bóng, bên trên bày đầy rất nhiều các loại thức ăn.

Ngụy Hợp ngồi trên một góc cỏ, lẳng lặng nhìn bầu trời.

Từ góc độ của hắn có thể nhìn thấy, người trong phòng đang chuyện trò vui vẻ với hai lão đầu tử khí chất bất phàm khác.

Trừ lúc bắt đầu chào hỏi hắn ra, trong mật thám liền toàn tâm toàn ý đầu nhập vào giao tế giữa người chung quanh.

Đây là lần tụ hội tạm thời của học phái Lôị Trạch Uyển.

Đương nhiên, trong những người tới cũng không phải là người của học phái.

Vài vết nứt tinh hệ tốt đều đã tự mình xuất hiện rồi.

“Nhìn người có vẻ nhàm chán nhỉ? Không thích tụ hội như vậy sao?”

Phía bên phải, một nữ tử tóc vàng mặc váy ngực màu đen, chân chất tới gần, bung một chén nước dưa hấu nói với Ngụy Hợp.

“Chỉ là thích yên tĩnh hơn buổi tụ hội mà thôi.” Ngụy Hợp lễ phép cười, trả lời.

“Ta là sóng lớn của Long Hồ Ba, cũng là thành viên của học viện, trước đó đã nghe trong phòng nói về người. Không ngờ nhanh như vậy, người đã có biến cố, cùng cấp với chúng ta, thật khó tin, người năm nay mới chưa đến ba trăm tuổi.”

Nữ tử vươn tay, nhẹ nhàng nắm lấy Ngụy Hợp.

“Ta cũng không nghĩ tới, lại tấn thăng nhanh như vậy.” Ngụy Hợp nhàn nhạt mỉm cười nói.

“Hôn lễ rồi sao?” Long Hồ Ba mỉm cười hỏi.

“Ừm, có thể tử.”

“Nàng nhất định sẽ rất hạnh phúc. Có bạn đời ưu tú như người.” Long Hồ Ba cười nói.

“Cảm ơn.” Ngụy Hợp cười nhạt nói.

“Ta, trong mật thám, Ber Kim, trong hệ hệ thống này ba người chúng ta, đều là một học phái.

Mà những vết nứt còn lại, hiện tại chỉ có người, tiến vào trong mật thám. Lại nói tiếp...”

Long Hồ Ba còn chưa dứt lời.

Đột nhiên mọi người nhao nhao ngẩng đầu lên, nhìn lên bầu trời.

Hí...

Một luồng sức nóng giống như một vàng thái dương khổng lồ chậm rãi từ bầu trời đè xuống.

Một nam tử cao lớn tóc vàng, dáng người cường tráng, mặc quan quân Kim Tinh trang có mang thất điệp đại thụ, chậm rãi từ trên không trung lơ lửng hạ xuống.

“Sâm Lý, Ber Kim, hiện tại cũng không phải là lúc cử hành tụ hội, ta cần các người đi Ba Tư Tinh một chuyến, tiêu diệt Tinh Uyên Thú Triều bên kia.”

“Hách Lỗ Đan các hạ tôn kính, đây là hội tụ trao đổi nội bộ học phái chúng ta, về sau ta còn chuẩn bị mời ngài, tham gia một thành viên mới của học phái gia nhập, cử hành nghi thức tấn thăng.

Về phần sao chổi bên kia, đầu tiên, nơi đó không thuộc quản hạt của chúng ta, tiếp theo, nơi đó không phải có sách và hẻm núi tọa trấn sao? Tình huống không cần gấp như vậy chứ?”

Một lão nhân bên cạnh Sở Lý, tay cầm quả trượng, khuôn mặt nghiêm nghị ra mặt nói.

Hắn tên là Berloz, cũng là một trong những học phái của Lôi Trạch Tư Nguyệt, đồng thời, thực lực cũng là người mạnh nhất trong tinh hệ này, ngoại trừ người đã thăng hoa ra thì chính là người mạnh nhất.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Lôi Trạch Mạn Học và hệ học phái tương đối cường thế.

Trong đó một nhân tố chủ yếu là thực lực và sức ảnh hưởng của học viện tương đối khả quan.

Toàn bộ Phiên Tinh cộng thêm, bây giờ tất cả những người còn sống sót biến hóa linh lực, tổng cộng không vượt quá trăm người.

Mà một trăm người này, tám phần trên đều là hạ vị liệt biến, còn lại hai phần, mới là Trung vị và Thượng vị.

Berloz, chính là biến cố thượng vị trong đó, là bên trong toàn bộ tinh hệ hằng siêu, trừ đi một trong bốn người mạnh mẽ nhất.

Nếu như nói, vương miện thư hội, là đường xa mà đến, ngẫu nhiên đi ngang qua ngoại bộ thế lực nơi đây.

Như vậy thì môn phái Lôi Trạch Tư Nguyệt do Ber Kim lãnh đạo chính là thế lực phe phái bản địa, gia tăng trong Loan Tinh, tương đối khả quan.

Đây cũng là máu chốt của Tát Đảo tộc trưởng gia tộc, leng Tây trước đó ở Bích Liên, bỗng nhiên biến ảo thái độ.

Thư vương miện tuy mạnh, nhưng quá xa xôi, băng khắc đại nhân tuy mạnh, cuối cùng cũng sẽ rời khỏi.

Nhưng môn phái Lôi Trạch uyển chuyển của Ngụy Hợp chính là một trong những lực lượng khổng lồ của bản thổ.

Là một trong bốn thế lực của Liệt Biến Linh Sĩ.

Cho nên ai cao ai thấp, không cần phải nghi ngờ.

“Ta rất tiếc, cũng không rõ, đến cùng bên kia đã xảy ra chuyện gì.” Berloz trầm giọng hỏi.

Thăng hoa giả Hách Lỗ Đan trầm giọng nói: “Nếu không phải bất đắc dĩ, ta cũng không muốn quấy rầy các người tụ hội trọng yếu. Nhưng đáng tiếc, ngay tại hội trước, bên kia có một luồng nhỏ Tinh Uyển đại thú triều, từ tiền tuyến chảy xuống.

Chúng ta, bao gồm cả ba trăm tinh hệ hăng bên cạnh, đều bị một đợt thú triều Tinh Uyển cỡ lớn này tập kích. Tới gần chỗ chúng ta, theo phán đoán sơ bộ, chỉ riêng chiến binh khổng lồ và những người đứng trên, đã có hơn mấy ngàn người. Tình huống vô cùng nghiêm trọng!”

Lời này làm cho bầu không khí mọi người vốn có chút nhẹ nhõm, biểu tình dần dần nghiêm túc lên.

Tổng cộng mười mấy người ở đây, tất cả đều đã biến thành cường giả.

Kỳ thật cái vòng này cũng không lớn, bọn họ đều là những thay đổi lớn giữa những học phái giao hảo với Lôi Trạch Uyển, cũng là chức vụ quan trọng của chủ tinh.

Lúc này nghe được Hách Lỗ Đan nói chuyện, đều minh bạch nguy hiểm cùng phiền toái trong đó.

“Lão hủ đã hiểu.” Ber kim nặng nề đem quả trọng nện xuống mặt đất, “Sau này sẽ nhanh chóng tới trợ giúp.”

“Giao cho các người. Phương hướng Hằng Tinh xuất hiện một không gian rục rịch, ta phải tự mình đi qua đó xử lý phiền phức. Lúc nào cũng giữ liên lạc.” Hách Lỗ Đan gật đầu nói.

“Vâng!”

Berlozt Kim gật gật đầu.

Đến cấp độ này của hắn, cùng Hách Lỗ Đan cũng chỉ cách nhau một bước, cho nên địa vị và quyền nói chuyện khác biệt với những người còn lại.

Hách Lỗ Đan gật đầu, linh năng dưới chân quét sạch, mang theo gã bay lên trời, cấp tốc bay về phía xa, rất nhanh ly khai nơi này.

Tốc độ của nó rõ ràng không chậm hơn phi hành khí.

“Lại muốn động thủ à...” Long Hồ Ba ở bên cạnh Ngụy Hợp thở dài nói.

“Có lẽ là do lúc trước hòa bình quá lâu.” Ngụy Hợp thấp giọng nói.

“Hòa bình ư? Trước kia chưa bao giờ hòa bình đâu.” Long Hồ Ba lắc đầu, “Người nghĩ rằng chúng ta vì sao những vết nứt này có thể chiếm cứ nhiều lợi ích và quyền lực như vậy, chính là bởi vì chúng ta đem tất cả các loại nguy hiểm, từ chối ở ngoài cửa.”

“Long Hồ Ba nói không sai.” Lúc này trong ruộng cũng đến gần.” Rất nhiều nguy hiểm, chúng ta đã sớm giải quyết, chỉ là không công bố, cho nên người bình thường không ai biết rõ.

Trên thực tế, ngay tuần sau mới có một đợt thú triều Tinh Uyên tập kích, bị Hách Lỗ Đan các hạ dùng diệt tinh trang bị triệt để hủy diệt.”

“Diệt tinh vũ trang?” Ngụy Hợp lần đầu tiên nghe được cái tên này.

“Chính là thăng hoa giả mới có năng lực mặc đối tinh chủng thể, là hóa thân thể to lớn.

Bản thể ban đầu của Long Cơ, ý tưởng của thiết kế chính là bắt nguồn từ Diệt Tinh Trang bị.”

An Khang Lý giải thích.

“Diệt tinh võ trang, chủ yếu tác dụng tác chiến với sao trời, hơn nữa, chỉ có người chủ tu phương hướng tăng hoa của chiến lược linh thuật mới có thể sử dụng.” Long Hồ Ba tiến thêm một bước giải thích.” Loại vũ khí này, bình thường vật thể cỡ lớn chủ yếu dùng để nhắm vào sự di động chậm chạp của to lớn, một đòn có thể hủy diệt cả một hành tinh.

Cho nên, người đứng nhìn Hách Lỗ Đan các hạ thân là người thăng hoa, thực lực cường hãn, nhưng nếu thật sự đánh nhau, hẳn chỉ dùng người thăng hoa phổ thông nuôi dưỡng, tác dụng có thể tạo ra trong một trận chiến, cũng không lớn.”

“Đúng là như vậy. Tinh hệ hạm đội giao chiến, chỉ sơ sai mấy chục vạn chiếc hạm đội, một hạm trưởng cỡ lớn chiến hạm trưởng đạt mấy chục dặm, tự động hóa thành chùm sáng tiêu điều khiển hệ thống.

Cho dù là người thăng hoa cũng không thể tránh được ánh sáng có uy lực lớn đến mức có thể dùng vũ khí quét qua.

Hơn nữa lớp vũ khí trọng điệp, các loại vũ khí uy lực khủng bố phạm vi lớn, năng lượng có thể hạn chế lò lửa, cho dù là người thăng hoa, thời gian đánh một trận chiến dịch, nhiều lắm cũng chỉ có thể hủy diệt hơn một ngàn chiếc chiến hạm loại lớn.

Không nói những thứ khác, chỉ cần chiến hạm nhảy một cái, người bay qua đó đã tốn bao nhiêu thời gian?”

Ngụy Hợp gật đầu.

Bất quá chính là như thế, cũng đã rất cường hãn.

Hắn xem qua rất nhiều tư liệu, hiểu được rất nhiều vũ khí khủng bố thời đại tinh tế, cường đại bao nhiêu.

Thăng hoa giả tuy mạnh, nhưng không thể không dựa vào di thể, mới có thể phát huy nhiều thực lực hơn.

Mà việc đào tạo thân thể cần có lò lửa, đây chính là một hạn chế.

Tiếp theo, một ít vũ khí ánh sáng có thể dùng, như quang pháo chét chóc, không gian sụp đổ khí, vãn vẹo rộng vực.

Thậm chí những vũ khí lớn này còn có thể trực tiếp vắn vẹo không gian, phá hoại mọi sự vật.

Đừng nói thăng hoa, ngay cả Tinh Uyên cao đẳng sợ người, nhục thân khủng bố đến cực điểm, chính diện chịu vài cái, cũng sẽ biến thành pháo hoa.

Nhân loại, có cực hạn.

Ngụy Hợp giờ phút này lại một lần nữa cảm nhận được phân lượng những lời này.

“Người chính là Ngụy Hợp hả?” Lúc này Berloz chậm rãi đến gần, ôn hòa nhìn về phía Ngụy Hợp.

“Đúng vậy, Ber Kim đại nhân.” Ngụy Hợp vội vàng cung kính quân lễ, tôn kính hồi đáp.

Trước đó trong mật thất có nhắc qua cho hắn, vị Ber kim đại nhân này, là đồ cổ trước khi lập quốc.

Tuổi tác đã sắp hai ngàn tuổi.

Đối mặt tồn tại cổ xưa như vậy, Ngụy Hợp có sự tôn trọng tương đối với hắn.

Đây gần như là một bộ bách khoa toàn thư còn sống.

“Tuổi còn trẻ, chính là có sức sống. Không tệ.” Bernh Kim nhẹ nhàng gật đầu, “Chuyện người nói cho ta, Tinh Uyên thú triều lần này...”

Hắn dừng một chút.

Ngụy Hợp vội vàng lên tiếng: “Ta cũng hi vọng cống hiến một phần lực cho tinh hệ!”

Hiện tại hắn đang rất chờ mong, nếu mình có thể thôn phệ ý chí của Tinh Uyên, như vậy đi tiên tuyền chẳng phải là tùy tiện thôn phệ cường hóa linh lực của mình sao?

Những con thú ô nhiễm gần như vô cùng vô tận, cự thú binh, chỉ cần đánh bại chúng, tương đương với đám kinh nghiệm di động!

Hắn cắn nuốt một con mắt của Thiên Mục Cự Ma, ý chí hỗn loạn của Tinh Uyên ý chí phía trên xen lẫn ý chí hỗn loạn, liền

cảm giác linh năng tăng lên khoảng một phần trăm.

Nếu như ý chí hỗn loạn cắn nuốt hoàn chinh trên thân cự ma thiên mục, vậy không phải là muốn lên trời rồi sao?

Vừa rồi Ngụy Hợp trước khi đến tự trắc, linh năng hiện tại của hắn xác thực tăng trưởng 0.5 Linh Nhĩ.

Vừa vặn có thể mượn đại quân yểm hộ, lạng lẽ nuốt chửng ý chí của Tinh Uyên.

Nếu không một tia ý chí Tinh Uyên bị lần trước nuốt vào sẽ khiến đối phương phát cuồng, một mình đi mà nói không chừng sẽ thu hút cừu hận cực kỳ, dẫn tới một đám quái vật lớn vây công.

Lấy thực lực Ngụy Hợp của mình, thật đúng là chưa chắc có thể gánh vác được.

“Đi thú triều?” Berloz cười cười, “Không tệ, rất hăng hái.”

Hắn nhìn trong mắt thất một chút.

“Tuy nhiên, ta nghe tiểu tử mật thám nói qua, về phương diện nghiên cứu người càng có năng lực có thiên phú hơn. Năng lực như vậy, nên đặt ở những vị trí trọng yếu thích hợp hơn, mỗi ty mới có thể bộc phát sức chiến đấu mạnh mẽ hơn chinh thể chúng ta.” Berloz vỗ vỗ bả vai Ngụy Hợp.

“Cho nên, trước tiên người có thể đến Không Tinh nghiên cứu viện, đảm nhiệm chức vụ Phó viện trưởng, giám sát hạng mục nghiên cứu. Đồng thời phụ trách bảo vệ an toàn của nhân viên nghiên cứu”

“Về phần Tinh Uyên thú triều, cứ để chúng ta xử lý đi.”

*
*
*

Ngụy Hợp lập tức tròn tròn mắt.

Chính hẳn lúc trước tạo hình nghiên cứu ngoại xác, hiện tại rõ ràng bị đối phương dùng một lý do để từ chối thỉnh cầu tham chiến của chính mình.

Đó là thú triều Tinh Uyên đại lượng của cự thú binh, nếu bỏ lỡ thì sau này hẳn không thể nào gặp được cơ hội tốt như vậy.

Ngụy Hợp còn muốn mở miệng tranh thủ.

Nhưng trình sát mở miệng trước tiên nói: “Ngụy hợp với hệ thống linh thuật của người hiện giờ cũng chưa xây xong, cho dù lên tiền tuyến, cũng không phát huy được bao nhiêu sức chiến đấu, còn không bằng ở lại hậu phương, phát huy đầy đủ ưu thế của người.”

Hệ thống linh thuật, đây là vấn đề.

Ngụy Hợp hiểu rõ trong lòng, hẳn chung quy không thể ngay trước mặt mọi người, bại lộ bản thể cùng Tinh Uyên của mình động thủ a?

Nếu hẳn dám làm như vậy, phỏng chừng mình sẽ là người đầu tiên bị một đám người khiến cho nổ tung mà chết.

Vì vậy hệ thống linh thuật gây dựng rạn nứt chính là việc cấp bách hiện nay của hẳn.

Về phần thôn phệ sinh vật Tinh Uyên có thể gia tăng linh năng, chỉ có thể đợi sau này tìm cơ hội.

Tạm thời cứ dùng lý do thực nghiệm đòi hỏi tài liệu của cự thú để hấp thu tăng cường đi.

Trong lòng Ngụy Hợp tiếc hận, nhưng cũng không có biện pháp nói rõ, chỉ có thể từ bỏ.

“Còn có một việc, trước khi ngươi và mật thám bị chuyện thúy vui này tập kích, long hồ ba, phương diện này ngươi chủ trì điều tra đi.” Berloz trầm giọng nói.

“Đây là công tác bổn chức của ta.” Long Hồ Ba nghiêm nghị nói.

Đã tới cấp độ này thì toàn bộ một phần nhỏ của toàn bộ hệ Hằng là đỉnh cao nhất, quy củ cũng không nghiêm ngặt như vậy.

Như trong học phái của bọn họ, càng là tự nhiên thân thiện hơn rất nhiều.

Cho Ngụy Hợp cảm giác càng giống như là một thể lực trong nội bộ nói chuyện, mà không phải là phòng vệ quân bộ nghiêm mật.

“Tâm cây gừa bản hệ rất dài, chính là vị bên cạnh ngươi đây.” Trong một nụ cười giới thiệu Long Hồ Ba nói.

Ngụy Hợp lập tức hiểu rõ.

Bây giờ bối cảnh đã có tổng cộng mười hành tinh, một viên Hằng Tinh.

Tất cả công tác tình báo đều do vị này tự mình quản lý.

Cách mùa Loan cộng thêm mấy chục ánh sáng năm.

Khắc phải lãnh thổ của đế quốc Tát Tư, thánh pháp, man tinh.

Tinh cầu khổng lồ màu đỏ sậm chậm rãi lơ lửng một mình trong vũ trụ, đây là một ngôi sao chiến tranh, không phải hành tinh bình thường.

Mà bị kỹ thuật chiến tranh kỹ thuật cải tạo thành vũ khí chiến tranh của đài nhạc chiến tranh to lớn trên chiến trường.

Từng hạm đội cỡ nhỏ đang liên tục tuần tra, giữ gìn sự an toàn.

Tinh hoàn màu bạc thật lớn do hợp kim chế thành.

Một phi thuyền màu đen từ đường xa bay đến, chậm rãi đáp xuống, phun ra quang điểm màu trắng, dừng lại ở cảnh màu bạc.

Cửa khoang phi thuyền mở ra, một nam tử cao gầy tóc ngắn màu bạc từ đó bay ra, gỡ xuống bao tay màu đen.

Bốp.

Mọi người xung quanh đều thấy quân nhân của nam tử này, lập tức cúi đầu chào.

Trên vai một tên quan quân có tiêu ký Kim sắc tháp Thuần tiến lên nghiêm nghị nghênh đón.

“Chậm ừ, ha ha lòi kéo các hạ, không ngờ ngài lại đích thân tới đây một chuyến.”

Ở đế quốc Tát Tư quốc, nơi mà đại kỵ sĩ mang cơ thể tương ứng lại là ánh sáng chiếu rọi.

Dấu hiệu tháp bảo vệ màu vàng, tên là Thánh thuần, là sự nứt vỡ tương ứng, cùng cấp bậc với u linh.

“Hai hệ thống hăng hoàn toàn biến mất, thậm chí ngay cả trưởng quan cao nhất trong đó cũng không rõ tung tích. Đây là công việc của chúng ta chưa làm tốt, kính xin các hạ trách phạt!” Thánh thuần đánh dấu quan quân trầm giọng nói.

“Đây không phải lỗi của các ngươi. Tên ni di kia, ta là nhìn hấn lớn lên. Cương trực tự dùng, không nghe khuyên bảo, nếu như thật xảy ra chuyện gì, cũng là hấn gieo gió gặt bão.”

“Các hạ...” Quan quân Thánh Thuần còn muốn nói gì đó, lại bị cưỡng ép giờ tay lên, ngừng lại.

“Với tư cách là một trong tổng trưởng phân khu Thiệu Mô Tinh, Áo Nhĩ cộng thoát ly tình báo địa đồ, ta cũng có trách nhiệm nhất định. Việc cấp bách bây giờ là phải mau chóng một lần nữa thu hồi không chế.”

“Chỉ sợ tạm thời rất khó... Người của chúng ta hiện tại không có biện pháp xông vào bên kia, trái tim cây đa đã hủy hơn phân nửa con đường lúc trước.” Thánh Thuần quan quân khó xử nói.

“Không sao. Vì ứng phó cục diện này nên ta đã điều động biến sắc long.” Nó không ngừng cười nói.

“Biến sắc long!?” Thánh thuần quan quân chấn động.

Không nghĩ tới tổng trưởng lão sẽ coi trọng chuyện phát động biến sắc long.

Rồng biến sắc là một cái tên của một tiểu tổ.

Trong Lan Toa, có thể phân quản hơn mười phân khu tổ hệ hàng dài, áp a áp ứng trừ bản thân là người thăng hoa ra, thủ hạ cũng có một tổ nhỏ do đỉnh cấp biến thân tạo thành.

Trong tiểu tổ này, thành viên không nhiều, chỉ năm người, nhưng mỗi người đều tinh thông thủ đoạn ám sát và nguy trang linh thuật cao cấp nhất.

Mấu chốt nhất là bản thân biến sắc long còn có thân phận khác, chưa bao giờ hành động cùng với các thành viên còn lại của Đương Toa.

Chỉ có thể ở cuối hành động thành công, cẩn thận tra tìm mới có thể phát hiện tung tích của bọn họ.

“Kỳ thực bản thân bộ đoàn cộng thêm sông núi vốn có một vị biến sắc Long Thường trú ngụ. Vốn định không dùng đến hắn, nhưng lần này xảy ra sự cố, tinh hệ thoát ly không chế, cũng chỉ có thể vận dụng bộ cờ này.”

“Nếu là biến sắc Long Nhất Hành xuất động, nhất định có thể một lần nữa thu nạp Lâm Châu vào địa đồ tình báo.” Quan quân Thánh Thuần gật đầu nói: “Mặt khác, cuối cùng chúng ta từ Áo Lâm nhận được tin tức, niễn là tham dự tranh đoạt mô hình chìa khóa Long Cơ, trên đường lại gặp chuyện ngoài ý muốn, còn mời tổng hệ thống tinh hệ phụ cận cùng nhau hành động, cuối cùng trong quá trình tìm tòi mô khối, hai người đột nhiên mất tích.”

*

*

*

“Xem ra là đã bị giết rồi.” Giảng Cấp lắc đầu, “Tính cách của những người mới ta biết, nếu như không xảy ra chuyện chắc chắn sẽ cắt đứt liên lạc. Hắn sẽ nghĩ tất cả biện pháp lấy liên lạc bên này.”

“Nói cách khác, đầu mỗi hãn là ở trên người kẻ nắm giữ khối chìa khóa, đương nhiên, cũng không loại trừ nội tâm cây đa bố trí mai phục động thủ. Nhưng trừ phi đồng thời xuất động năm tên đồng cấp liệt biến, hoặc là hai vị thượng vị liệt biến. Nếu không có khả năng để cho hai người bọn họ ngay cả đào thoát cũng trốn không thoát.”

Xoạt xoạt xoạt rơi vào trầm tư.

“Hình chìa khóa Long Cơ, tra từ đây.” Hãn hoạt động ngón tay, “Vạc Dur thêm mảnh cũng chỉ có hai cái, cái này rất dễ tra. Hồ sơ tình báo về hình thì sao? Điều ra đi.”

“Vâng.”

Rất nhanh, một phần tình báo của chìa khoá Long Cơ mô hình căn kẽ, liền truyền vào trong cuối cùng.

Nó dẫn hai người vào trong cảng, trước khi tiến vào bến cảng kiểm tra thông đạo an toàn của thành thị, thì dừng lại.

“Không rõ manh mối, nghi ngờ có tổng cộng mười ba người nắm giữ khuôn viên.”

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, nó đã hoàn toàn hiểu rõ hơn mười vạn chữ.

“Chước Lô Ni, tin tức tình báo của người này vẫn là do liệt Đức thu thập, ta nhớ tập đoàn hãn kinh doanh có liên quan với Hách Hoa Đan của Hách Hoa Đan.”

“Hồng Hâm Nghĩa, phó tổng trưởng giám hành chính số 15 tỉnh, từ nhỏ xuất thân nghèo khổ, tính cách kiệt ngạo tự phụ, nếu như không phải là vấn đề về tính cách, có lẽ ngài ấy đã sớm trở thành chính trưởng.”

“Sa Phổ lao động áo, chiếu sáng xuất thân gia tộc, đã từng lấy một địch ba, từng đánh bại ba người cùng cấp cảnh giới quang chiếu linh năng, tính là người nổi bật trong đồng cấp.”

“Lâm Tân Nguyên, Nhĩ Gia Tinh Đại Ngục Trường, thích nhất là cố ý thả tù phạm chạy trốn, để cho nó hưởng thụ việc truy đuổi giết chóc.”

Từng câu từng chữ vang lên như lòng bàn tay mọi người, giảng giải chi tiết những tư liệu này.

Chỉ là tùy tiện nhìn lướt qua giới hạn đơn giản, hẳn liền hồi tưởng lại chi tiết then chốt ứng đối.

Mãi đến khi...

“Ngụy Hợp? Nhị Nhị Nhị Nhị Nhị Hoàng Tinh đã từng, xác thực có Đông tát luân khách vận phi thuyền gặp phải Tinh Uyên thú triều, bị ép hạ xuống.”

Hai mắt Cáp Cáp Dẫn nheo lại, nhìn giới thiệu vẫn tắt phía sau Ngụy Hợp.

Dòng chữ trong chuyện Đông Tát thung lũng truy tinh kia khiến sắc mặt hắn không tự chủ được có biến hóa.

“Trưởng quan, chuyện này có vấn đề gì sao?” Một quan quân Thánh thuần bên cạnh nghi ngờ nói.

“Có thể, sự kiện lần rơi xuống sao kia cách đây hơn hai trăm năm trước, lúc đó Nam tước của ta còn ở Nhị Hoàng Tinh, người sống sót trong đó tổng cộng ba ngàn hai trăm năm mươi một người, toàn bộ ta đều nhớ rõ tên, tướng mạo, đại khái tin tức.”

Ngạo Cáp nhàn nhạt nói.

“Nhưng trong trí nhớ của ta, không có người này...”

“Có khi nào là đổi tên và chính hình không?”

“Có lẽ vậy, cần tự mình kiểm chứng một chút. Người này rất có thể là vấn đề rất lớn.” Cha theo dẫn dắt nhẹ giọng nói.

“Đã rõ! Chúng ta sẽ toàn lực tìm ra con đường, thu thập manh mối điều tra người này.” Quan quân Thánh Thuần vội vàng nói.

“Ừ, ta cũng sẽ điều tra cẩn thận biến sắc long. Người được gọi là Ngụy Hợp này, có chút ý tứ.” Tên Cáp Cáp Địch kéo nó ở cuối đường liên quan không ngừng tìm kiếm tin tức, nhưng tìm được rất nhiều thông tin tư liệu, nhìn qua tựa hồ rất giống.

Nhưng hắn làm tình báo lâu dài, trí nhớ siêu quần, tình báo trong đầu mênh mông cuộn cuộn như khói, chỉ liếc mắt một cái đã nhìn ra trong đó có vấn đề.

Lộc Tinh thêm vào, cảnh thứ tư Võ Tòng.

Từng chiếc phi thuyền không ngừng bay lên rồi lại hạ xuống.

Một chiếc phi thuyền màu trắng ở góc phòng cũng đang từ từ hạ xuống bệ đá, dập tắt động vật.

Tự động leo thang, nhân viên công tác tiến lên phụ trợ, kiểm tra, dẫn đường.

Sau đó cửa khoang mở ra.

Từng dòng người từ trong phi thuyền cấp tốc tuôn ra.

Chỉ chốc lát sau, đã có mấy trăm người đi xuống.

Ngụy Hợp đứng ở cảng Hậu Cơ bên trong, hướng về một bóng người cao gầy từ xa đi đến.

Hắn giang hai tay ra.

Bóng người kia cũng tăng tốc theo mấy bước, một tiểu lao tới.

Hai người ôm nhau, đi vài vòng rồi mới từ từ buông xuống.

“Đã lâu không gặp.” Ngụy Hợp nhìn Bích Liên trong ngực, dùng sức nắm chặt nàng, cảm giác tay gầy đi nhiều.

“Ba năm năm tháng lẻ mười hai ngày.” Bích Liên cười báo ra con số.

Lúc trước trong quá trình nghiên cứu Ngụy Hợp, hắn cũng đã xem qua Bích Liên, nhưng đó đã là chuyện ba năm trước.

“Tại sao ngươi không nói cho ta biết lý do?” Bích Liên Linh truyền âm nói.

“Sợ ngươi lo lắng.”

“Ngươi làm như vậy về sau ta sẽ càng thêm lo lắng.”

“Về sau ta tuyệt đối sẽ không như vậy.” Ngụy Hợp bảo đảm.

“Ngươi bảo đảm qua bao nhiêu lần? Có tác dụng không?”

Bích Liên bất đắc dĩ nói: “Nói rồi ngươi cũng không nghe. Ta

đang suy nghĩ xem có nên sinh chút hài tử, tìm chút chuyện cho người làm.”

“Người đừng nói nhẹ nhàng như sinh trứng.” Ngụy Hợp không phản bác được.

“Lấy thể chất ta hiện tại, nói không chừng so với trứng đẻ còn thoải mái hơn. Đương nhiên điều kiện tiên quyết là phải mang thai.” Bước chân Bích Liên ngừng lại, bỗng nhiên nghiêm nghị nhìn về phía Ngụy Hợp.

“Hiện tại, chúng ta còn có thể mang thai sao?” Nàng lo lắng nói.

“Thử xem?” Ngụy Hợp sờ sờ cằm.

Bỗng nhiên hắn nghĩ đến bản thân đã thu thập được nhiều thông tin về gen của các cường giả như vậy.

Hoàn toàn có thể điều chỉnh cân đối, tự mình chế tạo ra một gen di truyền tối ưu nhất.

Như vậy, đời sau của mình tuyệt đối thuận lợi hơn mình.

“Đúng rồi, chồng, lần này tới đây, còn có một chuyện, là về chuyện của sư tử ta.” Bích Liên bỗng nhiên nói.

“Chuyện gì thì người nói đi?”

“Sư tử Tạt Lôn ta, trong nhà xảy ra chút chuyện, an toàn cá nhân hắn có thể sẽ gặp nguy hiểm, lão sư lập tức muốn rời đi, cho nên ta nghĩ đến thương lượng với người một chút, xem có thể giúp nàng chiếu cố một chút hay không.” Bích Liên cẩn thận dò hỏi.

“Đương nhiên nếu như không tiện thì thôi, ta chỉ nói như vậy thôi.” Nàng vội vàng nói.

“Lạch lạch.” Ngụy Hợp nghe Bích Liên nhắc qua, đối phương là chiếu sáng thực lực, xuất thân Liệt Biến gia tộc, ở toàn bộ Áo Già cũng coi là đại tộc.

Chỉ là tộc trưởng Liệt Biến duy nhất của gia tộc nàng, trước đó nàng tập kích thú triều vẫn lạc nên dẫn đến gia tộc bị kẻ thù bên ngoài nhắm vào, bởi vậy mà sụp đổ.

“Gặp mặt trước rồi hãy nói.” Kỳ thật Ngụy Hợp không để ý, chỉ cần không làm lỡ kế hoạch tiến lên của y, hết thủy đều dễ nói.

Đưa bích liên về nhà, sau đó nghỉ ngơi trước một chút, lúc này đã ngã xuống.

Ngụy Hợp lập tức tiến về Không Tinh nghiên cứu viện, tiếp nhận chức Phó viện trưởng.

Trên thực tế, với dự trữ tri thức và trình độ nghiên cứu của hắn, nếu không tính là phá cảnh châu thì sẽ không đảm đương nổi chức vụ này.

Còn có rất nhiều đại lão mạnh hơn cấp độ tri thức của y. Nhưng ai bảo y là đại lão Liệt Biến chứ?

Vèo.

Một đạo lưu quang màu trắng từ trên không trung của cỗ máy móc màu bạc cực lớn hóa thành một đạo lưu quang nhanh chóng bay qua.

Rất nhanh, ánh sáng tụ vào mảng lớn lưu quang từ các nơi bay tới, hình thành dòng sông ánh sáng do phi hành khí tạo thành, nhanh chóng chảy xuôi ở phía trên thành thị.

Ngụy Hợp ngồi trong phòng bằng lái, từ trên không cao mấy trăm thước quan sát phía dưới.

Áo giáp và hành tinh còn lại không giống nhau cho lắm.

Tại đây trình độ văn minh phát triển cao độ, khắp nơi đều tràn ngập dấu vết tự động hóa hóa hình máy móc.

Do chấp hành chung quyền lực nhân pháp quốc tế, nơi này không cho phép bất cứ người nhân bản hay máy móc nào.

Vì vậy lượng lớn người trong các hành tinh nơi này tiến vào liền trở thành lực lao động cấp thấp nhất.

Ở đây, nhân lực là không đáng tiền nhất.

Ngụy Hợp từ trên nhìn xuống.

Tòa thành màu bạc ở mặt ngoài tinh cầu giống như một cỗ máy móc cực lớn, bên trong có dòng xe lưu động và dòng

người, phảng phất như đang dâng lên chiếc máy này, hoặc là đưa hàng liệu vào bên trong.

Phòng ở của mọi người đều là một đám hình cầu lơ lửng giữa không trung.

Những hình cầu này thay thế cho cái gọi là cao ốc đại môn, thỏa mãn nhu cầu nhân khẩu khổng lồ do toàn bộ tinh cầu bành trướng quá độ.

Ngụy Hợp bóp dụng cụ gia tốc, tốc độ phi hành lập tức tăng vọt, bay về phía địa điểm chỉ định.

Mà nơi hấn muốn đi.

Thình linh chính là ngay phía trước, từng tòa phiêu phù ở giữa không trung, so với các nơi còn muốn lớn hơn một chút hình cầu màu trắng bạc hình bầu dục.

Phía trước hình cầu, giữa không trung có một màn sáng hình tam giác, phía trên hiện rõ màu đỏ: Không Tinh Tinh nghiên cứu viện, Tinh Cầu Động có thể tổng hợp lại sinh mệnh khoa học viên.

“Xem ra là dùng nhiều rồi?” Ngụy Hợp đã gặp qua rất nhiều cơ cấu như vậy, chính mình kinh phí không đủ, dứt khoát ghi vào trong các cơ cấu còn lại một cái tên, chiếm một ít địa phương, xem như là nơi làm việc công.

Bay qua quang mạc, giảm tốc độ, lúc tiếp cận viên cầu, đối diện trên không trung, hiện ra một cái trống rỗng màu bạc bán trong suốt.

Ngụy Hợp chậm rãi đáp phi hành khí xuống quỹ đạo, từ từ di động về phía trước.

“Hạng hạch trong danh sách gen...”

“Hoan nghênh ngài, Ngụy Hợp Phó viện trưởng tôn kính. Danh sách của ngài là: 77919...”

Phía sau là một chuỗi dài ít nhất ba mươi mấy chữ số.

Viên cầu màu bạc phía trước chậm rãi mở ra một lỗ hổng, để phi hành khí tiến vào trong.

Quá trình dài.

Sau khi dừng phi hành khí, Ngụy Hợp mở cửa khoang, giao chìa khóa lại cho nhân viên công tác công tác tới gần, để họ phụ trách rửa sạch tội danh. Cỗ phi hành này xem như là xe chuyên dụng mà Công gia phân công phát cho hắn.

Bên trong neo đậu, đã có một đám người chờ sẵn ở đó từ lâu.

Trong đó phần lớn là lão nhân mặc quần áo nghiên cứu màu trắng, nam nữ đều có. Còn có hai nhân loại trên đầu mọc ra hai xúc tu ốc sên màu vàng.

“Hoan nghênh người. Ngụy Hợp thiếu tướng!” Một lão nhân hỏi đầu, một con mắt được cải tạo thành hồng quang nghĩa nhân do máy móc kết hợp với máu thịt.

Hắn tiến lên một bước, vươn tay ra.

“Ta là Loan An. Viện trưởng đương nhiệm của Không Tinh Nghiên Viện, ta đại diện cho mấy trăm nhân viên nghiên cứu trên dưới của toàn viện, hoan nghênh Ngụy Hợp thiếu tướng gia nhập.”

“Khánh Viện trưởng ngài quá khách khí rồi.”

Ngụy Hợp tiến lên vội vàng nắm chặt tay đối phương.

Từ trên người đối phương, hắn chỉ cảm thụ được linh lực dao động của cấp bậc Quang Chiếu. Điều này đại biểu, vị lão nhân trước mắt tuyệt đối không có bất cứ thực lực nào tăng thêm. Mà thuần túy là hắn nghiên cứu công hiến, đạt được vị trí này.

Sau một phen hàn huyên giới thiệu, Ngụy Hợp được dẫn đến phòng hội nghị cỡ lớn.

Truân viện trưởng cùng một vị Phó viện trưởng khác, cộng thêm Ngụy Hợp cùng một chỗ, còn thêm Bí Thư trưởng nghiên cứu viện.

Tổng cộng bốn người, nhanh chóng xảy ra một lát.

Trong phòng họp, bên cạnh bàn lớn hình tròn màu đen, bốn người phân biệt từng người ngồi xuống.

“Tốt rồi. Hôm nay Ngụy Hợp Phó viện trưởng vừa đến, ta nhằm vào tình huống hiện tại, cùng với chúng ta nghiên cứu cần gánh vác trách nhiệm cùng nghĩa vụ, nói tỉ mỉ một chút.”

Trác là chính viện trưởng, đã đảm nhiệm ít nhất hơn trăm năm.

Hai người còn lại hợp tác, cũng đều là lão đầu bảy trăm tuổi trở lên.

Hiện tại Ngụy Hợp đến, làm cho cao tầng của viện nghiên cứu rót vào một cỗ sức sống mới mẻ.

“Mục đích chủ yếu của sân nghiên cứu Không Tinh chúng ta là để đối phó với chiến tranh, đặc biệt là bên trong Tinh Uyên, tầng tầng lớp lớp các loại tạp binh thú kiểu mới, ô nhiễm thú dữ, cùng với cự thú binh, và sợ người.”

“Chúng ta cần tiến hành phân tích các loại mẫu lục dịch được đưa về tiền tuyến, cũng nhanh chóng tìm ra biện pháp xử lý và hành động nhằm vào bọn họ, thiết kế mới nhằm khắc chế vũ khí hệ thống, sau đó giao cho quân đội, nhanh chóng giảm bớt thương vong, xoay chuyển cục diện.”

“Đây chính là tác dụng và ý nghĩa của chúng ta.” X lộc nhìn về phía Ngụy Hợp.

Ngồi ở đây cũng chỉ có Ngụy Hợp là người mới, cho nên lời này kỳ thật chính là nói cho hắn nghe đấy.

“Nói cách khác mục tiêu của chúng ta là Tinh Uyên?” Ngụy Hợp hỏi.

“Không sai.” Diêm gật đầu, “Nghe nói Ngụy Hợp người cũng từng nắm hạng mục nghiên cứu ở chỗ 187 Tinh, hơn nữa hẳn là người tham dự hạng mục thì tiến độ đều rất nhanh, nếu ở đây cũng có thể phát huy tác dụng tương tự, vậy thì hiệu lực của nghiên cứu viện chúng ta sẽ càng lớn hơn nữa.”

Xoạt thở dài.

“Nơi này của chúng ta tiến bộ từng chút một, đều sẽ trực tiếp hoặc gián tiếp, dẫn đến sinh mệnh các chiến sĩ tiền tuyến có an toàn hay không, vũ khí có thể nhanh chóng giết chết kẻ địch hay không.

Cho nên ở đây, bất cứ điểm đáng ngờ nào đều sẽ được phóng đại ra từ máy xay thịt ở tiền tuyến.”

“Hiểu rõ.” Ngụy Hợp gật đầu.

“Đường phó viện trưởng, tiếp theo, người giới thiệu đi, hiện tại hạng mục nghiên cứu của chúng ta có những gì.”

Hộc nhìn về phía nam tử gầy gò lẳng lẳng ngồi bên kia.

Người này tên Đường Ninh, là Phó viện trưởng khác có tư cách cao nhất trong viện.

“Được.”

Đường Ninh vỗ bàn một cái.

Lập tức trên mặt bàn giữa bốn người, có một cái Tam Duy mô phỏng theo tinh cầu đang chậm rãi hiện lên.

“Muốn hiểu rõ hạng mục chủ yếu của chúng ta, cần phân chia cơ bản của Tinh Uyên trước.”

Ngụy Hợp gật gù đầu, ý bảo hãy tiếp tục.

Tin tức tình báo cụ thể của Tinh Uyên trước kia hẳn không có quyền hạn tiếp xúc, hiện tại có quyền hạn, nhưng gần đây bận việc khác, tạm thời còn chưa kịp xem đến nơi này.

“Đầu tiên, kết cấu cơ sở của Tinh Uyên chia làm tạp binh thú, ô nhiễm thú khí, cự thú binh, và sợ người, cũng là chúa tể cuối cùng.”

“Dựa theo cấp bậc đối ứng. Cự thú binh là giai đoạn giữa loài người chúng ta cùng quái vật Tinh Uyên.

Trong giai đoạn này, cự thú binh và nhân loại có ưu thế mạnh yếu cùng nhau, đều có ưu thế tạm thời ngang nhau.”

“Nhưng mà, ở giai đoạn tiếp theo, sợ cấp độ con người, sẽ không phải chỉ một người có thể biến hóa thân thể mà đối phó. Cần thăng hoa giả, thậm chí ít nhất có hai vị thăng hoa phối hợp, mới có thể giải quyết một con.”

“Số lượng tinh uyên quái vật cấp độ người, thể tích của nó, cơ bản có thể đạt tới mấy chục dặm, thậm chí mấy trăm dặm. Tương đương với một ít thiên thạch nhỏ một ngôi sao chổi.”

“Sợ là cấp độ, cũng là đối thủ lớn nhất đế quốc hiện nay. Bình thường chúng ta đều dùng phạm vi vũ khí rộng lớn để oanh tạc, giải quyết ở khoảng cách xa.”

“Sợ người.” Ngụy Hợp trầm ngâm một chút: “Hiện tại viện nghiên cứu có hàng mẫu huyết nhục sợ người sao?”

“Có, sợ cấp bậc huyết nhục mẫu, cần quyền hạn cao nhất, mới có thể tiếp xúc quan sát.” Nhện trả lời.

“Ta có quyền hạn sao?” Ngụy Hợp truy vấn, “Nói thật, ta lớn như vậy, quả thật chưa từng thấy sợ người, cự thú bình trên đường tới giết hai đầu trong đó. Tuy rằng đều xuất lực cho ra sức.”

“Điều này đương nhiên có thể. Nhưng liên quan tới sợ người các mẫu, vẫn nhất định không được để lại hình ảnh gì, bởi vì, chỉ cần hình ảnh của bọn họ, cũng có thể sẽ tạo thành ô nhiễm lan tràn.” X lộ dặn dò.

“Ta hiểu rõ.” Ngụy Hợp ngoài vẻ bình tĩnh, trong lòng nóng lên.

Mặc dù bây giờ cấp độ Linh Năng của hắn còn chưa đủ để chèo chống hắn, trực tiếp mô phỏng cao tầng hơn nữa, cấp độ cự thú bình cũng đã là cực hạn của hắn.

Cao hơn nữa, có thể sẽ xuất hiện hiện tượng thân thể hỗn loạn ý chí phản phệ bản thân.

Nhưng nếu như hắn có thể có lượng lớn tinh uyên ý chí cấp bậc cắn nuốt cự thú, tăng cường bản thân, nhanh chóng đột phá đến cấp bậc cao hơn, đến lúc đó sợ rằng mẫu mẫu cũng chính là nơi an toàn nhất của hắn.

“Hình ảnh liên tục sao, cũng có thể tạo thành ô nhiễm sao?” Ngụy Hợp kỳ dị nói.

“Đúng vậy. Sợ trong người năng lực thiên kỳ bách quái, có cái rất mạnh, có cái rất yếu. Nhưng bất luận là sợ người gì, bọn họ đều có năng lực ô nhiễm siêu mạnh. Chỉ cần nhìn chăm chú bọn họ, là có thể tạo thành biến ảo đối với bản thân.” Yêm Trảo trả lời.

Ngụy Hợp gật gật đầu, trong lòng càng thêm hứng thú đối với quái vật Tinh Uyên tầng thứ này.

“Căn cứ vào nghiên cứu, chúng ta phát hiện, loại ô nhiễm này, phần lớn là vì bản thân bọn họ tồn tại lượng lớn hình ảnh kỳ lạ và tin tức đặc thù, những tin tức này sau khi truyền bá khuếch tán ra sẽ sinh ra hiệu quả thôi miên, khiến cho thân thể sinh vật từ ngọn nguồn căn bản, xuất hiện phản ứng kịch liệt khác nhau về các phương hướng, do đó dẫn đến biến hoá ô nhiễm lan truyền.” Đường Ninh tiếp lời nói.

“Trước mắt, chúng ta đối mặt với con người sợ hãi, chỉ có thể dùng người thả hoa ngăn cản ô nhiễm, tự mình thao tác từ xa tự động mở hệ thống, dùng vũ khí cấp độ hủy diệt uy lực lớn chính xác oanh tạc, mới có thể so sánh hiểm địa Đồ Tuyệt nguy.”

“Nếu như đột phá hỏa lực phong tỏa thì sao?” Ngụy Hợp hỏi.

“Vậy thì chỉ có thể dựa vào ánh sáng chiếu lên, tạo thành vòng vây, liều chết tiêu diệt. Nhưng cái giá phải trả có thể rất nặng nề.”

Hội nghị mở ra khoảng nửa giờ, Đường Trữ cẩn thận giới thiệu cho Ngụy Hợp tình huống của viện, giảng giải về phương diện chịu trách nhiệm và nghĩa vụ quyền lực của hắn, đều có trong đó.

Sau đó Ngụy Hợp cẩn thận tham quan toàn bộ học viện, ghi chép tin tức thuộc về hắn.

Xem như chính thức gia nhập vào viện nghiên cứu Tinh Không.

Chạng vạng tối.

Ngụy Hợp trở về biệt thự phân phối cho hắn.

Bích Liên đang cùng một nữ tử xinh đẹp ngồi trên xích đu trong sân, nhỏ giọng nói chuyện với nhau, như thể đang an ủi đối phương.

Nhìn thấy Ngụy Hợp trở về, hai nàng đồng thời đứng lên, đi tới phía hắn.

“Phu quân người đã trở về?” Bích Liên nhẹ nhàng tiến lên, tiếp nhận áo khoác Ngụy Hợp.

“Vị này chính là sư tỷ Tạt Tra của ta, tình huống của nàng hiện tại, người cũng biết, cho nên...”

Ngụy Hợp gật gật đầu, xoay chuyển ánh mắt, lúc này mới đánh giá đôi phương.

Loại chạt này là loại mặt mày rất nhẫn nại, lạnh lùng.

Tóc vàng, da trắng, bờ môi mỏng, đường nét ngũ quan sắc bén, cho người ta một loại có tính xâm lược lạnh như băng mỹ cảm.

So sánh với dáng người yếu điệu nóng bỏng của hắn thì hoàn toàn trái ngược nhau.

Màu vàng nhạt không mặc áo tay áo, ống quần màu lam nhạt bó sát người, hoàn mỹ phác họa ra dáng người trước lồi ra sau.

“Nếu là bằng hữu của Bích Liên, cứ an tâm ở tại chỗ ta, nếu có người muốn gây sự, ta sẽ xử lý.”

Là xé rách, hôm nay hắn đối mặt với ánh sáng, trừ phi có một ít nhân tài đặc thù, còn lại căn bản không cần để ý tới.

Nhưng nếu là bằng hữu thê tử Bích Liên mang đến, hắn ít nhiều cho chút mặt mũi che chở một chút cũng được.

“Đa tạ Ngụy Hợp các hạ, ân tình ngày hôm nay, ngày sau tất báo.” Tạt Lạc nghiêm túc cúi người.

“Ân.” Ngụy Hợp không có hứng thú nhiều lời với đôi phương. Hắn hiện tại còn có rất nhiều chuyện cần xử lý.

Thanh lý vừa mới nhậm chức một đồng công việc hạng mục, linh năng tu hành, tu hành pháp chiếu rọi từ thủy tinh tím, những thứ này cần thời gian rất lớn.

746

Nguy Hợp đổi giày, xuyên qua phòng khách, lên lầu hai, tiến vào thư phòng.

Trên vách tường thư phòng, treo một bộ địa đồ to lớn hình tròn màu sắc rực rỡ.

Lúc hắn đi qua địa đồ, dừng một chút, ánh mắt rơi vào phía trên.

Suy nghĩ một chút.

“Chung lĩnh, nói tiếp vào bản đồ thư phòng thể hiện khí.”

Người này ục ịch, hai tiếng động nhẹ vang lên.

Trên vách tường lấp lóe địa đồ, dần dần hóa thành một màu đen kịt.

“Nhập địa đồ thành công, căn cứ quyền hạn, ngài có thể điều động tư liệu tư liệu về bản đồ cao cấp nhất của hệ hệ hệ Nguyệt.”

“Mời lựa chọn khởi điểm.”

Giọng nói điện tử không ngừng vang lên.

“Khởi đầu là: Áo Nhĩ gia tinh.”

Bốp!

Trong chốc lát, địa đồ hình tròn đường kính hai mét, lập tức từ một mảnh đen kịt lấp lóe xuống, ở trung tâm hiện ra một viên tinh cầu màu lam lớn chừng quả đấm.

Một hàng chữ viết bên phải viết: Áo Nhĩ gia tinh.

Ngay sau đó, chung quanh đốm sáng càng thêm to lớn, thể tích to lớn tương đương với hằng tinh gấp mười lần. Mỹ La hiện ra.

Sau đó là các hành tinh còn lại, bao gồm 1184, 228, đều ở trong đó.

Toàn bộ tinh cầu vờn quanh hằng tinh đẹp đẽ, hình thành từng vòng quỹ đạo hình bầu dục.

“Toàn bộ đế quốc hiện ra.” Ngụy Hợp thử phân phó.

Trên thực tế, bản thân y cũng không biết mình có quyền hạn này hay không.

“Đang được đưa vào...”

Tiếng nữ đáp lại.

Ngay sau đó.

Sáu cộng thêm tinh hệ bắt đầu rời xa, thu nhỏ lại, từ chiếm cứ toàn bộ địa đồ, co thành dưa hấu, lại co thành quả táo, lại co thành hạt vừng, cho đến khi hầu như không nhìn thấy...

Những tinh hệ hằng cực kỳ rậm rạp xung quanh cũng lần lượt xuất hiện bên trong bản đồ.

Mỗi một cái hằng hệ tinh tựa như những mâm tròn với màu sắc khác nhau, phân bố dày đặc xung quanh, hầu như là vô số con số không cách nào đếm hết được.

Hơn nữa chúng cũng đang nhanh chóng thu nhỏ lại.

Vừa mới xuất hiện, những Hằng hệ anh đào này có kích thước không tới một giây, rất nhanh sau đó chúng rút nhỏ lại tới điểm sáng, to bằng hạt vừng.

Rất nhanh, toàn bộ hằng hệ thống đều tụ lại thành một cây đàn hạc to lớn.

Tinh hệ mấy ngàn ức Hằng tạo thành một hệ thống cầm sông rực rỡ màu sắc rực rỡ.

“Đây chính là hệ thống đàn hạc. Bộ dáng của Bàn Toa Đế Quốc...”

Ngụy Hợp nhẹ nhàng thở dài.

Hắn định tìm vị trí Áo Nhĩ gia nhập tinh hệ trên bản đồ.

Nhưng rất đáng tiếc, hắn không nhìn thấy gì cả, bởi vì áo giáp cộng thêm toàn bộ tinh hệ, trên bản đồ này mà nói, thậm chí ngay cả một hạt vừng cũng không bằng.

Hầu như có thể coi nhẹ không đáng kể.

Nhìn bức tinh đồ này, Ngụy Hợp trầm mặc lại.

Ở trong tinh đồ này, cho dù là người thăng hoa có thể diệt tinh, thậm chí ngay cả đất cát cũng không bằng.

Trong đó, cũng chỉ là tro bụi bé nhỏ không đáng kể.

“Chúng tỏ vị trí của tam đại quốc và Tinh Uyên.” Ngụy Hợp lại lần nữa nói.

“Tin tức được truyền vào...”

Bốp!

Địa đồ lại kéo xa.

Diện tích sông ngòi thu nhỏ, viền sáng lên ba mâm tròn thái quang thể tích tương đương nhau.

Lần lượt đó là Thiên Hành, Thánh Uẩn, hệ Tam Đại Hà của Cửu Đô.

Ngay sau đó, tại biên giới hệ sông lớn, một đoàn đoàn thể có vòng xoáy màu đen so với hệ sông nhỏ hơn một chút chậm rãi hiển hiện, được đánh dấu.

Đó là Tinh Uyên.

Ngụy Hợp dừng một chút, chăm chú nhìn Tinh Uyên.

Cuối cùng, hần lại lần nữa hỏi ra một vấn đề.

“Thể hiện toàn cảnh vũ trụ.”

“Xin lỗi, không thể hiện ra.” Giọng nữ tử điện tử đáp lại.

“Thiên lãm ra cực hạn phạm vi dò xét bây giờ.” Ngụy Hợp bỗng nhiên có xúc động.

Hần muốn biết, thời đại hiện tại, nhân loại rốt cuộc có thăm dò được điểm cuối của tinh không hay không.

Kỳ thật đến bây giờ, hần đã dần dần hiểu ra.

Tầng chín của Chân Giới, cấp độ phía trước có lẽ đều là cấp thấp, chỉ có cấp bậc này mới là khởi nguồn chân chính.

Hắn từ tư liệu, trong lịch sử đều mơ hồ cảm giác được, nơi này có lẽ mới là nơi sáng lập hạch tâm cấp bậc khác.

*

*

*

Hoặc có thể nói, bọn họ vốn ở trong một vũ trụ, chẳng qua là cấp cảm quan khác biệt, vì lẽ đó cảm giác được đều là mặt khác nhau của vũ trụ này.

Ngụy Hợp không biết được.

Hắn lúc này chỉ nhìn chăm chăm vào tinh đồ trước mắt, chờ đợi câu trả lời của nó.

“Tinh đồ được thu vào...”

Bốp!

Lập tức tinh đồ lại thu nhỏ lại.

Tứ đại hà hệ nhân loại và Tinh Uyên đều nhanh chóng thu nhỏ lại.

Rất nhanh, chúng thu nhỏ lại giống như những hạt cát lớn nhỏ, cùng với vô số hệ sông chung quanh, cùng hợp thành một đám mây tinh đồ to lớn vô cùng.

“Nhân loại và Tinh Uyên cùng thuộc về tinh hệ đoàn của Thiên Long toạ.” Bên dưới lướt qua đánh dấu.

Tinh đồ tiếp tục thu nhỏ lại, tinh đoàn Thiên Long tựa như là bông vải này nhanh chóng biến lớn bằng móng tay, và mấy chục tinh hệ đoàn còn lại đã hợp thành tinh đoàn siêu việt của độc nhãn cự nhân.

Tinh đoàn siêu anh lại thu nhỏ lại, chớp mắt hóa thành một điểm sáng mờ ảo màu sắc rực rỡ.

Chung quanh là một mảnh bóng tối, hiện ra vô số quang điểm dày đặc.

Vô số quang điểm tổ hợp thành một tấm lưới màu vàng hình con sông vô cùng to lớn.

Ti vãng chậm rãi chuyển động, tuần hoàn lặp đi lặp lại, bên trong có vô số điểm sáng màu vàng óng tựa như huyết dịch, lóng lánh ánh sáng sinh mệnh nào đó.

Phía dưới hiện lên tiêu ký.

“Các chòm sao của dòng sông hoàng kim tụ hợp lại, cho tới tận hiện tại thì có thể phát hiện ra được cự ly cực hạn, do số lượng vũ trụ khổng lồ do dãy núi tinh hệ thứ 54 tạo thành.”

Nhìn vào thân thể khủng bố khủng bố đến khó có thể tưởng tượng này tụ hợp, trong nội tâm Ngụy Hợp giật mình, có loại cảm giác chính mình nhỏ bé không gì sánh được.

Ở trước mặt quái vật khổng lồ như vậy, cho dù là người thăng hoa nhất kích diệt tinh, thậm chí là Tinh Uyên vô cùng khủng bố, cũng giống như đất cát.

“Quên đi, không xem nữa. Loại tin tức này ta đã xem qua nhiều, ngoại trừ để mình biết mình nhỏ bé ra, còn lại cũng chẳng có ý nghĩa gì.”

Nhưng mặc kệ nói như thế nào, Ngụy Hợp cuối cùng vẫn tập hợp dòng sông hoàng kim mà mình vừa thấy được lại hợp thể, đánh sâu vào đáy lòng.

Đối mặt với lượng lớn như vậy.

Trong truyền thuyết, những nhân vật thần thoại kinh khủng có thể bắt trắng, cũng chính là Kiến nhỏ trên bờ cát ngoài bờ biển.

Không, thậm chí còn nhỏ hơn cái này.

Thu liễm tâm tư, Ngụy Hợp đóng chặt kết nối cá nhân, mở ra linh pháp đồ, chuẩn bị tiếp tục tu hành mỗi ngày.

Đột nhiên nghĩ đến sự tử kia của Bích Liên, hấn dừng lại, trực tiếp ở trên mạng lưới trên sao, tìm tòi tư liệu liên quan.

Xác định không có vấn đề gì lớn, hơn nữa vừa rồi theo thói quen hấn hạ độc, cho nên yên tâm xuống, hấn mới tiếp tục tu luyện.

Sau khi đột phá Liệt Biến, mỗi lần hấn tu luyện đều cảm giác được linh lực của bản thân có thể tu hành, tiến độ so với trước

đây tiến độ nhanh hơn rất nhiều.

Hơn nữa cứ cách một khoảng thời gian lại xuất hiện ý chí hỗn loạn, loại ý chí hỗn loạn của võ đạo máu thịt này cũng cho hấn tâm bỏ vô cùng lớn.

Cho nên ngăn ngừa thời gian mấy ngày này, năng lực của Ngụy Hợp tăng trưởng thêm một cái Linh Nhĩ.

Tốc độ linh lực như vậy có thể tăng lên, nếu có thể duy trì liên tục, không tới một năm, là hấn có thể đạt tới cực hạn của phương diện Liệt Linh.

Cực hạn của dị biến hạ vị, Ngụy Hợp điều tra một chút, là hai trăm Linh Nhĩ.

Thu liễm tâm tư, hấn tập trung toàn bộ tinh thần vào việc rèn luyện linh pháp.

Hai ngày sau.

Viện nghiên cứu Không Tinh.

Ngụy Hợp dưới sự dẫn dắt của hoạn quan viện, hai người một mình đi đến chỗ sâu nhất trong lòng đất của viện.

Cầu thang truyền tổng hình xoắn ốc không ngừng mang theo hai người đi xuống.

Chung quanh trống rỗng, không cho phép có bất kỳ ai theo dõi, chỉ có thể dùng thiết bị dò xét khác để tiến hành cảnh giới.

“Dưới đáy của viện nghiên cứu, là nhà kho cất giữ các loại bản ghi chép các loại, Ngụy Hợp người nếu muốn dùng, kỳ thật cũng không cần tự mình xuống, chỉ cần phân phó chủ khống chế hệ thống, các mẫu có thể từ dưới đáy lấy ra, tự động truyền tổng đến phòng thí nghiệm của người.” Bạc Linh có thể truyền âm nói.

“Thật ra ta cũng chỉ muốn kiến thức một chút, sợ nhân mẫu trong truyền thuyết rất cuộc là như thế nào, dù sao trước đây ta chưa từng thấy.” Ngụy Hợp mỉm cười nói.

“Lần chiến tranh này bộc phát, nghe nói hôm qua đã cùng Tinh Uyên chạy loạn lên, hơn một ngàn con sợ người, người

nói không chừng qua một thời gian ngắn sẽ có thể nhìn thấy mùi chán ngấy.” Hộc lắc đầu cười nói.

“Có lẽ vậy.” Ngụy Hợp bước lên phía trước một bước, rời khỏi vùng truyền tống.

Lúc này hai người đã đến điểm cuối của viện nghiên cứu.

Loan đi tới phía trước, dọc theo một hành lang kim loại âm u, một mực đi vào trong.

Từng cánh cửa nặng nề tự động tách ra, lộ ra bên trong thông đạo phẳng phát nhìn không thấy điểm cuối.

Đi thẳng về phía trước.

Thời gian dần trôi qua, Ngụy Hợp mơ hồ nghe được một loại động tĩnh kỳ dị tựa như tiếng hát nữ tử.

“Tới rồi.” X lộc lại đi về phía trước, mở ra một cánh cửa hình vuông.” Thanh âm này là dùng để áp chế một phần lực tràng ô nhiễm.”

Ngụy Hợp gật gật đầu, tỏ vẻ minh bạch.

Lần này, phía sau cửa không còn thông đạo mà là một phòng thí nghiệm đóng kín hình tròn nhỏ bé.

Trong phòng, trong một quả cầu thủy tinh trôi nổi, đang lơ lửng một vật thể dinh dính giống như chất lỏng màu đen.

“Vậy thì sợ huyết nhục người ta rồi.” Loan chỉ chỉ chất lỏng màu đen trong quả cầu thủy tinh, cảm thán.

Ngụy Hợp đưa mắt nhìn lại.

Chỉ là nhìn chăm chú như vậy, hẳn cũng có thể cảm giác được, mơ hồ có cảm giác khó chịu, từ trên người đối phương lan tràn tới.

Giống như một đám hàn băng tới gần, lãnh ý của đối phương cũng sẽ tràn vào người mình theo không khí.

“Phủ các mẫu cấp bậc người, so với Liệt biến mẫu thì tiên thêm một bước, cách ly đơn thuần thì không thể ngăn cản được nữa.

Nếu như nói bộ phận đã rạn nứt sẽ được thả ra sau đó tùy ý thôn phệ tất cả chất dinh dưỡng xung quanh để khôi phục bản thể.

Như vậy sợ cấp bậc mẫu châu, chỉ nhìn chăm chú nó, sinh vật nhỏ yếu liền sẽ bị đồng hóa ô nhiễm thành một phần của nó, sau đó từ bộ phận ngoại bộ tái tạo, trở thành một bộ phận của bản thể sợ người.

Cho nên không chỉ ngăn cách âm thanh, khí tức, còn phải ngăn cách ánh sáng.”

“Lợi hại...” Ngụy Hợp gật gật đầu.

Hắn nhắm mắt lại, Cao Linh có thể trong mắt tràn ngập lại mở ra lần nữa.

Lúc này đây, sợ nhân tộc các mẫu ở trước mắt, trong mắt hắn, liền biến thành một vầng mặt trời nhỏ màu đỏ vô cùng chói mắt.

Mặt khác, làm cho trong lòng Ngụy Hợp vui mừng lẫn sợ hãi chính là...

Hắn cứ như vậy đứng tại chỗ, trên người tự động hộ thể linh năng hộ thuẫn. Sau khi tiếp xúc với sợ nhân mẫu phát tán ô nhiễm, bắt đầu tự động sinh động hẳn lên.

Ngụy Hợp cảm giác mình như đang phơi nắng, cảm giác ấm áp không ngừng từ bên ngoài cơ thể truyền đến.

Hắn cảm giác linh hoạt của mình có thể thông thả tăng trưởng. Cho dù không tu hành, cũng tương đương với tốc độ tu hành.

“Quả nhiên hữu hiệu!”

Ngụy Hợp trong lòng vui mừng.

Linh năng của hắn quả nhiên có thể thôn phệ ý chí của Tinh Uyên trong sợ huyết nhục con người.

Hắn chậm rãi tiến tới gần.

Loan ở phía sau định nói, nhưng nghĩ đến Ngụy Hợp là Liệt Biến, mạnh hơn hắn quá nhiều.

Cũng không tiện nói thêm gì.

Chỉ cần không trực tiếp tiếp xúc, đại lão Liệt Biến tuyệt đối cao hơn hẳn quá nhiều.

Ngụy Hợp từng bước tới gần, mãi cho đến khi phạm vi một mét của mẫu châu.

Hắn ta mới dừng lại.

“Người trẻ tuổi... Người rất đặc biệt.” Bỗng, một thanh âm già nua quái dị truyền vào trong đầu Ngụy Hợp.

“Ngụy Hợp còn chưa kịp phản ứng.

Những mẫu dịch màu đen trước mặt hắn liền xoẹt một cái, từ trong đó hiện ra một khuôn mặt già nua.

*

*

*

“Đặc biệt?” Ngụy Hợp cẩn thận nhìn khuôn mặt lão giả trước mắt này.

“Ngươi là ai?” Trong lòng của hắn có chút suy đoán, nhưng không chắc chắn.

“Con?” Ông lão mỉm cười: “Con chỉ là một ông lão vô tội bị hiểu lầm cho là sợ người mà thôi.”

Hắn thở dài một tiếng.

“Bởi vì một thân năng lực đặc biệt nên ta bị người khác nhận định là sợ người, bị giam giữ ở đây đã rất nhiều năm rồi.”

“Nhưng thật ra, ta là bạn tốt của bạn tốt lúc đó, bạn tốt tốt nhất của ta là Khánh Mục, là bị hãm hại. Trên thực tế, Viện trưởng ban đầu của viện nghiên cứu này, hắn là ta.”

Sắc mặt ông lão mang theo tiếc nuối, bất đắc dĩ, cùng bi ai.

“Truy tặc?” Ngụy Hợp muốn quay đầu nhìn Loan, nhưng bỗng nhiên kịp phản ứng, nơi này căn bản chính là phương diện đặc thù mà gã dùng cao linh có thể cảm ứng được.

Trên tầng này, chỉ là chiếu sáng nên không cách nào cảm giác được.

Hắn ta nhìn chăm chú gương mặt lão nhân trước mặt.

“Ta làm sao biết ngươi nói thật hay giả?”

“Muôn chứng cứ không?” Lão nhân cười cười, “Ta quả thật không có cách nào cho ngươi rất nhiều chứng cứ. Nhưng, ta đã từng biết rất nhiều thành quả hạng mục nghiên cứu, thành quả những thứ này là ta tự mình dẫn đội, cho nên, sau khi ta bị hãm hại, bại hoại những hạng mục này triệt để chặt đứt, vì thế... Những hạng mục này thành quả chỉ có một mình ta biết.

Nói sao vậy? Nếu ngươi muốn, ta có thể cho ngươi.”

“Điều kiện thế nào?” Ngụy Hợp không tin thế giới có trái cây ăn trắng.

“Điều kiện cũng không phải muốn ngươi thả ta ra, chẳng qua là muốn ngươi giúp đỡ, giúp lão già đáng thương này hóa giải thống khổ một chút.”

Ông lão thở dài nói.

Hắn nhìn về một góc tường, nơi đó có một cái đèn chiếu màu tím óng ánh, đang chiếu thẳng vào vị trí lọ thủy tinh của hắn.

“Cao có thể ức chế ngọn đèn, từng giây từng phút thống khổ đối với ta. Đương nhiên, ta không phải muốn ngươi làm khó, bỏ nó lại cái gì, chỉ cần ngươi hơi yếu một chút để ức chế cao giai của ngọn đèn, khiến ta cảm thấy thoải mái một chút là đủ. Như vậy có thể làm cho người ta không cách nào phát hiện ra.”

Cao năng ức chế đèn?

Ngụy Hợp đưa mắt nhìn xạ đặng nơi góc tường.

“Nếu chỉ như vậy, trước tiên ngươi cho ta một thành quả nghiên cứu, nếu như ta nghiệm chứng, xác định không sai, ta sẽ giúp ngươi.”

“Không thành vấn đề.” Lão già gật đầu.

Hắn ta nghĩ một chút: “Năm đó ta chủ trì có rất nhiều hạng mục, trong đó hạng mục liên quan tới cường độ thân thể nhân loại tăng lên, trong đó thường dùng nhất.

Mà sản phẩm hạng mục diễn sinh này, chính là mấu chốt khiến bọn Loan có thể sống nhiều năm như vậy.”

“Có thể nói cẩn thận một chút không? Ta cần phải nghiệm chứng thật giả sau đó mới có thể biết được lời nói của ngươi là đúng hay sai.” Ngụy Hợp nghiêm nghị nói.

Lúc này giáp ranh cộng với tinh hệ.

Vô số điểm sáng màu đỏ lít nhít đang hướng về phía Mỹ La Hằng Tinh nơi trung tâm tinh hệ, gia tăng tốc độ di chuyển.

Những điểm đỏ này, mỗi cái đều là một vòng xoáy màu đen cực lớn, quanh nó là ánh sáng màu đỏ nhạt, đường kính chừng mấy chục cây số.

Chúng nó như một quả cầu khổng lồ, đối mặt với đồi núi, gia tốc di chuyển.

Tất cả điểm đỏ hội tụ thành một con bướm lớn màu đỏ.

Hồ điệp chấn động hai cánh, chậm rãi kéo trường lưu thức, nhẹ nhàng nhảy múa về phía Loan Tinh Hà, từ từ tới gần.

Tới gần...

Lại gần nữa...

Khi rời khỏi hành tinh thứ nhất, hồ điệp màu đỏ to lớn bỗng nhiên dừng lại, toàn thân mọc ra vô số râu dài, nhanh chóng đánh tới tinh cầu.

Vô số râu dài, rõ ràng là hàng trăm vạn con tạp chủng thú ô nhiễm, binh thú.

Chúng nó dữ tợn vạn vạn, mở ra cánh chim răng cưa, phát ra khói đen cực lớn đại biểu cho ô nhiễm, nhưng lại như chất gỗ lầy lội trộn lẫn cùng một chỗ, hình thành từng cái râu dài thật lớn.

Đúng lúc này.

Trên bầu trời phía trước tinh cầu.

Một mảnh vàng sáng trắng tinh khiết như sóng nước từ trái tản ra, sáng lên.

Nơi vàng sáng xẹt qua, vô số hình thoi, hình cá, những chiến hạm hình chữ nhật dồn dập hiện lên.

Dưới chiến hạm tính bằng đơn vị hàng nghìn, cũng bắt đầu giống như sủi cỏ, bên dưới mọc lên rậm rạp chằng chịt mấy chục vạn bộ tộc cấp.

Trên người đám nuôi dưỡng thân thể có chấm sáng lóng lánh màu trắng, hội tụ thành dòng sông bạch quang, trực tiếp đón lấy râu dài màu đỏ phía trước.

Ở trung tâm hạm đội, trên một chiến hạm hình tam giác.

Vòng tròn màu bạc của ba tầng kim loại không ngừng chuyển động quanh chiến hạm tam giác.

Trên đỉnh chiến hạm, một người mặc cơ giáp màu đen cơ thể thẳng hoa, người mạnh nhất Già Hà Tinh, Hách Lỗ Đan, Tống Khê Tư, đang cầm một thanh chiến phủ to lớn màu đen có hoa văn hình rồng, ngồi ngay ngắn ở trên một chiếc ghế kim loại trên đỉnh chiến hạm.

Thân thể màu đen trên người hắn, chỗ khe hở không ngừng có lưu quang màu xanh lục nhạt lóng lánh, chỗ hai mắt là một đôi màu vàng kim nhàn nhạt, chiếu xạ về phía vũ trụ xa.

Những khuôn, thiết bị, trang bị, liên tục biến hình, tổ hợp, phát ra những gợn sóng năng lượng khác nhau.

Những sóng năng lượng này, chính là mệnh lệnh chỉ huy tốc độ hành động của toàn bộ hạm đội.

Sau khi tiến vào trạng thái liệt biến cấp, phản ứng của linh năng giả và suy nghĩ về tốc độ, vượt xa tưởng tượng của người thường.

Mà Huyền Lỗ Đan tướng quân là người thẳng hoa, cho dù là trong mấy chục vạn đại chiến quy mô như thế, cũng có thể chỉ huy cùng điều động hướng đi của mỗi một binh sĩ nuôi dưỡng.

Cũng căn cứ vào tình hình chiến đấu cụ thể để chỉ lệnh khác nhau.

Cũng tức là mệnh lệnh của hắn, không phải là mệnh lệnh của hắn — quan quân trung cấp — quan quân trung cấp — quan quân hạ cấp — binh lính.

Mà là y - tất cả binh sĩ.

Những điểm sáng màu trắng đại biểu cho con sông và những sợi râu dài màu đỏ đại biểu cho tinh uyên.

Lúc này âm âm chính diện va chạm, hội tụ, quấy loạn đến cùng một chỗ.

Hỏa quang bạo tạc dày đặc, không ngừng nổ tung ngay chỗ giao nhau.

Ngao!!

Đúng lúc này, trong hồ điệp màu đỏ thật lớn bay ra từng con thú ô nhiễm cỡ mấy chục cây số.

Đó là cự thú binh!

Trên người chúng nó tràn ngập khói đen cường đại hơn xa so với thú ô nhiễm lúc trước.

“Chuẩn bị không gian vỡ bom, trường khởi động.”

Sắc mặt Hách Lỗ Đan bình tĩnh.

Nếu như trên chiến trường phạm vi nhỏ, không chỉ định vũ khí, một đầu cự thú binh, chỉ ít cũng phải có linh thuật Liệt Biến cấp mới có thể giải quyết.

*

*

*

Nhưng ở chiến trường quy mô lớn như vậy, chỉ cần phối hợp thỏa đáng, mấy hệ thống chiến hạm điều khiển có thể quăng lửa, dùng vũ khí uy lực lớn đánh tan chúng nó.

Đây chính là lý do tại sao toàn thể nhân loại thua xa thực lực của Tinh Uyên, nhưng vẫn có thể vững vàng bảo vệ quê hương của mình.

“Thú binh không lò đã xuất động. Chiến hạm cấp Mộc Long tập thể chuẩn bị cho chủ pháo là đủ.” Hách Lỗ Đan nhanh chóng hạ lệnh.

Trong mười giây, hẳn phải hạ xuống ít nhất mấy vạn mệnh lệnh.

Tốc độ như vậy, chỉ dùng âm thanh để truyền tin là không kịp, chỉ có thể dùng phương thức sóng năng lượng nhanh chóng truyền vào hệ thống, sau đó dịch chuyển cho tất cả mọi người.

Sau khi mệnh lệnh truyền đạt.

Phía sau Hách Lỗ Đan, trong một mảnh hư không, mấy chục chiến hạm loại súng lớn màu đen như cự thú binh chậm rãi nổi lên.

Đây là chiến hạm Mộc Long cấp của Bành Toa đế quốc, ba họng pháo chính ở phía trước bọn họ bắt đầu nhanh chóng sáng lên bạch quang.

Trong chiến trường dày đặc như vậy, hình thể khổng lồ của cự thú binh căn bản là bìa ngấm, căn bản không có cách nào hoàn toàn né được hỏa lực.

“Thả!”

Oanh!!!

Hơn mười đạo quang mâu màu trắng nhằm thẳng hướng cự thú binh dày đặc.

Đánh cho chúng tan thành từng mảnh nhỏ, máu thịt bay tứ tung.

Nhưng cự thú binh đã chết phía sau, lại lần nữa xuất hiện thêm nhiều cự thú binh, chúng thôn phệ thi hài phía trước, tiếp tục chen chúc di chuyển về phía trước.

Hỏa lực màu trắng liên tiếp không ngừng, lần lượt bộc phát.

Mà cách đó không xa, mấy chục vạn sinh vật nuôi dưỡng cùng râu dài màu đỏ đang cận thân chém giết.

Từng quả bom không gian trong suốt sụp đổ, thỉnh thoảng nổ tung, trong tinh uyên thú triều, thôn phệ ra từng khối hư không tạm thời sạch sẽ.

Nhưng rất nhanh, những nơi sạch sẽ này liền bị đại lượng quái vật tiếp theo lấp đầy.

Hách Lỗ Đan lẳng lặng đứng quan sát.

Mỗi một giây, đều có mấy ngàn binh sĩ theo nuôi dưỡng cơ thể sắp chết tự bạo mà bỏ mình.

Nhưng đây là chiến tranh.

Hắn lẳng lặng chờ đợi, chờ đám người đối diện đi ra lộ diện cuối cùng.

Đến lúc đó, chính là binh khí chiến tranh cường đại nhất ẩn tàng của hắn - Cơ Mẫu hạm, thời điểm xuất động.

Cũng chỉ có trên hạm mẹ vũ trụ có thể lô, mới có thể khiến hạm mang theo vũ khí đối với tinh tú, phát huy lực phá hoại cấp diệt tinh.

Bình thường có năng lượng lô, căn bản không đủ để chèo chống sự tiêu hao của năng lượng khổng lồ như vậy.

Hơn một ngàn người sợ hãi... Đây là một trận khổ chiến...

Bên cạnh chiến trường, đám đông không có cơ hội đang không ngừng thu thập máu thịt ô nhiễm bay ra ngoài.

Đặc biệt là trình độ phóng xạ cao, có giá trị, dùng vật liệu đặc thù cách ly mang đi.

Những người có chiến thuật này đều là người chỉ huy một lượng lớn chiến lược linh năng.

Mà những tài liệu bị thu thập này, sẽ liên tục không ngừng đưa về phía sau, phần nhỏ làm vật liệu chế tạo cơ thể chiến hạm, đại bộ phận không thể sử dụng sẽ trở thành nhiên liệu đặc thù.

Trọng yếu có giá trị nhất sẽ được đưa đến tổ chức nghiên cứu.

Mà trong đó, Không Tinh nghiên cứu viện chính là một trong những cơ cấu nghiên cứu cỡ lớn.

Áo giáp càng thêm dày đặc.

Ngay lúc Ngụy Hợp ở trong viện nghiên cứu, một bên thôn phệ ý chí hỗn loạn của Tinh Uyên phóng ra ô nhiễm, một bên hạt xét kỹ thuật lấy được từ trong miệng lão nhân thần bí.

Trước viên cầu Ngụy Hợp phân phối tạm thời.

Một đội phi hành loại nhỏ có dấu hiệu phi tiễn màu vàng chậm rãi bay tới.

Khí cụ phi hành ngừng lại phía trước viên cầu đặt biệt thự, ở giữa không trung tự động mở cửa khoang, kéo dài ra một dải truyền tổng kim loại, kết nối trước cổng chính của biệt thự Ngụy Hợp.

Sau khi mang truyền tổng màu bạc lên, hai nam một nữ tóc bạc chậm rãi đi xuống.

Theo sau bọn họ cũng có một đám vè vè vè vè thân mặc gió bão màu đen và thể ảnh trùng sinh trường màu đen đi xuống.

Hai người này, một người có gương mặt lãnh khốc, dung mạo tuấn mỹ, vóc người mảnh khảnh, thuộc về mỹ nam tử băng lãnh.

Còn nữ tử kia thì khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng, ánh mắt mang theo một tia cao ngạo và sắc bén. Còn có một ý tứ ẩn sâu không hiểu.

Bọn họ xuất thân ở sa mạc cộng với tinh hệ, liệt biến gia tộc, đối địch với gia tộc ỏ chuột mấy trăm năm - gia tộc Long Lan.

Hai người đều là đệ tử đời thứ ba của Long Lan gia tộc, một người là trong tháp, một người khác gọi là Mị Lam, đều là nhân tài mới xuất hiện trong đám con cháu đời thứ ba.

“Nơi đây chính là địa phương ẩn thân Tạt Lư gia tộc?”

Trong tháp, người ngẩng đầu nhìn quang mạc mình bài lơ lửng ngoài phòng, bên trên viết tên Ngụy Hợp.

“Tạt Lô đường được khen là đệ tử có thiên phú và tiền đồ nhất thế hệ này của Nhạc gia. Hơn nữa người này còn bái vào môn hạ nữ nhân là Băng khắc, phát triển trong tương lai không thể đoán trước.

Cho nên lần này, chúng ta nhất định phải tốc chiến tốc thắng, nhanh chóng giải quyết. Nếu không một khi chậm một chút, bị người ta phản ứng lại thì tất cả đều không thể đạt được.”
Trong tháp dặn dò.

“Cho dù Băng khắc nữ nhân bởi vậy mà tức giận, các tộc trưởng cũng có cách, mời đại nhân vật khác trấn an. Sẽ không ai vì một người trẻ tuổi đã mất đi giá trị mà làm lớn chuyện đâu.” Hấn nói tiếp.

“Cho dù là Băng khắc nữ tử, cũng không thể vi phạm ý kiến của gia tộc chúng ta.” Mị Lam ở bên cạnh trầm giọng nói.

Tộc trưởng Lao gia tộc, bản thân mất tích không tính, còn bởi vì hấn liền lĩnh tiến lên, dẫn đến hai vị biến cấp khác cũng đi cứu viện, dưới sự vây công thú triều, chết ngay tại chỗ.

Điều này làm cho các gia tộc còn lại hoài nghi, tộc trưởng Long Lan gia có phải là mật thám của trận doanh đối diện hay không.

Cũng bởi vậy, Hộc gia bị Long Lan gia tộc thảo phạt, cướp đoạt tài nguyên, căn bản không ai nguyện ý ra tay tương trợ.

Bởi vậy mà Long Lan gia cướp bóc chiếm đa số sản nghiệp trọng yếu của gia tộc Bắc, thí dụ như gen điều chỉnh, nghiên cứu thân thể và các sản nghiệp quan trọng hơn.

“Nơi này là phủ đệ Ngụy Hợp thiếu gia mới thăng cấp, chúng ta cứ trực tiếp tới cửa như vậy, có phải hay không...” Mị Lam bỗng nhiên nghĩ đến điểm này.

“Cho dù là Ngụy Hợp, vị thiếu tướng mới tấn cấp này, chắc hẳn sau khi cân nhắc cũng có thể đưa ra lựa chọn chính xác hơn. Dù sao, lần này rất có thể tộc trưởng Hoắc gia là do tộc trưởng bọn họ liên lụy với những người khác.” Bên trong tháp nhàn nhạt nói.

Lập tức, hấn tiến lên một bước.

Đương nhiên bọn họ không thể quản cụ thể như thế nào, mục đích của hai người chỉ là nhổ cỏ tận gốc, đuổi tận giết tuyệt mà thôi.

Thôn phệ xong sản nghiệp Lao Ngao của Long Lan gia rất nhiều, phòng ngừa kẻ thù không đội trời chung, tự nhiên phải giải quyết Nặc Lư có hi vọng nhất.

“Vậy chúng ta phải làm sao?” Mị Lam hỏi.

“Đề ta.” Trong tháp, người tiến lên một bước, ấn môn Linh.

Rất nhanh, màn hình trên cửa hiện ra khuôn mặt xinh đẹp của Bích Liên.

“Các người tìm ai?”

“Phu nhân ngài khỏe chứ, chúng ta là đại biểu của Long Lan gia tộc, phụng mệnh đến bái phỏng Ngụy Hợp thiếu tướng. Xin hỏi ngài có ở nhà hay không?” Trong tháp mỉm cười nói.

“Xin lỗi, bây giờ hẳn không có mặt.” Bích Liên nhú mày trả lời.

Long Lan gia, nàng là người biết chuyện, cũng giống như gia tộc Bắc Xà trước kia, ở toàn bộ tinh hệ đều là gia tộc cường đại tương đương nổi danh.

Trong đó thành viên gia tộc đều là chức vụ quan trọng, hơn nữa còn có hai vị đại lão Liệt Biến tọa trấn.

Trước đó nếu không phải tộc trưởng tộc Mãng gia, cảnh giới linh lực cao hơn một tầng, hai bên cũng không có khả năng an ổn hòa bình nhiều năm như vậy.

“Không có ở đây sao? Được, vậy chúng ta lần sau lại đến thăm hỏi.” Trong tháp, người mỉm cười đáp.

Hắn nháy mắt với Mị Lam ở bên cạnh.

Nàng nhanh chóng minh bạch, một người mở ra cuối cùng, phát ra tin tức.

Hai người nhanh chóng quay lại phi hành, đội xe lẳng lặng rời đi.

“Không có việc gì.” Trong biệt thự, Bích Liên nhìn về phía Tạp Lư bên cạnh.” Cha vợ hiện tại là cao tầng của viện nghiên cứu, vẫn là thành viên học phái Lôị Trạch uyên chuyên. Bọn họ sẽ không không trắng trợn không kiêng dè lao vào bắt người như vậy.”

túy túy gật gật đầu, hơi an tâm một chút.

Trên thực tế, nếu không phải hết cách, nàng cũng không muốn dựa vào sự bảo hộ của sư muội.

Nhưng bây giờ...

Bành!!

Đúng lúc này, một tiếng nổ mạnh truyền đến.

Toàn bộ biệt thự chấn động kịch liệt.

Bích Liên và Tạp Lô đều lộ vẻ kinh hãi, đứng thẳng trong phòng khách.

Hai người lập tức chạy tới thương khô dưới đất cất giữ.

Bành!!

Nhưng không kịp rồi, vách tường bị xạ lam màu trắng cắt ra, ba cỗ gió bão thể phá tường mà vào, miệng thương trong tay nhắm ngay Tạp Lu trực tiếp thương thương.

Xuy xuy xuy xuy!

Một đạo miệng thương nổ tung ra trường lực vô hình, phảng phát như cuồng phong, thổi tắt linh năng hộ thuẫn trên người Tạp Duyên.

Hai miệng thương khác nổ tung hồng quang, đó là vũ khí đại uy lực nguy hiểm đại biểu cho tử quang xạ.

Cho dù mặc vào nuôi dưỡng thân thể, nếu như không có toàn lực dụng linh có thể ngăn cản, cũng không cách nào đối kháng tử quang thương giới như vậy.

Liên tục phản ứng cực nhanh, cúi đầu đẩy Bích Liên tới quá gần, đồng thời tay áo đối phương nhấc lên, nhảy trái một cái.

Lăn lộn trên mặt đất mấy vòng, mặt đất phía sau nàng lập tức nhiều ra hai vết sáng chói đen.

“Linh thuật – sóng xung kích!”

Tạp mao giơ tay định vận dụng linh thuật Quang Chiếu Linh, nhưng giữa không trung một luồng linh năng cường hãn âm âm ép xuống.

Hai cỗ quang ảnh cường đại tương tự như vậy cũng đủ làm cho nàng cùng Bích Liên kịp thời phản ứng.

Cửa chính chính đại môn, lại có hai đạo thân thể vọt vào, lần này không phải gió bão, mà là quang chiếu!

Hơn nữa, từ đầu tới cuối, trên thân những chủng loại này đều không có bất kỳ dấu hiệu nào, cho dù lúc linh năng bộc phát,

cũng có lực lượng đặc thù che đậy, tránh cho lan đến quá nhiều, bị bên ngoài phát hiện.

Hai nàng đồng thời bị linh lực cực lớn áp chế quấy nhiễu, lập tức đều kêu lên một tiếng đau đớn, đầu óc giống như bị trọng chùy đập trúng, choáng váng ngã xuống đất.

Không có người nào mặc linh năng thân thể, cho dù là ánh sáng chiếu rọi, cũng vẫn như cũ không chịu nổi một kích.

Hai người vốn không thể tưởng tượng được, đối phương lại có người dám xông vào biệt thự Nguy Hợp.

Hơn nữa xem ra mọi người toàn bộ che dấu tiêu thức, che đậy linh năng, sợ rằng ngay từ đầu đã định bụng bí mật thân phận, giết người mà rời đi.

Rất nhanh, một quang chiếu của bộ thể màu đen tiến lên, đưa tay nhắm ngay Tạt Lô cùng Bích Liên.

“Một người giết chết, một người khác sẽ thanh trừ ký ức ngăn ngừa.”

“Đừng! Trên người Tạt Tra còn có một số tài sản lớn cuối cùng của gia tộc Học Cơ, đó là tài sản mà bọn chúng âm thầm chuẩn bị lại lần nữa, người không muốn lấy sao?” Một người khác một phát bắt được cổ tay đồng bạn.

Hai người đều là đồ vong mệnh, vốn được thuê đến đây, bây giờ nếu có thể từ trong miệng Tạt Lô kiếm được tài phú ẩn tàng, vậy không phải là hai đầu ăn phần lớn, thu được lợi ích càng nhiều hơn!

Người phía trước dừng lại.

“Được!”

“Dẫn người theo, chúng ta đi!”

Hai ánh sáng, tính cả một đám bão tố thân thể, nắm Tạt Lu xoay người rời đi.

Bích Liên trên mặt đất toàn thân vô lực, bị linh lực áp chế căn bản không thể chống cự lại.

Nàng vốn chỉ là ánh sáng mới thăng cấp, hơn nữa đối phương còn ăn mặc xác, có công năng phóng đại linh năng.

Sau khi phóng đại gấp mười lần việc nuôi dưỡng cơ thể, khả năng áp chế linh lực của các nàng càng thêm khủng bố.

Hiện tại còn có thể có ý thức đã là do ý chí của nàng mạnh hơn.

Lúc này nàng nhìn thấy sư tử bị bắt lấy, biết không ổn, nỗ lực chống đỡ vô lực, bắt đầu thử mở ra một cá nhân cuối cùng, liên hệ với chồng Ngụy Hợp.

Nhưng không thể làm gì, đối phương đã có chuẩn bị mà đến, đương nhiên cũng có tín hiệu để che đậy khí.

Cuối cùng cá nhân cũng không thể liên lạc với ngoại giới.

Giờ khắc này, căn bản không có biện pháp dựa vào bất luận kẻ nào. Chỉ có thể dựa vào chính nàng!

Bích Liên và Ngụy Hợp sống lâu như vậy, lúc này trong đầu nhanh chóng hồi tưởng lại, nếu như Ngụy Hợp ở chỗ này, nên làm như thế nào?

Trong lòng nàng, có thể nói là cao thủ ở phương diện này của trượng phu Ngụy Hợp.

Nếu là hắn... nhất định sẽ có biện pháp!

Trong đầu Bích Liên nhanh chóng chuyển động.

Thậm chí tiến vào quang thái thái, nhanh chóng suy tư.

Mắt thấy đối phương chuẩn bị xoay người rời đi.

Bích Liên chợt quát to một tiếng.

“Chờ một chút!”

“Các ngươi cứ đi ra ngoài như vậy, chắc chắn phải chết!?”

Một câu này lập tức khiến đám đạo tặc tập kích ở đây dừng lại một chút.

“Đừng quan tâm đến nàng ta, xóa ký ức của nàng đi, chúng ta đi!” Một quang ảnh trầm giọng nói.

“Các người ngẫm lại xem, hiện tại các người đi ra ngoài, thuê các người đến thế lực, nếu như đem các người dựa theo đạo tặc đánh gục, sẽ có kết quả gì!?” Bích Liên cấp tốc lớn tiếng nói.

“Bọn họ sẽ trở thành sư chính nghĩa, đánh gục đạo tặc, cứu viện ta và phu quân Ngụy Hợp, còn có thể nhận được tình hữu nghị giữa chúng ta.

Về phần Na Tra, có lẽ sự tử của ta sẽ chết trong quá trình đánh gục các người, dù sao trong kịch chiến, xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn cũng là chuyện rất bình thường!

*

*

*

Kể từ đó, bọn họ không chỉ thanh trừ hậu hoạn, còn có thể giết chết những kẻ biết chuyện các người diệt khẩu, cuối cùng còn có thể được ta và Ngụy gia chúng ta hữu nghị! Nhất cử ba thủ!”

Suy nghĩ trong đầu Bích Liên càng nghĩ càng rõ ràng.

Lời này lập tức khiến cho thân hình hai gã quang ảnh run lên.

Cẩn thận ngẫm lại, nếu bọn họ dựa theo ước định, thanh trừ ký ức của Bích Liên, sau đó rời khỏi nơi đó, thật sự có khả năng xuất hiện tình huống này.

Xem phong cách của bọn họ đối với chủ bên kia có thể là... rất lớn!

“Vậy người nói xem chúng ta nên làm như thế nào!” Một trong những ánh sáng đó lạnh lùng nói.

Bọn họ vốn xuất thân hải tặc tinh tế, hôm nay vì thuê bí mật vàng mà đi nguy hiểm, lại không nghĩ tới, tình huống lại hung hiểm như vậy.

“Giúp chúng ta!” Bích Liên lớn tiếng nói: “Như vậy không chỉ có Ngụy gia chúng ta bảo hộ người. Mặt khác, chỉ cần các người còn ở đây, bọn họ cũng không dám chính diện oanh tạc. Bởi vì nơi này là Ngụy gia! Bởi vì chồng ta là phó viện trưởng

Không Tinh nghiên cứu viện! Là cao tầng của toàn bộ đòi núi cùng nghiên cứu!”

“Chỉ cần hấn trở về! Không ai dám động vào các người!!” Lần đầu tiên, Bích Liên là lần đầu tiên, cảm nhận được sự tự tin sau lưng.

Loại căn nguyên này là từ thực lực và địa vị của thân phận với Ngụy Hợp. Xuất phát từ nhân mạch đứng sau lưng gã, lực ảnh hưởng.

Hai gã chiếu sáng do dự...

Xác thực, đúng là như Bích Liên phân tích, bọn họ rất có khả năng bị diệt khẩu.

Đã như vậy, vì sao không có thêm một đường ra? Thừa dịp hiện tại còn chưa làm ra cục diện không thể vấn hồi.

Đang lúc kẻ tập kích do dự.

Xa xa từng đội, đội ngũ khấn cấp quan sát đội ngũ mặc giáp xác và vũ trang tăng cấp đang phi tốc tới gần Ngụy gia.

Sáu gã đại sư dẫn đội là linh năng giả dẫn đầu, đang báo cáo tình hình cho gia tộc Long Lan.

“Tình huống có biến, bên trong Ngụy gia tựa hồ xảy ra biến số gì đó, hiện tại chúng ta nên làm thế nào?”

“A... Tiếp tục hành động, triệt để thanh trừ đạo tặc, tiện thể hoàn thành mục tiêu. Chú ý đừng giết chết Bích Liên, Tát Lỗ.”

“Đã rõ!”

“Lát nữa, ta sẽ tự mình trình diện.” Bên kia truyền đến giọng nói của một nam tử trung niên uy nghiêm lạnh lùng.

“Vâng!”

Viện nghiên cứu Không Tinh.

Tay cầm thử quản của Ngụy Hợp khẽ run lên.

Ngay vừa rồi, một chút xíu dấu hiệu huyết nhục hấn bố trí ở trong nhà truyền đến.

Máu thịt từ cơ thể hắn tách ra, được nguy trang thành tiêu bản, treo trên tường trong biệt thự. Đây là tình huống đặc biệt để phòng bị tín hiệu che đậy, không thể liên lạc được thiết kế.

Mà bây giờ, tựa hồ có tác dụng nên có.

Dù sao tín hiệu cũng đã ngăn cách, thiết kế nhằm vào một người cuối cùng cũng không phải là liên hệ giữa thân thể Huyết Nhục Võ Đạo Tử như Nguy Hợp.

Nguy Hợp nhanh chóng buông ống thử quản xuống, phân phó mấy nhân viên nghiên cứu bên cạnh vài câu.

Quay người đi ra khỏi phòng thí nghiệm.

Bây giờ không phải là lúc nghiệm chứng thành quả hạng mục mà lão nhân thân bí kia nói.

Hắn mới đến thành thị này, thế mà lại có người dám chính diện xâm nhập vào nơi ở của hắn?

Chính diện xâm nhập vào một chỗ ở của thiếu tướng đã Liệt Tật...

Có chút thú vị...

Thật sự là... rất thú vị...

Nguy Hợp nhanh chóng mở thông tin cá nhân, gửi một tin nhắn cho bên kia, xem như là bản án đã chuẩn bị.

Sau đó linh lực trên người dâng trào, dưới chân điềm một cái, người đã hóa thành hư ảnh phóng tới phòng kho chứa nuôi trồng trong viện.

Xem ra đã đến lúc để một số người biết được, Nguy Hợp hẳn dựa vào đâu từng bước bò lên đây...

Cũng đến lúc, để những người khác xem thử thực lực chân chính của hắn ta là như thế nào.

749

Nơi biệt thự Ngụy Hợp.

Trong đám người tập kích, có hai quang chiếu, cùng một đám gió bão và ảnh trùng, đang cương cứng đứng ở chỗ này.

Trong tay bọn họ là Tạt mao, đối mặt với Bích liên, tạt vào mặt đất.

Trong lúc nhất thời, suy nghĩ đang kịch liệt va chạm.

Đến cùng nên lựa chọn như thế nào đây?

Lựa chọn trước mắt này, liên quan đến sinh tử tồn vong của đám người bọn họ.

Làm thủ lĩnh, hai gã sáng sủa không phải là tên ngu xuẩn vừa sừng sốt đã ra tay tập kích.

Nếu không phải lợi ích thực sự quá lớn, bọn họ lại cần gấp tiền, chuyện này dự định kiếm xong sẽ rời đi.

Nếu không phải tâm lý may mắn như thế, bọn họ cũng không phải là người lỗ mãng như vậy.

“Làm sao bây giờ? Lão đại?” Một gã quang chiếu trong tay kẹp cổ Tạt Lẫn, nhìn về phía một quang ảnh khác hơi có chút thấp bé bên người.

“Nếu đúng như lời nàng ta nói, bây giờ bất luận chúng ta làm cái gì, chỉ cần đi ra ngoài, sẽ bị đánh gục!” Mồ hôi lạnh trên người lão đại không ngừng tuôn ra.

“Bây giờ biện pháp duy nhất...” Hấn nhìn về phía Bích Liên nằm trên mặt đất.

Rốt cuộc là bắt con tin sau đó xông ra ngoài, hay là quay lưng về phía Bích Liên bên này.

Chuyện này rất khó để lựa chọn.

Nhưng nếu bắt được con tin rồi chạy mất thì lúc đó sẽ xuất hiện phiền toái và tỉ lệ ngoài ý muốn rất lớn.

Mà đầu nhập vào đối phương, hoàn toàn giao vận mệnh của đám người mình cho đại nhân vật, cảm giác như vậy, sinh tử hoàn toàn bị người khác thao túng.

Đây cũng không phải mong muốn của một nhóm hải tặc.

“Thời gian của chúng ta không nhiều lắm!” Lão đại trầm giọng nói: “Đánh cược một phen!”

Hắn không muốn vận mệnh giao cho người khác chưởng quản.

Số mệnh của hắn, chỉ có thể do bản thân quyết định!

Cho nên, bắt con tin!

“Mang theo cô ấy!” Ông ta chỉ vào Bích Liên: “Chúng ta phải còn sống rời khỏi đây, hy vọng duy nhất ở ngay trên người cô ấy!”

“Vâng!”

Những người còn lại nhanh chóng tiến lên, trong ánh mắt tuyệt vọng của hai nàng, đem hai người dùng dây thừng nhanh chóng trói lại.

“Rút lui!”

Đoàn người nhanh chóng rời khỏi, đảo mắt đã rút khỏi biệt thự.

Bộ trí của bọn họ hội tụ thành một tiểu đội, rất nhanh bay vào một phi thuyền ẩn hình ẩn nấp ở góc khuất cách đó không xa.

Mặt ngoài phi thuyền hình núi lóng lánh một tầng gợn sóng màu bạc, từ ẩn hình khôi phục lại.

“Đi mau! Người phản ứng khẩn cấp đã đến rồi!!”

Ánh sáng trên tay hai người lớn tiếng quát.

Phi thuyền nhanh chóng bắt đầu bay lên, máy bay phía sau khởi động, sáng lên bạch quang.

Giữa không trung xa xa, một chiếc phi thuyền chậm rãi bay tới gần, dừng lại, mặt nhìn về phía kẻ tập kích bên này.

“Xem ra kế hoạch đã có chút biến số.” Trong tháp trầm giọng nói.

“Vốn không có hy vọng đám hải tặc này có thể có tác dụng lớn.” Mị Lam ở bên cười lạnh.

“Chuẩn bị cho nổ tung đi. Đám người này vốn chỉ là phế vật.”

Trên người đám hải tặc này có ít nhất sáu người, sắp xếp bom sinh vật đặc thù trong cơ thể nuôi dưỡng.

Loại bom này, uy lực cực lớn, bình thường dùng để làm nổ phi thuyền.

Hơn nữa trên phi thuyền kia, cũng có mấy móc bọn họ bố trí.

Vì vậy cho dù bọn họ ứng phó ra sao cũng không chút sơ hở.

Trong tháp, bên ngoài bấp đùi, lấy ra một cái hộp nhỏ màu đen.

Ở giữa hộp có một cái nút.

“Chắc chắn muốn ấn xuống? Nữ nhân Ngụy Hợp kia cũng ở phía trên.” Trong tháp có chút chần chờ.

“Không để ý tới nữa, muốn trách thì trách số phận của bản thân nàng không tốt đi.” Mị Lam lãnh đạm nói.

Chỉ cần làm đủ sạch sẽ, sẽ không ai phát hiện ra là bọn họ ra tay.

Sau chuyện này còn có thể vu oan cho thế lực khủng bố sau lưng đám hải tặc.

Mị Lam cầm điều hâu, hung hăng nhấn xuống một cái.

Ầm!!

Trong chốc lát, một luồng linh năng khổng lồ áp lực ầm ầm giáng xuống hơn ngàn mét xung quanh.

Luồng linh lực này giống như một cơn bão, điên cuồng càn quét tất cả mọi thứ trong phạm vi hơn một nghìn mét.

Đồng thời cũng cho phi thuyền của hai người Lân Cửu, Mị Lam trong góc cùng tháp vào trong.

Sắc mặt hai người đồng thời biến đổi: “Là nút!! Hơn nữa còn là sinh linh mới sinh! Đây là Linh thuật lóng lánh của Tinh Hải Linh pháp!”

Loại linh khí này có thể cường độ, coi như là biến hoá, không thể xuyên qua cơ thể, không dùng linh thuật, linh năng cũng không có khả năng cường hãn đến trình độ này.

Linh năng trầm trọng, lóng lánh như ánh sáng chói lóa, sinh ra tác dụng áp chế cực mạnh đối với tất cả sinh vật trong vòng ngàn mét.

Tất cả sinh vật, phạm là có sinh mệnh, dù là một con kiến cũng phải cứng đờ tại thời điểm này, không thể động đậy.

Người tập kích cách đó không xa mở phi thuyền, động viên chậm rãi sáng lên không nhúc nhích.

Hiển nhiên kẻ tập kích thao túng phi thuyền cũng bị cỗ cường đại linh lực này ngăn chặn, không thể động đậy.

Mà bên này, Mị Lam và tháp cũng giống như vậy.

Thân thể của bọn họ cũng bị linh lực cường đại ngăn chặn, không thể động đậy.

“Đừng quan tâm nhiều như vậy, kích nổ!” Mị Lam hung hăng truyền âm về phía tòa tháp.

Đến lúc này còn chưa xuống tay đã muộn.

Năng lực áp chế Liệt Biến tuy mạnh, nhưng đối với những ánh sáng chiếu rọi như bọn họ, ăn mặc cũng không khó giã dũa.

Ít nhất vẫn phải ấn một cái nút.

Trong tháp, người khẽ cắn môi, toàn thân linh lực phát động, hơi nhiều một tia khí lực, hung hăng nhấn một cái.

Ầm!!

Xa xa phi thuyền đột kích ầm vang một phân thành hai, từ đó tuôn ra từng đoàn hỏa diễm đỏ thẫm.

Mà bên cạnh phi thuyền, cách đó không xa, một bóng người chậm rãi lơ lửng giữa không trung, một tay ôm Bích Liên, một tay ôm Tạp Tra.

Thình lình đúng là Ngụy Hợp.

Sau khi mặc qua di thể cấp độ rách nát, với tốc độ hiện tại của hãn, tốc độ nhanh nhất chỉ có thể đạt tới tốc độ gấp bốn mươi

lần âm thanh.

Tốc độ này là thấp nhất trong sự nứt vỡ.

Nhưng cho dù như thế, đây cũng là một tốc độ cực kỳ khủng bố.

Mỗi giây trôi qua một vạn ba ngàn mét.

Tốc độ như vậy cộng thêm tốc độ phản ứng thần kinh còn mạnh hơn so với quang chiếu.

Làm rất nhiều chuyện.

Ngay vừa rời Ngụy Hợp linh năng hàng lâm, áp chế tất cả sinh vật ở đây dừng lại thời gian.

Trong hai giây ngắn ngủi, hấn liền xông vào phi thuyền, mang theo Bích Liên và sột soạt, sau đó lui về phía sau.

Đồng thời thân thể tiến về phía trước, bố trí một tầng linh năng hộ thuẫn dày đặc.

Bích Liên và Tạp Lô đều chưa tỉnh hồn, còn chưa kịp phản ứng, liền cảm giác chung quanh hoa lên một cái.

Hai người đã trở lại trong biệt phòng của Ngụy Hợp.

“Đi mặc chần nuôi! Ta đi bắt người!” Thanh âm Ngụy Hợp thông qua linh năng truyền bá đến.

“Đi mau!” Tạp Tra nhanh chóng phản ứng lại.

Từ lúc Ngụy Hợp ôm lấy nàng, trong cổ cảm giác an toàn nồng đậm kia tránh thoát ra.

Nàng lôi theo Bích Liên liền hướng phòng kho cất giữ dưới mặt đất phóng đi.

Dưỡng thể của nàng và Bích Liên đều ở nơi đó tiếp nhận bảo vệ và bổ túc.

Bên kia.

“Đi mau!!”

Trong phi thuyền, sắc mặt trong tháp kịch biến, nhanh chóng kéo thiết điều khiển phi thuyền, lái phi thuyền quay đầu, nhanh chóng bay về phía xa.

Dùng tín hiệu nổ tung lần vừa rồi, tuy rằng bí mật, nhưng không nắm chắc cảm giác của mấy đại lão nứt ra, vạn nhất trên người các đại lão nứt ra cố hóa linh thuật điều khiển điều kiện đặc biệt, cũng có thể phát hiện ra ngọn nguồn.

Cho nên hiện tại điều bọn họ phải làm là nhanh chóng rời khỏi chỗ cũ, sau đó thay đổi tất cả trang bị trên người, ẩn tàng bản thân.

Chỉ cần đôi phương không bắt được bọn họ thì mọi chuyện đều dễ bàn. Dù sao sau lưng bọn họ chính là gia tộc Long Lan!

Phi thuyền gia tộc, đuôi phía sau cháy lên mảng lớn bạch quang, bay về phía xa.

Sau khi thể chất mà Ngụy Hợp ăn mặc tiến hành rạn nứt, mới từ nghiên cứu viện nhận lấy một bộ biến hóa cấp độ hoàn toàn mới – Sa Vân.

Diễn thể kiểu sa vân so với bộ phận cách xa trước đó, bộ tộc này chủ yếu ứng dụng cận thân chiến đấu.

Vì vậy có năng lực phòng ngự cực mạnh và năng lực cận chiến.

Hơn nữa còn gia tăng một ít lực tràng hình dạng như vũng bùn, dùng để trong nháy mắt không tràng phạm vi chiến đấu.

Lúc này hẳn từ biệt thụ lao ra.

Hắn không nhìn thấy phi thuyền đang nổ tung mà phóng tới một vòng tín hiệu hẳn phát giác được từ trạng thái của Cao Linh.

Cao Linh có thể cảm giác được đồ vật gì đó, cảm quan nhiều hơn nhiều so với liệt biến bình thường.

Trong đó bao gồm cả tín hiệu bom phát nổ vừa phóng ra.

Lúc này, lấy Ngụy Hợp biệt thụ làm trung tâm, phạm vi mấy ngàn thước chung quanh.

Liếc nhìn qua, từng quả cầu phòng ốc lơ lửng gần đó, từng chiếc phi hành phi cơ thân thể khảm cấp bởi vì vụ nổ mà dừng lại, còn có mấy chiếc thuyền chở hình người lớn hơn.

Dưới bầu trời xanh thẳm, hết thảy mọi thứ đều lộ ra trong mắt
Ngụy Hợp, không chỗ nào che giấu.

Cao Linh có thể hội tụ trong hai mắt, lúc này hắn nhìn thấy hết
thảy sinh mệnh, đều như là từng đoàn từng đoàn vàng sáng
màu trắng nhạt.

“Ở nơi nào!” Ngụy Hợp vừa mới kịp dùng tín hiệu để kích nổ
phi thuyền bay ra.

Phía sau đồng thịt trên người hắn phun ra chùm sáng màu lam
hình hạt cơ bản, thân ảnh lóe lên, nhanh chóng đuổi theo
hướng phi thuyền.

Phi thuyền cùng chăn nuôi, tốc độ ai nhanh hơn?

Trước kia từng có người so sánh điều này.

Đáp án dĩ nhiên là, trong ba giây, thể thác nhanh. Ba giây sau,
phi thuyền sẽ nhanh.

Tốc độ gia tốc mai táng thể vượt xa phi thuyền.

Huống chi Ngụy Hợp là cấp liệt biến, mà phi thuyền đối diện,
vẹn vẹn chỉ là cấp gia dụng bình thường. Vẫn là dụng cụ bên
trong thành thị, không thể nào trang bị nhanh quá động thi.

Chỉ một giây. Ngụy Hợp lao thẳng về phía phi thuyền.

Một tiếng nổ mạnh vang lên.

Toàn bộ phi thuyền tựa như búp bê vải, từ mặt nghiêng bị lực
trùng kích khổng lồ hung hăng đập trúng, lật ra sau.

Ngụy Hợp trở tay rút chuôi kiếm sau lưng ra, xoẹt một tiếng
bắn ra quang đao, chém thẳng một cái về phía trước.

Bốp!!

Phi thuyền từ đó tách ra làm hai, hai đạo lưu quang đồng thời
từ bên trong bắn ra.

“Chúng ta là thành viên của Long Lan gia tộc! Vị này là
trưởng quan, xin hỏi chúng ta phạm vào tội gì!! Tại sao ngài
lại đột nhiên công kích chúng ta!?”

Mị Lam mặc cò trắng, cấp tốc bay ra, lơ lửng không dám chạy
nữa.

Mà là dùng một loại ngữ khí hoảng sợ cấp tốc hỏi thăm.

Ngụy Hợp lúc này sao lại đề ý tới gia tộc Long Lan gì đó, vừa rồi nếu không phải hấn ra tay kịp thời chạy tới thì Bích Liên và Tạt ma đều sẽ chết trong vụ nổ của phi thuyền kia.

tín hiệu từ phi thuyền của hai người này truyền ra, nói cách khác, hai người này khẳng định có vấn đề.

Mặc kệ bọn họ nói gì, cứ bắt giữ đã rồi tính!

Ngụy Hợp trở tay cầm đao, sau lưng quang điểm đại phóng âm âm, trong nháy mắt biến mất ngay tại chỗ.

Đao xoa kích trong tay gã đang dùng tốc độ khủng bố, hung hăng chém về phía hai người bọn người, Mị Lam và tháp.

Một đao này sẽ không giết chết hai người, mà là sẽ triệt để chém hai người tể thể, đem hai người bắt sống.

Đúng lúc này.

Một mảnh linh năng màu lam tựa như dây thừng, trống rỗng hiển hiện trong không khí Ngụy Hợp phía trước.

“Linh thuật – thiên kết linh võng!”

Phốc phốc!

Đao phạt phòng rơi vào trên mạng linh năng, phát ra tiếng thiêu đốt kịch liệt cùng tiếng đè nén.

Nhưng chỉ là chợt lóe qua, không thể phá vỡ lưới linh năng.

Lưới đao cách vách tháp rất xa, chỉ một đường nhỏ, mũ giáp thân thể bọn họ thậm chí đều bị quang đao cắt ra, lộ ra làn da bên trong.

Hai người chưa kịp tỉnh hồn, lúc này mới kịp phản ứng, vội vàng lui về sau kéo dài khoảng cách.

So sánh với trạng thái võ thì tốc độ phản ứng và tốc độ di động ánh sáng quả thực như ốc sên.

Sắc mặt Ngụy Hợp khẽ biến, lần nữa đổi hướng, mang theo một đường cong, đuổi theo hai người.

Nhưng trong nháy mắt, một cái nắm màu trắng to bằng cánh tay chọt lóe lên trước người hắn.

Vừa lúc ngăn cản hắn lại.

“Ai!?” Ngụy Hợp ngẩng đầu nhìn về phía nơi nắm thị.

Giữa không trung, trong tháp mờ lam cùng Mị Lam nhanh chóng chạy trốn về phía xa, rất nhanh hai người giảm tốc độ, rơi xuống một chiếc phi thuyền hình tam giác thuần đen đang bay gần tới.

Cửa khoang bên mạn thuyền mở ra, trên thân từng chiếc có tiêu ký phản ứng khẩn cấp, cùng chiến sĩ nuôi dưỡng ký hiệu của Thất Diệp đại thụ quốc sắc bèn nhao nhao bay ra.

Rậm rạp chằng chịt mấy chục bộ tộc sắp xếp thành đội hình.

Hai tia sáng chiếu rọi thân thể bay ra, một đạo Hải Yêu màu lam đậm cuối cùng biến hóa thân thể bay ra.

Trên thân thể Hải yêu này tràn ngập linh năng khổng lồ, phản ứng, mạnh mẽ từ trong Ngụy Hợp tản ra linh năng khổng lồ, đẩy ra một nửa không gian.

Thân thể hải yêu được tổng thể giống như ở trình sát, đồng dạng là biến hóa cấp. Nhưng người trước mắt này, rõ ràng là đã được chính mình cải trang qua.

Những khuôn thương sau lưng, toàn bộ đều đổi thành mô hình tăng phúc linh thuật, cũng chính là từng khối thủy tinh màu lam hình thoi lơ lửng thành vòng tròn.

“Nơi này là đội ngũ thành thị phản ứng khẩn cấp, ta là phó tổng trưởng tháp Xá Khương - Long Lan. Ngụy Hợp Thiếu Tướng, vô cớ dùng phi thuyền phụ cận tiến hành công kích thể, người đây là cố ý nhiễu loạn toàn bộ trật tự bình thường trên Loan Gia Tinh sao?”

Đối phương từ trên cao nhìn xuống, giọng điệu bình tĩnh mà lạnh nhạt.

Rất hiển nhiên, thực lực cùng thân phận Ngụy Hợp còn chưa tới mức làm gã kiêng kị.

Nếu không phải Ngụy Hợp có thể lực học phái sau lưng, chỉ cần một thế lực mới có thể tấn chức.

Long Lan gia tộc cũng không thềm đề ý.

“Trong nhà ta đột nhiên bị tập kích, hiện tại ta hoài nghi tình nghi của tình nghi đang ở bên cạnh ngươi, chính là hai nơi mà ánh sáng vừa mới chạy trốn chiếu vào trong đó.”

Ngụy Hợp bình tĩnh nói.

“Ta yêu cầu các ngươi lập tức phản ứng khẩn cấp bắt hai người kia! Nếu không ta có quyền hoài nghi nội bộ phản ứng của các ngươi xảy ra vấn đề! Sau đó ta sẽ liên hợp với các vết nứt khác, xin đối với phản ứng quân đội tiến hành thẩm tra triệt để!”

“Thẩm tra?” Tháp xá ngươi nheo mắt lại, gương mặt giấu sau mặt có chút lạnh lùng.

“Ngụy Hợp thiếu tướng, Lôi Trạch Mạn Học phái là mạnh, thế nhưng cũng không thể nào nương tựa như ngươi được. Trong tinh hệ hằng ngày này, cũng không chỉ có Lôi Trạch Tư Mạn các ngươi học phái...” Giọng nói của hắn đầy ngọt ngào, mơ hồ có uy hiếp nào đó.

“Ít nhất ở chỗ này.... Hiện tại! Ta muốn bắt ngươi, dễ như trở bàn tay!”

“Ngươi đang uy hiếp ta?!” Quang đao trong tay Ngụy Hợp càng lúc càng lung lay.

“Đối với những người thích ỷ vào thực lực bản thân đập lên pháp quy, ngươi có thể hiểu đây là uy hiếp.” Tấm tháp cúi bỏ ngươi bình tĩnh lại.

Xuy.

Quang đao trên tay Ngụy Hợp dập tắt, bị hắn một lần nữa cắm vào trên lưng.

Hắn đưa mắt nhìn thật sâu đối phương.

“Rất tốt, tháp bỏ người – Long Lan. Ta nghĩ sau này chúng ta sẽ còn gặp lại.”

Trước mặt nhiều người như vậy, hắn không có khả năng trực tiếp động thủ để bại lộ thực lực bản thể của mình. Mà nếu không sử dụng bản thể, hắn cũng không có biện pháp giải quyết người trước mặt này.

Đương nhiên, không giải quyết được người trước mặt không có nghĩa là hắn không thể làm gì hai tiểu quang vừa rồi.

“Mười.”

Ngụy Hợp quay người rời đi, trong miệng nhàn nhạt lên tiếng.

“Chín.”

“Tám.”

Hắn chậm rãi bay về phía chỗ Bích Liên hai người vừa bay ra khỏi biệt thự.

Đám người Tháp xá các người không hiểu sao đều nhíu mày nhìn chằm chằm vào hắn, không biết hắn đang làm cái gì.

“Bảy.”

“Sáu.”

“Năm.”

“Bốn.”

“Ba.”

“Hai.”

Ngụy Hợp một tay ôm lấy Bích Liên, bộ giáp thể diện tự động triển khai, hôn một cái thật sâu.

“Một.”

Oanh!!!

Trong chốc lát, ánh sáng chiếu rọi trong cơ thể hai người Mị Lam và tháp tự động khởi động chương trình suýt chết tự bạo.

Hai bàn nuôi cá đồng thời hóa thành quả cầu lửa bùng nổ.

Chung quanh chỉ có binh sĩ nuôi dưỡng gần đó bị tác động đến, mấy người bị tạc bay ra ngoài.

Phi thuyền gần đó cũng bị nổ cho lăn lộn, thổi ra một đoạn.

Hai vòng sáng màu đỏ chậm rãi nở rộ, ở giữa không trung chiếu sáng hết thấy chung quanh, nhuộm đỏ tất cả mọi người.

Ngụy Hợp xoay người, ánh mắt thành linh cùng tháp xá vừa kinh vừa sợ đối nghịch.

“Là người!!?”

“Không.” Ngụy Hợp mỉm cười: “Là ngoài ý muốn.”

Ngay vừa rồi một đao hấn cắt phi thuyền, bức hai người ra, lúc này cũng đã hạ độc.

Làm người phụ trách phụ trách phụ trách tổ chức nhiều năm như vậy, nghiên cứu nhiều hạng mục như vậy, Ngụy Hợp đã sớm tìm được biện pháp thâm nhập nội bộ kịch độc vào trong cơ thể.

Đều là cao thủ từ ánh sáng chiếu tới, hấn đối với việc chiếu sáng các hình hiệu để xác định trình độ, hiểu biết, vượt xa tất cả mọi người cùng cấp.

Dù sao, hấn còn phải hấp thụ dưỡng chất từ trên cơ thể, cường đại hơn bản thể mình.

Không chỉ việc nuôi dưỡng cơ thể, còn có rất nhiều thú ô nhiễm cùng cấp bậc, hấn nắm rõ như lòng bàn tay.

Hiểu rõ sở trường của bọn họ, cũng hiểu nhược điểm cùng sơ hở của bọn họ.

Toàn thân tháp xá của người linh năng tựa như nước sôi, không ngừng quay cuồng.

Hai mắt hấn ửng đỏ, bởi vì trong số hai người vừa chết đi kia, tháp này chính là nhi tử ruột thịt của hấn, hơn nữa còn là một trong hai người ưu tú nhất trong đám con trai hấn!

Phần nộ trong đầu hấn nhanh chóng nóng lên, thủy tinh lơ lửng sau lưng hấn, bắt đầu sáng lên lam quang đại biểu linh thuật!

Hắn không biết Ngụy Hợp dùng thủ đoạn gì, giết chết người trong tháp cùng Mị Lam, nhưng hắn biết, xuống tay chính là Ngụy Hợp!!

Tháp xá người chậm rãi giơ tay lên...

“Tháp Xán Khuru! Người muốn làm gì? Người muốn lên toà nhà quân sự này sao!?”

Hai đạo nhân ảnh xa xa cấp tốc bay vụt tới, rơi vào giữa không trung.

Đây rõ ràng là sóng lớn Long Ba đang chuẩn bị xuất phát rời khỏi bản sao.

Người mở miệng chính là Long Hồ Ba.

Với tư cách là gốc cây tinh hệ của nàng, vị trí còn cao hơn cả người.

Nhưng ở trong vòng xoáy nhỏ này, quyền vị chỉ được bổ sung thêm, thứ mọi người thật sự coi trọng vẫn là thực lực thuần túy.

Đẳng cấp linh lực của Long Hồ Ba, so với người thì cao hơn một chút.

Cái này cũng không tính là gì, quan trọng là vị nhân viên tình báo là theo sau địch đi từng bước một tới đây.

Năng lực thực chiến cực kỳ cường hãn, vượt xa đồng cấp.

Tháp xá người sắp bộc phát lửa giận, lại bị cưỡng ép đè xuống.

Hắn biết sau lưng mình cũng có người đang nhìn về phía này, chỉ cần hắn muốn, hiện tại đã có thể chính diện đối đầu với Lôi Trạch Mạn Học Phái.

Nhưng bây giờ không phải lúc này.

Sự tình là ai khơi mào trước, mặc dù bọn họ che giấu giấu nguy trang, nhưng không thể gạt được Hách Lỗ Đan thân là người thẳng hoa.

Hiện tại Hách Lỗ Đan đang chém giết ở tiền tuyến, phía sau bọn họ nếu xảy ra đại loạn.

Sau chuyện này hẳn tuyệt đối không thoát khỏi liên quan.

Đến lúc đó không phải chuyện một đứa con trai chết có thể giải quyết được.

“Ta nhớ kỹ người rồi.” Tháp xá xá tử nhìn chăm chăm Ngụy Hợp, vung tay lên, sau đó khoát ra.

Tất cả phản ứng khản cập nhanh chóng rút lui, sau đó lần lượt trở lại trong phi thuyền, quay đầu rời đi.

Mà hiện trường thì do phụ thuộc loại cây do Long Ba mang đến cho người tiếp quản.

Ngụy Hợp nhẹ nhàng ôm Bích Liên, gật gật đầu về hướng Thuấn Hồ cùng Long Hồ.

“Lần này đa tạ các người.”

“Người a...” tổ giác bất đắc dĩ bay tới gần một chút. Mắt nhìn Tạp Tra ở bên cạnh có chút không biết làm sao.” Hiện tại tiểu gia hỏa này là một phiền toái không lớn không nhỏ.”

*

*

*

“So với cái này.” Long Hồ Ba đứng bên mỉm cười: “Ta rất hiếu kì, Ngụy Hợp người vừa mới dùng cách nào giết chết con trai của hắn vậy?”

Hơn nữa, thù giết con, sau này hẳn tuyệt đối sẽ chết nhìn chăm chăm vào người. Người phải cẩn thận.”

Ngụy Hợp gật đầu tỏ vẻ minh bạch.

Lúc này Bích Liên rất hiểu chuyện bay qua, an ủi Tạp Lư.

Cấp bậc của nàng không đủ, không tiện chen lời vào. Nhưng làm chút chuyện khác vẫn được.

Chuyện lần này lại dẫn động phiền toái lớn như vậy ra.

Đây là điều Tạ Tĩnh Tuyên không ngờ tới, cũng là điều mà cả Tạp Tra và tất cả mọi người đều không ngờ.

Vốn nàng cũng cho rằng vừa rồi trượng phu không có biện pháp, nhưng cuối cùng phong hồi lộ chuyển...

Hai lần nổ kia khiến da đầu nàng tê dại. Không biết làm cách nào.

Lúc này nghe Long Hồ Ba hỏi, ánh mắt mấy người đều tụ tập trên người Ngụy Hợp, chờ đợi lão trả lời.

“Không có biện pháp... Là một nhân viên nghiên cứu yếu ớt, chúng ta cũng phải dùng đến thủ đoạn bảo vệ chứ?”

Ngụy Hợp cười cười, không giải thích thủ đoạn của mình.

“VẬY, ta chỉ muốn hỏi.” Thần sắc trên mặt Long Ba trở nên nghiêm túc.” Loại thủ đoạn kia của ngươi, có thể sử dụng trong phạm vi lớn hay không?”

Nàng đã mơ hồ đoán được bản chất thủ đoạn Ngụy Hợp, cho nên sau đó mới hỏi thêm một câu như vậy.

Ngụy Hợp dừng lại, nheo mắt lại.

“Ai biết được?”

Độc của hắc, thực chất xuất phát từ nhiều loại Tinh Uyên ô ổn thú.

Độc của thú ô nhiễm có thể có tác dụng đối với ánh sáng, cho nên độc của nó cũng có tác dụng đối với ánh sáng.

Chỉ cần có đủ số lượng, phạm vi hạ độc cũng có thể trở thành hiện thực. Nhưng điều kiện tiên quyết là hắc cần cận thân tiếp xúc đối phương.

Về phần sau này, sau khi hắc nghiên cứu thu thập lượng lớn cự thú binh, độc có lẽ cũng có thể nhanh chóng thăng cấp tới tầng liệt biến.

Nhưng do sợ liệt biến cấp vượt xa hệ thể linh năng toàn diện, tạm thời hắc còn không có biện pháp nhằm vào vết nứt hạ độc.

Nhất định phải phá vỡ Linh năng hệ thuần và cơ thể, trực tiếp tiếp xúc với làn da mới được.

Trang viên cỡ lớn của gia tộc Long Lan.

Trong phòng thí nghiệm dưới đất.

Lúc này một đám nhân viên nghiên cứu đang vây quanh hài cốt còn sót lại của Lý Lam và dùng các loại dụng cụ để phân tích.

“Tra ra rồi sao? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?!”

Tháp xá sắc mặt tái nhợt, chuyện này, không chỉ không thể xử lý Táp ma, thậm chí ngay cả một đứa con trai ruột còn bị kéo vào.

“Là Lam Tinh số 117. Một loại độc tố áp súc bắt nguồn từ sinh vật Tinh Uyên, có thể thông qua lỗ chân lông truyền bá. Là sinh vật Tinh Uyên chuyên nhằm vào linh năng, một trong những độc tố cường hãn tiến hóa ra. Càng vận chuyển linh lực có thể chống cự, độc tố khuếch tán càng nhanh. Tỷ lệ tử vong sẽ càng cao...” Một người nghiên cứu ngưng trọng nói.

“Trên thực tế, người bình thường không thể nào tìm được loại độc tố này thông qua con đường. Chỉ có một ít cơ cấu đặc biệt, mới có thể tiếp xúc với loại sinh vật Tinh Uyên ẩn chứa độc tố này.”

Hắn còn chưa nói hết lời, nội dung phía sau kỳ thật, tháp xá người đã có thể đoán được.

Ngụy Hợp chính là Phó viện trưởng của toàn bộ ngũ cục cộng thêm sân nghiên cứu tinh thần và Không Tinh nghiên cứu.

Hắn có rất nhiều biện pháp và cơ hội, lấy được loại độc tố nguy hiểm này.

Về phần người vừa rời hạ độc thế nào, hạ độc lúc nào, không ai biết rõ...

“... Không ngờ chỉ là một người mới tấn chức, lại có thủ đoạn bực này... lại còn nguy hiểm và cấp tiến như vậy.”

Phía sau người là một hồng y cao lớn đeo mặt nạ kim loại màu đen, trầm giọng cảm thán.

“Có cách gì để tránh không!?” Trong mắt Tháp Xá sa lộ ra tơ máu, nhìn về phía thành viên nghiên cứu.

Đối phương lắc đầu.

“Theo đạo lý, độc tố, thoát khỏi liều lượng độc, đều không có ý nghĩa gì.

Mà muốn cho người có năng lực soi sáng mắt trí mạng trong thời gian ngắn, lượng cần thiết thật ra không nhỏ. Mà loại độc tố này, dựa theo tình huống trước đó ngài miêu tả, dao bơi không có khả năng bám vào độc tố. Mà đang giao thủ hạ di động với tốc độ cao, độc tố dạng bột phần càng không thể tản ra, vài lần sẽ bị thổi tan.

Cho nên... Ta không nghĩ ra đối phương dùng phương pháp nào hạ độc.”

“Kích độc không cách nào phòng ngự... Ngụy Hợp này, rất khó giải quyết.” Người đeo mặt nạ màu bạc trầm giọng nói.

Nếu như người không chết đi nhi tử của mình, có lẽ bọn họ có thể cân nhắc hấp thu đối phương vào tổ chức.

Nhưng bây giờ... Chỉ có thể nghĩ biện pháp ứng phó.

Năm ngày sau...

Nơi áo giáp cheo leo phòng ngự, tổng bộ phòng vệ phòng vệ.

Thăng hoa giả Hách Lô Đan ngồi một mình ở chủ vị, lẳng lẳng nhìn chăm chú tất cả vết nứt ở đây.

Trong hội trường, tổng cộng có hai mươi người, trên chín thành đều là biến hóa, cũng đều là đám người đứng ở đỉnh cao nhất toàn bộ hệ muội.

Tất cả mọi người đều ngồi ở hai bên bàn dài của phòng họp, chờ đợi chủ vị lên tiếng.

” Ác chiến đã kéo dài năm ngày, Tinh Uyên hoàn toàn không có ý rời đi, số lượng lần này, đặc biệt là số lượng ô nhiễm thú và tạp binh ở tầng dưới chót, vượt xa dự đoán của ta. Cho nên phương diện hậu cần nhất định phải bảo đảm ổn thỏa.”

Hách Lô Đan nhìn về phía bên trong phòng họp, là một người có thân hình mập mạp cơ hồ không cách nào nhúc nhích được.

“Ngao ba, một nhóm trang bị cùng được phẩm gần nhất, đến đâu rồi?”

Màn sáng trong mắt mập mạp chớp động, đồng thời nói.

“Đã trên đường đi rồi, các hạ, phương diện hậu cần, ngài không cần lo lắng, tinh hệ chúng ta chống đỡ một hồi đại chiến trong thời gian ngắn vẫn không có vấn đề gì.”

Hách Lô Đan gật đầu.

“Tình hình hai bên kia thế nào?” Hấn nhìn hai bên bàn dài trong phòng họp.

Hai bên ngồi ở vị trí phụ tá, là hai người đứng đầu chịu trách nhiệm dẫn đội đột phá.

Oan bành và Berloz.

“Ta bên này không có vấn đề.” Khổng Diện thống lĩnh hệ thống hệ thống Thiên Trọng hạm cấp một, hiện giờ đang giống

với Hách Lỗ Đan, tự mình chặn thú triều tập kích một mặt khác.

“Ta bên này cũng như vậy.” Berloz gật đầu đáp lại.

Làm người dẫn đầu học phái Lôi Trạch Mạn, thực lực của Berloz không thể nghi ngờ.

“Sau đó, thú triều lần này, mười ba loại ô nhiễm thú binh cùng loại cự thú mới xuất hiện, ta đã đưa mẫu về nghiên cứu viện Không Tinh, ta hi vọng mau chóng cấp ra tư liệu kỹ càng cùng phương pháp khắc chế.

Vì những mẫu mẫu này, chiến sĩ của chúng ta, tử thương thảm trọng, trả giá thật lớn.”

Hách Lỗ Đan nhìn về phía chiêm ngưỡng viện trưởng Hâm Tinh ngồi ở cuối cùng.

“Hiểu rồi. Chúng ta đang cố gắng phân tích.” Loan nghiêm nghị trả lời, hẳn là một trong số ít những người không có linh năng bị nứt.

Nhưng trong cuộc họp này, hẳn vẫn có thể chiếm cứ một vị trí như cũ, chỗ dựa không phải dựa vào thực lực.

“Ngoài ra ở đây ta có xin được một phần.” Yếm nói tiếp: “Phó viện trưởng Ngụy Hợp Thiếu Tướng của Viện trưởng ta, cho rằng hiện tại có các mẫu cũng không đủ để đạt tới trạng thái tốt nhất của bản thể. Như vậy nghiên cứu không đủ để đưa ra số liệu chính thức của cự thú và ô nhiễm thú.

Cho nên hẳn xin thông báo mình có thể tự mình tiến về tiền tuyến, thu thập các mẫu địa thực tế. Thu thập tư liệu số liệu số một.”

“Lên tiền tuyến? tuyến ba trước mặt đều cực kỳ nguy hiểm, hẳn là một nhân viên nghiên cứu tới làm gì? Vạn nhất xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn hay phiền phức gì đó...” Hách Lỗ Đan nhíu mày nói.

Nhưng rất nhanh, trong mắt hẳn loé lên quang mang, vô số tin tức xẹt qua con ngươi.

Trong nháy mắt hẳn liền biết được xung đột giữa Ngụy Hợp và Long Lan gia tộc lúc trước.

Cũng hiểu được, trong tình trạng nứt vỡ này, vẻ ngoài của Ngụy Hợp không giống như vẻ ngoài yếu đuối.

“Ta ngược lại cảm thấy, người trẻ tuổi hẳn là thừa dịp hiện tại đi ra rèn luyện nhiều hơn, để liền về sau có thể gánh vác lớn lá gan hơn nữa. Dù sao chúng ta những lão nhân này, tuổi cũng không nhỏ nữa.” Berloz mỉm cười nói.

“Đồng ý.” Long Hồ sóng lên tiếng nói.

“Đồng ý.” Trong mật thám cũng nhanh chóng trả lời.

Các vết nứt còn lại đối với Ngụy Hợp hay không, cũng đều trầm mặc không nói, không phát biểu ý kiến.

Hách Lỗ Đan suy tính một chút, đang muốn mở miệng.

“Phản đối.” Đột nhiên Long Lan phụ trách phản ứng khẩn cấp nhanh chóng lên tiếng.

“Ngụy Hợp tác hiện tại còn là người có khả năng Liệt Linh Liệt Linh, tại lĩnh vực nghiên cứu là nhân tài có số lượng thừa thớt, nhân tài như vậy, nếu thuận lợi có thể ổn định cục diện nghiên cứu mấy trăm năm. Tác dụng của hắn, không phải ở tiền tuyến thu thập số liệu, cho nên, ta phát đối.”

Hách Lỗ Đan nhìn đối phương một cái, mặc dù Tháp xá long lan quả thật cùng Ngụy Hợp có cừ oán, nhưng lời này của hắn, cũng xác thực nói đến trong lòng hắn.

“Gần đây, xét thấy hiểu lầm và xung đột gần đây của Ngụy Hợp thiếu tướng cùng Long Lan gia phát sinh, chúng ta rất khó bảo trì thái độ công chính phát biểu ý kiến. Cho nên ta giữ lại ý kiến.”

Một bên khác, một vị đại lão khác của Long Lan gia, đặc biệt lợi hại – Long Lan. Sắc mặt bình tĩnh, vuốt vuốt chòm râu dê dài nhỏ, ngồi bất động.

Tuy rằng hẳn bất động, nhưng hai người khác thì luôn đứng ở trận doanh của gia tộc Long Lan, cùng với Liệt Biến tướng

quân giao hảo, cũng đứng ra nói, phản đối Ngụy Hợp đi ra tiền tuyến.

Điều động một vị tướng quân Liệt Biến, trừ phi là Hách Lỗ Đan tự mình hạ chỉ lệnh, giống như chiến đấu như bây giờ, là không cho phép tự mình tùy ý chạy loạn.

Cần phải tùy thời chờ đợi lệnh.

Mà Ngụy Hợp muốn rời đi tiền tuyến, cũng nhất định phải xin thăng hoa giả, sau đó được phê chuẩn, mới có thể đi.

Lúc này từng vị biến cố nhao nhao phản đối, Long Lan bên này chỉ cần địch nhân muốn làm, đều phản đối.

Mà đám lớn nứt phá như Berloz cầm đầu Lôi Trạch Tư Nguyệt, đại đa số trong đó đều không phát biểu ý kiến.

Đối với việc Ngụy Hợp đi hay ở, bọn họ cũng cho rằng, không nên tới tiền tuyến nguy hiểm như vậy.

Có cơ hội ở lại phía sau còn không tốt à? Còn muốn mình đi tìm tội chịu?

“Tốt rồi, chuyện này bác hỏi xin, Ngụy Hợp tiếp tục chủ trì sự vụ trong viện.

Kế tiếp, Tướng tướng quân xin mời, phái người cứu viện hạm đội buôn bán của con mình, có vị nào nguyện ý đi không?” Hách Lỗ Đan trầm giọng nói.

“Đó là chiến hạm của tập đoàn Anh Cách sao?” Một tiếng Liệt biến thành trầm giọng hỏi.

“Đúng, chuyện này có hai cái mấu chốt, một cái là tập đoàn Anh Cách ở bên trong đế quốc cũng có sức ảnh hưởng cực lớn, là thể thương nghiệp lớn có thể liên hợp hai mươi hạng đầu. Trong đó cường giả nhiều như mây, nếu như Hằng Tinh chúng ta có thể phái người tới cứu viện, đạt được tình hữu nghị, đối với tình hệ của chúng ta thì tương lai sẽ có trợ giúp không nhỏ.

Thứ hai, một nam một nữ của Hi phó tướng quân, hai mặt sáng, hãm vào trong đó, trong đó có một người nắm giữ một

chìa khóa. Đây cũng là mấu chốt cầu chúng ta lo đến việc cứu người.

Đương nhiên, chur vị cần phải suy xét rõ ràng, việc có thể làm cho hạm đội hộ vệ của tập đoàn Anh Cách cũng bó tay bó chân, chỉ sợ khó mà giải quyết dễ dàng.

Nhưng nếu như chúng ta nhận được cầu viện, còn có những khuôn chìa khóa liên quan đến bên trong, cuối cùng phải phải người tiến vào.”

Hách Lô Đan thấy rất rõ ràng, tập đoàn Anh Cách kéo dài qua lãnh thổ đế quốc là thể liên hợp giữa thương nghiệp cự phách vô cùng to lớn.

Bọn họ chỉ ngẫu nhiên đi ngang qua bờ biển, gặp phải tập kích tạm thời của Tinh Uyên Thú Triều.

Trong tình huống như vậy, xuất binh giải quyết phiền phức của hấn, rất có thể sẽ lưu lại một phần tình nghĩa sau này.

Vì vậy...

“Đồng ý xuất binh, ta tự mình đi một chuyến.” Một vị Độc Nhân Long tóc vàng lão giả lên tiếng nói.

“Khoảng cách gần ta nhất, liền do ta phái binh tới cứu viện tốt rồi.”

” hạm đội hộ vệ của tập đoàn Anh Cách tổng cộng có hơn ba vạn người, hơn nữa còn có thuyền mẫu cấp Độc Long cỡ lớn, lực lượng như vậy đều có thể bị vây khốn. Như vậy đi, ta cũng cùng phái hạm đội đi.” Bên kia một vị Liệt Biến cũng lên tiếng theo.

Hách Lô Đan lẳng lặng nghe, chờ mọi người hội ý, sau đó mới quyết định.

*

*

*

Dưới sự chém giết của đoàn hạm đội, thực lực của mỗi người tuy mạnh, nhưng trước vũ khí có phạm vi cực lớn tinh vi cao,

cho dù là liệt địa thượng vị cũng chỉ có thể sử dụng một chi đội quân tinh nhuệ ngàn người tập kích mà thôi.

Mà cấp độ như vậy, ở chiến tranh tinh cầu, số lượng mấy chục vạn trên trăm vạn nhìn xem, thật ra không đáng nhắc tới.

Trong nghị quyết hạng nhất của hội nghị, hình chiếu của tất cả các đại lão cấp cao không ngừng đưa ra quyết định chọn lựa của mình.

Một hàng mục đủ ảnh hưởng tới quyết định của toàn bộ tinh hệ, không ngừng được đặt lên trên cuộc hội nghị này.

Vô số người, vô số binh lính, vận mệnh của vô số gia đình, đều nằm trong cuộc hội nghị cao nhất này, từng người phán quyết một hướng khác.

Cũng giống như hành tinh bị đóng băng vĩnh viễn kia.

Viện nghiên cứu Không Tinh.

“Tùy ngươi bị bác hỏi.” Loan nhìn về phía Ngụy Hợp mới từ phòng tu luyện đi ra, thở dài thấp giọng nói.

” bác bỏ? Việc nhỏ như ta hẳn là rất dễ dàng thông qua, chẳng lẽ như vậy cũng có người quấy nhiễu?” Ngụy Hợp tán đi linh năng còn sót lại trên người, triệt để từ trạng thái tu luyện rời khỏi.

“Đây đúng là một việc nhỏ, nhưng, trước đó ngươi giết một đứa con trai của ngươi, các gia tộc Long Lan bên kia đều có chỗ phản đối, cho nên không thành.” Yểm Phong cũng có chút xem không hiểu Ngụy Hợp.

Vị này nhìn qua có vẻ rất ôn hòa a? Làm sao mới tới đã chọc phải chuyện lớn như vậy.

Cho dù là hảo hữu Khuê Mật muốn che chở thì, cũng không đến mức động thủ thô bạo như vậy.

Rốt cuộc là Long Lan gia tộc quá mức không kiêng nể gì, vẫn là Ngụy Hợp ra tay quá độc, không lưu lại đường sống, ở giữa này ai đúng ai sai, thật có chút nói không rõ.

“Đã như vậy, thôi quên đi.” Ngụy Hợp khẽ lắc đầu, tuy rằng không thể tiến về tiền tuyến nhưng đáng tiếc.

Nhưng điều này cũng là kéo chậm tốc độ tiến lên của hấn một chút mà thôi.

Trong số những mẫu địa được viện nghiên cứu gần đây đưa tới, tuy rằng ý chí của Tinh Uyên đã ít đi rất nhiều, nhưng đa dạng và đa dạng vẫn rất tốt. Hơn nữa tính an toàn rất cao.

Cho dù trực tiếp ăn, trán... trực tiếp nghiên cứu, cũng có thể có thu hoạch không tồi.

Bây giờ sợ nhân loại không thể trực tiếp hấp thu, cho nên Ngụy Hợp không ngừng hấp thu mẫu cự thú bình cùng cấp bậc, không ngừng hấp thu kết cấu gen và kết cấu tế bào mạnh hơn, gia tăng tiến kết cấu bản thể của mình.

Thực ra, đến cấp bậc này, có rất nhiều thứ không phải chỉ đơn thuần sửa chữa kết cấu, là có thể tăng cường huyết nhục võ đạo.

Ngụy Hợp phát hiện, hiện tại hấn cùng với rất nhiều cự thú bình, chênh lệch chính là mật độ huyết nhục.

Mật độ vật chất, mật độ gen, mật độ tế bào, những điều này đều có chênh lệch rất lớn.

Mà chênh lệch như vậy, phần lớn thời gian là do cấu trúc kết cấu bản chất lớn.

Tựa như một đám đất dính có thể nặn thành một cái chậu, cũng có thể cứ như vậy mở ra.

Cái bồn dùng để chứa nước, tự nhiên so với mở ra thì nhiều hơn.

Cho nên công cụ xiềng xích của hấn hiện tại, là kết cấu của thân thể con người, mật độ máu thịt có thể chứa được, kém xa nhiều cự thú bình cùng cấp.

Hiện tại cường độ bản thể của hấn đã là cực hạn lớn nhất của hình người.

Lại muốn đi lên nữa, sẽ rất khó duy trì hình người hiện tại này.

“Được rồi, không nói chuyện này nữa, các địa phương mới tới chia ra hơn ba mươi hạng mục, trong đó phần lớn là ta đang

theo dõi, người phụ trách các bộ phận cấp bậc.” Tạch lên tiếng nói.

“Được.” Ngụy Hợp không có ý kiến.

Chỉ cần duy trì liên tục không ngừng tiếp xúc với tài liệu ô nhiễm, hẳn sẽ có thể không ngừng cắn nuốt ý chí của Tinh Uyên.

Hiện tại tốc độ tiến bộ của linh năng của hắn còn nhiều hơn trước gấp mười lần.

Hơn nữa sau khi các vị mẫu này cắn nuốt xong, phía dưới còn có một mẫu sợ hãi hơn đang chờ hắn.

Tuy rằng những sợ hãi trên chiến trường đưa tới các địa phương cũng có, thế nhưng tạm thời đều tiến hành việc cường hóa diệt vong, sau đó thì mới có thể tiếp xúc được.

Dù sao trong viện nghiên cứu, không ai có thể chống lại sợ máu thịt ăn mòn được.

Đó là tồn tại cường đại thuộc về cùng cấp độ thăng hoa giả.

Ngụy Hợp cùng Tuyên tách ra, hai người phân biệt tiến về các khu vực khác nhau của viện nghiên cứu, phân tích tiến độ khống chế và giám sát trưởng lão nghiên cứu viên nghiên cứu.

Sau khi phân tích và tìm ra nhược điểm, đây là một công tác cực kỳ phiền phức.

Công trình cần lượng lớn.

Võ đạo huyết nhục đạt đến bình cảnh, Ngụy Hợp cũng đang tìm kiếm điểm đột phá mới.

Sau khi tuần tra một vòng, hắn trở lại văn phòng của mình, ngồi đến trước máy tính hình chiếu, cẩn thận suy nghĩ.

“Hiện tại là chiến tranh, Bích Liên các nàng vì tránh bị trả thù, tạm thời lưu ở bên này thì tốt hơn.”

Trước đó là vì Long Lan gia động thủ quá tàn nhẫn, thiết kế xông vào nhà Ngụy Hợp. Ngụy Hợp phản kích kịch liệt một chút, cũng có thể được mọi người tiếp nhận.

Coi như là Thập xá người chết mất một đứa con trai, cũng coi như là ở trong phạm vi quy tắc.

Còn bây giờ, hai bên bình tĩnh trở lại, nếu một bên còn định động thủ, vậy có nghĩa là phá hư quy tắc.

Liệt biến là có vòng tròn, có vòng tròn, tự nhiên có quy tắc ngầm thừa nhận.

Tất cả mọi người đều là thay đổi, nếu mỗi ngày người giết thân nhân ta, ta sẽ giết hậu bối của người.

Kết quả cuối cùng, không thể nghi ngờ chính là đồng quy vu tận, toàn bộ chết hết.

Điều này không phù hợp với ý nguyện của tất cả những vết nứt.

Cho nên hiện tại, vô luận Ngụy Hợp hay là Long Lan gia tộc, đều không thể tùy ý động thủ.

Đặc biệt là bên Long Lan, trước đó chính bọn họ đã thiết kế động thủ quá đáng.

Mới làm ra nhiều chuyện như vậy.

Ngụy Hợp không có thủ đoạn tìm về đấu trường thì thôi, nhưng hiện tại Lôi Trạch Mạn Học phái ra chiến tuyến. Bọn họ không thể động thủ lần nữa dưới tình huống vạn chúng chú mục.

Hành động Ngụy Hợp hiện tại, chính là phòng ngừa vạn nhất.

Chờ qua một thời gian ngắn sau, chuyện trên người Bích Liên cùng Tạp Duyên triệt để xử lý xong, ổn định lại, sẽ không có nhiều phiền toái như vậy.

Tạp mao xác định đứng sau lưng chính là Ngụy Hợp, cũng sẽ không có ai đi tìm nàng gây sự nữa.

“Mặt khác, bình cảnh đối với võ đạo huyết nhục, bây giờ có hai phương pháp.”

Ngụy Hợp nhìn chăm chú vào hình chiếu trên tường, thất lá đại thụ màu bạc tỏa sáng rực rỡ, trong lòng suy tư cẩn thận.

“Một, thay đổi hình thể một chút, chiều cao điều chỉnh một chút, hình thể cường tráng hơn, nhưng như vậy chỉ trị ngọn chứ không trị gốc, chỉ có thể trì hoãn tạm thời.”

“Nhị...” Ngụy Hợp nhắm mắt lại, có chút chần chờ.

Thứ hai, đó là phân ra con cái. Để cho con trai tiếp tục không bị trở ngại mà tùy ý mạnh mẽ hơn.

Chỉ cần huyết nhục tích không bị hạn chế, hẳn có thể nhanh chóng trưởng thành cường độ linh lực tương ứng.

Nhân loại là có cực hạn.

Nhưng sinh vật Tinh Uyên thì không.

Cho nên đến cấp độ sợ người, mọi người nhất định phải dựa vào vũ khí mới có thể giết chết vô số quái vật Tinh Uyên.

Mà Chúa Tể ở tầng cao hơn, chỉ có rất ít vũ khí cấp chiến lược mạnh nhất trong nhân loại mới có thể làm tổn thương đến chúng.

“Nhưng như vậy cũng có phiền toái, tử thể to lớn, thể tích càng lớn thì cần tiêu hao càng nhiều, một ngày nào đó ta sẽ đạt đến trình độ không cách nào che giấu. Đến lúc đó...”

Ngụy Hợp không muốn bản thân biến thành một con quái vật.

“Như vậy, có tồn tại tầng cao hơn của Tụ Hợp Thể hay không? Dưới tình huống duy trì hình thể..., đạt được kết cấu cao tầng hơn...”

Ngụy Hợp suy nghĩ một chút, nhanh chóng tiến vào cuối cùng, đưa vào sợ người, chúa tể Tinh Uyên, chờ từ máu chột.

Rất nhanh, tư liệu về đám người sợ hãi được đưa ra.

“Sợ người: thể hiện sau khi ý chí hỗn loạn của sinh vật Tinh Uyên đã được thăng hoa, có trí tuệ tương đối, có thể là tộc đàn cao đẳng do Tinh Uyên thiết kế tiến hóa ra nhằm vào nhân loại.”

“Trong số mọi người, phân chia đẳng cấp sâm nghiêm. Trong đó từ dưới lên trên, có thể chia nhỏ: đỏ tươi, đỏ thẫm, Hắc Viêm, quân chủ.”

“Thông thường xuất hiện là sợ người cấp độ đỏ tươi, tương ứng với người có linh lực nhân loại thăng hoa.

Mà cấp độ đỏ đậm kia lại sợ người, đối ứng với cấp bậc Bất Hủ giả.

Cấp độ Hắc Viêm, vượt qua cực hạn của nhân loại, không đối ứng. Vũ khí cấp Thiên Thể có thể tiêu diệt.

Cấp độ quân chủ vượt xa cực hạn của nhân loại, không đối ứng. Từng dùng vũ khí chiến lược cấp chiến lược đánh chết một vị, những vũ khí còn lại không có hiệu quả.”

“...” Ngụy Hợp xem qua tư liệu, cơ hồ kích cỡ cơ thể cũng không phải quá lớn.

Rất hiển nhiên, Tinh Uyên nắm giữ bí mật thực lực không tăng lên là có thể đề cao thực lực và tiến hóa.

“Xem ra sau này nghiên cứu trọng tâm, phải chuyển dời đến sợ người rồi...”

Trước kia tư liệu hắn có được, là quái vật Tinh Uyên đều không có trí khôn, đều là thần trí hỗn loạn, nhưng lúc này xem ra, sợ người này, rõ ràng đã từ hỗn loạn tà ác, tiến hóa thành trật tự tà ác.

Có mục đích, có chuẩn bị trước mục tiêu tà ác cùng hủy diệt khủng bố, đây mới là phiên toái nhất.

Tiếp theo, Ngụy Hợp lại điều tra tư liệu về Chúa Tể.

Nhưng nhắc nhở hắn là quyền hạn của hắn không đủ, hắn cũng chỉ có thể từ bỏ.

Suy nghĩ một chút, hắn đứng dậy từ phòng đi ra, Ngụy Hợp trực tiếp đi tới phòng mới.

Viên tuần tra là hai vị chiến sĩ hệ thống Phong Bạo, nhìn thấy
Ngụy Hợp đến, cấp tốc chào hấn.

“Vất vả rồi.” Ngụy Hợp mỉm cười gật đầu, đưa mặt mã, vãn
tay, thông tin gen, chậm rãi đi vào cánh cửa kim loại đã mở.

Trong cửa, đập vào mắt là một mảnh ánh sáng xanh biếc, mỗi
bình chứa chất lỏng hình tròn lớn nhỏ không đều.

Từng cây cột trụ trong suốt chứa máu thịt cự thú đưa từ tiền
tuyến tới.

Trên không trung phía trước vật chứa, một hàng hình chiếu
hiện lên màn giới thiệu Minh bài.

Ngụy Hợp từ trong đó còn thấy được bản tiến hóa hoàn toàn
của Thiên Mục Cự Ma.

Nhưng bây giờ y đã không cần nữa.

Cánh cửa kim loại sau lưng tự động khép lại, Ngụy Hợp chậm
rãi từng bước một đi tới giữa đường.

Tất cả vật chứa tổng cộng chia làm ba loại.

Hệ thống vật chất, hệ thống năng lượng, không biết.

Ngụy Hợp chọn một phần cổ tay của cự ma đồng nguyên có
Túc Ma Cự Binh.

Hắn đứng trước vật chứa hình người, cẩn thận nhìn vào bên
trong.

Những ngày này, hấn đều là một mục nghiên cứu kết cấu
huyết nhục chân ma. Dưới trạng thái linh lực của Cao Linh,
hắn có thể nhìn thấy nhiều thứ hơn rất nhiều so với những
người còn lại.

Ngoại trừ dưới hình thái linh lực của Cao, thỉnh thoảng sẽ có
quyển trục cũ nát không ngừng hiển hiện lúc trước, tựa hồ
đang nhắc nhở hấn nên nhanh đi thử nghiệm.

Còn lại không có ảnh hưởng gì.

Dưới sự quan sát của Cao Linh, hấn cẩn thận ghi chép lại kết
cấu của cổ tay Ma Vương lần này.

Bởi vì vị trí của các vị trí của các vị trí khác nhau, kết cấu cũng bất đồng, cho nên Ngụy Hợp cần phải tổ hợp tất cả thông tin này lại, hình thành chỉnh thể.

Trong Tinh Uyên Thú Triều, chủng loại cự thú binh quá nhiều, hắn cần phải từ bên trong sàng lọc ra càng thích hợp với bản thân hơn, có thể cường hóa chính mình, chứ không phải loại hình thức xung đột với bản thân.

Mà Túc Ma chính là loại thích hợp nhất đối với hắn.

Bộ dáng như cũ, dùng vật điều khiển cách ly, lấy mẫu ra, tiến hành báo động, rời khỏi phòng ghi lại, tiến vào phòng thí nghiệm cơ mật.

Ngụy Hợp vẫn đang trên đường hành tẩu, bắt đầu dùng linh năng của mình chậm rãi tiếp xúc với mẫu địa.

Cao Linh quan sát một lúc, huyết nhục mẫu của Túc Chân Ma bỗng nhiên như trái tim nhảy lên, cả người tỏa ra ý chí Bất Tường Tinh Uyên đỏ hồng hỗn loạn.

Linh lực Ngụy Hợp tinh thuần tựa như sợi tơ màu lam, chỉ là sợi tơ này có hơi nhiều...

Hai người chậm rãi tiếp xúc.

Xoẹt một tiếng!

Linh năng của Ngụy Hợp giống như xúc tu bạch tuộc cực lớn, âm âm phóng tới bao trùm toàn bộ khu vực bị tử tử vong kia lại.

Ý chí còn sót lại của Tinh Uyên điên cuồng gào thét, giống như con nhím bị kinh hãi, cả người phóng thích độc tính ô nhiễm mãnh liệt.

Nhưng vô dụng.

Linh tuyến màu lam còn mang theo lực hút, trong khoảnh khắc, liền thôn phệ toàn bộ ý chí Tinh Uyên, thôn phệ không chừa một chút nào.

“Thật tốt a...” Ngụy Hợp cảm thụ được linh năng lớn mạnh thêm một chút, khẽ thở dài.

“Tốt là tốt, nhưng là số lượng ít một chút...”

Những mẫu mẫu mang này cho hẳn tăng trưởng linh năng, là cố định.

Dù sao chỉ có chút máu thịt còn sót lại như vậy, so sánh với bản thể hoàn chỉnh đương nhiên là kém xa tít tắp.

Ngẫm lại đám cự thú bình này, mỗi một con động một cái là thân thể mấy trăm mét.

Chỉ cần biết trong đó ẩn chứa ý chí lớn đến thế nào.

Ngụy Hợp không chút nghi ngờ, nếu như mình có thể hoàn toàn thôn phệ ý chí Tinh Uyên của toàn bộ cự thú bình, có lẽ linh năng của hắn có thể trong khoảng thời gian cực ngắn tăng lên đến cực hạn.

Dù sao cự thú bình hoàn toàn dựa vào lực lượng của chính mình để chiến đấu, dựa vào chính bản thân mình liền có thể cùng vũ khí Liệt Diễm dùng ra vẻ hữu hình.

Có thể tưởng tượng được bản thể cường hãn tới cỡ nào.

Đáng tiếc, có xin thông qua hay không.

“Đương nhiên, hiện tại ta trực tiếp nuốt cự thú bình nguyên vẹn, có lẽ hơi yếu một chút, nhưng vẫn phải ăn tàn phế một chút nữa...”

Ngụy Hợp mang theo mẫu, lúc đi đến phòng thí nghiệm, mẫu châu trong tay đã hoàn toàn khô héo, phân thành một vũng máu thịt vô nghĩa, không còn sự ô nhiễm lan tỏa nào nữa.

Tiện tay đem mẫu châu ném đi xử lý thông đạo, Ngụy Hợp lau tay, bắt đầu điều phối linh dược mình dùng tăng lên.

Dược tề, nuốt chứng ý chí của Tinh Uyên cùng với tự bản thân tu luyện, ba tầng chồng chất lên nhau thì mới có thể nâng cao tốc độ nhanh nhất của bản thân.

Điều phối tốt dược tề, rời khỏi phòng thí nghiệm, Ngụy Hợp cười thang máy, vẫn luôn chìm xuống.

Trong thang máy màu trắng bạc, thỉnh thoảng sẽ có mặt mã giải tỏa màn sáng đối ứng lầu.

Mỗi một tầng, đều cần tiến hành hạch đối với quyền hạn mật khẩu gen một lần.

Đứng trong thang máy, Ngụy Hợp nhẹ nhàng thở ra, nhắm mắt chờ đợi.

Ước chừng hơn mười giây sau.

Thang máy dừng lại, màn sáng trước mặt tắt, cửa màu bạc mở ra, lộ ra một thông đạo màu bạc dài sâu.

Ngụy Hợp thẳng tắp tiến về phía trước, tốc độ nhanh hơn.

Đây là khu vực bảo mật cao cấp không cho phép thiết bị giám sát. Mà mục đích hấn tới nơi này... chỉ có một.

Một cánh cửa kim loại nặng nề, không ngừng tách ra phía trước Ngụy Hợp.

Rốt cuộc, hấn lại lần nữa đi tới phòng cách ly mà trước đó hấn và Tân Nguyệt đã từng đi qua.

Những mảnh huyết nhục trôi nổi kia vẫn còn ở chỗ cũ, không hề di động.

Chú ý tới Ngụy Hợp đến, mặt ngoài chất lỏng màu đen hiện ra gương mặt lão nhân mà Cao Linh quan trắc.

“Ngươi lại tới...”

“Ừm, vài ngày không gặp, ngươi nhìn tựa hồ tinh thần tốt lên rất nhiều?” Ngụy Hợp gật đầu nói.

“Đúng vậy, may mà có ngươi giúp ta giảm bớt thống khổ...”

Ông lão mệt mỏi nói: “Lần này ngươi tới đây, còn muốn gì ở chỗ ta?”

“Nhận được cái gì? Không, ta chỉ đơn thuần là, đối với bản thân ngươi cảm thấy hứng thú.”

Ngụy Hợp chậm rãi đến gần.

Bình cảnh của võ đạo huyết nhục có khả năng đột phá từ trên thân thể con người.

Mà sợ nhân cách mấy người trước mắt này, rất có thể không chỉ là cấp bậc tiên hồng đơn giản.

Có thể được nghiêm mật trông giữ như vậy, lão nhân này ít nhất là đở thăm trở lên.

“Có phải ngươi cho rằng ta chỉ là một con quái vật sợ người hóa trang thôi không, chỗ tốt ta đưa cho ngươi lúc trước, chẳng qua là để ngươi tìm cơ hội thả ta ra ngoài?” Ông lão trầm giọng nói.

“Chẳng lẽ không phải sao?” Ngụy Hợp dừng bước.

“Đúng hay không phải, điều này cần tự ngươi phán đoán.” Ông lão thở dài một tiếng: “Ta không biết ngươi định làm gì, nhưng nhìn từ những ngày tiếp xúc này, bản tính ngươi không xấu. Ít nhất, ngươi vẫn cho rằng mình là cá nhân! Muốn làm người!”

“Ngươi muốn nói cái gì?” Ngụy Hợp nheo mắt lại.

“Ta muốn nói, ngươi đã từng nghe nói tới kỹ thuật nào chưa.” Thần sắc của ông lão trở nên phức tạp khó hiểu, “Kỹ thuật dung hợp suy nghĩ?”

“Ngươi nói là?” Trong mắt Ngụy Hợp lóe lên một tia chân động.

Hắn không chỉ nghe nói tới kỹ thuật này, hơn nữa...

“Xem ra ngươi cũng biết. Đây là loài người. cảm dỗ của ác ma, cảm dỗ vĩnh sinh, có bao nhiêu người ngăn cản được trước khi chết?” Ông lão thở dài nói.

“Chẳng lẽ... Ngươi thật sự là...” Ngụy Hợp bỗng nhiên có chút dao động.

“Ta không cần phải lừa ngươi.” Ông lão thở dài: “Thật ra tới bây giờ, ta cũng không nghĩ tới mình có thể được thả ra. Bởi vì ta... sắp chết rồi.”

Ngụy Hợp hí mắt nhìn chăm chăm hắn.

Hắn thật sự có chút hoài nghi, nếu như đối phương thật sự là sợ người, như vậy trước đó người ta cho hắn những kỹ thuật kia, lại là từ nơi nào có được?

Nếu như sợ người cũng có năng lực nghiên cứu tương ứng, vậy người trước mắt này, rốt cuộc có mục đích gì?

“Hơn nữa ta là ai cũng không quan trọng.” Ông lão lắc đầu: “Quan trọng là ngươi muốn làm gì?”

Hắn nhìn thật sâu Ngụy Hợp.

“Là người, hay là cái gì khác?”

“Xem ra ngươi phát giác?” Ngụy Hợp không chút động dung, hắn một mực thôn phệ ý chí Tinh Uyên của đối phương, loại chuyện này nếu là nhân loại, có lẽ không cách nào phát hiện, nhưng đối phương chính là bản thể bị thôn phệ, tự nhiên rất rõ ràng.

“Ta cũng từng giống ngươi, muốn đi theo con đường này. Đương nhiên không thể hiểu rõ phương hướng này.” Ông lão nói: “Hiện tại ngươi cũng vậy. Ta không biết ngươi dựa vào cái gì, đạt được năng lực dung hợp ý chí Tinh Uyên. Nhưng ngươi phải nhớ kỹ. Cái gọi là ý chí Tinh Uyên mà ngươi dung hợp, chỉ là ý chí cấp thấp ở tầng dưới chót.

Hơn nữa... Ngươi thật sự cho rằng, là mình đang thôn phệ ý chí của Tinh Uyên sao? Mà không phải ý chí của Tinh Uyên chủ động dung hợp vào linh năng của ngươi sao?”

Hắn đột nhiên nói một câu đầy ẩn ý.

Trong lòng Ngụy Hợp chấn động.

Trước mắt hấn bỗng nhiên run lên, ký ức giống như tuyết lở từ trong đầu tuôn trào ra.

Từ sau lần đầu tiên thôn phệ ý chí của Tinh Uyên, đến sau đó, mỗi một lần cảnh tượng, hấn đều đảo mắt nhìn lại.

Khác với lúc trước chính là, trong trí nhớ lần này, ý chí Tinh Uyên bị hấn thôn phệ, căn bản không tức giận bất luận cái gì, ngược lại là chủ động cấp tốc tới gần hấn, dung hợp.

Hoàn toàn không có Ngụy Hợp lúc trước cảm giác được phần nộ cùng chống cự. Ngược lại mang theo một loại mê hoặc không thể chờ đợi được.

Phốc!

Trong lỗ mũi hấn bỗng nhiên chảy ra từng tia máu.

Ngụy Hợp lui về sau mấy bước, lắc đầu, tay dính máu tươi.

“Trí nhớ của ta... Bị sửa đổi?!”

“Không...ngươi chỉ bị tê liệt thôi...” Ông lão thở dài nói.

“Tinh Uyên cùng nhân loại chúng ta đối kháng vô số năm, nếu như thật sự dễ đối phó như vậy thì tốt rồi. Trước khi đế quốc được xây dựng, toàn bộ mọi người đều đã có nghiên cứu đối với hấn.

Cho dù cả người chỉ là chủng tộc dân bản xứ của mảnh hệ hăng này, nhưng bọn họ có văn minh và thiên phú tương đối độc đáo. Ở phương diện đối kháng Tinh Uyên có nội tình tương đối mạnh.” Hấn giải thích nói.

“Có ý tứ...” Ngụy Hợp không hoảng loạn. Vô luận ý chí Tinh Uyên dụ dỗ hấn hay không, hấn dung hợp dùng để cường hóa bản thân đều là hấn tự nguyện.

“Như vậy vấn đề đến, rốt cuộc ngươi là ai?” Hấn ngưng thần nhìn chằm chằm mời lão nhân tiệt.

Lúc đầu hấn cho rằng tên nhóc này chỉ là một khuôn mẫu đáng sợ.

Về sau, hấn cảm thấy tên gia hỏa này là một kẻ sợ người không đơn giản.

Mà bây giờ, hẳn đối với lão đầu lại có sự suy đoán mới.

Dựa theo tư liệu và ghi chép của người sợ hãi này, mục đích của lão già trước mắt không rõ, cũng không phù hợp với đặc thù nhất quán của sinh vật Tinh Uyên.

“Người... muốn ta thả người đi?” Ngụy Hợp tiếp tục nói.

“Không... Ta nói rồi, người không cần làm gì vì ta.” Ông lão lắc đầu, “Ta vốn đã sắp chết, sinh mệnh của cơ thể này đã đi đến cuối đường. Nhưng ta chết không có nghĩa là ta sẽ biến mất.”

“Có ý tứ gì?” Ngụy Hợp sừng sốt.

“Thật ra, thứ mà ta đợi ở đây không phải là người. Nhưng mà... bây giờ cũng không sao cả.

Cẩn thận Trác Thiên, năm đó hẳn hãm hại ta. Trong thời khắc thí nghiệm máu chốt, cắt ngang quá nhiều ta, khiến ta không thể không dùng năng lực đặc thù, dung hợp máu thịt con người...”

“Ngoài ra... không lâu trước đây đã có người tìm được ta, muốn ta chuyển một câu nói với người.” Ông lão tiếp tục nói.

“Có người tìm được người sao? Người nào?” Ngụy Hợp khẽ giật mình, gia hỏa này một mực bị giam giữ ở tầng dưới cùng tầng phòng hộ của viện nghiên cứu, kể cả là nút biến không có quyền hạn và mật khẩu chìa khoá, cũng không vào được.

Ai có thể tìm được hẳn trong hoàn cảnh này?

“Một đám người cực kỳ thần bí, bọn họ đã tiếp nhận ta... Để cho ta thoát khỏi gông cùm xiềng xích cấm cửa này.” Trên mặt lão nhân toát ra một tia thỏa mãn khác thường.

“Bọn hẳn là ai? Nơi này không được ta cho phép, người không thể ra ngoài được.” Ngụy Hợp cau mày nói.

“Bọn hẳn... là người truyền kỳ.”

Khuôn mặt lão nhân đen kịt, hai mắt sáng ngời như sao.

“Gặp lại... phải cẩn thận, cảnh giác với lời nói dối của Tinh Uyên! Cẩn thận...”

Phù!

Toàn bộ thân thể lão nhân bùng lên ngọn lửa màu bạc sáng ngời.

Ánh lửa kia đảo mắt đã thiêu rụi thân thể đen nhánh của hắn, hóa thành một đám bột phấn màu trắng, tùy theo gió rơi xuống.

Không để lại chút nào, thân thể mẫu hàng của lão nhân dường như đã tiêu hao hết tất cả, chỉ còn lưu lại một chút bột phấn mà thôi.

Ngụy Hợp đứng nguyên tại chỗ, từ đầu đến cuối, hắn vẫn một mực bảo trì cảnh giác, tưởng đối phó là âm mưu do sợ người khác thiết lập.

Mãi tới cuối cùng...

Lão nhân này lại thật sự chết rồi?

Tự cháy?

Hắn nhanh chóng mở ra các loại dụng cụ ở phòng cách ly, kiểm tra đo lường mấy lần.

Kết quả, đều là các mẫu mẫu đã hoàn toàn mất đi hoạt tính.

Không có ý chí của Tinh Uyên còn sót lại, cũng không có bất cứ huyết nhục sống nào, vền vền chỉ là một đồng vật vô cơ bị đốt trụi.

Đứng trong phòng cách ly, trong lòng Ngụy Hợp có loại cảm giác trống rỗng khó hiểu.

Còn có nghi hoặc không dám tin.

“Truyền kỳ giả?” Đây là lần đầu tiên hắn nghe nói tới cái tên này.

Đối phương đón lão già này đi, còn tiếp nhận hắn, sau đó.... rồi, đây là tiếp nhận? Tự cháy chính là tiếp nhận ư?

Rời khỏi phòng cách ly, Ngụy Hợp lập đi lập lại xác nhận chính mình không ở trong trạng thái ảo giác, thật sự dùng thiết bị kiểm tra đo lường rất nhiều lần, lão nhân kia xác thực tự cháy biến mất.

Loại tình huống quỷ dị này làm cho trong lòng hắn không thoải mái chút nào.

Nhanh chóng rời khỏi tầng dưới cùng, Ngụy Hợp trở lại phòng nghiên cứu của mình, mở văn phòng của mình ra, truyền vào ba chữ truyền kỳ.

Rất nhanh, một loạt tin tức được quét ra.

Phía trước một số tin tức có quyền hạn cao tiêu ký mới có thể xem xét nhắc nhở.

“Trong lịch sử nhân loại và sử thi, thường xuyên có bóng dáng của các truyền kỳ giả. Bọn họ tự xưng là tinh linh, tự xưng tiên tri, hiền giả, lấy đủ loại phương thức xuất hiện trước mặt một số người chỉ định, bồi dưỡng bọn họ, chỉ dẫn bọn họ trưởng thành.

Trải qua nghiên cứu phát hiện, truyền thuyết giả không có thực thể, bọn họ rất có khả năng là lấy **!” Đằng sau là một đồng loạn xạ, căn bản không thấy rõ ý tứ gì.

Không thể ghi chép?

Ngụy Hợp tâm thần tập trung cao độ.

Hắn nhanh chóng ấn mở tư liệu khác, nhưng không có một cái nào có thể hiện hoàn toàn.

Tất cả tư liệu, đều ở bộ phận máu chót, biến thành lộn xộn.

Đây là lần đầu tiên hắn gặp phải loại tình huống quỷ dị này.

Suy nghĩ một chút, Ngụy Hợp trực tiếp ấn mở thông tin trong gổ.

Sau một hồi chờ đợi, bên kia bắt đầu kết nối.

“Ngụy Hợp? Có chuyện gì?” Trong mật thất tựa hồ còn đang ngủ, thanh âm buồn ngủ mông lung.

“Mật lý, phiền toái hỏi một chuyện, người biết truyền kỳ giả không?” Ngụy Hợp trực tiếp hỏi.

“Người truyền kỳ... Đã từng nghe nói qua. Sao, người nhìn thấy tư liệu từ đâu?” Trong mật thất kinh ngạc hỏi.

“Có thể nói chuyện không? Ta muốn biết một chút.” Ngụy Hợp trầm giọng nói.

*

*

*

“Ừm... Người truyền kỳ là một đám gia hỏa rất thần bí, tất cả tin tức của bọn họ cũng không thể lưu lại trong ghi chép. Xác thực mà nói, đây là một đám thân thể thần bí lấy phương thức tin tức tồn tại.”

“Bọn chúng không có thân thể, lúc nào cũng có thể xuất hiện ở bất cứ nơi nào, có thể là một quyển sổ, có thể là một khối số liệu được ghi trong thẻ, cũng có thể là ký ức của một sinh vật. Ta cũng chỉ nghe nói qua về tư liệu của bọn chúng.

Đám người này, rất thần bí, thậm chí có người phát minh cho rằng bọn họ căn bản không tồn tại, chỉ là ảo giác của nhân loại.

Có điều, bọn họ chưa từng lộ diện thực tế, ta nghe đạo sư học phái nhắc tới, người truyền kỳ là một hình thức đặc thù, bọn họ không thể can thiệp vào bất kỳ hiện thực nào, chỉ có thể dùng phương thức dẫn đường, ảnh hưởng tới hiện thực.

Người có thể coi như bọn họ không tồn tại, trên thực tế, đám người này tựa hồ nắm giữ rất nhiều tri thức và tin tức thần bí, vô cùng bí ẩn, khó có thể tiếp xúc.”

“Sinh mệnh tồn tại theo phương thức thông tin thuần túy?”

Ngụy Hợp chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có hình thức như vậy.

“Đúng vậy, bất quá truyền thuyết giả sử đã được gọi là truyền kỳ giả, là bởi vì bọn họ cho rằng chỉ xuất hiện ở trước mặt người có khả năng ảnh hưởng gọn sóng thật lớn. Loại tồn tại trong truyền thuyết này, không có quan hệ gì với chúng ta là được.” Trong mật thất thở dài.

“Kỳ thật sau này người đi ra ngoài nhiều một chút, liền biết, vũ trụ này quá lớn quá lớn, các loại cảnh sắc, các loại phương thức tồn tại, thiên kỳ bách quái... Mà chúng ta cộng lại, chỉ là

trong lãnh thổ đế quốc, hạt cát nhỏ đến không thể nhỏ hơn nữa...”

Liên lạc xong, Ngụy Hợp ngồi lên ghế ở văn phòng, nhìn màn sáng biểu hiện rối loạn, lâm vào trầm tư.

Cách bỏ đoàn mấy vạn quang năm.

Ba đại đế quốc giao giới, quốc tế đều xây dựng, những chòm sao của nhân loại.

Đây là một ngôi sao chiến tranh do tam đại đế quốc cùng nhau liên hợp xây dựng để đối kháng Tinh Uyên, hoàn toàn do người tạo ra.

Sau khi kế hoạch Long Cơ được thành lập.

Ba đại đế quốc phân biệt chọn ra lượng lớn người tư cách, tiến vào nơi này huấn luyện, sàng lọc, lấy ra người điều khiển Long Cơ phi hành ưu tú nhất, mạnh nhất trong đó.

Long Cơ là hy vọng đối kháng Tinh Uyên của nhân loại, cũng là kiệt tác cuối cùng của nhân loại sở hữu khoa học kỹ thuật ngưng tụ, cho nên chọn ra người chọn, nhất định phải ở năng lực, phẩm cách, bối cảnh, các phương diện đều đạt tới hoàn thiện nhất, mới có thể trở thành người lái xe.

Bên trong tinh cầu quần tinh, trong cơ cấu huấn luyện long cơ khổng lồ tương tự địa cung.

Từng nhóm người có tư cách không ngừng khảo sát và đào thải, vào lúc này, cuối cùng cũng nghênh đón đợt khảo hạch cuối cùng.

Trong huấn luyện tràng màu trắng đầy vô số khí giới khổng lồ.

Ba bóng người mạnh mẽ, thở hồng hộc, toàn thân mồ hôi đầm đìa ngã trên mặt đất.

Ba người đều đã bị ép khô một phần thể năng cùng linh năng cuối cùng.

Trong ba người, hai nam tử, theo thứ tự là Hạ Bình, Kim Đức. Còn lại một nữ tử tên là Tạp Tu Mân.

Ba người đến từ tam đại đế quốc, đồng thời cũng là ba người có biểu hiện xuất sắc nhất trong lần huấn luyện này.

“Khảo hạch sau cùng sắp đến rồi...” Hạ binh mở to hai mắt, không chế bản thân không cho ý thức ngủ.

“Này, Kim Đức, tiểu tử ngươi cũng đừng bóc xích, còn nhớ chúng ta đã hẹn gì không?”

“Cái gì? Ta quên rồi.” Kim Đức tướng mạo tuấn mỹ, xuất thân từ gia tộc đại quý tộc Nặc Tát Tát Dĩ. Khác với loại tiểu tử giãy giụa từ trong vũng lầy lội ra này.

Hắn có mái tóc ngắn màu trắng phiêu dật, hai mắt là màu trắng bạc sáng lạn tinh khiết.

Từ nhỏ đã được bồi dưỡng ra khí chất quý tộc, cùng năng lực thân phận cao cao tại thượng, khiến hắn trời sinh đã có cảm giác lạnh lẽo và hờ hững, từ ngoài ngàn dặm.

Nếu nói hạ binh là chó săn trong bùn, hắn chính là quý công tử nhanh nhẹn tao nhã.

Bốp!

Hạ binh hung hăng vỗ lên ót của Kim Đức một cái.

“Ngươi vừa nói cái gì? Đã quên?!?” Hạ binh căng lên cơ bắp cường tráng, khoe miệng nhe răng cười nhìn chằm chằm tiểu lão đệ bên người.

“Cho ngươi cơ hội tổ chức ngôn ngữ.”

“... Ta sai rồi, thật xin lỗi.” Kim Đức nhanh chóng cúi đầu chịu thua, không phải xương mềm, mà cho dù quý công tử cũng không thể chịu thiệt trước mắt.

Hắn không phải chưa từng phản kháng, nhưng thật đáng tiếc, bất luận là linh năng hay là chiến đấu, hay là xạ kích, hay là chiến lược...

Mặc dù hắn đã rất mạnh, nhưng vẫn không đánh lại Hạ Binh.

“Lão nhị nên có bộ dạng của lão nhị.” Hạ binh hài lòng vỗ vỗ mặt hắn.

Kim Đức: “...”

“Hai người các người đủ rồi đấy... sắp khảo hạch cuối cùng rồi mà còn thờ ơ như vậy.” Tạ Tu Mâu bất đắc dĩ nói.

*

*

*

Làm người có thể ở trong vô số người trở hết tài năng, tổng hợp phân chia tới tinh anh đứng thứ ba.

Tạp Tuận là xuất thân từ gia tộc quân nhân điển hình, anh khí, phải mạnh, ý chí kiên định, tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh, thực hiện lực siêu cường, đây đều là ưu điểm của nàng.

Mà những ưu điểm này lại thêm một người xinh đẹp, thân hình tốt, đó chính là quang sáng vô cùng chói mắt.

Trên thực tế, thời đại bây giờ, cấp độ như ba người này, dung mạo và tư thái đều không kém. Dù sao tùy ý điều chỉnh một chút cũng có thể đạt tới mục tiêu.

“Chúng ta hẹn nhau, phải trở thành anh hùng của con người!”

Tạp Tu tập nghiêm túc mà kiên định nói.

“Chúng ta là tinh anh từ trong hàng tỷ con người tuyển chọn ra, chúng ta là tinh nhuệ đứng trên vô số đồng bào nhân loại!

Chúng ta đại biểu cho tương lai của nhân loại! Cho nên!
Chúng ta nhất định có thể trở thành anh hùng!”

“Đúng vậy, chúng ta không phải vì chuyện này hay sao?” Hạ binh cười nói. “Xử trừ bóng tối, gột rửa Tinh Uyên!”

“Quét sạch bóng tối! gột rửa Tinh Uyên!!” Tạp Tu Mâu nắm chặt hai tay cùng hắn.

Hai người cùng nhìn về phía Kim Đức.

Nàng ta dừng một chút, cũng vươn tay phải ra, nắm chặt lấy mu bàn tay của hai người.

“Vì kỳ vọng của gia tộc.” Kim Đức thâm nhủ trong lòng.

“Vì lý tưởng!” Hạ binh nghĩ thâm trong lòng.

“Vì nguyện vọng của phụ thân!” Tạp Tu Loan trong lòng thì thào.

“Cố lên!!” Ba người đồng thanh hô lên.

“Tinh Uyên.... Ảo giác?”

Đêm khuya vắng người, Ngụy Hợp bỗng nhiên mở hai mắt ra, nhìn chăm chú lên trần nhà có vẽ hoa văn thủy tiên màu bạc.

Bích Liên nằm ở bên cạnh hắn, ngủ rất quen.

Cho dù là người có linh năng, cho dù là cấp độ quang chiếu, để duy trì giấc ngủ bình thường mỗi ngày, cũng là một thói quen.

Nhẹ nhàng vén chăn lên, Ngụy Hợp xuống giường, quay đầu lại đắp lên Bích Liên, sau đó lặng lẽ rời khỏi phòng ngủ.

Hôm nay, tên mẫu tự dấy lên tử vong kia đã khiến trong lòng hắn có chút nghi hoặc về trạng thái của bản thân lúc này.

Tất cả thật sự đều nằm trong lòng bàn tay hắn sao?

Chẳng lẽ trong đó thật sự không có ảo giác do ý chí của Tinh Uyên dẫn dắt sao?

Rốt cuộc là hắn đang lợi dụng ý chí trưởng thành của Tinh Uyên, hay là ý chí của Tinh Uyên đang lợi dụng hắn ẩn núp?

Đứng ở trước cửa sổ phòng khách, Ngụy Hợp ngắm nhìn thành thị đằng xa thêm ánh sáng như ban ngày.

Trong lúc nhất thời rơi vào suy tư.

“Xem ra, ta cần phải hoàn toàn chinh phục lại con đường sau này một chút... Ở trên phương diện nhắm vào ảo giác, nhắm vào ký ức bảo vệ, phải bỏ công sức lớn.

Giả như ta thật sự lâm vào ảo giác, như vậy ta nhiều nhất là điểm có khả năng phá cục, hắn là Phá Cảnh Châu!”

Ngụy Hợp đã hạ quyết tâm.

Hắn nghiên cứu mấy trăm năm, bằg bạc cỡ nào, đã có mục tiêu thì lập tức nghĩ tới vô số điểm máu chót.

Mà trong đó, ảo giác có thể chống lại ý chí của Tinh Uyên có thể sinh ra, cũng có nhiều loại biện pháp.

Trong đầu Ngụy Hợp không ngừng chỉnh lý, điều hòa, sửa chữa.

Rất nhanh, hắn đã học xong toàn bộ sở học của bản thân.

Võ đạo cũng được, linh năng cũng được, nghiên cứu cũng tốt, trộn lẫn tất cả lại với nhau.

Rất nhanh, tất cả mọi thứ lấy Phá Cảnh Châu làm hạch tâm, một con đường tăng cường rõ rệt được sửa sang lại.

“Cường độ thân thể so với Chiếu Tinh Uyên, linh có thể so sánh với hệ thống nhân loại và hệ thống võ đạo, lấy Phá Cảnh Châu làm cơ sở suy diễn.”

Trước đó Ngụy Hợp đã có ý nghĩ chỉnh lý lại, chẳng qua là cho tới nay không tích lũy đủ.

Mà sau khi đi vào Không Tinh nghiên cứu viện, hắn đã tìm được tư liệu về phương diện con người, hơn nữa bởi vì chiến tranh bộc phát, đã thu được số liệu nghiên cứu của rất nhiều sinh vật Tinh Uyên cùng huyết nhục mẫu.

Mà những thứ này đều đặt nền móng vững chắc cho hắn.

Hiện tại, Ngụy Hợp chỉ thiếu một cái thời cơ.

Mà sợ người già tự cháy, thúc đẩy hắn sinh ra cảm giác nguy cơ mãnh liệt, do đó bù đắp lại thời cơ cuối cùng này.

“Bắt đầu từ hệ thống võ đạo, sau Tông sư là Đại Tông Sư, sau đó là những vết nứt linh lực, sau đó sẽ tiếp nhận mức độ sợ người, mục tiêu cuối cùng là tạm được làm quân chủ.”

Rất nhanh, một bộ công pháp lộ tuyến rõ ràng hoàn chỉnh được Ngụy Hợp xây dựng ra.

Từ vị võ sư ban đầu đến vị quân chủ cuối cùng.

Hệ thống này mặc dù chỉ là cấu trúc, nhưng phá cảnh châu cần phân chia cấp độ một cái khung.

Ba loại hệ thống võ đạo, linh năng, Tinh Uyên hỗn tạp cùng một chỗ, tạo thành công pháp hoàn toàn mới mà lúc này Ngụy

Hợp tổ hợp lại.

Mà nội dung bỏ vào trong đó bao gồm Ngũ Hợp từ đầu đến cuối sử học lúc này.

Như võ đạo chân huyết, như tam tâm quyết, như ngũ chuyển long tức, như linh pháp tinh hải, thủy tinh tím chiếu rọi pháp môn, võ đạo huyết nhục, vân vân.

Hết thảy đều được hẩn dung nhập vào trong đó, hòa làm một thể, dùng để hoàn thiện từng cấp bậc một.

Đây là công pháp điển chỉ thuộc về Ngũ Hợp một mình, bởi vì không có Phá Cảnh Châu của gã, đổi lại là người khác tuyệt đối không có khả năng luyện thành.

Chỉ là Tam Tâm quyết bên trong, loại xác suất tấn cấp nhỏ tới khó có thể hình dung kia cũng đủ khiến cho vô số người chết tại cửa ải.

Càng đừng nói đến các cửa ải còn lại.

Nhưng Ngũ Hợp chinh hợp cái này, cũng không phải là vì truyền bá ra ngoài, mà chỉ là vì tiện đột phá Phá Cảnh Châu.

Đến bây giờ hẳn đã hiểu một chút nguyên lý hiệu quả của Phá Cảnh châu.

Năng lực này cần có một quy tắc trước.

Cái quy tắc này, chính là khung cảnh công pháp.

Cho nên việc Ngũ Hợp bây giờ làm, chính là tự mình tạo ra một cái khuôn pháp hoàn chỉnh công pháp.

Từng phần tư liệu và liên quan tới quái vật Tinh Uyên không ngừng thoáng hiện trong đầu hẳn.

Từ những vết nứt ở dưới vị trí hiện tại của hẳn, về sau tầng tiếp theo sẽ trở thành cường độ huyết nhục đối ứng với quái vật Tinh Uyên.

Sau đó là thượng vị Liệt Tật gia đối ứng với quái vật Tinh Uyên.

Sau đó người tiếp nhận thăng hoa, cường độ huyết nhục cấp độ đỏ tươi tăng lên.

Ngụy Hợp nhanh chóng mở ra tư liệu cá nhân cuối cùng, một hơi mua tư liệu tiếp theo của Tinh Hải Linh Pháp, sau đó lại mua hơn mười loại Linh thuật khác nhau đối kháng với ảo giác.

Một lượng lớn tin tức lập loè trong mắt hắn.

Sau khi tiến vào trạng thái liệt biến, tốc độ tính toán tư duy của hắn vượt xa tưởng tượng của người thường.

Tuy rằng không có nuôi dưỡng cơ thể, không cách nào tiến vào loại trạng thái này trong thời gian dài, nhưng Ngụy Hợp thì khác, loại tiêu hao nhỏ này, thân thể cường đại của hắn đủ để duy trì hắn thật lâu.

“Nhất định mỗi một tầng phải tương ứng biên ra công pháp cụ thể, mới có thể tối đa hóa phát huy tác dụng phá cảnh châu.”

Ngụy Hợp nhanh chóng chỉnh đốn lại tư liệu về linh năng.

Có linh năng mới có thể xem là một bộ phận tinh thần tu luyện của võ đạo, mô phỏng võ đạo máu thịt đối với quái vật Tinh Uyên, có thể coi là một bộ phận rèn luyện thân thể.

Về phần mục tiêu mỗi tầng công pháp, có thể dùng kết cấu sinh vật tinh uyên cấp độ tương ứng, cùng cấp độ linh năng để thay thế.

Về phần thân thể và linh lực có thể dung hợp chung được hay không thì không quan trọng.

Dù sao chỉ cần có một chút tỷ lệ thành công, Phá Cảnh Châu đều sẽ giúp hắn cưỡng ép hoàn thiện thông qua.

Đến lúc đó lại phản ngược lại, ghi chép trạng thái phá cảnh châu hoàn thiện, hoàn thiện bộ công pháp kia.

Ngụy Hợp nhanh chóng xem qua cường độ của cự thú binh và tư liệu cấp đồ tươi, là mục tiêu tiếp theo của mình.

Rất nhanh, một bộ công pháp nguyên điển hoàn chỉnh trước nay chưa từng có, liền tại Ngụy Hợp trong đầu, dần dần thành hình.

“Vân Hải điển trước đó, đã không thích hợp dùng rồi.”

Ngụy Hợp thở phào nhẹ nhõm, nhìn ra ngoài cửa sổ sắc trời đã dần dần thành màu trắng bạc.

Sau khi hấn tiến vào trạng thái ánh sáng, chính lý rõ ràng cũng bỏ ra hơn nửa đêm mới hoàn thành.

“Bây giờ bộ điện này đã dung hợp hết thủy tinh túy của ta, vậy gọi là tiến hóa bản điện đi...”

Một bộ nguyên điện lấy quái vật Tinh Uyên làm mục tiêu để tiến hóa, linh năng có thể phụ đạo cho sự cường đại của nó.

Hai mắt Ngụy Hợp nhắm lại, trong nháy mắt khi hấn hình thành bộ tiến hóa bản điện này.

Hấn bừng tỉnh cảm giác, cảnh giới võ đạo trước đây của mình dường như lại buông lỏng.

Hóa Nguyên Điện.

Chia làm: giai đoạn Võ sư, giai đoạn Chân Nhân, giai đoạn Tông sư, Tinh Uyên.

Ngụy Hợp kết hợp linh pháp với võ đạo, ngay từ đầu đã dung nhập vào trong đó, cùng nhau tu hành.

Vô số công pháp, vô số tin tức, tin tức tư liệu nhanh chóng được đập lên, chiết xuất, hỗn hợp, thành hình.

Ngắn ngủi mười mấy phút.

Linh năng trong cơ thể Ngụy Hợp và võ đạo huyết nhục đã từ đầu đến cuối, một lần nữa tu hành, đi hết con đường này đến lần khác.

Như vậy cũng làm cho chỗ trước kia hấn không được viên mãn đầy đủ, một lần nữa hoàn thiện lại.

Quá trình hoàn thiện hệ thống thân thể cũng là một quá trình thiếu sót.

Ngụy Hợp đứng trước cửa sổ mặt đất, theo hấn ta trọng tu bản thân càng ngày càng hoàn thiện.

Linh năng, ý chí trong cơ thể hấn, cùng huyết nhục, Cao Linh năng, lực hút, vận vận, tất cả lực lượng, cũng bắt đầu chậm rãi kết hợp làm một thể.

Linh năng màu lam, ý chí vô hình, linh năng thâm lam cao quý, lực hút vô hình, tất cả cảnh giới võ đạo.

Tất cả đều dung hợp theo hệ thống, ngưng tụ thành một loại lực lượng màu tím đậm đặc thù.

Lực lượng này dung hợp hoàn mỹ với thân thể Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp bỗng nhiên cảm giác được, toàn thân tuôn ra từng luồng cảm giác thoải mái trước nay chưa từng có.

Hắn bỗng nhiên hiểu ra, từ giờ khắc này, ý chí hỗn loạn do huyết nhục võ đạo của hắn không ngừng sản sinh ra sẽ hoàn toàn biến mất.

Điều này có nghĩa là, hắn không cần lo lắng chuyện thân thể xuất hiện mầm họa.

Hơn nữa, sau khi dung hợp tất cả lực lượng, hình thành lực lượng thân bí màu tím đậm, Ngụy Hợp rõ ràng cảm giác loại lực lượng này, so với linh năng bị liệt biến, cấp độ còn cao hơn.

Nó có tính năng linh hoạt, cũng có công năng quan sát cao linh lực, càng có lực hút vật chất cường đại ảnh hưởng.

“Lấy kết cấu của sinh vật Tinh Uyên, Cao Linh quan sát được làm mục tiêu công pháp, dùng tiến độ mô phỏng máu thịt của linh pháp Tinh Hải, làm tiến độ công pháp.

Dùng máu thịt của sinh vật Tinh Uyên tương ứng làm vật dẫn.

Cuối cùng hai người đều đạt tới độ cao thích hợp, dùng Phá Cảnh Châu mạnh mẽ đột phá. Đây chính là tiến hóa nguyên điển!”

Trong lòng Ngụy Hợp sáng tỏ thông suốt.

Hắn mở ra nghi thức kiểm tra linh lực cuối cùng của cá nhân.

Xoẹt một tiếng, số liệu linh lực tăng vọt khiến trong lòng hắn sinh ra cảm giác kinh hỉ ngoài ý muốn.

Tổng lượng linh lực của hắn từ năm mươi mấy linh nhĩ trước đó, đến bây giờ, một đường tăng vọt điên cuồng.

Lục Linh Nhĩ.

Tám mươi Linh Nhĩ.

Trăm Linh Nhĩ.

Một ngàn Linh Nhĩ.

Một ngàn năm mươi Linh Nhĩ.

Mãi cho đến 187 Linh Nhĩ, số liệu mới chậm lại.

Năng lượng màu tím không lờ không ngừng như nước chảy, chậm rãi chảy xuôi trong cơ thể Ngụy Hợp.

Trong chốc lát nó biến thành linh lực, một hồi hóa thành lực hút, lại rất nhanh chuyển hóa thành cao linh năng.

“Luồng sức mạnh này có thể chuyển hóa thành nhiều loại hình thái, dứt khoát gọi nó, sáng tạo trụ cột.”

Ngụy Hợp mở hai tay ra, cảm giác thể xác và tinh thần hợp nhất, toàn thân lộ ra viên mãn không sút mẻ.

Một chuyển chỉnh lý này, hẳn không chỉ dung hợp sở học hỗn tạp của bản thân làm một thể.

Còn mượn cơ hội để bù đắp những thiếu hụt của bản thân, đồng thời xác định rõ mục tiêu và con đường của tương lai.

Đồng thời còn ngoài ý muốn bởi vì thể xác tâm hợp nhất, mở ra ý chí lưu lại.

Hơn nữa có thể tự do không chế nó, chuyển hóa tự do giữa ý chí và linh năng.

Đây cũng là nguyên nhân mấu chốt của việc Ngụy Hợp Linh có thể tăng vọt.

Không cần pháp quyết thủy tinh màu tím chiếu rọi, hẳn liền sớm giải phóng toàn bộ ý chí của mình, biến nó thành linh năng có thể lợi dụng.

tháng Mười.

Đàm Lầy cộng thêm dưới sự dẫn dắt của Huyền Lỗ Đan, liên tiếp đánh tan thú triều Tinh Uyên tập kích mấy lần, ngăn cản thú triều, thành công đẩy nó về hướng khác.

Chiến tranh mười hai tháng, Tinh Uyên Thú triều kết thúc.

Loan Châu tinh hệ một lần nữa khôi phục bình tĩnh, các thế lực lớn bắt đầu tính toán và tổn thất do chiến tranh mang tới lần này.

Mà Ngụy Hợp, sau khi hoàn thiện và hoàn thiện con đường và hệ thống của bản thân, sáng lập ra tiến hóa bản nguyên, bắt đầu tiếp tục phối hợp dược vật, từ ta tu hành.

Linh lực của hắn vẫn không đình trệ gia tăng, vẫn đang tăng lên nhanh chóng.

Sau khi chiến tranh kết thúc, Hách Lỗ Đan suất lĩnh hạm đội còn sót lại trở về.

Toàn bộ tinh hệ linh tộc người tử thương thảm trọng, Áo Nhĩ gia trì hạm đội ít nhất có một nửa người có linh năng, vĩnh viễn mai táng ở trong chiến trường chém giết cùng Tinh Uyên thú triều, trong vụ nổ biến thành vũ trụ bụi bặm.

” chào!”

Bốp!

Áo giáp càng thêm dày đặc, đế quốc anh liệt sơn.

Hách Lỗ Đan và một đám võ giả bản sao còn lại đang nhao nhao xếp hàng, nghiêm nghị chào đón tấm bia anh minh cực lớn.

Bi thương hát bài chậm rãi phát tấu. Bầu trời rơi xuống những cánh hoa màu đen.

Ngụy Hợp cũng đứng ở trong trận doanh của một đám cao tầng, một thân quân trang thiếu gia màu đen nghiêm nghị chào

chào.

“Vì tinh hệ, vì đế quốc, vì vô số người sinh sống trên tinh cầu, bọn họ đã trả giá tính mạng trẻ tuổi quý giá.”

Hách Lỗ Đan trầm giọng nói, thanh âm của lão dưới sự khuếch trương linh lực, không chỉ truyền khắp cả núi Anh Liệt, còn thông qua truyền tổng trực tiếp truyền bá khắp toàn bộ hệ hệ tinh.

“Trong số bọn họ, có rất nhiều, còn rất trẻ tuổi nhất, thậm chí mới 17 tuổi. Nhưng trong chiến tranh đối kháng Tinh Uyên, bọn họ không hề lùi bước...”

Ngụy Hợp lẳng lẳng nghe Hách Lỗ Đan diễn thuyết, nhìn vô số hoa tươi, tính danh dưới tấm bia Anh Liệt.

Cái này mỗi cái danh tự, chính là đại biểu cho một cái mạng người sống sờ sờ, chết trong chiến tranh Tinh Uyên.

Vô số tính danh, giống như biển giấy màu trắng, rậm rạp chằng chịt đặt ở chung quanh bia anh Liệt.

Mấy tháng này, hấn một mực ở phía sau đại hậu, không ngừng nghiên cứu, nhưng không có tùy tiện hấp thu Tinh Uyên ý chí, mà là lặp đi lặp lại tu hành các loại Linh thuật chống lại ảo giác.

Đồng thời hấn cũng lợi dụng kiểm tra chuyên môn để suy nghĩ xem bản thân có ý thức vận vẹo hay không, hiện tượng tư duy vận vẹo.

Thực sự là hấn đã phát hiện ra mấy vấn đề nan giải trên người mình.

Thông qua linh thuật đối kháng, Ngụy Hợp thành công giải trừ một ít án hoạn mai phục Tinh Uyên trên người hấn.

Xem như tạm thời kết thúc.

Mà hấn vừa mới xử lý tốt vấn đề trên người mình, chiến tranh liền kết thúc.

Đáng tiếc...

Cuối cùng Ngụy Hợp cũng đi đến cuối cùng, đều không thể ra tiền tuyến.

Tang lễ vẫn luôn kéo dài hơn một giờ, mãi đến khi kết thúc.

Khi tan họp, một loạt đại lão họp bóng, gửi lời chào, sau đó ai nấy vội vàng tách nhau ra.

Theo từng đội cảnh vệ rời đi.

Ngụy Hợp cũng ngồi lên xe riêng của mình, cùng với Bích Liên được cảnh vệ hộ tống rời khỏi Anh Liệt sơn, tiến về phòng vệ tinh hệ.

“Ngụy Hợp.” Viện trưởng Tạch của Không Tinh nghiên cứu viện, bỗng nhiên tìm tới hắn.

“Dựa theo mệnh lệnh lớn nhất, tháng giêng trước, ta sẽ đem toàn bộ sự vụ của Không Tinh nghiên cứu viện nhất chuyển giao cho ngươi, sau đó, toàn bộ viện nghiên cứu dựa vào ngươi.” Phúc trầm giọng nói.

“Đã hiểu.” Ngụy Hợp trịnh trọng trả lời.

Loan tuyệt đối có vấn đề.

Sau khi nhắc nhở đầy thần bí của vị lão nhân kia thì cẩn thận quan sát và đưa ra kết luận.

Đối với Trác Thiển, hắn không tra ra bất cứ thứ gì.

Vô luận nhìn từ con đường nào, đây đều là một nhân phẩm, trình độ nghiên cứu, tiếp cận lão nhân hoàn mỹ.

Hắn không có con cháu, hứng thú lớn nhất của cuộc đời chính là nghiên cứu, không có bất cứ ham mê bất lương nào.

Không... Phải nói là, không có ngoại trừ hết cả ham mê nghiên cứu ra thì cũng không kết thù kết oán với người khác, chưa bao giờ nổi giận.

Tất cả đều hài hòa hoàn hảo như vậy.

Nhưng càng hài hòa như vậy, Ngụy Hợp càng nhận ra được không thích hợp.

Bởi vì người như vậy, quá không hoàn chỉnh.

Có lẽ Hách Lỗ Đan các hạ cũng có cảm giác, cho nên mới giao viện nghiên cứu cho hãn quản hạt.

“Khách, đúng rồi, ngươi còn nhớ Viện trưởng đời trước của viện nghiên cứu là ai không?” Ngụy Hợp đột nhiên hỏi một câu.

“Người tiền nhiệm?” xâu trâm mặc lại: “Ngươi nói là lão mặt thám?”

“Dậu... Hãn bây giờ ở đâu? Ngươi biết không?” Ngụy Hợp hỏi lại.

“Hãn đã chết, chết bởi một lần thí nghiệm ngoài ý muốn xảy ra.” Trác Thiển trả lời.

Không đợi Ngụy Hợp tiếp tục, gã liền nói tiếp.

“Có một số việc, đã qua thì cứ để hãn qua đi, đừng có lật lọng. Đối với ngươi, đối với ta, đối với tất cả mọi người, đều tốt.”

“Được rồi.” Ngụy Hợp dừng một chút, không tiếp tục hỏi nữa.

Cho dù có giấu diếm cái gì, cũng không liên quan gì đến hãn.

Bách điệu cuối cùng cũng chết rồi, vẫn là rời khỏi, cũng đã trở thành quá khứ.

“Ngụy Hợp.” Loan tiếp tục nói: “Cẩn thận, có người đang điều tra ngươi.”

“Có người điều tra ta? Người điều tra ta rất nhiều, nhưng đáng giá không mấy người.” Ngụy Sát không thèm để ý.

“Ta nhận được tin tức, gia tộc Long Lan bên kia sẽ có một ít động tác mới, lúc trước chủ nhà Long Lan tiếp đãi mấy vị khách nhân thân bí từ xa tới.

Sau đó lập tức trong một vài con đường bí ẩn, có người tới điều tra tin tức của ngươi. Ta hoài nghi có thể bọn họ sẽ gây bất lợi cho ngươi.”

“Đã đến vị trí chúng ta, chỉ cần Hách Lỗ Đan các hạ vẫn còn, học phái sau lưng ta không loạn, đế quốc không loạn, bọn họ dù bố cục cũng không có khả năng uy hiếp đối với ta.” Ngụy

Hợp thân nhiên nói. ” Bất quá vẫn phải cảm ơn người đã nhắc nhở.”

“Ừm, người biết có việc này là được. Như vậy tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Tin tức đứt đoạn.

Ngụy Hợp suy tư một lúc, nếu hoàn toàn tiếp quản việc nghiên cứu, như vậy ý nghĩ lúc trước của hắn cũng có thể bắt đầu thực hiện.

Đến vị trí này của hắn, độ cao này, rất nhiều chuyện trước kia khó có thể thực hiện, cũng đều là một câu hỏi.

Chỉ là cần chú ý, làm sao làm việc lại không để lại dấu vết.

“Làm sao vậy?” Bích Liên ở một bên nhẹ giọng hỏi thăm.

“Không có gì, chỉ là có chút cảm khái.” Ngụy Hợp thở dài.

“Được rồi...” Bích Liên nhìn ra ngoài cửa sổ xe: “Ngày hôm qua sư tỷ đã rời đi rồi. Nàng nói không muốn làm liên lụy chúng ta, cho nên khi ta tới chỗ ở của nàng ta đã không còn ai nữa. Hắn là hôm qua mới đi.”

“Không cần lo lắng, sau khi xác minh thái độ của ta, sẽ không có ai quang minh chính đại ra tay với nàng. Ít nhất trong khoảng thời gian ngắn sẽ không.” Ngụy Hợp an ủi.

Chuyện ừ ừ, quả thực mang đến phiền toái nhất định cho hắn.

Chắc hẳn chính bà ta cũng nhìn ra điểm này, mới chủ động lặng lẽ rời đi.

“Nàng dù sao cũng là cường giả quang chiếu, chỉ cần tùy thời bảo trì thể mạo tại thân, bảo trì sung năng, vấn đề không lớn.” Ngụy Hợp bổ sung.

“Được rồi... Ta chỉ là, có chút khó chịu.” Bích Liên cúi đầu: “Ngụy Hợp, mấy ngày nay ta cảm thấy có chút không đúng...”

“Ta xem một chút?” Ngụy Hợp trên người linh năng quét qua trên người Bích Liên.

Đột nhiên động tác của hắn dừng lại.

Linh năng lại một lần nữa ngưng tụ dò xét vị trí bụng của Bích Liên.

“Bích Liên... ta nghĩ ngươi có thể mang thai.”

Ngụy Hợp mở to mắt, vươn tay nhẹ nhàng dán trên bụng thể tử.

*

*

*

Bích Liên cũng sửng sốt, nhanh chóng điều động linh lực kiểm tra.

Rất nhanh, nàng cũng phát hiện ra đạo khí tức thứ ba nho nhỏ đang thai nghén và sinh trưởng kia.

Sinh mệnh khí tức kia quán lấy nàng, đang không ngừng hấp thụ dinh dưỡng và huyết dịch của nàng.

“Là nam hài hay là nữ hài?!” Trong lòng Bích Liên không hiểu tại sao dâng lên niềm vui lớn lao!

“Nam hài.” Ngụy Hợp cũng không phải là lần đầu tiên sinh con, tâm tình đã ổn định hơn rất nhiều. Nhưng trong mắt gã vẫn tràn đầy chờ mong.

Trong khoảng thời gian này, hầu như mỗi ngày hắn đều cố gắng buổi tối cùng Bích Liên.

Tế bào mà bản thể hắn bây giờ sinh ra vốn đã kết hợp với ưu điểm ưu đãi của các loại gen. Hơn nữa hắn là Liệt Biến, Bích Liên là quang chiếu.

Loại Linh năng giả cấp bậc này kết hợp, bình thường sinh ra đời sau, trời sinh chính là người có năng lực.

Cũng giống như Bích Liên ngay từ đầu đã ít đi một cửa ải khó khăn điều chỉnh gen hơn so với người bình thường.

Con của bọn họ, có lẽ so với Bích Liên năm đó tốt hơn, ưu tú hơn.

Bên kia, Trác Thiển ngồi trong xe của mình, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Hồi tưởng lại mệnh lệnh nhận được lúc trước, đã nhiều năm như vậy, ngay bản thân hắn cơ hồ cũng phải quên, chính mình còn có một thân phận khác tiềm ẩn nhất.

Mà hắn từng cho rằng vĩnh viễn sẽ không vang lên ti tuyền kia, ngay trước đó không lâu, lại lần nữa vang lên.

Tiếng vang kia cũng làm cho hắn nhớ lại một lần nữa, thân phận thật sự của hắn.

“Đã nhiều năm như vậy... Thật sự là không muốn...” Loan thở dài nói.

Cũng giống như năm đó y ra tay với bạn già nhận ra một chút nội tình của y, không chờ đối phương có hành động, y liền mượn cơ hội độ thí nghiệm của đối phương, đột nhiên ra tay.

Thật vất vả giấu việc đó qua đi, hiện tại lại có một mệnh lệnh khác.

Yêu cầu phía trên cho dù bại lộ thân phận, cũng phải triệt để tra ra hai đại biến của cự thú trước đó, rốt cuộc là bị mất tích thân vong như thế nào?

“Đúng rồi, thê tử ta mang thai đến bệnh viện để kiểm tra toàn diện, hôm nay phương diện chủ trì công tác, dựa vào ngươi.”

Bỗng nhiên bên Ngụy Hợp truyền tới một tin tức.

Khuê bắt động thanh sắc, nhưng trong lòng thì khẽ động.

“Được, không thành vấn đề.”

Hắn nhanh chóng trả lời.

Sau đó ngồi xuống chỗ ngồi, suy tư một chút, lại mở ra một cái kênh thần bí, nhanh chóng đưa vào một đoạn văn tự thông tin.

Sau đó đóng lại, dọn dẹp, mọi thứ như chưa từng xảy ra.

Từ tư liệu cấp trên xem, có rất nhiều đồ vật Ngụy Hợp ẩn giấu, thân phận, lai lịch của hắn, rõ ràng không phải người Đông Tát Luân, lại còn cố ý dệt ra một thân phận như vậy.

Điều này vốn rất khả nghi.

Nhưng chỉ một mình hắn thì điều tra tình báo cũng không dễ dàng gì. Vì vậy, lúc này cần phải mượn lực.

Đến lúc đó, Ngụy Hợp đến cùng là thân phận gì, tự nhiên có ánh mắt khác để giúp hắn đạt tới mục đích.

Chiếc xe bông nhiên gia tốc, trinh thám không nghĩ nhiều nữa, hắn đã ném hạt giống ra ngoài, kế tiếp, chỉ cần chờ nảy mầm là tốt rồi.

Một tuần sau...

Một là về lai lịch pháp cương của Ngụy Kỳ điều tra hoài nghi của hắn, phân biệt đưa vào trong tay mấy vị cao tầng tốt nhất hệ hệ muội.

Trong đó liền có Berloz tuổi thọ một trong tứ đại thượng vị biến hóa.

“Lời nói vô căn cứ.”

Berloz tài liệu giấy trong tay lên mặt bàn.

“Điều tra không có kết quả, không có nghĩa là có vấn đề! Ai tố cáo ai chứng cứ, để người báo cáo đưa ra chứng cứ.”

Hắn vốn là người có học phái uyên bác Lôi Trạch, vốn phong khí cởi mở, đối với mấy chuyện vặt này thật đúng là không để ý.

*

*

*

“Thủ lĩnh, bất luận từ phương diện nào đến xem, Ngụy Hợp đều rất giống người Đông Tát Luân. Nếu hắn không nói ra thân phận chân chính, vậy rất có thể là vì, thân phận của hắn tại Đông Tát Luân, cũng có thể là vấn đề lớn. Thế cho nên hiện tại hắn cũng không dám nói thẳng.” Bí Thư một bên nhẹ giọng nói.

“Ý của ngươi là...” Berloz nhíu mày.

“Trên thế giới này, từ trước đến nay vấn đề chính trị đều là vấn đề phiền phức nhất. Hơn nữa...” Bí Thư tiếp tục mỉm cười nói.

“Hơn nữa cái gì?”

“Hơn nữa, trừ lai lịch Đông Tát Luân, khoảng thời gian ấy, còn có một khả năng nữa.” Bí Thư Ý ám chỉ.

“Ngươi nói là...?” Berloz nhất thời do dự....

Nếu thật sự là nó...

“Người biên dị?”

Trong văn phòng hơi dài.

Hách Lỗ Đan chấp tay đứng trước mặt một bộ tinh đồ cự đại, bỗng nhiên hơi nghiêng mặt nhìn về phía sĩ quan phụ tá sau lưng.

“Đúng vậy. Hiện tại ở bên ngoài lưu truyền cơ hồ đều liên quan tới xuất thân của “Ngụy Hợp thiếu tướng không rõ, có khả năng ẩn dấu vấn đề lớn” lời đồn đại: “Phó quan nghiêm túc bẩm báo.

“Vậy tại sao lại kéo đến trên người biên dị nhân?” Hách Lỗ Đan không nói gì.

Lúc này mới ngưng chiến, một người mới mà hẳn coi trọng lại xảy ra loại chuyện này.

“Hẳn là có người âm thầm nhắm vào Ngụy Hợp thiếu tướng.”
Sĩ quan phụ tá trả lời.

“Trái cây gừa ở bên kia hồi phục như thế nào?”

“Tạm thời chưa trả lời, hẳn còn đang điều tra.”

Hách Lỗ Đan gật đầu.

Người biến dị thật ra không tính là người, bình thường dựa theo khoa học, là một loại biến dị thể được phân chia thành một chi của quái vật dưới Tinh Uyên.

Xem như là sợ người xấu xa.

Bất quá hẳn không tin Ngụy Hợp có thể là cách nói của người biến dị.

Người biến dị có thể tấn thăng tới cấp liệt biến?

Nếu như toàn bộ người biến dị đều có thể đạt đến độ cao này, vậy bọn họ có lẽ đã sớm trở thành một dân tộc hợp pháp của đế quốc rồi.

“Chờ xác định tin tức, để lòng cây gừa thông cáo tất cả cao tầng.” Hách Lỗ Đan phân phó.

“Vâng!”

Ngụy Hợp lúc này, cũng nghe được lời đồn không ngừng lên men kia.

Theo truyền thuyết hẳn là người biến dị, ngụy trang thân phận nên mới gia nhập vào Bành Toa đế quốc. Trên thực tế hẳn căn bản chính là thám tử do Tinh Uyên phái vào.

Nhưng những thứ này đều không thể chứng thực, chỉ có một biện pháp duy nhất, đó là từ trên người hẳn tìm ra đặc điểm thể chất biến dị nhân.

Đó là không thể tiêu trừ ô nhiễm lan tỏa.

Trên người người biến dị lan tỏa ô nhiễm, là không cách nào bị tiêu trừ.

Vì vậy, mọi chuyện chỉ cần chờ chứng minh là được.

Chỉ cần trên người hắn không thể tỏa ra ô nhiễm, tất cả đều không công tự phá.

Hiện tại hắn đang tập trung tiến độ tinh tế tiến độ trong mỗi một tầng của lịch sử.

Dựa theo hắn bây giờ cấp độ cảnh giới, hắn chỉ cần dựa theo tiến hóa bản điển một đường tu hành là tốt rồi.

Còn về kẻ nào âm thầm chơi hắn ta.

Không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn trong đó có một phần của gia tộc Long Lan.

Nhưng Long Lan gia không phải lòng cây gừa, không thể dễ dàng tra được ghi chép chi tiết như năm đó.

Vì vậy sau lưng nhất định còn có thể lực khác nhúng tay.

Ngụy Hợp vừa chiếu cố thể tử, vừa lẳng lặng quan sát thế cục. Bởi vì thân phận vấn đề, hắn tạm thời bị thông tri điều tra, công tác nghiên cứu viện cũng ngừng lại, chờ đợi kết quả điều tra.

Trong lúc rảnh rỗi, hắn cũng không phải là hoàn toàn trống rỗng, mà không ngừng điều tra tư liệu liên quan tới Chân giới.

Đến cấp bậc này của hắn, ở toàn bộ Bàn Mạn Đế Quốc cũng coi như là cấp độ trung kiên, quyền hạn cao hơn trước đây rất nhiều.

Cho nên có thể tra được tư liệu cũng nhiều vô kể.

Dưới sự tra hỏi không ngừng của hắn, thật đúng là bị Ngụy Hợp tìm được một ít tư liệu cổ đại.

Học viện trung tâm Áo Nhĩ Tinh.

Ngụy Hợp lật từng trang sách bạch quang hư ảo trong tay.

Tin tức và tư liệu trên đó khiến hắn cau mày.

“Chân giới, mọi người đều có thể xưng hô và khái niệm riêng đối với toàn bộ vũ trụ.”

“Chân giới chia làm chín tầng, đây là nhận thức quan sát nhận thức của toàn bộ mọi người đối với thế giới chủ nghĩa mọc mạc của vũ trụ.

Nhưng trên thực tế, cái gọi là Chân giới tầng chín, có lẽ phân biệt chính là các khu vực khác nhau, trình độ khác nhau giữa một vũ trụ sâu là điểm tới các nơi.

Chúng nó hẳn là một bộ phận khác của vũ trụ.”

“Cửu tầng Chân Giới bao gồm toàn bộ mọi người thời xưa, đối với thiên tai của vũ trụ tự nhiên và Tinh Uyên Thú Triều mọc mạc.

Trong nhận thức của bọn họ, nói cấp độ của chúng ta là cấp độ hít thở không thông.

Mà đây, vển vển chỉ là bởi vì sinh vật bình thường ở trong hoàn cảnh vũ trụ không có cách nào hít thở không khí, sẽ ngạt thở mà chết.”

Ngụy Hợp dừng một chút, cảm thấy có đạo lý.

Quyển sách này do một học giả nổi tiếng viết nên, trong đó có rất nhiều quan điểm khiến cho hẳn nhận được rất nhiều gợi ý.

Tiếp tục lật giở trang sách.

Ngụy Hợp rất nhanh liền thấy được liên quan tới Chân giới tầng chín, miêu tả với Quỷ Phong.

“Cửu Phong của Chân Giới, theo thứ tự là sự uy hiếp và tai nạn mà toàn bộ người đối mặt với cảm giác khác biệt.”

“Bọn hẳn khó có thể chống cự, liền gọi là Quỷ Phong, mà chín tầng Chân Giới, toàn bộ khái quát về Quỷ Phong, phân biệt là: Cửu Phong: Oanh Tiểu, triền miên, thống khổ, Thực Cốt, Trùng căn, Nhiên Huyết, hít thở không thông, Tà, Hư “

“Khí tức phía sau tầng, là tà tầng. Tầng cuối cùng lại là hư?”
Ngụy Hợp trong lòng cảm thán.

Trước kia hẳn cũng luôn nghe tới khái niệm về tầng chín Chân giới, nhưng rất ít khi nhìn thấy ghi chép chi tiết, Chân giới tổng cộng có chín tầng tin tức.

Mà ở đây, hấn lại nhìn thấy.

Lúc này, Ngụy Hợp nhìn mục lục một chút, vượt thẳng qua giới thiệu và miêu tả còn lại, nhìn về phía tầng thứ tám tà.

Nhưng đáng tiếc, vị học giả này chỉ là một vụ án ghi chép vài đề quốc nghiên cứu, chứ không có miêu tả cụ thể về tầng này.

Tầng hư ảo cuối cùng cũng là như thế.

Ngụy Hợp có chút thất vọng.

Điểm vào mỗi người cuối cùng, dự định đổi một quyển sách.

Xoẹt một tiếng.

Bạch quang thư tịch trước mặt hấn tự động dập tắt biến mất, rất nhanh, một bản bạch quang thư sách mới, chậm rãi từ không đến có, hiện lên ở trước mặt hấn.

Căn cứ vào chữ máu chốt hấn đưa vào, quyển sách này bao gồm tất cả mục lục quyển sách liên quan.

Ngụy Hợp mở ra, bắt đầu tìm kiếm từng cái.

Nhưng tin tức về tầng thứ tám và tầng thứ chín lại rất ít.

Trong đó có người nghiên cứu cơ cấu và học giả hai tầng, phần lớn đều không hiểu chuyện gì xảy ra, tiêu hủy tất cả tư liệu trong đó hầu như không còn.

Ngụy Hợp nhìn xuống, trong một quyển sách ghi chép, quần đảo gần nhất xảy ra sự cố, là một trung viện Sinh Mệnh có tên là khoa, Tát xanh.

Bọn họ ở ba trăm năm trước, có khái niệm về Chân Giới tầng chín, đối với tầng thứ tám — Tà, tiến hành cảm giác khi chạm phải thí nghiệm, cũng thử sử dụng thủ đoạn khác nhau của khoa học kỹ thuật, mở ra cánh cửa đi thông tới tầng tà.

Nhưng một vụ nổ lớn ngoài ý muốn, triệt để mai táng nghiên cứu này. Nghe nói lúc đó năng lượng cung ứng cho hệ thống lão hóa, lâu năm không tu, dẫn đến lò năng lượng hoàn toàn nổ tung.

Tất cả tư liệu của mọi người, đều biến mất trong trận tai nạn kia.

“Khoa Lỗ Tát họa...”

Ngụy Hợp nhìn xuống vị trí gian phòng này.

Mà ở một tinh hệ hằng khác, khoảng cách với Áo Nhĩ ít nhất phải mấy chục năm.

Đây là khoảng cách khổng lồ.

Lấy tốc độ của hần, toàn lực phi hành, khoảng cách một quang một năm cũng phải hơn một vạn năm mới có thể bay đến.

Mấy chục năm nữa...

“Không gian máy bay thật sự là phát minh vượt thời đại.”

Ngụy Hợp không tự chủ được cảm thán.

Ngay lúc hần đang cảm khái, trong thư viện, lại có một người chậm rãi đi đến.

Người tới một thân trang phục màu trắng, đội mũ lễ nghĩa cao, trong tay cầm một cái hòm da trắng, tự ngồi xuống trước mặt Ngụy Nhất.

“Ngụy Hợp thiếu tướng? Không quá rầy người đọc sách chứ?” Người tới mỉm cười, biểu tình giống như mặt nạ giả vờ, không chút động đậy cứng nhắc vô cùng.

Ngụy Hợp ngẩng đầu, mắt nhìn cảnh vệ ngoài cửa.

Hần thân là thiếu tướng, hôm nay cũng có cảnh vệ phòng hộ của mình, mà hiện tại, khi hần tìm đọc thư viện, những người còn lại khả năng không được cho phép đến phòng đọc riêng này.

Như vậy vấn đề đã đến, người này như thế nào lại bị cảnh vệ đưa vào đây?

“Người là ai?” Ngụy Hợp kinh ngạc hỏi.

“Người có thể gọi ta là Long biến sắc.” Nam tử mặc trang phục màu trắng vẫn mỉm cười không thay đổi.

“Không cần lo lắng cho cảnh vệ của người, hần không có việc gì, chỉ ngủ được một lát, một lát nữa thôi.”

“Người có thể nói ra mục đích của người. Vị tiên sinh không mời mà tới này.” Ngụy Hợp khép lại cuốn sách, tựa lưng vào

ghế, chăm chú nhìn đối phương.

Khuôn mặt của đối phương rõ ràng là giả.

“Rất đơn giản, chúng ta muốn biết, lúc trước ở giữa đường, khi người và mật thám trở về chủ tinh, gặp phải cự thú ni khô cùng trong mới, hai vị lãnh tụ bạo liệt là chết như thế nào?”

Rồng biến sắc trực tiếp không che dấu mà lên tiếng hỏi.

“Căn cứ tình báo của chúng ta, lúc ấy hai người kia đều là người truy đuổi, Ngụy Hợp thiếu tướng. Sau đó bọn họ bỗng nhiên mất tích.

Ngài sau khi trở về liền báo cáo có người thần bí giải quyết bọn họ.”

“Người điều tra rất kỹ càng.” Ngụy Hợp gật đầu.” Đúng là như vậy, một người thần bí, vừa lúc đi ngang qua chỗ ta, sau đó...”

“Đừng nói đùa nữa! Thiếu tướng tiên sinh.” Rồng biến sắc ngắt lời hắn: “Sự thật chúng ta muốn là chân tướng, chứ không phải cái cốt và bậc thang hư vô mờ mịt này.”

“Vậy ta nói thật, là ta một hơi ăn bọn hắn, người tin sao?” Ngụy Hợp nhún nhún vai.

“Thứ ta muốn là chân tướng.” Con rồng biến sắc tới gần một chút, nghiêng người về phía trước.

“Đừng có nói đùa với ta nữa... Nếu không... Có thể hậu quả sẽ rất nghiêm trọng...”

Thanh âm của hắn bén nhọn, mang theo một loại nam hay nữ nào đó bất phân biệt trọng điệp.

“Hậu quả?” Ngụy Hợp nhú mào: “Các người có thể uy hiếp ta cái gì? Chỉ bằng huyền ảnh do linh thuật trước mặt xây dựng thành?”

“Đương nhiên không phải... Thế nhưng, người chớ quên... Khu Ngân đài... Người còn có bằng hữu của người, thân nhân của người, thê tử thân nhân người.....” biến sắc Long thật thà nói.

“Không nên khiêu khích ta, tính tình của ta không tốt. Tâm cây đa có thể bảo hộ các người nhất thời, chẳng lẽ có thể bảo hộ một đời?”

“Ta không cho các người chân tướng. Có lẽ các người có thể đi hiện trường cẩn thận thăm dò.” Ngụy Hợp thản nhiên nói.

“Người cho rằng thân phận của người, ai cũng phát hiện ra được sao?” Biện Sắc Long cười lạnh.

“Nhìn xem, tinh táo như vậy, chắc chắn, không sợ hãi... Không hổ là có thể từ dưới tầng chót từng bước một bò lên độ cao như vậy... Biện dị nhân các hạ, Ngụy Hợp thiếu tướng!” Hấn bắt đầu dùng một loại bèn nhọn quái dị cường đại, lớn tiếng nói.

“Người cho rằng không ai có thể phát hiện được sao? Nhưng rất đáng tiếc. Long Lan sau lưng Vĩnh Tịch đang... Bọn họ tìm được một ít, có lẽ người sẽ cảm thấy hứng thú... Ví dụ như. Có mấy người cùng tộc với người đến từ một nơi?”

Hấn dùng ngón tay nhẹ nhàng gõ lên trán mình.

“A... Để ta nghĩ xem, bọn họ tên gì nhỉ? Bạch Linh? Hoa Duyệt? Là cái tên này đúng không? Chúng ta có lẽ có thể từ trong đầu bọn họ đào ra một chút vật có giá trị, để gửi cho các hạ Hách Lỗ Đan tôn quý của chúng ta?”

Sắc mặt Ngụy Hợp bất động, mắt? bỗng nhiên ở chỗ sâu hiện lên một vòng lãnh ý.

Rất lâu trước kia, lúc Hoa Duyệt cùng Bạch Linh mất tích, Ngụy Hợp liền cảm giác có chút không đúng, mặc dù là mất tích trong tai họa, nhưng hai người vẫn ở khu vực an toàn, làm sao những người còn lại đều vẫn còn, duy chỉ có bọn họ đột nhiên mất tích?

Hiện tại xem ra, quả nhiên là bị người nhắm vào.

“Làm sao vậy? Tại sao không nói chuyện? Là bị ta nói trúng chân tướng? Hay là...?” Giọng rờn biền sắc quái dị, gắt gao áp sát, chớp mũi cơ hồ đều phải dựa vào mặt Ngụy Hợp.

“Thủ đoạn chán nản.” Ngụy Hợp đứng dậy, thân thể xuyên qua đối phương, tựa như một cái ảo ảnh.

Ra khỏi thư viện, hẩn nhìn người đi lại như ngựa xe.

Linh thuật của đối phương ở ngay phía sau hẩn, trình độ tinh tế như vậy, đại biểu người này tuyệt đối không có khả năng cách quá xa.

Vì vậy...

Hẩn nhắm hai mắt lại, năng lượng Nghĩ Thái Thượng bỗng nhiên chuyển hóa thành trạng thái linh hoạt cao cấp.

Dưới sự quan sát của Cao Linh, tất cả sinh mệnh đều hóa thành từng đoàn từng đoàn bạch quang, di động qua bên cạnh y.

Không có vật chất, không có gì khác, chỉ có sinh linh...

“Đi thôi.” Ngụy Hợp cong ngón tay búng ra, một tia hy vọng tạo hình lặng yên lấy trạng thái cao linh năng bay ra, bay về phía bên phải.

“Ngụy Hợp thiếu tướng, thân ái, các hạ xem ra ngài không có ý định nắm lấy cơ hội rồi...” Giọng nói biền sắc long theo phía sau truyền đến.

Hai mắt Ngụy Hợp khép hờ, sắc mặt bất động.

“Kẻ yếu hy vọng có thể bảo toàn tất cả. Mà kẻ mạnh chưa bao giờ bị uy hiếp. Người nói xem...”

Hắn xoay người.

“Ta là mạnh hay là yếu?”

“Chuyện này... đâu có ai nói rõ được.” Trở nên sắc bén cười rộ lên.

“Đúng vậy a, ai lại nói rõ được?” Ngụy Hợp thản nhiên nói.

Cường giả, sợ dĩ không bị uy hiếp, là bởi vì khi bọn hắn gặp phải uy hiếp, sẽ từ bỏ tất cả.

Ngụy Hợp không nói nhiều nữa, quay người rời đi, đi về hướng xe riêng ven đường.

“Chờ một chút, Ngụy Hợp, người thật muốn triệt để cự tuyệt thiện ý của chúng ta? Chúng ta chỉ là muốn biết manh mối mà thôi.” Thanh âm biến sắc bén lại lần nữa truyền đến.

Ngụy Hợp cũng không quay đầu lại, vẫy vẫy tay về phía sau.

“Chờ khi nào người có thể sống sót khỏi cuộc bao vây rồi nói sau.”

Hắn mở cửa lên xe, cong ngón tay búng ra, cảnh vệ bị mê muội nhanh chóng phản ứng lại, còn cho là mình ngủ rồi, vội vàng chạy tới xin lỗi, sau đó lên xe.

Bọn họ căn bản không cách nào nhìn thấy sự tồn tại của biến sắc long.

“Sống sót ư?” Biến Sắc Long có chút nghi hoặc, còn muốn nói gì đó.

Nhưng trong giây lát, thân thể hắn bắt đầu lóe lên mơ hồ.

Linh lực dao động kịch liệt khiến hắn trong lúc nhất thời không cách nào duy trì khoảng cách xa linh thuật này.

“Người...!!”

Từng luồng từng luồng mãnh liệt quấy nhiễu trộn lẫn cùng một chỗ, xông vào trong đầu của hắn, tràn vào toàn thân hắn.

“Người hạ độc...!!”

Băng!

Toàn thân rỗng biến đổi màu đen nổ tung, hóa thành vô số hạt cơ bản linh lực, tiêu tán không còn.

“Xe ngựa, đi quảng trường bắc.” Ngụy Hợp nhàn nhạt phân phó.

“Vâng.”

Cửa sổ xe chậm rãi chìm xuống.

Cùng lúc đó, trong một toà viên cầu lơ lửng ở xa xa, truyền ra trận trận cảnh báo bén nhọn.

Từng đội sĩ nhân phản ứng khẩn cấp của thành thị đã sắp xếp, nhận được báo cáo, từ bốn phía hội tụ lại, dưới sự dẫn dắt của tinh nhuệ, bao vây nơi này nhiều vòng tròn.

“Người bên trong nghe! Lập tức...”

Ầm ầm một cái, vách tường viên cầu nổ tung, một đạo bạch quang phóng lên tận trời, nhanh chóng bỏ chạy về phía xa.

Thình lình đúng là con rồng biến sắc vừa mới đi tìm Ngụy Hợp.

Lúc này khí tức trên người hắn có thể bất ổn, mặc dù không có gì đáng ngại, chỉ là linh lực truyền vào bị ảnh hưởng.

Nhưng then chốt không phải là cái này, mà là vị trí của hắn lúc này giống như là ngọn đèn, đang bị vật chất nào đó không ngừng tỏa ra bốn phía.

Thân là Liệt Biến, bình thường hắn tự nhiên sẽ không lo lắng loại độc này có ảnh hưởng đến hắn.

Nhưng bây giờ, hắn một mình xuất hiện ở trung tâm thành thị.

Độc của Ngụy Hợp không có biện pháp làm gì hắn ta, nhưng lại dùng thủ đoạn nào đó không muốn người biết, phóng đại vị trí và khí tức của hắn ta lên rất nhiều.

Hiện tại hắn như một ngọn đèn.

Linh lực và khí tức đang cuộn cuộn không ngừng phóng thích ra xung quanh.

Hiện tại rốt cuộc hắn đã rõ ràng ý tứ của Ngụy Hợp vừa nói.

“Ngụy Hợp! Người cái tên gia hỏa này!!!” Tâm tình biến sắc long tâm hết sức bất ổn.

Hắn tự hỏi nếu đơn đầu, mình có thể một tay treo Ngụy Hợp lên đánh.

Nhưng tình huống hiện tại, đối phương chỉ dùng chút kế nhỏ, đã đẩy hắn rơi vào cục diện bất lợi như thế này.

Phải biết rằng, nơi đây chính là tinh cầu nứt nẻ toàn bộ sông núi biến thành bình thường nhất!

Hách Lỗ Đan cũng ở chỗ này sống!

“Móa nó!” Măng chửi câu thô tục của Tát mè, biến sắc long không chút nghĩ ngợi xoay người bỏ chạy.

Hắn vì che giấu hành tung, không có cách nào mang theo bên người, cho nên điểm mấu chốt nhất lúc này, là nhanh chóng tiến đến phương hướng tổ thể ẩn nấp.

Nếu không...

Ầm ầm!!

Một đạo chân động âm bạo ở mặt đất phía xa trong nháy mắt truyền đến.

Thanh âm truyền bá trong không khí, kém xa tốc độ truyền bá kim loại cùng cố thể.

Lúc này thanh âm vừa đến, từng đạo ánh sáng chiếu rọi thân thể liền phẳng phát thuần di, trống rỗng xuất hiện giữa không trung chung quanh.

Xa hơn một chút, một đạo khí tức liệt biến phóng lên cao.

Long biến sắc mặt kịch biến, hắn còn chưa mặc vào chăn nuôi nha!

“Đáng chết!!” Linh lực toàn thân hắn có thể bao phủ bản thân, ép buộc tiêu hao lượng lớn linh năng, trong nháy mắt vận dụng gia tốc linh thuật, phóng tới phương hướng che giấu thân thể.

“Xác định là trọng thương giả, linh năng cấp bậc nứt biến, chưa mặc xác chết.”

“Đây là một loại vũng bunn được triển khai.”

“Trong lúc triển khai trường lực.”

“Chuẩn bị cho đồng bọn, thỉnh cầu tổng bộ chi viện!”

Tùng đạo tin tức như thiểm điện truyền ra ngoài.

Chỉ chiếu rọi cơ thể bọn chúng một hồi, đảo mắt đã hóa thành tia chớp, đánh về phía con rồng biển sắc giữa không trung.

Ông!!!

Chấn động to lớn nương theo vụ nổ, truyền khắp chung quanh xa.

Ngụy Hợp ngồi ngay ngắn ở trong xe, đưa tay nhìn đồng hồ.

“Buổi chiều còn có an bài hành trình gì không?”

“Buổi chiều ngài còn phải tham gia một hội nghị, là ảnh hưởng và bảo vệ phương hướng nghiên cứu hoàn cảnh, do tổ chức Tinh Hoàn mời.” Trên vị trí phụ tá điều khiển bằng lái phía trước, một gã trợ lý nhanh chóng trả lời.

“Thôi bỏ, cho ta xem hành trình tổng dài của Hách Lỗ Đan, ta xin Tổng trưởng lão an bài cơ cấu thể kiểm tra.”

Với hấn bây giờ mà nói, tất cả “Vung cáo” đều không thể đánh lại một lần kiểm tra đo lường.

Chỉ cần kiểm tra trên người hấn không ra bất cứ dấu vết của người biển dị nào, như vậy tất cả lời đồn cũng sẽ tự sụp đổ.

Nếu chỉ dựa vào một chút trí nhớ của những sinh vật khác là có thể lật đổ đại lão có cấp bậc như hấn, vậy cũng quá coi thường quyền lực và lực ảnh hưởng của cao tầng Liệt Biển.

Nếu thủ đoạn này hữu hiệu, hôm nay một lần tổ nghị, ngày mai một tin đồn, đám cao tầng kia có cần làm gì nữa không?

Lúc này nếu không phải đối phương có khả năng thả ra ký ức Bạch Linh cùng Hoa Thương, Ngụy Hợp kỳ thật ngay cả chứng minh trong sạch cũng không cần.

Mấy giờ sau....

Trang viện tư nhân dưới lá cờ gia tộc Hách Lỗ Đan.

Ngụy Hợp mở hai tay ra, tùy ý để cho một tia sáng màu vàng từ đầu đến chân mình quét qua một lần.

“Ngụy hợp thiếu tướng tôn kính, thân thể ngài vô cùng khỏe mạnh, không có ô nhiễm gì phát xạ, linh linh của ngài có thể vì Nhị Thập Ngũ Linh Nhĩ, xin giữ vững vận động thực phẩm, thích hợp suy nghĩ, bảo trì lễ vật hợp lý, tránh cho tâm tình đại lạc...”

Tiếng nói điện tử của máy móc không ngừng vang lên.

Phó quan Hách Lỗ Đan, Phó Quan Ber Kim tại đây, trong trắng, Long Hồ Ba, đều nhẹ nhàng vỗ tay.

Sắc mặt mấy người đều có chút khác thường.

“Nhị thập ngũ linh nhĩ...” tổ giác cười cười: “Khí cơ này có phần không chuẩn. Khả năng linh kỹ hỏng mất.”

“Ngươi cảm thấy sao? Hư rồi sao?” Long Hồ Ba nhìn hẩn một cái, khẽ lắc đầu.” Trong khoảng thời gian ngắn tăng lên nhiều linh lực như vậy... Xem ra Ngụy Hợp đã khai thác toàn bộ tiềm lực lúc trước của mình ra rồi.”

Trong số người có linh năng, có người sẽ xuất hiện tình huống này.

Đột nhiên một đoạn linh năng tăng vọt, loại linh thủy tăng vọt này cũng không cách nào đạt hiệu quả.

Tình huống như vậy phần lớn là người có linh năng đào móc ra toàn bộ tiềm lực của bản thân, thuộc loại duy nhất một lần.

Mà Ngụy Hợp đột nhiên trong khoảng thời gian ngắn tăng vọt nhiều linh năng như vậy, hẩn là làm được điểm ấy.

“Long Học tử mình giám.” Ngụy Hợp mỉm cười gật đầu: “Ta tìm được một bộ pháp môn có thể khai phá tiềm năng ý chí của bản thân, nếu cần thì cùng hưởng.”

Chiếu chiếu pháp Tử Thủy Tinh không phải bí kỹ độc môn gì, chỉ cần Liệt Biến muốn tra, chung quy đều có thể tra được từ 187 tinh cầu.

Cho nên hẩn dứt khoát chia sẻ, cũng có thể nhận được thiện cảm hữu nghị của những đồng môn này.

Về phần đối phương có tu luyện được Cao Linh năng hay không, hắn cũng không thèm để ý.

Ngụy Hợp cũng sẽ không cho rằng những đại lão Liệt Biên này đều là kẻ ngu. Cao Linh có thể ở trạng thái này, có lẽ có người không biết, nhưng tuyệt đối không có khả năng, tất cả mọi người đều không biết.

Thật sự coi người khác từ sáu bảy trăm tuổi trở lên là sống trên chớ sao?

Bí mật chân chính của hắn, chỉ cần bảo trụ bản thể cùng Pháp Cảnh Châu của mình, còn lại tất cả đều không quan trọng.

“Chúng ta cũng có cùng loại bí pháp, bất quá bí pháp không phải máu chốt, máu chốt là phải có tiềm năng không thể khai phá ra.” Long Ba cười nói.

Ý chí tiềm năng khai phá, bọn họ đã sớm làm qua, nhưng thứ này lại dính líu với cường độ thân thể.

Tổ chất thân thể mạnh bao nhiêu, cần bao nhiêu ý chí chủ không chế.

Cho nên cho dù bọn họ có tiềm năng ý chí, cũng xa xa không bằng Ngụy Hợp.

Bất quá, mặc dù mọi người đối với Ngụy Hợp rõ ràng ẩn tàng ý chí như vậy cảm thấy tò mò, nhưng hiện tại máu chốt, không phải cái này.

Mà triệt để chứng minh trên người Ngụy Hợp không có chút Tinh Uyên ô nhiễm nào.

“Bây giờ chúng ta phải kiểm tra kỹ càng một chút, lời đồn này truyền ra từ đâu vậy.” Long Hồ Ba thu liễm vẻ tươi cười.

Nàng thân là cây gừa rất dài, tự nhiên đối với loại chuyện này tương đối để ý. Dù sao cũng là lệ thuộc vào phạm vi chức trách của nàng.

“Chuyện này ta sẽ cho Ngụy Hợp lý.” Long Hồ Ba chân thành nói: “Sau này người đừng quản nữa.”

“Được.” Ngụy Hợp gật đầu.

Một bên mật thám nhìn hấn ta với ánh mắt phức tạp.

“Ngụy Hợp, bí pháp kia của ngươi, có thể cho ta xem một chút được không?” Bí pháp trước kia tại sao hấn không luyện ra nhiều tiềm lực như vậy?

“Được a.” Ngụy Hợp cũng không biết bọn họ có thể luyện ra được Cao Linh năng hay không.

Nhưng hấn dựa vào tổ ấn, tiến nhập vào dòng sông mẹ thần bí kia, mới may mắn đạt được một luồng linh năng cao.

Bên kia, phó quan Hách Lỗ Đan cũng đem kết quả kiểm nghiệm truyền cho quan viên, về sau kiểm nghiệm sẽ công bố ở bên trong.

Đương nhiên, nội dung công bố sẽ không được công bố tỉ mỉ, chỉ cần khái quát một câu, vậy là không ô nhiễm phát xạ ra là đủ rồi.

Trở lại viện nghiên cứu, xử lý mấy mục nghị quyết.

Ngụy Hợp cùng Trác Thiên tiếp nhận một ít hạng mục, đợi đến buổi tối, liền từ Long Hồ Ba bên kia nhận được tin tức.

Thật đáng tiếc, gia hỏa biến sắc kia, bị vây quét trọng thương, thoát đi rồi.

Bất quá cây gừa cũng không phải không có thu hoạch, căn cứ theo tín hiệu tự động khuếch tán trên người biến sắc long, bọn họ đã tìm được một chỗ bí mật thiết lập tại Áo Lan La Hương gia chủ tinh.

Mà càng then chốt hơn chính là, bọn họ đã tìm được hai kẻ biến dị chân chính, Bạch Linh cùng Hoa Duyệt. Chính là vật thí nghiệm dùng để kiểm tra ký ức để vu oan Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp chấn động, lập tức chạy tới viện nghiên cứu ngay trong đêm đầu tiên, lấy thân phận Viện trưởng tiếp nhận hai người bạn đã từng là Bạch Linh và Hoa Dật.

Trong đại sảnh trống rỗng rộng rãi, trên đỉnh đầu phát sinh một lực tràng màu bạc cực lớn, không ngừng chấn động lực tràng mạnh mẽ, áp chế tất cả sinh vật trong đại sảnh.

Ngụy Hợp đi cùng hai gã nghiên cứu khác đến trước cửa đại sảnh giam giữ cơ thể thí nghiệm.

An toàn nặng nề chậm rãi chuyển động, mở ra.

“Các người ở bên ngoài chờ, ta đi vào xem một chút.” Ngụy Hợp phân phó nói.

“Ta đi cùng người.” Thiên Trầm giọng nói.

Sâu trong ánh mắt hắn có chút khác thường.

Lúc trước hắn mới truyền tin tức ra cho thượng cấp, kết quả thượng cấp buổi chiều đã bị trọng thương chạy thoát được rồi...

Điều này khiến trong lòng hắn hốt hoảng.

Lần đầu tiên, hắn có một loại cảm giác nhìn không thấu đối với vị Phó viện trưởng mới tới như Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp quay đầu, nhìn gã một cái.

“Viện trưởng cũng cảm thấy hứng thú với người biến dị?”

“Tự nhiên, dù sao cũng có thể được xưng là kẻ yếu hóa bản. Sâu giả ý gât đầu.

Trên thực tế hắn muốn nhìn phản ứng của Ngụy Hợp cùng biến dị nhân.

Nhìn từ tấm lưới tình báo của Hám La phản hồi, trong trí nhớ của người biến dị quả thật có tồn tại Ngụy Hợp.

Lúc trước Ngụy Hợp còn giúp đỡ bọn họ an trí nơi ở.

Mà bây giờ Ngụy Hợp lợi dụng phương pháp tự kiểm, thoát khỏi thân phận người biến dị.

Có lẽ trên người hắn thật sự cất giấu một bí mật lớn nào đó...

Hộc bỗng nhiên cảm giác có chút mệt mỏi. Đặc biệt là cái kia biến sắc Long Thượng, mình nhất định phải tự mình động thủ thăm dò, hiện tại thì tốt rồi? Làm cho mình cũng không rõ tung tích.

“Đi thôi.”

Đại môn mở ra, Ngụy Hợp chậm rãi đi vào.

Yểm Sát theo sát phía sau.

Sau lưng hai người, cửa lớn đóng lại.

Bốp!!

Tất cả thí nghiệm thể ở đây nhao nhao dờn ánh mắt về phía bên này.

Những thực nghiệm thể này không chỉ bao gồm hai người Bạch Linh Hoa Duyệt, nguyên một đám cột tròn bên trong, giam giữ các loại thực nghiệm cấp độ khác nhau.

Trong đó tổ chức huyết nhục cự thú binh liền có hơn mười loại.

Lúc này tất cả ý thức ánh mắt đều tập trung trên thân hai người.

Ngụy Hợp hừ lạnh một tiếng, linh lực biến cấp cuồng bạo giống như gió lốc đột nhiên ép xuống.

Ông!!!

Linh lực khổng lồ có thể hóa thành áp lực tinh thần thực chất, ép tới tất cả thí nghiệm thể ở đây nhao nhao chấn động, ý thức tán loạn.

Mạnh đến mức mất đi ý chí đối kháng, sinh ra sợ hãi.

Yếu đuối hôn mê ngay tại chỗ.

Linh năng trên hai trăm linh nhĩ so với lúc Ngụy Hợp vừa mới tiến vào vết nứt thì mạnh hơn gấp bốn lần.

Linh lực như vậy có thể phóng xuất ra, trong nháy mắt ngay cả Loan cũng cảm giác toàn thân như tiến vào vũng bùn, không thể động đậy.

“Hiện tại đã tốt rồi.” Ngụy Hợp gật đầu, nhìn về phía trong góc phân loại ra vật chứa hình trụ đặc thù.

Trong vật chứa, Bạch Linh cùng Hoa Thích chia ra giam giữ hai vật chứa kia.

Hai người đều đang tỉnh táo.

Khi nhìn thấy Ngụy Hợp, tròng mắt đục ngầu của hai người thoáng có chút sáng lên.

“Ngụy... Hợp?” Bạch Linh giãy dụa, dùng Đại Nguyệt quan nói ra tiếng.

Coi như hấn nhớ kỹ điểm ẩn nấp ấy.

Lúc này hấn cùng Hoa Duyệt hai người đều áo trắng che kín người, trên người có vết thương. Nhìn qua cũng vô cùng thâm.

Đặc biệt là Bạch Linh, vốn là nửa người nửa nai, lúc này làn da toàn thân đều bị mảng lớn mũ bám vào, từng luồng khí tức ô nhiễm nồng đậm lan ra, từ trên người hấn phát ra.

Duyệt Hoa cũng không khác mấy, cả người sưng phù lên đến không còn hình dạng gì nữa, làn da biến thành màu đen, tứ chi giống như một cái bánh cao su, hoàn toàn không có dung quang tỏa sáng trước kia, Yêu Vương tịt tin.

“Quả nhiên biết ta.” Ngụy Hợp gật gật đầu, trong mắt không có một tia cảm tình.

“Xem ra là bị một ít người có ác ý, đưa vào ký ức hư giả nhằm vào ta.” Hấn nhìn về phía Bắc Tự ở bên cạnh.

“Khách Viện trưởng, bình thường mà nói, người biến dị bình thường thí nghiệm thể, phải dùng cho lĩnh vực nghiên cứu nào?”

Truân mắt đảo một vòng trên mặt Ngụy Hợp: “Bình thường là giải phẫu nghiên cứu, so sánh với các mẫu thí nghiệm.”

Sau khi giải phẫu nghiên cứu, chính là muốn trực tiếp giết chết hai người.

Loan gắt gao nhìn chằm chằm sắc mặt Ngụy Hợp, chờ đợi hắn trả lời.

“Vậy cứ xử lý như vậy đi.” Ngụy Hợp thân nhiên nói: “Chỉ là hai kẻ biến dị ô nhiễm đã khá nghiêm trọng. Đương nhiên, nếu như có thể từ trên người bọn chúng tìm được là kẻ nào hãm hại ta, vậy thì không còn gì tốt hơn.”

Loan nheo mắt, từ trong mắt Ngụy Hợp, hắn không nhìn ra bất cứ sự thương hại và quen thuộc nào đối với hai người biến dị, có chỉ là lạnh lùng.

Hắn trầm mặc lại.

“Nếu muốn làm được như vậy, thì cần phải từ từ tìm kiếm.”

“Cứ như vậy đi.” Ngụy Hợp thân nhiên nói, xoay người đi ra cửa. “Để tạo thành tiêu đội chuyên công, ta cần có kết quả nhanh nhất.”

Sau khi xác định hắn là viện trưởng tương lai tiếp nhận chức vụ, Tưởng An cũng dần dần lấy hắn làm chủ.

Dù sao chênh lệch thực lực giữa hai người vốn không nằm cùng một cấp độ.

Mà hiện tại, sau khi Ngụy Hợp mơ hồ phát giác được Loan Hữu Vấn, càng không có quang hoàn tôn kính gã trước đó.

“Ngụy Hợp, sợ rằng việc này ngươi phải tự mình làm.” Loan nhìn sự hờ hững trong mắt Ngụy Hợp, trong lòng cũng thảm than.

Người khác không biết, nhưng hắn biết, Ngụy Hợp thân phận chân chính, rất có thể là biến dị nhân thật sự.

Mà hai người biến dị này nhận ra Ngụy Hợp, từ trong trí nhớ, tựa hồ quan hệ cũng không tệ.

Mà hiện tại lại nhìn thái độ của Ngụy Hợp, hắn nói đến khi muốn giết chết hai người, lại hoàn toàn không có bất kỳ động dung, không có một tia tâm tình chập chờn.

Có thể thấy được tâm tính người này kiên định và lãnh khốc tới mức nào.

“Có lẽ... Ký ức của những biến dị nhân này thật sự là có người khác bện truyền vào sao? Chúng ta nhìn thấy chỉ là giả dối bị bện thành?” Trong lòng Loan bỗng nhiên trào ra ý niệm như vậy.

Chủ yếu là do biểu hiện của Ngụy Hợp quá lạnh lùng.

Nhìn thái độ của hắn đối với người nhà đối với thế tử bằng hữu, người này tuyệt đối không tuyệt tình như vậy mới đúng.

“Được rồi, đi thôi.” Ngụy Hợp lúc này đã đi tới cửa, quay đầu nhìn về phía gã.

“Ừm.” Ông tranh thủ thời gian đuổi theo.

Cuối cùng, hắn quay đầu lại nhìn hai người biến dị kia.

Đồng tử hai người đã nhắm lại, tựa hồ bởi vì mỗi một cùng thống khổ, lần nữa lâm vào ngủ say.

Xế lúc này mới quay đầu, cùng những người khác rời khỏi đại sảnh.

An toàn nặng nề chậm rãi khép lại, đóng bộp một cái.

Trong bình, Bạch Linh ngâm trong nước thuốc, lại lần nữa mở mắt ra, mắt nhìn hoa vui bên cạnh, thở dài, lần nữa nhắm hai mắt lại.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Trong nháy mắt, đêm khuya đã đến.

Rặc rặc.

An toàn phiệt lại chậm rãi bị mở ra.

Một bóng người bình thân đi đến, bất quá mấy phút công phu, rất nhanh sau lưng bóng người lơ lửng hai bộ nhân hình bao trùm rời đi, an toàn lan can lần nữa.

Dưới ánh đèn, trong vật chứa Bạch Linh cùng Hoa Thích, hai người vẫn lẳng lẳng nhắm mắt lơ lửng, không nhúc nhích.

Không bao lâu, then cài an toàn lần nữa mở ra, lại một người lẳng yên đi vào.

Dụng cụ màu xanh lá chiếu vào mặt hắn ta, rõ ràng là Viện trưởng Bạch Thiên Tài đã tới.

Hắn đi tới trước lọ chứa của hai người Bạch Linh và Hoa Duyệt, nhìn kỹ hai thứ một chút, xác định không có bất cứ dị thường nào mới xoay người rời đi.

Mà bất kể là hai người một trước một sau ra vào, kiểm tra hệ thống cũng không có chút phản ứng nào.

Điều này đại biểu cho cả hai đều có quyền hạn toàn bộ của cái viện nghiên cứu này.

Đêm khuya.

Không Tinh nghiên cứu một gian phòng cách ly triệt để.

Toàn bộ phòng nghiên cứu có thể tích rất lớn, trong đó có rất nhiều phòng cách ly hàng các hệ thống thực nghiệm cơ thể tuyệt đối nguy hiểm hàng đầu.

Có những thí nghiệm bị giam giữ quá độ nguy hiểm nên cần thời gian rất lâu để ngăn cách hoàn toàn, chờ khi nào hoạt tính hoàn toàn tiêu hao xong thì mới có thể bắt đầu lại lần nữa.

Mà khoảng cách này cũng không phải là số ít.

Lợi dụng kỹ thuật xếp hàng không gian điểm yếu nhất trong tinh hệ, thể tích thực tế của toàn bộ học viện sẽ lớn hơn rất nhiều.

Cách ly gian, bởi vì sợ hình mẫu của con người nên phòng cách ly này đều không cho phép bất cứ vật gì hoặc là năng lượng truyền đi, bao gồm cả tín hiệu để giám sát.

Vì vậy nơi này là hoàn cảnh tuyệt đối bị phong bế.

Ngụy Hợp đặt Bạch Linh Hoa Duyệt xuống mặt đất, lực hút vô hình sau lưng đóng lại ngăn cách đại môn.

“Được rồi, tắt cả tinh lại đi.” Hắn trầm giọng nói, chỉ có thể dùng một loại ngôn ngữ đặc biệt của yêu ma.

Nhiều năm chưa dùng, lúc này Ngụy Hợp mở miệng thậm chí còn có thể cảm giác được một tia xa lạ.

“Lão Ngụy...” Bạch Linh mở hai mắt ra, trên mặt toát ra vẻ bất đắc dĩ cùng cười khổ.

“Xin lỗi, liên lụy người rồi.”

“Không có việc gì. Chỉ là ta cũng không nghĩ tới, các người lại thảm như vậy.” Ngụy Hợp không phản bác được.

Hai tên đã từng là Yêu Vương, hiện tại huyết nhục toàn thân đều nát nát, tản mát ra ô nhiễm đậm đặc lan ra kịch độc, một thân thực lực mười không còn một, ngay cả còn sống đều thành một loại dằn vặt và thống khổ.

“Lúc trước nếu nghĩ đến tầng hít thở không thông như vậy, chúng ta tuyệt đối sẽ không quyết định tiến vào cánh cửa kia...” Hoa Duyệt một bên cũng tỉnh lại, trong giọng nói tràn đầy hối hận.

“Bây giờ nói những điều này có ích lợi gì? Hiện tại chúng ta có chết cũng không được. Toàn thân vô lực, ngoại trừ đầu óc có thể động đậy, cái gì cũng không làm được.” Trong giọng nói của Bạch Linh mang theo vẻ tuyệt vọng.

“Không sao, ta có thể trị tốt cho các người. Nhưng mà, sau này, các người có thể phải trả một cái giá lớn.” Bằng hữu của Ngụy Hợp rất ít, Bạch Linh cũng coi như một người.

Cho nên cho dù hiện tại hai Yêu Vương mang đến cho hắn một chút phiền toái, hắn cũng không muốn bỏ mặc.

“Thật chứ!?” Hai người đều sửng sốt, bị thương tới mức này mà còn có thể chữa khỏi.

Có thể không chết tự nhiên là tốt nhất, ai cũng có ham muốn sống. Hơn nữa, những kẻ bắt được thí nghiệm của bọn họ, bọn họ lại còn muốn tìm bọn họ báo thù!

“Không thành vấn đề. Bất quá trong ngoài cơ thể các người đều bị ô nhiễm ăn mòn hoàn toàn, muốn khôi phục rất khó.” Ngụy Hợp trầm giọng nói.

“Người cứ việc buông tay làm! Chỉ cần còn sống, vô luận cái gì, chúng ta đều có thể nhìn!” Hoa Duyệt chém đinh chặt sắt nói.

“Ta cũng như vậy!” Bạch Linh căm hận nói.

Có thể khiến tính tình hờ hững của hắn hận đến như vậy, có thể thấy những người đối với bọn họ thực nghiệm ác độc đến mức nào.

“Vậy thì tốt.” Ngụy Hợp gật đầu.

Kỳ thật, muốn giải quyết hậu hoạn, đồng thời giữ lại tính mạng của hai người bằng hữu, là có một phương pháp vẹn toàn đôi bên.

Mà phương pháp này chính là... lúc trước hắn đã bắt đầu có kế hoạch thực hiện.

Chẳng qua bởi vì Bạch Linh cùng Hoa Duyệt đến, kế hoạch sớm một chút bắt đầu thôi.

“Chịu đựng một chút, có thể sẽ có chút đau.”

Ngụy Hợp đến gần hai người, chậm rãi vén ống tay áo lên.

Lạch cạch một tiếng như nước chảy dị động.

Hai cánh tay của hắn bỗng nhiên hòa tan, hóa thành vô số huyết nhục đỏ sẫm, rơi trên mặt đất.

Trên mặt đất, toàn bộ chất nhầy màu đỏ như máu chuyển động, từng chút một bắt đầu chia làm hai phần, dần dần bò về phía hai người, dần dần bao trùm toàn thân hai người.

Bạch Linh Hoa vui vẻ kinh hãi nhìn một màn này, cảm giác Tam Quan đều có chút bị trùng kích.

Đây là Ngụy Hợp mà bọn hắn biết? Có chắc chắn không phải là quái vật biến dị cực độ khủng bố nào đó không?

Nhưng không chờ hai người lên tiếng, huyết nhục đỏ sẫm tựa như là chất lỏng bao trùm toàn bộ vị trí toàn thân của bọn họ.

Huyết nhục chất nhầy cuộn cuộn không ngừng rơi từ trên người Ngụy Hợp xuống, từng đoàn từng đoàn như vật sống, bò về phía hai người, chui vào tất cả lỗ thủng trên người bọn họ.

Tất cả tổ chức huyết nhục dị biến trong cơ thể hai người đều bị cắn nuốt tiêu hóa, biến thành chất dinh dưỡng cho võ đạo

huyết nhục.

Kết cấu sinh lý của hai người bắt đầu thay đổi.

Một phần dư thừa bị tiêu trừ, thiếu hụt một phần bị Ngụy Hợp dùng máu thịt của mình bổ sung.

Hắn có vô số kết cấu hệ thống gen sinh mệnh, nếu muốn xây dựng lại hai cái thân thể cần thiết, quả thực không thể dễ dàng hơn.

Sau một lát, huyết nhục trên thân hai người giống như thủy triều rút đi, lộ ra hai cỗ thân thể trần trụi hoàn toàn thuộc về nhân loại.

Bạch Linh là thân thể nam thể thuần túy của nhân loại.

Mà nụ hoa lại là cơ thể thuần túy của phái nữ.

Kể từ giờ phút này, hai người đều triệt để thoát ly thân phận yêu ma. Đa số tổ chức thân thể đều đổi thành nhân loại.

Mà máu chốt nhất chính là, huyết nhục trên người bọn họ, ít nhất một nửa đều là do Ngụy Hợp tách ra.

Điều này đại biểu cho bọn họ nếu được cho phép, có thể sử dụng một bộ phận lực lượng của Ngụy Hợp. Tương tự, cũng đồng nghĩa, Ngụy Hợp có thể khống chế hành tung, thân thể, thậm chí bài trừ suy nghĩ của bọn họ bất cứ lúc nào.

“Hoan nghênh trở về, các bằng hữu của ta.” Ngụy Hợp giang hai tay, trên mặt lộ ra nụ cười chân thành.

“Từ giờ trở đi, có lẽ các ngươi cần phải đổi tên và dung mạo khác rồi...”

Hai người chậm rãi đứng lên, vẻ mặt kinh nghi cảm nhận thân thể hoàn toàn mới của mình.

Các nơi trên thân bọn họ còn có chút huyết nhục chảy ra, trở lại trên thân Ngụy Hợp.

Vô số sợi tơ màu máu, giống như một loại liên hệ kỳ dị nào đó, nối liền ba người lại với nhau.

Tập đoàn Hắc Thạch, tổng bộ lầu các.

Trên kiều gia chủ tinh, đại bộ phận kiến trúc lúc đầu đều ở trên mặt đất.

Những kiến trúc này so với kiến trúc lơ lửng mà nói, nhiều hơn một chút lão khí, cũng nhiều ra lịch sử lắng đọng.

“Vỏ đất này của ta, là lúc sinh ra cùng tòa thành này, cùng thành lập.”

Trên đỉnh lầu giống như cửa sổ chuyên phi hành.

Chủ tịch của tập đoàn Hắc Thạch hiện tại, Dục Thích, hai tay đang khoanh lại, quay lưng về phía Ngụy Hợp, lẳng lẳng quan sát mặt đất phía dưới.

“Ở đây có rất nhiều người có thể đứng cao hơn ta. Nhưng rất ít người, có thể đứng vững hơn ta.”

So với lần gặp mặt Ngụy Hợp lần trước, bây giờ Trịnh Tam Nương đã cạo sạch tóc rồi.

Trên ót của hắn khảm nạm một trang bị kim loại, cũng không biết là cái gì, nhìn qua là hình, có chút khiếp người.

Ngụy Vô Kiệt mặc xong liền mặc vào, ngồi trên ghế thấp phía sau hắn, nhàn nhã uống sữa đậu nành trong các cửa hàng của chính hắn.

“Câu này rất thú vị, được rồi, không nói nhiều, lần này ta và người hiếm khi chạm mặt, sau này ta có chức trách của ta, người cũng có nghiệp vụ của người, nói ngắn gọn đi.”

Ngụy Hợp vẫn rất có thiện cảm với vị chủ tịch của tập đoàn Hắc Thạch trước mắt này, cho tới tận bây giờ vẫn luôn hợp tác.

“Được rồi, Ngụy viện trưởng, hiện giờ ngài đang ngồi ở vị trí cao, hiệp nghị hợp tác và hợp tác lúc trước của chúng ta, kỳ thật tồn vong danh tiếng, ngài có thể nhìn thấy tình nghĩa

trước kia, tiếp tục tới nơi này gặp ta một lần, hợp tác sau khi trao đổi, đây là vinh hạnh của ta.”

Tên xui xẻo này đặt Tư thái của mình xuống rất thấp.

Hắn biết rõ, Ngụy Hợp bây giờ sớm đã không còn là tiểu gia hỏa trước kia, ngay cả ánh sáng cũng chưa đột phá.

Đối mặt với mình quang chiếu viên mãn, trong hai người, hắn hưu dịch, mới là bên yếu thế.

Dù sao, tập đoàn Hắc Thạch tuy lớn, nhưng cũng không thể sánh bằng Ngụy Hợp hiện tại. Hơn nữa, trong tập đoàn Hắc Thạch, cũng không phải chỉ có một bà chủ của hắn.

Có thể thay thế hắn là quá nhiều người.

“Về phương diện cung ứng tài nguyên của viện nghiên cứu, ta hi vọng các hạ có thể phê chuẩn cho chúng ta hắc thạch nhập vòng. Chỉ cần có thể đại thành vào vòng vây, điều kiện ngài cứ nói ra!”

Tài nguyên của Không Tinh nghiên cứu viện được cung ứng, là một miếng thịt mỡ thật lớn.

Bởi vì hàng năm, toàn bộ Áo Nhĩ cộng thêm hệ thống, đều sẽ đưa ra số tiền tài lớn phân phối cho Không Tinh nghiên cứu viện.

Mà Ngụy Hợp sắp nhậm chức chính viện, chính là người chính thức phân phối món tiền tài chính.

Tài nguyên mua ở đâu cũng được, có thể mua từ tay người khác, đương nhiên cũng có thể từ tập đoàn Hắc Thạch mua vào.

Hôm nay ta tới đây, mục đích chính là cái này.

Kỳ thật vốn là hắn chủ động đến cửa báỉ phỏng, nhưng không biết như thế nào, đề nghị của Ngụy Hợp chủ động đến tổng bộ tập đoàn Hắc Thạch của hắn xem một chút.

Cho nên địa điểm hai người chạm mặt cuối cùng, liền trở thành nơi này.

Hơn nữa, trước đó hồng ca một mực dẫn theo hài tử du lịch trái tim, sau khi trở về không lâu, liền nghe được Ngụy Hợp một chiêu giống như tên hỏa tiễn, đột phá quang chiếu, đột phá liệt biến.

Bây giờ vị này thân ở địa vị cao, trong khoảng thời gian ngắn đã vượt qua khoảng cách nhân số còn lại trăm năm chưa chắc có thể đạt tới.

Lúc trước trong lúc vô tình hắn đã gieo xuống một ít hạt giống, hiện giờ lại trở thành một cây đại thụ mà hắn cũng muốn ngược nhìn.

Không thể không nói, thời gian thật sự rất kỳ diệu.

“Vào trong cho các người một cái tư cách, nhưng có điều kiện.” Ngụy Hợp uống xong sữa đậu trong tay.

“Ngài nói đi.”

“Thứ nhất, các người cần tự mình đấu giá, nếu như giá cả đấu giá không đủ, ta sẽ không trực tiếp cho các người. Có tư cách cho Hắc Thạch một lần vào vòng tham gia, sẽ rất tốt.”

Ngụy Hợp bình tĩnh nói.

Tình huống bình thường mà nói, hắc thạch là buôn lậu sợi xích màu xám để lập nghiệp, bây giờ hắn đại diện cho quan hệ chính thức, một khi hắc thạch nhập vòng, tương đương với thừa nhận địa vị chính diện của đại tập đoàn Hắc Thạch.

Việc thừa nhận này có hương vị rất quan trọng, là bước mấu chốt có thể khiến hắc thạch chuyển biến thành hình tượng tập nhân.

Cho nên Ngụy Hợp đưa ra nhắc nhở cũng không quá phận.

“Đây là chuyện đương nhiên.” Người hâm mộ vội vàng gật đầu.

“Điều kiện thứ hai.” Ngụy Hợp tiếp tục nói: “Chỗ ta có một chỗ tư nhân hợp tác, cần sắp xếp một ít người không có hộ tịch cùng thân phận chứng minh, để hắn đạt được thân phận hợp pháp.”

“Tẩy trắng hắc hộ sao? Đây là chuyên nghiệp chuyên nghiệp của hắc thạch chúng ta! Ngài yên tâm!” Trong lòng Thập Ngũ vui vẻ.

Việc tư nhân hợp tác càng nhiều, thì càng có thể kết hợp được với Ngụy Hợp.

Đây là chuyện tốt.

“Chỉ là nguồn gốc chủ yếu của những hộ đen này là?” Hãn cẩn thận dò hỏi.

“Người yên tâm, sẽ không có cái gì phiền phức, cho dù xảy ra chuyện, ta gánh là được. Hắc hộ chuyển chính cái gì, cho dù lộ ra ánh sáng, cũng không ảnh hưởng được ta.” Ngụy Hợp bình tĩnh nói.

Khi chiếu sáng, đặc quyền cũng đã là luật pháp đều thiên về bọn họ.

Hôm nay đã đến bước rạn, chỉ cần hãn không phải là có vấn đề lớn, thì cũng là chuyện của người biên dị lúc trước.

Hoặc có lẽ phạm vào tội tội tội phản quốc to lớn nào đó, đều có thể được tha thứ.

Tối đa nhiều nhất cũng chính là tạm thời rời cương vị, chờ sau khi mọi chuyện kết thúc, lại tiếp tục an bài nó an bài chức vụ mới.

Dù sao những vết nứt này cũng quá ít ỏi, đối với một hệ hệ thống hằng cực kỳ hiếm thấy.

“Ta hiểu rồi.” hiên ngang gật đầu.

Ngụy Hợp hài lòng gật đầu, trên người linh năng lóe lên, thông báo cho hai người Bạch Linh cùng Hoa Dật đang chờ bên ngoài.

Thân phận của bọn họ, như thế có thể dùng loại dân bản xứ của tinh cầu khác lai lịch chuyển chính.

Vừa vặn Ngụy Hợp ở trên 184 sao, cũng có con đường khác, hoàn toàn có thể đổi khởi nguồn của Hộ tịch địa phương, đổi thành 184 tinh.

Dù sao thì tinh cầu kia thần bí khó lường, người nào đi cũng không nhất định tra được rõ ràng.

Hơn nữa, về sau hẳn sẽ trả lại nhiều “người” như cũ.

Cho nên, hợp tác sớm với hắc thạch là không thể thiếu.

“Như vậy, các hạ, chúc chúng ta hợp tác vui vẻ?” Tên then này trở lại trước sàn xe, cùng Ngụy Hợp đưa tay ra.

“Hi vọng người đừng để ta thất vọng.” Ngụy Hợp duỗi tay ra, nhẹ nhàng nắm một cái.

“Nhất định!”

Mấy ngày sau...

Không Tinh nghiên cứu ở sâu dưới lòng đất.

Trong một phòng thí nghiệm phong bế.

Dưới ánh đèn u ám, Ngụy Hợp đứng lặng yên trước từng dãy kho bồi dưỡng đã đặt sẵn.

Trong những kho bồi dưỡng này đã sớm rót đầy đủ nước bồi dưỡng, còn duy trì nhiệt độ thích hợp, cũng tiến hành diệt trùng.

Mà việc Ngụy Hợp muốn làm chính là từ lúc này bắt đầu, hoàn thành lời hứa lúc trước mà hẳn hứa hẹn, từng cái mà làm được.

“Phòng bồi dưỡng chỉ cần rót vào tin tức đối ứng gen, cùng một ít mẫu nhỏ, có thể bồi dưỡng ra thân thể hoàn thành.” Hoa Duyệt trầm giọng nói.

Nàng hiện tại cũng mặc áo khoác trắng, khuôn mặt lạnh lùng, dưới sự trợ giúp của tập đoàn Hắc Thạch, thành công nhận được thân phận chính thức. Nàng đã trở thành công dân chính thức toàn bộ Áo Lan hệ.

Thân thể sau khi đều do Ngụy Hợp cấu thành, nàng và Bạch Linh tự nhiên lựa chọn tiếp tục đi theo Ngụy Hợp.

Dù sao thì vết xe đổ, bọn họ dựa vào chính mình lăn lộn, trôi qua thật sự là quá thảm rồi...

Tất cả mọi người đều giống nhau đi ra từ Nguyên Nguyệt, kết quả một trước một sau, được đãi ngộ khác nhau một trời một vực.

Lúc này toàn thân Hoa Duyệt đều tràn ngập nội hậu mạnh mẽ do huyết nhục Ngụy Hợp mang đến, dưới nội tình này, nàng không chỉ có tư cách tu hành linh lực, mà tư chất còn tốt hơn so với người bình thường rất nhiều.

Dù sao, huyết nhục của cường giả Liệt biên cấp có thể trùng tu linh lực, tốc độ tự nhiên nhanh vô cùng.

Vấn đề duy nhất chính là, linh năng nàng tu ra, chỉ ít tám phần đều là Ngụy Hợp.

Nhưng điều này đã rất tốt rồi, ít nhất còn hai phần là của chính nàng.

Mà bên Bạch Linh bên kia cũng giống như vậy.

Hai Yêu Vương cũng không còn để ý những chuyện này nữa. Dù sao, cuộc sống của bọn họ trước đây quả thực quá khổ cực.

Bây giờ có cơ hội xoay người, so sánh tựa như thiên đường.

“Ngài cần đồng thời rót vào chín mươi chín cái kho bồi dưỡng ở đây. Nhưng vì giữ bí mật mà chúng ta không thiết bị phối hợp nhiều hơn, có thể sẽ xuất hiện việc bồi dưỡng thất bại. Tình huống không cách nào sửa chữa...”

Bị nghiên cứu nhiều năm, những trình tự này có thể nói là tương đối quen thuộc.

“Không sao.” Ngụy sát không để ý. Lấy máu thịt của hắn, sinh mệnh lực, hoàn cảnh chỉ cần không quá kém, đều có thể sống.

Hắn nhìn chín mươi chín kho bồi dưỡng đã bày sẵn trước mặt, vươn tay ra.

Nhắm mắt lại.

Trong phút chốc, tất cả kẻ địch bị hắn giết chết, tất cả gen, tổ chức tế bào, toàn bộ đều bắt đầu diễn hóa ra dưới võ đạo huyết nhục của hắn.

“Đi đi.”

Lòng bàn tay Ngụy Hợp bỗng nhiên vỡ ra, từ đó phun ra vô số tơ máu màu đỏ.

Sợi tơ màu máu tự động tìm chuân từng kho bồi dưỡng, từ miệng hàng đi vào, hóa thành một đoàn huyết nhục nhỏ màu đỏ tươi, vẫn còn chậm rãi nhảy lên.

Rắc rắc.

Chưa tới hai giây.

Huyết Ti biến mất, co rút về trong tay Ngụy Hợp, hấn buông tay xuống, hết thấy phảng phất không phát sinh cái gì.

Mà mẫu bộ Thương bồi dưỡng ở đây chỉ trong hai giây ngắn ngủn, đã hoàn thành đưa vào.

“Bắt đầu đi.” Ngụy Hợp mỉm cười nói.

Ừng ục trong tiếng bong bóng khí.

Chín mươi chín đài bồi dưỡng thương đồng thời bắt đầu tiến hành hoàn nguyên bồi dưỡng.

Đây là tâm nguyện của Ngụy Hợp từ trước tới nay. Những người mới này đều dựa theo chính bản thân hấn lấy máu huyết của địch nhân một cách hoàn mỹ, nhân bản.

Cho nên tuổi thọ bọn họ có lẽ sẽ dài có ngắn, trừ trí nhớ cùng kinh lịch, Ngụy Hợp không cách nào phục hồi như cũ.

Những người này, hoàn toàn giống bản thể bọn họ như đúc.

Khác biệt duy nhất chính là, huyết nhục bọn họ đến từ Ngụy Hợp, cho nên bị Ngụy Hợp ảnh hưởng và khống chế.

Khống chế này là liên hệ giữa một vị cao linh với linh lực bình thường cao hơn.

Cái này là Ngụy Hợp phát hiện trên người Bạch Linh cùng Hoa Dật.

Bởi vì đây là do hấn hoàn toàn dùng huyết nhục bản thân tạo thành, cho nên khống chế đối với bọn họ cũng mạnh hơn rất nhiều.

Mà những nhân bản mẫu này chỉ khởi nguồn từ huyết nhục Ngụy Hợp cho nên khống chế bọn họ yếu hơn một chút.

Chỉ có thể ảnh hưởng tới sinh tử của bọn họ.

Nhưng Ngụy Hợp không thêm đề ý những điều này, thứ hắn đề ý là nguyện vọng lúc trước của hắn.

Trong cõi u minh, hắn cảm thấy nếu mình cứ tiếp tục thuận theo nguyện vọng này, có lẽ sẽ đạt được lợi ích khổng lồ không tưởng tượng nổi.

Đây là một loại dự cảm, đến từ Cao Linh quan sát nên mới có dự cảm như vậy.

Cao Linh quan sát là một trạng thái rất thần bí, cho đến nay, Ngụy Hợp cũng không hiểu rõ, Cao Linh có thể từ đâu mà đến, hắn và mẫu hà có quan hệ như thế nào.

Còn có quyển sách cũ nát thần bí kia nữa...

Hồi phục tinh thần, Ngụy Hợp nhìn về phía kho bồi dưỡng trước mắt.

Ngắn ngủi vài phút thời gian, xuất phát từ huyết nhục mẫu của hắn, lúc này nhanh chóng thể hiện ra đặc tính tăng trưởng vô hạn.

Chúng nó sau khi thoát khỏi hạn chế của Ngụy Hợp, điên cuồng cắn nuốt tất cả dinh dưỡng, theo phương hướng ý nguyện của Ngụy Hợp, dựa theo ghi chép trong thông tin gen, trưởng thành bộ dáng “Vốn là” của bọn nó.

Rất nhanh, lại qua mấy phút.

Tất cả kho bồi dưỡng dần dần sáng lên lục quang, điều này đại biểu quá trình bồi dưỡng hoàn toàn kết thúc.

760

*
*
*
*
*
*

Hoa Duyệt ở một bên con người co rút nhìn một màn này.

Đối với thủ đoạn của Ngụy Hợp, nội tâm nàng càng thêm kinh sợ.

Tuy nàng đã từng là yêu ma, từng gặp qua rất nhiều loại yêu thuật quỷ bí, nhưng cảnh tượng trước mắt vẫn khiến nàng sinh ra hàn ý.

Dù sao, nơi đây là thời đại tinh tế, là thời đại hưng thịnh của linh năng giả.

Mà thủ đoạn như Ngụy Hợp lại một hơi sáng tạo ra nhiều mặt mũi khác nhau, giới tính khác nhau, tư chất khác nhau...

Còn có thủ đoạn lúc trước hẳn đưa cho mình và Bạch Linh mới sinh.

Có thể tưởng tượng được, Ngụy Hợp bây giờ đang ở trong lĩnh vực sinh mệnh của khoa học, đã đi đến trình độ nào.

Rất nhanh, bồi dưỡng thương môn đầu tiên mở ra.

Từ đó chậm rãi bò ra một khuôn mặt hoàn toàn mới.

Khuôn mặt kia, rõ ràng chính là... Cự thú niễn!

Năm thứ mười sáu của đế quốc, năm tháng năm.

Một tổ chức thần bí tên là Phục Tinh giả dần dần lưu truyền ra bên trong toàn bộ tinh hệ Áo Nhĩ còn sót lại.

Tên của người sống lại là tự thức tỉnh trong ngôn ngữ Nguyên Nguyệt của mình. Mà ở đế quốc Bành Toa, phát âm này chỉ là một cái tên vô nghĩa.

Trừ Bạch Linh cùng Hoa Duyệt biến dị nhân từ Nguyên Nguyệt đi ra, không ai biết cái này có ý nghĩa gì.

Cũng may tổ chức này nhân số không nhiều, cũng không làm chuyện gì nguy hại xã hội, chỉ là ôm đoàn sưởi ấm, trái tim cây đa cũng đăng ký xong, liền không để ý tới nữa.

Cho dù thành viên của bọn họ, rất nhiều dân bản xứ bên kia Mạch Tứ Tinh, nhưng chỉ cần xã hội không nguy hại, thì tất cả đều có thể được cho phép.

Đây chính là luật pháp thông dụng ở thời đại tinh tế.

Duy nhất làm cho lòng cây dong có chút kinh ngạc là, thành viên của người sống lại, đều là một ít thiên tài có linh năng tư chất tương đối ưu tú.

Bọn họ tu hành linh lực có thể đứng dậy, tiến triển cực nhanh, tốc độ như thần tốc.

Đây cũng là mấu chốt để lòng điều tra cây đa và đăng ký của bọn họ.

Sau khi chiến tranh kết thúc, tất cả lại lần nữa khôi phục quỹ đạo.

Toàn bộ hăng tinh cũng bắt đầu nhanh chóng chữa trị tổn thương do chiến tranh mang đến, liếm láp vết thương của bản thân.

Năm thứ mười sáu của đế quốc, bốn tháng.

Kết hợp gen của Ngụy Hợp và Bích Liên Tát Lỗ Thác, một đứa trẻ khóc lóc thảm thiết, ở khuôn viên cao cấp đầu tiên của bộ đoàn viện Huân Tinh làm chủ tinh lại, nó chính thức sinh ra.

Oa!!

Trong tiếng khóc rất có sức sống, Ngụy Hợp ôm hậu nhân huyết mạch đầu tiên của mình ở thế giới này, trong lòng có, chỉ có yên tĩnh.

Trong phòng giam, chỉ có hấn và Bích Liên, những người còn lại đều được an bài đi ra ngoài.

“Người muốn hấn tên gì?” Ngụy Hợp nhìn về phía Bích Liên.

Bích Liên mới sản xuất, khác với những sản phụ còn lại, thân là quang chiếu, nàng tinh thần vẫn tràn đầy.

“Có thể gọi là Ngụy Quang? Ngụy Hàn, Ngụy Khang Ninh đều có thể.”

“Sợ Quang, sợ Hàn, dạ dày Khang Ninh...” Ngụy Hợp không phản bác được, những thứ này là tên gì?

“Chúng ta hy vọng hấn sống bình an cả đời, không bằng câu gọi là Ngụy Bình An nhé?” Bích Liên lại lần nữa nói.

“Cũng không tốt lắm. Quá bình thường.” Ngụy Hợp lắc đầu: “Không bằng gọi Ngụy Hằng thì sao?”

“Ngụy Hằng...” Bích Liên hiểu ý Ngụy Hợp, vĩnh hằng là ý Vĩnh Hằng.

Nếu là người bình thường, có lẽ dùng chữ này hơi lớn.

Nhưng Ngụy Hợp là Liệt Biến, nếu nhi tử không cố gắng, sau này ngay cả tư cách dưỡng lão cho cha cũng không có.

Đối với thương biến có thể sống ngàn năm mà nói, thọ mệnh Ngụy Hợp hiện tại mới vừa một phần ba.

Mà cực hạn tuổi thọ của người bình thường cũng mới hai trăm ba trăm năm.

“Cứ gọi là Ngụy Hằng đi.” Bích Liên dịu dàng gật đầu.

Hài tử Liệt biến hòa quang chiếu, Ngụy Hằng vừa ra đời, đã định trước là phải vượt xa cấp bậc cùng độ của người bình thường.

Sau khi nhi tử được sinh ra, Ngụy Hợp phân ra một phần tinh lực, đặt ở trên người nhi tử.

Những người thức tỉnh mà hấn ta thành lập cũng từ từ phát triển lớn mạnh.

Theo thời gian trôi qua, tu vi tiến hóa nguyên điển của hấn cũng nhanh chóng tăng lên.

Các mảnh phim được vận chuyển đến nghiên cứu viện bị Liệt Sơn, kết cấu võ đạo huyết nhục của hắn rất phong phú, ưu hóa.

Hơn nữa lại học tập mô phỏng theo phương diện sinh thể, lượng thức ăn Ngụy Hợp cũng biến thành cực lớn.

Đồng thời tăng cường linh lực, cũng trở nên vô cùng nhanh chóng.

Không có gợn sóng, không có biến số.

Gia tộc Long Lan cùng Mậu Toa bị thua thiệt, cũng đều ngừng cờ lại, hết thảy dần dần khôi phục bình tĩnh.

Mà thời gian, cũng ở trong cuộc sống như vậy, lặng lẽ chạy trốn.

Trong nháy mắt,... Mười lăm năm đi qua...

Năm 17 tháng 2 của đế quốc.

Khắc chế Sartre và Bành Toa đế quốc, trong vũ trụ tinh vực thật lớn giữa chi tộc đàn hạc và hệ thánh Uẩn, bộc phát xung đột quy mô lớn giữa vũ trụ tinh vực.

Khắc chế hạm đội Tát Dĩnh, trong thời khắc máu chót đời kháng Tinh Uyên thú triều, ở phía sau bí mật lượn đường, đột nhiên tập kích phòng tuyến.

Những đợt tập kích ở phần lưng đã khiến phòng tuyến sụp đổ, hạm đội của Lương Toa là một trong số năm đại hạm đội viễn tinh lập tức bị tiêu diệt.

Tới lúc này, Tinh Uyên Thú triều đã tiến quân thần tốc, mà Bành Toa đế quốc cũng bắt đầu khẩn cấp điều động hạm đội còn lại, điều động toàn bộ quốc lực đế quốc, trực tiếp nghênh chiến Niết Bàn và Tinh Uyên.

Đồng thời phát ra cầu viện tới Đông Cực liên minh.

Liên minh Đông Cực lập tức phái hạm đội cỡ lớn trợ giúp, nội chiến nhân loại chính thức bộc phát.

Áo giáp càng thêm tinh hệ.

Chủ tinh.

Rắc rắc.

Một tiếng tinh thể vỡ ra rất nhỏ từ trên người Ngụy Hợp truyền ra.

Hắn lẳng lặng ngồi ngay ngắn ở bên trong văn phòng của Viện trưởng nghiên cứu viện, nghe từng lời lên tiếng của hai Phó viện trưởng và viện trưởng.

Vẻ mặt bình tĩnh mà ôn hòa.

Vô hình linh có thể ở trên người hắn kích động lại tán ra, quy về vô hình.

Nếu như lúc này có người có thể quan sát được số lượng linh lực hiện tại của hắn, liền có thể kinh ngạc phát hiện, mười lăm năm trước, Ngụy Hợp chỉ có hơn hai trăm Linh Nhĩ, mà hiện tại, hắn đã đạt đến năm trăm Linh Nhĩ trở lên.

Đây là quan ải đại biểu cho biến đổi lớn đối với trung tâm.

Ý nghĩa của nó chính là, Ngụy Hợp dùng mười lăm năm ngăn ngừa, sau đó tu luyện lịch trình tu luyện của Linh Năng có chênh lệch ít nhất trăm năm trở lên.

“Dựa vào nghị luận của hội nghị Bất Hủ cao nhất, trong tình vực mà Đế quốc đang khẩn cấp điều động, toàn bộ các thành viên trong tinh hệ được ánh sáng chiếu trở lên để tiến về tinh hệ Thiên Cầm, ứng đối với quân đoàn Thánh khế khắc chế được Tát Duyên Tư.”

Phó Viện trưởng trầm giọng nói.

Trước đó hắn ta là chính viện trưởng, mà sau khi Ngụy Hợp đảm nhiệm chuyển chính, hắn ta cũng thuận thế trở thành một trong các Phó viện trưởng.

Hách Lỗ Đan vốn định điều hắn đến các đơn vị bằng cấp khác, đảm nhiệm một tay, nhưng bị chính hắn cự tuyệt.

Sau khi biến sắc Long Thượng cấp thất bại, hắn ta càng cảm thấy hiếu kỳ với Ngụy Hợp.

Mà trong mười lăm năm này, biểu hiện của Ngụy Hợp vẫn không có biến hóa quá lớn.

Yên tĩnh, bốn phận, thích nghiên cứu, chuyên chú học thuật và gia đình.

Nếu như bình chọn thứ hạng an phận thủ thường trong đại lão Liệt Biến, như vậy Ngụy Hợp tuyệt đối đứng trong mười hạng đầu.

Nhưng càng như vậy, Trác Thiển càng cảm thấy có gì đó không đúng.

Như cái nhìn lúc trước của Ngụy Hợp đối với tư liệu của hắn. Hắn ta cũng cảm thấy biểu hiện của Ngụy Hợp quá mức hoàn mỹ...

Hoặc là nói, quá không có tính công kích.

Thân là Liệt biến, không nên ôn hòa an tĩnh như vậy.

“Dựa vào mệnh lệnh mà Hách Lỗ ban bố, đế quốc ra lệnh trong vòng một năm, điều động cường giả tinh hệ tập hợp, tổ hợp thành một ngàn sáu trăm cánh quân đoàn loại lớn, mỗi nhánh quân đoàn ước chừng bốn ngàn vạn chiến hạm và cơ thể.

Chi quân đoàn cỡ lớn này, dưới sự dẫn dắt của Bất Hủ giả Ba Lạp Nguyên Soái, hiện lên hình quạt lấy đối kháng các phương hướng Nặc Nặc Tư Tư xâm lược quân đội —— Thánh khế quân.” Hộc trầm giọng nói.

“Thật sự là... Con số khổng lồ.” Ngụy Hợp tán thán.

Tập hợp toàn bộ lực lượng của đế quốc, chính diện nghênh chiến Nặc Tư đế quốc, so với phong võng và tinh hệ của bọn họ thì chiến tranh chiếm số lượng lớn hơn trăm vạn.

Cả đế quốc chỉ huy hạm đội ngàn vạn quân đoàn đã lên tới mấy ngàn.

“Mà cái này, mới chỉ là lực lượng của một vị nguyên soái thống nhất của đế quốc. Đế quốc cũng không chỉ có một vị nguyên soái.” Nhện tiếp tục nói.

“Chỉ trừ huy quang chiếu và quang chiếu trở lên cảnh giới sao?” Ngụy Hợp cẩn thận hỏi.

“Đúng vậy. Dựa vào tin tức đáng tin cậy, quân thánh khế của Tát Duyên đã nhanh chóng tiếp cận tinh hệ trung tâm của đế quốc, mục đích chúng ta bị điều qua có lẽ là để tránh bị Khắc

Nặc Thúy Tư đánh bại.” Một vị Phó viện trưởng ở bên cạnh trầm giọng nói.

“Nghe nói Khắc Nặc Dĩnh dùng mấy ngàn viên Hằng Tinh to lớn, liên kết với nhau thành Tinh Hằng, chế tạo ra vụ nổ cực lớn, mạnh mẽ nổ ra tầng phòng tuyến thứ hai của đế quốc, một lỗ hồng trong phòng tuyến của khoa trắc!” Vị Phó viện trưởng này giải thích.

“Hiện tại phòng tuyến đã bị tiết lộ, Hội nghị Bất Hủ đã bắt chấp tất cả rồi, bởi vì khu vực trung tâm của đế quốc đã bị uy hiếp, tất cả những chuyện khác đều bị đặt ở phía sau.”

Nguy Hợp gật đầu, tỏ vẻ minh bạch.

Ý tứ của Phó viện trưởng hẳn cũng rõ ràng, hiện tại quá khứ, rất có thể sẽ trở thành pháo hôi cho vô số trận chiến.

Những tinh hệ bên ngoài của bọn họ, hoàn toàn có thể cố ý kéo dài cục diện, chờ khi thế cục rõ ràng hơn đôi chút rồi quyết định có nên xuất phát hay không.

Nhưng những thứ này có làm được hay không, có thể làm hay không, tất cả đều phải xem thái độ của Hách Lỗ Đan.

Nói trắng ra thì cương vực của Bành Toa đế quốc quá rộng lớn.

Những người tinh hệ thăng hoa hầu như trở thành lãnh chúa nhỏ bé đã chia cắt một phương.

Hơn nữa, trong tinh hệ hăng hăng của mấy ngàn ức đế quốc, ảo cộng chỉ là một kẻ không chút thu hút.

Nếu không phải kỹ thuật truyền tin cao độ phát triển khiến khoảng cách giữa tinh hệ và tinh hệ biến gần lại thì có lẽ toàn bộ tinh hệ đã hoàn toàn tan biến, cũng không có ai phát hiện ra được.

“Nếu như không đi thì sẽ như thế nào?” Một Phó viện trưởng khác đột nhiên lên tiếng hỏi.

Lúc trước hẳn một mực không lên tiếng, hiện tại đột nhiên hỏi, có vẻ hơi đột ngột.

“Không đi, hệ thống đế quốc và lòng vạn mộc sẽ ra quyết định ngang hàng với người.”

Ngụy Hợp bình tĩnh trả lời. Vấn đề này, trước đây khi hắn tiến vào hội nghị tinh hệ của Hách Lỗ Đan thì đã có người hỏi qua.

Rất nhiều Liệt Biên cường giả ký thác hy vọng vào đế quốc khổng lồ vô cùng, bọn họ chỉ là một trong vô số cát sỏi, có lẽ không đi cũng không ai chú ý tới.

Nhưng đáng tiếc...

Hệ thống đế quốc, lòng trung thành tối cao của cả đế quốc — lòng vạn mộc, cũng không để cho bất cứ ai cảm thấy may mắn cả.

Nó vẫn thường ngày, có thể công chính đối đãi với sự trưởng thành và tiến bộ của từng con người, đồng thời ban thưởng.

Đồng dạng, vào lúc này, cũng có thể chính trực tiến hành trừng trị cùng xử quyết đối với mỗi một nhân loại.

Kỳ thật Ngụy Hợp cũng không muốn đi, nhưng sự thật không phải do hắn ta quyết định.

Bành Toa đế quốc khai chiến toàn diện với Nặc Sặc, đế quốc khởi động tất cả tiềm lực chiến tranh, hắn thân là biến cấp, tất nhiên phải đi.

Chiến tranh...

Nhìn Phó viện trưởng đang trầm mặc, trong lòng Ngụy Hợp có chút lo lắng, nhưng càng nhiều hơn là chờ mong.

Thân là nhân loại, hắn không muốn nhìn thấy chiến tranh.

Nhưng thân là người nghiên cứu và tu hành giả, tiến hóa nguyên điển của hắn lại khao khát nhiều phẩm hơn.

Trong thời kỳ hòa bình cũng không có nhiều các mẫu như vậy.

“Hiện tại, đế quốc cũng không quản được chúng ta nữa đúng không?” Vị Phó viện trưởng kia bỗng nhiên lại nói một câu.

“Cho nên hết thảy đều phải xem quyết định của Hách Lỗ Đan các hạ.” Ngụy Hợp bình tĩnh hồi đáp.

Trong lúc nhất thời bốn người ở đây đều lâm vào trầm mặc.

Loại hình thô bạo này, mặc kệ người có thân phận gì, địa vị gì, tuổi, năng lực gì, chỉ cần cảnh giới linh lực của người đạt tới, liền cưỡng ép điều đi, xây dựng quân đoàn mới.

Điều này rất hiển nhiên là thế cục đã cực kỳ gấp gáp.

Trầm mặc một lát, một người Ngụy Hợp lại lần nữa vang lên.

Thanh âm Hách Lỗ Đan từ trong đó truyền ra.

“Ngụy Hợp, chuẩn bị một chút, năm ngày sau sẽ xuất phát. Ta tự mình dẫn đội đi tới Tinh Môn gần đây, hội hợp cùng hạm đội tinh hệ xung quanh.”

Quả nhiên.

Ngụy Hợp thở dài trong lòng.

Mới an ổn không bao lâu, hết thầy lại muốn rối loạn.

Hắn và Bích Liên đều bị điều đi, như vậy Ngụy Hằng con trai sẽ làm gì? Nếu như lưu lại nơi này.

Vạn nhất lực lượng phòng vệ giảm đi lớn, lại lần nữa xuất hiện chuyện ngoài ý muốn thì phải làm sao bây giờ?

Giống như hắn, Liệt Biên gia tộc còn lại cũng gặp phải vấn đề giống vậy.

“Cha, mẹ ơi, các người đều đi cả rồi thì con làm sao bây giờ?”

Trong biệt thự Ngụy gia.

Ngụy Hằng ngỡ ngác nhìn Ngụy Hợp và Bích Liên, hẳn chẳng phải vừa mới ra ngoài chơi chơi suốt đêm sao? Tại sao lại phát sinh loại chuyện này?

“Không cần lo lắng, toàn bộ ánh sáng Áo Nhĩ cộng đều sẽ bị điều động rời đi, đến lúc đó ta sẽ an bài người chiếu cố người. Nhưng.... Sau khi chúng ta đi, người không được giống như bây giờ cả ngày chơi đùa gây chuyện nữa.” Ngụy Hợp dặn dò.

“Mỗi ngày ta đều có hảo hảo tu hành linh năng! Còn có ta ở đâu gây chuyện?” Ngụy Hằng lập tức phản bác.

“Biết tu hành là tốt rồi. Được rồi, chúng ta cũng không bao lâu là có thể trở về, yên tâm, đừng chờ chúng ta trở về, người vẫn có chút linh năng đó, vậy đừng trách ta không khách khí.”

Ngụy Hợp cảnh cáo con trai, trên thực tế đối với Ngụy Hằng, chủ yếu giáo dục nó vẫn là Bích Liên.

Bắt đầu từ lúc sáu tuổi, Ngụy Hằng đã bắt đầu có linh năng tu hành. Tới nay đã chín năm trôi qua, gã cũng đã thành công đạt tới đỉnh điểm của Ảnh trùng, tùy thời có thể tiến vào gió bão.

Tốc độ này có thể nói là tương đối khoa trương.

Mà đây chính là tiến độ ba ngày đánh cá hai ngày phơi vông của Ngụy Hằng.

Ngụy Hằng mười lăm tuổi, tướng mạo hoàn mỹ kế thừa nét đẹp của mẹ, không dính dáng gì với phụ thân Ngụy Hợp, chỉ có đồng tử mắt có màu đen giống y hệt Ngụy Hợp.

Gia hỏa này không có thói quen xấu xa của công tử ăn chơi, chính là suốt ngày thích nam giả nữ trang...

Tướng mạo mẫu thân di truyền, nam nữ tướng mạo, tóc dài đen nhánh, làn da trắng nõn nhẵn nhụi, môi hồng răng trắng,

dung mạo xinh đẹp, chân cao eo nhỏ, thường xuyên đi ra ngoài gây chuyện.

Lúc trước trên mạng còn như trở thành lưới đỏ to gió lớn gì đó...

Còn từng có người hâm mộ cuồng nhiệt theo đuổi. Cũng may nàng ta bị Bích Liên đè xuống trước, áp giải nàng ta trở về tiếp tục tu hành.

Bằng không thật sự không biết hẳn có thể gặp phải bao nhiêu chuyện.

“Không phải, cái đó, cha, đó là đại chiến tinh tế, để quốc đại chiến, sao cha nói cứ như là gia đình vậy, là muốn trở về là có thể trở về? Cha cho rằng ta mới ba tuổi là trẻ con sao? Người ta bây giờ đã có thể sử dụng máy tính rồi!” Ngụy Hằng lập tức phản bác.

Bốp!

Ngụy Hợp cho y một cái hạt dưa ngay tại chỗ.

“Ta là cha ngươi, hay ngươi là cha ta!”

“Ngươi là...” Ngụy Hằng ôm lấy đầu muốn khóc không lệ, thanh âm nhỏ xuống.

“Vậy thì không cần hỏi những thứ này nữa!” Ngụy Hợp không kiên nhẫn nói.

“Được rồi được rồi, bớt đánh trẻ con đi, vốn không thông minh, đánh nữa liền ngốc rồi.” Bích Liên vội vàng tiến lên bảo vệ con trai, đau lòng thôi trán giúp nó.

“Nổ thì không đau.”

“Ai nha ta đã không còn là trẻ con nữa.” Ngụy Hằng ngược lại không kiên nhẫn đẩy mẹ ra.

“Không phải tiểu hài tử liền làm một chút chính sự.” Ngụy Hợp trừng hấn một cái. Đứa con này rốt cuộc là như vậy? Càng nuôi càng xấu.

Phất tay hất đứa con còn muốn nói một cái.

Một cỗ linh có thể bao lại gia hỏa này, “bá” một cái bay ra ngoài cửa phòng, vòng cái ném tới phòng ngủ chính hẳn.

Bành.

Cửa phòng ngủ đóng lại, Ngụy Hợp lúc này mới cảm thấy lỗ tai hơi chút an tĩnh.

“Được rồi Bích Liên, chuẩn bị điều ra tiền tuyến rồi, ta sẽ nói cho người một vài điều để chú ý. Trận chiến lần này, chúng ta chỉ là giao phong tinh hệ bên cạnh chiến trường chứ không phải là chiến khu trung tâm, cho nên tính nguy hiểm cũng không phải quá lớn thế nhưng cần phải chú ý bảo vệ bản thân.”

“Hả...” Bích Liên chăm chú gật đầu, vì sao đại chiến... Trong chiến trường to lớn như thế này, sức mạnh cá nhân tựa như bọt biển va chạm lẫn nhau.

Những vũ khí chiến lược khủng bố này một khi bộc phát, liền giống như thiên tai, trong nháy mắt quét ngang khoảng cách vô số năm.

Cho dù là thăng hoa giả, cũng khó thoát khỏi cái chết.

Tàn khốc như vậy khiến Vận Mệnh hoàn toàn không phải nằm trong tay bất cứ ai...

Tựa như khắc tinh Dĩnh dẫn động mấy ngàn hằng tinh, phá hủy một góc phòng tuyến đế quốc, đám người linh năng khủng bố trú đóng chung quanh phòng tuyến bị Hằng Tinh bạo tạc nổ tung dẫn chết.

Ai trong số bọn họ có thể nghĩ tới mình sẽ bị tập kích như vậy.

Bạo tạc kinh khủng sẽ kéo dài mấy tháng, phạm vi rộng chừng mấy vạn năm, tốc độ vật chất nổ tung thậm chí có thể đạt tới một phần mười tốc độ ánh sáng.

Đó là tốc độ mà người thăng hoa cũng không cách nào với tới. Lại thêm vụ nổ lớn dẫn động không gian vạn vạn, căn bản không cách nào nhảy vọt...

Trong tuyệt địa như vậy, trừ chờ chết, không còn cách nào khác.

“Lần này đi, còn không biết phải bao lâu mới có thể trở về...” Bích Liên nhẹ giọng nói.

“Trận chiến đế quốc lần trước, bỏ ra một trăm năm... lần này, có lẽ sẽ nhanh hơn một chút...” Ngụy Hợp thấp giọng nói.

Quy mô chiến tranh khổng lồ như thế, dù là hãn cũng không thể bảo đảm thế tử có thể thuận lợi sống sót ở trong đó.

Thậm chí chính bản thân hãn cũng khó có thể bảo đảm mình có thể sống đến cuối cùng.

“Vô luận thế nào, ta nhất định sẽ sống sót.... cuộc sống của chúng ta vừa mới bắt đầu...” Bích Liên dùng sức nắm chặt tay Ngụy Hợp.” Cũng may, lão sư bên kia đưa thư nói sẽ cho ta một chút chiếu cố. Ngụy Hợp, ta có chút lo lắng chính là người.”

“Không có chuyện gì... Cho dù ta không cách nào chiến thắng đối thủ, nhưng luận thủ đoạn bảo mệnh, ta nhất định là mạnh nhất.” Ngụy Hợp nghiêm túc hứa hẹn.

Hai người trong lúc nhất thời nhìn nhau không nói gì, Bích Liên cũng nhẹ nhàng dựa vào Ngụy Hợp trong lòng, nhắm mắt hưởng thụ vẻ yên tĩnh cuối cùng này.

Ba tháng.

Áo giáp càng thêm tinh hệ.

Cũng trong lúc đó, bên trên mấy hành tinh hệ thống, đồng thời có từng chiếc từng chiếc phi thuyền dày đặc tạo thành hạm đội, bay lên trời.

Chúng nó tựa như những đom đóm đầy lấp lánh từ từ hội tụ về phía tinh hệ.

Mỗi một ánh sáng trắng lập loè đều dịch chuyển một khoảng cách lớn, đây là không gian nhảy vọt.

Mấy giờ sau.

Tất cả những điểm sáng tụ lại một chỗ bên ngoài tinh hệ, từ từ bay tới chiếc chiến hạm mẹ hình chữ Thập màu xám đen kia.

Điểm sáng rậm rạp từ phía dưới hạm mẹ chui vào trong đó.

Trong bầu trời hắc ám, tiêu kí bảy lá đại thụ trên bề mặt mẫu hạm hình chữ Thập Quốc, mơ hồ có chút lạnh lẽo và cứng nhắc.

“Hách Lỗ Đan các hạ, cảm tạ người tích cực ứng ứng. Sau khi mời lên tin tức truyền thông, dẫn đội đi tới khu vực chỉ định nghỉ ngơi.

Chúng ta còn muốn tiếp tục đi tới tinh hệ tiếp theo, hội hợp đội ngũ mới.”

Quan chỉ huy mẫu hạm là một gã thân hình cao lớn màu đen, gã mặc trang phục chiến đấu màu đen, bên cạnh mơ hồ bao quanh nồng đậm linh khí nóng rực tựa như sao hằng tinh.

Ít nhất là người thẳng hoa giống như Hách Lỗ Đan, thậm chí cao hơn.

“Lúc nào cũng có thể nghe theo lệnh điều khiển, chỉ huy các hạ.” Hách Lỗ Đan lập tức cung kính một cái quân lễ.

Tất cả ánh sáng phía sau hắn và các biên cô bị vỡ vụn cũng nhao nhao chào hỏi. Ngụy Hợp cũng đứng ở trong đó.

Toàn bộ Áo Nhĩ cộng thêm, toàn bộ vết nứt đều ở nơi này.

Liệt biến có hơn sáu mươi người, chiếu số lượng nhiều một ít ở trong đại sảnh tiếp đãi hạm mẹ chiếm cứ không gian không nhỏ.

Mỗi người đều mặc trang phục của mình.

Tuy rằng đế quốc đồng ý sẽ cho bố trí thân thể miễn phí, nhưng vào thời điểm này, không ai dám đặt an nguy của mình đặt trên trang bị của người khác.

Để tăng tỷ lệ sống sót trong chiến tranh, tất cả mọi người đều dồn hết sức lực vào việc cất giữ cơ thể mình và mô phỏng công năng thép.

Ngụy Hợp đánh giá tình huống chung quanh.

Toàn bộ đại sảnh tiếp đãi hắn là một cái hình tròn vô cùng to lớn, vách tường xung quanh lồi ra các đài quan sát.

Trên đài quan sát có một số người thừa thớt đi ra, đang hướng bên này xem xét.

Trước mỗi khán đài đều có những ký hiệu khác nhau, hiện rõ bọn họ tới từ nơi nào và tinh hệ nào.

Quan chỉ huy gọi là Côn Bằng, là hạm trưởng chi viện chiến hạm chuyên phụ trách tiếp dẫn tân hệ xung quanh.

Chiếc mã mẫu này tên là xấu xí tiểu vịt, đã phục vụ ba trăm sáu mươi hai năm, đã từng nhiều lần tham gia chiến tranh Tinh Uyên, tu bổ mấy chục lần, thế mà còn chưa hoàn toàn hư hỏng.

Sau khi liên lạc với tái thông báo bằng phẳng, Hách Lỗ Đan mang theo người thêm hệ hệ thống bắt đầu phân phối ở khoang phòng.

“Chúng ta khả năng sẽ ở lại đây một thời gian ngắn, xin mọi người chú ý một chút, cố gắng không nên phát sinh xung đột với những người thuộc tinh hệ khác.”

Hách Lỗ Đan ở trên linh tuyến dặn dò.

“Nhanh thôi, chúng ta rời khỏi áo giáp để tới những khu vực khác. Bất luận giữa các người và bên trong tinh hệ có mâu thuẫn gì, có xung đột gì.

Tất cả mọi người, ta hi vọng các người đều nhớ kỹ. Ở bên ngoài, chúng ta đến từ một nơi, chỉ một quê hương. Đó chính là — Âu chồng!”

Thanh âm nghiêm túc và nghiêm túc của Hách Lỗ Đan từ trong linh năng lan truyền ra.

Ngụy Hợp cũng được phân phối đến một khoang của mình. Bởi vì là Liệt Biến cao thủ, cho nên hẳn đạt được là khoang ở một mình.

Mà chiếu sáng còn lại cũng không có dải ngộ tốt như vậy, đều là ba người, thậm chí là bốn người.

Rặc rặc.

Trên đường ngân sắc lướt qua, Ngụy Hợp đẩy cửa khoang ra.

Bên trong là một căn phòng được bố trí rất đơn giản.

Gương mặt chính trực màu bạc, trên bức tường đối diện cửa sổ là một cái cửa sổ nhìn thẳng cực lớn, có thể nhìn thấy vũ trụ trống u ám bên ngoài.

Ngẫu nhiên có vũ trần lôm đôm vỡ vụn, từ ngoài cửa sổ xẹt qua, tất cả lộ ra yên bình.

Trong phòng, vừa treo một bộ mô hình nhỏ trắng bạc trên tường.

Sau đó là giường một người có công năng mát xa.

Ngụy Hợp đi tới, ấn xuống nút đài không chế bên giường.

Giường nhất thời nghiêng nghiêng, biến thành một cái ghế dài. Mũ giáp kim loại phía trên rủ xuống, hẳn là thiết bị có thể tiến vào mô hình mạng.

Đứng một bên là một tủ quần áo, một cái phòng bếp kiểu mở ra, hai cái ghế kim loại.

Những thứ này đều là cố định ở trên mặt đất.

Một góc có phòng vệ sinh và ao rửa mặt, toàn bộ là hệ thống không khí tuần hoàn, có thể cung ứng điều dưỡng hơi thở dồi dào kịp thời.

“Điều kiện không tệ.” So với tưởng tượng của Ngụy Hợp lúc trước thì tốt hơn rất nhiều.

Hắn thử liên hệ Bích Liên.

Đáng tiếc không có ai trả lời, không còn trung quay lại, tín hiệu hắn phát ra ở trong trống không mênh mông, căn bản không tìm thấy mục tiêu.

Sau khi rời khỏi tinh hệ thì thứ duy nhất mà mọi người có thể dựa vào chính là chiếc thuyền này.

Một chiếc chiến hạm mẹ rời đi, bình thường đều có năng lực sinh hoạt hoàn thiện, mà cho dù thân thể có mạnh hơn, rời khỏi thuyền mẹ, trong trời trống xa lạ cũng không tìm được đường về nhà, không có cách nào sống được.

Chút ấy kể cả Ngụy Hợp cũng không ngoại lệ.

Trong hệ sông không lò lắỵ đơn vị hàng năm, một khi không có hạn mẹ dựa vào, hắ chỉ dựa vào chắ thể, muốn nương tựa trôi nổi tìm được tinh cầu văn minh tiếp theo thích hợp.

Vớ tốc độ của hắ, ít nhất phải phi hành mấy vạn năm, thậm chí có thể còn nhiều hơn.

Điều kiện tiên quyết là hắ có thể sống lâu như vậy, năng lượng để sinh trưởng trong cơ thể có thể chèo chống lâu như vậy.

Cho nên, trong trời, một chiếc thuyền mẹ tương đương với một hòn đảo quan trọng.

Nó lắp đặt máy bay siêu không gian nhảy rất quan trọng.

Ngụy Hợp rót cho mình một chén nước nóng, dùng một cỗ máy rèn tự vệ ở góc tường để làm một món ăn có năng lực bồi dưỡng cao mới.

Trở lại bàn ngồi xuống, chậm rãi ăn cơm.

Món ăn dinh dưỡng cao cấp như khoai hải, bên trong rất ngọt, rất thơm, rất đậm đặc.

Có hương vị như là ăn phim hòa tan vậy.

“Lắ bắ... Toàn bộ hành khách chú ý, mẫu hạn sắp sửa không gian gia tốc, sắp sửa tiến vào cảnh giới mịt mờ, thỉnh thu hồi linh năng, điều chỉnh trạng thái thân thể. Không nên tùy ý di động, lớn tiếng ồn ào.”

Rất nhanh, một thông tin truyền ra từ bên trong khoang thuyền.

Ngụy Hợp yên lặng ăn hết tất cả thức ăn, uống hết nước nóng, ngồi trên ghế, lắ lắ chờ đợi.

762

Toàn bộ mẫu hạm khẽ run lên.

Rất nhanh, vũ trụ tinh không ngoài cửa sổ bỗng nhiên di động, xẹt nhanh về phía bên phải.

Tốc độ xẹt qua càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh.

Mãi tới khi kéo thành một đường cong.

Sau đó, vô số đường cong bắt đầu vắn vẹo, mơ hồ, pha loãng, cho đến triệt để hóa thành một mảnh xám trắng.

Đến bước này, ngoài cửa sổ cái gì cũng không nhìn thấy.

Ngụy Hợp thu hồi tâm mắt, lẳng lặng chờ đợi.

Không bao lâu, hạm mẹ lại run lên, ngoài cửa sổ xám trắng bắt đầu rõ ràng, tách thành vô số tia sáng, sau đó lại khôi phục thành điểm sáng như ngôi sao.

“Lạc phi kết thúc, cảm tạ mọi người phối hợp.”

Thông báo dùng ngôn ngữ khác nhau thông báo lặp đi lặp lại nhiều lần, mới chậm rãi dừng lại.

“Chư vị, đều ra ngoài một chút đi, trong sân số mười hai, làm quen với đồng đội Hồng Trùng tạo thành một đội với chúng ta.” Thanh âm Hách Lỗ Đan từ trong Linh Năng Tụ truyền ra.

Ngụy Hợp đứng lên, dựa theo Hách Lỗ Đan thông báo, rời khoang thuyền, rất nhanh liền tìm được nội đình số một mười hai.

Lúc hấn đến, đã có không ít người tới trước.

Hách Lỗ Đan đứng một mình ở một bên, hai tay ôm quanh, nhắm mắt dưỡng thần.

Berlos Kim ở bên cạnh ba ông lão khác nói chuyện với nhau.

Đám người Long Ba, trình giác đứng chung một chỗ, nhìn thấy Ngụy Hợp tới, vội vã vẫy tay với hấn.

Ngụy Hợp đến gần, còn thấy hai người Long Lan gia tộc cùng một đợt liệt biến đứng ở cùng một chỗ châu đầu ghé tai.

Mà ở một bên khác, đã có hơn mười người tụ tập cùng một chỗ, thỉnh thoảng lại nhìn về phía người đóng thêm ở đây.

“Bên kia chính là những người của đám sâu đỏ, những con sâu đỏ hoàn toàn khác với hệ thống của chúng ta, trật tự nơi đó rất loạn, cạnh tranh vô cùng tàn khốc. Cho nên người tới đây thì lệ khí rất nặng.” Long Hồ Ba sớm nhắc nhở Ngụy Hợp một câu.

“Hiểu rồi.” Ngụy Hợp gật đầu. Hắn cẩn thận đánh giá tình hệ Hồng trùng bên kia.

Phát hiện khí chất của từng người rõ ràng sẽ âm trầm hơn so với bầy đoàn cộng thêm, ánh mắt bọn họ nhìn càng thêm cảnh giác, băng lãnh.

Cùng lúc đó, trùng đỏ bên kia cũng đang đi về hướng Loan thêm bên này.

Người dẫn đội là nam tử tóc ngắn màu đỏ tên là Địch Lan Thê. Hắn lẳng lặng liếc nhìn cường giả ở bên này.

“Ngoại trừ Hách Lỗ Đan kia, còn lại không có gì đáng chú ý hảo thủ.”

“Xác thực như vậy.” Một bên Địch Lan Ca, một nữ tử tóc bạc có khuôn mặt xinh đẹp nhẹ giọng nói.” Bất quá làm khiên thị vẫn tính là phù hợp.”

“Vậy thì dựa vào ngươi, nguyện dẫn suôi.” Địch Lan Tạp lạnh nhạt nói.

“Yên tâm.”

Nguyện Nguyện Khê Linh Thuật năng lực phối hợp lại, đủ để thần không biết quỷ không hay bảo toàn thực lực hệ Hồng trùng của bọn họ, thu hoạch càng nhiều công huân hơn.

Mà chuyện như vậy cũng không phải lần đầu tiên bọn họ làm.

Rất nhanh, hai đại tinh hệ người ở dưới sự dẫn dắt của những người này, sau khi giao lưu một lúc rồi tiến hành nhóm nhóm người bên trong.

Người của Lô Trạch Mạn Học Phái như Ngụy Hợp tận lực được phân vào cùng một chỗ.

Hắn, Long Ba Hồ, trong mật thám, còn có một nữ nhân tên là Bôi Lộ Liệt Biến, phân ở một tổ, phụ trách khu vực gần đó, trợ giúp lẫn nhau.

Sau đó là chiến thuật dự bị trên chiến trường, sách lược, phối hợp phương án, vân vân.

Tổ hợp Ngụy Hợp này, xác định Long Hồ Ba có thực lực mạnh nhất làm trưởng tổ, bốn người phân biệt mang theo số lượng chiếu rọi thân thể nhất định, tiến hành tiểu đội tác chiến.

Sau khi phân tổ xong, lại tự mình bạo biến cùng ánh sáng tiếp ứng bàn bạc.

Mỗi tên Liệt Biến dẫn dắt năm mươi tên Quang Chiếu Thể, bắt đầu mài hợp, quen thuộc, tạo thành danh hiệu đội ngũ.

Chính vì vậy, tạp sự cũng coi như là kết thúc một thời gian.

Thuyền vịt nhỏ xấu xí ở trong không khí thông thả phi hành hai ngày.

Ánh sáng nứt vỡ trên thuyền cũng được mài giữa hai ngày.

Trong lúc này, lại có hai tinh hệ mới lên thuyền, thế nhưng khi tới một tinh hệ mới thì lại tới và tiếp tục hằng hệ thống.

Việc ngoài ý muốn rốt cục đã xảy ra.

Ầm!!

Thuyền con vịt xấu xí phóng ra tín hiệu tuần tra, bị đánh nổ hai đài xa xa.

Ánh lửa bùng nổ, chiếu sáng non nửa thân chiến hạm.

Rất nhanh, lam quang mặt ngoài mẫu hạm lưu động, chuyển thành hồng quang cảnh giới.

Từng chiếc phi thuyền loại nhỏ từ hai bên nối đuôi nhau bay ra, tựa như bầy cá, nhào về phía bạo tạc.

Mà ở hướng kia, lít nha lít nhít vô số chiến hạm màu đen, mang theo tiêu ký khắc chế Siễn Tư đồng dạng đánh về phía bên này.

Xuy!!

Đạo tử quang màu đỏ thứ nhất từ một chiếc phi thuyền chủ pháo trên đầu Khắc Nặc Phi bắn ra.

Trong bóng tối tựa như cây bông huỳnh quang sáng tỏ.

Ngay sau đó, hàng trăm tử quang dày đặc đồng thời bắn về phía bên này.

Ngụy Hợp ngồi ngay ngắn ở bên trong phi thuyền, trên người mặc một bộ quần thể sa vân màu trắng bạc, giống như hắc, còn có năm mươi quang chiếu của tiểu đội là hắc.

Trong đó, người quen của hắc là Phó viện trưởng Trác Thiển cũng ở đó.

Mọi người đều im lặng chờ đợi.

Chờ đợi một thời cơ.

Trong lòng các soi sáng tràn ngập đủ loại cảm xúc, lo lắng, sợ hãi, hoảng hốt, trầm tĩnh.

Nhưng không có một ai, là tâm tình giống như Ngụy Hợp.

Hắc nhẹ nhàng nâng tay lên.

Xuy một cái, quang đao bên ngoài cánh tay bông bắn ra, rìa quang đao màu xanh đậm nhảy lên kịch liệt, lóe lên.

Ngụy Hợp nhẹ nhàng lật xem xét thanh đao ánh sáng, loại bỏ từng chút một khả năng xảy ra sự cố.

“Chúng ta sẽ chết à?” Một ánh sáng mái tóc hoa râm thấp giọng hỏi trên kênh nhỏ.

“Chiến tranh nào có người không chết.” Ngụy Hợp bình tĩnh trả lời.” Nhưng mang theo sợ hãi cùng khủng hoảng nghênh đón tử vong, không bằng buông tay đánh cược một lần, dùng hết toàn lực, có lẽ có thể kiếm được một đường sinh cơ.”

“Đội trưởng.” Ông lão kia còn muốn nói gì nữa.

Ô.

Trong giây lát, bên trong phi thuyền vang lên tiếng cảnh báo.

Cửa khoang bên phải mọi người tự động mở ra.

“Đi thôi.”

Ngụy Hợp là người thứ nhất đứng dậy, động cơ phản lung sinh cơ phun miệng, từng hàng hạt ánh sáng màu lam sáng ngời lên.

“Tu luyện trăm năm, sẽ được phóng thích. Các ngươi không cảm thấy đây thật sự là một chuyện rất tuyệt vời sao?”

Khóe miệng dưới mặt nạ của hắn hơi nhếch lên, hai tay mở ra, nhìn về phía mọi người.

“Ăn điệp thứ 7 tiểu đội, mở ra đạn bắn.”

“Cho phép bắn nó.” Giọng nói của nữ tử điện tử dịu dàng truyền đến.

Bốp!!

Trong chốc lát, mặt tiền kim loại dưới chân Ngụy Hợp bắn lên mãnh liệt, động tác cực lớn có thể trong nháy mắt đem cả hắn và tổ kiến tạo bay ra ngoài.

Hết thấy cảnh tượng xung quanh Ngụy Hợp biến thành mơ hồ. Hắn mở quang mang ra, quang đao hai tay xì bắn ra.

“Chém giết...”

“Bắt đầu đi.”

Bốp!!

Hai cỗ kỵ sĩ trắng xóa vừa mới triển khai cơ thể, liền từ trong đó lóe lên, lập tức nổ tung.

Không chỉ như vậy, hơn mười cỗ hoa văn khắc chế thân thể trong hơn mười dặm chung quanh đều thấy hoa mắt, trong nháy mắt liền nhất nhất nổ tung, tựa như pháo hoa sáng lên trong bóng tối.

Ngụy Hợp tiến vào Trung vị liệt biến, cho dù dùng hết khả năng điều khiển cơ thể, tốc độ cũng đã sớm không còn là tầng ánh sáng chiếu tới có thể chống lại.

Đương!

Lúc Ngụy Hợp chém giết cỗ quang ảnh thứ hai mươi ba chiếu vào trong cơ thể, một đạo hắc ảnh chọt hiện ra phía sau hắn,

một đao chém xuống, bị hấn trở tay ngăn trở.

“U linh di thể?”

Ngụy Hợp lập tức nhận ra đó chỉ là kích cỡ chia ra cấp.

“Vừa rồi ngươi giết rất sáng khoái sao?” Trong u linh đối diện truyền ra sóng linh năng chấn động.

Ngụy Hợp không trả lời, hấn ta an bình quá lâu, rõ ràng thân là tông sư võ giả, lại một mực ngụy trang thành nhân viên nghiên cứu, không thể chiến đấu đơn giản được.

Cảm giác xúc động này đã đè nén quá lâu.

Hôm nay trở lại chiến trường quen thuộc của hấn, có lẽ chính là cơ hội phóng thích phân áp lực này.

Đương!

Hai người nuôi dưỡng gần gũi, bốn thanh quang đao hóa thành gió bão chém về phía nhau.

Tốc độ kinh khủng khiến quang đao khi cắt qua không gian, chỉ có thể nhìn thấy từng vết sáng lưu lại.

“Linh thuật – khuất quang!”

U linh thể đột nhiên nhấc chân, trên đầu gối nổ tung thành một vòng xoáy màu trắng.

“Linh thuật, lóng lánh!” Ngụy Hợp nghiêng người tránh đi, song đao chém về phía eo đối phương. Đồng thời linh lực có thể hóa thành sóng xung kích, hung hăng đánh vào đầu u linh.

U linh kêu lên một tiếng đau đớn, lựa chọn linh thuật, kỳ thuật của hấn kém một bậc.

Mất thấy trong thái độ của mình, song đao của Ngụy Hợp sẽ chém vào phần eo của gã.

Đột nhiên một lực lượng vặn vẹo kỳ dị kéo U linh chệch ra ngoài một đoạn.

Ngụy Hợp Song Đao chỉ có thể cắt một nửa phần eo đối phương, tạo thành trọng thương, nhưng không thể nào giết chết.

Trong lúc chiến đấu, hắn toàn lực xuất thủ, chỉ cần đi nhằm một bước chính là tử cục.

U linh dưới tác dụng của cỗ lực tràng kỳ dị kia, cấp tốc hướng về phía xa bay đi.

Ngụy Hợp muốn đuổi theo, lại bị một cỗ lực trường ngăn trở, tốc độ đại giảm.

Xuy!!

Cách đó không xa, u linh kia bỗng nhiên bị một đạo hắc ảnh hiện lên, chém đầu.

Ầm ầm một tiếng, bộ thể nổ tung.

Một quân công biến hóa thân thể cứ thế bị cướp mất.

Ánh mắt Ngụy Hợp hơi trầm xuống.

Nguồn sức mạnh mới vừa rồi tới rất kỳ quái, đi cũng kỳ quái. Hắn vừa mới kịch chiến nên hết sức chăm chú, căn bản không có lực chú ý đến từ nơi nào.

Hiện tại xem ra...

Không đợi hắn suy nghĩ nhiều, phía trước bên phải, tiểu đội của hắn đã gặp phải một vết nứt, trong nháy mắt đã có năm người bị xạ kích đánh nổ tại chỗ.

Đối phương là người có thể hình dung từ xa.

Ngụy Hợp đè nén tâm tư xuống, cấp tốc lao về phía vết nứt mà đối phương đã biến thành thân thể.

Dung thể màu trắng bạc này, cầm trong tay một đoạn thương giới màu trắng còn dài hơn chính hắn, nhìn thấy Ngụy Hợp tới gần, thương giới trên tay cấp tốc biến hình, hóa thành Trảm hạm đao to lớn.

Nhưng cách xa về vật thể nào là đối thủ cận chiến, hai người giao thủ mấy chục chiêu, trong nháy mắt phân ra thắng bại.

Ngụy Hợp lấy ngực nuôi dưỡng chống đỡ một đạo công kích linh thuật phải trả giá, một đao nhằm vào đầu đối phương.

Nhưng vào lúc này, đạo lực tràng không hiểu kia đột nhiên tái hiện, nhanh chóng kéo đối phương lệch một cái, tránh đi một

đao này của Ngụy Hợp.

Vừa rồi bóng đen kia lại thoáng hiện, từ phía sau đâm thủng thân thể tan vỡ của Nặc Tự.

Đào tạo thân thể nổ tung, bóng đen biến mất không thấy đâu nữa.

Ngụy Hợp đang muốn đuổi theo bắt lấy người kia, phía trên đã có người để mắt tới gã.

Hai vụ nổ lớn liên tiếp bùng nổ bên cạnh hắn.

Điều này gây nên sự chú ý của địch nhân đối diện.

Rất nhanh, ba cái âm u Nặc Bàn Tự, Linh năng trao đổi trong nháy mắt, đồng thời bay tới chỗ hắn.

Xa xa, Nguyệt Khê tinh hệ Hồng trùng muốn làm chậm tốc độ lại và âm thầm thu hồi lại năng lực của mình.

Nàng mặc trên người bản xác kích thể xa xa, mặt ngoài, là ở thương giới không ngừng xạ kích biến thân thể, tạo thành uy hiếp, cử chỉ trung củ trong củ chỉ.

Nhưng trên thực tế, nàng đang không ngừng giết chết địch nhân, bị thương nặng trên người và kéo dài thời gian, dẫn dắt việc tiêu diệt những bộ phận của tinh hệ mình.

Dùng cái này để tích góp quân công.

Mà trong mắt nàng, bên trong bộ thể của các hệ thống còn lại, sức chiến đấu cũng đã được liệt kê ra.

Bất quá nàng cũng không phải mỗi cái đều ra tay, mà thỉnh thoảng trộm mấy cái. Như vậy không dễ bị chú ý phát hiện.

Trái lại ý đồ truy kích của Ngụy Hợp bị nàng chú ý tới.

Không riêng Ngụy Hợp, còn có hai vết nứt khác cũng đã nhận ra được thủ đoạn của nàng ta, ý đồ truy đuổi, chính là không biết thủ đoạn này đến từ nơi nào.

Nguyệt Khê cười lạnh một tiếng.

“Không ngờ cảm giác lại nhạy cảm như vậy, những vết nứt còn lại cũng không có bản lĩnh này. Các ngươi đã mạnh như vậy, thì đỡ đỡ thêm một chút là được.”

Năng lực chủng tộc phối hợp với linh thuật, nguyệt công ngón tay búng một cái.

Những cơ thể của Hồng trùng tinh hệ đều rời khỏi trận doanh, lui về sau lui về một khoảng cách, tình cờ trong lúc vô tình như vậy lại thể hiện ra ba cái tổ hợp bên trong kể cả Nguyệt Hợp.

Hành động của tinh hệ Hồng trùng.

Đám người đăng hoa bên phía Hách Lỗ Đan cũng nhìn thấy, nhưng toàn bộ người của hệ hệ thống Hồng trùng đều hội tụ lại một chỗ, phóng về phía mẫu hạm sau lưng Tát tơ.

Trong sự giải thích của kênh thông tin, bọn họ nhận được lệnh thống nhất, phóng tới hạm mẹ ở phía sau, phá hủy thuyền mẹ là mục tiêu công huân lớn nhất.

Người thăng hoa trên mẫu hạm không nhiều, tổng cộng chỉ có sáu người, lúc này dưới sự dẫn dắt của tái công, đang giăng co cùng năm tên thăng hoa của mẫu hạm của đối phương.

“Thẻ Địch Lan, người hệ thống các người là có ý gì?!” Hách Lỗ Đan sắc mặt khó coi chất vấn.

“Không có ý nghĩa gì cả.” Mặt của thẻ Địch Lan chẳng hề cảm xúc, “Hai người đã đưa ra quyết định gì không hề có quan hệ với ta, ta cũng chỉ là đại biểu trong tinh hệ, không phải là mệnh lệnh trực tiếp của bọn họ.”

“Lâm chiến lui về phía sau, hồng trùng các người là muốn bị quân pháp xử trí sao?!” Hách Lỗ Đan âm trầm nói.

Nhìn các tiểu đội nứt vỡ vì bị vây công mà bị nứt vỡ tinh hệ, từng ánh sáng tiêu tán cứ như rác rưởi bị đánh nổ tung.

Trong lòng Hách Lỗ Đan đang rỉ máu!

Những người này chính là thuộc hạ trực thuộc sau khi hấn gia nhập quân đoàn cỡ lớn, là người thân cận nhất để chiến đấu.

Bây giờ lại muốn tiêu hao nửa đường như vậy, ngay cả tham gia quốc chiến chân chính cũng chưa kịp, sẽ phải chết giữa đường.

“Đây không phải lâm trận lùi bước, bọn họ chỉ là đang tìm kiếm mục tiêu quan trọng hơn. Nhanh chóng hủy đi mẫu hạm của đối phương, mới là mấu chốt để kết thúc chiến đấu nhanh nhất.” Địch Lan Tap lạnh lùng nói.

“Mỗi người đều phải chịu trách nhiệm về hành động của mình.” Hạm trưởng sắc mặt lạnh lùng âm trầm, cũng cực kỳ không thoải mái.

Không một ai là kẻ ngốc cả, hẳn tất nhiên cũng đã nhìn ra được điểm đặc biệt của hệ thống Hồng trùng.

Nhưng đôi phương xác thực không có lâm trận bỏ chạy, hơn nữa tính toán chiến công, cũng không phải hẳn có thể quyết định, mà là hệ thống, lòng vạn mộc của đế quốc tự mình tính toán.

Lòng Vạn Mộc chỉ xem kết quả, mặc kệ quá trình, cho nên... hành động như vậy, hiện tại còn chưa có cảnh báo, coi như hợp đồng.

Hắn hung hăng trừng mắt nhìn Địch Lan Tạp, cấp tốc triển khai linh lực thông tin, chỉ biết nhân thủ tiến về trợ giúp.

Từ khi phát hiện ra chỗ không đúng, hẳn ta đã được nhân thủ Áo Nhĩ gia tăng lực lượng trợ giúp.

Thế nhưng..., chủ nghĩa quân phiệt ở các tinh hệ chính là thể hiện ở nơi này.

Ngay lúc đám người thăng hoa đang phân tâm.

“Các người đang nhìn nơi nào? Quả nhiên là thuyền vận chuyển binh khí của Bành Toa... Xem ra vận khí của chúng ta lần này không tệ chút nào.”

“Trực tiếp đánh nổ hạm mẹ, còn lại không cần để ý.”

Năm đài phía đối diện giống như tổ hợp của hồ điệp màu đen, cấp tốc bay về phía bên này.

Đó chính là Ảnh Quang, là khắc chế của người Táng Hoa Dĩnh!

“Linh thuật – Ảnh sát!”

Trong chốc lát, tất cả bóng ma chung quanh đám người Hách Lỗ Đan đồng thời hóa thành lưỡi dao sắc bén, đánh tới phía bảy người.

Mấy trăm đạo Ảnh đao mang theo quang ngân hầu như không thấy rõ, trong nháy mắt đã đem khu vực bảy người hóa thành từng đoàn từng đoàn gai nhọn màu đen rùng rậm.

Bọn người tái ân bằng không còn dư dả chú ý những thứ khác, nhao nhao triển khai linh thuật của mình, đối kháng linh thuật có tính chất cực lớn này của đối phương.

Bên kia.

Ngụy Hợp, Bối Lộ, trong mật thám, long hồ bị xé rách, đồng thời bại lộ ra ngoài, dẫn tới đối phương rạn nứt chú ý.

Một loạt cửa chắn luyện thể, đều hiện ra trước mặt mũi thương và linh thuật dưới thương khẩu.

“Rút lui!!” Thanh âm Long Hồ Ba nổ tung ở trong linh năng kênh.

Một đám tô sinh thể duy trì ánh sáng chiếu rọi, nhanh chóng lui về phía sau.

Nhưng đã không còn kịp nữa rồi.

Mấy chục đạo hồng quang xẹt qua, chỉ ít có ba cái chắn nuôi thể nổ tung ngay tại chỗ.

Đều là chém giết trong trạng thái quang minh, không ai mạnh hơn ai quá nhiều.

Oành oành oành!

Ba luồng hỏa quang nổ tung.

Ngụy Hợp mượn nhờ lực bạo tạc khoảng cách gần, quay cuồng một vòng về phía xa xa, muốn rút lui về phía sau.

Nhưng ba đám u linh của Nặc Nặc Tư đồng thời từ ba hướng vọt tới.

Ba đài a...

Trong thái độ ánh sáng, trong đồng tử Ngụy Hợp chiếu rọi ra ba đạo hắc ảnh bay tới.

Ba người đều bị nứt ra, linh lực toàn thân chấn động kịch liệt, hiển nhiên chỉ cần tới gần là có thể tùy thời phóng thích linh thuật.

Nếu như là rút ra bình thường thì lúc này đã rơi vào tuyệt cảnh rồi.

Nhưng mà...

Quang đao trên hai tay Ngụy Hợp kéo dài ra.

Linh năng màu xanh đậm có thể trải qua sự tăng trưởng lớn dần, đều đặn bao trùm toàn thân hắn.

“Vậy để ta đến xem thử, các người có thể làm được đến trình độ nào...”

“Linh thuật – Vạn Dẫn!”

Lam quang trên người Ngụy Hợp bỗng nhiên lóe lên.

Tác dụng của Linh thuật và hiệu quả hút lực của bản thân đồng thời được phóng thích ra.

Trong phạm vi mấy nghìn mét phía trước hắn bỗng nhiên hình thành một mảnh lực hút vô hình vạn vật lực tràn.

“Linh thuật – lóng lánh!”

“Linh thuật – tinh không!”

“Linh thuật – máu sôi trào!”

Trong chốc lát, phạm vi năm nghìn mét phía trước Ngụy Hợp hoàn toàn biến thành vũng bùn nhão, hơn nữa linh năng cuồng bạo sau khi bị đào thể tăng cường, hình thành lực hút kinh khủng hơn mười lần so với bản thể Ngụy Hợp phóng thích ra.

Xuy!

Quang đao trên tay Ngụy Hợp rung lên, “bụp” một cái phóng về phía trước.

Ba đài u linh vừa mới xông vào khu vực lực trường, toàn thân liền nổ rộ linh năng xanh đen kịch liệt, ý đồ tránh thoát trói buộc.

Đều là thay đổi, thực lực của bọn họ đều mạnh mẽ như nhau, lực trường nhiều lắm chỉ có thể trói buộc bọn họ không đến một giây.

Nhưng chỉ trong một giây này, cũng đủ đặt thắng bại rồi.

Bốp!!

Trong phút chốc ánh sáng màu lam chọt lóe lên.

Trong nháy mắt Ngụy Hợp lướt qua ba người, tựa như một đạo quang ngân màu lam.

Oanh oanh!!!

Hai u linh đồng thời nổ tung.

Mà chỗ cổ tử thể Ngụy Hợp, cũng nhiều hơn một vết thương không lồ thiếu chút nữa đem cổ chém đứt.

Còn lại một đoàn u linh cuối cùng, toàn thân băng lãnh, quay người phi nhanh về phía xa, ý đồ thoát ly phạm vi săn bắn Ngụy Hợp.

Nhưng đơn đầu, hấn mặc dù cũng là liệt biến trung vị, căn bản không phải đối thủ Ngụy Hợp cùng cấp bậc.

Hai bàn nuôi cá một đuổi một chạy, đảo mắt đã bay ra mấy chục dặm.

Bành!

Trên người Ngụy Hợp nổ tung một đoàn quang mang linh năng, đó là linh thuật công kích đối phương phóng thích ra sau lưng.

Nếu như là dạng mã số khác để nuôi dưỡng, có lẽ sẽ bị thương, nhưng đối với thân thể Ngụy vừa mặc cận chiến mà nói, cường đại cận chiến kháng tính, hấn chỉ bị một chút thương tổn.

“Linh thuật – lóng lánh!”

Lam quang trong mắt Ngụy Hợp sáng rõ.

Linh lực cuồng bạo từ phía sau hung hăng rơi xuống trên người u linh phía trước.

Động tác của đối phương hơi chậm lại, tốc độ lập tức đình trệ trong chớp mắt.

Chính trong chớp mắt này, Ngụy Hợp thả người, chém quang đao xuống.

Linh thuật đơn giản, phối hợp với chiêu số cận chiến của cấp Tông Sư. Mặc dù linh năng không chênh lệch nhiều lắm, nhưng trong trận chiến cận thân, đối phương yếu ớt như trẻ con trước mặt hắn.

Xuy!

Lưỡi đao từ sau lưng u linh chém vào, sắp vạch qua trong nháy mắt người điều khiển thân thể bên trong.

Trước đó cỗ lực tràng kia lại hiện ra, nhanh chóng dẫn dắt, đẩy u linh về phía trước, thoát khỏi phạm trù công kích của Ngụy Hợp.

Đồng thời một cỗ lực trường xuất hiện, vừa vặn ngăn cản được Ngụy Hợp truy kích, giảm xuống một chút, tốc độ của hắn cùng u linh trở nên chênh lệch rất lớn.

Căn bản không cách nào truy kích nữa.

Trong nháy mắt dừng lại, trong mắt Ngụy Hợp loé lên vẻ âm lãnh.

“Rất có khả năng a...”

Bá một tiếng, bóng đen từ xa lại xuất hiện, vọt tới trước cơ thể U Linh bị thương nặng cuối cùng, một đao đâm ra.

Phốc!

U linh cơ thể ngay tại chỗ bị đâm thủng ngực, một tiếng âm vang nổ tung.

Trong mảnh vỡ lửa, bóng đen hướng về phía Ngụy Hợp nâng đoản đao, chỉ vào hắn, khe khẽ lắc.

Hắn đang đắc ý!

“Hài tử đáng thương...” Ngụy Hợp nheo mắt lại: “Lẽ nào ngươi không biết, cướp thức ăn bữa bãi sẽ chết người đấy...”

“Ngươi đang nói đùa hả? Chết người rồi?” Bóng đen đối diện dần dần hiện ra, rõ ràng là một đao thuẫn cận chiến màu đỏ.

“Động thủ với đồng liêu chính là ngang nhiên trái với điều kiện tác chiến, giống như phản quốc! Ta đứng ở chỗ này, ngươi dám không?”

Ông!!

Trong chốc lát, một mảnh linh lực màu lam có thể nổ tung từ trên người Ngụy Hợp, lực hút cuồng bạo cùng linh thuật vạn dẫn kết hợp.

Một lần nữa hình thành một lực hút khổng lồ chế đối phương.

Song đao hấn xoay tròn, chiến mâu sau lưng tỏa sáng mãnh liệt.

Bóp!!

Lam quang lóe lên, kéo ra một đạo lam tuyến lạnh lùng.

Hai người lướt qua nhau.

Ngụy Hợp vứt bỏ những mảnh vụn trên lưỡi đao.

“Ta hoài nghi trong mẫu hạm xuất hiện người ô nhiễm tinh uyên, xin thẩm tra của hệ thống.”

“Người...!!” Thanh âm khó tin của đối phương từ trong linh thức thông tin truyền ra.

Ầm!!

Thê tích do bóng đen nuôi dưỡng chợt nổ tung.

Trong chiến trường, những người còn lại trong cuộc chiến tranh đấu chém giết không có ai không chú ý tới tình huống bên này.

Mà chỉ có một số ít người, ví như hệ thống Hồng trùng thì mới chú ý tới biến cố phát sinh ở bên này.

“Lưu Yên chết rồi!! Bị người kia thêm vào giết!!!”

“Hắn lại dám động thủ với người của chính mình!”

“Điên rồi sao!?”

Coi như là phong cách cuồng bạo tàn nhẫn của hệ Hồng trùng, cũng không dám ngang nhiên trái với quy tắc của hệ thống của đế quốc, trực tiếp ra tay với đồng đội.

Cứ như vậy dưới chân động, thoáng chần chờ một cái chớp mắt, mọi người đã có mấy cái đàn thể bị đánh tan ngay tại chỗ.

Trong lúc dùng linh thuật đối kháng, hơi chần chờ chính là trong sinh tử.

Ngụy Hợp bay qua bên cạnh di thể hai đội viên, lật tay song đao, chém vỡ hai người, còn tiện thể dẫn hai đài phân chia di thể đuổi theo lão.

Nó đi đường vòng, không đánh trả ngay mà chờ đợi.

Rất nhanh.

Cuối cùng cá nhân hắn cũng truyền tin tức ra.

“Trọng hạch có hiệu quả. Mục tiêu việc nuôi dưỡng cơ thể bị ô nhiễm bốn mươi lăm. —— lòng vạn mộc.”

“Quả nhiên...” Trong mắt Ngụy Hợp hiện lên vẻ mỉm cười.

Thật ra hắn vẫn chưa làm gì, chỉ đang khắc ước khúc u linh kia trên thân thể, hạ chút độc tố của sinh vật.

Độc tố thuộc về Tinh Uyên sợ người ô nhiễm.

Sau đó u linh nổ tung, tất cả độc tố theo nổ tung, bám vào trên thân thể bộ lạc cướp đầu người kia.

Loại độc tố cường hãn có tác dụng với người thăng hoa này, ở khoảng cách gần nhất thời vô thanh vô tức xâm nhập trong thể cùng linh năng của đối phương.

Cho nên phán quyết tâm của Vạn Mộc có hiệu quả.

“Trọng hạch có hiệu quả, cho nên... Ta vô tội.”

Ngụy Hợp quay người quay đầu, song đao xen lẫn linh thuật lóng lánh cùng lưới hút sức mạnh đồng thời bộc phát, phóng về phía sau lưng.

Hai bộ di thể u linh truy kích phía sau cũng đồng thời bộc phát linh thuật.

Một bên là linh lực màu lam trường mâu hung hăng xuyên thấu cánh tay trái Ngụy Hợp.

Một bên khác thì như sóng nước dập dờn, ý đồ làm suy yếu tốc độ di động của Ngụy Hợp.

Nhưng bọn họ đã đánh giá thấp cường độ thân thể của Ngụy Hợp.

Trường mâu đâm thủng thân thể ngoài, lại bị nhục thân Ngụy Hợp của mình ngăn cản lại.

Linh thuật như nước hồ có ý đồ bám vào trên người hắn, cũng bị lực hút hút chậm lại, còn chưa tới gần đã thất bại.

“Ngăn hắn lại!”

“Cẩn thận! Linh thuật của hắn kháng tính quá cao!”

Hai bàn nuôi dưỡng thể hợp lực ý đồ ngăn cản Ngụy Hợp, nhưng dùng linh thuật và vũ khí thân thể làm thủ đoạn công kích chủ yếu.

Hai người đối mặt Ngụy Hợp tầng Tông Sư, chỉ kiên trì ba giây, song song bị chặt đứt, hóa thành hai đoàn khói lửa.

Ở cận chiến, chỉ cần tốc độ và cấp độ không chênh lệch nhiều, những kẻ gây yếu này không ai là đối thủ của Ngụy Hợp. Đặc biệt là những năm qua hắn đem linh thuật chống đỡ rất cao.

Tình huống trước đó ở trong mô phỏng trận chiến trên mạng nhện liên tục bại trận, đã sớm không còn tồn tại nữa.

Chỉ cần linh thuật ảnh hưởng đến hắn ta yếu đi, chiến đấu kéo vào chém giết, Ngụy Hợp chính là cường giả đồng cấp tuyệt đối.

Bản thể khủng bố của hắn có thể phát huy năng lực cực hạn của bất kỳ một bộ tộc nào, thậm chí còn có thể tiến hành trong thời gian ngắn siêu tân.

Cầu Địch Khê ở phía xa khi lần đầu tiên giết chết người bỏ đao của hệ hệ Hồng trùng, thì con người cũng co rút lại.

Nàng lập tức báo cáo với hệ thống đế quốc, nhưng nhận được phản hồi, lại là kể lể không có hiệu quả...

“Hắn làm sao dám!?!?” Trong mắt Địch Khê lóe ra sát ý lạnh như băng.

Nhưng toàn bộ chiến trường nứt vỡ không phải là vô hạn, Kỳ Nặc Tư cũng chỉ có ba mươi người, cộng thêm thuyền vịt xấu

xí bên này, tổng cộng không đến trăm người.

Bị giết nhiều như vậy, Ngụy Hợp đã khiến không ít người quan tâm.

Hơn nữa, trong khoảng thời gian ngắn như vậy, chiêu rọi cũng giống như rác rưởi, bị tiện tay giết chết.

Tốc độ phản ứng cùng tốc độ nuôi dưỡng thân thể của bọn họ, làm cho nó thậm chí ngay cả linh thuật cũng chưa kịp triển khai, đã bị đánh nổ.

Đám người thăng hoa ở trên không đánh thành một mảng, linh lực nóng cháy kích động, từng đạo cơ thể không ngừng tựa như pháo đài, phóng thích linh thuật như bão táp.

Trừ thăng hoa, đám Liệt Biến cũng bởi vì có thể thuận phát linh thuật, ở trong chiến tranh như vậy mới không biến thành pháo hôi.

Duy chỉ có ánh sáng chiếu.

Toàn bộ chiến trường quay chung quanh thuyền vịt xấu xí và hạm mẹ màu đen đối phương hình thành hai chiến trường rõ ràng.

Đám người thăng hoa chém giết ở phía trên mẫu hạm.

Toàn bộ những mẫu hạm còn lại chém giết nhau ở phía dưới.

Nhìn từ xa, khoảng cách không xa, nhưng khoảng cách giữa hai chiến trường thì chỉ ít cũng phải mấy vạn dặm.

Trong khoảng thời gian ngắn, Ngụy Hợp đã giết chết vô số khắc chế thân thể có cùng đẳng cấp với Tát Dĩnh, tự nhiên khiến cho cao thủ khắc Nặc Dĩnh chú ý.

Nhưng còn không đợi Nặc Tát Tư Nhiên thượng vị nứt ra, phân người ra tru sát gã, gã đã chủ động lui về phía sau.

764

Một đài ánh sáng chiếu hóa thành khói lửa, ngẫu nhiên có nổ tung, hóa thành tro tàn.

Cũng không phải chỉ có khắc chế được Sào Tư bên kia thì bên phía Bành Toa Đế quốc cũng có không ít kẻ tử thương.

Hành động vừa rồi của hệ thống Hồng trùng khiến không ít người rơi vào tuyệt cảnh.

Nhưng Ngụy Hợp không để ý đến những người khác.

Mà hắn quay người bay thẳng về phía người mình.

“Hắn muốn làm gì?!”

Tất cả mọi người thấy điểm này, trong lòng đều dâng lên nghi hoặc.

Ngụy Hợp lướt qua từng chiến đoàn, không để ý chút nào.

Thân thể của hắn kéo thành một đường màu lam, tựa như trường kiếm, đâm thẳng về một hướng nào đó phía dưới mẫu hạm.

Nơi đó là địa phương trận xác định cực kỳ xa.

Lúc này liền có vài đài huấn luyện ánh sáng nhắm chuẩn ở trên người hắn.

“Đội trưởng số Hâm Nhất cộng thêm, ngươi muốn làm gì?!”

Một thanh âm nghiêm khắc vang lên trong tai Ngụy Hợp.

Nguyễn Khê là đội trưởng có phương trận có tư cách chất vấn Ngụy Hợp.

“Đám người thẳng hoa đang chém giết nhau, chẳng lẽ ngươi muốn phản quốc ư!?” Cầu Địch Khê lớn tiếng nâng thương khẩu lên, nhắm thẳng vào Ngụy Hợp.

Xung quanh, từng luồng linh lực dâng trào không ngừng khuấy động.

Hơn ba mươi vị quang chiếu cùng một bộ phận linh năng thương khẩu bị xé rách hơn năm vị, toàn bộ tụ tập trên người

Ngụy Hợp.

“Vừa nãy, ta phát hiện trên người một vị đồng liêu của Hồng trùng tinh đã lây nhiễm độc tố của Tinh Uyên! Ta đã báo lên hệ thống của đế quốc, tiến hành xét duyệt.

Hiện tại ta hoài nghi trong vụ bắn pháo trận này cũng có người tiềm phục như Tinh Uyên lây nhiễm độc tố!”

Ngữ khí Ngụy Hợp không nhanh không chậm, chậm rãi bay tới gần.

Tất cả mọi người đều không phải là kẻ ngốc, liên tưởng tới động tác của người có huyết thống Hồng trùng vừa rồi thì bọn họ đều hiểu được, đây cũng chỉ là cái cớ mà Ngụy Hợp tìm mà thôi.

Lập tức, trong đó có ít nhất hai phần ba người đều chuyển hướng mũi thương, không muốn nhúng tay vào phiền phức giữa hai hệ thống.

“Vừa rồi... Là ai động thủ quấy nhiễu ta?” Ngụy Hợp nhìn xung quanh, không thèm để ý nhắm vào rất nhiều cây thương của mình.

Bởi vì hắn biết, đối phương không dám dùng thương.

Không ai trả lời.

Nguyện Địch Khê dám động thủ là vì năng lực của nàng rất bí mật, coi như là người có thặng hoa cũng không cách nào phát giác.

Mà hiện tại, cho dù Ngụy Hợp biết là người của hệ thống Hồng trùng ra tay, nhưng hắn cũng không biết tới tột cùng là ai đã hạ thủ?

“Không ai quấy nhiễu ngươi. Đội trưởng số bảy, hiện tại đang chiến đấu, ngươi chống lại quân lệnh, tự tiện trốn ra tiền tuyến, đây là tránh chiến!” Cầu Địch Khê nhìn Ngụy Hợp không chút sợ hãi, trong lòng mơ hồ có chút không ổn.

Thực lực đối phương hắn vừa mới thấy qua, cận chiến gần như không ai là đối thủ của hắn, bình thường chỉ đối mặt vài lần,

dưới quang tượng giao thủ mười mấy chiêu, vết nứt đồng cấp sẽ bị người này giết chết.

Thực lực như vậy khiến nàng có chút kiêng kỵ.

Mặc dù bản thân nàng là thượng vị liệt biến, theo lý mà nói thì đối với biến hóa trung vị, ít nhất trên tốc độ và linh năng, nàng có áp chế tuyệt đối.

“Xem ra người rất có ý kiến với ta!?” Ngụy Hợp chuyên đầu, nhìn về phía Hướng Địch Khê đang nói chuyện.

“...” Nguyệt Địch Khê chăm chú nhìn người này.

Xem ra ngoài Hách Lỗ Đan còn có gia hỏa phiền toái như vậy.

Lại có thể phát hiện ra động tay chân của nàng ta.

Ầm!!

Đúng lúc này, một ánh lửa xán lạn từ xa xa ầm ầm nổ tung.

Đó là vụ nổ phát sinh khi Ber Kim và một tên kỵ sĩ màu đen đối diện biến hóa thân thể giao thủ, sinh ra nổ tung.

Thượng vị liệt biến vũ khí cùng linh thuật đối chiến, trực tiếp đem một mảng lớn khu vực chung quanh dọn sạch.

Ánh sáng kịp thời né tránh, từ bỏ chém giết, dù sao ai cũng không muốn chết trong dư chấn này, không minh bạch.

Nương theo ánh lửa, Ngụy Hợp bỗng nhiên như quỷ mị xông về phía trước, tới gần nguyệt ý dẫn dắt.

Nhưng bị nàng kịp thời phản ứng, tốc độ nứt vỡ thượng vị cuối cùng mạnh hơn không ít so với trung vị.

Nguyệt Địch Khê nhanh chóng lùi lại, không muốn tới gần đối phương.

“Người muốn làm gì?!”

Không biết tại sao, đối phương rõ ràng yếu hơn nàng một cấp, cổ dao động linh lực cùng phạm vi kiểm tra đo lường linh lực đã đánh dấu thực lực và đáng giá của đối phương.

Nhưng khi nàng vẫn tới gần như cũ, cảm giác một cảm giác tim đập nhanh khó hiểu.

Ngụy Hợp khẽ nhú mày, đối phương tốc độ vượt lên hẳn, hẳn muốn tới gần cũng không được. Trừ phi bản thể chính thức bị bại lộ, nhưng ở chỗ này bại lộ, hoàn toàn không có khả năng.

“Người trẻ tuổi, người quá giới hạn.”

Bỗng nhiên một bộ tộc cao lớn màu đỏ sậm, nắm giữ trường thương, xuất hiện ở bên cạnh hẳn.

Trên người của đối phương có di thể, bên dưới quốc huy có dấu ấn của hệ hệ Hồng trùng.

Trên thân bộ tộc này nhận nhạo linh năng khổng lồ hơn rất nhiều so với Ngụy Hợp, linh năng kia tựa như gợn nước màu lam, ở phía sau hẳn hình thành một hồ nước trong suốt màu lam nhạt.

“Ta không có ác ý.” Ngụy Hợp giang hai tay, không chút để ý tới tiền tuyến sau lưng hẳn, dẫn tới Bàn Toa bên này liên tục bại lui.

Nếu không phải lúc trước cận chiến hẳn nhanh chóng giết vài cái tan biến thân thể, thì lúc này trên chiến trường, nứt ra ánh sáng chiếu rọi chỉ sợ đã sụp đổ.

“Ta chỉ muốn tới gần để cảm nhận sự nhiệt tình của các đồng liêu hệ Hồng trùng.....”

Ngụy Hợp mặt mang ý cười, nhìn thật sâu không nói một lời nguyện cầu Lạc Khê.

Vẻ ác ý trong mắt đó khiến lòng Địch Khê như thế nào cũng không hiểu, mơ hồ phát lạnh.

Rõ ràng cô ta mới là người mạnh mẽ nhất, rõ ràng trên người đã bị thương không ít.

Nàng không tin là thứ như ý chí chiến đấu gì đó, thứ này, tinh hệ của các loại Hồng trùng đã quá quen thuộc, còn quen thuộc hơn cả Ngụy Hợp, những cuộc chém giết đầy cuồng nhiệt.

Nhưng mà...

“Có thể rồi, chuyện này tới đây thôi, người trẻ tuổi, người nên lấy đại cục làm trọng, hiện giờ là chiến trường...” Thượng vị của tinh hệ côn trùng màu đỏ kia trầm giọng nói.

Hồng trùng thượng vị tổng cộng có năm người, nguyên dẫn Khê cùng người trước mắt này, chính là hai trong số đó.

“Được rồi.” Ngụy Hợp nhún vai: “Thật ra ta chỉ hơi hoài nghi, trong tình hệ của các người ẩn giấu những thành viên bị Tinh Uyên làm ô nhiễm... dù sao các người cũng biết, có một vài kịch độc Tinh Uyên thế nhưng khó lòng phòng bị...” Hấn ý vị sâu xa nói.

Linh lực nứt vỡ thượng vị mạnh hơn hẳn rất nhiều, đơn thuần chỉ muốn dựa vào độc tố của Tinh Uyên ô nhiễm, căn bản không thể triệt để ăn mòn trong thời gian ngắn.

Chỉ cần cho bọn hắn thời gian phản ứng, bọn hắn có thể tự mình đi trừ độc tố.

Cho nên... Bây giờ còn chưa phải lúc xuống tay với những người này.

“Chuyện này người không cần quan tâm.” Cầu Địch Khê lạnh lùng nhìn chằm chằm Ngụy Hợp, nàng rất muốn trong chốc lát liền giết chết tên gia hỏa này.

Nhưng ở phía xa có hai ánh mắt lạnh như băng đang nhìn về phía Hàn Lập.

Đó là hai vị thượng vị nứt biển, đang giao thủ còn đang chú ý nơi này.

Là người Áo Nhĩ cộng....

“Như vậy ngày hôm nay, dừng ở đây thôi...” Ngụy Hợp mỉm cười lui về phía sau.

Khoảng cách này đã đủ rồi.

Ý thức của hắn trong nháy mắt thay đổi tiến vào Cao Linh Quan trắc, trên tay cong ngón búng ra.

Một tia linh năng cao màu xanh đậm, ở dưới tầng thứ ai cũng không cách nào phát giác bắn ra, chuẩn xác bám vào trên thân Địch Khê.

Đây là ngòi dẫn đặc thù đã thêm kịch độc mấy ngày qua của hắn.

Hiện tại kích nổ, có lẽ chỉ có thể làm cho người này không đau không ngứa, tổn thất một chút linh năng.

Cho dù là loại kịch độc cấp thăng hoa, chỉ cần dứt bỏ khỏi linh năng bị ô nhiễm kịp thời kia là có thể tránh nguy hiểm.

Vì vậy... nhất định phải chờ đợi, thời cơ tốt nhất để chờ đợi.

Ngụy Hợp quay người rời đi.

Y bay về phía tiểu đội của mình.

Nhóm Linh năng giả mộng lung lúc này thương vong cũng không nhỏ.

Hơn mười phút sau, đã khắc chế được thân thể của Tát vàng chen chúc nhau rút lui, trở về thuyền mẹ.

Trước kia nói rằng muốn đi tấn công tinh hệ huyết thống Hồng trùng của mẫu hạm của đối phương, lúc này phần lớn đều bình yên vô sự quay trở về.

Bọn họ căn bản không toàn lực tấn công hạm mẹ, chỉ phân tán ra, trốn ở trên chiến trường đục nước béo cò.

Cái gọi là tấn công hạm mẹ chỉ là cái có mà thôi.

Sau một phen chặn giết, song phương chết nhiều nhất chính là quang mang chiếu.

Chỉ trong mười phút ngắn ngủi, đã có trên trăm tên quang ảnh tử vong trên chiến trường.

Liệt biến cũng tổn thất hơn mười người của cả hai bên.

Nhìn Khắc Nặc tát mẫu hạm rời đi, đám người thuyền thăng hoa xấu xí trong lúc nhất thời không ai nói chuyện.

Các đội ngũ tuy phân phối rất hợp lý, nhưng tốc độ di chuyển quá nhanh.

Đội trưởng Liệt Biến cấp căn bản không có khả năng dừng lại chờ đợi đội viên Quang Chiếu, cho nên hình thành chiến đấu riêng phần mình cũng là bình thường.

Ngụy Hợp suất lĩnh Nhĩ Nhất tiểu đội gia nhập, tử thương hơn hai mươi người.

Trong đó đại bộ phận là bị địch quân xé xác giết chết, một số ít là chết ở cùng cấp đối kháng.

Đám mai táng nhao nhao phản hồi phi thuyền mình sở hữu, bắt đầu sắp xếp lại kiểm kê từng cái.

“Số Một Lý Đức - Xán Mạn?”

“Có.”

“Số 2 Tích Lan, Đường.”

“Có.”

“Số ba La Bàn?”

Không ai đáp lại.

Ngụy Hợp im lặng xóa đi một cái tên trên danh sách cuối cùng.

“Số bốn?”

“Số năm?”

“Số sáu số bảy?”

Một mực đọc đến số mười lăm, mới có một nam nhân suy yếu trả lời.

Ngụy Hợp trầm mặc, tiếp tục đọc.

Rất nhanh, kiểm kê xong, năm mươi lăm quang chiếu, chỉ có hai mươi lăm người còn sống.

Vừa mới hơn phân nửa.

“Hiết.” Ngụy Hợp nhìn về phía phó viện trưởng đang ngồi bên cạnh.

Sa Bì cánh tay phải không còn, vết thương đã ngừng chảy máu.

“Không cẩn thận bị nứt gãy linh thuật đánh trúng cánh tay, vỡ thành vụn băng. Bất quá người sống sót là tốt rồi.”

Mặt mũi hắn ta tràn đầy vẻ mỏi mệt, quần áo trên người đều bị máu thấm ướt hơn phân nửa.

Trong chiến tranh tinh tế như vậy, có thể ở bên ngoài đất nắm giữ đặc quyền quang chiếu, vền vẹn chỉ có tư cách tham chiến.

Ngụy Hợp vỗ vỗ bờ vai của hắn, không hề nói gì, chỉ vừa mới ra khỏi tinh hệ liền gặp phải chuyện như vậy.

“Nhưng mà đội trưởng, vừa nãy người đã giết một tên tạp chủng trong tinh hệ Hồng trùng, không sao chứ?” Một vết sáng lo lắng hỏi.

Người hỏi là một tiểu tử, tên là Lư, năm nay một trăm lẻ một tuổi, hắn có một mái tóc vàng dễ thấy, trên mặt luôn mang theo nụ cười lạc quan dễ dàng.

“Không có việc gì. Tên kia tự mình có vấn đề, ta cũng đã tiến hành kể lể với hệ thống đế quốc, xác nhận được.” Ngụy Hợp nghiêm mặt nói.

Trận chiến này, hắn bởi vì bị hiểu lầm cho là bình thường liệt biến trung kỳ, cho nên lợi dụng thực lực kém, đánh ra chiến tích.

Mặc dù bản thân hắn là linh năng Liệt Biến trung kỳ, nhưng dưới tạo nghệ võ đạo và lực lượng độc tố cộng hưởng tổng hợp, cơ bản có thể nói là vô địch cùng cấp.

Chỉ có liệt biến thượng vị mới có thể chân chính tạo thành nguy hiểm với hắn.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao những người khác ít khi nhanh chóng mở rộng chiến quả như hắn lại có được ưu thế như vậy.

Phi thuyền chậm rãi run lên, trở lại hạm mẹ, Lục Lục.

“Tất cả tiểu đội, rời khỏi cơ thể, tiếp nhận tu vi bổ sung năng lực.” Đại đội trưởng Ngụy Hợp lên tiếng nói.

“Đã rõ!” Thiến Quái trả lời.

“Đã hiểu.” Ngụy Hợp trả lời.

“B bói Lộ?” Long Hồ Ba hỏi.

Không ai đáp lời.

Sau một hồi trầm mặc.

” Bối Lộ đội trưởng, đã chết chức rồi.” Một giọng nam trầm thấp đáp lại.

Trong kênh lặng xuống.

Mới gặp một trận chiến, đã chết nhiều người như vậy rồi.

“Linh hồn của nàng sẽ yên nghỉ ở anh liệt bia.” Long hồ ba trầm giọng nói.

“Mặt khác, Ngụy Hợp, người vừa rồi không nên xúc động như vậy.” Trong giọng nói nàng mang theo một tia lo lắng.

“Dưới tình huống người thăng hoa giằng co không cách nào ra tay, thượng vị chúng ta sẽ thiếu một người so với bọn họ. Một khi bọn họ nhìn chăm chăm vào người, vậy thì hỏng bét...”

“Như vậy bọn chúng cố ý hành động thì mặc kệ á? Mạng người của chúng ta không phải là mạng người sao?” Trong mắt thất trầm giọng nói.

Hiện nhiên động tác của hệ thống Hồng trùng vừa rồi cũng đủ khiến hấn nổi giận.

“Thăng hoa các người sẽ tiến hành cắt đứt.” Long Ba Ba nói.” Các tinh cơ bản chính là tự mình chiến đấu, loại bỏ trực hệ quân đoàn của đế quốc, giống như chúng ta, quân đội của các hệ thống gần như đều là quân bài hỗn loạn của quân kỹ.

Trong đội quân như vậy, thật ra chỉ có một điểm. Đó chính là thực lực.”

Những chuyện như tinh hệ sâu trùng đỏ, nếu không bị phát hiện thì rất tốt, một khi bị phát hiện thì sẽ kích phát ra rất nhiều mâu thuẫn.

“Hạm trưởng các hạ đã bắt đầu tố cáo về hệ thống của đế quốc. Chúng ta chỉ cần chờ kết quả là được.” Lời Long Ba nói, để sự yên tĩnh trở lại.

Nhưng Ngụy Hợp lại biết, người của hệ thống Hồng trùng rất có thể sẽ không vì điều ấy mà bị phạt.

Dường như bọn họ có phương pháp đặc biệt, tránh được cơ chế Phán Định.

Nếu như hệ thống đế quốc không thể giải quyết phiền phức, vậy thì do chính hấn tự mình đến cũng được.

Người thắng hoa tên là Địch Lan thế kia thực sự rất mạnh, nhưng ai lại quy định phải giết người chính diện chứ?

Nhân loại thực sự quá mức yếu ớt, muốn giết chết một người, đối với Ngụy Hợp mà nói, có rất nhiều phương pháp.

Đương nhiên, những thứ này kỳ thật chỉ là việc nhỏ, Ngụy Hợp thật sự chú ý, vẫn là chính mình trong trận chiến này, thu hoạch được.

Đúng là hấn chỉ có thể ăn mòn ý chí hỗn loạn của Tinh Uyên, chứ không thể thôn phệ linh năng của nhân loại.

Nhưng... Hấn hoàn toàn có thể làm chất ô nhiễm cho con người, sau đó lại làm ô nhiễm để cắn nuốt.

Dù sao, tội ác, ở khắp mọi nơi.

Chỉ để những người tội ác này chân chính nhận được đãi ngộ đối phương mà thôi...

Người tội ác, lấy danh nghĩa người tỉnh lại việc tịnh hóa, đây chẳng lẽ không phải là một chuyện khiến người ta vui vẻ?

Trong lòng Ngụy Hợp có chút cảm động.

“Như vậy xem ra, thật ra bản tính của những tinh hệ côn trùng màu đỏ kia đều không hề xấu, bọn họ chỉ đi nhầm đường mà thôi, cần người khác sửa lại giúp bọn họ...”

765

*

*

*

“Ta đã nhận ra...”

Bên ngoài hệ sông của nhân loại.

Một vòng xoáy đen kịt, vô cùng thâm thúy chậm rãi xoay tròn, cắn nuốt, dẫn dắt tất cả vật thể tới gần xung quanh.

Nó như một lỗ đen, nhưng lại lớn hơn hắc động vô số lần.

Thể tích của nó so với các hệ thống còn lại chỉ nhỏ hơn một chút.

“Có ai, bắt đầu lại tiến trình sinh mệnh...”

Một đạo ý chí bàng bạc trong vòng xoáy hắc ám chậm rãi khuấy động, khuếch tán ra.

“Có ai, bắt đầu lại tiến trình sinh mệnh...”

“Có ai khởi động lại không...”

Ý chí phảng phất mang theo hồi âm, không ngừng quanh quẩn trong vòng xoáy, đan xen.

“Một phần của chúng ta đã xuất hiện thiếu hụt...” Một đạo ý chí khác trầm thấp nói.

“Luân mệnh ý chí của chúng ta, đi tìm người khởi động....
Tìm được hấn.... Bảo vệ hấn...”

Vòng xoáy màu đen cực lớn khẽ run lên, xung quanh bắt đầu phát ra những điểm sáng màu đen.

Vô số hạt cơ bản màu đen bốc hơi rồi khuếch tán, bay vụt về bốn phía.

“Hi vọng... Đó là hi vọng...”

Bốn tầng tâm thần chấn động giống như âm thanh, như sấm trong vòng xoáy chấn động.

Chiến trường nhân loại, khu vực vũ trụ giữa Viên Cẩm Hà hệ và Thánh Uẩn Hà.

Lúc này từng nhánh hạm đội số lượng khổng lồ đang chiến đấu với nhau.

Mỗi một khắc đều có mấy chục ngàn chiến sĩ ngã xuống phát nổ.

Mảnh vỡ mai táng cơ hồ hình thành dòng sông, bị vụ nổ cùng chùm sáng cùng với khả năng chấn động, quấy cho không ngừng bay ra, va chạm lẫn nhau.

Xa xa nhìn lại, chỗ chiến trường này phảng phất như một cái đầu không ngừng lóe ra vô số điểm sáng ngân hà.

Mỗi một điểm sáng lóng lánh kia, chính là một bộ chăn nuôi hoặc là chiến hạm hạm.

Từng chiếc từng chiếc thuyền mẹ hình thể so với sinh thể lớn hơn vô số lần, mặt nghiêng nhao nhao sáng lên quang huy chói mắt chủ pháo.

Lực tràng đâm lầy khổng lồ mở ra, lấy hạm mẹ làm dây kết nối, kết nối lẫn nhau, làm tất cả quân địch chung quanh bối rối chậm chạp.

Xuy!!

Mấy trăm chiếc Mẫu hạm hội tụ cùng một chỗ chùm sáng màu trắng, đường kính liền lớn mấy ngàn thước.

Chùm sáng giống như một cột trụ lớn màu trắng, quét ngang quân đoàn hạm đội khắc chế Tát Duyên phía đối diện.

Quang thuần cực lớn màu xanh đậm hiển hiện, ý đồ ngăn cản cột sáng, nhưng không làm nên chuyện gì, cột sáng phá tan phong tỏa, đảo qua từng chiếc từng chiếc chiến hạm khắc nghiệt Tát xuy.

Từng đoàn khói lửa càng lớn hơn không ngừng nổ tung.

Tiếng hoan hô nổ tung trong linh năng kênh của Bành Toa đế quốc.

“Xông lên!! Ở gần đó phóng thích ra áp chế lực tràng!”

Mệnh lệnh của quan chỉ huy, từng tầng ép xuống.

Hàng ngàn vạn sinh vật hình dạng tựa như bầy ong, phô thiên cái địa đánh về phía trận doanh Tát xuê.

Phốc phốc.

Bỗng nhiên, một thanh âm kỳ dị xuất hiện ở nơi nào đó trong trung tâm chiến trường.

Đó là thứ gì đó như tiếng nổ tung.

“Nơi này là vũ trụ? Sao lại có âm thanh truyền tới?”

Trong linh năng tuyến, có người kinh nghi.

“Cẩn thận! Là Long Cơ!” Đột nhiên có người hét lớn.

Ngay trong nháy mắt này, chính giữa chiến trường, một bóng đen mơ hồ đột nhiên hiện ra, biến lớn, triển khai.

Đó là một hình người khổng lồ có thể tích gần vạn dặm.

Hình người toàn thân màu đen, toàn thân bao trùm kết cấu máy và lân phiến ám kim phức tạp, đuôi lớn thon dài ở sau lưng chậm rãi quay quanh.

Thân hình nó thon dài, đầu sinh độc giác, phía sau có quang sáng hình tròn thuần trắng viền vàng.

Quang sáng kia chậm rãi chuyển động, viền mơ hồ có bụi gai gai nhọn, tượng trưng cho tiêu ký quốc huy khắc lấy Tát vàng đế quốc.

So với bộ thao thể khổng lồ này, mẫu hạm cùng phi thuyền xung quanh đều nhỏ bé yếu ớt như tên lùn.

Long cơ khổng lồ, vừa xuất hiện đã chiếm cứ tầm nhìn của tất cả mọi người.

Đó là thể tích có thể so sánh với hơn phân nửa hành tinh.

“Chiến tranh, dừng ở đây.” Trong long cơ chậm rãi truyền ra giọng nói trầm thấp của nam tử.

Nó nâng tay phải lên, lòng bàn tay bỗng nhiên sáng lên một đoàn ánh sáng trắng tinh vô cùng chói mắt.

Luồng sáng kia hơi trầm tĩnh một chút, chợt phun ra bên ngoài.

Bành!!!

Vô số chùm sáng màu trắng, phun trào bay ra, mang theo quỹ đạo hình vòng cung, nhào về phía hạm đội cùng cơ thể của Bành Toa để quốc bên này.

Chùm sáng rơi ở trên lực trường phòng hộ của mẫu hạm, tựa như hạt mưa rơi xuống mặt hồ, tóe lên vô số gợn sóng.

Nhưng rất nhanh, lực lượng phòng hộ màu lam nhạt bắt đầu chấn động kịch liệt, nhạt đi rồi biến mất.

Ầm!

Oanh Oanh Oanh Oanh!!!!

Một loạt chiến hạm cái liên tiếp nổ tung.

Chỉ trong giây lát, đã có hơn một ngàn chiếc thuyền mẹ bị hủy diệt tiêu thất.

Mà cùng lúc đó, trên người Long Cơ cũng xuất hiện lượng lớn bạo tạc và chùm sáng.

Nhưng sau khi hào quang lóng lánh, trên thân cỗ binh khí chiến tranh to lớn này vậy mà không có bất kỳ vết thương nào.

Vô thanh vô tức, Long Cơ đột nhiên hóa thành ảo ảnh, biến mất tại chỗ.

*

*

*

Cơ thể khổng lồ của hắn xông vào trận doanh của Bành Toa để quốc, chỉ là va chạm đơn giản, liền mang đến lượng tử thương khổng lồ.

Từng mảnh ánh lửa nổ tung, giống như khói lửa nở rộ trong bầu trời đêm.

Bành Toa đế quốc số bảy mươi hai Tinh Môn.

Thuyền vịt nhỏ xấu xí giống như đội thuyền neo đậu, chậm rãi dựa vào mép cửa tinh, giống với rất nhiều thuyền mẹ, hội tụ thành một quần chiến hạm chung quanh Tinh môn.

Ít nhất mấy vạn chiến hạm đều phải dừng lại ở đây.

Tất cả bọn chúng đều giống như thuyền vận binh xấu xí, ở chỗ này tiếp nhận mệnh lệnh quan chỉ huy càng cao hơn.

“Quân đoàn thứ bảy chúng ta gia nhập chính là dãy máy khổng lồ được tạo thành từ binh lực của hơn ba mươi vạn Hằng hệ. Những gì người nhìn thấy đều là những chiếc thuyền vận chuyển của các tinh hệ khác, bên trong đều có những người thăng hoa và ánh sáng không ngừng xuất phát từ các tinh hệ lớn.”

Trong khoang, mật thất cùng Ngụy Hợp đứng ở cửa sổ, ngắm nhìn thuyền mẹ rậm rạp bên ngoài tựa như đàn cá, thờ dài nói.

“Đế quốc... Thật sự quá lớn... Thực lực khổng lồ như vậy, thế mà cũng bị áp chế sao?” Ngụy Hợp trầm giọng nói.

“Đó là bởi vì Khắc Nặc Tát so với chúng ta càng cường đại hơn.” Mật thám gật đầu, “Trước kia ta may mắn chứng kiến quân đoàn chính thức Khắc Nặc Tát Tư, nhân số bọn họ không nhiều như chúng ta, nhưng vũ khí trang bị chiến hạm, đều tiên tiến hơn chúng ta.”

Hắn ta liếc nhìn Ngụy Hợp: “Nhưng chúng ta sẽ không ở lại đây quá lâu. Lập tức quân đoàn phải xuất phát đi tiền tuyến. Đến lúc đó...”

“Chính thức khai chiến, cũng là quy mô khổng lồ như vậy sao?” Ngụy Hợp như có điều suy nghĩ hỏi.

“Tự nhiên là không có, so với tác chiến dưới mặt đất, tinh tế chiến tranh cần phải phòng bị càng nhiều đồ vật, bình thường sẽ không toàn bộ quân lực đều áp tới. Khẳng định đều là sau khi thăm dò nội tình đối phương, mới có thể chân chính đại quyết chiến.

Nếu không vạn nhất toàn quân người ép lên, gặp phải một cam bẫy cỡ lớn tự bạo của đối phương, nhiều người hơn nữa cũng

không đủ chết.”

“Nói cách khác, trong khoảng thời gian ngắn không có chiến đấu?” Ngụy Hợp hỏi.

“Chúng ta tập trung binh lực lớn như vậy, khắc Nặc Dĩnh nếu không phải ngốc, không dám tiến công như vậy.” Lời nói trong tiếng sấm chưa dứt.

khẩn cấp linh lực có thể tự động mở ra, linh lực dao động ở dưới sự cường hóa của chủ hạm, nhanh chóng truyền khắp mỗi một chiếc mẫu hạm.

“Hoan nghênh các vị gia nhập quân đoàn thứ bảy, chúng ta là quân đoàn thứ bảy, là nhóm tác chiến cấp hạ cấp Tinh Môn.

Như các người đã thấy, quân đoàn tác chiến giống như chúng ta, ở quân đoàn thứ bảy còn rất nhiều, nhưng điều này không nghĩa là chúng ta không quan trọng.

Xưa nay lực lượng của đế quốc đều hội tụ từ cát mịn giống như chúng ta!

Mỗi người chúng ta, trước khi chiến tranh đến, đều hưởng thụ quyền lực và món quà mà đế quốc ban tặng. Nhưng hưởng thụ như vậy cũng không phải là không có gì phải trả giá.

Bây giờ... là lúc các người trả ơn.”

“Tiếp theo...” Giọng nói kia còn muốn nói gì nữa.

Đúng lúc này, trong vũ trụ tinh không xa xa, một điểm sáng màu đỏ tựa như đom đóm sáng lên.

Ở trung tâm điểm sáng, từng đạo đỏ như máu, giống như con người dựng thẳng Niết Bàn mẫu hạm, đã ngưng tụ năng lượng chủ pháo.

Xuy!!!

Trong chốc lát, từng đạo hồng quang cực lớn hung hăng rơi vào trong đàn chiến hạm phụ cận Tinh Môn.

Hồng quang bị màn sáng ngăn trở, kích phát từng vòng rung động màu lam.

Tiếng cảnh báo chói tai vang lên trong linh năng lan của mọi người.

Không chút do dự, trong mật thám và Ngụy Hợp thuận thực thông tri cho tiểu đội mình dẫn đầu, đồng thời lao ra khỏi khoang thuyền, chạy về phía nơi cất giữ.

Nửa phút sau, một loạt phi thuyền loại nhỏ từ phía dưới mẫu hạm bay ra, đánh về phía hạm đội Nặc Tát nơi xa.

Tiểu đội số 1 của Ngụy Hợp cũng ở trong đó, cũng bổ sung đầy đủ thành viên mới.

Hắn tựa vào trong khoang thuyền, xuyên qua cơ thể, chờ đợi mệnh lệnh xuất kích.

20,27,28,31,40....

Không có phi thuyền nhảy vọt tiếp cận, chỉ dựa vào sinh thể căn bản không thể tới gần hạm đội đối phương.

Khoảng cách giữa trời với đất quá xa.

Cho dù mọi người ngồi trong phi thuyền, cũng có thể cảm giác được bên ngoài không ngừng nổ tung, truyền đến từng trận chấn động.

Từng đạo hồng quang thật lớn, thỉnh thoảng lướt qua mặt nghiêng phi thuyền, đó là chùm lưới lưới điện cực lớn xa xa khắc chế hạm đội Nặc Tát xạ ra.

Ngụy Hợp quay mặt qua, từ cửa sổ nhìn ra ngoài, có thể nhìn thấy vô số chùm sáng như mưa rơi cùng đạn pháo truy tung nhanh chóng rơi xuống, thỉnh thoảng đánh cho phi thuyền đồng hành mặt bên cạnh nổ tung.

Tương tự, phía Bàn Toa đế quốc cũng có vô số chùm sáng cùng viên đạn bay ra, nhào về phía đối diện.

Vốn bầu trời u ám, cũng không ngừng bùng nổ, chiếu sáng cả khu vực này như ban ngày.

“Chúng ta sẽ chết sao?”

Một đội viên mới gia nhập toàn thân run rẩy, trong tay hắn cầm một vật thể bằng gỗ, tựa hồ là bùa hộ mệnh, nhắm chặt

mắt.

“Người tốt xấu gì cũng là quang chiêu, đã tham gia chiến tranh trên mặt đất, có đáng sợ như vậy sao?” Một đội viên bên cạnh không nói gì nói.

“Ta... tinh cầu xuất thân, chưa từng tham gia chiến đấu, đây là lần đầu tiên ta...” Nam tử trẻ tuổi kia run rẩy trả lời.

“Vậy người thật hạnh phúc. Không phải quý tộc lão gia chính là hào thương cự phú, thật tốt a...”

“Người vì sao phải tranh đấu với nhau, mọi người cùng nhau chống cự Tinh Uyên không tốt sao? Vì sao phải hao tổn...” Nam tử trẻ tuổi run rẩy hỏi.

Kỳ thực hắn cũng không phải không biết nguyên do, chỉ là lúc này trong lòng vừa khủng hoảng vừa phẫn uất, khiến cho hắn nhẹn không được muốn nói ra những lời như vậy.

“Đúng vậy... nội chiến, vốn là không nên tồn tại... Rõ ràng đã có kẻ địch cường đại như Tinh Uyên.” Ngụy Hợp cũng nhẹ giọng nói.

Trong mắt hắn, cuối cùng mỗi cá nhân đều có màn sáng, khởi động công năng kiểm tra đo lường nghi thức, lập tức tiêu chuẩn linh lực tất cả mọi người trong khoang thuyền đều hiển hiện trong mắt hắn.

Không ai gần tới Ngũ Linh Nhĩ.

Ngụy Hợp thu tầm mắt, xuyên qua cửa sổ nhìn về phi thuyền của hệ Hồng trùng.

Bởi vì chuyện lúc trước, tinh hệ côn trùng đã bị hệ thống chí cao phán định xử phạt, nhưng bởi vì hành vi của bọn họ không hề trái với quy định chiến tranh, chỉ là biến đổi mục tiêu bên trong mệnh lệnh của cục bộ cho nên mức độ xử phạt cũng không lớn.

Đối với hệ thống sâu đỏ mà nói, chẳng qua là ngứa ngứa mà thôi. Ít nhất so với huy chương công huân giết địch bọn họ thu được thì xử phạt đó không tính là gì.

Tuy nhiên thừa dịp này, Ngụy Hợp cũng tiện thể tiếp xúc với những người có linh năng tinh hệ của hồng trùng, đều dùng phương thức cao linh quan để quan sát, bám vào một loại cao linh năng.

Cái này bám vào một mảng Cao Linh năng trong, ẩn chứa hẳn từ trên thân quái vật cấp bậc sợ người, lấy ra ô nhiễm kịch độc.

Đối với cao thủ có linh năng hộ thuẫn bảo vệ bản thân bình thường, trong phi thuyền đột nhiên xuất hiện kịch độc ô nhiễm cấp người, rõ ràng là khiến người ta nghi ngờ nội bộ xảy ra vấn đề.

Cho nên Ngụy Hợp không trực tiếp động thủ, mà dự định động thủ lúc chính thức giao chiến.

766

Kỳ thực người của hệ hệ Hồng trùng cùng Ngụy Hợp có cừu oán, chỉ là đoạt mấy cái đầu, còn lại cũng không có khúc mắc gì.

Nhưng nếu đã đắc tội, vì giảm bớt tai họa ngầm, vậy xử lý sạch sẽ một chút.

Địch Khê, còn có lão già lúc nãy lên tiếng kia, còn có mấy vết nứt đồng thời tranh đoạt đầu người, toàn bộ Ngụy Hợp trút xuống một lần độc.

Lần này hẳn mang theo sợ hãi kịch độc cấp bậc người, thật ra không nhiều, chỉ có một trăm đơn vị.

Dựa theo đơn độc để tính toán thăng hoa giả, chút độc tố ấy trên chiến trường còn chưa đủ nhét kẽ răng.

Huống chi, người thăng hoa không thể đứng yên tại chỗ, chậm rãi để hắn hạ độc ăn mòn.

Tốc độ suy nghĩ và tốc độ sinh lý của người thăng hoa đều vượt xa biến đổi.

Trên cơ bản, chỉ cần Ngụy Hợp lộ ra một chút uy hiếp như vậy, lập tức độc của hắn bị cắt rời ra xa, chính mình cũng sẽ bị miêu sát giải quyết.

Vì vậy mấy ngày nay y vẫn luôn nhẫn nại.

Cố gắng nhẫn nại, nhẫn nại, muốn nâng cao dự vọng ra tay của chính linh năng của mình.

Ông.

Bỗng nhiên phi thuyền chấn động.

Ánh sáng chung quanh bỗng nhiên biến thành màu đỏ.

“Xuất phát! Đánh tan tất cả quân địch xung quanh!”

Ngụy Hợp là người đầu tiên đứng dậy, hai tay bắn ra quang đao, đi đến trước cửa khoang.

Phốc!

Hắn là người đầu tiên bị bắn ra ngoài.

Hết thấy chung quanh hóa thành đường cong, nhưng dưới sự chiếu rọi của Nguyệt Hợp mở ra, hết thấy đều có vẻ thông thả mà xán lạn.

Dưới sự âm âm, sau lưng hắn phun ra hạt cơ bản màu lam, thúc đẩy hắn nhằm hướng một bộ u linh gần đó.

Ánh sáng hắn đã không còn hứng thú, trực tiếp sẵn giết đồng cấp, mới là con đường kiếm chiến công nhanh nhất.

Một vụ Liệt Biến địch nhân, đại biểu cho mười miếng huy chương bạc!

Lúc trước hắn lập được công lao lớn như vậy, bị oan uổng lớn như vậy, đền bù cuối cùng, cũng chỉ có một huy chương bạc.

Mà bây giờ, một cái rạn nứt chính là mười cái huy chương bạc.

Thứ này có thể dùng để đổi được rất nhiều thứ tốt.

“Giết!” Nguyệt Hợp cùng u linh kia nhanh chóng tới gần.

Linh thuật trên người đối phương đột nhiên sáng lên, rõ ràng là vô số lam sắc phi bàn, từ trên người bắn ra.

Hàng ngàn phi bàn thật nhỏ tựa như vô số cánh hoa màu lam, nhao nhao hội tụ đâm vào người Nguyệt Hợp.

Đây là linh thuật đặc thù tương tự như trong mật thất.

Gia hỏa này hiển nhiên không phải xuất thân bình thường! Uy lực của linh thuật như vậy so với các linh thuật khác mạnh hơn rất nhiều.

Oanh oanh oanh!!!

Mấy ngàn phi luân không ngừng đụng vào trên thân Nguyệt Hợp bạo tạc ra mảng lớn mảnh vỡ hỏa diễm.

Nhưng không thể làm gì, thân thể Nguyệt Hợp bị tạc gồ ghề, nhưng bên trong thân thể không tổn hao gì.

Bốp!

Gã lao ra, tia chớp của song dao vẽ một đường lên hộ thuẫn của đối phương.

Một dao khẩu hình chữ Thập vạch phá hộ thuẫn, hiện lên trên người đối phương.

Àm!

Ánh lửa nổ tung.

“Một cái.”

Ngụy Hợp chuyển hướng, phóng tới đài khắc chế thân thể thứ hai đang tàn sát ánh sáng ở đằng xa.

Rất nhanh, trận liệt biến thứ hai cũng bị hấn nhằm vào chặn giết, mấy chiêu bắt được một cái sơ hở, đánh nổ tung.

Sau đó người thứ ba, người thứ tư.

“Cái tên gia hỏa Áo Nhĩ cộng kia rất kiêu ngạo...” Xa xa, tinh hệ hồng trùng trùng trùng trùng trùng trùng triều phát sinh nguyên cầu, có chút âm trầm nhìn chăm chăm Ngụy Hợp.

“Quang âm cảnh cáo chúng ta, hiện tại tạm thời không nên cử động. Chờ tìm được cơ hội thích hợp rồi hãy nói. Tên kia giết người của chúng ta, món nợ này tự nhiên sẽ không để yên như vậy.”

Những nơi tổ hợp bên cạnh thì tay cầm trường thương màu đỏ, rõ ràng là những biến đổi tinh hệ của những con sâu đỏ ngấn cản Ngụy Hợp trước kia.

“Ý của Dịch Lan Tạp đại nhân đâu?” Cầu Dịch Khê cau mày.

“Để chúng ta tự xử lý. Hiện tại những người của các hệ thống khác đang cảnh giác về chúng ta, vì lẽ đó tạm thời không nên động thủ chờ đợi thời cơ.”

“Được rồi.”

Trong lúc hai người đang nói chuyện với nhau, rất nhanh cũng bị hình thể biến hóa màu đen do hai chiếc rìu cầm trong tay nhìn chăm chăm vào.

Không bao lâu sau, hai người đánh bị thương đối thủ, còn chưa kịp truy kích, liền bị người Bảo vệ hai đài bị nứt ra theo

đôi. Hai bên nhanh chóng quần chiến, lâm vào thế giằng co.

Linh thuật trong nháy mắt phát ra đôi kháng, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không phân ra thắng bại.

Trừ phi là Ngụy Hợp cận chiến tập kích.

Nếu không bình thường bị nứt vỡ đồng cấp, đôi kháng với linh thuật, coi như lâm vào hoàn cảnh xấu, cũng sẽ có ít nhất hơn mười giây chèo chống.

Mà hơn mười giây, đối với sự rạn nứt của ánh sáng, đầy đủ phóng thích các loại Linh thuật chạy trốn.

Đối với những người ít nhất, ít nhất cũng đã quá bốn năm trăm tuổi mà nói thì việc nắm giữ Linh thuật cũng tương đối toàn diện.

Cũng chính là Ngụy Hợp tập kích, động tác quá nhanh, mới có mấy chiêu phân ra sinh tử.

Rắc!!

Ngụy Hợp một đao chém đôi một bộ thể biến thành hai mảnh, âm âm nổ tung thành hai mảnh, bỗng nhiên hẳn có cảm ứng, linh có thể nhìn về phía khu vực chiến đoàn của hai người Địch Khê.

Bên kia cơ hồ là hai luồng linh lực màu lam mơ hồ đan xen vào nhau.

Từng đạo linh thuật cường đại giống như mũi tên cuồng phong, trong nháy mắt phát ra phóng tới địch nhân đối diện, có linh thuật nửa đường bị chặn giết nổ tung, có bị né tránh, ánh sáng bắn tung tóe, khiến cho chiếu rọi chung quanh e sợ tránh không kịp.

Nguyện Già Khê hai tay tựa như điềm điềm nút, mỗi một lần đánh, đều có thể phóng ra một đạo hỏa tuyến màu lam.

Dưới ánh sáng soi mói, chỉ cần một giây là nàng đã có thể phóng ra mấy chục tia lửa, mỗi một tia lửa này đều đạt đến hàm lượng linh lực của Ngũ Linh Nhĩ.

Nói cách khác, chỉ trong nháy mắt, bà ta đã có thể thả ra tổng số linh lực tương đương với một kẻ đã biến thành một người

mới.

Mà tiêu hao như vậy, ngoại trừ tốc độ khôi phục linh lực của nàng, còn có thể liên tục mấy canh giờ mới hao hết toàn bộ linh lực.

Đang lúc cầu dẫn Khê cẩn thận phân tích sách lược đối phương, cân nhắc lựa chọn cái gì Linh thuật mới có thể vượt qua đối thủ.

Đột nhiên kênh linh lực trong tiểu đội của cô bé âm âm nổ tung.

“Diêm Tương!?”

Không ai đáp lại.

“Chết tiệt!” Chiến tranh đâu có ai không sợ người chết.

Dưới ánh lửa nổ tung đầy trời, ánh mắt Chúc Khê càng thêm âm trầm, nhưng đối thủ giống như nàng là Liệt Biến thượng vị, linh năng và linh thuật đều không dưới nàng, thậm chí về tổng lượng linh năng, so với nàng còn cao hơn một điểm.

Cho nên nàng căn bản không dám phân tâm.

“Phải nghĩ biện pháp! Nếu cứ tiếp tục như vậy thì một khi bị người khác nhúng tay vào. Chính ta cũng có thể...”

Trong lòng cô thâm tức giận, linh lực toàn thân sôi trào kịch liệt.

Trong tình huống như vậy, đầu tiên chỉ có thể dùng linh thuật áp đậy hòm bức lui đối phương, sau đó dùng linh thuật kéo dài khoảng cách, tìm các vết nứt khác để hỗ trợ.

Linh năng không lồ đến gần hơn một ngàn Linh Nhĩ, khuấy động trên người Địch Khê dần dần hình thành nên một con bướm rộng chừng mấy trăm mét.

“Điệp bướm cầu nguyệt, đi...”

Xoạt.

Ngay khi hồ điệp sắp hoàn toàn thành hình, gần như là dùng toàn bộ linh lực của toàn bộ Nguyệt Khê, bỗng nhiên cảm

giác được phía sau mình có linh năng hộ tráo, không hiểu sao còn có một đoàn khói đen có tính ăn mòn cực mạnh.

Nàng hoàn toàn không biết khói đen kia từ đâu tới.

Hơn nữa vừa vặn ngay lúc nàng dùng chín thành linh năng, tập kích vào thời điểm trống rỗng nhất.

Mười một giây sau, khói đen ăn mòn Linh năng hộ thuẫn, vỡ vào trên lưng của Địch Khê Hậu.

Nếu như là trạng thái bình thường, thời gian mười lăm giây đủ để nàng phóng thích vài đạo Linh thuật, thậm chí có thể cắt đứt linh năng xung quanh khói đen, lui về sau kéo dài khoảng cách.

Nhưng bây giờ...

Nguyện khao trong lòng Địch Khê bị phần sợ hãi, chỉ cảm thấy sau lưng đau nhức kịch liệt khó chịu, nhưng lại mơ hồ có một loại cảm giác sáng khoái khó hiểu.

ô nhiễm!!

Một giọng nói kinh khủng xông vào trong đầu nàng.

Người có linh năng bị ô nhiễm sẽ dần dần trầm luân vào trong vực sâu bản năng huyết nhục, hóa thành quái vật Tinh Uyên có thân thể ô nhiễm.

“Tại sao lại vào lúc này!!?”

Xuy!!

Linh thuật mất khống chế.

brom brom linh thuật cầu nguyện trong tay nàng đột nhiên nổ tung, hóa thành linh hỏa màu lam, bao lấy bản thân nàng.

Ầm!!

Lại là tiếng nổ bùng chóc, đây là dấu hiệu dấu hiệu của bộ thể của Địch Khê nổ tung.

Trong nháy mắt, sau khi phán định không thể ngăn cách và thanh trừ ô nhiễm, thì thân thể bị xé rách thượng vị của nàng nhanh chóng khởi động tự bạo.

“Không!!”

Nguyện linh năng cuối cùng của Địch Khê, khuấy động nổ tung trong kênh.

Thượng vị tự bạo cộng với uy lực không khổng chế được của Linh thuật, đột nhiên hóa thành một quả cầu lửa màu lam đường kính ngàn mét, nuốt chửng tất cả mọi thứ xung quanh.

Tương tự, cũng là khắc Nặc Phi thượng vị gần trong gang tấc nứt ra biến hóa thân thể, cũng nổ toàn thân linh năng tán loạn, thiếu chút nữa chấn động đầu hôn mê ngay tại chỗ.

“Làm sao có thể!?” Cách đó không xa trường thương quá mức khó tin dừng lại trong một chớp mắt.

Cho dù chỉ còn một giây một giây thất thần bỗng ngưng lại, nhưng phải giao nộp trong tay vị trí rạn nứt.

Linh thuật đối chiến một lúc đã lâm vào hoàn cảnh xấu.

Trường thương nuôi dưỡng thân thể vôi vàng muốn bổ sung linh thuật, khiêng đối phương tiến công.

Nhưng đột nhiên sau lưng hấn xuất hiện một đoàn khói đen, nhanh chóng ăn mòn linh năng hộ thuẫn.

Trong nháy mắt, trước có linh thuật cùng cấp, sau có khói đen ăn mòn.

Một tiếng âm vang lên, lại là một tiếng nổ lớn.

Thân thể trường thương bị trọng thương tại chỗ, linh lực trên người có thể bị đánh tan, khiên bảo vệ nổ tung.

Tàn dư sợ độc của người, nhanh chóng xâm nhập vào bên trong nuôi tợng.

Nhưng rất nhanh, cả kịch độc lẫn hấn đều bị nhấn chìm trong dòng nước lũ linh thuật biến đổi của Khương Nặc Dĩnh cách đó không xa.

Cao thủ so chiêu, thắng bại thường chỉ trong chớp mắt.

“Thứ ba...” Ngụy Hợp thu hồi cảm giác, bỗng nhiên cảm giác bên ngoài cánh tay phải nóng lên.

Hắn đưa tay lên xem xét, một chùm sáng linh thuật màu trắng, hung hăng đánh vào trên cánh tay của hắn, đánh ra một cái lỗ thủng bên ngoài cơ thể.

“Trên chiến trường thất thần quả thật rất nguy hiểm...”

Vu vậy tay, Ngụy Hợp lông tóc không tổn thương, quay người bay về phía người công kích.

mười hệ Hồng trùng đã giải quyết hơn phân nửa hậu hoạn, phần còn lại nên làm chính sự rồi.

Tạm thời ô nhiễm, sau đó thôn tính.

Chỉ là khiến Ngụy Hợp có chút đáng tiếc chính là, người có linh năng lực trong ba hệ hệ Hồng trùng vừa rồi không cách nào sống lại trong gia đình đoàn kết như hắn.

Trên chiến trường như vậy, hắn cũng không thể chạy tới dẫn dắt huyết nhục mẫu trở về được.

Chỉ có thể chờ thêm một thời gian nữa.

Ngụy Hợp đột kích, song đao mang theo sức mạnh to lớn, chém rớt chiến phủ đối phương, trăm phá quang thuẫn, hung hăng lưu lại trên người đối thủ hai vết vết đao nghiêng.

Lúc này, lưỡi đao của y vừa chém ra, đồng thời phóng ra một tia độc tố ô nhiễm.

Thanh chiến phủ này biến hoá thân thể nhanh chóng rút lui, nhưng chưa bay được bao xa thì toàn thân run rẩy giảm tốc độ lại.

Linh năng trên người hắn ba động, nhanh chóng tản mát ra một tia đặc tính ô nhiễm hỗn loạn.

Ngụy Hợp không chút do dự, phóng thích linh năng của mình bao trùm lấy.

Ô nhiễm một chút, lập tức cắn nuốt một chút.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy.

Ầm!!

Người nuôi dưỡng cảm ứng thân thể tử vong, trực tiếp nổ tung.

Ngụy Hợp nâng hai tay lên, ngăn trở ánh lửa nổ tung.

Không có linh khí tham gia, bạo tạc uy lực không đủ gây thương tổn tới hắn.

Hơn nữa, so với thu hoạch mà nói, những thứ này đều không đáng để lo...

Trong ánh lửa đầy trời, Ngụy Hợp trốn ở dưới một chiếc phi thuyền cỡ lớn chỉ còn nửa thân thể.

Mượn bóng tối trên phi thuyền thiêu đốt, hắn cấp tốc tiêu hóa một lượng lớn ô nhiễm linh năng vừa mới thôn phệ vào trong cơ thể.

Linh lực khổng lồ của đối phương chỉ hơi yếu hơn hắn một chút, trong nghi thức kiểm tra linh lực vừa rồi, có thể nói là năm mươi chín Linh Nhĩ.

Trước khi thôn tính, đối phương đã tiêu hao một phần, còn lại ước chừng ba trăm Linh Nhĩ, cộng với ô nhiễm, sau khi thôn phệ sẽ chuyển hóa hao tổn, ước chừng là bảy phần.

Ngụy Hợp cảm thụ được linh lực khổng lồ đang điên cuồng tăng trưởng trong cơ thể, trong lòng tràn đầy thỏa mãn.

Cẩn nuốt một đối thủ như vậy, hắn đã thu được linh năng của hai trăm Linh Nhĩ.

Mà linh khí nứt vỡ trên thượng vị tiêu chuẩn là một ngàn Linh Nhĩ.

“Quả nhiên, trước kia ta vẫn quá bảo thủ... “Ng liếm liếm môi, Ngụy Hợp lại lần nữa để mắt tới mục tiêu tiếp theo.

Trước khi xuất phát, quay video đã được ghi lại bởi những vũ khí chiến lược khủng bố giống như thiên tai, hắn thường xuyên cảm nhận được cảm giác mãnh liệt không có cảm giác an toàn.

Lực lượng của nhân loại, cho dù mạnh hơn, cũng không phải là đối thủ của vũ khí cấp chiến lược.

Càng không phải là đối thủ khủng bố đáng sợ của Tinh Uyên.

Mỗi lần con người sợ hãi thượng vị xuất hiện đều là dùng tính mạng của vô số người có linh năng đi lấp vào.

Mà hiện tại, sau khi phát hiện đường tắt để thăng linh năng, trong lòng Ngụy Hợp lại một lần nữa dâng lên cảm giác chờ mong, cảm giác chờ mong phát triển tương lai.

Có lẽ so với những người có linh năng khác, hắn có thể đi một con đường hoàn toàn khác.

*

*

*

Trong đế quốc Bành Toa, một hành tinh nhỏ không biết tên nào đó.

Trong tiếng âm thanh âm thanh ồn ào của quán rượu, ba người ăn mặc kiêu dáng và chung quanh có chút không hợp nhau, đang không hiểu sao tụ lại cùng một chỗ ngồi trong bàn trong góc.

Ba người này, một ông lão tóc trắng mặc trang phục chính màu đen.

Một chủ nhân gia đình mập mạp.

Còn có một nam tử trung niên mặc quần áo vải đỏ sậm, trong tay nắm một cái tẩu thuốc, thỉnh thoảng chậm rãi hút một cái.

“Bên trên lại có mệnh lệnh.” Nam tử áo đỏ nhẹ giọng nói, ánh mắt không ngừng đảo qua các cô nương yếu điệu trong ao vũ.

“Quá trình sinh mệnh rất cuộc cũng bắt đầu khởi động lại, đương nhiên các Chúa Tể không thể ngồi yên được. Bọn họ chờ đợi bao nhiêu năm, cũng vì thành quả sau cùng.” Gia chủ trầm giọng nói.

“Nhiệm vụ của chúng ta là tìm ra sinh mệnh thể khởi động lại hành trình kia, mặc kệ hấn là gì, bảo vệ hấn, để hấn trưởng thành, sau đó trưởng thành, bảo đảm có thể được chúa tể an toàn ngắt lấy.” Ông lão mặc đồ đen thản nhiên nói.

“Thật sự là kỳ diệu. Chúng ta vất vả đào tạo nhiều năm như vậy, đều không thu hoạch được gì. Nhưng ở quốc gia nhân loại, lại tự xuất hiện hi vọng cuối cùng của chính mình.

Vận Mệnh, thật kỳ diệu...” Áo lụa đỏ đỏ mỉm cười nói.

“Đúng vậy... Đây là vận mệnh.”

Ba người nhao nhao nâng chén, nhẹ nhàng cùng một cái, mỗi người một hơi uống cạn.

“Không!!!”

Trên chiến trường xa xôi.

Thăng hoa giả của hệ hệ Hồng trùng là Địch Lan Thử, trơ mắt nhìn hai vị thượng vị của tinh hệ mình gặp nạn, chớp mắt liền bị kẻ địch giết chết.

Đó là sự liệt biến của thượng vị! Toàn bộ tinh hệ bao nhiêu năm mới có thể tích góp được một cao thủ hàng đầu.

Lúc này trên chiến trường dạng này, hai người này giống như vô số bọt biển lấy thân tuân chức chiếu rọi, thoáng cái liền biến mất ở trong chiến tranh thật lớn.

Hóa thành trời đất.

Địch Lan chưa từng nghĩ tới sẽ xuất hiện tình huống như thế này, nếu như là những người khác còn đỡ, chỉ có nguyện ý đến Địch Khê...

Hắn phần nộ tìm kiếm hung thủ, lại phát hiện là từng bước từng bước khắc chế thân thể khác nhau của Tát Duyên mà ra tay.

Bốp!

Trong nháy mắt hắn thoát ly cùng đối diện Thăng Hoa giả, từ phía dưới đánh giết về phía mấy cái đàn mong muốn giết chết bọn người Dẫn Khê kia.

Toàn bộ thể nuôi dưỡng của hắn đều hóa thành một đạo hồng quang, tốc độ cực nhanh, khó có thể hình dung.

Nhưng mà...

Đương!

Một bóng người thăng hoa có tốc độ tương tự đang chắn phía trước hắn.

Hai quang đao hung hăng va vào nhau, tóe ra mảng lớn điểm sáng.

“Người muốn đi đâu? Tên đáng thương kia...” Tên thăng hoa đối diện mang theo giọng điệu khắc nghiệt đặc trưng của quý tộc Niết Bàn, khinh miệt nói.

“Cút!!”

Địch Lan gầm lên một tiếng giận dữ, linh lực toàn thân có thể dưới sự thúc giục của Linh thuật, chợt hình thành một vầng mặt trời nhỏ sáng chói màu lam, tỏa ra bốn phương tám hướng.

Nhìn thấy Địch Lan Tạt liễu mạng, đối phương cũng không dám đón đỡ thế công của đối phương, cấp tốc lui về phía sau, rời xa mặt trời nhỏ màu lam.

Không có sự ngăn cản của di thể đối diện, thân hình Địch Lan Thễ như điện, đột nhiên xuất hiện trước khi giết chết tên Khắc Nặc Sắc Mục Tiên vị kia.

Ánh đao lóe lên.

Hắn bỗng nhiên một đao chặt đứt đầu đối phương. Linh năng hộ thuẫn cùng linh thuật phản kháng của đối phương, dưới sự áp chế của linh thuật khổng lồ của hắn, không hề có tác dụng.

Ánh sáng màu lam lóe lên, hắn tiếp tục đánh tới kẻ giết chết trường thương thứ hai.

Tốc độ và lực lượng của Thăng Hoa giả đều mạnh hơn nhiều so với Liệt biến.

Nếu như nói, ở cấp độ liệt biến, chỉ là có được tốc độ, không cách nào phát huy bao nhiêu lực lượng.

Như vậy sau khi thăng hoa giả, tốc độ không chỉ vượt xa biến hóa, liền linh năng, cũng sẽ kèm theo hiệu quả tinh lọc nóng rực cực lớn, bù đắp khuyết điểm sức mạnh thuần túy.

Trên thực tế, cái gọi là lực lượng không đủ, cũng chỉ tương đối với Ngụy Hợp và Tinh Uyên mà nói.

Khi tốc độ đạt đến độ cao như vậy, lực lượng của cơ thể cũng sẽ không kém đến mức nào.

Địch Lan phát cuồng đánh xuống, liễu mạng thiêu đốt linh lực bộc phát ra uy lực kinh khủng trong khoảng thời gian ngắn.

Nhưng sau khi giết chết biến cố thượng vị đầu tiên, đầu óc hắn nhanh chóng trở nên rõ ràng.

Ý định cấp tốc lui về sau.

Bởi vì hắn đã chú ý tới, chung quanh có kẻ đối địch, thăng hoa giả chú ý tới hắn.

Nguyệt Khê là con gái của hắn, hiện giờ đã chết và cũng vì mình mà báo thù, thế nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy e rằng bản thân hắn cũng sẽ gặp phải nguy hiểm.

Địch Lan Thức giả bộ như đang tiếp tục điên cuồng, tiếp tục đánh tới đối phương biến đổi.

Nhưng ngay lúc đối phương đang chuẩn bị ra tay chặn đường, hắn lại quẹo một đường, đột nhiên lùi lại, bay xéo về phía sau.

Trên đường về, hắn quét linh lực qua, đồng thời cũng nhìn thấy Ngụy Hợp đang ẩn núp dưới phi thuyền.

Đau xót mất đi tâm tình con gái, chứng kiến Ngụy Hợp bình yên vô sự nhàn nhã, hình thành sự tương phản cùng cường liệt so sánh.

“Con gái của ta chết rồi, tại sao ngươi vẫn còn sống!” Trong lúc nhất thời nổi cảm tức trong lòng.

Ánh mắt Địch Lan thê đỏ lên, xoay chuyển rồi đánh về phía Ngụy Hợp.

Tốc độ thăng hoa giả hạ hạn, là tốc độ đại khí tốc gấp ba trăm lần tiêu chuẩn. Mà Ngụy Hợp lúc này, bất quá mới vừa vận trung vị nứt ra, điều khiến cơ thể nhanh nhất cũng chỉ được sáu mươi lần tốc độ.

Hai cái chên lệch gấp năm lần, hoàn toàn không cùng một cấp độ.

Xa xa nhìn lại, liền có thể nhìn thấy thê Địch Lan hóa thành hồng tuyến, cấp tốc tiếp cận Ngụy Hợp lúc này.

Ngụy Hợp cũng phát giác không đúng, nhìn thấy Địch Lan Thê tiếp cận, trong lòng hắn kinh hoàng, nhanh chóng trở về hậu phương của mình.

Nhưng mặc dù hấn cũng mở ra tốc độ cao nhất, hai người một trước một sau, khoảng cách vẫn nhanh chóng rút ngắn.

Một giây.

Chênh lệch giữa hai người một vạn dặm.

Hai giây sau.

Hai người càng đến gần nhau, hóa thành hai đường cong không ngừng quanh co.

Ba giây.

Địch Lan Tạp Quang Dao hung hăng bổ xuống đầu Ngụy Hợp.

“Địch Lan Thế!! Ngươi muốn phản quốc sao?!”

Bành!

Một cổ cự lực hung hăng đâm chéo lên trên thân xác di thể Địch Lan Lý, hung hăng vụn vụn nó.

Hách Lô Đan cầm kiếm thuẫn trong tay, nổi giận gầm lên một tiếng ở trong linh năng kênh, cùng thời gian, tấm thuẫn trong tay gã nện lên lưng Địch Lan Tạp.

Va chạm cực lớn với tốc độ âm tốc hơn ba trăm lần ngay tại chỗ làm cho Địch Lan Ca lần thứ hai ra tay lệch hướng phương hướng.

Một đạo trường mâu linh thuật màu đỏ ở bên cạnh hấn ngưng tụ ra, lóe lên lách qua bên cạnh Ngụy Phù.

Thiếu chút nữa đã xuyên thủng toàn thân nó.

Ngụy Hợp cũng đổ mồ hôi lạnh khắp người.

Nếu thật bị xuyên thủng, sợ rằng hấn sẽ bị linh lực cấp bậc thăng hoa làm cháy mất linh lực.

Thương thế trên thân thể, hấn có thể nhanh chóng khôi phục, nhưng linh năng có thể gây thương tổn, hấn không cách nào tránh khỏi.

Có lẽ hấn khác với những người còn lại, sau khi trúng chiêu sẽ không chết, nhưng một lần trọng thương, đủ để cho hấn tu

hành cùng tích lũy qua nhiều năm như vậy, trong nháy mắt hóa thành hư ảo.

Cũng may là hắn kịp thời phản ứng lại, tựa như muốn dựa sát vào người của tinh hệ nhà mình.

Thừa dịp Hách Lỗ Đan ngăn đôi phương lại, hắn tranh thủ thời gian kéo dài khoảng cách.

“Ngươi điên rồi! Ngươi bị kẻ địch đối diện giết chết, ngươi giết đồng đội của mình làm cái gì?!”

Địch Lan chứng minh ngươi có bản lĩnh trút giận khắp nơi, không có gan giết thêm mấy đồng cấp nữa sao!?”

Tiếng gào thét của Hách Lỗ Đan từ cách đó không xa chấn động linh năng truyền ra.

Lúc này hạm trưởng xấu xí Khuê Ân cũng tới gần, đồng thời ngăn cản Kỳ Lan lùi lại phía sau.

Nhìn Địch Lan Tạt đang cuồng nộ gầm rú.

Ngụy Hợp khẽ lắc đầu, khóe miệng nhếch lên một tia lãnh ý.

Cái chiêu vừa rồi cũng là hắn không ngờ tới. Tên kia rõ ràng không biết là mình đã ra tay, còn mang tới đây dự định giết chết mình.

Rất hiển nhiên, bản chất của gia hỏa này chính là hư hỏng, hư đến chảy dầu, loại đã hết thuốc chữa rồi.

Nếu không phải bản thân thăng hoa quá mạnh mẽ, vừa rồi hắn đã nghĩ cách trực tiếp hạ độc.

“Nhân loại chính là bởi vì có u ác tính như vậy, mới không thể thanh trừ Tinh Uyên...”

Ngụy Hợp cảm thấy người của toàn bộ hệ thống Hồng trùng đều là tội lỗi, đều có tội lỗi cả.

Cũng may Địch Lan bị hai người ngăn cản nên không phát cuồng nữa, mà là hóa bị phần thành sức mạnh, lần thứ hai nhào về phía người thăng hoa của Tát Tát Tát.

Thấy hắn chém giết quần chiến với người khác, Ngụy Hợp mới an tâm hơn một chút.

Nhưng dù là như vậy, hắn vẫn cố gắng hết sức kéo xa khoảng cách giữa hai người.

Khoảnh khắc vừa rồi thật sự làm hắn sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ra khắp người.

Rất nhanh, sau lưng bộ mẫu hạm tròn ở một chỗ khác quan sát trong chốc lát, sau đó Ngụy Hợp xác định Dịch Lan Thê sẽ không tìm đến mình, còn có Thăng Hoa giả khác nhìn chăm chăm hắn.

Lúc này hắn mới tiếp tục tìm kiếm mục tiêu kế tiếp.

Trong chiến trường như vậy, thăng hoa giả, thật ra đã là cao thủ chân chính, Bất Hủ giả ở bên trên bình thường sẽ không xuất hiện chém giết ở tiền tuyến.

Bất Hủ là cực hạn của nhân loại, là cực hạn của linh năng, tuổi thọ của bọn họ thật sự đạt tới Bất Hủ, cho nên cũng sẽ không tự mình mạo hiểm.

Cho dù linh lực và thực lực của bọn họ đều vượt xa thăng hoa.

Lần này, Ngụy Hợp học khôn, hắn ẩn núp trốn tránh, sau đó vào thời khắc mấu chốt, đột nhiên nhào ra, đánh lén đồng cấp đối phương đi ngang qua.

Cứ như thế liên tiếp đắc thủ hai lần, thành công cắn nuốt hơn bốn mươi linh nhĩ linh năng.

Cũng tăng toàn bộ linh năng của mình lên tới hơn một ngàn.

Nhưng cũng bởi vậy, Ngụy Hợp cuối cùng cũng bị cao thủ khắc ngôn thác diện mục theo dõi.

Một tổ thể màu đen trang bị bốn cánh kim loại, giống như kỵ sĩ, nhanh chóng xông tới.

Cùng là thân thể cận chiến, đồng dạng là cao thủ có thể phát huy cực hạn thể năng.

Trận chiến gần đây so với Ngụy Hợp thì hơi yếu, nhưng cũng không kém quá nhiều. Nhưng trên phương diện Linh Thuật thì hoàn toàn và uy lực lớn, bù đắp chênh lệch giữa hai người.

Giao thủ hơn mười giây, hai người bất phân thắng bại. Theo đội ngũ Kiết Bàn rút lui khỏi chính thể, Tứ Dực Hóa Thân cũng không thể không thoát ly chiến đấu, rút lui về sau.

Ngụy Hợp không truy kích.

Mà là lẳng lặng nhìn đối phương rời đi.

Bởi vì hắn biết, mục đích của đối phương đã đạt được.

Hắn quay đầu, nhìn tinh môn to lớn đã sụp đổ, trong lòng bất đắc dĩ.

Mục đích khắc Khắc chế Tát Dĩ Uyên là phá hủy Tinh Môn, ngăn chặn quân đoàn tiến về tiền tuyến chi viện.

Hiện tại, bọn họ đã đạt được mục đích.

Rất rõ ràng, hiện tại Bàn Toa đế quốc đang rất cần binh lực bảo vệ ở trung tâm tinh vực, chỉ cần duy trì cục diện như hiện tại, người được lợi chính là khắc giao tát tư.

Vì vậy bọn họ thà mình không về cũng phải phá hủy Tinh Môn.

Tinh môn là một bộ chiến lược không thể thiếu, là do khoảng cách phát triển trong tinh hệ, hoặc là một phương thức chiến lược không thể thiếu.

Nó có thể áp súc khoảng cách không gian nhảy vọt, giảm thiểu tiêu hao.

Nếu như không có cái này, quân đoàn đại quy mô nhảy vọt, cần tiêu hao năng lượng sẽ là một con số trên trời.

“Tạm thời kết thúc...”

Thanh âm Hách Lỗ Đan mỗi một từ trong linh năng kênh truyền ra.

“Tất cả mọi người, trở về hạm mẹ.”

“Xin lỗi cấp trên, chiến hạm mẹ của chúng ta đã bị phá hủy...”
Một gã Liệt Biến trầm giọng nói.

Trong kênh mương là một mảng trầm mặc.

Ngụy Hợp quay đầu lại, nhìn về phía thuyền con xấu xí.

Điện Thập Tự tiêu vệt vị trí ban đầu, bây giờ chỉ còn lại có một mảnh tàn hài sau vụ nổ.

Không biết từ lúc nào, nó đã bị phá huỷ.

768

“Xem ra là bị vũ khí bắn phá từ xa rồi...” Long Hồ Ba thở dài trong kênh.

Ngụy Hợp không nói gì, chỉ nhìn quanh toàn bộ chiến trường.

Trên dưới trái phải các phương hướng, lúc này đều là một mảnh đỏ đậm.

Ánh lửa thiêu đốt thời khắc này hoàn toàn tràn ngập tầm mắt của tất cả mọi người. Phẳng phất toàn bộ vũ trụ đều bị đốt cháy.

Cửa sao phía trước sụp đổ, tàn tích đứt thành ba đoạn, bồng bềnh trong không trung.

Xung quanh, hạm đội đang nhao nhao tự dập tắt lửa, cướp tu.

Phụ trách sửa chữa công trình tựa như một đám đội lò lửa nhỏ cùng ong mật nhỏ, bay lượn vù vù khắp nơi.

Tìm cứu thuyền bắt đầu bay ra, tìm kiếm những người còn may mắn còn sống sót và Linh năng.

Trong hoàn cảnh đầy trời, người có linh tài cho dù không có cơ thể, cũng có thể dựa vào linh lực tạm thời sống một thời gian.

Trong lòng Ngụy Hợp thở dài một tiếng, cảm thụ được linh lực bàng bạc trong cơ thể.

Cho dù hẳn thu lợi từ trận chiến gặp phải chiến đấu này, nhưng cảnh tượng trước mắt vẫn khiến hắn chán ghét chiến tranh.

“Bây giờ bắt đầu kiểm kê nhân số.” Long Hồ Ba làm đại đội trưởng, ở trong kênh truyền đạt mệnh lệnh.

“Đã nhận được.” Ngụy Hợp và Bính còn có một vết nứt mới sát nhập vào, cùng nhau đáp lại.

“Biên?” Ngụy Hợp theo danh sách, đứng thứ nhất.

“Tới đây.” Ông lão này còn có cả chút bản lĩnh, không ngờ lại không có chuyện gì.

Hơi kinh ngạc một chút, sau đó Ngụy Hợp tiếp tục điềm danh.

“Khai lang cô nương Bạc kia ân.”

“Có.”

“Dụ Mạn?”

Không có ai trả lời.

“Đường Tra?”

Vẫn không trả lời.

Ngụy Hợp cứ nghĩ mãi, còn lại khoảng hơn bốn mươi người, ở giữa chỉ có hai người đáp lại, những người còn lại, bất luận là đội viên trước đây hay là tiếp tục bổ sung thêm, đều bị tiêu diệt.

Bao gồm cả người trẻ tuổi sợ hãi lúc trước kia...

Ngụy Hợp bỗng nhiên cảm thấy, có lẽ mình là người không có đủ trách nhiệm làm đội trưởng. Mỗi lần khai chiến đều tự bỏ chạy một mình... Nếu là dẫn đội cùng xông, có lẽ thương vong sẽ không thảm như vậy...

Nhưng như vậy cũng hết cách, nếu muốn thôn phệ linh năng, nhất định phải đơn giết...

Từng quân cò vặt đơn độc chiến đấu, căn bản không có chiến thuật gì đáng nói, cũng không ai có thể chỉ huy được tất cả mọi người.

Có thể đánh thành như vậy hoàn toàn dựa vào thực lực cá nhân của bản thân.

Nhưng Ngụy Hợp có dự cảm, nếu như vận khí không tốt, gặp phải quân đoàn khắc ước Tát tư chính quy, đến lúc đó, có lẽ...

Số hiệu xấu xí không còn, quân đội vận chuyển cũng thương vong đi hai phần ba.

Tất cả mọi người bao gồm hạm trưởng Bùi Ân Bình đều được sáp nhập vào một chiến hạm chở mẹ khác.

Cả quân đoàn Bành Toa nhanh chóng sắp xếp lại, tổ chức lại kết cấu tiếp tục đi tới Tinh Môn tiếp theo.

Nhưng từ đây đi đến cửa tinh tiếp theo, ít nhất phải vượt qua hai sợi dây quấn quanh.

Cái gọi là quấy nhiễu chính là không cách nào trực tiếp thông qua không gian vượt qua khu vực vũ trụ trong quá khứ.

Những khu vực này, thường thường đều có đủ loại nguy hiểm thiên tai. Rất nhiều nơi không gian đều không đủ ổn định, rất dễ xuất hiện các loại ngoài ý muốn.

“Ít nhất trước khi chúng ta xuyên qua khu quấy nhiễu, không thể nào gặp lại quân đội Nặc Mục Tư.”

Trong khoang thuyền.

Long Ba và Ngụy Hợp nhất tọa, lẳng lặng nhìn tinh không ngoài cửa sổ không ngừng xẹt qua lui lại.

“Nếu như một cánh cửa sao kia không cách nào dịch chuyển được, chúng ta nhất định phải tìm kiếm tinh hệ để tiếp tế.”

Long Hồ than thở.

“Ngay cả chiến trường chân chính cũng không tới gần, đã rơi vào thảm trạng này...” Ngụy Hợp không biết nên nói cái gì.

Hy vọng duy nhất của hắn bây giờ là Bích Liên bên kia có thể thuận lợi hơn một chút, đừng thê thảm như bên này.

Sau hai lần bị chặn đánh, toàn bộ hạm đội có thể sống đến bây giờ, nếu không phải vận khí tốt thì cũng có chút thực lực để bảo vệ tính mạng.

“.....”

*

*

*

*

*

*

Quang chiếu, ở trên chiến trường như thế này cũng chỉ là một con kiến mà thôi.

Mà Liệt biến mới có chút cơ hội bảo vệ tính mạng, nhưng gặp phải người thăng hoa, cũng khó mà ứng phó.

Dường như thăng hoa giả là đỉnh tầng, nhưng cũng có vũ khí chiến lược theo dõi bọn họ, hơi không chú ý sẽ mất mạng ngay lập tức.

Cho nên đám người thăng hoa vừa khai chiến, không phải ngăn chặn đối thủ cùng cấp, chính là lấy phá hủy vũ khí chiến lược của đối phương làm mục tiêu.

Hầu như không thể kiêng dè những người còn lại.

“Chúng ta làm như vậy? Còn có thể trở về sao?” Ngụy Hợp nhẹ giọng hỏi.

“Sau khi đánh lui kẻ thù bên ngoài, đế quốc sẽ an bài hạm đội đưa chúng ta trở về.” Long Hồ Ba trả lời.

“Nếu như không đánh lui thì sao?”

“Không biết.” Long Hồ Ba lắc đầu. “Có lẽ đến lúc đó, những chuyện này đều không còn quan trọng nữa...”

Nhìn Liệt biến thân là thượng vị, Long Hồ Ba lớn hơn hẳn mấy trăm tuổi ánh mắt cũng hơi mờ mịt.

“Vận khí tốt, chúng ta có thể tìm được thuyền trở về. Vận khí không tốt, không người tiếp dẫn, có thể không đủ để nhảy lên, có lẽ sẽ ở trong vũ trụ trôi nổi đến chết già...”

Ngụy Hợp có cảm giác không nói nên lời.

Rõ ràng mình có thể quét ngang đối thủ cùng cấp, tương lai cũng có khả năng rất tốt.

Nhưng có cảm giác bất lực mãnh liệt.

Bởi vì chiến tranh không phải dựa vào lực lượng cá nhân xoay chuyển thắng bại.

Hắn rất mạnh, nhưng phía trên còn có thăng hoa, còn có các loại vũ khí chiến lược, còn có chiến tinh, còn có long cơ...

Hơn nữa vũ trụ cũng quá lớn rồi.

Loại vô lực thật sâu này, làm cho nội tâm Ngụy Hợp mờ mịt, dần dần chuyển biến thành một loại khát vọng nào đó.

“Bên kia học phái truyền đến tin tức, hôm qua Khắc Nặc Dĩnh đã xuất động long cơ, chính là sân đầu tiên trong hai đài Bá Long của bọn họ. Liên hợp Thánh Anh quân đoàn của Tát Duyên Tư đánh tan quân đoàn Hồng Thạch phụ trách phòng thủ bên phải.” Long Ba trầm giọng nói.

“Có ý gì?”

“Hồng Thạch quân đoàn chính là quân đoàn thứ bảy chủ lực.” Long Hồ Ba lộ ra vẻ mặt không thể nói bằng lời, “Nói cách khác, chúng ta còn chưa tụ hợp đến nơi, quân đoàn thứ bảy, cũng sắp biến mất rồi.”

Ngụy Hợp bỗng nhiên không biết dùng tâm tình gì để trả lời câu hỏi này.

Là nên cảm thấy may mắn? May mắn là bọn họ không thể thành công, nếu không sẽ bị đẩy vào thế bị phá hỏng?

Vẫn nên tiếc hận, tiếc hận không kịp thời, nói không chừng tăng thêm lực lượng của bọn hắn, có thể đánh lui long cơ?

“Được rồi, xem nghỉ ngơi thật tốt đi, ta tới kiểm tra.” Long Hồ Ba thở dài.” Berloz đã liên hệ được với các thành viên của các hệ thống khác, chúng ta quay đầu lại cùng nhau gặp mặt. Chuyện đến nước này, chúng ta phải suy nghĩ thật kỹ về sau.”

“Ừm.” Ngụy Hợp gật đầu.

Quân đoàn không cách nào nhảy vọt, xuyên qua khu quấy nhiễu không biết sẽ xuất hiện bao nhiêu thương vong.

Ngụy Hợp kỳ thực đã nhìn ra, trong hạm đội có rất nhiều người, đã sinh lòng thoái ý.

Nếu là khu vực bình thường, tự nhiên sẽ không có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn.

Nhưng bên trong khu quấy nhiễu, tín hiệu ngăn cách với bên ngoài. Hoàn toàn có thể tạo ra một số “Ngoài ý muốn”, tránh né sự giám sát của hệ thống hệ thống Vạn Mộc, do đó tạo thành giả dối bị nhốt.

Từ đó không cần chi viện chiến trường chủ chốt nữa.

Nhân thủ đã chết hơn phân nửa, nhưng còn chưa tới chiến trường chân chính.

Trên thực tế, kể cả áng người bao gồm cả áng người ở bên trong, trong lòng đều nổi lên suy nghĩ.

Tỷ lệ chiến đấu tổn thất như vậy, cho dù Bành Toa đế quốc có thắng lợi, cũng đủ để ứng phó với sự trừng phạt của hệ thống tối cao.

Bây giờ, bọn họ chỉ cần lấy có thích hợp thôi.

“Đúng rồi, ở trên chiếc mẫu hạm này, cố gắng hết sức không dùng linh năng kênh. Nơi này có giám sát theo dõi.” Lúc Long Ba rời khỏi, căn dặn Ngụy Hợp một câu.

“Được.” Ngụy Hợp đứng dậy, tiễn long hồ ba.

Đóng cửa lại, hắn xoay người ngồi trên ghế dài, thở ra một hơi.

Nhìn một chiếc hạm mẹ khác bay song song ngoài cửa sổ, Ngụy Hợp trong lúc nhất thời không nhúc nhích.

Hắn rất không thích loại cảm giác thân bất do kỷ này.

Nhưng bây giờ hắn không có sức phản kháng, rời khỏi hạm đội, vũ trụ mênh mông, hắn không làm được bất cứ chuyện gì.

Bên ngoài Tinh Uyên, trong hư không không lồ.

Một chỗ không gian vắn vẹo hiện ra những gợn sóng nhẹ nhẹ.

Phía trước từng sợi gợn sóng trong suốt bỗng nhiên xuất hiện trên không trung.

Hồng điểm từ nhỏ biến lớn, nhanh chóng hóa thành một đám bùn đỏ cao hơn đầu người.

Bùn đỏ chậm rãi hình thành hình người, trên người hiện lên áo quần hoa văn màu đỏ, bùn đỏ bên trong áo khoác lại biến hình lần nữa, nhô ra, phảng phất thổi hơi, lấp đầy áo quần, triệt để nặn thành một bộ dáng nam tử trung niên.

“A... Đã lâu không có qua bên này rồi... Thật sự là quá hoài niệm...” Áo đỏ hít sâu vào, phảng phất trong trời cao cũng có không khí mới mẻ.

“Ba Luân bệ hạ... Đã lâu lắm rồi ngài không đến thăm ta?”
Gợn sóng không gian chậm rãi biến hình, ngưng tụ thành một con mắt cực lớn.

Con mắt kia có trạng thái hơi mờ, con ngươi màu vàng nhạt, trung tâm có vô số điểm đen đang chuyển động chậm rãi.

“So với ý chí mà chúa tể truyền đạt, những thứ này cũng không quan trọng.” Khóe miệng áo đỏ nhếch lên một nụ cười.

“Chúa Tể vĩ đại không gì không làm được, chẳng lẽ lại có ý chí mới?” Con mắt không lộ vẻ nghi hoặc.

“Đây cũng là mục đích ta tới nơi này.” Áo đỏ Ba Luân giang cánh tay phải ra: “Truyền lệnh xuống, để tất cả đàn thú tìm kiếm con người tiến lên khởi đầu sinh mệnh.”

“Đặc thù của hắn là gì?” Con mắt to lớn hỏi.

“Linh hồn của hắn có thể có ấn ký của Tinh Uyên chúng ta.”
Ba Luân trả lời. “Tìm ra hắn.”

Hắn dừng một chút.

“Trước tiên bồi dưỡng một chút, chờ khi sắp trưởng thành lại bắt về, linh hồn và huyết nhục của hắn rất đặc biệt, có lẽ là cơ hội cho các Chúa Tể đột phá công cùm xiềng xích.”

“Được rồi... Nghe theo ngài phân phó.”

Đồng tử không lộ chậm rãi tản ra, dường như ban đầu đã không còn tồn tại nữa.

Cùng lúc đó, một luồng linh khí vô hình cao lớn dao động lấy nơi này làm trung tâm, nhanh chóng như thủy triều khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Cỗ chấn động này phảng phất như được tiếp sức, truyền đến trên thân sinh vật Tinh Uyên gần nhất, lại được tăng cường, tiếp tục khuếch tán ra xa.

Hết lần này tới lần khác, sóng chấn động càng lúc càng khuếch tán. Dường như nó đang lan tràn về phía hệ thống Tứ đại Hà của nhân loại.

Ba Luân mặc quần áo đỏ đứng lại chỗ cũ, nhìn gọn sóng linh động không ngừng khuếch tán ra xa.

“Người khởi đầu lại hành trình sinh mệnh... Nếu ta có thể thôn phệ hết thầy của hắn, có lẽ...”

Những tỉ lệ nhỏ của thí nghiệm dung hợp năm đó, lại có người thực sự hoàn thành được.

Sinh mệnh và linh hồn giống như kỳ tích, nếu như có thể hoàn toàn dung hợp thôn phệ hắn, có lẽ.... Tinh Uyên cũng đã có vị Chúa Tể thứ tư...

Cả người gã bỗng nhiên hóa thành bùn đỏ, cấp tốc thu nhỏ lại, trong nháy mắt một lần nữa hóa thành điểm đỏ, lạch cạch một cái, đập tắt, biến mất.

Xuyên qua hành lang có chút âm u, Ngụy Hợp mắt nhìn đội thuyền tập hợp những người còn lại trong đại sảnh.

Đám người thăng hoa còn chưa tới, Liệt biến phân tán đứng ở các nơi, có người chờ ra, có người tu luyện linh năng, có người nhắm mắt ngồi, không biết là đang dưỡng thần hay là ở linh có thể truyền âm nói chuyện với nhau.

Trong đại sảnh đặt âm thanh âm thanh nhu hòa âm thanh, rõ ràng là âm nhạc giúp người ta buông lỏng, nhưng ở đây không có ai thả lỏng.

Ngụy Hợp tìm một góc hẻo lánh, đứng dựa vào tường, lẳng lẳng chờ đợi.

Linh năng vừa mới cắn nuốt, sau khi lợi dụng tiến hóa bản điển thành công tiêu hóa, làm cho hắn lúc này tổng lượng linh lực đột phá 1100 Linh Nhĩ, hiện tại xem như chính thức tiến vào tầng thứ biến đổi của thượng vị.

Về phương diện thân thể, bản thể nhục thể của hắn đã sớm đạt đến cấp độ liệt biến thượng vị. Cho nên, kế tiếp chỉ cần một khoảng thời gian nữa, làm cho linh khí bạo tăng có thể thích ứng được, tiếp nhận, có thể nước chảy thành sông, triệt để tiến vào thượng vị liệt biến tương ứng.

Trong quá trình tiến hóa nguyên điển, cũng tự động tiến vào tầng tiếp theo.

Nhìn như tiến hóa nguyên điển không có tác dụng gì, nhưng trên thực tế, đến cấp độ thăng hoa, linh hồn có thể dung nạp đạt đến cực hạn.

Khi đó, đơn thuần một Linh có thể thôn phệ không có tác dụng, chính là lúc Phá Cảnh Châu cùng Hóa Nguyên Điển phát lực.

“Liệt biến kỳ chỉ là linh lực đơn thuần có thể tích lũy, điều này ngược lại đối với ta là có lợi nhất.” Ngụy Hợp nhắm mắt suy tư.

Hắn nhanh chóng tra hỏi tư liệu tóm tắt.

Phát hiện, đến lúc thượng vị vỡ ra cực hạn, Linh năng không cách nào tăng trưởng thêm nữa, nếu như không đột phá thăng hoa, vĩnh viễn dừng lại ở mức độ cực hạn kia, sau đó theo thời gian dần dần suy yếu.

“Tới sớm như vậy sao?” Thanh âm trong mật thám vang lên bên cạnh, cắt đứt mạch suy nghĩ của hắn.

Ngụy Hợp mở mắt ra.

“Ừm, nghe thấy triệu tập liền vội vàng chạy tới, xảy ra chuyện gì sao?”

Những thời gian này hắn vẫn luôn ở trong phòng tu luyện linh thuật, tiêu hóa đại lượng linh lực thôn phệ được.

Chỉ vồn vện vài ngày đã vượt qua người khác cần mấy trăm năm mới có thể tích lũy được số lượng linh lực.

Chuyện như thế, nếu bị người khác biết được, chỉ sợ trong nháy mắt sẽ bị cơ quan nghiên cứu của đế quốc để mắt tới, lấy đi mảnh nghiên cứu.

“Quấy nhiễu cái gì nguy hiểm nhất, người biết không?” Trong mật thám không trả lời, ngược lại hỏi ngược lại.

“... Người nói là... Tinh Uyên?” Ngụy Hợp sững sốt. Không biết thế nào, khi hắn nhắc tới Tinh Uyên, trong lòng có chút giật mình.

Đó là cảnh giới võ đạo đang xao động, tựa như đang nhắc nhở gì đó.

“Không sai, cho nên, hạm trưởng yêu cầu tất cả mọi người tập hợp lại thương lượng đối sách. Phân phối nhiệm vụ.”

Phi hành hạm trưởng đặc luân La Đức, đứng ở trên đài cao, trong tay cầm ống diễn thuyết phát ngôn giả lập.

Lúc này trong đại sảnh đã đứng thưa thớt những biến đổi đến từ các tinh hệ.

Gặp phải chiến tranh ở Tinh Môn khiến nguyên khí của cả quân đoàn đại thương. Bây giờ phải tới Tinh Môn thứ hai, lại phải vượt qua hai khu vực quấy nhiễu.

Đặc luân lộc đức đã hơn chín trăm tuổi, cũng coi như lớn tuổi ở trong toàn bộ thuyền, hẳn vừa mới mất đi con trai của mình trong cuộc chiến.

Nhưng bây giờ, lại không thể không gánh vác trọng trách lãnh đạo mọi người.

“Tin rằng mọi người đều biết, phía trước chính là quấy nhiễu khu vực, quân đoàn phải lướt qua hai khu quấy nhiễu, mới có thể đến được Tinh Môn thứ hai. Cho nên... tuân theo mệnh lệnh của Chỉ Huy, ta mệnh lệnh chư vị từ giờ phút này trở đi, tùy thời mặc xác, cam đoan ở trong ba giây xuất chiến kịp thời, ứng phó nguy hiểm.”

“So với chiến trường, quấy nhiễu khu vực càng thêm khó lòng phòng bị, tùy thời có thể lâm vào vũng bùn cùng chiến đấu. Càng có thể gặp được một ít kỳ quan cực kỳ phiến toái. Cho nên, lại lần nữa khẩn cầu chư vị, cùng cộng tác, cùng chống lại cửa ải khó khăn.”

“Quấy nhiễu bên trong có nguy hiểm gì?” Một lão giả Liệt Biến đứng bên cạnh Ngụy Hợp nhíu mày hỏi.

Hai người bên cạnh hắn đều khẽ lắc đầu.

“Tư liệu về mặt này cũng không nhiều, ngoại trừ sinh vật ở Tinh Uyên ra thì tình huống bên trong cực kỳ đa biến, hầu như không lặp lại. Thậm chí còn có khả năng phát sinh một số tình huống không thể tưởng tượng được.”

Một người không dùng linh năng mà trực tiếp trả lời.

Lúc này, hạm trưởng đặc luân La Đức cũng nói xong liền đi xuống.

Những vết nứt của các hệ thống dồn dập quay về khu vực của mình.

Trên chiến hào, tinh hệ không giống nhau tự nhiên sẽ chia cắt nơi ở của mình, biến nơi đây thành những khu vực khác nhau.

Mà người bồi rôi thêm tinh hệ, tự nhiên cũng chiếm cứ một khối.

Ngụy Hợp dưới sự dẫn dắt của Berloz, cùng với trong Ba Long hồ, cùng đi gặp các thành viên của tinh hệ học phái còn lại.

Đáng tiếc lại quan hệ với học phái nên những người còn lại rất coi trọng hệ thống của bản thân, chỉ là đồng ý với đề nghị chung sống với nhau trong thời khắc mấu chốt, cũng không tính cùng nhau tới chiếu cố lẫn nhau.

Sau khi xử lý thỏa đáng mọi chuyện, mọi người trở về khoang nghỉ ngơi.

Thời gian từng ngày trôi qua.

Đảo mắt chính là hơn nửa tháng.

Mà linh năng tăng lên của Ngụy Hợp dần dần tiêu hóa xong, để không để lộ ra tốc độ tăng lên của linh năng. Linh lực của hắn gần nửa, toàn bộ chuyển hóa thành trạng thái cao linh lực, dùng cái này để tránh khỏi linh năng của những người khác kiểm tra.

Thời gian đảo mắt đã hai ngày trôi qua.

Trong vũ trụ sao trời mênh mông.

Quân sĩ biên giới của Bàn Toa quân đoàn thứ bảy, cuối cùng cũng tới một khu vực cực lớn như bức tường nước màu lam.

Toàn bộ vũ trụ phía trước hoàn toàn bị một khu vực khổng lồ màu lam nhạt ngăn cản.

Phía trên nhìn không thấy điểm cuối, đi xuống giống như vô biên vô hạn. Trái phải càng là mông lung, căn bản không cách

nào chạm đến giới hạn.

“Giống như toàn bộ vũ trụ đều bị ngăn cách... Thật sự là đồ sộ.”

Nguy Hợp đứng trước cửa sổ, nhìn ra xa.

Giống như đứng trước một vách tường màu lam vô cùng lớn.

Chỉ là trên vách tường này là do lưu chất màu lam nhạt như nước biển tạo thành.

“Tất cả nhân viên chú ý, tất cả mọi người chú ý, hạm đội sắp tiến vào khu quấy nhiễu. Toàn bộ thiết bị linh thạch sắp mất tác dụng, thuyền sắp bị quấy nhiễu phạm vi lớn.

Mời chư vị về tổ chức chuẩn bị sẵn sàng xuất chiến bất cứ lúc nào.”

Tiếng nữ tử điện tử trong trẻo mang theo vẻ lạnh lùng và nghiêm nghị, nhanh chóng báo ra tình huống lúc này.

Nguy Hợp hoạt động cơ thể tiếp theo, hấn căn bản không có rời ra.

“2.”

“1.”

Mở cửa, ra khỏi khoang, bên ngoài đã có không ít di động di chuyển, đều là ra khỏi phòng chiến đấu hội tụ.

“Mọi người xin chuẩn bị, chiến hạm mẹ sắp tiến vào khu quấy nhiễu.”

“Bắt đầu đếm ba. Ba.”

Ông!

Toàn bộ mẫu hạm hơi chấn động, một tầng sương mù màu lam nhạt, không hiểu xuyên thấu giáp trụ, tiến vào bên trong, tràn ngập chung quanh đám người Nguy Hợp.

“Tín hiệu đã đứt đoạn.” Một gã quang ảnh ở bên cạnh trầm giọng biến sắc nói.

“Tín hiệu gì?”

“Không cách nào truyền linh lực.”

Ngụy Hợp sắc mặt khẽ biến, rốt cục biết vì sao phiền toái lớn nhất trong khu quấy nhiễu là sinh vật Tinh Uyên rồi...

Bởi vì ngay cả hắn cũng cảm giác được, tại trong sương mù màu lam này, linh năng căn bản không có cách nào truyền ra.

Thậm chí ngay cả linh lực cơ bản cũng không thông tin được.

Trong hoàn cảnh này, nếu người có linh năng muốn triển khai linh thuật, tiêu hao sẽ tăng gấp bội, thực lực sẽ bị áp chế tương đối rõ ràng.

Ông.

Bỗng nhiên, toàn bộ thuyền hơi chấn động.

“Không biết kẻ thù bên ngoài đột kích, xin lập tức điều động nuôi dưỡng. Đội dự bị số 2 xin lập tức xuất phát!”

Đội dự bị chính là chế độ phân đội do hạm trưởng đặc luân Lộc Đức chỉ định trước đó, có thể nói là làm cho mọi người, dựa theo đội ngũ xuất chiến lần lượt, chứ không phải toàn bộ nào bộ đều xông ra ngoài.

“Tiểu đội đi theo ta.” Âm thanh của Long Hồ Ba truyền ra từ trong thông tin.

Không còn linh năng, chỉ dựa vào máy truyền tin, tốc độ rõ ràng chậm hơn không biết bao nhiêu lần.

Ầm!!

Trong lúc đó, toàn bộ mẫu hạm lay động dữ dội.

“Phía trước có chiến hạm cái phát nổ rồi!!”

Có người hô to.

“Lập tức rời đi! Lập tức rời khỏi chiến hạm mẹ!!”

“Mau mau mau!!”

“Chạy trốn ra khỏi miệng chiến đấu!”

Sắc mặt Ngụy Hợp khẽ biến, cấp tốc triển khai thân pháp, chạy về phía xuất chiến khẩu.

Lúc này phía trước toàn bộ hạm đội quân đoàn.

Trên bầu trời, từng sợi râu do vật chất màu xanh đậm tạo thành giống như bị khuấy lên, đâm vào toàn bộ hạm đội, không ngừng xoay tròn, khuấy động.

Mỗi một xúc tu to lớn đều to bằng hạm mẹ, tùy tiện va chạm, giống như keo nước, đem mấy chiếc thuyền mẹ dính cùng một chỗ.

Giữa hạm mẹ và hạm mẹ va chạm lẫn nhau, đảo mắt liền bùng nổ nổ.

Một mảng lớn phi thuyền loại nhỏ dày đặc từ phía dưới hạm mẹ bay ra.

Trong phi thuyền chứa đựng lượng lớn cơ thể của các tinh hệ.

Bất luận là người thăng hoa hay là Liệt Biến Quang chiếu, lúc này trước mặt từng cái xúc tu màu lam khổng lồ, đều giống như một cây tích nhỏ tùy ý đùa bỡn, không hề có sức chống cự.

Ầm!!

Bạo tạc khổng lồ mang đến hỏa diễm, đó là đủ để trong nháy mắt giết chết nhiệt độ cường đại biến hóa thân thể cường đại, lại không ảnh hưởng chút nào đối với những xúc tu khổng lồ này.

Ngụy Hợp ngồi ngay ngắn ở trong khoang thuyền, bên cạnh là Long Ba Hồ Bối.

Bên ngoài cửa sổ phía sau thỉnh thoảng lại biến thành màu xanh đậm, đó là kỳ cảnh do xúc tu xẹt qua quá mức to lớn tạo thành.

Màu xanh đậm kéo dài mấy giây, sẽ khôi phục màu sắc sương mù màu lam nhạt của khu quấy nhiễu.

Phi thuyền không ngừng di chuyển trái phải, né tránh, tựa như vũ yện né tránh lôi điện trong bão táp.

Trong vô số phi thuyền, tối thiểu có một phần ba, bị xúc tu khổng lồ dính chặt, sau đó tiếp tục va chạm hóa thành chùm lửa nổ tung.

Từ bên trong di thể bay ra ngoài, tốc độ lại càng không có khả năng tránh được xúc tu khổng lồ quét ngang, mấy lần liền bị dính chặt như vậy, vô lực giãy giụa.

Cả hạm đội phút chốc hóa thành một mảnh hỗn loạn.

Vô số đạn pháo và chùm sáng, điên cuồng bắn về phía những xúc tu thật lớn kia.

Nhưng không làm nên chuyện gì.

Chùm sáng trực tiếp xuyên qua râu, không chút tổn thương. Giống như viên đạn bị dính, đứt khoát mất đi năng lực phát nổ.

“Bất cứ lúc nào cũng chú ý nhảy thuyền!!” Thanh âm long hồ nổ tung bên tai Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp gật gật đầu, trong mắt gắt gao nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, tùy thời chuẩn bị chạy trốn ra ngoài.

Ai cũng không ngờ rằng, vừa mới tiến vào khu quấy nhiễu đã bị tập kích tập kích khoa trương như vậy.

Những xúc tu màu xanh lam kia, Ngụy Hợp nhận thức, đó không phải là sinh vật Tinh Uyên, mà là kỳ quan vũ trụ đơn thuần.

Cái gọi là xúc tu thật ra là từng đoàn từng đoàn bụi bặm của vũ trụ to lớn.

Những cơn bão táp này không rõ nguyên nhân, lúc không, uy lực lúc cao lúc thấp, căn bản không cách nào dự đoán.

Cũng may, dường như vận khí của bọn hắn không tệ.

Cũng có lẽ do kỹ thuật bánh lái phi hành cực cao, ước chừng hơn mười phút khó khăn tránh né.

Phi thuyền tựa như cự điều thoát ly phong bạo, rút cuộc hung hăng xuyên ra vô số khu tai nạn xúc tu vung vẩy, bình ổn lại, không chuyển động nữa.

Từng chiếc phi thuyền, từng chiếc từng chiếc mẫu hạm, nhao nhao lao ra khu tai nạn, may mắn thoát khỏi.

Nhưng lần này, toàn bộ hạm đội quân đoàn ước chừng chỉ còn lại có năm ngàn.

Mà số bay lượn, lại vận khí vô cùng tốt thành công vọt ra, chỉ là tổn hại một bộ phận thân thuyền.

Còn không đợi đám người buông lỏng một hơi, ngay phía trước, trong sương mù màu lam, lần nữa bay ra mảng lớn sinh vật hình thù kỳ quái màu đen.

Một trường lực cực lớn phát ra ô nhiễm cực lớn, bao trùm hạm đội mới xông ra khỏi vòng vây.

“Là sinh vật Tinh Uyên! Lập tức xuất chiến!!!”

Long Hồ Ba là đại đội trưởng, quát một tiếng chói tai, là người đầu tiên lao ra khỏi phi thuyền.

Ngụy Hợp không nói hai lời, lao theo ra ngoài.

Trong lúc tiếp xúc chiến đấu, nếu như còn ở lại trong phi thuyền, căn bản là không có cách nào bộc phát thực lực thuộc về thân thể.

Theo sóng Long Hồ xông ra phi thuyền, cánh tay Ngụy Hợp giương ra song đao, ngược lại trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Chỉ cần không gặp phải sinh vật Tinh Uyên quá mạnh, cho dù hấn không đánh lại cũng có thể dễ dàng thoát đi.

Mà lại...

So với linh năng cắn nuốt linh năng, thôn phệ ý chí hỗn loạn của Tinh Uyên dễ tiêu hóa hơn nhiều...

Một đám tổ thể từ phía sau phi thuyền bay ra, ở trong sương mù màu lam, chính diện nghênh đón một đám song đầu cự điều màu đen đang bay tới.

Mỗi một con cự điều đều có răng cưa bén nhọn, con mắt màu máu không ngừng tỏa ra khói đen, toàn thân tản mát ra ô nhiễm khoa trương.

“Giết!” Long Ba là người đầu tiên nhắm vào song đầu cự điều.

Theo những linh thuật hình rắn trong tay nàng bay ra, tất cả quái vật trong phạm vi ngàn mét quanh nàng đều lập tức bạo

thể mà chết.

Chỉ đôi mắt một cái, đã có mấy chục con chim khổng lồ hai đầu, chết trong tay nàng ta.

Giống như nàng, những vết nứt còn lại nhao nhao triển khai gấp bội linh thuật, trong nháy mắt có hàng ngàn song đầu cự điều bạo phát thân thể vẫn lạc.

Nhưng cái chết của ô nhiễm thể ở bề mặt ánh sáng này đã thu hút sự chú ý của sinh vật Tinh Uyên cấp cao hơn.

Một con bạch điều to lớn toàn thân trắng như tuyết, có chín cái đầu từ trên cao hướng xuống, tựa như một ngọn núi khổng lồ.

Hình thể chín đầu bạch điều hầu như không khác gì chiến hạm mẹ, so sánh với thân thể, tựa như một con kiến trước mặt voi.

“Là sợ người! Sợ người đồ thăm! Chạy mau!!”

Trong máy truyền tin truyền ra tiếng rống hoảng sợ của Hách Hoa Giả Hách Lỗ Đan.

“Kéo dài khoảng cách! Mau lên! Mau!!”

Chỗ sóng Long Hồ nứt vỡ căn bản không kịp, nàng điên cuồng tránh sang một bên, nhưng thân thể khổng lồ của đối phương đã gần trong gang tấc.

Bành!!!

Trong phút chốc, phía sau nàng một đạo thân thể cấp tốc đụng tới, đụng nàng cùng một chỗ, hung hăng bay ra khỏi phạm vi va chạm của chín con bạch điều.

Hai bàn nuôi cá lặn lộn mấy chục vòng, đầu óc choáng váng ổn định thân hình.

Thình linh đụng ả là Ngụy Hợp.

Hắn một mực đi theo phía sau Long Hồ Ba, không bị tách ra, nhìn thấy nguy hiểm, liền trong thời gian ngắn bộc phát cực hạn thân thể, xông lên cứu Long Hồ Ba một mạng.

“Cám ơn!” Long Hồ Ba hồ kinh hồn chưa định, nàng chỉ là nứt ra, nếu như bị cấp bậc đồ thăm tiếp xúc gần người một chút, kết quả nhất định bị ô nhiễm.

Đào tạo giám định bản thân bị ô nhiễm, trong nháy mắt sẽ
khởi động tự bạo.

Tới lúc đó, nàng chắc chắn sẽ phải chết.

“Không khách khí, chỗ này linh năng phóng ra ngoài, tiêu hao thật lớn, cẩn thận một chút!” Ngụy Hợp trầm giọng nói.

Thân thể hắn cường hãn, căn bản không sợ thể nuôi tự nổ, vừa rồi tuy rằng nguy hiểm, nhưng còn chưa đến mức tuyệt cảnh. Cho nên lúc này tâm tình hắn coi như đã ổn định.

“Ừm!” Long Ba gật đầu.

Hai người cấp tốc rời xa Cử Đầu Cự Đầu.

Chung quanh giống bọn họ còn có rất nhiều.

Xa hơn, đám người thăng hoa đã bắt đầu yểm hộ cái đại loại vũ khí chiến lược.

Một vũ khí màu bạc không lồ như trường cung đang chậm rãi mở ra trong sương mù.

“Khai triển chiến lược Hằng Tinh pháo cần thời gian! Không thể để cho con sợ người đỏ thẫm kia tới gần! Nhất định phải ngăn cản nó!”

Trong máy truyền tin, giọng nói một quân đoàn vô cùng nghiêm nghị truyền khắp mọi người.

“Mỗi đội hình phân ra đội ngũ, tiến về ngăn chặn đám người sợ hãi. Ta lấy danh nghĩa hạm đội cam đoan, sau trận chiến này, nhất định sẽ báo cho các ngươi thành công một bậc!”

Lời này vừa nói ra, lập tức từng đội từng đội thể cấp tốc bay ra, bay về phía cự đại chín đầu điều.

Tất cả mọi người đều biết, trong hoàn cảnh này, nếu như không giải quyết đầu người đỏ thẫm trước mắt này, tất cả mọi người đều phải chết.

Không có hạm mẹ, không có thuyền, càng không có tín hiệu, bọn hắn thậm chí có thể còn không ra khỏi khu vực này được.

Cho nên, bây giờ biện pháp duy nhất chính là liều mạng.

Ngụy Hợp hít sâu một hơi, không nói hai lời, dẫn đầu phóng tới Cửu Đầu Điều.

Sinh vật Tinh Uyên cấp độ đỏ sẫm e sợ con người... Cơ hội tiếp xúc gần như vậy cũng không nhiều.

Mấu chốt nhất chính là, hấn muốn thôn tính ý chí của Tinh Uyên thì nhất định phải tới gần, xem có thể tìm cơ hội đào thịt trở về hay không.

Trong trời cao, lúc này hấn và Cửu Đầu Điều cách nhau mấy vạn dặm, khoảng cách xa như vậy, căn bản đừng hòng hấp thu nửa điểm ý chí của Tinh Uyên.

Trừ hấn ra, Long Hồ Ba cũng hiện lên vẻ hung ác trong mắt, cùng trong Hiên Viên, theo phía sau lần nữa xông tới.

Việc khiến Ngụy Hợp bất ngờ chính là, không chỉ đám người này mà Táng Hoa giả của hệ hệ Hồng trùng như Địch Lan thê, cũng mang theo những vết nứt còn sót lại xông lên.

Đám người này, đến lúc này sinh ác độc, ngược lại không chút hàm hồ.

Cả mảng lớn di thể giống như ruồi bọ bắt đầu lượn lờ bên cạnh Cửu Đầu Điều, xạ kích, bay múa.

Cửu Đầu Điều không ngừng huy động chín cái đầu, không phải cần vỡ từng tổ kiến lửa sao.

Ngụy Hợp điều khiển thân thể, cấp tốc tránh thoát một cái đầu chim màu trắng gặm cắn, song chương quang đao thuận thế kề sát cổ chim, hung hăng vạch xuống.

Hí...!

Một đường vạch xuống, trên cổ cự điều chỉ có thêm một vết trắng, mà quang đao Ngụy Hợp ngược lại trọc ra một mảng lớn.

“Năng lượng hấp thu được không??” Ngụy Hợp giật mình.

Dưới ánh sáng, hấn cấp tốc rời xa Cửu Đầu Điều, tránh đi cái đầu chim kia vô mồi.

Phù!!

Một cột sáng đỏ thẫm từ phía bên phải quét ngang tới.

Đó là một con chim đang há miệng phun ra một luồng công kích.

Cột sáng màu đỏ cọ sát một chút bên cạnh thân thể Ngụy Hợp, trong nháy mắt đã đem vỏ ngoài sinh thể vỡ nát thành vô số bụi bặm.

Thân thể hấn kinh hiểm vạn vạn, lấy động tác cực hạn của một người, cực hạn tránh thoát cột sáng thổ tức.

Trên thực tế động tác này nhìn như nhân loại có thể làm ra, chỉ là Ngụy Hợp cho người ta ảo giác.

Trong cơ thể nuôi dưỡng, hấn sớm đã vạn vạn thân thể biến hình, hoàn toàn không có bộ dáng thân thể, chỉ là ngoại hình thoát nhìn giống như vừa vạn tách ra.

Không ít di thể bên cạnh hấn, căn bản không kịp né tránh, liền bị cột sáng thổ tức quét trúng, nổ tung ngay tại chỗ.

Linh năng hộ thuẫn, mang trong mình hệ thép, mọi thứ đều vô dụng, trước mặt hơi thở của người sợ hãi đỏ đậm này, giống như tờ giấy vậy.

Sợ cấp bậc người, thường gặp nhất là cấp bậc đỏ tươi, sau đó đỏ thẫm, sau đó là Hắc Viêm, cuối cùng mới là quân chủ.

Trong chiến tranh giữa con người và Tinh Uyên, thường đều là gặp được đỏ tươi, rất ít gặp phải đỏ thẫm.

Lại không ngờ tới ở đây gặp phải một con người màu đỏ đậm.

Từng bộ tộc sinh trưởng vờn quanh ở bên cạnh Cửu Đầu Điều, không ngừng quấy nhiễu, hấp dẫn sự chú ý của nó.

Xa xa, Hằng Tinh pháo càng phát triển lớn lại đang bắt đầu tích tụ năng lượng.

Hỏa diễm kim sắc sáng chói, trong hư không trung của Hằng Tinh pháo sáng lên như trường cung, hơn nữa càng lúc càng chói mắt.

Mấy trăm tên thăng hoa phân tán ở mặt ngoài Hằng Tinh pháo, truyền linh năng tiếp xúc, điều khiển bộ vũ khí chiến lược to

lớn này nhắm mục tiêu.

“Chuẩn bị rút lui!!!”

Trong giây lát, một tiếng gầm thét giận dữ từ trong máy truyền tin truyền ra.

Ngụy Hợp cấp tốc kéo giãn khoảng cách ra xa, điên cuồng gia tốc.

Hào quang màu vàng của Hằng Tinh pháo trong nháy mắt chiếu sáng toàn bộ vũ trụ xung quanh.

Tại thời khắc này, tất cả sương mù màu lam chung quanh, phảng phất đều bị nhuộm thành màu vàng.

Cửu Đầu Điều ngựa đầu gầm lên giận dữ, tiếng rít bén nhọn không nhìn chân không, trực tiếp vang lên trong đầu tất cả sinh mệnh chung quanh.

“Đường đi rõ ràng như vậy, còn tưởng rằng nó có thể đánh trúng mục tiêu của ta?”

Một đạo ý niệm bàng bạc chấn động trong đầu tất cả mọi người.

Đó là ý niệm sợ hãi người cửu đầu điều.

Cấp bậc sinh vật Tinh Uyên này, đã có đủ năng lực câu thông cơ bản.

Chín con chim đập cánh bay lên, hình thể khổng lồ như chiến hạm cái đột nhiên bay ra, hoàn toàn thoát khỏi Hằng Tinh pháo nhắm thẳng về hướng đó.

Oanh!!!

Đúng lúc này, cột sáng kim sắc bỗng nhiên sáng lên, trong nháy mắt xẹt qua mấy chục vạn dặm, chuẩn xác là lồng ngực của con chim chín đầu.

Một tiếng âm vang, kèm theo tiếng kêu thê lương của chín con chim.

Ngụy Hợp chỉ cảm thấy tai như muốn điếc ra. Linh lực toàn thân mơ hồ hồ, phảng phất như bị chấn động cực lớn.

Một cảm giác phiền muộn khó có thể hình dung và buồn nôn từ trong lòng hấn tuôn ra.

Nhưng hấn cố nén, thấy tương đối rõ ràng.

Một pháo vừa rồi, rõ ràng là trong nháy mắt điều chỉnh phương vị, dự đoán phương vị né tránh của Cửu Đầu Điều, sớm bắn về phía vị trí kia.

“Là dự đoán các loại linh thuật sao?” Ngụy Hợp nghe nói qua loại linh thuật này, quân bộ đế quốc một mực dùng tiên đoán trước tiên đoán, bồi dưỡng các loại chiến lược đặc biệt của đoàn xạ kích, chính là thao túng vũ khí loại lớn, nhằm vào sinh vật to lớn của Tinh Uyên.

Hiện tại xem ra hiệu quả quả quả rất lợi hại.

Ngọn lửa màu vàng không ngừng bùng nổ trên người con chim chín đầu.

Ngụy Hợp gia tốc chạy trốn khỏi Cửu Đầu Điều bên cạnh, sau lưng phẳng phát hóa thành một mảnh biển lửa màu vàng.

Hấn cũng không dám quay đầu lại, hết tốc lực bay về phía hạm đội.

Vũ khí chiến lược quy mô lớn này oanh tạc xuống, uy lực thật sự đáng sợ.

Thân thể chim chín đầu đỏ thẫm, cường độ ít nhất cao hơn hấn hai cấp, hơn nữa thể tích khổng lồ như thế.

Nhưng dưới loại vũ khí chiến lược này, vẫn vô lực chống cự.

Một đường bay trở về trong trận doanh của hạm đội, Ngụy Hợp mới hung hăng nhẹ nhàng thở ra.

Đi vào hấp dẫn tổng cộng gần bốn ngàn tổ hợp di thể Cửu Đầu Điều.

Nhưng trở về, chỉ có năm trăm...

Ngụy Hợp nhanh chóng dựa theo số hiệu, xếp đội quay về bên trong phi thuyền.

Long Hồ Ba và Ber Kim đều ở bên trong, trong phòng kín không có hai chân, đang đổ mồ hôi đầy đầu dưới sự trợ giúp

của một người máy, thu thập thương thế.

Những người khác ít hơn phân nửa, còn lại cũng dẫn theo vài người tàn tật.

Tiếng kêu rên thông khô, tiếng cầu khẩn giống như đã làm Ngụy Hợp trở lại tình cảnh lúc trước của Nguyên Nguyệt.

“Chỉ là chân không còn mà thôi, kêu lớn như vậy làm gì? Trở về bồi dưỡng lại là được.” Ngụy Hợp ngồi đến bên cạnh trinh sát thở phào một hơi.

Ba người Berloz tên là Berloz cũng không đáp lời, sắc mặt vẫn rất khó coi.

“Không phải vấn đề chân.” Trong mắt thất dùng tay chống đỡ ngồi dậy.

“Hách Lô Đan các hạ... Là Hách Lô Đan các hạ hi sinh!” Hần ngữ khí trầm thấp nói.

Ngụy Hợp sững sốt.

Hách Lô Đan chết rồi sao?

Một người tinh hệ thăng hoa, đây gần như là định luật, thi thoảng có một tinh hệ xuất hiện thêm một người thăng hoa thì sẽ được điều tới tinh hệ của hoang vu, đảm nhiệm chức quan quân sự tối cao.

Có thể nói, đảm bảo của hệ thống chính là thăng hoa.

Rất nhiều tinh hệ, không có người thăng hoa cao nhất để bảo vệ và khiếp sợ thì rốt cuộc sẽ tới mức nào đây, những năm này Ngụy Hợp đã xem qua rất nhiều điều trong tư liệu.

Mà hiện tại... cũng đến lượt Nhĩ cộng thêm tinh hệ.

“Vây thế Dịch Lan của hệ Hồng trùng thì sao?” Ngụy Hợp lập tức nghĩ tới điểm này.

“Trọng thương, nhưng vẫn còn người!” Long Hồ Ba trả lời.

Đó là tai họa.

Ngụy Hợp rất rõ ràng chuyện này, tuy rằng đối phương không biết là hấn hạ thủ để biến hóa tinh hệ Hồng trùng, thế nhưng tóm lại cũng chỉ là một tai họa nhỏ...

Ngộ nhớ hẳn dưỡng thương cho tốt, xuống tay với tinh hệ khác, Áo Nhĩ cộng thêm loại tinh hệ không có đầu mục này thì chưa chắc có thể chống đỡ được.

Bọn họ có thể tìm kiếm cấp trên bảo hộ. Nhưng đó là vào thời kỳ bình thường, hiện tại toàn bộ hạm đội đã thâm nhập như vậy, vẫn còn đang ngăn cách ở khu vực... Rất khó nói những người thăng hoa khác, không có tâm tư dị thường nào.

Tiếp tục đi về phía trước là chết, mà lui về phía sau. Vừa mới trải qua nhiều nguy hiểm như vậy, lui ra phía sau lại càng là chết.

Như vậy... Không bằng...

Ngụy Hợp cuối cùng cũng hiểu được, những hải tặc tinh lang hung hăng ngang ngược kia, số lượng lớn như vậy rốt cuộc là như thế nào.

“Hiện tại Hằng Tinh pháo đang nằm trong tay ai? Quân đoàn Chi?” Bernh Kim trầm giọng hỏi.

“Đúng vậy, phán quan Ninh Đình Tư, nắm giữ mật khẩu Hằng Tinh pháo khởi động.

Hằng Tinh pháo có uy lực cực lớn, triển khai tốc độ cực nhanh, hoàn toàn khác với việc diệt tinh võ trang trong tinh hệ. Vì lẽ đó mỗi lần khởi động ít nhất cũng phải có trên trăm người thăng hoa đồng thời xuất động.” Long Hồ Ba thân là tình báo tổng dài, đương nhiên hiểu biết đối với những thứ này.

“Trước đây vài thời gian ta đã liên hệ với những người còn lại của học phái, vốn dĩ đã được Hách Lỗ đơn cho phép, chuẩn bị tập hợp lại tiểu liên minh, hiện giờ... Không ngờ...” Bernh Kim thở dài một hơi. “Hiện tại bên trong cao tầng các hệ phái đã có không ít thanh âm phản chiến xuất hiện. Các người cũng không cần lo lắng, tin tưởng rất nhanh sẽ có những người thăng hoa của hệ thống khác đến đây lôi kéo chúng ta. Nếu như bọn họ thật sự có loại suy nghĩ đó...”

Hắn còn chưa nói hết lời, nhưng tất cả mọi người đều biết ý nghĩa là gì.

Đến bước này, chỉ chút binh lực ấy mà tiến lên là tìm đường chết.

Có lẽ bây giờ quyết định của mọi người chính là tạm thời tìm một nơi lưu lại, chờ đợi kết quả chiến tranh rồi mới quyết định con đường sau này.

“Đầu tiên chúng ta phải ôm nhau, tận khả năng ngưng tụ ra một đoàn thể đủ cường đại, mới có tư cách cùng người thắng hoa nói chuyện.” Berloz tựa hồ tương đối quen thuộc những phương diện này.

“Những người còn lại ta đích thân đi hỏi chuyện. Mạn Toa tinh hệ, Phi Lạc tinh, đều là những bộ phận hi sinh của những người thắng hoa, chúng ta hoàn toàn có thể liên hợp lại.”

“Long Hồ Ba người phải điều tra rõ ràng thái độ hiện tại của đám người thắng hoa. Dù sao ở trong hạm đội thì quyết định hướng đi vẫn là bọn họ.”

Bên trong hạm này, mấy ngàn mẫu hạm, người thắng hoa mặc dù trải qua mấy lần hao tổn, vẫn còn có mấy ngàn, đây là một đội hình khổng lồ.

Berloz muốn làm, đương nhiên không phải dự định dựa vào chút lực lượng thay đổi này của mình để kiếm chuyện, mà là hi vọng có thể đầu nhập vào một nơi đủ mạnh, lại có thể đối xử tử tế với thủ hạ thắng hoa của bọn họ.

Có thể nói, cho dù là hiện tại, nhân vật chính trong toàn bộ hạm đội vẫn là người thắng hoa.

Ngụy Hợp nghe mấy người thương lượng, không nói gì, chỉ là xuyên thấu qua cửa sổ, ngắm nhìn thân thể khổng lồ của chín con chim đang thiêu đốt.

Ở trong mắt hắn lúc này, bất luận là bọn người Ber kim vì lợi ích cho mình, hay là từng chiếc từng chiếc phi thuyền thuyền lơ lửng ngoài cửa sổ, thậm chí là đám người Hách Lỗ Đan chết trận.

Trước mặt con chim chín đầu khổng lồ kia đều có vẻ nhỏ bé không gì sánh được.

Một đầu Cửu Đầu Điều cấp độ đỏ thẫm, liền tạo thành cả hạm đội thương vong lớn như vậy.

Vậy Hắc Viêm còn cao tầng hơn thì sao? Thậm chí là quân chủ thì sao?

Ngụy Hợp không thể tưởng tượng.

Cho dù đột phá được Thăng Hoa giả, nhưng trước sức mạnh như vậy, vẫn không chịu nổi một kích.

Nếu không có vũ khí cấp chiến lược, sợ rằng nhiều hơn nữa thăng hoa, cũng chỉ có thể bị Cửu Đầu Điều tùy ý đồ sát.

Lúc này hẳn đối với kế hoạch của đám người Berloz không hề có chút hứng thú nào, toàn bộ sự chú ý đều tập trung vào trên thân con chim chín đầu không lồ kia.

Loại Tinh Uyên cực lớn này, khẳng định phải có lúc đến thu lấy một số lượng có giá trị.

Đây là chuyện cực khổ, vì cho dù sinh vật Tinh Uyên chết rồi, cũng vẫn còn ô nhiễm cực lớn khủng bố.

Không cẩn thận sẽ bị ô nhiễm, từ đó dẫn đến các loại vấn đề phiền phức.

Tựa như lúc đầu Ngụy Hợp vừa mới tới nơi đây, gặp được người nhặt hoang. Bọn họ chính là đang dùng tính mạng đổi lấy tiền tài.

Nhưng bây giờ Ngụy Hợp lại biết, linh lực của mình và thân thể đều đạt tới tầng liệt biến thượng vị.

Nếu như có thể thôn phệ số lượng lớn ý chí Tinh Uyên trên thân Cửu Đầu Điều lưu lại, nhanh chóng tăng lên tổng lượng linh lực, có lẽ... Hẳn có thể lợi dụng cơ hội lần này đột phá thăng hoa giả. Dem thân thể cũng đột phá đến cấp độ đỏ tươi đáng sợ.

Vừa rồi hẳn chuẩn bị đào một chút huyết nhục rồi lại thôn phệ, dù sao đối phương so với hẳn cao hơn hai tầng, không dám tùy tiện mở miệng.

Nhưng bây giờ thì khác, Cửu Đầu Điều xem ra là đã chết... Nói cách khác, cơ hội của nó đã tới!

Khắc Nặc Sá - Đế Vương Tinh.

Đình viện thần thánh.

Vàng sáng màu xanh nhạt mông lung từ mặt trời lục cực lớn phát ra, chiếu rọi một nửa khu vực Đế Vương Tinh, tất cả đều là màu xanh lục.

Bên cạnh đế vương tinh địa, trên đỉnh núi cao nhất của Hi Mạn Chi Sơn, vô số trường lục vô hình cùng thủ vệ bí mật bảo vệ một tòa đình viện nhỏ.

Nơi đây chính là nơi khắc chế toàn bộ đế quốc Tát tư quốc thần thánh nhất, chỗ cao nhất - đình viện thần thánh.

Tộc trưởng Thần Huyết gia tộc, khắc Niết Bàn, Thần Huyết Hoàng Đế hiện nay - Thánh Cổ Thận... Đông Đình, thì sống ở đây.

Đình viện không lớn, chỉ có diện tích chừng một ngàn cân. Điều này đối với một vị đế vương hệ sông mà nói, quả thực nhỏ đến đáng thương.

Nhưng tất cả gạch trên vách tường trong đó đều được chế tạo bằng kim loại màu xám bạc.

Từng đường vân sinh mệnh dài hẹp lưu động lục quang nhàn nhạt, uốn lượn chảy xuôi trên vách tường mặt đất.

Trên bầu trời màu xanh nhạt phía xa, một con Kinh Ngư cực lớn đang điều khiển đuôi cá máy từ từ bơi lội trên không trung.

Thánh Phôi mặc áo giáp quý tộc ám kim vĩnh viễn sẽ không rời thân, ngực xăm hoa văn lúa và bụi gai, hai tay trang bị liên giáp tựa như vảy cá.

Hắn cầm trong tay ám kim cùng ngân sắc kết hợp ba kích, xa xa ngắm nhìn cự kinh du động phía xa.

Thánh Cổ sóc mang theo mũ giáp màu vàng, khuôn mặt là một mảng bóng ma.

Không ai có thể thấy được gương mặt thật sự của hắn, cho dù là các hoàng tử hoàng nữ, cũng không biết khuôn mặt thật của hắn.

Xoẹt.

Đỉnh Tam Tiêm kích trong tay hắn bỗng nhiên lơ lửng một viên cầu do gỗ kim loại tạo thành.

Viên cầu có màu trắng bạc, kích cỡ quả trứng gà, chung quanh mơ hồ hiện lên vàng sáng màu sắc rực rỡ, không ngừng biến hình, tổ hợp lại.

Từ viên cầu biến thành khối vuông, lại hóa thành vô số khối kim loại gai nhọn.

Ngấn ngui mười mấy giây, liền diễn hóa ra mấy chục loại hình thái khác nhau.

“Người hắn phải biết, vận mệnh đã kết tinh như vậy. Mỗi một thuận đều có khả năng không biết được.”

Thanh âm Thánh Cổ sóc linh hoạt kỳ ảo mà thấu triệt, phảng phất từ một nơi rất xa xôi truyền đến, mang theo trùng trùng điệp điệp hồi âm.

“Phụ hoàng, nhi thần chưa bao giờ bỏ qua quỹ tích vận mệnh, cũng không dám thử khổng chế tất cả.”

Chỗ đất trống phía sau, một đạo bạch quang chậm rãi sáng lên, từ đó ngưng tụ ra một nam tử tuấn mỹ tóc ngắn màu vàng.

Bất luận là lông mày hay chòm râu ngắn nam tử, đều là màu vàng nhạt, phảng phất cả người hiện ra ánh sáng.

Cho dù là mặt trời lục sắc to lớn, cũng không cách nào thay đổi sắc thái của hắn.

“Con trai của ta... Nặc Hi.” Thánh Cổ sóc xoay người, nhìn chăm chú vào hoàng tử kiệt xuất nhất của mình.

Cách ngàn năm, đứa bé trai đã từng nũng nịu dưới gối hắn, bây giờ trong mắt đã có ánh sáng thuộc về mình.

“Rốt cuộc ngươi muốn cái gì? Mọi thứ vốn là đế quốc, tương lai đều do ngươi tiếp nhận. Nhưng bây giờ, ngươi đang kéo tất

cả xuống vực sâu.”

“Chỉ là u ám trước bình minh, phụ hoàng quá lo lắng.” Đại hoàng tử Nặc Hi sắc mặt bình tĩnh, ánh mắt lướt qua phụ hoàng, nhìn về phía bầu trời trống trải bên ngoài.

“Phụ hoàng, người có biết thứ nhi thân vẫn luôn theo đuổi không?”

Thánh cô không đáp lời, hần chỉ cảm ứng được linh năng khủng bố kích động trên người nhi tử này.

Linh năng này giống như vô cùng vô tận, mênh mông mà không lồ. Thậm chí dễ dàng áp chế hần.

Phải biết rằng, bây giờ hần đã mặc qua di thể, trải qua sự tăng phúc cơ thể của Đế Vương.

“Ta sinh ra đã quang chiêu, linh năng như biển, sinh mệnh như ta, giống như một trò chơi vô vị, vô vị.”

*

*

*

Đại hoàng tử Nặc Hi bình tĩnh nói: “Ta từng tới điểm cuối của nhân loại, đôi mắt nhìn biển sao vũ trụ ở phía xa, đôi mắt nhìn về phía có thể chạm tới phần cuối. Nhưng trời buộc không lồ đã đem ta gắt gao chôn chặt trong dải ngân hà này.”

Hần ta đi về phía trước, đứng sóng vai cùng phụ hoàng.

“Ta từng suy tư ý nghĩa của sinh mệnh đối với ta, ta từng thông suốt suy nghĩ huyền bí của vũ trụ và người, ta từng quan sát cả cỗ kim, tìm kiếm đáp án mà trước giờ họ muốn.

Ta từng hỏi qua chính mình, sống sót đến cùng là vì cái gì?”

“Mở mắt, vũ trụ rõ mồn một trước mắt. Nhắm mắt, ta ngủ say, tất cả cũng sẽ tiêu tán xa.”

“Người muốn làm cái gì?” Thánh Cô Bi bình tĩnh nhìn chăm chú vào nhi tử của mình.

“Ta chỉ muốn tìm đáp án thôi.

Vạn vật là thật hay là giả.

Truyền thuyết về Chân giới cổ xưa kia, rốt cuộc có phải thật hay không?” Nặc Hi nhẹ giọng trả lời.

“Vì vậy, người không tiếc đồng thời xuất binh tấn công Bành Toa và Đông Cực?” Giọng nói của Thánh Cổ sóc khó nén nổi thất vọng: “Người có biết làm vậy sẽ tạo thành bao nhiêu người thương vong không?”

“Nếu hết thầy đều là giả dối, như vậy thương vong có nhiều hơn nữa cũng không có ý nghĩa. Nếu tất cả là thật, như vậy ta cũng sẽ... mượn chuyện này bù đắp hết thầy.” Nặc Hi thản nhiên nói.

Hắn nghiêng mặt sang, chăm chú nhìn Thánh Cổ sóc.

“Phụ thân, người già rồi.”

Thánh cổ không còn lời nào để nói.

Tuy bây giờ quyền lớn của đế quốc vẫn còn trong tay hắn, nhưng từ lâu hắn đã nắm trong tay cục diện này.

Kể từ năm năm trước, Nặc Hi chính thức đột phá cực hạn của linh năng, vượt qua bất hủ, đạt tới cấp độ đỉnh cao mà nhân loại chưa bao giờ có.

Hết thầy, mất không chế rồi...

Lực lượng của Nặc Hi giống như u ám tính, mỗi thời mỗi khắc đều điên cuồng trưởng thành trong đế quốc, cắn nuốt tất cả.

Đúng như lời hắn nói.

Bù đắp lại toàn bộ sức mạnh, là sức mạnh mà bất cứ ai cũng mong muốn.

Nặc Hi đang nắm giữ sức mạnh như vậy. Hắn lợi dụng một loại sức mạnh tên là Mẫu Hà, có thể bổ sung cho mỗi người đều có trạng thái gen sinh mệnh hoàn mỹ nhất.

Đó là hình thái cực hạn của sinh mệnh con người.

Mà đế quốc, cũng bị lực lượng như vậy kẹp lại, từ từ đi về hướng không ai biết.

Đặc luân lạc Đức nhìn chín thi hài chim khổng lồ đang thiêu đốt ở phía xa xa. Thi hài khổng lồ như vậy, trừ một bộ phận có giá trị ra, máu thịt còn lại đều là bom hẹn giờ.

Một khi có sinh vật tới gần, sẽ bị ô nhiễm trúng độc, từ đó di hóa thành ô nhiễm.

Ngay vừa rồi hẳn ta phụng mệnh tham gia hội nghị lâm thời của rất nhiều hạm trưởng.

Mấy ngàn người đồng thời ở hội nghị trực tiếp, đối với tốc độ tư duy thăng hoa giả mà nói, không tính là gì.

Mọi người đều có thể xử lý được.

Chỉ là kết quả hội nghị, làm trong lòng đặc luân La Đức có chút phiền muộn mờ mịt.

Một đoàn quân đoàn khổng lồ, mới đi được một nửa lộ trình, cũng chỉ còn lại có số lượng như vậy mà thôi.

Trụ Đình Tư đã quyết định, tạm thời dừng lại, ở lại khu quấy nhiễu sửa sang lại các bộ tộc, chờ đợi tình hình chiến đấu nơi tiền tuyến.

Không... Hoàn cảnh như vậy, căn bản không thể liên lạc với bên ngoài, càng không thể biết tiền tuyến rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Vì vậy trên hội nghị, rất nhiều người thăng hoa, liền chia làm hai phái.

Một phái chủ trương tiếp tục đi tới, bởi vì đã chết nhiều người như vậy, nếu hiện tại dừng lại, hy sinh lúc trước chẳng phải là uổng phí sao?

Một phái khác thì chủ trương dừng lại ẩn núp ở nơi này, hoặc là rời đi tìm một tinh hệ ẩn giấu.

Chờ đợi tình hình chiến đấu sáng tỏ, lại lựa chọn quyết định.

Nhưng bất luận thế nào, hai phái đều không đề cập tới chuyện lui về phía sau.

Nhìn Cửu Đầu Điều thiêu đốt phía xa, Đặc Luân Lạc Đức ho khan vài tiếng.

“Truyền lệnh xuống, sau khi nhanh chóng thu thập tài liệu, rời khỏi nơi này. Lầu Tư chỉ cho chúng ta 20 phút thời gian.”

“Vâng.”

Sĩ quan phụ tá sau lưng nhanh chóng chào hỏi, quay người rời đi.

Dưới tình huống không có linh lực lưu thông, chỉ có thể dựa vào cách truyền bá khác.

Nhưng vào lúc này, một nhóm người thu thập, đang cưỡi phi thuyền loại nhỏ, thẳng tắp bay về hướng Cửu Đầu Điều đang thiêu đốt.

Tổng cộng có hai mươi chiếc phi thuyền loại nhỏ, trong đó có Ngụy Hợp.

Lúc này hắn ta ngồi ở khoang sau phi thuyền, cảm thụ được ô nhiễm cực đoan càng tới gần.

Trong lòng tràn đầy mong đợi.

“Bên trên chỉ cho 20 phút thời gian, nếu như đến giờ không thấy thứ gì, thì phải rời khỏi.”

Trong khoang thuyền, tiếng rỗng gầm thuyền ra ồm ồm.

“Đã hiểu.” Ngụy Hợp lên tiếng.

Hắn là người có thực lực cao nhất trong phi thuyền này, tự nhiên sẽ thành đội trưởng dẫn đội.

Dưới tình huống bình thường, đi ra kiểm tra thi thể đều là quang chiếu.

Chỉ là ai cũng không nghĩ tới hắn sẽ chủ động xin đi. Cũng may lý do của Ngụy Hợp cũng phi thường đầy đủ.

Lấy lý do bản thân là một nhân viên nghiên cứu, muốn thu thập vật liệu thiết kế đầu tiên, hắn đã được phê chuẩn.

Phi thuyền càng lúc càng gần, không trung cũng càng ngày càng đậm.

Sự ô nhiễm lan ra như hải dương, mỗi giây mỗi khắc đều đang thiêu đốt tất cả sinh mệnh tới gần.

“Đây chính là con người ở cấp độ đồ thăm... từng thân thể của nó tương đương với linh năng của một thành thị nhân loại cộng lại có thể cộng lại với nhau...”

Có ánh sáng trong khoang thuyền làm chấn động trầm thấp.

Ngụy Hợp nhìn thấy Cửu Đầu Điều to lớn dần dần tới gần ngoài cửa sổ, đồng dạng trong lòng cũng tràn ngập chờ mong.

Không bao lâu, từng chiếc phi thuyền lơ lửng cách vị trí Cửu Đầu Điều một trăm dặm.

Từng bộ từng bộ phận chuyên dụng thể nao nao từ đó bay ra, tựa như tiểu phi trùng màu trắng tới gần thật thối cực lớn, dần dần nhào về phía thi hài.

Những thân thể màu trắng này đều một thân trắng tinh, đầu tròn, sau lưng mọc ra sáu cánh tay.

Đây là nơi chuyên môn dùng để thu thập các loại kháng tính cao nhất.

Hầu như không có tính công kích, tất cả năng lượng cùng khuôn đúc đều dùng trên phương diện phòng ngự và kháng tính. Còn lại chính là trữ trữ vật được tạo ra từ kỹ thuật áp súc không gian.

Ngụy Hợp lúc này cũng ăn mặc giống như vậy.

Hắn mang theo một đội người, từ đuôi một chiếc phi thuyền bay ra, bay đến một chỗ huyết nhục đã dập tắt trên thân Cửu Đầu Điều.

Cửu Đầu Điều kích cỡ như chiến hạm cái, trên thân vẫn còn rất nhiều chỗ đang thiêu đốt, nhưng không ít nơi cũng đã dần dần dập tắt.

Uy lực của Hằng Tinh pháo chủ yếu là đánh tan và tịnh hóa ý chí hỗn loạn khổng lồ của nó.

Đối với tổn thương của huyết nhục, ngược lại không mạnh như vậy.

Thực ra có rất nhiều vũ khí chiến lược của nhân loại, ban đầu chính là uy lực theo đuổi sự hủy diệt thuần túy.

Nhưng sau đó, mọi người phát hiện, trừ phi hủy diệt mọi người đến một tế bào cũng không còn, bằng không chỉ cần bọn họ còn có một chút máu thịt, ý chí hỗn loạn của bọn họ cũng có thể nhanh chóng sống lại, trưởng thành, cắn nuốt tất cả mọi vật có cơ hội xung quanh, tái hiện bản thể.

Căn nguyên thật sự của những sinh vật Tinh Uyên này, kỳ thật là ý chí hỗn loạn.

Vì vậy linh năng theo đuổi vũ khí, theo đuổi sau là chủ yếu là đánh tan ý chí hỗn loạn.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao hệ thống linh lực dần dần trở thành chủ lưu.

Bởi vì, chỉ có linh năng mới có thể đánh tan ý chí hỗn loạn của tiến hóa Tinh Uyên.

Rất nhanh, từng bộ sinh thể chậm rãi bay đến huyết nhục màu đỏ tươi trên mặt đất, rơi xuống đất, rơi xuống.

“Được rồi, mọi người phân tán đi thu thập, chú ý không nên tách ra khỏi cơ thể tiếp xúc những máu thịt này.

Coi như không còn ý chí hỗn loạn, chúng nó cũng có cơ sở thôn phệ bản năng tất cả mọi thứ chung quanh.” Ngụy Hợp phân phó nói.

“Vâng.” Quang ảnh chung quanh nhao nhao đáp lại.

Về phần thu thập cái gì, tự nhiên bọn họ đều có danh sách của mình.

Tồn tại đồ thậm đáng sợ, bản thân là một nơi uy hiếp cực lớn, cũng là một bảo khố cực lớn.

Rất nhanh, Ngụy Hợp dẫn dắt tiểu đội đi tứ tán.

Một mình hắn ngẩng đầu nhìn về phía trước, dưới chân cách không, cấp tốc bay về phía trước.

Trong nháy mắt, linh năng trên người Ngụy Hợp lóng lánh lam quang, xuyên qua một mảnh kim sắc hỏa diễm, đi vào một cái đầu ở giữa cùng của Cửu Đầu Điều.

Cái đầu to lớn ở trước mặt hắn, tựa như một ngọn núi nhỏ, lơ lửng ở trong hư không, không nhúc nhích.

“Như vậy... Bắt đầu đi.”

Ngụy Hợp đáp xuống đỉnh đầu chim, hơi ngòì xồm xuống, bàn tay áp sát lên huyết nhục trên mặt đất.

Lòng bàn tay hắn trang vệ chọt mở ra một cái lỗ nhỏ, lộ ra bàn tay bản thân hắn.

Huyết nhục cửu đầu điều trên mặt đất lập tức phảng phất người thấy mùi máu tanh vật sống, bắt đầu nổi lên trong lòng bàn tay Ngụy Hợp.

Nhưng không đợi chúng tới gần.

Lòng bàn tay Ngụy Hợp bỗng nhiên tuôn ra vô số tơ máu màu đỏ sậm.

Vô số tơ máu tựa như gai nhọn, hung hăng thuận theo một vết thương chui vào trong đó.

Cùng lúc đó, linh lực Ngụy Hợp cũng theo những sợi tơ máu này chui vào trong cơ thể Cửu Đầu Điều.

Bình thường mà nói, đẳng cấp huyết nhục Ngụy Hợp không bằng Cửu Đầu Điều. Nhưng hắn có linh lực trợ giúp.

Mà ý chí hỗn loạn của chín con chim đã bị Hằng Tinh pháo phá hủy hoàn toàn, chỉ còn lại bản năng huyết nhục thuần túy này.

Tia máu Ngụy Hợp thả ra điên cuồng cắn nuốt huyết nhục.

Thời gian dần trôi qua, thân thể hắn lưu tại mặt ngoài dần dần biến thành một cái xác. Bản thể chân chính, đã dần dần ở trong cơ thể Cửu Đầu Điều chui vào, triển khai nguyên hình, không kiêng nể gì thôn phệ hết thảy.

Không còn máu thịt của Chúa Tể ý chí, mỹ thực luôn không nhúc nhích trước mặt hắn.

Mục đích hắn tới đây, một cái là nghiên cứu kết cấu sinh lý cấp độ sâu đỏ của con người. Kết cấu của Cao Linh.

Mặt khác, đến cấp độ này của hắn, chênh lệch giữa hắn và những sinh vật Tinh Uyên này đã không phải kết cấu sinh lý đơn thuần nữa, cũng không chỉ là tầng sâu huyền bí huyết nhục.

Đa số sinh mệnh là như vậy.

Chẳng qua là máu thịt chênh lệch mật độ.

Cho nên Ngụy Hợp bây giờ muốn tăng cường độ bản thể, liền không thể không tích trữ lượng lớn dinh dưỡng, tăng lên mật độ bản thể của mình.

Hơn mười phút đồng hồ sau.

Ngụy Hợp đem linh năng chuyển hóa thành trạng thái cao linh có thể, tiến hành quan sát, cuối cùng là cưỡng ép nhớ lại kết cấu sinh mệnh đỏ đậm của con người.

Kế tiếp, hắn cần chính là dùng mô phỏng một bộ phận kết cấu cấp bậc Du Hóa Nguyên Điện Thâm Hồng, dung hợp nó vào hệ thống của mình.

Mà như vậy, cần có thời gian, cũng cần một lượng lớn máu thịt của vật chất làm hậu thuẫn, dự bị sau này sẽ tiến hóa.

Hiện tại vừa hay có nhiều máu thịt như vậy làm nguyên vật liệu.

Không còn máu thịt đỏ thẫm của Tinh Uyên ý chí, đối với những người còn lại có lẽ là tổ chức huyết nhục nguy hiểm. Nhưng đối với hắn thì đúng là tài liệu dinh dưỡng tốt nhất.

Thân thể Ngụy Hợp nửa ngồi trên mặt đất khẽ run lên.

Vô số tơ máu, bắt đầu hóa thành kết cấu giữa không trung. Đỉnh cũng dần dần biến hình ra từng cái miệng rộng tràn đầy răng cưa.

Trong chốc lát, vô số cái miệng rộng bắt đầu gặm nhấm huyết nhục của tất cả vật chất bên trong Cửu Đầu Điều.

Huyết nhục tiến vào trong cơ thể Ngụy Hợp, cấp tốc chuyển hóa thành dinh dưỡng, cung ứng sinh trưởng.

Bản thể Ngụy Hợp bắt đầu nhanh chóng trưởng thành, bành trướng...

Lượng lớn vật chất dinh dưỡng được dự trữ trong cơ thể bản thể hắn, lại dùng kết cấu thân thể đặc thù của con người áp súc lại.

Kết cấu sinh mệnh của cấp độ sậm, Ngụy Hợp tạm thời không thể mô phỏng hấp thu hoàn thành, điều này cần thời gian. Cho nên hắn chỉ có thể cưỡng ép ghi chép lại.

Nhưng về sau mô phỏng hấp thu chất dinh dưỡng cần thiết, lúc này hắn đã dự trữ đủ.

Phỏng chừng khi trở về không tới vài năm nữa, là có thể tiêu hóa xong.

“Thời gian đến, tiểu đội xin lập tức trở về, hạm đội hoàn toàn bị hủy thi hài.”

Máy truyền tin sắp xếp trong cơ thể truyền ra thanh âm Mẫu hạm đặc luân Lộ Đức.

“Hiểu rõ.” Ngụy Hợp nhanh chóng thu hồi bản thể đang tuần tra tới lui trong cơ thể Cửu Đầu Điều, bản thể phân giải, hóa thành vô số tơ máu, một lần nữa áp súc bản thân, lấp đầy bề mặt trống không.

Hắn đứng lên, thu tay về, trên mặt toát ra vẻ hài lòng.

Sinh mệnh huyền bí cấp độ thẳm, hắn đã ghi chép lại, mục tiêu bản thể tiếp tục mô phỏng cường hóa cũng có.

Giống như lần mô phỏng những di thể kia vậy, hiện tại hắn, có lẽ không bao lâu sau, sau khi hấp thu hết kết cấu sinh mệnh đó thẳm, hắn là có thể bước vào cấp độ mới.

“Chỉ vèn vèn chỉ quan sát và ghi chép chút thời gian như vậy, ta liền có thể cảm giác cường độ huyết nhục bản thể đang rục rịch, có rất nhiều nơi có thể nhanh chóng ưu hóa, nhanh chóng tăng lên.”

Mũi chân Ngụy Hợp điềm nhẹ một cái, nhẹ nhàng bay về phía phi thuyền xa xa.

Lần này ghi chép về thu hoạch cấp độ đỏ thậm cũng đủ để hẳn tiêu hóa rất lâu rồi. Tuyệt đối có thể nâng thân thể lên tới cấp độ đỏ tươi khủng bố.

Cấp độ tươi cũng chính là cấp thăng hoa giả chân chính.

Cái này tương đương với bổ sung toàn bộ nội dung tiến hóa cấp bậc Ngụy Hợp Hoa.

“Tiếp theo, Linh lực có thể đạt tới cực hạn là có thể cưỡng ép đột phá Phá Cảnh Châu, đạt tới cấp độ thăng hoa.”

Hóa Nguyên điện, là Ngụy Hợp thiết trí một phương pháp chuyên môn thiết trí để phá cảnh châu.

Mỗi một tầng cảnh giới của nó đều bao hàm huyết nhục và linh năng cùng nhau tăng lên.

Nói cách khác, nhất định phải đồng thời huyết nhục và linh lực lên tới một cấp độ mới có thể tiến vào bình cảnh, đập xuống tầng dưới.

Mà hiện tại, Ngụy Hợp lợi dụng kết cấu sinh mệnh của Cửu Đầu Điều, bù đắp toàn bộ mục tiêu tu luyện huyết nhục ở tầng cao nhất của tiến hóa.

Còn linh hoạt chỉ cần dùng lượng lớn huy chương mua linh pháp là được.

Đến lúc đó, hẳn chính là người có cảnh giới đỏ tươi những người có cảnh giới linh lực, thực lực vượt qua đồng cấp tất cả. Vô cùng cường đại!

Trở về phi thuyền, từng người mang theo cát giữ hòm trở về.

Mọi người trầm mặc khẩn trương ngồi xuống, chờ phi thuyền bay lên.

Ngụy Hợp cũng tiến vào khoang thuyền phía sau ngòi xuống.

Hắn tùy tiện lấy một cái hòm ra, dùng để ứng phó với các loại tài liệu đơn giản.

Vừa ngòi xuống, hắn dựa lưng vào vách tường thở phào nhẹ nhõm.

“Tâm trạng của người tốt lắm hả?” Một người bên phải bỗng nhiên mở miệng.

“Đúng vậy... Cuối cùng cũng thu thập được thứ mình cần rồi.” Ngụy Hợp gật đầu mỉm cười.

Lần này trở về, chỉ cần bù đủ linh lực, sau khi sử dụng Pháp Cảnh châu là có thể nhanh chóng bước vào thăng hoa.

Bây giờ một ngàn linh lực của hắn có giá trị đến mấy, xem như thượng vị gặp nạn, còn lâu mới đến cực hạn.

Nếu chỉ dựa vào bản thân để tu hành tất nhiên sẽ rất chậm, nhưng chỉ cần tìm được vài sinh vật ở Tinh Uyên thôn tính để hấp thu thì sẽ nhanh chóng bổ sung đầy đủ.

“Đúng vậy, nhân loại chính là như vậy.” Một giọng nói đầy cảm khái: “Cho dù có che giấu như thế nào cũng không thể che giấu được linh hồn.”

Nụ cười trên mặt Ngụy Hợp bỗng nhiên chậm lại.

Hắn chậm rãi quay đầu, kinh hãi phát hiện toàn bộ phi thuyền trong nháy mắt như triệt để cứng lại.

Tất cả mọi người đều đứng im không nhúc nhích.

Ngọn lửa màu vàng trên thân Cửu Đầu Điều ngoài cửa sổ cũng ngừng cháy. Ngay lúc này, phảng phất triệt để dừng lại.

Mà ngay bên phải chỗ ngòi của hắn.

Đang ngòi một quái vật hình người dài nhỏ, đầu ngón tay nhọn hoắt.

Trên khuôn mặt quái vật chỉ có một con mắt màu trắng, lúc này nó giống như Ngụy Hợp ngửa đầu nhìn lên phía trước, một bộ dạng ngẩn ngơ giống như thu thập các cơ thể còn lại.

“Ngươi... Là ai!?” Ngụy Hợp đè xuống tâm tình trong lòng, ánh mắt thâm lãnh xuống, nhìn chăm chăm đối phương.

Quái nhân một mắt màu đen duỗi hai tay, duỗi lưng một cái.

“Đừng căng thẳng... chúng ta không có ác ý.”

Hắn đứng lên, vỗ vai, đi về phía trước hai bước, xoay người lại.

“Tìm lâu như vậy, phụ cận cũng chỉ có ngươi là thích hợp dị thường.”

“Có ý tứ gì?” Ngụy Hợp đứng lên, ngưng thần nhìn chăm chăm đối phương. Một tia độc tố đã từ trong máu thịt hắn phân liệt, hóa thành sương mù tiêu tán ra.

“A... Ý tứ chữ này. Con chim chín đầu kia vừa rồi chắc ăn ngon chứ? Ừm... Thật ra ta cũng cảm thấy mùi vị không tệ. Cho nên ta liền bắt lấy một con làm quà gặp mặt với ngươi.”

Quái nhân một mắt nhìn chăm chú Ngụy Hợp.

“Đừng khiến Tinh Uyên chúng ta sợ hãi như tưởng tượng. Thật ra chúng ta không có ác ý... dù sao, muốn hủy diệt các ngươi, đối với Chúa Tể cũng không phải chuyện gì khó.”

“Các ngươi? Quả nhiên là Tinh Uyên sao?” Ngụy Hợp trầm giọng nói, “Xem ra, ngươi hẳn cũng đồ thăm, thậm chí còn cao hơn nữa?”

“Dựa theo phân chia nhân loại của các ngươi, xác thực, ta nên ở vào thời điểm hồng đậm a... Ngươi có thể gọi ta là Hắc Nhãn Nhất.” Độc nhãn quái nhân tự giới thiệu.

“Ta tới nơi này là để tìm kiếm hợp tác.” Hắn giang hai tay ra.

“Hợp tác?”

“Đương nhiên.” Hắc nhãn gật đầu: “Bên trên yêu cầu tìm kiếm người có thể dung hợp ý chí với chúng ta, tăng cường năng lực của bản thân. Ta tìm thật lâu cũng không phát hiện.

Vất vả lắm mới tìm được người có thể dung hợp một thân thể dị thường có thể trưởng thành với máu thịt của chúng ta như vậy, cũng coi như có thể đủ tính toán.”

“Nói cái gì mà khởi động lại sinh mệnh tiến trình? Dù sao ta cũng không biết tiến trình sinh mệnh là gì, hoàn thành nhiệm vụ là được.” Mắt đen nhoáng lên một cái, nhìn chằm chằm Ngụy Hợp.

“Thế nào? Người nguyện ý hợp tác với ta sao?”

Trong lòng Ngụy Hợp hỗn loạn.

Tiến trình sinh mệnh gì, cái gì mà tìm kiếm người hợp tác? Những thứ này đến quá đột ngột, hấn căn bản không biết đáp lại như thế nào.

“Mục đích của các người là gì? Muốn thu hoạch cái gì? Hợp tác với các người, ta có thể đạt được cái gì chứ!?”

“Mục đích?” Một mắt đen lộ vẻ suy tư, “Ta cũng không biết...”

“Dù sao cấp trên yêu cầu như vậy, ta sống hơn vạn năm, dạng nhiệm vụ này cũng chỉ thấy hai lần, đều rất khó hiểu.

Về phần bọn ta muốn thu hoạch cái gì? Chắc là nâng đỡ đại lý.

Đây là một trò chơi của Chúa Tể vĩ đại. Nếu người có thể được tán thành thì có thể nhận được tư cách tham gia trò chơi.

Bọn ta sẽ phối hợp với người, không ngừng lấy thêm, càng nhiều, càng nhiều!”

Hấn giang hai tay ra, phảng phất như muốn ôm cái gì.

“Nhìn từ góc độ cá nhân.” Hắc mục tiếp tục nói: “Ta cảm thấy có thể các Chúa Tể sống quá lâu, quá nhàm chán, cho nên chủ động tìm thú vui.”

Ngụy Hợp chỉ cảm thấy vô cùng hoang đường.

Nhân loại luôn coi là đại địch của Tinh Uyên, thế nhưng từ đầu đến cuối lại hoàn toàn không để nhân loại trong mắt.

Hơn nữa cần thận suy nghĩ lại, suy đoán này rất có thể là thật...

Vì từ trước tới giờ chưa từng nghe nói Chúa Tể đã từng xuất hiện.

Con mắt đen kịt trước mắt, nếu đúng như lời nó nói thì nó là tồn tại ở vị trí đỉnh điểm đồ thắm, là quái vật có thể biến con chim chín đầu này thành đồ ăn.

Vậy chỉ cần hấn nguyện ý, trong vài phút toàn bộ hạm đội nơi đây, khả năng sẽ bị toàn quân tiêu diệt.

Nếu so sánh, sợ cấp độ đồ tươi ứng với người thăng hoa, mà đồ đậm... tương ứng lại là Bất Hủ.

Chỉ một con chim chín đầu đã tử thương nhiều như vậy, còn vận dụng Hằng Tinh pháo cỡ lớn mới giải quyết được.

Người trồng trọt thăng hoa không võ trang đối với sao, căn bản ngay cả tư cách làm tổn thương tồn tại loại này cũng không có.

Nếu như con mắt đen này cũng bị chọc cho mất hứng...

Ngụy Hợp hít sâu một hơi, đè xuống xao động trong lòng.

Tuy bản thể của hắn đủ mạnh, nhưng còn chưa tự tin đến mức có thể đối nghịch với kẻ địch cấp bậc này.

“Như vậy ta có thể thu hoạch được gì? Người còn chưa trả lời vấn đề này.” Ngụy Hợp liếm môi: “Con người ta là người chú trọng thực tế nhất, nếu chỉ làm không có lợi ích, cho dù bị cưỡng ép, cũng sẽ không có bất cứ động lực gì.”

“Nhận được cái gì?” Mắt đen nở nụ cười, vẻ vui vẻ trong mắt phi thường rõ ràng.” Chúng ta có thể đưa lượng lớn pháo hôi giết chết, tùy tiện giết. Đối với nhân loại mà nói, những thứ đó đều là quân công, không phải sao?”

“Mặt khác, người có thể đạt được quyền hạn giống như chúng ta, điều động quyền hạn Tinh Uyên thú triều... Cự thú binh, ô nhiễm thú khí gì đó, tùy người điều động. Đương nhiên nếu như người bại lộ, bị giết, vậy thì không liên quan tới chúng ta nữa.”

“Còn nữa, người không phải muốn thi hài sợ người ở tầng cao sao? Ta có thể bán cho người. Đương nhiên không phải không thể trả.” Hắc mục cười nói.

“Chúng ta liên thủ hợp tác, giải quyết hết những tổ hợp khác, cuối cùng nhất định sẽ được các quân chủ tán thưởng.

Đến lúc đó, người nắm giữ quyền lực lớn trong thế giới nhân loại, thực lực tăng lên.

Ta cũng có thể đột phá tới Hắc Viêm. Đây là tác dụng của một đồng bọn tốt.”

“Cho nên.” Hắc ta đen sì khuôn mặt, tới gần Ngụy Hợp.

Con người màu trắng phủ đầy tơ máu kia, con người màu đen co lại một chút, phảng phất trong đó nhúc nhích vô số hắc trùng thật nhỏ.

“Người còn do dự cái gì?”

“Nói cách khác, hợp tác cùng các người, không chỉ có một mình ta?” Ngụy Hợp kỳ thật đã động tâm.

Mặc kệ Tinh Uyên rốt cuộc có mục đích gì, nếu thật sự có bọn họ phối hợp, như vậy tốc độ thăng cấp của hắn sẽ vượt xa dĩ vãng.

“Đương nhiên... Một sứ giả đồ thối như ta lại còn có rất nhiều. Bất quá, tổ hợp như chúng ta lại có thể duy nhất này.” Hắc mục cười nói.

Chỉ cần Ngụy Hợp đồng ý, hắn ta không sợ sau này đối phương đổi ý.

Bởi vì...

Chỉ cần hợp tác, bọn họ nhất định sẽ cung cấp phương pháp kỹ thuật tăng cường độ máu thịt, cho đối phương giữ mạng.

Mà chỉ cần kỹ thuật máu thịt trở nên mạnh mẽ, bất cứ phương pháp nào cũng sẽ bị các Chúa Tể Tinh Uyên khống chế.

Huyết nhục càng mạnh thì lực khống chế càng mạnh. Đây là quy tắc, cho dù là ai cũng không cách nào chạy trốn được...

Ví dụ như... năm xưa của bọn họ.

“Hợp tác.” Ngụy Hợp trầm ngâm. “Ta làm thế nào mới có thể chứng thực lời người nói? Nếu như người chỉ đang lừa gạt...”

“Cái này rất đơn giản.” Hắc mục cười nói.

Nhìn ra được Ngụy Hợp đã động tâm.

Giơ tay lên, trong lòng bàn tay hần hiện ra một quầng sáng đen kịt, đang không ngừng biến hóa và chuyển động.

Quầng sáng đen như mực, giống như một vòng xoáy cao tốc, chung quanh còn nhện nhạo ngân quang nhè nhẹ.

“Đây là Tinh Uyên Chi Nhân, cầm cái này, người lấy được quyền hạn chỉ huy thú triều cấp, tương tự, cũng có thể đạt được năng lực không bị ô nhiễm ăn mòn.

Mặt khác, nếu người muốn liên lạc với ta, cũng có thể thông qua nó, bất luận xa đến đâu, nó đều có thể vượt qua trở ngại liên hệ với ta.”

Ánh mắt đen nhẹ nhàng đưa tay ra, đem Tinh Uyên Chi Nhân đặt ở trước mặt Ngụy Hợp.

“Nếu người đã nghĩ kỹ, vậy thì hãy chạm nhẹ vào nó.” Âm thanh như ác ma mê hoặc vang lên.

Ngụy Hợp trầm mặc ngồi, lẳng lặng nhìn Tinh Uyên chi nhân gần trong gang tấc.

Ba.

Hần bỗng nhiên giơ tay, một tay nắm chặt nó.

“Vô luận thế nào, chúng ta cần phải thử trước một lần.”

Bàn tay và Tinh Uyên chi nhân đụng vào nhau một cái chớp mắt, không gian chung quanh bỗng nhiên nhện nhạo ba động.

Tất cả ngưng kết cùng bất động, đều biến mất.

Hết thủy lại lần nữa khôi phục lưu động.

Đôi mắt đen phía trước mang theo tiếng cười quái dị dần dần tan biến.

“Sao vậy?”

Mười phút sau, trở về chiến hạm mẹ.

Ngụy Hợp một mực nhớ lại chuyện mới vừa phát sinh.

Xung quanh đột nhiên ngưng kết thực tế, có lẽ chỉ là ảo giác, có lẽ là thủ đoạn đặc thù nào đó.

Nhưng... hợp tác như vậy...

“Không có gì, chỉ là vừa rồi hái được thì có chút mệt mỏi.”

Ngụy Hợp trả lời, không nghĩ nhiều nữa, nhìn về phía Uyển Lý hỏi thăm.

“Là không tìm được mẫu thích hợp?” Trong mật thám nhíu mày hỏi.

“Ừm, sự thực cùng lý tưởng luôn có chênh lệch rất lớn.” Ngụy Hợp cười cười.

Hắn không biết đáp ứng hợp tác sẽ xảy ra chuyện gì.

“Được rồi, các khuôn mẫu đưa qua một bên trước. Berloz đã liên lạc xong, tụ hội nứt vỡ đều đã liên lạc xong, ngay đêm nay. Thừa dịp các Thăng Hoa cũng sẽ mở hội, chúng ta phải mau chóng xác định được số người và lực lượng tụ tập.” Trong mật thất trầm giọng nói.

“Đêm nay sao?” Ngụy Hợp thần sắc cũng nghiêm nghị hẳn lên. “Ta biết rồi.”

“Lôi Trạch Mạn Học Phái chúng ta là kẻ liên minh, đến lúc đó tất nhiên sẽ dẫn tới một số phiền phức. Nhưng không sao, chỉ cần chúng ta đoàn kết một lòng, không có vấn đề gì là không thể giải quyết.” Hiển nhiên Lôi Trạch Triền Kim rất có lòng tin đối với Berloz.

“Tự tin như vậy sao?” Ngụy Hợp kinh ngạc.

“Đương nhiên. Bởi vì, vừa rồi Berloz tìm được người có học phái ở đây thăng hoa, hơn nữa không chỉ có một vị.” Bọn họ đồng ý bảo đảm an toàn của chúng ta, nhưng điều kiện là phải

liên lạc nắm giữ nhiều vết nứt, kết hợp thành đoàn thể lớn hơn.”

Ngụy Hợp lập tức hiểu rõ ý đồ của đối phương.

“Bọn họ... Muốn đi tới hay là?”

“Tiến lên.” Trinh Lý khẳng định trả lời.

Hắn đứng dậy.

“Được rồi, ta còn phải tiếp tục đi tới chỗ tiếp theo nói chuyện, Ngụy Hợp, chúng ta là xuất thân từ một tinh hệ, Ber Kim hiện tại là đầu lĩnh của chúng ta, nhớ kỹ, nhất định phải đoàn, nếu không chúng ta không có tư cách cùng các Thăng Hoa nói chuyện.”

Hắn vỗ vỗ bả vai Ngụy Hợp, trầm giọng nói.

Ngụy Hợp gật đầu, đưa mắt nhìn đối phương rời đi.

Bành.

Cửa phòng khoang thuyền đóng lại.

Toàn bộ gian phòng lại yên tĩnh trở lại.

Ngụy Hợp đứng một mình bên bàn, ngón tay nhẹ nhàng nhịp nhàng gõ lên mặt bàn.

Hắn đang suy nghĩ.

Thế cục bây giờ, thoạt nhìn là học viện đang ngưng tụ nứt vỡ, trên thực tế là đám thăng hoa bắt đầu tranh đoạt thuộc hạ và phân hóa tạo thành thế lực.

*

*

*

Bất kể sau đó trở thành gì, hay là trở thành hải tặc của tinh cầu, hoặc là những quyết định khác.

Tất cả đều cần âm thanh ủng hộ.

So với màn Liệt Biên khổng lồ của người thăng hoa xa xa thì trở thành đối tượng để bọn họ tranh thủ.

Dù sao vũ khí chiến lược và mẹ hạm khổng lồ, đều không phải một người có thể điều khiển và bảo vệ được.

Chẳng qua là mấy ngàn người thăng hoa cuối cùng sẽ hình thành cục diện gì, ai cũng nói không rõ.

Ngụy Hợp cũng không xác định học phái Lôi Trạch Mạn có ảnh hưởng tới thế cục hay không.

Loại bất đắc dĩ như bèo trôi theo dòng nước này, làm cho hấn khẽ thở dài.

Ý tưởng đã bỏ đi những phiền lòng trong hạm đội, hấn tập trung chú ý vào thực lực của mình tăng lên.

“Hiện tại huyết nhục dự trữ đủ rồi, thứ thiếu là linh lực có thể đạt tới cực hạn viên mãn.”

Linh pháp tiếp theo, hấn đã sớm chinh xong. Hơn nữa còn không phải chỉ hạ xuống một bộ, mà là kéo theo rất nhiều mục tiêu để tham khảo.

Hiện tại chỉ chờ hấn tiêu hóa xong kết cấu sinh mệnh đồ phổ của Cửu Đầu Điều, chuyển hóa cho mình dùng, sau đó tăng lên linh lực có thể đạt tới cực hạn, liền có thể phá cảnh châu mạnh mẽ phá vỡ cánh cửa tiến hóa nguyên điển.

Quá trình này phỏng chừng chỉ cần mấy năm là có thể hoàn thành.

Ngụy Hợp tự mình tính toán, hoàn cảnh hiện tại không thích hợp để hấn đột phá.

“Một địa phương thích hợp cho ta đột phá, một nơi là chiến trường, tùy thời có thể tìm được cơ hội thôn phệ tăng lên linh năng.

Một người khác chính là tổ chức nghiên cứu tài nguyên phong phú.

Cho nên, đối với ta mà nói, lựa chọn tốt nhất chính là tiếp tục đi tới chiến trường chân chính, chuyện này rất có lợi cho ta.”

Giữa đế quốc và đế quốc, trong cõi xay thịt khổng lồ, căn bản sẽ không có người để ý đến một điểm khác thường nho nhỏ như hấn.

Từng tiếng nổ cực lớn liên tục vang lên.

Thân thể khổng lồ của chín con chim liên tục oanh tạc, phá hủy hoàn toàn, hóa thành tro bụi cháy đen.

Uy lực của Hằng Tinh pháo chủ yếu là vũ khí chiến lược kết hợp linh khí thiêu đốt thuộc tính thăng hoa giả, tổng hợp mà thành.

Lần thứ hai phát động chiến lược Hằng Tinh pháo, cuối cùng cũng đã tịnh hóa chín con chim đã chết từ lâu.

Sau khi xử lý chín con chim, đám người trên hạm đội thăng hoa bởi vì trong sương mù màu lam, không cách nào tiến hành thông tin linh để chuyển.

Vì thế đều hội tụ ở trong chỉ huy hạm lớn nhất, thương thảo mục đích cùng động tĩnh sau đó.

Mà Liệt biến thì các loại ôm áp, đồng dạng bắt đầu vì mình mà tìm nơi nương tựa để thăng hoa, lôi kéo càng nhiều Liệt biến cùng Quang chiếu.

Chỉ trong vòng ba ngày, hạm đội đã dừng lại tại chỗ, cũng chưa đi đâu, người bên trong thì đã ồn ào cả đoàn.

Mà tầng dưới cùng của quan quân, ngược lại là nơi yên tĩnh nhất.

Ngụy Hợp chỉ chờ ba ngày này, đã tham gia ít nhất mười một lần tụ hội. Có chính là Ber kim kéo đi, có đôi khi là sóng hồ.

Đặc biệt là nhân tài nghiên cứu kiểu Liệt Liệt Nhân, hẳn được không ít người thăng hoa ưu ái.

Một số người chưa từng nghe nói tới tinh anh thăng hoa, thỉnh thoảng sẽ phái người tới đây để nói về hẳn.

Ngụy Hợp cự tuyệt rất nhiều, vẫn không thiếu Thăng Hoa giả phái người tới.

Đến ngày thứ tư, tình huống cuối cùng cũng đã rõ ràng.

Cả hạm đội, một phân thành hai.

Hơn phân nửa người đạt tới Thăng Hoa sẽ tiếp tục đi về phía trước, kể cả mấy học giả học phái Lôị Trạch Mạn cũng được

thăng hoa.

Còn lại non nửa, quyết định ở lại chỗ này, đợi qua một đoạn thời gian sau mới rời đi.

Đây là đang tránh chiến.

Mục đích của gần nửa nhóm người thăng hoa này là ai cũng có thể nhìn ra được.

Nhưng không ai có thể chỉ trích bọn họ, bởi vì chiến tổn của bọn họ đã đạt tỉ lệ thật lớn.

Chỉ cần không có chứng cứ rõ ràng, chứng minh bọn họ cố ý tránh chiến, thì không có khả năng trừng phạt bọn họ.

Bọn họ không phải không muốn tham chiến, mà là tổn thất quá lớn, bất đắc dĩ.

Sau khi tách rời một bộ phận thuyền, hạm đội Đinh Ti đứng đầu, tiếp tục chạy về phía trước.

Đã hai ngày trôi qua trong sương mù màu lam.

Rốt cục, lại có phiến toái mới xuất hiện.

Sinh vật Tinh Uyên màu đen đếm không hết, giống như mực nước màu đen hình thành từng đốm nhỏ trong sương mù màu lam.

Bọn chúng lơ lửng, ôm thành một đoàn, tạo thành từng quả cầu máu thịt thể tích ước chừng bằng kích thước của các ngôi sao nhỏ.

Những quả cầu này tựa như trái tim đang không ngừng đập, co rút lại.

Ngụy Hợp ăn mặc thể nuôi dưỡng, mang theo một tiểu đội ánh sáng lẳng lẳng chiếu ở lối ra trong hạm mẹ một cái.

hạm mẹ không chỉ có cửa hàng phi thuyền, còn có thể trực tiếp bay ra ngoài cơ thể.

Số lượng những quả cầu đen này quá nhiều, quá dày đặc, khoảng cách lại gần, không cần phi thuyền vận chuyển quá gần thân thể.

Chỗ lối ra hang động di thể cao tới trăm mét.

Từng đội từng đội nhỏ biến hóa thân thể, sớm đã chuẩn bị xong tất cả.

Hắn ta đang đứng một bên của Ngụy Hợp.

“Đừng lo lắng, đây chỉ là một vài con thú bình thường, cự thú bình cũng không nhiều.” Nó còn cười đến nỗi tự an ủi mình.

“Ngươi không sợ? Cho dù là thú ô nhiễm, số lượng nhiều cũng có thể dây dưa đến chết chúng ta.” Ngụy Hợp trầm giọng hỏi.

“Sợ, đương nhiên sợ. Nhưng có tác dụng không?” Trong tình sát cười nói, “Hơn nữa, xông qua đoạn này, phía trước hẳn là có thể đi ra.”

Thiết bị dò thám không người phía trước đã mơ hồ truyền đến hình ảnh thông tin điện thoại.

Tiếp tục bay về phía trước không bao xa, là có thể triệt để rời khỏi phiên sương mù này.

Thể tích của đám sương mù này thật sự quá lớn.

Bọn họ bay nhiều ngày như vậy mà vẫn chưa xuyên qua được.

“Tất cả mọi người chuẩn bị, hạm đội sắp xuyên qua bầy Tinh Uyên thú triều, thỉnh chuẩn bị sẵn sàng tùy thời xuất chiến.”

Thanh âm Berloz kia vang lên bên tai tất cả những vết nứt ở cửa ra.

Tổng đội trưởng vừa ra khỏi miệng này, chính là hắn.

Ông.

Bỗng nhiên toàn bộ mẫu hạm hơi nghiêng, chấn động.

“Xuất động!”

Thanh âm của Berloz đột nhiên vang lên.

Tê.

Từng đạo thân thể, miệng phun trên lưng đều sáng lên quang mang màu lam.

Đầu tiên là chiếu sáng, từng đội từng đội bay ra, ngay sau đó là Liệt Biến.

Cuối cùng là thăng hoa.

Ngụy Hợp xen lẫn ở giữa, cấp tốc tiến vào trạng thái ánh sáng.

So với trận chiến trước đó, mức độ khốc liệt lần này rõ ràng yếu hơn một chút. Vì vậy... vừa vặn dùng để kiểm tra một vài thứ.

Phía dưới mấy ngàn chiếc mẫu hạm không lồ tựa như đê trướng, không ngừng rơi ra từng đám lớn.

Từng đội sinh vật nhỏ được tổ thể hình thành, nhanh chóng lao đến gần một viên cầu sinh vật Tinh Uyên nhất.

Tương tự, mặt ngoài quả cầu này cũng tách ra đại lượng sinh vật Tinh Uyên tựa như hạt bụi màu đen, đánh tới phía bên này.

Xác thực mà nói, là hướng hạm đội mẫu hạm đánh tới.

“Tổng cộng có một trăm ba mươi sáu đội, từ tiểu đội số một ra phía sau, mỗi đội chặn lại một đội, còn lại tự do ứng phó.”

Giọng của Berloz kia truyền ra từ trong máy truyền tin.

Linh âm không thể truyền âm, một khi kéo xa linh thuật sẽ hao tổn cực lớn, trong sương mù này chủ yếu sử dụng thông tin điện tử.

Nhưng tốc độ điện tử thông tin quá chậm, cho nên phải sớm an bài mệnh lệnh.

Điều này làm cho đám người thăng hoa có tính chiến lược, căn bản không có cách nào tiến hành chỉ huy.

Tiểu đội của Ngụy Hợp gồm năm mươi người, kéo ra một đầu dây nhỏ, đánh về phía trước, tựa như Tinh Uyên kiếm ngư màu nâu.

Những “Kiếm Ngư” này toàn thân mọc đầy gai ngược, mọc ra ba mắt, độc khí màu xám bạc quanh quần chung quanh.

Bọn chúng dài hơn ba mươi mét, thân thể tròn vo, giống như từng cái ống bút.

Tiểu đội và “Kiếm Ngư” vừa mới tới gần, các loại linh thuật công kích và chùm sáng vũ khí, liền cùng độc khí màu xám bạc đụng vào nhau.

Quang chiếu cơ thể sớm xạ xạ cùng phóng thích linh thuật, nổ mạnh cùng chùm sáng nháy mắt chiếu sáng khu vực phạm vi nhỏ chung quanh.

Ngụy Hợp quét mắt trong mật thám, gia hỏa này như sói vào bầy dê, những nơi đi qua, không một con quái vật nào có thể ngăn trở đường đi của hắn.

Xác định gia hỏa này tạm thời không có nguy hiểm.

Ngụy Hợp mới phát hiện, bản thân đã xông vào trong đám quái vật mấy giây rồi.

Lại không có một con quái vật nào chủ động công kích hắn ta.

Hắn thấy rất rõ ràng, có mấy con “Kiếm Ngư” rõ ràng là vọt tới phía hắn, mắt thấy sắp đánh tới, lại quẹo một cái, đổi phương hướng, bay đến nơi khác.

Phảng phất như hắn là tuyệt duyên thể, thậm chí là phản hướng nam châm, có thể bài xích hết thủy tinh uyên ô nhiễm thú triều.

“Xem ra là do Tinh Uyên Chi Nhãn tác dụng.” Ngụy Hợp xác định trong lòng.

Hắn lặng lẽ thả ra tinh uyên chi nhãn trong lòng bàn tay.

Chỉ là một tia khí tức tiêu tán mà thôi.

Nhất thời Ngụy Hợp cảm giác được linh lực của mình nhanh chóng tự động dung hợp, bám vào trên một tia khí tức.

Ngay sau đó, một tia khí tức của Tinh Uyên chi nhãn giống như thuận di, nháy mắt nhảy nhót trên thân thể con thú ô nhiễm chung quanh.

Mỗi một con nhảy lên nhảy xuống, lại có một con thú ô nhiễm bị đưa vào điều khiển ý thức của Ngụy Hợp.

Trong nháy mắt, trong một giây, chung quanh liền có hơn một ngàn con ô nhiễm thú, toàn bộ nhét vào sự khống chế của Ngụy Hợp.

Trong đó thậm chí còn có một đầu cự thú bình vỡ ra.

Trong lòng Ngụy Hợp chấn động, thứ này thật sự có thể thao túng thú ô nhiễm!?

Tâm niệm hấn khê động.

Nhất thời, trên tinh uyên viên cầu ở phía bên phải cấp tốc nhô lên, một con dơi cực lớn thân dài mấy trăm mét nhào ra.

Hai cánh dơi này hoàn toàn là do vô số bột phấn màu xám như vô số bụi bặm hội tụ thành.

Nó chấn động hai cánh, bay thẳng về phía Ngụy Hợp.

Ngang!!!

Tiếng rống to lớn trực tiếp vang lên trong đầu tất cả mọi người xung quanh.

“Cẩn thận! Đó là đám dơi bụi bặm của cự thú! Chú ý đến cánh của nó! Có kịch độc rất mạnh!” Trong ken đặc nhanh chóng nhắc nhở.

“Người bảo trọng, ta so với người rõ ràng hơn đó là cái gì.”
Ngụy Hợp hỏi đáp một câu.

Hắn là nhân viên nghiên cứu, tự nhiên so với trong mật thám biết rõ ràng hơn nhiều. Thậm chí hắn còn tự tay giải phẫu con quái vật trước mắt này.

Nhưng bây giờ, đối mặt với đối phương vẫn là lần đầu tiên.

Bởi vì, bọn dơi kia ít nhất phải là binh sĩ cự thú cường đại mới có thể ứng phó được với vết nứt từ thượng vị.

Cùng thiên mục cự ma nghiên cứu cự thể là một cấp bậc.

“Gia hỏa này là Cự thể của Hôi SBức, độc tính thậm chí có thể sinh ra uy hiếp với người thăng hoa, tuyệt đối không thể tới gần!” Ngụy Hợp trong thông tin nhắc nhở.

Phù!!

Trong phút chốc, con dơi với tốc độ cực nhanh lóe lên phía trên mọi người.

Nó lại không công kích tiêu đội Ngụy Hợp này, mà lao về phía một đội ngũ khác phía sau.

Mà trong đội ngũ kia, không ngờ lại là thẻ Địch Lan của hệ hệ Hồng trùng!

Vị thăng hoa giả bị trọng thương này vừa mới giết chết một đám quái vật “Kiếm Ngư” gần đó thì đã thấy một con dơi bụi trần nhào về phía hắn.

Sắc mặt hắn cũng khẽ biến.

Loại thượng vị này thay đổi tương ứng với cự thú binh, dù là hắn cũng cảm giác khó giải quyết, bởi vì loại kịch độc bụi bặm, kết hợp ô nhiễm lan ra, hắn cũng không dám tiếp xúc thời gian dài.

“Nhất định phải nhanh chóng xử lý!” Duyên Lan lo lắng thẻ bài các đội viên tinh hệ của mình sẽ gánh không được.

Trong lòng thầm hạ quyết tâm.

Hai tay của hắn mở ra, đầu tiên là hợp chưởng, sau đó tách ra.

Trong chốc lát, vô số hoả tinh kim hồng từ lòng bàn tay hắn bay ra.

“Linh thuật, lò luyện!”

Bành!!!

Mảng lớn hoá tinh màu đỏ vàng từ giữa hai tay hắn không ngừng tuôn ra, hình thành một đạo hỏa diễm hình ống kính mấy trăm thước, bao lại đám dơi bụi bặm đang đánh tới.

Thăng Hoa giả có năng lực cường đại, cường đại, phối hợp một chiêu này có uy lực cực lớn của lò luyện tuyệt sát.

Chỉ đối mặt một cái, liền đốt toàn bộ đám dơi bụi trần thành thi thể cháy đen, vỡ nát ra.

Mà chuyện này đối với người thăng hoa mà nói, chỉ là chuyện nhỏ.

Lấy bụi bặm của Biên Bức, cũng chỉ có tác dụng với những bụi bặm kịch độc kia mà thôi.

“Địch Lan Thê các hạ cẩn thận!” Bỗng nhiên thông tin truyền đến tiếng kinh hô của đại đội viên.

Địch Lan cảm thấy khó hiểu nên tản mát hỏa diễm phong bạo đi nhưng lại nhìn thấy ba con dơi bụi bặm đánh thẳng về phía hắn.

“Uy!” Trong lòng Địch Lan Tạt hơi kinh hãi, hai tay đồng thời trong nháy mắt phát ra hỏa tinh linh thuật, đồng thời há miệng phun một cái, đạo hỏa tinh thứ ba giống như bay ra.

Ba cột lửa cực lớn trong khoảnh khắc đã cắn nuốt hết ba con dơi bụi bặm.

Nhưng ngay sau đó, ngọn lửa còn chưa tán đi, liền lại có năm con dơi bụi bặm xông phá ánh lửa, nhào về phía Địch Lan Ca.

Đồng thời ở gần còn có lượng lớn cự thú binh và ô nhiễm thú vật.

“Sao lại nhiều như vậy!!” Na Địch Lan hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Linh thuật phát ra không ngừng tốc độ cao, xung quanh diễm diễm đốm lửa, điên cuồng thiêu đốt và thiêu đốt lượng lớn quái vật tới gần đội ngũ.

Những đội viên của hệ Hồng trùng khác cũng toàn lực phóng thích Linh thuật để chống lại tập kích.

Trong lúc nhất thời, hàng ngàn ô thú ở dưới linh thuật hóa thành tro tàn, nhưng đảo mắt số lượng liền nhiều hơn bổ sung lên.

Đám dơi bụi bặm thì tiếp một con, trong khe hở trên người bay ra vô số râu dài ô nhiễm.

Tốc độ của những chiếc râu dài ô nhiễm này rất nhanh, chỉ cần lại gần là có thể bùng phát ra được tốc độ kinh khủng của thượng vị, chỉ vài lần đã phá hủy đi một phần nhỏ tinh hệ sâu đỏ.

Trong đó thậm chí ngay cả bộ xác bị phá hủy cũng không kịp né tránh.

Địch Lan giật mình điên cuồng đốt cháy quái vật chung quanh, nhưng số lượng chúng nó thật sự quá nhiều, đốt một đọt vẫn còn một đọt.

Trong đó mỗi khi hấn muốn phá vòng vây, sẽ có một đám dơi bụi lao chính diện tới, hung hăng ngăn cản hấn lại.

Không riêng gì hấn, lúc này toàn bộ di thể còn lại bay ra đều lâm vào trong vòng vây của vô cùng vô tận sinh vật Tinh Uyên.

Tinh hệ hồng trùng như thế, Nhĩ cộng thêm tinh hệ cũng thế.

Chỉ là bởi vì Ngụy Hợp, hấn tập kích cự thú binh vốn nên bị Áo Nhĩ cộng, một mạch khống chế hồng trùng bên kia.

Đây mới là nguyên nhân vì sao hồng trùng một mỗi chạy trời chết như vậy.

Nhưng kể cả là như vậy, Ngụy Hợp toàn lực khống chế, cũng có hơn nửa quang chiếu trong tiểu đội, bất ngờ không kịp đề phòng, bị ô nhiễm thú săn giết, dẫn đến ô nhiễm tự bạo.

Ầm!!

Một đoàn ánh lửa xán lạn, nổ tung cách Ngụy Hợp không xa.

Sắc mặt hấn không thay đổi, nhưng trong lòng lại thở dài.

Hắn đã tận lực điều khiển thú ô nhiễm chuyển sang mục tiêu khác, nhưng số lượng thật sự quá nhiều, căn bản không chế không được.

“Vì sao chúng ta không cần đánh với những quái vật này ở khoảng cách gần? Vì sao không xạ bắn rơi chúng nó đi!?” Trong kênh cao có người thở hổn hển, nghi vấn quát.

“Nguyên nhân rất đơn giản. “... Có thể.” Có người bình tĩnh trả lời.” Hơn nữa Hằng Tinh pháo chỉ thích hợp dùng để đối phó với quái vật có thể tích lớn hơn, nếu gặp phải cái gì cũng phải dùng Hằng Tinh pháo, như vậy khi gặp phải loại địch nhân như Cửu Đầu Điều, chúng ta chỉ có thể chờ chết.”

Ngụy Hợp im lặng, bởi vì chính là nguyên nhân này.

“Nhưng mà....” “Àm!

Tiếng nói còn chưa dứt, liền im bật.

Hiển nhiên người nọ đã xong.

“... Số lượng quá nhiều, chúng ta nhất định phải lao ra phá vòng vây.” Trong rừng rậm ở phía sau Ngụy Hợp bình tĩnh nói.

“Tổng đội trưởng đâu!?” Ngụy Hợp hỏi nhanh.

“Bị bao vây ở phía trước, có rất nhiều cự thú binh đang vây công!” Trong ken két trả lời.

“Đừng nói nữa, tất cả cùng ta xông lên! Ta mở đường!” Ber Kim ở trong kênh cạn gầm nhẹ một tiếng.

Hắn nuôi dưỡng ra tàn ảnh, nhanh chóng vọt tới phía trước cả đội ngũ, toàn thân phát ra quang mang linh năng màu lam như sóng nước.

“Linh thuật – Thông thiên!”

Vô hình linh có thể lấy hắn làm trung tâm, bắt đầu xoay tròn kịch liệt.

Rất nhanh, không đến hai giây, chung quanh hắn liền tạo thành một vòi rồng màu lam.

Vòi rồng nhanh chóng xoay tròn, kéo đám quái vật gần đó vào trong, sau đó không ngừng chuyển động, cách đó rất xa.

Hơn trăm mét đường kính linh lực lam sắc vòi rồng, mạnh mẽ tạo ra một khe hở công kích cho toàn bộ tổng đội.

“Linh lực của ta có thể không duy trì được quá lâu, mau xông lên!” Berloz duy trì Linh thuật, gào thét với những người còn lại.

Lập tức, Long Hồ Ba, Ngụy Hợp, trạm canh, còn có mấy vết nứt còn lại, nhao nhao mang đội ngũ từ rìa vòi rồng phi tốc qua, thuận theo khe hở của Berloz mở ra, đột phá vòng vây xông ra.

Berloz một mình duy trì linh thuật, mỗi thời mỗi khắc đều đang chống đỡ hàng vạn sinh vật Tinh Uyên vồ giết.

Linh năng trong cơ thể hắn cùng năng lượng nuôi dưỡng trong cơ thể đang nhanh chóng hạ xuống.

“Cùng lắm chỉ có thể kiên trì được năm giây!”

Hắn thầm tính toán, cắn răng kiên trì.

Rất nhanh, bốn giây sau, toàn bộ đội viên rút cục thoát khỏi vòng vây. Trái tim Berloz cũng thả lỏng, tán đi Linh thuật vòi rồng.

Đúng lúc này.

Ầm!!

Trong chốc lát ba con dơi từ bên hông bò tới gần hắn.

Khe hở trên người dơi cấp tốc chui ra cả mảng lớn râu dài ô nhiễm.

Những râu dài ô nhiễm này, mỗi một sợi đều có tốc độ khủng bố của thượng vị biến đổi.

Quản lý râu dài rợp trời rợp đất, trong lúc nhất thời, thế mà triệt để che giấu hết thấy trước mắt Berloz.

Cứ như hình thành một mạng lưới khổng lồ màu máu bao phủ lấy hắn.

Berloz muốn khởi động lại Linh thuật, nhưng thời gian quá ngắn, Linh năng trong cơ thể hắn cũng sắp khô kiệt, không có cách nào vận dụng đại chiêu vừa nãy nữa.

Chiêu thức linh thuật thông thiên kia có uy lực kinh người đến cực điểm, nhưng đồng thời đối kháng với hàng vạn con thú ô nhiễm.

Trong đó còn xen lẫn rất nhiều cự thú binh đột phá biến.

Cứ như vậy, Berloz đều kiên trì bốn giây, có thể thấy được sự khùng bố của nó.

Nhưng bây giờ...

“Xong rồi...” Linh thuật không có thời gian khởi động, linh lực còn chưa khôi phục.

Đôi mắt với nhiều con như vậy tương đương với biên cố cát bụi thượng vị.

Kết quả như thế nào, đã không cần suy nghĩ nữa.

“Không nghĩ tới ta lại chết ở địa phương như thế này.... Ngay cả chiến trường chân chính cũng không thể đi lên được... Thật sự là...” Trong lòng Berloz tràn đầy bất đắc dĩ, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Ầm!!

Ba con dơi bụi bặm đột nhiên lướt qua bên trên thân thể hắn và đánh về phía tinh hệ Hồng trùng ở phía sau.

Berloz chờ hai giây, phát hiện mình không sao, lập tức mở to mắt.

“Mau lui xuống! Những con dơi kia bị đám người thăng hoa phía sau hấp dẫn qua! Không chú ý tới ngươi!” Thanh âm Ngụy Hợp trong thông tin truyền đến.

Lúc này trước mắt Berloz hoàn toàn sáng sủa, ba con dơi to lớn, không chỉ không công kích hắn, còn giúp hắn phá tan số lượng lớn sinh vật Tinh Uyên trước mắt đang muốn vây kín lại.

Toàn thân hấn run lên, không nói hai lời, tranh thủ thời gian xông ra phía trước.

Vừa bay về phía trước, hấn vẫn không quên quay đầu nhìn lại.

Kết quả nhìn thấy thẻ Địch Lan của hệ Hồng trùng, ít nhất vây quanh mấy chục con dơi.

Ngoài ra, còn có lượng lớn thú ô nhiễm, cuộn cuộn không ngừng như dòng sông màu đen, từ bên ngoài bổ sung tiến vây công trận doanh.

“... Cái này... Cái này là chọc vào tổ ong vò vẽ sao!?” Ber Kim hít sâu một hơi.

Nhìn lại đại đội tinh hệ khác, những chiến binh cự thú ở nơi khác có thể chiếm tới một phần ba nơi này thì cũng đã là nhiều lắm rồi.

Nơi nào có thể giống như huyết hệ trùng đỏ, cự thú binh lấp đầy cứ như là khúc mắc của nhau vậy.

“Sao nhiều như vậy!!” Berloz một bên trốn một bên nghi hoặc không hiểu.

“Căn cứ vào suy đoán nghiên cứu nhiều năm của ta, hấn là những người thăng hoa của hệ Hồng trùng mang theo thứ gì đó hấp dẫn sinh vật ở Tinh Uyên. Nếu không vì sao lại có nhiều thú binh như vậy, mục tiêu của chúng ta lại không cách nào không đánh, nhất định phải bay về phía kia!”

Ngụy Hợp trầm giọng nói trên kênh truyền tin.

“Chú ý phía dưới!” Bồng hấn lên tiếng.

Tổng đội may mắn còn sống sót rồi rít nhìn xuống.

Lập tức lại thấy được năm con dơi đánh tới, tre già trước sau xông về phía tinh hệ Hồng trùng.

“Nhìn đi, đây chính là chứng minh.” Ngụy Hợp một bên không chế năm con dơi to lớn nhào về phía tinh hệ trùng đỏ, một bên trầm giọng nói.

“Chắc chắn bọn chúng đang mang thứ gì đó hấp dẫn sinh vật ở Tinh Uyên!”

“Thảm.... quá thảm....” Người trong tổ giác nhìn tinh hệ trùng đỏ hóa thành ánh lửa nổ tung, không nhìn được thờ dài.

Tổng đội của toàn bộ Hồng trùng hiện tại đã không còn tứ phân năm, chỉ còn lại một ít người vẫn đang chống đỡ.

“Chúng ta cũng đi mau đi! Bằng không sẽ không thể đi chậm được!” Berloz quyết định thật nhanh.

Đám người lập tức không nhìn thảm kịch phía sau nữa, gia tốc phá vòng vây phía trước.

Lúc này hạm đội mẫu hạm đã lướt qua khu vực này, mục đích của bọn họ cũng đã đạt được.

Sau đó là trở về phi thuyền tiếp ứng, trở lại hạm mẹ, coi như hoàn thành nhiệm vụ.

Ầm!!

Bỗng nhiên một tiếng nổ lớn từ phía sau mọi người vang lên.

Ngụy Hợp quay đầu nhìn lại.

Chiến đoàn bên tinh hệ Hồng trùng đã bị đốt thành một quả cầu lửa.

Mấy chục con dơi bị nổ chết ngay tại chỗ.

Nhưng Linh năng của Địch Lan Tạp cũng triệt để biến mất.

“Giết!!” Lúc này bên trong kênh thông tin, truyền đến tiếng gào thét cuối cùng của Địch Lan Ca.

Nếu không phải dừng thông tin điện tử kéo dài, bọn họ hẳn là sớm nghe thấy tiếng gầm tuyệt vọng này.

Ngụy Hợp khóe miệng hơi nhếch lên, không nhìn nhiều nữa, gia tốc thao túng tổ thể, bay về phía trước.

Đoàn hồng tập hợp các hạm đội còn sót lại, gọi giản là số bảy nghìn ba.

Trải qua phân cách, sau khi vượt qua đàn Tinh Uyên thú, cả đoàn hạm đội chỉ còn lại có một ngàn chiến hạm mẹ.

Bao gồm cả hạm đội, Đinh Tư, cũng bị thương trong trận tao chiến này.

Nhưng cũng may là mọi người đều trả giá.

Hạm đội còn sót lại, sau khi trải qua một trận tù tốc hết tốc lực, rốt cuộc đột phá sương mù màu lam, trở lại vũ trụ bình thường không chút nào quấy nhiễu.

“Ô!!”

“Làm!!”

“Thụ thân vĩnh hằng!!!”

Ngay lúc linh quang trong hạm đội khởi động lại, tất cả mọi người đều hoan hô âm ỉ.

Từng chiếc từng chiếc chiến hạm mái tóc tàn phá không chịu nổi, tràn đầy vết thương, bảo vệ chỉ huy thuyền, chậm rãi lao ra lam vụ, bỏ lại tất cả nguy hiểm ở phía sau.

“Tất cả hạm đội chuẩn bị nhảy lên!” Mệnh lệnh Đinh Tư nhanh chóng hạ lệnh.

Lập tức toàn bộ hai bên thuyền bắt đầu sáng lên lam quang loá mắt, không gian chung quanh thân thuyền hiển hiện từng vòng từng vòng gợn sóng trong suốt.

Bọn họ định nhảy tới khu vực tiếp cận Tinh Môn nhất, mặc dù còn muốn đi qua khu vực quấy nhiễu này.

Nhưng khu quấy nhiễu kia trước đó là phạm vi thể tích lớn nhất.

Vì vậy so sánh thôi, trong lòng tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Một hạm đội lớn như vậy, số lượng chiến hạm mẫu từ trên vạn, đến bây giờ là một nghìn.

Tồn thất thảm trọng, nghe rợn cả người.

Trong tình huống Sở Lý ngồi xe lăn vẫn đang ngồi khôi phục chân.

Phía sau hắn ta có một tên cấp dưới xuất hiện, đẩy xe đi tới.

Xe lăn có thể tự động di chuyển, nhưng cuối cùng không có ai giúp đỡ khám phá thuận tiện hơn.

Đúng vậy, ngay trong trận chiến vừa rồi, chân của hắn lại gãy lìa.

Bị một con dơi độc tố ô nhiễm, còn may cắt kịp thời, nếu không hiện tại chỉ sợ có nguy hiểm tính mạng.

Trên hành lang màu bạc, một bên là cửa sổ nằm rất lớn, có thể nhìn thấy cả bầu trời sao bàng bạc bên ngoài mẫu hạm.

Mật Lý ngồi trên xe lăn, cứ như vậy nhìn tinh không, trong lúc nhất thời có chút nhập thần.

“Đang nghĩ cái gì vậy?” Long Ba khó nén được vẻ mệt mỏi trên mặt, từ nơi không xa tới gần.

“Đang nghĩ tình hình chiến sự đế quốc như thế nào. Tin tức của Thăng Hoa giả bên kia truyền đến chưa?”

“Ừm, đã truyền đến. Chiến cuộc vẫn còn giằng co, quân đoàn khắc chế Tát sâm đã bị kéo dài thời gian ở Ô Lan Tinh Hi.

Bây giờ chúng ta muốn đi, chính là bên kia. Nguy hiểm nhất chính là nguy hiểm nhất.” Ba mắt Long Ba có chút cảm khái.

Bọn họ tổn thất lớn như vậy, hiện tại lại còn bị đưa lên tuyến đầu, có thể thấy được hiện tại chế độ bên trên đế quốc đang kém như thế nào.

“Trước kia đi ra cũng không khoa trương như vậy, nào ngờ Kỷ Nặc Tư lại đánh nổ cả Tinh Môn.” Trong Tĩnh Mật bất đắc dĩ nói.

“Đến lúc đó đến Ô Lan Tinh, thì đi tìm bọn Mậu Uyển. Còn nữa, tên kia đã gửi tin cho ta trước rồi.” Long Ba Hồ nhẹ

giọng nói.

Nàng nói cái tên kia, thật ra là người nàng yêu trước kia.

“Trong học phái cũng có không ít người tới tiên tuyến, có lẽ chúng ta có thể ở nơi đó gặp được mọi người.” Trong mật thám cười cười, hấn xoay người sang chỗ khác, nhìn thấy Ngụy Hợp từ nơi không xa theo hành lang tới gần.

“Ngụy Hợp, có tin tức của vợ ngươi, muốn nghe không?” Hấn cười truyền âm.

“Thật sao?” Ngụy Hợp không nghĩ tới sẽ nhanh như vậy.

“Ừm, các nàng khác với chúng ta, chỉ gặp một lần tập kích, hiện tại đã đến chỗ hệ Ô Lan trước, tổn thương không lớn.”

“Vậy là tốt rồi.” Ngụy Hợp thở phào nhẹ nhõm, bên kia hấn chia hạm đội thăm không thể chịu nổi, chỉ lo lắng duy nhất là tình huống bên phía Bích Liên.

“Lần này đi ra, còn tưởng rằng nhiệt độ bình thường, không nghĩ tới ngay cả Tinh Môn cũng chưa qua, đã đánh thành như vậy.” Long Hồ Ba cảm thán.

Nàng quét mắt nhìn Ngụy Hợp.

“Linh năng Ngụy Hợp ngươi lại đột phá?”

“Ừm, có thể là giữa sinh tử có tăng trưởng.” Ngụy Hợp gật đầu.

Trong chiến tranh, linh năng sinh tử cấp tốc tăng lên, loại án như vậy không phải là chưa từng xảy ra.

Ngụy Hợp đã nghiên cứu rất nhiều tư liệu, cho nên lúc này cũng không có che giấu, nói thẳng ra.

“Tuổi trẻ thật tốt... Làm cái gì cũng còn có hi vọng.” Long Hồ Ba thở dài.

“Tuy nhiên sau khi chúng ta đến Ô Lan Tinh, nhất định sẽ bị đánh tan nhập vào hạm đội khác. Nhân cơ hội này, chúng ta có thể tìm quan hệ với học phái, điều mình cùng một chỗ. Đến lúc đó nếu như ngươi muốn tìm Bích Liên, có thể cùng đi với ta.” Nàng dặn dò.

Đối với hậu bối Ngụy Hợp tăng tốc cực nhanh này, nàng tương đối xem trọng.

Cũng không ngại vào lúc này đầu tư thêm nhân tình.

Dù sao Ngụy Hợp cũng là người nghiên cứu, vừa rút ra, năng lực tăng lên còn nhanh. Về sau nói không chừng còn có cơ hội thăng hoa. Hạt giống như vậy hiện tại không lôi kéo nhiều, sau này cũng không có cơ hội.

“Đa tạ học tử.” Ngụy Hợp cười gật đầu.

Àm!

Đúng lúc này, bên cạnh ba người đáp xuống ngoài cửa sổ, hạm đội tăng tốc âm âm, tất cả tinh không đều bị kéo thành từng mảnh mảnh nhỏ.

Thuyền hơi rung rung lên, tiến nhập vào trạng thái không gian nhảy vọt.

Ngụy Hợp nhìn cảnh sắc mỹ lệ ngoài cửa sổ, trong đồng tử hiện lên tư liệu chứa đựng một người cuối cùng, về việc thăng chức lên Hoa giả.

Hắn nhìn chính là phương diện linh pháp.

Bởi vì tiến hóa điển chủ yếu là lấy Tinh Hải Linh Pháp làm chủ, cho nên hắn muốn đột phá, tốt nhất cũng cần phải tìm được điều kiện tăng lên phù hợp.

Bất kể là che giấu tai mắt người khác, hay là giảm bớt tiêu hao phá cảnh châu, giảm xuống độ khó đột phá.

Tất cả đều cần chuẩn bị sẵn sàng.

Ngụy Hợp luôn luôn chuẩn bị chu đáo hết thảy, sau đó mới bắt đầu.

Mà chuẩn bị đột phá thăng hoa giả, hiện tại có thể bắt đầu rồi.

Từ rạn nứt đến điều kiện thăng hoa giả, kỳ thật cũng không phức tạp.

Trong đó có hai con.

Thứ nhất, linh khí có thể đạt tới cực hạn hai ngàn Linh Nhĩ.

Thứ hai, dùng linh lực bao phủ bản thân, tiến vào bên trong Hằng Tinh, kiên trì một năm. Trong quá trình này, linh năng sẽ không ngừng bị Hằng Tinh thiêu đốt, dần dần phát sinh biến hóa tính chất, cuối cùng thăng hoa đột phá.

Đột phá là có thể sống, không đột phá, ở trong hằng tinh kiên trì lâu như vậy, cái gì năng lượng đều không gánh nổi, thời gian một năm khẳng định phải chết không thể nghi ngờ.

Bề ngoài thoát nhìn, hai điều kiện này tựa hồ rất khó.

Nhưng bọn họ đối với những biến cố nghèo rớt mùng tơi mà nói, đối với quý tộc chân chính có đủ nội tình, bọn họ có rất nhiều biện pháp, có thể lợi dụng bên ngoài tăng lên linh năng, trong lúc bảo vệ bản thân đồng thời tiến vào bên trong hằng tinh thăng hoa linh hoạt.

Cho nên thăng hoa giả, đối với bình thường liệt biến mà nói, là một cửa ải có tỷ lệ tử vong cực cao.

Nhưng đối với đại quý tộc xuất thân Liệt Biến mà nói, xác suất thành công ít nhất cao hơn gấp đôi.

Ngụy Hợp quét mắt nhìn xác suất đột phá thành công trong tư liệu.

“Tức bình quân là 2.”

DGấp một lần cũng mới lẻ 4...

Nhiệt độ bên trong Hằng Tinh ít nhất cũng hơn ngàn vạn, phải ngâm ngốc suốt một năm.

Những nơi nuôi dưỡng cơ thể bình thường khẳng định cũng gánh không được.

Quá trình thăng hoa vẫn không thể quá nhiều, nếu không sẽ bị gián đoạn, về sau độ khó sẽ bạo tăng.

Điều này quyết định, người đi vào phải vào một lần chuẩn bị trang bị kháng nhiệt.

Ngụy Hợp thở dài trong lòng.

Chỉ cần xem thông tin là đã có thể tưởng tượng ra, muốn đột phá Thăng Hoa cần tiêu phí một khoản tiền khổng lồ cỡ nào.

Thiết bị có thể chống chịu với nhiệt độ ngàn vạn trong thời gian một năm, trang bị như vậy không cần phải nói, giá cả cũng là trên trời.

*

*

*

“Khó trách linh năng thăng hoa giả đều có cảm giác thiêu đốt mãnh liệt, hiện tại xem ra, căn bản là từ trong Hằng Tinh rèn luyện ra, không nóng mới lạ.”

Ông.

Lúc này hạm mẹ lại lần nữa chấn động, tinh quang ngoài cửa sổ một lần nữa khôi phục bình thường.

Nhảy vọt, kết thúc.

Đế quốc trải qua 134 ngày 14.

Phía số A3 chính thức xuyên qua khu vực quấy nhiễu thứ hai, thuận lợi đến Tinh Môn.

Ngày tiếp theo, hạm đội tới Ô Lan tinh hệ.

Giữa hệ thống đàn hạch khổng lồ, từ trên quan sát xuống, tại chỗ cánh tay treo ở mép có một điểm hồng tinh xán lạn, không ngừng lóe ra quang mang sáng ngời.

Hồng tinh nhanh chóng phóng đại.

Chớp mắt đã hóa thành một tinh hệ.

Trung tâm tinh hệ, một ngôi sao đỏ đậm to lớn đã tiến vào trong những năm tháng đầy già nua, thể tích của nó lớn hơn Hằng Tinh bình thường tới mấy chục lần.

Đây là siêu sao màu đỏ – Huyết Thần Mộc số bảy.

Đây cũng là cánh cửa máu chốt ở trung tâm tinh hệ của Bàn Toa đế quốc.

Từ nơi này tiến vào, có thể tới gần khu vực trung tâm của Bàn Toa đế quốc nhanh nhất, uy hiếp hội nghị Bất hủ và tinh hệ nòng cốt của Vĩnh Quan hoàng đế.

Số bảy Huyết Thần Mộc bao quanh hơn ba mươi tinh cầu lớn nhỏ khác nhau.

Toàn bộ tinh cầu bị cải tạo thành chiến tinh tự do hoàn toàn do ngân sắc kim loại và chất xám tạo thành.

Cái gọi là tự do chiến tinh, chính là lúc cần thiết, tùy thời biến hình trở thành chiến hạm không lồ, nhảy lên chiến tranh binh khí.

Tự do chiến tinh bản thân không có sức chiến đấu, vũ khí chiến lược của chúng nó mới thật sự là đại sát khí có thể chiến tranh.

Bên ngoài siêu sao màu đỏ, bên ngoài một ngôi sao chiến tự do tên là Sa Đạt, lúc này sớm đã hiện đầy từng mảng phòng ngự linh tráo hình bán cầu.

Màn hào quang màu xanh đậm ở trong trời, tựa như từng cái bóng đèn phát sáng, chiếu xạ ra lam quang nhàn nhạt chung quanh.

Phía sau mỗi một lồng ánh sáng đều là hàng vạn các loại thuyền.

hạm mẹ, chiến hạm loại trung, chiến hạm cỡ lớn, cơ thể không lồ đặc biệt không lồ, vân vân, các loại binh khí chiến tranh cái gì cần có đều có.

Hơn trăm quang tráo bên ngoài, không ngừng có hạm đội không gian nhảy lên xuất hiện ở phụ cận bên ngoài.

Trong đó, bọn Ngụy Hợp số A -13, chia hạm đội, cũng ở trong đó.

Bọn họ phân chia hạm đội, từ xa nhìn lại, tựa như một cái lồng ánh sáng phía trước, không nhìn kỹ căn bản không chút thu hút.

Tự do chiến tinh phía trước hàng vạn hào quang màu lam, tùy ý một cái, đối chiếu với bọn họ đều như đàn kiến.

Hoàn toàn không phải cùng một cấp độ.

Hạm đội chậm rãi tới gần, phía trước xuất hiện một cây tiêu ảo màu lam.

Quang tiêu hình thành quỹ đạo ảo, chỉ dẫn hạm đội bay xuống màn hào quang.

Trải qua từng tầng tra xét, kiểm tra, rút cuộc hạm đội cũng từ màn hào quang mở ra một lỗ nhỏ, tiến vào.

Rất nhanh, từng chiếc mẫu hạm bay vào cảng không phía sau màn hào quang.

Ngụy Hợp đi theo Berloz, giống như những vết nứt còn lại, đi theo phía sau đám người thăng hoa, lục tục rời thuyền, tiếp nhận kiểm tra.

Trong lòng hắn có chút thấp thỏm, lo lắng Tinh Uyên Chi Nhân trên người mình có bị phát hiện ra hay không.

Nhưng sau khi kiểm tra từng cánh cửa một, dường như kỹ thuật của đế quốc không hề có chút hiệu quả nào đối với hắn.

Kiểm tra dòng người phía sau, giống như dòng sông chảy theo quỹ đạo kim loại, lục tục chảy về phía cảng không.

Mà ở phía trên quỹ đạo.

Một đám nam nữ tóc đen mặc trường bào màu trắng, hai vai có hộ vai bằng gỗ màu nâu, đang đi cùng quý tộc của Bành Toa đế quốc, từ trong vũ trụ thông đạo chậm rãi đi qua.

“Những kia, chính là hạm đội chi nhánh các nơi đến cứu viện sao?”

Nam tử áo trắng cầm đầu, tóc đen mắt đen, da trắng, tóc dài hầu như rủ xuống tới bên hông sau lưng.

“Đúng vậy, sứ giả các hạ. Chi nhánh này vừa mới từ tinh hệ biên giới quay về chi hạm đội, giữa đường bọn họ bị đánh bại bởi Vu Nặc Tư, tổn thất vô cùng nặng nề.” Bên cạnh cùng quý tộc trầm giọng giới thiệu.

“Trước đây Tinh Uyên bạo động, Khắc Nặc Thúy Tư không chỉ không trợ giúp tác chiến, ngược lại sau lưng công phạt Đồng Minh. Thảm trạng như vậy, chỉ sợ không chỉ có một chỗ?” Nam tử áo trắng bình tĩnh hỏi.

“Đúng vậy, gần đây liên tục chạy tới nơi để phân chia hạm đội, hơn phân nửa đã bị tập kích và tổn thất nặng nề.

Một phần còn lại sau khi hạm đội Đông Cực liên minh đến, mới giảm bớt tỉ lệ bị tập kích.” Quý tộc nhanh chóng trả lời.

Nam tử mặc bạch bào gật gật đầu, không nói nhiều nữa, dời ánh mắt đi, tiếp tục đi tới phía trước.

Nhưng linh lực trên người hắn hơi dao động, nhanh chóng giao lưu với một nữ tử của Đông Cực liên minh.

“Dựa vào mệnh lệnh từ Thiên Chi Khung Lư truyền đến, trong quá trình khởi động lại sinh mệnh, ngay trong trận chiến này, hắn có thể cảm nhận được một cá tính duy nhất mà những người còn lại không tồn tại.

Vừa mới đi ngang qua những chi hạm đội kia, linh lực của ta có trực giác xuất hiện nhắc nhở. Sau này người đi điều tra, có lẽ có thu hoạch.”

“Vâng.” Cô gái cúi đầu dùng linh lực đáp lời.

“Nhớ kỹ, một khi phát hiện mục tiêu khả nghi, không được động thủ, giết chết mục tiêu, sẽ chỉ khiến nó tự động nhảy đến những thân thể khác mà chúng ta không cách nào phát hiện. Đến lúc đó phải tìm lại.

Biện pháp chính xác là khiến bản thân đình chỉ tiến trình.”

“Đã hiểu.”

Nữ tử lặng lẽ giảm tốc độ, sau khi trao đổi với những hộ vệ bên cạnh, nàng bước nhanh rời khỏi thông đạo, đi xuống một cái cửa nhỏ, lao thẳng tới những đội quân vừa đi ngang qua kia.

Mà phương hướng nàng tiến tới, rõ ràng là thẳng tắp tiếp cận Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp đang đăng ký tin tức cá nhân, sau đó phân phối ở ký túc xá, tính toán quân công.

Trên đường đi hấn đánh chết quái vật, số lượng kẻ địch không ít. Đồi thành huy chương, cũng không biết muốn bao nhiêu.

Sau khi sắp xếp tin tức đội đăng ký xong, hấn đi đến khu nghỉ ngơi bên cạnh, ngồi xuống chờ đợi Ber Kim còn có tiểu đội hấn dẫn dắt.

Nơi an toàn nhất trong cảng Không Mang kiểm tra, là một phòng ốc nhỏ tựa như cây Tích Mộc.

Phòng nghỉ ngơi cũng là phòng riêng.

Trong lúc chờ đợi, Ngụy Hợp cũng đang suy nghĩ xem mình nên làm thế nào đột phá thăng hoa giả.

Không phải hấn không thể đột phá, mà là linh năng của hấn tăng lên quá nhanh, cho dù có lý do kích thích sinh tử, cũng quá nhanh rồi...

Cho nên, từ trên hạm mẹ, hấn vẫn một mực suy tư, làm sao né tránh nan đề này.

“Xin chào ngài, xin hỏi ta có thể ngồi chỗ này không?”

Bỗng nhiên một giọng nữ mỹ lệ vang lên trước mặt Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp ngẩng đầu, trước người đứng một nữ tử xinh đẹp mặc áo bào trắng, trên vai có vai băng gỗ.

Máu chột nhất là, tướng mạo của nữ tử này đều giống với Ngụy Hợp.

Người của Đông Tát Luân đế quốc.

Ngụy Hợp liếc mắt một cái liền nhận ra thân phận đối phương.

Đối phương dùng ngôn ngữ thông dụng nói phi thường lưu loát.

“Mời ngồi, xin hỏi có chuyện gì không?” Hấn nhanh chóng trả lời.

Người của Đông Tát Luân đột nhiên tìm tới cửa khiến y có chút kinh ngạc và bất ngờ.

“Xin lỗi, có thể là do ta tương đối đường đột.” Nữ tử ngồi xuống, lưng thẳng tắp, hai mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, linh khí trên người mang theo khí tức nhu hòa.

“Đông Cực liên minh chúng ta đang tìm một vài cá thể đặc biệt để thử nghiệm đơn giản. Vừa lúc ở phía xa cảm ứng được thể chất của người tương đối thích hợp, cho nên ta lại đây hỏi xem người có bằng lòng hay không.”

“Kiểm tra?” Ngụy Hợp tự lừa gạt không biết bao nhiêu người, tự nhiên sẽ không bị chuyện hoang đường này lừa gạt.

“Kiểm tra gì thế? Có ảnh hưởng gì với ta không?”

“Chỉ là lấy một điểm giống như tế bào của ngài, sẽ không tạo thành bất cứ ảnh hưởng gì đối với ngài.” Nữ tử giải thích.

Trên thực tế, căn bản không cần lấy hình dạng, nàng chỉ cần tới gần, chờ đợi thời gian là có thể hoàn thành thí nghiệm cụ thể.

Bởi vì bọn họ hái thuốc chính là linh lực, khí tức chứ không phải cái khác.

Đương nhiên, có thể thu thập đến tế bào càng tốt hơn.

Không bao lâu sau, số liệu linh lực của Ngụy Hợp đã được nữ tử hái xong đưa đến chỗ sứ giả của Đông Cực liên minh.

Sau đó lại trở về, sau đó quay đi, mãi tới tận Đông Cực liên minh xa xôi, cơ cấu quyền lực cao nhất - Thiên Chi Lư.

Nữ tử chỉ giả vờ nói mấy câu với Ngụy Hợp, sau đó bị cự tuyệt, nàng cũng không nhiều lời, đứng lên khẽ hành lễ, sau đó rời đi.

Ngụy Hợp không biết chút nào, khí tức linh năng của hắn đã bị tiêu ký, gửi cho Đông Cực liên minh xa xôi.

Trên thực tế không chỉ có mình hắn.

Giờ này khắc này, toàn bộ đối tượng khả nghi của toàn bộ chuẩn bị chiến khu, hơn mấy trăm mục tiêu đặc biệt, đều được lấy hình thức linh có khí tức, đưa tới Khung Lư trên bầu trời.

Ngụy Hợp đứng lên, nhìn bóng lưng nữ tử rời đi, luôn cảm giác có chỗ nào không đúng.

Nhưng linh năng khí tức này, hẳn bất luận thế nào cũng không ngăn cản được tiết lộ.

Rất nhanh, sau khi mò không ra đầu mối, Ngụy Hợp cũng rút việc này ra sau đầu.

Lúc trước hẳn đã Thác Bạt Lý cùng Long Hồ Ba, giúp đỡ hạm đội tìm kiếm vợ Bích Liên, để xác định nó có an toàn hay không.

Đọc theo con đường này, ngay cả việc nứt gãy cũng chết nhiều như vậy, hưởng chi là ánh sáng.

Cho nên lo lắng duy nhất của Ngụy Hợp chính là an toàn của Bích Liên.

Mà trừ vấn đề này ra, một phương diện khác chính là đột phá nhanh tốc độ như thế nào, hơn nữa còn có thể không kiêng nể gì đề thăng bản thân.

Kỳ thật trước đó Ngụy Hợp đã có đáp án và phương pháp.

Nhưng hẳn vẫn luôn do dự.

“Ngụy Hợp, vị vừa rồi là người quen của ngươi?” Kiểm tra trong sâm kiểm tra xong, từ một bên đi vào khu nghỉ ngơi, ngồi xuống tùy ý hỏi.

“Không, là người của Đông Tát Luân.” Ngụy Hợp trả lời.

“Người của Đông Tát Luân? Nghe nói tiền trận Đông Cực liên minh chính thức tuyên bố thông cáo khung nhà trời, nói cái gì mà quái vật Tinh Uyên lại bắt đầu khởi đầu tiến trình, tìm kiếm nhân loại làm nội ứng gian tế, cần tra rõ ràng điều tra. Cũng không biết có phải thật vậy hay không.”

Hắn ta xuất thân bất phàm, tin tức cũng tương đương với Long Hồ Ba, đều rất linh thông.

Ngụy Hợp nghe vậy giật mình trong lòng, cảm tình chuyện này đã sớm có nhiều người biết.

“Vậy có tra được gì không?” Mặt hắn không đổi sắc hỏi.

“Không biết, chuyện này đoán chừng cũng không dễ dàng thả ra đi. Cho dù thả ra, cũng không phải cấp độ chúng ta có thể biết được.” Trong thâm cười nói.

“Cũng là...” Ngụy Hợp gật đầu.

Lúc này hắn lại cảm thấy con mắt Tinh Uyên được bao bọc trong huyết nhục bên cạnh chân, có cảm giác như đang cầm củ khoai lang nóng phỏng tay.

Nhất định phải tăng thực lực lên nhanh nhất.

Không thể có bất cứ sự lưỡng lự nào!

Rốt cục trong lòng Ngụy Hợp cũng hạ quyết tâm.

Mấy ngày sau.

Hắn chủ động xin đi giết giặc, tiếp tục tiến về đơn vị tác chiến tuyến thứ nhất, dẫn đội chém giết cận thân.

Bởi vì trên đường đi, chiến công cộng với thực lực nứt vỡ của trung vị, Ngụy Hợp được đề thăng làm ánh sáng chiếu lên hai trăm người, nắm vị phụ trách đại đội trưởng đã nứt ra biến thành người phụ trách tiểu đội trưởng.

Mà nhiệm vụ của từng đại đội là đi tuần tra một khu vực bên ngoài hệ thống cố định.

Lúc này hội tụ đến chiến trường chính, cá nhân làm một việc ở tinh hệ của các nơi thì không tính tới, mà là phân phối cho quan chỉ huy mới.

Ba tháng bảy, ngày bốn mươi.

Bên ngoài tinh hệ Ô Lan.

Một đội hình có khắc tiêu ký quốc huy của Bành Toa đế quốc, phân tán sắp xếp thành một chữ người to lớn, cấp tốc tuần tra cố định khu vực của mình.

Ngụy Hợp một mình một ngựa đi trước, mặc sa vân di huấn, bay ở phía trước nhất.

Phía sau là năm biển linh thú hạ vị được phân phối tới tay hắn.

Sau đó, là năm vết nứt dẫn dắt, hơn hai trăm đội ngũ quang điểm chiếu vào cơ thể.

“Người đang do dự cái gì?”

Bên cạnh Ngụy Hợp, những người còn lại đều nhìn không thấy mặt Cao Linh quan sát.

Hắc mục nhàn nhã trôi nổi ở một bên hắn ta, hai tay ôm ở sau ót, độc nhãn lười biếng chớp chớp mắt.

“Lo bị phát hiện? Lo lắng liên lụy người nhà? Cái gọi là người nhà đơn giản chỉ là mấy chục năm sống chung gần gũi, xây dựng quan hệ đơn giản cho nhân tế mà thôi. Món đồ chơi giá rẻ như vậy chẳng qua là bởi vì ước thúc đạo đức nhân loại, cho nên mới bị mọi người tuân thủ.”

Có vẻ kẻ mắt đen rất thích thuyết giáo.

“Người bây giờ như chim bị trời buộc cánh, muốn bay cao lại bị một tầng nhiều loại vật trời buộc.”

Cứ như vậy thật, chúng ta phải đợi tới lúc nào mới có thể đánh bại tổ đội còn lại, thu được thắng lợi?”

Hắn ta lật người, bay tới phía trước Ngụy Hợp.

“Này.”

“Ta không gọi là nuôi.” Ngụy Hợp lạnh giọng truyền âm.

“Xung hô mà thôi.” Mắt đen nghiêm nghị hắn lên, “Người không nên chần chờ như vậy, tổ hợp cùng tổ hợp là có thể phát giác lẫn nhau, một khi chúng ta bị phát hiện, tốc độ trưởng thành của người khác nhanh hơn chúng ta. Người và ta đều sẽ có nguy hiểm.”

“Người muốn ta làm cái gì? Linh lực nhân loại chúng ta có thể tu luyện cũng chỉ có tốc độ như vậy.” Ngụy Hợp lãnh đạm nói.

“Người nên tăng cường độ máu thịt lên.” Hắc mục cười nói: “Chỗ ta có một bộ kỹ thuật tuyệt đối thích hợp cho máu thịt của người tăng lên. Chỉ cần người tu hành theo, không bao lâu

nữa sẽ có được lực lượng thân thể vô cùng cường đại. Đến lúc đó, cho dù là tự bạo cũng không đưa người vào chỗ chết.

Hơn nữa tuổi thọ của người cũng sẽ giống như những Bất Hủ giả kia tiến vào cảnh giới vô hạn.”

Thọ mệnh vô hạn, đây đúng là một dụ hoặc vô cùng lớn, đối với những người còn lại.

“So với những thứ này, ta thích chậm rãi ôn hòa, từng bước một.” Ngụy Hợp bình tĩnh trả lời.

“Hắc, đừng tự an ủi mình. Trò chơi, có quy tắc.” Mắt đen quay quanh Ngụy Hợp bay tới bay lui.

Ngụy Hợp căn bản không để ý tới hắn.

Cho dù hắc mục có nói gì đi nữa, hắn cũng coi như không tồn tại.

Hơn mười phút sau, con mắt đen đã cảm thấy nhàm chán, lại chậm rãi phai nhạt, biến mất.

Ngụy Hợp dẫn đội tiếp tục tuần tra.

Tất cả lại một lần nữa khôi phục yên tĩnh.

Trong trời trống trải, thể tích thực sự quá lớn, có đôi khi cả ngày không gặp được cái gì, cũng là rất bình thường.

Lúc trước tuần tra chính là như vậy.

Nhưng hôm nay, tựa hồ hơi có chút khác biệt.

Một quả cầu máu thịt khổng lồ của Tinh Uyên khổng lồ ít nhất có kích cỡ hành tinh, chậm rãi từ trong trạng thái nhảy vọt hiện lên, xuất hiện ngay phía trước đội ngũ Ngụy Hợp.

Chung quanh quả cầu máu thịt giương nanh múa vuốt, vung vẩy vô số râu dài ô nhiễm.

Hiển nhiên trong đó cũng có quái vật cấp bậc cự thú bình.

Ngay lúc đám người Ngụy Hợp phát hiện ra chúng nó thì đồng thời những quái vật này cũng phát hiện ra bọn họ.

“Rút lui! Phát tín hiệu cảnh báo!” Ngụy Hợp ở trong kênh kiệu quát lớn một tiếng chói tai, dẫn đầu hướng thú ô nhiễm đối

phương phân ra lao tới.

Bốp!

Hai tay hấn bắn ra quang đao, toàn thân bao trùm bởi linh năng hộ thuẫn có tính phòng ngự cao, lại thêm mấy bộ phòng ngự cùng tăng lên hình thành linh thuật.

Lao lên chính là một đao xẹt qua.

Xuy!

Bốn con quái thú ô nhiễm hình thù kỳ quái tựa như bạch tuộc, trong nháy mắt tiếp xúc liền bị chém thành mấy đoạn, ngay sau đó bị linh thuật phụ gia trên lưỡi đao lần lượt diệt sống, triệt để chết đi.

Đội Ngụy Hợp trong nháy mắt nhào vào bầy thú, trong lúc nhất thời máu thịt vẩy ra, chung quanh phảng phất biến thành vô số quái vật.

Mà dưới tình huống chém giết như vậy.

Bành!

Chợt một cột sáng màu đen bay sượt qua người Ngụy Quốc, trong nháy mắt đã nghiền nát cánh tay trái của gã.

Một mảng lớn huyết vụ từ chỗ cánh tay bị chém đứt của Ngụy Hợp bay ra.

“Đội trưởng!!?”

“Mau phóng linh thuật!”

“Đó là cự thú binh thượng vị! Mau lui lại!!”

Nguyên một đội viên ở bên trong Linh Năng bàn kinh hô.

“A!! Rút!!” Ngụy Hợp rống lên đau đớn, dẫn đội vừa đánh vừa lui, máu vẩy Trường Không, cực kỳ thâm hiểm.

Chỉ là ai cũng không chú ý tới. Máu trên người hấn chảy ra, tựa hồ quá nhiều...

Từng tia máu dọc theo chỗ đứt gãy của thân thể Ngụy Hợp, không ngừng tràn ra, sau đó trôi nổi, bay đi, xuyên qua ô

niêm thú và cự thú bình, ở một chỗ không người chú ý tới, một lần nữa hội tụ, tổ hợp lại.

Rất nhanh, huyết dịch hóa thành huyết nhục.

Huyết nhục sinh ra xương cốt, nội tạng, làn da vân vân.

Chỉ mười giây trôi qua, một con quạ đen bề ngoài không khác mấy so với quạ đen ở xung quanh xuất hiện trong đàn thú.

Quạ đen chỉ to bằng bàn tay, con mắt màu máu, lông chim đen kịt, mỏ trắng bệch.

Nhìn qua không khác gì quạ đen bình thường.

Nhưng nơi này là vũ trụ. Cho dù là quạ đen bình thường tới đâu, đặt lên không trung còn có thể bình yên vô sự, cũng không bình thường.

Chính là quạ đen tài hoa to bằng đầu người như vậy, ai cũng sẽ không nghĩ tới, đây chính là bản thể Ngụy Hợp vừa mới bị trọng thương.

Đúng vậy, hắn chuyển bản thể ra ngoài.

Ở lại bên kia chỉ là một thể xác hình người có cường độ máu thịt bình thường.

Đương nhiên, Tinh Uyên chi nhãn vẫn ở bên kia như cũ.

Ngụy Hợp hoàn toàn không tin nhiệm gì đối với con mắt đen, cho nên đây là kế hoạch đã sớm suy nghĩ rất lâu, trừ bản thân mình, quyết không để cho bất luận kẻ nào biết.

Quạ đen khẽ vỗ cánh, chọt tụ hợp vào trong vô số đàn thú, nháy mắt biến mất không thấy đâu nữa.

Hắn mô phỏng ra tinh uyên ô nhiễm huyết nhục thú vật, cộng thêm đồng dạng phóng ra ô nhiễm phóng thích, để nó hoàn toàn bị coi là một thành viên của đàn thú.

“Người đang nhìn cái gì?”

Trên Ô Lan Tinh.

Trong băng lang màu xám trắng, từng hàng xe quân đội chở những kẻ nứt trong hệ thống phòng ngự tinh cầu vừa mới tiến vào, chạy về phía thành thị xa xa.

Toàn bộ Ô Lan Tinh, không có bất kỳ hỗn loạn ngoại bộ nào, toàn bộ đều là quân nhân.

Hoặc nói cách khác, toàn bộ tinh cầu đã trở thành quân doanh khổng lồ.

Các loại hậu cần, đều là do tinh cầu mặt hồ liên hợp cung ứng. Đồng thời toàn bộ tự do chiến tinh đều tổ hợp thành mạng lưới thật lớn, triệt để phong tỏa toàn bộ không gian nhảy vọt ngoài chính diện.

“Không có gì.” Ngụy Hợp cúi đầu, đưa tầm mắt từ vũ trụ xa xôi chuộc về.

Hắn mới hoàn thành nhiệm vụ, trở về chiến tinh tự do, đang ngồi trong quân xa, bên cạnh là mật thám ngồi chung xe.

Chân của tên gia hỏa này đã khỏi hẳn, hiện tại đã được sắp xếp ở cùng Ngụy Hợp, trước tiên an bài ở trên chiến tinh tự do.

Bọn chúng coi chúng là đội dự bị, chờ đợi nhiệm vụ chi viện chiến trường sau đó.

“Chúng ta sau này có an bài gì?” Ngụy Hợp thuận miệng hỏi.

” biên chế sắp bị đánh đến không còn rồi, còn có thể an bài gì nữa? Sắp bị sát nhập đến nơi khác rồi. Người còn tốt, gia nhập quân đoàn tuần tra còn được. Ta mới là mệnh đồ nhiều thăng trầm.” Trong điện thờ thờ dài.

“Cũng không còn cách nào khác.” Một chỗ khác lại thay đổi, “Dù sao nơi này cũng tụ tập rất nhiều người có năng lực. Dựa theo linh thuật mà phân chia, chúng ta phỏng chừng sẽ bị phân thành những đội có linh lực tương ứng.”

“Linh lực chiến bộ có thể xa hơn sao?” tổ giác sừng sốt.

“Không ngờ tới bây giờ ngay cả quy hoạch như vậy cũng đi ra rồi sao?”

“Như thế nào?” Ngụy Hợp không hiểu hấn kinh ngạc cái gì. ” Không phải là đối ứng với linh thuật, phân vào trong quân đội sao? Có vấn đề gì?”

“Linh năng đoàn cách xa còn có biệt danh, gọi là pháo hoa một lần.” Trong thâm cười khổ giải thích.

“Loại Linh thuật này hoàn toàn do Liệt biến tạo thành nên đội ngũ xa xa, cần phải thống nhất phóng thích một loại Linh thuật, người suy nghĩ một chút sẽ biết. Tiến lên Liệt biến, đồng thời phát ra một loại Linh thuật, hơn nữa phải liên tục không ngừng phát ra, mãi tới khi Linh năng hoàn toàn hao hết.

Cảnh tượng như vậy... quả thực là một thiên tai do con người tạo ra.”

Ngụy Hợp nghe xong, cũng hơi chút tưởng tượng, lập tức cảm giác da đầu run lên.

Liệt biến tiến lên đồng thời phát ra một loại linh thuật liên tục, linh thuật hội tụ kia sáp nhập vào một chỗ, tất nhiên là phô thiên cái địa, tựa như dòng lũ linh thuật.

“Đó không phải là binh chủng Linh Thuật, tương đương với hàm lượng sao?” Ngụy Hợp chần chờ nói.

*...” Thật đúng là như vậy, rất hình tượng. Chẳng qua, quy mô chiến tranh loại này cũng là chuyện trong dự liệu...”

“Hạ vị liệt biến, cùng trung vị liệt biến. Vền vền chỉ là một cái cấp độ chênh lệch, khác biệt lớn như vậy.” Hấn so sánh chính là mình cùng Ngụy Hợp.

Hai người ngay từ đầu chức vụ là ở trong mật thất, Ngụy hợp tại hạ.

Mà hiện tại, trong tổ đã triệt để biến thành tiểu binh, mà Ngụy Hợp đã bởi vì chiến công, trở thành đội trưởng tuần tra ngoại giới.

Ngụy Hợp không còn gì để nói.

Hắn có thể lý giải sự mất mát trong tổ giác, nhưng có một số thứ không cách nào giải thích.

“Không nói chuyện này nữa, không phải học phái bên kia nói có thể hỗ trợ điều động sao? Lúc nào có thể bắt đầu?”

“Chờ toàn bộ chức vụ đều ổn định, nếu không người cũng không biết vợ người rút cuộc từ đâu điều động, đúng không?”

“Đã hiểu.”

Ngụy Hợp gật đầu.

Hắn nhắm mắt lại, ý thức vẫn như cũ thông qua một loại cảm ứng kỳ diệu, đổi vào một thân thể khác.

Đó là bản thể hắn ngự trang thành quạ đen, lúc này đang ở ngoài không trung, lặn vào trong Tinh Uyên thú triều.

Cảm giác này rất kỳ lạ.

Giữa hai thân thể máu thịt của hắn, rõ ràng cách xa nhau như vậy, lại có thể thông qua liên hệ thần bí nào đó, trực tiếp đồng bộ ý thức.

Từ rất lâu trước kia, Ngụy Hợp đã có thể đơn giản cảm ứng huyết nhục của chính mình tách ra.

Mà bây giờ thượng vị đã nứt vỡ, cảm ứng linh lực của hắn càng thêm rõ ràng.

Thậm chí đã đến trình độ có thể ý thức tùy thời chuyển dời.

Bên kia.

Ô Nha đen màu đen giương cánh bay lượn, ở trong vô số thú triều, không ngừng tránh né công kích không hiểu có thể tới từ chung quanh.

Trong Tinh Uyên thú triều, hiển nhiên cũng không phải bền chắc như thép.

Pháp tắc của thức ăn vẫn còn đó, mạnh thì yếu, yếu thì yếu.

Khắp nơi chung quanh Ngụy Hợp là ô nhiễm thú và cự thú binh.

Chúng nó bay về phía chiến tinh tự do như mưa rơi, nhìn như số lượng rất nhiều, nhưng trên thực tế công kích của chúng, lực sát thương có hạn.

Lượng lớn thú triều còn chưa đến gần đã bị hệ thống phòng ngự xung quanh Chiến Tinh đánh cho tan tác.

Từng chùm tia sáng khổng lồ, và từng mảnh Linh thuật như gió lốc, giống như không cần tiền bộc phát ra.

Một con quái vật giống như sơn dương màu đen to lớn, giẫm trên hư không, trên thân thiêu đốt ngọn lửa màu đen, phía sau có hai cánh dơi to lớn.

Thân dài hơn trăm dặm, thân thể bao trùm lông đen, cúi đầu đánh tới tự do chiến tinh.

“Giết!” Một luồng ý chí mơ hồ từ trên thân con quái vật này truyền ra mệnh lệnh phạm vi lớn.

Đám quạ đen do Ngụy Hợp biến thành, tất cả thú triều xung quanh đều dựa theo mệnh lệnh, đánh về phía Chiến Tinh.

“Bắt đầu đi.”

Ô Nha Ngụy Hợp biến thành Ô Nha bỗng nhiên bành trướng, biến lớn, đảo mắt hóa thành một chùm tơ máu thịt, nhào vào trên lưng một con quái vật khổng lồ.

Tê.

Chỉ trong chớp mắt, không đợi đầu quái vật cự cực lớn kia kịp phản ứng, sợi tơ máu thịt nó đã hóa thành gai nhọn, hung hăng đâm vào thể nội nó.

Lượng lớn huyết nhục bổ sung vào trong cơ thể Ngụy Hợp, bù đắp lại lỗ hổng tách biệt lúc trước.

Khổng ruồi đen khổng lồ dài mấy chục mét, rất nhanh bị thôn phệ thành một cái xác không.

Ngụy Hợp lại lần nữa hóa thành một sợi tơ máu, đánh về phía đầu thứ hai phụ cận.

Ý chí bản thể Tinh Uyên của cự đại cự lớn đã bị hấn thôn phệ hoàn toàn, đầu này chỉ là thú ô nhiễm quang hệ chiếu, hoàn

toàn biến thành chất dinh dưỡng cho Ngụy Hợp.

Linh lực Ngụy Hợp trị số, cũng từ một ngàn một, nhanh chóng tăng lên ba mươi mấy linh nhĩ.

Sau khi con cự lớn kia bị thôn phệ chuyên hóa, tất cả giá trị đều đã biến mất.

Chỉ là một đầu ô nhiễm thú cấp độ quang chiếu, tự nhiên hiệu quả không lớn, nhưng Ngụy Hợp cũng không kén ăn.

Thú ô nhiễm ở trong thú triều, là quần thể có số lượng nhiều nhất, cũng là vật hi sinh tầm thường nhất.

Cho dù chết hơn mấy ngàn con, cũng sẽ không khiến đám Tinh Uyên hoảng hốt phát hiện ra điều gì.

Sau khi tiếp xúc với hắc nhãn, hắc đối với sự tồn tại của cao cấp cũng có nhận thức nhất định.

Biết bọn họ là tồn tại trí tuệ tương tự con người, cho nên ở phương diện thôn phệ tăng linh lực, Ngụy Hợp cũng tự định ra kế hoạch cực kỳ cẩn thận.

Rất nhanh, tất cả cự thảo màu đen không ngừng bị Ngụy Hợp thôn phệ, hóa thành khói đen hoặc là mảnh vỡ tiêu tán.

Linh năng của hắc cũng từ một ngàn trở ra, không ngừng tăng lên, đảo mắt đã lên tới một ngàn hai, một ngàn ba, một ngàn bốn...

Linh lực điên cuồng có thể tăng vọt, khiến Ngụy Hợp có loại cảm giác sáng khoái trước nay chưa từng có.

Hiện tại hắc mới cảm giác sâu sắc, vẫn luôn ẩn tàng bản thân trong xã hội của con người, đúng là quá mức áp lực với bản thân.

Bây giờ... Chỉ cần mình điên cuồng thôn phệ, ẩn giấu hành tung, rất nhanh có thể tăng linh lực lên tới cực hạn, từ đó bắt đầu thăng cấp lên Hoa giả.

Ở trong vũ trụ, sẽ không có người nghi ngờ tốc độ tăng lên của hắc, cũng sẽ không có bất kỳ lo lắng gì, chỉ cần có thể tăng lên, có thể đột phá, tùy thời có thể nhanh chóng cường hóa chính mình.

Trong thú triều đông nghìn nghịt.

Máu thịt Ngụy Hợp trải ra tựa như một tấm thảm bay càng lúc càng lớn, huyết nhục phi thảm.

Đang không ngừng từ trên thân một con thú ô nhiễm, bỏ nhào vào trên thân một con thú ô nhiễm khác.

Ngao!!

Chẳng mấy chốc, hành động của hắn đã chọc giận một con cự thú binh đang phụ trách phiên thống soái này.

Toàn thân con cự thú binh này sáng bóng như kim loại, tựa như khoác lên một tầng giáp trụ, ba cái sừng nhọn trên đầu dựng thẳng lên cao, phía sau còn có một cái gai xương dọc theo sống lưng uốn lượn đi xuống.

Đây là một đầu Tiêm Cức Long Thú, là tồn tại cấp thấp nhất trong cự thú binh.

Nhưng so với những con thú bị chiếu sáng yếu ớt kia, sức mạnh của nó cũng chẳng khác gì một dãy núi.

Tiêm Cức Long Thú thân dài mười lăm dặm, cao ba cây, cái đuôi thật lớn liền chiếm cứ nửa cái thân của nó.

Nó gào thét một tiếng, rẽ qua rẽ lại trong thú triều, rồi nhào về phía Ngụy Hợp đang cắn nuốt ô nhiễm thú mới.

Chỗ khe hở lân giáp trên thân nó, mảng lớn râu dài ô nhiễm, điên cuồng bay ra, ý đồ quần lấy Ngụy Hợp.

“Mạc Cức Long Thú so sánh tổng giá trị với linh lực, ước chừng sáu, chín đến một trăm.” Tri thức của Ngụy Hợp Uyên bác tích lũy, trong nháy mắt liền nhận ra thân phận quái vật đánh tới.

Hắn trực tiếp tiến vào trạng thái ánh sáng, đảo mắt tất cả chung quanh làm tốc độ chậm lại, cơ hồ trì trệ.

Ngụy Hợp không sử dụng Linh thuật, trong nháy mắt đã triển khai bản thể.

Vốn nó chỉ là một tấm thảm máu, nhưng trong nháy mắt nó co rút lại biến dạng, hóa thành một sinh vật hình người cao lớn

cường tráng.

Xuy xuy xuy xuy!

Trong chốc lát, vô số xương cốt như nhánh cây màu đen từ trong cơ thể hấn xuyên ra, bện xung quanh, đan xen, chớp mắt đã hình thành một cái lồng xương đường kính hơn ngàn mét.

Bên trong cốt lao, vô số cành cây nhao nhao ngưng tụ thành từng khuôn mặt từng khuôn mặt từ lúc Ngụy Hợp giết chết đến nay.

Bản thể hấn ở chính giữa, toàn thân đen kịt, bỗng nhiên vỡ ra hàng ngàn con mắt huyết sắc.

Cùng lúc đó, hàng ngàn con mắt huyết sắc đồng thời mở ra, là năng lực thiên phú của Cự Ma ngàn mắt —— gây ảo, liền hóa thành lực lượng vô hình, đánh chuẩn lên người Tiêm Long Thú đang bay tới.

Không kịp đề phòng, Tiêm Cức Long Thú chính diện đối mặt với vô số con mắt màu máu.

Nó gầm nhẹ một tiếng, huyết nhục toàn thân bắt đầu vụn vẹo, bành trướng lên.

Ầm!!

Trong phút chốc, toàn bộ thân thể Tiêm Cức Long Thú ầm ầm nổ tung. Toàn bộ ý chí hỗn loạn của nó hỗn loạn do ý chí của Tinh Uyên ý chí, cấp tốc bị linh lực Ngụy Hợp tới gần, bao trùm, cấp tốc thôn phệ.

Nếu như đã triển khai bản thể, Ngụy Hợp cũng không cố kỵ nữa, thiên mục cự ma quanh thân, điên cuồng phát động năng lực gây ảo giác, khống chế tất cả ô nhiễm thú và cự thú bình chung quanh tự bạo.

Linh năng của hấn giống như gió thổi, không ngừng lướt đi, bành trướng, biến lớn biến lớn.

Xa xa nhìn lại, tựa như trong thú triều bỗng nhiên xuất hiện một lỗ hồng cực kỳ không bắt mắt.

Mặc dù bản thân Ngụy Hợp cảm thấy động tĩnh rất lớn, nhưng kỳ thật trong số hàng ngàn vạn thú triều, hấn không thể nào

tạo ra chút bọt nước tung tóe như vậy được, thậm chí ngay cả sự chú ý dò xét của chiến tinh nhân loại cũng không thể làm được.

Rất nhanh, theo Ngụy Hợp điên cuồng thôn phệ, linh năng cực hạn của hắn rốt cục đã đến.

Linh năng có thể ở bất kỳ giai đoạn nào cũng đều có giá trị cực hạn.

Mà ở trên thượng vị, cái giá cực hạn này là hai nghìn.

Đến hai ngàn, trong lòng Ngụy Hợp bỗng nhiên hiện lên một cỗ cảm giác no bụng, giống như ăn no rồi.

Nó nhanh chóng dừng thôn phệ, cẩn thận tiêu hóa lượng lớn ý chí hỗn loạn vừa mới ăn.

Lúc này xen lẫn trong thú triều, xung quanh là vô số thú bình và thú ô ô, đều nhanh chóng nhào tới chiến tinh tự do.

Chỉ duy nhất hắn, giống như đá ngầm đứng giữa dòng sông.

Vừa dừng lại như vậy, thân ảnh Ngụy Hợp lập tức khá bắt mắt.

Bất quá rất nhanh, hắn cũng không cần lo lắng mình bại lộ.

Phía trước sáng lên một mảnh hào quang màu vàng rực rỡ.

Trong vòng bảo hộ màu lam của chiến tinh đột nhiên bắn ra từng chùm sáng màu vàng.

Những chùm tia sáng này chiếu xạ vào trong thú triều, tựa như lưỡi đao cắt qua mỡ đông lại, nhẹ nhàng vạch một cái, liền thiêu hủy hơn phân nửa thú triều.

*

*

*

Trong đó có một vết sáng, xẹt qua vị trí cách Ngụy Hợp không đến ba cây số, uy lực kinh khủng kia, khiến hấn toàn thân máu thịt co lại, tranh thủ quay đầu bỏ chạy.

Quái vật sơn dương màu đen trước đó tức giận gầm lên một tiếng, thẳng tắp vọt tới chùm sáng.

Lân giáp toàn thân nó bắt đầu phát sáng, nóng lên, vô số khói đen từ trên người nó bốc hơi ra, hóa thành khói đen, rõ ràng thoáng cái bao phủ lại yêu thú triều quân, chặn lại được chùm sáng oanh kích.

Đúng lúc này, toàn bộ ô nhiễm thú dường như nhận được một mệnh lệnh chung.

Chúng đình trệ xung kích, nhao nhao phản hồi, bay về phía sau.

Ngụy Hợp cũng bao bọc ở trong đó, nhanh chóng bay ra xa khỏi tự do chiến tinh.

Không bao lâu, một lượng lớn thú ô nhiễm, cự thú binh, một lần nữa khôi phục trạng thái quả cầu máu thịt.

Một tia hắc quang lóe lên, huyết nhục viên cầu lập tức nhạt nhòa, biến mất, tựa như ngay từ đầu chưa hề tới nơi này.

Ngụy Hợp bị kẹt ở trong đó, hoàn toàn mô phỏng ra ngoại hình Tiêm Cúc Long Thú bị hấn giết chết, bị đại lượng ô nhiễm thú vật bao ở tầng giữa.

Viên cầu máu thịt nhàn nhạt biến mất, hấn cũng lẫn vào trong đó, chậm rãi biến mất...

Ô....

Toàn bộ cảm giác Ngụy Hợp bị che đậy trong nháy mắt, sau đó chung quanh cũng chậm rãi sáng lên.

Hắn ta nghe được một loại thanh âm kỳ lạ nào đó, phảng phất như là kêu rên, lại phảng phất như là tiếng gió.

Mở mắt ra, tâm thần Ngụy Hợp run lên.

Dù hắn sống mấy trăm năm, còn trải qua vô số nguy cơ ngăn trở, nhìn qua vô số cảnh quan.

Lúc này không khỏi bị chấn động bởi mọi thứ trước mắt.

Hắn đang chậm rãi trôi nổi giữa không trung cùng huyết nhục viên cầu.

Mà phía dưới, đại địa một dãy núi to lớn trùng trùng điệp điệp, chỉ là những dãy núi này, có chút không bình thường.

Tất cả đều do máu thịt tươi sống tạo thành.

Gió núi, đại địa, hoa cỏ cây cối, tất cả đều do huyết nhục màu đỏ sậm tạo thành.

Đại địa nhúc nhích, nhảy lên.

Một số cây đại thụ, núi bao, đồi núi thỉnh thoảng nhắc chân lên, từng bước đi về phía xa.

Ngụy Hợp từ trong huyết nhục viên cầu gãy giữa thoát ra, ngửa đầu nhìn lên trên.

P phía trên là một mảnh xám trắng, cái gì cũng không có, không có hằng tinh, cũng không có mây mù gì.

“Nơi này... đúng!?” Ngụy Hợp chỉ là không muốn bại lộ, cho nên liền nguy trang thành Tiêm Cức Long Thú.

Lại không nghĩ rằng, bỗng chốc bị truyền tống đến một địa phương khác.

Hắn nhìn chung quanh một vòng, phát hiện phụ cận quả cầu máu thịt trôi nổi thực sự quá nhiều, tựa như trong mùa xuân bị gió thổi lên vô số hạt bồ công anh.

Chúng nó bay tới bay lui, nguyên một đám an tĩnh dị thường, tựa như nơi này có một loại khí tức nào đó có thể khiến chúng ta yên lặng.

Ngụy Hợp cẩn thận từng li từng tí tách ra khỏi quả cầu huyết nhục.

“Nơi này, chẳng lẽ là căn cứ tác chiến tạm thời của sinh vật Tinh Uyên?”

Hắn ta suy đoán.

Bất quá bây giờ không phải lúc suy nghĩ những thứ này.

Ngụy Hợp chờ một lát, phát hiện thú triều huyết nhục viên cầu rớt cuộc có động tĩnh mới.

Rầm rầm!

Thoáng cái, tựa như sụp đổ, huyết nhục viên cầu nhao nhao từ phía dưới phân ra từng đám đông thú triều, phân tán tự do bay lượn các nơi.

Đám thú ô nhiễm và cự thú, nhao nhao phân tán, chạy trốn khắp bốn phương tám hướng, điên cuồng tăng tốc rời đi.

Ngụy Hợp cũng xen lẫn trong đó, đi theo hai con thằn lằn kết bạn với hình thù ô nhiễm thú.

“A? Ta thế mà không chế được? Người từ đâu tới sợ người?”
Chợt một đạo thanh âm thuần hậu chui vào trong đầu Ngụy Hợp.

Hắn nhìn theo hướng âm thanh truyền tới.

Rất nhanh, trên không trung cách đó mấy dặm, hắn nhìn thấy một chấm đen cao hơn hai mét.

Trong lòng Ngụy Hợp khẽ động, cấp tốc bay tới gần đối phương.

Khi tới gần, hắn dần dần thấy rõ trang phục của điểm đen.

Đây không ngờ lại là một thanh niên gầy gò, ăn mặc trợ cấp trẻ tuổi trắng trẻo, đội mũ vệt đen.

Bất quá nghĩ đến năng lực biến hình sợ người, Ngụy Hợp cũng minh bạch, đối phương tuyệt đối không thể là người bình thường.

“Là sợ người mới ra đời sao? Xin chào.” Thanh niên hữu hảo chào hỏi Ngụy Hợp.

“Trước đó ta tới phụ cận nơi này, hình như chưa từng gặp người.” Hấn nhẹ giọng nói: “Ta tên Diêu thung lũng, người tên là gì?”

“Ta... là quý nhân.” Ngụy Hợp tùy ý dùng danh hào trước kia của mình.

“Ta rất cao hứng vì có được một đồng bào gần đây.” Thanh niên tới gần một chút, “Cho nên... có muốn sống mái với ta không?”

“Cùng người?” Ngụy Hợp sững sốt, không nghĩ tới đối phương lại trực tiếp như vậy.

“Thế nào? Chỉ cần tại thời điểm không chiến, chúng ta liên thủ, hoàn toàn có thể giết chết những người sợ phụ cận, đoạt được càng nhiều địa bàn!” Ưng Ba mỉm cười nói.

“Địa bàn?” Ngụy Hợp hoàn toàn không biết đối phương đang nói gì. Hấn còn đang muốn biết rõ, nơi này rốt cuộc ở đâu.

“Đúng vậy.... Trong địa bàn nuôi dưỡng sức mạnh của chúng ta, cho chúng ta vĩnh sinh và tái sinh... Cho nên...”

Phốc!

Trong chốc lát, nửa người trên Diên Ưng đột nhiên biến dạng, hóa thành một con bạch tuộc to lớn màu nâu đỏ, mở xúc tu đánh về phía Ngụy Hợp.

Lần này tốc độ cực nhanh, khoảng cách cũng vừa vặn tốt.

Bất ngờ không kịp đề phòng, Ngụy Hợp bị mấy chục xúc tu to lớn bao lại, bắt đầu điên cuồng xé nát.

Toàn bộ máu thịt của hấn bị xé vụn thành mấy chục khối, bị từng cái xúc tu to lớn hút lấy, đưa vào trong đầu Chương Ngự gặm nhấm, thôn phệ.

Đối phương là sợ cấp độ người, còn hấn, chỉ là Liệt biến thượng vị bình thường, cho nên...

“Úc... Không đúng... Đây là cái quý gì!?” Vừa ăn, ánh mắt hàm hập đã thay đổi.

Xúc tu dài mấy chục mét bắt đầu khô héo, tan rã, hóa thành nước đen.

Da đầu bạch tuộc thì hiện lên từng khối đóm đen, những đóm đen này càng ngày càng nhiều, càng ngày càng dày.

Từng luồng đau nhức không ngừng ăn mòn toàn thân hắn.

“Đây là... Đây là độc gì!?”

Bành!!

Trong nháy mắt, toàn bộ thân thể Đại Lãng nổ tung, hóa thành vô số dòng nước đen bắn tung tóe.

Mà những khối thịt hắn cắn nuốt, nhao nhao hội tụ, gây dựng lại, một lần nữa khôi phục hình thể hoàn chỉnh Ngụy Hợp.

Sợ cấp bậc người đều là tương ứng thăng hoa giả, cho nên hắn cũng lười liêu mạng. Nếu đối phương muốn ăn hắn, vậy hắn ăn cho đủ.

Hắn đã dự trữ kịch độc nhiều năm ở viện nghiên cứu, e rằng cấp bậc người cũng không ít. Lần này đi ra, mang theo một trăm đơn độc, lúc trước dùng một chút, còn lại hơn phân nửa.

Vừa lúc toàn bộ não não đều dùng trên tác bàn.

Ừm, trong đó còn có vài loại đáng sợ cấp bậc đồ thâm.

Thoạt nhìn tựa hồ hiệu quả không tệ.

Ngụy Hợp hít sâu một hơi, linh năng cấp tốc bao trùm ra, ý chí xáo trộn hỗn loạn đã bắt đầu phân giải tiêu tán, gói lại một khối nhỏ, để tránh nó triệt để tiêu tán lãng phí.

Đây chính là ý chí sợ người tương ứng với Thăng Hoa giả, đối với Ngụy Hợp hiện tại mà nói, quả thực chính là đại bổ.

“Tiếp theo.”

Ngụy Hợp cúi đầu nhìn về phía lồng ngực mình.

Ở nơi phá cảnh hoa văn nơi đó, lờ mờ còn có thể nhìn thấy trong làn da con người.

“Đột phá đi.”

Huyết nhục và linh lực đều đạt đến bình cảnh, hiện tại chính là thời điểm đột phá tiến hóa nguyên điển!

Tâm niệm hần khê động, Phá Cảnh Châu trước ngực lập tức nổ tung, bay ra vô số nhiệt lưu trải rộng toàn thân.

Nhiệt lưu phân ra một nửa, nhanh chóng dung nhập linh năng của hần, sau đó bắt đầu cấp tốc nóng lên, đồng thời nhiệt độ càng ngày càng cao, càng ngày càng cao.

Ngắn ngủn vài giây, Ngụy Hợp cảm giác linh lực của mình nhanh chóng giảm xuống.

Đồng thời máu thịt trong cơ thể cũng bắt đầu bành trướng trong nhiệt lưu, cường hóa, tiếp cận về phía sợ màu đỏ tươi.

Lúc trước khi hần sáng tạo ra Hóa Nguyên Điển, tấn cấp thân thể, chính là muốn tham khảo các loại mẫu có hại cho người khác.

Sau đó lại trên đường hành quân, gặp phải một đám người khủng khiếp như Cửu Đầu Điều, chiếm được một lượng lớn đồ phổ sinh mệnh trong đó.

Lúc này Phá Cảnh Châu cưỡng ép phá cảnh, tiến hóa bản điển trùng kích màu đỏ tươi giai đoạn người, vậy mà tự nhiên liền dựa theo hình thái kết hợp của hai bên, cưỡng ép đột phá.

Rất nhanh, toàn thân Ngụy Hợp bị tiết ra lượng lớn chất nhầy màu đen, bao bọc hần thành một quả trứng màu đen cực đại.

Hắc Đản chỉ duy trì không đến năm giây, liền răng rắc một cái, đều vỡ ra, lộ ra Ngụy Hợp hoàn toàn mới bên trong.

Hình thái chín cái đầu của chim chín đầu sau khi dung hợp cũng hiện lên phía sau Ngụy Phùng, hóa thành tám lưỡi dao bén nhọn.

Những lưỡi dao sắc bén tinh tế sắc bén này, toàn thân đỏ sậm, sắp xếp dây xích hình quạt nối vào sau lưng Ngụy Hợp.

Trừ điều đó ra, Ngụy Hợp còn thấy trên đầu có thêm một cái mũ giáp huyết sắc độc giác.

Xung quanh mũ giáp có hoa văn vân vân và cây mây tinh tế, hơn nữa hoàn toàn che khuất cả cái đầu của hần, chỉ lộ ra một

bộ phận mũi miệng.

Mái tóc dài đen kịt từ bả vai xõa ra sau lưng, mãi cho đến phần eo, đen bóng mềm mại trơn trượt. Dù sao tóc này cũng cần vuốt không ít máu thịt, nhu thuận cũng là lẽ tất nhiên.

Còn những phương diện khác, Ngụy Hợp không có biến hóa quá lớn.

Trên người đơn giản mặc một thân ống tay áo dài, đây là quần áo hần dùng máu thịt bản thân diễn biến ra.

Bên ngực trái, còn có ấn ký đại biểu cho Huyền Diệu tông năm đó.

“Đây chính là Thăng Hoa giả sao? Hoặc là nói... Là sợ người kết hợp với Thăng Hoa giả sao?”

Ngụy Hợp cảm thụ được linh năng trong cơ thể, chuyển động trong thân thể có cấp bậc sợ người.

Một loại cảm giác thẳng thắn mãnh liệt, khiến hần cảm giác, chính mình hần so với người đồ tươi bình thường mạnh hơn rất nhiều.

Dù sao thì Cửu Đầu Điều cũng là cấp bậc đồ thăm, cùng cấp bậc với Hắc Nhãn.

Đồ phổ sinh mệnh của hần đương nhiên mạnh hơn cấp độ đồ tươi rất nhiều.

Ngụy Hợp trực tiếp lấy cấp độ như vậy làm mô phỏng đối chiếu, cường độ huyết nhục tự nhiên mạnh hơn rất nhiều.

Sau khi hoàn thành việc thăng cấp, Ngụy Hợp bỗng nhiên cảm giác khác thường.

Phá cảnh châu trước ngực hần tựa hồ lại có biến hóa mới.

Nhiều năm qua, Phá Cảnh Châu cũng không có gì thay đổi. Vô luận đột phá cảnh giới thế nào, đều chỉ cần tích góp từng tí ba tháng là được.

Nhưng lần này...

Ngụy Hợp vươn tay ra, nhẹ nhàng đè lại lồng ngực. Cảm thụ được biến hóa rất nhỏ của Phá Cảnh Châu.

Nó tựa hồ cũng đã tiến hóa dưới sự tấn cấp của mình.

“Lần sau muốn đột phá, đoán chừng phải tích lũy thời gian phá cảnh châu, cũng không chỉ ba tháng... Nhưng cũng coi như là chuyện đương nhiên.”

Bản thân Phá Cảnh Châu vốn được coi là một phần của hắn, bây giờ hắn đột phá, tự nhiên cũng sẽ ảnh hưởng đến biến hóa xảy ra.

“Tiếp theo... nên tiếp tục tăng lên linh năng và cường độ huyết nhục đi.” Bình cảnh bị phá vỡ, linh năng của Ngụy Hợp không giới hạn ở hai nghìn cực hạn nữa.

Ánh mắt của hắn lại lần nữa nhìn chăm chăm vào thú ô và cự thú binh đang tản ra chung quanh...

Vèo!

Trong nháy mắt, Ngụy Hợp hóa thành một đạo hắc tuyến biên mất tại chỗ.

Ngay sau khi hắn biến mất mấy phút.

Một bóng người toàn thân đen kịt, cái đầu chỉ có một mắt xuất hiện ở chỗ cũ.

Rõ ràng là Hắc mục đã hợp tác với Ngụy Hợp Giao Dịch.

Hắn nghi hoặc nhìn quanh bốn phía.

“Vừa rồi... hình như đã nhận ra khí tức của Ngụy Hợp? Là ảo giác sao?”

Bất quá hắn đảo mắt cũng buông tha suy đoán này, nơi này là bên trong tinh uyên, Ngụy Hợp sao lại tiến vào nơi này?

Bất cứ sinh vật nào không phải Tinh Uyên tiến vào nơi này, đều sẽ bị ô nhiễm ăn mòn trước tiên, bị vô số quái vật vây giết, thôn phệ hầu như không còn.

“Cho nên quả nhiên là ảo giác sao? Ài. Gần đây muốn đột phá điên rồi. Bỏ đi, hay là đi thả lỏng một chút.”

Tại Tinh Uyên, tất cả tồn tại, khi không có mệnh lệnh của chúa tể, không có mệnh lệnh của quân chủ, đều thờ phụng nhược nhục cường thực.

Kẻ mạnh nuốt chửng kẻ yếu là do thiên kinh địa nghĩa.

Mà trên thực tế, độ cường đại của tầng lớp lớp, ít nhất cũng có tám thành viên, đều từng bước leo lên từ tầng dưới cùng nhất.

Nói cách khác, phần lớn bọn họ đều từng là tạp binh thú.

Từ tạp binh thú, đến thú ô nhiễm, đến cự thú binh, rồi đến sợ người.

Một khi cửa ải cuối cùng đột phá, đó chính là giới hạn về chất biến, nắm giữ ý chí thần trí hoàn chỉnh, thực lực cũng sẽ đề cao trên diện rộng.

Về mặt bản chất, cái gọi là Tinh Uyên thật ra là một khu vực không lồ chỉ nhỏ hơn một chút hệ sông bình thường thôi.

Chỉ là chiếm cứ khu vực này, không phải là nhân loại, mà là ô nhiễm tộc đàn hung thú.

Ô Lan Tinh.

Chiến tranh từ khi Ngụy Hợp đến Ô Lan Tinh, vẫn chưa từng đình trệ.

Từ quả cầu máu thịt của Tinh Uyên lại đến tiểu đội trinh sát khắc nghiệt của Tát Dĩnh, hầu như chưa bao giờ bị cắt đứt.

Thỉnh thoảng, xung quanh Ô Lan Tinh sẽ có một hạm đội với số lượng khổng lồ, di chuyển, lao thẳng tới phương xa để tham gia đại hội chiến.

Cũng không phải lúc nào cũng có những nơi còn sót lại để trợ giúp hạm đội, liên tục chạy tới nơi này.

Khiến Ngụy Hợp kinh ngạc chính là, tuy rằng chiến tranh dừng lại, nhưng cường độ thấp hơn rất nhiều so với bọn họ lúc chạy đến.

Nhiệm vụ mỗi ngày của hắn, chính là dẫn đội tuần tra, ngẫu nhiên đánh gục một số kẻ địch hoặc là cự thú binh ô nhiễm.

Sau đó quay về nghỉ ngơi, tiếp tế. Một tháng còn có một lần nghỉ phép ba ngày.

Tiền lương cũng cao hơn gấp hai so với thời kỳ hòa bình. Hiển nhiên đế quốc cũng không thiếu tiền.

Cứ như vậy yên tĩnh tuần tra cuộc sống hơn hai tháng.

Ngụy Hợp nhiều lúc cũng dứt khoát đem lực chú ý, tập trung đến bản thể bên kia.

Diên cuồng săn giết cự binh bên Tinh Uyên.

Không còn trói buộc, linh lực Ngụy Hợp thông qua thôn phệ phát triển, tốc độ đơn giản nghe rợn cả người.

Trong hai tháng, hắn trực tiếp tăng linh lực lên tám ngàn.

Bất quá đến tám ngàn sau, hắn tựa hồ bị không chế ở khối khu vực này phát hiện, người không chế điều động các chủng loại cự thú binh, bắt đầu vây quét đối với hắn, hơn nữa thu thúc ô

nhiệm vụ và cự thú binh ly tán chung quanh, tránh cho trở thành lương thực Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp rõ ràng cảm giác được nguy hiểm dần dần tới gần, lúc này ngụy trang thành cự thú binh phổ thông, hành vi thôn phệ đình trệ, triệt để che giấu bản thân mình.

Hắn đã thông qua ngụy trang nói chuyện với một vị màu đỏ đậm, biết chỗ hắn ở là Tinh Uyên.

Mà người không chế khu vực của hắn, là một đầu thực lực đạt tới cực hạn đỏ thẫm, sợ hãi mạnh mẽ.

Ngụy Hợp lúc này thu liễm hành vi, chờ đợi tiếng gió qua đi, tiếp tục thôn phệ.

Hơn tám ngàn linh năng, còn có thân thể cường đại ngang với cấp độ đỏ tươi, đủ để cho hắn phát hiện, cũng có thể nhanh chóng chạy trốn.

Dù sao cũng rất sợ người, người ứng theo là linh năng Bất Hủ cấp.

Mà ngay khi bản thể vẫn còn ần núp, thì chờ đợi cơ hội lớn hơn nữa.

Trên Ô Lan Tinh.

Ngụy Hợp đang ở cùng trinh sát, Long hồ ba cùng một chỗ, đi tới trước một tòa trang viên nhỏ ở một khu vực ngoại thành nhỏ ở bên ngoài thành thị.

Trang viên hoàn toàn do gạch đá phổ thông dựng dựng, phía ngoài còn vây quanh một vòng lớn hàng rào bằng gỗ.

Bên trong cỏ cây tươi tốt, nuôi mấy con dê, mấy con thỏ, còn có một bầy gà.

Thịch thịch thịch.

Long Hồ Ba tiến lên, nhẹ nhàng gõ cửa lớn bằng gỗ trang viên.

“Lát nữa chú ý nói chuyện, Ngụy Hợp, ta và ân cần giúp người câu thông giới thiệu với đạo sư. Chờ khi nào người mở miệng, người hãy nói.” Long Hồ Ba dặn dò.

“Hiểu rõ.” Ngụy Hợp gật đầu.

Ánh nắng mặt trời rục rờ trên bầu trời, ánh sáng đỏ của siêu sao trải qua sự tự do của chiến tinh đặc chế, chuyển hóa thành ánh mặt trời vàng nhạt hòa hợp vui vẻ.

Đây là mô phỏng cảnh thoải mái nhất của sinh hoạt của nhân loại.

Trải qua tỉ lệ điều chế không khí hoàn mỹ, hít sâu một cái, làm cho tâm thần người ta vui vẻ thoải mái, còn mang theo từng tia hương thơm khó hiểu.

Đây là mô hình quyền hương đặc trưng của không khí chế tạo tập đoàn Thương Bố Nhi.

Theo tiếng gõ cửa Long Hồ Ba, rất nhanh trong trang viên có người đi tới.

Rặc rặc.

Cửa gỗ chậm rãi mở ra, một vị toàn thân làn da màu lam đậm, mọc ra sáu cánh tay, hạ thân là nữ bộc đuôi dài của cự mãng màu đen, ưỡn bộ ngực đầy đặn cùng khuôn mặt xinh đẹp, nhu hòa hướng tới Long Hồ Ba khẽ cúi đầu.

“Mau vào đi, Long nữ nữ nhân, chủ nhân đã chờ rất lâu rồi.”

“Cảm ơn.” Ba tuổi Long Hồ gật đầu, mang theo mật thám Ngụy Hợp, đồng thời bước nhanh tiến vào trang viên, đi theo sau lưng nữ tử kỳ lạ này.

Ánh mắt Ngụy Hợp đặt ở trên người nữ bộc bí mật đánh giá.

Hắn là người nghiên cứu, cho nên có thể cảm giác được, người hầu này không phải do con người hợp thành tạo ra, mà là tự nhiên trưởng thành.

Khí tức huyết nhục trên thân gã, cũng không có bất luận điều chế gì.

“Vị tiên sinh này đối với ta rất tò mò à?” Người hầu vừa đi trước dẫn đường, vừa linh hoạt hỏi.

“Có chút, ta đến từ tinh hệ biên giới, rất nhiều thứ cũng chưa từng biết qua.” Ngụy Hợp tương đối thân nhiên trả lời. Câu

nói này phiên dịch tới, chính là “Ta là nhà quê, không có kiến thức gì.”

“Ta là Xà nữ nhất tộc, là ba trăm năm trước mới được chủ nhân dẫn dắt vào đế quốc, trở thành một thành viên của vô số chủng tộc trong đế quốc. Cho nên ngài sẽ tò mò cũng rất bình thường. Ta có thể lý giải.” Nữ bộc mỉm cười trả lời.

“Thất lễ rồi.” Ngụy Hợp gật đầu.

thao lý bên cạnh nhẹ giọng linh hoạt có thể truyền tin nói: “Lạch Lý Đức đạo sư, là người nổi tiếng trong học phái, lúc còn trẻ đã từng suất lĩnh quân đoàn, thăm dò rất nhiều tinh hệ. Bây giờ lui xuống, trong quân cũng có sức ảnh hưởng không nhỏ. Người nửa đường gia nhập học phái, chúng ta cũng tốn không ít khí lực và tài nguyên nhân mạch, mới có thể giúp người kiếm lấy danh ngạch tiến tu của đạo sư phường thị. Nhớ cố gắng thật tốt!”

Ngụy Hợp nghiêm túc gật đầu.

Hắn rất rõ ràng, giá trị của cái danh ngạch này lớn đến mức nào.

Sau khi gia nhập Lôi Trạch Mạn Học Phái, dựa theo quy củ, hắn nhất định phải tiến vào học viện đại học hoặc là nghiên cứu cơ cấu tương ứng, sau khi học tập, mới có thể chính thức tính là một thành viên của học phái.

Nhưng bây giờ đang là thời kỳ chiến tranh, cũng chỉ có thể tùy ý làm việc.

Thế là Berloz, long hồ ba, thám tử, phát động nhân mạch, hao phí tài nguyên, cuối cùng giúp Ngụy Hợp lấy được vị đạo sư này.

Đoàn người theo nữ bộc dẫn dắt, rất nhanh tiến vào trong trang viên có một tòa tiểu lâu màu trắng.

Cùng ở thư phòng lầu một của tiểu lâu, nhìn thấy mục tiêu lần này, Ngao Lý Đức.

Sáu Lý Đức đã hơn hai ngàn tuổi, là một lão nhân sinh ra trước khi Bàn Toa đế quốc thành lập.

Hắn tham dự hệ thống cao nhất của Bành Toa đế quốc, Vạn Mộc Chi Tâm thiết kế và kiến tạo, ở trong toàn bộ đế quốc cũng được hưởng danh dự và địa vị cực cao.

Thân là Bất Hủ giả, trong cuộc đời vị lão nhân này đã cống hiến vô số lần cho đế quốc.

Ngụy Hợp khi nhìn thấy lão nhân, nhưng lại bất ngờ không cảm nhận được bất kỳ sự cường đại nào thuộc về bất Hủ giả.

Ánh mặt trời chiếu rọi, bắn vào thư phòng.

Ông lão đầu đầy tóc trắng, mang theo tròng mắt tròn màu nâu tròn, đang ngồi bên bàn đọc sách ghi chép gì đó.

Hắn thỉnh thoảng dừng lại, suy tư chốc lát, lại tiếp tục bắt đầu ghi chép mới.

Cô gái này dẫn ba người vào thư phòng, sau đó liền yên lặng đứng bất động.

Ba người cũng không có bất kỳ động tác gì.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Ngoài cửa sổ, gió nhẹ mang theo hương thơm không ngừng thổi vào.

Nửa giờ sau, bút trong tay lão nhân ngừng lại.

“Thật có lỗi... để cho các người đợi lâu rồi.” Thuận Lý Đức mở to mắt, chậm rãi xoay người.

“Người già thì cứ nhớ mãi, không muốn tùy tiện thay đổi cuộc sống trước đây của mình.” Hắn thở dài nói.

“Cách Lý Đức dạy dỗ, nói cách khác, hai ngàn năm trước, ngài chính là cuộc sống như vậy? Đây là ngày thường khi đó?” Long Hồ Ba nhẹ giọng hỏi thăm.

“Đúng vậy, hai ngàn năm trước, gia tộc ta sinh ra tinh cầu, sinh ra chính là sinh sống ở trong trang viên như vậy... Cho nên mặc dù bây giờ bọn họ đã qua đời, nhưng ta vẫn còn nhớ rõ mỗi một nơi nơi này.”

Trọc Lý Đức hiện từ mỉm cười trả lời.

Hắn trả lời xong, mới nhìn về phía bên mặt thất cùng Ngụy Hợp.

“Sâm lý... Năm đó phụ thân ngươi cũng từng nghe giảng bài của ta. Sao mấy trăm năm trôi qua, ngươi vẫn hạ vị liệt biến?” Hắn có chút hận rên sắt không thành thép nói.

“A... vẫn bồi hồ thẹn...” Trong mặt thất hồ thẹn nói.

Chuyên mục quang rơi xuống người Ngụy Hợp.

Xoạt Lý Đức nhìn kỹ một chút.

“Tư chất không tệ, linh có thể cũng không tệ... Người trẻ tuổi, ngươi tên Ngụy Hợp? Là người Đông Tát Luân?”

Ngụy Hợp vội vàng gật đầu đáp lại.

“Đúng vậy, ta sinh ra ở Đông Cực liên minh, nhưng chuyện lúc nhỏ cũng không nhớ rõ. Cho nên ngài hoàn toàn có thể coi ta như công nhân sinh ra và lớn lên ở đất đai của Bành Toa.”

Hắn tuyệt không lo lắng đối phương sẽ nhìn ra vấn đề của mình.

Bởi vì thân thể hắn lưu lại trong thân thể này vừa vặn là tổng lượng linh lực vừa mới đạt tới mức rách ra trung vị, cùng với thân thể gây yếu hoàn mỹ phù hợp với vị biến linh năng trung vị.

Có thể nói, hắn ở nơi này không hề có sơ hở.

Trừ trí nhớ trong đầu ra, hắn hiện tại chỉ là một tên quân tướng Liệt địa vị ban đầu của Bành Toa đế quốc.

“Trung vị liệt biến... Dựa vào hệ thống linh năng hiện tại của ngươi thì tiến tu hơi yếu một chút. Có điều ta thấy tư liệu cho thấy, về nghiên cứu khoa học, ngươi cũng khá có thành tựu về nghiên cứu sinh mệnh?”

“Không dám nói là dựng cây, chỉ có thể xem như có chút săn bắn, trình độ có hạn.” Ngụy Hợp khiêm tốn nói.

“Bất kiên không nóng nảy, rất tốt.” Phò Lý Đức có ấn tượng không tệ với Ngụy Hợp.

Mấy ngàn năm qua, hấn gặp qua rất nhiều loại người trẻ tuổi. Cũng biết những người trẻ tuổi này rốt cuộc là thật trầm ổn, hay là nguy trang ra giả dối.

Cho nên hấn vừa liếc mắt liền nhìn ra, lời nói của Nguy Hợp đều có giữ lại, trên thực tế người trẻ tuổi này hấn là ưu tú hơn một chút.

Làm huấn luyện đơn giản, tiên tu, hấn cũng thỏa mãn.

Học sinh tới đây tu luyện cần phải thỏa mãn ba điều kiện.

Một là phải xé rách tầng thứ bao phủ.

Hai là phải là thành viên học phái Lôị Trạch uyển chuyên.

Ba là hấn phải tự mình xem qua, để mắt.

Mà Nguy Hợp hoàn toàn thỏa mãn ba điều kiện của hấn ta.

Kế tiếp, Diêm Lý Đức hỏi thăm Nguy Hợp một ít thứ có thể tu hành, xem như xác định trình độ tu hành hiện tại của hấn, thuận tiện cho việc thi hành tài liệu.

“Ở chỗ ta học tập người nhập tu, hiện tại thêm người, tổng cộng có bốn.

Nếu ta phát hiện ra người rất thích hợp với những truyền văn còn lại, ta sẽ đề cử người đi chỗ những người khác.

Đương nhiên, trong học phái không có nhiều Bất Hủ giả, tổng cộng chỉ có năm người. Trong đó người sáng lập ra hội nghị Bất Hủ, còn là hội nghị nghị đương nhiệm, không có thời gian truyền thụ học sinh, cho nên thực tế người có thể dạy tiên tu chỉ có bốn.

Nếu ở trong học phái tìm không thấy phương hướng thích hợp với mình, ta cũng sẽ đề cử người đi hướng khác học phái.”

Xoạt Lý Đức ôn hòa nói.

“Cho nên người có thể yên tâm, học viện tiên tu không phải là lãng phí thời gian.”

Mỗi người có thể dựa vào linh lực bản thân đi tới chỗ rạn nứt, trong lòng đều rất kiêu ngạo.

Cho nên trong lời nói này của Trọc Lý Đức, ẩn chứa sự tôn trọng, khiến Ngụy Hợp trong lòng vốn chỉ định đi qua sân diễn, hơi chút chuyển biến.

“Cảm ơn đã chỉ điểm.” Nó cúi đầu đáp.

“Như vậy việc này không nên chậm trễ, ngày mai bắt đầu, người trừ quân vụ khẩn cấp ra, thời gian còn lại đều đến chỗ ta đi.” Thuận Lý Đức gật đầu nói.” Ta sẽ nói với quân bộ bên kia, chờ sau khi người hoàn thành lần tu luyện này, lại tiếp tục nhậm chức.

Ta xem xét một chút, với công lao và chiến tích của người, có lẽ nghỉ ngơi cũng không thành vấn đề.”

“Vâng.” Ngụy Hợp gật đầu.

Có thể học tập linh năng sau lưng Bất Hủ giả, chính xác, Lôi Trạch Mạn Học Viện đã đặt cược cho hắn không nhỏ.

Dù sao hắn cũng chỉ là một vết nứt.

Mà Bất Hủ giả là nhân loại, là người phổ biến nhận thức, là nhân vật cường đại có thể bao trùm một hành tinh.

Cũng là lực lượng sinh mệnh nhân loại có thể tiến hóa đến cực hạn.

Kết cấu quyền lực cao nhất của Bàn Toa đế quốc chính là Hội nghị Bất hủ chứ không phải Hoàng Đế Vĩnh Quan.

Hoàng đế Vĩnh Quan trên thực tế chỉ là biểu tượng, bản thân y cũng không có thực quyền.

Người nắm quyền chân chính, là rất nhiều ý kiến của hội nghị Bất Hủ.

Những ý kiến hội nghị này, bao gồm thống nhất Nguyên Soái, tinh tướng các bộ, lãnh tụ phái, lãnh tụ thương minh dân gian vân vân.

Bọn họ đến từ các khu vực khác nhau, có lai lịch khác nhau, thậm chí chủng tộc dân tộc cũng có khác biệt.

Nhưng bọn họ đều có một điểm chung đó chính là bọn họ đều là Bất Hủ giả, sinh mệnh vĩnh tồn.

Mà trong hội nghị Bất Hủ lại chia thành rất nhiều phe phái, học phái Lôi Trạch Mạn chỉ là một trong số đó.

Đi ra khỏi trang viên, Ngụy Hợp nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Đây là lần đầu tiên hắn ta nhìn thấy Bất Hủ giả.

Nhưng đối phương cho hắn cảm giác, không có gì khác với lão nhân bình thường, hoàn toàn không cảm giác được linh lực tồn tại.

Đây có lẽ là do linh lực song phương chênh lệch quá lớn khiến hắn căn bản không thể phát giác ra linh năng của đối phương.

Ngụy Hợp cảm giác, cùng là cấp Bất Hủ, chỉ sợ Giao Lý Đức còn cường đại hơn cả chim chín đầu đỏ thậm.

Chỉ sợ vị lão nhân này căn bản không phải là người bình thường trong Bất Hủ giả.

Kỳ thật hắn cũng không để ý mình có thể học được gì, điều hắn quan tâm là đạt được thân phận tầng này, lại cấp tốc tăng lên đẳng cấp thực lực của mình, có lẽ có thể đạt được tốc độ tấn thăng nhanh hơn trong nội bộ đế quốc.

Như vậy mới có thể được bảo đảm an toàn.

Không phải giống như bây giờ, động một chút là muốn lên tiền tuyến, chém giết chính diện địch nhân.

Trước kia, bởi vì hắn cần lượng lớn ý chí thôn phệ hỗn loạn, đạt được trưởng thành, mới khao khát một đường.

Nhưng hiện tại lại khác, bản thể của hắn đang ở bên ngoài, có thể không kiêng nể gì mà trưởng thành.

Mà khu thể xác này, nhiệm vụ chính là không ngừng lợi dụng Tinh Uyên chi nhãn để tăng lên địa vị của mình, đạt được quyền lên tiếng, dùng nó để bảo vệ người nhà, bảo vệ mình.

Ngồi trên Long Ba Ba của phi xa, ba người Ngụy Hợp rời khỏi trang viên, bay về phía trên đường trở về.

“Lần này Ngụy Hợp người phải cảm tạ mật thiết.” Trên xe, Long Hồ Ba cười nói.

“Việc nhỏ mà thôi, nếu không phải Tiểu Ngụy tự mình ưu tú, lộc truyền thụ cũng không có nhiều khả năng để ý tới hấn.”

Đừng nhìn lão già kia nói năng nhẹ nhàng như vậy, cái gì mà ta thu nhận học sinh chỉ nhìn thấy ba điều kiện, trên thực tế lão đã chọn lấy rồi.”

“Trong lúc tiến tu có thể tránh chiến, riêng một phương này đã hấp dẫn không biết bao nhiêu người, lúc này muốn xin hấn nghiên cứu sinh. Nhưng các người tự xem, hiện tại hấn thêm Ngụy Hợp, cũng chỉ có bốn.

Chỉ tính riêng nhân số năm nay đã có hơn hai trăm người. Các người tự nghĩ đi.”

Những lời này của y khiến Ngụy Hợp cũng không biết nói gì.

“Có lẽ Phở Nha dạy là nhìn người, càng bởi vì tránh chiến muốn vào tu, hấn lại càng chướng mắt. Mục đích đơn thuần này của ta, quá khứ chỉ vì học tập, mới là hấn tán thưởng?” Hấn nhẹ giọng trả lời.

“Thật là có khả năng này.” Long Hồ Ba gật đầu cười nói: “Bất quá, bất kể thế nào, ít nhất Phở dạy cho Ngụy Hợp thâm vấn. Đệ tử Bất Hủ giả, thân phận này truyền đi, cũng coi như có phân lượng không nhỏ.

Toàn bộ đế quốc cộng lại, số lượng Bất Hủ giả cũng không vượt qua ba vị. Những người này, mỗi người đều là đồ cổ, đều là trẻ con.”

“Từ lúc thăng hoa đến Bất Hủ giả liền khó khăn như vậy sao?” Ngụy Hợp nhíu mày.

Hiện tại bản thể của hấn đã thăng hoa, nhưng xem ra, cách Bất Hủ giả, tựa hồ còn có khoảng cách rất xa.

“Ta nghe lúc trước đạo sư từng đề cập qua.” Long Hồ Ba nhớ lại, “Thăng hoa đến mức tận cùng, mới có thể trở thành bất hủ. Cho nên ngay từ đầu, bước đầu tiên của thăng hoa giả, nhất định phải xây dựng tốt trụ cột, đạt đến cực hạn.

Sau đó còn có giai đoạn nguyên hạch, giai đoạn chất năng, trên lý thuyết, linh năng của giai đoạn thăng hoa cần phải đạt tới cực hạn, mới có thể tiến vào Bất Hủ.”

Phương diện này cũng không có quyền lên tiếng, cũng là ở một bên lắng lắng nghe.

“Nguyên hạch, tính chất có thể.” Ngụy Hợp như có điều suy nghĩ.

Hắn đã thấy hai từ này trong tư liệu, nhưng bởi vì vấn đề quyền hạn nên không thể kiểm tra kỹ càng.

Hiện tại xem ra, lại là tên của linh có thể đặt cho giai đoạn thăng hoa.

Bắt đầu từ người thăng hoa, quyền hạn của hắn đã không thể mua được linh pháp chi tiết tiếp theo.

*

*

*

Nói chính xác hơn, lúc trước hắn mua trọn bộ Tinh Hải Linh Pháp, sau Thăng Hoa giả, đã có rất nhiều nội dung không thể nào hiểu được.

Giải thích tường tận trong đó, lại nhắc nhở hắn quyền hạn không đủ.

Đây là vấn đề khó xử không có sư phụ dạy bảo. Rất nhiều nội dung, nhìn như chỉ có một câu, nhưng trong đó cần chú ý rất nhiều điểm, không giải thích kỹ càng, căn bản không có cách nào nắm chắc.

Bây giờ bái được một sư phụ, vừa vặn có thể bù đắp khuyết điểm ở phương diện này.

Hệ sông Thiên Hành.

Đông Cực liên minh.

Đối với toàn bộ Đông Cực liên minh, Thiên Chi Khung Lư là thánh địa chí cao vô thượng của họ.

Cũng là cơ cấu thống hợp quyền lực tối cao của toàn bộ liên minh quốc gia.

Cũng tương tự như Bàn Toa đế quốc, Đông Cực liên minh đồng thời sử dụng một hệ thống chí cao trí tuệ khổng lồ.

Bộ hệ thống này vận chuyển toàn bộ sự vụ hệ sông lớn nhỏ, mà Thiên Chi Khung Lư, chỉ có ở thời khắc máu chốt hoặc là trên một số quyết sách trọng đại, mới có thể phát biểu ý kiến.

Chức vụ của hắn có thể cùng loại với Hội nghị Bất Hủ, nhưng so với Hội nghị Bất hủ, người có thể vào Khung Đính Thần đều có thể đạt tới Bất Hủ giả, hơn nữa còn có thể có tư chất nào đó.

So với hội nghị Bất Hủ thì số lượng nhà trời thấp hơn nhiều. Toàn bộ cộng lại chỉ có chín người.

Trong đó còn bao gồm cả hoàng đế của Đông Tát luân đế quốc.

“Đó chính là Thiên Chi Khung Lư.”

Đông Cực liên minh Thiên Đô Tinh.

Dưới bầu trời màu lam, phần cuối thụ hải kéo dài vô tận, dựng thẳng một viên luân xám trắng to lớn.

Đó là vô số cự thạch đứt gãy tạo thành kiến trúc khổng lồ.

Mặt ngoài mỗi một tầng đá lớn đều có hoa văn ánh huỳnh quang màu lam, giống như hô hấp sáng tối bất định.

“Thật là hoành tráng...” Nguyên Đô Tử tán thưởng một tiếng.

Người bình thường nhìn thấy, đó là thạch luân cực lớn. Dù sao đó cũng là kiến trúc khổng lồ cao tới mấy chục dặm.

Nhưng trong mắt nàng lại thấy vô biên vô hạn, giống như vực sâu linh năng khổng lồ đang xoay chuyển.

Đúng vậy, toàn bộ khung nhà trời, trong mỗi thời khắc đều phun ra nuốt vào linh lực vô cùng tận.

“Đó chính là căn bản của Đông Cực chúng ta.” Nữ tử quý tộc tóc đen bên cạnh nhẹ giọng trả lời.

Nàng tóc dài rơi vai, mi tâm khảm nạm ngân sắc thủy tinh trên trán, bên cạnh lơ lửng một viên kim loại hình thoi rõ ràng là máy móc hóa vật.

Nàng tên là Tống triều, cũng là quý tộc Đông Bàn Luân đã cứu Nguyên Đô Tử và Lý Dung từ trên tinh cầu hoang vu về.

“Đi thôi, chúng ta nên xuất phát.” Tống triều đi đầu xoay người, đi về phía một con cự thú màu lục đậm nằm rạp trên mặt đất.

Đó là một con rồng không lồ dài hơn năm mươi mét.

Hoặc là nói, đó là một con thần lân thật lớn mọc ra cánh dơi.

Nhưng từ khe hở của vảy rồng, có thể nhìn thấy một phần thân thể của nó là dùng máy móc để cải tạo.

Trên lưng Phi Long còn xây một căn phòng nhỏ kín.

“Ừm.” Nguyên Đô Tử gật đầu, nhìn Lý Dung đứng một bên.

Người sau cũng hiểu ý, ba người cùng một chỗ, ở chung quanh tùy tùng vây quanh, lần lượt leo lên phòng nhỏ trên lưng Phi Long.

Oành oành oành, mấy lần nặng nề trợ giúp chạy xuống, Phi Long phe phẩy hai cánh, đằng không bay lên, bay vụt về phía xa.

Lý Dung từ cửa sổ phòng nhỏ quan sát cảnh sắc bên ngoài.

“Nhiệm vụ của chúng ta là gì?” Nàng trầm giọng hỏi.

“Tìm người khởi động sinh mệnh tiến trình, đương nhiên, thân phận bên ngoài là sứ giả, tiến vào chiến trường hợp tác với nhau.” Tống triều giải thích.

“Mặt khác, xác thực mà nói, Lý Dung ngươi chỉ là phụ trợ, Nguyên Đô Tử mới là chủ lực.”

Nguyên Đô vẫn che mặt bằng lụa đen, nhưng trên người đã đổi thành một bộ áo bào trắng đơn giản, trên hai vai có hộ vai bằng gỗ.

Trang phục này có đánh dấu rõ nàng ta ở Đông Cực liên minh, là cấp bậc của độc nghiệm, thăng hoa giả.

Trên thực tế, lúc trước nàng vừa mới đến Nhị Nhị Hoàng Tinh, có thể tay không giao thủ với Liệt Biên, cũng bởi vậy mà bị thương.

Sau đó trốn đông trốn tây, sau khi được triều đình Tống triều mang về Đông Cực liên minh, thực lực cường đại của nàng, tu

chất ưu tú, được đại quý tộc trong liên minh tán thưởng.

Lấy xuất thân triều Tống Tống gia làm bối cảnh, Nguyên Đô mang theo Lý Dung điều chỉnh gen, áp chế phóng xạ, bắt đầu tu hành linh năng.

*

*

*

Bởi vì nguyên tắc của ảo giác máu thịt, thân thể càng cường đại thì sẽ càng bị Tinh Uyên khống chế.

Vì vậy hai người Nguyên Đô từ bỏ việc tiếp tục tu luyện võ đạo, ngược lại bắt đầu tu hành linh lực.

Mà hôm nay, linh năng của hai người cũng đã chính thức được đưa vào ánh sáng, phối hợp với thể lực võ đạo của bản thân.

Nguyên Đô Tử mặc thường xuyên thân thể, khó khăn lắm mới có thể cùng Tống triều giao chiến với Tống Triều.

Hơn nữa, đến Đông Cực liên minh các nàng mới biết được Đông bàn một mực cứu người biến dị, âm thầm cứu trợ không ít chủng tộc gặp phải kỳ thị và áp bức.

Đồng thời, Đông Tát Luân cùng truyền thuyết trong truyền thuyết cũng có quan hệ mật thiết.

” Chuông cổ đã bắt đầu tính chung rồi.... Chúng ta phải mau chóng tìm ra người khởi động lại, nếu không, một khi Tinh Uyên hoàn thành khởi động lại, toàn bộ nhân loại, đều sẽ đối mặt hậu quả cực kỳ nghiêm trọng!” Tống triều nghiêm nghị nói.

“Nếu như có thể đem cả nhân loại vào, ta nghĩ chúng ta sẽ có cảm quan tốt hơn.” Lý Dung bắt đầu nói.

Mỗi lần nhận nhiệm vụ, đều đại biểu cho toàn bộ nhân loại.

Nếu như ngày tận thế của nhân loại sắp tới, hoặc hy vọng của nhân loại đều ở trên người các ngươi. Nhiệm vụ cứu thế hoàn toàn dựa cả vào các ngươi.

Những năm này nàng đi theo Nguyên Đô xuất hiện không dưới mười lần, nghe mấy chuyện này nói quá nhiều, nhưng trên thực tế đại bộ phận đều là chuyện rắm chó không có.

“Đây là nguyên văn của Thiên Chi Khung Lư, cũng không phải ta sửa đổi.” Tống Triều lắc đầu.

“Tại sao lại muốn chúng ta xuất phát trước Bành Toa?” Nguyên đô Tử nhẹ giọng hỏi.

“Dựa theo tính toán, mỗi một tổ người đi đều có dự đoán về linh thuật tiên tri. Phương diện này, ta cũng không biết, nhưng dọc theo đường đi, toàn bộ đều dựa vào các người bảo vệ ta.” Tống Triều mỉm cười.

Ô Lan Tinh.

“Quá nhàm chán.... Ngụy Hợp, người nếu tiếp tục như vậy, sẽ vĩnh viễn mất đi ta.”

Con mắt đen vừa trôi nổi ở bên người Ngụy Hợp, bắt chéo hai chân, hai tay để trên gáy, tựa hồ mới ngủ xong.

Trong bãi đỗ xe, Ngụy Hợp ra khỏi xe, sắc mặt không chút thay đổi.

Hắn không nghĩ tới hắc mục vừa thấy Ô Lan Tinh cũng dám hiện thân ra, càng không nghĩ tới, gia hỏa này lại phiền như vậy.

Từ sáng sớm đến phòng làm lễ tạm thời tiến tu, tên này đi theo phía sau hắn, không ngừng cản nhắc, cực kỳ bực bội.

Ngụy Hợp không để ý tới hắn.

So với nói nhảm với con mắt đen, hắn quan tâm hơn, những tổ hợp Tinh Uyên chi nhãn còn lại nắm giữ đâu?

Từ lời nói của con mắt đen đến xem, giữa bọn họ tổ hợp, nhất định phải loại bỏ một phần.

Chỉ có người có thể từ trong cuộc thi loại bỏ mình thắng được từng tầng từng tầng một, mới có thể được quân chủ thưởng thức.

Tương tự, mỗi khi đánh bại một cặp tổ hợp là có thể chiếm cứ tinh hoa của bọn họ, nhanh chóng tăng lên huyết nhục và linh năng của mình.

Cái gọi là thắng cấp, Ngụy Hợp hoài nghi, đây chính là sinh mệnh mà Hắc Mục nhất định tiến hành khởi động lại.

“Người đừng có để ý, người không đối phó với người khác, người khác sẽ không bỏ qua cho chúng ta đâu.” Gã mắt đen ở một bên không ngừng khuyên bảo.

“Theo ta được biết, có không ít tổ hợp là bộ phận mẫn cảm, hơi chút cẩn thận là có thể mượn lực giết chết các tổ hợp còn lại. Cho nên nhanh dùng loại năng lực dị thường khi người đối phó với Cửu Đầu Điều, nhanh trưởng thành, cắn nuốt bọn chúng...”

“Ta là người ưa thích hòa bình. Người nói những lời này, ta đều nghe không hiểu.” Ngụy Hợp nghiêm nghị nói.

“Yêu thích hòa bình không phải là từ bỏ vũ lực, ngược lại, vũ lực đủ mạnh, mới có thể khiến người khác chỉ muốn hòa bình với người.” Con mắt đen nghiêm túc nói.

“Những lời này rất có đạo lý.” Ngụy Hợp gật đầu. “Nhưng, ta từ chối.”

“Người cảm thấy chút năng lực đó là đủ rồi sao? Có thể bảo vệ người mà người muốn được trong chiến trường?” Con mắt đen không nhìn được nói.

“Nhưng ta không thích giết chóc.” Ngụy Hợp thở dài: “Ta chán ghét một thân năng lực này, hấn khiến ta cảm giác được chính mình tà ác như thế.”

“Bằng hữu, đừng như vậy... Chúng ta đã hoàn thành khế ước, người làm vậy khiến ta rất khó xử...” Mắt đen đau đớn vô cùng, nếu hấn có trúng mà nói.

Rõ ràng Ngụy có tiềm lực ưu tú như vậy, nhưng hấn lại không dùng.

“Vậy người đi tìm những người khác đi, khế ước giữa chúng ta, xóa bỏ đi.” Ngụy Hợp trầm giọng nói.

“... Lão Ngụy, Ngụy ca, kế ước không giải được... Người làm vậy là muốn hại ta à...” Mắt đen như muốn khóc.

Rõ ràng mấy ngày trước đã nói rồi, phải cùng nhau phấn đấu, cố vũ cho tương lai tốt đẹp.

Nửa còn lại thì không nhận à?

Biến tâm cũng quá nhanh rồi?

781

Ngụy Hợp lười nói nhiều.

Lúc trước hắn cũng đã nghĩ kỹ, thân phận bên này, mặc dù chỉ lưu lại lực lượng cực ít, nhưng hoàn toàn có thể lợi dụng Tinh Uyên Chi Nhãn, quét ra càng nhiều công trạng địa vị.

Làm sao để quét thêm công tích, đạt được địa vị cao hơn.

Một cái là cần thực lực.

Hai người, cần hình tượng chính diện.

Cho nên từ giờ trở đi, hắn dự định phải sắm vai một chi sĩ có chí hướng vì chiến tranh mà bị kích phát lòng thông cảm cùng lý tưởng.

Hình tượng chính xác là điểm mấu chốt để có thể có được nhiều người ủng hộ.

Vừa có thực lực, lại có hình tượng chính diện, như vậy ở xã hội nhân loại, bất luận làm bất cứ chuyện gì, đều sẽ làm gấp đôi.

Ngụy Hợp bước nhanh ra khỏi bãi đỗ xe, bên ngoài đã đợi một lát.

Đợi đến khi hắn lên xe, trong mật thám trở tay ném cho hắn một cuốn sổ nhỏ.

“Bích Liên sai người xin xuống, đại khái ngày mai là có thể tới. Nàng hiện tại đang ở một chiến tinh tự do khác.”

“Đơn giản vậy sao?” Ngụy Hợp kinh ngạc.

“Không thì sao? Trong phạm vi của các hành tinh, chiếu theo ánh sáng rất lợi hại, nhưng nhìn toàn bộ dòng sông, chiếu sáng chỉ là người bình thường. Chỉ vậy thôi.”

Cỗ xe khởi động, bởi vì tự do chiến tinh có cấm không pháp quy, không có tình huống đặc biệt xin đi, bất luận kẻ nào cũng không được phép bay lên không.

Vì vậy tốc độ chạy dưới mặt đất đã trở thành phong cảnh tiêu chí của nơi này.

Hai người lái xe màu trắng bạc, sau lưng phun lam quang, tốc độ trực tiếp tăng vọt đến gần âm tốc, nhanh chóng xuyên qua quỹ đạo chạy.

“Ngày mai sẽ đi gặp mấy học sinh còn lại truyền thụ, ta dự định mua chút lễ gặp mặt. Người có kiến nghị gì không?”
Ngụy Hợp nhẹ giọng hỏi.

“Cái này dễ xử lý, lựa chọn dễ dàng nhất là phạm sai lầm. Bây giờ chúng ta có thể chuyển sang một chuyển tự do thương thành, tiền của người còn đủ chứ?”

“Đương nhiên.” Ngụy Hợp gật đầu.

Hai người bắt đầu thảo luận nên mua thứ gì tốt hơn.

Vèo!

Đúng lúc này, ngoài cửa xe, một chiếc xe kéo màu đỏ nhanh chóng từ phía sau vượt lên.

Ngồi bằng xe chạy là một nam tử tóc vàng mặc quần dài màu vàng trắng.

Ánh mắt nam tử quét qua Ngụy Hợp.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, cùng lúc đó cảm nhận được Tinh Uyên chi nhãn trên người mình đang nhảy lên.

“Là người khởi động lại!” Thanh âm của con mắt đen vang lên bên tai.

Trong lòng Ngụy Hợp run lên.

Lúc trước thảo luận với Hắc Nhãn Nhất, hắn đã hiểu rõ, Hắc Nhãn không phải cùng một trường hợp.

Còn lại cũng có không ít người đồ thăm, ẩn núp trong xã hội nhân loại, tìm kiếm được một nửa còn lại, kết thành tổ hợp.

Mà những đối tượng sợ người tìm kiếm này, hầu như mỗi cái đều có ưu thế độc nhất vô nhị của mình.

Như chính hắn, có năng lực cắn nuốt huyết nhục Tinh Uyên.

Cho nên hắn mới bị hắc mục nhìn trúng.

Mà người trước mắt này, thoạt nhìn tuy rằng tương đối bình thường, nhưng tuyệt đối cũng có chỗ đặc thù.

“Tối rồi sao! Người xem, ta nói rồi đây! Người nắm giữ mắt Tinh Uyên tập hợp lại một chỗ, hoặc là hắn giết người, hoặc là người giết hắn.” Mắt đen lại lần nữa xông ra, ở một bên che mặt kêu rên.

“Giết kiểu gì? Đây là tiền tuyến quân đoàn nhân loại, ai dám động thủ chắc chắn phải chết.” Ngụy Hợp bình tĩnh nói.

“Không... Đây là căn chốt trực tiếp nhất! Tinh Uyên Chi Nhân, vừa là công cụ, vừa là sân bãi!” Hắc mục ôm đầu gối dùng sức đấm.

“Nói cách khác....” Ngụy Hợp hơi híp mắt lại.

“Nói cách khác, bất luận người ở đâu, bất luận là thân phận gì, đều trốn không thoát!” Thanh âm của Hắc Mục chưa dứt.

Rắc rắc.

Xung quanh bỗng nhiên ngưng trệ, bất động.

Hết thảy của tất cả.

Cỗ xe chạy, mây trôi nổi bên ngoài, đoàn quân đoàn đi theo dõi, trống trải rộng lượng lớn như xe nước, thậm chí không chỗ nào không có.

Tất cả mọi thứ đều ngưng đọng lại trong khoảnh khắc này.

Ngụy Hợp sửng sò, bỗng nhiên phản ứng lại, nhìn về phía ngoài cửa sổ xe, nơi cỗ xe màu đỏ kia.

Bành!!

Trong chốc lát, cửa sổ xe đỏ đã nổ tung.

Chàng trai tóc vàng cười gằn đứng dậy, vọt về nơi này, phía sau còn có bóng người màu đỏ đi theo.

“Hôm nay vận khí không tệ, thế mà có thể gặp được một người mới như vậy.”

Bành!

Hung hăng đánh một quyền xuyên qua cửa xe của Ngụy Hợp, đem cửa xe tiện tay ném tới nơi khác.

“Xong rồi! Không có mặc xác! Người xong đời rồi!!” Mắt đen tuyệt vọng ôm đầu. Làm người hợp tác, hẳn không có cách nào ra tay, chỉ có thể ở một bên quan sát.

Bóng người màu đỏ đối diện cũng giống như hắn, cũng bay sang một bên, lẳng lặng chờ đợi.

Hai người hợp tác ở một bên quan chiến.

Mà Ngụy Hợp cùng nam tử tóc vàng lúc này đã chính diện va chạm.

Bóp một cái, nắm đấm nam tử tóc vàng hung hăng nện vào trên cánh tay phải đủ tư cách ngăn cản của Ngụy.

Hai người linh năng bao bọc cánh tay, bỗng nhiên đụng vào nhau, tuôn ra mảng lớn màu lam linh năng toái quang.

Cũng may chính là, Ngụy Hợp lúc này chỉ có linh năng do trung vị liệt biến, mà nam tử tóc vàng của đối phương thì lại là hạ vị nứt biến.

Xét về chất lượng của linh lực, hẳn phải mạnh hơn một bậc.

Lúc này cũng đã áp chế linh năng của nam tử tóc vàng bao trùm nắm đấm.

Trong chốc lát, hai người đã giao thủ mấy chục chiêu trong khoảng thời gian cực ngắn.

Nắm đấm, khuỷu tay đánh vào khuỷu tay, đầu gối đụng vào gối.

Nhưng quỷ dị là, theo thời gian trôi qua, động tác Ngụy Hợp thể mà dần dần bị áp chế.

Rõ ràng linh lực của hắn ta có thể mạnh hơn đối phương một đoạn, nhưng đối với lực lượng thân thể đơn thuần, Ngụy Hợp yếu hơn không ít.

“La Liệt! Cố lên! La Liệt! Cố lên!!!” Hồng sắc hợp tác giả bên cạnh sợ người, giơ tay quơ loạn xạ lớn tiếng kêu lên.

Sợ người này là đầu rấn thân người, ăn mặc kiêu người thật đáng sợ, lúc này thấy người hợp tác của mình chiếm thế thượng phong, lập tức kích động hẳn lên.

Ngụy Hợp cũng kinh ngạc.

Cường độ thân thể của đối phương so với hẳn rõ ràng mạnh hơn rất nhiều, thoát nhìn, sợ mọi người hợp tác đối tượng đều có điểm đặc biệt nào đó.

Mà người đàn ông trước mắt này, rất có thể chính là tổ chất thân thể, mạnh hơn những người cùng cấp bậc bình thường rất nhiều.

“Đã như vậy...”

Ánh mắt Ngụy Hợp lạnh lẽo, cánh tay vung lên, bỗng nhiên biến chiêu, sử dụng chiêu thức Vân Hải pháp tắc. Một bộ chương pháp tinh diệu, tựa như sóng biển tầng mây, sương mù nước chảy, vô khiêu bất nhập.

Đây là cảnh giới võ đạo nhập vào khe mưa.

Bất kỳ sơ hở nào có thể nắm bắt được đối phương liền nhanh chóng phóng lớn, từ đó đẩy nhanh tốc độ đánh bại đối thủ.

Đồng thời linh lực của hẳn phối hợp với linh thuật lóng lánh, bỗng nhiên xông vào trong đầu đối phương, hung hăng nổ tung.

Phốc!

Chàng trai tóc vàng kia kêu rên một tiếng, bị Linh năng thuật xung kích, cũng bị chương pháp quán đến hoa mắt, không hề đề phòng nên bị một chương đánh trúng lòng ngực.

Rầm một tiếng, hàng nam la tóc vàng bị đánh bay lên trời, từ trong xe bay ra, vút xa khỏi quỹ đạo trên không.

Ngụy Hợp đang muốn tiến lên lao theo, bỗng nhiên hẳn lóe lên bên trái.

Ầm!

Một đạo bạch quang sáng ngời ở vị trí trước đó của hẳn ầm ầm nổ tung.

Bạch quang phá vỡ ô tô, đụng vào trong xe, sau đó tràn ra, ở giữa không trung biến mất không thấy gì nữa.

“Ngụy Hợp cẩn thận! Năng lực đặc thù của hắn là cướp đoạt!! Phạm là người bị hắn đánh chết, đều có thể bị hắn cướp đoạt một loại năng lực năng lực!” Mắt đen ở một bên lúc này đã dùng phương pháp gì đó, kiểm tra ra năng lực của nam tử tóc vàng.

Có thể được nhân tuyến đỏ thẩm hợp tác thì không một ai là đơn giản.

Ngụy Hợp như thế, nam tử tóc vàng cũng là hàng đầu.

“... Cướp lấy... Trong vũ trụ không ngờ còn có loại năng lực này... Quả thực là biến thái!” Ngụy Hợp chấn động.

Hắn bỗng nhiên hiểu ra, vì sao người vừa rồi có thể cùng hắn trong trận cận chiến có tám lạng người nửa cân, cân sức ngang tài.

Hóa ra tên này đã cướp không biết bao nhiêu người.

Ngụy Hợp quay đầu lại nhìn về phía tổ giác, có chút lo lắng gã gặp chuyện không may.

“Đừng để ý những thứ khác, nơi này là Tinh Uyên Chi Nhãn tạo dựng không gian giả tạm thời, tất cả bên trong đều là giả, chỉ là dùng để các người giao thủ chém giết!” Hắc mục nhất giải thích rất nhanh.

Ngụy Hợp hơi híp mắt, từ trong xe lao ra, bỗng nhiên gã lại lần nữa lóe lên sang phải.

Ầm.

Lại là một đoàn linh quang màu trắng có thể nổ tung ở vị trí trước đó của hắn, nổ đứt quãng rơi xuống.

“Linh thuật ẩn hình bom?”

Ngụy Hợp triển khai thân pháp, từ bên đường xa nhảy xuống.

Nhưng phía dưới không có một bóng người, căn bản không nhìn thấy được hàng ngũ nam nhân tóc vàng vừa rơi xuống kia.

Ánh mắt Ngụy Hợp nghiêm nghị, linh năng khổng lồ vô hình, lấy y làm trung tâm, tùy ý khuếch tán nổ tung.

“Linh thuật – tinh không!”

“Linh thuật – Truy Tác!”

Những năm qua, hắn cũng không uổng phí, cơ bản học hết các loại Linh thuật, trên thị trường có thể tìm ra, Ngụy Hợp có thể học toàn bộ.

Phối hợp Linh pháp Tinh Hải chỉ có Linh thuật cường hóa, lại thêm Linh thuật xác định từ xa.

Ngụy Hợp trong nháy mắt phát hiện, lúc này đã ẩn thân trạng thái sơ khai.

Hắn nhẹ nhàng nhảy một cái, tránh ở phía sau nổ tung linh quang màu trắng, đồng thời còn mượn nhờ bạo tạc thúc đẩy động lực, gia tốc đánh tới hàng ngũ.

“Lợi hại!” La Liệt nhếch miệng cười một tiếng, cả người bỗng nhiên hóa thành điện quang màu đỏ, bay vọt về phía Ngụy Hợp.

Không phải là như điện quang, mà là toàn bộ cơ thể hắn triệt để hòa tan xuống, biến thành một dòng điện màu đỏ.

Ầm ầm!!

Hai người giữa không trung chạm vào nhau.

Ngụy Hợp căn bản tránh không thoát, dòng điện cường đại trong nháy mắt bao trùm toàn thân hắn, điên cuồng giết chết tất cả tế bào trong thân thể hắn.

Trong chốc lát, nhiệt độ cao lấy trăm vạn độ, đang tính hòa tan Ngụy Hợp từng chút một, cháy rụi.

Ý tưởng của La Liệt không tồi, dưới hình thái dòng điện, linh lực công kích của hắn kém xa cùng cấp bậc.

Cho nên lợi dụng hình thái này, trực tiếp đem Ngụy Hợp kéo vào linh năng hao tổn, không hề nghi ngờ là đối với hắn là có lợi nhất.

Hơn nữa, bản thân hắn có lực khôi phục và lực phòng ngự cường đại, người thắng cuối cùng chắc chắn là bản thân hắn.

Nhưng bây giờ...

Hắn cảm thấy có gì đó không đúng.

Linh năng hình thái dòng điện của hắn, xác thực tạo thành tổn thương thật lớn với Ngụy Hợp.

Nhưng quỷ dị chính là, bất luận hắn phát lực thế nào, toàn thân Ngụy Hợp đều bị điện giật thành than cốc, vẫn như cũ kiên cố chống đỡ.

Phải biết rằng hắn chính là cướp lấy chỉ ít ba người có khả năng biến dị linh, trong đó có một người là Trung vị cũng giống Ngụy Hợp.

Cho nên nhìn qua tuy rằng hắn chỉ là hạ vị, nhưng tổng lượng linh lực tuyệt đối vượt xa bất cứ kẻ nào.

Nhưng bây giờ...

Linh lực tiêu hao với tốc độ cao, khiến thân thể dần thoát khỏi hình thái dòng điện.

Trán hắn dần dần đỏ mề hôi, hai tay từ sau lưng nắm thật chặt Ngụy Hợp, phát ra nhiệt độ cao điện lưu.

Nhưng bất luận hắn tăng nhiệt độ thế nào, Ngụy Hợp vẫn một bộ dạng khó khăn chống cự.

Mãi vài giây sau...

Tia điện quang cuối cùng cũng chậm rãi ảm đạm rồi biến mất.

La liệt kê một cái, há mồm phun ra một ngụm máu.

Hắn mở to hai mắt, nhìn chăm chăm Ngụy Hợp, hắn không tin mình đoạt được nhiều linh năng và kỹ năng như vậy, lại còn...

Bành!

Trong phút chốc một bàn tay hung hăng đập vào giữa trán hắn.

Lực va đập to lớn bỗng nhiên đánh vỡ xương sọ, ép nát, cũng chấn vỡ tủy não bên trong.

Khụ khụ khụ khụ...

Ngụy Hợp ho khan kịch liệt, từ dưới đất bò dậy.

Thân là người thăng hoa nếu còn sợ chút nhiệt độ cao ấy, hẳn dứt khoát mua một miếng đậu hũ đập đậu mà chết.

Hắn khô cứng như vậy chủ yếu là vì biểu diễn nguy trang bị thương quá nhiều.

Muốn giả trang hoàn mỹ thảm trạng bị lôi điện đốt cũng rất khó.

“Lợi hại...! Đây là những người khởi động lại sao?”

Sắc mặt hắn khó coi, che lấy cổ họng mình.

“Nguy hiểm thật... thiếu chút nữa là chết rồi. Tổ hợp khác đều quá lỗ mãng như vậy sao?” Hắn cúi đầu nhìn hàng ngũ ngã xuống đất.

“Không phải tổ hợp khác lỗ mãng, hẳn là hắn nhìn thấy người không có mặc xác, cho nên cảm thấy cơ hội khó có được, lựa chọn lập tức động thủ.”

Mắt đen thờ hỏn hỏn, thoáng hiện đến bên cạnh Ngụy Hợp, đồng dạng cũng nhìn thi thể nằm trên mặt đất.

“Làm sao bây giờ?” Ngụy Hợp hỏi.

“Hắn sẽ hòa tan hoàn toàn, hóa thành chất dinh dưỡng cho người, trợ giúp người tăng cường thực lực.” Con mắt đen trả lời lại.” Nói một cách đơn giản chính là cường độ máu thịt của hắn sẽ chồng lên người người.”

“Vậy còn người thì sao?” Ngụy Hợp nhìn về phía đầu rắn trôi nổi từ xa xuống, sợ thân người.

“Hắn sắp trở thành nô lệ của ta, thời hạn là một ngàn năm.”

Mắt đen thờ phào nhẹ nhõm, “Nhưng người hợp tác của chúng ta là không thể nhúng tay vào chiến tranh của các người, cho nên điểm này đối với người mà nói cũng không có ý nghĩa gì.”

Hắn nhìn làn da cháy đen trên người Ngụy Hợp.

“Lần này thật sự là quá mạo hiểm, đáp ứng ta, về sau cố gắng bắt đầu rèn luyện huyết nhục, được không? Thật, ta thật sự không muốn chết.”

“Người vừa mới nói không phải nói trở thành nô lệ sao?”
Ngụy Hợp không nói gì.

“Nô lệ chẳng phải là chết à?” Hắc Nhãn thở dài, sợ người đầu rấn cách đó không xa, nhẹ nhàng điếm một cái.

“Không!!”

Đôi phương bỗng nhiên bắt đầu vặn vẹo, xoay tròn, hòa tan, hóa thành một làn khói đỏ sậm, bay đến trước mặt con mắt màu đen, bị hắn hít một hơi thật sâu, hút toàn bộ vào trong con mắt duy nhất.

“Thấy gì không? Một con người đỏ thẫm đáng sợ, hết rồi.”

Đôi mắt đen mở ra.

Ngụy Hợp há miệng còn muốn nói gì đó, bỗng nhiên tất cả cảnh vật chung quanh rã rạc một tiếng, hiện ra đạo đạo vết rạn.

Rầm rầm!

Tất cả âm âm vỡ nát.

Ngụy Hợp bỗng nhiên mở mắt ra.

Mình còn ngồi trong xe, cửa xe rất tốt, không có chút dấu vết bị nghiền nát nào, chiếc xe còn tiếp tục chạy với tốc độ cao hơn nữa.

“Làm sao vậy? Vừa rồi xem người ngủ hả? Mệt mỏi sao?”
Thanh âm bên trong mật thám truyền đến từ chỗ lái xe.

Ngụy Hợp trầm ngâm một lát, có thể phóng thích linh lực, cẩn thận kiểm tra chung quanh.

“Chưa... Vừa rồi có chút thất thần rồi...”

Hắn không kiểm tra được chút dấu vết chiến đấu nào.

“Hắc mục nhất, có đây không?” Ngụy Hợp lấy linh lực có thể nhẹ nhàng khuếch tán ra chung quanh.

Mắt đen đưa cho hắn một kênh linh lực đặc biệt, vì vậy linh lực trong phạm vi nhỏ không cần lo lắng bị người ta phát hiện.

“Đạ... vừa mới ăn một cái đồng cấp, bây giờ còn đang trong quá trình tiêu hóa.” Thanh âm của con mắt đen truyền ra ngoài.

“Vừa rồi. Quả nhiên là thật?” Ngụy Hợp trầm mặc nói.

“Đương nhiên, trong vòng một tháng tới, thân thể của ngươi sẽ dần dần được nam tử tóc vàng kia tăng toàn bộ lên. Đương nhiên, chủ yếu là về phương diện cường độ huyết nhục.” Hắc mục trả lời.

“Việc như vậy, về sau sẽ còn phát sinh?” Ngụy Hợp nhẹ giọng hỏi.

“Đúng vậy, đối thủ mà ngươi gặp phải sẽ càng ngày càng mạnh. Hơn nữa, không cần dùng linh để phân biệt đối phương, bởi vì người khởi động lại phần lớn là người máu thịt cường hãn, chỉ dựa vào linh hồn thì có thể nhìn không ra điều gì.

Đương nhiên, ngươi cũng không cần lo lắng quá mức, mặc dù rất nhiều người khởi động lại năng lực vô cùng mạnh mẽ, nhưng nhân loại là có cực hạn, tất cả năng lực tối đa đều là do cường độ linh hồn và huyết nhục tạo thành.

Tựa như tên gia hỏa vừa rồi có năng lực cướp đoạt kia, giới hạn cao nhất của hắn là cướp lấy năm cái cùng cấp bậc với mình.

Nhiều hơn nữa, cường độ linh hồn và huyết nhục của hắn không chịu nổi.”

*

*

*

“... Nhưng ta không muốn như vậy.” Ngụy Hợp thở dài.

“Nếu đã đi lên con đường này, người trốn không thoát.” Mắt đen bất đắc dĩ nói.

Ánh mắt Ngụy Hợp buồn bã, thật, bên này thân xác, hẳn thật sự chỉ dự định an an phận, không làm cái khác.

Kết quả hiện tại xem ra, căn bản không phải do hắn quyết định.

“Người suy nghĩ thật kỹ đi, sau này những tổ hợp sẽ gặp phải bởi vì thôn phệ những tổ hợp khác mà càng ngày càng mạnh. Nếu như người dậm chân tại chỗ, sớm muộn gì cũng sẽ chết ở trong đó.” Mắt đen nhất nhất nhắc nhở một câu, sau đó thanh âm rời đi, biến mất không thấy đâu nữa.

Ngụy Hợp không còn lời gì để nói, chỉ có thể im lặng.

Nhìn cảnh sắc xẹt qua bên ngoài xe nhanh chóng, trong lúc nhất thời hắn lâm vào trầm tư.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Ngụy Hợp tra xét tình huống của Bích Liên, xác định nàng ta đang trên đường đến Ô Lan Tinh.

Sau đó, hắn cũng yên tâm, đi tới chỗ do lang bạt Lý Đức dạy, bắt đầu ngày đầu chính thức tiến tu.

Bên trong thung lũng.

“Uiển, tên của ta là ân ân của ong mật ong ong. Điều là nghiên cứu sinh của giáo viên, về sau xin chiếu cố nhiều hơn.”

Ngụy Phù vừa vịn đứng trước một nam tử tóc ngắn bộ dáng tươi cười cởi mở.

Trong đôi mắt nam tử tràn đầy ánh mặt trời trong suốt, một đầu tóc vàng xán lạn tương đương xinh đẹp. Dáng người cũng cao lớn, linh năng quanh quẩn bên cạnh, so với Ngụy Hợp còn mạnh hơn một chút.

Đây là người có khả năng Liệt Tật linh thượng vị.

Hơn nữa nhìn qua có vẻ là một người không tệ.

“Xin chào, ta là Ngụy Hợp, phong cách tên là Đông Tát Luân, họ Ngụy danh danh thiếp. Ta nên gọi ngài là sư huynh?” Ngụy

Hợp đưa tay nhẹ nhàng nắm chặt đối phương.

“Tùy ý, ha ha ha, xưng hô gì cũng không quan trọng, nghe nói Tiểu Ngụy người rất nghiên cứu trên khoa học sinh mệnh, về sau trong nhà có người cần điều chỉnh gen, người phải giúp ta tham khảo một chút ý kiến nha.” Học ân đặc biệt cười trả lời.

“Có thể giúp được thì nhất định.” Ngụy Hợp cũng cười trả lời.

“Đừng tưởng hấn cả ngày ngốc nghếch, muội muội của tên này, chính là long cơ sứ của đế quốc!” Một nữ tử tóc dài màu lam đứng ở bên, hai tay ôm ngực lười biếng nói.

“Long Cơ Sứ của đế quốc?” Ngụy Hợp khẽ giật mình.

Hấn chẳng thể ngờ tới, kẻ cách rất xa Long Cơ lại có thể dùng phương thức như vậy để liên hệ với hấn.

“Long Cơ Sứ à... Đó chính là một tiêu cô nương khá ưu tú đây.” Đang ngồi trên giá sách tìm đọc sách, Kinh Lý Đức cất lời tán thưởng.

“Toàn bộ đế quốc tổng cộng tuyển chọn chỉ có hai người. Một lão Long Cơ Sứ, một Long Cơ Sứ mới.

Dù sao tổng cộng cũng chỉ có hai luồng long cơ, Tạp Tu Loan chính là một trong số đó.”

Hấn ta thở dài một tiếng.

“Nàng quả thật rất ưu tú... cũng rất cố gắng.”

“Đâu có đâu có, ha ha, sư muội ta kỳ thật cũng là liều mạng, thêm một chút vận khí, mới xem như đoạt được cái danh ngạch này. Còn những người ứng tuyển khác, so với muội ấy lợi hại hơn rất nhiều a...”

Dù nói như vậy, Bang ân đặc biệt vẫn bắt giác toát ra một tia tự hào.

Quân số dân cư khổng lồ như Bành Tát đế quốc, Tạp Tu Mân có thể một hơi đào thải vô số nhân tuyển, trở thành tân long cơ sứ, ý nghĩa đại biểu trong đó.

Bất luận kẻ nào đi nữa cũng đều rõ ràng.

“Ta là Vinh Linh, là một học giả phổ thông ưa thích lịch sử.”
Nữ tử tóc xanh chủ động giới thiệu với Ngụy Hợp.

“Bái kiến sư tỷ.” Ngụy Hợp và đối phương nhẹ nhàng nắm tay.

“Còn có một con dơi, hiện tại không ở Ô Lan Tinh, chờ sau này có cơ hội, các người gặp mặt đi.” Thuận Lý Đức ở một bên giảng dạy.

“Vâng.”

Ngụy Hợp cung kính gật đầu.

Bang ân đặc, vinh linh, mã sám, cộng thêm Ngụy Hợp của hắn, đây chính là bốn tên học sinh tiên tu lần này của Ba Lăng Lý Đức.

“Các người đã quen biết lẫn nhau, hiện tại, bắt đầu nội dung chương trình hôm nay.” Hiệu suất của Phổ Lý Đức tương đối cao, cũng không có chậm chạp đưa cho Ngụy Hợp, trực tiếp bắt đầu chương trình học.

“Ngụy Hợp người có thể nghe thử một chút, nếu nghe không hiểu, có thể tự mình đi thư phòng xem thư tịch cảm thấy hứng thú, sau này ta sẽ sắp xếp đề bài của người.”

“Được truyền thụ.” Ngụy Hợp gật đầu.

Ban Lý Đức hài lòng thu hồi tầm mắt, nhìn về phía Lăng ân đặc biệt.

“Được rồi, hôm nay tiếp tục việc của chúng ta, chủ đề về việc tính toán linh lực trong trận so tài tăng lên tổng lượng linh lực.”

“Chúng ta đều biết, linh năng có nguồn gốc từ linh hồn, mà bản thân linh hồn, mỗi giờ mỗi khắc đều tản ra trường giao thoa lẫn nhau.”

*

*

*

“Vạn sự vạn vật, thật ra mỗi lúc đều sẽ trao đổi với ngoại giới. Mà linh hồn cũng giống như vậy. Lực lượng tương hỗ lẫn nhau

này tương đối yếu ớt. Nhưng bây giờ phát triển khoa học đã đủ để phóng đại bộ phận này, nghiên cứu, trùng kiến tổ hợp lại, trở thành số liệu tương đối trọng yếu.”

Ngụy Hợp một bên nghe giảng giải, một bên mở ra một cá nhân cuối cùng, chuẩn bị ghi chép lại nội dung nói chuyện.

Bất quá hẳn có chút tò mò chính là, truyền thụ thân là Bất Hủ giả, linh năng cuối cùng có thể đánh giá đến cùng là bao nhiêu?

Bất Hủ giả là cực hạn mà nhân loại có thể đạt tới.

Đây là đỉnh điểm của sức mạnh cơ thể con người. Cho nên, giảng dạy, đại biểu cho thân thể linh hoạt của con người chính là đỉnh điểm của trình độ.

Lặng lẽ mở ra linh nghi kiểm tra đo lường, trong mắt Ngụy Hợp đột nhiên hiện lên mảng lớn số liệu lưu.

Vài giây sau, số liệu lưu dần dần ổn định lại.

Nguyên lý kiểm tra đo lường nghi thức của linh thể là thu thập linh năng tự nhiên xung quanh đối phương khuếch tán ra, tính toán tổng lượng linh lực của đối phương.

Vì vậy kỳ kiểm tra này không ảnh hưởng gì tới đối phương.

Chờ ổn định, Ngụy Hợp chậm rãi ngẩng đầu lên.

Ha ha!

Trong chốc lát, Linh Năng kiểm tra đo lường phát ra một tiếng kêu to bèn nhọn.

Trong mắt Ngụy Hợp, Diêm Lý Đức dạy cho quanh thân phảng phất như ngọn lửa thiêu đốt, hùng hực thiêu đốt lượng lớn Lam Hỏa.

Đó là vô số linh lực có thể thực chất hóa, hóa thành ánh lửa.

Đánh giá biểu hiện của nghi thức kiểm tra, dưới tầm nhìn của Ngụy Hợp, trong nháy mắt như mũi tên bắn tên bay lên không trung.

Đảo mắt đã vượt qua một vạn.

Sau đó là năm vạn.

Mười vạn.

Hai mươi vạn.

Năm mươi vạn.

Chín trăm ngàn!

Thẳng tấp tăng lên đến chín999.

Nghi thức kiểm tra đo lường mới hoàn toàn dừng lại.

“Chín mươi chín vạn... đây không phải là một trăm vạn sao?”

Dù trước đó Ngụy Hợp đã từng suy đoán.

Nhưng khi hấn tận mắt nhìn thấy số liệu này thì mới hiểu được ý nghĩa của từ cực hạn này.

Xoạt Lý Đức dạy dỗ đang giảng bài, lúc này thoáng quét mắt nhìn hấn một cái, cũng không để ý cái gì.

Nhưng Ngụy Hợp thì bị cái liếc này làm toàn thân phát tê.

Hấn bên kia bản thể, hiện tại cũng chỉ mới tám ngàn Linh Nhĩ, so sánh ra, quả thực là khác nhau như trời với đất. Số lẻ còn không đủ.

Bất quá hấn nghĩ lại, Bất Hủ giả sống mấy ngàn năm, có thể tích lũy linh lực đến trình độ này cũng coi như là chuyện đương nhiên.

“Xem ra, ta cách cường giả hàng đầu chân chính còn kém rất xa...” Trong lòng Ngụy Hợp có tiêu chuẩn.

Hồi tưởng lại những trò chơi của những người khởi động mới của Tinh Uyên, ở trong đó có thể đánh bại đối thủ, dung hợp với tố chất thân thể của đối phương.

Tất nhiên trong đó có cạm bẫy, nhưng Ngụy Sát không thèm để ý, thân thể này chỉ là thể xác, sau đó có bỏ qua cũng không sao.

Hiện tại, nếu đã tránh không được vậy thì cứ thoải mái sử dụng là được.

Dù sao nơi này cũng không phải bản thể, cho dù có hủy cũng không sao cả.

Ngay lúc Ngụy Hợp nhận thức được, linh năng cấp độ cực hạn của nhân loại.

Một phi thuyền ngoại giao liên hợp với Đông Cực liên minh đang chậm rãi bay vào cảng Ô Lan Tinh Không, chờ tiếp nhận kiểm hạch.

Nguyên Đô Tử và Lý Dung đứng ở phi thuyền lái thuyền, nhìn xuyên thấu qua cửa sổ nhìn ra ngoài.

“Đây chính là nơi trong lời tiên đoán rồi.” Tổng triều từ chỗ ngồi sau lưng Tổng Thiên đứng dậy, đi đến bên cạnh hai nàng.

“Tính ra Thiên Chi Khung Lư, trọng yếu của các ngươi chính là nơi này.” Nàng nhìn về phía Nguyên Đô.

“Tiếp theo phải làm sao?” Nguyên Đô Tử hơi nhíu mày.

“Thuận theo là được.” Tổng triều mỉm cười trả lời.

Nguyên Đô Tử tư chất cường đại, nghe rợn cả người, trước khi có tu hành linh năng, nàng có thể dựa vào thân thể đối kháng nứt biến, còn bị biến thân thành thủ hạ thành công đào thoát.

Sau đó phải điều chỉnh gen, Linh tu hành có thể thành công, sau khi đào bới ra linh năng tiềm tàng, Nguyên Đô chỉ huy số lượng Linh lực đã có thể so với biến hóa.

Lại phối hợp với việc chế tạo cơ thể vì nàng, sau khi hóa thành bản thể, thực lực của Nguyên Đô Tử điên cuồng tăng lên, thế mà ở cấp độ quang chiếu, có thể đánh Bình Bình Bình thăng hoa giả.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là triều Tổng không cần diệt tinh võ trang dưỡng thể.

Nhưng đến cấp độ này, phúc lợi bản thể cường đại của Nguyên Đô Tử cũng coi như đã ăn hết.

Nàng không dám tiếp tục tu luyện, chỉ có thể đình chỉ ở mức độ này.

Mà linh năng, từ quang chiếu đến rạn nứt, cần năng lượng linh lực mà nàng đã đủ, nhưng xác xuất thành công cực thấp kia, vẫn khiến Nguyên Đô Tử tạm thời dừng bước.

Nàng không phải Ngụy Hợp, có thể không cân nhắc tỷ lệ đột phá.

Cho nên, trước khi thử đột phá, Nguyên Đô Tử quyết định triệt để chấm dứt tâm nguyện của chính mình.

Mà ngay lúc này, triều Tống tìm được nàng và Lý Dung, dùng mệnh lệnh của Thiên Chi Khung Lư, khiến cho các nàng trở thành sứ giả tìm kiếm người khởi động lại.

Cái gọi là thuận theo tự nhiên chính là hoàn toàn không có manh mối.

Nguyên Đô Tử không quan tâm đến ân nhân Tống Triều này, cũng không biết nên điều động thế nào cho phải.

Nơi này là Ô Lan Tinh, là tiền tuyến nhất của Bành Toa đế quốc và Sùng Sí Tư chém giết, khắp nơi đều là cấm khu quân sự.

Cho dù thuận theo tự nhiên, phạm vi mà các nàng có thể hoạt động, kỳ thật cũng là cố định.

“Chẳng phải ngươi luôn muốn tìm nhiều càng hay sao, tư liệu về Chân giới hay sao? Nơi này cũng có không ít, tư liệu về Bành Toa đế quốc và Đông Cực chúng ta có nhiều chỗ không trùng điệp, có lẽ sẽ giúp ích cho ngươi.” Tống Triều cười nói: “Nhưng, có điều, ngươi phải hoàn thành nhiệm vụ này trước đã.”

“Biết rồi.” Nguyên Đô khẽ gật đầu.

Cho dù không có lời tiên đoán, huyết mạch bản thân nàng cũng mơ hồ truyền ra sự cộng hưởng lúc này.

Dường như nơi này có vật tương tự như con ngựa của nàng vậy.

Điều này khiến tiên đoán trên bầu trời và Khung Lư của nàng càng thêm tín nhiệm.

“Nếu đã thuận theo tự nhiên, vậy đi tới kho tư liệu tàng thư đi.” Nàng nhẹ giọng nói.

“Ta biết ngay mà.” triều Tống bắt đắ dĩ.

Lý Dung đứng ở một bên, ánh mắt hiện lên một tia âm đạm.

Nàng biết tâm nguyện của Nguyên Đô là gì, từng là Nguyên Nguyệt theo thời gian trôi qua mà triệt để mất đi, võ đạo cũng theo hoàn cảnh thoái hóa mà mất đi ý nghĩa tiếp theo.

Mà Nguyên Đô Tử, bắt đầu từ ban đầu, theo đuổi cũng chưa bao giờ thay đổi.

Thứ nàng theo đuổi vẫn luôn là tìm kiếm Chân giới, và không ngừng tiến hóa cảnh giới bản thân.

Mà tâm nguyện như vậy, đến nơi này, cũng bị hoàn cảnh cực kỳ phiến toái của người biến dị đè nén, dần dần chuyển thành một nơi nghiên cứu ẩn cư an toàn vĩnh viễn.

“Đang nghĩ gì vậy?” Nguyên Đô nhìn Lý Dung bên cạnh.

“Không có gì, chỉ là có chút hoài niệm trước kia.” Lý Dung khẽ lắc đầu, buộc tóc dài màu đỏ và eo lại.

Dáng vẻ cao ráo, mặc vào tác chiến màu đỏ bó sát người, trông cực kỳ nhuần nhuyễn.

Nhìn qua vẫn giống như thiếu nữ trẻ tuổi nóng bỏng mê người.

Nhưng ánh mắt nàng đã sớm không còn tinh thần trẻ tuổi, chỉ có mỗi mệt thật sâu.

Dù sao, cho dù Đông Cực liên minh thụ nhận, nhóm người biến dị này cũng không hoàn toàn yên ổn.

Bọn họ vẫn phải che giấu thân phận, vẫn phải làm việc cho liên minh, chiến đấu để đổi lấy đãi ngộ tương đối.

Thiên hạ không có bữa cơm nào miễn phí.

Đông Cực liên minh chủ động thu thập cứu viện người biến dị, đương nhiên không phải vì làm từ thiện đơn thuần.

“Là tưởng niệm những ngày trước đây sao?” Nguyên Đô nhẹ giọng hỏi.

“Có chút...” Lý Dung gật đầu. “Kỳ thật ngẫm lại cái gọi là Đại Nguyệt chúng ta, Đại Nguyên và cả Tinh Hà của các ngươi, ở trong Tinh Hà này, ngay cả một cái tinh cầu cũng bắt mãi. Ở cấp độ đó, cái gọi là chém giết, quả thực chính là chuyện cười.”

“Ngươi còn muốn về nữa không?” Nguyên Đô đột nhiên hỏi.

“Nghĩ rất nhiều lần. Nhưng trở về lại có thể làm cái gì, nhiều năm như vậy, đã không có ai có thể nhớ tới chúng ta nữa nhỉ?”

Trong mắt Lý Dung lóe lên một tia hoang mang.

“Vũ trụ to lớn, cứ như không có chỗ ở của chúng ta.”

“Cho nên, ta muốn thành lập quê hương.” Nguyên Đô Tử truyền âm nói: “Đơn giản, chỉ thuộc về quê hương của chúng ta thôi.”

Cô ngấm nhìn khoảng không khổng lồ bên ngoài.

“Nơi đó sẽ không có tranh giành, sẽ không có lừa gạt, sẽ không có đau khổ và cũng sẽ không có tai nạn xảy ra.

Tất cả chúng ta đều có thể sống hòa bình, yên bình một chỗ. Sẽ không bị đuổi cổ nữa, bị đuổi giết, mỗi người đều có thể làm được chuyện mình muốn...”

“Chúng ta... Có thể làm được không?” Lý Dung cúi đầu.

*

*

*

“Không đi, sẽ vĩnh viễn không được.” Nguyên Đô Tử cười nói: “Nhưng chỉ cần bắt đầu làm, kiên trì, có lẽ có một ngày chúng ta quay đầu nhìn lại, sẽ bị hết thấy rung động chính mình làm ra sao?”

“...” Lý Dung không nói gì thêm, chỉ nhìn cửa vào rất lớn đang dần tới gần cảng không gió, chìm vào trầm mặc.

Bầu trời màu máu.

Cứ đến buổi tối, bầu trời Tinh Uyên lại biến thành màu máu.

Đỏ sậm, dinh dính, ngọ nguậy.

Bầu trời giống như một tấm thảm thịt khổng lồ, mỗi thời mỗi khắc đều nhỏ xuống vô số máu.

Một lượng lớn máu loãng liên miên bất tuyệt liền biến thành mưa máu.

Bành, Bành, Bành.

Trên mặt đất, một cây đại thụ huyết nhục xách theo một nửa rễ cây chậm chạp hành tẩu, đang đung đưa theo vô số cành lá

cây, từng bước một di chuyển về hướng người không biết.

Đại thụ cao trăm mét, thân cây trắng kiện thỉnh thoảng sẽ biến lớn nhỏ, phẳng phật như da cá vụn.

Đây là một thành viên của đại thụ Ngung Huyết, là thực vật ở tầng dưới cùng của Tinh Uyên.

Cũng là một trong những món ăn đầu tiên mà rất nhiều sinh vật yếu ớt của Tinh Uyên chọn lựa.

Cộc cộc.

Chợt một con ưng lớn ba đầu màu đen ở xa xa, mở to sáu con mắt ưng đôi bụng kêu vang, đột nhiên giương cánh, đánh tới phía đại thụ Ngung Huyết.

Nó mở ra móng vuốt sắc bén, hung hăng chụp vào một cành cây trên đỉnh đại thụ ngung huyệt.

Phốc.

Đáng tiếc, sau khi nó nhảy vào trong lá cây thì không thể đi ra được nữa.

Rất nhanh, lại một đám thỏ huyết sắc chỉ có một con mắt, sôi nổi, phát ra tiếng gào thét nhào về phía đại thụ.

Sau đó, bọn chúng cũng rất nhanh biến mất dưới bóng cây, đảo mắt đã không còn động tĩnh.

Đại thụ Ngung Huyết dừng lại, sau đó tiếp tục đi tới phía trước.

Nhưng chưa đi được mấy bước, giữa không trung chung quanh bỗng nhiên hiển hiện ba đạo huyết ảnh khổng lồ.

Đó là ba sinh vật khổng lồ, mặc quần áo rộng thùng thình, hóa trang đủ mọi màu sắc.

“Chính là cái này...”

“Giết A Thác Mộc.”

“Ăn hấn, ăn hấn, ha ha ha ha!!”

Ba thằng hề dài mấy dặm, hai tay vung vẩy lung tung, quanh thân hiện lên từng quả cầu nhỏ màu sắc bảy màu.

Chúng nó to lớn, bơi lên khuôn mặt bóng loáng, tới gần cây đại thụ, khuôn mặt quý dị dữ tợn không ngừng rơi xuống vô số bột phấn màu sắc rực rỡ.

A...

Một tên hề trong đó há to miệng, miệng rộng cơ hồ không chênh lệch bao nhiêu so với đại thụ.

Phốc phốc!

Nó cắn một miếng.

Phốc!

Trong chốc lát đại thụ ngưng huyết âm âm vỡ nát, từ đó lao ra một đạo hắc ảnh.

Xoẹt một tiếng, bóng đen mở ra vô số xương cốt như nhánh cây màu đen, vô số xương cốt hội tụ thành một quả cầu thật lớn, kết thành hình cầu.

Nhưng mặc dù rộng chừng mấy cây số, nhưng so với ba tên hề kia vẫn chênh lệch rất lớn.

Giống như quả táo màu đen trước mặt đại nhân trưởng thành.

Ngụy Hợp mở ra toàn thân con mắt, năng lực gây ảo giác phát động, nhưng tựa như trâu đất xuống biển, không dùng được.

Đối phương dường như có năng lực cách ly ảo giác nào đó.

“Lên a! Giết a! Ha ha ha ha!!”

Tên hề nhe răng cười, hai tay như thiểm điện đập xuống, mang theo từng tia từng sợi sương khói màu sắc rực rỡ.

Bàn tay to lớn cơ hồ che khuất bầu trời trên đỉnh đầu Ngụy Hợp.

Ầm!!

Hắn cấp tốc né trái tránh phải.

Từng đạo cự chưởng không ngừng truy đuổi hắn, đánh ra sau lưng hắn từng chưởng ấn mặt đất.

Ngụy Hợp mặt không biểu tình, cấp tốc ở dưới ba cái tên tiêu nhân truy kích trốn tránh.

Ba tên tiểu nhân đều thuộc loại cấp độ đỏ tươi, tương đương với cấp độ người có linh năng.

Trước đây hắn đã thôn phệ quá nhiều nên đã vây quét tất cả.

Ba đại gia hỏa này đều là thủ hạ của lãnh chúa lãnh chúa này, cũng chính là thuộc hạ của đám người đỏ thẫm nấp đi.

“Nếu như ngươi cho rằng chỉ bằng ba thứ rác rưởi này thì giống như đang đè ép ta, vậy ngươi phải thất vọng rồi.”

Ngụy Hợp lóe lên một cái, tránh đi công kích của một tên hề.

Đông bột độc màu sắc rực rỡ rơi xuống và ô nhiễm Tinh Uyên, không hề ảnh hưởng đến hắn.

Biên tướng bổ sung độc tố đã giúp hắn gần như không sai biệt lắm.

“Giết hắn!!”

“Đừng chạy, ta muốn ăn ngươi!!”

Hai tên tiểu nhân từ hai bên điên cuồng đánh tới.

Thoạt nhìn bọn chúng có vẻ ngốc nghếch, nhưng trên thực tế tất cả điều kiện tiên quyết đều là sau khi ánh sáng được chiếu vào.

Nói cách khác, Ngụy Hợp cùng ba tên hề này, đều đang ở dưới thần kinh tăng tốc chém giết.

Nhìn thì chậm nhưng trong mắt người có linh năng bình thường thì chỉ có thể nhìn thấy tàn ảnh.

Bởi vì đó là tốc độ âm thanh kinh khủng gấp ba trăm lần.

Nhìn hai tên tiểu nhân hai bên đồng thời đánh tới, Ngụy Hợp dừng ở chỗ cũ, lơ lửng giữa không trung.

“Kết thúc trò khôi hài này đi.”

Hắn giang hai tay ra, lồng giam toàn thân chợt vỡ nát, hóa thành bột phấn.

Không trung sau lưng nó tự động hiện ra tám lưỡi dao sắc bén dựng thẳng.

Vô số bột phấn hội tụ co rút lại, ngưng tụ bên ngoài thân thể
hắn, hóa thành kén lớn màu đen.

Oành oành!!!

Hai cái miệng rộng dữ tợn hung hăng cắn vào trên kén đen,
phát ra tiếng va chạm cứng rắn.

Kén đen lù lù bắt động.

Một tên tiểu nhân cuối cùng từ bên trên âm âm đập xuống kén
đen.

Hình thể to lớn của hắn gần như giống như là một ngọn núi
nhỏ, che đậy toàn bộ ánh sáng phía trên kén đen.

Tiếng cười cuồng tiếu của lũ tôm tép không ngừng chấn động
không khí chung quanh.

Ba bóng đen cực lớn trực tiếp vây kín kén đen ở trung tâm,
càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.

Rặc rặc.

Mặt ngoài kén đen đột nhiên xuất hiện một vết rạn nứt.

Rào rào!!

Trong âm âm một vòng sóng chấn động cực lớn từ chung
quanh kén đen nổ tung.

Gợn sóng màu xám chấn động giống như sóng biển, mạnh mẽ
đè ép ba tên hề kia giảm tốc độ.

Một mảnh tiếng chim kêu bén nhọn cực lớn từ trong kén đen
nổ tung xông ra.

Âm âm!!!

Con chim khổng lồ tám đầu đỏ như máu từ trong kén đen điên
cuồng lao ra.

Chúng nó kéo cần một khoảng thời gian dài, tốc độ vô cùng
nhanh, trong lúc bất ngờ không kịp đề phòng, trong nháy mắt
đã quán quanh ba thân thể thẳng hề.

Từng cái từng cái đầu chim khổng lồ mở ra mở nhọn, hung
hăng cắn lấy máu thịt trên người thẳng hề, xé rách từng khối

huyết nhục ra ngoài.

Phía dưới cổ tám đầu chim, hội tụ cùng một chỗ, toàn bộ dây xích nối lại phía sau lưng Ngụy Hợp.

Hắn ta mặc một thân trường y tu thân, tóc dài màu đen tới eo, trên đầu đội mũ giáp hoa văn huyết sắc, chỉ lộ ra cằm mũi miệng.

Rõ ràng thân nó chỉ có ba mét, nhưng tám cái đầu chim cực lớn từ trên người nó kéo dài ra, càng chạy càng xa, cuối cùng mỗi con chim đều có đường kính hơn mười dặm.

Xa xa nhìn lại, tựa như hắn dùng dây nhỏ dắt tám quả cầu khí khổng lồ.

Chậm rãi mở mắt, Ngụy Hợp tâm niệm vừa động.

Đầu tám đầu cự điều còn đang tấn công đầu lâu, nhất thời phân cổ mở ra một đôi đôi với cốt thứ hình quạt, há miệng phát ra tiếng gầm bén nhọn.

Sóng chấn động kinh khủng, hóa thành cuồng phong liên tục không ngừng, chấn động huyết nhục toàn thân ba tên hệ đến mức khí lực suy yếu.

Nhân cơ hội này, Ngụy Hợp nâng tay phải lên.

Bốp!!

Trong hư không phía sau hắn, bỗng nhiên hiện lên hàng ngàn con mắt huyết sắc dày đặc.

Năng lực ảo giác thuộc về Cự Ma Thiên Mục chọt hàng lâm trên thân ba con thẳng hệ.

Ba con bị con chim khổng lồ cắn xé toàn thân, thương tích đầy mình, lúc này lại bị chấn động, cuối cùng gây ra ảo giác.

Trong thanh âm ục ục kỳ quái, thân thể ba con hệ hệ bắt đầu cấp tốc bành trướng, vụn vụn, mấp máy.

Oành oành oành!!!

Trong chốc lát, ba tiếng nổ mạnh vang lên.

Ba đầu thẳng hệ liên tiếp nổ tung, hóa thành vô số mưa máu rơi xuống.

Tám con chim khổng lồ tham lam cắn nuốt vô số huyết nhục đang bay tứ tán.

Lúc Ngụy Hợp đồng đã bao trùm linh năng đi ra ngoài, thôn phệ toàn bộ ý chí hỗn loạn của ba tên hề.

Tổng số linh lực của hắn từ hơn tám ngàn lúc trước, cấp tốc bành trướng bão táp.

Chín ngàn.

Một vạn.

Một vạn hai.

Một vạn năm nghìn.

Một vạn sáu!

Linh lực chậm rãi ngưng lại.

Ngụy Hợp cơ hồ không khống chế được linh năng bão táp chung quanh, không gian bên cạnh hắn cũng bắt đầu tự động tiêu tán ra lượng lớn linh năng, do đó ánh sáng trở nên vụn vẹo.

Con chim khổng lồ tám đầu nhanh chóng rút lại, trở lại phía sau lưng gã, một lần nữa hóa thành tám lưỡi dao sắc bén thẳng tắp.

Ba ba ba ba.

Tiếng vỗ tay thanh thúy từ xa xa bay tới.

784

Ngụy Hợp đưa mắt nhìn lại, sắc mặt lạnh lùng. Y đã sớm dùng Cao Linh quan sát phát giác được có sinh vật ẩn nấp trong bóng tối quan sát y.

Khí tức sinh vật kia cực kỳ cường hãn, vượt xa ba tên hề vừa mới vây công hắn.

Hiện tại xem ra, tên khốn này chính là bá chủ của khu lãnh thổ này.

“Một đòn rất đẹp.”

Một đạo ý chí hỗn loạn từ xa xa bay tới, theo gợn sóng đến, là một trảng hán tóc rối che ngực lộ nhũ.

Sợ người là cấp bậc rất kỳ lạ.

Đến cấp độ này thì cường độ huyết nhục của sinh vật Tinh Uyên sẽ được tiến hành tăng lên trên diện rộng, vượt xa cự thú bình.

Hơn nữa, rất nhiều người có khả năng đối phó với cự thú bình và sinh vật cấp thấp của Tinh Uyên.

Hơn nữa bọn họ còn có kết cấu xã hội đặc thù, hoàn thiện trí lực.

Hiển nhiên, người này không thể nào gọi là sinh vật hỗn loạn nữa.

Bọn họ càng giống như Tinh Uyên văn minh, áp đảo các sinh vật cấp thấp như cự thú bình.

Bọn họ có tốc độ cường hãn, sức mạnh kinh người, năng lực tái sinh cực mạnh, lại thêm kịch độc trầm trọng của Tinh Uyên ô nhiễm.

Những đặc điểm này khiến người ta sợ hãi trở thành người chỉ huy thượng tầng trong chiến tranh.

Mà bây giờ,... Ngụy Hợp sắp phải đối mặt với một chủ nhân chân chính của mảnh lãnh địa này - Tham tộc đỏ thẫm.

Ánh mắt Ngụy Hợp nhìn lại bên kia.

Tráng hán nhếch môi, lộ ra một hàm răng héo vàng.

“Xem ra là tiểu gia hỏa mới tân chức... Để ta tới dạy ngươi, cái gì gọi là lễ phép!”

Bốp!!

Hắn trong chốc lát hóa thành hư ảnh, biến mất trong tầm mắt.

Ngụy Hợp giật mình, đồng dạng cấp tốc di động lên, tránh cho đột nhiên bị tập kích.

Nhưng hắn phi tốc lui mấy chục dặm, cũng vẫn như cũ không phát hiện bóng dáng đối phương.

“Chẳng lẽ là...!?” Bỗng nhiên trong lòng Ngụy Hợp khẽ động, bỗng nhiên ngẩng đầu.

Lúc này trên bầu trời toàn bộ khu vực này, không biết từ lúc nào đã bị vô số khói đen nồng đậm che lấp.

Trong khói đen, một móng vuốt màu xám đen to lớn từ trên trời giáng xuống, ầm vang đánh tới Ngụy Hợp.

Cự trảo đường kính khoảng năm dặm, không bằng tên hề vừa rồi sợ người.

Nhưng còn chưa hoàn toàn tới gần, một ngọn lửa trong suốt thiêu đốt, từ mặt ngoài cự trảo sáng lên mãnh liệt.

Ầm ầm!!!

Một trảo này ầm vang đập trúng Ngụy Hợp, đập gã ta lún sâu vào trong vô số máu thịt trên mặt đất.

Mặt đất kịch liệt chấn động, vô số cột máu phóng lên cao.

Phương viên hơn một ngàn dặm quanh quần một kích này chấn động cực lớn.

Trong nháy mắt sau cùng, cự trảo bỗng tăng vọt tốc độ khủng bố, trong nháy mắt đạt đến ngàn lần âm tốc.

Vù vù...

Từng khối huyết nhục to lớn vì chấn động mà nổ tung trong lòng đất.

Không khí quét qua bốn phương, hóa thành cuồng phong, chuyển động thành từng đạo vòi rồng màu xám, cấp tốc di động ở chung quanh.

Két... Tạch...

Phía dưới cự trảo.

Ngụy Hợp gian nan ngưng tụ khí lực toàn thân, tám cái đầu chim khổng lồ lên trên gian nan chống đỡ.

Từ tốc độ âm thanh gấp ba trăm lần của thằng hề đỏ tươi sợ hãi, thoáng cái vượt qua một đoạn dài, tăng lên ngàn lần âm thanh.

Trong này bộc phát lực va chạm khủng bố, khiến hấn vội vàng không kịp chuẩn bị, kém chút bị đập thành thịt nát ngay tại chỗ.

Nhưng mặc dù như thế, hấn vẫn dựa vào cường độ huyết nhục cường hoành cùng lực lượng to lớn, ngạnh sinh chống đỡ cự trảo ép xuống.

“Người khiêu chiến, ngươi có tư cách báo tên.”

Trên bầu trời trong khói đen, một gương mặt khổng lồ, cơ hồ chiếm toàn bộ màn trời, chậm rãi nổi lên.

Thình lình chính là gã tráng hán tóc rối vừa mới lộ diện kia.

“Huyền diệu, quý nhân!”

Ngụy Hợp ngửa đầu nhìn thẳng đối phương.

“Ta thừa nhận sự dũng mãnh của ngươi.”

Mặt người khổng lồ trầm thấp nói.

“Làm phần thưởng, hòa làm một thể với ta!!!”

Oanh!!!

Ý chí hỗn loạn vô cùng hóa thành trọng áp như thực chất, âm âm rơi vào trong linh hồn hấn.

.

*

*

*

Không gian vụn vẹo, đại địa nổ tung vỡ nát, hóa thành vực sâu, hết thảy khí thể bị đè ép phân tán, hóa thành chân không.

Ngắn ngủn một cái chớp mắt, trong mắt Ngụy Hợp hết thảy trong nháy mắt vụn vẹo, trùng điệp, biến ảo, bay ra vô số điểm sáng.

Thế giới, nổ tung rồi.

Hắn há miệng ngửa mặt lên trời rống giận.

Trong yên lặng, thân thể của hắn cấp tốc bành trướng, biến lớn, điên cuồng mở ra, cự hóa.

Dưới tầng tầng áp lực, toàn thân Ngụy Hợp âm âm nổ tung, phân tán thành vô số tế bào huyết nhục.

Mấy chục tỷ linh thạch rải rác khắp nơi, bám vào máu thịt vương vãi trên mặt đất.

Không gian chấn động.

Trong phạm vi mấy ngàn dặm, tất cả đại địa máu thịt kịch liệt lắc lư, nhô lên, biến dạng.

Ngao!!!!

Một con chim khổng lồ đen đỏ chín đầu dài mấy ngàn dặm, xé rách đại địa, vỗ cánh đen, nhào về phía bầu trời.

Đuôi chim chín đầu là đuôi cá voi cực lớn, mở ra hai cánh đen kịt, lóe ra vô số huyết hồng dựng thẳng đồng tử.

Toàn thân hắn bao trùm vảy rồng cứng rắn, trên cổ chín cái cần dài mọc ra vô số lông tóc đen kịt tựa như trùng sợi.

Trong phút chốc, trên trời dưới đất.

Hai quái vật khổng lồ tựa như hai dãy núi cực lớn, đồng thời vọt tới đối phương.

Rặc rặc.

Trên Ô Lan Tinh.

Bút trong tay Ngụy Hợp không khống chế được lực lượng từ đó bị bẻ gãy.

“Người đồ thám sợ hãi... Cuối cùng cũng tới.”

Từ khi phát hiện hình thức lãnh địa của Tinh Uyên, hắn đã hiểu sớm muộn gì mình và bá chủ lãnh địa cũng sẽ có một trận chiến.

Mà căn cứ vào khoảng thời gian tra xét gần đây của hắn, lãnh chúa yếu nhất cũng đều là cấp bậc đồ thám.

Không có ngoại lệ.

Cho nên muốn thăm dò rõ ràng cơ chế tấn thăng bên trong Tinh Uyên, chiếm cứ một lãnh địa, cùng đánh một trận toàn lực với đồ sấm là chuyện đương nhiên.

Đây là lần đầu tiên Ngụy Hợp, cũng là lần duy nhất, chân chính vận dụng pháp thân mạnh nhất của mình.

Cảnh giới võ đạo giống như điều khiển tất cả hạch tâm, tập hợp toàn bộ lực lượng thân thể thành một thể.

Chỉ trong chớp mắt đã thăng hoa, thay đổi về chất.

Cuối cùng đạt tới hình thái khủng bố như vừa rồi.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao, Ngụy Hợp một mực không từ bỏ máu chốt của cảnh giới võ đạo.

Cảnh giới võ đạo được trừ bỏ cường độ rèn luyện máu thịt để tăng lên, còn lại là một loại lực lượng cân đối tất cả, dung hợp nó vào một thứ gì đó cực cao tầng.

Đó là một loại độ cao đặc thù, không giống với người thường, phức tạp nhìn góc độ mọi sự vật.

Hôm nay cảnh giới võ đạo của hắn đã sớm đạt đến cảnh giới đại tông sư vô thượng.

Lấy cảnh giới khống chế, dung hợp võ đạo máu thịt, cùng với hấp thu nhiều đồ phổ sinh mệnh như vậy.

Sau vô số lần ưu hóa, pháp thân Ngụy Hợp đã đạt đến độ khủng bố trước nay chưa từng có.

“Lần này coi như là nghiệm chứng pháp thân rốt cuộc có thể tăng lên bao nhiêu thực lực đi...”

Ánh mắt Ngụy Hợp buông xuống.

Tiếp tục chú tâm nghe Cửu Lý Đức giảng dạy nguyên lý linh thuật.

Trên phương diện linh thuật, trình độ dạy dỗ Phổ Lý Đức có thể nói là toàn bộ đế quốc cũng có thể xếp vào trình độ hàng đầu.

Cùng nhau học với Ngụy Hợp, còn có vinh linh và ân đặc biệt thịnh vượng.

Ba người cùng tham dự, là truyền thụ quá trình hiện tại đang tiến hành, thành lập mô hình liên quan tới linh hồn chuyển hóa linh năng.

“Căn cứ vào hệ thống nghiên cứu mới nhất của đế quốc, nhân loại đã phát hiện, linh hồn có thể từ ý chí linh hồn chuyển hóa thành linh năng lưu động, bản thân sẽ bị hao tổn nhất định.”

Xoạt Lý Đức trầm giọng nói.

Hai tay không ngừng điểm vào không khí trước mặt.

Theo ngón tay của hắn khẽ chuyển động, giữa không trung không ngừng hiện ra từng khối linh năng màn sáng, nhanh chóng biểu hiện ra lượng lớn số liệu, hình vẽ, văn tự, công thức.

“Hiện tại chúng ta cùng nhau suy diễn tỉ lệ tổn thất trên lý thuyết một lần. Đồng thời thông qua dụng cụ ở xa để quan sát, lợi dụng linh tràng đặc thù của Vạn Mộc Chi Tâm để thu thập, quan sát hướng tiêu hao của nó.”

Lượng lớn công thức định lý chợt lóe mà qua, vô số số số số số số liệu nhanh chóng thay đổi lấp lóe.

Mỗi giây đều có hàng trăm quá trình suy đoán trôi qua.

Ân đặc, vinh linh, cùng Ngụy Hợp, đều tập trung tinh thần nhìn chăm chú màn sáng linh năng chớp động.

Trong mắt thường nhân, những quá trình tính toán này hoàn toàn không cách nào lý giải, suy diễn.

Trong mắt bọn hắn có thể chậm mấy chục lần.

Tính toán các quá trình thôi diễn, bọn họ cũng có thể lý giải nhanh chóng, tiêu hóa hấp thu.

Từ bên ngoài nhìn vào.

Trong thư phòng, Diêm Lý Đức không ngừng giảng dạy, trong không trung trước mặt, lấy tần suất thời gian mấy chục tám màn sáng chớp động tính toán nội dung.

Mà mô hình dạy học kinh khủng như vậy, cũng chỉ có ba học sinh Liệt Biến cường giả mới có thể lý giải hấp thu.

Đổi lại là quang chiếu, khả năng ngay cả nội dung viết trên quang mạc cũng không thấy rõ.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao giáo dục chỉ muốn chọn lựa giáo học Liệt Biến.

Nếu đổi thành người bình thường, đi đại học công khai vân vân...

Có lẽ sẽ xuất hiện, giảng dạy ở trên ngón tay điểm một cái.

Trong một giây bôm bốp, mấy chục màn sáng hiện lên lại biến mất.

“Tốt rồi, nội dung hôm nay giảng xong rồi, mọi người đã hiểu chưa?” Truyền dạy hỏi.

“.....” học sinh bên dưới.

Giáo dục như vậy không có ý nghĩa gì.

Trong lúc truyền thụ xem ra, hắn đã cố gắng hết sức giảm tốc độ lại.

Mà trong mắt người bình thường thì...

“Vừa rồi hắn đang làm gì đó?”

“Ta thấy có ánh sáng lóe lên rồi?”

“Vừa mới xảy ra chuyện gì?”

“Thật ra ta đã từng có một suy đoán như vậy.”

Hơn mười phút sau, giảng xong nội dung hôm nay, tron Lý Đức thở dài một tiếng.

Nhìn ba học sinh đang nghiêm túc nghe giảng bên dưới.

“Ta đã từng truy tìm, sau khi phóng thích linh thuật, tiêu hao linh năng cũng không phải là toàn bộ chuyển hóa thành năng lượng còn lại, mà là có một chút năng lượng tự nhiên tiêu tán trong môi trường vũ trụ.

Như vậy linh năng của bộ phận này rốt cuộc đi đâu? Chúng nó tự nhiên là chuyển đổi thành năng lượng khác?

Hay là bị các sinh vật khác hấp thu?

Hay là, chúng vẫn còn tồn tại? tụ tập ở một chỗ không muốn người biết? Ví dụ như, chân giới càng sâu hơn?”

“Có thể dùng hoàn toàn bí mật để kiểm tra.” Thích ân đặc biệt đề nghị.

“Ta từng thí nghiệm. Nhưng chúng nó biến mất rồi.” Bang Lý Đức nhún vai.” Một ngàn năm trăm năm trước, khi đó ta có được phòng thí nghiệm đứng đầu của mình, đã tiêu phí ba mươi năm nghiên cứu đối với loại hiện tượng này, đáng tiếc cuối cùng không thu hoạch được gì.

Nhưng thật ra cuối cùng trong lúc vô tình phát hiện một loại năng lượng đặc thù tên là Nguyên Lưu.”

“Nguyên lưu? Đạo sư ngài nói hẳn là học giả nổi tiếng bảy trăm năm trước A Tu Mậu đưa ra khái niệm hư huyền chi hà?” vinh linh tại phương diện lịch sử nghiên cứu mấy trăm năm, trình độ cực sâu.

“Hẳn là vậy. Ta cũng không nhớ rõ.” Bang Lý Đức gật đầu:

“Nhưng thứ như Nguyên Lưu này rất nguy hiểm. Nếu các người có cơ hội gặp được, thì cố gắng đừng tiếp xúc thêm.”

“Nó phân bố ở đâu?” Trong lòng Ngụy Hợp khẽ động, lên tiếng hỏi.

“Một số kẻ hoang vu, tinh hệ mà Tinh Uyên và linh hồn nhân loại chưa bao trùm.” Trần Lý Đức suy nghĩ một chút rồi trả

lời: “Khi các người gặp nó, sẽ phát hiện mình bị kéo vào một giáp tầng hư ảo và hiện thực. Nơi đó là một con sông khổng lồ.

Một con sông ở giữa hư thực, có rất nhiều thổ dân ngoài hành tinh gọi nó là mẫu hà. Nhưng nó không gánh nổi cái tên vĩ đại như vậy.”

Dừng một chút, phúc Lý Đức tiếp tục nói.

“Sông nguồn cũng tốt, sông hư ảo cũng được, sông mẫu cũng tốt, cứ gọi nó là sông mẫu đi, giản đơn một chút.

Thứ này cực kỳ khổng lồ, tựa hồ có lực lượng kỳ diệu nào đó. Nhưng khi người sử dụng lực lượng của nó nhiều lần sẽ triệt để trở thành nô lệ của nó.”

“Giống như một Tinh Uyên có hình dạng khác?” Lưu ân đặc biệt lên tiếng.

“Không, không giống với Tinh Uyên, mẫu hà có lực lượng khởi tử hồi sinh, khả năng ràng buộc sinh mệnh cũng không lớn như Tinh Uyên. Nó chỉ khiến người không thể rời bỏ nó, không giờ khắc nào cũng chỉ có thể dựa vào nó.”

“Cho nên, cho đến tận bây giờ, ở trong cao tầng của nhân loại, có không ít người từ sau Bất Hủ Vô Vọng đã bắt đầu truy tìm mẫu hà, ý đồ mượn sức mạnh của nó để đạt tới vĩnh sinh.”

Xoạt Lý Đức thở dài.

“Được rồi, chương trình học hôm nay liền nói đến đây, nhớ trở về viết một bài khoa văn về mô hình lưu thể cho ta.”

“Vâng.”

Ba người cùng đáp.

Đột nhiên Ngụy Cương thân hình hơi nhoáng lên một cái.

Ánh mắt của hắn mơ hồ một cái chớp mắt.

“Làm sao vậy? Thân thể cảm thấy không thoải mái?” Dịch ân bên cạnh tranh thủ thời gian đỡ lấy hắn, quan tâm hỏi.

“Không có gì. Chỉ là hôm qua rèn luyện linh thuật quá độ, có chút choáng váng đầu.” Ngụy Hợp biên ra một lý do.

Nhưng trên thực tế...

Là bản thể bên kia, chém giết với người sợ hãi đở thầm, đã có kết quả.

Hắn thua rồi.

Nhưng đối phương cũng bị thương không nhẹ.

Xem như lưỡng bại câu thương, chỉ là thương thế của hắn nặng hơn một chút.

Nhưng như vậy cũng đủ để hắn biết cực hạn thực lực của mình, rốt cuộc đang ở đâu.

Bên trong Tinh Uyên, mỗi giờ mỗi khắc đều sẽ có một loại khí tức tên là Huyết Nguyên Chi Phong, từ nơi chưa biết thổi tới.

Con gió Huyết Nguyên mang tới vô số hạt giống sinh mệnh.

Không ai biết, những hạt giống này đến từ đâu. Hễ là sinh vật Tinh Uyên thì đều biết, đều đã thấy qua, những hạt giống này tương lai.

Chúng nó sẽ vô thanh vô tức rơi vào huyết nhục đại địa, sau đó đâm sâu vào lòng đất, phát triển, sau đó hóa thành từng đầu Tinh Uyên thực vật cấp thấp nhất.

Đám thực vật cắn nuốt lẫn nhau, giết chóc, dần dần biến thành thực vật có tốc độ hành động nhanh hơn.

Mà thực vật lớn lại chọn những phương hướng khác nhau, một cái là hoàn toàn đi theo con đường thực vật, hình thể nhanh chóng lớn lên, nhưng di động gian nan.

Một người khác thì chuyển hóa làm tạp binh, trở thành một thành viên trong vô số Tinh Uyên đại quân.

Mà lúc này, dưới cơn gió huyết nguyên quét qua, trên mặt đất màu máu, một bóng đen đột nhiên lóe lên, một giây vượt qua khoảng cách hơn mười dặm, đang chạy với tốc độ cao.

Những nơi bóng đen đi qua, tất cả sinh vật, vật còn sống đều bị nó đụng phải, tất cả đều bị nó thôn phệ, hòa làm một thể.

Dần dần, bóng đen không còn gầy yếu như lúc đầu nữa, nó bắt đầu cắn nuốt một ít đàn thú hơi lớn một chút.

Một đàn nai ba đuôi đang tụ tập cùng một chỗ, đang không ngừng dùng hàm răng bén nhọn, cắn xé vô số cỏ dại sinh trưởng trên mặt đất.

Những cây cỏ dại này đều giống như ngón tay của nhân loại, trắng bệch, uốn lượn, dày đặc, còn có cả khớp nối liên hồi.

Lúc bị cắn xé còn có thể phát ra tiếng kêu thảm thiết rất nhỏ.

Bốp!

Bóng đen hóa thành gió, bỗng nhiên từ đằng xa lóe lên, từ trong đàn nai ba con kéo ra một quỹ tích hình con nai.

Mấy chục con nai ba đuôi rên cũng không kịp kêu một tiếng, liền bị cắn nuốt cuốn vào, biến mất không thấy gì nữa.

Bóng đen dừng lại một chút, lộ ra ngoại hình cả người Ngụy Hợp đầy vết thương.

Lúc trước hắn triển khai pháp thân, chém giết cùng đầu kia đồ thám sợ người chém giết một hồi.

Mà kết quả là, tốc độ của hắn kém xa đối phương.

Sợ người đồ thám là tồn tại đối ứng với Bất Hủ mạnh mẽ, tốc độ, lực lượng đều vượt xa Thăng Hoa giả.

Ngụy Hợp trong lúc giao chiến hoàn toàn không nhìn thấy đối phương, chỉ có thể bị động chịu đòn.

Nhưng cũng may hắn ta dày da dày.

Lúc trước một đường tăng lên chính là phòng ngự, sau đó đến tinh tế, lại hấp thu lượng lớn sinh mệnh đồ phổ cùng tô điểm của mình, đem cái sở trường này càng thêm phóng đại.

Pháp thân là thể tiến hóa hoàn mỹ của cảnh giới võ đạo, sẽ tự nhiên phóng thích ưu thế và lý niệm trong cảnh giới võ đạo ra.

Cho nên khi biểu hiện ra bên ngoài, phòng ngự rất kinh người.

Không kịp, có thể chống đỡ là được.

Đánh không được, có thể chống đỡ là được.

Đây chính là chiến lược của Ngụy Hợp, mà nếu như ở những nơi khác, gã tất nhiên sẽ bị đầu kia đồ thám dọa người thả điều, tươi sống giết chết.

Vị trí bọn họ khai chiến chính là lãnh địa của chính mình...

Cái này cũng là Ngụy Hợp đã tính toán sẵn từ trước.

Vì vậy, dưới tình huống chính diện đánh không lại, Ngụy Hợp trong cơn giận dữ đã đem phương viên mấy vạn dặm đại địa toàn bộ hủy diệt trong chốc lát.

Con người đồ thám sợ hãi kia cuối cùng cũng sụp đổ.

Không phải tâm lý sụp đổ, mà là ý nghĩa sinh lý vỡ nát.

Sức mạnh của hắn giảm đi rất nhiều, sức khôi phục cũng có vấn đề.

Bị Ngụy Hợp nắm lấy cơ hội, toàn lực một chiêu, đánh nổ thân thể.

Thân thể đối phương bị đánh nổ thành vô số mảnh vụn, nếu là sinh vật bình thường của Tinh Uyên thì lần này chắc chắn phải chết.

Nhưng đối với con người đồ thám, nhiều nhất một câu, hắn lại có thể khôi phục bản thể.

Ngụy Hợp cũng như vậy, dưới lần toàn lực bộc phát, bị đối phương phản kích làm trọng thương.

Sau khi đánh tan đối phương, hắn đang muốn thôn phệ đối phương thì lại bị khí tức mạnh mẽ nơi xa bức lui, không thể không bắt đầu chạy trốn.

Cho nên cuối cùng, hắn cũng chỉ cắn được một phần nhỏ ý chí hỗn loạn từ trên đầu con người đồ thám kia.

Nhưng chỉ một miếng nhỏ như vậy đã khiến linh năng của hắn tăng vọt, từ một vạn sáu, đạt đến ba vạn.

Mà cái này, là thăng hoa giả, hoặc có thể nói là cấp bậc đồ tươi đáng sợ, từ bình thường thăng hoa, nhanh chóng đạt tới nguyên cấp cực hạn.

“Đáng tiếc Phá Cảnh Châu còn chưa bổ sung đầy, nếu không... Trực tiếp có thể đột phá Nguyên hạch giai đoạn!”

Ngụy Hợp toàn lực chạy như điên, rõ ràng cảm giác được sau lưng có khí tức cường hoành đuổi theo càng thêm tới gần.

Hắn lướt qua ba con nai, đột nhiên dừng lại ở một dòng suối máu.

Sau đó xoay người.

Không thể chạy nữa, nếu gặp lại đám người lãnh địa còn lại, hắn sẽ không thể chịu nổi loại đại chiến quy cách trước đó

nữa.

Vì vậy...

“Xem ra không thể không liều mạng...”

Cẩn nuốt nhiều vật sống như vậy, lúc này thân thể Ngụy Hợp vẫn tàn tạ không chịu nổi như trước.

Đây cũng không phải bởi vì võ đạo huyết nhục không thể khôi phục thương thể hoàn toàn mà là do công kích của con người đồ sộ kia mang theo sức mạnh cường hãn nào đó phụ họa.

Đó là ngọn lửa trong suốt xuất hiện từ ban đầu.

Ngụy Hợp không rõ đó là cái gì, nhưng loại hỏa diễm trong suốt kia, dễ y chịu nhiều đau khổ, độ lớn khiến tốc độ khôi phục sinh mệnh của y bị ngăn chặn, khiến thương thể của y không ngừng chuyển biến xấu.

Ngụy Hợp điên cuồng thôn phệ ngoại vật, cũng chỉ có thể trì hoãn sự chuyển biến xấu này.

Vèo!!

Trong nháy mắt, hai đạo hồng ảnh từ trên trời giáng xuống, trực tiếp đánh về phía Ngụy Hợp.

Không hề nói nhảm, hai con thú cấp đồ này hiển nhiên có mục đích rất rõ ràng.

Đó chính là thừa dịp Ngụy Hợp bị trọng thương, xử lý hắn ta ngay tức khắc.

Dù sao cũng là những gia hỏa có thể chính diện đối kháng với lãnh chúa đồ thăm, cẩn nuốt để tiến hóa thành Tinh Uyên chủ thể.

Chỉ cần có cơ hội, chỉ cần có thể nuốt Ngụy Hợp.

Có lẽ bọn họ cũng có thể tiến hóa đến đồ thăm.

Hai đạo huyết ảnh là hai quái vật thân người mặt ung kỳ dị.

Bọn họ mặc trường bào màu đỏ, lưng mọc ra ba đôi cánh chim ung khổng lồ. Tốc độ này cũng là gấp ba lần âm thanh của người thăng hoa.

Trong chớp mắt, Ngụy Hợp bị hai người va bay ra ngoài.

Hiện tại thương thế của hắn chuyển biến xấu đi, thân thể bị thương nặng, có thể phát huy lực lượng cùng tốc độ đều kém xa bình thường.

Nhiều lắm cũng chỉ là tăng liệt biến cỡ trung vị mà thôi.

Lượng lớn kết cấu sinh lý bị phá hư, huyết nhục, tế bào bị thương nặng, không thể phát huy tác dụng vốn có của mình.

Điều này cũng dẫn đến Ngụy Hợp căn bản không phải là đối thủ của hai con người đỏ tươi.

Bộp bộp bộp bộp!

Trong quá trình va chạm liên tục không ngừng ấy.

Hai đầu ưng thân người hóa thành tơ máu, điên cuồng vờn quanh Ngụy Hợp xoay tròn, thỉnh thoảng tới gần vồ giết một cái, từ trên thân Ngụy Hợp cắn xuống từng khối huyết nhục lớn.

Lúc này Ngụy Hợp chỉ ở trạng thái bản thể, tám đạo vết tích dựng thẳng của Cửu Đầu Điều một mực lơ lửng sau lưng gã.

Nhưng trong đó bảy đạo đều ở trạng thái bị bẻ gãy.

Chỉ còn một luồng còn là vừa cắn nuốt lượng lớn máu thịt chữa trị trở về.

Đối mặt với hai gã hèn nhất đỏ tươi tập kích, lúc này bản thân gã đang bị trọng thương, đã có chút khó mà chống đỡ được.

“Hắn sắp không xong rồi!!”

“Mỗi người một nửa! Lần này chúng ta nhất định có thể tiến hóa thành công!!”

“Lãnh chúa! Ha ha ha ha ha!!” Hai thân người thân ưng sợ hãi kêu to.

Bọn họ sau khi thử mấy chục lần, phát hiện Ngụy Hợp thật sự không có biện pháp đối kháng với bọn họ.

Vì vậy một tiếng xé gió giòn tan vang lên.

Hai người tung người nhảy lên, thân thể triển khai, hóa thành hai con hắc ưng cực lớn, thân dài sáu dặm.

Cánh chim trên lưng bọn họ mở ra, vô số cánh đen từ sau lưng tầng tầng kéo dài ra, tựa như khói đen bao trùm qua Ngụy Hợp.

Bọn hắn muốn một hơi triệt để thôn phệ Ngụy Hợp.

“Đến đây đi!!”

“Dung hợp với ngươi, bọn ta sẽ hoàn toàn tiến vào tầng thứ mới!!”

Ngụy Hợp nhìn chăm chú không trung, dần dần bao trùm toàn bộ tầm mắt, trong lòng thở dài.

“Xem ra đã đến cực hạn rồi...” Hắn cảm nhận được cơ thể còn rách nát hơn lúc này.

Năng lực tái sinh của võ đạo huyết nhục cũng không phải là vô địch, một mực bị loại hỏa diễm trong suốt kia khắc chế nghiêm trọng.

Đến bây giờ mới miễn cưỡng khôi phục được một cái đầu chim chín đầu.

“Đã như vậy...”

Y giơ tay lên.

Kịch độc trên người ba tên hệ lúc trước tồn trữ kia, lập tức bay ra ngoài.

Nhưng những thứ kịch độc này cũng chỉ miễn cưỡng làm cho thân thể hai con ưng hơi chậm một chút mà thôi.

Bản thể của bọn họ bị độc tố ô nhiễm, bắt đầu cấp tốc hư thối rơi xuống.

Nhưng thủ đoạn như vậy để đối phó với những sinh vật khác thì tạm được, nhưng giao đấu với Tinh Uyên thì chỉ kéo dài một chút thời gian.

Rất nhanh, bọn họ nhanh chóng tái sinh máu thịt, bị một phần độc tố ô nhiễm vứt bỏ toàn bộ.

Loại độc này cũng chính là độc tố đỏ tươi của con người, đối với bọn hắn chỉ có thể coi là khó giải quyết.

Cũng không phải không thể xử lý.

Trên thực tế, nhiều năm chém giết ở Tinh Uyên như vậy, nếu đối mặt với độc tố cùng cấp bậc, sẽ bị trúng chiêu mà chết, vậy bọn họ cũng không thể nào trở thành người nổi bật trong đám người đỏ tươi được.

Nếu không phải là người nổi bật, bọn họ cũng không dám thừa dịp hai vị cấp đỏ chém giết, chạy đến nhặt đồ.

Nhanh chóng giải quyết kịch độc, hai thân người chim ung lại mở ra vô số cánh chim, nhào về phía Ngụy Hợp.

Toàn bộ bầu trời bỗng chốc hóa thành đêm đen.

Tất cả ánh sáng đều bị che khuất.

Chỉ có hai mảnh Hắc Vũ tạo thành màn trời, đè xuống Ngụy Hợp.

“Giết!!!”

Ầm ầm!

Dưới tiếng nổ mạnh, đại địa lại lần nữa chấn động lên.

Lấy Ngụy Hợp làm trung tâm, chung quanh mấy chục dặm, bị vô số hắc vũ bao trùm hoàn toàn.

Nhưng không đợi hai người trở nên vui sướng.

Một lực lượng nóng bỏng giống như thái dương, cấp tốc từ trong vô số cánh chim bắn ra.

Cánh chim màu đen bắt đầu thiêu đốt.

Phảng phất như có người ở trong đó điểm một mối lửa.

Phù!!

Trong chốc lát, mảng lớn hỏa diễm màu đỏ vàng từ chính giữa cánh chim nổ bẻ ra.

Linh năng thăng hoa giả cuồng bạo, thôi động linh thuật, hóa thành vô số hỏa tuyến như suối nước, điên cuồng bay vụt ra bốn phương tám hướng.

Đảo mắt liền thôn phệ hơn phân nửa cánh chim màu đen.

“Đây là cái gì!?”

“Là linh...?”

Ầm!!

Một ánh lửa màu vàng bỗng nhiên nổ tung.

Ngọn lửa phun trào ra từ trong đó, tựa như một dòng nước lũ, lập tức rơi xuống bản thể cả hai con ung thân người.

Đảo mắt đã đốt cháy hai người.

Vô số hoả diễm ở trung tâm, Ngụy Hợp chậm rãi từ trong bay ra, mặt không biểu tình.

Kỳ thật hắn không muốn vận dụng linh lực.

Nhưng thời khắc máu chót, không cần linh tinh hắn chắc chắn phải chết.

Cho nên, linh hoạt của người thăng hoa có thể dưới sự trợ giúp của linh thuật, ở khoảng cách gần thông qua kết cấu của cơ thể mình để tăng phúc huyết nhục, rồi nhanh chóng biến lớn.

Sức mạnh như vậy gần như chỉ trong nháy mắt đã đánh lén làm hai người kia trọng thương.

Đám người sợ hãi cho rằng hắn đã trọng thương vô lực phản kháng, kết quả lại không nghĩ rằng trong nháy mắt này lại bộc phát.

Làm cho bản thể của bọn họ bị bao trùm, nuốt chửng.

“Xem ra, cho dù dùng Phá Cảnh Châu cường ép đột phá, cũng có thể là người có thể thăng hoa ở chỗ sâu trong Hằng Tinh thăng hoa linh năng, tự mang theo thuộc tính nóng bỏng.”

Ngụy Hợp nhìn chăm chú biển lửa màu đỏ vàng chung quanh, khẽ thở dài.

Theo lý thuyết, người có linh năng thăng hoa, không thể mặc xác, là đánh không lại sợ người đỏ tươi cùng cấp bậc.

Nhưng ai bảo hắn không chỉ hấp thu sinh mệnh đồ phở của sinh vật Tinh Uyên, còn hấp thu kết cấu thể của người có thể

thăng hoa cùng cấp bậc.

Cho nên, mô phỏng xác, Tăng phúc linh năng đối với Nguy
Hợp mà nói không phải là việc khó.

Thậm chí bởi vì hần mô phỏng kết cấu thân thể, là thích hợp
nhất với tổ thể mình, cho nên tăng phúc cho linh năng của
mình, càng thêm khoa trương, uy lực so với tổ thể đầu nguồn
bình thường còn mạnh hơn gấp bội.

*

*

*

“Phải lập tức rời đi, linh năng dao động tất nhiên sẽ dẫn tới các loại ham muốn khác.”

Lập tức hai luồng ý chí hỗn loạn và huyết nhục đang nhanh chóng cắn nuốt lẫn nhau.

Ngụy Hợp cấp tốc phóng tới nơi xa, đảo mắt biến mất ở cuối đại địa màu máu.

Về sau, hắn phải tìm một chỗ ẩn nấp, tận dụng thời gian nghiên cứu vết thương trên người.

Cắn nuốt hai con người đỏ tươi, linh trí của hắn cũng không thể tiến thêm một bước.

Sau khi đạt đến cực hạn linh năng thăng hoa giả dưới hạ vị, dường như hắn không có biện pháp tiến hành linh năng tăng lên nữa.

Nhất định phải đột phá lần nữa sau đó.

Mặc dù cảm giác có chút lãng phí, nhưng vừa vặn, Ngụy Hợp cũng định tìm một chỗ hảo hảo tiêu hóa thôn phệ thu hoạch gần đây.

Đồng dạng, cũng có thể khiến cho phiền toái hắn xông ra tại Tinh Uyên thoáng bình ổn một chút.

Một tháng sau...

Bành tạt đế quốc, Ô Lan Tinh.

Từng đám lớn chiến hạm lập lánh hiện lên, kết thành trận hình, từ Ô Lan tinh hệ bay ra, nhằm về phương xa không biết tên.

Vô số chiến hạm nhìn từ mặt đất Ô Lan tựa như vô số điểm sáng bay lên không trung.

“Đây là chiến tranh sao?” Bích Liên ở Ngụy kỳ cảm thán.

“Đúng vậy a... Các người dọc theo đường đi xem ra coi như hòa bình?” Ngụy Hợp quay đầu nhìn nàng.

“Ừ, coi như thuận lợi. Chúng ta vừa vận dụng phải hai chi hạm đội, đi trước, dọc đường gặp chút rắc rối, đều bị liên thủ giải quyết dễ dàng.”

Bích Liên mặc bộ phục tác chiến màu bạc tùy thời có thể xuất chiến, trên người có tia sáng màu lam nhỏ bé không ngừng lưu động.

“Vậy là tốt rồi. Ngược lại, bên ta lại... gặp rất nhiều chuyện.” Ngụy Hợp thở dài một tiếng: “Nhưng bây giờ thì tốt rồi, hết thủy đều đã xong. Sau này ta phải học tập đạo sư ở học viện. Trong khoảng thời gian này thì không cần xuất chiến.

Bên phía người, có cách nào tránh được gần đây xuất chiến không? Bọn ta tốt nhất có thể cùng lúc xuất động, như vậy ta cũng có thể chăm sóc cho người.”

“... Rất khó... Hiện tại là thời kỳ quân sự quản chế, ta chỉ chiếu sáng thôi. Không có tư cách...” Bích Liên lắc đầu, có chút bất đắc dĩ.

Trước kia trong tinh cầu, nàng còn cảm thấy ánh sáng này có chút địa vị.

Sau khi tới tinh hệ thì nàng cảm thấy mình gắng gượng cũng được.

Mà tinh hệ ra khỏi, tới chiến trường cỡ lớn của đế quốc.

Nơi đây, ánh sáng khắp nơi tựa như tro bụi, đâu đâu cũng có.

Đơn vị yếu nhất tham dự trận chiến này chính là quang chiếu.

Mà càng yếu, thậm chí ngay cả cơ hội biết rõ tình hình chiến đấu cũng không có, chỉ có thể yên lặng chờ đợi vận mệnh đến.

Đây là chiến tranh.

“Tốt rồi đừng suy nghĩ nhiều, ta nghĩ biện pháp.” Ngụy Hợp nhẹ nhàng ôm lấy Bích Liên, hai tay ôm vòng eo nhỏ nhắn của nàng.

Mấy ngày nay, bọn họ yên tĩnh lại, không có nghĩa là chiến tranh sẽ ngừng lại.

Hoàn toàn ngược lại.

Sự ác chiến giữa Bành Toa đế quốc và khắc nghiệt Sartre lúc này đã tiến thêm một bước.

Sau khi Đông Cực liên minh cùng tham gia vào, tam đại đế quốc nhân loại biến thành một đoàn cháo.

Sau khi vận dụng vũ khí chiến lược cỡ lớn, ba phương diện đều tổn thất thảm trọng.

Mỗi ngày đều có thương vong vượt qua trăm vạn để truyền đạt.

Có lẽ hạm đội bên này bị trọng thương, hoặc là bức tường thành bên kia bị công phá.

Mỗi người đều có thắng bại.

Hơn nữa ngẫu nhiên xuất hiện Tinh Uyên Thú triều, lượng lớn khu vực lực lượng quân sự tập trung trong tam đại đế quốc còn tốt hơn.

Mà những nơi bị điều động quân đội, phòng vệ giảm đi rất nhiều, lại gặp phải Tinh Uyên Thú Triều, lúc này đã bắt đầu tạo thành tổn thương thảm thiết.

Ngụy Hợp nhìn cảnh tượng vô số chiến hạm không ngừng bay lên ngọn đèn, có chút lo lắng cho tinh hệ quê hương bên kia.

an ủi Bích Liên, để nàng đi nghỉ ngơi, hắn mới đứng một mình ở cửa sổ mở ra máy truyền tin cá nhân.

“Này, Long Học tử còn chưa có nghỉ ngơi sao?” Hắn ấn mở ảnh tức giận của Long Ba.

“Ừm, đang tắm, tiểu Ngụy người có việc gì không?” Giọng nói hơi mệt mỏi của Long Hồ Ba từ máy truyền tin bên kia truyền tới.

“Ừm, có chút việc muốn làm phiền ngài, xem có biện pháp gì không.” Ngụy Hợp nhẹ giọng nói.

“Người nói xem, có thể giúp được nhất định ta sẽ giúp! Hiện tại người chính là hi vọng của hệ hệ muội chúng ta, có thể thông qua phiên xét duyệt mà lang Lý Đức truyền thụ, gia nhập vào đề tài nghiên cứu mà nó đang tiến hành, chúng ta cũng không ngờ rằng trình độ học thuật của người lại cao như vậy.

Cái này và chỗ huấn tu luyện bình thường, ý nghĩa hoàn toàn khác nhau. Nói không chừng người có thể có hi vọng trở thành đệ tử chính thức của Ba Lạp Lý Đức giảng dạy cố định.

Nếu quả thật có thể trở thành đệ tử của hắn, vậy thì thật lợi hại!”

“Hy vọng vậy. Bất quá ta cũng tự biết mình, loại cơ hội này chỉ có thể ngộ không thể cầu.” Ngụy Hợp cười cười.

“Được rồi, người có chuyện gì cứ nói thẳng đi. Giúp ta nhất định sẽ giúp.” Long Hồ Ba sáng khoái nói.

“Là về thể tử ta Bích Liên. Ta nghĩ, có thể cho nàng mượn nhờ không. Đợi sau khi tu luyện xong, ta sẽ cùng nhau xuất chiến.” Ngụy Hợp nói.

“Cái này... Rất khó. Bộ quân không phải nơi cá nhân có thể di chuyển vị trí một cách tùy tiện, cũng không phải của cải.

Hôm nay phải điều đi, ngày mai điều người kia đi, vậy cả quân bộ chuyện gì cũng không thể triển khai.” Long Hồ Ba thành khẩn nói.

“Đương nhiên, nếu như người nhất định phải nghĩ biện pháp, ta bên này không có cách, người có thể đi hỏi Berloz. Tuy nhiên cá nhân cảm thấy, hắn cũng không có cách nào. Dù sao chúng ta chỉ là nút biếu, ở loại địa phương mà ngay cả số lượng người thăng hoa cũng rất nhiều, quyền nói của chúng ta quá nhỏ.

Trừ phi là Ban Lý Đức dạy dỗ, có lẽ có chút tác dụng.”

Ngụy Hợp kỳ thật cũng minh bạch lý này, nhưng vô luận thế nào hắn cũng không nghĩ tới, lúc mình tiến tu, chợt nghe được tin tức Bích Liên chết trận trong một nhiệm vụ nào đó.

Quang chiếu cấp bậc di thể, ở trong loại chiến tranh này, tử thương quả thực là quá nhiều.

Quá nhỏ bé mà.

“Còn có, trước đó người đã nói, cùng một chỗ truyền thụ ân lộc tiến tu nơi đó, hẳn ở trong quân nổi danh là người tốt, nhân mạch rất rộng, người có thể tìm hẳn thử một chút, không chắc có thể được.” Long Hồ Ba đề nghị.

“Loạn ân đặc biệt?” Ngụy Hợp khắc sâu ấn tượng về người này, bởi vì muội muội của hắn chính là một trong hai Long Cơ Sứ duy nhất của Bành Toa đế quốc.

Rất khó nói, chức vị chức vụ của hắn không phải dựa vào quan hệ giữa muội muội.

Mà trong quá trình truyền thụ học tập, biểu hiện của vị Liễu ân này cũng rất bình thường.

Có lẽ dùng từ ngữ lỏng lẻo bình thường đã được xem là hay rồi.

Vị này mặc dù cũng là liệt biên thực lực, nhưng trên học thuật, chênh lệch giữa Ngụy Hợp và Vinh Linh, đơn giản tựa hồ nước cùng hồ nước.

Chênh lệch cực lớn.

Cũng may thái độ của hắn rất thấp, mỗi lần có người không hiểu đều nhận được câu trả lời của Ngụy Hợp và Vinh Linh.

Dù sao rất nhiều vấn đề, độ cao cũng không phải là dựa vào tìm tòi động cơ thì có thể giải quyết.

Không hiểu chính là không hiểu.

Sau khi tách ra với Long Hồ Ba, Ngụy Hợp suy nghĩ một chút, lại cho Berloz thông tin.

Đáp án nhận được cũng là bất lực.

Berloz là biên cố thượng vị, bên trong tinh hệ, là một đại nhân vật thể nhưng ở nơi này thì không cách nào nắm bắt được.

Roi vào đường cùng, Ngụy Hợp chỉ có thể thử, đặc biệt chỉ có thể giải thích một thông tin cho Lăng Dịch.

Rất nhanh, bên kia truyền tin.

“Ngụy Hợp à? Có chuyện gì sao? Hiếm khi thấy người lại gọi thông tin cho ta.” Tất ân bên kia tựa hồ còn có âm nhạc, tựa hồ có không ít người tụ hội cùng nhau. Còn có tiếng mời rượu say khướt thỉnh thoảng truyền đến.

“Đúng là có chút chuyện, muốn hỏi Mao mỗ người có cách nào không.” Ngụy Hợp cũng không che giấu giấu, trực tiếp nói khó khăn của mình cho đối phương biết.

“Cái này xin nghỉ... rất là phiền toái... hơi không chú ý sẽ biến thành đào binh tị chiến.” Ngữ khí đặc biệt của Tiết ân trở nên nghiêm túc.

“Có biện pháp nào có thể lẩn tránh sao?” Ngụy Hợp trầm giọng hỏi.

“Người chờ một chút, ta muốn kiểm tra...”

Bên kia âm thanh nhỏ xuống.

“Ôi chao, có rồi, ta chính là bộ phận tổ chức, có thể giúp người tìm quan hệ, điều kê tử của người đến hậu cần bộ, phụ trách bảo vệ nuôi dưỡng một thời gian ngắn, thế nào?”

“Có thể được!” Ngụy Hợp nhất thời thả lỏng, “Làm phiền người rồi!”

“Việc nhỏ, vừa hay bên này còn có mấy danh ngạch. Bất quá người cũng là vận khí tốt, mấy ngày nữa, khả năng tiêu phí cũng mất. Có chút gia hỏa người cũng biết, nghĩ hết biện pháp tránh chiến.”

Bông ân đặc biệt oán giận nói.

Ngụy Hợp vạn phần cảm tạ, hai người ngắt liên lạc.

Tại loại cục diện đại chiến này, một cái chức vị trống không an toàn quý hiếm bao nhiêu, Ngụy Hợp tự nhiên là biết.

Tuy đối phương nói rất nhẹ nhàng, nhưng tình huống thực tế tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Cho nên phân nhân tình này, hẳn nhớ kỹ.

Bên kia, trong một biệt thự cao cấp.

Mân ân đặc biệt tìm tin, vẫy vẫy tay với mấy hảo hữu, đi ra ngoài tiếp tục gọi điện thoại.

“Này, lão Thôi à, còn tỉnh chưa? Ta đây còn có một người muốn tạm thời tiến vào hậu cần một thời gian, chỉ một khoảng thời gian... Ừm, chỉ mấy năm...”

“Vài năm? Tại sao người không đi chết đi! Cái tên tiểu tử thôi nhà người, cũng đã đưa tới hơn mười tên rồi, lão tử bên này không phải là nơi tư nhân người dùng để làm nơi nhân tình!”

“Lão Thôi, đừng tức giận, bớt giận đi, đây không phải là bạn học mà ta cùng nhau học tập, lo lắng vợ mình sẽ an toàn.

Chờ hắn học tập xong, liền tự mình mang lão bà xuất chiến, chiến công của hắn là đủ, hơn nữa còn là nhân tài nghiên cứu ít có, những người này mới là người có điều kiện đặc thù chiếu cố? Mà lão bà người ta còn từng học tập ở chỗ thành viên của vương thư hội hội, đúng không? Hãy làm theo quy củ người nhà đặc thù kia!” Phạt ân đặc biệt vui mừng cười giải thích.

“Không phải ta nói người, tiểu tử thú, tính khí của người, người khác vừa tìm tới người, liền mềm lòng để nói chuyện, khắp nơi giúp người khác suy nghĩ. Người có muốn nghĩ cho mình không?” Bên kia ghi hận rèn sắt không thành thép nói.

“Đây không phải có em gái ta ở phía trước chống đỡ sao?” Ân Lăng ân đặc biệt cười nói: “Ta không cứu được tất cả mọi người, ta cũng không phải người vô tư công hiến, ta chỉ là không nhìn được những người bên cạnh, người chung quanh, thống khổ, thụ thương.”

Ngữ khí của hắn nhẹ dần.

“Nói cho cùng, ta cũng chỉ là một người ích kỷ. Ta biết, chiến trường cuối cùng cũng phải chết. Người bên cạnh ta không đi, người chết là những người khác.

Nhưng ta không muốn, không muốn những thứ này xuất hiện bên cạnh ta, chỉ thế thôi.”

“Người...” Bên kia không phản ứng gì.

“Kỳ thật ta chính là ích kỷ, không muốn để cho mình nhìn thấy chuyện khó chịu.” Học ân đặc biệt cười nói.

“Muội muội ở tiền tuyến chiến đấu ở nơi nguy hiểm nhất toàn thế giới. Ta chỉ là ca ca phế vật, cái gì ta cũng không làm được, cái gì cũng không giúp được nàng.

Cho nên, ta nghĩ, thừa dịp hiện tại, ta còn có thể mượn quan hệ muội muội, giúp đỡ người, chờ nàng thụ thương lui ra, không có phần lực ảnh hưởng này.

Đến lúc đó... Cũng sẽ có người ta giúp, trở về giúp chúng ta.”

Những lời này của tráo ân đặc biệt khiến cho máy truyền tin bên kia trầm mặc lại.

Hồi lâu sau...

“Nhưng người cũng không thể lấy quan hệ của lão tử làm nhân tình!!!”

“Lão ca người đây chẳng phải quá nhiều người tài ba sao.” Ân Lăng ân đặc biệt cười trả lời.

“Cút mẹ người đi!”

“Yên tâm đi lão Thôi, chờ muội ta trở lại, ta liền giới thiệu cho con trai người!”

“Cút!”

Tin tức đứt đoạn.

Nhưng mẫu ân đặc biệt biết, đối phương đã đáp ứng, cho nên việc này là thỏa đáng.

Thật ra đâu có cái danh ngạch nào vừa vặn trống, hết thầy đều là hấn tìm người cưỡng ép mà nói.

787

Một năm sau....

Tinh Uyên.

Trong một hẻm núi huyết nhục.

Vô số khói đen trải rộng khắp bầu trời.

Giữa mây mù khói đen nhô ra một gương mặt hình người to lớn.

“Cút ra đây! Quỷ nhân! Ta biết ngươi đang ở đây!!”

Mặt người phát ra tiếng sấm vang dội, mặt đất xung quanh vài chục dặm bị chấn động mà nao nao run rẩy.

Đá vụn tạp vật không ngừng rung động nhảy lên.

Dưới đáy huyết nhục hạp cốc, một điểm sáng màu đỏ đột nhiên sáng lên.

Điểm sáng dần dần phóng to, tới gần, từ dưới đáy chậm rãi tăng lên.

Đó là một mảnh thảm thịt mọc đầy mắt đỏ máu.

Thảm thịt đem toàn bộ khe núi lấp đầy, dài đến mấy trăm dặm, tựa như chất dính hồng quang bị rót vào khe hở.

Trung tâm thịt thảm chậm rãi sáng lên một đạo nhân hình mờ hồ.

Đầu người tóc đen tới eo, đầu đội mũ giáp màu máu, phần lưng sau lưng mọc ra tám vết ngón màu xám bạc.

Đúng là Ngụy Hợp đã trốn ở đây một năm.

Ngụy Hợp ngửa đầu nhìn về phía mặt người trên bầu trời.

“Thiệu An... Ngươi lại có thể tìm tới nơi này, xem ra ngươi nghị luận muốn phân ra sinh tử với ta rồi?”

Chấn động khổng lồ, truyền ra sóng âm đặc hữu của Tinh Uyên.

Đợi ở đây một năm, Ngụy Hợp cũng dần dần học xong ngôn ngữ của bản địa - Tinh Uyên.

Loại ngôn ngữ này thông dụng hơn so với nhân loại, nhưng âm tiết trong đó tương đối phức tạp.

Thường chỉ một âm liền bao hàm rất nhiều trọng ý tứ.

“Là người khiêu khích trước! Lần trước... Là ở lãnh địa của ta, người phá hủy quy tắc. Nhưng lần này, ta sẽ không cho người thêm cơ hội...”

Người sương đen ngưng tụ ra cánh tay, chỉ vào Ngụy Hợp.

“Người, chắc chắn phải chết!!”

“Vậy thì thử một chút.” Sắc mặt Ngụy Hợp bình tĩnh.

Trong một năm qua, hắn cũng không phải không làm gì cả.

Chỉ là khắp nơi thu thập đủ loại độc tố, đã làm hắn tốn rất nhiều thời gian.

Có hơn mười loại độc tố, thậm chí hắn không dám tới gần, chỉ có thể thông qua phương thức gián tiếp, dùng để khắc chế và ngăn cách tài liệu, thu thập chúng vào.

Hắn biết thật ra mình rất yếu ớt, trên người không có đủ độc tố, nên luôn không an tâm.

Vì vậy hắn lặng lẽ thu thập các loại độc tố, tiến hành thực nghiệm hỗn hợp.

Một năm, dùng tốc độ của Ngụy Hợp đủ để hắn kiểm tra ra đủ các loại dược tính độc tố.

Hơn nữa tổ hợp lại sẽ xuất hiện một cộng một tương đương với mười một. Những điều này hắn đều hiểu rõ ràng.

Trừ cái đó ra.

Còn có một điểm, cũng khiến Ngụy Hợp hoàn toàn không muốn chạy trốn nữa.

Đó chính là... Phá Cảnh Châu lại lần nữa tràn đầy.

Một năm, Phá Cảnh Châu lại tràn ngập, mà linh năng của bản thân Ngụy Hợp đã sớm đạt đến cực hạn của cấp bậc Hạ vị

thăng hoa giả. Cho nên, điều này đại biểu cho việc bất cứ lúc nào hấn cũng có thể đột phá đến cấp nguyên hạch.

“Giết hấn!! Toàn bộ, bọn nhỏ của ta!”

Trên bầu trời, người da đen gào thét.

Nhất thời trên mặt đất, từ bốn phương tám hướng bay nhanh đến đại lượng thú ô nhiễm cấp bậc thấp, cự thú binh.

Bọn họ đồng lòng, biết rõ bản thân không uy hiếp được Ngụy Hợp, còn liều mạng vọt tới trước.

Chung quanh khe núi, từ trên cao nhìn xuống.

Hai bên như có mảng lớn kiến đen, điên cuồng xông về phía Ngụy Hợp.

Trong nháy mắt Ngụy Hợp tiến vào quang trạng, đồng thời ý niệm trong lòng hóa thành mũi nhọn đâm tới ngực.

Phốc!

Phá cảnh châu âm âm vỡ ra, vô số nhiệt lưu nổ tung bao trùm toàn thân hấn.

Linh thức bị tập trung vào cường độ linh lực, vào thời khắc này nhanh chóng tăng thêm một chút Linh Nhĩ.

Nhưng dù là một chút linh nhĩ như vậy cũng không biết bao nhiêu người thăng hoa.

Những người có thể đạt tới thăng hoa cơ bản đều có tư chất đỉnh cao.

Bọn họ không thiếu nghị lực, không thiếu phấn đấu, chỉ thiếu một chút vận may.

Bởi vì từ dưới vị thăng hoa đến nguyên hạch, thoát nhìn chỉ đơn thuần là số lượng linh lực đạt tới, nhưng kì thực không phải vậy.

Trong quân đoàn đế quốc, tuyệt đại đa số đều là những người thăng hoa hạ vị.

Cao hơn một cấp độ hạt hạch, thậm chí cấp độ tính chất, đó là đừng mơ tưởng.

Điều kiện cần thiết để thăng cấp, tất cả đều nằm trong tay hội nghị Bất Hủ cao tầng của đế quốc.

Từ thăng hoa đến nguyên hạch cần phải có tài liệu mới thay đổi, nhưng loại tài liệu này, chỉ có đế quốc mới biết nên hợp thành như thế nào.

Không có vật chất biến chất, không ai tiến vào được nguyên hạch.

Hơn nữa sự thay đổi về chất cũng có tỷ lệ thất bại rất lớn, cho nên đế quốc ước chừng sáu phần mười người thăng hoa, đều bởi vì nguyên nhân không đột phá được, linh năng bị kẹt chết, vĩnh viễn dừng lại ở cảnh giới cũ.

Ngược lại phẩm chất tiếp theo có thể dễ dàng hơn một chút, chỉ cần tổng lượng linh lực đánh dấu là được.

Giờ này khắc này, Ngụy Hợp hoàn toàn dùng Phá Cảnh Châu, mô phỏng quá trình đột phá đến nguyên hạch.

Tài liệu cần thiết để biến đổi cũng được mô phỏng hoàn mỹ.

Linh năng không còn gông cùm xiềng xích, Ngụy Hợp không chân chờ nữa, há miệng gầm lên một tiếng, toàn bộ huyết nhục nổi lên, càng lúc càng cao, sau đó nổ tung.

Bành!!

Vô số điểm máu thịt nhanh chóng rơi đầy phương viên mấy ngàn dặm.

Động đất lớn nổi lên, không khí vẩn vọ, xoay quanh, đè ép, hình thành vô số luồng khí xoáy lướt qua.

Ngang ngược!!

Chim chín đầu kinh khủng dị thường, âm âm bay lên trời, từ mặt đất chui lên, nhào về phía bầu trời.

Hai người ai cũng không nói nhảm, trực tiếp đánh.

Ầm ầm!!!

Hai đoàn quái vật khổng lồ va chạm với nhau, khiến cho cả thiên địa âm ầm nổ tung tạo thành một cơn sóng xung kích cực lớn.

Trong sóng xung kích có khí lưu màu xám, cũng có vô số huyết nhục, còn có lượng lớn khói đen xen lẫn lẫn lộn.

Va chạm, Hắc Yên Nhân Điện Thuần chịu thiệt, dưới sự phần nộ, nó quên mất lực lượng của mình không phải đối thủ Ngụy Hợp, xông lên chính diện.

Vì thế hắn cũng rất bình thường bị Ngụy Hợp chín cái đầu chim khổng lồ từ trên người xé rách không ít khói đen.

Trong quá trình sinh vật Tinh Uyên chém giết, có rất nhiều phương thức là cắn nuốt lẫn nhau.

Xem năng lực thôn phệ của ai mạnh, tốc độ nhanh.

Cuối cùng người thắng sẽ triệt để thôn phệ đối thủ, hóa thành chất dinh dưỡng cho chính mình trưởng thành.

Lúc này Ngụy Hợp cùng Thuần An chính là như vậy.

Hai quái vật khổng lồ dài đến mấy ngàn dặm, không ngừng vờn quanh giữa không trung, va chạm, cắn xé.

Trận chém giết giằng co như vậy sẽ kéo dài rất lâu.

Mãi tới khi một phương thực sự không cầm cự nổi nữa.

Da mặt Ngụy Hợp dày, huyết nhục rắn chắc, mỗi một lần bị khói đen hóa ra miệng rộng gặm, đều chỉ có thể cắn xuống một khối nhỏ.

Còn mỗi lần Thuần An bị cắn thì tổn thất lại càng thảm hại hơn. Chỉ chốc lát sau, cơ hồ một thân thể của hắn ta đã bị Ngụy Hợp nuốt sạch.

Thế cho nên hắn không thể không phân ra một bộ phận cơ thể, đi chung quanh mặt đất thôn phệ nuôi dưỡng không được cao vật sống.

Mưa máu rơi vãi.

Một tiếng âm vang lên, Ngụy Hợp lại lần nữa đánh vào khoảng không, bị Thuần An dùng tốc độ cực nhanh tránh đi.

Lần này thất bại, làm cho hắn nhào vào trên một mảng bình nguyên lớn bên cạnh hạp cốc.

Trên bầu trời, Thuần An nắm lấy cơ hội, muốn lao xuống đuổi theo.

Nhưng hắn mới chưa bay được bao xa, liền cảm giác toàn thân mãnh liệt lóe lên, một mảng lớn cảm giác tê ngứa đau đớn từ vết thương vừa mới bị Ngụy Hợp cắn xé truyền ra.

“Chỉ là độc tố, cũng muốn ám toán ta!?” Thuần An mặc kệ, dù sao trong cơ thể chẳng mấy chốc sẽ tự mình chế tạo ra huyết mạch kháng độc cường hãn.

Nhưng còn chưa vò được nửa cái, thuần đã cảm thấy đau đớn lan khắp toàn thân.

Thế cho nên hắn đã không thể duy trì được năng lực khói đen nữa.

“Đây là!!?”

Thân hình người khói đen mãnh liệt ngời xôm trên bầu trời, bắt đầu thống khổ tru lên.

Ngụy Hợp ở phía dưới thở dốc một hơi, chín cái đầu đồng loạt hít sâu, ngửa đầu vỗ cánh.

Trên cánh không có ngàn con mắt cự ma đồng thời bộc phát quang mang.

Dưới độc tố lan ra, pháp thân tăng phúc, năng lực ảo ảnh hạch tâm của Thiên Mục Cự Ma rút cục ở trên người Thuần An có hiệu quả.

Khói đen do Thuần An tỏa ra lúc này bị ép thu hồi, lộ ra bản thể của mình.

Đó là quái vật hình người cao hai trăm mét.

Chỉ là trên thân nó mọc đầy lỗ tròn như cái loa, trong lỗ thỉnh thoảng còn có khói mù nhẹ nhàng bay ra.

Lúc này nó đang bị mấy chục loại độc tố giày vò, thân thể tạm thời không nhúc nhích được, lâm vào tê liệt.

Nếu những độc tố này đổi thành người có linh năng bình thường, thậm chí đủ để độc chết mấy ngàn vạn nhân khẩu.

Nhưng ở chỗ Thuần An, cũng chỉ làm cho nó chậm lại một ít phản ứng, cảm thấy có chút thống khổ về huyết nhục.

Không tới vài phút, nó có thể hoàn toàn bài bài trừ hết tất cả độc tố.

Đây chính là chỗ cường hãn của sinh vật Tinh Uyên, bọn họ có năng lực tái sinh vô hạn, năng lực thôn phệ cường đại.

Cho dù bị trúng độc, chỉ cần cắt đứt một phần máu thịt trúng độc là có thể khôi phục lại bình thường.

Còn bây giờ, Thuần An đang nhanh chóng vứt bỏ thân thể mình bị độc ô nhiễm.

Đáng tiếc, nếu như trong hoàn cảnh an toàn bình thường, nó hoàn toàn không bị độc tố gì quấy nhiễu.

Chút độc tố này, mấy lần là có thể bài không.

Nhưng giờ phút này...

Ngang ngược!!

Cực đại chín đầu điều tiếng kêu phóng lên cao.

Hai cánh Ngụy Hợp chấn động, vô số tròng mắt phóng ra hồng quang chiếu rọi trên người Thuần An, khiến động tác của hắn càng thêm chậm chạp.

“Kết thúc rồi.”

Chín cái đầu Ngụy Hợp đồng thời há to miệng.

“Không!!” Xa xa bỗng nhiên truyền đến ý chí hỗn loạn cực lớn gào thét.

Hiển nhiên thuần An cũng nhờ viện binh giúp đỡ.

Nhưng mà...

Phốc phốc!

Từng cái đầu Ngụy Hợp hung hăng cắn vào thân thuần, lần này không xé rách, mà ngẩng đầu lên, đem nó chia làm chín phần, hoàn toàn nuốt vào.

Ngay cả mảnh vỡ huyết nhục bị Ngụy Hợp lợi dụng khi hít thở mang theo cơn lốc quét qua, đều bị thôn phệ.

Quá nhanh rồi.

Hai người từ gặp mặt đến phân sinh tử.

Trước sau không quá ba giây.

Toàn bộ quá trình, bắt đầu từ lúc Thuần An trúng độc định thân, Ngụy Hợp nhào lên cắn nuốt gã.

Chỉ tốn một giây rưỡi.

Hầu như chỉ là một cái bóng đen chợt lóe lên.

Thuần An không còn tung tích.

Hai cánh Ngụy Hợp chấn động, cũng không quay đầu lại, cấp tốc bay vút về phía xa.

Một đạo huyết ảnh ở phía sau âm âm kéo theo đuôi ngọn lửa màu đỏ dài đuôi sát không tha.

Tốc độ của hắn rõ ràng nhanh hơn Ngụy Hợp, nhưng đại chiến vừa rồi, Ngụy Hợp cơ hồ không bị tổn thương bao nhiêu, liền giải quyết xong Thuần An.

Điều này cũng khiến cho trong lòng vị trợ quyền giả này sinh ra kiêng kị.

Rõ ràng nó có thể đuổi kịp tốc độ nhưng nó không dám.

Thừa dịp gió bão táp trên bầu trời, Ngụy Hợp điên cuồng thôn phệ ý chí hỗn loạn của Thuần An.

Có thể từ sáu vạn lại tăng vọt.

Bảy vạn.

Tám vạn.

Chín vạn.

Lại một lần nữa đến cực hạn bình cảnh.

Chín vạn Linh Nhĩ, đây chính là cực hạn của giai đoạn nguyên hạch, lên cao hơn nữa chính là chất liệu.

Mà sau khi có năng lực, đó mới thật sự là bất hủ.

Cũng chính nhân loại có khả năng đạt tới linh năng cực hạn.

Ngay khi Ngụy Hợp đang tiêu hóa hết ý chí hỗn loạn và huyết nhục của bộ lạc bảo vệ Thuần.

Nhục thể của hắn cũng theo linh năng đột phá, bắt đầu nhanh chóng tăng cường độ.

Nguyên lý của tiến hóa nguyên điển vốn là dùng linh lực có thể không ngừng tiêu trừ ý chí hỗn loạn do thân thể sinh ra, dùng cái này đạt tới mục đích có thể không chế máu thịt.

Mặc dù hỗn loạn ý chí lần trước từ Ngụy Hợp ngoài ý muốn, đã triệt để biến mất không thấy gì nữa.

Nhưng nguyên lý quan hệ này vẫn tồn tại như cũ.

Cường độ thân thể bị giới hạn ở độ cao của linh lực của Ngụy Hợp.

Linh năng của hắn càng mạnh, có thể không chế nhục thân càng mạnh.

Hai cái hỗ trợ lẫn nhau.

788

Lúc này linh lực lại lần nữa tăng lên, nhục thân Ngụy Hợp cũng bắt đầu xuất hiện ưu hóa.

Hắn đem khiên đồ thẩm cấp độ con người an, trong máu thịt, bản thân có thể hấp thu một bộ phận sinh mệnh đồ phổ, dung hợp tiến vào thân thể.

Đây cũng là nguyên nhân Ngụy Hợp có được thân thể cấp bậc đồ tươi, đối kháng chính diện với Thuần An.

Bởi vì hắn không phải một người đang chiến đấu, mà là hấp thu vô số gen thích hợp của mình.

Nếu như đổi lại là người bình thường, thì sẽ có một người có thể tập hợp tất cả gen ưu tú có thể tập hợp trên thế giới này.

Như vậy, người này chính là cực hạn trong toàn bộ nhân loại.

Bất kể là trí tuệ hay thể lực.

Hắn ta chính là trần nhà nhân loại.

Ngụy Hợp cũng như thế.

Tập hợp lượng lớn đồ phổ sinh mệnh, nhục thể của hắn lại trải qua điều hòa dung hợp với pháp thân.

Bản thân đã trực tiếp đạt đến giới hạn đỉnh phong đồ tươi của con người.

Lại triển khai pháp thân cảnh giới võ đạo, đạt được biên độ tăng cường rất lớn.

Lúc này mới có thể làm cho hắn chính diện cùng đồ thẩm sợ người lưỡng bại câu thương.

Mà bây giờ...

Theo thôn phệ huyết nhục Thuần An, toàn thân Ngụy Hợp lại lần nữa phát sinh biến hóa mới.

Quanh thân hắn bắt đầu hiện lên vô số khói đen.

Sương mù cuộn cuộn không ngừng từ phía cuối hai cánh bay ra, tản ra xung quanh.

Mà thể tích Ngụy Hợp cũng một bước bành trướng lên.

Vì thu được năng lực khói đen của Thuần An, Ngụy Hợp trực tiếp lựa chọn thêm một bộ phận thân thể không gian, dung nạp loại khí quan này vào hệ thống của mình.

Vừa vặn tổng lượng linh lực hẳn vừa mới tăng lên, đủ không chế thân thể tăng lên.

Rào rào!!

Trong giây lát, Ngụy Hợp quay người lại, hai cánh khổng lồ khẽ chấn động, kéo ra một chút khói đen.

Vô số khói đen hóa thành vô số đạo nhân mặt đen, gào thét quái dị về phía đạo huyết ảnh đuổi theo sau.

Tất cả mọi người mặt đen, mỗi một người đều là những người đã từng giết chết Ngụy Hợp, huyết nhục gen kết hợp với khói đen biến thành.

Hàng ngàn Nhân Diện Điều vũ hai cánh, nhao nhao đánh về phía huyết sắc cự ảnh đang đuổi theo.

Nhưng vào lúc này, một đạo ý niệm khổng lồ không biết từ nơi nào truyền đến bỗng nhiên chui vào trong đầu Ngụy Hợp.

Cỗ ý niệm ký tự kia không có thật cụ thể, chẳng qua là một cỗ hình ảnh cực kỳ phức tạp ý nghĩa.

Chủ quan là: Ngụy Hợp giết chết lãnh chúa Thuần An, cho nên sau đó lãnh địa Thuần An thuộc về hắn ta.

Hắn được thừa nhận, trở thành lãnh chúa mới của Tinh Uyên.

“Lãnh chúa Tinh Uyên?!”

Động tác Ngụy Hợp ngừng lại một chút, ngay cả tất cả Nhân Diện Điều kéo dài ý chí của hắn, cũng nhao nhao ngừng lại.

Trong lúc vô hình, một luồng liên hệ thần bí, bỗng nhiên trực tiếp nhận được từ sâu trong linh hồn hắn.

Dường như ở phía xa có một địa bàn rất lớn nối liền với máu thịt của hắn, trở thành một phần của hắn.

Cùng một thời gian, khí tức thanh lãnh cuộn cuộn không ngừng, cũng điên cuồng truyền tới theo liên hệ này.

Ngụy Hợp cảm giác mình bắt đầu bành trướng, biến lớn.

Máu thịt toàn thân rõ ràng chỉ là giai đoạn nguyên hạch của Thăng Hoa giả, dưới cỗ khí tức này cường hóa, cường độ thân thể hẳn bắt đầu tăng lên trên diện rộng.

“Từ tin tức đạo ý niệm thần bí đưa cho, đây có lẽ là lãnh địa mà Tinh Uyên lãnh chúa thu được.

Lãnh địa càng lớn, biên độ càng mạnh, thảo nào lúc trước Thuần An bị ta hủy diệt lãnh địa, thực lực tạm thời giảm mạnh. Thì ra là thế...”

Trong lòng Ngụy Hợp giật mình.

“Như vậy xem ra, có khả năng bản thể thực lực của Thuần An cũng không tính là quá mạnh, trải qua tăng phúc mới đạt tới cấp độ đồ thâm, nói cách khác, bản thể thật sự của hắn nhiều lắm là thăng hoa cực hạn.”

Hai cánh của Ngụy Hợp chấn động, cảm giác cường độ huyết nhục toàn thân, về độ phòng ngự cứng cõi, quả thực tăng lên gấp mấy lần.

“Xem ra cỗ lực lượng này tăng phúc, chủ yếu là xem khuynh hướng ý chí của lãnh chúa? Ta khuynh hướng và tăng cường độ phòng ngự thân thể, cho nên nó cũng trực tiếp tăng cường độ thân thể của ta?”

Ngụy Hợp từ trong cỗ tin tức thần bí kia thoáng tra hỏi một chút, xác định được hình thức tăng phúc của lãnh địa.

Đạo huyết ảnh truy kích phía sau tựa hồ cũng nhận ra cái gì, trông về phía xa xa nhìn Ngụy Hợp, cuối cùng không muốn lại đánh nhau.

Ngay cả Thuần An cũng bị Ngụy Hợp miểu sát, trong lòng hẳn ta cũng sợ hãi.

Sinh vật Tinh Uyên bắt đầu từ sợ người, đã có bản năng đi theo lợi nhuận tránh hại, bọn chúng không còn như sinh vật Tinh Uyên cấp thấp, không sợ hãi, điên cuồng chém giết.

Bọn họ đã học được sợ hãi, học được sợ hãi, cũng học được tự hỏi.

Huyết ảnh dừng một chút, quay người bão táp rời đi, cũng không quay đầu lại, đảo mắt đã biến mất ở cuối tầm mắt.

Ngụy Hợp đưa mắt nhìn đôi phương rời đi, không đuổi theo.

Y còn phải nghiên cứu sức mạnh tăng phúc mà Tinh Uyên lãnh chúa vừa nhận được.

Xem từ tin tức ý niệm vừa thu được thì xem ra.

Y nhận được biên độ tăng phúc lớn, đồng thời cũng chính thức trở thành một trong những lãnh chúa của Tinh Uyên.

Mà làm nghĩa vụ, hẳn phải rời Tinh Uyên, chiến đấu vì Tinh Uyên, cứ cách một đoạn thời gian, dưới ý chí của Quân chủ hoặc Chúa Tể.

“Chúc mừng ngươi, lại có một lãnh chúa mới ra đời...”

Phía bên phải xa xa, một bóng đen nhanh chóng tới gần, mỗi một lần lấp lóe đều kéo ra một đường sáng màu đen thật dài.

Rất nhanh, bóng đen dừng lại cách Ngụy Hợp mười dặm trên không trung.

Đây là một gã quái nhân mặc trường bào màu đen, đầu đội mũ giáp hình chữ thập tinh màu đen.

Thân dài chỉ có ba mét, nhưng trên thân không kiêng nề cường độ ý chí tản mát ra, lại là cường độ chỉ có đồ thăm khủng bố mới có.

“Hoan nghênh ngươi, những gương mặt mới... trông có vẻ ngươi còn rất mơ màng.”

“Ngươi là ai?” Ngụy Hợp mở miệng phát ra sóng âm chấn động.

Hắn không có ý chí hỗn loạn, đây là sơ hở lớn nhất. Cho nên không thể thiếu người đưa tin nguy trang thành ý chí hỗn loạn của mình.

Bên trong Tinh Uyên cũng có không ít quái vật là như thế.

“A... tên của ta là Mễ Phi. Nếu như có nhiều thời gian hơn, ta nghĩ chúng ta có thể ngồi xuống tâm sự một chút.

Nhưng đáng tiếc... bây giờ người vừa mới tiếp nhận lãnh địa, tốt nhất mau chóng chinh đốn pháo hôi. Nếu không một khi các quân chủ ra lệnh xuất chiến, người sẽ không có binh khí để dùng...”

“Xuất chiến?”

“Rất đơn giản, chỉ cần phải ra pháo hôi, không ngừng cắn nuốt giết chóc là được. Gặp cứng xương người mới động thủ. Toa pháo dù sao vô cùng vô tận, cách một đoạn thời gian đều có thể mọc ra rất nhiều.” Mễ không phải hai tay nói.

“Nếu như không xuất chiến sẽ như thế nào?” Ngụy Hợp suy nghĩ một chút rồi hỏi.

“Tin ta đi, người không không chế được bản thân mình.” Mễ không phải thần bí cười nói.

“Mục đích của người là gì?” Ngụy Hợp trầm giọng hỏi. Hắn không tin Tinh Uyên thôn phệ lẫn nhau sẽ có người tốt hiền lành đi ra giải thích tình huống.

“A, đương nhiên là đến xem thử, nếu như người bị thương rất nặng, ta sẽ cố gắng ăn thịt người. Nhưng ta rất thất vọng..., xem ra người còn có thể sống rất lâu.” Mễ Phi cười nói.

“Khi nào bắt đầu xuất chiến?” Ngụy Hợp lạnh giọng hỏi.

“Đương nhiên là... Hiện tại.” Mễ bật vừa dứt lời.

Giữa không trung bên cạnh hai người bỗng nhiên mở ra một lỗ tròn to lớn.

Trong động, là vũ trụ tinh không bao la bát ngát.

Cỗ ý niệm to lớn lúc trước lại giáng lâm.

Toàn thân Ngụy Hợp cứng đờ, trong nháy mắt trong đầu phẳng phát biến thành Hỗn Độn tương, tất cả ý chí rõ ràng thoáng một phát hỗn loạn rất nhiều.

“.....”

Một cảm giác không cách nào không chế thân thể chui vào trong lòng hấn.

Thân thể không lồ của Ngụy Hợp khẽ vỗ cánh, cấp tốc thu nhỏ lại, một lần nữa hóa thành hình người đội mũ giáp.

Sau đó bay thẳng về phía lỗ tròn đang mở ra.

Tất cả những điều này hoàn toàn không phải do hấn thao túng, mà là do cố ý niệm thần bí kia đang khống chế.

Theo bản năng, linh lực trong cơ thể Ngụy Hợp âm âm tuôn ra, muốn cắn nuốt ý niệm thần bí kia.

Trải qua dị biến của Phá Cảnh châu, tựa hồ đối với tất cả ý chí linh năng ẩn chứa Tinh Uyên ô nhiễm đều có ham ăn.

Cũng giống như nhân loại linh năng sau khi ô nhiễm, cũng vậy.

Cũng may Ngụy Hợp bị hù dọa giật mình, tranh thủ thời gian khống chế linh năng. Để tránh sau khi thôn phệ cố ý chí thần bí kia, kinh động quái vật cao tầng hơn.

Một cái thuận an, hấn đã đánh gian nan như vậy, nếu như đánh cao hơn nữa, hấn hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Hiện tại Ngụy Hợp rõ ràng cảm giác mình mạnh lên, dưới lãnh thổ tăng phúc, lực phòng ngự của hấn lần nữa tăng vọt.

Nếu như lần thứ hai đối mặt với Thuận An, căn bản không cần dùng độc. Chỉ ngồi xỏm tại chỗ để hấn đánh, đoán chừng cũng không thành vấn đề.

Lúc này hấn muốn nhìn xem, Tinh Uyên lãnh chúa rốt cuộc muốn xuất chiến ở chỗ nào?

Có lẽ, hấn có thể lợi dụng cơ chế này để ra vào Tinh Uyên.

“Đúng rồi, quên nói cho người một tiếng.” Âm thanh của Mễ Phi từ phía sau truyền đến.

“Người ra ngoài giết càng nhiều sinh vật sống càng mạnh, người ở lãnh địa của Tinh Uyên cũng sẽ nhanh chóng được tăng cường.”

Đương nhiên, người cũng có thể dùng phương thức cắn nuốt các lãnh chúa còn lại, mở rộng lãnh địa.

Ta cũng không đồng ý làm như vậy.

Bởi vậy nếu như không phải xuất kỳ bất ý, mỗi một lãnh chúa chỉ cần đi sót một chút tế bào, là có thể sống lại.”

“Cho nên, so với chém giết đồng cấp, tàn sát nhân loại gây yếu, không phải lựa chọn tốt hơn sao?” Mễ không phải cười rõ lên.

Ngụy Hợp không trả lời, chỉ nhìn mình xuyên qua hắc động.

Bởi vì chỉ mới tấn cấp lãnh chúa, cũng không có vật hi vọng gì để không chế.

Vì vậy chỉ có mình y chậm rãi bay ra.

Trong bầu trời u lãnh, chung quanh là từng chiếc từng chiếc vận chuyển phi thuyền hạm đội gì đó, tựa như dòng suối, không ngừng lưu động.

Tất cả mặt nghiêng phi thuyền đều có tiêu ký khắc thuộc về Tát xương.

Phi thuyền tựa hồ không phát hiện hấn, vẫn tuần tự xuất phát.

“Xem ra đây là lần đầu tiên người tới đây.” Giọng nói của Mễ Phi vang lên từ phía sau.

Ngụy Hợp quay đầu lại, nhìn thấy hấn cũng đi theo ra ngoài hố đen.

“Người muốn làm cái gì?” Tên gia hỏa này không rõ mục đích, hấn đang suy nghĩ có nên động thủ hay không bây giờ, đánh một trận trước rồi nói sau.

“Thấy gì không?”

Không phải Mễ mở hai cánh tay ra sao.

“Nơi này là khắc Nặc Tư, là một trong tam đại đế quốc của nhân loại.”

“Người nhìn thấy gì?” Hấn thẳng hướng Ngụy Hợp, phảng phất có thể xuyên thấu qua mũ giáp nhìn thấy gương mặt gã.

“Chiến hạm, phi thuyền, rất nhiều người.” Ngụy Hợp bình tĩnh trả lời.

“Sai rồi...” Mễ phi cười nói: “Ở đây cái gì cũng không có.”

“Chỉ có đồ ăn.”

“Thức ăn vô tận.”

Hắn nhẹ nhàng giang hai tay, lỗ đen sau lưng đột nhiên mở rộng. Cùng lúc đó, trong không khí xung quanh cũng xuất hiện dày đặc mấy trăm lỗ đen.

“Đến đây đi, binh lính của ta! Quân đội của ta! Huyết nhục của ta!!”

Một vòng chấn động cực lớn, lấy gạo mà không phải làm trung tâm khuếch tán ra chung quanh.

Trong tất cả hắc động giống như suối phun, cuộn cuộn tuôn ra vô số cự thú, cự thú binh.

Vô số sinh vật Tinh Uyên giống như bị ép thành từng vũng bùn, phun ra xung quanh hạm đội.

Các phi thuyền nao nao né tránh, chạy trốn, tán loạn.

Báo động màu đỏ bắt đầu lóe lên, mọi người điên cuồng chạy trốn.

Chiến hạm và di động thân thể nhảy đến, từ bốn phương tám hướng vây quanh nơi này.

Tử quang vô số, viên đạn, sóng xung kích, chấn động phát nổ, lập tức khiến không gian xung quanh vụn vụn.

Sinh vật Tinh Uyên hình thành sóng triều, lấy số lượng lợi thế tuyệt đối khủng bố, trong nháy mắt che mất tất cả mọi thứ chung quanh.

Từng đợt nổ tung, đó là sự tự bạo của chiến hạm và cơ thể.

Hỏa quang chiếu rọi, Mễ phi quay đầu nhìn về phía Ngụy Hợp.

“Thấy gì không? Đây là nghĩa vụ làm lãnh chúa.”

“Nhân loại tức là lương thực của chúng ta, linh hồn cái chết của bọn họ sẽ đem gió ở Tinh Uyên hóa thành hạt giống, bay khắp đại địa. Trở thành một phần của chúng ta.”

Ngụy Hợp im lặng.

Hắn có thể cảm ứng được xung quanh là vô số chiến hạm cùng xác chết bộ lạc bị nổ tung.

Trong một chiến hạm, nhỏ nhất cũng có hơn một ngàn người. Lớn một chút gần vạn người.

Mà xung quanh chỉ chớp mắt đã có mấy trăm chiến hạm bị sinh vật Tinh Uyên nhấn chìm, bạo tạc nổ tung.

Nói cách khác, trong thời gian ngắn như vậy đã có hơn trăm vạn người chết oan uổng.

Mà tất cả những điều này đều do cái gạo trước mắt này chế tạo ra.

“Như thế nào? Không quen à?” Mễ Phi mỉm cười nói.

“Tàn sát vô nghĩa.” Ngụy Hợp lãnh đạm trả lời.

“Đây cũng không phải là không có ý nghĩa gì, người giết càng nhiều thì phẩm chất lãnh địa cũng sẽ tăng lên theo. Cái này là có thể chiếu rọi thực lực thành...” Mễ Phi trả lời.

Ngụy Hợp lại lần nữa nhìn xung quanh, lúc này trống không, sớm đã chỉ còn lại vô số sinh vật Tinh Uyên phiêu đảng.

Chỉ vòn vẹn vài phút, nhiều chiến hạm như vậy, vừa rồi đã bị vô số sinh vật Tinh Uyên cắn nuốt tiêu diệt.

Sinh mệnh nhân loại, dưới tai họa khổng lồ như vậy, quả thực giống như bụi bặm.

789

Ô Lan Tinh.

Bành!!

Trên đường phố tĩnh lặng.

Ngụy Hợp nhìn nữ tử tóc nâu cách đó không xa chậm rãi ngã xuống đất, tâm tình hoàn toàn bình tĩnh.

Đối phương lại là một tổ hợp mới tìm tới cửa.

Người khởi động lại là mỹ nữ ngực to màu nâu, người hợp tác là một người trông như con nhện màu đỏ đậm.

Năng lực là tay phải có được lực lượng cường đại gấp mười lần bản thân, có thể bộc phát trong chớp mắt, còn có thể tránh bị lực phản lực đả thương bản thân.

Năng lực như vậy, dùng để đánh lén có thể nói là tương đối cường đại.

Nhưng rất đáng tiếc, nàng gặp phải Ngụy Hợp.

Trong thời gian một năm, Ngụy Hợp cũng không phải giậm chân tại chỗ, gã đã liên tiếp đánh chết tổ hợp mười hai đối chủ động tìm tới cửa.

Mà sau khi chất lượng tổ chất của những tổ hợp này chồng lên nhau, hiện tại, mặc dù hẳn chỉ là một bộ thể xác bình thường.

Nhưng cường độ thân thể cũng đã tương đương với trình độ quang chiếu cấp.

Lấy nhân loại thân, đạt đến độ cao của bộ thể, ở trong mắt bất kỳ người nào đều là một chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng tăng thực lực Ngụy Hợp xem ra không đáng kể.

Bản thể hẳn ở Tinh Uyên đã có thể chính thực lực có thể so với cấp tối thâm hồng, cũng là tương ứng với bất hủ cấp bên Nhân loại.

Tuy rằng cảnh giới linh lực còn kẹt ở nguyên hạch cực hạn của Thăng Hoa, nhưng năng lực thực chiến đã có tiêu chuẩn Bất

Hủ Thủy.

“Lại một tên.” Đôi mắt đen nhìn một bên vui vẻ nói: “Bây giờ nghĩ lại, lúc trước lựa chọn người làm đăng ký, thật là vui quá đi!”

Hắn duỗi thân thể ra, đem chính mình lúc thì vận thành hình ô, lúc thì vận thành hình chuồn.

“Những tổ hợp phổ thông này, đối với ta tăng lên đã không cảm giác được gì rồi.” Ngụy Hợp bình tĩnh nói.

“Có cần chủ động đi tìm người mạnh hơn không? Những người mới như ngươi, đã sẵn được không ít tổ hợp rồi?” Con mắt đen có chút hứng thú.

Không biết như thế nào, hắn luôn cảm giác Ngụy Hợp đang che dấu cái gì đối với hắn. Nhưng cẩn thận quan sát, lại không có phát hiện gì.

Ngụy Hợp vẫn là người có khả năng làm liệt linh vị phổ thông kia. Chỉ là trong nội chiến người khởi động nội chiến, chém giết thành công tạo ra lượng lớn cường hóa nhục thân.

Hắc mục không lừa hắn ta.

Giết chết những người khởi động lại, quả thật có mang đến máu thịt cường hóa. Loại cường hóa này được bù đắp hoàn mỹ với hình ảnh Sinh Mệnh của võ đạo, hoàn toàn không giống nhau.

Loại năng lượng huyết nhục này tựa như đơn thuần đang ép vào trong cơ thể hắn.

“Được rồi, tạm thời cứ như vậy đi.” Ngụy Hợp nhàn nhạt trả lời.

Mắt thấy con nhện đối diện sợ người, bị con mắt đen tiến lên ngăn chặn, trao đổi vài câu, sau đó cũng bị thôn phệ hấp thu.

Ngụy Hợp thực ra biết rõ, những người này có phần lớn là không còn thân thể, trên thực tế lãnh địa của bọn hắn vẫn còn, khẳng định sẽ lưu lại một chút huyết nhục tại lãnh địa của mình.

Sau khi chết đi, bên kia lại tái sinh đi ra, một đi, nhiều lắm là hao tổn một ít cường độ huyết nhục tích góp được.

Rầm rầm một tiếng, đường phố xung quanh lập tức bị nghiền nát, tiêu tán.

Ngụy Hợp mở mắt ra, phát hiện mình vẫn đứng trên bờ đoàn đường phố như cũ.

Biên người chung quanh mờ mịt, dòng xe khởi động. Hấn vừa mới tới mua chút đồ làm bữa trưa.

Sau đó còn phải hồi giáo nơi đó tiếp tục tiến tu học.

Chỉ trong chùng ấy thời gian, hấn lại gặp phải tổ hợp người chủ động tập kích.

“Người khởi động lại đều sẽ hấp dẫn lẫn nhau. Đây là quy tắc do ý chí của Tinh Uyên dành cho.” Mắt đen một bên theo sát Ngụy Hợp, không lo lắng những người còn lại nhìn thấy hấn.

“...” Tăng lên như vậy thì có ý nghĩa gì?

Ngụy Hợp không nói gì, nếu như ở bên trong tinh cầu, thăng cấp của hấn đúng là rất lợi hại.

Nhưng ở thời đại tinh tế lại có tốc độ cận chiến như thế này, trong cuộc đại chiến thì cũng chỉ là con kiến mà thôi.

“Đừng nản chí mà.” Đôi mắt đen bên cạnh nở nụ cười xán lạn nói: “Nếu ngươi cảm thấy không đủ, có thể chủ động đi dạo xung quanh. Cứ đứng yên tại chỗ trì trệ không tiến, chẳng qua lãng phí thời gian.”

Ngụy Hợp lắc đầu.

Sau khi đưa Bích Liên đến nơi an toàn nhất của hậu cần bộ, hấn liền an tâm hơn rất nhiều.

Chỗ Bích Liên không phải tiền tuyến chiến tranh, không phải là vận tải quân, mà là công việc quản lý một phần thương khó trên mặt đất.

Đây coi như là chức vụ an toàn nhất và không có tiền đồ.

Ngụy Hợp đối với việc này rất hài lòng.

“Nếu như có thể giải quyết hết toàn bộ tổ hợp, ta có thể đạt tới trình độ nào?”

Hắc mục trầm ngâm một chút.

“Chuyện này người hỏi ta cũng không biết, bởi vì trước đây khi khởi động lại sinh mệnh, ta không tham dự. Chỉ vậy xem thôi.”

“Vậy trước kia người còn nói người tham gia?” Ngụy Hợp nhíu mày.

“Nói khoác, đó là ta khoác lác còn không được sao? E rằng cũng là người, chẳng lẽ không cho phép ta khoác lác?” Mắt đen kinh ngạc nói, mở to con mắt.

Sợ người cũng là người sao?

Trong đầu Ngụy Hợp hiện lên một tia ý niệm, hoặc có thể nói, là đáy lòng của con mắt đen kia sâu tận, nghĩ mình là người sao?

Hắn không biết được.

Nhưng ở chung với hắc mục một năm qua, hắn rõ ràng cảm giác, tên gia hỏa này bất luận nhìn từ đâu đến cũng giống một người hơn hắn.

Chơi K, nhảy nhót, say rượu, hít rượu, hưởng thụ mỹ thực khắp nơi, một khoảng thời gian ngụy trang thành mỹ nam giới câu dẫn nữ hài, một thời gian ngắn đã giả thành nữ hài dụ dỗ.

Thỉnh thoảng hứng thú lại đến, còn có già trẻ ăn sạch, quần thể hoạt động.

Gia hỏa này sống còn giống một người hơn hắn. Bởi vì dục vọng của hắn nhiều hơn bất kỳ ai khác.

Ít nhất Ngụy Hợp để mình trừ tu luyện, chính là học tập, nghiên cứu, bồi lão bà. Thỉnh thoảng bật lên cho nhi tử, báo bình an.

Các chuyện còn lại thật sự không có gì để làm cho mình.

Phục hồi lại tinh thần, Ngụy Hợp dùng qua cơm trưa, rất nhanh trở lại dạy trang viên. Tiếp tục nghiên cứu chương trình

học trước đó.

Phổ Lý Đức dạy cho một người tính cách tương đối nghiêm cẩn, khắc bản.

Trên nghiên cứu, nó rất chú ý quy củ, yêu thích tất cả mọi người dựa theo trình tự hoàn mỹ nhất của nó tiến hành thí nghiệm.

Phương diện này, Ngụy Hợp không chế siêu cường trên nhục thể, phi thường phù hợp tâm ý của hắn.

Thủ pháp của Ngụy Hợp thao tác tinh độ, cơ hồ nhanh chóng giống như máy móc.

Mà ở phương diện linh lực, máy móc không cách nào làm được, hắn cũng phối hợp vô cùng tốt.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến giáo dục đồng ý để Ngụy Hợp tham dự nghiên cứu của mình.

Trong trang viên, không gian chiết khấu phòng thí nghiệm dưới đất.

Trong phòng thí nghiệm tối đen như mực, Kinh Lý Đức lơ lửng giữa không trung, quanh thân không ngừng bao quanh từng đạo quang mang linh năng như ngọn lửa màu lam.

Trong bóng tối chung quanh, có đại lượng đe dọa cao đẳng, cực kỳ nhỏ thu thập Linh thuật hắn phóng thích ra, hao tổn đến cùng đi nơi nào.

Hệ thống truy tung đã phụ trách nhiệm vụ, Ngụy Hợp và Vinh Linh đang phối hợp mô hình hoạt động hao tổn của thành lập mô hình.

mô hình động thái của bọn họ đã thành lập hơn phân nửa, nhưng chính là một bước cuối cùng, cho dù thế nào cũng không thể hoàn thành.

“Vẫn là quan sát cạm bẫy như cũ à?”

Vinh Linh bất đắc dĩ nhìn trình tự trình bày trên màn sáng của mình.

“Quan sát cạm bẫy, bất luận thế nào chúng ta cũng không thể làm được, triệt để không can thiệp thí nghiệm. Người có biện pháp gì không? Ngụy Hợp?”

Nàng thở dài nhìn về phía hợp tác.

“Rất khó...” Ngụy Hợp lắc đầu.

Nếu dựa theo trình tự nghiên cứu lúc trước, đến bước này, bọn họ vẫn không cách nào truy tung được linh năng phiêu tán cuối cùng.

“Căn cứ vào thiết bị truy tung, linh năng nhàn nhạt đã không ngừng bị pha loãng, hỗn tạp năng lượng khác quấy nhiễu, tiến hành mười lăm lần biến thái.”

Vinh Linh nhẹ giọng nói.

“Linh năng biến thái hiện tại đã hoàn toàn khác với linh năng ban đầu của Dật Tán. Chắc hẳn nó đã quá lười rồi, chung quanh có thể kích thích tất cả năng lượng vật chất của nó, hẳn là đã kích thích kết thúc rồi, hình dáng này, có lẽ là thái độ ổn định của nó.

Nhưng vì sao... chính hình thái này không tồn tại được hai phút mà đột nhiên biến mất?”

Ngụy Hợp không còn gì để nói.

Lúc này hắn thông qua Cao Linh quan sát, nhìn những linh năng phiêu tán kia, đang chậm rãi phai nhạt, hóa thành vô số điểm sáng màu lam, biến mất không thấy gì nữa.

Trong quá trình này, hắn cảm nhận được khí tức của mẫu hà.

Đúng, y hoài nghi những linh năng tiêu tán này đều bị mẫu hà hấp thu hết.

Là hệ thống cường đại có thể cùng Tinh Uyên rút cổ tay, Ngụy Hợp đối với hệ thống mẫu hà vẫn luôn ôm lòng cảnh giác cao độ.

Thứ này đến cùng là vật gì? Nó có thể mang đến cho mình thứ gì, hắn không biết được.

Nhưng có một điều, Ngụy Hợp rõ ràng.

Đó chính là, nếu như mình giúp đỡ truyền thụ hoàn thành thí nghiệm này, địa vị hẳn truyền thụ trong lòng sẽ hoàn toàn khác so với lúc trước.

Rất nhanh, Diêm Lý Đức vội vàng tách thí nghiệm, từ bên trong đi ra.

“Chuẩn bị một chút, bọn nhỏ, có phiền toái sắp tới.” Gương mặt lang trung dạy dỗ tương đối khó coi.

Có thể khiến Bất Hủ giả như hẳn cũng được gọi là là một chuyện phiền phức, rất hiển nhiên là nguy hiểm.

Vinh Linh và Ngụy Hợp chủ động nghênh đón.

“Dạy, cái gì mà chược...” Vinh Linh vừa mới khởi đầu một cái.

Trong chốc lát, bầu trời ngoài cửa sổ bỗng nhiên biến thành màu trắng tinh.

Màu trắng thuần túy chói mắt, chói mắt.

Không có âm thanh, tất cả thanh âm còn lại, đều bị che giấu hoàn toàn trong cái chớp mắt này.

Thậm chí Ngụy Hợp còn cảm thấy lỗ tai của mình như muốn mất linh.

Nhưng làm chiến sĩ cường hóa thân thể cường đại lâu như vậy, hẳn biết điều này không có khả năng xuất hiện.

Hơn nữa, vinh linh bên cạnh hẳn cũng đang há hốc miệng, vẻ mặt mờ mịt cùng rung động.

Rất hiển nhiên, người bị trấn áp không chỉ có mình hẳn.

“Đến rồi...” Loan Lý Đức ngửa đầu nhìn bầu trời, trong mắt hiện lên một tia rung động.

“Đó là cái gì, đạo sư!?” Vinh Linh bình tĩnh trở lại, nhanh chóng truyền âm hỏi.

“Là chiến tranh...” X lộc dạy dỗ lâm bảm trả lời.

Ngụy Hợp ngẩng đầu nhìn lên, dường như có thể xuyên qua bạch quang vô tận, nhìn thấy phần cuối có chiến hạm đang tới gần.

Hồi lâu, trọn vẹn mười phút sau, ba người mới nhìn thấy ánh sáng trắng trên bầu trời dần dần nhạt đi, biến mất.

“Đó là Chiêu Nguyên Hạch pháo của Khắc Nặc Dĩ Tư.” Phổ dạy cúi đầu, chậm rãi thấp giọng nói.

“Loại vũ khí cấp chiến lược này không ngờ lại phóng thích bắn pháo ở chỗ này, điều này đại biểu cho cái gì, các người phải rõ ràng.”

“Ý lão sư là?” Ngụy Hợp nhíu mày hỏi: “Ngài cũng muốn tham chiến sao?”

“Ta có tham chiến hay không thì tác dụng cũng không lớn.” Đạo lặc đầu, “Chỉ cần một vũ khí cấp chiến lược là có thể hủy diệt được một uy lực kinh khủng.

Tuy rằng ta thân là Bất Hủ giả, nhưng cũng có cực hạn.”

Bất Hủ giả là sau khi có thể mặc sinh trưởng trong cơ thể, linh năng có thể bao trùm kích thước của một hành tinh.

Nhưng đó chỉ đơn thuần là trùm.

Nếu thật sự giao thủ chém giết, bọn họ chỉ có thể đi theo con đường chiến lược, chỉ biết điều khiển chiến hạm bày trận xung kích.

“Đã tích lũy hơn một năm, còn tưởng rằng Tát xanh không đánh nữa. Không nghĩ tới.”

Phốc phát tay với Ngụy Hợp và Vinh Linh.

“Các người về nghỉ ngơi trước đi, hội nghị Bất Hủ có lẽ sẽ nhanh chóng tới trung bình hiệp nghị đó.”

Là cấp Bất Hủ, ngày thường y thường hưởng thụ lượng lớn tài nguyên và địa vị xã hội cao thượng dào dạt.

Vào thời khắc máu chót, cũng sẽ gánh vác trách nhiệm đối ứng.

Ngụy Hợp cùng Vinh Linh không nhiều lời, xa xa hướng về phía truyền thụ cúi đầu.

Nếu như ngay cả việc dạy dỗ cũng bị chiêu mộ cả rồi, vậy thì nghỉ ngơi của bọn họ cũng sẽ hoàn toàn kết thúc.

Khắc Nặc Dĩnh bắt đầu tổng công của Ô Lan tinh.

đế quốc sắp sửa phát huy tất cả lực lượng có thể vận dụng, chống lại quân địch, chờ đợi viện quân của Đông Cự liên minh đến.

790

Không chần chừ, Ngụy Hợp nhanh chóng tách ra khỏi Vinh Linh, rồi đi về phía thương khố hậu cần nơi đóng quân của thế tử.

Cái thân xác này của hắn ở lại chỗ này làm trung tâm tác dụng, kỳ thật chính là bảo đảm an toàn của Bích Liên.

Còn lại, cho dù có chết ở đây cũng không sao cả.

Nhưng không đợi hắn bay được bao xa.

Ầm!!

Trên không trung đường phố phía trước bỗng nhiên từng tòa lầu các nửa đoạn nổ tung, dấy lên mảng lớn ngọn lửa màu bạch kim.

Trong ánh lửa hừng hực.

Từng đạo bạch sắc di thể điên cuồng gào thét phát ra linh năng chấn động, lao ra hỏa diễm, đánh thành một đoàn với đám quân cảnh giới đang đánh tới chung quanh.

Lô Lưu Nhân trong thành lập tức giống như đàn cá bị chấn kinh, nhao nhao cấp tốc chạy trốn về phía xa.

Ngụy Hợp nhanh chóng chạy về phía xe của mình.

Ở nơi này học tập tiến tu, hắn vì tiện lợi, cũng mua một chiếc phi xa đơn giản bước đi.

Lúc này thân thể tan rã của hắn cũng ở đó.

Tuy hắn có thể trực tiếp thao túng thân thể, mô phỏng ra cơ thể, nhưng chung quy phải cho người ngoài một quá trình biến hóa.

Bên ngoài trang viên, ở gần con phố buôn bán có một bãi đỗ xe cỡ lớn.

Xe của hắn chính là ở nơi đó.

Ngụy Hợp nghịch dòng người, cấp tốc dùng linh lực thao túng lực hút, tránh khỏi đám người, cấp tốc tiếp cận phi xa.

Rất nhanh, xuyên qua từng con đường, đi tới bãi đỗ xe.

Hắn đang muốn đi vào trong, trà trộn vào trong đám người rời rời đi.

“Ngụy.... Hợp?” Bỗng nhiên, một thanh âm nữ tử quen thuộc mà lạ lẫm, từ xa xa phiêu đảng mà đến.

Bước chân Ngụy Hợp dừng lại, thanh âm đặc thù của nữ tử kia, làm cho toàn thân hắn nổi da gà.

Hắn đột nhiên dừng bước, đứng yên tại chỗ.

“Ai!?” Hắn nhanh chóng xoay người, nhìn về phía giọng nói đang vọng tới sau lưng.

Trước cửa một cửa hàng y phục cách đó hơn trăm mét, có hai nữ tử mặc trường bào của Đông Cực liên minh che mặt đang đứng.

Hai nữ tử, một người tóc hồng tới eo, dáng người nóng bỏng.

Tên còn lại tóc đen áo choàng, vóc người cân xứng, lưng dài chân.

Nhưng khiến Ngụy Hợp dừng lại hoàn toàn không phải là những thứ này.

Mà là loại cảm giác quen thuộc trên người các nàng...

Hắn kinh ngạc nhìn đối phương, há miệng, muốn nói chuyện.

Hắn không xác định hai nàng có phải là thân phận hắn muốn hay không, mặc dù hắn có thể cảm ứng được linh năng.

Nhưng thật ra hắn cũng không biết đặc điểm của đại sư tử và sư tôn rốt cuộc là gì.

Bởi vì khi đó, hắn hoàn toàn không có linh năng.

“Có lẽ là vừa vặn giống nhau?” Ngụy Hợp trong lòng tự tìm lý do.

Hắn đi ngược dòng người tiến vào bãi đỗ xe, liền muốn đi qua tiếp xúc với hai nàng để hỏi.

Nhưng đúng lúc một cỗ phi hành cỡ lớn, dài đến hơn ba mươi mét, từ giữa không trung đột nhiên rơi xuống.

Ầm!

Dưới vụ nổ lớn, lửa và mảnh vỡ bắn ra bốn phía.

Bạo tạc cũng triệt để ngăn cách hai bên.

“Nguyên Đô đại sư tử!? Lý Dung sư tôn!?” Ngụy Hợp bỗng nhiên dùng linh lực truyền âm, hô lên phía trước.

Trong ngọn lửa nổ tung, cách ánh lửa hùng hực.

Nguyên đô tử và Lý Dung cùng nhìn về phía này.

Các nàng cũng không ngờ ở chỗ này lại gặp được Ngụy Hợp. Gặp được các nàng đều là người có chút đặc thù.

Lúc này trên bầu trời thành thị, đã bắt đầu hiện lên từng lỗ đen truyền tống thuộc về Tinh Uyên.

Đúng vậy, đó là lỗ đen thuộc về Tinh Uyên, mà không phải là không gian nhảy vọt của Tát xương.

Mà Ngụy Hợp còn có thể cảm ứng được rõ ràng, những Tinh Uyên Hắc Ám này, cơ bản đều là đám người khởi động lại Tinh Uyên chi nhãn để tạo ra.

Có người thừa dịp loạn mà tìm kiếm cơ hội!

Ngụy Hợp ngửa đầu nhìn bốn phía một vòng.

Giữa không trung xung quanh, khắp nơi là cơ thể nuôi dưỡng Bàn Toa đế quốc, cùng với khả năng khắc chế thân thể của Tát Sùng Tư đang chém giết hỗn loạn.

Trên bầu trời cuộn cuộn không ngừng hàng lâm đại lượng phi thuyền Nặc Tư Duyên, chúng nó tựa như sỏi cỏ, không ngừng phun ra những thứ trong cơ thể.

Mà hệ thống phòng ngự không của tinh cầu bản thổ, dưới sự phun trào của sinh vật Tinh Uyên, đã hoàn toàn bị áp chế.

“Trước lấy di thể, lát nữa lại nói!” Thanh âm Nguyên Đô Tử cấp tốc truyền đến.

Ngụy Hợp gật gật đầu, nhanh chóng chạy vào bãi đỗ xe.

Rất nhanh tìm được xe của mình, hấn mở sọt ra, linh năng vừa động, lập tức toàn bộ tổ hợp tự động bao trùm toàn thân hấn.

Đây là chủng loại thuộc loại Liệt biến, chỉ có thể nói là dùng tạm.

Trên thực tế, trên đường đến Ô Lan Tinh, hắn đã sớm vụng trộm nghiên cứu qua cơ thể người có thể thăng hoa.

“Nơi này là trung tâm phòng vệ của Ô Lan Tinh quân bộ, xin tập hợp tất cả thể dụng trang phục, tự do đánh chết khắc đa số sinh vật Tinh Uyên phân tán chung quanh thành thị và Tinh Uyên.

Một lần, mời tất cả tổ chứa thể ăn mặc trang bị...”

Hệ thống nuôi trồng trong cơ thể không ngừng thông cáo về phòng vệ.

Ngụy Hợp nhanh chóng liên võng, tìm tòi tình huống bên trong.

Lúc này mới kinh hãi phát hiện, chỉ vừa rồi một đạo bạch quang hiện lên. Toàn bộ Ô Lan Tinh, có một phần ba tinh cầu thể tích, hoàn toàn biến mất.

Không phải là khí hóa, cũng không phải hòa tan, nghiền nát, mà là biến mất hoàn toàn.

Không tìm thấy hiện tượng quỷ dị nào.

Ngụy Hợp nhận kho tư liệu của đế quốc, mở ra tinh đồ.

Lúc này Ô Lan Tinh giống như một miếng táo bị cắn.

Sau khi hắn thay đổi chăn nuôi, lao ra bãi đỗ xe, nhưng cục diện vừa rồi còn vô cùng hỗn loạn, lúc này đã dần dần bị rất nhiều cao thủ nuôi dưỡng Ô Lan Tinh áp chế xuống.

Cục diện dần dần được khống chế.

Quân đội sinh hoạt trong phòng vệ đang dùng phi hành hành cứu hỏa cứu người khắp nơi.

Một đám sinh vật Tinh Uyên và khắc chế thân thể Tát xám bị đánh gục.

Ngoại trừ giảm đi một phần ba Ô Lan Tinh, sự kiện lần này không tạo thành hậu quả gì nhiều.

Ngược lại khắc chế phía Sartre bên kia càng như là chém giết cuối cùng dưới sự điên cuồng.

Còn bây giờ, lần chém giết cuối cùng này cũng bị Bàn Toa đế quốc đè ép xuống.

Ngụy Hợp thậm chí còn chưa kịp xuất thủ mấy lần, mọi chuyện đã kết thúc.

Mà những sinh vật Tinh Uyên kia, đây là nơi tụ tập lượng lớn tinh anh linh nhân loại, những sinh vật Tinh Uyên này rõ ràng bị hắc động phá hủy, căn bản không lao ra mấy cái, liền bị giết không còn.

Một lát sau.

Sau khi an ủi thể tử Bích Liên bên kia an toàn.

Tại một nhà nhạc phòng ven đường vừa mới sửa sang lại.

Ngụy Hợp đã chân chính nhìn thấy, đại sư tử Nguyên Đô Tử đã hai trăm năm không gặp, cùng sư tôn Lý Dung.

Trong sảnh sa màu nâu, ông chủ vừa mới bị người khiêng cáng đưa đi cướp đoạt.

Đám phục vụ nhà làm công, cũng đều đã sớm chạy ra ngoài.

Ngụy Hợp dứt khoát tự mình dùng nguyên vật liệu, tự mình chế tác sữa bò đậu phộng.

Ba củ cà rốt rất nhanh đã điều phối xong, đặt trước mặt ba người.

“Ngụy Hợp... Không nghĩ tới, ngươi thế mà cũng tới nơi này...” Thần sắc Nguyên Đô Tử phức tạp.

Nàng lưu lại ấn tượng đối với Ngụy Hợp, năm đó nhốt hẳn trong mật động, để cho hẳn không bị hoàn cảnh bên ngoài ảnh hưởng.

“Đại sư tử... Sư tôn. Mấy năm nay các người vẫn khỏe chứ?” Ngụy Hợp nhìn hai sư trưởng ngồi trước mặt mình, bỗng nhiên có cảm giác không biết nên nói gì.

Hắn có rất nhiều thứ muốn hỏi. Nhưng giờ phút này, hẳn không biết nên nhắc tới như thế nào.

“Tốt, và không tốt, hỏi những thứ này cũng không có ý nghĩa gì.” Nguyên Đô Tử nhẹ giọng nói: “Quan trọng nhất chính là tương lai.” Nàng nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

“Ngụy Hợp... Người còn chưa từ bỏ tu trì võ đạo huyết nhục?” Lúc này Lý Dung ở bên cạnh cảm xúc càng thêm phức tạp.

Không vì cái gì khác, mà là vì... Ngụy Hợp lúc này lại vẫn đang tiếp tục tu luyện võ đạo.

Trong đoàn người các nàng, tìm kiếm thiết bị thiết bị thiết bị đặc thù do người khởi động khởi động bố trí, đặt ở chỗ của nàng.

Còn là một đạo cụ chuyên dùng để kiểm tra cường độ thân thể.

Cho nên nàng lập tức nhìn ra, Ngụy Hợp cũng không hề từ bỏ tu luyện thân thể.

Cường độ thân thể hẳn ta, thậm chí có thể so với quang chiếu thể.

Bành.

Bành.

Ngoài cửa sổ nhạc sảnh, một con ong đen khổng lồ dài đến mấy trăm thước, vỗ mấy chục đôi cánh ve, trong miệng bay ra cả mảng lớn râu dài ô nhiễm, đánh tan từng đợt công kích chặn đường bay vụt tới.

Hắc Phong leo lên một tòa ngân đỉnh tháp cao màu bạc, phát ra tiếng gào thét điên cuồng.

Nhưng lập tức liền bị một đạo thân thể màu bạc từ trên trời giáng xuống, một thương vào đầu.

Trường thương màu bạc dài đến mấy chục thước, từ đỉnh đầu Hắc Phong đâm vào thân thể, sau đó nổ tung.

Ầm!!

Hắc phong cực lớn hóa thành vô số máu loãng, bị tầng tầng lực chồng lên bức tường lực trường chung quanh ngăn trở.

Trên thân thể di chủng màu bạc lóng lánh linh năng giống như mặt trời, đó là cường đại linh năng của người tu hành.

Ngụy Hợp thu hồi tâm mắt.

“Tại sao phải từ bỏ?” Hấn nhìn về phía Lý Dung.

“Sư tôn, đây là gốc rễ của chúng ta, cũng là vết tích trước đây của chúng ta. Có khác biệt với tất cả mọi người.”

“Phần cuối võ đạo, là tử lộ...” Lý Dung kìm nén nói. “Ngụy Hợp, người hấn phải biết, nhục thân càng mạnh, Tinh Uyên cũng càng có thể khống chế ảnh hưởng người...”

Nàng ta dùng một chút.

“Nếu như không phải thật sự hết cách, chúng ta cũng không muốn từ bỏ cảnh giới võ đạo khổ tu nhiều năm. Nhưng... Nhưng mà, lần trước, ta cùng Nguyên Đô Tử thiếu chút nữa đã chết trong thú triều rồi...”

“Đường cụt?” Ngụy Hợp bung lên cà lang, nhẹ nhàng mím khẩu.

Trong vũ trụ xa lạ này, bỗng nhiên gặp được hai người mà mình đã từng tôn kính nhất.

Loại cảm thụ đặc thù này khiến trong lòng hấn chưa bao giờ nổi lên cảm giác mừng rỡ nhẹ nhàng.

“Cái gọi là tử lộ, có lẽ là do lực lượng người khác tích góp không đủ.” Điểm mạnh nhất thật sự của hấn chính là cảnh giới võ đạo kết hợp máu thịt võ đạo.

Đương nhiên sẽ không vì Tinh Uyên ảnh hưởng mà từ bỏ tu hành cường hóa.

“Lý Dung nói đúng.” Nguyên Đô Tử cũng mở miệng khuyên bảo, “Ngụy Hợp, ta chưa bao giờ nghĩ tới, lúc trước trong tông môn, có thể đi đến một bước trước mắt này, lại sẽ là người.

Nhưng pháp thân tu luyện của võ đạo là lấy máu thịt làm gốc. Con đường này đã sớm được Tinh Uyên đi đến cực hạn.

Dù người tự phụ hay lợi hại cỡ nào cũng không thể đột phá cực hạn này.”

Nàng nhìn chăm chú vào dòng tộc huyết mạch mình thu nhập trong môn lúc trước.

Trong lúc nhất thời, cảm giác cô độc thâm trầm quanh năm ở vũ trụ này, trong lúc bất tri bất giác đã tiêu tán rất nhiều.

Nàng, Lý Dung, Ngụy Hợp.

Bọn họ đến từ một nơi, có một cổ hương, có thân phận bí mật giống nhau.

Máu chốt nhất chính là, Ngụy Hợp cùng nàng, đều là người Huyền Diệu tông. Mặc dù ở chỗ này căn bản không có cái gì là Huyền Diệu tông.

Ngụy Hợp im lặng.

Hắn không thể nói cho hai người biết, hắn sở dĩ đi con đường này là bởi vì linh năng biến dị, có thể thôn phệ ý chí của Tinh Uyên, còn có thể dựa vào Phá Cảnh châu?

Những thứ này là bí mật lớn nhất của hắn, cũng là gốc rễ lập thân của hắn.

Hắn không thể nào trực tiếp nói rõ cho hai người biết được.

“Hiện tại chuyên tu linh có thể còn kịp. Ngụy Hợp, người năm đó là tiểu đệ tử vi sư yêu quý nhất, chúng ta là tông sư tông sư, phạm là có một tia hy vọng, đều không có khả năng khuyên bảo người buông tha con đường này.

Thực sự là... Ta và đại sư tử người đều tự mình thể nghiệm qua, loại cảm giác bị Tinh Uyên điều khiển này, thân bất do kỷ. Cảnh giới Võ đạo của người dù có mạnh hơn, cũng không thể mạnh hơn Nguyên Đô Tử a?

Ngay cả Tạ Tĩnh Tuyên cũng không thể thoát khỏi khống chế của Tinh Uyên, cuối cùng chỉ có thể tự chém giết với cường độ máu thịt. Người cảm thấy mình có biện pháp?”

Ngụy Hợp trầm mặc.

Hắn dời mắt nhìn chăm chú vào chén cà trắng hai tai trên mặt bàn, nhìn cuộn chèo bên trong theo chấn động bên ngoài không ngừng dập dờn.

“Ta đã biết.”

Ước chừng hơn mười giây sau, Ngụy Hợp mới nhẹ nhàng lên tiếng.

Hắn ngẩng đầu, lộ ra nụ cười bình thản.

“Yên tâm đi, sư tôn, đại sư tử, ta tuyệt đối sẽ không bị Tinh Uyên khống chế đâu. Ta cam đoan với các ngươi.”

“Ta không biết rốt cuộc ngươi có lá bài tẩy gì, nhưng ta hy vọng ngươi không phải đang qua loa với bọn ta. Bởi vì bất luận lá bài tẩy gì, đều không phải đối thủ của Tinh Uyên.” Lý Dung nghiêm túc nói.

“Được rồi, chúng ta xa cách đã nhiều năm không gặp lại, tạm thời không nói đến những chuyện mất hứng này. Đại sư tử, sư tôn, chúng ta đã tập hợp lại một chỗ rồi, sau này không cần tách ra nữa chứ?”

Ngụy Hợp thành khẩn nói.

Ba người bọn họ, cộng thêm Hoa Duyệt Bạch Linh bên kia, có lẽ chính là mấy người đi ra mạnh nhất bên Nguyên Nguyệt.

“Chúng ta hiện tại thuộc liên minh Đông Cực, lúc trước vì yểm hộ thân phận mà bị ký hiệp ước hiệp ước của người biên dị.” Nguyên Đô Tử nhíu mày trả lời.

Đôi mắt đẹp của nàng lưu chuyển, ánh mắt rơi vào giữa lông mày Ngụy Hợp.

“Hai trăm năm không gặp. Ngươi có chút thay đổi rồi...”

“Quang Âm hai trăm năm, cho dù là người thuần túy đến đâu, cũng sẽ thay đổi.” Ngụy Hợp tránh khỏi tròn mắt đối phương.

Hắn không muốn lừa gạt các nàng, bởi vì có một số bí mật, hắn tuyệt đối không thể nói ra.

791

“.....”

“.....”

*

*

*

“Hay là tới Đông Cực liên minh đi?” Nguyên Đô Tử nhẹ giọng nói: “Chúng ta xây dựng lại Huyền Diệu tông. Cho dù chỉ có mấy người chúng ta, chỉ cần hạt giống vẫn còn, nhất định có thể nảy mầm.”

“Ta không thể rời đi được, ở chỗ này, ta đã có tất cả thuộc về mình...” Ngụy Hợp lắc đầu.

Nguyên Đô Tử thở dài một tiếng không tiếng động.

“Xem ra người đã dần dần dung hợp tiến vào nơi này... Ta cũng không ép buộc người.” Nàng vẽn vẹo chỉ là linh năng Quang Chiếu Linh, có thể cảm ứng được trên người Ngụy Hợp trước mắt tùy ý phát ra tầng tầng biến hóa linh năng.

Có thể đạt tới độ cao như vậy trong vũ trụ này, không cần hỏi cũng biết.

Cho nên, năm đó ký ức cùng tình cảm thời kỳ Nguyên Nguyệt, thật đúng là không nhất định có chỗ này trọng điểm.

Vì vậy...

“Vậy... Chúng ta giao phối đi.” Nguyên Đô Tử bỗng nhiên mở miệng, dễ dàng thanh lãnh bình tĩnh.

“Phụt!”

Lý Dung ở một bên nhìn không được phun ra một ngụm cà chua. “Hả?!!”

Vẻ mặt mỉm cười ban đầu của Ngụy Hợp cũng hoàn toàn cứng đờ.

Hắn không cười nổi nữa.

“Chúng ta là dòng dõi cuối cùng của tộc, sau khi giao phối sinh ra đời. Ta tính toán, chỉ cần vài chục năm là có thể sinh ra một tông môn huyền diệu mới.” Nguyên Đô Tử nghiêm túc nói.

Nàng nhìn về phía Lý Dung.

“Người không phải muốn trùng kiến Đại Nguyệt sao? Ngụy Hợp bây giờ là người may mắn còn sống sót có gen tốt nhất, người cũng có thể trùng kiến Đại Nguyệt với hắn. Dù sao chúng ta tuổi thọ đủ dài, cộng thêm kỹ thuật sàng lọc gen hiện tại, không cần mấy trăm năm, có thể sinh ra một thág nữa.”

Lý Dung và Ngụy Hợp hoàn toàn bị đầu óc Nguyên Đô Tử cải phục.

“Còn đề ý tới đạo đức của thế tục sao?” Nguyên Đô Tử vẫn bình tĩnh như cũ: “Nhưng trong mắt ta, sinh sôi nảy nở, vốn đã là chuyện thiên kinh địa nghĩa.”

“.....” Ngụy Hợp không còn gì để nói.

“Không phải, cái này, Ngụy Hợp là đệ tử cũ của ta, ta làm sao có thể...” Lý Dung trợn mắt há hốc mồm.

Cho dù với tuổi của nàng, lúc này cũng bị Nguyên Đô Tử làm cho đỏ mặt.

“Ta đã thành gia sinh tử... đề tài này hay là bỏ qua trước được chứ?” Ngụy Hợp tranh thủ thời gian nhảy qua.

Hắn từ trong cái nhìn của Nguyên Đô Tử đại sư tử, cảm nhận được vị đại sư tử này tuyệt đối không phải đang nói đùa. Nàng đang nghiêm túc.

Bao gồm cả sinh ra một dân tộc, sinh ra ý nghĩ một quốc gia.

“Phản ứng chán ngắt.” Nguyên Đô có chút thất vọng.

Trên thực tế, cho dù nàng giống con người như thế nào, lúc đầu bản thân nàng cũng là vì thú tính chiếm cứ trung tâm.

Đối với phương diện sỉ nhục đạo đức, nàng thật sự không được hai người còn lại coi trọng.

Trước đó không sinh sôi thêm, không đi tìm đạo lữ. Chẳng qua là ánh mắt quá cao, tộc đàn không đồng nhất mà thôi.

Bất quá trước mắt, với sự cao ngạo của nàng, sau khi bị Ngụy Hợp cự tuyệt, cũng không nhắc lại chuyện này nữa.

“Nếu như bây giờ gặp lại, về sau liền lưu lại phương pháp liên lạc, thuận tiện sẽ gặp lại.”

“Đây đúng là vấn đề.” Ngụy Hợp suy nghĩ một chút, Nguyên Đô Tử và Lý Dung đều là Đông Cực liên minh tới.

Nó và Bành Toa đế quốc của hắn cũng không cùng một mạng lưới.

Nghĩ đến liên hệ, chỉ có thể thông qua liên hệ trên quốc tế để sau này trở lại, cũng khá phiền phức. Tính giữ bí mật còn thiếu.

“Có thể dùng lưới đại thụ liên hệ.” Ngụy Hợp nhanh chóng tìm ra biện pháp.

Cộng Lâm Vĩng, là một phần nhỏ mạng lưới do nhân loại các quốc gia tổ kiến.

Tác dụng của nó phần lớn là trao đổi đơn giản hoặc là khi công ty buôn bán bên ngoài sử dụng.

Đây vốn là mạng lưới nhỏ do một đám thương nhân buôn bán bên ngoài lâm thời dựng lên.

Ngẫu nhiên cũng nhận loại thân hữu ngoại đạo này. Nó có thể thông qua mấy lần uốn băng, chuyển tin tức đến nước ngoài, đạt tới tình trạng mậu dịch trao đổi.

“Có thể.”

Sau khi làm rõ tầm lưới của Tề Lâm là thứ gì thì ba người cũng không kéo dài thời gian nữa mà thay đổi số kí, sau đó quả quyết phân tán rời đi.

Đã có liên lạc, ngày sau gặp lại, cũng không khó khăn nữa, cũng không cần nóng lòng nhất thời như vậy.

Mà Ngụy Hợp trên đường phản hồi quân đội đã nhận được lệnh, chuẩn bị dẫn đội xuất kích.

Không riêng gì hẳn, toàn bộ sĩ quan binh sĩ còn sót lại trên toàn bộ Ô Lan Tinh đều nhận được lệnh thống nhất.

Đó chính là: Toàn quân xuất kích!

Đa Tinh Vực.

Đây là một vùng duyên thế Ô Lan, là một khu vực không gian khổng lồ ở bên cạnh.

Diện tích của nó khoảng chừng hai năm.

Nơi này không có tinh cầu, chỉ có vô số thiên thạch, mảnh vỡ.

Mảnh vỡ chiến tranh của tinh cầu khổng lồ, xen lẫn vào nơi này, hình thành một kỳ quan khổng lồ trên trời.

Hôi Hà, đây chính là ý nghĩa trong câu nói mà Đa Nhĩ Táng đã thông dụng với Bành Toa.

Mà giờ khắc này, quân đoàn năm thần thánh khắc nghiệt của Nặc Tát vàng, Tinh Vân quân đoàn.

Chính ở đây, quân đoàn Tụ Hằng của liên minh Đông Cực, quân đoàn Cuồng Sâm của Bành Toa đế quốc đang chém giết thảm thiết.

Từ xa nhìn lại, toàn bộ sông xám tựa như dải lụa bạc đang lấp lóe.

Những điểm sáng dày đặc kia, nghĩa là một cái mai chôn đi.

Điểm sáng hơi lớn một chút lại là một chiến hạm nổ mạnh.

Thình thoảng, từng đoàn từng đoàn bạch quang sáng lạn nổ tung, từ các nơi trong dòng sông xám sáng lên, rất nhanh ảm đạm rồi tắt đi.

Đó chính là vũ khí chiến lược cấp Thiên thể của nhân loại đang phát ra tiếng rống giận.

Vũ khí chiến lược cấp Thiên thể, mỗi một đòn đều có thể dễ dàng hủy diệt một Thiên thể cấp hành tinh, đây cũng là lai lịch của nó.

Lúc này, vũ trụ cách sông xám nhất thời là bảy mươi một ngày đã trôi qua, ở chỗ trống bên ngoài tên là Quang Nhật.

Ô....

Chấn động vô hình cùng vắn vẹo, khuếch tán ra hư không nhộn nhạo.

Gợn sóng trong suốt lớn như một bàn tay lớn vô hình nhẹ nhàng lướt qua vũ trụ không gian.

Những nơi bàn tay to đi qua, từng mảng lớn chiến hạm đội hình chỉnh tề, sớm đã chuẩn bị sẵn sàng đón địch, trên người lóng lánh lưu quang vừa mới nhảy xong trong không gian tràn đầy màu sắc.

Đây là Tổng đội của Ô Lan tinh hệ của Bàn Toa đế quốc, do bảy ngôi sao tự do không lồ tạo thành hạm đội này.

Người suất lĩnh là hội nghị Hữu nghị Bất Hủ, một trong ba vị thống lĩnh của đế quốc hợp nhất Nguyên soái, Duyên pháp, Mễ Tát Lỗ, Đức Lai Địch.

Trong bảy ngôi sao chiến tự do không lồ, bao hàm Ô Lan Tinh, có ba vũ khí trước đó bị khắc ước Tát phải chiến lược tập kích, dẫn đến tinh thể không trọn vẹn.

Bây giờ mới nhảy xong, đã có vô số con kiến màu bạc nửa máy sửa người, bắt đầu hội tụ, sửa chữa.

Tốc độ khôi phục của tinh thể quả thực như mắt thường có thể thấy được, nhanh chóng hoàn chỉnh.

Ở trung tâm bảy khối tinh thể, một viên cầu do máy móc màu xanh lá tạo thành, đang hơi nhấp nháy ánh sáng nhạt.

Đây là vị trí chỉ huy trung tâm của quân đoàn Cuồng Sâm, cũng là kết nối và chỉ huy Thất Đại Chiến Tinh, chuẩn bị sẵn sàng cho việc tấn công hắc động bất cứ lúc nào.

Nói cách khác, viên cầu nhìn như đơn giản này thực tế là ở trong đế quốc, có thể tùy thời bị Bàn Toa đế quốc kích nổ, co rút, chuyển hóa vũ khí cấp đen.

Nó có thể thôn phệ tất cả chung quanh.

Nhưng trước đó, nơi này vẫn là trung tâm chiến lược, là trí tuệ tối cao của vạn mộc vạn tượng của đế quốc.

Lúc này Tạ Pháp Nguyên Soái đang đứng trong đại sảnh chiến lược hạch tâm của cầu trí tuệ, thông qua mấy trăm ức mô phỏng Thần Nguyên, dùng linh năng thông tin, chỉ huy trận đại chiến này.

Toàn bộ trí tuệ trung tâm, có vô số đường nối xanh biếc, liên kết rậm rạp chằng chịt trong thân thể Đê Pháp.

Trong đại sảnh chiến lược.

Lúc này hắn đang nhíu mày nhìn chăm chú vào tinh đồ sông xám không lồ trước mắt.

Ngoại hình của Tháp Nguyên Soái là một nam nhân cao tới năm mét, không có lông tóc, cao tới năm mét.

Hắn mặc quân phục nguyên soái màu đen, trên ngực và trên vai có tiêu ký ám kim rạng rỡ huy hoàng.

Chỗ hư không phía sau, có vô số sợi tơ huỳnh quang màu trắng, kéo dài ra sau ót của hắn.

Sợi tơ không ngừng nhạt dần, trong suốt, mãi tới khi sợi dây kết nối vào không thể nhìn thấy phần cuối.

Những sợi tơ này chính là mấu chốt của hắn khi chỉ huy toàn bộ quân đoàn.

Lúc này, hắn chính là quả cầu trí tuệ.

Quả cầu trí tuệ chính là hắn, cả hai hợp hai làm một.

“Toàn bộ tinh hệ hằng chình phạt phía đông tinh vực đều đã bị luân hãm. Khắc Nặc Tát Tư cũng không phải triệt để xâm chiếm, mà là sử dụng hệ thống hệ thống Hắc võng vũ khí cấm kỵ, trực tiếp cắn nuốt hấp thụ hết tất cả linh hồn sinh mệnh.”

Trong chỉ huy đại sảnh chiến lược.

Phía sau Đê Pháp Cảnh, hình ảnh hư ảo hội tụ thành người, trầm giọng hồi báo.

“Nguyên soái, bọn họ quá trắng trợn không kiêng dè gì cả, uổng phí mạng sống của người bình thường như vậy, dấu vết của họ và Tinh Uyên có gì khác nhau chứ!?”

Một hình ảnh ảo khác cũng hội tụ, hóa thành một nữ tử tóc bạc, mang theo một tia tức giận nói.

“Rất kì quái.” Tác pháp nhẹ giọng nói, “Khắc Nặc Tư Tần thống soái An Kỳ, là người đứng thứ năm trong Thần Huyết gia tộc. Ba trăm năm trước, ta đã từng gặp hắn. Người này tính cách ôn hòa, chú trọng danh tiếng, đối với các loại danh hiệu tổ chức nhân quyền, hắn không nên làm ra loại hành động đồ sát bình dân này.”

“Mặc kệ khắc Nặc Tát Tư Hành động kỳ quái thế nào, chuyện chúng ta phải làm bây giờ là trợ giúp Đông Cực đánh lui quân đoàn Tinh Vân. Nguyên soái các hạ, hạ lệnh đi, bày đại chiến tinh tụ tập, lực lượng của quân đoàn đế quốc cường thịnh xưa nay chưa từng có.

Lúc trước chúng ta có bao nhiêu binh sĩ bị chặn lại tử thương, lần này ta phải giết Nặc Tát xuê!” Nữ tử tóc bạc giận dữ nói.

“Vây đi thôi. Không gian chấn động khí mở ra, ngăn cản đuôi bọn chúng, để cho chúng ta xem, đối mặt hai đại quân đoàn chúng ta, tinh vân khắc Niết Bàn có ý định dựa vào cái gì nghịch chuyển trận chiến này.” Đắc pháp không do dự, trực tiếp hạ lệnh.

Trong chiến tranh, người có linh năng cấp bắt hủ nhiều lắm chỉ có thể thao túng một cái hạm đội tinh nhuệ loại nhỏ để sử dụng như một chi chiến binh đặc biệt.

Nhưng đối với đại cục, vẫn phải xem các loại vũ khí chiến lược và đoàn thuyền, lực trường.

Bất Hủ giả cường đại đến mấy, gặp một chiến hạm phụ hạm to lớn tạo thành quần chiến hạm, cũng sẽ lâm vào hoàn cảnh xấu tuyệt đối.

Đây không phải mười vạn, trăm vạn, là chiến tranh ngàn vạn.

Đây là chiến dịch khổng lồ dùng trăm triệu làm đơn vị.

Quân đoàn Cuồng Sâm xuất động bên phía Bàn La quốc đã có hơn chín tỷ binh sĩ tụ tập.

Lúc này khúc pháp hạ chỉ lệnh xuất kích, thông qua trí tuệ cầu, trong nháy mắt truyền đến ba viên trong bảy ngôi sao.

Ba ngôi sao tự do bao gồm cả Ô Lan Tinh, chung quanh không gian bắt đầu nhộn nhịp nhộn nhạo sóng vụn vụn.

Hào quang im ắng lập loè xuống.

Ba binh khí chiến tranh không lồ cấp bậc hành tinh đột nhiên biến mất ở chỗ cũ.

Khi xuất hiện trở lại, đã phiêu phù ở phần cuối của Khắc Nặc Tinh vân quân đoàn.

Ông! Ông! Ông!!!

Ba ngôi sao tự do đồng thời triển khai mảng lớn lực tràng vô hình.

Các loại trường lực khủng bố bao phủ không gian vũ trụ xung quanh.

Không gian thể tích vượt qua chiến tinh mấy chục lần, thoáng cái bị bao trùm trong đó.

Cả mảng lớn hạm đội Nặc Nghê Chiêu bị tập kích đột nhiên, lực tràng và lực tràng phòng hộ của bản thân bọn họ bị chiến tinh chiến trường đối đầu mạnh mẽ, quấy nhiễu, dồn dập sụp đổ.

Trên tam đại chiến tinh, lúc này giống như bày ong, bay ra rậm rạp hàng ngàn vạn chiến hạm để nuôi trồng.

Chúng nó và quân đoàn Khắc Nặc Dĩnh tựa như khối cát trắng bạc đột nhiên va chạm xung kích.

Trong chiến tranh quy mô như vậy, chiến hạm cỡ lớn bình thường chỉ là từng chấm nhỏ.

Về phần mai táng, đó là siêu cấp đom đóm cũng không tính là hạt bụi.

Mà cục diện chính là như vậy, ở trong đội hình do Ô Lan Tinh huấn luyện.

Ngụy Hợp mặc quần áo bằng cát, xen lẫn vào bên trong, phóng về phía hạm đội Nặc Tát.

Từng đội sinh thể xếp thành những đường cong dài hẹp, không ngừng né tránh chùm sáng viên đạn đang bay tới trước mặt.

Tiểu đội do Ngụy Hợp dẫn dắt giống với vô số tiểu đội khác, từ trên xuống dưới, lao xuống đại dương do chiến hạm màu bạc của Nặc Sắc Tư tạo thành.

Chùm sáng cùng bắn như mưa, không ngừng từ bên cạnh hấn lướt qua.

Bành!!

Một đoàn hỏa diễm nổ tung bên cạnh người hấn, sóng trùng kích kịch liệt còn chưa kịp đùng vào, liền bị Ngụy Hợp ném ra sau lưng.

Sau lưng hấn phun ra hạt cơ bản bị kéo ra thật dài lam tuyến, song đao ở bên người nhanh chóng vung vẩy.

Leng keng leng keng leng keng!!

Hai tiểu đội sinh thể lướt ngang qua hấn, đảo mắt liền ở phía sau âm âm nổ tung, hơn phân nửa thành viên nuôi dưỡng, đều bị Ngụy Hợp song đao nhanh như tia chớp xẹt qua.

Chỉ còn sót lại một thân thể lác đác may mắn tránh được chỗ yếu hại, tránh được một kiếp.

“Đội trưởng, người xông tới quá nhanh! Bên này yêu cầu trợ giúp!” Trong thông tin truyền ra tiếng kêu lo lắng của đội viên.

*

*

*

Ngụy Hợp mắt điếc tai ngơ, trên loại chiến trường này, một khi không theo kịp trận hình, chờ đợi hấn cũng chỉ có thể lựa chọn vận mệnh.

Vận khí tốt có thể sống sót, vận khí không tốt, bị vũ khí chiến lược của bạn bè quét trúng một chút, cũng sẽ nổ tại chỗ.

Sau khi rời khỏi tiểu đội, đạo hữu không thể chỉ vì muốn tránh đi một thân thể như người mà từ bỏ oanh kích quân địch.

Ngụy Hợp suất lĩnh tiểu đội, không ngừng trước mặt xẹt qua từng tiểu đội hành động khắc chế Tát phải.

Dưới Ngụy Hợp Đạo, cơ hồ không ai có thể đỡ được đao thứ hai.

Từng đoàn hỏa diễm không ngừng nổ tung.

Đồng thời, thông tin linh năng trong cơ thể Ngụy Hợp rất nhanh truyền ra tiếng vang.

“Tinh Vong sắp nạp tinh cầu, lộ tuyến tiến công đã truyền vào, xin các đơn vị tạm thời né tránh.”

Một con đường ánh sáng màu đỏ vừa thô vừa to hiện ra trước mắt xác người Ngụy Hợp.

Đó là quỹ tích chiến trường các hành tinh quân phía sau đang tiến công.

“Đi theo ta!” Ngụy Hợp thông báo một tiếng, mang theo tiểu đội nhanh chóng bay qua bên trái.

Oanh!!!

Rất nhanh, một đạo hồng quang chói mắt từ phía sau Ngụy Phù bỗng nhiên sáng lên, bắn vào Ngân sắc chiến hạm phía dưới.

Từng chiếc từng chiếc chiến hạm cỡ lớn nhao nhao nổ tung, trên con đường chính nuôi dưỡng, bất kể là ánh sáng chiếu, hay là nứt ra, hoặc là thăng hoa, toàn bộ đều bị hồng quang tịnh hóa bao phủ.

Mấy chục tỷ độ giữa các hành tinh pháo vẫn duy trì nhiệt độ cao, đủ để hủy diệt hơn chín phần mười chiến hạm trong vũ trụ.

Đây căn bản là một trận tàn sát.

Chính đang cùng Đông Cực liên minh ác chiến khắc nhạo Kỷ Tinh Vân quân đoàn, bị Bàn Toa đế quốc từ sau lưng đánh lén không hề phòng bị.

Bọn họ thế mà lại không nhận được đơn vị cùng cấp cảnh cáo, cứ như vậy không hề phòng bị tập kích oanh tạc.

Ngụy Hợp trợ mắt nhìn chiến hạm phía dưới bị từng đạo hồng quang xuyên qua, xâm nhập vào bên trong.

Tiếng nổ mạnh nóng bỏng từ dưới đáy biển chiến hạm mãnh liệt lao ra, tựa như sóng biển dâng trào trên mặt biển.

Nổ mạnh tạo nên vụ nổ, chiến hạm vừa nãy còn rục rờ như biển cả, trường lực bị quấy nhiễu khiến sức phòng ngự giảm mạnh.

Lúc này bị từng đạo từng đạo tinh nhân pháo oanh kích, nổ tung cùng ánh lửa tựa như khóa nối, không ngừng lan tràn, mở rộng.

Mãi đến lúc này...

Oanh!!!!

Một trận chấn động khủng bố kinh khủng âm âm khuếch tán ra, tựa như gió quét qua đám người Ngụy Hợp ở giữa không trung.

Trước mắt Ngụy Hợp lay động kịch liệt, quay cuồng.

Giống như ngồi ở trong một cái ống đồng, toàn bộ ống đồng không ngừng bị quăng lên, quay cuồng, lắc lư.

Linh năng của hắn cũng ở trong cơn gió cuồng bạo này bị quấy phá, xé nát, hoàn toàn mất đi cảm ứng với thế giới bên ngoài.

“Đội trưởng! Mau lui lại!!”

“Rút lui!!”

“Đây là vũ khí gì?!”

Âm thanh mơ hồ từ trong thông tin võ vụn truyền ra đứt quãng.

Ngụy Hợp quay cuồng, tất cả cảm quan giống như bị bịt kín một tầng vải thật dày, cái gì cũng cảm giác không rõ.

Âm thanh trong thông tin vỡ ra, rơi vào yên lặng.

Leng keng leng keng leng keng!!

Đột nhiên một tiếng vang thật lớn, Ngụy Hợp cảm giác đầu đau nhói, giống như thân thể bị cái gì đụng phải, đau nhức kịch liệt cùng hỗn độn tràn vào trong đầu hắn.

Khoảnh khắc sau.

Trước mắt hắn là một màu đen kịt, mất đi tri giác.

Bên trong Tinh Uyên.

Ngụy Hợp im lặng đứng lên.

Lúc này, hắn đang ngồi xếp bằng trên một cây đại thụ huyết nhục vừa thô vừa to không gì sánh được.

Đỉnh núi kiến tạo một tòa huyết nhục cung điện tinh xảo túc mục này.

Đỉnh tinh xảo hình vòm, cột đá hình tròn huyết nhục, đại biểu cho đủ loại tạp binh thú, ô nhiễm thú, cự thú binh, đủ loại đồ văn trải rộng trên tường cung.

Đây là một tòa cung điện đơn giản, tương đối thô sơ.

Nhưng đủ để Ngụy Hợp ở một mình, chiêu đãi khách nhân là đủ rồi.

Ngay lúc phân thân tinh vực bên kia của nhân loại lâm vào hôn mê.

Bản thể Ngụy Hợp bên này đứng dậy, nhìn về một phương hướng xa xa.

“Ta đã cố ý xông về phía chiến hạm mỏng manh nhất rồi... Vậy mà vẫn bị trúng chiêu...”

Lông mày Ngụy Hợp nhíu chặt.

Trong chiến tranh như vậy, đừng nói chỉ là một vết nứt ở trung vị, dù là thăng hoa giả đỉnh cấp có thể thăng hoa, trước vũ khí chiến lược cấp Thiên thể, cũng chỉ là hòn đá lớn một chút.

Cho dù là Bất Hủ giả, bị đánh trúng chính diện cũng bị trọng thương. Chứ đừng nói chi sau này còn có vũ khí chiến lược mạnh hơn nữa.

“Trên lý thuyết, vũ khí chiến lược của nhân loại là cực hạn, phân ra ba cấp. Cấp Thiên Thể, Hằng Tinh, cấp Hắc Động. Đã từng xuất hiện, vũ khí cấp Không Gian đã từng trọng thương khi giết chết quân chủ, chỉ là một lần tình cờ chế tạo ra một món đồ dùng một lần.

Vì vậy cấp độ tối đen chính là vũ khí mạnh nhất để Nhân loại đối kháng với Tinh Uyên.

Mà vũ khí như vậy, sẽ không dễ dàng sử dụng, cho nên... Cái vũ khí vừa rồi chính là vũ khí tinh cấp Hằng Tinh?”

Ngụy Hợp suy đoán.

Hắn có thể cảm ứng được thân thể nhân loại của mình còn sống, chỉ là não bộ phụ trách vận chuyển ý thức đã bị trọng thương, cho nên lâm vào hôn mê.

Ý thức chủ thể chỉ có thể chín phần mười chuyển dời đến bên này, lưu lại một chút tự chữa trị thân thể ở bên kia.

“Nhưng cảm giác không giống...” Ngụy Hợp đã thấy hình ảnh vũ khí cấp Hằng Tinh bộc phát.

Không giống với cảm giác vừa rồi.

Vũ khí cấp Hằng Tinh của nhân loại chỉ có vài loại, trừ phi là vũ khí kiểu mới...

“Hơn nữa... cảm giác vừa rồi... sao lại có khí tức sông mẫu?”

Đây mới là điều khiến Ngụy Hợp nghi hoặc nhất.

Ở trước mặt loại đại sát khí này, cho dù là cấp bất hủ cũng chỉ là một chuyện, chớ nói chi là hãn lưu lại bên kia, chỉ là linh năng cấp độ Liệt biến, ánh sáng chiếu mạnh thân thể.

Mục đích ban đầu của Ngụy Hợp là tận lực sống sót trong chiến tranh, sau đó tăng lên địa vị, thực lực, nắm giữ càng nhiều quyền vị, tiếng nói.

Vốn tưởng rằng hãn có thể từ từ phát triển, trên chiến trường cẩn thận một chút, với thực lực cận chiến cường đại của hãn, thành lập công huân hãn là có thể thuận lợi.

Đáng tiếc...

Lúc này mới lên tổng chiến trường, đã bị một vũ khí bí mật của quân địch đánh cho trọng thương gần chết.

Ngụy Hợp híp mắt nhìn bầu trời màu máu xa xa, trong lúc nhất thời lâm vào suy tư.

Bỗng nhiên thân thể hãn run lên.

Cao Linh quan sát đánh giá, không trung trước người y là một quyển trục bằng sách bằng sách cũ nát màu vàng sẫm, từ từ hiện ra.

“Đây là quyển trục của mẫu hà!?” Trong lòng Ngụy Hợp dâng lên cảnh giác.

Thời điểm này thì thứ này đột nhiên xuất hiện làm gì?

Sông mẹ cũng có ý thức.

Trong mấy năm nghiên cứu này, Ngụy Hợp đã sớm phát hiện tình huống này.

Cho nên hãn cũng đặc biệt coi trọng những thứ liên quan đến Mẫu Hà.

Đặc biệt là quyển trục này, có bỏ cũng không được, có ném cũng không ném được.

Phù.

Đột nhiên, quyển trục từ một góc phía dưới bắt đầu nhen nhóm.

Ngọn lửa màu vàng nhạt từng chút lan ra toàn thân quyền trục cháy đen.

Phân cháy đen theo gió nhẹ nhàng vỡ nát, phiêu tán.

Chỉ là trong chốc lát ngắn ngủi, quyền trục này đã hoàn toàn biến mất trước mặt Ngụy Hợp.

Cùng lúc đó, khí tức mầu hà mà Ngụy Hợp luôn có thể cảm ứng được cũng chậm rãi phai nhạt.

Trong linh năng của hắn, có một ít Cao Linh năng, đột nhiên thoát ly ra, đảo mắt bay vào hư vô không biết, biến mất không thấy gì nữa.

Đột nhiên bị rút ra một tia linh năng, điều này làm cho Ngụy Hợp hơi nhú mày, đau nhức trong đầu.

Hắn rất nhanh phản ứng lại, lập tức nghĩ tới điều gì, bắt đầu kiểm tra toàn thân các nơi.

“Vừa rồi đó là...”

Ngụy Hợp bỗng nhiên phát hiện, sau khi mình mất đi quyền trục, tựa hồ bất luận thế nào, cũng không thể cảm ứng được sông mầu...

Cái loại cảm giác này, rõ ràng cao linh năng trước đó của hắn chính là đạt được ở trong mầu hà.

Nhưng bây giờ, một tia cao linh sởi nhất có thể rời khỏi hắn xong, hắn liền hoàn toàn mất đi liên hệ với sông mẹ.

“Ta đây là... bị mầu hà từ bỏ?” Ngụy Hợp cảm giác mình đoán được chân tướng.

Quyền trục biến mất, một tia cao linh ban đầu đã có thể rời đi.

Sau đó liên hệ với phản ứng của sông mẹ bên kia Khắc Nặc Tát.

“Chẳng lẽ là khắc Nặc diễn, bên kia có người bị sông mẹ chọn? Lựa chọn này có sức lực duy nhất?”

“Không. Không chừng có thể là tính duy nhất, hắn là sau khi hoàn toàn lựa chọn, mầu hà đã thu hồi tất cả lựa chọn dự bị còn lại?”

Hắn nhẹ nhàng nhảy lên, từ trên tán cây nhảy xuống mặt đất.

“Nhưng như vậy cũng tốt...”

Linh lực trong đầu Ngụy Hợp chuyển hóa một trận, Cao Linh mới lại lần nữa hiển hiện ra.

Hắn đã sớm nắm giữ được Linh lực có thể tự do chuyển hóa.

Hóa Nguyên điển bao gồm bộ phận năng lực này.

Cái tên mà hắn tu luyện ra cũng không phải là tùy ý mà lấy. Đó là năng lực cường hãn có thể mô phỏng và hiểu được đại bộ phận lực lượng của Ngụy Hợp.

Đại chiến của đế quốc nhân loại.

Vô số binh dân tử thương thảm trọng, nuôi dưỡng thân hoàn toàn thành vật hi sinh.

Sinh mệnh và linh hồn phảng phất như sa mạc đất cát cũng không bằng.

Trong đại chiến mệnh mỏng như thế này, chỉ có đứng ở cao tầng trong quần thể, hoặc là cao vị trong hệ thống sức mạnh, mới có tư cách bảo toàn chính mình.

Nếu không, giống như tử thể hôn mê tại cương vực của nhân loại.

Hơi bất cân một chút, sẽ bị sóng triều thời đại bao phủ, thôn phệ.

Nhìn bầu trời màu máu trong tinh uyên.

Ngụy Hợp bỗng nhiên cảm giác có chút châm chọc.

Bản thân ở thế giới nhân loại, mỗi giờ mỗi khắc đều đang giấu mình, ngược lại đến nơi này, mới có thể chân chính không kiêng nể gì buông bản thân ra.

“Thế giới này, vì sao luôn ồn ào như vậy...”

Kỳ thật nguyện vọng trước nay của y đều rất đơn giản.

Chỉ là an tĩnh tại thân nhân, bằng hữu, sinh hoạt một cuộc sống không có chiến loạn.

Không hề áp bức, nắm giữ tự do.

Nhưng một nguyện vọng đơn giản như vậy, cũng luôn khó mà thực hiện.

“Sinh mệnh giống như bọt biển, dễ dàng bị vỡ vụn. Đến cùng làm thế nào mới có thể đạt được sự tự do và đẹp đẽ thuần túy đây?”

Ngụy Hợp cảm thấy hơi mệt.

“Tự do? Đây chính là quyền lực tương đối xa xỉ...”

Giọng nói của Mễ Phi từ xa xa vọng tới.

Trong nháy mắt, một đạo hắc ảnh lướt qua chân trời, trôi nổi đến trước cung điện Ngụy Hợp.

“Bằng hữu thân ái, xem ra người tựa hồ đang cảm khái ngơ ngẩn vì chuyện gì?”

Trên thân bóng đen bị bóc ra từng mảng màu đen, lộ ra hình dáng Thập Tự Tinh Đầu lâu không phải mặt gạo.

“Người lại tới làm gì?” Ngụy Hợp bình tĩnh hỏi.

Dòng sông mẹ đã rút lui, nhưng tiến hóa nguyên bản của Hàn Lập vẫn có thể chuyển hóa linh lực của mình thành linh lực cao. Cho nên hắn vẫn có thể tiến hành quan sát cao linh như trước.

“Chúng ta là bạn bè, quý nhân thân ái, người lẽ nào đã quên tình hữu nghị lần trước chúng ta cùng ra ngoài săn bắn?”

Mễ không phải dùng một loại giọng điệu âm dương quái khí để nói.

“Người từng nói, chỉ cần ta có đủ linh hồn, là có thể tăng chất lượng lãnh địa, tăng lên thực lực của mình?” Ngụy Hợp nói.

“Đương nhiên. Thực lực mạnh hơn, lãnh địa lớn hơn chính là tự do càng thêm thuần túy!” Hai tay Mễ Không mở ra cảm khái.

“Sức mạnh, tức là tự do.” Hắn than thở thần tình, “Bằng hữu thân ái, người hẳn là hiểu rõ, tự do, tức là không bị bất cứ trở ngại nào ngăn cản.

Nhưng người có nghĩ tới, người tự do, tất nhiên cần phải phụ thuộc vào người, phối hợp với người, tránh cho người...

Mà tại sao bọn họ phải phối hợp với người, nhường người?"

"Bởi vì lực lượng." Ngụy Hợp nói khẽ.

"Đúng vậy. Bởi vì sức mạnh." Mễ không cười nói: "Từ lúc người trở thành lãnh chúa, ta đã thấy từ trên người người, nhiều năm qua chưa từng thấy thứ gì..."

"Vạn sự vạn vật, ngăn cản chúng ta, liền đi phá hủy nó. Bị ngăn trở, là thực lực của người không đủ, vậy người sẽ không có tự do hành sự tự do.

Cho nên mưu kế cũng tốt, lực lượng cũng tốt, chỉ cần người có thể giải quyết vật ngăn cản, đều xem như một loại thực lực."

"Cho nên." Mễ phi thường nhẹ nhàng nói: "Thực ra tất cả mọi thứ của Tinh Uyên đều đang truy đuổi tự do. Bao gồm cả người, bao gồm cả ta. Bao gồm cả Hắc Viêm, kể cả quân chủ, thậm chí bao gồm cả ta..."

"Sức mạnh, tức là tự do."

Ngụy Hợp thưởng thức những lời này, trong lúc nhất thời có chút thất thần.

"Ngụy Hợp. Trước người là linh năng giả sao?" Mễ Không hỏi một câu, đột nhiên mạnh mẽ kéo Ngụy Hợp từ trong thất thần trở về.

"Người, người đang nói cái gì?!" Ngụy Hợp đột nhiên nhìn thẳng vào Mễ Phi, ánh mắt vốn bình tĩnh trong nháy mắt trở nên sắc bén.

*

*

*

“Ngươi, vừa rồi nói cái gì!?” Ngụy Hợp nhân mạnh từng chữ một, lần nữa hỏi.

“Còn cần ta lặp lại lần thứ hai sao? Ngụy Hợp?” Không phải Mễ phát ra tiếng cười thần bí.

“Rất nhiều người đều cho rằng mình có thể lừa đảo Tinh Uyên, lừa gạt ý chí Chúa Tể, lừa gạt được chỗ tốt. Nhưng những người này làm sao biết được, lợi ích mà bọn họ đạt được thật ra là do Tinh Uyên chủ động tặng cho.”

* ...” Ngụy Hợp trong lòng phát lạnh, lúc này bản thể của gã đang ở chỗ này, một khi bị nhắm vào, hệ thống nguy hiểm sẽ rất lớn.

“Ngươi đang kinh ngạc? Không cần kinh ngạc.” Mễ không phải tiếp tục nói, “Sợ rằng bên trong, có bao nhiêu là bản thể trưởng thành, lại có bao nhiêu là nhân loại ban đầu, ô nhiễm biến thành.

Vấn đề này, có lẽ trừ bỏ bản thân Tinh Uyên ra không còn ai biết. Ngươi bắt quá chỉ là một trong số đó.”

Hắn ta chăm chú nhìn Ngụy Hợp, mỉm cười.

“Quan trọng không phải là thân phận của ngươi, mà là rốt cuộc tâm của ngươi có hướng về phía Tinh Uyên, hướng về thế giới tự do này hay không.”

“... Ta có thể cảm nhận được, nơi này tự do.” Ngụy Hợp không thể không thừa nhận, tại Tinh Uyên quả thật còn tự do hơn thế giới con người rất nhiều.

“Vậy là đúng rồi.” Mễ không phải nhẹ nhàng vỗ tay, “Thật ra lúc ngươi vừa trở thành lãnh chúa ta đã sớm phát hiện tình huống của ngươi rồi.

Rất nhiều người sau khi ô nhiễm sẽ tới nương tựa vào Tinh Uyên, nhưng những người thích hợp với nơi này như người thì thật sự rất ít.

Vừa vặn lúc đó ta nhận được mệnh lệnh của Tam Quân Chủ muốn đi thế giới con người điều tra, không ngờ lại gặp được một người mới kỳ diệu như người.”

“Người rốt cuộc là ai!?” Ngụy Hợp nghe ra được ý tứ ngoài lời của đối phương.

“Ta là ai?” Mễ không phải tiếp tục cười nói: “Ta là bằng hữu của người, cũng là người quản lý của người... Dựa theo ý chí của Tinh Uyên, tuyệt đại đa số lãnh chúa đỏ thẫm xung quanh đều phải nghe lệnh của ta.

Cuối cùng, người cảm thấy, ta là ai?”

Ngụy Hợp kỳ thật đã đoán được đáp án.

Quả nhiên gao này chính là người quản hạt phụ cận lãnh địa của mình, có thể quản hạt rất nhiều e nhân đỏ thẫm, ít nhất cũng là Hắc Viêm.

“Được rồi, không cần nói những lời thừa nữa, có hứng thú gia nhập bố cục ở thế giới loài người không? Đại chiến trong đế quốc nhân loại, vô số linh hồn lãng phí, thay vì lãng phí tiêu tán, không bằng để chúng ta chia cắt.” Mễ Phi cười nói.

“... Người muốn làm cái gì?” Ngụy Hợp trầm giọng hỏi.

“Ta nghĩ.. Quả thực thu hoạch...”

Phụ cận sông xám.

Vô số hài cốt, mảnh vỡ, đá vụn tung bay xung quanh chiến trường.

Khắp nơi trên thi thể đều là than cốc và phế tích đang bốc cháy, cũng chậm rãi di động.

Ngụy Hợp dần dần tỉnh lại từ trong hôn mê.

Hắn cảm giác được, mình đang nằm ngửa trên một khối phi thuyền âm áp phá thuyền.

Bên cạnh hình như còn có người.

“A... Người tỉnh rồi? Ta đợi người đã lâu...”

Một tiếng nói mang theo tiêu chí của con mắt màu đen xuất hiện bên cạnh hắn.

Ngụy Hợp mở mắt, lập tức thấy một khuôn mặt màu đen to lớn cách mình chỉ có mấycm.

“Tránh ra.” Hắn nhanh chóng nói.

Hắn mục uồn éo thân thể đứng thẳng lên, khẩu trừ phân mắt.

“Cuối cùng người hôn mê, còn là ta cứu người. Đối với ân nhân cứu mạng, người nên nói cái gì?”

“Cảm ơn. Nhưng ta vốn sẽ không chết.” Ngụy Hợp thản nhiên nói.

Độ kịch chiến của chiến tranh vượt qua dự liệu của hắn ta, chỉ vừa lên chiến trường, hắn ta đã bị dư âm vũ khí vụt thành trọng thương.

Đứng lên, Ngụy Hợp nhìn xuống xung quanh.

Hắn vẫn đứng ở phụ cận chiến trường lúc đó, thông tin trong cơ thể nuôi trồng hình như đã bị thiêu hủy.

Hơn phân nửa trang giáp trong cơ thể đã hoàn toàn mất đi sức khôi phục.

Một số nơi đã sớm lộ ra phong phanh.

Nếu không phải thân thể hắn quá mạnh mẽ, trực tiếp đạt tới trình độ ánh sáng, chỉ sợ hiện tại đã bị chân không và chân không trong vũ trụ phát tán, tổn hại thân thể.

“Sau khi ta hôn mê đã xảy ra chuyện gì?” Ngụy Hợp Linh có thể dò hỏi.

Ở chung một thời gian với con mắt đen, hắn sớm đã hiểu rõ tính tình của gia hỏa này, cùng hắn không cần quá khách khí.

Dù sao thì hiện tại hai người bọn họ đã là châu chấu trên cùng một sợi dây thừng.

“Quân đoàn của Bàn Toa bị khắc chế bí mật, vũ khí bị thương không nhỏ. Người của Đông Cực liên minh cũng tổn thất thảm trọng trong vụ nổ lần đó.

Vụ nổ kia tựa hồ chỉ nhắm vào linh hồn, liên hoàn bạo tạc, rút linh hồn. Tương đối bá đạo.”

Mắt đen vỗ ngực dụi dằng giải thích: “Nếu không phải ta che chở người kịp thời, vừa rồi người cũng sẽ bị loại nổ này rút khô triệt để. Còn không mau quỳ xuống cảm tạ ta?”

“...” Ngụy Hợp chẳng thèm để ý đến tên này, bản thể linh hoạt của y không có ở đây, lúc ấy y còn ở Tinh Uyên và Mễ mà không nói chuyện, lấy đâu ra rút khô?

“Hiện tại người định làm gì?” Mắt đen thoáng có chút hiếu kỳ hỏi.

“Sống sót đương nhiên là phải trở về. Chẳng qua trước khi trở về có thể nhìn xem còn ai sống sót không.”

Ngụy Hợp tiết ra huyết nhục, bộ thể màu đen trên người vỡ ra, đảo mắt liền giống như bị lớp da mục bỏ sung, khôi phục lại như lúc ban đầu.

Sau đó hắn tung người nhảy lên, bay đến gần chiến hạm hải cốt, phi thuyền xung quanh.

Mặc dù đã khắc chế được vũ khí kỳ lạ của Tát Dĩnh, trực tiếp rút linh hồn của phần lớn sinh mệnh chung quanh ra.

Nhưng dẫu sao cũng có một số chuyện ngoài ý muốn xảy ra, một số người bảo vệ một thân thể rất tốt lại có thể tồn tại, giống như hắn vậy.

Rất nhanh, Ngụy Hợp bay đến bên cạnh một mảnh vỡ của hạm mẹ quân đoàn hắc hôi.

Linh năng quét qua.

Linh năng Liệt Tắc Trung vị, đủ để bao trùm hơn phân nửa khu vực mảnh vỡ này.

Lực phòng hộ của hạm mẹ sớm đã không còn, căn bản không có cách nào chống cự linh lực xâm nhập.

Băng.

Một tay Ngụy Hợp vặn gãy từng khối bọc thép.

“Sau khi ta hôn mê, có phải lại có hạm đội mới tới không?”
Hắn qua bên kia hỏi.

“Đúng vậy, người hôn mê ba ngày, bọn họ đánh mất ba ngày, bây giờ mới rút lui nghỉ ngơi, còn chưa kịp quét dọn chiến trường. Hạm đội của Bành Toa các người đã bị Tinh Uyên đánh lén.” Mắt đen lười biếng nằm ở một bên, nhìn Ngụy Hợp lao động vất vả.

“Quá loạn...” Ngụy Hợp không còn gì để nói.

Hơi chút, hắn dùng sức đẩy ra một mặt tường thông đạo bên trong, chui vào trong vách tường.

Rất nhanh, một người hôn mê mặc xác màu đỏ được hắn kéo ra.

“Chật chịt chặt, gia hỏa này sắp chết a. Chẳng qua phòng hộ thể của nó rất mạnh, linh khí của nó có thể không bị rút đi. Nhưng cũng không sai biệt lắm, chống đỡ không được bao lâu nữa.” Hắc mục tặc lười đập vào miệng.

“Tài liệu nuôi dưỡng rất cao.” Ngụy Hợp làm nhân viên nghiên cứu, tự nhiên là liếc mắt liền nhận ra giá cả di thể trên người gia hỏa này.

“Tài liệu cơ thể người quá mức yếu ớt, cho dù nàng đã trải qua huấn luyện cường hóa, gen cũng chỉ được cải tạo như thế... Người này chết chắc rồi, người còn cứu nàng làm cái gì? Giữ lại đem về đùa bỡn thân thể cùng linh hồn?” Hắc mục sờ cằm hỏi.

“.....” Ngụy Hợp lười để ý đến hắn, lại rất nhanh từ trong hải cốt của mẫu hạm cứu ra mấy chục cái xác đang trong trạng thái giống nhau.

Rất hiển nhiên, loại hạm mẹ cỡ lớn này bản thân có năng lực phòng hộ cao độ nhất định, cho dù đối mặt với loại vũ khí thần bí khắc chế Tát xám này, cũng sẽ không triệt để mất đi năng lực chống cự.

Cho nên mới tạo nên những nơi nuôi dưỡng cơ thể còn lưu lại một chút linh hồn.

Ngụy Hợp cứu một hồi, phát hiện căn bản không có biện pháp, tìm không thấy mấy người sống hoàn chỉnh, cũng bắt đắc dĩ dừng lại.

“Được rồi, xem ra không còn mấy người sống sót, về trước rồi hẵng nói.” Ngụy Hợp chuyển tiếp bắt đầu tìm kiếm chủng tộc tàn phá.

Rất nhanh, chưa tới mười phút, hắn đã tìm được một cái máy truyền tin năng lực còn hoàn hảo từ trong một cái xác của một người.

Sau đó thông qua máy truyền tin của linh thể, rất nhanh liên hệ được với trụ cột chí cao trí tuệ vạn mộc.

Chỉ chốc lát sau, một chiếc thuyền không người lái loại nhỏ tìm kiếm, không gian nhảy vọt đến phụ cận nơi này, tiếp dẫn Ngụy Hợp lên phi thuyền.

Trong nháy mắt, phi thuyền đã rời đi, tăng tốc biến mất trong tinh không xa xa.

Thời gian chậm rãi trôi qua...

Ước chừng nửa giờ sau.

Một cái cửa động hình tròn màu đen bỗng nhiên từ trong chiến trường hiện ra.

Trong hắc động, hai hình người cao lớn quái dị đội mũ giáp từ đó bay ra.

Một người trong đó mang theo mũ giáp màu đen là Thập Tự Tinh.

Còn lại một cái mũ giáp hoa văn đỏ sậm.

Trên thân hai người đều có một bộ phận đặc thù thuộc về người không giống người.

Lân giáp, cánh chim, máu thịt múa may những sợi tơ màu đen, còn có những sợi tơ thâm trầm dày nặng, rất đặc thù của Tinh Uyên ô nhiễm.

Những thứ này đều hiểu rõ, hai người này thuộc về sự tồn tại thượng vị trong sinh vật Tinh Uyên.

“Nhìn xem nơi này... Khắc Nặc Tát được làm ra một cái đại cục. Không có linh hồn, tất cả đều là huyết nhục không trọn vẹn cùng máy móc. Lãng phí... Quá lãng phí. Ta còn tưởng rằng có thể thu hoạch được một trái cây... Kết quả..”

Thập Tự Tinh Phiên thành người giang hai tay tiếc hận nói. Tên còn lại không nói một lời, tóc đen kéo đến eo, chính là Ngụy Hợp vừa rồi còn ở Tinh Uyên.

Hắn giơ một tay lên.

Phía sau lập tức xuất hiện một lỗ đen hoàn toàn mới.

Trong hắc động, từng đoàn lớn sinh vật Tinh Uyên như nước bùn màu đen điên cuồng trào ra, bắt đầu phân tán, rơi xuống các góc ngách phụ cận xung quanh.

“Quỷ Nhân, người triệu hoán quân đội ở đây làm gì?” Mũ giáp Thập Tự Tinh tự nhiên là Mễ Phi.

“Ta chỉ muốn tìm một chỗ để kiểm tra quyền hạn và năng lực của lãnh chúa một chút thôi.” Ngụy Hợp trả lời đơn giản.

Đương nhiên, câu trả lời này không qua loa, nhưng chỉ cần cho ta cái cơ là được.

Không nói gì nữa, dường như đã đoán được điều gì, cười hắc hắc vài tiếng.

Sinh vật Tinh Uyên hỗn loạn vô cùng, không cách nào khống chế được bản thân, không cách nào ra lệnh cho nó hoàn thành thao tác tinh tế.

Rất nhanh Ngụy Hợp đã phát hiện vấn đề này.

Hắn lấy được quyền hạn lãnh chúa Tinh Uyên, cho hắn cảm giác, giống như trong đầu có thêm một giao diện không chế.

Bên trên có: triệu hoán, tiến công, rút lui, truyền lệnh, bốn cái nút.

Tất cả còn lại đều không có.

Cho nên, sau khi hàng vạn sinh vật Tinh Uyên lao ra, huyết nhục thi hài cần quét khắp nơi.

Nhìn thì hung mãnh thế nhưng thật ra bọn họ cũng không làm được gì cả.

Rơi vào đường cùng, Ngụy Hợp chỉ có thể để cho bọn họ đánh nát những hài cốt cỡ lớn gần đó.

Trong tiếng nổ âm ầm.

Từng khối tàn tích cỡ lớn bị ô nhiễm thú và cự thú binh toàn bộ nổ tung.

Ngụy Hợp truyền lệnh lặ đi lặ lại, nhưng trừ số rất ít cự thú binh, miễn cưỡng có chút ý tứ nghe lệnh, sinh vật Tinh Uyên còn lại, hoàn toàn là bản năng xông lên đập loạn một trận.

Cũng may là trên chiến trường này không có nhiều thứ khác, thi thể hoàn chỉnh đã bị rút linh hồn, thật đúng là không ít.

Rất nhanh, giữa không trung trước người Ngụy Minh do mảng lớn tạp binh thú cấp thấp nhất tự do dung hợp thành một tấm tấm máu, phiêu phù trên không trung.

Trên tấm tấm máu, ít nhất có hơn một ngàn linh hồn còn sót lại nằm ngửa trên đó.

“Những nhân loại này đều là những người không bị rút khô linh lực. Người bắt bọn họ tới đây làm gì? Khoảng cách gần gần chúng ta, máu thịt bọn họ cũng sẽ rất nhanh bị ô nhiễm hóa. Đây không có ý nghĩa gì.” Mễ không phải nghi ngờ nói.

Ngụy Hợp không nói một lời, đưa tay chỉ một cái.

Càng nhiều tạp binh thú tiếp tục bao trùm, dung hợp hóa thành tấm tấm máu lớn hơn.

Từng bộ linh hồn người sống sót không ngừng được đưa tới nơi này.

Rất nhanh, trong mấy ngàn dặm quanh đó, tất cả người sống sót đều được dời đến thăm máu thịt.

Có thể giữ lại được thân thể hoàn hảo trong vụ nổ lớn kia, một ít người linh hồn, đương nhiên đều có thân phận không bình thường.

Dù sao cấp bậc phòng hộ cùng phi thuyền phòng ngự bậc này, căn bản không có khả năng là binh lính bình thường hay quan quân cấp thấp làm được.

Cho nên, nơi này nằm, cơ hồ đều là quan quân đoàn thân phận cao cấp, thân phận cao cấp, cơ thể cao cấp trong quân đoàn.

Trong đó kém cõi nhất, cũng là di thể cấp liệt biến.

Mạnh hơn một chút, còn có không ít người thăng hoa.

“Vậy người muốn làm gì?” Mễ không phải càng ngày càng hiếu kỳ.

Hắn ta chuyên chú nhìn nhất cử nhất động của Ngụy Hợp.

“Nếu người đã biết thân phận chân thật của ta, như vậy bây giờ... Kính xin người tránh qua một chút.”

Ngụy Hợp bình tĩnh nhìn kỹ Mễ Tỳ Hưu.

Một giây.

Hai giây sau.

Mười giây.

Rốt cuộc Mễ cũng cười thành tiếng.

“Xem ra đây là một bí mật bất thường. Được rồi, ta rất mong đợi người biểu diễn sau này.”

Hắn điểm mũi chân, bay ngược ra sau, trong chớp mắt thân hình biến mất trong bóng tối vũ trụ.

Cửa vào Tinh Uyên mở ra trong nháy mắt, sau đó khép lại.

Ngụy Hợp cảm ứng đối phương hoàn toàn rời đi, lúc này mới quay lại nhìn về phía rất nhiều người chết trên thảm máu kia.

Hắn giơ tay lên, nhẹ nhàng xoay chuyển, lòng bàn tay hướng lên.

Hí...

Toàn bộ cánh tay phải của hắn bắt đầu vỡ nát, bay tứ tán, hóa thành vô số đất cát màu đỏ, bay về phía tất cả nhân loại trên thảm máu.

Mỗi một hạt cát chính là một tế bào huyết nhục của hắn.

Rất nhanh, phía trên thân thể của mấy ngàn người ở đây đều nổi lơ lửng một phần tổ chức máu thịt của hắn.

“Ta ban cho các ngươi tân sinh, mà cái giá phải trả là cùng ta tồn tại.”

Linh năng Ngụy Hợp có thể tự do kéo dài ra ngoài, trong nháy mắt cũng phân hóa thành mấy ngàn phần bám vào trên những tổ chức huyết nhục kia.

Vèo.

Trong chốc lát, toàn bộ huyết nhục nhập vào mi tâm của những người này.

Chúng từ chỗ tổn hại trên thân thể chúng thâm thấu vào, chui vào bởi vì chân không mà tàn phá gần chết.

Sau đó bắt đầu cắn nuốt trắng trợn, phục chế kết cấu thân thể hoàn thiện.

Trước tiên thôn phệ huyết nhục gen của chính những người này, thành lập đồ phổ sinh mệnh.

Sau đó dựa theo bức tranh sinh mệnh này, phục chế hoàn mỹ, tái sinh, xây dựng lại thân thể bọn họ.

Chỉ mấy phút trôi qua.

Thân thể mấy nghìn Linh năng giả, đều đã được chữa trị hoàn mỹ, đồng thời Ngụy Hợp thoáng trợ giúp bọn chúng tu bổ thân thể, để chúng không còn bị chân không cùng phát xạ ra ăn mòn.

Sau khi thân thể chữa trị, linh năng Ngụy Hợp được hấn gọi là nguyên lai linh năng của căn nguyên, cũng nhanh chóng dung hợp linh hồn còn sót lại của mấy nghìn người này.

Đặc tính của tác dụng phụ cường đại của căn nguyên, khiến nó tự do mô phỏng ra linh lực linh hồn nguyên bản của những người này, sau đó giống như một giọt mực nước nhọt nhạt, dung nhập linh hồn.

Đồng thời trợ giúp hấn tu bổ một chút vết thương trên phương diện linh hồn.

Rất nhanh, thân thể chữa trị hoàn hảo, bắt đầu liên tục không ngừng tẩm bổ ra linh năng mới, khiến linh lực những người này nguyên bản gây yếu linh hồn, một lần nữa được chữa trị.

“Được rồi.” Ngụy Hợp nhẹ nhàng thở ra.

Chân thực linh năng của hấn tương đương với cường độ của người Nguyên hạch, thao tác một lần mấy ngàn phần linh lực cũng không tính là khó.

Khó khăn ở chỗ, hấn phải đồng thời chữa trị đồng thời huyết nhục thân thể và linh hồn gần như đã được hơn bảy ngàn người, cũng để cho máu thịt của mình thay thế tổ chức huyết nhục của những người này.

“Được rồi, đem bọn họ đưa trở về đi. Sau đó liên hệ với đế quốc Nhân tộc...”

Ngụy Hợp truyền lệnh cho mấy con cự thú binh trí khôn khá cao.

Rất nhanh, những Linh năng giả còn sót lại đều bị ném tới một mảnh vỡ phi thuyền tương đối an toàn.

Máu thịt bọn họ hoàn toàn giống với Ngụy Hợp, chỉ cần hấn nguyện ý, liền có thể không phát tán ra nửa điểm ô nhiễm, quả thực là ngụy trang giả hoàn mỹ.

Linh năng của bọn họ vốn là linh năng của bản thân, chỉ có điều bị Ngụy Hợp dùng để sáng tạo ra lực lượng để dung nhập vào một bộ phận trong đó, coi như là định vị và truyền lệnh.

Còn có thể dùng chút lực lượng tái diễn kia để điều khiển thân thể máu thịt của những người ở xa.

Không có ý chí hỗn loạn, chỉ cần từng chút một xây dựng cơ sở, Ngụy Hợp có thể tiếp quản thân thể bất cứ lúc nào của những người này, làm bọn họ bất tri bất giác dựa theo ý nghĩ của mình hành động.

Đây mới là mục đích thật sự của hắn.

Nếu như có người thượng vị cẩn thận kiểm tra những người còn sống sót này, căn bản kiểm tra không ra vật gì.

Máu thịt của bọn họ vốn là sinh mạng của đồ phở tái sinh, không có bất cứ sơ hở gì.

Linh năng của bọn họ vốn là linh năng của bản thân bọn họ.

Cơ nghiệp của Ngụy Hợp căn bản là không ô nhiễm bất kỳ vật gì, thậm chí lúc cần, nó còn có thể hỗ trợ thôn phệ Tinh Uyên ô nhiễm. Để cho những người sống lại này càng thêm sạch sẽ...

Dù sao nô lệ bản thân Tinh Uyên cũng là ý chí tự nhiên mang ra phóng xạ.

Đồng dạng cũng có thể bị Ngụy Hợp thôn phệ.

Xử lý triệt để hết thảy, Ngụy Hợp lại lần nữa triệu hoán Tinh Uyên động đen, rút lui tất cả sinh vật Tinh Uyên.

Cuối cùng hắn nâng ngón trở lên, nhìn về phía một nam tử có thân phận cao nhất, thân phận rõ ràng cao nhất trong số đó, nhẹ nhàng điểm một cái.

“Tinh lại đi, Ách Lang. Bọn họ cần cô giúp đỡ...”

Một tiếng gọi cõi u minh truyền tới sâu trong linh hồn của người này.

Linh hồn tổn hại của bọn họ, lúc này đã bị năng lượng ban đầu và thân thể Ngụy Hợp không ngừng tằm bổ, chữa trị không ít.

“A...!?” Mắt thấy Ách Lang sắp thức tỉnh.

Ngụy Hợp xoay người, sắc mặt bình tĩnh tiến vào Tinh Uyên Hắc Động, trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

Bóp.

Hắc động tinh vực cấp tốc thu nhỏ, biến mất, hết thấy bình tĩnh trở lại.

Trong mấy giờ kế tiếp.

Ngụy Hợp không ngừng thông qua lỗ đen Tinh Uyên, xuất hiện các khu vực quan trọng trên chiến trường.

Hắn ta chuyên chọn người có thân phận cao, thực lực mạnh mẽ để cứu giúp.

Từng nhóm từng nhóm huyết nhục được đưa ra ngoài, vô số năng lượng sáng tạo đưa ra ngoài.

Khí tức của Ngụy Hợp cũng bắt đầu từ từ yếu đi.

Nhưng không có vấn đề gì, tiêu hao như vậy chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là có thể khôi phục lại.

Nhưng hắn ta phát tán ra ngoài chính là hy vọng của người thức tỉnh.

Đúng vậy, những kẻ này vốn nên chết đi, hoặc cho dù không chết thì cũng sẽ biến thành kẻ ngốc mất hết linh lực.

Là Ngụy Hợp cứu sống bọn họ.

Cho bọn họ tân sinh.

Rất nhanh, sau khi hoàn thành hành động cứu người của mấy vạn người.

Ngụy Hợp một lần nữa mở ra Tinh Uyên Hắc Động, trở về lãnh địa.

Không có gì bất ngờ xảy ra, Mễ chẳng phải đang phiêu phù trên cung điện đại thụ của mình, chờ hắn trở về.

Ba ba ba ba.

Mễ Phi lúc này đang dùng thái độ lau mắt mà nhìn chăm chú lấy Ngụy Hợp.

“Thủ đoạn rất lợi hại.”

Ngụy Hợp có thể hay không đối phương sẽ biết, dù sao nơi này là Tinh Uyên, gạo không phải tất nhiên còn có rất nhiều

thủ đoạn cùng phương pháp hấn không biết, biết được hết thảy vừa mới phát sinh.

Trên thực tế, hấn cũng không để ý đối phương biết.

Trước đó hấn bảo Mễ không lui tránh, chỉ là muốn biểu lộ thái độ của mình. Thái độ thuộc về chính hấn.

“Xem ra, người tựa hồ là một ván cờ rất lớn của tại hạ...” Mễ không phải là kẻ nhẹ nhàng nói.

“Cần ta hỗ trợ không?”

“Nếu đại nhân ngài nguyện ý, vậy không thể tốt hơn rồi.”

Ngụy Hợp nói.

Nói vậy nhưng cũng không phản bác chỉ phát ra tiếng cười quái dị mà thôi.

“Thật ra ta còn chưa nói cho người một bí mật.”

“Bí mật gì?” Ngụy Hợp nhìn về phía đối phương.

“Đó chính là... trong Tinh Uyên, các lãnh chúa trở lên đều thích chơi trò chơi.” Mễ Phi cười nói.

*

*

*

“Trong thời gian dài đằng đằng, Chúa Tể cũng vậy, quân chủ cũng thế, Hắc Viêm cũng thế, ai cũng thích trò chơi.

Mà trò chơi này cần tuân thủ quy tắc... đòi hỏi phải có thắng có thua...

Còn bây giờ, trò chơi của người dường như cũng rất thú vị...”

Ngụy Hợp im lặng không nói.

Đại sư tử sư tôn đã tìm được, mục tiêu đã đạt được thỏa mãn.

Nhưng vấn đề phiền phức hơn chính là, thế giới mới vừa xuất hiện, y vốn không thể dứt bỏ được mọi thứ y có được.

Muốn được tự do nhiều hơn, muốn sống một cuộc sống trong tưởng tượng.

Tất nhiên là không ngừng đi lên phía trước.

Cho đến bây giờ, Ngụy Hợp mới hoàn toàn tỉnh ngộ.

Từ trước đến nay, tất cả nỗ lực, tất cả đều vì mục tiêu mà tiến lên.

Đó chính là, sáng tạo một cái không phân thắng bại, tất cả mọi người đều có thể yên tĩnh, hòa bình, tự do hưởng thụ sinh hoạt.

Bắt đầu từ Đại Nguyên, mỗi khi hấn sắp đạt tới mục tiêu thì sẽ có một phiên phức mới tìm tới tận cửa.

Tham Lam, dục vọng, cừ hận, lý niệm, vân vân hết thảy nhấc lên thời đại dậy sóng, đều để cho hấn mệt mỏi bôn tẩu.

Mỗi một bọt nước thời đại đều đập cho lão đầu choáng váng, thực lực yếu ớt, lão chỉ có thể trôi dạt theo làn sóng.

Trừ việc bảo toàn chính mình, hấn không làm được gì cả.

“Trò chơi... Nếu thế giới này cũng là một trò chơi, như vậy ta hi vọng, chỉ có một mình ta thắng.”

Trong lòng Ngụy Hợp lẳng lẳng hồi tưởng lại.

Chiến dịch Hội Hà kéo dài ba ngày, cuối cùng kết thúc.

Khắc Nặc Dĩnh vận dụng vũ khí chiến lược tên là Chân Linh Chấn Ba, lần đầu tiên lộ diện ở chiến trường quy mô lớn.

Quân đoàn Bành Toa hơn một phần năm và quân đoàn của Đông Cực liên minh đã vẫn lạc trong chiến dịch lần này.

Trong liên quân tổng cộng có năm ngôi sao chiến tự do gặp phải đả kích mang tính hủy diệt.

Cũng may Ô Lan Tinh may mắn thoát khỏi tai nạn.

Còn quân đoàn Tinh Vân Khắc Nặc Tư cũng vì dư âm vũ khí khuếch tán, cộng thêm bị vây công bất ngờ, tạo thành lượng lớn tử thương.

Quân đoàn Tinh Vân không còn một thứ gì, nhanh chóng rút lui khỏi dòng sông xám tro, rút lui khỏi vùng phụ cận của tinh hệ Ô Lan.

Nguy cơ của Bành Toa đế quốc cuối cùng cũng được giải trừ.

Đến bây giờ, chiến tranh giữa ba đại đế quốc đã tiến vào thời kỳ kéo dài liên tục.

Một năm sau....

Ô Lan Tinh.

Diêm Trang viên.

Nửa người đổi thành Lưu Lý Đức hóa thành máy móc thuần túy truyền thụ, một lần nữa về tới trang viên, bắt đầu tiếp nhận đề tài nghiên cứu trước đó.

Trong phòng thí nghiệm chính.

Ngụy Hợp một bên thao túng linh năng, ghi chép số liệu thực nghiệm, một bên nhìn dạy thao tác tinh tế ở trong phòng thí nghiệm.

Đồng thời hẳn cũng chú ý tới chủ yếu là đang nói chuyện phiếm với đại sư tử và sư tôn.

Từ lần gặp mặt trước, Ngụy Hợp lợi dụng lưới chung rùng, chuyên môn bỏ tiền bố trí một tuyến đường ổn định trong thông tin trường kỳ.

Sau chiến dịch Hôi Hà, quan hệ ngoại giao giữa Đông Cực Liên Minh và Bành Toa Đế Quốc rõ ràng tiến thêm một bước.

Hai bên càng ngày càng hợp tác chặt chẽ.

Mà Ngụy Hợp, cũng bởi vì hiểm tử hoàn sinh, cộng thêm trong cơ thể ghi lại quân công, thành công nhận được một cái tước vị.

Hiện tại hẳn là Ngụy Hợp Huân tước.

“Lý sư trước đó nói, các người từ lăng mộ được đại sư tử cứu ra, đã gặp phải một quái vật trốn ra bên ngoài Chân giới? Có thể kể rõ chi tiết về quái vật kia không?” Ngụy Hợp.

“Con quái vật kia hẳn cũng là người bị hư vụ thời hóa, bức ra ẩn nấp. Hiện tại đã qua nhiều năm như vậy, Chân giới cũng không biết tình huống như thế nào, còn hỏi chuyện này làm gì? Không bằng nói bây giờ người phát triển bên phía Bành Toa như thế nào?” Lý Dung.

“Cũng may, một mực dạy nơi này tiến tu, tiến độ không tệ, hiện tại linh có thể có lĩnh ngộ, tăng thêm trước đó trên chiến trường có đột phá, hẳn là lại muốn tăng lên hẳn.

Đúng rồi Lý sư, lúc trước nghe các người nói tới Bành Toa là vì chuyện người khởi đầu lại...” Ngụy Hợp.

“Đúng vậy, chủ yếu là nguyên nhân phụ trách. Người khởi động lại Tinh Uyên trước đây coi như dễ tìm, chúng ta cách một đoạn thời gian là có thể dọn dẹp một người.

Nhưng bây giờ ngược lại khó tìm, hơn nữa người khởi động lại thân phệ cường hóa lẫn nhau, cho dù ngẫu nhiên tìm được, cũng rất khó đối phó.” Lý Dung.

Hai tay Ngụy Hợp hơi dừng lại một chút.

Mặc dù hẳn cũng là người khởi động lại, nhưng từ sau khi hẳn dùng mất tinh uyên để tạo ra lực lượng để bao bọc, ẩn vào bên trong cơ thể, đến bây giờ đều không còn người mở lại tìm hẳn gây phiền phức gì nữa.

“Người và đại sư tử nhất định phải chú ý đến an toàn. Dù sao nơi này cũng không còn như trước nữa. Chờ sau khi ta đột phá thăng hoa, chiến tranh kết thúc, chắc hẳn sẽ được phân vào một vị trí chủ quản hệ thống, đến lúc đó chúng ta sẽ sống cùng nhau.” Ngụy Hợp.

“Nếu thật có thể như vậy... Tự nhiên là tốt nhất.” Lý Dung.

Trong bầu trời xa xôi, một chiếc thuyền buôn của Đông Cực liên minh đang chạy nhanh.

Lý Dung nhẹ nhàng từ trong lòng Nguyên Đô Tử đẩy đặn chui ra, lắc lắc mái tóc dài mềm mại diễm lệ.

Thân thể trần trụi đi vào phòng tắm, bắt đầu cọ rửa thân thể.

Quan hệ giữa nàng và Nguyên Đô Tử rất kỳ quái.

Lúc đầu Nguyên Đô Tử muốn giết nàng, về sau nhìn vào mặt Ngụy Hợp, lưu lại tính mạng nàng.

Đến bây giờ, trải qua quá nhiều chuyện giữa hai người.

Đặc biệt trong vùng vũ trụ hoàn toàn xa lạ này, xung quanh chỉ có hai người sống nương tựa vào nhau.

Quan hệ giữa các nàng càng ngày càng thân thiết.

Lý Dung cũng không biết mình đối với Nguyên nhân là cái gì, nhưng đã từng là tồn tại mạnh nhất của trận doanh đối địch này.

Nàng có cảm giác ràng buộc khó tả.

Dù sao, hai người ở chung với nhau mấy trăm năm, coi như là heo, cũng có thể sinh ra cảm tình rồi.

Nhìn tinh quang chiếu rọi xuống, Nguyên Đô Tử ngủ say trên người không có gì mặc vào.

Da thịt trắng nõn nhẵn nhụi kia, mơ hồ hiện ra ánh sáng nhu hòa, Lý Dung thở dài, linh năng chấn động, bỏ rơi nước trên người, trở về bên giường.

Hai người lại lần nữa ôm nhau mà ngủ. Thân thể trơn bóng dính sát lấy nhau, dường như vẫn là lúc nghèo nàn nhất năm xưa.

“Lý sư, ta nghe được tin tức từ nơi đây, bên cạnh những người khởi động lại, bình thường đều có một người hợp tác, cơ hồ đều là người đồ au. Nếu như các người thật sự tìm được người

khởi động lại, biện pháp tốt nhất là không nên tùy tiện động thủ... Nếu hợp tác sợ rằng người khác sẽ không trực tiếp can thiệp vào, nhưng cũng phải chú ý đến những vụ án ngoài ý muốn.” Ngụy Hợp.

Tin tức Ngụy Hợp bên kia lại phát tới.

“Hợp tác sợ người?” Lý Dung sững sờ, các nàng chưa từng thấy người khởi động lại lần nào.

Hơn nữa, lại nói tiếp, lần này các nàng cưỡi phi thuyền đi tới một nhiệm vụ tình hệ khác chính là để đi bắt một người khởi động lại mới.

“Con người đó thâm? Người xác định là cấp độ sâu chứ?!” — Lý Dung.

Nét mặt nàng trở nên nghiêm túc.

“Căn cứ theo giảng dạy phát hiện, người có tiềm lực khởi động lại, bình thường sẽ có người thâm hồng đáng sợ hợp tác.

Hơn nữa những người khởi động lại có đặc điểm chủ động tấn công, còn có năng lực đặc biệt. Cho nên Lý sư tỷ và đại sư tỷ nhất định phải chú ý cẩn thận, chú ý an toàn.” Ngụy Hợp.

Trước đó Ngụy Hợp giải quyết hơn mười người khởi động lại, trong đó có người hợp tác hay không.

Người khởi động lại, cũng không nhất định đều có người hợp tác.

Những người khởi động đầu tiên mà Lý Dung và Nguyên Đô Tử giải quyết, có thể dễ dàng phát hiện, cũng chỉ là tôm tép.

Bọn họ có đặc thù của người khởi động lại nhất định, nhưng chỉ là pháo hôi trong trò chơi người khởi động lại mà thôi. Căn bản không được coi trọng.

Nhưng bây giờ, nghe Ngụy Hợp nói, Lý Dung lập tức coi trọng.

Nàng dự định lần này trước khi động thủ, sẽ tìm Tống Triều Hương Thiên, gửi phát tin tức đi điều tra.

Trong người khởi động lại vẫn còn tồn tại nguy hiểm như vậy, không biết Thiên chi Khung Lư có biết hay không, nếu như bọn họ biết được, còn phải các nàng tới...

Lý Dung biết thực lực mình không mạnh, điều duy nhất có thể làm, chính là giúp Nguyên Đô Tử điều tra thiếu sót. Nhưng nàng trước kia tốt xấu gì cũng là Đại Nguyệt tướng quân, phương diện chiến lược sẽ không kém.

“Ta biết rồi, ngươi cũng phải cẩn thận một chút.” Lý Dung.

“Ừm, ta bên này các ngươi yên tâm.” —— Ngụy Hợp.

Ba.

Tin tức đứt đoạn.

Ngụy Hợp đóng lại sự chú ý của từng người, đặt lên trên thí nghiệm dạy.

Trên thực tế, bản thân hắn đã đạt tới cực hạn của hạt nhân, linh lực mỗi giờ mỗi khắc đều tăng lên nhanh chóng.

Bản thể của Tinh Uyên không ngừng điên cuồng cắn nuốt sinh vật Tinh Uyên, ý chí hỗn loạn.

Sau đó thông qua liên hệ đặc thù thần bí của bản thể, đem linh có thể phân đến trên người hơn vạn người mới tạo ra.

Bản thân Ngụy Hợp đã đến cực hạn, nhưng những thân thể sống lại kia, cũng là huyết nhục của hắn.

Chỉ có điều bọn họ đang thuê để mượn dùng thân thể, tu luyện, sinh hoạt, học tập, làm việc.

Cho nên, linh lực Ngụy Hợp phân tán cho bọn họ, âm thầm giúp bọn họ tăng lên thực lực linh lực.

Dù sao thì bản thể linh của Ngụy Hợp đã đến cực hạn, không bằng trước tiên phân tán cho những người sống lại, chờ sau khi đột phá, lúc cần thì rút lại.

“Ngụy Hợp? Chớ để tâm.” Thanh âm Phổ dạy khẽ kéo hắn từ nơi khác trở về.

“Vâng, đạo sư.” Ngụy Hợp vội vàng cung kính trả lời.

“Lần trước Ô Lan Tinh thiếu chút nữa bị phá hủy, vũ khí bí mật khắc lấy Tát xương, chân linh sóng chấn động, từ tâm cây gừa bên kia chưa bao giờ có bất cứ manh mối nào ghi chép, nó giống như đột nhiên toát ra, thoáng cái đã xuất hiện ở trên chiến trường.”

Xoạt Lý Đức thở dài.

“Nửa người của ta, chính là bị vũ khí này hủy đi, linh năng có thể bị xé nát một nửa, hiện tại huyết nhục cũng không có biện pháp chữa trị, chỉ có thể tạm thời dùng máy móc thay dùng.

Hội nghị đã bỏ đề tài khắc chế sóng chấn động Chân Linh xuống, ta phân ra một chi, việc này liên quan đến việc chúng ta có thể ở trong ác chiến tiếp theo hay không, chiếm được ưu thế lớn hơn nữa.

Cho nên, ta cũng hi vọng các người có thể toàn lực trợ giúp, cùng hoàn thành mục tiêu nghiên cứu lần này.”

“Đạo sư, lần trước Ô Lan Tinh tổn hại nghiêm trọng, trong thời gian ngắn sẽ không đến tiền tuyến nữa?” Vinh Linh nhẹ giọng hỏi.

“Nói thì nói như vậy, nhưng khắc Nặc Vi Tư Duyên... Tinh Vân quân đoàn cũng không biết xảy ra chuyện gì, chân linh của bọn hắn lúc trước chấn động gợn sóng, thậm chí ngay cả người mình cũng đánh. Tử thương gây ra cũng không ít hơn Bàn Toa chúng ta bao nhiêu.” Thân là Diêm Lý Đức của Bất Hủ giả, lúc ấy cũng bị nổ.

Hắn cho rằng chỉ cần dùng hạm đội của đối phương làm che giấu thì sẽ không có việc gì... Kết quả...

“Tốt rồi, rìnhh ân đặc biệt, Ngụy Hợp, lần trước hai người các người đều đã trải qua tuyệt cảnh hiểm tử hoàn sinh. Đặc biệt là Ngụy Hợp, chính diện bị chấn động của Chân Linh lau qua, hôn mê trong phế tích vũ trụ ba ngày, nếu không phải dấp dấp còn đang gửi tín hiệu, đoán chừng thể tử người cũng đã chết rồi.”

Ngụy Hợp nghĩ lại đây cũng có chút nghĩ mà sợ.

Tính cách Bích Liên hẳn hiểu rõ, nếu như thật cho rằng gã đã xảy ra chuyện, có lẽ thật sẽ làm ra chuyện ngốc nghếch gì đó.

Bích Liên từ bỏ tất cả, hiện giờ chỉ còn lại hẳn và con trai.

Cho nên hẳn và Ngụy Hằng, chính là người thân trọng yếu nhất của Bích Liên.

Dịch Ân đặc biệt bên cạnh lại là một tình huống khác.

Lúc ấy hẳn chấp hành hộ vệ gần Ô Lan Tinh, bị Chân Linh chấn động chính diện đụng phải, nếu không phải là chút dư ba cuối cùng, hơn nữa phía trước còn có mấy chục chiến hạm cỡ lớn ngăn cản, hẳn sẽ không còn nữa.

Nghĩ tới đây, Bang ân đặc biệt lúc này cũng là vẻ mặt nghĩ mà sợ.

“Loại vũ khí đó... Quả thực quá kinh khủng, không thèm để ý đến binh khí trên chiến hạm, thứ duy nhất có thể ngăn cản cũng chỉ có năng lực của linh lực, nhưng uy lực của nó quá lớn.”

“Chính là như vậy, cho nên chúng ta mới cần nghiên cứu ra vũ khí tính chất chống chế, trong một năm này, chấn động chân linh của Tát Dĩnh ít nhất lại sát hại mấy ức tướng sĩ đế quốc!” Phốc Lý Đức thở dài nói.

“Bất quá kỳ quái là, quân đoàn Thánh Anh Khắc Nặc Sặc trước đó, rõ ràng có thừa lực tập kích liên quân, lại án binh bất động, không để ý tới quân đoàn Tinh Vân đang giao chiến với liên quân.” Ngụy Hợp nghi ngờ nói.

*

*

*

“Tình báo về cây đa bên kia biểu hiện, khắc Nặc Phi, nửa tháng trước bộc phát loạn rồi.” Loan Lý Đức trả lời.

“Nội loạn?” Ba người đều sửng sốt.

Trước mắt khắc chế được lực lượng của liên quân Sartre và Liên quân, tại sao đột nhiên sau lưng lại xuất hiện nội loạn?

“Tình huống cụ thể, là cơ mật quân sự, ta cũng không biết, nhưng hẳn là chuyện tốt.” Giao Lý Đức cũng giống như những người khác, cũng ghét chiến tranh.

Tài nguyên và tiêu hao tài phú của thời gian tinh lực quá mức liên lụy tiến trình nghiên cứu.

Khắc Nặc Tát Tư, Thánh Uẩn hệ.

Ở trung tâm hệ sông, một dãy cung điện trắng bạc to lớn do các hành tinh bao quanh bảo vệ, đang lẳng lẳng lóng lánh hào quang óng ánh khiến người ta không thể bỏ qua.

Nơi này là Bạch Ngân Cung điện, nếu như nói đình viện thần thánh là nơi khắc ghi thần huyết của gia tộc Tát Duyên, như vậy cung điện trắng chính là hạch tâm chân chính khắc chế Tát xám, chỉ huy toàn bộ quân chính trị.

Thần Huyết gia tộc là người thống trị đế quốc, hoàng thất. Điểm ấy không sai. Nhưng từ một năm trước, Thần Huyết hoàng đế thánh ủy, sau khi đem tất cả quyền lực cấp cho vị trí xếp hạng thứ hai là Lôi Sạch đã triệt để ẩn cư, không hỏi thế sự.

Trong hệ thống linh kỹ, thiên phú Lôi Mâu không bằng Đại hoàng tử Nặc Hi, nhưng con đường của nàng và huynh trưởng khác nhau.

Lộ tuyến thực lực của Đại hoàng tử chính là tập trung tăng lên thực lực của bản thân.

Mà Lôi Sạch đi theo con đường linh thuật chiến lược. Nàng có thể đồng thời chỉ huy mấy ngàn vạn chiến hạm tiến hành tác chiến tinh diệu.

Nhưng trong lúc đối mặt giao chiến, nàng ta không phải là đối thủ của huynh trưởng.

Hai con đường này, thực lực đơn độc làm chủ, sau khi đạt đến cực hạn của nhân loại, được tôn xưng là Tinh Tướng.

Mà sau khi thực lực chiến lược đạt đến cực hạn, sẽ bị trách cứ xưng là Nguyên soái.

Mà Lôi Sí chính là một trong những người có thực lực mạnh nhất của Nặc Tát xương. Dưới trướng nàng có ba vị kỵ sĩ thủ hộ, đều là thánh kỵ sĩ của hoàng gia, thực lực cũng đạt đến cực hạn của nhân loại, cũng chính là không ngừng thành đô.

Trong toàn bộ thể hệ khắc Nặc Dĩnh, nhị hoàng nữ Lôi Mâu, cùng với hai vị Thống Hợp Nguyên Soái khác, chính là cột đá đế quốc, chống đỡ toàn bộ quân chính của khắc Nặc Dĩnh.

Lúc này trong phòng họp của đại hội Bạch Ngân Cung.

Lôi Lang tóc ngắn màu bạc tu thế hiên ngang, một thân áo giáp bạc hoa văn vàng bạc, ngồi ngay ngắn ở trên ghế nguyên soái.

Cùng giống với nàng, còn có hai vị thống soái khác: Cùng nạp ân, cùng thêm lộ tố báo.

Hai vị này đều là những Trường Sinh giả đã gần ba ngàn tuổi, năm tháng dài đằng đẵng, không chỉ làm cho bọn họ mất đi hứng thú đối với rất nhiều thứ, mà ngay cả sinh tử của hạ vị cũng không còn coi trọng như vậy.

Tề Nạp ân là một học giả có khí chất rất đậm đặc Nguyên soái, có bộ râu ria xinh đẹp, tóc vàng, vóc người cường tráng, đeo một thanh kiếm hình cung rất nhỏ ở bên hông.

Ân Lộ thì là hình tượng một lão già nhìn qua tương đối sa sút, so sánh rõ ràng với hai vị Nguyên Soái còn lại, lúc này phía sau hắn còn có ba vị Tinh tướng nữ ăn mặc gợi cảm, khí chất trong sáng, đáng yêu, xinh đẹp đều có.

Vị này chính là khắc hứng, nhã tính Tát ân cần học được hội trưởng, cũng là thuyết phục nhân loại không nên khống chế bản thân sinh sản dục vọng, hắn là chế định ra thể tử nhiều vợ cùng một thể tử xương xương đạo pháp.

Hắn đưa ra rất nhiều lý luận giải phóng tư tưởng, đối với đế quốc Tư Nguyệt từng là phụ nữ địa vị thấp, có tác dụng to lớn đối với nam nữ bình đẳng.

“Viên mãn của Nặc Hi sẽ càng ngày càng trắng trợn không kiêng dè. Lần trước ta cũng đã cảnh cáo hắn. Sau đó hắn thu liễm một khoảng thời gian. Hiện tại có chút manh động.” Ánh

mắt Lôi Mâu lợi hại, linh năng trên người như thủy triều khuếch tán ra xung quanh.

Lực lượng cường đại thuộc về Bất Hủ giả đỉnh phong, làm cho toàn bộ phòng hội nghị cung điện hơi có chút rung động.

“Nhưng không thể không nói, Tinh Vân quân đoàn mặc dù tồn tại to lớn, nhưng xác thực làm hai đại quân đoàn của Bàn Toa và Đông Cực trọng thương. Sứ mệnh tác chiến của nó đã hoàn thành.” Tề Nạp Ân Nguyên Soái nhẹ giọng nói.

“Điểm này thì ta đồng ý, đại hoàng tử điện hạ cung cấp sóng gió chấn động, xác thực có hiệu quả vượt quá dự liệu. Nhưng mà...” Ân Lộ gật đầu tán đồng.

Nhưng hẳn ta lại đổi giọng.

“Ngay từ đầu hội viên mãn chỉ là một tổ chức nhỏ không quá hai trăm vạn người, hiện tại cũng đã nhanh chóng phát triển, người tham dự vượt qua năm ngàn vạn người, đạt tới luật pháp của đế quốc cực hạn trong dã đảng.

Nếu như những người này đều là người bình thường thì còn tốt, nhưng những thành viên viên mãn thì gần như đều là trung tầng của các tinh hệ, hoặc là tinh anh trong các lĩnh vực.

Điểm này chúng ta nhất định phải cảnh giác.

Hơn nữa, viên mãn sẽ liên quan đến lực lượng của mẫu hà, phần này chúng ta không hiểu nhiều lắm về nó. Loại lực lượng này tính ô nhiễm cực mạnh, truyền bá tính cũng cực mạnh. Nhất định phải đình trệ phát triển trong nước.”

*

*

*

“Trước đó ta đã nhắc nhở Nặc Hi, hấn đã đáp ứng viên mãn sẽ tạm thời ngừng phát triển ở quốc nội, mà là kéo dài ra nước ngoài.” Lôi Giao gật đầu trả lời.

Ba người đều có chút khó xử, nếu như hội trưởng viên mãn không phải là Đại hoàng tử của đế quốc Nặc Hi, tổ chức khó giải quyết này sợ là sống không quá ba ngày.

Nhưng bây giờ nó lại hoàn toàn ổn định.

Nặc Hi mặc dù là đệ nhất cường giả của đế quốc hiện nay, nhưng cho dù là người mạnh hơn nữa, cũng là người, cũng có cực hạn.

Đối mặt với vũ khí chiến lược, hấn đều sẽ chết.

Cho nên điều bọn họ lưu tâm lại là Nặc Hi thân là thân phận Đại hoàng tử.

“Nếu Đại hoàng tử điện hạ đã đồng ý thu liễm, vậy đợi lát nữa quan sát là được. Bây giờ máu chốt vẫn là bên phía Bành Toa, ai chịu trách nhiệm?”

“Yểm Bá thì sao? Hạm đội Văn Tinh của hấn có thể bù đắp chỗ thiếu hụt của Thánh Anh quân đoàn...”

“Bình thường suất thuyền sẽ nhanh hơn một chút, về số lượng hạm đội chúng ta không cách nào áp chế được, như vậy biện pháp tốt nhất chính là chia tách bọn họ từng bước một.

Còn có một điểm, mấy năm nay, Bành Toa đế quốc không ngừng mưu đoạt long cơ đế quốc, tạo thành tử thương vô số, Đông Cực liên minh cũng liên hợp với truyền kỳ giả, trộm cắp Long Cơ mô mẫu, nếu bọn họ đều chế tạo ra long cơ mới, như vậy chúng ta còn cần chú ý những thứ này...”

Ba đại nguyên soái có thể kịch liệt va chạm trao đổi, trong thời gian ngắn liền có mấy ngàn, hơn vạn ý niệm giao nhau thảo luận.

Ba người họ khắc chế được Sartre, liên hợp lại mới là sống lưng chân chính của đế quốc.

Cho dù là hoàng đế Thần Huyết nắm giữ quyền bính cũng kém xa ba người. Hiện giờ quyền bính của gia tộc Thần Huyết tập trung trên người nhị hoàng nữ.

Dã tâm bùng bùng, Nhị hoàng nữ Lô Khoát quyết định thực hiện mục tiêu mộng tưởng cho tới giờ của mình, mở rộng bản đồ đế quốc.

Trái lại đối với Đại hoàng tử Nặc Hi Tử mà phụ hoàng khá coi trọng, nàng cũng không để ý.

Nặc Hi đúng là sinh thành quang chiếu, thực lực cá nhân cường đại vô cùng.

Nhưng Hắc Viêm sợ hãi mạnh hơn, cũng không phải chưa từng giết qua trong đế quốc.

Thực lực cá nhân dù mạnh đến đâu, trong thời đại tinh tế bây giờ cũng không có ý nghĩa gì. Binh khí chiến tranh mới là mấu chốt để nắm giữ quyền lên tiếng chân chính.

Mà hiện tại, sau khi tập hợp xong nắm quyền bính của phụ hoàng và chính mình, thành công vào trú tại Bạch Ngân Cung, Lô Mâu nhận được sự tán thành của hai vị trụ thạch đế quốc khác, ba người kết làm thể liên hợp, thật sự trở thành tập đoàn quân sự cao nhất thống trị đế quốc.

Mà Đại hoàng tử Nặc Hi, thực lực cá nhân rất mạnh, lại bởi vì quá chuyên chú tu hành một cá nhân, căn bản không thể nào tiến vào trung tâm quyền lực.

Võ dũng cá nhân như vậy không có ý nghĩa gì cả.

Chỉ là lúc ba người thảo luận tỉ mỉ, lại không chú ý tới, một kẻ trong đó mắt lóe lên hoa văn quý dị đứng phía sau Lô Mâu, sau lưng hắn ta, trong mắt lóe lên nhàn nhạt.

Đó là một đồ án màu đen tựa như vòng hoa, ở giữa khắc vô số vết rạn màu vàng còn lại.

Nếu Ngụy Hợp ở chỗ này, có thể thoáng một phát nhận ra, trên đồ án này mang theo khí tức sông mẹ rất nhỏ.

Hết thảo luận của bọn họ, đều không tự chủ được bị người này truyền ra ngoài, dùng phương thức cao linh lực truyền bá đến một chỗ xa xôi nào đó.

Bành Toa đế quốc.

Trong đầu Vạn Mộc Tâm Vực.

Hội nghị Hội nghị Bất Hủ, bình thường là không cố định, nhưng sẽ có một số nơi bởi vì tính an toàn và giữ bí mật cực cao, nên hội nghị sẽ được bọn họ ưu ái.

Mà nơi này, chính là vạn mộc tâm cố định não vực.

Ô Lan tinh hệ là tinh hệ nòng cốt của Bành Toa đế quốc, nơi này có các ngôi sao, tổng hành chính hành chính tinh, tổng phòng vệ tinh các loại.

Mà trí tuệ tối cao của hệ thống, vị trí não vực Vạn Mộc, chính là hệ số an toàn cao nhất trong đó.

Lúc này vô số dây leo màu xanh biếc vây quanh một tòa đại sảnh rộng rãi hình chữ nhật.

Giữa không trung đại sảnh, nổi lơ lửng rất nhiều quang điểm màu xanh nhạt.

Từng đạo hình chiếu giả lập, phân biệt chiếu xạ đến từng chiếc ghế ngồi.

Những hình chiếu này, tất cả đều mặc áo bào xám thuần sắc, khuôn mặt là mặt nạ ám kim, không thấy rõ khuôn mặt, cũng không cảm giác được linh năng.

Ngồi ở vị trí trưởng lão là một hình dáng cao đại nhân trên mi tâm mặt nạ đánh dấu số lượng ký hiệu.

“Hội nghị Bất Hủ lần này, ta hi vọng chư vị có thể đưa ra một phương án giải quyết rõ ràng chi tiết. Làm thế nào để đánh tan toàn bộ Thánh Anh quân đoàn.”

Bốp!!

Trong phút chốc, vô số ý niệm linh lực nhanh chóng va chạm, giao lưu, tranh cãi, phân biệt.

Các hội nghị đều vì tập đoàn đại biểu lợi ích sau lưng mình, bắt đầu giữ trật tự, mỗi người đều đưa ra đề nghị của mình, sau đó cãi vã, thảo luận.

Trưởng Lão Mã Long lẳng lẳng chờ đợi.

Đối với tình cảnh như vậy Tư Không đã quen, nhiều năm qua đế quốc kiến quốc, mỗi lần hội nghị Bất Hủ không tranh cãi mấy ngày, căn bản đừng nghĩ tới chủ chỉ trọng yếu của hội nghị rõ ràng.

So với tranh cãi lộn xộn giữa các hội nghị này, hẳn dứt khoát cùng bạn tốt Lôi Tây Địch của mình, ý kiến đề nghị đối với Đề pháp, cùng nhau dùng linh lực nói chuyện phiếm trong phạm vi nhỏ.

“Lôi Tây Na, huấn luyện Long Cơ bên phía ngươi tình huống thế nào rồi? Có thể xuất chiến không?” Mã Long tương đối coi trọng loại vũ khí chiến lược Hằng Tinh như Long Cơ này.

“Cơ bản đã hoàn thành, hiện tại là tùy thời chờ đợi long cơ khắc tinh xuất hiện.” Lôi Tây Na trả lời đơn giản.

“Rất tốt, vậy ngươi bên kia đã biết rõ chân linh chân động chưa? Có thể phục chế loại vũ khí này trong hài cốt chúng ta thu được không?”

“Rất khó... Chúng ta cần phải đối mặt với bình cảnh nghiên cứu quá nhiều, trừ phi chiến đấu với nhau mười mấy năm, toàn lực đuổi theo nghiên cứu, nếu không căn bản không cần nghĩ đến việc phục chế loại vũ khí này.” Tác pháp chính là quân đoàn trưởng trước đó chỉ huy quân đoàn Cuồng Sâm, thống nhất Nguyên Soái, trưởng quan quân quân sự tối cao lúc đó.

“Bất quá khắc chế Tát tát nội loạn, viên mãn sẽ phát sinh xung đột võ trang với thế lực quý tộc bản quốc, bọn họ sợ rằng tạm thời sẽ co rút chiến tuyến bên này.” Hắn nhẹ giọng nói.

“Nhưng mà, so với những thứ này, gần đây bên Ô Lan tình hệ yên tĩnh lại bắt đầu xảy ra chuyện rồi.”

“Vĩnh tịch đảng.... Khôi đảng của bọn hấn tuyệt đối là cao tầng của đế quốc, chúng ta mấy lần vây quét hành động đều bị tiết lộ ra ngoài.” Mã Long cau mày nói.

“Là như thế, ngoại trừ tổ chức Vĩnh Tịch, gần đây lực ảnh hưởng của Ô Lan tinh hệ rất lớn, còn có giáo phái tận thế, nghiên cứu nguyên thủy, Thiên Đường hội, Phục Tinh giá, Quang Ảnh hội, Thanh đảng, vân vân...

Những tổ chức này mỗi bên đều có phiền phức riêng, đều phải tùy thời chú ý giám sát.”

“Ta nghe nói rất nhiều nghiên cứu sẽ nghiên cứu về các phương diện số học, trước triều, hoàn toàn có thể thu nạp nó vào hệ thống giáo dục.” Mã Long cười nói.

“Đúng vậy a, còn có Thiên Đường hội, tuyên dương sau khi chết nhất định có thể vinh thăng thiên đường, loại tuần hoàn Nhị Nguyên này, có hiệu quả rất tốt đối với dân chúng bình thường.” Lôi Tây Na gật đầu nói.

*

*

*

“Còn có người sống lại, bọn họ dường như nắm giữ kỹ thuật chữa trị thân thể hoàn mỹ mới ra. Y viện tư nhân mới mở không bao lâu, ngược lại xin không ít độc quyền, chữa hết rất nhiều linh năng bị hao tổn, trí lực xuất hiện một loại bệnh cản trở trí tuệ.” Một tên ý kiến khác bỗng nhiên cũng gia nhập đối thoại.

“Pháp Lỗ Môn, nghe nói tháng trước linh năng thương tích của lão Tứ nhà ngươi đã thương tích tổng hợp xong rồi? Chẳng lẽ...” Lôi Tây Na suy đoán.

Tên tràng chủ kia gật đầu cười nói: “Người sống riêng lập bệnh viện, kỹ thuật quả thực rất lợi hại. Tổng viện trưởng của bọn họ là học sinh của tên Phở Lý Đức kia, kỹ thuật phi thường không tệ.

Lần trước là hấn tự mình phẫu thuật cho lão tứ, sau khi khôi phục cũng rất thành công.”

Tứ nữ nhi của Pháp Lỗ môn, lúc trước từ Liệt biến trùng kích thăng hoa, thiếu chút nữa thất bại trong thân thể vẫn lạc, về sau thân thể chữa trị xong, nhưng linh năng lại ở trong Hằng Tinh có bóng ma, vì thế một mực rơi xuống rẫy bệnh.

Lần này cuối cùng cũng chữa khỏi được.

“Học trò Bạc Lý Đức... người trẻ tuổi bây giờ, đúng là cực kỳ khủng khiếp.” Mã Long cảm khái.

“Bất quá lòng cây gừa bên kia cũng đưa ra cảnh cáo, tổ chức dân gian sống lại, bởi vì duyên có y thuật, mạng lưới của hội viên phát triển đã rất nhanh đạt đến quy mô hơn ba trăm sáu mươi vạn. Đây còn chỉ là một năm.” Lôi Tây Na nhắc nhở.

“Giới hạn cao nhất của tổ chức dân gian là năm ngàn vạn người hạn chế, hiện tại không phải còn chưa tới. Hơn nữa bộ phận y tế tiên tiến như vậy càng lớn mạnh càng tốt. Dù sao đây cũng là công hiến cho hệ thống y tế của đế quốc, cung cấp ý tưởng và kỹ thuật mới.” Pháp Lỗ Môn cười nói.

“Điều này ngược lại cũng đúng, như vậy đi, nghiên cứu nguyên số sẽ và người thức tỉnh, đều vào đế quốc nâng đỡ kế hoạch, có thể đạt được thông đạo màu xanh lục quốc gia, tất cả thủ tục đều cho phép, mở bỏ câu.” Mã Long đồng ý nói.

Mặt trời chiều ngã về tây.

Ngụy Hợp thu thập xong đồ đạc, truyền thụ trang viên đi ra ngoài. Buổi tối, hẳn còn phải đi một chuyến đến viện tử phục hồi mà mình vừa mở, tuần tra một chút tình huống trong doanh trại.

Trước đó trên chiến trường, hẳn cứu hơn vạn tinh anh, bây giờ đã thông qua các phương hướng phát lực, trở thành lực lượng chống đỡ cho cơ cấu bế y của người sống lại.

Trong những người này, có mấy người, vẫn là các con cháu quý tộc trong nhà rất có người có quan hệ mạch hệ bối cảnh.

Đây cũng là tăng thêm vài phần động lực cho kế hoạch phát triển của Ngụy Hợp.

Hiện giờ, phạm là linh lực hao tổn, thân thể bị thương đều có thể tới viện khôi phục lại chữa trị cho viện giả.

Phương án trị liệu chủ yếu lấy đồ phổ sinh mệnh phục hồi làm chủ, sau đó thu thập linh năng các mẫu, bồi dưỡng cẩn thận, sau khi lớn mạnh lại chuyển ngược trở về thân thể.

Dùng nó để chữa trị hiệu quả của linh lực.

Điểm ấy, các cao thủ còn lại không ai làm được, bởi vì, hạch tâm của phương án trị liệu này thật ra là cơ sở để sáng tạo ra căn nguyên.

Đúng vậy, căn nguyên linh lực của Ngụy Hợp lấy bản thân làm chủ, mô phỏng linh năng của tất cả mọi người, sau đó chữa trị linh năng của đối phương.

Sau đó đối phương chữa trị, một bộ phận liền thành Ngụy Hợp.

Nếu như lại tìm lý do khác để động tay chân, thôn phệ huyết nhục tế bào Ngụy Hợp từ từ, thay thế thân thể của đối phương.

Như vậy chỉ trong chốc lát, lại có thêm một người thức tỉnh mới xuất hiện.

Cũng chính là phát triển như vậy.

Những người sống lại dưới trướng Ngụy Hợp, từ một vạn trước đó, cấp tốc tăng vọt lên tới một trăm ba mươi vạn.

May mà có chân linh chấn động của Nặc Tát Dĩnh tạo thành lượng lớn linh hồn bị hao tổn nghiêm trọng, không cách nào chữa trị được.

Bản thể Ngụy Hợp thôn phệ ý chí hỗn loạn ở Tinh Uyên, vừa dùng để chữa trị người sống lại.

Hôm nay đã một năm trôi qua, việc phá cảnh châu khôi phục lại đã hoàn thành.

Lại đến thời gian tiếp tục đột phá.

Ngụy Hợp đi ra trang viên, trước mặt là Liễu Ân đặc.

“Hắc, Phát lão? Không phải ngươi đi ra ngoài đón người sao? Sao đột nhiên lại trở về rồi.”

“Gặp chút chuyện.” Tâm tình đặc biệt của Học Bang ít nhiều có chút bực bội.

“Chuyện gì? Cần giúp đỡ sao?” Ngụy Hợp chủ động hỏi.

Trước đó bởi vì chuyện Bích Liên, Thao Ân đặc biệt không nói hai lời giúp đỡ, cho nên nếu có cái gì có thể giúp được hắn, hắn sẽ không keo kiệt xuất thủ.

“Ài... Cùng uống một chén? Vừa lúc ta cũng muốn có người cho ta tham khảo một chút.” Mâu Phong ân đặc biệt bất đắc dĩ nói.

“Được.” Ngụy Hợp nhìn đồng hồ, tối nay, là thầy thuốc dưới trướng hắn, một vị Thăng Hoa được dạy y thuật, chuẩn bị cho một vị Bất Hủ Giả bị trọng thương sắp chết, tiến hành linh lực khẩn cấp chữa trị phẫu thuật.

Nếu như thuận lợi thì lần này, dưới trướng của hắn, có lẽ sẽ có thêm một vị Linh năng Bất Hủ.

Bất Hủ giả kia là người bị Tinh Uyên đồ sạm sợ hãi tập kích, cho nên dẫn đến bị thương nặng.

Đây là cơ hội cho người tỉnh lại, một cơ hội thật sự thể hiện năng lực kỹ thuật của mình.

Kỳ thực Bất Hủ giả rất khó bị tập kích trọng thương, nhưng Ngụy Hợp thật sự không đợi được nữa. Cho nên chỉ có thể tự mình tìm cơ hội, bản thể xuất động chế tạo một cái hiệu quả trọng thương. Vốn dĩ mọi kế hoạch đều hoàn thành, có được hay không, đêm nay sẽ gặp nhau.

Nhưng hiện tại Học ân có việc, trước tiên cùng hắn tán gẫu một trận, thả lỏng thả lỏng tâm tình rồi nói sau.

“Đi thôi, ta biết tiệm mì có mùi rất không tệ. Chúng ta vừa nói vừa ăn.” Ngụy Hợp ngẩng đầu mỉm cười nói.

Quán ăn Huyền Diệu.

Quán ăn mới mở vì chiết khấu thẻ hội viên, sinh ý tương đối khá.

Sau khi thăm dò rõ ràng khẩu vị lưu hành của Ô Lan Tinh, Ngụy Hợp nhanh chóng xin giấy phép ở chỗ này, mở một chi nhánh tiệm mì.

Bành.

Mâm ân đặc đem chén lớn trong tay đặt lên bàn, thỏa mãn thờ hất ra.

“Mùi vị cũng không tệ, ta vẫn chưa phát hiện chỗ này mở một tiệm mì mới. Sau này có thể kiếm ăn nhiều hơn.”

“Người còn chưa nói, đến cùng tình huống thế nào?” Ngụy Hợp ngồi đối diện dùng đũa gấp thức ăn ăn.

Người trong tiệm tới người đi, rất nhiều binh sĩ mặc quân phục ra ra vào vào vào.

Cũng có mặc y tế loại nào chế phục, ngược lại bình thường rất ít.

Hơn chín phần mười Ô Lan Tinh ngày nay đều là quân nhân, y hộ nhân.

Trên mặt Mâm ân lộ ra một tia bất đắc dĩ.

“Là cấp trên muốn điều động ta rời khỏi Ô Lan Tinh.”

“Điều đến hậu phương lớn?” Ngụy Hợp suy đoán.

“Đúng vậy. Cũng phụ trách điều chỉnh hậu cần.” âm âm đặc biệt gật đầu: “Nhưng ta không muốn đi.”

Ngụy Hợp không cần đoán cũng biết, khẳng định là Ô Lan Tinh trước đó bị vũ khí chiến lược thoáng cái đánh rớt một mảng lớn, cho nên đã hù dọa phòng vệ bên kia.

Dù sao kiệt ân thân đặc thù, nếu xảy ra điều gì ngoài ý muốn...

Vì vậy điều động hiện tại cũng là bình thường.

“Tại sao không đi? Nếu là ta, khẳng định là người đầu tiên nguyện ý. Cơ hội tị nạn tốt như vậy, rất nhiều người muốn cướp cũng không có tư cách, phân cho người còn có cái gì tốt để do dự.” Ngụy Hợp bình tĩnh nói.

“Thật ra ta... là không muốn lâm trận bỏ chạy.” Mâu ân đặc bất đắc dĩ nói.

“Chỉ có tự mình càng tốt hơn, mới có thể phát huy năng lực tốt hơn. Năm đám phải thu về trước, mới có thể đánh ra được. Đạo lý này người cũng biết đấy.” Ngụy Hợp khuyên nhủ.

“Ta...” Ân đặc biệt của Hộc Bang trầm mặc xuống.

Thật ra y đều hiểu đạo lý này, chỉ là không cam lòng, không muốn cứ thế mà rời đi.

“Được rồi, đừng suy nghĩ nhiều nữa, người ở phía sau yên ổn, mọi người ở tiền tuyến mới có thể càng yên tâm chiến đấu vì nước. Nếu như người ở phía sau luôn gặp phiền toái, nằng cho dù lên chiến trường, trong lòng cũng không yên ổn, ngược lại rất dễ xảy ra chuyện.” Ngụy Hợp đổi một góc độ khuyên nhủ.

“Ta hiểu rồi...” Bang ân đặc biệt thở dài một tiếng.” Người cũng nói như vậy, ngày mai ta sẽ rút khỏi hạm đội hậu cần.”

“Biết phối hợp là tốt rồi, ngoan ngoãn ở lại phía sau, mọi người ở tiền tuyến cũng có thể phát huy nhiều tác dụng hơn, cứu càng nhiều người.” Ngụy Hợp nghiêm túc nói.

“Đa tạ.” ân lộc đặc biệt gật đầu.

Hai người lại tùy ý nói chuyện phiếm một chút, ân ân đặc biệt cảm thấy tâm tình thoải mái hơn rất nhiều, mới đứng dậy rời đi.

Ngụy Hợp ngồi tại chỗ, kỳ thật hẳn biết rất rõ, ân đặc của Liêu đã sớm đưa ra quyết định, chính mình chỉ đang giúp hắn kiên định quyết tâm mà thôi.

“Thật ra Long Cơ thật sự rất lợi hại.” Hai mắt đen vừa nhìn về phía Ngụy Hợp đã xuất hiện, hai tay gác ở sau gáy, bụng ưỡn lên, duỗi lưng.

“Mạnh đến trình độ nào?” Ngụy Hợp Linh có thể hỏi.

“Trước đó đã từng gặp một lần, khắc Nặc Tát Bá Long, một lần đánh bại ba lần đồng nghiệp của ta, một mình đánh lui một hạm đội nhỏ cấp bậc trăm vạn.

Cái gì mà bất hủ chứ, đồ thâm a, ở trước mặt hắn đều không phải là đối thủ. Dựa theo cấp bậc chiến lược, tương đương với cấp độ Hắc Viêm đi. Nhưng phòng ngự có chút chặt vật.

Chỉ có lực sát thương và tốc độ đạt tới cấp độ Hắc Viêm.” Đôi mắt đen lười biếng đáp.

“Vậy xác thực lợi hại.” Ngụy Hợp gật đầu.

Vũ khí chiến lược của cấp bậc Hắc Viêm, cơ bản là cấp độ vũ khí mạnh nhất mà nhân loại có thể tạo ra từ trước đến nay.

Trước đây từng có bản ghi chép về lần vây giết Quân chủ kia, nhưng loại vũ khí cấp Không Gian này là bản tuyệt thế, hiện tại sớm đã không còn.

*

*

*

Vì vậy trên cơ bản long cơ được coi là trần nhà vũ khí của nhân loại.

“Được rồi, không nói nữa, ta phải rèn một con phẫu thuật rất quan trọng.” Ngụy Hợp đứng dậy.

“Ta cũng phải nghĩ tối hôm nay chơi cái gì... Ai thời gian quá nhiều, quá nhàm chán, thực sự là khó sống.” Đôi mắt đen đồng thời đứng dậy thở dài.

Ngồi lên xe của mình, Ngụy Hợp khởi động động động thùng, đóng cửa xe.

Mắt nhìn theo bóng lưng đang từ từ lướt đi của con mắt màu đen.

“Tinh Uyên, Nhân tộc, đế quốc, chiến tranh, ô nhiễm...”

Người khởi động lại cuộc chơi, cùng đế quốc chiến tranh, tựa như hai bóng ma khổng lồ, một mục đặt ở đỉnh đầu hắn.

Trò chơi người khởi động sẽ không có tản mạn một mực, hẳn cũng không có biện pháp cứ tiếp tục tránh đi.

Mà để quốc chiến tranh, cũng thời khắc uy hiếp hẳn và bạn tốt của hẳn an toàn.

Muôn sống yên ổn, tự do, thật sự quá khó khăn.

Cho tới tận bây giờ, người duy nhất có thể yên bình và được hưởng thụ tất cả, thật sự chỉ có cao tăng của Tinh Uyên.

Coi như là cực hạn của hắc mực một người có đồ đậm như vậy, cũng hoàn toàn không e ngại bản thân bị giết bên ngoài, bởi vì chỉ cần lãnh địa vẫn còn, chỉ cần còn sót lại một chút huyết nhục, hẳn có thể nhanh chóng tái sinh, khôi phục thực lực.

Vì vậy xét cho cùng.

“Vẫn là ta quá yếu sao?”

Ngụy Hợp khởi động xe, nhìn bầu trời màu đỏ vàng ngoài cửa sổ.

Từng đạo phi hành phi hành lên lên xuống xuống, giống như chim bay xẹt qua chân trời, trong lúc nhất thời hẳn dường như nhớ lại lúc mình mới vừa tới thế giới này.

Khi đó, thành trì đại hạn, đói khổ liên tục. Hẳn vừa mới học được một chút võ công, bảo hộ nhị tử im lặng sống ở trong nhà nhỏ.

Khi đó tình cảnh bây giờ còn rõ mồn một trước mắt.

Thật ra đến bây giờ, mặc dù hẳn vẫn không ngừng đi về phía trước, không ngừng tu hành, nhưng sớm đã không còn thuần túy như những năm kia.

“Thế giới như vậy, chỉ có thế giới thượng vị mới có thể an ổn... Quả thực quá tệ rồi...”

Rất nhiều thời gian Ngụy Hợp đều suy nghĩ, cho tới bây giờ, hẳn cũng chưa từng thấy thứ hai nào giống mình, có năng lực sinh mệnh phá cảnh châu.

Minh là độc nhất vô nhị.

Cho dù là sinh vật Tinh Uyên cũng phải tuân theo phép tắc tiến hóa.

Càng đến hậu kỳ, việc thăng cấp giai vị càng khó như lên trời.

Mạnh như lãnh chúa đỏ thẫm, bị kẹt ở vị trí đỏ thẫm, như con mắt đen, cũng hơn vạn năm rồi...

Không ai có thể đột phá liên tục về phía trước, trừ bản thân ra...

Ngụy Hợp dần dần nhận thức được sự đặc thù của mình.

Ông.

Xa chậm rãi gia tốc, đi về hướng nhà nghỉ lại của người thức tỉnh trong thành.

Ngay tại chỗ Ngụy Hợp và ông ông đặc biệt tách ra, cách một cửa hàng siêu cấp sinh hoạt bốn trăm thước.

Một lão nhân tóc trắng đang tự chủ quét hàng, tính tiền rồi đi, đang móc thẻ tiêu phí để trả tiền ra ngoài.

Một tia tin tức linh lực nhỏ bé ẩn nấp, từ trong đám người chung quanh không biết bay ra, kết nối nhận được linh năng lão nhân.

“Mục tiêu đã chuẩn bị rời đi.”

“Hiểu rồi.” Ông lão sắc mặt bất động, đáp lại cực kỳ linh hoạt.

Hắn rất nhanh tính tiền xong, cầm theo đồ vật của mình chậm rãi đi ra chợ tiêu, phương hướng mà thân thể đối mặt, rõ ràng là một phương hướng cùng với Sào ân ân đặc biệt đang ly khai.

Trên bình nguyên Tinh Uyên.

Các binh sĩ Tinh Uyên màu máu giống như sóng biển, dưới sự thống lĩnh của tất cả cự thú binh, trùng kích về phía rừng rậm màu máu đối diện.

Phía sau sóng máu là một cây đại thụ huyết nhục khổng lồ đang chậm rãi di chuyển. Trên đỉnh cung điện có một bóng người cường tráng cường tráng đang đứng.

Đó là Ngụy Hợp.

Đầu hấn đội mũ giáp màu đỏ máu, chỉ lộ ra cằm và miệng.

Phía sau tóc đen mềm mượt tới eo, theo gió thỉnh thoảng phiêu đảng.

Lúc này hấn ta đang lẳng lẳng nhìn lãnh chúa một lãnh chúa khác đang liều mạng chống cự phía trước.

Sau một năm chinh chiến, bên người Ngụy Hợp đã có thêm hai lãnh chúa phụ thuộc, đều là cấp bậc đỏ tươi.

Hai lãnh chúa đều đã bị Ngụy Hợp chính diện giết chết hai lần, sau đó tái sinh khôi phục, bị ép gia nhập quân đội bên này.

Bởi vì trên ngực Ngụy Hợp có tiêu chí của tông môn huyền diệu, lại thường xuyên ưa thích mặc một bộ trường y màu đen.

Vì vậy các lãnh chúa xung quanh đều gọi nó là quỷ nhân hắc tiêu.

Trong thời gian một năm ngắn ngủi, lãnh địa quỷ nhân đã bành trướng gần gấp mười lần so với trước.

Chung quanh lãnh chúa cấp độ đỏ thẫm, đều bị Ngụy Hợp nhất nhất quét sạch, đánh tan.

Có người bị giết, có người thoát đi, cũng có người thần phục.

Trong quá trình này, Ngụy Hợp rõ ràng cảm giác được nhục thân của mình dưới sự gia trì của lãnh địa, trực tiếp bị cường hóa mấy lần.

Cực kỳ khủng khiếp.

Lúc trước bản thể pháp thân hấn đã đạt đến cấp bậc khủng bố đỏ thẫm, bây giờ lại bị cường độ cường hóa gấp mấy lần.

Đến bây giờ, y cũng không biết mình đã đạt tới cường độ gì.

Lúc này nhìn qua lãnh địa của mình, sinh vật Tinh Uyên điên cuồng đánh giết quân đội đối diện.

Ngụy Hợp mặt không đổi sắc, cuộc chiến lãnh địa Tinh Uyên chính là như vậy.

Đầu tiên là quân đội đối chiến, sau đó tướng lĩnh và lãnh chúa mới có thể khai chiến.

Nếu như quân đội có chênh lệch quá lớn, thì cũng không đánh nổi. Dù sao lãnh chúa đồ đậm sợ hãi nhân tộc tuy rằng mạnh mẽ, nhưng nếu bị số lượng lớn cự thú vây giết, cũng có thể xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Quân đội chém giết, bình thường còn phải kéo dài một đoạn thời gian.

Ngụy Hợp cảm ứng được rốt cuộc viên châu Phá Cảnh viên mãn, trong lòng khẽ động.

Sáng sớm Linh Năng của hắn đã đạt đến cực hạn nguyên hạch, hiện tại đã đến lúc tiến thêm một bước.

Giai đoạn nguyên hạch của thăng hoa giả, hắn có thể tương ứng tăng cường độ thân thể lên đến cấp thâm hồng, như vậy giai đoạn cao hơn, có phải là hắn có thể trực tiếp tiến thêm một bước nữa hay không?

Ngụy Hợp không biết được.

Phốc.

Trong chốc lát, ý niệm hắn hóa thành gai nhọn, nhẹ nhàng đâm một cái trước ngực.

Một cỗ nhiệt lưu bàng bạc, nhanh chóng từ vị trí Phá Cảnh Châu phân tán lưu động.

Cùng một thời gian, Ngụy Hợp không lộ linh năng, cũng bắt đầu dung hợp cỗ nhiệt lưu này, phát sinh biến hóa mới.

Linh năng của hắn bắt đầu co rút lại, nguyên bản màu lam, dần dần biến thành màu xanh đậm.

Hơn nữa linh lực xung quanh bắt đầu rơi vãi lượng lớn bột phấn.

Đó là tạp chất được rèn luyện từ linh lực trung chất.

Đổi lại là lời giải thích, cũng là tạp niệm.

Vễn vẹn hai giây sau, bên ngoài Ngụy Hợp hoàn toàn nhìn không ra có biến hóa gì.

Nhưng trên thực tế, bên trong hắn đã chính thức đột phá cực hạn nguyên hạch, tiến vào cấp độ thăng hoa giả.

Từ nguyên hạch đến chất liệu có thể, người tu hành linh năng bình thường cần phải chỉ định biến vật chất tiến hành biến chất thứ hai, loại vật thể này là cần để quốc hợp thành, cần công huân xin.

Nhưng ở Ngụy Hợp này, cái gì cũng không cần.

Theo năng lực phá cảnh châu theo tiên hóa, năng lượng dự trữ càng ngày càng nhiều, điều kiện hạn chế cũng càng ngày càng ít.

Hắn hiện tại đã có ý định, sau khi trở về, lợi dụng Phá Cảnh Châu, bắt đầu tiến hành ảo tưởng nghiên cứu giống loài.

Với dung lượng dự trữ của hắn bây giờ, loại nghiên cứu này hắn là có thể thử.

“Ám tiêu quỷ nhân!” Đúng lúc này, một tiếng rống phẫn nộ từ xa xa trong chiến trường phía trước chấn động mà đến.

Vèo!

Một khí cầu huyết nhục khổng lồ chiếm hơn phân nửa tầm mắt, sau lưng phun ra đại lượng hồng vụ, cấp tốc phóng tới Ngụy Hợp.

Đó là một lãnh chúa đỏ thẫm trông như quả cầu.

Nhìn qua, toàn bộ gương mặt của hắn đều mọc ở chính giữa quả cầu máu, từ xa nhìn lại, chỉ là một quả cầu nho nhỏ.

“Là huyết cầu A Đức Ba. Phụ cận lãnh chúa đỏ thẫm mạnh nhất!” Một gã thủ hạ đỏ tươi bên cạnh kịp thời nói.

798

Ngụy Hợp không nói một lời, sau lưng hiện lên tám vết tro bụi dựng thẳng.

Trong đó có một đạo vết ngón dựng thẳng bán mạnh về phía trước.

Rống!!!

Vết thương dựng thẳng ở giữa không trung đột nhiên hóa thành một con chim máu thật lớn, há mỏm cắn về phía huyết cầu A Đức.

Ngay từ đầu huyết điều chỉ to bằng thùng nước, phi hành về phía trước như một mũi tên lửa, đảo mắt đã là trăm thước đường kính, mấy trăm mét đường kính, thậm chí còn có thể đi được vài chục dặm!

Bành!!

Quả cầu máu A Đức tách ra hai tay, hai tay không hề muốn hợp kích Huyết điều ở giữa.

Nhưng bị huyết điều tránh đi, một ngum bị cắn trúng trong bụng.

Nhiệt độ cao nồng đậm, ô nhiễm, khí độc kịch độc, từ trong vết thương bị vỡ của quả cầu máu A Đức phun ra, sinh vật Tinh Uyên xung quanh đều bị kịch độc và nhiệt độ cao nhanh chóng hòa tan.

Nhưng huyết điều lại không thèm để ý chút nào, lại lần nữa nhào tới, cắn vào bụng nó, gắt gao không buông.

Ọt ọt, ọt ọt.

Một lượng lớn sương đỏ mang theo kịch độc bị Huyết Điều nuốt vào bụng.

Linh năng Ngụy Hợp vừa mới đột phá cực hạn, cũng tăng lên như hỏa tiễn điên cuồng.

Bắt đầu từ chín vạn Linh Nhĩ, trong nháy mắt tăng lên tới mười vạn.

Huyết điều cuộn cuộn không ngừng thôn phệ ý chí hỗn loạn của A Đức Ba, hôm nay đối mặt với lãnh chúa đỏ thẫm phổ thông như vậy.

Ngụy Hợp căn bản không cần vận dụng pháp thân, chỉ dùng bản thể là có thể giải quyết dễ dàng.

Linh lực vẫn đang tăng mạnh.

Từ mười vạn cho đến mười lăm vạn thì mới chậm rãi ngừng lại.

Lúc này huyết cầu A Đức Ba đã khô quắt lại thành một lớp da thịt, mềm nhũn co quắp trên mặt đất. Hiển nhiên là buông tha cho thân thể này chạy trốn.

Huyết điều vẫn không cam lòng như trước, không hài lòng đánh về phía số lượng lớn sinh vật Tinh Uyên mà A Đức Ba mang tới.

Lãnh chúa đỏ thẫm tuy mạnh, nhưng bàn về tổng lượng ý chí hỗn loạn tích lũy, vẫn xa xa không bằng tạp binh thú ô nhiễm thú binh cùng cự thú.

Ngụy Hợp lẳng lẳng đứng trước cung điện, tâm niệm vừa động, lại là một đạo vết tích dọc từ phía sau gã bắn ra, hóa thành huyết điều mới, điên cuồng tàn sát thôn phệ sinh vật Tinh Uyên.

Cho dù ngẫu nhiên ăn được sinh vật trong lãnh địa của mình cũng không sao cả.

Ngược lại sinh vật hạ tầng có thể chớp mắt sinh ra một đám người.

Hắn vừa mới đề thăng linh năng mười lăm vạn Linh Nhĩ, sau khi cắn nuốt sinh vật Tinh Uyên bình thường lại tiếp tục tăng lên.

Chỉ trong mười mấy giây ngắn ngủi, trên chiến trường đã trống rỗng.

Lượng lớn sinh vật Tinh Uyên trên lãnh địa của đối phương, tuyệt đại bộ phận đều bị đánh tan thôn phệ.

Những sinh vật Tinh Uyên thuộc lãnh địa Ngụy Hợp lại nhao nhao tiến hóa, tăng lên.

Linh năng Ngụy Hợp trực tiếp tăng lên hai mươi vạn.

Sau đó không còn tiến thêm tấc nào.

“Đây chính là mức độ có thể đạt tới cực hạn rồi.”

Ngụy Hợp thu hồi tâm mắt, đảo qua thi thể quả cầu máu A Đức Ba đang khô quắt trên mặt đất.

“Từ giờ trở đi, lãnh địa này thuộc về ta.”

Hắn bình tĩnh nói.

Bóp.

Tin tức thần bí đã xuất hiện lúc trước lập tức truyền vào trong đầu hắn.

Đó là những tin tức liên quan đến khối lãnh địa này.

Cùng với biên độ tăng trưởng lãnh địa mới với Ngụy Hợp.

Bằng mắt thường cũng có thể thấy được, nhục thân Ngụy Hợp lần nữa đạt được cường hóa, mật độ tế bào trên người càng lớn, cường độ càng cao hơn.

Nhìn từ ngoại hình, chỉ có thể mơ hồ nhìn ra thân thể Ngụy Hợp hơi lớn một chút.

Hơn nữa linh lực có thể tăng lên, tiến hóa bản thể cũng theo đó tăng lên.

Trong tiếng ken két, trên hai vai Ngụy Hợp dần dần sinh ra rậm rạp, tựa như vô số sợi dây nhỏ bện thành áo choàng đen nhánh.

Áo choàng không ngừng sinh trưởng, rất nhanh từ hai bên bả vai rủ xuống, biến thành áo choàng màu đen nhẹ che giấu sau lưng.

*

*

*

Áo choàng từ góc độ khác nhau của nó sáng lóng lánh, phảng phất như có thể nhìn thấy đủ loại đồ án đang lưu động.

“Đây là... da của huyết cầu A Đức...!” Hai tên thuộc hạ ở bên cạnh nhận ra chất liệu của cái áo choàng này, trong lòng chấn động.

Cho dù là sinh vật ở Tinh Uyên, thôn tính đồng loại, tiến hóa bản thân, cũng không đến mức ngay cả năng lực của đối phương cũng đồng thời thôn tính.

Nhưng Ngụy Hợp tựa hồ vượt qua hạn chế này.

Bất cứ đối thủ nào bị hắn cắn nuốt, năng lực đều sẽ thể hiện ra trên người hắn.

Da A Đức của huyết cầu, bản thân cũng không dẻo dai, máu chốt là lớp da này có hiệu quả tương tự với không gian chiết chông, không gian bên trong rất lớn, sẽ tiết ra huyết vụ kịch độc, dự trữ bên trong, chờ đợi lúc cần cũng có thể phóng xuất ra.

Khói độc này mới là thứ đáng sợ nhất.

“A Đức Ba... Con của ta!!” Đúng lúc này, bầu trời xa xa bỗng nhiên rơi xuống một đạo sao băng màu máu.

Lưu tinh kéo ra một đường thẳng tắp sắc bén, âm vang rơi vào đại địa.

Ông!!

Mặt đất từng khe nứt to lớn không ngừng lan tràn ra, khuếch tán đại lượng lớn quân tinh uyên của Ngụy Hợp bị vết nứt thôn phệ, rơi xuống.

Trong khe đồng thời lan tràn ra đại lượng khói đen, phiêu tán trên bầu trời.

Khói đen hình thành mây đen, mây đen hình thành hình người to lớn, trên thân hình cũng xuất hiện vết rạn.

Phù!!

Vết rạn trên thân hình người này ầm ầm phun ra hỏa diễm màu đen, kịch liệt thiêu đốt, toát ra càng nhiều khói đen.

Vô số khói đen ngưng tụ, khiến hình thể của người ta càng lúc càng lớn, càng lúc càng lớn.

Trong nháy mắt, người nọ đã cao tới hơn trăm cây số.

Nó đem gương mặt thật lớn khói đen, tới gần cung điện đại thụ Ngụy Hợp.

“Ta biết ngươi... Mẽ không phải thuộc hạ, một tiểu gia hỏa mới vừa tiến vào Tinh Uyên...”

Khói đen như ngọn núi cũng chỉ cách bọn Ngụy Hợp có mười mấy mét.

Nó há mồm phun ra khí độc nóng rực, khiến làn da hai lãnh chúa đỏ tươi bên người Ngụy Hợp bắt đầu nổi bong bóng, thân thể bắt đầu hòa tan.

Hai người hoảng sợ nhanh chóng lùi lại, kéo giãn khoảng cách.

Duy chỉ có Ngụy Hợp vẫn như cũ lưu lại chỗ cũ, lông tóc không bị tổn thương mảy may.

Bình thường sinh vật của Tinh Uyên đều e ngại nhiệt độ cực cao. Nhưng bản thân hắn cũng có linh năng thăng hoa, đương nhiên đối với nhiệt độ cao có tính kháng cự cực mạnh.

Về phần độc khí mà đối phương phun ra, lại càng không để ý.

“Ta từng nghe Mẽ Phi đại nhân nhắc tới ngài, Hắc Viêm lãnh chúa tôn kính, Bắc Luân Nam Đốn Tư đại nhân.”

Ngụy Hợp thu hồi hai cái đầu của Cửu Đầu Điều, sắc mặt vẫn bình tĩnh như cũ, đứng cách mũ giáp lẳng lẳng nhìn chăm chú đối phương.

“Nếu đã biết ta là lãnh chúa Hắc Viêm, thế mà còn dám giết chết con trai ta, cướp đoạt lãnh địa của nó...” Bắc Luân Miêu Tư kinh ngạc nói.

“Trong Tinh Uyên vốn là mạnh được yếu thua.” Ngụy Hợp bình tĩnh nói: “Hắn yếu hơn ta, vừa lúc ta cũng cần bản thân

cường đại, cho nên ăn hấn cũng là chuyện đương nhiên.”

“Ha ha ha ha!..” Bắc Luân Đằng Tư phát ra một tràng cười to như sấm rền.

“Người nói đúng... Đây chính là pháp tắc của Tinh Uyên, nhỏ yếu vì vậy mà bị giết, không có bất cứ vấn đề gì.”

“Như vậy, bây giờ trước mắt người, người yếu hơn ta, cho nên ta ăn người, cũng không có bất cứ vấn đề gì? Đúng không?”

Sắc mặt Ngụy Hợp bình tĩnh.

“Không thành vấn đề.”

Hắn ngẩng đầu lên.

“Nhưng mà... Điều kiện tiên quyết của những lời này là, người thật sự mạnh hơn ta.”

“Thú vị.” Bắc Luân Đôn Tư cười như điên, tiếng cười chấn động đại địa xung quanh không ngừng rạn nứt, tầng ngoài vỡ nát. Không khí nổ tung thành từng vòng gợn sóng thực chất.

“Cho nên ý của người là, người cảm thấy mình không yếu hơn ta?” Bắc Luân Nam nhàm chán nhiều năm như vậy, đã rất ít nhìn thấy người mới tự tin như vậy.

“Thử không?” Ngụy Hợp tiến lên phía trước một bước, thân thể bắt đầu nhanh chóng bành trướng, biến hình.

Ba ba ba ba.

Trong tiếng vỗ tay thanh thúy, Ngụy Hợp đi ra khỏi cửa kim loại, mở mắt nọ vô thể trên đầu, thở phào nhẹ nhõm, nhìn về phía người nhà bệnh bệnh đã đợi bên ngoài phòng phẫu thuật đã lâu.

“Mãnh lang chủ đao vô cùng vững chắc, chúng ta thân là phó thủ cơ hồ cũng chưa từng nhúng tay vào, phẫu thuật vô cùng thành công. Chư vị yên tâm, bệnh nhân chỉ cần về tu dưỡng một tháng là có thể khôi phục trình độ thần trí bình thường.

Chỉ là trong một tháng này, không cần có bất cứ hành động tu luyện nào, nếu không rất có thể sẽ ảnh hưởng đến thương thế khôi phục.

Dù sao thương thế hấn không phải thương tổn thân thể đơn giản, mà là linh lực có thể thương tổn.” Ngụy Hợp dặn dò.

“Được rồi! Đa tạ Ngụy thầy thuốc, vạn phần cảm tạ Ách Lang Lang toàn lực cứu chữa. Sau này nhất định sẽ hậu tạ!”

Trong một đồng người, người nói chuyện là một nam tử trung niên khí thế bất phàm.

Nam tử chính là con trai của bất hủ tướng lãnh tướng lãnh đang nằm trong lồng giam.

Rất nhanh, phẫu thuật thất lại mở ra, Ách Lang ăn vào Vô Cấu chậm rãi đi ra cửa phòng, trên mặt vẫn mang theo mệt mỏi rõ rệt.

“Tình huống của Bét tướng quân vô cùng ổn định, nhưng hiện tại linh có thể khâu vá cùng tái sinh cần có thời gian, cho nên không thể để cho người tùy tiện quấy rầy. Ta đề nghị các người mở một gian phòng cho hấn ở siêu viện, thuận tiện cho chúng ta tùy thời tiến hành thuật sau này theo dõi.”

“Cái này nên là.” Một nhóm người nhà vôi vàng đáp ứng.

Bất Hủ giả phẫu thuật đêm nay tên là Dịch. Tổng lượng linh lực chỉ chưa đến ba mươi vạn, xa xa không thể so sánh với truyền thụ của Ban Lý Đức.

Nhưng cho dù chỉ còn chưa đến ba mươi vạn linh năng, hấn cũng là Bất Hủ giả, cũng có thể là sau khi sự biến đổi vĩnh viễn, thoát ly cao thủ đỉnh tầng của đế quốc thăng hoa.

Chỉ cần hai ngàn Linh Nhĩ là có thể tiến vào hàng ngũ thăng hoa. Mà ba mươi vạn Linh Nhĩ, cho dù ở Bất Hủ cũng được coi là kẻ yếu, nhưng đối mặt với cấp bậc còn lại cũng là ưu thế kiểu áp đảo.

Nhân vật lớn như thế này lại đang đi bên ngoài thì bị sinh vật của Tinh Uyên đánh cho trọng thương gần chết.

Điều này khiến cho Ô Lan Tinh Quân bộ rất coi trọng, một lượng lớn chiến hạm tập trung tiến hành tuần tra, bố trí thiết bị không gian.

Để tránh sinh vật Tinh Uyên đột nhiên nhảy vọt tới gần.

Sau khi ứng phó xong với gia đình bệnh nhân, Ngụy Hợp đem việc vặt đều ném cho những người còn lại, tự mình đi thay quần áo, đến thực đường y viện bắt đầu ăn cơm.

Bản thể của hắn đang ở trong Tinh Uyên, đang chém giết với lãnh chúa Hắc Viêm của Bắc Luân Tư.

Nhưng tình thế không được lạc quan.

Phiền toái giống lúc trước chính là, Ngụy Hợp pháp thân phòng ngự phi thường cường đại, hôm nay thể tích đã mở rộng đến hơn vạn dặm, nhưng tốc độ vẫn là chậm chân.

Hắc Viêm lãnh chúa hoàn toàn khác với tầng trước, tốc độ Bắc Luân Ô Tương rất nhanh.

Thể tích của hắn không lớn, chỉ có trên trăm dặm, nhưng tốc độ của hắn thật sự vượt xa bất kỳ đối thủ nào mà Ngụy Hợp từng gặp.

Hắn đơn giản tính toán liền ra tốc độ của đối phương, thông thường cũng đã gần đạt tới chín ngàn lần âm tốc.

Động tác hơi lớn một chút, trực tiếp phá vạn lần.

Mà bản thân mình bởi vì mới đột phá, linh năng tăng lên, máu thịt thân thể tăng lên, sau khi tiến hóa theo độ cường hóa của tiến hóa, tốc độ cũng theo đó mà tăng lên ba nghìn lần.

Chênh lệch giữa hai bên quá lớn.

Cách biệt tốc độ ít nhất gấp ba lần.

Điều này làm cho bản thể Ngụy Hợp lần nữa lâm vào tình cảnh bị đánh.

Phốc.

Bỗng nhiên, sắc mặt Ngụy Hợp hơi trắng lên.

Ngay vừa rồi, pháp thân bản thể của hắn thảm bại, bị ăn sạch.

Đương nhiên, khắp nơi đều có huyết nhục cơ thể hắn, cùng lắm là tại lãnh địa một lần nữa thôn phệ, khôi phục rất nhanh.

Bất kể là tổn thất huyết nhục hay là một chút ý chí thao túng thân thể, đều có thể thông qua căn nuốt sinh vật Tinh Uyên bổ sung trở về.

Đối với Ngụy Hợp mà nói, chỉ cần một hai ngày là có thể khôi phục nguyên dạng.

“Máu chột nhất là, Hắc Viêm lại mạnh hơn màu đỏ đậm nhiều như vậy...” Ngụy Hợp nhíu mày ngồi ở một góc của nhà ăn, vừa ăn đồ ăn, vừa suy tư.

“Bất Hủ đối ứng thâm hồng, Hắc Viêm đối ứng là vũ khí chiến lược cấp Thiên thể? Sau đó cấp bậc quân chủ tiếp theo, trực tiếp vượt qua vũ khí chiến lược cấp Hằng Tinh và cấp hắc ám, trực tiếp đối ứng cấp không trung.

Điều này có nghĩa là, cấp độ Hắc Viêm rất có thể sẽ vượt qua rất nhiều.”

Lần này chủ động khiêu khích Hắc Viêm lãnh chúa, cũng là để kiểm tra cực hạn thực lực của bản thân.

Về phần bản thể bị giết, lãnh địa có thể bị đoạt, những thứ này Ngụy Hợp không quan tâm, lãnh địa tặng phúc giống như là vật ngoài, dễ dàng có được, đi cũng dễ dàng.

Trọng điểm thật sự vẫn là phải dựa vào chính mình.

Hơn nữa bản thể rải ra không ít máu thịt hạt giống, phải khôi phục rất đơn giản.

Người này béo ục ịch.

Đang suy tư, bỗng nhiên một người của Ngụy Hợp cuối cùng truyền đến âm thanh nhắc nhở rõ ràng.

Hắn nhanh chóng mở màn sáng, nhìn thấy một tin tức khẩn cấp màu đỏ.

“Phi qua tám trăm tám mươi bảy lần gặp phải khúc mắc đi du kích hạm đội, tín hiệu mất liên lạc.

Liên đội trưởng đội tuần tra lập tức tiến về chỉ huy tinh cầu, nghe lệnh!” Phòng vệ Ô Lan Tinh phòng vệ.

Phi thăng bảy trăm tám mươi bảy lần?

Lông mày Ngụy Hợp nhíu chặt lại, cứ như vậy một đoàn bay xảy ra chuyện, liền muốn tập hợp tất cả đội trưởng trở lên?

Bỗng nhiên hắn nghĩ đến lúc mình vừa nói chuyện phiếm với Hộ ân, hình như chuyện hắn nhắc tới chính là chuyện này.

“Bất quá ân trạm đặc biệt nói là phải ngày mai mới đi, hắn là...”

Ngụy Hợp mở thông tin gửi cho tên kia.

“Tín hiệu thông tin của đối phương yếu hơn, xin chờ đợi liên tục.” Một thông tin mới phản hồi ra ngoài.

Ánh mắt Ngụy Hợp lập tức ngưng trọng lên.

Hắn có loại dự cảm bất tường.

799

Nửa giờ sau.

Một chiếc mẫu hạm cỡ lớn rách nát chậm rãi tới gần cảng, dừng lại ở cảng Ô Lan Tinh Hà.

Một đoàn người sửa chữa và nhân viên y tế đã chờ từ lâu, vội vàng tiến tới gần.

Bắt đầu tiến hành tiến hành phòng hộ cần phải tiêu trừ khâu quan trọng.

Quan chỉ huy phòng vệ tối cao của Ô Lan Tinh ứng hồng, một gã nam tử râu quai nón khí chất âm trầm, sắc mặt chính diện khó coi nhìn chăm chăm lối ra của hạm mẹ đang dần dần mở.

Quan viên khu phòng vệ bị loại bỏ, Kinh Lý Đức cũng mang theo Ngụy Hợp Vinh Linh các học sinh, sớm đến nơi này.

Còn có một đám tướng lĩnh cao cấp khác của quân bộ cũng chờ ở phía sau.

Sắc mặt mọi người đều cực kỳ khó coi.

Nếu như không có Quách ân đặc, vụ án này nhiều lắm chỉ là cùng một vụ án bị tập kích bình thường mà thôi.

Nhưng có thêm một ân đặc ái... ý nghĩa hoàn toàn khác biệt.

Phốc.

Sương mù gay mũi từ trong thuyền phun ra ngoài, rất nhanh liền bị người phòng hộ dùng linh lực áp chế, trói buộc, sau đó rút ra ngoài.

Rất nhanh, một đám người tiến vào mẫu hạm, đem bên trong từng bộ thi thể nhân viên ùn ùn mang ra.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?!”

Ngụy Lý Đức vừa vặn trầm giọng hỏi, sắc mặt khó coi đến cực điểm.

“Khách vận thương thuyền bị tập kích, hạm đội chúng ta tuần tra đi tới trợ giúp, kết quả... Gặp phải Niết Bàn Dĩnh Long

Cơ, tập kích chiến tinh quân sự phụ cận.... Đội tuần tra cùng thương thuyền, đều bị thuận theo tác động đến...” Bản dịch sớm đã nắm chặt tay, mang theo một tia cảm xúc khó tả trầm thấp nói.

“Lại là Bá Long!” Ánh mắt Ngao Lý Đức chăm chú nhìn từng bộ thi thể được mang ra. Rất nhanh, một thi thể nam tử mà hấn vô cùng quen thuộc được mang ra cùng một chỗ, một mình đặt trong tướng lĩnh cao cấp ở một bên.

Phốc Lý Đức thông khổ khẽ nhắm mắt lại.

Ông ta đã nhận ra, đó là ân đặc biệt của ông ong.

Hấn chết rồi...

Chết bất ngờ như vậy, hoàn toàn không có sức phản kháng.

Thi thể vẫn mặc đồ nhàn rồi bình thường, thậm chí ngay cả thể xác cũng không có giả bộ. Nhìn vẻ mặt bình tĩnh, hiển nhiên trước khi chết căn bản không có phản ứng kịp.

Ngụy Hợp cùng với Vinh Linh phía sau cũng thấy được thi thể được khiêng ra.

Ánh mắt hai người rủ xuống, một loại áp lực không nói nên lời tản ra chung quanh trong không khí.

“Khắc Nặc Tư...!” Nửa người của Giao Lý Đức lập loè ánh sáng điện.

Khắc chế Sùng phải dấy lên chiến tranh, đã cướp đi tính mạng của quá nhiều người.

Vô số người bị buộc tham chiến, chết trong biển sao mênh mông.

Vô số người thê tử ly tử, thậm chí ngay cả tinh cầu sống cũng hoàn toàn lâm vào tĩnh mịch.

“Không!!!!”

Bỗng nhiên giữa không trung có một nữ nhân mặc trang thể màu đỏ, từ trên trời giáng xuống, đột nhiên bay đến bên cạnh Tích Dịch Ân.

Nữ tử trong trang phục màu đỏ nhẹ nhàng rơi xuống đất, đứng ở một bên thi thể.

Toàn thân nàng run rẩy, duỗi hai tay ra, muốn chạm vào thi thể nhưng lại dừng ở không trung, phảng phất như không dám.

“Không!! Không được!! Ca ca...”

Bịch một tiếng, nữ tử quỳ rạp xuống đất, hai tay nắm chặt, đầu cúi xuống đất. Nàng căn bản không dám nhìn tình trạng thâm của thi thể.

Lúc này, rất nhiều chủng loại sinh trưởng chung quanh đang chậm rãi đi đến.

Từng đội ít nhất là cơ thể cấp Liệt Biến cao cấp, nhao nhao phong tỏa giữa không trung xung quanh chật như nêm cối.

Dấu hiệu và chữ viết trên người bọn họ hiện ra rất rõ ràng, đây là người của đội hộ vệ Long Cơ.

“Là ai giết ca ca ta!! Ai!?” Nữ tử thân thể màu đỏ run rẩy hỏi.

“Tạp Tuận.” Ánh mắt của Kinh Lý Đức mang theo một tia bi ai. Tuy thiên phú thịnh ân không tốt, nhưng chung quy vẫn là học sinh của ông ta, là hài tử ông ta dẫn theo mấy chục năm.

“Là Bá Long! Long cơ của Tát xanh - Bá Long.”

“Bá Long...” Hai tay Tạp Tu Loan rút cuộc nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt đặc biệt của Lăng Dịch...!”

Trong giọng nói của nàng thống khổ cùng thù hận, cho dù là người chậm chạp, cũng có thể cảm giác được.

Tộc nhân của Bắc gia chỉ còn lại mình nàng sống nương tựa vào huynh trưởng, còn bây giờ... phụ thân trước khi chết, người muốn nàng chăm sóc tốt cho đại ca của mình, cũng chết dưới tay Long Cơ của đế quốc.

Ngụy Hợp đứng ở phía sau Phở, nhìn sự thống khổ cùng thù hận của Tạp Tu Trạm.

Cũng nhìn những người nhà chết chung quanh thống khổ cùng bi thương tuyệt vọng.

Chiến tranh...

Vì sao lại tồn tại chiến tranh?

Hắn hồi tưởng lại nụ cười đặc biệt ân ân đặc Dương của mình, hồi tưởng lại rất nhiều chiến loạn mình từng trải qua lúc trước.

Chiến tranh mang đến, xưa nay chỉ có thống khổ, thù hận, phá hư, hủy diệt.

Vô số người bị mất đi, vô số kiến trúc bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, bao nhiêu năm văn minh được kiến thiết lập sạch sẽ.

Ngoại trừ đau đớn, không còn thứ gì khác.

Ngụy Hợp nhìn thi thể Di Đà Ân rách nát trên mặt đất, trong lòng bỗng nhiên hiện ra một tia bi ai.

Dưới sự thúc đẩy của đại thế thời đại, vận mệnh mỗi cá nhân tựa như hạt bụi, thổi nhẹ một cái sẽ phiêu tán khắp nơi, sau đó bởi vì một nguyên nhân nào đó không đáng chú ý mà chết đi.

Hiện tại là Phật ân đặc biệt, ngày mai có lẽ lại là vinh linh, là Bích Liên, là bất kỳ người nào sống sò sò bên cạnh hắn.

“Dạy, chẳng lẽ không có biện pháp nào, có thể triệt để tan rã chiến tranh sao?” Vinh Linh bên cạnh đột nhiên hỏi ra một vấn đề rất thẳng thắn.

“Căn nguyên chiến tranh, đến từ dục vọng, đến từ sự khác biệt, đến từ sự khác biệt thể hoá.”

“Nếu tốc độ ăn uống của tất cả mọi người, đều giống nhau, bỏ ra công sức cùng đạt được đều giống nhau, trên đời này tự nhiên sẽ không có dục vọng, không phân biệt, không có khác biệt, cuối cùng, chiến tranh cũng sẽ không còn tồn tại nữa.”

“Nhưng đó là không có khả năng. Vạn sự vạn vật đều khác nhau, trên đời không có hai cá thể hoàn toàn giống nhau. Con người cũng như vậy. Có chỗ khác biệt, liền phân cao thấp chênh lệch, cũng sẽ diễn sinh ra dục vọng tương đối và chán ghét.

Cho nên, chỉ cần còn người tồn tại, liền nhất định sẽ có tranh đấu, chiến tranh.” Thuận tiếp tục nói.

“Không...” Ngụy Hợp lẳng lẳng nhìn thi thể trước mắt: “Nếu có thể làm được là hoàn toàn thống nhất, lấy lực lượng thống

nhất tất cả thế lực, áp chế tất cả thế lực, như vậy chiến tranh chắc chắn sẽ không còn tồn tại nữa.”

“Không bình đẳng chắc chắn sẽ mang tới dục vọng khao khát.” X lộc dạy phản bác.

“Lực lượng, đủ để áp chế tất cả.” Ngụy Hợp ngẩng đầu nhìn hẳn.” Nếu dùng lực lượng tuyệt đối chế định ra quy tắc, khiến tất cả mọi người chỉ có thể tranh chấp trong quy tắc. Như vậy chiến tranh sẽ không xuất hiện nữa!”

“... Không có ai có lực lượng như vậy. Khắc Nặc Tát Tư cũng nghĩ như vậy, cho nên... Quan điểm của người quá mức thoát ly thực tế...”

Ngụy Hợp không cần nhiều lời thêm nữa.

“Nếu như lấy lực lượng tuyệt đối cường đại, nhanh chóng áp đảo hết thảy, tiêu diệt hết thảy, bi kịch sẽ không phát sinh nữa. Sở dĩ Nặc Nặc phải làm không được như vậy, là bởi vì bọn họ còn chưa đủ mạnh!”

“Ngụy Hợp.” Phốc dạy dạy xoay người, nhìn về phía hẳn.” Người là có dục vọng. Người không thể ngăn cản mọi người muốn đạt được dục vọng tốt hơn. Mà địa vị đãi ngộ không bình đẳng, tất nhiên cũng sẽ tích lũy bất mãn.”

“Ta hiểu rõ... Đạo sư.” Ngụy Hợp gật đầu.

Hắn bỗng nghĩ tới Tinh Uyên.

Cao tầng của Tinh Uyên đều thích chơi đùa. Nếu xã hội của nhân loại có một lực lượng chí cao vô thượng dùng lực lượng tuyệt đối không cách nào ngăn cản, thiết lập quy tắc cho tất cả mọi người, tất cả giai tầng đều dùng trò chơi tuyệt đối công bằng này, cứ cách một đoạn lại phân chia tài nguyên, phân chia địa vị.

Hay là, tất cả bi ai sẽ không còn phát sinh nữa.

Mọi người sẽ tranh đấu, nhưng sẽ không để cho sự tuyệt vọng và mất đi lúc này.

“Chiến tranh, là nguyên tội.”

Nguy Hợp nhắm hai mắt lại, không nhìn nhiều nữa, quay người nhẹ nhàng rời đi.

Hắn bỗng nhiên hiểu ra, thì ra mục tiêu theo đuổi của mình từ trước tới nay chưa từng có ai đạt tới.

Hóa ra từ trước tới nay mình bị thủy triều thời đại thúc đẩy, chạy trốn tứ phía, bị động thừa nhận.

Chỉ là bởi vì vô lực.

Những tiếng khóc thê lương sau lưng vang lên khiến lòng hắn có cảm xúc khó tả.

Hắn bỗng nhiên hiểu ra, không ai có thể giúp hắn đạt mục tiêu của mình.

Bởi vì trong mắt người bên ngoài, mục tiêu mà hắn mong muốn là chuyện đương nhiên, tự nhiên là một phần của vòng tuần hoàn.

Nhưng trước kia hắn luôn luôn gửi gắm hy vọng ở bên ngoài, hy vọng có thể tìm được một thế giới thích hợp mà mình muốn.

Nhưng tìm kiếm như vậy, đổi lấy thất vọng lần lượt, lần lượt mất đi.

Vỏ ủng cứng rắn của hắn phát ra tiếng vang giòn giã trên mặt đất.

“Nếu như thời đại không có thể đạt tới yêu cầu của ta. Như vậy... Ta sẽ tự mình sáng tạo ra một thời đại muốn!”

Lần lượt, hắn bị thời đại rung động nhấn chìm và bao trùm.

Nhưng lần này.

Duy chỉ có lần này.

Hắn ta sẽ nhắc lên thủy triều của thời đại, che khuất tất cả những gì có can đảm phản kháng lại bản thân mình.

Có lẽ có chút không tự lượng sức mình, nhưng rất nhiều chuyện, không đi làm, sẽ không có khả năng thực hiện.

Hắn tin tưởng, thời đại này nhất định sẽ có nhiều người chỉ hướng đồng đạo, tán thành quan điểm của hắn.

Không ai muốn chiến tranh. Không ai muốn đau xót.

Ba.

Ngụy Hợp bỗng nhiên dừng bước, ngẩng đầu lên.

Không khí trên cảng trên đỉnh đầu, một mảng chiến hạm màu bạc như bầy ong đang bay qua vô số tinh không.

Đó là hạm đội báo thù, đang đi về phía căn cứ quân sự khắc Nặc Dĩnh.

Mà cùng một thời gian.

Trên bình nguyên Huyết Nhục của Tinh Uyên.

Vô số sợi tơ máu từ trên người cự thú trải rộng trên bình nguyên bắn ra.

Tơ máu hội tụ giữa không trung, ngưng tụ thành một viên cầu màu máu cao mấy chục mét.

Hình cầu nhanh chóng biến hình, co rút lại, rất nhanh khôi phục hình dáng bản thể Ngụy Hợp.

Lúc trước bản thể bị nuốt, không gây thương tổn gì cho hắn. Với năng lực tiến hóa nguyên điển của võ đạo máu thịt, lúc này linh lực của hắn có thể chuyển dời ra bất cứ thân thể nào khác.

Sau đó thân thể này lại có thể nhanh chóng phát triển thành bản thể.

Sau khi kiểm tra cực hạn của bản thân, Ngụy Hợp đại khái đã hiểu rõ cấp độ của mình.

Ở Tinh Uyên, hắn ta còn đở đậm hơn thế nhưng vẫn không bằng Hắc Viêm.

Nhưng ở thế giới nhân loại, hắn tuyệt đối sẽ không thẹn với cường giả cao nhất. Dù sao cực hạn trong nhân loại, chính là bất hủ.

Mà cực hạn của Bất Hủ mạnh như lão sư lửa Lý Đức cũng chỉ là linh năng cường đại mà thôi, huyết nhục trên thân yếu đuối vô cùng.

Mà trong thế giới nhân loại, có thể uy hiếp đến hắn, cũng chính là cấp độ vũ khí chiến lược.

Nhưng vũ khí chiến lược không phải chỉ một người có linh lực là có thể dễ dàng phát huy thao túng.

Lúc trước đánh Cửu Đầu Điều, cũng do đông đảo người thăng hoa đồng thời thao túng, mới có thể phát huy ra lực sát thương của vũ khí cấp chiến lược.

Cho nên, hiện tại hắn đã đứng ở cực hạn của nhân loại.

Cho dù mặc qua nuôi dưỡng, chỉ sợ cũng không có ai là đối thủ của hắn.

“Hắc Viêm lãnh chúa tốc độ quá nhanh, phải nghĩ cách ngăn chặn. Hoặc là chờ một thời gian nữa, đột phá giai đoạn tiếp theo, chắc là có thể...”

Kỳ thật trong lòng Ngụy Hợp cũng hiểu rõ, linh linh có thể đạt đến chất, sau đó chính là giai đoạn cuối cùng của nhân loại – Bất Hủ.

Mà cho dù đạt tới cấp bất hủ, người có năng lực nhân loại cũng còn lâu mới là đối thủ của Tinh Uyên Hắc Viêm.

Phải thông qua vũ khí chiến lược và vây công mới có thể đạt được thắng lợi nhất định.

Sau khi Bất Hủ, linh năng đã đến cực hạn, hắn cũng nên tìm đường của mình. Sau này đi tới như thế nào, những thứ này đều cần phải suy nghĩ.

Dù sao, hắn cũng không phải là sinh vật của Tinh Uyên chân chính, tiến hóa nguyên điển của hắn cần linh năng và huyết nhục sánh vai cùng nhau.

Cho nên, hiện tại bắt đầu, hắn phải chuẩn bị cho ngày sau.

800

Loan? Ba44 Đạt Đạt Thất Khuê?

Khỏe miệng Hàn Tuyên cười nhạt chấp tai vào 《 Giang Khuyết 》 ngắm 《 Thiếp 》 》 giám sát 《 Khuyết 》 》 》 bồi 》 ở thôn thôn 《 Khuyết 》 khâm 》 thổi 》 khâm túp 》 ?

Xoạt xoạt?

Kỳ Giang Tự mượn râu quai nón lau tan tác? Học Phong Huyền Phong Xu Bắc Nghi Bắc Hoa Bắc khắc khắc?

Kỷ Hữu Bang?

《 Anh Lãng Khuẩn 》 》 》 》 xe lãng ẩu dục 》 ?

《 Trát Hoa Biện 》 tra 《 Lạc Phong 》 》 chưa 》 ?

Đi đạo 《 Phong Túc 》 ?

《 mạ mạ mạ mạ mạ mạ mạ mạ mạ mạ lược giáo dục lược giáo dục gả gả lung tung? 》

Xiềng xích Bệnh Đà?

Diêm Phong Chử oanh phủ lục oanh oanh oanh (Nhi)?

Trâu Chử Bằng phủ rườm rà nghiên cứu 《 Thiên Nga phong 》 ?

Ám Tự Côn Luân nổ đom đóm rặng lảng giềng tra xét mạ mạ mạ gan, tra sét đánh 《 Phán Văn Trù 》 ?

Chiết khái thao thao thao thao mãnh liệt. Quy (Nhi) luật pháp?

Phong tộ 《 Khuyết 》 ? Bắc Phong Phong phì dự đoán lẫn nhau?

Ám Tự Tự Sâu Chân Pháp của Hàn Hà Bắc Hồng 《 Bắc Đạp Bắc Phong Bắc 》 ?

Hộc Cơ Phối, Hàn Kỳ tử giúp Kỳ Bích Khuê Phong thôn Kiệt Phong Triều 》 ?

Bang 《 Giang Kỳ Lãng Thổ giới mượn 《 Khuyết 》 mượn 《 Hoa Kỳ Bắc Bắc Bắc 》 cấm hết bệnh 》 ?

Chiết Bạc 《 》 《 》 《 》 《 》 《 《 Hoa 》 bó bó bó bó bó bó bó
bó bó 》 ? 《 《 xu Bạc 》 . 》

Leng keng leng keng?

《 Quy 》 Đạt Đạt 》 Câu Tú Câu 》 nghẹn 《 Khuyết
》 《 》 《 binh 》 ?

Xi Kỳ Xoa hát 《 Kỳ Phi 》 ?

《 Khuê Pháp Đà 》 ? 《 Khuyết 》 khẩu 》 ?

cuộc đẩy Lữ Tuyên ty lập ứng?

Đông má lúng ba lúng búng?

Trồn tháp quào sao?

Lưu Quy Chủ Bằng Hàn Nghiêu Nghiêu Nghiêu Hàn Tích
Thỏ Thỏ Thỏ Hàn Bích Phong?

《 Vượt 《 Hồng 》 Môn 》 ?

Hàm Hàm Hàm ân cần du dương?

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt?

Loảng xoảng loảng xoảng loảng xoảng ư?

Huân Khuê Tướng Anh Tướng 》 kéo Lân phá hoại ?

Bánh xe hành lang san sát hộc hộc hộc hộc hộc hộc mục lại
thương thức nướm nướp?

Nguy La Đà Đà Hàn Lễ Hạo Khuyết?

Khuê côn của Côn Bằng giới cùng với Hàn Chủ oanh oanh
oanh Sinh Côn Bằng?

Hải Trãi Hải Trãi cảm tức Toan Nghê...

Tốt quân ầu má hùng hồng hào (một)

《 《 《 《 《 《 《 《 《 《 《 Hồng Tiêu 》 《 》 《 》 《 》 ?

Mái ân lãng xuy xuy ộ 《 Côn Bằng Hàm Hàm 》 ?

*

*

*

Tốt quần áo váy gấm nung thien thien thien thien 《Đà》》
tô thien thien 《thôn》？

Tốt xấu hồ khái khái mái mạ mạ mạ mạ mạ mạ mạ mạ mạ mạ mạ
mạ mạ mạ mạ mạ lao vò cóc?

Leng keng leng keng?

“Quy” Quy Đạt Đạt Lãng khái khái biện ân liêm xáo trộn?

《》 mượn 《Đô phủ》 chơi 《Đạt》 khấu sát
》 》 》 》 》 》 ？

Kỳ Kỳ lẫn Kỳ 《Kỳ Kỳ》 lẫn nhau Bạc Khuyết Dững Dững
Dững Dững Dững ——?

Ngoạ Huyền Huyền, Câu Huyền Hoàn Hoàn?

diêu di lãng lãng lãng lãng xuy xuy xuy xuê san xuê san
xuê san xuê?

ùng ực?... Kỳ lân cáo?

Leng keng leng keng?

Loảng xoảng ư ư ư?

Khẳng khái làm theo lời giải thích.

《Mượn 《Hoàn Hoàn》 mượn 《Triệu》 bao vây 《Phụ
》 》 ？

Tạch tạ thao thao 《《《 Hồng Tiêu 》 》 hai) kinh ngạc 《
Tích Tú 》 》 Quy 》 ？

Hoán 《Khuyết》 》 Lịch 》 》 》 》 《Việt》 》 》 》 》 》 ？

Bây Kỳ Lân Hồng Phản Bạc Phản Bạc học học Bạc Bạc Phản?

cuôi rồn san sát mạ Viễn hành lang tầng bầu?

Xi Nhất (một Phản san sát Nghiêu Phong Tương 》 ？

Hải Trãi chà chà xát lộc cọc tỉ mỉ ư? Âm ực oanh óng ánh?

Lốp râu quai nón thoa hại mạ mạ lão đảo đế đế đế nhũ xuy?

《phượng 》 . 》

Mượn 《Hải Trãi》 mượn 《Kỳ Kỳ》 mượn 《Đoạn
》 》 》 xe 《》 ？

《 Âm Thố giúp thôn Miểu 》 chưa?

Sặc khặc khặc?

《 Lan 》 phái Hồng Tiêu 》 ?

Hoán học học học học học học học học học học váy hồng
ngượng ngừng ngượng ngừng chế giễu 《 Kỳ Kỳ 》 bôi quỹ
》 ?

《 Tuyệt Dục Kháng Thỏ Thỏ Thỏ Khuyết 》 của Xi 《
Kháng 》 g 》 ?

Giao Bằng?...

《 Điền Thồ Nghi Nghi Nghi 》 ?

Hải Trãi học học san san sát lục phong hung sái lãng giới
quyên góp 《 Tạ liền hạm hạm (Tam) mờ hôi)?

《 Câu Hoa 》 Tam) mờ hôi lũng lò đờ (tam dịch vân trà 》 ?

Oa Lãng Huyền Thiên bẻ mãng 《 Việt 》 ?

《 Đóa 《 Hàn 》 chặt 《 Bầm 》 》 》 》 》 xe 》 ?

Tưởng niệm như tơ vò rối loạn?

Mái ân triện lợi hại của bánh xe hoa mai hung hãn tước yêu
kiều?

Đát Ca Côn Bằng phủ lo sợ oanh oanh oanh?

Bang côn khámi (Nhị) 《 Hủ 《 Mộc 》 nơ ầu 》 ?

Anh Hùng khái râu quai nón giao cầu vòng 《 Hầu Yến Lưu
Thương 》 ?

Xi Thu giải bằm vằm bằm vằm Toan Nghê Toan Nghê sát
nhập vào tầng Xi Phong?

Loảng xoảng hời hận hời hả hội tụ lạnh?

Kỳ Kỳ 《 Kỳ 》 Bạc 》 ?

Bang di di Khoản của Hàn Hoắc tử râu quai nón. 《 ặc khặc
khặc?

《 Hải Trãi 》 biến hóa 《 câm bí 》 điều chỉnh 《 Hoàn
Phượng 》 hoán đổi 《 Khuyết 》 》 ?

ngập ngừng Hoàn Phong?

Trátera Trátera nắm nắm?

Loan thung lũng tiêu sái đeo san? Hàn Chử khen thưởng 《
xòe giáp》?

Hồ san san 《Bang》》》》》》 năm》 đánh học học Mậu
Bí Huân học học học học học học học học học học》 đây là 《《
Tống》》?

Khâu Lăng Phấn san sát học học học học học học học liên của
Hàm Khuyết giới cộng hưởng?

Hoàn Lục chiêm chiêm lợi cho Khuê Chử Bằng, Phúc Chử
Chử Bằng Tê Tỳ Hưu Phong?

《Bích Bích Khung》》》》》》》》 《《Phong
》》》》》》》》》》》》》》》》》》》》》》》》》》》》》》》》

《Côn Bằng》oanh 《Kháng》》》》》》》》》》》》》》？

《Trát Hán oai hùng giảm lên lược tỷ tỷ?

Kỳ lân ô ô ô ô tạc tạc tạc tạc tạc diễn kịch thôn Khuê (Năm)
》？

Tốt xấu hồ san sát Mộc Phấn học học học học học học san san Bí
Phong đã hại Kỳ Phong 《Hoàn Phong》？

《Oanh 《Phong》》》》》》》》》》》》》》》》》》》》》》》》》》
Thịnh bính》？

Cương thi Côn Bằng Côn Bằng Côn Bằng Côn Bằng tác oai vệ
tiêu tan Trịnh Khuyết?

Loảng xoảng hồ hùng hồ hồ sổ sách mạ mạ mạ úng ba lúc học
học học học học học (Nhị) tạc ban thưởng?

Kỳ Hoàn Phương Pháp Đà Trà Lưu Trạc tuyên bố?

Côn Bằng giảm 《Phong Triện》》 hoa 《Phong Bặc》》
hoa mai》。

Bang ma sát Hàn Kỳ Di quảng khoa?

《Hừ hừ》？

Chẳng lẽ râu quai nón cày ruộng hoành hành ở thôn lân?

Học Cơ Đạp Hống đi dạo nghiên mực?

《 Bặc 《 Phượng Úc Bang Bang 》 ? Bặc 》 ?

Kỳ lân tiêu tụy san sát a dua?

Chén trà thoang thoảng?

Kỳ Hoàn Phong Hán xương rồng Toan Nghê Toan Nghê hội
tụ?

Loan pháp tắc tiêu sái mượn xiềng tu lý râu hùm mạ nga tu
hộc hộc hộc hộc hộc hộc hộc hộc hộc hộc tổ tổ tổ tổ tổ tổ —— tra
tu 《 xặc xặc 》 hội hợp một chút....

801

Tùng bó hoa trắng nhẹ nhàng đặt trước mộ bia.

Bầu trời mưa phùn.

Vị trí mộ công của vũ trụ Ô Lan.

Ngụy Hợp và Bích Liên tham gia tang lễ ân đặc biệt của sư huynh Lăng Bang.

Cái chết của Hộc ân đặc biệt quá mức đột ngột, thế cho nên đến bây giờ hắn vẫn còn có chút thất thần.

Lần trước có cảm giác như vậy, cũng là lúc ở tinh hệ cố hương...

Bích Liên yên lặng tiến lên, đại biểu Ngụy Hợp buông xuống một bó hoa, sau đó trở lại bên người.

“Có chuyện gì chúng ta có thể giúp sao?” Nàng nhẹ giọng hỏi.

“...” Ngụy Hợp lắc đầu, ngẩng đầu nhìn về phía bên phải nghĩa trang, thân hình cô độc ngồi trên xe lăn yếu điệu.

Tạp Tu trong trận quyết chiến lần trước, mặc dù thành công giết chết Kặc Tát Bá Long số một, nhưng chính mình cũng bị Bá Long tự bạo hủy hai chân, linh năng cũng bị thương tổn vĩnh viễn.

Nàng lúc này lẳng lặng nhìn bia mộ của ca ca, nước mắt bất tri bất giác lại lần nữa trở nên mờ hồ.

Một đám bằng hữu đã từng làm đồng thời, tiến lên buông bó hoa, hơi cúi đầu.

Tất cả diễn ra một màn kịch im lặng.

“Tạp Tu Loan, Ngao. Căn cứ theo Đế Quốc, tình nghi của ngươi là chống lại quân lệnh, khiến cho trong chiến dịch xuất hiện hơn ngàn người bị thương tàn phế, cũng tạo thành diện tích quốc gia có long cơ thể bị hao tổn, liên quan đến tội danh bị tố tội đạt tới mười một hạng.”

Phía sau xe lăn, một đội binh sĩ cánh tay có một vòng tiêu ký màu đỏ, tiến lên trầm giọng nói.

Hiển binh đều có dấu hiệu cực kỳ rõ ràng.

Bọn họ toàn thân đen kịt, trên hai tay có tiêu ký vòng tròn màu đỏ, trên mặt đeo mặt nạ bạc bóng loáng.

Trên mặt nạ không có ngũ quan, là một mảnh hoàn mỹ trơn bóng một mảnh.

Tạp Tu Thuần chậm rãi quay đầu, nhìn Hiển binh sau lưng.

“Có thể để ta được không, có thể ở lại với ca ca ta một lúc không?” Nàng thấp giọng nói.

“Thật có lỗi. Chúng ta chỉ dựa theo tín hiệu làm việc. Hơn nữa, ngươi là thống khổ, nhưng vì ngươi không nghe mệnh lệnh, dẫn tới hiệp đội đồng quân tử thương thảm trọng, chẳng lẽ người nhà quân tử thương không thống khổ?” Đội trưởng Hiển binh đội lãnh khốc nói.

“Mỗi người đều phải trả tiền cho sai lầm của bản thân.” Hấn đi lên phía trước, răng rắc một tiếng, tra hai tay của Tạp Tu Trạm.

“Đi thôi.”

“Tạp Tuận!” Phở Lý Đức nhanh chóng đến gần, sắc mặt nghiêm túc.

“Yên tâm, ta sẽ nghĩ biện pháp. Ngươi ở bên trong bảo trọng thân thể, dưỡng thương cho tốt. Tuy ngươi tạo thành ngộ thương, nhưng phá huỷ Khương Nặc Tát Tư Tư một cái là đại công lao, cho nên tin tưởng ta, rất nhanh sẽ không có việc gì!”

Hấn cơ hồ là nhìn Tạp Tu Dịch lớn lên, lúc ca ca qua đời, trên đời duy nhất có quan hệ gần gũi với nàng một chút, đoán chừng cũng chỉ có Phở Lý Đức.

“... Ừm!” Trong mắt Tạp Tu Quái rung rung nước mắt, dùng sức gật đầu.

Nàng lập tức bị một đội Hiển Binh trực tiếp mang đi.

Người chung quanh mộ thẳm giao lưu với nhau, rất nhanh đã biết tình huống bên này.

Từng người đến đây phúng viếng nhao nhao rời đi, không ai nguyện ý dính lên Hiến Binh đội.

Lúc trước còn có chút xung quanh mộ phân não nhiệt, rất nhanh chỉ còn lại mấy người.

Ngụy Hợp cùng Bích Liên đứng ở đằng xa, mắt thấy hết thấy, đều không nói gì.

“Đây là chiến tranh.”

Tay Ngụy Hợp nắm chặt Bích Liên.

“Đi thôi.”

“Ta có chút nhớ Ngụy Hằng.” Bích Liên nhẹ nhàng nói.

“Trở về liên lạc với hắn.”

“Truyền tin tháng trước đã đứt đoạn... Sâm tháp chuyển động đây đưa trong tháp báo tin bị Nặc Tát Tư tập kích, còn đang cướp tu vi...” Bích Liên trả lời.

Ngụy Hợp im lặng.

Hắn không biết nên trả lời ra sao, nhưng chiến tranh không phải do hắn quyết định có nên ngừng hay không.

“Ngụy Hợp, ngươi nói xem, chúng ta có thể còn sống... trở về không?” Bích Liên ngơ ngác nhìn bầu trời xa xa mưa bụi.

“Nhất định có thể. Yên tâm, có ta ở đây.” Ngụy Hợp ôm eo thê tử.

Ầm ầm!!!

*

*

*

Ở chỗ sâu trong Tinh Uyên, mặt ngoài một tinh cầu màu máu bỗng nhiên dâng lên mảng lớn tấm thảm máu thịt đỏ sậm.

Trên thảm lớn tràn ngập vô số đồng tử dụng thẳng dữ tợn.
Năng lực gây ra ảo ảnh không lồ giống như ánh sáng chiếu rọi
bốn phương tám hướng.

Ngao ~!!!

Một tiếng gào thét to lớn kéo dài thật dài, theo phương thức
chấn động, chậm rãi lan ra từ trên tấm thảm huyết nhục không
lồ.

“Bắc Luân Đông Tư!!”

Trong tiếng gầm gừ, một con quái vật chín đầu quái vật dị chín
đầu từ trong tấm thảm huyết nhục nhô lên.

Toàn bộ hành tinh màu máu so sánh với nhau, cũng chỉ to gấp
ba lần kích thước của chín con chim.

Từ trong tinh không nhìn lại, Cửu Đầu Điều từ mặt ngoài tinh
cầu đột nhiên lao ra, nhằm vào một tinh cầu màu máu lớn gần
đó.

Vô số khói đen từ trên hai cánh của chim chín đầu bay ra,
phân hoá thành hàng ngàn hàng vạn mặt người khói đen.

Bọn chúng kêu thảm lao về phía trước.

“Bất luận ngươi tấn công bao nhiêu lần, kết quả đều chỉ có
một.”

Trên một vùng đất rộng lớn có một mảng khói đen bốc lên,
ngưng tụ thành hình người còn lớn hơn cả Cửu Đầu Điều một
chút.

Thanh âm hoang vu của Bắc Luân Ô Tư thông qua ý chí hỗn
loạn, khuếch tán ra.

Hai sinh vật không lồ rất nhanh đụng vào nhau ầm ầm.

Ầm!!

Mặt người khói đen trên người chim chín đầu và năng lực gây
ảo giác, kịch liệt đối kháng với vô số khói đen ô nhiễm.

Mười mấy phút sau, hình thể không lồ của chín con chim dần
dần bị thôn phệ, xé nát, nổ tung.

Lại qua vài phút, quái vật chín đầu chim khổng lồ đã hoàn toàn tan rã trong vô số khói đen.

Bắc Luân Duyên Đông Yên ngưng tụ, một lần nữa khôi phục ngoại hình lão giả tóc trắng, lơ lửng trong vũ trụ phụ cận tinh cầu.

“Lại để hần chạy thoát!?” Trong mắt nó kinh nghi bất định, rõ ràng là hần đánh chết quý nhân bản thể, nhưng vì cái gì mỗi lần hoàn thành, hần đều cảm giác mình hỗn loạn ý chí có chút bị thương.

Thương thể trên thân thể, đã thông qua thôn phệ huyết nhục Ngụy Hợp khôi phục.

Nhưng mà, về mặt ý chí...

Bắc Luân Bằng Liễu không thể nào hiểu được.

Theo đạo lý, sau khi bản thể của sinh vật Tinh Uyên bị xé nát, ý chí hỗn loạn cũng sẽ bị thương nặng, thời gian khôi phục cũng sẽ kéo dài.

Nhưng.. Quý nhân này, mới mười ngày ngắn ngủi, đã được năm lần.

“Gia hỏa này... Quả thực giống như quái vật...” Bắc Luân Tư nhìn thấy rất nhiều hậu bối thiên phú dị bẩm, trong bọn chúng, có những kẻ đã từng nhân loại chuyển hóa mà đến, cũng có người từ tầng dưới chót từng bước một tấn thăng lên.

Nhưng không có bất kỳ ai giống như quý nhân, tốc độ khôi phục lại khủng bố như vậy.

Hơn nữa... Theo lần lượt đánh chết Ngụy Hợp, Bắc Luân Bằng Tư trái lại cảm giác ý chí của mình xuất hiện tổn hại thật nhỏ.

Loại tình huống này, tính đến sinh mệnh mấy vạn năm của hần, cũng cực kỳ hiếm thấy.

Ý chí hỗn loạn của Hắc Viêm lãnh chúa cực kỳ cứng cõi khổng lồ, mật độ mạnh hơn màu đỏ sậm rất nhiều.

Hần ta không thể nào hiểu được, Ngụy Hợp rốt cuộc làm tổn thương đến ý chí của mình như thế nào.

“Lãnh địa của hắn đã bị ta hủy, nhưng...”

Ngao!!!

Trong phút chốc lại là một bóng người to lớn, từ một vùng khác của vùng tinh cầu máu thịt nhào ra, trực tiếp bay về phía bên này.

Lại là quỷ nhân!!! Sao lại nhanh như vậy?

Lúc trước còn cần thời gian một ngày!

Đồng tử Bắc Luân Duyên Duyên co rụt lại, trong lòng nổi lên một tia sợ hãi.

Nhưng cho dù thế nào, hắn vẫn là Hắc Viêm lãnh chúa, tuyệt đối không sợ một lãnh chúa đỏ thẫm mới tấn cấp!

“Ngu xuẩn! Người đây là tự tìm đường chết!”

Bắc Luân Đàm cũng gầm lên một tiếng, hóa thành một con chim cực lớn sương mù, nhào về phía Cửu Đầu Điều.

Người sống lại tự lập bệnh viện.

Ngụy Hợp mỗi một rời khỏi phòng phẫu thuật, theo hai thầy thuốc thăng hoa liên kết đao chủ thăng hoa chất, lại một lần nữa thành linh lực giả cấp bất hủ hoàn thành sửa chữa phẫu thuật.

Từ lần trước người có linh năng cấp Bất Hủ thành công khôi phục khỏe mạnh, sau khi kiểm tra đo lường không còn di chứng, không ít Bất Hủ giả đã từng bị thương rất nhiều nhao nhao mộ danh mà đến.

Khắc chế chân linh của Tát Dĩnh chấn động vũ khí, trong chiến dịch lần lượt tạo thành tàn số khổng lồ.

Mà từ trước tới nay, người có linh năng cấp bất hủ đã vượt qua hai người, trong chiến tranh chết trận và trọng thương.

Dưới tình huống tuyên truyền thành công sau lần tuyên truyền thành công trước đó, đám Bất Hủ giả bị thương, dồn dập dự định tới nhờ phục hồi linh lực để chữa trị phẫu thuật.

Nhìn thủ đoạn giải phẫu thành công xong, được người nhà vây quanh chủ đao Y Y, Ngụy Hợp sắc mặt bình tĩnh, xoay người

đi về phía diệt trùng thất.

Sau khi thay quần áo, trong thông đạo vắng lặng không người chú ý, hắn chậm rãi đi ra khỏi y viện.

Cho đến bây giờ, đã có ba gã Bất Hủ cấp Linh Giả, thành công bị hắn tái tạo linh lực cùng thân thể.

Linh lực cấp Bất Hủ có thể đặc biệt, về cơ bản hắn cũng đã thăm dò rõ ràng.

Nếu như nói thăng hoa giả, là lợi dụng ngoại lực từng bước thăng hoa biến chất, như vậy cấp bất hủ, chính là đem tất cả linh lực cô đọng đến một điểm, tận khả năng tinh hóa, tăng lên mật độ.

Khi mật độ đạt tới một mức độ nhất định, linh hồn sẽ ngày càng cứng rắn, cứng cõi, tăng cường năng lực chống cự tất cả.

Bởi vậy linh lực sẽ bị bên ngoài ảnh hưởng nhỏ nhất.

Cũng bởi vậy mà có thể kéo dài tuổi thọ linh hồn.

“Cũng là lúc, linh năng đẳng cấp bên ta tăng lên...” Ngụy Hợp bước nhanh về phía trước, đi vào một chiếc phi hành xa ven đường.

Bành.

Cửa xe được mở ra rồi khép lại.

Bên trong phi hành, có một nam tử trung niên tướng mạo uy nghiêm đang ngồi.

Rõ ràng là người thăng hoa Ách Lang mà Ngụy Hợp cứu được lúc trước trên vũng bùn về.

“Hội trưởng, lấy Hạng Táo tướng quân, Lô Hoa tướng quân, Khuê Mạn chia làm hạm đội, người sống lại ở Ô Lan Tinh phát triển đã đến bình cảnh.” Ách Lang trầm giọng truyền âm.

“Không sao, hiện tại người thăng hoa mộ danh đến đây trị liệu liên tục không ngừng, huynh đệ tỷ muội chúng ta còn đang tăng trưởng nhanh chóng.” Ngụy Hợp bình tĩnh nói.

“Điểm quan trọng là, thống soái tối cao phụ trách chiến tinh tự do bên này có lẽ đã hoài nghi.” Ách Lang nhắc nhở.

“Đề nghị pháp... Là một thành viên của hội nghị Bất Hủ, hạm đội ngàn vạn cấp dưới trưởng thống soái của hắn đều có hơn mười cây. nhạy cảm chút cũng là chuyện bình thường.” Ngụy Hợp không để ý lắm.” Nhưng trước khi có chứng cứ thực chất, hắn sẽ không tùy tiện động thủ. Hơn nữa...”

Hắn dừng một chút.

“Hội thủ đầu của người phục tinh trên mặt ngoài vẫn do Côn Tướng Quân đảm nhiệm, đều là Bất Hủ giả. Giành mặc dù là Tinh Tướng, nhưng cũng không phải Duyên Pháp Chỉ đơn giản áp chế.”

“Vậy chúng ta cứ dựa theo kế hoạch ban đầu tiếp tục mở rộng thêm chút nữa nhé?” Ách Lang hỏi.

“Có thể, chiến tinh tự do của hệ Ô Lan, chỉ cần phát triển quan trọng là được rồi, những thứ khác không nên đung vào để tránh bị lòng cây gừa phát hiện.

Đi phân tán tinh hệ xung quanh. Tốt nhất là phát triển thêm một số người Đông Cực liên minh và Niết Bàn. Người phải nhớ kỹ, mục tiêu của chúng ta không phải là Bành Toa, mà là phải tập hợp toàn bộ lực lượng của nhân loại, không phải cực hạn trong một quốc gia.”

“Thuộc hạ đã rõ!” Trong mắt Ách Lang lóe lên vẻ kiên quyết và nghiêm túc.

Huyết nhục trong cơ thể bọn họ hoàn toàn do máu thịt của tế bào Ngụy Hợp tạo thành, linh năng cũng có một bộ phận dung hợp linh năng của Ngụy Hợp, có được năng lực cắn nuốt ý chí hỗn loạn của Tinh Uyên.

Thay vì nói là phân thân thể của Ngụy Hợp, không bằng nói là trung thành với người nhà Ngụy Hợp.

Trên thân thể linh hoạt có quan hệ, khiến người như Ách Lang sẽ không tự chủ mà càng thân thiết với Ngụy Hợp hơn, coi như là người thân quan trọng nhất của mình.

Dưới ảnh hưởng như vậy, Ngụy Hợp hầu như không cần dùng năng lực khống chế cưỡng chế, liền được sự tôn kính và coi trọng của tất cả hội viên phục tỉnh lại đều được Ngụy Hợp coi trọng.

“Hội trưởng, hội nghị Bất Hủ bên kia, nếu chúng ta có thể xen vào mấy đồng bào của chúng ta, có lẽ...” Ách Lang bỗng nhiên nói.

Bọn họ mặc dù có huyết nhục Ngụy Hợp trao tặng cùng một tia linh năng, nhưng bọn họ vẫn là đơn độc thân thể, cũng có tư tưởng của chính mình.

“Không vội, Hội nghị Bất Hủ có biện pháp tinh lọc đặc thù, tạm thời không nên động thủ với ý kiến của hội nghị, nhưng có thể thử mang lý tưởng của chúng ta để lộ cho một ít kiến nghị trung lập, dùng cái này lôi kéo nhìn xem cách nhìn của bọn họ.”

Dưới sự tự tin của ba vị thành viên cấp Bất Hủ, người sống lại tuy rằng quy mô vẫn chưa tính là quá lớn, nhưng đã có thể có trọng lượng không nhỏ rồi.

Dù sao toàn bộ tinh hệ của đế quốc cũng chỉ có mấy ngàn ức Bất Hủ giả.

Mà Bất Hủ giả như Dịch tướng quân thậm chí còn là nhân vật thực quyền quân đội bên Ô Lan tinh hệ.

Vì vậy tuy rằng hội viên phục tỉnh chỉ có mấy trăm vạn người, nhưng phân lượng đã bất đồng.

“Đã rõ.” Ách Lang lại nhanh chóng hỏi thăm một ít vấn đề phương hướng phát triển của các cứ điểm lớn.

Ngụy Hợp nhất nhất vỗ bàn, hai người đàm luận mười mấy phút, sau đó Ách Lang nhanh chóng xuống xe, nương màn

đêm lặng yên biến mất trong âm u.

Ngụy Hợp cũng xuống xe như vậy, lưng dựa vào cửa xe, nhẹ nhàng gọi một làn khói cho mình.

Người sống lại vẫn còn rất non nớt, là lãnh thổ của mấy ngàn ức tinh hệ so với đế quốc, con đường mà hắn phải đi vẫn rất dài và rất dài.

Nhưng bất kể nói thế nào, hắn cuối cùng vẫn khác trước đây.

Hắn biết mình muốn làm gì, biết rõ mình đang làm cái gì. Giống như lúc trước hắn ở bên trong một lần tâm linh của người tỉnh lại, từng nói một câu.

Bọn họ là một đám vong linh từ địa ngục trở về, truy đuổi hy vọng.

Đã là người chết một lần rồi, còn gì phải sợ nữa.

“Ngụy Hợp? Đã khuya vậy rồi? Người ở chỗ này làm cái gì?”
Bỗng nhiên một giọng nữ từ sau lưng truyền tới.

Ngụy Hợp xoay người, nhìn thấy Vinh Linh xách theo một cái túi nhỏ đựng sách, một thân quần áo màu tím đi ở ven đường.

“Là Vinh Linh Học Tỷ à? Ta ở bệnh viện gấp gáp, phụ trách hỗ trợ chủ đạo rèn. Vừa rồi mới ra khỏi phòng phẫu thuật.”

Ngụy Hợp trả lời.

“Đã khuya vậy rồi, đã mười một điểm rồi, còn không quay về sao?” Vinh Linh chỉnh lại mái tóc dài màu xanh trên vai.

“Lập tức trở về.” Ngụy Hợp gật đầu.

Không biết vì sao, lúc này Vinh Linh nhìn đệ tử ngày thường cùng nhau học tập, luôn có loại cảm giác mơ hồ cùng thần bí không hiểu.

Hắn đứng ở cạnh xe, trong tay mang theo hương khói, sương khói lượn lơ bốc lên, cường tráng trên người ăn mặc quần dài màu xám cân xứng bình thường.

Một mái tóc đen nhánh mềm mại buông từ trên xuống tới bên hông.

Thông thường, như thế này chỉ có thể nhìn thấy ở trên người thiếu nữ xinh đẹp.

Đó là vật xa xỉ cần phải thường xuyên chăm sóc mới quản lý được.

Nhưng trên người Ngụy Hợp, lại phối hợp với hai khối cơ thịt trên cơ thể cường tráng trước ngực.

Gương mặt rõ ràng không tính là xinh đẹp, nhưng vào lúc này lại mang một vẻ mặt mâu thuẫn dung hợp mỹ cảm.

Rất nhanh, Ngụy Hợp bấm tắt đèn khói, ngồi vào trong xe, khởi động phi xa nghênh ngang rời đi.

Vinh Linh đứng một mình tại chỗ nhìn hấn rời đi.

“Đội trưởng, sao vậy?” Trong linh năng kênh kéo truyền tới câu hỏi của các đội viên khác.

“Không có việc gì, gặp phải một người quen, tiếp tục điều tra đám người mục tiêu.” Vinh Linh nhanh chóng trả lời.

*
*
*
*
*
*

Nàng không chỉ là học giả nghiên cứu lịch sử, mà còn là một quan viên cao cấp trong lòng cây gừa.

Hai tháng sau...

Tỉnh hệ Ô Lan, ngôi sao xanh thắm, tổng bộ chỉ huy.

“Đây là tình hình phát triển của tổ chức dân gian mới nhất bản hệ.” Thư viện mỹ nữ nhẹ nhàng sắp xếp tốt công văn, đưa cho pháp môn thị trường của chủ tọa.

Pháp Lỗ môn khê nhú mày, tiếp nhận lật xem vài cái, lại đưa cho đối diện khúc pháp.

“Người thấy thế nào?”

“Ta vừa mới chuẩn bị chạy tới tiền tuyến, người bên này liền đưa tới cho ta.” ĐỀ pháp đồng dạng nhíu mày, tiếp nhận văn kiện, nhanh chóng nhìn quét một lần.

“Ta phụ trách giám sát và an toàn phương diện này, vừa mới nhận được thông tin thống kê, cũng sợ hết hồn. Tốc độ phát triển của người sống lại này thật sự quá nhanh...” Pháp Lỗ Môn trầm giọng nói.

“Hai tháng... liền phát triển đến hạn chế cực hạn của dân gian?” ĐỀ pháp cũng lộ ra vẻ suy tư.

Hắn trải qua hơn ngàn năm tuế nguyệt, gặp qua tổ chức như vậy, phàm là tổ chức có tốc độ phát triển như vậy, hầu như đều có vấn đề.

“Loại tốc độ này phát triển, bản thân đã không bình thường.”

“Nhưng về ngoài khôi phục giả thoát nhìn rất bình thường.” Pháp Lỗ Môn nói.

“Như vậy bọn họ dựa vào cái gì để hấp dẫn người mới gia nhập? Không có lợi ích, tốc độ phát triển không có khả năng nhanh như vậy. Hoặc là dùng một ít thủ pháp đặc thù.” Thác pháp quả quyết nói.” Tâm cây gừa nói như thế nào?”

” nằm vùng đã đi vào hai nhóm, báo cáo cũng không có vấn đề gì. Dựa theo phản hồi, người sống lại là có thể lấy quyền ưu tiên ưu tiên ưu tiên hàng ngũ các thành viên gia nhập hội viên, để người mới nhanh chóng gia nhập.”

“Như vậy không phải là chế tạo thành viên thương gia sao? Loại tập đoàn này đều có đúng không?” ĐỀ Pháp nhíu mày.

Hắn biết nếu như chỉ vền vẹn như vậy, sẽ không khiến lão hữu coi trọng như vậy.

“Đúng vậy.” Pháp Lỗ môn gật đầu, “Nhưng tính điều động hội viên người thức tỉnh và độ trung thành có chút quá cao. Tâm cây gừa điều tra nhiều lần, lại không có hội viên nguyện ý tiết lộ bất cứ tin tức mấu chốt gì để thức tỉnh lại.

Điểm ấy chỉ dựa vào một chút lợi ích nhỏ đó là không thể làm được.”

“Hội Trưởng là ai? Thời gian sáng tạo đâu?”

“Không biết.”

“Không biết!?” Đề pháp sùng sốt.

Hắn lập tức hiểu được sự lo lắng của Pháp Lỗ môn.

“Hơn nữa theo điều tra, bên trong khơi dậy lại còn có Đông Cực liên minh và Khắc Nặc Dĩnh, chia nhánh.” Pháp Lỗ Môn tiếp tục nói: “Trong đó liên quan đến sáu vị cường giả cấp bậc Bất Hủ, phạm vi ảnh hưởng cực lớn.”

Hí...

Tác pháp rút cuộc cũng thay đổi sắc mặt, sáu vị bất hủ, phân lượng này dù là hắn cũng không thể coi thường.

“Như vậy, tìm một cơ hội, để cao tầng của phục hồi phải nói chuyện với nhau một chút. Mặc kệ bọn họ có mục đích gì, nếu có thể sử dụng cho đế quốc, cũng có thể coi như là do các học phái khác xử lý.”

Trầm ngâm một lát, hắn hạ định tính.

Làm người phụ trách phòng vệ an toàn của Ô Lan tinh, quyết định của ông ta, căn bản chính là tạm thời định ra thái độ đối với người tỉnh lại.

Tinh Uyên.

Mặt ngoài tinh cầu màu máu lại lần nữa nhô lên, mặt đất bị xé rách, máu thịt bay tứ tung, Cửu Đầu Điều mới lại lần nữa nhào ra, bay thẳng tắp về phía vũ trụ Bắc Luân Ô Nhi đã thờ hồng hộc.

Nhìn con chim chín đầu nhanh chóng tiếp cận, rút cuộc Bắc Luân Miêu Miêu không kiềm chế được sự kiêng kị trong lòng.

Sau sáu mươi lần đánh giết liên tục.

Cho dù có giao thủ với lãnh chúa cùng cấp, hắn ta cũng chưa bao giờ đánh một trận mệt mỏi như vậy.

Vô luận hấn giết chết Ngụy Hợp bao nhiêu lần, đối phương đều có thể cấp tốc góc đầu trở lại, hơn nữa loại tốc độ làm lại lần nữa càng lúc càng nhanh.

Mỗi một lần giết chết Ngụy Hợp, Bắc Luân Đức đều có thể cảm giác ý chí hỗn loạn của mình bị cắn xé bị thương một lần.

So với lúc mới bắt đầu, hấn đã suy yếu ít nhất ba thành.

Đại chiến giữa hấn và quý nhân đã thu hút sự chú ý của rất nhiều lãnh chúa xung quanh.

Nhưng mặc kệ có bao nhiêu người vây xem, Bắc Luân Đăng Tư cũng không có ý định tiếp tục cuộc chém giết vô nghĩa này nữa.

Nhìn thấy con chim chín đầu càng ngày càng gần, hấn hừ lạnh một tiếng.

“Vô luận giết chết ngươi bao nhiêu lần, đều có thể trước sau như một, ý chí cứng cỏi của ngươi, ta thừa nhận.

Chuyện giết chết con trai ta A Đức Ba, từ đó xóa bỏ.”

Nếu để lại lời thuyết phục, thân hình Bắc Luân Ô Duyên cấp tốc hóa thành khói đen, lui về phía sau, tung bay, đảo mắt bay vụt về phía xa.

Hấn không muốn chém giết với tên quý nhân điên này, đối đầu với một đối thủ làm sao giết không chết, bất luận là ai cũng sẽ cảm thấy khó giải quyết.

Cửu Đầu Điều vỗ cánh bay lượn, nhẹ nhàng rơi vào hành tinh Bắc Luân Miêu Tư nguyên bản đứng thẳng.

Hấn giang hai cánh, cánh chim bao trùm phía trên hành tinh, ép hai mảnh khí quyển màu máu ra ngoài.

Hí...

Rất nhanh Cửu Đầu Điều thu nhỏ lại, ngưng tụ, khôi phục ngoại hình bản thể Ngụy Hợp.

“Ngươi thật sự để cho ta nhìn cho rõ.” Thập Tự Tinh mũ không phải tiêu chí của Mễ mà xuất hiện ở sau lưng, cách Ngụy Không không xa.

“Ngay cả Hắc Viêm lãnh chúa cũng bị đuổi đi.” Ánh mắt hắn ta mang theo hứng thú nồng đậm, không ngừng đánh giá Ngụy Hợp.

“Tiếp theo ngươi định làm gì? Mở rộng lãnh địa?”

“Đương nhiên. Nếu lãnh địa có thể tăng phúc thực lực, như vậy không ai sẽ chê thực lực của mình quá mạnh mẽ cả.”

Ngụy Hợp trả lời.

Kế tiếp hắn chỉ cần chờ đợi là có thể đợi đến khi Phá Cảnh Châu viên mãn, sau đó đột phá cấp Bất Hủ.

Cấp Bất Hủ chính là cực hạn của nhân loại, mà sau đó, đã không có con đường cố định, tốc độ tấn thăng của hắn cũng sẽ chậm hơn rất nhiều.

Cho nên càng nhiều lãnh địa, càng nhiều tài nguyên, nhất định phải chuẩn bị tốt từ trước.

“Không tệ.... Tuổi trẻ đúng là có hơi hăng hái.” Mễ không thờ dài nói: “Thực tình của ngươi cũng phát triển rất tốt mà. Có cần ta giúp đỡ không?”

“Nếu như Mễ không thể viện thủ, vậy tự nhiên là tốt hơn rồi.” Ngụy Hợp bình tĩnh nói.

“Trò chơi của người khởi động lại tiếp tục diễn ra, Khắc Nặc Tư Dĩ, Bành Toa, Đông Cực, bây giờ khắp nơi đều là hỗn loạn.” Mễ không cười nói: “Căn cứ vào quan sát, trong số những người khởi động lại bên phía Bành Toa, có thể so sánh với ngươi, không nhiều lắm.”

“Ý ngài là?” Ngụy Hợp không rõ thái độ của Mễ chẳng lẽ là gì.

“Có muốn danh sách những người khởi động lại không?” Mễ Không Thành thân bí hỏi.

“.... Có thể lấy được sao?” Ngụy Hợp hí mắt nhìn về phía đối phương.

“Không thể, nhưng ta có thể dùng mắt của Tinh Uyên điều động pháo hôi đẩy vị trí và thân phận của những người còn lại

ra. “Mẽ không phải cười nói, “Chờ người thực sự chiến thắng trong trò chơi, sẽ biết rõ trò chơi này sẽ đại diện cho cái gì.”

Ngụy Hợp từ chối cho ý kiến.

Rốt cuộc Tinh Uyên có chủ ý gì, hắn không biết, nhưng hiện tại hắn thiếu nhất chính là thời gian, chỉ cần cho hắn thời gian, đem linh thức đạt tới Bất Hủ, bản thể hắn là có thể trực tiếp tiến vào Hắc Viêm.

Đến lúc đó...

“Như vậy nhờ ngài giúp ta, muốn cái gì?” Ngụy Hợp lần nữa hỏi.

“Chờ sau khi người hoàn toàn chiến thắng, có thể đáp ứng ta một yêu cầu không?” Mẽ không phải nhẹ giọng hỏi.

“Nếu không vi phạm nguyên tắc của bản thân, thì được.”
Ngụy Hợp sớm đã đoán ra, chẳng lẽ Mẽ Chính là lãnh chúa Hắc Viêm quản hạt mình.

“Rất tốt... Khi người thật sự trở thành người khởi đầu lại, người sẽ biết, nguồn sức mạnh kia rốt cuộc mạnh đến mức nào. Thứ ta muốn, chính là khi đó người đã đáp ứng ta làm một chuyện.” Mẽ Không cười nói.

“Được...” Những người còn lại đều là lãnh chúa đồ thăm, chỉ có hắn là có Hắc Viêm lãnh chúa phối hợp, loại chênh lệch này, Ngụy Hợp không muốn tăng lên cũng không được.

Mà vô luận là Tinh Uyên, hay là đế quốc nhân loại, chỉ cần có thể cung cấp cho hắn lực lượng, Ngụy Hợp đều không cự tuyệt.

Dù sao, muốn sáng tạo ra một thời đại an bình không có chiến tranh, còn lâu hắn mới đạt tới cấp bậc.

Hắn sẽ luôn đi về phía trước, thẳng đến cực hạn của Phá Cảnh Châu.

803

“Xin lỗi, tạp chất linh lực bị thương đã vượt xa trình độ của nàng. Với tư cách Long Cơ Sứ, nàng không chế đối thủ mà không chế long cơ đối mặt, đều là linh lực đẳng cấp vượt xa đối thủ của nàng.

Nhưng sức thích ứng như vậy, một khi gặp phải thương tích, sẽ là... “

Giọng của bệnh nhân bên giường bệnh, từ trong tai Tạp Tu Mâu đang mê man truyền vào trong óc nàng.

“Thật sự không còn cách nào sao?” Một giọng nam quen thuộc trầm thấp hỏi.

“Hết cách rồi, đây không phải vấn đề để khôi phục. Mà là thương thế có để cô ta sống sót không.” Thầy thuốc tiếc nuối nói.

Sau khi Tạp Tu Loan bị Hiến Binh đội mang đi giam giữ, gần nửa tháng, thương thế của nàng đã cấp tốc chuyển biến xấu.

Thương thế trên thân thể chuyển biến xấu đến mức khiến cho nàng cơ hồ mất đi hơn phân nửa năng lực hành động.

Vóc người đã từng cường tráng, da thịt trơn bóng, khắp nơi là vết sẹo phát bệnh.

“Nói cách khác, chắc chắn nàng không có biện pháp khác đảm nhiệm Long Cơ Sứ rồi?” Nam nhân kia trầm mặc một hồi, lại hỏi.

Đây tựa hồ là một loại chính thức xác nhận.

“Chắc chắn.”

“Được rồi...” Âm thanh trở nên yên lặng.

Tạp Tu Trạm muốn cố gắng mở mắt nhưng vậy khôn mãnh liệt làm nàng căn bản không thể mở mắt ra.

Tinh thần cứng cõi đã trải qua huấn luyện khiến nàng không ngừng mở ra một khe hở.

Nhưng tầm mắt mơ hồ, chỉ có thể nhìn thấy một bóng người mơ hồ.

Là do bạch Lý Đức dạy dỗ.

Nàng nhận ra thân phận nam nhân bên giường bệnh.

Xuyên dạy cho nàng ta hình như đang dùng máy thông tin thông tin với người khác nên không chú ý tới nàng ta.

Rất nhanh, sau khi thông tin xong, lang lang quay đầu lại nhìn Tạt Tu Trạm nằm trên giường bệnh.

“Mang con yên tâm, chỉ cần có một tia hi vọng, ta sẽ không bỏ qua. Ta không bảo hộ được ca ca con, nhưng nhất định có thể bảo vệ con!”

Xoạt Lý Đức thừa nhận chân thành mà thành khẩn nói.

Xúi mắt Tạt Tu ưỡn hơi ướt, cố gắng khó khăn gật gật đầu.

Thực lực bản thân nàng cũng chỉ bị liệt liệt biến trung vị, không chế long cơ vốn đã có gánh nặng rất lớn, hiện tại sau khi bị thương tổn nghiêm trọng, trừ ý thức, nàng hoàn toàn không có cách nào không chế thân thể.

Hy vọng duy nhất, cũng chỉ có thể đặt trên người lang bạt Lý Đức mà thôi.

Bạch dạy cho hắn ta là một vị đạo sư, bản thân hắn ta vẫn là Bất Hủ giả, với thân phận địa vị của hắn ta, khẳng định không có vấn đề gì.

Tạt Tu Đạt không muốn chết, nàng còn có nguyện vọng của phụ thân chưa hoàn thành, ca ca đã đi rồi, nếu như nàng cũng đã chết, có lẽ trên thế giới này sẽ không còn ai biết đến gia tộc lang nha nữa.

Dục vọng cầu sinh bản năng, khiến Tạt Tu Trạm cố gắng nắm chặt nắm tay.

B lang Lý Đức an ủi nàng vài câu, xoay người rời khỏi phòng.

Ngoài phòng giam có hai lão nhân tóc muối tiêu đang đứng, bọn họ là đại biểu quân đội của Long Cơ bộ.

“Chức Tuận đánh giá, bất luận từ linh năng hay là sinh lý đều không thích hợp đảm nhiệm chức vụ Long Cơ Sứ nữa, cho nên, nàng mở cửa, chúng ta đã thu hồi.

Mặt khác, lão ban, người nên biết, trong số đồng liêu bị giết chết lúc trước có không ít thế lực sau lưng người ta đều đang tạo áp lực. Ta...”

“Bọn họ muốn làm gì? Tạp Tu Mân cuối cùng vẫn giết chết một con bá long!” Thuận Đức trầm giọng nói.

“Nếu không phải như vậy, bà ta đã sớm bị xử tử hình ở nhà giam quân sự rồi!” Ông lão cũng phản bác: “Mà không phải kéo dài mãi đến hiện tại, còn chưa chấp hành phán quyết!”

“Người có biết vì cô ấy nhất thời xúc động tùy hứng, chúng ta tử thương bao nhiêu tinh anh không? Chỉ riêng tính có mười ba người thăng hoa! Người biết không, Long Cơ bộ chuẩn nhập môn, thấp nhất cũng là thăng hoa giả.

*

*

*

Mà nàng đã làm gì? xúc động đã sớm dẫn bạo Bá Long tự bạo, dẫn đến tổng cộng ba trăm bảy mươi hai người thăng hoa, hơn một ngàn Liệt Biến bạn đồng hành toàn bộ gặp nạn! Người biết bây giờ chúng ta chịu áp lực lớn bao nhiêu không?” Một lão giả tóc bạc khác nghiêm nghị lạnh lùng nói.

“Vậy kết quả hội nghị thảo luận thì sao?” Thuận Lý Đức trầm mặc xuống.

Hắn nghe nói hậu quả Tạp Tu Dịch tạo thành rất nghiêm trọng, không ngờ sẽ nghiêm trọng như vậy.

“Tạp Tuận xuất ngũ, tiếp nhận thẩm phán. Dự bị long cơ mới được thay thế lên đài. Mặt khác, thương thế bệnh tình của nàng đã không có cách nào khôi phục, đúng không?” Lão giả trầm giọng hỏi.

Xoạt Lý Đức trầm mặc không nói. Nhưng hẳn biết, cho dù hẳn không nói, hai người này cũng có thể thông qua phương pháp khác biết được.

“Bởi vì vấn đề làm nhiệm vụ, bắt đầu từ ngày mai, nàng không có cách nào tiếp tục hưởng thụ được tề cung ứng cấp cao nhất. Cho nên...” Lão giả tiếp tục nói.

Một người khác ở một bên không nói thêm nữa, xoay người rời đi.

Xoạt Lý Đức thở dài một tiếng, phí trị liệu vẫn là thứ yếu, chính hẳn cũng có thể chịu đựng, nhưng vấn đề là trị liệu này không nhìn thấy hy vọng.

Một nơi hoang dã tinh vực cách Ô Lan tinh vài năm.

Một chiếc phi thuyền chở đầy các loại vật tư, các loại thiết bị thí nghiệm thí nghiệm, chậm rãi hạ xuống trên một hành tinh nhỏ dính đầy nham thạch màu xám.

Đáy phi thuyền phun ra chùm sáng giảm tốc độ, chậm rãi rơi xuống đất.

Rất nhanh, cửa khoang dần dần mở ra, một đội người mặc trang phục màu đen nhanh chóng đi ra.

Bọn họ cầm vũ khí trong tay, rất nhanh dò xét phụ cận phi thuyền một vòng, sau đó tới bên cạnh một hố thiên thạch hình khuyên hơi thấp.

Đội trưởng lấy từ trong ngực ra một cái bình nhỏ, mở ra, đổ vào trong hố một cái.

Lập tức một con mắt màu máu tròn trịa từ trong bình lăn ra, dưới trọng lực yếu ớt của các ngôi sao nhỏ dẫn dắt.

Con mắt nhẹ nhàng rơi xuống hố hình tròn.

Các đội viên còn lại thì nhanh chóng ném ra từng miếng thịt vừa gói phòng hộ.

Những miếng thịt này đa số là máu thịt của sinh vật Tinh Uyên.

Rất nhanh, nhãn cầu trong hố kia tự động phân ra lượng lớn tơ mỏng huyết nhục, đâm thủng sinh nhục, thôn phệ chất dinh dưỡng trong đó.

Không đến năm phút, một đạo nhân hình cường tráng cân xứng, chậm rãi từ trong hố đứng lên.

Đó là khuôn mặt Ngụy Hợp.

Hắn khoác lên ngoài bào đội viên đưa tới, thân thể tự động hiện ra, giống với hình thức tổ chức màu đen của đội viên còn lại.

“Từ hôm nay trở đi, nơi đây sẽ trở thành căn cứ bí mật của thực nghiệm thức tỉnh hội của ta. Tài nguyên tiếp theo, xin nhờ chư vị huynh đệ.”

Ngụy Hợp nghiêm túc trầm giọng nói, hơi cúi người hướng các đội viên.

“Hội Trưởng ngài yên tâm, chúng ta thề sống chết cam đoan những tài nguyên vận chuyển tiếp theo sẽ thông suốt! Vì ngày mai tốt đẹp!” Đội trưởng nghiêm nghị đáp lại.

“Vì ngày mai tốt đẹp!” Ngụy Hợp cũng gật đầu.

Đây là khẩu hiệu thống nhất của người tỉnh dậy dần dần.

Cũng gửi gắm vô số kỳ vọng hội viên của bọn họ vào trong tương lai.

Rất nhanh, từng người tự động dựng máy móc, bắt đầu đi xuống phi thuyền, xây dựng căn cứ thí nghiệm.

đào hang, đào bới, gia cố, bắt đầu chế tạo dưới mặt đất.

Ngụy Hợp ở một bên thỉnh thoảng xuất thủ phụ trợ.

Chưa tới hai ngày, cấu trúc bước đầu của một căn cứ thí nghiệm đã hoàn thành trong lòng đất của hành tinh này.

Ngụy Hợp đứng trong phòng thí nghiệm quan trọng nhất.

Nhanh chóng bắt đầu lần tiên hóa thứ nhất, có thể tiên hóa vượt qua cấp độ bất hủ.

Phụ trách cùng nghiên cứu, có mười ba vị nhà khoa học đứng đầu của Phục Tỉnh hội cũng gia nhập.

Những nhà khoa học này, mỗi một đám vốn đều đã chết dưới sóng chấn động của Tát xuê khủng bố.

Là Ngụy Hợp len lén phái người cứu vớt bọn họ, cũng chữa khỏi bọn họ.

Đương nhiên, trong năm ngàn vạn thành viên phục hồi hội, các nhà khoa học hàng đầu không chỉ có những thứ này.

Nhưng những người này, không nghi ngờ gì nữa, thuộc tầng thứ cao nhất, là phần hành tung dễ che giấu nhất.

Nhóm nhân viên nghiên cứu khoa học này chủ yếu lấy bên cạnh sinh vật và phương hướng của linh có thể làm chủ.

Cầm đầu trong đó là một số ít dân tộc tên là khoa Phi.

Khoa Phổ là tộc nhân ba mắt tương đối hiếm, dân tộc này trời sinh đã có trí lực hơn người.

Vì vậy phần lớn bọn họ đều có thể trở thành người nghiên cứu công tác không tồi.

Sau khi kết hợp máu thịt và linh năng của Ngụy Hợp, ý chí và ý chí của khoa học, tất cả nhân loại cho tới hiện nay đều đã được ghi chép lại, tất cả các vật phẩm và vật phẩm thần thoại đều đã thống kê xong.

“Hiện tại, mục tiêu nghiên cứu của chúng ta là tìm được một phương hướng, dựa theo yêu cầu của hội trưởng. Chúng ta cần lựa chọn một sinh vật có xác suất thành công và có thực lực mạnh nhất, là phương hướng tiến hóa, cũng từ từ cấu thành hệ thống linh lực có thể tu hành.”

“Không sai, thứ ta cần là tất cả khả thi, mặc kệ người là phát huy sức tưởng tượng cũng được, hay là kích phát cảm xúc khác cũng tốt, chỉ cần có một chút khả năng, chúng ta đều có thể thử nghiệm.

Hạch đối với thần thoại trong truyền thuyết có thể thực hiện được hay không, chỉ là một trong số đó.”

Ngụy Hợp trầm giọng nói.

Ở đây chỉ là một phân thể của hắn, cũng là vì hắn sau này có thể đạt tới cực hạn, nên đã chuẩn bị trước.

Nhân loại là có cực hạn.

Cho nên, hẳn dự định từ trong thần thoại truyền thuyết, tìm kiếm tính khả thi.

Tiểu Viên trầm ngâm một lúc.

“Vậy Hội trưởng kia có mục tiêu cụ thể không? Mục tiêu nghiên cứu như vậy, nói thật, ta lần đầu tiên nhìn thấy từ khi còn sống.”

“Hơn nữa tinh hệ không giống với nhau, dân tộc khác nhau, thần thoại mà bọn họ lưu truyền cũng có điểm khác nhau.... Ngài muốn nghiên cứu phương hướng nào?” Hấn tiếp tục hỏi.

“Linh lực tiến hóa thuộc về phương diện linh hồn, như vậy phải xem thần thoại chủ đạo của Bành Toa để quốc chứ.”

Ngụy Hợp trầm ngâm một lúc.

“Trong thần thoại linh hồn, chủ yếu lấy Minh Thần làm chủ. Việc các người phải làm là giúp ta sửa sang lại các loại phương pháp thần thoại và tấn thăng Thần Khuyết.”

“Loại này... rất nhiều giáo phái phản diện cũng có. Còn có khắc chế được rất nhiều Khúc Tư ở bên kia. Ta đã từng đi qua Khắc Nặc Dĩnh du lịch, tiếp xúc qua không ít nghi thức giáo phái loại này. Dưới sự tò mò, cũng từng nghiên cứu qua một đoạn thời gian.” khoa học Phỉ cau mày nói.

“Nhưng hội trưởng, nghi thức như vậy, nhìn qua tuy rằng rất chính thức chính đốn, tựa hồ có nhiều tác dụng, nhưng trên thực tế, tài liệu họ cần đã sớm tuyệt tích, thậm chí căn bản là không có khả năng tồn tại.”

“Cái ta muốn chính là những nghi thức này, ta muốn căn cứ những tri thức này, mặc kệ là nghi thức hay là công pháp cũng tốt, đem nó sửa sang lại thành một hệ thống tấn chức hoàn thiện.”

Ngụy Hợp ở Bành Tát đế quốc nhiều năm như vậy, tự nhiên không phải một mực ăn không ngồi rồi.

Hấn không ngừng tìm kiếm tương lai của bản thân, cố gắng hóa giải tác dụng của Phá Cảnh Châu.

Mà căn cứ trước mắt này, chính là căn cứ hấn nghiệm chứng suy nghĩ của mình, là một điểm có khả năng thực hiện được nhất.

Chỉ cần một tia khả năng, chỉ cần trong những công pháp nghi thức kia, cái gọi là tài liệu thần thoại, thật sự từng xuất hiện qua.

Phá cảnh châu của hấn có thể mô phỏng ra được, vì thỏa mãn nhu cầu công pháp mà bắt chước ra.

Đây chính là linh cảm mà ban đầu hấn tập võ khi đạt được.

“Nói như vậy, chúng ta có thể bắt đầu từ cơ sở.”

Khoa Phương Phi cũng học được tạo nghệ cực sâu trong thần bí và tôn giáo, đây cũng là nguyên nhân Ngụy Hợp lựa chọn hấn làm người phụ trách căn cứ này.

“Sao lại nói vậy?” Ngụy Hợp rửa tai lắng nghe.

“Thần khôi, hoặc sinh vật thần thoại, vô luận là truyền thuyết thế nào, bọn họ đều có một cấp bậc rõ ràng. Hoặc là nói đẳng cấp.” khoa học lướt tay bắn ra, một màn sáng màu lam hiện ra giữa không trung trước mặt mọi người.

“Từ trên xuống dưới, theo thứ tự là sinh vật Thần Vương, chủ thần, Thần Hồng, Thần, Bán Thần, Thần tính.

Những giai đoạn này, cơ hồ mỗi một thần thoại truyền thuyết đều có một bộ phận.

Cho nên chúng ta có thể bắt đầu nghiên cứu từ sinh vật thần tính trụ cột nhất.”

“Sinh vật thần tính.... Có suy nghĩ cụ thể không?” Ngụy Hợp nhíu mày.

“Đương nhiên, mẫu tinh trước kia của Bành Toa đế quốc là nguyên địa của một ngôi sao mới sinh, là thảm thực vật của cây cỏ tươi tốt, phong phú hành tinh - Mộc Tinh.

Cho nên điểm này có thể từ cái tên hệ thống trí tuệ chí cao của đế quốc Bành Toa có thể nhìn ra được. Lòng Vạn Mộc. Chắc hấn mọi người đều đã từng tiếp xúc qua.” khoa học và Phi giải thích nói.

“Sinh vật thần tính, trong truyền thuyết của Mộc Tinh, cũng có không ít ghi chép.

Là một đế quốc không lộ thống trị toàn bộ hệ sông, có thể được lưu truyền trong các câu chuyện thần thoại đương nhiên không phải là truyền thuyết về tinh hệ. Mà ít nhất cũng là những truyền thuyết về thể trạng.

Trong đó điển hình nhất là vì đột nhiên tiến vào Âm Vũ Trụ, ngẫu nhiên thôn phệ máu trái tim Long Vương của Âm Hoàng hậu duệ, từ đó biến thành cố sự tưng thị của Âm Huyết Long Nhân.”

Các cách nói của khoa học khiến Ngụy Hợp khẽ gật đầu tán thành.

Ngay sau đó, khoa học Phi kéo tay tiếp tục giới thiệu cho hắn nghe các loại thần thoại truyền thuyết về Bàn Toa đế quốc.

Rất nhanh, đoàn người bắt đầu thiết kế tổng kết, thông qua rất nhiều tư liệu thông tin tức để cấu tạo các loại công pháp tiến hóa.

Mà bên ngoài căn cứ, từng chiếc từng chiếc thuyền bí ẩn, cuộn cuộn không ngừng đem lượng lớn vật tư, thông qua con đường của người thức tỉnh, vận chuyển tới trên hành tinh nhỏ này.

Thời gian trôi qua, quy mô căn cứ dần dần càng lúc càng lớn.

Thí nghiệm thực thể lượng lớn linh lực, bắt đầu thí nghiệm từng bước tiến hành bên trong hành tinh.

Ngụy Hợp cần bọn hắn tận hết khả năng hạch định ra công pháp xác xuất thành công, đồng thời sưu tầm tư liệu cùng chứng cứ, chứng minh tính tồn tại của tất cả vật thể thần thoại trong truyền thuyết.

Trong lịch sử của đế quốc nhân loại, thần thoại truyền thuyết cuộn cuộn quả thực nhiều như biển cát, lượng công trình không lồ này, cũng không phải trong thời gian ngắn có thể hoàn thành.

804

Đảo mắt chính là mười tháng sau...

Khắc Niết Bàn, Đế Vương Tinh.

Ánh mặt trời màu xanh chiếu rọi toàn bộ tinh cầu thành một mảng xanh lục.

Kim Đức sửa sang lại quần áo, điều chỉnh thần thái của mình, sau đó đặt quả cầu nuôi dưỡng vào trong tay một bên vệ binh, bước nhanh về phía đại điện phía trước.

Mấy năm nay, sau khi tốt nghiệp trường, hắn một mực lái Long Cơ giúp đế quốc chống lại Tinh Uyên ăn mòn.

Uy năng của Long Cơ Bá Long số hai, so với số một còn mạnh hơn rất nhiều.

Nhưng Kim Đức một mực không muốn tham gia nội chiến của đế quốc nhân loại. Hắn cho rằng mình làm sứ mệnh của Long Cơ Sứ, hắn là hoàn toàn tiêu diệt Tinh Uyên và cương vực bảo vệ.

Cho nên ngoại trừ loại nhiệm vụ tuần tra cố thủ ra, hắn đối với các loại nhiệm vụ xuất kích cũng không tích cực, thậm chí nói là tiêu cực.

Nhưng mà...

Lại nhớ tới sư phụ đã hoàn toàn tan biến, hắn không thể tìm thấy thi thể, thậm chí ngay cả tro cốt cũng vậy.

Xuyên qua hành lang cung đình dài dòng, hai gã quý tộc Cựu Nhân cao sáu mét, vừa vịn đi ra từ phòng nghị sự, nhìn thấy hắn cũng khẽ gật đầu.

Một người khổng lồ da trắng mặc áo giáp màu vàng trắng, da thịt cường tráng, lúc đi ngang qua người hắn, có thể truyền tin nhỏ giọng.

“Người không nên đến, bây giờ đại điện hạ đang bị Bạch Ngân Cung kiêng kị.”

Kim Đức gật đầu tỏ vẻ biết, nhưng lần này hẳn đến là có lý do bất đắc dĩ.

Người không lồ là bạn học với phụ thân nó, ngày thường cũng thường xuyên đến gia tộc làm khách, Kim Đức có lòng tốt của ông ta cũng biết được.

Làm Long Cơ Sứ, tùy tiện tiếp xúc với Đại hoàng tử cũng không phải chuyện tốt gì.

Dù sao người nắm quyền hiện tại là nhị hoàng nữ điện hạ.

Nhưng hẳn thật sự không nhận được.

Bỏ qua tạp niệm, Kim Đức nhanh chân đến gần phòng nghị sự.

Trong đại sảnh, một viên cầu kim loại màu đen cực lớn đang lơ lửng giữa không trung.

Quả cầu tròn có đường kính hơn ba mét, chỗ một mét trước mặt, Nặc Hi, đại hoàng tử khắc chế Tát xanh.

Màu vàng.

Trước khi nhìn thấy Nặc Hi, không ai cảm nhận được màu vàng chói mắt như vậy.

Lúc này Kim Đức cũng là cảm thụ như vậy.

Hắn cảm giác được, một mình Đại hoàng tử phảng phất như đang không ngừng tỏa ra kim quang cuộn cuộn, thậm chí áp chế hoàn toàn mặt trời xanh to lớn ở bên ngoài.

Toàn bộ phòng nghị sự đều tràn đầy hào quang của hoàng tử điện hạ.

“Ta rất vui vì ngươi có thể gặp mặt ta.” Nặc Hi chậm rãi xoay người, sắc mặt bình thản.

“Ta biết rõ ngươi vẫn còn vì sự mất đi của lão sư mà bi thương. Nhưng... Người chết rồi. Chúng ta cần đề ý, phần lớn là người còn sống.”

“Đại điện hạ, ta không muốn nghe những lời mà vô số người này nói qua vô số lần.” Kim Đức trầm tĩnh nói, hẳn tiến lên một bước.

“Ta chỉ muốn biết, ngài thật sự có thể làm được như trong truyền thuyết kia không?”

Na Nặc mỉm cười.

“Kim Đức, ngươi có biết hồi sinh linh hồn không?”

“Linh hồn quy tụ? Chẳng phải cuối cùng linh hồn đã tiêu tán hoàn toàn trong vũ trụ sao? Đâu còn chỗ để về?” Kim Đức cau mày.

“Đây là khác biệt tín ngưỡng.” Nặc Hi nói: “Trong truyền thuyết cổ đại, có cố sự của chân giới tầng chín.

Mà ở tầng thứ tám, linh hồn thật sự có thể đột phá sinh tử. Mà trong truyền lời ta truyền lại cho ngươi, nếu muốn thực hiện nguyện vọng của ngươi, cần lực lượng tầng thứ tám.”

“Ý ngài là....” Kim Đức nhíu mày.

“Kim Đức, ngươi là đứa bé ngoan ngoan biết nghe lời.” Nặc Hi mỉm cười: “Ngươi nghe theo sắp xếp của gia tộc, cố gắng huấn luyện, thiên phú hơn người, hoàn thành tất cả mệnh lệnh của thượng cấp trung thành. Ngươi xem cuộc sống là mục lục của một quyển sách, chỉ cần dựa theo mục lục đọc qua một trang, chấp hành sẽ đi tới điểm cuối cùng. Nhưng...”

Hắn dừng lại.

“Trong cuốn sách sinh hoạt của ngươi, có từng có vị trí của chính ngươi chưa?”

Gia tộc gửi gắm ước hẹn, vinh quang, mục tiêu của những người xung quanh, mục tiêu của bạn bè, mục tiêu của cha mẹ, thậm chí mục tiêu của đế quốc, những thứ này đều bị ngươi thêm vào trong sách của ngươi, nhưng ngươi thì sao?”

“Ngươi kiểm chế bản tính của mình lại, thứ ngươi khát khao là cái gì?”

“Ta...” Kim Đức đột nhiên chú ý tới, xung quanh phòng nghị sự không có lấy một hộ vệ, chỉ có hắn và Đại hoàng tử.

“Được rồi, như lời ta đã đáp ứng ngươi, lão sư của ngươi, hắn sẽ còn trở về. Mà bây giờ... ngươi có thể chứng kiến chuyện này...”

Nặc Hi vươn tay, nhẹ nhàng chỉ một cái về phía viên cầu kim loại.

Bốp.

Một mảnh dòng sông màu xanh đậm, chậm rãi từ chung quanh kim loại cầu hiển hiện ra, tựa như một mảnh dây băng dài phiêu phù, chảy tới một mặt tường khác của phòng nghị sự.

Bọn chúng chảy xiết không dứt, cuộn cuộn không dứt, giống như đã lưu động thật lâu thật lâu.

“Lôi Đồ Nhu, tỉnh lại đi...” Nặc Hi cong ngón tay bắn ra một điểm quang ấn phức tạp.

Ấn ký kia bắn vào dòng sông, đảo mắt biến mất không thấy gì nữa.

Kim Đức còn chưa kịp đưa ra nghi vấn thì bên trong dòng sông xanh đậm, một hình người mà hẳn vô cùng quen thuộc đang chậm rãi tràn ra.

Đó là một nam nhân tóc đen, dáng người cường tráng, gương mặt có chút âm trầm.

Là Lôi Đồ Đồ!

Kim Đức mở to hai mắt, gần như muốn kêu ra thành tiếng.

Nhưng hắn lập tức chú ý tới, thân thể Lôi Đồ xuê đang trong trạng thái hơi mờ.

Rất hiển nhiên, hắn cũng không có phục sinh mà chỉ là trạng thái linh hồn.

“Đây chính là đáp án mà ta cho ngươi.” Đại hoàng tử Nặc Hi bình tĩnh lại, nhìn về phía Kim Đức.

“Loại giống loài người như vậy, so với bất kỳ hình thái nào khác đều quá nhu nhược.... Mấy trăm vạn năm qua, nhân loại bắt đầu tự nhận thức, có lịch sử bắt đầu, liền không ngừng phát triển về phía trước, nhưng thủy chung không cách nào thoát khỏi hình thái ràng buộc sinh mệnh.”

“Đại diện hạ! Ngài... Chẳng lẽ có thể... phục sinh lão sư!?” Kim Đức không dám tin nhìn chằm chằm vào đối phương.

Người chết sống lại, hẳn từng nghe nói qua một ít lời đồn ở trong đế quốc.

Nhưng trước đây hẳn ta vẫn luôn cho rằng đó chỉ là tin đồn mà thôi.

Cho tới bây giờ, hẳn tận mắt nhìn thấy linh hồn lão sư Lôi Đồ Oa bị kéo ra khỏi con sông kia.

“Hẳn bây giờ vẫn chưa thể sống lại.” Nặc Hi giải thích, “Một phần hận ý của hẳn, dùng phương thức linh hồn quán quanh người hung thủ đã giết chết hẳn.

Mà phục sinh lại cần có linh hồn hoàn chỉnh. Cho nên, điều người muốn làm, chính là báo thù cho sự phụ của người!

Chỉ có như vậy mới có thể giúp linh hồn Lôi Đồ Đồ hoàn chỉnh, ta mới có thể chế tạo lại nhục thân để nó sống lại.”

“Điều kiện gì??” Kim Đức nhìn chăm chú vào linh hồn của Lôi Đồ Nhan, cũng nhìn ra đối phương đang ngờ ngác, hiển nhiên giống như lời Nặc Hi nói, linh hồn của hẳn chưa hoàn chỉnh.

Mà Đại điện hạ bổng cho hẳn cơ hội này, không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn phải trả giá đắt.

Trên đời này không có cơ hội có bánh từ trên trời rơi xuống.

“Điều kiện... Ta cần người giúp ta.” Nặc Hi nghiêm mặt nói: “Thúc đẩy mục tiêu lý tưởng của ta, chỉ dựa vào lực lượng của ta là không đủ.”

“Như vậy mục tiêu điện hạ là gì?” Kim Đức thẳng thắn hỏi thẳng, không chút che giấu.

“Mục tiêu của ta...” Trên mặt Nặc Hi lộ ra vẻ nghiêm túc và chờ mong.

“Ta đã hoàn thiện bức tranh sinh mệnh để làm con người hoàn mỹ, là mục tiêu toàn diện. Mượn sự trợ giúp của Vĩnh Tịch đảng để kiểm tra, ta dự định để cho xã hội của loài người, một số người hoàn thành bước chân tính mạng trước.”

“Lượng thiên tính mạng?” Con người Kim Đức co rút lại:

“Nếu sau khi nhảy lên, những người cũ không thể hoàn thành

sẽ làm sao?”

“Vấn đề này, chờ sau khi sự phụ người sống lại, có lẽ người sẽ nhận được đáp án rõ ràng hơn.” Nặc Hi mỉm cười nói.

*

*

*

Tiến hóa, làm gì có ai sẽ không hy sinh, lão sư Kim Đức chẳng qua là bởi vì hắn ra tay bảo vệ, cho nên mới không hòa tan trong sông mẹ mệnh mông cuồn cuộn.

Ở sông mẫu, chỉ có linh hồn thật sự đạt tới cấp bậc Chân Linh mới có thể tồn tại trong thời gian dài, mà sẽ không tiêu vong.

Chỉ có chọn lựa một số người, mới có thể không trở thành chất dinh dưỡng cho sông mẹ.

Hắn xoay người, nhìn chăm chú dòng sông thâm lam trong veo chảy xiết này.

“Cho nên... Ta sẽ tiến hóa thế giới này, chân chính thành lập đế quốc bất hủ...”

Khi tất cả mọi người tiến vào sông mẹ, trở thành một phần trong đó, cho dù chết đi thì sinh mệnh cũng sẽ lần nữa thai nghén trong sông mẹ, tái hiện.

Đây mới là tương lai kế hoạch tốt của Nặc Hi.

Có lẽ đến lúc đó, hắn mới có thể cảm nhận được ý nghĩa của sinh mệnh chân chính của mình.

“Ta sẽ cứu vớt thế giới này. Thành lập thời đại thuộc về chúng ta.”

Trong căn cứ nghiên cứu của thức giả.

Ngụy Hợp nghiêm nghị ngồi ngay ngắn ở chủ vị đại diện hội nghị, trên hơn mười vị trí còn lại, từng vị nhân vật hư ảo đang ngồi.

Đến lúc này, quá trình phát triển của hội viên đã là tổ chức không lồ với quy mô tương đương với một tỷ.

Phạm là hội viên có được tế bào huyết nhục Ngụy Hợp đều có những chỗ tốt tuyệt đối sẽ không bị Tinh Uyên phát ra ô nhiễm.

Hơn nữa tuổi thọ của bọn họ kéo dài trên diện rộng, tiếp cận vô hạn.

Cường độ huyết nhục và tốc độ khôi phục đều được tăng lên trong thời gian cực ngắn.

Tuy rằng không bằng máu thịt bản thể Ngụy Hợp, nhưng cũng có thể phổ biến thoát ly khỏi thân thể, sinh tồn trong không trung.

Ngụy Hợp dựa theo công hiến trong hội nội phân chia cấp độ huyết nhục và phân chia ra các cấp độ trong cơ thể.

Công hiến càng cao, cường độ máu thịt cũng càng mạnh.

Trừ hẳn ra, những thành viên còn lại là người mạnh nhất, thậm chí đã dùng độ công hiến, tăng máu thịt của mình lên tới cấp liệt biến.

Đương nhiên, về mặt bản chất Ngụy Hợp có thể thoải mái nhắc tới cường độ giống như bọn họ, đó chính là đồ đậm sớ người.

Dù sao lúc đầu cũng là bản thể của mình.

Nhưng vì tổ chức tổ chức tăng cường cơ chế khích lệ, Ngụy Hợp không có một bước nào lên được.

Lúc này trải qua mười tháng tích góp từng tí một, Phá Cảnh châu của hắn cuối cùng cũng đạt đến viên mãn, tùy thời có thể tiến hành đột phá.

“Thành lập thời đại của chúng ta, điều kiện tiên quyết là phải có được thứ gì đó có thể áp chế tất cả, không chế tất cả thực lực tuyệt đối.

Điểm ấy, tin rằng tất cả mọi người không có ý kiến gì chứ?” Ngụy Hợp nhìn chung quanh đại biểu.

“Đúng là vậy, chúng ta tụ tập ở đây.” Từng người có tu vi Bất Hủ Linh lần lượt gật đầu.

“Căn cứ vào tin tức phản hồi, hội viên mãn xuất hiện ở phía Tát xương bên kia, nội tình thế lực sau lưng rất có thể là từ mẫu hà theo lời hội trưởng.

Mà cái viên mãn này, chúng ta rất khó chuyển nó thành một phần lực lượng của chúng ta.”

Hội thủ bên ngoài, Bất Hủ Giả Dịch tướng quân, đem tinh báo mình nắm giữ chia sẻ với những người còn lại của Phục Tô hội.

“Ba điếm của chúng ta đều đã bị Linh năng giả của tổ chức này phá hủy, tổ chức này có bối cảnh tương đối thâm hậu, độ ủng hộ không thấp. Ta đã thử nhiều lần phương án thâm thấu, nhưng đều không có hiệu quả.” Một vị Bất Hủ giả khác trầm giọng nói.

“Có từng thử cường hành xâm nhập không?” Ngụy Hợp hỏi thăm.

“Chúng ta đã âm thầm bắt, cải tạo qua một nhóm người, nhưng sau khi tiến vào Nặc Tát xanh, thì bật vô âm tín.” Dịch tướng quân lắc đầu.

“Vậy thì tạm thời bỏ qua, trước tiên phát triển Đông Cực liên minh.” Ngụy Hợp trực tiếp kết luận: “Ngoài ra, từ hôm nay chính thức bắt đầu mô phỏng kế hoạch thí nghiệm. Tất cả mọi chuyện còn lại đều nhượng bộ vì kế hoạch này.

Tất cả sự vụ đều nên lấy kế hoạch này ra ưu tiên cao nhất.”

“Vâng!”

Tất cả Bất Hủ giả trên bàn tiệc đều đồng loạt cúi đầu ứng tiếng.

Cái gọi là mô phỏng thực nghiệm, chính là Ngụy Hợp lợi dụng Phá Cảnh Châu viên mãn, không ngừng tu hành cái gọi là công pháp khác nhau, kiểm tra các nghi thức khác nhau để mô phỏng các loại vật phẩm thần thoại trong đó.

Phá cảnh châu có đặc thù, là công pháp tu luyện bổ toàn bộ.

Công pháp này, cũng bao gồm nghi thức.

Cho nên, Ngụy Hợp chỉ cần một công pháp hoặc là nghi thức rất cao cấp, lại dùng Phá Cảnh Châu không ngừng mô phỏng những tài liệu bất đồng.

Chỉ cần tài liệu kia đã từng tồn tại, chỉ cần nghi thức hoặc là công pháp, có một vài khả năng thành công.

Như vậy Phá Cảnh Châu có thể cường hành đột phá nó.

Mà trong thí nghiệm mô phỏng của Ngụy Hợp, khảo nghiệm thứ nhất chính là huyết mạch thần tính trong truyền thuyết.

805

Năm mươi ba mươi lăm, ngày một tháng bảy.

Khắc Nặc quân đoàn của Tát Tư quốc liên tiếp chịu nhục, chiến tuyến dần dần quay về biên giới Hà hệ quốc cảnh.

Ba đại đế quốc dần dần trở nên bảo thủ. Chiến dịch lớn thì không có, quy mô nhỏ thì gặp phải rất nhiều trận chiến.

Trải qua hai năm học tập nghiên cứu, Ngụy Hợp cũng chính thức theo Quách Lý Đức dạy tốt nghiệp nơi đó, đạt được tư cách vào tu nghiên cứu sinh.

“Chúc mừng ngươi, Ngụy Hợp.” Phỗ Lý Đức khẽ thở dài: “Cũng chúc mừng ngươi, vinh linh. Hai người các ngươi đều tốt lắm.”

Trong thời kỳ chiến loạn nguy hiểm nhất, Ô Lan Tinh thiếu chút nữa bị cắt thành hai nửa, ba học sinh này vẫn không hề rời đi.

Điều này đã chứng minh được ý chí của bọn họ.

Trong thư phòng Trang viên.

Phốc Lý Đức đem giấy chứng nhận bằng tốt nhất từ bản điện thông qua, gửi cho hai người.

“Từ hôm nay trở đi, các ngươi không cần ở lại chỗ này nữa, các ngươi có thể đi tới bất kỳ nơi nào mà các ngươi muốn, thậm chí là trở về tinh hệ của chính mình.”

“Cảm ơn đã truyền thụ.” Ngụy Hợp và Vinh Linh trịnh trọng gật đầu.

Trong hai năm này, Ngụy Hợp ở trong một nhiệm vụ, trải qua “sinh tử”, cũng trong thời khắc mấu chốt, thành công đột phá cực hạn Liệt Biến, bây giờ chỉ thiếu một bước, là có thể đạt tới thăng hoa, có thể nói là chân chính tuổi trẻ tài năng.

Mà mặc dù Vinh Linh không có biến hóa lớn như vậy, nhưng so với mấy năm trước cũng thành thực hơn nhiều.

“Đạo sư, Tạp Tuận... hiện tại sao rồi?” Vinh Linh nhin không được hỏi.

“Ta vẫn luôn trị liệu cho nàng...” Ngao Lý Đức lắc đầu, không nói thêm gì nữa.

“Đáng tiếc, không có hiệu quả gì. Vấn đề của cô không phải ở thân thể mà ở linh năng. Không phải linh lực tổn thương mà là linh năng chệch đi.

Nói một cách đơn giản, chính là tinh thần xuất hiện vấn đề. Xuất hiện biến thái không bình thường, đó căn bản không phải là thương thể mà là một loại biến hóa cực đoan.”

Hắn thở dài.

“Nhưng mà cũng may là, tốt xấu gì ta cũng giữ được mạng cho nàng...” Hắn thân là Bất Hủ giả, tiền bạc gì đó tự nhiên không thèm để ý.

“...” Ngụy Hợp không nói gì, kỳ thật hắn cũng đã xem qua.

Vấn đề Tạp Tu Trạm là vì không chế long cơ, dẫn đến thương thể bản ngược lại, khiến cho toàn bộ linh năng của hắn như đồ sứ, lúc nào cũng có thể vỡ nát.

Mặc dù hắn có thể thông qua phương thức phục hồi lại, tái tạo nó, nhưng sau khi tái tạo, vấn đề tinh thần của Tạp Tu vẫn như cũ không giải quyết được.

Ngụy Hợp sống lại, cũng không phải là hoàn toàn thay thế người khác, mà cung cấp nhục thân, cung cấp ấn ký linh lực của bản thân. Nhưng trên thực tế, người khác vẫn là người khác, chỉ là sẽ thân cận với hắn hơn.

Chính là bởi vì không can thiệp vào linh hồn người khác, cho nên hội viên khôi phục hội viên đều có suy nghĩ về mình, đều có ý chí cá nhân tự do.

Ngụy Hợp có am hiểu linh năng hay không, linh năng của hắn còn chỉ là thăng hoa giả, cho nên phương diện này thật sự bất lực...

Hơn nữa, Tạp Tu Môn đặc tội quá nhiều người, tuy rằng bởi vì quan hệ Giao Lý Đức, ngăn trở không ít thế lực trả thù,

nhưng...

Rất nhanh, Phổ dịch dạy cho hai người chứng minh bằng chứng, cũng dựa vào cái tên tổng hợp của Ô Lan tinh.

Bởi vì chính mình chính là truyền tụng chung thân của đại học này.

Sau đó đăng ký, bên trên truyền.

Xử lý tốt hết thầy, hai người từ chỗ lang bạt lui ra, đi tới bên ngoài trang viên.

“Người dự định trở về không? Trở về quê hương?” Thịnh Linh đứng trước xe của mình, quay đầu hỏi Ngụy Hợp.

“Điều lệnh chiến tranh còn chưa kết thúc, hiện tại nghỉ cũng không về được.” Ngụy Hợp lắc đầu. ” Người thì sao?”

“Ta trở về ban tiếp tục nhậm chức. Ngoài ra, chúc mừng người thành công thăng linh năng.” Vinh Linh vuốt đuôi tóc dài, quay đầu nhìn lại trang viên, cho tới bây giờ, người kia và những học sinh tốt nghiệp cuối cùng của bọn họ, đều không lộ diện.

Không phải hẳn không muốn lộ diện, mà là người nợ một năm trước đã chết bởi Tinh Uyên Hắc Động tập kích.

“Đúng rồi, người cũng nhận lấy con trai của người?” Vinh Linh đột nhiên hỏi.

“Ừm, nhận lấy nó đã mấy tháng, thế nào?” Ngụy Hợp nghi ngờ nói. Không biết nàng hỏi cái này để làm gì.

“Lớn thế nào rồi?”

“Mười chín tuổi.”

“Vậy còn nhỏ.”

“Trước đó đột nhiên cắt đứt liên lạc, có chút bận tâm, về sau khôi phục thông tin, lập tức nhân lúc lộ tuyến ổn định, tới nhận trước rồi tính.

Ta ở Ô Lan tinh hệ cũng mua phòng sinh sản, ở vòng thế tinh bên kia, có thời gian đến chơi.” Ngụy Hợp bổ sung nói.

Hành tinh hoàn thế là hành tinh thứ hai của Ô Lan tinh, cũng là nơi kinh tế buôn bán tập trung tinh cầu, bên trên có rất nhiều thương quyền miễn thuế khu, cảng khẩu nhiều không kể xiết.

Là ngôi sao lớn nổi danh toàn bộ tinh hệ Ô Lan.

Bởi vì thương mậu phát tài, cho nên giá thuê nhà cũng đắt, Ngụy Hợp mua ở nơi đó, hiển nhiên là không thiếu tiền.

Hai người trao đổi liên hệ địa chỉ, tự mình rời đi.

Ngồi lên phi xa, Ngụy Hợp chậm rãi chạy ra trang viên, xuyên thấu qua cửa sổ xe, hắn có thể nhìn thấy xà yêu nữ bộc ở trong trang viên cẩn thận xử lý bụi hoa.

Trang viên này hắn học vài năm, cuối cùng chỉ là một tiêu ký đi ngang qua.

Ừng ục...

Tiếng bánh xe vang lên.

“Kết nối.” Ngụy Hợp phân phó nói.

Lập tức một tiếng rảng rặc vang lên, liên thông tin trong xe, âm thanh Bích Liên truyền ra.

“Ngụy Hợp, ngươi ở đâu? Kết thúc chưa?”

“Lập tức về nhà, làm sao vậy?” Ngụy Hợp biết tin Bích Liên, nếu không có việc gì sẽ không tìm gã, hiện tại bỗng nhiên tới thông tin, rõ ràng là có việc.

“Vâng... Cũng có chút chuyện cần ngươi hỗ trợ nghĩ xem nên làm thế nào.” Ngữ khí Bích Liên có chút đắn đo không yên.

“Ngươi nói đi.” Ngụy Hợp trong lòng khẽ động, ý nghĩ trong đầu người linh năng đáng sợ cỡ nào, trong nháy mắt liền nghĩ đến kết quả khả thi.

“Là nhà quê bên kia, Tát Lỗ là do nhà, muốn di chuyển đến Ô Lan tinh hệ, bọn họ tìm người nhờ vả tới chỗ của ta...” Bích Liên thật ra cũng không muốn rước lấy phiền toái này cho Ngụy Hợp.

Dù sao lúc trước Gia tộc Tát Lỗ không đồng ý hôn sự của nàng, còn đoạn tuyệt quan hệ với nàng.

Nhưng mà... Lần này thật sự là không có biện pháp.

Sinh vật Tinh Uyên chạy loạn, đi ngang qua dải lụa hư vô sức chiến đấu gia tăng tinh hệ, thế là xảy ra thảm kịch.

Ngay cả ánh sáng chiếu đến cũng bị rút đi phòng tuyến, căn bản không phải là đối thủ của sinh vật Tinh Uyên.

Gia chủ nhà Sart Lỗ, lão đầu thấy gió dẫn đường, ba năm trước cũng đã điều động hạm đội, chết trong chiến hỏa.

Bây giờ đảm nhiệm tộc trưởng Tát thác gia tộc, là mẫu thân của Bích Liên.

Cũng chính là mẹ già của Ngụy Hợp Đa Hạ Lợi.

Nhưng nhiều Hạ Lợi cũng bị rút ra tham chiến rồi, căn bản không tại Lân Già thêm tinh hệ.

Cho nên ý tứ thành viên còn sót lại của Tát Lỗ rất rõ ràng, chính là muốn đầu nhập vào nhóm Bích Liên bây giờ còn có thể giữ liên lạc.

“Những chuyện nhỏ nhặt này người tự mình quyết định đi, không có gì ghê gớm đâu, theo bản tâm người đi làm là được.” Ngụy Hợp bình tĩnh nói.

Sau khi nắm giữ thế lực khổng lồ khôi phục lại tinh thần, an bài Tát Lỗ Thác Gia, đối với hắn mà nói, chỉ là vấn đề một câu nói.

Chỉ là một đám người bình thường ngay cả chiếu sáng cũng không có, hoàn toàn có thể không cần để ý.

“Ta hiểu rồi.” Bích Liên trả lời.” Còn có một việc, về Ngụy Hằng.”

“Chuyện gì?” Ngụy Hợp hỏi.

Ngụy Hằng nhận lấy bên này, đã qua một đoạn thời gian, Ngụy Hợp đem hắn an trí ở bên này quân sự hóa trung thành, tiếp nhận tinh anh giáo dục tinh nhuệ nhất.

Cái giáo dục tinh anh này, không phải điều kiện đơn thuần tốt, giá cao giáo dục quý tộc, mà là ý nghĩa phương diện cải tạo quân sự.

Là dựa theo giáo dục huấn tinh anh đặc biệt khắc nghiệt.

Mục đích, chính là vì muốn thay đổi hoàn toàn tật xấu mà nữ nhân này yêu thích.

“Tiểu tử kia lại chọc vào chuyện gì cho ta vậy?”

Bích Liên bất đắc dĩ nói: “Cũng không gây chuyện gì, chỉ là thằng nhóc kia. Tốt với một học sinh trường... thế có tính là yêu nhau quá sớm không?”

“Chỉ hấn? Còn có nữ sinh để mắt tới hấn?” Ngụy Hợp lập tức kinh ngạc hỏi.

Tiểu tử Ngụy Hằng kia cải trang thành đẹp như con mẹ nó, có nữ sinh nào chịu chơi với loại nam giới này?

“Ôi chao, đừng coi thường con trai người, sự thật hiện tại là nó đã kết hôn với nữ sinh, yêu đương, bị ta phát hiện rồi, người nói giải quyết thế nào đi.” Bích Liên bất đắc dĩ nói.

“Người ta nguyện ý?”

“Nguyện ý. Ta định tâm sự với người trong nhà khác, người nói xem nào?” Bích Liên hỏi.

“Có thể thử một chút.” Ngụy Hợp đồng ý.

So với những Linh năng giả khác, hấn còn quá trẻ tuổi. Điều thượng vị nứt ra, nhi tử thế mà mới chỉ có mười chín tuổi.

“Tốt, vậy ta trở về an bài.”

Đánh tắt máy truyền tin.

Ngụy Hợp khẽ thở dài.

Trong khoảng thời gian này, hấn lợi dụng quan hệ của Phục Tô hội, điều động đội tuần tra nơi tiền tuyến, điều đi chức vụ an toàn ở giữa.

Hai năm qua, hấn một mực không sử dụng Phá Cảnh Châu đột phá cảnh giới, mà một mực dùng nó làm các loại thí nghiệm.

Bởi vì chỉ có Phá Cảnh Châu ở vào thời kỳ viên mãn, mới có thể cưỡng ép đột phá công hiệu.

Cho nên, cái này là tác dụng mạnh mẽ đột phá, Ngụy Hợp mỗi lần sử dụng chỉ dùng một bộ phận.

Như vậy trong thời gian cực ngắn, cũng có thể nhanh chóng phủ đầy nó.

Đóng xe lại thông tin, Ngụy Hợp lại mở ra một lần nữa, thành thạo điểu khai thông tin.

Tìm được cánh cửa đại sư tử, ấn mở ra, xin nói đây.

Chu...

Chờ âm thanh không ngừng vang lên.

Rất nhanh, bên kia truyền đến một trận âm thanh có chút lạnh lùng của nữ nhân.

“Ngụy Hợp? Hiện tại có rảnh rồi sao?”

“Ừm, đại sư tử, ta vẫn còn có chút không rõ, chuyện lần trước người đã nói qua.” Ngụy Hợp nghiêm mặt nói.

Từ khi liên hệ với đại sư tử Lý Dung, hắn thường xuyên thông qua thông tin, thỉnh giáo đại sư tử ở khoảng cách xa, về vấn đề cảnh giới võ đạo.

Cảnh giới võ đạo cũng có trợ giúp cực lớn đối với Ngụy Hợp, pháp thân của hắn sở dĩ có thể vượt qua đẳng cấp huyết nhục của bản thân, chiến đấu vượt cấp là bởi vì pháp thân tăng phúc to lớn.

Cho nên, đối với cảnh giới võ đạo, Ngụy Hợp tương đối coi trọng.

Vật này, là tồn tại có thể khiến tất cả lực lượng mà hắn nắm giữ, phát huy đến mức tận cùng.

Mà trong mấy năm giao lưu này, Ngụy Hợp phát hiện, cảnh giới võ đạo mà đại sư tử nắm giữ vượt xa phạm trù đại tông sư bình thường.

Cũng vượt xa hắn.

Chỉ là bị giới hạn bởi cường độ máu thịt nên không dám tăng lên, đại sư tử chỉ có thể dựa vào linh năng yếu kém của mình mà tiến hành đối chiến.

Ngụy Hợp hiểu rất rõ, pháp thân của mình chủ yếu là do cảnh giới võ đạo, tổng hợp thân thể, sáng tạo ra lực lượng, kết hợp mà thành.

Cho nên, nếu như có thể tăng lên bất kỳ một hoàn cảnh nào trong đó, đều có thể làm cho pháp thân tiến thêm một bước, bước vào tầng mới.

“Lần trước chúng ta nói đến cảnh giới, là có thể chia làm mấy giai đoạn. Giai đoạn trước ta không đề cập tới, trực tiếp đến giai đoạn Tông sư.”

Nguyên Đô Tử bình tĩnh nói: “Tông sư chính là cao thủ võ đạo đi ra con đường mình sáng lập, loạn chiến mà không chết, trải qua thử thách nguy hiểm và uy hiếp, tức là tông sư.

Mà Đại Tông Sư, là đã tự nghĩ ra con đường đến cực hạn. Dẫn trước cho tất cả những Tông Sư bước vào con đường này.

Chính là đại tông sư vô thượng.

Vô thượng vô thượng, ý nghĩa chính là, ở con đường này của người, không có thân thể nào so với người.”

Nguyên Đô Tử dừng một chút, tiếp tục nói: “Cảnh giới võ đạo hiện tại của người chính là nơi này. Con đường độc đáo người sáng tạo đã bị người đi đến cực hạn.

Cho nên, giai đoạn sau đó, là mở rộng.”

“Lần trước ngài nói khuếch đại, là khuếch trương con đường của mình? Ta có thể hiểu ý tứ của ngài, nhưng mở rộng thế nào? Thông qua phương thức mở rộng thế nào, đây mới là mấu chốt.” Ngụy Hợp nhíu mày.

“Sắc cách bàng bạc, đem cảnh giới võ đạo người lĩnh ngộ, cô đọng thành một quy luật, sau đó đi thử dùng những vật khác nghiệm chứng quy luật này, sau đó tìm kiếm một loại phạm vi có thể sử dụng quy luật này. Đây là mở rộng.”

“Nếu như mở rộng thành công, sẽ có tiêu chí gì?” Ngụy Hợp truy vấn.

“Không có ghi, đây là quá trình chinh thể tăng lên thực lực của bản thân. Người mở rộng càng nhiều, phạm vi ứng dụng võ đạo của bản thân cũng càng lớn, thực lực chinh thể tự nhiên sẽ tăng cường. Pháp thân cũng sẽ tự nhiên tiến hóa.

Mà phạm vi tiến hóa được quyết định bởi số lượng người mở rộng ra.” Nguyên Đô Tử giải thích.

Cảnh giới võ đạo phía trên đại tông sư, đây là lần đầu tiên Ngụy Hợp nghe chăm chú như vậy.

Nhưng hắn đã thử rất nhiều lần, nhưng không làm được theo như lời Nguyên Đô Tử đại sư tỷ, khiến pháp thân tự tiến hóa.

“Sau khi mở rộng thì sao? Sư tỷ người có đạt tới tầng cao hơn không?” Ngụy Hợp thoáng hiếu kỳ hỏi.

Rất nhiều năm trước, hắn một mực hiếu kỳ, cảnh giới võ đạo của đại sư tỷ Nguyên Đô Tử, đến cùng đã đạt đến trình độ nào.

Mà bây giờ, hắn rốt cục có cơ hội hỏi ra những lời này.

Kỳ thật hắn đã sớm muốn hỏi câu này, chẳng qua vẫn không mở miệng, cho tới bây giờ.

Nguyên Đô Tử trầm mặc lại.

“Tuy Tinh Uyên đã ngăn cách phương hướng cường đại của thân thể võ đạo, chặn đứng phương hướng pháp thân tiến hóa. Nhưng cảnh giới thuần túy, sau khi đạt tới một độ cao nhất định vẫn có tác dụng với chúng ta.”

Trong tinh hệ một nơi xa xôi nào đó.

Từng tòa cao ốc san sát như rừng.

Bành!!

Một nam tử cường tráng cả người màu bạc, bị lực trùng kích cực lớn hung hăng đánh trúng ngực, bay ra cửa sổ, hướng dưới lầu rơi xuống.

Sợi màu đỏ thắm bên cạnh hắn là một nữ thần quan đầu sư thân người.

Đầu sư tử muốn động đậy nhưng lại bị một đám người đã sớm bố trí xong thăng hoa linh lực cầm trong tay dụng cụ màu xanh biếc, phóng ra một tầng linh năng như một tấm sa mỏng màu lục, bao phủ chặt chẽ nó vào trong.

Nguyên Đô Tử nhẹ nhàng từ ba mươi tầng lầu cao điện nhảy ra, linh khí dưới chân có thể hóa thành bậc thang, một thân bó sát người màu đen, tựa như áo da, phác họa ra đường cong hoàn mỹ.

Thân hình nàng kéo theo một chuỗi tàn ảnh, trong một giây, vũng vàng rơi xuống đất, vệt vàng xông về phía nam tử cường tráng.

“Muốn giết ta? Vậy thì cùng nhau chết đi là tốt rồi!!” Trên mặt nam tử lộ ra vẻ điên cuồng.

Hắn làm người khởi động lại, thực lực bản thân cao tới trung vị nứt vỡ, còn có người đỏ đậm làm người hợp tác.

Lại không nghĩ tới, bị một gã quang chiếu linh năng đánh bị thương, còn bị bức đến mức cơ hồ đồng quy vu tận.

Trong những ngày bình thường, căn bản khó có thể tưởng tượng, nhưng bây giờ...

Nam tử gào thét một tiếng, toàn thân linh năng tựa như cuồng phong, từ trên người gã thổi ra.

Bành!!

Hai người nhanh như thiểm điện, cơ hồ là tốc độ khủng bố hơn trăm chiêu một giây một cái kịch liệt giao thủ.

Nhưng điều làm cho nam tử vô cùng khổ sở chính là, rõ ràng hắn đánh ra mười thành lực lượng, nhưng cuối cùng có thể rơi vào trên người Nguyên Đô thì chỉ có một thành mà thôi.

Rõ ràng tốc độ của hắn ra tay cực nhanh, có thể đạt tới tốc độ bảy mươi lần âm thanh.

Nhưng tới gần nguyên cũng không hiểu sao tốc độ giảm tốc, giảm xuống ba mươi lần.

Linh thức của hắn có thể cảm ứng, rõ ràng cảm ứng được Nguyên Đô ở ngay trước mặt, nhưng sau khi xuất chiêu chân chính, mới phát hiện, hình như mình nhìn lầm rồi..., nhắm thẳng chính là tàn ảnh.

Nguyên Đô một bên áp chế nam tử, một bên cùng Ngụy Hợp nói chuyện phiếm giải thích.

“Tuy rằng bây giờ ta không thể tiếp tục cường hóa phương hướng pháp thân, nhưng cảnh giới võ đạo, vẫn có thể làm cho ta áp chế thực lực đối thủ rất nhiều, làm cho thực lực của mình tăng lên rất nhiều.

Mà sau khi mở rộng, chính là phần sau khi ta đi vào thế giới này, mới dần dần hiểu được.

Đó chính là... Bạt Ly.”

Bành!!

Trong chốc lát, một chớp mắt nhanh như thiểm điện, nguyên Đô chớp mắt bỗng nhiên biến mất, trực tiếp xuất hiện ở đầu nam tử.

Lực lượng khổng lồ trong nháy mắt rời tay đánh vào đầu đối phương, ngưng tụ thành một cây gai nhọn.

Gai nhọn xuyên thấu Linh năng hộ thuẫn cùng xương sọ cứng rắn, sau đó trong nháy mắt nổ tung.

Thân thể nam tử đột nhiên cứng đờ bất động, sau đó mềm nhũn ngã xuống đất, không còn tiếng động.

Sắc mặt Nguyên Đô Tử bình tĩnh, thu hồi chiêu thức bình tĩnh.

Hai người đánh nhau nhìn như phạm vi nhỏ, nhưng trên thực tế đây là biểu tượng tất cả lực lượng tập trung cao độ.

Nếu như hai người triệt để buông lỏng chiêu số, đường phố chung quanh đều sẽ triệt để bị hủy hoại.

Đây là điều kiện tiên quyết để thiết kế lực tràng phòng ngự cường đại ở phụ cận.

“Rút ra?” Ngụy Hợp không hiểu hỏi.

“Trong truyền thuyết dân gian, có câu nói là kỹ thuật gần như đạo, cảnh giới võ đạo cũng là như thế, khi người đạt đến cảnh

giới cao nhất, đạt tới cực hạn, vô hạn tương hợp cùng đạo, như vậy cảnh giới của người liền sẽ ở trong phạm vi nhất định, đại biểu cho đạo.”

“Đến lúc đó, võ đạo của người tựa như pháp tắc tự nhiên trong vũ trụ này, không thể thay đổi, không thể nghịch chuyển. Giống như ngân hà vận chuyển, không thể dao động.”

Nguyên Đô khẽ thở dài.

“Bây giờ ta đang khổ sở nghiên cứu cái cảnh giới này, thoát khỏi pháp thân, chúng ta vẫn có bộ phận đặc biệt của chúng ta như cũ. Cảnh giới võ đạo, phân cường hóa và kỹ nghệ, đã cường hóa đã là tử lộ, duy nhất có thể đi tiếp chính là kỹ nghệ.”

“Nguyên Đô, vất vả rồi, có bị thương không?” Một gã nam tử cao lớn dung mạo tuấn mỹ, trên mặt mang theo ý cười chủ động tới gần.

Hắn tên là Triệu Thăng Nhược, cũng là đi cùng Nguyên Đô Tử Lý Dung, phụ trách tìm kiếm người khởi động lại Tinh Uyên.

Ngay từ đầu nhìn thấy Nguyên Đô Tử, liền kinh sợ lão làm Thiên Nhân, vì vậy nghĩ đủ mọi biện pháp thân cận cùng theo đuổi lão.

Hiện tại, nhiều năm ma luyện như vậy mà vị này vẫn tính là bình thường.

Lúc đầu, vị này mỗi tháng đều đưa một bộ chủng di thể khác nhau, chuyên môn xây dựng tổ hợp cho Nguyên Đô Tử phối hợp với tiểu đội hậu cần để nâng hành động.

Đưa phòng ốc, đưa đất, đưa phi thuyền, những người có thể nghĩ đến hẳn đều đưa qua.

Đáng tiếc vẫn không thành công.

Trên thực tế, Nguyên Đô lúc ban đầu theo đuổi có rất nhiều người theo đuổi, trong đó không thiếu Linh năng liệt biến cấp.

Sau đó sau khi thân phận biến dị của Nguyên Đô Tử lộ ra ánh sáng, phần lớn người theo đuổi chủ động rút lui, những người

còn lại sau khi bị nghiêm tù cự tuyệt, cũng không tiếp tục dây dưa nữa.

Duy chỉ có Triệu Thăng và một số ít người khác, không quan tâm đến thân phận, kiên nhẫn theo đuổi.

Lại nghe Nguyên Đô Tử dựa theo lời tiên đoán của Thiên Khung Lư, sau khi được phái đi giải quyết trò chơi người khởi động, Triệu Thăng càng không để ý đến chuyện nhà mình phản đối, không để ý đến nguy hiểm do người Tinh Uyên khởi động lại, tự mình gia nhập đội ngũ này.

Chỉ vì muốn sớm chiều ở chung với Nguyên Đô Tử, ý đồ lâu ngày sinh tình.

Đáng tiếc...

Hắn không biết chính là, Nguyên Đô Tử căn bản không để ý tới tình cảm nam nữ, tâm tính nàng sống mấy ngàn năm cường đại, căn bản là không phải có thể dao động một chút thời gian như vậy.

Lúc này đối mặt với việc lấy lòng Triệu Thăng Nhược, sắc mặt Nguyên Nhược đều không đổi.

“Cũng may, chỉ cần không chế được sợ người đồ sộ, để cho nó không cách nào hiện thân trợ giúp người hợp tác, người khởi động lại cũng có thể nhẹ nhõm giải quyết.”

Sợ người đồ sộ theo phương thức người khởi động lại, chủ yếu là tinh hóa chính mình lâm thời.

Tinh hóa chính là tồn tại cao đẳng của sinh vật Tinh Uyên, là một trong những năng lực đặc biệt. Có thể từ Tinh Uyên phóng ra một hư ảnh định vị, đi theo mục tiêu chung quanh.

Loại hư ảnh này, nói là hư ảnh, kỳ thực xem như là một cái xác của sinh vật tinh vực.

Hắn có thể dùng phương thức người thường không cách nào phát hiện ra, tùy thời hiện thân là huyết nhục con cái.

Thực lực của tinh hóa hư ảnh rất yếu, nhưng có thể làm tọa độ, tiêu tốn một khoảng thời gian nhất định, truyền tống bản thể tới đây.

Nắm giữ tính chất và tính chất tinh hóa, Nguyên Đô Tử thiết kế mai phục sớm, để lần này người khởi động lại, người hợp tác đồ thăm sợ người, căn bản không có phương pháp định vị truyền tống tới.

Vì vậy người ta chỉ có thể trở mắt nhìn người hợp tác của mình bị chơi chết.

Không có người hợp tác, hư ảnh bị đánh tan, đồ đậm sợ người mất đi tọa độ, cho dù vô năng nổi giận, cũng ngoài tầm tay, vô lực trả thù.

Mà e sợ cấp độ đồ đậm, để quốc nhân loại chưa đến mức e ngại.

Có thể chính diện đối đầu với đám Bất Hủ cấp, còn có rất nhiều vũ khí chiến lược.

Sợ người đồ thăm dám đến, cũng là một người chết.

Nguyên Đô Tử không thêm để ý đến vẻ nhiệt tình dị thường của Triệu Thăng Nhược, tiếp tục báo tin cho Ngụy Hợp.

“Trừ bỏ cấp độ này, ta cũng mới có hình dáng. Lấy cảnh giới võ đạo lấy phương thức linh hồn linh lực, rút ra, thuần túy hóa. Sau đó một lần nữa dung hợp trở lại trong linh hồn chúng ta. Sau đó lại để cho bản thân phối hợp với loại cảnh giới võ đạo thuần túy này.

Có lẽ cuối cùng, sẽ biến thành ta đang bắt đầu nói tới trình độ của đạo. Hoặc là nói, trình độ hợp đạo của bản thân, chuyển hóa bản thân thành hình thái của đạo. Đến lúc đó, ta chính là đạo.”

Nàng đem suy nghĩ cùng tìm tòi của mình, không giữ lại chút nào giảng giải cho Ngụy Hợp.

Hai người này chính là dùng hệ thống văn tự Đại Nguyên mà Ngụy Hợp thành.

Hàng chữ và mật thất đều do Ngụy Hợp tự hoàn thành, cho nên không cần lo lắng bị lộ bí mật.

Mà cho dù bị người ta tiêu phí lượng lớn tinh lực phiên dịch ra, rất nhiều thứ, không có văn hóa nội tình tương ứng, không

có hệ thống văn minh tương ứng làm ảnh hưởng, cho dù nhìn nội dung giống như đúc, cũng không thể nào hiểu được ý cảnh sâu xa ẩn chứa trong đó.

Ví dụ như, chữ Đạo này, trong văn hóa Đại Nguyên thì ý nghĩa của nó quá nhiều.

Mà ở bên tam đại nhân loại đế quốc cùng Tinh Uyên thì đây chính là ý tứ của con đường dưới chân.

“Ta đại khái minh bạch chút.” Ngụy Hợp nghĩ nghĩ, tiếp tục nói.

“Đạo lý rất rõ ràng, nhưng chân chính muốn làm như thế nào thì quá trừu tượng.”

“Đây là câu đạo chi lộ. Mỗi người có một con đường khác nhau. Nhớ kỹ, chỉ có một mình người đi ra, mới là của chính người. Bởi vì bất cứ vũ trụ nào, vốn cũng khác nhau. Rút ra như thế nào, hợp đạo như thế nào, đều khác nhau.”

Nguyên Đô Tử dùng một câu cuối cùng để tổng kết.

“Ta hiểu rồi.”

“Ừm, hôm nay đến đây thôi, ta phải bận rộn.” Nguyên Đô Tử lạnh lùng trả lời một câu, tách thông tin ra.

Ngụy Hợp còn chưa kịp nói xong, đã trực tiếp bị cắt đứt.

Hắn cũng không để bụng, tính tình đại sư tử luôn như vậy. Đối với rất nhiều lễ tiết vô nghĩa cũng không thèm để ý.

Hắn cẩn thận nhớ lại nội dung vừa rồi khi thỉnh giáo Nguyên Đô.

Về cảnh giới võ đạo, hắn đã thỉnh giáo cùng Nguyên Đô không biết bao nhiêu lần, lần này đại sư tử lại đổi sang một góc độ mới, chứng minh tất cả những gì nàng cảm ngộ được.

“Rút ra...” Ngụy Hợp mở xe, ánh mắt chăm chú nhìn cảnh sắc đang nhanh chóng xẹt qua phía trước, trong đầu lại cẩn thận phân tích thu hoạch vừa rồi.

“Mở rộng, rút ra, hai cảnh giới, là phía trên Đại Tông Sư. Lúc trước trong lúc vô ý ta đã tiến vào giai đoạn mở rộng, cho nên

thành tựu trên Đại Tông Sư.

Như vậy kế tiếp rút lui thì sao? Đạo về cường hóa và đạo về tài nghệ, sát nhập làm võ đạo. Bây giờ ta đi là một bộ phận của đạo về cường hóa, còn đại sư tử thì lục lợi, là bộ phận đạo của kỹ thuật...”

Ngụy Hợp trực giác cảm giác, trong đó ẩn tàng ảo diệu cực sâu. Tựa hồ... Tựa hồ cùng hắn đi tới trước thế giới này, thậm chí đi tới trước Đại Nguyên, rất nhiều đạo lý thế giới có thể tương thông.

“Đúng rồi, nếu là thế giới trước.”

Hắn nhắm mắt lại.

Ý thức linh lực có thể lập tức dịch chuyển đi.

Lại mở mắt ra.

Hắn đã đến bên trong căn cứ nghiên cứu của những người sống lại bên ngoài mấy năm.

Trong đại sảnh, một tổ người nghiên cứu đang sắp xếp lại sự xây dựng của các sinh vật đang nghiên cứu nghi thức tấn chức thần tính mất ăn mất ngủ.

“Hội trưởng, ngài đã tới?” khoa học Phi kéo từ bên cạnh tới gần.

“Ba trăm ba mươi sáu loại tài liệu lần trước kiểm tra, toàn bộ đều không thành công.

Lần này chúng ta...”

Nhưng hắn còn chưa dứt lời đã bị Ngụy Hợp trực tiếp cắt ngang.

“Tới bây giờ, chúng ta vẫn còn đang dậm chân tại chỗ, tất cả những gì đã khảo nghiệm, không có một ai thành công. Có lẽ chúng ta nên đổi cách nghĩ, kiểm tra những thần thoại truyền thuyết khác một chút.”

“Ý ngài là?” khoa học Phi sững sờ một lúc.

Ngụy Hợp trầm mặc, ý niệm trực tiếp đâm rách lồng ngực Phá Cảnh Châu.

Dòng nước ấm chảy ra, trải rộng toàn thân.

Cũng trong lúc đó, linh năng của hắn bắt đầu dựa theo pháp môn của tiên hóa bản điển, cấp tốc co rút lại, gia tăng mật độ, mở ra bước vào bước cuối cùng của Bất Hủ giả.

Phù!

lẳng lặng đứng ở trong đại sảnh, trên người Ngụy Hợp vẫn hướng về bốn phương tám hướng, tuôn ra từng tầng gió linh năng nhu hòa.

Vô số tạp niệm linh có thể bị thanh trừ, linh hồn Ngụy Hợp cũng theo biến hóa này, theo phá cảnh châu cường chế đột phá mà bắt đầu tinh lọc, tinh lọc, củng cố hóa.

Hắn thông qua thôn phê ý chí hỗn loạn của sinh vật Tinh Uyên, mà linh năng tăng lên, trong đó hỗn tạp đại lượng tạp chất cùng hỗn loạn, tại thời khắc này, đều bị Phá Cảnh Châu cường ép đưa ra thuần hóa.

Cảm nhận được Ngụy Hợp đột phá Bất Hủ, sắc mặt khoa Phi khẽ biến, trong mắt lóe lên một tia rung động.

Hắn không biết máu thịt thân thể mình bắt nguồn từ Ngụy Hợp, cũng không biết chính mình tùy thời có thể bị cường chế khống chế.

Càng không biết Ngụy Hợp có thể dựa vào linh lực có thể thôn phê ý chí hỗn loạn.

Hắn chỉ biết, nhìn lý lịch riêng của Ngụy Hợp, thời gian tu hành của hắn còn chưa tới bốn trăm năm, bây giờ rõ ràng đã đạt tới Bất Hủ rồi...

“Ta cần bề quan tu hành một đoạn thời gian, các người tiếp tục sửa sang ra bản chất của tiên hóa. Về phương diện công pháp nghi thức... Nếu trước đó sinh vật thần tính cùng tài liệu thần tính đều không dùng được, vậy thì thử chút những thứ này. Các người lấy chúng làm tài liệu, thiết kế đối ứng nghi thức hoặc công pháp.”

Ngụy Hợp suy tư một lúc, linh năng triển khai nhanh chóng ở trên không trung trước mặt khoa Phi, hình thành một màn sáng màu lam nhạt.

Trên màn sáng nhanh chóng viết ra, một loạt bảo vật quý hiếm.

Nếu năng lượng phá cảnh châu đã rất nhiều, sao không thử nghiệm thử một lần?

Chỉ thấy hàng chữ đầu Ngụy Hợp Thư viết, chính là: Kim Ô Chân Huyết —— thuộc tính nóng bức, màu sắc không rõ, công hiệu chủ yếu: Trường Sinh Bất Lão, cải biến thân thể huyết mạch, đạt được năng lực không chế Thái Dương Chân Hỏa. Trên phạm vi lớn tăng lên đôi kháng hỏa diễm.

Cụ thể có thứ này hay không, Ngụy Hợp không biết, đến lúc đó thiết kế một bộ công pháp, dùng Phá Cảnh Châu thử nhìn một chút là biết.

Đối với Phá Cảnh Châu mà nói, chỉ cần từng tồn tại đủ năng lượng, chỉ cần thỏa mãn điều kiện phá cảnh, đều có thể mô phỏng ra.

807

Tỉnh hệ Ô Lan - Hoàn Thế Tinh.

Lầu cao san sát thành thị, từng đạo phi thuyền kéo theo dấu vết màu lam, xẹt qua bầu trời.

Dòng xe ngựa trôi lơ lửng dày đặc, chảy xuôi trên mặt đất tựa như nước sông vậy.

So với Ô Lan Tinh thuần túy quân sự quản hạt, nơi này mới thích hợp ở lại hơn.

Dù sao Ô Lan tinh trên danh nghĩa là hành tinh, trên thực tế là tự do chiến tinh do Lan Toa đế quốc tạo nên. Là tinh cầu sau khi được cải tạo hoàn toàn.

Trên vòng thế tinh tổng cộng chia làm mười một khu vực lớn.

Trong đó là một trong ba khu lớn phồn hoa nhất, khu Thái Lâm.

Một chiếc phi hành tuyến màu trắng hình trắng tinh chậm rãi giảm tốc độ, dừng lại trước mặt một tòa trang viên màu trắng.

Cửa xe mở ra.

Ngụy Hằng với một thân đồng phục giáo viên quân đội cùng với một nữ tì tóc ngắn mắt ngọc mày ngài khác cùng đi xuống phi hành.

Ngụy Hằng so với trước kia rõ ràng đen thêm một chút, cũng không âm nhu như trước.

Từ xa nhìn lại, không khác gì một thiếu niên xinh đẹp bình thường.

Một nữ sinh khác thì khác. Cô tên là Tạ Tĩnh Tuyền.

Lần này tới đây, là nghe được trong nhà Ngụy Hằng cũng không phản đối bọn họ yêu đương, mới chủ động tới đây làm khách.

Đây coi như là lần đầu tiên hai bên gặp phụ mẫu.

“Đừng sợ, cha mẹ ta đều là người dễ nói chuyện. Tính cách bọn họ đều rất tốt, tính tình cũng rất ôn hòa.” Ngụy Hằng cẩn thận an ủi nói.

“Ta nên gọi là gì? a di? Thúc thúc?” Đàm Tư thấp thỏm nói.”
Tiểu Hằng người kể cho ta nghe một chút cha mẹ của người là hạng người gì đi nha...”

“Ừ, đi xuống đi, chúng ta vừa đi vừa nói.” Ngụy Hằng kéo nữ tử đi về phía trang viên.

“Mẹ ta xuất thân là quan tướng, vốn xuất thân từ một tinh hệ nhỏ ở biên giới, không thể so sánh với nhà người được. Tính tình của mẹ ta rất tốt, thích đọc sách, bơi lội, xem tin tức. Đúng rồi, mẹ rất thương thức người nghiêm túc, loàn nhân người làm tốt chính là được, bởi vì người vốn chính là loại mẫu thân thích nhất của mẫu thân ta.”

“Ồ...” Đàm Tư vẫn trong lòng bồn chồn. “Vậy phụ thân của nàng đâu?”

“Cha ta là người nghiên cứu học tập, trước đó đảm nhiệm chức vụ viện trưởng nghiên cứu tinh hệ của tổ tiên, sau đó tới nơi này, cũng là quan quân của quân bộ.”

Ngụy Hằng cười khổ.

“Hắn là người có chút bảo thủ, bề ngoài thoạt nhìn có chút hung dữ nhưng trên thực tế lại rất ôn nhu thiện lương. Hơn nữa hắn coi trọng ân nghĩa nhất, luôn nhấn mạnh với ta là có ân báo ân, có thù báo thù, trích thủy chi ân đương dĩng tuyên báo.”

“Tích thủy chi ân... dĩng tuyên trương báo...” Đàm Tư cẩn thận nhấm nuốt những lời này, trong lúc nhất thời đối với phụ thân Ngụy Hằng có một cái ấn tượng đơn giản.

“Vậy nhà các người làm thế nào đến vòng hoàn thế?” Nàng không khỏi tò mò hỏi.

Nhà nàng là gia tộc quý tộc bản địa khắp nơi.

Đương nhiên, có thể lên giáo huấn tinh anh, thông thường chỉ có hai loại người, một loại đặc biệt là đặc biệt tinh nhuệ lợi hại, một loại khác, chính là gia cảnh cứng nhắc nhét vào.

Mà loại thứ hai càng nhiều.

Nhà của Tạ Lệ mặc dù không tính là mạnh nhất, nhưng ở trường học cũng coi như là trung đẳng.

Cũng bởi vậy, ở trong sân, khi mới bắt đầu nàng nhìn thấy Ngụy Hằng luôn không theo kịp tiến độ, chủ động ra tay giúp đỡ.

Sau đó hai người dần quen biết nhau, sau đó sinh ra hảo cảm lẫn nhau.

“Cái này ta cũng không biết, dù sao có một ngày đột nhiên cha ta liền thuê người đón ta từ quê hương tới đây.” Ngụy Hằng bắt đầu dĩ nhún vai.

Hai người theo trang viên đi bộ. Rất nhanh xuyên qua thảm cỏ xanh biếc, lướt qua một cái hồ nước hoa mỹ nhân, liền thấy được mẫu thân đứng ở ngoài cửa nghênh đón, Bích Liên, Tát Lỗ Thác.

Bích Liên một thân váy dài màu xanh lá ôn nhu, tiến lên mấy bước mỉm cười nói.

“Ngươi chính là tri thù phải không? Ta có nghe Tiểu Hằng nói, ở trong sân đa tạ ngươi ngày thường chiếu cố.”

*

*

*

“Nên, a di không cần khách khí như vậy.” Mâu Nữu vội vã ngại ngần cúi đầu nói.

Ba người tiến vào đại sảnh trang viên, rất nhanh liền thấy được Ngụy Hợp đứng bên cửa sổ đại sảnh ngắm nhìn phong cảnh phía ngoài.

“Chào thúc thúc. Đệ là Đàm Tư, là bạn học cùng lớp với Ngụy Hằng.” Tống Tống Nguyệt vội vàng tiến lên, hơi cúi đầu chào hỏi.

Ngụy Hợp xoay người, đánh giá nữ nhân chuẩn nữ nhi này của nhi tử.

Vóc người cân xứng, ngũ quan thanh tú, tóc ngắn màu đen, không tính là đẹp nhất, nhưng là thuộc về phạm trù đẹp mắt.

Hắn có chút hoảng hốt.

Không nghĩ tới mới chớp mắt đã nhiều năm trôi qua như vậy, ngay cả Ngụy Hằng cũng sẽ tìm nữ nhân rồi.

“Chào ngài. Hoan nghênh đến nhà làm khách, đi chơi cùng Ngụy Hằng đi. Trừ lầu ba ra, nơi này tất cả chỗ khác đều có thể tùy tiện ra vào. Đi thôi.” Ngụy Hợp ôn hòa dặn dò.

“Ừ.” Hai đứa trẻ vội vàng gật đầu.

Ngụy Hợp nhìn theo hướng hai đứa bé kia lên lầu, ánh mắt nhìn về phía thê tử Bích Liên.

“Mẫu thân tới lúc nào?”

“Còn nửa giờ nữa, hai đứa nhóc cứ để bọn nó ở nhà chơi là được rồi.” Bích Liên trả lời.

Hôm nay không riêng gì thời gian Tạ Khuê tới thăm nhà, cũng là thời gian Sart Lỗ Thác gia đầu nhập gia tộc.

“Vậy cùng nhau tới xem một chút đi. Đem tòa trang viên phía đông cho mẫu thân ở, không có vấn đề gì chứ?” Ngụy Hợp hỏi.

“Ừm, ta cũng nghĩ như vậy. Làm khó cho người, Ngụy Hợp.” Bích Liên có chút hồ thẹn nói.

Một hơi người nhà mẹ đẻ đến nhiều như vậy, toàn bộ đều phiền phức Ngụy Hợp an trí.

Nếu như chỉ có một hai người còn được, nhưng đột nhiên có tới hơn mười người, hơn nữa còn không phải tới ở một ngày hai ngày, như vậy tương đối khó xử.

“Không có việc gì. Yên tâm đi, có ta ở đây.” Ngụy Hợp ôn hòa cười cười.

Có lúc chính hắn ta cũng cảm thấy có chút hoảng hốt.

Một mặt, hắn nắm giữ đại tình lại, bây giờ tựa như bệnh độc nhanh chóng khuếch trương hoạt động, đã có được chừng hơn sáu mươi ức hội viên khổng lồ.

Phương thức khuếch tán này sở dĩ nhanh như vậy, chính là bởi vì, chỉ cần là người thức tỉnh, trị liệu đối ngoại, người bệnh được trị liệu, đều sẽ trở thành hội viên.

Mà những hội viên này lại khuếch tán ra ngoài, một bộ phận trong đó tiếp tục mở y viện, trị liệu bệnh nhân, vòng đi vòng lại.

Trong một số lớn y viện nở hoa ở chung quanh, mỗi ngày đều có lượng lớn người bệnh đến đây xin giúp đỡ.

Mà những người bệnh này, không ít người sau khi quay về hệ hệ thống của mình, còn tiếp tục mở y viện, tiếp tục khuếch tán tốc độ.

Kể từ đó, tốc độ mở rộng của thức tỉnh này tựa như bệnh độc tương đương khủng bố.

Cho nên, một mặt Ngụy Hợp âm thầm không ché tổ chức ngầm khổng lồ.

Về phương diện khác, hẳn lại là một quan quân trung cấp, còn là một trợ thủ bình thường, một người phụ thân nghiêm túc.

Trần ngập phân tranh, ám sát, tính toán kế phục sinh hoạt, bình tĩnh, ôn hòa, sinh hoạt hàng ngày của gia đình bình thường.

Hai loại sinh hoạt này, có đôi khi thậm chí khiến hắn có cảm giác bị cắt đứt mảnh liệt.

“Làm sao vậy? Thân thể không thoải mái sao?” Bích Liên nhìn thấy Ngụy Hợp có chút sợ hãi, nhẹ giọng hỏi thăm.

“Không có gì.” Ngụy Hợp lấy lại tinh thần, “Đi thôi, chúng ta lên đường, đón người.”

“Ừm.”

cảng nhỏ số một ánh sao hoàn mỹ.

Đoàn người nhà Sart Lỗ lần lượt từ cửa cảng đi ra.

Trong dòng người đông đúc, tất cả bọn họ đều mặc một bộ áo khoác màu đỏ giống như ba mươi người này, nhìn tương đối bắt mắt.

Đa Hạ Lợi đi đầu, ánh mắt phức tạp nhìn cảng vũ không
không lồ xa xa so với tinh cầu quê quán.

Trong đầu nàng nhất thời trăm vị tạp nham.

quê quán đã không an toàn, nhưng tộc trưởng chết trận, gia
chủ các gia tộc còn lại của gia tộc, cũng đều bị điều động đi
tòng quân.

Vận may của nàng cũng là như vậy, vài năm trước đã được
tạm thời điều về một vài khu vực gần gũi với tinh hệ gia đình,
cho nên mới liên hệ với trong nhà.

Hiện giờ bộ đội của nàng đã bị đánh tan, tạm thời vẫn chưa
được thông báo, nàng cũng về nhà đợi tin tức trước.

Nhân lúc này, nàng mới có thời gian cân nhắc, Sart Lỗ Thác
gia tộc rút cuộc là đi đâu.

Nhĩ cộng thêm trước đó gặp phải Tinh Uyên thú triều tập kích,
tử thương thảm trọng, nếu không phải tín hiệu cứu viện bị đi
ngang qua hạm đội phát hiện, chỉ sợ hiện tại đã không còn bồi
cảnh gì nữa.

“Không ngờ rằng, chúng ta lại rơi vào bước đường cùng này,
chạy tới nương tựa vào Bích Liên...” Đa Hạ Lợi có chút cảm
khái, nhưng lại có chút hổ thẹn cùng bất đắc dĩ.

Xuyên qua cửa ra, bên ngoài cảng không, là một quỹ đạo bốn
phương tám lần thông suốt dây xích nối tiếp toàn bộ khu vực
xung quanh ngôi sao.

Dòng người từ nơi này không ngừng phân tán, không ngừng
ngồi lên quỹ xa bay cao các nơi.

Những đơn vị vận chuyển cỡ lớn này giống như xe lửa, mỗi
năm phút đồng hồ sau lớp, cuồn cuộn không ngừng vận
chuyển dòng người ra vào bến tàu như vũ trụ.

Đoàn người Đa Hạ Lợi nhìn địa chỉ lưu lại trên thông tin, theo
dòng người đi đến quỹ đạo mua vé ở Nam thành.

Ở giữa thông qua một đoạn ra vào an toàn để kiểm tra cửa.

Tổng cộng có ba mươi sáu người, cần kiểm tra toàn bộ thân
phận chứng nhận của mỗi người. Giấy là bút ký dự trữ ở đầu

thông tin cá nhân.

Sau hạt hạch có thể thông qua tâm vạn mộc, trực tiếp điều tra tất cả tin tức ứng với người.

Đa Hạ lợi mang theo một đám người, phía sau lưng là con trai mình là Lư Dịch Tát Đảo, còn có thể tử lão bà nương, cùng với nhà trượng mẫu...

Đây chính là phiền toái khiến gia đình phải lo lắng.

Đoàn người xếp hàng, chậm rãi đi về phía trước.

Ừng ục ục!

Bỗng nhiên mấy người xếp hàng phía trước khi đi qua cửa An Kiếm, phát ra tiếng cảnh báo bén nhọn.

“Hài an toàn đã quá kỳ, cần tiếp nhận lại lần nữa.” Binh sĩ đào thể cầm vũ khí xạ kích ở bên cạnh, tiến lên trầm giọng nói.

“Thế nhưng... tình hệ của chúng ta đều đã không còn người sống... Vậy thì đi đâu để tiếp đón an toàn đây?!” Một bà lão tóc trắng xóa đứng trong đám người kia lớn tiếng nói.

“Chuyện này ta không quan tâm, mệnh lệnh nơi này ta nhận chính là như vậy, không có trong phạm vi ngày tháng an toàn cho phép, không cho phép nhập cảnh.” Dẫn đội đào thể trả lời trầm thấp.

Bà lão không ngừng giải thích, nhưng vẫn không bị tiếp nhận, cuối cùng bị đưa đến một bên, đoàn người bắt đầu nghĩ biện pháp liên hệ sự trợ giúp.

Các binh sĩ nuôi dưỡng cũng mặc kệ thân phận ra sao, rất nhanh, lại có mấy người bởi vì không được cho phép an toàn, nên bị ngăn ở bên ngoài.

Khi khoảng cách tới gần, đoàn người Du Hạ Lợi trong lòng có chút nhảy dựng lên.

An toàn cho thuê, bọn họ cũng có, nhưng không biết đến cùng là chưa tới hạn. Dù sao trước khi xuất phát tương đối gấp gáp, căn bản chưa kịp hoàn toàn xác định xong, đã vội vã lên đường.

Đa Hạ Lợi cảm giác được nhi tử con dâu sau lưng đang khẩn trương, hai vợ chồng đang nhỏ giọng an ủi cháu trai.

Nhưng chẳng lẽ chính nàng cũng căng thẳng.

Đội ngũ dần tiến về phía trước. Không ngừng có người bởi vì an toàn cho phép quá hạn mà bị sàng lọc sang một bên, không được nhập cảnh.

Rất nhanh, liền đến lượt đám người Đa Hạ Lợi.

Vù vù...

Đột nhiên, giữa không trung, bên ngoài vòng bảo hộ của lực trường, vô số điểm sáng màu lam bay lên trời.

Đó là từng chiếc từng chiếc chiến hạm đế quốc đang tiến hành nhảy cóc không gian.

Hàng vạn chiến hạm như bay về sao chổi nơi xa, kéo theo đuôi xanh thật dài, bay về một nơi xa xăm nào đó.

Đa Hạ Lợi cùng những người xếp hàng khác, đều nhao nhao ngửa đầu, quan sát hạm đội dày đặc nhảy vọt, trong lúc nhất thời bị rung động đến nói không ra lời.

Mỗi giây đều có vô số điểm sáng màu lam bay về phía xa, kéo dài đuôi dài.

Cảnh tượng kỳ lạ như vậy diễn ra trọn vẹn hơn mười phút.

“Thật nhiều chiến hạm phù đảo...” Lô Địch đứng phía sau nhìn không được tán thưởng.

“Một chiếc thuyền mẹ trên đảo phải hơn vạn ánh sáng chiếu linh năng mới có thể thao túng sao?” Đa Hạ Lợi có chút hoảng hốt.

Thuyền mẹ đảo phù mới bay qua, ít nhất cũng trên một ngàn chiếc...

Nói cách khác... Trong những mẫu hạm kia, tất cả đều là linh năng giả kém cỏi nhất?

Một loại cảm giác không chân thực cực độ bắt đầu khởi động trong lòng nàng.

Tính toán một chút, chỉ riêng hạm đội vừa xuất phát, mà ít nhất cũng có hơn ngàn vạn?

“Chắc là hạm đội đặc biệt do nhóm người thăng hoa khổng chế chiến lược.” Một bên có người nhẹ giọng nói: “Người mạnh lên thăng hoa một bên có thể khổng chế một hạm đội loại nhỏ.”

“Có nhiều số lượng như vậy không?” Có người nghi ngờ hỏi.

“Bảy phần tinh anh của đế quốc đều tụ tập qua đây. Hiện tại, tinh hệ Ô Lan không thiếu nhất chính là linh năng giả. Người thấy thế nào?”

“.....” Trong tinh hệ ngày xưa, vẫn còn vài người có năng lực đạt được ánh sáng hiếm thấy, nơi đây tựa như là một củ cải trắng vậy, có thể thấy được ở bất cứ đâu.

“Những người không được cho phép thì làm sao bây giờ?” Bên kia có người hỏi.

“Không ai quản, tự sinh tự diệt.”

“Đế quốc mặc kệ? Tốt xấu gì cũng có nhiều người như vậy?”

“Có thể có bao nhiêu? Chết mười mấy vạn người ở nơi này, ngay cả một bọt nước cũng nhìn không rõ.

Không có trăm vạn cấp trở lên, nên hẳn sẽ không để ý.”

Tiếng nói chuyện xung quanh không chút che giấu khiến sắc mặt đám người Du Hạ Lợi càng ngày càng khó coi.

“Mẫu thân...” Một mẫu thân lúc trước cho phép quá thời gian an toàn, nhưng nữ nhi sáu tuổi của nàng lại kẹt ở mấy ngày cuối cùng của quá kỳ, thuận lợi thông qua An Kiểm Môn.

Hai người cách An kiểm môn, nữ nhi mang theo gấu vải xám, một người hoảng sợ khóc lớn.

Mẫu thân không ngừng an ủi, nhiều lần dặn dò nàng, một người phải tự chăm sóc mình cho tốt.

Nàng mấy lần muốn xông tới, nhưng đều bị phụ trách nuôi dưỡng binh sĩ vô tình ngăn cản an toàn. Nàng chỉ có thể không

ngừng khóc lóc an ủi nữ nhi.

Tiếp theo, đó là Tát Lỗ chọn một đội người, bắt đầu tiến vào An kiểm môn.

Đa Hạ lợi nhanh chóng dâng lên.

Rất nhanh, một, hai, ba...

Thành viên gia tộc lục tục thông qua kiểm tra, được cho đi.

“Xem ra không thành vấn đề.” Đa Hạ lợi trong lòng theo từng thành viên đi qua, dần dần bình tĩnh lại.

Phù!!

Trong giây lát, liên tiếp tiếng cảnh báo bén nhọn vang lên.

Sắc mặt nàng thoáng cái đã thay đổi.

“An toàn của mình không được phép, trở về bổ sung thêm rồi hãy trở lại.” Binh sĩ nuôi người không lưu tình chút nào đẩy mấy người Tát Lỗ ra khỏi đội ngũ xếp hàng.

“Trưởng quan!” Nàng nhanh chóng tìm đội trưởng dẫn đội:

“Người của một gia tộc, đều cùng nhau tới, cũng là một hành tinh, cho phép an toàn là có người quên cập nhật kịp thời...”

“Đó là chuyện của các người, ta chỉ xem an toàn cho phép.”

Đội trưởng Họa Thể không thèm để ý chút nào.

Đa Hạ lợi liên tục giải thích, khuyên bảo, nhưng mặc kệ nàng nói như thế nào, đối phương đều không cho đi.

“Lão bà, vào đi, không có chuyện gì đâu. Qua một thời gian ngắn nữa ta sẽ nghĩ biện pháp đi vào thôi, đi đi.” Một đôi vợ chồng già bị ép tách ra, vẻ mặt lão già thoải mái vẫy vẫy tay với thế tử, để cho nàng tranh thủ thời gian tiến vào.

Nhưng sửa chữa cho phép nói thì dễ, an toàn trở về cũng là vấn đề lớn.

Còn có chi tiêu lớn, căn bản không phải gia đình bình thường có thể chi trả được.

Đa Hạ Lợi nhìn thấy rõ ràng, tay lão già kia có chút run rẩy, cùng với trong mắt lão dần dần tràn đầy nước mắt.

Chỗ nàng ta cũng giống như vậy, bất kể nàng ta nói thế nào, giải thích như thế nào, đội trưởng nuôi dưỡng thân thể đều không bị lay động.

“Mẹ, làm sao vậy? Gặp phải chuyện gì?” Rốt cuộc, thanh âm Bích Liên từ xa xa trong cửa An Kiếm Môn truyền đến.

Nhiều miệng lưỡi sắc bén của Đa Hạ đều sắp bong bóng lên, nghe được thanh âm, vội vàng linh có thể cho Bích Liên giải thích tiền căn hậu quả.

Có trời mới biết đám người bọn họ sau khi nhìn thấy Bích Liên sẽ mừng như thế nào.

Rất nhanh, sau khi hiểu rõ tình hình, Ngụy Hợp sau lưng Bích Liên đến gần một chút, nói mấy câu với nhân viên An Kiếm chịu trách nhiệm thủ bị, sau đó chỉ chốc lát, liền có một gã quan viên An Kiếm chạy chậm tới, hai người nói vài câu.

“Tất cả mọi người trong nhà Tát Lỗ đều đến đây!” Vị quan viên kia quay đầu nhìn về phía Đa Hạ Lợi nói.

Nhất thời, tất cả thành viên của các gia tộc bao gồm cả Hạ Lợi đều trong lòng thở phào một hơi.

Bọn họ rất nhanh được hai đội viên sinh trưởng dẫn đầu, từ mặt bên một cửa vào đơn lẻ thông qua An kiếm.

Không có cảnh báo, thậm chí cũng không có kiểm tra, một nhóm hơn ba mươi người toàn bộ tiến vào vòng thể tinh.

Ngụy Hợp chủ động nghênh đón Đa Hạ Lợi. Nhìn vị nhạc mẫu một thân mệt mỏi xóc xếch, còn có trong ánh mắt không che dấu được kinh hoàng thấp thỏm.

Trong lòng hắn cũng thở dài.

“Mẫu thân yên tâm, Áo Nhĩ cộng thêm tinh hệ bên kia, đã có hạm đội tuần tra qua rồi. Kỳ thật cho dù người ở lại nơi đó cũng không có nguy hiểm gì.

Bất quá hiện tại nếu đã tới, vậy trước tiên đi nơi ta ở là được rồi.”

Đa Hạ Lợi lắc đầu, hai gò má có chút phát sốt.

Lúc đầu nàng không đồng ý với Ngụy Hợp và con gái. Nhưng đã nhiều năm trôi qua, đến bây giờ, không nghĩ tới nàng lại cầu đến trên đầu Ngụy Hợp.

“Ngụy Hợp... Người có thể mang bọn ta tiến quan đã rất cảm tạ rồi, bọn ta tự mang theo tiền, có thể tự mình mua hộ sản.” Đa Hạ Lợi nhẹ giọng nói.

“Không sao, chủ yếu là nhà bên này có chút đất.” Ngụy Hợp đơn giản trả lời: “Ít nhất ba trăm vạn nhất giá bằng gạo, còn yêu cầu người mua có huy chương công hiến màu bạc.”

Đa Hạ Lợi lập tức hoài nghi mình nghe lầm.

“Bao nhiêu 1 mét?”

“Ba trăm vạn là thấp nhất.” Bích Liên ở bên cạnh lại nói: “Mẹ đừng cố chấp nữa, cho dù có tiền cũng không có tư cách mua bán. Nơi này yêu cầu rất nghiêm khắc.”

Đa Hạ Lợi không nói, nhìn Ngụy Hợp mỉm cười, nàng cảm giác một loại cảm xúc phức tạp không hiểu dâng lên trong lòng.

“Thật xin lỗi... đã khiến các người thêm phiền phức.”

“Đều là người một nhà, mẹ ơi, con quá khách khí.”

Ngụy Hợp cười cười, để thê tử đi trấn an đoàn người.

Không bao lâu, tát Lỗ nâng hơn ba mươi người lục tục ngoe thông qua, lại từ cảng khẩu đi ra, triệt để ly khai.

Ngụy Hợp thì vây quanh một cánh cửa rậm rạp chằng chịt người dòng người, sinh lòng cảm khái.

Đây là chiến tranh...

Tinh hệ Ô Lan chỉ là một hệ thống nhỏ bé, thế nhưng trong khoảng thời gian này lại tụ tập toàn bộ tinh hệ của mấy ngàn ức nước ở trong quốc gia này, vượt qua bảy mươi phần trăm tinh nhuệ của toàn bộ.

Có thể ngồi trên phi thuyền và đi tới nơi này thì đương nhiên đều là giai cấp của hệ thống tinh anh.

Gia quyến tham gia quân đội có thể được đảm bảo nhập quan, mà người không tham gia quân đội, cùng với người không đủ tư cách tham gia quân đội, chính là phần thảm nhất trong đó.

“Đã lâu không thấy biểu tình này của ngươi.” Hắc nhãn hiện lên một bên, vuốt cằm đánh giá Ngụy Hợp.

“Chỉ là có chút cảm xúc.” Ngụy Hợp bình tĩnh nói, linh có thể trả lời.

“Được rồi, đừng nói nhảm nữa, không phải ngươi nói nơi này có một người khởi động lại sao? Nhanh động thủ đi.” Hắc mục mất kiên nhẫn nói.

“Không vội.” Ngụy Hợp mặt không đổi, chờ Bích Liên mang theo đoàn người nhạc mẫu, đem từng cái đưa lên khách xa đã sớm chuẩn bị.

Sau khi an bài tốt hết thảy, nhận được thông báo, hắn mới một lần nữa xoay người lại, nhìn về phía chỗ vừa mới chú ý tới, tức là chỗ bên phải cửa An kiểm.

Con mắt đen đi theo phía sau hắn, nó không biết tại sao Ngụy Hợp lại đột nhiên bắt đầu biết vị trí người khởi động, bất quá những thứ này nó cũng không quan tâm.

Nó chỉ quan tâm có thắng hay không thôi?

Không bao lâu, theo một lớp người xếp hàng này dòng sông dần dần ít đi.

Ngụy Hợp cũng thành công khóa chặt mục tiêu.

Đó là một nữ tử tóc vàng đứng trong đám người, mặc mũ trùm màu xám.

Bên cạnh nữ tử có một vật màu đỏ sậm như vỏ ốc biển đang trôi nổi.

Ngay lúc Ngụy Hợp nhìn thấy đối phương, nữ tử tóc vàng cũng trong nháy mắt nhìn thấy hắn.

“Này, Hắc Mục Nhất.” Ngụy Hợp lên tiếng hỏi.” Ngươi cảm thấy, tinh hệ Ô Lan còn có bao nhiêu người khởi động lại?”

“Cái này ta cũng không biết. Người chuẩn bị như thế nào giải quyết nàng? Trực tiếp lên?” Nó đánh giá nữ tử tóc vàng đối diện dáng người, cảm thấy như vậy đánh chết có thể sẽ rất đáng tiếc.

“Nếu không thì sao?” Ngụy Hợp ngón tay gõ nhẹ lên đùi mình một cái.

Trong tổ chức dưới da nơi đó đang cất giấu Tinh Uyên chi nhãn.

Xuy!!

Trong nháy mắt, tất cả xung quanh biến ảo nhanh chóng, giảm tốc độ, thẳng đến dừng lại.

Ngụy Hợp cùng nữ tử tóc vàng đồng thời giương mắt, bốn mắt nhìn nhau.

“Người làm sao tìm được ta?” Nữ tử ngạc nhiên nói.

“May mắn.”

Ngụy Hợp mỉm cười cất bước về phía trước, cơ thể trên người hấn tựa như nước chảy, bao trùm toàn thân.

Xuy!!

Gần như cùng lúc đó, đôi phương cũng đã giả vờ xong.

“Rầm động!!” Nữ tử tóc vàng khẽ quát một tiếng, tay phải trong không gian hiện lên mảng lớn gợn sóng trong suốt.

Một quyền của nàng đánh thẳng về phía Ngụy Hợp Bút.

Phốc!

Đáng tiếc, cánh tay của nàng vừa mới vung ra một nửa, đầu đã nổ tung ngay tại chỗ.

Thân ảnh Ngụy Hợp lúc này mới chậm rãi hiện hiện sau lưng nàng.

“Kết thúc rồi, đi thôi, đi tìm người tiếp theo.”

Sắc mặt hấn bình tĩnh, vứt bỏ bọt máu trên tay.

Hắc mục cao hứng phấn chấn hấp thu đồng bạn của đôi phương, nhanh chóng trở về.

“Người còn có thể tìm được hắn?”

“Thử một chút.” Ngụy Hợp căn bản sẽ không nói, hắn lấy được tin tức thân phận mà gao không phải cấp cho.

Đối với những người khởi động nào, bên trên ghi chép lại rất rõ ràng.

“Đi thôi.” Hết thầy chung quanh một lần nữa lưu động.

Ngụy Hợp quay người đi về phía cảng khẩu.

Nếu như người khởi động lại Tinh Uyên không cách nào chơi đùa tránh được, như vậy, dứt khoát nhanh chóng gia nhập vào trong đó, lợi dụng trò chơi này, tận khả năng tăng thực lực bản thân.

Hiện tại bản thể vẫn đang thăng cấp Bất Hủ, Phá Cảnh Châu còn chưa hồi phục viên mãn, bản thân cũng không đạt tới bình cảnh.

Vì vậy Ngụy Hợp dứt khoát bắt đầu thử cường hóa bản thân từ trò chơi khởi động người mới.

Lúc trước bắt động là vì sợ Tinh Uyên phát hiện, nhưng hiện tại không phải biết, Tinh Uyên tự nhiên cũng sẽ biết.

Nếu như đã biết thì cũng không cần phải che giấu làm gì.

Rặc rặc.

Xung quanh một ít lần nữa lại bắt đầu khôi phục lưu động, tốc độ từ chậm tới nhanh dần, dần dần khôi phục bình thường.

Sắc mặt Ngụy Hợp bình tĩnh, chậm rãi rời đi.

Hắc mục một bên theo sát phía sau.

“Mà này, trước kia ngươi không phải luôn muốn che giấu sao? Sao đột nhiên lại quyết định gia tốc?” Nó có chút nghi hoặc.

“Có lẽ, chỉ là muốn mau chóng chấm dứt hết thầy đi.” Ngụy Hợp nhẹ giọng trả lời.

“Kết thúc? Chuyện này làm sao có thể kết thúc được?” Mắt đen nhún vai, “Đúng rồi, ngươi biết không? Lúc ta mới tới, nghe thấy đạo sư kia của ngươi nói chuyện với người ở khoảng cách xa. Ngươi đoán ta nghe được cái gì?”

“Người có thể nghe tin tức linh năng?” Ngụy Hợp kinh ngạc hỏi.

“Quy trình mã hóa bình thường không ngăn được ta.” Hắc mục cười nói.” Người đoán xem.”

“Có liên quan gì đến ta?”

“Không quan hệ. Bất quá người khẳng định cảm thấy hứng thú.” Hắc mục vừa trôi tới, vây quanh Ngụy Hợp bay tới bay lui.

“Người có thể không nói.” Ngụy Hợp không cử động.

“A... Người đúng là một chút thú vị cũng không có.” Hắc mục thở dài một tiếng.

“Còn nhớ Tạp Tu Loan không?”

“Ừm, sao cơ?”

“Từ hôm nay trở đi, Kinh Lý Đức từ bỏ trị liệu đối với Tạp Tu Mâu.” Hắc mục cười nói.

“...” Ngụy Hợp dừng bước.” Vì sao?”

“Phí tổn quá lớn, cộng thêm Loan Lý Đức chịu áp lực không nhỏ. Người của Đoàn Vĩnh Tịch muốn âm thầm mang đi Tạp Tu Huỳnh, nghiên cứu căn nguyên phối hợp của nó với Long Cơ.”

Con mắt đen xoay chuyển giữa không trung: “Ta đã nói với người rồi mà, lúc đó thiếu chút nữa ta đã cười chết mất rồi.”

Hắn nhẹ nhàng búng tay một cái, nhất thời một âm thanh nam tử già nua vang lên.

“Vì nhân loại, vì đế quốc, nếu như có thể nghiên cứu ra nguyên nhân Tạp Tu Mâu cao chừng thích hợp, số lượng chế tạo long cơ sứ, đến lúc đó hủy diệt Tinh Uyên, cũng không phải là không có khả năng!”

“Nàng là người nhà của học sinh ta! Ta không cho phép các người làm như vậy!” Thanh âm của lang lý Đức vang lên.

“Quái đay, người yên tâm, cho dù chúng ta đón chúng ta rời đi, vẫn thả một cỗ nhân bản thể tại chỗ, không có ai biết người đã

từ bỏ nàng.

Trong mấy năm qua, người đã trả giá quá nhiều tài nguyên và ân tình vì nàng. Người đã làm được tất cả những gì mà trường bối nên làm. Nhưng cho tới bây giờ, người có thấy chút hi vọng không?” Giọng nói của ông lão lại vang lên.

Im lặng.

Một trận trầm mặc khó tả.

“Ngài yên tâm, chỉ cần ngài đồng ý, ngài đang nghiên cứu các hạng mục trong khốn cảnh, thiết bị cùng tài nguyên thiếu hụt, chúng ta có thể giúp ngài toàn bộ giải quyết.

Hơn nữa, dày vò như vậy, không nhìn thấy hi vọng, một mục duy trì, cũng là một loại dày vò cùng dày vò đối với Tạp Tu Mâu.”

“... Người chắc chắn có thể giải quyết các nhu cầu hạng mục?” Trong giọng nói của lang Lý Đức khó nén mỗi mết.

“Đương nhiên, chẳng lẽ đây là lần đầu chúng ta hợp tác sao? Nhiều năm như vậy bằng hữu cũ, người có thể hoàn toàn tin tưởng ta.” Lão giả nghiêm nghị nói.

Ba.

Thanh âm đến nơi này liền im bật dừng lại.

“Thế nào? Người muốn ra tay giúp một tay sao?” Hắc mục thoải mái nhìn Ngụy Hợp.

Bước chân Ngụy Hợp triệt để dừng lại, không nói gì.

Thánh Uẩn hệ, Nặc Nặc Phi.

Trên một vùng đất hoang vu.

Hai bộ tổng thể bỗng nhiên từ trong không gian nhảy vọt ra, trôi nổi phía trên đại địa xám xịt màu xám đen, đứng im bất động.

Phía trước nuôi dưỡng toàn thân màu trắng, mép ngoài có hoa văn bạch kim đại biểu cho Hoàng gia Thần Huyết gia tộc.

Khuôn mặt không có ngũ quan, chỉ có một đường màu vàng dựng thẳng, tựa như vết rách.

Phía sau, một người mặc trang thể nứt vỡ bình thường - trọng kiếm.

Trên người không có bất kỳ dấu hiệu đặc dị nào.

“Điện hạ, chúng ta tới nơi này làm gì?” Giọng nói của Kim Đức truyền ra từ trong cơ thể sau khi đã phá hủy.

“Vì bổ sung toàn bộ những nhiệm vụ cuối cùng này, ta cần sự giúp đỡ của ngươi, nhưng chỉ bằng vào sức lực cá nhân của ngươi, không đủ để hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng. Cho nên...”

Người nuôi dưỡng phía trước nhẹ giọng trả lời, thanh âm rõ ràng là Đại hoàng tử Nặc Hi khắc định Tát Tát Tư.

Âm thanh của hắn tựa như nam tử trẻ hai mươi mấy tuổi, nhưng trong đó lại lộ ra hòa bình ôn trọng hòa bình.

Đó là sự ôn hòa phảng phất nỗ tung của hăng tinh cũng không đủ khiến hắn thay đổi sắc mặt.

Hai người một đường trôi nổi phía trước, thỉnh thoảng phía trước hiện lên một vòng xoáy trong suốt.

Xuyên qua vòng xoáy, hai người lập tức xuyên thẳng qua đến bên ngoài mấy ngàn dặm.

Sau mấy lần liên tiếp, Đại hoàng tử Nặc Hi chợt dừng lại.

“Đến rồi.”

Dưới chân hắn là một đạo thiên thạch cực đại đập ra hố hình khuyên.

Trong hố hình tròn đường kính mấy trăm mét, trống rỗng không có thứ gì.

“Ở đây?” Kim Đức nghi ngờ nhìn xung quanh, không có gì.

“Đừng tin tưởng hết thảy những gì ngươi thấy.” Mũi chân Nặc Hi bay lơ lửng lên.

“Lực lượng của Long Cơ quả thật cường đại, nhưng trên đời này vẫn có tồn tại mạnh mẽ hơn đó. Nhân loại chẳng qua chỉ là một phần trong một đại tuần hoàn mà thôi.”

Kim Đức không rõ cho lắm, theo sát Nặc Hi lơ lửng bay lên.

“Ngươi từng thấy con sông sinh mệnh chưa?” Nặc Hi nhẹ nhàng nói.

“...” Kim Đức đang muốn hỏi thăm.

Bốp!!

Một đạo hào quang màu lam tinh khiết từ dưới chân hắn sáng lên.

Sau đó ánh sáng càng thêm lấp lánh, bắt đầu khuếch tán phóng đại.

Quầng sáng màu lam cấp tốc khuếch trương ra bốn phương tám hướng, kéo dài đến cuối tầm mắt xa xa.

Trong nháy mắt, toàn bộ mặt ngoài tinh cầu đều bị quầng sáng màu xanh lam đổi mới một lần.

Vốn dĩ trong tinh cầu màu xám đen hoang vu, trong nháy mắt, vô số lam quang sáng lên lốm đốm lốm đốm.

Một dòng sông màu lam hùng vĩ từ dưới chân Kim Đức hiện lên, chảy về phương xa.

Mặt ngoài tinh cầu chỉ trong mấy giây ngắn ngủi, liền hiện ra mấy trăm con sông lớn màu lam thể tích khổng lồ.

Chúng nó tựa như một dải lụa bao vây toàn bộ tinh cầu, vòng xoáy hội tụ, phân tán khắp nơi.

Lam quang bốc hơi, bao vây hai người vào trong, giống như hải dương lam sắc.

“Đây là... Đây là...!?” Gương mặt dưới mặt Kim Đức rung động khó nói nên lời.

Ngắn ngủn vài giây, số lượng linh lực nổi lên trên tinh cầu này, ít nhất là mấy chục lần cấp Bất Hủ, thậm chí còn nhiều hơn.

Số liệu bên trên linh năng dò xét của hắn tựa như tên hỏa tiễn, điên cuồng tăng vọt lên.

Là Long Cơ Sứ, linh năng của hắn kiểm tra đo lường mức cao nhất so với người thường.

Nhưng giờ phút này, hắn lại là...

Bành!!

Thông tin cá nhân bên hông nhanh chóng nổ tung.

Nghi thức linh hoạt sụp đổ kiểm tra nổ tung.

“Đây là... kỳ tích...!?” Kim Đức nuốt nước bọt, da gà toàn thân nổi lên, tê dại cả da đầu.

“Đây không phải kỳ tích.” Nặc Hi mỉm cười: “Đây là sinh mệnh, cũng là chúng ta.”

Hắn ta xoay người, giơ tay chỉ về phía Kim Đức.

“Dùng danh nghĩa dòng sông của mẫu thân, cho quyền triệu hoán chân linh của ngươi.”

Trong chốc lát, vô số lam sắc quang điểm kéo theo đuôi lửa thật dài bay vọt tới gần từ bốn phương tám hướng.

*

*

*

Chúng nó liên tục va chạm vào người Kim Đức.

Chúng nó không tăng cường linh năng của Kim Đức, chỉ là kiến trúc tầng phòng ngự linh năng cực kỳ mạnh mẽ mà thôi.

Đồng thời từng luồng tên thật thuộc về Chân Linh, dồn dập truyền vào đầu óc Kim Đức.

Chỉ cần hẩn nguyện ý, tùy thời có thể thông qua trả giá lớn một chút linh lực, triệu hoán các chân linh yên lặng trong mẫu hà xuất động chinh chiến.

Hệ sông Thiên Hành - Đông Cực liên minh.

Từng mảnh lưu tinh màu xanh nhạt, từ bầu trời xẹt qua, kéo ra quang ngân thật dài.

Dưới màn đêm.

Hạ binh cau mày, nhìn chăm chăm người áo đen đang đi lại phía trước.

Từ rất sớm trước đây, hẩn đã có thể leo lên từ vũng bùn, giầy dựa phát triển, người áo đen đã phát huy được tác dụng cực kỳ quan trọng.

Mỗi khi hẩn liều mạng đến thời khắc máu chót, người áo đen sẽ ra mặt giúp hẩn kịp thời một tay.

Hẩn gọi người áo đen tôn kính là sư phụ.

Hẩn ta không biết sư phụ có thân phận gì, cũng không biết vì sao sư phụ phải mặc áo bào đen toàn thân.

Hẩn chỉ biết, tất cả bản thân hẩn đều được sư phụ dành cho vào thời khắc máu chót.

Một cô nhi bình thường, có thể thoát thân từ trong số nhân vật đại nhân vật tài lực quyền thế đầu tư như vậy, trở thành một trong những Long Cơ Sứ tự phối hợp, có thể nghĩ, lực cản trong đó lớn bao nhiêu.

Nhưng mọi cản trở đều bị sư phụ giải quyết.

Chung quanh rừng trúc lay động, gió nhẹ phát phơ.

Từng con chim bị kinh động từ đỉnh đầu bay qua.

Ba.

Vị sư phụ phía trước dừng bước.

“A Bình, ngươi trở thành Long Cơ Sứ, cũng đã mấy năm rồi. Ngươi đã từng nói ngươi muốn làm một anh hùng. Đúng không?”

Hạ bình nặng nề gật đầu.

“Vâng. Đệ không muốn chứng kiến bi kịch của A Linh nữa. Sư phụ cũng từng nói vũ trụ vạn vật có sinh có diệt, tương sinh tương khắc.

Thế giới tội ác, cuối cùng vẫn có chính đạo áp chế.

Ngài đã từng nói, mỗi người đều phải có anh hùng của mình, có hy vọng của riêng mình. Đáng tiếc...”

Hắn dừng một chút.

“Ta không có nhìn thấy hi vọng của quá nhiều người...”

“Cho nên, ngươi muốn trở thành hi vọng của tất cả mọi người?”
” Sư phụ nhẹ giọng hỏi, hai tay chấp sau lưng.

Gió nhẹ lay động dưới áo bào đen, lòi ra giống như điêu khắc tiêu thương, thân thể thẳng tắp bên trong.

“Vâng!” Hạ bình nghiêm túc gật đầu.

“A bình... Ngươi cũng biết, vị sư vì sao chưa từng đối mặt với ngươi, cũng không lộ mặt thật ở trước mặt ngươi?” Sư phụ trầm giọng nói.

“Đệ tử không biết...” Hạ bình lắc đầu.

Sư phụ trầm mặc một lát, chậm rãi xoay người lại.

Sau đó, mũ trùm một mực che đầu lại, lộ ra bên trong là mũ giáp kim loại đen kịt.

Hắn lại nhẹ nhàng nhấn cái nút mặt bên cạnh một cái.

Xuy.

Một tiếng vang nhỏ, mũ giáp tách ra, lộ ra một khuôn mặt bình thường, già nua tràn đầy nếp nhăn.

Chỉ là khuôn mặt bình thường này lại khiến hai mắt Hạ bình mở to trong nháy mắt.

Hắn kinh ngạc lui về phía sau vài bước, kinh ngạc nhìn mặt sư phụ.

“Sư phụ... Người đây là!?”

Từ góc độ của hắn nhìn lại, có thể thấy rõ ràng, mặt phải của sư phụ ký sinh một cục huyết nhục bườu óng ánh đỏ sậm.

Trên bườu thịt không ngừng tỏa ra ô nhiễm cùng ý chí hỗn loạn thuộc về Tinh Uyên.

“Thất vọng lắm sao?” Sư phụ bình tĩnh nói: “Hoặc là nói, người cho rằng Tinh Uyên là cái gì?”

“Ta... Ta... Không biết.” Hạ Bình chân động lui về phía sau hai bước, rất muốn dựa theo tiêu chuẩn Giáo tài trả lời, nhưng hắn hoàn toàn không nghĩ tới...

Sư phụ luôn tôn kính mình, lại đã sớm bị Tinh Uyên ô nhiễm ký sinh...

Vậy thì sư phụ mà hắn đối thoại từ trước tới nay, rốt cuộc là người hay là sinh vật Tinh Uyên?

“Thật ra Tinh Uyên cũng chẳng mấy để ý tới nhân loại.” Sư phụ bình tĩnh nói: “Giống như con người hái hoa cỏ ven đường, hứng thú liền hái vài đóa, khi tức giận tùy tiện giẫm chết một mảnh cũng không sao. Ngẫu nhiên đi ngang qua, không để ý chút nào, Tư Không thấy quen.”

“Nhưng thưa sư phụ... Tinh Uyên nguy hại tới nhân loại...”
Hạ bình còn định nói gì đó.

“Con có biết quân chủ của Tinh Uyên không?” Sư phụ đột nhiên hỏi.

“... Ta biết.”

*

*

*

“Người có biết trên quân chủ còn có Chúa Tể không? Người có biết Chúa Tể cường đại tới mức nào không?”

“... Không có tư liệu xác thực. Ta không biết.” Hạ binh lắc đầu, trong lòng có chút sợ hãi.

“Chúa Tể, có thể hủy diệt toàn bộ đế quốc nhân loại một cách dễ dàng.” Su phụ bình tĩnh nói.

“Hạ binh không cách nào trả lời...” Hạ Binh không cách nào trả lời.

“Mọi người cho rằng Tinh Uyên là kẻ địch lớn nhất của nhân loại, nhưng không ai biết, các Chúa Tể Tinh Uyên chí cao, vốn không thèm để ý tới nhân loại.” Su phụ lại quay người.

“Cho nên ta nhờ vào sức mạnh của Tinh Uyên làm rất nhiều chuyện, trong đó không thiếu những chuyện tốt trên phương diện loài người.

Cái gọi là lực lượng không có đúng sai, lòng người mới có trắng đen. Người nên hiểu ý ta”

“Ý của su phụ là...” Hạ binh bỗng nhiên suy đoán trong lòng.

“Tuy ngươi đã trở thành Long Cơ Sứ, nhưng ngươi cũng biết, bản thân ngươi hiện giờ cũng chỉ là một thanh đao của đế quốc, mục tiêu của ngươi chưa bao giờ có khả năng thực hiện được?”

“Ta... biết rồi.” Thật ra Hạ binh cũng cảm nhận được, mấy năm nay đã trở thành Long Cơ Sứ.

Thượng cấp không thèm để ý tới cảm nhận của hắn, suy nghĩ gì, bọn họ chỉ cần hắn chấp hành mệnh lệnh.

Công cụ, không cần suy nghĩ.

“Ngươi biết Vĩnh Tịch đảng không?” Su phụ tiếp tục nói:

“Mục tiêu tư tưởng của Vĩnh Tịch đảng, mặt ngoài là đoàn kết tất cả lực lượng nhân loại, đối kháng Tinh Uyên, tiêu diệt Tinh Uyên. Nhưng thật ra... chúng ta vẫn luôn mượn Tinh Uyên, duy trì hòa bình trong nội bộ nhân loại.”

Hạ binh nhạy cảm nghe được từ “Chúng ta” này.

Hắn lập tức hiểu ra, su phụ hắn là người của Vĩnh Tịch đảng.

“Ý ngài là mượn áp lực bên ngoài cường đại của Tinh Uyên, khiến nhân loại đoàn kết nhất trí?”

“Có đi cùng không?” Sư phụ chậm rãi giơ tay với hắn.

“Người nên hiểu rõ, Long Cơ Sứ xuất kích càng nhiều lần, tinh thần chéch đi sẽ càng ngày càng nghiêm trọng, các người không phải không có hạn chế xuất chiến. Nhưng Tinh Uyên có thể giúp người, ổn định tất cả.”

Hạ binh trở nên trầm mặc.

Một lúc lâu sau.

“Sư phụ, ngài... bị Tinh Uyên ô nhiễm khi nào?”

“...” Sư phụ cũng trầm mặc lại.

Hắn thu tay về.

“Người cảm thấy, khi nào thì vi sư sẽ là nhân loại vậy?”

Khuôn mặt hắn vốn bình thường, chậm rãi mơ hồ, sau đó chuyển hóa thành một tấm vải đầy lân phiến, trên trán sinh ra một quái nhân làn da màu đỏ hai sừng.

“Từ khi ta bắt đầu, đã không còn là nhân loại trong đế quốc nữa, ta chỉ là một lãnh chúa không muốn chứng kiến phân tranh của Tinh Uyên nữa...”

Ngụy Hợp chưa bao giờ có cảm thụ như vậy.

Hắn ta cảm thấy mình trở nên rất lớn, rất lớn.

Giống như một quả cầu khí, nhanh chóng bành trướng, bay lên không trung, bay vào đại khí, lướt qua tinh hoàn, bay về phía hằng tinh ở gần đó.

Tâm mắt của hắn trở nên càng ngày càng rộng, càng lúc càng lớn.

Rất nhanh hắn nhìn thấy được ngôi sao hoàn toàn thuộc về mình, tiếp đó là toàn bộ tinh hệ Ô Lan.

Và lại sau đó là mấy chục tinh thể nhỏ được tạo thành từ hệ thống.

Đến nơi này, tinh thần của nó phảng phát như đã đến cực hạn, trong nháy mắt đình trệ.

Sau đó...

Hắn đột nhiên cảm thấy tinh thần của mình bắt đầu co rút lại.

Hết thảy mọi thứ đều hóa thành màu sắc lung linh.

Vèo!!

Trong nháy mắt, Ngụy Hợp thấy hoa mắt, đã ở trong một không gian không lồ đen kịt vô biên.

Trước mặt hắn là một quả cầu bằng nắm tay với ánh sáng màu xanh đậm đang lơ lửng.

Trong cơ thể quả cầu lóe ra từng đạo hồ quang điện màu lam, mỗi giây mỗi khắc phảng phát đều có vô số tia lửa điện vẩy ra, va vào bên trong vách đá lại âm ỉ xuống.

810

“Ta đây là... tấn cấp bất hủ?” Ngụy Hợp bỗng nhiên trong lòng bừng tỉnh hiểu ra.

Nhưng về mặt tài liệu, hắn điều tra được tin tức, không phải chỉ có ghi chép như vậy.

Tư liệu đột phá Bất Hủ tuy rằng quyền hạn rất cao, nhưng dưới sự hưởng thụ của Phục Thức hội, đã sớm chia sẻ đám Bất Hủ giả có quyền hạn cao cho Ngụy Hợp.

Hắn cũng biết tình huống bên trong.

Hết thầy trước đó đều rất bình thường.

Tinh thần của Bất Hủ giả trước tiên sẽ phóng lớn và bành trướng, sau đó mượn nhờ sự khuếch trương của hóa lớn rồi gia tốc co rút lại, dùng lực xung kích như vậy mạnh mẽ áp súc toàn bộ linh lực, ngưng tụ chúng thành tinh thể.

“Chỉ là, bình thường thì Bất Hủ cùng lắm cũng chỉ có thể mở rộng tới một nửa hệ hệ hệ Hằng mà thôi, cũng đã rất lợi hại rồi... Chỗ ta...”

Ngụy Hợp hồi tưởng lại vừa nãy, tinh thần của hắn đã khuếch trương tới mấy chục phạm vi hệ thống Hằng hệ thống rồi.

Dựa theo đường kính mà Ô Lan tinh tính toán thì phạm vi mở rộng của hắn đã tới cả trăm năm rồi?

Hắn đã không cần đi tính toán, phạm vi linh năng của mình khuếch trương là bình thường bao nhiêu lần rồi.

Điều này không có ý nghĩa gì.

Hóa Nguyên điển đã dung hợp máu thịt võ đạo và linh năng tu hành tinh hoa, hai bên cùng nhau tu hành tăng lên.

Thân thể máu thịt có tác dụng tẩm bổ và thúc đẩy cực lớn đối với linh lực.

Cho nên Ngụy Hợp đối với linh năng của mình rất mạnh, cũng không quá để ý.

Vô luận linh lực của hắn mạnh đến thế nào, hắn cũng đã đứng ở đỉnh thế giới của nhân loại. Là tồn tại của linh năng tồn tại cực hạn của nhân loại.

Hắn để ý, lực lượng như vậy, có thể đạt tới mục tiêu của mình hay không.

“Đáp án là... Không thể.”

Cao cao đề ở đỉnh đầu nhân loại, còn có Tinh Uyên... dùng linh hồn nhân loại làm lương thực để thu hoạch Tinh Uyên.

Ngụy Hợp từ từ mở mắt ra, hết thấy vừa rồi, từ trong phòng cách ly bế quan đứng dậy.

Hắn phát tay vẫy ra linh năng, vô số lam quang ở giữa không trung trước người hắn, ngưng tụ ra một tấm gương óng ánh màu lam.

Trong gương phản xạ ra bộ dáng hiện tại của hắn.

Bề ngoài không có bất kỳ biến hóa nào, duy chỉ có hai mắt, trong đồng tử phẳng phát lóe ra vô số tinh quang, lập loè sáng ngời.

Đó là linh quang bất hủ mạnh mẽ đến cực hạn của nhân loại, tất nhiên là tỏa ra bên ngoài.

Thật ra tất cả Bất Hủ giả đều có vật này.

Chỉ có điều tất cả mọi người đều thu liễm lại linh quang.

“Đây là cấp bất hủ?” Ngụy Hợp nhìn xung quanh một mảnh phòng cách ly bị phong bế đen kịt.

Linh năng trong đầu hắn bỗng nhiên tản ra, kéo dài ra.

Một cỗ linh lực đậm đặc giống như keo nước, lập tức từ trong đầu hắn tuôn trào ra.

Linh lực rất nhanh giảm mật độ, khuếch trương ra ngoài.

Rất nhanh, linh hoạt Ngụy Hợp đã dễ dàng xuyên qua qua tường cách ly. Tiếp xúc với các nhân viên nghiên cứu lưu thủ ở ngoại giới.

Cao tầng của Phục Tô hội trấn thủ nơi này, thành viên cấp Bất Hủ, bỗng nhiên ngừng đầu, nhìn về phía Ngụy Hợp bên này.

Bất Hủ này tên là Cổ Đức Lý An, bởi vì là người gần cái chết lúc trước được người thức tỉnh cứu về, xã hội loài người bên kia đều cho rằng hắn đã chết hoàn toàn, hắn cũng lười hiện thân, cứ ở lại trong tổ chức tọa trấn căn cứ.

Lúc này hắn kinh nghi bất định cảm thụ được Ngụy Hợp kéo dài ra linh năng khổng lồ.

“Là hội trưởng!? Hội trưởng đột phá Bất Hủ rồi?”

Ngụy Hợp không che giấu quá mức của mình, linh năng của hắn lúc trước thăng hoa, điểm này hắn chưa bao giờ che giấu.

Cho nên cao tầng của Phục tinh giả đều rõ ràng.

Chỉ là sau khi Ngụy Hợp đột phá, linh năng cấp Bất Hủ tựa hồ có chút khác biệt với Bất Hủ bình thường.

Cổ Đức nhanh chóng kéo dài linh năng của mình ra, chủ động chạm vào linh năng của Ngụy Hợp.

“Hội trưởng... Người có thể làm nồng độ linh lực lớn như vậy sao?”

Hai người có thể trao đổi.

“Ta cũng không rõ lắm, bất quá, tựa hồ cường độ thân thể đối với linh lực có thể tăng lên rất lớn. Khi ta khuếch trương linh năng một bước này, mở rộng khoảng cách vượt xa ghi chép trên tư liệu.”

Ngụy Hợp thân nhiên nói.

“Có thể tiến hành so sánh về thực chất hay không?” Cổ Đức nhanh chóng nói.

“Được.” Ngụy Hợp cũng rất tò mò, tình huống của mình, rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Xuy.

Bên trong căn cứ, Ngụy Hợp đi ra đại môn cách ly, lập tức có hai đội nhân viên nghiên cứu nhanh chóng tiến lên, hộ tống hắn tiến về phòng kiểm tra.

Nửa giờ sau.

Một bản báo cáo kiểm tra đo lường cực kỳ tường tận mới mẻ ra lò.

Ngụy Hợp cùng Cổ Đức nhìn báo cáo trong tay, mặt lộ vẻ rung động.

“Tổng hợp linh số mà có thể so sánh, lấy Bất Hủ cấp bình quân số làm một.”

“Tổng lượng linh năng của hội trưởng ngài, tổng số là... 5.5.

Tốc độ linh lực, lấy tổng số là chín.

Phạm vi bao trùm là 273.

Linh khí cao nhất có thể đạt tới mười hai ngàn vạn độ. Bình quân bất hủ là trong vòng tám trăm ngàn vạn nguyên khí!!”

Nhìn thấy số liệu này, chính mình cũng cảm giác có chút khó tin.

Trên thực tế, sự khác biệt lớn nhất giữa hắn và cấp Bất Hủ bình thường chính là cường độ thân thể của hắn vượt xa Bất Hủ bình thường.

“Quá khoa trương rồi.... Không ngờ cường độ thân thể lại tăng lên đồng bộ, có thể tăng phúc cho linh lực lớn như vậy.” Ngụy Hợp cảm khái nói.

“Hội Trưởng, ngài có muốn ra ngoài thử uy lực của linh lực không?” Cổ Đức khá muốn xem xét số liệu thực chiến cụ thể của Ngụy Hợp.

“Đúng vậy, vừa đột phá cấp bậc Bất Hủ bình thường thấp nhất có thể là hai mươi vạn Linh Nhĩ. Trình độ trung bình là bốn mươi lăm vạn.

Linh khí của ta tổng lượng... là mười hai vạn Linh Nhĩ.... Đây mới chỉ là khởi đầu. Quả thật nên tìm một chỗ, để kiểm tra trình độ hiện tại của ta một chút...”

“Ngài sắp bắt đầu rồi sao?” Cổ Đức tích cực nói: “Không có gì bất ngờ xảy ra, tốc độ linh hoạt của ngài sẽ được hội trưởng, nếu so sánh cùng đẳng cấp, hắn là cực hạn cao nhất từ trước tới nay của nhân loại rồi!”

Hắn cảm khái nói: “Thân là bất hủ, ta cũng đã tiếp xúc qua không ít lão bằng hữu của đế quốc, nhưng người cao nhất trong đó, cũng chính là mấy vị thống hợp Nguyên soái kia, bọn họ trên cơ bản cũng chính là trên ngàn vạn Linh Nhĩ. Nhưng đây là... Kết quả tăng phúc sau khi ăn mặc cơ thể đã được tăng lên tới con số mười hai mươi lần.

“Khi thân thể đủ cường đại, bản thân nó, chẳng phải là hiệu quả tốt nhất sao?” Ngụy Hợp cười nói.

“Đúng vậy, như vậy cũng đã chứng minh, cường độ thân thể, quả thực có tác dụng tăng cường cực lớn đối với linh lực! Nói cách khác, chúng ta thức tỉnh, tiềm lực phát triển tương lai vượt xa tất cả mọi người!”

Các tổ chức khác không dám cường hóa nhục thân, chủ yếu là lo lắng Tinh Uyên không chế.

Nhưng sống lại sẽ không cần lo lắng. Tinh Uyên ý chí nồng, hoàn toàn bị Ngụy Hợp Linh có thể thôn phệ.

Còn ý chí cường đại của Tinh Uyên thì phải xem ai mạnh hơn. Đây đã hoàn toàn trở thành so đấu về thực lực.

Sau khi xác định được cường độ thân thể có tác dụng tăng cường cực lớn đối với linh năng, toàn bộ căn cứ nhanh chóng đem việc nghiên cứu phát hiện, cùng hưởng cho các căn cứ còn lại.

Mọi người bắt đầu có lòng tin với tương lai.

Thậm chí đám Bất Hủ giả cũng bắt đầu vững tin rằng, khi thức tỉnh sẽ tìm ra con đường tiến hóa thật sự của nhân loại!

Mà cũng trong lúc đó.

Tinh Uyên.

Trong tinh không đỏ như máu.

Một đoàn thảm thị khổng lồ đường kính mấy ngàn dặm, đang phi hành giữa tinh tế.

Trên thảm thị trải rộng vô số con mắt huyết sắc, thỉnh thoảng đung phấp một ít thiên thạch bay tới, đều bị nó nuốt vào trong đó, trở thành một phần trong đó.

Chính giữa thảm thịt nhô lên, đắp nặn thành bộ dáng bản thể
Ngụy Hợp.

Hắn nhìn ra xa xa, bên trong Tinh Uyên hầu như không thấy
bất luận màu sắc gì bên ngoài màu đen.

*

*

*

Từng tinh hệ màu máu tựa như là vòng xoáy màu máu đang
chậm rãi phân tán xung quanh.

Trong đó tinh cầu màu máu bình thường có kích cỡ không
chênh lệch với hành tinh bên ngoài, có mấy ngàn dặm, có ngàn
vạn dặm.

Còn có đường kính hơn mười vạn dặm.

Linh có thể đột phá, tiến hóa bản cũ đương nhiên bắt đầu đồng
bộ tăng cường độ thân thể lên.

Mà tăng lên tự nhiên không phải tự dưng tăng lên, mà là cần
đại lượng nguyên vật liệu.

Ngụy Hợp nhìn tinh không màu máu mênh mông, lãnh địa của
hắn không có ở nơi này, hắn cũng không quan tâm lãnh địa
tăng phúc chút nào.

Hiện tại, hắn chỉ muốn thu hoạch đầy đủ nguyên vật liệu...

Không chỉ là huyết nhục mà còn có rất nhiều vật chất khoáng
thạch, vô cơ vật.

Vì vậy sinh vật Tinh Uyên mới là mục tiêu con mồi thích hợp
nhất của hắn.

Vừa có thể tăng cường độ thân thể lên, vừa có thể thôn phệ ý
chí hỗn loạn.

Ngụy Hợp quay đầu lại nhìn viên tinh cầu màu máu cỡ lớn mà
mình ly khai kia, đó là lãnh địa của gạo mà không phải gạo.

Bây giờ hắn vẫn chưa muốn trở mặt với đối phương, dù sao
tên kia còn đang thu thập thông tin về người thức tỉnh.

Vì vậy...

Phù!

Đột nhiên phía trước xuất hiện một tinh cầu nho nhỏ màu hồng.

Khoảng chừng bảy tám ngàn dặm.

“Chính là người rồi....” Ngụy Hợp tâm niệm vừa động.

Huyết nhục to lớn của hắn, tầm thâm mở rộng, bành trướng, biến lớn, đảo mắt liền khuếch trương đến hơn vạn dặm.

Sau đó đột nhiên bay về phía hành tinh nhỏ kia.

Tới gần.

Tới gần hơn.

Tiếp xúc...

Sau đó, bao trùm.

Rất nhanh, tầm lớn huyết nhục của Ngụy Hợp tựa như một lớp quần áo, bao bọc non nửa hành tinh nhỏ lại, hóa thành một khối thịt thật lớn.

Khối thịt thoáng cái đã nhảy lên, dường như trái tim của hắn ta đang đập vậy.

Nhưng nếu có người cẩn thận quan sát thì sẽ phát hiện, mỗi lần khối thịt nhảy lên thì hành tinh sẽ thu nhỏ lại một phần.

Mà theo đoàn thịt nhảy lên, huyết nhục Ngụy Hợp cũng bắt đầu nhanh chóng tăng cường, tăng cao tiến hóa lên cấp độ Hắc Viêm.

Ô Lan Tinh.

Hoàng gia hoa viên tự lập y viện.

Trong phòng kín cao cấp trắng noãn.

Tạp Tu ân cần nằm ngủ trên giường bệnh.

Thương thế trên người nàng đã chữa khỏi từ lâu, nhưng vấn đề linh lực về tinh thần vẫn không có thuốc nào cứu được.

lái Long Cơ tạo thành tinh thần chéch đi là một loại linh năng vĩnh cửu có thể đả thương.

Cho dù là kỹ thuật của người tỉnh lại, cũng không thể phục hồi như cũ.

Đây là lệch lạc trên nhận thức của con người, không phải linh lực đơn thuần có thể chữa trị, có thể được cứu.

Tạp Tu Trạm nằm đã nhiều năm, nhưng vẫn không thể tùy ý hoạt động.

Linh lực của nàng bởi vì thiên vị quá độ, đối với thân thể của mình cũng sẽ tùy thời tạo thành tổn thương to lớn.

Rắc rắc.

Đột nhiên cửa phòng từ từ mở ra.

Xử Lý Đức dạy dỗ mang theo một phần cháo ba tươi nấu xong, đi đến.

“Mang? Hâm?” Hấn khẽ gọi vài tiếng.

“Dạy? Ngài đến rồi?” Tạp Tu Loan chậm rãi mở mắt, lộ ra nụ cười nhu hòa với Phổ.

“Hôm nay mang cho người cháo ba màu mà người thích ăn nhất, thừa dịp nóng hương vị còn tốt, tranh thủ thời gian ăn đi.” Trát Lý Đức dịu dàng nói.

“Ừm.” Tạp Tu Mâu chậm rãi ngồi dậy, nhận lấy cháo, mở nắp ra, một hương thơm nồng đậm bay ra.

“Thơm quá!” Trong lòng Tạp Tu Mâu dâng lên một dòng nước ấm.

Nàng rất nhanh cũng thấy thê cháo bên cạnh đặt. Trên đó viết: Ngày sinh nhật.

Tạp Tu xụi lơ, trong đầu lập tức nghĩ tới rất nhiều thứ.

Nàng không nhịn được che miệng lại, nước mắt chậm rãi tràn đầy hốc mắt.

“Cảm ơn ngài... Cảm ơn ngài.”

“Mau ăn đi, hôm nay là sinh nhật của ngươi, chỉ là tình trạng cơ thể ngươi mà thôi, cũng chỉ có thể ăn cái này thôi.” Thuận Lý Đức nhẹ giọng nói, trong mắt lóe lên một tia không đành lòng.

“Ừm!” Tạt Tu Trạm chậm rãi múc một muống lên, đưa vào miệng.

Chỉ là mới ăn được mấy miếng, một cỗ buồn ngủ nồng đậm lập tức dâng lên trong đầu.

Nàng lắc lắc thân thể, muốn đưa tay đỡ rào chắn giường, nhưng tay bắt không.

“Tuân lệnh... cháo có vấn đề..!” Câu cuối cùng thốt ra, Tạt Tu Sam ngã xuống chần mèn, hoàn toàn mất đi ý thức...

Xoạt Lý Đức trầm mặc nhìn chăm chú người nằm trên giường bệnh.

Hắn nhẹ nhàng gỡ xuống mũ, đặt trước người, ý đồ che giấu cái gì. Nhưng vẫn thờ dài một tiếng, xoay người sang chỗ khác.

“Cảm tạ đôn đãi dạy dỗ phối hợp, nếu không có lẽ chúng ta còn cần phải cần thêm chút thủ đoạn phiền phức nữa, mới có thể an toàn rời đi.”

Hai đạo nhân ảnh bỗng nhiên từ trong không khí một bên phòng ốc nổi lên.

Trên người bọn họ mặc trên người cùng loại quang học biến sắc ẩn hình, toàn thân từ trên xuống dưới đều bao bọc ở bên trong cơ thể, không lộ ra bất cứ khuôn mặt cùng đặc thù nào của thân thể.

“Nhớ kỹ lời hứa của các ngươi.” X thâu Lý Đức thấp giọng nói. Hắn nhớ lại ân đặc biệt của học sinh lúc trước của mình.

“Thế giới tàn khốc này, mặc cho ngươi có thể sống sót, có lẽ cũng là một loại đần vặt. Chết cũng tốt... Chết rồi cũng không thể nhìn thấy thêm nữa...”

Thọ mệnh ngân nga đã khiến hắn gặp qua quá nhiều bi hoan ly hợp. Nếu là lúc tuổi còn trẻ, hắn tuyệt đối sẽ không đồng ý đề nghị của vĩnh tịch đảng.

Nhưng bây giờ...

Hắn hiểu được một cái đạo lý, đó tức là, có một số thứ cho dù kiên trì, cũng không có ý nghĩa gì.

Bỏ qua một phần nhỏ, để đạt được lợi ích lớn hơn, càng nhiều tài nguyên cùng kỳ ngộ mới là chuyện đáng làm.

Xoạt Lý Đức chậm rãi đi tới trước cửa, cầm tay nhẹ nhàng vặn một cái.

Rắc rắc.

Cửa phòng từ từ mở ra.

Hắn chậm rãi đi ra ngoài, nghiêng người, nhìn về phía Tạp Tu Trạm phía sau mình.

Ánh sáng ở phòng giam cuối cùng, chiếu rọi trong đôi mắt hắn chậm rãi âm đạm, biến mất.

Rắc rắc.

Cửa phòng đóng lại.

Hai gã còn lại là bộ tộc Vĩnh Tịch liếc mắt nhìn nhau, một người nhanh chóng tiến lên, nâng Tạp Tu Mâu lên.

Người còn lại mở cửa sổ, bắt đầu trang bị trang bị cho Truyền Tống.

Tạp Tu Học đàn độn mới miễn cưỡng khôi phục một chút ý thức.

Nàng đã từng tiếp nhận quá trình huấn luyện chống đối được vật cực mạnh, trên chương trình huấn luyện này, thành tích huấn luyện của nàng đã đầy đặn.

Hiệu quả phân chia đầy đủ lúc này chính là nàng đã sớm khôi phục ý thức, sớm khôi phục một chút.

Hai mắt nàng mơ mơ hồ hồ nheo lại, chỉ có thể nhìn thấy một chút đồ vật. Trong tai chỉ có thể nghe được mơ hồ tiếng vang.

Linh năng cũng bắt đầu chậm rãi thức tỉnh một chút, có thể cảm ứng một điểm đồ vật chung quanh.

“Chuẩn bị khởi động trang bị chế tác.” Một tin tức linh lực vang lên bên người cô.

“Còn thiếu một tham gia định vị cuối cùng nữa, ta sẽ lập tức...”

Ầm!!

Trong chốc lát, bên trong toàn bộ phòng giam một mảng ánh lửa nổ bùng.

“Chú ý! Có tên khủng bố đang mưu đồ cướp đoạt giám sát mục tiêu! Thỉnh cầu trợ giúp trên không!”

“Số hỏa lực này sẽ bắt đầu đả kích đối thủ.”

Từng tiếng nổ mạnh vang lên âm âm không ngừng.

Bộ tộc sinh thể kia của Tạp Tu Dịch hiện tại đã bị chùm sáng cường đại đánh trúng đầu.

Trong nháy mắt khí hóa trong đầu hấn biến mất, thi thể ngã ngửa trên mặt đất.

Tạp Tu Trạm cảm giác thân thể mình bị sóng khí bạo tạc tung lên cao, tựa hồ phá vỡ cửa sổ, bay ra ngoài.

Sau đó ngã mạnh xuống đất.

Ngay sau đó là một trận tiếng hỏa tiễn bắn kịch liệt, mặt đất tại chân động. vũ khí cùng quang bó vũ khí, còn định hướng chân động truy tung linh thuật cuộn cuộn không ngừng.

Chung quanh hỗn loạn tung bùng.

Phốc.

Đột nhiên bụng Tạp Tu Trạm cảm thấy đau nhói.

“... Đội trưởng, phần bụng bị đạn bắn trúng, sinh mệnh thể trạng bắt đầu giảm xuống! Phải xử lý sao?” Có người rơi xuống bên cạnh nàng linh có thể truyền tin nói.

“Nàng ta đã vô dụng, không cần để ý, hoàn thành nhiệm vụ hiện tại của ngươi.”

“Vâng!”

Người bên cạnh cấp tốc phi hành rời đi.

Tạp Tu Huân nghiêng người nằm trên mặt đất, thân thể co rút, cuộn mình lại.

Máu dọc theo bụng nàng không ngừng chảy ra ngoài, tựa như dòng suối nhỏ, theo mặt đất nghiêng xuống chảy vào dòng nước bách điệp ở cách đó không xa.

Xa xa không ngừng truyền đến từng đợt linh thuật nổ mạnh cùng tiếng rít kịch liệt.

Đó là có người đang giao tranh với nhau.

“Chật chạt chạt... Đây chính là Long cơ đấy, không ngờ lãng phí như vậy ở chỗ này.”

Đột nhiên một giọng nói nữ tử lạnh lùng vang lên bên cạnh.

Toàn thân Tạt Tu lập co giật, được hiệu còn chưa biến mất quá nhiều khiến nàng căn bản không thể nhúc nhích.

“Ả vốn chỉ là mối nhử, hấp dẫn người của Vĩnh Tịch đảng tới đây mà thôi.” Tên còn lại trầm giọng nói.

“Linh năng của cô ấy rất có giá trị nghiên cứu.” Cô gái nhẹ giọng nói: “Người tới hay để ta làm?”

“Để ta, trước tiên đem tất cả linh hồn của nàng tụ tập lại một chỗ đã.”

Tạt Tu mở to hai mắt, mắt trái màu đen xinh đẹp dần dần ở dưới một loại linh thuật không rõ tác dụng, bắt đầu hội tụ ra lượng lớn linh năng.

Linh lực toàn thân nàng nhanh chóng hội tụ cùng một chỗ trong mắt trái.

Sau đó...

Phốc phốc.

Một bàn tay máy móc, nhẹ nhàng dùng đầu ngón tay đâm vào hốc mắt nàng, đào con mắt ngưng tụ tất cả linh năng của nàng ra.

Phía dưới con mắt kéo theo cả vùng máu nổi liền với nhau.

Đau đớn kịch liệt, khiến toàn thân Tạt Tu Loan run lên.

“Đi thôi.”

“Cứ như vậy mà đi?”

“Không thì sao, không có linh tinh, thân thể của cô ta cũng phế bỏ, sẽ không chế tạo linh năng mới nữa, đã không còn giá trị gì nữa. Còn ở lại nơi này chờ bị phòng vệ bắt sao?”

Hai người bỏ lại Tạt Tu Trảm thân thể đã bắt đầu lạnh lẽo, xoay người lạng lẽ rời đi.

Ầm ầm!!

Lửa lớn nơi xa bốc lên, ánh lửa sáng ngời chiếu rọi ở trên người Tạt Tu Loan. Nhiệt độ cao nóng cháy, hóa thành gió nóng, thổi lá rụng trên mặt đất cùng căn bã, cũng mang theo quần áo y trên người nàng không ngừng lật qua lật lại.

Một hồi tiếng bước chân nhẹ nhàng từ xa chậm rãi tới gần.

Sau đó dừng ở trước mặt hai người Tạt Tu một tháng.

“Ba... Người...” Một con mắt còn sót lại của Tạt Tu Loan, tựa hồ có một chút hồi quang phản chiếu.

Nàng nhìn người tới, nhận ra thân phận của người đó.

Tay nàng run rẩy, chậm rãi vươn về phía hắn.

nhôn Lý Đức cúi đầu nhìn nàng, khẽ thở dài. Lập tức, y xoay người, nhìn về phía một bóng ma khác.

“Giao dịch trước đó vẫn tính chứ?”

“Nàng ta đã không còn giá trị, còn làm liên lụy hai thành viên cao cấp chúng ta. Vụ giao dịch này chúng ta thiệt thòi rất nhiều.” Một cái sừng trong bóng đen toàn thân tồ đen đi ra.

“Dù sao cô ta cũng là Long Cơ Sứ, chắc là thân thể còn có chút công dụng?” Xửu Lý Đức trầm giọng nói.

“Nàng ta sắp chết, linh năng cũng bị rút ra, lần giao dịch này hỏng mất.” Độc Giác nuôi khẽ lắc đầu, quay người ẩn vào bóng tối, đảo mắt đã biến mất không thấy gì nữa.

Xoạt Lý Đức lại thở dài một tiếng, quay người rời đi.

Ba.

Ổng quần của hắn bị một bàn tay đâm máu níu lấy.

“Dạy. Phát... Cứ cứu ta...” Mắt phải còn sót lại của Tạt Tu Mâu cố gắng mở to, nước mắt từ trong hốc mắt nàng tràn đầy trào ra.

“Ta...không muốn... Chết...”

“Không muốn...”

“...” Diêm Lý Đức không quay đầu lại, dùng sức giãy thoát ổng quần, bước nhanh về phía trước.

Người của Vĩnh Tịch đang vì xóa sạch vết tích, đã bố trí không gian xung quanh bom chấn động.

Phương viên trăm mét nơi này, rất nhanh đều sẽ bị nổ thành bụi phấn cấp cập.

Vì vậy, bất cứ vết tích gì cũng sẽ bị vụ nổ này hủy diệt.

Dưới ánh lửa, Tạp Tu Mâu nhúc nhích về phía trước, trong ánh mắt mơ hồ của nàng, một mục nhìn chăm chăm phương hướng Diêm Lý Đức rời đi, bò đến chỗ đó.

“Ta... Không nghĩ tới...”

“Phụ thân. Ta còn chưa hoàn thành.... Đồng ý với người...”

“Vì... Cái gì...”

“Ai đến... Cứu ta....”

Tạp Tu Trạm giãy dụa, cựa quậy.

*

*

*

Nàng ta không sợ chết, nàng chỉ sợ khi nhìn thấy khuôn mặt thất vọng của phụ thân, sợ nhìn thấy ánh mắt trách cứ của ca ca.

Nàng còn chưa hoàn thành việc kia.

Còn có chuyện nhất định phải làm!

“Đã đủ rồi...”

Bỗng nhiên một đôi ủng kim loại màu đen nhẹ nhàng rơi xuống đất, rơi vào một điểm vị trí trước ngón tay nàng.

Ánh mắt Tạp Tu Trạm đã mơ hồ, gian nan giờ lên.

Nhìn thấy là một bóng người khô ngô mặc sinh cơ màu đen.

Bóng người không đội mũ giáp, khuôn mặt lạnh lùng và mái tóc dài màu đen khiến người ta vừa nhìn đã nhận ra thân phận của hắn.

“Ngụy... hợp...!” Tạt tu Loan Loan nhìn hấn. Nhưng con mắt còn lại cuối cùng của nàng cũng bắt đầu hiện lên vô số điểm sáng trắng như tuyết, bắt đầu mơ hồ không rõ.

Ý thức của nàng bắt đầu rớt xuống, giống như trượt vào vực sâu.

Bốp.

Ngụy Hợp ngồi xồm xuống, hai tay ôm lấy Tạt Tu Mân, tóc đen phía sau hấn ta tự động dẹt ra một mặt áo choàng màu đen, che chắn nó lại.

Áo choàng đen kịt hoàn toàn che khuất thân thể hai người.

Từng luồng từng luồng thuộc về huyết nhục Ngụy Hợp, bắt đầu theo lỗ chân lông của Tạt Tu Mân thẩm thấu vào, sau đó nhanh chóng chuyển hóa, thôn phệ, tái tạo kết cấu sinh lý của nó.

“Đây là... Mộng sao?” Tạt Tu Trạ mở mắt phải ra.

“Không.”

Ngụy Hợp bình tĩnh trả lời, đứng lên.

“Đây là tân sinh.”

Ầm ầm!!

Cách đó không xa, một đạo bạch quang chói mắt bỗng nhiên nổ tung.

Quầng sáng thuần trắng âm âm khuếch tán, trong nháy mắt bao trùm tất cả phạm vi trăm mét.

Lầu các, thảm cỏ, đèn hành, xanh hóa đá, vân vân... tất cả, toàn bộ đều bị cá voi nuốt chửng.

Chỉ có Ngụy Hợp.

Hai mắt hấn lóe lên vô số tinh quang màu lam, bình tĩnh đứng tại chỗ.

Tất cả bạch sắc hỏa diễm giống như sóng biển vọt tới, trước người hấn tự nhiên chia ra.

Phốc phốc.

Trong chốc lát thân hình hấn lóe lên, bỗng nhiên biến mất tại chỗ.

Ánh lửa triệt để bao phủ tất cả, không còn bất cứ dấu vết nào.

Đông Cực liên minh.

Trước mặt một cây đại thụ đường kính phải đến mấy trăm mét.

Hạ binh quỳ một chân trên đất, khuôn mặt cúi thấp.

Vô số bào tử nhỏ bé bị lực lượng vô hình không ngừng dẫn dắt bay lên người hấn ta.

So với trạng thái lúc trước đi tới nơi này, hình thể hiện tại của hấn khô hơn rất nhiều.

Dưới sự trợ giúp của lão sư, hấn thành công trong tình huống không bị ô nhiễm, đạt được thân thể cường đại cấp độ Tinh Uyên.

Mặc dù chỉ đạt tới cường độ thân thể đạt tới tầng ánh sáng, nhưng lúc điều khiển đào thể, hấn không cần phải lo lắng thân thể chịu tải quá nặng, xuất hiện dị thường.

Hơn nữa trừ việc bản thân có được cường hóa, Hạ binh còn thu được một loại năng lực đặc thù có tiếng là lây nhiễm.

Năng lực này, có thể làm cho tất cả mọi người bị hấn thao túng, thậm chí long cơ, đều có hiệu quả trong thời gian ngắn đạt được cường độ huyết nhục tăng phúc.

Có thể trong thời gian cực ngắn thu được lực lượng siêu việt trước kia, cùng với lực tái sinh.

Bốp.

Bỗng nhiên một con chim máy màu xanh to bằng nắm tay bỗng nhiên bay vụt tới, lơ lửng bên cạnh Hạ binh.

Một trận âm thanh rất nhỏ truyền vào trong tai hấn.

“Long cơ thứ hai của Bành Toa đế quốc Tạp Tu Trại, về việc đem qua trọng thương ngã xuống, chết vào kho vũ khí nổ tung ngoài ý muốn.”

“Cái gì! Cái gì? Tạp Tuận chết rồi?!” Hạ binh mở to mắt một chút.

Trong đầu hắn lập tức hồi tưởng lại ký ức lúc trước được huấn luyện cùng lúc.

Đứa bé gái xinh đẹp nghiêm túc lập chí muốn hoàn thành nguyện vọng của phụ thân, thế mà, cứ như vậy... Chết rồi sao?

Hắn có chút hoảng hốt, trong lòng có chút chua xót.

Nhưng càng nhiều hơn là một cảm giác mờ mịt khó hiểu.

“Đã từng ước định, chúng ta phải cùng nhau trở thành anh hùng giải quyết Tinh Uyên. Hiện tại...”

Hạ binh bừng tỉnh nhìn lại, mới phát hiện, bản thân cũng tốt, Kim Đức cũng tốt, sớm đã mất đi quyền lực quyết định tương lai của mình.

“Đây chính là kết cục để trở thành công cụ.” Hắn đột nhiên hiểu ra, sự phụ rất tận tâm với hắn.

Bất kể là công cụ gì, cũng sẽ có một ngày bị vứt bỏ.

Chỉ có trở thành người sử dụng công cụ mới có thể tiếp tục kiên trì, hoàn thành lý tưởng của mình.

“Tạp Tuận...” Hạ binh nắm chặt bàn tay, phảng phất còn có thể cảm nhận được xúc giác từng chùng tay lên người bạn tốt của mình.

812

“Cực hạn ý chí thuần túy, tinh luyện tất cả linh hồn.”

“Vứt bỏ linh năng đã vận vẹo, vứt bỏ thân thể đã dị hóa.

Một lần nữa dùng ý chí linh hồn mới làm nguyên điểm, xây dựng lại tất cả. Phục sinh tất cả.”

“Tất cả đều phù hợp với kế hoạch lúc trước của chúng ta.”

“Nàng sẽ một lần nữa thức tỉnh, một lần nữa đạt được nhiều hơn so với trước kia, lực lượng càng cường đại hơn.”

Trong một hành tinh hoang vu trôi nổi, căn cứ của người thức tỉnh.

Tạp Tu Trạm lẳng lẳng phiêu phù bên trong cái bình chữa trị, ý thức hoàn toàn biến mất.

Ngụy Hợp và hai nhân viên nghiên cứu nữ giới nhìn kỹ các số liệu vừa mới kiểm tra ra được.

“Đã cắt đứt thân thể và linh năng dị hóa, sau đó lưu lại linh hồn cứng cõi cường đại nhất, một lần nữa tắm bổ, lớn mạnh.”
Người nghiên cứu giải thích.

“Phiền toái nhất chính là thuần túy hóa ý chí của mình một bước này, nhưng Tạp Tu Mậu thuận lợi vượt qua cửa ải này. Không hổ là Long Cơ sứ... Thực sự là ý chí cường đại... Nếu là người có linh lực bình thường, đã sớm không biết bỏ mình bao nhiêu lần rồi.”

“Rất tốt.” Ngụy Hợp ngẩng đầu, nhìn Tạp tu bông lơ lửng bên trong bình.

“Linh lực của nàng có thể hoàn toàn bị hút ra, còn cần phải rèn luyện lại nữa sao?”

“Đúng vậy, nhưng bởi vì kỹ thuật cao cấp của người phục sinh chúng ta, đây không phải vấn đề. Mấu chốt là yêu cầu của ngài, phục hồi trí nhớ liên quan đến Long Cơ của nàng ta. Cho dù có khôi phục phần ký ức này, chúng ta cũng rất khó thông

qua những nội dung này, hoàn lại kỹ thuật liên quan đến Long Cơ nguyên.” Nữ nghiên cứu nhân viên khó khăn nói.

“Không sao, đi làm là được. Về phương diện long cơ, ta đã có đầu mối.” Ngụy Hợp bình tĩnh nói.

Nếu như hiện nguyên vẹn long cơ, hẳn tự nhiên không tiện lấy được. Nhưng nếu là hài cốt của long cơ...

Có Long cơ sứ ưu chất như Tạt Tuận, đặc biệt là thực lực hiện tại của nàng đột phá, sau này sức chiến đấu có thể sẽ có biến hóa lớn hơn.

Cơ hội tốt như vậy, không lợi dụng thì thật là đáng tiếc.

Dù sao một cái long cơ, tổng hợp sức chiến đấu là vũ khí chiến lược tương đương với cấp độ Hắc Viêm.

Nếu muốn tự mình dựng thì cần quá nhiều tài nguyên.

Cả Bành Toa đế quốc, đến bây giờ mới tạo ra hai đài.

Với lượng tài nguyên khổng lồ như thế này, cơ bản không phải thứ mà hiện tại có thể thức tỉnh được.

Nhưng nếu có thể kiếm được một hạng long cơ hợp cách, như vậy sẽ lập tức nhận được sức chiến đấu của một tên Hắc Viêm.

“Nàng còn bao lâu nữa mới thức tỉnh?” Ngụy Hợp xem xong tài liệu, lại hỏi.

“Cái này thì không rõ, dù sao Tạt Tu Loan mặc dù bởi vì kích thích quá lớn, mà linh hồn thuần túy đã hóa, nhưng cũng bởi vậy mà lâm vào trốn tránh cùng sợ hãi. Cái này còn phải xem lúc nào nàng mới có thể đi ra.” Viên nghiên cứu trả lời.

“Đợi nàng tỉnh lại, lập tức thông báo cho ta.”

Ngụy Hợp dặn dò một câu, xoay người, đi ra ngoài phòng nhỏ.

Xuyên qua một hành lang dài hẹp, hẳn rất mau tới trước một cửa đá màu trắng bị phong bế nặng nề.

Trong một căn cứ công nghệ cao, thế mà lại tồn tại một cửa đá, hơn nữa mặt ngoài còn khắc họa không ít văn lộ cổ xưa màu trắng nặng nề.

Trụ sở chuyên nghiên cứu khoa Phi phụ trách quản lý, cũng mặc một nửa thân thể, từ nơi cách đó không xa trôi nổi bay tới.

“Đây là công thức tiến hóa nguyên tực mà ngài cần. Chỉ là chúng ta dựa theo yêu cầu của ngài, cho dù chế tạo ra công thức nguyên bản này, nhưng những tài liệu này giả tạo ra, chúng ta căn bản không có chút đầu mối nào. Tất cả cũng không có ý nghĩa gì cả.” Khoa Phi lôi kéo nghi hoặc nói.

“Không... Các người hoàn thành tốt lắm.”

Nguy Hợp nhìn chăm chú vào ghi chép đồ văn trên cửa đá.

Đó là một công pháp huyết mạch phải có Kim Ô chân huyết mới có thể hoàn thành chuyển hóa.

Tu luyện vật bắt đầu từ ngọn lửa yếu nhất, từng bước thông qua linh năng rèn luyện, cuối cùng đạt tới đỉnh điểm, sau đó lại lợi dụng Kim Ô chân huyết, hoàn thành cuối cùng huyết mạch chuyển hóa.

Đây là một môn công pháp công thức cực kỳ hoàn thiện.

“Theo lý luận, công pháp môn công pháp này xác suất thành công vài phần. Bởi vì chúng ta nguyên bản là có thành công, chỉ là chúng ta tự suy diễn tăng thêm một bước cuối cùng.

Vốn đây là nghi thức thành công trong một ít tà điển, cùng với một ít công pháp diễn biến trên các hành tinh nguyên thủy, dung hợp những pháp môn ra được.

Nhưng chúng ta có hai vấn đề, một là công pháp này đi ngoại trừ cửa ải cuối cùng ra, còn lại đều không có tác dụng gì lớn. Cuối cùng cho dù có tu thành đi nữa, cũng chỉ là một người có thể nắm giữ hỏa điểm nhiệt độ cao để vượt qua mà thôi.

Hai là, thời gian tu luyện công pháp này quá dài, chỉ đơn thuần kiểm tra tốn thời gian quá ngắn. Không cách nào tăng xác suất thành công lên được.”

khoa học, không thể lý giải nổi.

Trong thế giới linh lực, không chế lửa cũng không phải chuyện gì kỳ lạ, rất nhiều linh thuật đều có thể làm được như vậy.

“Người không rõ Tam Túc Kim Ô đại biểu cho cái gì.” Ngụy Hợp mỉm cười nói: “Nếu như thành công... Có lẽ...”

Xác thực, cho dù Kim Ô đại diện cho mặt trời, đại biểu Hằng Tinh, nhưng trước mặt đế quốc Nhân tộc có thể tùy ý hủy diệt Hằng Tinh, lại có ý nghĩa gì?

Khổ cực một phen, cuối cùng vẫn không bằng Long Cơ.

Nhưng Ngụy Hợp coi trọng không chỉ là Tam Túc Kim Ô, mà ý nghĩa sau lưng nó.

“Sau khi ta đạt tới cực hạn của Bất Hủ linh, sẽ bắt đầu đợt kiểm tra cuối cùng của công pháp này. Các người có thể tiến hành kiểm tra sơ cấp với trung cấp kiểm tra.” Ngụy Hợp phân phó.

Cái gọi là sơ cấp và trung cấp kiểm tra, chính là để cho người của phục hồi lại bình tĩnh, chọn lựa một bộ phận để tu hành công pháp này.

Nhìn phân phía trước xem có thành công hay không.

Cái này tương đương với tiết kiệm thời gian cho Ngụy Hợp.

“Trừ chân huyết Kim Ô, còn có chân huyết Phượng Hoàng, chân huyết tổ long. Chân huyết Chu Tước, chân huyết Bạch Hổ các loại. Tương ứng công pháp đều cần tiến hành thí nghiệm.” Ngụy Hợp tiếp tục nói.

Mặc dù không thể tạo ra long cơ, nhưng thức tỉnh sẽ có Ngụy Hợp ban cho thân thể cường đại khôi phục lực lượng.

Chỉ cần không phải lập tức bị hủy diệt đến một tế bào cũng không dư thừa, như vậy đều có thể rất nhanh khôi phục bản thể.

Vì vậy, chuyện khảo thí cái chết như vậy đối với bọn họ mà nói không phải là nguy hiểm.

Thậm chí Ngụy Hợp cũng có chút chờ mong, không cần lo lắng Tinh Uyên không chế.

Linh lực thân thể cường đại, cuối cùng có thể đạt tới cấp bậc gì.

Đúng là một chuyện đáng chờ mong.

“Tình huống hiện tại như thế nào?” Hấn thu tầm mắt lại, nhìn về phía khoa Phi.

“Ta chỉ phụ trách nghiên cứu nội dung, bộ phận còn lại là bọn Dịch tướng quân phụ trách. Bất quá thành viên nội hội lần trước, đã gia tăng thêm ba người.”

Nội hội chính là hội nghị cao tầng của Phục Tô hội.

Đó là hội nghị đỉnh cấp chỉ có Bất Hủ giả cùng thành viên cao nhất mới có thể tham gia.

“Mặt khác, kho dự trữ gen chỗ ta và hạt giống dự trữ linh lực, tổng số gia tăng đến khoảng bảy trăm triệu.”

Dự trữ gen và hạt giống dự trữ linh lực đại biểu cho dù hội viên có chết đi, nơi này vẫn còn một ít hạt giống, có thể một lần nữa áp nở, khôi phục bản thể.

Đặc biệt là hạt giống linh lực, đây mới là bảo đảm sau khi các hội viên áp nở lần nữa, vẫn là căn bản của bản thể mình.

“Rất tốt... Bất quá đến bây giờ, cũng không sai biệt lắm là bình cảnh.” Ngụy Hợp gật đầu nói.

*

*

*

“Đúng vậy, lần trước mọi người nhất trí tuân theo ý chí của ngài, tập trung phát triển về phía liên minh Đông Cực.

Mặt khác, tiêu chuẩn bình quân của các hội viên đang dùng mỗi tháng tăng thêm một phần trăm tốc độ, nhanh chóng tăng trưởng.”

“Rất tốt.” Ngụy Hợp gật đầu: “Xem ra, từ lúc chúng ta muốn đạt thành nguyện vọng, không xa nữa...”

“Đúng vậy. Vì ngày mai tốt đẹp.” khoa Phi thở dài trong lòng.

Tinh Uyên.

Một hành tinh màu hồng nhỏ, chậm rãi hóa thành tro bụi thuần túy, phiêu tán ra.

Tám tám máu khổng lồ bao trùm khắp hành tinh nhỏ cấp tốc co rút lại, nhanh chóng ngưng tụ thành hình dạng của bản thể Ngụy Hợp.

Hắn vẫn như cũ là cái mũ giáp che khuất đầu, chỉ lộ ra cái cằm trắng nõn, tóc đen dài tới tận eo bay tán loạn.

Trên thân thể cường tráng tràn đầy đường vân màu đỏ sậm, ngực có hốc mắt lóng lánh giống như nham thạch nóng chảy.

Sau lưng lơ lửng tám vết kim loại dựng thẳng màu xám đại biểu cho chín con chim.

Lúc này, sau khi hắn tiến vào Bất Hủ thì thân thể nhanh chóng cường hóa, tăng lên theo.

Dựa theo phương pháp của tiến hóa nguyên điện, lúc này thân thể hắn đã nguyên hình, chủ yếu từng giao chiến với Hắc Viêm lãnh chúa, cũng bị đánh lui - Bắc Luân Duyên Tư.

Bốp.

Khói đen hóa thành áo choàng, che khuất toàn thân Ngụy Hợp.

Dưới áo choàng không ngừng chia tách thành những hạt cơ bản màu đen. Những hạt sương mù tách nhau ra đột ngột biến mất không thấy gì nữa, phảng phất như tan vào hư không vũ trụ.

Sau khi cắn nuốt được một hành tinh nhỏ, Ngụy Hợp cũng bao phủ toàn bộ sinh vật Tinh Uyên trên hành tinh nhỏ vào trong cơ thể mình.

Đây là năng lực của Bắc Tương Diên của Hắc Viêm lãnh chúa, cũng là phiên bản tăng cường năng lực của con trai hắn - Không Gian Độc tính của A Đức Ba.

Có thể biến da dẻ bản thân thành không gian trữ vật thật lớn.

Ngụy Hợp có thể cảm nhận được, vô số khói độc trong da mình đang nhanh chóng tiêu hóa thôn phệ sinh vật Tinh Uyên, hấp thu ý chí hỗn loạn của bọn chúng, bồi bổ linh năng của mình.

Linh lực của hắn cũng đang nhanh chóng tăng lên.

Linh năng trung bình cấp Bất Hủ, mới vào là hai mươi lăm vạn Linh Nhĩ.

Hắn vừa thăng cấp đã gấp năm lần cấp Bất Hủ, tức là mười hai mươi lăm vạn Linh Nhĩ.

Mà lúc này, sau khi trải qua mấy ngày thôn phệ, hấp thu sinh vật Hải Lượng Tinh Uyên trên hành tinh nhỏ kia.

Sau khi loại bỏ tạp chất, thuần hóa hấp thu, linh lực của Ngụy Hợp lại tăng vọt.

Từ mười hai năm vạn, thăng thẳng đến lúc này là ba mươi bốn vạn.

Đồng thời vì Tinh Uyên trên hành tinh nhỏ sinh vật quá nhiều, hắn chỉ hơi hấp thu một chút, không ít đều chết trong khói độc, lãng phí vô ích.

“Cũng may ngươi có thể nuốt vào, trở về chậm rãi thôn phệ tiêu hóa.”

Ngụy Hợp nhạy bén cảm giác được, phải hấp thu ý chí hỗn loạn, chiết xuất, lại bổ sung tiến vào trong tinh cầu của linh năng Bất Hủ.

Tồn thất ở giữa lớn hơn trước rất nhiều.

Điều này rất hiển nhiên là Linh lực cấp Bất Hủ yêu cầu độ tinh khiết cực cao, dẫn tới.

Trước kia chỉ hao tổn khoảng chừng bảy thành.

Nhưng bây giờ...

“Tỷ lệ rút ra cơ bản là ở khoảng một vạn... Cũng chính là chuyển hóa ra ý chí hỗn loạn của một ức Linh Nhĩ, chỉ đủ lấy một vạn Linh năng bất hủ.”

“Sinh vật Tinh Uyên trên tinh cầu này, toàn bộ thôn phệ hết, ta nhiều lắm chỉ tăng thêm một trăm vạn linh nhĩ linh năng.”

Ngụy Hợp có chút cảm khái.

“Cũng may là hành tinh nhỏ này đã bổ sung tài liệu cần thiết cho thân thể.”

Bây giờ y đã bước đầu đạt tới cường độ thân thể của Hắc Viêm lãnh chúa.

Vèo!!

Đúng lúc này, trong tinh không màu máu chung quanh, im lặng vãn vẹo hiện ra hai mâm tròn to lớn.

Chính giữa mâm tròn, bay ra hai bóng người to lớn.

Một cái là quái vật hình Ngư trong tay cầm chiến phủ khổng lồ, nửa người trên là ngư nhân, nửa người dưới là đuôi đen dạng măng xà khổng lồ. Hình thể so với hành tinh nhỏ bé Ngụy Hợp vừa mới cắn nuốt hơi nhỏ.

Một người khác thì cả người mọc đầy gai nhọn màu đen cùng lông tóc, thoạt nhìn không có ngũ quan, tựa như một khối cầu vật sống do vô số gai nhọn màu đen tạo thành.

Hắc Thứ Cầu so với quái vật hình cá thì nhỏ hơn một chút, nhưng cả người liên tục không ngừng tỏa ra khí tức lạnh như băng.

“Lại có một đồng bọn mới thành công tấn chức sao?” Ý chí cự phủ ngư nhân chấn động ô nhiễm khí tức, truyền ra tiếng nói chuyện.

“Xem ra Hắc Sơn chúng ta lại có thêm một thành viên mới rồi.” Hắc Thứ Cầu bên cạnh phát ra tiếng nữ nhân bèn nhọn.

“Trận trước hẳn đánh một trận với Bắc Luân Ô Duyên, xử lý như thế nào?” Cự Phủ Ngư Nhân khỏ sở hỏi.

“Hoặc là mời các quân chủ phán quyết, hoặc là bọn họ tự mình giải quyết.” Hắc Thứ Cầu nói.

“Thật có lỗi, xin hỏi ý đồ hai vị là...” Ngụy Hợp cẩn thận đánh giá hai quái vật khổng lồ này.

Hắn rất kỳ quái là không cảm nhận được ác ý của đối phương.

“Lãnh chúa cấp cao của ngươi không giải thích với ngươi à?” Hắc Thứ cầu kinh ngạc nói: “Chúng ta phạm là Tinh Uyên có thể thăng cấp lên Hắc Viêm Giả đều bị cấm thôn tính lẫn nhau, bởi vì chỉ có Hắc Viêm lãnh chúa mới có thể tính là cùng tộc với chúng ta.”

“Phải tuân theo ý của tam đại chúa tể vĩ đại. Người có thể tùy ý chọn một thế lực nào đó gia nhập, hưởng thụ quyền lực trong đó.

Đương nhiên, sau khi thăng cấp lên Hắc Viêm, nếu người lựa chọn thế lực thuộc về kẻ cầm đầu, thì cần phải tới yết kiến với Chúa Tể vĩ đại để nhận lời tán thành.”

“Tam đại Chúa Tể... Giờ ta có thể gặp tam đại Chúa Tể không?” Trong lòng Ngụy Hợp lập tức căng thẳng.

Hắn không ngờ, tất cả lại đột nhiên đến như vậy.

Tuy lúc này thực lực của y tăng lên cực nhanh, nhưng chỉ mới đạt tới lãnh chúa Hắc Viêm, y sẽ vượt qua quân chủ, yết kiến Chúa Tể...

điều bộ này hình như hơi lớn quá rồi đó...

*

*

*

“Đương nhiên Chúa Tể không rảnh tới gặp người, chỉ là nghi thức yết kiến của pho tượng mà thôi. Đối với Chúa Tể, cho dù là chúng ta cũng chỉ là bụi bặm và kiến dưới chân.” Hắc Thứ Cầu giải thích.

“Được rồi...” Ngụy Hợp ít nhiều rõ ràng một chút, đây chính là một đám người sùng bái Chúa Tể, cái gọi là tổ chức mà mình muốn tạo ra.

Nhưng bởi vì một câu nói của Chúa Tể đã chia thành ba phần.

“Bất quá, ta từng nghe nói qua, quy tắc Tinh Uyên không phải vẫn luôn là mạnh được yếu thua sao?” Ngụy Hợp bỗng nhiên nói.

“Người nói không sai, nhưng mọi việc đều có ngoại lệ, đã đến cấp bậc chúng ta, người không biết rốt cuộc đối phương giấu huyết nhục tế bào ở nơi nào. Cho dù chúng ta giết chết người trước mắt, sau này cũng khó tránh khỏi gặp phải lúc lạc đàn, sau đó bị người khôi phục thực lực thân thể đánh lén.

Cho nên để ngăn chặn hỗn loạn ở cấp độ Hắc Viêm, mới có quy củ không cho nội đấu trong Hắc Viêm.” Hắc Thứ Cầu giải thích cặn kẽ.

“Tiếp theo thì sao?” Ngụy Hợp hỏi lại: “Nói cách khác, từ Hắc Viêm trở xuống... là không sao?”

“Tùy người.” Hắc Thứ Cầu không thêm đề ý chút nào.

Đối với Ngụy Hợp mà nói, thôn phệ sinh vật bình thường của Tinh Uyên và thôn phệ sinh vật cấp lãnh chúa, kỳ thật tác dụng không sai biệt lắm.

Bây giờ Tạp Lai, nếu cấp bậc Hắc Viêm không quan trọng, thế thì chỉ cần hấn không chạm tới cấp bậc Hắc Viêm thì sẽ không

gây ra vấn đề lớn.

“Đã như vậy, như vậy có thể để cho ta cân nhắc một trận sao?”
Ngụy Hợp trả lời.

“Đương nhiên có thể. Người chỉ cần nhớ kỹ, tốt nhất giữa Hắc Viêm nên tự giết lẫn nhau. Còn lại tùy người.

Ta nghĩ người nên trở về hỏi lãnh chúa cấp cao của người.”
Hắc Thứ Cầu căn dặn.

“Chúng ta cũng là ngẫu nhiên đi ngang qua nơi này, được rồi, lần sau có cơ hội gặp lại.”

Nhìn thấy Ngụy Hợp không đồng ý, ngư nhân và Hắc Thứ Cầu cũng không cưỡng cầu. Thân thể bỗng nhiên vắn vẹo, co rút lại, sau đó hóa thành hai điểm đen, biến mất không thấy gì nữa.

Lưu lại Ngụy Hợp một mình, như có điều suy nghĩ.

Hắn cũng không định tiếp xúc với Tinh Uyên thượng tầng ngay bây giờ, trước tiên cứ chờ đem linh lực của mình truyền tới cực hạn đã, sau này chuyện sau này hãy bàn.

Xét cho cùng, nó và sinh vật Tinh Uyên cũng không phải là một chủng tộc.

Hắn dựa vào linh lực đặc thù, linh hồn, ý chí, khống chế thân thể.

Mà các sinh vật Tinh Uyên chính là ý chí hỗn loạn sinh ra từ trong cơ thể và kết hợp với nhau.

Cả hai có bản chất khác nhau.

Còn bây giờ, hắn đang trong thời kỳ tăng trưởng nhanh chóng, chỉ cần kéo dài thời gian một chút... về sau..

Năm tháng mười bốn tháng của đế quốc.

Bành Toa đế quốc ở thứ hệ tinh hạch —— Thủy Ngân Tinh, tổ chức hội nghị bất hủ thứ sáu mươi lăm hoàn chỉnh.

Hội nghị kéo dài nửa ngày, linh năng siêu tốc trao đổi với nhau, một lượng lớn quyết nghị với tốc độ cao chưa từng có, bị thông qua.

Đến cuối hội nghị, chủ trì Mã Long có chút bực bội, ngón tay không ngừng gõ nhẹ lên mặt bàn.

Ở trước mặt hắn, các hội nghị giống như người bình thường cãi nhau trên thị trường, linh năng có thể giống như gió lốc, không ngừng được dùng để tăng thêm trọng lượng từng chữ mà bọn họ phun ra.

Linh lực Bất Hủ cấp cuồng bạo va chạm, khiến cho đám vệ binh phụ cận không dám tới gần, không thể không tạm thời rời khỏi phòng họp, để tránh mình bị linh năng bàng bạc chấn động thành ngớ ngẩn.

Phía sau mỗi một giám nghị nghị, đều có tập đoàn mình đại biểu cho lợi ích.

Mỗi người cũng không phải đơn thuần đại biểu mình cùng gia tộc mình. Trên người bọn họ ngưng tụ quá nhiều ủng hộ.

Thậm chí rất nhiều người ngay từ đầu đã được tập đoàn lợi ích không lồ nâng đỡ.

“...Tốt rồi, đối với một phần phản công chiếm lĩnh của tinh vực, tạm thời không nên ở chỗ này thảo luận, sau này phái người đàm phán, thương nghị kết quả khác.”

Mã Long linh có thể chấn động, trực tiếp ngăn cách toàn bộ tranh chấp của các hội nghị ở đây.

“Tuân theo ý chí của ngài, trưởng chủ các hạ.”

“Nếu chủ trì các hạ đã lên tiếng, như vậy tạm gác lại sau này hãy nói.”

“Có thể.”

“Hi vọng lần sau các ngươi có thể càng rõ ràng vị trí của mình hơn.”

“Chỉ là một gia tộc mới leo lên tới không tới một trăm năm, ngươi có tư cách gì...”

“Đủ rồi!” Mắt thấy lại muốn âm ỉ lên, linh năng trong hai mắt Mã Long sáng rõ, linh năng càng thêm cuồng bạo, từ trên người hắn làm trung tâm, không kiêng nể gì mà quét qua, trực

tiếp ngăn chặn vài tên ý kiến đang tính cãi nhau, không thể nhúc nhích.

Toàn bộ đại sảnh xanh biếc hoàn toàn yên tĩnh.

“Lần này tổ chức hội nghị, vấn đề chủ yếu là sau khi chiến đấu sẽ chữa trị, không phải để các người đến đây để tranh thủ việc tranh thủ lợi ích mà cãi nhau!” Mã Long cau mày nói.

“Sau chiến tranh chữa trị, dùng tài chính của đế quốc chi ra, sau đó do quân đoàn hậu cần chúng ta gánh vác thay cho chủ lực, bớt một chút bao gồm cho các đại thương minh. Đây đã là xác định.” Cổ Đấu ý khách phụ trách hậu cần trầm giọng mở miệng.

“Ừm, tài chính của đế quốc vẫn còn dư thừa, xây dựng lại công trình không cần lo lắng.” Một vị ý kiến đảm nhiệm bộ tài chính lên tiếng nói.

“Vạn Mộc lòng giám sát hết thấy, điểm này chúng ta xác thực có thể không cần lo lắng. Như vậy, tiếp theo là liên quan tới lần trước tiểu hội đề cập tới vấn đề tổ chức dân gian...” Mã Long hơi đau đầu nói: “Liên quan tới tổ chức phục sinh này, ta hy vọng lòng cây gừa tiến hành quản lý và ước thúc có hiệu quả đối với nó.”

Tổng bộ cây gừa dài ra, một vị mỹ nhân tóc vàng phong tư yêu điệu - Thích Phạm, Thích Tư. Lúc này lông mày cũng cau lại, đề xuống thanh binh phát biểu.

“Ta rất hi vọng nói ra, hết thấy đều ở trong lòng bàn tay, nhưng thật đáng tiếc.

Hai tháng trước, bọn ta đã hoàn toàn mất đi khả năng khống chế tình báo để khôi phục lại bình thường.”

“Đây là thất trách của các người.” Trong tướng lĩnh quân đội, vòng nguyệt dong lang mang với danh hiệu Thủ Hộ giả đế quốc, mang theo bất mãn nói.

Làm tinh tướng mạnh nhất của đế quốc, hẳn không cho rằng chỉ là một tổ chức dân gian, sẽ làm cho lòng cây đa không lờ bó tay không có cách nào.

“Trái cây gừa bao trùm quy mô mấy ngàn ức tinh hệ, bao trùm toàn bộ cương vực của đế quốc. Ngay cả tin tức tình báo về lòng vạn mộc, cũng là tập hợp ở chỗ các người. Hiện tại người tới nói cho chúng ta biết, chỉ là một tổ chức dân gian, thế mà lại khiến người cảm thấy khó không chế sao?”

*

*

*

Từ sau khi trận thi đấu nguyệt lệ bước vào Bất Hủ, chưa bao giờ có bất cứ bại tích nào trên đơn đấu.

Coi như là trong chiến tranh với khắc Nặc Thúy Tư, trừ phi Khắc Nặc Tư đồng thời xuất động hai vị chí cao tinh tướng vây công, nếu không một chọi một, hẳn không e ngại bất cứ kẻ nào.

Lâu dài...

“Thủ hộ giả đế quốc tôn kính. Có lẽ ngài còn không biết phiên toái của người phục hồi là ở đâu.” Yêu Toa Lăng trầm giọng nói.

“Cho đến tận bây giờ, tất cả nhân viên đặc vụ, tình báo do cây gừa phái ra, bất kể cấp bậc nào, ở thâm nhập hội lại tiếp xúc không quá một tháng, đều bỗng nhiên bật vô âm tín.

Mà tiếp xúc thô thiển, bọn họ lại hoàn toàn không có bất cứ sơ hở nào. Trên pháp quy, đối phương không có bất cứ điều gì trái với luật pháp của đế quốc, ít nhất là bên ngoài, ta không tìm thấy bất cứ chứng cứ nào, có thể chứng minh những nhân viên mất tích cùng Phục tinh hội có liên quan.”

“Thế thì sao? Đây là lý do người thúc thủ vô sách?” Sắc mặt Nguyệt vẫn không thay đổi.

“Tìm lý do là kỹ năng kẻ yếu luôn thích. Yêu quốc trưởng Mẫn Quốc thân ái không phải lý do người cần, mà là làm sao giải quyết phiên toái.” Thân thể của hắn hơi nghiêng về phía trước, một đôi mắt màu lam chói mắt gắt gao nhìn chằm chằm ái thiếp.

“Biện pháp đơn giản nhất là cưỡng chế tập kích điều tra, tùy tiện tìm lý do là được. Chỉ là như vậy có thể sẽ phá hoại quan hệ không tệ với chúng ta.” Yêu Sâm lạnh lùng nói.

“Để ta phái người tới.” Thi Nguyệt xua tay.

“Phản đối. Quy mô của Phục Tinh hội đã đạt đến bảy mươi ức hội viên trở lên, những hội viên này kém nhất đều là người có năng lực cấp độ Liệt biến. Cao nhất thậm chí có không ít cấp bậc Bất Hủ tham gia.

Một khi cưỡng ép nhắm vào, có thể dẫn tới phiền phức và náo loạn khá đáng sợ, Nguyệt Đẩu tướng quân có cân nhắc trấn an thế nào không? Người có biết bao nhiêu Bất Hủ giả, thăng hoa sẽ có liên quan tới việc sống lại không?” Thịnh ân của bộ trưởng An An bất mãn nói.

“Nếu người của chúng ta không làm được, vậy để người làm việc, sẽ không gây phiền toái người, đi vào thăm dò.” Yêu Toa lên tiếng nói.

“Được rồi, căn cứ điều tra, bộ phận cao cấp sẽ thức tỉnh ở Ô Lan tinh hệ, tổng cộng có ba mươi bảy vị. Trong đó hai vị Bất Hủ, ba mươi lăm vị...”

“Chờ một chút.” Đột nhiên thanh âm yêu thương sa mạc vang lên, linh năng có chút dao động, người trên người chung cực nhanh chóng nổi lại tâm vạn mịch.

Dường như có tình báo gì đó kịp thời truyền tới.

“Xin lỗi. Vừa nhận được tin tức cơ mật, Long Cơ Sứ tiên nhiệm Tạt Tu Loan Loan, đã mấy ngày trước bị tổ chức thần bí tập kích, bất hạnh gặp nạn.

Mà theo đội trưởng đặc biệt bố trí mai phục tập kích thành viên Vĩnh Tịch đảng, hiện trường tựa hồ có phát hiện thêm..... trừ vĩnh tịch đảng ra, nghi ngờ hình như có thể lực thứ ba tham dự trong đó.” Yêu Khâu trầm giọng nói.

“Phương thứ ba là chi Phục Tô hội?” Mã Long hỏi.

“Ừm.”

“... Có thể tra được sơ bộ thành viên trụ cột của minh hội không? Trước tiên điều tra tình huống của các thành viên lúc đầu.” Mã Long hạ quyết nghị.

“Đã hiểu.”

Sao thế giới hoàn chỉnh.

“Thật xin lỗi quấy rầy ngài một chút. Chúng ta là trái tim cây đa, đến đây điều tra tình huống cụ thể vụ nổ của viện tử lúc trước.”

Trong trang viên Ngụy gia.

Ngụy Hợp cùng hai gã mật thám nhân vật cây gừa đến đây dò hỏi, ngồi đối diện nhau.

Bích Liên mang lên cho hai người hai chén trà nóng.

Đặc vụ đến đây điều tra, một người là ông lão tóc trắng xoá, tuổi cao Tùng Nam Bắc.

Một học tử khác của Ngụy Hợp khá quen thuộc, chính là Vinh Linh.

Mái tóc dài màu lam của Vinh Linh bị trói thành bím tóc thô to buông thõng phía sau, một tiếng mặc quân trang bên người, tư thế oai hùng hiên ngang.

“Nhìn thấy đối tượng điều tra là sư đệ ngài, ta chủ động nhận lấy rồi.” Nàng nhẹ giọng giải thích.

“Sư tử có điều gì muốn hỏi, ta nhất định sẽ phối hợp.” Ngụy Hợp cũng gật đầu nói.

“Phòng viện nổ tung, ngài cũng biết, trong đó liên quan không chỉ có vụ nổ lớn kia, mà là em gái lành ân trạm gác.” Vinh Linh thở dài, “Tạp Tu Loan mất tích thần bí trong vụ nổ, chúng ta cũng không tìm được dấu vết thi cốt cùng linh năng của nàng lưu lại. Hiện tại bước đầu hoài nghi, là có người cứu nàng đi rồi.”

“Chuyện này, ta không hiểu rõ, dù sao ta nhậm chức là ở đội tuần tra.” Ngụy Hợp lắc đầu.

Mấy ngày trước hắn vừa thăng quan, bởi vì linh lực có thể tăng lên tới cực hạn, cho nên hiện tại hắn không cần xuất động tuần tra bất cứ lúc nào, mà phụ trách chuyên môn an bài và điều động đại đội tuần tra, chờ bên nào cần trợ giúp, hắn mới tạm thời đi trợ giúp.

Vì vậy phần lớn thời gian hắn vẫn coi như là nhàn nhã.

Thu nhập cũng nhiều hơn trước kia rất nhiều.

Nhìn bề ngoài, Ngụy Hợp một nhà, hiện tại cũng coi như sống có tư vị rồi.

“Ta cũng biết điều này.” Vinh Linh gật đầu: “Cho nên vụ nổ này liên quan tới vụ nổ ở y viện, chúng ta chỉ đi ngang qua sân khấu, chủ yếu vẫn là có một nhiệm vụ khác. Chúng ta muốn thu thập một số tư liệu liên quan tới việc sống lại của người.”

Tốc độ mở rộng của cuộc sống dậy quá kinh khủng.

Mới có vài năm mà hầu như đã có thể bao quát một phần mười tinh anh linh năng của Bành Toa đế quốc.

Hơn nữa điểm mấu chốt chính là, độ trung thành của nó cực cao, cái này nếu qua mấy năm nữa mặc kệ, sợ là sẽ diễn biến hòa bình, đổi lấy chính quyền của đế quốc.

“Phục tinh a...” Kỳ thật ta cũng không hiểu rõ. Tuy ta gia nhập rất sớm, nhưng đại bộ phận thời gian ta chỉ là đi qua phối hợp với chủ đạo y Y Sinh. Ta cũng là bị lúc đó chủ đạo Y Phàm mời gia nhập.”

“Như vậy, có thể nói sau khi gia nhập phục hồi Minh hội có hoạt động gì không? Hoặc là có phúc lợi gì?” Vinh Linh nhẹ giọng hỏi.

“Chuyện này không thành vấn đề.” Ngụy Hợp gật đầu, “Sau khi gia nhập, hoạt động không có hoạt động gì, thỉnh thoảng sẽ có một lần hội họp, nhưng chủ yếu là lựa chọn bỏ phiếu về phúc lợi hội viên.”

“Vậy phúc lợi thì sao? Ví dụ như sau khi người gia nhập sẽ nhận được phúc lợi gì?” Vinh Linh tiếp tục hỏi.

“Một cơ hội có thể phẫu thuật tái sinh miễn phí, đi thư viện phục hồi thuộc hạ, có thể hưởng thụ ưu đãi năm phần. Mỗi năm có thể mang theo người thân, không vượt quá số lượng năm người thân, tiến hành thể kiểm miễn phí.” Ngụy Hợp giới thiệu đơn giản.

“Tỷ thí sinh trưởng à... Đây thật là...” Vinh Linh chấn động trong lòng.

Cái này tái sinh phẫu thuật, chính là chỉ cần thân thể và linh lực tổn thương không quá bảy trăm phần trăm, có thể được xưng là phẫu thuật cao cấp hoàn toàn chữa trị.

Loại phẫu thuật này lại có thể miễn phí một lần, riêng riêng cái này, quả thực là được thêm một cái mạng.

Đè nén sự hâm mộ trong lòng, hai người Vinh Linh và Ung Mục tiếp tục hỏi thăm nội dung còn lại liên quan đến Phục Tô Hội.

Ước chừng mười mấy phút sau, hai người rời khỏi trang viên, tâm tình đều có chút không bình tĩnh.

“Nếu như thức tỉnh mà hắn nói tốt như vậy, vậy tổ chức này có lực hấp dẫn quá lớn.” Nam Mông trầm giọng nói.

“Ngươi cảm thấy Ngụy Hợp có vấn đề sao?” Vinh Linh bỗng nhiên lên tiếng.

Tốc độ cẩn thận ngấm lại nhất cử nhất động của Ngụy Hợp vừa rời, trầm mặc một chút, nói: “Không giống. Bất quá, có điểm kỳ quái chính là, những người điều tra hoạt động tỉnh, lúc tiếp nhận điều tra hỏi đều có chút tâm tình dao động, có vẻ có chút kiêu ngạo, nhưng Ngụy Hợp này... Từ đầu đến cuối đều rất bình tĩnh, bình tĩnh có chút hơi quá mức.”

“Là một thành viên của phục hồi thức tỉnh sớm nhất, ngươi tùy thời theo dõi hắn là được.” Vinh Linh phân phó.

Giữa hai người, nàng mới là chủ đạo.

“Vâng!”

Trong trang viên.

Ngụy Hợp xa xa thu hồi ánh mắt nhìn về phía hai người.

Một tia linh lực có thể từ trên người hắn nhanh chóng di chuyển sang một chỗ trong viện hoạt động người phục tỉnh gần đó.

Nơi đó có một chỗ đã đặt các mẫu huyết nhục của hắn cho nên có thể dùng làm phương thức định vị, truyền tin tức về linh lực.

Trái tim cây đa bắt đầu nhăm vào điều tra. Các đơn vị chú ý, tùy thời chuẩn bị vượt râu...

Rất nhanh, đơn vị phục hồi phụ cận, bắt đầu tuân theo mệnh lệnh Ngụy Hợp, chấp hành tốc độ co rút mở rộng trước đó, ngược lại biến thành ổn định tình huống hiện tại.

Hoàn thành hết thầy, Ngụy Hợp bộ đi lên lầu hai, ở trong thư phòng ngồi xuống, lẳng lặng nhìn bản đồ tinh tế treo trên tường kia.

“Sắp rồi... Không bao lâu nữa, ta muốn thực hiện rồi...”

“Rốt cuộc ngươi định làm gì?” Đôi mắt đen hiện lên phía sau hắn, trong đôi mắt mơ hồ lộ ra một tia bất an.

Trước đây không lâu, nó bỗng nhiên phát hiện, mình sẽ ngẫu nhiên mất đi định vị với Ngụy Hợp.

Rõ ràng bọn họ là đồng bọn, rõ ràng trên người Ngụy Hợp còn mang theo con mắt tinh uyên này, nhưng nó chính là có đôi khi sẽ cắt đứt liên hệ với Ngụy Hợp.

“Ngụy Hợp, ngươi rốt cuộc đang làm cái gì vậy? Tại sao mọi người trong lòng cây gừa đều tìm tới cửa?” Mắt đen trầm giọng hỏi.

“Ta chỉ là tại lót đường cho sau này của mình thôi.” Ngụy Hợp cười trả lời.

“Ta cảm giác thế nào, ngươi có đồ vật gì đang gạt ta...” Hắc nhãn đột nhiên phát hiện, chính mình tựa hồ có chút không thấy rõ Ngụy Hợp.

“Ta vẫn luôn ở chỗ này, mỗi ngày làm việc, sinh hoạt, còn có cái gì thấy không rõ chứ?” Ngụy Hợp mỉm cười trả lời.

Nhìn biểu hiện của con mắt màu đen, hắn đã biết gạo không phải cũng không quan hệ gì với con mắt màu đen.

Dù sao một con mắt đen là người đồ sộ, ở thế giới loài người, đồ đậm đối ứng với bất hủ, tự nhiên là rất lợi hại.

Nhưng ở Tinh Uyên, Hắc Viêm lãnh chúa như gạo mà không phải như vậy mới thật sự là thượng tầng.

Đem cực hạn của nhân loại càng lên cao hơn, định nghĩa là tầng dưới thấp nhất của Tinh Uyên thượng tầng.

Bởi vậy có thể thấy được, từ trước tới nay Tinh Uyên chưa từng đặt nhân loại vào trong mắt.

“Được rồi... Hôm nay người còn đi ra ngoài săn bắn không?”
Hắc Nhãn Nhất lười quản nhiều, dù sao mỗi người đều có bí mật, quản cũng không được.

“Không cần, người thức tỉnh gần đó đã bị quét sạch rồi, còn muốn tìm, chỉ có thể tiến về những tinh cầu khác thôi.”

“Được rồi, nhìn người không chút hoang mang, xem ra là trong lòng đã nắm chắc, không lo lắng cho những người thức tỉnh còn lại, trước hết ta đi nghỉ ngơi một chút.” Hắc nhãn không biết làm sao, gần đây luôn cảm giác như mình đang đứng ở bên cạnh Ngụy Hợp, toàn thân có chút sợ hãi.

“Đi đi, chơi cho tốt.” Ngụy Hợp cười nói.

Xuy.

Đôi mắt đen đột nhiên biến mất, không gian nhảy lên biến mất.

Lưu lại một người Ngụy Hợp, từ cửa sổ nhìn bích liên đang tu tiên hoa viên phía dưới.

Hắn hiện tại mỗi một giây, đều đang phi tốc tăng lên linh năng.

So với tự mình tu luyện, Thôn Phệ Tinh Tinh Tinh Tinh Tinh Tinh Động còn nhanh hơn tu luyện quá nhiều.

Hắn thức tỉnh sẽ nhận được tin tức, trò chơi khởi động người đã tiến hành đến giai đoạn cuối cùng.

Các người khởi động lại khác đã sớm cắn nuốt những người yếu hơn tham gia.

Những người còn lại khởi động lại, tất cả đều có thực lực hoặc người có thể lực, tất cả đều là cường giả, dễ chọc.

Tất cả những người khởi động lại trên danh sách của Ngụy Hợp đều đã bị hắn giải quyết toàn bộ.

Mà hiệu quả đạt được chính là cỗ thân thể Ngụy Hợp này, cường độ đã đạt đến cực hạn liệt biến, tùy thời có thể bước vào Thăng Hoa.

Những thứ khác, bản thể vẫn đang nỗ lực tiêu hóa các hành tinh, thức tỉnh sẽ có rất nhiều Bất Hủ cao tầng chủ trì. Trụ sở

nghiên cứu cũng liên tục ngày đêm.

Ngược lại, ý thức của Ngụy Hợp chủ bên này lại có vẻ nhàn nhã.

Đình đình.

Bỗng nhiên tiếng chuông cửa trang viên đột ngột vang lên.

Ngụy Hợp khẽ giật mình, hấn thẽ mà cũng không nhận ra đợc, người bên ngoài tới là ai.

Lúc này linh năng của hấn quét tới, lại chỉ có thể cảm ứng đợc ngoài cửa trống rỗng, hoàn toàn không có ai đứng.

“Có ý tứ.” Ngụy Hợp trong lòng khẽ kinh, hiện tại linh năng của hấn, có thể nói là thực sự Bất Hủ cấp, thậm chí ngay cả hấn cũng không thể phát hiện... Có thể nghĩ ra đặc thù của người tới.

Rặc rặc.

Bích Liên tiến lên mở cửa, đi vào, rõ ràng là trận trước còn hai người Nguyên Đô Tử và Lý Dung của Đông Cực liên minh.

“Đại sư tử!?” Ngụy Hợp kinh ngạc đứng bật dậy.

“Sao nàng ta lại tới đây?”

Lúc này Nguyên đô tử và Lý Dung đi vào trang viên, đang nhỏ giọng nói chuyện với Bích Liên.

Biết đợc các nàng là lão hương cùng trưởng bối trước kia của Ngụy Hợp, Bích Liên thái độ nhiệt tình dẫn hai người vào phòng khách lầu một.

Ít nhất lễ số ngoài mặt phải làm cũng không bắt bẽ đợc.

Chỉ là để Bích Liên có chút nghi hoặc chính là, Ngụy Hợp này cả thiên môn cũng lười nghiên cứu, sao có thể có hai trưởng bối xinh đẹp như vậy?

Đặc biệt là Nguyên Đô...

Dung mạo tuy rằng không nhìn thấy, nhưng vóc người kia... hình như mạnh hơn nàng rất nhiều...

dâng trà nóng lên cho hai người. Bích Liên Linh có thể kéo dài ra, đi đến thư phòng lầu hai, điểm một chút Ngụy Hợp, xem như thông báo.

“Biết rồi, đã đến.” Ý niệm trong đầu Ngụy Hợp cấp tốc hiện lên.

Hắn từng nghĩ tới, mời Nguyên Đô Tử và Lý Dung cùng gia nhập ngày thức tỉnh, hơn nữa dung hợp máu thịt của mình, để tránh bị ý chí của Tinh Uyên áp chế không chế.

Không nghĩ tới lần này Nguyên Đô và Lý sư cùng đến, vậy cũng giảm bớt cho hắn dự định tự mình đi tìm hai người.

Theo thang lầu, Ngụy Hợp nhanh chóng xuống lầu.

Hắn còn đang ở góc bậc thang, bị Nguyên Đô Tử nhìn thấy liền xảy ra vấn đề.

“Tiểu Hà... Người... còn đi con đường cường thân của Võ Đạo!?” Nguyên Đô thoáng cái đứng bật dậy, đôi mắt đẹp dưới lớp mạng che mặt lập tức ngưng trọng.

“Đại sư tử, người đã nhìn ra?” Ngụy Hợp hí mắt lại.

Đối với Nguyên Đô Tử, ông ta là người duy nhất không nắm chắc được, vì cảnh giới võ đạo của đại sư tử cao hơn ông ta.

Rốt cuộc cảnh giới võ đạo cao cấp hơn có những chỗ đặc thù nào hắn không biết được.

Giống như hiện tại, hắn có thể nhìn thấy trong cơ thể đại sư tử cùng Lý Dung sư phụ ánh sáng bạc nhược linh hoạt.

Nhưng hắn cũng không biết, nguyên nhân dùng phương pháp gì để nhìn ra cường độ thân thể của hắn dị thường.

“Bích Liên, người đi nghỉ ngơi một chút, ta cùng hai vị lão sư của ta tâm sự.” Ngụy Hợp nhẹ giọng nói.

Bích Liên gật gật đầu, có chút nghi hoặc, lần nữa nhìn lại hai người Nguyên Đô, nàng hoàn toàn không ngờ, Ngụy Hợp bá hai quang ảnh này làm sư phụ như thế nào.

Có lẽ là chuyện thật lâu trước kia?

Nàng thầm suy đoán trong lòng, nhưng vẫn nghe lời đi lên lầu hai nghỉ ngơi.

Nàng biết lời Ngụy Hợp vừa rồi, chỉ là cái cớ, hẳn cần thời gian cá nhân, cùng hai sư phụ nói chút lời.

Đợi đến lúc Bích Liên rời đi.

Ngụy Hợp cùng hai người ngồi đối diện nhau.

“Đại sư tỷ, người đang lo lắng, sau này ta có thể bị ý chí Tinh Uyên hỗn loạn khống chế không?”

“Người biết là tốt rồi.” Nguyên Đô trầm giọng nói.” Ta đã từng thử nghiệm, so sánh qua. Cho dù là đối kháng với người thăng hoa, cũng còn lâu mới vô lực như lúc đó.”

Nàng giơ tay lên, trên cánh tay tinh tế trắng nõn như ngọc còn lưu lại một đạo vết sẹo đỏ sậm dữ tợn.

“Toàn bộ thân thể, toàn bộ cảm giác, toàn bộ đều bị Tinh Uyên khống chế. Lúc ấy ta mất khống chế, thậm chí thiếu chút nữa giết chết Lý Dung bên cạnh.”

“Cuối cùng, vẫn có người thăng hoa cưỡng ép áp chế ta, sau đó ta tự mình phối hợp, phé bỏ hơn phân nửa cường độ thân thể, lúc này mới thoát ly Tinh Uyên tuyệt đối khống chế.”

Nguyên Đô nghiêm mặt nói: “Người ngàn vạn lần không nên có tâm lý may mắn, sự khống chế của Tinh Uyên ta đã kiểm tra rất nhiều lần. Bất kể người ở nơi nào, bất luận người đối với khả năng tự khống chế bản thân mạnh bao nhiêu, bất kể người có dụng cụ phụ trợ gì cũng đều vô dụng!”

“Nguyên Đô tỷ nói không sai, trên thực tế Tinh Uyên có thể khống chế tất cả huyết nhục.

Nhưng cường độ máu thịt của người bình thường quá thấp, nó lười khống chế. Mà linh năng giả ai cũng huyết nhục thấp, cho dù hoàn toàn bị khống chế, lực lượng thân thể bọn họ cũng không đủ để chống cự linh năng. Cho nên không sao.

Nhưng nếu như người muốn tăng cường độ máu thịt của cơ thể lên... thì đó chính là biến tướng đang tăng cường khả năng khống chế của Tinh Uyên đối với người!”

“Đại sư tử, Lý sư tử, các người nói ta đều hiểu, chỉ là ta có phương pháp của chính mình, có thể cam đoan mình không bị Tinh Uyên khống chế.” Ngụy Hợp trầm giọng nói.

“Không thể nào.” Nguyên Đô nhíu mày nói: “Ta đã thử rồi, cho dù dùng những phương pháp khác cường hóa tăng cường độ máu thịt, hoàn toàn không sinh ra liên hệ với Tinh Uyên.

Cuối cùng cũng sẽ bị Tinh Uyên khống chế, đó không phải vấn đề ô nhiễm, mà là một quy tắc thuần túy.

Nói là Tinh Uyên thì không bằng nói là Huyết Nhục chi chủ!”

Ngụy Hợp lắc đầu.

“Đại sư tử, Lý sư tử, các người tin tưởng ta không? Ta có biện pháp của riêng mình, có thể cam đoan mình sẽ không bị Tinh Uyên khống chế...”

“Chứng minh cho ta xem.” Nguyên Đô bỗng nhiên ngắt lời nói.

“.....” Ngụy Hợp không cách nào chứng minh.

“Ta không có biện pháp, nhưng các người đều nên biết, ta không phải là người lỗ mãng. Từ năm đó, đến bây giờ, ta...”

“Được rồi, Tiểu Hà.” Nguyên Đô nhẹ nhàng đặt tay lên vai Ngụy Hợp: “Dừng lại, đừng tăng cường độ máu thịt nữa. Người đồng ý với ta, có thể không?”

Giọng điệu của nàng rất nghiêm túc.

Đại nguyệt tịch tuyệt không có tin tức, bây giờ thế giới này, người thân nhất với nàng, chính là Ngụy Hợp cùng Lý Dung.

Cho nên, nàng không muốn nhìn thấy Ngụy Hợp bởi vì tự tin mù quáng, mà cuối cùng phải đối mặt với kết cục thê thảm đau đớn.

“Đại sư tử.” Ngụy Hợp trầm mặc lại.

815

Muốn chứng minh nhục thân của mình không bị Tinh Uyên khống chế, đây không phải chuyện dễ dàng.

Ngụy Hợp suy nghĩ một chút.

“Nếu như ta có thể chứng minh mình không nói dối thì sao? Đại sư tử, các người có thể tin tưởng ta sao?”

“Người muốn chứng minh ra sao?” Nguyên Đô Tử giảm bớt ngữ khí.

Ngụy Hợp không nói gì, chỉ nhẹ nhàng vỗ vỗ tay.

Bốp.

Phòng ốc nhiệt băng tự động mở ra, từ trong bay ra một hộp hộp bảo đảm màu đỏ.

Hộp này rất kỳ quái dùng vỏ ngoài kim loại chế tạo, mặt ngoài không có bất kỳ nhà xưởng sản xuất nào, chỉ dán một cái nhãn đơn giản.

Trên đó viết: Thịt.

Ngụy Hợp tiếp lấy hộp bảo đảm có thể đưa đến, nhẹ nhàng ấn vân tay một bên, hộp vân tay lập tức từ từ mở ra.

Trong chốc lát, một cỗ khí tức ý chí hỗn loạn của Tinh Uyên từ trong hộp tuôn trào ra.

Lần này, Nguyên Đô Tử đã nhìn rõ thứ kia là thứ gì.

Đó là một khối thịt lớn cỡ nắm tay, trên người mọc ra lông đặc thù.

Chính giữa khối thịt còn có một lỗ máu rõ ràng, tựa hồ đó chính là vết thương trí mạng của nó.

“Đây là một khối huyết nhục trên thân Cửu Nộ Quỷ.” Ngụy Hợp giới thiệu sơ lược.

“Cửu Nộ Quỷ... một trong những con ô thú cấp độ Quang Chiếu, người lấy cái này để làm gì?”

Lý Dung ở một bên có chút lông tóc, tiếp xúc gần gũi huyết nhục ô nhiễm thú vật, đối với nàng mà nói, là một loại thương tổn.

Cũng may cơ thể nàng ta cũng cường hãn, so với ánh sáng bình thường thì kháng tính hơn nhiều. Nếu không, chỉ sợ nàng ta phải lùi ra xa hơn mười mét mới được.

“Chỉ là một lần thí nghiệm nho nhỏ.” Ngụy Hợp bình tĩnh nói.

Dưới cái nhìn chăm chú đầy nghi hoặc của Nguyên Đô Tử, lão đưa tay chạm nhẹ lên khối huyết nhục kia.

Hí...

Trong nháy mắt, phảng phất như bị hút nước, ý chí hỗn loạn trên máu thịt giống như quả đông lạnh, thoáng chốc liền bị ngón tay của Ngụy Hợp hút đi.

Không đến mấy giây, khối huyết nhục sinh vật Tinh Uyên này đã mất đi hoạt tính, sau đó tan rã, hòa tan thành một bãi thịt nát.

“Ý chí hỗn loạn... Bị người tiêu diệt rồi?” Lý Dung ngạc nhiên nói.

Ngụy Hợp gật gật đầu, nhìn về Nguyên Đô một bên lẳng lẳng quan sát.

“Ta chỉ có thể làm đến một bước này. Linh của ta có tính đặc thù, ở một mức độ nào đó, giống như đám người thăng hoa, có thể tinh lọc ý chí và lan tỏa ô nhiễm của Tinh Uyên.”

“Thì ra là thế...” Nguyên Đô Tử như có điều suy nghĩ, nhưng không tiếp tục nói nữa.

“Vừa vặn, lần này các người tới, ta cũng có thể trước tiên nói một chút chuyện.” Ngụy Hợp sửa sang lại suy nghĩ.

“Ta muốn chia sẻ loại năng lực đặc thù này với các người. Nhưng có thể các người đã nhận được một tia máu thịt của ta, cấy vào trong cơ thể.”

Đối với khả năng khống chế bản thân, võ đạo tinh tế hơn nhiều so với linh lực, cho nên Ngụy Hợp muốn cải tạo hai người, không thể không nói thẳng.

“Người đã thử qua cực hạn chưa? Người có thể giải quyết ý chí hỗn loạn của Tinh Uyên, cấp bậc cao nhất là cấp nào?”
Nguyên Đô Tử lên tiếng hỏi.

“Hiện tại là cực hạn thực lực của ta, cũng chính là cấp độ Liệt biến. Nhưng về sau, có lẽ sẽ theo linh năng mạnh lên, tiến thêm một bước.” Ngụy Hợp trả lời.

“Thế nào? Chỉ cần cây một chút tế bào của ta vào, có thể khiến cho các người biến tướng cũng tăng lên như vậy.” Ngụy Hợp nhẹ giọng hỏi.

Lời hứa hẹn của hắn, thật ra là đãi ngộ mới có khi thức tỉnh thuộc thuộc một bộ lạc trung cấp.

Bởi vì làm đầu nguồn, tế bào Ngụy Hợp cho ra cường độ cũng có chỗ bất đồng.

“Ta cần thời gian để xác định tất cả những gì người nói, có chính xác hay không.” Nguyên Đô bình tĩnh nói.

“Không thành vấn đề. Đại sư tử, sư phụ, ta sẽ ở chỗ này chờ mọi người.” Ngụy Hợp gật đầu.

Tiếp theo, ba người rơi vào trầm mặc khó tả.

Lý Dung định nhắc tới một ít đề tài tranh luận, hòa hoãn không khí, nhưng đều không làm nên chuyện gì.

Hai người còn lại hình như đều có suy nghĩ riêng, không ai tiếp lời.

Ngụy Hợp sau khi thu hộp bảo đảm lại, liền một mình ngồi ở ghế dựa.

Hơn mười phút đồng hồ sau.

Nguyên Đô Tử bỗng nhiên đứng bật dậy.

“Ta nghĩ chúng ta nên trở về.”

“Ta tiễn các người.” Ngụy Hợp cũng đứng lên theo.

“Không cần, sau khi ta trở về sẽ lập tức nói chuyện với người. Còn chuyện cấy tế bào... Về sau sẽ có câu trả lời.” Nguyên Đô bình tĩnh nói.

“Tốt!” Ngụy Hợp gật đầu.

Hắn đưa hai người đến bên ngoài đại môn trang viên.

Cho đến tận khi nhìn chăm chú các nàng ngồi lên xe ngựa ven đường, xe cộ chậm chậm đi xa.

Sau đó hắn mới quay về trang viên.

Lúc này Bích Liên cũng xuống lầu theo, đang từ đại môn lầu một đi ra, xa xa nhìn về phía bên này.

“Các nàng không ở lại ăn cơm sao? Đi sớm như vậy sao?”

Nàng nghi hoặc hỏi.

“Các nàng còn phải gấp rút bay ban đêm cho nên không ở lại.”
Ngụy Hợp giải thích một câu không rõ ràng.

Bên kia.

Trên xe cho thuê.

Nguyên Đô tử và Lý Dung ngồi song song ở hàng phía sau.

“Nguyên Đô...” Lý Dung mở miệng định nói gì đó.

Bỗng Nguyên Đô mở cửa xe, đưa tay điếm lên người hai người một cái, chỉ một cái.

Nhất thời một tia khí tức vô hình, bụi bặm cùng với hạt giống cực kỳ nhỏ bị linh lực đặc thù dẫn dắt ra ngoài, xoay quanh ngưng tụ thành một viên đạn châu màu xám.

Xuy.

Nàng cong ngón tay búng ra, đoàn xám lập tức bay ra cửa sổ, nổ tung thành một chùm tiểu bạch tiểu xám.

“Vừa rồi... Đó là cái gì?!” Lý Dung kinh ngạc nói.

Bản năng khiến nàng cảm thấy có điều gì đó không đúng từ cụm tro bụi kia.

“Con sông nhỏ ở trên người chúng ta một chút vật nhỏ.”

Nguyên Đô bình tĩnh trả lời.

“Hắn...!” Lý Dung không thể hiểu nổi. “Hắn thế mà lại...”

“Không phải như ngươi nghĩ, những thứ này không hiện ra tính nguy hại cùng tính ăn mòn.” Nguyên Đô nhẹ nhàng lắc đầu.

Cảnh giới võ đạo của nàng đã đạt tới trình độ cực cao không thể miêu tả bằng lời.

Cảnh giới như vậy, khiến nàng coi trọng tất cả bản thân mình, bất cứ thứ gì không phải bản thân đều sẽ được nàng nắm chắc chuẩn xác.

Cho dù là sinh vật vi bệnh, đều ở cảnh giới như vậy cảm ứng, không thể độn hình.

“Nguyên Đô... Rốt cuộc ngươi phát hiện cái gì? Ngươi và Ngụy Hợp. Rốt cuộc là có ý tứ gì? Chẳng lẽ...” Lý Dung còn chưa dứt lời, lập tức mơ hồ đoán ra cái gì.

“Đúng vậy, chính là ngươi đoán.” Trong giọng nói bình tĩnh của Nguyên Đô, mơ hồ xen lẫn một tia lo lắng.

“Chúng ta cần chuẩn bị sẵn sàng trước... Xem ra, độc Tinh Uyên trong tiêu hà sâu hơn so với tưởng tượng.” Nàng thấp giọng có thể truyền tin nói.

“Nghiêm trọng như vậy sao? Chẳng lẽ hẳn thật có thể tiến hóa thành ý chí hỗn loạn của Tinh Uyên hay sao?” Lý Dung không giải thích được.

“Không đơn giản như ngươi nghĩ. Tinh Uyên cũng không phải là một thành bất biến, mà là một tư duy khổng lồ xảo trá tập hợp từ tư duy, giả bộ yếu đuối bị ăn mòn, bị chiến thắng, bị khắc chế, những chuyện này đều đã được ghi chép lại.” Nguyên Đô trầm giọng nói.

Ngoài cửa sổ xe gió lớn rót vào, thổi cho váy dài tu thân đen kẹt trên người nàng, không ngừng lật ra đạo đạo gợn sóng.

Bộ váy dài dán rất hoàn mỹ trên người nàng, những năm gần đây càng lúc càng lộ ra những đường cong trước ngực không thể nghi ngờ.

Lúc này Nguyên Đô vươn tay ra, dưới cái nhìn chăm chú khó hiểu của Lý Dung, nhẹ nhàng nghiêng người, tránh tầm mắt của tài xế phía trước, kéo cổ áo phía trước xuống.

Trên cần cổ lộ ra một vết sẹo hình thù chữ nhật rõ ràng.

“Đây là nhiệm vụ mà lúc trước ta đơn thân xuất hiện, ta gặp được một người có linh năng. Lúc đó, nàng nói mình có được linh năng đặc thù có thể khắc chế ỏn, ta cũng thực sự tin tưởng vào chứng minh cùng thí nghiệm của nàng.

Đáng tiếc... Trong tiếp xúc ở phía sau, ta tới quá gần nàng, từ đó mà dẫn tới...”

Nàng không nói hết lời, đều có thể từ màu sắc cùng vị trí của vết sẹo kia, đại khái đoán được, tình huống lúc ấy nguy cấp thế nào.

Bởi vì vết sẹo kia gần như muốn cắt cổ Nguyên Đô một cái.

“Kẻ bị Tinh Uyên làm ô nhiễm, bình thường sẽ có ba chủng loại.” Nguyên Đô tiếp tục nói.

“Ô nhiễm bình thường, là thân thể linh lực bị ô nhiễm phát xạ ra nhiễm, bị ăn mòn, loại ô nhiễm này nhìn như rất nguy hiểm, kỳ thật ngược lại là đơn giản nhất, phổ biến nhất.”

“Loại thứ hai ô nhiễm, là ô nhiễm chiều sâu. Số lượng ô nhiễm này rất ít, bề ngoài thì nhìn bề ngoài, người bị ô nhiễm không khác gì người thường, nhưng thực tế tâm trí tinh thần của hắn mới thật sự là đối tượng bị ô nhiễm.

Hạt giống ý chí hỗn loạn của Tinh Uyên ẩn sâu trong đáy lòng hắn. Đợi đến lúc cần thì mới bộc phát ra được.”

“Mà loại ô nhiễm thứ ba, là nói dối ô nhiễm, đây là Tinh Uyên nhắm vào một ít thể chất mà mình coi trọng, tiến hành ăn mòn ô nhiễm.

Loại người bị ô nhiễm này, trong lòng sẽ cho rằng mình mới là chinh phục, chiến thắng tiêu diệt Tinh Uyên. Giống như nhân vật chính trong câu chuyện thần thoại, bọn họ bị Tinh Uyên lừa gạt, dẫn đường, dần dần làm chuyện mình vốn không thể làm.

Nhưng có vẻ bọn họ sẽ vì thế cục và nhượng bộ của Tinh Uyên mà cho rằng mình đã chiến thắng. Cho rằng chỉ có mình mới là chính xác.”

“Người nói là...Ngụy hợp chính là loại thứ ba này? Nói dối ô nhiễm!?” Lý Dung nội tâm rùng mình, bỗng nhiên có cảm giác

da đầu tê dại.

“Cho nên bất luận đế quốc nào đều có pháp lệnh tuyệt đối, mọi người cứ cách một đoạn thời gian, đều cần kiểm tra bằng tính ô nhiễm. Cũng so sánh với số liệu lịch sử trong dữ liệu.”

Nguyên Đô nhẹ giọng nói, trong giọng nói lộ ra một tia lo lắng.

“VẬY... Vạn nhất Ngụy Hợp có được linh năng của ý chí hỗn loạn ở Tinh Uyên thì sao?”

Tuy rằng trên lý thuyết, chỉ có thăng hoa giả mới có thể có hăng tinh thuần linh năng to lớn, chỉ có thăng hoa giả linh năng, mới có thể tinh lọc tinh uyên ô nhiễm.

Nhưng không nói Ngụy Hợp chính là ngoại lệ?” Lý Dung nhíu mày đưa ra nghi hoặc.

“Ta cũng hi vọng như thế, nhưng Tinh Uyên tồn tại thời gian vô số năm, đều không ai có năng lực như vậy. Không có một sinh mệnh như vậy, có thể khắc chế ý chí hỗn loạn của nó. Người cảm thấy Ngụy Hợp có thể sao?” Nguyên Đô hỏi ngược lại.

“Ta...” Lý Dung không phản bác được.

“Hơn nữa, làm sao người biết được, sông nhỏ hiện tại không phải đã bị Tinh Uyên không chế tính cách rồi sao? Giống như vừa rồi, nếu như không phải ta phát hiện, có lẽ trên người người cũng sẽ bị hấn rải những vật đặc thù.” Nguyên Đô nhẹ giọng thở dài.

“Chúng ta có biện pháp có thể xác định tình huống Ngụy Hợp, rốt cuộc là tốt hay xấu?” Lý Dung trầm giọng hỏi.

“Không có. Chỉ có thể chờ thời gian chứng minh, hoặc là... cưỡng ép ngăn cản Ngụy Hợp tiếp tục đi như vậy.” Nguyên Đô bình tĩnh trả lời.

Trong lòng nàng lúc này có chút khổ sở.

Ở vũ trụ này, trong thế giới này, Ngụy Hợp xem như là đồng tộc duy nhất của nàng, nhưng hiện tại ngay cả đồng tộc duy nhất này, cũng rơi vào vòng xoáy nguy hiểm trí mạng...

Loại cảm giác này, tựa như lúc trước, nàng đột nhiên biết được bạn tốt của mình qua đời, loại cảm giác khó chịu kia, giống hệt nhau.

“Kỳ thật, chúng ta còn có một biện pháp.” Lý Dung bỗng nhiên lên tiếng.

Nguyên Đô lập tức nhìn về phía nàng, đồng dạng cũng nghĩ tới một điểm.

“Thiên Chi Khung Lư.”

Hai người đồng thanh, đồng thời nói ra cái tên này.

Động Cơ của Đông Cực liên minh có năng lực cực kỳ cường đại trong dự đoán.

Không phải khung nhà trời chỉ có một đám người, mà là linh thuật kiệt xuất nhất của liên minh Đông Cực, kết hợp với sinh vật trong khoa học kỹ thuật, chế tạo ra một linh thể sinh mệnh không lồ.

Thân thể sinh mệnh này cũng không có trí năng hoàn toàn độc lập, thân thể không lồ của nó, một nửa là linh năng không lồ nối liền với các trưởng lão, một nửa là con người chế tạo ra thân thể sinh vật cùng máy móc.

Nếu như có thể xin lời tiên đoán của Thiên Chi Khung Lư, có lẽ có thể tìm được biện pháp giải quyết vấn đề hiện tại của Ngụy Hợp.

816

Khắc Nặc Dĩnh.

Nơi trú đóng của quân đoàn Thánh Anh - Mạc Tư Tinh.

Tinh quang trong tinh không bao la lập lòe.

Từng đội từng đội chiến hạm khổng lồ tạo thành dòng sông màu trắng, chảy liên tục về phía tiền tuyến nơi xa.

Tinh hệ nội bộ, trong một cánh tay xoay màu sắc rực rỡ, một chiếc ô thuyền khổng lồ dài hơn vạn dặm, đang chậm rãi xoay tròn thân thể.

Xung quanh triền tháp, từng đám vật thể màu trắng tựa như gai nhọn thỉnh thoảng lại trôi qua ánh chớp trắng muốt.

Nhị hoàng nữ Lôی Khoát, Đông Đình, đang mặc một thân màu vàng trắng, tựa như mặc trọng giáp, cầm trong tay song nhận khổng lồ, nhẹ nhàng trôi nổi ở một bên lợi đây.

Cùng đi với nàng còn có vệ tinh tương luôn luôn muôn hình vạn trạng bảo vệ.

Năm tên kỵ sĩ tinh tướng trắng treo cầm trong tay kiếm thuật lơ lửng ở chung quanh, bảo vệ hoàn mỹ ở chính giữa.

Đoàn người các nàng vừa mới từ tiền tuyến xuống.

Là trụ đá đế quốc thống hợp cấp bậc Nguyên soái, linh thuật chiến lược của Lôی Lang cực kỳ kinh khủng.

Nàng có thể thao túng quy mô chiến hạm cỡ lớn đạt tới một ngàn vạn. Linh lực của nó có thể tăng cường và tăng cường hỏa lực của toàn bộ chiến hạm và sân bảo vệ thuần trên phạm vi lớn.

Dưới sự điều khiển của hấn, Nặc Tát mới vừa cường chế thay đổi hoàn toàn thế cục trên chiến trường. Lại lần nữa tạo thành cục diện bế tắc với Đông Cực liên minh và Bành Toa đế quốc.

Không bao lâu, xa xa trong tinh không, một mảnh điểm sáng bỗng nhiên sáng lên, tới gần.

Đó rõ ràng là một đám tàn binh bại tướng đã tổn thương rất nặng.

Từng chiếc chiến hạm đế quốc màu trắng bị tàn phá không chịu nổi, hơi lấp lóe, lực tràng bảo vệ sáng tối bất định, giống như chạy nạn tới phía lạch san sát.

“Có chuyện gì vậy?” Lôi Lang nhíu mày trầm giọng hỏi.

Nàng đứng ở đây chủ yếu là nghênh đón hạm đội chi viện quân đội từ đế quốc đến đây —— Thánh Ấn quân đoàn.

Hiện tại... Còn thánh ấn quân đoàn thì sao?

Trong lòng Lôi Mâu có một loại dự cảm không tốt.

Làm linh năng đã sớm đạt đến cực hạn thông hợp Nguyên Soái nhân loại, dự cảm của nàng không thể nghi ngờ là chính xác.

Rất nhanh, hạm đội tàn phá dần dần phóng lớn, tới gần.

“Nhị điện hạ! Thánh Ấn quân đoàn... giữa đường bộc phát nội loạn! Chủ lực hạm đội hơn một nửa lâm thời phản chiến, song phương giao chiến sau đó tổn thất thảm trọng...” Tin tức của hạm đội chỉ huy còn sót lại rất nhanh truyền tới.

“Không có khả năng!” Thân thể Lôi Lang cứng đờ, thánh ấn quân đoàn là hạm đội tinh nhuệ trung thành nhất dưới trướng nàng, cũng là một trong những con bài tẩy để nàng điều động, chuẩn bị nhất cử đại phản công.

Đây chính là một chi Bất Hủ Linh năng số lượng đạt tới con số hai vị hạm đội cao cấp nhất!

Thuyền lớn màu đỏ thẫm một trăm vạn chiếc, con thuyền màu đỏ tươi trung loại hai ngàn năm trăm vạn, chiến hạm loại nhỏ du ly chiến hạm cấp cự thú gần sáu trăm triệu.

Còn có chiến trường chiến đấu hình tam giác do mười ba ngôi sao tụ do tạo thành.

Trong đó Hằng Tinh cấp và vũ khí chiến lược cấp hắc ám gắn vào, cho dù gặp phải Hắc Viêm sợ người, cũng có thể chính diện nghiền qua.

Trừ bỏ quân đội, cơ hồ đây là một hạm đội mạnh nhất không thể địch nổi.

Hiện tại, đám người này lại nói cho nàng biết, quân đoàn to lớn như vậy, lại bởi vì nội bộ mà tổn thất nặng nề!

“Lôi Lạp của quân đoàn trưởng! Sao lại bảo hấn cút tới gặp ta!!”

Lôi Biên không tin báo cáo quan chỉ huy.

Từ nơi đóng quân của bản bộ Nặc Tát Dĩnh tới đây, mặc dù ở giữa sẽ gặp phải một ít nguy hiểm, nhưng tuyệt đối sẽ không tổn thất thảm trọng đến mức này.

Rất nhanh, một nam tử trung niên cả người đầy máu, còn thiếu mất một cánh tay, bị vệ binh nâng lên, suy yếu đi tới trước mặt Lôi Lang.

“Điện hạ.” Linh khí của người đàn ông này tựa như quả táo mục nát dính đầy những vết sẹo, vô cùng suy yếu, dù thủ đoạn trị liệu có cưỡng ép bổ sung vào vẫn thê thảm như trước.

*

*

*

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!!” Lôi lang tiến lên tóm chặt cổ áo nam tử, nhấc cả người gã lên giữa không trung.

Nàng không thể tưởng tượng được, toàn bộ hạm đội thánh ấn khổng lồ như thế lại xuất hiện vấn đề lớn như vậy.

“Vâng... liên quân. Người của liên quân không biết dùng thủ đoạn gì để xúi giục không ít tướng lĩnh cao cấp trong quân đoàn.

Chúng ta chạy được một nửa thì đột nhiên bị pháo chủ công kích! Nếu không phải bộ hạ liều chết cứu viện, chỉ sợ thuộc hạ cũng không thể gặp được điện hạ!”

“Liên quân...!” Lôi Bằng tiến vào quân đoàn Thánh Ấn không biết bao nhiêu tâm huyết.

Đây là một bộ phận quân đoàn cường đại mà nàng ta một thân một mình không ngừng lôi kéo, tổ kiến. Là vũ trang riêng của nàng ta.

Nhưng bây giờ... lại bị liên quân đánh cho tàn phế.

Đầu Lôi Mâu hỗn loạn, ù ù cạc cạc, không có bất cứ dấu hiệu hay dấu vết nào, trong thánh ấn quân đoàn thể mà đột nhiên phản bội giáo phản bội.

Đối với người bình thường này mà nói, giống như đột nhiên một viên thiên thạch từ trên trời rơi xuống nện chết mình, hoang đường không thể lý giải.

Ầm ầm!!

Đúng lúc này, tinh không xa xa bỗng nhiên sáng lên bạch quang to lớn.

Quang đoàn màu trắng cấp tốc mở rộng, sau đó hóa thành quang hoàn, chậm rãi khuếch tán ra từng vòng tròn màu trắng.

Rất nhanh, cao năng cơ bản cuồng bạo lan tràn đến xà ngang, lực lực của phòng hộ cũng dồn dập hiện lên, ngăn trở ngọn gió cơ bản của cao năng.

Tinh Tượng bên cạnh Lôi Mâu dồn dập triển khai linh năng hộ thuẫn, hình thành tam giác bảo vệ nàng.

Thanh âm cảnh báo chói tai vang lên khắp nơi trong thông tin của mọi người.

Sắc mặt Lôi Mâu khó coi, nhanh chóng liên hệ với tự do chiến tinh, xác nhận tình huống.

“Là liên quân của Đông Cực và Bành Toa! Điện hạ! Chúng ta phải lập tức rút lui, nơi này không đủ quân lực. Trước đây tập kích chính là một trong chủ lực của liên quân, Lôi Điều quân đoàn cùng Hồng Sam Mộc!”

“Lôi điều và Hồng Sam Mộc... Nếu như thánh ấn của ta cũng ở đây... làm sao có thể rút lui được?” Lôi Lang tâm tình nóng nảy, lần này nàng thua khó hiểu, thậm chí ngay cả thua như thế nào cũng không biết.

Nhưng cục diện trước mắt đã không thể để cho nàng tiếp tục chân chờ nữa.

“Rút lui!”

Lắm bằm...

Thời gian bữa tối, Ngụy Hợp đang ăn cơm cùng Bích Liên, Ngụy Hằng bỗng nhiên phát giác một người của mình cuối cùng có nhắc nhở.

Thần sắc hẳn ngừng lại, trong tình huống bình thường bản thân sẽ không chủ động ảnh hưởng đến cuộc sống của chủ nhân.

Chỉ khi phát sinh tình huống khẩn cấp cực kỳ quan trọng, mới xuất hiện loại nhắc nhở này.

Hắn nhanh chóng mở ra cuối cùng, điểm tin tức mới nhất.

Nhanh chóng nhắc nhở: Phụ cận Bạch Lan Tinh Vực của đế quốc xuất hiện hạm đội Niết Bàn quy mô lớn.

Chiến thuật điều khiển tấn công không giao chiến với hạm đội phòng thủ mà là tùy ý tàn sát tinh cầu, cho tới bây giờ đã có hơn ba mươi vạn hành tinh sinh mệnh mất đi liên hệ với Vạn Mộc Chi Tâm.

Bích Liên bên cạnh cũng rất nhanh truyền tin trên đường.

“Khắc Nặc Dĩnh rốt cuộc muốn làm gì? Một trận tàn sát vô nghĩa như vậy mà cũng dám chấp hành? Bọn họ không sợ chúng ta cũng dùng thủ đoạn tương tự phản kích sao?” Sắc mặt Bích Liên khó coi nói.

Nàng lo lắng tinh hoa quê hương thêm vào đó xảy ra vấn đề.

Chiến hạm đội Tát Tát đã bắt đầu ra tay với dân chúng bình thường không tác sát, điều này có nghĩa là bọn họ đã phá vỡ giới hạn quyền lực của chiến tranh.

Từ nay về sau, số lượng thương vong của song phương có thể sẽ nhanh chóng tăng lên, thẳng đến một số liệu khoa trương khó có thể tưởng tượng.

“Dựa theo thống kê của đế quốc, trên một hành tinh bình quân có ít nhất hơn một ức người dân bình thường sinh sống.” Ngụy Hợp trầm giọng nói.

“Nếu như lúc trước khắc chế chân linh của Tát Dĩnh chấn động, đồ sát tinh vực, là để bức bách hạm đội đế quốc đưa ra lựa chọn chiến lược hạ đẳng, thì bây giờ đồ sát lại là vì cái gì?”

Tâm tình của hắn có chút lo lắng.

Áo Nhĩ gia tăng khoảng cách với Bạch Lan Tinh Vực cũng không quá xa, nếu như hạm đội Nặc Mộc phải đổi hướng một chút, liền có thể tiếp cận bờ Mô Tinh.

Bên kia có lão cấp trước kia của hắn, có người quen, bạn bè, bạn bè của hắn.

Ngoài ra còn rất nhiều sản nghiệp và thuộc hạ.

Yêu vương Bạch Linh, Hoa Duyệt cũng đều ở nơi này.

“Độ khổ chiến tranh, có thể sẽ thăng cấp.....” Ngụy Hợp nhẹ giọng thở dài.

Bích Liên cũng có thể đoán được điểm ấy.

Trước đó mặc dù tam đại đế quốc đánh nhau kịch liệt, nhưng trên thực tế vẫn còn bảo lưu điểm máu chốt, tối thiểu vũ khí cấp hắc động cũng không có ai dễ dàng lấy ra.

Dù sao một khi vận dụng vũ khí cấp đen như mực, điều đó mang ý nghĩa mức độ uy hiếp của chiến tranh vượt xa bất cứ trận đại chiến nào trong quá khứ.

Trừ đánh Tinh Uyên ra, loài người chưa bao giờ nhằm vào nội chiến, vận dụng vũ khí cấp độ Hắc Ám.

Dù sao đây cũng là vũ khí khủng khiếp có thể kéo dài hủy diệt mấy cái tinh hệ.

Hơn nữa sau khi tinh vực bị vũ khí màu đen hủy diệt, vĩnh viễn mất đi năng lực khôi phục, vĩnh viễn biến thành khu vực tử vong không thể bị lợi dụng.

“Tiếp tục ăn cơm. Ăn xong rồi, Ngụy Hằng nhanh chóng đi làm bài tập xong.” Ngụy Hợp lấy lại tinh thần, nhìn về một bên ăn cơm, một bên dựng tai lên nghe lén đứa con trai.

“Biết rồi.” Sau khi Ngụy Hằng bị phát hiện, lập tức mất đi niềm vui thú, bất đắc dĩ đáp lại.

Nó ngẩng đầu lên nhìn cha mẹ.

“Đúng rồi phụ mẫu, mấy ngày nữa ta có thể mời Tạ Tư đến nhà chơi không?”

“Có thể. Bất quá cụ thể vẫn là chính người chiếu cố nhân gia. Chúng ta có thể đều có việc bận.” Ngụy Hợp trả lời.

“Cảm ơn cha!” Ngụy Hằng lập tức cao hứng hẳn lên.

Chờ con ăn xong, đi lên lầu.

Ngụy Hợp cùng Bích Liên dọn dẹp xong bát đĩa.

“Có thể lại sắp lên chiến trường.” Bích Liên lo lắng nói.

“Không có chuyện gì, hết thảy đều có ta.” Ngụy Hợp nhẹ giọng nói, đồng thời hắn bắt đầu phân thân, từ hồi tỉnh đến đám cao tầng của Bát Hủ giả nơi đó, dò hỏi tình huống cụ thể.

Nhưng tin tức nhận được lại khiến hắn càng nghi hoặc.

Bởi vì chiến hạm Khắc Nặc Tự chỉ là một nhánh quân cô độc mà thôi.

Sau khi bị liên quân đánh giá quá nhiều, hiện tại tổn thất nặng nề, còn chưa rút lui, vẫn còn tử chiến như trước.

Tựa như không muốn đốt sạch người khác, sẽ không bỏ qua.

Cảm giác này có chút kỳ quái.

Trầm ngâm một lát, ý thức Ngụy Hợp chủ cấp tốc di chuyển. Trong chớp mắt, liền về tới trên thân Tinh Uyên.

Bên trong Huyết sắc tinh vực mênh mông.

Từng tinh cầu màu máu lớn nhỏ không đều đột ngột bay ra từng đoàn huyết nhục mơ hồ màu đỏ sậm.

Mấy chục đoàn huyết nhục rất nhanh hội hợp cùng nhau, hội tụ thành một đạo hình người màu đen cao hơn hai mét.

Không ngờ lại chính là Ngụy Hợp đang thôn tính tinh thể này.

Bây giờ hãn đơn thuần vô cơ vật đã đầy đủ, thiếu hụt vẫn là linh năng.

Vì vậy hãn nghĩ cách, chia thân thể của mình thành mấy chục mảnh, phân tán đến bên ngoài tinh cầu, chỉ nuốt chừng số lượng lớn sinh vật tinh vực nằm trên mặt đất.

Biến ý chí hỗn loạn của chúng thành lượng lớn linh lực mà mình cần.

Cứ như vậy, hư hại đối với tinh cầu cũng sẽ giảm xuống, sinh vật ở Tinh Uyên cũng có thể phát triển liên tục.

Lần này ăn hết rồi, chờ gió ở Tinh Uyên lần sau lại đến, có thể tái hiện phen vinh ở mặt ngoài những tinh cầu này.

Vốn Ngụy Hợp cho rằng linh năng mà hãn ta có thể một mực nuốt chừng đến mức cực hạn của giai đoạn không tu luyện.

Nhưng khắc chế được Sartre dị thường, chiến tranh có thể thăng cấp, khiến hãn quyết định đi tới tiền tuyến bên kia xem xét một chuyến.

Mặt khác, hãn cũng dự định lần này đem Lân Lân cộng thêm thuộc hạ bên kia di chuyển tới đây.

Khắc Nặc Tát Dĩnh không cách nào thâm thấu vào, Ngụy Hợp có lẽ có liên quan nhất định tới lần dị thường này.

Nếu có thể, hãn còn dự định tìm một khoảng thời gian đến hệ thống Nặc Tự Hà điều tra một chút.

817

Bạch Lan Tinh Vực.

Vô số điểm sáng màu trắng cùng điểm sáng màu lam, tựa như hai con sông lớn va chạm nhau, vô thanh vô tức không ngừng va chạm nhau, tan rã.

Một trắng một lam, nơi hai sông lớn giao nhau không ngừng nổ tung điểm điểm ánh lửa, lớn nhỏ không đều nhau.

Trong đó có khảm thể, có chiến hạm, càng có ánh sáng của vũ khí chiến lược.

Dòng sông lớn màu trắng là khắc đỉnh tát, màu lam là Bành Toa đế quốc và Đông Cực liên minh.

Hơn một ngàn vạn chiến hạm, cùng với mấy tỷ tỷ chiến hạm, hội tụ vào một chỗ, hình thành quy mô chiến tranh, là bất kỳ một câu chuyện truyền thuyết nào cũng không thể tưởng tượng.

Đối với rất nhiều tinh cầu dân bản xứ mà nói, có thể cứu vớt một người sống trên mặt đất của một quốc gia, là có thể trở thành anh hùng và sử thi chân chính, nhưng phóng tầm mắt nhìn toàn bộ hà hệ của đế quốc không lồ.

Những người được gọi là anh hùng như vậy lại quá nhiều.

Bên ngoài chiến trường, hạm đội chi nhánh đến đây trợ giúp không ngừng tới càng lúc càng gần, không ngừng gia nhập vào đội ngũ vây quét thuyền Nặc Mục Tư.

Ngụy Chính vừa mặc Âm Tinh cận chiến cấp cao.

Với tư cách là một sĩ quan trung cấp, hiện giờ hắn cần quản hạt và chỉ huy mười lăm đại đội, tiến hành giảng co hoàn thành mệnh lệnh chiến thuật.

Lúc này hắn đang tụ tập với những sĩ quan đã Liệt Biến cực hạn còn lại, nghe hạm trưởng chiến hạm thăng hoa nói nhiệm vụ chiến thuật của họ.

“Nhiệm vụ của chúng ta, là công phá Khương Nặc Sắc cỡ lớn chiến hạm chở mẹ Sí Mỗ (2) sắp tới gần.

Số ba trăm bảy mươi hai, có thêm một bộ thiết giáp thuộc cấp Bất Hủ, chiến lược hủy tinh pháo thuộc cấp Thiên thể, cùng với lực tràng trì hoãn cao cấp ở khoảng cách gần...”

Quan chỉ huy là một nữ tử trung niên tuổi tác không lớn lắm. Nói đến thì khí thế rất mạnh, cực giàu có sức ảnh hưởng.

Nàng dùng linh thức mô phỏng lại ngoại hình của chiến hạm mục tiêu, sau đó không ngừng lật qua lật lại, chỉ ra nhược điểm của nó, điểm yếu ở đâu.

Sau đó phân phối nhiệm vụ công phá.

Đại đội ngũ Ngụy Hợp được phân phối đến nhiệm vụ công phá yếu điểm lần thứ tư.

Nhược điểm lần thứ tư mỏng manh, nằm ở hai phần ba phần bụng của chiến hạm.

Ở giữa có ba tầng trở ngại cần khắc phục, lực tràng cao đẳng là một tầng, phòng thủ làm giáp xác phân tách vệ thể là một tầng, cuối cùng chiến hạm giáp của Bất Hủ cấp, là tầng cuối cùng.

Cho nên nhiệm vụ của Ngụy Hợp là giải quyết kẻ phòng thủ, hộ vệ đồ bộ vũ khí gần gũi.

Đương nhiên, nhiệm vụ đơn giản như vậy, Ngụy Dung không quá để ý. Lúc này hắn tiến vào chiến trường, chủ yếu là quan sát xung quanh đang phát sinh biến hóa rất nhỏ.

Lúc này hắn biểu hiện ra là đang nghe giảng về nhiệm vụ phân phối, nhưng trên thực tế thì...

Sâu trong hai mắt Ngụy Hợp xoay tròn, không ngừng một chút lam quang.

Đó là đại biểu hắn ta tiến vào trạng thái cao linh quan trắc.

“Mấy thứ này... Rốt cuộc là cái gì?”

Cửa sổ dài mảnh dài từ mặt chiến hạm Ngụy Hợp nhìn ra bên ngoài.

Hắn có thể nhìn thấy rõ ràng.

Trên chiến trường tinh vực khổng lồ lâm vào ác chiến, giống như hơi nước, sương khói lam nhân hình người không ngừng bốc lên không biết bao nhiêu lần.

Những sương mù này không phải linh năng, người có linh năng không cách nào nhìn thấy, nhưng Ngụy Hợp có thể từ cấp độ Cao Linh quan nhìn ra điểm khác biệt của bọn họ.

“Là linh hồn sao?”

Ngụy Hợp hơi nâng tầm mắt lên, thỉnh thoảng nhìn thấy toàn bộ trên cùng của chiến trường, vô số linh hồn màu lam giống như bị hấp thu, xoay tròn, nổi lơ lửng, hình thành một cây cột màu lam cực lớn, bay lên phía trên.

Trên đỉnh cây cột là một vòng xoáy khổng lồ.

Tầng cao nhất của vòng xoáy là một mảng sương trắng mông lung như ẩn như hiện.

Sau khi tất cả linh hồn bay vào trong đó, rốt cuộc không đi ra nữa.

“Kia là...?” Ngụy Hợp nghi hoặc.

“Chuẩn bị hành động!” Lúc này giọng nói của quan chỉ huy đã kéo hắn trở lại từ suy tư và quan sát.

“Vâng!”

Một đám sĩ quan Liệt Biến cực hạn đồng thời đứng dậy, nhao nhao tản ra, bay về phía xuất chiến, triệu tập tất cả đại đội dưới trướng mình, sau đó truyền đạt ý tứ của quan chỉ huy.

Không bao lâu sau.

Chiến hạm dần dần tới gần mục tiêu.

Xuy xuy xuy xuy xuy...

Đại đội của đám Ngụy Hợp, một đội mượn một nhánh, không ngừng hạ xuống.

Ngụy Hợp đi trước dẫn đầu, bay ở phía trước, bên cạnh gã có hai người hơi tụt lại phía sau, nhìn như là bằng hữu của gã, nhưng trên thực tế là người thức tỉnh.

Chiến đấu Âm Tinh trên người hắn thể tích khác xa so với sa vân, ở chỗ khác biệt lớn nhất là thêm một cái máy đẩy tạm thời gia tăng lên, bảo đảm tốc độ tăng cường của bộ máy này trong thời gian cực ngắn.

Tuy rằng như vậy tăng lên và mạnh mẽ, sẽ khiến cho thân thể người mặc đồ có lượng lớn xuất hiện gánh nặng.

Nhưng thời điểm mấu chốt, đây chính là một mạng.

Vèo!

Ngụy Hợp thẳng tắp bay về phía chiến hạm số 173.

Từng chùm tia sáng, từng quả cầu truy tung tốc độ cao không ngừng xẹt qua bên cạnh hắn.

Hắn tựa như khiêu vũ trên mũi dao, không có một lần bị lửa này không chế đụng phải.

Một đội quang chiếu cơ thể nghênh đón, toàn bộ bọn họ lấy trọng thuẫn, liên thủ thành hình quạt nhào về phía Ngụy Hợp.

“Ta thật muốn xem xem, vật ở trên rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Trong lòng Ngụy Hợp bình ổn như nước, đột nhiên tăng tốc.

Giao Bằng hai cái, hắn ở giữa không trung vạch ra một hình thứ bảy.

Trong nháy mắt tất cả ánh sáng chiếu lên trên cơ thể toàn bộ cứng ngắc bất động, sau đó, âm âm một cái, đồng loạt nổ tung.

Hai đài nứt vỡ, đồng thời phân ra nhân thủ nghênh đón.

Đây đã là cực hạn, một đội hạm đội cô quân Nặc Tát được cô độc xâm nhập vào, nhân số bản thân không bằng liên quân nhiều, có thể phân hai người đi ra giải quyết Ngụy Hợp, hay là nơi này gần chiến hạm, là khu vực mấu chốt để chiến hạm có thể dựa vào chiến trường chiến đấu.

Hai tay Ngụy Hợp bắn ra quang đao màu đỏ, lạng yên siêu tân tốc một cái chớp mắt.

Không có bất kỳ chiêu số nào, chỉ đơn thuần bổ nhào về phía trước, chém ngang.

Hai đao nhanh đến không cách nào phản ứng được.

Bốp!

Hai bộ phân chia sinh thể đồng thời chia làm bốn phần, tự nổ tung.

Nhưng làm cho Ngụy Hợp kinh ngạc chính là, phần lớn bộ thể phòng thủ còn lại, vẫn như cũ giống như không muốn sống, đánh tới hấn.

Ô....!

Ngay lúc hấn vừa mới chém giết hai cỗ biến hoá phân liệt, phía trên âm âm đè xuống cơn mưa linh thuật rực rỡ màu sắc rực rỡ.

Trong quang chiếu cấp, Liệt Biên cấp, thậm chí còn kèm theo linh thuật cấp bậc Thăng Hoa giả, trong nháy mắt tụ tập hỏa bao trùm tới.

Hàng ngàn linh quang màu sắc rực rỡ vừa nhìn thấy một điểm quang ảnh liền âm âm hạ xuống.

Song đao của Ngụy Hợp như thiểm điện cuồng vũ trước người, mỗi một đao đều đánh tan chuẩn xác công kích linh thuật của hấn.

Từng luồng linh thuật suy yếu tính chất, bị hấn dùng linh lực phản công.

Loại kỹ thuật có thể phản chế linh lực đơn thuần này, nguyên lý rất đơn giản, ai cũng có thể học được, loại kỹ xảo này có thể thoả mái chống lại chín thành linh thuật.

Nhưng muốn sử dụng kỹ thuật này, phải có một điều kiện tiên quyết.

Đó chính là...Người sử dụng tiêu hao linh lực gấp hai lần công kích linh thuật.

Nói trắng ra là dùng lượng lớn linh lực của bản thân quấy nhiễu linh thuật của đối phương.

Cũng chỉ có Ngụy Hợp mới dám xa xỉ thích xài linh năng như vậy.

Hắn nhanh chóng tới gần chiến hạm mục tiêu, những nơi mà nó đi qua, từng vùng từng vùng sinh thể nổ tung hóa thành ngọn lửa.

Rất nhanh, mấy chỗ đài đỡ đạn trên chiến hạm cũng bị Ngụy Hợp thoáng qua, chặt đứt từng phát nổ.

Hắn giảm tốc độ, bên ngoài giáp thép đang lơ lửng ở chiến hạm mục tiêu, lúc này mới cẩn thận quay đầu nhìn lại những thân thể khắc bạc của bọn Na Nặc Dĩnh đã chết trận kia.

Ngụy Hợp dựa lưng vào lớp giáp thép lạnh lẽo của chiến hạm, nhìn thấy từng mảng linh hồn màu lam hình người, mang theo thần sắc đờ đẫn, từ trong thi thể bay ra, bay về phía mảng mây mù mờ lung bên trên.

“Loại cảm giác này...” Ngụy Hợp hơi nhíu mày.

Leng keng leng keng leng keng!

Hắn trở tay chém một lỗ thật sâu lên giáp trụ chiến hạm.

Giáp thép cấp Bất Hủ quả thực lợi hại, vết rách bị chém ra rất nhanh tiếp tục khôi phục với tốc độ cao.

Ngụy Hợp cũng không lãng phí thể lực nữa, phá giáp có vũ khí phá giáp chuyên môn hoàn thành. Nhiệm vụ của đoàn đội ngũ bọn họ đã hoàn thành.

Trong lòng vừa động, Ngụy Hợp đột nhiên chém về bên trái.

Lưỡi đao vừa vắn đem một đao ẩn hình tới gần xác, nghiêng nghiêng từ bả vai chém thành hai mảnh.

Linh hồn màu lam chậm rãi trôi nổi lên, Ngụy Hợp không nói một tiếng, mở ra cơ thể ẩn thân, đuổi theo linh hồn này.

Mặc dù công năng ẩn thân của Âm tinh tàng thể, chỉ có thể dùng để giấu diếm cấp thấp nuôi dưỡng. Nhưng Ngụy sát nhập không để ý.

Đến cấp bậc bây giờ, một chút hoài nghi nho nhỏ, cũng không thể làm gì hắn.

Theo hướng linh hồn màu lam kia bay lên trên không.

Ngụy Hợp dần dần xuyên qua một mảnh chiến trường.

Một trăm dặm, một ngàn dặm, năm ngàn dặm, hai vạn dặm.

Thăng đến phía trên toàn bộ chiến trường, ước chừng mười hai vạn cây số.

Rốt cuộc Ngụy Hợp đi tới trước phiến vân đoàn kia.

Đoàn mây này cũng không lớn, chỉ có đường kính chừng một cây số.

Nhưng khí tức mơ hồ bên trong tản mát ra lại làm trong lòng Ngụy Hợp dần dần hiện ra một tia kiêng kỵ.

Hắn lơ lửng bên cạnh đám mây, nhìn chăm chú vào vô số hình người linh hồn đang bay tới.

Ngụy Hợp dùng đao nhẹ nhàng từ trong đám mây đào ra một chút sương mù.

Vừa vào tay, trong lòng hắn liền chấn động.

Bởi vì hắn đã nhìn thấy thứ này không chỉ lần đầu tiên, mà còn khắc sâu ấn tượng trước đó nữa.

... Dòng sông mẹ.....

【khắc chế Tát Tư Nột và mẫu hà vì sao lại dính dáng đến nhau?..

Ngụy Hợp vốn còn tính tự mình tiến vào điều tra một chút. Dù sao thân thể này xảy ra chút chuyện cũng có thể khôi phục tùy thời.

Nhưng bây giờ xem ra... Nếu sau màn là mẫu hà gây chuyện, hắn thật sự không dám làm loạn.

Lúc này trong đám mây.

Một sinh vật mây mù sinh ra có bốn con mắt màu huyết sắc, cuộn lấy thân thể mình, nhìn chăm chú vào Ngụy Hợp đang trôi nổi bên ngoài.

“Có người phát hiện, tiêu diệt hắn.” Một đạo ý niệm ẩn giấu xa xa truyền tới, tiến vào đám mây.

“Đã hiểu.”

Mây mù màu lam bắt đầu co rút nhỏ lại, sau đó đột nhiên duỗi ra hàng trăm mảng lớn vân vụ xúc tu, nhào về phía Ngụy Hợp.

“Ân!?” Ngụy Hợp đang định rút lui, không nghĩ tới đôi phương thế nhưng lại động thủ với hắn trước.

Mấy trăm đám mây mù màu lam xúc tu, mang theo Cao Linh năng đặc thù của Mẫu Hà từ bốn phương tám hướng vây về phía hắn.

Hai mắt Ngụy Hợp híp lại, linh lực cấp tốc chuyển hóa thành Cao Linh năng tương ứng, đưa tay chụp về phía xa một cái.

Phù!!

Một vòng bình chướng vô hình đột nhiên hiện ra, bao vây lấy hắn mấy mét bên cạnh.

Phốc phốc phốc phốc!!

Va chạm dày đặc không ngừng nổ tung ở bên ngoài bình phong.

Bá một cái, Ngụy Hợp bỗng nhiên xông ra bình chướng, song đao như thiểm điện xẹt qua mảng lớn xúc tu.

Lưỡi đao kéo ra hai đường lam tuyến sắc bén, xoay tròn tốc độ cao bỏ nhào về phía đám mây.

Leng keng leng keng!!!

Trong chốc lát trong hai mắt hắn sáng rõ lam quang, vô số tinh quang điểm tựa như cát sỏi, rậm rạp chằng chịt hiển hiện lên.

Song đao lam tuyến đột nhiên sáng rõ, gia tốc, sau đó trong nháy mắt xẹt qua toàn bộ đám mây, từ bên kia bay ra.

Thân hình Ngụy Hợp dừng lại, lắc lắc quang nhận hai tay.

“Tự ý vung vũ khí lên với cường giả, là đạo chết.”

Hắn bình tĩnh nhìn về phía đám mây.

Ầm ầm!!

Toàn bộ đám mây màu lam nổ tung, hóa thành vô số hạt linh hồn màu lam khuếch tán ra xung quanh.

Trong đó mảng lớn linh hồn hình người màu lam bay tán loạn
nổ tung, phát ra tiếng kêu rên im ắng, biến mất không thấy gì
nữa.

818

Song đao Ngụy Hợp đã tắt, quan sát chiến trường phía dưới, xác định không có sông mẹ bố trí, cũng không ai chú ý tới động tĩnh bên này của hắn.

Hắn mới chuẩn bị lao xuống, trở lại đội ngũ.

Bỗng nhiên thân hình dừng lại, Ngụy Hợp tựa hồ đã nhận ra cái gì, chậm rãi lơ lửng, quay người nhìn về sau lưng.

hạt linh lực cao cấp màu lam vừa mới nổ tung, lúc này mơ hồ ngưng tụ ra một hình người màu xanh đậm mờ ảo.

“Mẫu thân nói cho con biết, nơi này từng có đứa con từ bỏ di sản của người.”

Thanh âm hình người trầm thấp, trực tiếp truyền vào não hải Ngụy Hợp.

“Bây giờ cuối cùng cũng gặp.”

“Người là ai? Mẫu thân là ai?” Khuôn mặt dưới thân thể Ngụy Hợp yên lặng trở lại.

Nó biết chuyện dính vào mẫu hà nhất định sẽ rất phiền phức, hiện tại xem ra, dự cảm của nó không sai.

“Ta là ai cũng không quan trọng. Quan trọng là... chúng ta có linh hồn bản chất giống nhau.” Ngữ khí hình người thâm trầm: “Cảm thụ được sự khác biệt giữa người và những linh năng khác sao? Lực lượng chúng ta chấp chưởng, bắt nguồn từ linh hồn, lại cao hơn tất cả linh hồn. Vạn linh đều có hư ảo, còn người và ta mới là toàn bộ.”

“Viên mãn sao?” Ngụy Hợp trong nháy mắt đoán ra thân phận đối phương. “Xem ra hết thấy chiến loạn này là do các người ở phía sau bày ra.”

Ánh mắt hắn ta trở nên lạnh lẽo.

“Quả nhiên, các người mới là nguồn gốc tất cả sự hỗn loạn. Vì thu gặt linh hồn, lại có thể làm ra chuyện trần trụi như vậy.”

Hắn giang hai tay ra.

“Thế gian này không ai có thể cao hơn tất cả. Vạn vật bình đẳng, vạn linh bình đẳng! Ta và ngươi đều bình đẳng. Phàm là những người có huyết nhục, phàm là những người có linh trí đều là huynh đệ tử muội.”

“Vũ trụ tự nhiên thai nghén chúng ta, chúng sinh dùng tuần hoàn để hồi phục vĩnh sinh, vòng đi vòng lại, không có phân cuối. Cùng thiên địa đồng thọ, vũ trụ đồng sinh!”

“Sai rồi, chúng ta cao hơn chúng sinh, hư vọng chi linh bất quá chúng ta thực lương, mẫu thân địa vị cao hơn vạn vật. Vạn vật đều nên có phân chia trên dưới!” Màu lam hình người phản bác nói.

“Ta hiện tại ngươi đang ở đâu?” Ngụy Hợp đột nhiên hỏi thăm.

“Lúc này, nơi đây, ngươi ta tồn tại ở không gian, thời gian, biến hóa, vòng tuần hoàn. Vạn vật chúng sinh tự có vận mệnh, đây vốn là một phần của vạn vật tuần hoàn.

Còn bây giờ các ngươi đang phá vỡ tuần hoàn ảo.”

Trên người hắn dần dần tràn ra mảng lớn cao linh lực màu lam bàng bạc.

Linh cấp Bất Hủ kinh khủng như hắn có thể đứng ở vị trí trung tâm, chấn động trong phạm vi mấy trăm mét xung quanh, không hề tiêu tán chút nào.

“Đây là lý niệm sống lại... Nguyên lai là các ngươi.... Như thế xem ra, lý niệm của chúng ta có phân chia về bản chất.”

Lam sắc nhân hình dừng lại. Từng mảng lam quang kinh khủng cao linh năng, còn lại tựa như nước chảy tản ra, hình thành hình cầu đối kháng Ngụy Hợp.

Hai người cứ như vậy lơ lửng ở không trung vũ trụ, trong chiến trường khổng lồ phía dưới, trong lúc nhất thời không nói gì nữa.

Chỉ là hai luồng linh năng cường đại vượt xa cấp bậc Bất Hủ, đang không chút tiếng động đối kháng, đè ép xuống.

“Các ngươi cứ nguyện ý vì cái gọi là hư ảo chi linh này mà xuất lực? Vì hư vọng mà cam nguyện đứng yên tại chỗ đình trệ không tiến, cự tuyệt trở nên càng thêm hoàn mỹ?”

Lam sắc nhân hình trầm mặc hồi lâu, bỗng nhiên chậm rãi lên tiếng.

“Thế nào là hư ảo? Cái gì là chân thực?” Ngụy Hợp nhẹ giọng nói: “Ta đã chạm đến tất cả những gì mà ta cảm nhận được, giờ khắc này, chính là sự thật.”

Linh năng bên cạnh hấn mơ hồ bắt đầu thiêu đốt, sôi trào, hóa thành vô số hình dạng ngọn lửa nhảy lên.

“Trước kia, tương lai, đều không được, chỉ có thời khắc này.”

“Bây giờ thứ ta muốn làm, chính là bản tâm, đó là chân thực...”

Lam sắc nhân hình trầm mặc không nói.

Ầm ầm!!!

Trong chốc lát, trung tâm chiến trường phía dưới, một đoàn sóng lớn trong suốt chấn động, lấy hạm đội Nặc Tát làm trung tâm, ầm ầm nổ tung.

Đó là sóng chấn động của Chân Linh.

*

*

*

*

*

*

Lại là lặp lại chiêu cũ, lấy một ít hạm đội làm mồi nhử, hấp dẫn tiêu diệt hạm đội, sau đó đồng quy vu tận, hấp thu lượng lớn linh hồn.

“Ta sẽ ở trên cao nhìn chăm chú ngươi.”

Phốc.

Trong chốc lát, hình người tiêu tán không còn.

Ngụy Hợp xoay người, quan sát hạm đội chiến trường hỗn độn bên dưới, trong lúc nhất thời thật lâu không nói tiếng nào.

“Ta sẽ sáng tạo ra một thế giới không chiến loạn, không phân tranh, vĩnh viễn hòa bình.”

Khắc Niết Bàn, Đế Vương Tinh, đình viện thần thánh.

Nặc Hi, Đông Đình bỗng nhiên từ trên bảo tọa kim cương mở hai mắt ra, nhìn chăm chú vào hình ảnh Cao Linh chiếu binh đang trôi nổi trong đại sảnh trước mặt.

Bên trong thiết bị hình thoi do mấy vạn miếng thủy tinh cao linh tinh tạo thành đang không ngừng tiến hành vận chuyển và biến hóa phức tạp nào đó.

Mà tiêu hao trong đó chính là linh hồn của con người bình thường.

“Thức tỉnh... Nặc Hi hai tay giao thoa, nhẹ nhàng vuốt ve các khớp xương.

Hắn cũng không ngờ chỉ một lần kế hoạch thu thập linh hồn bình thường lại đụng phải một người thú vị bên phía Bành Toa đế quốc.

Đối phương cũng nắm giữ được thể tổng chế cao linh năng, đồng thời linh lực cũng tương đương cường hãn.

Nếu có thể đổi cao linh lực thành linh năng bình thường, như vậy nếu so sánh với cấp Bất Hủ bình thường, người kia đã vượt xa cực hạn.

Ba ba.

Hắn nhẹ nhàng vỗ vỗ tay.

Một gã cao đại nhân mặc trang phục hoa lệ màu trắng, lập tức nổi lên, quỳ một gối xuống đất ở góc đại sảnh.

“Đại hoàng tử điện hạ, có gì phân phó?”

Nặc Hi nhắm mắt trầm ngâm.

“Liên quan tới sự sống lại của Bành Toa đế quốc, đem hồ sơ tình báo của Lan Toa triệu hồi ra, ta cần kiểm tra một chút.”

Quái Lan Toa là tổ chức tình báo khắc chế Tát tát Mục Tư Minh.

Trên mặt, Lan Toa một mực nắm chắc trong tay nhị hoàng nữ. Nhưng trên thực tế một bộ phận trong Tâm La Bàn là ba thế lực.

Một phần lớn nhất thuộc về Vĩnh Tịch đảng, tiếp theo là Đại hoàng tử Nặc Hi, cuối cùng mới là Nhị hoàng nữ.

Mà nhị hành nữ Lô Lang cũng không biết Đại hoàng tử Nặc Hi cũng có một phần thế lực trong đó.

“Vâng.” Hình người nghe lệnh lui ra.

Rất nhanh, từng mảnh tin tức mật báo truyền tới Nặc Hi.

Tất cả tài liệu tổ chức Phục Tô hội, chỉ dùng mấy phút đã hoàn thành truyền tống.

Nặc Hi mở màn sáng ra, bắt đầu cẩn thận xem xét.

Xung quanh Ô Lan Tinh, khôi phục trụ sở tổng bộ.

Trong căn cứ tổng hạch ở trong tinh cầu hoang vu.

Ở chỗ sâu nhất trong căn cứ này, có một mặt tường màu đen kim loại.

Mặt tường có vô số đường ống màu đen và tuyến đường nối tiếp nhau, tất cả đường ống tuyến hội tụ ở trung tâm, toàn bộ nối vào một khuôn mặt người ở chính giữa bức tường.

Từng phiến từng phiến tựa như xương cốt cùng nhuỷ trùng hỗn tạp hoa văn, điểm xuyết chung quanh khuôn mặt nhân loại này.

Viên bi màu xám dày đặc tựa như trứng côn trùng hiện lên ở hai bên gương mặt.

Hoa văn dài như con rắn, thi thoảng lại ẩn hiện xung quanh mặt người.

Kết...

Chỗ thông đạo của bức tường đen, cửa lớn từ từ mở ra.

Nguy Hợp một thân tu thân màu đen, chậm rãi đi vào, đứng ở trước bức tường đen.

“Đây chính là thành quả mới nhất mà các người vừa hoàn thành sao?”

Hắn nhìn chăm chú vào mặt người trên tường đen, mang theo ánh mắt và linh năng quan sát, không ngừng quét hình ở bên trên.

“Đúng là hội trưởng.” khoa học Phi kéo ở phía sau theo vào, trong nụ cười mang theo tự hào trả lời.

“Đây là bức tường vĩnh viễn, là vận dụng tế bào huyết nhục của hội trưởng ngài, kết hợp với một ít cấu tạo đặc thù, bồi dưỡng ra hệ thống sinh vật nửa máy móc.

Tác dụng của nó là vận một chi tâm, Thiên Chi Khung Lư tương tự, đều là có thể ứng phó với hệ thống quản lý và trừng phạt càng ngày càng khổng lồ.

Đương nhiên tác dụng còn xa mới bằng hai cái trước, nhưng đây chỉ là mô hình, nó còn có thể trưởng thành.”

“Không sai, sau khi thí nghiệm thành công, có thể mau chóng sử dụng.” Nguy Hợp tế bào huyết nhục của mình, tự nhiên cảm ứng được.

Hắn vùi đầu vào bức tường vĩnh viễn một chút linh năng, liền cảm giác linh năng của mình phảng phất như được phóng đại lên rất nhiều lần, bị phân tán thành vô số sợi tơ thật nhỏ.

Những sợi tơ này mỏng manh đến mức không có chút sức chiến đấu nào, dưới sự thao tác của hệ thống Vĩnh Miên Tường, vậy mà linh hoạt dễ dàng tựa như vật còn sống, dễ dàng liền có được tác dụng giám sát và ghi chép.

“Làm không tệ.” Nguy Hợp gật gật đầu, “Mặt khác, tìm hiểu một chút xem viên mãn sẽ xảy ra chuyện gì? Bọn hắn có phải tác dụng nuôi dưỡng trong nội chiến hay không?”

Hôm nay hắn nhìn thấy lam sắc hình người trên chiến trường, trong lòng có chút suy đoán.

Đối phương xuất thân từ Viên Mãn, cường độ linh lực lớn đến dọa người, vậy mà có thể chiếu ảnh cùng toàn bộ linh năng của hắn đánh đồng.

Trong thời gian ngắn đối kháng với Cao Linh, đối phương là hình chiếu cự ly xa, mà Ngụy Hợp chính là thân thể phụ trợ linh lực có thể xuất thủ.

Kết quả là bất phân thắng bại, tối thiểu là trong thời gian ngắn không thể phân ra cao thấp.

Cho nên trên thực tế, lần này là Ngụy Hợp thua một bậc.

Vốn dĩ hắn cho rằng bản thân hắn đã đứng ở đỉnh cao nhất của cực hạn của nhân loại.

Kết quả lại không ngờ... không hiểu sao lại gặp một thứ linh hoạt cường đại như vậy.

“Viên Mãn hội?... Hội trưởng, hội viên mà chúng ta phải tới trước là Nặc Nặc Đình, chính là bởi vì xung đột với viên mãn, hiện tại triệt để đánh ra Khắc Nặc Tát Tư.

Tổ chức này rất am hiểu thế lực của Tát Đình.”

“Có thể tra được thân phận cao tầng không?” Ngụy Hợp lại hỏi.

“Thượng cấp tổng cộng có bốn người, hội trưởng là Đại hoàng tử Nặc Hi, Đông Đình, ba người còn lại đều là cao thủ đỉnh cấp đặc lực dưới trướng hắn, đều là cấp bậc Bất Hủ Tinh Tướng.”

khoa học đảo giải thích: “Thật ra những đứa con cháu hoàng tộc như Nặc Hi, Đông Đình, bên cạnh có hộ vệ như vậy cũng rất bình thường.

Bành Toa chúng ta cũng có, những ngôi sao bất diệt này, đa số đều là trưởng bối, thân nhân của người được bảo hộ. Cho nên, Doanh Mãn sẽ thuộc về tổ chức tư nhân của Hoàng gia rất rõ ràng.”

“Có điều, những năm gần đây, dưới sự chủ trì của Đại hoàng tử sẽ phát triển càng lúc càng nhanh. Thậm chí hôm nay còn

được Lan Toa liệt vào danh sách đối tượng quan tâm trọng điểm. Cho nên...” khoa học Phi trầm giọng giải thích.

Ngụy Hợp nhớ lại ngữ khí hình người màu lam kia.

“Truyền tin tức về âm ảnh của Đại hoàng tử Nặc Hi cho ta.”

“Vâng.”

Rất nhanh, tin tức liên quan tới việc đưa vào tay hắn.

Hiện tại, người của Ngụy Hợp không còn là người cuối cùng nữa mà đã trải qua mấy lần cải tạo thiết bị biệt danh.

Chỉ chốc lát sau, tư liệu truyền tổng chấm dứt, Ngụy Hợp lật xem một chút nội dung, ngẫu nhiên điểm vào hình ảnh âm thanh bên trong.

“Đại hoàng tử Nặc Hi sao?”

Xác định lúc trước gặp người màu lam kia, chính là Đại hoàng tử khắc hấu, Ngụy Hợp nắm chắc trong lòng.

Dòng sông mẹ là một hệ thống không ít phiền toái so với Tinh Uyên. Cho nên để viên mãn, hắn phải chuẩn bị trước để ứng đối.

“Kim Ô Chân Huyết chuẩn bị tiền đặt hàng như thế nào rồi?”
Ngụy Hợp trầm giọng hỏi.

“Có Vĩnh Miên Thành trợ giúp tính toán, tốc độ của chúng ta rất nhanh, hẳn là tháng sau có thể hoàn thành giai đoạn trước của chân huyết để kiểm tra. Chỉ còn giai đoạn mô phỏng cuối cùng” khoa học Phi kéo dài trả lời.

Bên phía Tinh Uyên, bản thể Ngụy Hợp vẫn đang âm thầm cắn nuốt sinh vật ở mặt ngoài tinh cầu.

Hiện tại linh lực của hắn đã đề cao gần bốn trăm vạn Linh Nhĩ.

Nhưng Ngụy Hợp phát hiện, càng về sau thôn phệ, linh năng tăng lên lại càng chậm. Phảng phất như có một cực hạn nào đó đang bị áp sát.

“Rất tốt. Như vậy, chúng ta thử nghiệm hiệu quả chính thức xem sao.” Ngụy Hợp có chút không thể chờ đợi được nữa, hiện tại có thể xác định công pháp không có vấn đề, hắn cũng

muốn thử một chút, có thể lấy Phá Cảnh Châu ngưng tụ cùng mô phỏng ra chân huyết Tam Túc Kim Ô chân chính hay không.

Thậm chí thử một chút, ngưng tụ ra những thứ đại biểu phía sau hệ thống của hắn...

819

Nửa năm sau.

Trụ sở tổng bộ của thức tỉnh.

Ngụy Hợp ngồi xếp bằng trong phòng cách ly tuyệt đối, trong tay nhiều hơn một tấm mặt nạ kim loại màu xám đen đặc thù.

Mặt nạ bên cạnh tựa hồ có rất nhiều thứ giống như xúc tu thật nhỏ, bên ngoài là bộ dạng ngu say trên bức tường vây quanh khuôn mặt người kia.

Chỉ là khác với bức tường Vĩnh Miên chính là, bên rìa mặt người ngoại trừ một ít hạt ký sinh vật giống như trứng côn trùng ra thì không còn vật gì khác.

Chỉ cần nhìn mặt nạ này, liền có thể cho người ta một loại cảm giác vĩnh viễn ngu say, tịch diệt, âm lãnh.

Ông.

Lực tràng cách ly trong phòng, từng tầng dùng cho quan sát và phòng hộ lần lượt mở ra.

Đủ loại lực tràng phòng hộ cao tới mấy trăm tầng đủ để nhắm vào tất cả năng lượng đã biết, cho dù xảy ra biến cố cũng phải lập kế hoạch ngăn lại.

“Có thể bắt đầu rồi, hội trưởng.” Tiếng Thụy Phi từ trong thông tin linh năng truyền đến.

Ngụy Hợp gật gật đầu, mang mặt nạ trong tay nhẹ nhàng đeo lên mặt.

Đây là thiết bị phân thể của bức tường Vĩnh Miên, sau khi đeo vào có thể khiến cho bức tường liên kết chặt chẽ với nhau lớn nhất của Ngụy Hợp thu được tính toán của hắn.

“Bây giờ bắt đầu mô phỏng công pháp Kim Ô thực tế. Lần đầu tiên.” Ngụy Hợp bình tĩnh nói.

Trên thực tế, dưới sự kiểm tra tu hành của các hội viên khác, Kim Ô đã bắt đầu mô phỏng mấy ngàn lần, tu sửa rất nhiều

mủ, nhưng đối với hắn mà nói, đây là lần đầu tiên.

Cánh cửa này do phần lớn nhân viên nghiên cứu hội tụ trí tuệ, dung hợp tu luyện công pháp, đến cùng công hiệu như thế nào, còn phải luyện qua mới biết.

“Công pháp Kim Ô trải qua tinh giản của chúng ta, tiêu trừ tất cả những bước không cần thiết, chỉ còn trình tự tăng lên bản chất sinh mệnh.” khoa học Phi ở một bên giải thích.

“Cho nên Hội Trưởng ngài chỉ cần không ngừng tu hành tiếp là được.”

“Ta hiểu rồi.”

Ngụy Hợp gật đầu, bắt đầu quan sát nội dung công pháp trong quang mạc và cộng minh đồ.

Cái gọi là Thực Minh Đồ cũng không phải là Đồ, mà là một loại mô phỏng nhận biết toàn bộ phương vị.

Chính là thông qua cảm giác truyền lại công pháp rất chuẩn xác, thích hợp nhất với trạng thái tu hành.

Đây là những linh cảm mà Ngụy Hợp đạt được từ trong quan tưởng lúc trước, cũng dung hợp với một vài tinh túy văn hóa cổ đại, chế tạo nên một hệ thống đặc thù.

Trên thực tế, người chế tác bản đồ cộng minh chính là bản thân hắn.

Đây là sự can thiệp trực tiếp nhất vào cảm quan của mọi người.

Rất nhanh, một âm thanh điện tử vang lên trong đầu Ngụy Hợp.

【 Trong hệ thống Cộng Minh Đồ mở ra....

【 Tư liệu ghi vào... công pháp Kim Ô...”

Xuy.

Cách ly mặt tường xung quanh phòng, bắt đầu tự động rót vào đại lượng sương mù màu sắc rực rỡ, những thứ kia là tài liệu cần thiết cho tu hành sau khi sương mù tan đi.

Sương mù nồng đậm tràn ngập chung quanh, dần dần bao phủ hoàn toàn Ngụy Hợp, thấy không rõ.

Hắn nhắm mắt lại, linh không chế thân thể, bắt đầu lần theo yêu cầu của công pháp, hấp thu dược vật sương mù xung quanh, sau đó dựa theo công pháp nhét vào trong cơ thể mình.

Tinh thần ngưng tụ một điểm, Ngụy Hợp môi mở ra, bắt đầu tụng đọc một thiên liên quan tới Hằng Tinh, về ca ngợi thơ.

Âm tiết đặc thù đến từ viễn cổ ngữ chủng kết hợp linh năng phối hợp chấn động, cùng với kích thích dược vật đối với thân thể.

Ba thứ này dần dần bắt đầu ở trong phòng cách ly xuất hiện phản ứng vô cùng kỳ diệu.

Ước chừng sau khi được cứu tế.

Trong nháy mắt, tất cả dược vật sương mù trong phòng cách ly bỗng nhiên co rút lại, bay về phía thân thể Ngụy Hợp.

Cho đến khi tất cả sương mù đều từ lỗ mũi Ngụy Hợp chui vào.

Hắn bỗng nhiên mở hai mắt ra.

Một vòng kim sắc từ trong tròng mắt lóe lên.

Tầng thứ nhất của công pháp cứ như vậy mà hoàn thành.

Không cần phá cảnh châu, chỉ là bề ngoài bây giờ của hắn, tu thành công pháp đơn giản như vậy, cũng không tính là khó.

Hay nên nói là cực kỳ dễ dàng, tựa như một học sinh lớn lần nữa trở về học theo một cộng một học bốn thì tính toán.

“Cần nghỉ ngơi một lát không?” Tiếng Phi đảo trầm thấp truyền đến.

“Không cần, tiếp tục.” Ngụy Hợp phân phó.

“Vâng.”

Rất nhanh, từng tia hơi nước nóng rực bắt đầu được rót vào trong phòng, những hơi nước nóng này đạt tới độ nóng 100 độ.

Đồng thời toàn bộ mặt đất cách ly của căn phòng bắt đầu nóng lên, từ một trăm độ, cấp tốc tăng lên, đến hai trăm độ, ba trăm độ, bốn trăm độ.

Sau đó dừng lại.

Đây là hoàn cảnh tu hành tầng thứ hai.

Công pháp Kim Ô bởi vì bỏ qua tất cả bộ phận phụ thuộc hư vọng còn lại, cho nên chỉ có bốn tầng.

Ngụy Hợp nhắm mắt, tiến vào trong tin tức của cộng minh đồ.

Không bao lâu, làn da trên thân thể hần dần dần hiện lên một màu hồng nhạt.

Một loại âm tiết quái dị mới lạ từ trong miệng hần truyền ra.

Cùng lúc đó, ngoại giới lần thứ hai rút vào trong phòng nhiệt độ cao hơn năm trăm độ được vật đặc thù.

Mấy phút sau.

Phù!!

Ngụy Hợp đột nhiên thở dài một hơi.

Da trên người hần bắt đầu nhanh chóng trở nên lạnh đi, tất cả nhiệt độ đều co rút lại tiến vào trái tim.

Thân thể chạy thẳng tới giới hạn linh lực tuyệt đối.

Trong chốc lát, nhiệt độ cao trong toàn bộ phòng nghiêng về phía Ngụy Hợp.

Nhiệt độ truyền qua, làm trong phòng hiện lên gió nóng chân chính.

Nhiệt độ bên trong phòng bị giảm xuống kịch liệt.

Đa số nhiệt lượng đều bị Ngụy Hợp hấp thu vào, nhưng thân thể hần vẫn như cũ như khối băng, không có chút động tĩnh nào.

Sắc mặt của khoa học, cách giám sát bên ngoài phòng khẽ biến.

“Vẫn chưa đủ sao?”

” Nhiệt độ cách ly của phòng đang hạ xuống nhanh chóng, trang bị của chúng ta chỉ bằng tốc độ giảm xuống khi nhiệt độ xuống! Chủ quản, có cần tăng lên cấp bậc không?!”

Phó thủ bên cạnh không ngừng cầm bảng điều khiển khí bản, điều chỉnh hình số liệu cảnh vật trong phòng.

“Đây là giai đoạn tích lũy công pháp, cần lượng lớn nhiệt có thể dự trữ. Những người khảo nghiệm còn lại chỉ cần tăng thêm một cấp là đủ... Xem ra là sẽ có sự cường đại quá mức, cho nên mới...”

Tiểu Viên khẽ gật đầu.

“Mở ra tăng nhiệt lên cấp hai.”

“Vâng.”

Lạch cạch.

Phó thủ mở khóa đồ ra bảo đảm an toàn, trực tiếp tăng nhiệt độ lên đẳng cấp thứ hai.

Nhiệt độ thấp nhất của bậc thứ hai là sáu trăm độ. Đây là nhiệt độ lửa của đèn dầu bình thường đang thiêu đốt.

Mà giới hạn cao nhất là một nghìn độ.

Cũng may, nhiệt độ hai cấp tăng lên, rốt cuộc ổn định tình huống giảm xuống của phòng điều khiển.

Nhưng lượng lớn nhiệt lượng gia tăng phảng phất như mất tích thần bí, rót vào phòng cách ly, sau đó không thấy bóng dáng.

Tiểu Viên lẳng lặng, nhìn chăm chú vào giám sát Ngụy Hợp.

Không bao lâu, trên thân Ngụy Hợp chậm rãi dấy lên một ngọn lửa màu đỏ nhạt. Ngọn lửa kia do linh năng tạo thành, vô thanh thiêu đốt, trôi nổi giữa không trung, vờn quanh Ngụy Hợp bất động.

“Cực hạn tầng thứ hai.” Phó tướng kinh ngạc nói: “Không hổ là hội trưởng, mới được hai giờ đã hoàn thành tiến độ nửa năm của các thí nghiệm giả khác.”

“Chuẩn bị tài liệu tầng thứ ba.” khoa Phi trầm tĩnh nói.

Phốc.

Đúng lúc này, Ngụy Hợp trong phòng cách ly, hỏa diễm bên cạnh gã trực tiếp tản ra, hóa thành một dòng suối hỏa diễm, chậm rãi xoay tròn quanh gã.

Màu vàng trong hai mắt hắn càng ngày càng nhiều.

Hoa văn của một ngọn lửa màu vàng dần dần sáng lên trên gương mặt trái của hắn.

Phốc.

Hoa văn hoàn toàn thành hình trong nháy mắt.

Hắn đã hoàn thành tầng thứ hai của công pháp Kim Ô.

“Tiếp theo, là tầng ba.”

Quy trình tầng thứ ba giống như tầng thứ hai, điểm khác biệt duy nhất là nhiệt độ tăng lên một ít.

Hắn là giai đoạn tích lũy. Rất nhanh liền bị Ngụy Hợp an toàn đi qua, nhẹ nhàng viên mãn đến bình cảnh, sau đó nên tu hành tầng thứ tư.

Ba tầng đầu của công pháp Kim Ô đều đã có người luyện thành kiểm tra. Duy chỉ có tầng cuối cùng này là một loại mô phỏng phỏng phỏng.

Bởi vì tầng thứ tư cần tài liệu, chính là Kim Ô chân huyết.

Đám người nghiên cứu của Phục Tinh giả suy diễn ra phương hướng xác suất thành công nhất, dọc theo hướng công pháp thay đổi bản chất sinh mệnh phát triển cực đoan.

Trên cơ sở này, Kim Ô Chân Huyết làm tài liệu hạch tâm công pháp có hiệu quả mạnh nhất xuất hiện.

Đây là tình huống gần và gần giống mô phỏng, trước kia Ngụy Hợp tu hành công pháp.

Khi đó, hắn chính là dựa theo công pháp không ngừng đẩy mạnh, sau đó dùng Phá Cảnh Châu thay thế tài liệu càng tốt hơn.

Cho nên hắn mới có tư chất phổ thông, đi tới bước này.

Mà công pháp Kim Ô chính là mô phỏng từng bước của Ngụy Hợp năm đó. Trên thực tế bản thân công pháp này chỉ là công

pháp tu luyện hỏa diễm khổng chế, một bước cuối cùng vốn là không có.

Nhưng sau khi mọi người tiến hành suy diễn, dung hợp với rất nhiều nghi thức thần bí trong tinh hệ cổ đại, vật liệu đặc thù, kết cấu sinh lý của chủng tộc hỏa thuộc tính, thậm chí còn có những loại tinh hoa của công pháp tương tự như vậy nữa.

Cuối cùng mới đạt tới bản cuối cùng.

Cái gọi là Kim Ô công pháp, kỳ thật đã là cực hạn đệ tu luyện các loại hỏa diễm công pháp.

Dựa theo suy đoán của tất cả người nghiên cứu.

Dùng công pháp này làm căn cơ để chế tạo, sau đó hẳn là có thể thừa nhận Hỏa thuộc tính Kim Ô chân huyết, sau đó đột phá cực hạn.

Ngụy Hợp đứng lên, nhớ lại tầng thứ tư công pháp Kim Ô.

Hắn đã đạt tới cực hạn của tầng thứ ba. Dựa theo tiêu ký công pháp, hẳn chỉ cần tìm được hạch tâm một sinh vật có hỏa tính đặc thù là có thể cấy vào cơ thể, bước vào tầng thứ tư.

“Như vậy... Nếu như tầng thứ tư của công pháp có thể đột phá, Phá Cảnh Châu sẽ phản ứng lại cho ta.

Nếu như Kim Ô Chân Huyết thực sự tồn tại, Phá Cảnh Châu có thể giúp ta mô phỏng ra! Cho nên thành bại phải xem lần này...”

Ngụy Hợp hít sâu một hơi, tâm niệm đã lâu không gặp hóa thành gai nhọn, điễm một cái trước ngực.

Một năm thời gian đã sớm tích lũy xong, bây giờ Phá Cảnh Châu đã sớm đạt đến trình độ có thể đột phá bất cứ lúc nào.

Phốc.

Một tiếng động nhỏ vang lên, chỉ có Ngụy Hợp mới có thể nghe được.

Phá cảnh châu tựa như khí cầu nổ vụn, trong đó vô số nhiệt lưu tuôn ra âm âm, bắn về các vị trí cơ thể hắn.

Chỉ cần có tỷ lệ đột phá thành công, cho dù nhỏ đến đâu thì Phá Cảnh Châu đều có thể trợ giúp đột phá. Điểm khác biệt chỉ là tiêu hao bao nhiêu.

Mà cũng giống như vậy, cần thiết đột phá tài liệu, cũng giống như vậy.

Chỉ cần tồn tại tài liệu, Phá Cảnh Châu đều có thể mô phỏng ra nó, khác biệt chỉ là tiêu hao lớn nhỏ.

Năng lượng phá cảnh châu càng nhiều thì vật liệu mô phỏng ra cũng càng nhiều, ngược lại càng ít.

Lúc này Ngụy Hợp Côn Bằng đứng tại chỗ, cảm thụ được trong cơ thể mình phảng phát khai thiên tích địa giống như dòng nước nóng thuộc về Phá Cảnh Châu, vậy mà bắt đầu trong cơ thể hần sinh sôi ngưng tụ ra từng hoa văn màu vàng hoàn toàn mới.

Mỗi một ký hiệu đều nhỏ hơn cả tuyến thể, số lượng của chúng càng ngày càng nhiều, càng ngày càng nhiều.

Từ từ hình thành chất lỏng màu vàng, hòa nhập vào trong huyết dịch Ngụy Hợp.

Hoa văn màu vàng không thể nào đếm hết bắt đầu bám vào trên tế bào huyết hồng, nhuộm toàn bộ tế bào màu hồng thành màu vàng.

Rắc rắc.

Trong chốc lát, trong mắt Ngụy Hợp bỗng nhiên một mảnh đen kịt.

Hần ta như mất đi thị giác.

Tất cả mọi thứ trước mắt, chỉ có một khoảng tối đen.

Xuy.

Rất nhanh, một điểm hỏa tinh màu đỏ ở trước người hần chậm rãi thấp sáng.

Đốm lửa chỉ lớn bằng móng tay, rõ ràng là ngọn lửa thiêu đốt, nhưng trong đó lại làm cho người ta có cảm giác máu huyết.

Khi thì hỏa diễm tan thành, khi thì chất lỏng hóa thành chất lỏng.

“Chẳng lẽ đây là Kim Ô chân huyết?” Ngụy Hợp suy đoán, chăm chú nhìn đốm lửa nhỏ kia.

820

Két!!!

Trong nháy mắt hỏa tinh đột nhiên nổ tung, hóa thành một vòng ánh sáng hỏa diễm.

Trong quang sáng bỗng nhiên bắn ra một hư ảnh một con chim màu vàng lớn chừng quả đấm.

Sắc mặt Ngụy Hợp bất động, tùy ý để hư ảnh đánh vào mi tâm.

Trong chốc lát, vô số tin tức lưu động dũng mãnh tiến vào trong đầu hắn.

Đó là kỹ xảo điều khiển hỏa diễm tự nhiên, là cảm giác cảm xúc bản năng của một diễm hỏa tinh kia.

Làn da trên thân hắn bắt đầu hiện lên từng đám lông chim màu vàng hư ảo, trên khuôn mặt mơ hồ có hình dáng con chim không lồ màu vàng lóe lên.

“Ta cần nhiều nhiệt lượng hơn nữa!”

Ngụy Hợp Linh có thể truyền âm ra ngoài.

Rất nhanh, khoa học ngoại giới đã trực tiếp cầm lấy vật điều khiển từ phó thủ, tăng nhiệt độ lên tới cấp ba.

Lò lửa khổng lồ nhất thời gia nhập nhiên liệu đặc thù mới.

Nhiệt độ cao hơn ngàn độ, liên tục không ngừng xuyên thấu qua vách tường phòng cách ly, truyền vào trong đó.

Rất nhanh, nhiệt độ tăng lên tới ba ngàn độ, nhưng cảm quan của phòng cách ly vẫn truyền ra nhiệt độ hạ xuống.

“Từ từ nhắc tới cấp mười.” Thanh âm Ngụy Hợp vang lên bên tai hắn.

“Vâng!”

Trên trán khoa học, mồ hôi chảy ròng ròng, nhanh chóng tăng cấp độ độ độ cao lên một cấp.

Theo thời gian trôi qua.

Mười phút sau, thao túng khí đã đạt đến cực hạn, phòng điều khiển cũng đã đến mức độ tối đa của căn cứ.

Nhiệt độ cao nhất của cấp mười là một trăm vạn.

Mà giờ phút này.

Toàn bộ lực lượng phòng hộ cách ly trong phòng tuyến bị một trăm vạn nhiệt lực cường đại thiêu đốt, hóa thành tro bụi.

Nhiệt độ mặt ngoài Hằng Tinh cũng chỉ mới bảy tám ngàn độ, điều này đã đạt tới nhiệt độ sâu trong Hằng Tinh.

Trong phòng cách ly, thân thể Ngụy Hợp vẫn như cũ tựa như lỗ đen, liên tục không ngừng cắn nuốt hấp thu tất cả nhiệt lượng chung quanh.

Lúc này huyết dịch trong cơ thể hắn đã triệt để chuyển hóa thành màu vàng.

Thân thể này chỉ là cơ thể bình thường đặt ở căn cứ, cường độ cũng chỉ là cấp độ đồ tươi của con người.

Nhưng lúc này, thân thể cấp đồ tiên lại đang dần dần bị chân huyết Kim Ô nhuộm thành, áp chế.

Rất nhanh, Ngụy Hợp truyền âm đi ra ngoài, nhiệt độ dần dần đình trệ.

Nhiệt độ trong phòng cách ly cũng nhanh chóng khôi phục bình thường.

Màu vàng trong mắt Ngụy Hợp dần dần ảm đạm.

Hắn rõ ràng cảm nhận được điểm khác biệt của bản thân lúc này.

Lạnh.

Cực kỳ lạnh lẽo.

Mọi thứ ở thế giới bên ngoài đối với hắn giống như một khối băng, không có chút nhiệt độ nào.

“Vậy mà thành công... loại cảm giác này.... Xem ra là huyết mạch Kim Ô có nhiệt độ quá cao, cho nên cảm giác những thứ

khác đều là băng. Khó trách Kim Ô vẫn luôn ở trong thần thoại Thái Dương thần cung.”

Cái gọi là Thái Dương thần cung, thật ra chính là nội bộ Thái Dương thần cung.

Đối với Tam Túc Kim Ô, Ngụy Hợp vẫn chỉ là thần thoại thần thoại kiếp trước, mới nghe qua loại sinh vật thần thoại này.

Trên thực tế tại vũ trụ này, tam đại đế quốc cộng thêm đại nguyên đại nguyệt, đều không có thần thoại về Tam Túc Kim Ô.

Đối với loại huyết mạch sinh vật thần thoại này, Ngụy Hợp cũng khá hiếu kỳ.

Cẩn thận cảm thụ, hần mơ hồ cảm giác, chính mình hiện tại chỉ dung hợp một phần huyết mạch Kim Ô.

“Chẳng qua cường độ Kim Ô tựa hồ không tính cao.”

Ngụy Hợp so sánh với thăng hoa giả, hiện tại hần đơn thuần dùng Kim Ô công pháp, có thể điều khiển bất cứ ngọn lửa nào bên cạnh. Cũng có thể trong khoảng thời gian cực ngắn, đem mọi thứ xung quanh nhiệt độ lên một trăm vạn độ.

Loại năng lực huyết mạch tương tự dị năng này, xác thực trong mắt người bình thường là rất cường hãn.

Một trăm vạn độ a, chớp mắt đã có thể đốt người thành tro bụi.

Nhưng đối với Ngụy Hợp mà nói, cường độ thật ra cũng không quá lớn.

Cái khác không nói, chỉ cần đạt tới cấp bậc thăng hoa, những người này đều ở chỗ sâu trong Hằng Tinh, ở trong hoàn cảnh hơn ngàn vạn độ trở thành cao thủ linh năng, vền vẹn một trăm vạn độ đối với bọn họ mà nói cũng không tính là gì.

“Nhưng đối với cấp bậc người thăng hoa trở xuống, huyết mạch Kim Ô tương đối cường đại... Phối hợp với linh thuật hỏa thuộc tính, hệ thống cấu tạo... Có lẽ có hiệu quả tăng phúc rất lớn đối với linh năng!”

Ý niệm trong đầu Ngụy Hợp nhanh quay ngược trở lại, trong giây lát đã hiện lên mấy trăm ngàn ý nghĩ.

Rắc rắc.

Cửa phòng cách ly chậm rãi mở ra.

Một chùm linh thuật cường đại có thể ngưng tụ linh lực, hóa thành đao băng, đột nhiên tách rời sàn nhà ra.

sàn nhà và cửa lớn hơi hòa hợp với nhau.

Khoa Báo và phó thủ nhanh chóng đi đến.

“Hội Trưởng!” Về mặt hấn có chút lo lắng: “Không sao chứ?”

Đối với khoa học, đám người này cũng không biết những truyền thuyết thần thoại liên quan Tam Túc Kim Ô.

Cho nên ý nghĩa sau lưng loại thần thú này, cũng không rõ ràng.

Chẳng qua là cường độ công pháp cuối cùng vượt độ, có chút quá mức khoa trương, mới khiến bọn họ sinh lòng lo lắng.

Đối với phục hồi thức hội mà nói, Ngụy Hợp tồn tại, không chỉ là một lãnh tụ. Đồng dạng là tất cả tinh thần chỉ dẫn.

“Không có việc gì.” Ngụy Hợp nhẹ nhàng sờ lên gò má trái của mình, nơi đó có một hoa văn ngọn lửa màu vàng nhạt, to bằng quả trứng gà ở giữa.

Đó là tiêu ký đại biểu cho Kim Ô Chân Huyết dung hợp tiên vào trong cơ thể hấn.

“Dung hợp thành công rồi. Hiện tại trong cơ thể ta có thêm một tia huyết mạch Kim Ô chân huyết. Làm xong Thẻ Su toàn diện, người rút một ít máu ra ngoài nghiên cứu, ta đi ra ngoài không gian một chuyến.” Ngụy Hợp phân phó nói.

“Vâng!” khoa học Phi rất trịnh trọng gật đầu đồng thời cũng có chút hiếu kỳ, không biết Ngụy Hợp lấy được Kim Ô Chân Huyết từ đâu ra.

“Mặt khác, căn cứ vào kết quả phân tích của Kim Ô Chân Huyết, xem có thể bồi dưỡng lớn mạnh hay không, thành lập một hệ thống huyết mạch, giúp chúng ta thức tỉnh sẽ thành lập hệ thống linh năng thuộc về mình.”

Khoa Phương sững sốt: “Ý của ngài là, lấy chân huyết Kim Ô làm lực lượng cạnh tranh trung tâm, nghiên cứu tương ứng linh thuật, thành lập hệ thống, hoàn thiện nó thành trọn vẹn hệ thống tu luyện?”

“Đúng vậy, gần như tất cả tổ chức cỡ lớn đều có hệ thống năng lực độc đáo của riêng mình. Mà hệ thống hệ thống chủ lưu mà hiện nay trên thị trường lưu hành chủ đạo, chủ yếu là do những tổ chức cỡ lớn này lưu truyền ra.

Bọn ta đã thức tỉnh nội bộ, phần lớn mọi người đều tu luyện linh pháp của các tổ chức khác. Hiện tại cũng đã đến lúc nghiên cứu hệ thống của riêng mình rồi.”

Ngụy Hợp bình tĩnh nói: “Dù sao rất nhiều huynh đệ tử muội, rõ ràng đã đến bình cảnh có thể tấn chức, nhưng bởi vì tài liệu bị giới hạn và công pháp, không cách nào tiến thêm một bước.

Một điểm khác, tốc độ tổng thể hội viên của chúng ta tăng lên quá nhanh, nếu như thường xuyên xin tài liệu tấn chức, loại tốc độ tập thể dị thường này, rất dễ bị ngoại giới nắm giữ cơ mật của chúng ta.”

“Ta hiểu rồi, ta sẽ lập tức thành lập hạng mục ứng với các hạng mục, sắp xếp nhân viên nghiên cứu bắt đầu xử lý.” khoa học tiểu nhân là tổng quản nghiên cứu toàn bộ quá trình phát triển, phụ trách giám sát và bảo vệ các hạng mục nghiên cứu.

“Mặt khác, tiếp tục chuẩn bị công pháp còn lại của chân huyết thôi diễn. Ta sẽ dùng thân thể mới tham dự thí nghiệm kiểm tra chân huyết còn lại.” Ngụy Hợp phân phó nói.

“Nhưng cho tới bây giờ, cho dù thân thể không có việc gì, ảnh hưởng của huyết mạch hỗn tạp đối với tinh thần cũng có tính nguy hiểm cực lớn...” khoa học Phi còn muốn nói gì đó.

Nhưng lại bị Ngụy Hợp giơ tay lên cắt ngang.

“Trong lòng ta biết rõ. Huống hồ...”

Ánh mắt hắn trở nên thâm thúy.

*

*

*

“Đôi mắt với bóng tối không rõ, dù sao cũng phải có người đi lên trước đầu tiên thôi.”

khoa học và phó thủ hơi run lên, trong lòng dâng lên một cảm xúc khó nói nên lời.

Mấy giờ sau.

Một phi thuyền hình dạng nhỏ, chậm rãi từ thông đạo bay lên, thẳng tới mặt đất.

Sau đó từ mặt đất hoang vu nứt ra một lỗ hổng, bay lên trời.

Chiếc phi thuyền này chỉ dài hai trăm thước, cấp tốc bay lên cao đến mấy nghìn thước, sau đó vèo một cái, chọt nhảy vọt lên, bay về phía không trung.

Khắc Nặc Dĩnh.

Đình viện thần thánh.

Bành!!

Cánh cổng kim loại nặng nề bị lực lượng không lồ hung hăng đẩy ra.

Nhị hoàng nữ Lô Lang một thân trọng giáp tinh xảo, phía sau kéo lấy áo choàng viền vàng màu trắng, sải bước chân nặng nề, đi về phía Nặc Hi đang nhắm mắt nghỉ ngơi trên hoàng tọa đại sảnh.

Theo Nhị hoàng nữ Lô Khoát tiến vào, phía sau nàng bỗng nhiên tuôn ra dày đặc mấy chục tên thẳng hoa do người tổ chức, có hình tinh vân.

Đồng thời ba bộ hình thái bất hủ tinh cấp khác nhau cũng nhảy nhót thoảng đến bên cạnh Lô Mâu, bày biện bảo vệ xung quanh.

Tất cả vũ khí đều chỉ thẳng vào Đại hoàng tử Nặc Hi đang ngồi trên hoàng tọa.

“Anh trai thân ái của muội, chuyện liên quan tới quân đoàn Thánh Ấn, muội cần một lời giải thích.”

Thanh âm Lôi Mâu như gió lạnh, ánh mắt tựa như lưỡi đao đâm vào trên người Nặc Hi.

Bây giờ thánh án quân đoàn cơ hồ tồn tại thực vong. Nửa năm qua, Lôi Mâu không ngừng điều tra, cuối cùng toàn bộ manh mối đều tập hợp đến trên người huynh trưởng Nặc Hi của mình.

Vì vậy, đã có tình cảnh lúc này.

Không ai nói thêm gì, nhân vật chính lúc này chỉ có hai người, Lôi Khoát cùng huynh trưởng Nặc Hi và Đông Đình.

Nhưng tất cả mọi người bao gồm cả Bất Hủ Tinh Tướng, cũng luôn cảnh giác cử động của Nặc Hi.

Dù sao thì người này chính là người có thực lực mạnh nhất, toàn bộ Khắc Nặc Dĩnh.

Người được Thân Huyết hoàng đế bệ hạ đánh giá là người mạnh nhất từ trước tới nay.

Từng vòng lực tràng không ngừng chồng lên nhau, từng tầng từng tầng Linh thuật tiêu cực không ngừng sinh thành.

Không gian bị khóa chặt, bị quấy phá, bị áp chế.

Vô pháp nhảy, không cách nào di động. Vô luận là linh năng hay là nhục thể, đều trong khoảng thời gian ngắn bố trí mấy ngàn tầng biện pháp áp chế.

Cho dù Nặc Hi là cực hạn bất diệt, cho dù linh năng của hắn có vượt qua Bất Hủ bình thường gấp mười lần, trong tình huống như vậy cũng khó thoát khỏi kiếp nạn.

“Lôi Mâu.” Nặc Hi nhẹ nhàng mở mắt ra, ngắm nhìn sao băng khổng lồ màu xanh lục ngoài cửa sổ.

“Còn nhớ rõ, lúc còn bé ta từng đọc cho ngươi sách năm lạp Lan biên sử không?”

“Ngươi muốn nói cái gì?” Tâm tình Lôi Khoát vô cùng tồi tệ, tổn thất của quân đoàn Thánh Án, không chỉ là nòng trả giá theo dòng nước phía đông, còn có mấy chục ức Linh năng giá vẫn lạc!

Trong đó thậm chí còn có hai vị bất hủ. Đây là một tổn thất cực lớn khó có thể nói bằng lời đối với toàn bộ khắc Nặc Tát Tư.

Sắc mặt Đại hoàng tử bình thản, trong hai mắt chiếu ra Hằng Tinh màu xanh lục chậm rãi thiêu đốt.

“Chúng ta sinh ra đã cao quý, tài phú, linh hồn, Vận Mệnh đã trao cho chúng ta tất cả những gì mà chúng ta có thể cho.

Từ khi sinh ra chúng ta đã đứng ở điểm cuối của tất cả mọi người, chúng ta trời sinh đã là lãnh tụ vô số người cùng tộc.

Bọn ta vừa mới bắt đầu đã tiếp nhận vô số đỉnh điểm giáo dục. Phàm nhân tích lũy được tất cả mấy trăm mấy ngàn năm, đều mặc cho bọn ta cho xin.”

Nặc Hi khẽ thở dài.

“Cho nên người cho rằng ý nghĩa còn sống của chúng ta là gì?”

“Ta không quan tâm người còn sống ý nghĩa gì, ta hỏi lại một câu, quân đoàn Thánh Ấn rốt cuộc có phải là người làm hay không?!” Bàn tay Lôi Mâu bất giác nắm chặt chuôi đao bên hông, khuôn mặt vì phần nộ mà dần dần vắn vẹo.

Nặc Hi trầm mặc, trong mắt đầy vẻ thất vọng và cô độc.

“Mỗi người từ khi sinh ra đã có được sứ mệnh và ý nghĩa của chính mình. Thánh Ấn quân đoàn cũng là như thế.

Ý nghĩa tồn tại của bọn họ chính là để bổ sung toàn bộ sinh mệnh hoàn mỹ của đế quốc.”

“Nặc Hi!!” Lôi Lang hét lớn một tiếng, cầm chặt chuôi đao, tức giận toàn thân phát run.

Nàng vốn nóng tính, giờ phút này nhiệt huyết trong lòng xông thẳng lên não, ngay cả trước mắt cũng bị nhiễm huyết sắc nhàn nhạt.

“Mạng của mấy tỷ thần dân đế quốc, ở chỗ của người liền biến thành cái gọi là liều mạng hoàn mỹ!! Người coi mạng của tất cả mọi người còn lại đều là trò đùa! Hay là sinh tử của người khác đối với người mà nói chỉ là một trò chơi!?”

“Người sai rồi.” Vẻ mặt của Nặc Hi dần bình tĩnh lại. “Ta cũng không phải chỉ là một trò chơi, chỉ là... trò chơi này vừa hay đối với ta có ý nghĩa...”

“Thật ra...” Trong mắt của hắn lại hiện lên vẻ phức tạp và cô tịch.” Ta chỉ là muốn nhìn thử, phần cuối của hư vọng, có phải là thật sự mà ta muốn hay không...”

Trong phút chốc, thân ảnh của Nặc Hi bỗng nhiên khuếch tán trên hoàng toạ, biến mất.

Con muỗi sét nổi giận ù ù ù ù nhanh chóng xông về phía trước, nhưng cơ bản không phát hiện bất cứ thứ gì.

821

Trong vũ trụ tinh không trống trải.

Một chiếc phi thuyền màu xám bạc nhỏ bé, chậm rãi tới gần một viên Hằng Tinh to lớn lạ lẫm.

Hằng tinh nóng rực không ngừng phun ra nuốt vào đốm lửa và đốm lửa.

Quang mang chói mắt chiếu rọi mặt ngoài phi thuyền một mảnh kim sắc.

Ngụy Hợp đứng ở khoang trước phi thuyền, xuyên thấu qua cửa sổ chăm chú nhìn Hằng Tinh chói mắt.

Chỉ khi ở không gian vũ trụ hoang vu cô tịch như thế này, hắn mới có thể cảm nhận được một tia an bình đã lâu không thấy.

Bất kể là Bàn La Đế Quốc, hay là Tinh Uyên, hoặc là các người sống lại nhờ lực lượng không lồ.

Dưới cái nhìn của hắn, đều mờ mịt lung mang theo một tia cảm giác không chân thực.

Cho dù hiện tại hắn đứng ở độ cao Hắc Viêm, nhưng loại cảm giác hư vô xâm nhập cốt tủy này, vẫn dần lấp đầy nội tâm của hắn.

Chuyện cũ và người, đều biến mất theo quá khứ.

Đại sư tử và Lý Dung sư tôn mặc dù có mặt, nhưng dĩ nhiên không có cách nào lý giải hắn.

Bích Liên mặc dù sớm chiều ở chung, nhưng hiểu rõ hắn chỉ là một trong số đó.

Hắn hồi tưởng lại bản thân từng lần lượt bị thời đại vứt bỏ, bị lưu đày chiến loạn.

Người nhà, bạn bè, sư trưởng, đồng đạo...

Từng tràng cảnh trong quá khứ, trong mắt hắn không ngừng lấp lánh, chảy xuôi.

“Lần này, bất luận thế nào, ta cũng sẽ không bắt cứ chuyện gì xảy ra.”

Ánh mắt Ngụy Hợp chậm rãi ngưng thực, nhìn chăm chú vào hằng tinh to lớn, linh trí của gã có thể khẽ nhúc nhích.

Đỉnh phi thuyền tự động mở ra một vết rách.

Thân thể hắn nhẹ nhàng bay ra, cách Hằng Tinh còn mười vạn dặm, rời phi thuyền, chợt hóa thành một đạo hắc tuyến, bay nhanh tới gần Hằng Tinh cực lớn.

Nhiệt lượng khổng lồ phảng phát vô cùng vô tận, không ngừng bị hấp thu tiến vào trong cơ thể.

Không bao lâu, thân thể Ngụy Hợp dần dần bị hằng tinh cực quang bao phủ, biến mất ở trong màu vàng óng ánh.

Huyết mạch Tam Túc Kim Ô, chỉ có ở trong Hằng Tinh, mới là biện pháp tâm bổ thích hợp nhất.

Nếu không, bất kỳ nơi nào khác, đối với hắn mà nói, đều quá lạnh.

lịch lịch của đế quốc 1347 năm.

Nội chiến của đế quốc nhân loại tạm hoãn, Tinh Uyên thú triều bộc phát.

Thế cục của Bàn Toa đế quốc đã ổn định, các đại tinh vực lại bắt đầu vận chuyển bình thường. Tiền tuyến chiến trường vững vàng áp chế Nặc Tát Tư. Cũng từ hai hướng liên minh Đông Cực tiếp tục tiêu hao quân lực khắc chế Sùng Kiệt.

Sau sự kiện Thánh Ấn quân đoàn thần bí thân thể, khắc kỷ chiến lược cấp bất hủ của Tát Dĩnh tổn thất thảm trọng, khó ngăn cản hai đại nhân loại liên hợp cùng tiến công. Hơn nữa trong hội viên mãn rối loạn, thế cục chiến tranh dần thay đổi.

Cùng năm đó, Khắc Nặc Dĩnh công bố, đưa Viên Mãn vào một tổ chức cực đoan trong xã hội nhân loại.

Cũng thả ra sự kiện thánh ấn quân đoàn từ đầu đến cuối, công khai truy nã toàn bộ thành viên hội viên mãn.

Sau sự kiện công khai, các đế quốc khác đều ồ lên, nhanh chóng tăng cấp độ nguy hiểm lên cao nhất.

Sao thế giới hoàn chinh.

Trong một quán rượu ồn ào.

“Cụng ly!”

Một đám thiếu niên thiếu nữ dòn dập nâng chén cụng vào nhau.

Rượu rời rạc, vương xuống một ít trên chiếc bàn trắng nõn.

“Tốt nghiệp vạn tuế!”

“Cạn!”

Một vòng hơn mười người nhao nhao nâng chén uống một hơi cạn sạch.

Rượu trong chén là rượu và nước uống, số lượng cực thấp.

Ngụy Hằng ngồi ở một bên, đi theo mọi người cùng nâng chén, tính cách của gã có chút ngại ngùng, không thích nói chuyện.

Bạn gái Tống Nguyệt ngồi bên cạnh hắn, tóc đen rối vai, hai người tính cách đều tương đối an tĩnh, không phải loại thích nghịch ngợm.

“Đúng rồi, tốt nghiệp tất cả mọi người có tính toán gì không? Đến đây, từ trái sang phải mà nói.”

Sau khi uống rượu, Ban Trường Thích La Cách lên tiếng hỏi trước.

“Ta nói trước cho người, tập đoàn trong nhà được ta sắp xếp từ tầng dưới chót bắt đầu rèn luyện.”

Trong nhà nàng là công ty mở đầu, hơn nữa công ty cũng không phải bình thường, là một trong mười lăm công ty lớn nhất, trừ chính phủ đế quốc sáng lập ra chính trị.

Cho nên Tạp Tư La Cách mới có thể đảm nhiệm lớp trưởng ở trường tinh anh như vậy, hơn nữa tất cả mọi người đều bội phục.

Trong đó không thiếu nguyên nhân cá nhân, cũng có nguyên nhân khí chất tương mạo và khí chất của vị Ban này tương đối cao, càng không thiếu được gia đình cường đại.

“Đi Truyền Thông bộ đi... Đình của ta, đại bá ở đó nhậm chức, cũng có thể có chiếu cố.”

“Ta cũng muốn đi bộ thông tin, nhưng không biết có thi được không.”

“Ta là đi mở mang quân đoàn, giấc mộng sau này chính là phát hiện một tinh hệ tài nguyên được ta đặt tên!”

Tất cả bạn học đều vui vẻ nói, mỗi người đều có sắp xếp riêng của mình. Điều kiện tốt trong nhà khiến bọn họ ngay từ đầu đã mạnh hơn nhiều so với những đứa trẻ bình thường.

Đương nhiên, hiện tại cũng chưa nghĩ kỹ.

Không ít người như vậy, Ngụy Hằng chính là như thế.

Đến phiên hắn, hắn chỉ đơn giản đứng lên nói trong nhà mình còn chưa an bài.

Thấy tất cả mọi người không có biểu thị gì, hắn lại yên tĩnh ngồi xuống.

“Ba ba ta sắp xếp ta chuẩn bị đi đăng ký chỗ đăng ký. Chuẩn bị làm nhân viên hành chính của tinh cầu...” Đàm Tu đứng lên nói.

“Ngụy Hằng, nếu người không có cách gì, để lão bà người giúp người một phen đi.” Ban Trường Thích La Cách cười trêu ghẹo nói.

Ngụy Hằng lắc đầu.

Hôm qua hắn về, cũng nói cho cha mẹ chuyện này. Mẹ chỉ nói thương lượng với cha, nhưng rốt cuộc thương lượng ra kết quả gì, hắn cũng không biết.

“Trong nhà người rốt cuộc nghĩ thế nào vậy? Nếu không, ta trở về tìm gia gia giúp đỡ?” Gia gia của Đàm Tu xuất thân rất tốt, bản thân cũng là thẳng hoa giả. Ở trong mắt người bình thường, thẳng hoa đã là cực cao tiêu chuẩn.

Mặc dù trong đó vẫn còn phân chia đẳng cấp khác nhau, nhưng đối với người bình thường mà nói, tồn tại như vậy, đều là quan quân cao cấp của đế quốc.

“Không có việc gì...” Ngụy Hằng lắc đầu. Kỳ thật ấn tượng của gã đối với phụ thân cũng có chút mơ hồ.

Cho dù mỗi ngày đều có thể nhìn thấy, nhưng Ngụy Hợp kia tự nhiên phát ra một loại khí tràng không hiểu, vẫn làm cho Ngụy Hằng không thoải mái.

Phụ thân mỗi ngày phảng phất đều có nghiên cứu cùng sự việc bận rộn không hết, luôn một mình ở trong phòng sách của mình, có đôi khi một hai ngày cũng không bước chân ra khỏi nhà. Có đôi khi lại thoáng đi ra ngoài vài ngày.

Trong ấn tượng của hắn, từ phụ thân này không có bao nhiêu ân tình, tuy rằng phụ thân luôn tỏ thái độ ôn hòa, nhưng hình như người có rất nhiều bí mật.

Rất nhiều bí mật, khiến thái độ của Ngụy Hằng với phụ thân vẫn một mực thân cận không nổi. Cái loại cảm giác khoảng cách không hiểu kia, khiến cho lão không biết phải làm thế nào.

Cũng may còn có mẫu thân.

“Cha mẹ con thật ra rất mệt.” Mẹ từng nói với nó.” Chúng ta sống một mực an toàn ở đây, toàn dựa vào nó sắp xếp bên ngoài. Cho nên con phải hiểu cha con, bớt gây chuyện trong nhà.

Bởi vì bọn ta là người nhà, người nhà hắn là ấm áp, an tâm, tín nhiệm.”

Kỳ thật Ngụy Hằng cũng không đồng ý với những lời này.

Hắn chưa bao giờ cảm nhận được ấm áp và an tâm từ phụ thân.

Bỗng nhiên tay phải của hắn cảm giác được một tia ấm áp. Là mật lang, nàng nhẹ nhàng nắm lấy tay Ngụy Hằng, ánh mắt có một loại an ủi không nói nên lời.

“Yên tâm, ta không sao.” Ngụy Hằng biết nàng là vì sau khi tốt nghiệp mình không đi đâu cả, mới lo lắng y khó chịu.

Dù sao những gia đình căn bản khác cũng đang nghĩ biện pháp sắp xếp tương lai cho con cái.

Gia cảnh Ngụy Hằng bình thường, ở trong đó cũng không bắt mắt, thành tích chia cũng chỉ lệch trung bình.

*

*

*

Lúc trước trong sạp hàng cũng không tìm được công việc thích hợp.

Cho dù kém hơn hẳn cũng phải dựa vào số tiền đó để tìm được công tác có thể diện không tệ.

Bây giờ chiến tranh đã hướng về phía bình yên, tiền tuyến cách viễn thế tinh càng ngày càng xa. Cuộc sống cũng càng ngày càng hòa hoãn.

Ngụy Hằng suy nghĩ một vòng.

Đơn vị quốc gia, nô lệ tư nhân, hoặc chức nghiệp tự do, thậm chí là kinh doanh cá thể.

Mấy cái phương hướng này, hẳn một cái cũng không có.

“Hay là đêm nay ta đến tìm gia gia của ta.” Giao Nhu nhìn vào mắt, nhẹ giọng truyền âm.

“Đừng.” Ngụy Hằng vốn là tự tôn nam nhân, lòng tự trọng của nam nhân bảo y kéo tay nữ nhân của mình.

“Ta sẽ có cách. Yên tâm đi.”

Thật ra thân là học viên trường học tinh anh, công tác chắc chắn có thể tìm ra, nhưng trọng điểm ở chỗ tìm công tác gì.

Thấy mặt nhã xinh đẹp càng phát ra xinh đẹp, Ngụy Hằng cắn răng, quyết định trở về tìm phụ thân hảo hảo tâm sự, nghe theo một chút đề nghị của hắn.

Thật sự là nghe đề nghị, hắn không định dựa vào quan hệ trong nhà. Cha mẹ là cha mẹ, hắn là hắn, hiện giờ hắn đã trưởng thành, cũng nên thời điểm một mình gánh vác trách nhiệm thuộc về mình.

Chẳng qua mỗi tháng Tạ Tĩnh Hoa đều phải tiêu mấy vạn trong việc bảo dưỡng.

Chỉ dựa vào công việc bình thường, hắn căn bản gánh không nổi.

Nếu như không nỗ lực nữa, có lẽ về sau hắn và Tật sẽ không có tương lai.

“Không sao... A Hằng...” Tạ Tĩnh Tuyên nhẹ nhàng nắm chặt tay của hắn.” Ta có thể không cần dùng nhiều như vậy, những ngày mà những cô bé bình thường có thể vượt qua, ta cũng có thể...”

Ngụy Hằng thở dài, chẳng qua lật tay nắm chặt lấy tay của Thiệu Tư.

Kỳ thật so với gia thế, Tạ Tuyên xuất thân gia tộc thăng hoa, Ngụy Hằng ít nhiều có chút tự ti.

Nếu như là ở tinh hệ khác thì xuất thân của hắn chính là đứng đầu hai đời. Nhưng ở đây, ở Ô Lan tinh hệ, là trung tâm của Bàn Toa đế quốc này.

Xuất thân của hắn thật sự rất bình thường. Phụ thân Liệt Biển, mẫu thân chiếu sáng.

Hơn nữa thời gian đời nhà ở Hoàn Thế Tinh của bọn họ không dài, chỉ có thể gọi là thế nhân hoàn toàn mới.

Quần thể này càng thêm được cư dân bản địa xem nhẹ.

Dù sao những người có thể lưu lại ở đây đều là những người đứng đầu toàn bộ đế quốc.

Bạn học ở gian trường của Ngụy Hằng, mười người đã có bảy gia tộc xuất thân thăng hoa.

Mà Ban trưởng lão thậm chí còn xuất thân từ gia tộc Bất Hủ.

Cũng chính là trong gia tộc có Bất Hủ linh năng đại lão vẫn còn sống.

Dưới tầng tầng này, bối cảnh Ngụy Hằng trở nên tương đối phổ thông.

Đã không đánh lại trong nhà, vậy thì liệu một người. Ngụy Hằng là vậy, sau đó lại bị đả kích.

Thiên phú của hắn là rất tốt, nhưng trước đó đã hoang phế quá lâu, những học viên khác có người nào mà không được dạy dỗ từ tài nguyên cao cấp nhất chứ?

Hắn hiện tại là cực hạn của bão tố, còn cách ánh sáng một bước, nhưng một bước này, hắn đã vượt qua ba cửa ải.

Sau khi điều chỉnh gen, hắn có thể tiết kiệm, tích lũy của thứ hai bằng gấp mười lần, nhưng không có cách nào, chỉ có thể từ từ.

Điều hòa được tề thứ ba, cũng có tỷ lệ thành công.

“Đêm nay... Tới nhà ta đi... Cha mẹ ta đều không ở đây.”
Dưới áp lực đè nén, Ngụy Hằng bỗng nhiên nhẹ nhàng truyền âm nói.

Khuôn mặt xinh đẹp của Tạ Tĩnh Tuyền đỏ lên.

Nàng và Ngụy Hằng, một năm trước đã cùng nhau ngủ, chỉ là tần số không phải rất nhiều.

“Ừm...” Nàng khẽ gật đầu, quay mặt đi chỗ khác.

Đêm khuya.

Trang viên Ngụy gia.

Tầng một màu trắng tĩnh lặng.

Tê.

Phòng ngủ Ngụy Hằng tự động từ từ mở cửa.

Một thân ảnh yếu điệu lặng lẽ đi ra khỏi cửa phòng, quay đầu lại nhìn Ngụy Hằng đang ngủ say một cách dị thường, sau đó nhẹ nhàng khép cửa lại, đi về phía cầu thang lầu hai.

Bóng người yên lặng không một tiếng động, bước chân rõ ràng đã trải qua huấn luyện.

Nàng tạt thang lầu trên tay nhẹ nhàng điếm một cái, thân thể tựa như hồ điệp tung bay nhảy lên, dịu dàng rơi ở trên sàn gỗ lầu hai.

Khi mũi chân rơi xuống đất, có một tầng linh năng mỏng manh, vừa vãn triệt tiêu thanh âm va chạm phát ra.

(Mục tiêu của người là tầng phẩm thất lầu hai, căn cứ điều tra, nơi đó có tạng giam đặc thù mà Ngụy Hợp ẩn dấu... một giọng nữ trưởng thành lạnh lùng vang lên bên tai bóng người, phương thức dùng linh thức hệ số thông tin truyền tới rõ ràng.

【Hiểu rõ.....” bóng người nhẹ nhàng như mèo, không tiếng động đi qua sàn nhà ở lầu hai, xuyên qua cửa sổ ánh trăng chiếu rọi, ánh sáng chiếu sáng gương mặt trắng nõn của nàng.

Gương mặt kia, thỉnh linh chính là nữ nhân yếu điệu của Ngụy Hằng!

Nàng lần theo con đường trên lầu hai, tựa hồ cực kỳ quen thuộc, rất nhanh liền tới trước cửa phòng tầng phẩm.

Mục tiêu lần này của nàng chính là điều tra thân phận thật sự của Ngụy Hợp trong Phục Tô Hội.

Trải qua mấy năm thẩm tra lòng cây gừa, Hội nghị Bất Hủ đã sơ bộ khóa chặt Ngụy Hợp, là một trong những nhân vật trọng yếu của Phục Thức hội.

Người này có tác dụng liên kết cực kỳ quan trọng với Bất Hủ giả, người đứng đầu hội thức tỉnh sẽ có sự liên kết cực kỳ quan trọng.

Mà thân phận thật sự của Đàm Lệ, thật ra cũng không phải là học sinh, mà là phụ tá phụ tá Bạch Quán dự bị trong nội bộ cây gừa.

Kỳ thật vốn là biệt ân cũng không nghĩ tới, nhiệm vụ tốt nghiệp thân phận đặc biệt của mình, lại là từ trong nhà Ngụy Hằng bên cạnh lặng lẽ phục chế một phần tư liệu.

Đối với bạn sinh nhật Ngụy Hằng gia, nàng biết không ít.

Đây chính là một gia đình quan quân trung tầng điển hình. Cha mẹ đều là vì những người từ bên ngoài đến cuộc chiến mấy năm trước.

Bởi vì bản thân có chút của cải nên mới ở chỗ này mua gia sản, coi như là từ từ định cư.

Nàng ta cũng không nghĩ ra, gia đình bình thường như vậy còn có tư liệu gì đáng giá để phục chế.

Nhưng nhiệm vụ chính là nhiệm vụ, phải chấp hành mới được.

Tạ Tuyên cũng nghĩ vậy, dù sao cũng chỉ là phục chế tư liệu, tạo không thành phiên toái gì.

Nhẹ nhàng lấy ra một thứ giống như nút thắt, nàng dán nó lên cửa phòng tàng phẩm.

Bịch.

Chậm rãi gõ một cái, lập tức cửa phòng tự động mở ra, lộ ra hoàn cảnh gian phòng bên trong yên tĩnh âm u.

Không một tiếng động đi vào.

Không có thiết bị cảnh giới tiên tiến, không có hệ thống phòng hộ trường lực, không có tuyến ô hồng, càng không có linh cảm có thể cảm ứng được.

Đây chính là một phòng tàng phẩm gia đình rất bình thường, bên trong có rất nhiều tổ chức trưng bày các loại vật phẩm được cất giữ.

Đồ cổ, công nghệ thời hiện đại, bút họa, bộ kiện máy già của thời đại trước, một loại mô hình phi thuyền, các loại vật phẩm cất giữ ở đây thiên kỳ bách quái, cái gì cũng có.

Tạ Tĩnh Tuyên nhẹ nhàng thở ra một hơi, chậm rãi đi vào phòng.

Lần theo tin tức nhận được, nàng rất nhanh tìm được tám lưới màu đen đặt trong góc phòng.

Đàm Lệ ngồi xổm xuống, nhớ lại hành trình đặc biệt của mình, bắt đầu lấy ra dụng cụ để mở khóa nhỏ.

Linh có thể khởi động dụng cụ, đồ vật hình tròn này nhất thời sáng lên lam quang.

Bành!

Đột nhiên một tiếng trầm đục vang lên, cửa phòng sau lưng Tạ Tư đột nhiên như bị một lực vô hình hung hăng vung vẩy, khép lại mãnh liệt.

Tiếng vang cực lớn khiến nàng sợ tới mức quay đầu lại.

Nhưng nhìn thấy, là một thân ảnh cao lớn đứng thẳng ở cửa ra vào.

Ánh trăng mờ lung chiếu lên thân ảnh kia, rõ ràng là phụ thân Ngụy Hợp của Ngụy Hằng.

“Đã khuya vậy rồi, Tạ Tĩnh ngươi sao lại ở chỗ này?” Ngụy Hợp trên mặt mang theo nụ cười ôn hòa.

Nếu là bình thường, Tạ Tĩnh Tuyền nhất định sẽ cảm giác được nụ cười ôn nhu thân thiết của bá phụ.

Nhưng giờ phút này, toàn thân nàng phát lạnh, phảng phất như bị thiên địch săn mỗi cực độ nguy hiểm nào đó nhìn chăm chăm vào.

Không biết tại sao, cảm giác nguy hiểm mãnh liệt không rõ, không ngừng kích thích da đầu của mặt lang, làm cho nàng có loại xúc động muốn lập tức rời khỏi nơi này.

“Ngụy bá bá... Ta có chút... có chút không ngủ nổi... Vậy thì cứ đứng lên tùy tiện đi dạo...” Nói xong chính mình cũng không tin lời này.

Ngụy Hợp không nói gì, chỉ giơ tay lên, nhắm xa xa nhìn Tạ Tĩnh Tư.

“Đáng tiếc, rõ ràng Ngụy Hằng thích ngươi như vậy. Thật không ngờ...”

Àm!

Trong chốc lát, một cỗ lực hút khủng bố vô hình, tựa như gió lốc, hung hăng đè lên người Phượng Hoàng.

Lực hút giống như một bàn tay vậy, bắt đầu co rút huyết nhục và xương cốt toàn thân của nàng về phía trung tâm, khép lại.

Đầu óc nàng trống rỗng, da gà toàn thân nổi lên từng cục.

Toàn bộ linh lực của bản thân dưới lực lượng khủng bố này, tựa như rơm rạ dưới dây núi, không làm nên chuyện gì.

Lực lượng loại trình độ này...

Liệt Biến? Thăng hoa?

Trên người của Phụng Hoa cuối cùng cũng có linh lực dò xét tiêu chuẩn đáng giá mấy phần.

Nàng hoảng sợ thét lên, nhưng tiếng kêu phảng phất bị kéo dài, căn bản không phát ra nổi, cứ như vậy nghẹn ở cổ họng không cách nào nhúc nhích được.

Bởi vì sóng âm chân động cũng bị lực hút cường đại ngành sinh trời buộc, không cách nào thoát đi.

Nam nhân trước mắt này ngày thường tương đối ôn hòa, tại thời khắc này, hạ thủ với nàng, lại không có nửa điểm do dự.

Cảm giác uy hiếp trí mạng đang cảnh báo toàn thân nàng, thời gian như bị kéo giãn ra rất dài.

Nàng lơ lửng giữa không trung, dường như có thể nghe thấy xương cốt toàn thân đang rên rỉ, kêu thảm thiết, vỡ vụn.

Xoạt.

Trong lúc đó, sức mạnh khủng bố của lực anh vô cùng yêu thích dừng lại.

Hô, hô, hô!

Toàn thân Tạ Tĩnh Tuyên ướt đẫm, thở hổn hển từng hơi.

Nàng lơ lửng giữa không trung, trên người không thể sử dụng chút sức lực nào. Nàng không biết vì sao mình vẫn còn sống.

Nhưng... nàng nhanh chóng phản ứng lại. Đây là cơ hội của mình!

Nàng cố gắng đè xuống tín khí khẩn cấp cầu trợ bên hông.

Đó là một cỗ máy màu da chỉ lớn bằng một phần ba móng tay.

Ba.

Tín hiệu bị ấn xuống, nhưng không có phản ứng.

Bịch một cái, Tạ Tĩnh Tuyên nhẹ nhàng đập xuống đất, vô lực co quắp ngã xuống một bên.

Ngụy Hợp thần sắc quái dị nhìn nữ hài trước mặt.

Hắn đã sắp động sát thủ, kết quả lại phát hiện..

Thế mà Tạ Tuyên lại mang thai??

Là hạt giống của Ngụy Hằng!

Thời đại này người trẻ tuổi lại nhanh như vậy?

Ngụy Hợp không phản bác được. Nếu như lúc trước còn tốt, trực tiếp giết xong, sau đó nói là ngoài ý muốn, chế tạo cùng một chỗ ngoài ý muốn, đối với Ngụy Hợp mà nói, thức tỉnh là một chuyện vô cùng đơn giản.

Nhưng bây giờ thì khác.

Ngụy Hợp có chút đau đầu nhìn đũa nhỏ trước mặt.

Gần đây lòng cây gừa đối với điều tra thức tỉnh lực càng lúc càng lớn. Mà song phương cũng bộc phát không ít xung đột.

Phục thức sẽ tồn thất không nhỏ, trái tim cây đa cũng đã bứt đi không ít thị trường.

Hiện tại thì hay rồi, thậm chí ngay cả Chuẩn nhi nương cũng trở thành một nhân viên được gọi là nhân viên.

Sau một hồi trầm mặc...

Ngụy Hợp chậm rãi buông tay xuống.

“Trở về nghỉ ngơi cho tốt. Đừng chạy lung tung nửa đêm nữa. Hiểu chưa?”

“Vâng... Nhan...” Tạ Tĩnh Tuyên vội vàng cúi đầu trả lời.

Đến bây giờ trong đầu nàng còn để lại một màn vừa mới phát sinh kia.

“Đi thôi.” Ngụy Hợp vung tay lên, nhất thời trước mắt bỗng nhiên tối sầm, hôn mê đi.

Một cỗ lực hút vô hình nâng nàng lên, nhanh chóng mở cửa, đưa về gian phòng Ngụy Hằng.

Làm xong những thứ này, thân ảnh Ngụy Cương lóe lên, biến mất ngay tại chỗ.

Thời gian dài như vậy, cũng nên tâm sự cùng cây gừa bên kia một chút. Vẽn vẽn một cái Mâu Phượng Liên không tính là gì, không chế là được. Mấu chốt là chuyện khác.

Mặt khác, việc điều tra nhằm vào Long Cơ cuối cùng cũng có manh mối.

Ngay từ đầu, hẳn cho rằng tư liệu về Long cơ không phải là khó thu thập. Nhưng chân chính động thủ, Ngụy Hợp mới phát hiện.

Tam đại đế quốc bảo vệ long cơ nghiêm ngặt tới mức nào.

“Nếu đã đến nước này rồi, muốn tiếp tục che giấu cũng vô nghĩa.”

Hiện giờ hội viên khôi phục đã chính thức đột phá mười tỷ.

Hội viên phân bố các hệ thống lớn của đế quốc, hình thành một tấm lưới tin tức vô cùng khổng lồ.

Đồng thời, nửa năm trước, người thức tỉnh biên cho bản thân tu luyện linh pháp —— theo bản năng pháp.

Từ cơ sở đến đỉnh điểm là Bất Hủ. Toàn bộ bản năng pháp tương đối hoàn thiện toàn diện, thuận lợi giải quyết bởi vì các hội viên bởi vì công pháp bị hạn chế, quần cảnh không cách nào đột phá.

Sau đó, sống lại sẽ lập ra quy hoạch kiến tạo Long Cơ thuộc về chính mình, cũng chính thức bắt đầu thu thập tư liệu và hài cốt của Long Cơ.

Mà cùng lúc đó, Ngụy Hợp cũng bắt đầu tiến hành kiểm tra chân huyết mới - Phượng Hoàng Chân Huyết.

Toàn bộ khôi phục sẽ trở nên vui vẻ phồn vinh.

Linh năng của Ngụy Hợp sớm đã đạt đến cực hạn, bị kẹt ở bảy trăm vạn linh nhĩ, không thể tiếp tục đi tới.

Vì thế bản thể Ngụy Hợp không ngừng thôn phệ sinh vật Tinh Uyên, nhưng vẫn không dùng được.

Cực hạn của linh năng là khoảng một trăm vạn. Trải qua việc mở rộng cơ thể đã có thể đạt tới một ngàn vạn.

Mà linh của Ngụy Hợp có thể là bảy trăm vạn, trải qua bản thể phóng đại, có thể đạt tới bảy ngàn vạn, thậm chí có thể còn nhiều hơn một chút.

Dù sao bản thể định trụ thể, thích hợp hơn nuôi dưỡng con người rất nhiều.

Nhưng số liệu này cơ bản chính là cực hạn của Ngụy Hợp.

Trong con người thì khó có thể tưởng tượng ra được, nhưng tại nơi khắp nơi của quái vật như Tinh Uyên này, chút linh năng ấy của hắn còn kém xa uy lực của thân thể rất mạnh mẽ.

Vì thế Ngụy Hợp vừa tìm biện pháp đột phá vừa tiến hành thí nghiệm chân huyết, đồng thời chế tạo long cơ để tăng thực lực thức tỉnh toàn bộ hội nghị.

*

*

*

Tuy rằng hắn có thể quay ngược lại truyền cho toàn bộ linh lực đã cắn nuốt tiêu hóa cho toàn bộ người sống.

Nhưng đối với lãnh chúa Hắc Viêm, thậm chí là đối với quân chủ cao hơn.

Nhiều rác rưởi hơn nữa chất cùng một chỗ, cũng vẫn như cũ là rác rưởi.

Chỉ có biến đổi về chất mới có thể tới được chỗ cao hơn.

Cho nên... Hắn không có ý định tiếp tục cố kỵ nữa. Nếu như đế quốc đã đem xúc tu chuyển sang người nhà của mình, vậy thì... thử tới xem, để toàn bộ Bành Toa đế quốc đổi chủ nhân đi.

Vừa lúc, sau khi chiếm cứ Bành Toa, có thể mượn tài nguyên và lực lượng của toàn bộ quốc gia, gia tốc hoàn thành lý tưởng trong lòng hắn.

Hoàn thành lý tưởng để khôi phục lại toàn bộ đại hội!

Cách vòng thế tinh mấy trăm năm, nhân loại chống lại tiên tuyền Tinh Uyên.

Trong một chiếc chiến hạm mẹ vũ trụ khổng lồ.

Trưởng Lão Mã Long chậm rãi thu hồi linh năng khổng lồ từ vùng đất phụ cận.

Chỉ trong chốc lát ngắn ngủi, hấn đã có linh năng quét mắt mấy chục hành tinh.

Mỗi một tấc đất trên tinh cầu này, mỗi một góc, đều bị những linh thức bất hủ như là bảo tổ của hấn đảo qua, không còn chỗ nào để lẩn trốn.

Nhưng sau khi quét qua, kết quả đạt được không được lạc quan.

Hấn giấu diếm thân phận, xuất hành dò xét tình huống, lại không ngờ tình huống thực tế so với trên nội tâm cây gù truyền đến giấy nợ, còn nghiêm trọng hơn.

Sau khi khắc chế được Sắc Tư thì trong nội chiến tổn thất quá nặng, phòng tuyến được co rút lại với phạm vi lớn.

Đồng thời cũng đem áp lực lớn nhất ứng phó với thú triều ném cho trận doanh của nhân loại.

Bành Toa và Đông Cực còn đỡ, nhưng một quốc gia khác trong Cửu Đô Hà bộ sẽ không dễ dàng vượt qua cửa ải khó khăn này như vậy.

“Những tinh cầu này vốn đều có người sinh tồn, nhưng hiện tại toàn bộ đều không còn. Khắp nơi đều là phế tích, hài cốt.” Mã Long nhẹ giọng thở dài.

“Không nghĩ tới tình huống Cửu Đô lại nghiêm trọng như vậy. Xem ra những kẻ tàn sát thân thể này đã xảy ra một thời gian rồi.” Tây buu Phó nghị bên cạnh cũng lo lắng nói.

“Một khi toàn bộ cửu Đô sụp đổ, bên Tinh Uyên bên kia, có thể sẽ xảy ra đại sự...” Mã Long có chút lo lắng.

“Trước kia có khắc Nặc Tát đã ngăn trở một bộ phận Tinh Uyên thú triều, còn chưa đến mức chuyển biến xấu đến tình huống này. Hiện tại... Khắc Nặc Vưu Tư co rút cương vực, toàn lực tiêu diệt viên mãn hội. Những cương vực này và một bộ phận biên cảnh Cửu Đô, biến thành tự do Tinh Uyên tùy ý ăn mòn.”

Lôi Tây Na ý kiến dừng lại, không nhiều lời nữa.

“May mà bên phía Bành Toa chúng ta không phiền phức như vậy... Có chút phiền toái chính là sống lại được ngày hội. Nhưng dưới sự giám sát của cây đa, ngày thức tỉnh hiện tại đã hoàn toàn nằm trong khống chế của đế quốc, sẽ không xuất hiện...” Mã Long chưa dứt lời.

Tin tức của hắn cuối cùng cũng nhanh chóng truyền đến tin nhắn khẩn cấp.

Tổng bộ cây đa kéo dài đến dây liên kết khẩn cấp.

“Thích Toa Lãng? Chuyện gì?”

Lông mày Mã Long nhíu lên, trong lòng dâng lên một tia dự cảm không lành.

“Trưởng chủ các hạ, mười ba quan trước, kho tư liệu Long Cơ đã nhận tin tức công kích trên mạng hơn trăm ức lần.

Đồng thời, bộ phận giám sát phục hồi cấp Bất Hủ của Long Cơ bắt đầu có dị động, trong đó một số bộ phận Bất Hủ lợi dụng chức quyền của bản thân, tự điều động một lượng lớn chiến hạm nuôi dưỡng, đang di chuyển về phía kho tư liệu Long Cơ!”

“Mục đích của bọn họ là kỹ thuật long cơ!?” Sắc mặt Mã Long trở nên khó coi.

“Có khả năng.”

“Lập tức chấp hành vây quét hành động!” Mã Long không chút do dự hạ chỉ lệnh.

“Nhưng mà cao tầng liên quan quá nhiều...”

“Bây giờ động thủ còn có cứu, chúng ta không phải khắc Nặc Phi. Hối sinh hội cũng không phải viên mãn! Phải thừa dịp hắn còn chưa phát triển, lập tức đánh chết!” Mã Long ngữ khí kiên định.

823

Gió lạnh thấu xương thổi ở mặt ngoài tinh cầu.

Đây là một tinh hệ hoang vu của Bàn Toa đế quốc, nói đơn giản chính là tinh hệ hỗn loạn không được đặt tên.

Tinh cầu trong tinh cầu, phần lớn mấy trăm năm gần đây mới tự động tụ tập mà thành.

Nhưng ngoại trừ những hành tinh hỗn độn mới hình thành này ra, vị trí quan trọng nhất của hệ thống hoang vu, còn có một hành tinh màu xám bạc.

Hành tinh này, thay vì nói là tinh cầu, không bằng nói là một trạm gác đường kính lên vạn dặm.

Kho tư liệu Long Cơ.

Đây là cái tên Lung Tinh, đơn giản rõ ràng.

Nơi này cất giữ tất cả tư liệu liên quan đến Long cơ. Nếu nói Long cơ chỉ là một binh khí chiến tranh cấp độ hắc ám uy lực cực mạnh, Đế quốc nhân loại tuyệt đối không có khả năng coi trọng nó như thế.

Dù sao vũ khí cấp độ hắc ám cũng không có thể diện lớn như vậy, chỉ là vì tài liệu cất giữ đã kiến tạo nên một nơi lớn như vậy, hao tổn vô số tiền tài, cũng chỉ là để bảo mật tin tức.

“Nhưng trên thực tế, Long Cơ được gọi là ánh sáng của loài người, là nhân loại có thể đối kháng với hy vọng của Tinh Uyên tương lai, bí ẩn lớn nhất là ở đây.”

Rặc rặc một tiếng.

Kho tài liệu Long Cơ và một chút tinh không quanh đó, cùng được cắt đồ thành tám ảnh, do khoa phổ kéo đưa cho Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp tiếp nhận, nhìn kỹ, ném nhẹ nó, phiêu phù lên.

Ông!

Một điểm linh quang màu lam chiếu vào trên bức ảnh, lập tức chiếu rọi thành hình quang ảnh phóng đại ra, chiếu xạ ở một bên màn vải màu trắng.

“Rất cao hứng chư vị có thể đúng lúc tham gia hội nghị lần này.” Ngụy Hợp xoay người, nhìn về phía từng vị cao tầng của hội nghị trong căn cứ khôi phục lại.

Bên cạnh bàn dài có tổng cộng mười hai vị linh năng Bất Hủ đang ngồi.

Trong bọn họ có quân đoàn tướng quân như Dịch quân, có quan viên hành chính ngồi ở vị trí cao, còn lại là đại lão tiếng tăm lừng lẫy trong học thuật giới.

Nhưng mặc kệ bọn họ là ai, ở thời khắc này, bọn họ đều là một thành viên của Phục Thức hội.

Không ai thích chiến tranh, chẳng ai thích tiêu vong vĩnh viễn. Cho dù là Bất Hủ giả cũng sẽ sợ tử vong.

Vì vậy, đây cũng là một trong những điểm mấu chốt để khôi phục sức mạnh, có thể tăng trưởng nhanh chóng.

Bởi vì... Hội sinh sẽ nắm giữ bí mật bất tử.

Ánh mắt sắc bén của Ngụy Hợp, từng người đảo qua cao tầng Bất Hủ ở nơi đây.

Loại điển hình Bất Hủ giả học thuật phổ thông, hẳn cũng không dự định điều động, chân chính có thể tính là sức chiến đấu, vẫn là loại Tinh Tướng cùng Thống Hợp Nguyên Soái.

Hiện giờ, đây là lần hội nghị nghị nghị bất hủ đầu tiên của cao tầng trong hội thức tỉnh, tuy rằng vẫn còn một số chưa tới nhưng cũng đã thể hiện được nội tình mạnh mẽ của lần thức tỉnh này.

“Hội trưởng khách khí, chúng ta vốn là huynh đệ tỷ muội, tương lai mờ mịt vô tri, quá khứ đã sớm biến mất, chỉ còn lúc này, giờ phút này.

Dưới sự dẫn dắt của tỉnh lại, chúng ta sinh mệnh bất hủ, tất cả hội viên đương nhiên vì khôi phục một phần lực lượng sẽ cống hiến.” Dịch tướng quân bình tĩnh nói.

Hắn là người đứng đầu thế giới bên ngoài, cũng là kẻ thức tỉnh sẽ đẩy ra ngoại giới.

Ngụy Hợp khẽ gật đầu.

Bất Hủ cao tăng như đe dọa này, tự nhiên không phải bởi vì lý tưởng của hắn quay về, thuần túy là vì phục hồi lại kỹ thuật thức tỉnh mạnh mẽ, mới nguyện ý xuất lực.

Hầu hết các Bất Hủ giả còn lại cũng đều như vậy.

Những lão gia hỏa này có thể sống ít nhất cũng mấy ngàn năm, tự nhiên không dễ lừa.

Cho dù có ảnh hưởng của tự nhiên trên thân thể, cũng không có hiệu quả quá mức.

“Lần này khôi phục sẽ quyết định đứng ở tiền đài, chắc hẳn trước khi đến, chư vị cũng đã chuẩn bị tâm lý.” Ngụy Hợp bình tĩnh nói. Cho nên...”

Ánh mắt của hắn tập trung vào mấy vị Bất Hủ giả trong đó đảo qua.

“Ba vị nằm trong đế quốc có danh tiếng không nhỏ, nghe nói còn có danh xưng chứng thực chiến tranh?” Trên mặt hắn thoáng hiện lên vẻ mỉm cười.

Nhất thời một ít tiếng cười khẽ vang lên không chút nào che giấu.

Hiển nhiên các Bất Hủ giả còn lại đều biết chuyện này.

Trận lão mặt đỏ lên.” Đây đều là tiếng ồn ào của không ít trẻ con trẻ tuổi trên mạng, lấy lung tung, không đáng nhắc tới.”

“Tại sao lại bài xích như vậy?” Ngụy Hợp cười nói: “Điều này chứng tỏ các ngươi nhân khí cao, ủng hộ cao, được nhân tâm. Đây là chuyện tốt.”

“Vương Dịch chói mắt, thích khách An Hồ - Ngải Phúc An, Tuyệt Cảnh Huy Huyền Cao Tự.”

“Nghe qua cũng rất khí phách a...” Ngụy Hợp cười nói.

“Còn có người biên tập tình hình cuộc chiến với Cao Lu thành video, đặt người lên mạng cũng rất cao ngạo.” Một lão gia tử

Bất Hủ cười nói.

“Nào có chuyện gì, chỉ là vui đùa thôi.” Cao Lai dáng người cường tráng khôi ngô, cao tới năm thước, mi tâm có con mắt thứ ba, là hồn huyết Cự Nhân tộc cùng Tam Nhân tộc.

Đồng thời cũng là tướng lĩnh cứng rắn của đế quốc tiêu chuẩn.

So với rất nhiều Tinh tướng dáng người âm nhu, cân xứng, với hình tượng thuần gia như hắc, rất được mọi người hoan nghênh.

“Bất quá chiến tích trên thực tế, cũng là ba người các người vượt xa những người còn lại.” Ngụy Hợp đồng ý nói, “Bóp mạnh ở trên chỉ huy, mà người thì có thực lực thân thể. Cho nên lần này dẫn đầu xung phong phải dựa vào người.”

Cao Triết gật đầu.

“Không thành vấn đề, chỉ là hội trường thôi, nếu như kho tư liệu Long Cơ không có cách xử lý đặc biệt, chúng ta rất khó công phá bên trong. Hơn nữa cho dù có công phá, cũng sẽ xảy ra vấn đề.”

Ngụy Hợp gật đầu.

“Đây cũng là điều ta muốn nói.”

Hắn quay đầu nhìn về phía màn hình chiếu.

Hình ảnh kho tư liệu Long Cơ phía trên rõ ràng có thể thấy được.

“Trên thực tế, tên của mặt ngoài mặc dù là kho tài liệu, nhưng về bản chất, đây là một tòa ốc đảo sáu cạnh.

Chỗ tinh cầu trung tâm, tăng thêm hệ thống Mạc An cấp hắc động tự hủy, một khi gặp phải không thể nghịch xâm, trong một giây sẽ lập tức dẫn nổ ba trăm sáu mươi lăm viên thiết bị chuẩn bị cho anh em trong hắc động.

Mà người thủ vệ là hệ thống Thiên Hồ lực tràng, phối hợp với Tọa Toa chợ của Bất Hủ giả, có thể hoàn toàn ngăn cách tất cả linh thuật, đồng thời túy Duy Chỉ hướng lực tràng phong bế, thực lực của tá túc tăng hoàn mỹ, khiến lực phòng ngự đạt tới cấp Bất Hủ bình thường hơn mấy chục lần.”

“Mặt khác, phụ cận kho tư liệu Long Cơ, hội nghị Bất Hủ còn ẩn giấu một chi quân đóng kín, bảo vệ xung quanh, chỉ cần mười phút là có thể kịp thời chạy tới.”

“Cho nên... Nếu như chúng ta không thể giải quyết lực lượng phòng vệ trong vòng mười phút, như vậy lập tức sẽ biến thành chiến tranh quy mô nhỏ. Chúng ta tuy hiện tại đã có quy mô tương đương, nhưng chính diện chống lại quân đội vẫn còn quá sớm.”

Quân bộ cùng với chiến hạm của Bành Toa để quốc đều lấy ngàn tỉ làm đơn vị.

Nếu đánh thật, cho dù có thể thức tỉnh, cũng sẽ tổn thất thảm trọng.

“Cho nên ý của ngài là?” Thùy trầm giọng hỏi.

“Rất đơn giản, công kích tình báo lúc trước đã đem sự chú ý của hội nghị Bất Hủ, dẫn tới kho tư liệu Long Cơ.

Cho nên, chúng ta... cũng có thể nhân cơ hội này, để khôi phục sẽ chân chính đi lên trước mặt.”

Ngụy Hợp mỉm cười nói.

“Thể hiện hoàn mỹ thực lực của chúng ta, đánh tan sức mạnh phòng thủ của hội nghị Bất hủ, sau đó truyền bá ra ngoài, tuyên truyền ra lý niệm và phúc lợi thật sự của ta khi thức tỉnh lại.”

*

*

*

“Ngài muốn..... thả thập cánh cửa hội viên, sau đó toàn diện thu nạp bình dân của đế quốc?!” Cao Tụ hơi chấn động.

“Không sai, nói là tranh đoạt tư liệu long cơ, không bằng nói, ta dự định một lần phá vỡ hình tượng cường đại trong hội nghị Bất hủ trong lòng người thường. Đồng thời để mọi người thêm một phần lựa chọn, một phần có thể không cần tăng lên linh năng, là có thể kéo dài thọ mệnh lớn hơn một bước...” Ngụy Hợp ôn nhu nói.

Đúng vậy, mục đích của hắn là dùng máu thịt của mình để dung hợp toàn bộ đế quốc.

Hắn hấp thu máu thịt của tất cả mọi người, cất giữ máu thịt của mình, sau đó lại dùng phương thức tiến hóa, xây dựng lại và cường hóa.

Cứ như vậy, lại để cho tất cả mọi người tuổi thọ kéo dài, để cho tất cả mọi người trước khi xảy ra tranh chấp, nghĩ đến trên đỉnh đầu là lợi kiểm thuộc về Hóa Nguyên Điện.

Như vậy sẽ không xảy ra chiến tranh.

Chỉ cần Ngụy Hợp nguyện ý, như vậy chiến tranh vĩnh viễn sẽ không phát sinh.

Ngụy Hợp trong lòng đã có giác ngộ.

Nếu như sinh mệnh vốn phải chịu không chế, như vậy bản năng này, tại sao không thể là hắn?

“Hội trưởng, ý của ngài là... Ngài muốn đích thân ra tay?”
Dịch ngưng mắt nói.

“Bây giờ ra tay luôn, có phù hợp không?” Cao Ngao hơi nhíu mày, “Hơn nữa, hội nghị nghị bất hủ và Mã Long trưởng chủ, thực lực phi thường đáng sợ, trong bài danh tổng hợp chính thể, ta chỉ có thể xếp thứ năm, đơn đấu còn lâu mới là đối thủ của hai người này. Cho dù có thêm hội trưởng cũng vậy...”

Trong nội bộ khơi dậy hội, Ngụy Hợp mặc dù thực lực đạt tới bất hủ, nhưng tại một nhóm thành viên trong mắt, hắn có lẽ bất hủ cường đại hơn bình thường, nhưng là cũng không cường đại được bao nhiêu.

“Hiện tại vật tư dự trữ đủ cho các người chính thể sống lại ba lượt, như vậy cũng không được?” Ngụy Hợp kinh ngạc nói.

“Chưa đủ. Tốc độ cấp Bất Hủ cực nhanh, Mã Long trưởng lão chỉ cần nắm giữ ưu thế, thậm chí có thể trong một giây giết ta mấy chục lần. Tại tầng cao nhất giao thủ, tốc độ của hắn đã đạt đến trình độ cực kỳ khủng bố. Cá nhân cảm giác, Mã Long có khả năng một mình hắn đấu được với Hắc Viêm.”

“Thi đấu nguyệt... Tên này tính cách ác liệt, nhưng thực lực còn cường hãn hơn cả Mã Long. Nguyệt quang cách sát thuật của hắn vô cùng khủng bố, trước mặt bọn họ, lực lượng của chúng ta vẫn quá yếu. Cho dù là tự bạo, tốc độ bạo tạc thậm chí còn không đuổi kịp tốc độ di động của bọn họ.” Cao Triết cau mày nói.

“Không sao... Đây chỉ là một lần tập kích quy mô nhỏ, Mã Long và Nguyệt Đẩu sẽ không trình diện.” Ngụy Hợp mỉm cười nói.

Mọi người trầm tĩnh xuống, dồn dập minh bạch ý tứ.

“Rất tốt, như vậy, hy vọng lần này chúng ta sẽ có một khởi đầu tốt.”

Ngụy Hợp nâng tay phải lên.

“Vì ngày mai tốt đẹp.”

Mọi người đồng loạt nâng tay phải lên.

“Vì ngày mai tốt đẹp!”

Sao thế giới hoàn chỉnh.

Ngụy Hằng từ trong mộng lung chạm rãi tỉnh lại.

Hắn cảm giác cổ có chút không thoải mái, đặc biệt là cổ sau, giống như bị đại lực hung hăng đánh qua.

Đưa tay vuốt vuốt, Ngụy Hằng từ trên giường ngồi dậy, nhìn về phía bên cạnh.

Bên cạnh, Tẩu vẫn đang ngủ, sắc mặt xinh đẹp rất dễ chịu.

Ngụy Hằng ghé qua, nhẹ nhàng hôn lên mặt nữ nhân này một cái.

Sau khi mặc xong quần áo, hắn chậm rãi mở cửa ra khỏi phòng ngủ.

Nhà bếp truyền đến từng làn hương quen thuộc. Tiếng mẫu thân ngâm nga ca hát ở bên trong, thông thả đi ra.

Toàn thân Ngụy Hằng ngừng lại một chút, sắc mặt thoáng biến đổi.

Nó làm thế nào cũng không thể ngờ được, rõ ràng lúc trước mẫu thân từng nói muốn đi ra ngoài làm sai ba ngày lại đột nhiên về nhà trước.

Hắn nhìn đôi giày da nữ tử của Tạ Tư Nhi ngoài cửa, còn có phong y nữ nhân màu nâu đặt trên ghế, trong lòng có chút sợ hãi.

” dậy rồi? Nhanh ăn sáng.” Bỗng nhiên một giọng nói ôn hòa vang lên sau lưng Ngụy Hằng.

Thanh âm dọa hắn cả người nhảy dựng, thiếu chút nữa ngưng tụ linh thuật trực tiếp ném qua.

Quay đầu nhìn lại, quả nhiên... là phụ thân Ngụy Hợp.

Xong rồi!

Ngụy Hằng trong nháy mắt minh bạch, mình mang theo chuyện về nhà ngủ qua đêm, phát tài rồi.

“Cha... Người sao cũng ở đây...?”

“Sao ta lại không thể ở đây?” Ngụy Hợp cười nói.

Nhìn thê tử Bích Liên bung hũ sữa tới, hấn đứng dậy nhận lấy, đặt từng cái trước vị trí ba người.

“Người cho phép bạn gái về nhà qua đêm, không cho ta về nhà nghỉ sớm?” Ngụy Hợp trêu ghẹo nói.

“Không phải... Phụ, con chỉ là... ngạc nhiên.” Ngụy Hằng đỏ mặt, không biết nên nói như thế nào.

“Ngụy Hợp không phải là người còn phải đi phòng vệ một chuyến sao? Nhiệm vụ bên tinh hệ bạch tượng số bảy không đi nữa à?” Bích Liên đổ sữa bò cho ba người, vừa nhẹ giọng dò hỏi.

“Không đi, tạm thời có biến động khác.” Ngụy Hợp trả lời.

“Vậy là tốt rồi, đúng rồi, hôm qua trong nhà lại có người chạy tới tìm ta vay tiền, ta từ chối. Mẹ bên kia, cũng bảo ta đừng mềm lòng. Nếu người gặp phải kẻ mượn tiền người, cũng tuyệt đối đừng mượn. Đừng vì người nhà ta, mềm lòng.” Bích Liên nhắc nhở.

“Ừm, ta biết rồi.”

“Còn nữa, quán mì tháng trước thống kê trong máy tính của người, nhớ xem. Còn nữa, Ngụy Hằng đã tốt nghiệp, ta cảm thấy có thể để hấn đến tiệm thực tập trước. Người cảm thấy thế nào?”

“Ta cảm thấy không sai. Dù sao cũng là sản nghiệp của mình, để hấn từ dưới tầng chót quen thuộc từng bước một, cũng là chuyện tốt.” Ngụy Hợp gật đầu nói.

“Ta không cần đi tiệm mì!” Ngụy Hằng nhất thời nhịn không được. Nếu đi quán mì, sau này hấn cùng với Đàm Tư đi ra ngoài, tương lai của Tạ Tĩnh Tuyên là một mảng sáng sủa, mà hấn lại nói là nghề nghiệp.

“Hôn thê của ta là xoa mặt.”

“Phụ thân của ta ở tiệm mì đánh linh công.”

“Phu quân làm mì.”

Ngụy Hằng vừa nghĩ liền cảm thấy tuyệt vọng.

Không phải hấn kỳ thị ngành nghề này, mà là Quang Chi quán có thể kiếm được bao nhiêu tiền? Ở Hoàn Thế Tinh, việc làm ăn ở Huyện Diệu Quán không tính là tốt, chỉ là miễn cưỡng sống sót.

Dù sao thì nơi này cũng là nơi tụ tập các loại mỹ thực kiểu dáng toàn bộ hệ sông.

Có thể sống sót cũng đã không tệ rồi.

Về phần lợi nhuận thì không cần bàn tới nữa.

Thấy vẻ mặt này của hấn ta, Ngụy Hợp và Bích Liên cũng đều nở nụ cười.

“Được rồi đừng đùa con của người nữa, nói đi, người an bài như thế nào. Nó tốt nghiệp rồi cũng phải cho một ít ý tưởng chứ?” Bích Liên vỗ vỗ cánh tay Ngụy Hợp.

Trước đó nàng ta thương lượng với chồng mình, Ngụy Hợp chỉ trực tiếp nói một câu là nhận lấy.

Bây giờ chờ đến khi con trai tốt nghiệp kết thúc, nó không để lộ chút phong thanh nào. Chỉ ở một bên nhìn con trai sứt ruột, thật quá đáng.

Khiến người ta nhìn hoài nghi Ngụy Hằng rốt cuộc có phải là con ruột của hấn hay không.

“Yên tâm đi, ta đã sắp xếp xong xuôi, Ngụy Hằng.” Ngụy Hợp nhìn về phía nhi tử.

“Có!” Ngụy Hằng nhanh chóng thẳng người, lộ ra nụ cười lấy lòng. “Cha, con hoàn toàn dựa vào ngài rồi.”

“Người an bài, đại khái chính là mấy ngày sắp tới, nội trong vòng ba ngày.” Ngụy Hợp cười nói: “Sau này người nên làm gì, hảo hảo tụ hợp cùng bằng hữu một chút, nếu có thể, lĩnh chứng cùng mật nữ. Đem chuyện học sinh thời đại xử lý một

chút. Phải chơi sớm, nhớ kỹ, trong vòng ba ngày, sẽ có người thông báo cho người.”

“Biết rồi!” Trong lòng Ngụy Hằng có một tảng đá, “Phụ thân, con có thể hỏi một chút, tiền lương cơ sở là bao nhiêu không?”

“Yên tâm, sẽ không ít.” Ngụy Hợp cười nói.

“Có một vạn không?” Ngụy Hằng cẩn thận từng li từng tí.

“Không chỉ vậy.”

“Vậy... hai vạn?” Ngụy Hằng ánh mắt sáng lên.

Ngụy Hợp cười mà không nói, tiếp tục ăn trứng rán.

“Chẳng lẽ là... Ba vạn!?” Hô hấp Ngụy Hằng có chút gấp gáp. Cha ra sức như vậy sao?

“Đến lúc đó người sẽ biết.” Ngụy Hợp buồn cười nói.

Hắn chuyển hướng nhìn về phía thê tử Bích Liên.

“Mấy hôm nay người vừa nghỉ nghỉ, hay là đi xem chỗ mẹ?”

“Tốt.” Bích Liên lộ ra nụ cười, mẫu thân cùng đại ca hôm nay cũng đã đến bên này, mặc dù cuộc sống không tốt đẹp gì, nhưng tốt xấu gì cũng có vị trí thông môn.

Đình đình.

*

*

*

*

*

*

Bỗng nhiên tiếng chuông cửa vang lên.

Ngụy Hợp rút ra một tấm khăn, nhẹ nhàng lau lau miệng.

“Ta đi xử lý công vụ trước đây.”

“Ừm, đi đi.” Bích Liên cười gật đầu.

Hai người giao tay nhẹ nhàng nắm lại.

“Tiểu tử thúì, nhanh đi gọi mật lang, cùng ăn sáng đi.” Ngụy Hợp nhìn về phía nhi tử cười nói.

Bích Liên cũng giống như vậy, đưa mắt nhìn toàn thân Ngụy Hằng đang ngửa ngáy, cũng nhìn không được mà cười.

Rắc rắc một tiếng.

Cửa phòng mở ra.

Ngụy Hợp đưa mắt nhìn Hằng Tinh sơ sinh, để ý cái khăn ngực, mỉm cười đi về phía phi hành khí màu đen bên ngoài trang viên.

“Có thể bắt đầu rồi.”

“Vâng.” Nam tử chuyên phi hành lặng lẽ cúi đầu.

Trong tinh không u ám không lồ.

Từng chiếc từng chiếc thuyền Mẫu cỡ lớn giống như từ trong mộng cảnh hiển hiện, chậm rãi lấp lóe, bày trận, súc năng.

Phía sau mấy chục vạn con cá sấu mẫu hạm cỡ lớn, là chiến hạm cỡ trung rậm rạp chằng chịt mấy ngàn vạn.

Lực tràng khổng lồ đan xen nhau tản ra, tầng tầng lớp lớp, đủ để cho Bất Hủ hóa thể cũng nửa bước khó đi.

Mấy chục tỷ bọ di chủng, phân tán trong đó, bị chiến hạm dẫn dắt cùng nhau phi hành về phía trước.

Đây là hạm đội Phi Ứng, quân đoàn thứ hai của Bành Toa đế quốc.

Trong phòng chỉ huy của đại sảnh.

Hạm đội Tịch Lôì ngồi ngay ngắn trên ghế quan chỉ huy, sắc mặt nghiêm túc.

“Vừa nhận được lệnh cấp trên, Hội nghị Bất Hủ trực tiếp hạ cấp. Quân đoàn trưởng Triêm Pháp yêu cầu chúng ta lập tức chuyển hướng tới kho tư liệu Long Cơ.” Phó tướng mỹ nữ tóc đen trầm giọng nói.

“Nhiệm vụ là gì?” Tịch Lôì thấp giọng hỏi.

“Phối hợp với người tinh lại từ cấp trên.”

“Phục tinh...” Lông mày Táp Lô nhíu chặt, hai mắt hơi nhắm lại.

“Thông báo tất cả thuyền chuyển hướng, thay đổi mục tiêu: kho tư liệu Long Cơ. Kho liệu tọa độ cụ thể do các chiến hạm phân tán ra.”

“Vâng!”

Sĩ quan phụ tá kính quân lễ, nhanh chóng bắt đầu lợi dụng dụng cụ truyền đạt mệnh lệnh.

Táp Lô nhẹ nhàng thở dài, mở hai mắt ra, trong mắt hiện lên một tia nhàn nhạt màu vàng.

Một đóa hoa văn ngọn lửa màu trắng mơ hồ lóe lên lướt qua phía dưới cơ thể hắn.

“Xin lỗi... Tác pháp lão sư.”

Quân đoàn thứ hai đóng quân tinh vực, Băng Tú tinh vực.

Ầm!!

Cũng trong lúc đó.

Từng tinh cầu đóng quân mặt ngoài, nơi lưu ly trên không trung, bùng nổ ra từng ánh lửa khổng lồ.

Toàn bộ cảng cảng chim trống dừng lại, từng trận tiếng thương binh nổ tung truyền ra.

Gần bảy thành quan quân trong quân đồn trú, trên gò má đều hiện lên hoa văn hoả diễm màu đỏ.

Đồng thời việc bọn họ đột nhiên bạt thương bên cạnh, phương tiện khổng lồ chế cảng khẩu trọng yếu.

Bọn họ trầm mặc mà kiên định đẩy mạnh chiến tuyến, tiêu diệt toàn bộ binh lính chống cự, cho đến khi chiếm cứ các bến cảng.

Trong một bến cảng khẩu.

Bành!

Vinh Linh hung hăng chém đứt cổ một quan quân nam.

Nhìn đầu người rơi xuống đất, thân thể không đau thế mà lại chạy tới nhặt lên đầu mang về thân thể.

Trong lúc nhất thời, nàng cảm thấy toàn thân run lên, trong đầu trống rỗng.

Thiệt bị kiểm tra đo lường trên người Minh Minh Tinh Uyên không có bất kỳ phản ứng nào, nhưng cảnh tượng trước mắt khiến nàng ý thức được, những quan quân đột nhiên động thủ này, người nào người nấy sớm đã trở thành quái vật có thể so với sinh vật ở Tinh Uyên!

Nàng bước nhanh chạy trong thông đạo của mẫu hạm, linh năng không ngừng quét qua tình huống chung quanh.

Vừa mới đi qua một góc thông đạo màu trắng bạc.

Phốc phốc phốc phốc!!

Bỗng nhiên, một nữ tướng sĩ dáng người thon dài, một tay cầm đao, tiếp đó là một nam tử có thân hình cường tráng như gấu, ngực bị đâm thủng thành lỗ máu.

Vinh Linh nhìn qua, thấy hoa văn ngọn lửa màu đỏ trên mặt quan quân hiện lên, lập tức đưa tay, nâng thương xạ kích.

Linh lực có thể phối hợp thương giới hóa thành linh thuật hỏa tuyến bay ra.

Bành!!!

Lồng ngực nữ quan bên ngoài nổ tung một cái động lớn, rìa cửa động bị đốt cháy hoàn toàn.

Toàn thân nàng cứng đờ, sau đó làm như không có việc gì xoay người lại, nhìn về phía Vinh Linh.

Phù!

Nàng lao tới.

Bành!

Lại là một tiếng nổ vang, toàn bộ nửa người trên của nữ quan quân triệt để bị hòa tan nổ tung. Thi thể còn lại của nàng theo quán tính nhào vào trên người Vinh Linh, trên linh năng hộ thuẫn của nàng đâm ra mảng lớn vết máu.

“Rốt cuộc chuyện này là sao vậy?!! Người tỉnh lại!! Đây là đám người gì vậy?” Vinh Linh cảm thấy đầu óc muốn nổ tung. dậm tắt linh thuật trên tay, nàng nhanh chóng theo thông đạo tiếp tục đi về phía trước.

Lúc đi ngang qua một cửa sổ đối diện với bên ngoài, nàng nhìn thấy bên ngoài, toàn bộ cảnh khẩu, toàn bộ tinh không. Khắp nơi là tiếng nổ, máu thịt tung tóe, phi thuyền rơi xuống. Những sĩ quan và binh lính mặc quân phục giống nhau phảng phất như đang tự giết lẫn nhau, giành quyền không chế cảnh khẩu.

Dày đặc chằng nôi giống như phi trùng, ở trên bầu trời giao thoa như thiểm điện xạ.

“Ta chỉ là đến điều tra án mật thám, không phải để tiêu diệt quái vật Tinh Uyên!” Vinh Linh đề xuống nỗi sợ trong lòng, quay người tiếp tục đi đến chỗ phòng điều khiển chiến hạm.

Nàng và ba tên thủ hạ đã hẹn, cùng nhau đột nhập không chế chủ tọa không chế đại sảnh, sau đó điều khiển chiến hạm đột phá phong tỏa nơi này.

Đúng vậy, toàn bộ tinh vực nơi này đều đã bị từng tháp tín hiệu không lồ phong tỏa hoàn toàn.

Phương án này vốn là dùng để ứng đối với phương pháp dò xét ngoại lai, lúc này lại trở thành lợi khí phong tỏa tín hiệu cầu viện bên trong.

Chỉ có chiến hạm lao ra khỏi phiến tinh vực này mới có thể gửi tín hiệu cầu viện đến quân bộ đế quốc.

Chạy một bên, một bên Vinh Linh có thể ghi chép tin tức.

【 bước đầu xác định, thành viên tổ chức lại, cấp thấp nhất là thành viên bình thường.

Cấp bình thường, linh có thể là cấp độ quang chiếu. Trên má trái có hoa văn ngọn lửa màu đỏ, thân thể có lực tái sinh rất mạnh, trừ phi thân thể hủy diệt đạt tới hơn phân nửa, nếu không bất cứ lúc nào có thể hấp thu vật có cơ hội tái sinh. Mà

sau khi điều khiển cơ thể, cơ bản đều có thể phát huy đến số liệu cực hạn...

Dừng lại ghi chép.

Bước chân của Vinh Linh đột nhiên ngừng lại.

Ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Một tên nam tử đầu trọc vừa vặn đội lên mặc vào cơ thể bị nứt biến thành sa vân, thân thể cường tráng khô ngô, cộng thêm trên gương mặt hoa văn hoạ điểm đỏ sậm rõ ràng, khiến cho chung quanh thân thể mơ hồ có một cỗ khí thế vạn vạn.

Không... Không phải khí thế! Là thật lực trường!!

Vinh Linh nhìn số liệu nhiệt độ trong cơ thể nhanh chóng tăng vọt, còn có vách tường thông đạo chung quanh dần dần bắt đầu tan ra thành tro bụi, tâm tình chìm xuống một chút.

“Lần này phiền toái rồi...”

Tráng hán đầu trọc cười dữ tợn một tiếng, thả người đánh về phía Vinh Linh.

Linh lực toàn thân hấn không ngừng nổ tung, hóa thành từng dòng nước nóng nóng hồi cộ rửa chung quanh.

Quang Chi trong nháy mắt tiến vào, thân ảnh hai người lập loè, đồng thời va chạm vào nhau.

Mười phút sau.....

Toàn thân Vinh Linh đầy máu ngòi bên cạnh thi thể nam tử đầu trọc, thở hổn hển.

Nàng nuôi dưỡng cơ thể trở nên rách rách rưới, linh năng tiêu hao quá lớn, liên tục sử dụng át chủ bài linh thuật, làm cho nàng lúc này đầu đau muốn nứt ra, chỉ muốn trở về ngủ một giấc thật ngon, hoàn toàn nghỉ ngơi.

Nhưng bên ngoài vẫn có tiếng nổ mạnh không ngừng truyền ra.

Nguy hiểm vẫn đang lan tràn.

Nàng không thể dừng lại.

Đoán lần thứ hai ghi chép....

Vinh Linh lấy từ hộp kim loại bên hông ra một cái kim loại
khẩn cấp, cài mũ giáp đâm về phía cổ mình.

Trong thời gian ngắn khôi phục thể lực và linh lực khẩn cấp,
rất nhanh đã có hiệu quả.

Cô lại lần nữa đứng lên.

Sau khi tổ hợp các thành viên tinh anh của thức hội thành viên
tinh anh: Linh có thể Liệt Biến Trung kỳ, am hiểu Hỏa Diễm
Linh thuật, thân thể mạnh mẽ sau khi trải qua chiến đấu cận
chiến bắt đầu phóng đại lên, uy lực khá kinh khủng.

Cùng cấp bậc, Hỏa Diễm Linh Thuật đối với nó chỉ có ba
thành hiệu quả, có thể phát huy cực hạn số liệu thể loại. Thực
tế đánh giá, có thể so với biến cố thượng vị. 】

Ghi chép xong những thứ này, Vinh Linh tiếp tục bước nhanh
về phía chủ thính không chế.

*

*

*

Kho tài liệu Long Cơ.

Loan cát hình lục giác chậm rãi chuyển động, tựa như cối xay gió.

Sáu cạnh góc không ngừng bắn ra từng điểm sáng màu trắng bay vào sâu trong vũ trụ.

Đó là từng cột sáng từ các tín hiệu.

Nơi này cách trung tâm Đế Quốc quá xa, nhất định phải cứ cách một đoạn thời gian không ngừng giáo tập các chùm sáng chính đạo, phòng ngừa thoát ly khỏi các loại ngoại giới quấy nhiễu, cắt đứt liên hệ.

Kho đựng tư liệu Long Cơ Yên tĩnh tinh vi giống như một bàn quay bằng phẳng cứng rắn, nhìn qua vô hại mà mỹ lệ.

” hạm đội Phi Ưng tạm thời dừng lại. Khung cảnh xung quanh có thể tạm thời điều khiển ba trăm năm mươi vạn con thuyền cỡ trung cùng bốn mươi vạn con thuyền cỡ lớn, đủ để phong tỏa cảnh vật xung quanh ít nhất phải san bằng. Tình huống so với chúng ta dự đoán tốt hơn một chút.”

Cách kho tư liệu của Long Cơ hai ngàn dặm, một chiếc chiến hạm màu đen dài nhỏ như tàu thuyền lặng yên không tiếng động từ trong nháy nhót không gian lắng xuống.

Lúc này, trong khoang thuyền có một đoàn người chủ lực chân chính đã động thủ tập kích lần này.

Dẫn đầu là Bất Hủ Giả Dịch, phó thủ là Cao Sặc cùng Ngải Phúc Uyển.

Ba người là những người chuyên đảm nhiệm chức vụ Bất Hủ linh năng đỉnh cấp.

Khác với nghiên cứu học thuật, chuyên chức chiến đấu với không chuyên chức, thực chiến chênh lệch phi thường lớn.

Điều này giống như là một quân nhân đặc biệt chênh lệch giữa họ và bình dân.

Tuy rằng bọn họ đều là người, nhưng vừa đối mặt đã có thể giải quyết người sau.

“Đầu tiên, chúng ta có huynh đệ tử muội ở bên trong, sẽ tạm thời hỗ trợ đóng cửa khẩn cấp tự hủy.

Còn hệ thống Thiên Hồ thủ vệ và Tạp Toa châu, muốn xem chúng ta tự động công phá.”

“Chia nhau ra hành động, hay là cùng nhau?” Cao Nga hỏi.

“Cùng nhau, tốc chiến tốc thắng, thời gian của chúng ta không nhiều lắm. Lần này, sau khi lấy được tư liệu long cơ, lại làm chính diện một hồi với hội nghị Bất Hủ. Ông khế nói.

“Có thể làm được sao? Các người đã lãng phí rất nhiều thời gian rồi.”

Đầu Thích Phúc Lãng tóc đỏ rối loạn, đưa tay lau rìa mép màu đỏ, một ngụm đem rượu trong chén xử lý sạch.

“Nhìn người kia.” Trọc chỉ tay: “Đã bao lâu rồi chúng ta không sóng vai chiến đấu?”

“Hai ngàn sáu trăm năm đi. Lâu quá, không nhớ rõ nữa. Thời gian trong trí nhớ của ta chỉ là một số liệu. Dù sao phần lớn thời gian ta đều ngủ mê man.” Chủng tộc xuất thân Phúc An, tu hành linh pháp chủ yếu là ngủ.

Y tiện tay ném cái chén đi, vô số chất nhầy màu đen ở phía sau lan tràn ra, bao bọc thân thể y, chất nhầy đọng lại rất nhanh, hình thành thể.

Đó là hang động hình người toàn thân đen kịt, không có chút ánh sáng nào, tựa như không gian bỗng nhiên thiếu mất một khối.

Đây là người không ánh sáng, chỉ thuộc về thân thể do Ngải Phúc An định chế. Đến cấp độ Bất Hủ giả, nuôi dưỡng thân

thể đều phải do số lượng định ra, nếu không không cách nào phát huy hoàn toàn thực lực.

“Đi thôi, các con trai.” Ngải Phúc An bước lên trước vài bước, tung người nhảy lên.

Xuy!

Cả người hấn trong nháy mắt nhảy vọt không gian, biến mất ngay tại chỗ.

Lại xuất hiện, đã là bầu trời cách mấy ngàn dặm bên ngoài.

Giống như hấn, còn có mấy vạn bộ tộc màu đen tương tự.

Bọn hấn là tiểu đội ám sát đặc chủng dưới trướng Doanh Uyển, toàn bộ đều là đỉnh cấp linh năng thăng hoa giả.

Lúc này trong không trung, mấy vạn hư ảnh màu đen uồn lượn bơi ra, giống như mấy vạn con cá màu đen bơi ra, màu sắc nhanh chóng suy yếu, trong suốt, sau đó tới gần kho tư liệu Long Cơ.

Cách kho tư liệu mười một năm, trong một khoảng không gian hoang vu.

Một mảnh hạm đội màu đen rậm rạp bỗng nhiên lóe lên, bay nhanh về phía kho tư liệu Long Cơ, tiếp tục nhảy lên nhảy xuống lần thứ hai.

Bên cạnh hạm đội khắc dấu hiệu bảy lá đại biểu cho bảy cây đại thụ của Bành Toa đế quốc.

Nhưng còn chưa chờ cơ bắp của hạm hạm chuyển tích súc đầy năng lượng.

Một chiến hạm màu đen giống như bầy trùng bỗng nhiên nhảy vọt tiến đến.

Phía dưới những chiến hạm này rậm rạp chằng chịt tản mát ra cơ thể như sương mù, rất nhiều chiến tranh bộ thể bay ra, nhào về phía hạm đội.

“Có ý tứ, thế mà dám chia binh ngăn cản chúng ta?” Trên chiến hạm hạm hạm hạm hạm hạm hạm hạm, nguyệt thi đấu có tên Thủ Hộ Giả của đế quốc lạnh lùng nói.

Hắn có tóc dài màu trắng bạc, cơ bắp hình tam giác cường tráng, chính giữa lồng ngực khảm nạm một viên đá quý hình tròn không ngừng lấp lóe ánh huỳnh quang.

Đây là thân thể đỉnh cấp mà hắn yêu mến nhất - Long Huyết Y, vì để tránh xuất hiện tình huống giảm sút sau khi mất đi sức lực trong cơ thể.

Thi đấu trắng dứt khoát cắt ghép thân thể của mình vào.

Dù sao trải qua nhiều năm như vậy, cừ địch của hắn thật sự quá nhiều.

“Người tiếp tục chạy đi, ta ở lại.” Một tướng quân ríu rít bên cạnh thấp giọng nói.

Hắn là phó tướng thi đấu Nguyệt, cũng là tinh tướng cấp Bất Hủ. Thực lực cực mạnh.

Nếu nói thực lực bất hủ của loại học thuật bình thường là một, như vậy thực lực của Bất Hủ tướng quân bình thường chính là 5, mà thực lực của hắn, hắn là 10.

“Dù Bất Hủ của thức tỉnh sẽ liên thủ, cũng không có sức chiến đấu gì, hạm đội nơi này hắn là dùng để kéo dài thời gian của chúng ta sử dụng.” Áo Tư Tư bình tĩnh nói.

“Giao cho người.” Nguyệt Đấu gật đầu, hắn tin tưởng ảo tưởng, giống như hai tay tín nhiệm bản thân.

Trong mấy ngàn năm chinh chiến, vô số lần sinh tử giao phó, hai người bọn họ sớm đã tình như thủ túc, tựa như huynh đệ.

hạm đội màu đen rất nhanh chia làm hai nhóm, một nhóm nhỏ, chủ động nghênh đón cơ thể và chiến hạm đánh úp lại.

Trong chốc lát hỏa lực liên miên sáng lên, chùm sáng rậm rạp chằng chịt tựa như gai nhọn, liên tiếp ở bên ngoài chiến hạm hai bên.

Cột vũ khí bằng ánh sáng cần được tiếp tục phát ra, từ xa nhìn lại, tựa như từng sợi ánh sáng màu đỏ hồng sắc đem chiến hạm song phương kết nối lại.

Thi đấu tháng này suất lĩnh hạm đội chủ lực bắt đầu nhảy vọt.

Hắn cũng không lo lắng tình lại sẽ có thể công phá kho tư liệu Long Cơ, dù sao nơi đó có hệ thống phòng ngự mạnh nhất của đế quốc - túy di chuyển đơn độc hướng trường phong bế.

Hơn nữa có Tạp Toa Lãng thực lực cực mạnh trấn thủ.

Hắn hiểu rõ Tạp Toa Lãng, người này trên phương diện tấn công linh thuật thiên phú cực kém, nhưng ở phương diện phòng ngự, lý giải và tăng phúc đối với linh thuật quả thực đáng sợ.

“Chuẩn bị lần thứ hai nhảy cóc.” Rất nhanh, hắn giơ tay lên hạ lệnh với sĩ quan phụ tá.

Trên màn hình to lớn trước mặt, một đóa hoa màu đỏ sáu cạnh nổi lên.

Đây là sáu phân đội đại diện cho hạm đội.

Mỗi cánh hoa có quang cách màu đỏ, đại biểu còn chưa chuẩn bị thỏa đáng.

Ầm.

Rất nhanh, từng cánh hoa sáng cách nhau từ đỏ chuyển sang xanh.

“Toàn bộ thành viên chuẩn bị chiến đấu. Lần này sau khi nhảy lên, chủ pháo lập tức dự trữ, tự do xạ kích.

Toàn bộ nhân viên chuẩn bị ra khỏi khoang thuyền.”

Thi đấu Nguyệt điễm xuống viên bảo thạch trước ngực, lập tức hồng quang hiện lên, từ hư chuyển bên ngoài thân ngưng tụ ra một bộ giáp nặng nề huyết hồng.

Từng đạo gai nhọn màu lam sáng dài nhỏ, ở bên cạnh hắn nổi lên, lơ lửng khế động.

Đó là Nguyệt Thứ, cũng là chỗ dựa mạnh nhất để hắn được gọi là thủ hộ giả đế quốc.

“Chuẩn bị xong chưa? Thi đấu Nguyệt a.” Sinh ý của Lôi Tây Địch từ bên cạnh truyền đến.

Nàng mặc một thân váy dài màu bạc, mang theo mũ giáp màu vàng sậm, toàn thân tản ra quang điễm màu lam không giống

người.

*

*

*

Kỳ thật không phải bộ váy dài, mà là bộ thể bất hủ chỉ thuộc về mình nàng - Kẻ tấu minh.

“Chỉ là một tổ chức nhỏ trong khu tiêu diệt mà thôi. Yên tâm, có ta ở đây sẽ không xảy ra chuyện.” Thi đấu Nguyệt thân nhiên nói.

“Vừa mới nhận được tin từ lòng cây, thành viên thức tỉnh đã chứng thực năng lực tái sinh mạnh mẽ của Tinh Uyên, trừ phi thân thể bị hủy diệt sáu thành mới có thể triệt để giết chết bọn họ.” Lôi Tây Na có chút lo lắng.

“Vô nghĩa.” Thi Nguyệt lạnh nhạt nói: “Cho dù lực tái sinh mạnh tới đâu, chỉ cần giải quyết đối thủ trong một lần là không còn tác dụng nữa.”

“Ta lo lắng cao tầng Bất Hủ của bọn họ, nếu như cũng có sức tái sinh như vậy thì rất phiền phức...” Lôi Tây Na cau mày nói.

“Lo lắng của ngươi chẳng có ý nghĩa gì cả.” Sắc mặt Nguyệt bình tĩnh: “Phát triển sẽ rất nhanh, nhưng bọn họ có một nhược điểm trí mạng.”

“Ý ngươi là?” Lôi Tây Na như có điều suy nghĩ.

“Đúng vậy, đúng như ngươi suy nghĩ, thức tỉnh sẽ thiếu một cường giả thực lực đứng đầu chân chính.” Khóe miệng Nguyệt nhếch lên.

“Cho nên, chúng ta có thể thoán dừng bước chân lại một chút, để cho bọn họ tụ tập càng nhiều lực lượng, sau đó giải quyết triệt để.”

Lôi Tây Na im lặng không nói gì. Nàng không đồng ý với kế hoạch của kỳ thi nguyệt, nhưng lần này tiêu diệt tác chiến, tổng quan chỉ huy thật sự là thi đấu nguyệt. Cho nên nàng không có quyền hỏi.

Kho tài liệu Long Cơ.

Một lực tràng khổng lồ như sóng nước đập dồn, vờn quanh toàn bộ khu trôn, phảng phất vô cùng vô tận, vĩnh viễn không có ngày tắt.

Tạp Toa ma châu mặc xác di thể, sớm đã thủ bị một cái sừng nhọn ở bên ngoài.

Bề ngoài di thể của nàng ta là một bộ thép bọc người khổng lồ màu trắng bạc.

Nhưng trên thực tế, khi nàng có điều cần, thì quanh thân có thể trong nháy mắt ngưng tụ ra tháp thuẫn cực lớn bốn phía, hoàn toàn bao bọc nàng vào trong đó.

Mà phân bố sau lưng Tạp Toa Lãng, là quân đồn trú bản địa, số lượng thẳng hoa ba mươi vạn tinh nhuệ sản xuất trên cơ thể.

Biểu tượng của bọn họ thống nhất là màu trắng tinh khiết.

Ầm!!

Trong phút chốc.

Lực tràng phía trên phảng phất bị lực lượng khổng lồ đập trúng, sụp đổ trong chớp mắt, sau đó từng vòng gợn sóng trong suốt không ngừng khuếch tán ra ngoài.

“Dự bị!” Tạp Toa Lãng vung tay lên, vẻ mặt nghiêm túc.

“Thả!!”

Xuy xuy xuy xuy!

Trong chốc lát vô số chùm sáng màu đỏ rậm rạp tựa như trường thương, nhao nhao bắn ra, phóng về phía chân trời.

Mỗi một chùm sáng màu đỏ đều có đường kính ba mươi mét, căn bản đã tính là pháo hiệu.

Quang pháo dày đặc chiếu sáng từng người tập kích ngoài lực trường.

Một chuỗi vụ nổ chấn động tạo nên những gợn sóng lộn xộn.

“Vòng thứ hai. Dự bị.” Tạp La Châu lại giơ tay lên.

“Ha ha ha ha!!! Tạp Toa Lãng, đã lâu không gặp!!!”

Ông một tiếng nổ mạnh.

Bầu trời đột nhiên tối sầm lại.

Một con linh lực thâm lam to lớn, lấy đầu ngón tay đâm thủng trường lực, phá tan phòng ngự, nhắm thẳng về phía giàn dây dày đặc thân thể.

Bàn tay to che khuất bầu trời, đường kính hơn ngàn dặm, hoa văn bàn tay bên trong đều có thể thấy rõ ràng.

“Không ngờ lại là ngươi!! Na Nặc!” Sắc mặt Tạt Toa Lãng khê biến: “Ngươi không đi làm hải tặc vương, hiện tại lại trà trộn vào tổ chức khủng bố làm tiên phong?”

Trong lúc nói chuyện, nàng đồng thời đưa tay ra.

Một tấm tháp màu bạc cực lớn bỗng nhiên xuất hiện trên đầu mọi người, như một cái ô lớn, che kín tất cả mọi người.

Trên tháp Thuần vô số hoa văn sáng lên ngân quang, hình thành một người khổng lồ ba đầu.

Ầm ầm!!!

Hai vật thể khổng lồ hung hăng va chạm vào nhau, mặt đất xà ngàu nứt ra, sụp đổ, uốn lượn.

Đám mai táng thân thể bị chấn động đến không thể không bay lên không.

Linh lực cấp Bất Hủ giao thủ, bọn họ cơ bản không thể nhúng tay vào được, chỉ khi sử dụng vũ khí cấp chiến lực mới có thể tạo ra quấy nhiễu ở mặt này.

Gió nóng cuồng bạo cùng mãnh vụ linh năng, từ giữa hai người va chạm nổ tung, hóa thành gió lốc khí lưu, thổi cho một ít kiến trúc chung quanh bị gãy bay lên.

*
*
*
*
*
*

“Người ngăn không được chúng ta. Đầu hàng đi, lão bằng hữu.” Ném Phúc An cười lớn nắm chặt bàn tay không lồ, hóa thành nắm đấm, hung hăng nện một quyền ở trên tấm thuẫn.

Bịch.

Hoa văn ba đầu cự nhân phía dưới tấm thuẫn hấp thu chấn động, phản xạ thành sóng chấn động bắn ngược trở về.

Ngược lại đập cho nắm đấm phải lui về phía sau không thôi.

Lúc này bên lê sa mạc toàn bộ.

Thuẫn bài cùng bàn tay không lồ chiếm cứ một góc cạnh phía trước, diện tích cả hai tương đương với một phần năm trạm gác.

Trông rất bắt mắt.

“Đầu hàng? Chờ người đánh vỡ khiên của ta rồi nói sau.” Tọa Toa châu cười lạnh.

Vừa rồi hai người chỉ là thăm dò, mà lúc này mới là chuẩn bị thật sự động thái.

Cũng trong nháy mắt, lam quang trong mắt hai người đại phóng, linh năng bỗng nhiên hiện ra vô số gợn sóng chấn động.

Một mảng lớn hoa văn màu lam thuộc về linh thuật và kết cấu trong nháy mắt sắp xếp ra. Giống như hoa tươi nở rộ, từ trên

thân hai người lan tràn đến không gian mấy ngàn dặm chung quanh.

“Quảng Vực Linh Thuật, Thiên Uy!”

“Quảng Vực Linh Thuật, Vô Hạn Thiết Bích!”

Trong chốc lát bầu trời hóa thành hoàn toàn màu lam đậm, vô số điện quang hội tụ, hóa thành một con Lôi Điện cự đại một mắt, nhìn chăm chú phía dưới.

Lôi quang cuộn cuộn ngưng tụ ở trong một con mắt.

Phía dưới ngân bạch thuấn bài mặt ngoài dâng lên tầng tầng lớp lớp hư ảnh tầm chắn.

Tất cả hư ảnh lập tức trở về vị trí cũ, dung nhập vào tầm thuấn, làm nó càng trở nên thâm thúy.

Cùng lúc đó, diện tích bao trùm của tầm chắn nhanh chóng mở rộng, rất nhanh liền đem toàn bộ xoắn ốc bao vây lại, giống như một quả cầu màu bạc thật lớn!

“Chuẩn bị chủ pháo công kích.” Trong vùng ruộng bên ngoài, giới bình tĩnh nhìn chăm chú tình hình chiến đấu, trực tiếp hạ lệnh.

“Chủ pháo nạp được...” Hệ thống chiến hạm tự động hồi phục.

“Đi thôi. Thừa dịp Mâu Uyển tạm thời ngăn chặn Tạp Toa lệnh.”

Trọc nhìn bộ thể trong mảng lớn giao chiến bên ngoài, ánh sáng bùng nổ của linh thuật như bọt khí màu lam sáng lên rồi lại nổ tung.

Linh năng của đám người thăng hoa liệt biến lúc này đã trở thành điểm xuyết của trận chiến này, tựa như món ăn phụ bên cạnh món ăn chính.

“Tả ta phải ngại?” Cao Nga hỏi.

“Tốt. Thời gian chúng ta không nhiều lắm, Nguyệt Đẩu và Lôi Tây Na đang trên đường tới đây. Đối phương cũng là ba đầu

ba, xem ra bọn chúng muốn đánh tan chúng ta một chọi một triệt để.” Dịch khẽ lắc đầu.

“Cái này thì tính là gì? Khắc Nặc Tát Tát mà quý tộc khiêu chiến?” Cao Tự không nói gì nói ra.

“Chẳng qua không thể loại trừ khả năng mang theo vũ khí có uy lực chiến lược của bọn họ. Dù sao Bất Hủ chúng ta mặc dù nghe thì lợi hại, nhưng trên thực tế cũng tương đương với khả năng di động vũ khí cấp Hằng Tinh. Hơn nữa còn là loại hình tạm thời không đủ.”

Tuy rằng Bất hủ linh năng mạnh mẽ, có thể bùng nổ ra uy lực khủng khiếp tương đương với vũ khí cấp Hằng Tinh, chỉ trong nháy mắt đã hủy diệt một tinh cầu, nhanh chóng hủy diệt tinh hệ, cũng không phải nói chơi.

Nhưng điều này cũng cần tiêu hao năng lượng.

Cho dù có sự trợ giúp về nuôi dưỡng cơ thể, trong thời gian ngắn, cấp Bất Hủ cùng lắm là có thể phóng thích một lần linh thuật Hằng Tinh.

Dù sao đó là một loại Linh thuật khủng bố có thể hủy diệt một ngôi sao.

Nếu không như vậy, Bất Hủ giả hoàn toàn có thể phân cao thấp với đám người đầy đồ đậm kia, cơ bản không cần dựa vào vũ khí nữa.

Sao thế giới hoàn chỉnh.

“Hôm nay sao lại rảnh rỗi tới gặp ta?” Ngụy Hợp quay lưng về phía trong phòng, từ cửa sổ thân thể quan sát dòng người chảy xiết trong thành thị.

Xe ngựa dày đặc tựa như đàn chim, nhìn như lộn xộn, kì thực theo đường hành quân cố định trên không trung mà qua lại như thoi đưa.

Nguyên đô tử và Lý Dung trở tay đóng cửa phòng lại, ánh mắt nhìn về phía sau lưng Ngụy Hợp.

Các nàng đã đi tìm Thiên Khung Sâu Chi Lư, nhưng tin tức nhận được lại làm cho hai người có chút khó hiểu.

Thiên Chi Khung Lu không cách nào tiên đoán tất cả tin tức Ngụy Hợp.

Liên tiếp thử hai lần đều là vì số liệu không đủ, không thể đưa ra tiên đoán.

Vì vậy hai người lại sưu tập phương pháp kiểm tra sau khi bị Tinh Uyên ô nhiễm.

Dù sao từ biểu hiện của Ngụy Hợp đến xem, hẳn cũng không bị Tinh Uyên cướp đoạt thần chí, cho nên có lẽ còn có cơ hội vẫn hồi.

“Gần đây không có nhiệm vụ gì, người gây dựng lại có thể bắt hết rồi.” Nguyên Đô trả lời.

Nàng chậm rãi đi đến bên cạnh Ngụy Hợp, sóng vai quan sát lão giả.

“Ta nhìn thấy Huyền Diệu quán ngục mở rồi...”

“A...” Ngụy Hợp có chút xấu hổ. Huyền Diệu tông bị đổi thành nhà sản xuất, đổi lại là ai khác cũng cảm giác có chút không đúng.

“Còn có thức tỉnh mà ngục gia nhập.” Nguyên Đô nhẹ giọng nói: “Ta có thể cảm giác được, võ đạo của ngục cường hóa huyết nhục, đã đi xa trước mặt ta. Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?”

“Cái này được quyết định bởi ta có thể làm gì.” Ngụy Hợp quay đầu lại, nhìn chăm chú vào đại sư tử đã từng ngưỡng mộ và ngưỡng mộ.

“Thế giới đang biến hóa. Chỉ có không ngừng tiến về phía trước, mới có thể không bị thời đại đại thế lực loại bỏ.”

“Chúng ta đã biết chân tướng của Phục Tô hội rồi...” Lý Dung từ phía sau chậm rãi tới gần.

“Loại trình độ sinh lực kia, thật sự là người sao?” Nàng trầm giọng nhìn về phía Ngụy Hợp.

“Ngươi không thể bởi vì tốc độ khôi phục của người khác nhanh hơn một chút, mà không gọi người khác đến.” Ngụy Hợp nhún nhún vai, cười nói.

Nguyên đô tử và Lý Dung nhất thời không biết nên nói gì.

Bọn họ trước khi tới đây, đã tiếp xúc với một lòng cây gừa, cũng biết được phần tin tức kinh khủng về việc thức tỉnh lại lần nữa.

Đúng, phần video có thể coi là kinh khủng kia khiến cho các nàng thật sự thấy rõ sự kinh khủng của nơi thức tỉnh.

Nếu như đây không phải là Tinh Uyên ô nhiễm, vậy còn gì kêu nữa?

Mà lòng cây gừa nguyện ý để cho hai người lần nữa gặp mặt Ngụy Hợp, cũng lo lắng hi vọng có thể từ Ngụy Hợp đến đây, lấy càng nhiều tin tức liên quan tới việc khôi phục lại thức hội.

Dù sao trên danh nghĩa, thân hữu Ngụy Hợp cũng chỉ có Nguyên Đô Tử và Lý Dung.

Bên kia Bích Liên chỉ có thể tính là thân tộc thế tử.

“Ngụy Hợp... Phục tỉnh hội, rốt cuộc là muốn làm cái gì? Chủ đạo giả trong đó, rốt cuộc là ai? Người...” Lý Dung nghiêm túc nhìn chăm chú vào hai mắt Ngụy Hợp.

“Là ta.” Ngụy Hợp trực tiếp cắt ngang câu hỏi của nàng ta.
“Là ta sáng lập thức tỉnh, là ta ở sau lưng chủ đạo hết thảy.”

“Đừng nói đùa nữa. Ta hiện tại là đang nghiêm túc hỏi người! Người có biết không, hiện tại thức tỉnh lại là phát động loạn ở các nơi của Bành Toa đế quốc, còn tiến công kho tư liệu Long Cơ, ý đồ cướp đoạt kỹ thuật Long Cơ! Đây đã là hành vi phản quốc!” Lý Dung nhíu mày nói.

“Ta biết.” Ngụy Hợp mỉm cười.

Hắn quay qua tầm mắt, nhìn về phía chân trời đang dần dần chìm xuống.

“Lý sư tử, đại sư tử, có thể cho ta một sợi tóc của hai người được không?”

Lý Dung sững sờ, ngay sau đó nhẹ nhàng giật một cây tóc dài màu đỏ.

Nguyên Đô Tử ở một bên trầm mặc, cũng vươn tay, một sợi tóc dài tự nhiên bóc ra.

Hai người tóc dài nhẹ nhàng được đặt trong lòng bàn tay Ngụy Hợp.

“Cảm ơn các người đã tín nhiệm.” Ngụy Hợp mỉm cười: “Các người cũng nên tin tưởng ta.”

“Dù sao chúng ta cũng là người nhà.”

Kho tư liệu Long Cơ.

Hỏa lực kéo dài không ngừng kéo dài ra quang lộ, rơi vào trên tấm khiên tròn màu bạc.

Mỗi một lần bạo tạc, đều sẽ kích phát một vòng bạch quang nhàn nhạt, nhưng cũng chỉ như vậy mà thôi.

Uy lực của tất cả hỏa lực dường như đã bị cắn nuốt một nửa, không còn tác dụng.

Chỉ có ba vị Bất Hủ ra tay, oanh tạc chiến lược với Hằng Tinh cấp, mới khiến tấm thuẫn hơi sáng bóng mờ một chút.

Ngồi trước hai tay móc, linh lực màu xanh lam hóa thành cuồng phong trụ, kéo dài hơn một ngàn dặm, hung hăng kết nối với mặt ngoài tấm khiên.

Xoay tròn tốc độ cao, tấm khiên bị cắt ra rất nhiều điểm sáng nhỏ.

Hai tay Cao Sấn nắm chặt Song Nhận kiếm khổng lồ, tiện tay vung kiếm một cái, liền là một đạo hư ảnh mũi kiếm hơn một ngàn dặm xuyên qua.

Trong vòng một giây, hấn chém ra mấy ngàn hư ảnh kiếm, tựa như pháo kích liên tục đâm vào tấm thuẫn.

Thích Phúc Lăng thì không ngừng ngưng tụ một mắt thiên uy, phóng ra cột sáng lôi điện, một lần lại một lần oanh tạc tấm thuẫn.

Ba người oanh tạc thân thể, theo lý thuyết sẽ tạo thành gánh nặng thật lớn cho thân thể bọn họ.

Nhưng sau khi nhận được tể bào huyết nhục Ngụy Hợp, cường độ thân thể bọn họ đúc lại đã có thể so với việc nứt gãy cấp độ nuôi dưỡng cơ thể.

Đừng nói ngàn ấy, cho dù mạnh gấp đôi cũng có thể thoải mái tự nhiên.

Thời gian trôi qua, ánh sáng trên tấm thuẫn dần dần ảm đạm xuống.

“Còn tiếp tục được một giờ rưỡi nữa mới có thể hoàn toàn nổ tung!” Sắc mặt của con thoi biến đổi.

“Thời gian không đủ! Nguyệt Đẩu và Lôi Tây Na trợ giúp sắp đến rồi.” Cao vực trầm giọng truyền âm.

“Sợ rồi sao?” Lộc cười rộ lên.

“Trước đây hai người chúng ta cộng lại cũng không phải đối thủ của kỳ thi nguyệt. Nhưng đó là ba trăm năm trước. Hiện tại thì... phải đánh thử mới được.” Cao Triết thoải mái nói.

“Khẩu khí hiện tại của ngươi lớn rồi à?” Thụy Vô Ngữ nói.

“Không phải hội trưởng nhắc tới rồi sao, hai thằng nhóc không biết kết cục thật à.” Cao Tụ cười nói.

“Đành thế.” Phốc cười cười, tiếp tục duy trì phát ra tấm thuẫn.

Mà ở phía sau hai người, trong bầu trời cách chiến trường mấy năm.

Một bộ tộc màu đỏ tươi lơ lửng gai nhọn màu lam bên cạnh, kéo theo một hư ảnh thật dài bay tới bên này.

Bốp!

Hư ảnh tiêu tán, thân thể một sừng ngưng trệ ở giữa không trung.

Cho đến lúc này mới hoàn toàn dừng lại, mới thấy rõ ngoại hình hoàn chỉnh của bộ tộc này.

Xa xa nhìn lại, gia hỏa này thoạt nhìn như thuần túy là máy móc hình người.

Đầu lâu của nó mọc ra một cái sừng, hai vai rộng lớn bằng phẳng, trên vai trang bị quang pháo kiểu hình vuông.

Bên ngoài bắp đùi trắng kiện của hắn, lấp đặt vào đại lượng thương ông tựa như đạn pháo.

Một ống thương thật dài như một thanh trường đao treo bên cạnh cơ thể.

Trừ bỏ những thứ này, còn có cánh ánh sáng màu đen sau lưng mở ra.

Hắc Dực rộng hơn mười mét, ở trong tinh không, thêm vào thiết bị quấy nhiễu tự nhiên sẽ trở thành một trang bị ẩn hình.

“Lần dịch chuyển cuối cùng.” Nguyệt Bình tĩnh nói.

Vũ động bắt đầu bỏ sung năng lượng.... trí tuệ triển khai đáp lại... ba giây sau sẽ tiến vào trạng thái nhảy vọt..

Đối với trận thi đấu nguyệt mà nói, tiêu diệt sống lại sẽ có tổ chức như vậy, trong những năm tháng dài đằng đẵng của hắn thì đã trải qua không biết bao nhiêu lần.

Cách một đoạn thời gian, đều sẽ có lực lượng tương tự xuất hiện ý đồ khiêu chiến hắn đỉnh phong.

Nhưng đáng tiếc, không ai có thể thành công.

Quá lâu rồi, hắn sớm đã không nhớ rõ, đã bao lâu rồi hắn không nếm trải cảm giác thất bại...

Thắng lợi đối với hắn mà nói chỉ là chuyện đương nhiên.

Vì là hắn, cho nên nhất định có thể thắng.

Vì là hắn, cho nên bất cứ thứ gì cũng có thể bình định.

Trừ bỏ tinh uyên, trong nhân loại, không có đối thủ của hắn.

Đại hoàng tử Khắc Nặc Tư kia có thiên phú kinh người, khí phách cường hãn, có thể khiến hắn có chút mong đợi.

“Nhưng mà...”

【 Dong nhảy sắp bắt đầu.....

—— 3...

【 Hai.....

【 Một.....

Vũ động xảy ra chuyện không xác định, mời động điện khởi động lại...

Đầu Nguyệt hơi sừng sốt, hấn nhớ trước khi đi ra mới kiểm tra qua mấy lần, chuyện gì xảy ra vậy?

Bỗng nhiên hấn dường như đã nhận ra điều gì, vội vàng quay đầu lại.

Trong một sát na, con người hấn co rút lại, hóa thành mũi kim.

Phía sau hấn, toàn bộ tinh không đã sớm hóa thành một mảnh đỏ sậm.

Đó là một tấm thảm máu thịt khổng lồ to bằng quả cầu!

Trên thảm thịt cách mấy vạn dặm, có một con mắt màu máu dài vô số kể, tất cả con người lúc này đang chăm chú nhìn hấn chăm chú.

Chính giữa thảm thịt, một mảnh huyết nhục nhô lên, đỉnh ngưng tụ ra một đạo tóc đen phát đến eo cường tráng hình người.

Hình người chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt màu vàng chói mắt đối diện với đôi mắt trong mũ giáp do thi tuyển Nguyệt tổ thể.

“Ta nhìn thấy người rồi...”

Xung quanh kho tư liệu Long Cơ khổng lồ, lượng chiến hạm và cơ thể không ngừng bao quanh mây mù.

Bởi vì số lượng quá nhiều, dẫn đến nơi xa nhìn lại, giống như là một mảnh lụa đen, nhu hòa bọc lấy trạm gác.

Hỏa lực nhỏ vụn tựa như mảnh vỡ kim cương, nhẹ nhàng rơi vào mặt ngoài trông trải.

Tất cả đều yên tĩnh lại.

Tình cảnh lúc này khác với lúc trước, chính là tấm thuẫn màu bạc phòng thủ, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được đang giảm bớt ánh sáng lộng lẫy.

Toàn thân Tạt Toa Lãng đã hóa thành màu xanh da trời, linh quang chói mắt kinh khủng từ trên người nàng phóng ra, đủ để ghi lại bất cứ thiết bị nào hóa thành một bông tuyết.

Nhưng cho dù là linh lực như vậy có phóng thích, căn bản cũng không ngăn được thế công khủng bố bên ngoài.

Thời gian từ từ trôi qua.

Từ bên trong Bối nhìn ra ngoài, rốt cuộc bầu trời do tấm khiên màu bạc tạo thành phù một chút, lõm vào một khối.

“Hoa Sen tao nhã! Mở ra hệ thống phòng hộ cuối cùng.” Tạt Toa Lãng cũng không hoảng loạn, có hệ thống phòng hộ được xưng là mạnh nhất nhân loại ở đây, coi như là...

“Hoa Sen vẫn nhã!?”

Linh âm truyền âm dự đoán cũng không được gì trả lời.

Hoa vẫn thanh nhã nằm trong tinh cầu trung tâm sa mạc.

Lúc này nhẹ nhàng gỡ xuống khuôn mặt xinh đẹp trên đầu, trên gương mặt hiện lên một hoa văn ngọn lửa màu trắng.

“Thật có lỗi, Tạt Toa Lãng đại nhân.”

Thần sắc nàng phức tạp, rõ ràng trên bảng mặt trước mặt chỉ cần duỗi tay nhấn một cái, thủy tinh trắng nõn có thể nhanh

chóng tói đi, khởi động hệ thống phòng ngự mạnh nhất của toàn bộ Mân Lâu.

Nhưng mà...

Nàng ta lấy ra một chiếc mũ giáp màu đen đã được chuẩn bị từ trước, nhẹ nhàng đội lên người mình.

Ông.

Bên ngoài mũ giáp hiện lên vết sáng màu đỏ.

【Thức tỉnh đời bảy trăm chín mươi tư Viêm Linh, hoan nghênh ngài trở về....”

Tiếng nói điện tử nhẹ nhàng từ trong mũ giáp truyền ra.

“Thông tin bắt đầu.” Hoa Sen nhã nhặn nói: “Hệ thống phòng ngự đóng cửa nhiệm vụ, đã hoàn thành. Thỉnh cầu tiếp ứng.”

“Ta hiểu rồi. Cảm tạ ngài luôn ủng hộ.”

Thanh âm bỗng nhiên tắt.

Hắn tháo mũ giáp xuống, Hoa Lô thở dài một tiếng.

Nàng không còn hi vọng đột phá cực hạn thăng hoa nữa, người cũng sẽ sống đến cực hạn thọ mệnh.

Đối mặt với hấp dẫn trí mạng khi thức tỉnh.

Tuổi thọ của Bất hủ, sinh mệnh lực cường đại, hoàn toàn không ngại thể chất khủng bố của Tinh Uyên ô nhiễm.

Ai có thể chống lại dụ dỗ như vậy?

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Đột nhiên, khiên bạc khổng lồ bên ngoài kho tài liệu của Long Cơ, cuối cùng đã vỡ vụn.

Hoa Lô nhã xoay người đi về phía cửa khổng thất.

Rầm rầm một tiếng, cửa lớn mở ra.

Bên ngoài sớm đã đứng đầy từng đội quan quân và binh lính, gương mặt lóe lên hoa văn hỏa diễm đỏ sậm.

Những người này đều là nhân viên đóng giữ bên trong kho tài liệu.

Đáng tiếc...

“Đế quốc tuy lớn, nhưng sớm đã không còn ai nguyện ý hy sinh vô vị.” Hoa Sen thở dài nói.

“Đi thôi, chur vị, chúng ta đi đón đại nhân Tạt Toa Lãng về nhà.”

Mấy tên quan quân cao cấp há to miệng muốn nói gì đó nhưng lại nói không nên lời.

Trên thực tế, ngay từ đầu bọn họ đã có ý chí kiên định, nhưng về sau người nhà rơi vào tay giặc, sau khi luân hãm, bọn họ phát hiện người nhà đã trừ khi thay đổi thân thể, trở nên cường đại hơn rất nhiều, còn lại không có bất kỳ ảnh hưởng nào.

Thậm chí còn có thể miễn dịch với sự ô nhiễm của Tinh Uyên.

Thọ mệnh của tầng bất hủ, sức mạnh mạnh cường đại được gia tăng, bất kể thương thế gì cũng có thể khôi phục sức sống.

Đây gần như chính là thể trạng hoàn mỹ nhất.

Vì vậy dưới sự khuyên bảo của người nhà, từng sĩ quan nhao nhao luân hãm.

“Chiến tranh, đã đến lúc kết thúc rồi...” Có người nhẹ giọng nói.

*

*

*

Đúng vậy, dưới sức mạnh như vậy, bị thứ sức mạnh kinh khủng này lan truyền, còn có sức mạnh nào có thể ngăn cản?

“A a a a!!”

Phần nộ rít gào trong linh lực khuếch tán, truyền tới vũ trụ trong mây chực vạn dặm chung quanh.

Nếu là ở mặt ngoài tinh cầu, tất cả sinh vật ở trong phạm vi này, đều sẽ bị những linh năng khuếch tán này chấn động hủy diệt.

Nhưng nơi này là khoảng không.

Đổi mặt với ảnh hưởng và rung chuyển của mấy chục vạn dặm.

Thậm chí cũng không phải là bọt nước.

“Một năm nghìn là chín ngàn tỷ dặm.

Nếu âm thanh có thể truyền tới vĩnh viễn.

Như người thanh âm tức giận, người tuyệt vọng, truyền đến hội nghị Bất hủ, cần bốn mươi ba năm.”

Ngụy Hợp nhẹ nhàng trôi nổi trong vũ trụ, huyết sắc cự thảm không lồ sau lưng kéo dài ra vô số xúc tu.

Tất cả xúc tu theo đó kéo dài càng lúc càng nhỏ, cuối cùng hóa thành sợi tơ, quấn quanh trên người Nguyệt Đâu.

Nguyệt thí toàn thân gãy dựa, nguyên bản thân thể nặng nề thô to, đang không ngừng nổ tung đạo đạo lam sắc linh quang.

Hắn nuôi trồng trong cơ thể, tầm mắt đã bị huyết thủy nhuộm đỏ.

“Linh thuật, không giới hạn mãi nguyệt!!!”

Hắn mở hai tay ra, sau lưng hiện lên linh năng bàn, trên bàn đầy những đường vân và trang bị máy móc phức tạp.

Một tiếng nổ mạnh vang lên.

Đồng bạn nổ tung, vô số Nguyệt Thứ từ trong đó bay ra, hóa thành mấy nghìn mét đường kính chảy dài, bắn xuyên những sợi tơ máu đỏ xung quanh.

Nhưng cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Hắn chỉ là cực hạn của Bất Hủ, đổi mặt với Hắc Viêm lãnh chúa - Ngụy Hợp cao hơn hắn một tầng, thực lực của hai người chỉ như một trời một vực.

Nếu đổi lại là một lãnh chúa Hắc Viêm yếu hơn một chút, có lẽ y còn có thể dựa vào kinh nghiệm và thực lực đối kháng một hai.

Dù sao cũng là nhân loại mạnh nhất.

Nhưng đáng tiếc...

Ngay từ đầu hắn đã chọn sai đối thủ.

Lúc này Ngụy Hợp đã sớm đạt đến cực hạn của tầng hắc viêm.

Nếu không phải linh linh đạt tới cực hạn, không dám tiếp tục tiến lên phía trước, có lẽ hắn đã sớm mượn nhờ Phá Cảnh Châu, tăng thêm một tầng.

Nhưng cho dù như vậy, Ngụy Hợp cũng đã đứng trên đỉnh Hắc Viêm lãnh chúa.

Ánh trắng sáng lam sắc, ở ngày thường, chỉ nhẹ nhàng một chút, liền có thể đâm xuyên Linh Quang Thuần cùng cấp bậc với Bất Hủ Hóa Thân.

Nhưng ở đây, ngay cả những sợi tơ mỏng manh màu đỏ kia cũng chém không đứt.

“Dung hợp linh thuật, Vĩnh Hằng Thiên Mạc!!”

Ánh mắt Nguyệt Đâu điên cuồng, trong nháy mắt khi gã nhìn thấy Ngụy Hợp xuất hiện, liền biết không ổn.

Bất luận từ một góc độ nào, Ngụy Hợp lúc này đều là lãnh chúa Hắc Viêm hoàn toàn không còn là lãnh chúa Hắc Viêm nữa, hơn nữa còn không phải là một lãnh chúa Hắc Viêm bình thường.

Y từng gặp Hắc Viêm lãnh chúa, nhưng đã chuẩn bị chu toàn, nắm giữ đại cục vũ khí chiến lược cấp hắc ám, bố trí thế cục vây quét đối phương.

Không phải giống như bây giờ, một mình đấu...

Chính vì từng gặp Hắc Viêm lãnh chúa nên hắn mới hiểu rõ, rốt cuộc đối thủ cấp độ này khủng khiếp tới mức nào.

Xa xa nhìn lại, lúc này sự cuồng bạo của hắn đã bộc phát.

Giống như một chùm sáng xanh đen đang bành trướng cấp tốc bao phủ tất cả xung quanh.

Vĩnh Hằng Thiên Mạc, lấy linh lực toàn thân hắn có thể trả giá, lấy tất cả năng lượng bên trong cơ thể làm tất cả, một lần duy nhất đã hoàn toàn tiêu hao, dẫn phát không gian vặn vẹo loạn lưu.

Chùm sáng xanh đen cấp tốc mở rộng, sau đó âm âm nổ tung, triệt để bao trùm toàn bộ thân thể Nguyệt Hợp lại.

Rất nhanh, vài giây sau, tất cả biến mất.

Bản thể khổng lồ của Nguyệt Hợp thiếu mất một lớp da, sau đó không đến hai giây, bị không gian vặn vẹo làm bị thương một lớp da, lại cấp tốc khôi phục khỏe mạnh.

“Uy lực không tệ... Vậy mà có thể khiến ta thụ thương...”
Nguyệt Hợp mang theo ý thưởng thức nhìn kỹ đối phương.

“Giết!” Lúc này, trận thi đấu trắng đã cạn dầu, không ngờ trên vai lại sáng lên ánh sáng màu lam.

Xuy xuy xuy xuy!

Chùm sáng hắc lam rậm rạp từ trên người hấn bắn ra, đại lượng chùm sáng hội tụ cùng một chỗ, hóa thành một gai nhọn thô to mấy trăm thước, hung hăng chui vào bản thể Nguyệt Hợp.

Bành!!

Đột nhiên một cái xúc tu bên phải đánh mạnh vào thân Nguyệt Đấu, đánh gãy chùm sáng, âm âm bay ra ngoài.

Không đợi hấn ổn định thân thể, lại có mấy xúc tu cuốn lấy tứ chi thi nguyệt, cố định giữa không trung.

Máu, từng sợi theo trong khe hở thân thể tản mạn ra, trộn lẫn linh quang màu lam phiêu tán từng chút một đến trong vũ trụ.

Nguyệt thi vẩy đầu, ý đồ làm cho ánh mắt trở nên mơ hồ, một lần nữa trở nên rõ ràng.

“Ta chính là...Nhân loại... mạnh nhất!!”

Hấn đang giãy dụa thì thào.

“Ánh sáng loài người...”

“Ta là... đế quốc. Thủ hộ giả.”

Những linh quang suy yếu khi sáng lên trên người hấn ta lúc thì sáng lên, khi thì ảm đạm.

“Vẫn chưa phát hiện ra sao? Đấu Nguyệt.” Thân hình Nguyệt Hợp lập lòe một cái, trực tiếp hiện ra trước vòng thi đấu bán

nguyệt tâm hơn mười mét.

Hắn giơ tay lên, linh quang mỏng manh hiện lên ở lòng bàn tay hắn, ngưng tụ, hóa thành một tia thủy tinh linh năng rực rỡ.

“Ngươi cho rằng sinh vật Tinh Uyên và lãnh chúa Hắc Viêm có thể có linh lực thuần túy như vậy?”

Đầu óc Nguyệt Đấu Hồn Động dừng lại, hai mắt huyết sắc nâng lên, chăm chú nhìn viên thủy tinh linh năng hơi di động trên dưới kia.

Vài giây sau, hốc mắt hắn hơi trợn lên.

Bởi vì tư duy của hắn bị trì trệ, bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề.

Đó chính là: Hắn thế mà không cảm nhận được bất kỳ ô nhiễm nào phát xạ!!?

Một đạo như thiểm điện giống như đoán, xẹt qua trong đầu của hắn.

“Ngươi... Chẳng lẽ!!?”

Thi đấu Nguyệt không thể tưởng tượng nổi, chăm chú nhìn thẳng vào Ngụy Hợp.

“Đúng vậy.”

Ngụy Hợp lộ ra nụ cười nhu hòa.

“Đúng như ngươi suy nghĩ. Nếu ta nguyện ý, hoàn toàn có thể trong nháy mắt cướp lấy quyền khống chế kho tài liệu Long Cơ.

Vũ khí đen như mực có thể giết chết lãnh chúa Hắc Viêm bình thường, nhưng không mấy hiệu quả với ta.

Nhưng vì sao ta không làm như vậy?”

Hắn giang hai tay ra.

“Đó là bởi vì ta không muốn nhìn thấy càng nhiều đồng bào biến mất trong nội chiến.”

“Ngươi... rốt cuộc là...??” Thi đấu Nguyệt cảm thấy đầu óc mình suy nghĩ không thông.

Theo đạo lý, nếu là lãnh chúa Hắc Viêm chân chính, vóc dáng bình thường đó sẽ bị ô nhiễm biến hóa.

Nếu muốn phá hủy kho tư liệu Long Cơ, quả thật chỉ cần trong nháy mắt.

Dù sao hệ thống phòng ngự cũng là căn cứ vào người có năng lực.

Chỉ dựa vào một táy tháp, căn bản không thể là đối thủ của tên gia hỏa trước mắt này.

Mà bây giờ, cái tên trước mắt này, đã có thân thể khủng bố của Tinh Uyên, lại có linh năng cường đại của nhân loại, như vậy chỉ có một khả năng...

Nhân loại đã từng thử qua vô số lần nghiên cứu, vào giờ phút này, bỗng nhiên tràn vào trong óc của Nguyệt.

“Đúng như người suy nghĩ.” Nguyệt Hạp nhẹ nhàng giơ tay phải lên, lòng bàn tay chột dạ.

Rào rào...

Trong phút chốc, sau lưng hắn, huyết nhục cự phẩm bắt đầu tựa như nước chảy, cấp tốc thu nhỏ, hội tụ, chui vào sau lưng hắn.

Chỉ sau mấy giây, thân thể màu máu không lồ như tinh cầu đã hoàn toàn biến mất trước vòng bán nguyệt.

Chỉ còn lại một đạo khôi ngô tóc đen hình người cường tráng, lơ lửng ở trước mặt hắn.

Tóc đen hình người đầu đội mũ giáp đỏ sậm, trên người khoác chiếc áo choàng nặng đen, dưới áo choàng như có từng luồng sức mạnh không ngừng tan thành những hạt cơ bản đen phiêu tán.

Mặt ngoài chiếc mũ giáp đỏ sậm kia tràn đầy hoa văn quý dị, hai bên cùng đỉnh đầu đều có mũi nhọn huyết sắc nghiêng hướng lên, đâm lên bầu trời.

Hơn nữa khuôn mặt lại có vẻ bén nhọn, từ xa nhìn lại giống như một đoàn hoả diễm đỏ sậm thiêu đốt lên.

“Người... Chẳng lẽ.. đã hoàn thành... Tinh Uyên và linh năng
kết hợp cải tạo!!?” Thi đấu Nguyệt khó có thể tin mà hỏi.

“Không phải người đã tận mắt nhìn thấy sao?” Ngụy Hợp bình tĩnh nói: “Có lẽ người có thể lựa chọn, dùng hai mắt của người chính mắt nhìn thấy.”

“Ta...”

Đấu thi nguyệt còn muốn nói gì đó, nhưng thân thể nóng rực, cắt đứt mạch suy nghĩ của hắn.

Hắn cúi đầu nhìn, thân hình của mình vậy mà đang nhanh chóng khép lại tất cả thương thế.

Vô luận là linh lực vừa rồi có thể bạo tạc dẫn phát chấn thương, hay là lực lượng thúc giục linh lực bản thân cùng sự tổn thương của lò năng lượng.

Tại thời khắc này, giống như thời gian chảy ngược khôi phục như lúc ban đầu.

“Đây là.... Thời gian lực lượng sao!!” Hắn khó có thể tin...

“Thời gian bất quá là chúng ta tự quy định ra, miêu tả danh từ sự vật biến hóa mà thôi. Nó cũng không tồn tại.” Ngụy Hợp mỉm cười.

“Ta chỉ nắm giữ biến hóa huyết nhục thôi.”

Hắn nhẹ nhàng vươn tay về phía vòng đấu nguyệt.

“Hoan nghênh nhân loại thức tỉnh, Nguyệt Đấu tướng quân.”

Lúc này thi đấu trăng đã quét qua thân thể mình mấy ngàn lần, nhưng vẫn không có bất luận dấu hiệu gì về Tinh Uyên hóa.

Thân thể của hắn vẫn như cũ, vẫn là thân thể nhân loại trước kia, chỉ có điều cường độ cùng lực tái sinh mạnh hơn trước kia không biết bao nhiêu lần.

Lúc này, hắn đã minh bạch hết thảy những gì Ngụy Hợp nói.

Tất cả những thứ này... Quả thật không có quan hệ gì với Tinh Uyên, mà là tiến hóa chân chính của nhân loại!!

Đến giờ phút này rốt cục hắn mới hiểu được vì sao lại có nhiều người như vậy, cam tâm tình nguyện gia nhập hội tinh.

Cảm thụ được chính mình cơ hồ không tính ra được cực hạn thọ mệnh cuối cùng, trong lòng thi đấu nguyệt rung động tột đỉnh.

Hắn ngẩng đầu, lau đi huyết vụ trên mặt.

Lúc này không có mũ giáp và linh lực phòng hộ, hắn cũng có thể tự do tồn tại giữa không trung.

“Có lẽ các người nói đúng... Nhưng ta vẫn kiên trì theo suy nghĩ của ta. Nếu như thức tỉnh lại sẽ có bất kỳ chỗ nào có hại cho đế quốc, cho dù là chết! Ta cũng sẽ...”

“Điều này cũng là điều ta muốn thấy.” Ngụy Hợp mỉm cười trả lời: “Huyết nhục tiến hóa, cũng không thể hạn chế tư duy cùng dục vọng. Cho nên... Tiếp theo, sẽ để lại cho người thức tỉnh.”

Hắn nắm chặt tay thi đấu nguyệt.

“Cái gì!?” Đấu nguyệt cảm giác mình không nghe rõ. ngạc nhiên nhìn Ngụy Hợp.

“Ta nói... Sau này, sống lại sẽ giao cho người quản lý. Đây là nhân loại chân chính tiến hóa triệt để. Khi tất cả mọi người bước vào tuổi thọ bất hủ, tâm niệm, dục vọng, đảng phái tranh đấu, mới là nan giải nhất.”

Ngụy Hợp không nói đùa.

Thi đấu Nguyệt có linh năng bất hủ ngang với hắn.

Mặc dù số lượng không nhiều bằng hắn, nhưng cũng có hơn trăm vạn Linh Nhĩ.

Căn cứ các phương diện điều tra và thể hiện số liệu, vòng thi đấu Nguyệt tuy ngạo mạn, tự coi mình cực cao, nhưng tín niệm ý chí cực kỳ kiên định, năng lực thực chiến cực kỳ khủng bố.

Chỉ cần cho thân thể máu thịt đủ mạnh mẽ, phối hợp với thể lực sức mạnh thức tỉnh hiện giờ sẽ cùng với quân bộ đế quốc bình định tất cả náo loạn, cũng không phải chơi đùa.

Nhìn vẻ mặt ngo ngác của thi đấu Nguyệt.

Ngụy Hợp nhẹ nhàng cười nói: “Nếu ngươi đã không yên lòng, vậy thì tự mình đi thành lập, trật tự vững chắc nhất của đế quốc. Mà ta chỉ có một yêu cầu: tiêu trừ chiến tranh.”

“Tiêu trừ chiến tranh...” Thi đấu Nguyệt không thể hiểu nổi Ngụy Hợp đang suy nghĩ gì.

Một nguồn sức mạnh khổng lồ đã thức tỉnh, vậy mà cứ thế giao cho hắn?

Có lẽ chỉ nói bề ngoài? Sau này còn có các loại chuẩn bị?

” thống nhất tam đại đế quốc, tập trung tất cả lực lượng đối kháng Tinh Uyên, còn có đối kháng càng nhiều hơn không biết. Nhân loại cần phải đối mặt sự vật rất nhiều, chúng ta không thể đem lực lượng tiêu hao hao quá nhiều.

Cho nên tất cả chuyện này, phải trông cậy vào ngươi.” Ngụy Hợp nghiêm túc nói.

Hắn không am hiểu chỉ huy chiến tranh quy mô lớn, đã như vậy, vậy giao cho người chuyên nghiệp nhất đi làm.

*

*

*

“Ta... nếu như tất cả những gì ngươi nói đều là thật. Như vậy... Ta đồng ý thử xem!” Tâm trạng Nguyệt thi đấu phức tạp nói.

Thật ra trừ bỏ chiến tranh cũng là tâm nguyện của hắn cho tới nay. Đáng tiếc... Cho dù hắn đã là đế quốc mạnh nhất, nhưng vẫn như cũ lực bất tòng tâm.

Trên đời này lại có ai muốn tranh chấp chứ?

Tinh Uyên đứng một bên nhìn chăm chăm, tam đại đế quốc lợi ích phân tranh không ngừng. Cục diện phức tạp như vậy, căn bản không có khả năng hoàn thành tiêu trừ chiến tranh.

Nhưng giờ này khắc này, nếu như có kỹ thuật cường hãn thức tỉnh, hiện tại làm không được, nhưng kéo dài thọ mệnh là tích

lũy kinh khủng.

Theo thời gian trôi qua, chỉ cần không chết được, cho dù tư chất kém đi nữa, chỉ cần có thể khai mở linh năng, cung cấp tài nguyên sung túc.

Là cá nhân đều có thể tăng lên tới thăng hoa giả!

Đến lúc đó...

Toàn bộ người trong toàn đế quốc thăng hoa... sẽ tiêu trừ tất cả những âm thanh phản đối!

Cho dù là Bất Hủ giả, cái gọi là vô địch cũng có thể bị số lượng hóa.

Cho dù thăng hoa giả kém đến mấy, mỗi người cũng có linh năng của hai ngàn linh nhĩ.

Một người không sợ, mười người thì không sợ. Có lẽ trăm người hơi tổn chút sức tay chân, một ngàn người?

Vạn người, mười vạn người!

Thậm chí trăm vạn vạn, trên trăm vạn!!

Đến lúc đó, đó căn bản chính là nước lũ vô địch!

“Kết thúc rồi. Trưởng quan.”

Cây thương trong tay Hoa Lô Nhã lẳng lặng nhắm ngay Tọa Toa đã linh hoạt khô cạn.

Không chỉ nàng, gần như hơn phân nửa người và quan quân chung quanh đều đã từ bỏ chống cự.

Cái gọi là thiên đấu, chỉ diễn ra trong mười mấy phút.

Di thể sống lại cho dù thân thể bị nổ nát, đa phần đều có thể nhanh chóng khép lại, một lần nữa đứng dậy tiếp tục chiến đấu.

Nếu không phải là biểu tượng hư hao, dẫn đến linh lực tăng phúc không còn, chỉ sợ chiến tranh căn bản không cần duy trì liên tục mười mấy phút.

Cao Siễn nhẹ nhàng **, đứng ở bên cạnh Tọa Toa Lãng.

“Ta đã sớm nói rồi, kết cục từ đầu đã chú định. Người gia hỏa này vẫn ngoan cố như trước, một câu cũng không nghe.”

“Giết ta đi. Chết ở trên tay người, cũng không tính là bôi nhọ.” Sắc mặt Tạp La châu bình tĩnh. Sống nhiều năm như vậy, chết hay gì đó cũng không thể khiến nàng cảm thấy sợ hãi.

“Lúc trước ta cũng cứng miệng giống người.” Cao Triết không biết lấy từ đâu ra một bình rượu, ngửa đầu uống một ngụm, ánh mắt mờ lung.

“Cho đến khi ta đi lên tát một cái, đánh người tỉnh.”

Một bên trên mặt đất, Ngải Mâu Nhu đứng lên bộ râu đỏ bắt mắt, thân thể hạ xuống.

Hắn không đội mũ giáp, đoạt lấy bầu rượu Cao Tự, lắc lắc, có chút chán ghét uống một ngụm.

“Được rồi, Tạp Toa Lãng, tất cả mọi người đều là bằng hữu cũ, số lượng bắt hủ trong đế quốc không nhiều, đã nhiều năm như vậy, mọi người đều rất thân thiết với nhau. Chúng ta không nên chết trong tay người nhà mình.”

“Nếu chết trong chiến tranh ở Tinh Uyên, ta không có gì để nói, nhưng nội chiến gì đó thật quá ghê tởm.” Cao Hách gật đầu đồng ý.

Tạp Toa Đà nghe lời này, ánh mắt hơi kinh ngạc.

“Các người... không giết ta?”

“Giết người? Một Bất Hủ phải trải qua bao nhiêu năm phấn đấu, mới có thể đạt đến trình độ như hiện tại? Người có biết đế quốc tổng cộng có bao nhiêu người không?”

Cao Triết vươn tay.

“Đi gỡ hệ thống của không người, mấy ngàn ức tinh hệ, mỗi tinh hệ có mấy trăm ức nhân khẩu, nhiều nhân khẩu như vậy thì mới có mấy chục mấy phút bắt hủ như vậy!

Trước khi hội trường đến, cũng đã dặn dò chúng ta, nhất định không thể hạ sát thủ với người.”

*....” Tạp Toa Lãng đã không còn lời gì để nói..

Nàng bỗng nhiên cảm thấy, tổ chức này hình như không tà ác giống trong tuyên truyền.

Lúc này nàng đã nhìn thấy, binh lính của thức tỉnh lại bắt đầu thử cứu chữa những binh sĩ của đế quốc bị trọng thương và chết trận ở đây.

Trọng thương giống như thần tích, rất nhanh lại nhảy dựng lên.

Mà những người đã chết, bọn họ cũng đặt cùng nhau, sau đó... kiểm tra đo lường linh năng còn sót lại.

“Chờ một chút! Các ngươi đang làm gì vậy?” Con mắt của Tạt Toa Châu bỗng nhiên trợn to, nhìn thấy một màn này khiến nàng không thể tin tưởng.

Mấy quan quân Linh năng vừa mới chết đi không ngờ lúc này thi thể đã khép lại như lúc ban đầu, sau đó chúng nhúc nhích vài cái rồi lại đứng lên.

Những tên quan quân này không khỏi ngơ ngác, bọn họ lại còn sống!?!?!?

“Cứu người a? Không thấy sao? Chỉ cần có linh lực còn có thể, là có hi vọng.

Cho dù vừa mới chết cũng không thành vấn đề. Chúng ta mang theo đủ các loại tài nguyên, đủ để khôi phục cơ năng thân thể.” Cao Tụ đương nhiên trả lời.

“Ta...” Na Tra và một đám quan quân đầu hàng hoàn toàn choáng váng.

Chết rồi sống lại, điều này đã hoàn toàn phá vỡ đi thường thức của bọn họ.

“Được rồi, chúng ta tranh thủ thời gian khôi phục tất cả thiết bị thiết bị, rất nhanh hạm đội của đế quốc đã tới. Mọi người chuẩn bị nghênh đón.” Cao Tụ phũ tay nói.

“Chúng ta đã chuẩn bị cho tất cả mọi người một lần lớn rồi.” Vẻ mặt của hắn nghiêm nghị nói.

Lần này là lúc thức tỉnh, lộ mặt, nhất định phải làm được thời cơ tốt nhất.

Đáng tiếc, kế hoạch không theo kịp biến hóa.

Rất nhanh, một đạo ba động không gian vạn vẹo khuếch tán ra.

Hai đạo nhân ảnh, mặc cơ thể, nhanh chóng xuất hiện ở trên không của kho tài liệu Long Cơ.

Một người trong đó một thân đen kịt, chính là Ngụy Hợp.

Mà một người khác, trên người mặc một bộ xác đỏ sậm trắng kiện, phía sau là Nguyệt Quang Thứ màu xanh lam lơ lửng, rõ ràng là người được xưng là Thủ Hộ Giả, người đứng đầu của đế quốc Bành Toa.

“Như vậy, kế tiếp, hết thầy giao cho người.” Ngụy Hợp quay người nhẹ giọng nói.

Nguyệt Đoạn cảm ứng được giờ phút này linh năng của hắn đã được kết nối, có hàng vạn quan quân cao cấp của thức tỉnh.

Đến lúc này, hắn mới chân chính rõ ràng, Ngụy Hợp vừa mới nói, lại là thật.

Nhìn vào Bất Hủ Hội sống lại với vẻ mặt ngạc nhiên, còn có thành viên đang giữ chặt binh lính và quan quân của đế quốc đang sống lại.

Đến lúc này, hắn cảm thụ được không phải là chiến tranh tàn khốc. Ngược lại, đa phần là người một nhà hỗ trợ lẫn nhau, âm áp hữu nghị...

“Khi chiến tranh không còn giết người nữa, chiến tranh đã không còn là chiến tranh, mà là trò chơi. Thứ ta muốn, chính là để tất cả phân tranh, đều giải quyết trong trò chơi.”

Nguyên văn Ngụy Hợp hiện lên trong đầu hắn ta.

Nhìn tình cảnh của một nhà họ hàng phía dưới, Nguyệt không biết vì sao, bỗng nhiên cảm thấy cực kỳ hoang đường.

Rõ ràng là vì trợ giúp sớm nên hắn mới nhảy sang đây, kết quả... giờ lại thành ra thế này.

Thi đấu trắng lơ lửng giữa không trung, tầm mắt đan dệt cùng ba vị bất hủ phía dưới.

Bốn người mắt to tròng mắt nhỏ, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

“Đã lâu không gặp, Nguyệt Đẩu đại nhân, ngươi cũng gia nhập rồi à?” Cao Tự cười khan một tiếng, khô cần chào hỏi.

“Nếu sớm biết tỷ thí nguyệt đại nhân cũng là người nhà chúng ta, vừa rồi còn lo lắng cái gì?”

“Đại nhân Nguyệt Đẩu Chí hướng tới cao khiết, ta đã sớm đoán được rất có thể hẳn là một thành viên của chúng ta, hiện tại xem ra quả nhiên là thế.”

“Đúng vậy, tên tuổi của Nguyệt đại nhân quá cao, hẳn là hẳn nhìn ra đại chủ chỉ của cuộc chiến hồi tinh chúng ta, cho nên mới chủ động gia nhập, dẫn dắt chúng ta cùng nhau phát triển!”

“Đúng vậy, cường giả như Đẩu Nguyệt đại nhân, tuyệt đối không phải cường quyền có thể khuất phục được, chỉ có lý niệm chân chính cao thượng như vậy mới có thể khiến nó tán thành gia nhập vào gia nhập.

“...” Thi đấu Nguyệt không sợ chết, nhưng sự lúng túng không biết nói, khiến trong lòng hẳn khó chịu tới mức không nói nên lời.

Ngụy Hợp cười khúc khích bên cạnh không nói gì.

Lợi dụng lực ảnh hưởng của trận thi đấu nguyệt quốc, cộng thêm tốc độ mở rộng của hội thức tinh.

Hội nghị Bát Hủ, rất nhanh sẽ trở thành một nắm cát rời rạc.

Cứ như vậy, chỉ cần tiêu diệt phần tử ngoan cố, việc sống lại phát triển cũng không cần hẳn quan tâm nữa.

Mà hẳn cũng có thể rảnh tay tiến hành việc nghiên cứu huyết thống thần thoại.

Ngụy Hợp cũng không phải tâm huyết dâng trào liền uỷ quyền sống lại, mà là trong quá trình nghiên cứu gần đây, hẳn ngoài ý muốn phát hiện ra một thứ tương đối thú vị.

.... Hẳn đã trải qua mấy tỷ lần mô phỏng thí, phát hiện trong huyết mạch thần thoại ẩn tàng một đồ vật đặc thù.

Mà thứ này khiến hấn thức tỉnh lại, đối với sự phát triển trong tương lai lại có kế hoạch mới.

Sao thế giới hoàn chinh.

“Này, sao không tới uống rượu? Tốt nghiệp khó khăn lắm mới được tốt, sau này cũng nên là thời điểm tự thành gia, nói không chừng nếu muốn tự hợp lại cũng không có nhiều cơ hội như vậy.”

Một bàn tay lớn đập lên vai Ngụy Hằng, là bạn tốt trong lớp cùng đuổi mộng.

Ngụy Hằng đem ánh mắt từ bầu trời đêm kéo về, cười cười. Quay đầu lại nhìn một đám học viên vây quanh lửa trại nướng âm nhạc.

Ban đầu Trình Dục đang cầm một chuỗi thịt nướng phân phát.

Nàng trước kia luôn thích cột song mã vĩ, bây giờ cũng đã đổi thành tóc ngắn chính thức, trên người mặc trang phục nữ nữ giới xinh đẹp nhất và quần dài tĩnh lặng.

Cho người ta cảm giác cũng thành thực rất nhiều.

Không chỉ riêng nàng, những người còn lại cũng đã sớm không còn cách ăn mặc như trước kia, phối hợp với thân cao, thay quần áo của người lớn.

Liếc mắt nhìn lại, tất cả mọi người đều rút đi vẻ non nớt của một vài học sinh.

“Trạch tạch đâu?” Ngụy Hằng quét một vòng, không thấy bạn tốt. Lúc ở trường học, gã và Thư Mộng, dắc lúa, đều là bạn tốt hầu như không có hình dạng.

Tạ Tuyên thỉnh thoảng còn giới thiệu nữ tử với hai người, ý đồ kéo dây đỏ.

Tuy rằng đến bây giờ cũng không có thành công.

“Hẩn về nhà.” Thư Mộng thở dài: “Điều động trong nhà, xảy ra chút chuyện, không thể không về.”

“Chuyện gì xảy ra?” Ngụy Hằng kinh ngạc hỏi.

“Cha hấn bị một vụ án liên lụy, đã đi vào, mẹ hấn luôn giấu hấn, chính là để hấn đọc xong lớp thi. Bây giờ thi xong, gia sản bọn họ bị phạt hơn phân nửa, không thể tiếp tục lưu lại nơi này.” Thư Mộng nói cũng có chút buồn bã.

“Ngày hôm qua ta còn ở trong trò chơi gặp được hấn.” Ngụy Hằng trầm mặc, nói.

“Hấn nói gì vậy?”

“Hấn hỏi ta có muốn lấy số thu chi của hấn dùng để đổi cho ta không. Ta không cần.” Ngụy Hằng nhẹ giọng đáp.

“Ừm, hấn thiếu tiền, muốn về cà sa quá đắt, hấn gần như bán hết những gì trong nhà có thể bán.” Thư Mộng gật đầu.

“Tại sao không để lại một công việc?”

“Mỗi người đều có chí riêng cả đi.”

Trong lúc nhất thời hai người đều an tĩnh lại.

Không bao lâu sau, Ban Trường Túc Phi mang theo thịt nướng tới, phân cho hai người một đồng.

Nơi này là góc sân trường trường học, gió có chút lớn, gió thổi đến nhuộm quần áo bó sát người, lòi ra đầy đường cong.

Trên mặt nàng đã trang điểm, có vẻ thành thực hơn trước rất nhiều.

“Sao hai người các ngươi lại trốn ở đây, lại đây nói chuyện tâm sự với nhau?”

“Các ngươi tán gẫu, nhiều người chen nhau một chỗ cũng không có ý nghĩa gì.” Thư Mộng cười nói.

“Mấy người các ngươi, từ lúc nhập học cứ như vậy. Sao nào? Tốt nghiệp rồi xác định bây giờ ở đâu chưa?” Phan Tư ngồi xếp bằng xuống, cầm xiên thịt trong tay, cứ thế mà ăn uống thoải mái.

“Bây giờ ta đang làm việc nặng nề trong Hắc ung, mới vào chức vụ, một tháng sáu ngàn năm, thử ba năm sử dụng.” Thư Mộng giới thiệu sơ lược.

“Ta còn chưa định, còn chưa biết rốt cuộc muốn làm gì...”
Ngụy Hằng khẽ lắc đầu, mặc dù phụ thân nói an bài cho hắn, nhưng bây giờ còn chưa có? Hắn là người ôn hòa.

Còn chưa xác định chuyện gì, sớm nói ra, vạn nhất cuối cùng không thành, chẳng phải là bị người ta cười chết mất sao.

Cho nên y tuyệt đối không đề cập tới việc an bài trong nhà.

“Không vội cũng tốt, chờ hai tháng sau rộng chiêu, đến lúc đó có thể đi xem, rất nhiều công ty lớn, bộ lớn, đều có sinh bàn.”
Tất cả đều cười nói.

Lúc này ở phía xa xa có ba bốn người cùng nàng vẫy vẫy tay để nàng đi qua.

Xiển Tư cáo lỗi, cũng đi về phía bên kia.

Ngụy Hằng và Thư Mộng nhìn bóng lưng nàng, trong lòng đều có chút khó chịu.

“Cũng là tốt nghiệp như nhau, Ban trưởng nghe nói hiện tại đã phụ trách quản lý một ngành vận hành. Tân thàng năm vạn, còn chưa tính trích phần trăm.” Thư Mộng lặng lẽ truyền âm nói.

Ngụy Hằng không nói gì, chỉ nhìn Phan Thích La Kiệt bên kia, người trong vòng tròn kia đều có gia thế bối cảnh gia tộc sâu nhất trong Ban Lý.

Mấy người mới tốt nghiệp liền đều có tiền đồ quy hoạch, không phải kế thừa sản nghiệp trong nhà, thì trực tiếp thăng chức lương cao.

Hoàn toàn không thể so sánh với những thứ này của bọn họ.

“Đúng rồi, Tạ Tĩnh Tuyên đâu?” Thư Mộng kinh ngạc hỏi.

“Nàng nói có chút không thoải mái, tạm thời ở nhà nghỉ ngơi.”
Ngụy Hằng trả lời.

Hắn nhìn đống lửa xa xa, ngọn lửa sáng ngời kia lay tới bay lui, giống như tương lai không thể nắm bắt được.

Tâm lý thấp thỏm cùng mờ mịt, bảo hắn trong lúc nhất thời không muốn nói gì cả, cũng không muốn làm gì cả.

“Tào ta! Là màn sáng của phi thuyền hình chiếu! Mau nhìn!”
Bỗng nhiên Thư Mộng ở một bên vỗ hấn một cái.

Ngụy Hằng vội vàng ngẩng đầu theo hướng bầu trời đêm nhìn lại.

Trong bầu trời đêm, một cỗ phi hành phi hành cỡ trung chậm rãi bay qua phía trên, phần đuôi mang theo màn sáng như cầu vồng đẹp đẽ.

Trên màn sáng hiện ra một hàng chữ viết: Mọi người Chúc nguyện năm năm Lớp 2, sự nghiệp có thành tựu, từng bước Cao Thăng - Phan Tương La Cách.

“Nơi này là hành tinh hoàn chỉnh đấy! Thế mà có thể xin quyền lên hàng rào!?” Thư Mộng chấn động nói: “Một chữ cũng ít nhất một vạn! Thật sự là...!”

Ngụy Hằng ngơ ngác nhìn chữ viết như cầu vồng, nghe tiếng hoan hô của bạn học chung quanh.

Bọn họ còn đang phát sầu vì công việc gì đó, hâm mộ bạn học đạt được một phần nghề trắng nhập hơn vạn.

Lớp trưởng bên kia, cũng có thể bỏ ra hơn mười vạn để biểu diễn màn sáng một lần hoàn toàn không có cảm giác thực tế...

“Tất cả mọi người tới họp chiếu!”

“Nhanh, nhanh, cùng nhau một tấm, mỗi người một ly a!
Không uống chính là không cho mọi người mặt mũi!”

Một nam sinh tóc vàng cười chia rượu cho mọi người.

Nam sinh tên là Ong Tư, là tiểu bá vương trong lớp, gia cảnh mạnh mẽ, thực lực mạnh mẽ, tính tình nóng nảy, động một chút là động thủ.

Ngụy Hằng mặc dù chưa từng bị khi dễ, nhưng vẫn có chút ngần ra.

Rất nhanh, tất cả mọi người trong lớp đều tụ tập lại, mỗi người một chén rượu, vươn tay, cung ly.

“Cạn!”

Uống rượu, chụp ảnh, môißt vòng nhỏ chụp ảnh.

Mọi người thay phiên cười đùa, trung tâm vẫn luôn là đám người Ban Trường Túc Tư.

Còn những người quen bên cạnh Ngụy Hằng, ngẫu nhiên bị kéo đi góp cho đủ số lượng.

Trừ lúc cùng Thư Mộng vỗ mấy cái lưu niệm, còn lại, hẳn cũng chỉ có thể vỗ hai lần đại hợp chiếu.

Rất nhanh tụ hội đã kết thúc.

Mọi người lục tục ngo ngoe đi tới cửa thao trường.

Có người đi xe, có người lái xe, riêng Túc Tư cùng bốn người bên cạnh chính là tự mình lái phi hành khí.

Mới tốt nghiệp thì phải phối hợp với phi hành phi hành hơn trăm vạn, không thể không nói, trong nhà bọn họ thật sự lợi hại.

Không bao lâu, phần lớn bạn học liền rời đi sạch sẽ.

Ngụy Hằng và Thư Mộng thì chậm rãi đi bộ, tản bộ về phía nhà.

“Người có nghĩ tới mục tiêu sau này của mình là gì không?”
Thư Mộng nhẹ giọng hỏi.

“Không biết... Có điều nếu không cần suy nghĩ kẻ sinh nhai, thật ra ta rất muốn chế tạo công ty du hí thuộc về ta. Ta nghĩ thiết kế một kế hoàn toàn do chính ta cầm đao!” Ngụy Hằng cười trả lời.

“Trò chơi...” Thư Mộng cảm thán: “Nếu có thể, ta cũng muốn xem, đáng tiếc...”

Trong lòng hai người đều hiểu rõ, rất nhiều thứ, buông bỏ quá lâu, sẽ quên đi cảm xúc lúc trước.

Thật ra trò chơi cũng giống như vậy.

Con đường bên cạnh chậm rãi chạy qua một chuỗi dòng xe.

Những cỗ xe đỉnh cấp chống đỡ được lực phòng hộ xếp thành hàng, chậm rãi chạy qua.

Cũng có cỗ xe rẻ bình thường chậm rãi nhai nuốt hùng hùng hổ hổ.

Rất nhanh, hai người đã đến ngã ba bắt buộc phải tách ra.

*

*

*

Con đường có hình chữ nhật nằm ở bên trái là nhà Ngụy Hằng, bên phải là nhà Thư Mộng.

Mà bên trái là khu trung sinh, bên phải... thì khu bình dân.

“Tiếp tục liên hệ.” Thư Mộng vỗ vai bạn tốt của mình.

“Ừm. Đến bây giờ ta còn không biết phụ thân sắp xếp cho ta cái quý gì.” Ngụy Hằng cười khổ.

“Ta cảm thấy cha ngươi có làm hại ngươi đâu, yên tâm đi.”
Thư Mộng an ủi.

Tê!

Vừa dứt lời, giữa không trung ven đường bỗng nhiên bay xuống một trọng hình phi hành vũ trang màu đen dài hơn mười mét.

Trong tiếng keng keng vang lên.

Một đám binh sĩ khôi ngô mặc trọng trang lao nhanh ra, vây lấy hai người Ngụy Hằng và Thư Mộng, sau đó cầm thương xếp thành đội bảo vệ xung quanh.

Một tráng hán tóc ngắn màu vàng cao lớn đi xuống phi hành, gỡ bức mạ xuống, nhìn về phía hai người Ngụy Hằng đang bối rối.

Bỗng nhiên tráng hán nhếch miệng cười một tiếng.

“Ngụy Hằng đúng không?”

Ngụy Hằng cả người căng thẳng, mồ hôi gật gật đầu. Hắn không biết mình phạm tội gì, cần người ta dùng trọng trang phi hành khí hạ xuống khu vực bắt người.

Phải biết rằng cho dù là người thăng hoa cũng không có tư cách tùy ý sử dụng phi hành phi hành ở khắp nơi.

Dám làm như vậy, không phải là bộ phận công chính cao cấp nhất, thì chính là thế lực cùng gia tộc khổng lồ nổi tiếng trong đế quốc.

“Có thể... Có thể nói cho ta biết... Ta... Ta phạm vào chuyện gì không?” Bờ môi Ngụy Hằng phát run.

“A, ngài không phạm tội, là hội trưởng đại nhân tìm công việc cho ngài, tiền lương là mười vạn, cả năm không nghỉ, lập tức xuất phát.” Tráng hán nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra hàm răng trắng hếu.

“Đúng rồi, hội trưởng nói, chỉ cần không chết, thì cho hẳn huấn luyện.”

“Không... không phải chứ...! Có phải các người nhận làm người rồi không!?” Ngụy Hằng cảm thấy trước mắt có chút biến thành màu đen, miệng đánh nhau.” Còn có.... Hội trưởng mà người nói... là?”

“A, đó là phụ thân ngài. Ngài không phải học ở trường nhà mình mấy năm sao? Tên kia không nói cho ngài nghe sao?”

“Phát... Phát văn... Lôi Sí?”

Xuyên qua cửa khoang của phi hành, Ngụy Hằng nhìn thấy bên trong có một nam tử tóc hoa râm đang ngồi, rõ ràng là hiệu trưởng của trường học của bọn họ, cáo từ Nặc Đinh.

Hiệu trưởng cười tủm tủm khoát tay với hẳn.

“Mang đi!” Tráng hán vung tay lên.

Lập tức hai binh lính tiến lên, nâng Ngụy Hằng lên rồi rời đi.

“Chờ chút... Ta muốn nói chuyện! Ta muốn nói chuyện với cha ta! Đợi đã!” Thanh âm Ngụy Hằng rất nhanh yếu ớt đi, bị đẩy vào khoang cơ.

Lưu lại Thư Mộng trợn mắt há hốc mồm đứng nguyên tại chỗ, như rơi vào trong mộng.

Từ đầu đến cuối, hẳn cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Vì sao bạn tốt đột nhiên bị người ta dùng vũ khí phi hành nghiêm trọng để trói lại, kết quả lại nói là Ngụy Hằng cha cho

hắn làm việc.

“Ta cảm thấy...”

Bành.

Cửa khoang đóng cửa, khóa lại.

Phi hành khí võ trang chậm rãi bay lên, vội vã bay về phía xa.

“... Có phải muốn mở máy truyền tin báo động không...” Thu Mộng nhìn phi hành đã đi xa, trong lúc nhất thời không biết nói gì.

Trụ sở nghiên cứu tổng nguồn của thức giả.

Lúc này căn cứ đã không còn đơn sơ như trước.

Nơi này trước đây là hành tinh hoang vu che giấu nguy trang, bây giờ trên mặt đất đều được cải biến thành kết tinh thể cao dẻo đặc thù.

Loại kết tinh thể này có sức chịu đựng lâu, ưu điểm của linh năng và kháng tính ô nhiễm có tính cực cao.

Phiên phức duy nhất chính là độ cứng không mạnh.

Vì vậy Nguy Hợp dùng phần này lắp đặt trực tiếp hơn một ngàn lực tràng bên ngoài nền đất.

Lực tràng đặc thù phát sinh khí, hình thành trường lực cứng rắn, phòng vệ toàn bộ căn cứ vững như thành đồng vách sắt.

Trụ sở tầng dưới cùng, tiếp cận chỗ hạch tâm.

Nguy Hợp lẳng lặng trôi nổi trong một không gian màu đen hình cầu.

Không gian chính giữa, lơ lửng một đoàn xán lạn kim sắc huyết dịch.

Đây là hấn lợi dụng kỹ thuật trồng trọt, từ trong huyết mạch của mình chia lìa nuôi dưỡng Kim Ô chân huyết cường đại.

Trên thực tế, phần Kim Ô Chân Huyết này kém xa bộ phận trong cơ thể Nguy Hợp.

Chân huyết ban đầu, bất kể là uy lực hay là hàm lượng năng lượng thì đều vượt xa phục chế phẩm.

Nhưng điều y coi trọng không phải là điều này.

830

Chân huyết Kim Ô giờ đã phổ biến cho toàn bộ người sống lại từ lâu, cung cấp cho những người sống sót một lượng lớn sinh mệnh có tính đề cao.

Lúc này Ngụy Hợp vươn hai tay, nhẹ nhàng như dao phẫu thuật, thao túng linh lực hóa thành lưỡi đao vô hình, cắt chân huyết màu vàng trước mặt, một lần có thể chia ra mấy vạn phần.

Theo lưỡi đao lần lượt phân cách, dần dần chân huyết bị tách ra từng tầng từng tầng màu vàng.

Khoảng ba giờ trôi qua.

Ngụy Hợp đột nhiên dừng lại.

Hắn tách chân huyết ra, bắt đầu để vào một thiết bị hình cầu hình dáng viên cầu.

Vài giây sau, máy móc mở ra, lại bay vào điểm chân huyết lớn nhỏ thứ hai.

Sau đó lặp lại quá trình vừa rồi.

Lần thứ hai, Ngụy Hợp không ngừng tăng thêm chân huyết.

Cho đến lúc... Kim Ô Chân Huyết đạt tới kích cỡ hạt đậu xanh.

Xuy!!

Một ngọn lửa vô hình đột nhiên bùng cháy xung quanh dụng cụ viên cầu.

“Quả nhiên... Khi thật huyết đạt tới nồng độ nhất định, sẽ dẫn phát loại hiện tượng kỳ lạ này.”

Kỳ thật trước đó Ngụy Hợp đã phát hiện ra.

Từ sau khi hắn có được huyết mạch Kim Ô, chỉ cần là lúc hắn phóng thích Linh thuật sẽ tự nhiên được tăng nhiệt độ cao.

Đồng thời, hắn có thể không cần bất kỳ tiêu hao gì, động niệm có thể điều khiển bất kỳ ngọn lửa nào từ năm ngàn độ trở

xuống.

Chính là loại thao túng hỏa diễm không tiêu hao chút nào này, làm cho Ngụy Hợp sinh lòng hiếu kỳ với nó.

Vì vậy hắn bắt đầu không ngừng nghiên cứu kiểm tra đo lường.

Bây giờ, rốt cuộc đã có phát hiện.

“Số lượng chân huyết ngày trước tăng tới chín khác, sẽ xuất hiện hiệu ứng quyền lực.”

Ngụy Hợp đem cái từ “Quyền năng” này đưa vào cuối cùng, đồng thời đem số liệu kiểm tra tương ứng truyền vào bức tường vĩnh viễn này.

“Như vậy, ta có thể thông qua không ngừng bồi dưỡng chân huyết không ngừng, sau đó tăng lên nồng độ chân huyết, cuối cùng thăng cấp quyền năng không?”

Ngụy Hợp suy đoán trong lòng.

Phá cảnh châu cho ra chân huyết, không nhất định là thuần khiết nhất, điểm cao nhất, dựa theo kinh nghiệm trước đó, hắn là tiêu chuẩn trung bình chất lượng.

Vì vậy tăng cường ra sao là hoàn toàn dựa vào bản thân.

“Giả thiết này quyền hành có thể có dấu vết để lần theo, có thể chất lượng, như vậy ta có lẽ cũng có thể thông qua tiến hóa nguyên điển, đem hắn bao vây lại, lấy phá cảnh châu mạnh mẽ đột phá. Cái này về sau hãy nói.”

“Điều khiển hỏa diễm trước thử tăng lên nồng độ....”

Ngụy Hợp không chế tường vĩnh miên, dùng tính toán khổng lồ cùng thao tác lực của nó, bắt đầu đào tạo đại quy mô chân huyết Kim Ô.

Kim Ô máu huyết lớn mạnh cũng không phải rất khó, chỉ cần đầy đủ chất dinh dưỡng, cùng với trình tự thích hợp đặt xuống, có thể chậm chậm lớn mạnh.

Nhưng lớn mạnh thì dễ, dung hợp không phải dễ dàng.

Nhất định thân thể phải cực kỳ phối hợp với chân huyết Kim Ô mới có thể thành công dung hợp, Ngự Hợp cũng lợi dụng tiến hóa bản nguyên, khống chế huyết nhục chủ động phối hợp với chân huyết, mới có thể thuận lợi dung nhập.

Lúc sử dụng chân huyết đào tạo.

Trong đầu Ngự Hợp đột nhiên nảy sinh ý tưởng kỳ lạ.

“Nếu như chân huyết đều tồn tại, như vậy Phá Cảnh Châu có thể mô phỏng ra những thứ hư vô mờ mịt kia không?”

Nếu đã nghĩ tới đây, hắn cũng định kiểm tra một chút.

“Nếu như tồn tại của Kim Ô trong thần thoại Đạo giáo, như vậy trong thần thoại, mỗi một vị thần linh, đều có vị cách riêng thuộc về chính mình.

Vũ trụ tự nhiên, vạn vật vạn sự, thần linh đều có ước thúc, đều có quyền quản hạt. Như vậy, nếu chân huyết có thể sinh ra quyền năng, những vị thần này, có phải chính là quyền năng cường hóa đến đỉnh điểm hay không?”

Ngự Hợp suy đoán trong lòng.

Trong thần thoại Đạo giáo thuần khiết kiếp trước, hắn lại ngưng tụ ra chân huyết Tam Túc Kim Ô... Thứ này đã có thể mô phỏng ra được, nói không chừng còn có thể...

Trong lòng hắn nóng như lửa đốt.

*

*

*

Nếu như thần vị có thể lưu lại dấu vết như vậy, như vậy những vị trí chánh thần của Đạo giáo này, từng người đều là cường đại khủng bố không cách nào tưởng tượng nổi.

Tiêu chí nhất chính là vị Thánh Nhân tối cao Nguyên Thủy Thiên Tôn này. Nếu...

Ngự Hợp thu liễm tâm tư, bây giờ linh năng có thể đến bảy trăm vạn linh nhĩ cấp bát hủ, cũng đã là cực hạn, không thể tiến thêm.

Đến bây giờ, linh năng của nhân loại đã mất đi hoàn toàn. Con đường trong tương lai, chỉ có thể dựa vào chính bản thân hấn tìm tòi mới có thể đi tiếp.

Linh lực ngưng trệ, cũng khiến thân thể Ngụy Hợp không cách nào tiếp tục cường hóa. Vô luận thôn phệ bao nhiêu sinh vật Tinh Uyên, đều vô dụng.

Bởi vì hiện tại Linh năng cực hạn của hấn chỉ có thể không chế cường độ huyết nhục trước mắt.

Tăng cường thêm sẽ tạo phản, sau đó bị Tinh Uyên không chế. Đây không phải là điều Ngụy Hợp muốn.

Hiện tại bên ngoài có tỷ thí nguyệt không chế đại cục, phối hợp với một đám bất hủ ở cao tầng khơi dậy sự tồn tại của cao tầng Cửu Nguyệt hội, thế cục sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn.

Ngụy Hợp có lo lắng Nguyệt Đẩu sẽ phản bội hay không bởi vì từ đầu đến cuối, chí hướng của hấn và Nguyệt Thi đều giống nhau.

Không phải y nói chơi đùa, tùy tiện hô khẩu hiệu là muốn loại bỏ chiến tranh thật sự.

Vì vậy sau khi thi đấu trăng đã nhận rõ tình hình, sẽ hiểu được điểm ấy, từ đó thực sự tiến về phía Ngụy Hợp tưởng tượng.

Đúng lúc này, một sợi tín hiệu dày đặc ở ngoại giới truyền vào căn cứ, nhanh chóng truyền vào Ngụy Hợp Linh năng.

Chuyện ta nói là Ngụy Hằng, bên kia đã an bài thỏa đáng, nhất định có thể trong thời gian kế tiếp huấn luyện Ngụy Hằng thành người cứng rắn có ý chí cứng cỏi!

Trong lòng Ngụy Hợp hài lòng, khen ngợi hồi phục vài câu, sau đó thông qua thân thể máu thịt cảm ứng, tra xét cử động của lần thi đấu bán nguyệt này.

Liên tục thức tỉnh, sau khi thu được kho tư liệu Long Cơ, dưới sự che giấu của Nguyệt Đẩu, tuyên bố với bên ngoài thảm bại, sau đó ứng phó với đội chủ lực của Lôi Tây Na.

Sách lược của thi đấu Nguyệt, trước tiên là không chế hội nghị Bất Hủ ở thượng tầng. Từ trên xuống dưới triệt để quán triệt

đề.

Hiện tại hắn đang tìm cơ hội thích hợp để ra tay.

Mà thức hội chính thức ản vào phía sau màn, yên lặng phát triển dưới sự yểm hộ của trận thi đấu nguyệt.

Sau khi xác định những thứ này, Ngụy Hợp lại an bài thê tử Bích Liên bên kia, có phiên thi nguyệt yểm hộ, đám người Bích Liên hoàn toàn không có việc gì.

Hắn mới yên tâm, cuối cùng cũng dồn toàn bộ tinh lực vào việc phân tích quyền năng.

Khắc Nặc Dĩ Duyên cảnh.

“Giết!!”

Trong kênh truyền tin truyền ra tiếng rống giận ồn ào, tựa như sấm sét.

Trong tinh không, Kim Đức mặt không biểu tình, lái Bá Long bay lên trời, đột nhiên bổ nhào về phía trước.

Phương hướng hắn đánh về, là một mảnh chiến hạm máy loại lớn số lượng ở khoảng ba mươi vạn chiếc.

Trên đàn chiến hạm cái ký hiệu Đông Cực liên minh: Ba con Hắc Yên truy đuổi nhau, bao vây lấy con mắt dọc to lớn ở giữa.

Lực tràng khổng lồ chông chát của hạm mẹ, tựa như từng tầng bong bóng xà phòng, hiện lên đọng lại, ý đồ ngăn cản hắn.

Bốp!!!

Không làm nên chuyện gì.

Bá Long Cơ tựa như đao nhiệt cắt vào trong dầu trơn đông lại, phẳng phát không trở ngại chút nào, từ giữa đàn chiến hạm mẹ hung hăng xuyên thấu.

Ầm ầm!!!

Trong chớp mắt hơn mười chiếc thuyền mẹ liên tiếp nổ tung.

Một mảng lớn pháo mập đở sậm được đám linh tài thao túng, đánh chuẩn xác vào bên ngoài thân Bá Long, đánh cho nó liên

tục lui về phía sau.

Nhưng cũng chỉ có vậy.

Sắc mặt Kim Đức lãnh đạm, tâm niệm vừa động, Bá Long xoay người tốc độ cao, hung hăng hướng bên trái một trào đập ra.

Ầm!!

Vừa hay một đạo kim quang hỏa trụ chói mắt từ hướng đó hung hăng đánh tới.

Cột lửa khổng lồ có thể so với một nửa thể tích của cơ thể Long Cơ mang theo lực cực lớn và lực trùng kích, chống đỡ với tốc độ của Long Cơ bay ngược về phía sau.

“Long Cơ cũng không phải vô địch...” Phía sau đàn hạm mẹ, trong tinh không vốn hoang vu bỗng nhiên hiện ra một tạo vật kim loại màu trắng bạc to như đóa hoa.

Đó là vũ khí cấp độ hắc ám - thế có thể bắn pháo.

Trong vũ khí cấp độ đen, nổi danh nhất tự nhiên là loại vũ khí đại biểu lỗ đen này.

Chỉ cần cho lỗ đen này đủ nhiều thời gian thì nó có thể hủy diệt một tinh hệ.

Thế nhưng bắn pháo lại khác, nếu nói là lỗ đen nhỏ thì lại có uy lực lớn.

Vậy thì cái này chính là cấp tốc, uy lực nhỏ.

Nhưng cho dù uy lực nhỏ, cũng thuộc cấp độ hắc động.

“Giết sạch bọn phé vật Viên Mãn này!!” Đông Cực liên minh hiệp lực cảm ứng từng chiếc chiến hạm mẹ mình phát nổ gây tổn thương, phẫn nộ rít gào.

Rất nhanh, đạo pháo nổ thứ hai lại bắt đầu nạp năng lượng.

Lúc này Kim Đức điều khiển Bá Long Cơ, toàn thân đã xuất hiện thêm vết rạn nứt.

Hiển nhiên một pháo vừa rồi cũng không dễ dàng tiếp được như vậy.

Năng lượng Long Cơ, trước khi chặn giết đàn hạm mẹ, đã giải quyết hạm đội dưới trướng hai hoàng nữ Nặc Mục Tư. Hơn nữa vừa rồi còn mạnh mẽ chống đỡ một vũ khí chiến lược cấp độ Hắc ám.

Hiện giờ Kim Đức đã nỗ lực hết đà, năng lượng đã không còn thừa bao nhiêu.

“Phải rút lui chứ?” Trong thông tin, người liên lạc Viên Mãn trầm giọng hỏi.

Kim Đức mặt không biểu tình, tính toán thời gian đại khái để giải quyết đàn hạm mẹ.

“Không cần. Giải quyết một vấn đề đi.”

“Thế nhưng hai vị Bất Hủ Nguyên Soái của Đông Cực liên minh đều ở đây, bọn họ điều khiển pháo nổ tung, người không thể lẩn tránh được. Thêm nữa lúc trước còn bị hao tổn...”

Ba.

Kim Đức tắt liên lạc với nhân viên, mặt không biểu tình mở tất cả lô tài nguyên ra, chuẩn bị khởi động.

“Đến đây đi.”

Bịch bịch!

Trong nháy mắt, toàn bộ Bá Long bỗng nhiên run lên.

Xung quanh cơ thể không lồ nổ tung một tầng hư ảnh màu xám.

“Người thần huyết Nặc Hi - Đông Đình, xin được thỉnh cầu.”

Nguyên một đám âm phù chấn động quái dị không hiểu từ trong miệng Kim Đức truyền ra.

Đó là một đoạn chú văn đặc thù.

Mà là tên thật của Mẫu Hà miêu tả người triệu hồi.

Trong hệ thống mẫu hà, tên thật có ý nghĩa chí cao vô thượng. Có thể khắc tên thật vào mẫu hà là có thể vĩnh hằng bất tử, cho dù bị giết, cũng có thể ở trong mẫu hà sống lại.

Mà lúc này Kim Đức đang triệu hoán lực lượng chân linh.

Chú văn chỉ là chìa khóa, là tên thật của ai thì có thể triệu hoán linh thể của đối phương hàng lâm.

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là đối phương có đồng ý.

Kim Đức điều khiển Long Cơ Bá Long, trong nháy mắt đình trệ ở giữa không trung.

Ông!!

Lực tràng vô hình vụn vẹo, lấy nó làm trung tâm khuếch tán ra.

Một mảng lớn hỏa lực và nổ tung giống như hạt mưa, đều bị lực tràng ngăn cản ở bên ngoài.

Tên thật sự Kim Đức niệm tụng, giọng nói càng ngày càng mạnh, rõ ràng trong chân không không có giới thiệu chất lượng, nhưng vẫn có thể khiến nhạc truyền tin chung quanh vang lên thanh âm tương tự.

Ba.

Trong lúc đó, thanh âm im bật dừng lại.

Tất cả dường như rơi vào yên tĩnh tuyệt đối, ngay cả chùm sáng hỏa lực đang không ngừng oanh tạc cũng lặng yên không một tiếng động.

“Ra đi! Cuối cùng là thú cuối cùng, người thống trị kim loại vạn vật! Thi đấu Linh Thần Mai Nặc!!”

Đột nhiên Kim Đức tăng âm điệu lên.

Ô...

Trên toàn bộ chiến trường trong lúc nhất thời phảng phất rung động lên tiếng kèn mông lung.

Hai phiến quang vụ màu vàng hình thành đôi cánh chim cực lớn sau lưng Long Cơ.

Cánh chim mở ra.

Mở rộng.

Hấn phe phẩy.

Ầm ầm!!!

Vô số hạt cơ bản màu vàng bay ra, hóa thành gió, thổi qua
mấy vạn chiến hạm cái cùng trên trăm vạn tổ thể ở đây.

Tiếng nổ, tiếng gầm gừ, tiếng rống giận, trong phút chốc lại
hoàn toàn im lặng.

Tất cả chiến hạm mái tóc, thiên thạch, thi thể... đều bị nghiền
nát, tan vỡ, hóa thành hạt cơ bản màu vàng dung nhập gió
vàng, biến mất trong vũ trụ mênh mông.

Chỉ còn lại Kim Đức bên trong Bá Long Cơ, hai mắt trợn to,
vẻ mặt mệt mỏi.

831

đế quốc sáu trăm bốn mươi một tháng.

Khắc chế tát tát nội chiến bộc phát, rút về tất cả quân đoàn hạm đội bên ngoài, vây quét bên trong viên mãn hội.

Cũng tháng mười năm, Đông Cực liên minh và Bành Toa đế quốc khai chiến, kiểm tra nội bộ, nhắm vào tổ chức khủng bố để sống lại, tiến hành kiểm tra toàn diện.

Đến lúc này, đế quốc nhân loại nội chiến tạm thời bỏ qua.

Năm thứ hai tháng sau, Tinh Uyên thú triều xâm lấn quy mô lớn hệ thống Cửu Đô, ở trong mấy lần chiến dịch quy mô lớn, tàn sát số lượng lớn hạm đội nuôi trồng, tạo thành mấy ức tinh hệ hoang vu bỏ đi.

Chín phái đại biểu cho thế lực tạo thành đoàn thể mới – Cách pháp liên hợp, chính thức hướng tam đại đế quốc cầu viện.

Ba nước dồn dập phái viện quân ra.

Đến lúc này, nội chiến nhân loại đã quay toàn diện thành tác chiến với Tinh Uyên.

Mười năm sau...

Tinh hệ Tinh Vực, Nam Vô gia.

Trong tinh không màu máu.

Một nam tử khôi ngô đầu đội mũ giáp đỏ sậm, đang cấp tốc lập lòe liên tục về một hướng.

Mỗi lần hấn lóe lên là hấn lại vượt qua khoảng cách vô tận năm tháng.

Giống như hư ảnh hành tẩu trong không gian, mỗi một lần lóe lên dừng lại, đều chỉ duy trì mười một giây.

Trạng thái như vậy cũng dẫn tới sinh vật bình thường, trong nháy mắt khi nhìn thấy nó thì chỉ nhìn thấy ảo ảnh mà thôi.

Chàng trai không ngừng lấp lánh, những mảnh tinh hệ hoặc là tinh vân xung quanh không ngừng bị bỏ lại phía sau.

Dần dần, phía trước dần dần xuất hiện một đoàn sương mù màu đỏ rực rỡ.

Sương mù kia lớn đến không còn chỗ trời, từ xa nhìn lại, tựa như một tinh cầu đang dần tụ hợp.

Nhưng theo nam tử khôi ngô không ngừng tới gần, sương mù càng lúc càng lớn.

Càng lúc càng lớn.

Trong đó bắt đầu hiện ra từng hạt cát trắng xóa trôi nổi ở bên trong.

Những đất cát này tràn ngập trong sương mù cầu vồng, liếc mắt nhìn lại, chỉ ít có mấy vụn hạt.

Nam tử tăng tốc nhún nhảy.

Rất nhanh, hắn nhắm thẳng vào một viên đất cát trong đó.

Dần dần, đất cát biến lớn, biến lớn, cho đến khi trưởng thành thành một cái lỗ trắng thật lớn.

Phốc phốc.

Nam tử chui vào cái lỗ trắng khổng lồ này.

Một mảnh sáng tỏ thông suốt trước mắt.

Bên trong lỗ trắng là một tòa cung điện màu trắng khổng lồ.

Cột tròn màu trắng thô to, phong cách cổ xưa phức tạp khắc đầy vô số hoa văn quý dị mặt tường trắng bệch.

Còn có chỗ trung tâm, hai hàng bàn đá hình chữ nhật dài dài.

Bàn đá kê sát bên tường, ngồi ngay ngắn từng hình dáng quái dị khác nhau.

Chúng nó có đầu rắn thân người, có hoàn toàn không có hình người, phẳng phát sơn dương cùng hùng sư dung hợp.

Còn có một số căn bản không có thực thể, chỉ là một đoàn sương mù màu tím.

Còn có mấy đỉnh đầu lơ lửng quang hoàn huyết hồng, xem xét liền biết không dễ chọc vào.

“Hoan nghênh, quý nhân.” Ngồi trên chỗ bên phải chỗ cao, gạo không phải bung rượu lên, mỉm cười hướng tới người tới mời một chén.

“Cảm ơn.” Ngụy Hợp kéo chiếc áo choàng đen rất dài, đi đến vị trí của mình rồi ngồi xuống nghỉ ngơi.

Nơi này là Viêm Vương Cung, là nội bộ Tinh Uyên, tất cả nơi Hắc Viêm Hội nghị thường này.

Hắc Viêm là người rất sợ người khác được coi là quý tộc, vì trưởng thành không dễ, đương nhiên không cho phép có người tùy tiện tử thương.

Mà Viêm Vương Cung chính là nơi phân tranh bàn bạc.

Các Chúa Tể Tinh Uyên cao cao tại thượng, không quản lý việc này, thật sự quản lý tất cả người khác, còn là Tam Quân Chủ.

Tuy nhiên, Tam Quân chủ rất ít khi lộ diện, chủ yếu là dựa vào việc sợ nội bộ mọi người tự thảo luận.

Mà Viêm Vương Cung chính là nơi thương lượng chủ yếu.

Ngụy Hợp sau khi ngồi xuống, nhìn lướt qua gạo không phải, lại thấy đối diện trên ghế gần đuôi, ngồi ngay ngắn một đoàn hắc vụ hình người, đó là Bắc Luân Tư, lúc trước hắn đánh lui đả thương.

Bắc Luân Duyên Duyên Duyên tránh ánh mắt Ngụy Hợp, làm bộ không nhìn thấy hắn, tiếp tục nói chuyện với Hắc Viêm lãnh chúa bên cạnh.

Thu tầm mắt lại, Ngụy Hợp nhìn về phía mặt bàn trước mặt mình.

Trên bàn bày một bàn thịt bằm, cùng với một cái chén cao chân kim loại màu bạc.

Trong chén có chất lỏng như máu chậm rãi khuấy động.

Ngụy Hợp chú ý tới, trong chất lỏng trong chén còn có một viên cầu nhỏ màu bạc chìm chìm nổi.

“Hội nghị lần này, quy cách rất cao nha.” Mễ Phi truyền âm tới.

“Khác với lần trước, chẳng lẽ không phải Hắc Viêm tự mình tổ chức? Mà là...” Ngụy Hợp nhíu mày lại, có suy đoán.

“Quả thật như vậy, hội nghị lần này, một trong Tam Quân chủ là Ba Luân bệ hạ, sẽ đích thân ra trận.” Mễ Không mỉm cười nói.

Hắn tương đối coi trọng Ngụy Hợp, từ rất lâu trước kia, một mực trợ giúp hắn.

Ngụy Hợp xuất thân từ khu vực quản hạt của gã, tự nhiên chính là đồng minh cùng một trận doanh với gã.

Hơn nữa hắn sớm đã nhìn ra tính cách của Ngụy Hợp.

Tiềm lực lãnh chúa mới này cực mạnh, ân oán rõ ràng, cho nên chỉ cần lúc nó yếu, trợ giúp nó, như vậy tương lai nói không chừng sẽ có hồi báo rất lớn.

“Ba Luân bệ hạ sao...” Ngụy Hợp ở Tinh Uyên nhiều năm như vậy, tự nhiên cũng đã nghe qua cái tên này.

Ba Luân, Trâu Mã, Tây Lũng.

Đây là danh hào của Tinh Uyên Tam Quân chủ.

Trong đó lộ diện nhiều nhất chính là Ba Luân.

Đặc biệt mấy năm gần đây, vị quân chủ này thường xuyên tổ chức yến hội ở các nơi, thu nhận các lãnh chúa e sợ người khác, dường như có mục đích đặc biệt nào đó.

Hàn huyền cùng Mễ Phi một hồi, Ngụy Hợp nâng chén rượu lên, xa xa nâng hắn, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Lập tức một cỗ hàn ý khổng lồ từ trong nước rượu truyền ra.

“Đây là!?” Hắn hơi kinh hãi, nhìn về phía tiêu cầu màu bạc trong nước rượu kia.

“Đó là một trong những vệ tinh vờn quanh Thiên Xỉ Tọa. Thiên Xỉ Tọa cứ cách ngàn năm là có thể dùng lực hút khổng lồ của nó hấp dẫn ngưng tụ ra mười viên vệ tinh màu bạc... Mà rượu này, chính là dùng những vệ tinh này tạo thành.”

Một lãnh chúa Hắc Viêm bên cạnh cười giải thích.

Vị lãnh chúa này cũng là hình người, nhưng trên đầu đeo một cái lồng thủy tinh, bên trong là một ngũ quan mặt người do huyết dịch ngưng tụ thành.

Trên người hắn mặc quần áo màu đen bó sát người, cơ bắp cường tráng, trong tay cũng đang bung rượu, ngửa đầu lên, nhẹ nhàng đổ rượu và vệ tinh, cùng đổ vào trong lồng thủy tinh, hòa cùng một chỗ với huyết dịch bên trong.

“Những vệ tinh này mỗi một viên đều dùng thủ pháp không gian đặc thù, ngưng tụ áp súc, có thể nói là công nghệ cực kỳ phức tạp. Chỉ có ăn vào, mới có thể chậm rãi khôi phục hình thể ban đầu, thuận tiện tiêu hóa, lần này chúng ta thật sự có lộc ăn.”

Ngụy Hợp dừng một chút, có chút lo lắng mình không tiêu hóa được.

“Xin hỏi bản thể thứ này lớn bao nhiêu?”

“Không khác gì một hành tinh nhỏ bình thường, dựa theo thước người, khoảng hơn tám ngàn dặm đường kính.” Vị lãnh chúa này ôn hòa trả lời.

Thanh âm của hắn có chút giống như vô số sóng biển xông tới cọ rửa, tầng tầng lớp lớp, mang theo lượng lớn tiếng nước đập âm.

Ngụy Hợp hiểu, cảm giác bụng mình giả xuống.

Vì vậy dưới cái nhìn chăm chú của đối phương, gã cũng ngửa đầu nhẹ nhàng uống một ngụm, uống một hơi cạn sạch khối vệ tinh này.

Gần đây hắn rất ít khi thôn phệ toàn bộ tinh thể, trừ vật chất ngẫu nhiên có chút không đủ lúc ăn hai viên, phần lớn thời gian, bản thể Ngụy Hợp đều đang ngủ say.

Đúng vậy, ngủ say.

Đây là các loại cảm giác theo bản thể của bản thân.

Gần đây Ngụy Hợp mơ hồ cảm giác có chút không đúng.

Hắn không cần làm bất cứ chuyện gì, mỗi ngày sẽ có không ít thứ không hiểu được, bay tới, hội tụ bên cạnh hắn.

Những vật này, có dán chặt lấy hắn, dính ở trên người hắn. Có cái không ngừng chuyển động quanh hắn.

Nhưng kỳ quái là hắn không cảm nhận được bất kỳ lực hút nào tồn tại.

Lần này đến yên hội, bản thân hắn cũng có một phần dự định coi bỏ nghi hoặc.

Dẫu sao các lãnh chúa Hắc Viêm đa số đều thôn tính một đường, rất có thể từng có một số thân thể cũng xuất hiện.

“Đa tạ ngài giải thích. Xin hỏi tên là...?” Ngụy Hợp nhìn về phía Hắc Viêm lãnh chúa đứng bên cạnh.

“Huyết Hà, người có thể gọi ta là Huyết Hà.” Vị lãnh chúa này mỉm cười.

“Ta biết người, quý nhân tiêu màu đen, mấy năm trước lãnh chúa tương đối nổi tiếng, đã thương Bắc Luân Ô Tư, thực lực rất khá.”

“Cảm ơn. Kỳ thật ta là người theo chủ nghĩa hòa bình, nhiều khi cũng không thích gây chuyện chém giết. Nhưng có lúc thật sự không có biện pháp.” Ngụy Hợp bắt đầu dĩ nói.

“Hiểu.” Huyết Hà cười nói: “Có lúc ta mất lý trí, dù sao cũng quá đói khát đòi ăn gì đó. Cũng may những thứ khác trong Tinh Uyên đều thiếu, không thiếu huyết thực.”

Ngụy Hợp còn muốn nói gì đó, nhưng vừa lúc ba động ý chí còn lại trong cung điện cũng yếu đi.

Ngoài cửa lớn, một bóng người cao lớn mặc quần áo vải trắng đỏ sậm, chậm rãi từng bước một đi vào đại điện.

“Xem ra ta tới được không tính là trễ?” Bóng người lộ ra khuôn mặt, rõ ràng là một nam tử tóc đỏ, nhìn qua có chút ngả ngón.

Khóe miệng hắn mỉm cười, nhắc chân từng bước một đi vào đại điện. Hai chân mặc giày da đen từng bước một đặt ở mặt đất in ra dấu chân đen sì như mực.

Trong đại điện, phàm là gạch chạm vào hần, đều tự nhiên tan chảy, hóa thành từng đoàn chất nhầy màu đen, còn không ngừng tản mát ra sự phát xạ khủng bố nồng đậm.

“Ba Luân bệ hạ, cuối cùng ngài cũng tới!”

“Cung nghênh Ba Luân bệ hạ!”

“Ngàn năm không gặp, Ba Luân bệ hạ vẫn như cũ!”

Còn có lãnh chúa phát ra tiếng cười điên cuồng, kêu to.

Có người đứng dậy cúi đầu thật sâu, còn có Ly Tịch cố gắng nâng Ba Luân. Càng có kích động, mình xé nát máu thịt cánh tay mình, vung vãi khắp nơi.

Dù sao lực tái sinh của bọn họ rất mạnh, vừa mới xé rách liền có thể trong nháy mắt trường trở về.

Ngụy Hợp lạnh lùng nhìn.

Những lãnh chúa này căn bản không có trật tự trật tự như quý tộc nhân loại, bọn họ hỗn loạn không chịu nổi, thô tục, dựa vào bản năng không ngừng phát tiết cảm xúc.

Nhưng càng như vậy, trên khuôn mặt Ba Luân lại lộ ra nụ cười càng thêm xán lạn.

“Đầu tiên, cảm tạ Tất Lộ Ba vì lần yến hội này, dâng lên huyết nhục quý giá của hần.

Chư vị lãnh chúa uống huyết tửu, đó là Tất Lộ Ba dùng não tủy của mình ủ chế trăm năm mà thành.”

Lập tức tất cả lãnh chúa nhao nhao vỗ tay hoan hô.

Còn có con đem thân thể của mình hóa thành nhạc khí cổ quái, đột nhiên đập loạn một trận.

“Tiếp theo.” Ba Luân đi đến vị trí chủ tọa cao nhất, xoay người ngồi xuống.

“Cảm tạ chư vị trong lúc bận rộn, đi tới Viêm Vương Cung dự tiệc. Tinh Uyên khắp nơi tràn ngập ý chí tự do. Trừ Chúa Tể, chúng ta nguyện ý phục tùng cũng chỉ có ý chí bản thân.

Mà chư vị có thể cho ta mặt mũi này, là vinh hạnh của Ba Luân ta.”

Hắn cúi đầu thật sâu, tay đặt lên ngực hơi khom người.

Nhất thời hành động này lại dẫn phát một trận cuồng hồng điên cuồng gào rú.

“Cuối cùng. Ta sẽ ở đây tuyên bố.” Ba Luân ngẩng đầu, mỉm cười nói.

“Trò chơi bắt đầu lại sắp tiến hành cuối cùng. Ta đặt tên nó là: Tuyệt Cảnh Du.”

“Mười hai người cuối cùng khởi động lại, sẽ tiến vào phần tuyệt cảnh cuối cùng, chém giết trong đó, va chạm, thắng tốt xấu. Người thắng cuối cùng sẽ ban cho bọn chúa tể ba phần tâm huyết.”

Tất cả âm thanh, ý chí xung quanh, đều yên tĩnh lại.

Yên tĩnh trong nháy mắt, lập tức âm ầm một tiếng, ý chí hỗn loạn điên cuồng giống như gió lốc, kích động huyết nhục của các lãnh chúa ở đây nổi lên nộ nhãn.

Tám mươi tám lãnh chúa Hắc Viêm ở đây đều kích động kêu loạn, thảo luận.

Coi như là loại yên tĩnh, cũng không nhìn được một chương bóp nát chén rượu trong tay.

832

Chúa Tể tâm huyết.... Tâm huyết mà lần trước Chúa Tể ban cho là bao lâu năm?

Rất ít người nhớ rõ. Bởi vì, ở đây đông đảo lãnh chúa, cũng không mấy ai chứng kiến sự kiện lần trước.

“Ba mươi vạn năm trước.... quần áo Chúa Tể bớt chút hơi yếu, ban tặng một giọt tâm huyết, tạo ra Quân chủ Tây Lũng. Mà lần này... lại phải ban cho ba giọt tâm huyết sao!?” Huyết Hà ở bên cạnh vẻ mặt cuồng nhiệt.

Ai mà chịu nổi.

Một giọt tâm huyết của Chúa Tể đại biểu cho một vị quân chủ, hiện tại ba giọt cùng nhau ban cho.

Như vậy, lần này sinh mệnh tiến hành khởi động lại, một khi dung hợp thành công, sẽ cường đại đến mức nào?

Đó là vị quân chủ mạnh nhất trước nay chưa từng có ư?

Trong lòng Ngụy Hợp cũng có chút cảm xúc. Trong nháy mắt nghe được tâm huyết Chúa Tể ban cho, bản thân máu thịt trong lòng hấn, bản năng cũng tràn ra ý tham lam.

Nhưng rất nhanh, cỗ tham lam này bị hấn áp chế xuống.

Đây là phản ứng bản năng của bản thân Huyết Nhục.

Hơn nữa hấn tự tin, cho dù không có cái này, cũng có thể dựa vào bản thân, bước vào cấp bậc quân chủ.

Mười năm cày cấy, hấn đã hiểu rõ được toàn bộ các giai tầng của Tinh Uyên.

Đối với quân chủ rốt cuộc là tồn tại gì, cũng có chút hiểu biết.

Còn bây giờ đột nhiên Chúa Tể tung ba giọt tâm huyết làm mọi như, chắc chắn có ý đồ giấu phía sau.

Tuy Chúa Tể cao cao tại thượng, nhưng tuyệt đối không làm chuyện vô dụng.

Nguy Hợp đảo mắt đã đoán được, ba giọt tâm huyết này nhất định có ý nghĩa sâu xa phức tạp.

“Tuyệt cảnh du đăng, sẽ chính thức mở ra trong nửa năm sau. Đến lúc đó, ta sẽ làm người chủ trì trò chơi, hy vọng chư vị có thể đảm nhiệm chức vụ của ả phòng thủ hộ.” Ba Luân mỉm cười nói.

“Ý bệ hạ là tất cả lãnh chúa có mặt ở đây đều phải tham dự?” Một lãnh chúa dò hỏi.

“Không sai.” Ba Luân gật đầu: “Ta sẽ thành lập tám mươi tám Tinh Ngục, để mười hai người khởi động lại cửa ả tiến vào.

Ai xông qua thời gian ngắn nhất, người đó có thể đạt được thắng lợi cuối cùng.

Mà trong quá trình này, mười hai người khởi động lại có thể nhắm vào nhau chém giết. Bất kỳ thủ đoạn nào cũng có thể sử dụng. Không hạn chế...”

“Không hạn chế...” Nguy Hợp chăm chú nhìn Ba Luân, khuôn mặt bình tĩnh thong dong, trong lòng hiện lên vô số suy đoán.

Tâm huyết của Chúa Tể rõ ràng là dương mưu, dung hợp ba giọt tâm huyết, một khi thành công tất nhiên sẽ trở thành quân chủ mạnh nhất từ trước tới nay.

Mà nói như vậy, Chúa Tể cao cao tại thượng, chưa từng để ý bên ngoài tranh quyền đoạt lợi.

Thậm chí mấy vạn năm cũng chưa chắc đã gặp mặt một lần. Cho nên địa vị và thực lực của vị quân chủ mạnh nhất cơ bản đại biểu cho vô địch.

Tinh Uyên vô địch, chính là vô địch nhân loại, toàn bộ tứ đại hà hệ vô địch.

Sự hấp dẫn không lồ này, đủ để khiến cho bất kỳ tồn tại nào vì nó.

Mà cái gọi là tuyệt cảnh du đăng chơi đùa này, Nguy Hợp chưa bao giờ quên, bản thân hắn cũng là một trong mười hai người khởi động lại trong đó...

Ba giờ sau, buổi họp ở Viêm Vương Cung.

Từng lãnh chúa Hắc Viêm hình thù kỳ quái bay lên không trung rời khỏi.

Ngụy Hợp nhanh chóng rời đi, nhảy nhót, trở lại lãnh địa của mình.

Năng lực nhảy không gian, là một trong những năng lực đặc thù hắc lấy được sau khi mô phỏng thể bất hủ.

Tuy rằng trong Tinh Uyên cũng có rất nhiều lãnh chúa, có năng lực tương tự, nhưng Ngụy Hợp vẫn cảm thấy tổ thể bất hủ càng tiện lợi hơn.

Dù sao thì hắc cũng có thể mô phỏng tất cả kết cấu huyết nhục của mình.

Không giống những lãnh chúa còn lại, chỉ có thể đi theo một con đường cố định.

Lãnh địa của Ngụy Hợp là một viên tinh cầu màu máu khổng lồ.

Viên tinh cầu này vốn chỉ to bằng ngôi sao hoàn chỉnh thể nhưng dưới sự chuyên dùi liên tục của Ngụy Hợp thì đã hấp thu và dung hợp với những tinh cầu của tinh hệ xung quanh.

Sau đó bị Ngụy Hợp mạnh mẽ áp súc, ngưng thực, mới thành kết cấu hôm nay.

mật độ của sao hòa bình là gấp mấy chục lần so với các hành tinh bình thường khác, cho nên sức hút cũng khổng lồ.

Chỉ riêng vệ tinh bị bắt giữ đã có mấy trăm viên, to nhỏ nhỏ, rậm rạp chằng chịt hội tụ thành một tinh hoàn màu xám trắng to lớn.

Bắc cực bắc của sao hòa bình.

Trên một mảnh băng nguyên huyết hồng, hàng ngàn hàng vạn cột băng màu đỏ đột ngột từ mặt đất mọc lên, uốn lượn hướng lên, ngưng tụ thành một tòa cung điện to lớn đỏ sậm.

Cung điện là phong cách điển hình của Đông Phương đạo giáo, chỗ băng hiệu treo một chữ viết cực lớn:

Sau khi tiến vào, trong điện có đủ loại trang trí phong cách cổ xưa đẹp đẽ, trên mặt tường điêu khắc lưỡng lớn các loại thú ô nhiễm, cự thú binh, thậm chí sợ người, hình thái nhân loại.

Đây đều là các tộc đàn do Ngụy Hợp thôn phệ qua.

Hồng quang chợt lóe.

Thân ảnh Ngụy Hợp lóe lên xuất hiện trong đại điện.

Hắn đi tới chủ vị, ngồi ngay ngắn trên đó, nhắm mắt, ý thức trong nháy mắt dời đi.

Bốp!!

Mở mắt ra lần nữa, ý thức của hắn đã tới thế giới nhân loại.

Hắn đang ở trong gian phòng dưới lòng đất của trụ sở chủ hội.

Ngụy Hợp đang nhắm mắt nghỉ ngơi, từ chỗ ngồi đứng lên, đưa tay nhìn đồng hồ tính khí.

Hắn rời khỏi phòng ngủ, xuyên qua thông đạo, rất nhanh đi tới một đại sảnh màu trắng rộng lớn.

Trên tường trong đại sảnh bò đầy mạch máu huyết dịch đỏ sẫm cùng đường ống kim loại màu đen.

Máu thịt và máy móc vậy mà lại hòa hợp với nhau, tựa như huyết mạch, đồng thời cung cấp cho mười thủy tinh hình thoi trong đại sảnh các loại dinh dưỡng.

Hơn mười vị nhân viên nghiên cứu đang ở trước từng cái đài điều chỉnh thiết bị ở đại sảnh không ngừng đếm số liệu, cũng ghi chép lại, so sánh.

Linh có thể hội tụ giữa không trung, lập tức trao đổi tin tức, sau đó lại tiếp tục tính toán.

Hiệu suất nghiên cứu của những thành viên này vượt xa người thường, tính toán trong nháy mắt đã tương đương với số lượng công việc thường ngày.

Nhưng chính là như thế, trán bọn họ cũng đã lấm tấm mồ hôi.

Bởi vì nơi này cần số lượng tính toán và số lượng công việc điều chỉnh quá nhiều.

“Mười loại chân huyết đều đã hoàn thành khảo nghiệm cuối cùng. Nhưng chúng nó cứ cách ba giây là có thể phát sinh biến hoá tính tình, thành phần trong đó cũng sẽ thay đổi theo.

Cho nên chúng ta mới dùng để áp chế dược vật bồi dưỡng và bồi dưỡng, cũng cần phải điều chỉnh đôi bên. Tính toán này rất nhiều.”

khoa học Phi kéo tới bên cạnh Ngụy Hợp, trầm giọng nói.

“Người đã nhìn ra.” Ngụy Hợp gật đầu.

Trong mười năm này, hấn lực tục tranh thủ lợi dụng Phá Cảnh Châu, cô đọng toàn bộ mười loại chân huyết.

Kim Ô, Phượng Hoàng, Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, Kỳ Lân, Tỳ Hưu, Tỳ Hưu, Quỷ Ngưu.

Mười loại thần thú này, là Ngụy Hợp phân biệt kiến tạo công pháp, từng cái ngưng tụ ra.

Đương nhiên, điều này cũng đại biểu cho phần nguyên thủy thứ nhất của mười loại thần thú này đều ở trên người hấn.

“Vậy tiến độ nghiên cứu nhằm vào quyền lực thì sao? Có phát hiện gì mới không?” Ngụy Hợp trầm giọng hỏi.

“Ngài đừng nói nữa, trước đây không lâu chúng ta lại có tiến triển mới.” khoa au mỉm cười nói.

Đối với loại quyền năng này, hấn cũng không có khúc mắc như Ngụy Hợp.

Trên thực tế, những thần thú này chưa từng nghe qua sự gia tăng của thần thoại trong truyền thuyết, dưới cái nhìn của hấn cũng chỉ là đám dã thú có thực lực hơi mạnh một chút mà thôi.

Mà quyền có thể ngược lại hơi có chút giá trị nghiên cứu.

“Trên thực tế, quyền năng mà ngài định nghĩa cũng từng xảy ra trong xã hội loài người.

Một số Linh năng giả sau khi điều chỉnh gen liền xuất hiện năng lực tiêu hao cực kỳ nhỏ.

Những hình thức sinh ra cùng loại với quyền năng này.”

*

*

*

“Cũng tức là nói, dị năng chính là quyền năng bản suy yếu?”
Ngụy Hợp hiểu rõ.

“Có thể nói như vậy.” khoa Phi đưa tay ra, diêm một cái về phía trước, một màn sáng hiện lên trước hai người.

Xoạt một tiếng trên màn sáng thể hiện ra mảng lớn số liệu lưu.

Ngụy Hợp cẩn thận tra xét.

“Vậy kế hoạch của Kim Ô thì sao? Cuối cùng sản vật ngưng kết thành công?”

“Đương nhiên. Căn cứ theo ngài phân phó, linh năng chúng ta phù hợp nhất người thăng hoa, chính là loại chân huyết nhiệt độ cao như Kim Ô Chân Huyết. Cho nên kế hoạch Kim Ô tiến triển tương đối thuận lợi.”

khoa học Phi kéo theo Ngụy Hợp xuyên qua đại sảnh, đi tới một phòng cách ly cỡ nhỏ.

Cách ly một khu vực là tuyết trắng, bốn mặt tường và trần nhà đều được làm bằng kim loại trắng như tuyết.

Giữa không trung, đang lơ lửng một viên châu màu ám kim cao hơn một người, xán lạn.

“Đây là mấy vạn tấn chân huyết mà kế hoạch Kim Ô chế tạo, kết thành cuối cùng sản phẩm, ta đặt tên hắc là Kim Ô Huyết Tủy.” Khoa Phi cảm khái nói.

“Vì chế tạo Kim Ô Huyết Tủy này, chúng ta đã điều động gần như toàn bộ tài nguyên và tài lực, tiêu hao rất nhiều.”

Ngụy Hợp thở phào một hơi, chăm chú nhìn Kim Ô Huyết Tủy lơ lửng giữa không trung.

Chỉ nhìn chăm chú, hắc đã cảm ứng được, vô số tế bào huyết nhục trong cơ thể mình đang phát ra tiếng khát khao.

Đó là khát khao tiến hóa càng cao hơn với huyết mạch.

Hắc không chần chừ, chậm rãi tới gần Kim Ô Huyết Tủy.

Vươn tay.

Đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm đến mặt ngoài huyết tủy, cảm giác bóng loáng mà lạnh buốt.

Hoàn toàn làm cho người ta nghĩ không ra, đây là chân huyết Thái Dương thần thú Kim Ô ngưng tụ thành.

“Vất vả cho các ngươi rồi. Tất cả hội viên tham dự kế hoạch lần này sẽ được ban thưởng cho tư cách tiến hóa.”

Tư cách tiến hóa chính là tăng tư cách cấp độ sinh mệnh của bản thân lên.

Trên lý thuyết, nếu công hiến đủ lớn, những hội viên này có thể tăng máu thịt của mình lên tới cấp bậc Ngụy Hợp.

Điều kiện tiên quyết là Ngụy Hợp cho phép.

Đương nhiên còn có một điều kiện tiên quyết là linh năng cũng có thể theo kịp.

“Hiểu rồi!” khoa học Phi khê gạt đầu, sau đó không tiếp tục phát ra âm thanh, lặng lẽ rời khỏi gian phòng, để lại tất cả cho bản thân Ngụy Hợp.

Không chần chừ, hai tay Ngụy Hợp đặt tại mặt ngoài huyết tủy, nhắm mắt, bắt đầu dùng linh lực dẫn dắt tinh hoa chân huyết của Kim Ô trong đó, tràn vào trong cơ thể.

Cho dù là Kim Ô chân huyết cấp thứ, nhưng khi số lượng đủ nhiều, lượng cũng sẽ dẫn tới chất biến.

Ngụy Hợp có cảm giác, lần này dung hợp này về sau, hẳn là hẳn có thể chân chính ngưng tụ một bộ phận thực lực thuộc về Tam Túc Kim Ô.

Không phải năng lực điều khiển nhiệt độ đơn giản như trước, mà là hoàn chỉnh, càng thêm hoàn chỉnh, năng lực nắm quyền.

Quyền sở hữu hệ thống này, có thể trợ giúp hẳn đột phá cực hạn của đột phá linh năng hay không?

Trong lòng Ngụy Hợp rất là chờ mong.

Hắn không lo lắng huyết mạch đạt tới mức cao nhất không thể tiếp tục tăng lên. Dù sao thứ am hiểu nhất của Phá Cảnh Châu

chính là ở cấp độ bình cảnh bồi thêm một cước.

Chỉ cần có đủ Kim Ô huyết tủy đại bổ sung đủ, Ngụy Hợp cảm giác có thể đem Kim Ô huyết mạch mình đề cao đến mức tận cùng chủng tộc này.

Nhắm mắt lại, hẳn cảm ứng được Kim Ô chân huyết thuần khiết trong cơ thể mình đang từ từ hấp thu Kim Ô huyết tủy.

Chân huyết thuần túy của Kim Ô cũng bởi vậy mà không ngừng lớn mạnh, tăng lên rất nhiều. Nhiệt độ bên cạnh Ngụy Hợp cũng bắt đầu nhanh chóng tăng lên.

Ngay lúc Ngụy Hợp ngưng tụ ra chân huyết, vượt xa hệ Thánh Uẩn của Tát Tư Khuê.

Đang bùng nổ một trận chém giết thảm thiết thuộc về nội bộ gia tộc Thần Huyết.

Giữa ngân hà, hai mảnh hạm đội giống như mây trắng không ngừng oanh kích hỏa lực của đối phương.

Vô số chùm sáng, bắn phá, nuôi dưỡng thân thể, hỗn tạp cùng một chỗ, loạn thành một đoàn.

Từng chiếc chiến hạm màu trắng không ngừng oanh tạc bắn ra số lượng lớn cơ thể, thao tác hỏa diễm cường đại của nó, biểu hiện ra phía sau nhất định là có linh lực cường hãn đang tự mình điều khiển.

Hạm đội khắc ấn ký của hoàng tộc đang từ từ rơi vào thế thượng phong.

Mà một bên khác, quân đoàn khắc dấu hiệu vòng tròn màu đen sẽ tan tác từng tầng một, dần dần xuất hiện hiện hiện hiện tượng chạy tán loạn.

“Kim Đức, đến lượt ngươi ra sân rồi...” Trong tinh không xa xa, một long cơ khổng lồ màu đen, đang lẳng lẳng nửa quỳ trong đám thiên thạch âm u kia.

Đuôi dài đen kịt đóng đưa, mở ra rậm rạp chằng chịt gai ngược.

“Giao cho ta.” Kim Đức trầm giọng đáp.

Đóng cửa thông tin, hấn nhìn chiến đoàn xa xa. Trong lòng rất rõ ràng, kỳ thật vô luận là quân đoàn viên mãn, hay là quân đoàn hoàng gia, cũng chỉ là thực phẩm kế hoạch Đại hoàng tử đạt được.

Ngay từ đầu sau khi biết được sự thật tàn khốc này, hấn đã từng chần chừ, mê mang, lo lắng, nhưng sau khi Đại hoàng tử dành cho hấn bí pháp ngưng tụ Chân Linh chân danh, dưới sự hấp dẫn của mẫu hà thần bí kia, hấn liền hiểu rõ.

Bản thân chỉ có thể một đường đi đến cùng.

Càng tiếp xúc với mẫu hà, hấn càng cảm ứng được sự khủng bố của Đại hoàng tử điện hạ.

Ngược lại, nếu như có thể đi mãi được thì...

Nghĩ tới đây, trong mắt Kim Đức lóe lên một vòng kim sắc nhàn nhạt.

Sau lưng Bá Long Cơ sáng bừng lam quang, năng lượng khổng lồ ngưng tụ, áp súc, bộc phát.

Xuy một cái, thể lực liền biến mất tại chỗ.

Mà ở trung tâm chiến trường xa xa, trong phút chốc, những hạt cơ bản màu vàng rực rỡ hóa thành những cơn gió màu vàng thổi qua hạm đội hoàng tộc.

Hoàng tộc lại một quân đoàn tinh nhuệ bị diệt sạch.

Vô số linh hồn như vạn lưu quy hải, hóa thành hạt mưa màu lam, hội tụ về chỗ trung tâm nhất của long cơ...

Ngay khi Tinh Uyên chuẩn bị cho tuyệt cảnh du đăng trò chơi, mẫu hà không ngừng cắn nuốt lượng lớn linh hồn.

Trong một tinh vực hoang vu nào đó ở Bành Toa đế quốc.

Ở một nơi sâu trong căn cứ nghiên cứu phé thái.

Tạp Tu chậm rãi tỉnh lại từ trong cơn mê man.

Nàng ngâm mình trong máng bồi dưỡng đã sớm đình chỉ vận chuyển, toàn thân dính đầy màu xanh lục.

Một mùi tanh hôi khó ngửi chui vào mũi nàng.

“Oe!” Tạp Tu Mâu muốn nôn, nhưng sao cũng không nôn ra được.

Nơi này là trụ sở một chi nhánh của người phục tinh, vốn là phòng nghiên cứu cùng phòng ngựa của Tạp Tu Uyển chuyên môn bị chuyển đến.

Trong một lần tập kích không lâu trước đó, uy lực vũ khí chiến lược của căn cứ bị ảnh hưởng ngoài ý muốn lan đến làm cho cả căn cứ và tinh cầu đồng thời biến thành những mảnh vụn.

Tạp Tu Trạm xem như vận khí không tệ, không bị diệt chung với vụ nổ kia, tồn tại trong một đồng tàn phé lớn một chút.

“Ta...ta rõ ràng nhớ rõ, cuối cùng giống như là bị Ngụy Hợp... Cứu rồi!?” Nàng hoạt động tứ chi tự nhiên, so với lúc trước, toàn thân nàng lúc này, từ trên xuống dưới đều vô cùng nhẹ nhõm, giống như mới sinh ra.

Thương thế và di chứng trước đây đã từng hoàn toàn biến mất.

Lắc lắc đầu, Tạp Tu Uyển chậm rãi dọc theo thông đạo rách nát mờ ám đi về phía trước.

Trước tiên nàng phải biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đã.

Ngay lúc nàng rời đi không bao lâu.

Trong không gian bồi dưỡng một không gian, bỗng nhiên hiện ra hai đạo hư ảnh mơ hồ.

“Không đi quản nàng ta, thật sự có thể sao?” Một người nhẹ giọng hỏi, rõ ràng là khoa học, bộ trưởng, khoa học, kéo.

“Thân thể của nàng đã đủ để thích ứng bất cứ hoàn cảnh nào, không cần lo lắng.” Một người khác sắc mặt bình tĩnh, rõ ràng là Ngụy Hợp còn đang hấp thu dung hợp Kim Ô Huyết Tủy.

“Ta không rõ, lúc trước ngài ra tay cứu người này. Mà hiện tại, vì cái gì lại cố ý tìm cơ hội thả ra ngoài?” khoa học Phi nói.

“Đó là bởi vì Tạp Tu Môn vô thân vô cốt, lại bị lão sư phản bội, nàng không có ai để dựa vào.

Như vậy trong thời điểm này, lấy quan hệ của nàng, chỉ có ba lựa chọn.”

Ngụy Hợp mỉm cười nói.

“Một, trở về quân bộ, khả năng này không lớn, lúc trước nàng bị quân đội bên kia bán đi, bị từ bỏ. Cho nên lựa chọn này có thể loại trừ.”

“Hai, tìm kiếm khôi phục tinh thần. Đây coi như là lựa chọn, nhưng mà hôm nay sống lại sẽ ảnh hưởng rất lớn, lại ẩn nấp sâu hơn. Trong thời gian ngắn khó có thể thực hiện.”

“Ba, tìm bằng hữu từng là chiến hữu của nàng, ẩn cư cũng tốt, mai danh ẩn tích cũng tốt, báo thù cũng tốt, đều cần tài lực tài nguyên chèo chống.”

“Nhưng tính cách Tạp Tu Môn, không có khả năng ẩn cư, cho nên bất luận lựa chọn kia, cuối cùng, nàng rất có thể sẽ...”

“Trong số bạn tốt của nàng, có thể tìm được một người, thật ra chỉ có một...”

Ngụy Hợp còn chưa dứt lời, ý tứ đã rất rõ ràng.

Bây giờ Phục Tổ Hội tạm thời ở vào trạng thái bí mật, dưới sự chủ trì của kỳ thi nguyệt, sống lại sẽ gặp thảm bại mấy lần, tổn thất thảm trọng, bây giờ đã mai danh ẩn tích.

Giống như căn cứ bỏ hoang này.

Mà Tạp Tu Môn lại là ngôi dẫn Ngụy Hợp cố ý thả ra.

“Mục đích của ngài cuối cùng là gì? Long cơ của chúng ta vẫn đang chế tạo, nhưng cũng sắp kết thúc rồi, bây giờ để Tạp Tu rời đi...” khoa học Phi không hiểu nói.

“Không vội...” Ngụy Hợp mỉm cười nhìn hướng Tạp Tu Mân rời đi.

Thức tỉnh hiện tại còn chưa đủ cường đại. Đối mặt với mẫu hà tinh uyên, cho dù là ai hẳn cũng không có vốn để đối kháng.

Cho nên... Còn không gấp...

Mà Tạp Tu Trác, tác dụng của nàng... Tự nhiên sẽ không đơn giản như vậy.

*
*
*
*
*
*

Lúc này toàn thân máu thịt của nàng đều là Ngụy hợp tự mình phân hóa chế tạo, cho nên, chỉ cần nàng nguyện ý, tùy thời có thể tiếp quản mọi thứ của Tạp Tu Loan.

Dưới sự sắp xếp như vậy, dựa theo tình báo mà hẳn có được, tác dụng của bánh lái Nguyên Long Cơ này không chỉ đơn giản là một long cơ.

“Nhớ âm thầm trợ giúp Tạp Tu Mân, để nàng cảm nhận được sự ấm áp của đại gia đình chúng ta.”

“Ta hiểu...” khoa học Phi gật đầu, hẳn bỗng nhiên khẽ đi một tiếng. Dưới linh lực của hai người có thể cảm ứng, Tạp Tu điều khiển một chiếc phi thuyền dự bị, sưu tập đại lượng vật tư nhiên liệu thiết bị, bay thẳng tấp về phía bầu trời bên ngoài.

“Địa phương mà nàng sắp đặt là nơi nào?” Ngụy Hợp hỏi.

“Ta xem thử... là Đông Cực liên minh.”

“Hắn là cùng thời điếm đi tìm nàng.” Ngụy Hợp cười nói:
“Còn tưởng rằng sẽ đi tìm ta trước. Xem ra cho dù là cứu
nàng, người nàng nguyện ý tin tưởng nhất vẫn là hảo hữu của
mình.” Giống như dự liệu của ta.”

“Đi thôi.”

Dưới sự nghi hoặc khó hiểu của khoa học, Ngụy Hợp là người
đầu tiên tán đi hình chiếu.

Ngay sau đó, khoa học Phi biến mất tại chỗ.

Đông Cực liên minh.

Giống như một chiếc lá cây khổng lồ màu xanh biếc treo trên
đồi.

Hàng loạt cao ốc ốc dưới chùm sáng màu lam như lưỡi đao, bị
cắt sụn đổ.

Kiến trúc yếu ớt tựa như đậu hũ, bị lưỡi đao cứng rắn nhẹ
nhàng vạch một cái, trong nháy mắt đứt gãy.

Đám người nhao nhao hoảng sợ chạy trốn cùng ần núp.

Đám xe dòng va chạm vào nhau, có tên tài xế đã hôn mê, có
tên chặt vật từ trên đường xe bị tắc nghẽn chạy xuống, định
trốn trốn tránh, nhưng ngay sau đó lại bị mấy cái xe còn lại
không kịp dừng lại, va nát thành thịt bằm.

Màu lam là do người tạo ra trên bầu trời.

Một nam tử mắt đỏ mặc trường bào nghiên cứu màu trắng, vịn
khung gương, lơ lửng giữa không trung.

Toàn thân hắn kích động một tầng sâu màu xanh đen linh
năng, bên cạnh là một tên đầu lang mặc khôi giáp màu tím đen
nổi lơ lửng cùng làm bạn với hắn.

“Còn muốn phản kháng sao? Năng lực của ta là rất quan trọng,
chỉ cần ánh mắt ta chạm đến chỗ đó, hết thầy đều sẽ thành
trọng áp so với ý chí của ta. Trọng áp mạnh yếu biên độ, có thể
từ trọng lực gấp mười lần đến mười vạn lần trọng lực.

Đồng thời, phát huy tâm mắt nặng nề, không chịu bất kỳ linh
lực gì ngăn cản. Mặt khác, trước đó người đã bị ta nhìn chăm

chú, bị ta khóa lại, hiện tại ả núp cũng vô nghĩa.”

Ánh mắt nam tử tròn mắt đi tới đi lui, bỗng nhiên dừng lại.

“Tìm được người rồi!”

Hai mắt hấn bỗng nhiên hóa thành một màu đen kịt.

Một tiếng nổ mạnh ầm vang lên, ngay chỗ phé tích lâu các mà hấn đang chăm chú nhìn bỗng nhiên xuất hiện một cái hố to rộng chừng trăm mét.

Trung tâm hố tròn, một thiếu nữ xinh đẹp quần áo rách nát màu xanh lam, toàn thân đầy máu, thờ hồng học ngựa đầu nhìn hấn.

” trôi nổi!” Thiếu nữ đưa tay chạm xuống mặt đất.

Một tiếng nổ mạnh vang lên, khu vực đường kính năm mươi mét dưới mặt đất chấn động kịch liệt, bỗng nhiên từ mặt đất bay lên, hóa thành một khối đá lớn, đánh lên bầu trời.

“Đã không còn chiêu số nào khác sao? Vật thể trôi nổi hóa thành vật nổ thật lớn, năng lực như vậy đối với ta chẳng có ý nghĩa gì cả.”

Nam tử tròn mắt nhìn lướt qua.

Nhất thời cự nham trong không trung rơi xuống, căn bản không thể tới gần hấn.

Một tiếng nổ mạnh vang lên.

Cự Nham nổ tung, ngược lại đem thiếu nữ tự nổ tung bay ra ngoài.

Cùng lúc đó, trên một tinh không khác của Đông Cực liên minh.

Hai thân thể màu xanh lá mang theo vô số tàn ảnh, thảm liệt chém giết.

Hai vật thể linh này chấn động đều là thăng hoa cấp, trong hai người, người bên trái mặc kệ như thế nào bị thương, đều có thể trong nháy mắt khôi phục như lúc ban đầu.

Bên phải mỗi lần bị công kích, một người đều có thể hấp thu lực lượng bắn ngược ra ngoài, không bị tổn thương chút nào.

Điều này cũng dẫn tới bất luận hai người đánh thế nào cũng sẽ chỉ biến thành chiến đấu tiêu hao.

Phía sau hai người cách đó không xa, mỗi người đều có vẻ sợ người hợp tác của riêng mình.

Hiển nhiên, hai người này cũng là người khởi động lại.

Mặt khác, Bành Toa đế quốc, khắc ước Tát tư, Cửu Đô Hà hệ.

Khắp nơi đều trong một đoạn thời gian, bộc phát ra chiến đấu chém giết của người khởi động lại.

Trong mười hai người khởi động lại có mười người dùng sách lược giống nhau.

Đó chính là, trước khi bước vào tuyệt cảnh, lợi dụng điều kiện cùng ưu thế bên ngoài của bản thân, trước tiên phải giải quyết và giảm bớt đối thủ cạnh tranh.

Năm người khởi động đều là tồn tại cường hoành sau khi trải qua vô số đợt săn giết, cường hóa tầng tầng lớp lớp.

Chỉ riêng nhục thể của bọn họ cũng đã đạt đến cấp bậc đỏ tươi như sợ người.

Tốc độ thân thể tăng lên như vậy, càng khiến bọn họ sợ hãi.

Cũng chính vì vậy, nội chiến của nhân loại mới vừa ngừng lại, cũng vì những người khởi đầu này giao thủ, lại lần nữa lâm vào kích động.

Những người khởi động lúc này đã trải qua mười năm tích lũy, thực lực và thể lực của bản thân đều rất khổng lồ.

Bọn họ khai chiến, cũng điều động rất nhiều thể lực dưới trướng.

Mấy ngày sau...

Tinh Uyên.

Bên trong tinh hệ khổng lồ ở gần Viêm Vương cung, một vầng thái dương màu máu hùng hực bốc cháy lên ánh sáng màu đỏ.

Trên mấy chục hành tinh gần đó, mỗi hành tinh chiếm cứ một lãnh chúa Hắc Viêm.

Những bản thể của Hắc Viêm lãnh chúa này triển khai hoàn toàn, chiếm cứ trên hành tinh, như những người bình thường ngồi trên ghế, kích thước thích hợp, vừa vặn tốt hơn.

Tinh hành tinh hùng vĩ, do Hắc Viêm lãnh chúa thực lực mạnh mẽ chiếm cứ.

Có một điểm nhỏ, là hành tinh xấu xí, mà là lãnh chúa xếp hạng thấp đang ngồi ngay ngắn.

Đây là lần tụ hội thứ hai, mục đích của bọn họ là tạo ra tám mươi tám cửa ải để du đặng chơi trò chơi này.

Tổng cộng tám mươi tám vị lãnh chúa Hắc Viêm, không ai vắng mặt.

Bản thể Ngụy Hợp là một mảnh thảm máu khổng lồ to bằng hành tinh lớn.

Cả người hấn mọc đầy con mắt, vị trí trung tâm nhô ra một khối hình người lớn nhỏ, xem như trung đặng trong tất cả lãnh chúa.

Lúc này, hấn vừa mới hoàn thành hấp thu Kim Ô Huyết Tủy, ý thức mới dờ tới đây, cho nên hơi tới chậm một chút.

Lúc này trong hành tinh của nơi này, những thứ hơi lớn một chút đều đã bị chiếm sạch.

Những lãnh chúa to cỡ hành tinh này, đều rất quen thuộc với nhau, nhưng đối với Ngụy Hợp, lại tương đối xa lạ.

Chu kỳ Hắc Viêm lãnh chúa sinh ra rất dài, Hắc Viêm như Ngụy Hợp mới sinh ra có thể nói là tương đối hiếm thấy.

Vì vậy, y vừa tới đã thu hút rất nhiều sự quan tâm của mọi người xung quanh.

Trong tinh hệ, chỉ có mười lăm hành tinh có thể thừa nhận chất lượng Ngụy Hợp và thể tích.

Nhưng mười lăm viên này cũng đã có người.

Ngụy Hợp nhìn quanh một vòng, bay thẳng đến hướng Bắc Luân Đẳng Nhi.

Người sau toàn thân cứng đờ, yên lặng rời khỏi hành tinh ghé của mình.

Thế nhưng tinh cầu kia quá nhỏ, Ngụy Hợp xem xét xong liền bay về những hướng khác.

Bắc Luân Bằng Tư nhẹ nhàng thở ra một hơi rồi trở về vị trí của mình.

“Hắc tiêu của ma nhân, người đã tới chậm một bước, nơi đây đã không thể chứa đựng tinh cầu của người nữa, hay là người có thể tới tinh hệ mà ngoan ngoãn nằm sấp, ha ha ha!”

Một đoàn hoàn toàn do nham thạch vỡ vụn màu xanh, tạo thành vòng xoáy khổng lồ, chuyển động phát ra tiếng vang ù ù, tới gần Ngụy Hợp.

Nó gọi Lôi Mục Lục, bản thể là quái vật xoắn ốc nhìn như gió lốc trong vòng xoáy khổng lồ.

Ngụy Hợp nhìn tinh cầu chiếc ghé của gia hỏa kia.

Tên khốn này không biết vì sao lại chạy tới đây khiêu khích, xem ra sau lưng có người sai khiến.

“Người tên là gì?” Ngụy Hợp đột nhiên hỏi.

“Ta...” Quên đi, ta không có hứng thú với cái gì với người.”

Ngụy Hợp trực tiếp cắt ngang đối phương.

“Nếu mỗi cái tên rác rưởi bại dưới tay ta đều phải nhớ kỹ, vậy sớm muộn gì ta cũng bị phiền chết thôi.”

Lôi Mục Nạp lập tức nổi nóng. Thân thể vòng xoáy đường kính hơn vạn dặm chợt phồng lên, rõ ràng lại lớn hơn một chút, đảo mắt đã hóa thành một mảng nham thạch trên bầu trời, đánh về phía Ngụy Hợp.

“Một người mới! Lại dám nhục nhã ta...!!!”

834

Vàng sáng màu đỏ chiếu rọi xuống, trong vũ trụ, vòng xoáy nam thạch màu xanh lục khổng lồ lại lần nữa khuếch trương ra một vòng, sau đó âm vang đánh tới phía Ngụy Hợp.

Tới cấp độ này bất cứ linh thuật nào cũng không tới cấp hắc động, không có bao nhiêu hiệu quả đối với các lãnh chúa Hắc Viêm.

Sắc mặt Ngụy Hợp bình tĩnh, tám thảm huyết hồng to lớn sau lưng bỗng nhiên mở rộng ra.

Phốc phốc.

Toàn bộ thân thể hắn vậy mà phòng lớn gấp đôi so với vừa rồi, bao phủ toàn bộ vòng xoáy nam thạch màu xanh lá đánh tới vào trong.

Huyết nhục khổng lồ bao bọc thành một quả cầu không quy tắc.

Bên trong hình cầu còn có đại lượng bén nhọn không ngừng nhô ra, đó là Lôi Mộc Nạp bên trong định xông phá ra.

Nhưng không làm nên chuyện gì, giãy dụa kịch liệt một lần lại một lần thất bại.

Oanh!!!

Trong phút chốc, huyết nhục viên cầu mở rộng mãnh liệt, phảng phất muốn nổ tung. Nhưng rất nhanh co lại.

Vài con Hắc Viêm lãnh chúa chung quanh rục rịch, hai ánh mắt nhìn lại, chỉ cần Ngụy Hợp lộ ra vẻ mệt mỏi, sẽ nhào tới, cắn xé huyết nhục của y.

“Có thể dừng lại.” Trong hắng tinh màu đỏ ở trung tâm, một thanh âm nhu hòa từ xa xa bay ra.

Ngụy Kỳ vừa vịn từ đỉnh quả cầu máu thịt nhô ra, ngưng tụ, hơi cúi đầu về phía Hắng Tinh xa xa.

Rầm rầm, hắn thả Lôi Mộc trong cơ thể ra.

Lúc này bản thể Lôi Mục đã bị tiêu hóa hết một nửa thể tích.

Nó phần nộ rít gào, mang theo một tia hoảng sợ nhanh chóng rời xa vị trí Ngụy Hợp.

Chỉ riêng chuyện vừa rồi, hẳn phải mất ít nhất vài ngày mới có thể bổ sung trở về.

Sau khi bị phong cấm thôn phệ, lực lượng toàn thân hẳn dường như bị áp chế suy yếu một nửa.

Bản thân có thể khống chế được các vị trí trên bản thân, cũng theo thời gian trôi qua, không ngừng giảm bớt.

Ngụy Hợp ngồi lên hành tinh mà Lôi Mục cất giữ, nhưng vẫn có cảm giác hơi nhỏ.

Ánh mắt của hắn chuyển động, chuyển hướng sang hai tinh cầu bên cạnh.

Bành!!

Hai xúc tu khổng lồ quét ra, quét sạch hai sa mạc này Hắc Viêm lãnh chúa.

Hai tên Hắc Viêm cũng không dám nói một câu, nhanh chóng rời đi.

Tinh tinh của bọn họ cũng bị Ngụy Hợp kéo tới ngồi chung một chỗ.

Thực lực của Lôi Mục Lục cũng coi là trung thượng trong Hắc Viêm, nhưng ngay cả nó cũng bị Ngụy Hợp đánh lui một chút.

Chiến tích như vậy, hiển nhiên có chút dọa cho lãnh chúa chung quanh.

“Tốc độ thăng cấp của gia hỏa này quá nhanh đi!”

Trên một vùng đất gần Hằng Tinh, Mễ không nhẹ nhàng cảm khái nói.” Quả nhiên là người trẻ tuổi, đang lúc xung kích.”

“Chẳng qua là cũng sắp đến hạn rồi.”

Mặt ngoài Hằng Tinh, một cái bàn đọc sách, một cái ghế gỗ, trôi nổi trong ngọn lửa màu đỏ đậm.

Vị quân chủ Ba Luân thân nhiên ngồi trên ghế gỗ.

“Tất cả mọi người sợ đều biết, Tinh Uyên là dựa vào căn nuốt tiến hóa. Nhưng rất ít người biết tiến hóa của Tinh Uyên cũng là có cực hạn.” Ba Luân dựa lưng vào ghế ngồi, bắt chéo chân, mười ngón tay đặt lên trên bụng.

“Đúng vậy, đỉnh đầu Hắc Viêm chính là cực hạn. Sau này có căn nuốt thế nào cũng không thể tiến hóa được...” Mẽ không phải không sử dụng bản thể mà vẫn mang hình người.

Đây cũng là nguyên nhân bọn họ ngồi xem Ngụy Hợp Vân căn nuốt tiến hóa bản thân, bởi vì Tinh Uyên là có cực hạn.

Rất lâu trước đây, Hắc Viêm mạnh nhất Tinh Uyên chỉ có.

Mãi tới một ngày nào đó, Chúa Tể bỗng nhiên xuất hiện. Bọn họ đột phá cực hạn, vượt qua thời không, nắm giữ toàn bộ tinh vực.

Mà ba vị quân chủ, thật ra chính là ba vị trí mà bọn họ bố trí ra để quản lý dễ dàng.

“Bệ hạ, có thể bắt đầu bố trí rồi.”

Một hướng khác, trong một mảnh hư không, bỗng nhiên hiện hiện một con mắt to lớn, con mắt thành màu vàng nhạt, bên trong có vô số điểm đen du động.

“Mỗi một vị lãnh chúa đều có ý nghĩ của riêng mình, muốn cho tất cả mọi người làm theo an bài của ta, có lẽ là một chuyện rất phiền phức.”

Ba Luân khổ não nói: “Không bằng như vậy là được rồi.”

Hai tay hắn ta vỗ một cái.

Ông!!!

Một vòng gợn sóng trong suốt lấy hắn làm trung tâm trong nháy mắt khuếch tán ra xung quanh.

Tốc độ của những gợn sóng này vượt xa tốc độ ánh sáng, chỉ trong nháy mắt đã vượt qua mấy chục năm rồi bao quanh mấy tinh hệ ở xung quanh lại.

Rất nhanh, ba tinh hệ nơi xa bị sóng gợn lan đến, toàn bộ tinh cầu và Hằng Tinh trong đó đều bị lực lượng khổng lồ vô hình

kéo đi.

Chúng di động, tới gần, một ít tinh cầu cách xa trực tiếp lập lòe, nhảy vọt không gian, vượt cự ly xa ngưng tụ cùng một chỗ.

Mấy chục viên tinh cầu và mấy viên hằng tinh rất nhanh hòa tan tựa như bánh tuyết, lẫn lộn cùng một chỗ.

Tựa như tác phẩm ấn tượng của thủ hạ họa giả.

Các loại vật chất ánh sáng sắc thái giống như màu màu, bị trộn trộn cùng một chỗ, dần dần đọng lại thành từng tòa cung điện to lớn huyết hồng.

Tổng cộng có tám mươi tám tòa cung điện, mỗi một tòa đều giống nhau như đúc, phẳng phát như được khắc từ một khuôn đúc ra vậy.

Giữa tất cả cung điện đều dùng dây leo màu đen nối lại.

Cầu thang nối liền thành một cái, chung quanh hoàn toàn cố hóa không gian, chỉ được phép từ cầu thang tiến vào cung điện.

Xa xa nhìn lại, giống như một chuỗi thịt nướng được xiên qua chuỗi trúc màu đen.

“A... Quả nhiên thẩm mỹ của ta không được. Như vậy, kế tiếp, chính là chur vị lãnh chúa tự mình quyết định, mình trấn giữ ở vị trí cao nhất nào...”

Ba Luân lộ ra một tia mỉm cười quái dị.

“Xếp hạng phải đề từ yếu đến mạnh, từ dưới lên trên ~”

Vừa nói xong, đám quái vật lập tức nhao nhao điềm đạm.

Năm tháng dài đằng đẵng đủ để cho người ta chơi đùa với tuyệt đại đa số những thứ muốn chơi.

Chỉ có thực lực cao thấp thì vẫn là địa phương mà tất cả lãnh chúa đề ý.

Không phải tất cả lãnh chúa Hắc Viêm đều là đỉnh cấp, phần lớn Hắc Viêm khó khăn lắm mới đột phá đến cấp bậc này.

Nguyên nhân khiến bọn họ không thể tiếp tục tiến hóa nữa thường là do huyết nhục trong cơ thể không thể hoàn mỹ hỗ trợ cho nhau.

Cũng có phương hướng tiến hóa của huyết nhục bản thân, bản thân đã có cực hạn rồi.

Chỉ có những phương hướng tiến hóa cao nhất, bản thân hài hòa hoàn mỹ, các loại tổ hợp sinh mệnh tập hợp bù đắp cho nhau, mới có thể chân chính bước vào cực hạn.

Trên thực tế, Mộc Phủ Sinh Mệnh của Ngụy Hợp cũng không tính là hoàn mỹ bù đắp cho nhau, hoặc có thể nói là hấn vốn chưa hoàn mỹ bao giờ.

Cho nên tỷ lệ đột phá của hấn cực nhỏ. Phương hướng tiến hóa cũng tương đối hẹp.

Nhưng cho dù tỷ lệ có nhỏ đến mấy, cũng không chịu nổi Phá Cảnh Châu cứng rắn.

Có điều kiện trên, không điều kiện sáng tạo cũng phải đưa lên.

Cho nên Ngụy Hợp sáng tạo điều kiện, cắn nuốt khắp nơi, thu thập sinh mệnh đồ phổ khác, sau đó từ phá cảnh châu cứng rắn nặn ra một con đường từ trong khe hẹp.

Không biết cách nào đột phá cũng không sao, Phá Cảnh Châu cứng rắn là được.

Lúc này từng đoàn từng đoàn quái vật khổng lồ bắt đầu chém giết lẫn nhau.

Dấu sao mọi người đều không chết, lát nữa sẽ nhanh chóng tái sinh. Sinh tử bác ngu ngốc như vậy, nhìn qua máu tanh thê thảm. Trên thực tế cũng là hạng mục giải trí của đám Hắc Viêm.

Ngụy Hợp ngồi xếp bằng trên tinh cầu, không hề nhúc nhích.

Lãnh chúa xung quanh hấn cũng không có hành động gì. Vừa rồi Lôi Mục Nạp thử nghiệm, đã thể hiện một phần thực lực của Ngụy Hợp.

Chỉ cần tiếp xúc là Lôi Mục Nạp hoàn toàn có thể áp chế Lôi Mục Nạp, có thể thấy thực lực Ngụy Hợp tuyệt đối đã đến cấp

độ Hắc Viêm thượng vị.

“Tám mươi tám cung sao...”

Trong lòng Ngụy Hợp có nghi hoặc.

Rõ ràng hấn ta là người khởi động lại, lại là người giữ cung, vậy thân phận như vậy mà cũng tham gia trò chơi?

“Không cần nghi ngờ.” Giọng nói của Ba Luân Quân Chủ từ xa xa truyền đến.

*

*

*

“Nếu như thật sự là người khởi động lại, cho dù bản thể người gia nhập xông ải, cuối cùng nhất định người chiến thắng là hấn.

Đương nhiên, nếu người chiến thắng, như vậy người chính là người khởi động tân nhiệm.”

“Ta hiểu rồi...” Ngụy Hợp đã hiểu ý Ba Luân Quân Chủ.

Cũng tức là nói, người khởi động lại chân chính chắc chắn sẽ có lá bài tẩy để bảo đảm thắng lợi tuyệt đối.

Coi như bản thể hấn tham chiến xông quan, nếu hấn không phải người khởi đầu, cũng không có khả năng chiến thắng.

Hấn hơi cúi đầu về phía Ba Luân, Ngụy Hợp nhìn về các lãnh chúa còn lại xung quanh.

Hấn đang ở trần.

Chờ những người này phân ra thắng bại, đào thải một bộ phận rồi nói sau.

Dù sao cuối cùng hấn chỉ cần khiêu chiến người thắng là có thể biết mình xếp vị trí thế nào.

Còn đối với Hắc Viêm, thời gian ngắn tới không thể nào hoàn thành được công trình này.

Tất cả mọi người lại tăng tốc độ kinh người, trừ thực lực có chênh lệch cực lớn ra, nếu không bình thường cũng sẽ bị kéo

thành giăng co.

Ngụy Hợp lại ngồi xếp bằng xuống, nhắm mắt, tâm niệm chuyển động. Mới hấp thu xong Kim Ô Huyết Tủy, chân huyết bên kia của hắn còn đang trong thân thể tăng lên cường hóa.

Đợi đã.... Nếu Chúa Tể đã có thể tạo ra một quân nhân, vậy vì sao ta không trực tiếp mô phỏng tinh huyết của Chúa Tể? Một giọt tinh huyết Chúa Tể không có bất cứ ấn ký nào..... Nếu có thể mô phỏng ra...

Thậm chí, nếu thần thoại đã tồn tại thần thú, như vậy ta còn có thể mô phỏng những tinh huyết của chí cao chủ thần kia, dù sao cũng phải thử từng cái một, có tinh huyết là được, không có cũng chỉ lãng phí chút thời gian mà thôi...”

Trong nháy mắt Ngụy Hợp mở mạch suy nghĩ ra, hai mắt tỏa sáng.

【 Nếu như có thể thành công, dù sao đều phải bắt chước, vì sao không trực tiếp mô phỏng một cái mạnh nhất? Ví dụ như, tinh huyết của Nguyên Thủy Thiên Tôn? Không có máu, da cũng được, không có da, lông tóc, khí tức, quần áo, pháp bảo, tất cả có thể dính bên cạnh đều có thể thử xem...

“Nếu như mô phỏng không ra thì lượng lượng sẽ giảm, một mực giảm đến cực hạn, chỉ cần có một tia mô phỏng có thể mô phỏng ra.....”

Đầu óc Ngụy Hợp thoáng cái đã mở ra.

Chỉ cần là thứ trong truyền thuyết thần thoại, có lẽ hắn cũng có thể mô phỏng thử một chút.

Mấy ngày sau...

Một chiếc phi thuyền từ hệ thống Ô Lan bay tới Đông Cực liên minh chậm rãi bay ra, khôi phục tốc độ bình thường.

Phía trước phi thuyền, trong tinh không vô ngần, một tinh cầu màu xanh lục lớn gấp đôi các hành tinh bình thường, đang chậm rãi tự xoay chuyển.

Cách đó không xa, Hằng Tinh chói mắt chiếu ra hào quang màu vàng, chiếu sáng non nửa diện tích của tinh cầu này.

Phi thuyền điều chỉnh phương hướng, tới gần vị trí hư ảnh của tinh cầu.

“A ~” Ngụy Hằng từ chỗ ngồi duỗi lưng một cái.

Hắn mua thương vụ tọa vị, cùng hơn một ngàn người ở trong một khoang thuyền máy, không khí thực sự không quá dễ chịu.

Đặc biệt là mấy vị đại gia ngồi bên cạnh hắn vẫn luôn đánh rắm.

Không còn chỗ nào trốn.

Trong hoàn cảnh phong bế như thế này, Linh thuật dùng linh lực, tuần hoàn trong không khí, thối thối kia coi như bị tuần hoàn tịnh hóa, cũng phải mất ít nhất vài phút.

Ngụy Hằng bất đắc dĩ nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Cuối cùng cũng sắp đến.” Mười năm trước, cha hắn được an bài vào huấn luyện doanh đặc biệt, mỗi ngày kiên trì đặc huấn Địa Ngục, đến bây giờ, cuối cùng cũng hoàn thành tất cả học nghiệp, thành công tốt nghiệp.

Mười năm...!!

Có trời mới biết mười năm nay ông ấy qua đây bằng cách nào.

Ấn mở màn sáng truyền tin, Ngụy Hằng mở ra nhóm người, thướt tha không ngừng dùng ký hiệu triệu hoán hắn.

Từ ngày hôm trước, sau khi dùng máy truyền tin báo cho bạn tốt, Thư Mộng vẫn luôn rất tò mò về những gì y đã trải qua trong mười năm vừa qua.

Nhưng Ngụy Hằng bởi vì giữ bí mật, bất cứ cái gì cũng không thể nói.

Mà lần này tới khu tinh giới cỡ lớn của Đông Cực liên minh chủ yếu là giải sầu, mang theo người nhà đến thăm hai mẹ nuôi.

Ừm, hai mẹ nuôi của hắn, một người tên Lý Dung, một người khác tên Nguyên Đô.

Đều là người bản địa của liên minh Đông Cực.

Phi thuyền chậm rãi theo thuyền xếp hàng, tiến vào cảng tinh cầu.

Trải qua tầng tầng kiểm tra đo lường, do một cái thông đạo hình tròn màu bạc tính cả mặt đất, tốc độ giảm xuống chạy về phía mặt đất.

Hai mươi phút sau đó.

Ngụy Hằng cũng đã đứng trong thành thị của Lục Khôi Tinh, trước cửa một căn nhà tư nhân, hẩn nhẹ nhàng ấn xuống nút chuông, ** trong chốc lát.

“Mời vào.” Cửa lớn bên ngoài vang lên tiếng răng rắc, khóa đầu mở ra.

Ngụy Hằng quay đầu lại đưa mắt nhìn thấy thê tử Khê Nhi.

“Đi thôi. Vào rồi nói. Mẹ nuôi ta kỳ thật đều rất dễ nói chuyện. Không cần lo lắng.” Hẩn an ủi.

Tạ Tuyên nuốt nước miếng, liên tưởng tới lần trước nghe được câu này, khi đó... Sau đầu nàng bị đánh cho lồm vào một ít...

Đã nhiều năm trôi qua, đến bây giờ nàng vẫn còn một nỗi ám ảnh. Cho nên lúc mang theo hài tử đến thăm cha mẹ, cơ hội đến nhà Ngụy Hằng cũng không nhiều.

Bởi vì mỗi lần nàng đi, công công nhìn thấy đều run sợ.

Hai người ôm đứa nhỏ đến gần cửa chính mở ra, xuyên qua hoa viên nhỏ, đi tới trước cửa phòng một lầu màu trắng sữa.

Rắc rắc một tiếng, một nam tử đang đeo kính mắt nhả nhận mở cửa phòng ra, đưa mắt nhìn lướt qua nhà Ngụy Hằng.

“Mời vào, lão sư đang chờ các người bên trong.”

“Cảm ơn. Xin hỏi ngài là?” Ngụy Hằng có chút nghi hoặc hỏi.

Hẩn nhớ rõ trước kia khi mình tới nơi này, người này hẳn là còn chưa xuất hiện. Nhưng bây giờ...

Hẩn nhớ rõ hai bà nuôi đều là độc cư mà?

“Ta tên Hạ Vân Ân, học sinh mà Nguyên Đô truyền thụ, hiện tại đang tiến hành tiến tu tạm thời ở bên này. Hiện tại đang đọc công khai giáo viên tiến sĩ Đại Học của Kinh đô Tuyên.” Nam tử trông mắt trầm giọng giới thiệu mình.

“A, ta tên là Ngụy Hằng, là con nuôi của sư phụ ngươi.” Ngụy Hằng vội vàng giới thiệu theo.

“Vị này là thê tử Tạê, nữ nhi Ngụy đại quân.”

“... Cái tên thú vị.” Hạ Vân Ân che mắt, nhìn lướt qua tiểu cô nương đang cái miệng nhỏ nhắn.

“Kỳ thật là trước kia ta vẫn luôn mơ ước, dẫn dắt một nhánh đại quân xông pha chiến tranh, về sau giấc mơ vẫn chưa thực hiện được, cũng chỉ có thể nhìn xem thế hệ sau có cơ hội hay không mà thôi.” Ngụy Hằng nhún vai. Hắn không nói thật ra là mộng tưởng trong trò chơi này...

Hai người cùng nhau tán gẫu vài câu, còn Tạ Tĩnh Tuyên thì chăm sóc con gái ở bên cạnh.

Thằng nhóc này lát nữa muốn chơi cái này, lát nữa muốn chơi cái kia, thanh âm còn lớn, khá là đáng ghét.

Không bao lâu, Nguyên Đô trong tay áo dài màu tím đen, vẫn che nửa tấm khăn che mặt, cùng Lý Dung đi xuống lầu.

“Các ngươi tới rồi?” Lý Dung dụi tay về phía Ngụy Hằng. “A Hằng, gần đây ngươi có gặp cha ngươi không?”

“Không, hắn hiện tại mỗi ngày đều ở trong công ty, hay là ở bên ngoài.” Ngụy Hằng đối với phụ thân mình, có thể nói là tâm tình tương đối phức tạp.

Một mặt hắn khó chịu vì trong nhà luôn giấu diếm tình huống chân thật của mình, mặt khác, xuất thân của hắn đối với bản thân lại tương đối tò mò và nghi hoặc.

Cho dù là đến bây giờ, hắn vẫn không rõ, rốt cuộc cha là làm cái gì.

“Thật ra ngươi tới đúng lúc.” Nguyên Đô Tử nhẹ giọng nói: “Ngươi được đưa đi huấn luyện quân doanh đặc biệt của quân

bộ, thời gian mười năm, hẳn là có chút tiến bộ. Vừa hay chỗ chúng ta có nhiệm vụ thực tập, có muốn đi cùng không?”

Mười năm, bất luận là Nguyên Đô Tử hay là Lý Dung, hôm nay tu vi đều tiến gần hơn một bước.

Nguyên Đô Tử đạt đến liệt biên hạ vị, linh năng tăng phúc không ít.

Mà Lý Dung cũng tấn thăng tới cực hạn quang chiếu.

Trừ bỏ những thứ này, hai nàng điều tra Ngụy Hợp hồi lâu, phát hiện Ngụy Hợp xác thực không bị ô nhiễm vết tích, lúc này mới từ từ yên lòng.

Hai người hạ quyết tâm, vẫn âm thầm quan sát, bất cứ lúc nào cũng có thể cảnh giác biến số của Tinh Uyên.

*

*

*

Nhưng làm cho các nàng không ngờ là, Ngụy Hợp một mực an phận thủ kỷ, mỗi ngày đều đi nghỉ, đúng giờ ăn cơm ngủ, mười năm như một.

Còn Bành Toa đế quốc bên này, sống lại sẽ từ từ mai danh ẩn tích. Tất cả các viện tử cũng nhao nhao bán ra ngoài.

Toàn bộ sống lại sẽ chuyển biến từ sáng sang tối, nghe nói là bị Nguyệt Tương Bảo vệ của Bành Toa đế quốc chèn ép biến mất.

Ngược lại bên kia của Tát Dĩnh lại càng khiến người ta chú ý.

Động Cơ của Đông Cực liên minh Thiên Chi Lư mấy năm nay cũng dành phần lớn tinh lực và tài nguyên cho điều tra viên mãn.

“Thiên Chi Khung Lư đưa ra nhiệm vụ loại lớn liên hợp, điều tra nguồn gốc sông mẫu hà. Chúng ta cũng được phân đến một phần đề bài. Người cũng đi cùng đi, thế nào? Dù sao chỉ là điều tra tư liệu, không có bất cứ nguy hiểm gì.” Lý Dung giải thích.

“Mẫu Hà? Viên mãn mẹ hà kia? Là điều tra Chân Linh sao?”
Ngụy Hằng lập tức nhíu mày.

Mấy năm gần đây, quả thật sông mẹ khắc chế Tát tát có thể nói là tiếng tăm lan xa.

Đây đều là do Linh Thân Mai Nặc thuộc về một trong những Chân Linh, đã hủy diệt toàn bộ hạm đội một tỷ.

Người không chế vạn vật, Mai Đẩu Nặc, đây là người tình báo thâm nhập vào nội bộ Nặc Tát Tư, điều tra ra tin tức.

“Chính là nó, bởi vì tư liệu chúng ta có hạn, cho nên lát nữa ban đêm sẽ có hành động, muốn đi bắt một thành viên viên mãn. Nếu người cảm thấy hứng thú, cũng có thể cùng nhau nhìn xem.” Lý Dung mỉm cười nói.

“Thành viên chính thức của Viên Mãn hội?” Ngụy Hằng hỏi lại.

“Ừm, trên thực tế chính là bây giờ chính quyền nội bộ đã bị viên mãn áp chế không ít.

Khung trường Thiên Chi Lư đã chính thức liệt vào danh sách mười hạng đầu mạnh mẽ nhất từ trước tới nay của nhân loại.”
Lý Dung đơn giản nói.

“Được rồi, vậy tư liệu chúng ta muốn tìm là?” Ngụy Hằng nghi ngờ hỏi.

“Là tư liệu bên trong, sau khi bắt được người là có thể lấy được, là về Mẫu Hà. Chúng ta tìm được đầu mối trong một số tư liệu đặc biệt. Tiếp theo chỉ cần lần theo manh mối này là được.”

“Ta hiểu.” Ngụy Hằng nghiêm túc gật đầu.

Khắc Nặc Tát Tư Thánh Uẩn Hà hệ.

Trong một cung điện màu trắng bạc.

Đại hoàng tử Nặc Hi, bình tĩnh theo thông đạo dài tiến về phía trước.

Hắn xuyên qua thông đạo, tiến vào một thang lầu hình xoắn ốc.

Trên vách tường bên cạnh cầu thang, mơ hồ có chất keo trong suốt đang bao trùm.

Trên tay thỉnh thoảng lại có bóng người màu lam trong suốt chợt lóe lên.

“Đã hoàn toàn thực chất hóa rồi sao?”

Trong mắt Nặc Hi hiện lên vẻ kinh ngạc.

Hắn dừng một chút rồi tiếp tục đi xuống. Mỗi lần lấp lóe đều có thể đi qua một đoạn cầu thang rất dài.

Theo hắn không ngừng đi sâu vào trong, dần dần hiện tượng quái dị trong cầu thang cũng càng phát ra nghiêm trọng.

Khắp nơi trên mặt đất đều là bóng người như ẩn như hiện.

Xúc tu linh hồn khổng lồ thỉnh thoảng từ trong hư không chợt lóe lên, phảng phất như từ một tầng khác thỉnh thoảng chạm đến hiện thực.

Vách tường phảng phất như đang hòa tan, nhưng giọt rơi xuống lại là chất nhầy vô hình trong suốt vô hình.

Chất nhầy lập tức biến mất, vô ảnh vô tung.

Trong không khí mơ hồ có một loại lực tràng khiến người ta nôn nóng bất an.

Nặc Hi mặt không đổi sắc, tiếp tục đi xuống.

Vẫn một mực, rớt cuộc, tại tầng chín mươi chín, cuối cùng thì thang lầu này cũng đã tới điểm cuối.

Phía dưới cầu thang, có một cái động.

Trong hang thô ráp hoang vu, chỉ có chỗ trung tâm, có một cỗ quan tài hình chữ nhật.

Lúc này nắp quan tài trượt ra, từ bên trong chậm rãi đứng thẳng lên một bóng người hơi mờ.

Bóng người nồn nà, đầu đội vương miện, phía sau lưng có tầng tầng lớp lớp, vô số cặp cánh chim màu vàng hơi mờ kéo dài vào hư không.

Khiến người ta kinh ngạc nhất là, khuôn mặt bóng người hoàn toàn bóng loáng, giống như trứng gà vừa mới nở, cái gì cũng không có.

“Người làm rất tốt, Nặc Hi.” Giữa không trung, một giọng nói ôn nhu như nước, vang vọng trong đầu Đại hoàng tử.

“Thân thể của ta sắp hoàn thành. Vô số linh hồn cùng trở thành mẫu hà, tạo ra sông mẹ. Cho nên nếu muốn chân chính buông xuống nơi này, thân thể của ta cũng cần lượng lớn linh hồn.”

Nặc Hi khẽ cúi đầu.

“Tiền vạn vật vĩ đại, ta nghe được trong điển tịch, nếu muốn khắc ấn tên thật trong mẫu hà, nhất định phải hiến tế đủ linh hồn, cùng với, ngưng tụ đủ linh hồn bản thân khổng lồ. Xin hỏi giải thích này có chính xác hay không?”

“Đương nhiên. Trong mẫu hà có vô số dòng chảy chảy vờn quanh, đi xuyên qua tất cả sinh mệnh.

Phàm là người có linh, đều có thể coi là dòng sông mẹ kéo dài. Cũng chỉ có thành tựu to lớn mới được sông mẹ thừa nhận, cũng khắc tên thật thật.”

“Nói cách khác, sông mẫu đối với ta thật ra đều là đối xử bình đẳng với ngài, không sai không sai, giống như biển cả đối với loài cá đúng không?” Nặc Hi nhẹ giọng nói.

“Đúng vậy.” Kim loại vạn vật trả lời.

“Vậy ngài vì cái gì mà đáp lại lời triệu hoán của ta?” Nặc Hi hỏi.

“Tên thật đồng dạng cũng có cao thấp cường yếu. Mà tích lũy càng nhiều lực lượng, tiến về sông mẫu càng thượng du, đạp chân đi sông mẫu cũng là mục đích chân linh của chúng ta.”
Thi đấu Kim Chi Thần Mai Nặc trầm giọng nói.

“Thì ra là thế.” Nặc Hi gật đầu.

“Nhanh thôi, công trạng của người sẽ giúp người khắc tên thật. Mẫu Hà đối với việc tế tự của người vô cùng hài lòng, có lẽ không bao lâu nữa là có thể...”

Phốc phốc!

Trong phút chốc, hai tay Nặc Hi từ sau lưng đâm sâu vào sau lưng Mai Nặc.

“Ngươi!!?” Giọng nói của Mai Thi run run, từng tia phần nộ phần nộ không ngừng lan ra, khiến cho hoàn cảnh xung quanh cũng bắt đầu nóng lên.

Tâm tình biến hóa đơn thuần, có thể khiến thời không xung quanh sinh ra ảnh hưởng.

“Nặc Hi, ngươi dám cả gan động thủ với ta...ngươi đây là đang phản bội mẫu hà vĩ đại sao!?”

“Tất cả những thứ của ta đều tuân theo ý chí của mẹ hà mà làm việc.” Nặc Hi bình tĩnh nói.

“Không phải ngài vừa trả lời ta hay sao, ở trong mắt mẫu hà, ta và ngài đều bình đẳng. Cho dù ngài là chân linh cao cao tại thượng thì địa vị cũng không thua gì ta.”

“Cho nên... Vô luận ta làm thế nào đối với ngươi, mẫu hà kỳ thật đều không thèm để ý.... Ý là như vậy đúng không?”

Vạn vật tỷ thí Kim Mai Na Nặc phần nộ rít gào, nhưng thân thể cô không thể ngưng tụ hoàn thành, chỉ là bán thành phẩm.

Đồng thời hai tay Nặc Hi tựa hồ có một loại lực lượng bất đồng, rõ ràng lại có thể mạnh mẽ áp chế lực lượng của nàng.

“Nếu như mẫu hà dùng linh hồn tế tự làm tiêu chuẩn, phán định công tích, như vậy ta đem linh hồn phẩm chất Chân Linh tế tự cho mẫu hà, có phải sẽ nhận được kết quả càng tốt hơn hay không?”

Trong mắt Nặc Hi toát ra vẻ nghiên cứu. Mượn dùng vàng của vạn vật, tăng cường thu thập phẩm chất linh hồn, sau đó lại hiến tế cho sông mẫu, đây mới là mấu chốt để thu hoạch lớn hơn.

“Không thể nào, sông mẫu vĩ đại làm sao có thể nghiêng về một thân thể còn chưa tấn chức như ngươi... Ta mới là Chân Linh! Ta mới là...”

Phốc!

Toàn bộ thân thể kim quang vạn vật hoàn toàn tan vỡ, hóa thành một đoàn linh chất màu vàng, ngưng tụ trên hai tay Nặc Hi.

Lần này tất nhiên không có khả năng giết chết Mai Đẩu Nặc, chỉ là đem lực lượng chân linh nàng hàng lâm xuống, hoàn toàn phá hủy mà thôi.

Điều này có nghĩa là nếu sau này Nặc Hi tiến vào sông Mẫu, đạt được Chân Linh, chắc chắn Mai Na Nặc sẽ chặn giết báo thù.

Chẳng qua nàng không thể nào ngờ được, thực ra nàng không phải là mẫu hà linh thể đầu tiên bị Nặc Hi chặn giết.

*

*

*

“Linh hồn quản lý bánh lái sinh mệnh, có lẽ ta có thể thông qua săn bắn không ngừng chân linh để tìm kiếm phần cuối linh hồn là cái gì...”

Nặc Hi cảm thụ được mẫu hà vẫn dừng lại trên người mình chiếu cố và ý chí.

Trong lòng hiểu rõ, thật ra hẳn càng được coi trọng hơn kim vạn vật...

“Ba Phi Tư.”

“Điện hạ.” Trong thông tin mỗi người, một giọng nam hùng hậu nhanh chóng vang lên.

“Thu thập linh chất thế nào rồi?”

“Kim Đức làm rất tốt. Linh chất của Vĩnh Hồn vương quan đã bù đắp được hơn phân nửa, còn thừa lại một phần năm có lẽ sẽ hoàn thành trong mười năm.” Ba Phi Tư trả lời.

“Rất tốt... Phần cuối của quá trình tiến hóa luôn cần hy sinh. Vô luận lịch sử xoay chuyển như thế nào, chiến thắng chân chính cũng đứng ở chỗ cao nhất, cuối cùng chỉ có một số rất ít người.”

Nặc Hi bình tĩnh nói.

“Mà chúng ta, nhất định là số cực ít.”

“Đúng, đúng là chúng ta cũng cảm ứng được, vương miện Vĩnh hồn càng ngày càng mạnh hơn đối với chúng ta.”

“Còn thiếu một phần năm nữa, vậy thì, chúng ta dứt khoát làm một lần lớn thì... một lần bỏ sung hoàn toàn bộ lỗ hổng.” Nặc Hi thấp giọng nói.

Vĩnh Hồn vương quan là chỗ dựa để hấn ngưng tụ vô số linh hồn, tạo ra một thánh khí cho bản thân. Đó là thứ tương lai sau này sẽ nâng hấn lên ngôi vị chân linh chí cao.

Khắc Nặc Phi là trình độ khoa học kỹ thuật, so với Kim Mai Nặc mà hấn tưởng tượng còn cao hơn nhiều.

Bọn họ sớm đã hoàn thành linh lực hóa thành linh hồn.

Mà linh chất, là năng lượng cao cấp hơn so với linh linh, đủ để gánh chịu năng lượng cường đại của chân linh.

Mục đích của Nặc Hi, ngay từ đầu cũng không phải triệu hoán chân linh hàng lâm xuống hạ giới, mà là lợi dụng linh hồn và chân linh bình thường kết hợp, toàn bộ hiến cho Mẫu Hà, sau đó thu hoạch được cao nhất linh hồn tiến hóa.

“Chân Linh, nói cho cùng, cũng chỉ là một đám dẫu vết lịch sử đã bị loại bỏ từ lâu mà thôi...”

Nặc Hi nhìn linh chất màu vàng trong tay, tùy ý để nó bị làn da của mình hấp thu, tiêu tán.

Sau khi hấn phát hiện chân linh cũng không có giao lưu quá nhiều, liền bắt đầu dụ dỗ linh hồn trong mẫu hà đi sẵn.

Ngay từ đầu chỉ là thử nghiệm từng chút một, lợi dụng hệ thống linh năng cường đại khắc chế Vĩnh Hồn vương quan, sau khi nghiên cứu ra hệ thống chế tạo Vĩnh hồn vương, Nặc Hi bắt đầu sẵn giết linh thể cường đại hết lần này tới lần khác, dung nhập vào vương miện Vĩnh hồn.

Linh thể cường đại tiếp theo chính là Chân Linh.

Dù sao, trong mẫu hà chân linh ngủ say quá nhiều, chỉ đặc tội với một bộ phận cũng không sao.

“Viên Mãn lại sắp có động tác lớn.”

Ngụy Hợp từ từ phục hồi lại tinh thần từ trong cơ thể.

Hấp thu Kim Ô huyết tủy xong, thân thể của hấn biến hóa rất lớn.

Trong đó điểm lớn nhất là chân huyết Kim Ô của hấn, độ đậm đặc đã lớn hơn trước rất nhiều.

Nếu như nói lúc trước Kim Ô chân huyết chiếm cứ thân thể thì tỉ lệ là một phần mười, vậy lúc này chính là một phần ba.

lơ lửng trong phòng thí nghiệm cách ly.

Ngụy Hợp thu tay lại, Kim Ô Huyết Tủy trước mặt đã sớm hóa thành một viên thủy tinh thạch không màu sắc.

“Cơ thể Viên Mãn Bá Long cơ, vừa mới một mình tiêu diệt hết ba hạm đội cỡ lớn cuối cùng của thế lực phụ thuộc sắc Miếng Thúy Liệu Hoàng phái. Chính quyền dịch chủ nội bộ Tát Nặc là chuyện sớm muộn.” Nguyệt thi đấu ở bên ngoài phòng cách ly truyền âm tiến vào.

Hắn cách một đoạn thời gian sẽ thông qua phương thức hình chiếu, tiến hành giao lưu cùng Ngụy Hợp.

Trải qua mười năm chứng kiến, trải qua nhiều lần trao đổi ý kiến với Ngụy Hợp.

Thi đấu trắng đã hiểu rõ, Ngụy Hợp và hắn, là chiến sĩ hòa bình chân chính.

Bọn họ đều bị nỗi đau của chiến tranh, đều muốn giải quyết chiến tranh loạn lạc, chỉ có điều lộ tuyến hai người lựa chọn có điểm khác biệt.

Lộ tuyến Ngụy Hợp so với Nguyệt Thi càng thâm hơn.

Mà bây giờ nhìn lại, con đường này tựa hồ càng thêm hữu hiệu.

“Sau lưng Viên Mãn là sông mẹ, tạm thời không cần để ý tới bọn họ. Chúng ta cứ theo kế hoạch mà làm.” Ngụy Hợp vươn tay, nhẹ nhàng nắm lại.

Một ngọn lửa màu vàng rực rỡ, tự bốc cháy trên quyền.

Không có bất kỳ vật gì có thể đốt cháy, cứ như vậy lẳng không xông ra.

“Năm nay lại có hơn hai vạn người đột phá thăng hoa. Nếu không phải tài nguyên của chúng ta cung ứng không được rõ ràng, có lẽ số lượng này còn có thể tăng thêm.” Thi đấu Nguyệt trầm giọng nói.

“Người thật sự không định ra mặt?” Hấn khó có thể tưởng tượng, Ngụy Hợp thế mà thật sự từ bỏ phần quyền lực khổng lồ này, chuyển qua nghiên cứu linh năng và võ đạo thuần túy.

Dù linh năng có mạnh hơn nữa thì cũng chỉ là cấp Bất Hủ đỉnh cao nhất, có thể đánh thắng mấy Bất Hủ đã vô cùng mạnh mẽ rồi.

Nhưng quyền lực thì khác biệt...

Chỉ cần quyền lực đủ lớn, một tiếng ra lệnh, số bất hủ vẫn có thể dễ dàng thay mình sử dụng.

Dưới cái nhìn của hấn ta, Ngụy Hợp đang bỏ gốc lấy ngọn.

“Ta nói rồi, toàn bộ giao cho người, chính là giao tất cả cho người.” Ngụy Hợp bình tĩnh trả lời.

Hấn bắt đầu điều chỉnh nhiệt độ xung quanh.

Không có bất cứ tiêu hao thể lực gì, tinh thần lực tiêu hao, linh lực có thể tiêu hao.

Chỉ cần tâm tư hấn khê động, không gian xung quanh sẽ bắt đầu nóng lên kịch liệt.

“Được rồi... Hội nghị Bất Hủ bên kia, ta đã thẩm thấu vào khoảng bảy thành viên, còn lại tâm cảnh giác quá mạnh, vẫn là đối tượng được Vạn Mộc tinh chuyên chú giám sát, không thể động thủ.”

“Vậy quyền khống chế Vạn Mộc chi tâm như thế nào?” Ngụy Hợp cười nói.

“Lấy thế nào? Lòng Vạn Mộc ở ngay gần hội nghị Bất Hủ, rất dễ bị phát hiện.” Nguyệt phiên thì nhíu mày.

“Đây là vấn đề của người.” Nhiệt độ quanh thân Ngụy Hợp bỗng nhiên tăng vọt.

Một nghìn độ, hai ngàn độ, năm ngàn độ, một vạn độ.

Rất nhanh, mười vạn độ, hai mươi vạn độ...

Đến cực hạn rồi...

Ngụy Hợp trong lòng không ngừng thúc giục, ý đồ lấy ý niệm khống chế nhiệt độ tăng lên, nhưng nhiệt độ từ đầu đến cuối

duy trì ở hai mươi vạn độ. Không cách nào tăng lên.

“Hai mươi vạn độ... Nhưng phạm vi không chế thì... Một nghìn mét.” Càng xa xa nhiệt độ sẽ kéo dài theo khoảng cách giảm bớt.

Ngụy Hợp nhanh chóng ghi chép lại.

“Hội Trưởng, người thật sự không muốn ra giúp ta sao?” Cuối cùng Nguyệt có chút bất đắc dĩ.

Theo hẳn thấy, Ngụy Hợp đang lãng phí tính mạng và thời gian của bản thân, rõ ràng có năng lực lãnh đạo cường đại như vậy, nhưng lại đặt tâm tư vào hệ thống linh lực.

Trong hội sống lại căn bản không thiếu một nhân viên nghiên cứu Ngụy Hợp, có chuyên gia nghiên cứu, có nhiều nhà khoa học mạnh hơn hẳn phụ trách các hạng mục.

Thật sự có thể phát huy tác dụng lớn nhất của Ngụy Hợp, trong mắt Nguyệt Đâu, hẳn còn trở lại vị trí lãnh tụ.

“Người nên trở về, không nên làm chậm trễ thực nghiệm của ta.” Ngụy Hợp không chút khách khí hạ lệnh trực khách.

Thi đấu nguyệt không còn gì để nói, lại nhìn chăm chú Ngụy Hợp trong chốc lát rồi mới bất đắc dĩ rời đi.

Sau khi Ngụy Hợp kiểm tra xong năng lực tăng nhiệt độ chân huyết, lại bắt đầu kiểm tra một thứ khác.

Hắn nhanh chóng đặt thử nghiệm trước mắt xuống, sau đó rời khỏi phòng điều chỉnh.

Một lát sau, một chiếc phi thuyền ẩn hình nhảy vào biên giới Hằng Tinh gần nhất.

Hằng Tinh này, không giờ khắc nào không thiêu đốt phóng thích ánh sáng.

Phía dưới phi thuyền, Ngụy Hợp không mặc bất kỳ thân thể nào, chỉ là dùng linh khí có thể bao trùm bản thân, bay thẳng về phía Hằng Tinh.

Bốp!

Hắn nhảy lên một cái biển mắt tại chỗ, ngay sau đó liền xuất hiện ở vị trí cách Hằng Tinh chỉ có mấy ngàn dặm.

Nguyên bản Hằng Tinh màu đỏ vàng, xa xa nhìn lại, còn có thể nhìn thấy mép cầu. Nhưng sau khi Ngụy Hợp tiến thêm một bước, liền không nhìn thấy cái gì.

Tất cả mọi thứ trước mắt đều biến thành màu đỏ vàng.

Biển lửa kim sắc cuộn cuộn hiện ra trước mắt hắn.

Nhưng lúc này Ngụy Hợp không chỉ không cảm thấy nóng, còn cảm giác tương đối thoải mái.

Trong lòng hắn có một loại bản năng, một loại bản năng khát vọng tiến vào bên trong Hằng Tinh.

Đây là chuyện trước đây chưa từng có.

Bên trong Hằng Tinh, đặc biệt là phụ cận tinh hạch, nhiệt độ trong nháy mắt tăng vọt, bình thường có hơn ngàn vạn độ.

Nhiệt độ cao kinh khủng cỡ đó, cho dù là người thăng hoa cũng không dám tới quá gần.

Nhưng lúc này, Ngụy Hợp cảm giác có thể...

Chân huyết trong cơ thể dùng một phương thức kỳ diệu, phát ra chấn động tin tức, bản năng nói cho hắn: hắn có thể!

Không chút do dự, Ngụy Hợp bay thẳng về phía Hằng Tinh.

Phốc!

Phía trên biển lửa màu đỏ vàng, một đạo hắc tuyến trùng trùng đâm vào mặt biển, xâm nhập vào trong biển lửa.

Hằng Tinh này bán kính ước chừng chín mươi vạn dặm, với tốc độ của Ngụy Hợp lúc này, không đến năm phút, là có thể đến chỗ Hằng Tinh Hạch.

Nhưng để thân thể có quá trình thích ứng.

Ngụy Hợp giảm tốc độ, chậm rãi cảm thụ thân thể biến hóa.

Hỏa diễm chung quanh tựa như lưu động chất lỏng, sôi trào bong bóng. Vật chất không hề phản ứng, khiến hỏa diễm chung quanh từ màu đỏ vàng dần dần chuyển thành màu vàng.

Rất nhanh, hỏa diễm lại từ kim sắc biến thành bạch kim.

Lúc này nhiệt độ đã gần đạt tới ngàn vạn.

Ngụy Hợp nhìn quanh bốn phía, chung quanh một mảnh thuần sắc, tất cả đều là hỏa diễm nóng bỏng.

Dòng lửa như nham thạch nóng chảy bắt đầu chuyển động sên sệt.

Nơi này không chỉ nhiệt độ cao áp lực cực cao.

Khác với lần trước đến Hằng Tinh, lần này, Ngụy Hợp rõ ràng cảm giác được hỏa diễm lưu bên người mình, liên tục không ngừng trợ giúp mình.

Một lượng lớn nhiệt độ như được tưới vào cơ thể hắn.

Kim Ô Chân Huyết sôi trào, tốc độ cao vận chuyển.

Đồng thời, một loại liên hệ khó hiểu bắt đầu được xây dựng từ dòng lửa giữa Ngụy Hợp và Ngụy Hoàng.

Giống như nhiễm sắc, lấy Ngụy Hợp làm trung tâm, chung quanh hắn tất cả hỏa diễm nửa thước, đều dần dần nhiễm lên một tầng vô hình tính chất thuộc về chân huyết Ngụy Hợp Kim Ô.

“Không tiêu hao... Không cần linh lực, chỉ là ta đứng ở chỗ này một cách tự nhiên mà ảnh hưởng đến tất cả mọi thứ xung quanh...”

Ngụy Hợp cảm thụ được loại cảm giác kỳ diệu này.

Hắn có linh năng không lồ, chăm chú nhìn biến hóa dị thường này.

Rất nhanh, mấy trăm mét hỏa diễm lưu, lại trở thành hạt giống, bắt đầu nhuộm hồng sắc càng nhiều hỏa diễm.

Ngụy Hợp lúc này giống như một viên cầu thật lớn, viên cầu bành trướng ra ngoài, thổi khí, khuếch đại.

Đồng thời tốc độ càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh.

Không bao lâu, hắn cảm giác mình tựa hồ đã đạt tới cực hạn, cảm giác thân thể bản năng đã no.

“Đường kính mười vạn dặm, đây chính là cực hạn của chân huyết ta hiện tại sao?”

Ngụy Hợp Linh có thể đảo qua, liền tính toán ra đại khái phạm vi không chế chân huyết.

Hắn hiện tại có thể không chế tất cả vật chất hỏa diễm trong nửa ngôi sao này.

Cái gọi là Hằng Tinh, kỳ thực chỉ là một hành tinh bị nhen nhóm, trong đó phần lớn vật chất đều là trạng thái khí.

Mà lúc này, Ngụy Hợp rõ ràng cảm giác được, một tia lực lượng kỳ dị đang bị Kim Ô chân huyết trong cơ thể hắn dẫn dắt đến, gia trì ở trên linh năng của bản thân.

Giống hệt như lần đầu tiên hắn ngưng tụ lực hút thần.

Có loại đồ vật không tên cộng hưởng với chân huyết Kim Ô trong cơ thể hắn, sau đó đáp lại hắn...

Cỗ đồ vật kia, không biết từ chỗ nào đến, nó phảng phất yên lặng thật lâu, lúc này vừa mới tỉnh lại, toàn bộ đều không kịp chờ đợi tuôn tới Ngụy Hợp.

Giống như hải tử nhào về phía cha mẹ, chim mệт mỗi trở về sào huyết, dòng suối chảy vào biển rộng.

Cuồn cuộn liên tục không ngừng.

“Loại cộng hưởng này... Có ý tứ. Thử qua một chút.”

Ngụy Hợp nâng tay phải lên.

Oanh!!!

Hỏa diễm hằng tinh khổng lồ lưu động, hóa thành một cánh tay to lớn, vươn ra bên ngoài.

Cánh tay dài đến mười vạn dặm, thô hai vạn dặm, toàn thân màu vàng trắng, từ phía bên phải Hằng Tinh kéo dài ra ngoài.

Thể tích như vậy đã có thể so với bản thể của hắn tại Tinh Uyên rồi.

Đương nhiên, nếu phải phân ra mạnh yếu thì bản thể và bản thể Tinh Uyên vẫn phải đánh nhau rồi tính tiếp.

Nhưng điều này cũng đã chứng minh, thân thể con trai mang Kim Ô Chân Huyết này, thực lực ù ù cạc cạc biết được cường hóa thần bí, mượn nhờ Hằng Tinh này tăng vọt lên một tầm cao nhất định.

Hằng Tinh lực lượng vô cùng to lớn, trong tình huống bình thường, rất nhiều cường giả sở dĩ có thể hủy diệt Hằng Tinh, là vì Hằng Tinh yên tĩnh bất động, tùy ý để người phá hoại.

Nhưng một khi lực lượng hằng tinh có thể cho con người sử dụng, linh hoạt biến hóa, cô đọng đậm đặc...

Lực lượng như vậy không hề yếu hơn Hắc Viêm lãnh chúa đã tới.

Ít nhất hủy diệt hành tinh cũng dễ dàng như bóp nát trứng gà.

Lúc này từ ngoài giới, trong tinh không, một chiếc phi thuyền đi ngang qua chậm rãi thoát ly khỏi trạng thái nhảy vọt.

Đại trưởng lão mắt lơ lơ mông lung điều chỉnh tọa độ trên đài điều khiển.

Bỗng nhiên hẳn cảm giác ánh sáng hằng tinh ngoài cửa sổ lúc sáng lúc tối, có chút lập loè.

Ngẩng đầu nhìn lên.

“Cái thứ quý quái gì vậy!?!”

Trên miệng gã ria mép cắn tẩu thuốc nện vào tấm bảng không chế.

Hắn ngơ ngác nhìn viên Hằng Tinh khổng lồ phía trước bên phải.

Lúc này mặt ngoài Hằng Tinh màu đỏ vàng vậy mà duỗi ra một cánh tay hỏa diễm màu vàng trắng.

Cánh tay kia mở năm ngón tay ra, hoạt động một chút, tựa hồ vẫn còn quen thuộc động tác.

“Đây là..... Bất hủ linh năng giả!?!”

Cũng chỉ có người có năng lực cấp bất hủ mới có thể làm ra chuyện khủng khiếp như vậy.

“Không... Có lẽ là thần linh viễn cổ đã thức tỉnh...”

Phó hạm trưởng bên cạnh là một nam tử nhĩn mang, lúc này đang nhìn chăm chăm vào cánh tay ngọn lửa kia.

“Lúc trước khi ta chạy các lộ tuyến khác, đã từng gặp một ít hành khách, bọn họ đều nói qua, ở các tinh vực khác đưng phải cự thú khủng bố có thể ảnh hưởng tới các hành tinh lớn.

Bọn họ gọi những cự thú này là thần linh, ta còn mua một bản giới thiệu về những thần linh này. Trong đó có thể ảnh hưởng Hằng Tinh, có Chu Tước, Kim Ô, Phượng Hoàng...”

“Người cũng đang nói cái gì đó? Cái này rõ ràng chính là Bất Hủ cấp Linh Giả tại...” Đại Hồ Tử còn chưa nói hết, liền im bật dừng lại.

Lúc này cánh tay trong hằng tinh tán loạn ra, toàn bộ trung tâm hằng tinh, chậm rãi hiện ra một vòng hư ảnh Tam Túc Kim Ô cực lớn.

Một tiếng kêu to trực tiếp từ trong linh hồn vang lên, trong nháy mắt chấn động linh hồn của hai người.

“Chính là cái này! Chính là cái này! Tam Túc Kim Ô, Thái Dương Thần! Thần thú do Hằng Tinh chưởng quản!!!” Phó Hạm trưởng múa tay đầy nhiệt tình.

Hắn vốn là người tín ngưỡng thần linh, đang chân chính chứng kiến hư tượng Tam Túc Kim Ô, lập tức tín ngưỡng càng thêm kiên định cuồng nhiệt.

Hắn nhanh chóng quỳ rạp xuống đất, năm thể thành kính dập đầu xuống đất.

“Thái Dương Thần Tam Túc Kim Ô vĩ đại, phù hộ chúng ta suốt chặng đường thuận lợi, tránh đi thiên tai vũ trụ và hải tặc đi!”

Hắn cầu nguyện một lần lại một lần.

Tỉnh hệ Ô Lan.

“Mã Long, chờ một chút.”

Sau khi hội nghị bắt hủ vừa mới kết thúc một vòng mới.

Tổng bộ Mẫn thụ chủ sở thích trưởng Xương, Mã Long sắp ly khai tinh cầu, ngồi lên phi thuyền gọi hủ lại.

“Làm sao? xử lý tốt việc hôm nay?” Mã Long ở trong thông đạo dừng lại một đám hộ vệ bảo vệ, quay đầu đi vào.

“Hiện tại trong nước một mảng ổn định an bình, trị an so với phía trước tốt hơn không biết bao nhiêu, sự vụ ít hơn nhiều, cũng không có gì tốt để xử lý.” Yêu Toa Lãng cười nói: “Chỉ là có chút chuyện nhỏ muốn thỉnh giáo trưởng lão các hạ.”

” hảo hữu của ta và người nhiều năm như vậy, vẫn còn đến bước này. Được.” Mã Long tính toán thời gian, kế tiếp hội nghị còn có khoảng một ngàn cân. Lộ trình cũng đã đủ rồi.

“Đến phi thuyền của ta uống một chén?” Hủ cười mời.

“Tình nguyện đến.” Yêu Toa Túc gật đầu mỉm cười.

Hộ vệ vệ của hai người tụ tập lại một chỗ, hình thành một đội ngũ, di động về phía cảng Ô Lan Tinh Không.

Không bao lâu sau, tòa chủ trì đang cưỡi phi thuyền.

Mã Long và Mâu Phong tiến vào phòng điều khiển bảo vệ tuyệt đối bí mật, hai cỗ linh lực cấp tốc chuyển động, quét qua tất cả thiết bị xung quanh, đồng thời còn bài trừ tất cả bí mật bảo vệ của tất cả hộ vệ.

Cho đến giờ phút này, nụ cười mỉm trên mặt yêu Liệu mới đột nhiên biến hóa.

“Tình huống lại có chút không ổn. Mã Long.”

“Là chuyện Thanh Hòa Nghị Nghị Nghị sao? Ta đã biết.” Về ung dung trên mặt Mã Long cũng nhanh chóng im lặng, thay vào đó là lo lắng.

” Xúc tu của thức tỉnh đã kéo dài đến nơi này sao?” Hấn buồn bã nhìn chén nước đặt trên bàn.

“Thân tín của ta xuất động, nhưng không tra được gì, nhưng vì không tra được được gì mới đáng sợ.

Bởi vì trước đó Thanh Hòa và mật thám của ta đã đáp ứng kế hoạch phối hợp hành động, kết quả đột nhiên thay đổi...” ái ố nặng nề nói.

“Thực lực Thanh Hòa cũng là cực hạn bất diệt, không có ai có thể ép buộc hấn. Ngoại trừ chính hấn.” Mã Long trầm mặc một chút rồi nói.

“Đúng vậy, còn có khoảng hai trăm năm, thân thể Thanh Hòa hội ý đã mục nát, bất hủ tràng tướng kiến chúng ta, mặc dù trên danh nghĩa là bất diệt, nhưng tuổi thọ cực hạn, kỳ thật cũng chỉ khoảng ba vạn năm... Thanh Hòa là lão nhân cùng một thời đại với ta... Hấn từng chịu trọng thương trong đại chiến mấy lần, linh lực tuổi thọ thấp đi rất nhiều... Mấy chục năm gần đây, hấn thường xuyên phát bệnh, bị hành hạ dần vật. Hiện nay xuất hiện dao động, cũng rất bình thường...”

Mã Long thở dài một tiếng.

“Thức tỉnh... từ sau khi thi đấu Nguyệt tiếp nhận trần áp, tuy mặt ngoài có đình trệ hoạt động, nhưng hành động vụng trộm hành động cũng không ít. Thậm chí so với trước đây càng thêm khó giải quyết.”

“Vạn Mộc Chi Tâm bên này, phụ cận cũng có dị động, bất quá sau khi ta xử lý mấy nhóm quý tộc muốn duỗi tay, sẽ không còn ai dám thăm dò nữa. Ta hoài nghi gần đây Phục Tô hội đang trù tính xuống tay với Vạn Mộc Chi Tâm.” Yêu Hầu trầm giọng nói.

“Điều này quả thật không thể không phòng, mặc dù đến bây giờ vẫn chưa thể hiện nguy hại gì lớn, nhưng đây là tiền đề để xây dựng trên đầu còn có hệ thống giám sát. Một khi lòng vạn mộc xuất hiện vấn đề... Chúng ta sẽ hoàn toàn mất đi thủ đoạn kiểm chế cuối cùng của bọn họ.”

Mã Long gật đầu: “Có gì cản cứ việc nói thẳng cho ta, ta sẽ cố gắng hết sức phối hợp với ngươi.”

“Được rồi, thật ra ta định mượn cơ hội này dụ dỗ, bố trí thế cục, triệt để diệt trừ một lượng lớn gián điệp bên trong. Nhưng ván này diễn thế nào vẫn phải cần người và ta phối hợp.” Yêu Toa Mẫn nói.

*

*

*

“Khắc Nặc Tư vừa vặn đưa ra đề nghị ngưng chiến toàn diện. Cần chúng ta đi trước nói chuyện. Nếu lần này đàm luận thành công, có lẽ sẽ được giải phóng càng nhiều lực lượng, kéo về phòng ngừa thức tỉnh.” Mã Long thở dài.

Hắn không thể không thở dài, tốc độ thức tỉnh lan tràn thật sự quá nhanh.

Mười năm nay, tổ chức thân thể khủng bố này thông qua kéo dài tuổi thọ và trị liệu bệnh nan tạp, nhanh chóng mượn sức rất nhiều cao tầng và phe phái quý tộc.

Khoa trương nhất chính là, bất kể là phe phái hay là kiểu dáng cường giả gì, chỉ cần gia nhập vào hội thức tỉnh, đều sẽ rất nhanh hòa hợp trở thành một thành viên trong đó.

Loại ngưng tụ lực lượng này, đối với hệ thống quý tộc vốn đã mục nát của Bành Toa đế quốc là một loại trùng kích cực lớn.

“Hi vọng, lần này có thể thoát thay đổi thế cục...” Ái La sóc nhẹ giọng nói.

Nàng không sợ chính diện cứng đối cứng giao thủ, loại lây lan tràn giống như bệnh độc này mới là đáng sợ nhất.

Bởi vì căn bản không biết, chính mình có thể lựa chọn tin tưởng ai.

Đảo mắt hơn mười ngày sau.

Hệ sông Cửu Đô.

Một chiếc phi thuyền màu đen hình thoi chậm rãi tiến vào trong tinh đồ của nhân loại, không có ghi chép qua một khu vực hoang vu nào.

Chỗ hoang vu vốn là tối tăm yên ắng, thậm chí ngay cả tinh cầu và bụi bặm cũng không có, lúc này sau khi phi thuyền tới gần, lại chậm rãi khuấy động lên gợn sóng.

Quanh thân phi thuyền sáng lên từng vòng gợn sóng màu lam, đó là linh năng hộ thuẫn cường đại mà người phóng thích.

Duy trì linh năng hộ thuẫn, phi thuyền chậm rãi bay vào gợn sóng, biến mất không thấy gì nữa.

“Đây là nhóm người cuối cùng... kế tiếp, còn thiếu người cuối cùng, tất cả người khởi động đều đã đến đông đủ.”

Trong tinh không phụ cận, hai đạo nhân hình màu đen lẳng lẳng nổi lơ lửng, nhìn chăm chú vào gợn sóng mà phi thuyền tiến vào.

Một người trong đó đầu có hình chữ Thập ngôi sao, rõ ràng là lãnh chúa cấp cao trên danh nghĩa Ngụy Hợp, Mễ Phi.

Mà tên còn lại, chính là Ngụy Hợp hình người đầu đội mũ giáp đỏ sậm.

“Ba Luân bệ hạ làm thế nào thông tri cho người khởi động lại? Lại còn cho phép bọn hãn mang thuyền tiến vào trò chơi?” Ngụy Hợp có chút khó hiểu.

“Thông qua người hợp tác, hơn nữa trò chơi cuối cùng vốn không cần phải có quá nhiều quy tắc. Chẳng qua vì đây nhanh tốc độ tìm ra người khởi động lại, mà mới tiến hành hoạt động đặc thù như vậy.” Mễ Không cười nói.

“Bằng không chỉ dựa vào những người khởi động lại này tự mình chậm rãi chém giết, giải quyết tất cả đối thủ, phải cần không biết bao nhiêu năm mới có thể kết thúc.

Cho dù Tinh Uyên lãnh chúa chúng ta tuổi thọ vô hạn, cũng không muốn lãng phí vô ích trên thân thể vô nghĩa.” Mễ không phải giải thích.

“Cho nên, chúng ta sáng tạo ra một phạm vi nhỏ thích hợp, để bọn hãn phân ra người khởi động lại chân chính?” Ngụy Hợp Đạo nói.

“Chính là như vậy.” Mễ Không nhìn về phía Ngụy Hợp.”
Người khởi động cuối cùng, hẳn là phân thân của người?”

Đối với Tinh Uyên mà nói, con cái của Ngụy Hợp là chuyện người khởi động lại, sớm đã thông qua Hắc Nhãn nhất phương truyền ra ngoài.

Ngụy Hợp cũng không có che giấu sự việc này.

Đương nhiên, lãnh chúa Tinh Uyên cũng chỉ biết hẳn có con cái là người khởi động lại chứ không hề biết hẳn còn con đường sống lại.

Đồng thời, trong hội sống lại, Ngụy Hợp còn phân ra đại lượng tử thể, tự mình dung hợp chân huyết thần thú, ý đồ từ các phương hướng cùng con đường khác nhau lĩnh ngộ thần quyền khác nhau.

Độ dày đặc chân huyết của Tam Túc Kim Ô, sau khi tăng lên tới độ cao nhất định thì thân thể kia lại nhận được lời đáp lại thần bí nào đó.

Chỉ trong chốc lát, cường độ thân thể kia đã tăng lên tới cấp độ bản thể.

Ngụy Hợp nếm được ngon ngọt, lúc này liền triển khai đào móc cùng thăm dò các loại Chân Huyết thần quyền.

Thần quyền của Tam Túc Kim Ô đã giúp hẳn ta đạt được năng lực dung hợp hằng tinh, như vậy nói không chừng các thần quyền khác cũng sẽ có năng lực khác.

Hồi phục tinh thần lại, tâm thần Ngụy Hợp khẽ động.

Rất nhanh một phi thuyền loại nhỏ màu trắng, nhảy nhót tung bồng, sau đó cấp tốc phóng tới gợn sóng trong suốt.

Xuy!

Phi thuyền đâm vào gợn sóng, biến mất không thấy gì nữa.

Ông!!

Gợn sóng trong suốt chậm rãi nổi lên bạch quang, sau đó, nổ tung một chút, hóa thành vô số điểm sáng, chậm rãi âm đạm, tiêu tán.

“Cuối cùng cũng bắt đầu rồi... Tinh Uyên Bát Thập Bát Cung, để xem ai có thể xông lên đệ nhất cung...” Mễ Không phải cười nói.

“Lại nói tiếp, người trấn thủ đệ nhất cung là ai?” Ngụy Hợp lên tiếng hỏi.

“Một lãnh chúa mới dưới trướng Ba Luân bệ hạ tên là Mặc Tuyên, nghe nói là Hắc Viêm lãnh chúa mới lên thành tựu năm ngoái, sau khi thành tựu cũng không có chiến tích gì, không biết làm sao lại biến thành thân tín của Ba Luân bệ hạ.” Mễ Hư có ý ám chỉ.

Ngụy Hợp không nói gì nữa.

Trên thực tế, đối với trò chơi mở cửa ả Bát Thập Bát Cung quan, hẳn là cảm thái độ hoài nghi.

Bất luận thế nào, mỗi người trấn thủ của tám mươi tám cung, cho dù là yếu nhất, cũng là Hắc Viêm lãnh chúa. Đổi thành hệ thống linh lực của nhân loại, đó chính là một cấp bậc bất diệt.

Cấp độ như vậy, tăng thêm sức sống bất tử khủng bố của Hắc Viêm lãnh chúa.

Cho dù người khởi động lại cường đại như thế nào, cũng không thể đột phá trấn thủ, nói không chừng ngay cả đệ nhất cung cũng không thể xông qua.

Du hí xông cửa như vậy đối với những người ở đây cũng chỉ là người khởi động lại từ cấp bậc Thăng Hoa giả mà nói, có phải có chút khó khăn rồi không?

Dù sao cũng đã vượt qua hai đại cảnh giới...

“Có phải có điều nghi hoặc hay không, nếu nghi hoặc thì tự mình đi xem rồi sẽ biết.” Mễ Không ở một bên tựa hồ đoán ra ý nghĩ của hắn.

“Ý của ngài là... Cho dù lực lượng của người khởi động chân chính, chỉ có cấp độ thăng hoa cũng có thể vượt qua tất cả các cửa ả sao?”

Ngụy Hợp hỏi lại.

Mễ cũng không đáp lời mà chỉ khẽ lắc đầu.

Thấy hắn không muốn nhiều lời, tâm niệm Ngụy Hợp vừa động.

Chủ ý thức lập tức tiến nhập vào trong một chiếc phi thuyền vừa rồi.

Đang ngồi tại khoang thuyền chính, điều khiển chiếc ghế ngồi xuống, bất ngờ chính là một thân thể Ngụy Hợp mới vừa từ tinh hệ Ô Lan chạy tới.

Bên cạnh Ngụy Hợp còn nổi lơ lửng toàn thân đen kịt, trên đầu chỉ có một con mắt đen.

“Xong rồi, xong rồi, xong rồi... Cứ lo ngày nào cũng chơi đùa khắp nơi, hiện tại tuyệt cảnh bắt đầu du đặng một chút, chúng ta còn chưa chuẩn bị gì cả!

Mười năm qua chỉ biết ăn uống chơi đùa, cũng không phạt những người khởi đầu lại! Bây giờ cường độ thân thể của ngươi căn bản là không đủ!!!”

Đôi mắt đen kia như phát điên, quay cuồng vắn vẹo giữa không trung, biểu tình cực kỳ vắn vẹo.

Phải biết rằng, một khi Ngụy Hợp thất bại, hắn ta cũng sẽ chịu trừng phạt kinh khủng.

Vốn dĩ hắn cho rằng thời gian còn sớm, dù sao dựa theo mục đích tiến hành trò chơi tính mạng lần trước, không nhanh như vậy liền tiến hành trận đấu cuối cùng sao?

“Không cần lo lắng, cùng lắm đến lúc đó ta trực tiếp nhận thua là được.” Ngụy Hợp bình tĩnh nói.

“Có đơn giản như vậy thì tốt rồi! Ngươi muốn nhận thua người khác cũng không nhất định nguyện ý buông tha!!?” Mắt đen phát điên nói.

“Yên tâm đi, có thể đi đến bước này đều không phải là kẻ ngốc, có thể bớt một lần tranh đấu là giảm bớt được một lần tổn thương, tin tưởng đối phương cũng sẽ không ngớ ngẩn.”

Ngụy Hợp đồng tình quét mắt nhìn qua kẻ bị giấu diếm tình hình thực tế.

Trong minh minh tinh có không ít lãnh chúa Hắc Viêm đều biết tình hình của hắn, biết bản thể hắn cũng là lãnh chúa Hắc Viêm.

Nhưng không ai nói cho hắn biết.

“A!! Xong rồi! Đơn giản rồi! Đên trách ta! Ta mười năm nay trầm mê ăn nhậu chơi bời! Các loại tán gái, đến bây giờ ngay cả Tinh Uyên cũng chưa từng quay về! Ta không muốn chết! Thực sự! Ta còn trẻ, thật sự không muốn chết!!”

Đôi mắt đen quỳ xuống đất đập đầu xuống đất, khóc ròng nước mắt.

Ngụy Hợp ở một bên không còn gì để nói.

Ánh mắt hắn hướng về phía trước, nhìn về phía thủy tinh cường độ cao bên ngoài phi thuyền, cảnh sắc chậm rãi hiển hiện.

Từng vòng xoáy lớn nhỏ không đều hiện ra màu sắc khác nhau.

Giữa vòng xoáy là màu đỏ sậm dày đặc.

Tinh không màu đỏ sậm, hằng tinh màu đỏ sậm, mảng lớn mây mù màu đỏ sậm di động như nấm.

“Hắn là một địa phương bên trong Tinh Uyên.” Ngụy Hợp suy đoán.

“Tiếp theo phải làm sao?” Hắn nhìn hắc mục một bên.

Tên này vẫn đang đập đầu khóc, hoàn toàn không nghe thấy hắn hỏi gì.

Nhưng phi thuyền rất nhanh khẽ run lên, mất đi tất cả lực không chế.

“Ta rất cao hứng khi người khởi động lại, chính thức đến cảnh tượng trò chơi cuối cùng. Nơi này là Ba Luân.”

Một cỗ ý chí khổng lồ, chấn động trong không gian Ngụy Hợp.

Giọng nói mang theo chút ngả ngớn, nhưng uy thế và áp lực xen lẫn trong đó lại khiến sự ngả ngớn này biến thành tà dị.

“Dựa theo quy tắc, tổng cộng có mười hai người khởi động lại, các người có thể cùng nhau hợp lực, bay đến cuối thông đạo, sau đó leo lên thang trời màu đen, lần lượt hợp lực xông qua từng tòa cung điện. Sau đó người thắng cuối cùng, có thể đạt được thưởng...”

Ba Luân bắt đầu thuật lại quy tắc.

Nhưng Ngụy Hợp đã sớm biết những điều này, tự nhiên sẽ không để ý, ngược lại hẳn sinh ra hoài nghi tương đương với ba giọt tâm huyết mà chúa tể sẽ ban cho.

Một giọt máu huyết có thể sáng lập ra quân chủ, như vậy vì sao Chúa Tể không chế tạo nhiều quân chủ? Vì sao nhất định phải ban thưởng?

Nếu sáng lập ra nhiều quân chủ, có lẽ Tinh Uyên đã sớm quét ngang nhân loại, hủy diệt hà, đạt được thành tựu vô địch.

Ngụy Hợp mười năm qua, cũng không phải là toàn bộ tiến vào nghiên cứu.

Theo tin tức nhận được từ trận thi nguyệt bên kia, Tinh Uyên nhìn như vô địch, vô cùng khổng lồ, nhưng không phải là không có đối thủ.

Từ đầu đến cuối, thật ra đối thủ chân chính của hắn vẫn luôn tồn tại ở các nơi trong vũ trụ.

Đối thủ này Ngụy Hợp trước đó cũng đã tiếp xúc qua.

Đó chính là sông mẫu.

Mẫu Hà vô cùng thần bí, căn cứ theo tình báo tìm được khi qua đêm trăng.

Bên trong mẫu hà có thể thông qua thủ pháp đặc thù, triệu hoán linh thể cường đại để chiến đấu.

Mà triệu hồi linh thể, có thể chia làm binh sĩ, tướng cấp, cấp quân đoàn, Chân Linh.

Thực ra từ cấp quân đoàn, đã bắt đầu có chút khó giải quyết rồi. Cấp bậc này thực lực xấp xỉ cấp Bất Hủ.

Chân Linh còn tồn tại trên Bất Hủ.

Đây cũng là lực lượng cường đại đã khắc chế được Bá Long Kim Đức trước đây, một mực quét ngang hạm đội.

Hơn nữa nghe nói, Chân Linh cũng chia cấp bậc.

Ngụy Hợp không biết cực hạn thực lực của mẫu hà ở đâu, nhưng có thể đối nghịch với Tinh Uyên nhiều năm còn không sao, nói rõ bên kia chắc chắn là cùng một bậc.

“Chúa Tể ban thưởng không nhiều tâm huyết, mang ý nghĩa chế tạo của quân chủ cũng là tiêu hao không nhỏ đối với bọn họ.

Nhưng lần này bọn họ cam lòng lấy ra ba giọt...”

Ngụy Hợp cảm giác trong này tựa hồ ẩn giấu cái gì.

Còn một chuyện nữa, cho dù người khởi động lại có được trời cao chiếu cố, cũng phải xem thời gian tích lũy chứ?

Chỉ là mười năm mà còn muốn hơn người khác mấy ngàn vạn năm tích lũy, mà muốn chiến thắng lãnh chúa Hắc Viêm? Có phải hơi khoa trương quá không?

Mang theo nghi hoặc này, Ngụy Hợp trong lòng hạ quyết tâm, không tranh đoạt danh ngạch người khởi động nữa.

Dù sao thân thể này của hắn cũng chỉ là thân thể, chết rồi mới ngưng tụ ra là được.

Nhưng người khởi động lại là trò chơi, dường như đang ẩn giấu một bí mật thâm thúy nào đó, đây là bí mật lớn mà ngay cả Chúa Tể cũng muốn chú ý.

Điều này làm cho nội tâm Ngụy Hợp có chút tò mò.

Có thể khiến Chúa Tể động tâm, cũng ban cho bí mật tâm huyết ba giọt.

Ầm ầm!!

Trong chốc lát, tinh thần Ngụy Hợp run lên, gã cười trên phi thuyền nổ vang một tiếng, trong nháy mắt tiến vào trạng thái nhảy vọt.

Vài giây sau, phi thuyền rời khỏi, lại xuất hiện trong một tình vực đỏ sậm.

Không đợi Ngụy Hợp thấy rõ cảnh vật chung quanh, một cỗ cự lực khổng lồ đột ngột xuất hiện trên đỉnh đầu gã.

Hắn vốn ngồi ở trong phi thuyền, lại căn bản không kịp phản ứng, liền bị nguồn cự lực này cố định, tựa như côn trùng ngưng kết trong hồ phách, từ trên ghé ngồi nhắc lên, sau đó bay vào vòng xoáy trong suốt phía trên.

Hắc mục cũng giống như hắc.

Chờ hai người phục hồi tinh thần lại, bọn họ đã đứng ở trên một khối nham thạch màu đen lơ lửng trên thân chùy đen.

Xung quanh cự nham không có rào chắn, nham thạch không ngừng vỡ nát, hóa thành hạt cơ bản màu đỏ rồi biến mất.

Mặt ngoài nham thạch, trên mặt đất chừng hai trăm mét đường kính, có tổng cộng mười hai người dự thi khởi động lại.

Lão nhân, trẻ con, thanh niên nam nữ, còn có hai chủng tộc loài người. Một tộc nhân Tam Nhãn, một người lưng mọc ra sáu cánh tay.

Trong số những người này, có ba người có cảm giác tồn tại mạnh nhất.

Một thanh niên văn nhã đeo kính mắt, bộ dáng lạnh lùng nghiêm nghị, trong tay cầm một cái túi mua hàng siêu cấp, hình như không phải ra ngoài tham gia trò chơi du đăng tuyệt cảnh, mà là mua ít đồ rồi về nhà.

Người thứ hai là một nam tử đầu trọc, cơ bắp cường tráng mạnh mẽ, thẳng cha này nửa người dưới mặc quần quân màu xanh lục, trong tay mang theo hương khói, không có châm lửa, vẻ mặt hờ hững.

Thứ ba, là tên Tam Nhãn tộc kia, nàng nửa ngồi trên mặt đất, dung mạo không xấu nhưng cũng không đẹp, lại không hiểu sao cho người ta một loại cảm giác hài hòa kỳ dị, giống như tượng Phật trong chùa miếu, viên mãn, nhu hòa, không có thiếu sót.

“Rất tốt, giờ mọi người đã đến đông đủ.” Giọng nói của Ba Luân lại vang lên.

“Chắc hẳn người hợp tác của các ngươi đều đã nói cho các ngươi biết, tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì. Ta cũng không muốn nói nhiều.”

Ba Luân tiếp tục nói: “Tiếp theo, hắc thạch các ngươi đang đứng sẽ không ngừng bị đánh nát bấy, một khi các ngươi không có chỗ đứng thì sẽ bị trọng áp vô hình chung quanh đè thành thịt bằm.

Không cần hoài nghi tính chân thực, các người có thể dùng linh thuật thử. Cốc.

Cho nên con đường duy nhất của các người, chính là leo lên thang trời màu đen. Mà thang trời sau khi các người leo lên tất cả, cũng sẽ không ngừng bắt đầu nát bấy, bức bách các người không ngừng tiến về phía trước...”

“Vượt qua tám mươi tám cung, cuối cùng hoàn thành trò chơi mới là con đường sống duy nhất của các người.”

“Thân ái nhắc nhở, người trấn thủ mỗi cung điện đều có thực lực cực mạnh, nếu không vượt qua được, các người có thể chém giết lẫn nhau. Hấp thu lực lượng đồng bọn, đoàn kết lại, có lẽ sẽ có cơ hội vượt qua cửa ải.”

Ngụy Hợp quét mắt nhìn chung quanh, rất nhanh phát hiện ra chiếc thang trời mà Ba Luân nói tới.

Vòng xích đang yên tĩnh nằm bên cạnh viên chùy đang lơ lửng màu đen, hơn nữa theo sự thu nhỏ của nham thạch, không ngừng hợp lại mà thu nhỏ lại.

“Xin chào ngài, xin hỏi ta có thể nhận thua hay không.” Ngụy Hợp bỗng nhiên giơ tay phải lên lớn tiếng nói.

“Bọn họ đều quá mạnh mẽ, ta cảm giác ta ai cũng đánh không lại, cùng với chết đi cuối cùng, không bằng trước tiên nhận thua.”

Mười mấy người chung quanh nhao nhao nhìn về phía bên này, không ít người mặt lộ vẻ ngạc nhiên, nhưng vẫn như cũ có người sắc mặt bất động, có lẽ cho là gã đang nói giỡn.

Lạch cạch.

Ngụy Hợp ném mắt Tinh Uyên của mình ra.

“Các người xem, ta thật sự chịu thua rồi.” Hắn giơ hai tay lên, mặt lộ vẻ bất đắc dĩ.

“Trên thực tế những năm qua ta vẫn luôn dựa vào che giấu bản thân, mới trà trộn đến bây giờ. Trừ bỏ sự trốn đi, thực lực của ta không đáng nhắc tới.” Ngụy Hợp nói.

*

*

*

“Nếu như ngươi thật sự không phải là người khởi động lại, trò chơi này đến cuối cùng sẽ không liên quan gì tới ngươi.

Nhưng nếu như ngươi là người duy nhất khởi động lại, vậy thì chúng ta ở đây điên cuồng chém giết, đợi đến lúc sức cùng lực kiệt, ngươi lại xuất hiện đánh lén, chẳng phải là tiện nghi cho ngươi một cách vô ích sao?” Nam tử có mắt lịch sự nói.

“Cho nên trò chơi này, căn bản là không có lựa chọn nhận thua hay buông tha. Chỉ có chết, hoặc là sống.” Một lão giả áo quần màu đen ở bên cạnh, rút tay khỏi ống quần ra, hoạt động năm ngón tay.

“Bây giờ chúng ta còn chưa vào được cung điện mà Hắc Viêm lãnh chúa trấn thủ, cho dù là yếu nhất cũng không đủ.

Vì vậy, giảm số lượng trước đã.”

Hấp thụ thực lực những người khởi động lại, sẽ tăng lên trên diện rộng thực lực bản thân.

Đây cũng là đặc tính của người khởi động lại.

“Nói không sai. Xem ra ta là người nhanh nhẹn nhất, lợi đen, nhất định đã bước lên con đường mạnh nhất của nhân loại rồi...”

Nam tử đầu trọc cường tráng đứng lên, toàn thân nổi lên linh quang màu lam như sa mỏng.

Từng luồng linh lực cường hãn bắt đầu quét bốn phía, đối kháng với nhau.

Mười hai người ở đây đều rất rõ ràng, cửa thứ nhất trước khi xông vào cung không phải là cung thứ nhất của tám mươi tám cung mà là nội bộ của bọn họ chém giết lẫn nhau trước một bước.

Phốc!

Bỗng nhiên, Ngụy Hợp tát một cái vào thiên linh cái của mình. Đầu óc hắn nổ tung, ngã xuống đất không dậy nổi.

Đám người nhất thời ngây dại, nhìn thi thể Ngụy Hợp ngã xuống đất, từng người một không còn gì để nói.

Khoa trương nhất là sau khi Ngụy Hợp tự sát, tất cả mọi người ở đây đều ần ần cảm giác được, có lực trường tăng phúc yếu ớt, hàng lâm ở trên thân mười một người còn lại.

Đây là hiện tượng chỉ có người khởi động lại nó chết thì mới xuất hiện việc bị lực lượng thôn phệ.

Bởi vì Ngụy Hợp không phải bất luận kẻ nào giết, cho nên lực lượng nhục thân của gã chia đều cho tất cả mọi người ở đây.

“Hắn... lại chết thật rồi sao?” Nam tử tầm mắt nhĩ nhận không kìm nổi sự kinh ngạc và nghi hoặc của mình.

Nhìn về phía thi thể của Ngụy Hợp, đôi mắt đen với vẻ bối rối và bất lực.

Mười một người đều im lặng không nói gì.

Gã này là bệnh thần kinh à? Có ai vừa lên đã tự sát đâu?

“Được rồi, chỉ cần ta giết đủ nhiều, thực lực tăng vọt lên, mặc kệ hắn có âm mưu quỷ kế gì, đều vô dụng.”

Tráng hán đầu trọc chuyển ánh mắt về phía cô gái da đen bên cạnh.

“Giết một tên trước rồi nói!!” Bỗng nhiên, thân thể của hắn tựa như đạn pháo, ầm ầm đánh tới đối phương.

Năng lực của hắn tuyệt đối lệch lạc, chỉ cần hắn có thể cảm giác được công kích cùng nguy hiểm, đều có thể chuyển dời ở năng lực này.

Trong thời gian ngắn, ngay lúc Ngụy Hợp tự sát, tuyệt cảnh du đăng cuối cùng cũng chính thức bắt đầu.

Mà toàn bộ Tinh Uyên, sự chú ý của đại bộ phận lãnh chúa đều bị hấp dẫn vào trò chơi có thể quyết định vị quân chủ mạnh nhất trong tương lai.

Nhưng vào lúc này.

Một chiếc phi thuyền hình tam giác thể tích trung đẳng, toàn thân nở rộ ngân quang, không gian tốc độ cao nhảy vọt, bay

khỏi tam đại hà hệ của nhân loại, cũng đồng thời bay khỏi Tinh Uyên, đi về phía xa xa không biết.

Mỗi lần nhảy lên, phi thuyền đều có thể vượt qua khoảng cách hơn mười năm.

Trong toàn bộ phi thuyền chỉ có một người.

Đó chính là Ngụy Hợp.

Hắn lẳng lặng đứng ở trong không chế thất, từ trên màn sáng hình chiếu, nhìn chăm chú bốn mâm tròn hệ sông phía sau dần dần rời xa.

Trong lòng không buồn không vui.

Phi thuyền này, là tự tay hắn chế tạo ra một linh kiện.

Trong đó không ít bộ phận đều dùng huyết nhục khí của hắn thay thế.

Cho nên nói đây là một chiếc phi thuyền, không bằng nói, đây là một cỗ khí tài thực nghiệm cùng tiêu hao tài nguyên của hắn.

“Hiện tại đã thoát ly khỏi không chế tinh vực của nhân loại, sắp tiến vào Thiên Long Không Hà hệ.”

Nữ thanh nhu hòa có trí năng hệ thống Vĩnh Miên bỗng chậm rãi vang lên trong không chế phòng.

“Xin chú ý, cho đến tận lúc này, xung quanh tam đại hà hệ của nhân loại, trong mấy ức hệ thống sông Thiên Long toạ, vẫn chưa phát hiện bất cứ dấu vết sinh mệnh nào khác.”

“Xin chú ý, ngài tiến vào hệ thống không người rồi. Tìm tòi chung tình đồ sắp mở ra rồi.”

Trong phi thuyền.

Ngụy Hợp tâm niệm vừa động, màn sáng trước mặt chuyển thành hình ảnh phi thuyền ngay phía trước.

Đó là một Tinh Bàn Hà hệ khổng lồ được tạo thành từ màu bạc trắng, tinh hệ bên trong giống như những hạt cát vô cùng nhỏ nhụi, chậm rãi xoay tròn xung quanh Ngân Băng thuộc hệ hà.

“Mở ra khoảng cách nhảy vọt.”

Ngụy Hợp bình tĩnh nói.

Sở dĩ hắn chế tạo phi thuyền, cũng là vì để nhảy ra máy không gian ở cự ly dài.

Dù bản thân hắn có cường đại hơn nữa cũng chỉ có thể tiến hành dịch chuyển cự ly ngắn.

Mà nhảy nhót khoảng cách xa chính thức vẫn phải dựa vào nhân loại tạo vật.

Không phải vấn đề về năng lượng, mà là độ thành thực của kỹ thuật khác biệt.

Ít nhất, trước khi hắn đạt đến đỉnh điểm của nhân loại thì kỹ thuật Không Gian Động vẫn còn xa mới có thể duy trì cự ly xa một lần.

“Sắp tiến hành dịch chuyển cự ly xa. Cự ly lớn nhất là năm trăm năm. Mời xác định mục tiêu không có bất cứ chướng ngại vật gì.”

“Không cách nào xác định, cưỡng ép nhảy vọt.” Ngụy Hợp bình tĩnh nói.

Tâm niệm hắn khẽ động, một cỗ linh năng màu lam cường hãn khổng lồ trong nháy mắt bao vây toàn bộ phi thuyền.

Có tầng linh năng này bảo vệ thuần, cho dù xông vào chỗ sâu trong Hằng Tinh, cũng có thể toàn thân trở ra.

Trừ phi vận khí quá kém, vừa vặn đâm đầu vào trong hắc động, còn lại đều không có bất cứ ảnh hưởng gì.

“Điều chỉnh thành công, bắt đầu nhún nhảy...”

Ông!!!

Trong chốc lát, toàn bộ phi thuyền run rẩy kịch liệt.

Không gian khổng lồ vặn vẹo, bắt đầu lan tràn ra phần đuôi phi thuyền.

Trong mắt Ngụy Hợp hết thấy đều bắt đầu vặn vẹo, kéo dài tia sáng trạng thái trở thành.

Phi thuyền như dừng lại một chút, hết thấy ngoài cửa sổ đều hóa thành vô số đường cong.

Loại cảm giác này chỉ kéo dài vài giây.

Sau đó phụt một cái.

Phi thuyền lại chấn động, khôi phục bình thường.

Ngoài cửa sổ tất cả cũng một lần nữa khôi phục thành tinh không vũ trụ.

Nơi này là một khu vực hoang vu không người, là một vùng tinh vực không sinh mệnh đã được thăm dò từ trước.

Hằng Tinh màu trắng khổng lồ phóng ra ánh sáng lạnh lẽo, mấy hành tinh âm đạm nhanh chóng chuyển động quanh Hằng Tinh.

Giữa tinh cầu, lơ lửng những thiên thạch và bụi bặm bay khắp nơi.

Không có linh lực nhân loại có thể truyền tin tín hiệu, không có khí tức ô nhiễm khổng lồ của Tinh Uyên, càng không có linh hồn của sông mẹ ở bất cứ nơi nào.

Nơi này giải trừ tinh cầu và vũ trụ lạnh như băng, còn lại cái gì cũng không có.

“Tiếp tục nhảy nhót liên tục. Mãi đến khi động thi có thể tiêu hao hết.” Ngụy Hợp tiếp tục nói.

“Thiết lập mục tiêu, liên tục nhảy vọt, có tiếp tục dịch chuyển lần trước hay không? Liên tục dịch chuyển cự ly xa?” Trí não dò hỏi.

“Vâng.” Sắc mặt Ngụy Hợp không thay đổi.

Dù sao nếu không muốn bộ thân thể này, tùy thời tự sát là được.

Rất nhanh, phi thuyền lại chấn động.

Lần này không có bất kỳ dừng lại, chừng hơn mười lần chấn động.

Sau đó Ngụy Hợp lại đổi cho phi thuyền một khối để tiếp tục nhảy vọt.

Không biết đã trôi qua bao lâu, cũng không biết đã nhảy bao nhiêu lần.

Rốt cục, bánh phi thuyền phốc một cái, triệt để bốc khói, vượt qua công tác gánh tải hoàn thành sứ mạng của mình.

Mà Ngụy Hợp lúc này đang trôi nổi trong một mảnh tinh vân màu bạc.

Tinh vân khổng lồ giống như một té bào đang ngọ nguậy, biên giới chậm rãi chuyển động, thỉnh thoảng lại chạy ra những bong bóng nhỏ, hóa thành màu sắc rực rỡ bay về phía sâu trong vũ trụ.

Phi thuyền màu bạc hình tam giác, lúc này bay theo mép phiến tinh vân này, bị bọc trong mảng lớn thiên thạch cùng khí thể màu sắc rực rỡ, chuyển động với tốc độ cao.

Mất đi động lực, phi thuyền không khác gì so với khối kim loại bình thường.

Đến nơi này, thậm chí Ngụy Hợp cũng không cách nào cảm ứng được, chỉ có thể chia ý thức thành mấy phần, phân biệt hành động.

*

*

*

Ý thức chính thể của hắn lại chuyển đến nơi này.

Bởi vì một lần này, hắn cố ý bay ra xa như vậy, chính là muốn tiến hành một cái từ trước tới nay, đã sớm muốn thực hiện thí nghiệm trọng yếu này.

“Cảnh cáo, cảnh cáo, ngài đã rời khỏi khu vực tinh đồ, tinh vân xung quanh không cách nào dò xét nguồn gốc của ánh sáng. Tinh vực xung quanh không phát hiện ra hằng tinh, cũng không phát hiện ra có thể phóng thích ra tinh thể...”

Trí óc còn đang không ngừng báo động, bị một cỗ linh lực Ngụy Hợp đóng lại.

Hắn nhìn tinh đồ phóng ra trước mặt.

“Ta hắn vẫn còn ở Thiên Long tọa, nhưng khoảng cách này, Tinh Uyên và Mẫu Hà không thể nào phát hiện ra được.”

Sau khi dùng hết toàn bộ khối năng lượng cao tụ hợp đầy đủ, hắn cũng không biết đã bay được bao nhiêu năm rồi.

Mấy chục vạn chắc là có.

Khoảng cách này đã là cực hạn mà hắn có thể làm được, làm một thí nghiệm nho nhỏ, tam đại Chúa Tể và Mẫu Hà không đến mức lúc nào cũng có thể nhìn chăm chăm một nhân vật nhỏ bé như hắn mới đúng.

Thừa dịp tuyệt cảnh du đang bắt đầu, người khởi động lại sẽ quyết định ra người thắng cuối cùng.

Cái trò chơi này sẽ thu hút sự chú ý của tam đại Chúa Tể.

Vì vậy...

Đây cũng là lúc hắn nên thử mô phỏng tâm huyết của Chúa Tể...

Nếu Hắc Viêm đã đến quân chủ, chỉ cần một giọt tâm huyết Chúa Tể, quá trình biến tướng này coi là công pháp.

Ý là, hắn đã đạt tới bình cảnh Hắc Viêm, chỉ cần mô phỏng ra tâm huyết của Chúa Tể là có thể đột phá tới quân chủ.

Kết cấu hoàn mỹ này phù hợp với đột phá của Phá Cảnh Châu!

Nơi giao nhau giữa tam đại đế quốc - Vạn Cảnh sơn.

Trong hư vụ mờ mịt trong tinh không, một ngọn núi hình tam giác hoàn toàn do tinh cầu khổng lồ tạo thành, lẳng lẳng lơ lơ chuyển động.

Bụi bặm hoặc là thiên thạch đi ngang qua chung quanh, hơi tới gần một chút sẽ bị ngọn núi trụ tam giác này cưỡng ép lôi qua, hút vào mặt ngoài.

Từng vòng từng vòng hạm đội cùng cơ thể, phân tán ở chung quanh.

Hắc động cấp và Hằng Tinh, Thiên thể, các loại vũ khí đều được bố trí ở bốn phía, tùy thời ở trạng thái sung túc.

Đại biểu cao nhất trong liên quân và khắc chế Tát mề, liền cử hành hội nghị lâm thời.

Đỉnh Vạn Cảnh đỉnh núi, một mảnh linh năng màu xanh đậm phía trong màn hào quang, trên bàn tròn cực lớn phân biệt ngồi đoàn đội đàm phán hai quân.

Những thứ này là chuyên gia đàm phán và quan viên ngoại giao, thậm chí quan viên bộ trưởng ngoại giao cấp bậc khác, hợp thành đoàn đội.

Bành Toa đế quốc và Đông Cực liên minh là đại biểu của một vị Bất Hủ Nghị sĩ hơi hói, tên là ghế dựa cao.

Mà đại biểu Khắc Nặc Dĩnh tên là Ca Mâu, là một nữ nhân xinh đẹp long lanh như vàng thái dương.

Mặc dù bề ngoài vô cùng hoàn mỹ và xinh đẹp, nhưng trong lúc đàm phán bình thường, ít nhiều sẽ chiếm được một chút ưu thế.

Nhưng với cấp độ đàm phán này, bề ngoài của nàng ta lại không có chút ý nghĩa nào.

Hai bên đấu võ mồm, đã kéo da đã lâu, ai cũng không chịu lùi một bước nữa.

Ngồi ghế dựa cao lau mồ hôi trên trán, thân là bất hủ, thế mà còn toát mồ hôi.

Rõ ràng là lần đàm phán này áp lực cực lớn, mới sẽ dẫn đến hẳn ta thất thố như thế.

Hắn không tự chủ được mà quét mắt nhìn linh lực phía sau, thấy hai gã thần bí nhân toàn thân bao phủ trong áo choàng màu đen.

Đó là đại biểu của Phục Thức hội, người dẫn đầu tên là An Đạt ni pháp.

Đương nhiên, mặt ngoài bọn họ là đại biểu của một thương đoàn nào đó đến đây nghe mà thôi.

Trên thực tế, việc phục hồi chính phủ đàm luận với chính phủ và Khắc Nặc Phi đến trạng thái gì, cũng không cảm thấy hứng thú.

Bọn họ chỉ đi ngang qua sân khấu, một mặt xác định đàm phán sẽ không có chỗ nào thương tổn đến việc sống lại lợi ích, mặt khác lại là vì hắn.

Ngồi trên ghế cao không tiếng động thở ra một hơi, ánh mắt nhìn chăm chú Khắc Nặc Sắc Tư đại biểu cho đoàn Trường Ca Uyển phía đối diện.

Thân là phái thủ bảo vệ, hắn là người ủng hộ trung thành với Long Long, cũng chính vì vậy hắn biết rõ Bành Toa đế quốc hiện nay đã lâm vào cục diện nội loạn.

Xúc tu để thức tỉnh rất phức tạp, khi chạm tới các ngành các nghề của Đế quốc, gần như một nửa trong tinh hệ mấy ngàn ức sẽ xuất hiện dấu vết của khơi dậy thức tỉnh.

Nếu hội nghị Bất Hủ không dựa vào lòng Vạn Mộc, sợ là căn bản không có cách nào duy trì hòa bình bên ngoài.

Nói cách khác, quả bom định thời này không biết khi nào sẽ nổ tung, nổ tung toàn bộ đế quốc.

Hiện tại phía sau hắn có người phục hồi nhìn chăm chăm, trước mặt là có người khắc chế được Tát sầm nhìn chăm chăm.

Một khi hai cỗ áp lực đồng thời bộc phát, sợ là chính phủ...

“Nhất định phải nhanh chóng giải quyết công dụng đàm phán!”

Trong lòng ghế dựa cao cao đã xác định rõ ràng.

Lúc này Cali chậm rãi nói chuyện ở đối diện, song phương lại tranh chấp trong chốc lát, rốt cuộc miễn cưỡng đạt thành một phần hiệp nghị nhìn như hài hòa.

Phần ký hiệp nghị này hứa hẹn trong vòng ba mươi năm sau, song phương không được tự tiện mở ra khiêu khích.

Đồng thời song phương hứa hẹn, muốn nhượng bộ tinh vực công cộng thích hợp để làm khu vực hòa hoãn tránh ma sát.

Rốt cuộc, hai bên đã đạt thành nhất trí, ghé dựa cao cũng thờ phào nhẹ nhõm, thấy đối phương quả thật rất có thành ý nên cũng muốn nhanh chóng ngưng chiến.

Tâm tình của hắn đã tốt lên rất nhiều.

Xác định tỉ mỉ điều khoản, kiểm tra sơ hở, logic.

Dựa vào các kiến nghị chuyên gia bổ sung.

Sau khi một loạt trình tự đi xong, hai bên đại biểu đứng lên, chuẩn bị ký tên trên hồ sơ đã định sẵn.

“Trưởng bộ cao, có lẽ mục tiêu của hai bên chúng ta đều là nhất trí, về việc tổ chức viên mãn thì...” Cali Uyển còn chưa nói hết.

Chung quanh linh lực chung quanh bức tường thành, từng mảnh từng mảnh quang hạm đội bỗng nhiên âm đạm dập tắt.

Hai người ngạc nhiên, quay đầu nhìn về phía ánh sáng tắt.

Oanh!!!

Trong chốc lát một tiếng nổ mạnh.

Toàn bộ vách tường linh năng bên phải phòng đàm phán bị lực trùng kích khổng lồ âm âm xuyên thấu.

Một chiếc phi thuyền trong suốt hình thoi, tựa như gai nhọn đâm thật sâu vào phòng đặt đàm.

Hai bên mũi phi thuyền, mở cửa khoang, từ đó đi ra từng đội quan binh mặc màu trắng, tay cầm kiếm thuẫn.

Cầm đầu là một người vóc dáng khôi ngô, mũ giống như sơn dương, có hai cái sừng bén nhọn. Trang bị và hoa văn trên người cũng phức tạp hơn những người còn lại rất nhiều.

“Trừ cali Uyển, giải quyết toàn bộ những người còn lại.”
Người này khẽ phát tay, hờ hững nói.

“Các ngươi là ai! Muốn làm lại cuộc nội chiến nhân loại lần nữa hả? Mặc kệ các ngươi là ai, hôm nay đàm phán nơi này đại biểu cho ý nghĩa gì, ta đề nghị các ngươi trước tiên phải điều tra cho rõ rồi mới động thủ!” Trong lòng ghé dựa cao dần trở nên nghiêm nghị, nhanh chóng lên tiếng.

Vì để tránh xung đột thẳng cấp, bọn họ tiến vào đàm phán cũng không cho phép mặc mặc sinh trưởng.

Nhưng giờ khắc này, bị đám người kia đột nhiên xông vào, không có nuôi dưỡng, dù là hấn, cũng không nắm chắc thoát thân trước mắt đối phương.

Khiến hấn chấn động nhất là đám người này đến cùng là vì sao mà xông vào đây?

Bên ngoài có nhiều quân đoàn thủ bị như vậy!? Cấp đen, Hằng Tinh, Thiên Thể, nhiều vũ khí chiến lược như vậy, thế mà một chút tác dụng cũng vô dụng, chỉ bị người xông tới nơi này!?

Đây quả thực là vớ vẩn!

“Điều tra rõ ràng? Ha ha, đàm phán chính xác là ý tứ của chính phủ hai hoàng nữ Lôi Lang, không liên quan gì đến viên mãn chúng ta.” Người dẫn đội trầm giọng nói.

“Huống hồ... Lôi lang cũng tốt, Bành Toa Đông Cực cũng tốt, đã định trước sẽ là chất dinh dưỡng cho sông mẹ vĩ đại. Cho nên...”

Tọa độ cao trong lòng lập tức trầm xuống.

Hấn theo bản năng nhìn hạm đội phía sau, thuộc về mảng lớn hạm đội của đế quốc, tựa hồ đang trong trạng thái hỗn loạn, đèn điện lúc sáng lúc tối, mơ hồ có linh lực giao đầu lộ ra.

Hiển nhiên đối phương sớm đã chuẩn bị sẵn trong hạm đội phòng hộ xung quanh, không biết đã được an bài bao nhiêu nội ứng gian tế.

“Xem ra không còn gì để bàn rồi?” Trên ghé dựa cao dẫn đường toàn thân căng thẳng nói.

Đối phương không nói nhiều nữa, giơ tay lên liền là một mảnh linh năng cấp Bất Hủ ngưng tụ với tốc độ cao, hóa thành một đạo kiếm quang màu đen.

Quang kiếm phân liệt hóa thành vô số mũi kiếm nhỏ, mép mỗi một lưỡi kiếm nổi lên từng tia từng tia không gian vặn vẹo.

Ánh sao nhỏ vụn lóe lên trên lưỡi kiếm.

Đúng lúc này.

Ầm ầm!!

Một tiếng nổ lớn vang lên, khoảng không bên cạnh phòng đặt cấp Tinh Không vừa rồi còn đang xông xáo hạm đội, nhanh chóng nổ tung một vòng bất hủ cấp năng năng lực dao động, trấn áp xuống màn hỗn loạn vừa rồi.

Chấn động to lớn mang theo chấn động, đâm vào trên Vạn Cảnh sơn, phát ra tiếng vang thật lớn.

“Thật đáng tiếc. Trên đời này cũng không chỉ có các ngươi có hậu thủ.” Chiếc ghế dựa cao trầm giọng nói.

“Nói đi, mục đích của các ngươi rốt cuộc là gì?”

Lúc này trong hạm đội bên ngoài, vừa rồi bởi vì gian tế gián điệp dẫn phát rung chuyển, nhanh chóng bị từng đạo linh năng bất hủ khổng lồ, cưỡng ép trấn áp xuống.

Trước đó còn có chút thế cục hỗn loạn, mấy lần bị ổn định lại.

“Thú vị.” Tên cầm đầu mặc giáp sơn dương màu trắng vượt vượt tay: “Bất quá cũng đúng, nếu như các ngươi hoàn toàn không có chuẩn bị hậu chiêu mới là không bình thường.”

“Tuy nhiên rất đáng tiếc, các ngươi cho rằng cái gọi là lực lượng ngoại vật này cũng có thể bảo vệ được linh hồn yếu ớt của các ngươi sao?”

Mũ giáp dê tiến lên một bước, chậm rãi tới gần cali.

“Uy lực cự pháo dù lớn, nhưng Dịch chủ về sau cũng sẽ biến thành lực lượng đối thủ. Mà các ngươi, căn bản không có tư cách chấp chưởng lực lượng khổng lồ kia...”

Hắn đột nhiên giơ tay phải lên, nhẹ nhàng nắm lại.

Phốc.

Một chùm điểm sáng màu vàng nhạt bị hấn bóp nát, nổ tung, giống như pháo hoa rục rỡ.

“Lấy danh nghĩa Đại hoàng tử, lấy máu của vạn linh làm sợi dây liên kết, lấy tâm niệm thành kính của chúng ta làm tọa độ. Ở đây, triệu hoán đệ tứ linh pháp giả, thiên nguyên chảy xuống nước, Thâm Uyên không có ánh sáng, nước của linh thần——đầu vào nhúm râu.”

Trong chốc lát, gợn sóng linh hồn không lồ từ trong hư không không không biết từ đâu chảy ra, hoàn toàn bao vây toàn bộ Vạn Cảnh sơn.

Bên ngoài phòng đàm phán, hết thảy cảnh sắc tinh không nhanh chóng hóa thành xanh đậm. Từng cái xúc tu xanh đen, vô thanh vô tức hiển hiện ra, từ bốn phía phòng đàm phán quần quanh, leo lên.

Từ đằng xa nhìn lại, đó là một đầu bạch tuộc khổng lồ nhỏ hơn một vòng so với Vạn Cảnh sơn.

Chẳng qua râu của con bạch tuộc này thật sự rất nhiều. Nhìn qua, có thể thấy ít nhất phải mấy ngàn xúc tu, cỡ nhỏ đều có cả.

Bản thể bạch tuộc có trạng thái hơi mờ, con mắt khổng lồ lóng lánh ánh sáng nhạt màu vàng nhạt.

840

“Là Chân Linh!!?”

Con người chiếc ghế cao co rụt lại, trong nháy mắt tâm trầm xuống đáy cốc.

Không chút chần chừ, thân hình hắn bỗng nhiên lóe lên biến mất tại chỗ, đánh tới lối ra. Đồng thời trong tay lấy ra binh khí liên lạc khẩn cấp, đóng mở nó lại.

Tác dụng mở cửa chính là, sau khi mở ra, để tất cả vũ khí chiến lược xung quanh, đồng thời nã pháo hướng bên này oanh tạc, sau đó giai đoạn hai trực tiếp tự hủy.

Sự xuất hiện của Chân Linh đã khiến cục diện lúc này mất cân bằng nghiêm trọng, hắn phải lập tức áp dụng biện pháp. Nếu không vũ khí cấp chiến lược ở nơi này đặc biệt là cấp hắc động, một khi tổn thất đối với cả đế quốc cũng sẽ tổn thất rất lớn.

Nhưng hắn mới lao ra vài bước, trong nháy mắt liền bị một cỗ áp lực khủng bố vô hình đóng đinh tại chỗ, không thể động đây.

Máu loãng dần dần chảy ra từ viền mắt hắn, hiển nhiên lúc này hắn đang chịu áp lực rất lớn, bị thủ đoạn linh thuật cố định.

“Xem ra đại cục đã định.” Người sống lại đại biểu cho An đạt Ni Pháp bên cạnh nhẹ giọng nói.

“Chúng ta cũng nên đi rồi, nơi này không còn gì để xem nữa.”

Cuối cùng hắn liếc nhìn ghế dựa cao, trong mắt hiện lên một tia tiếc hận.

Vốn mục đích bọn họ tới nơi này, một mặt là quan sát lần đàm phán quan trọng này. Mặt khác cũng là dự định sau khi đàm phán xong, kéo vị Bất Hủ tràng hạt Hòe ghế cao này vào tổ chức.

Nhưng rất đáng tiếc... ghế dựa cao lúc đầu đã kiên định cự tuyệt lời mời của bọn họ.

Lúc này, An Đạt ni pháp không do dự nữa, xoay người mang theo thuộc hạ đi về phía lối ra.

Kỳ dị chính là, tất cả mọi người chung quanh phảng phất đều không nhìn thấy hắn.

Giống như hoàn toàn bị tất cả mọi người bỏ qua vậy.

Đây là Bất Hủ Linh Thuật độc nhất thuộc An Đạt Ni Pháp, cảm giác tồn tại có thể giảm mạnh trên phạm vi lớn.

Linh năng, khí tức huyết nhục, tất cả mọi thứ đều có thể yếu đi nhanh chóng.

Cho dù là bất hủ cùng cấp, cũng không thể phát hiện ra dấu vết linh thuật của hắn.

Cả Bành Toa đế quốc chỉ có rất ít người có năng lực phát hiện ra hắn.

Chỉ là không đợi hắn đi tới một nửa.

Bành!

Vách tường linh năng bên trái bị đâm thủng, một xúc tu vừa thô vừa to chắn ngang trước mặt hai người.

Con đường phía trước hai người bị cắt đứt, chỉ có thể dừng lại.

“Chúng ta chỉ là nhân sĩ không quan hệ, có thể để cho chúng ta rời khỏi đây được không?” An Đạt pháp thờ dài nói.

“Thật đáng tiếc. Các ngươi đã thấy được tất cả không nên thấy.” Mũ giáp dê phủ lên người cười lạnh nói.

“Ba Miện Bảo Luân, làm phiền ngài rồi.”

“Không thành vấn đề.” Từng tầng âm thanh bén nhọn vang lên.

Ầm ầm một cái.

Mảng lớn xúc tu màu lam bỗng nhiên ở dưới cái nhìn của mọi người hoảng sợ, thuận theo cái miệng bị xé rách dững mảnh nhập thất.

Hàng ngàn xúc tu điên cuồng phóng về phía hai người An Đạt, tựa như cơn mưa tầm tã, gió bão gào thét.

Những xúc tu này, mỗi một xúc tu đều mang theo lực lượng linh lực khổng lồ ngưng kết thành thực chất, mỗi một sợi đều tương đương với năng lượng linh lực ngưng tụ toàn thân của một kẻ có năng lực bất hủ.

Mà điều này mới chỉ là một phần sức mạnh bản thể của Chân Linh Thủy Thần.

Trong chốc lát, mấy ngàn đạo linh năng cấp bậc Bất Hủ xúc tu, xẹt qua phòng ăn uống chật hẹp không gian mấy mét, âm âm rơi vào trên thân hai người An Đạt Ni Pháp.

Ông!!!

Đám xúc tu kinh khủng khi còn cách hai người nửa mét bỗng dừng lại, đứng ở giữa không trung, dường như bị một cái gì đó ngăn trở.

An Đạt pháp nhẹ nhàng thở dài một tiếng, cúi đầu.

“Lại phải làm phiền ngài rồi. Huyền Vũ đại nhân.”

Bốp!!!

Mặt đất lập tức nứt ra, mở ra một con mắt màu vàng to lớn.

Lúc này mọi người mới hoảng sợ phát hiện.

Toàn bộ mặt đất phòng đàm, vậy mà ngay từ đầu chính là mí mắt này!!!

Toàn bộ Vạn Cảnh Sơn chậm rãi run rẩy.

*

*

*

Ngọn núi khổng lồ dường kính hơn mười vạn dặm, mặt ngoài rạn nứt, rơi ra lượng lớn lớp vỏ đá.

Chỗ trung tâm phía dưới lộ ra một con cự thú hình rùa màu xanh đen.

Cự thú lưng đeo giáp xác, đầu cổ như cự mãng thỏ tìn, từ khuôn mặt đến cổ, hai bên tất cả đều là lít nha lít nhít vô số con mắt khô vàng.

Trong giây lát, cự thú ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Trong vũ trụ trên không, một đoàn bạch tuộc to lớn màu xanh đen so với nó nhỏ hơn một vòng, cũng phát ra tiếng gầm thét về phía bên này.

“Vật liệu nấu ăn không rõ...” Chủ thể ý thức Ngụy Hợp không ở nơi này, nhưng vẫn có thể khống chế chân thân Huyền Vũ thân thú mới dung hợp này.

Cho đến tận bây giờ, đây là lần thứ hai sau khi hấn ngưng tụ chân huyết, nhận được loại cảm giác cộng hưởng không biết như thế nào, là con cái thứ hai được lực lượng quán chú.

Người thứ nhất là Tam Túc Kim Ô.

Những thứ còn lại bị giới hạn bởi tài nguyên và năng lượng, còn đang trong quá trình thai nghén bồi dưỡng.

Ngang!!!!

Trong giây lát, Huyền Vũ vươn tứ chi ra, hạm đội xung quanh hoảng sợ nhìn chăm chăm, sau đó lao về phía con bạch tuộc khổng lồ.

Mặt ngoài giáp xác lưng nó đồng thời sáng lên vô số hoa văn cổ xưa.

Ầm ầm!!!

Hai con cự thú như hai khối tinh cầu khổng lồ đụng vào nhau. hệ sói hoang.

Trong tinh vân khổng lồ, trong phi thuyền hình tam giác màu bạc, Ngụy Hợp lơ lửng ở giữa không trung, chung quanh lơ lửng từng phần năng lượng hợp được cao cường lấp lánh các loại quang mang.

Linh lực hùng vĩ có thể ở xung quanh hấn nhanh chóng chớp lóe lưu động.

Hấn đang không ngừng thử xây dựng kết cấu công pháp cần thiết để đột phá kết cấu của Quân chủ.

Phá cảnh châu có hai điều kiện.

Đầu tiên: cần một con đường có xác suất có thể đột phá hoặc cấu trúc.

Thứ hai: Cần đạt tới cực hạn bình cảnh, một cước đạp vào cửa.

Sau khi thỏa mãn hai điểm này, chỉ cần phá cảnh châu dự trữ đầy đủ năng lượng, là có thể một hơi đột phá lên trên.

Lúc này Phá Cảnh Châu sớm đã đầy đủ, khuyết thiếu chỉ là một con đường có xác suất đột phá.

Chỉ cần có một tia khả năng đột phá, Ngụy Hợp có thể cưỡng ép xông tới.

Nhưng cấu trúc lần lượt, lần lượt thử nghiệm, sắc mặt Ngụy Hợp biểu lộ cũng càng phát ra không đúng.

Y luôn thử tâm huyết của Chúa Tể, nếu xét theo thành tựu của Quân chủ thì chắc là cực hạn của Hắc Viêm, lại thêm tâm huyết của Chúa Tể, có thể lập tức bước vào quân chủ.

Mặc kệ hẳn dùng phương thức nào để xây dựng con đường công pháp, đều vô dụng.

Liên tiếp thử mấy ngàn loại phương thức cấu tạo khác nhau, đều không có bất kỳ dị động.

“Có lẽ do năng lượng phá cảnh châu không đủ?” Ngụy Hợp lập tức phủ định ý nghĩ này.

Không đủ năng lượng, xuất hiện tình huống đột phá một nửa, sau đó lại lùi về. Trước kia hẳn cũng từng xuất hiện.

Nhưng trong mô phỏng vừa rồi, Phá Cảnh Châu phảng phát như mất tích, căn bản một chút động tĩnh cũng không có.

“Vậy liệu có thể đột phá được quân chủ, không chỉ cần một tâm huyết Chúa Tể, mà còn có điều kiện khác để che giấu?”

Ngụy Hợp trong lòng suy đoán, theo lý thuyết, cho dù xác suất thành công thấp hơn nữa, chỉ cần có một tia khả năng, liền có thể phá cảnh châu xông qua.

Nhưng bây giờ...

Hắn lại thử nửa giờ, xác định không có bất kỳ tiến triển gì.

Cuối cùng vẫn thờ dài một tiếng.

“Được rồi... Đã không có biện pháp, vậy thử hạng một xem.”

Ngay từ đầu kế hoạch của hắn là mô phỏng tâm huyết của Chúa Tể, khiến bản thân đột phá quân chủ, cho dù không thể đột phá quân chủ, cũng có thể kiểm tra xem Phá Cảnh Châu có làm được như vậy hay không.

Hiện tại lãng phí thời gian lâu như vậy mà không thu hoạch được gì, có nghĩa là chỉ dựa vào tâm huyết của chúa tể, căn bản không thể để hắn tiến hóa ngay bây giờ.

Vì vậy y định trực tiếp tiến vào giai đoạn thứ hai.

Đó chính là thử nghiệm tinh hoa mô phỏng thần linh.

“Thử thứ cao nhất trước đã!”

Để tìm được nơi có giá tốt nhất, Ngụy Hợp có ý định trực tiếp từ trên xuống thử nghiệm.

Người thứ nhất.

Tinh khí của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Xét thấy vị thần linh chí cao này có thể không có thứ tương tự như huyết dịch, vì vậy Ngụy Hợp đổi sang mục tiêu mô phỏng.

Chỉ cần mô phỏng đồ vật hữu dụng đối với bản thân đột phá, có xác suất có thể phá vỡ bình cảnh, Phá Cảnh Châu cũng có phản ứng.

Bởi vì mục tiêu mô phỏng quá mức cao, Ngụy Hợp không chế trong lòng, hạn chế về số lượng mô phỏng giảm bớt.

Sau khi làm xong, hắn mới bắt đầu mô phỏng kết cấu công pháp.

Mà nhất định có thể thành công, mô phỏng ra khí tức gì đó, trực tiếp kết hợp là được.

Khác nhau ở chỗ làm sao kết hợp hấp thu, dùng nơi nào hấp thu, những thứ này chỉ cần kiểm tra một chút là được.

Ngụy Hợp lúc này một chớp mắt thiên niệm, muốn thử khá dễ dàng.

Tầng tầng lớp lớp Linh năng màu lam, nổi lên gợn sóng bọt nước, bắt đầu lấy Ngụy Hợp làm trung tâm, khuếch tán ra chung quanh.

Mỗi một điểm lam quang sáng lên trong bọt nước, chính là một lần linh cảm của hắn thử nghiệm.

Vô số điểm sáng sáng sáng lên, lại tiêu tán.

Hết lần này tới lần khác, hết đợt khác.

Không biết đã qua bao lâu.

Trong lúc giật mình, một điểm lam quang nguyên bản cũng giống như quang điểm còn lại bên cạnh bị dập tắt.

Nhưng vào lúc này đột ngột đình trệ giữa không trung.

Điểm sáng đứng im không nhúc nhích, quang mang bắt đầu sáng lên, biến lớn lên.

Bốp!!

Trong chớp mắt, quang điểm mở rộng, hoàn toàn bao phủ Ngụy Hợp vào bên trong.

Phá cảnh châu từ lồng ngực nàng sáng lên hồng quang.

Từng vòng màu đỏ xuyên qua quần áo, hòa lẫn với ánh sáng màu lam bên ngoài.

Gió vô hình thổi phát lên, kéo tóc dài toàn thân Ngụy Hợp ra sau.

Trong hồng quang phá cảnh châu, một điểm màu đen từ nhỏ đến lớn, chậm rãi ngưng kết.

Điểm đen tựa hồ là một lỗ nhỏ, từ nhỏ như hạt vừng, chậm rãi mở rộng, mãi tới một mét đường kính biến thành lỗ đen.

Ánh sáng vô hình từ trong hắc động phóng ra.

Quang này không phải màu trắng, không phải màu sắc rực rỡ, thậm chí con người căn bản không thể nhìn thấy bất cứ màu sắc nào.

Nó trong suốt màu vàng nhạt, nhưng lại mang theo ánh tím nhàn nhạt.

Trong mộng lung, Ngụy Hợp bên tai phảng phất nghe được có người đang tụng kinh.

Vô số thanh âm, vô số hình ảnh, lóe ra trong tinh thần hắn.

Sau khi người qua đi, ngay sau đó là những sinh linh khác.

Vật cạnh tranh vô số động vật.

Vừa đúng vừa tà yêu ma lớn nhỏ.

Tiên nhân thần nhiên ngồi thẳng dậy trên chín tầng trời.

Tinh hệ tinh thần biến thiên thời gian.

Thậm chí là hệ thống không lồ như tám lỵ.

Ông...

Tất cả tiếng tụng kinh lúc này bỗng nhiên dừng lại.

Một tiếng chuông mơ hồ chậm rãi vang lên.

Thị giác Ngụy Hợp ở trong hắc động trước mắt, phảng phất như từ trong ánh sáng kia, thấy được thời gian nhanh chóng chảy ngược lại.

Vạn vật từ mục nát chuyển thành trẻ tuổi, lại quay về lúc sơ sinh.

Ngôi sao từ không lồ nhanh chóng thu nhỏ lại, sau đó phân giải, lần nữa hóa thành bụi bặm trong vũ trụ.

Hàng Tinh từ chói mắt trở lại âm đạm, thể tích cấp tốc thu nhỏ lại, sau đó hóa thành vô số khí thể vỡ vụn rơi lả tả.

Trong mắt Ngụy Hợp phản chiếu.

Tinh hệ co rút hóa thành sương mù, ngân hà nghịch chuyển quay trở lại hư vô.

Mấy trăm triệu hệ sông tạo thành chiềng, đảo mắt tàn lụi mờ tàn lụi, trong suốt biến mất.

Tinh đoàn do mấy chục dãy núi tổ hợp thành, khuếch tán nhạt đi, vô số bộ râu sông bay tán loạn khắp nơi, quay về chỗ cũ.

Đám siêu tinh được tạo thành từ hàng tỷ tinh hệ, chúng không ngừng tụ hợp lại, ánh sáng hoàng kim lấp lánh cùng với những

biến hóa nghịch chuyển kia chợt mất đi sự sáng ngời, từ từ hóa thành tro tàn.

Vô số quang ảnh nhanh chóng lập lòe trong mắt Ngụy Hợp, co rút lại, rời xa.

Mấy chục hơi thở sau, tất cả điểm sáng đều co rút lại thành một điểm trắng tinh.

Lúc ấy ánh sáng nghịch chuyển tới cực hạn của tất cả.

Hắn trong thoáng chốc ngẩng đầu lên, nhìn thấy điểm cuối của tất cả quang ảnh nghịch lưu kia, vô số vật liên tiếp với điểm ban đầu, ngời ngay ngắn một thân ảnh to lớn không cách nào hình dung.

Bóng người kia không buồn không vui, không cău không thương.

Trong mộng lung, cặp mắt bóng người kia hơi chuyển, nhìn chăm chú về phía bên này.

Trong chốc lát, dòng nước lũ vô số tin tức, hình ảnh cảm ngộ, điên cuồng tràn vào tâm thần Ngụy Hợp.

Vô số máu tươi từ vành mắt hắn chảy ra, hắn lại không phát hiện chút nào.

Mà cùng lúc đó, từng tia hỗn độn tựa như khí tức phức tạp vũ trụ tinh không từ linh năng của Ngụy Hợp tràn ra ngoài.

841

“Vừa rồi là cái gì...!!!? Nguyên Thủy... Thiên Tôn?” Ngụy Hợp nhắm mắt lại, nhưng vẫn như cũ không có biện pháp ngăn cách tia ánh mắt kia tập trung vào.

Da thịt toàn thân hắn bắt đầu rạn nứt ra.

Xương cốt, tổ chức khí cụ, thậm chí tất cả mọi thứ dường như đều muốn tự rời khỏi, đơn độc có được ý chí riêng của mình.

Bành!

Lúc này, lỗ đen trước mặt Ngụy Hợp đột nhiên tán loạn.

Mọi thứ dường như chưa bao giờ xuất hiện.

Chung quanh trở về an tĩnh, chỉ có tiếng hô hấp Ngụy Hợp có thể nghe được rõ ràng.

Rất nhanh, tựa như thời gian chảy ngược, thương thế trên người Ngụy Hợp nhao nhao khép lại, biến mất. Dị trạng vừa mới triệt để tiêu tán.

Gã ta phát nổ, hai mắt cũng nhanh chóng khép lại.

Vô số tin tức dao động trong đầu hắn.

Đột phá trong chớp mắt đó khiến hắn phảng phất như thấy được dòng chảy vô tận thời gian.

“Ta không phải chỉ là một hơi của mô phỏng Nguyên Thủy Thiên Tôn thôi sao. Phản ứng lớn như vậy.” Ngụy Hợp không phản bác được, chưa hết kinh hồn.

Trên thực tế, vì lo lắng mình không gánh nổi, mục tiêu mô phỏng của hắn cho Phá Cảnh Châu là một phần trăm tinh khí của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Đáng tiếc, khi Phá Cảnh Châu thật sự nối liền với sự tồn tại không thể tưởng tượng kia... thì năng lượng không đủ rồi.

Sau đó tồn tại chí cao kia trong nháy mắt bị liên tiếp, hướng Ngụy Hợp nhìn thoáng qua.

Vẽn vẹn chỉ là một ánh mắt, vô số tin tức liền cơ hồ muốn nổ tung não của Ngụy Hợp.

Đối phương không có ác ý.

Hắn có thể khẳng định điều này.

Tựa như người không lồ đối với một viên san hô thô hóa ở bên chân, dùng hết toàn lực thúc đẩy côn trùng đánh vào chân người khổng lồ, vô luận là nó rống giận hay là điên cuồng, vô luận là ôn hòa hay an tĩnh.

Cự nhân không thể phát hiện, cho dù có phát hiện thì nó cũng không để ý.

Con người sẽ nói chuyện với bệnh dịch bên người sao?

Đương nhiên là không.

Mà Ngụy Hợp vừa mới tiếp xúc, cảm giác chênh lệch giữa mình và vị kia còn lớn hơn rất nhiều.

Nhưng những thứ này đều không phải quan trọng nhất.

Quan trọng nhất là...

Hắn đã chứng minh sự tồn tại của Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Đồng thời, từ sự tồn tại của vị kia đã bị động tiếp nhận rất nhiều tin tức.

Những tin tức này không phải là thiện ý của đối phương.

Mà chỉ trong nháy mắt tiếp xúc, linh năng Ngụy Hợp theo bản năng quan sát được một phần nhỏ thân thể của Nguyên Thủy Thiên Tôn, từ đó đạt được chỗ tốt.

Ngụy Hợp khoanh chân ngồi xuống. Linh năng có thể nhanh chóng thu lại tất cả tin tức thu hoạch trong đầu.

“Khác với suy nghĩ lúc trước của ta... Không... Không giống với trong thần thoại truyền thống bao nhiêu.

Nguyên Thủy Thiên Tôn, tựa hồ là khởi đầu của tất cả mọi thứ thuần túy, là vô số điểm tụ hợp của quy tắc.”

Không biết tại sao, Ngụy Hợp chung quy cảm giác, tồn tại kia tựa hồ cũng không có cảm tình người.

Thần lảng lạng ngồi ngay ngắn ở vô số nguyên điểm biến hóa, duy trì khởi nguồn của vạn vật.

“Dựa theo tin tức ta có được, bản thân nguyên thủy vốn là tập hợp của vô số đạo. Không phải Nguyên Thủy Thiên Tôn nắm giữ đạo, mà là vô số đạo, tự nhiên tập hợp trở thành ngoại hình của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Không phải Nguyên Thủy Thiên Tôn tượng người, mà là nhân loại tượng Nguyên Thủy Thiên Tôn.”

Một loại minh ngộ lặng lẽ từ trong đầu Ngụy Hợp bị kích động.

Hắn lại nhắm mắt lần nữa, tin tức thu được trong đầu cực kỳ nhiều, vô cùng hỗn tạp.

Cần hắn từ từ sắp xếp.

Mà mấu chốt nhất trong đó, vẫn là phương hướng bây giờ đột phá thăng cấp bản thân của hắn.

Từ nơi sâu xa, Ngụy Hợp cảm giác được thế giới của Nguyên Thủy Thiên Tôn tựa hồ không tồn tại ở chỗ mình.

Ở thế giới tồn tại chín tầng chân giới này, không chỉ không có nguyên thủy, cũng không có bất cứ tiên thần Ngụy Hợp nào quen thuộc.

Hắn bình tĩnh lại.

Lại kiểm tra từ đầu tới cuối một lần nữa từ đầu tới cuối chính mình.

Lúc này đây, linh có thể quét qua, Ngụy Hợp lập tức cảm giác được chính mình có điểm gì đó không đúng.

Không phải thân thể không thích hợp, mà là dùng để dò xét linh năng, xuất hiện dị thường.

Linh lực của hắn hoàn toàn có thể từ màu lam đậm lúc trước biến thành màu tím nhạt hoàn toàn mới.

Hơn nữa...

Linh lực Ngụy Hợp quán chú vào hai mắt mình, lập tức hai mắt sáng lên ánh sáng màu tím mờ lung.

Mọi thứ trước mắt biến hóa, tất cả đồ trang trí trong phi thuyền đều bị bao phủ bởi một tầng sương trắng nhàn nhạt.

Trong nội tâm Ngụy Hợp hiện lên một tia xúc động, xúc động kia làm cho hắn ngẩng đầu lên, nhìn lên trên.

Trên đó vốn là trần của phi thuyền.

Nhưng lúc này, lại biến thành một bầu trời mênh mông sương mù.

Trên bầu trời chẳng có thứ gì cả, hoàn toàn trống rỗng.

Nhưng xem tin tức Ngụy Hợp tìm được, rõ ràng cảm thấy khác biệt.

“Ở xung quanh Nguyên Thủy Thiên Tôn, lúc ấy ta đã thấy vô số ô lưới...”

Ngụy Hợp cố gắng nhớ lại, mơ hồ nhớ kỹ, những ô lưới kia, trên mỗi một tiết điềm, đều có một tồn tại cường đại hình dạng khác nhau.

Hình như đó chính là thần vị.

Vạn vật vạn chuyển tuần hoàn, tất cả thế giới kia, đều sớm bị các tiên thần chiếm cứ.

Mà bây giờ...

Trong lòng Ngụy Hợp bùng tỉnh hiểu ra.

Hai mắt hắn sáng lên ánh sáng tím.

Trong nháy mắt, trong vô số sương trắng trước mắt, từng tầng tơ tầm hơi mờ hiện ra, đan vào nhau thành một tấm lưới nhìn không thấy điềm cuối.

Trên võng cũng có vô số tiết điềm đếm không hết, nhưng những tiết điềm này trông rỗng, không có bất kỳ sự tồn tại nào.

Ngụy Hợp tâm niệm vừa động.

Đột nhiên giữa hai tay hắn dấy lên một ngọn lửa màu đỏ.

Đó là ngọn lửa bình thường nhất.

Màu đỏ tươi, dịch chuyển, thiêu đốt.

Quang mang chiếu sáng chung quanh một khu vực sàn nhà nhỏ, còn có thân thể Ngụy Hợp.

Ngọn lửa chỉ to bằng quả trứng gà.

Nhưng lúc này, đoàn hỏa diễm này vốn phải bình thường, ở trong mắt Ngụy Hợp lại biến thành một loại hình dạng khác.

Hắn nhìn thấy hỏa diễm bắt đầu mơ hồ, trong đó hiện ra vô số sợi tơ màu đỏ mảnh khảnh.

Trong minh minh, Ngụy Hợp hiểu ra, đây là quy tắc đại biểu cho ngọn lửa thiêu đốt.

Ngọn lửa làm sao để đốt cháy, quá trình thiêu đốt, nguyên lý tạo thành ảnh hưởng. Tất cả đều do những sợi tơ màu đỏ này quyết định.

Ngay sau đó, trong mắt Ngụy Hợp lại nhìn thấy, phía dưới sợi tơ màu đỏ, còn có sợi tơ màu lam.

Hắn lập tức hiểu ra, đây là quy tắc của linh năng, linh có thể vận chuyển thế nào, làm thế nào nhóm lửa, quy tắc chuyển đổi ra sao, chính là sợi tơ màu lam.

Số lượng bộ phận này rõ ràng ít hơn so với màu đỏ.

Sau đó còn có các sợi tơ màu tạp sắc khác, nhưng số lượng thì rất ít.

Hiển nhiên là bị hỏa diễm gọi ra phản ứng dây chuyền, dẫn đến xuất hiện quy tắc còn lại.

Ngụy Hợp nhìn về phía thân thể của mình.

Vô số sợi tơ nhiều màu rậm rạp chằng chịt, hợp thành thân thể lúc này của hắn.

Mà trong đó, sợi tơ máu đỏ đen, sợi tơ hỏa diễm đỏ tươi nhiều nhất.

Thứ hai là sợi tơ linh lực màu lam và sợi tơ lực lượng màu xanh lá huyền vũ.

Cuối cùng mới là các loại tài liệu tạp sắc còn lại.

Nhìn kỹ lại, Ngụy Hợp cảm giác mình chính là một đoàn người dây chuyền do vô số sợi tơ bện thành.

Hắn quét mắt nhìn xung quanh.

Toàn bộ phi thuyền, cũng hoàn toàn biến thành thuyền lông bằng dây chằng chịt thành.

“Ta đây là... bị kích thích, trực tiếp tiến hóa thị lực?” Ngụy Hợp trong lòng mừng rỡ.

Tuy rằng không thể đột phá, nhưng đạt nhiều chỗ tốt như vậy, cũng là đủ rồi.

Hắn đè xuống kích động trong lòng, từ trong không thất chính đứng lên, đi đến bên cạnh bức tường.

Vươn tay nắm lấy tay cửa.

” Kiểm tra đo lường linh lực bên trong, trong cửa khoang mở ra. Xin mời lui về phía sau.” Thanh âm não bộ vang lên.

“Xin cẩn thận an toàn, tùy thời liên hệ với đầu phi thuyền. Cảm ơn.”

Phốc!

Cửa khoang chậm rãi chuyển động tạo thành một vòng tròn, sau đó mở ra bên ngoài một tiếng rặc rặc.

Xuất hiện trước mặt Ngụy Hợp là một mảnh tinh vân sắc sỡ yên tĩnh.

Sương mù màu sắc gấp gáp giống như có sinh mạng từ cửa khoang mở ra, du đãng khắp nơi.

Ngụy Hợp ngừng thở, nhẹ nhàng nhảy về phía trước.

Cả người hắn nhẹ nhàng bay ra ngoài.

Không có phòng hộ, không có cách nào để dẫn dắt, không có cách nào.

Hắn chỉ đơn giản trà trộn vào trong tinh vân này.

Lúc này tinh vân trong hai mắt Ngụy Hợp là tấm lưới lớn màu đen mỏng manh.

Trên tấm lưới lớn màu đen, phân bố thưa thớt một ít mạng lưới màu sắc rực rỡ.

Cái kia tựa hồ là các loại sợi tơ quy tắc khác.

Trong lòng Ngụy Hợp khẽ động.

”Ti tuyến màu đen, có phải thuộc về quy tắc hút máu hay không?”

Hắn cúi đầu nhìn lại chính mình, quả nhiên, mình cũng có, sợi tơ màu đen hỗn tạp trong sợi tơ linh lực màu lam, cũng không thu hút.

Ánh mắt của hắn chậm rãi di động, từng cái thị giác hoàn toàn mới này, một lần nữa quan sát hết thủy chung quanh.

Một hành tinh nhỏ đường kính hai ngàn dặm chậm rãi lướt qua mặt Ngụy Hợp.

Trong mắt Ngụy Hợp, hành tinh nhỏ này đã trở thành cầu dây màu vàng đen khổng lồ. Quanh thân phóng ra vô số sợi lông run rẩy.

Nhìn qua có chút buồn cười.

Ngụy Hợp lại chuyển hướng hai mắt nhìn về phía xa.

Xa xa, tinh vân sắc sỡ cũng hóa thành một tấm lưới rực rỡ, chậm rãi phiêu động.

Đột nhiên Ngụy Hợp tâm thần run lên.

Một chỗ phía dưới hắn, thỉnh linh có điểm màu vàng thuần túy.

“Kim sắc!? Đó là quy tắc gì?”

Trong lòng Ngụy Hợp dâng lên hiếu kỳ, chậm rãi tới gần bên kia.

Bốp!

Huyết nhục thân thể hắn hóa thành bộ thể bất hủ, động cơ rút linh năng, âm vang lóe lên, nhảy về phía màu vàng.

Hết lần này tới lần khác cất bước.

Rất nhanh, lần thứ bảy nhảy vọt, Ngụy Hợp thoát ly tinh vân màu sắc rực rỡ, trở về tinh không.

Vị trí của hắn lúc này, khoảng cách với điểm sáng màu vàng óng kia đã rất gần.

Nhưng cùng thời gian đó, hắn cũng cảm thấy một tia hấp dẫn thực chất.

Thế giới bị cắt đứt, Ngụy Hợp một lần nữa trở về thị giác bình thường.

Tử quang trong mắt hắn chậm rãi ảm đạm biến mất.

Đến lúc này, hắn mới nhìn rõ, điểm sáng màu vàng óng này đến cùng là thứ gì.

Đó là một bóng tối, hoàn toàn không có bất kỳ ánh sáng phản xạ nào.

Đó là hố đen!

“Phép tắc trong hố đen, tại sao lại là màu vàng?”

Ngụy Hợp khẽ nhíu mày.

Hắn nhớ lại trong khoa học kỹ thuật nhân loại, nghiên cứu và thăm dò hắc động.

Trong tư liệu kiểm tra về khoa học kỹ thuật, hắc động là lượng lớn vật chất tụ tập trên tinh thể, dần dần sụp đổ, bởi vì lực hút tạo thành lực hút khổng lồ thiên thể.

Đúng vậy, trên thực tế, hố đen vẫn là một loại Thiên thể, khác với hằng tinh, hành tinh, không có quá nhiều khác nhau.

Chẳng qua loại thiên thể này có lực hấp dẫn quá lớn mà thôi.

Lớn đến mức tia sáng cũng không thể thoát khỏi trói buộc của nó.

Nhưng trên thực tế, hắc động tại nhân loại nghiên cứu cũng có các cấp bậc khác nhau.

Thông thường là vũ khí cấp hắc động do vũ khí nhân loại chế tạo, khó khăn lắm mới đạt tới lỗ đen sơ cấp với ánh sáng trói buộc.

Hắc động trong vũ trụ thật sự, dựa theo nghiên cứu hiện có, chia làm hắc động, hắc quản, Hắc Uyên.

Hắc động đại biểu không gian bị chất lượng khổng lồ ép lõm xuống, hình thành một cái động giống như.

Mà ống đen, đại biểu cho chất lượng tinh thể quá mức to lớn, ép không gian xuống một mực kéo dài, biến thành trạng thái ống.

Hắc Uyên còn lại là hắc quản một mực kéo dài xuống dưới, kéo dài đến cực hạn mà con người không thể thăm dò. Phảng phất như vực sâu vô tận.

Cho nên được gọi là Hắc Uyên.

842

“Vây máu chốt của vấn đề là, đường quy tắc của lỗ đen là màu vàng, đại biểu cho cái gì? Đường quy tắc màu vàng là cái gì?”

Ngụy Hợp nhắm mắt lại từ trong tin tức lộn xộn mình mới lấy được, ý đồ tìm ra đáp án.

Rất nhanh, hần bỗng nhiên hồi tưởng lại, trong nháy mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa mới kết nối, chính mình “nhìn” thấy bên ngoài hình ảnh.

Những vị trí quan trọng nhất ở những tiết điềm ở ngoài rìa dường như có màu vàng!

“Chẳng lẽ!?” Ngụy Hợp trong lòng chấn động.

Hần lại lần nữa nhìn về phía hắc động, lúc này đây, hần trực tiếp nghĩ tới nguyên lý hình thành của hắc động.

Thiên nhiên tụ hợp vật chất có lực hút tương liên, đây là lực hút vạn hữu lực.

Mà khi mật độ tụ hợp của vật chất đủ nhiều, đủ lớn, lực hút sinh ra cũng sẽ kịch liệt biến lớn.

Nói cách khác, bất cứ chuyện gì, chỉ cần mật độ chất lượng đủ cao, sẽ sinh ra hiện tượng hố đen.

“Bản chất của hắc động chỉ là từ ngữ miêu tả quang học. Bất luận vật chất lượng đủ cao đều có khả năng sinh ra hiệu ứng hắc động. Nói cách khác, bây giờ ta nhìn thấy lỗ đen kim sắc này, rất có thể là...”

Trong lòng Ngụy Hợp bỗng nhiên dâng lên một tia chờ mong.

Hần không biết Tinh Uyên có biết điều này hay không, không biết mẫu hà có phát hiện ra bản chất của hắc động không.

Nhưng trước mắt, hần chỉ muốn chính thức vạch trần bí mật của kim quang này!

Không chút chần chờ.

Ngụy Hợp duỗi tay phải ra.

Một ngón tay nhất thời tự động thoát ly, sau đó bành trướng biến lớn, nhào tới trên một khối đại thiên thạch bay qua bên cạnh.

Rất nhanh, ngón tay hóa thành một mảnh thảm lớn huyết nhục, bao trùm thiên thạch lại.

Vài giây sau, thiên thạch thu nhỏ lại, biến mất.

Tâm thảm máu không lồ ngưng tụ thành hình người giống Ngụy Hợp như đúc.

Ngụy Hợp tâm niệm vừa động, phân ra một tia linh lực có thể bám vào trên thân thể mới này.

Sau đó chỉ huy hần tiếp tục nhảy tới hướng hắc động.

Mà truyền thừa bản thể Linh Năng của hần, thì lưu tại chỗ cũ, tiếp tục quan sát.

Bốp!!

Tử thể tiếp tục nhảy vọt, sau ba lần liên tiếp.

Lỗ đen đã từ đậu phộng biến thành chậu nước to bằng chậu rửa mặt.

Lực hút cấp tốc bành trướng ra, cơ thể không cần phi hành cũng bị lôi kéo không ngừng gia tốc, gia tốc, tăng tốc độ.

Rất nhanh, con người miễn cưỡng nhảy lên hai lần nữa, không cách nào tiếp tục.

Không gian bị hắc động vặn vẹo, không cách nào tuân theo nguyên lý nhảy nhót không gian bình thường.

Tốc độ của hần càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh.

Rất nhanh tử thể Ngụy Hợp nhìn thấy hết thảy chung quanh, bắt đầu bị kéo dài.

Tinh quang, tinh vân, thiên thạch xung quanh, tinh hà xa xôi, toàn bộ đều bị kéo dài thành những đường cong như vỏ bọc da.

Ngụy Hợp cảm giác thân thể của mình cũng bắt đầu bị lực hút khổng lồ kéo dài ra.

Hắn càng ngày càng dài, cả người dần dần bị kéo thành mỳ.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Không biết đã qua bao lâu.

Bành!!

Lập tức lục lạc.

Toàn bộ máu thịt, thân thể Ngụy Hợp hung hăng nện ở mặt ngoài một viên cầu màu đen.

Hắn tựa như một đồng bùn nhão, hoàn toàn bằng phẳng, dán lên quả cầu đen, bị lực hút khổng lồ cưỡng ép đè xuống còn mỏng hơn cả giấy.

Đổi thành những sinh vật khác, chắc chắn lúc này đã sớm không còn ý thức.

Nhưng tiến hóa điển cường đại của Ngụy Hợp, cộng thêm linh lực có thể phòng hộ bản thân, lúc này còn có thể bảo trì thanh tỉnh.

Hắn nhìn xung quanh, bầu trời xung quanh quả cầu đen như một cái ống bằng thủy tinh vô cùng to lớn.

Dưới đáy ống, xung quanh hắn là đủ loại đường nét vặn vẹo kéo dài ra.

Không có bất cứ vật gì thành hình tất cả, chỉ có đoạn đường.

Vô số đường màu sắc rực rỡ, hội tụ thành dòng thác từ trên trời giáng xuống, không ngừng rơi xuống, sau đó nện lên mặt ngoài quả cầu đen, nện xuống mặt đất bên cạnh hắn, toàn bộ hóa thành màu đen.

“Giống như mưa ánh sáng màu sắc rực rỡ...”

Ngụy Hợp cố gắng ngưng tụ ra một thân thể.

Linh khí của hắn không biết vì sao, bị hắc động ảnh hưởng nhỏ hơn rất nhiều.

Dưới lực hút vô cùng to lớn áp chế, Ngụy Hợp cố gắng thật lâu, mới áp súc thành một người tí hon màu đen cao 3cm/
Nhan xích vuông rộng khoảng 1cm.

Dù sao chỉ là một thân thể, có thể làm được như vậy đã là kỳ tích rồi.

Hắn cũng không yêu cầu xa vời hơn.

Sau khi khôi phục thân thể.

Ngụy Hợp chậm rãi đi từng bước trên mặt ngoài khu vực đen.

Kết cấu thân thể lúc này của hắn là một loại sinh vật đơn giản có năng lực kháng cự cực mạnh trong Tinh Uyên – Tinh Vân Trùng.

Kết cấu sinh lý của Tinh Vân Trùng phi thường đơn giản, nhưng kết cấu đặc thù, khiến cho nó có thể chống cự được trọng áp gấp mấy trăm lần những sinh vật khác.

Cho nên chúng thường thường có thể sinh sống trong hoàn cảnh hút lực cực lớn.

Ngụy Hợp đã từng cắn nuốt rất nhiều Tinh Uyên tinh cầu, trong đó có loại vật này.

Thực lực của Tinh Vân Trùng vô cùng yếu, lực công kích cực kỳ nhỏ, là sợi dây ăn của Tinh Uyên? Quả nhiên là mạnh nhất.

Nhưng loại sinh vật yếu nhất này, vào lúc này, lại giúp cho Ngụy Hợp một đại ân.

Vô số mưa ánh sáng không ngừng rơi xuống bên người Ngụy Hợp.

Ánh sáng rơi xuống đất, sau đó trực tiếp bị hấp thu vào quả cầu đen, không có bất kỳ tung tóe nào, tựa như thác nước từ trên trời giáng xuống vô số màu sắc rực rỡ.

Ngụy Hợp tiến về phía trước nhanh chóng di chuyển.

Lúc này hắn lại thử nghiệm, kích hoạt con mắt màu tím trước đó của mình.

Quả nhiên, không chút trì trệ, ánh huỳnh quang màu tím từ trong đôi mắt Ngụy Hợp sáng lên.

Hắn cúi đầu nhìn mặt đất.

Kim quang xán lạn cơ hồ muốn mù mắt hắn.

“Quả nhiên chính là chỗ này!”

Ngụy Hợp suy nghĩ một chút, thân thể lần nữa biến dạng, hóa thành một con rắn dài nhỏ vô cùng, đầu lâu cũng như mũi khoan.

Sau đó lại chui xuống dưới.

Phốc!

Mặt đất hắc cầu bị hấn ngạnh sinh chui ra một khe hở, dung nhập vào.

Áp lực thật lớn từ bốn phương tám hướng chen tới.

Cảm giác linh lực Ngụy Hợp bị áp lực càng lúc càng lớn. Hấn ta chui càng lúc càng sâu.

Không biết đã trôi qua bao lâu.

Ngay khi hấn sắp không kiên trì được nữa.

Phốc!!

Phía trước đã trống không!!

Hấn cảm đầu ngã xuống.

Cùng thời gian đó, tất cả huyết nhục linh năng của Ngụy Hợp cấp tốc bị cưỡng ép áp súc, ngưng tụ thành một đoàn.

Sau đó thu nhỏ lại thành một chấm đỏ.

Phốc!

Hồng điểm chung quanh khuếch tán ra vàng sáng hỏa điểm màu vàng nhạt, cùng lục mang xanh biếc.

Đó là sức mạnh của Tam Túc Kim Ô và Huyền Vũ.

Màu vàng cùng vàng sáng lục sắc bao lấy điểm đỏ, lúc này Ngụy Hợp Linh năng trong điểm đỏ mới thấy rõ nơi này là nơi nào.

Hấn đang lơ lửng trong một thân điện rộng lớn màu trắng.

Từng cột đá cực lớn đứng sừng sững hai bên.

Mặt tường hai bên hiện lên hình quạt, tựa như là số lượng bị cắt thành hai mảnh, công mà nghiêm mật.

Trên vách tường điêu khắc vô số người, quái vật, tinh thần, ký hiệu, hoa văn.

Hình thái của bọn chúng khác nhau, không có cái nào là lặp lại.

Khi ánh mắt Ngụy Hợp Linh có thể hóa thành có thể nhìn chăm chú quá khứ, thì hắn nhìn chăm chú một mảnh bích tượng nhỏ kia, tự động diển dịch lên, phảng phất như hồi tưởng lại quá khứ thần thoại.

Ánh mắt Ngụy Hợp lướt qua bích tượng, nhìn về phía trung tâm thần điện.

Nơi đó dựng sừng sững một bức tượng màu vàng cao tới trần nhà.

Một pho tượng không đầu...

“Nơi này... Là nơi nào?” Ngụy Hợp chú ý tới, chỗ cổ pho tượng đứt gãy, thoát nhìn giống như bị bạo lực cứng rắn kéo đứt.

Chung quanh mặt đất, cột đá, trên vách tường, khắp nơi cũng có thể thấy được vết thương bị phá hư lưu lại.

“Chắc là một di tích nào đó.”

Ngụy Hợp chậm rãi tới gần pho tượng.

Pho tượng kia mặc trường bào, tay áo bông bành, trên vai quần quanh dây chuyền vàng sậm có hoa văn thần bí.

Các bộ phận trang phục còn lại cũng rất giống với các loại tượng thần mà Ngụy Hợp trước kia đã gặp qua.

Loại phong cách tương tự này khiến hắn trong lúc nhất thời có cảm giác như trở lại Đại Nguyên.

Rặc rặc...

Bỗng nhiên, ngay lúc Ngụy Hợp tới gần pho tượng nhất định.

Toàn thân pho tượng không đầu run lên, quanh thân nứt ra vô số vết rạn, rơi xuống rất nhiều lớp da đá.

Hai cánh tay nó chậm rãi nhúc nhích, cổ không đầu, hơi nghiêng xuống, tựa hồ đang nhìn chăm chú Ngụy Hợp.

Bành!!

Chợt, cánh tay phải pho tượng như thêm điện hướng Ngụy Hợp hung hăng nện xuống.

Đá vụn dưới mặt đất vẩy ra, sụp đổ vỡ ra mảng lớn gạch đá.

Ngụy Hợp biến thành điểm sáng cấp tốc né tránh, bay tới bên phải tường, kịp thời tránh một chiêu công kích này.

Không có giao lưu, không có thần trí, pho tượng không đầu từng bước một đi tới, lần nữa phát tay với Ngụy Hợp.

Nó thực sự quá cao lớn, chỉ cần đi lên vài bước là có thể bắt kịp Ngụy Hợp không ngừng đông trốn tây.

Sau khi né tránh vài cái, Ngụy Hợp mãnh liệt vọt tới sau lưng một cây cột đá.

Oanh!!!

Pho tượng không đầu kia đập một cái vào giữa cột đá.

Sức mạnh khổng lồ lập tức đập gãy cột đá.

Ngụy Hợp tranh thủ thời gian bay đến phía sau những cột đá còn lại.

Theo pho tượng không đầu không ngừng đuổi theo, từng cây cột đá liên tiếp không ngừng bị nện gãy.

Toàn bộ thần điện cũng bắt đầu đung đưa.

Rất nhanh, cho đến cây cột đá cuối cùng đứt gãy.

Thần điện rốt cuộc kịch liệt lay động, đá vụn khổng lồ bắt đầu rơi xuống từng khối.

Pho tượng không đầu còn muốn tiếp tục đuổi theo Ngụy Hợp, lại bị một khối nham thạch lớn gãy nát phía trên hung hăng đập trúng.

Một tiếng nổ mạnh vang lên.

Pho tượng không đầu ngã xuống đất, dần dần bị bao phủ ở trên nóc nhà rồi rít rơi xuống.

Một đạo kim quang mơ hồ, bay vọt tới phía Ngụy Hợp, trong nháy mắt dung nhập vào trong quang điểm của gã, biến mất

không thấy gì nữa.

Bên ngoài hắc động.

Ánh mắt Ngụy Hợp bỗng nhiên ngưng tụ.

Hắc động phía trước hần bỗng nhiên từ từ sáng lên.

Trên ý nghĩa vật lý sáng lên, từ màu đen dần dần vỡ tan ra, hóa thành một mảnh vỡ màu trắng.

Một đạo hồng quang bay vút đến, trong nháy mắt dung nhập vào bản thể Ngụy Hợp.

Đồng thời theo đó mà đến còn có lượng lớn ký ức ký ức.

Vừa rồi trong hắc động, tử thể căn bản không thể liên hệ thực tế với bản thể.

Vô số tin tức lại lần nữa tràn vào trong đầu bản thể.

Ngụy Hợp nhíu mày nhắm mắt, nhanh chóng sửa sang lại đồ vật vừa mới lấy được.

“Tiền trình sinh mệnh? Cả người? Chức vị trông rộng?”

Trong tin tức có rất nhiều thứ.

Đồng thời cực kỳ lộn xộn, phảng phất như một ký ức hoàn chỉnh bị ném vào khuấy khuấy khuấy một trận.

Thời gian bên trong hỗn loạn, tin tức không trọn vẹn.

Cố gắng nửa ngày, Ngụy Hợp khâu một bộ phận nguyên vẹn lại, nhìn kỹ lại.

Trong đó chủ quan là, tên khốn này đến từ cường giả cổ đại, bởi vì một lần thí nghiệm thất bại, chế tạo ra lỗ đen giam giữ chính mình vào trong đó.

Sau đó ở bên trong một thời gian cực kỳ dài, cuối cùng tinh thần tan vỡ, sau khi điên cuồng phát tiết, chính mình vụn đầu mình xuống, tự sát bỏ mình.

Những thứ này đều không phải máu chốt, máu chốt là nội dung thí nghiệm của cường giả cổ đại này.

Thí nghiệm này vô cùng đặc thù, ở thời kỳ cổ đại, gần như tất cả mọi người đều tới độ nhất định, đều sẽ thử nghiệm thực

nghiệm này để bắt đầu.

Mà đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến tất cả mọi người bị diệt sạch.

Ngụy Hợp từ trong tin tức nhận được nói ra tên của thí nghiệm.

“Thần Quyền vị cách... Nghi thức kích thiên....??”

“Thần Quyền vị cách???” Đầu óc Ngụy Hợp chấn động, chẳng lẽ chính là cái hấn vừa nghĩ ra?

843

Thánh Uẩn Chi Hệ, trong một chỗ hoang vu tinh vực.

Bịch bịch.

Bịch bịch.

Tiếng tim đập to lớn, không ngừng chấn động trên phương diện linh hồn.

Thích Phát Lạp tinh hệ, đây vốn là một tinh hệ hoàn toàn bình thường, không hề thu hút chút nào.

Trong toàn bộ cảnh nội của Tát tát đế quốc, tinh hệ này tựa như muối biển cả, không hề có chút cảm giác tồn tại nào.

Nhưng vào lúc này, tinh hệ bình thường này lại đang diễn ra biến hóa đặc thù mà bên ngoài khó mà lý giải được.

Toàn bộ tinh hệ, tổng cộng có hai mươi viên tinh cầu, bao gồm Hằng Tinh, hành tinh, và vô số thạch nhân, vệ tinh, bụi trần, tất cả đều nằm trong một lực tràng vô hình khổng lồ, chậm rãi tụ hợp về phía Hằng Tinh trung tâm.

Tất cả tinh thể rất nhanh bao trùm toàn thân lên một tầng màng mỏng sền sệt trong suốt.

Trên tinh thể, hết thảy sinh mệnh, đều tựa như sâu bọ trong hồ phách bị đông cứng ở trong đó, không thể động đậy.

Ngoài Vất Lạp tinh hệ, trong một vũ trụ rộng lớn.

Mấy trăm chiếc chiến hạm mẹ to lớn đang yên tĩnh quan sát biến hóa nơi này.

Một chiếc mẫu hạm tựa như một con mắt dọc màu vàng mở ra, chung quanh bao quanh là từng tầng phòng hộ lực trường màu sắc rực rỡ.

“Toàn bộ tinh hệ tụ hợp thành một thể, sau đó dùng vật tế tự này làm vật dẫn, cộng thêm số lượng linh hồn bên kia... Toàn bộ hiến cho mẫu hà, hẳn là có thể hoàn thành được Vĩnh Hồn vương quan cuối cùng.”

Đại hoàng tử Nặc Hi yên lặng nhìn chăm chú cảnh tượng trước mắt.

Bên cạnh hắn là Bá Long Cơ Cơ - Kim Đức – người điều khiển phi hành.

Lúc này Kim Đức đã không còn như lúc đầu.

Toàn thân hắn bao trùm một tầng lam quang nồng đậm, tựa như thực chất linh lực khủng bố không ngừng từ trong một lỗ chân lông của hắn tản mát ra.

Đây là linh năng trong cơ thể quá mức khổng lồ, dẫn tới dị tượng.

“Kim Đức, ngươi bây giờ có tin lời ta nói không?” Nặc Hi xoay người lại, sắc mặt bình tĩnh.

“Trong quá trình tiến hóa của nhân loại, mỗi khi gặp phải thời đại quan trọng thì sẽ có một kẻ địch lớn là tất cả mọi người, bức ép chúng ta tụ tập tất cả sức mạnh, lần nữa tiến hóa.

Tiến hóa thành công, chúng ta đã bước vào thứ nguyên mới. Tiến hóa thất bại, chúng ta bị Tinh Uyên cắn nuốt hoàn toàn.”

“Ngài muốn làm chính là tiến hóa sao?” Thanh âm dưới thân thể của Kim Đức có vẻ trầm thấp mà lạnh lùng.

“Hoặc là nói, giết chóc vô tội, chính là cái gọi là tiến hóa?” Nó bồi thêm một câu.

“Tiến hóa chân chính tất nhiên sẽ kèm theo hy sinh. Hy sinh thật lớn” Nặc Hi nhẹ giọng nói.

“Ngươi có thể thử suy nghĩ, khi các thể tiến hóa chính thức xuất hiện, hơn nữa có thể nhanh chóng sinh sôi mở rộng. Như vậy quần thể màu xanh trước kia chưa tiến hóa, liền mất đi giá trị bản thân mình.”

“Bộ phận này nên đi về đâu?”

“Phí công mà để mặc cho bọn họ tự sinh tự diệt, hay là để cho bọn họ theo năm tháng trôi qua mà chết già? Hoặc là, để bọn họ trở thành anh hùng, trở thành lịch sử tiến hóa của nhân loại, lột vô số bộ xương cốt dẫn tới căn cơ con đường?”

“Cuối cùng người ta phải chết, người nói xem có loại nào có giá trị hơn không?” Nặc Hi dịu dàng hỏi.

Kim Đức rất muốn phản bác, nhưng hắn rõ ràng, Đại hoàng tử nhìn như ôn hòa nhưng trên thực tế lại không cho phép người khác ngỗ nghịch hắn.

Hắn ta quá tự phụ.

Cũng quá ngạo mạn.

“Nhưng đây không phải ý nguyện của bọn họ.” Kim Đức trầm mặc trong chốc lát, cuối cùng vẫn bồi thêm một câu.

“Cái đó không quan trọng.” Nặc Hi mỉm cười.

Hắn xoay người, ngoài cửa sổ sau lưng, Phát Phát lôi tinh hệ tụ hợp lại với nhau, hình thành nên hình dạng thiêu đốt không lồ của trái tim ấy.

Ánh sáng màu vàng Hằng Tinh nóng bỏng chiếu vào, kéo bóng dáng hai người ra ngoài.

“Kim Đức. Người có biết lời nói của Chân giới tầng chín không?” Nặc Hi hỏi.

“Trong điển tịch cổ đại, về hệ thống nhận biết giản dị của toàn bộ mọi người đối với thế giới? Ta biết một chút.” Kim Đức cau mày nói.

*

*

*

“Tầng chín tầng Chân giới, chúng ta là tầng thứ bảy, tầng hít thở không thông.” Nặc Hi cười nói: “Mà quân chủ trong Tinh Uyên, một vị trung vị Chân Linh từ trung tâm mẫu hà trở lên, ở tầng thứ tám, tầng tà.”

“Ngài nói là...?” Kim Đức hoảng hốt, bỗng nhiên liên tưởng đến cái gì đó, con ngươi co rụt lại.

“Đúng vậy... Nhân loại không cách nào đặt chân đến cấp độ này. Chính là tầng thứ tám. Đây là chênh lệch giữa cấp độ.

Quân chủ cũng tốt, trung vị chân linh cũng tốt, bản thể bọn họ, đều không cùng cấp độ với chúng ta.

Cho nên bất luận chúng ta sử dụng phương pháp gì, dùng vật chúng ta duy trì này, đều không thể làm tổn thương đến bọn họ.

Nhưng mà... Chúng ta dùng nó để giữ nó nhẹ nhõm hơn nhiều.”

“Tức là... tác dụng của Vĩnh Hồn vương quan là gì? Thăng tiến?!” Kim Đức lập tức hiểu ra.

“Nói đúng hơn, vương miện Vĩnh Hồn thật sự vốn không phải là sản phẩm chúng ta lưu luyện. Mà là ta từ trong một hố đen tìm kiếm được.” Nặc Hi gật đầu.

“Thăng thu chỉ là quá trình, trước đây toàn bộ đều như vậy, Tinh Uyên trò chơi như thế, tế tự sông mẹ cũng vậy. Chỉ khác nhau ở chỗ, người lấy hình thức gì để hình thức thay đổi.”

Kim Đức nheo mắt nhìn về phía bên ngoài, chỉ thấy từ từ đã hòa làm một thể và hình thành nên một tinh hệ trái tim khổng lồ.

“Ta không quan tâm những chuyện khác, đại diện hạ, người đã hứa với ta, là lão sư tái sinh, bảo đảm linh hồn của những người xung quanh ta vẫn luôn tồn tại.”

“Đương nhiên.” Nặc Hi cười nói: “Không chỉ có người, linh hồn chúng ta cuối cùng cũng bước vào giới hạn.”

Tiếp xúc với mẫu hà càng ngày càng sâu, hấn bây giờ đã không còn mê mang như lúc đầu.

Chỉ cần tiến hóa, có thể nhìn thấy phong cảnh càng cao hơn, có thể tìm được ý nghĩa sâu xa hơn.

Có lẽ như vậy có thể thỏa mãn tất cả những gì hấn từng mong muốn.

“Điện hạ, hết thảy chuẩn bị sẵn sàng.” Sĩ quan phụ tá truyền âm vang lên bên tai.

Nặc Hi khẽ gật đầu.

Kim Đức lướt qua, bước vào đại môn hạm mẹ.

Trong đại sảnh nổi lơ lửng bốn chùm sáng linh hồn màu vàng.

Mỗi quang đoàn lớn cỡ đầu người, trong đó mơ hồ có hình dáng sinh vật khác nhau như ẩn như hiện.

Nặc Hi đi đến chính giữa bốn loại quang đoàn.

“Bắt đầu đi.” Hẩn nhẹ giọng nói.” Từ hôm nay trở đi, chúng ta chắc chắn sẽ mãi mãi được ghi vào lịch sử tiến hóa của con người!”

“Vâng!”

Giờ này khắc này, mệnh lệnh của Nặc Hi dọc theo linh năng vô hình truyền vào tháp truyền tin nơi xa, sau đó nối tiếp từng tầng một, khuếch tán đến các chiến tinh của đế quốc mấy ngàn năm trước.

Thành viên viên mãn vô số lần hội võ, hai mắt đỏ hồng một mảnh, trong nháy mắt mất đi lý trí.

Khắc Nặc tất cả vũ khí chiến lược nắm trong tay viên mãn đế quốc, tại thời khắc này đều được phóng ra ngoài.

Mà mục tiêu chính là toàn bộ tinh hệ bình dân của Đông Cực Liên Minh và Bành Toa đế quốc.

Cùng lúc đó.

Bốn Chân Linh sẽ triệu hoán ra viên mãn, thân thể khổng lồ bắt đầu không kiêng nể gì quét ngang tất cả, phá hoại tất cả.

Ngoại trừ bị Huyền Vũ thần thú cuốn lấy, còn có rất nhiều thủy thần đang chờ đợi.

Ba vị còn lại phân biệt triển lộ bản thể ở ba khu sao. Đi theo đại quân Viên Mãn, nhào về phía liên minh quân đoàn.

Đông Cực và Bành Toa liên hợp xuất binh trước tiên, chặn đường vũ khí chiến lược và tam đại Chân Linh.

Tinh hệ Ô Lan, hội nghị Bất Hủ.

“Đây là tình báo tình báo hình ảnh vừa nhận được. Mọi người xem đi.”

Trong đại sảnh vô số dây leo màu xanh biếc leo lên bao vây, một đám Bất Hủ nghị tràng thần sắc nghiêm nghị, ánh mắt ngưng tụ trên người trưởng lão Mã Long.

Mã Long tiếp nhận tình báo tinh thể mà cây đa nuôi yêu thích, nhẹ nhàng ném ra.

Tinh thể lập tức bay lên, lơ lửng giữa mọi người.

Hình ảnh sắc sỡ một chút hiện ra.

Đó là một viên Hằng Tinh khổng lồ đang bị thiêu đốt hùng hực.

Nhưng điều khiến người ta chấn động chính là trong vũ trụ đen tối bên cạnh hằng tinh, đang chậm rãi hiện ra một con mắt màu xanh lục to lớn.

Đôi mắt không sai biệt lắm có một phần ba khối óng ánh, toàn thân trắng bệch, phủ kín tơ máu màu xanh lá.

Bỗng nhiên, nó nhẹ nhàng động.

Con mắt kéo thật dài, dày đặc tơ máu đỏ sậm giống như cái đuôi, bay lên, vờn quanh một vòng sao băng.

...Cái đuôi phía dưới con mắt tựa như xúc tu, lắc lư một cái, tựa như một con sứa kỳ dị màu đỏ lục giao nhau.

Đột nhiên con mắt của sứa mở ra vô số xúc tu, đâm vào trong Hằng Tinh.

Ngọn lửa khổng lồ của Hằng Tinh bắt đầu ảm đạm với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

“Đây là núi phía tây của chân linh Hỏa Thần.” Mã Long trầm giọng nói.” Hẳn phán đoán sơ bộ. Độ uy hiếp của vực sâu thăm thẳm ở vực sâu, có thể coi là vũ khí chiến lược sống còn của lỗ đen.”

“Ngoài ra còn có Thủy Thần Chân Linh nịnh nọt. Mộc Thần Chân Linh ảo diệu lẽ mề, Thổ Thần Chân Linh óng ánh.

Chính phủ Nặc Nặc đã truyền đến tình báo chính là những thứ này.

Chính vụ đế quốc lấy Nhị Hoàng Nữ Lôi Khoát làm đầu, đã không còn sức ngăn chặn sự phát triển của thế lực nữa.”

“Nói chính xác hơn, kẻ chủ đạo của Nặc Tát Dĩnh hiện giờ đã không còn là Lôi Mâu trước kia nữa. Tất cả hiệp ước chúng ta đã ký kết với đối phương trước đây đều sẽ trở thành vô dụng.”

Những lời này của Mã Long làm cho các vị khách nghị đang ngồi có chút trầm mặc.

Nặc Nặc không hề như thế đế quốc lại ở gần ngàn mấy chục năm như vậy, liền thay đổi dây đàn dễ rút lui.

“ Binh lính Viên Mãn hội hung hãn không sợ chết, quan quân cực kỳ cuồng nhiệt, bọn họ cho rằng bản thân sau khi chết, linh hồn cũng sẽ yên giấc trong mẫu hà, chờ đợi Đại hoàng tử thức tỉnh.

Chiến tuyến biên cảnh của bọn ta liên tiếp lùi lại, suy bại cực nhanh.

Trên chiến lược cao cấp, mấy chỗ vũ khí hắc ám chiến lược đều bởi vì bị Chân Linh giết chết người điều khiển sớm, mà mất đi quyền phóng thích.

Thế cục không thể lạc quan.” Yêu Toa Tú nghiêm nghị nói.

“Như vậy... Sống lại thì sao?” Nhắc tới cái từ này, lập tức có người nghĩ tới nơi này.

“Trước đó chúng ta cùng Nặc Dĩnh ký hiệp nghị ngưng chiến, đầu Vạn Mục Cự Quy kia đột nhiên xuất hiện, hẳn chính là tác phẩm thức tỉnh của nó?”

Một gã Phó Nghị tóc trắng ăn mặc như lão quý tộc, lên tiếng hỏi.

“Ta cho rằng, chúng ta có thể thông qua sức mạnh của thức tỉnh mà lấy độc trị độc, ngăn chặn dã tâm của viên mãn.

Có thể thấy được, viên mãn sẽ không ngừng lấy thương đổi thương! Bọn họ không sợ tử vong, linh hồn vĩnh tồn tại mẫu hà, cho nên sĩ khí cuồng nhiệt tới một trình độ cực đoan.”

“Phù Ma Đức Nghị Nghị Hội, người cảm thấy nên làm như thế nào để cho Phục tinh sẽ giúp chúng ta chống đỡ áp lực của

viên mãn?” Mã Long híp mắt nhìn về phía đối phương.

“Đồng thời cá nhân ta cho rằng, thức tỉnh cũng chưa nhất định có thể chịu được trọng áp của viên mãn hội.”

Tên lão quý tộc kia dừng lại một chút, đầu ra đây, hai tay chống xoa, lưng dựa vào ghế ngồi.

“Ta vẫn luôn chú ý đến việc thức tỉnh. Trước kia, ta chỉ cho rằng sẽ thức tỉnh bất quá là nắm giữ một tổ chức cỡ lớn có công nghệ y tế tiên tiến, có lẽ bên trong có dã tâm, nhưng tất cả lại không phải đại khí.

Nhưng, trước đó không lâu, dưới một lần tình cờ diễn ra không lâu, ta phát hiện thức tỉnh là một mục tuyên dương ý nghĩa chân chính.

Thức tỉnh lại, hiệp hội của bọn họ không chỉ khơi dậy cơ thể mà còn có ý thức tỉnh thần linh thời cổ đại!”

“Thần linh siêu cổ đại?” Mã Long chau mày, hắn cũng từng lấy được những nội dung tình báo bên kia. Nhưng vẫn cho rằng là sẽ sống dậy sẽ biên soạn ra.

Nhưng xem ý tứ đối phương lúc này, tựa hồ nắm giữ một chút tin tức bí ẩn nào đó.

“Mang gạo Đức, có thể nói tỉ mỉ không?” Hắn trầm giọng hỏi.

Không chỉ hắn, lúc này linh năng của các hội nghị khác đang trao đổi cũng đều dừng lại, đại lượng linh lực tầm mắt, tụ tập trên người lão quý tộc Kỳ Lân Đức.

“Đương nhiên.” bởi Mễ Đức khẽ gật đầu.” Vị thần linh siêu cổ đại này chính là các vị cổ thần tôn sùng lấy ra danh tự đặc biệt đối với việc mới khơi dậy thời đại của bản thân ta.”

“Những thần linh này tương đối thú vị, bọn họ tự thành hệ thống, vô cùng hoàn thiện, hơn nữa có thần linh nhỏ yếu, có thần linh mạnh mẽ, uy năng đủ để bao trùm phương diện vũ trụ.

Đương nhiên, nếu như vền vẹn chỉ như vậy, ta còn chưa đủ để tin tưởng hệ thống thần linh này thật sự tồn tại. Cho đến lần đàm phán kia...”

“Ngài nói là, lần đàm phán kia đi ra, những cự thú phục tinh gọi là Huyền Vũ kia, chính là một thành viên của thần linh siêu cổ đại?!” Về mặt của Lôi Tây Địch khẽ biến.

“Đúng vậy, Huyền Vũ, là một trong tứ phương thần thú, thuộc về tứ linh, tứ linh còn lại, tứ linh còn có Thanh Long, Chu Tước, Bạch Hổ. Hiện tại đều chưa từng xuất hiện.” Quản Dịch Đức gật đầu.

“Lại nói tiếp, ở các hệ thống khác, ta từng thấy qua hư ảnh Kim Sắc Ô Nha trong Hằng Tinh hiện ra ba chân.” Nói tới chỗ này, cũng có ý kiến của các ý kiến còn lại lên tiếng.

“Điều này cũng không thể chứng minh thần linh siêu cổ đại phục sinh chính là thật?” Yêu Toa Mẫn nhíu mày.

“Đương nhiên, bất quá nếu thức tỉnh lúc ấy dám đối nghịch với Viên Mãn, còn không rơi vào thế hạ phong. Hiện tại Huyền Vũ còn đang cùng đầu Thủy Chân Linh kia chém giết dây dưa, có thể thấy được việc sống lại có lẽ không kiêng kị Viên Mãn hội.

Sau lưng hẳn cũng có một thế lực cực kỳ phiến toái.” Bạo Dịch Đức gật đầu giải thích.

“Là cùng dạng thế lực như Mẫu Hà Tinh Uyên sao?” Mã Long cảm thấy đau đầu.

Trước đó toàn bộ lực chú ý đều đặt trên người Viên Mãn, không nghĩ tới tình lại cũng toát ra bối cảnh phiền toái như vậy.

“Đúng vậy.” Kỳ Lân Đức gật đầu.

” cá nhân cho rằng, có thể khơi dậy được thần linh thời cổ đại thì chúng ta đều gọi là hệ thống cổ xưa, với trình độ như tứ linh thì chắc là mạnh mẽ nhất.

Muốn hấn xung đột với viên mãn, chỉ sợ không dễ dàng như vậy.” Có ý kiến nhoẽn miệng chất vấn.

“Không.” Lương Đức lắc đầu: “Tuy tứ linh thần thú cường đại, nhưng trong số những bộ phận của cổ thần, nó cũng không phải là mạnh nhất.”

“Ý ngài là... Phục Tô hội cũng có thực lực rất lớn chưa thể hiện ra sao?” Yêu Toa Lãng nghiêm nghị nói.

“Đúng vậy.”

“Ít nhất tương đương với Huyền Vũ Hắc Viêm sợ người hoặc vũ khí chiến lược cấp đen, thế mà còn không phải là vũ khí mạnh nhất? Nếu như thức tỉnh thật sự có thực lực lớn như vậy, đám người chúng ta chẳng phải là người ta muốn lật tung là chuyện một câu sao?” Có người cười nhạo nói.

“Như vậy, dựa theo hệ thống cổ thần, Huyền Vũ ở vị trí nào trong Hắc Ám Hội? Các hạ có thể miêu tả một chút không?” Có ý kiến lên tiếng hỏi.

Bạo Mễ Đức im lặng.

“Tứ Phương Thần Thú... Trong các hệ thống của cổ thần, không phải mỗi loại chỉ có một con.”

“Nói thế nào đây? Chẳng lẽ mỗi loại đều có mấy chục con?” Có người cười nói.

Bạo Mễ Đức im lặng không nói gì.

Người nọ lập tức ngạc nhiên: “Chẳng lẽ...”

“Tứ phương thần thú, xác thực mà nói, đều là hồi phục Cổ Thần hệ trong, một vị Cổ Thần bốn loại hộ vệ.

Trong đó xếp thứ tự từ mạnh đến yếu đến yếu, Thanh Long mười hai đầu, Bạch Hồ hai mươi sáu đầu, Chu Tước hai mươi bốn đầu, Huyền Vũ... Bảy mươi hai đầu...”

Giọng nói của mậu Mễ Đức ngừng lại.

Toàn bộ đại sảnh hội nghị Bất Hủ chợt yên tĩnh lại.

Thần thú khoa trương như Huyền Vũ vậy mà có đến bảy mươi hai con!!?

“Mặt khác, tứ linh ở trong Cổ Thần được tôn xưng là Tinh Quân. Mà trên Tinh Quân, còn có Nguyên Quân, Đại Đế, Thiên Đế, cùng với Thiên Tôn cao nhất...”

Mã Long nuốt xuống, không tự chủ được nhìn về phía trận thi đấu nguyệt đang yên lặng.

*

*

*

“Thức tỉnh hội đã nhắc qua với ta, nếu muốn bọn họ tham chiến, điều kiện của bọn họ là giải trừ sự giám sát nghiêm mật của Vạn Mộc Tâm đối với bọn họ. Và chính thức tiếp nhận bọn họ là tổ chức hợp pháp.” Nguyệt Đẩu trầm giọng nói.

“Vây, hiện tại đến phiếu bỏ phiếu đi.” Ánh mắt hần lẳng lệ đảo qua rất nhiều ý kiến ở đây.

“Nghị thức nhảy vọt thần vị...”

Ngụy Hợp trôi lơ lửng ở trong không trung, trong mắt có vô số điểm sáng màu tím lập loè.

Từ tin tức lấy được trong cái hồ đen này có thể thấy được.

Trừ ý thức nhảy nhót hoàn chỉnh của thần vị ra, trong đó nhiều nhất, vẫn là tâm trạng thất bại khiến người ta không cam lòng và trí nhớ lộn xộn.

Nghị thức cũng không phức tạp. Chỉ cần không ngừng gia tăng mật độ chất lượng bản thân, sau đó bảo trì mình tỉnh táo là được.

Nhưng không phức tạp không có nghĩa là không khó...

“Dựa theo thông tin ghi chép, Chân giới tầng chín, mỗi một tầng đều có độ khó khác nhau.

Nơi này là tầng thứ bảy, mà thần vị ngưng tụ thành công là có thể tiến vào tầng thứ tám. Quân chủ cũng là tồn tại thuộc tầng này.

Nói cách khác, nếu ta muốn tiến giai đến quân chủ, ngưng tụ thần vị cũng có thể đạt được mục đích!”

“Nói cách khác, đã từng, thế giới này cũng có toàn bộ mọi người, ý đồ chiếm đoạt các loại vị trí thần, nhưng cuối cùng bởi vì một vài nguyên nhân nào đó thất bại?”

Trong tin tức không có ghi rõ căn nguyên thất bại, cũng không có ghi chép vì sao cuối cùng lại biến mất tăm tích.

Ngụy Hợp tìm kiếm nhiều lần, trừ bỏ một ít đoạn ngắn sinh hoạt hằng ngày, đoạn ngắn tu luyện ngoại trừ, không còn có vật gì có giá trị.

Nhưng kể cả là như vậy, những ký ức tu luyện này cũng mang lại trợ giúp cực lớn cho hắn.

Dù sao cũng đã từng là một đoạn ký ức ngắn của một vị cường giả cấp bậc Quân Chủ.

Trong đó làm thế nào để thăng cấp, làm thế nào ngưng tụ thần vị, phía trên giảng vô cùng rõ ràng.

“Nghị thức ngưng tụ thần vị, chỉ cần phù hợp hai điều kiện là có thể bắt đầu.”

“Một, thần vị trống rỗng.

Hai, tương ứng với thăng cấp.”

Thần vị hỏa diễm cần ngưng tụ đủ loại năng lượng khác cường đại loại hỏa diễm.

Địa thần vị, cần ngưng tụ đầy đủ vật chất đại địa khổng lồ cùng mật độ cao cho mình.

Khi độ mật độ tụ hợp đạt tới độ đen ngòm, không gian một mực bị ép sụp kéo dài, khi kéo dài đến cực hạn thì không gian

sẽ bị phá toái, bản thân sẽ triệt để tiến vào một mặt khác, rời khỏi giới hạn này.

Đối với tất cả mọi người, quá trình này vô cùng nguy hiểm.

Bởi vì ngưng tụ quá mức vật chất và năng lượng khổng lồ, một khi thất bại thì có thể sẽ tạo thành uy hiếp, chỉ trong nháy mắt có thể xóa đi một tinh hệ thậm chí là phạm vi lớn hơn nữa.

Sau khi tập trung năng lượng vật chất lại thì giữ tĩnh táo, tăng mật độ lên. Đây đều là điểm khó trí mạng.

Nhưng đối với Ngụy Hợp lại là khác biệt...

“Có thể thử một chút.” Trong mắt Ngụy Hợp lấp loé tử quang, hẳn có thể phá cảnh châu, hoàn toàn có thể lợi dụng số lượng lớn chân huyết thần thú, gia tăng độ phù hợp phù hợp đối ứng vật chất năng lượng, từ đó độ khó giảm xuống rất lớn.

Nghĩ đến là làm.

Ngụy Hợp nhìn lỗ đen trước mắt.

Ý nghĩ trong đầu hẳn lập loè, rất nhanh xác định phương hướng đầu tiên dự định thử tăng.

Đó chính là, trong thế giới này, cùng linh năng giả một mực là chỗ nối liền, hơn nữa luôn là một trong những chỗ dựa căn bản nhất để đối kháng Tinh Uyên.

Đồng thời cũng là một trong những tinh thể khổng lồ vốn có thể co lại thành hố đen.

Đáp án chính là, Hằng Tinh.

Ngụy Hợp trầm ngâm một lát, sau đó tiến lên tìm tòi di cốt toàn bộ người ở lại, trừ bỏ hòn đá bình thường, không có bất kỳ vật gì khác, lúc này mới nhẹ nhàng bay đến khoảng không phía xa.

Trong lúc âm âm, thân thể hẳn đã bị nghiền nát nổ tung.

Trực tiếp tự sát bỏ mình.

Đây là phương thức nhanh nhất trở lại bản thể.

Cùng một thời gian, trong dòng sông đế quốc Bàn Toa, một tinh hệ xa xôi.

Một viên Hằng Tinh Chính Nguyên không ngừng phóng thích nhiệt lượng và ánh sáng khổng lồ.

Ngay lúc Ngụy Hợp Tử thể bỗng nhiên tự bạo.

Trung tâm viên Hằng Tinh này có một hư ảnh Tam Túc Kim Ô chợt lóe lướt qua.

Ngay sau đó.

Tử sắc linh năng khổng lồ, lặng yên không tiếng động dung nhập viên Hằng Tinh này.

Tất cả ngọn lửa bắt đầu thu lại, tối đi.

Sau đó, mấy chục giây sau, tinh thể bắt đầu thu nhỏ lại, trong lúc loáng thoáng có bóng người màu vàng trong hằng tinh hạch tâm chợt lóe lên rồi biến mất.

Phốc phốc.

Đột nhiên chớp mắt, toàn bộ hằng tinh nổ tung thành một vầng ánh lửa, ánh sáng lập tức tiêu tán, hoàn toàn biến mất tại chỗ.

Những tinh cầu còn lại mất đi Hằng Tinh dẫn dắt đều bị quăng đi, toàn bộ tinh hệ sụp đổ.

Bành Toa, hệ thống Mỹ Đô.

Tạp Tu Thuần mang theo gương mặt trời, theo phía sau đường đi, lẳng lặng nghe đối phương giảng giải.

“Dân Đô tinh hệ có một hoàn cảnh đặc thù nhất trong toàn bộ Bành Toa đế quốc. Ba mươi sáu viên tinh cầu ở đây không có một khoảnh khắc thích hợp sinh mệnh cư trú.”

Đạo du lịch mặc xác di thể, nhiệt tình hướng về phía sau bay theo một đội lũ khách, giải thích cảnh điểm.

“Mọi người biết vì sao không?” Đạo đạo du dẫn đường hỏi.

“Không biết ~” Trong đội ngũ mọi người cũng tương đối phối hợp trả lời. Ra ngoài du lịch chơi đùa, vốn là muốn hưởng thụ không khí.

“Ta tới nói cho mọi người biết.” Đạo lý cười nói, “Là vì, tinh hệ của Mỹ Đô, có cảnh tượng kỳ lạ mà các hệ thống khác không hề có.

Tinh hệ khác chỉ có một hằng tinh. Mà nơi này, chúng ta có sáu người!”

Đạo du lịch xoay người chỉ hướng bầu trời, trên mặt mang theo tự hào.

Năm vầng thái dương trên bầu trời im ắng tỏa ra ánh sáng nóng rực.

“Hả? Sao lại chỉ có năm người rồi?” Đạo du có chút ngạc nhiên, chớp chớp mắt.

“Có phải ta nhìn lầm không, sao chỉ có năm người rồi? Mọi người chỉ thấy mấy người thôi sao?” Nó quay đầu lại nhìn mọi người.

Một nhóm lũ khách còn tưởng là hiện tượng bình thường, không ai để tâm, vẫn còn cười đùa âm ỉ.

Đạo du đành không nói nên lời quay đầu lại.

“Hôm nay xảy ra chút ngoài ý muốn, năm người thì năm người. Đến đây, chúng ta giới thiệu một chút, năm mặt trời này... Ừm?!!”

Ở đỉnh đầu hấn, vừa rồi còn là năm ngôi sao, lúc này chỉ còn lại bốn ngôi sao.

Đạo du lịch trợn mắt há mồm, hoài nghi bản thân có phải đang nằm mơ hay không.

“Ta nói...”

Hấn chớp mắt một cái.

Ba.

Hằng Tinh lại thiếu đi một người.

Lại nháy mắt một cái.

Hằng Tinh chỉ còn có ba...

“Cái này phải chẳng là hấn...”

Bốp!

Trời tối rồi.

Ba Hằng Tinh cuối cùng còn treo trên trời, trong chớp mắt phảng phất bọt xà phòng, trong nháy mắt nổ tung, biến mất.

Đạo du tẩu cùng một đám lũ khách phiêu phù trên không trung bão cát, nhìn thấy trợn mắt há hốc mồm, thật lâu không có tiếng vang.

Tạp Tu Mân cũng tê cả da đầu.

Nàng thân là người có linh năng cực hạn để biến, vừa rồi nàng thực sự thật sự nhìn rõ chuyện gì xảy ra.

Có thứ gì đó đang tới gần Hằng Tinh, sau đó lần lượt từng người ăn. Đảo mắt đã ăn hết sáu người!

Sau khi ăn xong toàn bộ Hằng Tinh, vật kia nhảy lên trong không gian, trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

Loại thủ đoạn này, chỉ có độc hết thực lực của một quốc gia, như lúc trước khắc chế được Tát Tư Tư Duyên tiên công phòng tuyến của Ma Toa để quốc mới có thể làm được.

Hiện tại toàn bộ Hằng Tinh bên này đã biến mất, chỉ sợ...

Tâm tình Tạp Tu Lạp vừa mới nhàn nhã buông lỏng, trong nháy mắt căng thẳng.

Nàng nhanh chóng nâng cổ tay lên, thả thông báo linh lực về mặt ngoài cổ tay.

“Hạ binh ca, nhìn thấy không? Sáu sao hằng đều biến mất cả!”

“Không chỉ sáu ngôi sao bên này đâu, ta vừa mới nhận được tin tức từ Thiên Khung Lư và đang đi điều tra. Bên cạnh ba đế quốc tổng cộng có mười sáu tinh hệ đồng thời tán loạn. Nguyên nhân đều là vì sao ở trung tâm lực hút nên đột nhiên toàn bộ biến mất.” Âm thanh của Hạ Binh từ bên ngoài truyền ra.

“Có cần giúp đỡ, có thể tìm ta!” Tạp Tu Trạ trầm mặc, bồi thêm một câu.

Hiện giờ bạn tốt của nàng đầu nhập vào phe hạ binh, tâm đã bị tổn thương nặng nề, rốt cuộc nàng cũng cảm nhận được một chút tình bạn và ấm áp.

Tinh thần tâm lý bị thương cực đoan, so với lúc đầu tốt hơn không ít.

“Không có việc gì. Có lẽ là khắc thổ sát kỹ thuật hằng tinh xiềng xích phát huy tác dụng. Viên mãn hội đám điên kia, thật muốn làm ra loại chuyện này cũng không phải không có khả năng.” Hạ binh trầm giọng nói.

Muôn hủy diệt một tinh hệ, thực ra rất đơn giản.

Chỉ cần cướp đi Hằng Tinh, căn nguyên hệ thống duy trì liền biến mất.

845

Hệ sông Cửu Đô.

Khu vực không người.

Trong tinh không mênh mông, một đường trong suốt vắn vẹo, bỗng nhiên từ trong hư không hiện ra.

Trong lúc vắn vẹo, dần dần chui ra một đoàn hào quang màu vàng chói mắt.

Nếu có người không bị ánh sáng ảnh hưởng, trực tiếp thấy rõ vật bên trong, liền có thể nhìn thấy. Trong hào quang đứng đây, là một người.

Phía sau một nhân loại cao lớn có Tam Túc Kim Ô hư ảnh màu vàng.

Cũng tức là Ngụy Hợp mới dung hợp hơn hai mươi viên Hằng Tinh.

Dung hợp rất nhiều thiên thể khổng lồ, lúc này trạng thái của hắn đã tiến vào một tình huống tương đối kỳ diệu.

Chất lượng tất cả hằng tinh, cùng với lực thiêu đốt khổng lồ hỗn tạp cùng một chỗ, dưới sự khống chế cân đối của Tam Túc Kim Ô, dần dần xuất hiện thái độ giao hòa.

Lực lượng chân huyết thần quyền của Tam Túc Kim Ô mạnh mẽ đem toàn bộ vật chất hằng tinh nhu hòa cùng một chỗ, sau đó co rút lại, co rút lại.

Ngụy Hợp lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn về hư tượng Tam Túc Kim Ô sau lưng mình. Hư tượng xung quanh có ngọn lửa màu vàng đang không ngừng thiêu đốt.

Đó chính là hấp thu hằng tinh biến thành.

“Chất lượng và nhiệt độ thiêu đốt khổng lồ như vậy lại có thể co rút đến phạm vi nhỏ như vậy...”

Chân huyết Tam Túc Kim Ô cộng thêm thần bí lực đáp lại, thế mà lại khiến hơn hai mươi viên Hằng Tinh co rút lại tựa như

không tồn tại.

Nhưng Ngụy Hợp rất rõ ràng, tượng Tam Túc Kim Ô này không phải nhìn qua vô hại như vậy.

Hắn vẫn có thể cảm giác được lực hấp dẫn khổng lồ mỗi thời mỗi khắc đều phát tán ra xung quanh.

Chung quanh vô số vũ trụ bụi bặm, tiểu thiên thạch, đều bị cỡ lực hút vô hình này lôi kéo bay tới bên này.

Khi bay gần hắn còn cách một trăm cây trúc, tất cả mọi thứ đều đột nhiên biến mất. Phảng phất như chưa bao giờ xuất hiện. Đó là bị nhiệt lực khổng lồ thiêu hủy.

Đây chính là trạng thái hiện tại của hắn.

“Sức lực vẫn đang tăng lên, nhưng nếu muốn gia tăng tốc độ lên tới hắc động thì dựa theo tốc độ tăng lên ít nhất còn hơn hai trăm năm nữa...”

“Quá chậm.”

Trong lòng Ngụy Hợp hiện lên đủ loại phương pháp tăng tốc, muốn dùng thân thể này thử nghiệm trước.

Mà muốn tăng điều kiện từ quy tắc của ngọn lửa lên, thì trong quá trình này không dính vào tạp chất.

Vì vậy...

“Biện pháp duy nhất, chính là tiếp tục thôn phệ hằng tinh. Nhưng hằng tinh hệ con người nhiều lắm ảnh hưởng đến sinh mệnh hành tinh. Ảnh hưởng quá lớn. Biện pháp duy nhất, đó là rời khỏi nơi này.”

Kỳ thật Ngụy Hợp đã cảm giác được, hiện tại chính mình có chút không khống chế nổi thân thể của mình.

Chất lượng Hằng Tinh khổng lồ tụ lại một chỗ, thứ này sinh ra lực hút vô cùng khủng bố.

Nếu không phải lực lượng Tam Túc Kim Ô tạm thời thu liễm, chỉ sợ sớm đã bắt đầu hiện tượng hắc động rồi.

Ngụy Hợp Linh có thể nhìn quét chung quanh, xác định không có bất kỳ sinh mệnh nào, lúc này mới quay người cẩn thận

ngiên cứu, phía sau mình tự động hiện lên hư ảnh Tam Túc Kim Ô.

Cái hư tượng này càng giống như là một cái thủy tinh chế tạo không lồ đè ấn xuống, đường vân kim sắc phía trên cùng quang điểm kim sắc, đều cho người ta một loại cảm giác âm áp.

“Hằng Tinh chết rồi, tự nhiên sẽ thu nhỏ lại, cuối cùng bị lực hút áp sập đến mức tận cùng, hóa thành một lỗ đen.

Ta không có nhanh như vậy, nhưng nếu như giảm xuống một chút nhiệt độ...”

Chân huyết Tam Túc Kim Ô đã mang đến cho hắn ta năng lực không chế nhiệt độ bên trong Hằng Tinh.

Lúc trước chỉ có thể không chế hơn phân nửa viên hằng tinh, nhưng đó vẫn là không chế tinh tế.

Hiện tại hơn hai mươi khóa cùng một chỗ, Ngụy Hợp chỉ có thể mạnh mẽ mở rộng không chế, mở rộng phạm vi lớn nhất.

Đây cũng là nguyên nhân khiến xung quanh hắn xuất hiện lực hút không lồ.

Bởi vì chân huyết Ngụy Hợp lúc này đã có chút không khống chế được chất lượng không lồ của bản thân.

“Như vậy, thử một chút.... Trước thử xem, giảm nhiệt.”

Trong một cái chớp mắt, kim quang xán lạn từ trên Tam Túc Kim Ô vừa vặn hiện lên.

thieu đốt có lực bành trướng không lồ, đây cũng là điểm cân bằng máu chốt để đối kháng lực hút co lại.

Mà lúc này Ngụy Hợp trực tiếp không chế nhiệt độ giảm xuống, tức là, lực lượng Hằng Tinh mà y cần nuốt đã bành trướng lên, trượt xuống tập thể.

Ước chừng vài giây sau.

Một vòng gợn sóng vặn vẹo không lồ từ trên người Ngụy Hợp nổ tung.

Sóng gợn nhanh chóng khuếch đại, một lát sau đã lan tới mấy ngàn dặm xung quanh.

Lực hút trên người Ngụy Hợp bỗng nhiên mở rộng ra, lần nữa bạo tăng.

“Bắt đầu rồi...” Ngụy Hợp cảm giác ánh sáng xung quanh mình đang vãn vẹo.

Nhiệt độ hằng tinh dưới sự khống chế của Ngụy Hợp nhanh chóng giảm xuống.

Đồng dạng, Ngụy Hợp cũng cảm giác được, thân thể mình lộ ra lực hấp dẫn cũng càng lúc càng lớn. Theo chiều hướng tăng trưởng tốc độ.

Xa xa nhìn lại, kim quang toàn thân Ngụy Hợp bắt đầu dần dần âm đạm.

Phạm vi bị dẫn dắt chung quanh cũng được mở rộng thêm một bước.

Xoạt.

Trong giây lát, Ngụy Hợp buông ra một chút khống chế đối với nhiệt độ.

Tốc độ ảm vào trong nhất thời chậm lại một chút.

Lúc này, hắn giống như đang nắm chặt phanh phanh, tùy ý để xe trượt xuống theo sườn dốc.

Hắn nhẹ nhàng thở ra, xác định có thể tùy thời dừng lại, lúc này mới tiếp tục áp chế nhiệt độ.

Lột trong cơ thể lại bắt đầu một lần nữa.

Theo thời gian trôi qua.

Kim quang trên người Ngụy Hợp dần dần tiêu tán, hắn bắt đầu biến thành màu đen.

Tương tự, tượng Tam Túc Kim Ô sau lưng hắn ta cũng bắt đầu biến thành màu đen.

Tất cả tia sáng mà nó phóng thích, đều bắt đầu dưới tác dụng hấp dẫn cực kỳ lớn, bị nó hút vào bay về.

Từng tia từng sợi tia sáng, lại một lần nữa bay trở về thân thể
Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp nhìn quanh lúc này.

Giống như lúc trước hắn thấy, chung quanh vô số ánh sáng,
đều hóa thành thác nước mưa, bay về phía hắn, sau đó bị làn
da thôn phệ, hút vào.

Thời gian từng chút trôi qua.

Lại qua không biết bao lâu.

Ngụy Hợp cảm giác hết thấy chung quanh, bắt đầu kéo dài ra.

Hắn tựa như rơi vào một cái giếng thật sâu, vách giếng là vô
số quầng sáng màu sắc rực rỡ hình thành quầng sáng.

Hắn nhìn lên.

Miệng giếng đang phi tốc rời xa, thu nhỏ lại.

Màu đen đại biểu cho vũ trụ duy nhất cũng đang tiêu tán
nhANH chóng.

Không bao lâu, Ngụy Hợp đã không nhìn thấy gì nữa.

Hắn nhìn xuống dưới.

Phía dưới là một khoảng trống hình tròn nhìn không tới điểm
cuối.

Hắn tựa như không ngừng rơi xuống trong đường ống, sau đó
lại hạ xuống.

Đột nhiên, Ngụy Hợp bắt đầu cảm giác làn da toàn thân sụp
đổ, nội liễm.

Thân thể của hắn cũng bắt đầu co rút lại.

Rất nhanh, toàn bộ da, máu thịt, xương cốt, nội tạng đều hóa
thành một quả cầu tròn.

Một quả cầu huyết nhục.

Viên cầu tiếp tục thu nhỏ lại.

Một mực co rút đến to bằng nắm tay.

Lúc này toàn bộ huyết nhục linh lực Ngụy Hợp đều thừa nhận áp lực vô cùng lớn.

Nếu không phải là sức mạnh của Hóa Nguyên điển, hẳn có thể chống đỡ được khi thu nhỏ lại hình thái bản thân, giảm bớt sự chênh lệch của tế bào, từ đó giảm bớt áp lực nội liễm.

Có lẽ đôi lại là một người khác, sớm đã bị đè ép thành một quả bóng lớn, chết đến mức không thể chết hơn.

Đương nhiên, người bình thường dù là Bất Hủ linh năng giả thì thân thể bị xoắn thành một nắm đấm cũng sẽ chết.

Cũng chính là sinh vật Tinh Uyên, lực tái sinh cực mạnh, tế bào cường độ cực lớn, mới có thể chịu được áp súc đến mức độ này.

Ngụy Hợp bỗng nhiên hiểu ra một điều, vì sao Tinh Uyên lại lựa chọn tiến hóa cường độ máu thịt và tái sinh lực.

Hiển nhiên, bọn chúng ngay từ đầu là đang chuẩn bị cho việc tiến hóa cực hạn.

Áp lực còn đang tăng thêm.

Phản phát như không hề dừng lại.

Ngụy Hợp chỉ có thể nỗ lực chịu đựng đau nhức kịch liệt, linh lực đau nhức.

Thân thể của hắn bị thu nhỏ lại một bước.

Nắm đấm co lại thành trứng gà.

Từ trứng gà thu thành đồng mai.

Áp lực vẫn còn tiếp tục, nhưng Ngụy Hợp lúc này đã không kiên trì được nữa.

Lại nén xuống, hẳn ta sẽ chết.

Kết cấu linh lực của hắn sẽ bị áp súc tan vỡ, do đó mất đi ý thức linh hồn hoàn chỉnh là sinh mệnh thân thể.

Cũng chính là, hắn sẽ xuất hiện một cái chết trên ý nghĩa linh hồn.

Hắn bỗng nhiên minh bạch, nghi thức thăng cấp là nguy hiểm lớn nhất, là ở quá trình này liệu người có kiên trì tới cuối cùng hay không.

Vì sao tất cả mọi người đều mai danh ẩn tích, có lẽ phần lớn nguyên nhân là ở phương diện này.

Ngay cả linh lực và thân thể không lồ của y cũng không kiên trì được...Huông chi linh lực giả và lãnh chúa Hắc Viêm.

Rốt cuộc, Ngụy Hợp cũng không do dự nữa, tâm niệm hướng về hạch tâm của mình phá cảnh hoa văn, nhẹ nhàng đâm một cái.

Hắn đã đến bình cảnh Hắc Viêm từ lâu, bây giờ cũng đã có nghi thức thần quyền nhảy vọt dõng dạc, bù đắp toàn bộ công pháp liên quan tới cấp độ Quân chủ trong tiến hóa.

Phá Cảnh Châu trước đó cũng bởi vì chưa tấn thăng thành công, mà quay về năng lượng dự trữ.

Vì vậy, tất cả điều kiện cưỡng ép đột phá đều thỏa mãn.

Phốc.

Trong chốc lát, một tiếng vỡ vụn mang theo tiếng chói tai của túi nước dùng để hồi âm vô hạn, kích phát nổ tung trong linh năng của Ngụy Hợp.

Nương theo thanh âm khuếch tán, là nhiệt lưu nhỏ bé không đếm xuể.

Chúng nó tựa như vật sống từ trong viên ngọc phá cảnh chảy ra, nhanh chóng khuếch tán, xoay tròn tràn ngập cầu tròn do Ngụy Hợp biến thành.

Ngụy Hợp có thể cảm giác được, thân thể mình vừa rồi còn đau nhức kịch liệt, thoáng một cái phảng phất mất đi cảm giác đau.

Hắn biến thành một quả cầu màu đỏ như máu, dưới sự tăng phúc của Phá Cảnh Châu, nó nhanh chóng chuyển biến màu đen kịt.

Đó là ánh sáng hằng tinh trong cơ thể hắn, cũng không cách nào phóng ra lần nữa.

Khi tất cả ánh sáng đều không thể thoát ly Ngụy Hợp, hắn lập tức hoàn toàn thành công.

Không biết đã qua bao lâu.

Đột nhiên một âm thanh rất nhỏ vang lên, phảng phất như có thứ gì bị nứt ra.

Ngụy Hợp đã mất đi tất cả cảm giác.

Hắn dường như rơi vào một mảnh biển rộng đen kịt, lơ lửng lơ lửng, bị một vật gì đó kích động.

Nhiệt lưu của Phá Cảnh Châu còn đang không ngừng lưu động trong cơ thể, điều này đại biểu cho việc đột phá còn chưa xong.

Thời gian trôi qua, dần dần Ngụy Hợp cảm thấy mình đang trôi nổi liên ngừng lại.

Nhiệt lưu của Phá Cảnh châu cũng bắt đầu giảm bớt, yếu đi.

Sau đó, nó bất động.

Bịch bịch.

Một tiếng giòn vang.

Dưới thân hắn là một cái lỗ màu đen.

Sau đó thuận theo cái động này, hắn rơi xuống, hoàn toàn mất đi ý thức.

Lại qua đi không biết bao lâu.

Ngụy Hợp dần dần tỉnh lại.

Hắn đã là quả cầu.

Đang lơ lửng trong vũ trụ tĩnh không mênh mông.

Vị trí của hắn, vẫn như cũ ở vị trí cũ.

Linh có thể chiếu xuống, thu thập số liệu xung quanh, tính toán theo phương vị tinh hệ chung quanh.

Ngụy Hợp rất nhanh đưa ra kết luận, mình vẫn ở nguyên chỗ cũ không thay đổi.

Nhưng không biết vì sao, rõ ràng mọi thứ xung quanh đều là nguyên dạng, nhưng hắn chỉ cảm thấy có một điều gì đó không đúng.

Những tinh hà, tinh hệ, ánh sáng kia nhìn như rực rỡ, tuy rằng màu sắc vẫn giống như trước kia.

Nhưng lại cho hắn một cảm giác cô tịch hoang vu, tử khí âm u.

“Ta thành công rồi sao?” Ngụy Hợp biến thành viên cầu nhảy lên vài cái.

Phốc phốc.

Giữa cầu mở ra một con mắt.

Đôi mắt quay tròn nhìn chung quanh.

Rất nhanh, phía dưới ánh mắt hắn tựa như mọc rễ, mọc ra rất nhiều rễ cây huyết sắc, bện thành một bộ thân thể nhân loại hoàn chỉnh.

Khôi phục thân thể xong, lông mày Ngụy Hợp cau lại, luôn cảm giác có chỗ không thích hợp.

Hắn kiểm tra toàn thân mình, phá cảnh châu một mảnh khô cạn, hiển nhiên là dùng hết toàn lực, đã tạm thời nấc lên.

Điều này đại biểu cho việc hắn đã đột phá cực hạn thành công.

“Chỉ là, không phải hiện tại ta đã thành công thăng cấp rồi sao?”

Lông mày Ngụy Hợp nhíu chặt, giơ tay lên, trong lòng bàn tay của gã, tổng cộng hơn hai mươi viên quang đoàn màu vàng, chậm rãi nổi lên.

Đó là tất cả Hằng Tinh mà hắn ta thôn phệ hấp thu.

Nhưng ở đây, phương thức Hằng Tinh hiển lộ, phương thức tồn tại, chỉ là những quầng sáng nhỏ bé này.

“Xem ra không sai, nơi này đã không còn giữ được độ kiếp trước nữa...”

Ngụy Hợp Linh có thể triển khai, điều khiển thân thể nhanh chóng bay về phía tinh hệ gần nhất.

Bốp!

Hắn dựa theo phương thức lúc trước, không gian nhảy vọt.

Sau hơn mười lần thì đã tìm được một tinh hệ hăng màu vàng nhạt khá nhỏ.

Chọn lựa một hành tinh nhìn qua có chút màu xanh lục, Nguy Hợp lại nhảy vọt.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Hắn xuất hiện ở gần tinh cầu, tiếp cận vị trí khí quyển.

Vị trí này có thể cảm ứng được, trên bề mặt tinh cầu kia là một mảnh hoang vu, không có bất cứ sinh mệnh nào.

Màu xanh lá lúc trước cũng không phải là cây cối, mà là từng mạch khoáng dài hẹp màu xanh lá cực lớn ở mặt đất.

846

Lông mày Ngụy Hợp nhíu chặt, quay người nhảy vọt về hướng khác.

Hắn nhanh chóng rời khỏi tinh hệ, tiến vào khu tinh giới mới.

Lần này, theo ký ức của hắn, một dải tinh giới thuộc về Đông Cực liên minh, hắn là có lượng lớn tinh cầu ở lại.

Nhưng quý dị chính là, hắn dựa theo tọa độ tinh đồ, xem xét từng cái.

Trong những tinh cầu này đều không có bất cứ sinh mệnh nào.

Không cần nói loài người, ngay cả sinh vật nhỏ bé cũng không có.

“Không có... Không có gì cả!!” Trong lòng Ngụy Hợp dần dần dâng lên một tia nôn nóng.

Hắn không ngừng nhảy múa, không ngừng tìm kiếm, nhưng dù là tinh cầu Đông Cực liên minh, vẫn là tinh cầu của Bành Toa đế quốc, cũng có thể là khắc Nặc Vi Tư. Thậm chí là Tinh Uyên!

Trên tất cả tinh đồ, đều không có bất cứ dấu vết sinh mệnh nào.

Sự nôn nóng trong lòng hắn càng ngày càng đậm.

“Có lẽ là vì ta chỉ nhảy qua duy nhất một khoảng cách ngắn, nếu có thể nhảy qua một đoạn đường dài thì...”

Ngụy Hợp rất nhanh bắt đầu tìm kiếm Tinh Môn.

Tinh Môn Trùng động cực lớn, có thể tiến hành nhảy lên một khoảng cách thật dài.

Khi không có máy không gian loại lớn, Tinh Môn trong động trùng là phương thức tiết kiệm thời gian chạy đi nhất.

Sau mấy lần nhảy vọt liên tiếp, Ngụy Hợp cuối cùng cũng trở lại trung tâm khu vực của Bành Toa đế quốc.

Tại vòng cửa hàng được xưng là phồn hoa nhất của kinh tế, hẳn ngừng lại.

Vị trí tinh cầu nơi này cũng không thay đổi, nhưng tất cả tinh cầu, đồng dạng không có bất kỳ sinh mệnh nào.

“Thế giới như vậy... Cho dù được hưởng lợi thì có ý nghĩa gì?”

“Không có gì... Cái gì cũng không có.... Không có ý nghĩa gì. Sống còn có ý nghĩa gì?”

Trong đôi mắt Ngụy Hợp dần dần nổi lên lỗ hồng.

Một nỗi bi ai khó tả cuộn trào trong lòng hẳn.

“Không có hi vọng... Tất cả như vậy, tương lai như vậy, căn bản không có hi vọng.... Không bằng... chết đi cho rồi...”

Hắn chậm rãi giơ tay phải lên.

Bành!!

Trong chốc lát, một chương đánh vào đầu mình.

Đầu Ngụy Hợp nổ tung, não bộ bốn phía.

Đau đớn kịch liệt cùng tổn thương khiến cho hẳn phục hồi lại tinh thần.

“Không đúng! Sao ta lại đột nhiên tự sát??”

Cái đầu nhanh chóng mọc lại, khôi phục nguyên trạng.

Ngụy Hợp kinh nghi bất định nhìn bốn phía.

Xác định không có bất kỳ tồn tại nào ám toán hẳn, hẳn bỗng nhiên nhớ tới tư liệu liên quan đến tầng thứ tám của Chân giới cùng với miêu tả.

Tầng thứ tám, tà tầng.

Vạn sự vạn vật trong đó, tất cả sinh mệnh linh hồn, đều sẽ ở trong vô thanh vô tức, bị vạn vẹo cùng tất cả vốn có.

Máu thịt cũng được, linh hồn cũng vậy, đều nằm trong hàng ngũ này.

Kỳ quái chính là, vừa rồi hẳn tới nơi đây căn bản không nhớ nổi những tài liệu này. Phảng phất như có một loại lực lượng nào đó trong lúc vô ý hẳn bỏ qua.

“Đây là vẹo sao? Căn bản là tự hủy!” Sắc mặt Ngụy Hợp ngưng trọng hẳn lên.

Hai mắt hẳn từ từ sáng lên tử quang, năng lực xuất phát từ kích thích của Nguyên Thủy Thiên Tôn mà nhìn thẳng vào quy tắc, bắt đầu vận chuyển.

Lần này, hẳn càng trực tiếp hơn, trực tiếp nhìn thấy được, vũ trụ này không đúng lắm.

Trong vũ trụ, vốn là quy tắc tuyến thẳng tắp. Ở chỗ này lúc thì uốn thành gợn sóng, lúc thì biến thành đường cong uốn lượn.

Dường như có lực lượng quái dị nào đó đang lôi kéo chúng nó.

Nếu như chỉ là một khu vực còn tốt, nhưng ánh mắt Ngụy Hợp quét qua.

Chung quanh tinh không kéo dài đến cực điểm, tất cả quy tắc đều như cơn gió, thỉnh thoảng vận thành các loại hình dạng.

Trong lòng Ngụy Hợp ngưng trọng, không dám lãnh đạm, linh lực có thể khống chế, trong cơ thể hẳn giống như hằng tinh, lần nữa bốc cháy.

Lực bành trướng khổng lồ phóng ra ánh sáng mãnh liệt, khiến cả người hẳn hoa lên.

Một tiếng phốc vang lên.

Ngụy Hợp cảm giác hết thấy trước mắt bỗng nhiên tối sầm lại, sau đó một lần nữa sáng lên.

*

*

*

Hẳn phảng phất như từ trong vực sâu nào đó trời lên.

Trước mắt dần dần khôi phục thị giác như trước.

Đây là Hằng Tinh thiêu đốt lực lượng, đưa cả người hấn thoát khỏi tầng thứ tám.

Sao trời trước mắt lại khôi phục trạng thái bình thường.

Từng đội ngũ thuyền buôn phồn hoa không ngừng nổi thành tuyến, bay qua bên cạnh Ngụy Hợp.

Xa xa từng tòa tinh tháp, xà phòng vệ dùm, không gian thành, phân tán ở chung quanh, phòng ngừa bất luận uy hiếp gì tới gần.

Ngụy Hợp cứ như vậy trôi nổi trên biển làm việc bận rộn.

Một chiếc thuyền buôn vừa lúc đi ngang qua, vừa vặn đi ngang qua bên cạnh hấn.

Cửa sổ trong suốt bên cạnh thuyền buôn có bé gái song mã đuôi đang ôm tiểu hùng nhỏ, đang chỉ vào hấn, kích động không ngừng quay đầu kêu to với mẫu thân mình.

Dường như phát hiện ra một kho báu cực kỳ ghê gớm nào đó.

Mẫu thân của bà cũng nhìn thấy Ngụy Hợp bên này. Con mắt mở to, vội vàng lui về phía sau mấy bước, liên tục cúi đầu về phía Ngụy Hợp, sau đó lại kéo con gái cùng một chỗ.

Hiển nhiên, nàng đã nhận ra tầng lớp lớp của Ngụy Hợp.

Như loại người một mình này, không có bất cứ người có linh năng nào sinh trưởng nổi lơ lửng ở không trung.

Ít nhất cũng là cấp độ từ thăng hoa giả trở lên.

Căn bản không phải người bình thường có thể đắc tội được.

Ngụy Hợp nhẹ nhàng thở ra. Lần thứ hai chứng kiến người sống sờ sờ kia, làm cho tâm tình của hấn tốt hơn rất nhiều.

Hấn cúi đầu nhìn về phía mình.

Lúc này quy tắc tuyến trên người hấn đang từ gợn sóng và đường cong khúc khuỷu quái dị khôi phục nguyên dạng.

Hiển nhiên, vừa rồi hấn cũng bị quy tắc tuyến vặn vẹo ảnh hưởng.

“Đây là tầng thứ tám sao?” Đột nhiên, Ngụy Hợp như hiểu ra vì sao toàn bộ người kia lại nổi điên tự sát.

Tầng thứ tám tà tầng, không hề nghi ngờ, là một cấp độ vô cùng nguy hiểm.

Bên trong tầng chín Chân giới, quả nhiên không còn chỗ nào an toàn.

Có lẽ sau này hắn nên tiến vào lại, phải chuẩn bị thật tốt...

Nhưng mặc kệ nói như thế nào, hắn hiện tại cuối cùng xem như đột phá thành công.

“Tạm thời không quan tâm đến tầng thứ tám nữa, cứ theo nghi thức nhảy vọt di chuyển, bây giờ ta đã dùng hỏa diễm Hằng Tinh nhập thân rồi.

Nhưng sau khi thăng tiến thành công, hình như ta cũng không có gì thay đổi...”

Ngụy Hợp tiến lên trước một bước.

Trong phút chốc, hắn lần thứ hai nhảy cóc, rời khỏi tinh hệ phồn hoa này.

Lần này, hắn dự định đi Tinh Uyên kiểm tra trình độ thân thể và linh lực của mình.

Chỉ là vừa mới nhảy lên vài lần mà thôi.

Ngụy Hợp bỗng nhiên nhìn một mảnh quang mang hằng tinh lóe lên ở phía xa xa kia, trong lòng trào ra một cảm giác kỳ quái.

Đặc biệt là một vài tinh hệ hằng cực kỳ cách với hắn trong hơn mười năm.

Cứ như là...

Chỉ cần hắn nguyện ý, liền có thể đưa tay hái, đem chúng nó hái xuống.

Không hiểu sao, theo cảm giác này bắt đầu khởi động.

Ngụy Hợp nâng tay phải lên, năm ngón tay mở ra, hướng về một trong những Hằng Tinh sáng nhất xa xa, bóp tới.

Ngang!!!

Thân thể huyền vũ to lớn, hung hăng đập vào chân linh thủy chi một cái.

Giữa hai con quái vật khổng lồ cấp bậc tinh cầu, thoáng cái đã bắn ra rất nhiều mảnh vỡ vụn, đánh cho mọi thứ phàm tục xung quanh thủng trăm ngàn lỗ.

Ba Chỉ Như một con bạch tuộc, mấy ngàn xúc tu ngưng tụ thành ba cỗ, sau khi bị đụng trúng thân hình, còn điên cuồng toàn lực đâm vào lưng Huyền Vũ.

Lực lượng khổng lồ nện cho mai rùa Huyền Vũ nứt ra, vô số phù văn hoa văn hiện ra lục quang cấp tốc chữa trị, cũng chẳng theo kịp tốc độ bị thương.

Miệng vết thương dữ tợn mọc đầy răng bén nhọn, lúc này những cái răng đã gãy hơn nửa.

Bốn phía vẫn còn lơ lửng không ít xúc tu đứt gãy của nó, là bị Huyền Vũ mạnh mẽ đập gãy và cắn đứt.

“Ta là chân linh, ngươi giết ta không chết! sông mẫu giao cho ta linh hồn vô hạn!!”

Thanh âm chấn động của Ba Linh có thể truyền ra khắp bốn phía.

Chính giữa thân thể hấn mở ra một con mắt màu ám kim to lớn.

Vô số kim quang hội tụ trong đôi mắt hấn.

Oanh!!!

Chùm sáng kim sắc cực lớn bắn ra, hung hăng đánh trúng ngực Huyền Vũ, đánh cho nó liên tục lui về phía sau.

Máu xanh biếc bắn ra, hóa thành mảng lớn nham thạch và bùn đất trôi nổi chung quanh.

Rốt cuộc, đại chiến kéo dài lâu như thế, rốt cuộc cũng đã phân thắng bại.

Huyền Vũ dấu sao cũng rơi vào thế hạ phong, dù sao nó cũng là một thân thể của Ngụy Hợp. Trên tất cả chỉ là cấp bậc Hắc

Viêm lãnh chúa, kém hơn một bậc so với nịnh bợ.

Có thể duy trì đến bây giờ đã là vô cùng lợi hại rồi.

“Chết đi!!” Ba Thác thanh âm chồng chất lên nhau tầng tầng giống như thủy triều.

Toàn bộ xúc tu của nó đều mở ra, từ trên xuống dưới giống như một tấm lưới thật lớn.

Phía cuối râu sáng lên toàn bộ kim quang.

Xuy xuy xuy xuy!!!

Trong chốc lát mấy ngàn đạo kim quang hủy diệt âm âm rơi xuống.

Lực lượng dồi dào đủ để hủy diệt tinh cầu dễ dàng, bị áp súc trong mỗi một chùm sáng vàng, mãnh liệt bắn trúng Huyền Vũ lưng giáp.

Vài đạo kim quang bắn ra, lướt qua một viên tinh cầu màu vàng cách đó không xa.

Không chút tiếng động, tinh cầu tan vỡ, tan rã, hóa thành vô số nước biển màu lam phiêu tán.

Toàn thân Huyền Vũ cấp tốc tinh lọc, phù văn trên lưng sáng lên lục quang nồng đậm, ngăn cản kim quang.

Nhưng không có tác dụng gì, ác chiến hồi lâu, hấn đã sức cùng lực kiệt. Mà đối diện còn có mẫu hà cuộn cuộn không ngừng duy trì, linh lực vẫn dồi dào.

Đây mới chính là điểm khủng bố của chân linh chân chính.

Chỉ cần bọn họ nguyện ý, chỉ cần linh hạch bắt diệt, ý chí còn kiên định bất động, bọn họ sẽ có thể vĩnh viễn chém giết.

Mà sông mẫu khổng lồ đủ để chèo chống linh lực tiếp cận vô hạn cho bọn họ.

Ngang!!!

Toàn thân Huyền Vũ bắt đầu tan chảy.

Hiển nhiên hấn cuối cùng cũng không chống đỡ nổi loại oanh tạc quy mô lớn này.

Xa xa chung quanh, từng chiếc từng chiếc vây xem tự động thu thập tin tức dò xét thiết bị, truyền cảnh tượng nơi này ra xa.

Vô luận là Bành Toa đế quốc, Đông Cực liên minh, hay là khắc ước Tát Tư, thậm chí là truyền thuyết giả, Vĩnh Tịch đảng, viên mãn, tất cả thế lực đều đang chú ý tới đại chiến nơi này.

Hội nghị Bất Hủ, tòa nhà trên bầu trời, tế tự điện đường Viên Mãn, cơ cấu quyền lực cao nhất của các thế lực khắp nơi, đều đang nhìn chăm chú vào chiến cuộc nơi này.

“Kết thúc rồi sao” Trương lão Mã Long trầm giọng thở dài.

Trong số bình chọn vừa rồi, hội nghị đã từ chối thỉnh cầu của Phục Tô hội, hấn lấy quyền lực hội trưởng, phủ quyết đề nghị cực độ nguy hiểm này.

Mặc dù vẫn lo lắng cho uy hiếp sống lại của Huyền Vũ, nhưng giờ phút này nhìn thấy Huyền Vũ sắp thua, trong lòng Mã Long cũng có lo lắng.

Độ nguy hiểm của lần viên mãn này lớn hơn rất nhiều so với lúc tỉnh lại.

Khắc Nặc Dĩ Duyên cảnh.

Trong một chiếc hạm mẹ khổng lồ đang chậm rãi chuyển động.

Đại hoàng tử Nặc Hi ngồi ngay ngắn ở vương vị, đứng sau lưng là Kim Đức. Hai bên mỗi bên là từng đạo lam quang mơ hồ hình người.

“Chỉ là tỉnh lại, căn bản không minh bạch chân linh chân chính, đại biểu cho cái gì...” Nặc Hi mỉm cười nói.

Cùng lúc đó, bên trong Thiên Chi Khung Lư truyền ra một tiếng thở dài thăm thẳm.

“Xem ra vẫn phải dựa vào ngươi... Hạ binh.”

Trong đại sảnh xanh lục khổng lồ, trên màn sáng khổng lồ bắn ra hai quái vật khổng lồ cùng Huyền Vũ đang ác chiến.

Hạ binh ngẩng đầu nhìn chăm chú màn sáng, thần sắc bình tĩnh.

“Ta sẽ hoàn thành tất cả!” Một nửa khuôn mặt của hắn vặn vẹo nhúc nhích, mắt trái hiện lên một tia đỏ tươi nồng đậm.

Xoay người, hắn chuẩn bị rời khỏi đại sảnh, điều khiển long cơ xuất chiến.

“Khoan đã... Đó là... Đó là cái gì!!?”

Bỗng nhiên tưởng rằng thanh âm của trưởng lão Khung Lư trên trời run rẩy.

Hạ binh dừng bước, nhanh chóng xoay người lại.

Nhìn thấy màn sáng trong chớp mắt, toàn thân hắn sợ hãi, da đầu tê dại, một cỗ lạnh như băng từ sau lưng cấp tốc dâng lên, toàn thân cứng ngắc tại chỗ, không thể động đậy.

Trong màn sáng kia, trong tinh không không lồ phía sau Huyền Vũ và Ba Chi Huyền, đang có một bàn tay khổng lồ lớn đến khủng bố, đang chậm rãi chụp tới hai con cự thú.

Bàn tay khổng lồ có kích cỡ như tinh hệ thông, toàn thân vàng óng, từ trên xuống dưới trông rất thông thả thể nhưng thật ra là nhanh chóng chớp mạnh xuống dưới.

Ánh sáng màu vàng nổ tung, Thủy Chi Chân Linh bị một bàn tay nắm chặt lại.

Toàn thân nó kim quang tựa như bong bóng xà phòng, cấp tốc tán loạn dập tắt.

Không đợi nó gào thét.

Phốc!!

Bàn tay khổng lồ nhẹ nhàng bóp.

Ba chỉ nắm toàn bộ thân thể, tựa như một hạt vừng trong bàn tay, trong nháy mắt nổ tung.

847

*

*

*

Khắc Nặc Dĩnh xa xôi.

Bên trong Hoàng gia hạm cái khổng lồ.

Nặc Hi chăm chú nhìn màn sáng to lớn, nụ cười vừa rồi còn lưu lại trên mặt chậm rãi biến mất.

“Đó là... cái gì!”

Hắn không tự chủ nắm chặt nắm đấm.

Bàn tay khổng lồ trên màn sáng thật sự quá lớn, cho nên chuyên tâm giám sát phi hành chuyên nghiệp chỉ có thể tạo ra được một mảnh màu vàng.

Đó là quá gần, màu sắc làn da trên bàn tay khổng lồ.

Rắc rắc...

Nặc Hi ép buộc chính mình buông ra nắm đấm, lại đột nhiên nắm chặt.

Tay vịn ngồi chỗ bị bóp ra từng vết rạn rất nhỏ, nhưng lúc này hắn không phát hiện chút nào.

Không chỉ hắn, Kim Đức ở phía sau, từng đoàn từng đoàn bóng người màu lam ở hai bên, lúc này đều lâm vào trong chấn động.

“Ít nhất cũng phải là Chân vị Trung vị Chân Linh hoàn chỉnh...!” Bên trái có một nữ nhân phát ra tiếng kêu quái dị.

“Sức mạnh đó... Không phải phong cách của Tinh Uyên!”

“Tên kia, dưới loại lực lượng này, ngay lập tức đều chống đỡ hết được sao?” Phía bên phải một người ngưng trọng nói.

“Chân Linh Trung vị... Là tồn chân cảnh giới sao!? Lại cất giấu con át chủ bài kinh khủng cỡ này..... Hồi tỉnh lại. Quả

nhiên...”

Trước kia Nặc Hi chưa bao giờ nhìn vào thức tỉnh.

Dù sao hẳn dựa lưng vào mẫu hà, một khi có thể thành tựu chân linh, liền có thể vô cùng vô tận.

Nhưng bây giờ...

“Xem ra, chúng ta cần phải xếp vào danh sách đặc biệt để sống lại rồi. Mấy vị đại nhân, có thể nắm chắc đối phó với thân thể vừa rồi hay không?” Nặc Hi trầm giọng hỏi.

Ở đây, lam quang hình người đều trầm mặc, không ai nắm chắc có thể chân chính chống lại cường hoành vừa rồi.

Thật lâu sau...

Một giọng nam trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên.

“Nếu như chân thân chúng ta có thể hoàn toàn hàng lâm, có lẽ có thể thử một phen, nhưng bây giờ...”

Mở miệng chính là một trong tam đại Chân Linh Tử Thể, Mộc Thần áo choàng.

“Phải dăng lễ nhanh hơn nữa...” Nặc Hi trầm giọng nói.

Năm đại nguyên tố chân linh Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, không phải chỉ có năm vị, mà là tự hẳn tìm ra trong mẫu hà, tự hành phối hợp năm loại Chân Linh thuộc tính.

Trên thực tế, năm loại Chân Linh thuộc tính cũng có không ít.

Nguyên nhân tại sao Nặc Hi không thấy tỉnh lại, đó là do tỉnh lại không có một cường giả cấp quân chủ thực sự.

Nhưng lần này, hình như hẳn đã nhìn lầm.

Bành Toa, Hội nghị Bất Hủ.

Trên màn sáng to lớn phóng xuống, lúc cự thủ khổng lồ kia che lại toàn bộ màn sáng, che lại tất cả tầm mắt, một phát bóp chặt Thủy Chi Chân Linh.

Các sĩ hội nghị vốn còn đang phi tốc trao đổi ý kiến, lục tục ngo ngoe lâm vào chấn động cùng trầm mặc.

Linh năng của Bất Hủ Linh có chấn động tương đối ổn định.

Nhưng vào giờ phút này, không khí lại im ắng, nhưng linh năng của tất cả mọi người, đều ở dưới uy thế của bàn tay khổng lồ kia, nhanh chóng co rút lại.

Cho dù cách màn sáng, bọn họ cũng cảm giác được áp lực khủng bố toát ra trong đó.

Cỗ lực tràn uy thế kia dường như muốn bóp nát màn sáng ngăn cách tất cả mọi người tại đây.

“Thức tỉnh.... Cổ thần trong truyền thuyết... Đây chính là Cổ thần...!!” Mã Long chậm rãi đứng lên, kinh ngạc nhìn chăm chú vào màn sáng màu vàng.

Bàn tay vàng khổng lồ kia, bóp vỡ chân linh Thủy Chi, sau đó từ từ nhạt đi, tiêu tán.

Cứ như từ đầu đã không còn tồn tại.

Hiện trường chỉ còn Huyền Vũ bị thương, cùng mảnh vỡ của mảnh vỡ Chân Linh đang chậm rãi tan đi.

Tất cả lâm vào tĩnh mịch.

Huyền Vũ ngửa đầu gầm nhẹ một tiếng, rồi quay người tập tễnh bay về phía tinh không xa xa.

Thân thể cao lớn của hắn dần thu nhỏ lại trong tinh không, nhạt nhòa cho tới khi chìm vào bóng tối.

Trong đại sảnh Bất Hủ thật lâu không có tiếng động.

Cho dù bàn tay khổng lồ kia đã biến mất, nhưng tâm trạng các hội nghị ở đây lại cực kỳ phức tạp rung động.

Lượng lớn linh lực chậm rãi xao động, trao đổi tin tức.

“Nếu dựa theo cách làm cổ thần của Phục Tinh hội.... bàn tay lớn dài ngắn Đức kia, hẳn là thuộc về cấp độ nào?!” Tâm tình Mã Long trầm thấp nhìn về phía Mã Đức Nghị.

“Ừm...” Kỳ Lân Đức không trả lời ngay.

Nhưng nghe được hỏi thăm, các ý kiến chung quanh cũng đều nhao nhao nhìn lại nơi này.

Hiển nhiên tất cả mọi người đều hy vọng có thể nhận được đáp án từ hắn.

Sau khi trầm mặc một lúc, Lương Dịch Đức nhắm mắt hít một hơi thật sâu.

“Ta không biết...”

“Không có bất cứ tin tức đặc biệt nào để phân biệt sao?” Yêu Toa Túc nhìn không được hỏi.

“Có.” Kỳ lân Đức gật đầu: “Nhưng vấn đề là, nếu như dựa theo hệ thống thần linh siêu cổ đại có thể sống lại, thì có quá nhiều thần linh có hệ thống đặc thù như vậy...”

Bóp.

Một tin tức bị lảng giềng dùng chung ra, chiếu ra hình ảnh ở trên màn sáng.

Trong nháy mắt.

“....!?” Tất cả linh lực của mọi người nhanh chóng đảo qua, lại lần nữa lâm vào trầm mặc.

Huyền Vũ được gọi là Tinh Quân, mà dựa theo tin tức ghi chép của Thần Đình, thỏa mãn điều kiện như vậy... Ít nhất cũng có hai con số...

“Uy thế như vậy, có thể là chúng tinh chi chủ, Đẩu mỗ nguyên quân của toàn bộ thống soái tinh quân.

Cũng có thể là Tứ Phương Đại Đế trấn áp tứ cực, còn có thể là Tứ Phương Thiên Đế ở tầng cao hơn... “Lưu Mễ Đức cô độc” lưu chuyển trong đại sảnh.

“Rất nhiều thần thoại sẽ tự giấu hiệu quả khoa trương, nhân vật mạnh mẽ như vậy, chỉ một người cũng đã rất lợi hại rồi, ta không tin sẽ tìm ra người thứ hai trong thần thoại!” Mã Long lắc đầu nói.

“Loại uy thế đó, một cái cũng đã dư thừa rồi... “Giuru Dịch Đức buồn bã nói.

Mọi người đều bó tay.

Sau khi trải qua sự kiện bàn tay lớn màu vàng đột ngột phát sinh, đám Bất Hủ ý kiến đã không còn ai có tâm tình tiếp tục họp nhau.

Mọi người nhao nhao tán đi hình chiếu, rất nhanh chỉ để lại Nguyệt Đẩu và năm viên hội nghị còn lại.

Đoàn người lục tục rời khỏi đại sảnh, chậm rãi dạo bước trên Không Gian Thành Thuyền bán lộ thiên.

“Chúng ta cần thay đổi thái độ của chúng ta với khôi phục thức tỉnh rồi...”

Mân Tỏa yêu thích nhẹ giọng nói: “Tồn tại cường đại như vậy, nếu thức tỉnh thật sự có ác ý, chúng ta căn bản không thể ngăn cản.”

Mã Long trầm mặc. Hắn cũng biết đạo lý này.

*
*
*

Cho tới bây giờ, hắn hồi tưởng lại cảnh tượng vừa rồi, cũng có chút tê dại cả người, trong lòng sợ hãi.

“Vậy thì, giám sát bên phía Vạn Mộc Tâm?” Yêu Côn kiếp thấp giọng hỏi.

“Tiếp tục, nhưng không nên hành động gì, chúng ta cần chính thức trao đổi với cao tầng của Phục Tô hội.” Mã Long thở dài một tiếng.

“Đã hiểu.”

đế quốc lịch 158 năm tháng.

Cao tầng của Phục Thức hội và Hội nghị bắt hủ của Bành Toa đế quốc chính thức tiến hành hội nghị hữu nghị.

Hai bên dưới sự công khai của lòng vạn mộc quốc, đạt thành rất nhiều hiệp nghị, cùng ký luôn mười ba hiệp ước chung sống chung.

Ước hẹn có hạn một trăm năm, đến kỳ hạn lại thương lượng tiếp tục ước hẹn.

Sau khi ký kết hiệp ước, phục hưng sẽ thành lập rất nhiều tập đoàn thương nghiệp, đối với Bành Toa và Đông Cực liên

minh, cùng cung cấp các loại tỉ lệ đặc biệt thành công chữa trị phẫu thuật.

Hắn từ trong hai đại đế quốc thu thập một số lượng lớn các loại vật tư thí nghiệm và các loại thiết bị.

Trong vòng một tháng, tuyệt cảnh du đãng mở ra, Tinh Uyên thú triều đình trệ.

Thiếu nguyệt, khắc bạc chiến tuyến toàn diện bộc phát, vô số vũ khí chiến lược kéo dài phóng thích toàn bộ, bắt đầu đối với liên quân thực hiện giết hại chiến thuật.

Nơi quân đoàn Tát Tát đi qua, không một vật sống.

Năm tiếp theo, một tháng - Tinh Uyên.

Trên bậc thang màu đen, chỉ còn lại có đám người chín người khởi động lại, từng người hoặc nhiều hoặc ít đều mang theo vết thương.

Bọn họ trải qua hàng loạt điều gian nan loại bỏ, cuối cùng cũng đứng trước cung điện Hắc Viêm lãnh chúa đầu tiên trấn thủ.

Không có ai xâm nhập.

Những người xâm nhập đều đã chết không chỉ một lần.

Mà một động Hắc Uyên lãnh chúa, phân tán ở bên ngoài cách ly tường, quan sát tình hình bên trong.

Đây chính là quyết định tương lai có thể sẽ là sự ra đời của một vị Quân chủ mạnh mẽ nhất Tinh Uyên.

Cho nên tất cả mọi người sợ hãi, không có một ai không có hứng thú, đều vây tới xem náo nhiệt.

Quân chủ Ba Luân ngồi lơ lửng ở trên cùng quan sát tất cả, một chân đặt ngang trên một đầu gối khác. Một tay chống lên mặt, ánh mắt cảm thấy hứng thú nhìn chằm chằm về phía thang trời phía dưới.

Các lãnh chúa Hắc Viêm còn lại phân tán ra, trao đổi với nhau.

Tám mươi tám đen viêm, mỗi một người đều ở dưới có một tòa cung điện phòng thủ.

Bên phía Ba Luân đều là một nửa phân thể của bọn họ.

Cũng tức là nói, phòng thủ cung điện, thật ra chỉ có một nửa bản thể huyết nhục của đám Hắc Viêm lãnh chúa.

Những thân thể phòng thủ này, các phương diện số liệu cũng chỉ là một nửa trong trạng thái toàn thịnh.

“Bắt đầu liên thủ chưa? Người gây dựng năng lực phục sinh phụ trợ, lực lượng và nhân chủ công của tốc độ, phòng ngự huyết nhục mạnh mẽ phụ trách phòng thủ...”

“Dù sao chỉ dựa vào cá biệt của bọn họ, căn bản không thể đánh bại bất cứ lãnh chúa Hắc Viêm nào. Một đám thăng hoa cấp bậc, năng lực cường đại tới mức nào, vẫn có chênh lệch vượt cấp so với Hắc Viêm.”

“Xác thực như vậy, cho dù chúng ta chỉ thả một nửa thân thể đi vào, cũng chênh lệch quá lớn. Sau khi thăng hoa Bất Hủ, sau khi Bất Hủ mới có thể bước vào cấp độ của chúng ta.”

Bên trên thang trời, lúc này đám người khởi động lại bắt đầu thử trùng kích cung điện.

Đông đảo lãnh chúa lại lần nữa chuẩn bị xem kỹ vở kịch.

Ba Luân đột nhiên hơi dừng lại, ngẩng đầu lên, nhìn về phía bên cạnh cách đó không xa, nơi đó là lãnh chúa Hắc Viêm lẳng lặng, quỷ nhân tiêu.

Cũng chính là Ngụy Hợp.

“Kỳ quái.... Kỳ quái.....” Hai mắt Ba Luân sáng lên từng tia từng tia tìm tòi nghiên cứu.

Một loại nồng đậm muốn giải phẫu Ngụy Hợp, cẩn thận xem xét sự tinh huyền bí trong đó, tràn lên trong lòng hắn.

Hắn khá là kinh ngạc, cũng tương đương chấn động.

Bởi vì trong nháy mắt, hắn cảm giác được Ngụy Hợp bên cạnh, khí tức linh năng của gã mơ hồ phát sinh biến hóa không tầm thường.

Tuy Ngụy Hợp vẫn ở cấp độ Hắc Viêm, nhưng bản chất linh hồn của hắn so với một giây trước, đã có một bước nhảy vọt

cực lớn.

Như thể từ than đá biến thành kim cương.

Bản thân chính là Ba Luân của quân chủ, vô cùng quen thuộc với biến hóa và khí tức như vậy.

Bởi vì lúc trước hắn cũng từng như vậy.

Cho nên chỉ trong chớp mắt, hắn đã nhận ra trạng thái Ngụy Hợp lúc này.

“Chúc mừng ngươi.” Hắn mỉm cười.

Mặc dù không biết Ngụy Hợp dùng phương thức gì, đột phá đến quân chủ.

Nhưng Tinh Uyên có thêm một vị quân chủ, thiếu một vị quân chủ, thật ra cũng không ảnh hưởng bao nhiêu.

Bởi địa bàn của Tinh Uyên quá rộng lớn.

Cho nên hắn có thể tâm bình khí hòa chúc mừng.

Lúc này việc cấp bách của Ba Luân là mưu cầu người khởi động cuối cùng phải ban cho ba giọt tâm huyết của Chúa Tể.

Chỉ cần tâm huyết đủ nhiều, độ nồng độ đủ lớn, sau đó... thực hiện kế hoạch kia...

Cuối cùng hắn cũng có hi vọng chạm đến điểm cuối cùng kia.

Còn Chúa Tể có hỏi tội hay không.

Ba Luân cũng không lo lắng.

Ngụy Hợp hơi sững sờ, lập tức hiểu ra, biết Ba Luân nhìn ra điều gì.

Hắn hướng về phía đối phương gật đầu, nhẹ nhàng hạ thấp người.

“Chỉ là may mắn mà thôi.”

“Cửa ải cuối cùng, cũng không phải là may mắn có thể qua được...” Ba Luân có ý ám chỉ.

“Bất quá ngươi đã tới, một hồi theo ta đi gặp hai vị còn lại.”

” vinh hạnh của ta.” Ngụy Hợp cười gật đầu.

848

Ngụy Hợp nhìn về phía thang trời phía dưới, nhìn thấy một đám người ngay cả đệ nhất cung cũng chưa từng xông qua, biết thời gian còn phải thật lâu. Cũng không vội.

Tuyệt cảnh du đang chơi đùa, xem ra có thể phải kéo dài rất nhiều năm.

Mà thái độ của Ba Luân khiến mưu tính của hắn lúc trước có cơ sở ổn định.

Hiển nhiên, Tinh Uyên biết hắn sáng lập thành lập hội thức tỉnh, đồng thời cũng mang theo Hắc Viêm lãnh chúa.

Cho nên, trước khi tới Ngụy Hợp đã mô phỏng rất nhiều lần, kết quả trước mắt quả nhiên nhất trí với dự đoán của hắn.

Đó chính là, Tinh Uyên cũng không thêm để ý động tĩnh mà hắn đã làm ra.

Mà vẫn coi hắn là một phần của bản thân, là một phần của đám lãnh chúa.

Ngụy Hợp yên tĩnh trôi nổi bên cạnh Ba Luân.

Mặc dù hắn không mở miệng, nhưng từ thái độ của Ba Luân, cùng với phương thức ứng đối của Ngụy Hợp xem ra.

Chung quanh lãnh chúa đều cảm ứng được, quý nhân hắc tiêu, tựa hồ trên thân đã xảy ra chuyện quân chủ nào đó cũng thay đổi sắc mặt.

“Người cảm thấy ai có thể thắng?” Ba Luân nhẹ nhàng hỏi.

“Không biết, Bát Thập Bát cung điện, bây giờ nói những chuyện này còn quá sớm.” Ngụy Hợp thản nhiên nói.

“Người làm sao vượt qua bước cuối cùng này? Có thể nói một chút không?” Ba Luân tương đối tò mò.

Từ Hắc Viêm tới quân chủ, không biết đã có bao nhiêu lãnh chúa cường đại xuất hiện.

Nhưng không có một ai, tự bản thân tiến hóa thành công.

“Ta...” Ngụy Hợp vừa muốn đáp lời.

Bỗng nhiên phía xa Tinh Uyên, một đám quái vật như ong vỡ tổ đang bay nhanh tới gần.

Đến gần rồi, con ong mật này như con ong mật bay đến trước mặt Ba Luân, bỏ lại trước mặt quân chủ một thứ màu đen.

Đồ vật vẫn còn ở giữa không trung, liền tự động phân giải, mở ra, lộ ra bên trong một cái xương sọ thủy tinh trong suốt.

“Thánh Uẩn Hà hệ xuất hiện dị thường, Ba Luân bệ hạ, tộc đàn của chúng ta ở bên kia đã gặp phải đả kích cực lớn.”
Xương sọ lên tiếng.

Đồng thời, chỗ mi tâm hẳn bay vụt ra một màn sáng tinh, trước mặt một đám lãnh chúa, ngưng tụ thành một màn sáng hình tròn.

Bên trên màn ánh sáng là mệnh mông vô bờ, tinh hệ nhân loại an bình.

Nhưng ngay sau đó, tinh hệ thu nhỏ lại một vòng rồi tràn ngập ra lượng lớn chất keo trong suốt.

Vô số chất keo, như quả đông lạnh phiêu tán trong vũ trụ, từng cục nối tiếp một cục.

Nơi trung tâm nhất của tinh hệ có rất nhiều chất keo chồng dày đặc tụ hợp lại và hình thành nên một thể tựa như phôi thai.

phôi thai này cũng không biết hình thành bao lâu, càng lúc càng lớn, cho tới khi chiếm cứ toàn bộ hệ thống.

Rắc rắc.

Đột nhiên một tiếng giòn vang.

Chất keo bên ngoài phôi thai giống như thủy tinh nứt ra một khe hở.

Vô số chất nhày màu đen từ trong cái khe tràn ra.

Tiếp đó, vô số linh năng màu xanh từ trong những mảng lớn xung quanh tinh hệ bay vụt ra ngoài và tiến tới gần phôi thai, từ trong vết nứt kia tiến vào trong.

Chất nhầy màu đen chảy ra, linh khí màu lam có thể bay vào, tiến vào một bước, dường như có một loại cân bằng đặc thù nào đó.

Thi thoảng có thể thấy được, xung quanh tinh hệ kia có từng luồng ánh xanh to lớn với thể tích kinh người, không ngừng phóng ra rất nhiều linh hồn.

“Khi chúng ta phát hiện ra tinh hệ này thì xung quanh toàn bộ tinh hệ tổng cộng có bốn chiến trường.

Khắc Nặc Dĩnh và quân đoàn của hai nước còn lại đang quay quanh tinh hệ tử đấu, mỗi thời mỗi khắc đều có lượng lớn linh hồn bị tinh hệ này hút vào. Chúng ta nghi ngờ có khả năng Khắc Nặc và Mục Dĩnh còn có cái khác...”

Ba Luân vung tay lên cắt ngang lời nói của đối phương.

“Không còn kịp nữa rồi.”

Nụ cười trên mặt hắn ta càng thêm bắt mắt.

“Đã quá muộn rồi, mẫu hà bên kia thành công rồi...”

“Ý ngươi là?!” Xương sọ kinh ngạc, cứng đờ ngay tại chỗ.

Ngụy Hợp ở một bên thấy thế, ánh mắt lóe lên.

Ngay vừa rồi một cái chớp mắt, hắn cảm ứng được phương hướng Thánh Uẩn Hà, truyền đến chấn động linh năng đặc thù.

Nếu nói Ba Luân Quân chủ là áp đảo tính cường đại thuần túy trên huyết nhục.

Như vậy, vừa rồi y cảm nhận được là áp chế áp chế ngược tính của linh lực.

Một loại linh năng bị vứt bỏ hoàn toàn do nhục thân làm chủ.

Một loại nhục thân bị vứt bỏ hoàn toàn có thể làm chủ năng lực.

“Quả nhiên là đám người Mẫu Hà...” Giọng nói bén nhọn quái dị của Hắc Viêm vang lên.

“Chấn động vừa rồi, chỉ sợ là ai có thể tấn thăng Chân Linh thành công. Chân Linh của bản thổ tấn chức, rất khó đối

phó... Đó là tồn tại có thể phát huy toàn diện thực lực bản địa. Không khác gì quân chủ...”

“Đã nhiều năm như vậy, cuối cùng mẫu hà cũng lại tới rồi sao?”

“Giết bọn chúng! Cắn nuốt bọn chúng!!!”

Từng đầu lãnh chúa Hắc Viêm lớn nhỏ không đồng nhất, nhao nhao phát ra những lời khác nhau.

Ngụy Hợp nheo mắt lại, nhìn chăm chú quân chủ Ba Luân.

Phía Khắc Nặc Dĩnh lại xuất hiện một chân linh bản địa, nếu như nói ai có khả năng tấn chức nhất.

cá nhân hẳn cho rằng, chỉ có Đại hoàng tử Đại Khắc Nặc Tát phải mới có khả năng này.

Tên kia... Dường như ẩn giấu bí mật không nhỏ.

Ba Luân mỉm cười, không nói tiếp. Ông ta đứng dậy, lắc lắc cổ tay, hoạt động thân thể.

“Không cần lo lắng, tuy rằng mẫu hà có thành tựu Chân Linh mới, nhưng chúng ta cũng có một vị quân chủ mới tấn chức.”

Hắn ta nhìn về phía Ngụy Hợp.

“Vốn tưởng người khởi động lại sẽ xuất hiện quân chủ mới, không ngờ... người lại tới sớm như vậy.”

Hắn nói lời này khiến các Hắc Viêm lãnh chúa ở đây chú ý tới.

Lại kết hợp với thái độ lúc trước với Ngụy Hợp, Hắc Viêm lãnh chúa ở đây cuối cùng xác định ý nghĩa trong đó.

Chẳng qua là vẫn có không ít người không thể tin được, hoài nghi mình nghe lầm.

Mẽ chẳng lẽ là một đám Hắc Viêm lãnh chúa đang nhỏ giọng trao đổi gì đó với nhau.

“Câu này của quân chủ, nghe thật giống như quý nhân đã đột phá quân chủ.” Hắn cười nói.

“Nghe thì đúng là rất giống, nhưng chúng ta nỗ lực nhiều năm như vậy, cũng chưa từng có kết quả, trong đó Hắc Viêm vẫn

lạc cũng có không ít. Quân chủ, đâu có đột phá dễ như vậy... Không có tâm huyết của Chúa Tể. Thật quá khó khăn.”

Một quái vật có ngoại hình đen kịt như sơn dương một mắt, chỗ ngực mở ra lít nha lít nhít mấy chục cái miệng người, ai thán phục nói.

Đa số lãnh chúa còn lại cũng tỏ thái độ hoài nghi.

Dù sao bên này thân thể Ngụy Hợp, nhiều lắm cũng chỉ ở cấp độ Hắc Viêm, không có thực chất biến hóa.

Ngón tay Ba Luân khẽ nhúc nhích, đầu ngón tay lóe lên tinh quang nhỏ vụn, tựa hồ đang vận dụng lực lượng điều tra cái gì.

Không bao lâu, hấn ngừng lại. Cốc.

“Đi thôi, theo ta cùng đi.”

Bốp!

Hấn đột nhiên nhảy lên biến mất, tại chỗ lưu lại một hư ảnh đen kịt đang chậm rãi phai nhạt.

Ngụy Hợp sớm đã phát sinh sự thay đổi về chất, nhất thời hiểu ra Ba Luân đã đi đâu.

Hấn hít sâu một hơi, linh lực âm âm áp súc bản thân.

Thân thể cũng trong nháy mắt hóa thành một đoàn bóng đen, biến mất không thấy gì nữa.

Bóng đen từ từ nhạt dần, cho dù là hơn tám mươi lãnh chúa Hắc Viêm xung quanh, cũng không ai thấy rõ bọn họ đi đâu.

“Đây là...” Chỉ có mấy lãnh chúa lâu năm ở đây mơ hồ nhìn ra chi tiết trong đó, không dám bàn tiếp.

Chắc gì cũng có một trong số đó.

Ánh mắt hấn ngạc nhiên một cái, vừa rồi tâm tình không tệ lắm, thoáng cái trở nên vô cùng phức tạp.

“Lão Mễ.” Một bàn tay to vĩ vĩ bờ vai hấn.

Là Bắc Luân Duyên Duyên Tư.

“Ài... cái gã quý nhân kia, chỉ sợ đã cực kỳ tiếp cận quân chủ... Nhưng không cần lo lắng, trước khi chúa tể giáng lâm,

mấy trăm triệu năm sau, Tinh Uyên không có một vị quân chủ nào thành công.

Quý nhân cũng đã đến cực hạn của chúng ta.”

*

*

*

“Ta hiểu...ta chỉ không ngờ cực hạn của hấn lại cao như vậy...” Chênh lệch giữa Hắc Viêm chủ yếu là nhờ vào sự hóa hóa hoàn mỹ của Đồ Phổ Sinh Mệnh, và độ cao tối đa, hai phương diện quyết định.

Chẳng lẽ nàng cảm thấy mình khác với Bắc Luân Đôn.

Tôi thiếu hạn mức cao nhất của mình so với gia hỏa này cao hơn rất nhiều, ngay cả hiện tại, nếu cùng Ngụy Hợp đánh một hồi, hấn cũng có thể sử dụng kinh nghiệm phong phú của mình, chính diện đánh bại hấn.

Kỳ thật gạo không phải có chút bội phục Ngụy Hợp.

Nếu xét tới cực hạn, lãnh chúa bị kẹt trong cực hạn Hắc Viêm, chiếm hơn phân nửa số lượng của tám mươi tám lãnh chúa ở đây.

Những thứ còn lại đều là đồ phổ sinh mệnh có chút thiếu hụt, hoặc là độ cao của đồ phổ sinh mệnh không đủ, lãnh chúa không có tư cách đạt tới cực hạn.

Nhiều lãnh chúa cực hạn như vậy, đều bị chặn lại không dám bước lên một bước cuối cùng.

Đó là bởi vì, bước ra bước cuối cùng kia đều đã không còn.

Sinh mệnh lực của Tinh Uyên lãnh chúa cực kỳ khủng bố, nhưng trong quá trình cống hiến, một khi tử vong sẽ liên quan tới tất cả các thân thể, cũng sẽ tử vong trong cùng một thời gian.

Một khi thất bại, bất luận người lưu lại bao nhiêu máu thịt ở bên ngoài, đều vô dụng.

Vì vậy, không phải bọn họ không dám đột phá mà là những kẻ dám đột phá đều không còn. Những kẻ còn lại đều không dám.

Trong lòng Mễ không khỏi than thở.

Lão từ trong lời nói của Ba Luân bệ hạ đã nghe ra một ít ý tứ, nhưng vô luận như thế nào, lão đều không thể tin tưởng, Ngụy Hợp sẽ đột phá thành quân chủ.

Không có tâm tư Chúa Tể ban tặng, Tinh Uyên không sợ người có thể bước tới một bước cuối cùng.

“Ta rất hiếu kỳ.”

Chân giới tầng thứ tám – Tà.

Hằng Tinh nóng bỏng cháy hừng hực bên trái.

Ánh sáng vàng chiếu sáng thân thể bên trái của Ngụy Hợp và Ba Luân.

Hai người đang lơ lửng trong vũ trụ bên cạnh hằng tinh, tiến hành một lần đối thoại đơn độc.

“Ta tò mò là, tại sao ngươi không dựa vào tâm huyết Chúa Tể mà đột phá được quân chủ?” Ba Luân không che giấu nghi hoặc của mình.

Ngụy Hợp trong lòng bình tĩnh, hẳn nếu lựa chọn trở về nơi đây, chính là dự định xử lý tốt bộ phận này cùng Tinh Uyên.

Thân phận Hắc Viêm lãnh chúa, hẳn vẫn khá quý trọng. Dù sao không khéo sau này còn cần dùng tới.

“Ba Luân bệ hạ, chúng ta đều hiểu, quân chủ không thể tự mình đột phá thành công dựa vào chúng ta được. Cho nên...”

Lời Ngụy Hợp còn chưa nói hết, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng.

Trong đó ẩn hàm ý nghĩa là: Ngụy Hợp lão đột phá, cũng giống vậy là vì có tồn tại cường đại tương tự Chúa Tể, ban cho lão tương tự tâm huyết ngòi.

“Có chút ngoài ý muốn... Nhưng vũ trụ rộng lớn, độ thuận lợi của nó rất sâu, không gì không có. Nếu xuất hiện ngoại lệ ngoài ý muốn cũng là bình thường.” Ba Luân mỉm cười nói.

“Nhưng để đề phòng vạn nhất, có thể triển lộ chút sức mạnh của vị tồn tại vĩ đại sau lưng người hay không?”

Nụ cười trên mặt hắn dần dần biến mất, trở lại vẻ bình tĩnh nghiêm nghị.

“Dù sao ba vị đại nhân phía sau ta cũng khá quan tâm đến chuyện này.”

Ngụy Hợp trong lòng rung mình, biết khâu máu chốt đã đến.

“Cái này tự nhiên. Trên thực tế, chúng ta sống lại cũng không có ý tứ cùng Tinh Uyên đối địch. Chỗ lợi của chúng ta lập trường, hẳn là nhất trí. Đây cũng là nguyên nhân căn bản tại sao ta trở về đây.”

Hắn ngừng nói, hai mắt điều động linh năng trong cơ thể.

Xuy.

Trong nháy mắt, hai mắt Ngụy Hợp nổi lên tử quang sáng ngời.

Toàn bộ vũ trụ thế giới lại biến thành cảnh tượng cổ quái như một sợi lông tạo thành.

Ba Luân Quân Chủ trước mắt cũng như thế.

Thân thể của hắn hoàn toàn do hai đường cong màu đỏ thẫm tạo thành, nhưng so với các sợi lông còn lại xung quanh xem ra.

Đường tạo thành thân thể Ba Luân mảnh khảnh hơn rất nhiều, mật độ cũng lớn hơn rất nhiều.

Lúc này, Ngụy Hợp không biết là ngay lúc hai mắt hắn sáng lên tử quang.

Phía đối diện, cả người Ba Luân Quân Chủ đang lơ lửng bị xiết chặt, một cảm giác sờn tóc gáy mấy vạn năm chưa từng có dâng lên trong lòng y.

Tế bào huyết nhục toàn thân hắn đều phảng phất cảm ứng được cái gì khí tức, nhao nhao run rẩy, cả đám co thành một đoàn, hoàn toàn không dám có bất kỳ dị động nào!

Trong tử quang kia ẩn chứa khí tức, to lớn, mênh mông, nguyên thủy, phong cách cổ xưa, phảng phất tất cả sự vật đều có thể cảm ứng được dấu vết.

Ngay từ đầu, hắn không quá coi trọng vị sau lưng Ngụy Hợp kia, dù sao Tinh Uyên tam đại Chúa Tể tọa trấn, tinh vực xung quanh rốt cuộc có tồn tại cùng cấp bậc hay không, Tinh Uyên so với ai khác càng rõ ràng hơn.

Cho nên hắn chỉ cho là Ngụy Hợp mang theo vận khí cứ chớ gì đó, đã từng nhận được một chút di tích tâm của tồn tại vĩ đại viễn cổ lưu lại, do đó mới hoàn thành việc di chuyển.

Nhưng giờ khắc này, từ trong Ngụy Hợp bày ra một tia khí tức kia, hắn biết mình sai rồi...

Một luồng khí tức này không chỉ không có chút nào đáng vẻ già nua, hơn nữa còn vô cùng cường đại.

Cổ xưa, mạnh mẽ, chỉ là một tia khí tức này đã khiến Ba Luân cảm thấy mình như một con kiến đang nằm sấp bên bờ biển mênh mông, cơ bản không thể nào suy đoán được phần cuối của luồng khí tức này.

Cường đại như vậy...!

Ba Luân rung động trong lòng, thoáng cái đã có một ý tưởng...

Ngụy Hợp này rõ ràng là dựa vào những tồn tại xa lạ khác, đột phá quân chủ, nhưng còn không chút nào che giấu đi tới nơi này.

Đã đi tới nhiều vị Hắc Viêm lãnh chúa vô vọng đột phá, chỉ có thể chờ đợi Chúa Tể ban thưởng tâm huyết.

Chỉ sợ...

849

Trong hệ sông của Đông Cực liên minh.

Một tinh hệ vắng vẻ.

Phi thuyền khai thác liên tiếp không ngừng từ mặt đất tinh cầu bay lên hạ xuống.

Trong bầu trời mờ nhạt, không có một tia mây, chỉ có một mảnh tĩnh mịch.

Ngụy Hằng đứng ở cửa sổ phi thuyền, thu hồi ánh mắt nhìn ra xa, xoay người, nhìn về phía sau lưng.

Lúc trước hắn theo hai mẹ nuôi đi ra điều tra tư liệu hội đồng viên mãn. Sau đó bắt người, điều tra tin tức, sau đó lần theo tọa độ địa chỉ đưa tin tức, một đường nhảy lên.

Cuối cùng đi tới vùng đất khai thác mỏ hoang vu này.

“Nơi này cái gì cũng không có, ngoại trừ mỏ quặng thì chúng ta khai thác. Rốt cuộc chúng ta tới đây tìm cái gì? Hai mẹ nuôi.”

Hắn nhìn về phía Nguyên Đô Tử đang ngồi trước màn sáng máy tính, điều khiển kiểm tra tin tức.

“Tra được một ít thứ, nhiệm vụ phía trên xem như hoàn thành. Về tin tức viên mãn trong đó, ta vừa mới truyền về liên minh. Chỉ chờ thẩm tra thông qua là được.” Nguyên Đô Tử bình tĩnh nói.

Ở bên cạnh, Lý Dung và Tống triều, một người ôm một chén trà nóng, chậm rãi thưởng thức.

“Nếu ngươi không kiên nhẫn, trước có thể tự mình trở về. Ngươi dù sao còn có tiểu hài tử ở bên kia chờ.” Lý Dung mỉm cười nói.

“Không có việc gì, chẳng qua là cảm thấy.... Cuộc sống không có nghĩa gì, lăn qua lộn lại cũng không phải công việc, chính là chăm sóc trong nhà, ta muốn tự mình ra ngoài chơi cũng không được.” Ngụy Hằng thở dài.

“Nói tới đây, rốt cuộc về sau ngươi định làm gì? Bọn ta treo cho ngươi nhiệm vụ hiệp trợ kiêm chức, chỉ có thể để ngươi tạm thời qua quá nhiều thời gian cân nhắc.

Nhưng dù sao ngươi cũng là người của Bành Toa đế quốc, sau này muốn làm gì vẫn phải suy nghĩ cho rõ ràng.” Lý Dung dặn dò.

“Ta muốn an tâm ở nhà chơi bài, thế nào?” Ngụy Hằng trả lời.

Mỗi ngày, ăn xong rồi ngủ, ăn, chơi, đây chính là mộng tưởng mà Ngụy Hằng trước nay.

“Ngươi cảm thấy sao? Lúc trước không phải ngươi còn nói, lăn lộn ra hình người, cho lão bà con ngươi xem sao?” Tống triều ở một bên cười nói.

Nhắc tới điều này, Ngụy Hằng cũng có chút bất đắc dĩ.

Hắn mở ra tất cả mọi người, nhìn vào những ghi chép nói chuyện phiếm chi chít trong ban.

Mới tốt nghiệp không bao lâu, hắn đã không còn gì để nói nữa rồi.

“Lại nói, lúc nào chúng ta trở về bay thì đến?” Hắn nhỏ giọng hỏi.

Lập tức phải trở về thăm vợ con, Ngụy Hằng trong lòng cũng có chút cảm thấy, muốn mang chút lễ vật gì đó.

Từ sau khi đi theo hai mẹ nuôi điều tra, hắn liền dứt khoát lưu lại, trở thành nhân viên ngoại công tác điều tra của Đông Cực liên minh này.

Dù sao đãi ngộ lương dưỡng cũng không tệ. Vẫn còn tương đối tự do, còn được hai mẹ già chiều cố.

Chỉ là hiện tại, hai mẹ con có chút không muốn nhìn tới sự chán chường của hắn.

“Thời gian là mười một điểm mười ba đêm nay, đến lúc đó chúng ta có thể tiến hành...” Lý Dung còn chưa dứt lời.

Àm âm!!

Trong chốc lát một tiếng vang thật lớn, từ bên ngoài nổ tung.

Ánh sáng chói mắt lóe lên, nương theo hỏa diễm thiêu đốt, từ trên một hỏa cầu to lớn bùng nổ bắn ra.

Vô số mảnh vỡ hỏa diễm bay ra, bắn tung tóe ra bốn phía.

Hơn mười chiếc thuyền đào đang bay lên xuống phụ cận, bị vụ nổ lật tung lên, nhao nhao bốc cháy.

Trên bầu trời sáng lên cảnh báo màu đỏ chói mắt.

Vô số phi hành giả cảnh giới, giống như đàn kiến, từ xung quanh bay nhanh về hướng xảy ra chuyện.

Mặt đất nơi đó đã dấy lên lửa lớn hùng hục.

“Có biến!” Nguyên Đô Tử đứng lên, đóng màn ánh sáng lại. Cảnh giới võ đạo của nàng quá cao, có một số thứ mặc dù trong minh minh tính lực không đủ, nhưng trong tiềm thức có thể cảm giác được phiền toái.

“Loại địa phương xa xôi này... Không nên a...” Tống triều nghi ngờ nói.

Đám người bọn họ, người kém nhất cũng chỉ là Ngụy Hằng, còn là cảnh giới bảo tộ.

Mà nguyên đều là nứt biến, cộng thêm cảnh giới võ đạo cường đại, hoàn toàn có thể tọa trấn tất cả.

“Hẳn là hội viên mãn.” Nguyên Đô Tử đứng lên, ngưng thần nhìn về phía đại hỏa thiêu đốt bên ngoài.

“Căn cứ tư liệu tra được lúc trước, người chúng ta bắt chỉ là thám tử ngoại vi, biết có hạn. Bất quá, căn cứ tiên đoán của Thiên Khung Lư, kết hợp tư liệu trước đó đạt được tư liệu, ta có thể đoán được, phía sau Viên Mãn rất có thể liên quan đến một hệ thống thần bí liên quan đến linh hồn thuần túy. Mà...”

Nguyên Đô Tử còn chưa nói xong.

Bọn họ điều tra về hội viên mãn, chủ yếu là từ tổ chức này chảy ra một loại bảo vật mạnh mẽ tên là Mãn nguyện.

Nghe nói loại bảo vật này có thể thỏa mãn tuyệt đại đa số nguyện vọng của mọi người.

Dựa theo lời đồn, chỉ cần viết xuống nguyện vọng của mình vào một cuốn sách đầy nguyện vọng thì tỷ lệ thành công rất cao.

Mà trả giá chính là một tờ giấy nguyện sách đã hoàn toàn biến mất.

Đương nhiên, nếu như sách quý thật sự linh hoạt như vậy, cái giá phải trả sẽ thấp như vậy, cho dù là ba người Nguyên Đô Tử và Lý Dung cũng sẽ động tâm.

Nhưng thứ này không phải mặt ngoài vô hại, người từng sử dụng qua nó đều không ngoại lệ thỏa mãn nguyện vọng, người sử dụng đều biến mất.

Liên minh Đông Cực phái ra tổng cộng mấy ngàn đội ngũ, tiến hành phân tán điều tra, đám người Tống Triều Nguyên Tử chỉ là một trong số đó.

Những gì các nàng tra được kỳ thật cũng không nhiều, chỉ là một chút da lông, nhưng trong đó cũng quen thuộc tiêu chí và đặc thù viên mãn.

Mà trận bạo tạc vừa rồi, trong đó... linh năng nổ tung, trong cảm giác của mọi người, liền có đặc điểm viên mãn nồng đậm.

Điên cuồng, không sợ tử vong, chói mắt và thuần túy.

Mấy người nhao nhao đứng dậy, đi tới cửa sổ nhìn ra ngoài.

Những vụ nổ này cách chỗ bọn họ ít nhất cũng có mấy cây.

Nhưng sóng xung kích cuộn cuộn lúc này đã khuếch tán đến bên này.

“Nơi này cái gì cũng không có, chỉ là một chút quang mạch kim loại phổ thông, viên mãn sẽ chạy đến nơi này làm gì?”
Ngụy Hằng lẩm bẩm, cố gắng nhìn rõ tình huống trong hỏa diễm phía xa.

Nguyên Đô Tử đột nhiên thò tay kéo Nguyên Đô Tử về phía bên trái.

Xuy!!

Một chùm sáng đỏ sậm tinh tế, từ đằng xa bay vụt đến, xuyên thấu qua phương vị ban đầu của Nguyệt Hằng.

Không đợi mọi người kịp phản ứng, trong ngọn lửa phía xa lại có một chùm sáng quét ngang ra.

Lần này, không chỉ Nguyệt Hằng mà bốn phương tám hướng xung quanh còn biến thành mục tiêu bị công kích.

Oanh Oanh Oanh Oanh Oanh!!!!

Phi thuyền khai thác liên tiếp nổ tung giữa không trung.

Nguyên đô tử tiến lên một bước, hai tay vung lên, lập tức một cỗ lực lượng vô hình kéo tất cả mọi người ra sau lưng nàng.

Nàng lúc này mới nhìn rõ, trong ngọn lửa kia, đang có một bóng người ở chung quanh đang bị từng đạo thân thể tập kích tạt sát.

Bóng người kia mặc xác màu đen, toàn thân tựa như báo săn, tron bóng vô cùng, hai tay đều có vuốt sắc bén kéo dài ra.

Mà khi vây công hắn, nguyên một đám người toàn thân trắng noãn, cầm trong tay kiếm thuẫn, phía sau đều có tiêu ký vòng tròn màu lam khắc vào lễ phải của Sartre và viên mãn.

Tổng cộng năm cái thân thể màu trắng, cả người thương quân bán loạn, cự kiếm cùng trọng thuẫn đều thành vũ khí cùng nhau tiến công.

Thời điểm phòng ngự vốn nên nên ra sức liều mạng, chỉ để ý tiến công.

“Là người của chúng ta bị tập kích!” Tổng triều triều nhanh chóng nhận ra thân phận.

“Cứu người!” Cô là quý tộc của liên minh Đông Cực, theo một ý nghĩa nào đó, triều Tổng thật ra rất có cảm giác trọng nghĩa và trách nhiệm.

*

*

*

Lần này nàng xông lên, mấy người còn lại cũng không thể không đi theo.

Nguyên Đô Tử bỏ lại một câu; chăm sóc Ngụy Hằng cho tốt.

Cũng theo Tổng Triều cùng xông về phía đội hình chiến đấu.

Hai cô gái một người là thăng hoa giả, một người là Liệt Biến, linh năng phát động, hai người đồng thời bay lên trời, đai lưng kiêu dáng tự động mặc vào, hòa tan bao trùm toàn thân.

Ngay lúc hai người đang đi cứu người, trên một đỉnh núi chót vót nằm trên mặt đất ngoài hành tinh.

Một chiếc phi thuyền không một bóng người, đã bị hủy không biết bao nhiêu năm.

Một cái máy tính tàn phá, rõ ràng không có bất kỳ cung điện nào, màn hình lại đột nhiên sáng lên.

Từng hàng chữ viết tự động hiện lên trên màn hình.

“Tính toán kết thúc, để xác định được quỹ tích tốt nhất.”

“Sự việc diễn ra thành công, khởi động tiết điểm.”

“Dự kiến đã được chỉnh sửa, người được chọn tốt nhất đã được xác định. Danh sách được sắp xếp theo: Tổng triều, Nguyên Đô Tử, Hạ binh, Ngụy Hằng.”

Phốc.

Màn hình đã tắt.

Tất cả thông tin nhanh chóng tự động xóa bỏ, nơi này phảng phất như chưa từng xuất hiện bất kỳ thứ gì.

Sau khi trở thành quân chủ, có cảm tưởng gì?

Ngụy Hợp không biết.

Hắn vẫn như trước phân ra lượng lớn tử thể, mỗi thời mỗi khắc đều tiến hành tích lũy tu hành.

Thật ra cái gọi là tích lũy tu hành, chính là thu thập các loại tài nguyên, bồi dưỡng các loại chân huyết, sau đó dùng tử thể tương ứng để hấp thu.

Đúng vậy, theo một ý nghĩa nào đó trong kế hoạch Ngụy Hợp thì kế hoạch tương đối thô bạo.

Đó chính là dùng Phá Cảnh Châu, giống như mô phỏng ra tất cả chân huyết có thể mô phỏng ra, sau đó nhất nhất đạt đến cực hạn, lại dùng hậu thiên chân huyết bồi dưỡng huyết tủy.

Cuối cùng, chân huyết đã hấp thu huyết tủy lớn mạnh, đạt được thành tựu hoàn toàn.

Đây là kế hoạch sau khi hắn phát hiện ra năng lượng phá cảnh châu, tạm thời do dự - Nhân Thần tạo.

Đã từng thấy qua Nguyên Thủy Thiên Tôn hùng vĩ ngồi ngay ngắn trên tất cả mọi thứ.

Ngụy Hợp cho rằng, muốn áp chế sông mẹ và Tinh Uyên tạo ra một thế giới không có chiến tranh.

Chắc chắn phải vượt qua Chúa Tể mới được.

Nhưng hắn không biết Chúa Tể mạnh tới mức nào, nếu không biết cực hạn cụ thể, vậy chỉ có thể dựa theo tiêu chuẩn để làm người mạnh nhất mà mình biết.

Dù sao, Ngụy Sát cũng không cảm thấy Chúa Tể có thể mạnh hơn Nguyên Thủy.

Mà vừa lúc, tại vũ trụ này, tất cả thần vị trống rỗng, chính là cơ hội tốt nhất để hắn chiếm lĩnh tất cả vị trí.

“Tinh Uyên đi theo con đường quy tắc huyết nhục, sông mẫu đi theo con đường quy tắc linh hồn. Máu thịt và linh hồn, tất nhiên là quy tắc căn nguyên cực kỳ cường đại. Nhưng đó chỉ là sự cường đại đối với sinh mệnh mà thôi.”

Trong tình không minh mông.

Ngụy Hợp một mình phiêu phù trước một hắc động nhỏ.

Lần trước nhận được vị ngọt từ trong hắc động, hắn liền đưa mắt quan sát động đen vẫn tồn tại ở các nơi như trước.

Theo lý thuyết, lỗ đen là chất lượng áp súc đến mức nhất định sẽ xuất hiện hiện tượng thiên văn.

Mà cuối cùng trong hắc động vụn vẹo tia sáng là cái gì, cái này cũng giống như mở ra hộp mù.

Không ai biết được.

Xe nhẹ đường quen.

Ngụy Hợp thả người bay về phía lỗ đen trước mặt.

Thân thể Tam Túc Kim Ô Tử đã được thăng cấp thành công, bước vào cấp độ Quân chủ.

Loại cấp độ này, cũng không phải chỉ linh hồn hoặc huyết nhục đơn thuần, mà là bộ thân thể này kết hợp linh hồn, kết hợp chân huyết, biến chất ba hợp nhất, sinh ra hiệu ứng chính thể.

Nói cách khác, chỉ có thân thể này là Quân chủ, thân thể, chân huyết, linh hồn, ba thứ như thiếu bất kỳ thứ gì cũng không thể đạt tới tiêu chuẩn để thăng cấp.

Dù sao vì cái thân thể này, Ngụy Hợp một hơi nuốt vào hơn hai mươi viên Hằng Tinh...

Khác với lúc trước.

Lúc này, Ngụy Hợp không tiếp tục bị lực hút thuần túy ảnh hưởng nữa, hắn chỉ thấy hoa mắt một cái, cơ thể đã bị hút vào trong hắc động cầu.

Phục hồi tinh thần lại, hắn cúi đầu nhìn lại.

Dưới chân là mặt đất đen kịt.

Đỉnh đầu là từng mảnh thác nước ánh sáng, từ trên trời giáng xuống dung nhập mặt đất.

Màu đỏ, màu vàng, màu lam, màu bạc, màu vàng... Đủ loại màu sắc, không thiếu thứ gì cả.

Tất cả vô thanh vô tức.

Kịch bản như ảo ảnh.

Đây đã là hắc động thứ chín mà Ngụy Hợp xử lý, toàn bộ bảy cái trước đều là tử vong tinh thể bình thường sau khi Hằng Tinh sụp đổ hình thành.

Ngụy Hợp vốn đã chuẩn bị chu đáo, lại lần nữa không thu hoạch được gì.

Lần này lại tìm không thấy, hắn liền đem ý thức chủ thể phân đến bên Liễu Liễu.

Hiện tại hắn đã phân ra tất cả bảy trăm phân thân.

Chín phần tử thể đều đang chuẩn bị cho việc dung hợp chân huyết.

Trong đó quan trọng nhất là có ba người thuộc lãnh chúa Hắc Viêm, một người còn ở lại Tinh Uyên chủ trì trò chơi du đấng.

Thứ hai là Tử Thể lỗ đen thăm dò lỗ đen trước mắt.

Thứ ba chính là tử thể được ở lại bên cạnh thể tử, sống một ngày theo quy luật đi ngủ.

Mà lúc này, nhìn thấy Ngụy Hợp buông thìa...

850

Trên thực tế, ý thức phân phối của chủ thể Ngụy Hợp rất có quy luật.

Sáng sớm cùng thể tử ăn xong bữa sáng, sau đó ra ngoài làm việc.

Sau khi làm việc ý thức chuyển đến Kim Ô Tử thể thăm dò lỗ đen.

Sau khi tìm một hắc động buổi sáng, ý thức buổi trưa trở về ăn cơm cùng Bích Liên, nói chuyện phiếm, nghỉ ngơi.

Lúc chiều phân biệt kiểm tra, tình huống các nơi tu hành chân huyết dung hợp các công pháp khác nhau thuộc tính con cái.

Tối nay về nhà ăn cơm, xem tin tức, kiểm tra con gái học nghề. Hoặc là đi tìm đánh cờ của bọn họ, khoác lác.

Một đám người run rẩy, mấy năm trước đã được Ngụy Hợp an bài hạm đội hộ tống đến tinh hệ Ô Lan.

Một đám bạn cũ, ngược lại vận khí không tệ, một người cũng không chết.

Sau bữa ăn khuya, bồi Bích Liên ngủ, lại tiếp tục trở lại Kim Ô Tử Thể bên này đào lỗ đen.

Dù sao Ngụy Hợp hiện tại cơ hồ không cần ngủ, linh năng cường đại đến mức đạt tới mức này, thoát ly Kim Ô Tử Thể, hẳn đang ở vào một trạng thái tương đối vi diệu.

Mạnh hơn Bất Hủ rất nhiều, chỉ riêng linh kỹ linh thuật đã có thể đạt tới cấp độ Hắc Viêm, lúc niệm động, linh thuật hình thành là có thể hủy diệt tinh cầu.

Nhưng chân chính so sánh với quân chủ, lại kém không ít.

Loại trạng thái này, Ngụy Hợp tự cảm giác, hẳn là thuộc về cấp độ Bán Quân chủ.

Cũng tức là nói, bản thân linh hồn hẳn không đạt tới mức tăng lên, là Kim Ô Tử thể sau khi được hấp thụ, cưỡng ép tằm bỏ

linh hồn hấn, dẫn đến Ngụy Hợp bây giờ tiến nhập trạng thái linh hồn không hoàn toàn của quân chủ.

Chân bước chậm trên đại địa màu đen, Ngụy Hợp ngắm nhìn bốn phía, linh năng có thể quét nhìn chung quanh.

Dưới lực thiêu đốt của hằng tinh cực kỳ khổng lồ, chống lại sức hấp dẫn của một cái hắc động đen ngòm như vậy cũng không phải là việc khó.

Đi ra vài bước, Ngụy Hợp nhìn thấy trên mặt đất một khối màu bạc trắng, phảng phất là tàn phiến đứt gãy trên đó.

Xung quanh tất cả đều là màu đen.

Đây cũng không phải là không có màu sắc của sự vật còn lại.

Mà bản chất của màu sắc chính là ánh sáng chiếu lên trên sự vật, từ thứ đó phản xạ ra một màu sắc đơn thuần hoặc có ánh sáng hỗn độn.

Ánh mặt trời vốn ẩn chứa rất nhiều màu sắc, mà những sự vật khác nhau sẽ hấp thu một bộ phận có sắc quang, bắn ngược lại một bộ phận có ánh sáng.

Mọi người nhìn thấy chính là màu sắc của bộ phận bắn ngược lại này.

Cho nên theo lý thuyết mà nói, ở trong hắc động này, nhìn thấy màu sắc là đại biểu, có ánh sáng thoát khỏi sự trói buộc của hắc động, bắn ra phía ngoài.

Ngụy Hợp trong lòng hiếu kỳ, khom người xuống, nhẹ nhàng nhặt lên khối tàn phiến màu ngân bạch.

Trên mảnh vỡ có khắc một hàng chữ.

Là dùng một loại chữ viết cổ trước Đại Nguyên viết.

“Nguyên Quân thực sự không còn nữa sao? Một bước cuối cùng kia... Nó rốt cuộc có thành công hay không? Chúng ta đều đang đợi một đáp án...”

“Quả nhiên... nên văn minh đời trước Đại Nguyên, có liên hệ không thể tách rời với văn minh toàn bộ. Ngay cả văn tự cũng là dùng cùng loại.”

Ngụy Hợp nhẹ giọng thở dài.

Hắn đã học qua văn tự của tiền triều Đại Nguyên, cho nên lúc này cũng có thể hiểu những ý tứ này.

Nhưng những lời này để lại có ý nghĩa gì?

Có thể chờ đợi nhiều năm như vậy mà vẫn không hề biến mất theo thời gian, có thể thấy được những tài liệu có khắc những văn tự này, những mảnh vụn màu bạc trắng ngần kia rất có thể sẽ vô cùng quý hiếm.

Thu hồi ngân bạch đoản phiến, Ngụy Hợp dưới chân trầm xuống, tự động tiến vào bên trong hắc cầu thể.

Giống như lần trước.

Nơi này cũng trống rỗng, trong đó là một màu đen kịt.

Ngụy Hợp nhìn chung quanh một chút, trong lỗ đen là một vách đá thô ráp đen kịt.

Lúc này hắn đang đứng trước một cánh cửa lớn phong cách phương Đông phong cách cổ xưa.

Cột gỗ trắng, cửa hắc mộc, điêu long khắc phượng, trên tấm biển là một mảnh huyết hồng, cái gì cũng không có.

*

*

*

Còn hai bên cửa đen đều dán một chữ, theo thứ tự là thanh, Trọc.

Ngụy Hợp tiến lên một bước, còn chưa hoàn toàn tới gần, đại môn đã tự động mở ra từ từ.

Lộ ra một mảnh đại sảnh màu đen hỗn loạn, bên trong.

Trong đại sảnh trống rỗng không có bất kỳ sinh vật nào có thể nhúc nhích.

Đại lượng bàn ghế đứt gãy ngã trên mặt đất, khắp nơi là vết cào.

Trên mặt đất rơi vãi một loại sơn liệu màu vàng nào đó, đông một khối tây một khối. Sớm đã ngưng kết, không cách nào loại trừ.

Ngụy Hợp luôn cảm giác chỗ này giống như một lồng giam vậy. Từng lồng giam để bảo vệ bản thân, trói buộc lại lồng giam của mình.

Hắn nhìn bốn phía, cũng không phát hiện cửa vào của các phòng khác, nói cách khác, nơi này chỉ có một đại sảnh.

Ngụy Hợp dạo qua đại sảnh một vòng.

Dựa theo bài trí của bàn để hoàn chỉnh, nơi này hẳn là phòng tiếp khách chuyên môn dùng để tiếp khách.

Một loạt bàn ghế ngã trên mặt đất đủ để chứng minh điều này.

Ngụy Hợp chậm rãi trải qua từng dãy ghế dựa cao, tay vuốt ve những tài liệu này.

“Chỉ là ghế dựa gỗ đơn giản nhất...”

Hắn nhẹ nhàng bóp một cái, cái ghế vỡ vụn hóa thành bột phấn, là mảnh gỗ vụn.

“Kỳ quái, dưới sự hấp lực cường đại của hắc động, rõ ràng lại có thể không bị thương chút nào mà đem chiếc ghế yếu như vậy để vào đây...”

Ngụy Hợp lại lần nữa cẩn thận đánh giá nơi này.

Chén rượu lặn xuống, bình phong nằm dưới đất, một bộ quần áo rơi trên mặt đất.

Cảm giác khiến người khác cảm thấy tựa như tất cả mọi người ở nơi này, lập tức gặp phải trạng thái sợ hãi nào đó.

Sau đó trong mấy hơi thở ngắn ngủi, người nơi này thậm chí chưa kịp chạy trốn đã xảy ra biến cố.

Rốt cuộc là xảy ra biến cố gì, Ngụy Hợp không biết.

Nhưng có thể làm cho một vị cường giả cấp Quân chủ ở trong hắc động hoảng loạn thất thố như vậy, có thể tưởng tượng được nhất định vô cùng nguy hiểm.

Hắn từ từ tìm đến vị trí chủ đạo.

Nơi này hẳn là vị trí của chủ nhân.

Chiếc ghế này rất là trang nhã, toàn thân được chế tác bằng gỗ lim, được làm từ một tấm đệm màu lam nhạt, bên trong chiếc ghế có khắc một bức tranh sơn thủy.

Trong tranh có sơn có thủy, có rừng có tước. Bên cạnh còn có một bài thơ nhỏ ngắn gọn.

Chỉ là thơ tựa hồ mơ hồ không rõ, nhìn không rõ.

Thật ra bức tranh cũng có chút mơ hồ, chỉ có thể nhìn ra hình dáng gần gũi.

Ngụy Hợp hí mắt đánh giá chiếc ghế.

Có thể nói toàn bộ đại sảnh này chỉ còn duy nhất một người coi như hoàn hảo, đó là chiếc ghế dựa.

Hắn đưa tay kéo ra, tự mình ngồi lên trên thể nghiệm.

“Ồ?!”

Một loại dị vật, cực kỳ nhỏ từ phía dưới tọa độ truyền ra.

Ngụy Hợp đứng dậy, xốc đệm ngồi lên.

Phía dưới để một tờ giấy, một tờ giấy kim loại viết một ít chữ viết.

Ngụy Hợp cầm lấy giấy kim loại, lại lần nữa cẩn thận đọc nội dung trên đó.

“Trước đó vài ngày ta phải đi gặp Cửu Quang, hắn tính toán tổ chức một ít nhân thủ tiến về nơi đó thăm dò. Nếu như thành công, có lẽ còn có thể tìm được hi vọng, nếu như thất bại...”

Không đầu không đuôi một lời.

Ngụy Hợp không rõ cho lắm, nhíu mày.

Cửu Quang là ai? Người viết đoạn chữ này là ai?

Hắn lại chuyển bốn phía, ý đồ tìm kiếm tiếp theo Kim Chi.

Bởi vì nhìn qua giấy vàng này, càng giống như là xé từ một quyển sách toàn bộ vàng ròng xuống.

Nhưng đáng tiếc, trong đại sảnh cái gì cũng không có.

Duy nhất có chút giá trị là một tờ giấy vàng.

Rất nhanh, lật khắp tất cả khu vực, Ngụy Hợp cũng không có thu hoạch gì nữa, duy chỉ có mảnh giấy vàng kia, bị gã cần thận thu vào.

Trực giác nói cho hắn biết, rất có khả năng thứ này sẽ liên quan đến một bí ẩn cực kỳ phiến phức nào đó.

Tinh Uyên.

Hệ thống Tinh Uyên Hà, giống như một quả trứng ngỗng màu đỏ như máu, nhỏ hơn rất nhiều so với hệ thống sông còn lại.

Nhưng cho dù nhỏ, vậy cũng là so sánh với hệ sông bên cạnh.

Trên thực tế, dù hệ sông có nhỏ hơn nữa thì cũng có tới hơn ngàn tỉ tinh hệ.

Lúc này trong Tinh Uyên mênh mông.

Vị trí trung tâm của Ngân Tâm nằm ở toàn bộ Tinh Uyên.

Từng đoàn ngân huy mông lung xen lẫn huyết dịch màu đỏ sậm chậm rãi phân bố trong khu vực này.

Chúng trôi nổi, di động, phẳng phất như sứa không có sinh mệnh.

Mỗi một đoàn ngân huy nơi này đều to bằng cả hành tinh.

Lúc này bên ngoài một quầng sáng bạc, hai hư ảnh đỏ thẫm nhanh chóng hiện ra, ngưng thực.

Hai người này, một người mặc chỉnh tề, áo lụa hoa văn, giày nhọn.

Tên còn lại toàn thân mặc áo đen, đầu đội mũ giáp đỏ sậm, dưới áo bào không ngừng chia lìa từng hạt cơ bản đen.

“Chính là chỗ này, đến đây đi, đã không biết bao lâu không có người mới gia nhập...”

Ba Luân nhếch miệng cười một tiếng, đột nhiên bước về phía trước một bước, biến mất trong quầng sáng bạc này.

Ngụy Hợp dừng lại, theo sát sau đó cũng xông vào ánh bạc.

Hắn thấy hoa mắt, nhất thời cảnh tượng xung quanh biến hóa, nhanh chóng tiến vào một gian phòng giống như nhà bếp.

Dưới ánh đèn âm áp, từ bốn góc trần nhà bốn phía nhu hòa chiếu sáng xuống.

Phòng ăn rất bình thường.

Bức tường trắng, gạch đá mặt đất, bích đăng, án các loại đồ án đồ ăn.

Chỉ là toàn bộ nhà bếp, chỉ có một bàn ăn ở giữa.

Sau khi Ngụy Hợp bước vào, vừa hay nhìn thấy Ba Luân ngồi vào bàn ăn, tự mình cởi khăn cơm cho mình.

Mà chung quanh hắn, chung quanh bàn tròn còn có hai người xa lạ Ngụy Hợp chưa từng thấy qua.

Một lão nhân tóc hoa trắng mặc y phục màu trắng, hắn hơi nhắm mắt lại, tựa hồ đang chợp mắt.

Còn lại là một nữ tử trung niên thân hình mập mạp tựa như thùng nước. Nàng đang cúi đầu bày biện đồ ăn và bình hoa để trang trí trên bàn.

“Rất vui hôm nay lại có người mới tới.” Nữ tử trung niên mặc một thân váy dài đẹp đẽ, trên mặt là thịt mỡ nhưng khi nói chuyện sẽ không ngừng run rẩy.

“Ta gọi là Lộc Mã, hắn là Tây Lũng. Nhiều năm như vậy, rốt cục lại có người mới gia nhập... Ta thật sự rất vui vẻ.” Phụ nữ mập mạp không che giấu nữa, hướng về phía Ngụy Hợp lộ ra nụ cười.

“Ngươi hãy chờ một chút, ta chuẩn bị một ít điềm tâm trước đã, có thể cho mọi người ăn dạ dày.”

Cô gái tự xưng là gò đất này nhanh chóng đứng dậy đi ra khỏi nhà bếp.

“Tới đây ngồi.” Ba Luân ngoắc ngoắc Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp mỉm cười với lão nhân, đối phương lại không để ý tới.

“Nơi này gọi là nhà lửa khốc. Chủ nhân chính là Lữ La Mã vừa ra ngoài.” Ba Luân nhỏ giọng nói, “Ta biết người nhất định sẽ có nhiều vấn đề, nhưng tất cả mọi vấn đề có thể chờ chúng ta ăn cơm xong sẽ thảo luận sau.”

Ngụy Hợp ngồi xuống, học Ba Luân buộc khăn ăn.

“Ăn cái gì?”

“Đến rồi! Nhớ ăn hết, nếu không sẽ tức giận.” Ba Luân truyền âm nhắc nhở.

Ngụy Hợp lại ghi tạc trong lòng.

Rất nhanh, đôn một khay bạc to lớn đi tới.

Khẽ giật một cái.

Cái khay bạc to bằng cái chậu rửa mặt đặt trước mặt bốn người.

Trong đĩa, là một mâm xương thái dương hầm.

Thả một ít hương liệu của Khương Nhược.

La Bàn dùng cái thìa hung hăng đào cho mỗi người một muống lớn.

“Đến đây, đừng khách khí, bao ăn no rồi!!” Trên khuôn mặt mập mạp đầy nhiệt tình của nàng toát ra nụ cười thân thiết.

“Đa tạ chiêu đãi.” Ngụy Hợp lễ phép nói lời cảm tạ, cầm lấy cái thìa, nhẹ nhàng đào một muống đậu tương bị luộc chín.

Nhưng đào một cái như vậy, hấn bỗng nhiên ngáy ngẩn cả người.

Linh năng của Bán quân chủ cường đại của hắn trong nháy mắt đã thấy rõ ràng chi tiết trên những hạt đậu vàng này.

Đó căn bản không phải là đậu tương!

Mà là từng tinh cầu hình tròn lớn nhỏ khác nhau.

Trên bề mặt mỗi tinh cầu đều có tới hàng tỷ nhân loại vẫn còn hoạt động...

Thị lực cường đại của Ngụy Hợp thậm chí có thể phóng đại thấy rõ mặt ngoài một tinh cầu trong đó là từng mảnh sụp đổ,

vô số sinh vật hình người đang di chuyển và tìm kiếm nơi trú ẩn mới.

“Cái này...!?” Hấn nhìn kỹ, mình một muôi như vậy, bên trong chỉ có mấy chục viên tinh cầu bị mức nước lên.

Trong một chén thức ăn như vậy, có ít nhất mấy ngàn hành tinh được coi là đậu tương, ném vào làm nguyên liệu.

Mà tinh cầu cũng chỉ có thể làm nguyên liệu, thịt trông giống lợn, lấy ở đâu ra?

Trong lòng Ngụy Hợp mơ hồ có suy đoán.

Hấn nhẹ nhàng buông thìa.

Ngẩng đầu lên, liền thấy được ánh mắt khó hiểu của ba người còn lại, đang âm u nhìn hấn.

Hiển nhiên, bao gồm Ba Luân ở bên trong, ba người đều đang chờ đợi hành động vừa rồi của hấn...

*

*

*

“Nhìn ta làm gì?” Ngụy Hợp bình tĩnh nói: “Ta tuân theo chủ chỉ, cũng không phải là sát sinh.”

Hắn không che giấu ý đồ của mình.

“Những sinh linh nhân loại trên tinh cầu này, ở trong mắt ta cũng có tác dụng và giá trị của chính mình. Ta sẽ không chỉ vì khẩu vị mà tùy ý ăn thịt bọn chúng.”

“Nhưng đây là tự tay ta làm.” Sắc mặt Lộc Mã bình tĩnh nói.

“Như vậy là tốt rồi.” Ngụy Hợp kẹp khối cốt nhục đặc thù nằm bất động giữa hạt đậu, nhét vào trong miệng.

Khóe miệng hắn lập tức rách ra tới tận mang tai, miệng lúc cần thì tự động mở ra kích cỡ cần thiết.

Một tiếng phốc vang lên.

Một miếng thịt nguyên một miếng trong chén hoàn toàn bị hắn nuốt vào bụng.

Cơ bản không cần nhai nuốt, cứ như vậy ngơ ngẩn một cái, trực tiếp từ cổ họng nuốt xuống.

“Không sai.” Trên mặt Đà Mã chuyển nguy thành an, vỗ vỗ bả vai Ngụy Hợp” Lần này mời người đến, một là gặp người mới. Hai là điều chỉnh chi tiết về trò chơi.”

“Người đã gặp người mới, có ý kiến gì không?” Ba Luân ở bên cạnh cười nói.

Liêu Mã cười cười, không đáp lời, mà là nhìn về phía Ngụy Hợp ở bên cạnh.

“Tầng thứ tám cảm giác thế nào? Nhìn dáng vẻ của người thì hẳn là động phủ được cấp trên ban cho phải không? Nếu không sẽ không thể nào tỉnh táo được như vậy đâu.”

Trong lòng Ngụy Hợp khẽ động, vẻ mặt mỉm cười.

Theo truy hỏi, sau khi Quân chủ thăng cấp, nhất định phải ở tầng tám động phủ có động phủ đặc biệt, nếu không sẽ bị loại quỹ dị này ảnh hưởng đến bản thân.

“Có một nơi, nhưng so với ba vị tiên bối thì xa xa không bằng.”

“Có thể che giấu thân thể là đủ rồi. Bằng không thời gian dài ở bên ngoài, ai chịu nổi chứ?”

Lão nhân Tây Lũng bỗng nhiên mở miệng.

“Tầng thứ tám đến cùng là chuyện gì xảy ra? Có thể nói tỉ mỉ một chút không?” Người của Ngụy Hợp hiện tại thiết lập, cũng không còn như hấn hỏi tiếp.

“So với lời đồn bên ngoài, trong điện tịch càng chi tiết hơn một chút. Liên quan tới tầng tám.” Kiền Mã trả lời.” Hết thấy vạn vật, sau khi tiếp xúc đến tầng thứ tám, đều có thể tự động vỡ vụn.”

“Đó là một địa phương có thể bẻ cong tất cả, hết thấy bên trong tùy thời đều đang biến hóa. Không có động phủ, căn bản không nên tùy tiện ra vào.”

Ngụy Hợp nheo mắt lại.

“Có cách nào không, nhanh chóng ra vào tầng tám không? Hoặc là chúng ta có thể không quay về tầng tám được sao?”

“Vẫn ở bên ngoài, người đề cao có thể dần dần thoái hóa biến mất” Tây Lũng bình tĩnh nói.

“Đương nhiên, nếu như người có thể đi vào tất cả sinh mệnh hoa viên né tránh, có thể coi như ta chưa nói.”

Lời nói của Tây Lũng khiến Ngụy Hợp hiện lên vẻ nghi hoặc nhàn nhạt.

Sinh Mệnh hoa viên?

“Được rồi, nếu đã ăn cơm thì cũng không nên nói chuyện nhiều về những thứ không quan trọng.” Ba Luân mỉm cười giơ tay lên: “Đoạt mã, có thể cho ta thêm một phần được không?”

“Đương nhiên.” Giải Mã lập tức mỉm cười.

Hai ngày sau...

Khắc Nặc Dĩnh.

Trong ngân hà mênh mông, vô số hạm đội màu trắng cùng sinh thể, tắm rửa trong hào quang linh hồn Chân Linh thần thánh, đang phát sinh giao chiến kịch liệt với liên quân liên minh.

Chủ thể liên quân vì dễ dàng phân chia, toàn bộ sơn thành màu đen.

Mấy chục tỷ chiến hạm và cơ thể sinh trưởng giống như hai dòng thác lũ đổ ra, một đen một trắng, không ngừng va chạm với nhau.

Vô số linh hồn tử vong bốc lên, sau đó bị ánh sáng chân linh màu bạc nhạt cắn nuốt hấp thu.

“Giết!!!”

Điểm cao nhất của quân đoàn.

Một cỗ long cơ trắng tinh kéo theo đuôi rồng thật dài tựa như điện quang không ngừng lóe lên giữa bầy hạm đội.

Mỗi lần lóe lên là một chiến hạm khổng lồ lại dẫn tới vụ nổ cực lớn.

Bên trong Bá Long Cơ, sắc mặt Kim Đức rất bình tĩnh, mỗi một lần thao tác đều có hiệu quả cao, không lãng phí bất cứ lực lượng nào.

Nửa giờ trước, ba chi quân đoàn cấp Thánh Khắc Nặc Dĩnh, đồng thời liên hợp xuất động, tập kích quân đoàn liên quân thứ hai đang chạy theo viện trợ.

Đàn ngựa tổng hơn năm tỷ tao ngộ chiến khổng lồ, cứ như vậy mở màn.

Lúc này, đã được đổi thành Bá Long trắng tinh, giống như một con mãnh thú khổng lồ đang nhanh chóng lóe lên trong chiến hạm.

Mỗi lần trượt đi đều khiến linh năng dao động của sinh mệnh biến mất.

Cơ thể Bá Long dữ tợn không ngừng nổ tung dưới ánh hào quang chiếu rọi, lóng lánh ánh kim loại lãnh khốc.

“Kim Đức, phía trước chỉ huy trận địa có hai hạm đội hộ vệ khó giải quyết, phiền người xử lý.”

Trong máy truyền tin truyền ra âm thanh bình tĩnh của Đại hoàng tử Nặc Hi.

“Đã rõ.” Kim Đức ngồi ngay ngắn điều khiển vị trí, sau lưng hiện lên một vòng linh quang xanh đậm mơ hồ.

Trong linh quang mơ hồ có một đầu Chân Linh Bạch Long cổ xưa cũng lóe lên.

Đó là Nặc triệu hoán bán chân linh chuyên riêng cho hắn - Phá Toái Bạch Long Vương Âu Tây Lao.

Dựa theo ký tên khế ước, con bán chân linh cường đại này phụ thể ở sâu trong linh hồn Kim Đức, lực lượng dung hợp với nó có thể tùy thời bị nó mượn lực.

Cỗ lực lượng này lập tức làm cho Kim Đức từ rạn nứt cực hạn xông lên cực hạn của Thăng Hoa giả, ước chừng vượt qua một đoạn thời gian dài.

Linh lực cường đại như vậy, phối hợp với sự tăng phúc của Long Cơ Bá Long, trên chiến trường đã có thể phát huy ra thực lực khủng bố của tầng Cực hạn Hắc Viêm.

Vốn long cơ là ánh sáng của nhân loại, sức chiến đấu có hạn mức cao nhất, cho nên có thể gọi là vũ khí chiến lược cấp hắc ám.

Cấp bậc này tương ứng với Hắc Viêm của Tinh Uyên.

Theo lý thuyết, long cơ phát huy tới cực hạn, có thể so với Hắc Viêm lãnh chúa.

Nhưng những người thật sự có thể phát huy được lực phá hoại cỡ này, quá ít ỏi.

Giờ này khắc này, Long Cơ Bá Long do Kim Đức điều khiển, dưới sự tăng phúc phá diệt Bạch Long Vương, phía sau toàn bộ cơ thể đều bám vào một tầng linh quang màu đỏ mông lung.

Tất cả phương diện tính năng đều tăng vọt không chỉ một bậc.

Long cơ như vậy, đã thật sự có thể xưng là đỉnh cao chiến lược cực hạn của nhân loại.

Âm âm!!

Kim Đức phi hành thẳng tắp giữa không trung, bỗng nhiên hai quả cầu đen kịt hiện ra trên con đường hấn phải đi, lập loè, nổ tung.

Bóng đen đầu tiên là co rụt bên trong, phóng xuất ra lực hút khủng bố như lỗ đen, sau đó đột nhiên nổ tung.

Hai đoàn viên quang màu đen, rìa trường tràn ngập từng vòng hào quang bảy màu, ngay phía dưới cơ thể Kim Đức lập tức bộc phát.

Lực bạo tạc cực lớn làm mặt ngoài thân thể long cơ bị bóp méo, ngay cả lực phòng hộ linh năng được tăng phúc cũng bị nổ nát.

Toàn bộ cơ thể Bá Long hoàn toàn bị bao phủ trong một màu đen kịt.

“Thành công! Nó đụng phải lưới đen di động! vũ khí chiến lược cấp hắc động chính diện oanh tạc, cho dù là long cơ cũng không thể miễn cưỡng!”

“Chú ý sự trợ giúp của Tát Dĩnh xung quanh! Tranh thủ lần này một hơi phế bỏ Bá Long!”

Hai chiếc thuyền mẹ hình chữ thập to lớn chung quanh nhanh chóng tới gần, phóng thích lực tràng áp chế bản thân chồng chất lên, bao phủ lên.

Dùng linh năng cấp tốc trao đổi với nhau, nhưng không chờ bọn chúng đắc ý bao lâu.

Màu đen bên trong vụ nổ tựa như bị nước trong rửa sạch, nhanh chóng phai màu, lộ ra cơ hội Bá Long Long bên trong là

cánh chim màu vàng cực lớn.

Bá Long vừa mới bị nổ vào cơ thể, lúc này lại bị linh năng màu vàng nhạt bao trùm, cấp tốc khôi phục nguyên trạng.

Phảng phất như thời gian chảy ngược.

“Xin lỗi. Nếu là trước đây, có lẽ vụ nổ lớn thế này sẽ có hiệu quả, nhưng bây giờ...”

Sau lưng Kim Đức hiện lên hư ảnh bạch long vạm vạp, một con mắt phóng ra kim quang chói mắt.

Bốp!!

Cặp cánh chim màu vàng sau lưng Bá Long khẽ run lên. Linh năng khổng lồ thuộc về Kim Đức, phối hợp với lực lượng của Bạch Long Vương và lực lượng Chân Linh Kim Chi vô danh, muốn nhanh chóng vỡ xuống.

Bành!!!

Trong chốc lát một đạo điện quang màu đen từ bên cạnh va chạm bay tới, hung hăng nện ở trên cơ thể Bá Long.

Bá Long lập tức bị cắt ngang thi pháp, cánh chim màu vàng tán loạn biến mất, cơ thể bị đụng đến ngã lăn ra ngoài.

“Kim Đức!!!” Trong kênh linh lực công cộng, một tiếng gầm giận dữ bỗng nhiên nổ lên.

Liên quân sống sót sau tai nạn chung quanh giờ mới thấy rõ hình ảnh lúc này.

Long cơ thuộc về Đông Cực liên minh - Vĩnh Tinh Long, đang hung hăng đánh lên Bá Long cơ thể.

Hai cỗ long cơ cấp tốc quay cuồng, giãy dụa.

Vĩnh Tinh Long thể nhỏ nhắn cân xứng một chút, màu xanh biếc, sau lưng phun ra hào quang màu lam tự nhiên hình thành vô số mảnh kim loại như tinh quang, chậm rãi âm đạm tiêu tán.

Phảng phất như mỗi thời mỗi khắc nó đều diễn sinh ra vô số tinh quang màu lam.

Đây cũng là tên của Vĩnh Tinh Long.

So sánh với Bá Long, đường nét của Đông Cực Liên Minh càng tự nhiên, nhìn qua giống như một con cự long sống sờ sờ.

Quan trọng nhất là thể tích của Vĩnh Tinh Long trên sân này đã đạt tới cấp bậc hành tinh.

Cơ thể khổng lồ của nó nhìn qua rất cân đối, nhưng đụng vào Bá Long chân chính, lại lớn hơn không ít so với Bá Long.

Phải biết rằng Bá Long lúc này đã bị khắc bác Tát xuy viên mãi sẽ cải tạo tăng cường.

Nhưng thể tích vẫn kém Vĩnh Tinh Long.

“Kim Đức, ngươi đã bị lạc rồi!”

Trong khoang điều khiển cơ thể Vĩnh Tinh Long, một nửa khuôn mặt hạ binh vạm vẹo đầy máu thịt, hồng quang dữ tợn không ngừng ở trong mắt nó lập lòe.

Nhưng rõ ràng là trạng thái bị ô nhiễm kinh khủng như vậy, con mắt còn sót lại của hạ binh vẫn kiên định như cũ.

Cái loại kiên định này, chẳng những sẽ không làm cho người ta sợ hãi, ngược lại tràn ngập một đi không trở lại.

“Hạ binh...” Kim Đức nâng hai tay lên, chính diện ngăn trở Vĩnh Tinh Long một cú vai đụng vào, sau đó cơ thể cấp tốc lùi lại phía sau, phía sau lần nữa sáng lên màu vàng. Muốn ở đây phóng thích ra đại phạm vi hủy diệt kim quang.

“Long Lật!”

Đúng lúc này, lại một luồng lục tuyến trong nháy mắt hiện lên.

Toàn bộ cơ thể của Kim Đức lại bị trọng kích, xoay người, kim quang sau lưng lại tan biến.

Màu xanh thuộc về Vĩnh Tinh Long, với tốc độ kinh khủng gấp mấy lần so với hắn, nhanh chóng vờn quanh, phát ra từng trào một.

“Ta... không có cách nào không chế được mình...” Kim Đức từ trong tai mắt mũi miệng tràn ra toàn bộ máu.

“Điều khiển tất cả, không phải sức mạnh! Là lòng người! Cho nên, ngươi có thể làm được!” Hạ binh cúi đầu dùng gai nhọn

trên đỉnh đầu cơ thể, mạnh mẽ đâm vào lồng ngực Bá Long.

Gợn sóng chấn động khuếch tán ra rõ ràng, trong gợn sóng xen lẫn linh năng và mảnh vỡ cơ thể.

“Ta... Không có cách nào...” Kim Đức há to miệng, tuôn ra một ngụm máu tươi, cơ thể bị thương nặng, người lái xe cũng sẽ bị thương tổn như vậy.

“Người vẫn luôn mềm yếu như vậy! Người đã không làm được, vậy thì để ta giúp người!!”

Vĩnh Tinh Long gầm lên một tiếng của nhân loại.

“Song trọng long thêm!!”

Thân thể bên trái Hạ binh đã triệt để hóa thành máu thịt mơ hồ. Vô số ánh sáng màu đỏ ở bên trái làn da hấn sáng lên, hình thành hoa văn thần bí.

Bốp!!!

Vĩnh Tinh Long lại hóa thành đường màu xanh lục, lấy tốc độ so với trước đó còn nhanh hơn rất nhiều, bạo lực xông về phía Bá Long.

Trong phút chốc, vô số tàn ảnh Vĩnh Tinh Long liên kết thành một mảnh, trong nháy mắt đình trệ trước cơ thể Bá Long.

Đương!!!

Hai móng vuốt Vĩnh Tinh Long rơi xuống, lại bị mâm tròn phù văn màu vàng hiển hiện trước người Bá Long ngăn trở.

“Thật có lỗi, Hạ Binh...”

Toàn thân Bá Long Cơ Thể hiện lên kim quang chói mắt, sau lưng là hư ảnh một đầu Bạch Long vô cùng to lớn, lẳng không hiển hiện, đập xuống hợp hai làm một.

“Ta đã không còn, lúc trước ta thật ngây thơ...”

*

*

*

“Trong chiến tranh luôn có vô số ánh sáng lóng lánh. Lý tưởng và hiện thực, cuối cùng sẽ phân ra cao thấp vào thời khắc này.”

Viên Mãn chỉ huy bên trong.

Nặc Hi đứng chấp tay, ánh mắt lẳng lặng thưởng thức long cơ cường đại nhất hai đài trước nay chém giết lẫn nhau.

Bên trong màn sáng hình chiếu.

Bá Long và Vĩnh Tinh Long điên cuồng chém giết vào nhau, Vĩnh Tinh Long vừa rồi còn chiếm thế thượng phong giờ hoàn toàn biến thành bia ngắm, bị Kim Đức tiến vào trạng thái dung hợp với Bán Chân Linh liên tiếp lui về phía sau.

“Chiếc Vĩnh Tinh Long kia cũng không bình thường, hẳn là đã dung hợp lực lượng của Tinh Uyên, bất luận là cơ thể hay người lái xe đều đã tiến hành cường hóa huyết nhục. Nếu không không thể nào chịu được tốc độ di chuyển nhanh như vậy.”

Mộc Thần áo lục bên cạnh bao phủ trong lục quang, nhẹ giọng đáp lại.

Đôi với Chân Linh mà nói, trong kiếp sống chinh chiến của bọn họ dài đằng dặc, sẽ không thiếu đối thủ kinh diễm.

Mà thân là Mộc Thần Chân Linh, ảo diệu so với Vĩnh Tinh Long, Long Cơ phù hợp với phong cách lý tưởng của hắn vẫn rất có hảo cảm.

“Đứa nhỏ Kim Đức này đã rất tốt rồi. Nếu hắn có thể tiếp tục dung hợp với Bạch Long Vương, có lẽ có thể dựa vào công tích trong chiến tranh lần này thu hoạch được càng nhiều linh hồn hơn, thật sự thăng cấp lên cảnh giới Hoa.”

“Có lẽ vậy... đáng tiếc, nếu như không phải điều kiện tiến vào nơi đó quá mức hà khắc, để mấy vị tự mình ra trận, căn bản không cần phiền toái như vậy.” Nặc Hi mỉm cười nói.

Sau khi Thăng Duy thành công, lúc này gương mặt hắn so với trước nhiều hơn vài phần nhân tính, trên người cũng bắt đầu nổi lên kim quang nhàn nhạt thuộc về Chân Linh.

Sau khi linh hồn này thăng hoa, tự nhiên màu vàng sinh ra, là tất cả Chân Linh đều có thể tản mát ra.

Khác nhau ở chỗ, có nguyện ý biểu diễn ra hay không.

Cho dù thuận lợi thăng cấp, nhưng chỉ là cấp độ Chân Linh, cũng không thể khiến Nặc Hi thỏa mãn.

Nếu chỉ đơn thuần tăng tiến, hắn đã sớm có thể thành công. Chỉ là lúc trước bị người khác kích thích, không thể không động tác trước.

Giờ khắc này, tất cả mới là bước đầu tiên trong kế hoạch trong lòng hắn.

“Ngoài ra, sau khi đánh tan sức mạnh chống cự cuối cùng vẫn không tìm được tung tích của hoàng tử sao?” Ánh mắt Nặc Hi khẽ chuyển động, nhẹ giọng hỏi.

“Không có.”

Hạm đội phó cấp Bất Hủ hạ lệnh trả lời.

“Lôi Mâu bị trọng thương trong lúc chiến đấu, được người thần bí cứu đi, đến giờ vẫn chưa tìm ra bất cứ manh mối nào. Ban đầu hoài nghi là Vĩnh Tịch cô tịch đang gây nên.”

“Vĩnh Tịch đang... Sau này lại tìm bọn hắn tính sổ. Tình huống bên phía Âu Tây Hiên đại nhân thế nào?”

“Tất cả tiến triển thuận lợi. Sức mạnh của liên quân chẳng hề có chút ý nghĩa nào trước mặt Âu Tây Hiên đại nhân.”

“Nói cách khác, giải quyết hạm đội bên này, Đông Cực liên minh bố trí lực lượng chống cự ở đây hầu như tiêu diệt toàn bộ?” Nặc Hi mỉm cười.

“Đúng vậy.”

“Kẻ đối địch chủ yếu của chúng ta vẫn là Tinh Uyên, quân đoàn nhân loại bất quá chỉ là một chút con kiến mà thôi. Nặc Hi, tốt nhất ngươi không nên lãng phí tinh lực cùng thời gian trên những thứ này.” Mộc Thần áo ảo ngáp dài bình tĩnh nói.

“Ta hiểu rồi. Đa tạ nhắc nhở.” Nặc Hi gật đầu, “Nhân loại là bãi chăn thả tinh uyên, chúng ta thu gặt linh hồn tất nhiên sẽ khiến chúng nó chống cự.”

Hắn xoay người, linh hoạt lóe lên, một tinh đồ cực lớn hiện ra trước mặt mấy người.

“Từ phản công tới hiện tại, chúng ta đã chiếm được bao nhiêu tinh hệ sinh mệnh rồi?”

“Hồi bẩm điện hạ, ước chừng chín trăm ba mươi lăm ngàn sáu trăm vạn Hằng hệ.” Kim Cương nhẹ giọng trả lời.

“Đủ rồi...” Nặc Hi mỉm cười, “Các ngươi nói, nếu ta đem tất cả những thứ này đổ lên sông, sẽ nhận được ban thưởng như thế nào?”

Trong nháy mắt toàn bộ đại sảnh viên mãn trở nên yên tĩnh tĩnh mịch.

Bành Tát đế quốc.

Tổng bộ Hồi tinh.

“Viên mãn sẽ bành trướng quá nhanh, chỉ cần có đầy đủ lễ cúng, thậm chí bọn họ còn có thể từ trong Mẫu Hà triệu hồi ra Chân Linh cấp cao nhất.”

Nguyệt không ngừng ngồi ngay ngắn chủ vị, nàng cau mày nhìn chăm chăm rất nhiều cao tầng Bất Hủ ở đây.

“Lấy chiến dưỡng chiến, kể cả Tinh Uyên cũng không có sông mẹ khoa trương như vậy. Linh hồn tất cả mọi người chết trận, bọn họ lập tức dâng lên, đổi lại từng vị chân linh cường đại của sông mẹ và hình chiếu của Bán Chân Linh.”

“Trong mẫu hà đến cùng có bao nhiêu chân linh? Loại quái vật Tinh Uyên Quân cấp độ chủ yếu này không thể nào ở khắp nơi được chứ?” Một gã Bất Hủ cao tầng nhin không được lên tiếng hỏi.

Nàng dung hợp chân huyết Chu Tước thứ cấp, linh hồn khôi phục đến đỉnh phong, hơn nữa nắm giữ năng lực dị thường Chu Tước Nam Minh Ly Hỏa cường đại.

So với lúc đầu gia nhập phục hồi đại hội thì lúc này thực lực của nàng đã đột phá cực hạn của Bất Hủ, tiến vào một tầng thứ không cách nào đo lường được.

Những lão quái vật sống mấy ngàn vạn năm này, một khi có được một chút cơ hội và hi vọng, trong nháy mắt có thể vượt qua cực hạn, xông vào cấp bậc mới.

“Nếu như chúng ta và viên mãn sẽ phát sinh xung đột, hiện tại có thể có bao nhiêu phần thắng?” Một nữ tử đeo mặt nạ hắc xà bất hủ trầm giọng hỏi.

“Chân Linh hình chiếu đã đạt đến hai vị, mà trong đó Đại hoàng tử Nặc Hi rất có khả năng đã thành tựu Chân Linh.”

Tổng phụ trách nghiên cứu các hạng mục khoa tuyệt trả lời.

“Tinh Uyên đâu? Căn cứ tinh báo mới nhất cho thấy, Tinh Uyên hẳn là đối đầu với mẫu hà từ viên cổ tới nay mới đúng.” Một gã Bất Hủ cao tầng chất vấn.

“Một vị Chân Linh hoàn chỉnh có ý nghĩa thế nào, có lẽ chư vị cũng không rõ ràng lắm.” khoa Phỉ lắc đầu nói.

“Phiền toái lớn nhất của chân linh hoàn chỉnh không phải thực lực của bản thân, mà là tốc độ nó triệu hoán những Chân Linh khác.

Căn cứ vào tin tình báo của chúng ta, việc triệu hoán Chân Linh thường lấy cấp trên triệu hoán làm chủ.

Nói một cách đơn giản, đó chính là, chỉ cần có đủ vật phẩm hiến tế, chỉ cần được Mẫu Hà cho phép, liền có thể triệu hoán cường giả Chân Linh không ngừng hơn mình cấp một xuất hiện.”

“Đổi lại là hệ thống quen thuộc của chúng ta, chính là nếu như người là ánh sáng chiếu, người có thể triệu hoán chính là vết nứt cấp một.

Nếu ngươi là Liệt Biến, ngươi có thể triệu hoán thăng hoa.
Nếu ngươi thăng hoa, vậy có thể triệu hoán Bất Hủ.”

“Nếu như là Bất Hủ thì sao? Dựa theo tình báo, Nặc Hi đã sớm là người mạnh nhất khắc phục được Tát xương Bất hủ rồi.” Nữ tử đeo mặt nạ xà trầm giọng hỏi.

“Bất hủ đối ứng với con người đỏ thẫm, cho nên Chân Linh mà hần triệu hồi, ít nhất cũng là Hắc Viêm lãnh chúa.

Mà bây giờ, Nặc Hi rất có khả năng thăng cấp thành Chân Linh. Như vậy hần có thể triệu hoán...”

Các vị Bất Hủ ở đây rất hiểu ý của y.

“Tình hình hiện tại, chúng ta không thể nào ứng phó nổi nữa.” Thi Nguyệt bắt đầu dĩ nhãn mắt lại.

“Có lẽ chúng ta nên thông báo với lãnh tụ.” Nữ tử đeo mặt nạ rắn hạ giọng nói.

Viên Mãn sẽ bành trướng quá nhanh. Hiện tại thức tỉnh chỉ dựa vào bọn họ, căn bản không thể ứng phó nổi.

Từ sau khi thi đấu nguyệt lệ nhận chức hội trưởng, Ngụy Hợp ẩn vào phía sau màn.

Vì để phân chia hai thứ tốt hơn, sẽ sống lại coi Ngụy Hợp là lãnh tụ.

“Ta đã biết.”

Trong lúc mọi người đang vô kế khả thi, trên mặt tường căn cứ sau trận thi nguyệt bổng nhiên chậm rãi nhô lên, nứt ra một khe hở.

Từ đó mọc ra một nhánh cây huyết nhục đỏ sậm, đỉnh nhánh cây kết ra nụ hoa.

Hoa bao nở rộ, ở trung tâm rõ ràng là một khuôn mặt người mơ hồ.

Hình dáng khuôn mặt người, thành linh chính là Ngụy Hợp.

*

*

*

“”

“Mẫu hà triệu hoán nhiều nhất chỉ có bán chân linh cùng hình chiếu của Chân Linh. Bản thể chân chính của Chân Linh hàng lâm, không được Tinh Uyên cho phép.” Ngụy Hợp mở mắt, nhìn chăm chú vào rất nhiều cao tầng của Tinh Vực ở đây.

Mười năm trước, nơi này chỉ có mười mấy người, hiện tại, nơi này đã ngồi đầy gần trăm người.

Không chỉ có bát hủ của Bàn Toa đế quốc, còn có nguyên lão của Đông Cực liên minh, thậm chí khắc giữ lưu vong đại quý tộc của Tát Tư Tư. Đều gia nhập nơi này.

Tinh lại hôm nay, chỉ là tổng bộ ở bên trong lãnh thổ Bàn Toa Đế Cảnh mà thôi.

Bàn Toa đế quốc sớm đã không còn là tổ chức đơn thuần như trước nữa.

“Thủ lĩnh!!”

Trong nháy mắt nhìn thấy Ngụy Hợp, hết thấy Bát hủ cao tầng đều đứng dậy hành lễ.

“Chư vị, viên mãn sẽ khởi động chiến tranh, tử thương vô số sinh mệnh. Là u ác tính còn muốn tội ác hơn cả Tinh Uyên. Nhưng nếu đơn độc dựa vào sức mạnh của chúng ta, còn xa mới đủ để ứng phó với bọn họ.

Cho nên... “Ngụy Hợp nhìn mọi người một vòng.

“Chúng ta cần viện trợ.” Hần nhẹ giọng nói.

“Ngài nói thế...” khoa khoa Phi là người đầu tiên nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt chấn động.

Một số ít Bát Hủ trong vòng thi đấu Nguyệt, ánh mắt cũng mơ hồ trở nên kích động.

“Trong hòa bình tuyệt đối, nhất định sẽ bắt nguồn từ lực lượng tuyệt đối.”

Ánh mắt Ngụy Hợp buông xuống.

“Mà thế giới này, sẽ luôn có một số độc tố dựa vào đại nghĩa không cách nào thuyết phục.”

“Cho nên, vì tịnh hóa thế giới này, vì vĩnh hằng yên tĩnh, vì, tốt ngày mai tốt đẹp...”

“Dâng hết tất cả cho chư vị đi...”

Sau một hồi trầm mặc.

Một đám Bát Hủ dồn dập đứng dậy, im lặng đưa tay đặt ở chỗ trái tim của mình.

Tinh Uyên.

Bắc Luân Tư nhàm chán ngồi ngay ngắn ở chủ vị cung điện của mình, trước mặt nàng là một tấm gương huyết nhục cực lớn, chiếu rọi trực tiếp hiện trường du đặng chơi đùa.

“Đại nhân. Có khách tới thăm.”

Một nữ tử xinh đẹp sau lưng mọc ra cánh chim huyết nhục, trên trán mọc ra sừng dê màu đen, nhẹ nhàng bay vào cung điện, quỳ xuống đất báo cáo.

“Khách?” Lôg mày Bắc Luân Đôn Tư cau lại.

Lúc này một nửa thân thể hắc đang trần thủ tại Bát Thập Bát Cung, nơi này bất quá là một nửa khác, hơn nữa còn là phần huyết nhục ít ỏi kia.

Thời điểm này, lãnh chúa Hắc Viêm đã tới chơi trò trong tuyệt cảnh. Từ sau khi bị quỷ nhân đánh bại, hắc đã có ý định dốc hết toàn lực, cố gắng đột phá cực hạn, thăng cấp lên bức tranh sinh mệnh.

Đáng tiếc, đồ phổ của hắc có chỗ thiếu hụt quá lớn, mấy lần xung kích, không chỉ không có tác dụng gì mà còn tiêu hao hết sạch toàn bộ tích góp mấy ngàn năm.

“Nếu như không phải biết rõ mấy vị lãnh chúa kia, còn lại đều không thấy.” Bắc Luân không muốn bị những người khác chế giễu.

Dứt khoát khoát khoát tay từ chối.

“Điền Tư tiền bối, xem ra gần đây người sống cũng không tốt.”

Chỉ trong chốc lát, mỹ nữ quỳ một chân trên đất, sợ ngẩng đầu lên.

Trong nháy mắt hai mắt nàng biến thành màu tím nhạt, đầu hơi nghiêng, từ trên cổ rõ ràng lại nhô ra một ung máu thịt.

ung nhọt cấp tốc lớn lên, ngăn ngừa vài giây, đã mọc ra một đầu người hoàn chỉnh.

Đầu người mang mũ giáp đỏ sậm, tóc đen rối tung rũ xuống, rõ ràng là hắc tiêu trước đó đánh bại Quỷ Nhân!

“Quỷ Nhân! Người tới làm cái gì?” Bắc Luân Tư Nguyệt biến sắc, đứng dậy gắt gao nhìn chăm chăm vào đối phương.

“Bắc Luân, người đã tới cực hạn...” Ngụy Hợp mỉm cười nói: “Nhưng, người có nghĩ tới vì sao trong thời gian ngắn như vậy, ta lại vượt qua người, vượt qua rất nhiều lãnh chúa Hắc Viêm?”

“...” Bắc Luân đương nhiên cũng nghĩ tới nguyên nhân, nhưng bất luận hấn điều tra thế nào cũng không tìm ra bất cứ manh mối nào.

“Người ở dưới trướng Hắc Viêm, đã đình trệ bao nhiêu năm rồi? Một nghìn? Hai ngàn?” Ngụy Hợp Đạo, “Thậm chí là càng nhiều? Chẳng lẽ người không nghĩ tới, không thể đi tới, cũng không phải vấn đề của người... Mà có thể là nơi này... Không thích hợp với người?”

“Người có ý gì!?” Trong lòng Bắc Luân Miêu Tư chột lóe.

“Từ đó tới giờ đến hắc viêm, đến bây giờ, quân chủ, ta chỉ tốn thời gian mấy chục năm... Có lẽ người cũng hiểu đây là khái niệm gì.

Bỏ lỡ lần này, người tiếp tục dừng lại tại chỗ, tiếp tục đợi ở phương diện này, mãi cho đến khi vĩnh viễn...” Ngụy Hợp nói khẽ.

Két két...

Bắc Luân Nhu Tư nắm chặt tay.

“Ta... cần phải trả giá như thế nào!?”

“Rất đơn giản... giúp ta tận lực lôi kéo càng nhiều hắc viêm hơn...” Ngụy Hợp mỉm cười há miệng, lè lưỡi ra.

Đầu lưỡi dài nhỏ của hắn tựa như rắn, kéo dài, lướt qua đại sảnh, lơ lửng trước người Bắc Luân.

Đầu lưỡi tự động vỡ ra, từ trong vết thương nặn ra một giọt máu màu vàng nhạt.

“Không nên kháng cự.....” Thanh âm Ngụy Hợp mơ hồ chui vào trong tai Bắc Luân Miêu Tư.

Trong nháy mắt khi nhìn chăm chú giọt máu kia, trong lòng Bắc Luân liền tuôn ra khát vọng khủng bố không gì sánh được.

Phảng phất, giọt máu này chính là sinh ra khi bản thân đầy thiếu hụt!

853

*

*

*

Tình hệ Ô Lan - Hoàn Thế Tinh.

Ánh mặt trời nhu hòa chiếu xuống bãi cỏ xanh biếc.

Hai đứa trẻ choai chạy tới chạy lui trên bãi cỏ, kéo con diều giữa không trung, hô to gọi nhỏ.

Ngụy Hợp với một thân áo ngắn màu trắng cùng quần sa mạc, nằm ngửa ở trên ghế che mặt trời, cùng Bích Liên nhàn nhã phơi nắng.

Bích Liên bên cạnh bơi lội trong nước thuần trắng, hai tay vung tới vẩy lui giữa không trung, người ngoài không nhìn thấy màn sáng đang thao tác gì.

Mặc dù đã là người làm nãi nãi, nhưng dáng người của nàng lúc này vẫn vô cùng tốt, tựa như hai mươi mấy tuổi trẻ tuổi.

Trước nương nước bên kia, có hai cánh lang lang quần khăn lông đang ngồi.

Lúc đầu bị Ngụy Hợp bắt lấy, là vô cùng hoảng sợ. Nhưng sau đó chậm rãi tiếp xúc.

Nàng phát hiện, Ngụy Hợp tựa hồ cũng không có ý tứ gì nhằm vào nàng.

Cuộc sống bình thường, trao đổi bình thường, Ngụy Hợp công công giống như không hề tồn tại sự tình lúc trước.

Thời gian lâu dần, nàng cũng từ từ thích ứng.

Xác thực, cũng giống như nàng nghĩ, tâm nguyện lớn nhất của Ngụy Hợp là tất cả đều yên tĩnh, giữ khuôn phép trở về vị trí của mình.

Cuộc sống, chung quy vẫn phải yên ổn mới có thể hạnh phúc.

Vì vậy y không thích có bất cứ thứ gì ảnh hưởng tới sự yên ổn này.

Từ khi Đại Nguyên bắt đầu, hắn vẫn luôn lang bạt kỳ hồ. Người bên cạnh chưa bao giờ viên mãn.

Năm xưa là hắn quá yếu, nhưng lần này...

Hắn sẽ không giống như trước kia.

“Ngụy Hợp, con trai ngươi lại mấy ngày không đưa tin trở về, ngươi thân là phụ thân có phải nên quan tâm hay không?”

Bích Liên ở một bên nhẹ giọng nhắc nhở.

“Yên tâm đi, hắn đi theo lão sư trước kia của ta, không có vấn đề gì.” Ngụy Hợp trả lời đơn giản. “Bất quá ta cứ cảm giác, chỉ có một nhi tử là không an toàn.”

Hắn đứng lên, một tay ôm lấy Bích Liên từ trên ghế nằm đứng lên.

“Hay là chúng ta sinh thêm mấy người?”

“Kính Lệ còn đang nhìn kia, thả ta xuống.” Bích Liên nhất thời xấu hổ đứng lên, giãy dụa muốn nhảy xuống.

Nhưng vô dụng, linh lực hai người giao phong trong chớp mắt, Bích Liên liền bị trấn áp xuống.

Sau đó được Ngụy Hợp ôm vào phòng ngủ trong...

Ở bên cạnh, Tạ Tuyên thở dài, nàng bỗng nhiên lại nhớ tới Ngụy Hằng.

“Nhưng mà, tinh hệ Ô Lan này rất hòa bình an lành mà...”

Trước đó khi nghe nói tinh hệ phụ cận đều bị gián điệp viên mãn thẩm thấu vào, bạo phát hỗn loạn trong phạm vi nhỏ.

Chỉ có tinh hệ Ô Lan thì hoàn toàn không có bất kỳ điểm gì khác thường cả.

Mặc dù có thể bởi vì đây là hạch tâm của Bành Toa đế quốc, nhưng kể cả là hoàn thế tinh trước kia, xác suất phạm tội cũng không thấp như vậy.

“Thật tốt ah...” Tê Nhược cảm giác thế tinh hoàn thế tựa như một cái thế ngoại đảo nguyên. Ở nơi này, sinh hoạt của mọi

người đều càng thêm ổn định, tùy tiện ở bên ngoài dạo một vòng, bất cứ một thành thị nào, nụ cười trên mặt mọi người đều nhiều hơn rất nhiều so với tinh cầu khác.

“Nghe nói khu sở đã có hơn phân nửa viện công lập đã treo thẻ bài của Liên Minh Hồi phục, trở thành liên minh, gần đây cái eo này luôn có chút không thoải mái, qua một chút thời gian đi xem là được.”

Trong tinh không mênh mông.

Bành Toa đế quốc có một tinh vực bí mật nào đó.

Một ngôi sao băng đường kính chừng ba ngàn dặm nhanh chóng bay sâu vào không trung mênh mông.

Bản thể Lưu Tinh là một tảng đá lớn màu xám không ngừng quay cuồng, phần đuôi không có lửa đuôi.

Bình thường mọi người thấy sao băng kéo theo đuôi dài, đó vẫn là cự thạch ma sát với khí quyển, sinh ra các loại phản ứng thiêu đốt.

Nhưng trong không trung, không có va chạm với khí quyển, sao băng tự nhiên chỉ là thiên thạch.

Trên đỉnh khối thiên thạch màu xám này, đang ngồi ngay ngắn một đạo toàn thân thiêu đốt hoả diễm màu vàng cao lớn.

Hình dáng khuôn mặt hình người rõ ràng, rõ ràng là mới dung hợp hơn hai mươi viên Hằng Tinh, thăng tiến thành Ngụy Hợp.

Thân thể này chính là Tam Túc Kim Ô tử của hắn.

Từ khi giải quyết hình chiếu mà chân linh Thủy chi kia dựa vào thì Ngụy Hợp bắt đầu tìm kiếm tinh hệ hoang vu khắp nơi, đồng thời nuốt chửng hằng tinh nơi trung tâm của hắn, tăng cường thực lực của bản thân.

Cho đến tận bây giờ, hắn đã cắn nuốt được hơn mười viên.

Nhưng giờ phút này, hắn đã đạt tới cực hạn...

Nói đúng hơn, trong cõi u minh hắn cảm ứng được cực hạn không chế của mình, chính là hiện tại gần bốn mươi viên Hằng

Tinh.

Tiết lượng không lồ như vậy, cho dù Ngụy Hợp tiến vào quân chủ, cũng cảm giác lực bất tòng tâm.

Không phải lực lượng của hắn không đủ để bao trùm mà là mờ hồ cảm thấy thân quyền của mình đã đạt đến cực hạn.

Thần cách thần quyền của Tam Túc Kim Ô có thể không chế Hằng Tinh thật lớn, giảm bớt lực khuếch trương khi thiêu đốt.

Lực hút và bành trướng của Hằng Tinh là cân bằng, Ngụy Hợp làm chính là làm suy yếu lực bành trướng, do đó làm cho vô hạn nội súc, cuối cùng không gian sụp đổ hoàn thành thăng cấp.

Đây kỳ thật là phương pháp tạo ra hắc động chung cực.

Bất quá Ngụy Hợp dùng trên người mình.

Nhưng hiện tại, hắn đã nhận ra cực hạn của chân huyết Kim Ô.

Chân huyết Kim Ô trên người hắn, nhiều nhất chỉ có thể không chế gần bốn mươi viên Hằng Tinh.

Sau khi tổng hợp lại, loại không chế này không cần linh năng, không cần tiêu hao. Ngược lại Hằng Tinh sẽ cung cấp cho mình tiêu hao.

Mô tả đơn giản.

Đó chính là, Hằng Tinh nhiều như vậy dung hợp thành một thể, đây chính là uy lực lớn nhất của chân huyết Kim Ô.

“Uy lực như vậy, không sai biệt lắm đạt đến cực hạn của cấp Hắc Viêm. Có lẽ Tam Túc Kim Ô phổ thông trong thần thoại chính là cấp độ này.” Ngụy Hợp cảm giác huyết mạch Kim Ô của mình đã không thể tiến thêm nữa.

Ở trong căn cứ nghiên cứu, khoa học và chảy xuôi huyết tủy cấp độ Kim Ô Chân Huyết từ lâu.

Lần này Ngụy Hợp tự mình tiến về, chính thức chứng kiến nghi thức này.

Rất nhanh, thiên thạch cấp tốc lóe lên vài lần, vượt qua mấy chục năm, đi tới trước một mảnh tinh vân bảy màu.

Ngụy Hợp đứng lên, bay thẳng tắp về phía trước, thân thể lập loè một cái.

Lại xuất hiện lần nữa, đã tiến nhập một không gian tối đen không lò trong lòng đất.

Đây là số một của người tỉnh lại.

Đây cũng là ngôi sao chiến tự do đầu tiên được xây dựng trên không trung, đồng thời cũng là nghiên cứu khoa học lớn nhất của hội thức tỉnh.

Ngụy Hợp đang ở trong tinh thể số một của tỉnh lại.

Trong không gian u ám dưới mặt đất, nơi xa núi non chập chùng, dòng sông dưới đất tung hoành.

Trên không trung mơ hồ có vô số phi trùng màu bạc cùng loại với nấm, đang bay múa bốn phía.

Leng keng leng keng.

Tựa hồ cảm ứng được Ngụy Hợp đến.

Không gian dưới mặt đất phía trước, không trung thoáng cái hiện ra lượng lớn người áo đen toàn thân bốc cháy lên hỏa diễm.

Số lượng hình người càng ngày càng nhiều, càng ngày càng dày, rất nhanh, ít nhất giữa không trung trôi nổi trên vạn người, thậm chí càng nhiều hơn!

*

*

*

Ngụy Hợp lẳng lặng chờ đợi, những người này kỳ thật đều là máu thịt của hắn phân liệt thành.

Tất cả mọi người xóc áo bào đen lên, phía dưới đều là gương mặt của hắn.

Trước đó, toàn bộ con cái đều điên cuồng dùng chân huyết Kim Ô bồi dưỡng ra.

Mà hiện tại, đã đến lúc bắt đầu bước tiếp theo của kế hoạch Thần Đình.

Không ai nói chuyện, không ai giao lưu.

Những thứ này đều là thân thể Ngụy Hợp của mình, không cần giao lưu, bởi vì mỗi thứ đều là hắn.

Ý nghĩ của linh lực lóe lên, có thể tự do thao tác. Mỗi người đều giống như bàn tay của hắn.

Hắn xòe bàn tay ra.

Lòng bàn tay dần dần thẩm thấu ra lượng lớn điểm máu màu vàng thật nhỏ.

“Đi.”

Mùi máu màu vàng bay lên trời, tựa như mưa rơi xuống tất cả thân thể con trai ở đây.

Đây là Kim Ô chân huyết ban đầu thu được từ Phá Cảnh Châu của Ngụy Hợp, cũng là chân huyết cấp cao nhất, sau này dùng kỹ thuật bồi dưỡng gì, đều không thể chế tạo chân huyết đầu tiên.

Mà bây giờ, Ngụy Hợp một hơi phân ra đại lượng chân huyết.

Tất cả chân huyết bay vào trán tất cả tử thể ở đây, dung nhập vào.

Rất nhanh, trên gương mặt tất cả đệ tử ở đây, đường vân hoá điểm nguyên bản màu trắng lập tức đều đổi thành màu vàng nhạt.

“Được rồi... Đi thôi.. Tất cả Hằng Tinh của hệ sông xung quanh, đều phải khắc tên của ta lên...”

Ngụy Hợp thì thầm.

Số lượng hằng tinh quá nhiều.

Chỉ một hệ thống nước sông thôi mà ít nhất cũng phải mấy ngàn tỷ năm, chớ nói chi là hệ tam đại Hà của nhân loại.

Ngụy Hợp cũng đã chuẩn bị để liên tục chiến đấu trong thời gian dài.

Kim Ô Tử thể không dung hợp được nhiều như vậy, thì phân ra càng nhiều thân thể con cái, đi dung hợp càng nhiều hằng tinh hơn.

Đây chính là bước đầu tiên của triều đình nhân tạo.

Dem Tam Túc Kim Ô, triệt để dập nặn thành đại danh từ Hằng Tinh chân chính.

Kỳ thật Ngụy Hợp một mực đang suy tư, thần quyền cách vị, rốt cuộc là thứ gì.

Vì sao lúc trước hắn không hiểu, đã sinh ra năng lực không chế Hằng Tinh.

Vì vậy, sau khi thức tỉnh đã hoàn toàn hợp pháp, hắn mượn y viện, cũng nghiên cứu lượng lớn linh năng giả có năng lực khác thường.

Thế là y phát hiện, tất cả những người có năng lực khác nhau đều có một điểm giống nhau.

Đó chính là sinh lý của bọn họ, linh hồn, kết cấu của bọn họ khác biệt với những người còn lại.

Kết cấu sinh lý dễ tìm, nhưng kết cấu linh hồn của Ngụy Hợp ở phương diện này cũng không có bao nhiêu tư liệu.

Hắn dự định sau này sẽ trao đổi với cao tầng của đế quốc, nhận được thành quả nghiên cứu liên quan.

Còn bây giờ, chiếm cứ quyền vị thần cách không chế Hằng Tinh của Tam Túc Kim Ô.

Ngụy Hợp mơ hồ phát hiện, thân thể cùng linh năng của mình đều có biến hóa khó hiểu.

Bởi vì liên lụy đến ảnh hưởng của Thăng Duy, cho nên Ngụy Hợp không xác định những biến hóa này, có phải hoàn toàn do chân huyết Kim Ô tạo thành hay không.

Cho nên khảo nghiệm này còn phải tiến hành so sánh với thực nghiệm.

Dù sao cũng đồng dạng hấp thu chân huyết lúc ban đầu của Kim Ô, còn có thể sống lại rất nhiều cao tầng.

Mười phút sau đó.

Trong tình vực này, từng đạo phi hành hình thoi nhỏ, tựa như bầy cá, nhanh chóng từ hư vô hạ xuống, rời đi các phương hướng.

Bản thân vị trí thứ nhất của người tinh lại có công năng ẩn hình, vì lẩn tránh và phiền toái mà quanh năm đều ở vào trạng thái ẩn thân.

Nhưng lần này, vì kế hoạch của Thần Đình, hắn đã hoàn toàn bại lộ.

Tinh Uyên.

Lãnh địa Bắc Luân.

Trong cung điện không lồ, từng vị lãnh chúa Hắc Viêm không ngừng từ từ đi vào.

Mỗi vị lãnh chúa Hắc Viêm, Bắc Luân Đảo Nam Tư đều chủ động tiến lên, bắt chuyện với gã một phen.

Bản thân sinh vật Tinh Uyên hắn là cực kỳ hỗn loạn, nhưng ở đây, biểu hiện của Bắc Luân Ô Tương lại hoàn toàn khác với trước kia.

Trong quá trình giao lưu, hắn không ngừng thấy các lãnh chúa Hắc Viêm làm ra đủ loại hành động hỗn loạn quái dị.

Nhưng trong lòng lại không giống như trước kia, cảm giác được như là đương nhiên.

Mà càng lúc càng nổi lên một tia hoang đường và chán ghét.

“Rốt cuộc trước đây ta là vì sao mà phải chịu đựng những tên gia hỏa hỗn loạn này lâu như vậy?”

Nội tâm Bắc Luân càng lúc càng mất kiên nhẫn.

Sau khi hấp thu giọt máu Ngụy Hợp đưa vào, hắn có thể cảm nhận rõ ràng, giọt máu kia hoàn toàn là do hắn thiết kế.

Trong tất cả huyết dịch trong đó tựa hồ ẩn chứa một loại đặc thù nào đó, hoàn toàn phù hợp với đồ vật của bản thân hắn.

Vật kia dung hợp vào toàn thân hắn, bắt đầu cấp tốc thôn phệ hấp thu tinh uyên ý chí, lớn mạnh chính mình.

Cuối cùng trong cơ thể hắn kết ra một trái tim cực lớn.

Trong nháy mắt khi trái tim xuất hiện, Bắc Luân Đức liền cảm giác mình đã hoàn chỉnh.

Mà tình huống sau đó, xác thực không ngoài dự liệu của hắn.

Thân thể hắn mỗi ngày đều đang phát sinh biến hóa.

Toàn bộ máu thịt của hắn đều bắt đầu cấp tốc sinh ra cảm giác đói khát. Vì vậy để thỏa mãn cơn đói, Bắc Luân bắt đầu ăn, ăn uống rất nhiều.

Sau khi ăn mấy ngày.

Hắn đột phá một cách khó hiểu, tương đối bình tĩnh, tương đối đột ngột.

Từ dưới hắc viêm, hoàn chỉnh tiến vào trung vị. Sinh Mệnh Đồ Phủ hoàn thiện độ cực cao.

Bản thể hắn vốn dựa vào khối độc cùng với quần thể tổ hợp vô số sinh vật ký sinh để tiến hành tấn công.

Nhưng sau khi tập hợp xong bức tranh Sinh Mệnh, toàn bộ cường độ, tốc độ, sinh mệnh đều tăng lên rất nhiều.

Hơn nữa loại tăng lên này còn liên tục không ngừng. Điều này cũng làm hắn càng thêm tin phục Ngụy Hợp.

Vì vậy mới có bữa tiệc lần này.

854

Từng vị lãnh chúa Hắc Viêm bị mời tới, có quan hệ không tệ với Bắc Luân Tư, tổng cộng có sáu vị.

Trong đó một vị là lãnh chúa thượng vị, hai vị trung vị, ba vị hạ vị.

Thực ra đối với Hắc Viêm, chỉ cần không phải đột phá quân, về mặt bản chất, các cấp bậc còn lại đều không quá khác biệt.

Bởi vì không ai giết được ai.

Trừ phi có ai nguyện ý vĩnh viễn đuổi giết một vị Hắc Viêm, nếu không không bao lâu, hẳn giết chết Hắc Viêm sẽ lại khôi phục, đồng thời đến đây trả thù.

Đương nhiên, giữa tám mươi tám tên đen nhánh cũng không phải bền chắc như thép.

Nếu đã có phiên toái tái sinh sức khôi phục như vậy cũng đồng nghĩa với việc, một khi thật sự quan hệ đối địch, đặc tội với một vị hắc viêm, đó chính là vĩnh viễn đối địch.

Giết không chết người, nhưng ta có thể làm nhục người.

Tranh chấp lớn nhất giữa Hắc Viêm lãnh chúa thật ra vẫn là thể diện.

Lúc này ở trong cung điện, Bắc Luân Ô Duyên cảm thụ được cường độ máu thịt trong cơ thể mình còn đang cuộn cuộn không ngừng tăng lên, trong lòng càng vui sướng.

Hắn ta đã khẩn cấp muốn chia sẻ bí mật của mình với đám bạn tốt.

Hơn nữa, đối với thủ đoạn của tên Ngụy Hợp kia, hẳn tương đối hiếu kỳ, có lẽ từ trong miệng những hảo hữu này, thu được một ít tin tức hữu dụng.

Như vậy còn có thể hoàn thành ước định của Ngụy Hợp và y: Đó là tụ tập càng nhiều Hắc Viêm lãnh chúa.

Rất nhanh, một đám lãnh chúa Hắc Viêm dòn dập ngồi xuống.

“Bắc Luân, người nói xem người phát hiện bí mật mà tên quý nhân kia nhanh chóng tấn chức sao?” Người thứ nhất mở miệng, là một gã có ba cái đầu heo lông đen khôi ngô.

Lông đen toàn thân hấn tựa như cương châm, bên cạnh thỉnh thoảng trôi nổi vờn quanh một tia khói đen.

Vị gọi là Tạt Tây Bối Đức này chính là vị hắc viêm duy nhất ở đây.

Trong đám người bọn họ, thực lực mạnh nhất chính là hấn.

“Không sai. Đây cũng là máu chốt ta mời mấy vị đến chỗ ta.” Bắc Luân Nam Tư gập đầu, trịnh trọng nói.

“Mấy ngày trước, ta lấy được một giọt máu tươi màu vàng từ chỗ quý nhân. Sau khi dung hợp, khuyết điểm lớn nhất trong bản tính của ta đã được bù đắp... Hiện tại mới qua mấy ngày, ta cũng đã tiến vào vị trí trung tâm. Có lẽ không bao lâu nữa, ta sẽ có thể tiến vào vị trí cao hơn...”

Tê!

Trong nháy mắt, Hắc Viêm đều dừng động tác lại, ánh mắt nhìn chăm chú về phía hấn.

“Nhanh như vậy sao! Mặc dù nghe nói tên Quý nhân kia tấn chức quân chủ, nhưng không có cảm giác thực tế gì, nhưng người thì...” Một vị lãnh chúa đầu voi thân người, hai bên mũi mọc ra rất nhiều miệng, lúc này nhao nhao mở miệng nói.

“Tác dụng phụ đâu?”

“Tạm thời vẫn chưa phát hiện, nhưng rất có thể là tiêu trừ ô nhiễm tinh uyên trên người ta. Nghe nói tên quý nhân kia không phải xuất thân cùng chúng ta. Hấn tới từ một nơi gọi là Thần Đình...” Bắc Luân Bằng Tư trầm giọng nói.

“Triều đình? Ý người là, Cổ Thần thức tỉnh?” Một lãnh chúa màu đen tựa như cây nho được đắp chung một chỗ, nó nghi ngờ hỏi.

“Thức tỉnh thế giới loài người, chính là đám quái vật kia cũng không thể giết chết được, bọn họ tựa hồ chính là tự xưng đoạt lấy sức mạnh từ trong thần linh siêu cổ đại.

Một vị Cổ Thần đã thức tỉnh trước đó ra tay, bóp nát hình chiếu Chân Linh của mẫu hà. Thực lực rất mạnh.”

“Chân Linh hình chiếu? Là hình chiếu của Chân Linh cấp bậc nào?”

“Có lẽ cùng cấp với ta.” Tạp Tây Bôi Đức là thượng vị Hắc Viêm duy nhất, trầm giọng nói.

“Chuyện đó rất nhiều lãnh chúa đều biết, tam đại quân chủ đều có chú ý. Người xuất thủ kia, từ nơi khô phục thức thức hội truyền ra, là Cổ Thần của một Thái Dương Tinh Quân.”

*

*

*

“Hình chiếu của Chân Linh cấp độ Hắc Viêm thượng vị a... Trước đó, thức tỉnh sẽ có một con Cự Quy vạn mục, đánh một trận thật lâu với Chân Linh. Có thể nói, nếu như quý nhân xuất thân là thức tỉnh, sau lưng đại biểu cho ý nghĩa, chỉ sợ không đơn giản...”

“Một tay vượt qua mấy chục năm bóp vỡ một cái hắc viêm thượng vị... Đây đã là cấp bậc quân chủ...”

“Nói như vậy, quý nhân muốn ta mời các người cùng tới, hỏi ý kiến, hẳn là muốn chúng ta đi cầu khởi tỉnh thức?” Bắc Luân Nam Tương Tư thoáng cái đã hiểu ra.

Trải qua tin tức của mấy bằng hữu trao đổi, hẳn đã hiểu rõ ý đồ của thức tỉnh.

“Như vậy, chúng ta hoàn toàn có thể ăn hết chỗ tốt, trước tiên tăng thực lực bản thân lên, đợi sau này. Dù sao Tinh Uyên bây giờ cũng không thể để chúng ta tiến thêm một bước... Lưu lại cũng chỉ có thể là tổn thời gian.” Bắc Luân Miêu Tư khuyên.

Lời này lập tức khiến Hắc Viêm trầm suy nghĩ.

Đúng là Hắc Viêm lãnh chúa nói cao cao tại thượng, cũng là cao tầng trong lòng mọi người. Nhưng thật ra trong lòng quân chủ và Chúa Tể, căn bản không để ý.

Thực ra chỉ cần xuất động một vị quân chủ là có thể giết sạch tất cả Hắc Viêm lãnh chúa trong thời gian cực ngắn.

Đối với quân chủ, để dập tắt một tinh hệ, tựa như thổi phồng vậy.

Mà giết chết lãnh chúa Hắc Viêm cũng không khó khăn hơn là thổi phồng.

Còn Chúa Tể, Chúa Tể chưa bao giờ hàng lâm, trong mắt bọn chúng, loại trừ bản thân, tất cả chỉ là tro bụi.

Đã không có ai quan tâm đến bọn họ, như vậy bọn họ dựa vào chính mình cố gắng vớt chút lợi ích cũng là chuyện đương nhiên.

Nghĩ thông suốt điểm này, trong lòng các Hắc Viêm lãnh chúa lập tức dao động.

Bởi vì bổ sung đầy đủ bức tranh sinh mệnh, cũng đồng nghĩa với việc bọn họ có khả năng tiếp tục tăng lên.

Cũng tức là...bọn họ cũng có thể đi tới cực hạn của Hắc Viêm, cũng thử bước ra bước cuối cùng, tức là quân chủ thăng cấp!

Đương nhiên, nếu như sau khi gia nhập phục hồi thức tỉnh, sẽ gặp phải phiền toái gì, đến thời điểm đó cùng lắm thì bọn họ lại rời khỏi là được rồi.

Dù sao thì bọn họ chỉ cần lưu lại máu thịt của mình ở Tinh Uyên, đến lúc đó cho dù có quân chủ thức tỉnh cũng không thể vọt tới Tinh Uyên giết bọn họ được?

Trừ phi tỉnh lại thì mới dám khai chiến với Tinh Uyên Tam Quân chủ.

Một loạt Hắc Viêm lãnh chúa hỗn loạn tạt cho là trí tuệ vô song, trong lòng nổi lên tham niệm.

Bọn họ nhất trí cho rằng, có Tinh Uyên Tam Quân ở đây, Cổ Thần thức tỉnh sẽ không dám quá đáng.

Một năm sau...

Một chiếc phi thuyền chậm rãi phiêu đảng ở trong tinh không, không có lắp máy bay, đang hướng về phía thoát ly khỏi phạm

vi của hệ sông và Tinh Uyên của nhân loại, bay lượn không có mục đích.

Trong phi thuyền, Ngụy Hợp ngồi xếp bằng, trôi nổi giữa không trung.

Một năm qua, phá cảnh châu lại đây.

Hắn cũng nên đi ra ngoài tiến hành thử nghiệm mới rồi.

Mọi tiến triển của Thần Đình đều diễn ra hết thảy, Tam Đại Hà hệ con người thức tỉnh cũng tương đối nhanh chóng.

Ngụy Hợp có thể cảm ứng được, huyết nhục tế bào của mình đã xâm nhập gần nửa bộ hạ hệ.

Mấy ức nhân loại, ẩn nấp trong thân thể hắn ta chui vào trong tế bào của hắn ta.

Những này tế bào tăng lên cực lớn lực chống cự thân thể, khôi phục lực lượng, thậm chí thọ mệnh của những người đó...

Nói cách khác, chỉ cần lúc này Ngụy Hợp nguyện ý, trong nháy mắt hắn không chế mấy ức nhân loại, để bọn họ cấp tốc thôn phệ tài nguyên, cực hạn cường hóa bản thân, sau đó biến thân thành Ngụy Hợp Tử Thể.

Điều đó có nghĩa là chỉ cần thời gian cực ngắn, sống lại sẽ có thêm mấy ức lãnh chúa Hắc Viêm đỉnh phong.

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là phải có đủ tài nguyên để hấp thu và đủ thời gian.

“Trên lý thuyết, mỗi lãnh chúa Tinh Uyên đều có thể phân hoá thành vô số thân thể của mình, chỉ là đối với bọn họ mà nói, phân hoá ra tử thể, nếu rời khỏi bản thể của mình quá lâu, sẽ sinh ra ý chí độc lập, vậy không còn là chính mình nữa.

Nhưng ta thì khác....”

Ngụy Hợp cảm giác từ sau khi tiến vào quân chủ, tiến hóa nguyên điển cũng đã phát sinh biến hóa cực kỳ tinh tế.

Hắn không chế huyết nhục, rất sớm trước đó đã đạt tới cấp cân.

Giờ khắc này.

Ngụy Hợp bỗng nhiên có cảm xúc.

Dường như hiện tại, hắn hẳn là có thể tiến thêm một bước, sinh ra biến hóa ở trên bộ sách.

“Tinh Uyên có tam đại quân chủ, tam đại chúa tể. sông mẫu có vô số chân linh, còn có chân linh thượng vị. Mà thức tinh chỉ có một cái giá trị...”

“Xem ra, vẫn phải tiếp tục kế hoạch trước đó.”

Ngụy Hợp thở dài một tiếng.

Mặc dù đã đặt chân lên tầng độ Quân chủ nhưng hắn vẫn cảm giác mình không đủ lực.

Trong một năm đó, sông mẫu lại lấy lượng lớn tinh hệ và linh hồn nhân loại làm hiến tế cho sông mẹ.

Rốt cục đã dẫn phát Tinh Uyên bạo động.

Bản thân Tinh Uyên thường cách một đoạn thời gian thu hoạch một chút, không dám một hơi ăn quá nhiều.

Nào ngờ Nặc Hi vừa tới đã dùng thủ đoạn đoạn đoạn rẽ lạc lối.

Vì vậy nửa năm trước, Tinh Uyên thú triều chính là khắc định cảnh sắc viên mãn, mở cửa trong tinh hệ đang đóng quân.

Lượng lớn sinh vật ô nhiễm không kiêng nể gì quét ngang căn nuốt, ô nhiễm hết thủy, tạo thành tổn thương to lớn.

Tất nhiên là không giao Mẫu Hà chân linh. Hai bên bắt đầu hỗn chiến tại chỗ.

Có những đợt xung kích này, Bành Toa đế quốc và Đông Cực liên minh đang nhanh chóng lôi kéo Nặc Nặc Tư còn sót lại và thế lực Cửu Đô kết hợp lại với nhau để liên hợp lại với thế lực của mẫu hà.

Nhìn như tất cả đều có hi vọng, nhưng chỉ có Ngụy Hợp biết, chân chính quyết định thắng bại, vẫn là nhìn Tinh Uyên và Mẫu Hà ai thắng ai thua.

Hít sâu một hơi.

Ngụy Hợp nhắm mắt, điều hòa trạng thái.

Thân thể này của hắn không phải là Kim Ô Tử thể, mà là một phương pháp khác để tu luyện mô phỏng Thanh Long chân huyết.

Cho nên lần này mục tiêu của hắn là lấy Phá Cảnh Châu mô phỏng chân huyết Thanh Long.

Đây là mục tiêu mặt ngoài.

Trên thực tế, mục đích của Ngụy Hợp thật ra cũng giống như lần trước.

“Lại nhìn một lần nữa. Ta chỉ nhìn lại một lần nữa mà thôi! Lần trước không có nguy hiểm gì, có lẽ lần này cũng không có vấn đề gì lớn...”

Nhắm mắt, ngưng thần, vận chuyển linh năng trong cơ thể. Dựa theo công pháp Thanh Long, Ngụy Hợp bây giờ đã tu luyện đến cực hạn, chỉ thiếu chút nữa Thanh Long chân huyết cuối cùng, là có thể đột phá cực hạn, thành tựu Thanh Long chân thân.

Sau khi thử qua án thành công của Tam Túc Kim Ô và Huyền Vũ, bộ công pháp này so với hai cái trước càng thêm hoàn thiện.

Cho nên Ngụy Hợp lúc này cũng càng thêm nhẹ nhàng.

Điều kiện tiên quyết là, hắn không có mô phỏng Thanh Long chân huyết của Phá Cảnh Châu, đổi thành tinh khí của Nguyên Thủy Thiên Tôn...

Tê tê...

Trong chốc lát, một khe nứt đen kịt tựa như hư không mở ra, ngay trước người Ngụy.

Trong khe nứt, một đạo tử quang mờ lung mang theo màu vàng nhạt, chiếu rọi ra.

Hai mắt Ngụy Hợp đóng chặt chậm rãi mở ra, đôi mắt sáng ngời đồng dạng nổi lên tử quang.

Trong đôi mắt của hắn, vô số ngân hà xoay tròn thu nhỏ rồi tiêu tán, quay về ban đầu.

Vũ trụ co rút lại, vạn vật tịch diệt.

Tất cả ánh sáng tụ lại một điểm.

Tất cả vật chất tụ hợp thành hình một người.

Sau lưng hình người kia chính là ánh sáng ban đầu.

Khác với quá trình lần trước, lần này Ngụy Hợp càng thêm dễ dàng thấy được toàn cảnh Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Vị thánh nhân lúc đầu này đang ngồi ngay ngắn trong bóng tối, quanh thân chậm rãi tỏa ra vô số kim quang.

Nếu nhìn kỹ kim quang kia sẽ phát hiện, trong đó ẩn giấu vô số màu sắc.

Vẽn vẹo chỉ chăm chú nhìn kim quang, nhìn chăm chú Nguyên Thủy, Ngụy Hợp chưa qua hai giây, liền cảm giác trước mắt bắt đầu hoa lên.

Vô số tin tức giống như ngân hà, lại lần nữa tràn vào trong đầu hắn.

Bành!

Hắn ta như phát nổ.

Khe hở giữa không trung trong nháy mắt khép kín, hết thảy tiếng vang mạnh chưa bao giờ phát sinh.

Năng lượng phá cảnh châu cũng vì không thể đột phá thành công nên nhanh chóng lui về chỗ cũ.

Rất nhanh, huyết nhục vẩy ra tự động leo lên, dung hợp trở lại đầu Ngụy Hợp, một lần nữa tụ hợp thành một cái đầu.

Sắc mặt Ngụy Hợp trắng bệch, nhưng mặt lộ vẻ mừng như điên.

“Quả nhiên... Nguyên Thủy chỉ là khởi nguồn của tất cả mọi chuyện lúc đầu, nó không có tình cảm, là sự tụ hợp của tất cả quy tắc. Điều này đại biểu ta hoàn toàn có thể không ngừng nhỏ lông dê trên người nó! Dù sao Thần cũng sẽ không tức giận!”

“Lại nào!”

Cứ việc nhìn chăm chú vào nguyên thủy chỉ có thể thu được lượng lớn tin tức, nhưng trong những tin tức này, bao hàm vô số vấn đề liên quan tới vạn vật diễn hóa ra như thế nào, quy tắc làm sao hình thành căn nguyên.

Lĩnh ngộ càng nhiều, các loại công pháp Ngụy Hợp năng sáng tạo ra mô phỏng Thần linh càng hoàn thiện!

Mục đích cuối cùng của hắn, là hướng thẳng về độ cao như Nguyên Thủy.

855

Bành!

Đầu nổ tung.

Bành!

Đầu lại nổ tung.

Bành!!

Đầu lại nổ tung.

Đầu Ngụy Hợp nửa thành trạng thái nổ khi chưa nổ.

Tủy não vừa mới khôi phục, xương sọ cũng chưa khỏi hẳn, hẳn lại lần nữa dựa vào Phá Cảnh Châu, mô phỏng khí tức đặc thù của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Hết lần này đến lần khác, trên thân Ngụy Hợp dần dần phát sinh một loại biến hóa kỳ dị nào đó.

Quan sát quy tắc chi nguyên không ngừng, vô số quy tắc bắt đầu khởi nguồn, khiến trong đầu hẳn bị động, tràn vào rất nhiều mảnh vỡ thông tin quy tắc.

Lượng lớn tin tức đạt được, liền phân ra cho Ngụy Hợp đại lượng tư thể phân thân.

Mấy trăm đại não đồng thời phân ra, dần dần, trên người Ngụy Hợp mơ hồ tản mát ra hơi khói màu tím nhè nhẹ.

Tế bào tổ chức máu thịt, thậm chí linh năng của hẳn đều đang nhanh chóng hoàn thiện.

Sau khi đã lĩnh ngộ được một số lượng lớn quy tắc, thân thể Ngụy Hợp bắt đầu thay đổi kết cấu bản thân trước kia.

Những quy tắc lộn xộn này, dưới số lần xây rất nhiều, dần dần xuất hiện một ít quy tắc tuyến tương đối hoàn chỉnh.

Trong bất tri bất giác, cường độ thân thể Ngụy Hợp, cường độ linh lực cũng bắt đầu nhanh chóng cường hóa.

Linh năng của thân thể này lại vô thanh vô tức vượt qua được Bất Hủ, vượt qua được Hắc Viêm.

Mà cường độ huyết nhục thì từ cấp độ Hắc Viêm tăng lên nhanh chóng, chớp mắt đã vượt qua cực hạn của Hắc Viêm, phát triển lên phía trên cao hơn.

Nhưng vì không được thăng cấp, vì vậy vẫn trong phạm vi cực hạn của Hắc Viêm tới quân chủ.

Nói chính xác, tất cả con cái của Ngụy Hợp dùng để tu luyện chân huyết của thân thú, tất cả đều lợi dụng Thôn Phệ Tinh Tinh Cầu, tăng lên tới cấp độ Hắc Viêm.

Những tử thể này tổng cộng chỉ có hơn năm mươi người, những thứ còn lại bởi vì vấn đề tài nguyên nên không dám cắn nuốt nhiều.

Bởi vì từng nuốt chứng sinh vật của Đa Tinh Uyên, trước đó còn thiếu chút nữa khiến Tam quân chủ điều tra hoài nghi.

Cho nên Ngụy Hợp hiện tại thiếu hụt nhất, vẫn là huyết nhục có cơ vật.

Lúc này thân thể cùng linh năng cấp tốc ưu hóa, Ngụy Hợp lại chột hiểu, vẫn như cũ không ngừng lặp lại từng lần khí tức của mô phỏng Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc...

Phốc!

Khe hở màu đen trước mặt Ngụy Hợp vừa mới mở ra, trong nháy mắt đã đóng lại.

Không thể tiếp tục mô phỏng nữa rồi?

Ngụy Hợp hơi ngạc nhiên.

Đây là lần đầu tiên hắn gặp phải tình huống không thể mô phỏng phá cảnh châu.

Hắn khoanh chân lơ lửng giữa không trung, nhớ lại số lần bản thân mô phỏng.

“Vừa vặn chín chín lần... Chẳng lẽ là Phá Cảnh Châu đã đến cực hạn rồi sao?”

Ngụy Hợp không cam lòng, lại lần nữa nhắm mắt, mô phỏng. Nhưng rất nhanh hắn liền phát hiện.

Thanh Long Chân Công mà hắn tu luyện đã sớm bắt tri bất giác đột phá...

Trong quá trình cảm ngộ đại lượng quy tắc, nó cũng bao gồm con đường tiếp theo Thanh Long chân công đột phá.

Ngụy Hợp lập tức ngạc nhiên, cấp tốc kiểm tra bản thân.

Hắn kinh ngạc phát hiện, Thanh Long chân công trên người căn bản không phải là Thanh Long chân huyết dung hợp lộ tuyến.

Lúc này bên trong toàn bộ phi thuyền, lấy hắn làm trung tâm, bốn phía liên tục không ngừng có hào quang màu xanh biếc, không ngừng từ trong hư không bắn ra, bị hấp thu vào thân thể Ngụy Hợp.

Những hào quang này nhìn không rõ nguồn gốc.

Nhưng Ngụy Hợp có thể cảm giác được, chúng nó có liên quan đến lực lượng thần bí lúc trước dung hợp tam túc kim ô chân huyết của mình, không hiểu sao thu được.

Hắn giơ tay lên, nhìn rìa bàn tay phải mình không ngừng hấp thu đại lượng lực lượng.

Ánh mắt hắn nhìn về phía đó từ một luồng lực lượng.

Ngụy Hợp nhìn thấy chỉ có một cái khe cực kỳ nhỏ màu đen.

“Cảm giác này... Là thần vị? Ta căn bản cũng không có dung hợp chân huyết? Làm sao có thể đạt được thần vị của Thanh Long chứ?!”

Ánh mắt hắn ta ngạc nhiên.

“Không có chân huyết thần thú, cũng chiếm được thần vị của Thanh Long, xem ra. Chuyện thu hoạch thần vị, không nhất định chỉ có con đường thần thú này, còn có thể thông qua lĩnh ngộ đại lượng đối với quy tắc nào đó.”

Ngụy Hợp nhắm mắt, xem xét lượng lớn tin tức tạp nham hắn đạt được.

“Khởi động bức tường Vĩnh Miên. Mục tiêu hạng mục, sửa sang lại phương thức thu hoạch thần vị.”

Hắn nhanh chóng hạ chỉ lệnh.

Bức tường vĩnh miên này được tổ chức của người sống lại, cùng loại với hệ thống vận toán mạnh mẽ cùng loại với lòng vạn mộc.

Nhưng cùng Vạn mộc chi tâm bất đồng, vĩnh miên chi tường trọng tại nghiên cứu, tính toán, sửa sang lại chứ không phải giám sát.

Trong chốc lát ngắn ngủi, mấy trăm con cái của Ngụy Hợp liên hợp với hệ thống tường vây vĩnh viễn ngủ say, thống nhất chỉnh lý những tin tức này.

“Đã chỉnh lý xong thông tin, có thể thử tiến hóa bản chất của nó. Có tiến hành hay không?”

Bức tường vĩnh miên tự động xin.

“Đã đến trình độ này rồi sao?” Ngụy Hợp trầm ngâm đáp lại sự cho phép.

Ước chừng vài giây sau.

Bức tường Vĩnh Miên đã nhận được phản hồi hồi.

“Tiền Nguyên điện đã hoàn thiện cảnh giới Quân chủ, theo thông tin, đã bước đầu thành lập cảnh giới cuối cùng: Chúa Tể.”

“Thông tin truyền vào bắt đầu...”

Cái này cơ hồ dung hợp với Ngụy Hợp làm một hệ thống cấp tốc vận toán, chỉ tính toán sức mạnh, cũng không mạnh hơn Ngụy Hợp.

Nhưng chỗ tốt của nó chính là ổn định. Vô luận Ngụy Hợp đang làm cái gì, bức tường vĩnh miên đều có thể ổn định một mực trôi chảy vận toán.

Nửa phút đồng hồ sau.

Một lượng lớn thông tin đều được truyền đến.

Sương mù màu tím trên người Ngụy Hợp bắt đầu tiêu tán.

Hắn đứng lên, nhắm mắt, trong quá trình tiếp nhận tin tức, sắc mặt ngay từ đầu kinh ngạc, chậm rãi nhíu mày...

Từ trong tin tức với lượng lớn mảnh vỡ mà Nguyên Thủy Thiên Tôn dùng để so sánh, Ngụy Hợp chỉnh lý ra sự chênh lệch cấp độ đại khái.

Trong thân thoại Đạo giáo, từ hình thái chiến lược và hình thái tồn tại của bản thân nó, cường giả đứng đầu trong Tinh Quân, như Thái Dương Tinh Quân, Thái Âm Tinh Quân, cấp độ như vậy.

Tất cả đều thuộc về mặt của Bán quân chủ.

Còn sau đó quân chủ và Chúa Tể, vì không có tin tức chính xác hơn, vì vậy không cách nào so sánh.

Nhưng sau khi nhận được lượng lớn thông tin quy tắc của Nguyên Thủy Thiên Tôn, tiến hóa nguyên điển tiếp theo, vẫn có con đường tăng cường rõ ràng.

“Bởi vì ta đi theo con đường dung hợp của tinh thể, cho nên mới đi cùng một tuyến đường sao?”

Ngụy Hợp hít sâu một hơi, hơi khôi phục tâm tình hưng phấn.

Dù sao cũng đã đến cấp độ như hắn, kế tiếp không có đường, chỉ có thể tự mình tìm kiếm và sáng tạo.

Bên trên quân chủ là Chúa Tể, còn Chúa Tể, không ai biết phải làm sao đạt tới.

Cho nên, tin tức lấy được lông cừu lần này có thể nói là thu hoạch thật lớn.

Đợi đến lúc trạng thái bình phục lại.

Ngụy Hợp mới chậm rãi tập trung tâm niệm, nhìn về phía bức tường Vĩnh Miên đang truyền đến bản cấp hóa của nó.

Trong đó sau quân chủ không trực tiếp là Chúa Tể mà còn có một cấp bậc khác.

Toàn thể tiến hóa làm hệ thống:

“Mạc Hồng, đồ thăm, Hắc Viêm, Thái Dương Chân Quân (Bát quân chủ), Trung Thiên Tử Vi Đại Đế (Quân Chủ), Đâu mỗ

Nguyên Quân (Không cân đối, thiếu con đường tiến hóa).
Thiên Tôn (Không cách tiến hóa), Nguyên Thủy Thiên Tôn
(Không có cách tiến hóa).”

Vì không có số liệu cụ thể của Chúa Tể, vì vậy bức tường vĩnh
ngũ cũng không biết Chúa Tể thuộc cấp bậc nào.

Nhưng sau khi trở thành quân chủ, dựa theo hệ thống thân
thoại của Đạo môn, hẳn còn có thể thăng cấp nhiều lần.

Còn về phần thực lực sau khi tấn chức ra sao, đến lúc đó đánh
một trận mới biết.

Rốt cục có tương lai phương hướng, điều này làm cho Ngụy
Hợp trong lòng phảng phất rơi xuống một tảng đá lớn.

Phá Cảnh Châu sợ chính là không biết đột phá theo hướng
nào. Cho nên...

Hắn nhắm mắt cảm giác Phá Cảnh Châu, năng lượng vẫn đầy
như cũ. Bởi vì vừa rồi hắn chỉ dựa vào lông cừu để nhận được
quy tắc cảm ngộ, đột phá bình cảnh của bản thân.

Về bản chất bộ thân thể này của mình vẫn như cũ, không thay
đổi, chỉ là trạng thái kết cấu bị quy tắc thông tin ưu hóa, bắt
đầu trực tiếp thăng cấp hướng Thanh Long Tinh Quân.

Không có Thanh Long chân huyết, chỉ đơn thuần dựa vào hấp
thu những hào quang thần bí màu xanh lá này, Ngụy Hợp cảm
giác mình ít nhất phải mấy trăm năm, mới có thể tăng khả
năng.

Hắn cũng không vội. Nhắm mắt, thay người.

Bốp!

Lại mở mắt ra, trước mắt hắn đã là một chiếc phi ô hắc sắc
khác đang trôi nổi bên ngoài dòng chảy của con người cùng
với Tinh Uyên.

Vì lần đột phá này mà Ngụy Hợp một hơi hướng về các
phương hướng khác nhau mà phóng ra hơn ba mươi cơ thể.

Để đảm bảo thân thể kịp thời đổi.

Những thứ này có rất nhiều thân thể không ngừng nhảy vọt, xuyên qua trùng động, sau đó rơi đi vào chỗ sâu trong vũ trụ không thể biết.

Cứ như vậy, cho dù tất cả Ngụy Hợp của tứ đại Hà hệ bên này đều bị tiêu diệt, ở chỗ sâu trong vũ trụ, vẫn còn sót lại Hỏa Chung.

Chẳng qua Ngụy Hợp không nghĩ tới chính là, những con vật này vào lúc này lại phát huy tác dụng.

Hắn mở cửa từ trong khoang Sinh Mệnh, đứng lên, dịch dinh dưỡng trên thân tự động bốc hơi, làn da ngưng tụ ra một bộ trường bào màu đen, tóc dài xõa vai.

Trong chốc lát, một cỗ linh năng khổng lồ từ trên người hắn phát tán ra.

Trong nháy mắt, trong phạm vi mấy chục năm xung quanh, toàn bộ tinh thể đều bị cấp tốc đảo qua một lần.

Linh năng cấp độ Bán Quân, đã vượt qua Hắc Viêm, đạt đến trình độ khó mà tin nổi.

Muốn làm được như vậy cũng không khó.

Đã xác định không có bất kỳ sự tồn tại nào có thể uy hiếp tới mình, thậm chí ngay cả sinh mệnh hành tinh cũng không có.

Ngụy Hợp thu hồi linh năng, bắt đầu thí nghiệm mới.

“Bộ tử thể này tu luyện chính là Bạch Hồ chân công, giống như đến bình cảnh, vừa lúc dùng để nhỏ lông dê!”

Hiện tại tâm tình của hắn đã tốt hơn bình thường.

Phá cảnh châu bị thể xuất ra như vậy, đối với hắn chỗ tốt quá lớn.

“Theo tin tức của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thái Dương Tinh Quân ban đầu, dựa theo phân chia trong thần thoại, thật ra chỉ có thể khống chế mười mấy viên Hằng Tinh, bởi vì không có thăng cấp, thực lực cũng chỉ là cấp bán quân chủ.

Ta dung hợp mấy chục viên Hằng Tinh, sau đó thăng tiến, đã vượt qua cấp độ của Tinh Quân.

Kế tiếp... Chính là cấp độ Tử Vi Đại Đế.”

Trong tiến hóa nguyên bản, phương pháp tiến giai Tử Vi Đại Đế là dung hợp rất nhiều không chế tinh cầu.

Bất kể là Hằng Tinh hay là hành tinh đều được.

Tử Vi Đại Đế nắm giữ toàn bộ tinh tú, là chủ của chúng tinh, là con trai của Đẩu mẫu Nguyên Quân, đồng thời cũng là một trong bốn ngự của thần thoại Đạo giáo.

Địa vị cực cao.

Phương án tiến giai mà tiến giai mà tiến giai của tiến hóa là: Dung hợp hơn một trăm triệu viên tinh cầu sinh mệnh, thu được một tia tinh khí bản mệnh của Tử Vi Đại Đế làm vật dẫn.

“Một ức viên tinh cầu, vẫn phải có sinh mệnh...” Lông mày Ngụy Hợp cau lại.

Điều kiện này nói thì không khó, nhưng tuyệt đối không đơn giản.

Bất kể là tinh cầu sinh mệnh hay là sông cạn đối với Tinh Uyên hay là sông mẫu đều là tài nguyên trân quý.

Đặc biệt là trong tình huống hai bên trắng trợn khai chiến, một khi trên trăm triệu tinh cầu sinh mệnh xảy ra chuyện, rất có thể sẽ khiến hai bên căm thù nhau.

Hơn nữa sau khi dung hợp, trạng thái những hành tinh này là gì, điều này không cách nào biết được.

“Được rồi, trước không nghĩ nhiều, tiếp tục nhỏ lông cừu!”

Ngụy Hợp cảm thấy sung sướng khoanh chân phiêu phù, lại lần nữa chuẩn bị bắt đầu mô phỏng tinh khí Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Rất nhanh, khe nứt màu đen mới lại mở ra, từng sợi tử quang phóng ra.

Nhưng lần này, đầu Ngụy Hợp không nổ.

Mặc dù tin tức dũng mãnh tràn vào rất nhiều, nhưng so với trước rõ ràng ít hơn rất nhiều.

Hắn nhíu mày lại, tiếp tục bắt đầu mô phỏng.

Thời gian chậm rãi trôi qua, tin tức đạt được càng ngày càng ít, càng ngày càng ít.

Mãi tới lần thứ ba mươi hai, phúc một cái.

Khe hở vừa mới mở ra, phụt một tiếng, trong nháy mắt biến mất.

“Chuyện gì xảy ra!?” Hai mắt Ngụy Hợp sáng lên tử quang, nhìn chung quanh.

Bốn phía không có bất kỳ biến hóa nào, quy tắc tuyến vẫn như trước. Hấn cũng không đột phá, vẫn là trạng thái bình cảnh.

Ngụy Hợp cau mày, lại thử một lần.

Khe hở không xuất hiện trở lại.

Hết thổi gió êm sóng lặng, phá cảnh châu cũng không có động tĩnh.

“Cái cảm giác này...”

Nếu như là Ngụy Hợp trước kia, có lẽ không thể phát giác được gì.

Nhưng sau mấy trăm lần quan sát Ma Nguyên Thủy Thiên Tôn, lĩnh ngộ của hấn đối với rất nhiều quy tắc đã sâu hơn trước rất nhiều.

“Vùng tường Vĩnh Miên, tính toán độ vững chắc của không gian cuối tuần.”

“Bắt đầu tính toán, bắt đầu mô phỏng máy Không Gian.”
Tường Vĩnh Miên nhanh chóng đáp lại.

Mấy phút sau.

“Tính toán kết thúc, một phần quy tắc không gian xảy ra biến hóa, quy tắc xuất hiện một ít tăng nhiều.”

“Quả nhiên!” Ngụy Hợp không phản bác được.

Hấn làm vậy là ép vũ trụ chuyên môn bồi bổ cho mình sao?

Không gian vũ trụ là có tự lành.

Chuyện này bất luận là nhân loại hay là tinh uyên đều có quen biết chung.

Khe hở không gian sau khi xuất hiện một đoạn thời gian sẽ bị một lượng lớn vật chất thần bí xung quanh bổ sung tự nhiên.

Lực hút khổng lồ của hắc động, không ngừng thôn phệ vật chất chung quanh, cũng là vũ trụ đang nỗ lực khép lại không gian sụp đổ do hắc động tạo ra.

Loại quan điểm này, ở trong rất nhiều phe phái nhà khoa học nhân loại tương đối thịnh hành.

Chứng minh chính là, phải cách mỗi một đoạn thời gian thì không gian động tác phải điều chỉnh một lần, nếu không cũng sẽ cần hao tổn càng lúc càng lớn.

“Cái này tựa hồ là do vũ trụ tự tu bổ gia cố liên thông cái khe kia...”

Ngụy Hợp thờ dài, tiếp tục nhắm mắt, mô phỏng.

Xung quanh lặng yên không một tiếng động, không có bất cứ chuyện gì phát sinh.

“Bất quá cũng tốt, ít nhất hai cái cảnh giới sau này tin tức đều đã tới tay, không thiệt.

Hơn nữa thật sự phải luyện thành Nguyên Thủy Thiên Tôn không buồn không vui như vậy, ngay cả ý thức cũng hóa thành quy tắc vô biên, còn sống còn có ý nghĩa gì? Căn bản là thành tập hợp quy tắc, không còn bản thân... Cuối con đường này, có lẽ chính là tự hủy.”

Nguyên Thủy Thiên Tôn mạnh tới cực điểm, nhưng không có bản thân, vô dụng vô cầu, cường đại như vậy còn ý nghĩa gì nữa?

Trong lòng Ngụy Hợp chậm rãi bình tĩnh lại.

Thế giới cuối cùng không có đường tắt để đi, cho dù có thể tìm được thủ đoạn nhất thời, thật sự cường đại, cuối cùng vẫn phải từng bước từng bước một, kiên cường.

“Chờ một chút!”

Bỗng nhiên động tác của hắn khựng lại.

“Nếu hiện tại Phá Cảnh Châu và một tia khí tức tồn tại như Nguyên Thủy Thiên Tôn, đều có thể mô phỏng. Như vậy... Vì sao ta không thử tất cả những tồn tại chí cao có thể thử chứ?”

“Dù sao cũng là lông dê, dứt khoát đem toàn bộ có thể làm thử một lần!”

Trong lòng Ngụy Hợp kích động lên.

Nguyên Thủy Thiên Tôn là tồn tại tối cao của Đạo môn, nếu hắn ta đã tồn tại, vậy tồn tại chí cao của Phật môn thì sao? Thần hệ khác thì sao?

Hắn hoàn toàn có thể lần lượt thử từng cái một!

Lập tức, Ngụy Hợp không chần chờ, lại lần nữa nhắm mắt, trong lòng sàng lọc.

Đầu tiên là, Phật giáo, một tia khí tức cao lớn Phạm Thiên, không có phản ứng.

Sau đó âm âm, đế đế, đều không phản ứng chút nào.

Không riêng gì những thần linh này, thậm chí ngay cả chân huyết của thần thú cũng không thể mô phỏng ra được.

Rất hiển nhiên, khe hở ở vũ trụ mà Nguyên Thủy Thiên Tôn đang ở không thể nào mở ra được.

Mà những thần chỉ và chân huyết thần thú này đều không thể mô phỏng được, cũng có nghĩa rất có thể chúng đều ở chung một vũ trụ với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Phát hiện nan đề này, trong lòng Ngụy Hợp trầm xuống.

Nếu như thần chỉ bên kia không thể mô phỏng được, vậy thay đổi phương hướng...

Ngụy Hợp suy nghĩ một chút.

Nếu như phá cảnh châu chỉ dựa vào một ấn tượng, một tôn hiệu, là có thể thử mô phỏng tinh khí.

*

*

*

Như vậy thì. Phá Cảnh Châu mô phỏng nguyên tắc, hẳn là: Chỉ cần tồn tại phù hợp, chỉ cần miêu tả phù hợp, chỉ cần thích hợp trước mắt đột phá bình cảnh.

Đều có thể!

Cái mô phỏng nguyên tắc này là do Ngụy Hợp tìm ra từ rất sớm.

Nhưng giờ phút này, hắn bỗng nhiên ý thức được.

“Vì sao ta nhất định phải dùng mục tiêu mình biết để mô phỏng? Vì sao không thể giao cho Phá Cảnh Châu tự mình phán đoán!?”

Ý nghĩ này trong giây lát, tựa như một đạo thiểm điện, chiếu sáng Ngụy Hợp toàn bộ suy nghĩ.

Hắn ta hít sâu một hơi, nhắm mắt lại.

Hắn lại lần nữa dùng tâm niệm đâm về phía Phá Cảnh Châu, đồng thời trong đầu hiện lên hình ảnh muốn mô phỏng.

“Thứ thích hợp nhất với ta là Bạch Hồ chân công phù hợp nhất, không hại, là tinh huyết Thần linh mạnh nhất.”

Không có hình tượng, Ngụy Hợp hoàn toàn giao cho Phá Cảnh Châu tự mình mô phỏng.

Những tài liệu mãnh thú cổ đại hắn mô phỏng lúc trước, không giống rất nhiều lần chưa từng thấy.

Nếu như ngay cả những sinh vật tuyệt diệt hắn chưa từng gặp cũng có thể mô phỏng, điều đó có nghĩa là hắn vốn không cần hình tượng cụ thể để phá cảnh châu, chỉ cần đưa ra phạm vi khái niệm.

Nên mới có thể thành!

Phốc.

Trong chốc lát, trong cơ thể Ngụy Hợp đột nhiên nổ tung, sau đó chuyển hóa thành màu đen, phân tán khắp toàn thân.

Một vết nứt màu đen giống như đồng tử dựng thẳng, lần nữa mở ra trước Ngụy Hợp.

Biên giới hệ sông Cửu Đô.

Ngay khi từng vị lãnh chúa Tinh Uyên Hắc Viêm đầu nhập vào trái tim thức tỉnh.

Ngay lúc sông mầu và Tinh Uyên chính diện bộc phát tử chiến quy mô lớn.

Một truyền thuyết liên quan tới lòng đầy nguyện vọng, lan tràn nhanh chóng trong liên quân nhân loại và tinh cầu phía sau.

Tốc độ khuếch tán cực nhanh, quả thực khó có thể tưởng tượng.

Dưới tình huống mạng lưới bây giờ cực kỳ phát đạt, nguyện học chỉ trong một năm ngắn ngủi đã truyền khắp toàn bộ hệ thống tam đại hà.

“Chỉ cần tới nửa đêm, dùng dao rạch ngón trỏ, nhỏ máu vào chính giữa trang sách nguyện ý, sau đó nói ra nguyện vọng của mình. Như vậy nguyện vọng nhất định sẽ được thực hiện, hơn nữa không có bất cứ tác dụng phụ nào.”

Trong Cửu Đô hệ sông, trên một hành tinh bình thường.

Ngụy Hằng lật xem màn sáng cuối cùng của cá nhân, tựa lưng vào tường, trong tay cầm một chén ngược nóng chậm rãi uống.

Nguyên Đô Tử bình tĩnh ngồi xếp bằng trên ghế, chuyên tâm tu hành linh năng.

Nơi này là Phan Trạch Lạp Tinh, một hành tinh loại nhỏ bình thường, không ai hỏi thăm.

Nơi này đã từng là quặng tinh, là nơi phân hoa phân hoa sản lượng lớn khoáng sản, khiến Phan Trạch sao trời phong quang vô hạn.

Nhưng bây giờ.

Ngụy Hằng ghé mắt nhìn xuống dưới cửa sổ, trên đường chỉ có thưa thớt một ít xe cộ và phi hành khí.

Dòng người cũng ít đến đáng thương.

Hắn thu hồi ánh mắt, nhìn về phía nữ tử che mặt ngồi trong góc phòng.

Nữ tử giữ lại cái đuôi ngựa màu tím, dáng người cao gầy đầy đặn, làn da trắng nõn nhẵn nhụi, nhưng cánh tay phải đều là phỏng tay.

Cái gọi là mô phỏng tay chính là kết hợp máy và kỹ thuật sinh vật kết hợp lại mà thành.

Bề ngoài thì có vẻ là bàn tay thật thê nhưng mặt sau lại được trang bị thêm đồ đạc.

Cô gái này tên là Lân Lân, là một năm trước, bọn họ đã cứu cô gái này trên mỏ quặng tinh kia.

Lúc ấy Lân Lân đang bị nguyên đô tử và Tống triều kịp thời ra tay, đánh lui hội nghị Viên Mãn, mới cứu được.

Lúc ấy một cánh tay của con Lân Lân đã bị than nóng, linh năng cũng bị trọng thương, nguy cơ sớm tối.

Vẫn là Tống triều vận dụng quan hệ gia tộc, mới cứu được thương mậu tinh gần đó về kịp thời.

Từ sau khi được cứu, Lân Lân không đi đâu, liền gia nhập Tống triều.

Đoàn người thẳng thắn thành lập một tiểu đội hành động, xem như tính chất làm việc, phần lớn thời gian để nhận nhiệm vụ chính thức của Đông Cực liên minh, lấy thù lao sống qua ngày.

Ngày bình thường thì tiếp điểm danh sách điều tra bình thường.

“Được rồi, đầy nguyện vọng nhiệm vụ, thuộc về điều tra trường kỳ. Lại nói, Ngụy Hằng người về nhà lúc nào vậy?” Tống Triều Đình đẩy cửa tiến vào, cầm đồ ăn vặt chia cho mọi người.

“Qua một thời gian là về, một mực dùng thông tin nhìn con gái, cảm giác càng lúc càng xa rồi, lần này trở về ta dự định sẽ ở lại một thời gian.” Ngụy Hằng thành thật trả lời.

“Vẫn đi theo chúng ta cũng không phải có biện pháp, chút thực lực ấy của người vẫn quá yếu.” Nguyên Đô Tử bình tĩnh nói.

Nàng của hiện tại đã sớm hoàn toàn dung nhập với xã hội của loài người, chỉ là nữ thần lạnh lùng với khí chất thanh lãnh mà thôi.

Quần dài đen dài, áo lót màu trắng, tóc dài đến eo, trên cổ tay đeo vòng tay màu bạc, đó là trạng thái thường ngày mang bên người.

“Được rồi, ta trở về suy nghĩ thật kỹ, nhưng nếu quả thật không có nơi để đi, ta còn có thể tới bên này sao?” Ngụy Hằng tỏ vẻ lầy lòng nói.

Hơn một năm nay, hắn ở chỗ Nguyên Đô Tử và Lý Dung, học được rất nhiều.

Đương nhiên, điểm trọng yếu nhất vẫn là nhiều tiền hơn a...

Làm nhiệm vụ theo sau, thù lao cũng không phải là quá hào phóng.

Ngẫu nhiên đi ra ngoài làm nhiệm vụ một chuyến chính là mười mấy vạn. Còn nếu tần suất nhiệm vụ cao thậm chí là một vòng một vòng.

Nguyên Đô Tử mẹ đỡ giải quyết nhiệm vụ với tốc độ cực nhanh. Ngụy Hằng có chân vàng, không ôm thì không phải là ngọc sao?

Đinh đình.

Bỗng nhiên, ở vị trí Tổng Triều Triều, trên màn hình máy máy tính tự động bắn ra bưu kiện mới.

“Lại có ủy thác mới, tìm tiểu hài tử bị bắt cóc.” Tổng triều mở bưu kiện ra đọc.

“Để ta đi. Cái này ta có thể!” Ngụy Hằng vội vàng đứng dậy.

“Tốc độ nhanh lên.” Lý Dung đi vào cửa nói. Nàng vừa mới đi qua cửa chính phủ.

“Được!” Linh năng khuấy động trên người Ngụy Hằng nhanh chóng lao ra cửa, đi xuống dưới lầu.

“Nhớ kỹ tư liệu gửi cho ta suốt đời!” Xa xa vẫn có thể nghe được tiếng hô nhỏ của hắn.

“Tiểu tử này, vẫn là xù lông như vậy.” Lý Dung khẽ lắc đầu, vào cửa, trở tay khép lại ngòi xuống.

“Nguyên Đô tử, Ngụy Hằng đều theo chúng ta hơn một năm rồi, làm sao còn không trở về?” Nàng nhú mày hỏi. “Mỗi lần gọi hắn trở về, liền tìm có. Hắn còn lo lắng gì sao?”

Nguyên Đô khẽ lắc đầu.

“Là phần tư liệu lúc trước của ngươi, hắn đã nhìn thấy.”

“Phần nào?” Lý Dung sững sờ, chột nàng nghĩ tới điều gì.

“Ý ngươi là... Liên quan tới hắn.”

“Ừm.” Nguyên Đô Tử không nhiều lời, chỉ là ánh mắt rũ thấp xuống.

Trước đó Thiên Chi Khung Lư đưa ra một phân nhiệm vụ, là liên quan tới việc điều tra lại Ngụy Hợp.

Cũng chỉ điều tra phụ thân Ngụy Hằng.

Phần tư liệu liên quan nhiệm vụ kia chứng minh Ngụy Hợp đang sống lại, có địa vị hết sức quan trọng.

Có chứng cứ chứng minh, thức tỉnh sẽ dùng một phương thức cực kỳ tà ác, nhanh chóng mở rộng phạm vi thế lực.

Bọn họ không chế tâm trí con người, không cho phép có bất kỳ ý kiến phản đối nào, một khi gia nhập vào trong đó, dù cho hy sinh vợ con, cũng sẽ không có thành viên phản đối cự tuyệt.

Lúc ấy nhiệm vụ này, ba người Tổng triều triều và Nguyên Đô Tử và Lý Dung, âm thầm điều tra hồi lâu.

Nhưng cũng không điều tra ra được gì, ngược lại trong một lần ngoài ý muốn, tuyên bố cho bọn hắn thượng cấp lãnh đạo nhiệm vụ, đột nhiên xảy ra chuyện ngoài ý muốn, mất tích thần bí.

Hơn nữa sau đó, phàm là liên quan đến nhiệm vụ điều tra Ngụy Hợp, bất kể là ai tuyên bố, không bao lâu, người kia sẽ mất tích thần bí.

Sau đó Tổng triều từ bỏ nhiệm vụ.

Nhiệm vụ này được tiểu đội tinh nhuệ khác tiếp nhận.

Kết quả, hễ là tiểu đội đi điều tra Ngụy Hợp, cũng không lâu lắm đã mất tích toàn bộ thành viên thần bí.

Một lần hai lần còn đỡ, mười lần hai mươi lần, Thiên Chi Khuê cũng trầm mặc, không tiếp tục công bố nhiệm vụ với Ngụy Hợp nữa.

“Nhìn thấy được tư liệu, cho nên không thể tin được phụ thân mình lại ẩn tàng sâu đến vậy?” Lý Dung hỏi lại.

“Có lẽ vậy... Ta cảm giác, Ngụy Hằng có chút sợ phải về nhà.” Tống triều trầm giọng nói.

“Dù sao, trước đó ta rất quan tâm đến Mông Đa Lợi, cũng là hy sinh trong nhiệm vụ điều tra nhiệm vụ phụ thân hấn...”

Mấy người đều trầm mặc xuống.

Quan hệ của Mông Đa Lợi cùng các nàng cũng không tệ, có nhiệm vụ gì để phối hợp phiên toái, hấn đều giúp giải quyết.

Chỉ tiếc...

Đối với Ngụy Hợp, Nguyên Đô Tử và Lý Dung đã không biết nên dùng cái thái độ gì đối mặt.

Bọn họ không thấy rõ hấn đang đứng ở vị trí nào. Cũng không biết rốt cuộc hấn ẩn giấu cái gì, càng không biết hấn muốn làm gì.

Trên thực tế, sau khi xâm nhập sâu vào điều tra Phục Tô hội, hai người phát hiện rất nhiều chỗ tương tự sinh vật Tinh Uyên, liền càng thêm vững tin, Ngụy Hợp rất có thể đã bị sâu đậm Tinh Uyên ô nhiễm rồi.

Đây cũng là nguyên nhân mấu chốt các nàng không phản đối Ngụy Hằng ở lại chỗ này.

Ngụy Hợp... Rất có thể đã không còn là Ngụy Hợp trước kia...

*

*

*

Ngụy Hằng xoay người một cái, từ rào chắn bên đường nhảy qua, vừa trong tầm mắt xem xét tư liệu liên quan vừa mới tiếp nhận được.

“Nhờ ủy thác là gửi đến tạm thời, địa điểm là tầng hầm số 178 ở phố An Thắng, nơi này là chỗ bị phát hiện vụ án bắt cóc trẻ em. Bây giờ người lập tức tới đó, còn có thể phát hiện ra trường vụ ngay lập tức.” Tổng triều nhanh chóng thông tin giới thiệu.

“Biết rồi.” Ngụy Hằng tăng tốc, nhanh chóng chạy tới địa đồ Tam Tục trong tầm mắt.

Trên đường phố, phần lớn dòng người đều đi theo hần.

Vô hình linh có thể từ trên người hần khuếch tán ra, đem dòng người nhẹ nhàng đẩy ra, mà không ảnh hưởng đến những người còn lại.

“Cái kia chính là Ngụy Hằng?”

Trong một tòa lầu cao xa xa, trong sảnh công rộng rãi. Nam tử đầu trọc, tay đang cầm rượu không màu, vừa uống, vừa nhìn chăm chú Ngụy Hằng phía xa.

“Đúng vậy. Hết thầy đều đã chuẩn bị xong.” Một nữ tử đầu trọc nhanh chóng trả lời.

“Hy vọng mọi việc đều thuận lợi... Thế cục bây giờ quá xa vời...” Nam tử đầu trọc bất đắc dĩ nói.

“Nếu như kế hoạch thành công, có lẽ hết thầy đều sẽ có chuyển biến tốt đẹp. Chúng ta không thể bởi vì xa vời mà từ bỏ hy vọng.

Dù sao tình huống hiện tại, cho dù chúng ta đem ra ngoài truyền bá khắp nơi, cũng sẽ không có bất cứ ý nghĩa gì.” Nữ tử đầu trọc nhẹ giọng nói.

“... Đúng vậy... người nói không sai.” Nam tử thở dài một tiếng, đưa mắt nhìn Ngụy Hằng dần dần biến mất ở cuối quảng trường. Hắn đưa tay nhìn xuống biểu ngữ bên dưới.

Bốp!

Toàn thân người y phảng phất bị trầy da tróc ra từng mảng, trong nháy mắt biến mất.

Những nữ tử đầu trọc còn lại đi ra phía trước, kéo lên tấm màn cửa, thân ảnh cũng xoẹt một cái, lập tức tiêu tán.

Loại tình huống tiêu tán và không gian nhảy vọt này hoàn toàn khác biệt, không có chấn động không gian, phảng phất hư không tiêu thất.

Hơn vạn năm trước.

Phi thuyền màu bạc chậm rãi bay về phía sâu trong vũ trụ, đột nhiên khẽ run lên.

Bên trong phi thuyền.

Ngụy Hợp đang ngồi xếp bằng lơ lửng trên không, trước mặt hắn ta có khe hở đen kịt.

Một tia khí tức kỳ lạ không ngừng từ trong đó chảy ra.

Khí tức kia tựa như sương mù, lại tựa như vật sống, nhanh chóng bám vào trên thân cổ Ngụy Hợp này.

Rất nhanh, lực lượng phá cảnh châu thẳm thấu hoàn mỹ đến toàn thân Ngụy Hợp, đồng thời cùng sương mù, kết thúc lần mô phỏng này.

Phốc.

Khe hở đóng lại.

Hai mắt Ngụy Hợp nhắm nghiền, ngồi xếp bằng giữa không trung.

Mấy phút sau.

Hắn bỗng nhiên từ cửa khoang bên hông bay ra, phá vỡ phi thuyền cách ly vỏ ngoài, vọt vào không khí nặng nề.

Ánh sao mênh mông chiếu rọi xuống.

Toàn thân Ngụy Hợp nhanh chóng bành trướng, biến lớn.

Vô số bướu thịt nhanh chóng mọc lên, thành chuỗi, mạnh mẽ phóng đại hình thể của nó.

Trên bướu thịt tiếp tục sinh trưởng bướu thịt.

Vòng đi vòng lại, tuần hoàn vô hạn.

Bốp!!

Bất quá chỉ mấy giây, toàn thân Ngụy Hợp triệt để biến thành một đoàn thịt lớn màu đỏ như máu.

Những thiên thạch đi ngang qua bốn phía đều bị hấp dẫn, thôn phệ.

Phốc phốc.

Đột nhiên, trung tâm khối thịt nứt ra một khe hở.

Một bóng dáng to lớn như trường xà từ trong đó bổ nhào ra mãnh liệt.

Bóng người dài nhỏ lướt lên cao, lướt qua rất nhiều tinh hệ, lướt qua một đám mây sao trời xanh nhạt.

Từ trong tinh vân xông ra, chậm rãi lơ lửng.

Đó rõ ràng là một đầu trường long màu đen do bóng râm tạo thành!

Thân thể nó đen kịt không có chút thực thể, toàn thân mơ mơ hồ hồ, dường như đặt giữa tồn tại và không tồn tại.

Hình thể của nó dài đến mấy ngàn dặm, có thể so với hành tinh thông thường.

Bốp!!

Trong phút chốc, cánh chim hắc ảnh của Hắc Ảnh Long mở ra một đôi cánh của chuồn chuồn chuồn.

Cánh chim rung động kịch liệt, mặt ngoài dần sáng lên vô số đường vân lục quang.

Leng keng leng keng leng keng!!

Ngay sau đó lại là ba đôi cánh giống nhau, đồng thời mở ra trên thân hắc ảnh long.

Đôi cánh phân bố khắp nơi, không ngừng rung động.

“Ta... Thân thể...” Hắc ảnh long đứng ở vị trí đầu, chậm rãi mở ra một con mắt dựng thẳng to.

Đồng tử dựng thẳng thành màu tím, trung tâm con ngươi phẳng phất như hồ đen, đen thui vô cùng, không có nửa điểm phản quang.

Lúc này Ngụy Hợp cảm giác được cảm giác của mình, phẳng phất đã xảy ra biến hóa quái dị nào đó.

Hắn vẫn có thị giác như trước, nhưng khiến hắn nghi hoặc chính là, trong mắt hắn lúc này, vũ trụ vốn trống trải này, tựa hồ có chút quá nóng nực...

Chỗ đó vốn dĩ là không trung, lúc này đang có một viên tinh thể màu đen to lớn, đang tản ra lượng lớn khói đen.

Phía trên hắn là đám thiên thạch vừa mới bay qua, nhưng trong mắt Ngụy Hợp, trong những thiên thạch kia, có đại lượng bóng dáng mơ hồ vụn vẹo, bay tới bay lui, phẳng phất trong thiên thạch kiến tạo sào huyết.

Dưới chân vốn chỉ có một mảng lớn tinh vân, rộng rãi bằng phẳng.

Nhưng lúc này trong tâm mắt của hắn, có thể nhìn thấy một pho tượng trắng bệch to lớn, bị tàn phá nặng nề lơ lửng trong tinh vân, dường như nơi này đã biến thành một vùng biển.

“Là ảo giác! Rốt cuộc ta đã dùng tinh huyết sinh mệnh gì để đột phá vậy?” Cảm giác Ngụy Hợp đã xảy ra vấn đề.

Phá Cảnh Châu lựa chọn Thanh Long Chân Công thích hợp nhất, cùng tinh huyết thích hợp nhất cho thể chất linh hồn hắn lúc này.

Điều này rất có thể là hoàn toàn nằm trong sản xuất của tồn tại trong khu kiến thức mù mịt của hắn.

Hắn nhìn chăm chú vào tượng điêu khắc mặt người trắng vĩ đại đang trôi nổi trong tinh vân.

Thân thể nhỏ dài hơi động một chút, trong nháy mắt vượt qua khoảng cách, xuất hiện ở trước mặt người này.

Loại di động này giống như thuận di, làm cho Ngụy Hợp giật nảy mình.

“Đột phá không gian? Nhanh như vậy sao? Giống như bản năng vậy, không cần khởi động à?!”

Hắn đè nén chấn động trong lòng, nhìn mặt người tàn tạ gằn trong gang tấc.

Mặt người ít nhất dài hơn vạn dặm, ít nhất trước mặt Ngụy Hợp còn lớn hơn cả người hắn.

Toàn thân phẳng phất như do nham thạch xám trắng chế thành.

Ngụy Hợp nhẹ nhàng chạm đến, thật sự giống như nham thạch.

Đi một vòng quanh mặt người, rất nhanh, hắn phát hiện một chút manh mối ở cạnh bên.

Chỗ da dưới cằm, có khắc một hàng chữ nhỏ: Tôn ba ngày, tặng bạn ta đi Triều.

Văn tự dùng văn tự đại nguyên tiền triều văn tự cổ đại, không cần xem, phỏng chừng lại là cùng toàn bộ người có quan hệ.

Lúc này Ngụy Hợp đã có thể xác định, hết thảy trước mắt đã không phải ảo giác của mình.

Nhân diện lớn như vậy, còn có tin tức chưa từng nghe qua.

Lấy cường độ linh lực của hắn lúc này, khả năng không lớn bị mê hoặc.

Hơn nữa linh lực của hắn cùng thân thể dung hợp hoàn mỹ vào trong thân thể, phẳng phất như hai loại mực có màu sắc khác nhau hòa làm một thể, thành màu sắc mới.

Thân thể này tương đối kỳ diệu.

Cái đầu độc nhãn, phảng phất có thể nhìn thấy rất nhiều thứ mà trước kia không cách nào nhìn thấy được.

Hơn nữa, cái độc nhãn này thậm chí còn có thể điều chỉnh...

Ngụy Hợp tâm niệm vừa động.

Chỉ trong chớp mắt, mọi thứ trước mắt trở nên mơ hồ.

Tất cả màu sắc trong tinh không đều bắt đầu kéo dài, vặn vẹo, xoay tròn, hòa vào một đăm.

Rất nhanh, hấn thấy hoa mắt.

Tất cả màu sắc lại một lần nữa trở về vị trí của mình.

Tinh không vẫn là tinh không vừa rồi, vũ trụ vẫn giống như trước.

Nhưng ở trên đỉnh đầu Ngụy Hợp, nơi đó có thêm một mảnh kim quang chiếu rọi xuống.

Đằng sau kim quang kia phảng phất là một cánh cửa, vô cùng to lớn, điêu khắc vô số hoa văn hình tròn lưu động.

Khe hở giữa đại môn giống như Thái Cực Đồ, từ trạng thái thứ tự chậm rãi nứt ra một khe hở.

Kim quang từ trong khe hở kia tiêu tán mà ra.

“Đó là cái gì!?” Ngụy Hợp trong lòng rung động, linh năng bản năng khi nhìn thấy phiến đại môn kia trong nháy mắt, liền bắt đầu điên cuồng nhắc nhở hấn, tới gần lại tới gần!

Đó là một loại xúc động không tên dâng lên trong lòng, liêu lĩnh, từ bỏ tất cả, nhất định phải tới gần cánh cửa kia.

Trong lúc mơ hồ, hấn còn nhìn thấy ở một nơi cách đại môn khá gần, có ba cái bóng nổi lơ lửng.

Một trong số đó là giống người, hai con kia tựa hồ là quái vật.

“Người không nên tới nơi này...” Một âm thanh nam tử ung dung chậm rãi vang lên bên tai Ngụy Hợp.

Chỉ trong giây lát, cảm giác kích động mãnh liệt muốn tới gần đại môn, thanh âm vừa vang lên lại như thủy triều rút lui.

Ngụy Hợp lúc này mới phát hiện, chính mình đang điên cuồng bay về hướng cánh cửa lớn kia.

Hắn cúi đầu nhìn xuống, thấy mình cách vị trí trước đó đã bay ra rất xa.

Hơn nữa, lúc này hắn mới phát hiện, trong tinh vân, bốn phía tinh không, khắp nơi đều nổi lơ lửng vô số tượng mặt người không trọn vẹn.

Vô số pho tượng mặt người, chi chít không đếm xuể, tất cả đều có trình độ tổn hại khác nhau.

Mặt của bọn chúng đều chưa hoàn chỉnh.

Ngụy Hợp liếc mắt qua, trong tinh không trong tầm mắt, số lượng mặt người quả thực vô cùng vô tận.

“Trở về đi... Tiêu gia hỏa.” Tiếng đàn ông vừa rồi lại lần nữa truyền đến.

Hết thấy trước mắt Ngụy Hợp bắt đầu cấp tốc mơ hồ, vụn vụn.

Tất cả mọi thứ đều hóa thành đường nét màu sắc thái, sau đó lại một lần nữa hồ trở lại.

Hắn lại nhìn thấy vũ trụ tinh không, liền không còn bất kỳ pho tượng mặt người nào.

Ngẩng đầu lên, hắn cũng không nhìn thấy cánh cửa tròn thần bí phóng ra kim quang kia.

Nhưng thanh âm thần bí vừa giúp hắn thoát ly lực hấp dẫn kia lại bị hắn ghi chép trong lòng.

“Tường Vĩnh Miên. Hồi hồi hồi hồi ghi chép thanh âm vừa rồi!”

Linh hồn cùng huyết nhục Ngụy Hợp đã sớm dung hợp thành một thể với bức tường Vĩnh Miên.

Nói chính xác hơn, bức tường vĩnh cửu cũng phải là một phần thân thể của hắn. Chẳng qua là dùng máy móc hóa kết hợp với sinh vật hóa thành tồn tại.

“Không có ghi chép âm ba, không cách nào phân biệt được trùng tuyến.” Hồi đáp trên bức tường Vĩnh Miên làm cho

Ngụy Hợp sừng sốt.

“Tình trạng vừa rồi của ta đâu? Phân tích ghi chép, thành lập hạng mục.”

Ngụy Hợp trầm giọng phân phó.

“Các hạng mục đã thành lập, số liệu đã quay về căn cứ nghiên cứu. Thiết bị khóa liên tục được phân tích.” Điểm tốt nhất của bức tường Vĩnh An chính là sử dụng một lượng lớn trí tuệ để hỗ trợ lưu trữ vận chuyển.

Hơn nữa bởi vì duyên cớ liên vãng, dẫn đến Ngụy Hợp có thể tùy thời thông qua mạng lưới và tư liệu chứa đựng, thậm chí có thể từ trong kho tư liệu tích lũy của nhân loại thu hoạch vật mình cần.

Đây cũng là nguyên nhân mấu chốt để Ngụy Hợp thành lập bức tường Vĩnh Miên này.

Tốc độ ký ức của bản thân hắn, lý giải tốc độ, đương nhiên là không bằng máy tính máy móc.

Số lượng tư liệu nhiều như vậy, hoàn toàn có thể trở thành hệ thống phân tích số liệu hiện tại của hắn.

Một lát sau.

Một đoạn tin tức mới quay về.

“Căn cứ vào ghi chép số liệu, bảy ngàn sáu trăm năm trước, một công ty khai phá tên là tinh tế của HỒ Lang, từng tuyên bố chính mình phát hiện một loại sinh vật to lớn tên là Hư Ảnh Long.”

“Trong tư liệu thao tác công bố, bọn chúng quan sát nghiên cứu Hư Ảnh Long hơn trăm năm, tổng kết ra mấy chục đặc thù và quy luật. Nó rất giống với hình thức tồn tại hiện tại của ngài, tương tự đến chín phần.”

Tường Vĩnh Miên không hổ là tác dụng lớn cho tư liệu số liệu của nhân loại.

Nhanh như vậy đã từ trong tư liệu Hạo Như Yên Hải tìm được sự đối lập hình thái Ngụy Hợp lúc này.

“Hư Ảnh Long sao...”

Ngụy Hợp trừ loại cảm giác đặc thù này, cũng không cảm giác thực lực con người mình tăng lên bao nhiêu.

Thậm chí, thân thể hắn lúc này giống như sương mù, cơ hồ không cách nào chạm đến thực thể.

Một vài mảnh thiên thạch nhỏ vỡ nát xuyên thẳng vào trong cơ thể hắn lúc này.

“Hur Ảnh Long có năng lực đặc thù gì?” Ngụy Hợp hỏi thẳng.

“Trong tư liệu có ghi...”

Vài giây sau, rất nhiều hình ảnh và các loại thông tin về dữ liệu chữ ký truyền vào trong đầu hắn.

Loại tồn tại kỳ dị này, bản thân thần bí khó lường, tác dụng của Lu Lang cũng chỉ là mô tả tổng kết đối với một bộ phận năng lực của nó mà thôi.

Căn cứ tổng kết của Thiệu côn.

Hur Ảnh Long tổng cộng có hai loại năng lực.

Theo thứ tự là “Hur thực chuyển hoá”, cùng “Xuyên qua”.

“Hur thực chuyển hóa...”

Thân rỗng không lồ Ngụy Hợp chậm rãi cuốn một cái, lập tức đen kịt, hóa thành hơi mờ, sau đó chậm rãi biến mất.

Hoàn toàn ẩn hình tại chỗ.

Một lát sau, hắn lại xuất hiện lần nữa.

“Lợi hại! Thực thể hoàn toàn biến mất, đây không phải ẩn nấp theo ý nghĩa bình thường, mà giống như là tạm thời giấu ở chân giới khác!”

Linh thể của hắn có thể từ những Chân giới khác nhau xông lên từng tầng một.

Cho nên đặc thù của các Chân giới khác nhau cũng tương đối rõ ràng.

Mà ngay tại lúc ẩn hình, hắn cảm giác chính mình phảng phất như đang tiến tới tầng thứ tám tà tầng, thân thể ở mơ hồ vị trí giữa tầng thứ bảy cùng tầng thứ tám Chân Giới.

Không có bất kỳ chuẩn bị gì, không cần tăng thêm cái gì, năng lực của Hur Ảnh Long giống như cá gặp nước, dễ dàng tiến vào tầng cảm giác của tà.

“Chẳng lẽ... năng lực của Hư Ảnh Long, là thuần túy Xuyên Giới!?” Trong lòng Ngụy Hợp có chút chấn động.

Năng lực thứ hai xuyên thẳng qua, tổng kết của Thiệu Chính có thể trong thời gian ngắn nhảy vọt đến vị trí cực kỳ xa xôi.

Năng lực của nó có thể so với Tinh Môn Trùng Động.

Hắn có chút không rõ, trạng thái của Hư Ảnh Long này đến cùng đại biểu cho cái gì...

“Vậy thử một chút... Trước tiên hoàn toàn tiến vào tầng thứ tám đã.”

Ngụy Hợp quay đầu lại nhìn phi thuyền, xác định không có vấn đề gì, ghi chép lại vị trí Tinh Đồ của mình.

Sau đó đột nhiên bỏ nhào xuống.

Bịch một cái, một gợn sóng vô hình khuếch tán ra.

Thân rồng dài nhỏ của hắn phảng phất như đâm vào mặt nước, trong nháy mắt liền chui vào hư không, biến mất không thấy gì nữa.

Mấy hơi thở sau...

Chân giới tầng thứ tám, tà tầng.

Trong tinh không tĩnh mịch, một con trường long đen sì, vỗ bốn đôi cánh chuồn chuồn chuồn, đột nhiên từ trong hư không lao ra.

Phảng phất như từ mặt nước lao ra khỏi bờ.

Trường long màu đen lượn một vòng giữa không trung, lắc lắc đầu, lúc này mới quét mắt nhìn chung quanh.

“Vậy mà thật sự vào được!?”

Hắn ta đã tới tà tầng, cho nên biết rõ mình có tới hay không.

Lúc này trong mắt hắn loé lên tử quang, lập tức thấy được quy tuyến tà giới xiêu vẹo vẹo.

Vô số sợi tơ quy tắc không ngừng méo mó, vặn vẹo, run run. Chính là không muốn bị kéo thẳng.

Bốp!

Trong phút chốc, xa xa có một bóng người mơ hồ hiện lên.

Rõ ràng là Kim Ô Tử có thân thể Ngụy Hợp.

Ý thức Ngụy Hợp chuyển chủ qua Kim Ô Tử bên kia, ngược lại quan sát thân thể hư ảnh rỗng cuồn.

“Không có quá trình thăng cấp mà trực tiếp tấn chức quân vương? Xem ra Phá Cảnh châu đưa ra đột phá thích hợp nhất, đúng là không nói sai.

Chẳng qua cảnh giới quân chủ Hư Ảnh Long này dường như không có lực sát thương...”

Ngụy Kỳ vừa vặn lóe lên, trong chớp mắt đã vọt tới trước người Hư Ảnh Long.

Hắn đưa tay ra, nhẹ nhàng ý đồ tiếp xúc với Hư Ảnh Long, nhưng không làm nên chuyện gì.

Tay của hắn xuyên qua cánh của Hư Ảnh Long, giống như chỉ là một cái bóng, một ảo ảnh, căn bản không tồn tại.

Ngụy Hợp vừa động tâm niệm, trên tay nhanh chóng sáng lên lít nha lít nhít mấy ngàn quang điểm màu lam.

Những điểm sáng này cái nào cũng là một đạo Linh Thuật.

Y giờ tay lên.

Mấy ngàn điểm sáng bắn ra, đều đánh về phía Hư Ảnh Long.

Ầm!!

Trong phút chốc thất sắc quang bạo điểm ra từ trên người Hư Ảnh Long.

Quang mang duy trì trong chốc lát rồi mới chậm rãi tán đi.

Hư Ảnh Long vẫn ở chỗ cũ, không bị thương chút nào...

“Chậc chậc... Quả nhiên tương đối kỳ diệu... Ngay cả cấp bậc quân chủ của ta bây giờ cũng không đả thương được sao?”

Hắn bắt đầu không ngừng thí nghiệm.

Tầng thứ tám này, cho dù hắn là quân chủ, cũng không dám đờ quá lâu, cho nên động tác phải nhanh.

Một phút đồng hồ sau...

Ngụy Hợp phóng thích lượng lớn linh thuật, xác định linh thuật hoàn toàn không có hiệu quả đối với Hư Ảnh Long.

Sau đó hắn thử nghiệm tiến hành các loại công kích vật lý.

Nhưng bất kể là thủ đoạn gì, toàn bộ công kích vật lý, đều hoàn toàn không cách nào tiếp xúc với Hư Ảnh Long.

Trái lại, năng lực hư thực chuyển hoán bản thân Hư Ảnh Long cũng không có tác dụng nhiều lắm.

Hư thực chuyển hoán này hoàn toàn là từ không thể nhận ra, trở nên dễ dàng hơn.

Nhưng vẫn không dùng cái rắm gì cả.

Hư Ảnh Long vẫn như trước không cách nào tiếp xúc đại đa số sự vật, chỉ có thể miễn cưỡng chuyển hóa làm thực thể, có một chút khí lực yếu ớt.

Nó như một đạo u linh, có thể tùy ý hoạt động quan sát, nhưng lại không thể nào can thiệp vào những việc khác.

Thời gian thí nghiệm kéo dài nửa giờ, Ngụy Hợp tựa hồ minh bạch năng lực Hư Ảnh Long rốt cuộc là gì.

Lần thăng cấp thứ ba này là con trai của Quân chủ, năng lực đủ, thật ra chỉ có một cách - quá trình.

Xuyên qua các cấp độ nhận biết khác nhau, xuyên qua các cấp độ khác nhau của Chân giới, xuyên qua không gian vũ trụ rút ngắn, thật ra những thứ này đều là biểu hiện năng lực khác nhau.

Cái gọi là hư thực chuyển hoán kỳ thực, thật ra là trong quang phổ khu mà Hư Ảnh Long không thể cảm giác được đang xuyên qua khu vực có thể cảm giác được.

Vì vậy thoạt nhìn mới biến thành từ hư đến thực.

Loại xuyên không này, tiêu hao chính là thân thể thể Hư Ảnh Long thể tích.

Xuyên qua càng xa, vượt độ càng khó, tiêu hao càng lớn. Thân thể Hư Ảnh Long cũng theo đó rút ngắn nhỏ lại.

Mấu chốt nhất chính là năng lực của Hư Ảnh Long chỉ có một loại như thế, còn loại trạng thái cơ thể này hoàn toàn mất đi năng lực công thủ.

Ngay cả chạm vào cũng khó mà chạm tới, càng không cần nói tới công kích phòng ngự.

Ngụy Hợp tự mình dùng sức giải mã toàn thân, cũng không thể đụng phải Hư Ảnh Long trong trạng thái hư vô.

Linh năng công kích cũng tốt, công kích vật lý cũng tốt, nhiệt độ cao, chùm sáng, ăn mòn, không gian vặn vẹo, toàn bộ thủ đoạn Ngụy Hợp có thể sử dụng đều đã dùng.

Kết quả chỉ có một, vô dụng.

Hắn không đả thương được thân thể của Hư Ảnh Long Tử, ngay cả Hư Ảnh Long cũng không thể làm hắn bị thương.

Mà kỳ dị chính là, Hư Ảnh Long không thể đụng vào, nhưng có thể trong trạng thái hư vô, tiếp nhận âm thanh chấn động ánh sáng trong cốc.

Sau khi xác định năng lực xong, điều đầu tiên mà Ngụy Hợp nghĩ đến chính là thăm dò một vài địa phương mà mình không thể tới gần, không thể dừng lại lâu dài.

Phá cảnh châu này tự lựa chọn phương hướng đột phá, nếu như từ phương diện này mà nói, xác thực phi thường thích hợp với hắn.

Trở lại tầng thứ bảy.

Ý thức tướng chủ Ngụy Hợp một lần nữa trở lại Hư Ảnh Long, đại lượng cơ thể cho Ngụy Hợp cảm giác giống như trên thân mọc ra rất nhiều cánh tay.

Lúc nào cũng có thể đặt sự chú ý của hắn ở trên những cánh tay khác.

Mà tất cả cánh tay đều đang làm việc, đó chẳng qua là năng lực nhất tâm đa dụng của hắn.

Loại năng lực mạnh mẽ này, thật ra rất nhiều Bất Hủ Linh Nhân đều có thể làm được.

Càng không cần phải nói lúc này hắn đã thăng cấp thành quân chủ.

Dưới trạng thái của Hư Ảnh Long, Ngụy Hợp xác định trạng thái này, mình có đủ năng lực tuyệt đối không bị thương. Trong lòng cũng bắt đầu cảm thấy sống động.

Hắn nhanh chóng thu nhỏ lại, một lần nữa ngưng tụ thành hình một bóng đen.

Hình người nhanh chóng ngưng thực, hiện ra gương mặt, hình dáng thuộc về Ngụy Hợp.

Sau đó da điều chỉnh, tóc dài khôi phục.

Rất nhanh, một Ngụy Hợp hoàn toàn vẹn toàn nhân loại, lại lần nữa hiện ra.

Hắn giơ tay lên, hoạt động thân thể, bay thẳng đến phi thuyền.

Không cần mở cửa, phi thuyền cũng không cảm ứng được hắn tới gần.

Thân thể Ngụy Hợp giống như huyền ảnh, chui vào vỏ ngoài phi thuyền, xuyên qua tầng ngăn, tiến vào bên trong.

Không còn thực thể, phi thuyền cũng hoàn toàn mất tác dụng.

Không thể đụng vào bất kỳ thứ gì, đại biểu cho tất cả mọi thứ trên phi thuyền, hắn đều không thể chạm vào.

Tự nhiên cũng không thể ăn uống, nghỉ ngơi.

Nhưng Ngụy Hợp cảm giác trạng thái này tựa hồ cũng không phải vĩnh viễn.

Bản thân Hư Ảnh Long còn đang liên tục phát sinh biến hóa.

Biến hóa trước mắt này, hoặc có thể nói là loại tấn chức này còn chưa hoàn thành.

Vì vậy y cần chậm rãi chờ đợi.

Lạch cạch.

Một cái hòm dự bị bồi dưỡng bên cạnh Ngụy Kỳ được mở ra.

Một đoàn huyết nhục to bằng nắm tay bay ra, ở giữa không trung vãn vẹo, sinh trưởng cấp tốc chia làm hai khối.

Hai khối huyết nhục cấp tốc biến hình, không đến ba giây đã dài thành hai bàn tay trắng nõn.

“Nếu đã không thể chạm vào tuyệt đại đa số sự vật, khí lực còn không bằng một đứa trẻ, vậy thì cứ phân ra cơ thể giúp ta xử lý là được.” Sắc mặt Ngụy Hợp bình tĩnh, phân ra một tia linh khí có thể thao túng hai đoàn huyết nhục của mình.

Rất nhanh, trên lưng hai bàn tay đều mọc ra đôi cánh nhỏ màu trắng.

Chỗ cổ tay cũng phun ra rất nhiều điểm mạnh, thuận tiện biến đổi hướng phi hành.

Nhìn đôi cánh nhỏ phốc xuy phốc phốc phốc phốc phốc phốc, mang theo hai cánh tay bắt đầu điều khiển tất cả phương tiện phi thuyền.

Ngụy Hợp hài lòng cười cười, để hai cánh tay nhỏ bé lơ lửng ở hai bên mình, tùy thời thao túng phi thuyền.

“Hiện tại không sai biệt lắm. Tường Vĩnh Miên, tra tất cả tư liệu về cái cửa tròn màu vàng vừa rồi.”

Hắn nhanh chóng truyền hình ảnh ký ức vừa rồi cho hệ thống.

“Đã kết thúc tìm tòi, tương tự với tư liệu mười hai mươi ba nghìn ba trăm chín mươi một.”

“Nhiều như vậy sao?” Lòng mày Ngụy Hợp cau lại: “Thôi, truyền cho ta đi.”

Xem ra chỉ có thể bỏ ra thời gian xem xét.

“Đúng rồi, tìm tòi tư liệu tầng thứ chín của Chân Giới.” Ngụy Hợp bỗng nhiên nghĩ đến vũ trụ lúc trước mình nhìn thấy đại môn màu vàng kim có phải là tầng thứ chín trong truyền thuyết hay không?

“Tìm tòi xong, tầng hư giới thứ chín, tư liệu đã truyền vào.”

Một lượng lớn tin tức chảy vào đầu Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp nhắm mắt đứng tại chỗ, suy tư một lát.

Rất nhanh, hắn mở mắt ra.

“Tầng thứ tám hoang vu cô quạnh, cái gì cũng không có, từ tư liệu mà xem, có lẽ có liên quan đến tầng thứ chín...”

“Chờ tiến hóa bản diễn bước vào cảnh giới Đâu mô nguyên quân, ta có thể tiến vào tầng thứ chín... Đến lúc đó...”

Ngụy Hợp thở dài một tiếng, bắt đầu xem xét lượng lớn tư liệu truyền về bức tường Vĩnh Miên.

Linh năng cấp bậc quân chủ của gã có tốc độ nhanh cỡ nào, chỉ là năm phút sau.

Đã đọc hết toàn bộ tư liệu tin tức từ mấy trăm vạn.

Trong đó có một nghiên cứu kỷ lục đặc thù đã thu hút sự chú ý của hắn.

“Nhê Lan nghiên cứu chủ nhiệm Thái Khang, tuyên bố mình từ vết tích lưu lại âm thanh, tính toán ngược lại, thôi diễn ra: Vũ trụ có khả năng thuần túy là một loại sinh mệnh.”

“Thái Khang tuyên bố: Hắn ở một chỗ trên tinh cầu hoang vu, phát hiện lấy ốc đảo làm tiêu chuẩn, một phương hướng khả nghi nào đó phát hiện ra, một cái tiếp tục, ổn định, cực kỳ dao động dài dòng.

Dựa theo những âm thanh và những vết tích chấn động để tính toán, có lẽ những gợn sóng này đã tồn tại hơn ngàn vạn năm rồi.”

“Trước đây Thái Đà từng tuyên bố, căn nguyên sinh mệnh là do quy luật vận hành.

Tim, hô hấp, tiết ra ngoài, vân vân,... tất cả đều do linh lực lần đầu tiên phát động.”

“Theo điều tra, Thái Đà xuất thân từ giáo phái ở Tây Lý, ba lần tuyên dương lý tưởng mê tín tà pháp chưa chứng thực, cũng nhiều loạn trật tự công cộng mà bị bắt giam vào ngục.

Sau khi ra khỏi ngục học nghiên cứu nhiều năm, triển lộ thiên phú kinh người, được chọn vào trung tâm nghiên cứu của Tất Tuấn Lan.”

Lông mày Ngụy Hợp nhíu chặt.

Trong những tài liệu này còn có một đoạn luật lệ, là ghi chép của Thái Khang kia.

Hắn nhanh chóng ấn mở.

“Ta... Ta không lừa gạt bất luận kẻ nào.” Trong quyển sách, một thanh âm mệt mỏi của lão nhân, dùng Khắc Nặc Thúy Tư ngữ có chút không được tự nhiên nói ra.

“Trong lúc nghiên cứu, ta thu thập mấy ngàn vạn âm thanh quy động trên tinh cầu kia lưu lại.

Những âm thanh này, là do liên tục hơn ngàn vạn năm, tất cả Ba Phong Cốc đều tổ hợp lại với nhau.

Nói một cách đơn giản, chính là âm thanh đều do chấn động có quy luật tạo thành, đồng thời cùng một âm thanh, đều có những thanh âm y hệt nhau.

Mà ta thu thập luật động này, nó từ đầu đến khi kết thúc, toàn bộ truyền lại hơn ngàn vạn năm!

Cuối cùng, ta đem toàn bộ dấu vết của luật động tập hợp lại, sau đó tính toán suy tính thời diễn, các người đoán xem ta phải ra cái gì?”

Nơi này dừng lại, sau đó là tiếng thở dốc dồn dập.

“Ta đến rồi...”

“Nó nói, ta tới đây!!!!”

“Ha ha ha ha! Âm văn giống nhau! Thậm chí còn biết tri kỷ đổi thành ngôn ngữ của chúng ta!

Âm thanh của pháp luật chuyển thành kia nói rằng, ta đã đến!!

Tránh ra! Ta không điên! Cút ngay cho ta! “

Tiếp theo là một tràng cười to điên cuồng, khóc lớn, đập đồ vật động tĩnh.

Trong đầu Ngụy Hợp không biết vì sao, bỗng nhiên hiện ra cánh cửa màu vàng lúc trước nhìn thấy.

Không biết tại sao, bản năng của hắn chính là hiện ra ký ức của cánh cửa kia.

Một cảm giác sợ hãi khó hiểu, không biết khi nào đã dâng lên trong lòng hắn.

“Người bình thường nói chuyện, chấn động bình thường của một câu sẽ không vượt quá một phút. Trừ phi cố ý kéo dài, nói từng chữ một.”

“Như vậy, một đoạn lời nói kéo dài hơn ngàn vạn năm... Làm sao có thể có loại vật này chứ? Hay là bày trò? Hay là Thái Cương này căn bản chính là một tên điên?”

*
*
*

“Tầng thứ chín...đến cùng ẩn giấu bí mật gì...? Còn có giọng nói mà Hư Ảnh Long nghe được, cánh cửa lớn màu vàng kia...”

Ngụy Hợp suy tư nhiều lần lấy được manh mối cùng tư liệu.

Nhưng tin tức này quá ít, không thể suy đoán ra kết quả.

“Quên đi... Hư Ảnh Long Tử thể vừa vặn, có thể đi tới tầng tám thử xem, có lẽ thân thể này không bị hư ảnh hưởng bởi quy tắc hay không?”

Xoẹt một cái, thân hình Ngụy Cương trong nháy mắt biến mất trong phi thuyền.

Ước chừng hơn mười phút sau, hắc lại xuất hiện lần nữa, thần sắc không thay đổi, nhưng trong mắt lại có thêm vẻ vui mừng.

“Quả nhiên không bị ảnh hưởng... Cứ như vậy, ta hoàn toàn có thể ném Hư Ảnh Long lên tầng tám, mặc cho nó tự do thăm dò.

Cứ như vậy, mỗi thân thể đều có thể ở bên trong khôi phục, tăng thêm một hệ thống tu hành.

Những tử thể còn lại cứ cách một đoạn thời gian lại dùng Phá Cảnh Châu đột phá một lần... gia tăng hệ thống lực lượng, đồng thời chiếm lĩnh thần vị.

Còn chủ thể... chuyển từ Tinh Uyên sang bên Tam Túc Kim Ô, bắt đầu tiến hóa tiếp theo.”

Phương pháp để tiến hóa nguyên điển đưa ra để thăng cấp Tử Vi Đại Đế chính là dung hợp một ức viên tinh cầu sinh mệnh.

Cái gì gọi là sinh mệnh tinh cầu, còn cần thăm dò tỉ mỉ.

“Theo đạo lý mà xem, trong thần thoại đạo môn, Tử Vi Đại Đế không phải là phương hướng tàn bạo máu tanh, cho nên dung hợp sinh mệnh tinh cầu này, rất có thể không đơn giản chỉ là cắn nuốt sinh mệnh tinh cầu đơn giản như vậy... Còn cần cẩn thận thử nghiệm.”

Ngụy Hợp trong lòng đã an bài tốt hành trình tiếp theo. Lúc này cũng không chần chờ nữa, chủ ý ý ý thức cấp tốc dời đi, bắt đầu thực hiện từng kế hoạch khác nhau.

Nửa tháng sau...

Tinh Uyên.

Trên một mảnh thảm lớn huyết nhục, đứng thẳng một bóng người khô ngô toàn thân thiêu đốt lên ngọn lửa màu vàng.

Bóng người khoác trường bào màu vàng, tóc dài, lông mày, chòm râu toàn là màu vàng, thậm chí ngay cả đồng tử cũng màu vàng.

Trên gương mặt gã có một đoàn hoa văn ngọn lửa màu vàng, thỉnh thoảng hiện lên từng tia từng tia huy quang.

Đây là lần đầu tiên Ngụy Hợp vận dụng hai phân thân liên thủ.

Tám thảm máu khổng lồ là cơ thể con trai của lãnh chúa Hắc Viêm bên Tinh Uyên.

Mà thân thể Kim Ô Tử lại chuyên môn đến Tinh Uyên này tìm kiếm sinh mệnh tinh cầu.

Do sông mẫu và Tinh Uyên ra tay giao chiến, kết quả của Chân Linh thu hút không ít Hắc Viêm lãnh chúa ra tay kháng cự.

Đối với những người sợ hãi mà nói, Mẫu Hà chính là đang cướp đoạt bãi chăn thả của bọn họ.

Không có tinh hệ nhân loại thì chúa tể và quân chủ sẽ không để ý, thế nhưng những người khác thì lại gặp phiền phức.

Không còn linh hồn làm hạt giống, Tinh Uyên sẽ không còn sinh vật mới xuất hiện nữa.

Mà dựa theo phong cách nhất quán của Tinh Uyên, không có sinh mệnh mới ra đời, ước chừng vài năm nữa là có thể diệt sạch đại bộ phận vật phẩm.

Thôn diệt giống loài, phạm vi Tinh Uyên thu nhỏ, lãnh địa thu nhỏ, thực lực của các lãnh chúa giảm xuống.

Một loạt phản ứng này đều là liên tục.

Cho nên sau khi phát hiện sông mẹ vượt qua ranh giới, Tinh Uyên lãnh chúa phát huy đầy đủ phong cách không sợ chết, lớp lớp tập kích tự sát, đánh cho quân đội Chân Linh của Mẫu Hà liên tục bại lui.

Chủ yếu là sinh vật Tinh Uyên không có linh hồn, cho dù chết cũng chỉ là một mảng lớn ô nhiễm vật, không thể bị Nặc Hi cầm đi hiến tế.

Mà mẫu hà bên kia căn bản không quan tâm máu thịt bị ô nhiễm, dù sao chết trở về mẫu hà, tất cả đều sẽ được tẩy rửa sạch sẽ. Duy chỉ có tốc độ hồi phục chậm một chút, nhân số còn có hạn.

Hai bên quả thực là thiên khắc với nhau.

“Đến rồi...”

Phù.

Ngụy Hợp nhẹ nhàng phun ra một ngọn lửa, gương mắt nhìn tới phía trước.

P phía trước hẳn có một tinh cầu màu đỏ khổng lồ đang chậm rãi xoay tròn.

Đường kính của tinh cầu ước chừng hai vạn dặm, mặt ngoài vô số sinh vật Tinh Uyên đang không ngừng nhúc nhích chém giết.

Từ xa nhìn lại, chẳng khác nào một quả táo lớn mặt ngoài vô số con trùng.

“Thử một chút xem có được hay không trước đã...”

Ngụy Hợp suy nghĩ một chút.

“Phương pháp dung hợp trên Hóa Nguyên điển, bắt nguồn từ quy tắc cảm ngộ mà Nguyên Thủy Thiên Tôn đã đạt được bên kia.

Bước thứ nhất... Trước dung hợp tinh hạch sao?”

Hắn giơ tay lên.

Một ngọn lửa màu vàng rực rỡ nhanh chóng bốc cháy lên.

“Nhiệt độ thấp một chút... Nhiệt độ của địa hạch cho dù cực cao, cũng không chịu được ta hong nóng. Sau khi đi vào, tinh hạch dung hợp tiến vào bản thân cần thời gian không biết bao lâu... Phải cẩn thận.”

Cái gọi là dung hợp tinh cầu, chính là dung hợp hoàn toàn vào bản thân.

Nhưng trên chiến trường sinh mệnh có lượng lớn sinh mệnh, Ngụy Hợp không muốn trực tiếp dung hợp, để tránh hủy diệt toàn bộ tinh cầu.

Mà hủy diệt tinh cầu sinh mệnh, có lẽ cũng không nên được gọi là sinh mệnh tinh cầu...

Cho nên...

“Cách làm chính xác là... dung hợp tinh hạch!”

Vèo!

Trong chốc lát cả người Ngụy Hợp dung hợp vào ngọn lửa màu vàng kia, sau đó bỏ nhào về phía trước, trong nháy mắt đâm vào tinh cầu trước mắt.

Một lát sau, toàn bộ tinh cầu màu đỏ máu khẽ run lên, trên mặt đất có thêm chút núi lửa phun trào.

Còn lại không có bất cứ điều gì khác thường.

Lại qua mấy phút.

Một vệt kim quang một lần nữa từ trên tinh cầu một chỗ miệng núi lửa bay ra, ở trong không khí, hóa thành thân hình Ngụy Hợp.

Hắn mở tay ra, lòng bàn tay lóe lên một viên châu màu trắng.

*
*
*
*
*
*

“Đã thành... Dung hợp chỉ cần đưa hấn vào phạm trù Thần vị là được. Sau khi tấn chức Quân chủ, số lượng Thần vị có thể không chế tinh cầu dung nạp cũng nhiều hơn... Chỉ là... Một ức viên này... Nếu như đều dung hợp từng viên như vậy, cần rất nhiều thời gian. Cần phải nghĩ biện pháp...”

Suy tư một lát, Ngụy Hợp mở ra hai tay, chỗ thân thể trong trục tuyến, hiện lên lít nha lít nhít đại lượng quang điểm màu vàng.

Tất cả điểm sáng nhanh chóng tụ hợp, hóa thành một sợi lông vũ màu vàng.

Bên dưới lông chim vàng, thân thể lãnh chúa Hắc Viêm tách ra mảng lớn máu thịt, nhanh chóng nổi lên, bao trùm lông chim vàng.

Huyết nhục và lông vũ dung hợp thành một thể, rất nhanh liền sinh ra một con chim bay màu vàng.

“Đi đi...”

Ngụy Hợp chỉ tay một cái, điểm lên đầu phi điều.

Hai mắt phi điều lập tức thiêu đốt ánh lửa màu trắng, nó phảng phát như sóng lại, hai cánh vỗ mạnh, bỗng nhiên bay về tinh không xa xa, thân hình mấy lần lấp lóe nhảy lên, sau đó biến mất không thấy gì nữa.

Không bao lâu, Ngụy Hợp cảm nhận được chim vàng đã thành công chui vào một viên tinh cầu mới, hoàn thành toàn bộ quá trình dung hợp.

Sau khi nắm được một viên tinh cầu mới, hấn sẽ biết phương pháp này có thể làm được.

Trong tình không, hấn lại vung tay lên lần nữa.

Lập tức hàng nghìn lông chim kim sắc nhao nhao bay ra.

Dưới lượng lớn huyết nhục bao bọc, những lông vũ này nhao nhao hóa thành phi điều màu vàng, bay về bốn phương tám hướng.

Đây là số lượng lông chim lớn nhất mà hấn có thể phân hoá ra.

Cho dù như vậy, muốn dung hợp một ức viên sinh mệnh tinh cầu, vẫn là nhiệm vụ cực kỳ gian nan.

Cũng may sau khi Kim sắc phi điều dung hợp, còn có thể bay trở về tiếp tục nhiệm vụ mới.

Cảm nhận được thân vị của mình không chế tinh cầu càng ngày càng nhiều, Ngụy Hợp rõ ràng cảm nhận được, thân vị tựa hồ đang tăng trưởng, mở rộng phạm vi.

Sau khi thăng cấp, linh năng, huyết nhục, thân vị đều có tiến bộ rất lớn.

Mà dung hợp với tinh cầu sinh mệnh lại dường như khác với dung hợp với tinh cầu bình thường, hành động như vậy có thể không gia tăng gánh nặng cho Ngụy Hợp, lại còn trợ giúp tăng khả năng khống chế thân vị của hấn.

Trong nháy mắt, lại nửa tháng sau...

“Chuyển phát nhanh!” Trong nội bộ, Ngụy Hằng đang vui đầu sửa sang lại tư liệu, bị tiếng kêu ngoài cửa làm cho hoàn hồn.

Hấn nhìn hai bên một chút.

Những người khác đều không rảnh, đều đang làm chuyện của mình, vì thế chỉ có thể tự mình đứng dậy mở cửa.

Rặc rặc một tiếng cửa mở ra.

Nhân viên chuyển phát nhanh bên ngoài đem một cái rương giấy dài rộng bằng cánh tay, vứt xuống mặt đất.

“Chuyển phát nhanh của các người.”

Ném xong ngõ nhỏ, nhân viên chuyển phát nhanh xoay người rời đi.

Ngụy Hằng cúi đầu nhìn ngõ nhỏ, mặt ngoài viết: Cảm tạ ngài trước đó đã giúp chúng ta, lễ vật nho nhỏ, xin nhận lấy.

Trong lòng Ngụy Hằng âm áp, nghĩ đến đứa bé bị bắt cóc lúc trước đã ngăn cản.

Có lẽ cái này là nhà bọn họ đưa cho?

Hắn mang theo chút mong chờ đóng cửa rương lại.

Quả nhiên, bên trong còn có một tin nhắn nhắn tinh xảo, bên trên viết danh sách cảm tạ người.

Trong đó người đầu tiên chính là Ngụy Hằng.

“Ha ha, xem ra thù lao của nhiệm vụ lần trước tuy rằng không nhiều lắm, nhưng vẫn phải có.”

Hắn vạch một tay mở rương giấy ra.

Bên trong dùng nhựa lóng cổ định, trung tâm là một cái chai nhỏ đựng ánh sáng màu hồng nhạt.

“Đây là cái gì?” Ngụy Hằng tò mò cầm đồ vật lên, đặt trước mắt nhẹ nhàng lắc.

“Cái này hình như là... đây nguyện sách!?”

Tổng Triệu đứng dậy nhìn lại, sắc mặt khẽ biến.

“Chúc mừng sách!?” Tất cả mọi người trong văn phòng đều dừng tay, nhìn vào tay Ngụy Hằng.

“Cái này... Chẳng lẽ là gần đây ta có một nguyện vọng? Không phải chỉ có một trang sao?”

Lý Dung cau mày nói.

“Cái này hình như là mẫu thể.” Sắc mặt Nguyên Đô Tử bình tĩnh trả lời: “Lúc trước ta đã kẹt trong tư liệu của hồ sơ.”

“Mẫu thể!?” Một đoàn người lập tức kinh sợ.

Trong lúc đoàn người đang kinh ngạc chấn động.

Trong tinh không bên ngoài tinh cầu, một chiếc tự động bay qua, dùng thương thuyền chậm rãi bay về phía tinh không xa.

Đột nhiên phi thuyền tự động điều khiển máy máy máy, bay ra mấy hình người mờ nhạt.

Tùng đạo nhân hình nhao nhao bay ra, rơi xuống đất.

“Tất cả đồ vật đều đưa đến chưa?” Một người trầm giọng nói.

“Đưa đến rồi, viên mãn sẽ không chế đây nguyện cầu trung tâm đạo cụ nghe đồn về Thạch Hạo, bên trong có ghi chép kỹ càng về sau khi bọn họ sử dụng.” Tên còn lại trả lời.

“Vậy là tốt rồi, dẫn tử được thả ra, bọn họ sẽ theo dẫn tử thủy chung tiến về phía trước...”

Cho dù không có ai điều tra ra, viên mãn sẽ vì nguyện sách mà thu hồi, cũng nhất định sẽ dựa vào phương hướng này...”

“Hiện tại chúng ta phải làm chính là tiêu trừ tất cả dấu vết không phải tự nhiên, để chuyện này không có dấu vết để lại.”

“Nhân loại đã đến thời điểm quyết định cuối cùng, theo mục tiêu trong lời tiên đoán, viên mãn sẽ sống lại, đều là căn nguyên của sự hủy diệt. Không bỏ qua ai.”

“Đã hiểu.”

“Ta sẽ giải thích Thiên Chi Khung Lu ở bên kia.”

“Hừm, hiện tại cứ lẳng lặng chờ đợi sự kiện lên men.”

Một hàng hình người bán trong suốt, chớp mắt đã bay trở về trong màn hình máy tính, biến mất không thấy đâu nữa.

Khắc Nặc Dĩnh.

Bạch Ngân Cung.

Nặc Hi lẳng lặng vuốt ve đế tọa thuộc về Thần Huyết Hoàng Đế, vuốt ve viên bảo thạch được khảm nạm trên tay, trong lúc nhất thời như rơi vào hồi ức.

Nhìn từ mặt ngoài, dường như hấn đang hoài niệm đám người nhà đã từng đi qua.

Nhưng trên thực tế, là hấn tự tay ép phụ thân lui ra, đánh giết hoàng muội Lô Giao bị trọng thương bỏ chạy.

Người nhà và thân tình, đối với hắn bắt quá chỉ là vật có thể không có.

“Điện hạ.”

Một đạo linh quang màu lam từ bên ngoài đại điện bay vút vào, rơi xuống đất, hóa thành một nam tử cao lớn toàn thân giáp nặng màu trắng.

“Bàng La thiết kế kế kế hoạch điều khiển đầy nguyệt mạn thần bí mất tích, hiện tại đang trong giai đoạn khẩn cấp điều tra.

Tổng bộ trưởng thi triển thiết nã hoài nghi mãn nguyệt có thể bị người ta trộm cắp.”

“Giờ có thể giám sát bao nhiêu khu vực đầy nguyệt sách rồi?”
Nặc Hi bình tĩnh quay người.

“Cơ bản có thể quản chế đa số Bành Toa và Đông Cực Tinh Vực.” Nam tử áo trắng trầm giọng trả lời.

“Toàn lực đi tìm, nguyệt ý với kế hoạch triệu hoán tiếp theo, không được bỏ sót gì.”

Nặc Hi suy nghĩ một chút.

“Nói cho ta biết, không tìm được chìa khóa điều khiển, hắn cũng không cản trở về gặp ta.”

“Vâng!” Nam tử lui ra.

*
*
*

Nặc Hi một mình đứng trong điện phủ, điều hấn lo lắng nhất bây giờ chính là bất cứ vị Tinh Uyên Tam Quân nào cũng đều được điều động.

Mặc dù bản thân hấn đã thành công thăng cấp, bước vào cấp bậc Chân Linh.

Nhưng nếu muốn triệu hoán Chân Linh cao hơn, trừ việc hiến tế bằng linh hồn còn phải thỏa mãn điều kiện triệu hoán đặc biệt.

Mà toàn bộ sách quý chính là chuẩn bị cho một vị Chân Linh cấp cao khi hấn lên vào sông mẫu hà.

Cho nên, tóm then này, không thể để xảy ra sai sót!

Đám người Ngụy Hằng đang vây quanh bình nhỏ vừa mới thu được cẩn thận quan sát.

Trong bình có một cái kết tinh thể phát sáng, kết tinh thể giống như là sách, toàn thân phát ra ánh sáng màu hồng nhạt.

“Người nói đây là toàn mãn nguyện thư thể?” Lý Dung nghi hoặc nhìn Tống triều, chờ mong nàng giải thích.

“Nghe nói, đem kết tinh thể ra, bôi máu của mình, sẽ tự động hóa thành một trang giấy đầy nguyện ước chỉ có một mình người có thể nhìn thấy.

Sau đó viết vọng vọng vọng của người lên trên, là có thể thực hiện cuối cùng.” Tống triều giải thích.

“Đây là đồ vật Viên Mãn, ta cảnh cáo các người, tốt nhất lập tức xử lý.” Lân Lân bên cạnh vẫn rất ít nói chuyện, hờ hững lên tiếng.

“Nếu không, hậu quả các người chịu không nổi.”

“Viên mãn hội... chúng ta có thể lên giao cho quan lại?” Ngụy Hằng đề nghị.

Hắn cầm lấy cái bình, tùy ý quơ quơ.

Phốc!

Trong chốc lát, kết tinh thể trong bình đột nhiên nổ tung, hóa thành một mảnh vỡ mưa, xông phá bình, rơi vãi lên người tất cả mọi người ở đây.

Mảnh vỡ không có lực trùng kích thực tế, giống như ảo ảnh, lập tức dung nhập vào trong làn da mấy người ở đây.

Tốc độ bạo tạc của kết tinh thể quá nhanh, đến mức ngay cả Nguyên Đô Tử cũng không phát hiện ra, cũng trúng chiêu.

Mấy người thấp giọng hô một tiếng, nhao nhao tản ra, nhưng vẫn quá muộn,

“Chuyện gì xảy ra!? Tại sao lại đột nhiên nổ tung!?”

“Nó không thấy nữa rồi!?”

“Chui vào trong thân thể chúng ta rồi!?”

” nhiệt độ cơ thể của ta đang tăng lên cao!” Ngụy Hằng có chút hoảng hốt.

“Đừng lo lắng, từ trước đến nay toàn nguyên sách không phát hiện bất kỳ chỗ nào không tốt.” Nguyên Đô Tử nhanh chóng tỉnh táo lại, nhắm mắt tự kiểm.

“Linh lực của ta có thể tăng trưởng, tốc độ rất nhanh!” Cô trầm giọng nói: “Lực lượng linh lực thật thuần túy, không ngờ lại dung nhập hoàn toàn vào hệ thống linh năng của ta.”

“Ta cũng vậy! Linh lực tăng trưởng thật nhanh!!” Tống triều cũng chấn động theo.

Ba người còn lại đều lộ vẻ kinh hãi, lúc này toàn bộ cảm nhận được linh năng của mình tăng lên nhanh chóng.

Vừa rời cái khóa tinh thể kia, rất hiển nhiên đối với linh hoạt của bọn họ có thể đạt được lợi ích cực lớn.

Chỉ là, vừa rời còn tại tình nguyên kết tinh, hiện tại trong nháy mắt không thấy, mấy người ở đây đều có chút không biết nên

xử lý như thế nào.

“Ta cảm thấy có gì đó là lạ.” Nguyên Đô Tử trầm giọng nói.

“Là thứ này có vấn đề!?” Lý Dung rất rõ dự cảm bạn tốt mạnh bao nhiêu, lập tức coi trọng.

“Không... Thứ này có lẽ không thành vấn đề, nhưng ta cảm thấy có khả năng chúng ta đã bị thiết kế. Tốt nhất chúng ta nên lập tức báo cáo cho Khung Lư Thiên!” Nguyên Đô Tử nhanh chóng nói.

“Ta đến đây, vừa rồi hẳn là có giám sát.” Tổng triều vội vàng chạy đi điều động giám thị trên máy tính.

Nhưng trong hình ảnh rất nhanh được điều ra, thế mà căn bản không có khối kết tinh màu hồng như quyển sách.

Chỉ có thể nhìn thấy từng vòng người vây quanh một cái bình trống không đang nói chuyện.

Sau đó, một vòng người kinh ngạc đứng dậy, cái bình đột nhiên vỡ nát, hết thấy liền kết thúc.

“Cứ thế mà lan truyền, nhất định phải nhanh! Tài nguyên phía trên rất nhiều người, chắc chắn có cách khôi phục như cũ. Ta có một dự cảm không hay.” Lòng mảy Nguyên Đô Tử hơi nhíu lại.

Đoàn người nhanh chóng trở nên bận rộn.

Khung trường Thiên Chi Liên là hệ thống khổng lồ của liên minh Đông Cực, mỗi tinh hệ đều có trụ cơ chuyên thuộc.

Rất nhanh, mấy người chép thông tin lên máy tính, đợi phản hồi.

“Phân tích xong, ngài giám định hết thấy bình thường. Cảm ơn ngài đã sử dụng hệ thống Thiên Chi Sâu.”

Có trí năng, giọng nữ chậm rãi vang lên.

“Nhanh như vậy! Có sai sót gì không??” Tổng triều ngạc nhiên.

“Thử lại lần nữa.”

Dự cảm không ổn trong lòng Nguyên Đô Tử càng ngày càng mạnh.

Rất nhanh, mấy người chia ra dùng quyền hạn thân phận của mình truyền thụ mấy lần.

Nhưng kết quả đều giống nhau - tất cả vẫn bình thường.

“Con Lân, con trực tiếp thông tin, phản ứng nhân công!” Vào thời khắc mấu chốt, Nguyên Đô Tử với tư cách là người chủ trì đoàn đội, nhanh chóng tỉnh táo lại rồi bắt đầu chỉ huy.

“Triều triều, người liên hệ với Ảnh Dao chịu trách nhiệm phân phát đây rầy nhiệm vụ điều tra bằng sách nguyện, nói chúng ta có manh mối trọng yếu cần nộp lên trên.”

“Ngụy Hằng, người đi kiểm tra xem thứ này là bưu kiện nào gửi tới? Nhân viên chuyển hàng vừa đưa đồ ở đâu? Tìm được hẳn hỏi rõ ràng.”

“Lý Dung, người đi cùng ta.”

“Chúng ta đi đâu đây!?” Lý Dung ngạc nhiên.

“Y viện! Hoàn toàn phân tích biến hóa phát sinh trong thân thể chúng ta. Chuẩn bị ghi chép báo cáo! Trước đó không lâu ta mới đi kiểm tra toàn diện, hiện tại linh năng bạo tăng, so với rõ ràng hơn.

Hơn nữa chỉ dựa vào một cái thì khả năng đó là trường hợp, nhưng nhiều một cái số liệu của người càng có sức thuyết phục!”

Mấy giờ sau...

Hai người Nguyên Đô Tử cầm báo cáo, tụ tập với một quảng trường nghỉ ngơi gần bệnh viện của những người còn lại.

“Tình huống thế nào?” Nguyên Đô Tử nhìn về phía Tổng triều. Cốc triều.

“Ta tìm được người rồi, nhưng bọn họ không cho rằng chúng ta có ghi lại món nợ có giá trị!” Tổng triều nhíu mày nói: “Có chút không đúng, người của Ảnh Dao không nên qua loa như vậy!”

“Bên này ta báo phục vụ nhân công, nhưng phản bác lại nói ta ghi hết thấy mọi thứ, kiểm tra đo lường không ra bất cứ vấn đề gì.” Lân Lân trả lời trầm thấp.

“Ta đi tìm nhân viên chuyên phát nhanh, nhưng chú ý giám sát người chuyên phát nhanh, căn bản tìm không thấy người! Hẳn chắc chắn đã dùng thuật che giấu linh thuật!” Ngụy Hằng cũng cảm giác tình huống có chút không đúng.

“Chúng ta đã nhận được báo cáo cụ thể để kiểm tra, hiện tại lập tức cùng đi...”

Ầm ầm!!

Trong giây lát, bên cạnh quảng trường, một chiếc phi hành đang đi ngang qua chợt nổ ầm ầm.

Ngọn lửa khổng lồ và tiếng gầm khuếch tán ra, dọa cho người qua đường chung quanh nhao nhao chạy trốn ần núp.

Tiếng thét chói tai vang lên liên tiếp, âm thanh cảnh báo của những cỗ xe còn lại và phi hành phi hành chi chít vang lên, làm màng nhĩ người ta bắt đầu ngứa ngáy.

Đúng lúc này, hơn mười chiếc phi hành thuần bạch từ hư không hiện ra.

Không gian nhảy nhót vụn vụn sinh ra chấn động, bởi vì khoảng cách quá gần, trong nháy mắt đã xé rách toàn bộ mọi thứ trong phạm vi trăm mét xung quanh.

Một bên cánh cửa phi hành khí mở ra, vô số dấu hiệu của dấu hiệu di động màu trắng hình tròn, giống như sỏi cỏ vậy, thoáng cái đã có một mảng lớn.

Những vật thể này vừa mới xuất hiện, liền cấp tốc thúc động cơ, hướng đoàn người Nguyên Đô Tử bỏ nhào xuống.

“Sau này còn có người đến, Dung Dong người dẫn tất cả mọi người đi trước!” Trên người Nguyên Đô Tử nhanh chóng bao trùm cơ thể, thuộc về linh năng Liệt Biến có thể cấp tốc thúc giục thể trạng.

Dưới chân nàng là một mặt đất, giống như mũi tên lửa phóng thẳng về phía bầu trời màu trắng đang đánh tới.

Phần lớn những vật thể này là ánh sáng chiếu rọi, một ít là nút biển, dẫn đầu chính là thăng hoa.

Tổng cộng mười ba người, dưới sự tăng trưởng của cơ thể, linh lực tràn nhanh chóng hợp lại làm một thể, nghiền áp xuống phía dưới.

Hơn nữa phía xa còn có phi thuyền đang nhanh chóng tới gần.

“Tốc độ.” Nguyên Đô Tử toàn thân hơi bành trướng một vòng, thân thể chọt gia tốc, ở giữa không trung trước mười hai bộ thân thể tựa như tia chớp, chọt lóe qua.

Trong nháy mắt, mười hai bộ thân thể đứng im bất động tại chỗ, chờ mấy giây, toàn bộ nửa người trên cơ thể ầm ầm nổ tung, rơi xuống đất.

Chỉ còn lại người thăng hoa cuối cùng, giao thủ với Nguyên Đô Tử ở giữa không trung với tia chớp, đánh cho khó phân thắng bại.

Mười mấy hơi thở sau, người đạt thăng hoa bị một chưởng đánh vào ngực, vô lực rơi xuống đất, phun ra một ngụm máu.

Nguyên Đô Tử trước khi phi thuyền mới thành hình, kịp thời bay ra vòng vây, nhảy lên một chiếc phi hành phi hành của Lý Dung, cấp tốc rời đi.

*

*

*

Chẳng qua phi hành khí mới rời đi không bao xa, một cỗ linh năng vô cùng khổng lồ quét qua bề mặt của tinh cầu.

Đó là linh năng có thể trang bị cho cấp Bất Hủ!

“Là cấp Bất Hủ! Mau nhảy lên!” Tổng triều biến sắc, nghiêm nghị quát.

Phốc phốc!

Hầu như chỉ trong nháy mắt, Bất Hủ Linh không lồ đã có thể hóa thành bàn tay khổng lồ vô hình, dùng một tay bắt về phía phi hành.

Nhưng lại không nắm được.

Ngay lúc đám người Nguyên Đô Tử bị tập kích.

Chỗ gần nhất là một viên tinh hạch hằng tinh.

Một con Tam Túc Kim Ô đang cuộn mình lại, đang chậm rãi mở mắt ra.

“Viên mãn hội?” Ngụy Hợp có chút không hiểu, viên mãn sẽ không đi đối nghịch với Tinh Uyên, chạy đến tìm đoàn người Nguyên Đô Tử làm gì?

Bây giờ lực lượng viên mãn bành trướng tương đối lợi hại.

Trong chiến tranh lúc trước cùng liên quân nhân loại, Nặc Hi lục tục triệu hoán mười bốn vị Chân Linh hình chiếu. Trước khi xác nhập vào hình chiếu Chân Linh, tổng cộng hợp thành mười tám vị Chân Linh để thảo luận.

Những thứ này đều là thực lực của Hắc Viêm đến cực hạn, hơn nữa có thể tăng lên thực chiến lực của binh sĩ bình thường trong phạm vi lớn.

Hơn nữa chính bản thân hắn sau khi đột phá lên Chân Linh cũng chưa hề xuất thủ, thực lực không rõ. Lúc trước còn một hơi hiển tế mấy tỷ tinh hệ...

Lúc này hội viên mãn, thực lực đều ở vào trình độ chính thống đỉnh phong.

Quân chủ không ra, ngay cả các lãnh chúa Hắc Viêm cũng chỉ có thể tạm thời giằng co với y.

“Thôi bỏ đi, nếu dám động thủ với đám người đại sư tử, ta cũng nên tự mình đi một chuyến là được rồi.”

Cách nơi này gần con thể nhất chính là Hằng Tinh Tử Thể đi theo lộ tuyến của Kim Ô Tinh Quân.

Dựa theo tác dụng nhất quán của viên mãn thích triệu hoán chân linh, chỉ dựa vào chút ít huyết nhục bám vào trên người Ngụy Hằng thì chưa chắc đã đủ.

Không phải là đánh không lại, mà là chút huyết nhục này vì để tránh bị phát hiện cho nên thể tích rất nhỏ, muốn trở thành con

cháu cấp độ Hắc Viêm, cần phải cắn nuốt vật vô cơ cũng quá nhiều.

Không có mười mấy hành tinh thì đoán chừng ngay cả cơ sở cũng không có.

Vì vậy, để không có sơ hở nào, con đường cấp bậc Hắc Viêm là tốt nhất.

Trong hăng tinh, Ngụy Hợp chậm rãi nhúc nhích, thân thể Kim Ô cấp tốc hóa thành hình người, sau đó bắn ra phía ngoài.

Chỉ là vừa mới bay ra, một vòng linh thuật trận to lớn màu xanh sẫm tựa như một lồng giam trận pháp lập thể to lớn, trong nháy mắt liền vây gã vào giữa.

Chung quanh lồng giam linh thuật có hai vị cường giả Bất Hủ thần bí đầu mang mặt nạ màu trắng đang lơ lửng.

Sáu góc, sáu vị Bất Hủ.

Trên cùng của lồng giam, còn có một nam tử mặc vương miện ngọc sí màu vàng, mặc một bộ áo giáp hoa lệ, cân xứng.

“Quả nhiên giống như trong tin tình báo, nơi này có một thủ lĩnh của thức tỉnh.”

“Các người đi mang thiết điều khiển đầy nguyện ý trở về. Nơi này để ta giải quyết”.

Thân thể nam tử thoáng hiện trạng thái hơi mờ, toàn thân linh năng tựa như vực sâu, khủng bố không gì sánh được.

Điều này làm cho Ngụy Hợp bất giác hồi tưởng lại phương thức hình chiếu Chân Linh.

“Xin lỗi, có thể mời người ở chỗ này chờ một chút thời gian không?” Linh năng của nam tử chấn động, thanh âm truyền ra.

“Tuy tiêu diệt hồi sinh các người, đối với chúng ta cũng không tổn bao nhiêu sức lực. Nhưng có thể bớt chút phiền toái, tự nhiên là tốt nhất.”

Hắn mỉm cười, trong mắt có vô số linh quang lóng lánh xoay tròn như lốc xoáy.

861

Ngay lúc hình chiếu Chân Linh viên mãn phong tỏa Kim Ô Tử thể.

Một chiếc phi thuyền trong suốt ở chỗ rất xa, chậm rãi hiện lên, quan sát tình huống bên này.

Bên trong phi thuyền không có bóng người, chỉ có từng đoạn tin tức nồng nặc phóng ra, vờn quanh phi thuyền.

Dường như nơi này có không ít hệ thống đang gửi tin tức.

Nhưng trên thực tế, nếu có người vào trong phi thuyền xem xét, sẽ phát hiện, bên trong không có gì.

Toàn bộ phi thuyền từ trong ra ngoài, toàn bộ tự động không chế máy móc đang điều khiển phi hành.

“Bọn họ đã động thủ... bắt đầu.”

“Hiện tại, Viên Mãn nhất định phải có được sách nguyện, sau khi có được tình báo, người đầu lĩnh đương nhiên sẽ không chế hoạt động ẩn núp ở phụ cận.

Nhưng vền vền như vậy, là không có khả năng để thể lực hai bên xung đột quy mô lớn. Chúng ta cần càng thêm dẫn dắt...”

“Mục đích của Hội Viên Mãn ta đã tra rõ. Bọn họ muốn phong tỏa nơi này nhanh nhất, khiến Phục Tô sẽ phản ứng không kịp, sau đó nhanh chóng mang đi chìa khoá điều khiển mãn nguyện.

Những người bố trí phòng vệ ở đây sẽ có người thức tỉnh, không đủ để ngăn cản sức mạnh mà bọn họ triệu tập được.”

“Muốn dẫn dắt gia tộc không? Cái ——”

“Không... Chúng ta không cần gia tộc, mà phải làm cho hướng đi của tình thế không thể đảo ngược...”

“Để song phương xuất hiện tổn thất to lớn không thể vãn hồi sao? Hoặc là... Cho thêm một lý do không thể không khai chiến?”

“Đúng vậy... Chỉ xem sách nguyên đầy đủ còn chưa đủ...
Nhưng nếu con trai của hội trưởng phục hồi lại đột nhiên chết
bất đắc kỳ tử...có lẽ là đủ rồi...”

Phi thuyền đổi diện.

Hằng Tinh xa xa, đột nhiên kích động ra một mảnh hỏa diễm
nóng bỏng.

Sóng lớn hỏa diễm cao ngất hầu như thoát ly mặt ngoài hằng
tinh, bắn tung toé về phía vũ trụ chung quanh.

Một đầu kim ô hư ảnh mơ hồ ở trong đó dẫn cổ thét dài.

Nhưng hết thấy đều bị một đạo linh trận lục sắc to lớn chung
quanh không chế.

Phù văn chẳng chịt như hạt cát, giống như côn trùng, cuộn
cuộn không ngừng chuyển động xung quanh Kim Ô.

Bên ngoài pháp trận, vương miện nam tử cánh vàng lơ lửng
trên không, trên thân tựa như sương mù, bay ra biển lượng lớn
sương mù màu xanh lục, dung nhập vào pháp trận.

“Yên tâm đi, xung quanh nơi này, mấy chục khu vực trong
tinh hệ đều được ta bố trí trận pháp phong tỏa.

Không có bất kỳ tin tức nào có thể truyền ra ngoài. Tổng bộ
của Phục Tô hội các người căn bản không thể biết được tất cả
những gì ở đây...”

Nam tử mỉm cười giơ tay phải lên.

Xuy xuy xuy xuy!

Vô số sợi tơ màu xanh lục từ trong pháp trận trông rỗng hiển
hiện, quấn chặt lấy cự đại Kim Ô.

“Kết thúc rồi... Chỉ là sức mạnh hằng tinh, cũng muốn giãy
dụa ở trước mặt ta?”

Hắn lại nắm chặt lần nữa.

Kim Ô trong hằng tinh lập tức bị cưỡng ép nén lại, thu nhỏ, bị
pháp trận màu xanh lá phong tỏa trời buộc thành một quả cầu
nhỏ màu vàng đường kính mấy trăm mét, triệt để không thể
động đậy.

“Người rõ chính mình đang làm gì không?” Kim Ô Tử thân thể Ngụy Hợp trầm giọng nói.

“Đương nhiên, đương nhiên ta biết các người cũng có quân chủ. Nhưng thế thì đã sao? Người sẽ không thật sự cho rằng, một Quân chủ như bây giờ sẽ e ngại người chứ?”

Hay là người cảm thấy một vị quân chủ mới tấn chức là có thể đánh đồng với Tinh Uyên Tam Quân - người đã tồn tại không biết bao nhiêu vạn năm?”

“Được rồi, nói với người những chuyện này cũng không hiểu.” Nam tử đột nhiên mất hết hứng thú nói: “Sau một thời gian ngắn, bản thể của ta đi ra, nếu người và ta có ngày gặp lại, người có thể biết, kể cả là giữa quân chủ, giữa Chân Linh, chênh lệch cũng lớn như rãnh trời.”

Hắn lại vung tay lên.

Kim Ô triệt để co rút lại, bị cưỡng ép phong ấn thành một hạt châu to bằng nắm đấm màu vàng, trôi nổi ở chỗ sâu trong Hằng Tinh, không thể động đậy.

*

*

*

“Nhớ kỹ, người phong ấn các người, gọi là Tinh Mễ Nặc ân của Phong.” Thân hình nam tử từ từ biến mất, kể cả bốn tên cường giả Bất hủ Viên Mãn còn lại cũng biến mất hoàn toàn.

Dường như ngay từ đầu nơi này đã không bao giờ xuất hiện qua bọn họ.

Vèo!

Trên mặt đất mở sao cấp tốc lao ra một vệt màu đen.

Khí cụ màu đen mở ra cánh đen hình chữ thập, xoay tròn phá tan đại khí với tốc độ cao, xông qua từ trường trên tinh cầu, tiến vào vũ trụ.

Phía sau, một mảnh linh năng xanh thẫm hóa thành một tấm lưới lớn, bay lên cao đuổi theo đuôi phi hành.

“Ngồi cho vững!” Lý Dung lái phi hành khê quát một tiếng, dùng sức đem dụng cụ nâng lên một chút.

Đồng thời nàng có thể nhanh chóng ban bố mấy trăm mệnh lệnh khác nhau, cân đối toàn bộ phi hành.

“Hình thức tranh tài vũ trụ đã mở ra.” Tiếng nam đọc đầu máy móc vang lên.

“Ngoại hình phi thuyền triển khai, hoan nghênh ngài sử dụng phi hành phi hành của hai tập đoàn A Tư Khắc.”

“Dùng tốc độ cao nhất vọt tới!!” Lý Dung phun một hơi, lách cách thao túng bảng điều khiển bảng chữ Uỳnh sáng lên.

Quanh thân phi hành khí bắt đầu mở rộng ra, cấp tốc biến lớn, ngắn ngủn mấy giây, rõ ràng từ dài mười mấy mét, gia tăng lên trên trăm thước.

Một lượng lớn bọt biển màu đen từ bên ngoài phi thuyền tuôn ra, tầng tầng bao trùm xung quanh.

Bọt biển cứng ngắc, tự động đắp nặn, trong nháy mắt hình thành một chiếc phi thuyền hoàn chỉnh.

“Quá hay!” Ngụy Hằng có chút hưng phấn vỗ tay phát ra tiếng: “Tốc độ này khá lắm! Ngay cả người có linh năng Bất hủ cũng không đuổi kịp.”

“Không phải không kịp, mà là phi thuyền có kỹ xảo nhảy máy bay phối hợp linh thuật, không gian lâm thời vận vẹo, làm linh năng tên kia không cách nào tới gần.” Tổng triều giải thích.” Đây là kỹ xảo độc môn linh thuật của Nguyên Đô Tử các người.”

“Ngu!” Ngụy Hằng giơ ngón cái lên. “Vậy bây giờ chúng ta đi đâu? Nơi này vẫn là bên trong Đông Cực liên minh, chẳng lẽ tên kia hoàn toàn không ai quản?”

“Đi những tinh cầu khác thì sẽ là những nơi quan trọng nhất, những người có linh năng cấp Bất hủ ở nơi xa xôi này, cơ bản không một ai có thể bề nghề được tinh hệ này.

Những trưởng quan cao nhất của tinh hệ nơi này đều chỉ có thăng hoa giả. Chỉ có một trưởng quan quân sự cao nhất của

tin khu, mới có thể để Bất Hủ giả đảm nhiệm. Đây chỉ là khả năng thôi!” Tổng triều giải thích.

“Khó trách tên kia lại trắng trợn không kiêng dè như vậy!”
Ngụy Hằng lập tức khó chịu nói.

“Không vội... Cho dù hắn là Bất Hủ, ở loại địa phương này đột nhiên ngoi đầu lên, cũng sẽ bị liên minh nhanh chóng truy sát truy nã, dù sao nơi này chính là Đông Cực địa vực.”
Nguyên Đô Tử bình tĩnh nói.

Phi thuyền vẫy đuôi, gia tốc tiến vào chế độ nhảy.

Xuy!!

Đúng lúc này, trong chốc lát, một mảnh không gian vặn vẹo từ đằng xa khuếch tán đến, vừa mới bao phi thuyền vào.

Chế độ nhảy lập tức bị quấy nhiễu cắt đứt.

Phi thuyền nhỏ lay động kịch liệt mấy lần.

Ngay phía trước, trong tinh không vốn trống rỗng, đột nhiên nổ tung ra một mảnh gợn sóng không gian.

Bốp!

Trung tâm sóng vặn, hàng vạn chiến hạm, nuôi cấy, nhanh chóng hiện ra.

Kỵ sĩ mặc giáp trụ màu trắng tinh khiết, tay cầm kiếm thuẫn xếp vào cơ thể, một mặt trông như tấm khiên linh lực màu lam che chở to lớn.

Cùng với Không Gian Hỗn Động Khí đang cấp tốc phóng ra khuếch tán chung quanh.

Ngắn ngủn mấy hơi thở, trước mặt mấy người liền xuất hiện một hạm đội chính quy thuộc về viên mãn.

Những người có năng lực Bất hủ nhanh chóng khuếch tán, lan tràn về phía phi thuyền nhỏ này.

Mấy người Triều Tông đám người Lý Dung lần này thật sự trợn mắt há hốc mồm.

“Chúng ta... hay là ở trong liên minh?” Tổng triều chần chờ hỏi.

“Ta nghĩ vậy...” Yết hầu Lý Dung khô khốc, biết lần này là thật nguy hiểm.

“Bọn họ là vì ta.” Con Lân Lân đứng dậy nói. “Là ta liên lụy các người.”

“Người đang nổi điên cái gì đó! Mau ngồi xuống, chúng ta còn chưa triệt để buông tha!” Tống Triều kéo nàng lại.

“Xin lỗi... ta cam đoan sẽ đưa các người an toàn rời khỏi...” Trong mắt con gái hiện lên vẻ nhu hòa.

Nàng gỡ mũ xuống, một đầu tóc dài cấp tốc biến thành màu vàng.

“Ta là khắc hững với hoàng nữ Tát Tư, tối cao thống nhất là Nguyên soái! Lôi Mâu – Đông Đình.”

Cô bước ra một bước, thân thể đột nhiên nhảy lên, xuất hiện ở vũ trụ ngoài phi thuyền.

Chính thuần về màu vàng Hoàng gia trọng giáp thân thể, ở trên người nàng cấp tốc lan tràn bao trùm, hai tay phân biệt nắm giữ kiếm thuần to lớn.

Hoa văn tinh xảo phức tạp, những gợn sóng sóng linh năng cuồng bạo, cùng với những thứ duy nhất chỉ có Thống Hợp Nguyên Soái mới có thể điều khiển số lượng lớn linh năng chiến lược có thể thao túng cơ thể chiến hạm.

Tất cả đặc thù, đều chứng minh thân phận chân chính của hắn, căn bản không phải con thoi gì cả, mà là Lôi Lang!

Ầm!

Trong chốc lát, một khẩu pháo màu đỏ bắn về phía phi thuyền.

Lôi Mâu điên cuồng hét lên một tiếng, tiến lên nâng thuẫn.

Một vòng lam sắc linh khí có thể mở rộng ra, hình thành một cái khiên tròn đường kính mấy trăm mét.

Bành!!

họng pháo giống như thác nước, bị cự thuẫn chính diện ngăn trở, tản ra bốn phía điểm sáng màu đỏ.

Bên trong hạm đội tựa hồ có chút chấn động, không nghĩ tới trong tiểu phi thuyền thế mà có người ngăn trở được công kích của pháo chủ.

Dù sao đây chính là đạo chủ pháo mà người thắng hoa cũng không cách nào chống lại.

Xuy xuy xuy xuy xuy!

Trong chốc lát, vô số chùm sáng bắn ra từ bên trong hạm đội, toàn bộ oanh tạc lên tấm thuẫn lớn do Lôi Lang mở.

Chùm sáng đỏ đậm hội tụ cùng một chỗ, chiếu sáng thuyền nhỏ cùng mảng lớn không gian chung quanh Lôi Mâu.

Cự thuẫn run rẩy, bắt đầu hiện ra đạo đạo vết rạn.

Coi như là đã khắc chế được thân thể cao nhất kiệt tác của Hoàng gia Tát Dĩnh cũng không chống đỡ được nhiều chủ pháo oanh tạc như vậy.

Dù sao Lôi Khoát chỉ là một Bất Hủ, hơn nữa còn là Bất Hủ bị trọng thương bỏ chạy lúc trước.

“Ta... Chúng ta cứ như vậy nhìn sao!!” Ngụy Hằng run rẩy nhìn chăm chăm bóng người che ở trước mặt phi thuyền.

Bóng lưng màu vàng kia khiến hắn ta cảm thấy hai mắt gai nhọn, trong lòng có cảm giác khó chịu khó tả.

Dù sao ở chung lâu như vậy... Cho dù tính tình bạn bè kém, trầm mặc ít nói, nhưng chuyện phân phối cho cô bé luôn thuận lợi hoàn thành.

Hơn nữa thỉnh thoảng sẽ xuất thủ giúp hắn giải quyết nhiệm vụ, tên này luôn nói những lời khó nghe trong miệng.

Nhưng nếu thật sự đến thời khắc mấu chốt, thì luôn chủ động đi đầu.

“Còn có biện pháp!!” Nguyên Đô Tử hai mắt lạnh lùng, lượng lớn linh lực tại nàng hiện lên khuếch tán chung quanh, đang tràn ngập toàn bộ chung quanh phi thuyền, thậm chí liên kết sau lưng Lôi Mâu.

Nàng đang làm gì đó.

Lý Dung, Tổng triều, cũng đều khuôn mặt lạnh lùng nghiêm túc, nhanh chóng phối hợp Nguyên đô tử làm gì đó.

“Tiểu Hằng, chuẩn bị phóng tọa độ!” Nguyên Đô Tử bỗng quát khê một tiếng.

Toàn thân Ngụy Hằng rùng mình một cái.

Trong trạng thái này còn có thể nhảy vọt! Xung quanh tất cả đều là không gian quấy nhiễu khí, còn có pháo chủ oanh tạc xung quanh.

Không gian ba động như vậy, mạnh mẽ nhảy lên tương đương với tự hủy!!

Đám người bọn họ sợ là trong nháy mắt sẽ bị không gian cuồng bạo vụn vụn, xé thành vô số mảnh!

“Dung nhi! Xác định tọa độ!”

“Chúng ta có thể đi đâu chứ!?” Lý Dung cắn răng hỏi.

“Liên minh đến bây giờ vẫn không có phản ứng... Thế cục đại khái đã rõ ràng...” Nguyên đô tử nhìn Tổng triều ánh mắt ảm đạm.

“Hiện tại, chỉ có thể đi nơi đó.”

Thân thể Lý Dung dừng lại.

“... Ngươi chắc chắn chứ!?”

862

*

*

*

“Đây là biện pháp duy nhất! Nếu như triều chính có khả năng từ bỏ chúng ta, việc chúng ta phải làm, chính là tận dụng biện pháp sống sót!!” Thần sắc Nguyên Đô Tử lạnh như băng.

Từ biến cố Đại nguyên năm đó trở đi, thứ mà nàng truy tìm chính là mục tiêu này.

Vì sống sót, nàng từ Đại Nguyên tới Đại Nguyệt, lại thoát khỏi vàng trắng lớn, đi tới chân giới xa lạ này.

Còn bây giờ... Vận Mệnh lại ép nàng tới miệng Thập Tự.

Nàng không còn lựa chọn nào khác.

“Con Lân! Chuẩn bị sẵn sàng!!” Lý Dung Linh đột nhiên lộ ra phi thuyền.

Lôi Mâu tâm thần run lên, không rõ ràng cho lắm.

Cự thuẫn của nàng đã gần như hoàn toàn tan rã, lượng lớn mảnh nhỏ bay tứ tán, bị chùm sáng năng lượng khổng lồ tách ra.

Nhiều nhất là năm giây, nàng sẽ bị cột sáng phụ triệt để bao phủ.

Đúng lúc này, một cỗ lực hút cường đại từ phía sau lưng nàng vọt tới.

“Cùng đi thôi!” Linh Năng của Nguyên Đô Tử đưa tin tới.

Lôi Mâu nhanh chóng buông cự thuẫn ra.

Băng!!

Cự thuẫn nổ tung, hóa thành mảnh vỡ màu vàng sáng chói khắp nơi.

Mảnh vỡ bay lượn như mưa, nhưng sau lưng đã trống rỗng, cái gì cũng không còn.

Cương vực của Bành Toa đế quốc.

Trên đường buôn bán nhộn nháo qua lại, lượng lớn phi thuyền Thương hạm nhanh chóng chuyển động đan xen.

Một chiếc phi thuyền màu đen hình chữ thập từ trong không gian vặn vẹo hiện ra.

Vèo!

Phi thuyền tụ hợp vào hạm đội, bay về hướng một viên tinh cầu màu lam cách đó không xa.

“Nơi này là nơi nào!?” Lôi Mâu bị mấy người kéo về phi thuyền, toàn thân là máu, vừa dùng Linh thuật khôi phục thương thế, vừa trầm giọng hỏi.

“Trong lãnh thổ Bành Toa đế quốc.” Lý Dung buồn bực nói.

“Chúng ta bây giờ đi đâu?” Tổng triều cũng là vẻ mặt ngây ngốc, cuộc nói chuyện vừa rồi, chỉ có Lý Dung và Nguyên Đô Tử biết rõ ý tứ trong đó.

“Liên minh đã không an toàn. Tổng gia ngay cả người cũng không thông tri, rất có thể là bị vứt bỏ, hoặc là ngay cả bọn họ cũng không nhận được tin tức.

Có thể ở trong liên minh, điều động hạm đội Bất Hủ cấp, còn động hơn vạn... Người cho rằng trong đó không có tác phẩm của Thiên Chi Khung Lư?” Lý Dung trả lời.

Cô dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Cho nên, chúng ta nhất định phải nghĩ cách bảo vệ bản thân.”

Mọi người im lặng.

“Bành Toa đế quốc và Đông Cực liên minh một trận doanh, cho dù chúng ta tới đây thì có ích lợi gì?” Lôi Lang không thể lý giải.

“Quan trọng là bây giờ chúng ta đi đâu?” Tổng Triều Triều gấp gấp hỏi.

“Đi... tìm người nhà Tiểu Hằng.” Lý Dung trầm giọng trả lời.

“Ta?!” Ngụy Hằng bối rối, chỉ vào mặt mình.

“Nói đúng hơn, là đi tìm phụ thân ngươi.” Lý Dung trả lời.

“Phụ thân Ngụy Hằng... có biện pháp giúp chúng ta?” Lôi lang nghi hoặc nói.

“Nếu không cần thiết, kỳ thật ta cũng không muốn đi tìm hắn.” Nguyên Đô Tử nhẹ giọng trả lời.

“Trên thực tế, nếu như không phải thực sự không có biện pháp, tùy tiện tiếp xúc Ngụy gia, so với tưởng tượng còn nguy hiểm hơn.” Nàng nhìn về phía Ngụy Hằng, phảng phất từ trên người đối phương thấy được bóng dáng một người khác.

Người kia đứng sau lưng Ngụy Hằng, mỉm cười với nàng, nhưng nụ cười kia lại khiến người ta không rét mà run.

“Viên Mãn sẽ đang đuổi giết chúng ta, ta cho rằng người các ngươi nói có thể chống đỡ được Viên Mãn!” Lôi Kỳ trầm giọng nói: “Các ngươi căn bản không hiểu chỗ kinh khủng và mạnh mẽ của Chân Linh!”

“Không, đó là vì chúng ta biết rõ mức độ nguy hiểm của viên mãn, cho nên mới lựa chọn như vậy.” Nguyên Đô trả lời.

“Các ngươi... Điên rồi sao!?” Lôi lang không cách nào giải thích.” Các ngươi có biết Chân Linh là khái niệm gì không? Lúc đầu ta thống soái mấy tỷ chiến hạm mẹ, Bất Hủ Tinh đều có hai vị tham chiến, kết quả đều bị triệt để đánh tan, thất bại thảm hại!

Hơn nữa khoảng cách đi thẳng đến nơi này so với tọa độ vừa rồi, rất có thể chúng ta sẽ bị vây...”

Ông!!

Đúng lúc này, từng vòng gợn sóng không gian từ phía sau phi thuyền đột nhiên nổ tung.

Trên đường tàu chảy xiết, từng mảng lớn thuyền lớn màu trắng khắc chế được Tát vàng kèm theo gợn sóng không gian nhao nhao hiển hiện.

Trong vùng trời xa xa, hạm đội màu trắng cũng nhảy ra.

Lực chiến tranh của hạm mẹ nhanh chóng mở rộng, bao trùm xung quanh, áp chế năng lượng và năng lượng linh lực đối địch.

“Lại tới! Nhanh! Lại nhảy lên một lần!!!” Tổng triều gấp gấp nói, muốn đứng dậy thao tác khống chế đài.

“Không còn kịp nữa rồi!!” Lý Dung sắc mặt trắng bệch.

Trong đôi mắt nàng, hạm đội chính của Khắc Nặc Dĩnh sau khi nhảy lên nhảy xuống, liền bắn ra toàn bộ.

Vô số quang pháo màu đỏ, phô thiên cái địa oanh tạc về phía tiểu phi thuyền.

“Không kịp rồi... sao?”

Nguyên Đô Tử kinh ngạc nhìn hồng quang tràn ngập toàn bộ tầm mắt, trong lòng ngược lại có loại trống rỗng không hiểu.

Nàng nhìn thấy gương mặt Ngụy Hằng tái nhợt kinh hoàng.

Lôi Giao cắn răng không cam lòng rít gào cái gì đó.

Triều Tổng nắm chặt hai tay.

Những quang pháo không lồ đường kính mấy trăm mét kia bao trùm toàn bộ mấy trăm dặm chung quanh phi thuyền.

Cho nên lần này...

Ầm ầm!!!

Tiếng nổ lớn chấn động từ bên ngoài phi thuyền truyền vào.

Trong nháy mắt, phía trước phi thuyền lá cửa sổ hóa thành một mảnh màu vàng.

Nhưng quỷ dị chính là, chấn động chỉ duy trì trong một cái chớp mắt, liền nhanh chóng ổn định lại.

“Mau nhìn! Đó là!... cái gì!?”

Thanh âm của triều Tổng làm những người còn lại bưng tỉnh.

Mấy người nhìn theo hướng ánh mắt của nàng.

Cửa sổ phía trước rõ ràng là một đạo kim sắc cực lớn, đang từ trên hạ xuống, vừa vặn ngăn trở mảng lớn quang pháo.

Linh lực của mấy người cấp tốc khuếch tán ra, lúc này mới thấy rõ tình huống bọn họ đang đứng lúc này.

Chính giữa đường xuất phát.

Một con chim khổng lồ màu vàng to như tinh cầu, hai cánh nhẹ nhàng khép lại, bảo vệ trung tâm thuyền nhỏ tựa như hạt vừng.

Toàn thân cự điều thiêu đốt hỏa diễm kim sắc, mỏ chim nhẹ nhàng rũ xuống, tiếp xúc với đỉnh phi thuyền.

Hình thể khổng lồ hầu như lớn tương đương với hạm đội đuổi giết tới.

Ngang ngược!!

Cự điều khẽ nâng hai mắt lên.

Ánh mắt có thể nhìn thấy.

Hàng vạn chiến hạm đồng loạt bùng lên ngọn lửa màu vàng.

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Bên trong tiếng nổ lớn, một lượng lớn linh hồn bay lên, đó là cảnh đẹp của sinh mệnh biến mất.

Kim điều khổng lồ cấp tốc co lại hình thể, đảo mắt hóa thành vô số ngọn lửa màu vàng, lọt vào phi thuyền nhỏ, trước mấy người ngưng tụ thành một đạo kim sắc hình người.

Hình dáng người kia rõ ràng là khuôn mặt Ngụy Hợp.

Khuôn mặt Tống triều cứng ngắc, linh có thể nhìn thấy góc nhìn phía dưới, nàng tận mắt nhìn thấy con chim khổng lồ thu nhỏ lại biến thành người trước mắt.

Những tồn tại khủng bố như thế chỉ cần liếc mắt qua là có thể hủy diệt mấy vạn chiến hạm, không cần nghĩ nhiều, chỉ cần một ánh mắt của đôi phương cũng có thể giết chết bọn họ ngay lập tức.

Chỉ là khuôn mặt người này, sao nhìn có chút quen mắt?

“Ngụy Hợp... Là người...”

Lý Dung cũng không ngờ con chim khổng lồ uy thế kinh khủng kia lại chính là đồ đệ mình dạy bảo lúc trước.

Trong nội tâm nàng lúc này trừ bỏ cảm giác chấn động, càng nhiều hơn chính là một loại xa lạ hoàn toàn không biết phản ứng như thế nào.

Đệ tử dạy bảo đã nhảy vọt đến độ cao mà nàng hoàn toàn không cách nào lý giải.

Loại tình huống này... Có lẽ nàng nên tự hào kiêu ngạo mới đúng.

Nhưng...Ngụy Hợp bị Tinh Uyên ô nhiễm... thì mới có thực lực khủng bố như vừa rồi chứ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Lý Dung lại dâng lên một cảm giác nguy cơ và bi ai.

Nguyên Đô Tử đứng lên, con ngươi hơi co rút, lẳng lặng nhìn đối phương.

“Thật có lỗi... lần này chỉ sợ làm phiền người rồi...”

Trong nội tâm nàng không ngừng hiện lên một màn vừa mới thấy kia.

Con chim khổng lồ kia chỉ đảo mắt qua một cái đã tiêu diệt toàn bộ hạm đội đuổi giết các nàng.

Sức mạnh như vậy... Bây giờ Ngụy Hợp, chỉ sợ đã triệt để trở thành lãnh chúa của Tinh Uyên rồi...?

Hắn đã trở nên mạnh mẽ hơn, thế nhưng lại càng nguy hiểm hơn...

“Đại sư tử.” Ngụy Hợp đi lên phía trước, đứng sừng vai cùng Nguyên Đô, nhìn ra ngoài cửa sổ có mấy vạn chiến hạm đang thiêu đốt.

“Còn nhớ lúc ở Đại Nguyên, khi đó ta lần đầu tiên gặp người, lựa chọn sơn môn không?”

“.....” Nguyên Đô Tử trầm mặc.

“Khi đó, ta liền nghĩ, mặt người dưới khăn che mặt đến cùng là dạng khuôn mặt gì.” Ngụy Hợp mỉm cười nói. “Người

không biết, gương mặt người suốt ngày mang khăn che khuất một nửa, thật khiến người ta tò mò a.”

“Người bây giờ còn muốn xem nữa không?” Nguyên Đô Tử nhẹ giọng nói.

“Bây giờ ta giống như lúc đó.” Ngụy Hợp trả lời: “Thật ra.”
Hắn nhìn thật sâu hai mắt Nguyên Đô Tử.

“Ta muốn nói là, ta vẫn luôn không thay đổi, thứ thay đổi là người.”

Nguyên Đô Tử không mở miệng, chỉ trầm mặc.

“Cha... Người là cha ta!!” Ngụy Hằng ở bên cạnh rớt cục thủ kêu lên.

Vẻ mặt hắn đại ra, cẩn thận từng li từng tí tới gần một chút, lại gần thêm một chút. Cẩn thận quan sát, phát hiện người này cùng cha hắn quả thực là một khuôn đúc ra?

“Hoặc là đại bá của ta? Hay là tiểu thúc?” Ngụy Hằng thử nhỏ giọng hỏi.

“Người cảm thấy thế nào?” Ngụy Hợp như cười như không nhìn con mình: “Đi ra ngoài một chuyến liền không muốn về nhà phải không?”

“Bất quá cũng đúng, bên ngoài bây giờ quá nguy hiểm, lần này trở về, các người đều có thể ở lại.”

Lúc này Lôi Mâu đã đoán được một ít chuyện.

Nhưng bởi vì lúc nàng xuống đài tan tác, đã hoàn toàn mất đi sự ủng hộ của Lan Bàn Toa.

Sau đó lại một mực bị đuổi giết, không hiểu nhiều về việc sống lại.

Cho nên lúc này...

“Ngụy Hợp.... Tiên sinh?” Lôi Mạch cẩn thận từng li từng tí một lên tiếng, trong khoảnh khắc vừa rồi, quả thật làm cho nàng trong sinh tử cực kỳ chấn động.

Nhưng nàng từng chứng kiến lực lượng Chân Linh, dù cho Ngụy Hợp trước mắt, nàng cũng không cho rằng có thể chịu

được sự tấn công truy sát của Chân Linh.

Lực lượng viên mãn vượt xa so với lúc trước với hạm đội.

“Tình huống hiện tại của chúng ta, ngài không biết có hiểu rõ hay không. Hiện tại chúng ta bị ép dung hợp với hội phù binh viên mãn, nguyện cả chồng áo mã.

Theo hiểu biết của ta với Nặc Hi, hẳn tuyệt đối sẽ không từ bỏ việc bắt chúng ta, những hạm đội kia bị tiêu diệt, viên mãn nhất định sẽ phái ra hình chiếu Chân Linh... Cho nên, mặc dù ngài rất mạnh, nhưng một khi Chân Linh đuổi giết tới...”

“Đã tới rồi.” Ngụy Hợp cắt ngang nàng, mỉm cười nói.

“!?” Lôi lang không hiểu cho lắm.

Đột nhiên Ngụy Hợp khoát tay.

Trên không trung phía trước phi thuyền, tự nhiên hiện ra một bàn tay hỏa diễm màu vàng ngưng tụ ra.

Xuy!

Một cột sáng màu xanh lá cuồn bạo, từ trong không khí xa xôi nhảy nhót xuyên thẳng qua, chớp mắt đã rơi vào trên bàn tay lớn màu vàng kim.

Oanh!!!

rung động to lớn nổ tung, ngọn lửa màu vàng cùng quang diễm lục sắc tản ra một vòng, hóa thành vàng sáng mỹ lệ.

Trong lục quang, một đầu Cự Mãng dữ tợn màu xanh từ trong đó chậm rãi du động ra.

Cự mãng toàn thân hiện ra tinh thạch sáng bóng, hai bên đầu hướng ra phía ngoài mở ra một đôi cánh dơi huyết hồng.

Hình thể của nó chỉ nhỏ hơn con chim khổng lồ màu vàng một chút.

863

Khắc Nặc Dĩnh.

Những hạt cơ bản vàng cuồn cuộn tựa như bão táp trong vũ trụ, chỉ trong nháy mắt đã bao phủ toàn bộ tinh hệ.

Từng tinh cầu dồn dập tan rã, nổ tung. Cuối cùng nổ tung là sao Hằng Tinh trong tinh hệ này.

Hào quang chói mắt tỏa sáng, sau đó là từng gợn sóng màu trắng chấn động, thổi bay tất cả đá vụn chung quanh.

Bên trong sóng lớn chấn động, một bóng đen lóe lên rồi biến mất, khi xuất hiện lại thì đã trở lại trước một chiếc phi thuyền đầy hình thù kỳ lạ ở phía xa tinh hệ.

Toàn thân phi thuyền này giống như một cá voi khổng lồ, toàn thân trắng như tuyết, phần lưng còn có độc giác và màu vàng mở miệng.

Chỗ mở miệng màu vàng kia, rõ ràng là một lộ đài hình thức còi mở.

Trong đó có một chiếc Vương Tọa được đặt tại vị trí chủ yếu.

Khắc Nặc Đại hoàng tử Tát Tư, hiện giờ Nhiếp Chính Vương Nặc Hi đang ngồi ngay ngắn trên vương tọa.

Phi thuyền này tên là Mệnh Tinh, là khắc nhận tất cả tài nguyên đế quốc của Tát Dịch, chế tạo một chiếc vũ khí siêu cường cấp hắc động.

Mà chìa khóa không chế vũ khí này chính là chìa khóa của mình ở trong tay Nặc Hi, Đông Đình.

Trong chớp mắt, hắc quang hiện lên.

Cơ thể dữ tợn của Bá Long Cơ chậm rãi hiện ra, lơ lửng bên phải Mệnh Tinh.

“Điện hạ, tất cả đã giải quyết.” Giọng nói của Kim Đức truyền ra từ trong thông tin của Long Cơ.

“Làm không tệ.” Nặc Hi khẽ gật đầu, hẩn chăm chú nhìn tinh hệ đã hủy diệt này.

“Nếu đã muốn trốn ở bên trong, vậy vĩnh viễn đừng ra ngoài.”

Mục tiêu của nhóm người này đến đây lần theo là bộ trưởng tình báo của tiền đế quốc, một lão già nát rượ rõ ràng bị thương nặng, nhưng vẫn có thể nhiều lần chạy trốn.

Lần này phát hiện nó ẩn thân trong tinh hệ này, Nặc Hi thậm chí còn chẳng thèm tìm kiếm mà lập tức hạ lệnh, để Kim Đức xóa sạch toàn bộ tinh hệ này.

Không có cơ gì, không có lý do gì.

Hẩn đã hủy diệt vô số hệ thống, hiện tại đã hoàn toàn không để ý tới những biên soạn dư luận còn lại.

Đúng lúc này, một bóng người mờ ảo bỗng nhiên hiện ra bên cạnh Nặc Hi, sau đó quỳ một chân trên đất, nhẹ giọng bẩm báo.

Nặc Hi ngay từ đầu mặt không biểu tình, nhưng chậm rãi, nội dung linh đao nhiều hơn, lông mày hơi nhíu lại thành một đường cong.

“Hoàng muội thế mà lại cùng tỉnh lại sẽ quấy cùng một chỗ, còn có chìa khoá điều khiển đây áp nguyện niệm, thế mà lại bị mấy người bình thường hấp thu phân chia...”

“Chân Linh Mễ Nặc đại nhân, đã tự mình xử trí. Có muốn truyền lệnh để nó trở về hay không?” Truyền lệnh quan nhẹ giọng hỏi thăm.

“Mễ Nặc ân...” Nặc Hi nhớ rõ gia hỏa này.

Là một trong những hình chiếu của Chân Linh mà lúc trước khi hiến tế tinh hệ đại quy mô kia cùng nhau tạo ra.

Nghe nói thực lực bản thể rất mạnh. Làm người cũng khá ngạo mạn. Nể mệnh lệnh hẩn đưa ra, cũng là xem tâm tình nghe.

Nặc Hi trầm ngâm một chút.

“Nếu đã liên lụy đến đây nguyện thư và khôi phục hội, cứ để Mễ Nặc Ân tự do xử lý.”

Những chân linh này triệu hồi ra, trong đó có người không phục mệnh lệnh của hắn.

Dù sao đám Chân Linh, rất nhiều tự cho là bản thể mạnh mẽ vô cùng, đối với Chân Linh bản địa mới tấn thăng như hắn hoàn toàn không để vào mắt.

Chẳng qua sau này còn cần dựa vào hắn chuẩn bị các loại tài liệu triệu hoán, mới miễn cưỡng tụ họp lại chỗ hắn mà thôi.

Nhưng một khi xuất hiện đại sự đại quyết định, rất có thể những hình chiếu Chân Linh này sẽ không nghe theo sự điều động của hắn.

Đây cũng là điều khiến cho Nặc Hi đau đầu.

Là cường giả có thể lưu lại ấn ký tên ở sâu trong sông mẫu, ai không phải hạng người tâm cao khí ngạo.

Đây là ưu thế hệ thống mẫu hà, cũng là điểm xấu trong đó.

*

*

*

“Nặc Hi, ngươi muốn để Mễ Nặc lấy ân tình thử xem thực lực của quân chủ, đến cùng là cấp độ gì?” Mộc Thần áo đen lơ lửng trên không trung trầm giọng nói.

“Đúng vậy.” Nặc Hi gật đầu: “Trước đó Phục Tô đại hội thể hiện lực lượng khiến ta có chút để ý. Dù sao giữa quân chủ cũng có thực lực cao thấp. Đúng lúc Mễ Nặc tự mình đi thăm dò, có lẽ chúng ta có thể từ cơ hội lần này đạt được số liệu càng nhiều hơn nữa.”

“Tinh Chi Tinh Nặc Lục ân, từ đó có thể nhìn ra công tích vĩ đại mà nó sáng tạo ra là một gia hỏa không cam lòng.

Chân linh như vậy, đối với đại nghiệp bây giờ của chúng ta căn bản là không có tác dụng.” Thủy Thần Ba phát ra tiếng bèn nhọn.

Mấy vị chân linh ở đây, đều là Nặc Hi từ lúc bắt đầu cùng mấy người với hắn.

Liên tiếp mấy lần triệu hoán phía sau, mấy vị Chân Linh này đều đã được lần lượt hiến tế, tăng lên tới gần bản thể của mình cực kỳ.

Cho nên, chuyện bây giờ, đế quốc Tát Tư quốc thật sự cường đại, vẫn là mấy người bọn họ.

“Nếu như thức tỉnh sẽ đứng vững, ta sẽ tạm thời cân nhắc cách trấn an hần.

Mà nếu không đứng vững, thì...”

Mấy tên Chân Linh ở đây đều không hé răng, bọn họ hiểu rất rõ ý của Nặc Hi.

Nếu ngay cả một mẽ Nặc cũng không chịu nổi, vậy sẽ không cần tồn tại nữa.

Theo diên cuồng tăng trưởng, gần như mỗi ngày, toàn bộ viên mãn sẽ có một lần tăng vọt cực kỳ phiến toái.

Lượng lớn mẫu hà linh thể bình thường đều có thể được binh sĩ triệu hóa phụ thể. Sau khi phụ thể, linh năng của binh sĩ cơ bản có thể gia tăng một giai vị.

Loại hình ảnh tăng trưởng kinh khủng này hầu như khiến thực lực viên mãn ngày hôm nay tăng lên tới một cái trình độ khoa trương.

“Cho nên, làm một cuộc thăm dò nhỏ đi... Coi như quyết định vận mệnh của bọn họ.” Sắc mặt Nặc Hi đầy bình tĩnh.

Tuy lúc trước quân chủ đã bị phục hồi lại, nhưng bây giờ... lực lượng như vậy đã không đủ để trở thành vốn liếng để kêu ngạo trước mặt hần.

hạch tâm hiện tại của hần là tập hợp càng nhiều tài nguyên, chuẩn bị triệu hồi Chân Linh thượng vị.

Tiếng ù ù chấn động cực lớn, không ngừng truyền ra bên trong phi thuyền.

Gợn sóng màu vàng và hạt ánh sáng màu xanh triệt tiêu lẫn nhau, tan vỡ rồi khuếch tán ra xung quanh.

Tất cả mọi người trong phi thuyền nhao nhao thân thể rung động không cách nào nói chuyện.

Linh lực thật lớn trùng kích, cùng viêm lưu không lồ khủng bố hơn trăm triệu lần, dưới sự đối kháng của hai cỗ ý chí, không gian trước phi thuyền cũng bắt đầu có chút vặn vẹo.

Đơn thuần là lấy năng lượng thuần túy tạo thành không gian vặn vẹo, dạng xung kích này không thể nghi ngờ là cực lớn.

“Nghe nói, khi Chân Linh lâm vào uy hiếp tuyệt đối, sẽ không sinh ra phản ứng theo bản năng như sinh mệnh.”

Ngụy Hợp không mở miệng, thanh âm không hiểu gì lại theo viêm hỏa màu vàng lưu truyền đến đối diện.

“Ta rất hiếu kỳ.”

“Nhân loại ngu xuẩn, người căn bản không hiểu Chân Linh là tồn tại cỡ nào...”

Cự mãnh lực sắc cấp tốc thu nhỏ, hóa thành Ngọc Sí vương quan thừa dạ.

“Ta không hiểu.” Ngụy Hợp ngẩng đầu.

“Cho nên mới phải nghiên cứu a...”

Thân thể của hắn dần hòa tan, chia làm từng đầu viêm lưu màu vàng, bay ra phi thuyền, tiêu tán không còn.

Đang lúc Mễ Nặc Ân nghi hoặc khó hiểu.

Oanh!!!

Quang trên đỉnh đầu tối sầm lại.

Một ngón trở khủng bố hàng tinh lớn nhỏ, từ trên cao hơi nghiêng đè xuống hắn.

Thân hình của Mễ Nặc Ân hiện lên trên tinh cầu, nhưng trước mặt ngón trở lại giống như hạt gạo.

Mặt ngoài ngón trở bởi vì di động cực nhanh, ma sát với vật chất bụi bặm của vô số vũ trụ, hình thành màng ánh sáng đỏ sậm nhàn nhạt.

“Cái này..... đây là...!!?” Mễ Nặc trợn to hai mắt, toàn thân run rẩy, trong cổ họng muốn nói gì đó. Nhưng dưới lực áp bách kinh khủng, lúc này gã nói cũng không ra lời.

Linh tính thuộc về Chân Linh theo bản năng co rút toàn thân lại, hóa thành một điểm sáng màu lam, phi độn thật nhanh về phía xa.

Nhưng đã quá muộn rồi...

Ngón trở không lồ chỉ gần nhau, dung hợp viêm lưu cường đại quyền năng thần vị, trong nháy mắt liền đốt lên Lam Tinh, cố định nó giữa không trung.

Phốc.

Ngón trở, một điểm sáng màu lam trong nháy mắt nổ tung, khuếch tán, chân linh thuộc về Mễ Nặc phải lập tức trở về mẫu hà, biến mất không thấy gì nữa.

Hắn thu ngón tay lại, lại lần nữa chìm vào trong vũ trụ hắc ám thâm thúy phía xa xa.

Cùng lúc đó, vô số ngọn lửa màu vàng lại lần nữa hiển hiện trước tiêu phi thuyền, ngưng tụ thành Ngụy Hợp.

Nhìn mấy người trong phi thuyền đã hoàn toàn nói không ra lời.

“Đại sư tỷ.” Hắn vươn tay, trong mắt lóe lên vẻ nhu hòa:

“Giúp ta với...”

“Với cảnh giới võ đạo của ngươi, chỉ cần không bị huyết nhục hạn chế, con đường tương lai tuyệt đối sẽ không như hôm nay nữa...”

Bên trong phi thuyền, Nguyên Đô Tử ngơ ngác nhìn cảnh tượng như thần thoại vừa rồi.

Ngón tay hằng tinh thái dương kia, chỉ nhẹ nhàng ấn xuống, tất cả liền ổn định lại.

Lực lượng kinh khủng như vậy.

Tuyệt đối không có khả năng là Ngụy Hợp.

Như vậy vấn đề mấu chốt nhất hiện tại là... Ngụy Hợp trước mắt, thật sự vẫn là Ngụy Hợp sao?!

Con người nàng co rút, chỉ là vừa rời ngón trở mang đến thị giác trùng kích, đã khiến toàn thân nàng có chút run rẩy, không thể động đậy.

Ngụy Hằng, Tống triều, Lý Dung, đã bắt đầu sắc mặt tái nhợt, buồn nôn muốn ói.

Lôi Mâu thân là bất hủ, ngược lại là một kẻ trạng thái tốt nhất.

Nhưng tâm tình của nàng ta đang dao động, cũng là suy nghĩ lớn nhất lúc này.

“Thức tỉnh... Phục thức lại...!!” Trong miệng nàng không ngừng lẩm bẩm niệm tên.

Lúc này, nàng hoàn toàn không thể hiểu được chuyện gì đang xảy ra ở thế giới này.

Chân Linh hội viên mãi tựa như thiên tai vũ trụ, quét ngang diệt sạch tất cả.

Hiện tại, hậu đài của thức tỉnh cũng giống như thần linh vũ trụ, vền vền chỉ một ngón tay đã nghiền chết hình chiếu của Chân Linh.

Nàng bỗng nhiên có cảm giác, vũ trụ rộng lớn vô biên này hiện tại mới bắt đầu được mở ra tấm khăn che thần bí kia.

“Người muốn đi đâu?” Bỗng nhiên giọng nói của Nguyên Đô Tử vang lên.

Mấy người giật mình một cái, vội vàng ngẩng đầu hướng về phía trước.

Vừa hay nhìn thấy Ngụy Hợp quay người hướng về phía xa xa.

“Nếu viên mãn đã chủ động xuất chiêu.” Ngụy Hợp trả lời: “Ta dự định đi bên kia thăm dò nội tình.”

Hắn dừng một chút, quay đầu, tay phải chỉ một cái.

Một sợi kim sắc hỏa diễm tựa như tơ, lập tức quấn theo tiêu phi thuyền.

“Như vậy các ngươi sẽ an toàn.”

“Ngươi đừng xúc động! Khắc Nặc Thúy Tư bây giờ đã sớm không còn là con trước kia!” Lôi Lang lớn tiếng vội vàng nói.

“Ta biết.” Ngụy Hợp bình hòa gật đầu: “Cho nên mới đi dò xét, thoáng bày ra thực lực, sau đó mới tốt hơn một cách bình đẳng để đàm phán. Không phải sao?”

Câu này không thành vấn đề.

Lôi Mâu cũng ngạc nhiên.

Chờ nàng muốn nói cái gì nữa, kim quang trước mắt tiêu tán, người đã biến mất không thấy.

Bất kể nàng tìm kiếm thế nào, cũng không tìm thấy vết tích bóng người.

“Mẹ kiếp... Cha ta... tuyệt đối không phải là người!”

Câu đầu tiên của Ngụy Hằng chính là thở mạnh.

” Ngón tay vừa nãy quá mạnh mẽ!!”

” Ngón tay kia... Có lẽ là thức tỉnh sẽ mãi tuyên dương siêu cổ đại thần linh...” Tông triều lên tiếng trả lời.

“Thức tỉnh... Nguyên Đô, Dung Nhi, có lẽ các ngươi sai thật rồi...Ngụy hợp nhập thân, có thể căn bản không phải Tinh Uyên, mà là... Cổ Thần!”

Cổ Thần, tên này, dưới sự tuyên truyền của người thức tỉnh hiện giờ, cũng không xa lạ gì.

Nhưng so với Tinh Uyên thì Cổ Thần rốt cuộc có mục đích gì, không ai biết được. Không ai có thể đoán ra được...

864

Biên giới của Bành Toa đế quốc và hệ sông Nặc Nặc Nặc.

Quân đoàn đóng quân to lớn phân tán giăng co, dùng chiến hạm và Chiến Tinh tạo thành hai chiến hạm Trường Thành dài dòng.

So với chiến hạm của Nặc Vi Tư, hạm đội liên quân của Bành tát đế quốc và Đông Cực liên minh rõ ràng phải có số lượng lớn hơn rất nhiều.

Mà trình độ cảnh giới của hai bên cũng hoàn toàn khác biệt.

Liên quân bên này khẩn trương hơn nhiều, khắc nạp Tát sái bên kia thì thừa thớt hơn rất nhiều.

Ngay lúc các binh sĩ tuần tra tuần tra phi hành hằng ngày, tuần tra bốn phía.

Trong Bành Toa đế quốc, một hỏa tuyến màu vàng như lưu tinh cấp tốc bay tới bên này.

Hỏa tuyến không ngừng khuấy động lên tầng tầng gợn sóng màu trắng.

Mỗi một lần gợn sóng khuấy động đều làm vị trí của hấn lung lay một mảng lớn.

Trung tâm hỏa tuyến, hai mắt Ngụy Hợp lóng lánh kim mang, toàn thân bao phủ bởi hỏa diễm tạo thành Kim Ô Tinh Quân.

Thoạt nhìn là áo giáp, nhưng càng giống như đạo bào và áo giáp kết hợp, nếu thần linh Đạo môn đã xuất hiện, như vậy làm ra đặc sắc phù hợp phong cách cũng rất bình thường.

Xa xa nhìn quân đoàn Khắc Nặc Dĩnh không lộ phía trước.

Hấn ẩn ẩn cảm ứng được không ít khí tức Chân Linh ẩn tàng trong đó.

“Lần đầu đến bãi phóng, tặng một phần quà gặp mặt là được rồi.”

Ngụy Hợp mỉm cười, nhẹ nhàng thở ra một hơi về phía hạm đội khổng lồ.

Khí tức kia vừa ra khỏi miệng liền hóa thành hỏa diễm màu vàng, bay về phía quân đoàn Nặc Tát Dĩnh.

Trong quá trình bay lượn, thể tích ngọn lửa màu vàng càng lúc càng lớn, càng lúc càng to.

Đồng thời theo gợn sóng không gian nhảy nhót tương tự, khi ngọn lửa màu vàng đến trên bầu trời quân đoàn.

Đã bành trướng thành một hỏa cầu khổng lồ đường kính mấy chục vạn dặm.

Vô số binh sĩ Nặc Dĩnh, Chân Linh cấp thấp, nhao nhao ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn lên trên không.

Thuyền trên, bên trong phi thuyền, trong khiên bảo vệ lực tràng, bên trong hộ kho Nghiệp... Chờ một chút, mọi nơi, ánh mắt tất cả sinh linh, tại thời khắc này, toàn bộ ngửa đầu, nhìn lên trên không.

“Đó là cái gì...!?”

“Hình như là hỏa diễm? Khói lửa đơn thuần?”

“Bọn ta có năng lực linh lực tràng bảo vệ thuần, chỉ là đơn thuần hỏa diễm, không có khả năng đánh vỡ phòng hộ chứ?”

“Là vũ trụ kỳ quan gì?”

Vô số linh lực giao nhau, nhưng không ai cho rằng hỏa cầu này sẽ sinh ra nguy hiểm.

Nơi này có khắc chế Nặc Tát, số lượng thuyền chỉ ít cũng ba mươi ức, Bất Hủ Linh năng giả bảy người, ở trên này cũng có ba cái hình chiếu Chân Linh.

Còn có năm món vũ khí phòng ngự có thể uy hiếp tới cấp chiến lược của lãnh chúa Hắc Viêm.

Chỉ là hỏa diễm bình thường, căn bản không có khả năng tạo thành...

Ầm ầm!!!

Trong lúc đó, quả cầu lửa đột nhiên nổ tung, hỏa cầu màu vàng vừa mới xuất hiện đã bị bao phủ bởi một lực lượng kỳ dị.

Hỏa tuyến viêm lưu không lấy gì đếm hết, điên cuồng xuyên thấu quân đoàn hộ thuẫn, tùy ý lan tràn trong hạm đội này.

Vô số chiến hạm, huấn luyện thể, chiến tinh, bị đốt, kích nổ.

Kho vũ khí phát nổ liên tiếp, dẫn phát nổ càng lớn hơn.

Hỏa diễm giống như vật sống, điên cuồng tán loạn trong quân đoàn, lan tràn.

Bất hủ hay là bình thường thì đều không thể chống cự được dưới sức mạnh như vậy.

Hình chiếu Chân Linh chỉ là một hình ảnh hơi có thể chống chọi trong nháy mắt, nhưng cũng chỉ là so với các hình thể còn sống lâu hơn vài nhịp thở.

Rất nhanh liền nhao nhao bị hủy diệt, hóa thành từng đoàn từng đoàn linh quang màu lam, trở về mẫu hà.

Linh thể thiếu chút nữa đã hoàn toàn bị hủy diệt.

Bên trong mẫu hà chỉ có Chân Linh được khắc ấn tên thật mới có thể sau khi bị hủy diệt, được nuôi dưỡng trùng sinh trong mẫu hà.

Mà những người còn lại không khắc ấn tên thật, sau khi đi ra bị hủy, vẫn vĩnh viễn tiêu vong.

*

*

*

*

*

*

*

*

*

Chỉ ngần ngừ vài hơi thở, toàn bộ quân đoàn Nặc Dĩnh Dĩnh tựa như bó đuốc bị đốt cháy, triệt để chiếu sáng mảng lớn tinh không chung quanh.

Đôi mắt với sự giằng co của liên quân Bành Toa đế quốc, bọn họ cũng bị biến cố lớn này làm kinh động, vô số thiết bị, vô số tầm mắt dồn dập hướng ngược về phía quân đoàn Nặc Vi Tư, im ắng ghi chép lại tình cảnh thảm khốc của thời khắc này.

Hơn mười năm giao chiến, bọn hắn rất rõ đôi phương có thực lực cỡ nào.

Nhưng trong nháy mắt vừa rồi, quân đoàn mạnh mẽ cơ hồ có thể đánh cho bọn họ liên tục bại lui, phòng tuyến không ngừng di chuyển, thế mà...

Bốp!!

Lúc này trên đỉnh đầu mọi người, một đạo hỏa tuyến màu vàng chợt lóe lên, bay về phía nội địa Nặc Lân.

Rất nhanh, quân đoàn của Bành Tát quốc, một lượng lớn thành viên phục hồi đều cúi đầu quỳ một chân trên đất, thành kính cầu nguyện.

“Chúc Cổ Thần.... Phục thức quân chủ... Thái Dương Tinh Quân... kỳ khai đắc thắng!”

“Sinh mệnh ở trong mắt ta, cũng là thiêu đốt.”

“Linh hồn cũng vậy.”

Là một khu vực thuộc về hệ sông khắc chế Tát duyên.

Trên cánh tay quay không lồ của dòng sông bầu dục, một sợi kim tuyến trực tiếp xuyên thấu tất cả những vật ngăn cản.

Từng toà từng toà tinh hệ, từng mảnh tinh vân dồn dập tiến tới bị đốt cháy, làm nổ tung.

Từ chỗ rất xa nhìn lại, có thể nhìn thấy trong Thánh Uẩn Hà hệ khắc nghiệt của Nặc Phi, kim tuyến kia đang từ từ tiến lại gần khu vực hạch tâm.

Những nơi kim tuyến đi qua lưu lại một dấu vết kim sắc thiêu đốt.

Chuyện này đại biểu cho những nơi nó đi qua, tất cả đều bị dẫn cháy.

Bốp!

Toàn bộ tinh đồ bỗng nhiên bị bàn tay Nặc Hi ấn lại, tạm dừng phát sóng.

Sắc mặt hấn bình tĩnh, nhanh chóng tiếp cận kim tuyến bên này.

“Thức tỉnh Ngụy Hội? Quả nhiên, ngươi mới là chân chính thức tỉnh sẽ đứng đầu.... Thiêu đốt linh hồn? Ha ha. Sau lưng bổn vương là vô tận mẫu hà, ngươi căn bản không minh bạch chính mình đang đối mặt cái gì.”

Sau khi quân chủ khôi phục lại đánh chết Mễ Nặc Ân, rõ ràng còn không chịu làm, từ xa đã dùng linh năng truyền tới.

Thiêu đốt sinh mệnh cùng linh hồn, không phải là muốn biểu đạt, chân linh của Tát phải trong mắt hấn cũng giống như người bình thường sao?

Uy hiếp mức độ này, là muốn chọc giận hấn sao?

Nặc Hi thu tay lại, nhìn chăm chú vào kim tuyến còn có vài phút phút phút nữa có thể đến nơi này.

Về phần hạm đội quân đoàn vừa mới bị hủy diệt, hấn căn bản không để ý, quay về nhân bản máu thịt, lại thả linh hồn ra là được, cùng lắm thì hạm đội vật tư tổn thất một chút mà thôi.

“Chỉ khen các hạ, đối phương là thuộc tính hỏa, ngươi có nắm chắc không?” Nặc Hi dời ánh mắt, nhìn về phía Thủy Thần Ba Thác.

Con quái vật bạch tuộc này có chân linh, hình chiếu lần trước bị Cổ Thần bóp nát, sau đó lại được triệu hoán ra.

Lần này nó triệu hoán tài liệu gấp mười lần lần trước đó, cũng dẫn đến lần này hình chiếu phủ xuống gần chín thành thực lực của bản thể.

“Chỉ dựa vào một mình ta, có thể không đủ...” Ba Thác ăn một lần thiệt thòi nên cẩn thận hơn rất nhiều.

“Ta đi cùng ngươi.” Hỏa Thần ảo não nói. “Ta khá hứng thú với loại hỏa diễm trên người hấn đây...”

“Hấn đã tiếp cận vòng phòng ngự mới của đế quốc. Bên kia chúng ta có mẫu thân của đất, nếu như trong thời gian ngắn hấn là không có vấn đề gì, vừa lúc chúng ta đến đó ngăn cản.” Ba Tư trầm giọng nói.

“Từ bây giờ nhìn lại, thực lực của hấn coi như không tệ. Quả thật đã đạt đến cấp độ chủ đạo của Tinh Uyên Quân, nhưng còn cách Tam Quân Chủ một đoạn nữa.”

Nặc Hi bình tĩnh nói.

“Cấp độ như vậy hấn là rất khó đột phá sự liên thủ của ba vị. Như vậy ta ở ngay đây, chờ ba vị giai điệu.”

“Giao cho chúng ta.” Áo tây tắm lạnh lẽo nở nụ cười.

“Đánh nhau rồi, mục đích của chúng ta đã đạt được!”

Trong Thiên Chi Khung Lư.

Tùng đạo thân thể cơ hồ cùng đại lượng rễ cây trong vách tường dung hợp thành một thể nhân hình, nhao nhao phát ra thanh tuyến già nua.

“Thông báo cho Tinh Uyên... Vì nhân loại, vì tránh đi tiên đoán hủy diệt tuyệt đối bi thảm.... Không thể tránh được hi sinh.”

“Bên kia truyền kỳ giả, cũng có hồi âm. Bọn họ định ngự trang thành viên hội, âm sát Ngụy Hợp chi tử Ngụy Hằng.”

“Kỹ thuật phục sinh của Phục Sinh hội cực kỳ cường đại. Coi như bị giết, Ngụy Hằng vẫn có thể được phục sinh nhanh chóng như thế?” Có trưởng lão lên tiếng hỏi.

“Nếu như chỉ là giết chết đơn giản, tự nhiên không cần phiền toái như vậy. Trọng điểm là bắt lấy linh hồn.”

“Rất tốt, không chế linh hồn, cho dù phục sinh cũng không thể thành công. Liên hệ với bọn họ một chút đi. Xác định thời gian động thủ, tận lực để thế cục xung đột cực hạn.”

“Thiện.”

Rất nhanh, giữa không trung đại sảnh, một hạt giống màu xanh lá tự động nảy mầm, sinh trưởng, nở hoa.

Sau đó trong đóa hoa chảy ra đại lượng chất lỏng màu bạc, ở giữa không trung ngưng tụ thành một tấm gương hình tròn to lớn.

Trong gương lưu chuyển chất lỏng màu bạc, trông rỗng, sạch sẽ dị thường.

Ở trên đó, từng hàng chữ viết lằng không hiển hiện.

Liên hệ của truyền thuyết giả chỉ có thể dùng cách này.

Xuy!!

Kim tuyến xẹt qua từng tinh cầu hoang vu ngăn cản, trong đó còn có hai ngôi sao tự do.

Nhưng tất cả mọi thứ giống như tờ giấy xuyên thẳng qua mặt hắn, không chút trở ngại.

Từng đoàn từng đoàn kim sắc hỏa diễm bị châm đốt ở phía sau Ngụy Phù.

Cùng lúc đó, trên áo giáp của hắn, cũng có những hạt óng ánh rất nhỏ càng ngày càng nhiều, đang không ngừng khám nạm lên.

Nếu như khắc chế được Sartre thì bản thân cũng chẳng hề quan tâm tới tinh thống của bản thân, như vậy sau khi hắn tiến vào rồi thuận lợi nuốt chút tinh hạch thì cũng chẳng có người để ý tới hắn chứ?

Đọc theo đường đi, Ngụy Hợp không kiêng nể gì mà toàn thân y được phóng thích ra hỏa diễm.

Từ hăng tinh ngưng tụ, tinh luyện thần vị, phụ trợ hỏa diễm lên lực lượng của quân chủ hắn ta.

Uy lực của nó thực sự là cấp bậc quân chủ trung vị!

Nơi nó đi qua, không gì không cháy.

Một vị quân chủ triệt để buông tay buông chân, có thể tạo thành bao nhiêu phá hư.

Điễm ấy không có ai biết.

Bởi vì cho dù là Tinh Uyên Quân cũng chưa từng xuất ra toàn lực như vậy.

Cấp độ Quân chủ, mỗi một cử động đều có thể dễ dàng hủy diệt tồn tại cấp độ tinh anh.

Mà Ngụy Hợp lúc này chính là như vậy.

Tất cả tinh hệ mà hắn từng đi qua, tinh hạch đều bị ngọn lửa lan tràn tinh khiết ấy tinh luyện dung hợp và tiến vào bản thể của hắn.

Trong một chút thời gian như vậy, Ngụy Hợp đã dung hợp hơn mấy vạn tinh hạch sinh mệnh tinh cầu.

Dung hợp tinh hạch đồng thời cũng khiến cho tiến hóa bản nguyên của hắn bắt đầu tiếp tục tiến hóa.

Tinh hạch của sinh mệnh tinh cầu đang hấp thu nhiệt lượng hằng tinh vốn cuồng bạo của Ngụy Hợp, chuyển hóa nó thành một lực lượng thần kỳ nào đó đang thai nghén tất cả sinh linh.

Loại biến hóa kỳ diệu này, chính là quy tắc và khí tức của Nguyên Thủy Thiên Tôn đạt được từ Nguyên Thủy Thiên Tôn đã suy diễn ra.

Ngụy Hợp đã có thể mơ hồ cảm giác được, theo mình dung hợp càng nhiều sinh mệnh tinh cầu, thần vị của mình cũng đang nhanh chóng khuếch đại, đạt được cường hóa.

Không chỉ phạm vi, còn có uy lực, còn có trình độ phức tạp của thần vị, tất cả mọi thứ đều đang tăng lên.

“Từ Tinh Quân đến biến hóa của Tử Vi Đại Đế... Quả nhiên không phải chỉ đơn thuần là sức mạnh để tăng cường biến hóa...”

Ngụy Hợp mơ hồ có thể cảm ứng được, thần vị của mình tựa hồ đã bắt đầu dính đến sinh mệnh diễn sinh, thai nghén, phát triển, sinh trưởng.

Năng lực thần vị, căn bản không tiêu hao gì cả, hoàn toàn là năng lực khác hoàn toàn không giảng đạo lý.

Ngụy Hợp hiện tại còn chưa tìm ra, có quy luật nào liên quan đến nó.

Cho nên, lần này khắc thổ tát tát, mục đích của hấn rất rõ ràng.

Nếu như viên mẫn sẽ rất mạnh, hấn đánh không lại, như vậy mọi người có thể ngồi xuống nói chuyện.

Nếu như viên mẫn không đủ mạnh... Hoặc là nói thực lực của hấn đã vượt quá dự liệu.

Không phải không thể nuốt con quái vật khổng lồ như vậy.

865

Biên giới của Bành Toa đế quốc và hệ sông Nặc Nặc Nặc.

Quân đoàn đóng quân to lớn phân tán giăng co, dùng chiến hạm và Chiến Tinh tạo thành hai chiến hạm Trường Thành dài dòng.

So với chiến hạm của Nặc Vi Tư, hạm đội liên quân của Bành tát đế quốc và Đông Cực liên minh rõ ràng phải có số lượng lớn hơn rất nhiều.

Mà trình độ cảnh giới của hai bên cũng hoàn toàn khác biệt.

Liên quân bên này khẩn trương hơn nhiều, khắc nạp Tát sai bên kia thì thừa thớt hơn rất nhiều.

Ngay lúc các binh sĩ tuần tra tuần tra phi hành hằng ngày, tuần tra bốn phía.

Trong Bành Toa đế quốc, một hỏa tuyến màu vàng như lưu tinh cấp tốc bay tới bên này.

Hỏa tuyến không ngừng khuấy động lên tầng tầng gợn sóng màu trắng.

Mỗi một lần gợn sóng khuấy động đều làm vị trí của hấn lung lay một mảng lớn.

Trung tâm hỏa tuyến, hai mắt Ngụy Hợp lóng lánh kim mang, toàn thân bao phủ bởi hỏa diễm tạo thành Kim Ô Tinh Quân.

Thoạt nhìn là áo giáp, nhưng càng giống như đạo bào và áo giáp kết hợp, nếu thần linh Đạo môn đã xuất hiện, như vậy làm ra đặc sắc phù hợp phong cách cũng rất bình thường.

Xa xa nhìn quân đoàn Khắc Nặc Dĩnh không lộ phía trước.

Hấn ẩn ẩn cảm ứng được không ít khí tức Chân Linh ẩn tàng trong đó.

“Lần đầu đến bãi phóng, tặng một phần quà gặp mặt là được rồi.”

Ngụy Hợp mỉm cười, nhẹ nhàng thổi ra một hơi về phía hạm đội khổng lồ.

Khí tức kia vừa ra khỏi miệng liền hóa thành hỏa diễm màu vàng, bay về phía quân đoàn Nặc Tát Dĩnh.

Trong quá trình bay lượn, thể tích ngọn lửa màu vàng càng lúc càng lớn, càng lúc càng to.

Đồng thời theo gợn sóng không gian nhảy nhót tương tự, khi ngọn lửa màu vàng đến trên bầu trời quân đoàn.

Đã bành trướng thành một hỏa cầu khổng lồ đường kính mấy chục vạn dặm.

Vô số binh sĩ Nặc Dĩnh, Chân Linh cấp thấp, nhao nhao ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn lên trên không.

Thuyền trên, bên trong phi thuyền, trong khiên bảo vệ lực tràng, bên trong hộ kho Nghiệp... Chờ một chút, mọi nơi, ánh mắt tất cả sinh linh, tại thời khắc này, toàn bộ ngửa đầu, nhìn lên trên không.

“Đó là cái gì...!?”

“Hình như là hỏa diễm? Khói lửa đơn thuần?”

“Bọn ta có năng lực linh lực tràng bảo vệ thuần, chỉ là đơn thuần hỏa diễm, không có khả năng đánh vỡ phòng hộ chứ?”

“Là vũ trụ kỳ quan gì?”

Vô số linh lực giao nhau, nhưng không ai cho rằng hỏa cầu này sẽ sinh ra nguy hiểm.

Nơi này có khắc chế Nặc Tát, số lượng thuyền chỉ ít cũng ba mươi ức, Bất Hủ Linh năng giả bảy người, ở trên này cũng có ba cái hình chiếu Chân Linh.

Còn có năm món vũ khí phòng ngự có thể uy hiếp tới cấp chiến lược của lãnh chúa Hắc Viêm.

Chỉ là hỏa diễm bình thường, căn bản không có khả năng tạo thành...

Ầm ầm!!!

Trong lúc đó, quả cầu lửa đột nhiên nổ tung, hỏa cầu màu vàng vừa mới xuất hiện đã bị bao phủ bởi một lực lượng kỳ dị.

Hỏa tuyến viêm lưu không lấy gì đếm hết, điên cuồng xuyên thấu quân đoàn hộ thuẫn, tùy ý lan tràn trong hạm đội này.

Vô số chiến hạm, huấn luyện thể, chiến tinh, bị đốt, kích nổ.

Kho vũ khí phát nổ liên tiếp, dẫn phát nổ càng lớn hơn.

Hỏa diễm giống như vật sống, điên cuồng tán loạn trong quân đoàn, lan tràn.

Bất hủ hay là bình thường thì đều không thể chống cự được dưới sức mạnh như vậy.

Hình chiếu Chân Linh chỉ là một hình ảnh hơi có thể chống chọi trong nháy mắt, nhưng cũng chỉ là so với các hình thể còn sống lâu hơn vài nhịp thở.

Rất nhanh liền nhao nhao bị hủy diệt, hóa thành từng đoàn từng đoàn linh quang màu lam, trở về mẫu hà.

Linh thể thiếu chút nữa đã hoàn toàn bị hủy diệt.

Bên trong mẫu hà chỉ có Chân Linh được khắc ấn tên thật mới có thể sau khi bị hủy diệt, được nuôi dưỡng trùng sinh trong mẫu hà.

Mà những người còn lại không khắc ấn tên thật, sau khi đi ra bị hủy, vẫn vĩnh viễn tiêu vong.

*

*

*

*

*

*

*

*

*

Chỉ ngấn ngùn vài hơi thở, toàn bộ quân đoàn Nặc Dĩnh Dĩnh tựa như bó đuốc bị đốt cháy, triệt để chiếu sáng mảng lớn tinh không chung quanh.

Đôi mắt với sự giằng co của liên quân Bành Toa đế quốc, bọn họ cũng bị biến cố lớn này làm kinh động, vô số thiết bị, vô số tầm mắt dồn dập hướng ngược về phía quân đoàn Nặc Vi Tư, im ắng ghi chép lại tình cảnh thảm khốc của thời khắc này.

Hơn mười năm giao chiến, bọn hắn rất rõ đôi phương có thực lực cỡ nào.

Nhưng trong nháy mắt vừa rồi, quân đoàn mạnh mẽ cơ hồ có thể đánh cho bọn họ liên tục bại lui, phòng tuyến không ngừng di chuyển, thế mà...

Bốp!!

Lúc này trên đỉnh đầu mọi người, một đạo hỏa tuyến màu vàng chợt lóe lên, bay về phía nội địa Nặc Lân.

Rất nhanh, quân đoàn của Bành Tát quốc, một lượng lớn thành viên phục hồi đều cúi đầu quỳ một chân trên đất, thành kính cầu nguyện.

“Chúc Cổ Thần.... Phục thức quân chủ... Thái Dương Tinh Quân... kỳ khai đắc thắng!”

“Sinh mệnh ở trong mắt ta, cũng là thiêu đốt.”

“Linh hồn cũng vậy.”

Là một khu vực thuộc về hệ sông khắc chế Tát duyên.

Trên cánh tay quay không lồ của dòng sông bầu dục, một sợi kim tuyến trực tiếp xuyên thấu tất cả những vật ngăn cản.

Từng toà từng toà tinh hệ, từng mảnh tinh vân dồn dập tiến tới bị đốt cháy, làm nổ tung.

Từ chỗ rất xa nhìn lại, có thể nhìn thấy trong Thánh Uẩn Hà hệ khắc nghiệt của Nặc Phi, kim tuyến kia đang từ từ tiến lại gần khu vực hạch tâm.

Những nơi kim tuyến đi qua lưu lại một dấu vết kim sắc thiêu đốt.

Chuyện này đại biểu cho những nơi nó đi qua, tất cả đều bị dẫn cháy.

Bốp!

Toàn bộ tinh đồ bỗng nhiên bị bàn tay Nặc Hi ấn lại, tạm dừng phát sóng.

Sắc mặt hấn bình tĩnh, nhanh chóng tiếp cận kim tuyến bên này.

“Thức tỉnh Ngụy Hội? Quả nhiên, ngươi mới là chân chính thức tỉnh sẽ đứng đầu.... Thiêu đốt linh hồn? Ha ha. Sau lưng bổn vương là vô tận mẫu hà, ngươi căn bản không minh bạch chính mình đang đối mặt cái gì.”

Sau khi quân chủ khôi phục lại đánh chết Mễ Nặc Ân, rõ ràng còn không chịu làm, từ xa đã dùng linh năng truyền tới.

Thiêu đốt sinh mệnh cùng linh hồn, không phải là muốn biểu đạt, chân linh của Tát phải trong mắt hấn cũng giống như người bình thường sao?

Uy hiếp mức độ này, là muốn chọc giận hấn sao?

Nặc Hi thu tay lại, nhìn chăm chú vào kim tuyến còn có vài phút phút phút nữa có thể đến nơi này.

Về phần hạm đội quân đoàn vừa mới bị hủy diệt, hấn căn bản không để ý, quay về nhân bản máu thịt, lại thả linh hồn ra là được, cùng lắm thì hạm đội vật tư tổn thất một chút mà thôi.

“Chỉ khen các hạ, đối phương là thuộc tính hỏa, ngươi có nắm chắc không?” Nặc Hi dời ánh mắt, nhìn về phía Thủy Thần Ba Thác.

Con quái vật bạch tuộc này có chân linh, hình chiếu lần trước bị Cổ Thần bóp nát, sau đó lại được triệu hoán ra.

Lần này nó triệu hoán tài liệu gấp mười lần lần trước đó, cũng dẫn đến lần này hình chiếu phủ xuống gần chín thành thực lực của bản thể.

“Chỉ dựa vào một mình ta, có thể không đủ...” Ba Thác ăn một lần thiệt thòi nên cẩn thận hơn rất nhiều.

“Ta đi cùng ngươi.” Hỏa Thần ảo não nói. “Ta khá hứng thú với loại hỏa diễm trên người hấn đây...”

“Hấn đã tiếp cận vòng phòng ngự mới của đế quốc. Bên kia chúng ta có mẫu thân của đất, nếu như trong thời gian ngắn hấn là không có vấn đề gì, vừa lúc chúng ta đến đó ngăn cản.” Ba Tư trầm giọng nói.

“Từ bây giờ nhìn lại, thực lực của hấn coi như không tệ. Quả thật đã đạt đến cấp độ chủ đạo của Tinh Uyên Quân, nhưng còn cách Tam Quân Chủ một đoạn nữa.”

Nặc Hi bình tĩnh nói.

“Cấp độ như vậy hấn là rất khó đột phá sự liên thủ của ba vị. Như vậy ta ở ngay đây, chờ ba vị giai điệu.”

“Giao cho chúng ta.” Áo tây tắm lạnh lẽo nở nụ cười.

“Đánh nhau rồi, mục đích của chúng ta đã đạt được!”

Trong Thiên Chi Khung Lư.

Từng đạo thân thể cơ hồ cùng đại lượng rễ cây trong vách tường dung hợp thành một thể nhân hình, nhao nhao phát ra thanh tuyến già nua.

“Thông báo cho Tinh Uyên... Vì nhân loại, vì tránh đi tiên đoán hủy diệt tuyệt đối bi thảm.... Không thể tránh được hi sinh.”

“Bên kia truyền kỳ giả, cũng có hồi âm. Bọn họ định ngự trang thành viên hội, âm sát Ngụy Hợp chi tử Ngụy Hằng.”

“Kỹ thuật phục sinh của Phục Sinh hội cực kỳ cường đại. Coi như bị giết, Ngụy Hằng vẫn có thể được phục sinh nhanh chóng như thế?” Có trưởng lão lên tiếng hỏi.

“Nếu như chỉ là giết chết đơn giản, tự nhiên không cần phiền toái như vậy. Trọng điểm là bắt lấy linh hồn.”

“Rất tốt, không chế linh hồn, cho dù phục sinh cũng không thể thành công. Liên hệ với bọn họ một chút đi. Xác định thời gian động thủ, tận lực để thế cục xung đột cực hạn.”

“Thiện.”

Rất nhanh, giữa không trung đại sảnh, một hạt giống màu xanh lá tự động nảy mầm, sinh trưởng, nở hoa.

Sau đó trong đó hoa chảy ra đại lượng chất lỏng màu bạc, ở giữa không trung ngưng tụ thành một tấm gương hình tròn to lớn.

Trong gương lưu chuyển chất lỏng màu bạc, trông rộng, sạch sẽ dị thường.

Ở trên đó, từng hàng chữ viết lằng không hiển hiện.

Liên hệ của truyền thuyết giả chỉ có thể dùng cách này.

Xuy!!

Kim tuyến xẹt qua từng tinh cầu hoang vu ngăn cản, trong đó còn có hai ngôi sao tự do.

Nhưng tất cả mọi thứ giống như tờ giấy xuyên thẳng qua mặt hắn, không chút trở ngại.

Từng đoàn từng đoàn kim sắc hỏa diễm bị châm đốt ở phía sau Ngụy Phù.

Cùng lúc đó, trên áo giáp của hắn, cũng có những hạt óng ánh rất nhỏ càng ngày càng nhiều, đang không ngừng khám nạm lên.

Nếu như khắc chế được Sartre thì bản thân cũng chẳng hề quan tâm tới tinh thống của bản thân, như vậy sau khi hắn tiến vào rồi thuận lợi nuốt chút tinh hạch thì cũng chẳng có người để ý tới hắn chứ?

Đọc theo đường đi, Ngụy Hợp không kiêng nể gì mà toàn thân y được phóng thích ra hỏa diễm.

Từ hăng tinh ngưng tụ, tinh luyện thần vị, phụ trợ hỏa diễm lên lực lượng của quân chủ hắn ta.

Uy lực của nó thực sự là cấp bậc quân chủ trung vị!

Nơi nó đi qua, không gì không cháy.

Một vị quân chủ triệt để buông tay buông chân, có thể tạo thành bao nhiêu phá hư.

Điễm ấy không có ai biết.

Bởi vì cho dù là Tinh Uyên Quân cũng chưa từng xuất ra toàn lực như vậy.

Cấp độ Quân chủ, mỗi một cử động đều có thể dễ dàng hủy diệt tồn tại cấp độ tinh anh.

Mà Ngụy Hợp lúc này chính là như vậy.

Tất cả tinh hệ mà hắn từng đi qua, tinh hạch đều bị ngọn lửa lan tràn tinh khiết ấy tinh luyện dung hợp và tiến vào bản thể của hắn.

Trong một chút thời gian như vậy, Ngụy Hợp đã dung hợp hơn mấy vạn tinh hạch sinh mệnh tinh cầu.

Dung hợp tinh hạch đồng thời cũng khiến cho tiến hóa bản nguyên của hắn bắt đầu tiếp tục tiến hóa.

Tinh hạch của sinh mệnh tinh cầu đang hấp thu nhiệt lượng hằng tinh vốn cuồng bạo của Ngụy Hợp, chuyển hóa nó thành một lực lượng thần kỳ nào đó đang thai nghén tất cả sinh linh.

Loại biến hóa kỳ diệu này, chính là quy tắc và khí tức của Nguyên Thủy Thiên Tôn đạt được từ Nguyên Thủy Thiên Tôn đã suy diễn ra.

Ngụy Hợp đã có thể mơ hồ cảm giác được, theo mình dung hợp càng nhiều sinh mệnh tinh cầu, thần vị của mình cũng đang nhanh chóng khuếch đại, đạt được cường hóa.

Không chỉ phạm vi, còn có uy lực, còn có trình độ phức tạp của thần vị, tất cả mọi thứ đều đang tăng lên.

“Từ Tinh Quân đến biến hóa của Tử Vi Đại Đế... Quả nhiên không phải chỉ đơn thuần là sức mạnh để tăng cường biến hóa...”

Ngụy Hợp mơ hồ có thể cảm ứng được, thần vị của mình tựa hồ đã bắt đầu dính đến sinh mệnh diễn sinh, thai nghén, phát triển, sinh trưởng.

Năng lực thần vị, căn bản không tiêu hao gì cả, hoàn toàn là năng lực khác hoàn toàn không giảng đạo lý.

Ngụy Hợp hiện tại còn chưa tìm ra, có quy luật nào liên quan đến nó.

Cho nên, lần này khắc thổ tát tát, mục đích của hấn rất rõ ràng.

Nếu như viên mẫn sẽ rất mạnh, hấn đánh không lại, như vậy mọi người có thể ngồi xuống nói chuyện.

Nếu như viên mẫn không đủ mạnh... Hoặc là nói thực lực của hấn đã vượt quá dự liệu.

Không phải không thể nuốt con quái vật khổng lồ như vậy.

866

Khắc Nặc Tự, Thiên Cầm hệ, vòng phòng ngự mới của đế quốc.

Từ trong trời cao nhìn lại, có thể thấy rất rõ ràng.

Một vách tường nham thạch khổng lồ khổng lồ đang điên cuồng sinh trưởng, lan tràn, mở rộng.

Chỗ trung tâm nhất của vách tường đá kia là một khuôn mặt nữ tính nhu hòa được khắc nạm trên mặt tường.

Nàng nhìn thì chỉ có một gương mặt như thế nhưng trên thực tế, toàn bộ tường đá khổng lồ gần như bao trùm hệ thiên cầm đều mới chính là thân thể thật sự của nàng.

Thỏ chi chân linh —— óng ánh, có thể nói Nặc Hi trong lần hiển tế trước đó, triệu hồi ra hình chiếu Chân Linh cường đại nhất.

Chân Linh trên thực tế cũng không có xếp hạng gì.

Bởi vì các đại Chân Linh sau khi đi tới bước khắc ấn tên thật, bất tử bất diệt, đều đạt tới cực hạn lực lượng của bản thân.

Bởi vì tuyệt đại đa số chân linh không cùng một hệ thống cho nên không thể đem ra so sánh trực tiếp.

Chân chính chia Chân Linh thành ba cấp độ đơn giản, là thực lực của Chân Linh, cùng một vị trí trong mẫu hà.

Càng là cường đại, càng tiếp cận thượng du sông mẫu hà, dạng chân linh này càng hiếm thấy cùng khủng bố.

Bên ngoài hệ thiên cầm, trong một chỗ tối tăm nào đó.

Một chiếc phi thuyền trong suốt, đang lặng lẽ quan sát vòng phòng ngự của Tát xanh.

Bên trong phi thuyền, từng đạo tin tức linh hồn vô hình là truyền kỳ giả, đang bí mật trao đổi.

“Phàm là tất cả tin tức rơi vào mặt giấy ghi chép, ta đều có thể biết. Cho nên những thời điểm này, khắc Nặc Tát Tư phân chia

Chân Linh, ta đại khái biết rõ ràng.”

“Kính xin giải thích một chút, đây là lần thứ hai chúng ta tiếp cận mẫu hà cùng chân linh. Những quái vật bất tử này rốt cuộc có cái gì thiếu sót cùng nhược điểm, phải nhân cơ hội này nghiên cứu triệt để.”

“Đây cũng là nguyên nhân ta tới nơi này, đàm phán với các người.”

Nó dừng lại.

“Chúng ta đều biết, Chân Linh là một cái sau khi linh hồn tiến hóa đến cực hạn nhất định, gia nhập vào mẫu hà, cũng sau khi khắc tên thật thật trong mẫu hà thì hình thành nên một hình thái đặc thù.”

“Chúng bất tử bất diệt, dù bị hủy diệt hoàn toàn cũng sẽ tái tạo tất cả trong mẫu hà.”

“Phân chia Chân Linh, ta căn cứ theo phân chia viên mãn hội cùng liên quân, cùng với tác chiến với các lãnh chúa Tinh Uyên, đại khái chỉnh lý ra một bộ so sánh.”

“Chân linh hạ vị, tương đương với cực hạn của Hắc Viêm lãnh chúa. Đây là biểu hiện sau khi toàn thể hàng lâm.”

“Chân linh trung vị tương đương với cấp bậc quân chủ. Biểu hiện cụ thể thì không rõ. Quân chủ viên mãn sẽ không ra tay.”

“Chân Linh thượng vị, căn cứ theo ghi chép nội bộ viên mãn, rất có thể là cực hạn của quân chủ.”

“Ngoài ra, trong mẫu hà vẫn tồn tại thể lực có Chân Linh tạo thành, hơn nữa trên Chân Linh thượng vị, còn có thể là Chân Linh cực hạn có quy cách giống Mẫu Hà.

Bọn họ dễ dàng không hiện thân, xuất thân từ sông mẹ, nhưng sớm đã siêu thoát khỏi hệ thống này.”

Một loạt giải thích trong tay khiến đám người truyền kỳ nhao nhao im bật.

“Cho nên... trong trận chiến lần trước, Tinh Uyên Quân đã thắng rõ ràng, nhưng cuối cùng vẫn không truy đuổi hoàn toàn, chính là nguyên nhân này sao?”

“Chắc vậy. Nhưng lần trước quy mô mẫu hà hàng lâm không lớn như lần này.”

“Có lẽ rõ ràng hơn, xuất thân từ bản chất của sông mẫu, vốn nên là nguồn gốc của dòng sông chứa đựng tất cả linh hồn.

Nhưng căn cứ vào tư liệu bên trong Viên Mãn, dường như rất lâu trước đây sau vài lần thời đại thay đổi đã xuất hiện biến hóa.

Từ dòng linh hồn nguyên bản thuần túy của dòng sông linh hồn, dần dần chuyển biến, sản sinh ra khát khao với càng nhiều linh hồn hơn.”

“Vậy hệ thống cổ thần thức tỉnh như vậy thì sao?” Trong đầu tiếp tục hỏi.

“Hệ thống Cổ Thần cũng là một hệ thống thần bí nhất, bởi vì ta căn bản không tra được bao nhiêu thông tin liên quan. Chúng nó giống như đột nhiên xuất hiện vậy.”

“Có khi nào chỉ giả vờ không?”

“Không thể nào, hệ thống của Cổ Thần tương đối hoàn thiện, đồng thời cũng rất mạnh mẽ. Tinh Quân, Đế Quân, Mẫu của chúng tinh, Thiên Tôn, hệ thống này có thể nhìn ra sự liên hệ giữa sức mạnh và khí tức của bọn họ.

Cái vết tích cô đọng lịch sử này không phải chỉ cần tùy tiện ngụy trang là có thể làm ra.”

“Vậy thì mượn thứ này xem xem, rốt cuộc nó sẽ thực sự sống lại ở nơi đâu...”

“Thổ Mẫu Oánh, là Chân Linh chân chính, hơn nữa tuyệt đại đa số lực lượng đều phóng xuống, có thể đối đãi như quân chủ chân chính. Cho nên... Đã đến!”

Lời nói còn chưa dứt, đã nhanh chóng ngừng lại.

Lúc này, bên ngoài mẫu thân của Thổ Chi hóa thành một bức tường đá cực lớn, đang có một đạo hỏa tuyến màu vàng rực sáng, cấp tốc hướng bên này vọt tới.

Tia lửa như pháo hoa sáng chói, những nơi nó đi qua, phân tán ra mảng lớn đốm lửa màu vàng, bay múa tiêu tán khắp nơi.

Tất cả vật bị đốt lửa nhiễm lầy, bất luận là sinh mệnh, hay là phi thuyền, hay là tinh cầu, thậm chí là hằng tinh.

Đều có tác dụng như đốt lửa, nhanh chóng được châm lửa, hóa thành bó đuốc màu vàng.

Trong hỏa tuyến màu vàng, trường bào Ngụy Hợp theo gió cuồng vũ, tóc dài màu vàng cũng đồng dạng huy phát ra vô số hỏa tinh.

Hắn quan sát từ trên xuống dưới, chỗ ánh mắt kim sắc quét qua, trên tường đá to lớn của thổ mẫu lập tức xuất hiện từng vết cháy đen.

Chỉ cần ánh mắt nhìn chăm chú là có thể thấy vài chục ngàn dặm bên ngoài tường đá xuất hiện dấu vết.

Đây chính là thực lực chủ nhân Tam Túc Kim Ô Quân của Ngụy Hợp lúc này.

Lúc này, sau khi hắn triệt để thể hiện ra thực lực cảnh giới của bản thân, mới có thể chính thức xưng tụng là Cổ Thần.

“Chỉ có một mình ngươi sao?” Ngụy Hợp liếc mắt một cái liền nhìn ra bản thể Chân Linh trong tường đá.

Thổ chi mẫu bản thể trong suốt, là một nữ nhi dịu dàng với vô số mái tóc dài màu vàng khô héo.

Toàn thân nàng không có sợi tóc, nhưng thân thể lại như đồ sứ tràn đầy vết rạn.

Ngực còn có một cái lỗ trông thật lớn, trong đó có hào quang xanh biếc lóng lánh, phảng phất đang thai nghén cái gì đó.

“Thật sự là chưa bao giờ thấy qua, Hằng Tinh hào quang mãnh liệt như vậy...” Trong trẻo nhẹ giọng tán thưởng.

“Ánh sáng đó đẹp đến trí mạng, chỉ tới gần thôi cũng có thể cảm giác được bản thân sắp bị hòa tan.”

“Nói hay lắm cũng vô dụng, ngươi muốn ngăn cản ta sao?” Ngụy Hợp cảm giác được vẻ bất đồng của nữ tử trước mắt này.

Trước đó hắn đã từng vượt qua khoảng cách quang niên, bóp chết hình chiếu của một Chân Linh Chương Ngư.

Nhưng lực lượng mà hình chiếu này có được không nhiều.

Không giống như người trước mắt này, thân thể gần như đều hóa thành thực thể, hiển nhiên là tuyệt đại bộ phận lực lượng đều bắn xuống.

Thậm chí còn có thể là bản thể giáng lâm.

Cái này và cảm giác trước đó hoàn toàn bất đồng.

Đồng thời...

Bốp!!

Cùng lúc đó, trong không trung giữa hai bên mẫu thân thô cấp tốc nhảy vọt, hiện ra hai quái vật khổng lồ.

Bên trái là một đoàn ánh mắt to lớn, kéo theo huyết sắc kinh lạc thật dài, phảng phất như thủy mẫu. Thể tích nó có thể so với hằng tinh.

Bên phải là lão bằng hữu, cũng chính là lúc trước bị Ngụy Hợp một tát bốp vỡ bạch tuộc Độc Nhãn, Thủy Thần Chân Linh nịnh nọt.

Thể tích của gia hỏa này so với trước đây lớn hơn rất nhiều, chỉ so với nhãn cầu chân linh thì nhỏ hơn một vòng, có thể so sánh với hằng tinh một điểm nhỏ.

Hơn nữa thân hình cảm giác thực tế so với trước kia nhiều hơn rất nhiều, hiển nhiên phần lớn lực lượng đều phóng xuống.

“Lại gặp mặt rồi.... Phục thức Cổ Thần, lần trước, cảm giác bị người bốp chết, đến bây giờ ký ức của ta vẫn còn mới như mới...” Thanh âm Ba Thác bén nhọn không ngừng khuếch tán ra chung quanh.

“Cho nên bây giờ ta tới báo thù.”

“Ba cái Chân Linh sao? Thực sự là phối hợp hoàn mỹ...”

Ngụy Hợp tán thưởng, “Có chay có chay, lại còn rất mới... thích hợp dùng để nướng...”

“... Người xem ra rất kiêu ngạo a! Hay là cho là mình thắng chắc!?” Ba Thác tru lên bén nhọn, gã tựa hồ bị chọc giận.

Tính cách của hắn cực kỳ nóng nảy dễ giận, lúc đầu cho rằng, tam đại Chân Linh của mình ở đây, trong đó còn có trung vị Chân Linh như Oánh Oánh và mộng Lan, chắc hẳn Ngụy Hợp không e ngại cũng ít nhiều kiêng kị.

Nhưng không ngờ là... hắn lại dám can đảm coi bọn họ là thức ăn!

“Lên! Giết hắn đi!” Ba Thác phẫn nộ rống to.

Bành!!!

Nó bị Áo Tây Uyên xúc tu đánh cho văng ra ngoài.

“Câm miệng! Ta ghét nhất ai ra lệnh cho ta!” Áo Tây Yên trầm giọng nói: “Còn dám ra lệnh ta giết người!”

Thanh âm của hắn phảng phất như ngọn lửa thiêu đốt, xen lẫn đại lượng tiếng bạo liệt.

Phù!!

Toàn thân Tất Phương An cấp tốc bốc cháy lên mảng lớn hỏa diễm.

Hắn không quản bị đánh cho choáng váng, quay đầu nhìn về phía Ngụy Hợp.

“Ta nghĩ thấy trên người người có rất nhiều hương vị hằng tinh...” Nó trời sinh đã lấy hằng tinh làm thức ăn của cự thú vũ trụ.

Sau khi hóa thành chân linh, thực lực cũng trở nên càng thêm cường đại.

“Đến đây đi...” Hắn lơ lửng phía trước, đôi mắt như hoa cỏ nở rộ, tạo thành từng vòng hoa văn ám kim với hình thái khác nhau.

“Để ta đến... Ném thử... mùi của người là gì...”

Bành!!

Trong chốc lát, thân hình trong khu vực Tây mộng lung nổ tung, hóa thành một vệt sáng màu vàng sẫm, phai nhạt rồi tắt, biến mất không thấy gì nữa.

Hai mắt Ngụy Hợp nheo lại, bỗng nhiên ngẩng đầu lên.

Ở nơi sâu trong vũ trụ phía trên nghiêng.

Vô số huyết sắc to lớn, chằng chịt, vô số ánh mắt to lớn, phảng phất vô cùng vô tận, điên cuồng đánh tới nơi này.

Mười vạn? Trăm vạn? Ngàn vạn? Hơn trăm triệu?

Trong phút chốc, trong tầm mắt của hắn hoàn toàn bị nhãn cầu màu máu chen chúc lấp đầy.

Trong quá trình bay nhào xuống, tất cả nhãn cầu nhanh chóng tụ lại, tạo thành một hình người khổng lồ.

“Ta là quân chủ thiên đôt! Oan Tây Lao!!!”

Tiếng gầm gừ kinh khủng tựa như nổ tung, lấy cự nhân làm hạch tâm, hóa thành từng vòng từng vòng sóng chấn động xám trắng, khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Ầm!!

Thân thể cự nhân đột nhiên dấy lên mảng lớn ngọn lửa màu vàng sẫm, tứ chi hắn giãn ra, khuôn mặt nứt ra vô số con mắt màu trắng.

Khuôn mặt kia, không có miệng mũi tai, chỉ có con mắt, giống như vết thương vô số con mắt.

Trước mặt người khổng lồ, ba mươi hai hành tinh cùng hai thiên cầm hệ thống thiên đàn khổng lồ tạo thành, vền vền chỉ là một cái mâm tròn nhỏ. xấp xỉ bàn tay hắn.

Hắn giơ tay chụp về phía Ngụy Hợp đang lơ lửng phía trước kia.

Ngụy Hợp nhìn cự thủ khủng bố che khuất bầu trời kia, ánh mắt thoáng nghiêm túc hơn một chút.

“Lúc này mới thú vị.”

Bàn tay to lớn có ngọn lửa màu vàng sẫm đang thiêu đôt kia ép xuống hắn, giống như lúc trước hắn vượt qua khoảng cách ánh sáng bắt về phía Thủy Thần Ba.

“Nghe nói trong mẫu hà, tất nhiên phải có một tên thật thật là phù hợp với thân phận đặc chế của bản thân.

Đó là dấu ấn phải khắc vô số năm.

Kỳ thật cũng đúng... nếu mình nhất định sẽ được truyền tụng vô số năm, nhất định sẽ trở thành vô số truyền thuyết và thần thoại văn minh.

Đương nhiên phải lấy ra một cái để nghe.”

Xuy.

Một điểm hoả tinh màu vàng từ mũi chân Ngụy Hợp bắt đầu tản ra.

“Không biết vô số năm sau, hậu nhân sẽ xưng hô ta như thế nào.”

Hắn ngẩng đầu, mái tóc dài màu vàng bị áp lực linh lực cuồng bạo lôi kéo bay về phía sau.

“Dù sao... Ta cũng không phải là người mà các ngươi biết đặt tên...”

Bốp!

Hắn ta mãnh liệt giơ tay lên, đỡ lên trên một cái.

Lập tức vô số hoả tinh màu vàng từ toàn thân gã tuôn ra, ở phía trên ngưng tụ ra một màn sáng màu vàng.

Bàn tay khổng lồ màu ám kim đụng vào màn sáng, hơi dừng lại một cái chớp mắt.

“Chúng tinh chi quang, chiếu rọi thân thể của ta.”

Ngụy Hợp giơ cao tay phải.

Thần vị quyền có thể cùng quân chủ hỏa diễm hội tụ, hóa thành vòng xoáy màu vàng to lớn, ở phía sau hắn hiển hiện.

Trong vòng xoáy, một bàn tay khổng lồ màu vàng âm âm thò ra, đánh lên phía trên.

867

Trong giây phút này, toàn bộ Kim Ô Tử xung quanh dung hợp với Hằng Tinh, tại thời khắc này, đều dọc theo lực lượng thần bí của Thần vị, dựa theo quy tắc cổ xưa, mượn ra lực lượng hằng tinh của bản thân.

Tại thời khắc này, ánh sáng của chòm sao xung quanh âm đậm, tất cả tinh quang giống như vật còn sống vượt qua khoảng cách vô số năm tháng, hội tụ vào trong vòng xoáy phía sau.

Hai bàn tay không lồ có quy cách tương đương trực diện va chạm.

Chỉ trong nháy mắt, bàn tay không lồ ám kim liên tục lui về phía sau, hiện ra vết rạn.

Xoạt Tây Trinh bị lực lượng không lồ va chạm ném về phía sau, liên tục đánh tan mấy chục mảnh tinh hệ.

Ngay phía trước nó, vòng xoáy màu vàng kia cấp tốc mở rộng, gia tốc xoay tròn.

Từ trong đó, một cự nhân màu vàng cao hơn hẳn một mảng lớn.

Đỉnh đầu cự nhân mơ hồ ngưng tụ ra mũ miện màu tím, sau lưng có tầng tầng lớp lớp cánh chim màu vàng chậm rãi phe phẩy, thân thể mặc một bộ áo giáp hoàng kim cổ xưa không phù hợp với thời đại này.

Nó không có chút mặt mũi nào, chỉ có một đôi mắt đen kịt như hố đen.

Thân thể Ngụy Hợp lúc này nổi lên, trôi đến trước ngực cự nhân.

“Tiếp theo.”

Hắn mở hai tay ra, toàn thân bắt đầu phát ra quang điểm màu vàng, dung nhập vào Cự Nhân.

“Thử ngăn cản ta lại đi.”

Ngay lúc hấn triệt để dung nhập vào người khổng lồ, hai mắt đen kịt kia bỗng nhiên bốc cháy lên ngọn lửa màu vàng.

Ngang!!!!

Kim Ô cuồng bạo kêu to, từ bên cạnh người khổng lồ nổ tung.

Hàng trăm vạn vòng xoáy màu vàng từ bên người hấn hiện ra.

Leng keng leng keng!!!

Vô số Kim Ô từ trong vòng xoáy vỡ cánh bay ra, nhào về phía ảo ảnh phía trước.

Mỗi một con Kim Ô đều to bằng hành tinh, nhảy nhót trong nháy mắt, liền vượt qua khoảng cách quanh năm, đụng vào thân hình to lớn của ảo tây hiên.

Tiếng nổ dày đặc không ngừng vang lên trên người hấn.

Mỗi một lần nổ mạnh khủng bố đều tương đương với một viên Hằng Tinh nổ tung.

Lập tức hấn ta không biết nên làm thế nào để tránh né phòng ngự.

Phốc!

Đúng lúc này, bàn tay to lớn của Ngụy Hợp vượt qua hỏa quang phát nổ, bóp chặt đầu ảo não phía tây, muốn dùng sức bóp nổ.

Nhưng một mảnh nhánh cây màu vàng sậm tạo thành dòng sông, tựa như sợi tơ, từ phía sau cuốn lấy cánh tay Ngụy Hợp.

“Bây giờ không phải lúc ngươi khư khư cố chấp, Áo Tây Hiên, liền thủ trước!” Linh năng của mẫu thân Thổ Chi Mẫu trong suốt chui vào linh hồn Âu Tây Hiên.

“Đáng chết!”

Nghiên Tây An cảm giác mình không phải đối thủ cùng cấp bậc.

Lần va chạm vừa rồi, lực lượng tuyệt đối, hấn vậy mà thua!?

Phải biết rằng cho dù là mẫu thân thổ, dưới sự so sánh thuần túy lực lượng bản thể, cũng không phải là đối thủ của hấn.

Nhưng bây giờ...

Hắn cần nuốt linh hồn bao nhiêu năm mới có thể trưởng thành đến bước này?

Nhưng cứ như vậy mà không so được với tên gia hỏa trước mắt này...

“Phở phó, cùng đi!!”

Có thể đạt tới cảnh giới Chân Linh, thì không có cái nào là ngu xuẩn cả.

Phát hiện không đúng, Âu Tây Lao nhanh chóng kêu Thủy Chi Chân Linh lấp bấp.

Nếu đối thủ đáng để bọn họ liên thủ hợp tác, hắn cũng không nhất định phải một mình đối chiến.

Cách đó không xa, một đầu Thiên Túc Bạch tuộc to lớn màu lam thẫm, yên lặng bơi tới.

Vô số xúc tu tựa như mưa rơi quán quanh Ngụy Hợp.

Trong khoảnh khắc, trên thân thể khổng lồ của Ngụy Hợp trải rộng râu của Chương Ngư màu xanh đậm.

Đồng thời còn có vô số dải lụa cây của mẫu thân hổ.

Trong loại đại chiến cấp bản thể này, bất luận cái gì còn lại đều không có bất kỳ ý nghĩa.

Thứ hữu dụng duy nhất, là kỹ xảo công thủ đơn giản.

Đánh yếu tránh mạnh, bất luận cảnh giới nào cũng có thể áp dụng.

“Kết thúc rồi!! Để ta tới kết thúc ngươi!!”

Sáu Tây thung lũng nhìn Ngụy Hợp bị cố định, hai tay khép lại, trên người hội tụ hỏa diễm, trong lòng bàn tay ngưng tụ ra một thanh trường thương bèn nhọn.

Mũi trường thương sáng lên một điểm quang mang thuần bạch.

Ánh sáng kia càng ngày càng trắng, càng ngày càng sáng, sau đó đột nhiên dừng lại, trong nháy mắt biến thành màu đen.

Đây là hiện tượng tự nhiên sau khi vật chất được chiết xuất, hóa thành hắc động.

Khi ánh sáng không còn bất kỳ phản xạ nào, đó chính là màu đen.

Hắc động hóa, lực sát thương đại biểu cho mũi thương đã tăng lên một độ khó.

“Chết đi!!!”

Xoạt Tây Lao dùng hết lực lượng toàn thân, cánh tay ngửa ra sau, ầm ầm ném trường thương ra như vụ nổ.

Mũi thương xẹt qua tinh không, mang theo không gian vặn vẹo mãnh liệt không gì sánh được, bay tới giữa lòng ngực Ngụy Hợp.

Thời khắc này, hợp nhất ba luồng sức mạnh Chân Linh, bởi vì cả ba đều có chín phần sức mạnh phóng xuống.

Cũng tức là một kích này tương đương với hai vị quân chủ cùng một vị bán quân chủ hợp lực.

Hỏa diễm trường thương tựa như thiểm điện xẹt qua trong núi, trong nháy mắt lưu lại trên bầu trời rõ ràng kim sắc quang ngân.

Phốc!!

Một tiếng động nhỏ truyền ra.

Khi mũi thương khó khăn đâm vào ngực Ngụy Hợp, trong nháy mắt một đôi bàn tay khổng lồ màu vàng hứa hẹn vững vàng hai bên nắm lấy thân thương, rút ra.

Tứ chi của Ngụy Hợp sớm đã bị Thủy Thần Ba và mẫu thân của Thổ Chi Ba trói buộc, nhưng lúc này sau lưng hắt lại mọc ra một đôi cánh tay, bắt lấy thân thương đang bay tới.

“Chân thân bản thể còn có thể tùy tiện sửa chữa!?”

Tất Phương Trinh trợn mắt há hốc mồm.

Tới cấp độ Tinh Uyên Quân chủ, bản thân bản thân đồ phổ sinh mệnh đã là tiến hóa cực hạn nhất.

Đặc biệt là chân linh của bọn họ, thân thể của bọn họ đã được khắc ấn ở sâu trong sông mẫu.

Không dễ dàng có biến hóa lớn.

Mà giờ khắc này, khiến cho hắn thật sự chấn động kinh ngạc, không phải là đôi tay đột nhiên xuất hiện kia.

Bản thể Chân Linh có thể nhiều tay như vậy cũng không phải ít.

Máu chốt là, Ngụy Hợp đã bị hai đại Chân Linh trói buộc, lại còn có thể rút ra lực lượng mới, ngăn cản hỏa diễm thương đâm thủng.

Cái này tương đương với một người bình thường khí lực chỉ có một trăm cân, vừa phải khiêng vật nặng hai trăm cân, vừa phải đưa tay ngăn một trăm cân hòn đá trước mặt hắn đập tới.

Hắn lấy đâu ra sức mạnh mới!?

Băng!

Những dải dây leo cây trên người Ngụy Hợp nhao nhao đứt đoạn.

Xúc tu do Thủy Thần Ba Tinh nhờ cũng bị ngọn lửa màu vàng đốt cháy, thiêu đốt thành than cốc.

Ngụy Hợp một tay nắm chặt trường thương, nhìn về phía ảo ảnh không ngừng lui về phía trước.

“Chờ mong lần sau gặp lại...”

Vèo!

Trường thương bắn ra, lấy tốc độ so với trước đó nhanh hơn rất nhiều, liên tục nhảy qua không gian, đâm vào ngực ảo ảnh.

Ầm ầm!!!

Trong nháy mắt khi mũi thương đâm vào máu thịt, liền phát nổ.

Lực lượng của vị thần cuồng bạo sau khi được thăng cấp, nương theo sự vận vẹo của không gian, trong nháy mắt liền xé nát thân thể cực lớn của vực sâu phía tây.

Nó ngửa đầu lên trời kêu rên, thân thể liên tục tan vỡ.

“Thắng bại đã phân...”

Bên trong phi thuyền truyền kỳ ở phía xa, lúc này đã hoàn toàn im lặng.

Mấy người đang xem chiến đã từng thấy qua trận chiến giữa Tinh Uyên Quân và Mẫu Hà chân linh.

Cũng chính vì vậy bọn họ mới hoàn toàn rơi vào trầm mặc.

Hắn nhìn về phía xa xa, thông qua thủ đoạn đặc thù thu thập và tái tạo, sau đó lại hiện ra hình ảnh chém giết.

Mấy vị truyền thuyết giả im lặng một lát mới chậm rãi lên tiếng.

“Thực lực của Tam Chân Linh Viên Mãn đã tiếp cận bản thể... Hai vị quân chủ và thêm một vị bán quân chủ đều không thể ngăn cản vị Thái Dương Tinh Quân kia sao?”

“Lực lượng như vậy đã tiếp cận Tinh Uyên Tam Quân rồi...”

“Viên mãn sẽ thua sao? Thổ Chi Mẫu và Áo Tây Hiên là hai vị Chân Linh mạnh nhất trong chúng nó. Ngay cả bọn họ cũng không phải đối thủ, chỉ sợ...”

*

*

*

“Không, người mạnh nhất viên mãn không phải họ mà là Nặc Hi”

“Theo quan sát của ta, những năm gần đây, Mẫu Hà Tinh Uyên bộc phát chiến tranh, trong đó có không ít Chân Linh tự nhiên mất tích. Thậm chí một số chiến dịch không nên thất bại cũng sẽ tự dừng thất bại.

Trong đó rất có khả năng có thiết kế bố trí của Nặc Hi.”

“Ngài nói là... có thể hắn cũng ra tay với Chân Linh à?” Cánh tay.

“Đúng vậy. Bản thân Chân Linh vốn không phải bền chắc như thép, mà phần lớn lại kiêu ngạo khó thuần, Nặc Hi không thể bỏ ra cái giá lớn như vậy, chỉ vì triệu hoán ra Chân Linh khó mà nghe được an bài.

Nhất định hẳn có mục đích của mình. Hơn nữa các người không phát hiện ra sao? Nhiều năm như vậy, hầu như chưa từng thấy Nặc Hi tự mình ra tay, cho dù chỉ có một lần.”

Đoạn kịch nói sau cùng này khiến cho những truyền kỳ giả còn lại lập tức lâm vào im lặng, bắt đầu suy nghĩ tin tức ẩn giấu trong đó.

“Cho nên... Tiếp theo, mới chính thức phân thắng bại... Chúng ta chỉ cần yên lặng theo dõi kỳ biến, sau đó vào thời điểm mấu chốt giữa song phương đã triệt để kích động nó.” Thanh âm chậm rãi kích động trong phi thuyền.

Khi thức tỉnh địa bàn sẽ bị viên mãn xâm nhập, định bắt người, thế lực lớn trước tiên phản ứng lại là rất nhiều thế lực trong cương vực Đông Cực liên minh.

Một lượng lớn phi hành phi hành, thiết bị dò thám được phóng ra liên tục.

Liên quan đến viên mãn hội cùng phục hồi hội, hai tổ chức tà ác này, vẫn luôn là quái vật khổng lồ mà các thế lực đều cực kỳ kiêng kỵ.

Hai đại tổ chức lần này va chạm chính diện, ai thắng ai thua cũng không rõ ràng.

Nhưng càng nhiều chuyên gia học tập hơn, cho rằng thực lực sẽ mạnh mẽ hơn viên mãn rất nhiều. Người thắng hẳn là sẽ viên mãn.

Dù sao so sánh bối cảnh cổ thần hư vô mờ mịt của thức tỉnh, sông mẫu viên mãn đã được chứng minh sức mạnh kinh khủng.

Một khi linh hồn được hiến tế cho mẫu hà, đồng thời nhận được quyền hạn, có thể không ngừng sống lại.

Cho dù linh hồn bình thường có hạn chế đến mấy lần, nhưng vẫn mạnh hơn rất nhiều so với trò chơi bình thường đã hoàn

toàn kết thúc.

Mà sống lại thì...thân thể bất tử kia tuy rằng khoa trương, nhưng một khi linh hồn bị trói buộc, dù có cường đại đến đâu thì cũng chỉ là một đồng thịt di động mà thôi.

Không chút ý nghĩa nào.

Trong Thiên Chi Khung Lư.

Trong hội nghị Bất Hủ.

Cửu Đô liên hợp nhân loại.

Thậm chí trong gia tộc Tinh Uyên quân chủ.

Tất cả ánh mắt đều nhìn chăm chú vào khắc Nặc Tự lúc này.

Tất cả mọi người đang suy đoán xem Ngụy Hợp đến cùng có thể đi tới một bước nào.

Đây ngoài mặt chỉ là một lần tranh đấu ý khí giữa Quân chủ và Chân Linh mà thôi. Nhưng trên thực tế, đây lại là lần đầu tiên chính thức giao phong giữa mẫu hà và Cổ Thần.

Coi như là Cổ Thần Ba Luân Quân Chủ cũng khá là tò mò kiêng kị, có lẽ có thể trong lần thăm dò này có thể nhìn ra đầu mối chi tiết.

Mà ở trong cương vực của Bàn Toa đế quốc xa xôi.

Là thi đấu lớn nhất của hội đầu tiên, đã lợi dụng lòng của vạn mộc, trực tiếp phát sóng trực tiếp lần giao phong này của đế quốc.

Đây là mệnh lệnh của Ngụy Hợp.

Thần quyền thần vị, rốt cuộc là cái gì, tạm thời chưa rõ.

Nhưng lần giao thủ này, bất luận thắng hay bại đều sẽ gia tăng tốc độ dung hợp chính thức với Bàn Thê đế quốc.

Bởi vì bất luận thắng bại, lực lượng khôi phục lại Cổ Thần, đều vượt xa phạm trù vũ khí nhân loại.

Cái này đối với đại kế nguyệt thi định ra, đối với mục tiêu Ngụy Hợp định ra, có sự trợ giúp mang tính quyết định.

Sau khi thu được Ngụy Hợp Thủ, trong thời gian ngắn trước đây, thông qua thảo luận và hoàn thiện, hấn đã định ra kế hoạch bổ sung tiếp theo của Thần Đình.

Thế giới tương lai của kế hoạch chính là xã hội loài người, từ tầng thấp nhất đến tầng cao nhất của các thần minh cổ xưa, sẽ hình thành một hệ thống hoàn chỉnh.

868

Kim tuyến xán lạn rực rỡ âm âm rơi vào trên vách tường do thổ chi mẫu tạo ra.

Bức tường giống như thủy tinh, từ một điểm nứt toác ra, lan tràn ra bốn phía.

Sau đó rầm rầm một tiếng, hoàn toàn nổ tung.

Mảnh vỡ bắn ra hóa thành mưa sao băng, xông vào hệ thiên cầm, đánh xuyên từng tinh cầu.

Trong khoảnh khắc, toàn bộ tinh hệ hóa thành từng quả cầu lửa tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Kim tuyến do Ngụy Hợp biến thành xuyên thấu qua tinh hệ, nhanh chóng bay tới vùng đất khắc thổ của Tát mịn sau đó.

Ba đại Chân Linh một chết hai trọng thương, lần giao phong sơ bộ này dùng toàn bộ cơ hội chiến thắng cuối cùng.

Nhưng hết thủy còn chưa chấm dứt.

Tất cả thế lực đều đã nhìn ra, nếu như Thái Dương Tinh Quân không thể thể hiện ra sức mạnh mà mình e ngại.

Như vậy lần giao phong này, rất có thể sẽ lấy sự kết thúc toàn diện của vòng tròn mỹ mãn.

Tất cả mọi người đều đang chờ đợi, chờ mẫu hà lấy ra sức mạnh càng mạnh mẽ hơn để ứng phó với sự hùng hổ dọa người của cổ thần.

Lúc này khắc chế bộ phận bên trong Sartre, tinh hệ Hồng Chủy Hạc.

Trong một mảng sóng nhọn nhọn, Mệnh Tinh Mẫu hạm do Nặc Hi không chế chậm rãi nổi lên.

Trên thân chiến hạm bao trùm từng tầng từng tầng linh năng hộ thuẫn thật dày.

Tháp Thuần màu trắng kim rực rỡ, lơ lửng ở không trung chung quanh, hóa thành trang bị tự động gây tổn thương.

Nặc Hi ngồi ngay ngắn ở trên vương tọa, ánh mắt ngược lên, lướt qua một khoảng cách xa xôi, nhìn kim tuyến đang chậm rãi tiến tới gần phía trước.

Hai bên cạnh hắn là hai chân linh đang nhảy nhót, chậm rãi quy vị.

Từng vị Chân Linh, hoặc đứng hoặc ngồi, hoặc trôi nổi giữa không trung.

Bọn họ có hình thái, có rất nhiều người, có rất nhiều quái vật.

Có người mặc áo giáp, có người mặt như ác quỷ, còn có vẻ nhu nhược vân vân.

Hơn ba mươi vị Chân Linh, trong thời khắc này đều tề tụ ở đây.

Nhưng bất kể là ai, giờ khắc này, tất cả ánh mắt Chân Linh đều tụ tập ở phía trước Mệnh Tinh Mẫu hạm, trên một sợi kim tuyến khổng lồ đang dần dần tiếp cận.

“Huyền Tây Lý và mẹ đất, còn có nịnh nọt, đều thất bại... Kế tiếp, còn có ai đồng ý ra mặt ngăn cản?” Nặc Hi Linh có thể lên tiếng nói.

“Thứ cho ta nói thẳng, thực lực hiện tại của Cổ Hội Thần, chỉ sợ đã tiếp cận giới hạn Chân Linh trung vị rồi.” Mộc Thần áo tro trầm giọng nói.

“Nếu như bản thể chúng ta hàng lâm, có lẽ có thể liên thủ giải quyết hắn, nhưng bây giờ chỉ dựa vào lực lượng hình chiếu chúng ta, chỉ sợ...”

Ý tứ của hắn rất rõ ràng.

Chân linh ở đây tuy nhiều, nhưng mạnh nhất cũng chỉ là trình độ vừa rồi của vực Tây Uyên, hơn nữa cấp độ kia cũng chỉ có một hai người.

Phần lớn còn lại đều là Chân Linh hạ vị, và lại chỉ cần một phần lực lượng phóng tới.

Trong tình huống như vậy, đa số mọi người ở đây đều chỉ có thể coi là Hắc Viêm lãnh chúa.

Một cấp độ chênh lệch, không phải chỉ chút xíu như vậy là có thể bù đắp được...

Trên thực tế, tại mấy chiến dịch trước đó Nặc Hi chỉ cần làm chút động tác nhỏ, bọn họ đều thấy được rất nhiều Chân Linh.

Nếu không phải thêm thường số lượng linh hồn khổng lồ của vũ trụ này, những Chân Linh ở đây thật đúng là không muốn đáp lại triệu hoán, đi tới nơi này.

Mà càng rõ ràng tình huống hiện tại, đám Chân Linh ở đây càng không nguyện ý vì viên mãn mà ra tử lực cho Nặc Hi.

Chuyện này, bất kể là Nặc Hi hay là đám Chân Linh, kỳ thật trong lòng đều biết rõ.

Cho nên người thực sự nguyện ý xuất lực vì Nặc Hi, kỳ thật chỉ có người muốn được lợi ích với hắn mà thôi.

Cũng tức là ảo diệu, ảo não, tạt vào mộng lung, cùng phẳng, bốn vị này.

Mà hiện tại, ba trong bốn Chân Linh tán loạn, một chết hai bị thương, chỉ còn sót lại mỗi ảo tưởng, căn bản không có khả năng chống lại sự tập kích của Cổ Thần.

Nặc Hi nắm chặt tay vịn vương tọa, nhẹ nhàng buông ra.

“Dựa theo hiệp nghị của mẫu hà, bây giờ là lúc cần các người xuất lực. Chư vị... Hay là nói các người sợ?”

“Nặc Hi... Người nên biết rõ loại chuyện này bọn ta không giúp được người. Chính người tự chuốc lấy phiền toái, thì tự người giải quyết đi.” Một Chân Linh ngoại hình của hắc ưng hai đầu nói.

“Hiệp nghị? Ba ba ba ~ —— theo người định ra loại đồ vật này, có thể có lực ước thúc gì chứ? hiệp nghị Mẫu Hà nhất định phải trả giá cả đôi bên, người đã không nguyện ý trả giá, như vậy chúng ta cũng sẽ không trả càng nhiều.” Một đoàn Chân Linh màu xanh lá tựa như chất keo lưu động, mở ra miệng rộng đầy răng dính nước cười nói.

Ánh mắt Nặc Hi bình tĩnh quét qua, đảo qua một vòng trên người tất cả Chân Linh.

“Xem ra các người đều nghĩ như vậy.”

“Nặc Hi, đốm lửa mà Thái Dương Tinh Quân tỏa ra đang không ngừng xuyên thấu các tinh cầu chúng ta, khuếch tán số lượng càng lúc càng lớn, rất có thể là có mưu đồ gì đó. Người nhất định phải nhanh chóng tính toán.” A quyết nhắc nhở.

Nặc Hi nhắm mắt, im lặng.

Bốp!

Hắn ta đứng bật dậy, từ trên vương tọa bước xuống từng bước một.

“Đã như vậy, để ta tự mình đi.”

Hắn từng bước đi đến bên ngoài Mệnh Tinh, mỗi một bước đi, trên thân liền hiển hiện một tầng chùm sáng màu lam.

Cuối cùng đi đến bên rìa đài cao, hắn ngẩng đầu, một thân áo giáp hoa lệ nặng nề.

Vượt qua khoảng cách xa xôi, ánh mắt hắn và Ngụy Hợp đồng thời giao hội.

Bành!!

Cùng một thời gian, hai người nổ tung, hóa thành quang điểm màu lam.

Ngao!!!

Ngang!!!

Phía trên Thánh Uẩn Hà hệ.

Một trăm triệu giây trôi qua, hai con quái vật khổng lồ âm âm đụng vào nhau.

Cự long ba đầu trắng tinh và Thái Dương Kim Ô ba chân.

Hai cái móng vuốt quái vật khổng lồ đấu với móng vuốt, sừng đối sừng, mỗi một giây đều có thể bộc phát ra lực trùng kích năng lượng mấy trăm triệu lần.

Chân Linh có thể cùng Thái Dương Chân Hỏa.

Hai loại sức mạnh tựa như vô tận bao phủ lấy mấy chục tinh hệ xung quanh.

Vũ trụ không gian vặn vẹo, dần dần lấy hai quái vật làm trung tâm, sụp đổ xuống.

Năng lượng khổng lồ bộc phát, đè ép, hình thành hiện tượng ngăn ngủ cố gắng thăng cấp.

Ầm!!

Dưới lực lượng tuyệt đối va chạm, Tam Túc Kim Ô do Ngụy Hợp biến thành bị cứng rắn đụng bay ra sau.

Lượng lớn tinh hệ sau lưng hắn bị lông chim vàng đánh tan.

Lúc này, hằng tinh bên trong tinh hệ tựa như từng chiếc bóng nhỏ sáng lên, không hề thu hút chút nào.

Ngụy Hợp dừng lại, cấp tốc hòa tan, hóa thành hình người.

Hắn giơ cao cánh tay, lại mượn lực lần nữa.

Trong nháy mắt, vô số tinh quang chung quanh nhao nhao ảm đạm, dung nhập vào vòng xoáy màu vàng phía sau hắn.

Trong vòng xoáy ầm ầm lao ra một Kim Giáp Cự Nhân sau lưng có vô số cánh chim.

Cự nhân gào thét, vung nắm đấm đánh về phía Nặc Hi.

“Lấy linh hồn của sông mẹ, ta tên Phong!”

Nặc Hi biến thành bạch long ba đầu, toàn thân óng ánh tựa như kim cương lóng lánh.

Hắn ba đầu đồng thời ngẩng đầu, trong miệng ngưng tụ xán lạn lực quang, phun xuống một cái.

Hô!!!

Cuồng phong màu xanh biếc từ trong miệng hắn phun ra.

Ba luồng gió xanh lục lúc đầu rất nhỏ thế nhưng sau đó nhanh chóng hóa lớn, chớp mắt đã hóa thành bão táp của mây chục vũ trụ màu xanh lục.

Trong gió lốc, Ngụy Hợp ngược dòng xông lên, nắm đấm xông phá hết thủy ngăn cản, ngạnh sinh đập tới bộ mặt Nặc Hi.

Bành!!

Bạch Long cúi đầu kịp thời, dùng sừng trên đỉnh đầu ngăn cản một quyền này.

Một kích này, song phương đều dùng toàn lực.

Nặc Hi lặng lẽ thôn phệ linh hồn, đánh lên Chân Linh hình chiếu, dựa vào lượng lớn linh hồn hiến tế mẹ sông, thu được quyền hạn ẩn ký, từ đó thăng cấp.

Hôm nay hắn đã sớm vượt qua Chân Linh Hạ vị, đạt tới giới hạn trung vị.

Nếu không phải trước kia hắn lợi dụng linh hồn quá thấp, chỉ có thể hiến cho mẫu hà để trả lại, chỉ cần hắn hiến tế nhiều tinh hệ như vậy thì chắc đã mạnh hơn Ngụy Hợp rồi.

Còn Ngụy Hợp thì dựa vào Phá Cảnh Châu mô phỏng chân huyết tầng thứ cao, đi con đường thần vị, không chế năng lượng để thăng cấp.

Lộ tuyến như vậy có lợi ở chỗ, tất cả lực lượng mà hắn ta thôn tính đều thuộc về mình.

Cùng lắm chính là hao tổn khi có chút chuyển đổi mới.

Phong bạo màu xanh lá cuồng bạo quét sạch bốn phía, mang theo trên người cự nhân từng vết rách như máu.

Song quyền màu vàng liên tiếp nện xuống trên lân giáp Bạch Long, đánh cho huyết nhục bay tứ tung, giáp phiến nổ tung.

Hai con quái vật khổng lồ giao phong đưa tới động tĩnh, ngay từ đầu đã gần như gay cấn.

Rất nhanh, mấy chục giây sau.

Không gian trung tâm hai bên giao phong rốt cuộc đạt tới cực hạn, dưới linh lực của hằng tinh và khủng bố của Ngụy Hợp ở ngoại giới, linh lực của dòng mẫu hà vô cùng khủng bố.

Trong thời gian ngắn, nồng độ năng lượng nơi này đã đạt đến con số khủng bố.

Không gian càng ngày càng tối, càng ngày càng vặn vẹo.

Cuối cùng.

Xuy!!

Cửa hang tối đen như mực bỗng nhiên hiện lên giữa Ngụy Hợp và Nặc Hi, sau đó bắt đầu điên cuồng hấp thu tất cả vật chất cùng năng lượng chung quanh.

Hắc động nhanh chóng mở rộng, trong chớp mắt đã nuốt chửng ba đầu bạch long và cự nhân màu vàng.

Tầng thứ tám Chân giới - Tà tầng.

Trong tình không tĩnh mịch.

Hai con quái vật khổng lồ đột nhiên xuất hiện giữa không trung.

Vừa xuất hiện, Ngụy Hợp cùng Nặc Hi đồng thời dừng tay, bắn lui ra sau.

Tầng thứ tám tà giới bên ngoài nhìn an tĩnh, nhưng trên thực tế nơi này cũng không an toàn.

Hắn ta ngây ngốc một thời gian dài, rất có thể sẽ dẫn tới chuyện tự hủy hoại bản thân.

Hướng hồ, đánh tới chỗ này, hai người đều rõ ràng, trừ phi vận dụng chính thức áp đậy hòm át chủ bài, nếu không căn bản không có khả năng trong thời gian ngắn giải quyết đối thủ.

Mà dưới sự vây xem của rất nhiều thế lực, bọn họ không có khả năng hoàn toàn bại lộ sự y vào con át chủ bài của bản thân.

Mà ở trong này lâu rồi, lại rất có thể xảy ra chuyện.

Vì vậy...

“Người nên hiểu rõ chuyện này đi.” Nặc Hi lên tiếng nói tiếp: “Chúng ta đều không thể phân ra sinh tử trong tình huống như vậy được. Cứ tiếp tục đánh như vậy, đánh thêm mấy chục năm cũng không có kết quả.”

Ngụy Hợp hiểu rõ lời đối phương nói là sự thật, sau lưng Nặc Hi có mẫu hà duy trì linh lực vô hạn.

Hắn bắt đầu phóng thích năng lực, quả thực giống như không tốn tiền phung phí lung tung.

Hiển tế nhiều linh hồn như vậy, chút lực lượng ấy đối với hắn mà nói quả thực chính là mưa bụi.

Mà bên phía hắn ta, hội tụ rất nhiều lực lượng của con Kim Ô, ngược lại có không ít thời gian.

Từ trước đến nay, số lượng hằng tinh hắn dựa vào có xấp xỉ hơn hai trăm sáu mươi vạn viên.

Nhưng loại trạng thái mượn lực này không phải thời gian dài, nhiều lắm nửa năm hắn sẽ kiệt sức.

Mà giờ khắc này, mục đích lần này của hắn cũng đạt được.

Thứ nhất, hội nghị uy hiếp viên mãn.

Điềm ấy hắn đã làm được, đánh tan Tam Chân Linh liên thủ, thử thăm dò thủ lĩnh viên mãn Nặc Hi này.

Thứ hai, trên đường đi lén lút dung hợp tinh hạch sinh mệnh tinh cầu, hắn cũng làm được nhiều nhất.

Tuy rằng khoảng cách trở thành Tử Vi Đại Đế trên trăm triệu yêu cầu cơ bản còn cách một khoảng rất xa.

Nhưng từ khi hắn bắt đầu khắc chế Tát xanh, liền một mực toả ra lượng lớn bản thân.

Mỗi một khóa hỏa tinh rải ra ngoài kia, nhìn qua là lửa, đều có thể thực sự là thịt a...

Vào thời khắc này, hắn đã dung hợp hơn trăm vạn tinh hạch sinh mệnh tinh cầu.

Những đốm lửa này bị phát hiện rồi nhanh chóng dung hợp tinh hạch bỏ chạy.

Không bị phát hiện, liền dung hợp tinh hạch, ẩn nấp trong tinh cầu, tiếp tục chờ đợi cơ hội, tìm phụ cận tinh cầu dung hợp.

Dứt lời, mục đích của Ngụy Hợp cũng đều đạt được.

“Đúng vậy, giữa chúng ta cũng không có thù hận tuyệt đối đối đối lập lập trường. Cho nên...”

869

Bành Toa đế quốc, hệ đàn nằm dọc sông.

Một chiếc phi thuyền nhỏ đỗ trong cảng nhỏ.

Ngụy Hằng, Nguyên Đô Tử, Lý Dung, Tống triều, cùng với con Lôi Mâu cả người lóng lánh lục quang chữa trị linh thuật.

Năm người đang cùng nhau quan sát hình ảnh chiến đấu rõ ràng của Vạn Mộc Tâm ở trên không cảng.

Loại đại chiến kinh khủng này khi xem tinh hệ như món đồ chơi, bùng phát ngay lập tức liền làm nổ tung dụng cụ giám sát.

Thế cho nên tất cả mọi người chỉ có thể từ khoảng cách cực xa, quan sát hình ảnh linh năng tụ lại, vẽ ra đồng bộ.

Bởi vì hình ảnh được hình ảnh được tạo ra khi chiến đấu phải bay đến chỗ giám sát thiết bị ít nhất phải vài chục năm sau.

Vì vậy chỉ có thể dựa vào tốc độ nhanh hơn để giám sát và khắc lại đồng bộ.

Mà hiệu quả vẽ lại, chính là chỉ có thể nhìn thấy trong một đoàn xán lạn quang mang, hai đạo bóng mơ hồ điên cuồng va chạm giao thoa nhau.

Năng lượng quá nhiều quá mạnh, cho dù là linh năng cũng chỉ có thể nhìn đại khái mà thôi.

Mãi cho tới cuối cùng, hai con sinh vật khổng lồ cùng nhau nâng cao tiến vào tầng tà thứ rồi biến mất chẳng thấy tăm hơi đâu nữa.

“Xong rồi sao?” Ngụy Hằng cảm giác ngực khó chịu. Có chút thở không nổi.

Không ai trả lời.

Lôi Mâu nhìn hấn một cái.

Nàng không biết mình nên nói gì cho phải.

Ca ca của mình và cha Ngụy Hằng đánh thành như vậy, đã vượt xa phạm trù mà nàng có thể lý giải.

Loại cấp độ này, cho dù là Hắc Viêm lãnh chúa coi hành tinh như món đồ chơi, cũng không có khả năng chạm tới.

Đó đã là cấp độ Tinh Uyên Quân chủ.

Nặc Hi im lặng đạt tới trình độ cao như vậy, khó trách hẳn chẳng thềm đề ý chút nào. Về mặt của nàng lúc nào cũng giống như nắm hết trong lòng bàn tay vậy.

Bởi vì hẳn biết, cho dù cục diện có tệ hơn nữa, chỉ cần tự mình ra tay, cũng có thể xoay chuyển tất cả.

“Ba con rông vừa rồi hẳn là khắc nạp được bí mật vũ khí của Tát Dĩnh, long cơ đỉnh cấp.... Uy lực kia, quả thực... Quá mạnh.” Ngay từ đầu Ngụy Hằng đã biết thực lực khủng bố của cha mình, còn có chút chấn động.

Nhưng kinh khủng đến mức này, hẳn đã không còn cảm giác thực tế nữa.

“Xin hỏi một chút được không? Ngụy Hằng, cha ngươi mạnh như vậy, ngươi có cảm tưởng gì không?” Tổng triều ở một bên lấy lại tinh thần, ánh mắt phức tạp nhìn Ngụy Hằng.

Nàng cảm thấy mình có thể cân nhắc, nên tìm một cơ hội mê muội kéo tiểu tử này trở về phối chủng hay không.

Nói không chừng sau khi sinh được mười mấy đứa trẻ, gia tộc và liên minh sẽ có phần thưởng lớn đối với nàng. Dù sao cũng là con cháu của loại cường giả cấp bậc đó, cho dù di truyền không được di truyền năng lực, bởi vậy nhận được sự chú ý của Ngụy Hợp, cũng là không thiệt.

“Cảm tưởng? Không có cảm tưởng gì.” Ngụy Hằng mở trừng hai mắt: “Nào có ai có thể mạnh đến mức đó chứ? Cha ta khẳng định là Long Cơ mạnh nhất dùng phi thăng đế quốc mới khai phá, đi ra ngoài tác chiến với người khác.”

Đúng vậy, hẳn có thể hiểu tạo vật cao nhất là Long Cơ.

Là binh khí mạnh nhất của nhân loại, cực hạn của long cơ có thể sánh ngang với Hắc Viêm lãnh chúa, thực tế có thể hiểu

được mức độ này, đã tính là không tệ rồi.

Còn về quân chủ, đây không phải là cách mà người bình thường có thể lý giải.

Vì ngay cả đám người linh năng cấp thấp như lãnh chúa Hắc Viêm cũng bị ô nhiễm biến dị chứ đừng nói tới quân chủ cao tầng.

“Chậc chậc, sao trước kia ta không nhìn ra, ngươi có cha trâu như vậy chứ? Ngươi nói xem, bây giờ ta làm tiểu Tam cho ngươi có cơ hội không?” Tống triều triều tán thưởng nói.

“Năm nay ta sáu trăm bảy mươi hai tuổi, bốn xá năm bước, cũng lớn hơn ngươi sáu trăm tuổi, ngươi không cân nhắc sao?”

“...” Mặt Ngụy Hằng tái đi, tuổi tác còn lớn hơn cả bà ngoại của gã, không nói đến chuyện gã đã kết hôn với em gái rồi, cho dù chưa kết hôn cũng không có khả năng tìm được người lớn như vậy...

*

*

*

“Ta nói, các ngươi cùng hắn nói đùa ở đây, không bằng ngấm lại xem, sau đó chúng ta nên làm gì? Là một mực ở chỗ này? Hay là...” Lôi Mâu ở một bên bỗng nhiên lên tiếng nói.

Đúng rồi, có thể nói bây giờ bọn họ bị Đông Cực liên minh bán đi, dùng làm môi nhử dẫn chiến đấu viên mãn và phục hồi thức hội.

Điểm ấy, sau khi Ngụy Hằng bại lộ thân phận, ngay khoảnh khắc Ngụy Hợp xuất đầu lộ diện, tất cả mọi người đã minh bạch.

Trong cơ thể bọn họ dung hợp đầy ắp chìa khóa điều khiển, kỳ thật chính là một âm mưu.

Kỳ thật nhìn đến đây, Nguyên Đô Tử và Lý Dung đã thấy rõ tiền căn hậu quả.

Nhưng xung đột đã bộc phát, âm mưu của hắc thủ đã đạt thành, hiện tại mọi chuyện đã muộn.

“Đến nước này rồi, việc duy nhất chúng ta có thể làm chính là ở lại Ma Toa đế quốc.

Ít nhất nơi đây an toàn hơn nơi khác, có cha Ngụy Hằng thức tỉnh thì sẽ...”

Nguyên Đô Tử chợt cảm thấy báo động, bà ta phi thân che trước người Ngụy Hằng, tay phải tụ tập linh lực chặn trước người gã.

Đương!

Một đạo phi châm vô hình ẩn hình, hung hăng đâm vào lòng bàn tay nàng, đâm ra một điểm bạch ngân.

Chung quy nàng vẫn là lực lượng thân thể có thể so với cảnh giới Đại Tông Sư vô thượng đã biến hóa thể chất.

Lần này phi châm dễ dàng xuyên thấu linh thuật, phảng phất như chuyên môn thiết kế linh thạch.

Nhưng cuối cùng lại bị Nguyên Đô Tử giơ bàn tay ngăn trở.

Nhưng ngay lúc này, trên vách tường phi thuyền sau lưng Ngụy Hằng, một mũi phi châm vô hình vô thanh vô tức bắn ra.

Phốc!

Gai nhọn mang theo khí tức Chân Linh, hung hăng đâm xuyên đầu Ngụy Hằng, sau đó âm âm nổ tung.

Mấy người ở đây căn bản không kịp ngăn cản, tất cả đều đã xảy ra.

Đầu Ngụy Hằng tựa như trái dưa hấu nổ tung, bỗng chốc nổ tung.

Trắng, đỏ, vẩy ra.

Linh hồn cũng đang nổ tung.

Hả?

Linh hồn đâu?!!

Nguyên Đô Tử là người đầu tiên từ trong khiếp sợ lấy lại tinh thần, phát hiện không đúng.

“Ồ? Sao ta không nhìn thấy gì thế này? Nguyên Đô là mẹ nuôi, Dung Nhi mẹ nuôi? Các người ở đâu?”

Đầu Ngụy Hằng không còn hơn phân nửa, chỉ còn lại nửa cái miệng đang không ngừng nói chuyện.

Hắn duỗi tay ra lung tung, dường như muốn tóm lấy cái gì.

“Ta...” Tống triều ngậy ngốc nhìn chăm chăm vào Ngụy Hằng đang đứng bên cạnh mình.

Nàng trước nay chưa từng thấy qua, một người sống hơn nửa đầu, lại còn có thể nói chuyện!? Cốc Cốc...

Cái này... Cho dù là sinh vật Tinh Uyên cũng cần phải có pháp môn cơ bản a...

Đại não là không chế trung tâm ý thức, không có đầu óc, sinh vật Tinh Uyên chỉ có bản năng, sẽ không biểu đạt chính mình rõ ràng như vậy.

Nhưng bây giờ...

Rất nhanh, dưới sự vây xem của một đám người kinh sợ, đám não tủy của Ngụy Hằng bị nổ tung, nhao nhao mọc ra một đôi chân nhỏ màu hồng dày đặc, lưng còng từ trên tường, trần nhà trên mặt đất, đều leo xuống.

Toàn bộ não tủy, huyết nhục, màng gân, xương cốt đều trở về đầu Ngụy Hằng, giống như được ghép nối với gỗ, chưa tới mười giây đã khôi phục nguyên vẹn.

Giọt máu cuối cùng, theo lỗ tai Ngụy Hằng chui trở về.

Mọi chuyện lại trở về bộ dáng bọn họ đang xem trực tiếp lúc trước.

Ngoại trừ dấu vết bị nổ tan tành chung quanh, hết thảy còn lại dường như chưa từng phát sinh.

Ngụy Hằng hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ sờ sờ đầu. Chẳng hiểu vì sao nhìn những người còn lại.

“Các người đều nhìn ta làm gì? Tuy ta đẹp trai, nhưng khi nhìn ta như vậy, cũng sẽ xấu hổ....”

Trong tình không phụ cận, một chiếc phi thuyền bỏ hoang.

Từng luồng linh lực trao đổi lẫn nhau có thể đưa tin.

“Vậy mà thất bại!? Ngụy Hằng này, linh hồn của hắn đâu? Sao lại không tìm được linh hồn của hắn?!”

“Không biết! Ta tìm rất lâu cũng không phát hiện linh hồn hắn ở đâu!”

“Thức tỉnh lại này rốt cuộc là thứ quý quái gì!? Một người ngay cả linh hồn cũng không có, rốt cuộc hắn nói chuyện như thế nào? Cho dù là sinh vật Tinh Uyên, không có linh hồn cũng phải dựa vào khí quan không chế ý chí thân thể!”

“Không... Ta chú ý tới, trong cơ thể Ngụy Hằng có một tia huyết nhục của phụ thân hắn. Ngay khoảnh khắc các người tập kích, thì miếng huyết nhục này đã hấp thu linh hồn Ngụy Hằng vào trong, ẩn đi.

Sau đó lại giúp nó khôi phục thân thể, một lần nữa phóng thích linh hồn. Đây chính là bảo đảm...”

“Hiện tại xem ra, Ngụy Hợp dám để con nối dõi của mình ở bên ngoài nuôi dưỡng, không phải không có nguyên nhân.”

“Chúng ta làm sao bây giờ! Kế hoạch thất bại sao? Viên Mãn sẽ và khôi phục sẽ không cách nào mâu thuẫn được, một loạt kế hoạch sau này đều sẽ bị ảnh hưởng!”

“Không cần gấp, còn có cơ hội. Phát, da, các người vừa rời động thủ hắn là không có... Không đúng, có người đuổi tới!!”

Đầu óc hắn đột nhiên kinh hô.

Đúng lúc này, trên không trung phi thuyền, một mảnh linh lực tràn đầy cấp tốc càn quét tới.

Ngay lúc Ngụy Hằng bị đâm, trong lòng Ngụy Hợp liền cảm nhận được, nhớ kỹ hai đạo khí tức linh hồn đặc thù kia xuất thủ.

Hắn lập tức triệu tập tất cả các thành viên của Phục Tô hội tự mở ra kiểm tra.

Hơn nữa, con của hắn cũng bắt đầu có linh lực quét xung quanh.

Hồi phục lại hội nghị hôm nay, chỉ riêng nhân khẩu thành viên đã chiếm một phần năm xã hội của nhân loại.

Cộng thêm rất nhiều Kim Ô Tử đã thân hóa hằng tinh.

Dưới linh năng càn quét, chỉ chốc lát ngắn ngủi đã tìm được phi thuyền mà truyền kỳ giả ẩn nấp.

“Phát hiện phi thuyền không biết tên, xin phản hồi Phi Lôu có hữu hiệu và Thông Hành Lộ.”

Trái tim Vạn Mộc thông báo trong phi thuyền vang lên.

Các truyền kỳ giả không ai lên tiếng.

Hồi lâu, phát hiện không có ai trả lời, thanh âm lập tức yên tĩnh trở lại, cắt đứt liên hệ.

“Xem ra là không phát hiện....”

Ầm ầm!!!

Kim quang lóe lên, toàn bộ phi thuyền ầm ầm nổ tung, hóa thành một đoàn hỏa diễm đỏ sậm.

Kim quang ở giữa không trung xoay quanh dừng lại, hóa thành một con Tam Túc Kim Ô.

“Kỳ quái... Không có cảm giác thực sự, chạy rồi sao?”

Với tốc độ của hắn lúc này, nếu không tiến hành dịch động, dễ dàng một thân thể cũng có thể đạt đến gấp mười lần âm tốc. Cũng là một phần tám.

Trong khoảng cách ngắn, với tốc độ tập kích như vậy, không thể nào có sinh vật nào có thể kịp phản ứng được mới đúng.

Đây đã là cực hạn của lãnh chúa Hắc Viêm.

Ngụy Hợp không tin mình có thể tùy tiện gặp được Hắc Viêm lãnh chúa.

“Cho nên... Là có năng lực đặc thù gì?”

Lúc này, bên ngoài mấy vạn năm.

Lại một chiếc phi hành khí bỏ hoang, lặng lẽ trôi nổi trong trời.

Màn hình trong khí phi hành giả bỗng nhiên sáng lên, từng đạo linh hồn bắt đầu hiện lên ở trong đó.

“Nó làm sao phát hiện ra chúng ta!! Trong nháy mắt vừa rồi, ta cơ hồ cho là ta chết rồi!”

“Không biết, nhưng hiện tại chúng ta cách vị trí vừa rồi ít nhất phải vạn quang hơn vạn năm. Hơn nữa dưới tình huống không để lại dấu vết, bọn họ không có khả năng tìm được...”

Oanh!!!!

Trong nháy mắt phi thuyền bị một vật kim quang bắn thủng, bạo tạc.

Lại là một con Kim Ô vũ hai cánh, ở phía trên nghi hoặc đưa mắt nhìn chung quanh.

“Lại chạy rồi! Có ý tứ?”

Hắn đã mơ hồ hiểu được, những gia hỏa sau lưng giờ trò này có thân phận thế nào rồi.

Có thể không ngừng chạy trốn giết người, còn có thể di động khoảng cách quý dị như thế. Hơn nữa thực lực cũng không có gì đặc biệt.

Thật ra tổ chức như vậy cũng rất dễ đoán.

Đó chính là - truyền kỳ giả.

Đối với truyền kỳ giả, trong Phục Tô hội cũng có một bộ tư liệu hồ sơ hoàn chỉnh.

Cho nên thu thập tin tức, Ngụy Hợp cũng hiểu biết không ít.

Nhưng hôm nay xem ra, trình độ quý dị của truyền thuyết giả này còn vượt quá dự liệu của hắn...

870

Cũng trong lúc đó.

Bên trong cương vực của Bành Toa đế quốc, tất cả phi thuyền thuộc về truyền kỳ giả đều bị kim quang xẹt qua nhao nhao tự bạo.

Dưới từng đoàn từng đoàn ánh lửa, nhưng không có người nào chú ý tới điểm này.

Lực chú ý của mọi người vẫn tập trung vào trận đại chiến của quân chủ vừa diễn ra.

Rất nhanh, tại chỗ Ngụy Hợp cùng Nặc Hi biến mất, một mảng gọn sóng không gian bị đẩy ra.

Thân thể Ngụy Hợp lần nữa hiển hiện, cuối cùng đưa mắt nhìn về phía khắc Nặc Phi, quay người nhanh chóng rời đi.

Sau đó, Nặc Hi Đông Đình nương theo thân ảnh hiển hiện, mới từ tầng tám trở về.

Hai người đều không bị thương chút nào, không lộ ra bất cứ thương thế nào.

Rất hiển nhiên, Phục Tô hội và viên mãn sẽ đạt thành một loại nhận thức chung nào đó, cho nên cùng đình chiến.

Từng tin tức được truyền ra ngoài, liên minh Đông Cực và Bành Toa đế quốc Cửu Đô liên hợp chờ đợi, đều dồn dập lên đẳng cấp uy hiếp an toàn để thức tỉnh.

Đặt nó ở cùng một tầng với Viên Mãn.

Mà ngay khi tất cả mọi người cho rằng, sẽ thừa cơ thức tỉnh, bắt đầu động tác lớn nào đó.

Ngoài dự đoán của mọi người, bọn họ lại lặng yên như tờ, yên lặng trở lại.

Cùng lúc đó còn có Nặc Hi đại viên mãn, bọn họ triệu hồi hạm đội, một lần nữa phân chia ranh giới, cùng liên minh đình chiến, tập trung ứng phó Tinh Uyên.

Trong thế cục lớn như vậy.

Trong trang viên Ngụy gia, nơi hoàn thế.

Bích Liên và Ngụy Hợp ngồi đối diện nhau, lẳng lặng nhìn truyền hình phát sóng trực tiếp.

Hình ảnh in sâu trong lòng Vạn Mộc khiến trận chiến giữa quân chủ thanh thế hùng vĩ biến thành tranh vẽ thô sơ không rõ.

Bích Liên cầm đũa gấp cho Ngụy Hợp một gấp đồ ăn.

“Đây là lan truyền mạnh rồi, cũng không biết lần thứ mấy rồi, ông trúc cũng thật là, thời điểm này không thể thả một chút trẻ con thích xem sao?”

Nàng nhìn cháu gái hai đứa cháu trai bên rìa bàn cơm, trong mắt hiện lên một tia bất đắc dĩ.

Hai đứa trẻ thời gian vẽ tranh bị chen chúc, lúc này nước mắt lưng tròng, tâm tình tương đối không ổn.

“Quả thực, thứ này để qua một lần là đủ rồi, nhiều lần lấy ra phát sóng, không phải lãng phí tiền nộp thuế sao?” Ngụy Hợp tán đồng gật đầu.

Bành!

Cửa lớn của biệt thự bỗng nhiên bị một lực lượng lớn phá mở.

Ngụy Hằng sải bước đi đến.

“Phụ thân mẫu thân, ta đã trở về!”

Hắn hưng phấn bừng bừng xông tới, trước ôm lấy lão bà Hàm, sau đó nhìn về phía Ngụy Hợp.

“Lão cha người hiện tại trâu bò a! Quả thực không nên quá lợi hại!”

“Lúc nào cũng dạy ta! Ta cũng muốn trở nên lợi hại!”

“Nhiều năm như vậy người vẫn luôn ần nấp, nếu sớm biết người trâu bò như vậy, ta còn phải ra ngoài đi tìm việc để kiếm tiền!? Ngày nào cũng ở nhà chơi bài không thơm sao!?”

Ngụy Hằng vừa về liền nói không ngừng như mũi thương xoa.

Lúc trước hẳn có chút sợ hãi phụ thân, nhưng lần này cha thực sự quá lợi hại, vì giải quyết phiền toái cho bọn hắn, một hơi từ Bành Toa đế quốc đánh tới khắc Nặc Nặc Tư.

Nếu không phải cuối cùng Nặc Nặc Tư Hi tự mình ra tay thì toàn bộ viên mãn sẽ bị đánh xuyên qua!

Loại chiến tích khoa trương này khiến trong lòng Ngụy Hằng sáng khoái không cách nào tự kiềm chế được, đồng thời cũng hiểu sâu sắc.

Hóa ra phụ thân vẫn luôn nhìn chăm chú vào mình, vẫn luôn chăm sóc mình.

Cho nên lần này hẳn rút cuộc khắc phục e ngại bản thân, trở về gặp mặt.

Chỉ là nhìn vẻ mặt đầy cảm xúc của hắn, mọi người trên bàn ăn căn bản không có bất kỳ cảm giác gì.

“Người đang nói cái gì? Cha người vẫn luôn ở đây không đi đâu cả, thế mà vừa về sao đã nói năng bậy bạ thế?!” Bích Liên ngạc nhiên nói: “Có phải đầu óc người bị hỏng rồi không?”

“Ta chính là phụ thân mà! Một hơi đánh tới tổng bộ Viên Mãn! Nếu biết nhà ta trâu như vậy, ta còn ra ngoài làm việc cái gì! Ở nhà chơi trò chơi đùa đến chết còn hơn! Ra ngoài mệt như vậy!”

Vẻ mặt Ngụy Hằng đầy cảm khái.

“Người nói cái gì đó, cha người vẫn chưa bao giờ rời khỏi ngôi sao hoàn thế, có phải người đã nhận làm người rồi không?!” Bích Liên nhíu mày, trong mắt lóe lên một tia lo lắng thật sâu.

Đứa con trai này mới ra ngoài không bao lâu, sao mới về đã cảm thấy không bình thường rồi?

“Hắn nói chính là ta.” Ngụy Hợp ở bên cạnh cũng gật đầu lên tiếng. “Lúc trước ta phát hiện Ngụy Hằng và đám đại sư tử của ta xảy ra chuyện, bèn mở tiểu hào đi qua cứu viện. Hiện tại đã không sao rồi, người yên tâm.”

“Xong rồi...” Bích Liên nhìn hai cha con mình, trong lòng cảm thấy vô cùng mệt mỏi, nhà mình tại sao bỗng chốc lại có thêm hai tên dờ hơi thế này.

“Thật sự là ta.” Ngụ Hợp nhẹ giọng nói.

“... Được rồi.... Ta tin tưởng ngươi.” Bích Liên gật gật đầu, cầm đũa tiếp tục ăn cơm.

“Mẹ, thật sự là phụ thân làm!” Ngụ Hằng lại lần nữa cường điệu.

“Ta đã biết rồi, cha mẹ ngươi vừa rồi một người thiếu chút nữa đánh xuyên đế quốc Niết Bàn. Ta biết rồi, cho nên các ngươi nên tiếp tục ăn cơm!” Bích Liên gật đầu.

“Ai, sao cha không chứng minh một chút!?” Ngụ Hằng cảm giác có chút không đúng.

“Ngươi muốn ta làm sao chứng minh?” Ngụ Hợp trừng mắt: “Hay là, đánh lại lần nữa?”

“A... Vậy vẫn là không cần...” Ngụ Hằng không nói gì.

Ngụ Hợp suy nghĩ một chút.

“Đã có.” Trên mặt hắn lộ ra vẻ tươi cười.

“Bích Liên, tặng ngươi một món quà. Ngươi muốn ngôi sao trên trời sao không? Ta tháo xuống làm trang sức cho ngươi.”

“...” Bích Liên lườm hắn một cái.” Nhanh ăn cơm!”

“Được rồi.” Ngụ Hợp mỉm cười: “Thế này đi, ta sẽ kéo dài đại nạn thọ mệnh cho ngươi một vạn năm.”

Hắn cong ngón tay búng ra, một điểm sáng lập tức kéo ra một cái ánh sao, đụng vào trán Bích Liên.

Rất nhanh một hồi cảm giác mát lạnh tràn vào toàn thân, bắt đầu cải tạo thân thể cho hắn.

“Ta nói, ăn mau ăn cơm! Đừng nói bậy!” Bích Liên cau mày nói, “Chiêu xoa bóp linh thuật này của ngươi thật thoải mái. Nhưng bây giờ là thời gian ăn cơm! Phải làm gương cho lũ trẻ.”

Hai tiểu tử bên cạnh đồng loạt gật gật đầu, tương đối phối hợp đem ánh mắt nhìn về phía Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp nhún nhún vai.

“Được rồi, tiện thể trích dẫn một câu, tháng này của ta tiền lương.”

“Thật sao?” Bích Liên lập tức ngẩng đầu, “Sắp thăng chức rồi?” Nàng lộ vẻ tươi cười.

Rảnh rồi đưa tiền công lên chẳng phải là có xu hướng thăng chức à?

“Không biết... Bất quá hẳn là phải thăng rồi.” Ngụy Hợp cười nói.

Ngụy Hằng đứng một bên thấy một màn này, không còn gì để nói.

Hắn bỗng nhiên hiểu ra điều gì, lại tựa hồ cái gì cũng không hiểu được.

Nhìn nụ cười an tâm đầy âm áp của cha mẹ, kỳ thật giờ phút này bất luận chân tướng gì cũng đã không còn quan trọng nữa.

“Đúng rồi, cái này tặng cho ngươi.” Ngụy Hợp bỗng nhiên đưa tay ra, trong lòng bàn tay tự nhiên có vô số tinh quang màu bạc nhanh chóng ngưng tụ, hóa thành một chuỗi kim cương thủ liên màu lam sáng chói.

Trong mắt Bích Liên lóe lên một tia kinh diễm, nhẹ nhàng điếm một cái vòng tay, để cho nó bay lên, tự động quán quanh cổ tay mình.

“Cảm ơn ngươi... Thì ra ngươi còn nhớ rõ ngày hôm nay là sinh nhật của ta.”

“Giữa chúng ta, không cần cảm ơn.” Ngụy Hợp mỉm cười nói.

Ngụy Hằng ở một bên thấy một màn như vậy, lập tức hiểu ra, cũng nhìn về phía lão bà biệt úy của mình.

Hắn cũng muốn thể hiện như vậy, nhưng hắn không có thực lực này?

“Phụ thân, lúc trước người một hơi đánh tới Khắc Nặc Phi, trên đường khẳng định thuận tay cướp được đồ tốt, có thể chia cho con không...” Hấn nhìn về phía Ngụy Hợp, trên mặt lộ ra nụ cười nịnh nọt.

“Tình huống lúc đó rất gấp, ta xông qua liền một hơi, không có thời gian chậm rãi giảm tốc đoạt đồ.” Ngụy Hợp nghiêm túc trả lời.

“A, hai cha con người còn diễn rồi?” Bích Liên ở một bên bắt đầu dĩ lắc đầu.

Đang ở trên bầu trời khí quyển tinh thiên hoàn thế.

Bên trong một chiếc phi thuyền, Nguyên Đô Tử, Lý Dung, Tống Triều, cùng với Lôi Mâu, đang lẳng lặng thông qua màn sáng ở xa xa phóng đại, chăm chú nhìn một màn này.

Kim Ô Quân chủ Ngụy Hợp đang lơ lửng sau lưng bọn họ.

“Đây chính là điều ta muốn.” Hấn nhẹ nhàng trần thuật: “Lực lượng xưa nay không phải để chinh phục mà là để bảo vệ. Cho nên, ta cố gắng thu được lực lượng chính là vì bảo vệ tất cả những thứ này.”

“Nhưng phục hồi lại chinh phục nhiều cương vực như vậy...” Tống triều phản bác lại một câu theo bản năng.

“Vì ngày mai tốt đẹp, vì tiêu trừ tai hoạ ngầm, ta không thể không làm như thế.” Ngụy Hợp bình tĩnh nói, “Trên đời này, mỗi sinh linh đều có dự vọng cùng ý chí của mình, khi vô số sinh linh hội tụ cùng một chỗ, dự vọng cùng ý chí như vậy, liền sẽ xuất hiện vô số ma sát.”

“Vì vậy, chiến tranh, tất nhiên sẽ xuất hiện.”

“Vũ khí được sinh ra vì chiến tranh, tất cả, cũng vì thắng lợi mà kết thúc.”

“Người thắng quyết định tất cả, cũng thống nhất tất cả, khiến cho dự vọng và ý chí, chỉ còn sót lại một âm thanh.

Thế nên ta đang làm công tác thống nhất tất cả. chinh phục lãnh thổ, thật ra ta cũng không muốn làm như vậy.”

“Nhưng ta biết, nếu như ta không đến để trở thành người thắng này, như vậy tương lai nhất định sẽ không ngừng lặp lại tuần hoàn lịch sử.”

“Người cảm thấy mình có thể đánh vỡ quy luật này sao?” Lý Dung trầm giọng hỏi.

“Ta không dám cam đoan.” Ngụy Hợp lắc đầu, “Nhưng nếu cuối cùng cũng chỉ còn sót lại một thanh âm, một loại dục vọng, một đạo ý chí, như vậy vì sao đạo ý chí này không thể là ta? Ít nhất ước nguyện ban đầu của ta chưa bao giờ thay đổi.”

“... Ta vô lực thuyết phục người, nhưng... Ý tưởng này của người, là cách thức giống như dã tâm gia. Bọn họ cũng nghĩ như người. Cho nên chiến tranh mới có thể liên tiếp không ngừng. Bởi vì tất cả đều là trải qua trong thí nghiệm của các người.” Lý Dung khẽ lắc đầu.

“Cái đề tài này có thể đánh dấu lại rồi. Kế tiếp, các người có tính toán gì không? Có lẽ có thể sống lại sẽ lưu lại, nghỉ ngơi thật tốt một đoạn thời gian.” Ngụy Hợp không muốn tranh chấp cùng Lý sư.

“Xem Nguyên Đô đi... Bất quá bây giờ chúng ta cũng không còn chỗ để đi rồi...” Lý Dung thờ dãi nói.

Nhìn xem phối trí của bọn họ thế nào.

Một thái tử gia thế lực khủng bố, một lãnh tụ hoàng tộc kế nhiệm của đế quốc nhân loại. Hơn nữa ba người bọn họ bị Đông Cực liên minh vứt bỏ.

Loại tổ hợp này, nơi có thể đi được ở đâu? Trừ thức tỉnh ra thì còn lại thật đúng là không nơi nào dám chứa chấp.

“Tạm thời ở chỗ này tu chỉnh một trận đi.” Nguyên Đô Tử nhẹ nhàng gật đầu. Kỳ thật từ biểu hiện mấy năm nay của Ngụy Hợp, nàng đã dần dần có chút dao động.

dao động là, Ngụy Hợp tựa hồ căn bản không bị Tinh Uyên ảnh hưởng, vẫn như cũ duy trì nhân tính của mình.

Đã nỗ lực nhiều năm như vậy, khiến nàng hiểu được, bất luận có lực lượng gì đi nữa thì cũng sẽ phải trả giá đắt.

Ngụy Hợp có một chút biến hóa, trong mắt nàng là rất bình thường. Nếu như không trả giá như vậy, ngược lại sẽ làm cho người ta miên man bất định, lo lắng trong lòng.

Nhưng bây giờ xem ra, rất có thể lúc trước Ngụy Hợp nói là sự thật.

Hắn thật sự là, chưa từng bị Tinh Uyên đồng hóa ô nhiễm.

Bởi vì, hắn không phải đi theo con đường của Tinh Uyên mà là con đường của Cổ Thần.

“Ngụy Hợp, ta có thể gia nhập hội thức tỉnh, thử nghiệm con đường của Cổ Thần không?” Nguyên Đô Tử bỗng nhiên lên tiếng nói.

Ngụy Hợp sửng sốt, lập tức trên mặt lộ ra nụ cười nhu hòa thậm chí có chút xán lạn.

“Đương nhiên.”

Hắn chăm chú nhìn Nguyên Đô Tử.

“Ta đã chuẩn bị sẵn cho ngươi từ lâu rồi.”

gông cùm xiềng xích của Nguyên Đô Tử ở linh năng, ở chỗ nhục thân bị Tinh Uyên khắc chế.

Cho nên chỉ cần giải quyết vấn đề thân thể bị khắc chế... Lại thêm toàn lực ủng hộ của thức tỉnh, lại thêm lượng lớn chân huyết bồi dưỡng kích thích thần thú...

Ngụy Hợp cũng tương đối chờ mong, Nguyên Đô Tử có thể trưởng thành đến trình độ nào.

*

*

*

“Như vậy, hết thầy phải trông cậy vào người rồi!” Kỳ thật trong lòng Nguyên Đô Tử vẫn lo lắng.

Nhưng so với mạo hiểm, nàng thật sự không muốn ném thử cảm nhận trước kia nữa.

Cái loại cảm giác sinh tử này đều không ở trong tay mình tuyệt vọng.

“Xem ra Nguyên Đô người đã quyết định, như vậy... Ta cũng muốn cùng đi!” Lý Dung hạ quyết tâm nói.

“Hoan nghênh đã tới.” Ngụy Hợp càng vui vẻ.

Đối với các nàng, tất nhiên hẳn sẽ không đồng hóa máu thịt của các nàng, mà nhiều lắm là cho các nàng thêm an toàn, sau đó cung cấp cho các nàng lượng lớn tài nguyên và công pháp tu hành.

“Ta cũng muốn.” Tống triều còn chưa dứt lời.

“Các người cùng đi cũng được. Hồi sinh sẽ là một đại gia đình có cùng mục tiêu. Yên tâm đi, mọi người đều là người tốt.” Ngụy Hợp an ủi.

“Vô cùng cảm tạ sự giúp đỡ và ủng hộ của các hạ.” Lô lang trầm giọng nói: “Các hạ, Ngụy Hợp, ta có một tin tức quan trọng liên quan tới đại ca Nặc Hi ta, có lẽ có tác dụng đối với ngài.”

“Mời nói.” Ngụy Hợp gật đầu.

Lôi Mâu từng là lãnh tụ tối cao Khắc Nặc Tát xương, tự nhiên có thể tiếp xúc được lượng lớn cơ mật.

Ngay cả nàng cũng cho rằng tin tức quan trọng, tuyệt đối sẽ không kém.

Cho nên Ngụy Hợp lúc này cũng hơi tập trung tinh thần.

“Trước khi ta bị Nặc Hi đuổi xuống đài, ta dẫn người tập kích tổng bộ Lan La bộ, cũng từ trên tay nội gian thu được một cái, về tam đại đế quốc, liên quan tới Mẫu Hà Tinh Uyên, cùng với đế quốc nhân loại chúng ta, một bí mật đặc thù vẫn luôn ẩn tàng.”

Lôi Mâu dừng lại một chút, thấy ánh mắt tất cả mọi người ở đây đều khẽ biến, ngưng trọng hẳn lên.

Nàng tiếp tục nói.

“Đó là ước nguyện ban đầu của kế hoạch Long Cơ, cùng với chuẩn bị liên quan tới Sinh Mệnh hoa viên.”

Nàng bắt đầu thuật lại từng chút một.

Theo lời kể của nàng, khuôn mặt Ngụy Hợp vốn chỉ bình tĩnh, dần dần trở nên ngưng trọng.

Mấy ngày sau.

Chân giới tầng thứ tám.

Một long ảnh màu đen nhanh chóng bay vọt ra giữa bầu trời đầy sao.

Long ảnh khi thì thu nhỏ lại, khi thì kéo dài, khi thì mở rộng, khi thì bành trướng.

Thân thể của nó theo quy tắc vận vẹo chung quanh mà biến hóa, nhưng sẽ không có bất kỳ tổn thương nào.

Vèo!

Bỗng nhiên, Hư Ảnh Long lơ lửng một tinh cầu màu vàng được kéo thành hình bầu dục.

Ở ngay phía trước nó, một đạo thân ảnh thon dài mặc đồ Tây màu lam, dần dần từ không đến có nổi lên.

Bóng người màu da hơi đen, tóc ngắn chải về phía sau cũng cố định, khuôn mặt tùy thời đều mang theo vẻ ngả ngớn thông dong bình tĩnh.

“Ba Luân Quân Chủ, người cản đường ta, có ý gì?” Thanh âm Ngụy Hợp từ trong cơ thể Hư Ảnh Long truyền ra.

“Ta còn tưởng là ai, không kiêng nể gì mà ở lại tầng tám lâu như vậy. Không nghĩ tới các người lại tinh lại...” Ba Luân có chút hứng thú nhìn chăm chú Ngụy Hợp.

Hắn đã gặp qua Hư Ảnh Long, nhưng cũng chỉ là thoáng nhìn, loại tồn tại cực kỳ hiếm thấy này, bản thân nó cũng không phải kết quả của tự vũ trụ này, mà đến từ vũ trụ thần bí nào đó.

Không nghĩ tới Phục tinh ngay cả tồn tại bậc này cũng có thể mời y gia nhập.

“Chẳng qua là thông lệ thăm dò tầng thứ tám thôi.” Hư Ảnh Long trả lời.

Mặc dù đều là Ngụy Hợp, nhưng hắn cố ý ở trên thân khác nhau thân thể, thể hiện ra đặc thù khác nhau.

“Trong hiệp nghị của ta và Phục Tô hội, bao gồm thăm dò đối với vũ trụ tầng tám này. Nếu Ba Luân Quân chủ có tin tức trọng yếu gì có thể cung cấp, chúng ta cũng có thể giao dịch thoáng qua.”

“À, lần này ta tới tìm các người không phải vì chuyện này.” Ba Luân mỉm cười: “Thái Dương Tinh Quân mà các người thức tỉnh đúng là có thực lực không tệ. Cho nên cá nhân ta cho rằng, các người có tư cách biết được bí mật liên quan tới Sinh Mệnh hoa viên.”

“Sinh Mệnh hoa viên?”

“Sinh Mệnh hoa viên không cho phép sự tồn tại tiến hóa quá cao của sinh mệnh tiến vào. Trong đó ẩn chứa bí mật đánh vỡ tiến trình của tính mạng.” Ba Luân giải thích: “Cho nên chúng ta vẫn luôn tiến hành người khởi động lại trò chơi di chuyển, người có tư cách tham gia vào mẫu hà đều là vì muốn đi vào vườn hoa sinh mệnh cuối cùng.”

“Nếu ta lý giải không sai.” Hư Ảnh Long nghi hoặc đáp: “Hoa viên Sinh Mệnh là một nơi đặc biệt chỉ cho kẻ yếu tiến vào, bên trong cất giấu bí mật có thể đánh vỡ tiến trình của sinh mạng?”

Bí mật này, Tinh Uyên các người cũng muốn có được, mẫu hà cũng muốn sao?”

“Rất tốt, chính là ý này.” Ba Luân gật đầu.

“Đã như vậy, tại sao người lại đặc biệt chạy tới nói cho chúng ta biết? Dựa theo logic, nếu như chúng ta tham gia, đối với các người cũng sẽ có quan hệ cạnh tranh.” Hư Ảnh Long nghi hoặc nói.

“Bởi vì sinh mệnh hoa viên rất lớn, căn bản dò xét không hết... Cho nên, nhân thủ tiến vào bên trong càng nhiều càng tốt. Chúng ta cần, cũng không phải là một thể tiến hóa thành công. Mà là bọn họ làm như thế nào để thành công hoàn mỹ...” Ba Luân nhẹ giọng trả lời.

“Nhưng việc đó cũng vô dụng đối với chúng ta.” Hư Ảnh Long lắc đầu.

“Cho nên chúng ta có thể hợp tác... Các Chúa Tể đối với bất cứ ai tiến hóa thành công đều sẽ ban thưởng khổng lồ.

Mẫu Hà cũng vậy. Đây là hiệp nghị ban đầu. Sinh Mệnh hoa viên kia chính là một bảo khố cực lớn.

Rốt cuộc có thu hoạch được cái gì? Không có ai biết cả.” Ba Luân tin tưởng, không có ai hoàn toàn hiểu rõ chân tướng của sinh mệnh hoa viên thì sẽ cự tuyệt lời mời này.

Trên thực tế, lúc đầu mẫu Hà cũng là dạng này trò chơi.

Bản thân Sinh Mệnh hoa viên không chỉ là bảo khố, mà còn ẩn giấu công dụng kia.

Tác dụng của nó có liên quan tới việc thăng cấp của Chúa Tể chí cao.

“Ta sẽ truyền tin tức về, về phần có đồng ý hay không, về sau sẽ thông qua Ngụy Hợp liên hệ với ngài.” Hư Ảnh Long trả lời.

“Vậy thì chờ mong giai điệu rồi.” Ba Luân khẽ cúi người, thân thể đột nhiên tan biến.

Cho dù là cực hạn quân chủ như hắn ta, cũng không muốn ở lại tầng tám tùy tiện.

Hư ảnh Long Hợp - Ngụy lữ lừng trong chốc lát, xác định chung quanh không có bất kỳ động tĩnh gì, lúc này mới cấp tốc

bay về phía tinh không xa.

Hắn không ngừng nhảy qua khoảng cách lớn, mỗi lần nhảy lên đều lấy mấy trăm năm làm đơn vị.

Nhưng cho dù như thế, Ngụy Hợp vẫn như cũ không cách nào nhìn thấy điểm cuối mảnh tinh không này.

Nơi này giống như đúc vũ trụ thứ bảy, rộng lớn vô biên.

Đột nhiên, ngay phía trước một mảng tối đen hấp dẫn sự chú ý của hắn.

Ngụy Hợp lập tức dừng lại.

Hắn đã từng thấy hắc động ở tầng thứ bảy, có vài hắc động là thông đạo được chiết xuất, có cái thì chỉ đơn thuần là lực hút Tinh thể to lớn.

Mà bây giờ tầng thứ tám tà tầng, thế mà cũng xuất hiện hắc động.

Hư Ảnh Long chần chờ một chút, sau đó chuyển hướng phóng thẳng đến lỗ đen kia.

Không biết làm sao, càng ngao du vùng tinh không này, Ngụy Hợp càng có cảm giác, nơi này có loại cảm giác không hài hoà quái dị.

Quy tắc nơi này giống như bị ngoại lực nào đó không ngừng vặn vẹo.

Không có bất kỳ lôi kéo nào, Hư Ảnh Long dường như hoàn toàn không bị lỗ đen ảnh hưởng, chỉ trong nháy mắt.

Hắn tựa như vượt qua một đường hầm đen kịt, chung quanh tất cả đều là vách tường sương mù xoay tròn đen kịt.

Không giống như động đen tầng thứ bảy, ánh sáng chung quanh sẽ hình thành màu sắc tạp nham như nhiễm vại.

Nơi này không có nhiều màu sắc như vậy.

Phốc phốc!

Bỗng nhiên, hắn phảng phất xuyên qua một màng mỏng.

Thông đạo chung quanh biến mất, thân thể hư ảnh dài nhỏ xông vào một mảnh không gian rộng lớn.

Đó là một vùng tinh không.

Khắp nơi là một mảnh tinh không, lơ lửng rất nhiều gương mặt trắng bệch.

Một bầu trời sao mà hần từng thấy qua, nhưng không hiểu sao lại thoát ly.

Hư ảnh rỗng bay lên trời, nhìn quanh.

Nơi này vẫn là vũ trụ, nhưng khác với sự tĩnh mịch lúc trước.

Ở phía trên có hào quang màu vàng chiếu rọi xuống.

Bên trong hào quang mờ hồ có thể thấy được ba thân ảnh đang vờn quanh.

“Đúng vậy...!!”

Trong mắt Ngụy Hợp tử quang quanh quẩn, là ô nhiễm cường đại đến từ Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng lại cho hần cảm giác có thể thấy quy tắc nơi này.

Chỉ là hần mới tiến vào thị giác quy tắc, trước mắt liền hiện lên vô số quang điểm màu sắc rực rỡ.

Tất cả hình ảnh như bị vô số lớp màng lên tấm gương nhỏ màu sắc rực rỡ.

Những điểm sáng này điên cuồng nhảy lên, run rẩy, lúc ẩn lúc hiện, va chạm, biến hóa, biến mất, tái hiện.

Chỉ trong chớp mắt, tử ý trong mắt Ngụy Hợp lập tức tiêu tán.

Hần kêu đau một tiếng, không thể không đóng góc nhìn quy tắc, thuần túy lấy cảm giác bình thường đến nơi này.

Không có những quang điểm rực rỡ biến hoá cấp tốc như vừa rồi, Ngụy Hợp mới thoáng hòa hoãn lại.

“Nơi này là nơi nào!?”

Hần vẫn nhớ rõ nơi này.

Lần trước, có ai nói chuyện với hần, mới bảo hần rời khỏi phiến không gian này.

Nhưng bây giờ, hấn lại từ lỗ đen tầng tám đi vào nơi này.

“Chẳng lẽ nơi này là tầng thứ chín!?”

Trong lòng Ngụy Hợp kinh nghi.

Năng lực xuyên qua đặc thù của Hư Ảnh Long, đúng là có khả năng xuyên đến tầng thứ chín.

Hấn quan sát tỉ mỉ chung quanh.

Khắp nơi chung quanh đều có tượng đá trắng xóa lơ lửng.

Xa xa từng dải ngân hà chậm rãi chuyển động, vô biên vô ngần.

Phía dưới là một mảnh tinh vân lưu động, trong đó có vô số tượng đá chìm nổi.

“Có lẽ ta có thể lên xem thử.”

Ngụy Hợp ngẩng đầu nhìn về phía quang mang phóng xuống.

Hấn bỗng nhiên phát hiện một màn rất quý dị, bất luận hấn xoay người thế nào, ngẩng đầu lên, ba thân ảnh kia vẫn luôn ở phía trên hấn.

Nhưng nơi này là vũ trụ, nơi này vốn không nên phân chia cao thấp.

Bởi vì bản thân hấn sẽ diên đảo chuyển động.

Suy nghĩ một chút, Ngụy Hợp dựa vào đặc tính của Hư Ảnh Long, trực tiếp bay lên phía trên.

Nhưng quý dị chính là, bất luận hấn bay vọt như thế nào, đều không thể tiếp cận quang mang kia từng chút một.

Dường như hấn vẫn luôn dậm chân tại chỗ.

Ngụy Hợp nhanh chóng dừng lại, nhìn xuống phía dưới.

Phiến tinh vân phía dưới đã biến mất không thấy, hiện tại rõ ràng hấn đang ở một khu vực khác.

Chung quanh vẫn là tượng đá mặt người không đếm xuể.

Duy chỉ có không thay đổi, là mảnh kim quang phía trên, lấy được công vòm tròn, cùng với ba thân ảnh thần bí được quang

mang che giấu hết thầy chi tiết.

“Đây là câu thang sinh mệnh... tương ứng với tiến hóa của bản thân mỗi sinh mệnh.” Giọng nam nhu hòa lần trước nhẹ nhàng vang lên bên tai Ngụy Hợp.

“Người là ai?” Ngụy Hợp cả kinh, nhìn về phía chung quanh nhưng cái gì cũng không phát hiện.

Âm thanh kia không phải là linh hồn truyền lại, cũng không phải chấn động âm thanh, mà giống như một đoạn tin tức trống rỗng xuất hiện trong ý thức lực của hắn.

“Người... quả nhiên có thể nghe thấy...” Giọng nói kia mang theo vẻ kinh ngạc: “Có thể ở chỗ này mà không vụn vẹo sụp đổ, hẳn là người quan sát sinh linh phải không?”

“Nơi này là nơi nào? Người là ai?” Trong lòng Ngụy Hợp đã đoán được, đối phương rất có thể là tồn tại không biết cao hơn hắn không ít tầng.

“Nơi này... là căn nguyên cuối cùng của vũ trụ này. Mọi người gọi nơi này là hư.”

Giọng nói kia trả lời.

“Mà ta, người có thể gọi ta là đầu nguồn.”

Tạm thời?

Ngụy Hợp lập tức liên tưởng đến những mặt người đá kia.

Trên mặt những người đó điêu khắc văn tự tiền triều của Đại Nguyên, tên phía trên, chính là từ đầu đến cuối.

“Vậy một trong ba người bên cạnh quang môn, chính là ngài sao?” Ngụy Hợp hỏi.

“Người có thể nhìn thấy?” Từ đầu đến giờ dường như rất kinh ngạc. “Hư Ảnh Long sao? Tồn tại thần kỳ có thể xuyên qua độ đom đóm. Ta còn nghĩ thấy khí tức tương đối khó lường ở trên người người...”

“Ngài là Chúa Tể à?” Trong lòng Ngụy Hợp mơ hồ đối ứng ba người kia với Tinh Uyên tam Chúa Tể.

“Người nói là Tinh Uyên?” Từ đầu đến giờ im lặng.

“Tinh Uyên...”

Qua một hồi lâu, hắn đột nhiên nhẹ nhàng ngâm nga.

“Cố hương xa xôi a... Khi nào ta mới có thể trở lại thời gian ban đầu.”

“Cô nương mà ta mong ngóng kia, khuôn mặt đã từng dịu dàng giờ đã không còn chút ánh sáng nào.”

“Cây nhỏ mà ta trồng xuống có lẽ đã héo rũ từ lâu...”

“Đã từng cho rằng, chỉ cần dũng cảm, sẽ không có nơi nào đi được...”

“Đã từng cho rằng, chỉ cần mang hi vọng trong lòng, hết thảy đều có thể vĩnh viễn như nhau...”

Tiếng ca dần dần xa, dần dần biến mất.

“Tiền bối? Tiền bối!?” Ngụy Hợp la lên vài tiếng, cũng đã không được đáp lại.

Đúng lúc này, tinh không chung quanh hắn bỗng nhiên biến sắc, dần dần nhiễm lên thâm thúy màu đen.

Râm râm!

Một tiếng giòn vang.

Ngụy Hợp đột nhiên mở mắt, lại phát hiện mình không biết từ lúc nào đã nhắm đờc nhãn lại.

Mà xung quanh, rõ ràng là tầng thứ bảy của sao trời tĩnh mịch.

Mà hắc động trước mặt hắn kia, đã sớm biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“Quả nhiên... mọi thứ lúc trước ta đều không phải ảo giác. Hẳn là hiện ra từ độ khó thực sự cao hơn.”

Lúc này độc nhãn của Hư Ảnh Long Ngụy Hợp lại nổi lên một tia tử quang.

Hắn lần nữa nhìn về phía vùng vũ trụ không gian này, lập tức cảm thấy rất nhiều chỗ khác nhau, hoàn toàn khác với nơi hắn vừa đi lúc nãy.

“Quy tắc tuyến nơi này... giống như bị lực lượng khổng lồ nào đó ảnh hưởng, bị cưỡng ép vặn vẹo.”

Ngụy Hợp mơ hồ phát hiện quy luật này.

“Chẳng lẽ quy tắc của tầng này là do quy tắc của cao tầng khác tạo nên!?”

Ngụy Hợp cẩn thận quan sát những quy tắc tuyến hỗn loạn này, phát hiện càng xem càng cảm giác.

Lại liên tưởng đến ba đạo thân ảnh vừa mới nhìn thấy kia.

“Tuy rằng Chúa Tể Tinh Uyên luôn tồn tại, còn có truyền lệnh lui tới, nhưng xưa nay chưa từng thật sự ra tay. Cũng chưa từng thật sự hiện thân.”

Trong lòng hắn dâng lên một tia hoài nghi.

“Ngoại trừ không chế huyết nhục gián tiếp, dẫn tới dị biến ra, thì Chúa Tể cũng có chỗ khó xử, không thể ra tay. Hoặc, chính là căn bản không có Chúa Tể... chỉ đành nhìn ngụy trang!”

Sau khi triệt để nắm giữ Bàn Toa đế quốc, máu thịt Ngụy Hợp hiện nay liên tiếp không chế Vạn Mộc tâm cùng vĩnh miên chi tường, trong nháy mắt có thể điều động một lượng tài liệu cơ mật.

Rất nhanh, những người còn lại bên cạnh hắn, sau khi điều động tư liệu điều tra thì đưa ra kết quả.

“Quả nhiên, hoàn toàn không có ghi chép về việc Chúa Tể xuất thủ. Chỉ có bọn chúng gián tiếp ra tay dẫn tới một số dị tượng. Điều này có chứng minh tam đại Chúa Tể thật ra vẫn luôn không thể di chuyển!”

Hắn mơ hồ cảm giác chính mình, có thể đoán được chân tướng.

Mục đích của Ba Luân Quân Chủ đã bắt mắt, hắn muốn mượn cơ hội lần này chơi đùa để lần thứ hai tấn chức.

Nếu Chúa Tể để ý, chắc chắn sẽ có cách áp dụng, nhưng điều kỳ lạ là, cho dù là các quân chủ khác cũng vậy, hay là tam đại Chúa Tể cũng vậy, không ai ngăn cản hắn.

Thậm chí ngược lại, có không ít cơ hội có thể trực tiếp áp chế Ba Luân, cắt đứt kế hoạch của hắn.

Nhưng Chúa Tể không hề nhúc nhích.

Chuyện này rất kỳ quái...

Ngụy Hợp mơ hồ có cảm giác như bị cắt đứt.

“Chứng cứ hiện tại, cơ bản đã chứng minh, toàn bộ người năm đó không phát triển về phía Quảng Vực, mà là tung hứng phát triển, xâm nhập các tầng cấp còn lại của Chân giới, thậm chí ngay cả tầng thứ mà ta xuất thân, cũng bị nhuộm đen.”

“Nhưng cánh cửa kia là cái gì? Vì sao tam đại Chúa Tể cứ kẹt mãi ở đó mà không nhúc nhích?”

Nghi hoặc trong lòng Ngụy Hợp càng lúc càng nhiều.

Hắn rời khỏi tầng thứ tám, mặc cho Hư Ảnh Long thăm dò tứ phía.

Còn những con khác thì tiếp tục dùng Kim Ô làm chủ, dung hợp tinh hạch sinh mệnh tinh cầu khắp nơi.

Sau khi xác định dung hợp tinh hạch sẽ không làm tinh cầu rung chuyển, Ngụy Hợp tạm thời bỏ qua nghi hoặc đối với chúa tể Tinh Uyên, ngay lập tức bắt đầu dung hợp tất cả tinh cầu sinh mệnh trong phạm vi quản hạt của mình.

Bất kể thế nào, sau khi lực lượng của mình tiến giai, đối mặt với thế giới nguy hiểm này mới có cảm giác an toàn hơn. Lúc đó mới không còn bị động giống như trước nữa, bị trôi theo dòng nước.

Đảo mắt, thời gian chính là nửa năm sau...

Hệ sông Cửu Đô.

Tinh không lóng lánh vô số tinh quang, phóng xuống từng sợi tơ bạc, tựa như mưa rơi xuống, rơi vào trên một thạch bàn xám trắng trôi nổi giống như la bàn trong vũ trụ.

Mặt ngoài thạch bàn có các loại tinh thạch màu sắc rực rỡ sinh trưởng, mặt đất có lượng lớn hoa văn phức tạp, văn tự, ký hiệu tựa như trời sinh.

Chính giữa thạch bàn, một ngọn lửa màu vàng thiêu đốt chậm rãi nhảy lên, phóng thích nhiệt độ cao mãnh liệt, phóng xạ ra chung quanh.

Trong ngọn lửa khoanh chân ngồi lơ lửng một người, rõ ràng là Thái Dương Tinh Quân mặc áo giáp màu vàng Ngụy Hợp.

Nửa năm qua, hắn không giờ khắc nào điên cuồng phóng thích hỏa tinh, cắn nuốt tinh hạch.

Mà tới hiện tại, rốt cục đến thời khắc cuối cùng sắp hoàn thành.

“Một ức tinh hạch sinh mệnh... cuối cùng cũng sắp hoàn thành...”

Ánh mắt Ngụy Hợp ngẩng lên, nhìn về phía một viên tinh cầu màu xanh lục to lớn phía trước.

Đó là viên sinh mệnh tinh cầu cuối cùng, huyết nhục tử thể của hắn đã sớm chui vào trong đó, đã dung hợp hơn phân nửa.

Đợi bước cuối cùng triệt để dung hợp.

Nhưng chính một bước này, Ngụy Hợp đang chờ đợi.

Trong lòng của hắn mơ hồ có dự cảm, trong nháy mắt dung hợp đầy đủ một trăm triệu, thân vị của mình có khả năng sẽ phát sinh biến hóa to lớn.

Cho dù không có ngôi nỏ của Tử Vi Đại Đế, chỉ riêng việc dung hợp một ức tinh cầu sinh mệnh, biến hóa mà hấn mang đến cũng cực kỳ khả quan.

Bây giờ phạm vi bao trùm thần vị của hấn, cũng chính là phạm vi năng lực dị thường bao trùm, đã lấy hấn làm trung tâm, khoảng cách tứ phương trăm năm.

Cũng tức là nói, trong phạm vi này, chỉ cần một ý nghĩ của hấn liền có thể khiến hành tinh sụp đổ, thái dương tịch diệt.

Uy năng như vậy đã dần dần siêu thoát cấp độ chủ yếu của Thái Dương Tinh Quân.

Chân chính có vài phần phong thái của chúng tinh chi chủ.

Mà đây cũng chỉ là thời điểm chưa đột phá chính thức, một khi đột phá ngay cả Ngụy Hợp cũng không thể tưởng tượng ra, Thiên Đế thần thoại thuộc về Đạo môn, ở vũ trụ này sẽ là một hình thức cũng thể hiện được.

Trên thực tế, trong tin tức cảm ngộ được từ Nguyên Thủy Thiên Tôn, hấn cũng sắp xếp ra một ít mảnh vỡ chi tiết.

Thí dụ như vũ trụ như nguyên thủy tồn tại, bao hàm vô số tiểu vũ trụ, trong mỗi một vũ trụ đều sẽ có một cái nguyên thủy, một cái đạo môn thần hệ.

Quy tắc cụ thể, tựa như mạng lưới rễ cây, cự thụ đỉnh cao nhất chính là Nguyên Thủy, sau đó không ngừng tách rời xuống.

Dựa theo tin tức trong mảnh vỡ.

Có tiểu vũ trụ, thậm chí chẳng qua chỉ là tinh hệ. Có tương đương với hà hệ. Nhưng chưa bao giờ có một vũ trụ như vậy, giống như Chân giới bên này vũ trụ khổng lồ như vậy.

Mà trong hệ thống như vậy, chỉ có tất cả Nguyên Thủy Thiên Tôn hợp lại làm một, mới thật sự là căn nguyên thể. Đây mới là nguyên nhân hoàn chỉnh nhất của chí cao vô thượng Thiên Tôn.

Dựa theo tin tức của những mảnh vỡ này, Ngụy Hợp cảm thấy mình đã tiếp cận tầng thứ nguyên thể Tử Vi Thiên Đế chân chính.

“Chuẩn bị xong chưa?” Ngụy Hợp bỗng nhiên nhẹ giọng nói.

Bá! Cốc!

Sau lưng hắn, từng mảng lớn cao tầng khôi phục sẽ dần dập hiện lên.

Trên người những cao tầng này hoặc đậm hoặc nhạt đều hiện lên khí tức chân huyết của các loại thần thú, trong đó có một ít kẻ mạnh thậm chí đã bước vào Hắc Viêm.

Còn những lãnh chúa Hắc Viêm bị mời chào tới cũng ở đây, ý chí hỗn loạn trên người chúng đã bị thống nhất toàn bộ, hóa thành chính thể. Điều này chứng tỏ chúng đã có thể tu luyện linh lực, thoát khỏi phạm vi khống chế của Tinh Uyên.

Mà trong đám người này, Nguyệt Trùng mặc một bộ áo giáp màu đen, sau lưng mơ hồ có pháp tướng Huyền Vũ linh hồn như ẩn như hiện, chậm rãi chuyển động.

Những năm qua vì thức tỉnh, hắn một mực lựa chọn hấp thu chân huyết cấp bậc Huyền Vũ, được lượng lớn chân huyết duy trì, bây giờ hắn đã sớm bước vào cấp độ Hắc Viêm, trở thành lãnh chúa Hắc Viêm của nhân loại.

Mà bên kia, Nguyên Đô Tử, Lý Dung cũng trong nhóm cao tầng.

Lần đột phá này, Ngụy Hợp sở dĩ mời tất cả mọi người đến đây, chính là vì để bọn họ quan sát cảm ngộ huyền bí trong đó.

Từ quân chủ đến Tử Vi Thiên Đế, rốt cuộc sau khi đột phá là đột phá quân chủ hay là bước vào một hệ thống hoàn toàn khác?

Cái này thì không ai biết.

Nhưng nếu tất cả mọi người có thể đạt được chỗ tốt gì từ lần đột phá này, thì việc khôi phục toàn bộ sẽ là một lần cực lớn.

Đương nhiên, đối ngoại, tên gọi nó không phải là đột phá, mà là thức tỉnh triệu hoán.

“Ta đã chuẩn bị xong....Hội Trưởng, xin hãy cẩn thận.”

Nguyệt Đẩu lên tiếng nói.

“Không sao.”

Ngụy Hợp đứng lên, ánh mắt rơi vào trên tinh cầu màu xanh lá phía trước.

“Đại thế đã thành, chẳng qua chỉ là nước chảy thành sông mà thôi.”

Hắn không đi xem, cũng có thể cảm giác được, một đám cao tầng sau lưng nhao nhao lộ ra vẻ chờ mong.

“Tiếp theo, ta sẽ triệu hoán chủ nhân các vì sao của Thần Đình sống lại.”

Hắn ta hít sâu một hơi, nhắm mắt lại.

Không chút tiếng động, từng tia huyết nhục bên trong tinh hạch nhanh chóng bao trùm toàn bộ tinh hạch cuối cùng, thôn phệ, nhân chìm tất cả.

Một cảm giác no bụng từ trong lòng Ngụy Hợp tuôn ra.

Hắn chậm rãi giang hai tay ra.

Ông!!!

Vô số tinh quang màu lam bạc hiện lên trong ngực hắn, lóe sáng.

Cùng lúc đó, tâm niệm hắn hướng về phía Phá Cảnh Châu trước ngực nhẹ nhàng đâm một cái.

Phốc!

Phá cảnh châu tuân theo yêu cầu của hắn, bắt đầu tự do mô phỏng dẫn đường thích hợp nhất để đột phá.

Vũ trụ ở chỗ Tử Vi Thiên Đế đã không cách nào nổi lại, cho nên Ngụy Hợp để Phá Cảnh Châu tự do lựa chọn kíp nổ thích hợp nhất, làm chất xúc tác giúp chính mình đột phá.

Còn bây giờ...

Nhiệt lưu phá cảnh châu không phân tán khắp toàn thân, mà toàn bộ tập trung cùng một chỗ, hung hăng phóng tới linh hồn trong đầu hắn.

Không có va chạm, tựa như dòng sông tụ hợp vào biển rộng, cỗ dòng chảy nóng phá cảnh kia vô thanh vô tức dung nhập linh hồn Ngụy Hợp.

Tất cả rơi vào yên tĩnh.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Trong giây lát, Ngụy Hợp mở mắt ra.

Ông!!

Sau lưng hắn sáng lên một điểm hồng quang, đó tựa như ánh nắng lúc hoàng hôn.

Hào quang từ nhỏ biến lớn, nhanh chóng lan tràn ra xung quanh. Trong nháy mắt đã vượt qua mấy chục năm, mấy trăm năm, mấy ngàn năm, thậm chí mấy vạn. Mấy trăm vạn.

Trong chốc lát toàn bộ Cửu Đô hệ sông đã hoàn toàn bị nhuộm thành màu đỏ vàng rực rỡ.

Vô số hoa văn cổ xưa, văn tự, ký hiệu, chân dung thần bí đều như ẩn như hiện trong hồng quang, dập dờn chảy xuôi.

Vô số ký ức khổng lồ một mực tồn tại thời kỳ Viễn Cổ, tin tức, cũng như nước lũ điên cuồng tràn vào linh hồn Ngụy Hợp.

Đó là trong một vũ trụ thần bí hoàn toàn xa lạ, một ấn ký Thiên Đế xa lạ chủ quản quần tinh vẫn diệt.

Phá Cảnh Châu lựa chọn mô phỏng dẫn đường thích hợp nhất, lại là ấn ký thần vị cường đại của Tịch Tượng Tinh Đế.

Toàn thân Ngụy Hợp chìm đắm trong loại không hiểu này cấp tốc thăng cách, không thể tự kèm chế.

Từ quân chủ đến Thiên Đế, quá trình này còn rộng lớn hơn cả tưởng tượng của hắn.

Mà sự cường đại của Tịch Tượng Tinh Đế này, mặc dù không biết có thể sánh ngang với Tử Vi Thiên Đế hay không, nhưng chắc chắn cũng vượt xa thực lực khủng khiếp lúc trước của hắn.

Ngày tất cả các vì sao tịch diệt, đều có hắn định ra. Đây chính là năng lực của Tịch Tinh Đế.

“Xem ra, vị Tịch Tượng Tinh Đế này vẫn rất mạnh, tuy rằng vì hủy diệt ngôi sao quá nhiều, dẫn đến mấy chục vũ trụ sụp đổ, nhưng... Chậm đã. Vũ trụ sụp đổ!? Chuyện gì xảy ra!!!”

Ngụy Hợp bỗng nhiên hơi biến sắc. Một lần nữa cẩn thận lật xem ấn ký Thiên Đế thần vị dũng mãnh tràn vào.

Nơi đó ẩn chứa một phần thông tin trí nhớ.

Trong đó có cả Tịch Tượng Tinh Đế trong vũ trụ hơi nhỏ hơn một chút này, bởi vì có quá nhiều ngôi sao hủy diệt mà bị vũ trụ hủy diệt, hình ảnh trực xuất khỏi.

Một lần hai lần còn đỡ, vị Thiên Đế này khá mạnh, toàn bộ đều gắng gượng chống đỡ, nhưng mười lần, hai mươi lần...

Cuối cùng đến một ngày, vị này lật xe rồi, bị bị một cái ít nhất Thiên Long tọa cỡ cường giả toàn bộ, hợp lực cùng vu quy vu tận với lão ta.

Sau đó lưỡng bại câu thương, Tịch Tượng Tinh Đế ở trong hư vô ngoài vũ trụ trôi nổi mấy ức năm, cuối cùng triệt để tịch diệt, chỉ còn lại một vệt thần vị ấn ký lưu lại.

“..... Có chút phiền phức....”

Ngụy Hợp nhanh chóng tỉnh táo lại từ cảm giác khủng bố của hệ thống thân hóa hà.

Loại linh hồn này dễ dàng chạm đến khoảng cách mấy vạn năm, làm cho hắn có loại ảo giác cao cao tại thượng không gì không làm được.

Nhưng trên thực tế, bản thể của hắn vẫn là vị quân chủ tương đương với mấy trăm tinh hệ tụ hợp lại với nhau.

873

Thần vị nhanh chóng dung nhập vào linh hồn Ngụy Hợp, hợp hai làm một với hắn. Độ phù hợp vô cùng cao, hoàn toàn không có chút bài xích nào.

“Kết thúc rồi!”

Hắn chậm rãi cúi đầu, quan sát kỹ bản thân.

Không có thăng thu, không có tất cả còn lại dị thường, hết thảy đơn giản như vậy, nước chảy thành sông.

Hắn có thể cảm giác được ý thức của mình, bất cứ lúc nào cũng có thể chạm đến mỗi một tinh cầu trong mấy chục vạn năm.

Lấy tinh cầu làm tiêu chuẩn, hắn có thể cảm giác được mảng lớn vũ trụ không gian chung quanh.

Đây chính là năng lực của các chủ nhân các ngôi sao, Thiên Đế.

Tê tê...

Đúng lúc này.

Đỉnh đầu Ngụy Hợp hiện lên một vòng xoáy vô hình.

Trong vòng xoáy mơ hồ có một cỗ lực lượng khổng lồ, bị dẫn dắt từ một nơi nào đó không biết đến, bay thấp xuống đỉnh đầu hắn.

Nguồn lực lượng kia cô tịch trong trẻo nhưng lạnh lùng, phảng phất như thân thể cổ xưa đã trôi nổi mấy ngàn ức năm trong vũ trụ. Đồng thời cỗ lực lượng này phù hợp hoàn mỹ với thần vị của Tịch Tượng Tinh Đế.

Nếu như thần vị vừa mới đột phá, là ngoại xác đột phá, như vậy cỗ lực lượng hiện tại này tựa hồ đang bổ sung vào bên trong cái xác không cao vị Tịch Tinh Đế này.

“Quả nhiên lại tới.... Thần vị thiếu sót của vũ trụ này sẽ tự động ban cho quyền hạn khổng lồ đối ứng với thần vị.”

Ngụy Hợp hiểu ra, từ trước đó, hắn đã nghiên cứu rõ ràng loại hiện tượng này.

Đây là căn nguyên mà quy tắc của vũ trụ thần vị tích lũy vô số năm.

Chỉ khi chiếm được Thần vị lần đầu tiên mới có thể thu được loại căn nguyên này.

Thật ra đây là bản năng của vũ trụ, là thứ để duy trì hoàn chỉnh quy tắc của bản thân, là món quà được tặng để duy trì quy tắc hoàn chỉnh.

Thần căn rất nhanh đã kết thúc.

Hồng quang sau lưng Ngụy Minh cấp tốc áp súc, thu hồi, hóa thành một quang luân kim hồng trong suốt như ngọc, thủy chung bám vào phía sau.

Bên trong quang luân kia, biên giới là nhật nguyệt tinh thần màu lam bạc luân chuyển biến hóa, chính giữa một điểm đen kịt, liên tục không ngừng bắn ra sợi tơ giống như vết rạn đen kịt.

Cùng lúc đó, Ngụy Cương hình người cấp tốc cất cao, khuôn mặt xu hướng hoàn mỹ, hai mắt sáng lên đạo đạo hồng quang, nhưng rất nhanh hồng quang liền bị nguyên thủy tử ý nhuộm thành, dần dần biến thành màu đỏ tím.

Tê.

Một điểm hoa văn hình dạng kim hồng hiện lên ở mi tâm hắn.

“Ta mượn thân Ngụy Hợp, giáng lâm giới này.”

Hắn giơ tay lên, lòng bàn tay chậm rãi hiện ra toàn bộ Cửu Đô hệ hư ảnh khổng lồ.

“Từ hôm nay trở đi, ta sẽ chấp chưởng Cửu Đô, hiệu lệnh quần tinh.”

Hắn ta chậm rãi xoay người, nhìn chăm chú mọi người.

Một quy tắc khó hiểu tràn vào trong đầu hắn.

Ngụy Hợp bỗng nhiên tỉnh ngộ, quyền hạn bản nguyên vũ trụ vừa mới tràn vào, tác dụng chân chính không phải cho hắn

hoàn thiện bản thân, mà là... hệ thống!

Thân là chủ của quần tinh, là quyền hạn lớn nhất của Thiên Đế thực ra không phải là lực lượng của bản thân mà là phong thần!

Căn cơ của Thiên Đế không phải bản thể huyết nhục như Tinh Uyên, cũng không phải dựa vào linh hồn của mẫu hà, mà là thần vị.

Thiên Đế dựa vào thần vị dưới trướng càng nhiều, Tinh Quân càng mạnh thì thực lực bản thân cũng sẽ càng mạnh.

Cái gọi là vị trí Thiên Đế, thật ra chỉ là một tư cách, một quyền hạn.

Làm thế nào để sử dụng nó thu được lực lượng, còn phải xem bản thân.

Tựa như đế vương nhân gian, chỉ dựa vào bản thân đế vương cũng không có bao nhiêu thực lực.

Chỉ có vô số quân đội, tướng lĩnh, nhân dân dưới trướng đế vương hội tụ đến một thể, hóa thành một thể thống nhất mới thật sự là sức mạnh của đế vương.

“Cho nên, phong ấn mới là căn bản sao?” Ngụy Hợp trong lòng hiểu ra, thần vị không phải trực tiếp cho y sức mạnh, mà là cho quyền hạn, tư cách.

Y sở dĩ thăng cấp đạt tới tiêu chuẩn, là nhận được quán giáo chôn vũ trụ này, không phải vì y mạnh mẽ và thích hợp.

Có lẽ chỉ có mình hắn lựa chọn.

*

*

*

“!!!”

Liên tưởng đến bản nguyên kia vô số năm cô tịch, trong lòng Ngụy Hợp mơ hồ cảm giác được chân tướng.

Hiện tại hắn có thể dễ dàng hiệu lệnh chúng tinh, nhưng lực lượng bản thân cũng không tăng lên bao nhiêu.

Nói một cách đơn giản, chính là hắn có thêm một nhóm lớn tinh thần coi là quân đội của mình.

Chỉ có đem những ngôi sao này phong thần cho Tinh Quân, ông ta mới có thể điều động lực lượng của Tinh Quân, hội tụ bản thân, tăng cường chính mình.

Mà ngay lúc Ngụy Hợp chân chính trở thành Cửu Đô hệ Thiên Đế.

Một đám cao tầng đã sớm liên tiếp xuất hiện biến hóa, chấn động mất đi năng lực suy nghĩ.

“Không có bất cứ thiết bị gì, không có thiết bị tăng phúc, chỉ dựa vào bản thân thì đã có thể phóng xuất ra toàn bộ hồng quang này.... Loại lực lượng này...!”

Kỳ thật trước khi thi đấu Nguyệt Thần cũng có hoài nghi đối với Cổ Thần, nhưng giờ phút này, khi thấy một màn trước mắt này.

Hắn đột nhiên hiểu ra.

Mặc kệ Cổ Thần rốt cuộc là thật hay giả, chỉ dựa vào một màn vừa rồi, tất cả đều không quan trọng.

Cao tầng Bất Hủ bên cạnh hắn, lúc này ánh mắt nhìn về phía Ngụy Hợp cũng càng phát ra cuồng nhiệt.

Khi hồng quang lan ra, trong đó mơ hồ lộ ra Vĩnh Hằng Bất Hủ chi ý, làm cho Bất Hủ tâm thần ở đây rung động, đồng thời cũng làm cho bọn họ hoàn toàn tin tưởng Phục Thúc hội phía sau là tồn tại đại lão hàng đầu.

Nguyên Đô Tử trôi nổi phía sau đám người, cảm thụ lực lượng của Tịch Tượng Tinh Đế ở khoảng cách gần, bà mới cảm thụ rõ ràng nhất.

Bởi vì bản thể của hắn có biên độ tăng trưởng rất mạnh.

Nửa năm nay, nàng thông qua việc thức tỉnh sẽ chuẩn bị một lượng lớn chân huyết, nhất cử đột phá Liệt Biến. Linh lực có thể đạt tới thăng hoa giả.

Hơn nữa dưới sự hậu tích bạc phát, loại tăng vọt này vẫn còn tăng vọt.

Dưới sự giúp đỡ của chân huyết, thăng hoa đột phá tới Bất Hủ thì độ khó cũng thu nhỏ lại rất nhiều.

Hiện giờ, hàng năm đều có mấy chục vạn người có thể đột phá thăng hoa, hơn vạn người bước vào Bất Hủ.

Thế lực cao tầng không có Hắc Viêm, nên không tiện nói ra thân phận của mình.

“Tham kiến Thiên Đế!!”

Lúc này đám người đang khôi phục đều giật mình tỉnh lại, cúi đầu hành lễ.

“Mời chư vị đứng lên, bắt đầu dựa theo pháp quy Thần Đình, dựa theo công tích của mỗi người, ban cho sắc phong.”

Lúc này ánh mắt Ngụy Hợp như bó đuốc, quét qua mọi người.

“Người thuộc cấp độ Hắc Viêm, tất cả xông về phía trước!”

Nhất thời khoảng mười người thừa thốt, nhao nhao tiến về phía trước một bước.

Một tay Ngụy Hợp chỉ.

Một màn sáng màu đỏ vàng hiện lên trước người hắn. Bên trên hiện ra tên của mọi người ở đây, năng lực, lai lịch, vân vân.

Những thứ này đều là Vạn Mộc Tâm và Vĩnh Miên Chi Tường cho ra đánh giá.

Ở Ma Toa đế quốc hiện nay, Ngụy Hợp đã hoàn toàn dung nhập máu thịt của mình vào trong cơ thể tất cả mọi người.

Lòng Vạn Mộc đã không còn là hệ thống gông cùm xiềng xích để thức tỉnh nữa, mà là trợ giúp trợ giúp hắn hoàn thiện thông tin tình báo.

Phong Tinh Quân sắc phong, để nó mở mang bờ cõi cho chính mình, đạt được càng nhiều tinh cầu hơn, Tinh Quân càng mạnh, bản thân Ngụy Hợp cũng càng mạnh.

Đây mới là phương thức mở ra chính xác của chủ nhân chúng tinh.

Đại động tác của thức tỉnh, lập tức đã kích phát khắc chế Tát tư, Đông Cực liên minh, thậm chí Tinh Uyển chú ý.

Dù sao đạo hồng quang lúc Ngụy Hợp tấn thẳng kia, bao trùm toàn bộ Cửu Đô hệ sông, thể tích quá mức to lớn.

Cho dù là kẻ ngu cũng có thể thấy dị biến.

Rất nhanh sau đó, tin tức cổ thần mới tỉnh lại giáng thế như bão táp vũ trụ cấp tốc truyền khắp tứ đại hà hệ.

Lần này là vì Cửu Đô Hà hệ đang vô cùng hỗn loạn, cho nên khắc chế được Tát Tư Tư Liên Minh và Đông Cực liên minh đều không có bất cứ hành động gì.

Ngược lại Cửu Đô Cửu Đô hệ Hà liên hợp nhân loại, cảm giác được hồng quang trước đó dị dạng, rất nhanh liền chủ động phái ra hạm đội, phục hồi hội nghị, quy hàng.

Đúng vậy, không có bất kỳ xung đột nào, Cửu Đô là một liên minh nhân loại hỗn loạn, đầu tiên là đầu nhập vào thức tỉnh.

Trong vòng nửa tháng ngắn ngủi, toàn bộ hơn chín phần sinh mệnh tinh cầu, toàn bộ quy về trạng thái khôi phục hệ thống.

Cùng thời gian đó, phục hồi lại sự bí mật lúc trước, thể lực bên trong bắt đầu tiến vào khu vực Đông Cực liên minh và Khổ Nặc Tự.

Trong vòng mấy tháng ngắn ngủi, mảnh hạm đội Bất Hủ cấp ở bên trong đã xảy ra va chạm ma sát với Sùng Sùng mấy trăm lần.

Xung đột với Đông Cực liên minh mấy chục lần.

“Người nói là một bên phục tinh Ninh hội vạch trần hiệp ước hiệp ước trước đó? Đã phái quân tiến vào biên cảnh của ta?”

Khắc Nặc mệnh phía trên Tinh Mẫu hạm.

Thủy Thần Ba lại lần nữa được triệu hoán ra, nhưng lần này thân thể hấn rõ ràng trong suốt rất nhiều.

Lúc trước hấn chết liên tiếp hai lần hình chiếu, đặc biệt là lần thứ hai, hấn gần chín thành lực lượng bị đánh tan, linh hồn tổn thương cực lớn.

Thương thế như vậy, nếu đơn thuần dựa vào mẹ sông uẩn dưỡng, ít nhất cần vạn năm mới có thể khôi phục.

Nhưng nếu ở đây thôn phệ một lượng lớn linh hồn, có lẽ nhiều lắm vài chục năm nữa là có thể khôi phục hoàn mỹ.

Cho nên hắn lại tới.

Không chỉ hắn, Hỏa Thần Áo và thổ mẫu oánh oánh, Mộc Thần áo quần bí ối, đều ở nơi này.

Truyền lệnh quan lên tiếng quỳ một chân xuống đất, không dám ngẩng đầu, tiếp tục nói.

“Căn cứ vào phản hồi của Nghiên Trác Toa, thành công triệu hoán ra Cổ Thần mới mạnh hơn, cho nên ẩn nấp trước đó đã thay đổi, trở nên cực kỳ cường thế.

Cổ Thần kia dựa theo vị trí của thần hệ, hắn là đứng đầu các vì sao trên Thái Dương Tinh Quân, tên gọi của nó là Tịch Tượng Thiên Đế, lại là Tịch Tượng Tinh Đế!”

Trong đại điện trống rỗng, nhất thời chỉ có thanh âm truyền lệnh cho một người.

Nặc Hi ngồi trên vương tọa, tay chậm rãi nắm chặt.

“Động tác nhanh như vậy sao?..” Hắn hoàn toàn không ngờ rằng thức tỉnh lại động tác nhanh như vậy.

Tịch Tượng Thiên Đế!

Có thể thay đổi phong cách, chủ động khuếch trương khắp nơi, tồn tại như vậy, không cần nghĩ cũng biết tuyệt đối mạnh hơn Thái Dương Tinh Quân trước kia.

“Chờ đã... Tịch Tượng Thiên Đế! Cái tên này? Hình như ta đã nghe nói ở đâu đó...”

Bỗng nhiên thổ mẫu ở một bên ngưng trọng lên tiếng.

Nhất thời một đám chân linh ánh mắt đều nhìn lên người nàng.

“Ta cũng có nghe nói qua...” Mộc Thần áo não lảm nhảm nói, trong giọng nói mang theo một tia lạnh lẽo.

“Tịch Tượng Tinh Đế, ta và vũ trụ thâm thúy, sở dĩ nó bị hủy diệt cuối cùng, nguyên nhân chính là nó!”

“Đợi một chút, người nói đi... vũ trụ của các người bị hủy diệt... Là hắn!?” Hồng tối tăm chắn động nói.

Những Chân Linh còn lại, thậm chí là Nặc Hi, đều trong lòng chấn động.

“Vũ trụ của chúng ta không lớn, nhưng cũng ít nhất phải cỡ hệ sông...” Mẹ của Thổ Chi Hoàng trầm giọng nói.

“Sau khi ta thăng cấp thành Chân Linh chưa tới ngàn năm, Tịch Tượng Tinh Đế hiện thân, trong thời gian một năm đã cắn nuốt hấp thu vô số tinh cầu, tạo thành dư độ vũ trụ sụp đổ, tam giới xuyên qua, tất cả mọi thứ rơi vào Hỗn Độn hủy diệt bình đẳng.”

“Bên kia... tất cả sinh mệnh tinh cầu đều bị thăng nhải này thôn phệ hủy diệt. Toàn bộ ám năng, linh hồn vật chất đều bị dung hợp mang đi, vũ trụ triệt để rơi vào quạnh hiu. Cuối cùng co rút lại trở lại thành phôi thai kỳ điểm...” Trong giọng nói của Áo Cáp mang theo một tia hận ý nhàn nhạt.

“Như vậy, vấn đề bây giờ là...” Nặc Hi trầm thấp lên tiếng.”
Hiện tại Tịch Tượng Tinh Đế đang ở đây.... Mục đích của hắn là gì?”

Lời còn chưa nói hết, nhưng trong lòng tất cả Chân Linh ở đây đều trầm xuống.

“Kỳ thực, chúng ta cũng không phải ở trong những vũ trụ nhỏ khác, nơi này là đại vũ trụ của Chân giới, cửu giới xuyên qua một thể, Hỗn Nguyên nhất thể, cho dù Tịch Tượng Thần Đế có mạnh gấp mười lần nữa cũng không thể hủy diệt nơi này.” Áo Cáp trầm giọng nói.

“Ta lo lắng không phải vũ trụ bị hủy diệt.” Oánh Oánh khẽ lắc đầu: “ịch Tượng Tinh Đế nhất định không thể hủy diệt nơi này, nhưng hắn có thể hủy diệt bọn ta...”

“Mười một tháng một ngày, Khung Thiên Mãng của Đông Cực Liên Minh sẽ tiếp nhận ân cách chính thức gia nhập liên minh, kể từ đó, thể tích liên minh sẽ tăng lên từ mười ba quốc gia.”

“Đã gia nhập khu vực ân cách lộc, cũng là bước ngoặt có tính đột phá với toàn bộ Đông Cực liên minh, điều này có nghĩa là...”

Trong phi thuyền, màn sáng tự động bắn ra, chiếu ra tin tức liên quan gần đây về liên minh.

Tạp Tu ân lắng lặng ngồi ở trên ghế, trên lỗ tai đeo tai tai, trên người mặc vệ y màu trắng cùng quần dài bình thường, trước ngực vệ y còn có một đồ án hình heo con to lớn.

Nàng thu hồi tầm mắt, than nhẹ một tiếng.

Từ mấy tháng trước, sau khi đế quốc Bành Toa thức tỉnh, chiếm đoạt Cửu Đô Hà hệ, cả thế cục nhân loại liền hoàn toàn thay đổi.

“Mẹ, mẹ muốn uống chút gì không? Con gọi là người máy phục vụ.” Cái ghế phía trước là một nhà cử gia chuyên nhà.

Nam tử trẻ tuổi cùng cha mẹ già nua ngồi song song một chỗ, bên cạnh có bục đồ vật trên giá hành lý chông chất đầy ắp.

“Không sao, trên đường còn xa lắm, chúng ta tiết kiệm một ít tiền, đừng phung phí lung tung... bây giờ Tề Toa sử dụng một chút cũng đáng giá, trước tiên chúng ta tới đó đổi toàn bộ tiền thành điểm thông dụng...” Dường như bà lão bị bệnh, giọng nói có chút suy yếu.

“Mẹ đã biết, mẹ yên tâm đi, chỗ con vẫn còn. Đủ rồi!”

Tạp Tu Trạm trầm mặc lại.

Chiến tranh đưa cho người thường, trừ tổn thương và hoang mang ra, tựa hồ không còn bất cứ vật gì khác.

“Cha, con vừa mới lên phi thuyền, rất nhanh sẽ trở lại...” Một nữ hài ở bên cạnh ghen ngào đang gọi điện.

Nước mắt xen lẫn sợ hãi không ngừng tràn ra từ trong đôi mắt hồng nhạt của nàng.

“Lớp ngoài của ta, mỗi lớp đều mất tích! Khắc Niết Bàn, máy đóng cảnh báo đều đã nổ tung, không ai quản! Chủ nhiệm lớp ta nói cho chúng ta biết, có thể đi nhanh lên, tuyệt đối đừng lưu lại...”

“Đừng sợ... Đừng sợ, còn thiếu tiền không? Ta sẽ đi bên này mua thêm cho ngươi một ít. Mùa bay của ngươi ít nhất phải ba ngày mới có thể đến, ba ngày này ngàn vạn lần phải chú ý an toàn...”

“Ta biết... Biết rồi...”

Tạp Tu Đạt nghe thanh âm chung quanh, trong lòng trào ra một vòng tâm tình không biết.

Cô rời khỏi Đông Cực liên minh, du lịch khắp nơi nhưng nghe được, khắp nơi rung chuyển.

Cửu Đô, Bành Toa, khắc Nặc Thúy Tư, khắp nơi đều có tinh hệ giáp giới không thể đong đếm được.

Trong cuộc đại chiến của đế quốc không có dư lực để chăm sóc những tinh hệ biên giới này.

Thậm chí dư âm đại chiến thường có thể hủy diệt mấy trăm ức sinh linh.

Sinh mệnh của người bình thường, ở trong vũ trụ thậm chí còn không tính là bụi bặm. Quá nhỏ bé...

“Thế giới như vậy... Sớm chiều khó lành... Sống còn ý nghĩa gì nữa chứ? Khó trách tất cả mọi người đều muốn dời đi Trung tâm đế quốc. Khó trách giá nhà trung tâm đế quốc lại đắt như vậy...”

Nàng theo thói quen nghiêng mặt qua, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa sổ kia lấp lánh vô số tinh quang, có lẽ vẫn giống như nhiều năm trước, sáng ngời mà như vậy...

Hả?

Đó là cái gì?!

Tạp Tu sóc không thấy được tinh quang ngoài cửa sổ, ngược lại nhìn thấy, là một con mắt thật lớn.

Đôi mắt vàng kim.

Bốp!

Đôi mắt bỗng nhiên rời đi, tiếp đó thể hiện ra hình dáng chính thể.

Đó là một con Tam Túc Kim Ô hình thể không lồ, to chừng mấy chục vạn người.

Nó vỗ cánh bay qua, sau lưng kéo theo ánh sao màu vàng rất dài, tựa như sao chổi lấp lánh.

Ngang ngược!

Cỗ xua to lớn kêu to, không trải qua bất kỳ giới hạn nào, trực tiếp truyền đến trong tai tất cả mọi người.

“Đó là... Cỗ Thần phục hồi lại Cỗ hội!!?” Lúc này, đám hành khách trong khoang thuyền mới dồn dập kinh hô.

Đại bộ phận mọi người kích động đứng bật dậy, tiến sát vào cửa sổ, ý đồ nhìn rõ ràng hơn.

Nhưng một số ít người, lại lo lắng Tam Túc Kim Ô kia có thể chuyển hướng cho bọn họ một chút hay không.

“Phục tinh a...” Trong lòng Tạp Tu Mâu có chút hoảng hốt.

Năm đó nàng sở dĩ có thể chạy thoát khỏi bắt là bởi vì khôi phục sẽ kịp thời tương trợ.

Mà bây giờ, Phục Tô hội đã phát triển đến thực lực cấp độ cực kỳ khủng bố của thế lực.

Nhìn bóng lưng con Kim Ô kia rời đi, Tạp Tu Mâu cũng không có quá nhiều cảm xúc.

Những ngày qua, lúc nàng hành tẩu bốn phía, thường xuyên có thể nhìn thấy rất nhiều thần thú thức tỉnh đi lại khắp nơi.

Kim Ô, Huyền Vũ, Bạch Hổ, Thanh Long, Chu Tước, Phượng Hoàng vân vân, đủ loại thần thú thường xuyên có thể thấy được.

Dựa theo tuyên truyền của Phục Tinh hội, những thứ này đều thu được chân huyết thần thú, sau khi dung hợp sẽ thăng cấp lên cao tầng của hoạt động.

Bọn họ có linh năng cấp bậc Bất Hủ, lại thêm thân thể cường đại của thần thú, cho nên gần đây trong rất nhiều chiến dịch của Cửu Đô đã thể hiện ra sức uy hiếp khủng bố.

hạm đội viên mãn cùng các lãnh chúa của Tinh Uyên, đều trở về dưới thế công của cao tầng Tinh Uyên.

Cách mấy tháng, tinh lại cơ bản đã ổn định được thế cục hệ sông Cửu Đô.

Chỉ là... hệ thống tiền tệ bắt đầu tan vỡ cùng với Khắc Nặc Tư bắt đầu phân giải, khiến mỗi thời mỗi khắc đều có lượng lớn phi thuyền bỏ chạy, chạy trốn khỏi Cửu Đô và Đông Cực.

“Tạp Tuận.” Bỗng nhiên một giọng nói bình thản vang lên trong đầu nàng.

“Ai!?” Tạp Tu Mâu giật mình, gần như muốn nhảy dựng lên từ chỗ ngồi.

Nhưng rất nhanh nàng đã phản ứng lại, biết có thể là có cường giả cách không dùng linh lực nói chuyện với nàng.

“Ngài là ai? Có chuyện gì muốn làm!?”

“Ta là hồi tinh Ngụy Hợp.” Thanh âm kia bình tĩnh trả lời.

“Là người!?” Trong lòng Tạp Tu Mâu thoáng rơi xuống.

“Tìm ta có việc gì à? Vô cùng cảm ơn ơn ân cứu mạng của các người, nếu như có thứ gì cần giúp đỡ thì ta nhất định sẽ góp chút sức lực.”

Phục khởi sẽ không phải là một tổ chức tà ác, xác thực mà nói, đối với nàng mà nói, không phải tà ác.

Điểm ấy là Tạp Tu Mân ở trong thời gian này dần dần nhận thức được.

“Kỳ thật ta phát hiện ra người cũng chỉ là một cái ngẫu nhiên mà thôi. Kim Ô kia vừa mới bay qua chính là bản thể của ta”
Ngụy Hợp hồi đáp: “Ta chỉ tùy ý nhìn quanh đây, không nghĩ tới lại gặp phải người ở chỗ này.”

“Xem ra người sống không tệ?” Thanh âm Ngụy Hợp rất ôn hòa, giống như bạn tốt bình thường nhàn thoai việc nhà.

“Cũng may,... Tới Đông Cực một chuyến, tìm được bằng hữu trước kia, được giúp đỡ, sau đó đã đi khắp nơi...” Tạp Tu Loan cũng không có ý giấu diếm hành tung của mình.

“Sau đó thì sao? Người cảm thấy, hiện tại tứ đại Hà hệ thống như thế nào?” Ngụy Hợp hỏi.

“...” Tạp Tu Trạm rất muốn nói một vài lời tốt đẹp về Bành Toa đế quốc.

Nhưng cho dù có tỉnh lại thì cũng sẽ nỗ lực bảo vệ nhân dân, có thể tình hệ ly tán ở biên giới thì cũng không cách nào giữ gìn được.

Đặc biệt là Phục Thức hội còn phải phối hợp liên quân, trấn thủ biên cảnh Tinh Uyên cùng khắc nghiệt Tát Tư Khuê.

Lực lượng có thể phân ra lại càng ít hơn.

“Xem ra người cũng phát hiện rồi....” Ngụy Hợp thở dài một tiếng: “Thế giới này, cường giả cao cao tại thượng, tùy ý có thể tung hoành long trời lở đất, tạo thành vô số tử thương.

Mà bình dân... giống như giun dế... Không... thậm chí cả giun dế cũng không bằng.”

Tạp Tu cập bến không cách nào phản bác, tất cả những gì nàng chứng kiến mấy năm nay, lúc này cũng từng trải cảnh vang vọng trong lòng.

“Cho nên... Đây chính là ý đồ của thức tỉnh Cổ Thần!?”

Ngụy Hợp dừng một chút, tựa hồ bị hỏi lại...

“Cổ thần cũng vậy, Tinh Uyên cũng được, sông mẫu cũng thế, đều chỉ là trận doanh của các lực lượng khác nhau mà thôi.

*

*

*

Phục hồi lại, mục đích ban đầu không phải chỉ đơn thuần là thức tỉnh Cổ Thần mà là khôi phục nhân loại.”

“Thức tỉnh nhân loại!?” Tạt Tu Trạm sững sốt.

“Đúng vậy... Người có biết, trong thiên đình, nhân, thần vốn có liên quan mật thiết.

Người càng mạnh thì Thần cũng có thể được lợi một lần. Thần càng cường đại thì người cũng sẽ được che chở.

Đây là căn bản của hầu hết các Cổ Thần tồn tại. Cho nên, tuyệt đại đa số Cổ Thần, kỳ thật có ích lợi rất lớn đối với con người.”

“Người nói là...!” Trong lòng Tạt Tu Mâu tựa hồ có chút minh bạch.

Cộng thêm nàng tận mắt nhìn thấy trên đường đi, xác thực, tái thức sẽ đối đãi với người bình thường, xác thực tốt hơn rất nhiều.

“Đây chính là mục đích của chúng ta. Tỉnh lại, từ đầu đến cuối, đều là vì chiến đấu cho tất cả mọi người. Cho nên, người nếu muốn thay đổi tất cả, có thể tới tìm chúng ta.”

Ngụy Hợp đưa ra một địa chỉ, giao cho Tạt Tu Mân, thanh âm lập tức dần dần tiêu tán.

Tạt Tu Trạm trầm mặc không nói.

Thế giới hỗn loạn này, một kẻ linh năng bình thường không có Long Cơ như nàng còn có thể làm được gì?

Trong căn cứ một vũ trụ khôi phục.

Ngụy Hợp thu hồi ý thức, ngắm nhìn ngôi sao phức tạp nơi xa.

Tạt Tu Đạt có đặc tính đặc thù nào đó.

Đây cũng là điều hấn phát hiện sau khi tiếp nhận tâm vạn mộc.

Trước đây, tam đại đế quốc tuyển chọn Long Cơ Sứ, vốn không đơn thuần chỉ vì tư chất.

Lúc đó, sau lưng tam đại đế quốc đều có thể lực cường giả, dưới sự thao túng của những cường giả này cũng ảnh hưởng, cuối cùng mới tuyển ra được mấy người như vậy.

Mà cái gọi là Long Cơ Sứ, kỳ thật chính là nhân loại dự bị tiếp xúc với Sinh Mệnh hoa viên.

Phát hiện tình huống này, Ngụy Hợp cũng chỉ có thể trước tiên dùng một chút hạt giống Tạt Tu Mân trước kia.

Vốn dự định chờ nàng thấy rõ hết thủy thể gian, sau đó chân chính nhận rõ hiện thực, chính mình trở lại để khôi phục lại vòng tay.

Nhưng bây giờ xem ra, chỉ sợ thời gian không đợi được.

“Tiếp theo... nên chính thức làm ra một điểm thăm dò...”
Ngụy Hợp nhẹ giọng nói.

Trong bóng tối, sau lưng hắn chậm rãi nhô lên, thoát ly khỏi một đoàn máu thịt.

Máu thịt kia hóa thành một con Kim Ô số nhỏ.

Sau đó Kim Ô lại nhanh chóng hóa thành người.

Hắn tách Tịch Tượng Tinh Đế và Thái Dương Tinh Quân ra.

Thần Đình từ thời viễn cổ tinh lại vốn không chỉ có mấy người.

Cũng chính vì vậy, trong thần đình lúc này đã có số lượng bốn thánh thú cố định, số lượng lớn Kim Ô Tinh Quân cùng với một vài Tinh Quân yếu ớt thí nghiệm ra được.

Những thứ này đều là tử thể của hắn.

Hơn nữa trước đó Ngụy Hợp trắng trợn phong ấn, có cao tầng Phục Tô hội, cùng một chỗ đảm nhiệm Tinh Quân.

Hiện tại thần đình đã có quy mô mới.

“Tịch Tượng Tinh Đế lực lượng, cũng là cấp độ Tinh Chủ, tức là dung hợp tinh cầu thống trị càng nhiều, thực lực càng mạnh. Cho nên...”

Hiện tại Ngụy Hợp đã chiếm cứ hệ sông Cửu Đô và Bành Toa Hà. Kế tiếp, mục tiêu của hắn hoàn toàn chiếm cứ Vu Nặc Tư và Tinh Uyên.

Trong lúc hắn thăng cấp, Sinh Mệnh tinh đã chiếm được quyền lực rất lớn.

Tức là rất có thể hành tinh sinh mệnh sẽ có tác dụng rất lớn đối với việc thăng cấp tiếp theo của hắn.

“Không thể để cho khắc Nặc Tát Dĩnh viên mãn hiển tế nữa.”
Trong tinh hải mênh mông, nếu muốn tìm lại hệ văn minh mới, độ khó thực sự quá lớn.

Vì vậy mọi chuyện trước mắt hắn đều không bỏ qua.

“Tiếp theo. Vì sáng lập hòa bình vĩnh hằng...”

Ngụy Hợp từ từ mở tay, tựa như muốn một tay nắm chặt lấy vô số tinh hệ ngoài cửa sổ.

“Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết.”

875

Khắc Nặc tát tát tát tát tát tát tát Bành Toa biên cảnh - Bách Lê Tinh.

Bầu không khí cuồng nhiệt khắc chế thuyền Tát, vô số các quan quân đang cuồng hoan, chúc mừng.

Bọn họ mới cướp lấy hạm đội thương thuyền có can đảm bỏ trốn.

Những vật tư, tài phú thu hoạch được khiến mỗi người ở trong đó đều nhận được không ít chỗ tốt.

Những năm gần đây, vì có đại hội viên mãn thượng vị, đại hoàng tử Nặc Hi giữ chính trị.

Kỷ luật khắc chế Sartre càng ngày càng thối nát.

Ý vào Chân Linh triệu hoán thuật trên người, đánh không lại trực tiếp triệu hoán Chân Linh nghiền ép, trở thành thủ đoạn thường dùng khắc chế quân đội Tát sầm lại.

Mà gọi ra Chân Linh là Chân Linh, kỳ thật chính là linh hồn cường đại trong mẫu hà.

Chúng nó nóng lòng thăng cấp, cắn nuốt linh hồn, cũng tương đối vui vẻ đáp lại những vật ở đây.

Mấy quan quân sau khi cuồng hoan tinh lực hư thoát, dìu lẫn nhau, một thân mùi rượu đi tới trên thuyền Lộ Thiên.

Cách lực phòng hộ, đứng ở bên cạnh bến tàu đi tiêu ra ngoài.

“Ta đã nói Tuyên Ngao tuyệt đối là khoác lác, phô trương thanh thế. Với thể trạng kia của hấn, có để ba ta cũng không giả!”

“Đây là một bữa ăn sáng khoái! Đã lâu chưa gặp phải thương đội nào béo như vậy!”

“Nghe nói chỉ cần giết mãi như vậy, chỉ cần Chân Linh cố định mà chúng ta triệu hoán càng ngày càng mạnh, cũng sẽ khiến chúng ta cũng càng ngày càng mạnh! Đến lúc đó...”

Ba người cùng hưng phấn cười rộ lên.

Bỗng nhiên một người từ xa chỉ vào tinh không xa xa, nơi đó có một điểm sáng màu vàng óng đang từ từ sáng lên.

“Đó là cái gì? Sao lại sáng lên như vậy?” Hấn say lờ mờ cũng nói không rõ.

Hai người còn lại ngẩng đầu nhìn lại.

“Có thể là tinh cầu gì đó lại nổ tung... Gần đây nổ nát tinh cầu nhiều lắm.” Một người không thèm để ý nói.

“Không đúng... Sao càng ngày càng sáng...” Người cuối cùng nghi hoặc hỏi.

Ba người cẩn thận nhìn lại nơi đó.

Trong thoáng chốc, bên cạnh điểm kim quang kia hiện ra mảng lớn gợn sóng.

Sóng gợn lan tràn, trong đó lại sáng lên kim quang vô số lần nữa.

Ngang!!!!

Tiếng kêu to vang lên, vượt qua chân không, vượt qua khoảng cách, trực tiếp truyền đến trong đầu tất cả mọi người ở hạm đội.

Xa xa kim quang càng lúc càng lớn, càng ngày càng sáng, rất nhanh hóa thành từng đầu Tam Túc Kim Ô vĩ cánh bay lượn.

Vô số Tam Túc Kim Ô thiêu đốt ngọn lửa màu vàng, tựa như từng đạo lưu tinh, đánh về phía hạm đội.

Một cái cánh kim ô sắc bén kim sắc bén, vừa lúc xẹt qua ba cái mẫu hạm chỗ ba người.

Xuy!!

Lông chim màu vàng nhìn như mềm mại, theo gió tung bay, nhưng dễ dàng vạch ra mảng lớn tia lửa trên giáp thép của mẫu hạm.

Toàn bộ mẫu hạm trong khoảnh khắc bị cánh chim màu vàng cắt thành hai đoạn.

Oanh!!!

Chiến hạm cái nỏ tung, ánh lửa kịch liệt bắn tung tóe ở trên cánh chim của Kim Ô, tựa như một đốm lửa nhỏ. Rất nhanh liền bị đốm lửa còn sót lại trên cánh chim khổng lồ nhấn chìm đè ép.

So với Kim Ô, chiếc mẫu hạm mấy vạn mét này, thậm chí không đáng để nó để ý, ngay cả một cọng lông vũ trên một cánh của nó cũng không bằng.

Ba người đứng trên lái thuyền, cũng theo nỏ tung to lớn, trong nháy mắt bị nhấn chìm biến mất.

Rất nhanh, chiến hạm Khắc Nặc Dĩnh đóng ở biên cảnh đã bị đánh tan. Dưới sự va chạm của mấy chục vạn con Kim Ô, hóa thành biển lửa, hoàn toàn bị diệt vong.

Trong mấy chục vạn Kim Ô, một đầu Kim Ô hình thể có thể so với hằng tinh, vỗ cánh xoay quanh, tiếp tục phóng tới vùng bụng khắc Nặc Tát.

“Phụng mệnh Thiên Đế, tất cả thành viên Kỷ Nặc Phi viên mãn, ban cho các ngươi hủy diệt vĩnh hằng...”

Rất nhanh sau Kim Ô là Hạm đội khổng lồ của Bành Toa và Cửu Đô.

Ở trung tâm hạm đội, từng quang huy kim loại thuộc về tự do của chiến tinh rất nhanh đã chiếu sáng màu đỏ vàng do Kim Ô để lại thành một mảng màu bạc.

*

*

*

Từng ngôi sao chiến khổng lồ, nhìn như kiên định chậm chạp lướt qua biên cảnh, đi vào hệ thánh Uẩn.

Cùng lúc đó.

Ở biên cảnh mấy phương hướng còn lại của Tát Dĩnh cũng có quân đội khổng lồ do thần thú tạo thành tràn vào trong đó.

Huyền Vũ, Bạch Hổ, Chu Tước, Phượng Hoàng, Thanh Long...

Tổng số lượng không lồ hơn chín trăm ức người thức tỉnh Thần Huyết, dưới sự dẫn dắt của rất nhiều Tinh Quân của Bát Hủ cao tầng đồng thời tiến vào nội địa khắc phục Tát xuê.

Cái gọi là thần huyết chi giả, chính là người đã dung hợp qua chân huyết thần thú cường đại.

Những linh năng giả này sau khi được tái tạo máu thịt đã sống lại, yếu nhất cũng có cường độ thân thể đạt tới mức rạn nứt.

Hơn nữa còn có tốc độ tái sinh khủng bố,... chém đứt đầu cũng không chết được,... cùng với sự dẫn dắt của Tinh Quân cấp độ Hắc Viêm.

Trận chiến này lập tức dẫn tới ám ảnh cực lớn trong toàn cảnh viên mãn.

Khắc lác tinh hệ trung tâm của Tát Đỉnh.

Bên trong Mệnh Tinh Mẫu hạm.

Sắc mặt Nặc Hi chưa bao giờ thay đổi, cuối cùng cũng nổi lên từng tia từng tia âm trầm.

Từ khi sinh ra, hắn đã có thiên phú vượt xa người thường, đối với hắn, linh hồn tu hành nhẹ nhàng giống như ăn cơm uống nước vậy.

Tất cả đều dễ như trở bàn tay với hắn.

Cứ thế mãi, cách nhìn của hắn đối với ngoại giới dần dần cố định.

Không thú vị, nhàm chán, đơn giản nhàm chán.

Sau khi tiếp xúc với mẫu hà, hắn bị sự hấp dẫn không biết của mẫu hà, lập chí muốn thành tựu chân linh của thượng vị.

Nhưng tư duy của các Chân Linh cứng nhắc, cùng với sự ủng hộ khổng lồ của lực lượng một quốc gia đế quốc khiến hắn vẫn không cảm thấy bất cứ khó khăn gì.

Cho đến tận bây giờ.

Trong Mệnh Tinh đại diện, từng vị Chân Linh đã nhao nhao đến đây, nhưng không ai lên tiếng.

Đại quân đang không ngừng tới gần, từng tinh khu không ngừng rơi vào tay đối phương.

Trong cương vực của Đế quốc có rất nhiều tinh hệ thậm chí chủ động quy phục, không hề chống cự chút nào.

Tất cả quân đoàn đóng quân vừa chạm là vỡ vụn, không hề có sức ngăn cản.

Thái Dương Tinh Quân, người đầu tiên thức tỉnh sẽ đích thân ra tay, một đường nghiền ép, mãi tới khi Nặc Hi đồng thời ra tay mới cản lại được.

Mà lần trước chỉ có một mình Thái Dương Tinh Quân cản được.

Nhưng lần này...

“Cổ Thần Tịch Tượng Thiên Đế mới giáng lâm, có lẽ... Không mạnh như chúng ta tưởng tượng. Nếu không, chỉ cần hấn tự mình ra tay, toàn bộ hệ sông chúng ta đều sẽ sụp đổ trong nháy mắt... Nhưng hiện tại hấn cũng chưa động thủ, có lẽ...” Âu Tây Uyển nhin không được mở miệng nói.

“Vậy người có thể đi thử trước một chút không?” Có Chân Linh quát hấn một câu.

Sáu Tây Trinh sắp nổi giận, nhưng nghĩ đến lúc trước hấn bị Thái Dương Tinh Quân đánh tan ngay tại chỗ, lập tức nghẹn trong lòng không nói nên lời.

“Hiện giờ việc chúng ta có thể làm, đó là mau chóng tìm hiểu rõ mục đích của lần thức tỉnh này. Nếu như có thể giảng hòa, tốt nhất...” Thổ Chi Mẫu trong suốt nhẹ giọng nói.

“Nếu chúng ta có được thực lực tuyệt đối có thể nghiền ép đối thủ, có thể giảng hòa với đối thủ không?” Nặc Hi bỗng nhiên lên tiếng.

“...” Oánh than nhẹ một tiếng, có chút tiếc hận cái này Linh hồn Liệt trường sắp mất đi.

Chân Linh còn lại cũng đều minh bạch, nếu như đổi vị trí suy nghĩ, bọn họ cũng giống vậy lười nói nhảm với đối phương.

Giảng hoà là điều quan trọng nhất đối với thực lực không chênh lệch nhiều.

Nặc Hi chậm rãi đứng lên.

“Bây giờ cách duy nhất, chính là khởi động cái kia trước thời hạn.”

Lần đầu tiên trong lòng hắn ta có một cảm xúc mới lạ.

Lo lắng, sợ hãi, rụt rè, muốn chạy trốn.

Những cảm xúc tiêu cực này khiến hắn cảm thấy mới lạ trước nay chưa từng có.

“Thức tỉnh sẽ là u ác tính lớn nhất trong lịch sử tiến hóa của nhân loại ta, bọn họ định cắt ngang cuộc cải cách vĩ đại nhất của ta...”

Nặc Hi một lần nữa bình tĩnh nói.

“Bây giờ, nếu bọn họ nhất định bắt ta phải lựa chọn sau cùng. Như vậy...”

“Như bọn họ mong muốn.”

Ông!!

Trong chốc lát, toàn bộ Mệnh Tinh Mẫu hạm bỗng sáng lên lục quang.

Vô số ngọn gió màu xanh lục nhạt vô thanh vô tức từ trên người Kim Đức bung ra.

Thân thể hắn run lên, thậm chí chính mình cũng giật nảy mình.

Nhưng năng lượng màu xanh lá quý dị thần bí kia lại không ngừng từ trên người hắn tràn ra.

Mặt ngoài toàn bộ Mệnh Tinh Mẫu hạm, bắt đầu sáng lên lượng lớn phù văn phức tạp cổ xưa.

Kể cả tất cả các Chân Linh đứng ở đại điện, phía trên cũng có vô số hoa văn phức tạp.

“Chờ một chút! Đây là... Nặc Hi người điên rồi, người dám hiến tế cho chúng ta!! Người làm sao có thể?”

Chân Linh Thủy Thần Ba Chi là người đầu tiên nhận ra trận pháp này.

Đây là trận pháp cường đại hiến tế linh hồn cho mẫu hà, nhưng trận pháp như vậy, lần này quả thật đã dùng trên người bọn họ.

Nhưng khiến hắn nghi hoặc là cho dù trận pháp có hiệu quả, bọn họ vẫn có thể bảo tồn thực lực cường đại.

Nếu muốn hiến tế bọn họ, căn bản không có khả năng.

Ba Thác thử giãy giụa, kinh hãi phát hiện, hắn lại không thể nhúc nhích!!

Mà cùng một thời gian, bên ngoài mệnh tinh, ba mươi sáu ngôi sao chiến bảo vệ tự do vờn quanh, hơn một ngàn ức chiến hạm và cơ thể của đế quốc khổng lồ, cùng lúc toàn bộ tỏa ra lục quang sáng ngời.

Lục quang mênh mônng điên cuồng bao phủ một số chiến hạm yếu ớt xung quanh rồi hòa tan.

Sau đó giống như ngọn sóng, từng vòng truyền tới bên trong cùng.

“Nặc Hi điên rồi!!! Đây là tinh nhuệ cuối cùng của Khắc Nặc Tự!!” Mệnh Tinh Chủ trong phòng không chế, đám quan tướng Nguyên Soái bắt hủ của đế quốc đều lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Mặc dù từ rất lâu trước đây bọn họ đã không còn kỳ vọng gì với Nặc Hi. Nhưng khi cảnh tượng thực sự diễn ra trước mắt này, bọn họ mới hoàn toàn cảm nhận được tuyệt vọng cuối cùng.

Ngay từ đầu Nặc Hi chưa từng quan tâm tới toàn bộ đế quốc.

Cũng chưa từng để ý tới tất cả mọi người còn lại.

Hắn đang hiến tế tất cả!

Bốp!!

Trong phút chốc, ánh sáng xanh lục tràn vào, một đám Bất Hủ này cũng yếu ớt không hề có sức chống cự, chậm rãi hòa tan, dung nhập vào ánh sáng xanh lục.

Lục quang từng vòng gợn sóng, từ ngoài đến trong tựa như quả cầu tuyết cuộn cuộn, từng tầng chồng chất lên, dần dần hòa tan hết thấy, hiển tế hết thấy.

Đặc biệt trong đó có một lượng lớn chân linh được triệu hoán ra, chất lượng linh hồn cực cao, cũng khiến cho việc hiển tế lần này chưa từng có.

Nặc Hi lẳng lặng đứng giữa đại điện, nhìn chăm chú những người bị lục quang khóa lại, không ngừng bắt đầu hòa tan những người còn lại.

“Ngươi cho rằng ngươi có thể thoát được sao! Nặc Hi, ngươi cũng sẽ chết!!” Thân hình U Minh chậm rãi tan rã, đau đến mức hấn điên cuồng rống giận.

“Đương nhiên ta biết. Nhưng vậy thì có liên quan gì?”

Nặc Hi mở hai tay ra, mặc cho thân thể bị lục quang cạo rửa, thân thể cùng linh hồn chậm rãi hòa tan.

“Huống hồ, các ngươi nói sai rồi...”

Thân thể của hấn bỗng nhiên hóa thành chất lỏng màu xanh biếc, phân tán ra, hòa vào trong gió.

Rất nhanh, một chiếc vương miện rực rỡ như thủy tinh từ trên người Kim Đức vẫn chậm rãi bay lên.

Tất cả lục phong xung quanh lúc này đều hội tụ về phía đỉnh vương miện này.

” Vĩnh Hồn vương quan!!! Ngươi thế mà... ” Lân Tây thâm lộ vẻ chấn động.

Nặc Hi này rõ ràng đã sớm thay thế thân thể của mình.

Nói đúng hơn, thân thể thật sự của hấn chính là vương miện Vĩnh hồn!

Đúng lúc này, một trận chấn động to lớn truyền ra trên Mệnh Tinh Mẫu hạm.

Ngoài cửa sổ thủy tinh thiên phía trên hạm mẹ trong suốt.

Bên ngoài tinh hà, một bóng người màu đen màu bạc mặc Đế Vương bào giáp chậm rãi hiện lên.

Hai mắt hấn tràn ngập tử quang, mâm tròn kim hồng sau lưng chậm rãi chuyển động.

Viên luân phóng ra hồng quang, cơ hồ chiếu sáng toàn bộ thánh Uẩn Hà hệ.

“Ta là Thiên Đế.”

Hấn giang hai tay ra, nhẹ nhàng ôm toàn bộ ngân hà trước ngực.

Cột nước không lồ kia, chỉ bằng một nửa lồng ngực của hấn.

“Ngàn Tịch Tượng, Vĩnh Hằng Quy Nhất.”

Không một tiếng động, viên luân đỏ vàng khổng lồ sau lưng bóng người, toả ra hào quang vô số kể.

Vô số hào quang kia xuyên qua không gian, xuyên thấu tất cả, trong khoảnh khắc bay vút đến mỗi một góc hẻo lánh của Thánh Uẩn hệ.

Giờ khắc này, toàn bộ tinh cầu trong hệ sông dồn dập rung chuyển.

Trong tinh hệ mấy ngàn ức, toàn bộ Hằng Tinh dồn dập chuyển bước, tựa như có sinh mệnh vậy, tinh hạch của chúng không ngừng xuyên thủng và hóa thành huyền ảnh bay về bóng người khổng lồ bên ngoài hệ sông kia.

“Quả nhiên... Quả nhiên là trời chiều!!”

“Hấn đang dung hợp toàn bộ tinh hạch của thánh uẩn!!”

Mệnh Tinh đại diện, đám Chân Linh còn đang đau khổ chống đỡ cũng rung động tâm thần.

“Thì ra năm xưa vũ trụ mà chúng ta đang ở chính là bị hủy diệt như vậy sao?” Mộc Thần áo tro lôi thôi lếch thếch nhìn cảnh sắc rực rỡ đầy kinh khủng đó.

Vào lúc này thì hấn biết, dù cho chân linh của mình lưu lại thì cũng chẳng có bất kỳ biến hóa gì.

Nếu như Nặc Hi không có thủ đoạn cuối cùng, vậy tất cả... sẽ hoàn toàn bị dập tắt trong hôm nay.

Một khi Tịch Tượng dung hợp với tất cả tinh hạch, thực lực của hắn sẽ tăng lên trên diện rộng. Đến lúc đó...

*

*

*

“Bắt đầu rồi...”

“Quyết chiến cuối cùng!”

“Thức tỉnh hội cùng viên mãn, cuối cùng chỉ có thể lưu lại một người. Đây hẳn là ý đồ sống lại cổ thần.”

Đông Cực liên minh thuộc hệ sông.

Từng mảnh linh lực dò xét tháp, từng đạo ý chí cường đại, nhao nhao nhìn về phía khắc Nặc Tát vậy.

Bóng dáng Cổ Thần khổng lồ tựa hệ sông kia, tựa như một đạo hư ảo to lớn, bao phủ trên đỉnh đầu tất cả mọi người.

Trong Thiên Chi Khung Lư, từng vị nguyên lão nhìn chăm chú gọn sóng chấn động cực lớn kia, từ từ trầm mặc không nói gì.

Linh khí của liên minh đại nguyên lão tràn ngập cảm giác bi ai và trầm thấp.

“Sau trận chiến này, mặc kệ viên mãn hay là thức tỉnh, mặc kệ bọn họ bên nào thắng. Đối với chúng ta mà nói, đều đã được định đoạt.” Hắc thấp giọng nói.

“Con người nhất định phải đi tới đại thống... Không phải trước kia chúng ta đã tiên đoán được như vậy sao?” Một nguyên lão khác trầm giọng nói: “Khá khác nhau ở việc rốt cuộc ai tới đây chủ đạo những thứ này mà thôi.”

“Hội chủ Viên Mãn, như vậy tất cả sẽ bị hủy diệt.

Mà khi thức tỉnh sẽ làm chủ, tất cả sẽ rơi vào tay Cổ Thần. Vận mệnh của nhân loại chúng ta... rốt cuộc đi đâu...” Trong giọng nói của Đại Nguyên Lão lộ ra một tia bi ai.

Hắn nhìn chăm chú vào bóng người khổng lồ tựa như dòng sông kia, sự tồn tại như vậy, căn bản không phải là thứ mà sức

người có thể kháng cự được.

“Bây giờ, hy vọng cuối cùng của chúng ta chính là hoa viên Sinh Mệnh.” Đại nguyên lão nhẹ giọng nói.

“Ý ngài là...?” Một gã nguyên lão dường như nghĩ tới điều gì.

“Chỉ bằng vào chúng ta, đã không còn sức ngăn cản tất cả. Cho nên rút lui đi... mang theo Hạ binh cùng đi.” Gương mặt Đại nguyên lão dần dần dung nhập vào vách tường bằng gỗ đại sảnh, hóa thành một mảnh mộc văn phong cách cổ xưa, đã ly khai.

Trong đại sảnh hoàn toàn an tĩnh, ánh mắt vài tên nguyên lão trong đó lập loè một chút.

Sức mạnh khủng bố của Cổ Hội thức tỉnh đã vượt xa cực hạn mà nhân loại có thể chạm tới.

Một khi lực lượng như vậy bắt đầu thống nhất, Đông Cực liên minh sẽ vô lực ngăn cản.

“Có lẽ chúng ta có thể chủ động quy phục. Đại nguyên lão muốn rời đi, có thể tự mình quyết định hành trình, nhưng hẳn chưa bao giờ đại diện cho tất cả chúng ta.” Một gã nguyên lão lên tiếng nói.

“... Ta tán thành....Sức mạnh của Cổ Thần không gì địch nổi, vả lại đứng về phía nhân loại chúng ta, đây chính là cơ hội tốt ngàn năm có một, có lẽ chúng ta vĩnh viễn sẽ giải quyết phiền toái của mẫu hà và Tinh Uyên!” Một vị nguyên lão khác ánh mắt lấp lánh cũng lên tiếng.

“Đại nguyên lão đã già... sớm đã không còn quyết đoán như năm đó, cho nên lúc này, chúng ta phải trợ giúp hắn đưa ra quyết định chính xác! Mà không phải đi theo hắn mang toàn bộ mấy ngàn tỷ đồng bào liên minh về vực sâu!”

Đáy mắt một gã nguyên lão hiện lên một tia hoa văn kim hồng, ngôn từ chính nghĩa.

“Không sai!”

“Toàn bộ tán thành!”

“Toàn bộ tán thành!!”

Tùng đạo nguyên lão phát ra âm thanh thuộc về chính mình.

Cũng trong lúc đó.

Trong cương vực của Đông Cực liên minh, một mảng lớn nền móng quân sự, quân đoàn đóng quân hành tinh, dưới điều lệnh của bất kỳ điều động nào, tự động điều động hạm đội, tiến về phía Thiên Chi Khung Lư.

Tùng con phượng hoàng màu vàng toàn thân dục hỏa, vũ cánh bay cao, giang rộng ra cánh chim khổng lồ rộng chừng mấy vạn mét, mang theo hỏa diễm sa bào xa hoa, dẫn đầu đội thuyền bản thân những liên minh này, bay về phía trung tâm của liên minh tinh hà.

Hồi sinh sẽ khởi hành chính biến ở Đông Cực liên minh, đồng thời phát động nội bộ chính biến.

Khắc Nặc Dĩ Duyên cảnh.

Ngoài dòng sông khổng lồ, Ngụy Phù phóng ra vô số hồng quang, bay xuống, nhập vào mỗi một ngôi sao trong hệ hà.

Không chỉ Hằng Tinh mà lúc này tinh cầu bình thường cũng bắt đầu bị điều động.

Tinh hạch đầy trời nhanh chóng vượt qua không gian, chui vào thân hình khổng lồ của Ngụy Hợp.

Mỗi một khắc hẳn đều đang cường hóa, thân thể khổng lồ vốn có chút hư ảo cũng theo vô số tinh hạch dung nhập vào, chậm rãi ngưng thực.

Bên trong Tinh Uyên, trong sông mẫu, từng đạo ánh mắt nao nao nhìn về phía nơi này.

Phốc.

Bỗng nhiên, một chỗ giữa bộ lạc sông nổ tung một đoàn lục quang.

Vàng sáng màu xanh lục giống như bọt xà phòng, nhanh chóng bành trướng, biến lớn, sau đó nổ tung.

Tùng sợi khói mù từ đó bốc lên.

Ánh mắt Ngụy Hợp chuyển động, nhìn chăm chú về phía mảnh sương mù này.

Trong sương mù, từng đạo chân linh dần dần hòa tan, hóa thành lục quang, dung nhập vào trong đó.

Vĩnh hồn vương quan của Nặc Hi tựa như gió bão mắt thường, hấp thu vô số lục sắc chướng khí.

Từng pháp trận phức tạp mở ra bên cạnh hắn, phá nát, lại mở ra.

Hắn đang dùng toàn bộ hiến tế của bản thân để triệu hồi Chân Linh cấp cao cường đại nhất trong mẫu hà.

Nhưng rất đáng tiếc... đến bây giờ vẫn không có ai đáp lại lời triệu hoán của y.

Ý thức của Nặc Hi dần trở nên mơ hồ, hắn biết mình không chống đỡ được bao lâu nữa...

Ngay từ đầu hắn dự tính hợp tác triệu hoán Chân Linh Thượng vị, nhưng không có ai đáp lại.

Về sau, ngay cả một nửa linh lực của bản thể mình cũng hiến tế ra ngoài, cũng không ai đáp lại.

Đến lúc này, Ngụy Hợp càng thêm ngưng thực cường đại...

Hắn bỗng nhiên hiểu ra... Thật ra mình đã không còn lựa chọn...

Đối với mẫu hà mà nói, những chân linh cao cao tại thượng kia, giống như hoàng đế, quan sát tất cả, chờ đợi hắn đi đến cuối cùng...

Trong hệ sông, hồng quang khổng lồ thuộc về Ngụy Hợp, càng phát ra chói mắt.

Chung quanh chỉ còn lại mấy chân linh cuối cùng đang miễn cưỡng chống cự...

Nặc Hi bỗng nhiên hiểu ra.

Thật ra hắn vẫn luôn nắm giữ chân linh của những Thượng vị kia.

Bọn họ từ chối lời mời gọi, chỉ vì chờ đợi hấn đặt cược vào tất cả trù mã.

Bởi vì giờ phút này, hấn không còn lựa chọn nào khác...

“Được rồi... hết thầy như các người mong muốn... Ta... Từ bỏ...”

Trên vương miện Vĩnh Hồn của Nặc Hi, từng vết rạn bắt đầu xuất hiện.

“Chỉ cần... cuối cùng... tiến hóa!”

“Tiến hóa... khát cầu.. Lấy hết thầy của ta..... để cái giá...”

Lần đầu tiên trong lòng Nặc Hi hiện lên cảm xúc cực lớn, tâm tình khiến hấn không còn tái tạo những pháp trận triệu hoán Chân Linh xung quanh nữa.

Ý thức của hấn đột nhiên điên cuồng phóng lên thượng du bên trong sông mẫu hà.

Hấn bắt đầu phát ra tiếng gào thét cuối cùng.

Hô hoán hết thầy có khả năng tiếp nhận Chân Linh do hấn triệu hoán.

“Bất luận là ai!!! Đáp lại ta! Bất kể là ai!!”

“Lấy đi tất cả của ta... Các người đã muốn ta chết... Vậy tất cả mọi người cùng chết!!”

Nặc Hi cự tuyệt chân linh lúc trước khoanh tay đứng nhìn Thượng vị, ngược lại điên cuồng phóng lên phía trên mẫu hà.

Hấn cách xa khu vực sông ngòi mà mình quen thuộc, mà là chui vào chỗ sâu trong sông mẹ nguy hiểm hơn.

“Chết đi chết đi cho rồi, chết đi chết đi chết đi!”

Buông bỏ tất cả điều kiện, Nặc Hi hô to Chân Linh mạnh nhất đáp lại.

Trong cảm nhận của hấn ta, vũ trụ và sông mẫu mệnh mông trước mắt phẳng phát thời khắc này mơ hồ trùng điệp.

Rặc rặc.

Vĩnh Hồn vương quan lại xuất hiện nhiều vết rạn.

Nó giống như đồ sứ sắp bị nghiền nát, lúc nào cũng có thể vỡ vụn.

“Vô dụng thôi... Chuyện người lấy Chân Linh phản hướng hiển tế, Chân Linh chung quanh đều biết rõ. Không có ai lại đáp ứng người!” mông lung đã tan rã một nửa, trầm giọng nói.

Lúc này cũng chỉ còn lại hấn và Oánh Oánh đang nỗ lực chống đỡ.

Nặc Hi mất điếc tai ngơ, hấn liều mạng triệu hoán, từng đạo pháp trận mới không ngừng hiện lên rồi lại nổ tung.

Vết rách trên Vĩnh Hồn vương quan càng lúc càng nhiều.

“Ta... sắp chết rồi!?” Nặc Hi bỗng phản ứng lại.

Hấn cảm thấy rất đau đớn, khắp nơi trong linh hồn, khắp nơi đều là đau đớn.

Hấn bỗng nhiên nghĩ đến phụ thân, nghĩ tới muội muội.

Hấn nhớ tới lúc mình vừa mới ra đời, bị phụ thân giơ lên cao, khi đó tiếng cười vui xung quanh.

Nhớ tới mỗi lần muội muội gặp vấn đề nan giải không cách nào giải đáp, tiến tới bên cạnh hấn làm nũng nhẹ nhàng.

Nhớ lại lúc mình thăm dò vũ trụ tinh không, trong lòng dấy lên vô số chờ mong, hiếu kỳ...

“Là lúc nào... Trong lòng ta chỉ còn trống không?”

“Nếu không trả giá cho bản thân, như vậy mọi thứ xung quanh sẽ không còn trọng lượng.”

Một thanh âm vang vọng bên tai hấn.

Trong lúc bất tri bất giác, Nặc Hi đã mượn lực lượng hiển tế lao tới thượng nguồn sông mẹ mà nàng đã tiếp xúc vượt xa.

Chỉ là trong vùng thượng du này, chung quanh hấn hoàn toàn tĩnh mịch, trống trải.

Nước sông mẹ sông phảng phất cũng lộ ra từng tia an bình.

Một hư ảnh mơ hồ dần dần ngưng tụ phía trước.

“Người... là ai!” Nặc Hi mở mắt, cố gắng nhìn rõ bóng đen phía trước hắn.

“Theo như mong muốn của người, ta sẽ đáp lại nhu cầu của người.” Bóng đen bình tĩnh nói.

“Là người!!” Trong giây lát, hai mắt Nặc Hi trợn to, khóe mắt như muốn nứt ra.

Hắn nhớ ra rồi! Chính mình lúc đầu vì sao dần dần mất đi tất cả cảm xúc, chính là sau khi tiếp xúc với thanh âm trước mắt này.

Hắn vô tình tiếp xúc đến sông mẹ, sau đó từ trong đó đạt được một quyền trục.

Trong quyền trục kia cất giấu một giọng nói.

“Người có phần tiềm chất này.” Bóng người nhẹ giọng nói:
“Ta chỉ ban cho người cơ hội bày ra nó.”

“Là người! Tất cả đều là người!! Đều là lỗi của các người!”
Nặc Hi rít gào.

Y khóc rống, dần dần gào thét điên cuồng, nói năng lộn xộn.

Bóng đen không lên tiếng nữa.

Hắn quả thật tuân theo ý chí sông mẹ, thoáng cho ra một điểm dụ dỗ.

Nhưng trên thực tế, tuyệt đại đa số thời điểm hắn đều chỉ âm thầm quan sát.

Nặc Nặc nói một lời, tất cả quyết định đều do bản thân hắn quyết định.

Đến cuối cùng, tên gia hỏa này ngược lại, muốn đem toàn bộ trách nhiệm đổ hết cho mẫu hà... giao cho hắn.

“Linh hồn như vậy... đã khiến ta không còn khẩu vị rồi...”

Hắn chậm rãi tiến về phía trước, tới gần Nặc Hi.

“Vậy để ta tới hoàn thành điểm cuối cùng thì tốt hơn... Cứ như vậy, trái cây của thế giới này cũng sẽ hái nốt phần cuối.”

Bỗng nhiên, bóng người gia tước, hung hăng đâm vào người Nặc Hi, hòa làm một thể.

Trong Thánh Uẩn Hà hệ.

Vô số lục quang bỗng nhiên dập tắt, hóa thành đen kịt.

Điểm trung tâm tối đen là vị trí vương miện Vĩnh Hồn của Nặc Hi.

Vô số tinh thạch đen kịt trống rỗng ngưng kết, lan tràn, mở rộng, hình thành một bình đài thủy tinh màu đen bất quy tắc.

Trên bình đài, một đôi ủng dài màu đen nhẹ nhàng rơi xuống đất, đứng lại.

Sau đó, đôi giày dài từng bước đi về phía trước, dần dần lộ ra khuôn mặt thật sự của bóng đen.

Đó là một nam tử cao lớn tóc ngắn màu đen, đôi mắt đen môi đen, chỉ có làn da trắng như tuyết.

Hắn ta mặc trường y màu đen, lưng đeo trường kiếm, thoát nhìn giống như một kiếm sĩ nhân loại bình thường nhất.

Nhưng tại trong hoàn cảnh vũ trụ tinh không này, bản thân cũng không có khả năng xuất hiện kiếm sĩ bình thường có phong cách phản cổ như vậy.

Giờ khắc này, bao gồm Ngụy Hợp ở bên trong, áo choàng, óng ánh, tất cả cường giả thế lực đều đang chăm chú nhìn tình hình chiến đấu nơi này, đều tập trung lực chú ý lên người nam tử thần bí này.

“Khí tức nhân gian...” Nam tử nhắm mắt, hít sâu một hơi. “Đã quên mất bao lâu rồi không đi ra.... Xin lỗi, để các ngươi đợi lâu.”

“Chân Linh thượng vị...” Áo Cáp rung động nói: “Tên Nặc Hi kia lại thành công rồi!?”

Hắn không biết người đó là ai, chân linh thượng vị rất nhiều hình dáng gương mặt khác nhau đều có.

Nhưng tóc đen, mắt đen, môi đen, trang phục kiếm sĩ...

Bỗng nhiên trong lòng của Thích Hải co rụt lại, nghĩ tới điều gì!

Lúc này thân thể hắn hiển tế đã theo sự biến mất của Nặc Hi mà ngừng lại.

“Mau lui lại!!” Hắn vận khởi linh năng cuối cùng, kéo Oánh Oánh bay về phía xa.

Chỉ còn lại một chút thân thể, tuy rằng không rõ lí do, nhưng vẫn phối hợp với ảo diệu, tăng tốc bay khỏi.

Nam tử tóc đen căn bản không để ý hai Chân Linh thoát đi, mà ngẩng đầu nhìn về phía Ngụy Hợp hình thể khổng lồ.

“Thần quyền vị cách sao? khổng lồ lại phù phiếm, có ý nghĩa gì?”

“Ý nghĩa gì?” Âm thanh ba động mạnh mẽ của Ngụy Hợp khuếch tán ra. “Đại tức là lực, tức là mạnh, vạn vật chi lực quy về một điểm, đó là chí cường. Người thì biết cái gì? Chỉ là Chân Linh, người hoàn toàn không biết gì cả!”

Hắn giơ tay lên, vươn hai ngón tay ra, nhanh chóng hướng về phía nam tử bóp.

Ngón tay to lớn như ẩn như hiện, vượt qua không gian, nổi lên từng tầng từng tầng quang mang kim hồng.

Lấy đàn ông làm trung tâm, tinh hệ của hàng chục vạn hàng vạn người xung quanh đều được bao gồm phạm vi mà hắn đang nắm giữ.

Chỉ trong hai giây ngắn ngủi.

Ngón tay cực lớn đã hóa thành màn trời màu đỏ vàng, chiếm cứ tất cả tầm mắt nam tử.

Lấy hắn làm trung tâm, hai vũ trụ trên dưới đều bị ngón tay màu đỏ vàng chen chúc chặt ních.

Cảnh sắc vũ trụ bốn phía nhanh chóng khép kín, thu nhỏ lại.

“Lực lượng, không phải dùng như vậy.” Nam tử nắm chặt hắc kiếm bên hông.

Leng keng leng keng leng keng!!

Trong chốc lát một đạo điện quang màu đen từ trong vỏ kiếm bắn ra.

“Dùng vô hình đoạn hữu hình, lấy vô tâm phụ tâm.”

Nam tử cầm điện quang, đột nhiên đâm một cái về phía thân thể khổng lồ của Ngụy Hợp.

Điện quang màu đen bắn ra, ở giữa không trung hóa thành một vết nứt kỳ dị không gì sánh được.

Khe hở uốn lượn, vặn vẹo, leo lên phía trên, trong nháy mắt trải rộng khắp ngón tay to lớn của Ngụy Hợp.

Râm râm!!

Trong tiếng nổ mạnh, ngón tay phía trên nổ tung thành vô số hỏa diễm kim hồng.

Hắc kiếm nơi đây vẫn như cũ khe hở không ngừng, nhanh chóng dọc theo cánh tay Ngụy Hợp lan tràn lên trên.

Không đến một giây vạn giây, mặt ngoài thân thể khổng lồ Ngụy Hợp trải rộng vô số vết rạn.

Oanh!!!!

Thân thể khổng lồ của y lập tức sụp đổ, hóa thành vô số mảnh vỡ, nhạt đi rồi biến mất.

“Quá khổng lồ mà phù phiếm... Ngoại trừ dùng để dọa người, không có chút nào...”

Đương!

Nam tử trong giây lát trở tay rút kiếm ra đón đỡ.

Thân kiếm bị lực lượng khổng lồ đè ép quanh co, âm vang đâm vào lồng ngực gã.

Lực lượng khủng khiếp theo sự xung kích tiếp cận với tốc độ ánh sáng, mang tới lực phá hoại không gì sánh kịp.

Thân thể nam tử bay ngược ra sau, không gian sau lưng khuấy động ra từng gợn sóng.

Ầm ầm một cái.

Hai chân hấn giẫm mạnh, ở giữa không trung ổn định thân hình, há miệng nôn ra một ngụm nhỏ máu.

Dòng máu đó không phải màu đỏ tươi mà là màu bạc nhạt.

Nam tử ngẩng đầu nhìn vị trí cũ của mình.

Nơi đó không biết từ lúc nào đã có thêm một bóng người.

Một đạo hoàn toàn giống như đúc thân hình Ngụy Hợp lúc trước.

“Thế mà không chết?” Ngụy Hợp kinh ngạc giơ tay lên.

Hắn dung hợp hai nửa tinh hạch hệ sông, bản thân chất lượng đã đạt tới mức cực đoan kinh khủng.

Dưới sự phụ trợ của thần quyền, hằng tinh ở trước mặt hắn chỉ có thể là bụi trần điếm sáng.

Sức mạnh cùng tốc độ như vậy, dưới sự đánh lén, thế mà cũng chưa đánh chết đối phương.

“Thật có lỗi...” Ngụy Hợp lộ ra một tia áy náy: “Lần sau ta sẽ ra tay nặng một chút. Như vậy người sẽ không cảm thấy thống khổ nữa...”

“Người!” Trong mắt nam tử lóe lên vẻ giận dữ, nhưng không kịp nói nhiều.

Hắn nhanh chóng rút kiếm, đón đỡ phía trước.

Trong một giây, không gian trước người nam tử nổ tung vô số pháo hoa màu đỏ vàng rực rỡ.

Mấy trăm triệu lần giao thủ va chạm, bị áp súc trong một giây toàn bộ bộc phát.

Hai luồng sức mạnh không lồ đè ép va chạm, nổ tung.

Ầm ầm!!!

Từng vòng gợn sóng vắn vẹo lấy hai người làm trung tâm khuếch tán, hóa thành gió bão vũ trụ, thổi tan tinh cầu xung quanh.

“Cái tên nhóc này...!” Nam tử càng đánh càng kinh hãi.

Thần linh quyền cách thần hắn ta không chỉ giết qua một thần linh, nhưng những thần linh đó cũng sẽ không có thực lực khoa trương thân thể như vậy.

Bọn họ bình thường đều kéo giãn khoảng cách ra xa, phóng thích lượng lớn thần quyền thần thuật.

Thiên Đế - vị thần chương quản quần tinh, hắn cũng từng thấy qua, đơn giản chính là điều khiển một lượng lớn tinh hệ tinh

thần nghiên ép nện chết đối thủ.

Đối thủ kiểu này, theo lý thuyết, thực lực của y cao hay thấp, cũng chỉ có thể xem là nhiều ít ngôi sao thao túng mà thôi.

Nhưng cái tên trước mắt này, hoàn toàn không phải như vậy.

Hắn lại có thể dung hợp tinh hạch tiên vào trong cơ thể mình??!

Ngay cả Thiên Đế, thần thể cũng không thể chứa đựng nhiều tinh hạch như vậy mới đúng!

Hai người điên cuồng giao thủ va chạm, mang theo sóng trùng kích cực lớn, từng dải thánh Uẩn hệ cọ rửa khiến xiêu xiêu vẹo.

Không bao lâu, hai người lao ra khỏi dòng sông, bỗng nhiên tách ra trong hư không chung quanh.

Vết thương trên thân nam tử dần dần khép lại, ánh mắt trở nên ngưng trọng không gì sánh được.

“Tịch Tượng... Ngươi là Tịch Tượng!?” Hắn tựa hồ nghĩ tới điều gì, sắc mặt khẽ biến.

Ngụy Hợp nâng lên bàn tay dính đầy máu, nhẹ nhàng liếm liếm.

“Đây chính là hương vị Chân Linh thượng vị sao?”

Trên gương mặt hắn lộ ra vẻ tươi cười.

“Còn không trốn sao? Hay là nói, ngươi cho rằng mình nắm chắc, chính diện đánh tan ta?”

Nói cho cùng, cách thức thần quyền cũng tốt, năng lực còn lại cũng vậy, đều phục vụ thực lực cho bản thân y.

Người khác có được thần quyền chính là dùng để đập người, công phòng. Hắn có được thần quyền chính là để phụ trợ bản thân tu hành để trở nên mạnh mẽ.

“Trốn?” Nam tử kia hít sâu một hơi: “Ta tiếp nhận toàn bộ linh hồn của Nặc Hi hiến tế, dựa theo hiệp nghị, nếu không giải quyết được ngươi, ít nhất phải tổn thất vạn năm linh năng...”

Hắn nắm chặt chuôi kiếm.

“Xem ra chỉ có thể sử dụng cái đó... nhớ kỹ, người giết người, cực truyền Kiếm Hoàng Lâm Chân!”

Bốp.

Hắn nhắm hai mắt lại, linh lực trên người có thể tuần hoàn theo hồi tưởng của huyết mạch cổ xưa, hướng về Mẫu Hà, xâm nhập vào trong, phóng tới cốc thượng du.

“Phụ thân...”

“Người chỉ có một giây.” Một giọng nói lạnh nhạt băng giá vang lên trong đầu hắn.

“Đủ rồi!”

Bành!!!!

Ngụy Hợp không biết khi nào, đã xuất hiện bên cạnh gã xuất thủ công kích.

Quyền chưởng của gã hóa thành lưu quang màu đỏ vàng, rơi vào trong không gian trước người nam tử như mưa rơi.

Nhưng thế công khổng lồ vào lúc này lại như bị vật vô hình ngăn cản, không cách nào tới gần nam tử.

Ông!!

Trong khoảnh khắc nam tử mở hai mắt ra, lục quang kinh khủng chói mắt từ trong mắt tuôn ra.

Linh năng cuồng bạo điên cuồng lao ra, hóa thành từng lưới kiếm sắc bén, rậm rạp chằng chịt vờn quanh.

Linh năng biến thành mũi kiếm cấp tốc tăng lên.

Một loại cảm giác sắc bén hoàn toàn khác biệt khí tức lúc trước từ trên thân nam tử lan tràn ra.

“Khi kiếm đến trình độ nhất định sẽ nhanh chóng biến thành mưa, khi mưa nhiều đến một mức nhất định sẽ biến thành biển.

Mà chân lý chiếu rọi vô hạn dưới biển lại hóa thành ánh sáng.”

Hắn giơ cánh tay phải lên, lưới kiếm hướng lên trên.

“Đây là, kiếm lỏm chỏm, Vô Tâm chi hải... tuần lý chi quang.”

Trong phút chốc, vô số điểm sáng màu bạc hiện ra phía sau hắn.

Điểm sáng càng ngày càng nhiều, càng ngày càng rộng, đảo mắt liền bao trùm một cái hệ sông, vô số ngân quang lóng lánh lưu động, giống như Ngân Hà.

Bốp!!

Hắc kiếm đột nhiên rơi xuống.

Rõ ràng Ngụy Hợp đã tránh né, nhưng không gian vặn vẹo một hồi, gã lại lần nữa bị kéo trở về.

Trong chốc lát vô số quang điểm phi tốc rơi xuống, theo mũi kiếm chính xác chém về phía đầu Ngụy Hợp.

Đương!!!

Lại một tiếng nổ lớn vang lên.

Toàn thân Ngụy Hợp vặn vẹo, biến hình, nhanh chóng từ hình thái nhân loại trước đó bành trướng ra.

Hai cánh tay hắn khép lại, vững vàng đỡ lấy một kiếm này.

Vô số ngân quang còn lại xông tới đụng vào trên người hắn, không ngừng mang ra điểm điểm huyết quang.

Nhưng dần dần những huyết quang này cũng bắt đầu nhỏ đi ít đi.

Từng đạo hư ảnh không ngừng lóe lên trên người hắn.

Thái Dương Tinh Quân, lãnh chúa Tinh Uyên, Thanh Long, Phượng Hoàng, Huyền Vũ, Chu Tước, Bạch Hổ, thậm chí là Hư Ảnh Long.

Lúc này vô số tử thể đã hội tụ toàn bộ lực lượng vào trong từng thân thể.

“Tịch tượng vạn ngàn, vạn vật quy nhất...”

Ngụy Hợp buông hai tay ra, nhưng hắc kiếm kia cũng không cách nào tiến thêm một bước, chỉ có thể bị lực lượng khổng lồ

tụ hợp, cố định giữa không trung, không thể động đậy.

“Kết thúc rồi.”

Hắc kiếm đột nhiên đứt gãy, băng vỡ, hóa thành vô số điểm đen, tiêu tán không còn.

Thân hình nam tử cũng nhanh chóng mờ nhạt, trong suốt, hiển nhiên là đã tiêu hao toàn bộ lực lượng, vô lực tái chiến.

Gã không cam lòng cố gắng lần nữa ngưng tụ hắc kiếm, nhưng lưỡi kiếm lóe lên mấy lần, vẫn tán loạn như cũ.

Ngay sau đó thân thể của hắn cũng nhanh chóng tán loạn.

“Ta... nhất định sẽ trở lại!!!” Nam tử không cam lòng nói.

Ngụy Hợp không nói gì, chỉ duỗi tay điểm một cái, một điểm kim quang bay vào lòng ngực đối phương nổ tung.

Bộp một tiếng, vết tích linh lực cuối cùng của nam tử tóe đen hoàn toàn tiêu tán.

“Người còn không rõ sao? Chỉ cần ba đại tinh hệ còn tồn tại, chỉ cần ta còn có thể triệu tập sức mạnh vạn vật.

Trong tinh không này, ta chính là vô địch...”

Ngụy Hợp hồi tưởng lại cảnh vừa rồi, vạn vật quy nhất.

Hắn rất sớm trước kia đã để cho máu thịt của mình tràn ra ngoài, dung nhập vào tất cả máu thịt của con người.

Đem bản thân hóa thành bản năng nhân loại, như vậy tại thời khắc máu chót, hắn có thể điều động toàn bộ linh năng của người nhiễm huyết nhục, huyết nhục của hắn.

Trong nháy mắt, vô số người có linh năng, mỗi người chỉ cần điều động một tia linh năng, lực lượng hội tụ ra đủ để hủy diệt tất cả.

Huống chi, gần đây hắn còn lôi kéo không ít Hắc Viêm lãnh chúa, sản phẩm cấp chân huyết thần thú không ngừng sản xuất, khiến cho quy mô và số lượng cường giả của cả đại hội được đẩy lên một bậc thang lớn.

Trong nháy mắt mượn lực vừa rồi, lực lượng tinh thần cùng sinh linh dung hợp, khiến Ngụy Hợp cảm giác chính mình

phẳng phát biến thành chí cao giả không gì không làm được.
Trong mắt hẳn tất cả hệ tam đại hà không có chỗ nào để lẫn
trón.

Sinh linh và sinh linh Tinh Uyên trong hơn vạn tỉ tinh hệ của
bọn họ, tất cả bọn họ đều hiểu rõ như lòng bàn tay.

Đã tới mức này.

Tiền bộ của tất cả sinh linh là tiền bộ của hẳn.

Mà tiền bộ của hẳn, cũng có thể kéo theo tất cả mọi người tăng
lên mức cao nhất.

“Vạn vật quy nhất, vạn vật quy nhất, nhất tức là toàn, toàn tức
là nhất...”

Ngụy Hợp giật mình hiểu ra.

“Vật chất, linh hồn, đều sẽ dùng huyết nhục làm sợi dây liên
hệ. Ta bây giờ chính là ý chí tập hợp trong huyết nhục, vậy
thì...”

Ngụy Hợp bỗng nhiên hiểu ra, vì sao Thiên Đế cần dung hợp
sinh mệnh tinh cầu mới vừa mềm dẻo xảy ra biến đổi về chất.

Vật chất bị huyết nhục hấp thu dung hợp, chuyển hóa thành
linh năng, sau khi linh năng tán loạn trở lại vũ trụ, có lẽ cũng
sẽ dùng phương thức nào đó ngưng kết hóa thành vật chất.

“Cũng tức là nói, kế tiếp nếu như ta có thể tìm được trình tự
chuyển hóa vật chất như thế nào, như vậy thần quyền của ta sẽ
hình thành hệ thống tuần hoàn hoàn hoàn chỉnh nhất. Đến lúc
đó, có thể chân chính thành tựu vạn vật quy nhất, bước vào
cảnh giới cao hơn.”

Từ trong Nguyên Thủy Thiên Tôn và tin tức lấy được trong ấn
ký của Tịch Tượng Thiên Đế, lại kết hợp với lĩnh ngộ trong
trận chiến vừa rồi, khiến Ngụy Hợp dĩ nhiên minh bạch, con
đường tiếp theo mình sẽ đi là gì.

“Tiếp theo, bước cuối cùng.”

Ngụy Hợp lấy lại tinh thần.

Hội viên mãn sẽ được giải quyết triệt để, kế tiếp chính là trăm thảo trừ căn.

Hắn giơ tay lên.

Lực lượng thần quyền cách vị lại triển khai.

Ánh sáng tròn màu đỏ đại biểu Thiên Đế hiện ra sau lưng hắn.

“Từ hôm nay, cắt bỏ tất cả những gì liên quan đến mẫu hà, thanh trừ hết thảy những vết tích sẽ lưu lại ở viên mãn.”

Theo thần quyền triển khai, thanh âm Ngự Hạo khuếch tán ra, vang lên bên tai mỗi một thành viên Phục Tô hội.

Ầm!!

Bên trong Đông Cực liên minh, một ngôi sao Hằng Tinh khổng lồ bị mấy ngôi sao tự do thả ra lực hút, đẩy về phía gọn sóng không gian nhảy vọt nơi xa.

Từng mảnh chiến hạm cùng chiến trường hình thành, ở xa xa tinh không sáng lên giống như sóng gọn nổ.

Thần thú và quân đội liên minh hỗn chiến với nhau, nhưng một khắc trước có thể là chiến hạm của liên minh quân, một giây sau là có thể quay giáo.

Trận doanh vô cùng hỗn loạn, khó có thể phân biệt được.

Nhưng chiến trường nơi này, hoàn toàn khác với hệ sông khắc nghiệt tấp nập của Tát đất.

Nơi này, bất kể là liên minh quân hay là quân đội thức tỉnh đều chủ động rời xa sinh mệnh tinh cầu, tránh cho dân chúng tử thương với quy mô lớn.

“Đã không còn gì có thể chống lại bước tiến của thức tỉnh rồi.... Tỉnh lại, đây là thức tỉnh của nhân loại!”

Thi đấu trắng lơ lửng giữa không trung, phía sau có vầng sáng của mai rùa khổng lồ chậm rãi chuyển động. Đó là thần quyền cường đại biểu cho Huyền Vũ.

Là Huyền Vũ Tinh Quân dùng chân huyết cấp thứ, lấy được phong thần Ngụy Hợp, hẳn hôm nay cũng chính thức đạt được một bộ phận năng lực thần quyền cường đại của Huyền Vũ.

Thực lực cũng lại tăng vọt.

Sau trận thi nguyệt, là một ván đã nắm chắc phần thắng trong tay, đang chờ đợi chiến quả cuối cùng thức tỉnh cao tầng.

“Cuối cùng chỉ còn lại mấy tên quý tộc đất phong còn đang dựa vào nơi hiểm yếu chống lại. Nguyên soái Nguyệt để liên hệ với hội trưởng sao?”

Thanh Long Tinh Quân vừa nhậm chức, không còn là con trai của Ngụy Hợp, mà là một lãnh chúa Hắc Viêm mới lôi kéo từ Tinh Uyên tới.

Vị này vì phù hợp với hình thái của Thanh Long, mạnh mẽ biến hình, đem bản thể của mình vụn vẹo biến thành ngoại hình tương tự Thanh Long.

“Đã liên hệ được rồi. Bây giờ Bàn Toa, Cửu Đô, Khắc Nặc Tát Tư, đã nhập vào sự khống chế của chúng ta, mà liên minh Đông Cực trước mắt cũng không cần tốn nhiều cấp độ mới có thể nắm giữ triệt để, tiếp theo... mục tiêu của chúng ta...”
Nguyệt Đâu không nói tiếp.

Nhưng tất cả Tinh Quân ở đây đều tập trung tinh thần cao độ, biết bài thơ mà hẳn muốn nhắc tới sau này.

“Vũ trụ phân hóa vật chất, vật chất sinh sôi huyết nhục, huyết nhục uẩn dưỡng linh hồn.

Mà linh hồn... chạm vào là cái gì?”

Đột nhiên một âm thanh vang vọng trong đầu tất cả mọi người.

Ngụy Hợp mặc một thân áo bào đen, lặng lẽ hiện lên trong bầu trời phía trước mọi người.

Hắn khôi phục lại hình thái vốn là nhân loại bình thường, nhìn bề ngoài, không có Tinh Uyên vụn vẹo, cũng không có thần thánh của Cổ Thần, giống như một người bình thường.

“Hội trưởng!”

Một đám cao tăng nhao nhao cúi đầu hành lễ.

Đối với bọn hắn mà nói, hội trưởng là hội trưởng, Thiên Đế là Thiên Đế.

Thiên Đế là cổ thần do hội trưởng triệu hoán đến, hai người cũng không cùng một thể.

“Kế tiếp mục tiêu của chúng ta chính là phải thăm dò Tinh Uyên bên kia... Linh hồn đã chạm đến hết thủy, có lẽ... là ở chỗ đó.” Ngụy Hợp nói khẽ.

“Tinh Uyên... Đây là ý của ngài, hay là ý của Thiên Đế bệ hạ?” Một gã Tinh Quân trầm giọng hỏi.

“Đương nhiên là ý của Thiên Đế bệ hạ. Đế quân cho rằng Tinh Uyên Chúa Tể rất có thể có ý nghĩa đặc thù nào đó. Cho nên lần này hẳn định đích thân thăm dò một chút.”

Đối với Thiên Đế Tịch Tượng đã cắn nuốt tinh hạch tới gần vạn ức tinh hệ hiện tại, nếu như dựa theo sự phân chia của Tinh Uyên thì cảnh giới của hắn vẫn có thể tính là quân chủ, thế nhưng thực lực đã vượt xa cực hạn của Quân chủ.

Dưới sự khống chế của thần quyền, hắn có thể dễ dàng không chế chất lượng bản thân, lấy tự do này để đạt thành hiệu quả như hổ đen cường đại.

Nếu nói trạng thái Thái Dương Tinh Quân lúc trước là cấp bậc Quân chủ trung vị.

Như vậy cấp độ của Tịch Tượng Thiên Đế đã vượt xa cực hạn của Quân Chủ.

*
*
*

Có thể đánh nỗ hình chiếu Chân Linh Thượng vị, hơn nữa là hình chiếu tối thiểu chín tầng thực lực, Ngụy Hợp tự cảm thấy, có lẽ có thể thử thăm dò chúa tể một chút.

Hắn luôn có một suy nghĩ không thể giải thích được, một suy đoán có chút hoang đường.

Cho nên, nếu có thể chứng thực suy đoán của hắn, như vậy... Hành động kế tiếp có thể nhanh chóng đạt thành mục đích của hắn...

“Chư vị, tất cả chuẩn bị cẩn thận là được. Lần này vô luận Tinh Uyên thử kết quả như thế nào, chúng ta đều vượt mức yêu cầu trong kế hoạch.” Ngụy Hợp ôn hòa nói.

“Đại thống nhất nhân loại, loại trừ tất cả những ngày tốt đẹp ngoại địch. Rốt cuộc, sắp tới rồi!” Tâm tình của trận thi đấu

Nguyệt kích động, lúc trước hẳn lựa chọn tin tưởng Ngụy Hợp, chính là vì mục tiêu ngày hôm nay.

Tiêu trừ chiến tranh, quay về hòa bình, đây là mộng tưởng của vô số người bao nhiêu năm rồi...

Còn bây giờ cuối cùng cũng sắp thực hiện...

“Nhưng nhắc tới Tinh Uyên, rất nhiều năm trước đây, ta từ trong sách cổ của toàn bộ đều tìm được một số tư liệu, là liên quan tới sinh mệnh hoa viên và Chúa Tể.” Nguyệt Đấu hơi chút chần chờ nói.

“Ồ? Nói nghe một chút.” Ngụy Hợp cảm thấy hứng thú.

Giờ khắc này, tất cả tin tức tình báo về Sinh Mệnh hoa viên đều đáng quý.

Hắn liên thông bức tường vĩnh miên cùng lòng vạn mộc, cũng không tìm ra nhiều tư liệu liên quan.

Có thể tưởng tượng được phong tỏa tin tức trong đó cực kỳ nghiêm ngặt.

Nguyệt Đấu Hội sắp xếp lại suy nghĩ.

“Trong tư liệu có ghi chép, trong Sinh Mệnh hoa viên có con đường tiến hóa chưa bị tam đại Chúa Tể nắm giữ. Mà mỗi vị Chúa Tể đại biểu cho một con đường tiến hóa chí cao.

Nếu như có thể đạt được con đường mới, như vậy thành tựu Chúa Tể mới cũng là nước chảy thành sông. Không biết những tư liệu này có tác dụng với hội trưởng và Đế Quân không?”

“Ta sẽ nghĩ biện pháp chứng thực một chút. Kế tiếp, thế cục của tam đại hà hệ vẫn phải dựa vào các người ổn định. Ta sẽ theo Đế quân cùng nhau tiến về Tinh Uyên, thăm dò tình huống.” Ngụy Hợp trầm giọng nói.

“Vâng!”

Một đám Tinh Quân dòn dập đáp lại.

Tinh Uyên.

Trong bầu trời màu đỏ máu, tất cả đều là màu đỏ, thiên thạch, sao chổi, hành tinh, thậm chí hằng tinh, tất cả đều là màu đỏ.

Trong tuyệt cảnh mà Ba Luân tiện tay nặn ra du đặng trò chơi.

Một nhóm người khởi động đã vọt tới mấy cửa ải cuối cùng.

Nhân số tổng số của bọn họ chỉ còn lại có ba người.

Ba người phối hợp với nhau, nâng đỡ lẫn nhau, thế mà miễn cưỡng xông qua được đại bộ phận cửa ải.

Bát thập bát cung khổng lồ giống như một chuỗi bò đào nối liền với nhau giữa vũ trụ đầy sao, trong mỗi một khóa nho thì đều có cung điện màu đỏ óng ánh rực rỡ.

Phía trên cung điện, bên trong một mảnh tinh vân huyết hồng.

Ba Luân và hơn mười vị lãnh chúa Hắc Viêm đang buồn bực ngán ngẩm chơi bài trò chơi.

“Gần đây số người chơi bài càng ngày càng ít?” Một lãnh chúa không nhìn được nói.

“A... Hình như đúng là... Năm ngoái còn có hơn hai mươi cái đấy. Hiện tại chỉ còn lại chúng ta...” Tên còn lại buồn chán vô vị nói.

“Ba Luân bệ hạ có kiến giải gì?” Vị lãnh chúa thứ ba lên tiếng.

“Ồ.” Hai tay Ba Luân đang rửa thẻ bài, bài chế từ kim loại hóa thành một mảnh vụn trong tay y, sau đó lại tụ lại, lại nổ tung, tuần hoàn mấy vạn lần như thế.

“Có thể là gần đây bên ngoài động tĩnh có chút quá lớn.” Ánh mắt hắn chuyển động, nhìn về phía Ngụy Hợp bên cạnh.

“Tiểu Ngụy, người ở bên ngoài làm sống lại, hình như bây giờ làm rất tốt a...” Ba Luân một tay vỗ về phía trước.

Ngụy Hợp ở lại chỗ này chỉ là một cái tử thể, nhưng đồng dạng cũng có thể cảm giác được bất kỳ lúc nào cũng có thể biến hóa cùng tin tức ở ngoại giới.

“Chuyện nhỏ mà thôi, chắc là lại có một vị cổ thần thức tỉnh. Ta cũng chỉ làm công cho đại lão bên trên thôi. Ba Luân huynh trưởng cần gì phải nhìn chăm chăm vào ta?”

“Tịch Tượng Thiên Đế... Chưa từng nghe qua cái tên... Nhưng... Không sao cả, chỉ cần không ảnh hưởng Tinh Uyên

chúng ta, còn lại đều không sao cả.” Ba Luân thoải mái nói.

Dù sao thì mặc kệ nhân loại là ai thống trị, chỉ cần không phải một chùy đóng gói chạy trốn, còn lại ai cũng được.

Tinh Uyên sau khi thiếu linh hồn, phái thú triều thu hoạch một chút là được.

Ngược lại, những người khởi động lại tiếp theo cũng đã đến bước cuối cùng.

Mấy người vừa đánh bài, vừa nhìn tám mươi tám cung điện phía dưới.

“Đúng rồi. Ba Luân huynh trưởng, gần đây ta cũng tiếp xúc đến người mà trước kia huynh nhắc tới.” Ngụy Hợp bỗng nhiên nói.

Ba Luân giơ bài trong tay lên, giương mắt nhìn Ngụy Hợp.

“Có cách sao?”

“Có một điểm. Nếu như huynh trưởng cần giúp đỡ, ta có thể giúp huynh ấy.” Ngụy Hợp mỉm cười nói.

“Điều kiện gì?” Ba Luân híp mắt.

“A... Đám Cổ Thần vĩ đại cho tới bây giờ đều khẳng khái không thôi...” Ngụy Hợp còn chưa dứt lời đã bị Ba Luân bức ép trở về.

“Được rồi, ý của đế quân là, khôi phục sẽ có chút quan tâm đối với tình hình gần đây của các Chúa Tể. Bên tầng chín... Hẳn định đi một chuyến.” Ngụy Hợp nhẹ giọng nói.

Ba Luân mặt không đổi sắc.

Tịch Tượng Thiên Đế giáng lâm, trận đại chiến hủy diệt viên mãn kia, hẳn tự nhiên cũng nhìn thấy.

Tuy hẳn tự xưng Quân chủ đã đạt tới cực hạn của lực lượng, nhưng đối mặt với lực lượng kinh khủng như hệ sông kia... Hẳn không cảm thấy mình có thể thắng.

Nếu chỉ đơn thuần xem biểu hiện lúc trước của Tịch Tượng Thiên Đế mà nói, tỷ lệ hẳn đánh không lại vị Cổ Thần Đế Quân kia...

Nhưng bây giờ, Cổ Thần chạy tới hỏi thăm tin tức của Chúa Tể... Chỉ sợ là cũng sinh ý đồ với Tinh Uyên...

Trong lòng Ba Luân dâng lên một tia uy hiếp.

Người khác không biết tình huống của Tinh Uyên, nhưng hẳn làm quân chủ là rõ ràng nhất.

Ba vị Chúa Tể của Tinh Uyên... thật ra đã từ rất nhiều năm trước, không thể tự mình ra tay được nữa.

Lực lượng của bọn họ một mực tiêu hao tại tầng thứ chín.

Nếu không phải hai đại quân chủ vẫn luôn trung thành và tận tâm, ổn định toàn bộ đại cục Tinh Uyên.

“.....”

Có lẽ Tinh Uyên này đã sớm bị sông mầu bức bách, sụp đổ.

Trước kia mầu hà hàng lâm lực lượng không đủ mạnh, muốn mượn dùng cũng không đủ, cho nên Ba Luân một mực che giấu tâm tư của mình.

Nhưng bây giờ... Cổ Thần đến... làm cho hẳn tâm tư từ từ phẫn chấn.

“Tất cả các người lui xuống đi.” Ba Luân bỏ bài xuống, liếc mắt nhìn các lãnh chúa Hắc Viêm còn lại.

“Thật ra không cần.” Ngụy Hợp cười cười: “Đều là người một nhà, không cần khách khí như vậy.”

Các lãnh chúa còn lại nhao nhao ngẩng đầu, áy náy cười cười với Ba Luân.

Trong mắt mỗi người đều hiện lên thần vị đại biểu đang thức tỉnh.

Ba Luân ghen ngào, ngay cả y cũng không phát hiện, những người bên cạnh mình này, không biết lúc nào đều biến thành thành viên của Phục Tổ Hội.

Bất quá sống nhiều vạn năm như vậy, tình huống gì hẳn chưa thấy qua, so với trận đại biến lúc trước thì chỉ như trò trẻ con.

“Thủ đoạn không tệ... Xem ra ta có thể cân nhắc thật, hợp tác với các người...”

Hồi sinh sẽ có Ngũ hợp nhất một tân quân chủ, hiện tại lại có thêm một Tịch Tượng Thiên Đế vượt qua cực hạn quân chủ...

Thực lực đã tương đối kinh khủng... Quan trọng nhất là, những người được tuyên truyền dựa theo hệ thống cổ thần, đây còn chưa phải cực hạn của đám Cổ Thần.

Phía sau Thiên Đế còn có mấy vị khác...

Nếu ngay cả những tồn tại kia cũng có thể triệu hoán ra được.

“Ngài không cần phải lo lắng.” Ngũ Hợp tựa hồ nhìn ra hắn lo lắng.

“Đế Quân ra mặt, đã là cực hạn mà tinh vực có thể thừa nhận, là vị trí cổ xưa mạnh hơn, một khi hàng lâm, sợ là tam đại hà hệ cộng thêm Tinh Uyên, cũng chỉ sợ không cách nào chứa được sự tồn tại của bọn họ.”

Ba Luân không phản bác được, hắn lại nghĩ tới cái loại tử ý trong mắt khi lần đầu tiên nhìn thấy Tấn cấp Ngũ Hợp.

Khí tức tồn tại sau lưng màu tím kia, cho dù là hắn, cũng cảm giác như mình hóa thành một con kiến, đứng trong một vùng biển sao mênh mông, vô biên vô hạn, không chỗ dựa gì cả...

“Rốt cuộc các ngươi muốn cái gì?” Ba Luân trầm giọng nói, từ giây phút Tịch Tượng Thiên Đế ra mặt hắn đã biết quyền chủ động đã không còn nằm trong tay hắn nữa.

Cho nên đối với tình huống tìm tới cửa như lúc này, hắn đã sớm đoán trước.

“Cổ thần hoàn toàn thức tỉnh.” Nụ cười trên mặt Ngũ Hợp trở nên yên lặng, nghiêm nghị trả lời.

“Vũ trụ mênh mông này đã lớn hơn rất nhiều so với vũ trụ khác. Cho tới tận bây giờ, bọn ta đã thăm dò mấy ngàn ức năm nhưng vẫn không thấy phần cuối.

Không gian vẫn đang bành trướng, không chỉ ở đây, Đế Quân cho rằng, nơi này có lẽ có thể dung nạp hoàn toàn các Cổ Thần hàng lâm...”

“Vũ trụ càng cao hơn sao? Như vậy ta có thể nhận được cái gì?” Thứ Ba Luân muốn làm là thăng cấp lên Chúa Tể.

Mà lý do hấn ta muốn đột phá Chúa Tể, là vì hấn ta đã chán ghét cuộc sống chỉ có thể bị nhốt trong Tinh Uyên.

Đúng vậy.

Sinh vật Tinh Uyên, thời gian dài không thể rời khỏi Tinh Uyên, tiến về tầng lớp của các Chân Giới còn lại.

Cho dù hấn ta là quân chủ, cũng vậy mà thôi.

Địa bàn của bọn họ dường như bị giới hạn tại toàn bộ tinh uyên.

*

*

*

Đối với người bình thường mà nói, một con sông có phạm vi lớn bao nhiêu, đương nhiên là cả đời Cùng Cực cũng đi dạo không hết.

Đều có thể là đối với quân chủ, có lẽ vài chục năm là có thể dạo khắp mỗi một tác góc hệ sông.

Hiện giờ Ba Luân đã ở chỗ này hơn mười vạn năm.

Hắn trầm ngâm một chút.

“Đúng vậy, vũ trụ này trong miệng chúa tể đã từng được gọi là Vũ Trụ Hải. Nơi đây mỗi một giây, đều sẽ sản sinh ra vô số vũ trụ hòa tan biến mất.

Cái gọi là vũ trụ chính là kết hợp giữa thời gian và không gian, bởi vậy tự nhiên có lớn có nhỏ. Chỉ cần có không gian riêng lẻ, đồng thời theo thời gian biến hóa tuần hoàn, cũng có thể xưng là vũ trụ.”

Ba Luân cảm khái nói.” Vũ trụ hải vô biên vô hạn, mà mỗi thời mỗi khắc đều điên cuồng bành trướng to lớn. Khoảng cách giữa hệ thống sông nước cũng theo thời gian mà không ngừng biến lớn. Ta từng tiến vào tầng thứ chín thăm dò tất cả, thế nhưng vô số lần vẫn không thu hoạch được gì.”

“Đã như vậy, sao không gia nhập vào chúng ta?” Ngụy Hợp nghiêm mặt nói. Hắn cảm thấy Ba Luân là một thanh niên tốt, có mục tiêu lý tưởng, không nên bị Tinh Uyên trói buộc lưu lại, không thể động đậy.

Hắn hẳn là nên có tương lai rộng lớn hơn.

Ví dụ như gia nhập phục hồi lại cổ thần hội, trở thành một thành viên trong cổ thần.

“Mục tiêu của chúng ta là Thần Đình, cũng là tìm kiếm bí mật cùng thăm dò tất cả căn nguyên vũ trụ. Chúng ta hẳn là đồng đạo cùng chí hướng.” Ngụy Hợp trịnh trọng nói.

Ba Luân nhìn Hắc Viêm lãnh chúa còn lại, khóe mắt giật giật.

“Ta hiểu đại khái các ngươi muốn cái gì. Ta có thể đáp ứng phối hợp, nhưng điều kiện tiên quyết là các ngươi phải ứng phó hai vị quân chủ trước. Bọn họ cố thủ tại Tinh Uyên, tuyệt đối sẽ không để các ngươi làm xằng làm bậy.”

Ngụy Hợp hiểu rõ đại khái tình huống bên trong Tinh Uyên.

Từ lời nói của Ba Luân đã có thể suy đoán và suy đoán, Tinh Uyên Chúa Tể đã không ra tay quản hạt tất cả nữa.

Có lẽ là do bất lực, có lẽ là vì nguyên nhân khác.

Vì vậy ý của Ba Luân là, chỉ cần giải quyết hai vị quân chủ còn lại, y sẽ chủ động quy hàng.

“Như vậy sinh mệnh hoa viên lúc nào có thể mở ra?” Ngụy Hợp hỏi ra vấn đề cuối cùng.

Nếu đã xác định Chúa Tể không thể tùy ý ra tay, như vậy thì kế hoạch thanh lý của Tinh Uyên cũng có thể nâng nhật trình lên rồi.

“Sinh Mệnh hoa viên chưa bao giờ đóng lại, chỉ là chúng ta vẫn chưa chuẩn bị đầy đủ, không đi vào thôi.” Ba Luân trả lời.

“Người khởi động lại? Long Cơ Sứ?” Ngụy Hợp hỏi một câu.

“Mỗi trăm năm một cơ hội, sau khi thất bại sẽ tự động đóng cửa.” Ba Luân giải thích nói: “Cho nên, nếu như không chuẩn bị đầy đủ, cũng đừng có dễ dàng khởi hành.”

Ngụy Hợp hiểu.

Tầng thứ chín Chân giới - Hư.

Trong bầu trời giữa sao tràn ngập những pho tượng trắng toát.

Một bóng người cao lớn lưng đeo vàng sáng màu đỏ chậm rãi hiện ra sau lưng.

Ngụy Hợp ngẩng đầu, lần nữa nhìn về phía cánh cửa phóng ra kim quang kia, cùng với ba đạo thân ảnh bên cạnh cửa.

“Tam Chúa Tể?”

Lần này hẳn dùng quyền lực của Tịch Tượng Thiên Đế để đến đây, cũng là vì biết rõ thực lực của mình, căn nguyên của Tinh Uyên rốt cuộc ẩn giấu cái gì.

Trước khi động thủ xâm lấn Tinh Uyên, hẳn nhất định phải loại bỏ hết thầy tai hoạ ngầm, tận khả năng nắm giữ tất cả biến hóa.

Lần này so với lúc trước tiến vào, cảm giác rõ ràng khác biệt.

Mảng lớn kim quang phóng xuống, so với trạng thái hư ảnh rỗng cảm thụ trước đó mạnh hơn rất nhiều.

Hơn nữa cả chư vị tinh không vũ trụ, cho hẳn cảm giác, giống như tất cả đều như ẩn như hiện, mơ hồ trong suốt, có loại cảm giác không chân thực.

Trong mắt Ngụy Hợp nổi lên màu tím nhạt.

Lần này, với thực lực của hẳn lúc này, cũng không bị vô số quy tắc xao động ảnh hưởng.

Một mảng lớn quy tắc sắc sỡ lại xuất hiện trong tầm mắt hẳn.

“Ồ?” Ngụy Hợp bỗng nhiên dừng lại.

Trong cảm giác lay động khí tức của Nguyên Thủy Thiên Tôn, hẳn thấy rõ ràng, những quy tắc này, lúc đầu chỉ là từng mảnh từng mảnh nhỏ, sau đó chậm rãi nối thành đoạn đường nối.

Những đường nét nối liền thành một sợi dây, trong nháy mắt khi những sợi dây liên kết với nhau, bản lĩnh của hẳn lập tức biến mất trong vùng vũ trụ này.

“Đây chính là nguyên nhân tạo thành từ quy tắc của vũ trụ này sao?” Ngụy Hợp như có điều suy nghĩ.

Thật ra quá trình này giống với nhận thức về sinh mệnh.

Vậy thì... những quy tắc này từ đâu tới?

“Lâu lắm rồi không có khách tới thăm.” Giọng nói đã từng vang lên bên tai Ngụy Hợp lại vang lên.

Đó là giọng nam có chút mệt mỏi, có chút ôn hòa.

Ngụy Hợp nheo mắt, bay về phía kim quang.

Bay được một đoạn, bỗng nhiên hắn phát hiện không đúng, trong mắt lập loè ánh sáng tím.

Hắn bỗng nhiên rõ ràng điểm mấu chốt.

“Thì ra là thế, nơi này căn bản không có khái niệm không gian sao?”

“Người phát hiện?” Giọng nói kia có chút kinh ngạc.” Không sai, nơi này là Hư giới. Hết thủy chưa từng có ngọn nguồn. Quy tắc từ nơi này kéo dài, chảy về các tầng khác.

Nơi này không có không gian, chỉ có quy tắc hải là vô số điểm quy tắc hình thành.”

“Quy tắc hải...” Ngụy Hợp trong nháy mắt nghĩ đến sự tồn tại của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nếu như thật sự là quy tắc hải tắc, như vậy vùng vũ trụ này, tương đương với một Nguyên Thủy Thiên Tôn chưa thành hình.

“Vậy các người thì sao?” Khó có cơ hội để cùng đối phương giao lưu, Ngụy Hợp muốn biết rõ ràng thân phận, lai lịch của đối phương.

“Chúng ta... Chỉ vì ba kẻ vô tri mà tùy ý làm bậy, cuối cùng chỉ là một đứnà góc mà thôi...” Giọng nam bình tĩnh nói.

“Chúa Tể Tinh Uyên?” Ngụy Hợp thử nói.

“Người có thể gọi ta là Lâm Thủy.” Nam thanh trả lời: “Người bên cạnh ta có đôi cánh là Khấu Bá. Người toàn thân giống thụ yêu kia, là quần áo yếu ớt.”

“Xem ra chính là các người...” Trong lòng Ngụy Hợp hiểu ra tên của Ứng Chúa Tể, lập tức hiểu ra.

“Vậy cánh cửa mà các người thủ hộ là cái gì?”

“Đó là cánh cửa yên tĩnh.” Trước khi bắt đầu trả lời: “Trong đó có giam giữ một thứ vô cùng kinh khủng...”

“Cho nên các người đang thủ hộ tất cả?” Trong lòng Ngụy Hợp có cảm giác hoang đường.

Tinh Uyên thôn tính linh hồn, hóa thành quái vật máu thịt, nhưng Chúa Tể Tinh Uyên cao nhất lại là người bảo vệ?

“Như vậy người cảm thấy chúng ta đang làm cái gì?” Lâm Thủy nghe ra ý tứ Ngụy Hợp, nhưng cũng không tức giận, chỉ hơi buồn cười hỏi.

Ngụy Hợp cười cười, không trả lời.

Tâm niệm hắn vừa động, thân thể thẳng tắp tới gần kim quang.

Nơi này không có khái niệm không gian, như vậy cũng không có khái niệm khoảng cách.

Nếu muốn tới gần thứ gì đó, phương pháp thực sự rất đơn giản.

Chỉ cần tư tưởng tới gần, tiếp cận cấp bậc kia là có thể dựa vào.

Nói cách khác, nếu muốn tiếp cận tam đại Chúa Tể, người nhất định phải đạt tới cảnh giới, trên sinh mệnh Cách, đạt tới độ cao của đối phương.

Ngụy Hợp thẳng tắp tới gần...

Ba bóng người trong kim quang cũng càng ngày càng gần, càng ngày càng rõ ràng.

Chỉ là làm cho Ngụy Hợp có chút kinh ngạc chính là, tam đại Chúa Tể, thế mà hoàn toàn khác với hắn nghĩ...

Xoạt.

Thân hình hắn dừng lại, không cách nào tới gần nữa...

“Còn thiếu một chút...” Ngụy Hợp lơ lửng giữa không trung.

Với vị trí hiện tại của hắn, nếu tính theo thước vũ trụ bình thường, cách tam đại Chúa Tể và quang môn chỉ khoảng mười mấy năm.

Nhưng ở đây tuyệt đối không thể tới gần. Điều này đại diện cho cách vị trí của hắn, đúng là còn kém ba vị Chúa Tể.

Mà trong cự ly này, quan sát được tam đại Chúa Tể.

Kỳ thật căn bản không phải là quái vật gì, mà là ba người bình thường, thậm chí có chút bình thường.

Hai nam một nữ.

Nhìn qua bọn họ giống như một thành viên nghiên cứu bình thường đi ra từ trong ba tổ chức nghiên cứu.

Một nam tử mắt mở to hăn là từ đầu đến cuối.

Dáng vẻ của y trông rất thanh tú, khoảng chừng ba mươi mấy tuổi, gương mặt gầy gò, có vẻ yếu ớt. Hoàn toàn không có sự mạnh mẽ khủng bố của thân làm Chúa Tể.

Bên phải là một cô gái đeo đôi mắt màu đen. Nữ tử nhắm chặt hai mắt, trên mặt vẫn còn chút non nớt.

Người thứ ba, là một nam tử bệnh tật mặc đồ rời của quái vật cực lớn.

Hắn thoạt nhìn sẽ không vượt quá hai mươi tuổi, cả người cuộn mình trong ngực áo con rối, mặt hướng về phía quang môn, hai mắt nhắm nghiền, không phát ra một tiếng động.

“Không cần nhìn... Bọn họ đã hai trăm vạn năm trước mà mắt đi tất cả nhân tính. Hiện tại chỉ còn lại tâm trí thần tính cơ bản duy trì mọi thứ...”

“Các người... Các người... là toàn bộ người?” Ngụy Hợp nhíu chặt lông mày. Tình huống của Chúa Tể hoàn toàn khác so với hăn tưởng tượng.

Bọn họ không giống như là người có quyền lực chí cao vô thượng, mà càng giống... một loại phạm nhân nào đó đang chịu trừng phạt.

“Mọi người đều là chúng ta, nhưng chúng ta không phải toàn bộ.” Thủy Nhu nói, tựa hồ tính cách của hăn là rất nhu hòa.

“Như vậy cánh cổng ánh sáng này đến cùng là xảy ra chuyện gì?” Ngụy Hợp trầm giọng hỏi.

“Đó là một chìa khóa giam giữ sự tiến hóa tới cực hạn của sinh mệnh. Người muốn nó không?” Từ đầu đến giờ bỗng thần bí nói.

Nhìn qua có vẻ hẫng hoàn toàn không có vị trí của Chúa Tể, ngược lại càng giống một người bình thường có máu có thịt hơn.

“Không muốn.” Ngụy Hợp lắc đầu: “Có đôi khi, vô cùng vô tận, ngược lại sẽ không có chuyện tốt.”

Trước mắt sững sờ, lập tức trầm mặc xuống.

Qua một hồi lâu, hẫng mới lên tiếng lần nữa.

“Đã lâu lắm rồi không gặp được sinh linh nào có thể tiếp cận chúng ta như vậy, còn có thể ở chỗ này lâu như vậy rồi... Người nói không sai, quá mức đi đến cực hạn, thật sự không phải chuyện tốt...”

Hẫng ta thở dài một tiếng.

“Chúng ta từng cho rằng, tri thức có thể quyết định tất cả, chúa tể tất cả.”

“Về sau, chúng ta phát hiện tri thức chỉ là thăm dò và nhận thức đối với quy tắc thôi.”

“Chúng ta từng cho rằng, quy tắc có thể khống chế tất cả, chúa tể tất cả.”

“Về sau, chúng ta lại phát hiện, quy tắc cũng phải thích ứng không gian và biến hóa.”

“Chúng ta cuối cùng cho rằng, nắm giữ không gian và biến hóa thì có thể không cần lo lắng gì cả, bước vào vĩnh hằng.”

“Nhưng về sau... người cũng thấy đấy... căn nguyên Vạn Biến, căn nguyên không gian, đều ở tầng một.”

“Mà chúng ta... thất bại.” Trong giọng nói của Lâm Thủy hết sức bình tĩnh. Hẫng là giọng nói uest oải trầm thấp, nhưng hình như hẫng đã không còn cảm xúc ban đầu.

“Về sau, chúng ta cố gắng vẫn hồi thất bại.

Thời gian tuy rằng không tồn tại khái niệm, nhưng nếu chúng ta thay đổi biến hóa, một lần nữa khôi phục lại tất cả biến hóa xung quanh, trở lại trạng thái ban đầu thì có lẽ sẽ tái hiện lại tất cả.”

“Dù sao thời gian chỉ là miêu tả biến hóa. Chỉ cần chúng ta thay đổi biến hóa thì có thể thay đổi tất cả. Chỉ là trong này cần phải thay đổi ước lượng, quá lớn.”

“Sau đó các người thất bại?” Ngụy Hợp nhíu mày.

Hắn biết thời gian chỉ là sinh mệnh trí tuệ sáng tạo ra, dùng để miêu tả tên tuổi giai đoạn biến hóa.

Nhưng nếu một người có thể xoay chuyển biến hóa thân thể của mình, như vậy trong định nghĩa hắn có thể bị coi là thay đổi thời gian.

Mà nếu như hắn còn có thể xoay chuyển hết thay biến hóa trong phạm vi nhất định xung quanh mình.

Như vậy hắn có thể cho rằng thời gian xoay chuyển tất cả xung quanh.

“Không, chúng ta thành công rồi.” Trước khi bắt đầu nói:
“Chúng ta đã nắm được biến hóa, nhưng...”

*

*

*

“Thành công?” Ngụy Hợp sừng sốt.

“Đúng vậy.” Trước mắt chắc chắn nói: “Trên thực tế, chúng ta đã thành công quá mức, cho nên cũng sinh ra quá độ tham lam.”

Hắn dừng một chút, trong mắt toát ra một tia hồi ức và hồi hận.

“Khi một người có thể nắm giữ thời gian biến hóa của tất cả mọi thứ thì không cần lo lắng tiêu hao. Hơn nữa khi đó chúng ta có năng lượng gần như vô hạn.

Vậy thì thứ hắn muốn làm nhất là gì?”

Ngụy Hợp suy nghĩ một chút: “Để chính mình tiến hóa vô hạn!?”

“Đúng vậy a...” Trước mắt gật đầu.” Khi người chỉ cần một hạt giống, và tiêu hao một lượng định lượng, trong nháy mắt có thể đạt được trái cây. Khi người chỉ cần một ý niệm, một ít năng lượng, là có thể tăng tốc tiến hóa. Loại cảm giác này, không gì không thể...”

“Vì vậy, chúng ta rơi xuống rồi... Chúng ta không ngừng tiến lên phía trước, lại tiến về phía trước. Mười vạn năm, trăm vạn năm, ngàn vạn năm, thậm chí không biết có bao nhiêu ức năm... Thời gian đối với chúng ta mà nói đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Chúng ta cố ý theo đuổi phần cuối của quá trình tiến hóa, muốn tìm được sự tiến hóa hoàn mỹ hơn.”

“Sau đó...”

“Sau đó chúng ta thấy cái này.” Ánh mắt Lâm Thủy nhìn về phía cánh cửa yên tĩnh.

“Chúng ta tiêu hao tất cả thời gian của sinh mệnh tới tận cùng. Đến lúc đó, ta mới hiểu, bản thân sinh mệnh cũng có tuổi thọ đấy... Bất kể là máu thịt hay linh hồn.”

“Người nói là... Toàn bộ khái niệm sinh mệnh này, cũng có tuổi thọ sao?” Ngụy Hợp Minh hiểu ra.

“Đúng vậy.... Sinh mệnh đã xuất hiện, đến lúc chấm dứt, ngay từ đầu đã là định số. Sinh sôi không ngừng, cuối cùng cũng sẽ bị dập tắt. Mà cuối cùng của sinh mệnh, chúng ta thấy được tĩnh mịch vô hạn.”

Trước khi bắt đầu lộ ra một tia bi ai nói.

” khái niệm sinh mệnh này, đồng dạng cũng giống như các khái niệm khác, là ở nơi này áp ra.

Cho nên tự nhiên cũng giống với khái niệm khác, có thọ mệnh tương tự.”

Ngụy Hợp yên lặng tiêu hóa tin tức này.

Ngay từ đầu hẳn chỉ định tới nơi này thăm dò một chút. Nhưng bây giờ xem ra... Thu hoạch vượt qua dự liệu của hẳn.

“Nói như vậy, các người thủ hộ ở đây, kỳ thật là vì áp chế cánh cửa yên tĩnh?”

“Đúng vậy.” Lâm Thủy gật đầu: “Ác quả mà chúng ta tạo ra, đương nhiên chỉ có bản thân chúng ta gánh vác. Chúng ta muốn tiến hóa cực hạn sinh mệnh, nhưng vì vậy đã tiêu hao hết sinh mệnh.”

“Nói cách khác, yên tĩnh chi môn là phiên toái ản hoạn cuối cùng?” Ngụy Hợp nắm bắt trọng điểm.

“Còn mười một vạn năm nữa.” Trước mắt, mọi người bình tĩnh nói: “Lực lượng của chúng ta cuối cùng vẫn có thể áp chế lâu như vậy.”

Ánh mắt Ngụy Hợp rơi vào trên cánh cửa tròn màu vàng kia, cẩn thận xem xét hồi lâu.

“Rất cảm ơn người đã giải thích rõ ràng cho ta như vậy” Trên mặt hắn bỗng nhiên hiện lên vẻ sốt ruột.

“Không biết ta có thể tới gần cánh cửa yên tĩnh nhìn một chút hay không? Đối với thọ mệnh sinh mệnh, cuối cùng tương lai của sinh mệnh, ta rất tò mò.”

“Trừ chúng ta ra, bất luận sinh mệnh nào tới gần, đều sẽ phá hư cân bằng trong môn phái. Cho nên, không có biện pháp.” Trước khi đi cự tuyệt thỉnh cầu của Ngụy Hợp.

“Thật sao?” Ngụy Hợp thần sắc khôi phục bình tĩnh, “Đáng tiếc...”

“Đáng tiếc cái gì?” Trước khi đi nghi ngờ hỏi.

“Đáng tiếc...” Ngụy Hợp mỉm cười: “Người thiếu chút nữa đã thuyết phục ta rồi...”

Hắn giơ tay ra dấu.

“Thật, còn thiếu một chút nữa.”

“Người không tin?” Trước mắt ngạc nhiên.

“Cảm ơn.” Ngụy Hợp lui ra phía sau một bước.” Thứ ta muốn, đã lấy được. Như vậy, xin cáo từ.”

“Chờ một chút, người...” Trước mắt hoàn toàn không rõ Ngụy Hợp có ý gì.

Rất nhanh, hắn liền nhìn thấy Ngụy Hợp nhanh chóng lui về phía sau, rời đi về phía xa, trong nháy mắt biến mất ở tầng thứ chín.

Để lại trong mắt Lâm Thủy lóe lên vẻ kinh ngạc.

Vẻ mặt hắn vốn ngạc nhiên, chậm rãi khôi phục vẻ lạnh lùng.

Nhìn theo hướng Ngụy Hợp rời đi, suy tư thật lâu, hai mắt mới nhắm lại, yên lặng trở lại.

Biên cảnh Tinh Uyên.

Ba dòng sông lớn của nhân loại, cộng thêm hệ thống ba đại đế quốc này tách ra khỏi dòng sông, tổng cộng có bốn nhánh sông, đồng thời xuất binh.

Xa xa nhìn lại, bốn toà ngân hà xoay tròn, nhao nhao từ đó bay ra vô số hạm đội màu đỏ thật lớn.

Ở giữa hạm đội, có vô số thần thú bay lượn, ngẫu nhiên hí dãi.

Hơn mười vạn hạm đội với số lượng trên trăm triệu, bọc lấy hơn trăm ngôi sao tự do, cùng với mấy trăm món vũ khí chiến lược cấp hắc động, hơn một ngàn vũ khí hằng tinh, mấy vạn vũ khí thiên thể giờ lên, trùng trùng điệp điệp đánh úp về phía Tinh Uyên.

Trận thi đấu Tổng Soái Nguyệt Hồi Minh đứng trên đỉnh trung tâm chỉ huy chiến tinh, nhìn về phía Huyết Sắc Tinh Uyên ở đằng xa.

Quanh Tinh Uyên thỉnh thoảng mở ra từng đạo cửa vào thú triều.

Những cửa vào vừa mới xuất hiện đã bị hạm đội nhân loại không lồ kia đánh cho nổ tung.

“Đây là sức mạnh mạnh mẽ nhất sau khi đại thống nhất nhân loại!” Nguyệt đưa than thở, nơi lồng ngực máu tươi tuôn trào.

Tập hợp tất cả lực lượng nhân loại, toàn diện tiến công Tinh Uyên, triệt để giải quyết u ác tính ký sinh trên thân nhân loại này.

Đây là giấc mơ đẹp nhất trước kia của hắn.

Mà bây giờ, cũng sắp trở thành hiện thực rồi...

Trong Tinh Uyên Hà không ngừng tuôn ra từng đạo huyết sắc lưu quang, đó là thú triều do lãnh chúa bản địa Tinh Uyên phái tới.

Nhưng bất luận là thú triều dạng gì, đều bị vô số vũ khí chiến lược tụ tập, nháy mắt nổ tung.

Ngay cả một đám người đỏ sậm cũng mới bay ra đã bị đánh nổ, căn bản không thể thoát đi.

“Đã xác định được rồi, phương vị cụ thể của Sinh Mệnh hoa viên nằm ngay ngay ngay tinh hệ nơi trung tâm của Tinh

Uyên, cần tới vùng phụ cận để tính toán tọa độ.” Chu Tước Tinh Quân ở bên cạnh nói.

“Hội Trưởng đâu rồi?”

“Có lẽ đã đến rồi. Chỉ là không có hiện thân.” Chu Tước trả lời.

“Vậy tiếp tục rảo bước đầy mạnh, mãi tới mục tiêu.” Nguyệt Đẩu trầm giọng nói.

“Đã hiểu.”

Sau khi quân đoàn không lờ tịt lại, dồn dập phóng vào trong Tinh Uyên.

Sau khi có được huyết nhục Ngụy Hợp duy trì, hiện giờ nhân loại đã không còn e ngại Tinh Uyên ô nhiễm.

Mỗi người bọn họ đều có thể coi là nửa con nửa người của Ngụy Hợp, ô nhiễm ý chí hỗn loạn của Tinh Uyên, có sức kháng cự cực cao.

Hơn nữa trong đó còn có không ít Tinh Quân nắm giữ cấp độ Hằng Tinh.

Trong thân đình do Ngụy Hợp kiến lập, giới hạn trên dưới của Tinh Quân rất lớn. Theo lý luận, chỉ có thể hoàn mỹ đạt tới mức dựa vào chính mình để hủy diệt một lực lượng hằng tinh, là có thể trở thành Tinh Quân.

Với phạm vi này, Thái Dương Tinh Quân có thể đạt tới cấp Quân Chủ, dưới có thể đạt tới cấp độ đồ sộ của người bình thường, đều có thể tính.

Hạm đội khổng lồ giống như một cái máy xay màu đỏ, chậm rãi dọc theo tinh uyên, gặm nhấm.

Mỗi người trong bọn họ bởi vì huyết nhục Ngụy Hợp nên đều thôn phệ ý chí hỗn loạn của Tinh Uyên.

Dùng Tinh Uyên làm thức ăn, đây mới là điều quan trọng nhất của Ngụy Hợp muốn giải quyết Tinh Uyên.

Hắn hoàn toàn hủy diệt đi Tinh Vực, cũng không chỉ vì hòa bình vĩnh hằng mà có thể giúp cho tất cả thức tinh sẽ tiến lên

một bước nữa.

Trong vô số vũ trụ có quá nhiều nguy hiểm, nếu muốn sáng lập vĩnh viễn an bình, nhất định phải có đủ lực lượng cường đại.

Ở trên vô số hạm đội, Nguy Hợp lặng lẽ trôi nổi giữa bầu trời âm u, không ai có thể phát hiện ra.

Lúc này hắn mượn nhờ hình thái Hư Ảnh Long, chỉ cần hắn không muốn bị người nhìn thấy, như vậy không ai có thể phát hiện ra hắn.

“Nếu muốn triệt để tiêu trừ hết thảm tai họa ngầm, như vậy, một con chuột dưới đất, cũng nên giải quyết triệt để...”

Hắn chậm rãi vươn tay, đột nhiên lật về phía trước một cái.

Râm râm...

Tay của hắn rõ ràng bắt đầu trở nên bằng phẳng, tựa như một tờ giấy mỏng hơn cả tờ giấy.

Ngay sau đó, trạng thái quỷ dị này bắt đầu lan tràn dọc theo cánh tay hắn.

Không đến hai giây, toàn thân Nguy Hợp biến thành triệt để dẹp lép.

“Không có sao? Lưu độ này...” Hắn nhắm mắt cảm giác, lộ ra vẻ thất vọng.

“Như vậy...”

Phốc!!

Trong thời gian ngắn, toàn thân Nguy Hợp thu nhỏ lại, biến nhỏ, hóa thành một đường.

Một đường màu đỏ thẫm ẩn hiện màu vàng kỳ dị.

“Đã tìm được... quả nhiên ở chỗ này...”

Thanh âm Nguy Hợp ngừng lại một lát, đường cong trong nháy mắt biến mất, chui vào vũ trụ không thấy gì nữa.

Tầm mắt tuyến tuyến là gì?

Trước kia Ngụy Hợp chưa bao giờ nghĩ đến, nhưng lúc này, y dùng năng lực của Hư Ảnh Long vượt qua giới hạn, tiến vào thế giới thứ hai.

Đó là một thế giới vũ trụ do vô số sợi dây tạo thành.

Nơi này không có khắp nơi, chỉ có bốn phương. Chung quanh là một màu đen kịt. Tất cả mọi thứ đều là những đường cong dài ngắn khác nhau, chỉ là trên đoạn đường có ánh sáng màu sắc khác nhau.

Đương nhiên sẽ gặp phải mọi sự tình không thể nào vượt qua được, chỉ có thể đi vòng qua mà thôi.

Vũ trụ như vậy thật ra vô cùng nhỏ hẹp.

Ngụy Hợp chỉ là thuần túy tán phát linh năng, linh năng của gã phảng phất được cực đoan phóng đại ra, trong nháy mắt phủ kín toàn bộ bộ hệ sông lớn.

Rất nhanh, hẳn liền tìm được mục tiêu muốn tìm.

Trong một tinh hệ vô danh ở Đông Cực liên minh, trong một viên tinh hạch hành tinh màu vàng không bắt mắt.

Một khối trên phiến kim loại màu đồng chôn vô số năm, từng đường nét bất đồng, đang hội tụ cùng một chỗ.

Linh có thể không ngừng giao lưu, thảo luận về đề tài của con người.

Đây là buổi tụ hội của truyền kỳ giả.

“Thức tỉnh đại thế đã thành... Chúng ta đi đường nào, cuối cùng cũng nên đưa ra quyết định...” Một đường cong màu trắng bạc lớn nhất, nở rộ linh năng hỏi.

“Nhân loại, thật sự nhìn không thấy hi vọng sao?” Một đường màu vàng khác cùng màu đỏ xen kẽ, bi quan hỏi.

“Cổ thần thống trị tất cả, cho dù Tinh Uyên cũng không chống lại được bao nhiêu, theo ta được biết, bản thân Tinh Uyên đã có hơn phân nửa lãnh chúa Hắc Viêm, đều gia nhập vào hội thức tỉnh. Trong đó có một số thậm chí trở thành Cổ Tinh Quân...”

“Không thể ngăn cản, không thể chống cự... Biện pháp duy nhất hiện giờ, chính là...”

Phốc!

Đột nhiên một đường màu đỏ thẩm kim quang từ bên cạnh tấm kim loại vọt vào.

“Không tốt!! Cái gì vào trong đây!?”

“Cỗ khí tức này... Chẳng lẽ là...!?”

“Là tinh lại!! Sao có thể!? Sức mạnh của Cổ Thần làm sao có thể xâm nhập vào cái độ khó này chứ!?”

Một đoạn đường lập tức cứng đờ, rơi vào yên lặng.

Toàn bộ đường cong màu sắc đều quay đầu nhìn về phía Ngụy Hợp xông vào.

Ngụy Hợp biến thành hắc hồng tuyến làm đầu vạn vẹo.

“Khó trách qua nhiều năm như vậy, không ai có thể tìm được các người. Vượt qua hai độ... Thật là khó tìm.”

“Là hội trưởng Phục Thức hội! Trốn!!”

Một tiếng thét chói tai vang lên.

Một đoàn dây liên miên thất kinh, tứ tán chạy tứ tán, giống như một cái nổ tung.

Nhưng mọi thứ đã quá muộn...

Thân thể Ngụy Hợp nhoáng lên một cái, nhất thời phân ra vô số điểm.

Lượng lớn đường cong tạo thành mặt, trong khoảnh khắc liền nhuộm màu toàn bộ kim loại, bao phủ toàn bộ.

Toàn bộ những sợi tơ do các truyền kỳ giả khác biến thành đều bị nhuộm đen trong nháy mắt, bọn họ bắt lấy rồi cứng đờ ngay tại chỗ, không thể động đậy.

Rất nhanh, tất cả màu đỏ đen biến mất, ngưng tụ thành một giọt mực, từ mặt ngoài tấm kim loại thẩm thấu mà ra.

Độn lỏng hóa thành giọt nước chọt bành trướng, biến lớn, trong chớp mắt liền hóa thành hình thái Hư Ảnh Long, xuyên

thấu qua vỏ trái đất, lao ra khỏi tinh cầu, biến mất trong tình không mênh mông.

Bên trong Tinh Uyên.

Một đám lãnh chúa Tinh Uyên mang theo tinh cầu của mình cố gắng tới gần hạm đội nhân loại đang tiến vào.

Phần lớn những lãnh chúa này đều đang đứng trên lãnh địa của mình, dâng lên lá cờ thuộc về thức tỉnh.

Những thứ này đều là nội gian của Tinh Uyên.

Cũng chính vì bọn họ, dẫn tới quân đoàn liên minh tiến vào Tinh Uyên vài giờ mà chưa chịu bất cứ công kích nào.

Bởi vì trên đường đi hẳn gặp đại đa số lãnh chúa, không gia nhập thì là thoát đi, hoặc là sớm bị áp chế.

Hạm đội càng tiến đến gần hạch tâm bên trong.

Từng lần dịch chuyển, lần lượt xuyên qua.

Bốp!

Khoảng không ở gần trung tâm tinh uyên.

Ba Luân, Lừa đảo, Tây Lũng, tam đại quân chủ cùng nhau xuất hiện, nhìn về phía hạm đội quân đoàn đang dần tới gần.

“Quyết đoán tiến quân vào Tinh Uyên như vậy...” Tây Lũng sắc mặt ngưng trọng: “Xem ra tỉnh lại đã biết, Chúa Tể không thể ra tay...”

“Chúa Tể chỉ có thể âm thầm phụ trợ, chủ lực thì phải xem chúng ta. Theo quy củ cũ, ta và Ba Luân chủ công, soán mã lược trận.” Tây Lũng nhìn về phía hai người còn lại.

“Thức tỉnh... Tịch Tượng Thiên Đế...” Đà Mã hơi cắn răng: “Ở nơi khác chúng ta không địch lại, nhưng ở đây... Ba người chúng ta hợp lực... Tuyệt đối có thể...”

Phốc!

Nàng chột ngừng lời, cúi đầu bất khả tư nghị nhìn cánh tay chìm vào bụng mình.

Bàn tay kia, là Ba Luân!

“Ba Luân... Người...!” Trong mắt Đà Mã lộ ra vẻ thất vọng mãnh liệt, khó hiểu...

Vô số máu đen như bùn từ miệng vết thương của nàng tràn ra, đồng thời không ngừng tràn vào cánh tay Ba Luân.

Phảng phất như hấn ta đang thôn phệ nàng ta.

“Cút!!”

Tây Lũng một bên đột nhiên thủ đao chém xuống, chặt đứt cánh tay của Ba Luân.

Cánh tay cắt đột nhiên hòa tan, hóa thành bùn đen, tiêu tán trên không trung.

Ba Luân cấp tốc lui về phía sau, trên mặt toát ra vẻ áy náy, khổ sở.

“Thật có lỗi...” Cánh tay hấn lần nữa sinh ra, “Kỳ thực, cho dù chúng ta có thể sống qua trận chiến này, thì có thể làm gì?”

Hấn nhún vai: “Tinh Uyên chắc chắn không thủ được nữa rồi. Tương lai thức tỉnh sẽ càng ngày càng mạnh, mà chúng ta... chỉ có thể cố thủ tại chỗ này mãi, không cách nào rời đi... Không cách nào tăng tiến... Chỉ có thể ngày qua ngày, năm này qua năm khác, lại nhàm chán chơi trò chán này đã chán từ lâu...”

“Ta đã... Không muốn như vậy nữa...” Hấn nhẹ giọng nói.”
Nếu đã định thất bại, vậy kiên trì cũng trở nên vô nghĩa...”

Ba ba ba ba.

Thân hình Tịch Tượng Thiên Đế thoáng hiện trong không trung.

Hấn nhẹ nhàng vỗ tay, mang theo một tia tán thưởng nhìn về phía Ba Luân.

Chỉ là hiện thân đơn giản là ánh sáng đỏ của Thiên Đế, tựa như là ngôi sao siêu cấp chiếu rọi toàn bộ tinh hệ bên trong trung tâm tinh vực này.

Vô số tinh cầu huyết nhục, nhao nhao phát ra tiếng kêu rên như vật sống, khói đen nồng đậm dưới hồng quang.

“Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, ta rất khâm phục người có ý chí kiên định, nhưng lập trường đối lập, người như vậy ngược lại sẽ không lấy lòng...”

Hắn nhẹ nhàng phát tay, không gian khuấy động ra vô số gợn sóng màu đen.

Gợn sóng kia cấp tốc khuếch tán, đảo mắt triệt để phong tỏa mấy trăm năm chung quanh.

Tam quân chủ biến sắc, cảm thấy quanh thân tựa như có vô số tinh hệ đè ép xuống.

Loại thao túng lực hút khủng bố này, cũng chỉ có Tịch Tượng Thiên Đế thân là có vô số tinh hạch tụ hợp thể mới có thể làm được.

Trong thời gian ngắn, Tây Lũng cùng Xương Mã thậm chí ngay cả giờ tay một cái động tác đơn giản như vậy cũng cảm thấy cố hết sức.

“Ba Luân quân chủ, nghe nói Tinh Uyên quân chủ các người có thể cắn nuốt lẫn nhau, từ đó thu hoạch được nhiều tiến hóa hơn?” Ngụy Hợp nhìn về phía Ba Luân.

Ba Luân hoàn toàn không bị áp chế, chú ý tới điểm dị thường của hai vị Quân chủ còn lại, hắn hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì, lập tức lộ ra nụ cười hài hòa.

“Được thì được... Bất quá...” Hắn dừng một chút, lộ ra vẻ khó xử.

“Người cho là ăn chắc chúng ta?” Hai tay Đà Mã sáng lên đạo đạo hồng quang, khác với hồng quang của Ngụy Hợp, ánh sáng trong tay nàng càng mờ lung tối tăm hơn, lộ ra một cỗ tử khí tà dị.

Rắc rắc!

Hào quang trên bàn tay nàng bỗng nhiên nứt ra vô số khe hở hắc văn.

Khí tức Chân Giới tầng thứ tám từ đó tiêu tán ra.

Vô số vết rạn lan tràn và lướt qua một mảnh tinh hệ gần đó, lập tức toàn bộ tinh hệ bị chia thành vài khối.

Tất cả những nơi bị khe hở, tinh cầu, không gian, nơi nào cũng vậy, toàn bộ biến mất thành hư vô.

Đà Mã giơ cao hai tay, hồng quang hội tụ thành một đoàn, giống như hoa tươi nở rộ ra.

Chính giữa hào quang, có vô số sợi dây đỏ nhao nhao bay lên, tựa như vật sống nhảy lên phía trên.

“Đi!”

Trong chốc lát vô số hồng tuyến bay vụt ra, đảo mắt liền xuất hiện bên cạnh Ngụy Hợp, quán quanh gã.

Bốp!

Toàn bộ hồng tuyến đều bị ngăn lại ngay cánh tay phải Ngụy Hợp.

hấp lực vô hình mạnh mẽ vặn vẹo hồng tuyến, xoay tròn xung quanh hắn.

Lực hút kéo hồng tuyến ra khỏi hồng quang không ngừng.

Nhưng sợi tơ này phẳng phất như không có điểm cuối, nhanh chóng kéo dài ra ngoài.

Trên đỉnh mỗi một sợi dây đều có một gương mặt màu xám vặn vẹo đau khổ.

Vô số hồng tuyến, chính là vô số khuôn mặt người phát ra tiếng kêu rên, bao quanh Ngụy Hợp phi tốc chuyển động.

“Có ý tứ...” Ngụy Hợp nhìn chung quanh, cơ hồ muốn bao vây lấy hồng tuyến.

Hắn vươn ngón trở ra, nhẹ nhàng điếm về phía trước một cái.

Trong chốc lát, vô số cỗ lực hút khổng lồ phân biệt từ các phương hướng khác nhau, lôi kéo lại hồng tuyến trước mặt.

Lực hút điên cuồng kéo xuống, chỉ trong chớp mắt.

Oanh!!! Cốc.

Hồng tuyến do Đà Mã biến thành trực tiếp nổ tung, tuôn ra huyết vũ.

Trong nước mưa mờ hồ lộ ra tiếng kêu rên thê lương.

Ngụy Hợp đang muốn đưa tay tiếp tục, bỗng nhiên phía bên phải nổ tung một đoàn âm ảnh như mực.

Bên rìa bóng tối mọc ra lượng lớn gai nhọn sắc bén, bao trùm toàn thân Ngụy Hợp.

Nhưng tất cả gai nhọn còn chưa tới gần Ngụy Hợp, trong nháy mắt bị vô số lực hút mạnh mẽ xé nát.

Mặt nước nhanh chóng rút lui, một lần nữa ngưng tụ thành hình người, rõ ràng là Quân chủ Tây Lũng.

“Vô dụng thôi.” Không gian xung quanh Ngụy Hợp cấp tốc vặn vẹo, mỗi giây lấy tần suất mấy ngàn ức lần, chấn động lượng gợn sóng không gian ra biển.

Hắn đã dung hợp hơn vạn tinh hạch tinh hệ hệ, hiện giờ chỉ cần nguyện ý thì bất cứ lúc nào cũng có thể phóng thích ra lực hút vô cùng kinh khủng.

Thiên Đế nắm cán, thần quyền đặc thù của Tịch Tượng Thiên Đế, áp súc tất cả tinh hạch dung hợp, cuối cùng tạo thành trạng thái Ngụy Hợp lúc này.

“Lực lượng của các người quá mức phù phiếm, đối với ta mà nói, lại như gió nhẹ phát vào mặt.”

Hắn giơ tay lên, lực hút vô hình cấp tốc hiện lên chung quanh bình chương vặn vẹo.

“Một cơ hội cuối cùng.”

“Thần phục, hoặc là chết.”

Không có ai trả lời, Tây Lũng cùng soạt mã một lần nữa tụ hợp thành hình, đồng thời nhảy về phía sau, trong nháy mắt nhập vào trong một mảng gợn sóng vặn vẹo, biến mất không thấy gì nữa.

Ngay sau đó gợn sóng lại hiện ra, hai người trống rỗng xuất hiện ở bên cạnh người Ngụy.

Xa xa tinh quang chiếu rọi cái bóng Ngụy Hợp bắn ra, mặc dù vô cùng nhỏ bé phân tán, nhưng vẫn bị bọn hắn nắm bắt cơ hội.

Gai đen cùng sợi tơ đỏ quấn vào nhau, hóa thành một thanh trường thương đỏ thẫm, từ trong cái bóng vô thanh vô tức đâm về sau ót Ngụy Hợp.

Ngụy Hợp không nhúc nhích, mặc cho trường thương đâm tới.

Quý dị nhất chính là, trong nháy mắt khi trường thương tới gần ót của hắn, tự động vặn vẹo, rẽ, bay về phía một viên tinh cầu màu đen nơi xa.

Ầm!!

Hành tinh nổ tung, hóa thành vô số điểm sáng màu đỏ, tiêu tán đi. Giống như từ đầu đã không tồn tại.

Không chỉ như vậy, trường thương lập loè liên tiếp, cơ hồ quán xuyên hơn phân nửa Tinh Uyên, mới chậm rãi tản ra biến mất.

“Ngu xuân mất khôn.” Ngụy Hợp duỗi ra ngón trỏ, nhẹ nhàng điểm một cái.

Trong chốc lát, phía trên trống rỗng hiện lên một ngón tay màu vàng to lớn vô cùng.

Ngón tay kia hiện lên hơi mờ, từ trên cao ấn xuống một cái.

Ầm ầm!!!

Ngón tay cơ hồ chiếm một nửa diện tích Tinh Uyên, đâm thẳng tấp vào trong đó, tựa như đâm vào một quả trứng gà màu đỏ đang xoay tròn.

Đầu ngón tay bao trùm diện tích, hoàn toàn bao phủ không gian chung quanh Ngụy Hợp.

Trừ vị trí Ngụy Hợp, ngón tay tựa như hư ảnh, hiện ra trạng thái hơi mờ ầm ầm hạ xuống.

Hai đại quân chủ bị buộc phải hiện thân từ trạng thái ẩn thân, ngửa đầu nhìn về phía ngón tay to lớn của mình.

Chênh lệch quá lớn.

Toàn thân hai người bị lực hút khủng bố cứng rắn đè xuống, không cách nào tiến vào tầng thứ tám cao hơn được.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn ngón tay kia cấp tốc hạ xuống, ép xuống phía hai người.

Ngay trong nháy mắt này, một đạo ánh sáng nhỏ bé từ trên thân Liêu Mã bay lên trời, hóa thành một khối bạch ban, lóe ra vô số đốm trắng rậm rạp chằng chịt điềm đen, ngăn trên không.

Ngón tay cấp tốc tiếp xúc với vết ban trắng, không có va chạm.

Ngón tay khổng lồ phẳng phát bị đốm trắng phân giải, cấp tốc khuếch tán ra, hóa thành đại lượng khí lưu năng lượng trong suốt vô sắc, tản ra bốn phía.

“Ân?” Ngụy Hợp hơi ngạc nhiên, thu hồi ngón tay, hư ảnh ngón tay to lớn lập tức tiêu tán.

Hắn không nhìn về phía đốm trắng, ngược lại là nhìn về phía nơi trung tâm của Tinh Uyên Tinh Hà.

Hai người Lô Mã nhân cơ hội này nhanh chóng chạy trốn, biến mất trong không khí phụ cận.

Ngụy Hợp vẫn như cũ không có động tĩnh, chỉ là nhìn chăm chú vào trung tâm Tinh Uyên thật lâu.

“Thú vị...”

Khóe miệng của hắn hơi nhếch lên, không để ý tới hai vị quân chủ bỏ chạy nữa.

Mà là nhìn về phía Ba Luân đang bất động ở một bên.

“Vừa rồi tại sao ngươi không động thủ?”

Ba Luân mỉm cười.

“Để quân, nếu như ta động thủ quá quyết đoán, ngài có cho là ta quá mức bạc tình bạc nghĩa hay không?”

“Dù sao ta cũng đã sống cùng bọn họ hơn mười vạn năm, vừa mới đánh lén một lần, dùng để chứng minh lập trường của ta, dĩ nhiên là đủ...” Ba Luân trả lời.

Ngụy Hợp từ chối cho ý kiến, thu lại tầm mắt, chỉ cần Ba Luân nguyện ý gia nhập hệ thống Cổ Thần, bất luận trong lòng hắn có bao nhiêu tâm tư, kết cục cuối cùng vẫn là một cái.

“Người đã thành tâm gia nhập Thần Đình, vậy thì cứ nhét cái này vào trong cơ thể vậy.”

Hắn cong ngón tay búng ra, một điểm hồng quang bắn ra, lơ lửng trước người Ba Luân.

Ba Luân mặt không đổi sắc, quyết đoán giơ tay nắm lấy hồng quang, đặt ở trên mu bàn tay còn lại của mình.

Làn da tự động nứt ra, lộ ra huyết nhục bên trong, huyết nhục nhúc nhích, cấp tốc hấp thu hồng quang hầu như không còn.

“Rất tốt.” Ngụy Hợp khẽ gật đầu. Cuối cùng liếc nhìn khu vực hạch tâm của Tinh Uyên.

“Đi thôi, tạm thời trở về trước đã.”

“Tịch Tượng” bỗng nhiên một thanh âm có chút quen thuộc từ khu trung tâm Tinh Uyên truyền ra, trực tiếp chui vào trong đầu Ngụy Hợp.

“Ta đã cho người mặt mũi.” Ánh mắt Ngụy Hợp không thay đổi, hắn từ vừa rồi đã nhận ra, ra tay cứu hai gã quân chủ, chính là Chúa Tế tầng thứ chín bị phong tỏa tới gần.

Do dự đoán có thực lực không rõ đối với lúc bắt đầu, cho nên hôm nay hắn không định trực tiếp khai chiến.

“Không cần vội vàng rời đi.” Giọng nói trước mặt tiếp tục nói: “Ta biết người muốn tìm cái gì... Linh hồn chuyển hóa thành vật chất như thế nào, chỉ cần người có thể tới gần cánh cửa yên tĩnh là có thể tìm được đáp án.”

“Cửa vào tĩnh lặng?” Ngụy Hợp kinh ngạc hỏi. Chẳng phải trong đó đang giam giữ phiến toái kinh khủng nhất sao?

“Ta sẽ không lừa người, dù sao, cho dù người lĩnh ngộ được quy tắc này, cũng không có khả năng đạt được thành công, nhiều lắm là giúp người ở cảnh giới hiện tại tương đối viên mãn mà thôi. Hơn nữa, người có thể thử trước một chút.”

Trước khi bắt đầu nói tiếp, “Làm điều kiện trao đổi, ta hy vọng người không hủy diệt tinh uyên.”

“Thử xem...? Thử như thế nào?” Ngụy Hợp cảm thấy có chút hứng thú, nếu quả thật có thể trợ giúp hắn lĩnh ngộ cửa ải cuối cùng, như vậy hắn có thể hình thành một vòng tuần hoàn hoàn mỹ, đạt tới bình cảnh viên mãn..

Đến lúc đó, có thể lợi dụng Phá Cảnh Châu lần nữa đột phá, tiến vào cảnh giới tiếp theo của Hóa Nguyên Điện...

882

Vị trí trung tâm của Tinh Uyên.

Từng đoàn từng đoàn cầu tựa như nước bùn tạo thành, lơ lửng trong không khí.

Một cái lỗ tròn màu đỏ không lồ, nằm ở trung tâm vô số quả cầu, chính là hạch tâm của toàn bộ Tinh Uyên.

Bốp!

Ngụy Hợp bỗng nhiên hiện lên trước lỗ tròn màu đỏ, lẳng lặng nhìn chăm chú vào chỗ sâu bên trong.

“Ta đến rồi, sau đó thì sao?”

Trong lỗ đỏ chậm rãi trôi nổi ra một tia sương mù màu bạc.

Sương mù uốn lượn, chậm rãi tới gần Ngụy Hợp, thẳng đến lơ lửng trước ngực hắn.

“Đây là một chút đồ vật bên trong cánh cửa yên tĩnh, ngươi có thể thử xem.” Trước mắt nhẹ nhàng nói.

Ngụy Hợp nheo mắt, vươn tay ra, vô số ánh sáng nhạt lập loè bay ra, rơi vào trên sương khói, sau khi xác định không có vấn đề gì, hắn mới nhẹ nhàng về phía trước, đụng vào sương mù màu bạc kia.

Lập tức, một cảm giác lạnh buốt nhẹ nhàng thấm vào ngón tay của hắn.

“Thứ này ẩn chứa bí mật vật chất chuyển hóa linh hồn sao?”

Hắn cẩn thận lĩnh hội thứ này, lực lượng của tiến hóa nguyên điển bao trùm trong đó, thử mô phỏng huyết nhục vô số tế bào khác nhau, dùng năng lực khác nhau để tiếp xúc và kích thích, thu lấy tư liệu số liệu số một.

Vô số tin tức nhanh chóng truyền vào bức tường vĩnh ngữ với lòng vạn mộc, nhưng cũng không có ý nghĩa gì.

Theo hệ thống phân tích, thứ này chính là hơi nước đơn giản nhất, chỉ là màu sắc có chút kỳ quái mà thôi.

“Lấy phương pháp ta hiện có quan sát, thế mà cũng không tìm được điểm nhập?”

Ngụy Hợp không ngoài ý muốn. Dù sao cũng là thứ mà Chúa Tể coi trọng.

Hắn hiện tại so với Chúa Tể, có lẽ còn kém hơn một chút so với cấp độ sinh mệnh.

Lúc này, hắn đổi hai mắt sắc tím lên, nhìn chăm chú vào sương mù màu bạc.

Lúc này hình như hắn đã thấy được một vài thứ gì đó không giống bình thường.

Trầm ngâm một chút, Ngụy Hợp nhẹ nhàng rút vào một đám linh khí có thể tiến vào.

“Quá trình chuyển hóa vật chất linh hồn vô cùng phức tạp, chúng ta gọi quá trình này là nghi thức lắng đọng.” Trước mặt giải thích nói.

“Nghi thức lắng đọng?” Ngụy Hợp nheo mắt, nhìn chăm chú vào một luồng linh năng của mình.

Linh khí sau khi tiến vào sương mù liền nhanh chóng mất đi sự sống, bắt đầu trở nên âm u đầy tử khí.

Sau đó trong linh năng mơ hồ xuất hiện một đám xoáy lớn nhỏ không đều.

Mỗi khắc bên trong vòng xoáy, mỗi khắc đều bắt đầu hiện lên những đốm màu sắc khác nhau.

Hắn chú ý tới, những đốm nhỏ này mỗi một giây đều phát sinh biến hóa, mỗi một lần biến hóa, tựa hồ chính là một lần phản ứng hóa, khiến linh năng tiến thêm một bước phát sinh chất biến.

Loại biến chất này, đồng thời còn hấp dẫn lượng lớn vật chất thần bí xung quanh.

Những vật chất thần bí này gia nhập vào trong đó, tăng cường độ biến chất.

Không biết tại sao, những vòng xoáy này phát sinh biến hóa về chất, tự dung sinh ra một lực hấp dẫn trí mạng.

Ánh sáng lóng lánh trong đó dường như ẩn chứa bí mật chí cao của sinh mệnh và linh hồn...

“Vô số vũ trụ, vô số biên độ, vũ trụ sinh mệnh và vũ trụ tịch mịch đặt song song. Một là trên, một là dưới.

Tất cả vũ trụ đều sẽ ở giữa sinh mệnh và yên tĩnh, tuần hoàn vô hạn, từ kết thúc đến khởi đầu.”

“Từ kiêu ngạo đến co rút lại.”

“Từ mới bắt đầu đến tĩnh diệt.”

“Từ vô hạn đến vĩnh hằng.”

Thanh âm trước mắt ở một bên, phảng phất thoi miên vậy, không ngừng dẫn dắt Ngụy Hợp suy nghĩ về tầng thứ càng sâu hơn.

“Cho nên đây là thứ các người muốn theo đuổi?” Ngụy Hợp bỗng nhiên nói.

“Đúng vậy... Vô số quy tắc đều diễn sinh từ trong hư không, nhưng ai có thể hiểu được, tầng hư ảo thứ chín, bản thân cũng tuân theo định thức của vô số vũ trụ cùng tuân theo.” Lâm Thủy trả lời.

“Vũ trụ sinh mệnh cũng tốt, vũ trụ tĩnh mịch cũng vậy, chỉ là vũ trụ tuân theo những giai đoạn khác nhau mà định thức thoi. Tịch Tượng, người kết thúc không ít vũ trụ, có lẽ cũng đã trải qua tình cảnh cuối cùng.” Thủy Nguyệt bình tĩnh nói.

“Sau đó thì sao? Người sẽ không cho rằng, nói với ta một số đạo lý nhìn như hữu dụng, mà có thể khiến ta buông tha Tinh Uyên?” Ngụy Hợp mỉm cười, “Ta không thể làm gì được người, nhưng rời khỏi khu vực này, toàn bộ Tinh Uyên, đều sẽ nằm trong tay ta.”

Hắn giang hai tay ra.

“Đến lúc đó, trên Ngũ Đại Hà hệ, chỉ có một ý chí, đó chính là ta.”

“Vũ trụ này quá lớn quá, ngươi và ta cần gì phải tranh chấp chỉ vì năm dòng sông như vậy?” Trước mắt trầm giọng nói.” Ta cũng không giấu ngươi, chúng ta bảo vệ cánh cửa yên tĩnh, quả thật là để tiến hóa lần cuối, lĩnh ngộ tình hình cuối cùng của vũ trụ.

Vừa rồi ngươi cũng hiểu được nội bộ của Tịch Tĩnh Chi Môn, cũng nên biết rằng, cảnh giới của cánh cửa này đối với chúng ta có bao nhiêu ý nghĩa.”

“Ngươi muốn nói cái gì?” Sắc mặt Ngụy Hợp không thay đổi, chờ đợi đôi phương nói tiếp.

“Ta có thể cho ngươi đơn vị càng nhiều lực lượng yên tĩnh, điều kiện là ngươi nhất định phải tạm thời bất động Tinh Uyên. Sao nào?” Trước mắt tiếp tục nói.

“Tinh Uyên và các ngươi có quan hệ gì?”

“Bọn họ.” Ban đầu ngừng một chút, “Là tộc nhân của chúng ta...”

“Hiểu rồi, ta đáp ứng.” Ngụy Hợp lúc này đã chú ý tới đám sương mù màu bạc đang xoay quanh kia, lúc này đã kết hợp lực lượng linh lực của gã, hóa thành một đám hơi nước chân chính.

Từ linh năng hư vô chuyển hóa thành hơi nước, dĩ nhiên đã hoàn thành toàn bộ quá trình chuyển hóa linh hồn vật chất.

“Rất tốt, như vậy... tiếp được.”

Lại một đoàn ngân sắc vụ khí từ trong hồng động chậm rãi trôi nổi.

Rất nhanh, sương mù màu bạc đi tới trước Ngụy Phù, sau khi rót linh năng vào, bắt đầu biến hóa kịch liệt mới.

Lần này, loại biến hóa kia càng thêm rõ ràng, càng tới gần hơn.

Ngụy Hợp kìm lòng không được, tập trung tinh thần vào trong đó, ghi chép diễn hóa trong đó.

So với lần trước, vô số biến hóa rõ ràng hơn rất nhiều, mỗi giây mỗi khắc đều đang biểu diễn cho hắn thấy sự huyền bí

cuối cùng của linh hồn chuyển hóa.

Đúng lúc này.

Phốc!!

Càng nhiều sương mù màu bạc giống như nước lũ, thoáng một phát từ trong lỗ đổ lao ra, lập tức bao lại Ngụy Hợp có chút nhập thần.

Những sương mù màu bạc này phảng phát thời gian gia tốc, vừa mới xuất hiện, liền lấy tốc độ quang tốc bao lại Ngụy Hợp.

“Trong này ẩn chứa vô số huyền bí, người đã khao khát như vậy, không bằng cùng chúng ta tới gần cảm ngộ...” Trước sau hiển lộ với Đồ Cùng Chủ Tử.

Ba đại Chúa Tể bọn họ sớm đã cảm ngộ thấu triệt bí mật chuyển hóa vật chất linh hồn.

Nhưng đáng tiếc, bước đột phá tiếp theo còn cần một bước cuối cùng, mà một bước kia cần phải từ từ tích góp của vườn hoa Sinh Mệnh.

Từng lần tích góp từng lần, thử nghiệm từng lần.

Bọn họ bị vây khốn ở không cách nào rời khỏi cánh cửa yên tĩnh, chỉ có thể dựa vào Tinh Uyên đi thu thập, mưu đồ.

Lại không ngờ đột nhiên xuất hiện một thức tĩnh.

Bất quá bây giờ cũng đã không quan trọng nữa.

Trước khi bắt đầu biết rõ, một khi tiếp xúc với bí mật của cánh cửa yên tĩnh, không ai có thể hứng thú với bí mật căn nguyên của vũ trụ kia.

Y làm vậy, hai Chúa Tể còn lại mất đi bản thân cũng vậy.

Mà Ngụy Hợp cũng như vậy.

Mà một khi tiến vào trong đó, Ngụy Hợp cũng sẽ biến thành kết quả bọn họ.

Đó chính là cánh cửa bị nhốt trong yên tĩnh.

Thậm chí Ngụy Hợp còn thảm hơn.

Dù sao sau khi lĩnh ngộ định thức vũ trụ, còn cần tiến hóa nguyên chất, mới có thể thật sự tiến vào cấp độ sinh mệnh của chúa tể.

*

*

*

Nguyên chất tiến hóa là thay đổi căn nguyên của bản thân. Sau khi lĩnh ngộ định thức vũ trụ, kết hợp với nguyên chất tiến hóa của cánh cửa yên tĩnh, mới có thể hoàn thành tiến hóa cực kỳ hoàn chỉnh, đi tới tận cùng của sự tiến hóa của sinh mệnh.

Ba vị Chúa Tể bọn họ đã hoàn thành quá trình này.

Mà Ngụy Hợp, rất đáng tiếc...

“Nguyên chất tiến hóa sớm đã bị ba người chúng ta chia cắt, không lưu lại nửa điêm. Tịch Tượng, cho dù người lĩnh ngộ thấu triệt vũ trụ định thức, cũng nhất định không thể đột phá.”

“Có lẽ qua mấy trăm năm nữa, người sẽ bị ngạnh sinh chết tại trong yên tĩnh chi môn đi...”

Thanh âm trước khi bắt đầu đã dần dần lắng xuống.

Mà Ngụy Hợp thì bị đám sương mù màu bạc bao vây, chậm rãi bay vào lỗ đỏ, dần dần biến mất không thấy gì nữa.

Mà ngay lúc sắp tiến vào lỗ đỏ, ngón tay hấn khẽ run lên, muốn động đậy, nhưng dừng lại, vẫn không có động tác, khôi phục nguyên trạng.

Hấn như hoàn toàn đắm chìm vào cảm ngộ của bản thân khi tiến vào vũ trụ, điều này cũng không có gì lạ, lúc trước ba người bọn họ đâu có phải như vậy.

Sinh vật huyền bí, tầng tầng thấp bên trong cánh cửa yên tĩnh, dù cảm giác được một chút, cũng sẽ lập tức bị tin tức khổng lồ phá vỡ linh hồn, hóa thành ngu ngốc.

Nhưng đối với tồn tại cấp bậc đủ cao, huyền bí như vậy giống như môi nhử trí mạng, không cách nào giã dựa.

Cách đó không xa, Quân chủ Ba cúi đầu, không hề dám nhìn về phía sương mù yên tĩnh lấp lánh ánh bạc kia.

Hắn yên lặng chờ đợi, mãi cho đến khi Ngụy Hợp hoàn toàn bị kéo vào trong lỗ đờ, hắn mới chậm rãi nâng đầu lên.

“Người làm rất tốt.” Giọng nói của chúa tể vang lên bên tai hắn.

“Nhưng ký sinh trên người ta vẫn chưa được giải trừ.” Ba Luân nhíu mày.

“Cần thời gian. Muốn tiêu diệt loại tồn tại cường đại như Tịch Tượng này, không thể làm trong thời gian ngắn được. Cánh cửa yên tĩnh dù sao cũng không phải là một nơi hủy diệt, chỉ là vì ẩn chứa huyền bí quá nhiều, mới dẫn đến xuất hiện ứng trí mạng xuất hiện.

Nhưng không bao lâu sau...” Giọng nói của hắn ta tạm thời không nói tiếp, giọng nói dần dần biến mất, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Ba Luân lẳng lẳng lơ lơ giữa không trung, mãi cho đến khi âm thanh hoàn toàn tiêu tán, mới lui về phía sau một khoảng cách, bỗng nhiên vụn vẹo, biến mất ở chỗ cũ.

Trung bộ tinh uyên.

Cả mảng lớn quân đoàn do hạm đội nhân loại tạo thành, ngay tại thời khắc này nhận được mệnh lệnh đến từ phục tinh hội – Tinh Uyên phá bỏ nhiệm vụ, tất cả đơn vị trở về nơi đóng quân cũ.

Thi đấu nguyệt không hề chần chừ, lập tức hạ lệnh rút lui toàn diện.

Tinh Uyên vẫn còn Tam quân chủ và Tịch Tượng Thiên Đế không có mặt, cho dù bọn họ có thêm một viên thì cũng không phải là đối thủ của Tam quân chủ.

Vì vậy, quyết định rất nhanh.

“Đế Quân sau khi tiến vào sâu trong tinh uyên cũng không đi ra nữa. Bên trong khẳng định đã xảy ra chuyện gì?”

Nguyên Đô Tử một đám người đứng ở trong đó một ngôi sao chiến tự do, xa xa ngắm nhìn Tinh Uyên xa xa.

“Bất kể thế nào, lần này, chúng ta lôi kéo lượng lớn Hắc Viêm lãnh chúa, bên ngoài Tinh Uyên ít nhất có một phần ba tinh vực, đều bị phá hư. Cho dù toàn diện rút lui, cũng đạt thành đại chiến quả rất lớn...” Lôi Mâu phân tích.

“Có lẽ là chúa tể ra tay.” Lý Dung nhẹ giọng nói.

Chúa Tể.

Cái tên này khiến tất cả mọi người có mặt đều im lặng.

Tiền công Tinh Uyên, vấn đề lớn nhất chính là Chúa Tể.

Nếu Tịch Tượng Thiên Đế không địch lại Chúa Tể, như vậy bọn họ cũng chắc chắn thất bại. Còn nếu Thiên Đế thắng được Chúa Tể, bọn họ có thể một đòn phá được Tinh Tinh Uyên.

Thế nhưng, với cục diện trước mắt này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Không có ai biết.

Nhưng chỉ cần khôi phục được máu huyết thì sẽ đại diện cho đế quân vẫn còn sống.

Theo quân đoàn chậm rãi lui lại, Tinh Uyên dần dần tạo ra một khu vực rộng lớn.

Hắc Viêm lãnh chúa tiếp nhận máu thịt Ngụy Hợp cải tạo, trở thành thân thể tự do rời khỏi Tinh Uyên.

Lúc này, các lãnh chúa cũng rời rít theo quân đoàn rời đi.

*
*
*
*
*
*
*
*
*

Chỉ là ngay lúc Ngụy Hợp bị kéo vào trong động đỏ.

Một vòng gợn sóng vô hình nhanh chóng lấy lỗ đỏ làm trung tâm, khuếch tán ra bốn phía.

Nơi gợn sóng đi qua, sinh vật bản địa Tinh Uyên không ảnh hưởng, những quân đoàn nhân loại tiến vào Tinh Uyên lại bị ảnh hưởng.

Trong đó tất cả thần thú, tất cả đều đã được Ngụy Hợp huyết nhục cải tạo, vượt qua năm mươi phần trăm cơ thể.

Trong nháy mắt, ai nấy đều cảm giác toàn thân trầm xuống. Một cơn buồn ngủ không cách nào hình dung tràn tới trong lòng.

Xa xa nhìn lại.

Những nơi quân đoàn nhân loại đi qua, chiến hạm nơi nào gợn sóng đi qua đều bị dập tắt, mất đi phòng hộ linh lực.

Linh năng trong đó, thần thú Tinh Quân, lãnh chúa Tinh Uyên quy hàng, ùn ùn chấn động, ngã xuống đất.

Ý thức của bọn họ vẫn còn, nhưng thân thể phảng phất bị lực lượng vô hình nào đó kéo lại, trói buộc lại.

Chỉ có Nguyên Đô Tử như vậy, không tiếp nhận hơn phân nửa huyết nhục Ngụy Hợp cải tạo thành thân thể, mới không bị ảnh hưởng bao nhiêu.

Mà chín phân mười quân sĩ còn lại, vì tăng tỷ lệ sống sót, đều hoàn toàn tiếp nhận cải tạo huyết nhục của Ngụy Hợp.

Giờ khắc này, ánh mắt đoàn người Nguyên Đô Tử ngạc nhiên nhìn chăm chú binh sĩ, sĩ quan phụ tá chung quanh bọn hắn, toàn bộ mềm nhũn ngã xuống đất.

Dưới thân những người này tự nhiên hiện ra từng vòng xoáy màu bạc, chậm rãi bao phủ bọn họ vào trong vòng xoáy.

Không cách nào nói, không cách nào giãy dụa, không cách nào nhúc nhích.

Mãi tới cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Trong khoảnh khắc, toàn bộ quân đoàn nhân loại đã mất đi hơn chín phần sức chiến đấu.

Lượng lớn thần thú Tinh Quân ở giữa không trung liền bị ngân quang vô hình bao phủ, chờ sau khi ngân quang tán đi, các thần thú Tinh Quân đã hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa.

Giờ này khắc này, Tinh Uyên Tam Quân vẫn chưa động thủ, mà là tùy ý để quân đoàn chậm rãi, dựa vào phương thức kéo dây xích, mang tất cả chiến hạm ra khỏi Tinh Uyên.

Ba Luân nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay đã được cấy máu thịt của mình, đưa mắt nhìn quân đoàn nhân loại chậm rãi lui bước.

“Thời đại khôi phục lại thức tỉnh, có thể kết thúc rồi.”

Hắn xa xa mắt nhìn hai người Lộ Mã cùng Tây Lũng không đi qua, mà là quay người biến mất lần nữa.

Ánh mắt La Mã phức tạp nhìn chăm chú Ba Luân rời đi, đến bây giờ nàng cũng không rõ, Ba Luân rốt cuộc là thật sự phản bội, hay chỉ là giả bộ.

Kỳ thật đến giờ phút này, thật giả đã không còn quan trọng nữa.

“Đi thôi, trở về nghỉ ngơi cho tốt, lớn tuổi như vậy còn đánh nhau, thức tỉnh đám người kia thật sự là đáng chết!” Tây Lũng hừ lạnh một tiếng, quay người biến mất.

Cuối cùng xem xuống khu vực hạch tâm Tinh Uyên, hắn cũng thở dài một tiếng, sau đó rời đi theo.

Mà lúc này, gợn sóng vô hình từ trong hang động màu đỏ khuếch tán ra vẫn đang nhanh chóng khuếch trương, lao ra khỏi Tinh Uyên, nhằm về phía các hệ sông còn lại.

Sao thế giới hoàn chỉnh.

Ngụy Hợp chấp tay đứng ở trên lộ đài tầng hai, nhìn mặt trời đang chậm rãi mọc lên ở xa xa.

Bích Liên ở phía sau hắn chỉ đạo cho tôn tôn nữ nghiệp.

“Bích Liên.” Ngụy Hợp bỗng nhiên lên tiếng.

“Sao vậy?” Bích Liên buông bút xuống, nhìn Ngụy Hợp một chút: “Có việc gì cứ nói đi.”

“Có thể ta phải rời đi một đoạn thời gian.” Ngụy Hợp quay đầu lại, lộ ra vẻ tươi cười. “Khoảng thời gian này có khả năng hơi dài, phiền người chiếu cố trong nhà.”

“Sắp có việc gì phải làm sao? Thật lâu sao?” Bích Liên kinh ngạc hỏi.

“Ừm, khả năng có chút lâu, cụ thể bao lâu ta cũng không nói chính xác, bất quá, ta nhất định sẽ trở về.” Ngụy Hợp đưa tay điểm một cái, một vòng hồng quang ản nấp, bắn ra, chui vào tóc Bích Liên.

“Chờ ta.”

Bích Liên còn muốn nói gì nữa.

Đột nhiên một gợn sóng vô hình khuếch tán ra xung quanh.

Trên thân Ngụy Hợp bỗng nhiên sáng lên ngân quang.

Quang mang kia triệt để bao trùm hắn lại, đảo mắt, ngân sắc biến mất, Ngụy Hợp cũng thức thời tung tích.

Bích Liên ngây ngẩn cả người rồi từ từ bước tới.

“Nguy Hợp?”

Nàng nhìn chung quanh ban công, chung quanh một mảnh trống rỗng, cái gì cũng không có...

Gió nhẹ thổi qua quần áo trắng của nàng tựa như bọt biển biển sóng biển.

Bích Liên vươn tay, nhẹ nhàng trao ở vị trí Nguy Hợp, nàng tựa hồ đã minh bạch cái gì.

“Ừm, ta chờ người.”

Nàng nhẹ giọng trả lời.

Cùng lúc đó.

Gợn sóng vô hình nhanh chóng khuếch tán đến nơi phân bố máu thịt Nguy Hợp.

Phạm là nhục thân bị Nguy Hợp huyết nhục chiếm cứ hơn một nửa trở lên, toàn bộ đều bị ngân quang bao trùm, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Hồi sinh chỉ trong một đêm, cơ hồ sẽ bị trọng thương.

Sức mạnh vũ trang và cấp cao trong nháy mắt đã bị tổn thất hầu như không còn gì, tất cả cơ sở thiết bị, toàn bộ rơi vào yên lặng.

Quyền lực của trật tự, rất nhanh lại lần nữa trở về trong tay những Linh năng giả bình thường.

Không có thức tỉnh, không còn sông mẹ, Tinh Uyên cũng bị trọng thương, mai danh ẩn tích.

Chỉ có nhân loại, vẫn có thể bảo trì một lượng lớn số lượng như cũ, dựa vào linh năng giả lưu lại, cùng với hệ thống hoàn thiện, lượng lớn vũ khí chiến lược, một lần nữa chiếm cứ địa vị chủ đạo.

Mọi thứ như trở về điểm đầu tiên.

Đế quốc mười bốn tuổi ba tháng.

Sau khi tứ đại hà hệ thống nhất ngăn ngui, lại phân liệt lần nữa.

Tất cả lực lượng khôi phục lại, trong một năm này, triệt để yên lặng rút lui.

Tinh Uyên sau khi kết thúc trò chơi khởi động giả, liền hoàn toàn đóng kín máy Tinh Môn Trùng động ra vào Tinh Uyên, tự phong tỏa bản thân.

Sông mẫu hội viên mãn biến mất, thức tỉnh sẽ yên lặng, Tinh Uyên tự phong, đến lúc này, nhân loại hoàn toàn không còn bất cứ trói buộc và ảnh hưởng của ngoại lực, bắt đầu tự do phát triển.

Thời gian cực nhanh, tựa như sao chổi lướt qua trong vũ trụ trong nháy mắt.

Hồi sinh sẽ tạo thành ảnh hưởng to lớn, trừ bỏ giống như sao chổi, lúc đầu trong mấy trăm năm có chút ảnh hưởng, có chút để lại bên ngoài, sau đó liền cấp tốc theo thời gian biến mất, dần dần phai nhạt.

Khi tất cả trở thành lịch sử, khi lịch sử biến thiên, vết tích biến mất, một đời người già đi, lại có một thế hệ bù đắp thiếu hụt.

Khi vạn vật lưu chuyển, biến hóa, núi sông trên bề mặt hành tinh di động, sông biển nhấp nhô.

Duy nhất không thay đổi, chỉ có bốn con sông lớn đang chậm rãi chuyển động.

Tầng thứ chín, tầng hư ảo.

Bên trong yên tĩnh.

Trong vụ hải do sương mù màu bạc tạo thành, Ngụy Hợp lẳng lặng nằm ngửa, trôi nổi ở trong đó, hai mắt nhắm nghiền.

Linh lực huyết nhục của hắn, mỗi thời mỗi khắc đều ghi chép biến hóa liên quan tới linh hồn chuyển hóa xung quanh.

Không chỉ có vậy.

Sau khi tiến vào nơi này, Ngụy Hợp mới biết được. Cánh cửa yên tĩnh không phải chỉ là một nơi để quyết định khái niệm sinh mệnh huyền bí.

Tất cả khái niệm trong vũ trụ đều không ngừng diễn hóa ở nơi này, gia tốc tiến hóa, yên lặng tựa vào giây phút cuối cùng.

Tất cả khái niệm đều diễn biến ở nơi này, đi về phần cuối của cuộc hành trình.

Mà phần cuối của tất cả khái niệm, Ngụy Hợp đã mơ hồ cảm giác được, đó là vĩnh hằng yên tĩnh.

Cũng tức là vĩnh viễn tịch diệt.

Khi vạn vật vũ trụ hoàn toàn lâm vào tĩnh lặng chết chóc, cũng không khác gì hủy diệt.

Hắn lặng lẽ ghi chép, cảm thụ. Mỗi thời mỗi khắc đều có vô số điều huyền bí về sự tiến hóa sinh mệnh, được hắn cảm ngộ thấu triệt, ghi chép lại.

Quá trình linh hồn chuyển hóa thành vật chất cũng ẩn giấu ở trong đó, là một phần của nó.

“Nếu như chuyển hóa như vậy có thể tiếp tục vĩnh viễn, vậy thì sự yên tĩnh vĩnh hằng sẽ không bao giờ xuất hiện.”

“Đáng tiếc... Chuyển hóa vốn có hao tổn, hơn nữa, cách chuyển hoá này cũng có tuổi thọ...”

Ngụy Hợp cảm giác thân thể của mình, linh hồn của mình, mỗi một giây đều cảm ngộ ở nơi này, trở nên càng thêm hoàn mỹ.

Huyết nhục của mình cũng bị kích thích bởi cảm ngộ tiến hóa của sinh mệnh, lại một lần nữa tiến triển tới cấp độ cao hơn.

Ở cấp độ trên Thiên Đế, chính là chúng tinh chi mẫu, thậm chí là cấp bậc Thiên Tôn.

Vốn dĩ Ngụy Hợp cũng không có quá nhiều nhận thức về vị trí thần mẫu này của chúng tinh.

Nhưng giờ này khắc này, trong biến diễn hóa căn nguyên trong cánh cửa yên tĩnh này, nơi này chứa ghi chép vô số kể, vô số khái niệm ở chỗ này, một lần lại một lần tiến hành vô số biến hóa phương hướng.

Trong toàn bộ đại vũ trụ Chân giới, có lẽ tất cả ghi chép diễn hóa đều sẽ hiện ra đồng bộ ở chỗ này.

“Nơi này hẳn là ghi chép tin tức đồng bộ. Không... phải giống như tin tức của cơ thể con người, ghi chép tin tức nơi này, có thể một lần nữa dùng để thai nghén trong vũ trụ mới...”

Ngụy Hợp suy đoán trong lòng.

Hắn chỉ cần tâm niệm vừa động, tất cả tin tức ở nơi này đều có thể tìm được, chỉ cần hắn nguyện ý tiêu phí tinh lực.

“Liên quan tới thần vị...”

Rất nhanh, một lượng lớn thông tin liên quan hiện ra chung quanh.

Nơi này không có khoảng cách không gian, chỉ cần tư duy tới gần, là có thể tự động tiếp cận hết thấy tương ứng.

Giống như giờ phút này.

Ngụy Hợp chậm rãi mở hai mắt ra, sương mù màu bạc trước mắt gã chậm rãi tản ra.

Vô số sợi tơ màu bạc lớn bằng sợi tóc, nhanh chóng từ trong sương mù bay ra, chui vào ngực hắn.

Tất cả ghi chép về thần vị trên Thiên Đế.

Bản thân Thiên Đế chính là chủ nhân vật có thể chứa đựng tất cả các vì sao.

Mà mẫu thân của chúng tinh, bản chất đại biểu cho ngọn nguồn sinh ra vật chất mới sinh ra.

“Nếu như nói, cấp độ chủ nhân của chúng tinh là Thiên Đế, đại biểu cho vật chất tuyệt đối, như vậy vật chất thai nghén ra lại là cái gì?”

Vô số tin tức ghi chép chảy vào linh hồn Ngụy Hợp, thần sắc trong mắt hắn trở nên ngạc nhiên, kinh ngạc, chấn động.

“Lại là...”

Các Tinh Chi Mẫu có cấp bậc... Như vậy xem ra, so với Chúa Tể cường đại hơn rất nhiều.

Hơn nữa... lại là cái kia sao?

“Nơi này có ghi chép tất cả tin tức, làm sao bước vào vị trí mẹ đẻ của chúng tinh, ta đã có manh mối... Kế tiếp, chỉ cần tiến hóa hình thái sinh mệnh, đạt tới giới hạn là được.”

Hắn đã dung hợp hơn vạn tinh hạch của tinh cầu tinh hệ hơn vạn tỉ, ở phương diện vật chất thì hoàn toàn không còn thiếu nữa.

Kế tiếp, chỉ cần đạt tới tiêu chuẩn hạ hạn thấp nhất, tiếp quản thân vị của các mẹ chúng tinh, có thể tiếp thu quyền hạn được tích lũy vô số năm ở vũ trụ Chân giới.

“Không ngờ quyền hạn thân vị của mẫu thân chúng tinh lại quản lý linh hồn... quản lý linh hồn ban đầu, vũ trụ chi linh ban đầu.

Đây không phải là sông mẹ của vũ trụ này sao? Hay là mục đích khi sông mẫu hà tiến vào đây chính là muốn chiếm lấy vũ trụ chi linh?”

Ngụy Hợp suy đoán trong lòng.

Linh hồn thai nghén ra vật chất, vật chất sinh sôi sinh ra sinh mệnh, sinh mệnh tái tổ linh hồn. Vòng tuần hoàn như thế.

Làm thế nào để sinh ra linh hồn, bên trong mảnh sương mù màu bạc này đã giảng giải rất nhiều.

Diễn biến vật chất, hướng tới một phương hướng kỳ dị, đẩy mạnh tới cực hạn, linh hồn sẽ có thể ứng vận mà sinh.

Chỉ là quá trình này, có lẽ sẽ phi thường dài, ở giữa cần một số dây dẫn phụ trợ.

Nhưng chỉ cần hoàn thành, hết thủy đều sẽ nước chảy thành sông, đến lúc đó... đã hoàn toàn nắm giữ chuyển hóa của vật chất linh hồn, Ngụy Hợp sẽ hoàn toàn viên mãn.

Dựa theo thân vị mà nói, chính là trở thành mẹ của chúng tinh.

Mà đạt tới một bước này, sau khi viên mãn, không khác gì Chúa Tể như lúc bắt đầu.

Về phần đột phá trung gian cần phải có vật chất dẫn ra sao?

Trên đời này chỉ cần có đủ năng lượng, sẽ không có Phá Cảnh
Châu không thể mô phỏng.

*
*
*
*
*
*
*
*
*

Năm tháng như thoi đưa xuyên qua sương mù, mang theo vết tích độc nhất vô nhị của nhân loại.

Tĩnh lại, ghi chép viên mãn dần dần bị lãng quên.

Khi hồ sơ biệt danh cuối được đặt vào chỗ sâu nhất trong hồ sơ lịch sử.

Khi hồ sơ lịch sử không ngừng cập nhật, từng nhóm tư liệu mới quan trọng chiếm mất không gian trong đó.

Khi ghi chép liên quan tới việc này bị giáng cấp lần lượt, dẫn tới tính trọng yếu giảm xuống.

Theo mấy lần chiến hỏa bộc phát, hồ sơ không ngừng trùng tu, khôi phục tư liệu.

Không ít ghi chép bị rơi xuống.

Còn lại cho thế nhân, chỉ còn lại câu chuyện dã sử truyền thuyết lưu truyền tại phố phường kia.

Lịch lịch đế quốc 11283 năm.

Ánh mặt trời vàng chiếu trên bờ cát.

Trong bờ cát màu vàng sáng, một thiếu nữ xinh đẹp với mái tóc dài màu đen, mặc áo lụa màu đen, quả cầu trong tay không

cẩn thận lăn xuống.

Quả cầu ùng ục lăn ra ngoài, chậm rãi đụng vào chân một nữ tử tóc dài màu xanh biếc và eo tóc.

“Xin lỗi.” Thiếu nữ vội vàng chạy tới, đem bài cầu ôm lên, khước mắt đánh giá nữ tử trước mắt một chút.

Năm trăm năm trước ban bố luật nghị cấm điều chỉnh gen, hôm nay tự nhiên người càng ngày càng nhiều.

Mà sau khi điều chỉnh gen mới dễ dàng xuất hiện người có màu sắc rực rỡ, ngược lại càng ngày càng ít.

Chỉ là, nữ tử tóc xanh trước mắt này tựa hồ không được điều chỉnh tự nhiên như vậy.

Trên da thịt trắng như tuyết của nàng lóng lánh ánh huỳnh quang nhu hòa giống như ngà voi. Đứng ở nơi đó liền tự nhiên lộ ra vẻ lười biếng, thông dong, tựa như biển cả cảm giác bao dung.

Ôn nhu.

Đây là cảm thụ duy nhất mà nữ tử tóc xanh mang lại cho mấy người còn lại.

Lúc này nghe được nữ tử tóc đen xin lỗi, nữ tử dè mữ rộng xuống đầu.

“Không sao.”

Nàng ngẩng đầu, nhìn về chân trời xa xa, tựa như đám mây hỏa diễm thiêu đốt.

“Đã lâu không gặp người đẹp như vậy...”

“Tỷ tỷ ngài từ ngoài hành tinh tới phải không?” Thiếu nữ tóc đen có chút ghen tỵ với khí chất trên người đối phương.

Cái loại khí chất được năm tháng lắng đọng lại, thông dong nhu hòa kia căn bản không phải nữ hài trẻ tuổi có thể so sánh được.

“A, người thật có thể nói chuyện, tuổi của ta làm nãi nãi nãi của người cũng đủ rồi.” Nữ tử tóc xanh nhin không được cười nói.

“Nào có, tở tở ngài rõ ràng nhìn qua thoát nhìn trẻ như vậy không bằng ba mươi tuổi chứ?” Thiếu nữ suy đoán.

“Thật sao? Thật sự còn trẻ như vậy sao?” Khóe miệng của cô gái này càng nở nụ cười.

“Dạ, sao ngài còn ở nơi này? Phi thuyền sắp lên đường, mọi người đều chờ ngài.”

Bỗng nhiên cách đó không xa, mấy nam tử mặc chế phục chính thức nhanh chóng tới gần.

“Dù sao nơi đây cũng là chỗ ở lúc trước của ta, thật có lỗi, trong lúc nhất thời đã quên mất thời gian rồi...” Cô gái tóc xanh khẽ khom người.

Nam tử đi đầu không dám tiếp lễ, vội vàng tránh ra, cười khổ nói: “Ngài mau chóng trở về đi.”

“Được.” Cô gái mỉm cười gật đầu. Nàng quay đầu lại nhìn thiếu nữ tóc đen.

“Tạm biệt tiểu cô nương. Cái này tặng cô nương nhé.”

Nàng nhẹ nhàng ném đi, một vật nhỏ vẫn đang nắm trong tay nàng xoay tròn, bay vào trong tay thiếu nữ.

Đó là một hình người mơ hồ dùng cát áp chế thành.

Hình người không có khuôn mặt, nhưng trên người khoác áo choàng quân phục rộng lớn, quần áo trong ngực rộng mở ra, lộ ra cơ bắp cường tráng.

Đây là một pho tượng không có gì đáng chú ý.

Duy nhất khiến người ta kinh ngạc là trước ngực hình người có khắc một đồ án hạt châu màu đen.

Đồ án kia chỉ lộ ra non nửa, có thể thấy được rõ ràng.

Đến khi nữ hài tóc đen lấy lại tinh thần, trước mắt chỉ còn lại bóng lưng nữ tử đã đi xa.

Rất nhanh, trên vòng thế tinh, một chiếc phi thuyền chậm rãi bay lên.

Bích Liên bước vào nhà bếp, bên trong đã có người chờ nàng.

“Sao về trễ vậy?” Người nọ nhẹ giọng nói, quay đầu lại, để lộ gương mặt đeo mặt nạ đen. Dáng người cao lớn, thon dài tú lự, rõ ràng là Đô Tử của Đông Cực liên minh.

“Chỉ là bỗng nhiên muốn trở về xem một chút, năm đó chỗ ta ở. Bất quá bây giờ cái gì cũng không có.” Bích Liên thở dài.

“Là nội chiến lần đó sao?” Nguyên Đô dịu dàng nói.

“Ừm.... Phòng ốc biến thành biển, toàn bộ vỏ trái đất đều biến mất...” Bích Liên khẽ gật đầu: “Nhưng ta lại không có việc gì. Bọn nhỏ cũng không có việc gì...”

“Bọn họ đều nói hấn chết. Nhưng chúng ta vẫn tin tưởng, hấn vẫn còn.”

Nguyên Đô Tử không đáp lời, mà đi tới trước cửa phòng bếp, ngắm nhìn bản đồ đại địa đang từ từ đi xa.

“Đúng vậy.... vạn năm trước... Ai còn nhớ cái tên khuấy động phong vân, cơ hồ nhất thống thế giới?”

“Tỷ tỷ... Phía Dung nhi nghe nói cũng gần đây, là chuyện gì xảy ra sao?” Bích Liên cau mày hỏi.

Vạn năm trôi qua, sau khi trải qua mấy lần nhân loại tranh quyền nội chiến, rất nhiều tinh hệ bị vũ khí mang tính hủy diệt đánh trúng, mất đi không ít tư liệu quan trọng.

Liên tục chinh chiến, nhân loại hao tổn quá mức nghiêm trọng, hiện giờ thậm chí mơ hồ có vết tích văn minh thoái hóa.

Tinh Uyên dần dần suy yếu, hoàn toàn tự phong ấn bản thân.

Thức tỉnh sớm đã triệt để tiềm nhập dưới mặt đất, chờ đợi thời cơ.

Mặt ngoài, tuy rằng khắp nơi đều là nhân loại nội chiến hỏa lực, nhưng trên thực tế, xét về trình độ phá hoại, so với đoạn thời gian lúc trước, hòa bình hơn nhiều lắm.

“Ừm... có một số việc. Ta và Dung nhi đã thương lượng, quyết định tự mình đến đón ngươi.

Kế tiếp, chúng ta cùng đi tìm Tạp Tu Trạm. Nàng ta và Lôi Khoát đã phái người tập hợp tất cả người của chúng ta lại một

chỗ.” Nguyên Đô trả lời.

“Chẳng lẽ, lại là...” Bích Liên tựa hồ nghĩ tới điều gì.

“Người đoán không sai, lại là sông mẹ.” Nguyên Đô gật đầu.

Những năm gần đây, Mẫu Hà liên tục không ngừng ý đồ xâm nhập vũ trụ Chân Giới.

Bọn họ không ngừng từ biên giới Man Hoang tinh hệ mà từ từ lan tràn về phía tinh hệ.

“Lần này, chẳng lẽ rất nghiêm trọng?” Bích Liên trong lòng biết, nếu như tình huống không đủ khả năng khống chế, Nguyên sẽ không chạy tới tìm nàng bảo hộ.

“Có người đang yểm hộ cho mẫu hà, chờ khi các nàng Lôi Lang phát hiện ra thì tình huống đã không thể vãn hồi nữa rồi.”

Nguyên Đô gật đầu.

Hiện giờ Lôi Mâu đã khắc chế lại Nặc Miếu, chiếm lấy một tinh đồ lớn nhất của Nặc Tát Tư, có thể nói đó là nhóm người mạnh nhất trong quân phiệt.

Ngay cả nàng cũng không có biện pháp khống chế thế cục, có thể thấy được tình huống hiện tại nguy cấp đến mức nào.

Bích Liên đảm nhiệm truyền văn chung thân ở đế quốc Bành Toa, cũng đã hơn ngàn năm, cũng thường xuyên nghe nói đến chiến tích thế lực của Lôi Mâu.

Nghe y nói vậy, nàng ta hiểu được mức độ phiền phức trong đó.

“Tìm được nguồn gốc cụ thể không? Có muốn ta nhờ Ngụy Hằng hỗ trợ không?”

Hiện giờ Ngụy Hằng đang ở đế quốc gửi thư hội, đảm nhiệm chức vụ hội trưởng. Thực lực đã sớm đạt đến đỉnh điểm bất hủ, người này học thức uyên bác, đức cao vọng trọng, ở các giới của Bành Toa đều có rất nhiều danh dự.

Trên thực tế, sức ảnh hưởng của Ngụy Hằng lớn hơn rất nhiều so với Bích Liên.

“Không cần. Tình huống hiện tại không cần kéo cả hấn vào. Mặt khác, Tinh Uyên dường như cũng muốn giải phong xuất thế, cho nên lần này, cũng là một cơ hội...” Trong lời nói của Nguyên Đô như có điều ám chỉ.

“Khế cơ...” Bích Liên tựa hồ đã minh bạch điều gì.

Bên trong yên tĩnh.

Trong vô số tin tức diễn biến, một đoàn chất lỏng màu bạc thuần túy, cấp tốc hội tụ, lưu động, hóa thành một đạo cường tráng thân thể nam tử.

Thân thể dần dần điêu khắc thành hoa văn quái dị, khuôn mặt, tóc dài, hai tay, thậm chí trên ngực không biết bao nhiêu lần.

Thời gian không ngừng trôi qua.

Chi tiết trên người nam tử càng ngày càng nhiều, càng ngày càng nhiều.

Không biết qua bao lâu, bỗng nhiên một tiếng vang thanh thúy từ xung quanh vang lên.

Bịch bịch.

Một tiếng tim đập, phảng phất nhen nhóm tất cả khởi nguyên, nhảy lên trên ngực nam tử.

“Cuối cùng cũng ghi chép xong rồi chứ?”

Ý chí của một linh năng vô cùng to lớn đang chậm rãi khuấy động giữa lớp sương mù màu bạc.

Ngụy Hợp chậm rãi mở hai mắt ra, hết thấy trong mắt hấn, phảng phất đều bịt kín một tầng màu tím.

Trong vùng hải dương diễn biến vô tận này, hấn quên đi thời gian, quên đi tất cả, không ngừng lĩnh ngộ cửa ải cuối cùng của vật chất chuyển hóa linh hồn, đồng thời lĩnh ngộ điều chỉnh lại linh hồn thân thể của chính mình.

Mà bây giờ, rốt cuộc... cái chỗ thiếu hụt cuối cùng này, đã hoàn toàn được bù đắp.

Kế tiếp, biết đột phá như thế nào, mình cũng đạt đến viên mãn.

Tất cả chỉ còn thiếu một bước cuối cùng.

“Người đã tỉnh?”

Bỗng nhiên, thanh âm từ bên ngoài truyền đến.

Cửa vào yên tĩnh ở chỗ cao hơn của chân giới tầng thứ chín, mà cửa vào bị tam đại Chúa Tể ngăn chặn, cho nên bất cứ lúc nào hần cũng có thể chú ý biến hóa trong đó.

Ngụy Hợp xoay người, nhìn thấy sau lưng tự nhiên ngưng tụ ra một người huyết sắc sương mù.

Đó là hóa thân tạm thời của lúc bắt đầu.

“Rốt cuộc đi đến một bước này, ngay cả chính ta cũng không nghĩ tới, sẽ hao tổn thời gian dài như vậy.” Ngụy Hợp bình tĩnh nói.

Giờ khắc này, hần đã đạt tới cấp độ viên mãn, khoảng cách tới vị trí Chúa Tể chỉ thiếu một kíp nổ, đó chính là nguyên chất tiến hóa.

“Ta cũng không nghĩ người có thể kiên trì lâu như vậy...”

Lâm Thủy xác thực không nghĩ tới, Ngụy Hợp thế mà có thể ở trong yên tĩnh chỉ môn kiên trì lâu như vậy, một mực không ngừng tiêu hao bản thân, cảm ngộ hết thủy, không ăn uống bất kỳ cái gì.

Cứ như thế, lại có thể chống đỡ hơn vạn năm, quả thật khó mà tin nổi.

“Người lúc trước là muốn cho ta triệt để vẫn diệt ở chỗ này?”

Ngụy Hợp nhiều năm như vậy, tự nhiên đã sớm nhìn ra mục đích của đối phương.

Đôi sinh vật khác vào, coi như là lãnh chúa Tinh Uyên, vạn năm không ăn uống, một mực chịu đựng tiêu hao khổng lồ, hơn nữa không nhìn thấy hi vọng, giống nhau đều phải chết không thể nghi ngờ.

Nhưng đáng tiếc, hần lại khác.

“Rõ ràng không nhìn thấy hy vọng đột phá, người hần cũng nên biết, tiến hóa nguyên chất sớm đã bị ba vị Chúa Tể chúng ta chia cắt, trong vũ trụ sớm đã không còn bất cứ nguyên chất tiến hóa nào nữa.

Không có nguồn gốc, người không cách nào tiến hóa, ngày sau chung quy vẫn phải chết không thể nghi ngờ, nhưng vì cái gì, ý chí của người vẫn tràn ngập sinh cơ như cũ... ” Trước mắt khó hiểu nói.

“Người đang... chờ cái gì?”

“Ta đang đợi viên mãn.” Ngụy Hợp trả lời.

“Viên mãn?” Từ đầu đến cuối không hiểu.

Ngụy Hợp giơ tay, nhẹ nhàng đặt ở ngực.

“Ta khác với các người.”

“Bản chất các người là viên mãn, thiếu một phần chất biến. Mà ta, vốn là một.”

Bịch bịch.

Trong nháy mắt, một tiếng tim đập thật lớn từ trong cánh cửa yên tĩnh nổ tung khuếch tán ra ngoài.

Lúc ở ngoài cửa, Lâm Thủy bỗng nhiên mở mắt, sắc mặt kịch biến.

Tinh Uyên.

Từng tinh hệ đỏ sậm đầy tử khí trầm lắng tựa như từng vòng xoáy do huyết tương tạo thành chậm rãi chuyển động, yên lặng không chút tiếng động nào.

Trong chốc lát, từng chiếc từng chiếc chiến hạm lóe lên màu lam nhạt linh lực trông rộng nhảy lên.

Mấy vạn chiến hạm, toàn thân đều khắc hình tam giác màu trắng, phẳng phát cùng một tổ chức hạm đội.

Bên trong từng chiếc chiến hạm, từng vòng linh năng cấp bắt hủ khuếch trương, tản ra.

“Ba Luân bệ hạ, chúng ta đã biểu lộ thành ý của sông Mẫu, hiện tại đã đến lượt các người đưa ra điều kiện hàng ngũ rồi chứ?”

Trong linh năng có một giọng nam thô ráp lạnh như băng truyền ra.

“Thời gian đã không còn nhiều.”

Xoẹt một tiếng.

Áo quần hoa văn quen thuộc của Ba Luân xuất hiện ngay phía trước hạm đội.

Hắn tóc đỏ ngấn ngấn hướng về phía sau chải lên cao, hai mắt màu đỏ rượu toát ra phảng phất trống rỗng, lại như là cười khê thần sắc.

“Hơn nữa, Hách Lý Quảng, Tinh Uyên đã sớm không hỏi hết thấy sự vụ bên ngoài.”

“Lực lượng Tinh Uyên càng ngày càng suy yếu, hiện giờ đã không còn sức ngăn cản chân linh sông mẫu của ta chính thức giáng lâm nữa. Ba Luân bệ hạ sẽ không cảm thấy chỉ cần Tam quân chủ các ngươi là có thể ngăn cản Lâm Chân đại nhân giáng lâm lần này chứ?” Giọng nói của Hách Lý Hâm lại vang lên lần nữa.

“Cực Truyền Kiếm Hoàng sao?” Ba Luân đảo mắt, nở nụ cười: “Thật ra, ta biết mục đích của các ngươi. Dựa theo ý chí của Chúa Tể, chúng ta hoàn toàn có thể hợp tác, tìm kiếm bí mật cuối cùng.”

“Hợp tác? Vì sao lại hợp tác?” Mặt ngoài Hách Lý Quảng là nhân loại bất diệt, trên thực tế bên trong đã bị thay thế thành ý chí mẫu hà chân linh. Nghe được lời này, nhất thời có chút động tâm.

Hắn biết rất rõ, theo mẫu hà chủ động tiếp cận vũ trụ khổng lồ đến cực điểm này, độ khó khi chân linh hàng lâm càng thấp.

Gần ngàn năm, một lượng lớn chân linh không ngừng hàng lâm, nhưng cũng bị nhân loại và Tinh Uyên đánh lui về.

Lần này đúng là hắn đại diện cho chân linh Mẫu Hà Thượng vị đến đàm phán, nhưng lần kế không nhất định có cơ hội tốt như vậy.

Vì vậy có thể tận lực kiếm chỗ tốt, đó là tốt nhất.

Chúa Tể Tinh Uyên và quân chủ dù sao cũng là vị thế, cho dù thực lực rút lại gần ngàn năm, chắc chắn cũng mạnh hơn hắn

quá nhiều.

Chính mình tổn thất một chút lợi ích trên phương diện lớn, bổ sung cho mình, hẳn là không có vấn đề gì. Dù sao sông mẹ lớn như vậy, thực linh nhiều như vậy, tổn thất một chút cũng nhìn không ra.

“Thứ các người muốn, đơn giản là phân tư cách kia trong Sinh Mệnh hoa viên.

Lần trước thăm dò thất bại, nhưng lần này, tỷ lệ chúng ta thông qua rất lớn.

Nếu như các người có được tư cách tiến vào Linh Hải cao nhất kia.

Như vậy, ta có thể đồng ý, sẽ không can thiệp vào việc các người tế tự linh hồn toàn bộ nhân loại, mà điều kiện là các người nhất định phải ra tay tương trợ Tinh Uyên chúng ta, hoàn toàn bù đắp lại phần đồ vật mà ta muốn...”

Qua nhiều năm như vậy, thời gian ngủ say trước mắt càng ngày càng dài, khoảng cách giãn ra cũng càng ngày càng lâu.

Trong lòng Ba Luân lại lần nữa nổi lên suy nghĩ này.

Thoát khỏi sự trói buộc của Tinh Uyên, bước vào tầng thứ cao hơn, bất cứ lúc nào cũng là mục đích quan trọng nhất của hắn.

Lần trước bởi vì nguyên nhân đặc thù, người khởi động lại biến mất mà đã thất bại, nhưng lần này...

“Có thể, nhưng ta cũng có điều kiện của ta.” Hách Lý Quảng lại nói: “Cách thượng vị của ta còn thiếu một phần linh hồn, ta muốn người giúp ta một tay, bù đắp cho bước cuối cùng này!”

Thân thể này của hắn chỉ là biểu tượng, trên thực tế, bên trong là Chân Linh đã hàng lâm trong sông Mẫu Hà không lâu.

“Vậy thì... hợp tác vui vẻ.” Ba Luân mỉm cười, giơ tay lên muốn trao đổi tín vật.

Bịch bịch.

Lúc này, toàn bộ tinh hệ của toàn bộ tinh vực đều chấn động âm âm.

“Âm thanh gì vậy!?” Hách Lý Hiên hơi ngần ra, không đợi y hoàn hồn, Ba Luân Quân Chủ trước mắt tựa hồ đã nhận ra cái gì đó, thân thể nổ tung, hóa thành điểm đỏ, biến mất tại chỗ.

885

Tầng thứ chín —— hư tầng.

Trong tinh không vô ngần không lò.

Những người mạnh nhất dồn dập hiện thân.

Ba Luân, Tây Lũng, Lộc Tam Quân chủ.

Bên phía sông mẫu hà, Hách Lý Hiên là người đầu tiên xuất hiện. Đó là một lão béo tóc trắng đang ưỡn bụng phình ra.

Ngay sau đó, là bốn đạo chân linh hình thù kỳ quái.

Cùng với vị hắc y kiếm sĩ tóc đen môi đen cuối cùng - Cực Truyền Kiếm Hoàng Lâm Chân.

Từ sau lần bị Tịch Tượng Thiên Đế đánh tan, một vạn năm qua, hắn không giờ khắc nào không tìm cơ hội quay về nơi này, báo thù rửa hận.

Nhưng mấy lần phản hồi đều bị Tinh Uyên chính diện đánh tan, phá tan âm mưu.

Lần này thật vất vả mới có được sự buông lỏng của Tinh Uyên, không ngờ lại tựa hồ muốn phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Mọi người lúc này cùng ngẩng đầu nhìn về phía cánh cửa yên tĩnh kia.

Cánh cửa màu vàng kim kia đã mấy trăm triệu năm không có bất cứ động tĩnh gì, lúc này lại chậm rãi hiện lên từng vết rạn.

Ba vị Chúa Tể bảo vệ ba hướng, xung quanh thân thể tỏa ra vô số lực tràng như huyết tương, bao trùm quá khứ, cố gắng bổ sung toàn bộ vết rạn.

Nhưng sương mù màu bạc không thể đếm hết từ trong vết rạn tản mát ra, dễ dàng đem huyết tương triệt để đẩy ra.

Vô số sương mù màu bạc cấp tốc tổ hợp ngoài cửa, tụ hợp, dần dần hóa thành một đạo khối ngô cao lớn.

“Ngưng!!”

Đúng lúc này, Chúa Tể bỗng duỗi thẳng hai tay, một gợn sóng không lồ từ trên người hấn lan ra.

Trong tầng thứ bảy vũ trụ, màu đỏ sậm của toàn bộ Tinh Uyên cấp tốc bắt đầu thôi lui, hóa thành vô số huyết tương, bay lên.

Huyết tương tựa như hải dương, từ một lỗ đen tràn vào tầng cao hơn.

Trong chớp mắt, vô số huyết tương từ bên cạnh hiện ra, hóa thành mảng lớn huyết vụ, bay về phía hình người màu bạc.

Huyết tương lôi kéo sương mù màu bạc, không ngừng ngăn cản hấn tiếp tục tụ hợp thành hình.

Đáng tiếc, lực lượng huyết tương rõ ràng thua xa sương mù màu bạc, chỉ có thể miễn cưỡng làm chậm tốc độ nó lại một chút.

Hình người màu bạc vẫn như trước tiếp tục ngưng tụ, tinh lọc.

“Mau ra tay! Không thể để cho hấn thành hình, nếu không tất cả chúng ta đều phải chết!” Lâm Thủy Lệ nghiêm nghị nhìn về phía mẫu hà phương hướng Lâm Chân.

Lâm Chân sắc mặt khế biến, hấn đã nhìn ra cái ngân sắc nhân hình kia rốt cuộc là cái gì.

“Ta biết ngay mà... Quái vật kia không dễ chết như vậy đâu.!”

Hấn còn nhớ rõ lần trước mình mượn một tia lực lượng của phụ thân, thế mà vẫn bị cứng rắn nghiền nát.

Trợn vụn vụn năm hấn mới khôi phục lại.

Lần này hấn ta lại giáng lâm, định báo thù, nhưng bây giờ nhìn lại...

Lâm Chân đè nén hồi hộp trong lòng, tay nắm chuôi kiếm bên hông.

Bốp!

Mũi kiếm dựng thẳng lên.

Một phiến lớn ngân sắc quang điểm ở phía sau hấn hiện ra.

“Ánh sáng tuần tra!”

Xuy!!!

Hắc kiếm đâm về phía trước, cùng lúc đó còn có mấy ngàn ức kiếm quang màu bạc phía sau hẳn.

Một vòng tròn Ngân Hà được tạo thành từ kiếm quang, xoay tròn bắn ra, vượt qua tốc độ ánh sáng, đánh lên thân thể Ngụy Hợp.

Ông!!!

Ngân hà kiếm quang bị vô số sương mù màu bạc ngăn giữa không trung, vô số kiếm quang như điện chĩa, điên cuồng cắt xé sương mù.

Lâm Chân và Thủy Thủy hai người, hai cỗ lực lượng đỉnh tiêm hệ khác nhau đồng thời tác động lên thân Ngụy Hợp.

Nhưng làm cho người ta rung động chính là hai cỗ lực lượng hợp lực xác thực so với vừa rồi tốt hơn một chút khiến Ngụy Hợp hình hơi chậm một chút.

Nhưng sương mù màu bạc kia, vẫn như cũ từng chút một tụ lại hướng Ngụy Hợp.

Phụ cận cánh cửa yên tĩnh, sương mù màu bạc không ngừng bị rút ra khỏi vết rạn, bổ sung thêm vào hệ thống của Ngụy Hợp.

Lâm Chân cùng Lâm Thủy Tứ toàn lực phóng thích lực lượng bản thân, đáng tiếc, hai người hợp lực, vẫn như cũ như kéo sông, bị Ngụy Hợp kéo qua một bên khác.

“Cho dù cùng là Chúa Tể.” Thanh âm Ngụy Hợp thuận theo sương mù màu bạc khuếch tán ra bốn phía.

“Trước khi bắt đầu, giữa ngươi và ta vẫn có chênh lệch như cũ.”

Sắc mặt trước khi đi chỉ khẽ biến, nhưng trong lòng sớm đã có kịch biến nghiêng trời lệch đất.

“Rốt cuộc vì sao Tịch Tượng lại đột phá?”

“Nguyên chất đã sớm bị tiêu hao hết rồi, lúc trước ba người bọn họ cũng chỉ chia ra làm ba mới có thể tiêu hóa tiến giai.”

“Trong cánh cửa yên tĩnh đó, đến cùng là còn cất giấu bí mật gì, hoặc là, chẳng lẽ bên trong còn có nguyên chất tiến hóa vượt bậc hay sao?!?”

Suy đoán cuối cùng này lập tức phóng đại trong đầu.

Hắn càng nghĩ càng thấy có khả năng.

Năm xưa tam đại Chúa Tể bọn họ tìm khắp các nơi trong vũ trụ, không phát hiện ra nguyên chất tiến hóa gì. Điều này cũng khiến bọn họ chỉ miễn cưỡng bước vào Chúa Tể, không đủ nguyên chất.

Sao bầu trời vừa vào cửa đã thuận lợi đột phá?

Có lẽ, đáp án nằm trong cánh cửa yên tĩnh đó...

Nghĩ tới đây, Lâm Thủy bỗng nhiên nhắm mắt lại, suy nghĩ chuyển động. Hắn lại mở miệng.

“Tịch, ngươi không nên đi ra...”

Hắn thở hắt ra, bình tĩnh nói.

“Ngươi bây giờ đã ở bên trong môn phái quá lâu, đã sớm bị đồng hóa thành hình thái lực lượng yên tĩnh.

Với hình thái của ngươi, cứ tính là ra đi, dựa vào linh năng và chất lượng của ngươi tất nhiên sẽ khiến cho hệ thống năm đại hà chúng ta tăng tốc đi về phía tĩnh mịch.”

Thân hình người màu bạc đột nhiên đưa tay ra, hai tay đâm vào kiếm quang sông bạc của Lâm Chân, mạnh mẽ xé rách.

Bành!!

Kiếm quang Ngân Hà nổ tung, toàn thân Lâm Chân run lên, há miệng phun ra máu tươi màu bạc.

Hắn lui về phía sau mấy bước, muốn phát lực lần nữa, lại cảm giác được một bàn tay lạnh như băng, đã đặt tại trên trán của hắn.

“Vạn năm không gặp...” Thanh âm Ngụy Hợp gần trong gang tấc, chui vào trong đầu hắn.

“Ngươi vẫn yếu như vậy a...”

“Người...!??” Rung động, sợ hãi, phần nộ, xấu hổ, vô số cảm xúc tiêu cực cấp tốc tràn vào linh hồn Lâm Chân Nhân.

Tất cả cảm xúc tiêu cực đều hóa thành một luồng năng lượng đen kịt như nước chảy vào thân hắc kiếm.

“Thái Thượng Nguyệt Thân Phong...!!”

Lưỡi kiếm màu đen của Lâm Chân còn chưa thành hình hoàn toàn, liền bị một bàn tay màu bạc nhẹ nhàng nắm lấy.

Băng!!

Mũi kiếm nổ nát.

Trán Lâm Chân nổ tung một vòng máu, cả người bay ngược ra sau.

Xuy xuy xuy xuy!!!

Trong chốc lát, sương mù màu bạc không thể đếm hết hóa thành phi kiếm, từ bốn phương tám hướng xuyên qua lồng ngực hắn, xỏ xuyên qua Lâm Chân Trần lơ lửng giữa không trung.

“Ta... sẽ không...!” Lâm Chân giãy dụa, thất khiếu chảy máu, trên người có một điểm sáng màu lam tinh khiết nhanh chóng mở rộng ra.

“Dùng tên thật của con... Mẫu Hà.”

Lam quang mở rộng, hóa thành một thông đạo hình tròn xanh đậm, đó là thông đạo đi sâu vào trong mẫu hà.

Bên trong mơ hồ có khí tức khủng bố càng cường đại hơn tuôn ra.

Sắc mặt Ngụy Hợp không đổi, đưa tay tiến về phía trước.

Vô số sương mù màu bạc nhanh chóng hội tụ, hóa thành một đại thủ màu bạc, vọt vào thông đạo.

Bàn tay to lớn xông vào trong mẫu hà màu lam, tựa như một con trường long to lớn, ngược dòng mà lên, một đường đập tắt hết thủy chân linh chạm đến, đánh tới phía Chân Linh cường đại mà Lâm Chân định triệu hoán.

Chân Linh không biết tên kia ngồi ngay ngắn dưới đáy sông sâu hun hút, toàn thân che giấu trong bóng tối đen kịt.

Bốp!

Hắn mở mắt ra, hai mắt sáng lên thái quang như đỉnh ốc.

Đồng thời đưa tay một kiếm đâm tới phía trước.

Bàn tay khổng lồ cùng kiếm đen chạm vào nhau, toàn bộ đáy sông mầu hà ầm ầm nổ tung, lượng lớn nước sông linh hồn văng tung tóe tứ tán, vô số Chân Linh tử thương thảm trọng.

Thông đạo bằng lam quang lập tức không ổn định.

Đại thủ màu bạc nổ tung, hóa thành sương mù trở lại bên cạnh Ngụy Hợp.

*

*

*

Hắn định ra tay lần nữa, nhưng lại thấy thông đạo kia đầy vết rạn, ầm ầm biến mất.

Thông đạo biến mất, cùng một thời gian, ánh mắt Ngụy Hợp chuyển hướng qua bên này.

“Hiện tại yên tĩnh rồi, ngươi vừa mới nói cái gì?”

Trước khi bắt đầu trầm mặc, lại lặp lại lần nữa.

“Ngươi còn chưa phát hiện ra sao? Bây giờ ngươi đã hoàn toàn bị lực lượng yên tĩnh đồng hóa rồi.”

“Bất cứ thứ gì ngươi tiếp xúc, đều sẽ trong thời gian cực ngắn diễn hóa tiến hóa, sau đó tiêu vong tới triệt để. Đó là khái niệm tiêu vong trên đời. Không thể vãn hồi.”

“Thậm chí, ngoại trừ nơi này, những linh hồn còn lại của địa phương này, căn bản ngay cả sự tồn tại của ngươi cũng không cách nào cảm giác được.”

Trước khi bắt đầu nghiêm mặt nhìn về phía Ngụy Hợp.

“Có vài thứ không phải là hoàn toàn đi đến phần cuối mới tốt. Hiện tại vị trí của ngươi thậm chí còn cao hơn cả ta... Ngay cả

chúng ta cũng không dám đụng vào sức mạnh của người.

Những sinh mệnh cùng linh hồn cấp thấp kia, thậm chí ngay cả dáng vẻ của người cũng không thể nhìn chăm chú. Chỉ là cảm giác nông cạn, cũng sẽ làm cho linh hồn của các nàng sụp đổ, sinh mệnh lâm vào vận vẹo hủy diệt tiến hóa... “

Ngụy Hợp im lặng, hần hơi chút dời lực chú ý, nhìn về phía Ba Luân vừa mới cùng đi lên chín tầng, còn có các vị Chân Linh khác trong mẫu hà.

Nhưng theo cái nhìn chăm chú của hắn, trên thân những Chân Linh này nhao nhao phát sinh biến hóa kịch liệt.

Ngay cả trên thân thể Ba Luân cũng hiện lên vô số vết máu theo cái nhìn của y.

Ba Luân kêu lên một tiếng đau đớn, không dám vội vàng cúi đầu không dám nhúc nhích.

“Thế gian cuối cùng không có chuyện hoàn mỹ như ý...”

Ngụy Hợp im lặng một lát, lên tiếng nói.

Hắn nhìn về phía trước, trong mắt hắn lúc này ba Chúa Tể này chỉ là ba kẻ theo đuổi tiến hóa cực hạn, tiến hóa hoàn mỹ tới mức vận vẹo.

Lực lượng của bọn họ phóng ra ngoài, chế tạo ra Tinh Uyên, cũng tạo ra vô số ngọn nguồn của bi kịch.

“Cứ để hết thủy kết thúc ở chỗ ta...”

Ngụy Hợp giơ tay lên, nắm chặt lại.

Trong chốc lát vô số sương mù màu bạc từ trong cánh cửa yên tĩnh tuôn ra, bao phủ lại lần lượt quần quanh, kéo vào trong.

Vừa dừng lại một cái chớp mắt, không chút giãy dụa, ngược lại ngưng thần nhìn Ngụy Hợp.

“Người có thể đột phá ở bên trong, ta nhất định có thể!”

“.....” Ngụy Hợp không còn gì để nói.

Nếu không phải hắn đã phá vỡ cảnh châu, từ lâu đã không biết bao nhiêu lần rồi.

Chẳng qua nếu tên gia hoả này tin tưởng như vậy, thì để cho hắn tiến vào thử xem, nói không chừng người ta cũng có thể thành công thì sao?

Sương mù màu bạc của cửa yên tĩnh nhanh chóng bao phủ hoàn toàn hai Chúa Tể còn lại, kéo họ vào.

Ngụy Hợp nhìn một chút mấy chân linh, vung tay lên.

Lập tức có vô số sương mù màu bạc bay ra, thuận di xuất hiện ở phía sau bọn chúng, hoàn toàn bao lại.

Sau vài tiếng kêu thảm thiết ngăn ngui, những Chân Linh này giống như linh hồn bình thường, trong nháy mắt chạm đến sương mù màu bạc, liền cấp tốc diễn hóa, cái khái niệm linh hồn tồn tại của nó trực tiếp tiêu tán, hủy diệt.

Khi sương mù màu bạc tản ra thì nơi ấy trở nên trống rỗng chẳng còn sót lại thứ gì.

Xung quanh chỉ còn lại ba vị quân chủ Ba Luân.

Ngụy Hợp lại lần nữa giơ tay lên, muốn triệt để giải quyết ba người.

Bỗng nhiên Ba Luân truyền âm cấp tốc, nói ra một đoạn.

Đoạn lời này khiến sương mù màu bạc do Ngụy Hợp ngưng tụ đã từ từ tản ra.

Hắn một lần nữa buông tay.... thử thay đổi hình thái.

Nhưng đáng tiếc, cho dù là Hư Ảnh Long cũng không cách nào che dấu được một thân lực lượng yên tĩnh này.

Như vậy, hắn phải làm thế nào mới có thể trở về cùng Bích Liên Nguyên đều gặp lại bọn họ?

Ngay lúc Ngụy Hợp một lần nữa đi ra khỏi cánh cửa yên tĩnh, trong nháy mắt toàn bộ dòng sông nhân loại, vàng sáng vòng xoáy màu bạc lấy vạn ức, lại lần nữa hiển hiện.

Các thành viên thức tỉnh đã biến mất thân bí từ vạn năm trước, tất cả thành viên, thần thú Tinh Quân, tất cả đều từ trong vòng xoáy màu bạc chậm rãi nổi lên.

Mấy tháng sau.

Tin tức khôi phục sẽ tái hiện nhân gian lan truyền khắp mọi góc ngách.

Chỉ là mặc kệ Tinh Quân đã tỉnh lại bao nhiêu.

Toàn bộ thân thể Ngụy Hợp, đều không có một cái nào xuất hiện.

Lúc này, bên trong một phi thuyền khổng lồ từ Bành Toa để quốc tiến về Khắc Nặc Phi.

Bích Liên đang cùng Nguyên đô tử, Lý Dung, cùng nhau chờ phi thuyền đi về hướng cần tới.

Màn sáng trên tường chiếu rọi tin tức mới nhất về các đế quốc gần đây.

Ba.

Bích Liên nhẹ nhàng mở ra một tấm lòng cổ xưa.

Bên trong có một tấm ảnh cũ kỹ ó vàng, trên ảnh, Ngụy Hợp đứng ở sau lưng nàng, nhẹ nhàng dùng hai tay vòng qua bờ vai của nàng.

Trên mặt hai người đều mang theo nụ cười nhu hòa ấm áp.

Hình ảnh này rất động dung, chỉ cần chạm nhẹ một chút, liền có thể nghe được âm thanh chứa đựng bên trong.

Lý Dung chính đang khoanh chân lơ lửng ở giữa không trung, lẳng lẳng tu hành linh năng.

Nguyên Đô Tử kinh ngạc nhìn ra ngoài cửa sổ, tay vô thức nắm lấy thứ gì đó.

Rặc rặc.

Đột nhiên cửa phòng tự động mở ra.

Ba người cùng nhìn về phía cửa ra vào.

Nhưng ở đó không có gì cả.

Ngụy Hợp lẳng lẳng đi vào sảnh nhỏ, hần cố ý dừng lại ở cửa ra vào, nhưng không ai có thể nhìn thấy hần.

Cho dù hần đã dùng cách chế tạo cơ thể máu thịt lúc trước để tạo ra, nhưng vẫn không có bất kỳ kẻ nào có thể nhìn thấy sự

tồn tại của hắn.

Lực lượng yên tĩnh bao trùm tất cả tin tức của hắn, tất cả khái niệm.

Đương nhiên cũng bao gồm thân thể máu thịt của hắn ta.

Nhìn ba người tụ tập ở chỗ này, trong mắt Ngụy Hợp hiện lên nhè nhẹ nhu hòa.

Hắn giơ tay lên, xa xa đụng đụng vào Bích Liên.

Trong phút chốc, vô số linh hồn chuyển hóa thành vật chất, vật chất chuyển hóa thành huyết nhục.

Trong máu thịt kia, một tia tơ máu màu đen bắn ra, nhẹ nhàng rơi xuống mặt ngoài ngực Bích Liên, thấm vào tâm ảnh cũ kỹ kia.

Rắc rắc.

Ngoài ngực bỗng nhiên phát ra tiếng vang giòn, Bích Liên nghi hoặc cúi đầu nhìn xuống.

Chợt nhìn thấy Ngụy Hợp trong ảnh, cười đột nhiên với nàng.

Bích Liên ngây ngẩn cả người.

“Ngươi... Ngươi là...?”

“Ta đã trở về.”

Ngụy Hợp buông tay ra, ngửa đầu chăm chú nhìn Bích Liên từ trong hình ảnh.

Bốp!!

Trong tâm ảnh bỗng nhiên bay ra một bóng đen, bóng đen kia ở giữa không trung vụn vụn, bện thành thân Ngụy Hợp.

Hắn mở hai tay ra, ôm lấy Bích Liên hoàn.

“Xin lỗi.”

Ngụy Hợp nhìn từng cái về phía Nguyên đô tử và Lý Dung bên cạnh.

“Thật có lỗi, để các ngươi đợi lâu rồi...”

Leng keng leng keng.

Bình hoa trang trí bên cạnh Lý Dung bị chạm vào, đập vỡ trên mặt đất.

Nguyên Đô Tử không nhịn được che miệng lại, hộc mắt không tự chủ được ướt át.

Cùng lúc đó, hai nàng bước nhanh về phía Ngụy Hợp.

Dưới Côn Ngô sơn, đại lượng tu sĩ Diệp gia đang nhanh chóng tiến tới. Chỉ có điều Lục Diễm và Hàn lão ma tuy rằng đã phá vỡ cấm chế dọc đường, nhưng khi phát giác được có người ở phía sau, cũng là tùy tay bổ sung một ít cạm bẫy mới.

Hai người đều là hạng người giàu nứt đố đổ vách, tiện tay bố trí mấy trận pháp đã khiến người của Diệp gia chịu nhiều đau khổ.

Khác với cục diện phức tạp ban đầu. Lần này, trước mắt còn không có nhiều tu sĩ tiến vào bên trong. Cổ ma còn bị Lục Diễm giết chết sớm hơn. Cho nên, Diệp gia không có cổ ma viện thủ. Nhưng đồng thời, vốn phản bội trưởng lão đại đầu của Diệp gia, tạm thời cũng không có ý phản bội.

Mặc dù hiệu quả của Kim Từ Thần Quang đáng sợ, nhưng đối với hai tu sĩ luyện thể đỉnh cao mà nói, cũng không phải là khó mà chống cự. Hai người vững bước về phía trước, trước khi Diệp gia tu sĩ tới, cũng đã thông qua thông đạo. Mà trước mặt bọn họ, chính là Chính Điện của Côn Ngô Điện.

Diện tích Côn Ngô điện cũng không lớn. Hai hàng ghế phía trước, tạo thành một phòng nghị sự.

Mà ở phía cuối chiếc ghế, có một chiếc ghế màu vàng đặt ở chính giữa, bên cạnh chiếc ghế, có một cái bàn án lục sắc cao khoảng một trượng.

Cái ghế kia thì không nói, chỉ là kim ti linh mộc điêu khắc mà thành, nhưng bàn án lại toàn thân xanh biếc ướt át, toàn thân tản ra linh khí dạt dào, vừa nhìn đã biết không phải vật bình thường. Huống chi giờ phút này nó bị một tầng lục sắc quang tráo bao lại, mà xuyên qua màn hào quang này, lại có thể mơ hồ nhìn thấy trên bàn ngọc đặt mấy thứ.

Đây chính là bảo vật của Côn Ngô điện!

Bất quá Lục Diễm chú ý tới, trên vách tường cung điện sau cái ghế màu vàng nhạt còn treo một bức tranh không bắt mắt, một bức ba người Vọng Nguyệt Đồi.

Một tảng, một đạo, một nho ba bóng người mơ hồ ở trong một mảng rừng trúc, đối với một vầng trăng tròn thoả mái nói chuyện gì đó.

Bức họa này thoạt nhìn thường thường không có gì lạ, không có chút linh khí dao động. Nhưng có thể trịnh trọng việc treo ở chỗ này, tự nhiên không phải phàm vật. Lục Diễm nhớ kỹ, trong bức họa này, hẳn là ẩn chứa một luồng thần niệm của Côn Ngô Tam Thánh năm đó. Uy lực cường đại, ít nhất tương đương với một kích toàn lực của tu sĩ Hóa Thần Kỳ, chính mình cũng không nhất định tiếp được.

“Chú ý, không nên tùy tiện ra tay. Mấy thứ này bày ở chỗ này, khẳng định không phải là vì cho chúng ta cầm. Cho nên, chúng ta hay là trước dọn dẹp chung quanh một chút, sau đó lại chậm rãi nghiên cứu mới được.”

“Nói cũng đúng, vị đạo hữu này theo chúng ta hồi lâu, cũng nên hiện thân rồi.” Hàn lão ma cùng Lục Diễm dường như đã thương lượng xong, đột nhiên hướng về một chỗ đất trống phía sau ra tay.

Ý niệm Lục Diễm vừa động, ba viên lôi châu màu vàng nhạt đã xuất ra. Ích Tà Thần Lôi cuồng bạo trực tiếp bao trùm cả mặt đất, một tiếng kêu đau từ dưới đất truyền đến. Ngay sau đó vô số dây leo màu xanh lục từ dưới đất bắn ra, đánh úp về phía hai người Lục Diễm Hàn Lập. Đồng thời còn có mấy cây, cuốn về phía cái bàn ngọc kia, đúng là muốn trước tiên chụp lấy bảo vật trên bàn.

Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, mấy đạo kiếm khí màu xanh từ trong tay phát ra. Kiếm khí Thanh Nguyên Kiếm Quyết tung hoành, trực tiếp chặt đứt dây leo đang rình mò trên bàn ngọc.

“Hừ...” Thanh sắc nhân ảnh hừ lạnh một tiếng. Cả người hóa thành một đoàn lục quang, chính là muốn cứng rắn chống đỡ kiếm khí của Hàn lão ma, phóng tới hướng bàn ngọc.

Lục Diễm biết đôi phương muốn bản mạng bài trên bàn ngọc. Nhưng bốn bản mạng bài này sớm đã bị Lục Diễm lôi vào trong túi mình, há có thể dễ dàng tha thứ tay của kẻ này.

Điện quang trên người lóe lên, Lục Diễm biến mất ngay tại chỗ, chột chặn trước người lục quang.

Tay phải vừa nhấc, một lưới điện màu vàng đem lục quang bao vây ở trong đó. Lục quang hừ lạnh một tiếng, pháp lực toàn thân tăng vọt. Đối phương là một loại thực vật đặc thù tinh quái của mộc khô. Loại vật này cực kỳ hiếm thấy, giới tu hành bây giờ đã hoàn toàn tuyệt tích.

Thật ra bọn chúng cũng không nổi danh về chiến lực cường đại. Thần thông cũng chỉ có hạn. Nhưng thứ này có một điểm người tu hành không thể so sánh. Thứ nhất là độn thổ, cùng với thần thông ẩn nấp kinh người. Dù sao hệ thực vật là thiên phú, thứ hai chính là thọ nguyên lâu dài.

Thứ này so với yêu thú có tuổi thọ lâu nhất còn dài hơn không biết bao nhiêu lần. Một khi thông linh, thứ này có thể miêu ở một điểm nào đó tích lũy. Hơi một chút là ngàn năm vạn năm, cho nên loại thần thông này bình thường, nhưng theo thời gian trôi qua, pháp lực sẽ càng ngày càng thâm hậu.

Hơn nữa đặc tính của bộ tộc chúng nó chính là, cho dù là cảnh giới không thể đột phá, nhưng bởi vì thân thể đặc thù, tổng pháp lực trong cơ thể cũng vượt xa hơn một nửa tu sĩ cùng với yêu thú.

Mộc khô trước mắt này đã trở thành một loại khí hậu từ thời thượng cổ. Trong hoàn cảnh bị giới hạn bởi Côn Ngô Sơn cùng với linh khí khắp nhân gian suy sụp. Nó mặc dù không cách nào thăng cấp lên Hóa Thần Kỳ, nhưng trải qua nhiều năm như vậy, pháp lực trong cơ thể đã tích lũy vượt xa tưởng tượng. Chỉ ít trong bốn gã yêu thú thủ hộ của Côn Ngô Sơn, nếu chỉ tính pháp lực thâm hậu thì ba người khác cộng lại cũng kém nó.

Lúc này nó chính là muốn dựa vào ưu thế pháp lực, mạnh mẽ đột phá phong tỏa của Lục Diễm.

Lục Diễm hừ lạnh một tiếng, toàn thân tản mát ra một loại quang mang kim ngọc. Kim Ngọc Lưu Ly quyết toàn lực thúc dục. Toàn thân mơ hồ lóe ra điện quang nhè nhẹ. Hẳn không

tránh không né, cưỡng ép chặn trùng kích toàn lực của Mộc Khôi.

Cách đó không xa, Hàn lão ma chỉ cảm thấy một loại pháp lực mênh mông phun trào mà đến. Hãn tu luyện Thanh Nguyên Kiếm Quyết, pháp lực vốn đã thâm hậu hơn so với tu sĩ khác, lại thêm công pháp luyện thể, cùng với các loại bí thuật. Pháp lực thâm hậu sớm đã không dưới tu sĩ Thanh Nguyên Anh hậu kỳ.

Nhưng hiện tại hãn mới phát hiện, so sánh với hai quái vật trước mắt thì hãn vẫn còn kém xa. Phỏng chừng cho dù tiến giai lên Thanh Nguyên Hậu Kỳ cũng khó có thể đuổi kịp hai quái vật này.

Mộc Khôi cũng kinh hãi trong lòng. Hãn biết hai người này khó đối phó cho nên trước giờ chưa muốn giao thủ chính diện với hai người này. Nhưng hãn chuẩn bị đột nhiên ra tay, đoạt lấy bản mạng bài của mình bỏ chạy. Không ngờ đối phương lại có một loại bí thuật nào đó phát hiện ra mình, ép nó chỉ có thể liều mạng.

Nó vốn nghĩ không tiếc hao tổn bản nguyên chân lực, mạnh mẽ cướp đồ vật. Nhưng không nghĩ tới, chính mình cũng liều mạng. Nhân loại tu sĩ cổ quái kia không ngờ vẫn có thể chính diện ngăn trở.

Pháp lực trên người đối phương đầy nặng nề bá đạo, hơn nữa lại xem Ích Tà Thần Lô là thần thông bản mệnh, những loại yêu vật mộc hệ như chúng lại rất sợ hãi các loại thần thông lô điệt.

Mà đúng lúc này, từ thân quang bên ngoài đại điệt lại bị một loại sóng âm thần thông phá vỡ. Ba thân ảnh yêu khí hùng hậu vọt vào, không nói hai lời, trực tiếp xông tới bản mệnh bài trên bàn.

Quanh thân Hàn Lập có kim sắc phi kiếm vờn quanh, lấy một địch ba chặn trước ba thân ảnh. Bảy mươi hai chuỗi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đã sớm bố trí tốt Đại Canh Kiếm Trận.

Hiện tại nhân giới kiếm tu thừa thớt. Nhưng thời thượng cổ kiếm tu chính là phân loại lớn trong giới tu hành. Là thượng cổ còn sót lại mấy yêu tu. Ba tên này thậm chí kiếm tu khủng bố.

Những người kia tuy không thiện kỳ môn thuật sĩ, nhưng mỗi đạo về công phật đều là đúng đầu.

“Khuê Linh đạo hữu, phá trận!”

Một trong ba yêu bồng nhiên thân thể bành trướng. Trong vòng mây hơi thở đã hóa thành một cự nhân cao vài chục trượng, trong tay xuất hiện một thanh chiến phủ thật lớn, đúng là dẫn đầu, sáng tạo Đại Canh Kiếm Trận cho Hàn lão ma.

Sau khi Lục Nguyên kiểm kê xong lợi ích chiến lợi phẩm cùng tích phân chiến tranh, những động tác kia cơ bản hạm đội cũng đã vơ vét gần hết.

Một phần hạm đội sau khi đánh xong Lục Nguyên liền đi theo đội thuyền, xem có thể kiếm thêm chút vật tư hay không, nhưng thời gian đã qua lâu như vậy, Lục Nguyên đoán chừng cơ hội không còn nhiều lắm.

Còn một số hạm đội vì chiến tổn quá nghiêm trọng hoặc biết hiện tại chạy tới cũng nhất không được vật gì nên không dừng lại mà trở về thành.

Vốn khu nghĩa trang chiến hạm đang nhón nháo rất nhanh liền yên tĩnh trở lại, chỉ còn lại vài hạm đội thừa thớt đang tìm kiếm khắp nơi xung quanh, xem có thể tìm được một ít vật tư sót lại trong đồng đồ nát này hay không.

Lục Nguyên thấy vậy cũng không dừng lại nữa, sau khi mở ra cổng chính của trận doanh thì liền dẫn hạm đội của ông ta quay trở về hệ thái dương.

Vượt qua cổng truyền tống, Lục Nguyên liền dẫn hạm đội của y về lại hệ thái dương.

Sau khi đưa các loại tài nguyên vật tư và chiến hạm bị hao tổn đến nhà máy của tám đại hành tinh, Lục Nguyên liền quay về Địa Cầu, chuẩn bị kiểm tra tình huống phát triển trong khoảng thời gian này một chút.

Sau khi trở lại địa cầu, Lục Nguyên cũng không lập tức đi xem xét tình huống phát triển ngay từ đầu, mà trước tiên y phải đăng ký lên Thương Thành, dự định trước tiên phải mua đủ phi thuyền Quang Tốc, để cho bọn chúng nhanh chóng nghiên cứu thành Quang Tốc Phi Châu của mình.

Sau khi đặt hàng xong, Lục Nguyên mới tìm đến tình hình phát triển số một hỏi thăm gần đây.

“Tình hình triển khai chiến hạm gần đây như thế nào rồi?” Lục Nguyên hỏi.

“Lão đại người xuất chinh mấy tháng này, nhà máy của chúng ta vẫn là toàn lực vận chuyển, cho nên lại sản xuất ra một vạn chiếc chiến hạm tiêu diệt cùng năm tòa kiếm sơn điện tử!”

“Căn cứ theo lão đại phân phó, những chiến hạm chính quy kia cùng cơ động sản xuất máy công kích hạm lạc giờ đã chậm lại tốc độ sản xuất, đem càng nhiều nhân lực vật lực đặt vào trong sản xuất của chiến hạm và kiếm mạch điện, dự đoán tốc độ sản xuất tiếp theo còn có thể đề cao thêm nữa.”

“Không sai, gần đây chiến trường chủ yếu của chúng ta vẫn là chiến trường trận doanh, tiêu diệt chiến hạm mới là chiến hạm chủ yếu bên trong, muốn gia tăng sản xuất ở phương diện lớn, chiến hạm quy cũng có mấy chục, vạn chiếc, tạm thời đủ dùng thì không cần liều mạng sản xuất nữa, duy trì trạng thái sản xuất cấp thấp là được.”

“Tình huống phát triển của thảo nguyên chúng ta đâu?” Lục Nguyên hỏi.

“Thông qua tập hợp mạng lưới gộp lại, chúng ta truyền thụ rất nhiều tri thức nghiên cứu sản xuất khoa học, tuy rằng bởi vì tài liệu bị hạn chế, bất quá từng tinh cầu vẫn thông qua việc nắm bắt và phân chia tinh hệ, sản xuất một lượng lớn chiến hạm thông thường. Hiện tại bình quân mỗi quần đảo đều có ba vạn chiến hạm chủ lực thông thường cùng mười vạn chiếc chiến hạm cơ động công kích, mà hủy đi chiến hạm cũng là dốc hết tất cả chế tạo một ít, bình quân mỗi tinh hệ có khoảng hai mươi chiếc tiêu diệt chiến hạm, chống lại xâm nhập cấp hai bình thường không phải vấn đề.”

“Vậy thì tốt, bất quá vẫn phải mau chóng thu được liên thông khí của không gian trùng động mới được, không có giao thông vật lưu nhanh nhẹn, những quần cạ sa kia sẽ chậm chạp không theo kịp đại bản doanh.” Lục Nguyên Trầm tư nói.

“Đúng rồi, chỉ cần hai ngày nữa phi thuyền sẽ đến nơi, có chuẩn bị chỗ nghiên cứu chưa?” Lục Nguyên hỏi.

“Đã sớm chuẩn bị tốt, tất cả thiết bị nghiên cứu đã được chuẩn bị đầy đủ, chỉ cần phi thuyền Quang đạo đến đó là có thể lập tức nghiên cứu, tranh thủ nghiên cứu tốc độ nhanh nhất của chúng ta.”

“Vậy là tốt rồi.”

Sau khi lại hiểu rõ một chút tình huống phát triển trong nội bộ đế quốc, Lục Nguyên liền đề cho số một lui ra tiếp tục làm việc của mình.

Mặc dù vừa mới trở về thành, bất quá Lục Nguyên đã bắt đầu suy nghĩ công việc xuất chinh lần nữa.

Tuy lần này đã kiếm lời được tích phân từ bốn mươi vạn chiến tranh, nhưng phi thuyền đã dùng hết ba mươi vạn, hiện tại trong tay Lục Nguyên chỉ còn lại chừng một mươi vạn tích phân chiến tranh. Năm trăm vạn mục tiêu này mới hoàn thành được một phần năm, lão không thể lười biếng.

Dù sao hẳn phát hiện ảnh chân dung của rất nhiều khách hàng cũ trong Luận Đàn đều biến thành tro bụi, hơn nữa tốc độ này còn càng lúc càng nhanh, hẳn biết rõ điều này có nghĩa là gì.

Có càng nhiều chiến hữu bị kẻ địch tiêu diệt!

Điều này chứng tỏ tình huống của phe bọn họ trên chiến trường không được lạc quan, suy đoán tốt một chút chính là đại chiến giữa song phương càng thêm kịch liệt, cho nên càng thêm nhiều lần xâm lược đối với văn minh triển khai phía sau.

Suy đoán hỏng là vì lão đại của bọn họ sắp không chịu nổi nữa, không thể không điều động càng nhiều lực lượng phòng vệ đến tiền tuyến, dẫn đến hậu phương bọn họ trống rỗng, cho nên đám nhãi con phía sau mới bị tổn thất nhanh như vậy.

Bất kể là suy đoán loại nào đối với Lục Nguyên đều là dự cảm không tốt, chỉ có tăng cường thực lực nhanh chóng, Lục Nguyên mới có thể có lực lượng bất lợi khi đối mặt với cục diện tương lai.

Chính là vì đã nhận ra thế cục đã sụp đổ, cho nên lần này Lục Nguyên mới không tiếc tổn hại để liên hợp hành động, nếu không y sẽ đơn đả độc đấu sẵn giết địch nhân, căn bản sẽ

không bị tổn hại gì, y có thể dễ dàng tiêu diệt kẻ địch để kiểm tích phân.

Bất quá vì để kiểm tích phân rất nhanh cho nên Lục Nguyên mới áp dụng phương thức cấp tốc này, liên hợp hạm đội dọn dẹp một khu vực chiến trường.

Tuy tổn hại hơn hai vạn chiếc chiến hạm tiêu diệt, bất quá lại rút nhỏ thật nhiều thời gian kiểm được điểm tích lũy. Không phải là lỗ là kiếm, phải dựa theo thể cục lựa chọn phương thức chiến đấu có lợi nhất, đây là ý nghĩ chân thật của Lục Nguyên.

Hai ngày sau, Lục Nguyên mua phi thuyền tốc ánh sáng xong thì thông qua cổng truyền tống đưa đến hệ Thái Dương, Lục Nguyên cũng không quản nhiều, trực tiếp đem tốc độ ánh sáng của phi thuyền giao cho số một, để bọn họ mau chóng nghiên cứu kỹ thuật tốc độ ánh sáng của mình, mau chóng thay đổi tốc độ độn quang của hiện tại.

Sau khi thái dương hệ tu sửa một tháng, Lục Nguyên một lần nữa dẫn đầu hạm đội đã tu chỉnh lại, lần nữa bước vào trận doanh chiến trường.

Trải qua bổ sung và điều động chiến hạm lưu lại xưởng máy, lần này đội hình xuất chinh của Lục Nguyên lần nữa trở về đỉnh phong.

Một chiếc chiến hạm khổng lồ gọn gàng, năm mươi tòa kiếm sơn điện tử, tám vạn chiếc đã tiêu diệt chiến hạm, đây chính là đội hình lần này Lục Nguyên xuất chinh.

Lần trước liên hợp tác, Lục Nguyên thông qua giao lưu với các chiến hữu, thu được tình báo chiến trường khu vực cách chiến trường hỗn loạn một trăm năm.

Trải qua so sánh phân tích, Lục Nguyên rất nhanh đã tập trung vào một chiến trường cách chiến trường hỗn loạn sáu ba, năm ngàn dặm - Chiến trường Xích Viêm lần này là mục tiêu xuất chinh của lần xuất chinh này.

Khu vực Xích Viêm chiến trường có quy mô lớn gấp ba lần chiến trường hỗn loạn, tinh cầu tài nguyên và sao băng bên trong cũng dày đặc hơn nhiều so với chiến trường hỗn loạn, cho nên số lượng hạm đội hai bên cũng nhiều hơn so với

chiến trường hỗn loạn, như vậy thích hợp cho Lục Nguyên chinh chiến.

Lục Nguyên từ một hạm đội cấp ba cổ xưa chiếm được tọa độ không gian của bọn họ ở Xích Viêm chiến trường phế thải tài nguyên, cho nên lần này Lục Nguyên có thể thông qua bến tàu định vị trực tiếp tiến vào bên ngoài chiến trường Xích Viêm, không cần lãng phí nhiều thời gian như vậy trên đường., Bởi vậy có thể thấy hành động liên hợp lần này cũng không tệ lắm, ít nhất giúp Lục Nguyên có được càng nhiều tình báo có lợi hơn, cũng có kết bạn với hạm đội văn minh của một vài bài lâu năm, điều này khiến cho mạng lưới tình báo của Lục Nguyên bước đầu được xây dựng lên.

Không nhiều lời nữa, sau khi để cho hạm đội đã tập kết chuẩn bị kỹ càng, Lục Nguyên liền quyết đoán mở ra bến tàu.

Lục Nguyên vội vàng dẫn đầu cự hạm và Điện Kiếm Sơn từ truyền tống ra khỏi Xích Viêm chiến trường, tám vạn chiếc chiến hạm tiêu diệt thì theo sát phía sau xông vào truyền tống.

Theo hạm đội Lục Nguyên tiến vào Xích Viêm chiến trường, có thể đoán được lại một trận gió tanh mưa máu nổi lên trong chiến trường Xích Viêm!